POETARUM
SCENICORUM GRAECORUM

AESCHYLI SOPHOCLIS EURIPIDIS

ET

ARISTOPHANIS

FABULAE SUPERSTITES ET PERDITARUM FRAGMENTA

EX RECENSIONE ET CUM PROLEGOMENIS

GUILELMI DINDORFII.

EDITIO QUINTA CORRECTIOR.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXVIIII.

Zehnte Lieferung.

POETARUM

SCENICORUM GRAECORUM

AESCHYLI SOPHOCLIS EURIPIDIS

ET

ARISTOPHANIS

FABULAE SUPERSTITES ET PERDITARUM FRAGMENTA

EX RECENSIONE ET CUM PROLEGOMENIS

GUILELMI DINDORFII.

EDITIO QUINTA CORRECTIOR.

LIPSIAE
IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI.
MDCCCLXVIIII.

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEFATIO.

Poetarum scenicorum fabulae paucis ad nostra tempora codicibus antiquioribus sunt propagatae, quorum indicem infra posui, omissis qui nulli fere usui sunt Byzantinis duorum postremorum ante inventam artem typographicam seculorum codicibus, quorum pars longe maxima non ultra tres primas*) cuiusque poetae fabulas est progressa, ex quibus editores labore quam fructu maiore immensam composuerunt diversae scripturae farraginem, quam minuendam potius quam augendam fuisse hodie ab omnibus conceditur.

Inter libros antiquiores primus locus debetur codici Epistolarum Paulinarum Parisino Claromontano 107. cuius foliis 162. 163. ex alio codice defectus explendi caussa insertis ampla Phaethontis Euripidis fragmenta sunt servata, seculo, ut videtur, quinto sextove scripta, quibus posterior seculi decimi manus deleta quantum fieri poterat scriptura priore partem aliquam Epistolae I. ad Corinthios superscripsit. His foliis versus continentur circiter 140. Euripidis, quos quattuor tabulis arte lithographica expressos edidit codicemque descripsit A. Matthiae a. 1829. inter Fragmenta perditarum Euripidis fabularum vol. 9. p. 256. 257. 260—269. Scriptura est uncialis, sine accentibus et interpunctione; personarum notationem plerumque nominum literis initialibus minio pictis addidit manus multo recentior.**) Versus carminum melicorum et systematum anapaesticorum in hoc codice trium vel quattuor vel quinque literarum spatio ab linearum initio remotiores sunt quam diverbiorum versus, velut fol. 163. recto in versibus fragm. 781. ed. nostrae p. 350.

ΣΥΔΩΠΥΡΟΣΔΕΣΠΟΙΝΑΔΗΜΗΤΡΟΣΚΟΡΗ
ΗΦΑΙΣΤΕΤΕΙΤΕΠΡΕΥΜΕΝΕΙΣΔΟΜΟΙΣΕΜΟΙΣ
ΤΑΛΑΙΝΕΓΩΤΑΛΑΙΝΑΠΟΙΠΟΔΑ
ΠΤΕΡΟΕΝΤΑΚΑΤΑΣΤΑΣΩ

et post reliquos huius cantici versus septem iterum

ΩΔΥΣΤΑΛΑΙΝΑΤΩΝΑΜΕΤΡΗΤΩ ΚΑΚΩ
ΩΚΕΑΝΟΥΚΟΡΑ
ΠΑΤΡΟΣΙΘΙΠΡΟΣΠΕΣΕ cet.

Scriptura ipsa etsi vitiis libera non est, tamen errores apographi ab Henrico Hasio facti, quo Matthiae usus est, aliqua ex parte legendi codicis difficultati potius quam librario imputandi esse videntur, velut in versu secundo, ubi librarius fortassee scripserat quod ego ab L. Dindorfio erutum restitui Ἥφαιστέ τ' εἶτε πρευμενεῖς, non quod Hasius cernere sibi visus erat ΗΦΑΙΣΤΕΕΙΠΡΕΠΕΥΜΕΡΕΙΣ, aut quod ab alio ex coniectura substitutum est Ἥφαιστέ τ' εἴητ' εὐμενεῖς, neglectis adiectivi πρευμενεῖς vestigiis satis claris illatoque εἴητε, quod contra dialectum peccat. Nam Attici veteres non εἴημεν εἴητε εἴησαν dixerunt, sed εἶμεν εἶτε εἶεν: de quo dixi ad Soph. Ant. 215. Eurip. Rhes. 921. Hippol. 349. et L. Dindorfius dixit ad Xenoph. Memor. p. 182. ed. Oxon.

Proximus aetate, quamvis longo intervallo, est Aeschyli et Sophoclis tragoediarum quattuordecim codex olim Mediceus, nunc Laurentianus XXXII, 9. ab duabus manibus scriptus in membranis seculo undecimo, ut videtur, ineunte. Ex hoc libro derivata sunt reliqua omnia quae adhuc innotuerunt exemplaria seculis usque ad inventam artem typographicam proximis scripta, quod de Aeschylo primus verbo significavit G. Burgesius in annotatione ad Aeschyli Supplices (a. 1821.) p. 41., de utroque poeta intellexit Cobetus in annotationibus ad oratio-

---

*) Tres primae secundum ordinem vulgarem fabulae sunt Aeschyli Prometheus, Septem ad Thebas, Persae; Sophoclis Aiax, Electra, Oedipus rex; Euripidis Hecuba, Orestes, Phoenissae; Aristophanis Plutus, Nubes, Ranae: quae fere solae in scholis Byzantinis legi solebant.

**) Antiquissima personarum notationis exempla reperiuntur in codice Iliadis papyraceo circa ultimorum Ptolemaeorum tempora scripto, cuius fragmenta rhapsodiae XXIV. ex Elephantina insula in Angliam transtulit G. I. Bankes, de quo dixit G. C. Lewis in *The Philological Museum* a. 1831. vol. 1. p. 177—187. Eo in libro verbis Homeri praescriptum ΠΟΙΗΤΗΣ sigla ΠΗ expressum, sermonibus vero personarum quae loquentes introducuntur plena nomina, velut ΠΡΙΑΜΟΣ et ΑΧΙΛΛΕΥΣ. Poetae scenici, quos non est credibile exemplaria fabularum quae personarum notatione prorsus carerent actoribus tradidisse, non liquet utrum personarum vices literis nominum initialibus, ut postero tempore in codicibus factum est, an, qui antiquior mos fuisse videtur, lineolis indicaverint, quales non paucae supersunt in Aeschyli et Sophoclis codice Mediceo, Ravennate et Veneto Aristophanis librisque Luciani dialogorum Vindobonensi 123. et Gorlicensi. Quas lineolas παραγράφους appellarunt grammatici: v. Hephaest. c. 15. p. 136. 138.

nem de arte interpretandi (Lugd. B. 1847.) p. 105., ego vero explicatius demonstravi de Aeschylo tribus commentationibus in Leutschii Philologo editis vol. XVIII. (a. 1862.) p. 55—93. XX. (a. 1863.) p. 1—50. 385—411. XXI. (a. 1864.) p. 191—225. et in Praefat. ad Aeschyli tragoediarum editionem Lipsiensem quintam a. 1865. et ad Promethei editionem Lips. a. 1866. p. III—XVI., de Sophocle in Praefationibus ad Sophoclis editionis Oxoniensis tertiae (a. 1860.) volumen primum et octavum, dissentientibus nonnullis, quibuscum vix opus est ut contendatur. Nam quaecunque in Aeschyli et Sophoclis fabularum apographis rectius quam in libro Mediceo scripta exhibentur, nusquam tangunt locos gravius corruptos, quorum emendatio ab illorum temporum grammaticis non poterat exspectari, sed in solis versantur levissimorum vitiorum, praesertim de genere orthographico, correctionibus, quae si omnes ex coniecturis librariorum vel correctorum profectae sint, quod ego puto, non minus certae erunt habendae quam si ex uno pluribusve libris antiquis Mediceo simillimis derivata sint, quales exstitisse alii opinantur. Quorum sententia probari posset, nisi in aliorum scriptorum et Graecorum et Latinorum non paucorum, quorum codices recentiores ex uno omnes codice archetypo adhuc superstite derivatos esse indiciis certissimis et ab nemine in dubitationem vocatis constat, centenae eaeque non raro acutius excogitatae minutorum vitiorum emendationes reperirentur correctionibus Aeschyleis et Sophocleis simillimae: ex quo genere, ut exemplo utar manifesto nullisque dubitationibus obnoxio, Athenaei Dipnosophistarum apographa sunt ex codice qui nunc superest unico, Veneto Marciano, derivata, quo Epitomae quoque auctor solo usus est, quum amplum Athenaei opus seculo undecimo in compendii formam redigeret, iam ab Eustathio, qui opus integrum nunquam vidisse videtur, usurpatam. Hoc igitur si de aliorum scriptorum multorum apographis conceditur ex codice uno adhuc superstite derivatis, quaeritur quo iure idem de Aeschyli et Sophoclis codicibus post librum Mediceum scriptis negetur: ad quam quaestionem ab nemine eorum qui Cobeti meamque sententiam impugnarunt responsum vidi. Nec scholia et glossemata Byzantina quibus Aeschyli et Sophoclis fabulae, praesertim tres primae, in apographis obrutae sunt, quidquam praebent quod ad libros antiquiores ab Mediceo diversos revocari possit. De quo quae scripsi in Leutschii Philologo mox novis et certissimis argumentis probabo in commentatione de ampla quadam scholiorum ad Aeschyli fabulas tres primas collectione.

Versuum in partibus fabularum Aeschyli et Sophoclis melicis divisio saepe ineptissima est in codice Mediceo, discerptis versuum partibus arcte inter se cohaerentibus, quod de Sophocle ostendi in editione Oxoniensi tertia (a. 1860.) accurate enotata per septem fabulas versuum descriptione et de Aeschylo, si operae pretium esset, pariter ostendere possem.*) Bona tamen fortuna factum est ut antiquioris et rectioris versuum divisionis memoria in codice ipso servata sit, licet a manu recentiore, quae Sophoclis fabulis hunc adiunxit indicem, περιέχει ἡ βίβλος τοῦ Σοφοκλέους δράματα ζ'. πρῶτον μὲν Αἴαν μαστιγοφόρον, φύλλα ις'. στίχους ϡμδ'. δεύτερον Ἠλέκτραν ἐπιβουλευομένην κατὰ τῆς μητρός. φύλ. ις'. στίχους ϡμ'. τρίτον Οἰδίπουν τύραννον. φύλ. ις'. στίχ. ϡξ'. τέταρτον Ἀντιγόνην. φύλ. ιδ'. στίχ. ϡρμζ'. πέμπτον Τραχινίας. φύλ. ιδ'. στίχ. ϡσκ'. ἕκτον Φιλοκτήτην. φύλ. ις'. στίχ. ϡυε'. ἕβδομον Οἰδίπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῷ. φύλ. κ'. στίχ. ϡχλ'. Numerus foliorum idem fere est qui codicis Medicei, versuum vero numeri (mutatis, ut recta cum ceteris proportio restituatur, Aiacis, Electrae, Oedipi regis et Antigonae numeris in ϡτμδ', ϡυμ', ϡυξ', ϡσμζ' cum Ritschelio Opusc. vol. 1. p. 175.) tantopere discrepant ab numeris quos praebet textus codicis Medicei, quocum plerumque consentiunt apographa et priorum temporum editiones, ut numeros illos versuum omnes ex codice antiquiore propagatos esse pateat, in quo versuum in carminibus melicis numerus quarta circiter vel quinta vel

---

*) Versuum in codice Mediceo descriptionem quattuor carminum (Sept. ad Th. 78—165. Pers. 548—575. 632—680. Suppl. 134—153.) partim rectam partim vitiosam proposui in Praefatione editionis Lipsiensis quintae p. XXVIII—XXX. LXIV. LXV. LXVII—LXX. De Prometheo haec memorasse sufficiet speciminis caussa,

143. Λεύσσω, Προμηθεῦ· φοβερὰ
δ' ἐμοῖσιν ὄσσοις
ὀμίχλη προσῆξε πλήρης
δακρύων σὸν δέμας εἰσιδούσᾳ
πέτρᾳ προσαυαινόμενον
ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις.
(pariterque in stropha 128—132).

162. τεοῖσι δίχα γε Διός; ὁ
δ' ἐπικότως αἰεὶ
θέμενος ἄγναμπτον νόον
δάμναται οὐρανίαν
γένναν, οὐδὲ λήξει
πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ
κέαρ ἢ παλάμᾳ τινὶ
τὰν δυσάλωτον ἕλῃ τις ἀρχάν.

181. ἐμὰς δὲ φρένας ἠρέθισε
διάτορος φόβος.
δέδια γὰρ ἀμφὶ σαῖς τύχαις
ὅπᾳ ποτὲ τῶνδε πόνων
χρή σε τέρμα κέλσαν-
τ' ἐσιδεῖν. ἀκί-
χητα γὰρ ἤθεα καὶ
κέαρ ἀπαράμυ-
θον ἔχει Κρόνου παῖς.

In apographis, quorum paginae saepe sunt bipertitae, carmina melica, quorum metra ignota erant librariis, non raro ita sunt scripta ut librarios nihil aliud spectasse appareat quam ut plenae lineae essent ut in oratione prosa. Sic in apographo Vossiano seculi quarti decimi versus supra appositi in has lineas sunt divisi, 143. λεύσσω — ἐμοῖσιν | ὄσσοις — πλήρης | δακρύων — πέτρᾳ | προσαυαινόμενον — λύμαις. 162. τεοῖσι — διός (vocabulo διός literis grandioribus diductis scripto) | ὁ δ' — νόον | δάμναται — γένναν. οὐδὲ — κέαρ | ἢ — ἀρχάν. 181. ἐμὰς τε — φόβος. | δέδια — τύχαις | ὅπα — κέλσαντ' | ἐσιδεῖν — ἤθεα ἠδὲ | κέαρ — παῖς. eademque de caussa anapaestici monometri ad dimetrorum longitudinem sunt extensi, velut v. 153. ubi monometer τοῦ νεκροδέγμονος literis grandioribus diductis ita scriptus est ut par sit dimetro qui sequitur εἰς ἀπέραντον τάρταρον ἧκεν.

etiam tertia parte minor fuerit quam in codice Mediceo, ut Ritschelius 'computavit. Qui numeri non multum discrepant ab iis quos mea metrorum descriptio praebet. Ex his colligi potest metra poetarum scenicorum in exemplaribus veteribus Alexandrinis longe aliter quam in posteriorum seculorum codicibus, quibus nunc utimur, descripta fuisse, versibus plurimis longioribus *), quales hodie, praeeunte in Pindari **) carminibus Boeckhio, in poetarum scenicorum fabulis introducti sunt. Perversae autem quae in codice Aeschyli et Sophoclis Mediceo frequentes sunt metrorum descriptiones quum nec poetis ipsis nec veteribus grammaticis Alexandrinis imputari possint, sequitur ab temporum multo inferiorum librariis esse profectas. Quam suspicionem Euripidis codex Claromontanus, seculo quinto sextove scriptus, confirmat, quantum ex duobus quae supersunt foliis intelligi potest, in quibus carmina melica tam recte in versus divisa sunt ut unus tantum error sit notandus p. 350, 59. 60. ed. nostrae, ubi versus sic sunt divisi

ἀν' αἰθέρ' ἢ γᾶς ὑπὸ κεῦθος ἄφαν-
τον ἐξαμαυρωθῶ,

licet manifestum sit syllabam τον priori versui adiungendam fuisse, qui iambico-dactylicus est

⏑ –́ ⏑ –, –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑,

alterius autem versus ἐξαμαυρωθῶ metrum esse –́ ⏑ –, –́ –, de quo dixi in Prolegomenis de metris p. 48. et quo poeta in praecedente quoque stropha cum simili –́ ⏑ –, – –́ – usus est v. 19. Κύπρι, θεῶν (hoc monosyllabum) καλλίστα, et v. 23. σῶν γάμων γένναν, quibus in antistropha respondent v. 28. ὅς θεὰν κηδεύσεις et v. 31. θνατὸς ὑμνήσει. Antiquior autem metrorum descriptio utrum ab grammaticis demum Alexandrinis inventa sit an a poetis ipsis eodem vel simili modo significata fuerit in exemplaribus quae actoribus tradiderant, non puto ad liquidum perduci posse. Nam hoc tantum certum haberi posse videtur, versus non solum in diverbiis, sed etiam in carminibus melicis a poetis ipsis sive scriptura sive signis discretos fuisse, quemadmodum in exemplaribus lyricorum et scenicorum poetarum Alexandrinis strophae et antistrophae signis discretae fuerunt de quibus dixit Hephaestio cap. 15. περὶ σημείων. Neque enim verisimile est actorum tantam fuisse artis metricae scientiam ut carmina saepe ex diversissimis metris artificiose composita in versus ubique recte dividere possent, si scriptura continua fuisset, ut in voluminibus Herculanensibus, nec signis ullis distincta.

Eadem fere quae Aeschyli et Sophoclis tragoediarum et quodammodo deterior Euripidis fabularum decem postremarum secundum ordinem vulgarem condicio est. Nam trium fabularum, Helenae, Electrae et Herculis furentis unus hodie superest codex Florentinus XXXII, 2. chartaceus seculi quarti decimi, ex quo manifesto derivata sunt apographa Parisina duo*), ceterarum septem, Baccharum, Heraclidarum, Supplicum, Iphigeniae utriusque, Ionis et Cyclopis praeter eundem codicem Florentinum solus superest Vaticanus Palatinus 287. membranaceus eiusdem aetatis, ab correctore imperito locis plurimis interpolatus. De reliquis novem fabulis octo tantum continet codex Florentinus (nam deest Troadum fabula), Palatinus vero sex, Andromacham, Medeam, Rhesum, Hippolytum, Alcestin, Troades, cum Danaes exordio spurio, inter Iphigeniam Aulidensem et Hippolytum posito. Novem autem harum fabularнm etsi codex archetypus, ex quo libri reliqui omnes derivati haberi possint, non superest, supersunt tamen quattuor alii qui codice Florentino XXXII, 2. et Vaticano Palatino 287. non solum paullo antiquiores, sed etiam fide digniores sint, quorum index hic est:

1. Venetus Marcianus 471. scriptus seculo duodecimo in membranis formae quartae maioris foliorum 154. quorum undeviginti prima Dionysium Periegetam eiusque scholiastas, reliqua Euripidis tragoedias quinque cum scholiis et glossematis continent, Hecubam, Orestem, Phoenissas, Andromacham et Hippolytum: de quo dixi in Praef. ad Scholia in Euripidem vol. 1. p. III. IV.

2. Vaticanus 909. aetate et auctoritate Marciano proximus: nam est bombycinus seculi tertii decimi, foliorum 314. formae quartae maioris. Insunt fabulae novem cum scholiis et glossematis, Hecuba, Orestes, Phoenissae, Medea, Hippolytus, Alcestis, Andromacha, Troades, Rhesus, foliis pluribus male habitis et non paucis Hecubae, Orestis et Rhesi ablatis: de quo videnda quae dixi l. c. p. IV. et V.

3. Parisinus 2713., scriptus in membranis seculo tertio decimo, foliorum 159. formae quadratae maioris. Insunt fabulae septem primae, omissis Troadibus et Rheso. Hecubae versus 1—522. qui exciderunt a manu recentiore sunt suppleti. De hoc codice eiusque scholiis copiosis et glossematis plura dixi l. c. p. VIII—X.

4. Parisinus 2712. membranaceus seculi tertii decimi, qui praeter Sophoclis et Aristophanis fabulas

*) Longiorum versuum indicia ex scholiis veteribus in Pindarum et Aristophanem, cuius metra tractaverat Heliodorus, collegit Christius in commentatione egregia de scholiis metricis in Pindari carmina (Monachii edita a. 1868.) p. 18 seqq.

**) Pindari ἐπινικίων versus fuisse ὡσεὶ τετρακισχιλίους ex antiquiore fonte cognitum habuit Eustathius Prooem. comment. Pind. p. 60. ed. Taf. (24 ed. Schneidew.), qui numerus ab tralaticio versuum circiter 5500.' numero, quem codices superstites praebent, a Boeckhiano versuum circiter 3500. numero, quem computavit Schneidewinus, tantundem fere differt quantum veteres Sophoclis versuum numeri ab novitiis differunt. Minorem quem vetus στιχομετρία apud Pindarum et Sophoclem praebuit numerum non licet inde repetere quod in codicibus quibus nunc utimur breviores versus duo non raro una linea, etsi cum parvo intervallo, scripti sunt, ita ut pro uno numerari versu potuerint. Nam στιχομετρία ex codicibus ducta est multo antiquioribus, qui literis uncialibus scripti fuerunt, versibus nusquam duobus in unum coniunctis, sed singulis, ut in fragmento codicis Euripidis Claromontani.

*) De his dixerunt Elmsleius in Praef. ad Bacchas p. VIII. et Kirchhoffius in Praef. vol. 1. p. X.

septenas sex continet Euripidis tragoedias, Hecubam, Orestem, Phoenissas, Andromacham, Medeam, Hippolytum cum scholiis brevissimis. Hic codex ut in septem Sophoclis tragoediis correctoris parum periti manum plurimis in locis est expertus, quod Antigonae exemplo ostendi in Praefat. ed. Oxon. tertiae (a. 1860.) vol. 3. p. III—X., ita non maiore fide dignus est in septem Aristophanis et sex Euripidis fabulis, etsi ex codice Euripidis derivatus est aliquanto integriore quam reliqui harum fabularum codices recentiores. His quattuor igitur libris qui utitur ceteris omnibus facile carere poterit, nisi quod leviorum quorundam vitiorum emendationes ex Florentino XXXII, 2. et Vaticano Palatino 287. aliisque seculi quarti vel quinti decimi codicibus interdum sunt petendae, quae partim correctoribus potius deberi quam e libris antiquioribus derivatae esse videntur.

Inter codices Aristophanis principem locum tenet Ravennas undecim fabularum, membranaceus seculi undecimi, foliorum 191. formae maximae, cum scholiis antiquis, cuius Venetique 474, de quo statim dicetur, scripturae specimina Ad. de Velsen nuperrimae Equitum editioni adiunxit. Ravennati aetate et auctoritate prope par est Venetus Marcianus 474. membranaceus, foliorum 172. formae quadratae, fabulas septem cum scholiis antiquis complexus, Plutum, Nubes, Ranas, Equites, Aves, Pacem, Vespas. Qui libri quum et bona et mala plurima in aliis codicibus non inventa communia habeant, non dubitandum quin utriusque origo ab uno antiquo libro Alexandrino repetenda sit, sed intercedentibus aliis diversorum seculorum codicibus indidem derivatis et plus minusve corruptis et interpolatis, quorum alios Ravennas, alios Ravennati partim similes partim dissimiles Venetus expressit. Qua sola ratione explicari potest quod A. de Bamberg in commentatione *de Ravennate et Veneto Aristophanis codicibus*, Bonnae edita a. 1865., observavit, Veneti auctoritatem in Equitibus longe superari Ravennatis auctoritate, in Nubibus ei parem, in Pace Avibus Ranis Pluto supparem, in Vespis ea multo maiorem esse. Reliquorum codicum, quos enumeravi in Aristophanis editione Oxoniensi vol. 3. p. XIV—XVI. etsi detractis omnibus de quibus certiore librorum Ravennatis et Veneti auctoritate constat, exiguus usus est, tamen leviorum vitiorum multorum correctiones ex iis petere licuit editoribus versusque tres in Ravennate et Veneto omissos, Pacis versum 1077. καὶ πῶς, ὦ κατάρατε, λύκος ποτ' ἂν οἶν ὑμεναιοῖ; Nub. 113. τὸν κρείττον' ὅστις ἐστὶ καὶ τὸν ἥττονα. et Plut. 281. ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο. Contra Ravennas solus versus in aliis libris omnibus omissos servavit Pacis 897. πλαγίαν καταβάλλειν, ἐς γόνατα κύβδ' ἑστάναι. Eccles. 223. πέττουσι τοὺς πλακοῦντας ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. 303. ἐν τοῖς στεφανώμασιν, etsi iidem alibi omittendis versibus peccant. Sic Ravennas omisit versus Acharn. 876. ὡσπερεὶ — ἐλήλυθας. Eq. 215. 414. (in eadem fabula v. 143. a m. sec. habet.) Nub. 104. 690. 1100. Pac. 402. Av. 40. (duorum versuum particulas Ἀθηναῖοι δ' ἀεὶ | ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι, librario a praecedente ᾄδουσιν ad ᾄδουσι aberrante.) 59. 792. 1045. 1657. Ran. 201. 1453. Pluti 712. 833. 834. (οὐκοῦν — οὖν.) 1031., Venetus vero versus Nubium 1090—1094. 1100. Vesp. 1201. ὑφειλόμην. | ΒΔ. ἀπολεῖς με· ποίας χάρακας (librario a priore χάρακας ad alterum aberrante). Ran. 210. 1200. 1324.

Editiones poetarum quattuor principes, ab Aldo Manutio factae (Aeschyli a. 1518. Sophoclis a. 1502. Euripidis fabularum octodecim a. 1503.*) Aristophanis fabularum novem **) a. 1498.) quas editores, quum nemini in mentem venisset in fontes earum inquirere, olim superstitiosa prosequi solebant reverentia, hodie merito ab omnibus contemnuntur, ex quo libris manuscriptis diligentius examinatis intellectum est nihil usquam boni illas sibi proprium habere praeter manifestorum, sed plerumque levium vitiorum emendationes nonnullas ab correctoribus factas Aldinis, inter quos clariora ceteris sunt Asulani et Musuri Cretensis nomina, etsi mixtas cum temerariis traditae in codicibus scripturae mutationibus plurimis, praesertim Musuri, cuius aliquanto maior quam Asulani audacia fuit. Aldus autem ut in aliis prope omnibus quos primum edidit scriptoribus fecit, ita horum quoque quattuor poetarum exemplaria infimae aetatis chartacea typothetis tradenda conquisivit, quae vili pretio haberi et postquam typis expressa erant sine magno damno abiici poterant: quo factum est ut post Aldi tempora plerumque evanescerent, perpaucis exceptis, qualia sunt Strabonis codex Paris. 1395. et Hesychius Marcianus ab Musuro in usum typothetarum Aldinorum correctus. Aeschyli igitur fabulas tres primas, Prometheum, Septem ad Thebas et Persas, ex codice aliquo seculi quarti quintive decimi, Oresteam et Supplices ex apographo codicis Medicei recentissimo sumsit, hodie in bibliotheca Guelferbytana asservato, nec credo Aldum, qui codices recentes antiquis praeferre soleret, codicem Mediceum ipsum, cuius excerptis quibusdam Patavio ad se missis primus usus est Franciscus Robortellus a. 1552. magnopere expetiturum fuisse, etiamsi de eo audiverit, quum plus quam quinquaginta ante editionem Aldinam annis ab Ambrosio Camaldulensi in Italiam missus fuerit ad Nicolaum Nicolum: de quo dixi in Praefatione ad Aeschyli tragoediarum editionem Lipsiensem quintam a. 1865. p. III—VI.

Sophoclis tragoedias Aldus ex apographo quod

*) Fabulam undevigesimam, Electram, ex codice Florentino qui hodie unicus superest, ut supra dixi, addidit Victorius separata editione primum Romae a. 1545. et anno proximo, addita interpretatione Latina, Florentiae. Quattuor fabulas, Medeam, Hippolytum, Alcestin, Andromacham paucis ante Aldum annis ediderat Ianus Lascaris sine loci et anni nota, sed, ut videtur, Florentiae intra annos 1494—1496., de qua editione videnda quae Seidlerus scripsit in F. A. Wolfii Analectis literariis vol. 1. p. 472. seqq. Codice autem Lascaris usus est Parisino 2888. adhibito in Medea etiam Parisino 2818. de quo dixit Kirchhoffius in Praef. vol. 1. p. XI.

**) Duas quibus editio Aldina caret fabulas, Thesmophoriazusas et Lysistratam, ex codice Urbinate primum edidit Bernardus Iunta Florentiae a. 1515.

simillimum fuit interpolato Parisino 2712., de quo supra dicebam, edidit, Euripidis vero fabularum octodecim editionem ex diversis libris composuit. In novem fabulis postremis certissimum est solis eum usum esse codice Vaticano Palatino 287. et codicis Florentini XXXII, 2. apographo Parisino, de quibus supra dicebam p. VI., in novem prioribus etsi non satis constat quot et quibus usus sit codicibus, de quo dixit Kirchhoffius in Praef. vol. 1. p. XI., tamen manifestum est nullos ei praesto fuisse libros qui seculi quarti decimi aetatem superarent. Nec meliora fuerunt exemplaria ex quibus novem sumsit Aristophanis fabulas, dissimillima codicibus Ravennati et Veneto, simillima vero codicibus chartaceis seculorum quarti quintique decimi, quales non pauci, praesertim de tribus primis fabulis, Pluto, Nubibus et Ranis, etiamnum supersunt.

Haec igitur sunt librorum manuscriptorum quibus hodie utimur praesidia, quorum vel optimi, quales sunt Mediceus Aeschyli et Sophoclis, Venetus et Vaticanus Euripidis, Ravennas et Venetus Aristophanis, omnis generis vitiis sunt contaminati vel manifestis vel reconditioribus, quorum pars maior hoc demum seculo, collatis in hos poetas multorum inde a Porsono et Hermanno usque ad novissima tempora studiis, est animadversa, sed nondum exhausta. Quarum corruptelarum quae librariorum vel negligentia vel imperitia sunt illatae plerumque facilius et animadvertuntur et corriguntur quam quae veterum correctorum et interpolatorum temeritati debentur. Nam quod in aliorum scriptorum operibus accidisse disertis veterum literatorum testimoniis compertum habemus, ut codicum antiquissimorum scriptura vel corrupta vel defecta ab incautis correctoribus in ordinem qualemcunque redigeretur et interpolaretur, idem poetarum scenicorum, praesertim trium tragicorum, fabulis accidisse produnt loci non pauci correctorum parum peritorum manus experti. Qui correctores si hodiernorum criticorum more coniecturas suas literarum syllabarumve reliquiis quae in codicibus antiquissimis supererant religiose accommodassent, non paucis in locis facile nobis foret ipsa fere poetarum verba coniectura vel certa vel probabili restituere. Verum ab hac diligentia longe illi abfuerunt, nec raro istiusmodi locos ita ad arbitrium suum refinxerunt ut scripturae genuinae vix umbra relicta esse videatur *): quales versus qui eadem arte palaeographica, qua librariorum literas vel voces similes inter se permutantium errores corrigere solemus, ad saniorem rationem revocare conantur frustra laborant et plerumque nihil aliud consequuntur quam ut errores erroribus cumulantes veteribus coniecturarum monstris nova ipsi addant, ut nuper alio loco dixi. Prima autem vitiorum et interpolationum origo ab ipsa fere repetenda est horum poetarum aetate, qui postquam exemplaria ab se scripta actoribus tradiderant, qui fabulas in scenam producerent, aliaque pauca — neque enim scribendi illis temporibus tanta erat quanta hodie facilitas — in usum lectorum praeparari coeperant *), paullatim aucto exemplarium numero, quorum alia ex aliis describebantur, fieri non poterat quin scribarum irreperent et propagarentur errores. Accedebat ad haec histrionum temeritas, qui tragicorum potissimum fabulas mature interpolare coeperunt partim versibus insertis quos vel ipsi finxerant vel aliunde sumserant partim singulorum vocabulorum scriptura suo ipsorum arbitrio mutata, qualia passim in scholiis veteribus, praesertim Euripideis, sunt annotata. Quae licentia ut quantum fieri posset coerceretur, Lycurgus orator plus quam quinquaginta post Euripidis et Sophoclis mortem annis legem rogavit ut trium tragicorum fabulae — non omnes quidem **), ut opinor, (nam fuerunt prope trecentae quae viventibus poetis in scenam productae fuerant) sed delectis, ut videtur, iis quae etiam post mortem poetarum prae ceteris expetitae in theatris et Athenis et extra Athenas agi solerent — uno comprehenderentur exemplari ab histrionum interpolationibus libero, quod sequi deberent qui fabulas illas

*) Manifestissima huiusmodi interpolationum exempla sunt in Aristophanis Vesp. 407—414. Pac. 390. Thesm. 103. 437.

*) Hoc colligi potest ex Dionysi apud Aristophanem in Ranis verbis, quibus Andromedam Euripidis se *legisse* dicit v. 52.

καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγιγνώσκοντί μοι
τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτὸν ἐξαίφνης πόθος
τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἴει σφόδρα;

Mercatura libraria, cuius initia in aetatem illam cadunt, quid contulerit ad divulganda fabularum scenicarum exemplaria nescimus: de quo videnda quae Boeckhius in Oecon. vol. 1. p. 68. et Kornius p. 9. dixerunt. In Sicilia aut nullos aut carissimos Euripidis libros fuisse ex narratione Plutarchi apparet in Vita Niciae c. 29. ἔνιοι δὲ (Atheniensium ab Siculis captorum) καὶ δι' Εὐριπίδην ἐσώθησαν· μάλιστα γάρ, ὡς ἔοικε, τῶν ἐκτὸς Ἑλλήνων ἐπόθησαν αὐτοῦ τὴν μοῦσαν οἱ περὶ Σικελίαν, καὶ μικρὰ τῶν ἀφικνουμένων ἑκάστοτε δείγματα καὶ γεύματα κομιζόντων ἐκμανθάνοντες ἀγαπητῶς μετεδίδοσαν ἀλλήλοις. τότε γοῦν φασι τῶν σωθέντων οἴκαδε συχνοὺς ἀσπάσασθαι τὸν Εὐριπίδην φιλοφρόνως καὶ διηγεῖσθαι τοὺς μέν, ὅτι δουλεύοντες ἀφείθησαν ἐκδιδάξαντες ὅσα τῶν ἐκείνου ποιημάτων ἐμέμνηντο, τοὺς δ', ὅτι πλανώμενοι μετὰ τὴν μάχην τροφῆς καὶ ὕδατος μετέλαβον τῶν μελῶν ᾄσαντες. οὐ δεῖ δὴ θαυμάζειν ὅτι τοὺς Καυνίους φασὶ πλοίου προσφερομένου τοῖς λιμέσιν ὑπὸ ληστρίδων διωκομένου, μὴ δέχεσθαι τὸ πρῶτον, ἀλλ' ἀπείργειν, εἶτα μέντοι διαπυνθανομένους, εἰ γινώσκουσιν ᾄσματα τῶν Εὐριπίδου, φησάντων ἐκείνων, οὕτω παρεῖναι καταγαγεῖν τὸ πλοῖον.

**) Huius sententiae rationes exposuit Kornius in dissertatione de exemplari Lycurgeo (Bonnae edita a. 1863.) p. 14 seqq. De fontibus ex quibus hoc exemplar derivatum fuerit nihil traditum est: sed quum Aeschylus, Sophocles et Euripides filios et nepotes habuerint qui ipsi quoque tragoedias scripserunt patrumque fabulas plures post eorum mortem in scenam produxerunt, non improbabile est in poetarum gentibus exemplaria servata fuisse si non a poetis ipsis scripta, certe integriora quam quae in histrionum manibus versarentur, iisque usos fuisse quibus exemplaris Lycurgei componendi negotium mandatum erat: de quo dixerunt Iul. Richterus in commentatione de interpretibus Graecis p. 37. et Kornius p. 8. Aliae vero quas de textu exemplaris Lycurgei Kornius p. 21 seqq. protulit coniecturae valde incertae sunt, quum lectionum exemplaris Lycurgei nulla usquam mentio facta sit.

denuo agendas susciperent: laudabili profecto consilio, sed exiguo, ut videtur, successu. Nam licet hoc ipsum exemplar Ptolemaeo Euergeta petente Alexandriam missum fuerit ibique, florentibus doctissimorum grammaticorum studiis, apographa eius divulgari potuerint, quorum comparatione cum aliis quibus Alexandrini antea usi erant instituta interpolationes histrionum investagare licebat, nihilominus exemplaris Lycurgei, ab nemine praeter Plutarchum et Galenum*) memorati, adeo obscurata est memoria ut sola perdurarent exemplaria interpolata, ex quibus nostri quoque codices omnes derivati sunt, aucto per medii aevi secula omnis generis vitiorum numero et dialecto Attica et orthographia vetere, illatis cui librarii adsueti erant dialecti recentioris, quam τὴν κοινὴν διάλεκτον appellant grammatici, formis magis magisque depravata. De quo quum valde diversae sint doctorum hominum opiniones, uberior materiae amplissimae tractatio, quae intra spatium in hoc volumine mihi concessum absolvi nequit, Appendici ad Lexica in poetas scenicos, quae huic poetarum editioni adiungentur, reservanda fuit: in qua Appendice non solum de quattuor principum poetarum dialecto, orthographia et prosodia plene et accurate agetur, sed etiam ceterorum et tragicorum et comicorum ratio habebitur, quatenus eorum linguam ex numerosis quae supersunt fragmentis novimus. Interim non inutile erit speciminibus ex una fabula collectis ostendisse quam incerta codicum fides in omni hoc quaestionum genere sit.

Aeschyli Prom. v. 6. Vera huius versus scriptura ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις ex schol. Arist. Ran. 827. restituta. In M est ἀδαμαντίναις πέδησιν ἐν ἀρρήκτοις πέτραις. Quum certissimum sit Aeschylum πέδαις scripsisse, manifestum hoc est exemplum terminationis ησι ab vetere librario Homeri lectioni adsueto fictae, ex quo aestimari potest quid de aliis tragicorum locis, ab Ellendtio in Lexico Sophocleo vol. 2. p. VI—VIII. collectis, iudicandum sit, quibus eandem terminationem intulerunt librarii, etsi multo maior Atticae αισι exemplorum copia est. Hanc igitur ubique restitui, nisi quod apud Aristophanem Av. 867. in formula precum sacerdotali servandum putavi ὄρνισιν Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίῃσι πᾶσι καὶ πάσῃσι, ubi poetae fortasse convenientior visa est vetus terminatio Ionica, etsi in Thesmoph. 332. ubi haec formula non oratione prosa, ut in Avibus, concepta, sed in versus redacta est, Attica legitur terminatio εὔχεσθε τοῖς θεοῖσι τοῖς Ὀλυμπίοις | καὶ ταῖς Ὀλυμπίαισι καὶ τοῖς Πυθίοις | καὶ ταῖσι Πυθίαισι καὶ τοῖς Δηλίοις | καὶ ταῖσι Δηλίαισι. Eadem fortasse legum veterum et actorum publicorum orthographia fuit, ut non mirandum sit in inscr. Attica (circa olymp. 82. vel 83. posita) ap. Boeckh. n. 71. vol. 1. p. 72. legi τοῖσι μύστ[ησ]ιν καὶ τοῖς ἐπόπτησιν — — τῇσι πόλεσιν — ἐν τῇσιν αὐτῇσι πόλεσιν antiqua terminatione Ionica, ex quo non sequitur eadem usos esse scriptores Atticos aetatis Pericleae et posteriorum temporum. Ceterum Ionica terminatio ησι etiam ab infimae aetatis librariis interdum est illata ubi libri antiquiores Atticam servarunt, velut in Promethei locis tribus, 355. ubi codex Mediceus σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι (cum Tzelza ad Lycophr. 177.), apographa vero pleraque σμερδναῖσι γαμφηλῇσι (σμερδνῇσι γαμφηλῇσι ap. Eustath. p. 579, 20.) pariterque 365. ῥίζῃσιν et 463. ζεύγλῃσι, ubi codex Mediceus ῥίζαισιν et ζεύγλαισι. διηκοσίῃσι et δούλῃσιν Aristophani Eq. 659. Lys. 330. intulerunt librarii, quae correxi.

V. 16. σχεθεῖν Elmsleius. σχέθειν M, ut infinitivi et participia aliorum verborum αὐθυποτάκτων, velut ἀλκαθεῖν, ἀμυναθεῖν, διωκαθεῖν, εἰκαθεῖν, εἰργαθεῖν, de quibus dixit Elmsleius ad Eur. Med. 186., ab librariis παροξυτόνως scripta sunt errore tam constante ut rectae scripturae vix ulla servata in libris sint exempla praeter ἀμυναθεῖν et διωκαθεῖν in codice Hesychii, quae fugerunt Elmsleium et Buttmannum Gramm. vol. 2. 1. p. 36. qui Elmsleio rectum accentum ubique restituenti, ut ego quoque feci, frustra repugnavit, hoc tamen recte observavit σχεθεῖν perispomenon forma confirmari soluta σχεθέειν, qua poetae epici usi sunt. Est autem hoc accentus vitium tam antiquum ut iam Herodiano fraudem fecerit, qui praesentia σχέθω, ἀμυνάθω et διωκάθω finxit, quibus nemo unquam usus est, quemadmodum aoristi ἐρέσθαι rectum accentum, qui saepissime servatus est in codicibus, vitioso postposuit ἔρεσθαι, quia ἡ παράδοσις hoc potius commendare videbatur, ut refert schol. Homeri Il. 16, 47. Erat enim Herodianus παραδόσεως quam dicere solebat observator tam diligens ut quidquid per codices propagatum videret ratum firmumque haberet, et ne genitivum quidem λᾶου, quem vetus aliquis librarius Sophoclis Oed. Col. 196. ἐπ' ἄκρου λᾶου βραχὺς ὀκλάσας errore propter simile λαοῦ nomen proclivi intulerat pro λᾶος, de quo dixi in annot. Oxon., suspectum haberet, licet nulla excogitari ratio possit cur Sophocles vitiosa quam recta forma uti maluerit.

V. 26. In initio huius versus codex rectam servavit scripturam ἀεί, sed mox initio versus 42. αἰεί intulit, quemadmodum aliis tragicorum locis plurimis, paucioribus Aristophanis, αἰεί est illatum. Epici veteres aliique scriptores Ionici et Dorici una fere constanter forma usi sunt αἰεί, nisi quod poetae epici interdum metri caussa ἀεί, quod iambi mensuram habet, dixerunt. Ab Atticis et veteribus et recen-

*) Plutarchi verba (Mor. p. 841 f). apposui in Vita Aeschyli p. 8. Galenus autem sic scribit vol. 9. p. 240. ὅτι δ' οὕτως ἐσπούδαζε περὶ τὴν τῶν παλαιῶν βιβλίων κτῆσιν ὁ Πτολεμαῖος ἐκεῖνος οὐ μικρὸν εἶναι μαρτύριόν φασιν ὃ πρὸς Ἀθηναίους ἔπραξε. δοὺς γὰρ αὐτοῖς ἐνέχυρα πεντεκαίδεκα τάλαντα ἀργυρίου καὶ λαβὼν τὰ Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου καὶ Αἰσχύλου βιβλία χάριν τοῦ γράψαι μόνον ἐξ αὐτῶν, εἶτ' εὐθέως ἀποδοῦναι σῶα, κατασκευάσας πολυτελῶς ἐν χάρταις καλλίστοις, ἃ μὲν ἔλαβε παρὰ Ἀθηναίων κατέσχεν, ἃ δ' αὐτὸς κατεσκεύασεν ἔπεμψεν αὐτοῖς παρακαλῶν ἔχειν τε τὰ πεντεκαίδεκα τάλαντα καὶ λαβεῖν ἀνθ' ὧν ἔδοσαν βιβλίων παλαιῶν τὰ καινά. τοῖς μὲν οὖν Ἀθηναίοις, εἰ καὶ μὴ καινὰς ἐπεπόμφει βίβλους, ἀλλὰ κατεσχήκει τὰς παλαιάς, οὐδὲν ἦν ἄλλο ποιεῖν, εἰληφόσι γε τὸ ἀργύριον ἐπὶ συνθήκαις τοιαύταις, ὡς αὐτοὺς κατασχεῖν, εἰ κἀκεῖνος κατάσχοι τὰ βιβλία, καὶ διὰ τοῦτ' ἔλαβόν τε τὰ καινὰ καὶ κατέσχον καὶ τὸ ἀργύριον.

tioribus omnibusque dialecti communis scriptoribus legitima forma habita est ἀεί, cuius ἄλφα a poetis Atticis modo corripitur modo producitur, quum in adverbio simplici tum in vocabulis quibusvis cum ἀεί compositis, velut ἀείζως, ἀείμνηστος et ἀείφρουρος, quod apud Sophoclem Ant. 892. servarunt codex Mediceus, Suidas et qui vocabulum ex hoc, ut videtur, loco annotarunt, Hesychius et Etym. M. p. 21, 46., in apographis vero in αἰείφρουρος est mutatum. In vita communi Attici ἄλφα correpto usi esse videntur, etsi fortasse interdum etiam Homericum αἰεί auditum fuit: unde factum esse potest ut in inscriptionibus et veteribus (velut in inscr. circa olymp. 90, 2. posita, ap. Boeckh. vol. 1. p. 116.) et recentibus αἰεί interdum reperiatur, licet in his quoque longe frequentius sit ἀεί. Codicum manuscriptorum etsi perpetua inter ἀεί et αἰεί fluctuatio est, tamen centenis locis, ubi olim αἰεί scribebatur deteriorum librorum fide, nunc ἀεί ex antiquioribus est restitutum, non solum apud poetas scenicos, sed etiam apud alios scriptores, velut Platonem, cuius codicibus utimur multo et antiquioribus et melioribus. Ex quo intelligitur nullam in hac re, ut in tot aliis quaestionibus orthographicis, codicum fidem esse, qui auctoritatem suam, quantacunque est, totam ipsi evertunt eo quod non raro αἰεί praebent in locis poetarum contra manifestam metri legem, velut in sexto pede senarii in codice Mediceo Prom. 162. τεοῖσι δίχα γε Διός, ὁ δ' ἐπικότως αἰεί et in codice Marciano Athenaei p. 419 C. 442 D. 449 D. 463 D. 511 A. 640 D. His rationibus motus ego poetis scenicis, ut iam Porsonus fecerat, ubique ἀεί quum simplex tum in vocabulis cum eo compositis restitui. Nam quod quidam sunt opinati poetas ipsos utraque forma usos esse perinde est ac si quis credat librarios αἰεί suo arbitrio non intulisse nisi ubi metri vitium lectores moneret diphthongum non poetae, sed librarii errori deberi, in aliis vero locis omnibus, ubi metrum utramque formam fert, tantam fuisse eorum religionem ut nusquam aut ἀεί aut αἰεί scriberent nisi ubi a poeta ipso scriptum esset, Sophoclemque, ut exemplo utar, in Antigona quidem v. 76. ἐκεῖ γὰρ αἰεί, sed in Oed. R. 786. mutato consilio ἔκνιζέ μ' ἀεί scripsisse.

V. 28. ἐπηύρω scripsit librarius pro ἐπηύρου. Nesciebat enim Atticos non ἐπαύρασθαι, sed ἐπαυρέσθαι dicere.

V. 34. φθέγξει] φθέγξῃ M. Terminatio vetus Attica, a Brunckio, Porsono aliisque ubique restituta, in codicibus poetarum scenicorum ab librariis tanta constantia in η mutata est ut rara eius vestigia apud tragicos, multo frequentiora apud Aristophanem et Platonem aliosque orationis prosae scriptores nonnullos relicta sint. In Prometheo, praeter γνώσει v. 293. ex Athenaeo 4. p. 165 c. pro γνώσῃ restitutum, unum superest exemplum 617. αἰτεῖ, ubi recentior demum manus ηι superscripsit, in apographo vero uno αἰτεῖς est substitutum, sub qua terminatione in codicibus interdum latet antiqua terminatio ει. Nam personam secundam praesentis et futuri medii et passivi non in η, quod est dialecti vulgaris, sed in ει ab Atticis terminatam esse docuerunt grammatici veteres, quorum sententiam accurate exposuit Eustathius p. 1723, 18. τὰ δεύτερα παθητικὰ πρόσωπα τῶν εἰς μαι ληγόντων ῥημάτων, ὁποῖον τὸ τύπτομαι τύπτῃ καὶ τὰ λοιπὰ ὅλα κατὰ τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενα, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ κωμικοῦ πέφηνεν, οἱ ὕστερον Ἀττικοὶ γράψαντες διὰ τοῦ η σὺν τῷ ι προσγεγραμμένῳ, ἀφῆκαν σώζεσθαι ἐν γραφῇ τῇ διὰ τῆς ει διφθόγγου χάριν παλαιᾶς ἐνθυμήσεως τὸ βούλομαι βούλει, οἴομαι οἴει, ὄψομαι ὄψει καὶ ἔσομαι ἔσει καὶ κατὰ κρᾶσιν εἶ. Cuius praecepti veritas clara in luce collocatur indiciis quibusdam quae in ipsis scriptorum verbis posita sunt (ut apud Lucian. Demon. c. 15. vol. 2. p. 382. et Soloec. 6. vol. 3. p. 569.) quae terminationem in η excludunt: de quo dixit Cobetus Var. Lect. p. 40. Haec omnia quum pridem a Brunckio, Porsono aliisque perspecta essent, in dubitationem vocari coeperunt postquam Georgii Choerobosci Dictata in Theodosii Canones edita erant, qui p. 671, 31. memorata Attica personae secundae terminatione sic pergit, πάντως δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τοῦτο ποιοῦσιν, ἀλλ' ἀκολουθοῦσι καὶ οἱ πεζολόγοι, ἐπεὶ οἱ τραγικοὶ τοῦτο οὐ ποιοῦσιν, ἀλλ' ἀκολουθοῦσι τοῖς κοινοῖς, quae ipse orationis color satis ostendit Choeroboscum non ab Herodiano accepisse, sed, ut alia non pauca in Dictatis illis, ipsum scripsisse, pravam codicum suae aetatis consuetudinem secutum, in quibus haud dubie ἡ πλείων παράδοσις (ut locutione Herodianea utar) ad ῃ, non ad ει inclinabat, ut in Claromontanis quoque Euripidis foliis constans est terminatio η. Id vero non maioris est momenti quam quod idem Choeroboscus p. 537, 4. de Euripidis Hecubae v. 574. scripsit codicis sui vitio deceptus, εὕρηται παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν τῇ Ἑκάβῃ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἰσοσύλλαβον τῷ ἰδίῳ πρώτῳ προσώπῳ πληθυντικῷ "οἱ δ' ἐπληροῦσαν πυρὰν κορμοὺς φέροντες πευκίνους." ubi nunc recte in libris omnibus οἱ δὲ πληροῦσιν πυρὰν legitur, barbarum autem illud ἐπληροῦσαν (ut ἐδολιοῦσαν est in Psalmis 5, 10.) Choerobosco, qui Ἐπιμερισμοὺς εἰς τὸ Ψαλτήριον scripsit, dignius est quam Herodiano. Notae non melioris est ἤμην, novitia verbi forma pro ἦν vel ἦ, ex Eurip. Hel. 931. (ubi codex qui hodie superest unicus ἄρ' ἦν) allatum ab Choerobosco p. 882, 10. ex eoque in Etym. M. p. 430, 15. et notatum ab L. Dindorfio ad Xenoph. Instit. Cyri p. 268. ed. Oxon. quod ab Herodiano lectum esse nemo facile credet.

V. 40. ξυγγενές — ξύμφημ' Porsonus. συγγενές — σύμφημ' M, ut apud Sophoclem Oed. Col. v. 771. ab τὸ συγγενές incipit, sed ab ξύμφημι Oed. R. v. 642. Grammaticorum veterum de utriusque formae usu praecepta collecta sunt in Thesauro vol. 7. p. 1165. 1166. quibuscum si codicum quantumvis inter utramque fluctuans scriptura comparetur, tantum intelligere videmur, Atticos veteres ξύν (quod in inscriptionibus interdum XCYN scriptum est) potius dixisse quam σύν, postero vero tempore hanc scripturam ita in desuetudinem venisse ut iam apud Xenophontem nulla eius exempla reperiantur, nisi quod uno alteroque

loco in libris deterioribus illata est ab librariis, quemadmodum in Herodoti, quem certissimum est sola usum esse forma σύν, codicibus quibusdam deterioribus saepe ξύν scriptum idemque aliis scriptoribus multis, qui sola usi sunt forma σύν, illatum est: de quo dixit L. Dindorfius in Praef. ad Xenoph. Anab. p. VIII. ed. Oxon. Poetae scenici vero utraque forma usi sunt, ut versus plurimi docent quorum metrum vel σύν vel ξύν postulat. Quaeritur vero utra forma centenis aliis versibus tribuenda sit quorum metrum utramque fert: in quibus tanta est codicum inconstantia nec raro inter ipsos dissensio ut collectis exemplis omnibus, quod de Sophocle instituit Ellendtius in Lexico Sophocleo, nihil aliud conficiatur quam librarios temere, et interdum adeo cum metri vitio, modo σύν modo ξύν scripsisse. Quorum qui imitari nollent temeritatem alii alias excogitarunt regulas, quibus utriusque formae usus adstrictus fuerit. Ac Porsonus quidem σύν non ferendum esse indicabat nisi ubi ab metro postularetur, Elmsleius vero (in Praef. ad Soph. Oed. R. p. XII) post breves vocales, nisi ubi producendae propter metrum essent, σύν, post longas ξύν probabat. Novissime denique Herwerdenus in Praef. ad Sophoclis Oed. R. p. VII. collectis ex codice Laurentiano utriusque scripturae exemplis has proposuit regulas, quarum ad normam locos non paucos Sophoclis ipse correxit et ceterorum quoque tragicorum, quos easdem regulas secutos esse verisimile sit, corrigendos esse censuit: "σύν ponitur ante consonantem, ξύν ante vocalem, extra compositionem pariter et in compositione, velut συγγνώμη, σύγγονος, συγκαθαρμόζειν, συγκαταιθειν, sed ξυνᾴδειν, ξυναλγεῖν, ξυνάπτειν, ξυναιρεῖν. Exceptio 1. Initio versus etiam ante consonantem locus est potius formae ξύν. Exceptio 2. Euphoniae caussa, et post literam ξ et ubi sequens syllaba terminatur literis ξ, κ aut χ, etiam ante vocalem locus est formae σύν." Quarum regularum quum nec ratio probabilis afferri possit neque ulla apud Aristophanem ceterosque scriptores Atticos indicia repeniantur, nemo facile sibi persuadebit formam Atticam ξύν e locis plurimis tragicorum expellendam esse, ut regulis illis satisfiat. Quamobrem mihi probabilior videtur Porsoni sententia, etsi finibus paullo arctioribus circumscribenda. Nam ut tragici in quinto pede trimetri praecedente syllaba finali brevi, vel quae ei par habetur voce enclitica brevi (ut γραμμάτων τε συνθέσεις ap. Aesch. Prom. 460. et ἐνοδίους τε συμβόλους 487.) necessario σύν, non ξύν, scribere debuerunt, velut Soph. Oed. R. 135. κἀμὲ σύμμαχον 710. τῷδε σύντομα. 810. ἀλλὰ συντόμως. 1113. τἀνδρὶ σύμμετρος (ubi codex Laur. ξύμμετρος), ne contra legem peccarent in Prolegomenis ab me expositam p. 37., ita verisimile est eosdem post caesuram πενθημιμερῆ, ubi syllaba quinta brevis esset, σύν dicere maluisse quam ξύν, quod syllabam praecedentem produceret: etsi contra hanc quoque regulam libri interdum peccant, ut apud Sophoclem Oed. R. 84. τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν. et Oed. Col. 46. τί δ' ἐστὶ τοῦτο; ΟΙ. ξυμφορᾶς ξυνθημ' ἐμῆς. Si tamen tragici eam observarunt, probabile est eosdem dipodias trochaicas in syllabam brevem exeuntes puras servare quam illato ξύν spondeo terminare maluisse. De euphonia vero res valde incerta est. Nam etsi non improbabile est Sophoclem Phil. 122. ἅπαξ συνήνεσα scribere maluisse quam ἅπαξ ξυνήνεσα, nec veteres ξυγξαίνω ξυγξενιτεύω ξυγξέω ξυγξηραίνω ξυγξυρέω ξυγξύω, si his aut aliis huiusmodi verbis usi essent, dicturi fuisse videntur, tamen non sequitur ξύν alienum ab iis esse locis habitum ubi litera asperior in syllaba proxima rediret, ut σὺν ἐξόδῳ in Oed. Col. 1288. aut duo vocabula cum hac praepositione composita se exciperent, ut ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς ap. Soph. Oed. Col. 46. in codice scriptum est, nisi hic συμφορᾶς scribendum propter rationem modo memoratam. Nec literae ξ et ζ impedivisse videntur quominus ξύν praeferretur, ut ξύζυγος legitur apud Aeschylum Choeph. 599. et aliquoties apud Euripidem, ξύζωματα ap. Aesch. Suppl. 462., ξαίνειν ξυζωσάμενος ap. Arist. Lys. 536., licet eadem alibi per σ scripta sint, ut σύζωσον apud Arist. Thesm. 255. cui ξύζωσον restitui.

V. 65. αἰαῖ] αἶ αἶ M. quae constans huius interiectionis scriptura in codicibus tragicorum est. Verum ut hodie nemo facile αἶ αἶ cum pausa post prius αἶ pronuntiabit, ita non dubitandum quin Graeci quoque uno vocabulo αἰαῖ pronuntiaverint, de quo disertum exstat Herodiani testimonium in libro περὶ μονήρους λέξεως p. 27, 13. ubi αἰαῖ cum similibus perispomenis comparatur. Eodem errore librarii alias interiectiones quibus poetae usi erant compositis tam constanter diremerunt ut rectae scripturae nulla usquam in codicibus relicta sint exempla. Sic ἆ ἆ scripserunt, quod ἀᾶ potius scribendum esse ostendi in Lexico Sophocleo s. v. ἆ, et οἶ οἶ οἶ, quod οἰοῖ et οἰοιοῖ ab veteribus scriptum fuisse ex Apollonii libro de adverbiis didicimus p. 588, 25. qui etiam οἰμοιμοῖ probat, quod in codibus tragicorum constanter οἴμοι μοι scriptum est. Aliquanto absurdius est ἒ ἒ in codicibus vel sic vel ἓ ἕ, interdum etiam sine accentu ἐ ἐ, scriptum, quod tragicorum codices ita pervasit ut ne unum quidem supersit rectae exemplum scripturae ἐή, quam ego tragicis (et Aristophani quoque Vesp. v. 316.) ubique restitui, non meo arbitrio, sed poetis ipsis iubentibus. Nullum enim exstat exemplum ubi metrum pyrrhichium postulet, sunt vero plura quae iambum postulent, velut apud Aesch. Prom. 573. metro dochmiaco πημοσύναις, ἐή. = 599. φοιταλέοις, ἐή. ubi codex in stropha ἓ ἕ, in antistropha ἐέ. 608. δυσδαιμόνων δὲ τίνες οἵ, ἐή, | οἵ' ἐγὼ μογοῦσιν. (ubi in stropha 582. ἢ ποντίοις δάκεσι δὸς βοράν.) Pers. 973. ἐὴ ἐὴ τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ. = 991. βοᾷ βοᾷ μοι μελέων ἔντοσθεν ἦτορ, ubi codex ε ε ε, ter superscripto ⊢, quo signo spiritus asper et accentus continetur, i. e. ἓ ἓ ἕ. Sept. 328. ἐή, νέας (hoc monosyllabum) τε καὶ παλαιάς. = 338. ἐή, δυστυχῆ τε πράσσει. ubi ἐὲ codex utrobique. Idem Sept. 966. = 978. restitui et fortasse restituendum est Suppl. 831., quantum in loco defecto iudicari potest, pro ἠέ ἠέ, quod est in codice, cui idem illatum etiam Pers. 569. = 577. 651. = 666. ubi prorsus absurdum est,

ut ostendi in Leutschii Philologo vol. 13. p. 477. 485. omninoque haec interiectio, ab nemine grammaticorum memorata, nunquam exstitit. Exstitit vero duplicatum ἤ ἤ, etsi unum tantum superest exemplum Arist. Nub. 105. (quo grammaticus utitur in Montef. Bibl. Coisl. p. 500. 600.) ἤ ἤ σιώπα, quod ego coniunctim ἠή scripsi.

V. 114. ἆ ἆ ἔα ἔα M. ἀᾶ scribendum esse supra dixi. Sed delendum etiam erat ἔα ἔα, quod ortum est e literis ἒ ἒ superscriptis, quibus glossema ἔα ἔα significatur, quod patet ex versu 566. ubi post ἆ ἆ in codice non ἔα ἔα, sed solum legitur ἒ ἒ, quod ipsum quoque delevi.

V. 136. αἰαῖ] Hoc loco librarius ter αἶ scripsit, quod etiam alibi non raro tragicis intulerunt librarii, quum aut αἰαῖ, aut αἰαῖ αἰαῖ scribendum esset.

V. 246. ἐλεινὸς] ἐλεεινὸς M, non solum contra Atticorum usum, sed etiam cum metri vitio. Est hoc vocabulum ex iis quorum rectam scripturam nusquam intactam reliquerunt librarii.

V. 295. ξυμπράσσειν] συμπράττειν M. Tragicos notum est non πράττειν, sed πράσσειν dixisse et vocabula similia omnia per σσ, non ττ, extulisse, quod comicorum prosaeque orationis scriptorum est, excepto cui σσ placuit Thucydide. Nihilominus librarii tragicis quoque passim intulerunt ττ, velut πράττειν Soph. Ph. 1449. ἧττον Eur. Phoen. 961.

V. 319. γίγνεται] γίνεται M, in quo, ut in aliis tragicorum codicibus, plerumque recte scriptum γίγνεσθαι et γιγνώσκειν, sed interdum tamen γίνεσθαι et γινώσκειν, quae aliena esse ab Atticorum usu hodie inter omnes constat.

V. 345. οὕνεκα Brunckius. εἵνεκα M. Formam Atticam οὕνεκα toties servarunt poetarum scenicorum codices ut de ea ubique restituenda dubitari nequeat.

V. 353. ἑκατογκάρανον] Hoc Aeschylus ἑκατονκάρανον scripserat: unde fortasse ortum ἑκατοντακάρανον, quod est in M, non intellecta vetere orthographia.

V. 371. ἀπλήστου M. Recte Blomfieldus ἀπλάτου. Hoc quoque vocabulum in iis est quae librarii nusquam intacta reliquerunt, pariterque in hac fabula v. 716. πρόσπλατοι (quod Elmsleius restituit) in πρόσπλαστοι corruperunt. Idem de adiectivo αἰκής et adverbio αἰκῶς dicendum, quae formae quoties apud tragicos leguntur, toties in ἀεικής et ἀεικῶς corruptae sunt in codicibus, ut infra v. 472. in M. est πέπονθας ἀεικές cum metri vitio, quod correxit Brunckius.

V. 478. ἐς νόσον] εἰς νόσον M et εἰς τέχνην 497. εἰς θεούς 945. εἰς φάος 1021: contra ἐς παρθενῶνας 646. ἔς τε Πυθὼ 658. ἐς μεσημβρινὴν 722. ἐς τὰ πάνθ' 786. ἐς χθόνα 813. ἐς κοινόν 844. ἐς ταυτόν 845. ἔς τε 1050. Ante literas vocales poetae tragici εἰς et ἐς prout metrum postularet dixerunt, comicorum vero versus qui ἐς postulent nulli reperiuntur, nisi ubi sermonem tragicum imitantur, ut Arist. Pac. 140. τί δ' ἣν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος; Ante consonantes etsi libri inter ἐς et εἰς variare solent, tamen ad ἐς quum in praepositione simplici tum in vocabulis compositis magis inclinant, ut vel ex huius fabulae exemplis modo indicatis cognosci potest. Itaque sic statuendum videtur ut dixi in Annot. Oxon. ad Arist. Ach. 242. p. 385., consentiente Meinekio in Praef. ad Aristoph. vol. 1. p. III., tragicos ante vocales ἐς vel εἰς, prout metrum postularet, scripsisse neque in versibus iambicis et trochaicis, ut puros hos pedes servarent, ἐς Ἴλιον, ἐς οἰκίαν, ἐς ὕστερον, qualia non raro in libris reperiuntur, scribere maluisse quam εἰς, comicos ante vocales solo usos esse εἰς, ante consonantes vero omnes ἐς potius quam εἰς dixisse. Id cum aphaeresi scripsit Arist. Ach. 242. προΐτω 'ς τὸ πρόσθεν (nam sic Wolfius librorum scripturam πρόϊθ' ὡς correxit). Lys. 3. ἢ 'ς Πανὸς ἢ 'πὶ Κωλιάδ' ἢ 'ς Γενετυλλίδος. 605. χώρει 'ς τὴν ναῦν. Ran. 186. 187. τίς ἐς τὸ Λήθης πεδίον ἢ εἰς (libri, excepto Barocciano uno, ἢ 'ς) ὄνου πόκας | ἢ 'ς Κερβερίους ἢ 'ς κόρακας ἢ 'πὶ Ταίναρον. Recta scriptura interdum servata in crasi κἀς, non κεἰς, ante consonantes: de qua dixi ad Arist. Ach. 184. in ed. Oxon.

V. 670. κἀπέκλῃσε] κἀπέκλεισε M. Formas κλῄω, κλῄς, κλῇθρον et κλῃδοῦχος dialecto Atticae veteri, κλείω, κλείς, κλεῖθρον, κλειδοῦχος vulgari tribuunt grammatici, de quo dictum in Thesauro. Utriusque scripturae frequentia in poetarum scenicorum codicibus exempla: unde post inutiles multorum disputationes Attica forma nunc ubique est restituta.

V. 689. αἰφνίδιος cum metri vitio est in M, ab vetere librario illatum exquisitioris formae ἀφνίδιος ignaro, quam restituit Elmsleius satis commendatam adverbio ἄφνω, quo tragici usi sunt, et confirmatam Hesychii glossa ἀφνιδία.

V. 740. ἰώ μοί μοι. ἒ ἒ] Sic M. Personae tragicae ubi in scenam prodeunt lamentantes ἰώ μοί μοι exclamare solent, nullis aliis adiunctis interiectionibus. Quamobrem delevi inutilem appendicem, ortam haud dubie ex praecedentis versus correctione, in quo μηδ' ἐπῶν legitur in M, cui vetus corrector ἐ et ἐ adscripsisse videtur, ut μηδέπω ἐν significaret. Non minus suspectum est ἰώ μοί μοι cum adiuncto ἒ vel ἒ ἒ vel αἲ αἶ ap. Eurip. Alc. 863. in versu tertio systematis anapaestici, et Hipp. 569. in medio colloquio ante iambicum trimetrum, ἰώ μοί μοι αἲ αἶ ὦ δυστάλαινα τῶν ἐμῶν παθημάτων. Porro librarii interdum ἒ ἒ pro αἰαῖ vel vice versa scripserunt, ut ap. Soph. El. 827. = 840. Eur. Med. 110. ubi systema anapaesticum in codicibus inepte incipit ab interiectionibus ἒ ἒ αἶ αἶ vel, ut in aliis est, αἶ αἶ, vel bis quaterve ἒ ἒ, Euripides vero αἰαῖ αἰαῖ scripserat, ut alibi non raro ante anapaestos. Apud Arist. Thesm. 1042. ἒ ἒ post αἰαῖ additum recte deletum in ed. Flor. a. 1515.

V. 762. γαμεῖ γάμον τοιοῦτον ᾧ ποτ' ἀσχαλεῖ] ἀσχαλᾷ scriptum in M pro ἀσχαλεῖ, quod Herwerdenus restituit, et συνασχαλᾷ 161. et 243. quibus locis omnibus aptius est futurum videnturque tragici ἀσχάλλειν epicae formae ἀσχαλᾶν praetulisse, de quo dixit L. Dindorfius in Thesauro s. h. v. p. 2320., uno excepto loco Euripidis Iph. A. 920. ἐπίσταται δὲ τοῖς κακοῖσί τ' ἀσχαλᾶν, ubi metrum non ferebat ἀσχάλλειν.

V. 817. ἐπανδίπλαζε scripsi pro ἐπαναδίπλαζε, restituta apocopa, quam satis diligenter in vocabulis ἀντέλλειν et ἀντολή servarunt librarii, rarius in aliis, velut Ag. 305. πέμπουσι δ' ἀνδαίοντες ἀφθόνῳ μένει. 1599. ᾤμωξεν, ἀμπίπτει δ' —. et ante verba ab syllaba brevi incipientia, ut μένω et φέρω, Prom. 695. τέκμηρον ὅ τι μ' ἐπαμμένει. Pers. 807. οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν. Choeph. 841. μόρον δ' Ὀρέστου καὶ τόδ' ἀμφέρειν δόμοις, — aliis in locis non paucis, quorum ratio prorsus eadem est, apocopa neglecta reperitur, eademque librorum inconstantia apud Sophoclem et Euripidem est. Quum apocopae finis non alius sit quam ut pedes soluti vitentur, tantum videtur probabiliter dici posse, Aeschylo et Sophocli, quos iambos et trochaeos non solutos solutis praetulisse constat, in omnibus huiusmodi locis apocopam esse restituendam; Euripidi vero, apud quem pedum solutorum usus frequentissimus est, praesertim in postremis fabulis, quum nesciamus quousque in hoc genere progredi placuerit, plena relinquenda forma erit, nisi ubi libri apocopam praebent in vocabulis ἀνατέλλειν et ἀντολή aliisque non nullis, etsi ipse quoque haud dubie apocopa aliquanto frequentius usus est quam nunc in libris apparet.

V. 829. δάπεδα librarius scripsit cum metri vitio pro γάπεδα, quod Porsonus restituit, et 831 θῶκος, quod nunquam dixerunt tragici, pro θᾶκος. Correxit Brunckius.

V. 858. θηρεύοοντες librarius scripsit pro θηράσοντες, quod ego restitui. Ignoravit enim tragicos formam disyllabam θηρᾶν praetulisse trisyllabae, qua non videntur usi esse nisi ubi metrum postularet.

V. 867. δυεῖν intulit, licet δυοῖν intactum reliquisset v. 778.

V. 988. πευσεῖσθαι posuit pro πεύσεσθαι, quod restitutum in apographis nonnullis, et recte quidem. Nam Attici terminatione futuri in οῦμαι, quam passim intulerunt librarii, non videntur usi esse nisi ubi metri caussa opus esset: de quo dixi in Thesauro s. v. πλέω vol. 6. p. 1194.

Quae contra dialectum Doricam — de qua in Appendice ad Lexica in poetas scenicos copiosius et ordine quam adhuc factum est commodiore dicetur — peccarunt librarii pauca sunt in Promethei fabula, in qua minor quam in aliis fabulis carminum melicorum numerus est, aliquanto plura in ceteris septemque Sophoclis et undeviginti Euripidis fabulis. In Promethei carmine versibus ionicis scripto 128—135. = 144—151. librarius v. 129. scripsit φιλία γὰρ ἥδε τάξις pro ἅδε, licet v. 130. sequatur προσέβα, 133. ἀχώ, 134. τάν. In antistropha semel tantum erravit, ὁμίχλη scripto v. 144. pro ὁμίχλα, quod in apographis nonnullis est restitutum. In proximo chori carmine 397—435., ex ionicis aliisque versibus composito, v. 401. πηγαῖς intulit pro παγαῖς (in apographis quibusdam restituto), licet non solum παγαί v. 434., sed etiam reliqua (v. 397. τᾶς οὐλομένας τύχας, 405. αἰχμάν, 409. τὰν σάν—τιμάν, 411. ἁγνᾶς, 415. 434. γᾶς, 419. λίμναν, 427. εἰσιδόμαν) intacta reliquerit, uno excepto θνατοί, quod θνητοί scripsit v. 414. In carmine maximam partem dactylico v. 526—560. ἡδύ pro ἁδύ scripsit v. 536. et γνώμῃ pro γνώμᾳ v. 543., diligenter servatis tredecim aliis formis Doricis. In carmine v. 566—608. bis tantum erravit, κυνηγετεῖ scribens v. 572. pro κυναγετεῖ et v. 586. ὅπῃ pro ὅπα (quod servavit v. 906.), et v. 608. pro φράζε τᾷ scripsit φράζετε, ortum ex scriptura vetere TAI, ut in Persis v. 676. γόεν, quod nunc legitur in codice, ortum est ex ΓΟΑΙΝ (i. e. γοᾷν), reliquas decem formas Doricas intactas servavit. In aliis fabulis librarii non raro etiam in contrariam partem peccarunt, quum subtilioribus quibusdam dialecti legibus non perspectis Doricas inferrent formas ubi poetae Attici usi erant, quod saepissime fecerunt in anapaestis, de quibus videnda quae ab me dicta sunt in annot. ad Sophoclis Antig. 110. in ed. Oxon. a. 1860. et ad Eurip. Med. 141. in hac editione p. 28., et qui mecum fere consentiunt, G. Wolfflo in Museo Rhenano vol. 18. p. 606. et Ric. Dresselio in dissertatione *de Dorismi natura atque usu in tragoediarum Graecarum diverbiis et anapaestis* Ienae edita a. 1868. p. 17—44. In universum autem monendum frequentia librariorum contra dialectum Doricam peccata proximis demum ante codicem Aeschyli et Sophoclis Mediceum, qui seculo undecimo ineunte scriptus est, ceterosque libros illata esse videri, quantum ex duobus quae supersunt foliis codicis Euripidis Claromontani, sex circiter seculis antiquioris, colligi potest. Nam in his dialectus Dorica tam accurate servata est ut una tantum litera falsa reperiatur in fragm. p. 348, 31. ed. nostrae, ubi pro παγαῖς librarius scripsit ΠΗΓΑΙϹ, si revera sic legitur in codice.

Subieci huic praefationi excerpta ex iis quae de vita et scriptis quattuor poetarum partim ab aliis partim ab me ipso alibi copiosius exposita erant bre vemque metrorum scenicorum conspectum, exclusis, ut huius editionis consilium postulabat, infinitis multorum de his rebus disputationibus. Eadem de caussa in scripturae diversitate, quae in nova hac editione accessit, veterum tantum librorum lectiones memoravi, recentioribus non usus nisi ubi aliquid boni praeberent quod ex illis peti non posset.

Addenda nonnulla ad primos huius editionis fasciculos duobus abhinc annis emissos edidi in Fleckeiseni Annalibus a. 1868. fasc. 6. p. 393—411. quorum potissima infra repetivi, aliis nonnullis aucta.

In Prolegomenis de metris p. 33. col. 1. in annot. lin. 2. pro "*tempus quod caret ictu*", quod legitur in exemplarium parte primum impressa, corrige "*tempus quod cadit sub ictum*", ut legitur in exemplaribus posterioribus, in quibus etiam alii nonnulli errores typothetarum correcti sunt.

I. AESCHYLUS. Pag. 3. *adde annotationem* 145. *ὀμίχλα] ὀμίχλη (spiritu leni). Pag. 9. in lemmate annotationis ad v. 803. corrige ἀκλαγγεῖς pro ἀκλαγγεῖς. P. 22. versus 776. 777. in unum versum coniungendi erant τὰν ἁρπαξάνδραν κῆρ' ἀφελόντα χώρας, congruenter versui strophico 771. ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. P. 30. v. 312. Halmii emendationem φερεσσακής occupavit Bothius.

P. 126. Fragm. 439. Quemadmodum in fragm. 438. Πέρσαις, quod apud Athenaeum legitur, ex Περραιβίσι corruptum esse Blomfieldus coniecit, ita in hoc fragmento, ubi ὑπόξυλος ab schol. Hermogenis ex Πέρσαις affertur, Περραιβίσι corrigendum esse coniecit Naberus in Praef. ad Photium p. 26.

II. SOPHOCLES. Pag. 26. col. 1. Antigonae versus 807. τὰν νεάταν ὁδὸν, qui primus huius paginae esse debebat, ultimus factus est post v. 852. typothetae errore, qui in exemplaribus primum editis non animadversus correctus est in novissimis.

Pag. 53. pro πόδα, quod est in codice, scribendum τόδε, annotatione sic correcta "τόδε Martinus] πόδα." Hic quoque error correctus in exemplaribus novissimis.

Pag. 59. v. 698. Codex ἀχήρητον (η priore in ει mutato ab correctore) αὐτόποιον] Vera fortasse scriptura est ἀδήριτον αὐτόπιον: de quo dixi apud Fleckeisenum p. 393—395.

Pag. 76. v. 606. αἰανῆ] Praeferendum videri quod codex a m. pr. habet αἰανῆς dixi ad Aesch. Eum. 416.

Pag. 101. v. 1238. Quod ego restitui πατρί pro ἐμοί iam Erfurdtius a. 1802. ediderat et ante Erfurdtium in interpretatione Latina expresserat Winshemius.

Pag. 121. Fragm. 25. In gl. Hesychii recte Musurus Αἰγίσθῳ correxisse putandus erit, si in loco Philodemi, cuius partem priorem apposui in Aeschyli Fragm. p. 105. reliqua post ὑπὲρ τὰ πάντα verba recte sunt suppleta ab Gomperzio, de quo non videtur dubitari posse, [Εὐριπί]δης δ' ἐν Μυ[σοῖς καὶ] τὸν Δία καὶ [οὐρανὸ]ν ἠλιωπὸν, [Σοφοκλῆς] δ' Αἰγίσθῳ [οὐρανὸν μ]όνον, ἐν Οἰ[νεῖ δὲ καὶ τ]ὸν Δία.

Pag. 127. ΑΧΑΙΩΝ ΣΥΛΛΟΓΟΣ] Ad hanc fabulam spectant Philodemi verba in libro de ira p. 66, 20. ed. Gomperz. παραπεμφθέντες ὑπό τινος ἑστιῶντος ὥσπερ ὁ Σοφοκλέους Ἀχιλλεύς.

Pag. 130. Fragm. 193. grammaticus anonymus codicis Cantabrig. hic et fragm. 459. memoratus est Κλαύδιος Κασίλωνος in libello τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥήτορσι ζητουμένων, quem nuperrime edidit Millerus in *Mélanges de littérature Grecque* p. 397.

Pag. 135. Fragm. 267. γενεᾶς] Bergkii emendationem γέννας confirmat Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 51. ed. Gomperz. ubi verba εὐδαίμονες οἱ τότε [γέν]νας ex Sophocle afferuntur.

Ibid. adde 278 b. Philodemus περὶ εὐσεβείας p. 23. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ τὴν Γῆν μητέρα τῶν θεῶν φησιν, ἐν Τριπτολέμῳ δὲ καὶ Ἑστίαν εἶναι.

Pag. 137. Post fragm. 303. adde 303 b. Etym. Florent. ap. Miller. l. c. p. 143. Ἤιδεισθα: ἀπὸ τοῦ ἤϊδειν (superscr. εἴδειν ab eadem manu) γίνεται κατ' ἔκτασιν ἤδειν καὶ τὸ Ι ὁμοίως Σοφοκλῆς Καμικίοις (κωμικοῖς codex)

τὴν οὔτις ᾔδειν ἐκ θεοῦ κεκρυμμένην.

ἀντὶ τοῦ ᾔδεεν, καὶ κατὰ κρᾶσιν γίνεται ᾔδειν, ὥσπερ ἤσκεεν ἤσκειν. "ἤσκειν εἶρ α καλά" (Il. 3, 388.),

Pag. 141. Post fragm. 357. addendum 357 b. et huc referendum quod fragm. 920 ex Proverbiis Vaticanis allatum est ὀπισαμβῶ sine nomine fabulae, de quo nunc constat ex antiquiore Proverbiorum collectione apud Millerum p. 369.

Pag. 145. Fragm. 423. ὑπὲρ ἀτρυγέτου] ὑπὲρ αἰθέρος ἀτρυγέτου Kockius.

Pag. 168. Fragm. 875. Verba Etym. M. in cod. Flor. ap. Millerum p. 114. sic scripta, ἀντὶ τοῦ μαντικός. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐνόλμιον τὸν Ἀπόλλωνα λέγει.

Pag. 169. Post fragm. 889. adde 889 b. Etym. Flor. ap. Millerum p. 32. (ubi de voc. ἄναξ agitur) σημαίνει δὲ καὶ τὸν φύλακα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, οἷον "πύλης ἄναξ θυρωρέ."

Pag. 169. Fragm. 902. Quae Eustathius dixit sumta sunt ex Σουητίνου Τρογκύλου (i. e. Suetoni Tranquilli) libello περὶ βλασφημιῶν apud Millerum l. c. p. 417.

Pag. 171. Fragm. 958. Χειμάμυνα ex Aeschylo (fragm. 380) affert Pollux 7, 61.

De Sophoclis locis pluribus dixi Praefatione ad Sophoclis fabularum editionem ex Poetarum scenicorum editione quinta expressam, quae Lipsiae prodiit a. 1868. ubi quae de veteribus interpolatoribus dixi partim in hac totius operis Praefatione repetenda fuerunt. Tournieri editio Parisina a. 1867. et Nauckii septem fabularum editio Berolinensis a. 1867. iam impressa editione mea prodierunt. De his igitur in Supplementis annotationum dicendum erit, quae in Fleckeiseni Annalibus prodibunt et quotannis continuabuntur.

III. EURIPIDES. Pag. 2. col. 1. annot. lin. 9. usque ad Andromacham] *Adde*, nisi quod Alcestis omissa est in 2712. Pag. 10. v. 749. ἆ ἆ ἆ ἆ] Alii libri ter ἆ. Rectam scripturam ἆα ἆα esse supra dictum est p. X. Pag. 22. Alcest. 846. Veram scripturam esse λοχαίας nunc constat ex Etym. Flor. ap. Millerum p. 208. Λόχαιον: τὸν κεκλιμένον, ἐν ᾧ ἔστι λοχῆσαι. Εὐριπίδης Τηλέφῳ. καὶ ἐν Ἀλκήστιδι "κἄν περ λοχαίας αὐτὸν ἐξ ἕδρας." Quae sic sunt corrigenda, Λοχαῖον σῖτον: τὸν κεκλιμένον, ἐν ᾧ ἔστι λοχῆσαι etc. collatis glossis Photii, Λοχαῖος σῖτος: ὁ βαθὺς, ἢ ὁ δι' ἐπομβρίαν κεκλιμένος. et defecta Hesychii, Λοχαῖος: κλεινόμενος εὔσιτος ἀπὸ τοῦ . . . . εὐτροφεῖν.

Pag. 28. v. 57. Non debebat recipi incerta Meinekii coniectura, sed servari μ' ὑπῆλθε.

Pag. 29. Adde responsionis antistrophicae notationem 148—159. = 173—183. in exemplaribus primum impressis ab typotheta omissam.

Pag. 51. annot. ad v. 751. Nauckius] *Corrige* Brunckius.

Pag. 103. Versus 149. 150. in unum coniungendi, ut in antistropha factum est. Pariter v. 192. 193. μέλεον — ματρός uno versu sunt scribendi.

Pag. 121. v. 7. γήμας — Ἁρμονίαν ποτέ] Recte habet ποτέ. Sic fragm. 515, 4. ὅς ποτ' Ἀλθαίαν γαμεῖ.

Pag. 164. Excidit responsionis antistrophicae notatio 770—776. = 777—783. et pag. 216. 1478—1494. = 1495—1511.

Pag. 248. v. 15. σχεθεὶς coniectura incerta scripsi pro δεινῆς. Sed quum aoristo σχεθῆναι Attici veteres non videantur usi esse, ut monuit Elmsleius ad

Heracl. 634., praestabat δεθεὶς, quod Nauckius coniecit.

Pag. 350. v. 89. ΑΕΡ.] *Corrige* ΘΕΡ.

Henrici Weilii, qui septem fabulas Euripidis (Hippolytum, Medeam, Hecubam, Iphigeniam utramque, Electram, Orestem) Parisiis edidit a. 1867., quo tempore editionis meae pars maxima iam impressa erat, coniecturas probabiles plures memoravi apud Fleckeisenum p. 403—411. inter quas una est certissima de Iphig. T. 35. ὅθεν νόμοισι τοῖσιν (sic Flor.: τοῖσιδ' Palat. 287.) ἥδεται θεὰ | Ἄρτεμις ἑορτῆς, ubi Ἄρτεμις ex glossemate illatum, Euripidem autem χρώμεσθ' scripsisse vidit. Verbis νόμοισι χρώμεθα utitur Eurip. fragm. 893.

IV. ARISTOPHANES. Pag. 2. in annot. prima lin. 4. Marcianus 374.] *Corrige* Marcianus 474.

Pag. 11. in annot. 986. θιώ] *Corrige* 905. θιώ.

Pag. 13. in annot. ad v. 1155. ἀπέλευσ'] *Corrige* ἀπέλυσ'.

Pag. 22. v. 648. ποιησάμενος] ποιησαμένους Reiskius.

Pag. 24. v. 872. ἐμβάδοιν scripsi pro ἐμβάδων.

Pag. 25. v. 969. διώξει Elmsleius pro διώξεις.

Pag. 29. v. 1352. καταμισθοφορῆσαι τοὔθ', ὁ] Scriptura interpolata codicis Paris. 2712. τούτων (sic) ὁ Rav. τοῦτον ὁ Ven. τοῦτο θ' alii. καταμισθοφορεῖν, τούτοιν ὁ Elmsleius.

Ibid. v. 1369. Quod Thierschius coniecit ὁπλίτης (pro ὁ πολίτης) est in cod. Veneto, ut testatur Ad. de Velsen.

Pag. 66. in annot. a. lin. 1. Rav.] *Corrige* Ran.

Pag. 79. Pacis v. 1154. Αἰσχινάδου] Recte Meinekius Com. vol. 4. p. 542. coniecisse videtur Αἰσχυνάδου, de quo nuper iterum dixit in Herme Berolinensi 3. p. 162. collata gl. Etym. M. p. 40, 7. Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς ὁ τραγῳδοποιός. παρὰ τὸ (παρὰ τὸ om. codex Oxon.) αἶσχος αἰσχύλος, ὡς σιμὸς σιμύλος, παρ' ὃ Αἰσχίνης (Αἴσχρων addit Va.) Αἰσχινάδης, παρὰ τὸ εἶναι αἰδήμονα. Αἰσχίνης Αἰσχίνου. ubi post voc. σιμύλος Etym. Gud. p. 22, 55. sic pergit, καὶ παρ' αἰσχύνης αἰσχυνάδης παρὰ τὸ εἶναι αἰδήμονα, quae Meinekius sic corrigit, καὶ παρὰ τὸ αἰσχύνη Αἰσχυνάδης, et ad versum Aristophanis refert.

Pag. 108. in annot. ad 277. lin. 4 a fine, sund] *Corrige* sunt 137. Numerus versus 19. mutandus in 24.

Pag. 181. v. 1368. ὠνασθε] Scribendum ὤνησθε cum L. Dindorfio in Thes. vol. 5 p. 2020. et in Fleckeiseni Annal. a. 1860. p. 12.

Pag. 191. Fragmentum 92. affertur etiam in Etym. Flor. ap. Millerum p. 304.

Pag. 194. Fragm. 124. verba aliquot habet idem p. 305.

Pag. 204. Adde fragm. 276 b. ex Etym. Flor. ib. p. 210. Ἀριστοφάνης Νιόβῳ

ἔστιν γὰρ ἡμῖν τοῖς κάτω πρὸς τοὺς ἄνω
ἀπὸ συμβόλων καὶ μὴν ὁ Μαιμακτηριών,
ἐν ᾧ ποιοῦμεν τὰς δίκας καὶ τὰς γραφάς.

Pag. 211. Fragm. 355. ex Photio allatum habet etiam Etym. Flor. ap. Miller. p. 125. cui aliud ex eadem Ὀλκάδων fabula debemus quod p. 225. affert,

βαβαὶ, Λάκων, ὡς ἀμφοτέρων ὑμῶν πρὶν ἦν
τὰ πράγματ' οἰσυπηρὰ καὶ βαρύσταθμα.

Codex βαβελάκων, quod correxit Millerus, et πρινή, quod ego correxi.

Pag. 232. Fragm. 735. lin. 6. ἐκ τοῦ] Recte ἐκ τῶν apud Spengelium p. 400.

I N D E X.

PROLEGOMENA.

DE VITA ET SCRIPTIS POETARUM SCENICORUM.

De vita et scriptis poetarum scenicorum principum, Aeschyli Sophoclis Euripidis et Aristophanis, quae hodie vel sciri vel coniici possunt partim ex ipsorum scriptis aliorumque scriptorum veterum testimoniis colliguntur partim e grammaticorum quorundam narrationibus Βίος Αἰσχύλου — Σοφοκλέους — Εὐριπίδου 'Αριστοφάνους inscriptis et per codices propagatis derivantur. Quae excerpta licet nulla ex parte satisfaciant et falsa vel commentitia multa veris admixta habeant — nam biographi Graeci veteres mendacissimum fuerunt genus hominum, de quo dixi in Prolegomenis ad Demosthenis editionem Lipsiensem tertiam (a. 1856.) vol. 1. p. LXVII. — tamen, quum plurima contineant ex veterum doctorum Alexandrinorum libris derivata, omnis huius disputationis fundamentum sunt. Quamobrem ab his proponendis initium faciemus, tum reliqua quae vel certa vel probabilia haberi possint adiungemus, summatim, ut spatii in hac editione concessi angustia postulat, exposita et exclusa ampliore harum quaestionum tractatione, qualem ego de Sophocle institui in Vita huius poetae quae in editione Oxoniensi tertia (a. 1860.) legitur vol. 8. p. III—LXX. et Godofredus Bernhardyus instituit, qui historiam tragoediae comoediaeque Graecae doctius et prudentius quam alii multi enarravit in Historiae Graecorum literariae voluminis secundi parte altera.

I. ΒΙΟΣ ΑΙΣΧΥΛΟΥ.

Αἰσχύλος ὁ τραγικὸς γένει μέν ἐστιν 'Αθηναῖος, 'Ελευσίνιος τῶν δήμων, υἱὸς Εὐφορίωνος, Κυνεγείρου ἀδελφός, ἐξ εὐπατριδῶν τὴν φύσιν. νέος δὲ ἤρξατο τῶν τραγῳδιῶν, καὶ πολὺ τοὺς πρὸ ἑαυτοῦ ὑπερῆρε κατά τε τὴν ποίησιν καὶ τὴν διάθεσιν τῆς σκηνῆς, τήν τε λαμπρότητα τῆς χορηγίας, καὶ τὴν σκευὴν τῶν ὑποκριτῶν, τήν τε τοῦ χοροῦ σεμνότητα, ὡς καὶ 'Αριστοφάνης (Βατρ. 1004.) "ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν 'Ελλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ | καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον." συνεχρόνισε δὲ Πινδάρῳ, γεγονὼς κατὰ τὴν ξγ' ὀλυμπιάδα. γενναῖον δὲ αὐτόν φασι καὶ μετασχεῖν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης σὺν τῷ ἀδελφῷ Κυνεγείρῳ, τῆς τε ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας σὺν τῷ νεωτάτῳ τῶν ἀδελφῶν 'Αμεινίᾳ, καὶ τῆς ἐν Πλαταιαῖς πεζομαχίας. κατὰ

---

1. ΒΙΟΣ ΑΙΣΧΥΛΟΥ] De vita Aeschyli scripsit Chamaeleon Heracleota Peripateticus ἐν τῷ περὶ Αἰσχύλου memoratus ab Athenaeo 9. p. 375 f. 10. p. 428 f. (et omisso ab epitomae auctore titulo libri 1. p. 21 e.) quemadmodum idem de Thespide, Pindaro, Anacreonte aliisque poetis scripsit: v. Clinton. Fast. Hell. vol. 3. p. 477. Nec dubitandum quin idem argumentum tractaverint unus alterque grammaticorum Alexandrinorum. Huiusmodi ex fontibus derivata sunt tenuia quibus hodie utimur de vita Aeschyli excerpta, quae uni debemus codici Mediceo (M.), ex quo in apographa plurima transierunt non sine multis librariorum, nonnullis etiam correctorum erroribus: quorum interpolationes saepe fraudi fuerunt viris doctis qui horum excerptorum auctoritate usi sunt. 3. τὸν δῆμον apographa. Εὐφορίωνος] Αἰσχύλος ὁ Εὐφορίωνος appellatur ab Herodoto 2, 156. Pausania 2, 24, 4. 8, 37, 6. Clemente Alex. p. 717. κυνεγείρου et infra κυνεγείρῳ M. κυναιγείρου et κυναιγείρῳ apographa pleraque. Recta nominis ab κύων et ἐγείρω formati scriptura Κυνέγειρος est, qua usi sunt Cornelius in Anthologia Palat. 7, 147. et Paulus Silentiarius ibid. 118. Eadem Herodoto 6, 114. aliisque scriptoribus, quos memoravi in Thesauro vol. 4. p. 2110. restituenda, quorum codices inter utramque scripturam fluctuant. ἀδελφὸς] καὶ 'Αμεινίου addunt apographa pleraque: quod interpolator e loco inferiore (l. 15.) supplevit. 4. νέος δὲ ἤρξατο τῶν τραγῳδιῶν] Aeschylum adolescentem ab Dionyso in somnis iussum esse tragoedias scribere narrat Pausanias 1, 21, 2. cui fabulae simile est quod Aeschylum fabulas appotum scripsisse crediderunt Athenaeus 10. p. 428 f. Chamaeleonti fidem habens, Plut. Mor. p. 715 e. et Lucianus Demosth. enc. c. 15.

11. τὴν ξγ'] Legebatur τὴν μ'. Correxit Casaubonus de satyr. poesi 1, 5. 13. σὺν τῷ ἀδελφῷ Κυνεγείρῳ] Idem tradit Photius Lex. p. 246, 23. εὐδοκίμησε γὰρ (Αἰσχύλος) ἐν τῷ Μαραθῶνι σὺν τῷ ἀδελφῷ Κυναιγείρῳ (corr. Κυνεγείρῳ). 14. Σαλαμῖνι] Huius testis est Ion memoratus in scholio quod ex codice Mediceo a me primo editum est ad Pers. 429. Ἴων ἐν ταῖς 'Επιδημίαις παρεῖναι Αἰσχύλον ἐν τοῖς Σαλαμινιακοῖς φησί. νεωτάτῳ τῶν ἀδελφῶν M. νεωτέρῳ ἀδελφῷ apographa. 15. 'Αμεινίᾳ] Hunc Aeschyli fratrem ad Salaminem pugnasse pariter tradunt Diodorus 11, 27. et Aelianus V. H. 5, 19.: verum Herodotus, testis multo quam illi gravior, 8, 84. et 93. Aminiam hunc Pallenensem dicit, nulla facta Aeschyli, qui Eleusinius fuit, mentione. Ex quo Hermannus Opusc. vol. 2. p. 116. non sine veri specie collegit Aminiam illum per errorem pro fratre Aeschyli habitum esse. πεζομαχίας apographa pleraque. ναυμαχίας M.

δὲ τὴν σύνθεσιν τῆς ποιήσεωε Ζηλοῖ τὸ ἁδρὸν ἀεὶ πλάσμα, ὀνοματοποιίαις τε καὶ ἐπιθέτοις, ἔτι δὲ μεταφοραῖς καὶ πᾶσι τοῖς δυναμένοις ὄγκον τῇ φράσει περιθεῖναι χρώμενος. αἵ τε διαθέσεις τῶν δραμάτων οὐ πολλὰς αὐτῷ περιπετείας καὶ πλοκὰς ἔχουσιν, ὡς παρὰ τοῖς νεωτέροις· μόνον γὰρ Ζηλοῖ τὸ βάρος περιτιθέναι τοῖς προσώποις, ἀρχαῖον εἶναι κρίνων τοῦτο τὸ μέρος, μεγαλοπρεπές τε καὶ ἡρωϊκόν, τὸ δὲ πανοῦργον, κομψοπρεπές τε καὶ γνωμολογικὸν ἀλλότριον τῆς τραγῳδίας ἡγούμενος· ὥστε διὰ τὸ πλεονάζειν τῷ βάρει τῶν προσώπων κωμῳδεῖται παρὰ Ἀριστοφάνους (Βατρ. 911.). ἐν μὲν γὰρ τῇ Νιόβῃ Νιόβη ἕως τρίτου μέρους ἐπικαθημένη τῷ τάφῳ τῶν παίδων οὐδὲν φθέγγεται ἐγκεκαλυμμένη· ἔν τε τοῖς Ἕκτορος λύτροις Ἀχιλλεὺς ὁμοίως ἐγκεκαλυμμένος οὐ φθέγγεται, πλὴν ἐν ἀρχαῖς ὀλίγα πρὸς Ἑρμῆν ἀμοιβαῖα. διὸ ἔκλογαὶ μὲν παρ' αὐτῷ τῇ κατασκευῇ διαφέρουσαι πάμπολλαι ἂν εὑρεθεῖεν, γνῶμαι δὲ ἢ συμπάθειαι, ἢ ἄλλο τι τῶν δυναμένων εἰς δάκρυα ἀγαγεῖν οὐ πάνυ. ταῖς τε γὰρ ὄψεσι καὶ τοῖς μύθοις πρὸς ἔκπληξιν τερατώδη μᾶλλον ἢ πρὸς ἀπάτην κέχρηται.

Ἀπῆρε δὲ ὡς Ἱέρωνα, κατὰ τινὰς μέν, ὑπὸ Ἀθηναίων κατασπουδασθείς, καὶ ἡσσηθεὶς νέῳ ὄντι Σοφοκλεῖ, κατὰ δὲ ἐνίους, ἐν τῷ εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας ἐλεγείῳ ἡσσηθεὶς Σιμωνίδῃ· τὸ γὰρ ἐλεγεῖον πολὺ τῆς περὶ τὸ συμπαθὲς λεπτότητος μετέχειν θέλει, ὃ τοῦ Αἰσχύλου, ὡς ἔφαμεν, ἐστὶν ἀλλότριον. [τινὲς δέ φασιν ἐν τῇ ἐπιδείξει τῶν Εὐμενίδων σποράδην εἰσαγαγόντα τὸν χορὸν τοσοῦτον ἐκπλῆξαι τὸν δῆμον ὡς τὰ μὲν νήπια ἐκψῦξαι, τὰ δὲ ἔμβρυα ἐξαμβλωθῆναι.] ἐλθὼν τοίνυν εἰς Σικελίαν, Ἱέρωνος τότε τὴν Αἴτνην κτίζοντος, ἐπεδείξατο τὰς Αἰτναίας, οἰωνιζόμενος βίον ἀγαθὸν τοῖς συνοικίζουσι τὴν πόλιν. καὶ σφόδρα τῷ τυράννῳ Ἱέρωνι καὶ τοῖς Γελῴοις τιμηθείς, ἐπιζήσας τρίτον ἔτος ὢν γηραιὸς ἐτελεύτα τοῦτον τὸν τρόπον. ἀετὸς γὰρ χελώνην ἁρπάσας, ὡς ἐγκρατὴς γενέσθαι τῆς ἄγρας οὐκ ἴσχυσεν, ἀφίησι κατὰ πετρῶν αὐτὴν συνθλάσσων τοῦ δέρματος, ἐνεχθεῖσα δὲ κατὰ τοῦ ποιητοῦ φονεύει αὐτόν. χρηστηριασθεὶς δὲ ἦν "οὐράνιόν σε βέλος κατακτενεῖ." ἀποθανόντα δὲ Γελῷοι πολυτελῶς ἐν τοῖς δημοσίοις μνήμασι θάψαντες ἐτίμησαν μεγαλοπρεπῶς, ἐπιγράψαντες οὕτως· "Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει | μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας· | ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι | καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος." εἰς τὸ μνῆμα δὲ φοιτῶντες ὅσοις ἐν τραγῳδίαις ἦν ὁ βίος ἐνήγιζόν τε καὶ τὰ δράματα ὑπεκρίνοντο. Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἠγάπησαν Αἰσχύλον ὡς ψηφίσασθαι μετὰ θάνατον αὐτοῦ τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν. ἐβίωσε δὲ ἔτη ξθ', ἐν οἷς ἐποίησε δράματα ο', καὶ ἐπὶ τούτοις σατυρικὰ ἀμφὶ τὰ πέντε. νίκας δὲ τὰς πάσας εἴληφε τρισκαίδεκα, οὐκ ὀλίγας δὲ μετὰ τελευτὴν νίκας ἀπηνέγκατο.

Πρῶτος Αἰσχύλος πάθεσι γεννικωτέροις τὴν τραγῳδίαν ηὔξησε, τὴν δὲ σκηνὴν ἐκόσμησε καὶ τὴν ὄψιν

16—36. Haec et quae infra leguntur 79—87. ex optimo et antiquissimo fonte petivit biographus, verbosis recentiorum multorum de Aeschylea poesi scriptorum disputationibus anteferenda, qui tragicis Graecis non pauca affinxerunt de quibus illi nunquam cogitaverant. 16. πλάσμα rhetores dicere solent compositionem vel formam dicendi, quem stilum vulgo vocant. Sic Proclus apud Photium Bibl. p. 318, 26. τοῦ πλάσματος τὸ μέν ἐστιν ἰσχυρόν, τὸ δὲ ἁδρόν, τὸ δὲ μέσον. καὶ τὸ μὲν ἁδρὸν ἐκπληκτικώτατόν ἐστι καὶ κατεσκευασμένον μάλιστα καὶ ποιητικὸν ἐπιφαῖνον κάλλος cet. Conf. Stephani Thesaur. vol. 6. p. 1156.

22. ἀρχαῖον] Dio Chrys. vol. 2. p. 267. ἡ τοῦ Αἰσχύλου μεγαλοφροσύνη καὶ τὸ ἀρχαῖον, ἔτι δὲ καὶ τὸ αὔθαδες τῆς διανοίας καὶ φράσεως πρέποντα ἐφαίνετο τραγῳδίᾳ. 27. Νιόβη, quod post Νιόβῃ (νιώβη M.) exciderat, addidit Bothius. τρίτου μέρους M., quod mature a correctore aliquo interpolatum est. Nam apographa, ut videtur, omnia et editiones τρίτης ἡμέρας. Codicis Medicei scriptura tacite usus est Victorius apud Spanhem. ad Aristoph. Ran. 942. Alio modo erratum ab schol. Aristoph. Ran. 942. qui quae de Niobe legerat ad Achillem transtulit, εἰκὸς τὸν ἐν τοῖς Φρυξὶν Ἀχιλλέα ἢ Ἕκτορος λύτροις, ἢ τὸν ἐν Μυρμιδόσιν, ὃς μέχρι τριῶν ἡμερῶν οὐδὲν φθέγγεται, sive is sic scripsit sive τριῶν μερῶν vel τρίτου μέρους.

37. Ἱέρωνα] τὸν Σικελίας τύραννον addunt apographa, ut videtur, cuncta. τινὰς apographa] τινὰ M. 43. τινὲς δέ φασιν—ἐξαμβλωθῆναι] Haec verba, omissa in apogr. Cantabrig., Naekius in Museo Rhenano a. 1833. vol. 1. p. 501. transponi voluit post verba superiora πρὸς ἀπάτην κέχρηται lin. 35.: ego seclusi verba ab recentiore grammatico, ut videtur, olim in margine adscripta, postea loco alieno illata. Ad fabulam de Eumenidibus alludit Pollux 4, 110, τὸ δὲ παλαιὸν ὁ τραγικὸς χορὸς πεντήκοντα ἦσαν ἄχρι τῶν Εὐμενίδων Αἰσχύλου. πρὸς δὲ τὸν ὄχλον αὐτῶν τοῦ πλήθους ἐκπτοηθέντος συνέστειλεν ὁ νόμος εἰς ἐλάττω ἀριθμὸν τὸν χορόν.

46. Ἱέρωνος τότε ex apographis editum. Literas το omisit librarius in M. in quo est ἱέρωνος τε, non ἱέρωνός τε. 47. Αἰτναίας in paucis apographis scriptum: pleraque αἴτνας cum M. 50. γηραιὸς restitui ex M. Legebatur ὢν ἐτῶν πέντε πρὸς τοῖς ἑξήκοντα ex recentis alicuius grammatici interpolatione. In apographis pluribus neque hoc neque γηραιὸς legitur, sed simpliciter ἐπιζήσας τρίτον ἔτος. Conf. quae infra dicemus ad lin. 66. 52. ἴσχυσεν apogr. pleraque. ἴσχυεν M. 53. συνθλάσσων M. συνθλάσων vulgo. τοῦ δέρματος M. Legebatur τὸ δέρμα. 55. βέλος] βέλος τι Bothius. 58. 59. Hos duos versus Αἰσχύλος — Γέλας attulerunt Plutarchus Mor. p. 604 f. et Eustratius ad Aristot. Eth. Nic. 3, 2. fol. 40. verso, tertium et quartum Athenaeus 14. p. 627 d., respicitque Pausanias 1, 14, 5. Aeschylo ipsi tribuunt Athenaeus et Pausanias. 58. Ἀθηναῖον apographa] ἀθηναίων M. 59. Γέλας] πέλας M. Correctum ex Plutarcho. 61. ἐν additum ex apographis nonnullis.

66. ξγ' M. ξε' Guelf. et aliud apogr. ap. Hermannum Opusc. vol. 2. p. 161. congruenter verbis supra lin. 50. ab interpolatore illatis ὢν ἐτῶν πέντε πρὸς τοῖς ἑξήκοντα. Rectus numerus est ξθ': nam Aeschylum natum esse aliunde constat olymp. 63, 4., mortuum olymp. 81, 1. ο'] Numerus iusto minor, ut ex iis apparebit quae infra dicemus p. 3. extr. καὶ ἐπὶ τούτοις σατυρικὰ ἀμφὶ τὰ πέντε] Sic M et apographa, nisi quod in Lips. et Monac. 486. pro ἀμφὶ τὰ scriptum est ἀμφίβολα. Manifestum est haec plus uno vitio laborare, sic fortasse in ordinem redigenda, ἐποίησε δράματα ο' (?), ὧν σατυρικὰ ... (excidit numerus), καὶ ἐπὶ τούτοις ἀμφίβολα πέντε: de quo dixi in ed. Scholiorum Oxon. p. 6. Similiter de Pratina Suidas tradit, δράματα ἐπεδείξατο ν', ὧν σατυρικὰ λβ'. et de Euripide biographus eius in fine excerpti tertii ed. nostrae, σώζεται δὲ αὐτοῦ δράματα ΕΖ', καὶ γ' πρὸς τούτοις τὰ ἀντιλεγόμενα, σατυρικὰ δὲ ή. ἀντιλέγεται δὲ καὶ τούτων τὸ ά. Inter dramata ἀμφίβολα (i. e. νόθα) quinque haud dubie numeranda quam scriptor Catalogi memoravit Αἰτναῖαι νόθοι, post Αἰτναίας γνησίους, quae fabula, celebrando Hieroni Aetnae urbis conditori scripta, fortasse neque tragoedia neque drama satyricum fuit. 67. νίκας—τρισκαίδεκα] De numero victoriarum conf. annot. ad p. 4, 9. 69. γεννικωτέροις Blomfieldus pro γεννικωτάτοις.

τῶν θεωμένων κατέπληξε τῇ λαμπρότητι, γραφαῖς καὶ μηχαναῖς, βωμοῖς τε καὶ τάφοις, σάλπιγξιν, εἰδώλοις, Ἐρινύσι, τούς τε ὑποκριτὰς χειρῖσι σκεπάσας καὶ τῷ σύρματι ἐξογκώσας, μείζοσί τε τοῖς κοθόρνοις μετεωρίσας. ἐχρήσατο δ' ὑποκριτῇ πρώτῳ μὲν Κλεάνδρῳ, ἔπειτα καὶ τὸν δεύτερον αὐτῷ προσῆψε Μυννίσκον τὸν Χαλκιδέα· τὸν δὲ τρίτον ὑποκριτὴν αὐτὸς ἐξεῦρεν, ὡς δὲ Δικαίαρχος ὁ Μεσσήνιος, Σοφοκλῆς. τὸ δ' ἁπλοῦν τῆς δραματοποιίας εἰ μέν τις πρὸς τοὺς μετ' αὐτὸν λογίζοιτο, φαῦλον ἂν ἐκλαμβάνοι καὶ ἀπραγμάτευτον, εἰ δὲ πρὸς τοὺς ἀνωτέρω, θαυμάσειε τῆς ἐπινοίας τὸν ποιητὴν καὶ τῆς εὑρέσεως. ὅτῳ δὲ δοκεῖ τελεώτερος τραγῳδίας ποιητὴς Σοφοκλῆς γεγονέναι, ὀρθῶς μὲν δοκεῖ, λογιζέσθω δ' ὅτι πολλῷ χαλεπώτερον ἦν ἐπὶ Θέσπιδι, Φρυνίχῳ καὶ Χοιρίλῳ εἰς τοσόνδε μεγέθους τὴν τραγῳδίαν προαγαγεῖν ἢ ἐπὶ Αἰσχύλῳ εἰπόντα εἰς τὴν Σοφοκλέους ἐλθεῖν τελειότητα.

Ἐπιγέγραπται τῷ τάφῳ αὐτοῦ,
αἰετοῦ ἐξ ὀνύχων βρέγμα τυπεὶς ἔθανεν.

Φασὶν ὑπὸ Ἱέρωνος ἀξιωθέντα ἀναδιδάξαι τοὺς Πέρσας ἐν Σικελίᾳ καὶ λίαν εὐδοκιμεῖν.

ΕΚ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Ταύτῃ καὶ ἄριστος εἰς τραγῳδίαν Αἰσχύλος κρίνεται ὅτι εἰσάγει πρόσωπα μεγάλα καὶ ἀξιόχρεα. καί τινες ἤδη τῶν τραγῳδιῶν αὐτῷ διὰ μόνων οἰκονομοῦνται θεῶν, καθάπερ οἱ Προμηθεῖς· τὰ γὰρ δράματα συμπληροῦσιν οἱ πρεσβύτατοι τῶν θεῶν, καὶ ἔστι τὰ ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ τῆς ὀρχήστρας θεῖα πάντα πρόσωπα.

Τῶν ποιημάτων ἃ μέν ἐστι διεξοδικὰ καὶ διηγηματικὰ καὶ ἀπαγγελτικά, ἃ δὲ δραματικὰ καὶ μιμητικά, ἃ δὲ ἐξ ἀμφοῖν, ἃ δὲ μόνον δραματικά· αὐτὰ γὰρ ἐνεργεῖ καὶ λέγει ἅμα τὰ πρόσωπα καὶ αὐτὰ τὸ κῦρος ἔχει. διὰ τοῦτο αἱ τῶν δραμάτων ἐπιγραφαὶ προγράφονται τοῦ ποιητοῦ· Νιόβη Αἰσχύλου. Ὁμήρου δὲ Ἰλιάς· μικταὶ γάρ εἰσιν αἱ ποιήσεις αὐτῶν.

73. χειρῖσι Ritterus ad Didymi Opusc. p. 159. Legebatur χειρί. χειρίσι Robortellus p. 266. 76. Μυννίσκον] Recte duplici ν scriptum in M., non Μυνίσκον, quod quibusdam placuit: vid. L. Dindorf. in Thesauro vol. 5. p. 1269. Tertium qui fabulas Aeschyleas egerit histrionem, Οἴαγρον, memorat schol. Arist. Vesp. 564. vol. 2. p. 471, 25. (Αἰσχύλου ἦν ὑποκριτής). sed in alio scholio (ad v. 577.) ibid. p. 473, 9. incertum relinquitur utrum Aeschyli an Sophoclis Nioben egerit Oeager: ex quo colligi potest scholiastas nihil de Oeagro compertum habuisse, sed, quod saepe fecerunt, ex Aristophanis verbis coniecturam fecisse. Licymnium histrionem tragicum qui Aeschyli Προπομποὺς — haud dubie post mortem poetae — egerit memorat Alciphro Epist. 3, 48.

78. Δικαίαρχος] Recte haud dubie Dicaearchus, quocum consentit Aristoteles Poet. 4, 13. cuius sententiam negligenter reddidit Themistius Or. p. 316. 80. ἂν correxi pro μέν. 92. Ἐκ τῆς μουσικῆς ἱστορίας] Falli videntur qui haec ex Dicaearchi opere, quod non sic, sed περὶ μουσικῶν ἀγώνων inscriptum fuit, excerpta putant. Ex Dionysii cuiusdam (de quo vid. Suidas s. v. Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς) vel Rufi (de quo Phot. Bibl. p. 103, 16. ex Sopatro) μουσικῇ ἱστορίᾳ excerpta esse coniicit Ritterus. 104. Νιόβη — δὲ Ἰλιάς] Similem Donati observationem in praefat. ad Andriam Terentii comparavit Ritterus, *Pronuntiataque est "Andria Terentii," non "Terentii Andria," ob incognitum adhuc nomen poetae et minoris apud populum auctoritatis ac meriti.*

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ*

ΤΩΝ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΔΡΑΜΑΤΩΝ.

1 Ἀγαμέμνων 2 Ἀθάμας 3 Αἰγύπτιοι 4 Αἰτναῖαι γνήσιοι 5 Αἰτναῖαι νόθοι 6 Ἀμυμώνη 7 Ἀργεῖοι 8 Ἀργὼ ἢ Κωπευστής 9 Ἀταλάντη 10 Βάκχαι 11 Βασσάραι 12 Γλαῦκος πόντιος 13 Δαναΐδες 14 Δικτυουργοί 15 Ἑπτ' ἐπὶ Θήβας 16 Εὐμενίδες 17 Ἐπίγονοι 18 Ἐλευσίνιοι 19 Ἡλιάδες 20 Ἠδωνοί 21 Ἡρακλεῖδαι 22 Θρῆσσαι 23 Θεωροὶ ἢ Ἰσθμιασταί 24 Ἰφιγένεια 25 Ἰξίων 26 Ἱκέτιδες 27 Κάβειροι 28 Καλλιστώ 29 Κρῆσσαι 30 Κερκύων 31 Κίρκη σατυρική 32 Κήρυκες 33 Κᾶρες ἢ Εὐρώπη 34 Λάϊος 35 Λέων 36 Λήμνιοι 37 Λυκοῦργος 38 Μέμνων 39 Μυσοί 40 Μυρμιδόνες 41 Νεανίσκοι 42 Νεμέα 43 Νηρεΐδες 44 Νιόβη 45 Ξάντριαι 46 Οἰδίπους 47 Ὅπλων κρίσις 48 Ὀστολόγοι 49 Πενθεύς 50 Περραιβίδες 51 Πρωτεύς 52 Πέρσαι 53 Πηνελόπη 54 Προπομποί 55 Προμηθεὺς δεσμώτης 56 Προμηθεὺς πυρφόρος 57 Προμηθεὺς λυόμενος 58 Πολυδέκτης 59 Σαλαμίνιαι 60 Σεμέλη ἢ Ὑδροφόροι 61 Σίσυφος δραπέτης 62 Σφίγξ 63 Τοξότιδες 64 Τήλεφος 65 Τροφοί 66 Ὑψιπύλη 67 Φιλοκτήτης 68 Φορκίδες 69 Φρύγες ἢ Ἕκτορος λύτρα 70 Χοηφόροι 71 Ψυχοστασία 72 Ψυχαγωγοί.

* ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ] Indicem hunc fabularum servavit codex Mediceus, unde in pauca receptus est apographa. Nomina fabularum, quibus ego numeros suos adscripsi, ordine alphabetico sunt disposita, ita tamen ut primae tantum literae cuiusque ratio habeatur, ceterarum ordo minus curetur: quae ratio etiam in Lexicis grammaticorum plerumque obtinet. Quae desiderantur fabularum nomina, de quibus infra dicam, non ab scriptore Catalogi omissa esse, sed librariorum culpa excidisse videntur. Ceterum similis est Euripidis fabularum Catalogus in tabula anaglypho ornata, in quo Euripides in sella sedens repraesentatur, Romae reperta et primum edita ab Winckelmanno in Monumentis ineditis, repetita in Boeckhii Corpore Inscriptionum vol. 3. p. 831. In quo Catalogo, cuius pars fere dimidia hodie superest, ordinis alphabetici ratio eadem est quam Catalogi Aeschylei esse supra dicebam. 8. Κωπευστής] κωπαστής M. Recte correctum in editionibus, nisi quod probabilius est κωπευσταί scribendum esse numero plurali, de quo dixi ad Fragmenta p. 101. 11. Βασσάραι] Βασσαρίδες in locis nonnullis ad fragmenta fabulae indicatis.
14. Δικτυουργοί] Rectum nomen fabulae Δικτυουλκοί est, de quo dixi ad Fragmenta p. 103. 23. Θεωροὶ ἢ Ἰσθμιασταί] θεόδωροι ἢ ἰσομισταί M. De vera scriptura ex aliis constat grammaticis: v. ad Fragm. p. 105. 36. Λήμνιοι fuerunt qui in Λήμνιαι mutarent, et recte fortasse: v. ad Fragm. p. 117. 43. Νηρεΐδες M. Attica nominis forma est Νηρῇδες. 59. Σαλαμίνιαι apographa] σαλαμίνιοι M. 60. Ὑδροφόροι] ὑδροφόρος M. Correctum in editionibus. 69. Φρύγες] Delevi quod in M. praecedit φρύγιοι. 72. His 72. fabulis addendae quae in Catalogo hoc desiderantur, 73. Γλαῦκος Ποτνιεύς 74. Θαλαμοποιοί 75. Ἱέρειαι 76. Παλαμήδης 77. Σίσυφος πετροκυλιστής 78. Φινεύς 79. Ὠρείθυια. Qui novem vel, si Αἰτναῖαι νόθοι detrahantur, octo et septuaginta fabularum numerus propius accedit ad septuaginta genuinarum et quinque spuriarum fabularum numerum ab scriptore vitae supra lin. 66. positum quam ad nonaginta tragoedias, quas Aeschylo tribuit Suidas.

His codicis Medicei excerptis addenda quae Suidas s. v. Αἰσχύλος tradidit aliunde petita, sed non sine pluribus partim ipsius, ut videtur, partim librariorum erroribus:

Αἰσχύλος Ἀθηναῖος, τραγικός, υἱὸς μὲν Εὐφορίωνος, ἀδελφὸς δ' Ἀμεινίου [Εὐφορίωνος] καὶ Κυναιγείρου τῶν εἰς Μαραθῶνα ἀριστευσάντων ἅμ' αὐτῷ. ἔσχε δὲ καὶ υἱοὺς τραγικοὺς δύο, Εὐφορίωνα καὶ Εὐαίωνα. ἠγωνίζετο δ' αὐτὸς ἐν τῇ ο΄ ὀλυμπιάδι ἐτῶν ὢν κε΄. οὗτος πρῶτος εὗρε προσωπεῖα δεινὰ χρώμασι κεχρισμένα ἔχειν τοὺς τραγικοὺς καὶ ταῖς ἀρβύλαις τοῖς καλουμένοις ἐμβάταις χρῆσθαι. ἔγραψε δὲ καὶ ἐλεγεῖα καὶ τραγῳδίας ϟ΄, νίκας δ' εἶλεν κη΄. φυγὼν δ' εἰς Σικελίαν διὰ τὸ πεσεῖν τὰ ἰκρία ἐπιδεικνυμένου αὐτοῦ, χελώνης ἐπιρριφείσης αὐτῷ ὑπ' ἀετοῦ φέροντος κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπώλετο ἐτῶν νη΄ γενόμενος.

De anno natali Aeschyli non satis definite dixit biographus, solo memorato olympiadis numero, ex quo tanto minus certum quid conficitur quia corruptus in codice est: quod alteri quoque numero accidit lin. 66. ubi de anno aetatis agitur, quo mortuus sit Aeschylus. Neque alia temporis notatione, qua Sophoclis biographus, postquam hunc olymp. 71, 2. archonte Philippo natum esse dixit, Sophoclem νεώτερον Αἰσχύλου ἔτη ιζ΄, Εὐριπίδου δὲ παλαιότερον κδ΄ esse dicit, quidquam proficitur, numero utroque corrupto, de quo dixi in Vita Sophoclis Oxon. p. VI. Disertius de Aeschylo testimonium est chronographi in marmore Pario apud Boeckhium Corp. Inscr. vol. 2. p. 302, 62. ἐν ᾗ μάχῃ (τῇ ἐν Μαραθῶνι olymp. 72, 3.) συνηγωνίσατο Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς ἐτῶν ὢν ΔΔΔΠ, ex quo sequitur Aeschylum natum esse olymp. 63, 4. cui anno convenit quod de prima quam Aeschylus obtinuerit victoria scenica rettulit Suidas s. v. Πρατίνας, ἀντηγωνίζετο δὲ (Πρατίνας) Αἰσχύλῳ τε καὶ Χοιρίλῳ ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς ὀλυμπιάδος καὶ πρῶτος ἔγραψε σατύρους: unde quod apud eundem alio loco legitur in libris ἠγωνίζετο ἐν τῇ θ΄ ὀλυμπιάδι ἐτῶν ὢν κέ correctum est θ΄ in ό mutato, ut in annotatione diximus ad p. 4, 5.

De parentibus Aeschyli tantum novimus, patrem ei fuisse Euphorionem: unde Αἰσχύλος ὁ Εὐφορίωνος ab Herodoto appellatus est aliisque, ut supra diximus ad p. 1, 3.: matris nomen vel tacuerunt vel non compertum habuerunt biographi. Fratres habuit duos, Cynegirum et Aminiam, quorum de priore res certa est, minus certa de altero, ut ostendi in annot. ad p. 1, 15. De matrimonio Aeschyli ne verbum quidem dixit biographus, nec Suidas uxoris nomen prodidit, sed solos memoravit filios duos, qui ipsi quoque poetae tragici fuerint, Euphorionem et Euaeonem, de quibus dixi ad p. 4, 4. Sororem Aeschyli, Polypithi Atheniensi nuptam, solus memorat Suidas. Φιλοκλῆς: Πολυπείθους, Ἀθηναῖος, τραγικός, τοῖς χρόνοις κατὰ Εὐριπίδην — Αἰσχύλου δὲ τοῦ τραγικοῦ ἦν ἀδελφιδοῦς, καὶ ἔσχεν υἱὸν Μόρσιμον τὸν τραγικόν, οὗτινος γίνεται Ἀστυδάμας ὁ τραγικός· τούτου δ' ἕτερος Φιλοκλῆς τραγικός. Clarissimus inter hos fuit quem Diodorus 14, 43. sub olympiade 95 memorat Astydamas, Morsimi filius, cui incredibilem fabularum 240. numerum et victorias quindecim tribuit Suidas, obscurior filius eius cognominis, cuius octo tantum fabulas enumerat Suidas.

De institutione Aeschyli iuvenili, quam credibile est eandem fere fuisse quam aliorum, qui artium literarumque studiis operam darent, iuvenum Atheniensium fuisse aliunde novimus, nihil tradidit biographus, sed postquam de poesi Aeschylea paucis verbis dixit, statim ad virtutem bellicam transit, quam Aeschylus probaverit quum pugnis ad Marathonem (olymp. 72, 3.), ad Salaminem (olymp. 75, 1.) et Plataeas (olymp. 75, 2.) interesset, quae in annos aetatis Aeschyli incidunt 35, 45 et 46. et de pugna Marathonia testem habemus etiam chronographum marmoris Parii p. 302, 63. ᾗ ἐν μάχῃ συνηγωνίσατο Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς ἐτῶν ὢν ΔΔΔΠ. Tribus autem illis in pugnis quid praestiterit Aeschylus nescimus, nisi quod Plutarchus Mor. p. 628 e. Aeschylum ἠγωνισμένον τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐπιφανῶς dixit, et similiter Photius Lex. p. 246, 23. Μαραθώνιον ποίημα: Αἰσχύλος· εὐδοκίμησε γὰρ ἐν τῷ Μαραθῶνι σὺν τῷ ἀδελφῷ Κυναιγείρῳ (corr. Κυνεγείρῳ), glossa ex comici alicuius poetae loco, ut videtur, sumta, qui Aeschylum Μαραθώνιον ποιητὴν appellasse videtur, quam scripturam servavit Hesychius, Μαραθών: δῆμος τῆς Ἀττικῆς· ὅθεν καὶ ποιητὴς ἦν Μαραθώνιος, qui hoc potius videtur dicere debuisse, ὅθεν καὶ Αἰσχύλος ποιητὴς εἴρηται Μαραθώνιος. Neque enim verisimile est Μαραθώνιον ποίημα de ἐλεγείῳ esse intelligendum τῷ εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας, quod Aeschylum composuisse rettulit biographus lin. 40. cui parum conveniunt proxima verba Photii Αἰσχύλος et εὐδοκίμησε γάρ, manifesto non ad ποίημα, sed ad ipsam Aeschyli personam spectantia. Nam de carmine si sermo esset, non Αἰσχύλος, sed Αἰσχύλου dicendum fuisset.

De loco quem in exercitibus ad Marathonem, Salaminem et Plataeas cum hostibus congressis Aeschylus tenuerit nihil tradidit biographus. Ducem copiarum ab Atheniensibus Aeschylum missum fuisse non est verisimile. Nam si unus ex decem, qui quotannis eligi solebant, στρατηγοῖς fuisset, credo hoc diserte dicturum fuisse biographum, quemadmodum Sophoclis biographus Sophoclem τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας ἀξιωθῆναι dixit.

Aeschylum mysteriis initiatum et, quum ἀπόρρητα quaedam in fabulis suis prodidisset, ἀσεβείας accusatum fuisse, vetus fama fuit verbis parum definitis memorata ab Aristotele Eth. Nic. 3, 2. ὃ δὲ πράττει ἀγνοήσειεν ἄν τις, οἷον λέγοντές φασιν ἐκπεσεῖν αὐτοῖς, ἢ οὐκ εἰδέναι ὅτι ἀπόρρητα ἦν, ὥσπερ Αἰσχύλος τὰ μυστικά, nec multo dilucidius ab Clemente Alex. Strom. 2. p. 461: ὡς Αἰσχύλος τὰ μυστήρια ἐπὶ σκηνῆς ἐξειπὼν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κριθεὶς οὕτως ἀφείθη ἐπιδείξας

---

2. Εὐφορίωνος καὶ Κυναιγείρου] Alterum hoc Εὐφορίωνος librarii errore ex praecedentibus repetitum esse intellexit Westermannus Biogr. p. 126. Κυναιγείρου nomen Κυνεγείρου scribendum esse ostendi in annot. ad p. 1, 2. 4. Εὐφορίωνα καὶ Εὐαίωνα] Prior memoratur in Aristophanis Byzantii ὑποθέσει Euripidis Medeae, πρῶτος (olymp. 87, 1.) Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης —. Alterius, aliunde non cogniti, nomen Εὐαίωνα scriptum in cod. Paris. A, in Εὐβίωνα corruptum in libris deterioribus, ex quo Mediolanensis Suidae editor suo arbitrio Βίωνα fecit sine ratione, quum Εὐαίωνος nominis exempla plura reperiantur. 5. τῇ ό] τῇ θ΄ libri. Rectum numerum τῇ ό restituit Meursius ex Suida ipso s. v. Πρατίνας, ἀντηγωνίζετο δὲ (Πρατίνας) Αἰσχύλῳ τε καὶ Χοιρίλῳ ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς ὀλυμπιάδος καὶ πρῶτος ἔγραψε σατύρους. 6. χρώμασι] καὶ χρώμασι Kusterus. χρώμασι habet A, om. ceteri. τοὺς τραγικοὺς] Aut τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς dicendum erat aut, quod Bernhardyus coniecit, τοὺς τραγῳδούς. 8. χρῆσθαι Bernhardyus. κεχρῆσθαι libri.

9. τραγῳδίας ϟ] τραγῳδίας dixit annumeratis fabulis satyricis. Rectius igitur δράματα dixisset ut biographus supra p. 2, 66. Numerum autem fabularum nonaginta iusto maiorem esse supra diximus ad p. 2.

νίκας δ' εἶλεν κή] Hunc quoque numerum parum probabilem esse patet, nec multo probabilior fiet si quis victorias post mortem reportatas annumeret collatis biographi verbis lin. 67. νίκας δὲ τὰς πάσας εἴληφε τρισκαίδεκα, οὐκ ὀλίγας δὲ μετὰ τελευτὴν νίκας ἀπηνέγκατο. et Suidae s. v. Εὐφορίων, — ὃς καὶ τοῖς Αἰσχύλου τοῦ πατρός, οἷς μήπω ἦν ἐπιδειξάμενος, τε τράκις ἐνίκησεν. ἔγραψε δὲ καὶ οἰκεῖα. 12. νή] Rectum annorum numerum esse ξθ΄ supra diximus p. 3.

αὐτὸν μὴ μεμυημένον. Rem totam fabulosius exornarunt quorum verba ad fragm. 83. p. 106. apposui Heraclides Ponticus apud Eustratium ad Aristot. p. 40 a. et Aelianus V. H. 5, 19. Et Eustratius ipse, sed auctore non nominato, crimen illud ab Aeschylo non semel, sed identidem in diversarum tetralogiarum fabulis quinque, Τοξότισιν, Ἱερείαις, Σισύφῳ πετροκυλιστῇ, Ἰφιγενείᾳ, Οἰδίποδι, commissum fuisse credidit. Accusationis autem, si unquam locum habuit, quae capita fuisse potuerint, Lobeckius in Aglaophamo p. 77—84. aliique coniecturis valde, ut ipsi senserunt, incertis assequi studuerunt. Prudentius de his fabellis indicavit Schneidewinus in Philologo vol. 3. p. 366—368. Absurdius est quod Schneidewinus ibidem tetigit de Eumenidibus fictum, propter quas Aeschylum accusatum fuisse Apsines narravit (in Walzii Rhet. vol. 9. p. 478.) quocum comparandae quorundam de choro Eumenidum ineptiae, memoratae a biographo lin. 43. Aeschylum Pythagoreum fuisse refert Cicero Quaest. Tusc. 2, 10, 23. incertam, ut videtur, famam secutus: nam addit "*sic enim accepimus.*" Maioris momenti est Aeschyli de diis rerumque natura opiniones cognovisse, quas per fabulas superstites perditarumque fragmenta sparsas Klausenus collegit et disposuit in *Theologumenis Aeschyli*, Bonnae editis a. 1829.

Aeschylum diutius in Sicilia commoratum esse testatur Athenaeus 9. p. 402 c. ubi τοὺς περὶ Σικελίαν κατοικοῦντας ἀσχέδωρον καλεῖν τὸν σύαγρον docet, allato Aeschyli ex Phorcidibus loco (fr. 252.) in quo est ἀσχέδωρος ὥς, additque ὅτι δὲ Αἰσχύλος διατρίψας ἐν Σικελίᾳ πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς οὐδὲν θαυμαστόν: quae notatio fortasse ad Αἰτναίας potissimum spectat, fabulam in ipsa Sicilia ab Aeschylo compositam. Nam in superstitibus poetae tragoediis perditarumque fabularum fragmentis nihil est quod ratione satis certa huc referri possit. Disertius de commoratione Sicula testimonium est Plutarchi in Vita Cimonis c. 8. p. 483 d.*) πρώτην διδασκαλίαν τοῦ Σοφοκλέους ἔτι νέου καθέντος Ἀψεφίων ὁ ἄρχων, φιλονεικίας οὔσης καὶ παρατάξεως τῶν θεατῶν, κριτὰς μὲν οὐκ ἐκλήρωσε τοῦ ἀγῶνος, ὡς δὲ Κίμων μετὰ τῶν συστρατήγων προελθὼν εἰς τὸ θέατρον ἐποιήσατο τῷ θεῷ τὰς νενομισμένας σπονδάς, οὐκ ἀφῆκεν αὐτοὺς ἀπελθεῖν, ἀλλ' ὁρκώσας ἠνάγκασε καθίσαι καὶ κρῖναι δέκα ὄντας, ἀπὸ φυλῆς μιᾶς ἕκαστον. ὁ μὲν οὖν ἀγὼν καὶ διὰ τὸ τῶν κριτῶν ἀξίωμα τὴν φιλοτιμίαν ὑπερέβαλε. νικήσαντος δὲ τοῦ Σοφοκλέους λέγεται τὸν Αἰσχύλον, περιπαθῆ γενόμενον καὶ βαρέως ἐνεγκόντα, χρόνον οὐ πολὺν Ἀθήνησι διαγαγεῖν, εἶτ' οἴχεσθαι δι' ὀργὴν εἰς Σικελίαν, ὅπου καὶ τελευτήσας περὶ Γέλαν τέθαπται. Duplicem de caussis itineris Siculi famam memorat scriptor vitae supra lin. 37—41. quibus tertia quaedam accedit Suidae narratio s. v. Αἰσχύλος, φυγὼν δὲ εἰς Σικελίαν διὰ τὸ πεσεῖν τὰ ἰκρία ἐπιδεικνυμένου αὐτοῦ, χελώνης ἐπιρριφείσης αὐτῷ ὑπὸ ἀετοῦ φέροντος κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπώλετο ἐτῶν νη' (scr. ξθ') γενόμενος. Tabulata olymp. 70, 1. collapsa esse (quo tempore primam docuisse fabulam Aeschylum Suidas supra dixerat) idem tradit s. v. Πρατίνας, ἀντηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ τε καὶ Χοιρίλῳ ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς ὀλυμπιάδος καὶ πρῶτος ἔγραψε σατύρους. ἐπιδεικνυμένου δὲ τούτου (Pratinam dicit) συνέβη τὰ ἰκρία, ἐφ' ὧν ἑστήκεσαν οἱ θεαταί, πεσεῖν. καὶ ἐκ τούτου θέατρον ᾠκοδομήθη Ἀθηναίοις.**) Quae si quis inter se comparaverit, non difficile intellectu est grammaticum aliquem, nulla habita temporum ratione, tabulatorum ruinam, cuius caussa ludos scenicos Athenis cessasse ab nemine traditum est, cum itinere Siculo Aeschyli coniunxisse, et ita quidem ut post illud tempus nunquam in patriam redisse videatur poeta, quod falsissimum est. Nihilo verisimilior itineris caussa est quam ab elegia quadam Simonidis *nonnullos* repetivisse narrat scriptor vitae. Quorum commentorum vanitatem qui bene sensit Boeckhius in libro de tragicis recte indicavit Aeschylum non videri ante olymp. 77, 4. in Siciliam abisse, quo tempore victus ab Sophocle iuvene esset.*) Illud vero minus probabiliter sumsit Boeckhius, poetam nunquam in patriam reversum, sed per annos tredecim in Sicilia esse commoratum, donec olymp. 81, 1. diem supremum obierit, tetralogiam autem Oresteam, quam Athenis esse actam novimus olymp. 80, 2., non praesentem docuisse, sed Euphorioni filio aliive amicorum suorum docendam misisse absentem, quod nec per se verisimile, neque a quoquam traditum est, nisi quis ambigua Plutarchi verba in hanc partem interpretari velit. Verisimilior Bergkii coniectura est (in Zimmermanni Diario a. 1835. fol. 119. p. 957.) Aeschylum quum olymp. 77, 4. Syracusas se contulisset ad Hieronem, poetarum studiis eximie faventem**), post aliquod tempus, et fortasse quidem mortuo Hierone olymp. 78, 2. Athenas esse reversum, ibique fabulas plures docuisse, iterum vero olymp. 80, 2. vel 3. in Siciliam abisse ad Geloos, ibique anno tertio post, olymp. 81, 1. mortuum esse: quo pacto facillime explicari potest quod ab scriptore vitae duplici commoratione Sicula in unam confusa traditur, ἐλθὼν — ἐτελεύτα, nec Plutarchi repugnat testimonium, qui quum Aeschylum olymp. 77, 4. in Siciliam abisse narrasset, addidit ὅπου καὶ τελευτήσας περὶ Γέλαν τέθαπται, omissa diserta reditus in patriam novique itineris mentione. De fabulis ab Aeschylo in Sicilia editis tantum scimus, Aetnaeas gratificantem Hieroni scripsisse poetam, cuius rei testem habemus biographum, Persarumque fabulam, olymp. 76, 4. Athenis editam, in theatro Syracusano repetivisse, de quo schol. Aristoph. Ran. 1060. δοκοῦσι δὲ οὗτοι οἱ Πέρσαι ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου δεδιδάχθαι ἐν Συρακούσαις, σπουδάσαντος Ἱέρωνος, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης ἐν γ' περὶ κωμῳδιῶν. et scriptor vitae Aeschyli, φασὶν ὑπὸ Ἱέρωνος ἀξιωθέντα ἀναδιδάξαι τοὺς Πέρσας ἐν Σικελίᾳ καὶ λίαν εὐδοκιμῆσαι. Quod sic est intelligendum, Aeschylum Persarum fabulam non cum tribus reliquis eiusdem tetralogiae fabulis, sed solam produxisse in theatro Syracusano, in quo tetralogiis, ut Athenis, certatum esse ab nemine traditum est, idemque de Aetnaeis dicendum est. Quot et quas fabulas post reditum ex aula Syracusana Athenis docuerit non est ab veteribus proditum, si ab tetralogia Orestea discesseris et Phorcidibus, de qua fabula ita loquitur Athenaeus verbis supra appositis ut satis appareat non in Sicilia, sed Athenis scriptam fuisse.

De morte Aeschyli cum Plutarcho consentit marmor Parium p. 302, 74. Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη ΡΔΓΙΙΙΙ. ἐτελεύτησεν ἐν Γέλᾳ τῆς Σικελίας — ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλίου τοῦ προτέρου. et schol. Arist. Acharn. 10. ἐτελεύτησεν (Αἰσχύλος) ἐπὶ ἄρχοντος Καλλίου τοῦ μετὰ Μνησίθεον (Μνησιθείδην vocat Diodorus 11, 81.) τούτων (i. e. olymp. 88, 3.) πρότερον ἐνιαυτῷ λ'. Confirmat hanc rationem quod Aeschylum olymp. 72, 3. annos natum fuisse 35. annotavit chronographus marmoris Parii. Fabulosas biographi et Suidae de morte Aeschyli narrationes refutarunt Goettlingius in commentatione academica Ienae edita a. 1854. et qui in universum de hoc fictionum genere dixit Lehrsius in commentationibus miscellaneis (*Populäre Aufsätze*) Lipsiae editis a. 1856. p. 207.

---

*) De narratione Plutarchi et de decem (non quinque, ut mos erat) iudicum numero dixit H. Sauppius in Relat. Soc. lit. Sax. a. 1855 p. 9 seqq.

**) Vid. Hesych. s. v. ἰκρία cum annot. Alberti.

*) Ad aliam repulsam referendum videtur quod ex Theophrasti vel Chamaeleontis libro περὶ ἡδονῆς narravit Athen. 8. p. 347 e. Αἰσχύλος ἡττηθεὶς ἀδίκως ποτὲ — ἔφη χρόνῳ τὰς τραγῳδίας ἀνατιθέναι, εἰδὼς ὅτι κομιεῖται τὴν προσήκουσαν τιμήν.

**) Pausan. 1, 2, 3. συνῆσαν δὲ ἄρα καὶ τότε τοῖς βασιλεῦσι ποιηταὶ — καὶ ἐς Συρακούσας πρὸς Ἱέρωνα Αἰσχύλος καὶ Σιμωνίδης ἐστάλησαν.

Sequitur ut de Aeschyli poesi dicatur, quam etsi iustissimis laudibus praedicaverint veteres et ipse adeo Aristophanes, tragicorum poetarum multorum irrisor, admiratus sit, tamen iam a biographis veteribus in eo erratum esse videtur quod Aeschylo soli, quippe poetarum tragicorum principi, inventa plura tribuerunt, in quibus ille alios quosdam poetas vel praeeuntes vel studiorum suorum socios et adiutores habuisse videtur, quorum princeps haud dubie Phrynichus fuit. Nam quum Aeschylus tragoedias docere coeperit olymp. 70, 1., non longe post institutas ab Clisthene (olymp. 67, 3.) decem Atheniensium tribus et postquam choregorum, qui sumtus ludis scenicis praeberent, officia*) iam certis adstricta legibus essent, — quod quo anno factum sit nescimus —, certamina poetarum tragicorum, qui terni quotannis in Dionysiis urbanis quaternas producerent fabulas (quas tetralogias **) appellarunt grammatici Alexandrini) et de victoria inter se contenderent, non possunt aliter cogitari quam ut tres quique poetae, quantumvis ingenio inter se dispares, in componendis et adornandis fabulis suis idem fere consilium sequerentur. Sed videamus singula, de quibus eadem fere hoc loco ab me dicenda sunt quae in Vita Sophoclis vol. 8. p. LIX. dei Oxon. a. 1860. dixi.

Prima artis tragicae rudimenta ab Thespide facta esse constat. Hunc tragoedias docere coepisse olympiade 61. Suidas annotavit s. v. Θέσπις: quam temporis notam confirmat marmor Parium in Corp. Inscr. vol. 2. p. 301, 58. ubi videndae Boeckhii annotationes p. 317. et 337. Praemium tragoedias docenti hircum propositum fuisse Thespidis aetate (unde nomen factum τραγῳδίας) chronographus marmoris Parii aliique narrant: sed certamina poetarum scenica (ἐναγωνίους ἁμίλλας, i. e certamina qualia post Clisthenis aetatem Athenis auctoritate publica instituta fuerunt) tum

*) De choregorum officiis dixit Boeckhius Oecon. vol. 1. p. 600. seqq. et de sumtibus ludorum scenicorum post olymp. 93, 4. valde accisis ibid. p. 606. Choregorum autem officia Dionysiis urbanis (sive ἐν ἄστει), ubi τραγῳδοῖς καινοῖς et solis tetralogiis certari solebat, florente republica valde sumtuosa fuerunt — μεγάλην ἤδη τότε σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν τοῦ ἀγῶνος ἔχοντος, ut ait Plutarchus V. Themist. c. 5. ubi Themistoclis χορηγοῦντος τραγῳδοῖς olymp. 75, 4. victoriam memorat — minus sumtuosa in aliis festis Bacchicis, ubi veteres quoque fabulae, i. e. quae antea Dionysiis urbanis productae essent, agi et, ut videtur, non solum tetralogiae, sed etiam fabulae singulae produci solebant. Neque enim verisimile est Athenienses solas spectasse tetralogias neque ullam unquam singularum fabularum spectandarum opportunitatem habuisse: quod Droysenus quoque in commentatione de tetralogia (in Zimmermanni Annalibus a. 1844. nr. 13—16.) et Karstenus (in dissertatione, quam in annotatione proxima memorabo) senserunt, quamvis aliis quam ego, sed partim falsis, rationibus usi.

**) τετραλογίας et τριλογίας nomina quum neque apud Aristotelem neque apud alios scriptores veteres legantur, ab grammaticis demum Alexandrinis inventa esse videntur, de quo optime disseruit Boeckhius in Prooemio Lectionum Berolinensium anni 184$^1/_2$. cuius operae pretium est ipsa apponi verba p. 4—6. "Constat moris fuisse Athenis ut in tragicis certaminibus singuli poetae ternas tragoedias docerent et fabulam satyricam, vel, quod ab Euripide factum novimus, pro satyrica hac tragoediam paulo hilariorem, qualis est Alcestis: haec igitur quadripartita didascalia, sive connexae inter se fabulae fuerint sive non nexae, plurimis visa est τετραλογία vocata esse. Neque aliud significat Thrasyllus, ex quo Diogenes Laertius 3, 56. haec refert de Platone: Θράσυλλος δέ φησι καὶ κατὰ τὴν τραγικὴν τετραλογίαν ἐκδοῦναι αὐτὸν τοὺς διαλόγους· οἷον ἐκεῖνοι τέτρασι δράμασιν ἠγωνίζοντο, ὧν τὸ τέταρτον ἦν σατυρικόν· τὰ δὲ τέτταρα δράματα ἐκαλεῖτο τετραλογία. Nuperrime demum extiterunt qui *tetralogiam* vocandam esse perhiberent eam solam didascaliam, quae tres comprehendat tragoedias perpetuitate quadam actionis vel historiae cohaerentes et fabulam satyricam vel affinis vel diversi argumenti: ex quo genere sunt Aeschyli Orestia et Lycurgia ac Philoclis Pandionis: ceteras, quae perpetuitate argumenti caruerint, communi *didascaliae* nomine appellandas esse. Et concedendum est ex omnibus, quarum notitia superest, quadripartitis didascaliis, Pandionidem, Lycurgiam, Orestiam solas in scholiis vocari tetralogias: sed singulis locis pensitatis hoc nobis persuasimus casui deberi. Nam grammatici, ubi ex didascalicis indicibus referunt qui poetae quibus fabulis primas, secundas, tertias rettulerint, non addunt tetralogiae nomen, quod nihil quidquam causae erat quare hoc adderent: ut Aelianus V. H. 2, 8.: καὶ πρῶτός γε ἦν Ξενοκλῆς, ὅστις ποτὲ οὗτός ἐστιν, Οἰδίποδι καὶ Λυκάονι καὶ Βάκχαις καὶ Ἀθάμαντι σατυρικῷ· τούτου δεύτερος Εὐριπίδης ἦν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Παλαμήδει καὶ Τρῳάσι καὶ Σισύφῳ σατυρικῷ. Sed eorum locorum, ubi tetralogiae nomen in hac re usurpatur, longe est alia eaque peculiaris ratio. Etenim schol. Avium Aristophanis v. 282. tetralogiae Pandionidis mentionem facit omissis fabularum nominibus; ubi si eam non dixisset tetralogiam esse, omnino non potuisset perspici Pandionidem quadripartitam didascaliam significari. In Thesmophoriazusis autem v. 142. quum apud Aristophanem Lycurgia nominata sit, dicit scholiastes: τὴν τετραλογίαν λέγει Λυκούργειαν, Ἠδωνούς, Βασσαρίδας, Νεανίσκους, Λυκοῦργον τὸν σατυρικόν: quo loco patet vocem τὴν τετραλογίαν praemissam esse, ut intelligeretur quid esset Lycurgia, mancamque orationem futuram fuisse, si ea voce omissa dictum esset: Λυκούργειαν λέγει Ἠδωνοὺς et reliqua. Eodem modo scholiastes Ranarum v. 1155. voci Aristophanis ἐξ Ὀρεστείας hoc interpretamentum addidit: τετραλογίαν φέρουσι τὴν Ὀρέστειαν αἱ Διδασκαλίαι, Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα σατυρικόν. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι χωρὶς τῶν σατυρικῶν. Tolle hinc vocabulum τετραλογίαν, aeque manca erit oratio atque in priore loco et desiderabitur communis quattuor illarum fabularum appellatio. Quodsi ex hoc ipso scholio colligitur veteres doctos tetralogiam vocasse quattuor didascaliae fabulas, quae unius historiae continuitatem referrent, ac si quarta fabula cum tribus prioribus non coniuncta esset illa ratione, trilogiam, quo id iure colligatur non perspicimus. Nihil inest enim illis verbis nisi hoc: Orestiam fuisse tetralogiam, Aristarchum vero et Apollonium dempta cuiusque tetralogiae fabula satyrica (χωρὶς τῶν σατυρικῶν) reliquam tragoediarum compagem trilogiae vocabulo appellasse; quae nota quum aeque conveniat in didascalias ex diversi argumenti fabulis compositas, minime docet tetralogiae nomen et quod ad huius similitudinem conformatum a grammaticis est trilogiae pertinere ad fabulas argumento coniunctas. At veteres docti ad similitudinem tragoediae Platonis libros eos, qui in eodem vel simili argumento versarentur, in trilogias vel tetralogias composuerunt, in trilogias Aristophanes, quem hinc coniicimus etiam tragicis didascaliis hanc denominationem accommodasse ante Aristarchum, in tetralogias Thrasyllus (Diog. L. 3, 61.), qui eandem adornationem ad Democritea transtulit (Diog. L. 3, 57.). Num vero inde efficitur quamlibet tetralogiam vel trilogiam tragicam universam idem argumentum tractasse? Nimirum qui ad tragoediae similitudinem consociare aliorum opera in trilogias et tetralogias constituerant, non potuerunt non argumentum spectare, quod in eo solo esset causa posita, quare ista coniunctio fieret; quod valet etiam in Antiphonteas tetralogias, quae tamen, quod non possunt ad tragicorum imitationem

temporis nulla fuisse Plutarchus dixit in Vita Solonis c. 29.

Thespidi aequalis, etsi aetate paullo minor Choerilus fuit. Hunc olympiade 64. καθεῖναι εἰς ἀγῶνας et victorias reportasse tredecim ab Suida s. v. Χοιρίλος annotatum est, qui dramata ei tribuit 160. manifesto sive ipsius Suidae sive librarii errore. Idem s. v. Πρατίνας haec tradit, ποιητὴς τραγῳδίας. ἀντηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ τε καὶ Χοιρίλῳ ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς ὀλυμπιάδος, καὶ πρῶτος ἔγραψε σατύρους — καὶ δράματα μὲν ἐπεδείξατο ν', ὧν σατυρικὰ λβ'. ἐνίκησε δὲ ἅπαξ. Certamina tragicorum Choerili aetate, legibus fortasse minus quam postero tempore severis, instituta fuisse Suidae verba docent, etsi nec de numero poetarum, qui ante olympiadem 70 inter se contenderint nec de numero fabularum quae ab singulis poetis productae fuerint quidquam proditum est, nec dramata satyrica qua lege cum tragoediis coniuncta fuerint novimus: qualia non a Pratina demum, qui non pauca composuit, sed iam ab Choerilo scripta fuisse ex veteris poetae versu, quem grammatici Latini servarunt, colligitur, ἡνίκα μὲν βασιλεὺς ἦν Χοιρίλος ἐν σατύροις.

Tertius clari nominis tragicus Phrynichus Polyphradmonis filius fuit, Thespidi, cuius discipulus ab Suida dicitur, et Choerilo aequalis, etsi multis, si non Choerilo, certe Thespide annis inferior. Hunc olympiade 67. vicisse annotavit Suidas, eundemque tragoediam docuisse olymp. 75, 4., archonte Adimanto, certissima monumenti choregici fide constat, quod Plutarchus memoravit in Vita Themistoclis c. 5., i. e. trigesimo quinto post priorem illam victoriam anno. Intra quod tempus non plures eum fabulas scripsisse quam novem, quarum nomina apposuit Suidas, et per se parum credibile est et convellitur fabularum quarundam memoria quam alii scriptores servarunt, inter quas est clarissima Φοινισσῶν tragoedia. Nec de numero victoriarum, quem Suidas de aliis poetis tragicis annotavit, quidquam dixit. Ex his colligi potest Phrynichi fabularum non paucarum memoriam mature periisse, quemadmodum aliarum plurimarum tragoediarum et, ut coniicere licet, obscuriorum quoque poetarum memoria ita est obliterata ut nulla aut vix ulla vestigia sint relicta: cuiusmodi est quod ipsius Phrynichi filius Polyphradmon, avo cognominis, ab uno memoratur Suida paucis his verbis (s. v. Φρύνιχος), καὶ παῖδα ἔσχε τραγικὸν Πολυφράδμονα, fabularum autem ab eo scriptarum ne una quidem cognita erat, donec Aeschyli Septem ad Thebas fabulae didascalia ex codice Mediceo a. 1848. edita Polyphradmonis illius Λυκούργειαν τετραλογίαν, actam olymp. 78, 1., in lucem proferret. Apparet ex his mancam illam de novem fabulis notationem Suidae non sufficere ad iudicanda Phrynichi de tragoedia merita, quae, si quid nominis eius, ab multis inde ab Aristophane celebrati, famae tribuendum sit, multo maiora fuerint necesse est quam nunc videantur, nec dubitandum quin fabulas multo quam Suidas ei tribuit plures scripserit, primusque tetralogiarum auctor exstiterit, etsi fortasse ab initio singulas, ut Thespis et Choerilus fecerant, in scenam produxerit tragoedias, de quo disertum habebimus veteris grammatici testimonium, si verba in Suidae excerptis (s. v. Σοφοκλῆς) ad Sophoclem relata, καὶ αὐτὸς ἦρξε τοῦ δρᾶμα πρὸς δρᾶμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ τετραλογίαν, et quod de Sophocle paullo inferius dictum prorsus absurdum est solumque sufficit ad evertendas multorum de verbis superioribus disputationes, πρὸς Θέσπιν καὶ Χοιρίλον ἀγωνιζόμενος, eum in modum conformentur quem in Vita Sophoclis Oxon. p. LX. proposui, ut omnia ad Phrynichum referantur, sic scripta, πρὸς Θέσπιν καὶ Χοιρίλον ἀγωνιζόμενος, καὶ αὐτὸς (vel καὶ πρῶτος cum Bergkio) ἦρξε τοῦ μὴ δρᾶμα πρὸς δρᾶμα ἀγωνίζεσθαι (ut priores poetae fecerant), ἀλλὰ τετραλογίαν. Nam vulgaris opinio, Aeschylum primum omnium tetralogiis usum esse, in manifesto errore versatur et ne temporum quidem rationi convenit, ut in Vita Sophoclis l. c. ostendi. Quicunque autem primus tetralogiam composuit, sive is Phrynichus, sive Aeschylus, sive alius fuit, necessario consilium suum cum duobus minimum aliis poetis communicare iisque auctor esse debuit ut ipsi quoque tetralogias in certamen producerent. Neque enim una unius poetae fabula quaternis duorum aliorum poetarum fabulis opponi in certamine poterat.

De legibus quas Phrynichus in tetralogiis componendis secutus sit nullus coniecturis locus est, quum ne unam quidem tetralogiam eius cognitam habeamus. Aeschylum vero certissimum haberi potest tetralogias plerumque ita composuisse ut in eodem quaeque versaretur argumento per tres tragoedias, interdum etiam per drama satyricum continuato, ut in tetralogia Oedipodea ex Laio, Oedipo, Septem ad Thebas et Sphinge et in Orestea factum videmus ex Agamemnone, Choephoris, Eumenidibus et Proteo composita. Non constanter tamen tetralogias sic ab eo compositas fuisse et Persarum exemplum docet, tragoediae historicae cum mythologicis duabus in eadem tetralogia coniunctae, et ratio comprobat. Nam si hanc sibi legem scripsissent tragici ut nonnisi tragoedias consociarent in eodem versantes argumento, fabulas non paucas, quantumvis tragoediis aptas, excludere debuissent, quae uni quidem duabusve tragoediis, verum non tribus explendis sufficerent: ex quo genere Promethei fabula est de qua dixi ad Fragmenta p. 114. Vanissima vero recentiorum quorundam virorum doctorum opinio est, Aeschylum, etiamsi interdum diversi argumenti tragoedias una coniunxerit tetralogia, tamen curasse ut sententiam aliquam tribus tragoediis communem illustraret: quod inventum Persis adhibuerunt Welckerus aliique, nihil aliud consecuti quam ut tetralogiam producerent vel sic aliis omnibus quas vel novimus vel ex perditarum fabularum nominibus Welckerus ipse composuit Aeschyli tetralogiis prorsus dissimilem.

Videmus igitur Aeschylum olymp. 70, 1. anno aetatis vigesimo quinto tragoedias docere coepisse cum aemulis duobus, Choerilo et Pratina, de victoria contendentem, quorum uter alteros duos vicerit nescimus. Tantum enim novimus, Aeschylum neque in hoc certamine nec proximis usque ad olymp. 72, 4. annis, intra quod tempus haud dubie fabulas plures docuit,

---

conformatae haberi, hoc loco non veniunt in censum: sed tragicorum tetralogiae, etiamsi nulla iis argumenti coniunctio inesset, vel ea sola re unum corpus efficere potuerunt, quod una didascalia commissae in scenam erant. Quae quum ita sint, consistimus in ea, quae una superest, tetralogiae definitione Thrasyllea, ex qua tragica didascalia quadripartita quaelibet hoc vocata nomine est." Comparanda cum his quae Simo Karstenus in Lectione de tetralogia Sophoclea dixit Amstelodami edita a. 1846. egoque dixi in Vita Sophoclis Oxon. p. XXXIV. LII. Nomina autem Λυκούργεια, Ὀρέστεια, quibus Aristophanes usus est, Οἰδιπόδεια et alia omnia huiusmodi non sunt ab veteribus intellecto τετραλογία vocabulo, sed eodem modo dicta quo epicorum carmina vel partes carminum Ὀδύσσεια, Δολώνεια, Πατρόκλεια, Γηρυόνεια, Δευκαλιώνεια, Εὐρώπεια appellantur, ab librariis saepe in ία terminata: de quo dixit L. Dindorfius in Thesauro vol. 3. p. 2438. Quod ab Suida s. v. Νικόμαχος (ubi Nicomachi tragici et Nicomachi comici fabulas permiscet) tragoedia memoratur Τριλογία cum fabula Μετεκβαίνουσαι (quod nomen comoediae quam tragoediae similius est) coniuncta, de eo parum probabilis Meinekii est sententia in Hist. com. p. 497. Si corruptum nomen sit — quod non puto extra dubitationem positum esse, quum τριλογία eodem modo dictum esse possit quo διλογία ab Xenophonte aliisque dictum est — Τριλοφία coniici potest, quod comoediae nomen esse potuit ut Ἐγχειρίδιον, Καλάσιρις, Κεκρύφαλος, Πλόκιον, Πτερύγιον et alia huiusmodi comoediarum nomina fuerunt.

vicisse, sed olympiadis demum 73. anno primo primam reportasse victoriam, nisi marmoris Parii notatio fallat p. 302, 65. Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς τραγῳδίᾳ*) πρῶτον ἐνίκησε καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ἐγένετο — ἄρχοντος Ἀθήνησι Φιλοκράτους. Quas fabulas hoc anno Aeschylus produxerit nescimus, nec de reliquarum plerisque quas vel ante vel post hunc annum docuit fabulis quidquam compertum habemus. Supplices, quantum ex metrorum delectu totiusque fabulae compositione iudicari potest, fortasse intra olymp. 70, 1 et 72, 4 docuit cum tribus aliis fabulis coniunctam, de quibus meas aliorumque coniecturas incertas protuli ad Fragm. p. 100. Prometheum vinctum cum Prometheo soluto et duabus aliis quarum nomina non novimus fabulis post olymp. 75, 2. actam esse iam ab aliis monitum est ex versibus colligi posse Promethei vincti 367—369. quibus Aetnae eruptio, quae olymp. 75, 2. accidit, praedici videatur: de quo videnda quae in Annot. Oxoniensibus dixi ad Prom. 367. p. 57. Metra tamen huius fabulae carminumque choricorum compositionem consideranti non dubium videbitur quin Prometheus Persis (olymp. 76, 4.) et fortasse adeo tetralogia Oedipodea (olymp. 78, 1.) posterior sit. Porro olymp. 76, 4. archonte Menone tetralogiam docuit ex Phineo, Persis, Glauco (Potniensi) et Prometheo (πυρφόρῳ) compositam, praeeunte, quod ad Persas attinet, Phrynicho, cuius fabulae Φοίνισσαι inscriptae Aeschyli Persarum fabula tam similis fuit ut ex Phrynichi tragoedia παραπεποιῆσθαι quibusdam visa sit, ut ex Glauco refert Persarum argumenti scriptor: unde Bentleius in Opusc. p. 293. probabiliter coniecit Phrynichi Phoenissas quattuor ante Aeschyli Persas annis, olymp. 75, 4. Adimanto archonte, actam esse, quo anno Phrynichum in certamine scenico vicisse certissima novimus monumenti choregici fide a Plutarcho memorati in Vita Themistoclis c. 5.

Proxima cuius tempus novimus Aeschyli tetralogia ex Laio, Oedipo, Septem ad Thebas et Sphinge composita fuit, quibus Aeschylus Aristiam et Polyphradmonem vicit olymp. 78, 1. Theagenide archonte: de quo constat ex didascalia fabulae Aeschyleae superstitis, Septem ad Thebas, p. 12. ed. nostrae. Denique successu non minus felici olymp. 80, 2. Philocle archonte et Xenocle Aphidnensi chorego tetralogiam Oresteam docuit ex Agamemnone, Choephoris, Eumenidibus et Proteo compositam, ut scriptor argumenti Agamemnonis ex didascaliis annotavit. Haec ultima, ut videtur, Aeschyli didascalia fuit, qua peracta in Siciliam se contulit ibique Gelae diem supremum obiit olymp. 81, 1.

Aeschyli fabulas, pariter ac Sophocleas et Euripideas*), etiam post mortem poetae, etsi non constat quot et quas, actas esse testes habemus biographum p. 3, 68. scholiastam Aristophanis Acharn. 10. Ran. 892. et Philostratum V. Apoll. 6, 11. p. 245. confirmaturque lege ab Lycurgo**) oratore post olymp. 107. rogata, quam memorat scriptor vitarum decem oratorum inter Plutarchi Mor. receptarum p. 841 f. ὡς χαλκᾶς εἰκόνας ἀναθεῖναι τῶν ποιητῶν, Αἰσχύλου Σοφοκλέους Εὐριπίδου (haud dubie in theatro, ubi trium tragicorum statuas ab se visas esse scribit Pausanias 1, 21.), καὶ τὰς τραγῳδίας αὐτῶν ἐν κοινῷ γραψαμένους παραφυλάττειν καὶ τὸν τῆς πόλεως γραμματέα παραναγινώσκειν τοῖς ὑποκρινομένοις· οὐκ ἐξεῖναι γὰρ (recte ἄλλως addit Grysarius) αὐτὰς ὑποκρίνεσθαι: qua lege ille hoc effici voluit ut histrionum in interpolandis tragicorum fabulis licentia coerceretur, exiguo ut videtur successu. Histrionum autem aliorumque interpolatorum veterum quanta in interpolandis tragicorum non solum licentia, sed etiam imperitia fuerit, insignibus docui exemplis in Praefatione ad Aeschyli editionem Lipsiensem quintam intelligiturque ex speciminibus per scholia Euripidea sparsis, inter quae nonnulla reperiuntur quae vix credas hominibus in Graecia natis in mentem venire potuisse, velut de Andromachae versu sexto. Amplius interpolationis genus memorat Quintilianus Instit. Or. 10, 1, 66. his verbis usus "*Tragoedias primum in lucem Aeschylus protulit, sublimis et gravis, et grandiloquus saepe usque ad vitium, sed rudis in plerisque et incompositus: propter quod correctas eius fabulas in certamen deferre posterioribus poetis Athenienses permisere, suntque eo modo multi coronati.*" Inter posteriores illos poetas fortasse unus alterque fuit ex ipsius Aeschyli familia, quorum clarissimus fuit Astydamas Morsimi filius, de quo supra dixi p. 4. Qui poetae etsi vix dubitari potest quin Aeschyli fabulas, si quando denuo producendae essent, διεσκευασμένας produxerint, tamen eorum facultatem poeticam vehementer exaggeravit Quintilianus, quum ex *rudibus* et *incompositis* Aeschyli fabulis, quas fortasse vix perlegerat, poetas illos fabulas politiores et perfectiores fecisse crederet, quasi duo inter se contulerit exemplaria, alterum rude, quale Aeschylus reliquerat, alterum a

---

*) τραγῳδίᾳ πρῶτον ἐνίκησε] Sic infra 72. ἀφ' οὗ Σοφοκλῆς ὁ Σοφίλλου ὁ ἐκ Κολωνοῦ ἐνίκησε τραγῳδίᾳ. Eodem sensu τραγῳδῶν νικᾶν (ut ἀνδρῶν et παίδων νικᾶν) et τραγῳδοῖς vel τραγῳδοῖς καινοῖς (Dionysiis urbanis) dicitur. Numero singulari τραγῳδίᾳ, quo etiam Plato usus est Symp. p. 173 a. ὅτε τῇ πρώτῃ τραγῳδίᾳ ἐνίκησεν Ἀγάθων — de quo loco videnda quae dixi in Vita Sophoclis Oxon. p. LII — genus certaminis significatur, nulla habita numeri fabularum, sive unius sive quattuor, ratione, nec puto de una tetralogia, quamvis ex tribus tragoediis et dramate satyrico composita esset, unquam dictum esse numero plurali ταῖς πρώταις τραγῳδίαις vel τοῖς πρώτοις δράμασι νικῆσαι, licet hoc quoque recte dictum sit, si ex reliquis verbis appareat numerum pluralem non de pluribus διδασκαλίαις, sed de una quadripertita intelligendum esse. Similiter unius tragoediae nomen pro tota tetralogia ponitur, velut in excerptis de vita Euripidis (schol. ed. Oxon. vol. 1. p. 4, 10.) ἤρξατο διδάσκειν ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος — πρῶτον δὲ ἐδίδαξε τὰς Πελιάδας, ὅτε καὶ τρίτος ἐγένετο, i. e. Peliades cum duabus aliis tragoediis et dramate satyrico, et ἐπιδείξασθαι τὸ δρᾶμα pro τὴν τετραλογίαν apud Suidam s. v. Εὐριπίδης. De Aeschyli Septem ad Thebas et Persis fabulis Aristophanes in Ranis 1031. 1038. ita loquitur ut singulatim in scenam commissae videri possent, nisi tetralogiis (olymp. 78, 1. 76, 4.) inclusas fuisse aliunde constaret.

*) De trium poetarum fabulis post mortem eorum Athenis et alibi actis et de histrionibus qui eas egerint videnda I. Grysarii dissertatio *de Graecorum tragoedia qualis fuit circum tempora Demosthenis*, Coloniae edita a. 1833. Histrionibus ab Grysario p. 35. memoratis addendus Licymnius, de quo supra dicebam p. 3. Posterioribus autem his temporibus, quum pristinus χορηγίας splendor et aemulatio cessasset, tetralogiae vix ullae, sed singulae plerumque fabulae in scenam productae esse videntur.

**) De exemplari Lycurgi, quod Athenienses Alexandriam ad Ptolemaeum Euergetam misisse, verum non ipsum recuperasse, sed apographum (καινὰς βίβλους) regis iussu factum accepisse narrat Galenus vol. 9. p. 240. ed. Chart., egregia est Ottonis Kornii dissertatio, Bonnae edita a. 1863., cuius disputationis summa haec est (p. 24.) "*exemplum fabularum Aeschyli Sophoclis Euripidis Lycurgo auctore confectum neque omnes horum poetarum fabulas complexum est neque eum praebuit textum qui ad poetarum autographa quam proxime accederet, sed qualis decursu temporis in usu scenae ab histrionibus conformatus erat. Interpolationes autem actorum quae in scholiis traduntur eo tempore natae esse videntur, quod fuit inter compositionem exempli publici idque Alexandriam translatum.*" Dixit de eo et de histrionum studiis etiam Bernhardyus p. 109. seqq.

posterioribus poetis perpolitum. Ex huiusmodi exemplaribus διεσκευασμένοις non Aeschyli solum, sed etiam Sophoclis et Euripidis, quorum fabulas ipsas quoque post mortem poetarum saepe actas esse Demosthenes aliique testantur, versus spurii multi, modo singuli modo plures deinceps, per codices ad nostra usque tempora propagati sunt: qui versus etsi non raro cogitandi dicendique ratione genuinis horum poetarum versibus valde dissimiles sunt, tamen non pauci inter eos reperiuntur qui posterioribus quos Quintilianus dixit poetis probabiliter tribui possint. Quae fraus manifestissima est in Euripidis Iphigenia Aulidensi, quam fabulam quum non satis elaboratam neque ad finem perductam reliquisset Euripides, post mortem eius ab aliis aliter est conformata et absoluta, ineptissime post anapaestos (1—47.) illato prologo — qui quum iam ab Aristotele lectus fuerit, non sine veri specie Euripidi minori tribui potest —, parodo chori, cuius duas tantum strophas reliquerat Euripides, amplis versuum partim pessimorum additamentis aucta, et quae sunt reliquae per totam fabulam interpolationes partim antiquae partim novitiae.

Inventa quibus Aeschylus tragoediam ad maiorem perfectionem adduxerit et apparatum scenicum ampliorem et splendidiorem reddiderit, enumerarunt biographus (supra p. 2. et 3.) Athenaeus 1. p. 21. *) aliique scriptores, quorum locos collegit et accurate examinavit Iulius Sommerbrodtius in Commentationibus de Aeschyli re scenica Lignitii a. 1848. et 1851. editis, recte, ut opinor, iudicans (1. p. XIII.) non omnia quae in Aeschylum, quia artis tragicae princeps habebatur, collata sint ipsius primi et solius inventa esse. Idem fere sensit grammaticus ignotus, cuius verba ex codice Parisino 2720. edidit Cramerus in Anecd. Paris. vol. 1. p. 19. qui expositis quibus apparatum scenicum Aeschylus auxerit inventis, εἰ μὲν δὴ πάντα τις, inquit, Αἰσχύλῳ βούλεται τὰ περὶ τὴν σκηνὴν εὑρήματα προσνέμειν — καὶ ὑποκριτὴν ἐπὶ τῷ δευτέρῳ τὸν τρίτον, ἣ καὶ Σοφοκλῆς ἐστιν ἃ τούτων προσεμηχανήσατο καὶ προσεξεῦρεν, ἔστι τοῖς βουλομένοις ὑπὲρ τούτων ἐρίζειν καὶ ἕλκειν ἐπ' ἄμφω τὴν φήμην τοῦ λόγου.

Primaria Aeschyli inventa paucis verbis comprehendit Aristoteles Poet. 4, 13. τό τε τῶν ὑποκριτῶν πλῆθος ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος Αἰσχύλος ἤγαγε καὶ τὰ τοῦ χοροῦ ἠλάττωσε, καὶ τὸν λόγον πρωταγωνιστὴν παρεσκεύασεν, τρεῖς δὲ καὶ σκηνογραφίαν Σοφοκλῆς. Qui quod de altero histrione dixit, si recte dixit, sequitur duos histriones in scena non ante olymp. 70, 1. conspectos fuisse, quo anno fabulas docere coepit Aeschylus, Aeschyli autem in hoc certamine ἀνταγωνιστάς, Choerilum et Pratinam, aut uno, ut adhuc solitum fuerat, usos esse histrione, aut, si duobus usi sint histrionibus, id Aeschyli sive consilio sive exemplo fecisse, Phrynichumque, qui primus personas muliebres introduxerat et olympiade 67. victoriam scenicam reportaverat, et haud dubie iam aliquanto prius fabulas docuerat, ipsum quoque uno usum esse histrione, donec in fabulis post olymp. 70, 1. editis ipse quoque, Aeschyli motus exemplo, duobus uteretur histrionibus. Quae licet non admodum verisimilia sint, tamen Aristoteli, auctori gravissimo, credenda erunt, donec probetur contrarium. Illud vero rectissime dixisse videntur Aristoteles, biographus Sophoclis, Diogenes L. 3, 56. et Suidas s. v. Σοφοκλῆς, quorum de locis dixi in Vita Sophoclis Oxon. p. XXXI., neminem ante Sophoclem, qui primam victoriam reportavit olymp. 77, 4., tribus usum esse histrionibus: quod confirmatur comparatis inter se Aeschyli et Sophoclis quae supersunt tragoediis. Nam inter Sophocleas nulla est quae non ab tribus acta sit histrionibus, eademque Aeschyli tetralogiae Oresteae (olymp. 80, 2.) ratio est, in qua tres simul personae in scenam aliquoties prodeunt, caveturque ne quattuor opus sit histrionibus, quod animadvertit schol. ad Choeph. 899. μετεσκεύασται ὁ ἐξάγγελος εἰς Πυλάδην, ἵνα μὴ δ' λέγωσιν. Antiquiores vero Aeschyli fabulae vel ab duobus tantum actae sunt actoribus, ut Supplices et (olymp. 76, 4.) Persae, vel ita sunt compositae ut licet tres interdum simul prodeant personae, tamen duae tantum inter se colloquantur, ut in Prometheo et (olymp. 78, 1.) Septem ad Thebas. De quarto histrione interdum extra ordinem adhibito valde confusa sunt verba Pollucis 4, 110. ad fragm. 127 a. p. 108. ab me apposita, ὁπότε μὴν ἀντὶ τετάρτου ὑποκριτοῦ δέοι τινὰ τῶν χορευτῶν εἰπεῖν ἐν ᾠδῇ, παρασκήνιον καλεῖται τὸ πρᾶγμα, ὡς ἐν Ἀγαμέμνονι Αἰσχύλου· εἰ δὲ τέταρτος ὑποκριτής τι παραφθέγξαιτο, τοῦτο παραχορήγημα ὀνομάζεται, καὶ πεπρᾶχθαί φασιν αὐτὸ ἐν Μέμνονι Αἰσχύλου. quae in ordinem tolerabilem redigere conatus est Hermannus Opusc. vol. 1. p. 346. hoc modo, ὁπότε μὲν ἔσωθεν δέοι τινὰς τῶν χορευτῶν εἰπεῖν ἐν ᾠδῇ, τοῦτο παραχορήγημα ἐκαλεῖτο· εἰ δὲ τέταρτος ὑποκριτής τι παραφθέγξαιτο, παρασκήνιον καλεῖται τὸ πρᾶγμα. καὶ πεπρᾶχθαί φασιν αὐτὸ ἐν Ἀγαμέμνονι (pro Χοηφόροις nominato) Αἰσχύλου. Dissentit Sommerbrodtius 2. p. LV. LX.

Non minoris momenti est alterum quod Aristoteles Aeschylo tribuit inventum, quem chori cantica imminuisse et maiorem fabulae cuiusque partem histrionum diverbiis explevisse dicit. Nam antiquiorum poetarum fabulae fere totae ex chori cantibus constiterant, brevibus tantum unius histrionis sermonibus interpositis: quod Aeschylum longe aliter instituisse septem quae supersunt fabulae ostendunt. In Supplicibus, fabularum superstitum, ut videtur, antiquissima, canticorum chori versus sunt prope sexcenti, diverbiorum prope quingenti, in Persis (acta olymp. 76, 4.) de versibus 1077. trecenti circiter et quinquaginta chori sunt, in Prometheo de versibus 1093. centum circiter et quadraginta chori sunt, in Eumenidibus, fabularum superstitum novissima, idem fere atque in Persis numerus inter versus totius fabulae 1047. Numerus autem versuum ab choro cantatorum etsi aliis in fabulis alius est, tamen omnibus hoc commune est quod quattuor cuiusque fabulae χορικά sunt, i. e. carmina ab choro cantata nullis histrionum vel sermonibus vel canticis interrupta. Quod ab Aeschylo primo, non praeeunte Phrynicho aliove poeta, sic esse institutum nihilo probabilius est quam tragoediae divisionem in partes quattuor ab eo inventam esse, de quibus haec leguntur apud Aristotelem Poet. c. 12. μέρη δὲ τραγῳδίας — κατὰ τὸ ποσὸν καὶ εἰς ἃ διαιρεῖται κεχωρισμένα τάδε ἐστί, πρόλογος, ἐπεισόδιον, ἔξοδος, χορικόν, καὶ τούτου τὸ μὲν πάροδος, τὸ δὲ στάσιμον, κοινὰ μὲν ἁπάντων ταῦτα, ἴδια δὲ τὰ ἀπὸ σκηνῆς καὶ κομμοί: de quo loco et praesertim de usu vocabuli στάσιμον legenda F. Aschersoni commentatio Lipsiae edita a. 1862. *(Umrisse der Gliederung des griechischen Drama).*

Ad chori personarum numerum quod attinet, mirus

*) Athenaei epitomes verba sunt, Χαμαιλέων γοῦν πρῶτον αὐτόν φησι (Aeschylum) σχηματίσαι τοὺς χορούς ὀρχηστοδιδασκάλοις οὐ χρησάμενον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τοῖς χοροῖς τὰ σχήματα ποιοῦντα τῶν ὀρχήσεων, καὶ ὅλως πᾶσαν τὴν τῆς τραγῳδίας οἰκονομίαν εἰς ἑαυτὸν περιιστᾶν. ὑπεκρίνετο γοῦν μετὰ τοῦ εἰκότος τὰ δράματα. Ἀριστοφάνης γοῦν — παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς ἡ περὶ τῶν τραγικῶν ἀπόκειται πίστις — ποιεῖ αὐτὸν Αἰσχύλον λέγοντα "τοῖσι χοροῖς αὐτὸς τὰ σχήματ' ἐποίουν." καὶ πάλιν "τοὺς Φρύγας οἶδα θεωρῶν, | ὅτε τῷ Πριάμῳ συλλυσόμενοι τὸν παῖδ' ἦλθον τεθνεῶτα, | πολλὰ τοιαυτὶ καὶ τοιαυτὶ καὶ δεῦρο σχηματίσαντες." Aristophanis versus ex Danaidibus petitos videri posse dixi ad fragm. 250. in ed. Oxon. (a. 1885.) p. 651. nisi, quod ibidem p. 614. conieceram, ex Pherecratis Κραπατάλοις sumti sint, ex qua fabula schol. Arist. Pac. 748. hunc protulit versum ab Aeschylo pronuntiatum, ὅστις γ' αὐτοῖς παρέδωκα τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας, ex quo satis manifestum est exposuisse in illa fabula Aeschylum quibus modis de tragoedia meruisset.

est Pollucis error 4, 110., qui inepta usus de Eumenidibus fabula, ad quam biographus quoque alludit (supra p. 2, 43.), satis refutatam ab Hermanno in Opusc. vol. 2. p. 118 seqq., chori tragici quinquaginta olim personas fuisse credidit, qui dithyrambici chori numerus fuit, τὸ δὲ παλαιὸν ὁ τραγικὸς χορὸς πεντήκοντα ἦσαν, ἄχρι τῶν Εὐμενίδων Αἰσχύλου· πρὸς δὲ τὸν ὄχλον αὐτῶν τοῦ πλήθους ἐκπτοηθέντος συνέστειλεν ὁ νόμος εἰς ἐλάττω ἀριθμὸν τὸν χορόν. Chorum, qui ex duodecim personis constiterit, ad quindecim personarum numerum ab Sophocle auctum esse tradidit eius biographus, qui consentientem habet Suidam s. v. Σοφοκλῆς, πρῶτος τὸν χορὸν ἐκ πεντεκαίδεκα εἰσήγαγε νέων (sensus postulat προσώπων), πρότερον δυοκαίδεκα εἰσιόντων. Alii qui de choro tragico dixerunt scriptores solum posuerunt quindecim personarum numerum, nulla habita numeri antiquitus minoris ratione. De numero personarum chori in Aeschyli quae supersunt tragoediis valde inter se dissentiunt viri docti, praesertim de choro Agamemnonis, quae est prima trilogiae Oresteae fabula actae olymp. 80, 2. in qua fabula v. 1344—1371 chori personae singulae inter se colloquuntur, sed ita ut versus illi et inter duodecim distribui personas possint, quae Odofredi Muelleri non improbabilis sententia est, et inter quindecim, quod fecit Hermannus, maxime propter veteris et docti, qui ipsi videbatur, scholiastae testimonium ad Aristoph. Equit. 584. in quo praeter alia legitur ὁ δὲ τραγικὸς χορὸς ιέ, ὡς Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, quae recentis esse grammatici possunt, quum non legantur in codicibus Veneto et Florentino nec constet unde sumserit Musurus in ed. Aldina. Non minus incerta res est de scholio Tricliniano ad Agamemnonis v. 1344—1371. quod ex cod. Neapolitano edidi in Philologo vol. 20. p. 28. in quo ipso quoque quindecim chori personae fuisse dicuntur. Tantum vero est certissimum, nullam exstare Aeschyli tragoediam quam et antiquiorem esse prima Sophoclis (qui primum vicit olymp. 77, 4.) tetralogia et chorum ex pluribus quam duodecim personis compositum habuisse probari possit. Itaque nihil caussae est cur fides denegetur Sophoclis biographo, quum fieri potuerit ut Aeschylus duodecim ab initio personis usus in posterioribus fabulis ad quindecim transiret Sophoclis exemplo, quemadmodum eodem praeeunte tribus usus est histrionibus, quum antea duobus usus esset, ut supra ostendimus.

De carminibus choricis tragicorum interdum inter singulas chori personas distribuendis quae Hermannus aliique coniecerunt incerta et partim manifesto falsa sunt: certum vero est manifestisque locorum multorum exemplis comprobatum chorum saepe in hemichoria, quorum cantus alternarent, fuisse divisum, de quo Pollux dixit 4, 107. καὶ ἡμιχόριον δὲ καὶ διχορία καὶ ἀντιχορία. ἔοικε δὲ ταυτὸν εἶναι ταῦτα τὰ τρία ὀνόματα. ὁπόταν γὰρ ὁ χορὸς εἰς δύο διαιρεθῇ, τὸ μὲν πρᾶγμα καλεῖται διχορία, ἑκατέρα δὲ μοῖρα ἡμιχόριον. In diverbiis vero ubi verba facit chorus, cuiusmodi in locis in codicibus constanter χορός vel ἡμιχόριον est praescriptum, non chorus totus loquitur, sed vel coryphaeus pro eo verba facit vel, ubi hemichoria loquuntur, utriusque hemichorii dux pro hemichorio suo verba facit, velut in Septem ad Thebas 369—374. 1066—1077. et apud Sophoclem Aiac. 866—878. ubi schol. ad v. 866. annotavit οἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ προΐασιν ὥσπερ ἐκ διαφόρων τόπων κατ' ἄλλην καὶ ἄλλην εἴσοδον, ζητοῦντες τὸν Αἴαντα. et ad v. 879., ubi totius chori canticum incipit, ὅλος ὁ χορὸς εἰς ἓν συνελθὼν ταὐτά φησιν.

Ad metra quod attinet, non dubitandum quin Aeschylus in hoc quoque genere antiquiores multum superaverit poetas, etsi quid vel ab aliis acceperit vel ipse aucta metrorum varietate eorumque formis artificiosius compositis praestiterit prorsus obscurum manet, quum nulla quibuscum carmina Aeschylea comparari possint antiquiorum supersint poetarum exempla, nec grammaticorum ulla exstent de antiquissimorum tragicorum metris testimonia, nisi quod Suidas tetrametrum trochaicum ab Phrynicho Polyphradmonis filio inventum esse perhibet verbis εὑρετὴς τοῦ τετραμέτρου ἐγένετο s. v. Φρύνιχος: cuius metri inventionem alii Archilocho tribuunt, quem circa olympiadem vigesimam floruisse tradunt chronographi et cuius inter carminum reliquias prope triginta reperiuntur tetrametrorum trochaicorum elegantissimorum exempla.

De dictione denique Aeschyli quod dixit biographus (p. 2, 16) κατὰ τὴν σύνθεσιν τῆς ποιήσεως ζηλοῖ τὸ ἁδρὸν ἀεὶ πλάσμα, ὀνοματοποιίαις τε καὶ ἐπιθέτοις, ἔτι δὲ μεταφοραῖς καὶ πᾶσι τοῖς δυναμένοις ὄγκον τῇ φράσει περιθεῖναι χρώμενος, confirmat Dionysius in censura scriptorum veterum 2, 10. vol. 6. p. 422. ὁ δ' οὖν Αἰσχύλος, πρῶτος καὶ τῆς μεγαλοπρεπείας ἐχόμενος καὶ ἠθῶν καὶ παθῶν τὸ πρέπον εἰδώς, καὶ τῇ τροπικῇ καὶ τῇ κυρίᾳ λέξει διαφερόντως κεκοσμημένος, πολλαχοῦ δὲ καὶ αὐτὸς δημιουργὸς καὶ ποιητὴς ἰδίων ὀνομάτων καὶ πραγμάτων, Εὐριπίδου δὲ καὶ Σοφοκλέους ποικιλώτερος ταῖς τῶν προσώπων ἐπεισαγωγαῖς, et iam ab Aristophane significatum erat in Ranis loco a biographo (p. 1, 9.) memorato v. 1004. et ubi Aeschylo ῥήμαθ' ἱπποβάμονα et ῥήματα γομφοπαγῆ tribuuntur v. 821. 824. Licet igitur non dubitandum sit quin Aeschylus vocabulis vocabulorumque formis non paucis ab ipso inventis usus sit, quod Sophoclem quoque non raro, rarius Euripidem, fecisse novimus, tamen de singulis, qualia ex septem quae supersunt fabulis perditarumque fragmentis plurima collegit Todtius in commentatione *de Aeschylo vocabulorum inventore*, Halis edita a. 1855., saepe anceps est iudicium, quum priorum poetarum, Choerili, Pratinae, Phrynichi aliorumque fabulae perierint et pleraeque ne in Alexandrinorum quidem grammaticorum manus venerint: quo fit ut nesciamus quae vocabula ab illis acceperit Aeschylus, quae primus ipse finxerit.

II. ΒΙΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ.

Σοφοκλῆς τὸ μὲν γένος ἦν Ἀθηναῖος, υἱὸς δὲ Σοφίλλου, ὃς οὔτε, ὡς Ἀριστόξενός φησι, τέκτων ἢ χαλκεὺς ἦν, οὔτε, ὡς Ἴστρος, μαχαιροποιὸς τὴν ἐργασίαν, τυχὸν δ' ἐκέκτητο δούλους χαλκέας ἢ τέκτονας· οὐ γὰρ εἰκὸς τὸν ἐκ τοῦ τοιούτου γενόμενον στρατηγίας ἀξιωθῆναι σὺν Περικλεῖ καὶ Θουκυδίδῃ, τοῖς πρώτοις τῆς πόλεως, ἀλλ' οὐδ' ἂν ὑπὸ τῶν κωμικῶν ἄδηκτος ἀφείθη τῶν οὐδὲ Θεμιστοκλέους ἀπεσχημένων. ἀπιστητέον δὲ καὶ τῷ Ἴστρῳ φάσκοντι αὐτὸν οὐκ Ἀθηναῖον, ἀλλὰ Φλιάσιον εἶναι· εἰ δὲ καὶ τὸ ἀνέκαθεν Φλιάσιος ἦν, ἀλλὰ πλὴν Ἴστρου παρ' οὐδενὶ ἑτέρῳ τοῦτο ἔστιν εὑρεῖν. ἐγένετο οὖν Σοφοκλῆς τὸ γένος Ἀθηναῖος, δήμου Κολωνῆθεν, καὶ τῷ βίῳ καὶ τῇ ποιήσει περιφανής, καλῶς τ' ἐπαιδεύθη καὶ ἐτράφη ἐν εὐπορίᾳ, καὶ ἐν πολιτείᾳ καὶ ἐν πρεσβείαις ἐξητάζετο. γεννηθῆναι δ' αὐτόν φασιν ἑβδομηκοστῇ πρώτῃ ὀλυμπιάδι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθήνησι Φιλίππου. ἦν δ' Αἰσχύλου νεώτερος ἔτη δεκαεπτά, Εὐριπίδου δὲ παλαιότερος εἴκοσι τέσσαρα. διεπονήθη δ' ἐν παισὶ καὶ περὶ παλαίστραν καὶ μουσικήν, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ἐστεφανώθη, ὥς φησιν Ἴστρος. ἐδιδάχθη δὲ τὴν μουσικὴν παρὰ Λάμπρῳ, καὶ μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Ἀθηναίων περὶ τρόπαιον ὄντων μετὰ λύρας γυμνὸς ἀληλιμμένος τοῖς παιανίζουσι τῶν ἐπινικίων ἐξῆρχεν. παρ' Αἰσχύλῳ δὲ τὴν τραγῳδίαν ἔμαθε, καὶ πολλὰ ἐκαινούργησεν ἐν τοῖς ἀγῶσι, πρῶτον μὲν καταλύσας τὴν ὑπόκρισιν τοῦ ποιητοῦ διὰ τὴν ἰδίαν μικροφωνίαν· πάλαι γὰρ καὶ ὁ ποιητὴς ὑπεκρίνετο· αὐτοὺς δὲ τοὺς χορευτὰς ποιήσας ἀντὶ δώδεκα πεντεκαίδεκα καὶ τὸν τρίτον ὑποκριτὴν ἐξεῦρεν. φασὶ δὲ ὅτι καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν ἐν μόνῳ τῷ Θαμύριδί ποτε ἐκιθάρισεν, ὅθεν καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ μετὰ κιθάρας αὐτὸν γεγράφθαι. Σάτυρος δέ φησιν ὅτι καὶ τὴν καμπύλην βακτηρίαν αὐτὸς ἐπενόησεν. φησὶ δὲ Ἴστρος καὶ τὰς λευκὰς κρηπῖδας αὐτὸν ἐξευρηκέναι, ἃς ὑποδοῦνται οἵ τε ὑποκριταὶ καὶ οἱ χορευταί, καὶ πρὸς τὰς φύσεις αὐτῶν γράψαι τὰ δράματα, ταῖς δὲ Μούσαις θίασον ἐκ τῶν πεπαιδευμένων συναγαγεῖν. καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν τοῦ ἤθους τοσαύτη γέγονε χάρις ὥστε πάντῃ καὶ πρὸς ἁπάντων αὐτὸν στέργεσθαι. νίκας δ' ἔλαβεν εἴκοσιν, ὥς φησι Καρύστιος, πολλάκις δὲ καὶ δευτερεῖα ἔλαβε, τρίτα δ' οὐδεπώποτε. καὶ Ἀθηναῖοι δ' αὐτὸν πεντήκοντα πέντε ἐτῶν ὄντα στρατηγὸν εἵλοντο πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν ἔτεσιν ἑπτὰ ἐν τῷ πρὸς Ἀναίους πολέμῳ. οὕτω δὲ φιλαθηναιότατος ἦν ὥστε πολλῶν βασιλέων μεταπεμπομένων αὐτὸν οὐκ ἠθέλησε τὴν πατρίδα καταλιπεῖν. ἔσχε δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἅλκωνος ἱερωσύνην, ὃς ἥρως ἦν μετὰ Ἀσκληπιοῦ παρὰ Χείρωνι τραφείς, ἱδρυνθεὶς ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱοῦ μετὰ τὴν τελευτήν. γέγονε δὲ καὶ θεοφιλὴς ὁ Σοφοκλῆς ὡς οὐκ ἄλλος, καθά φησιν Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ τῆς χρυσῆς στεφάνης. ταύτης γὰρ ἐξ ἀκροπόλεως κλαπείσης κατ' ὄναρ Ἡρακλῆς ἐδήλωσε Σοφοκλεῖ, λέγων τὴν μὴ οἰκοῦσαν οἰκίαν ἐν δεξιᾷ εἰσιόντι ἐρευνῆσαι, ἔνθα ἐκέκρυπτο. ἐμήνυσε δ' αὐτὴν τῷ δήμῳ καὶ τάλαντον ἐδέξατο· τοῦτο γὰρ ἦν προκηρυχθέν. λαβὼν οὖν τὸ τάλαντον ἱερὸν ἱδρύσατο Μηνυτοῦ Ἡρακλέους. φέρεται δὲ καὶ παρὰ πολλοῖς ἡ πρὸς τὸν υἱὸν Ἰοφῶντα γενομένη αὐτῷ δίκη ποτέ. ἔχων γὰρ ἐκ μὲν Νικοστράτης Ἰοφῶντα, ἐκ δὲ Θεωρίδος Σικυωνίας Ἀρίστωνα, τὸν ἐκ τούτου γενό-

1. ΒΙΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ] Vitam Sophoclis ab grammatico aliquo ex antiquiorum auctorum narrationibus quum veris tum fabulosis compositam, qua caret codex Laurentianus (XXXII, 9.), ego ad libros exegi meliores quam quibus Brunckius usus erat scripturaeque diversitatem exposui in editione Scholiorum Oxoniensi vol. 2. p. 1—8. Annotationes ad hanc Vitam scripsit Naberus in Miscellaneis Philol. Amstel. (a. 1851.) fasc. 3. p. 28—48. 3. Ἀριστόξενος] Aristoxeni περὶ τραγῳδοποιῶν librum primum memorat Ammonius s. v. ῥύεσθαι p. 123. τέκτων — τέκτονας] De his dixi in Vita Sophoclis Oxon. vol. 8. p. IX.
4. Ἴστρῳ (libri deteriores στράτωνι)] Fortasse in Μελοποιοῖς, cuius libri notitiam uni debemus Suidae s. v. Φρῦνις. 19. δεκαεπτὰ — εἴκοσι τέσσαρα] Hos numeros, manifesto falsos, transposuit Musgravius, in κζ' — ιδ' mutavit Boeckhius: de quo dixi in Vita Oxon. p. VII. 22. τὴν μουσικὴν] τὴν ὀρχηστικὴν καὶ τὴν μουσικὴν dixit Athenaeus 1. p. 20 f. De Lampro, qui etiam Socratis magister fuit, dixi in Vita Oxon. p. XXVIII. 23. ἐν τῷ Θαμύριδι] Idem tradit Athenaeus l. c.

42. τρίτα] Probabilius τριτεῖα, quo vocabulo usus est Plato in Philebo p. 22 e. 43. πεντήκοντα πέντε Lessingius in Vita Sophoclis p. 134. de quo dixi in Vita Oxon. p. XVIII. Libri ξθ' vel ξε'. 45. ἑπτὰ] Immo ἐννέα, ut monet Bergkius. Ἀναίους] In libris in ἀνίους vel ἀνανίους corruptum: de quo dixit Boeckhius in Prolegomenis ad interpretationem Antigonae Germanicam p. 142. Anaeos pro Samiis nominat, quibus Anaei foedere iuncti erant. 48. Ἅλκωνος (sic pro ἄλωνος Meinekius collato schol. Apoll. Rh. 1, 97.)] De Alcone v. Iacobs. ad Anthol. vol. 9. p. 33. Hoc tempore fortasse paeanem in Aesculapium composuit Sophocles, memoratum ab Luciano in Demosth. encomio c. 27. et Philostrato p. 109. 49 τραφεὶς addidit Meinekius. 54. μὴ οἰκοῦσαν] Fortasse Μίκωνος. Nomen proprium hominis, cuius ea domus fuerit, latere vidit Bergkius et colligi poterat ex verbis Ciceronis de divin. 1, 25. 58. φέρεται] φαίνεται libri. 61. Ἀρίστωνα — Σοφοκλέα] Minorem hunc Sophoclem Aristonis ex Theoride nati filium pariter dicunt scriptor ὑποθέσεως Oedipi Colonei, scholiasta Arist. Ran. 78. et Suidas s. v. Ἰοφῶν et s. v. Σοφοκλῆς

μενον παῖδα Σοφοκλέα τοὔνομα πλέον ἔστεργεν. καί ποτε ἐν δράματι εἰσήγαγε τὸν Ἰοφῶντα αὐτῷ φθονοῦντα καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρως παραφρονοῦντι· οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δέ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν "εἰ μέν εἰμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ, εἰ δὲ παραφρονῶ, οὐκ εἰμὶ Σοφοκλῆς," καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραναγνῶναι. τελευτῆσαι δὲ αὐτὸν Ἴστρος καὶ Νεάνθης φασὶ τοῦτον τὸν τρόπον· Καλλιππίδην ὑποκριτὴν ἀπ' ἐργασίας ἐξ Ὀποῦντος ἥκοντα παρὰ τοὺς Χόας πέμψαι αὐτῷ σταφυλήν, τὸν δὲ Σοφοκλέα λαβόντα εἰς τὸ στόμα ῥᾶγα ἔτι ὀμφακίζουσαν ὑπὸ τοῦ ἄγαν γήρως ἀποπνιγέντα τελευτῆσαι. Σάτυρος δέ φησι τὴν Ἀντιγόνην ἀναγιγνώσκοντα καὶ ἐμπεσόντα περὶ τὰ τέλη νοήματι μακρῷ καὶ μέσην ἢ ὑποστιγμὴν πρὸς ἀνάπαυσιν μὴ ἔχοντι, ἄγαν ἀποτείναντα τὴν φωνὴν σὺν τῇ φωνῇ καὶ τὴν ψυχὴν ἀφεῖναι. οἱ δ' ὅτι μετὰ τὴν τοῦ δράματος ἀνάγνωσιν, ὅτε νικῶν ἐκηρύχθη, χαρᾷ νικηθεὶς ἐξέλιπεν, καὶ ἐπὶ τὸν πατρῷον τάφον ἐτέθη τὸν ἐπὶ τῇ ὁδῷ τῇ κατὰ τὴν Δεκέλειαν φερούσῃ κείμενον πρὸ τοῦ τείχους ἕνδεκα σταδίων. φασὶ δ' ὅτι καὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ σειρῆνα ἐπέστησαν, οἱ δὲ κηληδόνα χαλκῆν. καὶ τοῦτον τὸν τόπον ἐπιτετειχικότων Λακεδαιμονίων κατ' Ἀθηναίων Διόνυσος κατ' ὄναρ ἐπιστὰς Λυσάνδρῳ ἐκέλευσεν ἐπιτρέψαι τεθῆναι τὸν ἄνδρα εἰς τὸν τάφον· ὡς δ' ὠλιγώρησεν ὁ Λύσανδρος, δεύτερον αὐτῷ ἐπέστη ὁ Διόνυσος τὸ αὐτὸ κελεύων. ὁ δὲ Λύσανδρος πυνθανόμενος παρὰ τῶν φυγάδων τίς εἴη ὁ τελευτήσας, καὶ μαθὼν ὅτι Σοφοκλῆς ὑπάρχει, κήρυκα πέμψας ἐδίδου θάπτειν τὸν ἄνδρα. Λόβων δέ φησιν ἐπιγεγράφθαι τῷ αὐτοῦ τάφῳ τάδε·

κρύπτω τῷδε τάφῳ Σοφοκλῆ πρωτεῖα λαβόντα
τῇ τραγικῇ τέχνῃ, σχῆμα τὸ σεμνότατον.

Ἴστρος δέ φησιν Ἀθηναίους διὰ τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀρετὴν καὶ ψήφισμα πεποιηκέναι κατ' ἔτος αὐτῷ θύειν. ἔχει δὲ δράματα, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης, ρδ', τούτων δὲ νενόθευται ιζ'. συνηγωνίσατο δὲ Αἰσχύλῳ καὶ Εὐριπίδῃ [καὶ Χοιρίλῳ καὶ Ἀριστίᾳ] καὶ ἄλλοις πολλοῖς καὶ Ἰοφῶντι τῷ υἱῷ.

Τὸ πᾶν μὲν οὖν Ὁμηρικῶς ὠνόμαζε· τούς τε γὰρ μύθους φέρει κατ' ἴχνος τοῦ ποιητοῦ καὶ τὴν Ὀδύσσειαν δ' ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεται. παρετυμολογεῖ δὲ καθ' Ὅμηρον καὶ τοὔνομα τοῦ Ὀδυσσέως·

ὀρθῶς δ' Ὀδυσσεύς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς·
πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί.

ἠθοποιεῖ δὲ καὶ ποικίλλει καὶ τοῖς ἐπινοήμασι τεχνικῶς χρῆται, Ὁμηρικὴν ἐκματτόμενος χάριν. ὅθεν εἰπεῖν Ἰωνικόν τινα μόνον Σοφοκλέα τυγχάνειν Ὁμήρου μαθητήν. καὶ ἄλλοι μὲν γὰρ πολλοὶ μεμίμηνταί τινα τῶν πρὸ αὐτῶν ἢ τῶν καθ' αὑτούς, μόνος δὲ Σοφοκλῆς ἀφ' ἑκάστου τὸ λαμπρὸν ἀπανθίζει· καθ' ὃ καὶ μέλιττα ἐλέγετο. ἤνεγκε δὲ τὰ μικτά, εὐκαιρίαν, γλυκύτητα, τόλμαν, ποικιλίαν. οἶδε δὲ καιρὸν συμμετρῆσαι καὶ πράγματα, ὥστ' ἐκ μικροῦ ἡμιστιχίου ἢ λέξεως μιᾶς ὅλον ἠθοποιεῖν πρόσωπον. ἔστι δὲ τοῦτο μέγιστον ἐν ποιητικῇ, δηλοῦν ἦθος ἢ πάθος. φησὶν οὖν Ἀριστοφάνης ὅτι "κηρὸς ἐπεκαθέζετο," ἄλλοι δὲ "Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι τὸ στόμα κεχριμένου." φησὶ δὲ Ἀριστόξενος ὡς πρῶτος τῶν Ἀθήνηθεν ποιητῶν τὴν Φρυγίαν μελοποιίαν εἰς τὰ ἴδια ᾄσματα παρέλαβε καὶ τῷ διθυραμβικῷ τρόπῳ κατέμιξεν.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΙΔΑ.

Σοφοκλῆς Σοφίλλου Κολωνῆθεν Ἀθηναῖος, τραγικός, τεχθεὶς κατὰ τὴν ογ' ὀλυμπιάδα, ὡς πρεσβύτερος εἶναι Σωκράτους ἔτη ιζ'. οὗτος πρῶτος τρισὶν ἐχρήσατο ὑποκριταῖς καὶ τῷ καλουμένῳ τριταγωνιστῇ, καὶ πρῶτος τὸν χορὸν ἐκ πεντεκαίδεκα εἰσήγαγε νέων, πρότερον δυοκαίδεκα εἰσιόντων. προσηγορεύθη δὲ μέλιττα διὰ τὸ γλυκύ. καὶ αὐτὸς ἦρξε τοῦ δρᾶμα πρὸς δρᾶμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ τετραλογίαν. καὶ ἔγραψεν ἐλεγείαν τε καὶ παιᾶνας καὶ λόγον καταλογάδην περὶ

Ἀρίστωνος, fortasse unum omnes secuti auctorem qui de Sophoclis et Theoridis amoribus scripserat: qui testis valde suspectus fit graviore veteris inscriptionis testimonio ab Rhangabo editae *Antiq. Hellen.* n. 2337. (olymp. 101, 2.) ubi l. 37. legitur φιάλαι δύ[ο......ἃ]ς Σοφοκλῆς Ἰοφῶντος ἐκ Κολωνοῦ ἀνέθηκε, et alia inscriptione (non ante olymp. 102. posita) quam Stephanus Kumanudes in ephemeride Φιλίστωρ inscripta edidit 1. p. 189. in qua l. 12. est Ἰοφῶν Σοφοκλέους ἐκ Κολωνοῦ ὑπογραμματεύς. Ex his colligi potest Sophoclis primi filium Iophontem filium habuisse Sophoclem secundum, huius vero filium Iophontem illum secundum fuisse, qui ὑπογραμματεύς dicitur in inscriptione altera: de quo dixit Hermannus Sauppius in Relationibus societatis literarum Gottingensis a. 1865. p. 251—254. Sophocles quidam tertius memoratur ab Suida, Σοφοκλῆς, Ἀθηναῖος, τραγικὸς καὶ λυρικός, ἀπόγονος τοῦ παλαιοῦ (verba ἀ. τοῦ π. et proximum δὲ om. cod. Paris. A.). γέγονε δὲ μετὰ τὴν Πλειάδα. δράματα αὐτοῦ ιε'. Ad hunc Boeckhius rettulit quod in inscriptione Boeotica (olymp. circiter 145.) legitur (in Corp. Inscr. 1584. vol. 1. p. 765.) ποιητὴς τραγῳδιῶν Σοφοκλῆς Σοφοκλέους Ἀθηναῖος. 63. καί ποτε — παραναγνῶναι] Narratiunculae ineptae, de quibus dixi ad Aristoph. Fragm. p. 540. ed. Oxon. et in Vita Sophoclis Oxon. p. XLII — XLV. ἐν δράματι εἰσήγαγε] Sic εἰσαγαγεῖν εἰς δρᾶμα dixit Aelianus V. H. 2, 11. 68. τὸν Οἰδίποδα] Parodum Oedipi Colonei (v. 668 seqq.) nominat qui hanc fabulam repetit Plut. Mor. p. 785 a. 69. Νεάνθης] In libro περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν, de quo v. Muellerus ad Fragm. Histor. vol. 3. p. 4. 76. μέσην] I. e. μέσην στιγμήν. 83. σειρῆνα] Idem de sepulcro Isocratis traditur ap. Pseudo-Plut. Mor. p. 838: de quo vid. Schraderus in commentatione de Sirenibus p. 39. 100. κηληδόνα pro χελιδόνα Huschkius in Anal. in Anthol. p. 8. 91. Λόβων pro λαβὼν Bergkius. Lobonem Argivum ἐν τῷ περὶ ποιητῶν citat Diog. L. 1, 34. et 112. 96. ἔχει] De hoc usu verbi vid. Volkmannus in Symbolis Philol. Bonnens. p. 730. 97. Ἀριστοφάνης] Aristophanem dicit Byzantium in commentario πινάκων Callimachi: de quo opere dixit Nauckius in libro de Aristoph. Byz. p. 243 seqq. 99. καὶ Χοιρίλῳ καὶ Ἀριστίᾳ] Verba non minus inepta quam quae apud Suidam (infra lin. 133.) de Sophocle dicta leguntur πρὸς Θέσπιν καὶ Χοιρίλον ἀγωνιζόμενος, de quibus supra dixi p. 7.: quare haec verba seclusi, quum non videantur scriptori huius Vitae, quantumvis aliis in rebus credulo, imputari posse et post Εὐριπίδῃ posita ipso ordine suo aliquam suspicionem moveant. Potuit Sophocles (qui olymp. 71, 2. natus prima tetralogia vicit olymp. 77, 4.) cum Aristia Pratinae filio certare, quocum Aeschylus certavit olymp. 78, 1., vix potuit cum Choerilo, quem incredibile est tum temporis adhuc vixisse. Rectissime vero Phrynichus ἀγωνίσασθαι dici poterat Χοιρίλῳ, Πρατίνᾳ, Ἀριστίᾳ καὶ Αἰσχύλῳ: quamobrem vereor ne qui verba καὶ Χοιρίλῳ καὶ Ἀριστίᾳ intulit eodem modo erraverit quo Suidam errasse supra ostendi, quum Sophoclem πρὸς Θέσπιν καὶ Χοιρίλον ἀγωνίσασθαι diceret. 105. ὀρθῶς —] Fragm. 408. 109. Ἰωνικόν τινα] Ἴωνα τὸν ποιητὴν (in libris Ἐπιδημιῶν) Meinekius. Poterat etiam Ἴωνα τὸν Χῖον. 117. Ἀριστοφάνης] Fortasse in Gerytade fabula, cuius ad fragmenta pluribus de hoc loco dixi in ed. Oxon. p. 594. κεχριμένου] Libri κεχρισμένου. 125. ογ' — Σωκράτους] Immo οά (ut supra lin. 17.) et Εὐριπίδου: vid. Vit. Oxon. p. VIII. 130. καὶ αὐτὸς — ἀγωνιζόμενος] De hoc loco videnda quae supra dixi p. 7.

τοῦ χοροῦ, πρὸς Θέσπιν καὶ Χοιρίλον ἀγωνιζόμενος. παῖδας δ' οὓς ἔσχεν οὗτοι, Ἰοφῶν, Λεωσθένης, Ἀρίστων, Στέφανος, Μενεκλείδης. τελευτᾷ δὲ μετ' Εὐριπίδην ἐτῶν ἐνενήκοντα. ἐδίδαξε δὲ δράματα ρκγ΄, ὡς δέ τινες καὶ πολλῷ πλείω. νίκας δ' ἔλαβε κδ΄.

De vita et scriptis Sophoclis quum explicate dixerim in commentatione editioni Sophoclis Oxoniensi tertiae (a. 1860.) adiecta (vol. 8. p. III—LXX), hoc loco satis erit commentationis illius summam breviter exposuisse, additamentis nonnullis auctam. Copiosior Bernhardyi de Sophocle disputatio est in Hist. Lit. Gr. p. 287—348.

Sophoclem archonte Philippo, qui eponymus fuit olymp. 71, 2. (A. C. $49^{5}/_{4}$) natum esse disertis verbis dixit biographus (supra p. 11, 17.), cui quae obstare videantur testimonia diversa vel librariorum vel scriptorum ipsorum erroribus debentur, ut ostendi in Vita Oxon. p. VI—VIII. Quod biographus Sophoclem *Atheniensem* dixit, infra accuratius definivit, ἐγένετο οὖν Σοφοκλῆς τὸ γένος Ἀθηναῖος, δήμου δὲ Κολωνῆθεν, de quo consentientem habet Androtionem aliosque scriptores veteres ab me memoratos p. X, notato Istri errore, qui Sophoclem Phliasium fuisse crediderat. Colonus autem intelligendus ὁ ἵππιος, hoc cognomine distinctus ab Colono ἀγοραίῳ sive μισθίῳ, qui demus urbanus fuit, de quo dixi ibidem.

De parentibus Sophoclis, quum matris nomen ab nemine proditum sit, tantum scimus biographi aliorumque scriptorum testimoniis, patrem ei fuisse Sophillum, de quo dixi p. IX. X.

Ad res domesticas quod attinet, Sophoclem Nicostratae legitimo connubio iunctum fuisse, amicam*) vero habuisse Theoridem Sicyoniam — sive vivente sive mortua Nicostrata, de quo non constat — biographus tradidit p. 11, 61. et Suidas ubi de Iophonte agit, Ἰοφῶν Ἀθηναῖος, υἱὸς Σοφοκλέους τοῦ τραγικοῦ γνήσιος ἀπὸ Νικοστράτης. γέγονε δὲ αὐτῷ καὶ νόθος υἱὸς Ἀρίστων ἀπὸ Θεωρίδος Σικυωνίας (sic etiam schol. Arist. Ran. 71.), tacet vero nomen in iis quae de Sophocle tradidit (s. v. Σοφοκλῆς): παῖδες δ' οὓς ἔσχεν οὗτοι, Ἰοφῶν, Λεωσθένης, Ἀρίστων, Στέφανος, Μενεκλείδης. Apparet ex his legitimum ei filium fuisse Iophontem, illegitimum Aristonem. Reliqui tres utrum ex Nicostrata an Theoride nati fuerint non liquet. de quo et de Theoridis amore pluribus dixi in Vita p. XI—XIII. Filiorum autem Sophoclis unus tantum nominis quandam claritatem est adeptus Iophon, quem olymp. 87, 4. (A. C. 429) secundum in certamine scenico locum obtinuisse novimus ex fragmento didascalico in ὑποθέσει Hippolyti Euripidis. Eundem in tragoediis scribendis a patre adiutum videri dixit Aristophanes Ran. 74. quam famam tangit Suidas s. v. Ἰοφῶν, ubi Iophontem quinquaginta fabulas scripsisse tradit, quarum nomina quinque memorat, addito καὶ ἄλλα τινὰ μετὰ (sic Porsonus pro κατὰ) τοῦ πατρὸς Σοφοκλέους. Levis ignoti grammatici de Antigona opinio memoratur in Crameri Anecd. Oxon. 4. p. 315. πολλὰ νοθευόμενά ἐστιν, ὡς ἡ Σοφοκλέους Ἀντιγόνη. λέγεται γὰρ εἶναι Ἰοφῶντος τοῦ υἱοῦ Σοφοκλέους· cui nihil tribuendum esse Antigonae cum ceteris quae supersunt sex tragoediis comparatio docet. Porro Sophocles non ex Aristone, sed ut supra p. 12. ostensum est, ex Iophonte filio nepotem habuit, cui ipsi quoque Sophocli nomen fuit, qui non solum avi mortui Oedipum Coloneum olymp. 94, 3. in scenam produxit (cum tribus aliis quarum nomina ignoramus fabulis), ut in ὑποθέσει fabulae annotatum est, sed suis quoque ipsius tragoediis certare coepit olymp. 95, 5. et victorias reportavit duodecim, ut narrat Diodorus 14, 53.

A puerorum quoque amore non alienum fuisse Sophoclem Athenaeus Ione Chio (in Ἐπιδημιῶν libris) auctore usus narravit 13. p. 603. 604. quo etiam aliorum quorundam narrationes fabulis similes tendunt, de quibus dixi in Vita p. XIV—XVI.

De vita publica Sophoclis rebusque ab eo in civitate gestis pauca ab veteribus prodita sunt, nec verisimile est multa dicenda fuisse. Recte enim Ion in Ἐπιδημίαις apud Athenaeum 13. p. 604 d. iudicasse videtur, τὰ πολιτικὰ οὔτε σοφὸς ἦν οὔτε ῥεκτήριος, ἀλλ' ὡς ἄν τις τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων, et ante Ionem Pericles, cuius de se iudicium Sophocles ipse memorat verbis ab Ione appositis, Περικλῆς ποιεῖν με ἔφη, στρατηγεῖν δ' οὐκ ἐπίστασθαι. Quae verba ad praeturam in bello Samio cum novem collegis ab eo gestam spectant, cuius testes plures habemus, ab me memoratos p. XVIII., sed unum tantum (in ὑποθέσει Antigonae) qui honorem illum Sophocli propterea esse delatum scribat, quod Antigona tragoedia proximo ante bellum illud tempore commissa egregie placuerit Atheniensibus: quod non liquere utrum verum sit an a biographo aliquo fictum, ut aliae huiusmodi fabulae, in Praefatione ad Antigonam dixi in ed. Oxon. (a. 1860.) vol. 3. p. XX. Consentit Cobetus in Λογίῳ Ἑρμῇ vol. 1. p. 523. qui Antigonam ab Sophocle sene scriptam esse coniicit, quod falsum esse metra huius fabulae evincunt.

Obscura est praeturae alio tempore ab Sophocle cum Nicia gestae memoria apud Plut. in Vita Niciae c. 15. de qua dixi p. XIX.

Sophoclem ἑλληνοταμίαν fuisse ex titulis cognovimus de tributis sociorum ab Rhangabe et Boeckhio editis et ab me memoratis p. XIX. de quibus videndus Boeckhius in Oecon. Athen. vol. 2. p. 456. 462. 581. Quo officio Sophoclem functum esse olymp. 84, 2. ostendit H. Sauppius in commentatione supra p. 5. memorata p. 244—248. Boeckhius rationibus aliter subductis olympiadis 86. anno primo adscripserat.

Mortem Sophoclis Diodorus 23, 103. olympiadis 93. anno tertio adscribit, cuius archon eponymus Callias fuit. Consentit chronographus marmoris Parii p. 392, 79. et scriptor argumenti Oedipi Colonei (Καλλίου, ἐφ' οὗ φασιν οἱ πλείους τὸν Σοφοκλέα τελευτῆσαι), etsi hic ita loquitur ut alios alium posuisse annum significare videatur, quemadmodum inter viros doctos fuerunt qui annum praecedentem probabiliorem haberent (de quo vid. Ritschelius in Opusc. vol. 1. p. 427.), maxime propter Ranas Aristophanis eiusdem Calliae archontis anno Lenaeorum festo (405 A. C.) editas. In qua fabula quum Sophocles cum Aeschylo et Euripide inter mortuos versetur, fabulae componendae et exornandae non satis temporis relictum esse videbatur. Quod parum firmum argumentum est. Nam Lenaea mense celebrata sunt Gamelione, qui in anno vulgari septimus, sed Calliae anni octavus fuit propter mensem intercalarem (Posideonem alterum), Euripides autem et Sophocles non constat quoto anni illius mense mortui sint. Nam quod Euripides quinto anni mense mortuus esse creditur, ratiocinatione nititur ex verbis Plutarchi facta Sympos. 8, 1. p. 717 c. qui, praeeunte Timaeo, Euripidem eo esse die mortuum narravit quo Dionysius, Syracusarum tyrannus, natus sit: in quo manifestus est Plutarchi error diem Dionysii natalem cum eo confundentis quo dominatum Dionysius occupavit. Quod quum Calliae archontis mense quinto factum esse certis constet scriptorum testimoniis ab Clintono collectis Fast. Hell. vol. 2. p. 90., sequeretur Euripidis et qui Euripidi non diu superstes fuit, Sophoclis mortem et Aristophanis Ranarum compositionem intra sextum et octavum anni mensem coarctandas esse. Quod quum vix fieri possit, probabilior Bernhardyi (Hist. Lit. vol. 2. part. 2. p. 351.) aliorumque sententia videtur, primum narrationis illius auctorem, ut mirabilior esse casus videretur, de die dixisse quod

*) Falsa est quorundam opinio Theoridem post mortem Nicostratae matrimonio Sophocli iunctam fuisse, Aristonem autem νόθον υἱὸν appellari, quia matre natus fuerit peregrina.

de anno dici delebat. De quo si recte iudicatum est, nihil impedit quominus Euripides et Sophocles pluribus ante Aristophanis Ranas mensibus mortui esse credantur, Callia magistratum iam tenente. Nam quod chronographus in marmore Pario Euripidis mortem Antigenis, qui proximus ante Calliam archon fuit, anno adscribit, eodem errore factum est quo alii in monumento illo numeri uno anno aucti sunt, convellitur que disertis Apollodori aliorumque de Calliae anno testimoniis.

Fabulosas easque partim insulsas de caussa mortis, de sepultura deque honoribus Sophocli post mortem habitis narrationes exposui p. XXII—XXVIII.

De inventis quibus Sophocles, postquam ad tragoedias scribendas accessisset, artem tragicam scenaeque apparatum ad maiorem perfectionem adduxerit dixerunt biographus p. 11, 26. aliique scriptores, quorum narrationes ego examinavi p. XIX seqq. Duo inter ea sunt primaria, alterum quod uni vel duobus, quibus antiquiores poetae tragici usi erant, histrionibus tertium addidit, alterum quod duodecim chori personarum numerum ad quindecim auxit. De utroque supra dixi in Vita Aeschyli p. 9. Tertium quod Sophocli tribui solet inventum, τὸ ἄρξαι τοῦ δρᾶμα πρὸς δρᾶμα ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ μὴ τετραλογίαν, vel Suidae, cuius haec verba sunt s. v. Σοφοκλῆς, vel librarii errori deberi supra ostendi p. 7. De usu vocabuli τετραλογία quae dixi p. 6. augeri possunt exemplo schol. Iliad. 10, 398. ἐν μέντοι τῇ τετραλογίᾳ Νεμεσίωνος οὕτως εὗρον περὶ τῶν στίχων τούτων cet. qui liber nusquam alibi memoratus qualis fuerit nescimus.

Ad studia quod attinet quibus Sophocles ad tragoedias scribendas se praeparavit, iam ab veteribus observatum est plurimum diligentiae ab eo adhibitum esse carminibus Homericis pernoscendis poetarumque cyclicorum operibus, a quibus multarum fabularum argumenta sumsit, ut annotavit Athenaeus 7. p. 277e.: de quo dixi p. XXXV. Singulare est quod Herodoti narrationibus quibusdam in fabulis suis usus est: de quo dixi p. XL. In componendis autem tragoediis non dubitandum quin Sophocles Aeschyli potissimum exemplum consectatus summique poetae consuetudine usus sit, quod biographus p. 11, 26. verbis expressit παρ' Αἰσχύλῳ δὲ τὴν τραγῳδίαν ἔμαθε· de quo dixi p. XXXVI.

Alia Sophoclis ad Euripidem ratio fuit, quem quanto inferiorem Aeschylo habuerit Sophocles vel ex iis quae Aristophanes in Ranis finxit intelligi potest. In vita privata qualis alterius poetae in alterum animus fuerit nescimus, neque ex narrationibus quibusdam Athenaei aliorumque coniicere licet, de quibus dixi p. XXXVII—XXXIX.

In tractatione fabularum quae Sophocli et Euripidi communes fuerunt uterque poeta, quantum ex tragoediis quae supersunt colligi potest, ita est versatus ut neuter alterius legisse vestigia, sed operam potius dedisse videantur ut diversa sequerentur inventorumque novitate alter alterum superaret, quod Euripidi minus bene cessisse Electrae eius cum Sophoclea comparatio docet et Antigona quoque Euripidis, de qua nonnulla prodiderunt grammatici, haud dubie doceret, si superesset. Quae de versibus Euripidi ab Sophocle surreptis scripsit Clemens Alex. Strom. 6. p. 741. vana esse ostendi p. XXXIX.

Aliorum poetarum tragicorum Sophocli aequalium obscurior est memoria quam ut certum aut de facultate eorum poetica aut de rationibus ad Sophoclem iudicium fieri possit. Celebrior ceteris fuit Ion Chius, quem familiariter cum Sophocle consuevisse ex ipsius apparet narrationibus ex Ἐπιδημιῶν libris ab Athenaeo 13. p. 603. excerptis. De Achaeo Eretriensi, Euphorione, Aeschyli filio, et de Philocle, Aeschyli ἀδελφιδῷ, et ipsius Sophoclis filio Iophonte dixi p. XLI. XLII. De dissidio quodam quod Sophocli seni cum Iophonte intercesserit quae fabulati sunt scriptores nonnulli veteres, uno omnes, ut videtur, auctore usi Satyro Peripatetico, homine in fingendo indefesso, explosi p. XLII—XLV.

De numero fabularum Sophoclis duo supersunt veterum grammaticorum testimonia, alterum biographi p. 12, 97. qui fabulas ei tribuit 104., ὧν νενοθεῦσθαι ιζ´ (quem numerum recte in ζ´ mutare videtur Bergkius), alterum Suidae, ἐδίδαξε δράματα ρκγ´, ὡς δέ τινες καὶ πολλῷ πλείω. Nomina fabularum quae novimus sunt 115., enumerata ab me p. XLVI. XLVII. inter quae tamen nonnullae sunt quae aut grammaticorum aut librariorum erroribus deberi videantur.

De fabularum Sophoclis in tetralogias divisione et de victoriis ab eo reportatis dixi p. XLVIII—LI. Nam Sophoclem ut alios omnes eiusdem aetatis tragicos nunquam singulas in scenam produxisse fabulas, sed constanter tetralogias, certissimum haberi potest, etsi casu accidit ut ne unius quidem tetralogiae Sophocleae fabulas ab grammaticis annotatas habeamus. Liberius tamen in componendis tetralogiis Sophoclem quam Aeschylum versatum esse insigni docemur Antigonae, Oedipi regis et Oedipi Colonei exemplo, quae fabulae si Aeschylo scribendae fuissent, non dubitandum quin una eas comprehensurus fuisset tetralogia, Antigona tertio loco posita additoque vel similis vel diversi argumenti dramate satyrico. Verum longe aliud placuit Sophocli, qui tres tragoedias illas ordine inverso et multorum annorum intervallis separatas (intra olymp. 84—94.) edidit. Ex quo probabiliter colligimus idem Sophoclem in aliis fecisse tragoediis, etsi non dubium videtur quin ipse quoque tetralogias ediderit quarum tragoediae argumenti continuitate cohaererent. Eadem fere Euripidis aliorumque qui Aeschyli Sophoclisque aetate vel postero tempore vixerunt tragicorum consuetudo fuisse videtur, ut ex didascaliarum fragmentis colligitur, in quibus tetralogiae plures memorantur quarum tragoediae vel ex una eademque fabula petitae fuerunt, ut Lycurgea Polyphradmonis, Pandionis Philoclis, Oedipodea Meleti, vel ex diversis fabulis, ut pleraeque quas novimus Euripidis tetralogiae et Xenoclea memorata ab Aeliano V. H. 2, 18.

De anno quo tragoedias docere coeperit Sophocles disertum est chronographi testimonium in marmore Pario apud Boeckh. Corp. Inscr. vol. 2. p. 302, 72. ἀφ' οὗ Σοφοκλῆς ὁ Σοφίλλου ὁ ἐκ Κολωνοῦ ἐνίκησε τραγῳδίᾳ ἐτῶν ὢν κή, ἔτη σς´. (annis ab Diogneto archonte olymp. 129, 1. retro numeratis), ἄρχοντος Ἀθήνησι Ἀψηφίονος, i. e. olymp. 77, 4. cuius archon eponymus fuit Ἀψεφίων (nam haec recta est nominis scriptura). Consentit Eusebius apud Georg. Syncellum p. 254 b. sub olymp. 77. Σοφοκλῆς τραγῳδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο. Prima haec tetralogia ex quibus fabulis composita fuerit nescimus, nisi quod Triptolemum in ea fuisse Fabricius aliique ex Plinii verbis H. N. 18, 12. collegerunt, de quibus dixi p. LII. LIII. Gravioribus dubitationibus obnoxia sunt quae de prima Sophoclis commissione narravit Plutarchus in Vita Cimonis c. 8. verbis supra p. 5. appositis, de quibus dixi in Vita Oxon. p. LIII—LV.

De proximarum post Triptolemum fabularum temporibus usque ad extremam poetae aetatem perpauca sunt quae vel certis testimoniis nitantur vel probabili coniectura investigari potuerint. Ad fabulas septem superstites quod attinet, novimus Antigonam actam esse exeunte olympiade octogesima quarta; deinde didascaliarum fide constat Philoctetam olymp. 92, 3. archonte Glaucippo, Oedipum Coloneum post mortem poetae olymp. 94, 3. archonte Micone actam esse. Reliquarum fabularum quattuor tempora etsi accurate definiri nequeunt, tamen ex carminum melicorum compositione, metrorum delectu aliisque indiciis tantum certe perspicimus quae antiquiores sint habendae, quae inferiori aetati poetae adscribendae: de quo suis locis diximus in Prolegomenis ad fabulas singulas in editione Oxoniensi tertia (a. 1860.), Antigo-

namque omnium quae supersunt antiquissimam esse ostendimus. In arte metrica Aeschylum non superavit Sophocles: nam iisdem fere quibus ille metris usus est, differtque ab Aeschylo eo potissimum quod multo frequentius quam ille versibus glyconeis, multo vero rarius dochmiacis usus est. De Oedipo rege mira est narratio Athenaei 7. p. 276 a. καὶ γὰρ Καλλίαν ἱστορεῖ (Κλέαρχος) τὸν Ἀθηναῖον γραμματικὴν συνθεῖναι τραγῳδίαν, ἀφ' ἧς ποιῆσαι τὰ μέλη καὶ τὴν διάθεσιν Εὐριπίδην ἐν Μηδείᾳ καὶ Σοφοκλέα τὸν Οἰδίπουν: de qua dixi in Vita Oxon. p. LV—LVIII.

De fabularum perditarum temporibus, si a Triptolemo discesseris, de quo paullo ante dicebamus, nihil constat, nisi quod Athamantem ante Aristophanis Nubes (i. e. ante olymp. 89, 1.), Amphiaraum ante Vespas (olymp. 89, 2.), Helenam et Telephum ante Equites (olymp. 88, 4.), Tyronem ante Lysistratam (olymp. 92, 1.) editas esse liquet, quum ad harum fabularum loca in comoediis illis alludat Aristophanes. De ceterarum temporibus ne coniecturae quidem locus est.

In eligendis fabularum argumentis etsi plura sibi propria habuit Sophocles, tamen in universum easdem quas alii poetae tragici vias iniit. Nam dimidia fere fabularum eius pars argumenta habuit ex veterum epicorum carminibus depromta, pauca ex Iliade et Odyssea, multo plura ex poetis cyclo epico posterioribus aliisque mythographis veteribus sumta sunt. Horum omnium secundum genera sua dispositorum indicem Welckerus proposuit vol. 2. p. 59—62. et vol. 3. p. 1485—1497: nos quae certa aut probabilia viderentur in Prolegomenis editionis Oxoniensis tertiae (a. 1860.) ad septem fabulas superstites et in annotationibus ad perditarum fabularum fragmenta memoravimus. De ratione qua fabulas ab epicis acceptas tractaverit Sophocles tantum scimus quantum ex tragoediis quae supersunt colligi potest, Sophoclem veteres fabulas multis modis variasse et amplificasse, ut poesis scenicae usibus aptas redderet. Idem haud dubie in fabulis perditis fecit, etsi difficilius de his iudicium est, quum de plerisque nihil praeter nomen fabulae et exigua fragmenta relictum sit, quorum pars longe maxima nihil confert ad argumenta fabularum perspicienda.

Ad deorum cultum quod attinet non solum superstites Sophoclis fabulae, sed etiam perditarum fragmenta plura satis clare ostendunt quanta erga deos pietate fuerit, dissimilis Euripidi novis philosophorum doctrinis imbuto, a quibus Sophocles non minus quam Aeschylus abhorruisse videtur. Alia pietatis erga deos documenta ex narrationibus elucent biographi, de quibus dixi in Vita Oxon. p. XVII.

Honorifica de Sophoclis poesi quum Graecorum, inde ab Aristophane, tum Latinorum scriptorum iudicia*) collegi in Vita Oxon. p. LXIII—LXX. Infinitae de ea sunt recentiorum inde ab superiore seculo usque ad novissima tempora virorum doctorum disputationes et opiniones diversissimae, quibus omnibus perlegendis qui ad studia Sophoclea praeparare se velit sero ad ipsarum tragoediarum lectionem perveniet, dissimilis Atheniensibus veteribus, qui nullis huiusmodi laboribus exantlatis tragicorum fabulas in theatro non solum spectabant, sed etiam intelligebant, quemadmodum postero tempore Aristoteles quoque penitus intellexit, quum artis tragicae leges admirabili acumine explanaret, de quo verissima sunt quae post Lessingium Theodorus Kockius scripsit in *Studiis Sophocleis* (a. 1859.) fasc. 1. p. 2.

*) Criticorum veterum Alexandrinorum de arte tragica trium poetarum indicia, quae rarissime in brevibus ad Aeschylum scholiis codicis Medicei, nec frequenter in scholiis Euripideis apparent, frequentissima vero reperiuntur in scholiis Sophocleis, scite composuit Adolfus Trendelenburgius in libro Bonnae edito a. 1867. "*Grammaticorum Graecorum de arte tragica iudiciorum reliquiae.*"

III. ΒΙΟΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ.

1. Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς υἱὸς ἐγένετο Μνησάρχου καπήλου καὶ Κλειτοῦς λαχανοπώλιδος, Ἀθηναῖος μέν, ἐγεννήθη δὲ ἐν Σαλαμῖνι ἐπὶ Καλλιάδου ἄρχοντος κατὰ τὴν οε´ ὀλυμπιάδα, ὅτε ἐναυμάχησαν τοῖς Πέρσαις οἱ Ἕλληνες. ἤσκησε δὲ κατ᾽ ἀρχὰς μὲν παγκράτιον ἢ πυγμήν, τοῦ πατρὸς αὐτοῦ χρησμὸν λαβόντος ὅτι στεφανηφόρους ἀγῶνας νικήσει. καί φασιν αὐτὸν Ἀθήνησι νικῆσαι. ἀναγνοὺς δὲ ἐπὶ τραγῳδίαν ἐτράπη, καὶ πολλοὺς προσεξεῦρε λόγους, φυσιολογίας, ῥητορείας, ἀναγνωρισμούς, ὡς δὴ ἀκουστὴς γενόμενος Ἀναξαγόρου καὶ Προδίκου καὶ Πρωταγόρου καὶ Σωκράτους ἑταῖρος. δοκεῖ δὲ αὐτῷ καὶ Σωκράτης ὁ φιλόσοφος καὶ Μνησίλοχος συμπεποιηκέναι τινά, ὥς φησι Τηλεκλείδης

Μνησίλοχός ἐστ᾽ ἐκεῖνος, ὃς φρύγει τι δρᾶμα καινὸν
Εὐριπίδῃ, καὶ Σωκράτης τὰ φρύγαν᾽ ὑποτίθησιν.

Excerpta haec in pluribus leguntur codicibus vel longiora vel compendifacta, quorum scripturae diversitas ab me exposita est in Scholiorum in Euripidem editione Oxoniensi vol. 1. p. 1—11. Eminent inter eos Ambrosianus Mediolanensis et Parisinus bibliothecae Genovevae. Ex Ambrosiano (qui finitur lin. 16.) excerpti primi partem primam integriorem quam in aliis legitur codicibus edidit Elmsleius, ex Parisino (cui ab verbis οἱ δὲ τὰ μέλη lin. 17. incipienti deest initium usque ad v. ὑποτίθησιν lin. 16.) partem alteram φασὶ δὲ — ἰδεῖν Εὐριπίδου (lin. 67—110.) ab alio adiectam grammatico, qui tempore et doctrina inferior fuit priore, ex cod. Parisino integriorem quam in aliis libris tradita est edidit Rossignolius in *Journal des Savans* a. 1832. p. 240—244. Ex antiquiorum horum grammaticorum excerptis Thomas Mag. σύνοψιν τοῦ βίου τοῦ Εὐριπίδου composuit, quam vide in ed. Oxon. p. 11—13.

1. Μνησάρχου] Sic Ambr.: sed probabilius in excerpto tertio (lin. 127.) Μνησαρχίδου. Nam quum Euripidis filiorum natu maximus Μνησαρχίδης appellatus fuerit, ut biographus hic ipse infra lin. 31. annotavit, probabile est idem avi nomen fuisse. Recta nominis forma est etiam in oraculo apud Euseb. Pr. Ev. 5, 33. p. 227 c. ἔσται σοι κοῦρος, Μνησαρχίδη, ὅντινα πάντες ἄνθρωποι τίσουσι. Ad quod oraculum fortasse referenda Gellii narratio 15, 20. quod caput totum conferendum est cum biographi Graeci excerptis. 2. Κλειτοῦς] ει κλυτοῦς Ambr. Nomen recte scriptum apud reliquos biographos, Suidam s. v. Εὐριπίδης et schol. Arist. Thesm. ad v. 1. a quo Euripides Κλειτοῦς υἱωνός dicitur ad v. 910. quum υἱός dicendus esset: nisi hic librarii error est. Κλειτοῦς nominis exempla alia attuli in Thesauro vol. 4. p. 1614. λαχανοπωλητρίας dixit Arist. Thesm. 387. *agrestia olera vendentem* Gellius 15, 20. ex Theopompo, omisso Κλειτοῦς nomine. Eodem redit quod σκάνδικας vendidisse dicitur, ad quod alludit Arist. Ach. 478. Eq. 19. ubi videndae scholiastarum annotationes. 3. Σαλαμῖνι] Phlyensium demo adscribitur apud Photium (ex eoque apud Suidam) p. 651, 21. Φλυεία (Φλυεῖς vel forma Attica Φλυῆς scribere debebat): δῆμος τῆς Κεκροπίδος. ἐκ τούτου δὲ τοῦ δήμου ἦν Εὐριπίδης ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητής. Καλλιάδου] καλλίου Ambr. in qua scriptura codices omnes qui excerpta de Vita Euripidis continent consentire videntur. Correctum ex aliorum scriptorum locis, ab Clintono indicatis Fast. Hell. vol. 2. p. 33.

8. ἀναγνοὺς] ἀναγινώσκειν a Byzantinis dicuntur qui literis operam dant: de quo dixit L. Dindorfius in Thesauro vol. 1. part. 2. p. 319. collatis Io. Malalae exemplis p. 92, 12. ἔμεινεν ὁ Πάρις ἀνατρεφόμενος καὶ ἐν αὐτῷ διάγων καὶ ἀναγινώσκων. p. 532, 9. ἀνεγίνωσκεν ἔσω εἰς τὸ παλάτιον. p. 363, 6. ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνατραφεὶς καὶ ἀναγνούς. quibus in Praefat. ad Xenophontis Memor. ed. Oxon. p. XIX. addidit glossam Hesychii παραμείνας (codex παραμήνας): παραναγνούς. Non intellexit Thomas M. qui in Vita Euripidis p. 11, 16. ed. Oxon. aliud quid substituit, ἀγχίνους δὲ ὤν, εἴπερ τις, καὶ τῷ πονεῖν ἑαυτὸν ἐκδεδωκὼς εἰς τραγῳδίαν ἐτράπη. 9. λόγους — ὡς δὴ om. Vind. In Havn. est προλόγους καὶ φυσιολογίας . . . ῥητορείας γενόμενος. In λόγους cum Ambr. consentit Vat. 1345. Nanckius coniecit πολλὰ προσεξεῦρε, προλόγους —. 10. Anaxagoram, Prodicum rhetorem et *(in morali philosophia)* Socratem nominat etiam Gellius 15. 20. allatis Alexandri Aetoli versibus, quos vide infra in annot. ad lin. 92. 13. καὶ Μνησίλοχος ex sequentibus irrepsisse videbatur Elmsleio. 15. Μνησίλοχος — ὑποτίθησιν] Sic correxi quod in Ambr. est μνησίλοχος δὲ ἐκεῖνος φρυγικόν τι δρᾶμα καινὸν εὐριπίδῃ καὶ σωκράτης ὑποτίθησιν (εὐριπίδου καὶ σωκράτου τὰ φρύγανα ὑποτίθησιν Vat. 1345.). Comparanda cum his quae apud Diog. L. in initio Vitae Socratis leguntur 2, 18. ab interpolatore ex Vita aliqua Euripidis loco perinepto illata, ut animadvertit L. Dindorfius in Praef. ad Xenoph. Memor. p. XIX. ed. Oxon. ἐδόκει δὲ (Σωκράτης) συμποιεῖν Εὐριπίδῃ. ὅθεν Μνησίλοχος οὕτω φησὶ "Φρύγες ἐστὶ καινὸν δρᾶμα τοῦτ᾽ Εὐριπίδου, ᾧ καὶ Σωκράτης τὰ φρύγανα ὑποτίθησι." καὶ πάλιν "Εὐριπίδης σωκρατογόμφους." καὶ Καλλίας Πεδήταις "ἤδη σὺ σεμνὴ καταφρονεῖς (καὶ φρονεῖς Menagius) οὕτω μέγα. ἔξεστι γάρ μοι· Σωκράτης γὰρ αἴτιος." Ἀριστοφάνης Νεφέλαις "Εὐριπίδης δ᾽ ὁ τὰς τραγῳδίας ποιῶν τὰς περιλαλούσας οὗτός ἐστι τὰς σοφάς." Quorum media ego ad Aristoph. Fragmenta p. 511. ed. Oxon. sic esse in ordinem redigenda ostendi, collata Vita Euripidis, ὅθεν Τηλεκλείδης (in Ἡσιόδων fabula, ut videtur, in qua alium quoque poetam tragicum, Philoclem, exagitatum fuisse cognovimus ex scholio lacero libri Ravennatis ad Arist. Thesm. 168.) "Μνησίλοχός ἐστ᾽ ἐκεῖνος, ὃς φρύγει τι δρᾶμα καινὸν | Εὐριπίδῃ, καὶ Σωκράτης τὰ φρύγαν᾽ ὑποτίθησι." καὶ πάλιν "Εὐριπίδης δ᾽ ὁ τὰς

οἱ δὲ τὰ μέλη φασὶ Κηφισοφῶντα ποιεῖν ἢ Τιμοκράτην Ἀργεῖον. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ ζωγράφον γενέσθαι καὶ δείκνυσθαι αὐτοῦ πινάκια ἐν Μεγάροις· γενέσθαι δὲ αὐτὸν καὶ πυρφόρον τοῦ Ζωστηρίου Ἀπόλλωνος, γεννηθῆναι δὲ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ Ἑλλάνικον ἐν ᾗ ἐνίκων τὴν περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίαν οἱ Ἕλληνες, ἄρξασθαι δὲ ἀγωνίζεσθαι γενόμενον ἐτῶν κέ. μετέστη δὲ ἐν Μαγνησίᾳ καὶ προξενίᾳ ἐτιμήθη καὶ ἀτελείᾳ. ἐκεῖθεν δὲ εἰς Μακεδονίαν περὶ Ἀρχέλαον γενόμενος διέτριψε καὶ χαριζόμενος αὐτῷ δρᾶμα ὁμωνύμως ἔγραψε, καὶ μάλα ἔπραττε παρ' αὐτῷ, ὅτε καὶ ἐπὶ τῶν διοικήσεων ἐγένετο. ἐλέγετο δὲ καὶ βαθὺν πώγωνα θρέψαι καὶ ἐπὶ τῆς ὄψεως φακοὺς ἐσχηκέναι, γυναῖκα δὲ γῆμαι πρώτην Μελιτώ, δευτέραν δὲ Χοιρίλην. καὶ υἱοὺς κατέλιπε τρεῖς, Μνησαρχίδην πρεσβύτερον, ἔμπορον, δεύτερον δὲ Μνησίλοχον, ὑποκριτήν, νεώτερον δὲ Εὐριπίδην, ὃς ἐδίδαξε τοῦ πατρὸς ἔνια δράματα. ἤρξατο δὲ διδάσκειν ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος κατὰ ὀλυμπιάδα πα' ἔτει α', πρῶτον δὲ ἐδίδαξε τὰς Πελιάδας, ὅτε καὶ τρίτος ἐγένετο. τὰ πάντα δ' ἦν αὐτῷ δράματα ϟβ', σώζεται δὲ οη'. τούτων νοθεύεται τρία, Τέννης, Ῥαδάμανθυς, Πειρίθους. ἐτελεύτησε δέ, ὥς φησι Φιλόχορος, ὑπὲρ τὰ ο' ἔτη γεγονώς, ὡς δὲ Ἐρατοσθένης, οε', καὶ ἐν Μακεδονίᾳ ἐτάφη. κενοτάφιον δὲ αὐτοῦ Ἀθήνησιν ἐγένετο, καὶ ἐπίγραμμα ἐπεγέγραπτο Θουκυδίδου τοῦ ἱστοριογράφου ποιήσαντος ἢ Τιμοθέου τοῦ μελοποιοῦ· "μνῆμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου, ὀστέα δ' ἴσχει | γῆ Μακεδών· τῇ γὰρ δέξατο τέρμα βίου. | πατρὶς δ' Ἑλλάδος Ἑλλάς, Ἀθῆναι. πλεῖστα δὲ Μούσας | τέρψας ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει."

Φασὶ δε καὶ κεραυνωθῆναι ἀμφότερα μνημεῖα. λέγουσι δὲ καὶ Σοφοκλέα, ἀκούσαντα ὅτι ἐτελεύτησε, αὐτὸν μὲν ἱματίῳ φαιῷ προελθεῖν, τὸν δὲ χορὸν καὶ τοὺς ὑποκριτὰς ἀστεφανώτους εἰσαγαγεῖν ἐν τῷ προαγῶνι καὶ δακρῦσαι τὸν δῆμον. ἐτελεύτησε δὲ τὸν τρόπον τοῦτον. ἐν τῇ Μακεδονίᾳ κώμη ἐστὶ καλουμένη Θρᾳκῶν διὰ τὸ ποτε κατῳκηκέναι ἐνταῦθα Θρᾷκας. ἐν ταύτῃ ποτὲ τοῦ Ἀρχελάου Μολοττικὴ κύων ἦλθεν ἀποπλανηθεῖσα. ταύτην δὲ Θρᾷκες, ὡς ἔθος, θύσαντες ἔφαγον. καὶ δὴ ὁ Ἀρχέλαος ἐζημίωσεν αὐτοὺς ταλάντῳ. ἐπεὶ οὖν οὐκ εἶχον, Εὐριπίδου ἐδεήθησαν ἀπολύσεως τυχεῖν, δεηθέντος τοῦ βασιλέως. χρόνῳ δὲ ὕστερον Εὐριπίδου ἐν ἄλσει τινὶ πρὸ τῆς πόλεως ἠρεμοῦντος, Ἀρχελάου δὲ ἐπὶ κυνηγέσιον ἐξελθόντος, τῶν σκυλάκων ἀπολυθέντων ὑπὸ τῶν κυνηγῶν καὶ περιτυχόντων Εὐριπίδῃ, διεσπαράχθη καταβρωθεὶς ὁ ποιητής. ἦσαν δὲ ἔκγονοι οἱ σκύλακες τῆς ὑπὸ Θρᾳκῶν ἀναιρεθείσης κυνός, ὅθεν καὶ ἡ παροιμία ἐστὶ παρὰ τοῖς Μακεδόσι, κυνὸς δίκη. ἔσκωπτε δὲ τὰς γυναῖκας διὰ ποιημάτων δι' αἰτίαν τοιαύτην. εἶχεν οἰκογενὲς μειράκιον ὀνόματι Κηφισοφῶντα. πρὸς τοῦτον ἐφώρασε τὴν οἰκείαν γυναῖκα ἀτακτοῦσαν. τὸ μὲν οὖν πρωτον ἀπέτρεπεν ἁμαρτάνειν· ἐπεὶ δ' οὐκ ἔπειθε, κατέλιπεν αὐτῷ τὴν γυναῖκα, βουλομένου αὐτὴν ἔχειν τοῦ Κηφισοφῶντος. λέγει οὖν και ὁ Ἀριστοφάνης "Κηφισοφῶν ἄριστε καὶ μελάντατε, | σὺ δὴ συνέζης ὡς τὰ πόλλ' Εὐριπίδῃ, καὶ συνεποίεις ὥς φησι καὶ τὴν μελῳδίαν." λέγουσι δὲ καὶ ὅτι αἱ γυναικες διὰ τοὺς ψόγους, οὓς ἐποίει εἰς αὐτὰς διὰ τῶν ποιημάτων, τοῖς θεσμοφορίοις ἐπέστησαν αὐτῷ βουλόμεναι ἀνελεῖν, ἐφείσαντο δ' αὐτοῦ πρῶτον μὲν διὰ τὰς Μούσας, ἔπειτα δὲ βεβαιωσαμένου μηκέτι αὐτὰς κακῶς ἐρεῖν. ἐν γοῦν τῇ Μελανίππῃ περὶ αὐτῶν τάδε φησὶ "μάτην ἄρ' ἐς γυναῖκας ἐξ ἀνδρῶν ψόγος | ψάλλει κενὸν τόξευμα καὶ κακως λέγει· αἱ δ' εἴσ' ἀμείνους ἀρσένων, ἐγὼ λέγω" καὶ τὰ ἑξῆς. οὕτω δ' αὐτὸν Φιλήμων ἠγάπησεν ὡς τολμῆσαι περὶ αὐτοῦ θανόντος εἰπεῖν "εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ τεθνηκότες | αἴσθησιν εἶχον, ἄνδρες ὥς φασίν τινες, | ἀπηγξάμην ἄν, ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην."

2. Φασὶ δ' αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι σπήλαιον κατασκευάσαντα ἀναπνοὴν ἔχον εἰς τὴν θάλασσαν ἐκεῖσε διημερεύειν φεύγοντα τὸν ὄχλον· ὅθεν καὶ ἐκ θαλάσσης λαμβάνει τὰς πλείστας των ὁμοιώσεων. σκυθρωπὸς δὲ καὶ σύννους καὶ αὐστηρὸς ἐφαίνετο καὶ μισόγελως καὶ μισογύνης, καθὰ καὶ Ἀριστοφάνης αὐτὸν αἰτιᾶται,

---

τραγῳδίας ποιῶν | τὰς σωκρατογόμφους οὗτός ἐστι, τὰς σοφάς." καὶ Καλλίας Πεδήταις (in qua comoedia Callias plures tragicos in scenam produxisse videtur: v. schol. Arist. Av. 31. 151.) "A. τί δὴ σὺ σεμνὴ καὶ φρονεῖς οὕτω μέγα; | B. ἔξεστι γάρ μοι· Σωκράτης γὰρ αἴτιος." Lemma Ἀριστοφάνης Νεφέλαις ex §. 20. huc illatum esse coniecit Roeperus in Schneidewini Philologo vol. 3. p. 51. 17. τὰ μέλη — Κηφισοφῶντα] Schol. Arist. Ran. 975. (944.) vol. 2. p. 113, 22. (ad verba Aristophanis εἶτ' ἀνέτρεφον (τὴν τέχνην) μονῳδίαις Κηφισοφῶντα μιγνύς) ὅτι ἐδόκει δοῦλος ὢν ὁ Κηφισοφῶν συμπονεῖν αὐτῷ, καὶ μάλιστα τὰ μέλη· ὃν καὶ συνεῖναι τῇ γυναικὶ αὐτοῦ κωμῳδοῦσιν: quibuscum comparanda quae infra apud biographum leguntur lin. 105. 122. 19. γενέσθαι δὲ αὐτὸν καὶ πυρφόρον —] Addere poterat Εὐριπίδην οἰνοχοεῖν Ἀθήνησι τοῖς ὀρχησταῖς καλουμένοις, de quo honorifico officio vid. Theophrasti narratio apud Athen. 10. p. 424 c. (cuius in verbis τῶν πρώτων ὄντες Ἀθηναίων, καὶ ἐνεδύοντο recte est in cod. Veneto, de quo falsa rettulit Schweigh.) 23. κέ] εἰκοσιὲξ Ambr. Rectum numerum posuit Thomas Mag. Annum duodevigesimum ponit Gellius 15. 20. Μαγνησίᾳ] Alius in Icarum insulam peregrinationis memoriam servavit Eparchides apud Athenaeum 2. p. 61. 30. πρώτην Μελιτώ, δευτέραν δὲ Χοιρίλην] Scribendum videtur, sublato aut librarii aut ipsius grammatici errore, πρώτην Χοιρίλην, δευτέραν δὲ Μελιτώ, collatis alterius biographi (lin. 94.) et Suidae (lin. 164.) verbis. Χοιρίλην] χοιρίνην cod. Vat. Χοιρίνη ap. schol. Arist. Thesm. init. et alibi. Videnda de hoc nomine quae ex Philochoro attulit schol. Hecubae v. 1. 35. Πελιάδας] I. e. Peliades cum duabus aliis tragoediis et dramate satyrico.

39. ἐν Μακεδονίᾳ ἐτάφη] Sepulcrum in Macedonia memoravit etiam Gellius 15, 20. et Macedones *in gloriae loco praedicasse* ait, οὔποτε σὸν μνῆμα, Εὐριπίδη, ὄλοιτό που, quae verba si hexameter fuerunt, sic vel simili aliquo modo corrigenda erunt, οὔποτέ τοι σὸν μνῆμ', Εὐριπίδη, οὔποτ' ὀλεῖται. 41. Epigramma Θουκυδίδου nomine inscriptum legitur Anth. Pal. 7, 45. inepte illata forma Dorica μνᾶμα.

53. Θρᾳκῶν] θράκις Havn. b. (i. e. Θρᾷκις, ut Rossignolius coniecerat). Probabilius videtur Θράκη, quod est in codice Atheniensi ap. Welckerum in Museo Rhenano a. 1845. vol. 3. p. 468. Βορμίσκον memorat Steph. Byz. Βορμίσκος· χωρίον Μακεδονίας, ἐν ᾧ κυνοσπάρακτος γέγονεν Εὐριπίδης. 61. σκυλάκων] Sic etiam Gellius 15, 20. 71. Ἀριστοφάνης] In Gerytade fabula, ut videtur: de quo dixi ad Fragm. p. 594. ed. Oxon. 72. μελάντατε] ταλάντατε Seidlerus, parum probabiliter, ut ostendi l. c. p. 595. δὴ συνέζης] δὲ συνέζης Par. Illud malui quam δὲ ξυνέζης. 73. ὡς Fixius pro εἰς. Εὐριπίδῃ Rossignolius pro εὐριπίδου.

συνεποίεις — μελῳδίαν] Conf. supra lin. 17. ὥς φησι καὶ τὴν], ὥς φασι, τὴν Rossignolius. ὦ φθισικέ, τὴν Nauckius, coniectura ingeniosa, quae probari posset, si de usu adiectivi φθισικὸς apud Atticos veteres constaret. 75. τοις θεσμοφορίοις] Haec ex Aristophanis Thesmophor. ficta: ubi vide v. 181 seqq.

82. ἐγὼ] ἦ 'γὼ Nauckius, collato Soph. El. 338.

92. Ἀριστοφάνης] Immo Alexander Aetolus, cuius versus servavit Gellius 15, 20. (quod caput fere totum ex vetere biographo translatum est), his verbis

"στρυφνὸς ἔμοιγε προσειπεῖν Εὐριπίδης." λέγουσι δὲ αὐτὸν γήμαντα τὴν Μνησιλόχου θυγατέρα Χοιρίλην καὶ νοήσαντα τὴν ἀκολασίαν αὐτῆς γράψαι πρῶτον δρᾶμα τὸν Ἱππόλυτον, ἐν ᾧ τὴν ἀναισχυντίαν ἐθριάμβευε τῶν γυναικῶν, ἔπειτα δὲ αὐτὴν ἀποπέμψασθαι. λέγοντος δὲ τοῦ γήμαντος αὐτὴν "σωφρονεῖ παρ' ἐμοί," "δύστηνος εἶ" ἔφη "εἰ γυναῖκα δοκεῖς παρ' ᾧ μὲν αὐτὴν σωφρονεῖν, παρ' ᾧ δὲ μή·" ἐπιγῆμαι δὲ αὐτὸν δευτέραν, ἣν εὑρὼν ἀκολαστοτέραν προχειροτέρως εἰς τὴν κατὰ τῶν γυναικῶν βλασφημίαν ἐθρασύνετο. αἱ δὲ γυναῖκες ἐβουλήθησαν αὐτὸν κτεῖναι εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ σπήλαιον, ἐν ᾧ γράφων διετέλει. διαβάλλεται δὲ ὑπὸ φθόνου ὡς τὸν Κηφισοφῶντα εἶχε συμποιοῦντα αὐτῷ τὰς τραγῳδίας. λέγει δὲ καὶ Ἕρμιππος Διονύσιον τὸν Σικελίας τύραννον μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Εὐριπίδου τάλαντον τοῖς κληρονόμοις αὐτοῦ πέμψαντα λαβεῖν τὸ ψαλτήριον καὶ τὴν δέλτον καὶ τὸ γραφεῖον, ἅπερ ἰδόντα κελεῦσαι τοὺς φέροντας ἐν τῷ Μουσῶν ἱερῷ ἀναθεῖναι, ἐπιγράψαντα τοῖς αὐτοῦ Εὐριπίδου ὀνόμασιν. διὸ καὶ ξενοφιλώτατον κεκλῆσθαί φησι διὰ τὸ μάλιστα ὑπὸ ξένων φιλεῖσθαι· ὑπὸ γὰρ Ἀθηναίων ἐφθονεῖτο. μειρακίου δέ τινος ἀπαιδευτοτέρου στόμα δυσῶδες ἔχειν ὑπὸ φθόνου αὐτὸν εἰπόντος "εὐφήμει" ἔφη "μέλιτος καὶ Σειρήνων γλυκύτερον στόμα." ἔσκωπτε δὲ τὰς γυναῖκας διὰ τῶν ποιημάτων δι' αἰτίαν τοιάνδε. εἶχεν οἰκογενὲς μειράκιον ὀνόματι Κηφισοφῶντα. πρὸς τοῦτον ἐφώρα τὴν ἰδίαν γυναῖκα ἀτακτοῦσαν· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἀπέτρεπεν ἁμαρτάνειν, ἐπεὶ δ' οὐκ ἔπειθε, κατέλιπεν αὐτῷ τὴν γυναῖκα, βουλομένου αὐτὴν ἔχειν τοῦ Κηφισοφῶντος. οὕτω δ' αὐτὸν Φιλήμων ἠγάπησεν ὡς καὶ τάδε περὶ αὐτοῦ τολμῆσαι εἰπεῖν "εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ τεθνηκότες | αἴσθησιν εἶχον, ἄνδρες ὥς φασίν τινες, | ἀπηγξάμην ἄν, ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην."

3. Εὐριπίδης Μνησαρχίδου Ἀθηναῖος. τοῦτον οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταὶ ὡς λαχανοπώλιδος κωμῳδοῦσι. γενέσθαι δὲ κατ' ἀρχὰς μὲν αὐτόν φασι ζωγράφον, σχολάσαντα δὲ Ἀρχελάῳ τῷ φυσικῷ καὶ Ἀναξαγόρᾳ ἐπὶ τραγῳδίαν ὁρμῆσαι. ὅθεν καὶ πλέον τι φρονήσας εἰκότως περιίστατο τῶν πολλῶν οὐδεμίαν φιλοτιμίαν περὶ τὰ θέατρα ποιούμενος. διὸ τοσοῦτον αὐτὸν ἔβλαπτε τοῦτο ὅσον ὠφέλει τὸν Σοφοκλέα. ἐπέκειντο δὲ καὶ οἱ κωμικοὶ φθόνῳ αὐτὸν διασύροντες. ὑπεριδὼν δὲ πάντα εἰς Μακεδονίαν ἀπῆρε πρὸς Ἀρχέλαον τὸν βασιλέα, κἀνταῦθα ὀψιαίτερον ἀναλύων ὑπὸ βασιλικῶν ἐφθάρη κυνῶν. ἤρξατο δὲ διδάσκειν κατὰ τὴν πα' ὀλυμπιάδα ἐπὶ ἄρχοντος Καλλίου. πλάσματι δὲ μέσῳ χρησάμενος περιγέγονε τῇ ἑρμηνείᾳ ἄκρως εἰς ἀμφότερον χρώμενος ταῖς ἐπιχειρήσεσι. καὶ τοῖς μέλεσίν ἐστιν ἀμίμητος παραγκωνιζόμενος τοὺς μελοποιοὺς σχεδὸν πάντας, ἐν δὲ τοῖς ἀμοιβαίοις περισσὸς καὶ φορτικός, καὶ ἐν τοῖς προλόγοις δὲ ὀχληρός, ῥητορικώτατος δὲ τῇ κατασκευῇ καὶ ποικίλος τῇ φράσει καὶ ἱκανὸς ἀνασκευάσαι τὰ εἰρημένα. τὰ πάντα δ' ἦν αὐτῷ δράματα ϞΗ'. σώζεται δὲ αὐτοῦ δράματα ΞΖ', καὶ γ' πρὸς τούτοις τὰ ἀντιλεγόμενα, σατυρικὰ δὲ η'. ἀντιλέγεται δὲ καὶ τούτων τὸ α'. νίκας δὲ ἔσχε ε'.

4. Suidas, Εὐριπίδης Μνησάρχου ἢ Μνησαρχίδου καὶ Κλειτοῦς, οἳ φεύγοντες εἰς Βοιωτίαν μετῴκησαν, εἶτα ἐν τῇ Ἀττικῇ. οὐκ ἀληθὲς δὲ ὡς λαχανόπωλις ἦν ἡ μήτηρ αὐτοῦ· καὶ γὰρ τῶν σφόδρα εὐγενῶν ἐτύγχανεν, ὡς ἀποδείκνυσι Φιλόχορος. ἐν δὲ τῇ διαβάσει Ξέρξου ἐκυοφορεῖτο ὑπὸ τῆς μητρός, καὶ ἐτέχθη καθ' ἣν ἡμέραν Ἕλληνες ἐτρέψαντο τοὺς Πέρσας. γέγονε δὲ τὰ πρῶτα ζωγράφος, εἶτα μαθητὴς Προδίκου μὲν ἐν τοῖς ῥητορικοῖς, Σωκράτους δὲ ἐν τοῖς ἠθικοῖς καὶ φιλοσόφοις. διήκουσε δὲ καὶ Ἀναξαγόρου τοῦ Κλαζομενίου. ἐπὶ τραγῳδίαν δὲ ἐτράπη τὸν Ἀναξαγόραν ἰδὼν ὑποστάντα κινδύνους δι' ἅπερ εἰσῆξε δόγματα. σκυθρωπὸς δὲ τὸ εἶδος ἦν καὶ ἀμειδὴς καὶ φεύγων τὰς συνουσίας, ὅθεν καὶ μισογύνης ἐδοξάσθη· ἔγημε δὲ ὅμως πρώτην μὲν Χοιρίλην, θυγατέρα Μνησιλόχου, ἐξ ἧς ἔσχε Μνησίλοχον καὶ Μνησαρχίδην καὶ Εὐριπίδην. ἀπωσάμενος δὲ ταύτην ἔσχε καὶ δευτέραν, καὶ ταύτης ὁμοίως ἀκολάστου πειραθείς. ἀπάρας δὲ ἀπ' Ἀθηνῶν ἦλθε πρὸς Ἀρχέλαον τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων, παρ' ᾧ διῆγεν τῆς ἄκρας ἀπολαύων τιμῆς. ἐτελεύτησε δὲ ἐξ ἐπιβουλῆς Ἀρριβαίου τοῦ Μακεδόνος καὶ Κρατεύα τοῦ Θετταλοῦ, ποιητῶν ὄντων καὶ φθονησάντων αὐτῷ, πεισάντων τε τὸν βασιλέως οἰκέτην, ὄνομα Λυσίμαχον, δέκα μνῶν ἀγορασθέντα, τοὺς βασιλέως οὓς αὐτὸς ἔτρεφε κύνας ἐπαφεῖναι αὐτῷ. οἱ δὲ ἱστόρησαν οὐχ ὑπὸ κυνῶν, ἀλλ' ὑπὸ γυναικῶν αὐτὸν διασπασθῆναι, πορευόμενον ἀωρὶ πρὸς Κρατερὸν τὸν ἐρώμενον Ἀρχελάου (καὶ γὰρ σχεῖν αὐτὸν καὶ περὶ τοὺς τοιούτους ἔρωτας), οἱ δὲ πρὸς τὴν γαμετὴν Νικοδίκου τοῦ

---

usus "*Euripidis odii in mulieres Aristophanes quoque meminit* ἐν ταῖς προτέραις Θεσμοφοριαζούσαις (v. 453.) — *Alexander autem Aetolus hos de Euripide versus composuit* "ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρόφιμος χαιοῦ (sic Valcken. pro ἀρχαίου), στρυφνὸς μὲν ἔμοιγε προσειπεῖν | καὶ μισόγελως καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἴνῳ μεμαθηκώς, | ἀλλ' ὅ τι γράψαι, τοῦτ' ἂν μέλιτος καὶ Σειρήνων ἐτετεύχει." Quum totius fragmenti color Alexandrinus sit, non dubitandum quin hi versus Alexandri Aetoli sint, sumti, ut metrum docet, ex dramate aliquo: cui sententiae non obstat quod Alexander non comoedias, sed tragoedias, cuius unius tantum nomen Ἀστραγαλισταὶ novimus, scripsisse dicitur. Nam fuerunt haec dramata, sive tragica sive, quae ipsa quoque tragoediis interdum annumerantur, satyrica, haud dubie valde diversa ab veterum poetarum Atticorum tragoediis fabulisque satyricis. Formae τετευχέναι, quae in fine versus tertii legitur, exempla reperiuntur apud Alexandrinos, de quibus dixit Meinekius Anal. Alex. p. 248., nulla apud Atticos veteres: quod Nauckius (*Stud. Eurip.* 1. p. 127. et in *Mélanges Gréco-Romains* a. 1868. vol. 3. p. 117), qui Aristophanis hos versus esse credit, in ἐπεπνεύκει mutari volebat, non solum ut formam Alexandrinam removeret, sed etiam sententiae caussa, cuius argumenti vis nulla est. Nam etsi poeta non facile solum Σειρήνων ἐτετεύχει dicturus erat, tamen quum μέλιτος praecedat, verbo uti poterat quod nomini priori magis quam alteri accommodatum esset, quod saepissime fit. Ceterum comparandum est quod infra lin. 116. memoratur simile de Euripide dictum. 93. λέγουσι] φασὶ Urb. 98. σωφρονεῖ] Ficta haec ex Eurip. El. 923. ut vidit Nauckius, ubi legitur, δύστηνός ἐστιν, εἰ δοκεῖ τὸ σωφρονεῖν | ἐκεῖ μὲν αὐτὴν οὐκ ἔχειν, παρ' οἷ δ' ἔχειν. 109. τὴν δέλτον] Similem de Aeschyli pugillaribus (πυξίῳ) narrationem apud Lucian. Adv. indoctum c. 16. comparavit Westermannus: de quo v. Meinek. Hist. com. p. 362. 110. Εὐριπίδην] οὕτως ἡγοῦντο πολλοῦ τινος ἄξιον addunt cod. Vindob. et Thomas Mag. 111. Εὐριπίδου] καὶ Εὐριπίδου Kirchh. 127. Εὐριπίδης —] Hoc excerptum ex cod. Vat. 1345. chartaceo, qui olim Fulvii Ursini fuit, primum edidit Kirchhoffius. Legitur autem in codice supra lin. 46. inter ἔχει et φασὶ loco alieno illatum Μνησαρχίδου Kirchh. μνησαρχίδης Vat. 148. ἀντιλέγεται Kirchh. ἀντιλέγει Vat.

149. ε' Kirchh. ιε Vat. 161. σκυθρωπός —] Vid. annot. ad lin. 92. 169. ἐτελεύτησε —] Quae de caussa mortis hic et supra a biographo lin. 61. narrantur comparanda cum similibus de Aeschyli et Sophoclis morte narrationibus, quas suis locis notavimus. 181. οε'] De fabulis 75. et de quinque victoriis cum bio-

Ἀρεθουσίου. ἔτη δὲ βιῶναι αὐτὸν οε', καὶ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ ἐν Πέλλῃ μετακομίσαι τὸν βασιλέα. δράματα δὲ αὐτοῦ κατὰ μέν τινας οε', κατὰ δὲ ἄλλους ϟβ'. σώζονται δὲ οζ'. νίκας δὲ εἵλετο πέντε, τὰς μὲν τέσσαρας περιών, τὴν δὲ μίαν μετὰ τὴν τελευτήν, ἐπιδειξαμένου τὸ δρᾶμα τοῦ ἀδελφιδοῦ αὐτοῦ Εὐριπίδου. ἐπεδείξατο δ' ὅλους ἐνιαυτοὺς κβ'. καὶ τελευτᾷ δὲ ἐπὶ τῆς ϟγ' ὀλυμπιάδος.

De vita et poesi Euripidis post immemorabiles aliorum conatus primus doctius et intelligentius disputavit G. Bernhardyus in Historia Literaturae Graecae vol. 2. parte 2. p. 348—444., post Bernhardyum Henricus Weilius in Prolegomenis lingua Gallica scriptis ad septem Euripidis fabularum editionem Parisinam a. 1868. p. I—XXIII.

Annum natalem Euripidi fuisse olymp. 75, 1. recte tradidit biographus, quocum consentiunt Suidas s. v. Εὐριπίδης, Plutarchus Mor. p. 717 c. (Εὐριπίδου γενομένου ἡμέρᾳ καθ' ἣν οἱ Ἕλληνες ἐναυμάχουν ἐν Σαλαμῖνι πρὸς τὸν Μῆδον), Diogenes L. 2, 45. (Εὐριπίδης ὃς τῷ πρώτῳ ἔτει τῆς ἑβδομηκοστῆς πέμπτης ὀλυμπιάδος ἐγεννήθη ἐπὶ Καλλιάδου), cui anno convenit quod Euripides olymp. 93, 3. mortuus esse dicitur anno aetatis 75., archonte Callia, qui septuagesimus quintus est ab Calliade, quo archonte natus esse traditur Euripides. Ex quo sequitur errasse chronographum marmoris Parii (p. 302, 65.) qui Euripidem natum esse credidit olymp. 74, 4. archonte Philocrate, quem errorem infra quoque sequitur (p. 302, 75.) ubi Euripidem, quum olymp. 84, 3. primam reportaret victoriam, annos natum fuisse dicit 43. De quo dixit C. Muellerus ad Eratosthenis Fragm. p. 201. ed. Paris.

Parentes Euripidis, de quibus diximus in annotatione ad biographum lin. 1. 2. εἰς Βοιωτίαν μετοικῆσαι, εἶτα ἐν τῇ Ἀττικῇ vixisse narrat Suidas. Patrem non exulem in Boeotiam fugisse, sed ibi natum esse credas, si quid veri sit in Nicolai Damasceni narratione apud Stobaeum Flor. 45, 41. Βοιωτῶν ἔνιοι τοὺς τὸ χρέος οὐκ ἀποδιδόντας εἰς ἀγορὰν ἄγοντες καθίσαι κελεύουσιν, εἶτα κόφινον ἐπιβάλλουσιν αὐτοῖς· ὃς δ' ἂν κοφινωθῇ, ἄτιμος γίνεται. δοκεῖ δὲ τοῦτο πεπονθέναι καὶ ὁ Εὐριπίδου πατήρ, Βοιωτὸς ὢν τὸ γένος. De matre, saepe ab Aristophane, sed tacito eius nomine, exagitata, satis dictum ab biographis, pariterque de prima alteraque Euripidis uxore, quarum ex priore, Choerila Mnesilochi filia, tres suscepit filios Mnesilochum, Mnesarchidem et Euripidem. Quorum natu minimus tetralogiam a patre moriente relictam in scenam commisit, ut ex Didascaliis rettulit schol. Arist. Ran. 67. cuius verba supra apposuimus, maiorem, ut opinor, fidem merens quam Suidas, qui ab Euripidis ἀδελφιδῷ hoc factum esse ait (supra lin. 184.), fidem sibi ipse derogans confusis alio loco (vol. 1. part. 2. p. 639. ed. Bernh.) excerptis de duobus eiusdem nominis poetis tragicis, quorum alter πρεσβύτερος fuerit τοῦ ἐνδόξου γενομένου (quod commentum vanissimum notavit Bernhardyus in annot. ad Suidam) et δράματα scripserit duodecim, duabus reportatis victoriis, alter τοῦ προτέρου ἀδελφιδοῦς fuerit (ut ab Dionysio ἐν τοῖς Χρονικοῖς traditum sit), Ὁμηρικὴν ἔκδοσιν *scripserit*, εἰ μὴ ἄρα ἑτέρου ἐστί, et dramata tria, Ὀρέστην, Μήδειαν, Πολυξένην: quae tres personae in superstitibus Euripidis fabulis, Oreste, Medea et Hecuba, in scenam prodeunt.

De altera Euripidis uxore nihil praeter nomen Μελιτώ a biographo memoratum lin. 30. novimus, qui vel suo vel librarii errore Melitonem primam, Choerilam alteram fuisse dicit. Quae de uxoris cum Cephisophonte, in domo Euripidis vivente, amoribus narrantur lin. 68. non dubium est quin ad priorem referenda sint uxorem, Χοιρίλην: quod diserte dixit Suidas lin. 164.

De Euripidis cum Archelao Macedoniae rege amicitia quae dixerunt biographi lin. 25. aliorum augenda sunt scriptorum testimoniis, quae Hartungus in *Euripide restituto* collegit vol. 2. p. 507 seqq. In aula autem Archelai quum diutius vixerit, haud dubie etiam unam alteramque tragoediam ibi in theatrum produxit, quemadmodum Aeschylus Syracusis fecerat, quum in aula Hieronis viveret: inter quas fabulas, praeter Archelaum tragoediam, de qua biographi testimonio (lin. 26.) constat, Andromacha fuisse videri potest, de qua in scholio codicum Vaticani et Veneti ad v. 445. vol. 4. p. 165, 10. haec leguntur, εἰλικρινῶς δὲ τοὺς τοῦ δράματος χρόνους οὐκ ἔστι λαβεῖν· οὐ δεδίδακται γὰρ Ἀθήνησιν: nisi scholiasta hoc tantum dicere voluit, non repertam ab se esse in Didascaliis Atheniensibus Εὐριπίδου Ἀνδρομάχην, quod tamen facile explicari potest si fabula alieno nomine inscripta fuit, quae Callimachi sententia fuit, ut ex proximis scholiastae verbis apparet, ὁ δὲ Καλλίμαχος ἐπιγραφῆναί φησι τῇ τραγῳδίᾳ Δημοκράτην, quod non potest ex nihilo fictum esse. Recentioris, ut videtur, grammatici opinio est quae in fine scholii memoratur, φαίνεται δὲ γεγραμμένον τὸ δρᾶμα ἐν ἀρχῇ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, quae non leguntur in codice Veneto, qui liberior ab recentiorum grammaticorum additamentis est quam Vaticanus. Caussam quae moverit Euripidem ut patria relicta in Macedoniam se conferret ab Philodemo in libro de vitiis p. 20, 10. ed. Saupp. significari suspicatur Bernhardyus, loco defecto, in quo Euripidis nomen praecessisse videtur, διὸ καὶ φασὶν ἀχθόμενον αὐτὸν ἐπὶ τῷ σχεδὸν πάντας ἐπιχαίρειν (malis domesticis, ut videtur) πρὸς Ἀρχέλαον ἀπελθεῖν.

De morte et sepultura Euripidis in Macedonia (ἐν Πέλλῃ, ut ait Suidas lin. 180.) res non minus certa est quam de morte et sepultura Aeschyli in Sicilia. Disceptatur vero de anno quo mortuus sit Euripides: quae quaestio quum pariter ad Sophoclem pertineat qui paucis tantum mensibus Euripidi superstes fuit, supra ab me tractata est p. 13.

Reliquum est ut de poesi Euripidis dicatur, quae ab Aeschylea tantopere differt ut quae de Aeschyli poesis virtutibus egregie dixit biographus eius (p. 2, 16—36.) prope omnia in contrarium versa de Euripide dici possint, nec magis hoc consequi potuit Euripides ut par Sophocli haberetur, quocum inde ab olymp. 81, 1. — quo anno primam tetralogiam docuit Euripides — usque ad extremum vitae annum de victoria in certaminibus scenicis contendit, successu plerumque parum felici. Nam ut statim in prima illa commissione olymp. 81, 1. tertio loco ab iudicibus habitus est, primum vero locum post quattuordecim demum annos (olymp. 84, 3.) contra duos alios poetas obtinuit, mox vero (olymp. 85, 2.) Sophocli posthabitus est, ita postero quoque tempore nunquam, ut videtur, Sophoclem, raro alios poetas (ut olymp. 87, 4. Iophontem et Ionem) vicisse, multo saepius vero tertio loco habitus esse videtur, quod Sophocli nunquam accidisse testatur biographus (supra p. 11, 42.) νίκας Σοφοκλῆς ἔλαβεν εἴκοσιν, ὥς φησι Καρύστιος, πολλάκις δὲ καὶ δευτερεῖα ἔλαβε, τριτεῖα δ' οὐδεπώποτε. Manifestum igitur est non tam Aeschylum, cuius sublimitas et grandiloquentia post mortem eius paullatim in desuetudinem

---

grapho consentit Varro apud Gellium 17, 4. 184. τὸ δρᾶμα] Loquitur quasi una tantum fabula, non tetralogia vicerit Euripides: de quo usu numeri singularis supra dixi p. 8. Tetralogiae de qua hic agitur tragoedias tres nominat scholiasta Arist. Ran. 67. αἱ διδασκαλίαι φέρουσι τελευτήσαντος Εὐριπίδου τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμώνυμον ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα (τὸν διὰ Κορίνθου), Βάκχας, quibus haud dubie satyricum δρᾶμα additum fuit, sive ab scholiasta sive ab librario omissum. 185. κβ'] Numerum κβ', in deterioribus Suidae libris κϛ scriptum, vitiosum esse animadvertit Bernhardyus, qui μβ' propius ab vero abesse monet.

venerat, quam Sophoclem effecisse ut minoris aestimaretur Euripides, quod planissime intelligitur ex severa qua eum Aristophanes quum aliis in fabulis inde ab olymp. 88. actis affecit censura, tum per totam Ranarum comoediam, paucis post mortem Euripidis mensibus scriptam, de qua etiam si quis omnia detrahat quae comicae debentur licentiae obtrectandique studio, tamen non obscurum est Euripidem communi omnium iudicio Aeschylo et Sophocle aliquanto inferiorem habitum esse. Nec tamen propterea contemnendus est Euripides, qui licet Aeschylum et Sophoclem ingenio et facultate poetica non aequaret, tamen reliquis omnibus non solum suae aetatis, sed etiam posteriorum temporum poetis tragicis Graecorum superior fuit et, quod vel superstites fabulae docent, quae quinta circiter pars sunt fabularum ab eo scriptarum, tragoedias non paucas egregie composuit et ne in iis quidem quas minus laudabiliter conformavit eximiam in fingendis moribus et sermonibus personarum quas introduceret artem desiderari passus est, paucis fortasse exceptis, qualis inter superstites est Electra, quae tragoedia multo melior evasura fuisset, si Euripides Aeschyli in Choephoris aut Sophoclis in Electra exemplum secutus esset nec novis illos inventis superare irrito conatu studuisset. Discrimen autem quod inter Aeschylum et Sophoclem atque Euripidem intercedit non solum ab ingeniorum diversitate est repetendum, sed magna ex parte in mutata rerum publicarum condicione, cui Euripides multo plus tribuit quam Sophocles, et studiorum Euripidis ratione est quaerendum. Nam etsi Aeschylus et Sophocles neque ab philosophia alieni fuerunt neque eloquentiae praecepta ignorarunt, tamen multum abfuit ut his studiis eo incumberent fervore quo Euripides Anaxagorae aliisque philosophis et artis rhetoricae magistris se addixisse videtur. Quorum studiorum vestigia non pauca fabulis superstitibus sunt impressa, multo plura in aliis quarum fragmenta tantum ad nos pervenerunt exstitisse videntur: de quo legenda quae post Valckenarium in *Diatribe in Euripidis fragmenta* Bernhardyus explicatius, brevius Weilius exposuit.*) Philosophiae autem et eloquentiae studia quum nova usque per omnem Graeciam caperent incrementa, non est mirandum Euripidem, postquam mortuus erat, maiorem esse gloriam adeptum quam severiores Atheniensium veterum iudices viventi concesserant. Nam quum fabulae eius, ut iam Sophocles indicaverat**), personas repraesentarent non tam quales esse deberent quam quales in vita essent, et dictis sententiosis et argutis morumque praeceptis abundarent, non solum in theatris per omnem Graeciam magis quam ullae aliorum tragicorum fabulae placuerunt, sed etiam tanto studio sunt lectitatae quantum ne Aeschyli quidem ac Sophoclis fabulae expertae sunt, quemadmodum Menander, qui quod ad morum praecepta attinet Euripidis exemplum erat secutus, ab suae aetatis hominibus veteris comoediae Atticae poetis est praelatus, quorum in fabulis multa erant quae posterioribus his temporibus parum convenirent et a multis ne intelligi quidem poterant. Idem de Euripide veterum Romanorum iudicium fuit, quorum poetae tragici etsi ex Aeschyli et Sophoclis tragoediis pluribus Latinas fecerunt fabulas, tamen plerique Euripideas fabulas exprimere maluerunt: de quo videnda quae O. Ribbeckius collegit in *Fragmentis tragicorum Latinorum.*

De numero fabularum Euripidis nonnihil inter se discrepant biographi, aliis (supra p. 19, 181.) nonaginta duas numerantibus (quarum σώζεσθαι οη´), inter quas νοθευομένας tres esse, Τέννης, Ῥαδάμανθυς, Πειρίθους inscriptas, aliis (lin. 147.) nonaginta octo (quarum σώζεσθαι ξζ´) καὶ τρία πρὸς τούτοις τὰ ἀντιλεγόμενα, σατυρικὰ δὲ η´, Suida vero (lin. 180.) sic scribente, δράματα δὲ αὐτοῦ κατὰ μέν τινας οέ, κατὰ δὲ ἄλλους ϥβ´. σώζονται δὲ οζ´. In monumento Romae a. 1704. reperto (ap. Boeckh. Corp. Inscr. vol. 3. p. 831.) quo Euripides in sella sedens repraesentatur, lateribus sellae haec sunt incisae Euripidis fabularum nomina, quibus ego, ut supra p. 5. in simili Catalogo Aeschyleo feci, numeros suos praescripsi, 1 Ἄλκηστις 2 Ἀρχέλαος 3 Αἰγεύς 4 Αἴολος 5 Ἀλόπη [fabula eadem quae Κερκυών] 6 Ἀντιγόνη 7 Ἀλκμαίων (omisit cognomen fabulae, de quo v. sub numero 38.) 8 Ἀνδρομέδα 9 Ἀλέξανδρος 10 Αὔγη 11 Ἀνδρομάχη 12 Ἀντιγόνη (error lapicidae pro Ἀντιόπη) 13 Αὐτόλυκος 14 Βάκχαι 15 Βελλεροφόντης 16 Βούσειρις (Βούσιρις) 17 Δίκτυς 18 Δανάη 19 Εἰφιγένεα (Ἰφιγένεια) 20 Ἑλένη 21 Εἰνώ (Ἰνώ) 22 Ἑκάβη 23 Ἐρεχθεύς 24 Εὐρυσθεύς 25 Ἐπεός (Ἐπειός) 26 Ἡρακλεῖδαι (in lapide solae supersunt literae ΗΡΑΚΛ, quae etiam Ἡρακλῆς significare possunt: post quas versus plures, non constat quot, perierunt) 27 Κρῆτες 28 Κρῆσσαι 29 Κρεσφόντης 30 Κύκλωψ 31 Λικύμνιος 32. Μελανίππη (in lapide ΜΕΛΑΝΙΠΠΟΣ, omisso fabulae cognomine, ut nesciamus utra Melanippa dicatur) 33 Μήδεια 34 Μελέαγρος 35 Οἰνεύς 36 Οἰδίπους 37 Ὀρέστης His si addantur nomina omissa, quatenus ea cognita habemus, numerus conficitur 78. fabularum, 38 Ἀλκμαίων (alter: nam duo fuerunt, Ἀ ὁ διὰ Ψωφῖδος et Ἀ. ὁ διὰ Κορίνθου) 39 Ἠλέκτρα 40 Ἡρακλῆς μαινόμενος 41 Θερισταί 42 Θησεύς 43 Ἱκέτιδες 44 Ἰξίων 45 Ἱππόλυτος καλυπτόμενος 46 Ἱππόλυτος στεφανηφόρος 47 Ἰφιγένεια (altera: nam duae sunt Ἰ. ἡ ἐν Αὐλίδι et Ἰ. ἡ ἐν Ταύροις) 48 Ἴων 49 Κάδμος 50 Λάμια (quae fortasse eadem est quae Σκύλλα, de qua infra dicetur) 51 Μελανίππη (altera: nam duae fuerunt, Μ. δεσμῶτις et Μ. ἡ σοφή) 52 Οἰνόμαος 53 Παλαμήδης 54 Πελιάδες 55 Πηλεύς 56 Πλεισθένης 57 Πολύϊδος 58 Πρωτεσίλαος 59 Ῥῆσος 60 Σθενέβοια 61 Σίσυφος 62 Σκίρων 63 Σκύριαι 64 Συλεύς 65. Τήλεφος 66 Τημενίδαι 67 Τήμενος 68 Τρῳάδες 69 Ὑψιπύλη 70 Φαέθων 71 Φιλοκτήτης 72 Φοῖνιξ 73 Φοίνισσαι 74 Φρῖξος 75 Χρύσιππος. His si addantur fabulae spuriae tres 76 Τέννης 77 Ῥαδάμανθυς 78 Πειρίθους, numeros non solum cum biographo veteri (supra p. 17, 37.) et, quod ad numerum 75 attinet, cum Suida (lin. 182.) consentientes habebimus, sed etiam cum Varrone, quem Gellius 17, 4. memorat "*Euripidem quoque M. Varro ait, cum quinque et septuaginta tragoedias* (tragoedias dicit annumeratis fabulis satyricis) *scripserit, in quinque solis vicisse, cum eum saepe vincerent aliquot poetae ignavissimi.*" Nec tamen propterea maior fabularum 92. numerus (restituendus fortasse pro ϥη´ supra p. 18, 147.) quem ab aliis traditum memorant biographi (supra lin. 36. et 181.) falsus est habendus, quum praesertim tetralogiis conveniat viginti tribus. Nam ex ipsis biographorum verbis manifestum est alios omnes quarum nomina cognita essent fabulas Euripidis numerasse, alios τὰς σωζομένας tantum (i. e. eas quibus usi sint grammatici Alexandrini), quem 67., vel, additis tribus fabulis spuriis, 70 fuisse traditur lin. 147., sed οζ´ ab Suida (lin. 182.). Accedunt ad haec alia quae omnem numeri computationem incertam reddant. Primo enim nescimus utrum Αὐτόλυκος et Φρῖξος ab iis qui numerum maiorem posuerunt pro duabus an

*) Euripidis de diis rerumque natura opiniones collegit et explicuit Spenglerus in *Theologumenis Euripidis* Coloniae editis a. 1863.

**) Aristoteles Poet. c. 25. πρὸς δὲ τούτοις ἐὰν ἐπιτιμᾶται ὅτι οὐκ ἀληθῆ, ἀλλ' οἷα δεῖ, οἷον καὶ Σοφοκλῆς ἔφη αὐτὸς μὲν οἵους δεῖ ποιεῖν, Εὐριπίδην δὲ οἷοι εἰσί. quorum prius tragoediae magis quam alterum convenire Aristotelis quoque sententia est ib. c. 2. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ διαφορᾷ καὶ ἡ τραγῳδία πρὸς τὴν κωμῳδίαν διέστηκεν· ἡ μὲν γὰρ χείρους, ἡ δὲ βελτίους μιμεῖσθαι βούλεται τῶν νῦν.

pro quattuor numeratae fuerint, quum duplices utriusque fabulae editiones exstitisse grammaticorum quorundam testimoniis compertum habeamus, quae memoravi ad fragm. 284. et 816. Deinde quum octo fabularum satyricarum numerus parum conveniat universo 92. fabularum numero, qui fabulas satyricas 23. postulare videatur, non satis est coniicere octo tantum dramatum satyricorum memoriam servatam esse, quindecim aliorum vero obliteratam fuisse: quod olim facilius quam hodie credi poterat, ex quo Alcestidis didascalia ex codice Vaticano edita nos docuit tetralogias non constanter fabulis satyricis quae proprie dicuntur, i. e. quae chorum, ut in Cyclope factum videmus, ex satyris compositum haberent, sed interdum hilarioribus et brevioribus tragoediis terminatas fuisse. Quod quum in Alcestide, fabularum superstitum antiquissima (olymp. 85, 2.), factum sit, valde verisimile est Euripidem et ante et post illud tempus idem sibi in aliarum, etsi non constat quot et quarum, tetralogiarum compositione permisisse: inter quas tamen non fuisse Orestem, quae quorundam est opinio*), fabulae huius ex versibus prope mille et septingentis compositae longitudo ostendere videtur: nam quartae tetralogiarum fabulae, quantum ex Alcestide et Cyclope colligi potest, breviores fuisse videntur quam tres quae praecederent tragoediae. Porro inter fabulas numerum 78 fabularum excedentes Σκύλλα fuisse videri potest, de qua ita loquitur Aristoteles ut Euripidis eam, non alius tragici fabulam esse dicere videatur Poet. c. 15. ἔστι δὲ παράδειγμα πονηρίας μὲν ἤθους μὴ ἀναγκαίου ὁ Μενέλαος ὁ ἐν τῷ Ὀρέστῃ, τοῦ δὲ ἀπρεποῦς καὶ μὴ ἁρμόττοντος ὅ τε θρῆνος Ὀδυσσέως ἐν τῇ Σκύλλῃ, καὶ ἡ τῆς Μελανίππης ῥῆσις. et c. 26. οἱ φαῦλοι αὐληταὶ κυλιόμενοι, ἂν δίσκον δέῃ μιμεῖσθαι, καὶ ἕλκοντες τὸν κορυφαῖον, ἂν Σκύλλαν αὐλῶσιν. Ovidius Trist. 2, 393. *impia nec tragicos tetigisset Scylla cothurnos*, | *ni patrium crinem desecuisset amor*. Scylla tamen quum secundum Stesichorum (ap. schol. Apoll. Rh. 4, 828. et Eustath. p. 1714, 33.) Lamiae mater fuerit, non improbabilis est Welckeri (p. 528.) opinio Σκύλλαν tragoediam non diversam fuisse ab Lamia, quam ex trium scriptorum, qui unius instar testis sunt, testimoniis cognitam habemus, ut ad fragm. 475 b. dictum est: qui quum verbis utantur ἐν τῷ τῆς Λαμίας προλόγῳ, Λαμίας nomen pro Σκύλλης positum esse potest. Similis de Temenidis et Temeno dubitatio est, quae non liquet utrum duarum fabularum an diversa unius fabulae nomina sint, ut dictum est ad fragm. 742., et de Alope et Cercyone, quae diversa unius fabulae nomina esse coniecit Heathius. Denique dubium est utrum Rhesus tragoedia pro una an duabus fabulis numerata fuerit, quum duae exstiterint fabulae hoc nomine inscriptae, altera genuina, altera Euripidi supposita, quarum utraque in indicem fabularum referri potuit, quemadmodum in Aeschyli fabularum catalogo veteri (supra p. 3.) Αἰτναῖαι γνήσιοι et Αἰτναῖαι νόθοι pro duabus numeratae sunt fabulis. Nam Rhesum ab Euripide scriptam exstitisse certissima constat Didascaliarum fide, in quibus Εὐριπίδου Ῥῆσος fabula, non constat sub quo anno, ab grammaticis Alexandrinis reperta fuit. Ex quo tamen non sequitur fabulam superstitem genuinam esse, quum genuinae in Didascalias relatae alia ab alio poeta post mortem Euripidis substituta esse possit, quemadmodum Aeschyli Αἰτναίαις γνησίοις ab alio poeta Αἰτναῖαι νόθοι sunt substitutae: de quo non cogitavit scriptor ὑποθέσεως Rhesi, quum νοθείας suspicionem ab aliis motam Didascaliarum auctoritate refutatam crederet, τοῦτο τὸ δρᾶμα ἔνιοι νόθον ὑπενόησαν· τὸν γὰρ Σοφόκλειον μᾶλλον ὑποφαίνειν χαρακτῆρα. ἐν μέντοι ταῖς διδασκαλίαις ὡς γνήσιον ἀναγέγραπται, καὶ ἡ περὶ τὰ μετάρσια δὲ ἐν αὐτῷ πολυπραγμοσύνη τὸν Εὐριπίδην ὁμολογεῖ. Quam Cratetis quoque sententiam fuisse ex annotatione scholiastae ad v. 515. cognoscimus, Κράτης ἀγνοεῖν φησι τὸν Εὐριπίδην τὴν περὶ τὰ μετέωρα θεωρίαν διὰ τὸ νέον ἔτι εἶναι ὅτε τὸν Ῥῆσον ἐδίδασκε· μὴ γὰρ δύνασθαι Πλειάδων καταδυομένων τὸν ἀετὸν μεσουρανεῖν. neque aliter sensisse videntur Aristarchus, Parmeniscus aliique antiquissimi grammatici, qui in scholiis ita memorantur ut nullum usquam indicium animadvertamus ex quo dubitatum de auctore esse intelligatur: de quo dixi in Annot. Oxon. vol. 3. p. 560. Neque inter fabulas Euripidi suppositas, quas biographus (lin. 37.) memorat, Rhesus nominatur. Nihilominus fatendum est fabulam hanc omni fere ex parte tam dissimilem esse Alcestidi, quae antiquissima superstitum est fabularum, et reliquis omnibus usque ad extremum vitae annum ab Euripide scriptis, ut si Rhesus quem nunc habemus Euripidis sit, ineunte aetate, quum fabulas docere inciperet Euripides (olymp. 81, 1.), scriptus haberi debeat: quanquam vel sic maior apparet dissimilitudo quam quae ulli simili alius poetae exemplo comparari possit. Quamobrem probabilior Valckenarii sententia videtur, qui in doctissima de Rheso disputatione (Diatr. Eurip. p. 88—114.), repetita ab me in Annot. Oxon. p. 562—585. fabulam hanc, quamvis Athenis scriptam, tamen Euripide nihilo digniorem quam Sophocle esse pronuntiavit, in medio relinquens a quo et qua aetate scripta sit: de quo postea alii alia coniecerunt, inter quos Hermannus fuit (in dissert. de Rheso Opusc. vol. 3. p. 262 seqq.), cui ab Alexandrino poeta scripta esse videbatur, a qua opinione prudenter sibi caverat Valckenarius, quum Alexandrina fabulae origo neque ex ipsa certis indiciis demonstrari possit, nec per se verisimilis sit. Nam si a poeta Alexandrino composita fuisset, vix hoc latuisset antiquos grammaticos Alexandrinos: illud vero facilius iis accidere poterat, ut Didascaliarum, de quibus supra dicebam, auctoritate decepti fabulam quae cum reliquis tragicorum fabulis Athenis Alexandriam delata esset sine ulla fraudis sibi factae suspicione legerent. Novissima de Rheso disputatio F. Hagenbachii est Basileae edita a. 1863 qui ipse quoque opinionem quorundam de origine Alexandrina reiecit fabulamque hanc nec florente Atticorum arte scenica nec paullo post, sed paullo ante Alexandrum (circa annos 360—340.) scriptam esse coniecit: quo tempore, quum unius exempli imitandi studium desiisset, fortasse poeta aliquis obsoleti iam enervatique generis Euripidei et volubilium leviumque numerorum taedio captus animo ad gravitatem illam strenuitatemque veteris tragoediae, Aeschyli maxime et Sophoclis, converso fabulam quam nunc in manibus habemus scripserit. Quod verum esse potest, sed verum esse demonstrari nequit, licet in fabula ipsa nihil sit quod huic sententiae obstet. Neque hoc liquet, utrum Rhesus in theatro Atheniensi vel alibi unquam acta fuerit an non fuerit, sed inter δράματα ἀδίδακτα delituerit, qualia non pauca et tragicorum et comicorum poetarum fuerunt. Duo qui in ὑποθέσει fabulae memorantur prologi versibus senariis scripti a quibus et qua aetate et quo consilio scripti fuerint nescimus. Qui prologi si anapaestis, a quibus fabula incipit, praemissi fuerunt, ut videtur, aptiore certe loco positi fuerunt quam prologus Iphigeniae Aulidensi (v. 49—114.) post anapaestos (v. 1—48.) loco perinepto illatus.

Argumenta quae in fabulis suis tractanda sibi sumsit Euripides, partim ex cyclo epico partim aliunde petita, magno doctrinae apparatu illustravit Welcke-

*) Aristophanis Byzantii de Alcestide et Oreste iudicium iisdem in utriusque fabulae ὑποθέσει verbis proditum est, τὸ δὲ δρᾶμα κωμικωτέραν ἔχει τὴν καταστροφήν: unde alius grammaticus in ὑποθέσει Alcestidis (Schol. Oxon. vol. 4. p. 87, 8.) utrumque δρᾶμα παρὰ τῶν τραγικῶν (τοῖς τραγικοῖς cod. Havn.) ἐκβάλλεσθαι dicit ὡς ἀνοίκεια τῆς τραγῳδίας, ὡς ἐκ συμφορᾶς μὲν ἀρχόμενα, εἰς εὐδαιμονίαν δὲ καὶ χαρὰν λήξαντα, ἅ ἐστι μᾶλλον κωμῳδίας ἐχόμενα.

rus in libro de Tragoediis Graecis Bonnae edito a. 1839. vol. 2. p. 437—880. vol. 3. p. 1581—1605. et post Welckerum minus circumspecte I. A. Hartungus in *Euripidis restituti* voluminibus duobus Hamburgi editis a. 1843. De compositione fabularum perditarum non multa sunt quae dici hodie possint, quum plerumque tam pauca supersint fragmenta et tam brevia ut nihil certi ex iis confici possit, exceptis nonnullis, de quibus dixit Valckenarius in Diatribe, et Telepho, de quo disseruit Geelius in commentatione Annalibus Instituti Belgici a. 1830. inserta, et Phaethonte, cuius ampliora fragmenta ex codice vetusto Parisino rescripto edidit Hermannus Opusc. vol. 3. De fabulis quae supersunt undeviginti iudicium fecit Bernhardyus p. 401—438. post alios multos, quorum diversissimae sunt sententiae et in posterum erunt, quum in hoc quaestionum genere suum quisque sensum sequatur et raro alter alteri omni ex parte satisfaciat.

De temporibus paucarum tantum fabularum certis constat grammaticorum testimoniis. 1. Peliades primam quam Euripides docuerit fabulam fuisse, actam (cum tribus aliis quarum nomina non sunt prodita fabulis) olymp. 81, 1. a biographo est annotatum (supra p. 17, 35.) 2—5. Tetralogiam ex Cressis, Alcmaeone τῷ διὰ Ψωφῖδος, Telepho et Alcestide compositam olymp. 85, 2. actam esse ex didascalia in codice Vaticano servata cognovimus. 6. Hippolytus prior (ὁ καλυπτόμενος) olympiadi 85., ut videtur, adscribendus, quum alter (ὁ στεφανηφόρος) olymp. 87, 2. post illum editus esse dicatur in ὑποθέσει. 7—10. Proxima tetralogia, Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θερισταί, olymp. 87, 1. acta est, ut ex Didascaliis annotavit scriptor ὑποθέσεως, quae Aristophanis Byzantii nomen gerit, p. 27. ed. nostrae. 11. Sequitur Ἱππόλυτος στεφανηφόρος, quae fabula olympiadi 87, 2. adscripta est in ὑποθέσει p. 43., omissis reliquarum trium fabularum nominibus: cui anno convenit quod ad versus quosdam Hippolyti respicitur ab Aristophane in Equitibus (olymp. 88, 4.) et in Vespis (olymp. 89, 2.) 12—15. Tetralogiae integrae ex Alexandro, Palamede, Troadibus et Sisypho compositae, quae κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἐνενηκοστὴν ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν ἐνίκα Ἐξαίνετος ὁ Ἀκραγαντῖνος στάδιον, acta fuerit, memoriam servavit Aelianus V. H. 2, 8. cuius testimonium planissime confirmatur duobus Avium Aristophanis (olymp. 91, 2.) locis v. 843. (ubi schol. παρακωμῳδεῖ τὸν Εὐριπίδου Παλαμήδην, οὐ πρὸ πολλοῦ δεδιδαγμένον) et 1717. (ubi schol. χλευάζει παρὰ τὰ ἐκ Τρῳάδων Εὐριπίδου "ἄνεχε — πάρεχε") et scholio Vesp. 1317. (quae fabula acta est olymp. 89, 2.) ὑστερεῖ ἡ τῶν Τρῳάδων κάθεσις (τῆς τῶν Σφηκῶν) ἔτεσιν ἑπτά. 16. 17. Alius tetralogiae, actae olymp. 91, 4., duas tantum novimus fabulas, collatis inter se scholiastarum annotationibus ad duos locos Aristophanis, alterum Ranarum (olymp. 93, 3.) v. 53. τὴν Ἀνδρομέδαν ἀναγιγνώσκοντί μοι: ubi schol. ἡ γὰρ Ἀνδρομέδα ὀγδόῳ ἔτει προεισῆκται, alterum Thesm. (olymp. 92, 1.) v. 1021. Ἀνδρομέδαν: ubi schol. πιθανῶς· συνδεδίδακται γὰρ τῇ Ἑλένῃ. Versum ex Andromeda tangit idem in Lysistrata (paucis ante Thesmophoriazusas mensibus acta) v. 930 et alium Andromedae locum in Avibus (olymp. 91, 2.) v. 347. μηδέπω διδαχθείσης τῆς τραγῳδίας, ut annotat scholiasta. 18. Orestes, Diocle archonte (olymp. 92, 4.) acta secundum schol. ad v. 371. πρὸ τοῦ Διοκλέους, ἐφ' οὗ τὸν Ὀρέστην ἐδίδαξε, τῶν Λακεδαιμονίων πρεσβευσαμένων περὶ εἰρήνης cet. 19. 20. 21. Hypsipyla, Phoenissae, Antiopa cum dramate satyrico ignoto, olymp. 93, 2. secundum schol. Arist. Ran. (olymp. 93, 3.) v. 53. (ad verba τὴν Ἀνδρομέδαν) διὰ τί δὲ μὴ ἄλλο τι τῶν πρὸ ὀλίγου διδαχθέντων καὶ καλῶν, Ὑψιπύλης, Φοινισσῶν, Ἀντιόπης; quae non improbabile est de anno proxime praegresso esse intelligenda, etsi hoc non necessario ex verbis πρὸ ὀλίγου sequitur. 22. 23. 24. Fabulas post mortem Euripidis (qui obierat olymp. 93, 3.) actas memorat schol. Arist. Ran. 67. οὕτω καὶ αἱ διδασκαλίαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα (τὸν διὰ Κορίνθου dicit: nam Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφῖδος acta erat olymp. 85, 2. ut supra ostendimus), Βάκχας. De qua tetralogia, cuius drama satyricum non memoravit scholiasta, iam supra diximus p. 19. 25—35. Undecim aliae fabulae etsi non suo quaeque anno adscribi possunt, tamen quibus annis priores fuerint ex Aristophane eiusque scholiastis definiri potest. Nam Bellerophon, Phoenix, Oeneus et Ino in Acharnensibus Aristophanis (olymp. 88, 3.) memorantur, Hecuba, Aeolus et Peleus in Nubibus (olymp. 89, 1.), Stheneboea et Theseus in Vespis (olymp. 89, 2.), Melanippa et Erechtheus in Lysistrata (olymp. 92, 1.). 36. Hercules furens etsi haud dubie prior fuit Thesmophoriazusis Aristophanis (olymp. 92, 1.), ut infra dicetur p. 23., tamen hoc non conficitur ex versu Aristophanis 1106. παρθένον | θεαῖς ὁμοίαν, ναῦν ὅπως ὡρμισμένην, collato cum Euripideo 1094. ἰδοὺ τί δεσμοῖς ναῦς ὅπως ὡρμισμένος | ἧμαι, quod etiam sine Euripidis exemplo dici poterat ab Aristophane. Nec certiora sunt historici generis indicia quae in hac, ut in aliis fabulis, deprehendere sibi visi sunt viri docti.

De fabularum perditarum praeter eas quas supra memoravimus temporibus nullus est coniecturis locus: de superstitum vero tragoediarum reliquis sex, Heraclidis, Andromacha, Supplicibus, Ione, Electra et Iphigenia Taurica, tantum dici potest quantum ex numerorum vel severiorum et puriorum vel negligentiorum et dissolutiorum usu colligi potest: in quo genere antiquissimae Euripidis fabulae valde diversae sunt a postremis. Nam in antiquissimis, quales sunt Alcestis, Medea et Hippolytus (olymp. 85, 2—87, 2.) eadem fere in metris diverbiorum diligentia, in carminibus melicis componendis simplicitas quae apud Sophoclem animadvertitur, in postremis vero, omniumque maxime in Oreste (olymp. 92, 4.) tam immodicus est syllabarum longarum in breves solutarum metrorumque ab antiquioris tragoediae severitate alienorum usus, ut haec fabula non solum primis Euripidis fabulis valde dissimilis sit, sed etiam nonnullis quas ipsas quoque extremis vitae suae annis, sed diligentia aliquanto maiore scripserat Euripides, velut Iphigeniam utramque et Bacchas. De Heraclidis recte iudicasse videtur Elmsleius, quum huic fabulae proximum post Hippolytum (olymp. 87, 2.) locum daret: cui convenit quod ad Aristophanis Eq. 214. (τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα), fabulam olymp. 88, 3. actam, annotavit scholiasta, παρῳδίας τρόπος. παρῴδησε γὰρ τὸν ἴαμβον ἐξ Ἡρακλειδῶν Εὐριπίδου: cuiusmodi quid quum hodie non legatur in Heraclidis, fuerunt qui in nomine fabulae aut ab scholiasta aut ab librario erratum esse putarent, opinione incerta, quum plura ex hac fabula excidisse aliis indiciis cognitum sit. Ceterum similis parodia reperitur in Vespis (olymp. 89, 2.) v. 1160. ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα, cui similis est Euripideus versus Heracl. 1006. ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα.

Andromacham scholiasta ad v. 445. (vol. 4. p. 165, 17.) φαίνεσθαι dicit γεγραμμένην ἐν ἀρχῇ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, quod bellum exarsit olymp. 87, 1. archonte Pythodoro. φαίνεσθαι autem quod dicit indicio est non tradi hoc Didascaliarum fide, in quibus usitatum est verbum ἐδιδάχθη, sed ex coniectura grammatici, qua propterea opus erat quia, ut in praecedentibus dictum erat, εἰλικρινῶς τοὺς τοῦ δράματος χρόνους οὐκ ἔστι λαβεῖν· οὐ δεδίδακται γὰρ Ἀθήνησιν: de quo supra diximus p. 19. Annum autem si non ipsum primum, sed unum ex primis intellexit scholiasta, i. e. olympiadem 87 exeuntem vel 88 ineuntem, a vero proxime abesse videtur. Nam carmina chori pleraque ex versibus composita sunt dactylico-trochaicis, gravi et severo metri genere, cuius frequentissimus in veteri Atticorum tragoedia usus fuit, rarior in recen-

tiori, quae glyconei potius numeri volubilitate, mutatis rei musicae rationibus accommodata, delectabatur. Plane singularis autem distichorum elegiacorum usus est in hac fabula v. 103—116. quod unicum huius generis exemplum est in tragoediis quae ad nostra tempora pervenerunt. Metrorum autem ratio certius est temporis quo haec fabula scripta sit indicium quam iacta in Lacedaemonios v. 445 seqq. et alibi convicia, ex quibus fuerunt qui colligerent fabulam scriptam esse postquam Lacedaemonii pacem olymp. 89, 1. cum Atheniensibus factam violassent: quod valde infirmum argumentum est, quum eadem omnia etiam ante tempus illud dici potuerint.

Aliquanto plura quae ad praesentem rerum publicarum statum alludere videantur in Supplicibus reperiuntur, praesertim in iis quae contra Argivos et Thebanos dicuntur, ex quibus Boeckhius in libro de Tragicis p. 188 seqq. non sine veri specie collegit fabulam hanc olymp. 89, 4. scriptam esse, cui tempori metra quoque optime conveniunt, quae etsi non solum antiquissimarum fabularum, Alcestidis et Medeae, sed etiam Andromachae metris dissimilia sunt, tamen diligentia maiore sunt elaborata quam in postremis fabulis Euripidis.

Eiusdem fere aetatis haud dubie Ion et de quo supra dicebam p. 18. Hercules furens sunt, quantum ex metris colligi potest: nam alia quae quidam in iis deprehendere sibi visi sunt temporis indicia leviora sunt quam quibus quidquam tribuendum sit. Idem de Electra et Iphigenia Taurica dicendum, ab Aristophane in Ranis (olymp. 93, 3.) memoratis cum aliis quarum recens memoria erat fabulis Euripidis. Nam in his quoque nihil est quod ad rerum publicarum statum referri possit, nisi quis levibus indulgere coniecturis velit, cuiusmodi est quod Electrae versibus 1347 et seqq. ad funestam Atheniensibus expeditionem Siculam (olymp. 91, 3.) respici Boissonadius credebat, etsi fieri potest ut haec anni nota vel vera sit vel proxime ab vero absit, quantum ex metris colligi potest. Iphigenia Taurica, quae ex praestantissimis est Euripidis tragoediis, numeri non impediunt quo minus eiusdem fere aetatis esse credatur qua Helenam actam esse novimus, i. e. olymp. 91, 4. Ordo igitur superstitum Euripidis tragoediarum secundum certa veterum grammaticorum testimonia vel indicia in fabulis posita hic est, 1 Alcestis 2 Medea 3 Hippolytus 4 Heraclidae 5 Andromacha 6 Hecuba 7 Supplices 8 Hercules furens 9 Ion 10 Troades 11 Helena 12 Electra 13 Iphigenia Taurica 14 Orestes 15 Phoenissae 16 Iphigenia Aulidensis 17 Bacchae. De Rheso, ut supra dicebamus, res tanto incertior est quia de auctore nihil certi constat. Nec de tempore. Cyclopis coniecturae locus est, quum unicum hoc supersit dramatis satyrici exemplum nec sciamus utrum Aeschyli Sophoclisque exempla sit secutus Euripides an in hoc quoque fabularum genere plura aliter quam illi instituerit, ut in tragoediis ab eo factum videmus.

De elocutione sive, ut nunc loquimur, stilo Euripidis optime dixit Bernhardyus p. 371—378. allatis veterum de ea iudiciis, sed omisso qui prae ceteris memoratu dignus erat vetere biographo (supra p. 18, 139—146.), qui breviter, sed non minus perite quam Aeschyli biographus (supra p. 2, 16—36.) de Aeschylo, de genere dicendi Euripidis omnique eius poesi iudicium tulit. Prologos, quos reprehendit biographus et Valckenarius aliique reprehenderunt, defendit F. Commerus in commentatione *De prologorum Euripideorum caussa ac ratione*, Bonnae edita a. 1864. Ad ῥητορικὴν κατασκευήν, quam biographus dixit, pertinet stichomythiae usus, de qua breviter Pollux 4, 113. στιχομυθεῖν ἔλεγον τὸ παρ' ἓν ἰαμβεῖον ἀντιλέγειν, καὶ τὸ πρᾶγμα στιχομυθίαν. Ea ante Euripidem usi erant Aeschylus (velut Prom. 40. 971. Suppl. 902.) et Sophocles (Ai. 971. Oed. R. 726. Oed. C. 1160. Phil. 34.) et ita quidem ut binis versibus alterius personae responderent alterius singuli. Euripidi vero, cuius in fabulis multo plura reperiuntur stichomythiae exempla, magis placuit stichomythia vel μονόστιχος vel δίστιχος, ut singulis versibus alterius personae responderent alterius singuli, bini binis, interdum etiam hemistichio hemistichium, observatis regulis quibusdam, quas exposuit H. Behrns in commentatione *De stichomythia Euripidea*, Wetzlariae edita a. 1864.

Ad metra denique quod attinet, iam supra monitum est magnum inter antiquiores et postremas Euripidis fabulas discrimen intercedere. Nam antiquiorum fabularum metra non sunt valde dissimilia Aeschyleis et Sophocleis, in postremis vero fabulis multo maior varietas est metrorum, quibus Aeschylus et Sophocles vel rarius usi erant — ex quo genere sunt longae versuum dochmiacorum, anapaestorum spondiacorum et glyconeorum series — vel prorsus abstinuerant, qualia non pauca praesertim in monodiis reperiuntur, in quibus diversissimae metrorum formae miscentur, quas risit Aristophanes in Ranis 1331—1362. ubi Aeschylus postquam melicorum Euripidis carminum censuram egit, τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα, inquit, βούλομαι δ' ἔτι τὸν τῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον.

IV. ΒΙΟΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ.

1. Ἀριστοφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς πατρὸς μὲν ἦν Φιλίππου, τὸ δὲ γένος Ἀθηναῖος, τῶν δήμων Κυδαθηναιεύς, Πανδιονίδος φυλῆς· ὃς πρῶτος δοκεῖ τὴν κωμῳδίαν ἔτι πλανωμένην τῇ ἀρχαίᾳ ἀγωγῇ ἐπὶ τὸ χρησιμώτερον καὶ σεμνότερον μεταγαγεῖν, πικρότερον καὶ αἰσχρότερον Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος βλασφημούντων ἢ ἔδει. πρῶτος δὲ καὶ τῆς νέας κωμῳδίας τὸν τρόπον ἐπέδειξεν ἐν τῷ Κωκάλῳ, ἐξ οὗ τὴν ἀρχὴν λαβόμενοι Μένανδρός τε καὶ Φιλήμων ἐδραματούργησαν. εὐλαβὴς δὲ σφόδρα γενόμενος τὴν ἀρχὴν ἄλλως τε καὶ εὐφυὴς τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθίει δράματα· διὸ καὶ ἔσκωπτον αὐτὸν Ἀριστώνυμός τε καὶ Ἀμειψίας, τετράδι λέγοντες γεγονέναι, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄλλοις πονοῦντα· ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἠγωνίσατο. διεχθρεύσας δὲ μάλιστα Κλέωνι τῷ δημαγωγῷ καὶ γράψας κατ' αὐτοῦ τοὺς Ἱππέας, ἐν οἷς διελέγχει αὐτοῦ τὰς κλοπὰς καὶ τὸ τυραννικόν, οὐδενὸς δὲ τῶν σκευοποιῶν τολμήσαντος τὸ πρόσωπον αὐτοῦ σκευάσαι δι' ὑπερβολὴν φόβου, ἅτε δὴ τυραννικοῦ ὄντος, μηδὲ μὴν ὑποκρίνασθαί τινος τολμῶντος, δι' ἑαυτοῦ ὁ Ἀριστοφάνης ὑπεκρίνατο, αὐτοῦ τὸ πρόσωπον μίλτῳ χρίσας, καὶ αἴτιος αὐτῷ γέγονε ζημίας πέντε ταλάντων, ἃ ὑπὸ τῶν ἱππέων κατεδικάσθη, ὥς φησιν ἐν Ἀχαρνεῦσιν (v. 6.) "ἐγῷδ' ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ ηὐφράνθην ἰδών, | τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσεν." διήχθρευσε δ' αὐτῷ ὁ Ἀριστοφάνης, ἐπειδὴ ξενίας κατ' αὐτοῦ γραφὴν ἔθετο, καὶ ὅτι ἐν δράματι αὐτοῦ Βαβυλωνίοις διέβαλε τῶν Ἀθηναίων τὰς κληρωτὰς ἀρχὰς παρόντων ξένων. ὡς ξένον δ' αὐτὸν ἔλεγε παρόσον οἱ μὲν αὐτόν φασιν εἶναι Ῥόδιον ἀπὸ Λίνδου, οἱ δ' Αἰγινήτην, στοχαζόμενοι ἐκ τοῦ πλεῖστον χρόνον τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι αὐτόθι, ἢ καὶ ὅτι ἐκέκτητο ἐκεῖσε· κατά τινας δ' ὡς ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ Φίλιππος Αἰγινήτης. ἀπολυθῆναι δ' αὐτὸν εἰπόντα ἀστείως ἐκ τοῦ Ὁμήρου (Ὀδ. 1, 215.) ταῦτα "μήτηρ μέν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε | οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἑὸν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω." δεύτερον δὲ καὶ τρίτον συκοφαντηθεὶς ἀπέφυγε, καὶ οὕτω φανερὸς κατασταθεὶς πολίτης κατεκράτησε τοῦ Κλέωνος. ὅθεν φησὶν (Ἀχαρν. 377.) "αὐτός δ' ἐμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνος ἅπαθον | ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν· | εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον | διέβαλλε." φασὶ δ' αὐτὸν εὐδοκιμῆσαι συκοφάντας καταλύσαντα, οὓς ὠνόμασεν ἠπιάλους ἐν Σφηξὶν (1039.), ἐν οἷς φησιν "οἳ τοὺς πατέρας αὐτῶν ἦγχον νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον." μάλιστα δ' ἐπῃνέθη καὶ ἠγαπήθη ὑπὸ τῶν πολιτῶν σφόδρα, ἐπειδὴ διὰ τῶν αὐτοῦ δραμάτων ἐσπούδασε δεῖξαι τὴν πολιτείαν Ἀθηναίων ὡς ἐλευθέρα τ' ἐστὶ καὶ ὑπ' ουδενὸς τυράννου δουλαγωγουμένη, ἀλλ' ὅτι δημοκρατία ἐστὶ καὶ ἐλεύθερος ὢν ὁ δῆμος ἄρχει ἑαυτοῦ. τούτου οὖν χάριν ἐπῃνέθη καὶ ἐστεφανώθη θαλλῷ τῆς ἱερᾶς ἐλαίας, ὃς νενόμισται ἰσότιμος χρυσῷ στεφάνῳ, εἰπὼν ἐκεῖνα τὰ ἐν τοῖς Βατράχοις (686.) περὶ τῶν ἀτίμων "τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιον πολλὰ χρηστὰ τῇ πόλει | συμπαραινεῖν.' οὕτω δὲ γέγονεν ἡ φήμη τοῦ ποιητοῦ, ὡς καὶ παρὰ Πέρσαις διήκειν, καὶ τὸν βασιλέα Περσῶν πυνθάνεσθαι παρ' ὁποτέροις εἴη ὁ κωμῳδοποιός. φασὶ δὲ καὶ Πλάτωνα Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ βουληθέντι μαθεῖν τὴν Ἀθηναίων πολιτείαν πέμψαι τὴν Ἀριστοφάνους ποίησιν καὶ συμβουλεῦσαι τὰ δράματα αὐτοῦ ἀσκηθέντα μαθεῖν αὐτῶν τὴν πολιτείαν. ἐγένετο δὲ καὶ αἴτιος ζήλου τοῖς νέοις κωμικοῖς, λέγω δὴ Φιλήμονι καὶ Μενάνδρῳ. ψηφίσματος γὰρ γενομένου χορηγικοῦ ὥστε μὴ ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν τινα, καὶ τῶν χορηγῶν οὐκ ἀντεχόντων πρὸς τὸ χορηγεῖν

Excerpta grammaticorum de vita Aristophanis et de comoedia Atticorum in pluribus leguntur codicibus, de quibus dixi scripturaeque diversitatem exposui in editione Scholiorum Oxoniensi (a. 1838.) vol. 1. p. 19—41. Repetiverunt ea aliis nonnullis aliunde sumtis aucta Duebnerus in editione Scholiorum Parisina (a. 1842.) p. XIII—XXX., Meinekius in Historia comicorum (a. 1839.) p. 531—566. et partim in editione Aristophanis Lipsiensi (a. 1860.) p. VIII—XI. et Westermannus in Biographis (a. 1845.) p. 155—164. Ego hoc loco omissis quae ad alios poetas comicos pertinerent ea tantum apposui quae de vita et scriptis Aristophanis collegerunt grammatici. 3. Κυδαθηναιεύς Kusterus. κυδαθηνεύς Aldus. Libri κυδαθήναιος vel κυδαθηναῖος, quod fortasse relinquendum Thomae Mag. (infra lin. 130), codicum suorum scriptura vitiosa decepto, sed non ferendum in grammatico antiquiore.

13. Ἀριστώνυμός τε καὶ Ἀμειψίας] Conf. infra lin. 104. 18. οὐδενὸς — χρίσας] Hoc grammatici collegerunt ex verbis Aristophanis Equit. 231. male intellectis, ut infra dicemus p. 27. 31. Ῥόδιον ἀπὸ Λίνδου] Confer infra lin. 117. 35. ἀπολυθῆναι δ' αὐτὸν — ἀνέγνω] De hac fabula quid mihi videatur dixi in Prolegomenis ad Fragmenta p. 539. ed. Oxon.

56. συμπαραινεῖν] Addebatur ὠνομάσθη δὲ ἀπ' αὐτοῦ, ἐπεὶ ἔνδοξον, τὸ μέτρον τὸ Ἀριστοφάνειον. Verba ab hoc loco aliena recte omissa in cod. Veneto 474. qui post ποίησιν τὴν κατὰ Σωκράτους ἐν Νεφέλαις κατηγορίαν (lin. 61.) pergit, τὴν δὲ ποίησιν αὐτοῦ οὕτως ἔνδοξον γενέσθαι (desideratur φασίν) ὡς τὸν μὲν Περσῶν βασιλέα πυνθάνεσθαι —. 56. οὕτω — κωμῳδοποιός] Hoc collegerunt grammatici ex verbis poetae Acharn. 646. male intellectis. 61. ποίησιν] τὴν κατὰ Σωκράτους ἐν Νεφέλαις κατηγορίαν addunt libri. Verba ab grammatico recenti adiecta notavit Bekkerus. 65. χορηγικοῦ pro χορηγοῦ Meinekius. χορηγικοὺς ἀγῶνας dixit Xenophon, χορηγικοὺς τρίποδας Plutarchus.

καὶ παντάπασιν ἐκλελοιπυίας τῆς ὕλης τῶν κωμῳδιῶν διὰ τούτων αὐτῶν (ἴδιον γὰρ κωμῳδίας τὸ σκώπτειν τινάς), ἔγραψε Κώκαλον, ἐν ᾧ εἰσάγει φθορὰν καὶ ἀναγνωρισμὸν καὶ τἄλλα πάντα, ἃ ἐζήλωσε Μένανδρος. [πάλιν δ' ἐκλελοιπότος καὶ τοῦ χορηγεῖν τὸν Πλοῦτον γράψας εἰς τὸ διαναπαύεσθαι τὰ σκηνικὰ πρόσωπα καὶ μετεσκευάσθαι ἐπιγράφει "χοροῦ", φθεγγόμενος ἐν ἐκείνοις ἃ καὶ ὁρῶμεν τοὺς νέους οὕτως ἐπιγράφοντας ζήλῳ Ἀριστοφάνους.] ἐν τούτῳ δὲ τῷ δράματι συνέστησε τῷ πλήθει τὸν υἱὸν Ἀραρότα καὶ οὕτω μετήλλαξε τὸν βίον, παῖδας καταλιπὼν τρεῖς, Φίλιππον ὁμώνυμον τῷ πάππῳ καὶ Νικόστρατον καὶ Ἀραρότα. [δι' οὗ καὶ ἐδίδαξε τὸν Πλοῦτον.] τινὲς δὲ δύο φασί, Φίλιππον καὶ Ἀραρότα, ὧν καὶ αὐτὸς ἐμνήσθη (fragm. 487.) "τὴν γυναῖκα δὲ | αἰσχύνομαι τώ τ' οὐ φρονοῦντε παιδίω," ἴσως αὐτοὺς λέγων. ἔγραψε δὲ δράματα μδ', ὧν ἀντιλέγεται τέσσαρα ὡς οὐκ ὄντα αὐτοῦ. ἔστι δὲ ταῦτα, Ποίησις, Ναυαγός, Νῆσοι, Νίοβος, ἅ τινες ἔφασαν εἶναι τοῦ Ἀρχίππου.

2. Ἀριστοφάνης Φιλίππου Ἀθηναῖος, μακρῷ λογιώτατος Ἀθηναίων καὶ εὐφυίᾳ πάντας ὑπεραίρων, ζηλῶν δ' Εὐριπίδην, τοῖς δὲ μέλεσι λεπτότερος. ἐδίδαξε δὲ πρῶτος ἐπ' ἄρχοντος Διοτίμου διὰ Καλλιστράτου. τὰ μὲν γὰρ πολιτικὰ τούτῳ φασὶν αὐτὸν διδόναι, τὰ δὲ κατ' Εὐριπίδου καὶ Σωκράτους Φιλωνίδῃ. διὰ δὲ τοῦτο νομισθεὶς ἀγαθὸς ποιητὴς τοῦ λοιποῦ ἐπιγραφόμενος ἐνίκα. ἔπειτα τῷ υἱῷ ἐδίδου τὰ δράματα ὄντα τὸν ἀριθμὸν νδ', ὧν νόθα δ'.

3. Ex scholiasta codicis Clarkiani ad Platon. Apol. p. 19 c. Ἀριστοφάνης ὁ κωμῳδιοποιὸς φαλακρὸς ἦν, ὡς αὐτός φησιν Εἰρήνῃ (v. 771.)· ἐκωμῳδεῖτο δ' ἐπὶ τῷ σκώπτειν μὲν Εὐριπίδην, μιμεῖσθαι δ' αὐτόν. Κρατῖνος "τίς δὲ σὺ κομψός; πᾶς ἄν τις ἔροιτο θεατής· | ὑπολεπτόλογος γνωμιδιώκτης εὐριπιδαριστοφανίζων." καὶ αὐτὸς δ' ἐξομολογεῖται Σκηνὰς καταλαμβανούσαις (fragm. 387.)· "χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ" φησὶ "τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ, | τοὺς νοῦς δ' ἀγοραίους ἧττον ἢ 'κεῖνος ποιῶ." Ἀριστώνυμος δ' ἐν Ἡλίῳ ῥιγοῦντι καὶ Σαννυρίων ἐν Γέλωτι τετράδι φασὶν αὐτὸν γενέσθαι, διότι τὸν βίον κατέτριψεν ἑτέροις πονῶν· οἱ γὰρ τετράδι γεννώμενοι πονοῦντες ἑτέροις καρποῦσθαι παρέχουσιν, ὡς καὶ Φιλόχορος ἐν τῇ πρώτῃ περὶ ἡμερῶν ἱστορεῖ. ταύτῃ δὲ καὶ Ἡρακλῆ φασι γενέσθαι. τρεῖς δ' ἔσχεν υἱούς, Φίλιππον τὸν τοῖς Εὐβούλου δράμασιν ἀγωνισάμενον, καὶ Ἀραρότα ἰδίοις τε καὶ τοῦ πατρὸς δράμασιν διηγωνισμένον, καὶ τρίτον, ὃν Ἀπολλόδωρος μὲν Νικόστρατον καλεῖ, οἱ δὲ περὶ Δικαίαρχον Φιλέταιρον. κατεκλήρωσε δὲ καὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς Θεογένης φησὶν ἐν τῷ περὶ Αἰγίνης. κωμῳδεῖται δὲ ὅτι καὶ τὸ τῆς Εἰρήνης κολοσσικὸν ἐξῆρεν ἄγαλμα· Εὔπολις Αὐτολύκῳ, Πλάτων Νίκαις.

4. Ἐκ τῶν Σουίδα. Ἀριστοφάνης Ῥόδιος ἤτοι Λίνδιος (οἱ δὲ Αἰγύπτιον ἔφασαν, οἱ δὲ Καμειρέα), θέσει δ' Ἀθηναῖος (ἐπολιτογραφήθη γὰρ παρ' αὐτοῖς), κωμικός, υἱὸς Φιλίππου, γεγονὼς ἐν τοῖς ἀγῶσι κατὰ τὴν ριδ' ὀλυμπιάδα, εὑρετὴς τοῦ τετραμέτρου καὶ ὀκταμέτρου, παῖδας σχὼν Ἀραρότα, Φίλιππον, Φιλέταιρον, κωμικούς. τινὲς δὲ αὐτὸν καὶ ἀπόδουλον ἱστορήκασι. δράματα δ' αὐτοῦ μδ'. ἅπερ δὲ πεπράχαμεν Ἀριστοφάνους δράματα, ταῦτα, Ἀχαρνεῖς, Βάτραχοι, Εἰρήνη, Ἐκκλησιάζουσαι, Θεσμοφοριάζουσαι, Ἱππεῖς, Λυσιστράτη, Νεφέλαι, Ὄρνιθες, Πλοῦτος, Σφῆκες.

5. Θωμᾶ τοῦ μαγίστρου. Ἀριστοφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς γένει μὲν ἦν Ἀθηναῖος, πατρὸς δὲ Φιλίππου, μητρὸς δὲ Ζηνοδώρας, τὸν δὲ δῆμον Κυδαθήναιος, Πανδιονίδος φυλῆς. πάνυ δὲ ὢν εὐφυὴς καὶ ἀγχίνους ἐπὶ τοσοῦτον ἐν νέᾳ κομιδῇ τῇ ἡλικίᾳ ηὐδοκίμησεν ἐν κωμῳδίαις, ὡς οὐ μόνον τοὺς κατ' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ ὑπερᾶραι· μᾶλλον δὲ οὐδὲ τοῖς ἐπιγιγνομένοις παρῆκεν ὑπερβολήν, ἀλλὰ καὶ τούτους μετὰ πολλοῦ τοῦ περιόντος παρῆλθεν. οὔκουν ἀνεφάνη τις ὕστερον Ἀριστοφάνει παραπλήσιος. διὰ τοῦτο καὶ παρὰ τοῖς βασκάνοις αὐτοῖς ἀξιοῦται θαύματος. δράματα δὲ τέσσαρα πρὸς τοῖς πεντήκοντα γέγραφεν, ἅπαντα εὐμουσίας καὶ χάριτος Ἀττικῆς μεστὰ καὶ πείθοντα τοὺς ἀκούοντας θαυμάζειν τε καὶ κροτεῖν. οὕτω δὲ τοῦ τῆς πολιτείας συμφέροντος ἐποιεῖτο λόγον, ὡς μηδένα τῶν ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς τύχης οὐδέποτε ἀποσχέσθαι τοῦ σκώπτειν, εἰ ἀδικοῦντος ᾔσθετο· ὅθεν καὶ τὴν παρρησίαν αὐτοῦ δεδιότες οἱ τοιοῦτοι μετρίους

---

68. ἴδιον pro αἴτιον Beckius. 69. Delevi quod post ἔγραψε legebatur ex verbis praecedentibus illatum κωμῳδίας τινάς. 71—75. πάλιν — Ἀριστοφάνους] Verba ab interpolatore addita, quibus efficitur ut proxima, quae ad Κώκαλον spectant, ἐν τούτῳ — τὸν υἱὸν Ἀραρότα ad Plutum referenda sint, notavit Bergkius ad Arist. Fragm. p. 1089. 73. ἐπιγράφει "χοροῦ"] De hac παρεπιγραφῇ, quam in Pluto locis pluribus servarunt codices, dictum est in Annot. Oxon. p. 22. 23. 79. δι' οὗ καὶ ἐδίδαξε τὸν Πλοῦτον] Haec verba recte delevit Dobraeus, addita ab alio interpolatore, quem antiquioris interpolatoris additamentum modo notatum deceperat. Idem error in excerpto codicis Ven. 474. (p. 38, 5. ed Oxon.) τελευταῖον δὲ διδάξας τὸν Πλοῦτον συνέστησε τῷ πλήθει τὸν υἱὸν Ἀραρότα καὶ οὕτω μετήλλαξε τὸν βίον. 86—94. Haec leguntur inter excerpta περὶ κωμῳδίας p. 24, 14. ed. Oxon. 89. πρῶτος ex more recentiorum dictum pro πρῶτον: v. annot. ad Schol. Oxon. vol. 1. p. 24, 16. διὰ Καλλιστράτου] Imo Φιλωνίδου, ut infra dicetur p. 27. In excerpto codicis Veneti 475. (p. 36. ed. Oxon.) est, ὑποκριταὶ Ἀριστοφάνους Καλλίστρατος καὶ Φιλωνίδης, δι' ὧν ἐδίδασκε τὰ δράματα ἑαυτοῦ, διὰ μὲν Φιλωνίδου τὰ δημοτικά, διὰ δὲ Καλλιστράτου τὰ ἰδιωτικά. ubi Φιλωνίδου et Καλλιστράτου nomina transponit Clintonus Fast. vol. 2. p. 73. De errore grammatici qui Callistratum et Philonidem histriones fuisse putavit infra dicetur. 92. τοῦ λοιποῦ scripsi pro τοὺς λοιπούς. 94. νδ'] Recte μδ' supra lin. 82. Scripturam vitiosam secutus est Thomas infra lin. 139. 99. πᾶς ἄν addidit Porsonus (*Miscell. Tracts* p. 268. ed. Kidd.) 100. γνωμιδιώκτης] Sic cod. Vratisl. si fides Seidlero in Dissert. de Aristophanis Fragmentis p. 23: γνωμιδιώτης in Clarkiano. γνωμοδιώκτης I. G. Schneiderus in Supplementis Lexici, recte, nisi illud pro γνωμιδιοδιώκτης dictum est, ut κομψευριπικῶς metri caussa pro κομψευριπιδικῶς dixit Aristophanes Eq. 18. γνωμίδια contemtim dixit Aristophanes Eq. 100. et Nub. 320.

105. τετράδι] Simile est quod de Platone comico dictum esse memorant Suidas s. v. Ἀρκάδας μιμούμενος et ex Pausania Eustathius p. 302, 30. διὰ τὸ τὰς κωμῳδίας αὐτὸς ποιῶν ἄλλοις ἐκδιδόναι διὰ πενίαν. διότι scripsi pro διό. 117. Αἰγύπτιον] Aegyptium qui Aristophanem fuisse perhibuerunt, Naucrati oriundum putarunt, ut ex Heliodoro Atheniensi in libris περὶ ἀκροπόλεως narrat Athenaeus 6. p. 229 e. Quo referenda etiam scholiastae annotatio ad Nub. 271. ἦν γὰρ (Ἀριστοφάνης) τὸ γένος Αἰγύπτιος. 126. ριδ'] Error manifestus: nam prima Aristophanis fabula, Daetalenses, archonte edita est Diotimo, i. e. olymp. 88, 1. 130. μητρὸς δὲ Ζηνοδώρας addidi ex codicibus Laurent. 31, 13. et Monacensi. Mirum unde Thomas hoc nomen sumserit, quod alienum videtur ab aetate Aristophanis. Non habet Laur. 31, 4. Κυδαθήναιος] Vid. annot. ad lin. 3. 139. πεντήκοντα pro τεσσαράκοντα scripsit vitiosam codicis sui scriptu-

σφᾶς αὐτοὺς παρεῖχον ἀεὶ καὶ τῷ δήμῳ λυσιτελοῦντας. ἔσχε δὲ τρεῖς υἱούς, Φίλιππον, Νικόστρατον καὶ Ἀραρότα. ἀποθανόντα δ' οὕτω Πλάτων ἐτίμησεν ἐν ἐπιγράμματι ἡρωελεγείῳ "αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται | Ζητοῦσαι ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους."

De vita et fabulis Aristophanis eadem qua de tragicis diligentia exposuit Bernhardyus p. 548—592. Biographorum veterum excerpta etsi utilia plura continent, tamen non pauciora sunt quae aegre desiderantur. Ac primo quidem de anno natali Aristophanis nihil dixerunt, nec de tempore quo mortuus sit satis definite sunt locuti. Tantum igitur scimus, Aristophanem primam docuisse fabulam, Daetalenses, olymp. 88, 1. archonte Diotimo, postremam, Plutum alteram, olymp. 97, 4. archonte Antipatro, καὶ οὕτω μετήλλαξε τὸν βίον, ut ait biographus lin. 76. ex quo colligi potest Aristophanem, si viginti quinque circiter annos natus fuerit, quum primum in scenam prodiret, olympiade 81 vel 82 natum, olympiade vero 98 vel paullo post mortuum fuisse et vix septuagesimum vitae annum attigisse. Deinde biographi (lin. 2. 86. 129.) solum prodiderunt nomen patris Philippi, tacuerunt de matre. Nam quod in Vita ab Thoma Magistro scripta (lin. 130.) post verba γένει μὲν ἦν Ἀθηναῖος, πατρὸς δὲ Φιλίππου in libris nonnullis additum est μητρὸς δὲ Ζηνοδώρας fide prorsus indignum est, quum nec verisimile sit Thomam antiquioribus quam biographi fontibus usum esse et nomen ipsa forma sua suspectum sit. Nam nomina cum genitivo Ζηνός composita Aristophanis aetate nondum erant usitata, fuerunt vero plura cum Διός composita. Denique de patria Aristophanis ita inter se dissentiunt biographi ut alii Atheniensem, in demo tribus Pandionidis Κυδαθήναιον appellato natum, alii Aeginetam vel Rhodium, sive Lindium sive Camirensem, nonnulli adeo Naucratitam ex Aegypto, ut supra diximus in annot. ad lin. 117. oriundum fuisse perhibeant, quarum hariolationum, inter quas prima probabilior ceteris est, origo fortasse ab γραφῇ ξενίας est repetenda, qua Aristophanem petitum fuisse legerant: de qua dixi in Fragmentorum editione Oxon. p. 539.

De uxore Aristophanis tacet biographus, filios vero ei duos fuisse tradit lin. 80. Philippum et Ararotem eosque notari opinatur verbis, non constat in qua fabula lectis, "τὴν γυναῖκα δὲ | αἰσχύνομαι τώ τ' οὐ φρονοῦντε παιδίω." Alii tres ei tribuunt, et de duobus quidem illis inter se consentiunt, sed ambigunt de tertio, ὃν Ἀπολλόδωρος μὲν Νικόστρατον καλεῖ, οἱ δὲ περὶ Δικαίαρχον Φιλέταιρον, ut scribit scholiasta Platonis (supra lin. 111.). et cum Dicaearcho consentit Suidas, qui s. v. Ἀριστοφάνης (supra lin. 122.) omisso Nicostrato, solum nominat Φιλέταιρον, quem Aristophanis filium fuisse iterum s. v. Φιλέταιρος tradit. Fuerunt autem hi quoque omnes poetae comici, quorum de fabulis, quae nec multae fuerunt nec magnopere placuisse videntur, dixit Meinekius in Historia comicorum: Ararotem qui olymp. 101. in certamen descendisse tradit Suidas s. v. Ἀραρώς, haud dubie, ut monuit Meinekius p. 343., eam intelligi voluit fabulam quam Araros non ab Aristophane acceptam, sed ab se ipso scriptam docuit, si quidem Cocalum et Aeolosiconem, quas a patre scriptas, sed suo nomine inscriptas Araros in certamen commisit, haud longo post Plutum alteram (olymp. 97, 4.) intervallo exhibitas fuisse ex ὑποθέσει fabulae colligi potest, in qua haec leguntur, τελευταίαν δὲ διδάξας τὴν κωμῳδίαν ταύτην ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ συστῆσαι Ἀραρότα δι' αὐτῆς τοῖς θεαταῖς βουλόμενος τὰ ὑπόλοιπα δύο δι' ἐκείνου καθῆκε, Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωνα. quae verba nihil aliud significare posse quam Aristophanem, quum Plutum alteram suo ipsius nomine produceret, primi actoris partes Araroti filio demandasse, ut eum populi gratiae commendaret, animadvertit Clintonus Fast. vol. 2. p. 101. et sic biographus quoque intellexit lin. 75. ἐν τούτῳ τῷ δράματι (τῷ Πλούτῳ) συνέστησε τῷ πλήθει τὸν υἱὸν Ἀραρότα, καὶ οὕτω μετήλλαξε τὸν βίον, παῖδας καταλιπὼν τρεῖς, Φίλιππον ὁμώνυμον τῷ πάππῳ καὶ Νικόστρατον καὶ Ἀραρότα, δι' οὗ καὶ ἐδίδαξε τὸν Πλοῦτον, sive, ut in cod. Veneto 474 est, τελευταῖον δὲ διδάξας τὸν Πλοῦτον συνέστησε τῷ πλήθει τὸν υἱὸν Ἀραρότα καὶ οὕτω μετήλλαξε τὸν βίον. Nihilominus multo probabilior Dobraei sententia est, de qua dixi ad Fragm. p. 192. huius editionis: qui sublatis in ὑποθέσει recentioris interpolatoris additamentis (καὶ ante τὸν υἱόν et δι' αὐτῆς ante τοῖς θεαταῖς) veterem grammaticum hoc tantum dixisse putat, Aristophanem Plutum alteram suo ipsius nomine inscriptam produxisse, reliquas vero fabulas duas, Cocalum et Aeolosiconem, Araroti reliquisse, qui eas non patris sive viventis sive mortui, sed suo ipsius nomine inscriptas in scenam committeret, quae efficacior erat Ararotis commendatio quam primarum partium in Pluto actio.

De Philippo, Nicostrato et Philetaero quae collegit Meinekius p. 340. 246. 349. omittimus, quum nihil ad Aristophanem pertineant. Hoc tamen memoratu dignum est, Ἄντυλλον comoediam ab Athenaeo tribus locis (2. p. 65. 3. p. 108. 118.) Νικοστράτῳ ἢ Φιλεταίρῳ tribui, quemadmodum grammatici supra memorati dubitarunt utrum Nicostratus an Philetaerus Aristophanis filius fuerit.

Numerum fabularum Aristophanis non fuisse νδ', ut in excerptis biographicis lin. 94. librarii errore legitur, qui Thomae Magistro fraudi fuit, δράματα τέσσαρα πρὸς τοῖς πεντήκοντα scribenti lin. 139., sed μδ', ut recte scriptum est lin. 82., planum feci in Fragmentorum editione Oxoniensi (a. 1835.) p. 497—503. et brevius in nova hac editione p. 181. Nam annumeratis, ut veteres biographi facere solent, fabulis spuriis, quae quattuor fuerunt (Ποίησις, Ναυαγός, Νῆσοι, Νίοβος), remotis vero quae grammaticorum vel librariorum erroribus debentur nominibus, de quibus dixi in ed. Oxon. p. 499—503., ille ipse conficitur quadraginta quattuor fabularum numerus, quarum indicem infra positum ita digessi ut primo loco (1—19.) ponerem fabulas quarum tempora certis veterum testimoniis comperta habemus, tum enumerarem ceteras, quarum tempora vel prorsus ignorantur vel non satis accurate definiri possunt. 1. Δαιταλῆς. 2. Βαβυλώνιοι. 3. Ἀχαρνῆς. 4. Ἱππῆς. 5. Νεφέλαι πρότεραι. 6 Προαγών. 7. Σφῆκες. 8. Εἰρήνη προτέρα. 9. Ἀμφιάρεως. 10. Ὄρνιθες. 11. Λυσιστράτη. 12. Θεσμοφοριάζουσαι πρότεραι. 13. Πλοῦτος πρότερος. 14. Βάτραχοι. 15. Ἐκκλησιάζουσαι. 16. Πλοῦτος δεύτερος. 17. Αἰολοσίκων πρότερος. 18. Αἰολοσίκων δεύτερος. 19. Κώκαλος.

20. Ἀνάγυρος. 21. Γεωργοί. 22. Γῆρας. 23. Γηρυτάδης. 24. Δαίδαλος. 25. Δαναΐδες. 26. Δράματα ἢ Κένταυρος. 27. Δράματα ἢ Νίοβος. 28. Εἰρήνη δευτέρα. 29. Ἥρωες. 30. Θεσμοφοριάζουσαι δεύτεραι. 31. Λήμνιαι. 32. Ναυαγὸς sive Δεναυαγός. 33. Νεφέλαι δεύτεραι. 34. Νῆσοι. 35. Ὁλκάδες. 36. Πελαργοί. 37. Ποίησις. 38. Πολύϊδος. 39. Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι. 40. Ταγηνισταί. 41. Τελμησῆς. 42. Τριφάλης. 43. Φοίνισσαι. 44. Ὧραι. Prima igitur Aristophanis comoedia Daetalenses fuit, archonte edita Diotimo olymp. 88, 1. verum non ab ipso poeta, qui tum iam in publicum prodire verecundaretur (ut ipse confitetur in parabasi Equitum inde a v. 512. Nubium 530. Vesparum 1018.), sed ab Philonide in scenam producta, de quo pluribus dixi ad Fragm. p. 182. Hanc duobus an-

ram secutus: v. annot. ad lin. 94. 148. ἐπιγράμματι] Duo alia epigrammata leguntur in Anthol. Palatina, alterum Antipatri Thessalonicensis 9, 186., alterum Diodori 7, 38.

nis proximis, archontibus priore Eucle, altero Euthydemo, Babylonii (de quibus breviter dixi ad Fragm. p. 185., explicatius in ed. Oxon. p. 538—540.) et Acharnenses fabulae sunt secutae, quibus ipsis quoque commendationem ab alieni nominis auctoritate quaesivit poeta, non alia, ut videtur, de caussa quam ut chorum facilius impetraret minorque, si victus ex certamine discederet, famae iactura esset. Nam Callistrato tradidit docendas, quod sic est intelligendum ut Callistratus chorum ab archonte petiverit et acceperit victorque ab iudicibus certaminis sit declaratus et in tabulas publicas relatus, nulla facta Aristophanis mentione. Tantum tamen abest ut delitescere propterea aut nomen suum ignorari ab Atheniensibus voluerit Aristophanes, ut operam videatur dedisse ut quam plurimis innotesceret. Itaque non est mirandum in ipsa Acharnensium fabula, quotiescunque de rebus poetae dicendum esset, ita verba fieri ut nulla usquam habita Callistrati ratione omnia ad Aristophanem auctorem referantur. Eiusmodi est quod Equitum fabulam, quam proximo post Acharnenses anno suo ipsius nomine docuit Aristophanes, iam nunc se meditari manifestis prodit verbis Acharn. 300. ὡς μεμίσηκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν | κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι καττύματα. Porro litem ab Cleone propter Babylonios fabulam sibi illatam duobus Acharnensium locis tangit, 377. αὐτός τ' ἐμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνος ἅπαθον | ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν. εἰσελκύσας γάρ μ' ἐς τὸ βουλευτήριον | ψευδῆ διέβαλλε καὶ κατεγλώττιζέ μου | κἀκυκλοβόρει κἄπλυνεν, ὥστ' ὀλίγου πάνυ ἀπωλόμην μολυνοπραγμονούμενος. et 502. οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων ὅτι | ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω. Denique possessionem suam Aegineticam memorat v. 654. in qua insula diu multumque versatum esse Aristophanem narrat biographus (supra p. 24, 33.) et cleruchum eum fuisse Aeginetam ex Theogenis libro περὶ Αἰγίνης refert schol. Platonis verbis supra lin. 113. appositis. Quarum rerum rationes quantumvis manifestas quum minus perspexissent grammatici quidam neque ad illam de Equitibus praedictionem animum advertissent, in eam delati sunt opinionem ut Aristophanem, quum Babylonios et Acharnenses scriberet, Callistrati personam ex omni parte induisse sibi persuaderent: quemadmodum Ioannes Tzetza commentarios in Lycophronem suos Isaaco fratri se supposuisse gloriatur in epistola ad Basilium protonotarium. Itaque Callistratum illum non solum cleruchum fuisse finxerunt Aeginetam, sed etiam Cleonem non Aristophani, sed Callistrato litem propter Babyloniorum fabulam intendisse crediderunt: qui error in scholiis Vesp. 1275. animadvertitur. Ceterum Philonidis et Callistrati nominibus non in tribus primis tantum fabulis, sed etiam postero tempore, quibuscunque de caussis, quinque aliis in fabulis, quarum quattuor supersunt, et fortasse saepius in perditis, usus est Aristophanes, et Philonide quidem in Nubibus et Vespis (de quo infra dicetur sub numeris 5 et 6.) olymp. 89, 2., Amphiarao olymp. 91, 2. et Ranis olymp. 93, 3., Callistrato vero in Avibus olymp. 91, 2. et Lysistrata olymp. 92, 1. Ad utriusque personas quod attinet, Philonidem poetam comicum fuisse novimus, cuius trium comoediarum memoria superest, Callistratus vero utrum ipse quoque poeta fuerit, an non fuerit, non magis scimus quam quis fuerit Demostratus δι' οὗ Εὔπολις τὸν Αὐτόλυκον ἐδίδαξεν, ut Athenaeus annotavit 5. p. 216 d. aut Dionysius, qui in Vita Isocratis*) memoratur, aut Democrates, cuius nomen Callimachus ἐπιγραφῆναί φησι τῇ Εὐριπίδου Ἀνδρομάχῃ, ut schol. Androm. 445. vol. 4. p. 165, 12. tradit. Recentioris ut videtur error grammatici est qui in excerptis supra appositis in annotatione ad lin. 89. Philonidem et Callistratum ὑποκριτὰς Ἀριστοφάνους fuisse credidit, male intellectis verbis διὰ Φιλωνίδου et διὰ Καλλιστράτου, quae nihil aliud significant quam quod verbo non ambiguo εἰσῆχθαι expressum est in ὑποθέσει Lysistratae, ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος — εἰσῆκται δὲ διὰ Καλλιστράτου. et verbo non minus claro ἐπιγραφῆναι (ut apud schol. Euripidem modo memoratum) in ὑποθέσει Ranarum, ubi pro διὰ Φιλωνίδου, quod est in codicibus nostris, Musurus in editione Aldina, haud dubie ex codice aliquo recenti, posuit Φιλωνίδης ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα: quo verbo antiquior quoque grammaticus utitur, qui in excerpto supra (lin. 91.) apposito, postquam de fabulis, quas Aristophanes ἐδίδαξε διὰ Καλλιστράτου vel διὰ Φιλωνίδου, dixit, sic pergit, διὰ δὲ τοῦτο ἀγαθὸς νομισθεὶς ποιητὴς τοῦ λοιποῦ ἐπιγραφόμενος ἐνίκα. De histrionibus ubi sermo est, nusquam locutio διδάξαι διὰ — aut εἰσάγειν διὰ — usurpatur, quae verba solis conveniunt poetis, sed verbum in hac re proprium ὑποκρίνεσθαι, ut in ὑποθέσει Pacis, τὸ δὲ δρᾶμα ὑπεκρίνατο Ἀπολλόδωρος, et ΥΠΕ (quod ὑπεκρίνατο potius est quam quod Boeckhius posuit ὑπεκρίνετο) quater in monumento didascalico olymp. 106, 2 in Corp. Inscr. nr. 231. vol. 1. p. 353.

4. Ἱππῆς. Prima haec earum fabularum est quas suo nomine inscriptas in scenam commisit Aristophanes Lenaeis mense Gamelione celebratis olymp. 88, 4., ut annotatum est in ὑποθέσει, ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ Στρατοκλέους ἄρχοντος δημοσίᾳ εἰς Λήναια δι' αὐτοῦ Ἀριστοφάνους, et ab schol. 501. vol. 2. p. 235, 13. ὁ ποιητὴς τοῦτο πρῶτον τὸ δρᾶμα δι' ἑαυτοῦ καθῆκε, τὰ δ' ἄλλα δι' ἑτέρων προσώπων. Primas huius fabulae partes Aristophanem ipsum egisse finxit schol. ad v. 230. vol. 2. p. 193, 12. λέγει ὅτι μηδενὸς ὑποστάντος αὐτὸν ὑποκρίνεσθαι αὐτὸς ὁ Ἀριστοφάνης μιλτώσας ἑαυτὸν ὑπεκρίνατο, ἢ τῇ τρυγίᾳ χρίσας ἑαυτόν, male intellectis poetae verbis: qui error communis ei est cum biographo (supra p. 24, 22.) et schol. Vesp. 1021. (1016 Kust.) vol. 2. p. 506, 18. διὰ γὰρ τὸν κίνδυνον οὐδεὶς ὑπεκρίθη τοὺς Ἱππέας, qui huius quoque loci verba κιδυνεύων καθ' ἑαυτὸν non intellexit, quum ad Equites referret quae de tribus primis fabulis, Daetalensibus, Babyloniis et Acharnensibus intelligi voluit Aristophanes.

5. et 33. Νεφέλαι πρότεραι. Νεφέλαι δεύτεραι. De duplici huius fabulae editione, quarum prior olymp. 89, 1. archonte Isarcho acta, altera ἀδίδακτος a poeta relicta est, dixi ad Fragm. p. 187—189. Priorem editionem διὰ Φιλωνίδου editam esse non traditum quidem est in ὑποθέσει p. 31. IV., sed colligi potest ex verbis grammatici supra appositis (lin. 90.), τὰ πολιτικὰ δράματα Καλλιστράτῳ φασὶν αὐτὸν διδόναι, τὰ δὲ κατ' Εὐριπίδου (velut Ranas) καὶ Σωκράτους Φιλωνίδῃ, quum Socratem nulla alia in fabula praeter Nubes in scenam produxisse videatur Aristophanes. Alteram quae superest editionem, non ante olymp. 89, 4. scriptam, multis partibus diversam a priore esse ex grammaticorum, qui utraque editione usi sunt, testimoniis ad Fragm. p. 188. appositis melius cognoscitur quam ex editionis prioris fragmentis, quae perpauca eaque partim dubia sunt. Certissimum est unum ab Photio Lex. p. 398, 11. servatum, manifesto de Nubium choro dictum, ἐς τὴν Πάρνηθ' ὀργισθεῖσαι φροῦδαι καὶ τὸν Λυκαβηττόν, ut correxi quod inepte in codice scriptum est κατὰ τὸν —. cui emendationi non obstat quod Parnos aliquanto longius quam Lycabettus ab urbe dissitus est. Nam quum utriusque montis situs

*) Apud Pseudo-Plutarchum in Vitis decem oratorum p. 839 c: ὁ δ' Ἀφαρεὺς (Isocratis filius) συνέγραψε μὲν λόγους, οὐ πολλοὺς δέ, δικανικούς τε καὶ συμβουλευτικούς. ἐποίησε δὲ καὶ τραγῳδίας περὶ ἑπτὰ καὶ τριάκοντα, ὧν ἀντιλέγονται δύο. ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ Λυσιστράτου διδάσκειν ἄχρι Σωσιγένους ἐν ἔτεσιν εἰκοσιοκτὼ διδασκαλίας ἀστικὰς καθῆκεν ἓξ καὶ δὶς ἐνίκησε διὰ Διονυσίου καθεὶς καὶ δι' ἑτέρων ἑτέρας δύο Ληναικάς.

nemini ignotus esset et uterque ex scena conspici fingatur, ut apparet ex v. 320., nihil impediebat quominus poeta, postulante metro, hos montes inverso ordine nominaret.

6. 7. Προαγών. Σφῆκες. De his fabulis haec leguntur in ὑποθέσει Vesparum, ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμυνίου (vel Ἀμεινίου, olymp. 89, 2.) διὰ Φιλωνίδου ἐν τῇ πθʹ ὀλυμπιάδι. δεύτερος ἦν εἰς Λήναια. καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης Προαγῶνι. Λεύκων Πρέσβεσι τρίτος. quae si recte scripta sunt, sequitur utramque fabulam sub Philonidis nomine in theatrum fuisse productam archontemque uni poetae duos palam praebuisse choros, quod fieri potuit, praesertim si quando alii qui archonti placerent poetae deficerent, sed illa aetate unquam factum esse nullo alio exemplo cognovimus, nec colligi potest ex monumento didascalico olymp. 106, 3. in Corp. Inscr. 231. vol. 1. p. 353. quod comparavi in annot. ad Fragm. p. 189. in quo Diodorus, mediae comoediae poeta, δεύτερος Νεκρῷ idemque τρίτος Μαινομένῳ fuisse dicitur, quod ea aetate, sublata choregia, facilius fieri poterat quam veteris comoediae temporibus, in tanta clarissimorum poetarum aemulatione et opulentorum choregorum fervore. Non mala igitur Hermanni, quamvis falsis ducti rationibus, opinio est, cui Φιλωνίδης post καὶ ἐνίκα πρῶτος per errorem illatum videbatur: quo sublato archon chorum unum Philonidis Vespis unumque Aristophanis Προαγῶνι praebuisse dicitur. Idque probabilius quam διὰ Φιλωνίδου delendum, Φιλωνίδης autem servandum esse. Nam quum in parabasi Vesparum v. 1044. de iniuria anno praecedente, quo Nubes non suo ipsius, sed, ut supra ostendimus, Philonidis nomine editas docuerat, sibi facta conqueratur, verisimile est Aristophanem, quum alterutra proximi anni fabula alieno nomine edenda esset, Vespas quam Proagonem Philonidi committere maluisse, et prudenter quidem, ut eventus docuit. Nam Proagone vicit, non vicit Vespis, quae secundo loco, ut Nubes tertio loco, habitae sunt. Haec si recte disputavimus, Φιλωνίδης non simpliciter delendum, sed potius in Ἀριστοφάνης mutandum erit, quod in didascaliis exstiterit necesse est. Id in Φιλωνίδης ab correctore mutari potuit qui non intelligeret cur Aristophanis nomen hic repetitum sit, quum Vespae quoque Aristophanis sint.

8. 28. Εἰρήνη. Huius fabulae duplex editio in Διδασκαλίαις memorata fuit, prior quae superest acta olymp. 89, 3. archonte Alcaeo; alterius, quae non constat quo anno acta fuerit, exemplaria iam Eratosthenis aetate nulla haberi potuisse videntur: de quo videnda quae in ὑποθέσει p. 66. 67. huius edit. narrantur et quae ego dixi ad Fragm. p. 205.

9. 10. Ἀμφιάρεως. Ὄρνιθες. Utraque fabula acta olymp. 91, 2. archonte Chabria. Et priorem quidem, ut in ὑποθέσει p. 84. annotatum, Lenaeis ἐδίδαξε διὰ Φιλωνίδου, alteram καθῆκεν εἰς ἄστυ (i. e. Dionysiis urbanis) διὰ Καλλιστράτου.

11. Λυσιστράτη. Editam hanc fabulam esse olymp. 92, 1. archonte Callia tribus constat testimoniis grammaticorum, scriptoris argumenti, ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρξαντος. εἰσῆκται δὲ διὰ Καλλιστράτου. et scholiastae ad v. 173. Καλλίου ἄρχοντος, ἐφ' οὗ εἰσήχθη τὸ δρᾶμα. eiusdemque ad v. 1096. ἐπὶ Σικελίας ἔμελλον πλεῖν πρὸ ἐτῶν τεσσάρων τῆς καθέσεως τούτου τοῦ δράματος. quam expeditionem susceptam esse olymp. 91, 2. archonte Callia ex Thucydide compertum habemus 6, 30. Actam autem comoediam esse Lenaeis, i. e. mense Gamelione, non Dionysiis urbanis, mense Elaphebolione celebratis, recte statuere videtur Suevernius in commentatione de Nubibus p. 44. Qui etsi quaedam minus recte dixit, illud tamen vere animadvertit, v. 490—492. "ἵνα γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν χοἰ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες, ἀεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων. οἱ δ' οὖν τοῦδ' οὕνεκα δρώντων | ὅ τι βούλονται· τὸ γὰρ ἀργύριον τοῦτ' οὐκέτι μὴ καθέλωσιν," eo esse tempore scriptos quo labefactatus quidem, sed nondum sublatus status popularis esset, quod duobus mensibus post, reverso Athenas Pisandro accidit: de quo vid. Thucydides 8, 63—65.

12. Θεσμοφοριάζουσαι πρότεραι. Editam hanc fabulam esse eodem quo Lysistratam anno, olymp. 92, 1., archonte Callia, Dionysiis urbanis, recte animadversum est a Palmerio, cuius coniecturam duobus nunc confirmatam habemus testimoniis scholiastarum, altero ad v. 190. γέρων γὰρ τότε Εὐριπίδης ἦν· ἕκτῳ γοῦν ἔτει ὕστερον τελευτᾷ (Euripidem enim olymp. 93, 3. ineunte mortuum esse constat), altero ad v. 840. ubi Lamachum quarto ante anno mortuum esse narratur, i. e. olymp. 91, 2. ut ex Thucydide compertum habemus 6, 101. Accedit ad haec ipsius Aristophanis testimonium v. 1060. Ἠχώ — | ἥπερ πέρυσιν ἐν τῷδε ταὐτῷ χωρίῳ (i. e. in theatro Dionysiis urbanis) | Εὐριπίδῃ ξυνηγωνιζόμην. ubi schol. ἐπεὶ πέρυσιν ἐδιδάχθη ἡ Ἀνδρομέδα, de qua schol. Ranar. v. 53. (olymp. 93, 3.) ἡ γὰρ Ἀνδρομέδα ὀγδόῳ ἔτει προεισῆκται. ex quo sequitur vocabulo πέρυσιν significari olympiadis 91. annum quartum. Praeterea Palmerii coniectura commendatur v. 804. ubi Charmini clades memoratur, quam illo ipso anno ei esse illatam, mortem autem eius anno proximo (olymp. 92, 2.) esse secutam ex Thucydidis narratione colligi potest 8, 42. et 43. In tanta horum testimoniorum perspicuitate parum credibile videtur veterem doctumque scholiastam annotatione ad v. 32. scripsisse, ἐπειδὴ οὐ πάλαι ἤρξατο διδάσκειν (ὁ Ἀγάθων), ἀλλὰ τρισὶν πρὸ τούτου ἔτεσιν, quod haud dubie γʹ in εʹ mutato scribendum ἀλλὰ πέντε πρὸ τούτων ἔτεσιν, ut ostendit Clintonus in Fastis vol. 2. p. XXXIV. ed. tert. Agathonem enim archonte Euphemo olymp. 90, 4. victoriam reportasse ab Athenaeo proditum est 5. p. 217.

Altera huius fabulae editione (30.) ab Demetrio Troezenio non Θεσμοφοριάζουσαι δεύτεραι, sed Θεσμοφοριάσασαι inscripta, priorem non tam repetitam quam continuatam videri dixi ad Fragm. p. 206. De anno quo acta sit nihil constat.

13. 16. Πλοῦτος πρότερος. Πλοῦτος δεύτερος. Prior huius fabulae editio acta est olymp. 92, 4. archonte Diocle, altera viginti annis post, olymp. 97, 4. archonte Antipatro. De utraque videnda quae Ritterus egoque diximus in Annot. Oxon. p. 19—46. Prior editio quum veteris comoediae aetate, nondum sublata choregia, acta sit, altera vero mediae quam grammatici appellarunt comoediae sit, valde diversa fuisse videtur a posteriore, quae superest, in qua vix ulla reperiuntur cantica chori et haud dubie alia multa vel addita vel omissa vel mutata sunt, ut mutata rei publicae condicio postulabat. Singulare est quod in alterius editionis ὑποθέσει p. 168. II. non tres qui de victoria contenderint, ut in aliis omnibus quas novimus praecedentium fabularum didascaliis, sed quinque memorantur poetae, ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου, ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, Ἀριστομένους δὲ Ἀδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκαίου Πασιφάῃ, quod eo explicandum videtur quod sublata choregia omissisque chori canticis numerus poetarum auctus est qui in certamen descenderent et unus tantum in quaque commissione victor est declaratus: quae H. Sauppii quoque sententia est, qui de hac didascalia dixit in Relat. soc. lit. Saxonicae a. 1855. p. 17—22. Aliud inferioris aetatis (olymp. 106, 3.) exemplum quinque comoediarum in uno certamine productarum est in inscr. ap. Boeckh. nr. 231. vol. 1. p. 353.

14. Βάτραχοι. Acta haec fabula est, ut in ὑποθέσει annotatum, διὰ Φιλωνίδου, Lenaeis, olymp. 93, 3. archonte Callia, brevi post Euripidis Sophoclisque obitum tempore, de quo supra dixi. Fabula ipsa tantopere placuit ut non solum primus locus ei tribueretur ab iudicibus certaminis cum Phrynicho et Platone, sed etiam paullo post denuo in scenam produceretur (ἀνεδιδάχθη), ut ex Dicaearcho annotavit scriptor

ὑποθέσεως, nullis, ut videtur, factis mutationibus, nisi quis antiquas quasdam in extrema parte fabulae interpolationes, fortasse ab histrione aliquo factas, alterius editionis caussa susceptas esse credat: de quibus dixi in Fragm. editione Oxoniensi p. 513—524.

15. Ἐκκλησιάζουσαι. Hanc fabulam olympiadi 96. 4. cuius archon eponymus fuit Demostratus, recte adscripsit Petitus Philochori usus testimonio, quem ad v. 193. τὸ συμμαχικὸν αὖ τοῦθ' ὅτ' ἐσκοπούμεθα, | εἰ μὴ γένοιτ', ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν, memoravit scholiasta, περὶ τοῦ συμμαχικοῦ Φιλόχορος ἱστορεῖ ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν ἐγένετο συμμαχία Λακεδαιμονίων (recte Ἀθηναίων Petitus) καὶ Βοιωτῶν, quam societatem olymp. 96, 2. initam esse ex Diodoro 14, 82. novimus. Lenaeis hanc fabulam actam esse probabiliter colligi potest ex v. 18. ubi Σκίρα nuper ab mulieribus celebrata memorantur, post quod festum proximi ludi scenici sunt Lenaeorum. Est autem haec fabula valde diversa a prioribus omnibus non solum argumenti tractandi ratione, quae mediae quam grammatici vocant comoediae similior est quam Atticae veteri, sed etiam canticis chori, quae perpauca sunt, valde imminutis, quum choregia olim legibus praescripta prope tota sublata esset: quod magis etiam ex altera quae superest Pluti editione (olymp. 97, 4.) elucet. De quo legenda quae ab Rittero et me dicta sunt in Annot. Oxon. p. 23. 24.

17—19. Post Plutum alteram, quae fuit postrema quam Aristophanes suo nomine inscriptam docuit fabula, duae a biographis memorantur fabulae, quas Aristophanes Araroti filio tradiderit, ut tanquam ab se scriptas doceret, Aeolosicon et Cocalus, de quibus non opus est ut hoc loco repetam quae ad Fragmenta dixi p. 192—194. ubi quae de Aeolosicone a Platonio in excerptis περὶ κωμῳδίας dicta attuli p. 192. non liquet utrum ad priorem an ad alteram an ad utramque huius fabulae editionem referenda sint. Nam quod Aristophanem διδάξαι τὸν Αἰολοσίκωνα dixit, ex eo non sequitur priorem indicari editionem, quum grammatici consilium, etiam si alteram in mente haberet editionem, tamen verum auctorem Aristophanem potius nominari postularet quam substitutum ei Ararotem. Duas autem Aeolosiconis editiones exstitisse Athenaei locus 8. p. 372 a. docet, ubi Αἰολοσίκωνος δευτέρου fragmentum affertur, cui quum ego iam in prima Fragmentorum editione fidem habuissem et Αἰολοσίκωνα duplicem in dramatum 44. indicem rettulissem, Hermannus in Ephem. Lips. a. 1829. vol. 2. p. 1619. aliique eum secuti rationes meas turbare et Αἰολοσίκωνα δεύτερον vanis de loco Athenaei coniecturis tollere sunt conati: qui levitatis suae poenas dederunt a. 1855. quo Gaisfordus in Hephaestionis editione altera vol. 1. p. 56. hoc protulit docti et antiqui grammatici, cui exquisita multa debemus ex optimis fontibus hausta, testimonium in scholiis codicis Saibantiani servatum, Αἰολοσίκων δρᾶμα γέγονε πρῶτον καὶ δεύτερον Ἀριστοφάνους, ὡς καὶ ὁ Πλοῦτος πρῶτον καὶ δεύτερον. Alterius igitur editionis ad priorem editionem ratio fere eadem fuisse videtur quae Pluti alterius (olymp. 97, 4.) ad priorem (olymp. 92, 4.) fuit, etsi haud dubie temporis intervallo multo minore.

De perditarum fabularum reliquarum (20—32. 34—44.) temporibus nihil compertum habemus. Non difficile tamen est ex indiciis quae in fragmentis posita sunt antiquiores fabulas plures (quales haud dubie fuerunt Γεωργοί, Γῆρας, Ὁλκάδες, Ταγηνισταί, Τριφάλης) a posterioribus discernere, de quibus quae probabiliter coniici poterant in annotationibus ad Fragmenta ab me exposita sunt.

Argumenta comoediarum quas Aristophanes per quadraginta prope annos, inde ab olymp. 88, 1. usque ad olymp. 97, 4. (A. C. 428—386.), scripsit, licet diversissima sint et tam variabilia fuerint quam tragoediarum omni tempore stabilia*) fuerunt, tamen omnibus Aristophanis fabulis hoc commune est et ceterorum comicorum veterum fabulis fuit, quod argumenta habent non antiquitus tradita, qualibus tragici utebantur, sed praesenti rerum publicarum pariter atque privatarum statui accommodata: de quo legenda quae Bernhardyus scripsit in Historia Lit. Gr. vol. 2. part. 1. p. 504—560. Singulas igitur Aristophanis fabulas qui secundum temporum ordinem leget facile animadvertet plurima in iis reperiri quae ad res ab Atheniensibus vel domi vel bello gestas aut ad homines vel in re publica administranda versantes vel artibus literisque deditos vel aliis de caussis in publicum notos referantur modo laudandi modo reprehendendi vel risus excitandi caussa excogitata et, ut fert comoediae natura, non raro ioculariter exaggerata. Quae libertas quum saepe in licentiam vertisset et viris in civitate potentibus, quod Cleonis potissimum exemplo cognitum habemus, incommoda accideret, plus semel, et primo quidem olymp. 85, 1. archonte Morychide, legibus est coercita, exiguo, ut videtur, successu, quum hae leges nec diligenter observarentur et plerumque post paucos annos abrogarentur, donec circa extrema Aristophanis tempora, magnopere mutata rei publicae condicione et sublata choregia, veteris comoediae vigor et splendor evanesceret et debiles mediae novaeque, ut grammatici appellant, comoediae formae locum eius occuparent. Dixerunt de his legibus post alios multos Meinekius in Historia Com. p. 40—43. Bernhardyus in Hist. Lit. Gr. vol. 2. part. 2. p. 512. 513. Boeckhius in Oecon. vol. 1. p. 435—437. ed. sec. Apparet ex his ad intelligendas Aristophanis comoedias interiore opus esse historiae illorum temporum quum civilis tum literariae cognitione, quum praesertim plurima non claris verbis enuntiata, sed tecte significata sint: qualia ab Aristophanis aequalibus facilius percipiebantur quam a posterorum seculorum hominibus. Quamobrem iam Alexandrini grammatici plurimis quibus utebantur, nos autem nunc maxima ex parte caremus, doctrinae subsidiis adiuti utilissimam in interpretando Aristophane operam posuerunt ampla congesta scholiorum farragine, cuius nunc brevia tantum nec raro ab inferiorum temporum grammaticis interpolata supersunt excerpta. Nec recentiorum usque ad nostra tempora interpretum illaudabilis opera fuit, qui collectis undique quae ad explicanda Aristophanis verba utilia essent multa in clara luce collocarunt quae obscura relicta erant ab veteribus scholiastis Graecis, etsi non raro, quum intimos poetae sensus lectoribus aperire studerent, ad vana delapsi sunt commenta: quod nostra memoria quum aliis tum G. Suevernio, viro aliis nominibus multis laudando, accidit in commentationibus quas de tribus fabulis Aristophanis (Νεφέλαις, Γήρᾳ, Ὄρνισι) Berolini edidit a. 1826. 1827. in quibus investigare studuit qui viri in civitate vel literis clari sub personis lateant ab Aristophane introductis: cuiusmodi est quod Πειθεταίρῳ in Avibus Gorgiam Leontinum repraesentari autumat, de quo certissimum haberi potest Aristophanem ne per somnium quidem cogitasse. Nullis huiusmodi opinionibus indulsit qui *Prosopographiae Aristophaneae* partem priorem Lugduni Batavorum a. edidit T. Halbertsma, ex capitibus quinque compositam, 1. *de tragicis* (inprimis Euripide). 2. *de comicis* (nam hi quoque se invicem insectari solebant). 3. *de reliquis*

*) Lepide Antiphanes in Ποιήσει apud Athen. 6. p. 222 a. μακάριόν ἐστιν ἡ τραγῳδία | ποίημα κατὰ πάντ', εἴ γε πρῶτον οἱ λόγοι | ὑπὸ τῶν θεατῶν εἰσιν ἐγνωρισμένοι, | πρὶν καί τιν' εἰπεῖν, ὡς ὑπομνῆσαι μόνον | δεῖ τὸν ποιητήν· quod Oedipi, Laii, Iocastae aliorumque exemplis docet, post quae pergit de comicis, ἡμῖν δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ πάντα δεῖ | εὑρεῖν, ὀνόματα καινά, τὰ διῳκημένα | πρότερον, τὰ νῦν παρόντα, τὴν καταστροφήν, | τὴν εἰσβολήν cet.

poetis (praesertim dithyrambicis, quos saepius risit Aristophanes). 4. *de philosophis.* 5. *de fatidicis et de iis qui artem aliquam professi sunt.* De Socrate cuius sub persona, quae propter mores singulares, externum habitum et ipsam adeo faciem aptissima erat comoediae, philosophi et sophistae in Nubibus ridentur, prudentius quam alii plurimi disputavit Bernhardyus p. 567—570. rectissime iudicans odium Aristophanis erga Socratem, quod dicteria in eum coniecta morosis spirare videantur lectoribus, non magis ullum fuisse quam Socratis erga Aristophanem: de quo omnem dubitationem eximit Platonis Convivium, quod brevi post Nubes tempore habitum esse fingitur, in quo, licet haec comoedia disertis verbis memoretur, tamen Socrates et Aristophanes tam amice inter se conversantur ut de odio quod Nubes moverit neutrum cogitasse appareat. Idem fere de Euripide dicendum, quem non paucis in fabulis et post mortem adeo in Ranis omnis generis dicteriis lacessivit Aristophanes propter artem tragicam ab eo corruptam, licet bene nosset non solius Euripidis hanc culpam esse.

Externa comoediarum forma quas postremis decem fere annis Aristophanis mutationes subierit supra est expositum, ubi de choregia dicebamus illis temporibus valde accisa et denique sublata. Quo facto etiam Parabasis tollenda erat, quae splendida fuerat comoediae veteris pars, plerumque in media fere fabulae parte inserta, in qua chorus ad spectatores conversus (quod παραβῆναι πρὸς τὸ θέατρον dicebatur) longiore sermone, cantu antistrophico interposito, poetae nomine de rebus quum publicis tum poetae ipsius verba faciebat. Dixerunt de hac parte veteris comoediae Pollux 4, 111. Hephaestio c. 14. vol. 1. p. 134. ed. Gaisf. sec., grammaticus in excerptis περὶ κωμῳδίας quae Scholiorum ed. Oxon. vol. 1. p. 20. 21. praemisi, et scholiastae Aristophanis locis pluribus ab Gaisfordo in annotatione indicatis. Quorum satis erit unum apposuisse Pollucis locum, prae ceteris memorabilem propterea quod simile quid contra morem tragicorum — nam Parabasis propria est comoediae — ab Euripide, idque ἐν πολλοῖς δράμασιν adeo, et ab Sophocle σπανιάκις factum esse refert, quod quale fuerit nescimus, quum excerpta nulla apposuerit*) et illud ἐν πολλοῖς δράμασιν, quod prorsus incredibile est, erroris suspicionem moveat: quod Bernhardyus quoque sensisse videtur p. 397. Sic igitur scribit Pollux, τῶν δὲ χορικῶν ᾀσμάτων τῶν κωμικῶν ἕν τι καὶ ἡ παράβασις, ὅταν ἃ ὁ ποιητὴς πρὸς τὸ θέατρον βούλεται λέγειν ὁ χορὸς παρελθὼν λέγῃ. ἐπιεικῶς δ' αὐτὸ ποιοῦσιν οἱ κωμῳδοποιηταί, τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν· ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. ἐν μὲν γε τῇ Δανάῃ τὸν χορὸν τὰς γυναῖκας ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παρᾴδειν, ἐκλαθόμενος ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς ἐκεῖνον ἁμίλλης ποιεῖ σπανιάκις, ὥσπερ ἐν Ἱππόνῳ. τῆς μέντοι παραβάσεως τῆς κωμικῆς ἑπτὰ ἂν εἴη μέρη, κομμάτιον, παράβασις, μακρόν, στροφή, ἐπίρρημα, ἀντίστροφος, ἀντεπίρρημα. ὧν τὸ μὲν κομμάτιον καταβολή τίς ἐστι βραχέος μέλους, ἡ δὲ παράβασις ὡς τὸ πολὺ μὲν ἐν ἀναπαίστῳ μέτρῳ, εἰ δ' οὖν καὶ ἐν ἄλλῳ, ἀνάπαιστα τὴν ἐπίκλην ἔχει. τὸ δὲ ὀνομαζόμενον μακρὸν (ab aliis grammaticis πνῖγος appellatum) ἐπὶ τῇ παραβάσει βραχὺ μελύδριόν ἐστιν, ἀπνευστὶ ᾀδόμενον. τῇ δὲ στροφῇ ἐν κώλοις προςᾳσθείσῃ τὸ ἐπίρρημα ἐν τετραμέτροις ἐπάγεται. καὶ τῆς ἀντιστρόφου τῇ στροφῇ ἀντᾳσθείσης τὸ ἀντεπίρρημα τελευταῖον ὂν τῆς παραβάσεως ἐστὶ τετράμετρα, οὐκ ἐλάττω τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐπιρρήματος. Parabasis ex septem quas Pollux nominavit partibus compositae exempla reperiuntur in Equitibus 498—610. Vespis 1009—1121. Avibus 676—800. Deest vero κομμάτιον in Acharnensibus 626—718. Pace 729 818. Thesmophoriazusis 785—845. μακρὸν Nubibus 510—526 (in qua parabasi memorabile est pro anapaesticis tetrametris versus esse positos Eupolideos), στροφὴ et ἀντιστροφὴ in Thesmophoriazusis, ἐπίρρημα et ἀντεπίρρημα in Pace, ἀντεπίρρημα in Thesmophoriazusis, κομμάτιον, παράβασις et μακρὸν in Ranis 675—737. Lysistratam parabasi carere voluit poeta, in Ecclesiazusis et Pluto parabasis propter imminutas ea aetate chori partes nulla est. De origine, consilio et compositione παραβάσεως quae viri docti disputarunt exposuit Aghtius in libro de parabasi Altonae edito cum appendice a. 1866. et 1868. suis ipsius aucta opinionibus, inter quas nonnullae sunt quae non videntur probari posse.

De choro qui in comoedia, certe usque ad illud tempus quo choregia cessavit, ex viginti quattuor personis constitit — de quo multorum constat testimoniis et ipsius Aristophanis in Avibus v. 297.*) ubi viginti quattuor chori aves enumerantur — et de apparatu scenico non opus est ut quae pridem ab aliis multis exposita sunt hoc loco repetam, quum Aristophanes in hoc genere vix quidquam ipse invenisse videatur, sed priorum poetarum exempla sit imitatus. In undecim quae supersunt Aristophanis fabulis quomodo scena adornata fuerit qui animo informare volunt non sine fructu E. Droyseni *Quaestiones de Aristophanis re scenica* adibunt Bonnae editas a. 1869. et de partibus inter histriones distributis C. Beerii librum *(Ueber die Zahl der Schauspieler bei Aristophanes)* qui Lipsiae prodiit a. 1844. Idem de metris dicendum, in quibus ipsis quoque Aristophanes, quantum ex priorum et aequalium comicorum fragmentis intelligi potest, vix quidquam novasse videtur, nec quod metra carminum a choro cantatorum tam severa lege tantaque arte sunt elaborata, ut Aeschyleis et Sophocleis aequiparari possint, proprium Aristophani fuit. Nam in fragmentis certe Cratini, Eupolidis et Pherecratis nihil est ex quo colligi possit inferiores eos hoc in genere fuisse Aristophane.

---

*) Parabasi comicorum similes sunt versus metro Eupolideo scripti quos ex Astydamantis iunioris dramate satyrico attulit Athenaeus 10. p. 411. ἀλλ' ὥσπερ δείπνου γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν | τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφόν, | ἵν' ἀπίῃ τις τοῦτο φαγὼν καὶ πιὼν ᾧπερ λαβὼν | χαίρει τις καὶ σκευασία μὴ μί' ᾖ τῆς μουσικῆς.

*) Hoc animadvertit scholiasta, ἀπὸ τούτου ἡ καταρίθμησις τῶν εἰς τὸν χορὸν συντεινόντων προσώπων κδ΄, ἐν περιττῷ ληφθέντων τῶν προκατειλεγμένων. ὁ δὲ τραγικὸς ιε΄ πρόσωπα ἔχει.

V. DE METRIS POETARUM SCENICORUM.

Metra quibus poetae scenici usi sunt partim iambographi partim poetae lyrici Dorienses praeiverant, scenici autem magna novarum formarum multitudine auxerunt, leges metrorum aliquanto quam veteres illi poetae consueverant liberiores secuti. De quibus in universum hoc est tenendum, leges metrorum alias in ipsa numeri natura positas esse, quae inviolabiles sunt, — velut quod dipodiae iambicae pes alter nunquam spondeus aut dactylus (– ⏑́ ⏑) esse potest — alias soli cuidam elegantiae sensui deberi. Harum nonnullae tam constanter sunt observatae ut in regulas verterint — cuiusmodi est quod tragici licet in primo tertioque senarii pede non raro spondeum pro iambo positum in dactylum solverint, tamen nunquam hoc fecerunt in quinto pede — aliae non paucae saepe vel observantur vel negliguntur, ne vis verbis inferatur. Eiusmodi est quod dipodia anapaestica etsi per numeri leges nihil obstat quominus ex anapaesto et dactylo (– ⏑́ ⏑ cum ictu in syllaba secunda) componatur, vel ex dactylo et anapaesto, tamen raro hae formae, in legitimis quidem anapaestis (nam spondiacorum ratio alia est) reperiuntur, velut apud Aeschylum Ag. 92. ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης, et Aristophanem Eq. 524. οὐκ ἐξήρκεσεν, ἀλλὰ τελευτῶν. Nub. 351. τί γὰρ, ἣν ἅρπαγα τῶν δημοσίων. Pac. 169. καὶ μύρον ἐπιχεῖς, et quae sunt alia huiusmodi exempla, in quibus poetae dipodiae formas illas admittere quam collocatione verborum minus apta vitare maluerunt.

Quae Hephaestio Alexandrinus, seculi aerae nostrae secundi grammaticus, in Ἐγχειριδίῳ aliique vel antiquiores, velut Heliodorus, quorum fragmenta tantum supersunt, vel posteriores de metris poetarum scenicorum tradiderunt, etsi magna ex parte vera sunt neque inutilia, quum multa contineant ex poetarum fabulis nunc perditis annotata, tamen non ultra leges metrorum in ipsa numeri natura positas, quae etiam sine magistris illis perspiciuntur, procedunt, omissis legibus subtilioribus omnibus, a quibus metrorum elegantia et artificiosa compositio pendet, quales non paucae ab nostrorum temporum philologis sunt investigatae. Ab huiusmodi enim quaestionibus prorsus alieni fuerunt grammatici Graeci, inter quos neminem fuisse puto qui vel hoc unum observasset, quod supra memorabam, tragicos dactylum a quinto pede senarii exclusisse, omninoque pedes trisyllabos, tribrachum, dactylum et anapaestum in quinque primis senarii pedibus non sine discrimine usurpasse, quod credidisse videtur Hephaestio, quum senarii leges his comprehenderet verbis cap. 5. p. 30. ed. Gaisf. sec. τὸ ἰαμβικὸν δέχεται κατὰ μὲν τὰς περιττὰς χώρας, τοῦτ' ἔστι πρώτην τρίτην πέμπτην, ἴαμβον, τρίβραχυν, σπονδεῖον, δάκτυλον, ἀνάπαιστον· κατὰ δὲ τὰς ἀρτίους, τοῦτ' ἔστι δευτέραν τετάρτην ἕκτην, ἴαμβον, τρίβραχυν καὶ ἀνάπαιστον· τοῦτον δὲ παρὰ μὲν τοῖς κωμικοῖς συνεχῶς, παρὰ δὲ τοῖς ἰαμβοποιοῖς καὶ τραγικοῖς σπανιώτερον. ὅτε μὲν οὖν ἀκατάληκτόν ἐστιν, ἐπὶ τῆς τελευταίας τὸν ἴαμβον δέχεται μόνον, ἢ τὸν πυρρίχιον διὰ τὴν ἀδιάφορον· ὅτε δὲ καταληκτικὸν, τὸν ἴαμβον παραλήγοντα, ἢ σπανίως τρίβραχυν, ὥστε γίνεσθαι τὴν κατακλεῖδα ἤτοι ἀμφίβραχυν ἢ βακχεῖον. Quae quum ita sint, grammaticos in brevi hac de metris commentatione raro memorabo, omniumque minime Demetrium Triclinium, seculi quarti decimi grammaticum, qui non ultra Hephaestionem sapiens tragicorum et Aristophanis fabularum, quatenus in scholis Byzantinis legi solebant, metra explicare est conatus et in carminibus melicis plurimis absurdissimas excogitavit versuum descriptiones, nec raro scripturam in codicibus traditam turpissimis interpolavit coniecturis. Ab hac quidem temeritate etsi alieni fuerunt Heliodorus aliique grammatici Triclinio antiquiores (quorum de scriptis dixit Westphalius in libro de metris vol. 1. p. 105—232.), tamen ipsi quoque in versibus, praeter vulgaria diverbiorum metra, in κῶλα sua dividendis non raro magnam prodiderunt imperitiam: de quo infra dicemus ubi de iambicis dimetris agemus. Recentiores doctrinae metricae scriptores melius perspecta numerorum natura ab huiusmodi erroribus plerumque sibi caverunt rariusque ab recta metrorum descriptione aberrarunt. Cuiusmodi est quod Boeckhius, vir si quis alius subtili harum rerum sensu praeditus, aptissimum tragoediae gravitati metrum ex antispasto et ordine iambico

⏑ –́ – – | ⏑ –́ ⏑ – –

vel ex duobus ordinibus iambicis compositum

⏑ –́ ⏑ – – | ⏑ –́ ⏑ – –

quo saepissime usi sunt tragici, in metrum iambico-ithyphallicum convertit, ut apud Aeschylum Agam. 193.

πνοαὶ δ' ἀπὸ | Στρυμόνος μολοῦσαι
κακόσχολοι | νήστιδες δύσορμοι

et in antistropha 205.

ἄναξ δ' ὁ πρέσ βυς τάδ' εἶπε φωνῶν,
βαρεῖα μὲν | κὴρ τὸ μὴ πυθέσθαι.

quae mensura choro *phaselo, navium celerrimo*, vecto melius conveniret quam de ἀπλοίᾳ lugubri cantu querenti et multas tragicorum strophas similes redderet hilari carminum ex iambis et versu ithyphallico compositorum generi, de quo allatis grammaticorum testimoniis poetarumque exemplis dixit Gaisfordus ad Hephaest. vol. 2. p. 71—75.

---

1. *De iambico senario tragicorum.*

Proprium diverbiis metrum est versus iambicus trimeter acatalectus, quem grammatici Latini *senarium* appellarunt. Huius generis versus in triginta tribus quae supersunt fabulis tragicorum — nam de his primo loco et separatim nobis est dicendum — exstant prope triginta millia, quorum plus quam 4000 sunt Aeschyli, plus quam 7000 Sophoclis, plus quam 17000 Euripidis. Metri huius forma primitiva est

⏑ –́ ⏑ –, ⏑ –́ ⏑ –, ⏑ –́ ⏑ –

ut apud Aeschylum Prom. 35. ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ, vel syllaba ultima ancipiti, ut in omni

versuum non systematicorum genere, ibid. 50. ἐλεύθερος γάρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός. Ea autem forma quum nec per linguae naturam per longiorem versuum seriem continuari possit nec grata audientibus aut legentibus foret, tribus modis variata est, primo producta primi, tertii et quinti iambi anacrusi, i. e. spondeo pro iambo posito, deinde arsi*) in quinque primis pedibus soluta, unde tribrachus prodit ⏑ ⏑́ ⏑, in primo et tertio dactylus – ⏑́ ⏑, denique duplicata primi pedis anacrusi, i. e. admisso in quibuslibet vocabulis anapaesto, raro nec nisi in nominibus propriis in reliquis praeter sextum pedibus, nisi quod in fabulis satyricis, quod genus medium est inter tragoediam et comoediam, anapaestus etiam in his pedibus, licet multo rarius quam apud comicos, admissus est, ut ex Euripidis Cyclope intelligimus. Spondeo in sede impari tragici in uno versu, ut verba postulant, vel semel utuntur, ut Aeschylus Prom. v. 1. χθονός μὲν ἐς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον, vel bis ut v. 5. ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι, vel ter ut v. 11. στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου. Pedum vero trisyllaborum usus finibus quibusdam circumscriptus est arctioribus in Aeschyli et Sophoclis, latioribus in Euripidis fabulis, praesertim in postremis, minore quam priores diligentia elaboratis: de quibus omnibus nemo accuratius et copiosius dixit quam C. F. Muellerus in libro *de pedibus solutis in dialogorum senariis Aeschyli, Sophoclis, Euripidis*, Berolini edito a. 1866. quem adibunt qui maiorem quam ab me hoc loco afferri potest exemplorum copiam requirunt. Pedum autem trisyllaborum usus etsi apud tres tragicos communibus regitur legibus, tamen Sophocles nonnihil ab Aeschylo, Euripides autem multum ab utroque differt, sive subtiliores quasdam componendorum illorum pedum regulas, quae infra exponentur, sive usum vel rariorem vel frequentiorem spectamus. Et anapaesti quidem in primo pede apud Aeschylum pauca reperiuntur exempla nominum propriorum**) nec multa aliorum vocabulo-

*) *Arsis* nunc post Bentleium (in Schediasmate de metris Terentii) tempus quod caret ictu vocatur, secundum Priscianum De accentibus c. 2. p. 1289. (vol. 2. p. 366. ed. Krehl.) "*in unaquaque parte orationis arsis et thesis sunt, non in ordine syllabarum tamen, sed in pronuntiatione, velut in hac parte 'natura', ut quando dico 'natu', elevatur vox et est arsis in 'tu', quando vero 'ra', deprimitur vox et est thesis.*" Musici vero et metrici Graeci *thesin* dixerunt tempus forte, quod ictum habet, *arsin* tempus debile, quod ictu caret, et recte quidem. Nihilominus ego, ut Boeckhius quoque fecerat (in libro de metris Pindari p. 13.), non recessi ab usu Bentleii, ne ab iis qui veteri et rectae horum vocabulorum significationi adsueti non sunt, secus intelligerer. Porro quum arseos theseosque, quas nunc vocamus, duplex esse coniunctio possit, ut syllaba ictu carens aut praecedat ut in iambis ⏑ –́, aut sequatur ut in trochaeis –́ ⏑, prior ab Hermanno anacrusis appellata est, significatione ab veterum metricorum usu prorsus aliena. Idem de baseos nomine dicendum, quo Hermannus pedes disyllabos vel trisyllabos appellavit qui metris quibusdam, inprimis glyconeis, praemitti solent. Recte omnia haec novitiorum metricorum inventa reprehendit I. A. Hartungus (*Zeitschrift für die Alterthumswissenschaft* a. 1847. nr. 109. 110.)

**) Sept. 64. Ἄρεως (quod non cum synizesi pronuntiandum). 422. 440. Καπανεύς. 474. Μεγαρεύς. Pers. 306. Τεναγών. 323. Θάρυβίς τε. 327. Κιλίκων. Suppl. 282. Κύπριος χαρακτήρ. 316. Λιβύη. Agam. 267. 813. Πριάμου. Choeph. 20. 562. 899. Πυλάδη. Fragm. 198. Γαβίους. et in nominibus plus quam trisyllabis, Prom. 805. Ἀριμασπόν. Sept. 414. Μελάνιππος. 570. Ὁμολωΐσιν. Pers. 273. Σαλαμῖνος. Agam. 26. 1246. 1314. Ἀγαμέμνονος. 309. Ἀραχναῖον. Eum. 456. Ἀγαμέμνον' ἀνδρῶν. Frag. 155, 2. Βερέκυντα.

rum,*) idemque fere de Sophocle dicendum, cuius in una adeo fabula, quae superstitum antiquissima est, Antigona, ne unus quidem qui ab anapaesto incipiat senarius reperitur, centena vero exempla exstant in Euripidis fabulis inde ab antiquissima, Alcestide, usque ad postremas post mortem poetae editas. Sophoclis anapaestorum primi pedis exempla, quum nominum propriorum tum aliorum vocabulorum, collegit Muellerus p. 125—129. inter quae unum est quod anapaestum ex duobus vocabulis compositum habeat ex Philocteta, quae postrema est fabularum superstitum (olymp. 92, 3.), ubi versus 795. ab verbis τὸν ἴσον χρόνον incipit, et unum anapaesti ex augmenti accessione orti v. 544. ἐκέλευσ' ἐμοί: quorum neutrum sibi usquam permisit Aeschylus, nec scripturus erat quod nunc apud Sophoclem Phil. 793. legitur duobus anapaestis Ἀγάμεμνον ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ —. qui versus quum etiam propter ὦ parum apte interpositum suspectus sit, fortasse cum Elmsleio (in *Edinburgh Review* a. 1811. fasc. 37. p. 70.) scribendum Μενέλαος Ἀγαμέμνων τε, qui nominativi propter praecedentem vocativum ὦ διπλοῖ στρατηλάται ab correctore in vocativos mutati esse possunt.

Euripidis anapaestorum, et nominum propriorum et aliorum quorumvis vocabulorum, exempla indicavit Muellerus p. 133—140. in quibus plura sunt quae verbis aliter collocatis vel nonnihil mutatis anapaesto liberari potuissent, si poetae placuisset. Neque anapaestum ex duobus vocabulis componere veritus est, et plerumque quidem cum praepositione, ut Iph. A. 1199. ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν. cum ἐπί Alc. 375. ἐπὶ τοῖσδε. et Herc. f. 940. Hel. 838. 1234. El. 1030. Phoen. 1240. Or. 898. Bacch. 1247. cum παρά Iph. A. 646. Bacch. 502. παρ' ἐμοί, 331. παρὰ σοί. cum περί Bacch. 1336. περί του (et in Cyclope, dramate satyrico, 445. ἐπὶ κῶμον. 183. περὶ τοῖν σκελοῖν. 229. 230. ὑπὸ τοῦ et ὑπὸ τῶνδε. 590. 630. ἄγε δή et ἄγε νῦν.) a quibus nonnihil differunt quae in duobus fragmentis (38. et 601.) apud Stobaeum leguntur λάλος (sic Canterus pro ἄλλος) ἐστὶν οὗτος et τρόπος ἐστὶ χρηστός, quorum in priore aptius est λάλος γάρ ἐστι κοὐκ ἐρωτῶσιν λέγει, omisso οὗτος, in altero recte Trincavellus scripsit τρόπος δὲ χρηστός. Neque anapaesti ex augmento orti exempla desunt, velut Herc. f. 448. ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, ut ἐγένοντο Λήδᾳ apud veterem interpolatorem Iph. A. 49.

In secundo tertio quarto quintoque pede etsi anapaesto uti licuit in nominibus propriis, tamen Aeschylus tantopere ab usu eius abhorruit ut nominum quorundam mensuram usitatam mutare**) quam anapae-

*) Prom. 89. ποταμῶν. 366. κορυφαῖς. 368. ποταμοί. 721. κροτάφων. 722. κορυφάς. [849. versu spurio ἐπαφῶν.] 994. χθονίοις. Sept. 495. ὄφεων. 1010. ἱερῶν. Pers. 184. μεγέθει. 343. ἑκατὸν δίς. Agam. 504. δεκάτῳ. 590. ὕπατός τε. 1257. ὀτοτοῖ. Eum. 92. 174. 577. ἱκέτης. Fragm. 142. ποταμοῦ. 196, 7. νεφέλην. 246. φαγέδαιναν. 287. ἀπάτης.

**) Priscianus De metris Terentii c. 3. vol. 2. p. 415. ed. Krehl. "*Aeschylus in* ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας (488.) 'Ἱππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος' *in principio trochaeum posuit, quem imitans Sophocles* (fragm. 785.), *teste Seleuco, profert quaedam contra legem metrorum, sicut in* 'Ἀλφεσίβοιαν, ἣν ὁ γεννήσας πατήρ.' *Hic quoque iambus a trochaeo incipit.*" His addi potest alterum ex Aeschyli fabula exemplum ubi eadem productio Παρθενοπαίου nomini est adhibita. Nam inter versus 525. 526. nomen ducis Argivi desideratur, quod ex sequentibus versibus colligi potest ab Aeschylo his verbis fuisse memoratum, Παρθενοπαῖον Ἀρκάδ', Ἀταλάντης γόνον, de quo suo loco dixi, notato interpolatoris veteris errore, qui infra tres versus ab se confictos (546—548.) inseruit, quorum medius hic est, Παρθενοπαῖος Ἀρκάς· ὁ δὲ τοιόσδ' ἀνήρ —. Sine istiusmodi pro-

stum admittere maluerit, idem haud dubie, si fieri potuisset, in Amphiarai nomine facturus, quod nunc unicum est huiusmodi exemplum in Sept. 569. ἀλκὴν τ' ἄριστον μάντιν Ἀμφιάρεω βίαν. Minus fastidiosum se praebuit Sophocles, apud quem quindecim fere huiusmodi exempla reperiuntur, aliquanto plura apud Euripidem. Utriusque poetae exempla collegit Muellerus, Sophoclea p. 129. 130. (in tertio pede Ἱππομέδων et Παρθενοπαῖος Oed. C. 1317. 1320., in quarto Ἀντιγόνη ib. 311. 507. Τειρεσίαν Oed. R. 285. 300. Ἀμφιάρεως Oed. C. 1313. Οἰχαλίαν Trach. 354. in quinto Ἀντιγόνη Ant. 11. Oed. C. 1. 1415. Τειρεσίας Ant. 991. 1045. Εὐρυδίκην 1180. Οἰχαλίαν Tr. 478.) Euripidea p. 140. 141. De aliis vocabulis anapaestum praebentibus quae quattuor his senarii pedibus passim illati sunt ab librariis non est operae pretium hodie dici, quum haec vitia omnia nunc vel correcta sint vel facile corrigi possint.

Tribrachus etsi in quinque primis senarii pedibus locum habet, tamen plerumque unus tantum vel duo, rarius tres unius versus iambi in tribrachos soluti reperiuntur in diverbiis, quod collectis Aeschyli, Sophoclis et qui pedibus solutis multo frequentius quam illi usus est Euripidis exemplis ostendit Muellerus p. 151—154. Alia est ratio trimetrorum in carminibus melicis positorum, in quibus frequens est tribrachi usus, velut apud Aeschylum Prom. 162. τεοῖσι δίχα γε Διός· ὁ δ' ἐπικότως ἀεί. = 181. ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος. Suppl. 111. τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα δ' ἐγώ. = θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα πελομένων καλῶς, ubi sequitur dimeter eodem modo compositus, in stropha λιγέα βαρέα δακρυοπετῆ, in antistropha ἐπίδρομ' ὁπόθι θάνατος ἀπῇ.

In prima senarii sede Aeschylus (ut observavit Muellerus p. 15.), si quando tribrachum admisit, hanc secutus est legem ut ex uno eum vocabulo vel trisyllabo, ut triginta in locis, vel plus quam trisyllabo, nunquam ex duobus tribusve vocabulis formaret. Vocabulorum πολυσυλλάβων quattuor reperiuntur exempla, Prom. 116. θεόσυτος. Sept. 272. πεδιονόμοις. Eum. 806. λιπαροθρόνοισιν. Fragm. 195, 2. Βορεάδας. Ambiguum est Ἐτεοκλέης et Ἐτεοκλέα, quod in Sept. 6. 39. 1007. legitur, ubi producta syllaba tertia pronuntiari potest. Certum vero est Aeschylum Prom. 816. non ἐπαναδίπλαζε scripsisse, quod in codice legitur, sed ἐπανδίπλαζε, quod ego restitui. Nam nulla in hac re librorum auctoritas est, quum apocopen praepositionum in verbis compositis modo servaverint modo removerint librarii. Easdem fere leges secutus Sophocles tribrachum in nominibus appellativis et propriis (Oed. R. 827. Πόλυβον. Oed. C. 1318. Ταλαός. Phil. 606. 1338. Ἕλενος.) locis admisit ab Muellero indicatis p. 30. Ab voce quadrisyllaba versus incipit Oed. R. 1401. ἐπίετε. Ph. 309. προσέδοσαν. Fragm. 189, 1. ὀλόμενε. Ant. 1083. in versu spurio ἀνόσιον. Incertum Ἐτεοκλέα, de cuius mensura modo dixi. Tribrachi τί ποτε exempla quinque sunt Ai. 341. 1356. Oed. R. 1073. Ph. 740. 714. Tribrachus ex monosyllabo uno vel duobus monosyllabis proximique vocabuli initio compositus est Ai. 467. πρὸς ἔρυμα Τρώων. Ph. 815. τί παραφρονεῖς. 601. τίς ὁ πόθος. Apud Euripidem tribrachorum unius vocabuli exempla multo quam apud Aeschylum et Sophoclem plura sunt, quae collegit Muellerus p. 44. 45. Minus frequentia vocabula plus quam trisyllaba sunt, velut Tr. 614. ἀγόμεθα. Hel. 498. ὀνόματα. Ambigui, ut apud Aeschylum et Sophoclem, Ἐτεοκλέης et Ἐτέοκλος exempla plura sunt, pariterque monosyllaborum, ut Ion. 244. 429. τί ποτε. Bacch. 194. 923. ὁ θεός. Or. 1588. ὁ πατρὸς ἀμύντωρ. Ion. 976 τὰ δυνατά. Or. 643. ἃ δ' ἔλαβες, vel tribus vocabulis, Suppl. 158. τὸ δὲ πλέον. Phoen. 390. τίς ὁ τρόπος. et cum interpunctione post syllabam primam 1659. δός· ὁ δ' ἐπιών. Tribrachus ex disyllabo et monosyllabo compositus legitur Phoen. 401. ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ. et fragm. 644, 1. βαρὺ τὸ φρόνημ'—.

In reliquis senarii pedibus, excepto qui solvi nequit sexto, tragici curarunt ut ictus, quantum fieri posset, in primam, non in secundam syllabam caderet. Sic in pede secundo Prom. 715. οἰκοῦσι Χάλυβες. Sept. 593. βαθεῖαν ἄλοκα. Pers. 318. καὶ Μᾶγον Ἄραβος. 463. παίουσι, κρεοκοποῦσι. 475. οὓς πρόσθε Μαραθών. Choeph. 238. ὦ τερπνὸν ὄνομα. Fragm. 243. Σπερχειὲ ποταμέ.*) et sic saepe Sophocles quoque et Euripides, quorum exempla v. ap. Muellerum p. 33. 50. Tribrachi ex uno vocabulo formati duo tantum apud Aeschylum sunt, Agam. 1590. αὐτὸς, ξένια δὲ —. Choeph. 1. Ἑρμῆ χθόνιε, duoque apud Sophoclem Ph. 1235. πρὸς θεῶν πότερα δὴ —. 1314. ἥσθην πατέρα τὸν ἀμὸν —. (Nam verba ὑπὸ τοῦ δέατος fragm. 305. ex versu anapaestico sumta esse videntur, quum non appareat quid Sophoclem movere potuerit ut in iambico δέατος diceret pro puro iambo δέους.) Nec multa apud Euripidem, ut Med. 375. θήσω πατέρα τε καὶ —. pariterque in πατέρα El. 970. Ion. 968. in μιγάσιν Bacch. 18. βότρυος ib. 261. et quae sunt reliqua ab Muellero indicata p. 48.**) In voce quadrisyllaba arseos solutae nulla apud Aeschylum, pauca apud Sophoclem sunt exempla, Ant. 420. ὕλης πεδιάδος. Trach. 878. τάλαιν' ὀλεθρία. 917. ὅπως δ' ἐτέλεσεν. Ph. 1226. ἦν σοὶ πιθόμενος. 1323. στυγεῖς πολέμιον. Oed. C. 1295. ἀνθ' ὧν μ' Ἐτεοκλῆς. et quinquesyllaba fragm. 151. ὡς ναοφύλακες.

Tribrachi in pede secundo tempus primum voce monosyllaba effectum raro apud Aeschylum invenitur, ut Pers. 405. θήκας τε προγόνων. (778. versu spurio ἔκτος δὲ Μάραφις). Choeph. 6. φέρω δὲ (δὲ addidit Erfurdtius) πλόκαμον. Fragm. 305. χλιδῶν τε πλόκα-

---

ductione Ἱππομέδοντος et Παρθενοπαίου nomina in trimetris cum anapaesto ponere maluit Sophocles Oed. Col. 1317. 1320. ut Euripides quoque fecit in Phoenissis 126. 1113. 150. 1106. Sed in Suppl. 889. ubi inepte legitur ὁ τῆς κυναγοῦ δ' ἄλλος Ἀταλάντης γόνος | παῖς Παρθενοπαῖος, εἶδος ἐξοχώτατος, qua scriptura fit ut Parthenopaeus non vir, sed puer esse videatur, παῖς delendum et Παρθενοπαῖος Aeschyli exemplo syllaba secunda producta dictum videtur. Ceterum Priscianum, qui huiusmodi versus ab trochaeo incipere credidit, si hoc dicere voluit, choriambum pro dipodia iambica positum esse, quo numerus evertitur, inepte esse locutum recte monuit Ritschelius in Opusc. vol. 1. p. 314. 362. Non intellexerat enim Priscianus huiusmodi in nominibus syllabam secundam produci duplicata inter pronuntiandum proxima litera consonante, Ἱππομμέδοντος, Παρθεννοπαῖος, Ἀλφεσσίβοιαν, quod non maioris fuit audaciae quam quod Homerus ὄφιν ut ὄπφιν pronuntiavit in fine hexametri αἰόλον ὄφιν, et Aeschylus ipse φαιοχίτωνες ut φαιοκχίτωνες in Choeph. 1049. φαιοχίτωνες καὶ πεπλεκτανημέναι, quod observavit Tzetza in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 358. Mirabilius est εἶεν ἀκούω in eadem fabula v. 657. et apud Aristophanem Pac. v. 663. in initio trimetri positum, formula, ut videtur, in vita communi usitata, quod ignorarunt librarii qui εἶέν γ' ἀκούω apud Aristophanem scripserunt, ut legitur in libris deterioribus.

*) Omisi Pers. 621. Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθε, ubi ἀγκαλεῖσθε restitui, et Sept. 268. ὀλολυγμὸν ἱερόν. Suppl. 248. ἢ τηρὸν ἱεροῦ, ubi ἱρόν et ἱροῦ scripsi, et fragm. 326. ubi pro Βοῦραν θ' ἱεράν Meinekius recte restituit Βοῦραν καθ' ἱεράν, nisi quod hic quoque ἱράν praeferendum erat: de qua forma dixi in Praef. ad Sophoclis ed. Lips. quartam (a. 1863.) p. XXXIV. Idem de Sophocleis et Euripideis versibus dictum volo ubi ἱερός similiter in trimetro collocatum est syllaba prima sub ictum cadente, ut Oed. C. 16. χῶρος δ' ὅδ' ἱρός.

**) Quod Bacch. 662. legitur λευκῆς χιόνος ἀνεῖσαν Euripides haud dubie scripserat λευκῆς ἀνεῖσαν χιόνος, ut monuit L. Dindorfius in Thes. vol. 3. p. 2178.

μος. 196, 1. ἥξεις δὲ Λιγύων. Agam. 539. χαίρω τι (τι ego addidi), τεθνάναι. (Minus bene compositi sunt Pers. 814. πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι. et fragm. 281, 9. τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.) Eodem modo Sophocles Ai. 862. κρῆναί τε ποταμοί. 1008. ἤ πού με Τελαμών. Oed. R. 775. μήτηρ δὲ Μερόπη. Oed. C. 809. ὡς δὴ σὺ βραχέα. Ph. 422. Νέστωρ ὁ Πύλιος. 1014. ψυχή νιν ἀφυᾶ. 1029. καὶ νῦν τί μ' ἄγετε. Fragm. 573, 1. αὕτη δὲ μάχιμος. 626, 1. ἀλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος. et Trach. 4. ἐγὼ δὲ τὸν ἐμόν. Oed. C. 26. ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος. El. 1264. τότ' εἶδες ὅτε.

De tribrachis secundi pedis ex uno vocabulo trisyllabo ab Euripide formatis supra diximus. Longe frequentius tribrachus apud eum cadit in vocabula quadrisyllaba vel quinquesyllaba, quorum exempla collegit Muellerus p. 49., velut Herc. f. 493. ἡ πρὶν μακαρία, Phoen. 860. δορὸς Δαναϊδῶν. Iph. T. 1284. ὦ ναοφύλακες. Ai. 939. Ἠλεκτρυόνος. Ion. 999. Ἐριχθόνιον. El. 1260. Ἁλιρρόθιον. Hel. 1643. Θεοκλύμενε. Frequentissima vero tribrachi forma est ex duobus compositi vocabulis quorum alterius syllaba prima sub ictum cadit, ut Heracl. 70. ἀμύνεθ' ἱκέται. Hec. 3. Πολύδωρος Ἑκάβης. 30. ἄκλαυτος ἄταφος (ubi libri nonnulli male ἄταφος ἄκλαυστος, ut apud Sophoclem Antig. 29. in cod. Laur. male ἐᾶν δ' ἄταφον ἄκλαυτον scriptum, recta vero verborum collocatio in apographis est restituta). 493. οὐχ ἥδε Πριάμου: qualia plurima collegit Muellerus p. 50, 51. Non minor tribrachorum numerus est 1) ex vocabulo monosyllabo et duabus primis proximi vocabuli syllabis compositorum, ut Andr. 40. 174. πατήρ τε θυγατρί. 197. πόλεώς τε μεγέθει. Hipp. 78. Αἰδὼς τε ποταμίαισι, aliisque locis ab Muellero indicatis p. 52. 53. 2) ex duobus monosyllabis primaque proximi vocabuli syllaba, ut Med. 1347. ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμόν. Suppl. 226. κοινὰς γὰρ ὁ θεός. Phoen. 414. σοφὸς γὰρ ὁ θεός. Or. 236. κρεῖσσον δὲ τὸ δοκεῖν. Hec. 10. πολὺν δὲ σὺν ἐμοί. et intercedente interpunctione Iph. A. 657. θέλω γε· τὸ τελεῖν. 3) ex syllaba brevi finali, monosyllabo primaque proximi vocabuli syllaba, ut Andr. 571. μέλλουσι σὺν ἐμοί. Hercul. 871. καὶ παῖδα τὸν ἐμόν. 4) ex syllaba brevi finali et disyllabo, ut Andr. 225. ἐπέσχον, ἵνα σοι. 333. Μενέλαε, φέρε. 389. προὔδωκα; τίνα—. 5) ex monosyllabo et disyllabo, ut Or. 483. κείνου γὰρ ὅδε. 490. ὀργῇ γὰρ ἅμα. 647. ἄδικόν τι παρά. 6) ex syllaba finali et monosyllabis duobus, ut Ion. 411. ἔλθοιμεν, ἅ τε νῷν. Iph. T. 768. πρὸς Ἄργος ὅ τι τε. Or. 439. τί δρῶντες ὅ τι καί. 7) rarissime ex tribus monosyllabis, ut Bacch. 515. στείχοιμ' ἄν· ὅ τι γάρ. 8) non minus raro ex disyllabo, cuius syllaba altera sic parum apte sub ictum cadit, primaque proximi vocabuli syllaba, ut Ion. 931. τί φῄς; τίνα λόγον. Bacch. 940. ὅταν παρὰ λόγον. Iph. A. 1164. τίκτω δ' ἐπὶ τρισί. El. 324. οὔπω ποτὲ χοάς· ex Piersoni coniectura, pro οὔπώποτ' οὐ χοάς, quod est in codice: cui ego praetuli Porsoni emendationem οὔπω χοάς ποτ'.

In tertio senarii pede vocabula quae tribrachi mensuram habeant nulla apud Aeschylum reperiuntur, unum apud Sophoclem El. 1361. χαῖρ', ὦ πάτερ· πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ, nulla apud Euripidem*). Vocabuli quadrisyllabi in tribrachum exeuntis exemplum unum est Aeschyli Eum. 485. ὑμεῖς δὲ μαρτύριά τε καί, duo Sophoclis, Oed. R. 301. ἄρρητά τ' οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ. Oed. C. 1316. Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος (nisi, quod in hoc nomine minus probabile est quam in Ἐτεοκλέους nomine, syllaba tertia producta est), nullum apud Euripidem. Tanto frequentior tribrachus est cuius tempus primum vel syllaba vocis sit ultima, vel vox monosyllaba, convenienter legitimae senarii caesurae πενθημιμερεῖ, ut Aesch. Prom. 2. Σκύθην ἐς οἶμον ἄβροτον εἰς ἐρημίαν. 793. πρὸς Γοργόνεια πεδία. Sept. 593. βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενός. Pers. 296. τίς οὐ τέθνηκε, τίνα δὲ καί. Agam. 600. ὅπως δ' ἄριστα τὸν ἐμόν. Choeph. 569. τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην. et saepius apud Sophoclem, ut Ant. 29. ἐᾶν δ' ἄκλαυτον, ἄταφον. Ai. 81. μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς. Oed. R. 956. ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον. Oed. R. 248. κακὸν κακῶς νιν ἄμορον. Ph. 337. ἀμηχανῶ δὲ πότερον. Ai. 443. κρίνειν ἔμελλε κράτος. 575. Εὐρύσακες ἴσχε διά. Ant. 742. ὦ παγκάκιστε διὰ δίκης. Oed. R. 568. πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφός. Oed. C. 823. κοὐκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ. Ant. 31. τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθόν. Ph. 1029. καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε. 1247. καὶ πῶς δίκαιον ἅ γ' ἔλαβες. Ant. 716. καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν. Ph. 651. ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό· τί γάρ. 918. ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς. Earundem solutionum omnium exempla plurima Euripidis collegit Muellerus p. 58—62. Tribrachus ex monosyllabis tribus compositus in cod. Laur. Sophoclis Oed. R. 749. καὶ μὴν ὀκνῶ μέν, ἃ δ' ἂν ἔρῃ recte remotus est in aliquot apographis, restituto ἂν δ' ἔρῃ. Euripides vero hac tribrachi forma usus est quinquies, Ion. 268. Ἐριχθόνιός γε· τὸ δὲ γένος μ' οὐκ ὠφελεῖ. et sic γάρ ὅ τε El. 391. ἂν ἃ σύ Bacch. 826. νιν· ὁ δὲ 1115. σὺ σέ τε Iph. T. 991.

In quarta senarii sede vocabulum tribrachi mensuram habens unum tantum apud Aeschylum reperitur λιγέα in Persis v. 332. unumque πατέρα apud Sophoclem Oed. R. 826. Vocabula quadrisyllaba in tribrachum exeuntia in pede quarto sunt τυμβοχόα Sept. 1022. ἀμφότερα Pers. 491. νηφάλια Eum. 107. Paullo plura exempla sunt tribrachi qui ex syllaba vocabuli ultima et duabus primis proximi compositus est, ut θεῖνε διατόρους Prom. 76. ἔνθα ποταμός 809. λῆμα Πολυφόντου Sept. 448. τόνδε Πολυνείκους 1013. οὔτε Πέλοπος Eum. 706. αὐτὸν ἀφνίδιος (sic Elmsleius pro αἰφνίδιος) Prom. 683. Ζηνὸς ἱκεσίου Suppl. 346. (unde ib. 611. Ζηνὸς ἱκεσίου restitui pro ἱκεσίου Ζηνός, quod est in codice.) Tribrachus ex monosyllabo et duabus primis vocabuli proximi compositus τε πολύπονον est Pers. 320.; ex syllaba finali et disyllabo μάθητε διὰ Prom. 273. γνῶθι τίνα Sept. 534. μαντεία περὶ Agam. 1265. ἥμαρτε περὶ fragm. 179, 3. ex syllaba finali et monosyllabo primaque proximi vocabuli syllaba Prom. 354. Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς ἀνέστη θεοῖς. Nam sic Wunderlichius recte correxit quod est in codice ἀντέστη, qui numerus nihilo deterior est quam τὸν παῖδα τὸν ἐμόν in initio senarii fragm. 281. et in ipso quarto pede apud Sophoclem Ai. 530. κόμιζέ νύν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω. et apud Euripidem Alc. 3. Ζεὺς γὰρ κατακτὰς παῖδα τὸν ἐμὸν αἴτιος.

Apud Sophoclem tribrachus quarti pedis efficitur vocabulo in syllabas tres breves exeunte Oed. C. 42. τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἄν, et eodem nomine ib. 486. Νεοπτόλεμε Ph. 4., οὐράνια fragm. 379. In reliquis Sophocles non multum differt ab Aeschylo. Plerumque tribracho ex ultima vocabuli syllaba et duabus proximis syllabis composito usus est, velut Ai. 55. ἐνθ' ἐσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον. Ph. 484. νεῦσον πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου, τέκνον. aliisque locis ab Muellero indicatis p. 37. 38., vel sine huiusmodi nexu, ut Ant. 902. χοὰς ἔδωκα· νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σόν. Oed. R. 1053. ἥδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι. Tr. 743. φανθέν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν. El. 693. ἐκλῄζετ' Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος. Ph. 1238. δὶς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη (nisi his locis ἀγκαλούμενος et ἀμπολεῖν scribendum). Ant. 1060. ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι. Ai. 685. εἴσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους, γύναι. Oed. C. 985. ἀλλ' ἓν γὰρ οὖν ἔξοιδα, σὲ μὲν ἑκόντ' ἐμέ. Ant. 1108. ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν· ἴτ' ἴτ' ὀπάονες. Fragm. 334. (ex dramate satyrico) ⏑⏑– κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόσπριος. Dipodia ex dactylo et tribracho composita, sequente alio tribracho, Oed. R. 967. κτενεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν, ὁ δὲ θανών.

Apud Euripidem vocabulorum τριβραχέων in quarto

*) Legebatur El. 13. οὓς δ' ἐν δόμοις ἔλιπεν, ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει, ubi recte Seidlerus δόμοισιν ἔλιφ'. Iph. T. 385. οὐκ ἔσθ' ὅπως ἔτεκεν ἄν. Recte Hermannus ποτ' ἔτεκεν. πατέρα sic collocatum in versu interpolatoris Iph. Aul. 631.

pede exempla non minus rara sunt quam apud Aeschylum et Sophoclem. Nam antiquiores fabulae unum tantum praebent exemplum Med. 505. δέξαιντό μ' οἴκοις ὧν πατέρα κατέκτανον, nonnulla posteriores his vocabulis, ἄχαριν Iph. T. 566. χάριτας Or. 244. πρότερον 487. μέλεος 671. δρομάδες Bacch. 731. Βρόμιον Cycl. 112. ὄνυχας 159. σπάνια 190. λέγομεν 287. κύλικι 433. Reliquae tribrachi solutiones apud Euripidem eaedem sunt quae apud Sophoclem, ut exempla docent ab Muellero collecta p. 63 — 70, inter quae notandus est tribrachus ex monosyllabis duobus primaque proximi vocabuli syllaba compositus Or. 720. φεύγεις ἀποστραφείς με, τὰ δ' Ἀγαμέμνονος. et ex tribus monosyllabis ib. 81. Ἑλένη, τί σοι λέγοιμ' ἂν ἅ γε κατ' οὐρανόν. Hel. 491: Νείλου παρ' ὄχθας; εἷς γὰρ ὅ γε κατ' οὐρανόν. Ictu ingrato *) Hel. 700. Μενέλαε, κἀμοὶ πρόσδοτέ τι τῆς ἡδονῆς, quem utrum admiserit Euripides an scripserit, quod Elmsleius coniecit, προσδοτέα τῆς ἡδονῆς, incertum est. Ceterum in universum monendum post tribrachum quarti pedis in quinto plerumque sequi purum iambum, minus frequenter spondeum: qui licet interdum librariorum culpa illatus sit, tamen tot et tam certa in trium tragicorum fabulis remanent exempla ut spondeum nunquam data opera vitatum esse appareat et vix operae pretium fecerit Muellerus, quum levem quorundum opinionem, qui talia omnia corrigenda esse edixerant, refutaret p. 75.

In quinto senarii pede rarus apud Aeschylum et Sophoclem, frequentior apud Euripidem tribrachi usus est, quorum exempla collegit Muellerus p. 28. 29. 40—42. 71—73. In universum autem tragici (ut observavit Seidlerus in libro de versibus dochmiacis p. 380.) hanc sunt legem secuti ut tribrachi syllaba prima ultima sit vocabuli praecedentis, secunda autem, in quam ictus cadit, prima sit vocabuli sequentis quadrisyllabi, ut apud Aesch. Prom. 52. οὔκουν ἐπείξει τῷδε δεσμὰ περιβαλεῖν. Soph. Ph. 1302. οὐκ ἂν μεθείην. φεῦ, τί μ' ἄνδρα πολέμιον. Ion. 1001. τούτῳ δίδωσι Παλλὰς ὄντι νεογόνῳ. Andr. 444. οὔκουν θρασεῖά γ' αὐτὸν ἐλπὶς ἀναμένει. (nisi hic et Hec. 1281. ἀμμένει scribendum, ut Andr. v. 1137. verbis finitur διδόντες ἀμπνοάς, quod in uno nullius fidei libro in ἀναπνοάς est mutatum.) Non tanta tamen poetarum fuit diligentia ut ab aliis tribrachi formis prorsus abstinerent, quod collectis exemplis ostendit Muellerus, quorum Aeschylea haec sunt 1) Pers. v. 448. in verba exeunte ἦν ὁ φιλόχορος. 492. γαῖαν ἔς τε Μακεδόνων (ubi probabiliter ἠδὲ Μακεδόνων correctum est). Pers. 501. στρατὸς περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον. Suppl. 259. τῶνδε τἄπι τάδε κρατῶ. 3) Eum. 480. ἀμφότερα μένειν. 797. μαρτύρια παρῆν. Suppl. 388. ἐγγύτατα γένους. Sophoclea 1) Oed. R. 1505. μή σφε περιίδῃς. Ph. 1327. ὃς τὸν ἀκαλυφῆ. Fragm. 239. ἔστι γάρ τις ἐναλία. 2) Oed. R. 967. κτανεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν, ὁ δὲ θανών. 3) Vocabulo trisyllabo Ai. 459. πεδία τάδε. Oed. R. 1496. πατέρα πατὴρ. Sed ib. 719. χερσὶν εἰς ἄβατον ὄρος recte Musgr. ἄβατον εἰς ὄρος, ut in annotatione ostendi. 4) El. 326. ἐντάφια χεροῖν. Ant. 418. οὐράνιον ἄχος. 5) Fragm. 309. (in fabula satyrica) ἀλλοτριοφάγοι. Apud Euripidem communis regula raro violatur, 1) El. 616. δεξιαῖς τε δορυφόρων. pariterque vocabulo monosyllabo et quadrisyllabo Herc. f. 76. Ion. 1541. Hec. 1054. Bacch. 272. 322. 484. Troad. 996. Iph. T. 985. Incerta sunt exempla Alc. 526. Iph. T. 23. Phoen. 504. ubi ἀμβαλοῦ, ἀμφέρων et, quod saepius quam alia huiusmodi intactum reliquerunt librarii, ἀντολάς scribi potest pro ἀνα—. 2) Iph. A. 1247. ἀντόμεσθα δύο φίλω. 1415. Δαναΐδαισι διὰ μάχης. et, quae tribrachi compositio alibi apud tragicos non reperitur, 844. ἔστι τὰ παρὰ σοῦ. 3) Bacch. 1260. εἰ δὲ διὰ τέλους. 4) Cycl. 597. τὸν πατέρα παθεῖν. 5) Bacch. 1067. περιφορὰν ἑλικοδρόμον.

Spondeo in dactylum soluto in prima senarii sede raro usi sunt Aeschylus et Sophocles, versum ab vocabulo incipientes vel trisyllabo vel quadrisyllabo vel monosyllabo, ut apud Aeschylum Prom. 730. Κιμμερικόν. Sept. 450. Ἀρτέμιδος. Choeph. 986. Ἥλιος ἄναγνα. Fragm. 133. Ἀντίλοχ', ἀποίμωξον. 301, 2. Αἰθιοπίδος. Sept. 653. ὦ θεομανές. Agam. 1312. οὐ Σύριον. Fragm. 244. ὦ Θάνατε. Choeph. 216. καὶ τίνα σύνοισθα. ab vocabulo disyllabo fragm. 127 c. χαλκὸν ἀθέριστον (sic Blomfieldus pro ἀθέριτον). Apud Sophoclem vocabulo trisyllabo Ph. 1003., quadrisyllabo El. 326. Oed. C. 458. (ubi προστάτισι pro πρὸς ταῖσι restitui, temere quibusdam oblocutis) Ai. 575. Ph. 425. 999. 1420., monosyllabo cum trisyllabo, ut Ai. 854. ὦ Θάνατε, aliisque locis ab Muellero indicatis p. 86., monosyllabo et disyllabo Ph. 251. οὐδ' ὄνομ' ἄρ' οὐδέ. 791. ὦ ξένε Κεφαλλήν, Eaedem compositiones apud Euripidem reperiuntur, sed numero exemplorum multo maiore, ut ostendit Muellerus p. 93 — 99. Idem interdum tribrachum ex monosyllabis duobus primaque proximi vocabuli syllaba composuit, ut Ion. 365. πῶς ὁ θεός. Bacch. 299. καὶ τὸ μανιῶδες. et quae sunt reliqua apud Muellerum p. 99 , vel ex tribus monosyllabis, ut Ion. 1538. Bach. 951. μὴ σύ γε. Bacch. 492. εἴφ' ὅ τι. et intercedente interpunctione Or. 1106. πῶς; τὸ γὰρ —, vel disyllabo et monosyllabo, ut Or. 99. ὀψέ γε. Iph. A. 308. οὐδέ γε φέρειν. Cycl. 270. αὐτὸς ἔχ'· ἔγωγε. vel disyllabo et proximi vocabuli syllaba prima, ut ὥστε διὰ Bacch. 285. οὐδὲ πάθος Or. 2.

Longe frequentior in trium poetarum fabulis est dactylus in tertia senarii sede, ut collecta magna exemplorum copia ostendit Muellerus p. 80 seqq., et plerumque quidem post caesuram πενθημιμερῆ sequente vocabulo trisyllabo, ut Aesch. Prom. 54. καὶ δὴ πρόχειρα | ψάλια δέρκεσθαι πάρα, vel quadrisyllabo, ut ib. 210. καὶ Γαῖα πολλῶν | ὀνομάτων μορφὴ μία, saepe etiam disyllabo vel monosyllabo, ut Pers. 181. ἐδοξάτην μοι | δύο γυναῖκε. Sept. 1029. θάψασ' ἀδελφὸν | τὸν ἐμόν. Eum. 232. ἐγὼ δ' ἀρήξω | τὸν ἱκέτην τε ῥύσομαι. Apud Sophoclem Ai. 301. τέλος δ' ὑπάξας | διὰ θυρῶν σκιᾷ τινι. El. 1291. ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, | τὰ δὲ διασπείρει μάτην. Oed. R. 99. ποίῳ καθαρμῷ; | τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς. Dactylus ex tribus monosyllabis compositus nusquam apud Aeschylum, ter apud Sophoclem, Oed. R. 768. εἰρημέν' ἦ μοι δι' ἅ νιν εἰσιδεῖν θέλω. Ph. 578. τί φησιν, ὦ παῖ; τί με κατὰ σκότον. 815. τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; et saepius apud Euripidem, locis ab Muellero indicatis p. 112.

In quinta senarii sede quum tragici tribracho multo rarius quam in quattuor primis pedibus usi sint, rationi consentaneum erat ut multo magis ab dactylo, quo non solum arsis, sed etiam anacrusis iambi mutatur, abhorrerent, cuius nullum usquam, et ne in satyrico quidem dramate, apud eos exemplum reperitur, nisi ubi librariorum erroribus manifestis est illatus: de quo post Morellum in Prolegomenis Thesauri poetici dixit Seidlerus in libro de versibus dochmiacis p. 380 seqq.

De legibus senarii in fabulis satyricis tantum novimus quantum ex unico quod superest huius generis dramate, Cyclope Euripidis, colligi potest et uno alteroque senario quem grammatici ex aliis trium tragicorum fabulis satyricis servarunt. Ex Cyclope igitur Euripidis intelligimus in senariis dramatis satyrici, cuius hoc est proprium ut gravitatem tragoediae imitetur, quod comici quoque saepe fecerunt, easdem fere quae in tragoediis leges observari, nisi quod anapaestus non solum in prima versus sede, sed etiam in quattuor proximis admittatur, cuius unum est exemplum Aeschyli fragm. 189. λινᾶ δέ, πίσσα κωμολίνου μακροὶ τόνοι, sedecim quae certa haberi possint in Cyclope Euripidis 154. 232. 242. 260. 272. 274. 546. 558. 560. 562. 582. 588. 637. 646. 647. 684., duo propter incertam scripturam dubia, 234. 334., quattuor in nomi-

*) De hoc ictu dixi ad Soph. Oed. R. 867. in editione Oxon. a. 1860.

nibus propriis 177. 273. 581. 582. in quibus etiam in tragoediis non raro reperitur. Porro ex eadem Euripidis fabula colligi posse videtur anapaestum etiam in satyrico dramate, excepto pede primo, exclusum fuisse ab sermonibus qui propius ad tragoediae gravitatem accederent.

2. *De iambico senario poetarum comicorum.*

Poetarum comicorum senarii etsi in universum iisdem quibus tragici legibus sunt subiecti, tamen, quum orationi prosae propiores sint quam lingua tragicorum, multo liberius sunt compositi. Ac primo quidem anapaesto, sive ex uno sive duobus tribusve vocabulis formato, non in primo tantum pede vel in nominibus propriis, ut tragici, sed in quinque primis pedibus utuntur comici, etsi non cumulato, sed uno vel duobus vel tribus, raro quattuor, rarissime quinque, quod fecit Aristophanes ubi idem vocabulum saepius repetendum erat Vesp. 793. A. κατάβα κατάβα κατάβα κατάβα. B. καταβήσομαι. idemque de tribrachis quinque primorum pedum et de dactylis primi, tertii et quinti pedis dicendum, quorum omnium in tragoedia non tot centena quot in comoedia millena reperiuntur exempla. Est tamen horum quoque pedum compositio et usus regulis quibusdam adstrictus, quae, ut supra dicebam p. 31. non in ipsa numeri natura positae sunt, sed soli debentur elegantiae studio, ideoque a poetis plerumque quidem observantur, sed interdum, ubi verba postulant, negliguntur: de quibus nunc mihi est dicendum.

Anapaestus quum nihil aliud sit quam iambus cuius duplicata anacrusis est, arsin anapaesti solvere per numeri leges licebat, unde proceleusmaticus prodit ◡ ◡ ◡́ ◡, quo non raro usi sunt poetae comici Latini, Graeci vero neque in tragoedia neque in comoedia usi sunt. Nam quae olim afferri solebant*) proceleusmatici exempla ex Aristophane aliorumque comicorum fragmentis, hodie extra dubitationem positum est omnia deberi librariorum erroribus. Male vero huc relati sunt versus nonnulli in quibus tribrachum sequitur anapaestus, qui pedes raro a comicis sunt coniuncti, velut in versu Platonis apud schol. Eurip. Hec. 838. vol. 1. p. 424, 5. οὗτος τίς εἶ; λέγε ταχύ. τί σιγᾷς; οὐκ ἐρεῖς; ubi, si de usu proceleusmatici constaret, verba λέγε ταχύ pro anapaesto in proceleusmaticum soluto habenda forent, nunc, quum non constet, sic metienda sunt ut tribrachum (λέγε τα —) sequatur anapaestus, etsi parum eleganter compositus (χύ. τί σι —), ut mirum sit λέγε ταχύ scripsisse poetam — si scripsit — quum λέγε δή dicere posset. Aliquanto melius est quod ego Aristophani Lys. 1148. restitui tribrachi cum anapaesto coniuncti exemplum ἀδικίομες· ἀλλ' ὁ πρωκτὸς ἄφατον ὡς καλός, ubi libri optimi ἀδικιοῦμες, deteriores ἀδικοῦμες. Certissimum vero rectae mensurae exemplum praebet Acharn. versus 47. ἀλλ' ἀθάνατος· ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν, ubi de divisione in proceleusmaticum et iambum tanto minus cogitari potest, quum tribrachus et anapaestus non eiusdem sint dipodiae et interpunctio nostram commendet rationem. Eiusdem generis est Nub. 663. ἀλεκτρυόνα κατὰ ταὐτό —, nisi ἀλεκτρυῶ scribendum cum Porsono, de quo dixi in Annot. Oxon. p. 160. Av. 108. ποδαπὼ τὸ γένος; ὅθεν αἱ —, nisi δ' addendum post γένος. Eccles. 315. καὶ θοἰμάτιον. ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν. Sed in Thesm. 286. τὸ πόπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω τοῖν θεοῖν, Hermanni articulum τὸ delentis ratio probabilior est. Alia huiusmodi quae librariis debentur collegit Dobraeus in Append. ad Aristoph. p. 111—115.

Non minore diligentia poetae caverunt ne dactylum exciperet anapaestus, quemadmodum in versibus anapaesticis dipodiam raro ex dactylo et anapaesto composuerunt, qualis est καὶ μύρον ἐπιχεῖς apud Arist. Pac. 169. Omissis manifestis librariorum contra hanc regulam peccatis, qualia multa post Dawesium et Hermannum Elem. doctr. metr. p. 133—136. collegit Dobraeus l. c., unum quod memoratu dignum sit remanet exemplum Aristophanis Acharn. 733. ἀκούετον δή, ποτέχετ' ἐμὶν τὰν γαστέρα, cui tamen ipsi quoque nihil tribuendam, quum singulari numero πότεχ' dici potuerit, quod Reisigius restituit. Macho vero apud Athenaeum 8 p. 346. quod scripsit εἴσατε διὰ πασῶν Νικολᾴδας Μυκονίας non magis mirandum quam quod epigrammatis a Boeckhio editi (Corp. Inscr. vol. 1. p. 493.) scriptor dixit, ζῆθι τὸν ἐπίλοιπον ἐν βίῳ χρόνον καλῶς, qui si linguae Atticae peritior fuisset, ζῆ scribendo et dialecto et metro consulere potuisset.

Anapaestus etsi plerumque uno formatur vocabulo, tamen prima eius syllaba etiam vox esse potest monosyllaba vel ultima praecedentis vocabuli syllaba, pariterque duae primae anapaesti vox esse possunt disyllaba vel duae ultimae praecedentis vocabuli syllabae. Ubi vox monosyllaba anapaestum incipit, operam dederunt poetae ut vox esset proximo vocabulo arcte iuncta, quales sunt articuli et praepositiones, velut Eccles. 104. νυνὶ δ' ὁρᾷς πράττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει. Av. 847. οὐδὲν γὰρ ἄνευ σοῦ τῶνδ', ἃ λέγω, πεπράξεται. Ach. 498. εἰ πτωχὸς ὢν ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν. quae excusatio non poterat adhiberi scripturae olim vulgatae ib. 748. ἐγὼν δὲ καρυξῶ γε Δικαιόπολιν ὅπα, quum γε arcte coniunctum sit cum verbo καρυξῶ. Recte igitur γε abest ab libro Ravennate, ut vix dubitari possit quin Lys. 760. ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι particula γε pariter sit delenda, quod iam Bentleius suaserat. Duo exempla similia Thesm. 64. 176. ego correxi ἔα in formam monosyllabam ἆ mutato, de qua dixi in hac editione in annot. ad v. 176. et alia quae olim ferebantur ab aliis sunt correcta ubi probabilis corrigendi ratio erat: ex quo tamen non sequitur omnia huiusmodi esse expellenda, ut Thesm. 173. παῦσαι βαΰζων· καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦν. 469. καὐτὴ γὰρ ἔγωγ'· οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων. ubi Elmsleius καὶ γὰρ ἡ τοιόσδ' ἐγὼ et καὐτὴ γὰρ οὖν scribi volebat. Non minus recte habet ibid. 609. ἔχουσα; τιτθὴ νὴ Δί' ἐμή. διοίχομαι. Paullo maior locorum numerus est in quibus vocabuli vel ultima syllaba vel duae ultimae syllabae anapaestum efficiunt, ut Nub. 71. ὥσπερ Μεγακλέης ξυστίδ' ἔχων. Av. 441. ὁ μαχαιροποιὸς μήτε δάκνειν τούτους ἐμέ. Lys. 768. μὴ στασιάσωμεν· ἔστι δ' ὁ χρησμὸς οὑτοσί. 833. ἔγωγε, κἄστιν οὑμὸς ἀνὴρ Κινησίας. 652. (et similiter 658.) ἄνθρωπος ἱερός· δεῦρο πάλιν βαδιστέον. 1307. πρὸς ἥνπερ ἐπιτήδεια τάδ' ἔστ' ᾄδειν μέλη. Fragm. 303. ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ' οἷον ἐπνευσεν (sic Brunckius pro ἔπνευσ' recte, nisi quis malit οἷον ἐπέπνευσ' cum Dobraeo) ὁ μιαρός. Quae minus ingrata sunt quam quod in Vespis 1369. legitur verbis inter duas personas divisis et correpta insuper diphthongo οι, A. τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα; B. ποίαν αὐλητρίδα; Aliis in locis pluribus anapaestus elisione, etiam ubi alia persona loqui incipit, adhibita removeri potest, velut Acharn. 178. A. τί δ' ἔστιν; B. ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων. Nub. 247. A. ἀλλ' ἡ Λακεδαίμων ποῦ 'στιν; B. ὅπου 'στίν, αὐτηί. Pac. 187. A. πατὴρ δέ σοι τίς ἔστιν; B. ἐμοί; μιαρώτατος. Nub. 1192. A. ἵνα δὴ τί τὴν ἔνην προσέθηκεν; B. ἵν', ὦ μελε. ubi τί δ' ἔστ', ποῦ 'σθ', τίς ἔστ', προσέθηχ' scribi potest. Nulla enim in hac re librorum auctoritas est, qui sibi ne constant quidem, velut in Eccl. 146. ubi quum vulgo legeretur δίψη γάρ, ὡς ἔοικεν, ἀφαυανθήσομαι, nunc ἔοικ' est restitutum ex cod. Ravennate. In Av. 1495. A. ποῦ Πειθέταιρός ἐστιν; B. ἔα, τουτὶ τί ἦν; incertum

*) Exempla multa collegit Hermannus in Elem. doctr. metr. p. 128—130., inter quae plura sunt quorum vera eum fugit scriptura nunc vel e libris vel certis restituta coniecturis: de quo non opus est ut hoc loco repetam quae post Hermannum vel ab aliis vel ab me ipso alibi dicta sunt.

est utrum ἐστ' an ἃ scribendum sit. Duae ultimae vocabuli syllabae anapaestum incipiunt Av. 1022. ἐπί-σκοπος ἥκω δεῦρο τῷ κυάμῳ λαχών. 1226. εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρχομεν, ὑμεῖς δ' οἱ θεοί. (sed ib. 1228. ἀκροατέον ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κρειττόνων non improbabile est ἀκροατέ' ὑμῖν, quod restituit Blaydesius.) Thesm. 637. ἔπειτ' ἀποδύσετ' ἐννέα παίδων μητέρα. et Pac. 233. Lys. 124. 746. Plut. 476.

3. *De caesura senarii.*

Caesura senarii, qua efficitur ut vox recitantis paullulum subsistere possit, una est legitima et longe usitatissima apud omnis generis poetas, Graecos pariter atque Latinos, quam grammatici τομὴν πενθημιμερῆ appellarunt et quae cuivis, etiam nullis metricorum praeceptis imbuto, plerumque sponte se offert, i. e. incisio post tertii iambi anacrusin, ut apud Aeschylum

Σκύθην ἐς οἶμον | ἄβροτον εἰς ἐρημίαν.
Κάδμου πολῖται, | χρὴ λέγειν τὰ καίρια.
θεοὺς μὲν αἰτῶ | τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων,

qua fit ut versus non in duas partes aequales trium iamborum dividatur — cuiusmodi versus, iam ab veteribus grammaticis reprehensi, raro exciderunt poetis — sed in partes duas quarum prior una syllaba brevior est quam altera. Alteram quam grammatici statuunt caesuram, τομὴν ἑφθημιμερῆ (i. e. incisionem post quarti iambi anacrusin), ut apud Aeschylum

χθονὸς μὲν ἐς τηλουρὸν | ἥκομεν πέδον.
δῆσαι βίᾳ φάραγγι | πρὸς δυσχειμέρῳ,

cuius ipsius quoque frequentia sunt exempla, poetae admiserunt quidem ubi verba priorem non praeberent caesuram, sed nunquam data opera, ut caesuram πενθημιμερῆ, quaesiverunt. Qui vero versus neutram habent caesuram, eos legentibus reliquerunt vel sine pausa recitandos, quod non difficile est in versu ex duodecim tantum syllabis composito, vel paullulum subsistere quacunque in sede senarii sensus et structura verborum permitteret. Quod tanto minus incommodum est, quum huiusmodi versus nusquam per longiorem seriem continuentur, sed plerumque singuli tantum inter alios alterutram caesuram legitimam habentes reperiantur. Sic apud Aeschylum in Prometheo inter senarios 105. primos septuaginta octo sunt qui caesuram πενθημιμερῆ, viginti septem qui ἑφθημιμερῆ habeant, nullus qui neutram habeat caesuram, quales pauci sunt Aeschyli, paullo plures aliorum, velut Pers. 465. Ξέρξης δ' ἀνῴμωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος. 501. στρατὸς, περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον. 509. Θρῄκην περάσαντες μόγις πολλῷ πόνῳ. Agam. 943. πιθοῦ· κράτος μέντοι πάρες γ' ἑκὼν ἐμοί. Soph. Oed. R. 346. μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν γ' ἀποστραφῇς ἐμοί. Eurip. Hec. 355. γυναιξὶ παρθένων τ' ἀπόβλεπτος μέτα. Quanquam inter illos quoque versus qui, si verba per se ipsa spectamus, alterutram caesuram legitimam habeant, non pauci sunt quos sine istiusmodi caesura recitare praestet quam reluctante sensu verborum incidere, ut apud Aeschylum Sept. v. 1046. ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ, σὺ τιμήσεις νεκρόν, cui si caesuram ἑφθημιμερῆ adhibeas, σὺ ab verbo suo τιμήσεις dirimendum erit. Propter eandem iustae recitationis observationem versibus qui duplicem admittunt caesuram, vel πενθημιμερῆ vel ἑφθημιμερῆ, saepe altera potius quam prior adhibenda est caesura, velut Agamemnonis versui 2. φρουρᾶς ἐτείας μῆχος, ἣν κοιμώμενος —, ubi verba quidem caesuram admittunt πενθημιμερῆ post ἐτείας, sed sensus verborum alteram postulat caesuram post μῆχος.

Cum caesura quodammodo coniuncta est quaestio quaedam de pedis quinti conformatione, de qua Porsonus in Praef. ad Eur. Hec. p. 30. observavit paucos in tragicorum fabulis versus reperiri in quibus ultima longa vocis hypermonosyllabae primam pedis quinti partem teneat, ut in initio Ionis Euripidis Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανόν, saepe vero et recte hoc fieri si secunda quinti pedis pars eius sit generis ut praecedenti verbo adhaereat et ambo quasi unam vocem efficiant, cuiusmodi sint voces encliticae, velut

σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν· ἡγοῦ μοι, τέκνον.
ἔτικτε γάρ μ' ἔτικτεν, ὤμοι μοι κακῶν.
πῶς φῄς; τίν' εἶπας μῦθον; αὖθίς μοι φράσον.
κρίνω σε νικᾶν καὶ παραινεῖς μοι καλῶς.
ἃ δ' ἐνθάδ' εἶχον ἀγάθ', ἄκουσόν μου πάτερ.
τί παρθενεύει δαρὸν, ἐξόν σοι γάμου.
καὶ μὴν ἐκεῖνος οὐκέτ' ἔσται σοι βαρύς.
βίον δ' ἐπαιτῶν εἷρπ' ἀγύρτης τις λάτρις.

vel voces non encliticae quidem, sed quae sententiam aut versum inchoare nequeant, velut

οἷόν τέ μοι τάσδ' ἐστί· θνητοῖς γὰρ γέρα.
πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ.
ἀλλ' ὡς τάχιστα παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων.
λέγ', εἰ δὲ πάντ' εἴρηκας, ἡμῖν*) σὺ χάριν.

vel ἂν particula arctissime cum verbo praecedente cohaerens, velut

εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε.
βλέπουσ' ἂν αὐγάς τἄμ' ἐκαρποῦτ' ἂν λέχη.

vel adiectivum οὐδείς et οὐδέν, quod veteres Atticos pro duobus habuisse vocabulis credebat Porsonus, οὐδ' εἷς et οὐδ' ἕν, velut

εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν.
ἢν δ' ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βούλεται.
ἀμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον.

Has igitur regulas, quas manifestum est tragicos non inscios, sed consulto observasse, si quando violarunt, non magis mirandum est quam quod alias regulas multas non in ipsa numeri natura positas, sed solo elegantiae studio inventas, ut supra dicebam p. 31., interdum migrarunt. Quamobrem neque οὐδείς et οὐδέν in οὐδ' εἷς et οὐδ' ἕν, quae significatu differunt, dirimenda esse videntur et ne Euripidis quidem Ionis versus primus Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν mutandus foret, nisi verba proxima antiquae interpolationis trium primorum versuum suspicionem moverent, de qua pluribus dixi in Praefat. ad Sophoclis editionem Lipsiensem (ex *Poetis scenicis* expressam) a. 1867. p. V. Nec quod apud Aeschylum legitur Pers. 321. νωμῶν ὅ τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος Σάρδεσιν satis caussae est, praesertim in nomine proprio, cur vitiosum habeatur, aut apud Euripidem Heracl. 530. καὶ στεμματοῦτε καὶ κατάρχεσθ', εἰ δοκεῖ, et ib. 640. ὦ φίλταθ', ἥκεις ἆρα σωτὴρ νῷν φανείς (quae verborum collocatio Porsonianae νῷν σωτὴρ praestare videtur) aut apud Sophoclem Oed. C. 1543. σφῷν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφὼ πατρί. et Phil. 22. ἅ μοι προσελθὼν σῖγα σήμαιν' εἴτ' ἔχει. Minus certum est apud eundem Ai. 1101. ἔξεστ' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' (apographum unum ἤγαγ') οἴκοθεν, ubi facilis et probabilis est Porsoni correctio ἦγεν. et Oed. C. 664. θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κἄνευ τῆς ἐμῆς, ubi κἂν ἐμῆς ἄνευ restitui. Eurip. Iph. T. 580. κἀμοί. τὸ δ' εὖ μάλιστά γ' οὕτω γίγνεται, ubi Porsonus ὧδε. Omittimus alia quae vel manifesto corrupta sunt vel in versibus leguntur quos interpolatores veteres finxerunt.

---

*) In hoc versu Aeschyli Prom. 820. syllaba longa removenda videri posset restituta trochaica pronominis formae ἥμιν, nisi Aeschylum, pariterque Euripidem, nunquam ea usum esse constaret, excepto quod Aeschylus in versu dactylico Eum. 347. dixit ἐφ' ἇμιν ἐκράνθη. Sophocles vero quum trochaico ἥμιν et ὕμιν saepe usus sit metro postulante, nihil impedit quominus in quinto pede in omnibus huiusmodi versibus forma trochaica restituatur, velut Oed. C. 25. πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτό γ' ἥμιν ἐμπόρων, pariterque ib. 81. 1038. 1167. 1408. Oed. R. 1482. El. 1328. 1332. Phil. 531. servavitque eam passim codex Laurentianus, etsi plerumque ἡμῖν et ὑμῖν scriptam secundum grammaticorum quorundam opinionem, cuius vanitatem ostendi in Praef. ad Homeri ed. Lips. quartam vol. I. p. VII.

Reliquum est ut de libertate quadam dicatur quam in fine senarii interdum sibi sumserunt tragici et comici numero per duos versus continuato admissaque in fine versus prioris elisione, ea condicione ut syllaba eius ultima non anceps, sed longa esset. Hac libertate primum esse usum Sophoclem in Oedipo Rege, praeeunte Callia quodam in γραμματικῇ τραγῳδίᾳ (de qua dixi in Sophoclis Vita Oxon. p. LV—LVIII.) rettulit Athenaeus 10. p. 453. τὸν δὲ Σοφοκλέα διελεῖν φασιν ἀποτολμῆσαι τὸ ποίημα τῷ μέτρῳ τοῦτ' ἀκούσαντα, καὶ ποιῆσαι ἐν τῷ Οἰδίποδι τυράννῳ (332.) οὕτως

ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'
ἄλλως ἐλέγχεις;

cui simile est in Oed. Col. 1164.

σοί φασιν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ'
αἰτεῖν.

Reliqua quae novimus exempla in particula δέ vel τε elisa versantur, apud Sophoclem Oed. R. 29. 785. 1184. 1224. Oed. Col. 16. El. 1017. Aeschyli et Euripidis exempla nulla sunt: nam quod Iph. T. v. 961. legebatur δίκην τ' in fine versus, recte remotum est ab Elmsleio, sunt vero tria Aristophanis, θυμιαμάτων δ' Av. 1716., ἐμοὶ δ' Eccl. 351. καλεῖς μ' Ran. 298. qui ibid. 1203. ultimum pedem trimetri singulari de caussa in tribrachum solvit, καὶ κωδάριον καὶ ληκύθιον καὶ θυλάκιον | ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. Vocabuli inter duos senarios divisi exemplum attulit Hephaestio c. 4. p. 29, 11. ex Eupolidis Βάπταις, qui iocabundus scripserat

ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἀλλὰ προ-
βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

Denique notandum articulos et praepositiones, quippe arctissime cum nominibus suis cohaerentes, non solere in fine senarii poni, quod perraro sibi permiserunt poetae antiquiores, ut Aeschylus Eumen. 238. ἀλλ' ἀμβλὺν ἤδη προστετριμμένον τε πρὸς | ἄλλοισιν οἴκοις. Soph. Ant. 409. πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν | νέκυν. Ph. 263. ὃν οἱ | δισσοὶ στρατηγοί. Alia huiusmodi collegit Boeckhius ad Pind. vol. 1. p. 377. et ex comicis Meinekius ad Menandr. p. 144.

4. *De iambico trimetro catalectico.*

Trimetro catalectico post iambographos et lyricos interdum usi sunt tragici et comici in melicis fabularum partibus, versibus plerumque singulis vel binis vel ternis inter alia metra positis, servataque primitiva forma ⏓ –́ ⏑ – | ⏓ –́ ⏑ – | ⏑ –́ ⏒,
id est excluso anapaesto et arsi raro soluta. Sic Aeschylus Prom. 567—571.

χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἶστρος
εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς, ἄλευ δᾶ,
τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν.
ὁ δὲ πορεύεται δόλιον ὄμμ' ἔχων,
ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει.

ubi versus 570. est dochmiacus. Interposito iambico dimetro in stropha ter repetita Aristophanes Ran. 398—401.

Ἴακχε πολυτίμητε, μέλος ἑορτῆς
ἥδιστον εὑρών, δεῦρο συνακολούθει
πρὸς τὴν θεὸν καὶ δεῖξον ὡς
ἄνευ πόνου πολλὴν ὁδὸν περαίνεις.

Ante versus dochmiacos Eurip. Hel. 639.

γέγηθα, κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας
ἀνεπτέρωκα καὶ δάκρυ σταλάσσω.

Arsi bis soluta Sophocles El. 164. ὃν γ' ἐγὼ ἀκάματα προσμένουσ' ἄτεκνος, et ter in versu antistrophico 186. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη, nisi ἐλλέλοιπεν vel ἐκλέλοιπεν scripsit. Versu longiore qui ex dimetro acatalecto et trimetro catalectico compositus est, Eurip. Herc. f. 384. κάθαιμα σῖτα γένυσι χαρ | μοναῖσιν ἀνδροβρῶσι δυστράπεζοι. et in antistropha 399. δράκοντα πυρσόνωτον, ὅς σφ' | ἄπλατον ἀμφελικτὸς ἕλικ' ἐφρούρει. qui pentameter catalecticus dici potest, comparandus cum similibus versibus longioribus de quibus dixi p. 39.

5. *De iambico tetrametro.*

Metri iambici tetrametri acatalecti, sive octonarii, ut grammatici appellant, frequens in tragoedia et comoedia Latinorum usus fuit. Unum eius exemplum ex Alcaeo attulit Hephaestio c. 5. 4. p. 32. δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι Tragici et comici Graeci nunquam eo usi sunt. Tanto frequentior formae catalecticae usus est, quam grammatici Latini versum *comicum quadratum* vel *septenarium* appellarunt,

⏓ –́ ⏑ – | ⏓ –́ ⏑ – | ⏓ –́ ⏑ – | ⏑ –́ ⏒,

qua tragici passim utuntur inter alios versus posita, comici vero in diverbiis non raro per longam versuum seriem continuata, sed quod ad usum anapaesti et arsin solutam (i. e. dactylum et tribrachum) attinet, libertate multo quam in senariis iambicis minore pedibusque trisyllabis non cummulatis. Anapaesti in pede septimo positi nullum est exemplum praeterquam in nomine proprio Thesm. 547. ἐγένετο Μελανίππας ποιῶν Φαίδρας τε, Πηνελόπην δέ, ubi notavit scholasta vol. 3. p. 322, 20. τοῦτο μόνον τὸ τετράμετρον ἰαμβεῖον ἀνάπαιστον ἔχει τὸν καταλήγοντα· ἄξιον οὖν τηρῆσαι. Eadem condicione anapaestus in sede quarta est admissus, velut Ran. 943. Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς, raro in aliis vocabulis, et scriptura plerumque incerta, ut in exemplis ab Hermanno collectis Elem. p. 147. 148. velut Thesm. 560. οὐδ' ὡς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδησεν, ubi probabilior videri potest Suidae scriptura οὐδ' ὡς ἑτέρα τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδησεν, vel in nomine ἀλεκτρυόνας et ἱππαλεκτρυόνα Nub. 1427. Ran. 932. 937. cuius formam contractam ἱππαλεκτρυοῦς vel ἱππαλεκτρυῶ exstitisse coniecit Porsonus, quod multo minoris audaciae est quam synizesis, de qua cogitavit Hermannus opinione prorsus absurda. Quod Bothius restitui voluit ἀλέκτορας et ἱππαλέκτορας tribus quidem illis locis convenit, sed non convenit Ran. versui 935. in κἀλεκτρυόνα ποιῆσαι exeunti, ubi metrum aut κἀλεκτρυόνα aut κἀλεκτρυῶ fert, non κἀλέκτορα, nisi quis κἀλέκτορας scribat. Certius anapaesti exemplum est fragm. 476, 5. ὑρισοὺς δ' ἴδοις ἂν νιφομένους σύκων ὁμοῦ τε μύρτων. Nec tribrachi frequens in quarto pede usus est, ut Thesm. 567. ἀλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας. B. οὐ δὴ μὰ Δία σύ γ' ἄψει. Ran. 921. ὦ παμπόνηρος οἷ' ἄρ' ἐφενακιζόμην ὑπ' αὐτοῦ. et ante anapaestum Nub. 1063. πολλοῖς. ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν, ubi tamen probabilior est quam ego recepi scriptura Porsoni δι' αὐτό. Tres in uno versu dactyli in versu Platonis ap. Athen. 15. p. 665. καὶ προαναφυσᾶν τὸ μύρον ἤδη παράχεον βαδίζων. Caesura legitima est post pedem quartum, sed saepissime neglecta.

6. *De metris iambicis praeter trimetros et tetrametros reliquis.*

Breviorum metri iambici formarum longe frequentissima est tetrapodia sive dimeter acatalectus

⏓ –́ ⏑ – | ⏓ –́ ⏑ –

arsi rarius quam in longioribus versibus iambicis soluta, unde tribrachus prodit et in prima tertiaque sede dactylus, anapaesto in tragoedia nusquam, in comoedia interdum in dimetris diverbiorum*) admisso, ab melicis vero prorsus excluso. Ex huiusmodi tetrapodiis comici saepissime systemata modo breviora modo longiora composuerunt, versu catalectico ⏓ –́ ⏑ – | ⏑ –́ – terminata, quem interdum praecedit dipodia sive monometer, ut apud Aristophanem Eq. 375.

---

*) Sic Equit. 371. διαπατταλευθήσει χαμαί. 443. ἑκατονταλάντους τέτταρας. Duplicato anapaesto Ran. 984. τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν. Rarior anapaestus in versu catalectico, ut Nub. 1104. ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς.

καὶ νὴ Δί' ἐμβαλόντες αὐ-
τῷ πάτταλον μαγειρικῶς
ἐς τὸ στόμ', εἶτα δ' ἔνδοθεν
τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐ-
τοῦ σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρικῶς
κεχηνότος
τὸν πρωκτὸν εἰ χαλαζᾷ.

aliisque locis quos collegit Gaisfordus in Annot. ad Hephaest. vol. 2. p. 38 — 40., monometro non constanter ante versum catalecticum, sed etiam in medio systemate posito *). Systemata autem quum unius instar versus sint, syllaba anceps in ultimo tantum systematis pede locum habet, et singulae tetrapodiae vel pleno finiri possunt vocabulo, ut plerumque factum est, vel inter duas dipodias diviso, ut in versibus modo allatis, et quater intra sex dimetros in fragmento Pherecratis apud Athenaeum 3. p. 96.

καὶ δῆθ' ὑπάρχει τέμαχος ἐγ-
χέλειον ὑμῖν, τευθίς, ἄρ-
νειον κρέας, φύσκης τόμος,
πούς ἐφθὸς ἧπαρ, πλευρὸν, ὀρ-
νίθεια πλήθει πολλά, τυ-
ρὸς ἐν μέλιτι, μερὶς κρεῶν.

Eadem de caussa nihil interest utrum huiusmodi systemata in dimetros divisa scribantur, ut vulgo fit, an in tetrametros sive octonarios — valde illos diversos ab diverbiorum octonariis iambicis poetarum scenicorum Latinorum, quibus Graecos nunquam usos esse supra dicebam — an longiores etiam versus, quales ego plures in nova hac editione introduxi, ut iam in *Descriptione metrorum scenicorum* Oxonii edita a. 1842. faciendum esse dixeram, velut p 327. in carmine Acharnensium 263—279. in libris in septemdecim, ab me in undecim versus diviso

Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχίου, ξύγκωμε νυκτοπεριπλάνητε,
  μοιχέ, παιδεραστά,
ἕκτῳ σ' ἔτει προσεῖπον ἐς τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος,
σπονδὰς ποιησάμενος ἐμαυτῷ, πραγμάτων τε καὶ
  μαχῶν καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς.
πολλῷ γάρ ἐσθ' ἥδιον, ὦ Φαλῆς Φαλῆς,
κλέπτουσαν εὑρόνθ' ὡρικὴν ὑληφόρον,
τὴν Στρυμοδώρου Θρᾷτταν ἐκ τοῦ Φελλέως,
μέσην λαβόντ', ἄραντα, καταβαλόντα καταγιγαρ-
  τίσαι.
Φαλῆς Φαλῆς,
ἐὰν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς, ἐκ κραιπάλης
ἕωθεν εἰρήνης ῥοφήσει τρύβλιον·
ἡ δ' ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται.

Nolui enim tres qui interpositi sunt trimetros (4—6.), hic non minus aptos quam alteri tres (10—12.), quibus carmen concluditur, in tetrametros redigere nexu verborum non commendatos. Similiter in eadem fabula 1008—1017. (= 1037—1046.) ex decem dimetris quattuor feci longiores versus

Χ. ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας, μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας,
  ἄνθρωπε, τῆς παρούσης.
Δ. τί δῆτ', ἐπειδὰν τὰς κίχλας ὀπτωμένας ἴδητε;
Χ. οἶμαί σε καὶ τοῦτ' εὖ λέγειν. Δ. τὸ πῦρ ὑποσκά-
  λευε.
Χ. ἤκουσας ὡς μαγειρικῶς κομψῶς τε καὶ δειπνητι-
  κῶς αὑτῷ διακονεῖται;

Ad horum locorum exemplum versuum descriptio in systematis et strophis quibuslibet institui potest, in quibus minor erit versuum numerus, si systemata in περιόδους suas dividantur, ut supra ab me factum est, maior si singulae περίοδοι, quas metrici veteres appellarunt, in κῶλα dividantur, ut in codicibus factum est. Si quis igitur περιόδου cuiusque initium et finem recte notaverit, nihil interest utrum περίοδον quamque uno versu scribat an in κῶλα, ex quibus composita est, dispescat, ut Heliodorus **) aliique inferiorum temporum grammatici facere solebant: quam rationem clara in luce collocavit Christius in commentatione de metrorum Pindaricorum descriptione, Monachii edita a. 1868. Qui inter alia hoc quoque vere monuit p. 25. Boisci cuiusdam verba a pluribus grammaticis Latinis allata non in duos esse versus dividenda, ex quo sequeretur Boiscum tetrametrum pridem inventum denuo invenisse,

Βοΐσκος ἀπὸ Κυζίκου, παντὸς γραφεὺς ποιήματος,
τὸν ὀκτάπουν εὑρὼν στίχον Φοίβῳ τίθησι δῶρον,

sed, quod Marius Victorinus 2, 4, 30. intellexit, in unum coniungenda esse octametrum, i. e. ex octo dipodiis *) compositum, quem Boiscus ab se inventum esse gloriari poterat. Versus autem longiores poetarum scenicorum in κῶλα breviora, qualia per codices propagata esse videmus, non a poetis ipsis esse divisos, sed grammaticorum demum Alexandrinorum aetate sic describi coepisse ex indiciis quibusdam colligi posse credit Christius p. 24. Saepe tamen de divisione in κῶλα inter se dissenserunt grammatici, ut scholia metrica in Pindarum et Aristophanem docent, in quibus non raro de duobus pluribusve κώλοις vel separatim scribendis vel in unum versum coniungendis disputatur non sine multis imperitiae et perversi iudicii documentis, quorum specimina Christius attulit, multo plura nunc videre licet in *Heliodori colometriae Aristophaneae fragmentis*, quae ex scholiis in Aristophanem collecta edidit docteque explicuit C. Thiemannus Halis a. 1869. Facilius enim erat περιόδους discernere quam eas in κῶλα dividere, in quo Heliodorus ceterique grammatici saepissime errarunt metris antispasticis, Ionicis a maiore aliisque fictis quae nunquam exstiterunt. Solebant enim grammatici versus quosvis in quattuor syllabarum συζυγίας dividere, unde non raro absurdissimae prodeunt metrorum formae, velut in versu Sapphonis quem Hephaestio 10, 9. p. 64 eiusque scholiasta sic metiuntur metro antispastico,

κατθνάσκει Κυ|θέρη' ἀβρὸς | Ἄδωνις· τί | κε θεῖμεν,

licet verba ipsa veram monstrent versus choriambici mensuram,

κατθνά|σκει Κυθέρη' | ἀβρὸς Ἄδω νις· τί κε θεῖ|μεν.

Apparet ex his metricorum veterum praeceptum (apud Hephaestionem 1, 7. p. 28.) πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περατοῦσθαι λέξιν verissimum esse si de periodis intelligatur, non de κώλοις, in quibus frequentissima sunt vocabula inter duos versus divisa.

Dimetrorum iambicorum systemata comici plerumque post longiorem seriem tetrametrorum catalecticorum posuerunt, ut in Ran. 971. et interdum ita ut dimetri media in sententia incipiant, ut in Eq. 440. Nub. 1386. 1445. Post trimetros iambicos Nub. 999. Post tetrametros duos anapaesticos Ran. 384. Cum tetrametris iambicis mixti sunt in Pluto v. 290—321.

Stropha ex duobus dimetris catalecticis unoque senario composita et octies repetita est in Ranis 416—437., ex tribus dimetris catalecticis, senario post secundum interposito, in carmine antistrophico Thesm. 973—976. = 981—984.

In tragicorum fabulis dimetri plerumque cum aliis metris sunt consociati in carminibus antistrophicis, admisso non raro, ubi maior exprimendus est animi motus, tribracho pro iambo, rarius dactylo. Integra

*) Sic Nub. 1098. 1103. verbis τί δῆθ' ὁρᾷς; et τί δῆτ' ἐρεῖς;

**) De Heliodoro constat ex scholiis ad Aristophanem et ex subscriptione codicis Veneti in fine Nubium et Pacis κεκώλισται ἐκ τῶν (vel πρὸς τὰ) Ἡλιοδώρου, de quo dixi in Praef. ad Scholia Arist. vol. 1. p. XVI. et vol. 3. p. 395. Heliodori exemplum haud dubie secutus est Eugenius, seculi quinti exeuntis grammaticus, quem κωλομετρίαν τῶν μελικῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου ἀπὸ δραμάτων ιε´ scripsisse Suidas refert s. v. Εὐγένιος.

*) Metrici veteres πόδας non solum singulos appellarunt pedes, sed etiam διποδίας: unde Athenaeus 10. p. 454. τούτων ἕκαστον τῶν ποδῶν dicit ubi de transponendis tribus senarii dipodiis agit.

dimetrorum systemata ubi fecerunt, non, ut comici, versu iambico catalectico, sed alius generis metro concluserunt, ne systema in iambicum tetrametrum catalecticum exiret, metrum comoediae proprium, quo tragicos non esse usos supra dictum est. Sic apud Euripidem in Oreste v. 995—1000. systema iambicum finitur usitata in metris plurimis clausula choriambica Ἀτρέος ἱπποβώτα. Dimetrum acatalectum in fine strophae post aliud metrum posuit Aeschylus Suppl. 143. = 153. ἄγαμον ἀδάματον ἐκφυγεῖν. De divisione versuum in systematis idem dicendum quod de comicis supra dicebam, nihil interesse utrum in dimetros an in longiores versus dividantur, unde non raro octonarii prodeunt, velut ap. Aesch. Suppl. 134. πλάτα μὲν οὖν λινορραφοῦς τε δρόμος ἅλα στέγων δορός = 144. θέλουσα δ' αὖ θέλουσαν ἁγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα, admissa in fine versus strophici syllaba ancipite, licet iambi continuentur: nam sequitur iambicus trimeter. Sex dipodias iambicas cum choriambico octametro catalectico cohaerentes fecit Aesch. Ag. 445—451 = 464—470.

Reliquum est ut de brevioribus ordinibus iambicis dicatur, quos tragici vel inter se ipsos composuerunt vel cum aliis metris iunxerunt: unde magna prodiit formarum varietas, quae quum ex *Descriptione metrorum* Oxonii ab me edita cognosci possit, hic paucis defungar exemplis, de quibus in *Descriptione* p. 16. 17. haec fere dixi, quae infra posui. In universum autem monendum primam harum formarum syllabam ancipitem esse, etsi brevis multo frequentior est quam longa, nec raro in carminibus antistrophicis longam brevi respondere, arsin autem solutam saepe reperiri in pede primo, raro in reliquis pedibus.

Metri ex bacchio et ordine iambico compositi formae tragicis usitatae sunt quattuor,

1. ⏑ –́ – | ⏑ –́ ⏑ –

ut in Sept. ad Th. 767. βαρεῖαι καταλλαγαί. Syllabae eaedem, sed metrum diversum in versibus ex iambo et penthemimere trochaico compositis, velut λόχου δ' ἐξέβαιν' Ἄρης, de quibus infra dicetur ubi de metris trochaicis agemus.

2. ⏑ –́ – | ⏑ –́ ⏑ – –

ut in Sept. 327. ἐή, νέας τε καὶ παλαιάς, ubi νέας monosyllabum pronuntiari ex versu antistrophico intelligitur 339. ἐή, δυστυχῆ τε πράσσει. Pers. 575. βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν. Soph. Oed. C. 1670. αἰαῖ, ἔστιν ἔστι νῷν δή. 1734. αἰαῖ δυστάλαινα, ποῖ δῆτ'. Eur. Alc. 465. στυγηθεὶς τέκνοις τε τοῖς σοῖς. Suppl. 804. προσαυδῶ σὲ τὸν θανόντα. et alibi non raro.

3. penthemimere iambico duplicato

⏑ –́ – | ⏑ –́ ⏑ – – | ⏑ –́ ⏑ – –

Aesch. Sept. 876. πατρῴους δόμους ἑλόντες μέλεοι σὺν ἀλκᾷ. ubi μέλεοι disyllabum esse versus docet antistrophicus ἰδόντες, τί δὴ διήλλαχθε σὺν σιδάρῳ. Agam. 405. κλόνους λογχίμους τε καὶ ναυβάτας ὁπλισμούς. 740. λέγοιμ' ἂν φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας.

4. ⏑ –́ – | ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –

Huius formae exemplum est Sept. 330. βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις. 737. μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον. et fortasse Eum. 156. ἔτυψεν δίκαν διφρηλάτου. Eur. Herc. f. 386. περῶν δ' ἀργυρορρύταν Ἕβρον.

Dipodia catalectica in acatalectam mutata formae prodeunt tres,

5. ⏑ –́ ⏑ – | ⏑ –́ – – –

Hanc formam dimetrum hypercatalectum vocare licet, ut ap. Aesch. Agam. 368. πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι Soph. Antig. 338. θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν Γᾶν. Arsi prima et secunda soluta in fine strophae post versus dochmiacos Aesch. Sept. 207. στόμια πυριβρεμετᾶν χαλινῶν. (= 215. πόλεος ἵν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν). et Sophocles Ai. 608. τὸν ἀπότροπον ἀΐδηλον Ἅιδαν. (= 621. ἔπεσ' ἔπεσε μελέοις Ἀτρείδαις. Post versum dactylicum in fine strophae Eur. Rhes. 33. ζεύγνυτε κερόδετα τόξα νευραῖς. (= 51. μήποτ' ἐς ἐμέ τινα μέμψιν εἴπῃς.) Praemissa dipodia catalectica s. bacchio Aesch. Choeph. 45. ἰὼ γαῖα μαῖα, μωμένα μ' ἰάλλει.

6. eadem forma penthemimere iambico duplicato

⏑ –́ ⏑ – | ⏑ –́ ⏑ – – | ⏑ –́ ⏑ – –

Aesch. Agam. 195. βροτῶν ἄλαι νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς. et in antistropha βαρεῖα δ' εἰ τέκνον δαΐξω δόμων ἄγαλμα. Quos versus cavendum est ne quis ex dimetro iambico et ithyphallico compositos esse putet: quam plane alienam ab illo loco mensuram esse facile sentiet qui versus et praecedentes et sequentes considerare volet.*) Eadem alius loci ratio in Choeph. 644. τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντος οὐ θεμιστῶς.

7. ⏑ –́ ⏑ – | ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –

Aesch. Pers. 552. Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως. Agam. 408. ἄτλατα τλᾶσα· πολλὰ δ' ἔστενον. = 425. et 983. = 996. Choeph. 641. διαὶ Δίκας. τὸ μὴ θέμις γὰρ οὐ. Formae 5. et 7. nihil impedit quominus illa dimeter iambicus hypercatalectus, haec trimeter brachycatalectus appellentur: quibus tamen nominibus qui utentur, bene tenere debebunt anacrusin in his metris ancipitem nullam esse praeter primi iambi.

Rursus una syllaba auctae formae tres sunt a penthemimere iambico incipientes. Earum simplicissima, sed rarissima est

8. ⏑ –́ ⏑ – – | ⏑ –́ ⏑ –

qua Aeschylus utitur Agam. 245. φίλου τριτόσπονδον εὔποτμον. = 256. θέλει τόδ' ἄγχιστον Ἀπίας. Usitatissimae vero tragicis duae reliquae sunt,

9. ⏑ –́ ⏑ – – | ⏑ –́ ⏑ – –

velut ap. Aesch. Agam. 218.

ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον
φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν.

rarius anacrusi prima longa, ut ap. Aesch. Suppl. 540. λειμῶνα βούχιλον, ἔνθεν Ἰώ. = 549. περᾷ δὲ Τεύθραντος ἄστυ Μυσῶν. et ib. 594. 599. in stropha et antistropha; ap. Soph. Oed. Col. 711. εὔιππον εὔπωλον εὐθάλασσον. et 716. πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς. ubi in stropha syllaba brevis respondet 698. φύτευμ'

---

*) Initio huius strophae si mensura iambico-trochaica adhibeatur, quae Boeckhii opinio fuit, quattuor deinceps versus habebimus in metrum ithyphallicum exeuntes, quod hilaritati comoediae aptius est quam gravitati tragoediae, ut supra dixi p. 31.

πνοαὶ δ' ἀπὸ | Στρυμόνος μολοῦσαι
κακόσχολοι, | νήστιδες, δύσορμοι,
βροτῶν ἄλαι νεῶν τε καὶ | πεισμάτων ἀφειδεῖς,
παλιμμή|κη χρόνον τιθεῖσαι,

quemadmodum Aristophanes ab tetrametris iambicis catalecticis ad metrum ex dimetro iambico et versu ithyphallico compositum transiit Vesp. 258. per versus quindecim continuatum. Aeschylus si quid huiusmodi voluisset, iambos cum trochaicis dimetris potius composuisset, quo genere versuum saepissime utitur, quam cum metro ithyphallico, quo ante tragicos iambographi ut epodico usi erant, tragici vero frequenter strophas post alia metra quaelibet concluserunt. Eodem modo a multis erratum est in mensura versuum antispastico-iambicorum ⏑ –́ – – | ⏑ –́ ⏑ – –, quos non esse iambico-trochaicos ⏑ –́ – | –́ ⏑ – ⏑ – – infra dicetur. Recte de utroque genere iudicavit Boeckhiique, qui contrariam sententiam defenderat, rationes optime refutavit Hermannus (in censura dissertationis *De versibus iambico-antispasticis* ab H. Weissenbornio Lipsiae a. 1834 editae) in Zimmermanni Annalibus *(Zeitschrift für die Alterthumswissenschaft)* a. 1835. p. 380—403. collectis tragicorum exemplis prope omnibus, etsi vera, de qua hodie constat, locorum plurium scriptura eum fugit et nonnullis perversam adhibuit mensuram, cuiusmodi est quod (p. 397.) in Aeschyli Suppl. v. 105. δι' ἁμὸν γάμον τεθαλώς (⏑ –́ – | ⏑ –́ ⏑ – –) ab dochmio incipere credidit, qui plane alienus ab illo carmine est, et in versu iambico-trochaico Pers. 1014. πῶς δ' οὔ; στρατὸν μὲν τοσοῦτον τάλας πέπληγμαι verba τοσοῦτον τάλας pariter pro dochmio habuit.

ἀδήριτον αὐτόπιον*). 702. τὸ μέν τις οὔθ' ἁβὸς οὔτε γήρᾳ. Soluta arsi prima idem El. 156. οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος. Cum versu iambico-trochaico hoc metrum composuit Aeschylus Eum. 558.

καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐδὲν ἐν μέσᾳ δυσπαλεῖ τε δίνᾳ.

cum dimetro anapaestico Euripides Heracl. 782.

ὀλολύγματα παννυχίοις ὑπὸ παρθένων ἰακχεῖ ποδῶν κρότοισι.

cum dimetro iambico idem Electr. 1182.

διὰ πυρὸς ἔμολον ἁ τάλαινα ματρὶ τᾷδ', ἅ μ' ἔτικτε κούραν.

10. ⏑ –́ ⏑ – – | ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –

ut ap. Aesch. Agam. 410. 411. ἰὼ ἰὼ δῶμα δῶμα καὶ πρόμοι. | ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες. et ib. 481. 484. 487. Cum versibus iambico-trochaicis aptissime consociavit Choeph. 623.

ἐπεὶ δ' ἐπεμνασάμαν ἀμειλίχων
πόνων, ἀκαίρως δὲ δυσφιλὲς γαμήλευμ' ἀπεύχετον δόμοις
γυναικοβούλους | τε μήτιδας φρενῶν
ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ,
ἐπ' ἀνδρὶ δάοισιν ἐγκότῳ σέβας.
τίων δ' ἀθέρμαν|τον ἑστίαν δόμων
γυναικείαν | ἄτολμον αἰχμάν.

11. ⏑ –́ ⏑ – – | ⏑ –́ ⏑ –, ⏑ –́ –

Eurip. Herc. f. 111.

ἔπη μόνον καὶ δόκημα νυκτερωπόν.

12. Dipodia ante trimetros iambicos diverbii est apud Soph. Phil. 219. ἰὼ ξένοι. et inter trimetros Eur. Iph. A. 1132. ἔχ' ἥσυχος, nisi reliqua senarii integri pars excidit. Ante versus dochmiacos ἰὼ πόλις et in antistropha ἰὼ τάλας apud Soph. Oed C. 833. 876. Inter trochaicos catalecticos Aesch. Suppl. 155. τὸν γάϊον (= 170. τὸν τᾶς βοός), ubi tamen dipodiam hanc cum proximo versu ex trochaicis dimetris catalecticis duobus composito coniungere praestat, ut in Choeph. 623. (= 645.) feci, ubi in versu strophico dipodiae iambicae finis in medium cadit vocabulum, πόνων ἀκαί|ρως. Frequentius interiectiones vel monosyllabae, ut φεῦ, vel disyllabae, ut ἔα, ἐή, ἰώ, αἰαῖ, εἶεν (Eur. Iph. A. 1185.) extra versum ponuntur. Dimetrum ἰοὺ ἰού, ὢὢ κακά ante trimetros iambicos posuit Aeschylus Agam. 1214.

13. Raro reperitur penthemimeres iambicum simplex, ut apud Soph. Tr. 520. ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι. et Euripidem Ion. 212. τί γάρ; κεραυνόν. et in antistropha 239. ἔχω μαθοῦσα. Herc. f. 1184. εὔφημα φώνει. 1186. ὦ δεινὰ λέξας. Arsi prima soluta Aesch. Pers. 638. βάρβαρα σαφηνῆ. = 641. δαίμονα μεγαυχῆ.

14. ⏑ ⏑ –́ ⏑ –́ – penthemimeres iambicum cum anacrusi anapaestica, qua interdum utuntur tragici, ea tamen lege ut in carminibus antistrophicis anapaesto anapaestus, non iambus aut spondeus aut tribrachus respondeat. Sic Aesch. Suppl. 89. μερόπεσσι λαοῖς. = 94. κατιδεῖν ἄφραστοι. Pers. 572. βαρὺ δ' ἀμβόασον. = 580. τοκέες τ' ἄπαιδες. Choeph. 320. χάριτες δ' ὁμοίως. = 337. φυγάδας θ' ὁμοίως. Soph. Oed. C. 134. λόγος οὐδὲν ἅζονθ' = 166. λόγον εἴ τιν' οἴσεις. Eur. Alc. 910. in fine strophae βιότου τε πόρσω. = 934. θάνατος δάμαρτα. Rhes. 362. θιάσους ἐρώτων. = 372. δοχμίαν πεδαίρων. Idem Herc. f. 640—642. ἐπὶ κρατὶ κεῖται | βλεφάρων σκοτεινὸν | φάος ἐγκαλύψαν. nam sic correxi codicis scripturam ἐπικαλύψαν, ut postulat antistropha. Versibus Ionicis a minori subiecit Aristoph. Vesp. 302. σὺ δὲ σῦκά μ' αἰτεῖς. et 316. πάρα νῷν στενάζειν. Inter dactylico-trochaicos posuit idem Av. 463.

15. Tripodia iambica pura ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –, ut Aesch. Ag. 193. ἐπεὶ δὲ καὶ πικροῦ. = 211. τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν. Soph. Trach. 528. ἐλεινὸν ἀμμένει. Eur. Hipp. 533. ἵησιν ἐκ χερῶν. = 543. Hec. 210. post versum dactylicum, τάλαινα κείσομαι. Soluta arsi prima Soph. El. 154. ἄχος ἐφάνη βροτῶν. = 174. ἔτι μέγας οὐρανῷ. secunda Aesch. Ag. 223. τάλαινα παρακοπά. = 234. πέπλοισι περιπετῆ.

16. Tripodia iambica cum anacrusi anapaestica, Soph. Oed. R. 1209. θαλαμηπόλῳ πεσεῖν. = 1219. περίαλλ' ἰὰν χέων. Eurip. Hipp. 125. ὅθι μοι τις ἦν φίλα = 135. τριτάταν δέ νιν κλύω. Eandem formam cum penthemimere iambico compositam esse credebat Hermannus (in Zimmermanni Annal. a. 1835. p. 386.) in versu Aeschyli Pers. 1018. ὁρᾷς τὸ λοιπὸν | τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς; Eurip. Rhes. 242. ἐπεὶ πρό τ' οἴκων | πρό τε γᾶς ἔτλα μόνος, similibusque, vel una syllaba brevioribus versibus, ut apud Aeschylum Pers. 1015. τί δ' οὐκ ὄλωλεν | μεγάλως τὰ Περσᾶν, qui tamen pari iure pro choriambicis haberi possunt, ⏑ –́ ⏑ – | –́ ⏑ ⏑ – | ⏑ –́ –.

17. Tripodia iambica cum exitu spondiaco ⏑ –́ ⏑ – – –, quae nihil aliud est quam pars altera senarii claudi Hipponactei. Hoc metro tragici, interdum etiam comici, vel simplici vel cum aliis metris coniuncto usi sunt, velut Aeschylus Suppl. 139. πατὴρ ὁ παντόπτας = 149. ἄδμητος ἀδμήτας. Ag. 197. τρίβῳ κατέξαι|νον ἄνθος Ἀργείων. = 210. ῥείθροις πατρῴους | χέρας πέλας βωμοῦ. Sophocles Ai. 399. ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων. = 417. ἔτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα. τοῦτό τις φρονῶν ἴστω. Oed. R. 1331. ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων. = 1351. ἔρυτο κἀνέσωσεν, οὐδὲν ἐς χάριν πράσσων. Ant. 971. δισσοῖσι Φινείδαις. = 982. αὔδασ' Ἐρεχθειδᾶν. Ai. 694. ἰὼ ἰὼ Πὰν Πάν. = 707. ἰὼ ἰώ. νῦν αὖ. Eurip. Alc. 413. ἔβας τέλος σὺν τᾷδ'. Suppl. 781. διπλάζεται τιμά. = 789. τί γάρ μ' ἔδει παίδων; Or. 1447. ἰὼν κακὸς Φωκεύς. Iph. T. 400. λιπόντες Εὐρώταν. = 415. ἄπληστος ἀνθρώποις. Soluta arsi prima ib. 644. μελόμενον αἱμακταῖς. = 649. ὅτι πόδ' ἐπεμβάσει. Aristoph. Av. 1314. καλεῖ τις ἀνθρώπων. = 326. σὺ δ' αὖθις ἐξόρμα. Thesm. 326. Νύμφαι τ' ὀρείπλαγκτοι.

Sequitur ut de antispasto cum metris iambicis coniuncto dicatur. Nam simplicis antispasti, excepta frequente apud tragicos lamentantium voce ἰώ μοί μοι, exempla vix ulla sunt, duplicati antispasti unum, soluta utraque prioris antispasti arsi, Agam. 1142. νόμον ἄνομον οἷά τις ξουθά. = 1152. τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτῳ κλαγγᾷ. Saepissime vero ab tragicis, interdum etiam ab comicis, ubi sermonem tragicum imitantur, antispastus unus cum ordine iambico coniungitur, ea tamen lege ut quarta antispasti syllaba longa, proximi autem iambi anacrusis brevis sit, quod poetae propterea sic instituerunt ne versus antispastico-iambici in dactylico-trochaicos vel choriambicos mutarentur, quod librariis passim accidit, velut apud Aeschylum Sept. 120. 140. ubi pro Ἀργεῖοι γὰρ πόλισμα Κάδμου et καὶ Κύπρις ἅτ' εἶ γένους προμάτωρ, quod Aeschylus scripserat, Ἀργεῖοι δὲ πόλισμα Κάδμου et Κύπρις ἅτε γένους προμάτωρ scripserunt, unde versus prodit vel choriambicus –́ – | –́ ⏑ ⏑ – | ⏑ –́ ⏑̱, vel dactylico-trochaicus –́ ⏑ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ | –́ ⏑ – ⏑̄. Non minus corrupti sunt Sept. v. 860. et Pers. 289. de quibus dixi in annotatione ad eos. Prima vero antispasti syllaba nihil interest utrum brevis an longa sit. Iambus a quo antispastus incipit saepissime in tribrachum vel dactylum solvitur, iamborum vero antispasto adiunctorum arses raro solvuntur.

18. Formae simplicissimae ex antispasto et dipodia iambica compositae exempla nulla exstare videntur. Nam quod apud Aesch. Agam. 406. legitur βέβακεν ῥίμφα διὰ πυλᾶν, βέβακεν pro βέβακε ab Triclinio posito, ut verba responderent verbis in antistropha 424. lectis παραλλάξασα διὰ χερῶν, incertum est, quum verba βέβακε ῥίμφα διὰ πυλᾶν optimum praebeant di-

*) Nam sic corrigendum videtur quod in codice legitur ἀχήρητον αὐτόποιον, a correctore in ἀχείρητον, in apographis autem pluribus in ἀχείρωτον corruptum: de quo dixi in Fleckeiseni Annalibus a. 1868. p. 394.

metrum, cui antistrophicum versum exaequavit Hermannus παραλλάξασα in παραλλαγαῖσι mutato.

19. 20. Frequentissimae sunt formae proximae ⏗ ⏒ – – | ⏑ ⏒ ⏑ – –, et ⏗ ⏒ – – | ⏑ ⏒ ⏑ – ⏑ – quarum exempla ex tragicis collegit Hermannus in censura supra memorata p. 384. 385., inter quae plura sunt quae arsin primam solutam habeant, ut versus paullo ante memoratus ex Aesch. Sept. 140. καὶ Κύπρις ἅτ' εἶ γένους προμάτωρ. Altera forma etiam Aristophanes usus est Av. 629. 630. ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις | ἐπηπείλησα καὶ κατώμοσα. et arsi prima sobuta Lys. 1271. δεῦρ' ἴθι δεῦρ', ὦ κυναγὲ παρσένε.

21. Antispasti cum trochaeis coniuncti exempla quae certa haberi possint nulla sunt allata, uno fortasse excipiendo Aeschyli Choeph. 640. διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ (= 648. προχαλκεύει δ' Αἶσα φασγανουργός), cui probabile est antispasticam mensuram potius esse adhibendam quam dochmiacam cum penthemimere iambico. Omittimus alia ab Hermanno male huc relata.

22. Cognatum antispastis metrum, cuius frequens in tragoedia usus est, ischiorrhogicum appellavit Hermannus Elem. doctr. metr. p. 234. quod nomen grammatici trimetro Hipponacteo tribuerunt. Id compositum est ex amphibracho ⏑ ⏒ ⏑ (anacrusi et thesi ancipite, arsi autem non raro soluta) et cretico ⏒ ⏑ – vel molosso ⏒ – –, (ut iambographorum tetrametri claudi non cretico, sed molosso finiuntur, velut τῶν καλῶν δ' ὀψων κράτιστον καρὶς ἐκ συκέης φύλλου) quae cretici formae in carminibus antistrophicis plerumque sibi respondent, exceptis paucis locis, ut Soph. Tr. 846. ubi versibus in stropha positis ἦ που ὀλοὰ στένει, | ἦ που ἀδινῶν χλωράν in antistropha 857. respondent ἃ τότε θοὰν νύμφαν | ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς. Oed. C. 1074. ἔρδουσιν ἢ μέλλουσ'· | ὡς προμνᾶταί τι μοι | γνώμα τάχ' ἐνδώσειν. = 1085. ἰὼ πάνταρχε θεῶν (θεῶν monosyllabo) | παντόπτα Ζεῦ πόροις | γᾶς τᾶσδε δαμούχοις. Accurate vero sibi respondent Trach. 829. πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων. = 839. ἀμμιγα νιν αἰκίζει. El. 160. ὄλβιος ὃν ἁ κλεινὰ | γᾶ ποτε Μυκηναίων. = 180. οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσᾳ | βούνομον ἔχων ἀκτάν. Ib. 1208. ἀλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν | τὰν αἰὲν ἀδμήταν. = 1260. τίς οὖν ἂν ἀξίαν | σοῦ γ' ἀμπεφηνότος. Phil. 835. φροντίδος ὁρᾷς ἤδη. = 851. ἐξιδοῦ ὅπως πράξεις. et fortasse versu proximo 836. πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν = 852. οἶσθα γὰρ ὧν αὐδῶμαι, si in stropha μένομεν scribatur cum Erfurdtio, in antistropha ὃν pro ὧν cum correctore codicis Laur., retenta in versu proximo scriptura codicis τούτῳ, in τούτων mutata in apographis. Stropham integram hoc metro scripsit Sophocles El. 504.

ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν
πολύπονος ἱππεία,
ὡς ἔμολες αἰανὴ
τᾷδε γᾷ.
εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
Μυρτίλος ἐκοιμάθη

παγχρύσων ἐκ δίφρων
δυστάνοις αἰκίαις
πρόρριζος ἐκριφθείς,
οὔ τί πω
ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
πολύπονος αἰκία.

Cum cretico interposito τᾷδε γᾷ et οὔ τί πω comparari potest Tr. 654. ἐξέλυσ' | ἐπιπόνων ἀμερᾶν, ubi in antistropha 662. excidit creticus qui verbo ἐξέλυσ' respondit, cretico vero ἀμερᾶν respondet molossus ⏒ ⏑ – ἐπὶ προφάνσει θηρός.

De versibus iambico-trochaicis infra dicetur ubi de metro trochaico agetur.

7. *De metro trochaico tetrametro et trimetro.*

Antiquissimam metri trochaici formam versum tetrametrum catalecticum esse perhibent grammatici

⏒ ⏑ – ⏗ | ⏒ ⏑ – ⏗ | ⏒ ⏑ – ⏗ | ⏒ ⏑ ⏔,

cuius purissima forma Archilochum aliosque iambographos usos esse fragmenta carminum docent, syllaba cuiusque dipodiae ultima modo brevi modo longa, arsibus raro solutis (i. e. tribracho posito pro trochaeo, ut in versu Archilochi ap. Stob. Flor. 110, 11. οὐδὲ θαυμάσιον, ἐπειδὴ Ζεὺς πατὴρ Ὀλυμπίων. et ἐνάλιον καί σφιν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα, dactylo vero pro trochaeo non magis admisso quam anapaesto pro iambo in versibus iambicis. Neque anapaestum, in quem spondeos in sede pari frequenter solvere per numeri legem licebat, usquam admiserunt. Post iambographos hoc metro inde ab ipsis, ut videtur, poesis scenicae primordiis saepissime in diverbiis, ubi concitatior sermo esset, usi sunt tragici et comici, formis in tragoedia antiquiore iisdem fere quibus iambographi usi erant, sed paullo liberioribus apud Euripidem et comicos. Aeschyli exempla sunt Pers. 155—175. 215—248. 703—758. et Sophoclis Oed. R. 1515—1530. Phil. 1402—1408. Oed. C. 887—890. admisso hic illic tribracho, nusquam anapaesto: nam quae hunc pedem praebent vocabula apud Aeschylum γηραλέα 171. et ἱερόν 745. librariorum culpa leguntur pro γηραλᾶ et ἱρόν. Tanto frequentior tribrachus non solum in sex primis pedibus, sed etiam in septimo, et anapaestus in secundo, quarto et sexto pede est apud Euripidem et comicos, qui hoc metro saepissime usi sunt, nisi quod Aristophanes in partibus fabularum gravioribus, quales sunt ἐπιρρήματα et ἀντεπιρρήματα Parabasium multo rarius pedibus trisyllabis usus est quam in tetrametris diverbiorum. Dactyli exempla non pauca apud Epicharmum reperta fuisse videntur, quantum ex fragmentis intelligimus (velut ap. Athen. p. 374[e]. τοῖς Ἐλευσινίοις (vel potius Ἐλευσίνοις) φυλάσσων δαιμονίως ἀπώλεσα. p. 282[b]. καὶ σκιφίας χρόμιός θ', ὃς ἐν τῷ ἦρι καττὸν Ἀνάνιον, aliisque ab Meinekio indicatis Quaest. scen. 3. p. 21.), nulla sunt apud poetas Atticos praeterquam in nominibus propriis, velut Eur. Iph. A. 882. εἰς ἄρ' Ἰφιγένειαν Ἑλένης νόστος ἦν πεπρωμένος, et minus excusabiliter Or. 1535. ξύγγονόν τ' ἐμὴν Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά μοι, quod nomen aliter collocare poterat poeta aut pro eo τρίτον scribere, quod coniecit Elmsleius. Idem dicendum de versu Hermippi apud Athenaeum p. 486[a]. τῷ Διονύσῳ πάντα τἄμαυτοῦ δίδωμι χρήματα. Μητιόχου nomen sexies dactylum praebet in tribus veteris poetae comici tetrametris apud Plut. Mor. p. 811[f]. nisi altera nominis forma Μήτιχος est restituenda cum Elmsleio. Quae praeter nomina propria in comicorum Atticorum versibus reperiuntur exempla dactyli omnia librariorum erroribus deberi a Porsono in Praef. ad Hec. p. XLV. ita est demonstratum ut non sit operae pretium denuo de iis dici. Nonnulla ego ipse primus correxi, velut Arist. Eq. 319. νὴ Δία (libri deteriores καὶ νὴ Δία) κἀμέ —, restituta apocope νὴ Δί vel uno vocabulo νηδί, quae usitata in quotidiano vulgi sermone formulae huius pronuntiatio fuisse videtur, de quo gravissima constat Herodiani auctoritate, ut in Annot. Oxon. p. 312. ostendi, cui temere oblocuti sunt Seidlerus aliique futilibus prolatis coniecturis.

Quemadmodum tragici in senario caverunt ne quintus iambus ab syllaba longa finali vocabuli polysyllabi inciperet, de quo supra dixi p. 37, ita iidem operam dederunt ne tertia tetrametri trochaici dipodia in syllabam finalem vocabuli ex pluribus syllabis compositi exiret, ut in Eur. Hel. 1628. οἵπερ ἡ δίκη κελεύει μ'. ἀλλ' ἀφίστασθ' ἐκποδών, ubi ἀφίστασ' recte restituit Porsonus. Comici vero huius regulae in tetrametris non magis quam in senariis ullam rationem habuerunt.

Caesura post dipodiam tetrametri secundam tanta diligentia ut ab iambographis, ita ab tragicis est observata, ut duo tantum violatae exempla in fabulis superstitibus reperiantur, temerariis tentata coniecturis, alterum Aeschyli Pers. 164. ταῦτά μοι διπλῆ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσίν, alterum Sophoclis Phil. 1402. Ν. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν. Φ. ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος. Comici etsi eadem caesura plerumque usi sunt, tamen saepissime etiam neglexerunt, ut Aristophanes in tribus deinceps versibus Nub. 607—609.

Tetrametro acatalecto, sive octonario, usum esse

Anacreontem annotavit Hephaestio 6, 6. p. 39. sed non dixit utrum carmina integra hoc metro scripserit an distichis ex octonario et septenario compositis, ut in carmine ab Heraclide Alleg. Hom. c. 4. memorato, πῶλε Θρηκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν; quae non in unum versum coniungenda esse, ut Boiscus, de quo supra dicebam p. 39. versus iambicos ex octo dipodiis compositos fecit, proximi distichi hiatus docet, ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι, ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμί σ' ἀμφὶ τέρματα δρόμου. Octonario acatalecto saepissime usi sunt in diverbiis poetae scenici Latini, Graeci non magis quam octonariis iambicis, de quibus supra dicebam. Nam qui in carminibus eorum melicis passim componi possunt versus tetrametri catalectici mensuram excedentes nihil aliud sunt quam systemata una periodo comprehensa, ut apud Eurip. Hel. 204. 205. (duobus octonariis quorum arses plures sunt solutae), apud Arist. Vesp. 1069. γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ πολλῶν κικίννους νανιῶν καὶ σχῆμα κεὐρυπρωκτίαν.

In eodem carminum genere etiam trimetri, in diverbiis nunquam usurpati, hic illic reperiuntur, ut apud Aristophanem ib. 1066. ἀλλὰ κἀκ τῶν λειψάνων χρὴ τῶνδε ῥώμην | νανικὴν σχεῖν· ὡς ἐγὼ τοὐμὸν νομίζω: et apud Sophoclem Oed. C. 1081. (ante versum dactylico-trochaicum) εἴθ' ἀελλαία ταχύρρωστος πελειάς. = 1093. καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὀπαδόν. et arsi saepius soluta, ut ap. Arist. Ran. 229. praemisso dimetro catalectico, εἰκότως γ', ὦ πολλὰ πράτ- των· ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὔλυροί τε Μοῦσαι καὶ κεροβάτας Πάν, ὁ καλαμόφθογγα παίζων· | προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων. Basin spondiacam dimetro et trimetro trochaico praemisit idem Lys. 659. ταῦτ' οὖν οὐχ ὕβρις τὰ πράγματ' ἐστὶ | πολλή; κἀπιδώσειν μοι δοκεῖ τὸ χρῆμα μᾶλλον. et 669. νῦν δεῖ νῦν ἀνηβῆσαι πάλιν κἀναπτερῶσαι. = 684. 686. 694.

Trimetro catalectico, cuius exempla plurima apud Pindarum reperiuntur, etiam tragici non raro usi sunt in melicis, ut Aeschylus Sept. 351. ἁρπαγαὶ δὲ διαδρομᾶν ὁμαίμονες. 355. οὔτε μεῖον οὔτ' ἴσον λελιμμένοι. Soph. Oed. R. 864. μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων. Ant. 360. παντοπόρος ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται. = 370. ὑψίπολις ἄπολις ὅτῳ τὸ μὴ καλόν. Eur. Med. 418. ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει.

8. *De trochaicis dimetris aliisque brevioribus versibus trochaicis.*

Systemata dimetrorum acatalectorum, versu catalectico finita, quem interdum praecedit monometer, non infrequentia fuerunt in comoedia, velut ap. Arist. Pacis v. 339—345. (post tetrametros duos catalecticos) aliisque locis ab Gaisfordo indicatis ad Heph. vol. 2. p. 68. Tragici si quando dimetrorum acatalectorum systemate utuntur, non trochaico catalectico, sed alius generis metro concludunt, ut Eurip. Or. 1001. ubi post quattuor dimetros acatalectos sequitur versus ex genere dactylico μονόπωλον ἐς Ἀῶ. Multo frequentior in tragoedia, praesertim apud Aeschylum, systematum usus est ex dimetris catalecticis compositorum, quae pariter ut iambica, de quibus supra dicebamus, nihil interest in quot versus divisa scribantur, quum numerus ab initio usque ad finem continuetur, excluso hiatu et syllaba ancipite, vocabulisque non raro inter duo istiusmodi dimetros divisis. Stropham ex duodecim dimetris compositam, quorum 1. 4. 9. 10. 11. acatalecti, reliqui catalectici sunt, fecit Aristophanes Av. 1470—1481. stropham ex solis dimetris catalecticis compositam ex Autocrate comico affert Aelianus N. A. 12, 9. Interdum spondeus (± –) praemittitur dimetro acatalecto, ut ap. Arist. Lys. 659 = 682. et dimetris catalecticis, ut apud Aeschylum Ag. 160. Ζεὺς ὅστις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' αὐτῷ φίλον κεκλημένῳ.

Tripodiae trochaicae sive trochaici dimetri brachycatalecti ± ⏑ – ⏑ – ⏑, qui ithyphallicus vocatur, de quo dixit Gaisfordus vol. 2. p. 71—75. frequens in tragoedia et comoedia usus est. Tragici saepissime eo usi sunt vel in exitu versuum dactylicorum, vel in fine stropharum post quaevis fere metra, arsi prima non rara soluta. Sic Aeschyli Sept. 420. stropha dochmiaca finitur versu ex dimetro iambico et ithyphallico composita, — φόρους μόρους ὑπὲρ φίλων | ὀλομένων ἰδέσθαι. Arsi primae solutae plerumque soluta, raro non soluta respondet, ut apud Eur. Iph. T. 1136. ναὸς ὠκυπόμπου. = 1151. γένυσιν ἐσκίαζον. Arsin secundam, quod raro fit, solvit una cum prima Euripides in versu ex tripodia trochaica et dimetro catalectico composito Hel. 203. θάνατον ἔλαβεν αἰσχύνας ἐμᾶς ὑπ' ἀλγέων. = 220. δίδυμά τε Διὸς οὐκ εὐδαμονεῖ τέκη φίλα.

Penthemimeres trochaicum ± ⏑ – ⏑ – in tragoedia non raro simplex reperitur inter alia metra positum, ut apud Aeschylum Sept. 566. inter dochmium et clausulam choriambicam positum est ἀνοσίων ἀνδρῶν. εἴθε γὰρ θεοὶ | τούσδ' ὀλέσειαν ἐν γᾷ. et ap. Eur. Med. 154. post versus glyconeos, εἰ δὲ σὸς πόσις | καινὰ λέχη σεβίζει. Inter versum ithyphallicum et dimetrum iambicum ap. Aesch. Prom. 584. εὐγμάτων, ἄναξ. = 604. ἀλλά μοι τορῶς. Per versus plures continuatum, cum syllaba ancipite et hiatu apud Soph. Ai. 401. ἀλλά μ' ἁ Διὸς | ἀλκίμα θεὸς | ὀλέθρι' αἰκίζει. | ποῖ τις οὖν φύγῃ; | ποῖ μολὼν μένω; | εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τίσις δ' —. ubi versus tertius est dochmiacus, ultimus autem dipodia trochaica ab initio auctus. Versibus ex iambo et penthemimere trochaico compositis et inter dimetros iambicos collocatis usus est Eurip. Tr. 560. λόχου δ' ἐξέβαιν' Ἄρης | κόρας ἔργα Παλλάδος. | σφαγαὶ δ' ἀμφιβώμιοι | Φρυγῶν, ἔν τε δεμνίοις | καράτομος ἐρημία, metro loco huic aptissimo, cuius rectam mensuram verba ipsa tam clare monstrant ut mireris fuisse qui non perspicerent.

Penthemimere trochaico claudo ± ⏑ – – – interdum usi sunt tragici, velut Aesch. Pers. 854. εὖθ' ὁ γηραιός. = 860. πάντ' ἐπηύθυνον. Eur. Rhes. 528. τὰν ἐμὰν πρώτα. = 547. ἡμένα κοίτας. Heracl. 898. πολλὰ γὰρ τίκτει. = 907. θεὸς (monosyllabum) παραγγέλλει. Herc. f. 133. ὀμμάτων αὐγαί. quanquam hos versus etiam sic metiri licet ± ⏑ – | ± –. cui formae similis est ± ⏑⏑⏑ | ± –, de qua dicetur p. 45.

Dipodia trochaica sive monometro, cuius frequentis sunt exempla in systematis dimetrorum, ut supra dicebam, vel simplici usi sunt poetae tragici, ut Eurip. Or. 967. post iambicum trimetrum, πήματ' οἴκων. = 978. μοῖρα βαίνει. Soph. Tr. 497. post versum dactylico-trochaicum, μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί. | καὶ τὰ μὲν θεῶν (monosyllabum). = 507. ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος, ὑψίκερω τετραόρου | φάσμα ταύρου. vel cum aliis metris coniuncta, ut ib. 826. ubi post clausulam choriambicam sequuntur verba καὶ τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει = 838. προστετακὼς φάσματι. μελαγχαίτα, quae rectius in unum versum ex dipodia trochaica et, qualis proximus quoque est, versu ischiorrhogico, compositum coniunguntur quam in duo dividuntur, separata dipodia trochaica.

Reliquum est ut moneatur duo esse trochaicorum versuum genera, alterum in quo dipodiae syllaba ultima anceps est ± ⏑ – ⏓, alterum constanter ex trochaeo et spondeo compositum ± ⏑ – –, qui epitriti vocantur, quo metro saepissimo usus est Pindarus in carminibus Doriis, de quibus dixit Boeckhius in libro de metris Pindari p. 280., nec raro tragici, vel solo vel cum metris dactylicis coniuncto, accurata syllabarum responsione in carminibus antistrophicis. Tragicorum exempla in antiquioribus potissimum fabulis reperiuntur, ut Aeschyli Prometheo et Euripidis Medea, quarum fabularum carmina ex dactylis et epitritis composita primus recte descripsit Boeckhius in Commentationibus Academiae Borussicae a. 1822. p. 280—283. Sophoclis insigne exemplum est Trach. 95—102.

Ἅλιον, Ἅλιον αἰτῶ
τοῦτο καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας, πόθι μοι πόθι παῖς ναίει
ποτ', ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων, 99
ἢ ποντίας αὐλῶνας, ἢ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς, εἴπ',
ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα. 102

et in antistropha 105—111.

οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν, 105
οὔποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον, ἀλλ'
εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα τρέφουσαν ὁδοῦ
ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι, κακὰν δύ-
στανον ἐλπίζουσαν αἶσαν. 111

ubi versus 3. ἢ ποντίας = ἐνθυμίοις ab anacrusi incipit. Numero per octo epitritos post versum dactylicum continuato et versu ithyphallico concluso Eur. Hipp. 757. ἢ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων ἢ Κρησίας ἐκ γᾶς δύσορνις ἔπτατο κλεινὰς Ἀθάνας, Μουνύχου δ' ἀκταῖσιν ἐκδήσαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχὰς ἐπ' ἀπείρου τε γᾶς ἔβασαν. et in antistropha 770. ἅψεται ἀμφὶ βρόχον λευκᾷ καθαμόζουσα δείρᾳ, δαίμονα στυγνὸν καταιδεσθεῖσα, τάν τ' εὔδοξον ἀνθαιρουμένα φάμαν, ἀπαλλάσσουσά τ' ἀλγεινὸν φρενῶν ἔρωτα. Similiter numerum per longiorem dipodiarum trochaicarum –́ ⏑ – ⏑ seriem continuavit Sophocles Oed. C. 1685. πῶς γὰρ ἢ τιν' ἀπίαν | γᾶν ἢ πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι βίου δύσοιστον ἕξομεν τροφάν; ubi verba in antistropha posita v. 1714. comparari nequeunt, quia interpolata sunt. Versus alter a basi spondiaca incipit, ut versus breviores trochaici Aristophanis et Aeschyli, de quibus paullo ante dixi.

9. *De metro Cretico.*

Creticus quum nihil aliud sit quam dipodia trochaica catalectica, sequitur primitivam eius formam esse –́ ⏑ –, arsi autem priore soluta paeonem quartum, quem grammatici appellarunt, prodire ⏑ ⏑ ⏑ –́, arsi altera soluta paeonem primum –́ ⏑ ⏑ ⏑. Nam utriusque arseos simul solutae, unde πεντάβραχυς prodit ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑, nulla reperiuntur exempla, nisi quod Hephaestio c. 13. p. 80. huiusmodi versum attulit ex Simmia, qui multa etiam aliis in metris lusit veteribus inaudita,

σέ ποτε Διὸς ἀνὰ πύματα νεαρὲ κόρε νεβροχίτων.

Creticum autem hoc metrum iam ab Atticis veteribus appellatum esse Hephaestio p. 78 docuit allato Cratini ex Trophonio versu, ἔγειρε δὴ νῦν, Μοῦσα, Κρητικὸν μέλος, post quem sequebantur Cretici tetrametri, quorum duos primos apposuit Hephaestio, χαῖρε δή, Μοῦσα· χρονία μὲν ἥκεις, ὅμως δ' | ἦλθες οὐ πρίν γε δεῖν, ἴσθι σαφές· ἀλλ' ὅπως. Frequens huius metri in tragoedia et comoedia usus, quum versibus singulis, quorum brevissimus est monometer (velut φράζε μοι et νῦν δέ μοι Soph. Ph. 138 = 152.) inter alios versus positis tum in systemata coniunctis, plerumque dimetrorum vel tetrametrorum, interiecto non raro monometro, qui tamen nihil impedit quominus cum praecedente vel sequente versu in unum coniungatur, unde trimeter vel pentameter prodit. Nihil enim in his ut in aliorum metrorum systematis interest utrum in breviores an longiores versus dividantur, quum numerus per totum systema continuetur et syllaba anceps et hiatus in fine tantum periodi locum habeat. Plerumque tamen verba ita sunt comparata ut poetae ipsi monstrent quomodo versus sint dividendi, ut apud Aeschylum in stropha cretica Suppl. 418—422. = 423—427. ex trimetro et tetrametris duobus composita

418 φρόντισον καὶ γενοῦ πανδίκως
εὐσεβὴς πρόξενος· τὰν φυγάδα μὴ προδῷς,
τὰν ἕκαθεν ἐκβολαῖς δυσθέοις ὀρμέναν·
423 μηδ' ἴδῃς μ' ἐξ ἑδρᾶν πολυθέων
ῥυσιασθεῖσαν, ὦ πᾶν κράτος ἔχων χθονός.
γνῶθι δ' ὕβριν ἀνέρων καὶ φύλαξαι κότον.

post quae sequitur stropha dochmiaca, cuius versus primus est creticus trimeter μή τι τλῇς τὰν ἱκέτιν εἰσιδεῖν = ἴσθι γὰρ παισὶ τάδε καὶ δόμοις. Manifestior etiam recta versuum divisio est in carmine antistrophico Aristophanis Acharn. 665—675. quod in libris in undecim versus divisum ex versibus constat sex, quorum primus et quintus sunt hexametri, secundus octameter, tertius et quartus tetrametri, sextus trimeter, ut hiatus vel syllaba anceps in fine quattuor primorum versuum docent,

δεῦρο Μοῦσ' ἐλθὲ φλεγυρὰ πυρὸς ἔχουσα μένος, ἔντονος Ἀχαρνική.
οἷον ἐξ ἀνθράκων πρινίνων φέψαλος ἀνήλατ', ἐρεθιζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι,
ἡνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὦσι παρακείμεναι,
οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα,
οἱ δὲ μάττωσιν, οὕτω σοβαρὸν ἐλθὲ μέλος εὔτονον, ἀγροικότερον,
ὡς ἐμὲ λαβοῦσα τὸν δημότην.

Eadem forma carminis est in eadem fabula v. 210—218. quod ex quinque constat versibus creticis, quorum duo primi sunt hexametri, tertius pentameter, quartus et quintus tetrametri, admisso in stropha et antistropha hiatu et syllaba ancipite. In alia eiusdem fabulae stropha versus 287—291. nunc in tetrametros divisi rectius in trimetrum — quemad modum stropha Aeschylea supra apposita ab trimetro incipit — pentametrum et tetrametrum dividentur, ne antistrophici versus primi (338.) finis in secundam incidat vocabuli Λακεδαιμόνιον syllabam. Recte autem Hephaestio p. 78. monuit usitatissimam huius metri formam esse τὸ πολυθρύλητον τετράμμετρον et tres eius species distinxit, primam ex puris compositam creticis, secundam ἐν ᾗ ἐπιτηδεύουσιν ἔνιοι τῶν ποιητῶν τοὺς πρώτους καλουμένους παίωνας παραλαμβάνειν, πλὴν τῆς τελευταίας χώρας, εἰς ἣν τὸν κρητικὸν παραλαμβάνουσιν, ut apud Aristophanem ἐν Γεωργοῖς (fragm. 162.) ὦ πόλι φίλη Κέκροπος αὐτοφυὲς Ἀττική, | χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός, et saepe in aliis fabulis, velut Vesp. 1275—1282. (ubi stropha et antistropha trochaico tetrametro catalectico finitur, admissa ante eum syllaba ancipite). ὅμως δὲ (addit Hephaestio) ἐν τοῖς Γεωργοῖς (fr. 162.) Ἀριστοφάνης ἐποίησε τὸν τέταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ πρώτου, οὐ τηρήσας τὸ πρῶτον παρατήρημα "ἐν ἀγορᾷ δ' αὖ πλάτανον εὖ διαφυτεύσομεν". ἐν δὲ ταῖς δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις (fragm. 314.) καὶ κρητικοὺς πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς τετραμέτροις παρέλαβε

μήτε Μούσας ἀνακαλεῖν ἑλικοβοστρύχους
μήτε Χάριτας βοᾶν εἰς χορὸν Ὀλυμπίας·
ἐνθάδε γάρ εἰσιν, ὥς φησιν ὁ διδάσκαλος.

etsi in eadem fabula, quantum ex tribus tetrametris ab Athenaeo 3. p. 117 c. servatis colligi potest, alibi constanter tribus paeonibus cum cretico usus est. Tertia denique eaque rarior species est de qua sic scribit Hephaestio p. 81. συντιθέασι δέ τινες καὶ ἑτέρῳ τρόπῳ τὸ τετράμετρον, ὥστε τρεῖς εἶναι τοὺς καλουμένους τετάρτους παίωνας, εἶτα τελευταῖον τὸν κρητικὸν "θυμελικὰν ἴθι μάκαρ φιλοφρόνως εἰς ἔριν." quae metri forma multo concitatior est quam duae priores: unde ad eam post sedatiores numeros cretico-trochaicos transiit Aeschylus in cantico Furiarum Eum. 329—331. = 354—357. Tetrametrum ex quattuor paeonibus quartis compositum memorat Aristoteles Rhet. 3, 8. "μετὰ δὲ γᾶν ὕδατά τ' ὠκεανὸν ἠφάνισε νύξ." Apparet ex his primam speciem, quae vel ex puris creticis constat vel unam tantum alteramque arsin casu, non consilio solutam habet, creticam κατ' ἐξοχήν, alteram vero, quam poetae data opera ex puris paeonibus, cretico in ultimo solum pede posito, composuerunt, vel παιωνικὴν ἀπὸ παίωνος πρώτου, vel παιωνικὴν ἀπὸ παίωνος τετάρτου appellari posse. Quas species poetae ipsi distinxerunt et tam accuratae in carminibus antistrophicis responsioni studuerunt, ut perraro creticus et paeon sibi respondeant, et scriptura plerumque vitii suspecta, ut in carmine Aeschyli Suppl. supra allato v. 418. cretico πανδίκως in antistropha v. 423. paeon quartus πολυ-

θέων, recte haud dubie in πανθέων mutatus ab Heimsoethio.

Creticum pentametrum, qualis est in carmine Arist. Acharn. supra memorato v. 215., ex Theopompi Παισὶν affert Hephaestio p. 81. "πάντ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ἐμῆς ἀπὸ συνουσίας."

Reliquum est ut de aliis quibusdam dicatur metri cretici formis cum aliis metris coniuncti. Ac primo quidem versus cretici non raro anacrusi ab initio augentur, unde dipodia iambica prodit, ut apud Arist. Av. 410. [θεῖν ἔρως; τύχης δὲ ποίας κομίζει ποτ' αὐτὼ πρὸς ὄρνιθας ἐλ- cui versui, in libris in tres dimetros diviso, respondet proximus βίου διαίτης τε καὶ σοῦ ξυνοικεῖν τέ σοι καὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν. et brevioribus versibus Pac. 1127. ἥδομαί γ' ἥδομαι | κράνους ἀπηλλαγμένος | τυροῦ τε καὶ κρομμύων· | οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις. et saepissime apud tragicos, velut Aesch. Sept. 166. ἰὼ παναλκεῖς θεοί, | ἰὼ τέλειοι τέλειαί τε γᾶς | τᾶσδε πυργοφύλακες. Eum. 160. πάρεστι μαστίκτορος δαΐου δαμίου. = 166. πάρεστι γᾶς ὀμφαλὸν προσδρακεῖν αἱμάτων. Soph. Oed. R. 649. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ' ἄναξ, λίσσομαι. et adiecto trochaico dimetro catalectico 652. τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν καταίδεσαι. 190. Ἄρη τε τὸν μαλερὸν, ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων. et cum versu ithyphallico ib. 193. ἄπουρον εἴτ' ἐς μέγαν θάλαμον Ἀμφιτρίτας. Paeonicus trimeter cum anacrusi iambica est apud Arist. Lys. 786. φεύγων γάμον ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν. Praemisso spondeo –́ – ib. 785. οὕτως ἦν ποτε νέος Μελανίων τις.

Versus 22. ex dimetro trochaico et dimetro cretico compositos fecit Arist. Lys. 1014—1035. quorum primus est οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον.

Catalexis interdum efficitur spondeo –́ – aut post creticum, ut in locis supra indicatis p. 43., aut post paeonem, ut apud Soph. Oed. C. 518. στέρξον, ἱκετεύω. = 532. παῖδε, δύο δ' ἄτα. Arist. Lys. 784. αὐτὸς ἔτι παῖς ὤν. 789—791. κᾆτ' ἐλαγοθήρει | πλεξάμενος ἄρκυς, | καὶ κύνα τιν' εἶχεν. (praemissa anacrusi 787. κἀν τοῖς ὄρεσιν ᾤκει.) et post tres paeones 793. κοὐκέτι κατῆλθε πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους. (Post quinque creticos in versibus Alcmanis ab Hephaestione allatis p. 80.) vel dipodia trochaica, ut in versu Bacchylidis ap. Dionys. De comp. verb. c. 25. p. 400. (post creticum hexametrum) χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλθόντας ἁβρόν τι δεῖξαι, cui similis est Aeschyleus Eum. 323. nisi quod spondeo ab initio auctus est ποινὰν, κλῦθ'· ὁ Λατοῦς γὰρ ἰνίς μ' ἄτιμον τίθησιν. post quem sequitur creticus tetrameter cum trochaico dimetro catalectico coniunctus, cuius alia exempla sunt ap. Arist. Pac. 351. et alibi. Creticus dimeter cum penthemimere trochaico Ran. 1358. ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλά.

Catalexi anapaestica sive ionica usus est Aeschylus post duos paeones quartos Choeph. 805.

τὸ δὲ καλῶς κτίμενον, ὦ μέγα ναίων
στόμιον, εὖ δὸς ἀναδῦν δόμον ἀνδρός.

et post quinque paeones quartos Eum. 330. = 343.

Metris paeonis primi sive quarti mensuram excedentibus interdum usi sunt poetae ad maiorem animi motum exprimendum. Ex hoc genere fortasse est Aeschyli versus Sept. 235. τίς τάδε νέμεσις στυγεῖ; = 241. τίμιον ἕδος ἱκόμαν, qui ex trochaeo et dochmio compositus esse creditur, licet verba ipsa hanc potius mensuram commendent –́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ | –́ ⏑ –. Multo longius progressus Aristophanes in Ταγηνισταῖς (fragm. 421.) versibus tetrametris cretico-paeonicis longiorem praemisit versum, ter repetita hac forma ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –́ –

ἅλις ἀφύης μοι· παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ κάπτων.

10. *De metro bacchiaco et palimbacchiaco.*

Metri bacchiaci una et constans forma est ⏑ –́ –, anacrusi nusquam longa, syllabis longis nusquam in breves solutis et syllaba ultima in fine tantum monometri ancipite. Saepissime hoc metro, praesertim tetrametris, usi sunt comici Latini (nam tragicorum Latinorum fragmenta metro bacchiaco scripta vix ulla supersunt), severis quas modo memorabam Graecorum legibus non observatis, Graecorum vero exempla perpauca, et plerumque singulis tantum versibus, reperiuntur. Monometro tragici interdum utuntur inter senarios diverbiorum posito, velut ἴθ' ὦναξ Soph. Oed. R. 1468. τί φημί 1471. λέγω τι; 1475. τάλαινα Oed. C. 318. τί σιγᾷς 1271. παπαῖ φεῦ Ph. 785. προσέρπει 787. τί φῄς, παῖ 804. Dimetro Euripides Rhes. 705. A. δοκεῖς γάρ; B. τί μὴν οὔ; | A. θρασὺς γοῦν ἐς ἡμᾶς, nisi haec in tetrametrum coniungere placeat. Suppl. 990. τί φέγγος; τίν' αἴγλαν. et sic constanter vocabulo post pedem priorem terminato, Ion. 190 ἰδοὺ τάνδ' ἄθρησον = 201. καὶ μὰν τόνδ' ἄθρησον. (ubi suspecta anacrusis longa, ut τί μάν vel aliud quid restituendum videri possit.) 1465. ἀνηβᾷ δ' Ἐρεχθεύς. Arist. Vesp. 317. (ante versus glyconeos) φίλοι, τήκομαι μέν.

Trimetri bacchiaci perpauca sunt exempla. Aesch. Choeph. 390. ποτᾶται, πάροιθεν δὲ πρῴρας. Eurip. Rhes. 708. τίς; ἀλκὴν τίν' αἰνεῖς; Ὀδυσσῆ. = 726. καθ' ἡμᾶς περᾶσαι. τίν' ἀνδρῶν; Eurip. Bacch. 993. 1013. φονεύουσα λαιμῶν διαμπάξ.

Frequentior tetrametri usus est. Aesch. Prom. 115. τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; Sept. 105. τί ῥέξεις, παλαίχθων Ἄρης, τὰν τεὰν γᾶν. Ag. 1103. ἄφερτον φίλοισιν, δυσίατον, ἀλκὰ δ' = 1110. τάχος γὰρ τόδ' ἔσται· προτείνει δὲ χεὶρ ἐκ, ubi sequitur dochmius, quo stropha finitur. et fragm. 22 b. ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν κυρίξειν τιν' ἀρχάν, | φθάσαντος δ' ἐπ' ἔργοις προπηδήσεταί νιν. Soph. Ph. 396. 511. Arist. Thesm. 1154. ante versus glyconeos, φάνηθ', ὦ τυράννους στυγοῦσ' ὥσπερ εἰκός. Pentametro post senarium iambicum usus est Eurip. Hel. 642. πρὸς ἄλλαν δ' ἐλαύνει θεὸς ξυμφοραν τᾶσδε κρείσσω.

Metri palimbacchiaci (– –́ ⏑) exemplum unum protulit Dionysius de comp. verb. c. 17. p. 226. σοί, Φοῖβε, Μοῦσαί τε, συμβῶμεν. Aliquoties eo usus est Aristophanes in carmine Pacis 459 seqq., simplici pede ὢ εἶα 459. 461. = 486. 488., duplici ὢ εἶα ὢ εἶα 463. cui in antistropha verba respondent μικρόν γε κινοῦμεν. ἀλλ' εἶα et in antistropha χωρεῖτε ante versus iambico-trochaicos Ran. 394. 440.

11. *De metro molossico.*

Cognatum bacchiaco metrum est molossicum, cuius ipsius quoque una est et constans forma – –́ –. Pauca eius reperiuntur exempla, sed ea ipsis poetarum verbis ita monstrata ut dubitationi de mensura locus non sit. Aeschyli unum est exemplum tetrametri Pers. 678. πᾶσα γᾶ σᾷ τᾷδ' ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι. unumque Sophoclis trimetri Oed. C. 1560. Αἰδωνεῦ Αἰδωνεῦ, λίσσωμαι. = 1571. εὐνᾶσθαι κνυζεῖσθαί τ' ἐξ ἄντρων. Sex molossi apud Eur. Ion. 124. = 141. ὦ Παιὰν ὦ Παιάν, εὐαίων εὐαίων εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ. Trimetri ap. Arist. Av. 1724. ὢ φεῦ φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους. Lys. 1314. ἁγῆται δ' ἁ Λήδας παῖς ἁγνά.

12. *De metro dochmiaco.*

Metrum dochmiacum ex bacchio et iambo*) est compositum ⏑ –́ – ⏑ –́, anacrusi utraque ancipite, ultima syllaba vel longa vel in pyrrhichium soluta ubi nume-

*) Grammaticorum veterum de dochmio opiniones collegit Gaisfordus ad Hephaest. vol. 1. p. 60. 61. quarum usus nullus est. Inepte enim Hephaestio aliique dochmium pro antispasto hypercatalecto habuerunt, foedo et inaudito genere metri. De usu metri dochmiaci recte indicavit scholiasta Aeschyli Sept. 101. etsi quid ipse de mensura dochmii indicaverit non perspicitur ex verbis eius, ὁ μέντοι ὀκτάσημος ῥυθμὸς οὗτος πολύς ἐστιν ἐν θρηνῳδίᾳ καὶ ἐπιτήδειος πρὸς

ris continuatur, ancipite ubi non continuatur, duabus primis vero arsibus, modo alterutra modo utraque, vel longis vel solutis. Ex his sequitur, omissa ancipite ultimae syllabae mensura, triginta duas esse dochmii formas, quas enumeravit Seidlerus in libro de versibus dochmiacis Lipsiae edito a. 1811. p. 5.

1 ⏑ –́ –́ ⏑ –	17 ⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ ⏑
2 ⏑ ⏑́ ⏑ –́ ⏑ –	18 ⏑ ⏑́ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ⏑
3 ⏑ –́ ⏑́ ⏑ ⏑ –	19 ⏑ –́ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑
4 ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ –	20 ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑
5 – –́ –́ ⏑ –	21 – –́ –́ ⏑ ⏑ ⏑
6 – ⏑́ ⏑ –́ ⏑ –	22 – ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑
7 – –́ ⏑́ ⏑ ⏑ –	23 – –́ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑
8 – ⏑́ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ –	24 – ⏑́ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑
9 ⏑ –́ –́ – –	25 ⏑ –́ –́ – ⏑ ⏑
10 ⏑ ⏑́ ⏑ –́ – –	26 ⏑ ⏑́ ⏑ –́ – ⏑ ⏑
11 ⏑ –́ ⏑́ ⏑ – –	27 ⏑ –́ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑
12 ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑́ ⏑ –	28 ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑
13 – –́ –́ – –	29 – –́ –́ – ⏑ ⏑
14 – ⏑́ ⏑ –́ – –	30 – ⏑́ ⏑ –́ – ⏑ ⏑
15 – –́ ⏑́ ⏑ – –	31 – –́ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑
16 – ⏑́ ⏑ ⏑́ ⏑ – –	32 – ⏑́ ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑

Harum formarum aliae frequenter, aliae raro, nonnullae vix unquam sunt usurpatae, ut allatis tragicorum exemplis ostendit Seidlerus, quibus qui hodie utentur recentiores inspicere debebunt tragicorum editiones, in quibus multa vel e libris vel ex criticorum coniecturis emendata leguntur quae Seidleri aetate corrupta ferebantur et partim ne dochmiaca quidem sunt. Praeterea Seidlerus in eo saepe erravit quod carmina pro antistrophicis habuit quae non sunt antistrophica: unde factum ut responsionis aequalitatem inter stropham et antistropham vel violatam a poetis esse crederet vel temerariis coniecturis restituere tentaret, ut in Aeschyli Septem ad Thebas fabulae parodo v. 78—164. ubi virginum Thebanarum chorus in summam trepidationem coniectus nullis ab initio utitur antistrophicis, sed animo demum nonnihil sedato ad ea transit numeris iambico-trochaicis in extrema parodi parte 166—181. quum in praecedentibus parodi partibus dochmiaco potissimum metro usus esset, paucis interiectis aliorum generum versibus, iambicis, trochaicis, antispastico-iambicis, uno etiam bacchiaco (105). Carmina autem antistrophica in antiquioribus tragoediis, quales sunt Aeschyli et Sophoclis, plerumque ita sunt composita ut eaedem dochmii formae in stropha et antistropha positae reperiantur, aut si quando diversae formae sibi respondeant, hoc tamen caverint poetae ne formas nimis dissimiles inter se opponerent, cuiusmodi foret si formae decimae tertiae, quae ex quinque syllabis longis constat, forma vigesima, quae ex octo syllabis brevibus constat, responderet, quod tam absurdum est ut nemini unquam in mentem venerit. Non pauca tamen diversae responsionis exempla non poetis, sed librariorum debentur erroribus, quorum plurimi nunc certissimis rationibus sunt sublati, alii tollendi restant ubi scriptura vel corrupta vel illatis glossematis interpolata est.

Formarum dochmii sedecim primarum syllabam ultimam sponte intelligitur ancipitem esse in versibus extra systemata positis, sedecim posterioribus autem, quae syllabam ultimam solutam habeat, locum non esse nisi ubi numerus continuatur, ut in systematis fit. Formas autem dochmiorum recte in quattuor classes divisit Seidlerus, quarum prima formas complectitur 1—4. quae omnium usitatissimae sunt et in carminibus antistrophicis inter se permutantur, rarius ab Aeschylo, cuius incerta sunt exempla, et Sophocle, frequentius ab Euripide. Tertia tamen forma quae solam arsin secundam solutam habet minus probata fuit poetis quam secunda, cuius sola arsis prima est soluta. Sic Aesch. Sept. 939. ζόα φονορύτῳ. = 952. πόνοισι γενεάν. Suppl. 430. δίκας ἀγομέναν. = 435. μένει δορὶ τίνειν. Soph. Ai. 879. τίς ἄν φιλοπόνων. ubi φιλοπόνων ex glossemate illatum videri potest, quum in antistropha 925. syllaba non soluta respondeat ἔμελλες χρόνῳ. Multo usitatior est forma quarta quae duas primas arses simul solutas habet, ut apud Aeschylum Ag. 1121. ἔδραμε κροκοφαβής. = 1132. τίς ἀγαθὰ φάτις, nisi in stropha κροκοβαφὴς δράμε scribendum cum Engero. Suppl. 349. φυγάδα περίδρομον. = 361. μάθε γεραιόφρων, ut nunc ex Burgesii coniectura legitur pro γεραφρόνων, cui fortasse praeferendum quod Weilius coniecit γεραρὰ φρονῶν. Soph. Ant. 1296. τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει. ubi incerta est strophici versus 1273. scriptura τότ' ἄρα τότε θεὸς μέγα βάρος μ' ἔχων, quum in codice scriptum sit θεὸς τότ' ἄρα τότε. 1321. ἄγετέ μ' ὅτι τάχος. — 1346. λέχρια τἀν χεροῖν.

Secunda classis formas complectitur 5—8. quarum sexta tam usitata est ut ipsa primitiva dochmii forma non sit usitatior. Minus frequens quinta, ut Aesch. Eum. 781. 811. ἐν γᾷ τᾷδε φεῦ. Soph. Oed. C. 836. εἴργου. σοῦ μὲν οὔ. = 879. δοκῶ. τάνδ' ἄρ' οὐκ., et septima, ut Eur. Or. 146. λεπτοῦ δόνακος ὦ. = 159. ὕπνου γλυκυτάταν. De octava idem dicendum quod de quarta, a qua non differt nisi anacrusi prima longa.

Tertia classis est formarum 9—16. quae altera anacrusi longa in spondeum exeunt, quarum usitatissimae sunt 9. 10. 14., ut ap. Soph. Ant. 1308. τί μ' οὐκ ἀνταίαν. ubi in antistropha 1329. iambus est ὁ κάλλιστ' ἐμῶν, sed non opus est ut ἀμῶν scribatur, quum paullo post eadem redeat responsionis inaequalitas 1319. ἐγὼ γάρ σ' ἐγώ. = 1341. σέ τ' αὖ τάνδ' ὤμοι. et Ph. 395. σὲ κἀκεῖ, μᾶτερ. = 511. εἰ δὲ πικρούς, ἄναξ. Eur. Or. 146. φίλα, φώνει μοι. = 158. φερομένῳ χάριν. Non pauciora sunt formae decimae cognataeque ei quartae decimae exempla, ut Aesch. Sept. 566. ἀνοσίων ἀνδρῶν. = 629. ἐπιμόλους πύργων. Eur. Or. 143. ἀπόπρο μοι κοίτας. = 155. βραχὺ δ' ἀναστένει. et quarta decima Prom. 580. δείματι δειλαίαν. = 600. νήστισιν αἰκίαις. Incerta sunt formae undecimae cognataeque quintae decimae exempla, ut ap. Aesch. Ag. 1019. τὸ δ' ἐπὶ γᾶν ἅπαξ πεσὸν (sic Porsonus pro πεσόνθ' ἅπαξ) θανάσιμον, ubi in stropha 1001. respondet μάλα γέ τοι τὸ τᾶς πολλᾶς ὑγιείας, vocabulo ὑγιείας fortasse ex glossemate illato pro ⏑ ⏑ ⏑ –. Nec duodecima et sexta decima placuit. In alteram exit dochmiacus trimeter Eur. Hipp. 1272. verbis ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον. Formae tertiae decimae pauca sunt, sed certa exempla, velut Aesch. Sept. 770. ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν. = 776. τὰν ἁρπαξάνδραν. Eur. Bacch. 1160. Βάκχαι Καδμεῖαι. Sed qui inter anapaestos spondiacos leguntur versus Hec. 183. αἰαῖ σᾶς ψυχᾶς. 191. Πηλείδα γέννᾳ. 114. μάνυσον μᾶτερ. anapaesti potius sunt catalectici, ut infra ostendemus ubi de anapaestis spondiacis dicetur.

Quarta classis est formarum 17—24. quae ab anacrusi prima sive longa sive brevi incipientes alteram anacrusin brevem habent, arsi ultima soluta. Harum frequentissima apud Euripidem est vigesima ex octo syllabis brevibus composita, rarior apud Aeschylum et Sophoclem. Sic Aesch. Sept. 204. ἔδεισ' ἀκούσασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον ὄτοβον. = 211. ἀρχαῖα βρέτη, θεοῖς πίσυνος, ὅτε νιφάδος. Soph. Oed. R. 1313. νέφος ἐμὸν ἀπότροπον ἐπιπλόμενον ἄφατον. = 1322. σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος· ἔτι γάρ. Quattuor huiusmodi dochmios deinceps posuit Euripides Or. 149. (ubi verba κάταγε — ἐφ' ὅ τι in unum versum sunt coniungenda) = 163. Minus frequentia ceterarum sunt exempla. Forma 17. apud Soph. Ant. 1320. ἐγώ, φάμ' ἔτυμον. = 1344. ὅπα πρὸς πότερον. Eur. Hipp. 831. πρόσωθεν δέ ποθεν. 18. ap. Eur. Rhes. 131.

θρήνους καὶ στεναγμούς. ἔστι δὲ δοχμιακά. ὅμοιον τὸ, "πόλεμος αἴρεται πρὸς ἐμὲ καὶ θεούς" παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν (1189.) ἀλλὰ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ (Phoen. 344.) "ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις."

τάδε δοκεῖ, τάδε μεταθέμενος νόει. = 195. μέγας ἀγών· μεγάλα. Ion. 776. τόδ' ἐπὶ τῷδε κακὸν ἄκρον ἔλακες ἔλακες. 19. Eur. Or. 1306. δόρει παρὰ ποταμὸν ὀλομένους, ὁπόθι, si librorum scripturam δορὶ — ὅθι recte sic correxit Hermannus. Formarum 21. 23. exempla quae certa haberi possint nulla videntur exstare. Certior res est de formis 22. 24. etsi harum quoque perpauca reperiuntur exempla, velut prioris ap. Soph. Oed. R. 1344. τὸν καταρατότατον. = 1364. εἰ δέ τι πρεσβύτερον. Eur. Hipp. 369. τίς σε παναμέριος ὅδε χρόνος μένει, scriptura suspecta, quum in antistropha 676. legatur πάρεδρος ἢ ξυνεργὸς ἀδίκων ἔργων: unde in stropha ὅδε πανάμερος τίς σε χρόνος μίμνει coniecit Weilius; alterius ap. Soph. El. 1266. τᾶς πάρος ἔτι χάριτος. = 1246. ἀνέφελον ἐπέβαλες.

Quinta denique classis formas comprehendit 25—32. in quibus syllabam ultimam solutam anacrusis longa praecedit, sono tum ingrato ut has formas, quantum fieri poterat, vitaverint poetae. Formarum 25. 27. 30. 31. 32. exempla nulla sunt, perrara ceterarum. Forma 26. est apud Aeschylum Sept. 205. ὅτε τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι. = 213. ὅτ' ὀλοὰς νιφομένας βρόμος ἐν πύλαις. Forma 28. ap. Eurip. Hel. 687. δι' ἐμὲ κατεδήσατο. Herc. 758. ἄφρονα λόγον οὐρανίων μακάρων κατέβαλ', ubi in stropha anacrusis altera brevis est 745. πάλιν ἔμολεν ἃ πόρος οὔ ποτε διὰ φρενὸς ἄν.

Versibus dochmiacis tragici saepe usi sunt monometris vel dimetris inter alia metra positis vel cum aliis metris in unam periodum coniunctis, fine dochmii non raro in media vocabula cadente, frequentius vero numerum per systemata modo longiora modo breviora continuarunt: cuiusmodi ab versibus etsi hiatum et syllabam ancipitem excludi oportebat, tamen utramque libertatem interdum sibi sumserunt ubi vel ab interpunctione, vel ab compellatione per vocativum, vel ab mutata persona aliquid excusationis haberet. Sic hiatus est admissus ab Aeschylo Eum. 145. δυσαχές, ὦ πόποι, ἄφερτον κακόν. Sept. 98. μάκαρες εὔεδροι, ἀκμάζει βρετέων (nisi duplicato quod in codice ante μάκαρες semel scriptum est ἰὼ duo post εὔεδροι dochmii excidisse putandi sunt, ἰὼ ἰὼ μάκαρες εὔεδροι ⏑ ⏓ – ⏑ – ⏑ ⏓ – ⏑ –, ut hic versus similis fuerit versui 86. ἰὼ ἰὼ θεοὶ θεαί τ' ὀρόμενον κακὸν ἀλεύσατε.) Ag. 1135. inter tripodiam iambicam et dochmium ἆ ἆ ἰδοὺ ἰδού· ἄπεχε τᾶς βοός· (= 1114. ἒ ἤ, παπαῖ παπαῖ, τί τόδε φαίνεται;), ut post dipodiam iambicam ὁ πᾶς ἐμοὶ ap. Soph. El. 1233. sequitur dochmiacus trimeter ab ὁ πᾶς ἂν incipiens. Apud Eurip. Or. 1537. ἰὼ ἰὼ τύχα, ἕτερον εἰς ἀγῶν' ἕτερον αὖ δόμος, quum in stropha 1337. verba ἰὼ ἰὼ φίλαι legantur, nihil impedit quominus sex primae syllabae pro tripodia iambica potius habeantur quam pro dochmio. Incertum est exemplum Soph. Oed. R. 1341. ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅ τι τάχιστά με, | ἀπάγετ', ὦ φίλοι. ubi probabilius est poetam scripsisse, ut in annotatione dixi, ἀπάγετ' ἐκ τόπων μ' ὅτι τάχιστα τῶνδ'. Eurip. Bacch. post 977. θίασον ἔνθ' ἔχουσι Κάδμου κόραι dochmiacus trimeter sequitur ab ἀνοιστρήσατε incipiens. Certiora sunt syllabae ancipitis exempla, ut ap. Aesch. Prom. 578. ὑπνοδόταν νόμον. ἰὼ ἰὼ πόποι. (= 594. τῷ μογερᾷ τίς ὤν, τίς ἄρα μ', ὦ τάλας.) Eum. 148. ἰὼ παῖ Διός, ἐπίκλοπος πέλει. (= 143. ἰοὺ ἰοὺ πόπαξ, ἐπάθομεν, φίλαι.) Soph. Ai. 394. ἰὼ σκότος ἐμὸν φάος | ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί | ἕλεσθ' ἕλεσθέ μ' οἰκήτορα, ubi vocabulo φάος in antistropha respondet spondeus. Alia multa quae Seidlerus attulit p. 84 seqq. partim vitiosis quae tum ferebantur scripturis nituntur, partim aliena ab hac quaestione sunt, quum ex strophis sint petita numero non continuato scriptis, in quibus nec syllaba anceps neque hiatus quidquam offensionis habet, ut in Aeschyli parodo non antistrophica Sept. 86. dochmius ante plenam interpunctionem positus est κακὸν ἀλεύσατε. et 115. Ἄρεος ὀρόμενον. apud Eurip. Hipp. 571. τίνα βοᾷς λόγον; pariterque ante plenam interpunctionem βαρύδικος ποινά in fine trimetri dochmiaci Aesch. Choeph. 935. = 945. proximo versu dochmiaco ab ἔμολε in stropha, ab ἔθιγε in antistropha incipiente.

Diversus ab huiusmodi hiatu est hiatus qui fit correpta vocali longa vel diphthongo ante vocalem, ut in versibus dactylicis et anapaesticis, cui tamen locus non est nisi in arsi dochmiaca soluta, ut ἰὼ ἰὼ πόποι in versu Aeschyli modo allato Pr. 578. βοᾷ ὑπὲρ τάφρων Sept. 90. ὤμοι ἐμῶν νόστων Soph. Ai. 900. πόροι ἁλίρροθοι 412. γᾷ τε καὶ οὐδὲν ὤν El. 245. ὀλεῖ ὀλεῖ με τᾷδ' Eur. Andr. 856. et alibi saepe, plerumque tamen in arsi prima, raro in altera, ut ap. Sophoclem Oed. R. 661. Ἅλιον· ἐπεὶ ἄθεος. = 690. ἴσθι δὲ παραφρόνιμον.

Ad divisionem versuum in strophis dochmiacis quod attinet, manifestum est eas a poetis non casu, sed consilio ita esse compositas ut in dimetros vel trimetros (ab librariis fere ubique in dimetrum et monometrum discerptos) dividi possent, terminato post secundum quemque vel tertium dochmium vocabulo. Ab usitata hac ratione raro nec nisi augendae numeri vehementiae caussa discesserunt tragici. Sic apud Aeschylum Sept. 698. sex sine pausa dochmii sunt coniuncti, ἀλλὰ σὺ μὴ 'ποτρύνου. κακὸς οὐ κεκλήσει βίον εὖ κυρήσας· μελάναιγις οὐκ εἶσι δόμους Ἐρινύς, ὅταν ἐκ χερῶν —. cui versui respondet v. 705. νῦν ὅτε σοι παρέστακεν· ἐπεὶ δαίμων λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μεταλλακτὸς ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ, adiecta utrobique clausula choriambica ⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒ –. pariterque quattuor dochmii cum eadem clausula 685—686. = 692—694. Plane eadem ratio est sex dochmiorum apud Eur. Med. 1258—1260. = 1268—1270. Phoen. 187—190. Consulto autem, non casu, hunc a poetis institutum esse dochmiorum decursum, ex eo colligi potest, quod par in huiusmodi locis est et strophae et antistrophae ratio. Neque enim alterutra in dimetros pleno vocabulo terminatos digeri potest. Simile quid eadem de caussa in longo dactylicorum versuum systemate sibi permisit Sophocles Oed. Col. 229—235.

Sequitur ut de numeris dicatur qui cum dochmiis coniunguntur vel praemissi vel medii inter dochmios positi vel in fine adiecti. Ac primo quidem dochmiis interdum praemittitur vel interponitur pyrrhichius vel tribrachus vel proceleusmaticus, accurata ubique in carminibus antistrophicis servata responsione, qui pedes quum non videantur dubitari posse quin ictum in prima syllaba habeant, sequitur pyrrhichium parem esse arsi trochaicae, tribrachum trochaeo, proceleusmaticum dactylo. Pyrrhichii duo tantum cum aliqua veri specie afferri possunt exempla Euripidis ex carminibus non antistrophicis, Bacch. 1164. καλὸς ἀγών ἐν αἵματι στάζουσαν | χέρα περιβαλεῖν τέκνον. Phoen. 104. χεῖρ' ἀπὸ κλιμάκων ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων. Probabilior est tribrachus apud Eur. Phoen. 1288. ἔλεος ἔλεος ἔμολε ματέρος δειλαίας | δίδυμα τέκεα πότερος ἄρα πρότερον αἱμάξει, ubi tribrachis ἔλεος et δίδυμα in antistropha 1299. 1300. respondent tribrachi πέσεα et τάλανες. Aliquanto frequentiora sunt proceleusmatici exempla, ut apud Sophoclem Oed. Col. 1447. νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι = 1462. ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται. In eodem carmine versum 1453. iambico-trochaicum paeone quarto et proceleusmatico terminatum ὁρᾷ ὁρᾷ πάντ' ἀεὶ χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἕτερα sequitur dochmiacus dimeter τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὖθις αὔξων ἄνω, iisdemque syllabis in antistropha 1469. 1470. Eadem mensura Aeschyli Ag. 1407. τί κακόν, ὦ γύναι, χθονοτρεφὲς ἐδανὸν | ἢ ποτὸν πασαμένα ῥυτᾶς ἐξ ἁλὸς ὀρμενον. = 1426. μεγαλόμητις εἶ, περίφρονα δ' ἔλακες· | ὥσπερ οὖν φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται, si in stropha ἐδανόν, in antistropha ἔλακες cum verbis proximis in dochmium coniungatur ἐδανὸν ἢ ποτὸν et ἔλακες. ὥσπερ οὖν. Eur. Rhes. 135. πέλας ὅ τι ποτ' ἄρα δαΐοις. = 199. τὰ θεόθεν ἐπιδέτω Δίκα. Eurip. Med. 1280. ὃν ἔτεκες = 1291. πολύπονον. Or. 171. πάλιν ἀνὰ πόδα σὸν εἱλίξεις μεθεμένα κτύπου = 192. μέλεον ἀπόφονον

αἷμα δοὺς πατροφόνου ματρός. nam sic haec in unum versum sunt coniungenda.

Trochaei dochmio praemissi unum tantum, sed incertum exemplum attulit Seidlerus Eur. Hec. 1096. δεινὰ δεινὰ πεπόνθαμεν, eamque mensuram Hermannus Aeschyli versui adhibuit Sept. 235. τίς τάδε νέμεσις στυγεῖ = 241. τίμιον ἕδος ἱκόμαν, quem aliter metiendum esse supra dixi p. 45. Tanto frequentiores sunt cretici, dochmiis vel praemissi vel interpositi vel in fine adiecti, ut apud Aeschylum Prom. 576. ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον = 594. εἰπέ μοι τᾷ μογερᾷ τίς ὤν. Ib. 583. πυρί με φλέξον ἢ χθονὶ κάλυψον ἢ ποντίοις δάκεσι δὸς βοράν. = 602. ἐπικότοισι μήδεσι δαμεῖσα. δυσδαιμόνων δὲ τίνες οἵ, ἐή. et 588. κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου. = 607. θρόει, φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ. Eur. Ion. 1430. σπάργαν' ἀμφίβολά σοι τάδ' ἐξῆψα κερκίδος ἐμᾶς πλάνους. Rarior est paeon primus, ut Aesch. Pers. 664. 671. βάσκε πάτερ ἄκακε Δαριάν. Eur. Ion. 1489. παρθένια δὲ σᾶς ματέρος. et paeon quartus, ut Soph. Oed. C. 1561. ἐπιπόνῳ μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ. = 1572. ἀδάματον φύλακα παρ' Ἀΐδᾳ. Eur. Ion. 1487. κρύφιον ὠδίν' ἔτεκον Φοίβῳ. Or. 179. τὸν Ἀγαμεμνόνιον ἐπὶ δόμον. = 200. ὀλόμεθ' ἰσονέκυ', ὀλόμεθα. (ubi ἰσονέκυε syllaba prima producta pronuntiandum). Omittimus frequentia duorum vel plurium sive creticorum sive paeonum exempla dochmios vel praecedentium vel sequentium, qui vel unum cum dochmio uno versum efficiunt, ut ap. Aesch. Eum. 266. φεροίμαν βοσκὰν πώματος δυσπότου. 268. ἀντίποιν' ὡς τίνῃς ματροφόνου δύας. Eurip. Or. 319. δρομάδες ὦ πτεροφόροι ποτνιάδες θεαί. = 333. τίς ἔλεος, τίς ὅδ' ἀγὼν φόνιος ἔρχεται; vel pluribus dochmiis sequentibus separatim scribuntur, quum ubique plenis terminentur vocabulis, ut Soph. El. 1384. ἴδεθ' ὅπη προνέμεται | τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης. Hiatu dochmios a creticis separavit Aeschylus Sept. 205. ὅτε τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι | ἱππικῶν τ' ἄπυον πηδαλίων διά. ubi in antistropha 214. nullus est hiatus.

Penthemimeres trochaicum dochmio praemisit Euripides Heracl. 82. λαόν; ἢ πέραθεν ἁλίῳ πλάτᾳ. = 103. χειρὶ δαιμόνων ἀπολιπεῖν σφ' ἕδη. Or. 140. σῖγα σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης. = 153. πῶς ἔχει; λόγου μετάδος, ὦ φίλα. Penthemimeres trochaicum dochmio adiunxit Aesch. Sept. 566. ἀνοσίων ἀνδρῶν. εἴθε γὰρ θεοὶ | τούσδ' ὀλέσειαν ἐν γᾷ. = 629. ἐπιμόλους· πύργων δ' ἔκτοθεν βαλὼν | Ζεύς σφε κάνοι κεραυνῷ.

Iambi simplicis ante dochmios positi exempla nulla sunt nisi interiectionis ἰώ, quae non cum dochmio cohaeret, sed potius extra metrum posita est, ut apud Aesch. Sept. 96. Soph. Ai. 394. = 412. Tanto frequentius dipodia iambica cum dochmio coniuncta reperitur, ut ap. Aesch. Suppl. 370. σύ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δήμιον. = 381. τὸν ὑψόθεν σκοπὸν ἐπισκόπει, et interdum ita ut separari ab dochmio nequeat, ut Ag. 1107. ἰὼ τάλαινα, τόδε γὰρ τελεῖς. = 1100. ἰὼ πόποι, τί ποτε μήδεται; Suppl. 745. πολεῖ μελαγχίμῳ σὺν στρατῷ. (sed in stropha 739. παροίχομαι, πάτερ, δείματι.) Soph. Phil. 400. ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων. (sed in antistropha 516. pleno vocabulo ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεώς. Versus ex dipodia iambica, paeone quarto et dochmio compositus est ap. Aesch. Prom. 573. πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν, praecedente versu ex dochmio et dipodia iambica composito, ἐξ ἐνέρων περῶν κυναγετεῖ. Eadem dimetrorum ratio, qui plerumque ab dochmiis separari possunt, ut apud Aesch. Choeph. 939. = 949. sed interdum nequeunt, ut Ag. 1163. ubi verbis in stropha positis καὶ παῖς νεογνὸς ἂν μάθοι, | πέπληγμαι δ' ὅπως δήγματι φοινίῳ in antistropha 1174. respondet καὶ τίς σε κακοφρονῶν τιθησι δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπίτνων. Dimeter syllaba ancipite ab dochmio qui sequitur separatus est ap. Eur. Ion. 685. οὐ γάρ με σαίνει θέσφατα | μή τιν' ἔχῃ δόλον. = 703. ὄλοιτ' ὄλοιθ' ὁ πότνιαν | ἐξαπαφὼν ἐμάν. ut ab dochmio qui praecedit ap. Soph. El. 1387. ἄφυκτοι κύνες | ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ. Dochmios cum versu iambico-ithyphallico cohaerentes fecit Aesch. Sept. 420. πρόμαχος ὄρνυται· τρέμω δ' αἱματη- | φόρους μόρους ὑπὲρ φίλων ὀλομένων ἰδέσθαι, ubi in antistropha 456. versus alter a pleno incipit vocabulo. Penthemimeres iambicum cum dochmio coniunctum ap. Aesch. Prom. 580. οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν. = 600. σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις.

Dochmiorum in iambos exeuntium exempla ab Seidlero collecta p. 161—165. pleraque omnia vel prava versuum non dochmiacorum mensura vel scripturis corruptis nituntur. Dipodia iambica dochmio adiecta est ap. Eur. Med. 1266. χόλος προσπίτνει καὶ δυσμενὴς | φόνος ἀμείβεται, qui versus in unum coniungi possunt. Verbis καὶ δυσμενής in stropha 1255. respondet αἵματι πίτνειν, scriptura suspecta. Dimetros et trimetros iambicos, qui post dochmios non raro sequuntur, separandos ab dochmiis esse syllabae ancipitis usus docet, velut apud Soph. loco modo memorato El. 1387. μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες· | ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ.

Bacchius ante dochmium apud Aesch. Ag. 1081. 1086. ἀγυιᾶτ', ἀπόλλων ἐμός. Eur. Or. 145. ἀᾶ, σύριγγος ὅπως πνοιά. = 157. ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις. Duo vero vel plures bacchii inter dochmios positi nihil impedit quominus separatis scribantur versibus, ut ap. Eur. Rhes. 694—696. = 712—714. De molosso vero dochmiis adiuncto fallitur Seidlerus p. 138. pariterque de antispasto p. 158. vitiosis deceptus scripturis.

Antispasti cum dochmio coniuncti unum est exemplum probabile ap. Eur. Alc. 873. πεπονθὼς ἄξι' αἰαγμάτων. = 890. πέρας δ' οὐδὲν τίθης ἀλγέων.

Dactyli cum dochmio coniuncti pauca sunt, sed certa exempla, velut ap. Aesch. in fine strophae dochmiacae Sept. 222. ἁπτόμενον πυρὶ δαΐῳ. = 229. κρημναμενᾶν νεφελᾶν ὀρθοῖ. Eur. Herc. f. 1185. βουλομένοισιν ἐπαγγέλλει. 1187. οἰχόμεθ' οἰχόμεθα πτανοί. Post versum dactylicum catalecticum ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ dactylus cum dochmio sequitur ap. Eurip. Or. 1256. σταθεὶς ἐπὶ φοίνιον αἷμα πήματα πήμασιν ἐξεύρῃ. = 1276. δὸς ἀγγελίαν ἀγαθάν τιν', εἰ τάδ' ἔρημα τὰ πρόσθ' αὐλᾶς. Herc. f. 1030. ἴδεσθε, διάνδιχα κλῇθρα κλίνεται ὑψιπύλων δόμων. 1032. ἴδεσθε τὰ τέκνα πρὸ πατρὸς ἄθλια κείμενα δυστάνου. et dactylo ab ultima syllaba vocabuli incipiente in stropha 257. κλῇδας καὶ ἀπὸ χροὸς ἐνδυτῶν στεφέων ἱεροὺς στολμούς. = 266. ἀτὰρ τίς ὅδ' ἢ νόμος ἢ τί θέσμιον, ὦ φίλος, Ἑλλάνων. Uno dactylo brevior est versus Ion. 1440. ξυνέκυρσ' ἀδόκητος ἁδονά; πόθεν ἐλάβομεν χαράν. In Phoen. 135. post dactylicum tetrametrum acatalectum sequitur dactylus cum duobus dochmiis αὐτοκασιγνήτας νύμφας ὁμόγαμος κυρεῖ.

Penthemimeres trochaico-dactylicum cum dochmio coniunxit Aeschylus Suppl. 349. ἴδε με τὰν ἱκέτιν φυγάδα περίδρομον. = 361. σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου. Nam hanc mensuram syllabis quinque primis esse adhibendam docet metrum una in fine syllaba longius, quo Aeschylus ipse usus est Ag. 698. δι' ἔριν αἱματόεσσαν. = 716. μέλεον αἷμ' ἀνατλᾶσα.

Choriambus inter duos dimetros dochmiacos positus est ap. Eur. Rhes. Θεσσαλὸς ἢ in stropha 699., πολλὰ δὲ τόν in antistropha 718. Longe frequentior clausulae choriambicae –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́ – usus est cum dochmiis vel non nexae, ut in versibus Aeschyli Sept. 688. 701. = 694. 708. supra memoratis, vel nexae, ut Suppl. 406. τί τῶνδ' ἐξ ἴσου ῥεπομένων μεταλγεῖς τὸ δίκαιον ἔρξαι. = 396. φυγᾷ. ξύμμαχον δ' ἑλόμενος δίκαν κρῖνε σέβας τὸ πρὸς θεῶν. 751. κόρακες ὥστε βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν. = 759. κυνοθρασεῖς θεῶν οὐδὲν ἐπαΐοντες. neque in fine tantum stropharum, sed etiam medios inter dochmios, velut Eum. 170. μυχὸν ἔχρανας αὐτόσσυτος αὐτόκλητος | παρὰ νόμον θεῶν βρότεα μὲν τίων. = 175.

Poetae comici dochmiis raro usi sunt, ubi tragicorum πάθος imitantur, neque ultra usitatissimas doch-

mii formas processerunt. Aristophanis exempla sunt Acharn. 358—360.

τί οὖν οὐ λέγεις ἐπίξηνον ἐξενεγκὼν θύραζ'
ὅ τι ποτ', ὦ σχέτλιε, τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις;
πάνυ γὰρ ἔμεγε πόθος ὅ τι φρονεῖς ἔχει.

iisdemque syllabis in antistropha 385—390. Interpositis post secundum dimetrum senariis iambicis duobus ib. 490—495. Sex dimetri ib. 566—571., quattuor Av. 1188—1195. = 1262—1268., duo ib. 631. 632. Pl. 639. 640.

13. *De metro dactylico.*

Dactyli una est et constans mensura –́ ⏑ ⏑, sive thesi ⏑ ⏑ in spondeum contracta –́ –, arsi vero nunquam soluta. Catalexis efficitur vel omissa altera theseos syllaba, unde trochaeus prodit, cuiusmodi versus in –́ ⏒ exeuntes dactylici catalectici εἰς δισύλλαβον appellantur, vel omissa utraque theseos syllaba, ut arsis tantum dactylica remaneat, catalectici εἰς συλλαβήν, ut docuit Hephaestio c. 7, 1. p. 41. Versus dactylici catalectici syllabam ultimam ancipitem habent, acatalecti vero, quibus nec systemata nec strophae finiri solent, purum servant dactylum. Nam Sophoclis versus Tr. 1015. οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει. et 1024. τᾷδέ με τᾷδέ με πρόσλαβε κουφίσας, pariterque Ph. 827. = 843. in quibus cretico creticus, non dactylus respondet, non sunt tetrametri dactylici, sed trimetri cretico terminati, ut trimetri catalectici εἰς δισύλλαβον in carminibus dactylico-trochaicis in creticum exeunt, velut ap. Eurip. Med. 412. ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί, θεῶν δ' = 424. οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας. Versus ex dactylico hexametro catalectico εἰς συλλαβὴν et cretico compositus est ap. Sophoclem Oed. C. 241. ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκετεύομεν, ὦ ξένοι, οἰκτείραθ' ἅ. pariterque 249. Neque in Alcmanis et Sapphonis versibus ab Hephaestione memoratis p. 43. 45. 46. similibusque Alcaei ap. Arist. Vesp. 1227. 1228. et Theocriti per totum carmen 29. pes ultimus, qui modo dactylus modo creticus est, pro dactylo acatalecto est habendus, sed potius pro dipodia trochaica catalectica, i. e. cretico, cuius syllaba ultima anceps est. Versus dactylicos grammatici non ut anapaesticos per dipodias metiuntur, sed per monopodias, ita ut anapaesticus dimeter versus sit ex quattuor compositus anapaestis, dactylicus vero dimeter versus ex duobus compositus dactylis. Singuli dactyli nusquam versum separatim scribendum efficiunt, saepe vero cum aliis metris componuntur, velut dochmiaco, de quo supra dicebamus, ἁπτόμε|νον πυρὶ δαΐῳ, cuius haec probabilior est mensura quam dactylica in creticum exiens. Nec qui simplici dactylo proximus est dimeter catalecticus εἰς συλλαβὴν –́ ⏑ ⏑ –, qui nihil aliud est quam choriambus, usquam separatim invenitur, non raro vero cum aliis metris coniunctus, praesertim generis trochaici, ut apud Pindarum σύνδικον Μοισᾶν κτέανον.

Dimeter catalecticus εἰς δισύλλαβον, ab grammaticis Adonius appellatus, quo strophae Sapphicae post versus tres dactylico-trochaicos terminari solent, non infrequens apud poetas scenicos est vel in fine stropharum vel mediis in strophis, velut ap. Eurip. in versibus ex Phaethonte, de quibus paullo post dicetur, et Heracl. 609. ubi inter hexametrum et tetrametrum dactylicum dimeter positus est in stropha ἄνδρα γενέσθαι, in antistropha 620. φροντίδα λύπᾳ, utrobique cum hiatu, qui impedit quominus hic versus cum proximo tetrametro, qui a vocali incipit, in unum coniungatur hexametrum. Eadem metra, sed sine hiatu, se excipiunt Phoen. 790. = 807. Inter pentametros duos positus est ab Aeschylo in μεσῳδῷ Ag. 158. in trochaeum exiens τοῖς δ' ὁμόφωνον, in spondeum exiens Ag. 110. = 127. Integra carmina hoc metro Sapphonem scripsisse dici ait Terentianus Maurus v. 2160. Metro ex duobus Adoniis in unum versum coniunctis Pindarus strophas finivit carminis Nemei secundi.

Dimeter acatalectus –́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ ubi reperitur, nihil impedit quominus cum versu proximo dactylico coniungatur, ut apud Soph. Oed. C. 1673. = 1700. Arist. Nub. 280. = 303.

Trimetri acatalecti, quo Simonidem usum esse refert Marius Victorinus, nulla apud poetas scenicos exempla reperiuntur, multa vero trimetri catalectici εἰς συλλαβήν, quem quinquies deinceps posuit Eur. Tr. 1003—1007. = 1111—1116. et εἰς δισύλλαβον, dactylo primo non raro, rarius secundo, in spondeum contracto, et versibus duobus interdum nexis, ut ap. Eurip. Med. 638. ubi finis prioris in medium incidit vocabulum in antistropha, μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς ἀκόρεστά τε νείκη, non in stropha 628. οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἀνδράσιν· εἰ δ' ἅλις ἔλθοι. Diversus ab altero est versus ex basi disyllaba et dimetro catalectico εἰς δισύλλαβον compositus, cuius plurima sunt exempla, qui quomodo metiendus sit docent exempla locorum in quibus non spondeus, sed trochaeus aut iambus in basi positus est, velut ap. Aesch. Suppl. 566. χλωρῷ δείματι πάλλων, sed in stropha 557. βουκόλου πτερόεντος. pariterque ib. 637. = 651. Ab hoc versuum genere, quod Pherecrateum appellarunt grammatici, nihil differt, si solas syllabas spectamus, versus catalecticus quo systemata versuum glyconeorum claudi solent, velut apud Sophoclem Oed. C. 706. λεύσσει νιν μορίου Διὸς | χὰ γλαυκῶπις Ἀθάνα. = 719. θρώσκει τῶν ἑκατομπόδων | Νηρῄδων ἀκόλουθος. Sed huiusmodi versibus choriambica potius quae praecedentibus versibus convenit mensura est adhibenda –́ – | –́ ⏑ ⏑ – | ⏓: quod non animadvertit Gaisfordus ad Hephaest. vol. 2. p. 127 —132. quum plurima colligeret tragicorum et comicorum exempla non distinctis quae vel choriambicam postulant mensuram vel dactylicam, quae sola convenit locis ubi plures huiusmodi versus continui positi sunt, ut apud Aeschylum Sept. 295. τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους | πανδαμὶ πανομιλὶ | στείχουσιν· τί γένωμαι; | τοὶ δ' ἐπ' ἀμφιβόλοισιν | ἰάπτουσι πολίταις | χερμάδ' ὀκριόεσσαν. = 312—318. quos versus nemo facile sic metiatur –́ ⏓ | –́ ⏑ ⏑ – | ⏓, multoque minus, ut Gaisfordus grammaticorum more, ex antispasto, cuius iambus cum trochaeo, spondeo et tribracho permutari possit, et bacchio compositos esse credet.

Trimeter catalecticus εἰς δισύλλαβον, praemissa basi Ag. 141. δρόσοισιν μαλερῶν τε λεόντων. | πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις. 173. νεικέων (disyllabum) τέκτονα σύμφυτον αἰνῶν. Ex duobus trimetris catalecticis εἰς συλλαβὴν compositus est pentameter elegiacus, cuius septem sunt exempla in versibus Euripidis Andr. 103—116.

Trimetrum catalecticum εἰς συλλαβὴν cum paeone quarto composuit Sophocles Oed. C. 216—223. interpositis versibus anapaesticis paroemiacis

ΟΙ. ὤμοι ἐγώ, τί πάθω, τέκνον ἐμόν; 216
ΑΝ. λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις.
ΟΙ. ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν.
ΧΟ. μακρὰ μέλλετον, ἀλλὰ τάχυνε.
ΟΙ. Λαΐου ἴστε τιν' ὄντ'; ΧΟ. ὀοοῦ. 220
ΟΙ. τό τε Λαβδακιδᾶν γένος; ΧΟ. ὦ Ζεῦ.
ΟΙ. ἄθλιον Οἰδιπόδαν; ΧΟ. σὺ γὰρ ὅδ' εἶ;
ΟΙ. δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ.

Integrum hoc metro carmen scripsit Boethius, quod in sermonem Graecum transtulit Maximus Planudes, non perspecta horum versuum mensura, quos ex tribus dactylis unoque iambo compositos esse putabat: de quo pluribus dixi in Annot. ad Soph. ed. Oxon. a. 1860. vol. 2. p. 30.

Tetrametri catalectici εἰς συλλαβὴν rara sunt exempla, velut ap. Aesch. Suppl. 543. πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα, versu antistrophico 552. ab spondeo nominis proprii incipiente, Παμφύλων τε διορνυμένα. Eurip. Rhes. 243. ναύσταθμα βὰς κατιδεῖν· ἄγαμαι. = 255. Frequentissimi sunt tetrametri acatalecti et quibus systemata acatalectorum non raro finiuntur tetrametri catalectici εἰς δισύλλαβον. Hexametro catalectico εἰς

δισύλλαβον post tetrametros acatalectos usus est Arist. Pac. 117., versu anapaestico τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν post eosdem Nub. 290. = 313., iambico dimetro catalectico Soph. Oed. C. 677. = 690. et 1676. = 1703. iambico trimetro catalectico ib. 1672. = 1699. Tetrametro catalectico εἰς δισύλλαβον cum basi usus est Aesch. Pers. 879. νᾶσοί θ' αἳ κατὰ πρῶν' ἅλιον περίκλυστοι, = 889. καὶ τὰς ἀγχιάλους ἐκράτυνε μεσάκτους. et acatalecto 884. οἷα Λέσβος ἐλαιόφυτός τε Σάμος Χίος, ubi spondeo in antistropha respondet iambus 891. Ῥόδον τ' ἠδὲ Κνίδον Κυπρίας τε πόλεις Πάφον, unde intelligitur quomodo hi versus omnes sint metiendi: quod animadvertit Hermannus Elem. doctr. metr. p. 364. recteque v. 891. Ῥόδον τ' correxit pro καὶ Ῥόδον, quod est in codice, sed falsum esse reliquorum huius carminis versuum comparatio docet.

Pentametri catalectici εἰς συλλαβὴν et εἰς δισύλλαβον plura sunt exempla, velut prioris ap. Aesch. Pers. 855. πανταρκὴς ἀκάκας ἄμαχος βασιλεύς. = 861. et Eum. 534. = 545. Eur. Hel. 384. Arist. Av. 742. = 774. Soph. Ai. 224. τῶν μεγάλων Δαναῶν ὕπο κληζομέναν. = 248., alterius ap. Aesch. Pers. 879. = 888. Ag. 105. = 123. 165. = 173. (et admisso in sede quarta spondeo 121. 159. αἴλινον αἴλινον εἰπέ, τὸ δ' εὖ νικάτω). Eum. 347—350. = 360—362. Eur. Med. 133. Bacch. 169. Inter hexametros in stropha quater repetita ap. Arist. Ran. 814—829. Cum dimetro trochaico catalectico, qui medio in vocabulo incipit, coniunxit Aesch. Eum. 376. = 380. Pentameter acatalectus est ap. Eur. Med. 136. sequente ⏑ ⏗ – | ⏑ ⏗ ⏑ – –, et Hec. 168. sequente tripodia iambica.

Hexameter catalecticus εἰς συλλαβὴν non est usitatus, usitatissimus vero catalecticus εἰς δισύλλαβον, qui ab versu heroico, quo epici utuntur, eo differt quod minus artificiose et neglectis plerumque epicorum caesuris est constructus a poetis scenicis. Quattuor huiusmodi hexametros ante pentametrum catalecticum εἰς δισύλλαβον posuit Aeschylus Ag. 154—157., sex hexametros post tetrametros acatalectos Arist. Pac. 118—123. totidemque in fine Ranarum. Aliorum comicorum exempla collegit Gaisford. ad Heph. vol. 2. p. 80. 81. Cum spondeo in quinto pede Aesch. Pers. 901. ἀκάματον δὲ παρῆν σθένος ἀνδρῶν τευχηστήρων, et Arist. Nub. 276. = 300. Quorum ad exemplum Euripidis ex Phaethonte versus (Fragm. p. 349. ed. nostrae) in codice Claromontano sic descripti, ¦Ὠκεανοῦ πεδίων οἰκήτορες, | εὐφαμεῖτ', ὦ, | ἐκτόπιοί τε τόπων ἀπαείρετε, | ὦ ἴτε λαοί. | κηρύσσω δ' ὁσίαν βασιλήιον, | αἰτῶ δ' αὐδὰν | εὐτεκνίαν τε γάμοις, ὧν ἔξοδος | ἅδ' ἕνεχ' ἥκει, in quattuor hexametros redigendi videri possent, nisi et hiatus inter ἀπαείρετε et ὦ ἴτε obstaret et carmen dactylicum Heracl. 608—618. = 619—629. alteram potius divisionem commendaret usumque dimetri catalectici εἰς δισύλλαβον post tetrametros et hexametros separatim positi extra dubitationem poneret. Septem disticha elegiaca ex hexametro et pentametro composita reperiuntur apud Eur. Andr. 103—116. Distichon ex Antiphanis comoedia allatum ab Athenaeo 10. p. 423. non liquet utrum ipsius sit an aliunde sumtum, ut disticho Archilochi usus est Arist. Pac. 1298. 1299. Hexametri acatalecti rara sunt exempla, velut ap. Soph. El. 134. = 150. post tetrametros acatalectos et sequente ⏑ ⏗ ⏑ – ⏑ –, duo ap. Eurip. Suppl. 277. 278., unus Heracl. 615. = 626.

Heptametri catalectici εἰς συλλαβὴν et εἰς δισύλλαβον, quibus Stesichorus aliique poetae lyrici interdum usi sunt, vix ulla in poesi scenica reperiuntur exempla. Nam qui catalecticus εἰς δισύλλαβον esse videatur apud Aesch. Pers. 864. ὅσσας δ' εἷλε πόλεις πόρον οὐ διαβὰς Ἅλιος ποταμοῖο = 871. hexameter potius est cum basi, ut alii in illo carmine versus, de quibus paullo ante dixi.

Octametro catalectico εἰς συλλαβὴν usus est Euripides El. 140. θὲς τόδε τεῦχος ἐμᾶς ἀπὸ κρατὸς ἑλοῦσ', ἵνα πατρὶ γόους νυχίους. = 157., catalectico εἰς δισύλλαβον Aesch. Ag. 1016. πολλά τοι δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής τε καὶ ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν. = 1031. nisi, quod hic quoque probabilius, primus spondeus non dactyli mensuram habet, sed basis est, ut in versibus de quibus modo dicebam. Octameter acatalectus, quem sequitur ⏗ ⏑ – ⏗ –, est in Persis 852. ὢ πόποι, ἦ μεγάλας ἀγαθᾶς τε πολισσονόμου βιοτᾶς ἐπεκύρσαμεν, | εὖθ' ὁ γηραιός.

Longissimum systema ex dactylis acatalectis viginti sex, sive tetrametris sex et dimetro uno, compositum et versu iambico ἐμᾷ πόλει προσάψῃς finitum legitur apud Sophoclem Oed. C. 229—236., qui tetrametri ita decurrunt ut finis eorum ter in media vocabula incidat, quo numeri vehementia augetur. Simile quid in dochmiis interdum sibi permisisse poetas supra ostendi p. 47.

Reliquum est ut de dactylorum cum aliis metris iunctura dicatur. Eorum brevissima forma est anacrusis iambica dactylis praemissa, sive brevis, ut ap. Aesch. Sept. 751. ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ | πατροκτόνον Οἰδιπόδαν. = 788. 759., sive longa, ut ap. Soph. Ant. 358. καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν. ubi in antistropha 365. syllaba brevis σοφόν τι τὸ μηχανόεν, quod nisi pro δεινόν illatum sit, quae Heimsoethii coniectura est, multo facilius excusari potest quam quod versus strophici proximi anacrusi ὀργὰς ἐδιδάξατο καὶ δυσαύλων in antistropha pyrrhichius respondere creditur, τοτὲ (ποτὲ apographa plura) μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει, vitio manifesto, quod Heimsoethius restituto νῦν pro τοτὲ probabiliter correxit. Baseos disyllabae (i. e. iambi, vel trochaei, vel spondei) dactylis praemissae exempla nonnulla supra memoravimus, quibus alia plurima, si opus esset, addi possent. Dixit de hoc compositionis genere, quod Αἰολικὸν appellarunt grammatici, Hephaestio c. 7, 7. p. 44. memoratis exemplis lyricorum, qui in basi etiam pyrrhichio usi sunt. Tragici interdum tribracho usi sunt, ut in locis supra memoratis p. 48., accurate servata responsione in carminibus antistrophicis, interdum amphibracho vel palimbacchio, ut Aesch. Ag. 718. 719. ἶνιν δόμοις ἀγάλακτον | οὕτως ἀνὴρ φιλόμαστον. = 728. 729. ἦθος τὸ πρόσθε τοκήων. | χάριν τροφᾶς γὰρ ἀμείβων. Eur. Rhes. 25. ὄτρυνον ἔγχος ἀεῖραι, ἀφύπνισον. = 43., vel integra dipodia iambica, ut Eur. Rhes. 224. Θυμβραῖε καὶ Δάλιε καὶ Λυκίας. = 233. μόλοι δὲ ναυκλήρια καὶ στρατιᾶς, vel penthemimere iambico, ut ib. 226. Ἄπολλον, ὦ δία κεφαλά, μόλε —.

Penthemimeres trochaicum dactylis praemisit Aesch. Prom. 164. γένναν, οὐδὲ λήξει πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ. = 184. χρή σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν· ἀκίχητα γὰρ ἤθεα καὶ κέαρ.

Longe frequentius plenae dipodiae trochaicae cum dactylis coniunguntur, quod versuum genus λογαοιδικὸν appellarunt metrici veteres, ut docet Hephaestio c. 7, 10. p. 48., duas tantum species memorans, alteram ex duobus dactylis et dipodia trochaica compositam (τὸ καλούμενον Ἀλκαϊκὸν δεκασύλλαβον), ut apud Alcaeum, καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἰκεῖς, aut tribus dactylis (τὸ καλούμενον Πραξίλλειον), velut ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα. Utriusque frequentia apud tragicos sunt exempla, velut prioris ap. Aesch. Prom. 132. κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὖραι. (cum anacrusi ib. 135. σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ.) Suppl. 662. πτώμασιν αἱματίσαι πέδον γᾶς, alterius ap. Soph. Ant. 134. ἀντίτυπος δ' ἐπὶ γᾷ πέσε τανταλωθεὶς | πυρφόρος, ὃς τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ. et cum anacrusi, Ant. 582. εὐδαίμονες οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών. Ceterum versus ex dactylis et trochaeis compositos saepe dubium est utrum poetae dactylico-trochaicos an choriambico-iambicos esse voluerint, quum locis multis utraque mensura apta, aliis propter metra finitima alterutra aptior sit. Mihi in hac re tantum videtur certum haberi posse, locis plurimis ubi systemata vel strophae vel earum partes syllabis – ⏑ ⏑ – ⏑ – – concluduntur, quod saepissime post quaevis fere metra

factum esse videmus, poetas non mensuram dactylico-trochaicam adhiberi voluisse, sed choriambicam, quae multo fortior et efficacior est, cum usitata choriamborum catalexi –́ ⏑ ⏑ – | ⏑ –́ –.

Tripodiam trochaicam dactylis adiunxit Eur. Med. 420. οὐκέτι δυσκέλαδος φάμα γυναῖκας ἕξει. Duas dipodias trochaicas Aesch. Prom. 551. τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι βουλαί. = 560.

Altera versuum dactylico-trochaicorum species est quae dactylos non in initio versuum, sed medios inter trochaeos aut, de quibus supra p. 43. dicebam, epitritos, positos habet, ut apud Aesch. Prom. 531. βουφόνοις παρ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἄσβεστον πόρον. = 541. μυρίοις μόχθοις (πόνοις?) διακναιόμενον γυιοφθόροις. Eur. Alc. 589. ἑστίαν οἰκεῖ παρὰ καλλίναον = 598. δέξατο ξεῖνον νοτερῷ βλεφάρῳ. Soph. Ant. 584. οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας | οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον.

14. *De metro anapaestico.*

Versuum anapaesticorum, quorum frequentissimus in tragoedia et comoedia usus fuit, species sunt duae, altera legitimorum, altera liberiorum sive spondiacorum: de quibus separatim est dicendum. De legitimis eorumque usu apud tragicos et Aristophanem, diligenter collectis poetarum locis, disseruit Ric. Klotzius in *Quaestionibus metricis de numero anapaestico* Lipsiae editis a. 1869.

15. *De anapaestis legitimis.*

Anapaesti forma primitiva est ⏑ ⏑ –́, quae anacrusi disyllaba contracta in spondeum mutatur – –́, arsi vero spondei soluta dactylum praebet – ⏑́ ⏑: nam arsis in anapaestis legitimis non solvitur nisi anacrusi contracta, ne proceleusmaticus prodeat, qui proprius est anapaestorum liberiorum. Versus anapaesticos metrici veteres non ut dactylos in monopodias dividunt, sed in dipodias, ut monometer unius, dimeter duarum, tetrameter quattuor dipodiarum versus sit. Spondei et dactyli etsi saepissime anapaestis substituuntur, tamen non cumulantur. Sic intra 53. dimetros quibus Aeschyli Prometheus finitur tredecim tantum versus sunt ex solis dactylis et spondeis compositi, unus tantum (1076.) qui ex quattuor constat spondeis, ὑμᾶς αὐτάς. εἰδυῖαι γάρ. Quinque dactylos continuos posuit idem Ag. 1561. κάππεσε κάτθανε καὶ καταθάψομεν | οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων, septem Eur. Hipp. 1361. πρόσφορά μ' αἴρετε, σύντονα δ' ἕλκετε | τὸν κακοδαίμονα καὶ κατάρατον.

Dactylus ubi pro anapaesto ponitur caveri solet ne quattuor syllabae breves continuae ponantur, quas praebet dipodia ex dactylo et anapaesto composita, cuius paucissima sunt exempla apud tragicos, nec multa apud comicos, ut apud Eur. Tr. 101. δαίμονος ἀνέχου. 1252. ἐλπίδας ἐπὶ σοί. Arist. Pac. 168. καὶ μύρον ἐπιχεῖς. Thesm. 822. τἀντίον ὁ κανών. quod tolerabilius visum est dactylo in fine prioris, anapaesto in initio proximae dipodiae posito, ut ap. Eur. El. 1328. θάρσει· Παλλάδος ὁσίαν ἥξεις. Mnesimach. ap. Athen. 9. p. 403. κόρδαξ λείπεται· ἀκολασταίνει. et ib. κάραβος ἔσχαρος ἀφύαι βελόναι. Porro dipodia raro ex anapaesto vel spondeo et dactylo componitur, ut ap. Aesch. Suppl. 5. χθόνα σύγχορτον Συρίᾳ φεύγομεν | οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν. Choeph. 401. χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν. Pers. 46. πολλοῖς ἅρμασιν ἐξορμῶσιν. Ag. 92. ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης. Eum. 307. ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἅψωμεν, ἐπεί. Soph. Ant. 129. πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους. Oed. C. 1774. δράσω καὶ τάδε καὶ πάνθ' ὁπόσ' ἄν, cuiusmodi in locis ipsis quoque proxima dipodia non ab anapaesto, sed ab spondeo vel dactylo incipere solet, ut quattuor syllabarum brevium concursus vitetur.

Usitatissima metri anapaestici apud tragicos et comicos forma est dimeter acatalectus, ex quo systemata, saepe perlonga, composita sunt, constanter versu catalectico, quem paroemiacum appellarunt grammatici, clausa, interposito saepe monometro, non solum ante catalecticum, sed non raro etiam mediis in systematis. In his systematis quum numerus ab initio usque ad finem continuetur, neque hiatus nec syllaba anceps locum habet, nisi ubi interpunctio aut mutata persona, aut allocutio vel exclamatio aliquid excusationis affert. Sic ap. Aesch. Ag. 1537. ἰὼ γᾶ γᾶ, εἴθ' ἔμ' ἐδέξω. Soph. Ant. 940. λεύσσετε Θήβης οἱ κοιρανίδαι, | οἷα πρός —. Oed. C. 139. τὸ φατιζόμενον. X. ἰὼ ἰώ. 143. πρέσβυς. | οὐ —. 170. ἔλθῃ. | ὦ πάτερ. 173. καὶ δή. | Ο. ὦ ξεῖνοι —. 188. ἄγε νυν σύ με, παῖ, | ἵν' ἂν εὐσεβίας —. Ant. 932. κλαύμαθ' ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ. | ΑΝ. οἴμοι —. 936. κατακυροῦσθαι. | Α. ὦ γῆς —. Eur. Med. 1396. μένε καὶ γῆρας. | Ἰ. ὦ τέκνα —. Hec. 83. ἔσται τι νέον· | ἥξει τι μέλος γοερὸν γοεραῖς. Arist. Thesm. 776. ὦ χεῖρες ἐμαί, | ἐγχειρεῖν χρῆν. 1065. ὦ νὺξ ἱερά, | ὡς μακρὸν —. Non est hiatus qui, ut in versibus dactylicis, corripienda fit vocali longa aut diphthongo ante vocalem, ut apud Aesch. Pers. 39. καὶ ἐλειοβάται. 52. καὶ ἀκοντισταί. 61. οἴχεται ἀνδρῶν. 542. ποθέουσαι ἰδεῖν. Soph. Oed. C. 143. Ζεῦ ἀλεξῆτορ. Eur. Hec. 125. ὄζω Ἀθηνῶν. Bacch. 1335. λήψομαι οἰκτράς. El. 1318. ἀλλ' ἐγὼ οἴκων. et saepissime apud comicos, ut Arist. Eq. 532. τόνου οὐκέτ' ἐνόντος. Nub. 392. τυννουτουὶ οἷα πέπορδας. Mnesimach. ap. Athen. 9. p. 403b. κολοκύντη ἔτνος.

Systemata dimetrorum ita omnia sunt composita ut singuli dimetri et monometri pleno terminentur vocabulo, quam regulam semel violavit Arist. Vesp. 750., ut usitatam praeconum in concione formulam servare posset, ἵν' ὁ κῆρυξ φησὶ "τίς ἀψήφιστος;" ἀνιστάσθω. Porro systemata anapaestica, ut alia systemata quaevis, plena finiri solent sententia, non in media sententia, quod perraro factum, ut ab Aeschylo Suppl. 5. Νείλου· δίαν δὲ λιποῦσαι χθόνα σύγχορτον Συρίᾳ φεύγομεν. Ag. 63. κάμακος θήσων Δαναοῖσιν | Τρωσί θ' ὁμοίως. Eum. 317. χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει, | μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανοῦσιν. Eur. Suppl. 1117. ῥώμη παίδων ὑπὸ πένθους, | πολλοῦ δὲ χρόνου —.

Systemata dimetrorum plerumque longiora sunt ut supra dicebam: brevissimum est ex dimetro acatalecto uno unoque paroemiaco compositum, velut ap. Aesch. Agam. 1516. 1517. Eum. 310. 311. quo fit ut systema par sit tetrametro catalectico, qui proprius comoediae est.

Versus paroemiacus, quo systemata clauduntur, iisdem quibus dimetri acatalecti legibus subiectus est, nisi quod rarus spondei ante catalexin usus est, velut ap. Aesch. Pers. 32. ἵππων τ' ἐλατὴρ Σωσθάνης. Suppl. 8. ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι. Ag. 374. βέλος ἠλίθιον σκήψειεν. Nec dactylo ante catalexin usi sunt. Paroemiacis continuis usum esse Cratinum in Ὀδυσσεῦσιν annotavit Hephaestio c. 8, 8. p. 51. allatis quattuor versibus, admisso hiatu et syllaba ancipite.

Systemata anapaestica ubi sunt antistrophica, dimetri quidem et monometri et paroemiaci eodem utrobique loco ponuntur, sed pedes singuli, anapaesti, spondei et dactyli, non ea quam in aliis metris animadvertimus diligentia exaequantur.

Caesuram dimetri acatalecti post pedem secundum habent, interdum post vocabuli in pede secundo positi syllabam finalem brevem, ut apud Aesch. Ag. 52. πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι, cuius exempla ex tragicis et Aristophane collegit Gaisfordus ad Hephaest. vol. 2. p. 94. 95. quibus tamen nonnulla eximenda corrupta, quae nunc correcta leguntur. Eiusdem fere generis est caesura post vocem encliticam cum praecedente vocabulo arcte cohaerentem, velut τε ap. Aesch. Choeph. 864. δαίων ἀρχάς τε πολισσονόμους, et γε ap. Arist. Ach. 1003. Interdum finis pedis secundi in vocabuli compositi partem priorem incidit,

velut ap. Aesch. Prom. 172. καί μ' οὔτε μελιγλώσσοις Πειθοῦς. Raro caesura prorsus est neglecta, ut ap. Arist. Pac. 1002. δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν. Av. 523. νῦν δ' ἀνδράποδ' ἠλιθίους Μανᾶς. 536. κἄπειτα κατεσκέδασαν θερμόν. Thesm. 52. μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπὴς Ἀγάθων. Mnesim. ap. Athen. 9. p. 403 a. κρατὴρ ἐξερροίβδητ' οἴνου.

In versibus paroemiacis etsi frequens est caesura post pedem secundum, tamen casui potius quam consilio debetur, ut exempla plurima docent versuum caesura carentium.

Dimetri qui in carminibus melicis tragicorum interdum singuli inter alia metra positi sunt caesura plerumque carent, ut ap. Soph. Tr. 959. ἐπεὶ ἐνδυσαπαλλάκτοις ὀδύναις. = 968. αἰαῖ, ὅδ' ἀναύδατος φέρεται. Oed. R. 469. 470. = 479. 480. Eur. Ion. 506. 507. ὕβριν οὔτ' ἐπὶ κερκίσιν οὔτε λόγοις φάτιν ἄϊον εὐτυχίας μετέχειν. Phoen. 330. πόθον ἀμφιδάκρυτον ἀεὶ κατέχων et dimetro in iambos transeunte Heracl. 783. ὀλολύγματα παννυχίοις ὑπὸ παρθένων ἰακχεῖ ποδῶν κρότοισι. In hoc autem anapaestorum genere brevioribusque quas statim memorabo formis soli locus est anapaesto et spondeo, nusquam dactylo, qui proprius est systematum anapaesticorum. Inutili subtilitate rhythmici veteres arsin huiusmodi anapaestorum ἄλογον esse crediderunt, i. e. βραχυτέραν τῆς τελείας, οὐκ ἔχοντες δὲ εἰπεῖν πόσῳ, ut ait Dionys. de comp. verb. c. 17. p. 226., anapaestos ipsos autem κυκλίους vocarunt, quorum exemplum affert Dionysius poetae non nominati versum κέχυται πόλις ὑψίπυλος κατὰ γᾶν. Eiusdem generis sunt dimetri Arist. Ran. 682. ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον. = 714. χρόνον ἐνδιατρίψει· ἰδὼν δὲ τάδ' οὐκ. Av. 1316. 1320. 1321. = 1328. 1332. 1333. ex solis compositi anapaestis partim caesura carentibus. Quinque huiusmodi anapaesti ap. Arist. Av. 456. παραλειπομένην ὑπ' ἐμῆς φρενὸς ἀξυνέτου. = 544.

Praeter monometrum acatalectum, frequentem in systematis, tragici interdum etiam catalectica eius forma usi esse videntur. Sic inter paroemiacos ap. Eur. Alc. 93—136. hae reperiuntur dipodiae catalecticae, 93. νέκυς ἤδη. 106. τί τόδ' αὐδᾷς; 132. βασιλεῦσιν. Inter versus generis dactylici ib. 461. σὺ τὸν αὐτᾶς. = 471. σὺ δ' ἐν ἥβᾳ.

Paullo plura tripodiae exstant exempla, ut ap. Aesch. Pers. 952. νυχίαν πλάκα κερσάμενος. et forma catalectica ib. 949—957. Ἰάνων γὰρ ἀπηύρα | Ἰάνων ναύφαρκτος | Ἄρης ἑτεραλκής, = 963—965. Eur. Alc. 908. 909. πολιὰς ἐπὶ χαίτας | ἤδη προπετὴς ὢν = 931. 932. Ion. 508. θεόθεν τέκνα θνατοῖς. Hec. 909. δορὶ δὴ δορὶ πέρσαν. = 918. θυσιᾶν καταπαύσας. Arist. Av. 1318. τί γὰρ οὐκ ἔνι ταύτῃ | καλὸν ἀνδρὶ μετοικεῖν. Apud Sophoclem vero Oed. R. 476. qui post anapaesticos dimetros duos sequitur versus δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται, iisdemque syllabis in antistropha, glyconei potius generis est ⏑ | ⏓ ⏑ ⏑ – | –, ut apparet ex v. 896. 910. ubi in antistropha est ἔρρει δὲ τὰ θεῖα, sed in stropha τί δεῖ με χορεύειν, quo mensura anapaestica excluditur, et sic in aliis plurimis locis tragicorum.

Anapaestici versus cum iambis coniunguntur vel praepositis vel in fine additis. Sic Sophocles versibus paroemiacis tribus Oed. R. 173—175. primo iambum (κλυτᾶς), secundo dipodiam iambicam (ἰηίων), tertio penthemimeres iambicum (ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ) praemisit, et sic apud Aeschylum quoque Ag. 109. ὅπως Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος Ἑλλάδος ἥβας = 126. et 116. = 135. et Eur. Hipp. 1104. λύπας παραιρεῖ· ξύνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων. = 1102. τύχαν μετ' ὄλβου καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν, ubi verba ipsa hanc potius mensuram quam iambico-dactylicam ⏑ ⏓ ⏑ – | ⏓ ⏑ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ ⏓ – commendant.

Metrum asynartetum Archilocheum ab Hephaestione c. 8. p. 51. et c. 15. p. 92. memoratum, quod ex iambo vel spondeo, tripodia anapaestica catalectica et versu ithyphallico compositum sit, velut ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον, dactylicum potius esse videtur cum anacrusi, quemadmodum Sophoclis versum, de quo supra dicebam p. 50., εὐδαίμονες οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών non anapaestico-iambicum, sed dactylico-trochaicum cum anacrusi esse versus proximi docent.

Versus qui ab iambo ante anapaestos incipiunt, ut Aeschyli Sept. 751. ἐγείνατο μὲν μόρον αὑτῷ | πατροκτόνον Οἰδιπόδαν, male a quibusdam huc relati, dactylici potius sunt cum anacrusi, de quo supra diximus p. 50.

Anapaestorum in iambos exeuntium, quod genus logaoedicum appellarunt grammatici, ut dactylicos in trochaeos exeuntes, exempla Hephaestio c. 8. p. 54. ex Callimacho attulit, velut ἀγέτω θεός· οὐ γὰρ ἔχω δίχα τῶνδ' ἀείδειν. Male huc relatus est Sophoclis versus Tr. 648. παντᾶ δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι, et, de quo supra dicebam p. 50. Ant. 854. ὀργᾶς ἐδιδάξατο καὶ δυσαύλων, qui, ut reliqua totius strophae metra docent, dactylicus est cum anacrusi in dipodiam trochaicam exiens. Certiora sunt exempla Eur. Med. 647. θανάτῳ θανάτῳ πάρος δαμείην. = 658. Ar. Av. 1313. ταχὺ δὴ πολυάνορα τὰν πόλιν. = 1325. Ib. 451. δολερὸν μὲν ἀεὶ κατὰ πάντα δὴ τρόπον. = 539. In dipodiam iambicam catalecticam exeunt anapaesti ap. eundem fragm. 427. φέρε, παῖ, τάχεως κατὰ χειρὸς ὕδωρ, | παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον.

16. *De anapaestis spondiacis.*

Liberius dimetrorum anapaesticorum genus sunt anapaesti spondiaci, quibus raro usi sunt Aeschylus et Sophocles, saepissime Euripides, praesertim in Hecuba, Troadibus, Iphigenia Taurica et Aulidensi et Ione, interdum etiam comici ubi sermonis tragici gravitatem imitantur. Caret hoc genus (ut Hermanni verbis utar Elem. doctr. metr. p. 384.) necessitate caesurae multosque continuos amat paroemiacos, eosque plerumque totos ex longis syllabis factos. Nam omnino ita spondeus in his versibus regnat ut iure anapaesti spondiaci appellari possint, etsi iidem etiam proceleusmaticos recipiunt, ab legitimis anapaestis exclusos. Caesuram saepe de industria neglectam videmus, quo statim aliam indolem hi versus proderent, de quibus idem dicendum quod de dochmiis dixit schol. Aeschyli Sept. 103. ὁ ῥυθμὸς οὗτος πολύς ἐστιν ἐν θρηνῳδίᾳ καὶ ἐπιτήδειος πρὸς θρήνους καὶ στεναγμούς. Paroemiaci quum continui ponuntur apertum est, quia natura sua catalectici sunt, nulla eos numeri perpetuitate cohaerere. Itaque et in vocalem exire possunt, sequente versu a vocali incipiente, et syllabam ultimam ancipitem habent. Curatur tamen ut plerumque syllaba longa terminentur, quod sic aptius in tam tardo et gravi numero vox requiescit. Interdum a paroemiaco initium fit, ut apud Eur. Tr. 122. πρῷραι ναῶν ὠκεῖαι. = 138. ὤμοι θάκους οὓς θάσσω. et Arist. Ran. 372. χώρει νυν πᾶς ἀνδρείως | ἐς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους. = 377. ἀλλ' ἔμβα χὤπως ἀρεῖς | τὴν σώτειραν γενναίως. Unum huiusmodi versum in initio strophae trochaicae posuit Thesm. 433. οὔπω ταύτης ἤκουσα. = 520. τουτὶ μέντοι θαυμαστόν. Ceterum strophae spondiacae non constanter, ut legitimi anapaesti, paroemiaco clauduntur, sed interdum dimetro acatalecto, ut apud Eur. Hec. 215. ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν. Arist. Ran. 376. ἠρίστηται δ' ἐξαρκούντως; = 381. κἂν Θωρυκίων μὴ βούληται.

Tripodia, sive dimeter brachycatalectus, etsi passim pravae debetur versuum descriptioni, tamen non potest dubitari quin ipsa quoque interdum a poetis usurpata fuerit. Certissima eius exempla reperiuntur apud Sophoclem Tr. 1085. ὦναξ Ἀίδη δέξαι μ', | ὦ Διὸς ἀκτὶς παῖσον. Arist. Ran. 372. λειμώνων ἐγκρούων. = 379. τῇ φωνῇ μολπάζων. Av. 328. προδεδόμεθ' ἀνόσιά τ' ἐπάθομεν et (post interpositum dimetrum acatalectum) 330. ἐνέμετο πεδία παρ' ἡμῖν. et iisdem syllabis in antistropha 344. 346. unde probabile fit

strophas Pac. 943—947. = 1027—1031. et Lys. 479. 480. = 543. 544. sic ut ego feci in tripodias esse dividendas. Minus certa res est de tripodiis Euripideis, quas omnes mutata versuum descriptione facile removeri posse ostendit Bartholdus in Museo Rhen. vol. 21. p. 54—62.

Monometri inter dimetros positi frequentia sunt exempla, pauca in initio stropharum positi, velut ap. Eurip. Iph. T. 123. et, ubi anapaesti spondiaci cum legitimis mixti sunt, Soph. El. 86. = 103.

Monometri hypercatalecti mensura etsi versibus nonnullis, qui aliam mensuram excludunt, necessario est adhibenda, ut Eur. Ion. 149. 150. νοτερὸν ὕδωρ βάλλων | ὅσιος ἀπ' εὐνᾶς ὤν. 905. σὺ δὲ κιθάρᾳ κλάζεις, tamen aliis in locis non paucis incertum videri potest utrum metrum sit anapaesticum an dochmiacum. Sic apud Euripidem in carmine Hec. 178—215. quod exceptis versibus 219. 220., quorum prior dactylicus, alter tripodia iambica est, ex anapaestis constat spondiacis, quinque huiusmodi versus reperiuntur, 180. ὤμοι μοι, τέκνον. 183. αἰαῖ σᾶς ψυχᾶς. 190. Πηλείδα γέννα. 194. μάνυσον μᾶτερ. 202. ὤρσέν τις δαίμων, quorum mensuram dochmiacam commendare videatur v. 185. τί ποτ' ἀναστένεις; qui anapaesticam mensuram non fert, quemadmodum e contrario tres Ionis versus 149. 150. 905., qui ipsi quoque in carmine spondiaco leguntur, dochmiacam excludunt mensuram. Rursus dochmiaca mensura non solum dochmiis θεὸς ὁμευνάτας et ἄγες ἀναιδείᾳ, qui inter anapaestos spondiacos ap. Eur. Ion. 894. 896. leguntur, sed etiam pluribus commendatur exemplis dochmii ex quinque syllabis longis compositi et inter alia metra positi, velut apud Aesch. Choeph. 29. πρόστερνοι στολμοὶ | πέπλων ἀγελάστοις. = 39. post versum iambicum dimetrum, pariterque Sept. 770. ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. = 776. τὰν ἁρπαξάνδραν κῆρ' ἀφελόντα χώρας, metro eodem quo post versus choriambicos ap. Soph. Ai. 1205. ἐρώτων δ' ἐρώτων ἀπέπαυσεν, ὤμοι. = 1218. Inter versus glyconeos ap. Eur. Hel. 1307. ἀρρήτου κούρας. = 1325. ῥίπτει δ' ἐν πένθει. et Ion. 498. ναῶν συρίγγων. 501. συρίζῃς, ὦ Πάν. et alibi: quibus omnibus dochmiacam mensuram adhibendam esse et per se probabile est et confirmant Sophoclis versus modo memorati, qui ab syllaba brevi incipiunt. Apparet ex his nullum satis certum exstare indicium ex quo perspici possit utrum quinque illae syllabae longae in strophis spondiacis Euripidis pro anapaestis an pro dochmiis sint habendae. Probabilior tamen anapaestica mensura est, quae versibus illis omnibus convenit et cui non obstat unus ille dochmius Euripidis Hec. 185. τί ποτ' ἀναστένεις, qui inter spondeos poni potuit ut tripodia iambica τάλαινα πείσομαι interposita est in eodem carmine 210. Neque enim verisimile est quod Buchholtzius in commentatione *de Euripidis versibus anapaesticis (Cottbus*, 1864.) p. 20. coniecit versum illum ab interpolatore fictum esse postquam verba poetae exciderint.

Aliud metri alius inter anapaestos spondiacos positi exemplum praebent duodecim syllabae breves in locis quattuor Euripidis, Iph. T. 197. φόνος ἐπὶ φόνῳ (altera syllaba correpta) ἀχεά τ' ἄχεσιν. 220. ἄγαμος ἄτεκνος ἄπολις ἄφιλος. Ion. 889. κρόκεα πέταλα φάρεσιν ἔδρεπον. 900. ἵνα με λέχεσι μέλεα μέλεος. cuiusmodi versus si ita metiaris ut ex anapaestis constent in proceleusmaticos solutis, numeri evadunt ineptissimi, multumque dissimiles versibus qualis est Eur. Iph. T. 230. σύγγονον, ὃν ἔλιπον ἐπιμαστίδιον. Quamobrem non dubitandum quin trochaei sint in tribrachos soluti, qualibus Euripidem etiam in carminibus non spondiacis saepe usum esse collectis exemplis ostendit Bartholdus in Museo Rhenano a. 1866. vol. 21. p. 58. 59.

Ad genus anapaesticum Hephaestio c. 8. p. 53. rettulit τὸ προκελευσματικὸν ὑπ' ἐνίων καλούμενον, οἷον τὸ τετράμετρον τοῦτο τὸ Ἀριστοφάνειον (fragm. 557.) "τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ἐπέσυτο βροτῶν", quod alios κατὰ πόδα διαιροῦντας πυρριχιακὸν appellasse dicit.

17. *De anapaesticis tetrametris catalecticis.*

Ἐπισημότατόν ἐστι, inquit Hephaestio c. 8. p. 48., τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν εἰς συλλαβὴν τὸ καλούμενον Ἀριστοφάνειον (Nub. 959.) "ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη 'νενόμιστο." κέκληται δὲ Ἀριστοφάνειον, οὐκ Ἀριστοφάνους αὐτὸ εὑρόντος πρώτου, ἐπεὶ καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστὶ "χαίρετε δαίμονες οἱ Λεβάδειαν Βοιώτιον οὖθαρ ἀρούρης", ἀλλὰ διὰ τὸ τὸν Ἀριστοφάνην πολλῷ αὐτῷ κεχρῆσθαι· καὶ πρὸ Κρατίνου παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὅλα δύο δράματα τούτῳ τῷ μέτρῳ γέγραφε, τούς τε Χορεύοντας καὶ τὸν Ἐπινίκιον. Nullus huius metri usus est in tragoedia, tanto frequentior in comoedia ubi oratio altius assurgit: unde in hoc metri genere comici interdum formis vocabulorum tragicis vel epicis usi sunt, breves tamen syllabas ante mutam cum liquida, ut in aliis metris omnibus, non produxerunt, quod tragici saepissime fecerunt, sed corripuerunt, nisi quum verba ex epicis, lyricis, tragicis, orationi insererent, perraro in suis ipsorum verbis.

Tetrametri quum nihil aliud sint quam dimeter acatalectus et paroemiacus in unum versum coniuncti, consentaneum est utrinsque partis leges easdem fere esse quas dimetri et paroemiaci esse supra docuimus, paucis tantum mutatis. Proceleusmaticus igitur ab hoc metro non minus alienus est quam ab illis. De dactyli usu eiusque cum anapaesto coniunctione in sex pedibus primis eadem omnia sunt tenenda quae in dimetrorum systematis observari dicebamus. Ut dimeter in anapaestum aut spondeum potius exire solet quam in dactylum, ita in tetrametris quoque raro pes quartus dactylus est raroque post dactylum sequitur anapaestus, ut ap. Arist. Nub. 326. ὡς οὐ καθορῶ παρὰ τὴν εἴσοδον. ἤδη νυνὶ μόλις οὕτως. Vesp. 315. ἔστιν ὅπῃ δῆθ', ἥντιν' ἂν ἔνδοθεν οἷός τ' εἴη διαλέξαι. 397. αὐτὸν δήσας, ὦ μιαρώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ καταβήσει;

Caesura post dipodiam primam vel post syllabam primam brevem tertii anapaesti (ut ap. Arist. Ach. 678. ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν) etiam in tetrametris saepissime reperitur, sed non minus frequenter negligitur, quia observandae necessitas nulla erat. Nam legitima tetrametri caesura post dipodiam secundam est, quam perraro violasse videntur, ut Arist. Nub. 987. σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντετυλίχθαι. Av. 600. τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι· λέγουσι δέ τοι τάδε πάντες. Plato ap. Eustath. p. 1161, 46. εἷς δ' ἀμφοτέρων ὄστρακον αὐτοῖσιν ἀνίησ' ἐς μέσον ἑστώς. Callias ap. Athen. 12. p. 524 f. τί γὰρ ἡ τρυφερὰ καὶ καλλιτράπεζος Ἰωνία εἴφ' ὅ τι πράσσει. Suspectum vero quod Vesp. 568. legitur, pede quarto non ut in illis versibus anapaesto, sed spondeo, κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει, ubi ἀναπειθώμεσθα ab Aldo positum est pro ἀναπειθώμεθα, quod est in codicibus.

Paroemiaci, quae altera est tetrametri pars, pes tertius, sive septimus tetrametri, constanter est anapaestus, nunquam dactylus, perraro spondeus, cuius exemplum Hephaestio p. 50. ex Cratino attulit, ὡς ἂν μᾶλλον τοῖς πηδαλίοις ἡ ναῦς ἡμῶν πειθαρχῇ, duo alia ex Aristoxeno et Tyrtaeo. Nam quum in paroemiacis, quibus systemata dimetrorum finiri solent, perraro spondeus ante catalexin reperiatur, ut supra ostendi p. 51., idem pes etiam ab septima tetrametri sede alienus erat habendus. Septimus autem pes quum constanter anapaestus esset, sextus quoque pes aut anapaestus aut spondeus esse debebat, non dactylus, ne dactylus et anapaestus iuxta se ponerentur, quod ignoravit librarius qui in fine versus Arist. Av. 491. τορνευτασπιδολυροπηγοί scripsit pro τορνευτολυρασπιδοπηγοί, quod servavit codex Ravennas.

18. *De metro choriambico.*

Choriambus quum ex trochaeo, quem metrici veteres saepe χορεῖον vocarunt, et iambo sit compositus, primitiva eius forma est ⏒ ⏑ ⏑ –, cui perraro molossus substituitur, arsis vero interdum in pyrrhichium solvitur, quod Anacreontem per unum carmen totum fecisse refert Hephaestio c. 9. p. 56. allato primo eius versu ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις, poetae scenici vix unquam fecisse videntur. Nam Eur. Bacch. versum 106. βρύετε βρύετε χλοήρει μίλακι καλλικάρπῳ. = 122. Διογενέτορες ἔναυλοι, τρικόρυθες ἐν ἄντροις, non ab choriambo soluto, sed ab dipodia iambica, arsi utraque soluta, incipere, proximus docet versus καὶ καταβακχιοῦσθε δρυὸς ἢ ἐλάτας κλάδοισι, iisdem syllabis in antistropha v. 125. cuius pes secundus (—χιοῦσθε δρυός) choriambicam mensuram excludit. Eadem fere compositio versuum Iph. A. 1036. 1037. = 1058. 1059. Sophoclis vero versum Ai. 1185. τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμός. = 1192. ab dipodia trochaica soluta incipere ex proximo colligi potest versu, τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσοήτων = 1195. Saepissime autem in versibus choriambicis choriambi cum dipodiis iambicis alternant, ut in versu Aristophanis (fragm. 96.) ab Hephaestione memorato p. 57. οἶδα μὲν ἀρχαῖόν τι δρῶν κοὐχὶ λέληθ' ἐμαυτόν, initio modo ab choriambo, ut in hoc versu, modo ab dipodia iambica facto, et in versibus pluribus carminis Lys. 321—334. = 335—340. in quo iambus aliquoties in tribrachum est solutus, semel in dactylum 338. δεινότατ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν, cui in stropha tribrachus respondet.

Versus choriambici ab initio non raro augentur vel anacrusi vel basi disyllaba. Anacrusis frequens est apud lyricos et tragicos, velut Aesch. Sept. 324. ὑπ' ἀνδρὸς Ἀχαιοῦ θεόθεν περθομέναν ἀτίμως. = 336. τί; τὸν φθίμενον γὰρ προλέγω βέλτερα τῶνδε πράσσειν. Rara anacrusis disyllaba, ut Aesch. Sept. 322. Ἀΐδᾳ προϊάψαι δορὸς ἄγραν. = 334. νομίμων προπάροιθεν. διαμεῖψαι. Basis plerumque disyllaba est, iambus, trochaeus vel spondeus, velut ap. Aesch. Sept. 916. δαϊκτὴρ γόος αὐτόστονος αὐτοπήμων. Suppl. 61. in initio systematis δοξάσει τις ἀκούων ὄπα τᾶς Τηρείας. Soph. Ai. 229. θανεῖται παραπλήκτῳ χερὶ συγκατακτάς. = 254. et ib. 628. οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς. Eur. Rhes. 366. Σπάρταν οἰχομένων Ἰλιάδος παρ' ἀκτᾶς. Dactylo usus est Aeschylus Sept. 331. λαΐδος ὀλλυμένας μιξοθρόου. = 343. Iidem pedes omnes et praeter eos tribrachus et anapaestus saepissime in eo reperiuntur choriambici metri genere quod glyconeum appellatur. Ceterum Hephaestio c. 10. et 11. aliique metrici veteres, qui versus quosvis in quattuor syllabarum συζυγίας dividere solebant, versus choriambicos ab anacrusi vel basi incipientes pro antispasticis vel ionicis a maiore habuerunt, cuius mensurae absurditatem supra notavi p. 39.

Catalexis versuum choriambicorum multiplex est, ut ex variis metri choriambici formis cognosci potest, quas infra enumerabimus. Usitatissima omnium est dipodia iambica catalectica, de qua paullo post dicetur, brevissima monosyllaba, ut apud Soph. Ai. 226. τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει. Tertia est iambus, propria versuum glyconeorum, de quibus capite proximo dicetur. Quarta est trochaica, ut ap. Arist. Lys. 328. τε καὶ Κρίτυλλαν περιφυσήτω. = 377. φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας. Quinta quae cretico efficitur, cuius Hephaestio p. 55. exempla tria affert, dimetri ἱστοπόνοι μείρακες, trimetri οὐδὲ λεόντων σθένος, οὐδὲ τροφαί, tetrametri ὦ Κυθερείας ἐπιπνεῖτ' ὄργια λευκωλένου. Sexta, qua tragici saepius usi sunt, molossica – ⏒ –, ut ap. Soph. El. 129. ὦ γενέθλα γενναίων. Septima est versuum in dipodiam trochaicam exeuntium, ut ap. Aesch. Sept. 735. αὐτοδάικτοι θάνωσιν. = 743. Soph. Oed. R. 1086. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμί. = 1098.

Reliquum est ut de formis versuum choriambicorum dicatur vel ex solis choriambis vel ex choriambis et dipodiis iambicis compositorum. Earum longe usitatissima est dimeter catalecticus ⏒ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏒ –, quo non solum systemata choriambica, sed etiam alia metra plurima clauduntur. Nec raro plures huiusmodi dimetri inter se nexi sunt, ut ap. Aesch. Choeph. 413. καὶ τότε μὲν δύσελπις· | σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦται πρὸς ἔπος κλυούσᾳ, vel integra ex iis systemata composita, quale ex Aristophanis Aeolosicone (fr. 116.) apposuit Hephaestio p. 56. quibus alia plura addidit Gaisf. vol. 2. p. 110. quum comicorum tum tragicorum, velut Eur. Bacch. 105 seqq. Versu Pherecrateo, cuius perpetuus usus est in fine systematum glyconeorum, τὴν δέσποιναν ἐρείδεις huiusmodi systema claudit Aristophanes fragm. 116.

Ex dimetris acatalectis vel puris vel cum dipodiis iambicis mixtis tragici et comici systemata composuerunt, quae plerumque dimetro catalectico, de quo modo dicebam, clauduntur. Quae versuum divisio quum non raro vocabulum inter duos versus dividi postulet, multo probabilius est systemata choriambica in longiores usque ad hexametrum versus esse describenda plane eadem ratione qua dimetrorum iambicorum systemata, de quibus supra dicebam p. 39.: quo pacto vocabula inter duos versus divisa prope omnia evanescunt paucis exceptis locis, velut Aesch. Sept. 918—920. = 929—932. ubi verbis in pentametrum acatalectum et tetrametrum, ut ego feci, divisis pentameter in stropha quidem pleno finitur vocabulo, sed in antistropha in medio verbo. Idem Agam. 445—451. = 464—470. systemate usus est ex sex dipodiis iambicis et octo choriambis, quorum ultimus catalecticus est (⏑ ⏒ –), composito, qui versus quocunque modo describantur finis versus semel in stropha et semel in antistropha in medium cadit vocabulum. Eodem modo apud Sophoclem Ph. 687—690. = 701—705. et Aristophanem Eq. 551—558. = 581—588. Tam pauci tamen huiusmodi loci reperiuntur ut poetae ipsi systemata in versus longiores, plerumque tetrametros, dividi voluisse videantur, velut in Arist. carmine Nub. 563—569. = 595—600. quod ego in hexametrum catalecticum, trimetrum acatalectum et tetrametrum catalecticum divisi. In systematis autem antistrophicis versuum ex choriambis et iambis compositorum poetae responsionis aequalitati studuerunt raroque choriambum dipodiae iambicae opposuerunt, velut Soph. Ph. 1138. μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ' —, ubi in antistropha v. 1161. ab verbis incipit μηκέτι μηδενὸς κρατύνων. Arist. Lys. 326. ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε. μῶν ὑστερόπους βοηθῶ. = 340. ὡς πυρὶ χρὴ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνθρακεύειν.

Proxima forma est dimeter hypercatalectus, ut ap. Soph. Ai. 701. νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι. = 711. et puris choriambis ib. 226. τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει. = 250. et cum basi Ant. 944. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς. = 955.

Rarior est trimeter acatalectus, ut ap. Aesch. Suppl. 57. εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων = 63. et cum basi Soph. Ant. 950. καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους. = 960. catalecticus ap. Soph. Ai. 705. ἐμοὶ ξυνείη διὰ παντὸς εὔφρων. = 718. et cum basi Aesch. Sept. 916. δαϊκτὴρ γόος αὐτόστονος αὐτοπήμων. = 928. brachycatalectus cum basi Soph. Ant. 945. ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς. 949. 951. = 956. 959. 961.

Longe usitatissima metri forma est tetrameter acatalectus et catalecticus in ⏑ ⏒ – exiens, uterque modo ex puris choriambis modo ex choriambis qui cum dipodiis iambicis alternant compositus, quorum exempla afferri inutile est. Catalectica autem forma non solum post acatalectos ponitur, sed etiam sola per longiorem seriem versuum continuatur, cuiusmodi sunt sedecim quos Athenaeus 6. p. 236. ex Eupolidis Κόλαξιν attulit

tetrametri, velut ἀλλὰ δίαιταν ἣν ἔχουσ' οἱ κόλακες πρὸς ὑμᾶς, in quibus notandum anacrusin dipodiae iambicae constanter brevem, nusquam longam esse, ut in locis nonnullis tragicorum et Aristophanis. Utriusque tetrametri formae exempla magnopere augentur systematis, de quibus supra diximus, in versus longiores, qui plerumque tetrametri sunt, divisis. Strophas ex duobus tetrametris acatalectis, quorum pars prior choriambica, altera iambica est, et iambico dimetro acatalecto uno compositas fecit Anacreon, quarum quattuor attulit Athenaeus 12. p. 533.

Formis tetrametri mensuram excedentibus posteriorum temporum poetae carmina integra scripserunt, quod pentametrorum catalecticorum Callimachi et hexametrorum catalecticorum Philici exemplis ostendit Hephaestio c. 9. p. 57. 58. cuiusmodi carmina nulla apud poetas scenicos, frequentia vero versuum singulorum exempla reperiuntur, non solum in systematis choriambicis, secundum rationem supra expositam descriptis, sed etiam inter alia metra. Sic pentameter catalecticus legitur ap. Aesch. Ag. 225. θυτὴρ γενέσθαι θυγατρὸς, γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγάν. = 235. quo metro *frequenter Cratinus usus est*, ut Marius Victorinus tradit 2. p. 116. Idem p. 117. memorat *hexametrum catalecticum choriambicum purum, quod Phrynichum comicum auctorem eius artis tradidisse et sui nominis appellatione signasse dicunt*, ubi recte Phrynichum *comicum* dicere videtur, non tragicum, quem in initio capitis nominaverat his verbis, *quod genus si hexametrum sit, Phrynichium de auctore tragoediographi nomine nuncupabitur.* Phrynichus autem si huiusmodi fecit hexametros, nihil plane caussae esse apparet cur in systematis quale est Aristophanis Nub. 563. = 595. verba ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν πρῶτα μέγαν κικλήσκω in tres dimetros potius dividantur, ut in libris factum est, quam in unum versum catalecticum coniungantur ut ego feci. Ceterum quod Marius Victorinus addit "*ultra hanc proceritatem* (hexametri catalectici) *choriambicum non facile possis reperire*", verissime dictum est nec refutatur Sophoclis in Phil. versibus 687. 688. = 702. 703. ita compositis ut in strophae quidem versu priore vocabulum post pedem quartum finiatur, in antistropha vero non finiatur, sed choriambi usque ad catalecticam octavi choriambi formam decurrant, quod non minus singulare est quam quod in tribus solum tragicorum locis octo sine pausa dochmii reperiuntur, de quibus supra dixi p. 47.

18. *De metro glyconeo.*

E metro choriambico originem duxit metrum glyconeum, cuius rarus in Aeschyli et Sophoclis tragoediis, frequentissimus vero usus est in posterioribus fabulis Euripidis et in comoedia. Eius species usitatissimae duae sunt, altera quae post basin disyllabam vel trisyllabam choriambum in medio versu, altera quae in fine versus positum habet: unde formae prodeunt hae,

A.

–́ ⏑	–́ ⏑ ⏑ –	⏓ –́	acatal.
–́ –			
⏑ –́		⏕	catal.
⏑́ ⏑ ⏑			
–́ ⏑ ⏑			
⏑ ⏑ –́			

B.

–́ ⏓ – ⏓	–́ ⏑ ⏑ –	acatal.
⏑́ ⏑ ⏑ – ⏓		
⏓ –́ – ⏓		
⏓ –́ ⏓	–́ ⏑ ⏑ –	catal.

nam duas alias formas, carminibus glyconeis interdum insertas

–́ ⏑ ⏑ –	–́ ⏑ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ –	–́ ⏑ ⏑ –

quae nihil differunt ab choriambico dimetro et in carminibus antistrophicis non alias quam has ipsas formas respondentes habent, non glyconeos vocamus, sed generali choriambici metri nomine appellamus.

Carmina glyconea plerumque antistrophica sunt, accurate servata choriambi pedisque ei adiuncti disyllabi, qui ubique fere iambus, raro spondeus est, responsione, sed minore diligentia basi adhibita, in qua trochaeus, spondeus et iambus in utraque metri specie perinde habentur. Trochaei tamen et spondei exempla multo plura sunt quam iambi, quemadmodum inter poetas Latinos Catullus in carmine 61., cuius versus sunt plus quam ducenti, ne semel quidem iambo, sed solis trochaeo et spondeo usus est. Tribrachi exempla sunt in fabulis postremis Euripidis, velut Hel. 1461. λάβετε δ' εἰλατίνας πλάτας. = 1475. ὁ Διὸς εἶπε σέβειν γόνος. Phoen. 202. Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν. = 214. πόλεος ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς.

Rarus est dactyli usus in basi, cui in antiquiore tragoedia dactylus in antistropha respondet, ut apud Aesch. Choeph. 315. ὦ πάτερ αἰνοπαθὲς τί σοι. = 332. κλῦθί νυν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει. Eur. El. 144. σοὶ κατὰ γᾶς ἐνέπω γόους. = 162. ἐκ Τροίας ὀδίου βουλᾶς. Quattuor versus ab dactylo incipientes ap. Arist. Thesm. 1136 = 1139. In posterioribus vero tragoediis interdum tribrachus dactylo respondet, ut apud Eur. Iph. T. 1072. εὐξύνετον ξυνετοῖς βοάν. = 1109. ὀλομένων (οὐλομένων Hermannus) ἐν ναυσὶν ἔβαν. 1129. κέλαδον ἑπτατόνου λύρας. = 1143. παρθένος εὐδοκίμων γάμων, nisi πάροχος scribendum cum Nauckio.

Basis anapaesticae nulla sunt apud Aeschylum et Sophoclem exempla, pauca in posterioribus fabulis Euripidis et apud Aristophanem, qui hunc pedem ridet in Ranis 1322. περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας. | ὁρᾷς τὸν πόδα τοῦτον. Δ. ὁρῶ. | ΑΙ. τί δαί; τοῦτον ὁρᾷς; Δ. ὁρῶ. ubi anapaestus non solum in basi, sed etiam post alterius versus choriambum positus est, quia priorem anapaestum περίβαλλ' notare volebat poeta.

Choriambus ut in versibus choriambicis puris vix usquam arsin solutam habet, ita in glyconeis quoque perraro solvitur, ut apud Arist. Thesm. 1136. Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἐμοί. Eur. Iph. A. 165. ψάμαθον Αὐλίδος ἐναλίας. = 186. Hel. 1490. βᾶτε Πλειάδας ὑπὸ μέσας. sed in antistropha 1506. δύσκλειαν δ' ἀπὸ συγγόνου. Ibidem vero 1486. ἐπιπετόμενος ἰακχεῖ. = 1503. non est versus glyconeus, sed dimeter iambicus catalecticus, quo clauduntur quae praecedunt dipodiae iambicae quattuor. Nec Sophoclis versus Oed. C. 186. τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυγεῖν καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι = 205. ab choriambo soluto, sed ab dipodia iambica incipit. Nec dipodia iambica post basin substitui choriambo potest, quia anacrusis locum non habet post basin, quam arsis sequi debet.

Tertia pars versus glyconei est iambus, vel, qui multo rarior est, spondeus, accurate servata in carminibus antistrophicis responsione, ut ap. Eur. Hipp. 150. δίναισιν νοτίας ἅλμας. = 160. Suppl. 1008. = 1030. El. 116. = 131., raro neglecta, ut ap. Soph. Ph. 1128. ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων. = 1151. τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν (ubi ἀκμάν Wunderus). Eur. Hipp. 741. τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγάς. = 751. χθὼν εὐδαιμονίαν θεοῖς (ubi aptius θνατοῖς Brunckius). El. 122. ὦ πάτερ, σὺ δ' ἐν Ἀίδᾳ δή. = 137. ὦ Ζεῦ Ζεῦ, πατρί θ' αἱμάτων. De anapaesto, cuius unum reperitur exemplum, supra dixi ubi de basi anapaestica agebam.

De altera versus glyconei forma, quae choriambum in fine versus positum habet et ipsa quoque frequentissima est, notandum hanc formam in carminibus antistrophicis interdum respondere priori, ut ap. Soph. Ph. 1082. θερμὸν καὶ παγετῶδες, ὡς. = 1122. καὶ μόχθῳ λωβατὸς, ὃς ἤδη. 1124. πόντου θινὸς ἐφήμενος. 1147. ἔθνη θηρῶν οὓς ὅδ' ἔχει. et saepius in postremis fabulis Euripidis, velut Iph. T. 421. πῶς τὰς συνδρομάδας πέτρας. = 439. εἴθ' εὐχαῖσιν δεσποσύνοις. 1097. ποθοῦσ' Ἄρτεμιν λοχίαν. = 1115. θεᾶς ἀμφίπολον κό-

ραν. Phoen. 208. Ἰόνιον κατὰ πόντον ἐλά τᾳ πλεύσασα περιρρύτων. = 220. ἴσα δ' ἀγάλμασι χρυσοτεύ κτοις Φοίβῳ λάτρις γενόμαν. El. 148. χέρα τε κρᾶτ' ἐπὶ κούριμον. = 165. Αἰγίσθου λώβαν θεμένα. Formae catalecticae ⏒ –́ ⏒ –́ ⏑ ⏑ –, velut ap. Aesch. Ag. 748. πομπᾷ Διὸς ξενίου. = 761. οἴκων δ' ἄρ' εὐθυδίκων, exempla plurima ex tragicis collegit Gaisfordus ad Hephaest. vol. 2. p. 203. 204.

Versus glyconei saepissime in systemata coniunguntur numero usque ad versum ultimum, qui catalecticus est, continuato, hiatu et syllaba ancipite perraro in medio systemate admissis, velut ap. Soph. Oed. R. 1190. τᾶς εὐδαιμονίας φέρει | ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι. Oed. C. 1215. ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ | ἁμέραι κατέθεντο δή. et syllaba ancipite ib. 132. εὐφάμου στόμα φροντίδος | ἱέντες. Ph. 184. στικτῶν ἢ λασίων μετὰ | θηρῶν. Catalectica versus forma –́ ⏓ | –́ ⏑ ⏑ – | ⏓. syllabis non differt ab dactylico dimetro catalectico εἰς δισύλλαβον – ⏓ | –́ ⏑ ⏑ | –́ ⏒, de quo supra dictum est p. 49.

Finis versus non raro in media incidit vocabula, quod plerumque, ut in systematis iambicis et choriambicis, vitari potest duobus tribusve versibus in unum coniunctis, velut in carmine Euripidis Iph. T. 1089—1105. = 1106—1122., aliisque strophis sic ab me descriptis, quorum versus nusquam hexametri choriambici mensuram excedunt.

Legitimas, de quibus diximus, metri glyconei formas duas poetae scenici novis formis non paucis auxerunt, servato quidem in omnibus choriambo, sed reliqua versus parte syllabis vel detractis vel additis mutata, choriambo vel simplici vel duplicato: quarum formarum aliae frequenter, aliae raro usurpatae, multae autem ita sunt comparatae ut pari iure et glyconeo et choriambico generi adscribi possint. Horum liberiorum versuum formae, quae plerumque non sunt inter se nexae, rarius in systemata redactae, usitatissimae hae sunt.

1. Brevissima forma est quae basi caret –́⏑⏑–|⏑–́, ut ap. Soph. Ai. 1199. τεγγόμενος κόμας. = 1221. Oed. C. 128. ἃς τρέμομεν λέγειν. = 160. cuiusmodi versus licet pro dochmiis haberi possint, tamen ubi inter glyconeos positi reperiuntur rectius pro choriambicis sive glyconeis habentur. Forma catalectica –́ ⏑ ⏑ – | – inter plenos versus glyconeos posita est ap. Eur. Ion. 119. ἐκπροϊεῖσαι. = 135.

2. Eadem forma cum anacrusi monosyllaba ⏓ | – –́ ⏑ – | ⏑ –́, ut ap. Eur. Med. 855. πάντως ἱκετεύομεν. = 864., in spondeum exiens 851. σκέψαι τεκέων πλαγάν. = 861. et forma catalectica ⏓ | –́ ⏑ ⏑ – | ⏓, ut ap. Soph. Oed. R. 467—469. ὥρα νιν ἀελλάδων | ἵππων σθεναρώτερον | φυγᾷ πόδα νωμᾶν. = 476—478. Duae huiusmodi strophae ap. Arist. Pac. 856—858. 860—862. = 909—911. 913—915. Equit. 1111—1130. = 1131—1150. Eccl. 289—299. = 300. = 310.

3. Eadem forma cum anacrusi anapaestica sive pyrrhichio ⏑ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ – | ⏑ –́, ut ap. Eur. Hec. 905. σὺ μέν, ὦ πατρὶς Ἰλιάς. = 914. Ion. 468. ἱκετεύσατε δ', ὦ κόραι, τὸ παλαιὸν Ἐρεχθέως = 488. 489. et forma catalectica ⏑ ⏑ | –́ ⏑ ⏑ – | –. Heracl. 751. φαεσιμβρότου αὐγαί. 757. ἱκέτας ὑποδεχθείς. = 761. 768. ubi notandum in antistropha 768. ἔχει· οὔποτε θνατῶν, diphthongum ante οὔποτε corripi ut in versibus dactylicis et anapaesticis.

4. Formae quae post choriambum non in iambum, sed in syllabas ⏑ –́ –, vel – –́ – vel ⏑ –́ – ⏓ vel ⏑ –́ ⏑ – – exeunt partim iam supra memoratae sunt inter versus choriambicos. Earum usitatissima est ⏒ ⏓ | –́ ⏑ ⏑ – | ⏑ –́ –, ut ap. Soph. Oed. C. 133. ἱέντες, τὰ δὲ νῦν τιν' ἥκειν. = 165. et 668. εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας. = 681. Eur. Heracl. 770. ἀλλ', ὦ πότνια, σὸν γὰρ οὖδας. = 777. Cum anacrusi monosyllaba Herc. f. 644. τυραννίδος ὄλβος εἴη. = 662. δισσοὺς ἂν ἔβαν διαύλους. Med. 150—152. = 170—178. 849. 850. = 859. 860. et forma in penthemimeres iambicum exeunte Eur. Hipp. 526—528. = 536—538.

5. ⏓ ⏒ | –́ ⏑ ⏑ – | –́ ⏑ –. Aesch. Sept. 329. περιρρηγνυμένων φαρέων = 341. φονεύει, τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ. Molossum usitatae glyconei formae adiunxit Eur. in carmine non antistrophico Ion. 1236. λεύσιμοι δὲ καταφθοραὶ δεσποίνᾳ, ut versui 1238. ⏑ –́ – adiunctum est, χθονὸς ὑπὸ σκοτίων μυχῶν πορευθῶ, ubi πορευθῶ in libris ad versum proximum est relatum, qui non glyconeus est, sed ionicus θανάτου λεύσιμον ἄταν ἀποφεύγουσα, τεθρίππων, quemadmodum Aeschylus Ag. 744. = 757. ionicos tetrametros duos inter similes posuit generis choriambici versus.

6. Formae antispasto finitae, –́ ⏒ | –́ ⏑ ⏑ – | ⏑ –́ – ⏑, ut ap. Soph. Ph. 209. τρυσάνωρ· διάσημα γὰρ θρηνεῖ. = 218. Eur. Med. 139. τάκου δυρομένα σὸν εὐνάταν. = 183. πένθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται. et cum anacrusi monosyllaba, ut ap. Soph. Ai. 1191. δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων. = 1198. Eur. Hipp. 130. πρώτα φάτις ἦλθε δέσποιναν. = 140.

Huiusmodi formis liberioribus usi tragici interdum strophas composuerunt, in quibus legitima metri glyconei forma, quae ex octo syllabis constat versuque catalectico septem syllabarum finitur, non solum cum longioribus vel brevioribus eiusdem generis, sed etiam cum aliis metris mixta est. Insigne huiusmodi exemplum praebet celebratum iam ab veteribus carmen Sophoclis Oed. Col. 668—680. = 681—693.

στροφή.
εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας
ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,
τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, ἔνθ'
ἁ λίγεια μινύρεται
θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν
χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις,
τὸν οἰνῶπα νέμουσα κισσὸν
καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ
φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον
ἀνήνεμόν τε πάντων
χειμώνων· ἵν' ὁ βακχιώτας
ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει
θεαῖς ἀμφιπολῶν τιθήναις.

ἀντιστροφή.
θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας
ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ ἀεὶ
νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν
ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὅ τε
χρυσαυγὴς κρόκος· οὐδ' ἄυπνοι
κρῆναι μινύθουσιν
Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων,
ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἤματι
ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται
ἀκηράτῳ σὺν ὄμβρῳ
στερνούχου χθονός· οὐδὲ Μουσᾶν
χοροί νιν ἀπεστύγησαν, οὐδ' ἁ
χρυσάνιος Ἀφροδίτα.

ubi verba ipsa, nullo vocabulo inter duos versus diviso, rectam monstrant versuum descriptionem ab editoribus nonnullis corruptam, qui εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα, pariterque v. 672—675. 678. 679. diviserunt. Recta versuum descriptio hoc loco servata est in codice Laurentiano, nisi quod versu 670. ἔνθ' ad versum proximum relatum est (haud dubie quia ἔνθ' ἁ in ἔνθα coaluit), v. 679. ἀεί et 692. χοροί cum praecedente versu coniunctum est. Simile carmen est Eur. Heracl. 748—758. = 759—769. 770—776. = 777—783.

Altera metri glyconei species quae basin et trochaeum vel spondeum vel iambum ante choriambum et ubi catalectica est amphibrachum vel molossum ante choriambum habet, eodem modo quo prior syllabis vel additis vel detractis variatur. Ex quo genere has notamus formas.

1. –́ – – ⏓ | –́ ⏑ ⏑ – | ⏑ –́. Eur. Bacch. 867. ἐμπαίζουσα λείμακος ἀδοναῖς. ubi versus antistrophicus in spondeum exit 887. αὔξοντες ξὺν μαινομένᾳ δόξᾳ. ac-

curate servata responsione Hipp. 147. ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τρύχει. = 157. λιμένα τὸν εὐξεινότατον ναύταις. Soph. Ph. 138. τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας προύχει. = 153.

2. –́ – – × | –́ ⏑ ⏑ – | ×. Eur. Troad. 1086. ἀίσσον πτεροῖσι πορεύσει. = 1104. Αἰγαίου κεραυνοφαὲς πῦρ.

3. –́ – – × | –́ ⏑ ⏑ – | ⏑ –́ –. Eur. Hipp. 547. ἄνανδρον τὸ πρὶν καὶ ἄνυμφον οἴκων. = 567. Hel. 1464. Περσείων οἴκων Ἑλέναν ἐπ' ἀκτάς. = 1477.

4. ⏒ –́ ⏒ | – ⏑́ ⏑ – | ⏑ –́. Soph. Ph. 141. σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθεν. = 156. μὴ προσπεσών με λάθῃ ποθέν. Eur. Hipp. 525. Ἔρως Ἔρως, ὁ κατ' ὀμμάτων. Eadem forma in spondeum exiens ap. Soph. Ant. 814. ἔγκληρον οὔτ' ἐπινύμφειος. = 831.

5. ⏒ –́ ⏒ | –́ ⏑ ⏑ – | –. Eur. Hipp. 144. οὐδ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον. = 155. ἢ ναυβάτας τις ἔπλευσεν. 148. φοιτᾷ γὰρ καὶ διὰ λίμνας. = 159. φάμαν πέμπων βασιλείᾳ.

6. ⏒ –́ ⏒ | –́ ⏑ ⏑ – | ⏑ –́ –. Eur. Hipp. 129. εὐαλίου κατέβαλλ' ὅθεν μοι. = 139.

19. *De metro Priapeo, Eupolideo et Cratineo.*

Ad genus glyconeum tres pertinent versuum species, quarum prima, quam μέτρον Πριάπειον appellarunt grammatici propter caussam ab scholiasta Hephaest. c. 10. p. 64. expositam, nihil aliud est quam versus glyconeus acatalectus cum catalectico compositus, ut in versu Anacreontis ἠρίστησα μὲν ἰτρίου λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς. Eius exempla non pauca reperiuntur apud poetas scenicos, etsi in codicibus constanter in versum acatalectum et catalecticum divisa. Continuis his versibus usus est Pherecrates, quorum quinque apposuit Athenaeus 15. p. 685. ex quibus discimus formas huius metri eodem modo variatas fuisse quo metrum glyconeum. Nam versus Pherecratis 3—5 iisdem quibus Anacreonteus versus pedibus constant, duorum primorum vero pars prior ex choriambo et dipodia iambica est composita. Caesura in fine partis prioris diligentor servata est in versibus quos novimus.

Metrum Eupolideum ex altera metri glyconei specie, quae choriambum in fine habet, et simili metro est compositum, quod ab glyconeo eo tantum differt quod pro choriambo altero creticum habet. Est igitur totius versus forma haec

× ⏒ | –́ ⏒ | –́ ⏑ ⏑ – | –́ ⏒ | ⏑ ⏒ –́ ⏑ –
⏑́ ⏑ ⏑ | ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑
⏒ –́

Hoc metro Nubium Parabasin scripsit Aristophanes 517—562. admisso in basi trochaeo, spondeo, iambo, semel etiam tribracho, v. 539. ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, παχὺ, τοῖς παιδίοις ἵν' ᾖ γέλως. Duo alii versus sunt in fragm. 148. 149. Eupolidis exempla attulit Hephaestio c. 16. p. 112., Astydamantis ex dramate satyrico versus Athenaeus 10. p. 411. Alia Cratini, Eupolidis, Pherecratis et Alexidis exempla collegit Gaisfordus ad Heph. vol. 2. p. 205. 206.

Metrum Cratineum idem est quod Eupolideum, nisi quod pars prior ex choriambo et dipodia iambica constat. Hoc metro Eupolis Ἀστρατεύτων fabulae Parabasin scripsit, cuius primus versus fuit ἄνδρες ἑταῖροι, δεῦρο δὴ τὴν γνώμην προσίσχετε. de quo vid. Hephaestio c. 16. p. 113. eiusque scholiasta. Sedecim Eupolidis versus attulit Athenaeus 6. p. 236.

Quartum huius generis metrum est quod Hephaestio p. 112. ἐπιωνικὸν πολυσχημάτιστον appellat nomine absurdo ab grammaticis invento, qui hoc metrum ut alia metra multa in συζυγίας quadrisyllabas dividebant. Est vero non ionicum, sed glyconeum alterius formae, quae ab amphibracho incipit et choriambum in fine habet

⏒ –́ ⏒ | –́ ⏑ ⏑ – – | ⏒ –́ ⏒ | –́ ⏑ ⏑ –

ut in loco Eupolidis ab Hephaestione memorato p. 112. ὦ καλλίστη πόλι πασῶν ὅσας Κλέων ἐφορᾷ.

20. *De metro ionico a minori.*

Ionici a minori forma primitiva ex anacrusi disyllaba, sive pyrrhichio, et duabus syllabis longis constat ⏑ ⏑ –́ –. Anacrusis raro in unam syllabam longam contrahitur, unde prodit molossus – –́ –, paullo frequentius arsis vel prior vel posterior solvitur. Utriusque generis exempla praebent Euripidis versus Bacch. 78. τά τε ματρὸς μεγάλας ὄργια Κυβέλας θεμιτεύων ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων κισσῷ τε στεφανωθεὶς et iisdem syllabis in antistropha 95. Duo ionici in molossos contracti ib. 538. οἵαν οἵαν ὀργὰν ἀναφαίνει χθόνιον, ubi in stropha 519. sex primae versus syllabae, quae haud dubie ipsae quoque duos praebuerunt molossos, exciderunt. Ad prosodiam quod attinet, notandum vocalem longam vel diphthongum ante vocalem vel diphthongum, ut in versibus dactylicis et anapaesticis, interdum corripi, ut ap. Aeschylum Suppl. 1020. πολιούχους τε καὶ οἳ χεῦμ' Ἐρασίνου. Arist. Vesp. 291. ἐθελήσεις τί μοι οὖν ὦ —. et 297. παππία' ἥδιον γάρ.

Catalexis versuum ionicorum efficitur omittenda ionici arsi altera, unde prodit anapaestus, quo tragici non solum ad versus finiendos, sed saepissime etiam in initio versuum et mediis in versibus usi sunt.

Prorsus singularis et huic metro propria est variatio quae fit syllaba finali prioris et syllaba prima alterius ionici transposita

⏑ ⏑ –́ ⏑, –́ ⏑ – –

et forma catalectica

⏑ ⏑ –́ ⏑, –́ ⏑ –,

quod genus versuum ἀνακλώμενον appellarunt grammatici. Arsis dipodiae trochaicae raro solvitur, ut ap. Eur. Bacch. 398. ἐπὶ τούτῳ δέ τις ἂν μεγάλα διώκων. ubi in stropha puri respondent ionici 381. τε μερίμνας, ὁπόταν βότρυος ἔλθῃ. et in catalexi trochaica ib. 521. ποτε παγαῖς τὸ Διὸς βρέφος ἔλαβες, sed non in antistropha 540. ὃν Ἐχίων ἐφύτευσε χθόνιος. In carminibus antistrophicis tragicorum et comicorum, qui hoc metro non raro usi sunt, formae primitivae primitiva, ἀνακλωμένῃ autem ἀνακλωμένη respondere solet, interdum tamen primitiva et ἀνακλωμένη sibi sunt oppositae. Praeterea poetae alterius pedis anaclasi, i. e. dipodia trochaica, etiam post ionicum purum usi sunt ⏑ ⏑ –́ –, –́ ⏑ – –. Tres igitur sunt metri ionici acatalecti formae

1 ⏑ ⏑ –́ –, ⏑ ⏑ –́ –
2 ⏑ ⏑ –́ ⏑, –́ ⏑ – –
3 ⏑ ⏑ –́ –, –́ ⏑ – ⏑

et catalecticae totidem

4 ⏑ ⏑ –́ –, ⏑ ⏑ –́
5 ⏑ ⏑ –́ ⏑, –́ ⏑ –
6 ⏑ ⏑ –́ –, –́ ⏑ –.

Porro versus ionici a minori non solum ita componi solent ut ab integro incipiant ionico, sed etiam ut vel arsis nuda praemittatur, vel duae arses, vel catalectica ionici forma, id est anapaestus,

7 –́ | ⏑ ⏑ –́ –
8 –́ – | ⏑ ⏑ –́ –
9 ⏑ ⏑ –́ | ⏑ ⏑ –́ –

pariterque in formis catalecticis et ἀνακλωμέναις. Formarum sex primarum plurima sunt exempla, velut apud Aeschylum Pers. 70. ubi post trimetros duos interpositumque tetrametrum ex puris constantem ionicis hi sequuntur versus, Ἀθαμαντίδος Ἕλλας | πολύγομφον ὅδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου. = 79. 80. Cum anaclasi ib. 85. ἐπάγει δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξόδαμνον Ἄρη. = 91. et in catalexi 106. διέπειν ἱπποχάρμας τε κλόνους πόλεών τ' ἀναστάσεις. = 112. Anaclasin per quinque ionicorum paria continuavit Prom. 401—405. νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς· ἀμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς | ἰδίοις νόμοις κρατύνων ὑπερήφανον θεοῖς τοῖς | πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμάν. = 410—414. ubi versus alter in formam exit tertiam, ut Suppl. 1021. περιναίονται παλαιόν. = 1027. τόδε μειλίσσοντες οὖδας.

Sept. 721. πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινύν. = 730. πικρὸς ὠμόφρων σίδαρος. et ap. Arist. Ran. 330. στέφανον μύρτων· θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων. ubi in antistropha respondet ionicus ἀνακλώμενος 346. χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτούς, quemadmodum versui praecedenti ἀνακλωμένῳ 329. περὶ κρατὶ σῷ βρύοντα in antistropha 345. ionicus et dipodia trochaica respondent ἀποσείονται δὲ λύπας. et in carmine ionico Vesparum ubi in stropha 297. μὰ Δί', ἀλλ' ἰσχάδας, ὦ παππία· ἥδιον γάρ, οὐκ ἄν, in antistropha vero 309. ἀπαπαῖ φεῦ, ἀπαπαῖ φεῦ, μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῷν οἶδ'. sed in versu praecedente formae ⏑ ⏑ ⏒ –, ⏒ ⏑ – – eadem respondet in antistropha. Euripidea diversae responsionis exempla vide Bacch. 381 = 398. 525 = 544. Quattuor dipodias trochaicas inter ionicos posuit Arist. Thesm. 111. χαῖρε καλλίσταις ἀοιδαῖς, | Φοῖβ', ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς, | γέρας ἱρὸν προφέρων.

Formae ab initio auctae (7. 8. 9.) apud Aeschylum et Sophoclem reperiuntur, et septima quidem, quae ab anacrusi monosyllaba incipit, Oed. R. 483. δεινὰ μὲν οὖν δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέτας | οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκονθ'· ὅ τι λέξω δ' ἀπορῶ. = 498. 499. El. 1066. = 1078. octava Oed. R. 490. ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ' οὔτε πάροιθέν ποτ' ἔγωγ' οὔτε τανῦν πω. nona, cuius plurima sunt in tragoedia et comoedia exempla, ib. 498. ἔμαθον πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ. Simili lege ἀνακλωμένῃ ionici formae, i. e. dipodiae trochaicae, praemittitur anacrusis, ita ut versus ionicus a penthemimere iambico incipere videatur, velut ap. Soph. El. 1058. τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνούς (hoc syllaba prima correpta) = 1070. et ap. Aesch. Prom. 128. μηδὲν φοβηθῇς· φιλία γὰρ ἅδε τάξις πτερύγων θοαῖς ἁμίλλαις. = 144. Idem alius carminis est initium ib. 397. στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας, Προμηθεῦ. = 406.

Amphibrachum ⏑ – ⏓ ionicis praemisit Arist. Ran. 324. Ἴακχ' ὦ πολυτίμοις ἐν ἕδραις ἐνθάδε ναίων. = 340. ἔγειρε φλογέας λαμπάδας ἐν χερσὶ τινάσσων. et creticum 326. ἐλθὲ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων. = 342. νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ, posita inter hos versus invocatione Ἴακχ' ὦ Ἴακχε.

Penthemimeres iambicum cum duplici anacrusi ⏑ ⏑ – | ⏑ – – in fine systematis ionici est ap. Soph. El. 1062. ἐπ' ἴσας τελοῦμεν. = 1069. Arist. Vesp. 302. σὺ δὲ σῦκά μ' αἰτεῖς. = 316. πάρα νῷν στενάζειν. Clausula choriambica ap. Eur. Bacch. 537. χάριν οἴνας ἔτι σοι | τοῦ Βρομίου μελήσει. = 558. φονίου δ' | ἀνδρὸς ὕβριν κατάσχες. Singulare est quod idem versus ionicos catalecticos antispasto terminavit Cycl. 502. μυρόχριστος λιπαρόν, βόστρυχον αὐδᾷ δέ, θύραν τίς οἴξει μοι; iisdemque syllabis v. 510. 518. nisi haec sic metiri placeat ut versus plenis terminetur ionicis, priore ἀνακλωμένῳ, δὲ θύραν τίς, altero in molossum contracto οἴξει μοι. Nam systemata versuum ionicorum interdum pede acatalecto finiuntur, ut ap. Aesch. Suppl. 1043. ψεδυραὶ τρίβοι τ' ἐρώτων = 1052. προτερᾶν πέλοι γυναικῶν. et ib. 1057. = 1062.

Systemata versuum ionicorum a minori, quibus et tragici et comici non raro usi sunt, in codicibus plerumque in dimetros sunt descripta, vocabulis saepe inter duos versus divisis, quod incommodum, plane ut in systematis iambicis et trochaicis, ubique fere tolli potest, restitutis vel trimetris vel quae usitatissima huius metri forma fuit, tetrametris, de quibus Hephaestio c. 12. p. 72. τῶν ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν τὸ ἐπισημότατόν ἐστι τὸ τετράμετρον καταληκτικόν, cuius exempla addit ex Phrynicho et tragico et comico. Ad hanc igitur normam divisi systemata ionica, quorum exempla vide apud Aesch. Pers. 694—696. = 700—702. (quod systema ex tetrametro ionico et versu paroemiaco est compositum) Suppl. 1018—1034. et 1035—1062. quae strophae ex dimetris, trimetris et tetrametris constant. Choeph. 327—329. = 358—361. tetrametri ἀνακλώμενοι duo. Soph. Oed. R. 483—497. = 498—512. stropha ex dimetris, trimetris, tetrametris et pentametris composita. Eur. in carminibus Baccharum infra indicandis, et Cycl. 496—502. = 503—510. = 511—518. stropha ex tetrametris composita, ter repetita. Arist. Vesp. 291—302. = 303—315. tetrametri et dimetri. Rara sunt exempla numeri ultra quattuor pedes continuati, ut ap. Sophoclem El. 1059. ubi post trimetrum ἀνακλώμενον longior sequitur ionicorum series ἐσορώμενοι τροφᾶς κηδομένους ἀφ' ὧν τε βλάστω- σιν ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὕρωσι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας τελοῦμεν; ubi prior versus in antistropha 1069. pleno terminatur vocabulo, in stropha vero medio in vocabulo. Pentametri exemplum paullo ante ex eiusdem poetae Oed. R. 490. = 506. memoravi, cui adde Eur. Bacch. 535 = 555. Tetrametro et pentametro usus est Aesch. Ag. 691—695. = 710—712. hexametro Eur. Bacch. 381 = 399. Octo sine pausa ionici sunt ap. Arist. Vesp. in antistropha 305. 306. vocabulo inter hos versus diviso, secus atque in stropha 293. 294.

Hiatum in systemate ionico admisit Aeschylus Pers. 109. ubi prior versus terminatur verbis πολιαινομένας πνεύματι λάβρῳ, alter vero ab vocali incipit, ἐσορᾶν πόντιον ἄλσος, ut ap. Soph. Oed. R. 492. βασάνῳ | ἐπὶ τάν. Eur. Bacch. 380. γελάσαι ἀποπαῦσαί τε μερίμνας. syllabam ancipitem Eur. Bacch. 521. = 538., ubi persona mutatur, Arist. Vesp. 299. = 312. et 314.

Addendum ad p. 42.

De usu pedum solutorum in versibus tetrametris trochaicis nuperrime dixit Io. Rumpelius in Leutschii Philologo vol. 28. p. 425—436. diligenter collectis poetarum exemplis. Sed de dactylo quae dixit corrigenda ex iis quae ego dixi p. 42.

I.

AESCHYLI

FABULAE SUPERSTITES

ET

PERDITARUM FRAGMENTA.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΒΙΑ.
ΗΦΑΙΣΤΟΣ.
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.
ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ ΝΥΜΦΩΝ.
ΩΚΕΑΝΟΣ.
ΙΩ Η ΙΝΑΧΟΥ.
ΕΡΜΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Προμηθέως ἐν Σκυθίᾳ δεδεμένου διὰ τὸ κεκλοφέναι τὸ πῦρ πυνθάνεται Ἰὼ πλανωμένη ὅτι κατ' Αἴγυπτον γενομένη ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξεται τὸν Ἔπαφον. Ἑρμῆς δὲ παράγεται ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνωθήσεσθαι, ἐὰν μὴ εἴπῃ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι τῷ Διί. τέλος βροντῆς γενομένης ἀφανὴς γίνεται ὁ Προμηθεύς.

Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιία ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κολχίσι, παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ὅλως οὐ κεῖται. ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ ἐπὶ τὸ Καυκάσιον ὄρος, ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ὠκεανίδων νυμφῶν. τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτοῦ ἐστι Προμηθέως δέσις.

Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ κατὰ τὸν κοινὸν λόγον ἐν Καυκάσῳ φησὶ δεδέσθαι τὸν Προμηθέα, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαίοις μέρεσι τοῦ Ὠκεανοῦ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰὼ λεγομένων ἔξεστι συμβαλεῖν.

ΚΡΑΤΟΣ.

Χθονὸς μὲν ἐς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβροτον εἰς ἐρημίαν.
Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολὰς
ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, τόνδε πρὸς πέτραις
ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι
ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις.
τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας,
θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν· τοιᾶσδέ τοι
ἁμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην,
ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα
στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Κράτος Βία τε, σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς
ἔχει τέλος δὴ κοὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι·
ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενῆ θεὸν
δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ.
πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχεθεῖν·

Scripturae sine nomine auctoris vel in lemmatis vel pone lemmata positae codicis sunt Medicei (M). Emendationes ex uno pluribusve codicis Medicei apographis factas asterisco notavimus, omissis quas hoc loco notari non erat operae pretium minutiis orthographicis aliisque quisquiliis. Coniecturis editoris litera D est apposita. De codice Mediceo eiusque apographis dixi in Praefatione ad hanc fabulam, Lipsiae et Londini a. 1866. editam, p. III—XVI.

2. ἄβροτον εἰς scholiasta Homeri Il. 14, 78. et scholiasta Arist. Ran. 827.] ἄβατόν τ' εἰς

6. ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀρρήκτοις πέδαις schol. Arist. Ran. 827.] ἀδαμαντίναις πέδησιν ἐν ἀρρήκτοις πέτραις (πέραις pr.) 16. σχεθεῖν Elmsleius] σχέθειν

εὐωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ.
τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ,
ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι
προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ,
ἵν' οὔτε φωνὴν οὔτε του μορφὴν βροτῶν
ὄψει, σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογὶ
χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος· ἀσμένῳ δέ σοι
ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος,
πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν·
ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ
τρύσει σ'· ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.
τοιαῦτ' ἐπηύρου τοῦ φιλανθρώπου τρόπου.
θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον
βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δίκης.
ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν
ὀρθοστάδην ἄυπνος, οὐ κάμπτων γόνυ·
πολλοὺς δ' ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς
φθέγξει· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες·
ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ.
ΚΡ. εἶεν, τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην;
τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν,
ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προὔδωκεν γέρας;
ΗΦ. τὸ συγγενές τοι δεινὸν ἥ θ' ὁμιλία.
ΚΡ. σύμφημ'· ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων
οἷόν τε πῶς; οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον;
ΗΦ. ἀεί γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως.
ΚΡ. ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι· σὺ δὲ
τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην.
ΗΦ. ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία.
ΚΡ. τί νιν στυγεῖς; πόνων γὰρ ὡς ἁπλῷ λόγῳ
τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη.
ΗΦ. ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν.
ΚΡ. ἅπαντ' ἐπαχθῆ πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν·
ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός.
ΗΦ. ἔγνωκα τοῖσδε κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.
ΚΡ. οὔκουν ἐπείξει τῷδε δεσμὰ περιβαλεῖν,
ὡς μή σ' ἐλινύοντα προσδέρχθῇ πατήρ;
ΗΦ. καὶ δὴ πρόχειρα ψέλια δέρκεσθαι πάρα.
ΚΡ. βαλὼν νιν ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει
ῥαιστῆρι θεῖνε, πασσάλευε πρὸς πέτραις.
ΗΦ. περαίνεται δὴ κοὐ ματᾷ τοὔργον τόδε.
ΚΡ. ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμῇ χάλα·
δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους.
ΗΦ. ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως.
ΚΡ. καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς, ἵνα
μάθῃ σοφιστὴς ὢν Διὸς νωθέστερος.
ΗΦ. πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.
ΚΡ. ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον
στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐρρωμένως.
ΗΦ. αἰαῖ, Προμηθεῦ, σῶν ὑπερστένω πόνων.
ΚΡ. σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ
στένεις; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ.
ΗΦ. ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν.
ΚΡ. ὁρῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων·
ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε.
ΗΦ. δρᾶν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.
ΚΡ. ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός.
χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ.
ΗΦ. καὶ δὴ πέπρακται τοὔργον οὐ μακρῷ πόνῳ.
ΚΡ. ἐρρωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας·
ὡς οὑπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρύς.
ΗΦ. ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται.
ΚΡ. σὺ μαλθακίζου, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν
ὀργῆς τε τραχυτῆτα μὴ 'πίπλησσέ μοι.
ΗΦ. στείχωμεν· ὡς κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει.
ΚΡ. ἐνταῦθα νῦν ὕβριζε καὶ θεῶν γέρα
συλῶν ἐφημέροισι προστίθει. τί σοι
οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων;
ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα
καλοῦσιν· αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθέως
ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί,
ποταμῶν τε πηγαὶ ποντίων τε κυμάτων
ἀνήριθμον γέλασμα, παμμῆτόρ τε γῆ,
καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ,
ἴδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός,
δέρχθηθ' οἵαις αἰκίαισιν
διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
χρόνον ἀθλεύσω.
τοιόνδ' ὁ νέος ταγὸς μακάρων
ἐξηῦρ' ἐπ' ἐμοὶ δεσμὸν ἀεικῆ.
φεῦ φεῦ, τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον
πῆμα στενάχω, πῇ ποτε μόχθων
χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι.
καίτοι τί φημι; πάντα προὐξεπίσταμαι
σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδέ μοι ποταίνιον
πῆμ' οὐδὲν ἥξει. τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ
αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα, γιγνώσκονθ' ὅτι
τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος.
ἀλλ' οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας
οἷόν τέ μοι τάσδ' ἐστί· θνητοῖς γὰρ γέρα
πορὼν ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι τάλας·
ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς
πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
πάσης βροτοῖς πέφηνε καὶ μέγας πόρος.
τοιῶνδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω
ὑπαιθρίοις δεσμοῖσι προσπεπαρμένος.
ἆ ἆ,
τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής,
θεόσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμένη;
τίς ἵκετ' αἶας τόνδε τέρμιον πάγον

---

17. εὐωριάζειν Blomfieldus ex Hesychio et Photio] ἐξωριάζειν 20. *πάγῳ] τόπῳ 24. ἀποκρύψει φάος] Sic Archilochus ap. Stob. Flor. 110, 10. Ζεὺς ἐκ μεσημβρίης ἔθηκε νύκτ' ἀποκρύψας φάος. 28. ἐπηύρου Elmsleius] ἐπηύρω 34. φθέγξει Porsonus] φθέγξῃ M, in quo prope constans haec est personae secundae terminatio: de quo semel monemus. 39. 40. τὸ συγγενές — σύμφημ'] τὸ ξυγγενές — ξύμφημ' Porsonus, qui formam Atticam ubique restituit nisi ubi metrum alteram postularet formam: de quo dixi in Prolegomenis de dialecto. Formam Atticam, ab Aeschylo fortasse XCYN scriptam, passim servavit Aeschyli et Sophoclis codex Mediceus, tanta tamen inconstantia ut hi poetae temere modo hanc modo alteram formam arripuisse videantur. Idem de aliis fere omnibus quaestionibus orthographicis dicendum. 42. *γε] τε 49. ἐπαχθῆ Stanleius] ἐπράχθη 51. τοῖσδε] καὐτὸς (vel κάτω) Nauckius (Mélanges Gréco-Romains 1867. p. 67.).
54. *ψέλια] ψάλια 55. βαλὼν Stanleius] λαβὼν 59. πόρους ex Dionysio Hal. Ant. Rom. 7, 36., Marcellino in Vita Thucydidis p. VIII, 5. ed. Bekk., scholiasta Arist. Eq. 756.] πόρον

66. ὑπερστένω] ὑποστένω pr. M. ὕπερ στένω Schuetzius. 77. *γε] σε, σ in τ mutato a m. rec. 80. τραχυτῆτα D.] τραχύτητα 83. προστίθει] προστίθη Blomfieldus. 87. *τύχης] τέχνης 88. *δῖος] διός 90. *παμμῆτορ] παμμήτωρ 99. πῇ Turnebus] ποῖ 112. *τοιῶνδε] τοιάσδε 113. ὑπαιθρίοις Blomfieldus] ὑπαίθριος προσπεπαρμένος D.] πασσαλευόμενος 114. ἆ ἆ D.] ἃ ἃ ἔα ἔα. Conf. ad v. 566.
117. τίς ἵκετ' αἶας τόνδε τέρμιον πάγον D. (ut v. 129. προσέβα τόνδε πάγον)] ἵκετο τερμόνιον (adiecti-

πόνων ἐμῶν θεωρός, ἢ τί δὴ θέλων;
ὁρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν,
τὸν Διὸς ἐχθρόν, τὸν πᾶσι θεοῖς
δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ' ὁπόσοι
τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν,
διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.
φεῦ φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω
πέλας οἰωνῶν; αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς
πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.
πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν φοβηθῇς· φιλία γὰρ ἅδε τάξις πτερύγων θο-
αῖς ἁμίλλαις προσέβα
τόνδε πάγον, πατρῴας
μόγις παρειποῦσα φρένας.
κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὖραι·
κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῇξεν ἄντρων μυχόν, ἐκ
τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ· [δ' ἔπληξέ μου
σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ.

ΠΡ. αἰαῖ αἰαῖ,
τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα,
τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου
χθόν' ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες
πατρὸς Ὠκεανοῦ,
δέρχθητ', ἐσίδεσθ' οἵῳ δεσμῷ
προσπαρτὸς ἐγὼ
τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις
φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω.

ΧΟ. λεύσσω, Προμηθεῦ· φοβερὰ δ' ἐμοῖσιν ὄσσοις ὀμί-
χλα προσῇξε πλήρης δακρύων,
σὸν δέμας εἰσιδοῦσαν
πέτρᾳ προσαυαινόμενον
τᾷδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις· [δὲ δὴ νόμοις
νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου· νεοχμοῖς
Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει,
τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἀϊστοῖ.

ΠΡ. εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν νέρθεν θ' Ἅιδου
τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέραντον
Τάρταρον ἧκεν,
δεσμοῖς ἀλύτοις ἀγρίως πελάσας,
ὡς μήτε θεῶν μήτε τις ἀνδρῶν
τοῖσδ' ἐγεγήθει·
νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας
ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα.

ΧΟ. τίς ὧδε τλησικάρδιος
θεῶν ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ;
τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς
τεοῖσι, δίχα γε Διός; ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ
θέμενος ἄγναμπτον νόον
δάμναται οὐρανίαν [λάμα τινὶ
γένναν, οὐδὲ λήξει, πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ, ἢ πα-
τὰν δυσάλωτον ἕλῃ τις ἀρχάν.

ΠΡ. ἦ μὴν ἔτ' ἐμοῦ, καίπερ κρατεραῖς
ἐν γυιοπέδαις αἰκιζομένου,
χρείαν ἕξει μακάρων πρύτανις,
δεῖξαι τὸ νέον βούλευμ' ὑφ' ὅτου
σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται.
καί μ' οὔτι μελιγλώσσοις πειθοῦς
ἐπαοιδαῖσιν
θέλξει, στερεάς τ' οὔποτ' ἀπειλὰς
πτήξας τόδ' ἐγὼ καταμηνύσω,
πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων δεσμῶν χαλάσῃ
ποινάς τε τίνειν
τῆσδ' αἰκίας ἐθελήσῃ.

ΧΟ. σὺ μὲν θρασύς τε καὶ πικραῖς
δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς,
ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς.
ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος·
δέδια δ' ἀμφὶ σαῖς τύχαις,
πᾶ ποτε τῶνδε πόνων [καὶ κέαρ
χρή σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν· ἀκίχητα γὰρ ἤθεα
ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς.

ΠΡ. οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ
τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς· ἀλλ' ἔμπας
μαλακογνώμων
ἔσται ποθ' ὅταν ταύτῃ ῥαισθῇ·
τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργὴν
εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα
σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἥξει.

ΧΟ. πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον,
ποίῳ λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι
οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται·
δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ.

ΠΡ. ἀλγεινὰ μέν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε,
ἄλγος δὲ σιγᾶν, πανταχῇ δὲ δύσποτμα.
ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου
στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο,
οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον,
ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοὔμπαλιν
σπεύδοντες, ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν,
ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῷστα βουλεύων πιθεῖν
Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα,
οὐκ ἠδυνήθην· αἱμύλας δὲ μηχανὰς
ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν
ᾤοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν·
ἐμοὶ δὲ μήτηρ οὐχ ἅπαξ μόνον Θέμις
καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία,
τὸ μέλλον ᾗ κρανοῖτο προυτεθεσπίκει,
ὡς οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερὸν
χρείη, δόλῳ δὲ τοὺς ὑπεροχόντας κρατεῖν.
τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου
οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν.
κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε
ἐφαίνετ' εἶναι προσλαβόντα μητέρα

128—135. = 144—158.
159—166. = 178—185.

---

vum nusquam alibi lectum) ἐπὶ πάγον, inepta huic loco metri forma.

118. *ἐμῶν] ἡμῶν 129. ἅδε Hermannus] ἦδε 136. *αἶ αἶ αἶ αἶ (i. e. αἰαῖ αἰαῖ)] αἶ αἶ αἶ 142. *προσπαρτὸς] πρὸς πατρὸς ἐγὼ addidit D. 146. εἰσιδοῦσαν Hermannus] εἰσιδουσα (litera ■ a m. rec.) 147. τᾷδ' ἀδαμαντοδέτοισι Elmsleius] ταῖς (ταῖσδ' Victorius) ἀμαντοδέτοις, δα super ἀμ scripto et literis το a m. rec. insertis. 150. ἀθέτως ex Hesychio] ἀθέσμως 152. θ' ἅιδου (voluit ἅιδου) Turnebus] τ' ἀΐδου 155. *ἀγρίως] ἀγρίοις 156. μήτε θεῶν μήτε τις ἀνδρῶν D.] μήποτε θεὸς μήτε τις ανοσ (sic pr.: αλλοσ ab correctore). 157. ἐγεγήθει Elmsleius] ἐπεγήθει 161. et 243. ξυνασχαλᾷ] ξυνασχαλεῖ L. Dindorfius in Thesauro s. v Ἀσχαλάω. ἀσχαλεῖ pro ἀσχαλᾷ restituit Herwerdenus v. 761. 163. ἄγναμπτον (γ a m. rec.)] ἄκναφον D., coniectura incerta, de qua dictum in Praef. p. XI.

167. *ἔτ' ἐμοῦ] ἔτ' ἀπ' ἐμοῦ, ἀ a m. rec. in litura literae, ut videtur, ἐ. 172. *οὔτι] οὔτοι 177. τε τίνειν Turnebus] τέ μοι τίνειν 178. *τῆσδ'] τῆς 181. ἐρέθισε Turnebus] ἠρέθισε 182. δέδια δ' Porsonus] δέδια γὰρ πᾶ Turnebus] ὅπα 185. *ἀπαράμυθον] οὐ παράμυθον 186. *τραχὺς καὶ] τραχύς τε καὶ 187. ἔμπας Brunckius] ἔμπας οἴω (ο in litura): de quo dixi in Praef. p. XI. 189. *ῥαισθῇ] ῥωσθῇ, ω in litura, pro αι ut videtur. 201. *ἕδρας] ἕδρης et 226. αἰτίην pro *αἰτίαν. 211. κρανοῖτο Elmsleius] κραίνοιτο 213. ὑπεροχόντας Porsonus] ὑπερέχοντας 217. *προσλαβόντα] προσλαβόντι

ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.
ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθὴς
κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον
αὐτοῖσι συμμάχοισι. τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ
ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελημένος
κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἀντημείψατο·
ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι
νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι.
ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτ', αἰτίαν καθ' ἥντινα
αἰκίζεταί με, τοῦτο δὴ σαφηνιῶ.
ὅπως τάχιστα τὸν πατρῷον ἐς θρόνον
καθέζετ', εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα
ἄλλοισιν ἄλλα καὶ διεστοιχίζετο
ἀρχήν, βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον
οὐκ ἔσχεν οὐδέν', ἀλλ' ἀϊστώσας γένος
τὸ πᾶν ἔχρῃζεν ἄλλο φιτῦσαι νέον.
καὶ τοισίδ' οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ.
ἐγὼ δ' ἐτόλμησ'· ἐξελυσάμην βροτοὺς
τὸ μὴ διαρραισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν.
τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι,
πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν·
θνητοὺς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος, τούτου τυχεῖν
οὐκ ἠξιώθην αὐτός, ἀλλὰ νηλεῶς
ὧδ' ἐρρύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεὴς θέα.
ΧΟ. σιδηρόφρων τε κἀκ πέτρας εἰργασμένος
ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ
μόχθοις. ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε
ἔχρῃζον εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ.
ΠΡ. καὶ μὴν φίλοις ἐλεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ.
ΧΟ. μή πού τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω;
ΠΡ. θνητοὺς ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.
ΧΟ. τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου;
ΠΡ. τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα.
ΧΟ. μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς.
ΠΡ. πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα.
ΧΟ. καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι;
ΠΡ. ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.
ΧΟ. τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν
αἰκίζεταί τε κοὐδαμῆ χαλᾷ κακῶν,
οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον;
ΠΡ. οὐκ ἄλλο γ' οὐδέν, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ.
ΧΟ. δόξει δὲ πῶς; τίς ἐλπίς; οὐχ ὁρᾷς ὅτι
ἥμαρτες; ὡς δ' ἥμαρτες οὔτ' ἐμοὶ λέγειν
καθ' ἡδονὴν σοί τ' ἄλγος· ἀλλὰ ταῦτα μὲν
μεθῶμεν, ἄθλου δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά.
ΠΡ. ἐλαφρὸν ὅστις πημάτων ἔξω πόδα
ἔχει παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς
πράσσοντ'. ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην.
ἑκὼν ἑκὼν ἥμαρτον, οὐκ ἀρνήσομαι·
θνητοῖς ἀρήγων αὐτὸς ηὑρόμην πόνους.
οὐ μήν τι ποιναῖς γ' ᾠόμην τοίαισί με
κατισχνανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίοις,
τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου.
καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη,
πέδοι δὲ βᾶσαι τὰς προσερπούσας τύχας
ἀκούσαθ', ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν.
πίθεσθέ μοι πίθεσθε, συμπονήσατε
τῷ νῦν μογοῦντι. ταὐτά τοι πλανωμένη
πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει.
ΧΟ. οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώυξας
τοῦτο, Προμηθεῦ.
καὶ νῦν ἐλαφρῷ ποδὶ κραιπνόσυτον
θᾶκον προλιποῦσ',
αἰθέρα θ' ἁγνὸν πόρον οἰωνῶν,
ὀκριοέσσῃ χθονὶ τῇδε πελῶ·
τοὺς σοὺς δὲ πόνους
χρῄζω διὰ παντὸς ἀκοῦσαι.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ἥκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου
διαμειψάμενος πρὸς σέ, Προμηθεῦ,
τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνὸν
γνώμῃ στομίων ἄτερ εὐθύνων·
ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, συναλγῶ.
τό τε γάρ με, δοκῶ, συγγενὲς οὕτως
ἐσαναγκάζει,
χωρίς τε γένους οὐκ ἔστιν ὅτῳ
μείζονα μοῖραν νείμαιμ' ἢ σοί.
γνώσει δὲ τάδ' ὡς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην
χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι· φέρε γὰρ
σήμαιν' ὅ τι χρή σοι συμπράσσειν·
οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς ὡς Ὠκεανοῦ
φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι.
ΠΡ. ἔα,
τί χρῆμα λεύσσω, καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν
ἥκεις ἐπόπτης; πῶς ἐτόλμησας, λιπὼν
ἐπώνυμόν τε ῥεῦμα καὶ πετρηρεφῆ
αὐτόκτιτ' ἄντρα, τὴν σιδηρομήτορα
ἐλθεῖν ἐς αἶαν; ἢ θεωρήσων τύχας
ἐμὰς ἀφῖξαι καὶ συνασχαλῶν κακοῖς;
δέρκου θέαμα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον,
τὸν συγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα,
οἵαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι.
ΩΚ. ὁρῶ, Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι
θέλω τὰ λῷστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ.
γίγνωσκε σαυτὸν καὶ μεθάρμοσαι τρόπους
νέους· νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς.
εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους
ῥίψεις, τάχ' ἄν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω
θακῶν κλύοι Ζεύς, ὥστε σοι τὸν νῦν ὄχλον
παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.
ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ', ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες,
ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς.
ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε·
τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου
γλώσσης, Προμηθεῦ, τἀπίχειρα γίγνεται.
σὺ δ' οὐδέπω ταπεινὸς οὐδ' εἴκεις κακοῖς,
πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.
οὔκουν ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ
πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὁρῶν ὅτι
τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι καὶ πειράσομαι
ἐὰν δύνωμαι τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων·
σὺ δ' ἡσύχαζε μηδ' ἄγαν λαβροστόμει.
ἦ οὐκ οἶσθ', ἀκριβῶς ὢν περισσόφρων, ὅτι
γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται;
ΠΡ. ζηλῶ σ' ὁθούνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς,

223. *ἀντημείψατο] ἐξημείψατο 234. τοισίδ' Elmsleius] τοῖσιν (ν in duarum literarum litura). 235. *δ' ἐτόλμησ'] δὲ τόλμησ' (ἐτόλμησα et τολμῇς, ex τολμήεις contractum, scripturae ab schol. memoratae). 237. *τῷ τοι] τῷ ταῖς (τοι super ταῖς a m. paullo recentiore). 239. Versus, ut videtur, interpolatus: de quo dixi in Praef. p. XIV. 243. ξυνασχαλᾷ] συνασχαλᾷ M, qui v. 161. ξυνασχαλᾷ. ξυνασχαλεῖ utrobique L. Dindorfius. 248. *θνητοὺς] θνητούς τ' 364. τὸν κακῶς πράσσοντ' Stanleius] τοὺς κακῶς πράσσοντας

274. πίθεσθέ μοι πίθεσθε Blomfieldus] πείθεσθέ μοι πείθεσθε 279. *κραιπνόσυτον] κραιπνόσσυτον 293. γνώσει – χαριτογλωσσεῖν Athen. 4. p. 165 c.] γνώσῃ – σὲ τὸ χαριτογλωσσεῖν 295. συμπράσσειν Brunckius] συμπράττειν 298. λεύσσω addidit D., ἔα extra versum posito. 313. ὄχλον Doederlinus] χόλον

πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκὼς ἐμοί.
καὶ νῦν ἔασον μηδέ σοι μελησάτω.
πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής.
πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθῇς ὁδῷ.
ΩΚ. πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς
ἢ σαυτόν· ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι.
ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς μ' ἀντισπάσῃς.
αὐχῶ γὰρ αὐχῶ τήνδε δωρεὰν ἐμοὶ
δώσειν Δί', ὥστε τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.
ΠΡ. τὰ μέν σ' ἐπαινῶ κοὐδαμῇ λήξω ποτέ·
προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις. ἀτὰρ
μηδὲν πόνει· μάτην γὰρ οὐδὲν ὠφελῶν
ἐμοὶ πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις.
ἀλλ' ἡσύχαζε σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων·
ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὕνεκα
θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν.
οὐ δῆτ', ἐπεί με χαὶ κασιγνήτου τύχαι
τείρουσ' Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους
ἕστηκε κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
ὤμοιν ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.
τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα
ἄντρων ἰδὼν ᾤκτειρα, δάϊον τέρας
ἑκατογκάρανον πρὸς βίαν χειρούμενον
Τυφῶνα θοῦρον, πᾶσιν ὃς ἀνέστη θεοῖς,
σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόβον·
ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας,
ὡς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ·
ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,
καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα,
ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων
κομπασμάτων. φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς
ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος.
καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παράορον δέμας
κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου
ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο,
κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἥμενος μυδροκτυπεῖ
Ἥφαιστος· ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε
ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις
τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας·
τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον
θερμοῖς ἀπλάτου βέλεσι πυρπνόου ζάλης,
καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος.
σὺ δ' οὐκ ἄπειρος, οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου
χρῄζεις· σεαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίστασαι·
ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην,
ἐς τ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου.
ΩΚ. οὔκουν, Προμηθεῦ, τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι
ὀργῆς ζεούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;
ΠΡ. ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ
καὶ μὴ σφυδῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ.
ΩΚ. ἐν τῷ προμηθεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾶν τίνα
ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; δίδασκέ με.
ΠΡ. μόχθον περισσὸν κουφόνουν τ' εὐηθίαν.
ΩΚ. ἔα με τῇδε τῇ νόσῳ νοσεῖν, ἐπεὶ
κέρδιστον εὖ φρονοῦντα μὴ φρονεῖν δοκεῖν.
ΠΡ. ἐμὸν δοκήσει τἀμπλάκημ' εἶναι τόδε.
ΩΚ. σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν.
ΠΡ. μὴ γάρ σε θρῆνος οὑμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ.
ΩΚ. ἦ τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας;
ΠΡ. τούτου φυλάσσου μή ποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ.
ΩΚ. ἡ σή, Προμηθεῦ, συμφορὰ διδάσκαλος.
ΠΡ. στέλλου, κομίζου, σῷζε τὸν παρόντα νοῦν.
ΩΚ. ὁρμωμένῳ μοι τόνδ' ἐθώυξας λόγον.
λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς
τετρασκελὴς οἰωνός. ἄσμενος δὲ τὰν
σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ.
ΧΟ. στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας, Προμηθεῦ·
δακρυσίστακτον ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν δ' εἰβομένα
ῥέος παρειὰν
νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς· ἀμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς
ἰδίοις νόμοις κρατύνων ὑπερήφανον θεοῖς τοῖς πά-
ρος ἐνδείκνυσιν αἰχμάν.
πρόπασα δ' ἤδη στονόεν λέλακε χώρα,
μεγαλοσχήμονα κἀρχαιοπρεπῆ περθομέναν στέ-
νουσα τὰν σὰν
ξυνομαιμόνων τε τιμάν, ὁπόσοι τ' ἔποικον ἁγνᾶς
Ἀσίας ἕδος νέμονται μεγαλοστόνοισι σοῖς πήμασι
συγκάμνουσι θνατοί.
Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι
παρθένοι, μάχας ἄτρεστοι,
καὶ Σκύθης ὅμιλος, οἳ γᾶς
ἔσχατον τόπον ἀμφὶ Μαιῶτιν ἔχουσι λίμναν,
Χαλκίδος τ' ἄρειον ἄνθος,
ὑψίκρημνον οἳ πόλισμα
Καυκάσου πέλας νέμονται,
δάϊος στρατός, ὀξυπρώροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.
μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐν πόνοις
δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις Τιτᾶνα λύμαις
εἰσιδόμαν θεὸν Ἄτλαν,
ὃς αἰὲν ὑπέροχον σθένος κραταιὸν
γᾶς οὐράνιόν τε πόλον νώτοις ὀχῶν στενάζει.
βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων
ξυμπίτνων, στένει βυθός,
κελαινὸς Ἄϊδος δ' ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς, [κτρόν.
παγαί θ' ἁγνορύτων ποταμῶν στένουσιν ἄλγος οἰ-
ΠΡ. μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε μηδ' αὐθαδίᾳ
σιγᾶν με· συννοίᾳ δὲ δάπτομαι κέαρ,
ὁρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προυσελούμενον.
καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα
τίς ἄλλος ἢ 'γὼ παντελῶς διώρισεν;
ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ· καὶ γὰρ εἰδυίαισιν ἂν
ὑμῖν λέγοιμι· τἀν βροτοῖς δὲ πήματα
ἀκούσαθ', ὥς σφας νηπίους ὄντας τὸ πρὶν
ἔννους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους.
λέξω δέ, μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων,
ἀλλ' ὧν δέδωκ' εὔνοιαν ἐξηγούμενος·
οἳ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην,

397—405. = 406—414.
415—419. = 420—424.

332. *μηδέ] μηδέν 333. *πείσεις] πείθεις 337. *μηδαμῶς μ'] μ' om. 340. *κοὐδαμῇ] κοὐδὲ μὴ 345. οὕνεκα Brunckius] εἵνεκα 347. χαὶ Porsonus] καὶ 348. *πρὸς] ἐς 350. *ὤμοιν] ὤμοις 353. ἑκατογκάρανον Blomfieldus] ἑκατοντακάρηνον, α super η scripto.

364. ἀνέστη Wunderlichius] ἀντέστη 371. *θερμοῖς] θερμῆς ἀπλήτου (debebat ἀπλάτου) Schuetzius] ἀπλήστου *βέλεσι] βέλεσσι 378. ζεούσης D.] νοσούσης 380. *ἰσχναίνῃ] ἰσχναίει, ν super ει scripto. 381. *προμηθεῖσθαι (ex schol. qui per προνοεῖσθαι explicat)] προθυμεῖσθαι

395. δὲ τὰν Blomfieldus] δ' ἔτ' ἂν 398. ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν δ' εἰβομένα Hermannus] δ' ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν λειβομένα 401. *παγαῖς] πηγαῖς 405. *ἐνδείκνυσιν αἰχμάν] ἐνδεικνύειν αἰχμήν 407. κἀρχαιοπρεπῆ Heathius] τ' ἀρχαιοπρεπῆ 408. περθομέναν addidit D.: de quo dictum in Praefat. p. V. *στένουσα] στένουσι

420. Χαλκίδος Heimsoethius] ἀραβίας: de quo dixi in Praefat. p. XIII. 422. ὑψίκρημνον Elmsleius] ὑψίκρημνόν θ' νέμονται scholiasta in lemmate] νέμουσι 426. *ἀδαμαντοδέτοις] ἀκαμαντοδέτοις 427. Ἄτλαν D.] ἄτλανθ' 428. *ὃς] ὡς *ὑπέροχον] ὑπείροχον 430. γᾶς addidit D. ὀχῶν στενάζει D.] ὑποστενάζει 432. *βυθὸς] βαθὺς 433. Ἄϊδος δ' D.] δ' ἄιδος 438. προυσελούμενον Askewius] προσηλούμενον (ε super η a m. antiqua, sed non eadem).

κλύοντες οὐκ ἤκουον, ἀλλ' ὀνειράτων
ἀλίγκιοι μορφαῖσι τὸν μακρὸν βίον
ἔφυρον εἰκῇ πάντα, κοὔτε πλινθυφεῖς
δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν·
κατώρυχες δ' ἔναιον ὥστ' ἀήσυροι
μύρμηκες ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.
ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ
οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος οὔτε καρπίμου
θέρους βέβαιον, ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν
ἔπρασσον, ἔς τε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ
ἄστρων ἔδειξα τάς τε δυσκρίτους δύσεις.
καὶ μὴν ἀριθμόν, ἔξοχον σοφισμάτων,
ἐξηῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις,
μνήμης ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην.
κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
ζεύγλαισι δουλεύοντα σάγμασίν θ', ὅπως
θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
γένοινθ', ὑφ' ἅρμα τ' ἤγαγον φιληνίους
ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς.
θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
λινόπτερ' ηὗρε ναυτίλων ὀχήματα.
τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας
βροτοῖσιν αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ' ὅτῳ
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ.

ΧΟ. πέπονθας αἰκὲς πῆμ'· ἀποσφαλεὶς φρενῶν
πλανᾷ, κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις ἐς νόσον
πεσὼν ἀθυμεῖς καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις
εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.

ΠΡ. τὰ λοιπά μου κλύουσα θαυμάσει πλέον,
οἵας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμησάμην.
τὸ μὲν μέγιστον, εἴ τις ἐς νόσον πέσοι,
οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν, οὔτε βρώσιμον,
οὐ χριστόν, οὔτε πιστόν, ἀλλὰ φαρμάκων
χρείᾳ κατεσκέλλοντο, πρίν γ' ἐγώ σφισιν
ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων,
αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους.
τρόπους τε πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα,
κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ
ὕπαρ γενέσθαι, κληδόνας τε δυσκρίτους
ἐγνώρισ' αὐτοῖς ἐνοδίους τε συμβόλους,
γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς
διώρισ', οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν
εὐωνύμους τε καὶ δίαιταν ἥντινα
ἔχουσ' ἕκαστοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες
ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ συνεδρίαι·
σπλάγχνων τε λειότητα, καὶ χροιὰν τίνα
ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν,
χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν·
κνίσῃ τε κῶλα συγκαλυπτὰ καὶ μακρὰν
ὀσφῦν πυρώσας δυστέκμαρτον ἐς τέχνην
ὥδωσα θνητούς, καὶ φλογωπὰ σήματα
ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.
τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτ'· ἔνερθε δὲ χθονὸς
κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα,
χαλκόν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε τίς
φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;
οὐδείς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων.
βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε,
πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως.

ΧΟ. μή νυν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα,
σαυτοῦ δ' ἀκήδει δυστυχοῦντος· ὡς ἐγὼ
εὔελπίς εἰμι τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι
λυθέντα μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός.

ΠΡ. οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρά πω τελεσφόρος
κρᾶναι πέπρωται, μυρίαις δὲ πημοναῖς
δύαις τε καμφθεὶς ὧδε δεσμὰ φυγγάνω·
τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ.

ΧΟ. τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος;

ΠΡ. Μοῖραι τρίμορφοι μνήμονές τ' Ἐρινύες.

ΧΟ. τούτων ἄρα Ζεύς ἐστιν ἀσθενέστερος.

ΠΡ. οὔκουν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην.

ΧΟ. τί γὰρ πέπρωται Ζηνὶ πλὴν ἀεὶ κρατεῖν;

ΠΡ. τοῦτ' οὐκέτ' ἂν πύθοιο μηδὲ λιπάρει.

ΧΟ. ἦ πού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις.

ΠΡ. ἄλλου λόγου μέμνησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς
καιρὸς γεγωνεῖν, ἀλλὰ συγκαλυπτέος
ὅσον μάλιστα· τόνδε γὰρ σῴζων ἐγὼ
δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω.

ΧΟ. μηδάμ' ὁ πάντα νέμων
θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς,
μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίαις θοίναις ποτινισσομένα
βουφόνοις παρ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἄσβεστον πόρον,
μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις,
ἀλλά μοι τοῦτ' ἐμμένοι καὶ μήποτ' ἐκτακείη.
ἀδύ τι θαρσαλέαις
τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι, φαναῖς
θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις. φρίσσω δέ σε
δερκομένα
μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον ‒ ⏑́ ⏑ ‒.
Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων
αὐτόνῳ γνώμᾳ σέβει θνατοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ.
φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος· εἰπέ, ποῦ τίς
τίς ἐφαμερίων ἀρῆξις; οὐδ' ἐδέρχθης [ἀλκά;
ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν
ἰσόνειρον, ᾇ τὸ φωτῶν
ἀλαὸν γένος ἐμπεποδισμένον; οὔποτε θνατῶν
τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι βουλαί.
ἔμαθον τάδε σὰς προσιδοῦσ' ὀλοὰς τύχας, Προμηθεῦ.
τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα
τόδ' ἐκεῖνό θ' ὅτ' ἀμφὶ λουτρὰ
καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν
ἰότατι γάμων, ὅτε τὰν ὁμοπάτριον ἕδνοις
ἄγαγες Ἡσιόναν πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον.

ΙΩ. τίς γῆ; τί γένος; τίνα φῶ λεύσσειν
τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν
χειμαζόμενον;

526—535. = 536—544.
545—552. = 553—560.

---

451. *προσείλους (quod legit scholiasta)] προσήλους, superscripto ει. 458. δύσεις] ὁδούς Stob. Ecl. phys. 1, 1. 459. *σοφισμάτων (cum Stobaeo)] νοσφισμάτων (σοφισμάτων margo a m. recentissima). 460. ἐξηῦρον Stob. Floril. 81, 1.] ἐξεῦρον, pariterque ἐξεῦρ' 97., εὗρε 468. 461. μνήμης Hemsterh. ad Lucian. vol. 1. p. 88.] μνήμην, ut ap. Stobaeum. ἐργάνην Stobaeus] ἐργάτιν 463. σάγμασιν Pauwius] σώμασιν 465. γένοινθ' Dawesius] γένωνθ' 468. ναυτίλων in lemmate scholii] ναυτιλόχων in textu. 470. *σόφισμ' ὅτῳ] σοφισμάτων, superscripto a m. recentissima ὅτῳ. 472. αἰκὲς Porsonus] ἀεικές 478. *ἐς] εἰς 479. *οὔτε] οὐδὲ 480. οὔτε Blomfieldus] οὐδὲ

502. *σίδηρον — τε] σίδαρον — δὲ 505. *πάντα] ταῦτα 519. *πλὴν] πρὶν 520. *οὐκέτ' ἂν] οὐκ ἂν οὖν 534. τοῦτ' Hermannus] τόδ' 536. ἀδύ Hermannus] ἡδύ 537. *τείνειν] τίνειν 541. ‒ ⏑́ ⏑ ‒] γυιοφθόροις D. 543. αὐτόνῳ D.] ἰδίᾳ 544. φέρ'] ἴδ' D.: de quo dictum in Praefat. p. XIV. ἄχαρις χάρις Turnebus] χάρις ἄχαρις 549. ἰσόνειρον] ἀντόνειρον Reisigius. 550. θνατῶν τὰν Διὸς ἁρμονίαν ἀνδρῶν παρεξίασι D.] τὰν διὸς ἁρμονίαν θνατῶν παρεξίασι 556. ἐκεῖνό θ' ὅτ' Brunckius] ἐκεῖν' ὅτε τότ' 560. *πιθὼν] πειθὼν (ῑ et alter accentus a m. recentissima). 562. *χαλινοῖς] χαλινοῖσιν

τίνος ἀμπλακίας ποιναῖς ὀλέκει;
σήμηνον ὅποι
γῆς ἡ μογερὰ πεπλάνημαι.
ἀᾶ,
χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἶστρος,
εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς, ἄλευ δᾶ,
τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν.
ὁ δὲ πορεύεται δόλιον ὄμμ' ἔχων,
ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει,
ἀλλά με τὰν τάλαιναν
ἐξ ἐνέρων περῶν κυναγετεῖ,
πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμαν.
ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ
ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. ἰὼ ἰὼ πόποι,
ποῖ μ' ἄγουσιν ⏑ _ τηλέπλανοι πλάναι;
τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε [ἐν πημοσύναις, ἐή,
παῖ, τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὑρὼν ἁμαρτοῦσαν
οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν
παράκοπον ὧδε τείρεις; [κεσι δὸς βορὰν,
πυρί με φλέξον, ἢ χθονὶ κάλυψον, ἢ ποντίοις δά-
μηδέ μοι φθονήσῃς
εὐγμάτων, ἄναξ.
ἅδην με πολύπλανοι πλάναι
γεγυμνάκασιν, οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπα
πημονὰς ἀλύξω.
κλύεις φθέγμα τᾶς βούκερω παρθένου;

ΠΡ. πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης,
τῆς Ἰναχείας; ἣ Διὸς θάλπει κέαρ
ἔρωτι, καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους
Ἥρᾳ στυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται.

ΙΩ. πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις;
εἰπέ μοι τᾷ μογερᾷ τίς ὤν, τίς ἄρα μ', ὦ τάλας,
τὰν ταλαίπωρον ὧδ' ἔτυμα προσθροεῖς·
θεόσυτόν τε νόσον [ταλέοις, ἐή.
ὠνόμασας, ἃ μαραίνει με χρίουσα κέντροις ⏑ _ φοι-
σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις
λαβρόσυτος ἦλθον, Ἥρας [οἵ, ἐή,
ἐπικότοισι μήδεσι δαμεῖσα. δυσδαιμόνων δὲ τίνες
οἳ' ἐγὼ μογοῦσιν;
ἀλλά μοι τορῶς
τέκμηρον ὅ τί μ' ἐπαμμένει
παθεῖν, τί μῆχαρ, ἢ τί φάρμακον νόσου,
δεῖξον, εἴπερ οἶσθα·
θρόει, φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ.

ΠΡ. λέξω τορῶς σοι πᾶν ὅπερ χρῄζεις μαθεῖν,
οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ,
ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα.
πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὁρᾷς Προμηθέα.

574—588. = 593—608.

ΙΩ. ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς,
τλῆμον Προμηθεῦ, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε;
ΠΡ. ἁρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους.
ΙΩ. οὔκουν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί;
ΠΡ. λέγ' ἥτιν' αἰτεῖ· πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου.
ΙΩ. σήμηνον ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὤχμασεν.
ΠΡ. βούλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἡφαίστου δὲ χείρ.
ΙΩ. ποίων δὲ ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνεις;
ΠΡ. τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσας μόνον.
ΙΩ. καὶ πρός γε τούτοις τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης
δεῖξον τίς ἔσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος.
ΠΡ. τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε.
ΙΩ. μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.
ΠΡ. ἀλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος.
ΙΩ. τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν;
ΠΡ. φθόνος μὲν οὐδείς, σὰς δ' ὀκνῶ θράξαι φρένας.
ΙΩ. μή μου προκήδου μᾶσσον ὧν ἐμοὶ γλυκύ.
ΠΡ. ἐπεὶ προθυμεῖ, χρὴ λέγειν· ἄκουε δή.
ΧΟ. μήπω γε· μοῖραν δ' ἡδονῆς κἀμοὶ πόρε.
τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον,
αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας·
τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σοῦ διδαχθήτω πάρα.
ΠΡ. σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν,
ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός.
ὡς τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας
ἐνταῦθ', ὅπου μέλλοι τις οἴσεσθαι δάκρυ
πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει.
ΙΩ. οὐκ οἶδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιστῆσαί με χρή,
σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν ὅπερ προσχρῄζετε
πεύσεσθε· καίτοι καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι
θεόσσυτον χειμῶνα καὶ διαφθορὰν
μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλίᾳ προσέπτατο.
ἀεὶ γὰρ ὄψεις ἔννυχοι πωλεύμεναι
ἐς παρθενῶνας τοὺς ἐμοὺς παρηγόρουν
λείοισι μύθοις "ὦ μέγ' εὔδαιμον κόρη,
τί παρθενεύει δαρόν, ἐξόν σοι γάμου
τυχεῖν μεγίστου; Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει
πρὸς σοῦ τέθαλπται καὶ συναίρεσθαι Κύπριν
θέλει· σὺ δ', ὦ παῖ, μἀπολακτίσῃς λέχος
τὸ Ζηνός, ἀλλ' ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν
λειμῶνα, ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρός,
ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου".
τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνείρασι
συνειχόμην δύστηνος, ἔς τε δὴ πατρὶ
ἔτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτα δείματα.
ὁ δ' ἔς τε Πυθὼ κἀπὶ Δωδώνης πυκνοὺς
θεοπρόπους ἴαλλεν, ὡς μάθοι τί χρὴ
δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσιν πράσσειν φίλα.
ἧκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους
χρησμοὺς ἀσήμους δυσκρίτως τ' εἰρημένους.
τέλος δ' ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ,
σαφῶς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη
ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ,
ἄφετον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις·
κεἰ μὴ θέλοι, πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν
κεραυνόν, ὃς πᾶν ἐξαϊστώσοι γένος.

---

563. *ποιναῖς ὀλέκει] ποινὰς ὀλέκῃ 566. ἀᾶ D.] ᾶ ᾶ ἓ ἕ: quo significatur glossema ἔα ἔα, quod plene scriptum in M v. 114. 567. *με τὰν] τὰν om. 568. ἄλευ δᾶ Schleusnerus] ἄλευ ᾶ (ᾶ ex ὦ factum) δᾶ 569. τὸν Demetrius Triclinius] φοβοῦμαι τὸν 572. κυναγετεῖ Brunckius] κυνηγετεῖ 574. κηρόπλαστος (sic etiam apud Plutarchum Mor. p. 456.)] κηρόπακτος Meinekius: de quo dixi in Praefat. p. V. 575. ἰὼ ἰὼ πόποι Seidlerus] ἰὼ ἰὼ ποῖ ποῖ 'πόποι 'πόποι *ποῖ μ' ἄγουσιν] πῇ μ' ἄγουσι ⏑ _] πάλιν D. 579. πημοσύναις Hermannus] πημοναῖσιν ἐή D.] ἓ ἕ 582. με addidit Elmsleius. 586. ὅπα] ὅπῃ 596—601. θεόσυτον — λαβρόσυτος Hermannus] θεόσσυτον — λαβρόσσυτος 599. κέντροις ⏑ _ φοιταλέοις Hermannus] κέντροισι φοιταλέοισιν ἐή D.] ἑέ 601. Ἥρας addidit Hermannus ex schol. annotatione τοῖς τῆς Ἥρας 602. ἐή D.] ἓ ἕ 606. μῆχαρ Elmsleius: cui ἢ addidit Martinus] μὴ χρὴ 608. *φράζε τᾷ] φράζετε 609. ὅπερ Etym. M. p. 762, 30.] ὅτι

617. *ἂν] οὖν 620. ποίων δὲ ποινὰς Weilius] ποινὰς δὲ ποίων 621. σαφηνίσας Linwoodius] σαφηνίσαι 626. σοι Turnebus] τοῦ 628. θρᾶξαι Buttmannus in Lexilogo vol. 1. p. 212. et Cobetus Nov. Lect. p. 655.] θράξαι 629. ὧν D.] ὡς 637. *τ' ἀποκλαῦσαι] κ' ἀποκλαῦσαι 638. ὅπου Ellendtius] ὅποι 642. αἰσχύνομαι] ὀδύρομαι cum γρ. αἰσχύνομαι M. 657. νυκτίφοιτα δείματα Nauckius collato Lycophr. 225.] νυκτίφαντ' (*νυκτίφοιτ') ὀνείρατα M. νυκτιπλάγκτων δειμάτων dixit Choeph. 523. 660. *φίλα] φίλωι (α super ωι a m. rec.) 667. *πυρωπὸν] πυρωτὸν 668. ἐξαϊστώσοι Blomfieldus] ἐξαϊστώσει

τοιοῖσδε πεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν
ἐξήλασέν με κἀπέκλῃσε δωμάτων
ἄκουσαν ἄκων· ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν
Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.
εὐθὺς δὲ μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι
ἦσαν, κεραστὶς δ', ὡς ὁρᾶτ', ὀξυστόμῳ
μύωπι χρισθεῖσ' ἐμμανεῖ σκιρτήματι
ᾖσσον πρὸς εὔποτόν τε Κερχνείας ῥέος
Λέρνης τε κρήνην· βουκόλος δὲ γηγενὴς
ἄκρατος ὀργὴν Ἄργος ὡμάρτει, πυκνοῖς
ὄσσοις δεδορκὼς τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους.
ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν ἀφνίδιος μόρος
τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν, οἰστροπλὴξ δ' ἐγὼ
μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.
κλύεις τὰ πραχθέντ'· εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ τι
λοιπὸν πόνων, σήμαινε· μηδέ μ' οἰκτίσας
σύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν· νόσημα γὰρ
αἴσχιστον εἶναί φημι συνθέτους λόγους.
ΧΟ. ἔα ἔα, ἄπεχε, φεῦ·
οὔποτ' οὔποτ' ηὔχουν
ξένους μολεῖσθαι λόγους εἰς ἀκοὰν ἐμάν,
οὐδ' ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα
πήματα, λύματα, δείματ' ἐμὰν
ἀμφάκει κέντρῳ ψήξειν ψυχάν.
ἰὼ ἰὼ μοῖρα μοῖρα,
πέφρικ' εἰσιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς.
ΠΡ. πρῴ γε στενάζεις καὶ φόβου πλέα τις εἶ·
ἐπίσχες ἔς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς.
ΧΟ. λέγ', ἐκδίδασκε· τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ
τὸ λοιπὸν ἄλγος προυξεπίστασθαι τορῶς.
ΠΡ. τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα
κούφως· μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρῄζετε
τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον ἐξηγουμένης·
τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσαθ', οἷα χρὴ πάθη
τλῆναι πρὸς Ἥρας τήνδε τὴν νεάνιδα.
σύ τ', Ἰνάχειον σπέρμα, τοὺς ἐμοὺς λόγους
θυμῷ βάλ', ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ.
πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
στρέψασα σαυτὴν στεῖχ' ἀνηρότους γύας·
Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας, οἳ πλεκτὰς στέγας
πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις,
ἑκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτυμένοι·
οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ' ἁλιστόνοις πόδα
χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα.
λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες
οἰκοῦσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαί σε χρή.
ἀνήμεροι γὰρ οὐδὲ πρόσπλατοι ξένοις.
ἥξεις δ' Ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον,
ὃν μὴ περάσῃς, οὐ γὰρ εὔβατος περᾶν,
πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὀρῶν
ὕψιστον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος
κροτάφων ἀπ' αὐτῶν. ἀστρογείτονας δὲ χρὴ
κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν ἐς μεσημβρινὴν
βῆναι κέλευθον, ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν
ἥξεις στυγάνορ', αἳ Θεμίσκυράν ποτε
κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμώδονθ', ἵνα
τραχεῖα πόντου Σαλμυδησσία γνάθος,
ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρυιὰ νεῶν·
αὗταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.
ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις
Κιμμερικὸν ἥξεις, ὃν θρασυσπλάγχνως σε χρὴ
λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν·
ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας
τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
κεκλήσεται. λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον
ἤπειρον ἥξεις Ἀσιάδ'· ἆρ' ὑμῖν δοκεῖ
ὁ τῶν θεῶν τύραννος ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς
βίαιος εἶναι; τῇδε γὰρ θνητῇ θεὸς
χρῄζων μιγῆναι τάσδ' ἐπέρριψεν πλάνας.
πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὦ κόρη, τῶν σῶν γάμων
μνηστῆρος. οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους
εἶναι δόκει σοι μηδέπω 'ν προοιμίοις.
ΙΩ. ἰώ μοί μοι.
ΠΡ. σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζει· τί που
δράσεις, ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά;
ΧΟ. ἦ γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς;
ΠΡ. δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης.
ΙΩ. τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει
ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στύφλου πέτρας,
ὅπως πέδοι σκήψασα τῶν πάντων πόνων
ἀπηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν
ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.
ΠΡ. ἦ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις,
ὅτῳ θανεῖν μέν ἐστιν οὐ πεπρωμένον·
αὕτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγή·
νῦν δ' οὐδέν ἐστι τέρμα μοι προκείμενον
μόχθων, πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος.
ΙΩ. ἦ γάρ ποτ' ἔστιν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία;
ΠΡ. ἥδοι' ἄν, οἶμαι, τήνδ' ἰδοῦσα συμφοράν.
ΙΩ. πῶς δ' οὐκ ἄν, ἥτις ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς;
ΠΡ. ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδέ σοι μαθεῖν πάρα.
ΙΩ. πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συλη θήσεται;
ΠΡ. πρὸς αὐτὸς αὑτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων.
ΙΩ. ποίῳ τρόπῳ; σήμηνον, εἰ μή τις βλάβη.
ΠΡ. γαμεῖ γάμον τοιοῦτον ᾧ ποτ' ἀσχαλεῖ.
ΙΩ. θέορτον, ἢ βρότειον; εἰ ῥητόν, φράσον.
ΠΡ. τί δ' ὅντιν'; οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδᾶσθαι τόδε.
ΙΩ. ἦ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων;
ΠΡ. ἣ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός.
ΙΩ. οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφὴ τύχης;
ΠΡ. οὐ δῆτα, πλὴν ἐὰν ἐγὼ 'κ δεσμῶν λυθῶ.
ΙΩ. τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστὶν ἄκοντος Διός;
ΠΡ. τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεών.

---

670. κἀπέκλῃσε] κἀπέκλεισεν 677. τε κρήνην Canterus] ἄκρην τε 680. ἀφνίδιος Elmsleius] αἰφνίδιος 683. ὅτι Aldus, ὅ τι Turnebus] ἔτι 684. *πόνων] πόνον 687. ἄπεχε] ἔπεχε Abreschius. 688. 689. Versus defecti, fortasse sic redintegrandi, οὔποτ' οὔποτ' ηὔχουν ἐν ἄντροις ἐμοῖς | ὧδε παραξένους μολεῖσθαι λόγους εἰς ἀκοὰν ἐμάν: de quo dixi in Praefat. p. VI. ubi adiectivi παράξενος exemplis addendus Euseb. Dem. Ev. p. 496 d. ex cod. Paris. 688. *ηὔχουν (ex schol. qui ad οὐδ' ὧδε annotavit ἀπὸ κοινοῦ τὸ ηὔχουν)] ηὐχόμην 689. *εἰς] ἐς 690. *καὶ δύσοιστα] καὶ om. 691. ἐμὰν ἀμφάκει κέντρῳ ψήξειν ψυχάν D.] ἀμφάκει κέντρῳ ψύχειν (ψήχειν Meinckius) ψυχὰν ἐμάν 695. *εἰσιδοῦσα] ἐσιδοῦσα 696. πρῴ γε Brunckius] πρῶγε pr., πρῶιγε corr. ὁ super ω a m. recentissima. 706. *βάλ'] μάθ' 710. *ναίουσ'] νέουσ' 711. *ἐξηρτυμένοι] ἐξηρτημένοι ων

712. πόδα D. (πόδας Turnebus)] γύποδας (ων a m. recentissima): de quo dixi in Praefat. p. VII. 716. πρόσπλατοι Elmsleius] πρόσπλαστοι

727. ναύταισι Eustath. p. 560, 19. et Tzetza ad Lycophr. 1286.] ναύτῃσι, ut schol. Soph. Ant. 969. 735. Ἀσιάδ'] Ἀσίδ' Elmsleius. 741. μηδέπω 'ν Turnebus] μηδ' ἐπῶν 741. ἰώ μοί μοι D.] ἰώ μοι μοι ἒ ἒ 749. πέδοι D.] πέδῳ 758. *ἥδοι' ἂν (ex uno apogr. in quo ἥδοιο ἂν)] ἥδοιμ' ἂν 760. σοι μαθεῖν Turnebus] μαθεῖν σοι 764. ἀσχαλεῖ Herwerdenus Exerc. crit. p. 68.] ἀσχαλᾷ. V. ad v. 161. 766. ῥητὸν] θεμιτὸν Brunckius.

770. πλὴν ἐὰν ἐγὼ 'κ D.] πλὴν (ν ab correctore) ἐγώ τ' (accentus super ω erasus) ἂν ἐκ *λυθῶ] λυθείς 771. *λύσων σ'] σ' om. 772. *αὐτὸν ἐκγόνων] αὐτῶν ἐγγόνων

ΙΩ. πῶς εἶπας; ἦ 'μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;
ΠΡ. τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς.
ΙΩ. ἥδ' οὐκέτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία.
ΠΡ. καὶ μή τι σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους.
ΙΩ. μή μοι προτείνων κέρδος εἶτ' ἀποστέρει.
ΠΡ. δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι.
ΙΩ. ποίοιν; πρόδειξον αἵρεσίν τ' ἐμοὶ δίδου.
ΠΡ. δίδωμ'· ἑλοῦ γάρ, ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι
φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ.
ΧΟ. τούτων σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν
θέσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσῃς λόγου·
καὶ τῇδε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην,
ἐμοὶ δὲ τὸν λύσοντα· τοῦτο γὰρ ποθῶ.
ΠΡ. ἐπεὶ προθυμεῖσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι
τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρῄζετε.
σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολύδονον πλάνην φράσω,
ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.
ὅταν περάσῃς ῥεῖθρον ἠπείροιν ὅρον,
πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς
* * * * * * * * * *
πόντου περῶσα φλοῖσβον, ἔς τ' ἂν ἐξίκῃ
πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, ἵνα
αἱ Φορκίδες ναίουσι δηναιαὶ κόραι
τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι,
μονόδοντες, ἃς οὔθ' ἥλιος προσδέρκεται
ἀκτῖσιν οὔθ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ.
πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι,
δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς,
ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἕξει πνοάς.
τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρούριον λέγω,
ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν·
ὀξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκλαγγεῖς κύνας
γρῦπας φύλαξαι, τόν τε μουνῶπα στρατὸν
Ἀριμασπὸν ἱπποβάμον', οἳ χρυσόρρυτον
οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου·
τούτοις σὺ μὴ πέλαζε. τηλουρὸν δὲ γῆν
ἥξεις κελαινὸν φῦλον, οἳ πρὸς ἡλίου
ναίουσι πηγαῖς, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.
τούτου παρ' ὄχθας ἕρφ', ἕως ἂν ἐξίκῃ
καταβασμόν, ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο
ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος.
οὗτός σ' ὁδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα
Νειλῶτιν, οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν,
Ἰοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι.
τῶνδ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον,
ἐπανδίπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε·
σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι.
ΧΟ. εἰ μέν τι τῇδε λοιπὸν ἢ παρειμένον
ἔχεις γεγωνεῖν τῆς πολυφθόρου πλάνης,
λέγ'· εἰ δὲ πάντ' εἴρηκας, ἡμῖν αὖ χάριν
δὸς ἥντιν' αἰτούμεσθα, μέμνησαι δέ που.
ΠΡ. τὸ πᾶν πορείας ἥδε τέρμ' ἀκήκοεν.
ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου,
ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκεν φράσω,
τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δοὺς μύθων ἐμῶν.
ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων,
πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ γάπεδα,
τὴν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην, ἵνα
μαντεῖα θᾶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διός,
τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δρύες,
ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως
προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ
μέλλουσ' ἔσεσθαι. τῶνδε προσσαίνει σέ τι.
ἐντεῦθεν οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν
κέλευθον ᾖξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας,
ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις·
χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχός,
σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κεκλήσεται,
τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσιν βροτοῖς.
σημεῖά σοι τάδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενός,
ὡς δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου.
τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῇδέ τ' ἐς κοινὸν φράσω,
ἐς ταὐτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος.
ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός,
Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι·
ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα
[ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον].
ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γέννημ' ἀφῶν
τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον, ὃς καρπώσεται
ὅσην πλατύρρους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα·
πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντάπαις
θηλύσπορος, φεύγουσα συγγενῆ γάμον
ἀνεψιῶν· οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας,
κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι,
ἥξουσι θηρεύοντες οὐ θηρασίμους
γάμους, φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός·
Πελασγία δὲ δέξεται ⏑ ⊥ ⏑ _
⏑ ⊥ ⏑ _ ⏑ ⊥ ⏑ _ θηλυκτόνῳ
Ἄρει δαμέντων νυκτιφρουρήτῳ θράσει·
γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ,
δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος·
τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις.
μίαν δὲ παίδων ἵμερος θέλξει τὸ μὴ
κτεῖναι σύνευνον, ἀλλ' ἀπαμβλυνθήσεται
γνώμην· δυοῖν δὲ θάτερον βουλήσεται,
κλύειν ἄναλκις μᾶλλον ἢ μιαιφόνος·
αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος.
μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς.
σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασὺς
τόξοισι κλεινός, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ
λύσει. τοιόνδε χρησμὸν ἡ παλαιγενὴς
μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε Τιτανὶς Θέμις·
ὅπως δὲ χὤπῃ, ταῦτα δεῖ μακροῦ χρόνου
εἰπεῖν, σύ τ' οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς.
ΙΩ. ἐλελεῦ ἐλελεῦ, ὑπό μ' αὖ σφάκελος
καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσ',

---

776. μή τι Blomfieldus] μηδὲ   *σαυτῆς] σαυτῆς τ' (literis ς et τ uno ductu expressis).   782. λόγου Elmsleius] λόγους   790. ἠπείροιν Herwerdenus Exerc. crit. p. 93.] ἠπείρων   791. Lacunam post hunc versum indicavit Brunckius.   792. *πόντου] πόντον   794. αἱ Φορκίδες] Φορκυνίδες Hermannus.   796. *μονόδοντες] μονώδοντες   797. οὔθ' ἡ] οὔτε Hermannus.   803. ἀκλαγγεῖς D.] ἀκραγεῖς   806. *πόρου (quod legit scholiasta)] πόρον   811. *Βυβλίνων ex scholiasta] βιβλίνων   817. ἐπανδίπλαζε D.] ἐπαναδίπλαζε

829. γάπεδα Porsonus] δάπεδα   831. θᾶκος Brunckius] θῶκος   835. Hic versus aut delendus est aut ex duobus versibus defectis, quorum alter verbis τῶνδε προσσαίνει σέ τι terminabatur, conflatus: quomodo paullo post peccatum ab librario est v. 860.   840. *κεκλήσεται (ut vulgo ap. Tzetzam ad Lycophronem 630.)] κληθήσεται (ut ap. Tzetzam in codicibus).   849. Versum spurium seclusit Elmsleius. Genuini qui excidit haec fortasse sententia fuit, χειρὸς κραταιᾶς εἰσαφάσμασιν μόνοις.   850. γέννημ' ἀφῶν Wieselerus] γεννημάτων   853. *πεντηκοντάπαις] πεντηκοντόπαις, ut Eustath. p. 87, 22.   858. *θηρεύοντες] θηρεύσοντες   860. δέξεται — δαμέντων] δέξεται τὸν ἐγγενῆ | στόλον γυναικῶν, νυμφίων θηλυκτόνῳ | Ἄρει δαμέντων Hermannus.   864. *ἐπ'] ἐς   866. *ἀπαμβλυνθήσεται] ἀπαμβλυθήσεται   867. *δυοῖν] δυεῖν   870. δεῖ] δὲ Schuetzius.   872. *κλεινός] κλεινοῖς   877. ἐλελεῦ ἐλελεῦ Pauwius] ἐλελελελελεῦ (ἐλελεῦ ex hoc loco Hesychius).

οἴστρου δ' ἄρδις χρίει μ' ἄπυρος·
κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει.
τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἑλίγδην,
ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι λύσσης
πνεύματι μάργῳ, γλώσσης ἀκρατής·
θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ
στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.
ΧΟ. ἦ σοφὸς ἦ σοφὸς ὃς [μυθολόγησεν,
πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε καὶ γλώσσᾳ διε-
ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ,
καὶ μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων
μήτε τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων
ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι γάμων.
μήποτε μήποτέ μ', ὦ [πέλουσαν·
πότνιαι Μοῖραι, λεχέων Διὸς εὐνάτειραν ἴδοισθε
μηδὲ πλαθείην γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ οὐρανοῦ.
ταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν
εἰσορῶσ' Ἰοῦς ἀμαλαπτομέναν
δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις πόνων.
ἐμοὶ δ' ἔτι μὲν ὁμαλὸς ἄγαμος
ὁ βίος ἐν πατρὸς δόμοις,
μηδὲ κρεισσόνων ἐμοῦ
θεῶν ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι με.
ἀπολέμιστος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα πόριμος,
οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν· Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ
μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν.
ΠΡ. ἦ μὴν ἔτι Ζεύς, καίπερ αὐθάδη φρονῶν,
ἔσται ταπεινός· τοῖον ἐξαρτύεται
γάμον γαμεῖν, ὃς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος
θρόνων τ' ἄϊστον ἐκβαλεῖ· πατρὸς δ' ἀρὰ
Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται,
ἣν ἐκπίτνων ἠρᾶτο δηναιῶν θρόνων.
τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν οὐδεὶς θεῶν
δύναιτ' ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς.
ἐγὼ τάδ' οἶδα χᾦ τρόπῳ. πρὸς ταῦτά νυν
θαρσῶν καθήσθω τοῖς πεδαρσίοις κτύποις
πιστός, τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πύρπνουν βέλος.
οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ
πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά·
τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται
ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχώτατον τέρας·
ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα,
βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον·
θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον
τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾷ.
πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ μαθήσεται

887—893. == 894—900.

ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.
ΧΟ. σὺ θὴν ἃ χρῄζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός.
ΠΡ. ἅπερ τελεῖται, πρὸς δ' ἃ βούλομαι λέγω.
ΧΟ. καὶ προσδοκᾶν χρὴ Ζηνὶ δεσπόσειν τινά;
ΠΡ. καὶ τῶνδέ γ' ἕξει δυσλοφωτέρους πόνους.
ΧΟ. πῶς οὐχὶ ταρβεῖς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη;
ΠΡ. τί δ' ἂν φοβοίμην ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον;
ΧΟ. ἀλλ' ἆθλον ἄν σοι τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω πόροι.
ΠΡ. ὁ δ' οὖν ποιείτω· πάντα προσδοκητά μοι.
ΧΟ. οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν σοφοί.
ΠΡ. σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί·
ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει.
δράτω, κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον
ὅπως θέλει· δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν,
τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον.
πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθεν.

ΕΡΜΗΣ.

σὲ τὸν σοφιστήν, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον,
τὸν ἐξαμαρτόντ' ἐς θεοὺς ἐφημέροις
πορόντα τιμάς, τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω·
πατὴρ ἄνωγέ σ' οὕστινας κομπεῖς γάμους
αὐδᾶν, πρὸς ὧν τ' ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους·
καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως,
ἀλλ' αὔθ' ἕκαστα φράζε· μηδέ μοι διπλᾶς
ὁδούς, Προμηθεῦ, προσβάλῃς· ὁρᾷς δ' ὅτι
Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.
ΠΡ. σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως
ὁ μῦθός ἐστιν, ὡς θεῶν ὑπηρέτου.
νέον νέοι κρατεῖτε καὶ δοκεῖτε δὴ
ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'· οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ
δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην;
τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι
αἴσχιστα καὶ τάχιστα. μή τί σοι δοκῶ
ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς;
πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. σὺ δὲ
κέλευθον ἥνπερ ἦλθες ἐγκόνει πάλιν·
πεύσει γὰρ οὐδὲν ὧν ἀνιστορεῖς ἐμέ.
ΕΡ. τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν
ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας.
ΠΡ. τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν,
σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.
κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ
ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον.
οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών.
ΕΡ. χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι.
ΠΡ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
ἐχθροὺς ἴδοιμι· καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω.
ΕΡ. ἦ κἀμὲ γάρ τι συμφορᾶς ἐπαιτιᾷ;
ΠΡ. ἁπλῷ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεούς,
ὅσοι παθόντες εὖ κακοῦσί μ' ἐκδίκως.
ΕΡ. κλύω σ' ἐγὼ μεμηνότ' οὐ σμικρὰν νόσον.
ΠΡ. νοσοῖμ' ἄν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν.
ΕΡ. εἴης φορητὸς οὐκ ἄν, εἰ πράσσοις καλῶς.
ΠΡ. ὤμοι.
ΕΡ. ὤμοι; τόδε Ζεὺς τοὔπος οὐκ ἐπίσταται.
ΠΡ. ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος.
ΕΡ. καὶ μὴν σύ γ' οὔπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι.

---

881. *κραδία] καρδία 884. *παίουσ' (ex schol. qui per προσπαίουσιν explicat)] πταίουσ' 887. ὃς Moukius] ἦν ὃς 895. πότνιαι addidit Paleius. 896. πλαθείην γαμέτᾳ Canterus] πλαθείη ἐν γαμέτᾳ, litera σ super θ scripta et ν post η inserta, utrumque ab manu multo recentiore. 899. ἀμαλαπτομέναν Weilius] γάμω δαπτομέναν: de quo dixi in Praefat. p. XVI. 900. *δυσπλάνοις — ἀλατείαις] δυσπλάγχνοις — ἀλατείαισι 901. ἐμοὶ δ' ἔτι μὲν ὁμαλος ἄγαμος | ὁ βίος ἐν πατρὸς δόμοις (vel μυχοῖς) D.] ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος | ἄφοβος, οὐ δέδια 902. ἐμοῦ θεῶν D.] θεῶν ἔρως, ut schol. recens Theocriti 16, 94. 903 προσδράκοι Salvinius] προσδάρκοι (προσδέρκοι schol. Theocr.) 904. ἀπολέμιστος D.] ἀπόλεμος 905. Διὸς D.] τὰν διός: de quo dixi in Praef. p. V. 907. *αὐθάδη φρονῶν] αὐθάδης φρενῶν, sed superscripto δη et ρο a m. recentissima. 908. τοῖον Robortellus] οἷον 910. *θρόνων τ'] τ' om. δ' Turnebus] τ' 917. τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πύρπνουν] τινάσσων χειρὶ πυρπνόον Porsonus. τινάσσων πυρπνόον χεροῖν Weilius. 922. *εὑρήσει] εὑρήσοι 923. βροντῆς] βροντάς Blomfieldus. ὑπερβάλλοντα] ὑπερφέροντα Weilius. 926. κακῷ] κακῶν, ῳ a m. rec. superscripto.

930. Ζηνὶ δεσπόσειν D.] δεσπόσειν Ζηνός: de quo dixi in Praef. ad editionem Lipsiensem quintam p. XII. 932. πῶς] *πῶς δ' 933. *τί δ' ἂν] τί δαὶ 934. τοῦδ' ἔτ' Elmsleius] τοῦδέ γ' 945. θεοὺς Blomfieldus] θεοὺς τὸν *ἐφημέροις] ἡμέροις 948. ὧν] Fort. οὗ ut 966. 961. *γε] δὲ 965. *καθώρμισας] καθωρισας, ι ab eadem manu in ο mutato. 969. *φῦναι] φῆναι 970. Seclusit Kiehlius. 974. *συμφορᾶς] συμφοραῖς 977. σμικρὰν Brunckius] μικρὰν 980. ὤμοι; addidit Ric. Schneider.

ΠΡ. σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἂν ὄνθ' ὑπηρέτην.
ΕΡ. ἐρεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν χρῄζει πατήρ.
ΠΡ. καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν.
ΕΡ. ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.
ΠΡ. οὐ γὰρ σὺ παῖς τε κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος,
εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πεύσεσθαι πάρα;
οὐκ ἔστιν αἴκισμ' οὐδὲ μηχάνημ' ὅτῳ
προτρέψεταί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε,
πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια.
πρὸς ταῦτα ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ,
λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι
χθονίοις κυκάτω πάντα καὶ ταρασσέτω·
γνάψει γὰρ οὐδὲν τῶνδέ μ' ὥστε καὶ φράσαι
πρὸς οὗ χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.
ΕΡ. ὅρα νυν εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται.
ΠΡ. ὦπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε.
ΕΡ. τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε
πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν.
ΠΡ. ὀχλεῖς μάτην με κῦμ' ὅπως παρηγορῶν.
εἰσελθέτω σε μήποθ' ὡς ἐγὼ Διὸς
γνώμην φοβηθεὶς θηλύνους γενήσομαι
καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον
γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν
λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε· τοῦ παντὸς δέω.
ΕΡ. λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν·
τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ
λιταῖς· δακὼν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγὴς
πῶλος βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει.
ἀτὰρ σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι.
αὐθαδία γὰρ τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς
αὐτὴ καθ' αὑτὴν οὐδενὸς μεῖον σθένει.
σκέψαι δ', ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις,
οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία
ἔπεισ' ἄφυκτος· πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα
φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ φλογὶ
πατὴρ σπαράξει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
τὸ σόν, πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει.
μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου
ἄψορρον ἥξεις ἐς φάος· Διὸς δέ τοι
πτηνὸς κύων, δαφοινὸς ἀετός, λάβρως
διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος,
ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος,
κελαινόβρωτον δ' ἧπαρ ἐκθοινάσεται.
τοιοῦδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα
πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων
φανῇ, θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν
Ἅιδην κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη.
πρὸς ταῦτα βούλευ'· ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος
ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος·
ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα
τὸ Δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. σὺ δὲ
πάπταινε καὶ φρόντιζε, μηδ' αὐθαδίαν
εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ.
ΧΟ. ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται
λέγειν· ἄνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν
μεθέντ' ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.
πιθοῦ· σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν.
ΠΡ. εἰδότι τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας
ὅδ' ἐθώυξεν, πάσχειν δὲ κακῶς
ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν οὐδὲν ἀεικές.
πρὸς ταῦτ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν
πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, αἰθὴρ δ'
ἐρεθιζέσθω βροντῇ σφακέλῳ τ'
ἀγρίων ἀνέμων· χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι,
κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ
συγχώσειεν τῶν τ' οὐρανίων
ἄστρων διόδους, ἔς τε κελαινὸν
Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας
τοὐμὸν ἀνάγκης στερραῖς δίναις·
πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.
ΕΡ. τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων
βουλεύματ' ἔπη τ' ἔστιν ἀκοῦσαι.
τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν
ἡ τοῦδε τύχη; τί χαλᾷ μανιῶν;
ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἱ πημοσύναις
συγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε τόπων
μετά ποι χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς,
μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιθιώσῃ
βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.
ΧΟ. ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ'
ὅ τι καὶ πείσεις· οὐ γὰρ δή που
τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.
πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;
μετὰ τοῦδ' ὅ τι χρὴ πάσχειν ἐθέλω·
τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον,
κοὐκ ἔστι νόσος
τῆσδ' ἥντιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον.
ΕΡ. ἀλλ' οὖν μέμνησθ' ἁγὼ προλέγω·
μηδὲ πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι
μέμψησθε τύχην, μηδέ ποτ' εἴπηθ'
ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον
πῆμ' εἰσέβαλεν· μὴ δῆτ', αὐταὶ δ'
ὑμᾶς αὐτάς. εἰδυῖαι γὰρ
κοὐκ ἐξαίφνης οὐδὲ λαθραίως
εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης
ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.
ΠΡ. καὶ μὴν ἔργῳ κοὐκέτι μύθῳ
χθὼν σεσάλευται·
βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται
βροντῆς, ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι
στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν
εἱλίσσουσι· σκιρτᾷ δ' ἀνέμων
πνεύματα πάντων εἰς ἄλληλα
στάσιν ἀντίπνοον [ἀποδεικνύμενα]·
ξυντετάρακται δ' αἰθὴρ πόντῳ.
τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν
τεύχουσα φόβον στείχει φανερῶς.
ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων,
ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω;

---

986. * παῖδ' ὄντα με] παῖδά με   987. κἄτι Valckenarius] καὶ ἔτι   988. * πεύσεσθαι] πευσεῖσθαι   995. γνάψει] γνάψει, litera μ super α ab διορθωτῇ scripta. * φράσαι] φράσειν   998. * ὦπται (quod schol. legit per τεθεώρηται explicans)] ὦ παῖ   1002. * μήποθ'] μηπάθ', α ab eadem m. ex ω vel υ facto et adscripto in marg. a m. recentissima μήποθ'.   1008. κέαρ addidit Robortellus.
1009. λιταῖς Porsonus] λιταῖς | ἐμαῖς   1031. μεῖον Stanleius] μεῖζον   1016. * ἄφυκτος] ἀφύκτως, scripto ος super ως a m. recentissima.   1021. ἐς Turnebus] εἰς
1022. * ἀετὸς] αἰετὸς   1025. ἐκθοινάσεται Nauckius Stud. Eur. 2. p. 175.] ἐκθοινήσεται   1026. * τι] τοι   1031. * εἰρημένος] εἰριμμένος (quasi ἐρριμμένος voluerit), εἰ a m. prima ex alia litera facto.

1039. * πιθοῦ] πείθου   1043. * ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω] ἐπί μοι ῥιπτείσθω   1057. ἡ τοῦδε τύχη D.] ἢ τοῦδ' εὐτυχῆ, spiritu et accentibus super η et υ a m. rec. additis adscriptoque in marg. εἰ τάδ'.   1058. γ' αἱ Turnebus] γε   1060. * ποι] που   1071. ἁγὼ Porsonus] ἅτ' ἐγὼ   1077. κοὐκ Turnebus] καὶ οὐκ   1078. ἀπέραντον] ἀπέρατον, ν super τ a m. rec.   1085. 1092. εἱλίσσουσι — εἱλίσσων Turnebus] ἑλίσσουσι — ἑλίσσων   1087. ἀντίπνοον Kiehlius] ἀντίπνουν   ἀποδεικνύμενα seclusit D. Aeschylus aut aliud aut nullum addiderat verbum.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΚΗΡΥΞ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν[a] Θήβαις ὑπόκειται· ὁ δὲ χορὸς ἐκ Θηβαίων ἐστὶ παρθένων· ἡ δὲ ὑπόθεσις, στρατιὰ[b] Ἀργείων πολιορκοῦσα Θηβαίους, τρὺς καὶ νικήσαντας, καὶ θάνατος Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. ἐδιδάχθη ἐπὶ Θεαγενίδου[c] ὀλυμπιάδι οή. ἐνίκα Λαΐῳ, Οἰδίποδι, Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, Σφιγγὶ σατυρικῇ. δεύτερος Ἀριστίας Περσεῖ, Ταντάλῳ[d], Παλαισταῖς σατυρικοῖς[f] τοῖς Πρατίνου πατρός. τρίτος Πολυφράδμων Λυκουργείᾳ[e] τετραλογίᾳ.

ἐν
[a] ἐν] ἐπὶ M. [b] *στρατιὰ] στρατεία [c] Θεαγενίδου Franzius] θεαγένους [d] Ταντάλῳ] Excidit tertiae nomen tragoediae, sive primo sive tertio loco positum. [e] Πολυφράδμων Λυκουργείᾳ Franzius] πολυφράσμων λυκουργίᾳ [f] σατυρικοῖς] Fort. σατύροις, licet Σφιγγὶ σατυρικῇ praecedat, nisi hoc quoque σατύροις scribendum, ut ἐν Ὀμφάλῃ σατύροις est ap. Strabon. 1. p. 60., ubi Casaubonus σατυρικῇ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Κάδμου πολῖται, χρὴ λέγειν τὰ καίρια
ὅστις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ πόλεως
οἴακα νωμῶν, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ.
εἰ μὲν γὰρ εὖ πράξαιμεν, αἰτία θεοῦ·
εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι,
Ἐτεοκλέης ἂν πᾶσαν εἷς κατὰ πτόλιν
ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυρρόθοις
οἰμώγμασίν θ', ὧν Ζεὺς ἀλεξητήριος
ἐπώνυμος γένοιτο Καδμείων πόλει.
ὑμᾶς δὲ χρὴ νῦν, καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι
ἥβης ἀκμαίας καὶ τὸν ἔξηβον χρόνῳ,
βλαστημὸν ἀλδαίνοντα σώματος πάλιν
[ὥραν τ' ἔχονθ' ἕκαστον ᾧ 'στι συμπρεπές]
πόλει τ' ἀρήγειν καὶ θεῶν ἐγχωρίων
βωμοῖσι, τιμὰς μὴ 'ξαλειφθῆναί ποτε
τέκνοις τε, Γῇ τε μητρί, φιλτάτῃ τροφῷ·
ἡ γὰρ νέους ἕρποντας εὐμενεῖ πέδῳ,
ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὄτλον,
ἐθρέψατ' οἰκητῆρας ἀσπιδηφόρους,
ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος πιστοὶ τόδε.
καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός·

---

6. ἐτεοκλέης rec. M, ἐτεοκλῆς pr. M. πᾶσαν εἷς D.] εἷς πολύς M, πολὺς supra versum scripto. 11. ἔξηβον] I. e. ἔξωρον: vid. Praef. ed. Lips. quintae p. XXV. 12. βλαστημὸν Blomfieldus] βλάστημον (μ in litura). πάλιν anonymus in margine exemplaris Aldini apud Butlerum] πολὺν 13. Seclusit D. ὥραν pr. M. ὥραν M ab διορθωτῇ. Litera ν et τ' in litura a m. recenti M. ἔχονθ' ἕκαστον M a m. recenti, ἔχωνθ' ἕκαστος pr. M. Antiqua igitur scriptura ὥραν ἔχων θ' ἕκαστος fuisse videtur. ᾧ 'στι D.] ὥστισ, altero σ eraso.

19. *οἰκητῆρας] οἰκιστῆρας 20. ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος πιστοὶ τάδε D.] πιστοὺς ὅπως γένοισθε προσχρέος (*πρὸς χρέος) τόδε 21. καὶ νῦν] καὶ δὴ D. καὶ πρὶν Halmius et Ritschelius in Museo Rhen. 21. p. 331. Sic καὶ πρὶν μὲν (verum non cum praesenti, sed cum imperfecto ἦν coniunctum) et νῦν δὲ sibi respondent apud Soph. Ai. 1211.

χρόνον γὰρ ἤδη τόνδε πυργηρουμένοις
καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ·
νῦν δ' ὡς ὁ μάντις φησὶν, οἰωνῶν βοτὴρ,
ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσὶν, πυρὸς δίχα,
χρηστηρίους ὄρνιθας ἀψευδεῖ τέχνῃ·
οὗτος τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων
λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαιίδα
νυκτηγορῆσθαι κἀπιβούλευσιν πόλει.
ἀλλ' ἔς τ' ἐπάλξεις καὶ πύλας πυργωμάτων
ὁρμᾶσθε πάντες, σοῦσθε σὺν παντευχίᾳ,
πληροῦτε θωρακεῖα, κἀπὶ σέλμασιν
πύργων στάθητε, καὶ πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις
μίμνοντες εὖ θαρσεῖτε, μηδ' ἐπηλύδων
ταρβεῖτ' ἄγαν ὅμιλον· εὖ τελεῖ θεός.
σκοποὺς δὲ κἀγὼ καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ
ἔπεμψα, τοὺς πέποιθα μὴ ματᾶν ὁδῷ·
καὶ τῶνδ' ἀκούσας οὔ τι μὴ ληφθῶ δόλῳ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἐτεόκλεες, φέριστε Καδμείων ἄναξ,
ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων,
αὐτὸς κατόπτης δ' εἴμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων·
ἄνδρες γὰρ ἑπτὰ θούριοι λοχαγέται
ταυροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον σάκος
καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου
Ἄρη τ', Ἐνυώ, καὶ φιλαίματον Φόβον
ὡρκωμότησαν ἢ πόλει κατασκαφὰς
θέντες λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βίᾳ,
ἢ γῆν θανόντες τήνδε φυράσειν φόνῳ·
μνημεῖά θ' αὑτῶν τοῖς τεκοῦσιν ἐς δόμους
πρὸς ἅρμ' Ἀδράστου χερσὶν ἔστεφον, δάκρυ
λείβοντες· οἶκτος δ' οὔτις ἦν διὰ στόμα.
σιδηρόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρείᾳ φλέγων
ἔπνει, λεόντων ὡς Ἄρη δεδορκότων.
καὶ τῶνδε πίστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται.
κληρουμένους δ' ἔλειπον, ὡς πάλῳ λαχὼν
ἕκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγοι λόχον.
πρὸς ταῦτ' ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως
πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος·
ἐγγὺς γὰρ ἤδη πάνοπλος Ἀργείων στρατὸς
χωρεῖ, κονίει, πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς
χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πλευμόνων.
σὺ δ' ὥστε ναὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος
φάρξαι πόλισμα, πρὶν καταιγίσαι πνοὰς
Ἄρεως· βοᾷ γὰρ κῦμα χερσαῖον στρατοῦ·
καὶ τῶνδε καιρὸν ὅστις ὤκιστος λαβέ·
κἀγὼ τὰ λοιπὰ πιστὸν ἡμεροσκόπον
ὀφθαλμὸν ἕξω, καὶ σαφηνείᾳ λόγου
εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν ἀβλαβὴς ἔσει.

ΕΤ. ὦ Ζεῦ τε καὶ Γῆ καὶ πολισσοῦχοι θεοί,
Ἀρά τ' Ἐρινὺς πατρὸς ἡ μεγασθενής,
μή μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανώλεθρον
ἐκθαμνίσητε δηάλωτον, Ἑλλάδος
φθόγγον χέουσαν, καὶ δόμους ἐφεστίους·
ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν
ζυγοῖσι δουλίοισι μήποτε σχεθεῖν·
γένεσθε δ' ἀλκή· ξυνὰ δ' ἐλπίζω λέγειν·
πόλις γὰρ εὖ πράσσουσα δαίμονας τίει.

ΧΟΡΟΣ.

νεόκοτα θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη·
καθεῖται στρατὸς στρατόπεδον λιπών·
ῥεῖ πολὺς ὅδε λεὼς πρόδρομος ἱππότας·
αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ',
ἄναυδος σαφὴς ἔτυμος ἄγγελος.
εἷλε δ' ἐμὰς φρένας δέος· ὅπλων κτύπος ποτιχρίμπτεται·
διὰ πέδον βοᾷ ποτᾶται, βρέμει δ'
ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὀροτύπου.
ἰὼ ἰὼ θεοὶ θεαί τ', ὀρόμενον κακὸν ἀλεύσατε.
βοᾷ ὑπὲρ τάφρων λευκοπρεπὴς λεὼς ὄρνυται ἐπὶ πόλιν.
τίς ἄρα ῥύσεται, τίς ἄρ' ἐπαρκέσει θεῶν ἢ θεᾶν;
πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτη τίμια δαιμόνων;
ἰὼ μάκαρες εὔεδροι, ἀκμάζει βρετέων
ἔχεσθαι. τί μέλλομεν ἀγάστονοι;
ἀκούετ' ἢ οὐκ ἀκούετ' ἀσπίδων κτύπον;
πέπλων καὶ στεφέων, εἰ μὴ νῦν, πότ' ἀμφὶ λιτάν' ἕξομεν;
κτύπον δέδορκα· πάταγος οὐχ ἑνὸς δορός.
τί ῥέξεις, παλαίχθων Ἄρης, τὰν τεὰν γᾶν;
ὦ χρυσοπήληξ δαῖμον, ἔπιδ' ἔπιδε πόλιν
τεὰν, ἄν ποτ' εὐφιλήταν ἔθου.
ἰὼ ἰὼ θεοὶ πολίοχοι χθονὸς, ἴτ' ἴτε πάντες ὧδ',
ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόχον δουλοσύνας ὕπερ.
κῦμα περὶ πτόλιν δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν
καχλάζει πνοαῖς Ἄρεος ὀρόμενον.
ἀλλ', ὦ Ζεῦ πάτερ, πᾶν τέλος ὃς νέμεις,
ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν.
Ἀργεῖοι γὰρ πόλισμα Κάδμου

29. νυκτηγορῆσθαι κἀπιβούλευσιν D.] νυκτηγορεῖσθαι κἀπιβουλεύσειν (in apographis κἀπιβουλεύειν)
ῶν
30. πύλας πυργωμάτων M, ῶν et α a m. rec. superscriptis. 36. κατοπτῆρας] Litera σ a m. rec. 39. *ΑΓΓΕΛΟΣ] ἄγγελος κατάσκοπος M, ut est in indice personarum. 48. τήνδε] πρόσθε Stobaeus Floril. 7, 11. 49. *ἐς] εἰς, ut Stobaeus. 51. διὰ] ἀνὰ Stobaeus. 54. *πίστις cum Stobaeo] πύστις 63. φάρξαι D.] φράξαι 68. ἔσει] ἔσῃ. Terminatio Attica restituta a Porsono hic et alibi. 71. πρέμνοθεν Valckenarius] πρυμνόθεν

75. δουλίοισι ed. Ald.] δουλείοισι σχεθεῖν Blomfieldus] σχέθειν 78—181. De hac parodo explicatius dixi in Praefat. ad Aeschyli editionem Lipsiensem quintam p. XXVII—LV. 78. ΧΟΡΟΣ] Χ^{ο}παρ^{θ} νεόκοτα addidit D.: de quo dictum in Praefat. ed. Lips. p. XXXIII. 79. καθεῖται D.] μεθεῖται: v. Praefat. l. c. 82. *ἔτυμος] ἔτυμος 83. εἷλε δ' ἐμὰς φρένας δέος· ὅπλων κτύπος ποτιχρίμπτεται· | διὰ πέδον βοᾷ D.] ἐλεδέμας (accentus literae primae erasus. ἐλεδεμνὰς ab διορθωτῇ) πεδιοπλοκτύποσ | τιχρίμπτεται (accentus super τι erasus) βοᾶι (ι erasum), adscripto margini utrique Ζτ, i. e. Ζήτει 86. *ἰὼ ἰὼ] ἰὼ ἰὼ ἰὼ
α
87. ἀλεύσατε] ἀλεύσετε, α a m. rec. superscr. 88. τάφρων λευκοπρεπὴς λεὼς ὄρνυται ἐπὶ πόλιν D.] τειχέων | ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαὸς εὐ|τρεπὴς (pr. εὐπρεπὴς) ἐπὶ πτόλιν διώκων 90. *πόλιν] πτόλιν 95. τίμια addidit D. 98. ἰὼ] Probabilius ἰὼ ἰὼ, nisi plures exciderunt syllabae versusque trimeter fuit dochmiacus. 101. στεφέων] Ex στεφάνων radendo factum in M. 102. εἰ μὴ νῦν, πότ' Prienus] πότ' εἰ μὴ νῦν ἀμφὶ λιτάν' Seidlerus] ἀμφίλιταν pr. M., ἀμφὶ λιτὰν a m. rec. *ἕξομεν] ἕξομεν, radendo ex ἕξωμεν factum, inserta ante ο litera ι a m. recentiore. 104. ῥέξεις D.] ῥέξεις προδώσεις 105. *τεὰν γᾶν] γᾶν om. 106. δαῖμον] δαίμων pr. M. 108. τεὰν addidit Lachmannus. 109. ἰὼ ἰὼ addidit D. πολίοχοι D.] πολιάοχοι 110. ἴτ'] ἴθ' cum τ' super θ' M. ὧδ' addidit D. 113. κῦμα Ritschelius] κῦμα γὰρ 114. δοχμολοφᾶν Brunckius] δοχμολόφων 117. πᾶν τέλος ὃς νέμεις D.] παντελὲς πάντως 120.
.γὰρ.
γὰρ] δὲ

κυκλοῦνται· φόβος δ' ἀρείων ὅπλων.
διάδετοι δέ τοι γενῦν ἱππιᾶν
μινύρονται φόνον χαλινοί.
ἑπτὰ δ' ἀγάνορες μέδοντες στρατοῦ
δορυσόῳ σαγᾷ πρέποντος πύλαις
προσίστανται πάλῳ λαχόντες.
σύ τ', ὦ Διογενὲς φιλόμαχον κράτος,
ῥυσίπολις γενοῦ, Παλλάς, ὅ θ' ἵππιος ποντομέδων ἄναξ
ἰχθυβόλῳ μαχανᾷ, Ποσειδᾶν,
ἐπίλυσιν πόνων, ἐπίλυσιν δίδου.
σύ τ', Ἄρης, πόλιν Κάδμου ἐπώνυμον
φύλαξον κήδεσαί τ' ἐναργῶς.
καὶ Κύπρις, ἅτ' εἶ γένους προμάτωρ,
ἄλευσον· σέθεν γὰρ ἐξ αἵματος
γεγόναμεν· λιταῖσί σε θεοκλύτοις
ἀπύουσαι πελαζόμεσθα.
καὶ σύ, Λύκει' ἄναξ, Λύκειος γενοῦ στρατῷ δαΐῳ,
στόνων ἀλλύτας δ' ἀμετέρᾳ πόλει.
σύ τ', ὦ φιλτάτα Λατογενὲς κόρα
Διός, σὸν τόξον εὐτυκάζου.
ἐὴ ἐή,
ὄτοβον ἁρμάτων ἀμφὶ πόλιν κλύω.
ὦ πότνι' ἴθι Διὸς παραγενοῦ δάμαρ.
ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι,
δοριτίνακτος αἰθὴρ δ' ἐπιμαίνεται.
τί πόλις ἄμμι πάσχει, τί γενήσεται;
ποῖ δὲ τέλος προβὰς ἐπάξει θεός;
ἐὴ ἐή,
ἀκροβόλων ἐπάλξεων λιθὰς ἔρχεται.
ὦ φίλ' Ἄπολλον, ἔλθ' ἀρωγὸς πόλει.
κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακέων
⏑ ⏑́ – ⏑ – ⏑ ⏑́ – ⏑ –
καὶ Διόθεν γένοιθ' ἀμετέρῳ στρατῷ
πολεμόκραντον ἁγνὸν τέλος ἐν μάχᾳ.
σύ τε, μάκαιρ' ἄνασσ' Ὄγκα, προφρόνως
ἑπτάπυλον πόλεως ἕδος ἐπιρρύου.
ἰὼ παναλκεῖς θεοί,
ἰὼ τέλειοι τέλειαί τε γᾶς
τᾶσδε πυργοφύλακες,
πόλιν δορίπονον μὴ προδῶθ'
ἑτεροφώνῳ στρατῷ.
κλύετε παρθένων κλύετε πανδίκως χειροτόνους λιτάς.
ἰὼ φίλοι δαίμονες,
λυτήριοί τ' ἀμφιβάντες πόλιν,
δείξαθ' ὡς φιλοπόλεις,
μέλεσθέ θ' ἱερῶν δημίων,
μελόμενοι δ' ἀρήξατε·
φιλοθύτων δέ τοι πόλεος ὀργίων μνήστορες ἐστέ μοι.

ΕΤ. ὑμᾶς ἐρωτῶ, θρέμματ' οὐκ ἀνασχετά,
ἦ ταῦτ' ἄριστα καὶ πόλει σωτήρια,
στρατῷ τε θάρσος τῷδε πυργηρουμένῳ,
βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν
αὔειν, λακάζειν, σωφρόνων μισήματα;
μήτ' ἐν κακοῖσι μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ
ξύνοικος εἴην τῷ γυναικείῳ γένει.
κρατοῦσα μὲν γὰρ οὐχ ὁμιλητὸν θράσος,
δείσασα δ' οἴκῳ καὶ πόλει πλέον κακόν.
καὶ νῦν πολίταις τάσδε διαδρόμους φυγὰς
θεῖσαι διερροθήσατ' ἄψυχον κάκην·
τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἄριστ' ὀφέλλεται,
αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα.
τοιγὰρ προφωνῶ πᾶσιν ἡσύχως ἔχειν,
κεἰ μή τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται,
ἀνὴρ γυνή τε χὤ τι τῶν μεταίχμιον,
ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται,
λευστῆρα δήμου δ' οὔ τι μὴ φύγῃ μόρον.
μέλει γὰρ ἀνδρί, μὴ γυνὴ βουλευέτω,
τἄξωθεν· ἔνδον δ' οὖσα μὴ βλάβην τίθει.
ἤκουσας ἢ οὐκ ἤκουσας, ἢ κωφῇ λέγω;

ΧΟ. ὦ φίλον Οἰδίπου τέκος, ἔδεισ' ἀκού-

166—173. = 174—181.
203—207. = 211—215.

---

121. φόβος] ψόφος Wakefieldus ad Lucret. 2, 48. ἀρείων (ἀρείων Blomfieldus) D.] ἀρηΐων. Post ἀρείων ὅπλων fortasse tertius excidit dochmius. 122. διάδετοι M in marg. a m. recentissima. διαδέτοι pr. M, quod ducit ad διάδετοι δέ τοι, restitutum ab D. γενῦν ἱππιᾶν D.] γενύων ἱππείων 123. μινύρονται L. Dindorfius (collata gl. Hesychii μινύρονται: προφωνοῦσι, προλέγουσι)] κινύρονται 124. ἀγάνορες D.] ἀγήνορες μέδοντες — πρέποντος πύλαις Heimsoethius] πρέποντες — πύλαις ἑβδόμαις 126. δορυσόῳ σαγᾷ D.] δορυσσόοις (*δορυσόοις) σαγαῖς, literis σ σαγαῖσ in litura quinque literarum scriptis.

.βου.
128. *ῥυσίπολις] ῥυσίπτολις 134. πόνων D.] φόβων 135. Ἄρης D.] ἄρης φεῦ φεῦ πόλιν Κάδμου ἐπώνυμον D.] ἐπώνυμον κάδμου | πόλιν 140. ἅτ' εἶ Seidlerus] ἅτε 141. *σέθεν γὰρ ἐξ] σέθεν ἐξ 143. λιταῖσι Seidlerus] λιταῖς 144. ἀπύουσαι] ἀϋτοῦσαι Seidlerus. 146. ἀλλύτας D.] ἀϋτᾶς δ' ἀμετέρᾳ πόλει addidit D. 149. ὦ φιλτάτα Λατογενὲς κόρα Διός, σὸν τόξον εὐτυκάζου (sic L. Dindorfius ex gl. Hesychii εὐτύκαζον: εὔτυκτον ἔχε, ἕτοιμον, corrupta ex εὐτυκάζου: εὔτυκον —.) D.] ὦ λατογένεια κοῦρα (κούρα a m. rec.) τόξον πτυκάζου (ἐντυκάζου ab διορθωτῇ, literis ἐν in litura literae π positis) ἄρτεμι φίλα 151. 158. ἐὴ ἐή D.] ἒ ἒ ἒ ἒ 153. ὦ πότνι' ἴθι Διὸς παραγενοῦ δάμαρ D.] ὦ πότνια ἥρη, altero η in α mutato. 154. Post χνόαι duo additi sunt in M versiculi, ἄρτεμι φίλα | ἒ ἒ ἒ ἕ, ex superioribus (v. 149.) repetiti. Delevit D. 155. αἰθὴρ δ' Hermannus] δὲ αἰθὴρ 157. ποῖ δὲ τέλος προβὰς ἐπάξει D.] ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει 158. ἀκροβόλων D.] ἀκροβόλων δ' 159. Verba ἔλθ' ἀρωγὸς πόλει addidit D. 160. Post hunc versum lacunam — incertum unius an duorum versuum — indicavit D. Lectum hic fuit verbum προμυχθίζει (fortasse praeposito δεινά), quod servatum in glossa Hesychii, προμυχθίζει χαλκοδεσμῶν ὅπλων ἀντὶ τοῦ προσχωρίου, sic in ordinem redigenda, προμυχθίζει χαλκοδέτων σακέων: πρόσω χωρεῖ χαλκοδέσμων ὅπλων. Apud Photium προμυθίζει: πρόσω χωρεῖ: de quo dictum in Praefat. ed. Lips. p. LIV.

162. ἀμετέρῳ στρατῷ addidit D. 163. μάχᾳ. | σύ τε Hermannus] μάχαισί | τε 164. προφρόνως | ἑπτάπυλον πόλεως D.] προ (πρὸ manus recentior) πόλεως ἑπτάπυλον 166. παναρκεῖς M, λ super ρ a m. recentissima scripto, i. e. παναλκεῖς, quod est in apographis plerisque 168. *τᾶσδε] τᾶσδέ γε 170. ἑτεροφώνῳ] ἑτεροβάγμονι Hermannus: quale quid versus antistrophici (178.) metrum postulat, ubi fuerunt qui ἔλθετε coniicerent pro ἀρήξατε. 172. πανδίκως] πανδίκους pr. M, ου in ω mutato vel a prima manu vel ab διορθωτῇ. 175. τ' addidit Seidlerus. 176. φιλοπόλεις Wunderlichius] φιλοπόλιες 177. θ' Blomfieldus] δ' 179. πόλεος Porsonus] πόλεως 188. τῷ articulum qui suspectum habuerunt ποτὲ coniicere debebant. 193. ὀφέλλεται] *ὀφέλλετε 194. Hoc versu finitur in M folium 66b., proximo ab verbis κεἰ μή τις — incipiente. Excidit unus in fine paginae versus, quem supplevi additis verbis τοιγὰρ προφωνῶ πᾶσιν ἡσύχως ἔχειν. Ineptum interpolatoris Byzantini supplementum τοιαῦτα ἂν (recte, ut videtur, Blomfieldus τοιαῦτά τἂν) γυναιξὶ συνναίων ἔχοις per apographa propagatum. 201. δ' ex τ' factum a m. antiqua in M.

σασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον ὄτοβον,
ὅτε τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι,
ἱππικῶν τ' ἄπυον πηδαλίων δία
στόμια πυριβρεμετᾶν χαλινῶν.
ΕΤ. τί οὖν; ὁ ναύτης ἆρα μὴ 'ς πρῷραν φυγὼν
πρύμνηθεν ηὗρε μηχανὴν σωτηρίας,
νεὼς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι;
ΧΟ. ἀλλ' ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρ-
χαῖα βρέτη, θεοῖς πίσυνος, ὅτε νιφάδος
ἀπ' ὀλοᾶς νιφομένας βρόμος ἐν πύλαις,
δὴ τότ' ἤρθην φόβῳ πρὸς μακάρων λιτάς,
πόλεος ἵν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν.
ΕΤ. πύργον στέγειν εὔχεσθε πολέμιον δόρυ.
καὶ γὰρ τάδ' ἔσται πρὸς θεῶν, ἐπεὶ θεοὺς
ἕδρας ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος.
ΧΟ. μήποτ' ἐμὸν κατ' αἰῶνα λίποι θεῶν
ἅδε πανάγυρις, μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ'
ἀστυδρομουμέναν πόλιν καὶ στράτευμ'
ἁπτόμενον πυρὶ δαΐῳ.
ΕΤ. μή μοι θεοὺς καλοῦσα βουλεύου κακῶς·
πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας
μήτηρ, γονῆς σωτῆρος· ὧδ' ἔχει λόγος.
ΧΟ. ἔστι· θεοῦ δ' ἔτ' ἰσχὺς καθυπερτέρα·
πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὸν ἀμάχανον
κἀκ χαλεπᾶς δύας ὕπερθ' ὀμμάτων
κρημναμενᾶν νεφελᾶν ὀρθοῖ.
ΕΤ. ἀνδρῶν τάδ' ἐστὶ σφάγια καὶ χρηστήρια
θεοῖσιν ἔρδειν, πολεμίων πειρωμένων·
σὸν δ' αὖ τὸ σιγᾶν καὶ μένειν εἴσω δόμων.
ΧΟ. διὰ θεῶν πόλιν νεμόμεθ' ἀδάματον,
δυσμενέων δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγει.
τίς τάδε νέμεσις στυγεῖ;
ΕΤ. οὔτοι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος·
ἀλλ' ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τιθῇς,

219—222. = 226—229.
233—235. = 239—241.

ἔκηλος ἴσθι μηδ' ἄγαν ὑπερφοβοῦ.
ΧΟ. ποτίφατον κλύουσα πάταγον ἀναμὶξ
ταρβοσύνῳ φόβῳ τάνδ' ἐς ἀκρόπτολιν,
τίμιον ἕδος, ἱκόμαν.
ΕΤ. μή νυν, ἐὰν θνῄσκοντας ἢ τετρωμένους
πύθησθε, κωκυτοῖσιν ἁρπαλίζετε.
τούτῳ γὰρ Ἄρης βόσκεται, φόνῳ βροτῶν.
ΧΟ. καὶ μὴν ἀκούω γ' ἱππικῶν φρυαγμάτων.
ΕΤ. μή νυν ἀκούουσ' ἐμφανῶς ἄκου' ἄγαν.
ΧΟ. στένει πόλισμα γῆθεν, ὡς κυκλουμένων.
ΕΤ. οὐκοῦν ἔμ' ἀρκεῖ τῶνδε βουλεύειν πέρι.
ΧΟ. δέδοικ', ἀραγμὸς δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται.
ΕΤ. οὐ σῖγα μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν;
ΧΟ. ὦ ξυντέλεια, μὴ προδῷς πυργώματα.
ΕΤ. οὐκ ἐς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήσει τάδε;
ΧΟ. θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν.
ΕΤ. αὐτὴ σὺ δουλοῖς καὶ σὲ καὶ πᾶσαν πόλιν.
ΧΟ. ὦ παγκρατὲς Ζεῦ, τρέψον εἰς ἐχθροὺς βέλος.
ΕΤ. ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος.
ΧΟ. μοχθηρόν, ὥσπερ ἄνδρας ὧν ἁλῷ πόλις.
ΕΤ. παλινστομεῖς αὖ θιγγάνουσ' ἀγαλμάτων;
ΧΟ. ἀψυχίᾳ γὰρ γλῶσσαν ἁρπάζει φόβος.
ΕΤ. αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δοίης τέλος.
ΧΟ. λέγοις ἂν ὡς τάχιστα, καὶ τάχ' εἴσομαι.
ΕΤ. σίγησον, ὦ τάλαινα, μὴ φίλους φόβει.
ΧΟ. σιγῶ· ξὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον.
ΕΤ. τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοὔπος αἱροῦμαι σέθεν.
καὶ πρός γε τούτοις, ἐκτὸς οὖσ' ἀγαλμάτων,
εὔχου τὰ κρείσσω ξυμμάχους εἶναι θεούς·
κἀμῶν ἀκούσασ' εὐγμάτων, ἔπειτα σὺ
ὀλολυγμὸν ἱρὸν εὐμενῆ παιάνισον,
Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστάδος βοῆς,
θάρσος φίλοις, λύουσα πολεμίων φόβον.
ἐγὼ δὲ χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς,
πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις,
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏓́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏓́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –́
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
λάφυρα δᾴων δουρίπηχθ' ἁγνοῖς δόμοις.

272. Δίρκης τε πηγαῖς, οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λέγω,
εὖ ξυντυχόντων καὶ πόλεως σεσωσμένης,
μήλοισιν αἱμάσσοντας ἑστίας θεῶν,
ταυροκτονοῦντας θεοῖσιν, ὧδ' ἐπεύχομαι
276. θήσειν τρόπαια, πολεμίων δ' ἐσθήμασι,
279. στέψω πρὸ ναῶν πολεμίων δ' ἐσθήματα.

287—303. = 304—320.

204. ἁρματόκτυπον] ἁρματοκτύπον pr. *ὄτοβον ὄτοβον] ὄτοβον (δὶ superscr.) 205. *ὅτε] ὅτι ἔκλαγξαν] ἔκλαγξαν, δὶ ab alia m. 206. ἱππικῶν] πωλικῶν Heimsoethius. ἄπυον — δία στόμια Lachmannus] ἀΰπνων — διὰ στόμα 207. πυριβρεμετᾶν] πυριγενετᾶν M. Correxi ex gl. Hesychii, πυριβρεμέτας: ὁ χαλινός. Τιμαχίδας δέ· ἤτοι ὁ πυρὶ βρέμων, ἢ διὰ πυρὸς βρέμοντος γεγονώς. 208. πρῷραν D.] πρώραν 209. ηὗρε] εὗρεν, ν eraso. 210. *πρὸς κύματι] ἐν κύματι, literis ἐν κύ ab διορθωτῇ scriptis in litura literarum, quae πρὸ σκύ fuisse possunt. 212. θεοῖς πίσυνος Seidlerus (nisi quod θεοῖσι)] πίσυνος θεοῖς ὅτε νιφάδος | ἀπ' ὀλοᾶς (vel ὀλεθρίας) D.] νιφάδος ὅτ' ὀλοᾶς, tribus his verbis versu separato scriptis. 213. *νιφομένας] νειφομένης (.α. superscr.) 215. πόλεος Hermannus] πόλεως 217. καὶ γὰρ τάδ' (vel τόδ') ἔσται πρὸς θεῶν, ἐπεὶ θεοὺς | ἕδρας ἁλούσης D.] οὔκουν (οὐκοῦν a m. rec.) τάδ' ἔσται πρὸς θεῶν. ἀλλ' οὖν θεοὺς | τοὺς τῆς ἁλούσης (personarum notae ΧΟ. ante οὐκοῦν et ΕΤ. ante ἀλλ' οὖν additae a m. recentiore, prior in margine, altera supra versum): de quo dixi in Praefat. ed. Lips. quintae p. LVI. 219. *λίποι] λείποι 225. γονῆς Hermannus] γυνή 226. θεοῦ] οῖς superscr. a m. antiqua, i. e. θεοῖς 227. τὸν ex scholio Canterus] τὰν ἀμάχανον D.] ἀμήχανον 228. δύας] Ex ὀδύνας factum in M. 229. κρημναμενᾶν νεφελᾶν Hermannus] κριμναμέναν (κρημναμέναν a m. recenti) νεφέλαν ὀρθοῖ] σαοῖ (ων superscr.) Hermannus. 231. πειρωμένων] πειρωμένοις, ων a m. recentisima. 233. *νεμόμεθ'] νεμόμεσθ' ἀδάματον Pauwius] ἀδάμαντον 235. τίς Heathius] τί

238. *ἔκηλος] εὔκηλος 239. ποτίφατον — ἀναμὶξ Heimsoethius] ποταίνιον — ἄμμιγα 240. ἀκρόπτολιν Porsonus] ἀκρόπολιν 254. καὶ σὲ Wunderlichius] κἀμὲ M. In apographis pluribus κἀμὲ καὶ σὲ καὶ πόλιν. 260. τέλος] γρ. λόγον margo M a m. antiqua. 268. ἱρὸν D.] ἱερὸν παιάνισον] παιώνισον pr. M. 272. De diis πεδιονόμοις κἀγορᾶς ἐπισκόποις dixit Vischerus in comment. de inscriptionibus Spartanis octo (Basil. 1853.) p. 11. Post hunc versum quinque versuum defectum indicavi, sublatis qui in M leguntur quinque interpolatoris (272—276.) lacunam explentis versibus et sublato qui post 278. in M legitur versu, στέψω πρὸ ναῶν πολεμίων δ' ἐσθήματα (τ' superscr.). Versu 272. οὐδ' ἀπισμινοῦ pr. M, οὐδ' ἀπ' ἰσμηνοῦ a m. rec. quod ex ὕδατά τ' Ἰσμηνοῦ corruptum videri potest, quemadmodum ὕδασί τ' Ἰσμηνοῦ coniecit L. Dindorfius. 276. ἐσθήμασι] τα super σι a m. rec. 278. δουρίπηχθ' D. in Annot. Oxon p. 158.] δουρίπληχθ'

τοιαῦτ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνως θεοῖς,
μηδ' ἐν ματαίοις κἀγρίοις ποιφύγμασιν·
οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον.
ἐγὼ δέ γ' ἄνδρας ἓξ ἐμοὶ ξὺν ἑβδόμῳ
ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον
εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολὼν,
πρὶν ἀγγέλους σπερχνούς τε καὶ ταχυρρόθους
λόγους ἱκέσθαι καὶ φλέγειν χρείας ὕπο.
ΧΟ. μέλει, φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ·
γείτονες δὲ κάρζας
μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος
τὸν ἀμφιτειχῆ λεὼν, δράκοντας ὥς τις τέκνων
ὑπερδέδοικεν λεχαίων δυσευνάτορας
πάντροφος πελειάς.
τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους
πανδαμὶ πανομιλὶ
στείχουσιν· τί γένωμαι;
τοὶ δ' ἐπ' ἀμφιβόλοισιν
ἰάπτουσι πολίταις
χερμάδ' ὀκριόεσσαν
παντὶ τρόπῳ, Διογενεῖς θεοὶ, πόλιν καὶ στρατὸν
Καδμογενῆ ῥύεσθε.
ποῖον δ' ἀμείψεσθε γαίας πέδον
τᾶσδ' ἄρειον, ἐχθροῖς
ἀφέντες τὰν βαθύχθον' αἶαν,
ὕδωρ τε Διρκαῖον, εὐτραφέστατον πωμάτων
ὅσων ἵησιν Ποσειδὰν ὁ γαιάοχος
Τηθύος τε παῖδες.
πρὸς τάδ', ὦ πολιοῦχοι
θεοὶ, τοῖσι μὲν ἔξω
πύργων ἀνδρολέτειραν
νόσον, ῥίψοπλον ἄταν,
ἐμβαλόντες ἄροισθε
κῦδος τοῖσδε πολίταις,
καὶ πόλεως ῥύτορες ἔλθετ' εὔεδροί τε στάθητ'
ὀξυγόοις λιταῖσιν.
οἰκτρὸν γὰρ πόλιν ὧδ' ὠγυγίαν
Ἀΐδᾳ προϊάψαι, δορὸς ἄγραν,
δουλίαν ψαφαρᾷ σποδῷ
ὑπ' ἀνδρὸς Ἀχαιοῦ θεόθεν
περθομέναν ἀτίμως,
τὰς δὲ κεχειρωμένας ἄγεσθαι,

321—332. = 333—344.

ἐή, νέας τε καὶ παλαιὰς
ἱππηδὸν πλοκάμων,
περιρρηγνυμένων φαρέων.
βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις,
λαΐδος ὀλλυμένας μιξοθρόου·
βαρείας τοι τύχας προταρβῶ.
κλαυτὸν δ' ἀρτιδρόποις ὠμοδρόπων
νομίμων προπάροιθεν διαμεῖψαι
δωμάτων στυγερὰν ὁδόν.
τί; τὸν φθίμενον γὰρ προλέγω
βέλτερα τῶνδε πράσσειν.
πολλὰ γὰρ, εὖτε πτόλις δαμασθῇ,
ἐή, δυστυχῆ τε πράσσει.
ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει,
φονεύει, τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ·
καπνῷ χραίνεται πόλισμ' ἅπαν·
μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ λαοδάμας
μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης.
κορκορυγαὶ δ' ἀν' ἄστυ, ποτὶ δ' ὁρκάνα πυργῶτις.
πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ στὰς δορὶ καίνεται·
βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι
τῶν ἐπιμαστιδίων
ἄρτι βρεφῶν βρέμονται.
ἁρπαγαὶ δὲ διαδρομᾶν ὁμαίμονες·
ξυμβολεῖ φέρων φέροντι,
καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ,
ξύννομον θέλων ἔχειν,
οὔτε μεῖον οὔτ' ἴσον λελιμμένοι.
τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα;
παντοδαπὸς δὲ καρπὸς χαμάδις πεσὼν ἀλγύνει,
πικρὸν δ' ὄμμ' ⏑ – – θαλαμηπόλων·
πολλὰ δ' ἀκριτόφυρτος
γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς
ἐν ῥοθίοις φορεῖται.
δμωΐδες δὲ κοινοπήμονες νέαι,
τλᾶμον αἶσιν αἰχμάλωτον
ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος, ὡς
δυσμενοῦς ὑπερτέρου,
ἐλπὶς ἔστι νύκτερον τέλος μολεῖν,
παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ὅ τοι κατόπτης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, στρατοῦ
πευθώ τιν' ἡμῖν, ὦ φίλαι, νέαν φέρει,
σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδοῖν.
ΗΜ. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος,
ὥστ' ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν·
σπουδῇ δὲ καὶ τοῦ συγκαταρτίζει πόδα.

345—356. = 357—368.

281. μᾶλλον] αλλων pr. M. 282. δέ γ' Burtonus] δ' ἐπ' 288. κάρζας D.] καρδίας 291. δράκοντας Bothius] δράκοντα δ' ὑπερδέδοικεν] ὑπερδέδοικε, litera ultima in litura pro α. λεχαίων Lachmannus] λεχέων 293. δυσευνάτορας Blomfieldus] δυσευ-
ει α
νήτορος (ει et α a m. rec. superscr.) 294. ἁ πάντρο-
ή φ
φος] ἁ πάντρομος M. πάντροφος legerunt Tzetza ad Lycophr. 87. et Eustath. ad Homer. p. 1602, 7. 296. πανδαμὶ Blomfieldus] πανδημεὶ M. πανδημὶ Ald. πανομιλὶ Blomfieldus] πανομιλεὶ 298. τοὶ] τί pr. M. 300. ὀκριόεσσαν] ὀκρυόεσσαν pr. M. 302. Διογενεῖς] Literae εῖς in litura literae η. 303. ἀμείψεσθε] ε secundum ex α factum. 308. *εὐτραφέστατον] εὐτρεφέστατον 315. νόσον, ῥίψοπλον D.] κα-
ν
ταρίψοπλον pr. M in καὶ τὰριψοπλον a m. antiqua mutatum. καὶ τὰν non ex νόσον corruptum, sed interpolatoris est duas quae exciderant syllabas inscite supplentis. 318. ῥύτορες] ἠ super ο a m recentissima. ἔλθετ' addidit D. 321. ὧδ'] τήνδ' superscr. a m. recentissima. 323. δουλίαν anonymus in marg. ed. Aldinae apud Burtonum] δουλείαν 326. κεχει-
ει
ρωμένας] κεχηρωμένας, ει a m. recentiore.

.δ.
327. 339. ἐή D.] ἓ ἓ 333. ἀρτιδρόποις] ἀρτιτρόποις M. Aeschylus aliud quid scripserat. 338. *πτόλις] πόλις 341. *καὶ πυρφορεῖ] καὶ om. 342. καπνῷ Brunckius] καπνῷ δὲ 345. ποτὶ δ'] ποτιπτόλιν δ' M. πτόλιν delevit Hermannus. *ὁρκάνα] ὀρκάνα 347.
καὶ
στὰς addidit D. καίνεται] κλίνεται, καὶ a m. rec. 350. ἄρτι βρεφῶν Schuetzius] ἀρτιτρεφεῖς (*ἀρτιβρεφεῖς) 352. ξυμβολεῖ (εῖ in litura literae η)] Super βολεῖ a m. recenti βάλλει. 354. *ξύννομον] ξύνομον 355. *λελιμμένοι] λελημμένοι 356. τίν' ἐκ margo M a m. recentiore. τί. ἐκ in textu, una post τί litera erasa. 358. ἀλγύνει D.] ἀλγύνει κυρήσας 359. ὄμμ' ⏑ – – θ. D.] ὄμμα θ' M. Excidit adiectivum, velut ἔρημον. 352. *ῥοθίοις] ῥοθίοισι 363. κοινοπήμονες Robortelli editio] καινοπήμονες 364. τλῆμον (debebat τλᾶμον) αἶσιν Hermannus] τλήμονες εὐνὰν 370. *πευθώ] πευθῶ 371. ποδοῖν D.] ποδῶν 373. ὥστ' D.] εἰσ' 374. τοῦ συγκαταρτίζει D.] τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει

ΑΓ. λέγοιμ' ἂν εἰδὼς εὖ τὰ τῶν ἐναντίων,
ὥς τ' ἐν πύλαις ἕκαστος εἴληχεν πάλον.
Τυδεὺς μὲν ἤδη πρὸς πύλαισι Προιτίσιν
βρέμει, πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν
ὁ μάντις· οὐ γὰρ σφάγια γίγνεται καλά.
Τυδεὺς δὲ μαργῶν καὶ μάχης λελιμμένος
μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς δράκων βοᾷ·
θείνει δ' ὀνείδει μάντιν Οἰκλείδην σοφόν,
σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχίᾳ·
τοιαῦτ' ἀϋτῶν τρεῖς κατασκίους λόφους
σείει, κράνους χαίτωμ', ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ
χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον·
ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε,
φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανὸν τετυγμένον·
λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει,
πρέσβιστον ἄστρων, νυκτὸς ὀφθαλμός, πρέπει.
τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόποις σαγαῖς
βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις, μάχης ἐρῶν,
ἵππος χαλινῶν ὡς κατασθμαίνων μένει,
ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει κλύων.
τίν' ἀντιτάξεις τῷδε; τίς Προίτου πυλῶν
κλῄθρων λυθέντων προστατεῖν φερέγγυος;
ΕΤ. κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔτιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ,
οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα·
λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός.
καὶ νύκτα ταύτην ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος
ἄστροισι μαρμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρεῖν,
τάχ' ἂν γένοιτο μάντις οἷα πείσεται.
εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι,
τῷ τοι φέροντι σῆμ' ὑπέρκοπον τόδε
γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον,
καὐτὸς καθ' αὑτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύσεται.
ἐγὼ δὲ Τυδεῖ κεδνὸν Ἀστακοῦ τόκον
τῶνδ' ἀντιτάξω προστάτην πυλωμάτων,
μάλ' εὐγενῆ τε καὶ τὸν Αἰσχύνης θρόνον
τιμῶντα καὶ στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους.
αἰσχρῶν γὰρ ἀργός, μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ.
σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν, ὧν Ἄρης ἐφείσατο,
ῥίζωμ' ἀνεῖται, κάρτα δ' ἔστ' ἐγχώριος,
Μελάνιππος· ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ·
Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νιν προστέλλεται
εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ.
ΧΟ. τὸν ἀμόν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν
θεοὶ δοῖεν, ὡς δικαίως πόλεως
πρόμαχος ὄρνυται· τρέμω δ' αἱματη-
φόρους μόρους ὑπὲρ φίλων ὀλομένων ἰδέσθαι.
ΑΓ. τούτῳ μὲν οὕτως εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί·
Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἴληχεν πύλαις,
γίγας ὅδ' ἄλλος τοῦ πάρος λελεγμένου
μείζων, ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ,
πύργοις δ' ἀπειλεῖ δείν', ἃ μὴ κραίνοι τύχη·
θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν
καὶ μὴ θέλοντός φησιν, οὐδὲ νιν Διὸς
Ἔριν πέδοι σκήψασαν ἐμποδὼν σχεθεῖν.
τὰς δ' ἀστραπάς τε καὶ κεραυνίους βολὰς
μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν προσῄκασεν·
ἔχει δὲ σῆμα γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον,
φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χεροῖν ὡπλισμένη·
χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν "πρήσω πόλιν".
τοιῷδε τῷδε φωτὶ τίς ξυστήσεται,
τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ;
ΕΤ. καὶ τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται.
τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονημάτων
ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος.
Καπανεὺς ἀπειλεῖ πᾶν παρεσκευασμένος
δρᾶν, θεοὺς ἀτίζων, κἀπογυμνάζων στόμα
χαρᾷ ματαίᾳ θνητὸς ὢν εἰς οὐρανὸν
πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη·
πέποιθα δ' αὐτῷ ξὺν δίκῃ τὸν πυρφόρον
ἥξειν κεραυνόν, οὐδὲν ἐξῃκασμένον
μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου.
ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ, κεἰ στόμαργός ἐστ' ἄγαν,
αἴθων τέτακται λῆμα, Πολυφόντου βία,
φερέγγυον φρούρημα, προστατηρίας
Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι σύν τ' ἄλλοις θεοῖς.
λέγ' ἄλλον ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα.
ΧΟ. ὄλοιθ' ὃς πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται,

377—396. = 397—416.

417—421. = 452—456.

422—436. = 437—451.

375. 376. Hi duo versus tanquam prooemium sunt septem qui sequuntur nuntii sermonum de septem Argivorum ducibus, quibus septem respondent de totidem Thebanorum ducibus sermones Eteoclis, pari ab utraque parte versuum numero: quod primus animadvertit Ritschelius in Fleckeiseni Annal. a. 1858. vol. 77. p. 761—801. (sive in Opusculis vol. 1. p. 300—364.) De quo ego pluribus dixi in Philologo vol. 16. p. 208—233. et in Praefat. ed. Lips. quintae p. LVIII. Aliam viam iniit Paleius, qui versus 393. 394. seclusit. 379. 398. 439. γίγνεται Porsonus] γίνεται 380. Τυδεὺς] Exspectes potius κεῖνος, quod coniecit Heimsoethius. 382. *θείνει] θένει 385. δὲ τῷ margo M a m. recentissima. δ' ἔσω (sic) in textu. δέ τοι D. 387. ὑπέρφρον] ο ex ω factum. 390. ἄστρων] Ex ἄστρον factum, litera una post ν erasa. 391. ὑπερκόποις Blomfiel-
δ'
dus] ὑπερκόμποις 393. χαλινῶν ὣς] χαλινῶν ὥσ, δ' a m. recentiore superscripto antiquam literae δ formam (δ) imitata. 394. κλύων (quod explicat schol. ἀκούων σάλπιγγος) Tyrwhittus] μένων 402. οἷα πείσεται D.] ἡ ἄνοια τινί pr. M, ἄνοια ab alia m. antiqua in ἀνοία mutato: quod ineptum est versus defecti supplementum. Similiter de gigante in scuto Capanei expresso Eur. Phoen. 1133. γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενὴς ὅλην πόλιν | φέρων μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βάθρων, | ὑπόνοιαν ἡμῖν οἷα πείσεται πόλις. ἡ ἀνοία (i. e. ἀνοία) legit scholiasta p. 50, 26. παροξυτόνως Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἄνοια· διὰ δὲ τὸ μέτρον ἐξέτεινεν. In alio scholio p. 50, 20—24. nulla huius vocabuli ratione habita haec sic explicantur, τάχα προμαντεύεται τῷ φοροῦντι ὅτι χωρήσει ὑπὸ νύκτα. 403. ὀφθαλμοῖς] ὄμμασιν schol. p. 50, 23. quod verum esse potest. 404. *ὑπέρκοπον] ὑπέρκομπον 406. μαντεύσεται] σ ab διορθωτῇ insertum.

408. τῶνδ' Grotius] τόνδ' 415. 416. post v. 411.
δ
transponit Ritschelius. 415. ὁμαίμων] ὁμαίμων, δ a m. recenti superscripto. 417. νυν Arnaldus] νῦν 418. δικαίως ex glossemate illatum pro vocabulo cuius mensura fuit ⏑ ⏑ ⏑ –. 422. τούτῳ] τούτωι, ex τούτων factum. δοῖεν θεοί] θεοὶ δοῖεν, librario ad v. 418. aberrante, sed recto ordine literis β et α superscriptis indicato. 426. κραίνοι] ά super αί a manu recenti. 428. νιν Heimsoethius] τὴν 429. πέδοι D.] πέδῳ σχεθεῖν Blomfieldus] σχέθειν 435. τοιῷδε τῷδε φωτὶ D.] τοιῷδε φωτὶ πέμπε, litera ultima voc. πέμπε in litura pro ει, ut videtur: quod ex v. 470. interpolatum. 436. κομπάζοντα] κομπάσαντα, ζον a m. rec. superscripto, ut κομπάζοντα
τ
in apographis plerisque. 439. *γλῶσσ'] γλῶτ' 440. Καπανεὺς D.] Καπανεὺς δ' πᾶν παρεσκευασμέ-
ε
νος | δρᾶν, θεοὺς D.] δρᾶν παρασκευασμένος, | θεοὺς 442. εἰς D.] ἐς 443. γεγωνὰ Brunckius] γεγωνὰι

κεραυνοῦ δέ νιν βέλος ἐπισχέθοι,
πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον, πωλικῶν θ'
ἑδωλίων ὑπερκόπῳ δορί ποτ' ἐκλαπάξαι.
ΑΓ. καὶ μὴν τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις
λέξω· τρίτῳ γὰρ Ἐτεόκλῳ τρίτος πάλος
ἐξ ὑπτίου 'πήδησεν εὐχάλκου κράνους,
πύλαισι Νηίσταισι προσβαλεῖν λόχον.
ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας
δινεῖ, θελούσας πρὸς πύλαις πεπτωκέναι.
φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον νόμον,
μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι.
ἐσχημάτισται δ' ἀσπὶς οὐ σμικρὸν τρόπον·
ἀνὴρ ὁπλίτης κλίμακος προσαμβάσεις
στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον, ἐκπέρσαι θέλων·
βοᾷ δὲ χοὗτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς,
ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων·
καὶ τῷδε φωτὶ πέμπε τὸν φερέγγυον
πόλεως ἀπείργειν τῆσδε δούλιον ζυγόν.
ΕΤ. ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
Μεγαρεύς, Κρέοντος σπέρμα τοῦ σπαρτῶν γένους,
ὃς οὔτι μάργων ἱππικῶν φρυαγμάτων
βρόμον φοβηθεὶς ἐκ πυλῶν χωρήσεται,
ἀλλ' ἢ θανὼν τροφεῖα πληρώσει χθονί,
ἢ καὶ δύ' ἄνδρε καὶ πόλισμ' ἐπ' ἀσπίδος
ἑλὼν λαφύροις δῶμα κοσμήσει πατρός.
κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, μηδέ μοι φθόνει λόγων.
ΧΟ. ἐπεύχομαι δὴ τάδε μὲν εὐτυχεῖν, ἰὼ
πρόμαχ' ἐμῶν δόμων, τοῖσι δὲ δυστυχεῖν.
ὡς δ' ὑπέραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει
μαινομένᾳ φρενί, τώς νιν
Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων.
ΑΓ. τέταρτος ἄλλος, γείτονας πύλας ἔχων
Ὄγκας Ἀθάνας, ξὺν βοῇ παρίσταται,
Ἱππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος·
ἅλω δὲ πολλήν, ἀσπίδος κύκλον λέγω,
ἔφριξα δινήσαντος· οὐκ ἄλλως ἐρῶ.
ὁ σηματουργὸς δ' οὔ τις εὐτελὴς ἄρ' ἦν
ὅστις τόδ' ἔργον ὤπασεν πρὸς ἀσπίδι,
Τυφῶν' ἱέντα πυρπνόον διὰ στόμα
λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν·
ὄφεων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος
προσηδάφισται κοιλογάστορος κύκλου.
αὐτὸς δ' ἐπηλάλαξεν, ἔνθεος δ' Ἄρει
βακχᾷ πρὸς ἀλκὴν Θυιὰς ὣς φόνον βλέπων.
τοιοῦδε φωτὸς πεῖραν εὖ φυλακτέον.
ΕΤ. πρῶτον μὲν Ὄγκα Παλλὰς ἥδ' ἀγχίπτολις
πύλαισι γείτον' ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν
εἴρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον·
Ὑπέρβιος δέ, κεδνὸς Οἴνοπος τόκος,
ἀνὴρ κατ' ἄνδρα τοῦτον ᾑρέθη, θέλων
ἐξιστορῆσαι μοῖραν, ἐν χρείᾳ τύχης,
οὔτ' εἶδος οὔτε θυμὸν οὐδ' ὅπλων σχέσιν
μωμητός, Ἑρμῆς δ' εὐλόγως συνήγαγεν.
ἐχθρὸς γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ τῷ ξυστήσεται.
ξυνοίσετον δὲ πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων
θεούς· ὁ μὲν γὰρ πυρπνόον Τυφῶν' ἔχει,
Ὑπερβίῳ δὲ Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος
σταδαῖος ἧσται, διὰ χερὸς βέλος φλέγων·
κοὔπω τις εἶδε Ζῆνά του νικώμενον.
ΧΟ. πέποιθα τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντ'
ἄφιλον ἐν σάκει τοῦ χθονίου δέμας
δαίμονος, ἐχθρὸν εἴκασμα βροτοῖς τε καὶ
δαροβίοισι θεοῖσι,
πρόσθε πυλᾶν κεφαλὰν ἰάψειν.
ΑΓ. οὕτως γένοιτο. τὸν δὲ πέμπτον αὖ λέγω,
Παρθενοπαῖον Ἀρκάδ', Ἀταλάντης γόνον,
πέμπταισι προσταχθέντα Βορραίαις πύλαις,
τύμβον κατ' αὐτὸν Διογενοῦς Ἀμφίονος·

472. πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ·
καὶ δὴ πέπεμπτ' οὐ κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων.

500. φόβος γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.

515. τοιάδε μέντοι προσφίλεια δαιμόνων·
πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσωμένων,
β. εἰ Ζεὺς γε Τυφῶ καρτερώτερος μάχῃ.
γ. Ὑπερβίῳ τε πρὸς λόγον τοῦ σήματος
α. εἰκός γε πράξειν ἄνδρας ὧδ' ἀντιστάτας
520. δ. σωτὴρ γένοιτ' ἂν Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος τυχών.

467—471a. = 471b—480.
481—485. = 521—525.
486—499. = 501—514.
526a—545a. = 545b—562.

453. νιν Brunckius] μιν 454. *θ'] τ' 455. ὑπερκόπῳ Brunckius] ὑπερκόμπῳ 459. 'πήδησεν Brunckius] πήδησεν sine coronide. 460. Νηίσταισι] νηίστησι, literae stigma parte priore erasa: unde νηίτησι in apographis, Νηίταισι Heathius. 463. Huic versui et 465. adscriptum in marg. ζτ (i. e. ζήτει). 463. νόμον Prienus] τρόπον: quo servato Halmius in Museo Rhen. 21. p. 333. v. 465. τρόπον in τύπον mutat, ut μέγας τύπος est v. 488. 465. ἐσχημάτισται] εἰσημάτισται pr. M: unde σεσημάτισται Weilius. σμικρὸν Robortellus] μικρὸν 466. ἀνὴρ Blomfieldus] ἀνὴρ δ' προσαμβάσεις Canterus] πρὸς ἀμβάσεις 471a. δούλιον D.] δούλειον Post hunc versum octo versuum defectum indicavit D. Sex versuum defectum indicavit Prienus, servatis versibus 472. 473. 472. 473. eiecit D. 473. πέπεμπτ' οὐ] γρ. πέπεμπται in apogr. uno. 474. σπαρτῶν] σπαρτοῦ, ῶν a m. antiqua superscr. 475. μάργων] μαργῶν, circumflexo ab alia m. ant. addito. 480. λόγων Valckenarius] λέγων. ἀφθόνῳ λόγῳ Suppl. 321. 481. δὴ τάδε] Hoc correctoris esse videtur qui trimetrum facere voluit. Fortasse ἐπεύχομαι τῷ μὲν εὐτυχεῖν —. Incerta tamen emendatio quum antistrophicus quoque versus (521.) interpolatus sit. 483. *βάζουσιν] βάζουσ'

487. ξὺν] ξὺμ pr. 488. σχῆμα] λῆμα Heimsoethius. 491. ἄρ'] ἆρ' pr. 497. *Ἄρει] ἄρηι 498. *Θυιὰς] θυὰς φόνον Canterus] φόβον 500. delevit Prienus. 501. ἥδ' Stanleius] ἥτ' 502. γείτον' Ritschelius] γείτων 507. οὐδ'] *οὔθ' 509. ἀνὴρ Porsonus] ἀνὴρ ἀνδρὶ supra versum a m. pr. ξυστήσεται] ξυντήσεται pr., ξυνστήσεται corr. 514. *εἶδε] εἶδεν του Elmsleius] που 515—520. delevit D. Literae β γ α δ, quibus versus transponendos esse indicatur, a m. seculi 14. adscriptae. Versus δέ , ει quinti initium sic scriptum εἰκός γε πρᾶξιν. Quae superscripta sunt manui recentissimae debentur. 521. Versus interpolatus, ut dixi ad versum strophicum (481.). Probabilis metri forma restitui potest Διὸς ἀντίτυπον in Ζηνὸς ἀντίπνουν mutato. ἔχοντ' Brunckius] ἔχοντα 523. δαίμονος Brunckius] δαίμοσιν *εἴκασμα] εἴκασμαι βροτοῖς Brunckius] βροτοῖσι καὶ versui proximo addit M. Versum 526b. Παρθενοπαῖον Ἀρκάδ', Ἀταλάντης γόνον addidit D. 527. Βορραίαις Porsonus] βορρέαις

ὄμνυσι δ' αἰχμὴν ἣν ἔχει μᾶλλον θεοῦ
σέβειν πεποιθώς, ὀμμάτων θ' ὑπέρτερον,
ἦ μὴν λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βίᾳ
Διός· τόδ' αὐδᾷ μητρὸς ἐξ ὀρεσκόου
βλάστημα καλλίπρωρον, ἀνδρόπαις ἀνήρ.
στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηίδων,
ὥρας φυούσης, ταρφὺς ἀντέλλουσα θρίξ.
ὁ δ' ὠμόν, οὔτι παρθένων ἐπώνυμον,
φρόνημα, γοργὸν δ' ὄμμ' ἔχων, προσίσταται.
οὐ μὴν ἀκόμπαστός γ' ἐφίσταται πύλαις·
τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος ἐν χαλκηλάτῳ
σάκει, κυκλωτῷ σώματος προβλήματι,
Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην
γόμφοις ἐνώμα, λαμπρὸν ἔκκρουστον δέμας·
φέρει δ' ὑφ' αὑτῇ φῶτα Καδμείων ἕνα,
ὡς πλεῖστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη.
ἐλθὼν δ' ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην.
ET. ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
αὐτοῖς ἐκείνοις ἀνοσίοις κομπάσμασιν.
ἔστιν δὲ καὶ τῷδ', ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα,
ἀνὴρ ἄκομπος, χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον,
Ἄκτωρ ἀδελφὸς τοῦ πάρος λελεγμένου·
ὃς οὐκ ἐάσει γλῶσσαν ἐργμάτων ἄτερ
εἴσω πυλῶν ῥέουσαν ἀλδαίνειν κακά,
οὐδ' εἰσαμεῖψαι θηρὸς ἐχθίστου δάκους
εἰκὼ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος·
ἢ Ἔωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται,
πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσ' ὑπὸ πτόλιν.
θεῶν θελόντων ἂν δ' ἀληθεύσαιμ' ἐγώ.
ΧΟ. ἱκνεῖται λόγος διὰ στηθέων,
καὶ τριχὸς ὄρθιος πλόκαμος ἵσταται,
μεγάλα μεγαληγόρων κλυούσας
ἀνοσίων ἀνδρῶν. εἴθε γὰρ θεοὶ
τούσδ' ὀλέσειαν ἐν γᾷ.

546. μακρᾶς κελεύθου δ' οὐ καταισχύνειν πόρον
Παρθενοπαῖος Ἀρκάς. ὁ δὲ τοιόσδ' ἀνὴρ
μέτοικος, Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς,
πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ' ἃ μὴ κραίνοι θεός.
550. ET. εἰ γὰρ τύχοιεν ὧν φρονοῦσι πρὸς θεῶν
552. ἦτ' ἂν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο.

563—567. = 626—630.

ΑΓ. ἕκτον λέγοιμ' ἂν ἄνδρα σωφρονέστατον,
ἀλκὴν τ' ἄριστον μάντιν, Ἀμφιάρεω βίαν.
Ὁμολωίσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος
κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν,
τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταράκτορα,
μέγιστον Ἄργει τῶν κακῶν διδάσκαλον,
Ἐρινύος κλητῆρα, πρόσπολον φόνου,
κακῶν τ' Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον.
καὶ τὸν σὸν αὖθις προσμολὼν ὁμόσπορον,
ἐξυπτιάζων ὄμμα, Πολυνείκους βίαν,
δίς τ' ἐν τελευτῇ τοὔνομ' ἐνδατούμενος
καλεῖ. λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος διὰ στόμα
"ἦ τοῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές,
καλόν τ' ἀκοῦσαι καὶ λέγειν μεθυστέροις,
πόλιν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς
πορθεῖν, στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβεβληκότα;
ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα,
μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός.
μαχώμεθ', οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον."
τοιαῦθ' ὁ μάντις ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων
πάγχαλκον ηὔδα· σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ.
οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει,
βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος,
ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.
τούτῳ σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας
πέμπειν ἐπαινῶ. δεινὸς ὃς θεοὺς σέβει.
ET. φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς
δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστάτοις.
ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς
κάκιον οὐδέν, καρπὸς ἧς ἀσύμφορος.
ὡς γὰρ ξυνεσβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ
ναύταισι θερμοῖς καὶ πανουργίας πλέως
ὄλωλεν ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει,
ἢ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν δίκαιος ὢν
ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσιν
πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ 'δάμη,
ταὐτοῦ κυρήσας ἐκδίκοις ἀγρεύματος,
οὕτως ὁ μάντις, υἱὸν Οἰκλέους λέγω,

584. μητρός τε πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη;
πατρίς τε γαῖα σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ
586. ἁλοῦσα πῶς σοι ξύμμαχος γενήσεται;

601. ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται.

568—596. = 597—625.

529. μᾶλλον] μαλὸν: correxit διορθωτής. 531. *μητρὸς] ματρός 533. καλλίπρῳρον D.] καλλίπρωρον 540. κυκλωτῷ] κυκλωτωι, quod in κύκλωιτῶι mutavit διορθωτής. 542. γόμφοις ἐνώμα] γόμφοισι νωμᾷ Wakefieldus. 544. Versus suspectus Halmio in Museo Rhenano 21. p. 334. 546–550. 552. eiecit D., indicato decem post 545. versuum defectu. 546. καταισχύνειν] καταισχυνεῖν correctum. 552. ἀνοσίοις] ἀνοσίαισ, οισ (supra versum) a m. pr. 557. εἴσω D.] ἔσω 560. ἢ Ἔωθεν Burgesius] ἔξωθεν cum interpunctione post εἴσω. 561. πυκνοῦ] ι post κ erasum. κροτησμοῦ] η in ι mutatum. 562. ἂν δ' Wellauerus] δ' ἂν 564. καὶ τριχὸς ὄρθιος Blomfieldus] τριχὸς δ' ὀρθίας 565. κλυούσας D.] κλύων 566. *εἴθε γὰρ θεοὶ] εἰ θεῶι (correctum θεοὶ) | θεοὶ

569. Ἀμφιάρεω] ἀμφιάρεων, ν eraso. 576. προσμολὼν ὁμόσπορον Blomfieldus et G. Burgesius] πρόσμόραν ἀδελφεὸν, accentu super πρόσ eraso. 577. ὄμμα Schuetzius] ὄνομα 584–586. eiecit D. 581. δίκη] δίκηι M, sed altero ι eraso. 587. τήνδε — χθόνα] τόνδε — γύην Ritschelius. τήνδε — κόνιν Heimsoethius. 588. *ὑπὸ χθονός] ἐπιχθονός 590. εὔκυκλον νέμων] εὔκηλον ἔχων cum γρ. εὔκυκλον νέμων 591. κύκλῳ] σάκει D. 597. βροτοῖς] βροτούς, sed βροτοῖς a m. recenti. 598. *δυσσεβεστάτοις] δυσσεβεστέροις, primo σ ab διορθωτῇ addito supra versum. 600. καρπὸς ἧς ἀσύμφορος D.] καρπὸς οὐ κομιστέος | ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται, illato scholio quod ad ἀσύμφορος adscriptum fuit, οὐ κομιστέος (vel οὐ συγκομιστέος). "ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται". Versum poetae ignoti ἄτης — ἐκκαρπίζεται delevit Schuetzius: de quo dixi in Philologo vol. 16. p. 220. 601. ὡς D.] ἢ ξυνεσβὰς D.] ξυνεισβάς 603. ναύταισι Blomfieldus] ναύτῃσι πανουργίας πλέως D.] πανουργίαι τινὶ 607. post 608. in codice. Transposuit D. 'δάμη Brunckius] δάμη 608. ἐκδίκοις Priceus] ἐκδίκως 609. οὕτως Ritschelius] οὕτως δ', in οὗτος δ' mutatum a m. rec. Οἰκλέους Porsonus] ὀϊκλέους

σώφρων δίκαιος ἀγαθὸς εὐσεβὴς ἀνήρ,
μέγας προφήτης, ἀνοσίοισι συμμιγεὶς
θρασυστόμοισιν ἀνδράσιν βίᾳ φρενῶν,
Διὸς θέλοντος συγκαθελκυσθήσεται.
δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις,
οὐχ ὡς ἄθυμον οὐδὲ λήματος κάκῃ,
ἀλλ' οἶδεν ὥς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ,
εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου·
φιλεῖ δὲ σιγᾶν ἢ λέγειν τὰ καίρια.
ὅμως δ' ἐπ' αὐτῷ φῶτα Λασθένους βίαν
ἐχθρόξενον πυλωρὸν ἀντιτάξομεν,
γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡβῶσαν φύει
παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ.
θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς.
ΧΟ. κλύοντες θεοὶ δικαίας λιτὰς
ἁμετέρας τελεῖθ', ὡς πόλις εὐτυχῇ,
δορίπονα κάκ' ἐκτρέποντες ἐς γᾶς
ἐπιμόλους· πύργων δ' ἔκτοθεν βαλὼν
Ζεύς σφε κάνοι κεραυνῷ.
ΑΓ. τὸν ἕβδομον δὴ τὸν πρὸς ἑβδόμαις πύλαις
λέξω, τὸν αὐτοῦ σου κασίγνητον, πόλει
οἵας ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας·
πύργοις ἐπεμβὰς κἀπικηρυχθεὶς χθονὶ
ἁλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας,
σοὶ ξυμφέρεσθαι καὶ κτανὼν θανεῖν πέλας,
ἢ ζῶντ' ἀτιμαστῆρ' ὅπως ἀνδρηλάτην
φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον.
τοιαῦτ' ἀϋτεῖ καὶ θεοὺς γενεθλίους
καλεῖ πατρῴας γῆς ἐποπτῆρας λιτῶν
τῶν ὧν γενέσθαι πάγχυ Πολυνείκους βίᾳ.
ἔχει δὲ καινοπηγὲς εὔθετον σάκος
διπλοῦν τε σῆμα προσμεμηχανημένον.
χρυσήλατον γὰρ ἄνδρα τευχηστὴν ἰδεῖν
ἄγει γυνή τις σωφρόνως ἡγουμένη.
Δίκη δ' ἄρ' εἶναί φησιν, ὡς τὰ γράμματα
λέγει "κατάξω δ' ἄνδρα τόνδε καὶ πόλιν
ἕξει πατρῴων δωμάτων τ' ἐπιστροφάς".
καὶ δὴ λέλεκται πάντα τἀντεταλμένα·
ὡς οὔποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων
μέμψει, σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν.
ΕΤ. ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος,
ὦ πανδάκρυτον ἁμὸν Οἰδίπου γένος·
ὤμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι.
ἀλλ' οὔτε κλάειν οὔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει,
μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορώτερος γόος.
ἐπωνύμῳ δὲ κάρτα, Πολυνείκη λέγω,
τάχ' εἰσόμεσθα τοὐπίσημ' ὅπῃ τελεῖ·
εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα
ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν.
εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρῆν
ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσίν, τάχ' ἂν τόδ' ἦν·
ἀλλ' οὔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότον,
οὔτ' ἐν τροφαῖσιν, οὔτ' ἐφηβήσαντά πω,
οὔτ' ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος,
Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο·
οὐδ' ἐν πατρῴας μὴν χθονὸς κακουχίᾳ
οἶμαί νιν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν πέλας·
ἢ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος
Δίκη, ξυνοῦσα φωτὶ παντόλμῳ φρένας.
τούτοις πεποιθὼς εἶμι καὶ ξυστήσομαι
αὐτός· τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος;
ΧΟ. μή, φίλτατ' ἀνδρῶν, Οἰδίπου τέκος, γένῃ
ὀργὴν ὅμοιος τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ·
ἀλλ' ἄνδρας Ἀργείοισι Καδμείους ἅλις
ἐς χεῖρας ἐλθεῖν· αἷμα γὰρ καθάρσιον·
ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτοκτόνος,
οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος.
ΕΤ. εἴπερ κακὸν φέροι τις αἰσχύνης ἄτερ,
ἔστω· μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσιν·
κακῶν δὲ κᾀσχρῶν οὔτιν' εὐκλείαν ἐρεῖς.
ΧΟ. τί μέμονας, τέκνον; μή τί σε θυμοπλη-
θὴς δορίμαργος ἄτα φερέτω· κακοῦ δ'
ἔκβαλ' ἔρωτος ἀρχάν.
ΕΤ. ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός,
ἴτω κατ' οὖρον κῦμα Κωκυτοῦ λαχὸν

613. τείνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν.

623. ποδωκὲς ὄμμα, χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται.

650a. τοιαῦτ' ἐκείνων ἐστὶ τἀξευρήματα·
650b. σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖ.

631—652. = 653—673.

674. ἄρχοντί τ' ἄρχων καὶ κασιγνήτῳ κάσις.
ἐχθρὸς σὺν ἐχθρῷ στήσομαι. φέρ' ὡς τάχος
676. κνημῖδας, αἰχμῆς καὶ πετρῶν προβλήματα.

686—688. = 692—694.

613. eiecit D. 616. ἄθυμον Turnebus] ἄθυμος 617. ὡς σφε] ὥσφε, σ inter ω et σ a m. rec. inserto. 622. φύει Wellauerus] φύσει, superscripto a m. recentissima φέρει. 623. ποδωκὲς (ποδῶκες) — βραδύνεται eiecit D. 626. δικαίας] ουσ (i. e. δικαίους) λόγους ἡμετέρους superscriptum a manu recentissima. 627. ἁμετέρας D.] ἡμετέρας *εὐτυχῇ] εὐτυχῆ 658. *δορίπονα] δοριπόνα ἐς addidit Hermannus praeeunte recente codicis correctore, qui
N
εἰς super ἐπιμόλους scripsit. 629. πύργων] πύργω, N a m. pr. ut videtur. 631. τὸν πρὸς Heimsoethius] τόνδ' ἐφ'. πρὸς πύλαις est 570. 633. οἵας] ὄΐασ, literis ασ a m. recentissima scriptis. *ἀρᾶται] γ' ἀρᾶται 637. ἀτιμαστῆρ' ὅπως D.] ἀτιμαστῆρα τῶς pr., τὼς corr. Conf. 1015. ὡς ὄντ' ἀναστατῆρα. 638. τὸν] τ' ἂν pr. ut videtur. 642. εὔθετον] εὔκυκλον, cum γρ. εὔθετον inter scholia. 645 ἡγουμένη] ἠσκημένη Butlerus. 647. *λέγει] λέξει, litera ξ in litura literarum ει. 648. τ' ab διορθωτῇ additum. 649. καὶ δὴ λέλεκται πάντα τἀντεταλμένα] Hunc versum supplevit D., eiectis duobus, τοιαῦτ' — πέμπειν δόκεῖ (accentus super ο erasus. In apographis nonnullis δοκεῖς): quorum alter etiam aliis suspectus fuit, de quo dixit Halmius in Museo Rhen. 21. p. 334.

652. μέμψει Porsonus] μέμψηι 654. *ἁμὸν] ἀμὸν 656. κλάειν Porsonus] κλαίειν 658. *Πολυνείκη] πολυνείκει, sed ει (in κει) in litura, ut videtur. 659. τοὐπίσημ'] τἀπίσημ' pr. *ὅπῃ] ὅποι 661. *σὺν φοίτῳ] συμφοίτω 664. οὔτε νιν] Literae ε et ν in litura. 666. ξυλλογῇ] σ super ξ a m. pr. 667. προσεῖδε ex scholiasta] προσεῖπε 668. *οὐδ'] οὔτ'

670. ἢ] ἦ m. recentior in margine. 674—676. Versus tres eiecit D.: secundum et tertium deleverat Prienus. 680. *χεῖρας] χέρας 681. αὐτοκτόνος] αὐτόκτονος pr. 684. ἔστω· μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσιν] Versus ab interpolatore fictus lacunam explente, cui fortasse obversabantur verba κέρδος πρότερον ὑστέρου μόρου v. 697. Aeschylum δεινὸν μὲν ἐστιν, ἀλλ' ὅμως ἔχει κλέος, vel simile quid, scripsisse ex versu proximo intelligitur. 685. κᾀσχρῶν D.] κ' αἰσχρῶν εὐκλείαν] εὔκλειαν M. 686. μέμονας] η super ο a m. recenti. *μή τι] μήτις 687. δορί-
μαργοσ
μαργος] δορὶ μάργοσ, recta scriptura supra versum ab
η
alia m. ant. indicata. ἄτα] ἄτα, a m. ant. 688. ἔκβαλ' in ἔκβαλλ' mutatum ab διορθωτῇ.

Φοίβῳ στυγηθὲν πᾶν τὸ Λαΐου γένος.
ΧΟ. ὠμοδακής σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύ-
νει πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν
αἵματος οὐ θεμιστοῦ.
ΕΤ. φίλου γὰρ ἐχθρά μοι πατρὸς τάλαιν' ἀρὰ
ξηροῖς ἀκλαύτοις ὄμμασιν προσιζάνει,
λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστέρου μόρου.
ΧΟ. ἀλλὰ σὺ μὴ 'ποτρύνου· κακὸς οὐ κεκλή-
σει βίον εὖ κυρήσας· μελάναιγις οὐκ
εἶσι δόμων Ἐρινύς, ὅταν ἐκ χερῶν
θεοὶ θυσίαν δέχωνται.
ΕΤ. θεοῖς μὲν ἤδη πως παρημελήμεθα,
χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται·
τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον;
ΧΟ. νῦν ὅτε σοι παρέστακεν· ἐπεὶ δαίμων
λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μεταλ-
λακτὸς ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ
πνεύματι· νῦν δ' ἔτι ζεῖ.
ΕΤ. ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα·
ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων
ὄψεις, πατρῴων χρημάτων δατήριοι.
ΧΟ. πιθοῦ γυναιξί, καίπερ οὐ στέργων ὅμως.
ΕΤ. λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνη τις· οὐδὲ χρὴ μακράν.
ΧΟ. μὴ 'λθῃς ὁδοὺς σὺ τάσδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις.
ΕΤ. τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ.
ΧΟ. νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός.
ΕΤ. οὐκ ἄνδρ' ὁπλίτην τοῦτο χρὴ στέργειν ἔπος.
ΧΟ. ἀλλ' αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις;
ΕΤ. θεῶν διδόντων οὐκ ἂν ἐκφύγοιν κακά.
ΧΟ. πέφρικα τὰν ὠλεσίοικον θεόν, οὐ θεοῖς ὁμοίαν
παναλαθῆ, κακόμαντιν πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινὺν
τελέσαι τὰς περιθύμους κατάρας Οἰδιπόδα βλαψί-
φρονος·
παιδολέτωρ δ' ἔρις ἄδ' ὀτρύνει. [κος,
ξένος δὲ κλήρους ἐπινωμᾷ Χάλυβος Σκυθᾶν ἀποι-
κτεάνων χρηματοδαίτας πικρὸς, ὠμόφρων σίδαρος,

698—701. = 705—708.

720—726. = 727—733.

χθόνα ναίειν διαπήλας, ὁπόσαν καὶ φθιμένοισιν
κατέχειν,
τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοίρους.
ἐπειδὰν αὐτοκτόνως
αὐτοδάϊκτοι θάνωσι,
καὶ γαῖα κόνις πίῃ
μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον,
τίς ἂν καθαρμοὺς πόροι,
τίς ἄν σφε λούσειεν; ὢ
πόνοι δόμων νέοι παλαιοῖσι συμμιγεῖς κακοῖς.
παλαιγενῆ γὰρ λέγω
παρβασίαν ὠκύποινον·
αἰῶνα δ' ἐς τρίτον μένει·
Ἀπόλλωνος εὖτε Λάϊος
βίᾳ, τρὶς εἰπόντος ἐν
μεσομφάλοις Πυθικοῖς
χρηστηρίοις θνάσκοντα γέννας ἄτερ σώζειν πόλιν,
κρατηθεὶς ἐκ φίλων ἀβουλιᾶν
ἐγείνατο μὲν μόρον αὑτῷ,
πατροκτόνον Οἰδιπόδαν, ὅστε ματρὸς ἁγνὰν
σπείρας ἄρουραν, ἵν' ἐτράφη,
ῥίζαν αἱματόεσσαν,
ἔτλα· παράνοια συνᾶγε
νυμφίους φρενώλεις.
κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει·
τὸ μὲν πίτνον, ἄλλο δ' ἀείρει
τρίχαλον, ὃ καὶ περὶ πρύμναν πόλεως καχλάζει.
μεταξὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγου
τείνει πύργος ἐν εὔρει.
δέδοικα δὲ σὺν βασιλεῦσι
μὴ πόλις δαμασθῇ.
τέλειαι γὰρ παλαιφάτων ἀρᾶν
βαρεῖαι καταλλαγαί,
τὰ δ' ὀλοὰ πελόμεν' οὐ παρέρχεται.
πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει
ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς.
τίν' ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν
θεοὶ καὶ ξυνέστιοι
πόλεος ὁ πολύβοτός τ' αἰὼν βροτῶν,

734—741. = 742—749.

750—757. = 758—765.

766—771. = 772—777.

692. ἐξοτρύνει] ἐπ super ἐξ a m. rec. 694. θεμιστοῦ] τ super στ a m. ant. 695. *ἐχθρά] αἰσχρά τάλαιν' I. Wordsworthus] τελεῖ (εία, ut videtur, superscripsit m. recentior). μέλαιν' Weilius, collato v. 832.
696. ἀκλαύτοις Blomfieldus] ἀκλαύστοις ὄμμασιν Porsonus] ὄμμασι 698. κεκλήσει Porsonus] κεκλήσηι 699. μελαναιγίς (debebat μελάναιγις) Arnaldus] μελαναιγίς δ' 700. οὐκ εἶσι δόμων (δόμους Brunckius)] ἔξεισι δόμων Weilius. ὅταν] ὅτ' ἄν, litera ὅ a m. recenti in ὄ mutata. ὅτου Prienus. 705. *σοι] σοὶ 706. *ἐν τροπαίᾳ] ἀντροπαῖα, acuto ab alia m. superscripto. χρονίᾳ] χρόνια, altero accentu a m. paullo recentiore. 707. θαλερωτέρῳ] Literae λερ a m. antiqua in litura. θαλρωτέρωι pr. ut videtur. θελεμωτέρῳ Coningtonus. 711. δατήριοι] δοτήριοι, δα a m. ant. super δο scripto, et οι ex α vel αι facto. 712. πιθοῦ D.] πείθου *γυναιξί] γυναιξὶν 713. ἄνη τις] ἂν ἧι τίσ pr. μακράν] ν ab διορθωτῇ additum. 716. Eteocli tribuit Weilius, indicato et ante et post hunc versum unius versus ab choro pronuntiati defectu. 719. ἐκφύγοιν Nauckius] ἐκφύγοις, οι a m. ant. super οις scripto. 721. παναλαθῆ D.] παναληθῆ (ῆ ex εῖ facto). 725. Οἰδιπόδα βλαψίφρονος Triclinius] βλαψίφρονος οἰδιπόδα
726. ἔρις ἄδ'] ἐρισδ' pr., ἐρισ ἄδ' ab alia m. 727. κλήρους pr., in κλήροις mutatum ab alia m. ἐπινωμᾷ] ἐπινωμᾶν pr., ἐπινωμᾶι ab διορθωτῇ. Σκυθᾶν D.] σκυθῶν, sed literae ῶν in litura literarum ut videtur άω, etsi hoc incertum est. Sic περσῶν codex pro Περσᾶν in eodem metro Pers. 91.

732. *φθιμένοισιν] φθιμένοισι 734. αὐτοκτόνως Triclinius] αὐτοκτόνωσιν pr., αὐτοὶ κτάνωσιν rec.
736. γαῖα Hermannus ex glossa Hesychii γαῖα κόνις: ἡ γῆ (ubi codex γαῖα ἡ κόνις καὶ ἡ γῆ)] χθονία 738. *καθαρμοὺς] καθαρμα, litera ultima in litura, ut videtur, diphthongi οῦ: super α a m. recentiore όν, ut in apographis quibusdam καθαρμόν. 740. *παλαιοῖσι] παλαιοῖς 743. παρβασίαν Porsonus] παραβασίαν ὠκύποινον] ι ab διορθωτῇ insertum. 748. θνάσκοντα] θνάισκοντα, litera ι erasa. 750. κρατηθεὶς] κρατηθεὶς δ' M. δ' delevit Porsonus nec videtur legisse scholiasta. ἀβουλιᾶν D.] ἀβουλίαν M. Genitivum legisse videtur scholiasta qui explicat κρατηθεὶς ὑπὸ τῶν αὐτῷ φίλων ἡδονῶν. 751. *ἐγείνατο] γείνατο
.α.
756. ἔτλα] ἔτλη M. παράνοια] παρανοία pr. Correxit διορθωτής. συνᾶγε Blomfieldus] σύναγε pr.
άγ
συναγε a m. rec. 757. φρενώλεις] φρενώλης pr., ει superscr. a m. rec. 759. πίτνον Brunckius] πιτνὸν
764. σὺν βασιλεῦσι] συμβαλεῦσι, σι ab alia m. super α scripto. 766. τέλειαι pr. τέλεια, αι ab alia m. superscripto. ἀρᾶν Engerus] ἀραι sine accentu.
768. πελόμεν'] τελόμεν' a m. rec. 769. ἐκβολὰν] ἐκβολῶν pr. 774. πόλεος ὁ πολύβοτος D.] πόλεως πο-

ὅσον τότ' Οἰδίπουν τίον,
τὰν ἁρπαξάνδραν
κῆρ' ἀφελόντα χώρας;
ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων
ἐγένετο μέλεος ἀθλίων
γάμων, ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν
μαινομένᾳ κραδίᾳ
δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν·
πατροφόνῳ χερὶ τῶν
κρεισσοτέκνων ὀμμάτων ἐπλάγχθη·
τέκνοισιν δ' ἀρὰς
ἐφῆκεν ἐπικότους τροφᾶς,
αἰαῖ, πικρογλώσσους ἀράς,
καί σφε σιδαρονόμῳ
διὰ χερί ποτε λαχεῖν
κτήματα· νῦν δὲ τρέω
μὴ τελέσῃ καμψίπους Ἐρινύς.
ΑΓ. θαρσεῖτε, παῖδες μητέρων τεθραμμέναι
⏑ ⏓ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ –
πόλις πέφευγεν ἥδε δούλιον ζυγόν·
πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα·
πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε καὶ κλυδωνίου
πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο.
στέγει δὲ πύργος, καὶ πύλας φερεγγύοις
ἐφαρξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις·
καλῶς δ' ἔχει τὰ πλεῖστ' ἐν ἓξ πυλώμασιν·
τὰς δ' ἑβδόμας ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτης
ἄναξ Ἀπόλλων εἵλετ', Οἰδίπου γένει
κραίνων παλαιὰς Λαΐου δυσβουλίας.
ΧΟ. τί δ' ἐστὶ πρᾶγμα νεόκοτον πόλει πάλιν;
ΑΓ. ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων.
ΧΟ. τίνες; τί δ' εἶπας; παραφρονῶ φόβῳ λόγου.
ΑΓ. φρονοῦσα νῦν ἄκουσον· Οἰδίπου τόκω
ΧΟ. οἳ 'γὼ τάλαινα, μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν.
ΑΓ. οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι.
ΧΟ. ἐκεῖθι κεῖσθον; βαρέα δ' οὖν ὅμως φράσον.
ΑΓ. οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν.
ΧΟ. οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα.
ΑΓ. αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύσποτμον γένος.
τοιαῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα·
πόλιν μὲν εὖ πράσσουσαν, οἱ δ' ἐπιστάται,
δισσὼ στρατηγὼ διέλαχον σφυρηλάτῳ
Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν.
[ἕξουσι δ' ἣν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονός,
πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φορούμενοι.
πόλις σέσωσται· βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν
πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ.]
ΧΟ. ὦ μεγάλε Ζεῦ καὶ πολιοῦχοι
δαίμονες, οἳ δὴ Κάδμου πύργους
τούσδε ῥύεσθε ⏑ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ ⏓,
πότερον χαίρω κἀπολολύξω
πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι τύχῃ,
ἢ τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας
ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους;
οἳ δῆτ' ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν
⏑ ⏑ ⏓ ⏑ ⏑ ⏓ καὶ πολυνεικεῖς
ὤλοντ' ἀσεβεῖ διανοίᾳ.
ὦ μέλαινα καὶ τελεία
γένεος Οἰδίπου τ' ἀρά,
κακόν με καρδίαν τι περιπίτνει κρύος.
ἔτευξα τύμβῳ μέλος
Θυιάς, αἱματοσταγεῖς [αἶδε ξυναυλία δορός.
νεκροὺς κλύουσα δυσμόρως θανόντας· ἦ δύσορνις
ἐξέπραξεν, οὐδ' ἀπεῖπεν
πατρόθεν εὐκταία φάτις·
βουλαὶ δ' ἄπιστοι Λαΐου διήρκεσαν.
μέριμνα δ' ἀμφὶ πτόλιν·
θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται.
ἰὼ πολύστονοι, τόδ' εἰργάσασθ' ἄπιστον· ἦλθε δ'
αἰακτὰ πήματ' οὐ λόγῳ.
– ⏓ ⏑ – ⏑, – ⏓ ⏑ ⏓ ⏑
τάδ' αὐτόδηλα· προῦπτος ἀγγέλου λόγος·
διπλαῖ μέριμναι, δίδυμ' ἀγανόρεα κακὰ
αὐτοφόνα, δίμορα τέλεα τάδε πάθη. τί φῶ;
τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι δόμων ἐφέστιοι;
– ⏓ ⏑ – ⏑, ⏑ ⏓ ⏑ – ⏑
ἀλλὰ γόων, ὦ φίλαι, κατ' οὖρον
ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν

804. ΑΓ. πόλις σέσωσται, βασιλέες δ' ὁμόσποροι.

778—784. = 785—791.

832—839. = 840—847.

848—853. = 854—860.

λύβοτος πολύβοτος] Scholiasta, ὁ ὑπὸ πολλῶν ἐμβατευόμενος ἀνδρῶν, ἢ ὁ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινόμενος: quarum explicationum prior ad πολύβατος spectat (unde πολύβατός τ' ἀγὼν Weilius), altera ad πολύτατος.

776. τὰν ἁρπαξάνδραν Hermannus] ἀναρπαξάνδραν 779. ἐγένετο] ἔγεντο Arnaldus. 781. κραδίᾳ Turnebus] καρδίᾳ 784. κρεισσοτέκνων (ο in ω mutatum ab διορθωτῇ)] κυρσοτέκνων Hermannus. ὀμμάτων Blomfieldus] δ' ἀπ' ὀμμάτων 785. τέκνοισιν δ' ἀρὰς Hermannus] τέκνοις δ' ἀραίας 786. τροφᾶς] Incertum utrum hoc an τροφάς voluerit librarius. τροφὰς in apographis plerisque. 789. διὰ χερί Porsonus] διαχειρίαι 792. Post haec verba unius versus defectum indicavit Weilius: quae probabilior est sententia quam aliorum interpretandi conatus. 793. *δούλιον] δούλειον 794. *πέπτωκεν] πέπτωκεν δ' 795. εὐδίᾳ τε] εὐδίᾳ 'στὶ Blomfieldus. 798. ἐφαρξάμεσθα D.] ἐφραξάμεσθα 799. δ' supra versum ab alia m. 803. πρᾶγμα] *πρᾶγος πάλιν D.] πλέον (*παρόν) 804. eiecit Porsonus. βασιλέες] βασιλέως pr. superscripto εἷς a m. rec. 805. ἄνδρες D.] ἄνδρες· *χερῶν] χειρῶν αὐτοκτόνων] αὐτομάτων, superscripto ab διορθωτῇ κτόνων: unde αὐτοκτόνων in apographis omnibus. αὐτοκτόνων quum διορθωτοῦ coniectura sit, etiam αὐθαιρέτων conicere licet. 807. τόκω D.] τόκος, cui γένος superscripsit διορθωτής. 808. οἳ 'γὼ Canterus] οἱ ἐγὼ 810. κεῖσθον] Literis εἰσ ab διορθωτῇ superscr. ΗΛ, i. e. κῆλθον, crasi non minus suspecta quam κἠξίωσας, quod ab correctore illatum est Eurip. Med. 1367. in duobus codicibus interpolatis.

811. ἀδελφαῖς] ὁμαίμοις Weilius. 813. δ'] γ' superscr. ab alia m. 814. δακρύεσθαι] ο ab alia m. super ε. 817. κτημάτων] δωμάτων Nauckius (*Mélanges Gréco-Romains* a. 1863. p. 437.) 818. 819. seclusit D., 820. 821. Butlerus. 818. χθονός] χθόνα Brunckius. 820. *βασιλέοιν] βασιλείοιν 821. γαῖ'] γᾶν ab διορθωτῇ, ut videtur. 822. πολιοῦχοι Burtonus] πολισσοῦχοι 824. τούσδε ῥύεσθε] τοὺς δ' ἐρύεσθαι: quod correxit διορθωτής. Lacunam indicavit D. 826. τύχῃ addidit D. 830. Lacunam indicavit Hermannus. Exciderunt verba ad Ἐτεοκλέους nominis significationem spectantia, ut πολυνεικεῖς ad Πολυνείκους nomen spectat. 833. Οἰδίπου τ'] Scriptura suspecta propter τε et molossum (εὐκταία) in versu antistrophico 841. 834. *καρδίαν] καρδίαι τι] Ex τε factum. περιπίτνει pr. περιπιτνεῖ a m. rec. 836. *δυσμόρως] δυσφόρως 847. Lacunam post 847. et 853. indicavit Weilius. 849. δίδυμ' ἀγανόρεα κακὰ Hermannus] δίδυμ' (διδύμ' pr.) ἀγανορέα κάκ' (κάκ' in initio versus proximi collocato). δίδυμ' ἀγανόρει' ἄχη Weilius. 850. δίμορα τέλεα Hermannus] δίμοιρα τέλεια *τάδε] τὰ 853. δόμων] πόνων (πόνον pr.) δόμων. πόνων deletum in Robortelli editione, quae male δομάτων. 854. *γόων] γόον

πίτυλον, ὃς αἰὲν δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται
τὰν ναύστολον μελάγκροκον θεωρίδα,
τὰν ἀστιβῆ 'πόλλωνι, τὰν ἀνάλιον,
πάνδοκον εἰς ἀφανῆ τε χέρσον.
ἀλλὰ γὰρ ἥκουσ' αἵδ' ἐπὶ πρᾶγος
πικρὸν Ἀντιγόνη τ' ἠδ' Ἰσμήνη,
θρῆνον ἀδελφοῖν· οὐκ ἀμφιβόλως
οἶμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων
στηθέων ἥσειν ἄλγος ἐπάξιον.
ἡμᾶς δὲ δίκη πρότερον φήμης
τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐρινύος
ἀχεῖν Ἀΐδα τ'
ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν.
ἰὼ ἰώ,
δυσαδελφόταται πασῶν ὁπόσαι
στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται,
κλάω, στένομαι, καὶ δόλος οὐδεὶς
μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἰὼ ἰὼ δύσφρονες,
φίλων ἄπιστοι καὶ κακῶν ἀτρύμονες,
πατρῴους δόμους ἑλόντες μέλεοι σὺν ἀλκᾷ.
ΧΟ. μέλεοι δῆθ' οἳ μελέους θανάτους
ηὕροντο δόμων ἐπὶ λύμῃ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ἰὼ ἰὼ δωμάτων
ἐρειψίτοιχοι καὶ πικρὰς μοναρχίας
ἰδόντες, τί δὴ διήλλαχθε σὺν σιδάρῳ;
ΧΟ. κάρτα δ' ἀληθῆ πατρὸς Οἰδιπόδα
πότνι' Ἐρινὺς ἐπέκρανεν.
ΑΝ. δι' εὐωνύμων τετυμμένοι,
τετυμμένοι δῆθ', ὁμοσπλάγχνων τε πλευρωμάτων
⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –
αἰαῖ δαιμόνιοι,
αἰαῖ δ' ἀντιφόνων
ἐκ θανάτων ἀραί.
ΧΟ. διανταίαν λέγεις δόμοισι καὶ
σώμασιν πεπλαγμένους,

874—879. = 880—887.

888—899. = 900—910.

ἀναυδάτῳ μένει
ἀραίῳ τ' ἐκ πατρὸς
διχόφρονι πότμῳ.
ΙΣ. διήκει δὲ καὶ πόλιν στόνος,
στένουσι πύργοι, στένει πέδον φίλανδρον· μενεῖ
κτέανά τ' ἐπιγόνοις,
δι' ὧν αἰνομόροις,
δι' ὧν νεῖκος ἔβα
καὶ θανάτου τέλος.
ΧΟ. ἐμοιράσαντο δ' ὀξυκάρδιοι
κτήμαθ', ὥστ' ἴσον λαχεῖν.
διαλλακτῆρι δ' οὐκ
ἀμεμφία φίλοις,
οὐδ' εὔχαρις Ἄρης.
ΑΝ. σιδαρόπλακτοι μὲν ὧδ' ἔχουσι,
σιδαρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσι,
τάχ' ἄν τις εἴποι, τίνες;
τάφων πατρῴων λαχαί.
ΧΟ. δόμων μάλ' ἀχὰν ἐς οὖς προπέμπει
δαΐκτὴρ γόος αὐτόστονος, αὐτοπήμων,
δαϊόφρων, οὐ φιλογαθής, ἐτύμως δακρυχέων ἐκ
φρενός, ἃ
κλαομένας μου μινύθει τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτοιν.
ΙΣ. πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίοισιν
ὡς ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας,
ξένων τε πάντων στίχας
πολυφθόρους ἐν δαΐ.
ΧΟ. ἰὼ δυσαίων σφὶν ἁ τεκοῦσα
πρὸ πασᾶν ὁπόσαι τεκνογόνοι κέκληνται.
παῖδα τὸν αὑτᾶς πόσιν αὑτᾷ θεμένα τούσδ' ἔτεχ',
οἱ δ' ὧδ' ἐτελεύ-
τασαν ὑπ' ἀλλαλοφόνοις χερσὶν ὁμοσπόροισιν.
ΑΝ. ὁμόσποροι δῆτα καὶ πανώλεθροι,
διαρταμαῖς οὐ φίλαις,
ἔριδι μαινομένᾳ, νείκεος ἐν τελευτᾷ.
ΧΟ. πέπαυται δ' ἔχθος, ἐν δὲ γαίᾳ
ζόα φονορύτῳ
μέμικται· κάρτα δ' εἴσ' ὅμαιμοι.
πικρὸς λυτὴρ νεικέων
ὁ πόντιος ξεῖνος ἐκ πυρὸς συθεὶς

911—921. = 922—933.

934—946. = 947—960.

857. τὰν ναύστολον μελάγκροκον D.] τὰν ἄστονον μελάγκροκον ναύστολον M. Verba ναύστολον μελάγκροκον θεωρίδα ex hoc loco attulit Thomas Mag. s. v. θεωρός p. 181, 10. ed. Ritsch. 859. 'πόλλωνι Pauwius] ἀπόλλωνι 860. ἀφανῆ] Suspecta syllaba prima brevis. δυσφανῆ Boeckhius. 868. ἀχεῖν D.] ἰαχεῖν Ἀΐδα] ἀΐδα M. 870—874. His coryphaei versibus praescriptum in M τὸ ἕτερον μέρος τοῦ χοροῦ. ἰώ, quod in M semel legitur, duplicavi. 872. κλάω Porsonus] κλαίω 874. ΑΝΤΙΓΟΝΗ] ἡμιχο (ο super χ hic et infra scripto), i.e. ἡμιχόριον M. Antigonae et Ismenae nomina hic et infra restituit Weilius, praeeunte Bergkio in Leutschii Philologo vol. 12. p. 579.
877. ἀλκᾷ] γρ. αἰχμᾷ margo M ab διορθωτῇ. 878. ΧΟ. Weilius] ἡμιχο. 879. ηὕροντο D.] εὕροντο
880. ΙΣΜΗΝΗ Weilius] ἡμιχο 881. *ἐρειψίτοιχοι] ἐρριψίτοιχοι 884. τί δὴ Lachmannus] ἤδη 885. Post σιδάρῳ in M librarii culpa scholion irrepsit, uno versu perscriptum, οὐκ ἔτ' ἐπὶ φιλίᾳ, ἀλλ' ἐπὶ φόνῳ διεκρίθητε. Delevit Triclinius. 886. ΧΟ. addidit Weilius. 888. ΑΝ. addidit Weilius. 889. *δῆθ'] δῆτα 890. Lacunam post hunc versum indicavit Elmsleius. 892. 893. αἰαῖ D.] αἶ αἶ utrobique.
894. ἐκ addidit Lachmannus. 895. ΧΟ. Weilius] ἡμιχο διανταίαν λέγεις πλαγὰν | -- (lineola mutatae personae index) δόμοισι καὶ σώμασιν | — (lineola erasa) πεπλαγμένους ἐννέπω (alterum ν ab διορθωτῇ) M. πλαγὰν et ἐννέπω delevit Elmsleius.

897. ἡμιχο praescriptum in M, omissum in apogr. Guelf. 900. ΙΣ. Weilius] ἡμιχο 906. ΧΟ. addidit Weilius. 908. ὥστ' ἴσον] ὧσθ' (τ a m. rec.) ἴσον 910. εὔχαρις D.] ἐπίχαρις 911. ΑΝ. Weilius] ημιχο σιδαρόπλακτοι Robortellus] σιδηρόπληκτοι 912. σιδαρόπλακτοι Robortellus] σιδαρόπληκτοι Post hunc versum in M τετυμμένοι δῆθ' ὁμοῦ, quae ex v. 889. sunt repetita. 914. λαχαί] Paroxytonum ap. Hesychium, Λάχη: λῆξις, ἀποκλήρωσις. 915. ΧΟ. Weilius] ἡμιχο ἀχὰν ἐς οὖς Elmsleius] ἀχάεσσα τούς 918. δαϊόφρων Blomfieldus] δαΐφρων οὐ Aldus. δ' οὐ φιλογαθής] ο ex α factum. 919. ἐκ Aldus] δ' ἐκ 920. κλαομένας Porsonus] κλαιομένας *δυοῖν] δοιοῖν 923. ΙΣ. Weilius] ἡμιχο *πάρεστι] πάρεστιν 924. *πολίτας] πολίταις 927. ΧΟ. Weilius] ἡμιχο ἰὼ addidit D. δυσαίων D.] δυσδαίμων *ἁ] ἡ 928. πρὸ πασᾶν D.] προπασᾶν (ᾶ in ῶ mutatum a m. rec.) γυναικῶν 934. ΑΝ. Weilius] ΙΣΜ (η super Σ) 935. διαρταμαῖς E. A. Ahrens] διατομαῖς 937. ΧΟ. addidit Weilius. 938. ζόα D.] ζοά φονορύτῳ Blomfieldus] φονορρύτῳ 941. πικρὸς] Χ (ο super Χ) praescriptum in marg. M, recte omissum in apogr. nonnullis.

θηκτὸς σίδαρος· πικρὸς δὲ χρημάτων
κακὸς δατητὰς Ἄρης
ἀρὰν πατρῴαν τιθεὶς ἀλαθῆ.
ΙΣ. ἔχουσι μοῖραν λαχόντες, ὦ μέλεοι,
διοσδότων ἀχθέων·
ὑπὸ δὲ σώματι γᾶς πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται.
ΧΟ. ἰὼ πολλοῖς ἐπανθίσαντες
πόνοισι γενεάν·
τελευταῖαι δ' ἐπηλάλαξαν
Ἀραὶ τὸν ὀξὺν νόμον,
τετραμμένου παντρόπῳ φυγᾷ γένους.
ἕστακε δ' Ἄτας τροπαῖον ἐν πύλαις,
ἐν αἷς ἐθείνοντο, καὶ
δυοῖν κρατήσας ἔληξε δαίμων.
ΑΝ. παισθεὶς ἔπαισας.
ΙΣ. θάνες κατακτάς.
ΑΝ. δορὶ δ' ἔκανες. ΙΣ. δορὶ δ' ἔθανες.
ΑΝ. μελεόπονος. ΙΣ. μελεοπαθής.
ΑΝ. ἴτω γόος. ΙΣ. ἴτω δάκρυ.
ΑΝ. πρόκεισαι ΙΣ. κατακτάς.
ΑΝ. ἐὴ ἐή. ΙΣ. ἐὴ ἐή.
ΑΝ. μαίνεται γόοισι φρήν.
ΙΣ. ἐν δὲ καρδία στένει.
ΑΝ. ἰὼ ἰὼ πάνδυρτε σύ.
ΙΣ. σὺ δ' αὖτε καὶ πανάθλιε.
ΑΝ. πρὸς φίλου ἔφθισο ΙΣ. καὶ φίλον ἔκτανες.
ΑΝ. διπλᾶ λέγειν. ΙΣ. διπλᾶ δ' ὁρᾶν.
ΑΝ. ἀχέων τοίων τάδ' ἐγγύθεν.
ΙΣ. πέλας δ' αἵδ' ἀδελφαὶ ἀδελφεῶν.
ΧΟ. ἰὼ Μοῖρα βαρυδότειρα μογερά,
πότνιά τ' Οἰδίπου σκιά,
μέλαιν' Ἐρινύς, ἦ μεγασθενής τις εἶ.
ΑΝ. ἐὴ ἐή. ΙΣ. ἐὴ ἐή.
ΑΝ. δυσθέατα πήματα
ΙΣ. τόνδ' ἐδέξατ' ἐκ φυγᾶς.
ΑΝ. οὐδ' ἵκεθ' ὡς κατέκτανεν,

966—977. = 978—989.

ΙΣ. σωθεὶς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν.
ΑΝ. ὤλεσε δὴ τόδε ΙΣ. καὶ τόδ' ἐνόσφισεν.
ΑΝ. τάλαν γένος. ΙΣ. τάλαν πάθος.
ΑΝ. δύστονα κήδε' ὁμώνυμα.
ΙΣ. δίυγρα τριπάλτων πημάτων.
ΧΟ. ἰὼ Μοῖρα βαρυδότειρα μογερά,
πότνιά τ' Οἰδίπου σκιά,
μέλαιν' Ἐρινύς, ἦ μεγασθενής τις εἶ.
ΑΝ. σύ τοί νιν οἶσθα διαπερῶν,
ΙΣ. σὺ δ' οὐδὲν ὕστερος μαθών,
ΑΝ. ἐπεὶ κατῆλθες ἐς πόλιν,
ΙΣ. δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας.
ΑΝ. ὀλοὰ λέγειν. ΙΣ. ὀλοὰ δ' ὁρᾶν.
ΑΝ. ἰὼ πόνος, ΙΣ. ἰὼ κακά,
ΑΝ. δώμασι καὶ χθονί, ΙΣ. καὶ τὸ πρόσω γ' ἐμοί.
ΑΝ. ἰὼ ἰώ, δυστόνων κακῶν ἄναξ.
ΙΣ. πάντων πολυστονώτατοι.
ΑΝ. ἰὼ ἰώ, δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ.
ΙΣ. ἰὼ ἰώ, που σφε θήσομεν χθονός;
ΑΝ. ὅπου τὸ τιμιώτατον.
ΙΣ. ἰὼ ἰώ, πῆμα πατρὶ πάρευνον.

ΚΗΡΥΞ.

δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρὴ
δήμου προβούλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως·
Ἐτεοκλέα μὲν τόνδ' ἐπ' εὐνοίᾳ χθονὸς
θάπτειν ἔδοξε γῆς φίλαις κατασκαφαῖς·
στέγων γὰρ ἐχθροὺς θάνατον εἵλετ' ἐν πόλει,
ἱερῶν πατρῴων δ' ὅσιος ὢν μομφῆς ἄτερ
τέθνηκεν οὗπερ τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν.
οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν·
τούτου δ' ἀδελφὸν τόνδε Πολυνείκους νεκρὸν
ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον, ἁρπαγὴν κυσίν,
ὡς ὄντ' ἀναστατῆρα Καδμείων χθονός,
εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδὼν ἔστη δορὶ
τῷ τοῦδ'. ἄγος δὲ καὶ θανὼν κεκτήσεται
θεῶν πατρῴων, οὓς ἀτιμάσας ὅδε
στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλὼν ᾕρει πόλιν.
οὕτω πετηνῶν τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ
ταφέντ' ἀτίμως τοὐπιτίμιον λαβεῖν,
καὶ μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα
μήτ' ὀξυμόλποις προσσέβειν οἰμώγμασιν,
ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὕπο.
τοιαῦτ' ἔδοξε τῷδε Καδμείων τέλει.
ΑΝ. ἐγὼ δὲ Καδμείων γε προστάταις λέγω,
ἢν μή τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ,

946. ἀρὰν] ἀρᾶ pr., ἀρὰν ab διορθωτῇ. πατρῴαν
.α. τ
Bothius] πατρὸς ἀλαθῆ] ἀληθῆ 947. *[Σ.] αν in margine. *ὦ μέλεοι] ὦ om. 948. ἀχθέων Her-
H
mannus] ἀχέων 951. ΧΟ. Weilius] ICM in margine. ἐπανθίσαντες Bothius] ἐπανθήσαντες 952. γε-
οι
νεάν] Versum πόνοισί γε δόμους (οι a m. recentissima) addit M. Delevit D. 953. τελευταῖαι δ' E. A. Ahrens] τελευτᾷ δ' ἀίδ' (αἵδ' a m. rec.) 957. ἕστακε δ'] ἕστακεν δ', δ' ab διορθωτῇ supra versum addito. τρο-
H
παῖον] τρόπαιον 961. ΑΝ. — ΙΣ. Aldus] ICM — ANT. In sequentibus personarum vices plerumque lineolis sunt indicatae. παισθεὶς] πληγεὶς Nauckius in *Mélanges Gréco-Romains* vol. 2. p. 468. ἔθανες (debebat θάνες) κατακτάς Lachmannus] σὺ δ' ἔθανες κατακτανών 962. ἔκανες Hermannus] ἔκτανες 964. δάκρυ Lachmannus] δάκρυα 965. πρόκεισαι Hermannus] προσκείσεται, σ priore eraso. 966. ΑΝ. ἐὴ ἐή. ΙΣ. ἐὴ ἐή. D.] ἀντ. ἠὲ ἠέ. ΑΝ. μαίνεται] ΑΝ. om 967. ἐν Burneius] ἐντὸς 968. πάνδυρτε Ritschelius] πανδάκρυτε 970. φίλου Blomfieldus] φίλου γ' 973. 974. Versus corrupti et interpolati. Fuerunt iambici dimetri duo. 973. ἀχέων] Inter α et χ litera una erasa. τοίων] ω ex ο factum. 976. 988. σκιά, μέλαιν'] σκιᾶς μέλαιν' D. 977. 989. μέλαιν' Porsonus] μέλαινά τ' 978. ΑΝ. ἐὴ ἐή. ΙΣ. ἐὴ ἐή. D.] ἠὲ ἠέ, lineola praefixa. 979. τόνδ' addidit Weilius. ἐδέξατ' Weilius] ἐδείξατ' φυγᾶς Robortellus] φυγᾶς ἐμοί

982. ὤλεσε δὴ τόδε. καὶ τόδ' Wellauerus] ἀπώλεσεν δῆτα. καὶ τόνδ' 983. τάλαν πάθος Schuetzius] τάλανα καὶ παθόν 984. 985. Versus corrupti et interpolati. Sensus tale quid postulat, ΑΝ. δύστανος ἁ κηδεμονία. | ΙΣ. λυγρὰ τριπάλτων (διπάλτων Hermannus) πημάτων. Post πημάτων in M additum — ὀλοὰ λέγειν. — ὀλοὰ δ' ὁρᾶν, quae ex v. 994. illata delevit Triclinius. 990. *τοί νιν] τοίνυν M. In apographo uno γρ. νίν. 995. *ἰὼ κακά] ἰὼ ἰὼ κακὰ 996. *δώμασι] δώμασιν χθονὶ Hartungus] χθονί, πρὸ πάντων δ' ἐμοί 997. *δυστόνων] δυστάνων κακῶν] Super κακῶν signum (ϛ̈) posuit διορθωτής, ad quod referuntur verba ab eo in margine literis capitalibus adscripta Ἐτεόκλεις ἀρχηγέτα. 1000. πάντων D.] ἰὼ πάντων M. Aut ἰὼ aut πάντων delendum. Versibus 999—1001. respondent 1002—1004. πολυστονώτατοι] πολυπονώτατοι M. πολυστονώτατοι πάντων Robortelli editio. 1001. *ἰὼ ἰώ] ἰὼ 1002. Alterum ἰὼ addidit διορθωτής. 1003. ὅπου τὸ D.] ἰὼ ὅπου 1009. στέγων Wakefieldus] στυγῶν, cum gl. εἴργων δηλονότι. 1010. δ' ab διορθωτῇ additum. 1022. χειρώματα suspectum. 1025. τῷδε] ἐς τόνδε Halmius.

ἐγώ σφε θάψω κἀνὰ κίνδυνον βαλῶ
θάψασ' ἀδελφὸν τὸν ἐμόν, οὐδ' αἰσχύνομαι
ἔχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει.
δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον, οὗ πεφύκαμεν,
μητρὸς ταλαίνης κἀπὸ δυστήνου πατρός.
τοιγὰρ θέλουσ' ἄκοντι κοινώνει κακῶν
ψυχή, θανόντι ζῶσα συγγόνῳ φρενί.
τούτου δὲ σάρκας ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ –
⏑ – ⏑ – ⏑ οὐδὲ κοιλογάστορες
λύκοι σπάσονται· μὴ δοκησάτω τινί.
τάφον γὰρ αὐτὴ καὶ κατασκαφὰς ἐγώ,
γυνή περ οὖσα, τῷδε μηχανήσομαι
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος.
καὐτὴ καλύψω, μηδέ τῳ δόξῃ πάλιν·
θάρσει παρέσται μηχανὴ δραστήριος.
ΚΗ. αὐδῶ πόλιν σε μὴ βιάζεσθαι τάδε.
ΑΝ. αὐδῶ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί.
ΚΗ. τραχύς γε μέντοι δῆμος ἐκφυγὼν κακά.
ΑΝ. τράχυν'· ἄθαπτος δ' οὗτος οὐ γενήσεται.
ΚΗ. ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ, σὺ τιμήσεις τάφῳ;
ΑΝ. ἤδη τὰ τοῦδ' οὐ διατετίμηται θεοῖς.
ΚΗ. οὔ, πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν.
ΑΝ. παθὼν κακῶς κακοῖσιν ἀντημείβετο.
ΚΗ. ἀλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν.
ΑΝ. [ἔρις περαίνει μῦθον ὑστάτη θεῶν.]
ἐγὼ δὲ θάψω τόνδε· μὴ μακρηγόρει.
ΚΗ. ἀλλ' αὐτόβουλος ἴσθ', ἀπεννέπω δ' ἐγώ.

ΧΟ. φεῦ φεῦ.
ὦ μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς
Κῆρες Ἐρινύες, αἵτ' Οἰδιπόδα
γένος ὠλέσατε πρέμνοθεν οὕτως,
τί πάθω; τί δὲ δρῶ: τί δὲ μήσωμαι;
πῶς τολμήσω μήτε σὲ κλάειν
μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβῳ;
ἀλλὰ φοβοῦμαι κἀποτρέπομαι
δεῖμα πολιτῶν.
σύ γε μὴν πολλῶν πενθητήρων
τεύξει· κεῖνος δ' ὁ τάλας ἄγοος
μονόκλαυτον ἔχων θρῆνον ἀδελφῆς
εἶσιν. τίς ἂν οὖν τὰ πίθοιτο;
ΗΜ. δράτω τι πόλις καὶ μὴ δράτω
τοὺς κλάοντας Πολυνείκη.
ἡμεῖς μὲν ἴμεν καὶ συνθάψομεν
αἵδε προπομποί. καὶ γὰρ γενεᾷ
κοινὸν τόδ' ἄχος, καὶ πόλις ἄλλως
ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια.
ΗΜ. ἡμεῖς δ' ἅμα τῷδ', ὥσπερ τε πόλις
καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ.
μετὰ γὰρ μάκαρας καὶ Διὸς ἰσχὺν
ὅδε Καδμείων ἤρυξε πόλιν
μἀνατραπῆναι μηδ' ἀλλοδαπῶν
κύματι φωτῶν κατακλυσθῆν.
1066—1071. — 1072—1077.

1033. *κακῶν] κακῶι, ab correctore factum ex κακοῦ vel alia terminatione. 1035. *τούτου] τούτω Lacunam post σάρκας, quam prodit οὐδέ, indicavit Prienus. 1036. σπάσονται] In πάσονται mutatum ab correctore. Glossema superscriptum γεύσονται. 1037. αὐτὴ Piersonus] αὐτῶ 1038. Unius versus defectum post μηχανήσομαι indicavit Prienus. 1047. διατετίμηται] Corruptum. δίχα τετίμηται Weilius. 1051. Hunc versum seclusit Blomfieldus. Huic versui et proximo lineola praefixa in M. 1053. ΧΟ. Pauwius] ἡμιχ°

1056. πρέμνοθεν Is. Vossius] πρυμνόθεν 1057. Lineola (ἡμιχ° significans) praefixa in M. *δρῶ] δ' ἐρῶ μήσωμαι] Ex μήσομαι factum. 1058. *κλάειν] κλαίειν 1059. τύμβῳ] *τύμβον 1061. δεῖμα] λῆμα Meinekius ad Soph. Oed. Col. p. 251. 1063. τεύξει Porsonus] τεύξῃ 1065. *πίθοιτο] πείθοιτο 1066. δράτω] Lineola praefixa in M. τι addidit Elmsleius. 1067. κλάοντας Porsonus] κλαίοντας 1068. μὲν Victorius] γὰρ M. μὲν γὰρ apographa nonnulla. 1072. ΗΜ.] ἡμιχ° 1076. μἀνατραπῆναι D.] μὴ ἀνατραπῆναι *ἀλλοδαπῶν] ἀλλοδαπῶι 1077. κατακλυσθῆν L. Dindorfius] κατακλυσθῆναι τὰ μάλιστα

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΠΕΡΣΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.
ΑΤΟΣΣΑ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΕΙΔΩΛΟΝ ΔΑΡΕΙΟΥ.
ΞΕΡΞΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Γλαῦκος ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλου μύθων ἐκ τῶν Φοινισσῶν φησι Φρυνίχου τοὺς Πέρσας παραπεποιῆσθαι. ἐκτίθησι δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ δράματος ταύτην,

Τάδ' ἐστὶ Περσῶν τῶν πάλαι βεβηκότων.

πλὴν ἐκεῖ εὐνοῦχός ἐστιν ἀγγέλλων ἐν ἀρχῇ τὴν τοῦ Ξέρξου ἧτταν, στορνύς τε θρόνους τινὰς τοῖς τῆς ἀρχῆς παρέδροις, ἐνταῦθα δὲ προλογίζει χορὸς πρεσβυτῶν. καὶ ἔστιν ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος παρὰ τῷ τάφῳ Δαρείου. ἡ δὲ ὑπόθεσις, Ξέρξης στρατευσάμενος κατὰ τῆς Ἑλλάδος μετὰ δυνάμεως πολλῆς, ἵππον μὲν ἄμετρον ἐπαγόμενος, ναῦς δὲ χιλίας διακοσίας ἑπτά, ἢ καὶ δεκατέσσαρας· καὶ πεζῇ μὲν ἐν Πλαταιαῖς νικηθείς, ναυτικῇ δὲ ἐν Σαλαμῖνι, καὶ διὰ Θεσσαλίας φεύγων διεπεραιώθη εἰς τὴν Ἀσίαν.

Ἐπὶ Μένωνος τραγῳδῶν Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ[a], Προμηθεῖ.

[a] Γλαύκῳ] Ποτνιεῖ addidit scholiasta recentior, ποντίῳ Welckerus. In didascaliis solum positum fuit Glauci nomen, ut Προμηθεῖ scriptum fuit, omisso πυρφόρου nomine, quo grammatici drama hoc satyricum ab duabus distinxerunt tragoediis, quae Προμηθεὺς δεσμώτης et Προμηθεὺς λυόμενος inscriptae sunt. De qua ratione dixi in Annotationibus ad Sophoclem p. 277. ed. Oxon. a. 1836.

ΧΟΡΟΣ.

Τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων
Ἑλλάδ' ἐς αἶαν πιστὰ καλεῖται,
καὶ τῶν ἀφνεῶν καὶ πολυχρύσων
ἑδράνων φύλακες, κατὰ πρεσβείαν
οὓς αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης βασιλεὺς
Δαρειογενὴς
εἵλετο χώρας ἐφορεύειν.
ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ
καὶ πολυχρύσου στρατιᾶς ἤδη
κακόμαντις ἄγαν ὀρσολοπεῖται
θυμὸς ἔσωθεν,
πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς

Persarum v. 1—705., quos continet codicis Medicei quaternio ιϛ', ab eadem manu scripti sunt quae septem scripsit Sophoclis tragoedias quaternionibus α' — ιε'. Reliquos inde ab ιζ' quaterniones altera manus scripsit.

2. * πιστὰ] πίστα. Recte schol. οἱ ὑπομνηματισάμενοί φασιν ὅτι ἑαυτοὺς λέγουσιν πιστώματα (sic v. 171.) Περσῶν οἱ κατὰ τὸν χορόν, sed addito commento perabsurdo, ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι πόλις ἐστὶ Περσικὴ Πίστειρα, ἣν συγκόψας Πιστὰ (Πίστα) ἔφη.

6. Δαρειογενὴς Triclinius] δαρειογενὴς υἱός, illato glossemate. 9. * πολυχρύσου στρατιᾶς] πολυχρύσους στρατιᾶς πολυχρύσου] Aptius huic loco esse πολύχειρος (quod legitur v. 82.) monet Weilius.

ᾤχωκε, νέον δ' ἄνδρα βαΰζει,
κοὔτε τις ἄγγελος οὔτε τις ἱππεὺς
ἄστυ τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται·
οἵτε τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων
καὶ τὸ παλαιὸν Κίσσιον ἕρκος
προλιπόντες ἔβαν,
οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δ' ἐπὶ ναῶν,
πεζοί τε βάδην
πολέμου στῖφος παρέχοντες·
οἷος Ἀμίστρης ἠδ' Ἀρταφρένης
καὶ Μεγαβάτης ἠδ' Ἀστάσπης,
ταγοὶ Περσῶν,
βασιλῆς βασιλέως ὕποχοι μεγάλου,
σοῦνται, στρατιᾶς πολλῆς ἔφοροι,
τοξοδάμαντές τ' ἠδ' ἱπποβάται,
φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν, δεινοὶ δὲ μάχην
ψυχῆς εὐτλήμονι δόξῃ·
Ἀρτεμβάρης θ' ἱππιοχάρμης
καὶ Μασίστρης, ὅ τε τοξοδάμας
ἐσθλὸς Ἰμαῖος, Φαρανδάκης θ',
ἵππων τ' ἐλατὴρ Σοσθάνης.
ἄλλους δ' ὁ μέγας καὶ πολυθρέμμων
Νεῖλος ἔπεμψεν· Σουσισκάνης,
Πηγασταγὼν Αἰγυπτογενής,
ὅ τε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων
μέγας Ἀρσάμης, τάς τ' ὠγυγίους
Θήβας ἐφέπων Ἀριόμαρδος,
καὶ ἑλειοβάται ναῶν ἐρέται
δεινοὶ πλῆθός τ' ἀνάριθμοι.
ἁβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν
ὄχλος, οἵτ' ἐπίπαν ἠπειρογενὲς
κατέχουσιν ἔθνος, τοὺς Μιτρογάθης
Ἀρκτεύς τ' ἀγαθὸς, βασιλῆς δίοποι,
καὶ πολύχρυσοι Σάρδεις ἐπόχους
πολλοῖς ἅρμασιν ἐξορμῶσιν,
δίρρυμά τε καὶ τρίρρυμα τέλη,
φοβερὰν ὄψιν προσιδέσθαι.
στεῦται δ' ἱεροῦ Τμώλου πελάται
ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι,
Μάρδων, Θάρυβις, λόγχης ἄκμονες,
καὶ ἀκοντισταὶ Μυσοί· Βαβυλὼν δ'
ἡ πολύχρυσος πάμμικτον ὄχλον
πέμπει σύρδην, ναῶν τ' ἐπόχους
τοξουλκῷ λήματι πιστούς·
τὸ μαχαιροφόρον τ' ἔθνος ἐκ πάσης
Ἀσίας ἕπεται
δειναῖς βασιλέως ὑπὸ πομπαῖς.
τοιόνδ' ἄνθος Περσίδος αἴας
οἴχεται ἀνδρῶν,
οὓς πέρι πᾶσα χθὼν Ἀσιᾶτις
θρέψασα πόθῳ στένεται μαλερῷ
τοκέες τ' ἄλοχοί θ' ἡμερολεγδὸν
τείνοντα χρόνον τρομέονται.
πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη
βασίλειος στρατὸς εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν,
λινοδέσμῳ σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας
Ἀθαμαντίδος Ἕλλας,
πολύγομφον ὅδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι
πόντου.
πολυάνδρου δ' Ἀσίας θούριος ἄρχων 73
ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμανόριον θεῖον ἐλαύνει 74. 75
διχόθεν, πεζονόμοις ἔκ τε θαλάσσας
ἐχυροῖσι πεποιθὼς [φώς. 80
στυφελοῖς ἐφέταις, χρυσογόνου γενεᾶς ἰσόθεος
κυανοῦν δ' ὄμμασι λεύσσων φονίου δέργμα δρά-
κοντος, 81. 82
πολύχειρ καὶ πολυναύτας, Σύριόν θ' ἅρμα διώκων,
ἐπάγει δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξόδαμνον Ἄρη. 85. 86
δόκιμος δ' οὔτις ὑποστὰς μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν 87
ἐχυροῖς ἕρκεσιν εἴργειν ἄμαχον κῦμα θαλάσσας· 90
ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσᾶν στρατὸς ἀλκίφρων τε
λαός. 91. 92
θεόθεν γὰρ κατὰ Μοῖρ' ἐκράτησεν τὸ παλαιόν,
ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις 102—104
πολέμους πυργοδαΐκτους 105
διέπειν ἱππιοχάρμας τε κλόνους πόλεών τ' ἀνα-
στάσεις. 106. 107
ἔμαθον δ' εὐρυπόροιο θαλάσσας πολιαινομένας
πνεύματι λάβρῳ 108—110

65—72. — 73—80.
81—86. = 87—92.
102—107. = 108—113.

13. *ᾤχωκε] οἴχωκε νέον δ' ἄνδρα] νεολαίαν dicit v. 670. et πόλιν Περσῶν ποθοῦσαν φιλτάτην ἥβην χθονός v. 512. 15. *τὸ] τῶ (fortasse pro τῶν) 16. Ἀγβατάνων Brunckius] ἐκβατάνων: sed Ἀγβάτανα recte 535. 961. de quo dixit L. Dindorfius in Thesauro vol. 3. p. 375. 17. *Κίσσιον] κίσσινον, de quo dixi in Annot. Oxon. p. 236. 18. *ναῶν] νηῶν 21. Ἀμίστρης] Conf. ad v. 320. Ἀρταφρένης] ἀρταφέρνης pr. M, sed correctum ab eadem manu. 22. *Μεγαβάτης] μεταβάτης: de quo ceterisque nominibus Persicis, ab Aeschylo partim aliter quam vulgo propter metrum formatis, dixi ego in Annot. Oxon., Weilius in Praef. p. XVI—XIX. 28. *εὐτλήμονι] ἐν τλήμονι 30. Μασίστρης] Vid. ad v. 971. 31. *ἰμαῖος vel ἰμαῖος] ἰμαῖος sine spiritu. 32. Σοσθάνης] σωσθάνης apographa nonnulla. 33. Σουσισκάνης, Πηγασταγὼν] Schol. τινὲς διαιροῦσι Σουσισκάνης καὶ Πηγὰς Ταγών. Scripserunt igitur Σοῦσις, Κάνης Πηγάς, Ταγών. 34. *Πηγασταγὼν] πηγαστάγων Αἰγυπτογενής] Αἰγυπτογενεῖς (debebat τ' Αἰγυπτογενεῖς) Weilius. 37. Ἀρσάμης] Ἀρσάκης apud Photium p. 258, 4. 39. Hunc versum in margine addidit διορθωτής. 43. *Μιτρογάθης (hoc accentu] μητρογαθὴς 45. καὶ] χαὶ Blomfieldus. 49. στεῦται] στεῦνται, sed litera ν puncto notata. De usu numeri singularis docta est scholiastae annotatio. 50. δούλιον Scaliger] δούλειον 55. *τοξουλκῷ] καὶ τοξουλκῷ 58. ὑπὸ πομπαῖς Abreschius] ὑποπομπαῖς 59. αἴας] *αἴης 61. *πέρι] περὶ Ἀσιᾶτις D.] ἀσιήτις 63. τ' schol.] δ' ἡμερολεγδὸν Goettling. de accent. p. 343.] ἡμερόλεγδον 65. πεπέρακεν (male omisso μέν) Turnebus] πεπέρακε in textu et in scholio, in quo Eupolidis imitatio annotatur πεπέρακε μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη Μαρικᾶς. 67. χώραν] χώρας, sed superscr. ν, M. 71. ὅδισμα] γρ. ἔρεισμα· τὴν ναῦν adscr. in M. 77. 90. θαλάσσας Blomfieldus] θαλάσσης 78. ἐχυροῖσι] .ὀ. super ἐ ab eadem manu, i. e. ὀχυροῖσι: sed ἐχυροῖς v. 90. ubi apogr. plura ὀχυροῖς. 79. στυφελοῖς Blomfieldus] στυφέλοις *χρυσογόνου] χρυσονόμου M. Utrumque memorat schol. 81. κυανοῦν Blomfieldus] κυάνεον *λεύσσων] λεύσων 82. φονίου Turnebus] φοινίου *δέργμα] δέρμα 83. *πολυναύτας] πολυναύτης. 91. Περσᾶν Blomfieldus] περσῶν: vid. ad Sept. 727. Post hunc versum in M sequuntur versus 93—100., δολόμητιν — φυγεῖν, quos post 113. transponendos esse vidit O. Muellerus in scriptis minoribus vol. 1. p. 515. Eos in stropham δολόμητιν — ἀνάσσων et antistropham φιλόφρων — οὐκ ἔστιν ἀλύξαντα φυγεῖν ὕπερθε θνατόν (nam sic extrema corrigit) redigi voluit Seidlerus de vers. dochm. p. 407. opinione probabili, etsi incerta manet versus 100. emendatio. 107. *τ'] δ' 109. *θαλάσσας πολιαινομένας] θαλάσσης πολιαινομένης (.α. superscr.)

ἐσορᾶν πόντιον ἄλσος, [ναίς. 112.113
πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι λαοπόροις τε μαχα-
δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει;
τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδήματος εὐπετοῦς ἀνάσ-
σων; 95.96
φιλόφρων γὰρ παρασαίνει βροτὸν εἰς ἄρκυας Ἄτα, 97
τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲκ θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.
ταῦτά μοι μελαγχίτων 114
φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ,
ὀᾶ ὀᾶ,
Περσικοῦ στρατεύματος [Σουσίδος,
τοῦδε, μὴ πόλις πύθηται κένανδρον μέγ' ἄστυ
καὶ τὸ Κισσίων πόλισμ'
ἀντίδουπον ᾄσεται,
ὀᾶ ὀᾶ,
τοῦτ' ἔπος γυναικοπληθὴς ὅμιλος ἀπύων,
βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς.
πᾶς γὰρ ἱππηλάτας καὶ πεδοστιβὴς λεὼς [τοῦ,
σμῆνος ὣς ἐκλέλοιπεν μελισσᾶν σὺν ὀρχάμῳ στρα-
τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἅλιον
πρῶνα κοινὸν αἴας.
λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ πίμπλαται δακρύμασιν·
Περσίδες δ' ἁβροπενθεῖς ἑκάστα πόθῳ φιλάνορι
τὸν αἰχμάεντα θοῦρον εὐνατῆρα προπεμψαμένα
λείπεται μονόζυξ.
ἀλλ' ἄγε, Πέρσαι, τόδ' ἐνεζόμενοι
στέγος ἀρχαῖον,
φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον
θώμεθα, χρεία δὲ προσήκει,
πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης βασιλεὺς
Δαρειογενής,
τὸ πατρωνύμιον γένος ἡμέτερον·
πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν,
ἢ δορυκράνου
λόγχης ἰσχὺς κεκράτηκεν.
ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς
φάος ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως,
βασίλεια δ' ἐμή, προσπίτνωμεν·
καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν
πάντας μύθοισι προσαυδᾶν.
ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη,

114—119. = 120—125.
126—132. — 133—139.

μῆτερ ἡ Ξέρξου γεραιά, χαῖρε, Δαρείου γύναι·
θεοῦ μὲν εὐνάτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ
ἔφυς,
εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ.

ΑΤΟΣΣΑ.

ταῦτα δὴ λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλμους δόμους
καὶ τὸ Δαρείου τε κἀμὸν κοινὸν εὐνατήριον.
καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς· ἐς δ' ὑμᾶς ἐρῶ
μῦθον, οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οὖσ' ἀδείμαντος, φίλοι,
μὴ μέγας δαίμων κονίσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ
ὄλβον, ὃν Δαρεῖος ἦρεν οὐκ ἄνευ θεῶν τινός.
ταῦτά μοι διπλῆ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσίν,
μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν
μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς, ὅσον σθένος πάρα.
ἔστι γὰρ πλοῦτός γ' ἀμεμφής, ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς
φόβος·
ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν.
πρὸς τάδ' ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε, σύμβουλοι
λόγου
τοὐδέ μοι γένεσθε, Πέρσαι, γηραλᾶ πιστώματα·
πάντα γὰρ τὰ κέδν' ἐν ὑμῖν ἐστί μοι βουλεύματα.

ΧΟ. εὖ τόδ' ἴσθι, γῆς ἄνασσα τῆσδε, μή σε δὶς φράσαι
μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ·
εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς.

ΑΤ. πολλοῖς μὲν αἰεὶ νυκτέροις ὀνείρασιν
ξύνειμ', ἀφ' οὗπερ παῖς ἐμὸς στείλας στρατὸν
Ἰαόνων γῆν οἴχεται πέρσαι θέλων·
ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην
ὡς τῆς πάροιθεν εὐφρόνης, λέξω δέ σοι.
ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε,
ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη,
ἡ δ' αὖτε Δωρικοῖσιν, εἰς ὄψιν μολεῖν,
μεγέθει τε τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα πολύ,
κάλλει τ' ἀμώμω καὶ κασιγνήτα γένους
ταὐτοῦ· πάτραν δ' ἔναιον ἡ μὲν Ἑλλάδα
κλήρῳ λαχοῦσα γαῖαν, ἡ δὲ βάρβαρον.
τούτω στάσιν τιν', ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν,
τεύχειν ἐν ἀλλήλαισι· παῖς δ' ἐμὸς μαθὼν
κατεῖχε κἀπράϋνεν, ἅρμασιν δ' ὕπο
ζεύγνυσιν αὐτὼ καὶ λέπαδν' ἐπ' αὐχένων
τίθησι. χἡ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ
ἐν ἡνίαισί τ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα,
ἡ δ' ἐσφάδαζε, καὶ χεροῖν ἔντη δίφρου
διασπαράσσει, καὶ ξυναρπάζει βίᾳ
ἄνευ χαλινῶν καὶ ζυγὸν θραύει μέσον.
πίπτει δ' ἐμὸς παῖς, καὶ πατὴρ παρίσταται
Δαρεῖος οἰκτείρων σφε· τὸν δ' ὅπως ὁρᾷ
Ξέρξης, πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω.
ἐπεὶ δ' ἀνέστην καὶ χεροῖν καλλιρρόου
ἔψαυσα πηγῆς, σὺν θυηπόλῳ χερὶ
βωμὸν προσέστην, ἀποτρόποισι δαίμοσιν
θέλουσα θῦσαι πέλανον, ὧν τέλη τάδε.
ὁρῶ δὲ φεύγοντ' ἀετὸν πρὸς ἐσχάραν
Φοίβου· φόβῳ δ' ἄφθογγος ἐστάθην, φίλοι·
μεθύστερον δὲ κίρκον εἰσορῶ δρόμῳ

---

113. μαχαναῖς Blomfieldus] μηχαναῖς 96. εὐπετοῦς Porsonus] εὐπετέος ἀνάσσων (ἀναΐσσων Turnebus) Brunckius] ἀνάσσων 98. γὰρ παρασαίνει βροτὸν Seidlerus] γὰρ σαίνουσα τὸ πρῶτον παράγει βροτὸν ἄρκυας Ἄτα Hermannus] ἀρκύστατα. Ἄτα legisse videtur scholiasta qui Homericos de Ἄτη versus apposuit. 100. ὑπὲκ Hermannus] ὑπέρ 114. *μοι] μου 116. 124. ὀᾶ, quod in M semel et utrobique separato versu scriptum est, duplicavit D. in Philologo vol. 13. p. 479. 120. Κισσίων] *κισσίνων, ut v. 17. etiam in M κίσσινον est. 121. ᾄσεται Burneius] ἔσεται: unde ἔσσεται in apographis pluribus. 125. πέσῃ λακίς om. pr. M: addidit διορθωτής. 129. *μελισσᾶν] μέλισσα 135. ἀκροπενθεῖς M. ἁβροπενθεῖς Paleius, collata annotatione schol. ἐπιμόνως πενθοῦσαι, ὡς δοκεῖν ἁβρύνεσθαι ἐπὶ τῷ (τὸ codex) πενθεῖν. ἁβρόγοοι Περσίδες dicuntur v. 541. 136. ἑκάστα] ἑκάσται, sed ι eraso. 137. *αἰχμάεντα] αἰχμήεντα 138. *εὐνατῆρα προπεμψαμένα] εὐνατῆρ' ἀποπεμψαμένα 144. *ἄρα] ἆρα 146. *ἡμέτερον] ἀμέτερον 148. δορυκράνου] *δορικράνου 152. προσπίτνωμεν Porsonus] προσπίτνω προσκυνῶ, illato glossemate προσκυνῶ, quod omissum in apographis multis. 155. ὦ] ἔτι ὁ χορός praescriptum in M, ut alibi ubi ab cantico chori transitur ad verba coryphaei.

157. *εὐνάτειρα] εὐνήτειρα 161. καί με] κἀμὲ Bothius. 163. δαίμων Heimsoethius] πλοῦτος *κονίσας] κονίσσας 165. ἄφραστος] Scriptura suspecta. 167. ὀφθαλμοῖς] ὀφθαλμῷ Heimsoethius. 171. γηραλᾶ D.] γηραλέα, ut 317. πορφυρέᾳ pro πορφυρᾷ. 174. *δύναμις] δυνάμεις 181. *μοι δύο] μοι om. 185. *ἀμώμω] ἀμώμωι 189. ἀλλήλαισι Blomfieldus] ἀλλήλησι 191. *ἐπ' αὐχένων] ὑπαυχένων 193. ἡνίαισί τ' Blomfieldus] ἡνίαισιν 194. ἔντη (ut schol. legit qui per χαλινὰ explicat) Scaliger] ἐν τῇ 195. *διασπαράσσει] διασπαράττει 203. *βωμὸν] βωμῷ 205. ἀετὸν Brunckius] αἰετὸν

πτεροῖς ἐφορμαίνοντα καὶ χηλαῖς κάρα
τίλλονθ'· ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ πτήξας δέμας
παρεῖχε. ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν,
ὑμῖν δ' ἀκούειν. εὖ γὰρ ἴστε, παῖς ἐμὸς
πράξας μὲν εὖ θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ,
κακῶς δὲ πράξας οὐχ ὑπεύθυνος πόλει,
σωθεὶς δ' ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός.
ΧΟ. οὔ σε βουλόμεσθα, μῆτερ, οὔτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις
οὔτε θαρσύνειν. θεοὺς δὲ προστροπαῖς ἱκνουμένη,
εἴ τι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ τῶνδ' ἀποτροπὴν τελεῖν, [σέθεν
τὰ δ' ἀγάθ' ἐκτελῆ γενέσθαι σοί τε καὶ τέκνῳ
καὶ πόλει φίλοις τε πᾶσι. δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς
γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι· πρευμενὴ δ' αἰτοῦ τάδε
σὸν πόσιν Δαρεῖον, ὅνπερ φῂς ἰδεῖν κατ' εὐφρόνην,
ἐσθλά σοι πέμπειν τέκνῳ τε γῆς ἔνερθεν ἐς φάος,
τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίας κάτοχα μαυροῦσθαι σκότῳ.
ταῦτα θυμόμαντις ὤν σοι πρευμενῶς παρῄνεσα·
εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι.
ΑΤ. ἀλλὰ μὴν εὔνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτὴς
παιδὶ καὶ δόμοις ἐμοῖσι τήνδ' ἐκύρωσας φάτιν.
ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά· ταῦτα δ', ὡς ἐφίεσαι,
πάντα θήσομεν θεοῖσι τοῖς τ' ἔνερθε γῆς φίλοις,
εὖτ' ἂν εἰς οἴκους μόλωμεν. κεῖνο δ' ἐκμαθεῖν θέλω,
ὦ φίλοι, ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρῦσθαι χθονός.
ΧΟ. τῆλε πρὸς δυσμαῖς, ἄνακτος Ἡλίου φθινάσμασιν.
ΑΤ. ἀλλὰ μὴν ἵμειρ' ἐμὸς παῖς τήνδε θηρᾶσαι πόλιν.
ΧΟ. πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλέως ὑπήκοος.
ΑΤ. ὧδέ τις πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια στρατοῦ;
ΧΟ. καὶ στρατὸς τοιοῦτος ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά.
ΑΤ. καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο; πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις;
ΧΟ. ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστι, θησαυρὸς χθονός.
ΑΤ. πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερῶν αὐτοῖς πρέπει;
ΧΟ. οὐδαμῶς· ἔγχη σταδαῖα καὶ φεράσπιδες σαγαί.
ΑΤ. τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι κἀπιδεσπόζει στρατῷ;
ΧΟ. οὔτινος δοῦλοι κέκληνται φωτὸς οὐδ' ὑπήκοοι.
ΑΤ. πῶς ἂν οὖν μένοιεν ἄνδρας πολεμίους ἐπήλυδας;
ΧΟ. ὥστε Δαρείου πολύν τε καὶ καλὸν φθεῖραι στρατόν.
ΑΤ. δεινά τοι λέγεις ἰόντων τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι.
ΧΟ. ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖν τάχ' εἴσει πάντα ναμερτῆ λόγον·
τοῦδε γὰρ δράμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν,
καὶ φέρει σαφές τι πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ γῆς ἁπάσης Ἀσιάδος πολίσματα,
ὦ Περσὶς αἶα καὶ πολὺς πλούτου λιμήν,
ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς
ὄλβος, τὸ Περσῶν δ' ἄνθος οἴχεται πεσόν.
ὤμοι, κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά·
ὅμως δ' ἀνάγκη πᾶν ἀναπτύξαι πάθος.
⏑ – ⏑ – ⏑ – – ⏑ – ⏑ –
Πέρσαι· στρατὸς γὰρ πᾶς ὄλωλε βαρβάρων.
ΧΟ. ἄνι' ἄνια κακὰ νεόκοτα
καὶ δάϊ'. αἰαῖ, διαίνεσθε, Πέρσαι, τόδ' ἄχος κλύοντες.
ΑΓ. ὡς πάντα γ' ἔστ' ἐκεῖνα διαπεπραγμένα·
αὐτὸς δ' ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος.
ΧΟ. ἦ μακροβίοτος ὅδε γέ τις
αἰὼν ἐφάνθη γεραιοῖς, ἀκούειν τόδε πῆμ' ἄελπτον.
ΑΓ. καὶ μὴν παρών γε κοὐ λόγους ἄλλων κλύων,
Πέρσαι, φράσαιμ' ἂν οἷ' ἐπορσύνθη κακά.
ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, μάταν
τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῆ
γᾶς ἀπ' Ἀσίδος ἦλθ' ἐπ' αἶαν
δᾴαν Ἑλλάδα χώραν.
ΑΓ. πλήθουσι νεκρῶν δυσπότμως ἐφθαρμένων
Σαλαμῖνος ἀκταὶ πᾶς τε πρόσχωρος τόπος.
ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, φίλων
πολύδονα σώμαθ' ἁλιβαφῆ
κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι
πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν.
ΑΓ. οὐδὲν γὰρ ἤρκει τόξα, πᾶς δ' ἀπώλλυτο
στρατὸς δαμασθεὶς ναΐοισιν ἐμβολαῖς.
ΧΟ. ἴυζ' ἄποτμον δαΐοις
δυσαιανῆ βοάν,
ὡς πάντα παγκάκως θεοὶ
ἔθεσαν, αἰαῖ, στρατοῦ φθαρέντος.
ΑΓ. ὦ πλεῖστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν·
φεῦ, τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος.
ΧΟ. στυγναί γ' Ἀθᾶναι δαΐοις·
μεμνῆσθαί τοι πάρα
ὡς Περσίδων πολλὰς μάταν
εὔνιδας ἔκτισσαν ἠδ' ἀνάνδρους.
ΑΤ. σιγῶ πάλαι δύστηνος ἐκπεπληγμένη
κακοῖς· ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορά,
τὸ μήτε λέξαι μήτ' ἐρωτῆσαι πάθη.
ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοῖς φέρειν
θεῶν διδόντων· πᾶν δ' ἀναπτύξας πάθος
λέξον καταστάς, κεἰ στένεις κακοῖς ὅμως,

256—259. = 262—265.
268—271. = 274—277.
280—283. = 286—289.

---

210. *ἔστ' ἰδεῖν] ἐσιδεῖν 214. Versus interpolatus. Aeschyli verborum haec sententia fuisse videtur, σωθεὶς δ' ἀτίμως τήνδε ποιμανεῖ χθόνα (vel τῆσδε δεσπόσει χθονός): de quo dixi in Annot. Oxon. p. 255. 218. *τὰ δ' ἀγάθ'] ταδ' ἀγαθὰ δ' *τέκνῳ (ut 222.)] τέκνοις 220. *πρευμενὴ] πρευμενῶς 223. γαίας Turnebus] γαίαι κάτοχα μαυροῦσθαι Blomfieldus] κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι 225. τελεῖν σοι] τελοῖθ' ἃ Weilius. 228. *δὴ] δὲ 230. κεῖνο D.] κεῖνα 232. δυσμαῖς] *δυσμάς: quo recepto φθινάσματα scribendum foret. φθινάσμασιν Pauwius] φθινασμάτων. Vocabulum aliunde non cognitum. Hesychius, φθινάσμασι: φθίσεσι. Quae gl. haud dubie ex hoc versu sumta est, φθίσεσι pro δύσεσι dicto, ut φέγγος ἡλίου κατέφθιτο dictum est v. 377. et alibi φθίνοντος ἡλίου. 239. χερῶν Brunckius (χεροῖν Elmsleius)] χερός 241. ποιμάνωρ (sic etiam Hesychius)] *ποιμάντωρ στρατῷ] *στρατοῦ 246. εἴσει — ναμερτῆ Porsonus] εἴση — νημερτῆ 247. δράμημα] *δρόμημα

249. Ἀσιάδος] Ἀσίδος Blomfieldus. 253. Lineola mutatae personae index in M. Post 254. unius versus defectum indicavit Weilius. 256. ἄνι'] αἰν' Halmius in Museo Rhen. vol. 23. p. 204. 261. αὐτὸς Porsonus] καὐτὸς 266. *γε] τε 268. *ὀτοτοτοῖ] ὀτοτοῖ τοῖ (sed recte v. 274.) 269. πολλὰ] πολέα Lachmannus. 271. *δᾴαν (δαΐαν scriptum)] δῖαν 275. πολύδονα σώμαθ' ἁλιβαφῆ Prienus] ἁλιδόνα (hoc accentu) σώματα πολυβαφῆ 280. δαΐοις | δυσαιανῆ βοὰν Hermannus] βοὰν | δυσαιανῆ πέρσαις δαΐοις 282. θεοὶ addidit Hermannus. Supplevit schol. recentior, οἱ θεοὶ δηλαδή. 286. στυγναί γ' Ἀθᾶναι] στυγνᾶν γ' Ἀθανᾶν Weilius, sublata post δαΐοις interpunctione *Ἀθᾶναι] ἀθῆναι 288 Περσίδων πολλὰς Weilius] πολλὰς περσίδων 289. εὔνιδας ἔκτισσαν Boeckhius] ἔκτισαν εὔνιδας 290. ΑΤ.] ἄτοσσα μήτηρ ξέρξου M. 293. βροτοῖς] *βροτούς 295. κεἰ] καὶ εἰ pr. M.

τίς οὐ τέθνηκε, τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν
τῶν ἀρχελείων, ὅστ' ἐπὶ σκηπτουχίᾳ
ταχθεὶς ἄνανδρον τάξιν ἠρήμου θανών.
ΑΓ. Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ τε καὶ βλέπει φάος.
ΑΤ. ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα
καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου.
ΑΓ. Ἀρτεμβάρης δὲ μυρίας ἵππου βραβεὺς
στύφλους παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνιῶν.
χὠ χιλίαρχος Δαδάκης πληγῇ δορὸς
πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο·
Τενάγων τ' ἀριστεὺς Βακτρίων ἰθαγενὴς
θαλασσόπληκτον νῆσον Αἴαντος πολεῖ.
Λιλαῖος, Ἀρσάμης τε κἀργήστης τρίτος,
οἵδ' ἀμφὶ νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα
νικώμενοι κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα·
πηγαῖς τε Νείλου γειτονῶν Αἰγυπτίου
Ἀρκτεύς, Ἀδεύης καὶ φερεσσακὴς τρίτος
Φαρνοῦχος, οἵδε ναὸς ἐκ μιᾶς πέσον.
Χρυσεὺς Μάταλλος μυριόνταρχος θανών,
ἵππου μελαίνης ἡγεμὼν τρισμυρίας,
πυρσὴν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα
ἔτεγγ', ἀμείβων χρῶτα πορφυρᾷ βαφῇ.
καὶ Μᾶγος Ἄραβος, Ἀρτάβης τε Βάκτριος,
σκληρᾶς μέτοικος γῆς, ἐκεῖ κατέφθιτο.
Ἄμηστρις Ἀμφιστρεύς τε πολύπονον δόρυ
νωμῶν, ὅ τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος Σάρδεσιν
πένθος παρασχών, Σεισάμης θ' ὁ Μύσιος,
Θάρυβίς τε πεντήκοντα πεντάκις νεῶν
ταγός, γένος Λυρναῖος, εὐειδὴς ἀνήρ,
κεῖται θανὼν δείλαιος οὐ μάλ' εὐτυχῶς·
Συέννεσίς τε πρῶτος εἰς εὐψυχίαν,
Κιλίκων ἔπαρχος, εἷς ἀνὴρ πλεῖστον πόνον
ἐχθροῖς παρασχών, εὐκλεῶς ἀπώλετο.
τοιῶνδε τῶνδε νῦν ὑπεμνήσθην πέρι.
πολλῶν παρόντων δ' ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά.
ΑΤ. αἰαῖ, κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε,
αἴσχη τε Πέρσαις καὶ λιγέα κωκύματα.
ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ' ἀναστρέψας πάλιν,
ναῶν πόσον τι πλῆθος ἦν Ἑλληνίδων,
ὥστ' ἀξιῶσαι Περσικῷ στρατεύματι
μάχην συνάψαι ναΐοισιν ἐμβολαῖς.
ΑΓ. πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους
ναυσὶν κρατῆσαι. καὶ γὰρ Ἕλλησιν μὲν ἦν
ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα
ναῶν, δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος·
Ξέρξῃ δέ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιὰς μὲν ἦν
ὧν ἦγε πλῆθος, αἱ δ' ὑπέρκοποι τάχει
ἑκατὸν δὶς ἦσαν ἑπτά θ'· ὧδ' ἔχει λόγος.
μή σοι δοκοῦμεν τῇδε λειφθῆναι μάχῃ;
ἀλλ' ὧδε δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν,
τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ.
ΑΤ. ἔτ' ἄρ' Ἀθηνῶν ἔστ' ἀπόρθητος πόλις;
ΑΓ. ἀνδρῶν γὰρ ὄντων ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές.
ΑΤ. θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς.
ἀρχὴ δὲ ναυσὶ συμβολῆς τίς ἦν; φράσον.
τίνες κατῆρξαν, πότερον Ἕλληνες, μάχης,
ἢ παῖς ἐμός, πλήθει καταυχήσας νεῶν;
ΑΓ. ἦρξεν μέν, ὦ δέσποινα, τοῦ παντὸς κακοῦ
φανεὶς ἀλάστωρ ἢ κακὸς δαίμων ποθέν.
ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ
ἐλθὼν ἔλεξε παιδὶ σῷ Ξέρξῃ τάδε,
ὡς εἰ μελαίνης νυκτὸς ἵξεται κνέφας,
Ἕλληνες οὐ μενοῖεν, ἀλλὰ σέλμασιν
ναῶν ἐπενθορόντες ἄλλος ἄλλοσε
δρασμῷ κρυφαίῳ βίοτον ἐκσωσοίατο.
ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἤκουσεν, οὐ ξυνεὶς δόλον
Ἕλληνος ἀνδρὸς οὐδὲ τὸν θεῶν φθόνον,
πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχοις λόγον·
εὖτ' ἂν φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα
λήξῃ, κνέφας δὲ τέμενος αἰθέρος λάβῃ,
τάξαι νεῶν μὲν στῖφος ἐν στοίχοις τρισὶν
ἔκπλους φυλάσσειν καὶ πόρους ἁλιρρόθους,
ἄλλας δὲ κύκλῳ νῆσον Αἴαντος πέριξ·
ὡς εἰ μόρον φευξοίαθ' Ἕλληνες κακόν,
ναυσὶν κρυφαίως δρασμὸν εὑρόντες τινά,
πᾶσι στέρεσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον.
τοσαῦτ' ἔλεξε κάρθ' ὑπ' εὐθύμου φρενός·
οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίστατο.
οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ πειθάρχῳ φρενὶ
δεῖπνόν τ' ἐπορσύνοντο, ναυβάτης τ' ἀνὴρ
τροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον.
ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο
καὶ νὺξ ἐπῄει, πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ
ἐς ναῦν ἐχώρει πᾶς θ' ὅπλων ἐπιστάτης·
τάξις δὲ τάξιν παρεκάλει νεὼς μακρᾶς·
πλέουσι δ' ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος,
καὶ πάννυχοι δὴ διάπλοον καθίστασαν
ναῶν ἄνακτες πάντα ναυτικὸν λεών.
καὶ νὺξ ἐχώρει, κοὐ μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς
κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο.
ἐπεί γε μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα
πᾶσαν κατέσχε γαῖαν εὐφεγγὴς ἰδεῖν,
πρῶτον μὲν ἠχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα
μολπηδὸν ηὐφήμησεν, ὄρθιον δ' ἅμα

298. ἀρχελείων] λαῶν ἀρχόντων gl. in M: unde ἀρχελάων Robort. 299. βλέπει φάος ex schol. Ar. Ran. 1054.] φάος βλέπει 306. ἀριστεὺς Blomfieldus] ἄριστος *ἰθαγενὴς] ἰθαιγενὴς 308. 969. Λιλαῖος Lehrs. de stud. Aristarchi p. 297. ed. sec.] λίλαιος κἀργήστης] Similia nomina Persica Ἀργόστη et Ἀρτόστης comparavit Muellerus ad Fragm. Hist. vol. 3. p. 398.
310. νικώμενοι] Fort. πεπληγμένοι. 312. φερεσσακὴς Halmius in Museo Rhen. vol. 23. p. 204.] φρεσεύης (*φερεσσεύης). 313. ἐκ μιᾶς πέσον] ἔπεσον ἐκ μιᾶς Vauvillersius. 315. post 318. ponit Weilius.
316. πυρσὴν Porsonus] πυρὰν pr. M, πυρρὰν ab διορθωτῇ. 317. πορφυρᾷ Porsonus] πορφυρέα 318. Μᾶγος Turnebus] μάγος Ἀρτάβης] *Ἀρτάμης
320. Ἄμηστρις Brunckius] ἄμιστρις. Conf. v. 21.
322. Σεισάμης] Vel Σισάμης: vid. ad v. 983. *θ' ὁ] θ' om. 326. *Συέννεσις] σύννεσις 327. *ἔπαρχος] ἄπαρχὸς cum duplici accentu. ὕπαρχος Hermannus. τάγαρχος Meinekius hic et Agam. 1227. Choeph. 664. εἷς ἀνὴρ πλεῖστον] Fort. πλεῖστον εἷς ἀνὴρ 329. τοιῶνδε τῶνδε D.] τοιῶνδ' ἀρχόντων. τοιῶνδε μέντοι Blomfieldus. νῦν a m. rec. supra versum M. 330. *δ' ὀλίγ'] δ' om., ut ἀπαγγέλλων cum Weilio scribi possit. 334. τι Turnebus] δὴ (*δὲ). νεῶν πόσον δὴ πλῆθος ἦν Ἑ. Weilius. 337. βαρβάρους Turnebus] βαρβάρων, quod librario excidit propter ἕκατι. βάρβαρον Heathius. βαρβάρων | στόλον κρατῆσαι Weilius.
338. ναυσὶν Porsonus] ναυσὶ 342. ὧν ἦγε πλῆθος] νεῶν τὸ πλῆθος Plut. V. Themist. c. 14. ὑπέρκοποι Blomfieldus] ὑπέρκομποι 344. *λειφθῆναι] ληφθῆναι 347—350. His versibus quater lineola personae index est praescripta. 349. post 346. locum huc transposuit Weilius. 358. μενοῖεν — ἐκσωσοίατο Monkius] μένοιεν — ἐκσωσαίατο 359. *ἐπενθορόντες] ἐπανθορόντες 362. τὸν] τῶν pr. M.
366. μὲν στῖφος Brunckius] στῖφος μὲν 370. *ναυσὶ (ναυσὶν Porsonus)] νηυσὶν 371. *πᾶσι] πᾶσιν 375. δεῖπνόν τ' Scaliger] τ' om. 379. *θ'] δ'
388. κέλαδος] πέλαγος Weilius. 389. ηὐφήμησεν Brunckius] εὐφήμησεν

ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας
ἠχώ· φόβος δὲ πᾶσι βαρβάροις παρῆν
γνώμης ἀποσφαλεῖσιν· οὐ γὰρ ὡς φυγῇ
παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε,
ἀλλ' ἐς μάχην ὁρμῶντες εὐψύχῳ θράσει.
σάλπιγξ δ' ἀϋτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν·
εὐθὺς δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ
ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον ἐκ κελεύματος,
θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν.
τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας
ἡγεῖτο κόσμῳ, δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος
ἐπεξεχώρει, καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν
πολλὴν βοήν, "ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,
ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ
παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἕδη,
θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών".
καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος
ὑπηντίαζε, κοὐκέτ' ἦν μέλλειν ἀκμή.
εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν νηὶ χαλκήρη στόλον
ἔπαισεν· ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ
ναῦς, κἀποθραύει πάντα Φοινίσσης νεὼς
κόρυμβ', ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ηὔθυνεν δόρυ.
τὰ πρῶτα μέν νυν ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ
ἀντεῖχεν· ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν
ἤθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν,
αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἐμβόλοις χαλκοστόμοις
παίοντ', ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον,
Ἑλληνικαί τε νῆες οὐκ ἀφρασμόνως
κύκλῳ πέριξ ἔθεινον, ὑπτιοῦτο δὲ
σκάφη νεῶν, θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν,
ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν.
ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθυον.
φυγῇ δ' ἀκόσμῳ πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο,
ὅσαιπερ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος.
τοὶ δ' ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον
ἀγαῖσι κωπῶν θραύμασίν τ' ἐρειπίων
ἔπαιον, ἐρράχιζον, οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ
κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα,
ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο.
κακῶν δὲ πλῆθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα
στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι.
εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδάμ' ἡμέρᾳ μιᾷ
πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν.
ΑΤ. αἰαῖ, κακῶν δὴ πέλαγος ἔρρωγεν μέγα
Πέρσαις τε καὶ πρόπαντι βαρβάρων γένει.
ΑΓ. εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν·
τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους,
ὡς τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ.
ΑΤ. καὶ τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη;
λέξον τίν' αὖ φῂς τήνδε συμφορὰν στρατῷ
ἐλθεῖν κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα.
ΑΓ. Περσῶν ὅσοιπερ ἦσαν ἀκμαῖοι φύσιν,
ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς,
αὐτῷ τ' ἄνακτι πίστιν ἐν πρώτοις ἀεί,
τεθνᾶσιν οἰκτρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ.
ΑΤ. οἲ 'γὼ τάλαινα συμφορᾶς κακῆς, φίλοι.
μόρῳ δὲ ποίῳ τούσδε φῂς ὀλωλέναι;
ΑΓ. νῆσός τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων,
βαιά, δύσορμος ναυσίν, ἣν ὁ φιλόχορος
Πὰν ἐμβατεύει ποντίας ἀκτῆς ἔπι.
ἐνταῦθα πέμπει τούσδ', ὅπως, ὅτ' ἐκ νεῶν
φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο,
κτείνοιεν εὐχείρωτον Ἑλλήνων στρατόν,
φίλους δ' ὑπεκσῴζοιεν ἐναλίων πόρων,
κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν. ὡς γὰρ θεὸς
ναῶν ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης,
αὐθημερὸν φάρξαντες εὐχάλκοις δέμας
ὅπλοισι ναῶν ἐξέθρωσκον· ἀμφὶ δὲ
κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, ὥστ' ἀμηχανεῖν
ὅποι τράποιντο. πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν
πέτροισιν ἠράσσοντο, τοξικῆς τ' ἀπὸ
θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν·
τέλος δ' ἐφορμηθέντες ἐξ ἑνὸς ῥόθου
παίουσι, κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη,
ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον.
Ξέρξης δ' ἀνῴμωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος·
ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ,
ὑψηλὸν ὄχθον ἄγχι πελαγίας ἁλός·
ῥήξας δὲ πέπλους κἀνακωκύσας λιγύ,
πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ στρατεύματι,
ἵησ' ἀκόσμῳ ξὺν φυγῇ. τοιάνδε σοι
πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν στένειν πάρα.
ΑΤ. ὦ στυγνὲ δαῖμον, ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν
Πέρσας· πικρὰν δὲ παῖς ἐμὸς τιμωρίαν
κλεινῶν Ἀθηνῶν ηὗρε, κοὐκ ἀπήρκεσαν
οὓς πρόσθε Μαραθὼν βαρβάρων ἀπώλεσεν·
ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν
τοσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασεν.
σὺ δ' εἰπέ, ναῶν αἳ πεφεύγασιν μόρον,
ποῦ τάσδ' ἔλειπες· οἶσθα σημῆναι τορῶς;
ΑΓ. ναῶν γε ταγοὶ τῶν λελειμμένων σύδην
κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἴρονται φυγήν·
στρατὸς δ' ὁ λοιπὸς ἔν τε Βοιωτῶν χθονὶ
διώλλυθ', οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖον γάνος
δίψῃ πονοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἄσθματος κενοὶ
διεκπερῶμεν ἔς τε Φωκέων χθόνα
καὶ Δωρίδ' αἶαν, Μηλιᾶ τε κόλπον, οὗ
Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ·
κἀντεῦθεν ἡμᾶς γῆς Ἀχαιίδος πέδον
καὶ Θεσσαλῶν πόλεις ὑπεσπανισμένους
βορᾶς ἐδέξαντ'· ἔνθα δὴ πλεῖστοι θάνον
δίψῃ τε λιμῷ τ'· ἀμφότερα γὰρ ἦν τάδε.
Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν ἔς τε Μακεδόνων

391. in margine ab διορθωτῇ additus. 395. δ' supra versum in M. 397. κελεύματος] *κελεύσματος 411. ηὔθυνεν] *ἴθυνεν 412. *μέν νυν] μὲν νῦν, superscr. ἀντὶ τοῦ δή 415. ἐμβόλοις Stanleius] ἐμβολαῖς Ante 417. versum unum, a quo apodosis inceperit, excidisse coniecit Weilius. Heathius v. 418. ὑπτιοῦτο δὴ scribebat. ἀφρασμόνως] *ἀφραδμόνως 423. ἀκόσμῳ Casaubonus] ἀκόσμως (ς deletum in apogr. uno). 425. θραύμασιν] *θραύσμασιν 426. *οἰμωγὴ] οἰμωγῆς 430. *στοιχηγοροίην] στοιχοιγαροιην cum .ο. super α. 431. *μηδάμ'] μηδ' ἂν 432. *τοσουτάριθμον] τοσοῦτ' ἀριθμὸν 433. ἔρρωγεν] ἔρρωται pr. M, sed in ἔρρωγε mutatum ab alia manu. 436. *αὐτοὺς] αὐτοῖς 442. *κεὐγένειαν] καὶ εὐγένειαν

444. *οἰκτρῶς] αἰσχρῶς 446. μόρῳ δὲ ποίῳ Weilius] ποίῳ μόρῳ δὲ 448. *ναυσίν] νηυσίν 450. ὅτ' ἐκ Elmsleius] ὅταν 451. ἐκσωζοίατο] ἐκσωσοίατο Meinekius. 452. κτείνοιεν (*κτείνειεν)] κτείνειαν Porsonus. 456. φάρξαντες D.] φράξαντες 457. *ἐξέθρωσκον] ἐξέθρωισκον M. 460. πέτροισιν] *πέτρησιν 466. εὐαγῆ] εὐαυγῆ Hemsterh. 470. ἵησ'] *ἧξ' 471. στένειν πάρα D.] πάρα στένειν 474. ηὗρε (εὗρε M)] εἶδε Meinekius. Alius εὕρετ' οὐδ'. *ἀπήρκεσαν] ἀπήρκεσε 477. *τοσόνδε] τοσῶν δὲ 479. τάσδ'] τᾶσδ' M, ut alibi saepe apud Aeschylum et Sophoclem. 480. γε Robortellus] δὲ M et schol. 481. αἴρονται Elmsleius] αἱροῦνται (*αἱροῦνται) 484. δίψῃ] *δίψει 488. Ἀχαιίδος] *Ἀχαΐδος 489. πόλεις Weilius] πόλις (*πόλισμ') 490. ἐδέξαντο M. ἐδέξατ' apogr. Viteb. superscr. γρ. ἐδέξαντο. 492. ἔς τε] ἠδὲ Robortellus.

χώραν ἀφικόμεσθ', ἐπ' Ἀξίου πόρον,
Βόλβης θ' ἕλειον δόνακα, Πάγγαιόν τ' ὄρος,
Ἠδωνίδ' αἶαν· νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεὸς
χειμῶν' ἄωρον ὦρσε, πήγνυσιν δὲ πᾶν
ῥέεθρον ἁγνοῦ Στρυμόνος. θεοὺς δέ τις
τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ τότ' ηὔχετο
λιταῖσι, γαῖαν οὐρανόν τε προσκυνῶν.
ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο
στρατὸς, περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον·
χὤστις μὲν ἡμῶν, πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ
ἀκτῖνας, ὡρμήθη, σεσωσμένος κυρεῖ.
φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος
μέσον πόρον διῆκε, θερμαίνων φλογί·
πῖπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ηὐτύχει δέ τοι
ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου.
ὅσοι δὲ λοιποὶ κἄτυχον σωτηρίας,
Θρῄκην περάσαντες μόγις πολλῷ πόνῳ,
ἥκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοί τινες,
ἐφ' ἑστιοῦχον γαῖαν· ὡς στένειν πόλιν
Περσῶν, ποθοῦσαν φιλτάτην ἥβην χθονός.
ταῦτ' ἔστ' ἀληθῆ· πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων
κακῶν ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός.
ΧΟ. ὦ δυσπόνητε δαῖμον, ὡς ἄγαν βαρὺς
ποδοῖν ἐνήλλου παντὶ Περσικῷ γένει.
ΑΤ. οἲ 'γὼ τάλαινα διαπεπραγμένου στρατοῦ·
ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων,
ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά.
ὑμεῖς δὲ φαύλως αὔτ' ἄγαν ἐκρίνατε.
ὅμως δ', ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις
ὑμῶν, θεοῖς μὲν πρῶτον εὔξασθαι θέλω·
ἔπειτα γῇ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα
ἥξω λαβοῦσα πέλανον ἐξ οἴκων ἐμῶν,
ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις,
ἀλλ' ἐς τὸ λοιπὸν εἴ τι δὴ λῷον πέλοι.
ὑμᾶς δὲ χρὴ 'πὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις
πιστοῖσι πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα·
καὶ παῖδ', ἐάν περ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ,
παρηγορεῖτε, καὶ προπέμπετ' ἐς δόμους,
μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι προσθῆται κακόν.
ΧΟ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν γὰρ Περσῶν
τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων
στρατιὰν ὀλέσας
ἄστυ τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων
πένθει δνοφερῷ κατέκρυψας·
πολλαὶ δ' ἀμαλαῖς χερσὶ καλύπτρας
κατερεικόμεναι μητέρες οἰκτραὶ
διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους
τέγγουσ', ἄλγους μετέχουσαι.
αἱ δ' ἁβρόγοοι Περσίδες ἀνδρῶν
ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν,
λέκτρων εὐνὰς ἁβροχίτωνας,
χλιδανῆς ἥβης τέρψιν, ἀφεῖσαι,
πενθοῦσι γόοις ἀκορέστοις.
κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων
⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – – ⏑ – –
αἴρω δοκίμως πολυπενθῆ.
νῦν γὰρ πρόπασα μὲν στένει
γαῖ' Ἀσιὰς ἐκκενουμένα,
Ξέρξης μὲν ἄγαγεν, τοτοῖ,
Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν, τοτοῖ,
τὸ πᾶν τ' ἐπέσπε δυσφόρως
βαρίδεσσι ποντίαις.
τίπτε Δαριὰν μὲν οὕτω τότ' ἀβλαβὴς ἐπῆν
τόξαρχος πολιήταις,
Σουσίδαις φίλος ἄκτωρ,
πεζοῖς τε καὶ θαλασσίοις,
νῦν δὲ κυανώπιδες θοαὶ
νᾶες μὲν ἄγαγον, τοτοῖ,
νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ,
ὁμοπτέροισιν ἐμβολαῖς
ἠδ' Ἰαόνων χέρες.
τυτθὰ δ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' αὐτόπουν ἀκούομεν
Θρῄκης ἂμ πεδιήρεις
δυσχίμους τε κελεύθους.
τοὶ δ' ἄρα πρωτομόροιο
ληφθέντες πρὸς ἀνάγκας
ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρείας
ἔρρουσι· στένε καὶ δακνάζου,
βαρὺ δ' ἀμβόασον
οὐράνι' ἄχη, ὀᾶ ὀᾶ,
τεῖνε δὲ δυσβάϋκτον
βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν.
κναπτόμενοι δ' ἁλὶ δεινὰ

548—557. = 558—567.
568—575. = 576—583.

---

493. Ἀξίου] *Ἀξιοῦ 494. *Βόλβης] βολβῆς 498. *ηὔχετο] εὔχετο 501. στρατὸς — πόρον] κρυσταλλοπῆγα διαπερᾷ στρατὸς πόρον Heimsoethius. 506. ηὐτύχει Paleius] εὐτυχεῖ (*εὐτυχής) 516. *ἐνήλλου] ἐνήλου. 517. οἲ 'γὼ Porsonus] οἳ (οἳ Sept. 808.) ἐγὼ 527. *ὑμᾶς] ἡμᾶς 528. *πιστοῖσι] πιστοῖς πιστά] πιστοὺς Weilius. 531. *καί τι — πρόσθηται] κέτι — πρόσθητε 532—583. 633—680. De horum carminum emendatione dixi in Leutschii Philologo vol. 13. p. 458—495. et in Praefat. editionis Lips. quintae p. LXIII—LXIX. 532. γὰρ addidit Hermannus coniectura incerta, quum alia pari iure coniici possint, ut ostendi l. c. 535. Ἀγβατάνων] Sic M. *Ἐκβατάνων 537. ἀμαλαῖς Prienus] ἀπαλαῖς M. ἁπαλαῖς vel ἀταλαῖς apographa. 538. μητέρες οἰκτραὶ addidit D. 543. λέκτρων] *λέκτρων τ'

545. ἀκορέστοις Prienus] ἀκορεστοτάτοις Post 546. unius versus defectum indicavit D., fortasse verbis φρενὸς ἐκ φιλίας θρηνῶν παιᾶν' explendum, de quo dixi l. c. p. 469. 470. 548.* 'νῦν γὰρ] νῦν γὰρ δὴ M. γὰρ delere maluit Porsonus. Ego aliquando ἢ γὰρ conieci. 549. *Ἀσιὰς] ἀσίας 550. μὲν Porsonus] μὲν γὰρ ἄγαγεν Blomfieldus] ἤγαγεν 551—561. in margine habet M ab διορθωτῇ scriptos. 552. τὸ πᾶν τ' ἐπέσπε δυσφόρως D.] ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως 554. *βαρίδεσι (βαρίδεσσι) ποντίαις] βαρίδες τε ποντίαι 555. *τίπτε] τί ποτε Δαριὰν D.] δαρεῖος. De forma nominis Δαριὰν dixi in Philologo l. c. p. 484.
556. πολιήταις Victorius] πολήταις (*πολίταις) 557. *Σουσίδαις] σουσίδες cum ■ super ε. 558. πεζοῖς — θαλασσίοις D.] πεζούς — θαλασσίους *τε καὶ] τε γὰρ καὶ 559. νῦν δὲ — χέρες D.] αἱ δ' ὁμόπτεροι κυανώπιδες | νᾶες μὲν ἄγαγον ποποῖ | νᾶες πανωλέθροισιν ἐμβολαῖς | διὰ δ' ἰαόνων χέρας (αἵ τ' Ἰαόνων χέρες Engerus). De horum versuum scriptura quum inepta multa scripta sint, tamen nihil vidi indoctius quam synizesin vocabuli κυανώπιδες syllabis duabus primis adhibendam, cui commento simile est μυριόνταρχον quadrisyllabum v. 994. 565. αὐτόπουν (in Philologo l. c. p. 476.) D.] αὐτὸν ὡς 566. ἂμ πεδιήρεις D.] ἀμπεδιήρεις 567. δυσχίμους Arnaldus] δυσχειμέρους 568. πρωτομόροιο — ἀνάγκας Blomfieldus] πρωτόμοροι φεῦ (φεῦ delevit D.) — ἀνάγκαν 569. *ληφθέντες] λειφθέντες ἠὲ in fine versus lectum delevit D. 570. *ἀκτὰς] ἀκτᾶς Κυχρείας Turnebus] κυγχρείας (.π. super χ ab διορθωτῇ: unde *κυπρίας) ὀᾶ 571. ἔρρουσι (ἔρροντες Blomfieldus) addidit D., quod latet sub literis ἐρα, de quibus v. ad v. 580. 573. Syllaba οὐ et in antistropha v. 581. δαι praecedenti utrobique versui addita in M. ὀᾶ ὀᾶ D.] ὀᾶ, ut v. 581. 576. κναπτόμενοι D.] γναπτόμενοι ἁλὶ δεινὰ (*δεινᾷ) M, scriptura propter rationes

σκύλλονται πρὸς ἀναύδων
παίδων τᾶς ἀμιάντου.
πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερηθείς,
τοκέες τ' ἄπαιδες
δαιμόνι' ἄχη, ὀᾶ ὀᾶ,
δυρόμενοι γέροντες
τὸ πᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος.
τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν 'Ασιανὰν
οὐκέτι περσονομοῦνται,
οὐκέτι δασμοφοροῦσιν
δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις,
οὐδ' ἐς γᾶν προπίτνοντες
ἄρξονται· βασιλεία
γὰρ διόλωλεν ἰσχύς.
οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν
ἐν φυλακαῖς· λέλυται γὰρ
λαὸς ἐλεύθερα βάζειν
ὡς ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς.
αἱμαχθεῖσα δ' ἄρουραν
Αἴαντος περικλύστα
νᾶσος ἔχει τὰ Περσᾶν.
ΑΤ. φίλοι, κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ,
ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς, ὅταν κλύδων
κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ·
ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, πεποιθέναι
τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης.
ἐμοὶ γὰρ ἤδη πάντα μὲν φόβου πλέα
ἐν ὄμμασιν τἀνταῖα φαίνεται θεῶν,
βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος·
τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας.
τοιγὰρ κέλευθον τήνδ' ἄνευ τ' ὀχημάτων
χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν ἐκ δόμων πάλιν
ἔστειλα, παιδὸς πατρὶ πρευμενεῖς χοὰς
φέρουσ', ἅπερ νεκροῖσι μειλικτήρια,
βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα,
τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαὲς μέλι,
λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα,
ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο
ποτὸν παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε·
τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης ἴσον
ξανθῆς ἐλάας καρπὸς εὐώδης πάρα,
ἄνθη τε πλεκτά, παμφόρου γαίας τέκνα.
ἀλλ', ὦ φίλοι, χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων
ὕμνους ἐπευφημεῖτε, τόν τε δαίμονα
Δαρεῖον ἀγκαλεῖσθε, γαπότους δ' ἐγὼ
τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέροις θεοῖς.
ΧΟ. βασίλεια γύναι, πρέσβος Πέρσαις,
σύ τε πέμπε χοὰς θαλάμους ὑπὸ γῆς,
ἡμεῖς δ' ὕμνοις αἰτησόμεθα
φθιμένων πομποὺς
εὔφρονας εἶναι κατὰ γαίας.
ἀλλά, χθόνιοι δαίμονες ἁγνοί,
Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ, βασιλεῦ τ' ἐνέρων,
πέμψατ' ἔνερθε ψυχὴν ἐς φῶς·
εἰ γάρ τι κακῶν ἄκος οἶδε πλέον,
μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι.
ἦ ῥ' ἀΐει μου μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεὺς
βάρβαρα σαφηνῆ
ἱέντος τὰ παναίολ' αἰανῆ δύσθροα βάγματ', ἢ
παντάλαν' ἄχη διαμβοάσω;
νέρθεν ἆρα κλύει μου;
ἀλλὰ σύ μοι Γᾶ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἁγεμόνες
δαίμονα μεγαυχῆ
ἰόντ' αἰνέσατ' ἐκ δόμων, Περσᾶν Σουσιγενῆ θεόν·
πέμπετε δ' ἄνω τὸν οἷον οὔπω
Περσὶς αἶ' ἐκάλυψεν.
ἦ φίλος ἀνήρ, φίλος ὄχθος· φίλα γὰρ κέκευθεν ἤθη.
'Αϊδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀνείης, 'Αϊδωνεύς,
δῖον ἀνάκτορα Δαριᾶνα.
οὐδὲ γὰρ ἄνδρας πότ' ἀπώλλυ πολεμοφθόροισιν [ἄταις,
θεομήστωρ δ' ἐκικλήσκετο Πέρσαις, θεομήστωρ δ'
ἔσκεν, ἐπεὶ στρατὸν εὖ ποδούχει.
ἰωά, βαλλὴν ἀρχαῖος, βαλλὴν ἔλθ', ἱκοῦ
τόνδ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὄχθου,
κροκόβαπτον ποδὸς εὔμαριν ἀείρων,
βασιλείου τιάρας φάλαρον πιφαύσκων.
βάσκε πάτερ ἄκακε Δαριάν.
ἰωά, βαλλὴν ἀρχαῖος, βαλλὴν ἔλθ', ἱκοῦ,
δέσποτα δεσποτᾶν φάνηθι·
Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται.
νεολαία γὰρ ἤδη κατὰ πᾶσ' ὄλωλε.
βάσκε πάτερ ἄκακε Δαριάν.
αἰαῖ αἰαῖ,
ὦ πολύκλαυτε θανὼν δυνάστα,

584—590. — 591—597.

633—639. = 640—647.
648—652. = 653—657.
658—664. = 665—671.

in Philologo p. 480. expositas suspecta. ἁλὸς αἰνὰ D., genitivo ἁλὸς cum τᾶς ἀμιάντου coniungendo. Interiectiones φεῦ post δεινά, ἠὲ post ἀναύδων et ὀᾶ post ἀμιάντου lectas delevit D.

577. *σκύλλονται] σκύλονται 580. τοκέες Porsonus] τοκῆες Post ἄπαιδες in M leguntur literae ἐρα, de quibus dixi ad v. 570. Absurde in apographis interpolatum ἔρανται vel ἔρρανται. 581. ὀᾶ ὀᾶ D.] ὀᾶ
584. 'Ασιανὰν vel 'Ασιηνὰν Meinekius in Philologo vol. 20. p. 67.] ἀσίαν δὴν 586. *οὐκέτι] οὐδ' ἔτι 588. οὐδ' Brunckius] οὔτ' *προπίτνοντες] προσπίτνοντες
589. ἄρξονται] ἄζονται Halmius in Museo Rhen. vol. 23. p. 206. βασιλεία] βασιλεία (duplici accentu), illato post hoc voc. glossemate ἡ βασιλική, quod recte omissum in apogr. plerisque. 594. ἀλκᾶς] ἀλκῆς pr. M. 596. ἄρουραν Porsonus] ἄρουρα 597. Περσᾶν Blomfieldus] περσῶν 598. κακῶν μὲν — βροτοῖσιν — ὅταν — κακῶν] βροτείων — κακῶν — μὲν ὡς ὅτῳ — καινῶν Weilius. *ἔμπειρος] ἔμπορος 602. *ἀεὶ] αἰεὶ τύχης] τύχην Blomfieldus. 609. *ἔστειλα — μειλικτήρια] ἐστειλάτο - - μηλικτήρια 616. ἴσον D.] βίον
617. ἐλάας D.] ἐλαίας 618. πλεκτὰ] πληκτά, ε. ab διορθωτῆ superscr.

621. ἀγκαλεῖσθε D.] ἀνακαλεῖσθαι (*ἀνακαλεῖσθε)
633. *μου] μοι 635. βάγματ', ἢ D.] βάγματα 636. διαμβοάσω D.] διαβοάσω 641. *μεγαυχῆ] μεγαλαυχῆ 645. τὸν addidit D. 648. ἀνὴρ Burneius] ἀνὴρ ἢ 650. 'Αϊδωνεὺς — 'Αϊδωνεὺς] Probabilius 'Αϊδωνεῦ — 'Αϊδωνεῦ ἀνείης Brunckius] ἂν εἴη 651. δῖον ἀνάκτορα Δαριᾶνα D. in Philologo p. 489] οἷον (οἷον schol., qui per μόνον explicat) ἄνακτα δαρειὰν ἠέ 652. οὐδὲ D.] οὔτε *ἀπώλλυ] ἀπόλλυ
656. εὖ ποδούχει D. l. c. p. 485.] ὑποδώκει (εὖ ἐποδώκει ab διοθωτῆ) ἠέ 657. ἰωὰ addidit D. l. c. p. 488, 495. βαλλὴν — βαλλὴν] *βαλὴν — βαλήν, ut saepe βαλάντιον pro βαλλάντιον scribitur.
ἔλθ' — τόνδ' ἐπ' D.] ἴθι — ἔλθ' ἐπ' 661. *τιάρας] τιήρας 664. Δαριὰν D.] δαριάν (ει in ι mutato) οἴ 665. ἰωὰ — ἱκοῦ] Hunc versum substitui verbis ab interpolatore lacunae explendae caussa fictis ὅπως καινά τε κλύῃς νέα τ' ἄχη: de quo dixi in Philologo p. 489. 667. δεσποτᾶν D.] δεσπότου 670. νεολαία] ε super αι ab διορθωτῆ. 671. Δαριὰν D.] δαρειὰν οἴ 673. αἰ αἶ αἰ αἶ M. Probabilius οἰοῖ οἰοῖ. 674. ὦ — ἁμάρτια D. in Philologo p. 491.] ὦ πολύκλαυτε φίλοισι θανών. | τί τάδε δυνάτα δυνάτα | περὶ ταῖ σαῖ διδυμαγόεν (δ' supra versum addidit διορθωτής) ἁμάρτια (ἁμαρτία pr.)

τί τάδε φίλοισι περίβαλες
δίδυμα γοῶν ἀμάρτια;
πᾶσαι γὰρ γᾷ τᾷδ' ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι
νᾶες ἄναες, οἰοῖ.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

ὦ πιστὰ πιστῶν ἥλικές θ' ἥβης ἐμῆς
Πέρσαι γεραιοί, τίνα πόλις πονεῖ πόνον,
στένει, κέκοπται, καὶ χαράσσεται πέδον;
λεύσσων δ' ἄκοιτιν τὴν ἐμὴν τάφου πέλας
ταρβῶ, χοὰς δὲ πρευμενὴς ἐδεξάμην.
ὑμεῖς δὲ θρηνεῖτ' ἐγγὺς ἑστῶτες τάφου
καὶ ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις
οἰκτρῶς καλεῖσθέ μ'· ἔστι δ' οὐκ εὐέξοδον,
ἄλλως τε πάντως χοἰ κατὰ χθονὸς θεοὶ
λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι.
ὅμως δ' ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας ἐγὼ
ἥκω· τάχυνε δ', ὡς ἄμεμπτος ὦ χρόνου.
τί δ' ἐστὶ Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακόν;

ΧΟ. σέβομαι μὲν προσιδέσθαι, σέβομαι δ' ἀντία λέξαι
σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει.

ΔΑ. ἀλλ' ἐπεὶ κάτωθεν ἦλθον σοῖς γόοις πεπεισμένος,
μή τι μακιστῆρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων
εἰπὲ καὶ πέραινε πάντα, τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθείς.

ΧΟ. δίεμαι μὲν χαρίσασθαι, δίεμαι δ' ἀντία φάσθαι,
λέξας δύσλεκτα φίλοισιν.

ΔΑ. ἀλλ' ἐπεὶ δέος παλαιόν σοὶ φρενῶν ἀνθίσταται,
τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομ' εὐγενὲς γύναι,
κλαυμάτων λήξασα τῶνδε καὶ γόων σαφές τί μοι
λέξον. ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι πήματ' ἂν τύχοι βροτοῖς.
πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χέρσου κακὰ
γίγνεται θνητοῖς, ὁ μάσσων βίοτος ἢν ταθῇ πρόσω.

ΑΤ. ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ,
ὃς θ', ἕως ἔλευσσες αὐγὰς ἡλίου, ζηλωτὸς ὢν
βίοτον εὐαίωνα Πέρσαις ὡς θεὸς διήγαγες,
νῦν τέ σε ζηλῶ θανόντα, πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος·
πάντα γάρ, Δαρεῖ', ἀκούσει μῦθον ἐν βραχεῖ λόγῳ·
διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πράγμαθ', ὡς εἰπεῖν ἔπος.

ΔΑ. τίνι τρόπῳ; λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτός, ἢ στάσις πόλει;

ΑΤ. οὐδαμῶς· ἀλλ' ἀμφ' Ἀθήνας πᾶς κατέφθαρται στρατός.

ΔΑ. τίς δ' ἐμῶν ἐκεῖσε παίδων ἐστρατηλάτει; φράσον.

ΑΤ. θούριος Ξέρξης, κενώσας πᾶσαν ἠπείρου πλάκα.

ΔΑ. πεζὸς ἢ ναύτης δὲ πεῖραν τήνδ' ἐμώρανεν τάλας;

ΑΤ. ἀμφότερα· διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατευμάτοιν.

ΔΑ. πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσόσδε πεζὸς ἤνυσεν περᾶν;

ΑΤ. μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμόν, ὥστ' ἔχειν πόρον.

ΔΑ. καὶ τόδ' ἐξέπραξεν, ὥστε Βόσπορον κλῇσαι μέγαν;

ΑΤ. ὧδ' ἔχει· γνώμης δέ πού τις δαιμόνων ξυνήψατο.

ΔΑ. φεῦ, μέγας τις ἦλθε δαίμων, ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς.

ΑΤ. ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν οἷον ἤνυσεν κακόν.

ΔΑ. καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε;

ΑΤ. ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς πεζὸν ὤλεσε στρατόν.

ΔΑ. ὧδε παμπήδην δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί;

ΑΤ. πρὸς τάδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει.

ΔΑ. ὢ πόποι κεδνῆς ἀρωγῆς κἀπικουρίας στρατοῦ.

ΑΤ. Βακτρίων δ' ἔρρει πανώλης δῆμος οὐ δή τις γέρων.

ΔΑ. ὦ μέλεος, οἵαν ἄρ' ἥβην ξυμμάχων ἀπώλεσεν.

ΑΤ. μονάδα δὲ Ξέρξην ἐρημόν φασιν οὐ πολλῶν μέτα

ΔΑ. πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾶν; ἔστι τις σωτηρία;

ΑΤ. ἄσμενον μολεῖν γέφυραν γαῖν δυοῖν ζευκτηρίαν.

ΔΑ. καὶ πρὸς ἤπειρον σεσῶσθαι τήνδε, τοῦτ' ἐτήτυμον;

ΑΤ. ναί· λόγος κρατεῖ σαφηνὴς τοῦτο κοὐκ ἔνι στάσις.

ΔΑ. φεῦ, ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις, ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν
Ζεὺς ἀπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων· ἐγὼ δέ που
διὰ μακροῦ χρόνου τάδ' ηὔχουν ἐκτελευτήσειν θεούς·
ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός, χὠ θεὸς συνάπτεται.
νῦν κακῶν ἔοικε πηγὴ πᾶσιν ηὑρῆσθαι φίλοις.
παῖς δ' ἐμὸς τάδ' οὐ κατειδὼς ἤνυσεν νέῳ θράσει·
ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν δοῦλον ὣς δεσμώμασιν
ἤλπισε σχήσειν ῥέοντα, Βόσπορον ῥόον θεοῦ·
καὶ πόρον μετερρύθμιζε, καὶ πέδαις σφυρηλάτοις
περιβαλὼν πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῷ στρατῷ,
θνητὸς ὢν θεῶν δὲ πάντων ᾤετ', οὐκ εὐβουλίᾳ,
καὶ Ποσειδῶνος κρατήσειν. πῶς τάδ' οὐ νόσος φρενῶν
εἶχε παῖδ' ἐμόν; δέδοικα μὴ πολὺς πλούτου πόρος
οὑμὸς ἀνθρώποις γένηται τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή.

ΑΤ. ταῦτά τοι κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν διδάσκεται
θούριος Ξέρξης· λέγουσι δ' ὡς σὺ μὲν μέγαν τέκνοις
πλοῦτον ἐκτήσω σὺν αἰχμῇ, τὸν δ' ἀνανδρίας ὕπο
ἔνδον αἰχμάζειν, πατρῷον δ' ὄλβον οὐδὲν αὐξάνειν.
τοιάδ' ἐξ ἀνδρῶν ὀνείδη πολλάκις κλύων κακῶν
τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον καὶ στράτευμ' ἐφ' Ἑλλάδα.

694—696. = 700—702.

675. περίβαλες] Loquitur hic ut supra de Dario tanquam deo, qui mala et mittere et avertere possit. 679. πᾶσαι γὰρ γᾷ τᾷδ' D.] πᾶσαν γᾶν τάνδε pr., πᾶσαι γᾶι τᾶιδε corr. *ἐξέφθινθ'] ἐξέφυντ' cum οι super υ 680. οἰοῖ D.] ἄναες 681. ΔΑΡΕΙΟΣ] εἴδωλον δαρείου M. 683. στένει—] Ante hunc versum aliqua excidisse videntur, nisi quis, quod olim conieci, scribere malit πόλις πονοῦσ' ὄτλον | στένει — 687. ὀρθιάζοντες Robortellus] ῥοθιάζοντες 688. *καλεῖσθε] καλεῖσθαι 692. τάχυνε] α super ε 693. *τί δ'] δ' om. 697. πεπεισμένος addidit διορθωτής. 698. μακιστῆρα] *μακεστῆρα 700. δίεμαι — δίεμαι Hermannus] δείομαι — δείομαι (*δίομαι — δίομαι) φάσθαι Porsonus] φᾶσθαι 703. παλαιόν σοὶ Porsonus] παλαιόν σοι 706. δ' ἄν τοι] δή τοι D. in Annot. Oxon. p. 292. 708. γίγνεται Porsonus] γίνεται 709. εὐτυχεῖ] εῖ in ῆ mutatum in litura. *πότμῳ] πότμον 710. *ὃς θ' ἕως] ὡς ἕως τ' 713. ἀκούσει Porsonus] ἀκούσῃ *λόγῳ] χρόνῳ 714. *εἰπεῖν ἔπος] ἔπος εἰπεῖν

720. *δυοῖν στρατευμάτοιν] δοιοῖν (υ super οι) στρατηλάτοιν 721. Scriptura suspecta. πῶς δὲ καὶ τοσόνδε πεζὸς πέλαγος ἤνυσεν περᾶν Weilius. Satis erat πέλαγος pro πεζὸς scribere. *τοσόσδε — ἤνυσεν] ἤνυσεν (ἤνυσεν etiam 726. 744. 748.: ηνυσεν sine spiritu 760.) — τοσόσδε 723. κλῇσαι] κλῄισαι, ει super η ab διορθωτῇ. 726. ὡς] ὧδ' pr. ὥδ' corr., cum σ ab διορθωτῇ superscripto. 729. δορί] δόρι pr., quasi δόρει voluerit. 730. ὡς Σούσων] ὡς οὐσῶν pr. Correxit διορθωτής. κενανδρίαν] Ultimum ν in litura alius literae. 731. κἀπικουρίας] κἀπικουρία pr., σ ab διορθωτῇ addito. 732. οὐ δή D.] οὐδέ 736. μολεῖν] γρ. φυγεῖν adscripsit διορθωτής. γαῖν margo Askewii] ἐν δυοῖν] δοιοῖν cum υ super οι, ut v. 720. 738. τοῦτο κοὐκ D.] τοῦτό γ' (τοῦδε κοὐκ Blomfieldus) 740. *ἐπέσκηψεν] ἀπέσκηψεν 743. κακῶν] κακῶν δ' Weilius. ηὑρῆσθαι D.] εὑρῆσθαι 745. ἱρὸν] Sic M, non ἱερὸν, quod est in apographis plerisque. 751. *πόρος] πόνος, ut schol. 753. ταῦτά τοι D.] ταῦτα τοῖς 754. *μέγαν] μέγα

ΔΑ. τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον
μέγιστον, ἀείμνηστον, οἷον οὐδέπω
τόδ' ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσόν,
ἐξ οὔτε τιμὴν Ζεὺς ἄναξ τήνδ' ὤπασεν,
ἕν' ἄνδρ' ἁπάσης Ἀσίδος μηλοτρόφου
ταγεῖν, ἔχοντα σκῆπτρον εὐθυντήριον.
Μῆδος γὰρ ἦν ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ·
ἄλλος δ' ἐκείνου παῖς τόδ' ἔργον ἤνυσεν,
φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν ᾠακοστρόφουν,
τρίτος δ' ἀπ' αὐτοῦ Κῦρος, εὐδαίμων ἀνήρ,
ἄρξας ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις·
Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτήσατο,
Ἰωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ.
θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν, ὡς εὔφρων ἔφυ.
Κύρου δὲ παῖς τέταρτος ηὔθυνε στρατόν.
πέμπτος δὲ Μάρδος ἦρξεν, αἰσχύνη πάτρᾳ
θρόνοισί τ' ἀρχαίοισι· τὸν δὲ σὺν δόλῳ
Ἀρταφρένης ἔκτεινεν ἐσθλὸς ἐν δόμοις,
ξὺν ἀνδράσιν φίλοισιν, οἷς τόδ' ἦν χρέος.
κἀγὼ πάλου τ' ἔκυρσα τοῦπερ ἤθελον,
κἀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ,
ἀλλ' οὐ κακὸν τοσόνδε προσέβαλον πόλει.
Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὢν νέος φρονεῖ νέα,
κοὐ μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς·
εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴστ', ἐμοὶ ξυνήλικες,
ἅπαντες ἡμεῖς, οἳ κράτη τάδ' ἔσχομεν,
οὐκ ἂν φανεῖμεν πήματ' ἔρξαντες τόσα.
ΧΟ. τί οὖν, ἄναξ Δαρεῖε, ποῖ καταστρέφεις
λόγων τελευτήν; πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι
πράσσοιμεν ὡς ἄριστα Περσικὸς λεώς;
ΔΑ. εἰ μὴ στρατεύοισθ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον,
μηδ' εἰ στράτευμα πλεῖον ἢ τὸ Μηδικόν·
αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοις πέλει.
ΧΟ. πῶς τοῦτ' ἔλεξας, τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ;
ΔΑ. κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερπόλλους ἄγαν.

778. ἕκτος δὲ Μάραφις, ἕβδομός τ' Ἀρταφρένης.

ΧΟ. ἀλλ' εὐσταλῆ τοι λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον.
ΔΑ. ἀλλ' οὐδ' ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις
στρατὸς κυρήσει νοστίμου σωτηρίας.
ΧΟ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ πᾶν στράτευμα βαρβάρων
περᾷ τὸν Ἕλλης πορθμὸν Εὐρώπης ἄπο;
ΔΑ. παῦροί γε πολλῶν, εἴ τι πιστεῦσαι θεῶν
χρὴ θεσφάτοισιν, ἐς τὰ νῦν πεπραγμένα
βλέψαντα· συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μέν, τὰ δ' οὔ.
κεἴπερ τάδ' ἐστί, πλῆθος ἔκκριτον στρατοῦ
λείπει κεναῖσιν ἐλπίσιν πεπεισμένος.
μίμνουσι δ' ἔνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς
ἄρδει, φίλον πίασμα Βοιωτῶν χθονί·
οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν,
ὕβρεως ἄποινα κἀθέων φρονημάτων·
οἳ γῆν μολόντες Ἑλλάδ' οὐ θεῶν βρέτη
ᾐδοῦντο συλᾶν οὐδὲ πιμπράναι νεώς·
βωμοὶ δ' ἄιστοι, δαιμόνων θ' ἱδρύματα
πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων.
τοιγὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα
πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι, κοὐδέπω κακῶν
κρηπὶς ὕπεστιν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπιδύεται.
τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσταγὴς
πρὸς γῇ Πλαταιῶν Δωρίδος λόγχης ὕπο·
θῖνες νεκρῶν δὲ καὶ τριτοσπόρῳ γονῇ
ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασιν βροτῶν
ὡς οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν.
ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν
ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος.
τοιαῦθ' ὁρῶντες τῶνδε τἀπιτίμια
μέμνησθ' Ἀθηνῶν Ἑλλάδος τε, μηδέ τις
ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα
ἄλλων ἐρασθεὶς ὄλβον ἐκχέῃ μέγαν.
Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν
φρονημάτων ἔπεστιν, εὔθυνος βαρύς.
πρὸς ταῦτ' ἐκεῖνον σωφρονεῖν κεχρημένον
πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασιν,
λῆξαι θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόπῳ θράσει.
σὺ δ', ὦ γεραιὰ μῆτερ ἡ Ξέρξου φίλη,
ἐλθοῦσ' ἐς οἴκους κόσμον ὅστις εὐπρεπὴς
λαβοῦσ' ὑπαντίαζε παιδί. παντὶ γὰρ
κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι
στημορραγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων.
ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πράϋνον λόγοις·
μόνης γάρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται.
ἐγὼ δ' ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω.
ὑμεῖς δέ, πρέσβεις, χαίρετ' ἐν κακοῖς ὅμως
ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ καθ' ἡμέραν,
ὡς τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ.
ΧΟ. ἦ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι
ἤλγησ' ἀκούσας βαρβάροισι πήματα.
ΑΤ. ὦ δαῖμον, ὥς με πόλλ' ἐσέρχεται κακὰ
ἄλγη, μάλιστα δ' ἥδε συμφορὰ δάκνει,
ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι

762. οὔτε] οὔ γε Porsonus. 763. Ἀσίδος μηλοτρόφου] Imitatur Archilochi verba (ap. schol. Eurip. Med. 708.) Ἀσίδος γῆς καρτερὸς μηλοτρόφου. 764. εὐθυντήριον] *ἰθυντήριον 765. γὰρ ἦν] ἦν γὰρ M, sed superscr. β et α. 767. post 776.transponit Siebelis. ᾠακοστρόφουν Porsonus] οἰακοστρόφουν 773. ηὔθυνε Brunckius] ἤθυνε pr., ἴθυνε corr. Aeschylus hic et alibi incertum est utrum εὐθύνειν, an, quod probabilius, ἰθύνειν, pariterque in derivatis, dicere maluerit. 774. *δὲ Μάρδος] δ' ἐμάρδος. Literis ος διορθωτὴς ις superscripsit, hoc addito scholio, ἡ γραφὴ ἡμάρτηται· τὸν γὰρ ἐπιθέμενον τῇ Καμβύσου ἀρχῇ μάγον ὄντα οὐδεὶς Μάρδον εἶπεν, οὔτε γένος οὔτε ὄνομα. μήποτε οὖν γραπτέον "Μάρδις αἰσχύνη πάτρᾳ". πάτρᾳ] πάτρῃ, sed .α. superscr. 778. Versum spurium notavit Schuetzius. *τ'] om. 779. *τ'] δ'. In apogr. nonnullis κἀγὼ δ' ἔκυρσα τοῦπερ ἤθελον πάλου. 781. κακόν in fine collocari mavult Weilius. προσέβαλον] Alterum λ superscr., i. e. προσέβαλλον 782. ὢν νέος φρονεῖ νέα Monkius] νέος ἐὼν (*ὤν) νέα φρονεῖ 784. Ante haec verba versum unum excidisse opinatur Weilius et εὖ γὰρ in οὐ γὰρ mutat cum Heimsoethio. 791. εἰ] ἦν Brunckius, recte, si recte legitur πλεῖον ἤ, quod suspectum est propter πλεῖον, pro quo Attici veteres πλέον dicere solent, neque intelligitur cur sic scripserit poeta, quum in promptu esset στράτευμ' εἴη πλέον. Fortasse igitur aut sic scribendum aut εἰ — πληθύοι, cui glossema adscribi potuit πλέον εἴη. 794. ὑπερπόλλους] ὑπερπόλους pr. (ut πολῷ a m. pr. est 780.): ex quo διορθωτὴς primo ὑπερπόλλους, deinde λ eraso ὑπερπώλους fecit, quod in apogr. plura transiit.

795. *εὐσταλῆ] εὐτελῆ, τ in στ mutato. 796. *τόποις] τρόποις 806. *φίλον] φίλος 810. πιμπράναι] μ ab διορθωτῇ insertum. πιπράναι pr. 811. *θ'] om. 815. ἐκπιδύεται Schuetzius] ἐκπαιδεύεται 816. *αἱματοσταγὴς — Πλαταιῶν — Δωρίδος] αἱματοσφαγὴς — πλατέων — δωριάδος 818. θῖνες νεκρῶν δὲ] νεκρῶν δὲ θῖνες Hermannus. 819. *σημανοῦσιν] σημαινοῦσιν (hoc accentu) 827. 831. ὑπερκόπων — ὑπερκόπῳ Blomfieldus] ὑπερκόμπων — ὑπερκόμπῳ 829. κεχρημένον ex schol.] κεχρημένοι 834. παντὶ Canterus] πάντα 841. ψυχὴν — ἡδονῇ Pauwius] ψυχῇ — ἡδονὴν 845. πόλλ' ἐσέρχεται Turnebus] πολλὰ εἰσέρχεται M. Fort. πόλλ' ἐπέρχεται κακὰ] κακῶν Bothius, ut 835.

ἐσθημάτων κλύουσαν, ἥ νιν ἀμπέχει.
ἀλλ' εἶμι καὶ λαβοῦσα κόσμον ἐκ δόμων
ὑπαντιάζειν παιδί μου πειράσομαι.
οὐ γὰρ τὰ φίλτατ' ἐν κακοῖς προδώσομεν.
ΧΟ. ὦ πόποι, ἦ μεγάλας ἀγαθᾶς τε πολισσονόμου βιοτᾶς ἐπεκύρσαμεν,
εὖθ' ὁ γηραιὸς
πανταρκὴς ἀκάκας ἄμαχος βασιλεὺς
ἰσόθεος Δαρεῖος ἆρχε χώρας.
πρῶτα μὲν εὐδοκίμους στρατιὰς ἀπεφαινόμεθ', ἠδὲ νομίσματα πύργινα
πάντ' ἐπηύθυνον.
νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους ἀπαθεῖς
‒ ◡ ◡ εὖ πράσσοντας ἆγον οἴκους.
ὅσσας δ' εἷλε πόλεις πόρον οὐ διαβὰς Ἅλυος ποταμοῖο,
οὐδ' ἀφ' ἑστίας συθείς,
οἷαι Στρυμονίου πελάγους Ἀχελωΐδες εἰσὶ πάροικοι
Θρῃκίων ἐπαύλων,
λίμνας τ' ἔκτοθεν αἳ κατὰ χέρσον ἐληλάμεναι περὶ πύργον
τοῦδ' ἄνακτος ἄιον,
Ἕλλας τ' ἀμφὶ πόρον πλατὺν εὐχόμεναι, μυχία τε Προποντίς,
καὶ στόμωμα Πόντου·
νᾶσοί θ' αἳ κατὰ πρῶν' ἅλιον περίκλυστοι,
τᾷδε γᾷ προσήμεναι,
οἷα Λέσβος, ἐλαιόφυτός τε Σάμος, Χίος,
ἠδὲ Πάρος, Νάξος, Μύκονος, Τήνῳ τε συνάπτουσ'
Ἄνδρος ἀγχιγείτων,
καὶ τὰς ἀγχιάλους ἐκράτυνε μεσάκτους,
Λῆμνον, Ἰκάρου θ' ἕδος,
καὶ Ῥόδον ἠδὲ Κνίδον Κυπρίας τε πόλεις, Πάφον,
ἠδὲ Σόλους, Σαλαμῖνά τε, τᾶς νῦν ματρόπολις τῶνδ'
αἰτία στεναγμῶν.
καὶ τὰς εὐκτεάνους κατὰ κλῆρον Ἰαόνιον πολυάνδρους
Ἑλλάνων ἐκράτυνε σφετέραις φρεσίν,
ἀκάματον δὲ παρῆν σθένος ἀνδρῶν τευχηστήρων
παμμίκτων τ' ἐπικούρων,
νῦν δ' οὐκ ἀμφιλόγως θεότρεπτα τάδ' αὖ φέρομεν πολέμοισι
δμαθέντες μεγάλως πλαγαῖσι ποντίαισιν.

ΞΕΡΞΗΣ.

ἰώ,
δύστηνος ἐγὼ στυγερᾶς μοίρας
τῆσδε κυρήσας ἀτεκμαρτοτάτης,
ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη
Περσῶν γενεᾷ· τί πάθω τλήμων;
λέλυται γὰρ ἐμοὶ γυίων ῥώμη
τήνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν.
εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ, κἀμὲ μετ' ἀνδρῶν
τῶν οἰχομένων
θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι.
ΧΟ. ὀτοτοῖ, βασιλεῦ, στρατιᾶς ἀγαθῆς
καὶ Περσονόμου τιμῆς μεγάλης,
κόσμου τ' ἀνδρῶν,
οὓς νῦν δαίμων ἐπέκειρεν.
γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν
ἥβαν Ξέρξᾳ κταμέναν Ἅιδου
σάκτορι Περσᾶν· ᾀδοβάται γὰρ
πολλοὶ φῶτες, χώρας ἄνθος,
τοξοδάμαντες, πάνυ ταρφύς τις
μυριὰς ἀνδρῶν, ἐξέφθινται.
αἰαῖ αἰαῖ κεδνᾶς ἀλκᾶς.
Ἀσία δὲ χθών, βασιλεῦ γαίας,
αἰνῶς αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται.
ΞΕ. ὅδ' ἐγώ, οἰοῖ, αἰακτὸς
μέλεος γέννᾳ γᾷ τε πατρῴᾳ
κακὸν ἄρ' ἐγενόμαν.
ΧΟ. πρόσφθογγόν σοι νόστου τὰν
κακοφάτιδα βοάν, κακομέλετον ἰὰν
Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος
πέμψω πολύδακρυν ἰακχάν.
ΞΕ. ἵετ' αἰανῆ πάνδυρτον
δύσθροον αὐδάν. δαίμων γὰρ ὅδ' αὖ
μετάτροπος ἐπ' ἐμοί.
ΧΟ. ἥσω τοι καὶ πάνδυρτον,
λαοπαθῆ σέβων ἁλίτυπά τε βάρη,
πόλεως γέννας πενθητῆρος.
κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν.
ΞΕ. Ἰάνων γὰρ ἀπηύρα,

852—856. = 857—863.
861—870. = 871—878.
879—887. = 888—896.

932—939. = 940—948.
949—961. = 962—971.

---

850. παιδί μου D.] ἐμῷ παιδί, ex quo παιδὶ ἐμῷ fictum in apogr. pluribus, παῖδ' ἐμῷ ab Turnebo. ἐμῷ παιδί si glossema sit, etiam μου τέκνῳ scribi potest cum Weilio. παῖδ' ἐμὸν Lobeck. ad Soph. Ai. p. 350. ed. sec. 854. *γηραιὸς] γεραιὸς 855. πανταρκὴς Ald.] παντάρκης *ἀκάκας] ἀκάκης 856. *ἆρχε] ἄρχε 857. εὐδοκίμους στρατιὰς Wellauerus] εὐδοκίμου στρατιᾶς *ἀπεφαινόμεθ'] ἀποφαινόμεθ' 859. νομίσματα Hermannus] νόμιμα τὰ 860. ἐπηύθυνον D.] ἐπέ.θυνον, eraso υ ante θ. ἐπεύθυνεν Bothius. 862. Indicavi trium syllabarum defectum. ἄκτορας supplet Halmius in Museo Rhen. vol. 23. p. 207. *ἆγον] ἄγον οἴκους Porsonus] ἐς οἴκους 864. ποταμοῖο, | οὐδ' Burneius] ποταμοῦ, eraso post id δ' in fine versus et adscripta ab διορθωτῇ litera δ' ante ἀφ'. In apogr. nonnullis ποταμοῦ οὐδ' vel ποταμοῦ γ' οὐδ'. 865. *συθείς] συνθείς 870. *Θρηϊκίων (Θρῃκίων Brunckius)] θρηΐκων 872. ἐληλάμεναι (*ἐληλαμέναι)] Accentus a m. rec. additus. 875. *τ'] om. εὐχόμεναι] ἀρχόμεναι Blomfieldus. 884. *οἷα] οἷα 888. Ἄνδρος] ἄνδρων, sed superscr. .δσ. ab διορθωτῇ. 889. *μεσάκτους] μεσάγκτους 891. καὶ Ῥόδον] Ῥόδον τ' Hermannus. 895. *ματρόπολις] ματροπόλεις 896. στεναγμῶν Hermannus] στεναγμάτων 899. Ἰαόνιον Hermannus] ἰόνιον 900. Ἑλλάνων] *ἐλαύνων ἐκράτυνε (ἐκράτυνεν M)] Metrum postulat ἐκράτει; quod scripsit Hermannus, vel aliud verbum, si recte habet σφετέραις.

904. *θεότρεπτα] θεόπρεπτα 905. πολέμοισι] πολέμοιο Weilius. 908. ἰώ] Fortasse duplicandum. 913. ἐμοὶ Schuetzius] ἐμῶν 918. ὀτοτοῖ Blomfieldus] ὀτοτοτοῖ *βασιλεῦ] βασιλεῦς (sic) 922. ἐγγαίαν — σάκτορι] ἐγγαίῳ | κταμέναν ἥβαν σάκτορι Weilius. Ξέρξᾳ Bothius, Ἅιδου Heimsoethius deleverat. 924. ᾀδοβάται Passovius] ἀγδαβάται 926. ταρφύς τις Franzius] γὰρ φύστις 928. αἰαῖ αἰαῖ] αἶ αἶ M. Quater αἶ in apogr. uno. Xerxis personam in M praescriptam delevit Hermannus. 931. ἐγὼ D.] ἐγὼν M hic et absurde in fine trimetri Suppl. 740. οἰοῖ] οἶοι (sic) M. 933. πατρῴᾳ Heathius] πατρίᾳ 935. *πρόσφθογγον] πρόφθογγον 939. πέμψω — ἰακχάν Porsonus] πέμψω πέμψω — ἰαχάν 940. αἰανῆ] *αἰανὴν καὶ (καὶ recte delevit Passovius) πάνδυρτον Blomfieldus] καὶ πανόδυρτον 944. πάνδυρτον (πάνδυρτος Hermannus) Blomfieldus] πανόδυρτον 945. λαοπαθῆ corruptum. Requiritur vocabulum ex syllabis quinque brevibus constans, quale est νεοπαθέα, quod coniecit Paleius. σέβων Hermannus] τε σεβίζων (τεσσεβίζων pr.) 949. ΞΕ. addidit Lachmannus.

'Ιάνων ναύφαρκτος
Ἄρης ἑτεραλκὴς
νυχίαν πλάκα κερσάμενος
δυσδαίμονά τ' ἀκτάν.
ΧΟ. οἰοιοῖ βόα καὶ πάντ' ἐκπεύθου.
ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὄχλος,
ποῦ δὲ σοὶ παραστάται,
οἷος ἦν Φαρανδάκης,
Σούσας, Πελάγων,
Δοτάμας ἠδ' Ἀγδαβάτας, Ψάμμις,
Σουσισκάνης τ'
Ἀγβάτανα προλιπών.
ΞΕ. ὀλοοὺς ἀπέλειπον
Τυρίας ἐκ ναὸς
ἔρροντας ἐπ' ἀκταῖς
Σαλαμινιάσι στυφελοῦ
θείνοντας ἐπ' ἀκτᾶς.
ΧΟ. οἰοιοῖ βόα, ποῦ σοι Φαρνοῦχος
Ἀριόμαρδός τ' ἀγαθός,
ποῦ δὲ Σευάλκης ἄναξ,
ἢ Λιλαῖος εὐπάτωρ,
Μέμφις, Θάρυβις
καὶ Μασίστρας Ἀρτεμβάρης τ'
ἠδ' Ὑσταίχμας;
τάδε σ' ἐπανερόμαν.
ΞΕ. ἰὼ ἰώ μοι,
τὰς ὠγυγίους κατιδόντες
στυγνὰς Ἀθάνας πάντες ἑνὶ πιτύλῳ,
ἐὴ ἐή, τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ.
ΧΟ. ἦ καὶ τὸν Περσᾶν αὐτοῦ
τὸν σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμὸν
μυρία μυρία πεμπαστὰν
Βατανώχου παῖδ' Ἄλπιστον
– ᴗ́ ᴗ – –
τοῦ Σισάμνα τοῦ Μεγαβάτα,
Πάρθον τε μέγαν τ' Οἰβάρην
ἔλιπες ἔλιπες; ὠωὼ δᾴων.
Πέρσαις ἀγαυοῖς κακὰ πρόκακα λέγεις.

973—987. = 988—1001.

ΞΕ. ἴυγγά μοι δῆτ'
ἀγαθῶν ἑτάρων ὑπομιμνήσκεις,
ἄλαστ' ἄλαστα στυγνὰ πρόκακα λέγων.
βοᾷ βοᾷ μοι μελέων ἔντοσθεν ἦτορ.
ΧΟ. καὶ μὴν ἄλλους γε ποθοῦμεν,
Μάρδων ἀνδρῶν μυριοταγὸν
Ξάνθιν ἄρειόν τ' Ἀγχάρην,
Διάϊξίν τ' ἠδ' Ἀρσάκην
ἱππιάνακτας,
Κηγδαδάταν καὶ Λυθίμναν
Τόλμον τ' αἰχμᾶς ἀκόρεστον.
ἔταφον ἔταφον, οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς
τροχηλάτοισιν ὄπιθεν ἑπόμενοι.
ΞΕ. βεβᾶσι γὰρ τοίπερ ἀγρέται στρατοῦ,
ΧΟ. βεβᾶσιν, οἴ, νώνυμοι,
ΞΕ. ἰὴ ἰή, ἰὼ ἰώ.
ΧΟ. ἰὼ ἰώ, δαίμονες,
ἔθεσθ' ἄελπτον κακὸν
Ζαπρέπον, οἷον δέδορκεν Ἄτα.
ΞΕ. πεπλήγμεθ', οἷαι δι' αἰῶνος τύχαι.
ΧΟ. πεπλήγμεθ', εὔδηλα γάρ,
ΞΕ. νέᾳ νέᾳ δύᾳ δύᾳ,
ΧΟ. Ἰαόνων ναυβατᾶν
κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς.
δυσπόλεμον δὴ γένος τὸ Περσᾶν.
ΞΕ. πῶς δ' οὔ; στρατὸν μὲν τοσοῦτον τάλας πέπληγμαι.
ΧΟ. τί δ' οὐκ; ὄλωλεν μεγάλως τὰ Περσᾶν.
ΞΕ. ὁρᾷς τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς;
ΧΟ. ὁρῶ ὁρῶ.
ΞΕ. τόνδε τ' οἰστοδέγμονα
ΧΟ. τί τόδε λέγεις σεσωσμένον;
ΞΕ. θησαυρὸν βελέεσσιν.
ΧΟ. βαιά γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν.
ΞΕ. ἐσπανίσμεθ' ἀρωγῶν.
ΧΟ. Ἰάων λαὸς οὐ φυγαίχμας.

1002—1007. = 1008—1013.
1014—1025. = 1026—1037.

---

950. Ἰάνων] ἰάων pr., ν supra versum ab διορθωτῇ. ναύφαρκτος D.] ναύφρακτος 952. νυχίαν] μυχίαν Pauwius. κερσάμενος] κερσαμένους Weilius. 954. ΞΕ., 955. ΧΟ. praescriptum in M. Correxit Lachmannus. 954. 966. οἰοιοῖ D.] οἳ οἳ οἳ *ἐκπεύθου] ἐκπεύθοι 956. δὲ σοὶ Porsonus] δέ σοι 959. Δοτάμας Hermannus] καὶ δοτάμας *Ἀγδαβάτας] ἀγαβάτας M. Ἀγβάτας Weilius, qui hos versus sic scripsit, Σ. Π. καὶ Δατάμας | Ψαμμισκάνης τ' ἠδ' Ἀγβάτας | Ἀγαβάτανα λιπών. 961. *προλιπών] λιπὼν 964. Σαλαμινιάσι Hermannus] σαλαμινῖσιν (*σαλαμινίσι) στυφελοῦ Blomfieldus] στυφέλου 966. βόα ex v. 954. addidit Hermannus et δὲ post ποῦ delevit. 967. Ἀριόμαρδος Brunckius] ἡ (sine accentu) ἀριόμαρδος M. κἀριόμαρδος in apographis. 968. Σευάλκης] σευάκης Ald. 969. Λιλαῖος Lehrsius] λίλαιος (ut 308.) *972. ἐπανερόμαν Wellauerus] ἐπανέρομαι (*ἐπανέρωμαι) 973. *μοι] μοὶ μοὶ 976. ἐὴ ἐὴ D.] $\overset{\text{H}}{\epsilon}$ $\overset{\text{H}}{\epsilon}$ $\overset{\text{H}}{\epsilon}$ 979. τὸν] τῶν pr. Περσᾶν Blomfieldus] περσῶν Post 982. exciderunt duo anapaesti respondentes versui 996.

983. Σισάμνα] σησάμα (*σεισάμα), de quo L. Dindorfius in Thes. vol. 7. p. 199. "Veram scripturam esse Σισάμνα, ceteras librariis deberi ad σήσαμον vel σεισ— aberrantibus, ostendit varietas scripturae apud Herodotum (5, 25. 7, 66.) in nomine Σισάμνης. Diversus autem videtur Σεισάμης ὁ Μύσιος v. 322., nisi quod hic quoque per ι scribendus erit, si recte scribitur Σισάμνης." 984. *τ' Οἰβάρην] τοιβάρην τ' 985. ὠωὼ δᾴων D.] ὢ ὢ δαΐων 986. *πρόκακα] προκακὰ

988. ἴυγγά μοι] ὔϊγγα, sed margo a m. pr. γρ. ἴυγγά μοι μοι δῆτ' | ἀγαθῶν] δή μοι κεδνῶν Weilius. 989. ὑπομιμνήσκεις (ὑπομιμνήισκεις M)] Glossema alius verbi, velut ὑποφαίνεις. 990. ἄλαστ' addidit Hermannus. 991. μοι addidit D. ἔντοσθεν Blomfieldus] ἔνδοθεν 992. ἄλλους D.] ἄλλο ἄλλους γε ποθοῦμεν] ἄλλων ἱμείρω Weilius. 993. μυριοταγὸν D.] μυριονταρχὸν pr. M. μυριόνταρχον corr. 994. Ξάνθιν Hermannus] ξάνθην 995. Διάϊξιν Weilius] δίαιξιν Ἀρσάκην] Ἀρσάμην Burneius ut v. 37. 998. κηγδαδάταν] *κεγδαδάταν vel καὶ δαδάταν. καὶ Δαδάταν (vel καὶ Γαδάταν) καὶ Λυσθίμναν Weilius. 999. *τ'] om. 1000. 1003. ΞΕ. et 1004. (ἰὴ-) — 1006. ΧΟ. praescriptum in M. Correxit Passovius. 1001. ὄπιθεν Wellauerus] ὄπισθεν δ' (δ' delevit Blomfieldus) ἑπόμενοι] ἑπομένους Weilius. 1002. βεβᾶσι γὰρ τοίπερ Passovius] βεβᾶσιν γὰρ οἵπερ M. βεβᾶσιν οὐχ ἅπερ Heimsoethius. ἀγρέται Toupius] ἀγρόται et in marg. γρ. ἀκρόται 1003. *οἴ νώνυμοι] οἳ νώνυμνοι 1005. ἔθεσθ' Schneiderus] ἔθετ' 1006. Ζαπρέπον D.] διαπρέπον 1007. οἷαι — τύχαι] οἳ οἳ — τύχᾳ Blomfieldus. δι' αἰῶνος] γρ. δαίμονος τύχαι margo M ab διορθωτῇ: quod διαίμονες τύχαι esse potest, quale quid ab metro postulatur. 1010. choro continuat M. Correxit Hermannus. νέᾳ νέᾳ δύᾳ δύᾳ Weilius] νέαι νέαι δύαι δύαι 1011. *Ἰαόνων] ἰάνων ναυβατᾶν Robortellus] ναυβάτων 1014. πῶς — τάλας] τί — φθίσας Heimsoethius. 1015. μεγάλως τὰ Hermannus] μεγάλατε 1020. τόνδε Porsonus] τὰν δέ 1022. βελέεσσιν Hermannus] βέλεσσιν 1025. Ἰάων Hermannus] ἰαόνων. Ἰάνων Passovius.

ΞΕ. ἀγανόρειος· κατεῖδον δὲ πῆμ' ἄελπτον.
ΧΟ. τραπέντα ναύφαρκτον ἐρεῖς ὅμιλον;
ΞΕ. πέπλον δ' ἐπέρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ.
ΧΟ. παπαῖ παπαῖ.
ΞΕ. καὶ πλέον ἢ παπαῖ μὲν οὖν.
ΧΟ. δίδυμα γάρ ἐστι καὶ τριπλᾶ.
ΞΕ. λυπρά, χάρματα δ' ἐχθροῖς.
ΧΟ. καὶ σθένος γ' ἐκολούσθη.
ΞΕ. γυμνός εἰμι προπομπῶν.
ΧΟ. φίλων ἄταισι ποντίαισιν.
ΞΕ. δίαινε δίαινε πῆμα· πρὸς δόμους δ' ἴθι.
ΧΟ. διαίνομαι γοεδνὸς ὤν.
ΞΕ. βόα νυν ἀντίδουπά μοι.
ΧΟ. δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς.
ΞΕ. ἴυζε μέλος ὁμοῦ τιθείς.
ΧΟ. ὀτοτοτοτοῖ,
  βαρεῖά γ' ἅδε συμφορά·
  οἴ μάλα καὶ τόδ' ἀλγῶ.
ΞΕ. ἔρεσσ' ἔρεσσε καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν.
ΧΟ. αἰαῖ αἰαῖ, δύα δύα.
ΞΕ. βόα νυν ἀντίδουπά μοι.
ΧΟ. μέλειν πάρεστι, δέσποτα.
ΞΕ. ἐπορθίαζέ νυν γόοις.

1038—1045. = 1046—1053.

ΧΟ. ὀτοτοτοτοῖ,
  μέλαινα δ' ἀμμεμίξεται,
  οἴ, στονόεσσα πλαγά.
ΞΕ. καὶ στέρν' ἄρασσε κἀπιβῶ τὸ Μύσιον.
ΧΟ. ἄνι' ἄνια.
ΞΕ. καί μοι γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα.
ΧΟ. ἄπριγδ' ἄπριγδα μάλα γοεδνά.
ΞΕ. ἀὔτει δ' ὀξύ. ΧΟ. καὶ τάδ' ἔρξω.
ΞΕ. πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν.
ΧΟ. ἄνι' ἄνια.
ΞΕ. καὶ ψάλλ' ἔθειραν καὶ κατοίκτισαι στρατόν.
ΧΟ. ἄπριγδ' ἄπριγδα μάλα γοεδνά.
ΞΕ. διαίνου δ' ὄσσε. ΧΟ. τέγγομαί τοι.
ΞΕ. βόα νυν ἀντίδουπά μοι.
ΧΟ. οἰοῖ οἰοῖ.
ΞΕ. αἰακτὸς ἐς δόμους κίε.
ΧΟ. ἰὼ ἰώ, Περσὶς αἶα δύσβατος.
ΞΕ. ἰωὰ δὴ κατ' ἄστυ.
ΧΟ. ἰωὰ δῆτα, ναὶ ναί.
ΞΕ. γοᾶσθ' ἁβροβάται.
ΧΟ. ἰὼ ἰώ, Περσὶς αἶα δύσβατος.
ΞΕ. ἰὴ ἰὴ τρισκάλμοισιν,
  ἰὴ ἰή, βάρισιν ὀλόμενοι.
ΧΟ. πέμψω τοί σε δυσθρόοις γόοις.

1054—1059. = 1060—1065.

1028. ἀγανόρειος] ἄγαν ἄρειος Meinekius ad Theor. p. 396. 1029. ναύφαρκτον D.] ναύφρακτον 1038. δίαινε δίαινε] Si hoc verbo usus est Aeschylus, de quo vix dubitari potest, quum sequatur διαίνομαι et infra 1065. διαίνου, δίαιν δίαινε scribendum erit: de quo dixi in Annot. Oxon. p. 318. ἴαιν' ἴαινε Heimsoethius. 1039. 1047. Horum versuum sedes permutatae in M. Transposuit Butlerus. 1040. 1048. 1066. νυν Pauwius] νῦν. Sic etiam 1050. 1042. μέλος ὁμοῦ τιθείς] συντιθεὶς μέλος Weilius. 1043. 1051. ὀτοτοτοτοῖ (*ὀτοτοῖ)] Probabilius οἰοῖ οἰοῖ, quod posuit Weilius, ut infra v. 1067. Idem v. 1045. οἰοῖ μάλα καὶ τόδ' ἀλγῶ et v. 1053. οἰοῖ στονόεσσα πλαγά. 1045. *οἴ] οἶ 1052. ἀμμεμίξεται D.] ἂν (in αὖ mutatum) μεμίξεται. Huic proximoque versui lineolae praescriptae in M. 1053. οἴ Lachmannus] μοι 1054. κἀπιβῶ D.] κἀπιβόα (καὶ βόα Eustath. ad Dionys. P. 791.) 1055. 1061. ἄνι' ἄνια M. Fortasse utrobique addendum κακά, ut v. 256. 1056. *πέρθε] ὕπερθε 1057. 1064. *ἄπριγδ'] ἄπριγδα 1060. *ἔρεικε] ἔρειδε 1062. κατοίκτισαι] *κατοίκτιζε 1066—1077. Hi versus si ipsi quoque antistrophici fuerint, quae quorundam opinio est, verba plura versusque integri exciderint necesse est. 1074. 1075. ἰὴ ἰὴ Hermannus] ηήηή utrobique.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΧΟΡΟΣ ΔΑΝΑΙΔΩΝ.
ΔΑΝΑΟΣ.
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΡΓΕΙΩΝ.
ΚΗΡΥΞ.

ΧΟΡΟΣ.

Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ ἐπίδοι προφρόνως
στόλον ἡμέτερον νάϊον ἀρθέντ'
ἀπὸ προστομίων λεπτοψαμάθων
Νείλου. Δίαν δὲ λιποῦσαι
χθόνα σύγχορτον Συρίᾳ φεύγομεν,
οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν
ψήφῳ πόλεως γνωσθεῖσαι,
ἀλλ' αὐτογενεῖ φυξανορίᾳ,
γάμον Αἰγύπτου παίδων ἀσεβῆ τ'
ὀνοταζόμεναι.
Δαναὸς δὲ πατὴρ καὶ βούλαρχος
καὶ στασίαρχος τάδε πεσσονομῶν
κύδιστ' ἀχέων ἐπέκρανε,
φεύγειν ἀνέδην διὰ κῦμ' ἅλιον,
κέλσαι δ' Ἄργους γαῖαν, ὅθεν δὴ
γένος ἡμέτερον τῆς οἰστροδόνου
βοὸς ἐξ ἐπαφῆς κἀξ ἐπιπνοίας
Διὸς εὐχόμενον τετέλεσται.
τίν' ἂν οὖν χώραν εὔφρονα μᾶλλον
τῆσδ' ἀφικοίμεθα
σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειριδίοις
ἐριοστέπτοισι κλάδοισιν;
ὧν πόλις, ὧν γῆ, καὶ λευκὸν ὕδωρ,
ὕπατοί τε θεοί, καὶ βαρύτιμοι
χθόνιοι θήκας κατέχοντες,
καὶ Ζεὺς σωτὴρ τρίτος, οἰκοφύλαξ
ὁσίων ἀνδρῶν, δέξαιθ' ἱκέτην
τὸν θηλυγενῆ στόλον αἰδοίῳ
πνεύματι χώρας· ἀρσενοπληθῆ δ'
ἑσμὸν ὑβριστὴν Αἰγυπτογενῆ,
πρὶν πόδα χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει
θεῖναι ξὺν ὄχῳ ταχυήρει,
πέμψατε πόντονδ'· ἔνθα δὲ λαίλαπι
χειμωνοτύπῳ βροντῇ στεροπῇ τ'
ὀμβροφόροισίν τ' ἀνέμοις ἀγρίας
ἁλὸς ἀντήσαντες ὄλοιντο,
πρίν ποτε λέκτρων, ὧν θέμις εἴργει,
σφετεριξάμενοι πατραδέλφειαν
τήνδ' ἀεκόντων ἐπιβῆναι.
νῦν δ' ἐπικεκλομένα
Δῖον πόρτιν ὑπερπόντιον τιμάορ', ἶνιν
ἀνθονομούσας προγόνου
βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας
Ζηνὸς ἔφαψιν· ἐπωνυμίᾳ δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος
εὐλόγως, Ἔπαφον δ' ἐγέννασεν· [αἰὼν
ὄντ' ἐπιλεξαμένα,

41—48. = 49—56.

Personarem indicem, quo caret M, addidit Aldus.

2. νάϊον ἀρθέντ' Turnebus] ναῖον ἀρόεντ' 4. λεπτοψαμάθων Pauwius] λεπτομαθῶν 5. Δίαν Seidlerus ad Eur. Tro. 176.] δῖαν δὲ λιποῦσαι Turnebus] δὲ λειποῦσαι, quod λιποῦσαι esse accentus docet. δ' ἐκλείπουσαι Seidlerus. 7. δημηλασίαν Auratus] δημηλασίαι (i. e. δημηλασίᾳ) 9. αὐτογενεῖ φυξανορίᾳ Bambergerus] αὐτογένητον φυ.ξάνορᾶν, una post φυ litera erasa superscriptoque λ, et in marg. γρ. φυξάνοραν 11. ὀνοταζόμεναι] διάνοιαν addit Weilius. 14. ἀχέων] ἀχαίων, sed ε superscr. 15. διὰ κῦμ' ἅλιον Hesychius s. v. ἀνέδην] διακυμ . αλέον, erasa post μ litera una. 16. κέλσαι Sophianus] κεασαι 17. οἰστροδόνου Turnebus] οἰστροδόμου 18. ἐπιπνοίας] ἐπι.νοίας, eraso ut videtur π. 20. τίν' ἂν οὖν Burgesius] τίνα οὖν, erasa post τίνα litera una.

22. ἐγχειριδίοις] ἐνχειριδίοις pr. 23. ἐριοστέπτοισι Scaliger] ἱεροστέπτοισι 30. δ' ἑσμὸν Turnebus] δεσμὸν 34. ἔνθα δὲ Robortellus] ἐνθάδε 39. σφετεριξάμενοι Hermannus] σφετεριξάμενον πατραδέλφειαν Pauwius] πατραδελφίαν 41. ἐπικεκλομένα Turnebus] ἐπικεκλόμεναι 43. ἶνιν Hermannus] ἰνίν τ' 44. ἀνθονομούσας Porsonus] ἀνθονόμουσ̈ (duo puncta σ delendum esse indicant) τᾶς 48. δ' ἐγέννασεν· | ὄντ' Porsonus] δὲ (*τ') ἐγέννασε ἐ ὄντ' (δὲ γέννασ ἐ ὄντ' a m. sec.)

νῦν ἐν ποιονόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις τῶν
πρόσθε πόνων μνασαμένα,
γονέων ἐπιδείξω [φανεῖται.
πιστὰ τεκμήρι' ἃ γαιονόμοισιν ἄελπτά περ ὄντα
γνώσεται δὲ λόγους τις ἐν μάκει.
εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων
ἐγγάϊος οἶκτον ἀΐων,
δοξάσει τις ἀκούειν ὄπα τᾶς Τηρεΐας
μήτιδος οἰκτρᾶς ἀλόχου,
κιρκηλάτας ἀηδόνος,
ἅτ' ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' ἐργομένα
πενθεῖ νέον οἶκτον ἠθέων·
ξυντίθησι δὲ παιδὸς μόρον, ὡς αὐτοφόνως
ὤλετο πρὸς χειρὸς ἕθεν
δυσμάτορος κότου τυχών·
τὼς καὶ ἐγὼ φιλόδυρτος Ἰαονίοισι νόμοισι
δάπτω τὰν ἁπαλὰν Νειλοθερῆ παρειὰν
ἀπειρόδακρύν τε κάρζαν.
γοεδνὰ δ' ἀνθεμίζομαι
δεῖμα, μένουσα φίλους, τᾶσδε φυγᾶς
Ἀερίας ἀπὸ γᾶς
εἴ τις ἐστὶ κηδεμών.
ἀλλά, θεοὶ γενέται, κλύετ' εὖ τὸ δίκαιον ἰδόντες.
ἥβᾳ μὴ τέλεον δόντες ἔχειν παρ' αἶσαν,
ὕβριν δ' ἐτύμως στυγοῦντες,
πέλοιτ' ἂν ἔνδικοι γάμοις.
ἔστι δὲ κἀκ πολέμου τειρομένοις
βωμὸς ἀρῆς φυγάσιν

57—62. = 63—68.
69—76. = 77—84.

ῥῦμα, δαιμόνων σέβας,
εἰ θείη θεὸς εὖ παναληθῶς.
Διὸς ἵμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη.
παντᾶ τοι φλεγέθει κἀν σκότῳ μελαίνᾳ ξὺν τύχᾳ
μερόπεσσι λαοῖς.
πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ,
κορυφᾷ Διὸς εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον.
δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκιοί τε τείνουσιν πόροι
κατιδεῖν ἄφραστοι.
ἰάπτει δ' ἐλπίδων
ἀφ' ὑψιπύργων πανώλεις βροτούς,
βίαν δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει,
τὰν ἄπονον δαιμονίων· μνῆμον ἄνω φρόνημά πως
αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπας ἑδράνων ἀφ' ἁγνῶν.
ἰδέσθω δ' εἰς ὕβριν
βρότειον, οἷα νεάζει, πυθμὴν
δι' ἁμὸν γάμον τεθαλὼς
δυσπαραβούλοισι φρεσίν, καὶ διάνοιαν μαινόλιν
κέντρον ἔχων ἄφυκτον, ἅταν δ' ἀπάτᾳ μετα-
τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα δ' ἐγὼ
γνούς.
λιγέα βαρέα δακρυοπετῆ,
ἰὴ ἰή,
ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ ζῶσα γόοις με τιμῶ.
ἱλέομαι μὲν Ἀπίαν βοῦνιν,
(καρβᾶν' αὐδὰν εὖ, γᾶ, κοννεῖς)
πολλάκι δ' ἐμπίτνω ξὺν λακίδι
λίνοισιν ἢ Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ.
θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα πελομένων καλῶς
ἐπίδρομ', ὁπόθι θάνατος ἀπῇ.
ἰὼ ἰώ,
ἰὼ δυσάγκριτοι πόνοι. ποῖ τόδε κῦμ' ἀπάξει;
ἱλέομαι μὲν Ἀπίαν βοῦνιν,
(καρβᾶν' αὐδὰν εὖ, γᾶ, κοννεῖς)
πολλάκι δ' ἐμπίτνω ξὺν λακίδι
λίνοισιν ἢ Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ.

85—89. = 90—94.
95—102. = 103—110.
111—122. = 123—133.

53. γονέων Hermannus] τά τε νῦν M. γονέων legit schol. qui exp. τὸ ἑξῆς, ὃν ἐπικαλουμένη νῦν ἐν Ἄργει δείξω πιστὰ τεκμήρια, ὡς οὐ ξένος ὢν ἐλεύσεται, ἀλλ' εἰς προγόνων γῆν. 54. τεκμήρια, γαιονόμοισι δ' (debebat τεκμήρι' ἃ γαιονόμοισιν) Hermannus] τεκμήρια τά τ' (τά τ' in litura duarum literarum, quarum prior non τ fuit) ἀνόμοια οἶδ' 56. λόγους] Schol. προϊόντος τοῦ λόγου, unde λόγου coniecit Fr. Martinus. 59. ἐγγάϊος Bambergerus] ἔγγαιος οἶκτον Bothius] οἶκτον οἰκτρὸν 60. ἀκούειν Heathius] ἀκούων Τηρεΐας Hermannus] τηρείας 62. κιρκηλάτας Hermannus] κιρκηλάτου τ' ἀηδόνος Turnebus] ἀηδονῆς 63. ἅτ' ἀπὸ] ἃ τοπο (o priore ex α facto) χώρων — ἠθέων] Sic Apollonius Rh. 2. 1241. χῶρόν τε καὶ ἤθεα κεῖνα λιποῦσα. χώρων ποταμῶν τ'] Fort. χώρων ποθ' ἑῶν, *ab suis quondam sedibus*, quod idem est ac προτέρων, quod Fr. Martinus coniecit. Cui apte opponitur νέον οἶκτον ἠθέων, quod est νέων οἶκτον ἠθέων. χλωρῶν πετάλων Hermannus. ἐργομένα] εἰργομένα Victorius. ἐγρομένα Hermannus. Per διωκομένη explicat scholiasta. 66. ἕθεν Porsonus] ἕο ἐν 69. φιλόδυρτος Heathius] φιλοδύρτοις M. Adiectivum aliunde non cognitum, quod φιλόδυρμος scriptum est apud Pollucem 6, 202. Ἰαονίοισι] Ἰωνίοισι pr. 70. Νειλοθερῆ] εἱλοθερῆ Bothius. 71. κάρζαν D.] καρδίαν 73. γοεδνὰ Schneiderus] γόεδνα 74. δεῖμα, μένουσα Hermannus] δειμαίνουσα M. δεῖμα νέμουσα Weilius. 77. γενέται Pauwius] οἱ γενέται 79. ἥβᾳ D. (ἥβαν Schuetzius)] ηβαι M. ἢ καὶ Robortellus. 80. *ἐτύμως (i. e. ἐτύμως)] ἑτοίμως στυγοῦντες Turnebus] στυγόντες 81. γάμοις] νόμοις Hermannus, collata schol. annotatione, ἐπὶ τοῖς νενομισμένοις καὶ δόξασιν ὑμῖν. 82. πολέμου Robortellus] πτολέμου 83. ἀρῆς apogr. Guelf. (ἀρᾶς Paleius)] ἄρης M. Utramque scripturam novit schol., qui ἀρῆς per βλάβης explicat (ut ἀρῆς ἀλκτῆρα est ap. Hom. Il. 18, 100.) Ἄρης autem eo quod Ἄρης ὑπερμαχεῖ αὐτῶν καὶ οὐδὲν πάσχουσι διὰ τὸ σέβας τῶν θεῶν.

85. εἰ θείη] *εἴθ' εἴη θεὸς Schuetzius] διὸς M. ἰθείη Διὸς Hermannus, commate post σέβας posito. 87. παντᾶ D.] πάνται M. De accentu dixi in Thesauro vol. 6. p. 169. 91. κορυφᾷ Διὸς εἰ] Διὸς εἰ κορυφᾷ Weilius. 93. κατιδεῖν Robortellus] κατειδεῖν 95. δ' ἐλπίδων Hermannus] δὲ ἀπιδῶν 99. τὰν] πᾶν Wellauerus. πᾶν δ' Engerus. ἄπονον Wellauerus] ἄποινον μνῆμον Hermannus] ἥμενον M. θᾶσσον (i. e. καθήμενον) Weilius. ἄνω φρόνημα] ἀμφρόνημα pr., sed in ἂν (i. e. ἄνω) φρόνημα mutatum. 102. ἀφ' anonymus apud Spanhemium] ἐφ' 103. εἰς] ἐς M. 104. οἷα (οἷᾳ Schnetzius) — ἁμὸν Hermannus] οἷα — ἀμὸν 105. τεθαλὼς Bothius] τὸ θάλος 106. δυσπαραβούλοισι D.] δυσπαραβούλοισιν 107. καὶ διάνοιαν] μαργοσύναν τε Weilius. μαινόλιν Turnebus] μενόλιν (*μαινόλη) 110. ἅταν Ald.] ἄται, sed ι in litura. ἀπάτᾳ] ἀπάται, sed ι in litura, cum gl. τῇ ἀπατητικῇ. 111. δ' ἐγὼ Engerus] λέγων 116. ἐμπρεπῆ Turnebus] ἐμπρέπη. Post ἐμπρέπη M addit separato versu θρεομένη μέλη. Delevit Porsonus. ζῶσα — τιμῶ] ζῶσα το οις με τιμῶι margo M. 117. 127. ἱλέομαι Turnebus] ἱλέωμαι 119. 130. καρβᾶν' Hermannus] καρβάνα δ' εὖ, γᾶ, κοννεῖς Boissonadius] εὐγακόννις M. Recte scriptum legit schol., qui exp. ὡς (i. e. ὦ) γῆ νοεῖς. 121. ἢ] ἢι, sed 132. ἢ. 121. 132. Σιδονίᾳ] σινδονίαι, sed ν post σι eraso. 124. ἐπίδρομ', ὁπόθι Hermannus] ἐπιδρομω (ο super ω) ποθι (accentu super πόθι deleto) ἀπῇ] ἐπῇ Weilius.

πλάτα μὲν οὖν λινορραφοῦς τε δρόμος ἅλα στέγων δορὸς
ἀχείματόν μ' ἔπεμπε σὺν πνοαῖς φίλαις,
οὐδὲ μέμφομαι·
τελευτὰς δ' ἐν χρόνῳ
πατὴρ ὁ παντόπτας
πρευμενεῖς κτίσειεν.
σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρὸς
εὐνὰς ἀνδρῶν, ἐή,
ἄγαμον ἀδάματον ἐκφυγεῖν.
θέλουσα δ' αὖ θέλουσαν ἁγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα
ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλέστατα,
παντὶ δὲ σθένει
διωγμοὺς εἰσιδοῦσ'
ἄδμητος ἀδμήτας
ῥύσιος γενέσθω.
σπέρμα σεμνᾶς μέγα ματρὸς
εὐνὰς ἀνδρῶν, ἐή,
ἄγαμον ἀδάματον ἐκφυγεῖν.
εἰ δὲ μή, μελανθὲς
ἡλιόκτυπον γένος
τὸν γάϊον,
τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων
ἱξόμεσθα σὺν κλάδοις
ἀρτάναις θανοῦσαι,
μὴ τυχοῦσαι θεῶν Ὀλυμπίων.
ἆ Ζῆν, Ἰοῦς ἰώ
μῆνις μάστειρ' ἐκ θεῶν·
κοννῶ δ' ἄταν γαμετᾶς
οὐρανόνικον. χαλεποῦ γὰρ ἐκ πνεύματος εἶσι χειμών.
καὶ τότ' οὐ δικαίοις
Ζεὺς ἐνέξεται λόγοις,
τὸν τᾶς βοὸς
παῖδ' ἀτιμάσας, τὸν αὐτός ποτ' ἔκτισεν γόνῳ,
νῦν ἔχων παλίντροπον
ὄψιν ἐν λιταῖσιν·
ὑψόθεν δ' εὖ κλύοι καλούμενος.
ἆ Ζῆν, Ἰοῦς ἰώ
μῆνις μάστειρ' ἐκ θεῶν·
κοννῶ δ' ἄταν γαμετᾶς
οὐρανόνικον. χαλεποῦ γὰρ ἐκ πνεύματος εἶσι χειμών.

134—143. = 144—153.
154—167. = 168—175.

ΔΑΝΑΟΣ.

παῖδες, φρονεῖν χρή· ξὺν φρονοῦντι δ' ἥκετε
πιστῷ γέροντι τῷδε ναυκλήρῳ πατρί.
καὶ τἀπὶ χέρσου νῦν προμηθίαν λαβὼν
αἰνῶ φυλάξαι τἄμ' ἔπη δελτουμένας.
ὁρῶ κόνιν, ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ,
σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι·
ὄχλον δ' ὑπασπιστῆρα καὶ δορυσσόον
λεύσσω ξὺν ἵπποις καμπύλοις τ' ὀχήμασιν.
τάχ' ἂν πρὸς ἡμᾶς τῆσδε γῆς ἀρχηγέται
ὀπτῆρες εἶεν ἀγγέλων πεπυσμένοι.
ἀλλ' εἴτ' ἀπήμων εἴτε καὶ τεθυμμένος
ὠμῇ ξὺν ὀργῇ τόνδ' ἐπόρνυται στόλον,
ἄμεινόν ἐστι παντὸς οὕνεκ', ὦ κόραι,
πάγον προσίζειν τόνδ' ἀγωνίων θεῶν.
κρείσσων δὲ πύργου βωμός, ἄρρηκτον σάκος.
ἀλλ' ὡς τάχιστα βᾶτε, καὶ λευκοστεφεῖς
ἱκτηρίας, ἀγάλματ' αἰδοίου Διός,
σεμνῶς ἔχουσαι διὰ χερῶν εὐωνύμων,
αἰδοῖα καὶ γοεδνὰ καὶ ζαχρεῖ' ἔπη
ξένους ἀμείβεσθ', ὡς ἐπήλυδας πρέπει,
τορῶς λέγουσαι τάσδ' ἀναιμάκτους φυγάς.
φθογγῇ δ' ἑπέσθω πρῶτα μὲν τὸ μὴ θρασύ,
τὸ μὴ μάταιον δ' ἐκ σεσωφρονισμένων
ἴτω προσώπων ὄμματος παρ' ἡσύχου.
καὶ μὴ πρόλεσχος μηδ' ἐφολκὸς ἐν λόγῳ
γένῃ· τὸ τῇδε κάρτ' ἐπίφθονον γένος.
μέμνησο δ' εἴκειν· χρεῖος εἶ ξένη φυγάς.
θρασυστομεῖν γὰρ οὐ πρέπει τοὺς ἥσσονας.

ΧΟ. πάτερ, φρονούντως πρὸς φρονοῦσαν ἐννέπεις.
φυλάξομαι δὲ τάσδε μεμνῆσθαι σέθεν
κεδνὰς ἐφετμάς· Ζεὺς δὲ γεννήτωρ ἴδοι.

ΔΑ. ἴδοιτο δῆτα πρευμενοῦς ἀπ' ὄμματος.

ΧΟ. θέλοιμ' ἂν ἤδη σοὶ πέλας θρόνους ἔχειν.

ΔΑ. μή νυν σχόλαζε, μηχανῆς δ' ἔστω κράτος.

ΧΟ. ὦ Ζεῦ, κόπων οἴκτειρε μἀπολωλότας.

ΔΑ. κείνου θέλοντος εὖ τελευτήσει τάδε.

ΧΟ. ⏑ ⏒ ⏑ – ⏑ ⏒ ⏑ – ⏑ ⏒ ⏑ –

133. λινορραφοῦς τε δρόμος D.] λινορραφής τε δόμος M: de quo plura dixi in Philologo vol. 13. p. 496. 134. ἀχείματον Turnebus] ἀχίματον σὺν πνοαῖς Porsonus] συμπνοιαῖς φίλαις addidit D. 138. τελευτὰς Burgesius] τελευτᾶς 142. 152. ἐή D.] ἐέ 143. 153. ἀδάματον Bothius] ἀδάμαντον 146. ἀσφαλέστατα D.] ἀσφαλὲς 147. σθένει Heathius] σθένοσι, o in ε mutato. 148. διωγμοὺς εἰσιδοῦσ' D.] διωγμοῖσι δ' ἀσφαλέας (ἀσφαλείας pr.), librario ad v. 146. aberrante. Versus in M sic divisi παντὶ — διωγμοῖσι | δ' ἀσφαλέας | 149. ἄδμητος ἀδμήτας D.] ἀδμήτας ἀδμήτα M. ἄδμητος non correpto, sed producto α pronuntiandum, licet in stropha syllaba brevis sit. 154. δὲ Turnebus] δὴ 155. ἡλιόκτυπον Wellauerus] ἡ διόκτυπον 156. τὸν γάϊον Wellauerus] τὸν ταιον M. Conf. ad fr. 229. 162. ἆ Ζῆν (sic Salvinius) Ἰοῦς ἰώ (sic Robortellus)] ἀζηνιουσίω, accentibus erasis. Ineptum est ἰώ, quod Hermannus in ἰῷ (ira) mutavit, collata schol. annotatione, ὦ Ζεῦ, ἡ παρὰ τῶν θεῶν μῆνις κατὰ Ἰοῦς ὠδῆς (ἰώδης Hermannus) ἐστὶ καὶ μαστιγωτική. Verba in M sic sunt in versus divisa, ἆ ⊣ μῆνις ⊣ κοννῶ ⊣ γαμετᾶς ⊣ χαλεποῦ ⊣ πνεύματος εἶσι χειμών. Hermannus versus anapaesticos tres fecit, inserto σᾶς, ἆ Ζῆν — μῆνις | μάστειρ' — ἄταν | γαμετᾶς σᾶς οὐρανόνικον. Quam rationem non commendant verba reliqua χαλεποῦ — χειμών. 164. γαμετᾶς οὐρανόνικον Victorius] γαμετουρανόνεικον M. γαμετᾶς οὐρανονείκου Turnebus. 169. ἐνέξεται Porsonus] ἐνεύξεται

173—175. ἆ Ζῆν — χειμών] Verba in M omissa ex 162—167. repetivit Canterus. 176. ΔΑΝΑΟΣ Scaliger] πρ. (i. e. πρεσβύτης) Infra 204—220. personarum vices solis significantur lineolis. ἥκετε Porsonus] ἵκετε. 178. προμηθίαν] προμήθειαν, sed ι super ει. λαβὼν Wordsworthus] λαβεῖν 183. λεύσσω] λεύσω, altero σ superscr. 186. τεθυμμένος Abreschius] τεθειμένος. τεθηγμένος Pearsonus. 188. οὕνεκ' Heathius] εἵνεκ' 190. κρείσσων pr., κρεῖσσον corr. M. 192. ἱκτηρίας Victorius] ἱκετηρίας εὐωνύμων (quod legit scholiasta) Scaliger] συνωνύμων 194. γόεδνα (debebat γοεδνὰ) Turnebus] γοειδηα ζαχρεῖ' Bambergerus] τὰ χρέα (τὰ χρεῖ' Turnebus) 198. ἐκ σεσωφρονισμένων D. in Praefat. ed. Lips. quintae p. LXX.] ἐκ μετώπω σωφρονῶν, glossemate μετώπων σωφρόνων (nam sic scribendum cum Robortello) in textum illato. 202. εἶ ξένη Sophianus] εἶξεν ἡ 204. φρονούντως] φρονοῦντος pr. φρονοῦσαν D.] φρονοῦντας 205. φυλάξομαι] φυλάξομεν Turnebus. 207—211. Hoc ordine in M, 209. 208. 210. 207. 211. Transposuit Hermannus et unius versus defectum indicavit post 211. 209. μή νυν D.] μὴ νῦν ἔστω] ἔσται Hartungus. 210. ὦ Victorius] ἰὼ Ζεῦ] Ζεὺς pr. μἀπολωλότας D.] μὴ ἀπολωλότας

ΔΑ. καὶ Ζηνὸς ὄρνιν τόνδε νῦν κικλήσκετε.
ΧΟ. καλοῦμεν αὐγὰς ἡλίου σωτηρίους.
ΔΑ. ἁγνόν τ' Ἀπόλλω, φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεόν.
ΧΟ. εἰδὼς ἂν αἶσαν τήνδε συγγνοίη βροτοῖς.
ΔΑ. συγγνοῖτο δῆτα καὶ παρασταίη πρόφρων.
ΧΟ. τίν' οὖν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἔτι;
ΔΑ. ὁρῶ τρίαιναν τήνδε σημεῖον θεοῦ.
ΧΟ. ἀλλ' εὖ τ' ἔπεμψεν εὖ τε δεξάσθω χθονί.
ΔΑ. Ἑρμῆς ὅδ' ἄλλος τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις.
ΧΟ. ἐλευθέροις νυν ἐσθλὰ κηρυκευέτω.
ΔΑ. πάντων δ' ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν
σέβεσθ'· ἐν ἁγνῷ δ' ἑσμὸς ὡς πελειάδων
ἵζεσθε κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ,
ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μιαινόντων γένος.
ὄρνιθος ὄρνις πῶς ἂν ἁγνεύοι φαγών;
πῶς δ' ἂν γαμῶν ἄκουσαν ἄκοντος πατρὸς
ἁγνὸς γένοιτ' ἄν; οὐδὲ μὴ 'ν Ἅιδου θανὼν
φύγῃ ματαίων αἰτίας, πράξας τάδε.
κἀκεῖ δικάζει τἀμπλακήμαθ', ὡς λόγος,
Ζεὺς ἄλλος ἐν καμοῦσιν ὑστάτας δίκας.
σκοπεῖτε, κἀμείβεσθε τόνδε τὸν τόπον,
ὅπως ἂν ὑμῖν πρᾶγος εὖ νικᾷ τόδε.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ποδαπὸν ὅμιλον τόνδ' ἀνελληνόστολον
πέπλοισι βαρβάροισι καὶ πυκνώμασιν
χλίοντα προσφωνοῦμεν; οὐ γὰρ Ἀργολὶς
ἐσθὴς γυναικῶν οὐδ' ἀφ' Ἑλλάδος τόπων.
ὅπως δὲ χώραν οὔτε κηρύκων ὕπο,
ἀπρόξενοί τε, νόσφιν ἡγητῶν, μολεῖν
ἔτλητ' ἀτρέστως, τοῦτο θαυμαστὸν πέλει.
κλάδοι γε μὲν δὴ κατὰ νόμους ἀφικτόρων
κεῖνται παρ' ὑμῖν πρὸς θεοῖς ἀγωνίοις·
μόνον τόδ' Ἑλλὰς χθὼν συνοίσεται στόχῳ.
καὶ τἄλλα πόλλ' ἐπεικάσαι δίκαιον ἦν,
εἰ μὴ παρόντι φθόγγος ἦν ὁ σημανῶν.
ΧΟ. εἴρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον,
ἐγὼ δὲ πρὸς σὲ πότερον ὡς ἔτην λέγω,
ἢ τηρὸν ἱροῦ ῥάβδον, ἢ πόλεως ἀγόν;
; ΒΑ. πρὸς ταῦτ' ἀμείβου καὶ λέγ' εὐθαρσὴς ἐμοί.
τοῦ γηγενοῦς γάρ εἰμ' ἐγὼ Παλαίχθονος
ἶνις Πελασγός, τῆσδε γῆς ἀρχηγέτης.
ἐμοῦ δ' ἄνακτος εὐλόγως ἐπώνυμον
γένος Πελασγῶν τήνδε καρποῦται χθόνα.
καὶ πᾶσαν αἶαν, ἧς δί' ἁγνὸς ἔρχεται
Στρυμών, τὸ πρὸς δύνοντος ἡλίου, κρατῶ.
ὁρίζομαι δὲ τήν τε Περραιβῶν χθόνα
Πίνδου τε τἀπέκεινα, Παιόνων πέλας,
ὄρη τε Δωδωναῖα· συντέμνει δ' ὅρος
ὑγρᾶς θαλάσσης· τῶνδε τἀπὶ τάδε κρατῶ.
αὐτῆς δὲ χώρας Ἀπίας πέδον τόδε
πάλαι κέκληται φωτὸς ἰατροῦ χάριν.
Ἆπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας
ἰατρόμαντις παῖς Ἀπόλλωνος χθόνα
τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων,
τὰ δὴ παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασιν
χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα μηνιαῖ' ἄχη,
δρακονθόμιλον δυσμενῆ ξυνοικίαν.
τούτων ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια
πράξας ἀμέμπτως Ἆπις Ἀργείᾳ χθονὶ
μνήμην ποτ' ἀντίμισθον ηὗρετ' ἐν λιταῖς.
ἔχουσα δ' ἤδη τἄπ' ἐμοῦ τεκμήρια
γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο καὶ λέγοις πρόσω.
μακράν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις.
ΧΟ. βραχὺς τορός θ' ὁ μῦθος· Ἀργεῖαι γένος
ἐξευχόμεσθα, σπέρματ' εὐτέκνου βοός·
καὶ ταῦτ' ἀληθῆ πάντα προσφύσω λόγῳ.
ΒΑ. ἄπιστα μυθεῖσθ', ὦ ξέναι, κλύειν ἐμοί,
ὅπως τόδ' ὑμῖν ἐστιν Ἀργεῖον γένος.
Λιβυστικαῖς γὰρ μᾶλλον ἐμφερέστεραι
γυναιξίν ἐστε κοὐδαμῶς ἐγχωρίαις.
καὶ Νεῖλος ἂν θρέψειε τοιοῦτον φυτόν,
Κύπριος χαρακτὴρ τ' ἐν γυναικείοις τύποις
εἰκὼς πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων·
Ἰνδάς τ' ἀκούω νομάδας ἱπποβάμοσιν
εἶναι καμήλοις ἀστραβιζούσας, χθόνα
παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας.
καὶ τὰς ἀνάνδρους κρεοβόρους τ' Ἀμαζόνας,
εἰ τοξοτευχεῖς ἦτε, κάρτ' ἂν ᾔκασα
ὑμᾶς. διδαχθεὶς δ' ἂν τόδ' εἰδείην πλέον,
ὅπως γένεθλον σπέρμα τ' Ἀργεῖον τὸ σόν.
ΧΟ. κληδοῦχον Ἥρας φασὶ δωμάτων ποτὲ
Ἰὼ γενέσθαι τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί.
ΒΑ. ἦν ὡς μάλιστα, καὶ φάτις πολλὴ κρατεῖ.
μὴ καὶ λόγος τις Ζῆνα μιχθῆναι βροτῷ;

---

212. κικλήσκετε Robortellus] κικλίσκετε pr. (ut κικλίσκω 217.) κικλήσκετε corr. 215. εἰδὼς] ἰδὼν Turnebus. συγγνοίη Lobeckius] εὐγνώη (συγγνώη Robortellus) 216. συγγνοῖτο Victorius] σύγνοιτο, ν super γ scripto et in marg. ab διορθωτῇ συγγένοιτο. 221. νυν Canterus] νῦν 223. δ' ἑσμὸς Auratus] δεσμὸς 224. ἵζεσθε κίρκων Robortellus] ἵζεσθαι κρέκω (in marg. ἵξεσθε κέρκω) 225. ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μιαινόντων] ἐχθρῶς ὅμαιμον καταμιαινόντων Hermannus. 226. 228. In marg. M ζτ (i. e ζήτει) 226. ἂν ἁγνεύοι ex Plut. V. Romuli c. 9. et Mor. p. 286 c.] ἀναινεύοι 227. γαμῶν Robortellus] γάμων 228. μὴ 'ν Turnebus] μὴν 229. φύγῃ] φυγῆ pr. ματαίων Schuetzius] μάταιον 230. τἀμπλακήμαθ', ὡς Canterus] ταπλα ἐν μαβως 232. τόπον Stanleius] τρόπον 234. ἀνελληνόστολον Bothius] ἀνέλληνα στόλον 235. πυκνώμασιν] Hesychius ab Spanhemio collatus, σπάθημα: πύκνωμα, ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη. 237. ἀφ'] ἀπ', sed superscr. φ 238. οὔτε Hermannus] οὐδὲ 240. ἀτρέστως Sophianus] ἀκρέστως 244. καὶ τἄλλα] κἄτ' ἄλλα Wellauerus. 247. ἔτην Robortellus] ἐτὴν 248. ἱροῦ D. (ἱεροῦ Turnebus)] ἡερου M. ἱερόραβδον Schuetzius. Margo M οἶμαι ἢ ἑρμοῦ ῥάβδον, quam διορθωτοῦ coniecturam esse prodit verbum οἶμαι. 249. λέγ' εὐθαρσὴς Turnebus] λέγετ' εὐθαρσεῖς 251. Πελασγὸς Canterus] πελασγοῦ

254. αἶαν, ἧς δί' (sic iam Turnebus) ἁγνὸς Wordsworthus] αἴδνης διάλγος, cum ζτ (i. e. ζήτει) in margine. 255. τὸ pr., a correctore in τοῦ mutatum, sed annotato in margine τὸ 256. τήν τε Stanleius] τῆνδε (*τήνδε) 259. τῶνδε τἀπὶ τάδε (ut legit schol.) Canterus] τῶνδε τ' ἄπειτα δὲ 265. δὴ Turnebus] δὲ 266. χρανθεῖσ' Robortellus] χρανθεὶς μηνιαῖ' ἄχη D. in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXI.] μηνεῖται ἄκη 267. δρακονθόμιλον Wellauerus] δράκονθ' (ο ex ω factum) ὁμιλον (sine accentu) 269. ἀμέμπτως Ἆπις Turnebus] μέμπτως ἄπεις 270. ποτ' ἀντίμισθον Turnebus] ποντιντινεισθον ηὗρετ' D.] εὗρετ' 271. ἔχουσα δ' Heimsoethius] ἔχον δ' ἄν, et in marg. γρ. ἔχουσαν (ἔχουσ' ἂν Victorius). 272. γένος τ' — λέγοις πρόσω Robortellus] γένοιτ' — λέγοι προσως 273. γε μὲν δὴ ῥῆσιν Sophianus] γέ μιν (μέν pr.) δηρίσιν 276. πάντα] παντὶ Schuetzius. 277. ἄπιστα Ald.] ἄπειστα 278. τόδ'] ποθ' Meinekius. 280. γυναιξίν — θρέψειε Turnebus] γυναιξὶ δ' — θρέψειεν 282. Κύπριος] κύπρις pr. 284. Ἰνδάς Bothius] ἰνδούς ἀκούω Robortellus] ἀκούων ἱπποβάμοσιν Turnebus] ἱπποβάμοισιν 287. κρεοβόρους anonymus Butleri] κρεοβρότους τ' Porsonus] δ', quod delet Hermannus. 289. δ' addidit Abreschius. 292. τῇδ' ἐν Sophianus] τῇ ἰδεῖν 293. 295. Prio-

ΧΟ. κἀκρυπτά γ' Ἥρας ταῦτα τἀμπαλάγματα.
ΒΑ. πῶς οὖν τελευτᾷ βασιλέων νείκη τάδε;
ΧΟ. βοῦν τὴν γυναῖκ' ἔθηκεν Ἀργεία θεός.
ΒΑ. οὔκουν πελάζει Ζεὺς ἐπ' εὐκραίρῳ βοΐ;
ΧΟ. φασίν, πρέποντα βουθόρῳ ταύρῳ δέμας.
ΒΑ. τί δῆτα πρὸς ταῦτ' ἄλοχος ἰσχυρὰ Διός;
ΧΟ. τὸν πάνθ' ὁρῶντα φύλακ' ἐπέστησεν βοΐ.
ΒΑ. ποῖον πανόπτην οἰοβουκόλον λέγεις;
ΧΟ. Ἄργον, τὸν Ἑρμῆς παῖδα γῆς κατέκτανεν.
ΒΑ. τί οὖν ἔτευξεν ἄλλο δυσπότμῳ βοΐ;
ΧΟ. βοηλάτην μυωπα κινητήριον.
ΒΑ. οἶστρον καλοῦσιν αὐτὸν οἱ Νείλου πέλας.
ΧΟ. τοιγάρ νιν ἐκ γῆς ἤλασεν μακρῷ δρόμῳ.
ΒΑ. καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί.
ΧΟ. καὶ μὴν Κάνωβον κἀπὶ Μέμφιν ἵκετο.
ΒΑ. ⏑ ∸ ⏑ – ⏑ ∸ ⏑ – ⏑ ∸ ⏑ –
ΧΟ. καὶ Ζεύς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φιτύει γόνον.
ΒΑ. τίς οὖν ὁ Δῖος πόρτις εὔχεται βοός;
ΧΟ. Ἔπαφος ἀληθῶς ῥυσίων ἐπώνυμος.
ΒΑ. ⏑ ∸ ⏑ – ⏑ ∸ ⏑ – ⏑ ∸ ⏑ –
ΧΟ. Λιβύη, μεγίστης ὄνομα γῆς καρπουμένη.
ΒΑ. τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῆσδε βλαστημὸν λέγεις;
ΧΟ. Βῆλον δίπαιδα, πατέρα τοῦδ' ἐμοῦ πατρός.
ΒΑ. τὸ πάνσοφον νῦν ὄνομα τοῦτό μοι φράσον.
ΧΟ. Δαναός, ἀδελφὸς δ' ἐστὶ πεντηκοντάπαις.
ΒΑ. καὶ τοῦδ' ἄνοιγε τοὔνομ' ἀφθόνῳ λόγῳ.
ΧΟ. Αἴγυπτος. εἰδὼς δ' ἁμὸν ἀρχαῖον γένος
πράσσοις ἂν ὡς Ἀργεῖον ἀντήσας στόλον.
ΒΑ. δοκεῖτε δή μοι τῆσδε κοινωνεῖν χθονὸς
τἀρχαῖον. ἀλλὰ πῶς πατρῷα δώματα
λιπεῖν ἔτλητε; τίς κατέσκηψεν τύχη;
ΧΟ. ἄναξ Πελασγῶν, αἰόλ' ἀνθρώπων κακά.
πόνου δ' ἴδοις ἂν οὐδαμοῦ ταυτὸν πτερόν·
ἐπεὶ τίς ηὔχει τήνδ' ἀνέλπιστον φυγὴν
κέλσειν ἐς Ἄργος κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρίν,
ἔχθει μεταπτοιοῦσαν εὐναίων γάμων;
ΒΑ. τί φῂς ἱκνεῖσθαι τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν,
λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους;
ΧΟ. ὡς μὴ γένωμαι δμωῒς Αἰγύπτου γένει.
ΒΑ. πότερα κατ' ἔχθραν, ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις;
ΧΟ. τίς δ' ἂν φίλους ὠνοῖτο τοὺς κεκτημένους;
ΒΑ. σθένος μὲν οὕτω μεῖζον αὔξεται βροτοῖς.
ΧΟ. καὶ δυστυχούντων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγή.
ΒΑ. πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω;
ΧΟ. αἰτοῦσι μὴ 'κδοὺς παισὶν Αἰγύπτου πάλιν.
ΒΑ. βαρέα σύ γ' εἶπας, πόλεμον αἴρεσθαι νέον.
ΧΟ. ἀλλ' ἡ δίκη γε ξυμμάχων ὑπερστατεῖ.
ΒΑ. εἴπερ γ' ἀπ' ἀρχῆς πραγμάτων κοινωνὸς ἦν.
ΧΟ. αἰδοῦ σὺ πρύμναν πόλεος ὧδ' ἐστεμμένην.
ΒΑ. πέφρικα λεύσσων τάσδ' ἕδρας κατασκίους.
ΧΟ. βαρύς γε μέντοι Ζηνὸς ἱκεσίου κότος.
Παλαίχθονος τέκος, κλῦθί μου
πρόφρονι καρδίᾳ, Πελασγῶν ἄναξ.
ἴδε με τὰν ἱκέτιν φυγάδα περίδρομον,
λυκοδίωκτον ὡς δάμαλιν ἂμ πέτραις
ἠλιβάτοις, ἵν' ἀλκᾷ πίσυνος μέμυκε
φράζουσα βοτῆρι μόχθους.
ΒΑ. ὁρῶ κλάδοισι νεοδρόποις κατάσκιον
νεύονθ' ὅμιλον τόνδ' ἀγωνίων θεῶν.
εἴη δ' ἄνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀστοξένων,
μηδ' ἐξ ἀέλπτων κἀπρομηθήτων πόλει
νεῖκος γένηται· τῶν γὰρ οὐ δεῖται πόλις.
ΧΟ. ἴδοιτο δῆτ' ἄνατον φυγὰν
ἱκεσία Θέμις Διὸς κλαρίου.
σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γεραιόφρων·
ποτιτρόπαιον αἰδόμενος οὖνπερ
ἱεροδόκα θεῶν λήμματ' ἀπ' ἀνδρὸς ἁγνοῦ
– ∸ ⏑ ⏑ – ⏑ ∸ –
ΒΑ. οὔτοι κάθησθε δωμάτων ἐφέστιοι
ἐμῶν. τὸ κοινὸν δ' εἰ μιαίνεται πόλις,
ξυνῇ μελέσθω λαὸς ἐκπονεῖν ἄκη.
ἐγὼ δ' ἂν οὐ κραίνοιμ' ὑπόσχεσιν πάρος,
ἀστοῖς δὲ πᾶσι τῶνδε κοινώσας πέρι.
ΧΟ. σύ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δάμιον,
πρύτανις ἄκριτος ὤν,
κρατύνεις βωμόν, ἑστίαν χθονός,
μονοψήφοισι νεύμασιν σέθεν,
μονοσκήπτροισι δ' ἐν θρόνοις χρέος
πᾶν ἐπικραίνεις· ἄγος φυλάσσου.
ΒΑ. ἄγος μὲν εἴη τοῖς ἐμοῖς παλιγκότοις,
ὑμῖν δ' ἀρήγειν οὐκ ἔχω βλάβης ἄτερ·

347—353. = 359—364.
370—375. = 381—386.

---

rem versum choro continuaverant editores ante Hermannum, 295, 296. regi tribuerant, indicato post 293. et 296. unius versus defectu. In M nullae in toto hoc colloquio (246—354.) personarum notae. ἦ καὶ λόγος τις Ζῆνα μιχθῆναι βροτῷ | ἦν ὡς — Weilius.

296. κἀκρυπτά γ' — τἀμπαλάγματα Hermannus] καὶ κρυπτά γ' — παλλαγμάτων 299. βοῦν τὴν Canterus] βού.την, una ante τ litera erasa. 300. οὔκουν D.] οὐκοῦν 301. πρέποντα Turnebus] πρέποντας

302. τί δὴ προσταῦτα λόχοις χυραδιος M. Correxerunt Victorius (qui τί δῆτα), Robortellus (qui πρὸς ταῦτ' ἄλοχος) et Pauwius (qui ἰσχυρά). 303. τὸν πάνθ'] τὸ πᾶν θ' pr. 306. ἔτευξεν Turnebus] ἔτευξε δ' 308. οἱ Νείλου] Ἰνάχου Hermannus. πέλας Turnebus] πέδας, adscripto in marg. ab alia m. οἶμαι παῖδες 309. γῆς Canterus] τῆς Post 311. lacunam indicavit Hermannus, post 314. Stanleius. 312. φιτύει Scaliger] φυτεύει 313. τίς Stanleius] τί

316. μεγίστης ὄνομα γῆς Porsonus] μέγιστον γῆς 317. βλαστημὸν D.] βλάστημον 320. ἀδελφὸς δ' ἐστὶ Scaliger] δ' ἀδελφός ἐστιν πεντηκοντάπαις Heathius] πεντηκοστόπαις 321. τοῦδ' ἄνοιγε Porsonus] τοῦ δαναοίγε ἀφθόνῳ] Sic M et Robortellus. In ἀφώνῳ corruptum in apographis. 322. δ' εἰδὼς Turnebus] δ' εἰδὼς δ' ἁμὸν Robortellus] ἀμὸν 323. ἀντήσας] ἀνστήσας, sed adscr. ἀντήσας. 324. δὴ addidit Turnebus. 326. λιπεῖν] λειπεῖν pr. 328. δ' ἴδοις —πτερόν Turnebus] δείδοισ —πότερον 330. κέλσειν Robortellus] κέλσειεν 331. ἔχθει μεταπτοιοῦσαν Turnebus] ἔχει μεταπτοίουσαν 333. νεοδρέπτους] νεοδρόπους Wunderus.

336. ὠνοῖτο Turnebus] ὤνοιτο M, quasi ὄνοιτο voluerit, quod coniecit Boissonadius. 337. οὕτω Turnebus] οὕτως 338. γ' Turnebus] τ' 340. 'κδοὺς Schuetzius] 'κδῶς 343. κοινωνὸς Sophianus] κοινὸσ M, οσ in litura. Videtur fuisse κοῖννος, quod nihil aliud est quam κοινωνός. 344. πόλεος — ἐστεμμένην Turnebus] πόλεως — ἐστεμμένη 345. τάς δ' (τάσδ' Victor.) ἕδρας Robortellus] τὰσ δέδραν 346. Hic Xo. praescriptum in M, sed personarum notas om. in sequentibus, appositis plerumque lineolis. 348. με τὰν Victorius] μέγαν ἱκέτιν] ἱκέτην pr. 350 λυκοδίωκτον Hermannus] λευκόδικτον 351. ἠλιβάτοις, ἵν' Valckenarius] ἠλιβάτοισιν 355. νεύονθ' Bambergerus] νέον θ' τόνδ' Hermannus] τῶνδ' 359. δῆτ' ἄνατον Pauwius] δῆτα τὰν ἄνατον 361. γεραιόφρων Burgesius] γεραφρόνων. γεραρὰ φρονῶν Weilius. 362. οὖνπερ M corrupte. οὐ πενεῖ Hermannus ex annot. schol. οὐ πτωχεύσεις 363. λήμματ' Turnebus] λῆματ' 367. ἐκπονεῖν Turnebus] ἐκπνοεῖν 368. πάρος Sophianus] παρακρος 369. ἀστοῖς — τῶνδε Scaliger] ἀστῶν — τοῖσδε 370. δάμιον D.] δήμιον 374. θρόνοις Pauwius] χρόνοισι (θρόνοισι Sophianus) 376. ἄγος Robortellus] ἄλγος

οὐδ᾽ αὖ τόδ᾽ εὔφρον, τάσδ᾽ ἀτιμάσαι λιτάς.
ἀμηχανῶ δὲ καὶ φόβος μ᾽ ἔχει φρένας
δρᾶσαί τε μὴ δρᾶσαί τε καὶ τύχην ἑλεῖν.
ΧΟ. τὸν ὑψόθεν σκοπὸν ἐπισκόπει,
φύλακα πολυπόνων
βροτῶν, οἳ τοῖς πέλας προσήμενοι
δίκας οὐ τυγχάνουσιν ἐννόμου.
μένει τοι Ζηνὸς ἱκτίου κότος
δυσπαράθελκτος παθόντος οἴκτοις.
ΒΑ. εἴ τοι κρατοῦσι παῖδες Αἰγύπτου σέθεν
νόμῳ πόλεως, φάσκοντες ἐγγύτατα γένους
εἶναι, τίς ἂν τοῖσδ᾽ ἀντιωθῆναι θέλοι;
δεῖ τοι σὲ φεύγειν κατὰ νόμους τοὺς οἴκοθεν,
ὡς οὐκ ἔχουσι κῦρος οὐδὲν ἀμφὶ σοῦ.
ΧΟ. μή τί ποτ᾽ οὖν γενοίμαν ὑποχείριος
κράτεσιν ἀρσένων. ὕπαστρον δέ τοι
μῆχαρ ὁρίζομαι γάμου δύσφρονος
φυγᾷ. ξύμμαχον δ᾽ ἑλόμενος δίκαν κρῖνε σέβας τὸ
πρὸς θεῶν.
ΒΑ. οὐκ εὔκριτον τὸ κρῖμα· μή μ᾽ αἱροῦ κριτήν.
εἶπον δὲ καὶ πρίν, οὐκ ἄνευ δήμου τάδε
πράξαιμ᾽ ἄν, οὐδέπερ κρατῶν, μὴ καί ποτε
εἴπῃ λεώς, εἴ πού τι μὴ τοῖον τύχοι,
"ἐπήλυδας τιμῶν ἀπώλεσας πόλιν".
ΧΟ. ἀμφοτέροις ὁμαίμων τάδ᾽ ἐπισκοπεῖ
Ζεὺς ἑτερορρεπής, νέμων εἰκότως
ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ᾽ ἐννόμοις.
τί τῶνδ᾽ ἐξ ἴσου ῥεπομένων μεταλγεῖς τὸ δίκαιον
ἔρξαι;
ΒΑ. δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου,
δίκην κολυμβητῆρος, ἐς βυθὸν μολεῖν
δεδορκὸς ὄμμα, μηδ᾽ ἄγαν ᾠνωμένον,
ὅπως ἄνατα ταῦτα πρῶτα μὲν πόλει,
αὐτοῖσί θ᾽ ἡμῖν ἐκτελευτήσει καλῶς,
καὶ μήτε δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται
μήτ᾽ ἐν θεῶν ἕδραισιν ὧδ᾽ ἱδρυμένας
ἐκδόντες ὑμᾶς τὸν πανώλεθρον θεὸν
βαρὺν ξύνοικον θησόμεσθ᾽ ἀλάστορα,
ὃς οὐδ᾽ ἐν Ἅιδου τὸν θανόντ᾽ ἐλευθεροῖ.
μῶν οὐ δοκεῖ δεῖν φροντίδος σωτηρίου;
ΧΟ. φρόντισον καὶ γενοῦ πανδίκως
εὐσεβὴς πρόξενος· τὰν φυγάδα μὴ προδῷς,
τὰν ἕκαθεν ἐκβολαῖς δυσθέοις ὁρμέναν·
μηδ᾽ ἴδῃς μ᾽ ἐξ ἑδρᾶν πολυθέων
ῥυσιασθεῖσαν, ὦ πᾶν κράτος ἔχων χθονός.
γνῶθι δ᾽ ὕβριν ἀνέρων καὶ φύλαξαι κότον.
μή τι τλῇς τὰν ἱκέτιν εἰσιδεῖν
ἀπὸ βρετέων βίᾳ δίκας ἀγομέναν
ἱππηδὸν ἀμπύκων
πολυμίτων πέπλων τ᾽ ἐπιλαβὰς ἐμῶν.
ἴσθι γάρ, παισὶ τάδε καὶ δόμοις,
ὁπότερ᾽ ἂν κτίσῃς, μένει δορὶ τίνειν
ὁμοιίαν θέμιν.
τάδε φράσαι δίκαια Διόθεν κράτη.
ΒΑ. καὶ δὴ πέφρασμαι· δεῦρο δ᾽ ἐξοκέλλεται·
ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἴρεσθαι μέγαν
πᾶσ᾽ ἔστ᾽ ἀνάγκη· καὶ γεγόμφωται σκάφος
στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον.
ἄνευ δὲ λύπης οὐδαμοῦ καταστροφή.
καὶ χρημάτων μὲν ἐκ δόμων πορθουμένων
[ἄτην γε μείζω καὶ μέγ᾽ ἐμπλήσας γόμου]
γένοιτ᾽ ἂν ἄλλα κτησίου Διὸς χάριν·
καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια,
γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος·
[ἀλγεινὰ θυμοῦ κάρτα κινητήρια].
ὅπως δ᾽ ὅμαιμον αἷμα μὴ γενήσεται,
δεῖ κάρτα θύειν καὶ πεσεῖν χρηστήρια
θεοῖσι πολλοῖς πολλά, πημονῆς ἄκη,
ἦ κάρτα νείκους τοῦδ᾽ ἐγὼ παροίχομαι·
θέλω δ᾽ ἄϊδρις μᾶλλον ἢ σοφὸς κακῶν
εἶναι· γένοιτο δ᾽ εὖ παρὰ γνώμην ἐμήν.
ΧΟ. πολλῶν ἄκουσον τέρματ᾽ αἰδοίων λόγων.
ΒΑ. ἤκουσα, καὶ λέγοις ἄν· οὔ με φεύξεται.
ΧΟ. ἔχω στρόφους ζώνας τε, συλλαβὰς πέπλων.
ΒΑ. τάχ᾽ ἂν γυναικῶν ταῦτα συμπρεπῆ πέλοι.
ΧΟ. ἐκ τῶνδε τοίνυν, ἴσθι, μηχανὴ καλή.
ΒΑ. λέξον τίν᾽ αὐδὴν τήνδε γηρυθεῖσ᾽ ἔσει.
ΧΟ. εἰ μή τι πιστὸν τῷδ᾽ ὑποστήσεις στόλῳ —
ΒΑ. τί σοι περαίνει μηχανὴ συζωμάτων;
ΧΟ. νέοις πίναξι βρέτεα κοσμῆσαι τάδε.
ΒΑ. αἰνιγματῶδες τοὔπος· ἀλλ᾽ ἁπλῶς φράσον.
ΧΟ. ἐκ τῶνδ᾽ ὅπως τάχιστ᾽ ἀπάγξασθαι θεῶν.
ΒΑ. ἤκουσα μαστικτῆρα καρδίας λόγον.
ΧΟ. ξυνῆκας· ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον.
ΒΑ. καὶ πολλαχῇ γε δυσπάλαιστα πράγματα,
κακῶν δὲ πλῆθος ποταμὸς ὣς ἐπέρχεται·
ἄτης δ᾽ ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ᾽ εὔπορον

392—396. = 402—406.
418—422. = 423—427.
428—432. = 433—437.

381. ἐπισκόπει Robortellus] ἐπισκοπεῖ 385. ἱκτίου D.] ἱκταίου 386. δ. Schuetzius] ὦ δ. δυσπαράθελκτος Schuetzius] δυσπαρθέλκτοις (δυσπαραθέλκτοις Robortellus) M, adscripto in marg. δυσπαρθενήτοις 389. τίς Victorius] τίσδ᾽ θέλοι] θέλει, superscr. οι 391. ἔχουσι Turnebus] ἔχουσιν 392. ὑποχείριος Robortellus] ὑποχέριος 395. φυγᾷ Victorius] φυγαὶ M. φυγάς Robortellus. γάμου δύσφρονος μῆχαρ ὁρίζομαι φυγάν Weilius. 399. μὴ καί ποτε Canterus] καὶ μή ποτε 400. μὴ Turnebus] καὶ μὴ τύχοι Porsonus] τυχθῇ (τύχῃ Turnebus) 401. ἐπήλυδας Robortellus] εἰπήλυδας 402. ἀμφοτέροις Schuetzius] ἀμφοτέρους M. ἀμφοτέρωσ᾽ Bambergerus. 404. ἄδικα] δίκαν Weilius. 409. ᾠνωμένον Salvinius] ὠνωμένων
415. θησόμεσθ᾽ Victorius] θησόμεθ᾽ 416. ὃς οὐδ᾽ ἐν Victorius] ὡς οὐδὲν 417. δοκεῖ δεῖν Turnebus] δοκεῖν δεῖ 420. ὁρμέναν Pauwius] ὁρομέναν, ω alteri ο superscr. 424. πολυθέων] πανθέων Heimsoethius.

429. τλῇς τὰν Pauwius] τάαίσταν et in marg. οἶμαι μή τι τλαίης τὰν ἱκέτιν, quae διορθωτοῦ coniectura est. τλᾷς τὰν Ahrensius de dial. Dor. p. 313. 430. δίκας ἀγομέναν] τ᾽ ἀγομέναν δίκας Weilius et in antistropha (435.) μένει ἄρ᾽ ἐκτίνειν. 433. πολυμίτων Turnebus] πολυμήτων 435. μένει δορὶ τίνειν Boissonadius] μενειδρεικτείνειν 436. ὁμοιίαν Klausenus] ὁμοίαν M. ἀντίρροπον Heimsoethius. 441. προσηγμένον] προσηιμένον Scaliger. 443. χρημάτων] χρήμασιν, sed adscripto in margine χρημάτων. 444. Hunc versum et 448., undecunque venerint, loco alieno illatos esse patet. γε μείζω] Haud dubie ex γεμίζων corruptum, ut ex scholiastae annotatione colligi potest, τοῦ Διὸς ἐμπιπλῶντος καὶ γεμίζοντος ἄτης τὸν γόμον: unde Turnebus ἄτης et γόμον. 447. *θελκτήριος apogr. Guelf. ab corr.] θελκτηρίοις 451. Post haec verba versum 442. collocavit Weilius.
452. ἦ] Accentus a m. recentiore. ἢ Turnebus.
457. στρόφους Spanhemius ad Callim. p. 135.] στρόβους. τὰς στροφὰς τῶν ζωνῶν exp. schol. 458. τάχ᾽ ἂν Markscheffelius] τύχαν (τύχῃ Turnebus) γυναικῶν] γυναικὶ Hermannus. τάχ᾽ ἂν γυναικῶν ταῦτα συμπρέποι στολῇ Weilius. 459. καλή Turnebus] καλεῖ 460. γηρυθεῖσ᾽ Turnebus] γηρυθεὶς ἔσει Porsonus] ἔσῃ 461. ὑποστήσεις Wellauerus] ὑποστήσει 463. πίναξι Turnebus] πίναξιν 464. ἀλλ᾽ ἁπλῶς Abreschius] ἀλλὰ πῶς 466. μαστικτῆρα Auratus] μακιστῆρα 468. καὶ Turnebus] καὶ μὴν

τόδ' ἐσβέβηκα, κοὐδαμοῦ λιμὴν κακῶν.
εἰ μὲν γὰρ ὑμῖν μὴ τόδ' ἐκπράξω χρέος,
μίασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον·
εἰ δ' αὖθ' ὁμαίμοις παισὶν Αἰγύπτου σέθεν
σταθεὶς πρὸ τειχέων διὰ μάχης ἥξω τέλους,
πῶς οὐχὶ τἀνάλωμα γίγνεται πικρόν,
ἄνδρας γυναικῶν οὕνεχ' αἱμάξαι πέδον;
ὅμως δ' ἀνάγκη Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον
ἱκτῆρος· ὕψιστος γὰρ ἐν βροτοῖς φόβος.
σὺ μέν, πάτερ γεραιὲ τῶνδε παρθένων,
κλάδους γε τούτους αἶψ' ἐν ἀγκάλαις λαβὼν
βωμοὺς ἐπ' ἄλλους δαιμόνων ἐγχωρίων
θές, ὡς ἴδωσι τῆσδ' ἀφίξεως τέκμαρ
πάντες πολῖται, μηδ' ἀπορριφθῇ λόγος
ἐμοῦ· κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεώς.
καὶ γὰρ τάχ' ἄν τις οἶκτος εἰσιδὼν τάδε
ὕβριν μὲν ἐχθήρειεν ἄρσενος στόλου,
ὑμῖν δ' ἂν εἴη δῆμος εὐμενέστερος·
τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει.
ΔΑ. πολλῶν τάδ' ἡμῖν ἐστιν ἠξιωμένα,
αἰδοῖον εὑρεθέντα πρόξενον λαβεῖν.
ὀπάονας δὲ φράστοράς τ' ἐγχωρίων
ξύμπεμψον, ὡς ἂν τῶν πολισσούχων θεῶν
βωμοὺς προνάους καὶ ⏑ – ⏑ – ἕδρας
εὕρωμεν, ἀσφάλεια δ' ᾖ δι' ἄστεως
στείχουσι· μορφῆς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις.
Νεῖλος γὰρ οὐχ ὅμοιον Ἰνάχῳ γένος
τρέφει. φύλαξαι μὴ θράσος τέκῃ φόβον.
καὶ δὴ φίλον τις ἔκταν' ἀγνοίας ὕπο.
ΒΑ. στείχοιτ' ἄν, ἄνδρες· εὖ γὰρ ὁ ξένος λέγει.
ἡγεῖσθε βωμοὺς ἀστικούς, θεῶν ἕδρας·
καὶ ξυμβολοῦσιν οὐ πολυστομεῖν χρεὼν
ναύτην ἄγοντας τόνδ' ἐφέστιον θεῶν.
ΧΟ. τούτῳ μὲν εἶπας, καὶ τεταγμένος κίοι·
ἐγὼ δὲ πῶς δρῶ; ποῦ θράσος νέμεις ἐμοί;
ΒΑ. κλάδους μὲν αὐτοῦ λεῖπε, σημεῖον πόνου.
ΧΟ. καὶ δή σφε λείπω χειρία λόγοις σέθεν.
ΒΑ. λευρὸν κατ' ἄλσος νῦν ἐπιστρέφου τόδε.
ΧΟ. καὶ πῶς βέβηλον ἄλσος ἂν ῥύοιτό με;
ΒΑ. οὔτοι πτερωτῶν ἁρπαγαῖς σ' ἐκδώσομεν.
ΧΟ. ἀλλ' εἰ δρακόντων δυσφρόνων ἐχθίοσιν;
ΒΑ. εὔφημον εἴη τοὔπος εὐφημουμένῃ.
ΧΟ. οὔτοι τι θαῦμα δυσφορεῖν φόβῳ φρενός.
ΒΑ. ἀεὶ δ' ἀνάκτων ἐστὶ δεῖμ' ἐξαίσιον.
ΧΟ. σὺ καὶ λέγων εὔφραινε καὶ πράσσων φρένα.
ΒΑ. ἀλλ' οὔτι δαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατήρ.
ἐγὼ δὲ λαοὺς συγκαλῶν ἐγχωρίους
στείχω, τὸ κοινὸν ὡς ἂν εὐμενὲς τιθῶ,
καὶ σὸν διδάξω πατέρα ποῖα χρὴ λέγειν.
πρὸς ταῦτα μίμνε καὶ θεοὺς ἐγχωρίους
λιταῖς παραιτοῦ τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν.
ἐγὼ δὲ ταῦτα πορσυνῶν ἐλεύσομαι·
πειθὼ δ' ἕποιτο καὶ τύχη πρακτήριος.
ΧΟ. ἄναξ ἀνάκτων, μακάρων
μακάρτατε καὶ τελέων
τελειότατον κράτος, ὄλβιε Ζεῦ,
πιθοῦ τε καὶ γενέσθω·
ἄλευσον ἀνδρῶν ὕβριν εὖ στυγήσας·
λίμνᾳ δ' ἔμβαλε πορφυροειδεῖ
τὸ πρὸς γυναικῶν ἐπιδὼν
παλαίφατον ἁμέτερον
γένος φιλίας προγόνου γυναικὸς
νέωσον εὔφρον' αἶνον,
γενοῦ πολυμνᾶστορ ἔφαπτορ Ἰοῦς.
Δίας τοι γένος εὐχόμεθ' εἶναι
γᾶς ἀπὸ τᾶσδ' ἔνοικοι.
παλαιὸν δ' εἰς ἴχνος μετέσταν
ματέρος ἀνθονόμους ἐπωπάς,
λειμῶνα βούχιλον, ἔνθεν Ἰὼ
οἴστρῳ ἐρεσσομένα
φεύγει ἁμαρτίνοος,
πολλὰ βροτῶν διαμειβομένα
φῦλα, διχῇ δ' ἀντίπορον
γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα πόρον κυματίαν ὁρίζει·
ἰάπτει δ' Ἀσίδος δι' αἴας
μηλοβότου Φρυγίας διαμπάξ·
περᾷ δὲ Τεύθραντος ἄστυ Μυσῶν,
Λύδιά τ' ἂγ γύαλα,
καὶ δι' ὀρῶν Κιλίκων
Παμφύλων τε διορνυμένα
γᾶς ποταμοὺς ἀενάους
καὶ βαθύπλουτον χθόνα καὶ τὰν Ἀφροδίτας πολύ-
πυρον αἶαν.
ἱκνεῖται δ' εἰσικνουμένου βέλει

524—530. = 531—537.

538—546. = 547—555.

556—564. = 565—573.

471. ἐσβέβηκα Schuetzius] ἐσέβηκα (ἐσβέβηκε Turnebus) 474. ὁμαίμοις Turnebus] ὁμαίμους 481. γε Auratus] τε 485. οἶκτος] οἰκτρὸς (quod pro οἰκτίρμων dictum sit) Stanleius. οἰκτίσας ἰδὼν τάδε Linwoodius. 491. εὑρεθέντα Porsonus] εὖ ῥέοντα πρόξενον Canterus] προσξένον 494. Indicavi lacunam, eiecto quod in M est πολισσούχων, quod ex v. 493. illatum esse iam ab aliis est animadversum, qui πολυλλίτους, πολυξέστους, πολυστεφεῖς, πολυχρύσους coniecerunt, quorum nihil certum haberi potest. Minus probabiliter unum ex duobus versibus versum fecit Bothius ξύμπεμψον, ὡς ἂν θεῶν πολισσούχων ἕδρας - -. 495. ἀσφάλεια δ' ᾖ δι' ἄστεος Turnebus] ἀσφαλείας δὲ δι' ἄστεως, ο super ω scripto. 498. φόβον] φόνον G. Hauptius. 501. ἀστικοὺς Turnebus] ἀστίκτους 502. ξυμβολοῦσιν Hermannus] ξυμβόλοισιν 505. νέμεις] νεμεῖς Porsonus. 507. χειρία Valckenarius] χειρὶ καὶ 508. ἐπιστρέφου Robortellus] ἐπιστρέφω 509. ἄλσος ἂν] ἂν ἄλσος ἄν, priore ἂν punctis notato, altero supra versum scripto. 510. ἁρπαγαῖς Turnebus] ἅρπαγες σ' addidit Porsonus. 511. εἰ] ἢ Porsonus. 514 ἀεὶ δ' ἀνάκτων] Suspectum est δέ, ubi γε potius dicendum erat. ἀεὶ δ' ἀνάρκτων Hermannus.

515. φρένα Heathius] φρενὶ 518—520. in margine ab alia manu antiqua literis minusculis. 518. στείχω Weilius] πιετω (πείσω Turnebus) 519. *ποῖα] τοῖα, cui ποῖα superscr. in apographo Paris. 522. πορσυνῶν Heathius] πορσύνων 527. πιθοῦ Stanleius] πείθου γενέσθω· ἄλευσον] γένει σῷ ἄλευσον Lobeckius. 532. ἁμέτερον γένος] ἁμετέρου γένους Weilius. 535. πολυμνῆστορ (debebat πολυμνᾶστορ) Hermannus] πολυμνήστωρ ἔφαπτορ Porsonus] ἐφάπτωρ 536. Δίας (quod schol. quoque legit)] δι' ἃς Porsonus. 543. πολλὰ βροτῶν] πόλλ' ἀνδρῶν Meinekius, quod melius respondet versui antistrophico 552. 544. ἀντίπορον] ἀγχίπορον Franckenus in Dissert. de Aeschyli interpr. p. 48. 547. δ' Ἀσίδος Turnebus] βασίδος 549. Μυσῶν — Λύδια Turnebus] μουσῶν — λύγια 550. τ' ἂγ Hermannus] τε 551. ὀρῶν] ὁρῶν, sed superscr. spiritu leni. 552. τε Heathius] τε γένη 553. γᾶς Hermannus] τὰν (πὰρ Robortellus.) *ποταμοὺς] ποταμοὺς δ' ἀενάους] ἀεννάους pr., sed altero ν eraso. 554. τὰν Ἀφροδίτας Hermannus] τὰς ἀφροδίτης (τᾶς Ἀφροδίτας Turnebus) 556. εἰσικνουμένου] εἰς ἱκνουμένου, ου in rasura scripto. εἰσικνουμένη apogr. Guelf. ἐγκεχριμένα Hermannus.

βουκόλου πτερόεντος
Δῖον πάμβοτον ἄλσος,
λειμῶνα χιονόβοσκον, ὅντ' ἐπέρχεται Τυφῶ μένος,
ὕδωρ τὸ Νείλου νόσοις ἄθικτον.
μαινομένα πόνοις ἀτίμοις ὀδύναις τε κεντροδαλή-
  τισι θυιὰς Ἥρας.
βροτοὶ δ', οἳ γᾶς τότ' ἦσαν ἔννομοι,
χλωρῷ δείματι θυμὸν
πάλλοντ' ὄψιν ἀήθη, [βοὸς,
βοτὸν ἐσορῶντες δυσχερὲς μιξόμβροτον, τὰν μὲν
τὰν δ' αὖ γυναικός· τέρας δ' ἐθάμβουν.
καὶ τότε δὴ τίς ν ὁ θέλξας πολύπλαγκτον ἀθλίαν
οἰστροδόνητον Ἰώ;
δι' αἰῶνος κρέων ἀπαύστου
πράκτωρ τῶνδ' ἐφάνη Ζεύς,
βίᾳ δ' ἀπημάντῳ σθένει καὶ θείαις ἐπιπνοίαις
παύεται. δακρύων δ' ἀποστάζει πένθιμον αἰδῶ.
λαβοῦσα δ' ἕρμα Δῖον ἀψευδεῖ λόγῳ
γείνατο παῖδ' ἀμεμφῆ,
δι' αἰῶνος μακροῦ πάνολβον·
ἔνθεν πᾶσα βοᾷ χθὼν
"φυσίζοον γένος τόδε Ζηνός ἐστιν ἀληθῶς·
τίς γὰρ ἂν κατέπαυσεν Ἥρας νόσους ἐπιβούλους;
Διὸς τόδ' ἔργον· καὶ τόδ' ἂν γένος λέγων
ἐξ Ἐπάφου κυρήσαις."
τίν' ἂν θεῶν ἐνδικωτέροισιν
κεκλοίμαν εὐλόγως ἐπ' ἔργοις;
_ ⏑́ ⏑ πατὴρ φυτουργὸς αὐτόχειρ ἄναξ
γένους παλαιόφρων μέγας
τέκτων, τὸ πᾶν μῆχαρ οὔριος Ζεύς.
ὑπ' ἀρχᾶς δ' οὔτινος θοάζων
τὸ μεῖον κρεισσόνων κρατύνειν
οὔτινος ἄνωθεν ἡμένου σέβει κάτω.
πάρεστι δ' ἔργον ὡς ἔπος
σπεῦσαί τι τῶν βούλιος φέρει φρήν.
ΔΑ. θαρσεῖτε, παῖδες· εὖ τὰ τῶν ἐγχωρίων
⏑ ⏑́ ⏑ _ ⏑ ⏑́ ⏑ _ ⏑ ⏑́ ⏑ _
δήμου δέδοκται παντελῆ ψηφίσματα.
ΧΟ. ὦ χαῖρε πρέσβυ, φίλτατ' ἀγγέλλων ἐμοί,
ἔνισπε δ' ἡμῖν ποῖ κεκύρωται τέλος,
δήμου κρατοῦσα χεὶρ θ' ὅπῃ πληθύνεται.
ΔΑ. ἔδοξεν Ἀργείοισιν οὐ διχορρόπως,
ἀλλ' ὥστ' ἀνηβῆσαί με γηραιᾷ φρενί·
πανδημίᾳ γὰρ χερσὶ δεξιωνύμοις

574—581. = 582—589.
590—594. = 595—599.

ἔφριξεν αἰθὴρ τόνδε κραινόντων λόγον·
ἡμᾶς μετοικεῖν τῆσδε γῆς ἐλευθέρους
κἀρρυσιάστους ξύν τ' ἀσυλίᾳ βροτῶν·
καὶ μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινὰ
ἄγειν· ἐὰν δὲ προστιθῇ τὸ καρτερόν,
τὸν μὴ βοηθήσαντα τῶνδε γαμόρων
ἄτιμον εἶναι ξὺν φυγῇ δημηλάτῳ.
τοιάνδ' ἔπειθε ῥῆσιν ἀμφ' ἡμῶν λέγων
ἄναξ Πελασγῶν, Ζηνὸς ἱκεσίου κότον
μέγαν προφωνῶν μήποτ' εἰσόπιν χρόνου
πόλιν παχῦναι, ξενικὸν ἀστικόν θ' ἅμα
λέγων διπλοῦν μίασμα πρὸς πόλεως φανὲν
ἀμηχάνου βόσκημα πημονῆς πέλειν.
τοιαῦτ' ἀκούων χερσὶν Ἀργεῖος λεὼς
ἔκραν' ἄνευ κλητῆρος ὡς εἶναι τάδε.
δημηγόρους δ' ἤκουσεν εὐπιθεῖς στροφὰς
δῆμος Πελασγῶν· Ζεὺς δ' ἐπικράναι τέλος.
ΧΟ. ἄγε δή, λέξωμεν ἐπ' Ἀργείοις
εὐχὰς ἀγαθὰς, ἀγαθῶν ποινάς.
Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου
στόματος τιμὰς ἐπ' ἀληθείᾳ,
τέρμον' ἄμεμπτον πρὸς ἅπαντα.
νῦν ὅτε καὶ θεοὶ
Διογενεῖς κλύοιτ' εὐκταῖα γένει χεούσας·
μήποτε πυρίφατον τάνδε Πελασγίαν
τὰν ἄχορον βοὰν κτίσαι μάχλον Ἄρη,
τὸν ἀρότοις θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις,
οὕνεκ' ᾤκτισαν ἡμᾶς,
ψῆφον δ' εὔφρον' ἔθεντο,
αἰδοῦνται δ' ἱκέτας Διός, ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον·
οὐδὲ μετ' ἀρσένων
ψῆφον ἔθεντ' ἀτιμώσαντες ἔριν γυναικῶν,
Δῖον ἐπιδόμενοι πράκτορά τε σκοπὸν
δυσπόλεμον, τὸν οὔτις ἂν δόμος ἔχοι
ἐπ' ὀρόφων μιαίνοντα· βαρὺς δ' ἐφίζει.
ἅζονται γὰρ ὁμαίμους
Ζηνὸς ἵκτορας ἁγνοῦ.
τοιγάρτοι καθαροῖσι βωμοῖς θεοὺς ἀρέσονται.
τοιγὰρ ὑποσκίων ἐκ στομάτων ποτάσθω φιλότιμος
μήποτε λοιμὸς ἀνδρῶν [εὐχὰ,
τάνδε πόλιν κενῶσαι·
μηδ' ἐπιχωρίοις στάσις
πτώμασιν αἱματίσαι πέδον γᾶς.
ἥβας δ' ἄνθος ἄδρεπτον

630—642. = 643—655.
656—666. = 667—677.

563. κεντροδαλήτισι Erfurdtius] κεντροδαλήτοις 564. θυιὰς Heathius] θ' ὑΐας, spiritu super υ eraso. 570. τὰν δ'] In τὰ δ' mutatum in Guelf. δ' ἐθάμβουν Turnebus] δὲ θαμβοῦν 571. τότε Canterus] τόδε 574. δι' Hermannus ex v. 582.] ζεὺς *κρέων] κρεῶν et in marg. κραίνων 575. πράκτωρ τῶνδ' ἐφάνη Ζεὺς addidit Hermannus. 576 βίᾳ suspectum. δύᾳ Hermannus. μόχθων Weilius. βίᾳ legisse videtur schol. qui annotavit λείπει ὁ καί. 580. ἀψευδεῖ] ἀψυθεῖ Weilius. ἀτρεκεῖ Heimsoethius. 585. γένος] γ' ἔρνος Weilius. τόδε Porsonus] τὸ δὴ 592. _ ⏑́ ⏑] εὖτέ γε Hermannus. 595. ἀρχᾶς Schuetzius] ἀρχάς 596. κρεισσόνων Turnebus] κρεῖσσον ὧν κρατύνειν Hermannus] κρατύνει 599. βούλιος Auratus] δούλιος Post 600. unius versus defectum indicavit Hermannus. 602. ἀγγέλλων] ἀγγέλων pr. 603. ἐνόσπερ ἡμῖν ποι κεκύρωται M. Correxit Robortellus. 604. χεὶρ ὅπη (debebat χείρ θ' ὅπη) πληθύεται (debebat πληθύνεται ut Hermannus) Dobraeus] χειροπληθύεται 606. ἀνηβῆσαί με Tyrwhittus] ἂν ἡβήσαιμι

610. κἀρυσιάστους simplici ρ M. 616. Ζηνὸς ἱκεσίου D. in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXI.] ἱκεσίου Ζηνὸς 617 προφωνῶν Canterus] πρόφρων ὧν 618. παχῦναι] γρ. πλατῦναι margo M. 619. πρὸς πόλεως Paleius] προπόλεως 620. ἀμηχάνου Stanleius] ἀμήχανον 622. ἔκραν' ἄνευ κλητῆρος Turnebus] ἔκλαναν εὐκλήτορος 623. εὐπιθεῖς Blomfieldus] εὐπειθεῖς 624. ἐπικράναι D.] ἐπέκρανεν 625. λέξωμεν Turnebus] λέξομεν Ἀργείοις] ἀργείους pr. 629. ἄμεμπτον Hermannus] ἀμέμπτων 633. πυρίφατον Turnebus] πυρέφατον 634. τάνδε Πελασγίαν Hermannus] τὰν πελασγίαν πόλιν 635. τὰν Hermannus] τὸν 639. ᾤκτισαν] ὤκτεισαν M, sed superscr. ι. Scholiasta, qui πόλις supplet, legit ᾤκτισεν. 647. πράκτορά τε σκοπὸν] Inutile est τε. πράκτορα πάνσκοπον Hermannus. τὸν πάντα ἐποπτεύοντα explicat scholiasta. 649. δυσπόλεμον, τὸν Butlerus] δυσπολέμητον ὃν ἔχοι — μιαίνοντα] ἔχων — ἰαίνοιτο Weilius. 660. τάνδε Hermannus] τῶνδε 661. στάσις addidit Bambergerus. 662. γᾶς Porsonus] τᾶς

ἔστω, μηδ' Ἀφροδίτας
εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἄρης κέρσειεν ἄωτον.
καὶ γεραροῖσι πρεσβυτοδόκοι ⏑ ⏓ – θυμέλαι φλεόντων.
τὼς πόλις εὖ νέμοιτο
Ζῆνα μέγαν σεβόντων,
τὸν ξένιον δ' ὑπερτάτως,
ὃς πολιῷ νόμῳ αἶσαν ὀρθοῖ.
τίκτεσθαι δὲ φόρους γᾶς
ἄλλους εὐχόμεθ' ἀεί,
Ἄρτεμιν δ' ἑκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν.
μηδέ τις ἀνδροκμὴς λοιγὸς ἐπελθέτω
τάνδε πόλιν δαΐζων,
ἄχορον ἀκίθαριν δακρυογόνον Ἄρη
βοάν τ' ἔνδημον ἐξοπλίζων.
νούσων δ' ἑσμὸς ἀπ' ἀστῶν
ἵζοι κρατὸς ἀτερπής·
εὐμενὴς δ' ὁ Λύκειος ἔστω πάσᾳ νεολαίᾳ.
καρποτελῆ δέ τοι Ζεὺς ἐπικραινέτω
φέρματι γᾶν πανώρῳ.
πρόνομα δὲ βοτὰ τὼς πολύγονα τελέθοι·
τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων λάχοιεν.
εὔφαμον δ' ἐπὶ βωμοῖς
μοῦσαν θείατ' ἀοιδοί·
ἁγνῶν τ' ἐκ στομάτων φερέσθω φάμα φιλοφόρμιγξ.
φυλάσσοι τ' ἀτιμίας τιμὰς
τὸ δάμιον, τὸ πτόλιν κρατύνει,
προμαθὶς εὐκοινόμητις ἀρχά·
ξένοισί τ' εὐξυμβόλους,
πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη,
δίκας ἄτερ πημάτων διδοῖεν.
θεοὺς δ', οἳ γᾶν ἔχουσιν, ἀεὶ
τίοιεν ἐγχωρίους πατρῴαις

678—687. = 688—697.
698—703. = 704—709.

δαφνηφόροις βουθύτοισι τιμαῖς.
τὸ γὰρ τεκόντων σέβας
τρίτον τόδ' ἐν θεσμίοις
Δίκας γέγραπται μεγιστοτίμου.
ΔΑ. εὐχὰς μὲν αἰνῶ τάσδε σώφρονας, φίλαι·
ὑμεῖς δὲ μὴ τρέσητ' ἀκούσασαι πατρὸς
ἀπροσδοκήτους τούσδε καὶ νέους λόγους.
ἱκεταδόκου γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκοπῆς ὁρῶ
τὸ πλοῖον. εὔσημον γὰρ οὔ με λανθάνει·
στολμοί τε λαίφους καὶ παραρρύσεις νεώς,
καὶ πρῷρα πρόσθεν ὄμμασι βλέπουσ' ὁδόν,
οἴακος ἰθυντῆρος ὑστάτου νεὼς
ἄγαν καλῶς κλύουσα, τὼς ἂν οὐ φίλη.
πρέπουσι δ' ἄνδρες νάϊοι μελαγχίμοις
γυίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν,
καὶ τἄλλα πλοῖα πᾶσά θ' ἡ 'πικουρία
εὔπρεπτος· αὐτὴ δ' ἡγεμὼν ὑπὸ χθόνα
στείλασα λαῖφος παγκρότως ἐρέσσεται.
ἀλλ' ἡσύχως χρὴ καὶ σεσωφρονισμένως
πρὸς πρᾶγμ' ὁρώσας τῶνδε μἀμελεῖν θεῶν.
• ἐγὼ δ' ἀρωγοὺς ξυνδίκους θ' ἥξω λαβών.
ἴσως γὰρ ἂν κῆρυξ τις ἢ πρέσβις μόλοι,
ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες.
ἀλλ' οὐδὲν ἔσται τῶνδε· μὴ τρέσητέ νιν.
ὅμως ἄμεινον, εἰ βραδύνοιμεν βοῇ,
ἀλκῆς λαθέσθαι τῆσδε μηδαμῶς ποτέ.
θάρσει· χρόνῳ τοι κυρίῳ τ' ἐν ἡμέρᾳ
θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν δώσει δίκην.
ΧΟ. πάτερ, φοβοῦμαι, νῆες ὡς ὠκύπτεροι
ἥκουσι· μῆκος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρόνου.
περίφοβόν μ' ἔχει τάρβος ἐτητύμως
πολυδρόμου φυγᾶς ὄφελος εἴ τί μοι.
παροίχομαι, πάτερ, δείματι.
ΔΑ. ἐπεὶ τελεία ψῆφος Ἀργείων, τέκνα,
θάρσει, μαχοῦνται περὶ σέθεν, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ΧΟ. ἐξώλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος
μάχης τ' ἄπληστον· καὶ λέγω πρὸς εἰδότα.
δοριπαγεῖς δ' ἔχοντες κυανώπιδας
νῆας ἔπλευσαν ὧδ' ἐπιτυχεῖ κότῳ
πολεῖ μελαγχίμῳ σὺν στρατῷ.
ΔΑ. πολλούς δέ γ' εὑρήσουσιν ἐν μεσημβρίας
θάλπει βραχίον' εὖ κατερρινημένους.
ΧΟ. μόνην δὲ μὴ πρόλειπε· λίσσομαι, πάτερ.
γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν· οὐκ ἔνεστ' Ἄρης.

734—738. = 741—745.
748—752. = 755—759.

---

668 ⏑ ⏓ –] προβούλοις Hermannus. θυμέλαι φλεόντων Hermannus] γεμόντων θυμέλαι φλεγόντων, illato gl. γεμόντων, quod ad φλεόντων (nunc in φλεγόντων corruptum) adscriptum fuit. 670. τὼς πόλις Robortellus] τῶς πόλεις 671. μέγαν Ald.] μέγα 672. τὸν ξένιον δ' ὑπερτάτως H. L. Ahrensius ex schol. (τῶν γερόντων σεβόντων τὸν Δία τὸν ξένιον ὑπερτάτως)] τὸν ξένιον δ' ὑπέρτατον M. τῶν ξενίων ὑπερστατῶν Weilius. 673. ὃς] ὡς pr., sed ω in ο mutato. 674. δὲ φόρους Erfurdtius] δ' ἐφόρους 677. λόχους Sophianus] λόγους 680. τάνδε] τᾶνδε M, ut saepius. 681. ἄχορον ἀκίθαριν] ἄχορος ἀκίθαρις M. Accusativi restituti ex Plut. Mor. p. 758f. ubi ἄχαριν ἀκίθαριν 683. βοάν τ' ἔνδημον Pauwius (quod legit schol.)] βοάν (βοᾶν pr.) τε δῆμον ἐξοπλίζων Stanleius (quo verbo utitur Plut. l. c.)] ἔξω παίζων 684. νούσων] Vel νόσων, quum in hoc metri genere iambus et spondeus perinde habeantur. δ' ἑσμὸς Turnebus] δεσμὸς 685. κρατὸς Henr. Vossius] κράτος 686. Λύκειος Arnaldus] λύκιος 687. νεολαίᾳ] ε super αι in M. 688. καρποτελῆ Stanleius] καρποτελεῖ 691. βοτὰ τὼς Turnebus] βρότατοσ M. βοτὰ γᾶς Hermannus. 693. λάχοιεν D.] λάθοιεν 694. εὔφημον (debebat εὔφαμον) Hermannus] εὐφήμοις 695. μοῦσαν θείατ' Hermannus] μοῦσαι θεαί τ' 697. φάμα D.] φῆμα 698. ἀτιμίας corrupte M et in marg. ἀσφαλίας. ἀτρεμαῖα Butlerus, collato scholio, ἀμετακίνητοι εἶεν αὐτοῖς αἱ τιμαί. 699. δάμιον D.] δήμιον 700. προμαθὶς Hermannus] προμηθεύς, α super η M. προμαθὴς et cum Lachmanno κοινόμητις Paleius versu antispastico, et in antistropha v. 706. δαφνοφόροις, quod propter arsin solutam parum probabile est. 705. ἐγχωρίους] ἐνχωρίοις pr.

706. δαφνηφόροις Schuetzius] δαφνοφόροισιν (altero ν punctis notato) M. 711. ὑμεῖς δὲ μὴ τρέσητ' Turnebus] ἡμεῖς δὲ μῆτρες ἀεὶ 714. οὔ με] ὄν μ' οὐ Meinekius. 716. ὄμμασι Robortellus] ὄμμασιν 717. ἰθυντῆρος Salvinius (εὐθυντῆρος Turnebus)] συνουτῆρος 718. * τὼς] τῶς (γ' ὡς Turnebus) 719. νάϊοι D.] νήιοι 720. γυίοισι Turnebus] γύοισι 725 773. μἀμελεῖν D.] μὴ ἀμελεῖν 726. θ' ἥξω (θήξω M)] τ' ἄξω Heimsoethius. 727. ἂν Burgesius] ἢ κῆρυξ M, non κήρυξ πρέσβις μόλοι D. in Thesauro vol. 6. p. 1585.] πρεσβήμολοι 729 μὴ τρέσητέ νιν] μητρέσαιτε, sed η superscr. 732. θάρσει Turnebus] θαρσεῖτε 734. ὡς supra versum a m. pr. 735. ἥκουσι Turnebus] ἥκουσιν 740. ἐγὼ Turnebus] ἐγών. ut Pers. v. 931. 741. ἐξώλές ἐστι μάργον Turnebus] ἐξώλεσες τίμαργον 744. νηας] νέας Meinekius. ἐπιτυχεῖ Turnebus] ἐπὶ (vel ἐπεὶ) τάχει, litera α ita scripta ut etiam υ fuisse possit. 745. πολεῖ Stanleius] πόλει μελαγχίμῳ Turnebus] μελαγχείμῳ 746. μεσημβρίας Schuetzius] μεσημβρίαι 747. βραχίον' Turnebus] βραχεῖον 748. πρόλειπε Turnebus] πρόλιπε

οὐλόφρονες δὲ καὶ δολιομήτιδες δυσάγνοις φρεσίν,
κόρακες ὥστε, βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν.
ΔΑ. καλῶς ἂν ἡμῖν ξυμφέροι ταῦτ', ὦ τέκνα,
εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιροίατο.
ΧΟ. οὐ μὴ τριαίνας τάσδε καὶ θεῶν σέβη
δείσαντες ἡμῶν χεῖρ' ἀπόσχωνται, πάτερ.
φυσίφρονες δ' ἄγαν ἀνιέρῳ μένει μεμαργωμένοι
κυνοθρασεῖς, θεῶν οὐδὲν ἐπαΐοντες.
ΔΑ. ἀλλ' ἔστι φήμη τοὺς λύκους κρείσσους κυνῶν
εἶναι· βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν.
ΧΟ. ὡς καὶ ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάλων
ἔχοντας ὀργὰς χρὴ φυλάσσεσθαι κράτος.
ΔΑ. οὔτοι ταχεῖα ναυτικοῦ στολὴ στρατοῦ,
οὐδ' ὅρμος, οὐδὲ πεισμάτων σωτηρία
ἐς γῆν ἐνεγκεῖν, οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις
θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παραυτίκα,
ἄλλως τε καὶ μολόντες ἀλίμενον χθόνα
ἐς νύκτ' ἀποστείχοντος ἡλίου. φιλεῖ
ὠδῖνα τίκτειν νὺξ κυβερνήτῃ σοφῷ.
οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἔκβασις στρατοῦ
καλή, πρὶν ὅρμῳ ναῦν θρασυνθῆναι. σὺ δὲ
φρόνει μὲν ὡς ταρβοῦσα μἀμελεῖν θεῶν,
⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ –
πράξας ἀρωγήν· ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται
πόλις γέρονθ', ἡβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί.
ΧΟ. ἰὼ γᾶ βοῦνι, πάνδικον σέβας,
τί πεισόμεσθα; ποῖ φύγωμεν Ἀπίας
χθονός, κελαινὸν εἴ τι κεῦθός ἐστί που;
μέλας γενοίμαν καπνὸς νέφεσι γειτονῶν Διός·
τὸ πᾶν δ' ἄφαντος ἆμ πνοαῖς διψὰς ὡς κόνις ἄτερθε
πτερύγων ὀροίμαν.
ἄθικτον δ' οὐκέτ' ἂν πέλοι κέαρ,
κελαινόχρῳ δὲ πάλλεται κλυδωνίῳ.

776—783. = 784—791.

πατρὸς σκοπαὶ δέ μ' εἷλον· οἴχομαι φόβῳ.
θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου προπρὸ τυχεῖν ἐν ἀρτάναις,
πρὶν ἄνδρ' ἀπευκτὸν ὧδε χριμφθῆν χροΐ· πρόπαρ
θανούσας δ' Ἀΐδας ἀνάσσοι.
πόθεν δέ μοι γένοιτ' ἂν αἰθέρος θρόνος,
πρὸς ὃν κύφελλ' ὑδρηλὰ γίγνεται χιών,
ἢ λισσὰς αἰγίλιψ ἀπρόσδεικτος οἰόφρων κρεμὰς
γυπιὰς πέτρα, βαθὺ πτῶμα μαρτυροῦσά μοι, πρὶν
δαΐκτορος βίᾳ
κάρζας γάμου κυρῆσαι.
κυσὶν δ' ἔπειθ' ἕλωρα κἀπιχωρίοις
πετῆσι δεῖπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν.
τῷ γὰρ θανεῖν ἐλευθεροῦμαι φιλοστόνων κακῶν.
ἐλθέτω μόρος, πρὸ κοίτας γαμηλίου τυχών, ἀλλύ-
τας. τίν' ἂν πόρον
τέμνοιν γάμου λυτῆρα;
ἴυζε δ' ὀμφὰν οὐράνια μέλη θεοῖσι λιτανά,
τέλεα δὲ πῶς πελόμενά μοι;
λύσιμά μ' ἄχειμ' ἔπιδε, πάτερ,
βίαια μὴ φιλεῖς ὁρῶν

792—799. = 800—807.

808—816. = 817—824.

750. οὐλόφρονες Valckenarius] δουλόφρονες δολιομήτιδες margo Askewii] δολομήτιδες 755. σέβη] ἕδη Coningtonus. στέφη Nauckius. 756. χεῖρ'] Schol. χεῖρε (nam sic correxi quod in cod. est χειρὶ) τὸ ἐντελές. Est potius χεῖρα. 757. φυσίφρονες D. ex gl. Hesychii φυσίφρονες: πεφυσημένοι τὰς φρένας, μάταιοι] περίφρονες 759. ἐπαΐοντες in marg. habet M. 760. κρείσσους] κρείσσων, sed superscr. ους. κρείσσονας λύκους Hermannus. 762. ὡς καὶ] ὅμως Schuetzius. 763. ἔχοντας Turnebus] ἔχοντες 764. *ταχεῖα] ταχεῖαι στολὴ στρατοῦ D.] στρατοῦ στολῆι (στολὴ Turnebus) 765. πεισμάτων ex schol.] πισμάτιων σωτηρία Turnebus] σωτηρίου 766. οὐδ' ἐν Robortellus] οὐδὲν 768. ἄλλως τε Victorius] ἀλλ' ὥστε 769. φιλεῖ] δ' addidit Hermannus. 770. τίκτειν Turnebus] τίκτει M, quod Plutarch. Mor. p. 519 e. 1090 a. pro τίκτειν ponere debebat, quia φιλεῖ omiserat. Altero loco post σοφῷ apud Plut. additum καὶ γαλήνη, (κἂν ἡ γαλήνη Wyttenb.) ex quo non sequitur Plutarchum post σοφῷ versum legisse qualem finxit Paleius, κἂν ἡ γαλήνη νήνεμός θ' εὕδῃ κλύδων. 771. γένοιτ' ἂν] Fort. γένοιτ' ἄρ' 773. φρόνει Robortellus] φρονεῖ Lacunam post 773. indicavit Hartungus, qua non animadversa πράξας in πράξασ' mutaverat Robortellus. Versum qui excidit probabile est ab ἐγὼ δὲ — incepisse. 775. εὐγλώσσῳ Robortellus] εὐγλώσσῶ M. 776. βοῦνι, πάνδικον Paleius ex schol. qui exp. ἣν δικαίως πάντες τιμῶσιν] βουνῖτι ἔνδικον 782. ἆμ πνοαῖς διψὰς ὡς D. in Praef. edit. Lips. quintae p. LXXIII.] ἀμπετήσαις δόσως 783. ἄτερθε Turnebus] ἄτερθεν ὀροίμαν D. l. c.] ὀλοίμαν 784. ἄθικτον D. l. c. p. LXXIV.] ἄφυκτον 785. κελαινόχρῳ δὲ πάλλεται κλυδωνίῳ D. l. c.] μελανόχρως (κελαινόχρως Pauwius) δὲ πάλλεταί μου καρδία, syllaba longa μου interpolatoris manum prodente.

786. πατρὸς σκοπαὶ δέ μ' εἷλον Victorius] πατροσκοπαι δέ μειλον 787. μορσίμου] I. e. τοῦ μορσίμου (*fati*), de quo dixi l. c., non μόρον μοι ἐπάγοντος, ut exp. schol. προπρὸ D. l. c.] βρόχου M, unde in stropha v. 780. νέφεσσι pro νέφεσι Arnaldus. Sed versu iambico si uti voluisset Aeschylus, quum ἐν ἀρτάναις sequatur, non μορσίμου βρόχου, sed μορσίμου λάχους scripsisset. προπρὸ, si recte conieci, hoc uno loco legitur apud Aeschylum, ut πρόπαρ v. 790. 788. ἀρτάναις Lascaris in apogr. Paris.] σαργάναις 790. ὧδε χριμφθῆν χροΐ D. (collatis Hesychii glossis χριμφθῆν (χριμφθῆναι codex): ἐμπελασθῆναι, [ἐκριφθῆναι] ἐνορμῆσαι (ἀνορμῆσαι codex) et χροΐ: σώματι, ἐπιφανείᾳ)] τῶδ' ἐγχριμφθῆν χροῖν M, ex quo in apogr. Guelf. τῷδ' ἐγχριμφθῆναι χεροῖν, in Scorial. τῷδ' ἐγχριμφθῆναι χροΐ factum, ut in gl. Hesychii aut ipse aut librarius ignotae sibi formae χριμφθῆν usitatam χριμφθῆναι substituit, et hic et in alia gl. χρημφθῆναι: προσπελάσαι, ἐγγίσαι, ἐνορμῆσαι. 793. κύφελλ' D. l. c.] νέφη δ' γίνεται Ald.] γείνεται 795. κρεμὰς Hermannus] κρέμας 799. κάρζας D. l. c. p. LXXV.] καρδίας 800. κυσὶν Robortellus] κύσειν 801. πετῆσι D. l. c.] ὄρνισιν M, quod servari posset, πρὸς in stropha v. 793. in ἀμφ' mutato ut Weilius fecit, nisi omnes huius carminis trimetri ex puris constarent iambis. δεῖπνον apogr. Guelf.] δείπναν 802. τῷ — ἐλευθεροῦμαι Schuetzius] τὸ — ἐλευθεροῦται M et in marg. ἀντὶ τοῦ ἐλευθεροῖ. φιλοστόνων D. l. c.] φιλαιακτῶν M. Facillima emendatio foret φιλαιακῶν, si de usu vocabuli αἰακὴ ἀπὸ τοῦ αἰάζω, quod inter oxytona in ακη terminata memorat Arcadius p. 107, 2. satis constaret, pro quo Lentzius in Herodianeis vol. I. p. 315, 20. ἰακὴ ἀπὸ τοῦ ἰάζω scripsit, Theognosti confisus testimonio, qui p. 18, 3. ἰάζει per βοᾷ explicat, et Hesychii glossa, ἰακαῖς: βοαῖς, cuius vocabuli usitatae sunt formae ἰαχή et ἰακχή, pariterque ἰαχεῖν et ἰακχεῖν, non ἰακή et ἰακεῖν. 804. ἐλθέτω Pauwius] Duplicatum in M, priore ἐλθέτω versu separato. 805. τυχών — λυτῆρα D. l. c.] τυχών. τίν' ἀμφ' αὐτᾶς ἔτι πόρον τέμνω γάμου καὶ λυτήρια M. γάμου λυτῆρα correxerat Schuetzius. 808. ἴυζε Robortellus] ἴυζευ 809. θεοῖσι λιτανὰ Hermannus] λίτανα θεοῖσι καὶ (καὶ delevit Weilius.) 810. δὲ πῶς — μ' ἄχειμ' Weilius] δέ μοι πῶς πελόμενά μοι | λύσιμα μάχιμα δ' M (ut ἀχίματον pro ἀχείματον v. 136. Scholion manus recentioris, ἀντὶ τοῦ ἀτάραχα. 812. φιλεῖς corruptum. φίλοις Lachmannus. Melius φαιδροῖς Weilius, στέρξῃς (cui gl. φιλήσῃς adscriptum fuerit) Hermannus.

σεβίζου δ' ἱκέτας σέθεν,
γαιάοχε παγκρατὲς Ζεῦ.
γένος γὰρ Αἰγύπτειον ὕβριν ἄφερτον ἀρσενογενὲς
μετά με δρόμοισι διόμενοι
φυγάδα μάταισι πολυθρόοις
βίαια δίζηνται λαβεῖν.
σὸν δ' ἐπίπαν ζυγὸν
ταλάντου. τί δ' ἄνευ σέθεν
θνατοῖσι τέλειόν ἐστιν;
ὀ ὀ ὀ ά ά ά.
ὅδε μάρπτις
νάϊος
γάϊος
τῶν πρὸ σὺ, μάρπτι, κάμνοις,
ἰόφ
ὀμ
δυΐαν βοὰν ἀμφαίνω.
ὁρῶ
τάδε φροίμια πράξαν πόνων
βιαίων ἐμῶν.
ἠὲ ἠέ,
βαῖνε φυγᾷ πρὸς ἀλκάν·
βλοσυρόφρονα χλιδᾷ
δύσφορα ναΐ κὰν γᾷ.
γαῖ ἄναξ προτάσσου.

825—828. = 829—835.

ΚΗΡΥΞ.

σοῦσθε σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν ὅπως ποδῶν.
οὔκουν οὔκουν
τιλμοὶ τιλμοὶ καὶ στιγμοί,
πολυαίμων φόνιος
ἀποκοπὰ κρατός.
σοῦσθε σοῦσθ' ὀλοαὶ μέγ' ἐπ' ἄμαλα.
ΧΟ. εἴθ' ἀνὰ πολύρυτον
ἁλμήεντα πόρον
δεσποσίῳ ξὺν ὕβρει,
γομφοδέτῳ τε δόρει διώλου.
ΚΗ. αἵμον' ἵζω σ' ἐπ' ἄμαλα ησυδουπία τάπιτα.
ΧΟ. κελεύω βίᾳ μεθέσθαι
ἴχαρ φρενί τ' ἄταν.
ΚΗ. ἰὼ ἰὸν λεῖφ' ἕδρανα, κί' ἐς δόρυ,
ἀτίετ' ἀνὰ πόλιν εὐσεβῶν.
ΧΟ. μή·οτε πάλιν ἴδοιμ'
ἀλφεσίβοιον ὕδωρ,
ἔνθεν ἀεξόμενον
ζώφυτον αἷμα βροτοῖσι θάλλει.
ΚΗ. σὺ δ' ἐν ναῒ ναῒ βάσει τάχα θέλεος ἀθέλεος.
ΧΟ. ἄγειος ἐγὼ βαθυχαῖος
βαθρείας βαθρείας, γέρον.
ΧΟ. βίᾳ βίᾳ τε πολλᾷ φροῦδα

843—853. = 854—865.

817. Αἰγύπτειον Hermannus] αἰγύπτιον ἄφερτον M. Schmidtius] δύσφορον 821. δίζηνται Robortellus] διζῆνται 823. τί δ' ἄνευ Robortellus] πιδάνευ 825—835. Versus hos magna ex parte insanabiles exhibui ut leguntur in M. 825. ὀ ὀ ὀ ά ά ά] In his literis et quae iis in antistropha v. 829. respondent ὁρῶ haud dubie duae latent interiectiones disyllabae, ὠώ (vel ὀῶ) ἀᾶ, aut, quod minus probabile, trisyllabae quas posuit Weilius ὀοῶ ἀαᾶ, quibus quadrisyllaba praeferenda forent ὀοοώ, ἀααᾶ, ut ὀοοώ Sophocli Oed. Col. 220. postulante metro restitui pro ὦ ὦ ἰού, quod est in codice. Ibidem 224. est ὠώ, δύσμορος, ὠώ, ubi codex ἰὼ ὦ ὦ ὦ — ὦ ὠ. 826. ὅδε —γάϊος] ὁ μάρπτις ὅδε (ὅδ' ὁ Weilius) νάϊος γάϊος Engerus. Scholiasta, ὁ πρώην μὲν ἐπὶ νηός, νῦν δὲ ἐπὶ γῆς γεγονώς. μάρπτις Turnebus] μάρπις M. Hesychius, μάρπτυς (sic): ὑβριστής Post γάϊος excidit ἐὴ ἐή, si in antistropha post v. 831. recte legitur ἠὲ ἠέ, quod ipsum quoque ἐὴ ἐή scribendum erit. ἠὲ ἠέ utrobique Hermannus: quae interiectio, etiam alibi interdum pro ἐὴ ἐή illata ab librariis, nunquam exstitit. 827. πρὸ σὺ, μάρπτι Hermannus] τῶν πρόμαρπτι M. Schol. πρότερον θάνοις, ὦ μάρπτι, πρὶν ημᾶς συλλαβεῖν. 828. ἰόφ— φαίνω] Horum fragmentorum quod metrum fuerit versus antistrophici docent 833. 834. Nihili est ἰόφ ὀμ, nihilque proficitur scholiastae annotatione, ἐπὶ ἀποπτυσμοῦ μίμημα (sic pro μίσημα L. Dindorfius in Thesauro vol. 5. p. 2435.). ἀπὸ δὲ τοῦ ἀποπτύειν ἀπόφθεγμα (recte ἐπίφθεγμα Weilius) ἐποίησε· διὸ δεῖ τὴν ὑστέραν δασύνειν, et Eustathii p. 900, 27. ubi de voc. ὀφις agit, ἐκ τοῦ ὀφ ἐπιφωνήματος, ὃ κατὰ πνεύματος ἀθρόαν εἰσπνοὴν ἐγγίνεται τοῖς ἀλγοῦσιν ἢ φόβον παθοῦσιν. δυΐαν] Adiectivum δυΐος memorat Theognostus Can. p. 68, 19. Id vero hic locum non habet. εἰδυῖα βόαμα φαίνω Schwerdtius, collata scholiastae annotatione, οὐκέτι παρὰ τοῦ πατρός ἀκούσασα, ἀλλ' αὐτόπτης γενομένη βοῶ. 829. ὁρῶ] Vid. ad v. 825. 830. τάδε] τὰ Engerus. πράξαν, ortum, ut videtur, ex gl. ἔπραξαν, delevit Hermannus. 833. Haec sic in ordinem redigere conatus est Hermannus, βλοσυρόφρονι χλιδᾷ δύσφορα ναΐ τάγ- γάϊ', ἄναξ, προτάσσου. Weilius, βλοσυρόφρονα (quod ad ἀλκὰν rettulit schol.) χλιδᾷ δύσφορα νάϊ'· ἐγ-|γάϊ', ἄναξ προτάσσου.

836—871. Nullae in M personarum notae. 836. Verba non integra in duo versus divisa in M, quorum prior sylla βά (non βᾶ) terminatur. Schol. exp. ὡς ἔχετε τάχους ποδῶν. Usus loquendi postulat ὅπως τάχος, quod restituit Heimsoethius. Sic ὅσον τάχιστα v. 893. 838 – 840 Haec quoque non integra. 842. ὀλοαὶ μέγ' Hermannus] ὀλύμεναι ὀλόμεν' ἐπ' ἄμαλα] ἐπαμίδα M. Correxit Hermannus collata Hesychii gl. ἄμαλα: τὴν ναῦν ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν ἅλα. Αἰσχύλος Πρωτεῖ σατυρικῷ. Corrupte Etym. M p. 75, 22. ἀμάδα τὴν ναῦν Αἰσχύλος. 843. εἴθ' ἀνὰ Hermannus] εἰθάνα πολύρυτον Wellauerus] πολύρρυτον 844. ἁλμήεντα] ἁλμιόεντα Hermannus. 845. δεσποσίῳ] δεσποσύνῳ Victorius. 846. δόρει Hermannus] δορὶ διώλου] Sic M, non δι' ὅλου, quod est in apographis. 847—901. In his quoque versibus multa antiquioris codicis vitio, ex quo M derivatus est, lacera et corrupta sunt, quorum ea tantum, quae satis probabiliter corrigi poterant, emendata exhibui, cetera intacta reliqui. 847. αἵμον' ἵζω σ' Turnebus ex annot. scholiastae, ἡμαγμένον σε καθίζω] αἵμονες ὡς ἐπ' ἄμαλα Hermannus] ἐπάμιδα, ut 842. δίαιμόν σ' ἐς ἄμαλ' ἵζω σύδην | ἀπιτέ' ἀπιτέα Weilius. ησυδουπια ταπιτα uno versu M. Ad τάπιτα absurde schol. ἀπιόντα, κατὰ συγκοπήν. Satis probabilis Weilii emendatio est ἀπιτέ' ἀπιτέα 849. ἴχαρ] Vocabulum suspectum explicat schol. τὴν ἐπιθυμίαν ἴχαρ εἶπε τὴν ἄτην τῆς φρενός. αὐδῶ σε βίας μεθίεσθαι, | ἴχαρ φρεσσί τ' ἄταν ἐᾶν Weilius. 851. ἰὼ ἰὸν versui 850 adiunctum in M. Incertum est utrum ἰὼ ἰώ cum Robortello an ἰοὺ ἰού cum Hermanno sit scribendum. 853. ἀτίετ' ἀνὰ πόλιν εὐσεβῶν] Verba non integra. ἃ τιέτ' (i. e. τιετά) ἀνὰ πόλιν ἐμὰν πάλιν εὐσεβεῖν Weilius. εὐσεβῶν pro genitivo habuit schol.

854. ἴδοιμ' Butlerus] εἴδοι, superscr. ἴ 856. ἀεξόμενον Scaliger] δεξόμενον 858. σὺ δὲ ναῒ — ἀθέλεος] Verba post γέρον v. 860. lecta huc transposuit Weilius. βροτοῖσι] βοτοῖσι Conington us. 861. δ' ἐν Hermannus] δὲ βάσει Porsonus] βάση τάχα] τάχος Weilius. 859. ἄγειος] γεῖος Hermannus. ἔγγαιος Weilius. ἐγὼ] ἔχω Butlerus. βαθυχαῖος] βαθυχάϊος L. Dindorfius in Thes. vol. 2. p. 39.

860. Suspectum βαθρείας, post quod M pergit tribus versibus γέρον . . (duabus literis erasis) σὺ δὲ ναῒ ναῒ | βάση τάχα | θέλεος ἀθέλεος. 863. 865. Haec insanabilia. In vocabulis βίαι βίαι et πολλᾶι inter α et ι litera

βάτεαι βαθυμιτροκακὰ παθῶν
ὀλόμεναι παλάμαις.
αἰαῖ αἰαῖ.
εἰ γὰρ δυσπαλάμως ὄλοιο
δι' ἁλίρρυτον ἄλσος,
κατὰ Σαρπηδόνιον χῶμα πολύψαμμον ἀλαθεὶς
εὐρείαις εἰν αὔραις.
ΚΗ. ἴυζε καὶ λάκαζε καὶ κάλει θεούς·
Αἰγυπτίαν γὰρ βᾶριν οὐχ ὑπερθορεῖ.
ἴυζε καὶ βόα πικρότερ' ἀχέων οἰζύος ὄνομ' ἔχων.
ΧΟ. οἰοῖ οἰοῖ,
λύμας εἷς σὺ πρὸ γᾶς ὑλάσκων
περιχαμπτὰ βρυάζεις·
ὃς ἐρωτᾷς ὁ μέγας Νεῖλος ὑβρίζοντά σ' ἀποτρέ-
ψειεν ἄϊστον ὕβριν.
ΚΗ. βαίνειν κελεύω βᾶριν εἰς ἀμφίστροφον
ὅσον τάχιστα· μηδέ τις σχολαζέτω.
ὁλκὴ γὰρ οὔτοι πλόκαμον οὐδάμ' ἅζεται.
ΧΟ. οἰοῖ, πάτερ βρέτεος ἄρος ἄτα μαλδαάγει
ἄραχνος ὣς βάδην ὄναρ μέλαν μέλαν.
ὀτοτοτοτοῖ.
μᾶ Γᾶ μᾶ Γᾶ, βοᾶν
φοβερὸν ἀπότρεπε,
ὦ βᾶ, Γᾶς παῖ, Ζεῦ.
ΚΗ. οὔτοι φοβοῦμαι δαίμονας τοὺς ἐνθάδε·
οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν, οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ.
ΧΟ. μαιμᾷ πέλας δίπους ὄφις,
ἔχιδνα δ' ὥς μέ τις πόδ' ἐνδακοῦσ' ἔχει.

866—875. = 876—884.
885—894. = 895—903.

ὀτοτοτοτοῖ.
μᾶ Γᾶ μᾶ Γᾶ, βοᾶν
φοβερὸν ἀπότρεπε,
ὦ βᾶ, Γᾶς παῖ, Ζεῦ.
ΚΗ. εἰ μή τις ἐς ναῦν εἶσιν αἰνέσας τάδε,
λακὶς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ.
ΧΟ. ἰὼ πόλεως ἀγοὶ πρόμοι, δάμναμαι.
ΚΗ. ἕλξειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἀποσπάσας κόμης,
ἐπεὶ οὐκ ἀκούετ' ὀξὺ τῶν ἐμῶν λόγων.
ΧΟ. διωλόμεσθ'· ἄελπτ' ἄναξ, πάσχομεν.
ΚΗ. πολλοὺς ἄνακτας, παῖδας Αἰγύπτου, τάχα
ὄψεσθε· θαρσεῖτ', οὐκ ἐρεῖτ' ἀναρχίαν.
ΒΑ. οὗτος, τί ποιεῖς; ἐκ τίνος φρονήματος
ἀνδρῶν Πελασγῶν τήνδ' ἀτιμάζεις χθόνα;
ἀλλ' ἦ γυναικῶν ἐς πόλιν δοκεῖς μολεῖν;
κάρβανος ὢν δ' Ἕλλησιν ἐγχλίεις ἄγαν,
καὶ πόλλ' ἁμαρτὼν οὐδὲν ὤρθωσας φρενί.
ΚΗ. τί δ' ἠμπλάκηται τῶνδ' ἐμοὶ δίκης ἄτερ;
ΒΑ. ξένος μὲν εἶναι πρῶτον οὐκ ἐπίστασαι.
ΚΗ. πῶς δ' οὐχί; τἄμ' ὀλωλόθ' εὑρίσκων ἄγω.
ΒΑ. ποίοισιν εἰπὼν προξένοις ἐγχωρίοις;
ΚΗ. Ἑρμῇ μεγίστῳ προξένῳ μαστηρίῳ.
ΒΑ. θεοῖσιν εἰπὼν τοὺς θεοὺς οὐδὲν σέβει.
ΚΗ. τοὺς ἀμφὶ Νεῖλον δαίμονας σεβίζομαι.
ΒΑ. οἱ δ' ἐνθάδ' οὐδέν, ὡς ἐγὼ σέθεν κλύω.
ΚΗ. ἄγοιμ' ἄν, εἴ τις τάσδε μὴ 'ξαιρήσεται.
ΒΑ. κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας, οὐ μάλ' ἐς μακράν.
ΚΗ. ἤκουσα τοὔπος οὐδαμῶς φιλόξενον.
ΒΑ. οὐ γὰρ ξενοῦμαι τοὺς θεῶν συλήτορας.
ΚΗ. λέγοιμ' ἂν ἐλθὼν παισὶν Αἰγύπτου τάδε.
ΒΑ. ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι.
ΚΗ. ἀλλ' ὡς ἂν εἰδὼς ἐννέπω σαφέστερον,
καὶ γὰρ πρέπει κήρυκ' ἀπαγγέλλειν τορῶς
ἕκαστα, πῶς φῶ πρὸς τίνος τ' ἀφαιρεθεὶς
ἥκειν γυναικῶν αὐτανέψιον στόλον;
οὔτοι δικάζει ταῦτα μαρτύρων ὕπο
Ἄρης· τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀργύρου λαβῇ
ἔλυσεν· ἀλλὰ πολλὰ γίγνεται πάρος
πεσήματ' ἀνδρῶν κἀπολακτισμοὶ βίων.
ΒΑ. τί σοι λέγειν χρὴ τοὔνομ'; ἐν χρόνῳ μαθὼν
εἴσει σύ τ' αὐτὸς χοἰ συνέμποροι σέθεν.
ταύτας δ' ἑκούσας μὲν κατ' εὔνοιαν φρενῶν
ἄγοις ἄν, εἴπερ εὐσεβὴς πίθοι λόγος.
τοιάδε δημόπρακτος ἐκ πόλεως μία

904—906. = 907—910.

una erasa. In literis τροκακὰ (vel ιτροκακὰ) παθῶν fuerunt qui πρόκακα πάθε' latere opinarentur.

865. παλάμαις] παλάμαις ἐμαῖς Donaldsonus. 866. αἰαῖ αἰαῖ D.] αἰάι αἰάι M. 867. εἰ γὰρ Heathius] καὶ γὰρ M. αἲ γὰρ Weilius. 868. ἁλίρρυτον Turnebus] ἀλλίρυτον 870. πολύψαμμον Paleius] πολυψάμαθον 872. εὐρείαις εἰν] Ἀερίαισιν (Ἀερίαις ἐν Hartungus) Hermannus. 874. ὑπερθορεῖ pr., ει in ηι mutato a m. rec. ὑπεκθορεῖ Hartungus. 875. Verba ἴυζε καὶ βόα ex superioribus repetita esse intellexit Hermannus, qui reliqua sic correxit, χέουσα καὶ πικρότερον οἰζύος νόμον. Similiter Engerus καίπερ χέουσα πικρότερ' οἰζύος νόμον, Weilius πρὸς ταῦτα πικρότερ' οἰζύος νόμον χέον. 876. οἰοῖ οἰοῖ D.] οἶ quinquies M.

877. λύμασισυπρογασυλάσκει (οι super ει a m. pr.) M. Scholiastam, qui annotavit εἷς ὑπὲρ τῶν Αἰγυπτίων πρεσβεύοι, legisse videri λύμας, εἷς δὲ πρὸ γᾶς ὑλάσκοι monui in Annot. Oxon. p. 631. λύμας εἷς σὺ πρὸ γᾶς ὑλάσκων Weilius. Alia hic et supra tentavit Badhamus Praef. ad Plat. Euthyd. p. VI. 878. περιχαμπτὰ corruptum. 880. ὃς ἐρωτᾷς] ὃς ἐπωπᾷ σ' Schwerdtius. σ'] σε M. 882. ἀμφίστροφον ex schol. et Etym. Gud. p. 104, 42.] ἀντίστροφον 883. τις Pauwius] τι 884. οὔτοι] οὔτι Schwerdtius. οὔτοι γὰρ ὁλκὴ Weilius. οὐδάμ' ἅζεται Pauwius] οὐ δαμάζεται 885. βρέτεος ἄρος ἄτα Hermannus ex schol. (ἡ τῶν βρετέων ἐπικουρία βλάπτει με)] βροτιοσα | ροσαται M. Eustathius p. 1422, 19. ἀπὸ δὲ τοῦ ἀρῶ καὶ ἄρος τὸ ὄφελος παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἱκέτισι "βρότεος (corruptum ex βρέτεος) ἄρος ἄτα", ἤτοι τὸ εὖ τῶν βροτῶν καὶ τὸ ὄφελος ἄτη ἐστίν.

μαλδαάγει] μ' ἄλαδ' ἄγει Schuetzius. 887. ὄναρ μέλαν μέλαν D.] ὄναρ ὄναρ μέλαν 890. 899. βοᾶν] βοὰν Pauwius. βοᾷ Hermannus. Requiritur substantivum cum φοβερόν coniungendum. βύαν, *bubonem*, Weilius. 892. 901. βᾶ (βὰ M)] Per ὦ πάτερ explicat scholiasta, qui ὦ πᾶ legisse videtur, ut monuit Valckenarius, qui ὦ παῖ Γᾶς, πᾶ Ζεῦ coniecit. 895. μαιμᾷ Robortellus] μαι μαι. Versus non integer, ut apparet ex strophico v. 885. 896. τις πόδ' ἐνδακοῦσ' ἔχει Paleius] τι πότ' ἐν | δακοσάχ

904. πρόμοι Stanleius] πρόμνοι 905—910. In M hoc ordine, πολλοὺς — ἀναρχίαν. | διωλόμεσθ' — πάσχομεν. | ἕλξειν — λόγων. Transposuit Heathius. 905. οὐκ ἀκούετ' ὀξὺ τῶν Porsonus] οὐ κακοῦ ἔξυ τῶν M. οὐκ ἀκούειν ἀξιοῦτ' Federus. 908. διωλόμεσθ'· ἄελπτ', ἄναξ Robortellus] διωλόμεσθα ἐπτάναξ 910. θαρσεῖτ'· οὐκ ἐρεῖτ' ἀναρχίαν Robortellus] θαρσει τοῦ χερεῖ ταναρχίαν 911. τίνος anonymus in *Classical Journal* fasc. 7. p. 159.] ποίου 914. ὢν δ' Porsonus] δ' ὢν 915. ὤρθωσας φρενί Robortellus] ὤρθωσα φρενεί 918. τἄμ' ὀλωλόθ' εὑρίσκων ἄγω Porsonus] τἀπολωλόθ' εὑρίσκων ἐγώ 919. προξένοις Victorius] προσξένοις 921. σέβει Porsonus] σέβη 923. κλύω Robortellus] κάτω 925. κλάοις] κλάεις, sed superscr. οι οὐ Robortellus] οὐδὲ 928. λέγοιμ' Heathius] λέγοις 934—937. Haec non cohaerent cum praecedentibus: quamobrem post 949. transposuit Schuetzius, opinione probabili, quum proxima regis verba v. 938. aptissime sequantur statim post 933. 937. γίγνεται Porsonus] γίνεται βίων ex Plut. Mor. p. 517 f. 937 f.] βίου 938. εἴσει σύ τ' αὐτὸς χοἰ Burgesius] εἰσθιταυτοσ χοιϊ M, et in marg. ἴσως γ' αὐτὸς χ' οἱ ξυνέμποροι.

941. λόγος Turnebus] λόγοις

ψῆφος κέκρανται, μήποτ' ἐκδοῦναι βίᾳ
στόλον γυναικῶν· τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς
γόμφος διαμπὰξ, ὡς μένειν ἀραρότως.
ταῦτ' οὐ πίναξίν ἐστιν ἐγγεγραμμένα
οὐδ' ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα,
σαφῆ δ' ἀκούεις ἐξ ἐλευθεροστόμου
γλώσσης. κομίζου δ' ὡς τάχιστ' ἐξ ὀμμάτων.
ΚΗ. ἦ 'σται τάδ', ἢ δεῖ πόλεμον αἱρεσθαι νέον.
εἴη δὲ νίκη καὶ κράτος τοῖς ἄρσεσιν.
ΒΑ. ἀλλ' ἄρσενάς τοι τῆσδε γῆς οἰκήτορας
εὑρήσετ' οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ.
ὑμεῖς δὲ πᾶσαι σὺν φίλαις ὀπάοσι
θράσος λαβοῦσαι στείχετ' εὐερκῆ πόλιν,
πύργων βαθείᾳ μηχανῇ κεκλημένην.
καὶ δώματ' ἐστὶ πολλὰ μὲν τὰ δήμια,
δεδωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾷ χερί.
ἔνθ' ἔστιν ὑμῖν εὐτύκους ναίειν δόμους
πολλῶν μετ' ἄλλων· εἰ δέ τις μείζων χάρις,
πάρεστιν οἰκεῖν καὶ μονορρύθμους δόμοις.
τούτων τὰ λῷστα καὶ τὰ θυμηδέστατα
πάρεστι, λωτίσασθε. προστάτης δ' ἐγὼ
ἀστοί τε πάντες, ὧνπερ ἥδε κραίνεται
ψῆφος. τί τῶνδε κυριωτέρους μένεις;
ΧΟ. ἀλλ' ἀντ' ἀγαθῶν ἀγαθοῖσι βρύοις,
δῖε Πελασγῶν.
πέμψον δὲ πρόφρων δεῦρ' ἡμέτερον
πατέρ' εὐθαρσῆ
Δαναὸν πρόνοον καὶ βούλαρχον.
τοῦ γὰρ προτέρα μῆτις ὅπου χρὴ
δώματα ναίειν, καὶ τόπος εὔφρων.
πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις
εὔτυκος· εἴη δὲ τὰ λῷστα.

* * * *

σύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ
βάξει λαῶν τῶν ἐγχώρων.
τάσσεσθε, φίλαι δμωΐδες, οὕτως
ὡς ἐφ' ἑκάστῃ διεκλήρωσεν
Δαναὸς θεραποντίδα φερνήν.
ΔΑ. ὦ παῖδες, Ἀργείοισιν εὔχεσθαι χρεὼν
θύειν τε λείβειν θ', ὡς θεοῖς Ὀλυμπίοις,
σπονδάς, ἐπεὶ σωτῆρες οὐ διχορρόπως.
καί μου τὰ μὲν πραχθέντα πρὸς τοὺς ἐγγενεῖς
φίλους πικρῶς ἤκουσαν αὐτανεψίοις·
ἐμοῦ δ' ὀπαδοὺς τούσδε καὶ δορυσσόους
ἔταξαν, ὡς ἔχοιμι τίμιον γέρας,
καὶ μήτ' ἀέλπτως δορικανεῖ μόρῳ θανὼν
λάθοιμι, χώρᾳ δ' ἄχθος ἀείζων πέλοι.
τοιῶνδε τυγχάνοντας εὐπρυμνῆ φρενὸς
χάριν σέβεσθε τιμιωτέραν ἐμοῦ.
καὶ ταῦθ' ἅμ' ἐγγράψασθε πρὸς γεγραμμένοις
πολλοῖσιν ἄλλοις σωφρονίσμασιν πατρός,
ἀγνῶθ' ὅμιλον ὡς ἐλέγχεσθαι χρόνῳ.
πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλῶσσαν εὔτυκον φέρει
κακὴν, τό τ' εἰπεῖν εὐπετὲς μύσαγμά πως.
ὑμᾶς δ' ἐπαινῶ μὴ καταισχύνειν ἐμέ,
ὥραν ἐχούσας τήνδ' ἐπίστρεπτον βροτοῖς.
τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς,
[θῆρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοί, τί μήν;
καὶ κνώδαλα πτεροῦντα καὶ πεδοστιβῆ.
καρπώματα στάζοντα κηρύσσει Κύπρις
κάλωρα κωλύουσαν θωσ μένειν ἐρῶ.]
καὶ παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἔπι
πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον
τόξευμ' ἔπεμψεν, ἱμέρου νικώμενος.
πρὸς ταῦτα μὴ πάθωμεν ὧν πολὺς πόνος,
πολὺς δὲ πόντος οὕνεκ' ἠρόθη δορί,
μηδ' αἶσχος ἡμῖν, ἡδονὴν δ' ἐχθροῖς ἐμοῖς
πράξωμεν. οἴκησις δὲ καὶ διπλῆ πάρα·
τὴν μὲν Πελασγός, τὴν δὲ καὶ πόλις διδοῖ,
οἰκεῖν λάτρων ἄτερθεν· εὐπετῆ τάδε.
μόνον φύλαξαι τάσδ' ἐπιστολὰς πατρός,
τὸ σωφρονεῖν τιμῶσα τοῦ βίου πλέον.
ΧΟ. τἄλλ' εὐτυχοῖμεν πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων·
ἐμῆς δ' ὀπώρας οὕνεκ' εὖ θάρσει, πάτερ.
εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς βεβούλευται νέον,
ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέψω φρενός.
ἴτε μὰν ἀστυάνακτας μάκαρας θεοὺς γανάοντες
πολιούχους τε καὶ οἳ χεῦμ' Ἐρασίνου
περιναίονται παλαιόν.
ὑποδέξασθε δ' ὀπαδοί

1018—1025. = 1026—1034.

944. τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς Turnebus] τῶνδε φιλωται τορῶ 945. ἀραρότως] ἀραρότα Meinekius. 950. ἦ 'σται τάδ' ἢ δεῖ πόλεμον αἱρεσθαι νέον Porsonus] ἴσθι μὲν τάδ' ἤδη πόλεμον ἐρεισθενέον 951. κράτος Weilius] κράτη 954. φίλαις Schuetzius] φίλοις 956. κεκλημένην M, scripto ï super η 959. ἔνθ' ἔστιν ὑμῖν Weilius (ἔνθ' ὑμῖν ἔστιν Kirchhoffius)] εὐθυμεῖν ἔστιν εὐτυχεῖς (debebat εὐτύκους ut Bothius)ναίειν δόμους Turnebus] εὐτυχουσηναίειν δόμοις

961. μονορρύθμους Turnebus] μονορύθμους 963. λωτίσασθε Canterus] λωτίσασθαι 966. ἀγαθοῖσι Porsonus] ἀγαθοῖς 974. εὔτυκος Spanhemius] εὔτυκτος 975—979. Ante hos versus trium versuum defectum, ut tot sint versus quot systematis praecedentis 966—974., indicavit Hermannus, male tamen, aliis praeeuntibus, regi eos tribuens. Weilius lacunam inter λαῶν et ἐν χώρῳ notare maluit. 976. τῶν ἐγχώρων Hermannus] ἐν χώρωι 983. ἐγγενεῖς Heathius] ἐκτενεῖς 984. φίλους apogr. Guelf.] φίλου, .οσ. superscripto. αὐτανεψίοις (cum πικρῶς coniungendum) Krusius] αὐτανεψίους 985. ἐμοῦ δ' apogr. Guelf.] ἐμόυσ M, σ in δ' mutato. ἐμοὶ δ' Schuetzius.

987. καὶ μήτ' ἀέλπτως] μήτ'(debebat μηδ') ἐξ ἀέλπτων Weilius. Paleio post 988. versus excidisse videtur cuius sensus fuerit μήτ' ἐν ξένοισιν αὐτὸς οἰκοίην μόνος. δορικανεῖ μόρῳ Porsonus] δορυκ' ἀνημέρωι

989. εὐπρυμνῆ] Suspectum. ἐν πρύμνῃ olim Paleius, nunc τυγχάνοντα πρευμενῆ 990. σέβεσθε apogr. Guelf. corr.] σέβεσθαι M, quo servato ἐμοῦ in θέμις cum Hermanno aut χρεὼν cum Heimsoethio mutandum foret. 991. ταῦθ' ἅμ' ἐγγράψασθε Hermannus] ταῦτα μὲν γράψεσθε γεγραμμένοις] γεγραμμένους M. Correxit Robortellus, qui προσγεγραμμένοις.

992. Post haec verba versum unum excidisse probabiliter coniecit Weilius. 994. εὔτυκον Spanhemius] εὔτυχον 999—1002. Versus spurios seclusit D.
999. *τί μήν] τιμὴν 1000. πεδοστιβῆ Robortellus] παιδοστιβῆ 1002. κάλωρα] κάωρα Stanleius. κάξωρα Canterus. Non liquet quomodo interpolator hunc versum scripserit. θωσ M. θ' ὡς apogr. Guelf. μένειν] μένην, superscr. ει, M. 1007 οὕνεκ' ἠρόθη Heathius] οὖν ἐκληρώθη 1009. οἴκησις Robortellus] οἰκήσεις 1011. λάτρων Hermannus] λατρῶν
1015. Huic versui et 1018 lineola praescripta est in M, nulla sequentibus usque ad finem fabulae versibus.
1016. εἰ γάρ τι μὴ θεοῖς] θεοῖς γὰρ εἴ τι μὴ Weilius.
1019. μάκαρας Stanleius] μακρασ γανάοντες Hermannus] γανάεντες. ἀγαλοῦντες Paleius in *The Journal of Philology, Cambridge* 1868. fasc. 1. p. 78. 1021. περιναίονται Hermannus (περιναίουσιν Marckscheffelius)] περιναίετε 1022. ὑποδέξασθε δ' Heathius] ὑποδέξασθ' ὑποδέξασθε δ' ὀπαδοί —] Ex his verbis Aem. Alberti in Dissert. de Aeschyli choro Supplicum Berolini edita a. 1841. collegit duplicem huius fabulae chorum fuisse, alterum Danaidum quindecim, alterum

μέλος. αἶνος δὲ πόλιν τάνδε Πελασγῶν
ἐχέτω, μηδ' ἔτι Νείλου προχοὰς σέβωμεν ὕμνοις·
ποταμοὺς δ' οἳ διὰ χώρας θελεμὸν πῶμα χέουσιν
πολύτεκνοι, λιπαροῖς χεύμασι γαίας
τόδε μειλίσσοντες οὖδας.
ἐπίδοι δ' Ἄρτεμις ἁγνὰ
στόλον οἰκτιζομένα, μηδ' ὑπ' ἀνάγκας
γάμος ἔλθοι Κυθερείας· στυγερῶν πέλοι τόδ' ἆθλον.
Κύπριδος δ' οὐκ ἀμελεῖ θεσμὸς ὅδ' εὔφρων.
δύναται γὰρ Διὸς ἄγχιστα σὺν Ἥρᾳ·
τίεται δ' αἰολόμητις θεὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς.
μετάκοινοι δὲ φίλᾳ ματρὶ πάρεισιν
Πόθος ᾧ τ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θέλκτορι Πειθοῖ.
δέδοται δ' Ἁρμονίᾳ μοῖρ' Ἀφροδίτας
ψεδυραὶ τρίβοι τ' ἐρώτων.

φυγάδεσσιν δ' ἐπιπνοίας κακά τ' ἄλγη
πολέμους θ' αἱματόεντας προφοβοῦμαι.
τί ποτ' εὔπλοιαν ἔπραξαν ταχυπόμποισι διωγμοῖς;
ὅ τί τοι μόρσιμόν ἐστιν, τὸ γένοιτ' ἄν.
Διὸς οὐ παρβατός ἐστιν μεγάλα φρὴν ἀπέρατος·
μετὰ πολλῶν δὲ γάμων ἅδε τελευτὰ
προτεραᾶν πέλοι γυναικῶν.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ὁ μέγας Ζεὺς ἀπαλέξαι
γάμον Αἰγυπτογενῆ μοι.
ΗΜ. Β. τὸ μὲν ἂν βέλτατον εἴη.
ΗΜ. Α. σὺ δὲ θέλγοις ἂν ἄθελκτον.
ΗΜ. Β. σὺ δέ γ' οὐκ οἶσθα τὸ μέλλον.
ΗΜ. Α. τί δὲ μέλλω φρένα Δίαν
καθορᾶν, ὄψιν ἄβυσσον;
ΗΜ. Β. μέτριον νῦν ἔπος εὔχου.
ΗΜ. Α. τίνα καιρόν με διδάσκεις;
ΗΜ. Β. τὰ θεῶν μηδὲν ἀγάζειν.
ΗΜ. Α. Ζεὺς ἄναξ ἀποστεροίη γάμον δυσάνορα
δάϊον, ὅσπερ Ἰὼ
πημονᾶς ἐλύσατ' εὖ χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθών,
εὐμενεῖ βίᾳ κτίσας.
ΗΜ. Β. καὶ κράτος νέμοι γυναιξίν· τὸ βέλτερον κακοῦ
καὶ τὸ δίμοιρον αἰνῶ,
καὶ δίκᾳ δίκας ἕπεσθαι, ξὺν εὐχαῖς ἐμαῖς λυτη-
ρίοις
μαχαναῖς θεοῦ πάρα.

1035—1043. = 1044—1052.
1053—1057. = 1058—1062.
1063—1068. = 1069—1074.

totidem famularum, versibus sic inter utrasque distributis p. 17. Δαν ἡμιχ. α'. ἴτε — ὕμνοις Θεραπ. ἡμιχ. α'. ποταμοὺς — ἆθλον. Θ. ἡ. β'. Κύπριδος — ἐρώτων. Δ. ἡ. β'. φυγάδεσσιν — γυναικῶν. Δ. ἡ. α'. ὁ μέγας — μοι. Θ. ἡ. α'. τὸ — εἴη. Δ. ἡ. β'. σὺ — ἄθελκτον. Θ. ἡ. β'. σὺ — μέλλον. Δ. ἡ. α'. τί — ἄβυσσον. Θ. ἡ. α'. μέτριον — εὔχου. Δ. ἡ. β'. τίνα — διδάσκεις; Θ. ἡ. β'. τὰ — ἀγάζειν. Δα χορός. Ζεὺς — κτίσας. Θερ. χορός. καὶ — πάρα. Famularum autem quum in praecedentibus chori carminibus nulla usquam ratio habeatur, manifestum est eas in extrema demum parte fabulae in mediam procedere orchestram, ut Danaidibus in urbem abeuntibus comites se adiungant. De numero personarum chori in hac aliisque Aeschyli fabulis dissentiunt viri docti, aliis duodecim aliis quindecim fuisse credentibus. Conf. annot. ad Agam. v. 1344. 1023. μέλος Legrandius] μένος αἶνος Robortellus] αἰνὸς 1025. προχοὰς Robortellus] πρὸς χοὰς 1030. μειλίσσοντες Pauwius] μελίσσοντες 1033. γάμος] τέλος Weilius. ἔλθοι apogr. Paris.] ἔλθει 1034. στυγερῶν Hermannus] στύγειον (στυγερὸν Turnebus) 1036. δ' addidit Porsonus. 1038. δὲ φίλᾳ Burgesius] δ' αἱ (δὲ Lasc. in apogr. Paris.) φίλαι 1039. ᾧ addidit Wellauerus. θέλκτορι Bothius] θεακτορι Πειθοῖ apogr. Paris.] πιθοῖ 1042. ψεδυραὶ Stanleius] ψε^{θ}δυρα

1043. φυγάδεσσιν Burgesius] φυγάδες ἐπιπνοίας Turnebus] ἐπιπνοίαι 1048. παρβατός Askewius] παραβάτας 1051. προτεραᾶν Bothius] προτέραν 1056. θέλγοις ἂν ἄθελκτον Stephanus] θέλγεις ἀνάθελκτον 1063. Ζεὺς Robortellus] Ζεῦ ἀποστεροίη] ἀποστρέφοι μοι (μου Schwerdtius) Hartungus. γάμον apogr. Paris.] γάμου 1067 κατασχεθών D.] κατασχέθων M. καταστροφᾶν Hermannus. 1071. καὶ τὸ Robortellus] καὶ τε 1072. δίκᾳ Burgesius] δίκα 1073. μαχαναῖς D.] μηχαναῖς

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ*

ΦΥΛΑΞ.
ΧΟΡΟΣ.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ ΚΗΡΥΞ.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.
ΚΑΣΑΝΔΡΑ.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀγαμέμνων εἰς Ἴλιον ἀπιὼν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ ὑπέσχετο, εἰ πορθήσοι τὸ Ἴλιον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας σημανεῖν διὰ τοῦ πυρσοῦ. ὅθεν σκοπὸν ἐκάθισεν ἐπὶ μισθῷ Κλυταιμνήστρα, ἵνα τηροίη τὸν πυρσόν. καὶ ὁ μὲν ἰδὼν ἀπήγγειλεν, αὐτὴ δὲ τῶν πρεσβυτῶν ὄχλον μεταπέμπεται περὶ τοῦ πυρσοῦ ἐροῦσα, ἐξ ὧν καὶ ὁ χορὸς συνίσταται· οἵτινες ἀκούσαντες παιανίζουσι. μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ Ταλθύβιος παραγίνεται καὶ τὰ κατὰ τὸν πλοῦν διηγεῖται. Ἀγαμέμνων δ' ἐπὶ ἀπήνης ἔρχεται· εἵπετο δ' αὐτῷ ἑτέρα ἀπήνη, ἔνθα ἦν τὰ λάφυρα καὶ ἡ Κασάνδρα. αὐτὸς μὲν οὖν προεισέρχεται εἰς τὸν οἶκον σὺν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ. Κασάνδρα δὲ προμαντεύεται, πρὶν εἰς τὰ βασίλεια εἰσελθεῖν, τὸν ἑαυτῆς καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος θάνατον καὶ τὴν ἐξ Ὀρέστου μητροκτονίαν, καὶ εἰσπηδᾷ ὡς θανουμένη, ῥίψασα τὰ στέμματα. τοῦτο δὲ τὸ μέρος τοῦ δράματος θαυμάζεται ὡς καὶ ἔκπληξιν ἔχον καὶ οἶκτον ἱκανόν. ἰδίως δὲ Αἰσχύλος τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπὶ σκηνῆς ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ, τὸν δὲ Κασάνδρας σιωπήσας θάνατον νεκρὰν αὐτὴν ὑπέδειξε, πεποίηκέ τε Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν ἑκάτερον διισχυριζόμενον περὶ τῆς ἀναιρέσεως ἑνὶ κεφαλαίῳ, τὴν μὲν τῇ ἀναιρέσει Ἰφιγενείας, τὸν δὲ ταῖς τοῦ πατρὸς Θυέστου ἐξ Ἀτρέως συμφοραῖς.

Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοκλέους ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ ἔτει δευτέρῳ. πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, Χοηφόροις, Εὐμενίσι, Πρωτεῖ σατυρικῷ. ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδνεύς.

Θεράπων Ἀγαμέμνονος ὁ προλογιζόμενος, οὐχὶ ὁ ὑπὸ Αἰγίσθου ταχθείς.

* Personarum indice caret M.

ΦΥΛΑΞ.

Θεοὺς μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων,
φρουρᾶς ἐτείας μῆχος, ἣν κοιμώμενος
στέγης Ἀτρειδῶν ἄγκαθεν, κυνὸς δίκην,
ἄστρων κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν
καὶ τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς
λαμπροὺς δυνάστας, ἐμπρέποντας αἰθέρι.
καὶ νῦν φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον,
αὐγὴν πυρὸς φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν
ἁλώσιμόν τε βάξιν· ὧδε γὰρ κρατεῖ
γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ.
εὖτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω
εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην,
λύζω· φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ,
τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ·
ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ,
ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος,
κλάω τότ' οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων
οὐχ ὡς τὰ πρόσθ' ἄριστα διαπονουμένου.
νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων
εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός.
ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτός, ἡμερήσιον
φάος πιφαύσκων καὶ χορῶν κατάστασιν
πολλῶν ἐν Ἄργει, τῆσδε συμφορᾶς χάριν.
ἰοὺ ἰοῦ.
Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημανῶ τορῶς
εὐνῆς ἐπαντείλασαν ὡς τάχος δόμοις
ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι
ἐπορθιάζειν, εἴπερ Ἰλίου πόλις
ἑάλωκεν, ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει·
αὐτός τ' ἔγωγε φροίμιον χορεύσομαι.
τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι
τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας.
γένοιτο δ' οὖν μολόντος εὐφιλῆ χέρα

7. ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν, ἀντολάς τε τῶν

Agamemnonis fragmenta tantum supersunt in M (v. 1—310. 1067—1159.) amissis foliis quattuordecim (17—24. et 26—31.). Ex codice iam defecto derivata sunt duo apographa, Florentinum Marcianum 222. et Guelferbytanum: ex codice quum adhuc integer esset, quattuor, Venetum 616. (versus continens 1—45. 1095.—1673.), Venetum 468. (v. 1—348.) et quae fabulam totam habent, Florentinum plutei 31, 8. et Neapolitanum Demetrii Triclinii manu scriptum et licentia multo maiore ab ipso interpolatum quam in Florentino (31, 8.) ab alio correctore factum erat, ut comparatio partium fabulae quae in codice Mediceo supersunt cum his apographis docet. Quo fit ut in partibus amissis locorum corruptorum saepe incerta sit emendatio, quum nesciamus quid in archetypo Mediceo scriptum fuerit. Quas quaestiones explicatius tractavi in Philologi a. 1862. vol. 18. p. 60—70. et scholia Triclinii edidi ibidem a. 1863. vol. 20. p. 15—49., repetita ab Heusdio in Agamemnonis editione a. 1864.

2. μῆχος Stanleius et Valcken. ad Herodot. 4, 151.] μῆκος M. *ἣν] δ' ἣν M et in marg. ἣν ἐπὶ μῆκος κοιμώμενος: unde δ' ἣν in apogr. quibusdam interpunctione, ut in M, post ἐτείας posita. 3. στέγης Schneidewinus] στέγαις ἄγκαθεν] Ζτ. (i. e. ζήτει) margo M. 7. Versum spurium eiecit Valcken. Versus 4—6. affert Achilles Tat. Isag. in Arat. p. 122.

11. ἀνδρόβουλον] ἀνδρόβουλος γυνή ap. Phryn. Bekkeri p. 19, 23. fortasse ex hoc loco. ἐλπίζον] ἐλπίζων, superscr. ο. 14. λύζω D.] ἐμὴν M. Vid. Praef. edit. Lips. quintae p. LXXII. 17. ἐντέμνων] *ἐκτέμνων 18. κλάω D.] κλαίω 19. διαπονουμένου] δεσποτουμένου Duebnerus. 25. ἰοῦ ἰοῦ Hermannus] ἰοὺ ἰού 27. *σημανῶ] σημαίνω 29. *ἐπορθιάζειν — ἀγγέλλων] ἐπορθριάζειν — ἀγγέλων

ἄνακτος οἴκων τῇδε βαστάσαι χερί.
τὰ δ' ἄλλα σιγῶ· βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας
βέβηκεν· οἶκος δ' αὐτός, εἰ φθογγὴν λάβοι,
σαφέστατ' ἂν λέξειεν. ὡς ἑκὼν ἐγὼ
μαθοῦσιν αὐδῶ κοὐ μαθοῦσι λήθομαι.

ΧΟΡΟΣ.

δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ Πριάμου
μέγας ἀντίδικος,
Μενέλαος ἄναξ ἠδ' Ἀγαμέμνων,
διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου
τιμῆς ὀχυρὸν ζεῦγος Ἀτρειδᾶν,
στόλον Ἀργείων χιλιοναύτην
τῆσδ' ἀπὸ χώρας
ἦραν, στρατιῶτιν ἀρωγήν,
μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη
τρόπον αἰγυπιῶν,
οἵτ' ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων
ὕπατοι λεχέων στροφοδινοῦνται
πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι,
δεμνιοτήρη
πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες.
ὕπατος δ' ἀίων ἤ τις Ἀπόλλων
ἢ Πὰν ἢ Ζεὺς οἰωνόθροον
γόον ὀξυβόαν τῶνδε μετοίκων
ὑστερόποινον
πέμπει παραβᾶσιν Ἐρινύν.
οὕτω δ' Ἀτρέως παῖδας ὁ κρείσσων
ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος
Ζεὺς πολυάνορος ἀμφὶ γυναικὸς
πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ
γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου
διακναιομένης τ' ἐν προτελείοις
κάμακος θήσων Δαναοῖσιν
Τρωσί θ' ὁμοίως. ἔστι δ' ὅπη νῦν
ἔστι· τελεῖται δ' ἐς τὸ πεπρωμένον·
οὔθ' ὑποκάων οὔθ' ὑπολείβων
ἀπύρων ἱερῶν
ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλξει.
ἡμεῖς δ' ἀτίται σαρκὶ παλαιᾷ
τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες
μίμνομεν ἰσχὺν
ἰσόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις.
ὅ τε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρνων
ἐντὸς ἀνάσσων
ἰσόπρεσβυς, Ἄρης δ' οὐκ ἔνι χώρᾳ,
τό θ' ὑπέργηρων φυλλάδος ἤδη
κατακαρφομένης τρίποδας μὲν ὁδοὺς
στείχει, παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων
ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει.
σὺ δέ, Τυνδάρεω

---

39. κοὐ] καὶ οὐ pr. 40. *Πριάμου] πριάμω 44. χιλιοναύτην] χιλιοναύταν, superscripto η (γρ. ἴλιον αὐτάν margo). 47. ἀρωγήν] ἀρωγάν, superscr. η (ἀρω-
Η
γᾶ . ν pr.) 51. στροφοδινοῦνται] Formam Homericam στρεφεδινοῦνται probabiliter restituit L. Dindorfius in Thes. vol. 7. p. 861. 69. ὑποκαίων Casaubonus] ὑποκλαίων οὔτε δακρύων post ὑπολείβων lectum delevit Paleius. 76. ὅ τε Auratus] ὅτε 77. ἀνάσσων Hermannus] ἀνάσσων 78. ἔνι χώρᾳ] ἐν ἀώροις et v. 79. ὅ θ' ὑπέργηρως Weilius. 79. τόθ' (i. e. τό θ') ὑπέργηρων Triclinius] τίθιπεργήρως 82. ἡμερόφαντον Triclinius] ἡμερόφατον 83. Τυνδά-
α ου
ρεω] τυνδάρέω M, litera ω levi calami ductu ex αο facta et accentu, qui est super ε, lineola transfixo: quibus triplex significatur scriptura, τυνδαρέα, τυνδάρεω, τυνδαρέου.

θύγατερ, βασίλεια Κλυταιμνήστρα,
τί χρέος; τί νέον; τί δ' ἐπαισθομένη,
τίνος ἀγγελίας
πευθοῖ περίπεμπτα θυοσκεῖς;
πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων,
ὑπάτων, χθονίων,
τῶν τ' οὐρανίων τῶν τ' ἀγοραίων,
βωμοὶ δώροισι φλέγονται·
ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης
λαμπὰς ἀνίσχει,
φαρμασσομένη χρίματος ἁγνοῦ
μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις,
πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ.
τούτων λέξαις ὅ τι καὶ δυνατὸν
καὶ θέμις αἰνεῖν,
παιών τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης,
ἣ νῦν τοτὲ μὲν κακόφρων τελέθει,
τοτὲ δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανὴ προφανεῖσ'
ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον
τὴν θυμοφθόρον λύπης φρένα.
κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν
ἐντελέων· ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνείει
πειθὼ μολπᾶν
ἀλκᾷ σύμφυτος αἰών·
ὅπως Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας
ξύμφρονε ταγώ,
πέμπει σὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτωρ
θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν,
οἰωνῶν βασιλεὺς βασιλεῦσι νεῶν, ὁ κελαινὸς, ὅ τ'
ἐξόπιν ἀργᾶς,
φανέντες ἴκταρ μελάθρων χερὸς ἐκ δοριπάλτου
παμπρέπτοις ἐν ἕδραισιν,
βοσκόμενοι λαγίναν ἐρικυμάδα φέρματι γένναν,

104—121. = 122—139.

βλαβέντα λοισθίων δρόμων.
αἴλινον αἴλινον εἰπὲ, τὸ δ' εὖ νικάτω.
κεδνὸς δὲ στρατόμαντις ἰδὼν δύο λήμασιν ἴσους
Ἀτρεΐδας μαχίμους ἐδάη λαγοδαίτας
πομπᾶς ἀρχούς·
οὕτω δ' εἶπε τεράζων
"χρόνῳ μὲν ἀγρεῖ Πριάμου πόλιν ἅδε κέλευθος,
πάντα δὲ πύργων
κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ
Μοῖρα λαπάξει πρὸς τὸ βίαιον·
οἷον μή τις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας
στρατωθέν. οἴκῳ γὰρ ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἁγνὰ
πτανοῖσιν κυσὶ πατρὸς
αὐτότοκον πρὸ λόχου μογερὰν πτάκα θυομένοισι·
στυγεῖ δὲ δεῖπνον ἀετῶν."
αἴλινον αἴλινον εἰπὲ, τὸ δ' εὖ νικάτω.
"ὅσσων παρ' εὐφρόνων καλὰ Διὸς κόρα
δρόσοισιν μαλερῶν τε λεόντων
πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις
θηρῶν ὀβρικάλοισι
τερπνὰ ξύμβολα κρᾶναι.
ἰήιον δ' ἐπανακαλῶ Παιᾶν', ἰή, [αὔρας
μή τινας ἀντιπνόους Δαναοῖς χρονίας ἐχενηΐδας
τεύξῃ, σπευδομένα θυσίαν ἑτέραν ἄνομόν τιν',
νεικέων τέκτονα σύμφυτον αἰνῶν, [ἄδαιτον,
οὐ δεισήνορα. μίμνει γὰρ φοβερὰ παλίνορτος
οἰκονόμος δολία μνάμων μῆνις τεκνόποινος."
τοιάδε Κάλχας ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέκλαγξεν
μόρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων ὁδίων οἴκοις βασιλείοις,
δεξιὰ μὲν, κατάμομφα δὲ φάσματα φαίνων.
τοῖς δ' ὁμόφωνον
αἴλινον αἴλινον εἰπὲ, τὸ δ' εὖ νικάτω.
Ζεύς, ὅστις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' αὐτῷ φίλον κεκλη-
τοῦτό νιν προσεννέπω. [μένῳ,
οὐκ ἔχω προσεικάσαι πάντ' ἐπισταθμώμενος
πλὴν Διός, εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος
χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως. [βρύων,
οὐδ' ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας, παμμάχῳ θράσει

160—167. = 168—175.

87. πευθοῖ Scaliger] πειθοῖ θυοσκεῖς (quod verbum annotavit Hesychius s. v. θυοσκεῖν) Turnebus] θυοσκνεῖς pr., θυοσκινεῖς corr. Apud Hesychium θεοσκνεῖ: θεοὺς τιμᾷ. 90. οὐρανίων] ἀγρονόμων Weilius, collato Sept. 272. 91. δώροισι Triclinius] δώροις 96.* πελάνῳ] πελανῶ M, in quo πελανός etiam alibi oxytonum est. 97. λέξαις Hartungus] λέξασ' 101. ἀγανὴ προφανεῖσ' Weilius] ἀγανὰ φαίνεις 102.* ἄπληστον] ἄπλειστον 103. τὴν θυμοφθόρον λύπης φρένα] Scripturam corruptam explicat schol. ἥτις ἐστὶ θυμοβόρος λύπη τῆς φρενός. Aeschylus quid scripserit prorsus incertum est. Sententiae satisfacit καινοῦ θυμοφθόρου ἄλγους, quod proposui in Philologo vol. 18. p. 66. post multas multorum coniecturas, quarum stultissima est Tricliniana τὴν θυμοβόρον λυποφρένα. λύπης, θυμοφθόρον ἄτην Weilius. 104. ὅδιον] Apud Arist. Ran. 1276. ubi hic versus affertur libri alii ὅδιον, alii ὅσιον. Scholiasta vol. 2, p. 138. ἐν τοῖς πλείστοις αἴσιον, Ἀσκληπιάδης τὸ ὅσιον, ubi αἴσιον per errorem ex altera versus parte illatum. Scholiasta, ut iam ab aliis monitum, vel ἐν τοῖς πλείστοις ὅσιον, Ἀ. δὲ ὅδιον, vel inverso ordine ὅδιον — ὅσιον scripserat. 105. ἐντελέων Auratus] ἐκτελέων καταπνείει Ald.] καταπνέ.ει M, una post έ litera erasa, quae υ fuisse videtur: unde καταπνεύει in apographis. Aeschylus fortasse καταπνεῖ μου scripserat. 106. μολπᾶν pr. M, μολπὰν corr. ἀλκᾷ Bothius] ἀλκὰν 110. ξύμφρονε ταγώ D] ξύμφρονα τὰν γᾶν (ταγὰν cum metri vitio Triclinius) 111. καὶ χερὶ ex Arist. Ran. 1288.] δίκας πράκτωρ D. in Praef. ed. Lips. quintae p. LXXXII.] πράκτορι M, quod Aristophani quoque intulerunt librarii praecedentibus dativis decepti. 115. βασιλεὺς] βασιλεῖς Karstenus, quod βασιλῆς scribendum foret. ὅ τ'] ὁ δ' Hartungus. ἀργᾶς Blomfieldus] ἀργίας 117. δοριπάλτου Turnebus] δορυπάλτου 119. ἐρικυμάδα Seidlerus] ἐρικύματα (* ἐρικύμονα)

122. λήμασιν ἴσους D.] λήμασι δισσοὺς 123. Ἀτρεΐδας Monkius] ἀτρείδας * λαγοδαίτας] λογοδαίτας 124. πομπᾶς ἀρχοὺς Karstenus] πομποὺς (hoc accentu) τ' ἀρχάς (* ἀρχούς) 125. τεράιζων M, i. e. τεράζων: de quo dixi in Praef. l. c. p. LXXXIII. 129. * πρόσθε τὰ] προσθετὰ 130. Μοῖρα λαπάξει Triclinius] μοῖρ' ἀλαπάξει 132. ἄγα Hermannus] ἄτα 134. στρατωθέν. οἴκῳ] Corruptum. πάροιθεν οἴκων Weilius interpunctione post Τροίας posita. 138. ἀετῶν Porsonus] αἰετῶν 140. ὅσσων παρ' εὐφρόνων D. in Praef. l. c. p. LXXXIV.]τόσσων περ εὔφρων Διὸς κόρα addidit D. 141. μαλερῶν τε λεόντων D.] ἀέλπτοις (* ἀέπτοις) μαλερῶν ὄντων M. λεόντων servavit Etym. M. p. 377, 37. Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι τοὺς σκύμνους τῶν λεόντων δρόσους κέκληκε. De ceteris emendationibus plura dixi in Fleckeiseni Annal. a. 1863. vol. 87. p. 75—79. et in Praef. l. c. p. LXXXV. Ineptit scholiasta, qui non animadverterat ἀέπτοις (nam sic legit) nihil aliud esse quam ἀετοῖς, glossema vocabulis πτανοῖς κυσὶ πατρὸς adscriptum. 144. τερπνὰ in fine praecedentis versus habet M. ξύμβολα D. in Praef. p. LXXXV.] τούτων αἰτεῖ ξύμβολα Post hunc versum in M sequuntur verba δεξιὰ — φάσματα στρουθῶν, quae emendata transposui post v. 157. 147. δ' ἐπανακαλῶ Παιᾶν', ἰή D.] δὲ καλέω παιᾶνα M, nulla metri forma. 150. αὔρας D.] ἀπλοίας 153. αἰνῶν addidit D. 156 * ἀπέκλαγξεν] ἀπέκλαιξεν 157. φαίνων D.] στρουθῶν M, de quo errore dixi in Praef. p. LXXXVIII. 165. τὸ Pauwius] τόδε

οὐδὲ λέξεται πρὶν ὤν·
ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ, τριακτῆρος οἴχεται τυχών.
Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων
τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν·
τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώσαντα, τὸν πάθει μάθος
θέντα κυρίως ἔχειν.
στάζει δ' ἔν θ' ὕπνῳ πρὸ καρδίας
μνησιπήμων πόνος· καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σω-
δαιμόνων δέ που χάρις [φρονεῖν.
βιαίως σέλμα σεμνὸν ἡμένων.
καὶ τόθ' ἡγεμὼν ὁ πρέσβυς νεῶν Ἀχαιικῶν,
μάντιν οὔτινα ψέγων,
ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων,
εὖτ' ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ βαρύνοντ' Ἀχαιικὸς λεώς,
Χαλκίδος πέραν ἔχων
παλιρρόχθοις ἐν Αὐλίδος τόποις·
πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι
κακόσχολοι, νήστιδες, δύσορμοι,
βροτῶν ἄλαι, νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς,
παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι
τρίβῳ κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων.
ἐπεὶ δὲ καὶ πικροῦ
χείματος ἄλλο μῆχαρ
βριθύτερον πρόμοισιν [βάκ-
μάντις ἔκλαγξεν προφέρων Ἄρτεμιν, ὥστε χθόνα
τροις ἐπικρούσαντας Ἀτρείδας δάκρυ μὴ κατασχεῖν·
ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς τότ' εἶπε φωνῶν
"βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πιθέσθαι,
βαρεῖα δ', εἰ τέκνον δαΐξω, δόμων ἄγαλμα,
μιαίνων παρθενοσφάγοισι
ῥείθροις πατρῴους χέρας βωμοῦ πέλας.
τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν;
πῶς λιπόναυς γένωμαι
ξυμμαχίας ἁμαρτών;
παυσανέμου γὰρ θυσίας παρθενίου θ' αἵματος ὀρ-
γᾷ περιοργῶς ἐπιθυμεῖν θέμις. εὖ γὰρ εἴη."
ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον
φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν
ἄναγνον ἀνίερον, τόθεν
τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω.
βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις
τάλαινα παρακοπὰ
πρωτοπήμων. ἔτλα δ' οὖν [ἀρωγὰν
θυτὴρ γενέσθαι θυγατρός, γυναικοποίνων πολέμων
καὶ προτέλεια ναῶν.
λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους
παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθένειόν τ'
ἔθεντο φιλόμαχοι βραβῆς.

176—183. = 184—191.
192—204. = 205—217.
218—227. = 228—237.

φράσεν δ' ἀόζοις πατὴρ μετ' εὐχὰν
δίκαν χιμαίρας ὕπερθε βωμοῦ
πέπλοισι περιπετῆ
παντὶ θυμῷ προνωπῆ
λαβεῖν ἀέρδην, στόματός τε καλλιπρῴρου φυλα-
κὰν κατασχεῖν
φθόγγον ἀραῖον οἴκοις,
βίᾳ χαλινῶν τ' ἀναύδῳ μένει.
κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα [λοίκτῳ,
ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων ἀπ' ὄμματος βέλει φι-
πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς, προσεννέπειν
θέλουσ', ἐπεὶ πολλάκις
πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους
ἔμελψεν. ἁγνᾷ δ' ἀταύρωτος αὐδᾷ πατρὸς
φίλου τριτόσπονδον εὔποτμον
παιῶνα φίλως ἐτίμα.
τὰ δ' ἔνθεν οὔτ' εἶδον οὔτ' ἐννέπω·
τέχναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι. [μέλλον,
Δίκα δὲ τοῖς μὲν λαθοῦσιν μαθεῖν ἐπιρρέπει τὸ
⏑ ⏓ ⏑ – ⏓ ⏑ – προχαιρέτω·
ἴσον δὲ τῷ προστένειν.
τορὸν γὰρ ἥξει σύνορθρον αὐγαῖς.
πέλοιτο δ' οὖν τἀπὶ τούτοισιν εὔπραξις, ὡς
θέλει τόδ' ἄγχιστον Ἀπίας
γαίας μονόφρουρον ἕρκος.
ἥκω σεβίζων σόν, Κλυταιμνήστρα, κράτος·
δίκη γάρ ἐστι φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν
γυναῖκ' ἐρημωθέντος ἄρσενος θρόνου.
σὺ δ' εἴ τι κεδνὸν εἴτε μὴ πεπυσμένη
εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς,
κλύοιμ' ἂν εὔφρων· οὐδὲ σιγώσῃ φθόνος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

εὐάγγελος μέν, ὥσπερ ἡ παροιμία,
ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα.
πεύσει δὲ χάρμα μεῖζον ἐλπίδος κλύειν·
Πριάμου γὰρ ᾑρήκασιν Ἀργεῖοι πόλιν.
ΧΟ. πῶς φῄς; πέφευγε τοὔπος ἐξ ἀπιστίας.
ΚΛ. Τροίαν Ἀχαιῶν οὖσαν· ἦ τορῶς λέγω;
ΧΟ. χαρά μ' ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλουμένη.
ΚΛ. εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σοῦ κατηγορεῖ.
ΧΟ. ἦ γάρ τι πιστόν ἐστι τῶνδέ σοι τέκμαρ;
ΚΛ. ἔστιν· τί δ' οὐχί; μὴ δολώσαντος θεοῦ.
ΧΟ. πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπιθῆ σέβεις;
ΚΛ. οὐ δόξαν ἂν λάβοιμι βριζούσης φρενός.
ΧΟ. ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις;
ΚΛ. παιδὸς νέας ὣς κάρτ' ἐμωμήσω φρένας.
ΧΟ. ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις;
ΚΛ. τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης λέγω.

238—246. = 247—257.

---

170. οὐδὲ λέξεται H. L. Ahrensius] οὐδὲν λέξαι 177. τὸν πάθει Schuetzius] τῶ (sine iota) πάθει 179. ἔν θ' ὕπνῳ] ἀνθ' ὕπνου Emperius. 182. *δέ που] δὲ ποῦ 183. βιαίως] βίαιος Schoemannus. 191. παλιρρόχθοις H. L. Ahrensius] παλιρρόθοις 195. νεῶν τε καὶ Porsonus] ναῶν καὶ 201. ἔκλαγξεν Porsonus] ἔκλαγξε 205. τότ' Stanleius] τόδ' 206. πιθέσθαι Turnebus] πειθέσθαι (sic) 210. ῥείθροις Triclinius] ῥεέθροις. ῥοαῖς Schoemannus. βωμοῦ πέλας] πέλας βωμοῦ Paleius. 212. πῶς λιπόναυς Triclinius] τί πῶς λιπόναυς τε 216. περιοργῶς D.] περιόργως. Verba autem ὀργᾷ — θέμις vitii sunt suspecta. Schol. ὀργᾷ: τῷ τρόπῳ. γρ. (sic Hermannus pro γάρ) αὐδᾷ, ὁ μάντις δηλονότι 222. βροτοὺς Schuetzius] βροτοῖς 229. *παρθένειον] παρθένιον τ' addidit Pearsonus. αἰῶ τε παρθένειον Godofr. Muellerus.

244. ἁγνᾷ — αὐδᾷ Schuetzius] ἁγνὰ — αὐδὰ 246. παιῶνα (debebat παιᾶνα) Hartungus] αἰῶνα 249. λαθοῦσιν Aug. Matthiae] παθοῦσιν M, in quo haec sic sunt scripta et in versus divisa, δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι μαθεῖν | ἐπιρρέπει | τὸ μέλλον . . τὸ δὲ προκλύειν ἐπιγένοιτ' (*ἐπεὶ γένοιτ') ἂν κλύοις προχαιρέτω |, verbis τὸ δὲ προκλύειν in fine versus post breve intervallum colore viridiore et, ut videtur, ab alia manu scriptis. Eieci hoc interpolatoris supplementum. Aeschyli verborum haec fuisse videtur sententia, ὁ δ' ἐκφυγεῖν οἱ δοκῶν προχαιρέτω: de quo dixi in Praef. p. LXXXIX.
254. σύνορθρον Wellauerus] συνορθὸν 256. ἄγχιστον ineptum. ἀρχηρὸν (ex v. 259.) Meinekius in Philologo vol. 20. p. 71. Probabilius ἄρχιστον: de quo dixi in Praef. p. XC. 261. εἴ τι] In εἴτε mutavit διορθωτής. 262. *ἐλπίσιν] ἐλπίσειν 266. *πεύσει] πεύσῃ 272. ἦ γάρ τι Karstenus] τί γὰρ τὸ 274. εὐπιθῆ Blomfieldus] εὐπειθῆ

ΧΟ. καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλων τάχος;
ΚΛ. Ἥφαιστος Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας.
φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς
ἔπεμπεν· Ἴδη μὲν πρὸς Ἑρμαῖον λέπας
Λήμνου· μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον
Ἀθῷον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο,
ὑπερτελής τε, πόντον ὥστε νωτίσαι,
ἰσχὺς πορευτοῦ λαμπάδος πρὸς ἡδονὴν
πεύκης τὸ χρυσοφεγγές, ὥς τις ἥλιος,
σέλας παρηγγάρευσε Μακίστου σκοπῷ·
ὁ δ' οὔτι μέλλων οὐδ' ἀφρασμόνως ὕπνῳ
νικώμενος παρῆκεν ἀγγέλου μέρος·
ἑκὰς δὲ φρυκτοῦ φῶς ἐπ' Εὐρίπου ῥοὰς
Μεσσαπίου φύλαξι σημαίνει μολόν.
οἱ δ' ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω
γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί.
σθένουσα λαμπὰς δ' οὐδέπω μαυρουμένη,
ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ, δίκην
φαιδρᾶς σελήνης, πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας
ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός.
φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο
φρουρὰ προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα·
λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος,
ὄρος τ' ἐπ' Αἰγίπλαγκτον ἐξικνούμενον
ὤτρυνε θεσμὸν μὴ ῥαχίζεσθαι πυρός.
πέμπουσι δ' ἀνδαίοντες ἀφθόνῳ μένει
φλογὸς μέγαν πώγωνα, καὶ Σαρωνικοῦ
πορθμοῦ κάτοπτον πρῶν' ὑπερβάλλειν πρόσω
φλέγουσαν· εἶτ' ἔσκηψεν, ἔς τ' ἀφίκετο
Ἀραχναῖον αἶπος, ἀστυγείτονας σκοπάς·
κἄπειτ' Ἀτρειδῶν ἐς τόδε σκήπτει στέγος
φάος τόδ' οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός.
τοιοίδε τοί μοι λαμπαδηφόρων νόμοι,
ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι·
νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών.
τέκμαρ τοιοῦτο σύμβολόν τε σοὶ λέγω
ἀνδρὸς παραγγείλαντος ἐκ Τροίας ἐμοί.
ΧΟ. θεοῖς μὲν αὖθις, ὦ γύναι, προσεύξομαι·
λόγους δ' ἀκοῦσαι τούσδε κἀποθαυμάσαι
διανεκῶς θέλοιμ' ἄν, οὓς λέγεις, πάλιν.
ΚΛ. Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ.
οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν.
ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας ταὐτῷ κύτει
διχοστατοῦντ' ἄν, οὐ φίλω, προσεννέποις·
καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα
φθογγὰς ἀκούειν ἔστι συμφορᾶς διπλῆς.
οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες
ἀνδρῶν κασιγνήτων τε καὶ φυταλμίων
παῖδες γερόντων οὐκέτ' ἐξ ἐλευθέρου
δέρης ἀποιμώζουσι φιλτάτων μόρον·
τοὺς δ' αὖτε νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος
νήστεις πρὸς ἀρίστοισιν ὧν ἔχει πόλις
τάσσει, πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον·
ἀλλ' ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον,
ἐν αἰχμαλώτοις Τρωικοῖς οἰκήμασιν
ναίουσιν ἤδη, τῶν ὑπαιθρίων πάγων
δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες, ὡς δὲ δαίμονες
ἀφύλακτον εὑδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην.
εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολισσούχους θεοὺς
τοὺς τῆς ἁλούσης γῆς θεῶν θ' ἱδρύματα,
οὔ τἂν ἑλόντες αὖθις ἀνθαλοῖεν ἄν.
ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτοι στρατῷ
πορθεῖν ἃ μὴ χρή, κέρδεσιν νικωμένους.
δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας·
θεοῖς δ' ἀναμπλάκητος εἰ μόλοι στρατός,
κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν
γένοιτ' ἄν, εἰ πρόσπαια μὴ τεύχοι κακά
ἐγρηγορὸς τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων.
τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύεις·
τὸ δ' εὖ κρατοίη μὴ διχορρόπως ἰδεῖν.
πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τήνδ' ὄνησιν εἱλόμην.
ΧΟ. γύναι, κατ' ἄνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις.
ἐγὼ δ' ἀκούσας πιστά σου τεκμήρια
θεοὺς προσειπεῖν αὖ παρασκευάζομαι.
χάρις γὰρ οὐκ ἄτιμος εἴργασται πόνων.
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ καὶ νὺξ φιλία
μεγάλων κόσμων κτεάτειρα,
ἥτ' ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες
στεγανὸν δίκτυον, ὡς μήτε μέγαν
μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι
μέγα δουλείας
γάγγαμον ἄτης παναλώτου.
Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι
τὸν τάδε πράξαντ' ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ
τείνοντα πάλαι τόξον, ὅπως ἂν
μήτε πρὸ καιροῦ μήθ' ὑπὲρ ἄστρων
βέλος ἠλίθιον σκήψειεν.
Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν εἰπεῖν,
πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι.
ἔπραξαν ὡς ἔκρανεν. οὐκ ἔφα τις
θεοὺς βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν
ὅσοις ἀθίκτων χάρις
πατοῖθ'· ὁ δ' οὐκ εὐσεβής.
πέφανται δ' ἐγγόνους
ἀτολμήτων Ἄρη
πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως,

280. ἀγγέλων] ἀγγέλλων Stanleius. 282. ἀγγάρου ex Etym. M. p. 7, 18.] ἀγγέλου 283. *Ἑρμαῖον] ἕρμαιον 284. πανὸν ex Athenaeo 15. p. 700 e.] φανὸν 288. πεύκης Schuetzius] πεύκη 289. παρηγγάρευσε Bambergerus] παραγγείλασα σκοπῷ Hermannus] σκοπάς 297. *πεδίον Ἀσωποῦ] παιδίον ὠποῦ 301. προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα D. ex gl. Hesychii, προσαιθρίζουσα πόμπιμον φλόγα: πρὸς τὸν αἰθέρα ποιοῦσα, ὥστε ἄνω πέμπεσθαι τὴν φλόγα] πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων M, quod imbecilli interpolatoris commentum est versum defectum utcunque explentis. De quo dixi in Praefat. ed. Oxon. secundae p. VII. collatis similibus Aeschyli verbis οὐρανίζειν et προσαυρίζειν (fr. 402.) 304. ῥαχίζεσθαι D. in Praef. ed. Lips. quintae p. XC.] χαρίζεσθαι 306. καὶ] χὼς Karstenus. 307. κάτοπτον Canterus ex schol. (qui per κατόψιον exp.)] κάτοπτρον 308. ἔς τ' Stanleius] εἶτ' 310. *τόδε] τόγε Post hunc versum quo quaternio finitur in M. manus recens adscripsit λείπει πολλά. Excidit quaternio versus 311—1066. complexus. In hac igitur parte fabulae quas pone lemmata ponimus scripturas apographorum vel omnium vel nonnullorum sunt. 312. τοιοίδε τοί μοι Schuetzius] τοιοίδ' ἕτοιμοι 315. τοιοῦτο Victorius] τοιοῦτον 319. διανεκῶς Blomfieldus] διηνεκῶς οὓς Bothius] ὡς 322. ἄλειφα] ἄλειφαρ Pearsonus. ἐγχέας Canterus] ἐκχέας

323. φίλω Stanleius] φίλως 336. δὲ δαίμονες Hermannus] δυσδαίμονες 337. εὖ σέβουσι Valckenarius. 340. οὔ τἂν ἑλόντες Hermannus] οὐκ ἀνελόντες vel οὐκ ἄν γ' ἑλόντες ἀνθαλοῖεν Auratus] ἂν (vel αὖ) θάνοιεν 341—347. legebantur hoc ordine, κάμψαι — θεοῖς — ἐγρηγορὸς — γένοιτ' — κακά. Transposuit H. L. Ahrensius et τεύχοι scripsit pro τύχοι 348. ἐγρηγορὸς Porsonus] ἐγρήγορον 350. τήνδ' Hermannus] τὴν 353. αὖ Paleius] εὖ 360. μέγα δουλείας delet Schuetzius. 369. ἔπραξαν ὡς Hermannus] ὡς ἔπραξεν ὡς 374. πέφανται δ' ἐγγόνους (ἐκγόνους superscr. in apogr. Flor.) ἀτολμήτων Ἄρη] Verba corrupta. ἐγγενὴς — Ἄρης Karstenus. ἔκγονος — ἀρά (*perniciex*) Bambergerus.

φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ [ἀπαρκεῖν
ὑπὲρ τὸ βέλτιστον. ἔστω δ' ἀπήμαντον, ὥστ'
εὖ πραπίδων λαχόντα.
οὐ γὰρ ἔστιν ἔπαλξις
πλούτου πρὸς κόρον ἀνδρὶ
λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμὸν εἰς ἀφάνειαν.
βιᾶται δ' ἁ τάλαινα πειθώ,
προβουλόπαις ἄφερτος ἄτας.
ἄκος δὲ πᾶν μάταιον. οὐκ ἐκρύφθη,
πρέπει δέ, φῶς αἰνολαμπές, σίνος·
κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον
τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς
μελαμπαγὴς πέλει
δικαιωθείς, ἐπεὶ
διώκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν,
πόλει πρόστριμμ' ἄφερτον ἐνθείς.
λιτᾶν δ' ἀκούει μὲν οὔτις θεῶν· τῶνδ' ἐπίστροφον δὲ
φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ.
οἷος καὶ Πάρις ἐλθὼν
ἐς δόμον τὸν Ἀτρειδᾶν
ᾔσχυνε ξενίαν τράπεζαν κλοπαῖσι γυναικός.
λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας
κλόνους λογχίμους τε καὶ ναυβάτας ὁπλισμούς,
ἄγουσά τ' ἀντίφερνον Ἰλίῳ φθοράν
βέβακεν ῥίμφα διὰ πυλᾶν
ἄτλατα τλᾶσα· πολλὰ δ' ἔστενον
τάδ' ἐννέποντες δόμων προφῆται·
ἰὼ ἰὼ δῶμα δῶμα καὶ πρόμοι,
ἰὼ λέχος καὶ στίβοι φιλάνορες.
πάρεστι σιγᾶς ἄτιμος ἀλοίδορος
ἄδιστος ἀφεμένων ἰδεῖν.
πόθῳ δ' ὑπερποντίας
φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν.
εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν
ἔχθεται χάρις ἀνδρί·
ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα.
ὀνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες
πάρεισιν δοκαὶ φέρουσαι χάριν ματαίαν.
μάταν γάρ, εὖτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὁρᾷ,
παραλλάξασα διὰ χερῶν
βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον
πτεροῖς ὀπαδοῦσ' ὕπνου κελεύθοις.
τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἑστίας ἄχη
τάδ' ἐστὶ καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα.

367—384. = 385—402.
403—419. = 420—436.

τὸ πᾶν δ' ἀφ' Ἑλλανίδος γᾶς συνορμένοις
πένθεια τλησικάρδιος
δόμων ἑκάστου πρέπει.
πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ·
οὓς μὲν γάρ τις ἔπεμψεν
οἶδεν, ἀντὶ δὲ φωτῶν
τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἑκάστου δόμους ἀφικνεῖται.
ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωμάτων
καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορὸς
πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου
φίλοισι πέμπει βραχὺ
ψῆγμα δυσδάκρυτον ἀντήνορος σποδοῦ γεμίζων
λέβητας εὐθέτους.
στένουσι δ' εὖ λέγοντες ἄνδρα τὸν μὲν ὡς
μάχης ἴδρις, τὸν δ' ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντ'
ἀλλοτρίας διαὶ γυναικός. τάδε σῖγά τις βαΰ-
ζει. φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρπει προδίκοις Ἀτρεί-
δαις.
οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τεῖχος
θήκας Ἰλιάδος γᾶς
εὔμορφοι κατέχουσιν· ἐχθρὰ δ' ἔχοντας ἔκρυψεν.
βαρεῖα δ' ἀστῶν φάτις σὺν κότῳ·
δημοκράντου δ' ἀρᾶς τίνει χρέος.
μένει δ' ἀκοῦσαί τί μου
μέριμνα νυκτηρεφές.
τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ ἄσκοποι θεοί. κελαιναὶ
δ' Ἐρινύες χρόνῳ
τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας παλιντυχεῖ
τριβᾷ βίου τιθεῖσ' ἀμαυρόν, ἐν δ' ἀΐ-
στοις τελέθοντος οὔτις ἀλκά· τὸ δ' ὑπερκόπως
κλύειν
εὖ βαρύ· βάλλεται γὰρ ὄσσοις Διόθεν κεραυνός.
κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον.
μήτ' εἴην πτολιπόρθης
μήτ' οὖν αὐτὸς ἁλοὺς ὑπ' ἄλλων βίον κατίδοιμι.
πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου
πόλιν διήκει θοὰ
βάξις· εἰ δ' ἐτήτυμος,
τίς οἶδεν; εἴ τι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος.
τίς ὧδε παιδνὸς ἢ φρενῶν κεκομμένος,
φλογὸς παραγγέλμασιν
νέους πυρωθέντα καρδίαν ἔπειτ'
ἀλλαγᾷ λόγου καμεῖν;
γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει
πρὸ τοῦ φανέντος χάριν ξυναινέσαι.
πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται
ταχύπορος· ἀλλὰ ταχύμορον
γυναικογήρυτον ὄλλυται κλέος.

437—455. = 456—477.

---

378. ὑπὲρ τὸ] μέτρον δὲ Weilius. 379. ὥστ' ἀπαρκεῖν] ὥστε κἀπαρκεῖν Triclinius. 380. λαχόντα] λαχόντι Schuetzius. 388. πᾶν μάταιον Musgravius] παμμάταιον 391. τε addidit Triclinius. προσβολαῖς Pearsonus] προβολαῖς 395. ἐνθείς Triclinius] θείς 396. τῶνδ' ἐ. δὲ Weyrauchius] τὸν δ' ἐ. τῶνδε 400. τὸν — κλοπαῖσι Triclinius] τῶν — κλοπαῖς 407. βέβακεν Triclinius] βέβακε 408. ἄτλατα D.] ἄτλητα πολλὰ δ' ἔστενον Triclinius] πολὺ δ' ἀνέστενον 409. τάδ' Blomfieldus] τόδ' 411. φιλάνορες] φυγάνορες Karstenus. 412. πάρεστι — ἰδεῖν] Versus corrupti, quorum incerta est emendatio. πάρεστι σιγὰς ἀτίμους ἀλοιδόρους αἴστους (scr. ᾄστους) ἐφημένων ἰδεῖν Karstenus. Poterat paullo melius πάρεστι σιγὰς ἀτίμως ἀλοιδόρως | ᾄστους ἀφημένων ἰδεῖν, ut dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XCI. πάρεστι σιγὰς ἀτίμους ἀλοιδόρους αἴσχιστ' ἀφειμένων ἰδεῖν Hermannus. 414. ὑπερποντίας Triclinius] ὑπὲρ ποντίας 421. δόκαι (debebat δοκαὶ) Hermannus] δόξαι 423. ὁρᾷ Scholefieldus] ὁρᾶν 426. ὀπαδοῦσ' Dobraeus] ὀπαδοῖς 427. ἐφ' ἑστίας] ἐφεστίους Stanleius. 428. τάδ'] τὰ δ' Halmius. ὑπερβατώτερα] ὑπερτερώτερα Weilius: vid. ad fragm. 351.

429. Ἑλλανίδος γᾶς Hermannus] ἑλλάδος αἴας 430. τλησικάρδιος] Gl. Triclinii τὴν καρδίαν τήκουσα, quasi τηξικάρδιος legere voluerit, quod coniecit Auratus. 433. τις addidit Porsonus. 436. ἀφικνεῖται Porsonus] εἰσαφικνεῖται 438. καὶ] ὁ καὶ Weilius. 441. βραχὺ Schuetzius] βαρὺ 444. εὐθέτους Auratus] εὐθέτου 449. διαὶ ex Crameri Anecd. Oxon. vol. I. p. 119, 13] διὰ γυναικός. τάδε] γυναικός, τὰ δὲ Hermannus. 451. προδίκοις Triclinius] προδίκοισιν 454. εὔμορφοι] εὔμοιροι Wieselerus. ἔμμοροι Valcken. 457. δημοκράντου Porsonus] δημοκράτου. ὁ δημάρατος Weilius. 461. ἄσκοποι Triclinius] ἀπόσκοποι 464. παλιντυχεῖ Scaliger] παλιντυχῆ 467. ὑπερκόπως Grotius] ὑπερκότως 470. ὄσσοις] Corruptum. 472. πτολιπόρθης] πολίπορθε infra 783. ubi πτολίπορθ' Blomfieldus. 473. μήτ' Triclinius] μὴ δ' 477. ἐτήτυμος Auratus] ἐτητύμως 478. ἤ apogr. Flor., sed superscr. εἰ τι Hermannus] τοι 482. λόγου Triclinius] λόγους 483. γυναικὸς Porsonus] ἐν γυναικὸς

ΚΛ. τάχ' εἰσόμεσθα λαμπάδων φαεσφόρων
φρυκτωριῶν τε καὶ πυρὸς παραλλαγάς,
εἴτ' οὖν ἀληθεῖς εἴτ' ὀνειράτων δίκην
τερπνὸν τόδ' ἐλθὸν φῶς ἐφήλωσεν φρένας.
κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὁρῶ κατάσκιον
κλάδοις ἐλάας· μαρτυρεῖ δέ μοι κάσις
πηλοῦ ξύνουρος διψία κόνις τάδε,
ὡς οὔτ' ἄναυδος οὔτε σοι δαίων φλόγα
ὕλης ὀρείας σημανεῖ καπνῷ πυρός,
ἀλλ' ἢ τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων·
τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον·
εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πέλοι.
ΧΟ. ὅστις τάδ' ἄλλως τῇδ' ἐπεύχεται πόλει,
αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν.

ΚΗΡΥΞ.

ἰὼ πατρῷον οὖδας Ἀργείας χθονός,
δεκάτου σε φέγγει τῷδ' ἀφικόμην ἔτους,
πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων μιᾶς τυχών.
οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονὶ
θανὼν μεθέξειν φιλτάτου τάφου μέρος.
νῦν χαῖρε μὲν χθών, χαῖρε δ' ἡλίου φάος,
ὕπατός τε χώρας Ζεύς, ὁ Πύθιός τ' ἄναξ,
τόξοις ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη·
ἅλις παρὰ Σκάμανδρον ἦσθ' ἀνάρσιος·
νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι καὶ παιώνιος,
ἄναξ Ἄπολλον. τούς τ' ἀγωνίους θεοὺς
πάντας προσαυδῶ, τόν τ' ἐμὸν τιμάορον
Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας,
ἥρως τε τοὺς πέμψαντας, εὐμενεῖς πάλιν
στρατὸν δέχεσθαι τὸν λελειμμένον δορός.
ἰὼ μέλαθρα βασιλέων, φίλαι στέγαι,
σεμνοί τε θᾶκοι, δαίμονές τ' ἀντήλιοι,
εἴ που πάλαι, φαιδροῖσι καὶ νῦν ὄμμασιν
δέξασθε κόσμῳ βασιλέα πολλῷ χρόνῳ.
ἥκει γὰρ ὑμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων
καὶ τοῖσδ' ἅπασι κοινὸν Ἀγαμέμνων ἄναξ.
ἀλλ' εὖ νιν ἀσπάσασθε, καὶ γὰρ οὖν πρέπει,
Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ δικηφόρου
Διὸς μακέλλῃ, τῇ κατείργασται πέδον.
βωμοὶ δ' ἄϊστοι καὶ θεῶν ἱδρύματα,
καὶ σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός.
τοιόνδε Τροίᾳ περιβαλὼν ζευκτήριον
ἄναξ Ἀτρείδης πρέσβυς εὐδαίμων ἀνὴρ
ἥκει, τίεσθαι δ' ἀξιώτατος βροτῶν
τῶν νῦν· Πάρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις
ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον.
ὀφλὼν γὰρ ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην
τοῦ ῥυσίου θ' ἥμαρτε καὶ πανώλεθρον
αὐτόχθονον πατρῷον ἔθρισεν δόμον.
διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θἀμάρτια.
ΧΟ. κῆρυξ Ἀχαιῶν χαῖρε τῶν ἀπὸ στρατοῦ.
ΚΗ. χαίρω τι· τεθνάναι δ' οὐκέτ' ἀντερῶ θεοῖς.
ΧΟ. ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν.
ΚΗ. ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο.
ΧΟ. τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου.
ΚΗ. πῶς δή; διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου.
ΧΟ. τῶν ἀντερώντων ἱμέρῳ πεπληγμένοι.
ΚΗ. ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν στρατὸν λέγεις.
ΧΟ. ὡς πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός μ' ἀναστένειν.
ΚΗ. πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος φρενῶν;
ΧΟ. πάλαι τὸ σιγᾶν φάρμακον βλάβης ἔχω.
ΚΗ. καὶ πῶς; ἀπόντων κοιράνων ἔτρεις τινάς;
ΧΟ. ὡς νῦν τὸ σὸν δὴ καὶ θανεῖν πολλὴ χάρις.
ΚΗ. εὖ γὰρ πέπρακται. ταῦτα δ' ἐν πολλῷ χρόνῳ
τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν,
τὰ δ' αὖτε κἀπίμομφα. τίς δὲ πλὴν θεῶν
ἅπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον;
μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας,
σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους, τί δ' οὐ
στένοντες, οὐ λαχόντες ἤματος μέρος;
τὰ δ' αὖτε χέρσῳ καὶ προσῆν πλέον στύγος·
εὐναὶ γὰρ ἦσαν δαΐων πρὸς τείχεσιν.
ἐξ οὐρανοῦ δὲ κἀπὸ γῆς λειμώνιαι
δρόσοι κατεψάκαζον, ἔμπεδον σίνος
ἐσθημάτων, τιθέντες ἔνθηρον τρίχα.
χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόνον,
οἷον παρεῖχ' ἄφερτον Ἰδαία χιών,
ἢ θάλπος, εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς
κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εὕδοι πεσών·
τί ταῦτα πενθεῖν δεῖ; παροίχεται πόνος·
παροίχεται δὲ, τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν
τὸ μήποτ' αὖθις μηδ' ἀναστῆναι μέλειν.
τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν,
τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγκότου;
καὶ πολλὰ χαίρειν συμφορὰς καταξιῶ.
ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖσιν Ἀργείων στρατοῦ
νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιρρέπει.
ὡς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει
ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις
"Τροίαν ἑλόντες δήποτ' Ἀργείων στόλος
θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα
δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαῖον γάνος."
τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν
καὶ τοὺς στρατηγούς, καὶ χάρις τιμήσεται
Διὸς τόδ' ἐκπράξασα. πάντ' ἔχεις λόγον.
ΧΟ. νικώμενος λόγοισιν οὐκ ἀναίνομαι.
ἀεὶ γὰρ ἥβᾳ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν.
δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρᾳ μέλειν
εἰκὸς μάλιστα, σὺν δὲ πλουτίζειν ἐμέ.
ΚΛ. ἀνωλόλυξα μὲν πάλαι χαρᾶς ὕπο,
ὅτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρός,
φράζων ἅλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν.
καί τίς μ' ἐνίπτων εἶπε "φρυκτωρῶν δία
πεισθεῖσα Τροίαν νῦν πεπορθῆσθαι δοκεῖς;

---

489. ΚΛ. huic versui et ΧΟ. versui 501. praescriptum delebat Scaliger. 494. ἐλάας D.] ἐλαίας 504. δεκάτου Wunderus] δεκάτῳ 511. ἦσθ' (ἦσθ' Hermannus) margo Askewii] ἦλθες 512. καὶ παιώνιος Dobraeus] καὶ παγώνιος (κἀπαγώνιος Auratus) 520. εἴ που Stanleius] ἤπου καὶ νῦν D.] τοισίδ', ab Triclinio in τοῖσιν mutatum. 522. ὑμῖν Triclinius] ἡμῖν

527. delet Salzmannus. Nam illatus videtur ex Pers. 811. ubi legitur βωμοὶ δ' ἄϊστοι, δαιμόνων θ' ἱδρύματα —. 534. ὀφλὼν Blomfieldus] ὄφλων 536. Recte, ut videtur, Blomfieldus, αὐτόχθονον in αὐτόχθον' ὂν mutavit: de quo dixit L. Dindorfius in Thesauro vol. I. part. 2. p. 2583. 539. τι addidit D. τεθνάναι D.] τεθνᾶναι οὐκέτ' Triclinius] οὐκ

541. ἐνδακρύειν] ἐκδακρύειν Triclinius. 542. ἦτε Triclinius] ἴστε 544. πεπληγμένοι Tyrwhittus] πεπληγμένος 546. μ' addidit Scaliger. 547. στύγος φρενῶν Emperius] στύγος στρατῷ. στύγος; φράσον Iacobsius. 552. ἂν Auratus] εὖ 556. κακοστρώτους Triclinius] κακοτρώτους 557. λαχόντες] κλαίοντες Stanleius. 559. δαΐων D.] δηΐων 560. δὲ Pearsonus] γὰρ λειμώνιαι] λειμωνίαι apogr. Flor.

561. Notandum δρόσοι cum τιθέντες coniunctum pro feminino τιθεῖσαι, quod metrum non ferebat. κατεψάκαζον D.] κατεψέκαζον 572. συμφορὰς Blomfieldus] συμφοραῖς 575. 576. Hos versus transponit Lachmannus, ἡμῖν cum ποτωμένοις coniungendo.

579. ἀρχαῖον] ἀρχαίοις Porsonus. 584. τοῖς] νοῦς Engerus. 587. ἀνωλόλυξα μὲν Stephanus] ἀνωλολύξαμεν 590. ἐνίπτων Triclinius] ἐνίππων

ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἴρεσθαι κέαρ."
λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην.
ὅμως δ' ἔθυον, καὶ γυναικείῳ νόμῳ
ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν
ἔλασκον εὐφημοῦντες ἐν θεῶν ἕδραις
θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα.
καὶ νῦν τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν;
ἄνακτος αὐτοῦ πάντα πεύσομαι λόγον.
ὅπως δ' ἄριστα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν
σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. τί γὰρ
γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν,
ἀπὸ στρατείας ἀνδρὶ σώσαντος θεοῦ
πύλας ἀνοῖξαι; ταῦτ' ἀπάγγειλον πόσει·
ἥκειν ὅπως τάχιστ' ἐράσμιον πόλει·
γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὕροι μολὼν
οἵανπερ οὖν ἔλειπε, δωμάτων κύνα
ἐσθλὴν ἐκείνῳ, πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν,
καὶ τἄλλ' ὁμοίαν πάντα, σημαντήριον
οὐδὲν διαφθείρασαν ἐν μήκει χρόνου.
οὐδ' οἶδα τέρψιν οὐδ' ἐπίψογον φάτιν
ἄλλου πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς.
ΚΗ. τοιόσδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων
οὐκ αἰσχρὸς ὡς γυναικὶ γενναίᾳ λακεῖν·
ΧΟ. αὕτη μὲν οὕτως εἶπε μανθάνοντί σοι
τοροῖσιν ἑρμηνεῦσιν εὐπρεπῶς λόγον·
σὺ δ' εἰπέ, κῆρυξ, Μενέλεων δὲ πεύθομαι,
εἰ νόστιμός τε καὶ σεσωσμένος πάλιν
ἥκει σὺν ὑμῖν, τῆσδε γῆς φίλον κράτος.
ΚΗ. οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλὰ
ἐς τὸν πολὺν φίλοισι καρποῦσθαι χρόνον.
ΧΟ. πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις;
σχισθέντα δ' οὐκ εὔκρυπτα γίγνεται τάδε.
ΚΗ. ἀνὴρ ἄφαντος ἐξ Ἀχαιικοῦ στρατοῦ,
αὐτός τε καὶ τὸ πλοῖον. οὐ ψευδῆ λέγω.
ΧΟ. πότερον ἀναχθεὶς ἐμφανῶς ἐξ Ἰλίου,
ἢ χεῖμα, κοινὸν ἄχθος, ἥρπασε στρατοῦ;
ΚΗ. ἔκυρσας ὥστε τοξότης ἄκρος σκοποῦ·
μακρὸν δὲ πῆμα συντόμως ἐφημίσω.
ΧΟ. πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντος ἢ τεθνηκότος
φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλῄζετο;
ΚΗ. οὐκ οἶδεν οὐδεὶς ὥστ' ἀπαγγεῖλαι τορῶς,
πλὴν τοῦ τρέφοντος Ἡλίου χθονὸς φύσιν.
ΧΟ. πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ
ἐλθεῖν τελευτῆσαί τε δαιμόνων κότῳ;
ΚΗ. εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ
γλώσσῃ μιαίνειν· χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν.
ὅταν δ' ἀπευκτὰ πήματ' ἄγγελος πόλει
στυγνῷ προσώπῳ πτωσίμου στρατοῦ φέρῃ,
πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν,
πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων
ἄνδρας διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ,
δίλογχον ἄτην, φοινίαν ξυνωρίδα·
τοιῶνδε μέντοι πημάτων σεσαγμένον
πρέπει λέγειν παιᾶνα τόνδ' Ἐρινύων.
σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον
ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν,
πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω, λέγων
χειμῶν' Ἀχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς;
ξυνώμοσαν γάρ, ὄντες ἔχθιστοι τὸ πρίν,
πῦρ καὶ θάλασσα, καὶ τὰ πίστ' ἐδειξάτην
φθείροντε τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν.
ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά.
ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι Θρῄκιαι πνοαὶ
ἤρεικον· αἱ δὲ κεροτυπούμεναι βίᾳ
χειμῶνι τυφῶ σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ,
ᾤχοντ' ἄφαντοι, ποιμένος κακοῦ στρόβῳ.
ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος,
ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
ἀνδρῶν Ἀχαιῶν ναυτικοῖς τ' ἐρειπίοις.
ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῦν τ' ἀκήρατον σάλου
ἤτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ 'ξῃτήσατο
θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος, οἴακος θιγών.
τύχη δὲ σωτὴρ ναυστολοῦσ' ἐφέζετο,
ὡς μήτ' ἐν ὅρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν
μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταίλεων χθόνα.
ἔπειτα δ' ᾅδην πόντιον πεφευγότες,
λευκὸν κατ' ἦμαρ οὐ πεποιθότες τύχῃ
ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος,
στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμένου.
καὶ νῦν ἐκείνων εἴ τις ἐστὶν ἐμπνέων,
λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας, τί μή;
ἡμεῖς τ' ἐκείνους ταὔτ' ἔχειν δοξάζομεν.
γένοιτο δ' ὡς ἄριστα. Μενέλεων γὰρ οὖν
πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν.
εἰ δ' οὖν τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ
χλωρόν τε καὶ βλέποντα, μηχαναῖς Διός,
οὔπω θέλοντος ἐξαναλῶσαι γένος,
ἐλπίς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἥξειν πάλιν.
τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι τἀληθῆ κλύων.
ΧΟ. τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ' ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως —
μή τις ὅντιν' οὐχ ὁρῶμεν προνοίαισι τοῦ πεπρω-
μένου
γλῶσσαν ἐν τύχᾳ νέμων; —
τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικῆ θ' Ἑλέναν; ἐπεὶ πρε-
ἑλέναυς, ἕλανδρος, ἑλέπτολις, [πόντως
ἐκ τῶν ἁβροπήνων
προκαλυμμάτων ἔπλευσε ζεφύρου γίγαντος αὔρᾳ,
πολύανδροί τε φεράσπιδες κυναγοὶ κατ' ἴχνος πλα-
τᾶν ἄφαντον
κέλσαντες Σιμόεντος
ἀκτὰς ἐπ' ἀεξιφύλλους
δι' ἔριν αἱματόεσσαν.
Ἰλίῳ δὲ κῆδος ὀρθώνυμον τελεσσίφρων
μῆνις ἤλασεν, τραπέζας ἀτίμωσιν ὑστέρῳ χρόνῳ
καὶ ξυνεστίου Διός

681—698. = 699—716.
717—726. = 727—736.

---

597. κοιμῶντες] καίοντες Casaubonus. κοιῶντες Hermannus. 603. ἀνδρὶ Blomfieldus] ἄνδρα 613. τοιόσδ' ὁ] τοιόσδε Hermannus. 618. τε Paleius] γε 619. ἥκει Karstenus] ἥξει 622. Sequentia disticha, quae Clytaemnestrae data erant, choro tribuit Stanleius. τύχοις Porsonus] τύχης 623. εὔκρυπτα] εὔκαρπα Weilius. γίγνεται Porsonus] γίνεται 624. ἀνὴρ Hermannus] ἀνὴρ 644. σεσαγμένον Schuetzius] σεσαγμένων

649. Ἀχαιῶν — θεοῖς] Ἀχαιοῖς — θεῶν Blomfieldus. 654. ἀλλήλαισι Triclinius] ἀλλήλῃσι 655. κεροτυπούμεναι Wassius] κερωτυπούμεναι 660. ναυτικοῖς τ' ἐρειπίοις Auratus] ναυτικῶν τ' ἐρειπίων 661. σάλου D.] σκάφος 662. ἤτοι] ἥρως Weilius. ἢ 'ξῃτήσατο Schuetzius] ἢ 'ξητήσατο 664. ναυστολοῦσ' Casaubonus] ναῦν θέλουσ' 670. κακῶς σποδουμένου] κατεσποδημένου Meinekius 673. ταὔτ' Stanleius] ταῦτ' 677. χλωρόν τε καὶ Toupius (ex gl. Hesychii χλωρόν τε καὶ βλέποντα: ἀντὶ τοῦ ζῶντα)] ζῶντα καὶ 683. προνοίαισι Pauwius] προνοίαις 689. ἑλέναυς Blomfieldus] ἑλένας 690. ἁβροπήνων Salmasius] ἁβροτίμων 695. πλατᾶν Heathius] πλάταν 696. κέλσαντες Auratus] κελσάντων 697. ἀεξιφύλλους Triclinius] ἀξιφύλλους 700. τελεσσίφρων Triclinius] τελεσίφρων 701. ἤλασεν Porsonus (ἤλασε Triclinius)] ἔλασε ἀτίμωσιν Canterus] ἀτίμως ἵν'

πρασσομένα τὸ νυμφότιμον μέλος ἐκφάτως τίοντας,
ὑμέναιον, ὃς τότ' ἐπέρρεπεν
γαμβροῖσιν ἀείδειν.
μεταμανθάνουσα δ' ὕμνον Πριάμου πόλις γεραιὰ
πολύθρηνον μέγα που στένει κικλήσκουσα Πάριν
παμπρόσθη πολύθρηνον [τὸν αἰνόλεκτρον,
αἰῶνα, φίλον πολιτᾶν
μέλεον αἷμ' ἀνατλᾶσα.
ἔθρεψεν δὲ λέοντος
ἶνιν δόμοις ἀγάλακτον
οὕτως ἀνὴρ φιλόμαστον,
ἐν βιότου προτελείοις
ἅμερον, εὐφιλόπαιδα
καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον.
πολέα δ' ἔσχ' ἐν ἀγκάλαις
νεοτρόφου τέκνου δίκαν,
φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα σαίνων τε γαστρὸς ἀνάγκαις.
χρονισθεὶς δ' ἀπέδειξεν
ἦθος τὸ πρόσθε τοκήων.
χάριν τροφᾶς γὰρ ἀμείβων
μηλοφόνοισιν ἐν ἄταις
δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν·
αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη,
ἄμαχον ἄλγος οἰκέταις
μέγα σίνος πολύκτονον.
ἐκ θεοῦ δ' ἱερεύς τις ἄτας δόμοις προσεθρέφθη.
παρ' αὐτὰ δ' ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν
λέγοιμ' ἂν φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας,
ἀκασκαῖόν τ' ἄγαλμα πλούτου,
μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος,
δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος.
παρακλίνασ' ἐπέκρανεν δὲ γάμου πικρὰς τελευτάς,
δύσεδρος καὶ δυσόμιλος συμένα Πριαμίδαισιν,
πομπᾷ Διὸς ξενίου,
νυμφόκλαυτος Ἐρινύς.
παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος
τέτυκται, μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον
τεκνοῦσθαι μηδ' ἄπαιδα θνήσκειν,
ἐκ δ' ἀγαθᾶς τύχας γένει
βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν. [ἔργον
δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰμί. τὸ δυσσεβὲς γὰρ
μετὰ μὲν πλείονα τίκτει, σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννᾳ.
οἴκων δ' ἄρ' εὐθυδίκων
καλλίπαις πότμος ἀεί.
φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις μὲν παλαιὰ νεά-
ζουσαν ἐν κακοῖς βροτῶν
ὕβριν τότ' ἢ τόθ', ὅτε τὸ κύριον μόλῃ φάος τόκου,
δαίμονά τε τὰν ἄμαχον, ἀπόλεμον, ἀνίερον,
θράσος μελαίνας μελάθροισιν Ἄτας,
εἰδομέναν τοκεῦσιν.
Δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν δυσκάπνοις δώμασιν,
τὸν δ' ἐναίσιμον τίει.
τὰ χρυσόπαστα δ' ἔδεθλα σὺν πίνῳ χερῶν παλιν-
τρόποις
ὄμμασι λιποῦσ' ὅσια προσέβαλε, δύναμιν οὐ
σέβουσα πλούτου παράσημον αἴνῳ·
πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾷ.

717—726. = 727—736.
737—749. = 750—762.

ἄγε δή, βασιλεῦ, Τροίας πτολίπορθ',
Ἀτρέως γένεθλον,
πῶς σε προσείπω; πῶς σε σεβίζω
μήθ' ὑπεράρας μήθ' ὑποκάμψας
καιρὸν χάριτος;
πολλοὶ δὲ βροτῶν τὸ δοκεῖν εἶναι
προτίουσι δίκην παραβάντες.
τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν
πᾶς τις ἕτοιμος· δῆγμα δὲ λύπης
οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται·
καὶ ξυγχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς
ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενοι.
ὅστις δ' ἀγαθὸς προβατογνώμων,
οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτός,
τὰ δοκοῦντ' εὔφρονος ἐκ διανοίας
ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι.
σὺ δέ μοι τότε μὲν στέλλων στρατιὰν
Ἑλένης ἕνεκ', οὐ γάρ σ' ἐπικεύσω,
κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος,
οὐδ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων,
θράσος ἐκ θυσιῶν
ἀνδράσι θνήσκουσι κομίζων·
νῦν δ' οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενὸς οὐδ' ἀφίλως
εὔφρων πόνος εὖ τελέσασιν.
γνώσει δὲ χρόνῳ διαπευθόμενος
τόν τε δικαίως καὶ τὸν ἀκαίρως
πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους
δίκη προσειπεῖν, τοὺς ἐμοὶ μεταιτίους
νόστου δικαίων θ' ὧν ἐπραξάμην πόλιν
Πριάμου· δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ
κλύοντες ἀνδροθνῆτας Ἰλίου φθορὰς
εἰς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχορρόπως
ψήφους ἔθεντο· τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει
ἐλπὶς προσῄει χειρὸς οὐ πληρουμένῳ.

763—772. = 773—782.

707. ὑμέναιον, ὃς] ὑμέναιον οἷς Hermannus. 710. γεραιὰ] γεραιοῦ Auratus. 711. παμπρόσθη] Corruptum. πάμπροσθ' ἢ Blomfieldus. παμπενθῆ Auratus. παμπορθῆ Seidlerus. 715. αἰῶνα, φίλον Hermannus] αἰῶν' ἀμφὶ πολιτᾶν Auratus] πολίταν 717. λέοντος ἶνιν Coningtonus] λέοντα σίνιν 719. οὕτως Triclinius praeeunte apogr. Flor., in quo οὗτος, superscripto ως 723. ἔσχ'] ἦστ' D. Nam ἔσχ' si recte legeretur, scribendum foret φαιδρωπῶς ποτὶ χεῖρα σαίνοντα γαστρὸς ἀνάγκαις cum Weilio. 724. νεοτρόφου Triclinius] νεοτρόφον 726. ἦθος Coningtonus] ἔθος πρόσθε Wellauerus] πρὸς 729. τροφᾶς γὰρ Pearsonus] γὰρ τροφᾶς 730. ἐν addidit Bothius. ἄταις] ἄταισιν Triclinius: unde μηλοφόνοισιν ἄσαισιν Maldenus 733. ἄμαχον Triclinius] ἄμαχον δ' 736. προσετρέφθη (voluit προσεθρέφθη ut Porsonus) Heathius] προσετράφη 737. παρ' αὐτὰ Heathius (παραυτὰ Triclinius)] πάραυτα 741. τ' addidit Hermannus. 744. παρακλίνασ'] παρακλίνουσ'] Triclinius. πικρὰς] πικροῦ apogr. Flor., sed superscr. ἀς 756. οἰζύν — δυσσεβὲς γὰρ Pauwius] ὀϊζύν. — γὰρ δυσσεβὲς 761. δ' ἄρ' Auratus] γὰρ

766. ὅτε Klausenus] ὅταν φάος τόκου H. L. Ahrensius in Philologo Supplem. vol. I p. 555.] νεαρὰ φάους κότον 769. τὰν Hermannus] τὸν 770. μελάθροισιν Triclinius] μελάθροις 775. τίει Ahrensius p. 534.] τίει βίον 776. ἔδεθλα Auratus] ἐσθλὰ 779. προσέβαλε (vel προσέμολε) Hermannus] προσέβα τοῦ 782. πτολίπορθ' Blomfieldus (ut v. 473.)] πολίπορθ' 785. σεβίζω Triclinius] σεβίξω 790. δ'] τ' Hermannus. 791. δῆγμα Triclinius, ut est apud Stobaeum Flor. 112, 12.] δεῖγμα 793. καὶ ξυγχαίρουσιν] καὶ (καὶ delet Hermannus) νυκτὶ δὲ χαίρουσιν Stobaeus. 797. σαίνειν] σαίνει Casaubonus. 800. σ' addidit Musgravius. οὐκ ἐπικεύσω Hermannus. 801. ἀπομούσως — οὐδ'] ἀπόμουσός τ' — οὔτ' Elmsleius. 803. θράσος ἐκ θυσιῶν H. L. Ahrensius l. c. p. 559] θράσος (θάρσος Triclinius) ἑκούσιον. θράσος ἀκούσιον Canterus. 806. πόνος] πνόος Weilius. 807. γνώσει Porsonus] γνώση 815. εἰς D.] ἐς 817. χειρὸς] χεῖλος Casaubonus.

καπνῷ δ' ἁλοῦσα νῦν ἔτ' εὔσημος πόλις.
ἄτης θύελλαι ζῶσι· συνθνήσκουσα δὲ
σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς.
τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χάριν
τίνειν, ἐπείπερ καὶ πάγας ὑπερκόπους
ἐφαρξάμεσθα καὶ γυναικὸς οὕνεκα
πόλιν διημάθυνεν Ἀργεῖον δάκος,
ἵππου νεοσσὸς, ἀσπιδηφόρος λεὼς,
πήδημ' ὀρούσας ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν·
ὑπερθορὼν δὲ πύργον ὠμηστὴς λέων
ἄδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ.
θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροίμιον τόδε·
τὰ δ' ἐς τὸ σὸν φρόνημα μέμνημαι κλύων
καὶ φημὶ ταὐτὰ καὶ συνήγορόν μ' ἔχεις.
παύροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστι συγγενὲς τόδε,
φίλον τὸν εὐτυχοῦντ' ἄνευ φθόνου σέβειν.
δύσφρων γὰρ ἰὸς καρδίαν προσήμενος
ἄχθος διπλοΐζει τῷ πεπαμένῳ νόσον,
τοῖς τ' αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται
καὶ τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν στένει.
εἰδὼς λέγοιμ' ἄν, εὖ γὰρ ἐξεπίσταμαι
ὁμιλίας κάτοπτρον, εἴδωλον σκιᾶς,
δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρευμενεῖς ἐμοί.
μόνος δ' Ὀδυσσεὺς, ὅσπερ οὐχ ἑκὼν ἔπλει,
ζευχθεὶς ἕτοιμος ἦν ἐμοὶ σειραφόρος·
εἴτ' οὖν θανόντος εἴτε καὶ ζῶντος πέρι
λέγω. τὰ δ' ἄλλα πρὸς πόλιν τε καὶ θεοὺς
κοινοὺς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει
βουλευσόμεσθα. καὶ τὸ μὲν καλῶς ἔχον
ὅπως χρονίζον εὖ μενεῖ βουλευτέον·
ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων,
ἤτοι κέαντες ἢ τεμόντες εὐφρόνως
πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου.
νῦν δ' ἐς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους
ἐλθὼν θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι,
οἵπερ πρόσω πέμψαντες ἤγαγον πάλιν.
νίκη δ' ἐπείπερ ἕσπετ', ἐμπέδως μένοι.
ΚΛ. ἄνδρες πολῖται, πρέσβος Ἀργείων τόδε,
οὐκ αἰσχυνοῦμαι τοὺς φιλάνορας τρόπους
λέξαι πρὸς ὑμᾶς· ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει
τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν. οὐκ ἄλλων πάρα
μαθοῦσ' ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον
τοσόνδ' ὅσονπερ οὗτος ἦν ὑπ' Ἰλίῳ.
τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα
ἧσθαι δόμοις ἔρημον ἔκπαγλον κακὸν,
πολλὰς κλύουσαν κληδόνας παλιγκότους·
καὶ τὸν μὲν ἥκειν, τὸν δ' ἐπεσφέρειν κακοῦ
κάκιον ἄλλο πῆμα, λάσκοντας δόμοις.
καὶ τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν
ἀνὴρ ὅδ', ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο
φάτις, τέτρηται δικτύου πλέον λέγειν.
εἰ δ' ἦν τεθνηκὼς, ὡς ἐπλήθυον λόγοι,
τρισώματός τἂν Γηρυὼν ὁ δεύτερος
[πολλὴν ἄνωθεν, τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω]
χθονὸς τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβὼν,
ἅπαξ ἑκάστῳ κατθανὼν μορφώματι.
τοιῶνδ' ἕκατι κληδόνων παλιγκότων
πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης
ἔλυσαν ἄλλοι πρὸς βίαν λελημμένης.
ἐκ τῶνδέ τοι παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ,
ἐμῶν τε καὶ σῶν κύριος πιστωμάτων,
ὡς χρῆν, Ὀρέστης· μηδὲ θαυμάσῃς τόδε.
τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενὴς δορύξενος
Στρόφιος ὁ Φωκεὺς, ἀμφίλεκτα πήματα
ἐμοὶ προφωνῶν, τόν θ' ὑπ' Ἰλίῳ σέθεν
κίνδυνον, εἴ τε δημόθρους ἀναρχία
βουλὴν καταρρίψειεν, ὥστε σύγγονον
βροτοῖσι τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον.
τοιάδε μέντοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει.
ἔμοιγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι
πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὐδ' ἔνι σταγών.
ἐν ὀψικοίτοις δ' ὄμμασι βλάβας ἔχω
τὰς ἀμφί σοι κλάουσα λαμπτηρουχίας
ἀτημελήτους αἰέν. ἐν δ' ὀνείρασιν
λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην
ῥιπαῖσι θωΰσσοντος, ἀμφί σοι πάθη
ὁρῶσα πλείω τοῦ ξυνεύδοντος χρόνου.
τοιοῖσδέ τοί νιν ἀξιῶ προσφθέγμασιν.
φθόνος δ' ἀπέστω· πολλὰ γὰρ τὰ πρὶν κακὰ
ἠνειχόμεσθα. νῦν δέ μοι, φίλον κάρα,
ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, μὴ χαμαὶ τιθεὶς
τὸν σὸν πόδ', ὦναξ, Ἰλίου πορθήτορα.
δμωαὶ, τί μέλλεθ', αἷς ἐπέσταλται τέλος
πέδον κελεύθου στορνύναι πετάσμασιν;
εὐθὺς γενέσθω πορφυρόστρωτος πόρος,
ἐς δῶμ' ἄελπτον ὡς ἂν ἡγῆται δίκη.
τὰ δ' ἄλλα φροντὶς οὐχ ὕπνῳ νικωμένη
θήσει δικαίως σὺν θεοῖς εἱμαρμένα.
ΑΓ. Λήδας γένεθλον, δωμάτων ἐμῶν φύλαξ,
ἀπουσίᾳ μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ·
μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας· ἀλλ' ἐναισίμως
αἰνεῖν, παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας.
καὶ τἄλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ
ἅβρυνε, μηδὲ βαρβάρου φωτὸς δίκην
χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνῃς ἐμοί,
μηδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον
τίθει· θεούς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεών·
ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν
βαίνειν ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ φόβου.
λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ.

νῦν ταῦτα πάντα τλᾶσ' ἀπενθήτῳ φρενὶ
λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδε τῶν σταθμῶν κύνα,
σωτῆρα ναὸς πρότονον, ὑψηλῆς στέγης
στῦλον ποδήρη, μονογενὲς τέκνον πατρί,
καὶ γῆν φανεῖσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα,
κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος,
ὁδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος.
τερπνὸν δὲ τἀναγκαῖον ἐκφυγεῖν ἅπαν.

---

819. θύελλαι] θυηλαὶ Hermannus. 822. ὑπερκόπους Heathius] ὑπερκότους 823. ἐφραξάμεσθα (debebat ἐφαρξάμεσθα) Hermannus] ἐπραξάμεσθα 825. ἀσπιδηφόρος Blomfieldus] ἀσπιδηστρόφος (ἀσπιδοστρόφος Triclinius) 831. ταὐτὰ Auratus] ταῦτα 833. φθόνου Triclinius] φθόνων. Apud Stobaeum Flor. 38, 28. ψόγου 834. καρδίαν] καρδίᾳ Casaubonus. 835. πεπαμένῳ Porsonus] πεπαμμένῳ νόσον] νόσου Auratus. 850. πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου Porsonus] πήματος τρέψαι νόσον 854. ἐμπέδως] ἔμπεδος Cobetus. 860. delet Karstenus. 863. κληδόνας Auratus] ἡδονὰς 864. ἐπεσφέρειν D.] ἐπεισφέρειν 867. ἀνὴρ] ἀνὴρ Hermannus. 868. τέτρηται H. L. Ahrensius] τέτρωται πλέον D.] πλέω 869. ἐπλήθυον Porsonus] ἐπλήθυνον

871. seclusit Weilius. 878. πιστωμάτων Hermannus] πιστευμάτων 889. ὄμμασι D.] ὄμμασιν 990. κλάουσα D.] κλαίουσα 895—902. Eieci versus ab falsario compositos, de quibus dixi in Praef. edit. Lips. quintae p. XCII. 898. στύλον (sic) Triclinius] στόλον 903. τοί νιν Schuetzius] τοίνυν 905. δέ μοι Scholefieldus] δ' ἐμοὶ 907. ὦναξ Triclinius] ἄναξ 908. τέλος] τάδε Triclinius. 909. στορνύναι Elmsleius ad Eur. Med. 1209.] στρωννύναι 913. θεοῖς εἱμαρμένα] θεοῖσιν ἄρμενα Meinekius. 920. βόαμα] βόημα superscr. in apogr. Flor.

χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων
κληδὼν ἀυτεῖ· καὶ τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν
θεοῦ μέγιστον δῶρον. ὀλβίσαι δὲ χρὴ
βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ.
εἰ πάντα δ' ὣς πράσσοιμεν, εὐθαρσὴς ἐγώ.
ΚΛ. καὶ μὴν τόδ' εἰπὲ μὴ παρὰ γνώμην ἐμοί.
ΑΓ. γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ.
ΚΛ. ηὔξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε;
ΑΓ. εἴπερ τις, εἰδώς γ' εὖ τόδ' ἐξεῖπον τέλος.
ΚΛ. τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος, εἰ τάδ' ἤνυσεν;
ΑΓ. ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ.
ΚΛ. μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθῇς ψόγον.
ΑΓ. φήμη γε μέντοι δημόθρους μέγα σθένει.
ΚΛ. ὁ δ' ἀφθόνητός γ' οὐκ ἐπίζηλος πέλει.
ΑΓ. οὔτοι γυναικός ἐστιν ἱμείρειν μάχης.
ΚΛ. τοῖς δ' ὀλβίοις γε καὶ τὸ νικᾶσθαι πρέπει.
ΑΓ. ἦ καὶ σὺ νίκην τήνδε δήριος τίεις;
ΚΛ. πιθοῦ· κράτος μέντοι πάρες γ' ἑκὼν ἐμοί.
ΑΓ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι ταῦθ', ὑπαί τις ἀρβύλας
λύοι τάχος, πρόδουλον ἔμβασιν ποδός.
καὶ τοῖσδέ μ' ἐμβαίνονθ' ἁλουργέσιν θεῶν
μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος.
πολλὴ γὰρ αἰδὼς εἱματοφθορεῖν ποσὶν
φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς.
τούτων μὲν οὕτω· τὴν ξένην δὲ πρευμενῶς
τήνδ' ἐσκόμιζε· τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς
θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται.
ἑκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται ζυγῷ.
αὕτη δὲ πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον
ἄνθος, στρατοῦ δώρημ', ἐμοὶ ξυνέσπετο.
ἐπεὶ δ' ἀκούειν σοῦ κατέστραμμαι τάδε,
εἶμ' ἐς δόμων μέλαθρα πορφύρας πατῶν.
ΚΛ. ἔστιν θάλασσα, τίς δέ νιν κατασβέσει;
τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον
κηκῖδα παγκαίνιστον, εἱμάτων βαφάς.
οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ,
ἔχειν· πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος.
πολλῶν πατησμὸν δ' εἱμάτων ἂν ηὐξάμην,
δόμοισι προυνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις,
ψυχῆς κόμιστρα τῆσδε μηχανωμένη.
ῥίζης γὰρ οὔσης φυλλὰς ἵκετ' ἐς δόμους,
σκιὰν ὑπερτείνασα σειρίου κυνός.
καὶ σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν,
θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολόν·
ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς
οἶνον, τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει,
ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου.
Ζεῦ Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει·
μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν.

926. τῶν ποικίλων] ποικιλμάτων Karstenus. 930. πράσσοιμεν D.] πράσσοιμ' ἂν 935. δοκεῖ Stanleius] δοκῇ 936. δοκεῖ Triclinius] δοκῇ 937. αἰδεσθῇς Triclinius] αἰδεσθεὶς 942. ἦ] οὐ Weilius (ἦ οὐ Franzius) τήνδε] τῆσδε Auratus. δήριος] δήρεως Bothius. 948. εἱματοφθορεῖν Franzius] σωματοφθορεῖν ποσὶν Schuetzius] πόσιν 949. φθείροντα Triclinius] φθάροντα apogr. Flor. Fort. πατοῦντα, ut πολλῶν πατησμὸν εἱμάτων est v. 963. 950. τούτων] τοὐμὸν Emperius. 954. αὕτη Auratus] αὐτὴ 957. δόμων] δόμους, sed superscr. ων, apogr. Flor. 959. ἰσάργυρον Salmasius] εἰς ἄργυρον 961. οἴκοις Porsonus] οἶκος 963. δ' εἱμάτων Canterus] δειμάτων ηὐξάμην D.] εὐξάμην 965. μηχανωμένη Abreschius] μηχανωμένης. μηχανωμένη Auratus. 967. ὑπερτείνασα Triclinius] ὑπερτίνασα. ὑπερτείνουσα Auratus. 969. μολὸν H. Vossius] μολὼν 970. Ζεὺς Auratus] ζεύς τ' 974. μέλοι δέ τοι σοὶ Triclinius] μέλη (superscr. οι) δέ σοι

ΧΟ. τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως
δεῖμα προστατήριον
καρδίας τερασκόπου ποτᾶται,
μαντιπολεῖ δ' ἀκέλευστος ἄμισθος ἀοιδά,
οὐδ' ἀποπτύσαν δοκὰς
δυσκρίτων ὀνειράτων
θάρσος εὐπειθὲς ἵζει φρενὸς φίλον θρόνον;
χρόνος δ' ἐπεὶ πρυμνησίων ξυνεμβολαῖς
ψαμμίας ἀκάτα παρήβησεν, εὖθ' ὑπ' Ἴλιον
ὦρτο ναυβάτας στρατός.
πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων
νόστον, αὐτόμαρτυς ὤν·
τὸν δ' ἄνευ λύρας ὅμως ὑμνῳδεῖ
θρῆνον Ἐρινύος αὐτοδίδακτος ἔσωθεν
θυμός, οὐ τὸ πᾶν ἔχων
ἐλπίδος φίλον θράσος.
σπλάγχνα δ' οὔτοι ματᾴζει πρὸς ἐνδίκοις φρεσὶν
τελεσφόροις δίναις κυκλούμενον κέαρ.
εὔχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν
ἐς τὸ μὴ τελεσφόρον.
μάλα γέ τοι τὸ τᾶς πολλᾶς ὑγιείας
ἀκόρεστον τέρμα. νόσος γὰρ ἀεὶ
γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει,
καὶ πότμος εὐθυπορῶν ⏒ ⏑ ⏑ ⏒ ⏑ ⏑ –
ἀνδρὸς ἔπαισεν ἄφαντον ἕρμα.
καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων
κτησίων ὄκνος βαλὼν
σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου,
οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος
πημονᾶς γέμων ἄγαν,
οὐδ' ἐπόντισε σκάφος.
πολλά τοι δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής τε καὶ ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν
νῆστιν ὤλεσεν νόσον.
τὸ δ' ἐπὶ γᾶν ἅπαξ πεσὸν θανάσιμον
προπάροιθ' ἀνδρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν
πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων;
οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ τῶν φθιμένων ἀνάγειν

975–987. = 988–1000.
1001–1017. = 1018–1034.

976. δεῖμα Triclinius] δεῖγμα 980. ἀποπτύσαν Scaliger] ἀποπτύσας (ἀποπτύσαι Triclinius) δοκὰς Weilius (ut ὀνειρόφαντοι δοκαὶ v. 421.)] δίκαν (δόκαν Karstenus) 982. εὐπειθὲς Westphalius] εὔπιθὲς ἵζει Scaliger] ἵξει 984. ξυνεμβολαῖς Guil. Schneiderus] ξυνεμβόλοις. ξὺν ἐμβολαῖς Hermannus. 985. ψαμμίας ἀκάτα] Metrum postulat quattuor syllabas, quales sunt ψαμμὶς ἀκτά, quod coniecit Ahrensius p. 594. ψαμμίας ἀκάτας Triclinius. ψαμμίας ἀκτάς Tyrwhittus. 990. ὅμως Stanleius] ὅπως ὑμνῳδεῖ] μελῳδεῖ Heimsoethius. 991. Ἐρινύος Hermannus] ἐριννὺς 995. οὔτοι] οὔτι Casaubonus, servato in stropha v. 982. εὔπιθές 999. ἐξ] ἀπ' Triclinius. ψύθη Stephanus] ψύδη 1001. γέ Triclinius] γάρ, quod super γε scripsit Triclinius. τὸ addidit Wellauerus. 1002. ἀεὶ addidit Blomfieldus. 1005. Lacunam indicavit Heathius. Incertum tamen est utrum lacuna ante καὶ πότμος statuenda sit, an post εὐθυπορῶν, an post ἔπαισεν, quae Ahrensii sententia est p. 601, qui coniecit καὶ πότμος εὐθυπορῶν | ἀνδρὸς ἔπαισεν ἄφνω | δυστυχίας ἄφαντον ἕρμα, collato Platone Rep. 8. p. 553 a. ἐξαίφνης πταίσαντα ὥσπερ πρὸς ἕρματι τῇ πόλει. 1008. μὲν πρὸ] μέν τι D. πρὸ χρημάτων] φορημάτων Ahrensius p. 602. 1011. δόμος] γόμος Blomfieldus. 1012. πημονᾶς Victorius] πημονὰς 1016. καὶ ἐξ Triclinius] κἀξ 1019. ἅπαξ πεσὸν Porsonus] πεσόνθ' ἅπαξ 1020. προπάροιθ' Triclinius] πρόπαρ

Ζεὺς αὔτ' ἔπαυσ' ἐπ' εὐλαβείᾳ.
εἰ δὲ μὴ τεταγμένα
μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν
εἶργε μὴ πλέον φέρειν,
προφθάσασα καρδία
γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει.
νῦν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει
θυμαλγής τε καὶ οὐδὲν ἐπελπομένα ποτὲ καίριον
ζωπυρουμένας φρενός. [ἐκτολυπεύσειν
ΚΛ. εἴσω κομίζου καὶ σύ, Κασάνδραν λέγω,
ἐπεί σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτοις δόμοις
κοινωνὸν εἶναι χερνίβων, πολλῶν μετὰ
δούλων σταθεῖσαν κτησίου βωμοῦ πέλας·
ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, μηδ' ὑπερφρόνει.
καὶ παῖδα γάρ τοι φασὶν Ἀλκμήνης ποτὲ
πραθέντα τλῆναι δουλίας μάζης τυχεῖν.
εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιρρέποι τύχης,
ἀρχαιοπλούτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις.
οἳ δ' οὔποτ' ἐλπίσαντες ἤμησαν καλῶς,
ὠμοί τε δούλοις πάντα καὶ παρὰ στάθμην.
ἕξεις παρ' ἡμῶν οἷάπερ νομίζεται.
ΧΟ. σοί τοι λέγουσα παύεται σαφῆ λόγον.
ἐντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων
πείθοι' ἄν, εἰ πείθοι'· ἀπειθοίης δ' ἴσως.
ΚΛ. ἀλλ' εἴπερ ἐστὶ μὴ χελιδόνος δίκην
ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη,
εἴσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν λόγῳ.
ΧΟ. ἕπου. τὰ λῷστα τῶν παρεστώτων λέγει.
πιθοῦ λιποῦσα τόνδ' ἁμαξήρη θρόνον.
ΚΛ. οὔτοι θυραίαν τῇδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα
τρίβειν· τὰ μὲν γὰρ ἑστίας μεσομφάλου
ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πάρος,
ὡς οὔποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἕξειν χάριν.
σὺ δ' εἴ τι δράσεις τῶνδε, μὴ σχολὴν τίθει.
εἰ δ' ἀξυνήμων οὖσα μὴ δέχει λόγον,
σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί.
ΧΟ. ἑρμηνέως ἔοικεν ἡ ξένη τοροῦ
δεῖσθαι· τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου.
ΚΛ. ἦ μαίνεταί γε καὶ κακῶν κλύει φρενῶν,
ἥτις λιποῦσα μὲν πόλιν νεαίρετον
ἥκει, χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν,
πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος.
οὐ μὴν πλέω ῥίψασ' ἀτιμασθήσομαι.
ΧΟ. ἐγὼ δ', ἐποικτείρω γάρ, οὐ θυμώσομαι.
ἴθ', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐρημώσασ' ὄχον,
εἴκουσ' ἀνάγκῃ τῇδε καίνισον ζυγόν.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ὀτοτοτοῖ τοτοῖ δᾶ.
Ἄπολλον Ἄπολλον.
ΧΟ. τί ταῦτ' ἀνωτότυξας ἀμφὶ Λοξίου;
οὐ γὰρ τοιοῦτος ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν.
ΚΑ. ὀτοτοτοῖ τοτοῖ δᾶ.
Ἄπολλον Ἄπολλον.
ΧΟ. ἡ δ' αὖτε δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ
οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν.
ΚΑ. Ἄπολλον Ἄπολλον
ἀγυιᾶτ', ἀπόλλων ἐμός.
ἀπώλεσας γὰρ οὐ μόλις τὸ δεύτερον.
ΧΟ. χρήσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὑτῆς κακῶν.
μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ περ ἐν φρενί.
ΚΑ. Ἄπολλον Ἄπολλον
ἀγυιᾶτ', ἀπόλλων ἐμός.
ἆ ποῖ ποτ' ἤγαγές με; πρὸς ποίαν στέγην;
ΧΟ. πρὸς τὴν Ἀτρειδῶν· εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς,
ἐγὼ λέγω σοι· καὶ τάδ' οὐκ ἐρεῖς ψύθη.
ΚΑ. μισόθεον μὲν οὖν, πολλὰ συνίστορα
καὐτόφονα κακὰ κάκ', ἀρτάνας,
ἀνδροσφαγεῖον καὶ πεδορραντήριον.
ΧΟ. ἔοικεν εὔρις ἡ ξένη κυνὸς δίκην
εἶναι, ματεύει δ' ὧν ἀνευρήσει φόνον.
ΚΑ. μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι·
κλαόμενα τάδε βρέφη, σφαγὰς
ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας.
ΧΟ. ἦ μὴν κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι
ἦμεν, προφήτας δ' οὔτινας ματεύομεν.
ΚΑ. ἰὼ πόποι, τί ποτε μήδεται;
τί τόδε νέον ἄχος μέγα
μέγ' ἐν δόμοισι τοῖσδε μήδεται κακὸν
ἄφερτον φίλοισιν, δυσίατον; ἀλκὰ δ'

1072—1075. = 1076—1079.
1080—1084. = 1085—1089.
1090—1094. = 1095—1099.
1100—1106. = 1107—1113.

1024. Versus inepte interpolatus. Triclinius εὐλαβείᾳ in ἀβλαβείᾳ γε mutavit, ad quam lectionem spectat scholion, τὸν Ἀσκληπιὸν γὰρ ἐκεραύνωσεν ἀναστήσαντα τὸν Ἱππόλυτον, ὥστε μὴ βλαβῆναι. οὔ γε (οὔτε Weilius. εἴ γε Schoemannus) τὸν ὀρθοδαῆ—Ζεὺς ἀπέπαυσεν ἐπ' εὐλαβείᾳ Hartungus. Ζεὺς ἀπέπαυσ' ἐπ' ἀβλαβείᾳ; Ahrensius p. 605. Ζεὺς ἀπέπαυσε βέλει δαμέντα vel Ζεὺς ἀπέπαυσε πυρὶ βλαβέντα Weilius: quorum nihil satisfacit. Postrema verba ἐπ' ἀβλαβείᾳ (vel εὐλαβείᾳ) Cantero ex scholio illata videbantur. 1028. καρδία | γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει] καρδίαν | γλῶσσα πάντ' ἂν ἐξέχει Schuetzius. καρδία | γλῶσσαν ἂν παρεξέχει Weilius. 1030. βρέμει] βλέπει a m. pr. Flor.

1035. Κασάνδραν] Κασσάνδραν Hermannus: quod rectius. V. Thes. vol. 4. p. 1005. 1036. ἀμηνίτοις Auratus] ἀμηνίτως 1041. τυχεῖν Engerus] βία. Triclinii interpolatio est πραθέντα τλῆναι καὶ ζυγῶν θίγειν βίᾳ 1044. οἳ δ' Stanleius] οἵδ' 1045. παρὰ στάθμην Triclinius] παραστάθμων 1046. ἕξεις Auratus] ἔχεις 1048. ἐντὸς] ἐκτὸς Hermannus. ἂν οὖσα] ἁλοῦσα G. Hauptius. 1052. ἔσω — πείθω νιν] εἴσω (ut est 1035.) et πειθέ νιν Elmsleius, quo non sanatur versus vel corruptus vel ab interpolatore utcunque compositus. Sententia postulat (collato v. 1060.) εἴσω φρενῶν ξυνεῖσα (vel κλύουσα vel ἑκοῦσα) δέξεται λόγον.

1054. πιθοῦ Blomfieldus] πείθου 1055. τῇδ' Musgravius] τήνδ', quo servato σχολὴν Wieselerus. 1057. πάρος Musgravius] πυρός M. πάλαι Rhodius. 1060. δέχει Porsonus] δέχῃ 1064. ἦ Triclinius] ἡ

1067. Hic rursus incipit M. 1068. πλέω] Fort. πλέον, ut v. 868. 1071. εἴκουσ' Sophianus] ἑκοῦσ' 1072. 1076. ὀτοτοτοῖ Triclinius] ὀτοτοτοτοῖ τοτοῖ D.] ποποῖ utrobique. 1073. 1077. *Ἄπολλον Ἄπολλον] ὤπολλον ὤπολλον, sed ἄπολλον ἄπολλον 1080. 1085. Crasis ὤπολλον memoratur in Etym. M. p. 514, 30. 1083. αὑτῆς Turnebus] αὐτῆς 1084. περ ἐν Schuetzius] παρεν pr., παρ' ἐν ab correctore M. 1087. ποίαν] τίνα D. Ante 1090. ἆ ἆ M, recte omissum in apogr. Flor. et Triclin.

*συνίστορα] ξυνίστορα 1091. καὐτοφόνα Karstenus] αὐτὸ φονὰ pr. M. αὐτοφόνα corr. αὐτόφονα Ald. κάκ', ἀρτάνας D.] καρτάναι (κἀρτάναι Casaubonus) 1092. ἀνδροσφαγεῖον Dobraeus] ἀνδρὸς σφάγιον (σφαγεῖον pr.) πεδορραντήριον D.] πέδον (ν ex ρ facto) ῥαντήριον 1093. εὔρις] εὖριν Blomfieldus. εὔροις pr. M.

1094. *ματεύει] μαντεύει ἀνευρήσει Porsonus] ἂν εὑρήσῃ 1095. μαρτυρίοισι Porsonus] μαρτυρίοις τοῖσδ' ἐπιπείθομαι] τοῖσδε πιπείθομαι M. (non τοῖσδε πεπείθομαι, ut apographa) 1097. κλαόμενα D.] κλαιόμενα τάδε] ταδὲ pr. 1098. ἦ μὴν Porsonus] ἤμην, superscr. ἡ μεν (*ἦμεν) πεπυσμένοι] πεπυσμένον pr. M. 1099. ματεύομεν Schuetzius] μαστεύομεν. προφήτου δ' οὔτινος χατεύομεν Karstenus. 1100. πόποι] πόποῖ M. 1101. ἄχος] ἄχθος M, sed superscr. ἄχος. τί τόδ' ἄχος νέον μέγα Hermannus. μέγα et (1108.) πόσιν delet Engerus. 1103. φίλοισιν Triclinius] φίλοισι

ἑκὰς ἀποστατεῖ.
ΧΟ. τούτων ἄϊδρίς εἰμι τῶν μαντευμάτων·
ἐκεῖνα δ' ἔγνων· πᾶσα γὰρ πόλις βοᾷ.
ΚΑ. ἰὼ τάλαινα, τόδε γὰρ τελεῖς,
τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν
λουτροῖσι φαιδρύνασα, πῶς φράσω τέλος;
τάχος γὰρ τόδ' ἔσται· προτείνει δὲ χεὶρ ἐκ
χερὸς ὀρέγματα,
ΧΟ. οὔπω ξυνῆκα· νῦν γὰρ ἐξ αἰνιγμάτων
ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ.
ΚΑ. ἐή, παπαῖ παπαῖ, τί τόδε φαίνεται;
ἦ δίκτυόν τι Ἅιδου;
ἀλλ' ἄρκυς ἡ ξύνευνος, ἡ ξυναιτία
φόνου. στάσις δ' ἀκόρετος γένει.
κατολολύξατ' ὦ θύματος λευσίμου.
ΧΟ. ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει
ἐπορθιάζειν; οὔ με φαιδρύνει λόγος.
ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς
σταγών, ἅτε καιρία πτώσιμος
ξυνανύτει βίου δύντος αὐγαῖς.
ταχεῖα δ' ἄτα πέλει.
ΚΑ. ἆἆ, ἰδοὺ ἰδού· ἄπεχε τᾶς βοὸς
τὸν ταῦρον· ἐν πέπλοισιν
μελαγκέρῳ λαβοῦσα μηχανήματι
τύπτει· πίτνει δ' ἐν ἐνύδρῳ τεύχει.
δολοφόνου λέβητος τύχαν σοι λέγω.
ΧΟ. οὐ κομπάσαιμ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄκρος
εἶναι, κακῷ δέ τῳ προσεικάζω τάδε.
ἀπὸ δὲ θεσφάτων τίς ἀγαθὰ φάτις
βροτοῖς τέλλεται; κακῶν γὰρ διαὶ
πολυεπεῖς τέχναι θεσπιῳδοὶ
φόβον φέρουσιν μαθεῖν.
ΚΑ. ἰὼ ἰὼ ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι·
τὸ γὰρ ἐμὸν θροεῖς πάθος ἐπεγχέας.
ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγεν;
οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην. τί γάρ;
ΧΟ. φρενομανής τις εἶ θεοφόρητος, ἀμφὶ δ' αὐτᾶς
θροεῖς
νόμον ἄνομον, οἷά τις ξουθὰ

1114—1124. = 1125—1135.

ἀκόρετος βοᾶς, φεῦ, ταλαίναις φρεσὶν
Ἴτυν Ἴτυν στένουσ' ἀμφιθαλῆ κακοῖς ἀηδὼν βίον.
ΚΑ. ἰὼ ἰὼ λιγείας μόρον ἀηδόνος·
περιβάλοντό οἱ πτεροφόρον δέμας
θεοὶ γλυκύν τ' αἰῶνα κλαυμάτων ἄτερ·
ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί.
ΧΟ. πόθεν ἐπισσύτους θεοφόρους ἔχεις ματαίους δύας,
τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτῳ κλαγγᾷ
μελοτυπεῖς ὁμοῦ τ' ὀρθίοις ἐν νόμοις;
πόθεν ὅρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ κακορρήμονας;
ΚΑ. ἰὼ γάμοι γάμοι Πάριδος ὀλέθριοι φίλων.
ἰὼ Σκαμάνδρου πάτριον ποτόν. [φαῖς·
τότε μὲν ἀμφὶ σὰς ἀϊόνας τάλαιν' ἠνυτόμαν τρο-
νῦν δ' ἀμφὶ Κωκυτόν τε κἀχερουσίους
ὄχθας ἔοικα θεσπιῳδήσειν τάχα.
ΧΟ. τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω;
καὶ παῖς νεόγονος ἂν μάθοι.
πέπληγμαι δ' ὅπως δήγματι φοινίῳ
δυσαλγεῖ τύχᾳ μινυρὰ θρεομένας, θαύματ' ἐμοὶ
κλύειν.
ΚΑ. ἰὼ πόνοι πόνοι πόλεος ὀλομένας τὸ πᾶν.
ἰὼ πρόπυργοι θυσίαι πατρὸς
πολυκανεῖς βοτῶν ποιονόμων· ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρ-
κεσεν
τὸ μὴ πόλιν μὲν ὥσπερ οὖν ἔχει παθεῖν.
ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πέδῳ βαλῶ.
ΧΟ. ἑπόμενα προτέροις τάδ' ἐπεφημίσω.
καί τίς σε κακοφρονῶν τίθη-
σι δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπίτνων
μελίζειν πάθη γοερὰ θανατοφόρα, τέρμα δ' ἀμη-
ΚΑ. καὶ μὴν ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων [χανῶ.
ἔσται δεδορκὼς νεογάμου νύμφης δίκην·
λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
πνέων ἐσᾴξειν, ὥστε κύματος δίκην

1136—1145. = 1146—1155.
1156—1166. = 1167—1177.

1110. χεὶρ pr. M., χεῖρ' corr. 1111. *χερὸς] χειρὸς ὀρέγματα (quo voc. schol. utitur) Hermannus] ὀρεγομένα (ὀρεγόμενα pr.). In apogr. Flor. et Triclin. ὀρεγμένα 1114. ἐή D.] ἓ ἒ 1115. τι D.] τί γ' Ἅιδου Schuetzius] ἀΐδου 1117. ἀκόρετος Bothius] ἀκόρεστος 1118. κατολολύξατ' ὦ Meinekius Philol. vol. 19. p. 207.] κατολολυξάτω, ut ἐπολολύξατ' ὦ Choeph. 942. in ἐπολολυξάτω corruptum. 1119. *ἐρινὺν vel ἐριννὺν] ἐρινῦν κέλει Porsonus] κέλῃ 1121 ἔδραμε κροκοβαφὴς] κροκοβαφὴς δράμε Engerus.

1122. καιρία D.] καὶ δορία 1123. ξυνανύτει Porsonus] ξυνανυτεῖ 1125. ἆἆ D.] ἆ ἆ 1126. πέπλοισιν] πέπλου νιν Weilius. 1127. μελάγκέρωι M (prior accentus a m. recentiore), quo duplex indicatur scriptura, μελαγκέρῳ et μελάγκερων. A m. pr. μελαγκέρων scriptum fuerat. In scholiis triplex explicatur scriptura, μελάγκερων, μελαγκέρῳ et μελαγκέρω. μελάγκερως Weilius. 1128. πίτνει pr. M. πίπει (sic) ab correctore] *πιτνεῖ ἐν addidit Schuetzius. τεύχει] κύτει Blomfieldus. 1129. τύχαν] τέχναν Weilius. 1133. τέλλεται Emperius] στέλλεται διαὶ Hermannus] διὰ 1134. θεσπιῳδοὶ Hermannus] θεσπιῳδὸν 1135. φέρουσιν Triclinius] φέρουσι 1136. 1146. Alterum ἰὼ delet Butlerus. 1137. θροεῖς Hermannus (θροεῖ Franzius)] θροῶ ἐπεγχέας Franzius et Hermannus] ἐπεγχέασα, quod per συναναμίξασα explicat scholiasta, miro et suspecto verbi usu. 1138. ἤγαγεν Hermannus] ἤγαγες 1141. αὐτᾶς Triclinius] αὐτᾶς 1143. ἀκόρετος Ald.] ἀκόρεστος *βοᾶς] βοῶις ταλαίναις Victorius] ταλαίνας 1146. μόρον ἀηδόνος Hermannus] ἀηδόνος μόρον περιβάλοντο Turnebus] περεβάλοντο οἱ Hermannus] γάρ οἱ. Servari potest γάρ, si περίβαλον scribatur cum Blomfieldo. 1148. αἰῶνα] ἀγῶνα, sed adscr. ab eadem manu γρ. αἰῶνα

1150. θεοφόρους Hermannus] θεοφόρους τ' 1151. δύας] δοίας pr. M. 1152. *ἐπίφοβα] ἐπιφόβωι 1153. μελοτυπεῖς] ο super ε in apogr. Flor., unde μολοτυπεῖς Triclinius, sed superscr. ε. ὁμοῦ τ'] ἄμουσ' Schoemannus. 1160—1673. exciderunt ex M. 1160. κἀχερουσίους] κἀχερουσίας Blomfieldus. 1161. ὄχθας Casaubonus et Blomfieldus] ὄχθους 1163. καὶ παῖς νεόγονος ἂν Hermannus] νεογνὸς ἀνθρώπων 1164. ὅπως Hermannus (ἅπερ Karstenus)] ὑπὸ (ὑπαὶ Triclinius) δήγματι] δάκει Hermannus. πλήγματι Engerus. 1165. δυσαλγεῖ Canterus] δυσαγγεῖ μινυρὰ Blomfieldus] μινυρὰ κακὰ 1166. θαύματ' Triclinius] θραύματ'. Sic in gl. Photii et Etym. M. θραύματα: νευροσπάσματα scriptum pro θαύματα. 1170. ἐπήρκεσεν Blomfieldus] ἐπήρκεσαν 1172. θερμόνους] θερμὸν οὖς Canterus, quod non magis satisfacit quam aliae aliorum coniecturae, enumeratae ab Ahrensio p. 620. ἐν πέδῳ Casaubonus] ἐμπέδῳ 1173. ἐπεφημίσω Weilius] ἐφημίσω: unde προτέροισι Pauwius. 1174. καί τις Butlerus] καὶ τίς κακοφρονῶν Schuetzius] κακοφρονεῖν 1175. ὑπερβαρὴς (ὑπερβαρὺς Triclinius) ἐμπίτνων] ὑπέρβαρυς (ὑπέρβριθυς Meinekius Philol. vol. 19. p. 207.) ἐπεμπίτνων Engerus.

1176. θανατοφόρα] θανατηφόρα Triclinius. 1179. νύμφης Triclinius] νύμφας 1181. ἐσᾴξειν Bothius] ἐς ἥξειν (ἐσήξειν Victorius) 1182. κλύζειν Auratus] κλύειν αὐγὰς] ἀκτὰς Auratus. ἀγὰς Ahrensius.

κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πήματος πολὺ
μεῖζον· φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων.
καὶ μαρτυρεῖτε συνδρόμως ἴχνος κακῶν
ῥινηλατούσῃ τῶν πάλαι πεπραγμένων.
τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὔποτ' ἐκλείπει χορὸς
σύμφθογγος οὐκ εὔφωνος· οὐ γὰρ εὖ λέγει.
καὶ μὴν πεπωκώς γ', ὡς θρασύνεσθαι πλέον,
βρότειον αἷμα κῶμος ἐν δόμοις μένει,
δύσπεμπτος ἔξω, συγγόνων Ἐρινύων.
ὑμνοῦσι δ' ὕμνον δώμασιν προσήμεναι
πρώταρχον ἄτην· ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν
εὐνὰς ἀδελφοῦ τῷ πατοῦντι δυσμενεῖς.
ἥμαρτον, ἢ θηρῶ τι τοξότης τις ὥς;
ἢ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων;
ἐκμαρτύρησον προυμόσας τό μ' εἰδέναι
λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἁμαρτίας δόμων.
ΧΟ. καὶ πῶς ἂν ὅρκου πῆγμα γενναίως παγὲν
παιώνιον γένοιτο; θαυμάζω δέ σε
πόντου πέραν τραφεῖσαν ἀλλόθρουν πόλιν
κυρεῖν λέγουσαν, ὥσπερ εἰ παρεστάτεις.
ΚΑ. μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει.
ΧΟ. μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος;
ΚΑ. προτοῦ μὲν αἰδὼς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε.
ΧΟ. ἁβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων πλέον.
ΚΑ. ἀλλ' ἦν παλαιστὴς κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν.
ΧΟ. ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἠλθέτην νόμῳ;
ΚΑ. ξυναινέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην.
ΧΟ. ἤδη τέχναισιν ἐνθέοις ᾑρημένη;
ΚΑ. ἤδη πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη.
ΧΟ. πῶς δῆτ' ἄνατος ἦσθα Λοξίου κότῳ;
ΚΑ. ἔπειθον οὐδέν' οὐδέν, ὡς τάδ' ἤμπλακον.
ΧΟ. ἡμῖν γε μὲν δὴ πιστὰ θεσπίζειν δοκεῖς.
ΚΑ. ἰοὺ ἰού, ὢ ὢ κακά.
ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος
στροβεῖ ταράσσων φροιμίοις ⏑ – ⏑ –.
ὁρᾶτε τούσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους
νέους, ὀνείρων προσφερεῖς μορφώμασιν;
παῖδες θανόντες ὡσπερεὶ πρὸς τῶν φίλων,
χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς,
σὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος,
πρέπουσ' ἔχοντες, ὧν πατὴρ ἐγεύσατο.
ἐκ τῶνδε ποινάς φημι βουλεύειν τινὰ
λέοντ' ἄναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον
οἰκουρόν, οἴμοι, τῷ μολόντι δεσπότῃ
ἐμῷ· φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δούλιον ζυγόν·
νεῶν τ' ἔπαρχος Ἰλίου τ' ἀναστάτης
οὐκ οἶδεν οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς
λέξασα κἀκτείνασα φαιδρόνους, δίκην
ἄτης λαθραίου, τεύξεται κακῇ τύχῃ.
τοιάδε τόλμα· θῆλυς ἄρσενος φονεὺς
ἔστιν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος
τύχοιμ' ἄν; ἀμφίσβαιναν, ἢ Σκύλλαν τινὰ
οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην,
θύουσαν Ἅιδου μητέρ' ἄσπονδόν τ' Ἄρη
φίλοις πνέουσαν; ὡς δ' ἐπωλολύξατο
ἡ παντότολμος, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ.
δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστίμῳ σωτηρίᾳ.
καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω· τί γάρ;
τὸ μέλλον ἥξει, καὶ σύ μ' ἐν τάχει παρὼν
ἄγαν ἀληθόμαντιν οἰκτείρας ἐρεῖς.
ΧΟ. τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν
ξυνῆκα καὶ πέφρικα, καὶ φόβος μ' ἔχει
κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν ἐξῃκασμένα.
τὰ δ' ἄλλ' ἀκούσας ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω.
ΚΑ. Ἀγαμέμνονός σέ φημ' ἐπόψεσθαι μόρον.
ΧΟ. εὔφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα.
ΚΑ. ἀλλ' οὔτι Παιὼν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ.
ΧΟ. οὔκ, εἴπερ ἔσται γ'· ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως.
ΚΑ. σὺ μὲν κατεύχει, τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει.
ΧΟ. τίνος πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄγος πορσύνεται;
ΚΑ. ἦ κάρτα χρησμῶν παρεκόπης κλύων ἐμῶν.
ΧΟ. τοῦ γὰρ τελοῦντος οὐ ξυνῆκα μηχανήν.
ΚΑ. καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν.
ΧΟ. καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα· δυσμαθῆ δ' ὅμως.
ΚΑ. παπαῖ, οἷον τὸ πῦρ ἐπέρχεται δέ μοι.
ὀτοτοῖ, Λύκει' Ἄπολλον, οἳ ἐγὼ ἐγώ.
αὕτη δίπους λέαινα συγκοιμωμένη
λύκῳ, λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσίᾳ,
κτενεῖ με τὴν τάλαιναν· ὡς δὲ φάρμακον
τεύχουσα κἀμοῦ μισθὸν ἐνθήσει κότῳ,
κἀπεύξεται θήγουσα φωτὶ φάσγανον
ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον.
τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε,
καὶ σκῆπτρα καὶ μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφη;
σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ·

1182. τοῦδε] πῆμα Engerus. 1187. ξύμφθογγος Triclinius] σύμφογγος (sic) 1192. πρώταρχον Triclinius] πρώταρχος 1194. θηρῶ Canterus (κυρῶ Ahrensius)] τηρῶ 1196. τό μ'] τὸ μὴ Dobraeus. 1198. ὅρκου πῆγμα Auratus] ὅρκος πῆμα 1199. σε Auratus] σου

1200. πόλιν] Interpolatoris, ut videtur, supplementum pro τάδε, quod exciderat. ἀλλόθρουν autem de Cassandra dicitur ut v. 1051. ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη. 1203. 1204. inverso ordine lectos transposuit Hermannus. 1207. ἠλθέτην Elmsleius] ἤλθετον 1211. ἄνατος — οὐδέν' Canterus] ἄνακτος — οὐδὲν κότῳ] κότου Blomfieldus. 1214. ὢ ὢ D.] ὦ ὦ

1216. Lacunam indicavit Butlerus, eiecto quod ex v. 1217. illatum erat ἐφημένους. Excidit adiectivum aliquod. φροιμίοις πολυρρόθοις dixit Sept. 7. 1227. τ' (δ' Ger. Vossius) ἔπαρχος Canterus] τ' ἄπαρχος (τάγαρχος Meinekius Philol. vol. 19. p. 208.) ἄπαρχος hic et Pers. 322. Choeph. 663. defendit Ahrensius p. 629. 1229. λέξασα] λείξασα Tyrwhittus. κἀκτείνασα Canterus] καὶ κτείνασα φαιδρόνους] φαιδρωπὸς Blomfieldus.

1231. τοιάδε] τοιοῦτα Triclinius. τοιᾷδε τόλμῃ Martinus. τόλμα H. L. Ahrensius] τολμᾷ 1232. ἔστιν] ἔσται Elmsleius. 1235. μητέρ'] μαινάδ' Weilius. Ἄρη anonymus Blomfieldi] ἀράν 1237. ὥσπερ ἐν] ὡσπερεὶ Meinekius in Philologo vol. 19. p. 209. ὥσπερ ἐκ Karstenus. 1238. δοκεῖ δέ] δοκοῦσα Engerus. 1240. μ' ἐν Casaubonus] μὴν 1241. ἄγαν Bothius] ἄγαν γ' 1242. παιδείων Schuetzius] παιδίων 1244. ἀληθῶς οὐδέν] ἀληθῶς οὖσιν Schoemannus Opusc. 3. p. 143.

1247. κοίμησον] κοίμισον Triclinius. 1249. εἴπερ ἔσται Schuetzius] εἰ παρέσται 1250. κατεύχει Porsonus] κατεύχῃ 1251. ἄγος Auratus] ἄχος 1252. ἦ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπης (sic apogr. Flor. et Ven. superscripto ει, i. e. παρεσκόπεις): in apogr. Tricliniano παρεσκόπ, supra scripto ης) χρησμῶν ἐμῶν. Correxi ἦ κάρτα χρησμῶν παρεκόπης κλύων ἐμῶν, praeeunte Meinekio, qui coniecerat ἦ κάρτα τἄρ' αὖ παρεκόπης χρησμῶν ἐμῶν 1253. Post τελοῦντος interrogandi signum posuit Weilius. 1255. δυσμαθῆ Canterus] δυσπαθῆ 1256. Versus interpolatus. παπαῖ παπαῖ, | οἷον τὸ θεῖον αὖ με πῦρ ἐπέρχεται Weilius. 1257. οἳ ἐγὼ ἐγώ] Scriptura suspecta: nam οἲ 'γώ tragici dicunt. 1258. δίπους Victorius] δίπλους 1260. κτενεῖ] κτείνει Heimsoethius. 1261. κότῳ] Corruptum. ποτῷ Auratus. κύτει Scaliger. 1262. κἀπεύξεται Hartungus] ἐπεύχεται: unde ἐνθήσειν pro ἐνθήσει Triclinius. 1266. σέ] Per ὦ στολή explicat Triclinius. Versus inutilis, qui non intelligo quo consilio ab Aeschylo addi potuerit, quum nihil aliud contineat quam verba proxima [τ' ἐς φθορὸν πεσόντα, quae aptissime sequuntur post v. 1265.

ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντ', ἐγὼ δ' ἅμ' ἕψομαι.
ἄλλην τιν' ἄτης ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε.
ἰδοὺ δ' Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ
χρηστηρίαν ἐσθῆτ', ἐποπτεύσας δέ με
κἀν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην μέγα
φίλων ὑπ' ἐχθρῶν, οὐ διχορρόπως, μάτην.
καλουμένη δὲ φοιτὰς ὡς ἀγύρτρια
πτωχὸς τάλαινα λιμοθνὴς ἠνεσχόμην.
καὶ νῦν ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμὲ
ἀπήγαγ' ἐς τοιάσδε θανασίμους τύχας.
βωμοῦ πατρῴου δ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει,
θερμῷ κοπεῖσαν φοινίῳ προσφάγματι.
οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν.
ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος,
μητροκτόνον φίτυμα, ποινάτωρ πατρός·
φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος
κάτεισιν, ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις·
ἄραρε γάρ τις ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας,
ἥξειν τιν' ὑπτίασμα κειμένου πατρός.
τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικτος ὧδ' ἀναστένω;
ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν
πράξασαν ὡς ἔπραξεν, οἳ δ' εἶχον πόλιν,
οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει,
ἰοῦσα κἀγὼ τλήσομαι τὸ κατθανεῖν.
Ἅιδου πύλας δὲ τάσδ' ἐγὼ προσεννέπω·
ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν,
ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων
ἀπορρυέντων, ὄμμα συμβάλω τόδε.
ΧΟ. ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ
γύναι, μακρὰν ἔτεινας. εἰ δ' ἐτητύμως
μόρον τὸν αὐτῆς οἶσθα, πῶς θεηλάτου
βοὸς δίκην πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς;
ΚΑ. οὐκ ἔστ' ἄλυξις, ὦ ξένοι, χρόνῳ πλέω.
ΧΟ. ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται.
ΚΑ. ἥκει τόδ' ἦμαρ· σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ.
ΧΟ. ἀλλ' ἴσθι τλήμων οὖσ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός.
ΚΑ. οὐδεὶς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐδαιμόνων.
ΧΟ. ἀλλ' εὐκλεῶς τοι κατθανεῖν χάρις βροτῷ.
ΚΑ. ἰὼ πάτερ σοῦ σῶν τε γενναίων τέκνων.
ΧΟ. τί δ' ἐστὶ χρῆμα; τίς σ' ἀποστρέφει φόβος;
ΚΑ. φεῦ φεῦ.
ΧΟ. τί τοῦτ' ἔφευξας; εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος.
ΚΑ. φόνον δόμοι πνέουσιν αἱματοσταγῆ.
ΧΟ. καὶ πῶς; τόδ' ὄζει θυμάτων ἐφεστίων.
ΚΑ. ὅμοιος ἀτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει.
ΧΟ. οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν λέγεις. 1312
ΚΑ. ἰὼ ξένοι.
οὔτοι δυσοίζω θάμνον ὡς ὄρνις φόβῳ,
ἀλλ' ὡς θανούσῃ μαρτυρεῖτέ μοι τόδε,
ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ,
ἀνήρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ.
ἐπιξενοῦμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμένη.
ΧΟ. ὦ τλῆμον, οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου.
ΚΑ. ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω
ἐμὸν τὸν αὐτῆς. ἡλίου δ' ἐπεύχομαι
πρὸς ὕστατον φῶς τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις
ἐχθροῖς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ὁμοῦ
δούλης θανούσης, εὐμαροῦς χειρώματος. 1326
ἀλλ' εἶμι κἀν δόμοισι κωκύσουσ' ἐμὴν 1318
Ἀγαμέμνονός τε μοῖραν. ἀρκείτω βίος. 1314
ΧΟ. ἰὼ βρότεια πράγματ'· εὐτυχοῦντα μὲν 1327
σκιᾷ τις ἂν πρέψειεν· εἰ δὲ δυστυχῇ,
βολαῖς ὑγρώσσων σφόγγος ὤλεσεν γραφήν.
καὶ ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον οἰκτείρω πολύ.
τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφυ
πᾶσι βροτοῖσιν· δακτυλοδείκτων δ'
οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων,
μηκέτ' ἐσέλθῃς τάδε φωνῶν.
καὶ τῷδε πόλιν μὲν ἑλεῖν ἔδοσαν
μάκαρες Πριάμου·
θεοτίμητος δ' οἴκαδ' ἱκάνει.
νῦν δ' εἰ προτέρων αἷμ' ἀποτίσει
καὶ τοῖσι θανοῦσι θανὼν ἄλλων
ποινὰς θανάτων ἐπικρανεῖ,
τίς ποτ' ἂν εὔξαιτο βροτῶν ἀσινεῖ
δαίμονι φῦναι τάδ' ἀκούων;
ΑΓ. ὤμοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω.

ΧΟΡΟΥ ὁ ά.

σῖγα· τίς πληγὴν ἀϋτεῖ καιρίως οὐτασμένος;
ΑΓ. ὤμοι μάλ' αὖθις, δευτέραν πεπληγμένος.

1267. ἐγὼ δ' ἅμ' ἕψομαι Hermannus] ἀγαθῷ δ' ἀμείψομαι 1268. ἄτης Stanleius] ἄτην 1270. δέ με] ἐμὲ Engerus. 1271. μέγα Hermannus] μετὰ 1273. φοιτάς] φοιβάς Spanhemius et ὡς in οὖσ' mutato Engerus. 1274. λιμοθνὴς Elberlingius] λιμόθνης 1277. ἀντ' ἐπίξηνον Auratus] ἀντεπίξηνον (sic) vel ἀντεπίξηνον 1278. κοπεῖσαν Auratus] κοπείσης, quod servari potest si θερμῷ in δέρης mutetur cum Weilio. 1284. Versum post 1290. lectum huc transposuit Hermannus. ἄραρε γάρ τις ὅρκος] Legebatur ὀμώμοται γὰρ ὅρκος. Correxi ex Crameri Anecd. Oxon. vol. 1. p. 88, 8. et cod. Voss. Etym. M. p. 134, 35. ubi de verbo ἀρηρέναι agitur versusque omisso poetae nomine sic scriptus affertur, ἄραρε γὰρ ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας 1285. ἥξειν τιν' Karstenus] ἄξειν νυν Flor. ἄξει νιν Triclinius. 1286. κάτοικτος Scaliger] κάτοικος Κάτοικτος si recte restitutum est, semel dictum est ut ἐποίκτιστος et ἔποικτος v. 1221. 1614. 1288. εἶχον] εἷλον Musgravius. 1290. κἀγὼ Heathius] πράξω 1291. τάσδ' ἐγω Auratus] τὰς λέγω 1295. δ' αὖ Triclinius] δὲ 1299. ὦ Casaubonus] οὐ (οὔ, ξένοι Triclinius) χρόνῳ πλέω] Verba ab librario et fortasse ulterius ab correctore corrupta. χρονουλκίᾳ Valckenar. in schedis mss. Verbo χρονουλκεῖν utitur Hesychius s. v. μοργύλλει. χρόνου τριβὴν dixerunt Sophocles aliique. 1305. σῶν Auratus] τῶν 1303. 4. Hos versus transponit Heathius, inversis etiam personarum vicibus.

1309. φόνον Triclinius] φόβον 1312. Post hunc versum legebantur verba ἀλλ' εἶμι — βίος, quae post 1326. transposuit Weilius. 1316. φόβῳ. ἀλλ' ὡς θ.] φόβῳ ἄλλως Hermannus. Mihi probabilius videtur unum post 1316. excidisse versum, qui quum nesciamus qualis fuerit, incertum manet utrum μαρτυρεῖτε an, quod aliis placuit, μαρτυρῆτε ab Aeschylo scriptum sit. 1322. ἢ] οὐ Hermannus. 1323. ἡλίου Iacobsius] ἡλίῳ 1324. 1325. Sententiam tolerabilem restituit Paleius, τοὺς ἐμοὺς τιμαόρους, | ἐχθροὺς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς, τίνειν φόνον | δούλης —. 1318. δόμοισι] θανοῦσι Karstenus. 1327. ΧΟ. hic addidit et v. 1331. delevit Weilius. 1328. σκιᾷ Wieselerus] σκιά ἂν πρέψειεν Boissonadius (ex Photio p. 447, 14. πρέψαι: τὸ ὁμοιῶσαι. Αἰσχύλος.)] ἀντρέψειεν δυστυχῇ] δυστυχοῖ Blomfieldus. 1329. σφόγγος Bothius] σπόγγος 1331. πράσσειν Porsonus] πράττειν 1332. βροτοῖσιν Pauwius] βροτοῖς δακτυλοδείκτων Schuetzius] δακτυλοδεικτῶν 1334. μηκέτ' ἐσέλθῃς Hermannus] μηκέτι δ' εἰσέλθῃς 1340. ἐπικρανεῖ si scripsit Aeschylus, quod incertum est, syllabam penultimam produxit, quod perraro fit in hoc verborum genere. Praesens ἐπικραίνει vel, quod Bambergerus coniecit, ἀντεπικραίνει parum probabile est post ἀποτίσει 1341. ποτ' addidit A. I. Ahrensius. 1343. πληγὴν] πλευρῶν Weilius. ἔσω] ἐγὼ Karstenus.

β'. τοὔργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι βασιλέως οἰμώγματι.
γ'. ἀλλὰ κοινωσαίμεθ' ἄν πῶς ἀσφαλῆ βουλεύματα;
δ'. ἐγὼ μὲν ὑμῖν τὴν ἐμὴν γνώμην λέγω,
πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν.
ε'. ἐμοὶ δ' ὅπως τάχιστά γ' ἐμπεσεῖν δοκεῖ
καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχειν σὺν νεορρύτῳ ξίφει.
ϛ'. κἀγὼ τοιούτου γνώματος κοινωνὸς ὢν
ψηφίζομαί τι δρᾶν· τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμή.
ζ'. ὁρᾶν πάρεστι· φροιμιάζονται γὰρ ὡς
τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει.
η'. χρονίζομεν γάρ. οἱ δὲ τῆς μελλοῦς κλέος
πέδοι πατοῦντες οὐ καθεύδουσιν χερί.
θ'. οὐκ οἶδα βουλῆς ἧστινος τυχὼν λέγω.
τοῦ δρῶντός ἐστι καὶ τὸ βουλεῦσαι πέρι.
ι'. κἀγὼ τοιοῦτός εἰμ', ἐπεὶ δυσμηχανῶ
λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνιστάναι πάλιν.
ια'. ἦ καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν
δόμων καταισχυντῆρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις;
ιβ'. ἀλλ' οὐκ ἀνεκτόν, ἀλλὰ κατθανεῖν κρατεῖ·
πεπαιτέρα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος.
ιγ'. ἦ γὰρ τεκμηρίοισιν ἐξ οἰμωγμάτων
μαντευσόμεσθα τἀνδρὸς ὡς ὀλωλότος;
ιδ'. σάφ' εἰδότας χρὴ τῶνδε θυμοῦσθαι πέρι·
τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα.
ιε'. ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι,
τρανῶς Ἀτρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως.
ΚΛ. πολλῶν πάροιθεν καιρίως εἰρημένων
τἀναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι.
πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις
δοκοῦσιν εἶναι, πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν
φάρξειεν ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος;
ἐμοὶ δ' ἀγὼν ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι
νείκης παλαιᾶς ἦλθε, σὺν χρόνῳ γε μήν·
ἕστηκα δ' ἔνθ' ἔπαισ' ἐπ' ἐξειργασμένοις.
οὕτω δ' ἔπραξα, καὶ τάδ' οὐκ ἀρνήσομαι,
ὡς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον,
ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων,
περιστιχίζω, πλοῦτον εἵματος κακόν.
παίω δέ νιν δίς· κἀν δυοῖν οἰμωγμάτοιν
μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα· καὶ πεπτωκότι
τρίτην ἐπενδίδωμι, τοῦ κατὰ χθονὸς
Διὸς νεκρῶν σωτῆρος εὐκταίαν χάριν.
οὕτω τὸν αὐτοῦ θυμὸν ὀρυγάνει πεσών·
κἀκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγὴν
βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου,
χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον ἢ διοσδότῳ
γάνει σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασιν.
ὡς ὧδ' ἐχόντων, πρέσβος Ἀργείων τόδε,
χαίροιτ' ἄν, εἰ χαίροιτ', ἐγὼ δ' ἐπεύχομαι.
εἰ δ' ἦν πρεπόντων ὥστ' ἐπισπένδειν νεκρῷ,
τῷδ' ἂν δικαίως ἦν, ὑπερδίκως μὲν οὖν·
τοσόνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε
πλήσας ἀραίων αὐτὸς ἐκπίνει μολών.
ΧΟ. θαυμάζομέν σου γλῶσσαν, ὡς θρασύστομος,
ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον.
ΚΛ. πειρᾶσθέ μου γυναικὸς ὡς ἀφράσμονος·
ἐγὼ δ' ἀτρέστῳ καρδίᾳ πρὸς εἰδότας
λέγω· σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις
ὅμοιον. οὗτός ἐστιν Ἀγαμέμνων, ἐμὸς
πόσις, νεκρὸς δέ, τῆσδε δεξιᾶς χερὸς
ἔργον, δικαίας τέκτονος. τάδ' ὧδ' ἔχει.
ΧΟ. τί κακόν, ὦ γύναι, χθονοτρεφὲς ἐδανὸν
ἢ ποτὸν πασαμένα ῥυτᾶς ἐξ ἁλὸς ὄρμενον
τόδ' ἐπέθου θύος δαμοθρόους τ' ἀρας
ἀπέδικες ἀπέτεμες· ἀπόπολις δ' ἔσει
μῖσος ὄβριμον ἀστοῖς.
ΚΛ. νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοὶ
καὶ μῖσος ἀστῶν δημόθρους τ' ἔχειν ἀράς,
οὐδὲν τότ' ἀνδρὶ τῷδ' ἐναντίον φέρων·
ὃς οὐ προτιμῶν ὡσπερεὶ βοτοῦ μόρον,
μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν,
ἔθυσεν αὑτοῦ παῖδα, φιλτάτην ἐμοὶ
ὠδῖν', ἐπῳδὸν Θρῃκίων ἀημάτων.
οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν,
μιασμάτων ἄποιν'; ἐπήκοος δ' ἐμῶν
ἔργων δικαστὴς τραχὺς εἶ. λέγω δέ σοι
[τοιαῦτ' ἀπειλεῖν, ὡς παρεσκευασμένης]
ἐκ τῶν ὁμοίων χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ
ἄρξειν σ'· ἐὰν δὲ τοὔμπαλιν κραίνῃ θεός,
γνώσει διδαχθεὶς ὀψὲ γοῦν τὸ σωφρονεῖν.
ΧΟ. μεγαλόμητις εἶ, περίφρονα δ' ἔλακες·
ὥσπερ οὖν φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται·
λίπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος ἐμπρέπει·
ἄτιτον ἔτι σὲ χρὴ στερομέναν φίλων
τύμμα τύμματι τῖσαι.

1407—1411. = 1426—1430.

1344. 1346. His versibus et distichis 1348—1371. ΧΟ. praescriptum in libris. Inter quindecim chori personas distribuit Hermannus, qui numerus etiam in scholio traditus est quod Triclinius servavit, de quo dixi in Philologo vol. 20. p. 28. Inter duodecim personas distribuit Odofr. Muellerus, versibus 1344. 1346. 1347. 1370. 1371. coryphaeo tributis. 1346. οἰμώγματι] Sic apogr. Flor., οἰμώγμασιν cetera. 1347. κοινωσαίμεθ' (sic Porsonus) ἄν πῶς Blomfieldus] κοινωσώμεθ' ἄν πως 1356. μελλοῦς ex Tryphone in Walzii Rhet. vol. 8. p. 741.] μελλούσης 1357. πέδοι Hermannus] πέδον 1362. τείνοντες Canterus] κτείνοντες 1364. κρατεῖ Casaubonus] κράτει 1368. θυμοῦσθαι A. I. Ahrensius] μυθοῦσθαι 1375. πημονῆς Canterus] πημονὴν ἀρκύστατ' ἂν Blomfieldus] ἀρκύστατον 1376. φάρξειεν D.] φράξειεν 1378. νείκης Heathius] νίκης 1381. ἀμύνεσθαι Victorius] ἀμύνασθαι 1383. περιστιχίζω Triclinius] περιστοιχίζων Flor. περιστιχίζων Ven. 1384. οἰμωγμάτοιν Elmsleius] οἰμώγμασιν 1387. Διὸς Engerus] ᾅδου 1388. ὀρυγάνει (quod Hesychius per ἐρεύγεται explicat) Hermannus] ὁρμαίνει 1389. σφαγὴν] βαφὴν Schneidewinus.

1391. διοσδότῳ γάνει Porsonus] διὸς νότῳ γᾶν εἰ 1395. πρεπόντων] πρεπόντως Blomfieldus. πρέπον τόδ' Karstenus. πρέπον τῷδ' Herrmannus. πρέπον τοιῷδ' Schneidewinus, deleto ὥστ'. Quod verum videtur. 1396. τῷδ' Tyrwhittus] τάδ' 1397. τοσόνδε Blomfieldus] τοσῶνδε 1408. ῥυτᾶς Stanleius] ῥύσας ὄρμενον Abreschius] ὀρώμενον (ὀρόμενον Canterus) 1409. δαμοθρόους τ' ἀρὰς ἀπέδικες ἀπέτεμες] δαμόθροός γ' ἀρὰ σ' ἀπέδικέ σ' ἀπέταμεν Weilius: cui praeferendum foret δαμόθροός σ' ἀρὰ ἀπέδικεν ἀπέταμεν, non impediente hiatu. 1410. ἀπόπολις Seidlerus] ἄπολις M. τάχ' ἄπολις Engerus, servato in antistropha v. 1429. ἀτίετον 1410. 1425. ἔσει et γνώσει Porsonus] ἔσῃ — γνώσῃ 1410. ἀπέτεμες] ἀπέταμες, sed superscr. ε, Flor. ἀπέτεμες Ven. et superscr. α Triclinius. 1414. τότ' Stanleius] τόδ'. τῶνδ' οὐδὲν ἀνδρὶ τῷδ' Heimsoethius (*Kr. Stud.* 1, p. 113.) εὐπόκοις] εὐτόκοις apogr. Ven. 1418. ἀημάτων Canterus] τελημμάτων 1419. χρῆν Porsonus] χρή 1422. ἀπειλεῖν, ὡς παρεσκευασμένης] ἀπειλεῖν σ' ὡς παρεσκευασμένη Karstenus. Seclusi versum spurium ab Engero notatum. 1425. ἄρξειν σ' D.] ἄρχειν, omisso σ'. Sententia postulat futurum. 1428. λίπος Porsonus] λίπος (λίβος Casaubonus) ἐμπρέπει ἄτιετον (debebat ἄτιτον vel ἀτίετ' ut Bothius) Auratus] εὖ πρέπει ἀντίετον vel εὐπρέπειαν τίετον 1430. τύμματι Ger. Vossius] τύμμα τῖσαι Porsonus] τίσαι

ΚΛ. καὶ τήνδ' ἀκούεις ὁρκίων ἐμῶν θέμιν·
μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς Δίκην,
Ἄτην Ἐρινύν θ', αἷσι τόνδ' ἔσφαξ' ἐγώ,
οὔ μοι μελάθρων ἐλπὶς ἐμπατεῖν φόβον,
ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς
Αἴγισθος, ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονῶν ἐμοί.
οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπὶς οὐ σμικρὰ θράσους.
κεῖται γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος,
Χρυσηίδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ·
ἥ τ' αἰχμάλωτος ἥδε καὶ τερασκόπος,
ἡ κοινόλεκτρος τοῦδε θεσφατηλόγος,
πιστὴ ξύνευνος, ναυτίλων δὲ σελμάτων
ἰσοτριβής. ἄτιμα δ' οὐκ ἐπραξάτην.
ὁ μὲν γὰρ οὕτως, ἡ δέ τοι κύκνου δίκην
τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον
κεῖται φιλήτωρ τοῦδ', ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν
εὐνῆς παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς.
ΧΟ. φεῦ, τίς ἂν ἐν τάχει μὴ περιώδυνος, μηδὲ δεμνιοτήρης,
μόλοι τὸν αἰεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν
Μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον, δαμέντος
φύλακος εὐμενεστάτου.
πολλὰ τλάντος γυναικὸς διαί;
πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον.
ἰὼ ἰὼ παράνους Ἑλένα
μία τὰς πολλάς, τὰς πάνυ πολλὰς
ψυχὰς ὀλέσασ' ὑπὸ Τροίᾳ.
νῦν δὲ τελείαν * *
* * * *
* * * *
* * * *
* * * *
ἢ πολύμναστον ἐπηνθίσω αἷμ' ἄνιπτον,
στᾶσα τότ' ἐν δόμοισιν
ἐρίδματός τις ἀνδρὸς οἰζύς.
ΚΛ. μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου
τοῖσδε βαρυνθείς·
μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς,
ὡς ἀνδρολέτειρ', ὡς μία πολλῶν
ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσασ'
ἀξύστατον ἄλγος ἔπραξεν.
ΧΟ. δαῖμον, ὃς ἐμπίτνεις δώμασι καὶ διφυίοισι Τανταλίδαισιν,
κράτος τ' ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν

1448—1454. = 1468—1474.
1455—1461. = 1537—1550.

καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις,
ἐπὶ δὲ σώματος δίκαν
κόρακος ἐχθροῦ σταθεὶς ἐννόμως
ὕμνον ὑμνεῖν ἐπεύχεται ⏑ –.
ΚΛ. νῦν δ' ὤρθωσας στόματος γνώμην,
τὸν τριπάχυντον
δαίμονα γέννης τῆσδε κικλήσκων.
ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως αἱματολοιχὸς
νείρᾳ τρέφεται, πρὶν καταλῆξαι
τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἰχώρ.
ΧΟ. ἦ μέγαν οἴκοις τοῖσδε
δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς,
φεῦ φεῦ, κακὸν αἶνον ἀτηρᾶς τύχας ἀκορέστου·
ἰὴ ἰή, διαὶ Διὸς παναιτίου πανεργέτα.
τί γὰρ βροτοῖς ἄνευ Διὸς τελεῖται;
τί τῶνδ' οὐ θεόκραντόν ἐστιν;
ἰὼ ἰὼ βασιλεῦ βασιλεῦ,
πῶς σε δακρύσω;
φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω;
κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ'
ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων.
ὤμοι μοι κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον
δολίῳ μόρῳ δαμεὶς
ἐκ χερὸς ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.
ΚΛ. αὐχεῖς εἶναι τόδε τοὔργον ἐμόν·
μηδ' ἐπιλεχθῇς
Ἀγαμεμνονίαν εἶναί μ' ἄλοχον.
φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ
τοῦδ' ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ
Ἀτρέως χαλεποῦ θοινατῆρος
τόνδ' ἀπέτισεν
τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας.
ΧΟ. ὡς μὲν ἀναίτιος εἶ
τοῦδε φόνου τίς ὁ μαρτυρήσων;
πῶς πῶς; πατρόθεν δὲ συλλήπτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ.
βιάζεται δ' ὁμοσπόροις ἐπιρροαῖσιν αἱμάτων
μέλας Ἄρης· ὅποι δὲ καὶ προβαίνων
πάχνᾳ κουροβόρῳ παρέξει.
ἰὼ ἰὼ βασιλεῦ βασιλεῦ,
πῶς σε δακρύσω;
φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω;
κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ'
ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων.
ὤμοι μοι κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον

1462—1467. = 1475—1480.
1481—1504. = 1505—1529.

1431. θέμιν] θέσιν G. Hauptius. 1434. οὔ μοι μελάθρων ἐλπὶς ἐμπατεῖν φόβον Weilius] οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖ (ἐμπατεῖν Victorius) 1435. ἐμῆς Porsonus] ἐμὰς 1438. Ante vel post haec verba versum unum excidisse, in quo ἀνὴρ vel aliud substantivum lectum fuerit, putavit Hermannus. 1441. ἡ Karstenus] καὶ 1443. ἰσοτριβὴς Pauwius] ἱστοτρίβης 1447. εὐνῆς] εὐνῇ Pauwius. παροψώνημα Casaubonus] παροψόνημα 1450. ἐν] ἐφ' Hermannus. 1453. πολλὰ (πολέα Wieselerus, D.] καὶ πολλὰ 1455. Alterum ἰὼ addidit Blomfieldus. παράνους Hermannus] παρανόμους 1458. Exciderunt versus quibus respondent versus 1541—1546. 1459. ἢ addidit Hermannus. αἷμ' Wellauerus] δι' αἷμ' 1460. στᾶσα (οὖσα Schneidewinus) τότ' ἐν δόμοισιν ἐρίδματός τις (ἐρωτόδματος Bambergerus) ἀνδρὸς Hermannus coniectura incerta] ἥτις ἦν τότ' ἐν δόμοις ἔρις ἐρίδματος ἀνδρὸς 1466. ὀλέσασ' Triclinius] ὀλέσαν 1468. ἐμπίτνεις Canterus] ἐμπίπτεις 1469. διφυίοισι Hermannus] διφυεῖσι 1470. τ' addidit Hermannus. κράτος κακόψυχον Rauchensteinius. γυναικῶν] γυναικοῖν Keckius. γυναικὸς Hartungus.

1471. καρδιόδηκτον Abreschius] καρδίᾳ δηκτόν 1472. δίκαν D. in Annot. Oxon. p. 421.] δίκαν μοι 1473. σταθεῖσ' Schuetzius. ἐννόμως] ἐκνόμως Triclinius. 1474. Ante vel post ἐπεύχεται excidit iambus. δόμοις Butlerus, γυνὴ Weilius, νεκρῷ Engerus. 1476. τριπάχυντον Bambergerus] τριπάχυιον 1477. γέννης] ας super ης in apogr. Flor. 1479. νείρᾳ Wellauerus (νείρῃ Casaubonus)] νείρει 1480. ἄχος] ἄγος Auratus. 1481. οἴκοις τοῖσδε] Metrum postulat vocabulum quale Weilius restituit, οἰκοτριβῆ. Alia coniecit Schoemannus Opusc. 3. p. 164. αὐτογενῆ, ἐγγενέταν, ἐν μελάθροις 1485. ἰὴ ἰὴ D.] ἰὴ ἰὼ πανεργέτα (quod legit scriptor Christi P. 1465.) Triclinius] πανεργέταν 1489. 1513. Alterum ἰὼ utrobique addidit Triclinius. 1498. ἐπιλεχθῇς] ἐπιλέξῃς Ger. Vossius. μηκέτι λεχθῇ δ' Hermannus. 1507. πῶς πῶς margo Askewii] πῶ πῶ 1511. δὲ καὶ] δίκαν Butlerus. προβαίνων Canterus] προσβαίνων 1512. πάχνᾳ Hermannus] πάχνα. πάχναν κουροβόρον Auratus. ὅμοια δ' αὖ προβαίνων ποινᾷ κουροβόρῳ παρέξει Schoemannus Opusc. 3. p. 155.

δολίῳ μόρῳ δαμεὶς
ἐκ χερὸς ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.
ΚΛ. οὐδὲ γὰρ οὗτος δολίαν ἄτην
οἴκοισιν ἔθηκ';
ἀλλ' ἐμὸν ἐκ τοῦδ' ἔρνος ἀερθὲν,
τὴν πολυκλαύτην Ἰφιγενείαν,
ἄξια δράσας ἄξια πάσχων
μηδὲν ἐν Ἅιδου μεγαλαυχείτω,
ξιφοδηλήτῳ
θανάτῳ τίσας ἅπερ ἔρξεν.
ΧΟ. ἀμηχανῶ φροντίδος στερηθεὶς
εὐπαλάμων μεριμνᾶν
ὅπα τράπωμαι, πίτνοντος οἴκου.
δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ
τὸν αἱματηρόν· ψακὰς δὲ λήγει.
δίκη δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης
πρὸς ἄλλαις θηγάναισι Μοῖρα.
ἰὼ γᾶ γᾶ, εἴθ' ἔμ' ἐδέξω,
πρὶν τόνδ' ἐπιδεῖν ἀργυροτοίχου
δροίτας κατέχοντα χαμεύναν.
τίς ὁ θάψων νιν; τίς ὁ θρηνήσων;
ἦ σὺ τόδ' ἔρξαι τλήσει, κτείνασ'
ἄνδρα τὸν αὑτῆς ἀποκωκῦσαι
ψυχῇ τ' ἄχαριν χάριν ἀντ' ἔργων
μεγάλων ἀδίκως ἐπικρᾶναι;
τίς δ' ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ
σὺν δακρύοις ἰάπτων
ἀλαθείᾳ φρενῶν πονήσει;
ΚΛ. οὐ σὲ προσήκει τὸ μέλημα λέγειν
τοῦτο· πρὸς ἡμῶν
κάππεσε, κάτθανε, καὶ καταθάψομεν
οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων,
* * * * *
* * * * *
ἀλλ' Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως
θυγάτηρ, ὡς χρή,
πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς ὠκύπορον
πόρθμευμ' ἀχέων
περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει.
ΧΟ. ὄνειδος ἥκει τόδ' ἀντ' ὀνείδους.

οὔτ' ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον
τῷδε γενέσθαι.

1530—1536. == 1560—1566.
1551—1559. == 1567—1776.

δύσμαχα δ' ἐστὶ κρῖναι.
φέρει φέροντ', ἐκτίνει δ' ὁ καίνων.
μένει δὲ μίμνοντος ἐν θρόνῳ Διὸς
παθεῖν τὸν ἔρξαντα. θέσμιον γάρ·
τίς ἂν γονὰν ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων;
κεκόλληται γένος πρὸς ἄτᾳ.
ΚΛ. ἐς τόνδ' ἐνέβης σὺν ἀληθείᾳ
χρησμόν. ἐγὼ δ' οὖν
ἐθέλω δαίμονι τῷ Πλεισθενιδῶν
ὅρκους θεμένη τάδε μὲν στέργειν,
δύστλητά περ ὄνθ', ὃ δὲ λοιπόν, ἰόντ'
ἐκ τῶνδε δόμων ἄλλην γενεὰν
τρίβειν θανάτοις αὐθένταισιν·
κτεάνων δὲ μέρος
βαιὸν ἐχούσῃ πᾶν ἀπόχρη μοι
μανίας μελάθρων
ἀλληλοφόνους ἀφελούσῃ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὦ φέγγος εὖφρον ἡμέρας δικηφόρου.
φαίην ἂν ἤδη νῦν βροτῶν τιμαόρους
θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄγη,
ἰδὼν ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐρινύων
τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον φίλως ἐμοί,
χερὸς πατρῴας ἐκτίνοντα μηχανάς.
Ἀτρεὺς γὰρ ἄρχων τῆσδε γῆς, τούτου πατὴρ,
πατέρα Θυέστην τὸν ἐμὸν, ὡς τορῶς φράσαι,
αὑτοῦ δ' ἀδελφὸν, ἀμφίλεκτος ὢν κράτει,
ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων.
καὶ προστρόπαιος ἑστίας μολὼν πάλιν
τλήμων Θυέστης μοῖραν ηὕρετ' ἀσφαλῆ,
τὸ μὴ θανὼν πατρῷον αἱμάξαι πέδον
αὐτός. ξένια δὲ τοῦδε δύσθεος πατὴρ
Ἀτρεὺς, προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως, πατρὶ
τὠμῷ, κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν
δοκῶν, παρέσχε δαῖτα παιδείων κρεῶν.
τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρους κτένας
ἔθρυπτ' ἄνωθεν ἀνδρακὰς καθημένοις
ἄσημ'· ὁ δ' αὐτῶν αὐτίκ' ἀγνοίᾳ λαβὼν
ἔσθει βορὰν ἄσωτον, ὡς ὁρᾷς, γένει.
κἄπειτ' ἐπιγνοὺς ἔργον οὐ καταίσιον
ᾤμωξεν, ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐμῶν,
μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται,
λάκτισμα δείπνου ξυνδίκως τιθεὶς ἀρᾷ,
οὕτως ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλεισθένους γένος.
ἐκ τῶνδέ σοι πεσόντα τόνδ' ἰδεῖν πάρα.
κἀγὼ δίκαιος τοῦδε τοῦ φόνου ῥαφεύς.

1521. 1522. οὔτ' (οὐκ Schuetzius) — γενέσθαι eiecit Seidlerus de vers. dochm. p. 408. 1526. πολυκλαύτην Porsonus] πολύκλαυτόν τ' Ἰφιγενείαν D.] ἰφιγένειαν 1527. ἄξια δράσας Hermannus] ἀνάξια δράσας 1529. ἔρξεν Naberus] ἦρξεν 1531. εὐπαλάμων μεριμνᾶν Karstenus] εὐπάλαμνον (εὐπάλαμον Porsonus) μέριμναν 1532. ὅπα] ὅποι Elmsleius. 1534. ψακὰς Blomfieldus] ψεκὰς 1535. δίκη apogr. Flor. δίκα, superscripto η, alia. δίκην Auratus. δίκης — θηγάνει βέλος Karstenus. θηγάνει (quod Hesychius per ὀξύνει exp.) Hermannus] θήγει 1536. θηγάναισι Porsonus] θηγάναις: quo servato Musgr. Δίκη — θηγάναις μάχαιραν. Locus nondum persanatus. 1538. εἴθ' ἔμ'] εἴθε μ' Triclinius. 1540. δροίτης et χαμεύνην D. 1545. ψυχῇ τ' Hermannus] ψυχὴν 1547. ἐπιτύμβιον αἶνον Ger. Vossius] ἐπιτύμβιος αἶνος 1549. δακρύοις] δακρύοιν apogr. Flor., quasi δάκρυσιν voluerit. 1550. ἀλαθείᾳ D.] ἀληθείᾳ 1551. μέλημα λέγειν] μέλημ' ἀλέγειν Karstenus. 1554. Post haec verba versus duo exciderunt quibus respondent versus 1571. 1572. 1555. Ἰφιγένειά νιν — φιλήσει Stanleius] ἰφιγένειαν ἵν' — φιλήσῃ 1559. χεῖρε Porsonus] χεῖρα

1563. μένει Heimsoethius *Kr. Stud.* 1. p. 132.] μίμνει θρόνῳ Schuetzius] χρόνῳ 1565. ἀραῖον Hermannus] ῥᾷον 1566. γένος] γένους Karstenus. πρὸς ἄτᾳ Blomfieldus] προσάψαι 1567. ἐνέβης Canterus] ἐνέβη σὺν] ξὺν Triclinius. 1569. Πλεισθενιδῶν Triclinius] πλεισθενιδᾶν 1571. ἰόντ'] ἴτων Weilius. 1573. δὲ Auratus] τε 1576. μανίας μ. ἀλληλοφόνους Erfurdtius] δ' ἀλληλοφόνους μανίας μ. 1579. ἄγη Auratus] ἄχη 1582. χερὸς] χειρὸς Triclinius. 1585. αὑτοῦ Elmsleius] αὐτοῦ τ' 1587. ἑστίας] ἑστίαν Auratus. 1588. ηὕρετ' D.] εὕρετ' 1590. αὐτός Blomfieldus] αὐτοῦ 1595. ἔθρυπτ'] ἔκρυπτ' Tyrwhittus. ἄνωθεν] ἄνευθεν Blomfieldus. ἄπωθεν Weilius. καθημένοις Casaubonus] καθήμενος 1596. ἄσημ'· ὁ δ' D.] ἄσημα δ' 1597. ὡς ὁρᾷς] Suspectum Bothio. 1599. ἀμπίπτει Canterus] ἂν πίπτει σφαγῆς] σφαγὴν Hartungus. σφαγὰς Schneidewinus. ἐμῶν Auratus] ἐρῶν 1601. ξυνδίκως] ξύνδικον Karstenus. ἀρᾷ] ἀρὰν Abreschius et Karstenus. 1602. ὀλέσθαι ex Tzetza in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 378, 10 (ubi ἀρᾶτ' ὀλέσθαι)] ὀλέσθη

τρίτον γάρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ
συνεξελαύνει τυτθὸν ὄντ' ἐν σπαργάνοις·
τραφέντα δ' αὖθις ἡ Δίκη κατήγαγεν.
καὶ τοῦδε τἀνδρὸς ἠψάμην θυραῖος ὤν,
πᾶσαν συνάψας μηχανὴν δυσβουλίας.
οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοί,
ἰδόντα τοῦτον τῆς Δίκης ἐν ἕρκεσιν.

ΧΟ. Αἴγισθ', ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω.
σὺ δ' ἄνδρα τόνδε φῂς ἑκὼν κατακτανεῖν,
μόνος δ' ἔποικτον τόνδε βουλεῦσαι φόνον·
οὔ φημ' ἀλύξειν ἐν δίκῃ τὸ σὸν κάρα
δημορριφεῖς, σάφ' ἴσθι, λευσίμους ἀράς.

ΑΙ. σὺ ταῦτα φωνεῖς νερτέρᾳ προσήμενος
κώπῃ, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός;
γνώσει γέρων ὢν ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ
τῷ τηλικούτῳ σωφρονεῖν εἰρημένον.
δεσμὸς δὲ καὶ τὸ γῆρας αἵ τε νήστιδες
δύαι διδάσκειν ἐξοχώταται φρενῶν
ἰατρομάντεις. οὐχ ὁρᾷς ὁρῶν τάδε;
πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ πταίσας μογῇς.

ΧΟ. γύννις σὺ τοὺς ἥκοντας ἐκ μάχης μένων
οἰκουρὸς εὐνὴν ἀνδρὸς αἰσχύνας ἅμα
ἀνδρὶ στρατηγῷ τόνδ' ἐβούλευσας μόρον;

ΑΙ. καὶ ταῦτα τἄπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ.
Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις.
ὁ μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾷ,
σὺ δ' ἐξορίνας νηπίοις ὑλάγμασιν
ἄξει· κρατηθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεῖ.

ΧΟ. ὡς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει,
ὃς οὐκ, ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον,
δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως;

ΑΙ. τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς·
ἐγὼ δ' ὕποπτος ἐχθρὸς ἦ παλαιγενής.
κρατῶν δὲ τοῦδε χρημάτων πειράσομαι
ἄρχειν πολιτῶν· τὸν δὲ μὴ πειθάνορα
ζεύξω βαρείαις οὔτι μοι σειραφόρον
κριθῶντα πῶλον· ἀλλ' ὁ δυσφιλεῖ σκότῳ
λιμὸς ξύνοικος μαλθακόν σφ' ἐπόψεται.

ΧΟ. τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' ἀπὸ ψυχῆς κακῆς
οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες, ἀλλά νιν γυνὴ
χώρας μίασμα καὶ θεῶν ἐγχωρίων
ἔκτειν'; Ὀρέστης ἆρά που βλέπει φάος,
ὅπως κατελθὼν δεῦρο πρευμενεῖ τύχῃ
ἀμφοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατὴς φονεύς;

ΑΙ. ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖς τάδ' ἔρδειν καὶ λέγειν, γνώσει τάχα.

ΧΟ. * * * * * * * * * * * * * * * *

ΑΙ. εἶα δή, φίλοι λοχῖται, τοὔργον οὐχ ἑκὰς τόδε.

ΧΟ. εἶα δή, ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω.

ΑΙ. ἀλλὰ μὴν κἀγὼ πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν.

ΧΟ. δεχομένοις λέγεις θανεῖν σε· τὴν τύχην δ' αἱρούμεθα.

ΚΛ. μηδαμῶς, ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἄλλα δράσωμεν κακά:
ἀλλὰ καὶ τάδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον θέρος·
πημονῆς δ' ἅλις γ' ὑπάρχει· μηδὲν αἱματώμεθα.
στεῖχε καὶ σὺ χοἱ γέροντες πρὸς δόμους πεπρωμένους,
πρὶν παθεῖν ἔρξαντες· αἰνεῖν χρῆν τάδ' ὡς ἐπράξαμεν.
εἰ δέ τοι μόχθων γένοιτο τῶνδ' ἅλις, δεχοίμεθ' ἂν
δαίμονος χηλῇ βαρείᾳ δυστυχῶς πεπληγμένοι.
ὧδ' ἔχει λόγος γυναικός, εἴ τις ἀξιοῖ μαθεῖν.

ΑΙ. ἀλλὰ τούσδ' ἐμοὶ ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι
κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα δαίμονος πειρωμένους,
σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτεῖν τὸν κρατοῦντα ⏑ – ⏑ –
* * *

ΧΟ. οὐκ ἂν Ἀργείων τόδ' εἴη, φῶτα προσσαίνειν κακόν.

ΑΙ. ἀλλ' ἐγώ σ' ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις μέτειμ' ἔτι.

ΧΟ. οὔκ, ἐὰν δαίμων Ὀρέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν.

ΑΙ. οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους.

ΧΟ. πρᾶσσε, πιαίνου, μιαίνων τὴν δίκην, ἐπεὶ πάρα.

ΑΙ. ἴσθι μοι δώσων ἄποινα τῆσδε μωρίας χάριν.

ΧΟ. κόμπασον θαρσῶν, ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας.

ΚΛ. μὴ προτιμήσῃς ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων· ἐγὼ
καὶ σὺ θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων καλῶς.

1605. ἐπὶ δέκ'] Numerus iusto maior: nam tres tantum Thyestae filii fuerunt. ἐπὶ δύ' Emperius. ἐπὶ δυσαθλίῳ πατρὶ Schoemannus Opusc. 3. p. 159. ἔτι τρισαθλίῳ Meinekius. ἔτι δυσαθλίῳ Guil. Schneiderus. ἐπίτεκ' Weilius. 1609. δυσβουλίας] εὐβουλίας Karstenus. 1611. ἰδόντα] ἰδόντι Triclinius. 1612. Unius versus defectum post 1612. indicavit Hermannus.

1613. τόνδε φῂς Pauwius] τόνδ' ἔφης 1619. γνώσει Porsonus] γνώσῃ 1620. εἰρημένον] κεχρημένον Elmsleius. 1621. δεσμὸς Triclinius] δεσμόν 1624. πταίσας Butlerus] πήσας, παίσας schol. cod. Gotting. Pindari Pyth. 2. extr. 1625. γύννις ex Meinekii coniectura, quamvis incerta, scripsi pro γύναι, quod supplementum interpolatoris esse videtur (fortasse pro σὺ δή, de quo cogitavit Schneidewinus) Clytaemnestram compellari opinati, mutato eadem de caussa αἰσχύνας in αἰσχύνουσ'. Manifestum vero est Aegisthum compellari. μένων — αἰσχύνας Wieselerus] νέον — αἰσχύνουσ' 1631. νηπίοις Iacobsius] ἠπίοις 1632. ἄξει — φανεῖ — ἔσει Porsonus] ἄξῃ — φανῇ — ἔσῃ 1633—1648. Hos versus sic transposuit Engerus, 1643—1648. 1636—1642. 1633—1635. 1634. ὃς οὐκ] ὅστις γ' Karstenus. 1637. ἦ Porsonus] ἡ 1638. κρατῶν δὲ Weilius] ἐκ τῶνδε 1640. μοι Pauwius] μὴ (μὴν Wieselerus) σειραφόρον apogr. Venetum, Triclinius et Pollux 7, 24.] σειρασφόρον apogr. Flor. 1641. δυσφιλεῖ σκότῳ Scaliger] δυσφιλὴς κότῳ

1644. ἀλλά νιν Spanhemius] ἀλλὰ σὺν 1649. δοκεῖς] δοκεῖ Auratus. καὶ] κοὐ Auratus. γνώσει Porsonus] γνώσῃ Post v. 1648. unum excidisse versum vidit Hermannus. 1652. μὴν κἀγὼ Porsonus] κἀγὼ μὴν πρόκωπος apogr. Ven., πρόκοπος Flor., πρόκοπτος Triclinius. 1653. αἱρούμεθα Auratus] ἐρούμεθα 1654. δράσωμεν Victorius] δράσομεν 1655. θέρος Schuetzius] ὁ ἔρως 1656. δ' ἅλις γ'] ἅλις δ' Hermannus. ὑπάρχει Scaliger] ὕπαρχε μηδὲν] μηδ' ἔθ' Blomfieldus. αἱματώμεθα Stanleius] ἡματώμεθα 1657. στεῖχε καὶ σὺ χοἱ Franzius] στείχετε δ' οἱ πεπρωμένους Scaliger] πεπρωμένους τούσδε. Mire vero dictum πεπρωμένους, pro quo τετραμμένοι, quod Weyrauchius coniecit, vel simile quid exspectabatur. 1658. ἔρξαντες Flor. ἔρξαντα apogr. Ven. et Triclinius. αἰνεῖν Lobeck. Pathol. Proleg. p. 248.] καιρόν 1659. δεχοίμεθ' Hermannus] γ' ἐχοίμεθ' 1662. ἀπανθίσαι] ἀκοντίσαι Wakefieldus. 1663. δαίμονος Casaubonus] δαίμονας 1664. Hunc versum post 1656. transposuit Hermannus. ἁμαρτεῖν τὸν Casaubonus] ἁμαρτῆτον κρατοῦντα] δ' ὑβρίσαι addit Blomfieldus. κρατοῦντ' αἶσχος μέγα Hermannus. 1668. φεύγοντας ἄνδρας] φεύγοντος ἀνδρὸς Auratus. 1671. θαρσῶν Porsonus] θαρρῶν ὥστε Scaliger] ὥσπερ 1672. 1673. ἐγὼ et καλῶς ex scholiastae annotatione addita. 1673. καλῶς] τέλος Karstenus.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ[a]

ΟΡΕΣΤΗΣ.	ΟΙΚΕΤΗΣ.
ΠΥΛΑΔΗΣ.	ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
ΧΟΡΟΣ.	ΤΡΟΦΟΣ.
ΗΛΕΚΤΡΑ.	ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

[a] Indicem personarum confecit Canterus.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ἑρμῆ χθόνιε πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ·
ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.
τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ
κλύειν, ἀκοῦσαι. * *
* * * * * * * * *
⏑ ⏒ ⏑ πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον,
τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον
* * * * * * * * *
οὐ γὰρ παρὼν ᾤμωξα σόν, πάτερ, μόρον
οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ.
* * * * * * * * *
ἔα.
τί χρῆμα λεύσσω; τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις
στείχει γυναικῶν φάρεσιν μελαγχίμοις
πρέπουσα; ποίᾳ ξυμφορᾷ προσεικάσω;
πότερα δόμοισι πῆμα προσκυρεῖ νέον;
ἢ πατρὶ τὠμῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω
χοὰς φερούσας νερτέροις μειλίγματα-
οὐδέν ποτ' ἄλλο· καὶ γὰρ Ἠλέκτραν δοκῶ
στείχειν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν πένθει λυγρῷ
πρέπουσαν. ὦ Ζεῦ, δός με τίσασθαι μόρον
πατρός, γενοῦ δὲ σύμμαχος θέλων ἐμοί.
Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκποδών, ὡς ἂν σαφῶς
μάθω γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή.

ΧΟΡΟΣ.

ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβαν
χοᾶν προπομπὸς ὀξύχειρι σὺν κόπῳ.
πρέπει παρῃὶς αἱματοῦσσ' ἀμυγμοῖς
ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ,
δι' αἰῶνος δ' ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ.
λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων

22—31. = 32—41.

Χοηφόρων prologi pars prior in magnam incidit codicis Medicei lacunam, de qua supra dixi p. 54. Initium fabulae in folii 31. nunc perditi pagina aversa scriptum fuit: nam folium 32. incipit ab verbis τί χρῆμα λεύσσω (nunc v. 10.) —. Nec defectus ex duobus quae adhuc sola innotuerunt apographis (Florentino Marciano 222. et Guelferbytano) suppleri potuit, ex codice Mediceo, quum iam defectus esset, derivatis: de quo dixi in Philologo vol. 18. p. 57. Primum fabulae versum servavit Aristophanes in Ranis, ubi Aeschylus et Euripides de prologis suis disceptant, v. 1138., secundum et tertium 1152. 1153., quartum cum quinti initio 1172. 1173. τύμβου — ἀκοῦσαι.

3. 4. Inter hos versus tres alios ab Aeschylo positos fuisse de caede Agamemnonis agentes, quos omiserit Aristophanes, quia nihil in iis reprehendendum fuerit, Hermanni coniectura est tanto incertior, quum nesciamus quod fuerit versuum post κλύειν ἀκοῦσαι positorum argumentum. 6. 7. Hos versus servavit schol. Pindari Pyth. 4, 145. 6. ⏑ ⏒ ⏑] φέρω δὲ Erfurdtius. 8. 9. Hos versus ego edidi ex codice schol. Eurip. Vaticano Alcest. 768. vol. 4. p. 108, 16. Possunt autem hi versus proximi fuisse post v. 7.

10. Ante hunc versum addidi ἔα. 13. Schol. ἀντὶ τοῦ πῆμα νέον, quem ne quis aliud quam πῆμα vocabulum legisse credat, monendum est scholiastam scripsisse ἀντὶ τοῦ πῆμα προσεγγίζει νέον, quod collata Hesychii glossa προσκυρεῖ: προσεγγίζει intellexit Io. Frey in Dissert. de scholiis Aeschyli (Bonnae a. 1857) p. 6. 15. μειλίγματα Casaubonus] μειλίγμασι 20. ἐκποδὼν Stanleius] ἐκποδῶν 22. ἰαλτὸς Turnebus] ἴαλτος ἔβαν D. (ἔβην Robortellus)] ἔβη 23. χοᾶν Casaubonus] χοὰς προπομπὸς Victorius] πρόπομπος σὺν κόπῳ Pauwius] συγκύπωι, a m. sec. in σὺν κύπτωι mutatum: unde σὺν κτύπῳ Arnaldus. κόπῳ legit scholiasta, qui exp. σὺν κοπετῷ. 24. αἱματοῦσσ' ἀμυγμοῖς D.] φοινισσαμυγμοῖς, ortum ex gl. φοινισσομένη, ut Hesychius αἱματῶσαι per φοινίξαι explicat. 26. δ' ἰυγμοῖσι Canterus] διυγμοῖσι

λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν
προστέρνων στολμῶν,
οἴκων ἀγελάστοις
ξυμφοραῖς πεπληγμένων.
τορὸς γὰρ ὀρθόθριξ φόβος,
δόμων ὀνειρόμαντις, ἐξ ὕπνου κότον
πνέων, ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα
μυχόθεν ἔλακε περὶ φόβῳ,
γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πίτνων.
κριταὶ δὲ τῶνδ' ὀνειράτων
θεόθεν ἔλακον ὑπέγγυοι
μέμφεσθαι τοὺς γᾶς
νέρθεν περιθύμως
τοῖς κτανοῦσί τ' ἐγκοτεῖν.
τοιάνδε χάριν ἀχάριτον ἀπότροπον κακῶν,
ἰὼ γαῖα μαῖα, μωμένα μ' ἰάλλει
δύσθεος γυνά· φοβοῦμαι δ' ἔπος τόδ' ἐκβαλεῖν.
τί γὰρ λύτρον πεσόντος αἵματος πέδοι;
ἰὼ πάνοιζυς ἑστία,
ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων.
ἀνήλιοι βροτοστυγεῖς
δνόφοι καλύπτουσι δόμους
δεσποτῶν θανάτοισι.
σέβας δ' ἄμαχον ἀδάματον ἀπόλεμον τὸ πρὶν
δι' ὤτων φρενός τε δαμίας περαῖνον
νῦν ἀφίσταται. φοβεῖται δέ τις. τὸ δ' εὐτυχεῖν,
τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε καὶ θεοῦ πλέον.
ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας
ταχεῖα τοὺς μὲν ἐν φάει,
τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου
μένει χρονίζοντας ἄχη,
τοὺς δ' ἄκρατος ἔχει νύξ.
δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ
τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαρρύδαν.

42—53. = 54—65.
66—70. = 71—74.

διαλγὴς δ' ἄτα
διαφέρει τὸν αἴτιον παναρκέτας νόσου βρύειν.
θιγόντι δ' οὔτι νυμφικῶν ἑδωλίων
ἄκος, πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ
βαίνοντες τὸν
χερομυσῆ φόνον καθαίροντες ἰοῦσαν μάταν.
ἐμοὶ δ' — ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν
θεοὶ προσήνεγκαν· ἐκ γὰρ οἴκων
πατρῴων δούλιον ἐσᾶγον αἶσαν —
δίκαια καὶ μὴ δίκαια,
πρέποντ' ἀρχὰς βίου,
βίᾳ φερομένων αἰνέσαι, πικρὸν φρενῶν
στύγος κρατούσῃ. δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων
ματαίοισι δεσποτᾶν
τύχαις, κρυφαίοις πένθεσιν παχνουμένη.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δμωαὶ γυναῖκες, δωμάτων εὐθήμονες,
ἐπεὶ πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ
πομποί, γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι·
τύμβῳ χέουσα τάσδε κηδείους χοὰς
πῶς εὔφρον' εἴπω, πῶς κατεύξωμαι πατρί;
πότερα λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν
γυναικὸς ἀνδρί, τῆς ἐμῆς μητρὸς πάρα;
τῶνδ' οὐ πάρεστι θάρσος, οὐδ' ἔχω τί φῶ,
χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός.
ἢ τοῦτο φάσκω τοὔπος, ὡς νόμος βροτοῖς
ἴσ' ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε
στέφη, δόσιν γε τῶν κακῶν ἐπαξίαν;
ἢ σῖγ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο
πατήρ, τάδ' ἐκχέασα, γύποτον χύσιν,
στείχω, καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας πάλιν
δικοῦσα τεῦχος ἀστρόφοισιν ὄμμασιν;
τῆσδ' ἐστὲ βουλῆς, ὦ φίλαι, μεταίτιαι.
κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν.
μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας φόβῳ τινός.
τὸ μόρσιμον γὰρ τόν τ' ἐλεύθερον μένει

28. ἄλγεσιν Etym. M. p. 403, 49.] ἄλγεσι 29. προστέρνων στολμῶν Heimsoethius] πρόστέλνοι (cum duplici accentu et ρ super λ) στολμοί οἴκων Keckius in Symb. Phil. Bonn. p. 191. (δόμων Hartungus et Heimsoethius)] πέπλων (glossema ad στολμῶν olim adscriptum) 32. ὀρθόθριξ φόβος Heathius] φοῖβος (φόβος Turnebus ex schol. annot.) ὀρθόθριξ 35. ἔλακε] ἔλαχε M, sed superscr. κ περὶ φόβῳ quum nihil aliud significare possit quam *prae timore*, non aptum huic loco est. περιφόβως Portus. 36. γυναικείοισιν Victorius] γυναικίοισιν πίτνων Blomfieldus] πιτνῶν 37. κριταὶ] κρειταὶ pr. M. δὲ addidit Arnaldus. 38. ἔλακον Turnebus] ἔλαχον 44. ἀχάριτον Elmsleius] ἄχαριν 45. μαῖα] γαῖα Robortellus. μωμένα μ' ἰάλλει Stanleius] μωμέν αμιλλεῖ 47. ἐκβαλεῖν Stanleius] ἐκβάλλειν 48. λύτρον Canterus] λυγρόν πέδοι D.] πέδῳ 49. πάνοιζυς Lobeckius] πανοϊζύς 53. *δεσποτῶν] δεσποτῶμ (sic) 54. ἀδάματον Hermannus] ἀδάμαντον 56. φρενός Victorius] φρένες 58. ἀφίσταται] μ superscr., i. e. ἀμφίσταται 61. δίκας Turnebus ex schol.] δίκα M. De sensu huius loci dixit Mehlerus Mnemos. vol. 6. p. 92. 62. τοὺς Turnebus ex schol.] τοῖς 64. χρονίζοντας D. in Thesauro vol. 8. p. 1096.] χρονίζοντ'. Quum praecedat τοὺς μὲν et sequatur τοὺς δέ, hic dicendum erat τοὺς δὲ χρονίζοντας ἐν μεταιχμίῳ σκότου ἄχη μένει, quod quum metrum non ferret, mutata orationis forma dixit τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου μένει χρονίζοντας ἄχη, quod eodem redit. ἄχη] ἄχη (ἄχει pr.) βρύει M. βρύει, ex v. 70. illatum, ubi βρύειν, delevit Hermannus. 65. ἄκρατος Schuetzius] ἄκραντος 66. ἐκποθένθ' Schuetzius] ἔκποθεν 67. διαρρύδαν Lobeckius] διαρρυδάν

68. Versus in M sic sunt divisi, διαλγὴς ἄτη | δ. τὸν αἴτιον | π. ν. βρύειν, et in antistropha, βαίνοντες | τὸν χ. φόνον καθαί- | ροντες ἰ. ἄτην. Suspectum est v. 68. διαλγής, quod schol. exp. per ἡ διαιωνίζουσα ἄτη: unde διαρκὴς Heimsoethius, αἰανὴς Weilius. δ' addidit Schuetzius et ἄτα scripsit pro ἄτη, ut reliquae quoque in hoc carmine formae vulgares haud dubie in Doricas sunt mutandae. 70. παναρκέτας] Requiritur vocabulum cretici mensuram habens. Post βρύειν repetitur in M τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ (ex v. 65.) Delevit Porsonus. 71. θιγόντι Scaliger] οἴγοντι οὔτι] οὔτε Bothius. 73. βαίνοντες τὸν] Deest prima dochmii (parum scite compositi) syllaba. διαίνοντες Lachmannus. προβαίνοντες Bambergerus. 74. χερομυσῆ Pauwius] χαιρομυσῆ ἰοῦσαν ex verbo corruptum quod cretici mensuram habuit. μάτην (debebat μάταν) Scaliger] ἄτην, superscripto .α. Ineptit scholiasta vitiosa huius versus scriptura deceptus. 77. δούλιον ἐσᾶγον (ἐσ ἆγον M)] δούλειον ἐσᾶγον Portus. δούλιόν μ' ἐσᾶγον Coningtonus. 79. πρέποντ' ἀρχὰς (ἀρχαῖς Sophianus) βίου] Haec corrupta. πρέπον τύχαις βίου Schuetzius. In scholio ad v. 75. ἀπαρχάς, quod schol. ad v. 79. pro ἀπ' ἀρχᾶς accepit. 80. πικρὸν Victorius] πικρῶν 81. κρατούσῃ. δακρύω] Verba non integra, ut metri vitium prodit. 82. δεσποτᾶν Stanleius] δεσπόταν 83. παχνουμένη Turnebus] παχνουμένην 86. γένεσθε] γένέσθαι cum ε super αι M. 87. τύμβῳ] τύφω (unde τάφῳ Stanleius) M, adscripto ab manu antiqua, sed non διορθωτοῦ, οἶμαι τύμβῳ. χέουσα Turnebus] δὲ χέουσα 88. κατεύξωμαι Turnebus] κατεύξομαι 93. πέλανον] πελανὸν M. 94. ἴσ' Bambergerus] ἔστ' 95. γε Stanleius] τε 97. ἐκχέασα D.] ἐκχέουσα 100. μεταίτιαι] μεταίτιοι Blomfieldus.

καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός.
λέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχεις ὑπέρτερον.
ΧΟ. αἰδουμένη σοὶ βωμὸν ὣς τύμβον πατρὸς
λέξω, κελεύεις γάρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον.
ΗΛ. λέγοις ἄν, ὥσπερ ᾐδέσω τάφον πατρός.
ΧΟ. φθέγγου χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν.
ΗΔ. τίνας δὲ τούτους τῶν φίλων προσεννέπω;
ΧΟ. πρῶτον μὲν αὑτὴν χὤστις Αἴγισθον στυγεῖ.
ΗΛ. ἐμοί τε καὶ σοί τἄρ' ἐπεύξωμαι τάδε;
ΧΟ. αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνουσ' ἤδη φράσαι.
ΗΛ. τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει;
ΧΟ. μέμνησ' Ὀρέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ' ὅμως.
ΗΛ. εὖ τοῦτο κἀφρένωσας οὐχ ἥκιστά με.
ΧΟ. τοις αἰτίοις νῦν τοῦ φόνου μεμνημένη
ΗΛ. τί φῶ; δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγουμένη.
ΧΟ. ἐλθεῖν τιν' αὐτοις δαίμον' ἢ βροτῶν τινα
ΗΛ. πότερα δικαστὴν ἢ δικηφόρον λέγεις:
ΧΟ. ἁπλῶς τι φράζουσ', ὅστις ἀνταποκτενεῖ·
ΗΛ. καὶ ταῦτά μοὐστὶν εὐσεβῆ θεων πάρα;
ΧΟ. πῶς δ' οὐ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς;
ΗΛ. κηρυξ μέγιστε των ἄνω τε καὶ κάτω,
ἄρηξον, Ἑρμῆ χθόνιε, κηρύξας ἐμοί,
τοὺς γης ἐνερθε δαίμονας κλύειν ἐμὰς
εὐχάς, πατρῴων δωμάτων ἐπισκόπους,
και γαῖαν αὐτήν, ἣ τὰ πάντα τίκτεται,
θρέψασά τ' αὖθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει·
κἀγὼ χέουσα τάσδε χέρνιβας φθιτοῖς
λέγω καλοῦσα, 'πάτερ, ἐποίκτειρόν τ' ἐμὲ
φίλον τ' Ὀρέστην πως ἀνάξομεν δόμοις.
πεπραμένοι γὰρ νῦν γέ πως ἀλώμεθα
πρὸς τῆς τεκούσης, ἄνδρα δ' ἀντηλλάξατο
Αἴγισθον, ὅσπερ σοῦ φόνου μεταίτιος.
κἀγὼ μὲν ἀντίδουλος· ἐκ δὲ χρημάτων
φεύγων Ὀρέστης ἐστίν, οἱ δ' ὑπερκόπως
ἐν τοισι σοις πόνοισι χλίουσιν μέγα.
ἐλθεῖν δ' Ὀρέστην δεῦρο σὺν τύχῃ τινὶ
κατεύχομαί σοι, καὶ σὺ κλῦθί μου, πάτερ·
αὐτῇ τε μοι δὸς σωφρονεστέραν πολὺ
μητρὸς γενέσθαι χεῖρά τ' εὐσεβεστέραν.
ἡμιν μὲν εὐχὰς τασδε, τοῖς δ' ἐναντίοις
λέγω φανῆναί σου, πάτερ, τιμάορον,
και τοὺς κτανόντας ἀντικατθανειν δίκην
⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ –
[ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθημι τῆς κακῆς ἀρᾶς,
κείνοις λέγουσα τήνδε τὴν κακὴν ἀράν·]
ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω,
σὺν θεοῖσι καὶ γῇ καὶ δίκῃ νικηφόρῳ."
τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς.
ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος,
παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας.
ΧΟ. ἵετε δάκρυ καναχὲς ὀλόμενον
ὀλομένῳ δεσπότᾳ,
πρὸς ἔρυμα τόδε κακῶν κεδνῶν τ'
ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον
κεχυμένων χοᾶν. κλύε δέ μοι κλύε
σέβας, ὦ δέσποτ', ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός.
ὀτοτοτοτοτοτοτοῖ,
ἴτω τις δορυσθενὴς ἀνὴρ ἀναλυτὴρ δόμων,
Σκυθικά τ' ἐν χεροῖν παλίντον'
ἐν ἔργῳ βέλη 'πιπάλλων Ἄρης
σχέδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν ξίφη.
ΗΛ. ἔχει μὲν ἤδη γαπότους χοὰς πατήρ·
νέου δὲ μύθου τοῦδε κοινωνήσατε.
ΧΟ. λέγοις ἄν· ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.
ΗΛ. ὁρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ.
ΧΟ. τίνος ποτ' ἀνδρός, ἢ βαθυζώνου κόρης;
ΗΛ. εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι.
ΧΟ. πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω;
ΗΛ. οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐνὸς κείραιτό νιν.
ΧΟ. ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πενθῆσαι τριχί.
ΗΛ. καὶ μὴν ὅδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος.
ΧΟ. ποίαις ἐθείραις; τοῦτο γὰρ θέλω μαθεῖν.
ΗΛ. αὐτοισιν ἡμῖν κάρτα προσφερὴς ἰδεῖν.
ΧΟ. μων οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ἦν τόδε;
ΗΛ. μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται.
ΧΟ. καὶ πῶς ἐκεῖνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν;
ΗΛ. ἔπεμψε χαίτην κουρίμην χάριν πατρί.
ΧΟ. οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε,
εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδί.
ΗΛ. κἀμοὶ προσέστη καρδίαν κλυδώνιον
χολῆς, ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει·
ἐξ ὀμμάτων δὲ δίψιοι πίπτουσί μοι
σταγόνες ἄφαρκτοι δυσχίμου πλημμυρίδος,

Δ'

105. ἔχεις Iacobsius] ἔχοις 106. ΧΟ. Guelf.] Lineola in M. σοὶ] Probabilius τοι 109. ΧΟ. Guelf. om. M. 112. ἐπεύξωμαι Dobraeus] ἐπεύξομαι 115. 298. κεἰ] καὶ εἰ pr. M. 120. λέγεις] λέγω Weilius.

124 a. in M post 164. positum huc transposuit Hermannus. μέγιστε Stanleius] μεγίστη 124 b. ἄρηξον addidit Klausenus. ἄκουσον Schnetzius. 126. δωμάτων Stanleius] δ' ὀμμάτων M. αἱμάτων H. L. Ahrensius. 129. φθιτοῖς Hermannus] βροτοῖς, adscripta διορθωτοῦ coniectura γρ. νεκροῖς 130.* πάτερ Guelf.] πατέρ' ἐποίκτειρον] ἐποικτείροντ' Guelf.

131. πῶς ἀνάξομεν δόμοις] Ante haec verba parum apte praecedentibus nexa lacunam indicavit Hermannus. 132. πεπραμένοι Casaubonus] πεπραγμένοι ἀλώμεθα Victorius] ἀλώμεθα 136. φεύγων Robortellus] φεύγειν 137. τοῖσι σοῖς] τοις ἴσοις pr. M. πόνοισι Robortellus] πόνοισιν μέγα Turnebus] μέτα Post 144. unius versus defectum indicavit Weilius, cuius sensus fuerit τίνοντας ὧν ἔδρασαν ἀξίαν κακῶν. 144. ἀντικατθανεῖν] γρ. ἀντικατακτανεῖν margo M. ἀντικακτανεῖν δίκῃ Scaliger. In M σ post κτανόντας erasum. 145. 146. Seclusi versus spurios, quorum priorem notaverat Franckenus in Miscell. philol. Batavorum (Trai. 1854) p. 87, alterum Bothius.

147. τῶν Robortellus] των 152. ἵετε] ἴετε M.

154. Versus, ut sententia et metrum docent, corruptus. Neque enim κεδνῶν pro iambo haberi potest. 155. ἄγος Victorius (ἅγος Hermannus)] ἄλγος 156. κλῦε δέ μοι κλύε, σεβάσω δέσποτα M. κλύε δέ μοι σέβας | κλύ', ὦ δέσποτ Bambergerus. κεχυμένων χοᾶν δὲ κλύε μοι καλού- | σᾳ σ', ω — Heimsoethius. 158. ὀτοτοτοτοτοτοτοῖ] ὀτοτοτοι τοτοῖ D. 159. Syllabae ἰὼ τίς δορυ— separato versu scriptae in M. ἴτω τις Bothius] ἰὼ τίς 160. Σκυθικά τ' ἐν Robortellus] σκυθι τά τ' M, ης ab διορθωτῇ super ι scripto. παλίντον'] Versus in fine defectus. 162. αὐτόκωπα] γρ. ἕτοιμα M. Est glossema. ξίφη Pauwius ex schol.] βέλη. quo servato Heimsoethius, Σκύθην χεροῖν παλιντόνοιν | ἐν ἔργῳ 'πιπάλλων Ἄρη —. 164. ΗΛ. addidit Turnebus, om. M, qui in sequentibus habet lineolas. γαπότους Turnebus] γαπότου 165. Vid. ad v. 124 a. 167. ἄν· ὀρχεῖται Turnebus] ἀνορχεῖται

172. ἐνὸς Dobraeus] ἐμοῦ κείραιτό νιν Turnebus] κείρετονεῖν, superscr. .NIN. 177. ἦν Scholefieldus] η M, non ῃ 180. ἔπεμψε χαίτην Victorius] ἔπεμψεν καὶ τὴν πατρί Turnebus] πατρός 181. οὐχ] οὐκ, superscr. χ, M. εὐδάκρυτα] αὖ δακρυτά Emperius. 182. ψαύσει] ηι super ει in M. 183. καρδίαν Heimsoethius] καρδίας M. καρδίᾳ Scaliger. 184. ἐπαίσθην Canterus] ἐπ' αιθην, erasa apostropho. Per ἐκρούσθην exp. schol. 186. in margine habet M a m. antiqua. ἄφαρκτοι D.] ἄφρακτοι πλημμυρίδος] Prius μ supra versum habet M. Et simplex μ τινὲς τῶν παλαιῶν probarunt ap. Eustath. p. 1640, 55.

πλόκαμον ἰδούσῃ τόνδε· πῶς γὰρ ἐλπίσω
ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης;
ἀλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο,
ἐμή γε μήτηρ, οὐδαμῶς δ' ἐπώνυμον
φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη.
ἐγὼ δ' ὅπως μὲν ἄντικρυς τάδ' αἰνέσω,
εἶναι τόδ' ἀγλάισμά μοι τοῦ φιλτάτου
βροτῶν Ὀρέστου — σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος.
φεῦ.
εἴθ' εἶχε φωνὴν ἔμφρον' ἀγγέλου δίκην,
ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην,
ἀλλ' ἢ σάφ' ἦν μοι τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον,
εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος,
ἢ ξυγγενὴς ὢν εἶχε συμπενθεῖν ἐμοί,
ἄγαλμα τύμβου τοῦδε καὶ τιμὴν πατρός.
ἀλλ' εἰδότας μὲν τοὺς θεοὺς καλούμεθα,
οἵοισιν ἐν χειμῶσι ναυτίλων δίκην
στροβούμεθ'· εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας,
σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν.
καὶ μὴν στίβοι γε, δεύτερον τεκμήριον,
ποδῶν ὅμοιοι τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς.
καὶ γὰρ δύ' ἐστὸν τώδε περιγραφὰ ποδοῖν,
αὐτοῦ τ' ἐκείνου καὶ συνεμπόρου τινός.
πτέρναι τενόντων θ' ὑπογραφαὶ μετρούμεναι
ἐς ταὐτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις.
πάρεστι δ' ὠδὶς καὶ φρενῶν καταφθορά.
ΟΡ. εὔχου τὰ λοιπά, τοῖς θεοῖς τελεσφόρους
εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα, τυγχάνειν καλῶς.
ΗΛ. ἐπεὶ τί νῦν ἕκατι δαιμόνων κυρῶ;
ΟΡ. εἰς ὄψιν ἥκεις ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι.
ΗΛ. καὶ τίνα σύνοισθά μοι καλουμένη βροτῶν;
ΟΡ. σύνοιδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην.
ΗΛ. καὶ πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων;
ΟΡ. ὅδ' εἰμί· μὴ μάτευ' ἐμοῦ μᾶλλον φίλον.
ΗΛ. ἀλλ' ἦ δόλον τιν', ὦ ξέν', ἀμφί μοι πλέκεις;
ΟΡ. αὐτὸς καθ' αὑτοῦ τἄρα μηχανορραφῶ.
ΗΛ. ἀλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾶν θέλεις.
ΟΡ. κἀν τοῖς ἐμοῖσιν, εἴπερ ἐν τοῖς σοῖς ἐγώ.
ΗΛ. ὡς ὄντ' Ὀρέστην ἆρα σ' ἐγὼ προσεννέπω;
ΟΡ. αὐτὸν μὲν οὖν ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμέ,
κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχός,
ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς
σαυτῆς ἀδελφοῦ συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ,
ἀνεπτερώθης κἀδόκεις ὁρᾶν ἐμέ.
σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός,
ἰδοῦ δ' ὕφασμα τοῦτο, σῆς ἔργον χερός,
σπάθης τε πληγὰς ἠδὲ θήρειον γραφήν.
ἔνδον γενοῦ, χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένας·
τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικρούς.
ΗΛ. ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρός,
δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου,
ἀλκῇ πεποιθὼς δῶμ' ἀνακτήσει πατρός.
ὦ τερπνὸν ὄμμα τέσσαρας μοίρας ἔχον
ἐμοί· προσαυδᾶν δ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον
πατέρα τε καὶ τὸ μητρὸς ἐς σέ μοι ῥέπει
στέργηθρον — ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται —
καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου·
πιστὸς δ' ἀδελφὸς ἦσθ', ἐμοὶ σέβας φέρων.
μόνον κράτος τε καὶ Δίκη σὺν τῷ τρίτῳ
πάντων μεγίστῳ Ζηνὶ συγγένοιτό σοι.
ΟΡ. Ζεῦ Ζεῦ, θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων γενοῦ·
ἰδοῦ δὲ γένναν εὖνιν αἰετοῦ πατρός,
θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασιν
δεινῆς ἐχίδνης. τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους
νῆστις πιέζει λιμός· οὐ γὰρ ἐντελὴς
θήραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασιν.
οὕτω δὲ κἀμὲ τήνδε τ', Ἠλέκτραν λέγω,
ἰδεῖν πάρεστί σοι, πατροστερῆ γόνον,
ἄμφω φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμων.
καὶ τοῦ θυτῆρος καί σε τιμῶντος μέγα
πατρὸς νεοσσοὺς τούσδ' ἀποφθείρας πόθεν
ἕξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας;
οὔτ' αἰετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας πάλιν
πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ' εὐπιθῆ βροτοῖς,
οὔτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' αὐανθεὶς πυθμὴν
βωμοῖς ἀρήξει βουθύτοις ἐν ἤμασιν.
κόμιζ', ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν
δόμον, δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι.
ΧΟ. ὦ παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρός,

---

190. γε Porsonus] δὲ δ' addidit D. 195. ἔμφρον' Auratus] εὔφρον' 196. κινυσσόμην Turnebus] κηνυσσόμην M cum Hesychio s. h. v., apud quem et Photium est etiam κήνυγμα, ut hic quoque in annot. scholiastae. 197. ἢ Canterus] εὖ σάφ' ἦν μοι Schuetzius] σαφηνῆ 201—204. post 211. transposuit Weilius. 206. ποδῶν Turnebus] ποδῶν δ' (δ' in litura pro τ') ὅμοιοι D.] ὁμοῖοι 209. Ante hunc versum lacunam notavit Hermannus. 210. ἐς Robortellus] εἰς 212—225. Nulla in hac stichomythia personarum nomina in M, sed lineolae, excepto v. 219. cui praescriptum Ὀρ. Personarum notas rectas primus apposuit Canterus. 215. ἐξηύχου Robortellus] ἐξηύκου 216. σύνοισθα] σὺν οἶσθα pr. M. καλουμένη Turnebus] καλουμένη 217. ἐκπαγλουμένην Robortellus ex schol.] ἐκπαγλουμένης 219. *μάτευ' apogr. Guelf.] μάστευ' 221. καθ' αὑτοῦ Bothius] κατ' αὐτοῦ τ' ἄρα Robortellus] ταρρα 223. ἐμοῖσιν Victorius] ἐμοῖσιν ἄρ' ἐν τοῖς σοῖς ἐγώ D.] ἐν γε τοῖσι σοῖς (τοῖς ἴσοις pr.) 224. ἆρα σ' ἐγὼ D.] τάδ' ἐγώ σε προσεννέπω Auratus] πρoὐννέπω 225. οὖν Turnebus (ut primo scriptum fuerat in Guelf.)] νῦν 227—230. Versus in M hoc ordine lectos κουρὰν — | ἀνεπτερώθης — | ἰχνοσκοποῦσα — | σαυτῆς — κάρᾳ transposuit Robortellus. Heathius recte quidem ipse quoque versum tertium ante secundum posuit: sed verba σαυτῆς ἀδελφοῦ συμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ nec quo Heathius voluit loco (post κουρὰν —) nec quod aliis placuit post σκέψαι — τριχός apta sunt, quum σύμμετρος non de colore, sed de mensura dicatur, ut apud Euripidem Electr. 532. σὺ δ' εἰς ἴχνος βᾶσ' ἀρβύλης σκέψαι βάσιν, | εἰ σύμμετρος σῷ ποδὶ γενήσεται, τέκνον. unde Paleius coniecit vulgatam scripturam interpolatori deberi, quem turbatus ordo versuum deceperit, Aeschyli vero verba fuisse ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς | σαυτῆς ἀδελφοῦ συμμέτροις τῷ σῷ ποδί.

229. σκέψαι τομῇ Turnebus] σκέψαιτο μὴ 232. ἠδὲ Turnebus] εἰς δὲ θήρειον Bambergerus] θηρίον 233—245. Hos versus sic transposuit Weilius praeeunte Rossbachio, 238—243. ΗΛ. ὦ τερπνὸν — φέρων. 233. 234. ΟΡ. ἔνδον — πικρούς. 235—237. 241. 245. ΧΟ. ὦ φίλτατον — ἀνακτήσει πατρός. μόνον κράτος — σοι, recte quod ad postrema attinet ὦ φίλτατον — σοι. 234. μὴ 'κπλαγῇς Turnebus] μήκπλαγῇ 236. σπέρματος] τέρματος Mehlerus Mnemos. 6. p. 106. 237. ἀνακτήσει Porsonus] ἀνακτήσῃ 238. ἔχον] νέμον D. 244. μόνον Turnebus] μόνος 245. σοι Stanleius] μοι 246. ΟΡ. addidit Robortellus. πραγμάτων Robortellus] πρηγμάτων 247. γένναν εὖνιν αἰετοῦ Turnebus] γέννα, νιν αἰετοῦ 248. *σπειράμασιν Guelf.] σπιράμασιν 250. ἐντελὴς] ἐντελεῖς Pauwius. 251. θήραν πατρῴαν Robortellus ex scholio] θῆρα πατρῶα 252. λέγω Ald.] ἐγώ 255—263. Electrae tribuit Hermannus. 257. εὔθοινον] εὔθυνον, sed οι superscr. ab διορθωτῇ. Utrumque explicat schol. 259. εὐπιθῆ] εὐπειθῆ, sed ι superscr. 262. δ' ἂν ἄρειας Turnebus] δαναρίας 264. ΧΟ. Robortellus (Ὀρ. Guelf.) Lineola in M.

σιγᾶθ', ὅπως μὴ πεύσεταί τις, ὦ τέκνα,
γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγείλῃ τάδε
πρὸς τοὺς κρατοῦντας· οὓς ἴδοιμ' ἐγώ ποτε
θανόντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός.
ΟΡ. οὔτοι προδώσει Λοξίου μεγασθενὴς
χρησμὸς κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾶν,
κἀξορθιάζων πολλὰ καὶ δυσχειμέρους
ἄτας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξαυδώμενος,
εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους·
[τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων,
ἀποχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον·
αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε
τίσειν μ' ἔχοντα πολλὰ δυστερπῆ κακά.
τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα
βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε, τὰς δὲ νῷν νόσους,
σαρκῶν ἐπαμβατῆρας ἀγρίαις γνάθοις
λειχῆνας ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν·
λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ·
ἄλλας τ' ἐφώνει προσβολὰς Ἐρινύων
ἐκ τῶν πατρῴων αἱμάτων τελουμένας,
ὁρῶντα λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρύν.
τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνερτέρων βέλος
ἐκ προστροπαίων ἐν γένει πεπτωκότων,
καὶ λύσσα καὶ μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος
κινεῖ, ταράσσει, καὶ διώκεσθαι πόλεως
χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας.
καὶ τοῖς τοιούτοις οὔτε κρατῆρος μέρος
εἶναι μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιβός,
βωμῶν τ' ἀπείργειν οὐχ ὁρωμένην πατρὸς
μῆνιν· δέχεσθαι δ' οὔτε συλλύειν τινά.
πάντων δ' ἄτιμον κἄφιλον θνήσκειν χρόνῳ
κακῶς ταριχευθέντα παμφθάρτῳ μόρῳ.]
τοιοῖσδε χρησμοῖς ἆρα χρὴ πεποιθέναι,
κεἰ μὴ πέποιθα, τοὔργον ἔστ' ἐργαστέον.
πολλοὶ γὰρ εἰς ἓν συμπίτνουσιν ἵμεροι,
θεοῦ τ' ἐφετμαὶ καὶ πατρὸς πένθος μέγα,
καὶ πρὸς πιέζει χρημάτων ἀχηνία,
τὸ μὴ πολίτας εὐκλεεστάτους βροτῶν,
Τροίας ἀναστατῆρας εὐδόξῳ φρενί,
δυοῖν γυναικοῖν ὧδ' ὑπηκόους πέλειν.
θήλεια γὰρ φρήν· εἰ δὲ μή, τάχ' εἴσεται.
ΧΟ. ἀλλ' ὦ μεγάλαι Μοῖραι, Διόθεν
τῇδε τελευτᾶν,
ᾗ τὸ δίκαιον μεταβαίνει.
ἀντὶ μὲν ἐχθρᾶς γλώσσης ἐχθρὰ
γλῶσσα τελείσθω· τοὐφειλόμενον
πράσσουσα Δίκη μέγ' ἀυτεῖ·
ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν
πληγὴν τινέτω. δράσαντι παθεῖν,
τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ.
ΟΡ. ὦ πάτερ αἰνοπαθές, τί σοι φάμενος ἢ τί ῥέξας
τύχοιμ' ἂν καθ' ἓν οὐρίσας ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί;
σκότῳ φάος ἀντίμοιρον,
χάριτες δ' ὁμοίως
κέκληνται γόος εὐκλεὴς προσθοδόμοις Ἀτρείδαις.
ΧΟ. τέκνον, φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει
πυρὸς μαλερὰ γνάθος,
φαίνει δ' ὕστερον ὀργάς· [πτων.
ὀτοτύζεται δ' ὁ θνήσκων, ἀναφαίνεται δ' ὁ βλά-
πατέρων τε καὶ τεκόντων γόος ἔνδικος ματεύει
τὸ πᾶν ἀμφιλαφὴς ταραχθείς.
ΗΛ. κλῦθί νυν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει πολυδάκρυτα πένθη.
δίπαις τοί σ' ἐπιτύμβιος θρῆνος ἀναστενάζει.
τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται
φυγάδας θ' ὁμοίως.
τί τῶνδ' εὖ, τί δ' ἄτερ κακῶν; οὐκ ἀτρίακτος ἄτα;
ΧΟ. ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρῄζων
θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους·
ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων
παιὰν μελάθροις ἐν βασιλείοις
νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν.
ΟΡ. εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ
πρός τινος Λυκίων, πάτερ,
δοριδμάτος κατηναρίσθης,
λιπὼν ἂν εὔκλειαν ἐν δόμοισιν
τέκνων τ' ἐν κελεύθοις ἐπιστρεπτὸν αἰῶ

315—322. = 332—339.
323—331. = 354—362.

269. ΟΡ. addidit Robortellus. οὔτοι Turnebus] οὔτι 271. κἀξορθιάζων Turnebus] κἀξοθριάζων 273. Inepte dictum τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους. πατρὸς pro φόνου illatum videtur ab interpolatore vetere qui versus 274—296. composuit, quos seclusi: de quo dixi in Praef. edit. Lips. quintae p. XCIII. 275. ἀποχρημάτοισι Schuetzius] ἀπόχρηματοῖσι, accentu super ο a m. recentiore. 279. νῷν νόσους] νωνόσσους pr. M, ν post νων ab διορθωτῇ inserto. 280. *ἐπαμβατῆρας Guelf.] ἐπάμβατηρας. ἐπεμβατῆρας Auratus. 281. λειχῆνας Blomfieldus] λιχῆνας 282. Hunc versum afferunt Etym. M. p. 530, 51. Etym. Gud. p. 338. Zonaras p. 1236. unde ἐπαντέλλειν restitutum pro ἐπαντέλλει 284. τ' ἐφώνει Auratus] τε φωνεῖ. Post hunc versum nonnulla excidisse coniecit Dobraeus: trium versuum lacunam notavit Weilius. 285. ὀφρὺν] ὀφρῦν M. 289. διώκεσθαι] διώκεται Robortellus. 290. πλάστιγγι] Etym. M. p. 674, 20. πλάστιγξ: ἡ μάστιξ, (sic etiam Hesychius) ἀπὸ τοῦ πλήσσειν, παρ' Αἰσχύλῳ. 291. κρατῆρος Robortellus] κρατερός μέρος] μέρους Robortellus. 292. λιβὸς Turnebus] λίβος 294. In M post δέχεσθαι litera erasa, quae δ' fuisse videtur, quod ex coniectura restituit Schuetzius. Ad συλλύειν διορθωτὴς in marg. scripsit συγκλύειν (i. e. συγκαταλύειν), συνοικεῖν 297. ἆρα Stanleius] ἄρα 299. συμπίτνουσιν pr. M, ab alia manu antiqua in συμπίπτουσιν mutatum. 301. πρὸς πιέζει Abreschius] προσπιέζει

305. εἰ δὲ μή] ἡ δ' ἐμὴ — cum aposiopesi Weilius, praeeunte viro docto in Museo Rhen. vol. 10. p. 462. qui εἰ δ' ἐμὴ coniecerat. 306. ΧΟ. addidit Robortellus. 311. δίκη μέγ' ἀυτεῖ Turnebus] δίκημεγαύτι (sic, non —τὶ) priore α lineola transfixo et adscripto in marg. ab διορθωτῇ, οἶμαι μέγ' ἀυτεῖ. 315. ΟΡ. addidit Turnebus. Non est in M. αἰνοπαθὲς Hartungus (quod legisse videri potest schol. qui exp. δεινὰ παθών)] αἰνόπατερ 317. καθ' ἓν D.] καθεν, superscripta ab διορθωτῇ litera ἕ, i. e. ἕκαθεν . σέθεν Heimsoethius. 319. ἀντίμοιρον Erfurdtius] ἰσοτιμοιρον sine accentu. 323. ΧΟ. addidit Turnebus. 325. μαλερὰ Porsonus] ἡ μαλερὰ 327. *θνήσκων] θνήισκων, ut alibi. 330. καὶ τεκόντων] κατθανόντων Hartungus. καππεσόντων Weilius. γόος ἔνδικος — τὸ πᾶν] κότος ἔνδικον — ῥοπὰν (sic Lachmannus) Weilius. 332. ΗΛ. Guelf.] Lineola in M. κλῦθί νυν Canterus] κλύθι νῦν 334. δίπαις] Ὀρέ. δίπαις Guelf. Lineola in M. τοί σ' ἐπιτύμβιος Hermannus] τοῖς ἐπιτυμβιδίοις *ἀναστενάζει Guelf.] ἀναστενάξει 338. ἄτερ] ἄρ pr. M, sed ab eadem m. correctum.
340. ΧΟ. Turnebus] Lineola in M. 341. θείη Turnebus] θήη 343. παιὰν Blomfieldus] παίων 344. κομίσειεν Porsonus] κομίζει 345. ΟΡ. Hermannus] Lineola in M. Ἰλίῳ] εἰλίωι pr. M. 347. δοριδμητος (debebat δοριδματος) Stanleius] δορίτμητος M. δορίκμητος Blomfieldus. κατηναρίσθης Porsonus] κατεναρίσθης 350. τ' ἐν Wellauerus] τε αἰῶ H. L. Ahrensius] αἰῶνα. Bekkeri Anecd. p. 363, 17. αἰῶ τὸν αἰῶνα κατὰ ἀποκοπὴν Αἰσχύλος εἶπεν.

κτίσας πολύχωστον ἂν εἶχες
τάφον διαποντίου γᾶς
δώμασιν εὐφόρητον.
ΧΟ. φίλος φίλοισι τοῖς ἐκεῖ καλῶς θανοῦσιν
κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων
σεμνότιμος ἀνάκτωρ,
πρόπολός τε τῶν μεγίστων χθονίων ἐκεῖ τυράννων·
βασιλεὺς γὰρ ἦν, ὄφρ' ἔζη, μόριμον λάχος περαίνων
χεροῖν πεισιβρότῳ τε βάκτρῳ.
ΗΛ. μηδ' ὑπὸ Τρωΐας
τείχεσι φθίμενος πατὴρ
μετ' ἄλλων δουρικμῆτι λαῷ
παρὰ Σκαμάνδρου πόρον τεθάφθαι,
πάρος δ' οἱ κτανόντες νιν οὕτω δαμῆναι
⏑ ⏑́ θανατηφόρον αἶσαν
πρόσω τινὰ πυνθάνεσθαι
τῶνδε πόνων ἄπειρον.
ΧΟ. ταῦτα μέν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ,
μεγάλης δὲ τύχης καὶ ὑπερβορέου
μείζονα φωνεῖς· δύνασαι γάρ.
ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης
δοῦπος ἱκνεῖται· τῶν μὲν ἀρωγοὶ
κατὰ γῆς ἤδη, τῶν δὲ κρατούντων
χέρες οὐχ ὅσιαι στυγερῶν τούτων,
παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται.
ΟΡ. τοῦτο διαμπερὲς οὖς
ἵκεθ' ἅπερ τι βέλος.
Ζεῦ Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων
ὑστερόποινον ἄταν
βροτῶν τλάμονι καὶ πανούργῳ
χειρί, τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται.

345—353. = 363—371.
380—384. = 394—399.
385—393. = 410—417.

ΧΟ. ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι πυκάεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρὸς
θεινομένου, γυναικός τ'
ὀλλυμένας, τί γὰρ κεύθω φρενὸς οἷον ἔμπας
ποτᾶται, πάροιθεν δὲ πρῴρας
δριμὺς ἄηται κραδίας
θυμὸς ἔγκοτον στύγος.
ΟΡ. καὶ πότ' ἂν ἀμφιθαλὴς
Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι,
φεῦ φεῦ, κάρανα δαΐξας;
πιστὰ γένοιτο χώρᾳ.
δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ.
κλῦτε δὲ τὰ χθονίων τιτῆναι.
ΧΟ. ἀλλὰ νόμος μὲν φονίας σταγόνας
χυμένας ἐς πέδον ἄλλο προσαιτεῖν
αἷμα. βοᾷ γὰρ λοιγὸς Ἐρινὺν
παρὰ τῶν πρότερον φθιμένων ἄτην
ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ.
ΗΛ. ποῖ ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες;
ἴδετε πολυκρατεῖς ἀραὶ φθιμένων,
ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λοίπ' ἀμηχάνως
ἔχοντα καὶ δωμάτων
ἄτιμα. πᾶ τις τράποιτ' ἄν, ὦ Ζεῦ; [οἰκτον.
ΧΟ. πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ τόνδε κλύουσαν
καὶ τότε μὲν δύσελπις,
σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦται πρὸς ἔπος κλυούσᾳ.
ὅταν δ' αὖτ' ἐπαλκὲς
θραρέαπέστασεν ἄχος
πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς.

405—409. = 418—422.

351. κτίσας Robortellus] κτίσσας idque in fine versus 350. 352. διαποντίου γᾶς Turnebus] διαποντιουτασ et in marg. Ζτ. (i. e. Ζήτει) 354. ΧΟ. addidit Hermannus. 360. ἦν] σ super ν (i. e. ἦσ) in M. ὄφρ' ἔζη Hermannus] ὄφρα ἔζης, ἔ ab eadem vel alia manu inserto. περαίνων D. in Fleckeiseni Annalibus vol. 87. p. 79.] πιμπλάντων, ortum ex gl. πιμπλάνων 362. πεισιμβρότῳ (debebat πεισιβρότῳ) τε βάκτρῳ Schuetzius] πισίμβροτόν τε βάκτρον 363. ΗΛ. addidit Hermannus. Τρωΐας] Τρωΐοις Hermannus. 364. τείχεσι Heathius] τείχεσσι πατὴρ Heimsoethius] πάτερ 365. ἄλλων] ἄλλῳ Stanleius. δουρικμῆτι Blomfieldus] δορικμῆτι 366. τεθάφθαι H. L. Ahrensius] τέθαψαι, adscripto λείπει τὸ ὤφελες, quod aptum est infinitivo τεθάφθαι. 368. οὕτω Porsonus] οὕτως δαμῆναι] Schol. λείπει τὸ ὄφελον 369. ⏑ ⏑́] φίλοις Coningtonus. 370. πρόσω Hermannus] πρόσσω 372. ΧΟ. addidit Turnebus. 374. φωνεῖς· δύνασαι Hermannus] φωνεῖ· ὁ (sic, non ὅ) δυνᾶσαι. δύνασαι legit schol. qui annotavit ῥᾴδιον γὰρ τὸ εὔχεσθαι. 375. μαράγνης Robortellus] μαράγμης (cum gl. μάστιγος) 377. γῆς] ᾶ superscr. in M. τῶν δὲ Ald.] τῶνδε 378. τούτων] τούτῳ Bambergerus. 379. γεγένηται] γεγένηνται Boissonadius. 380. ΗΛ. addidit Robortellus ex schol.: ΟΡ. Bothius. διαμπερὲς οὖς Schuetzius] διαμπερισῶς pr. M, sed ab eadem manu διαμπερὲς ὡς (non ὦς) 380b. ἵκεθ' Hermannus] ἵκετο τι L. Dindorfius in Thes. vol. 5. p. 1271.] τε 382. ἄταν] ἄτην, superscr. α M. 383. τλάμονι D.] τλήμονι 384. τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται] Schol. ἵνα τὸ ὅμοιον καὶ ἴσον τῷ πατρί μου φυλαχθῇ: unde Scaliger τοκεῦσιν ὅπως τελῆται. τοκεῦσι δ' ὁμῶς τελοῖτο Boissonadius. 385. ΧΟ. addidit Turnebus.

386. πυκάεντ' D. in Thes. vol. 6. p. 1025.] πευκήεντ'. Digna tamen memoratu aliorum est sententia, qui servato πευκάεντ' duas in stropha syllabas post γένοιτό μοι et duas in antistropha v. 410. post κέαρ excidisse putant, et in stropha quidem πυρᾷ, quod coniecit Paleius, in antistropha οἰκτρόν, quod proposuit Hermannus, cui δεινὸν praeferendum foret vel aliud vocabulum ab litera consonante incipiens, ut altera vocabuli κέαρ syllaba producatur. 387. θεινομένου — ὀλλυμένας] θινομένου — ὀλλυμένης M, sed superscr. ει et α. 389. οἷον Hermannus] θεῖον 390. πρῴιρας M, i. e. πρῴρας. 391. ἄηται] Hom. Il. 21, 386. δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄηται comparavit Klausenus. κραδίας Hermannus] καρδίας 394. ΟΡ. addidit Bothius. καὶ πότ' M a m. pr., καὶ ποτ' correctus. 399. τὰ (i. e. ταῦτα. κλῦτε τάδε Blomfieldus) χθονίων τιτῆναι (τιτηνά olim Hermannus) Martinus] ταχθονιων τε τιμαι, scripto ab διορθωτῇ ἐν super μ, i. e. τετιμέναι. 400. ΧΟ. addidit Hermannus. ἀλλὰ νόμος Turnebus] ἀλλ' ἄνομος 402. λοιγὸς Ἐρινὺν Schuetzius] λοιγὸν ἐρινύς 403. πρότερον Porsonus] προτέρων ἄτην] .α. (i. e. ἄταν) superscr. in M. 405. ΗΛ. Hermannus. ΟΡ. Schuetzius. 406. φθειμένων M, ι super ει scripto. φθινομένων Ahrensius. τεθυμένων Hermannus. 407. Ἀτρειδᾶν] ἀτρείδαν pr. M. λοίπ'] λοιπὰ pr. M. 409. πετιστραποιταν M, adscripto Ζτ. (i. e. Ζήτει). Correxit διορθωτὴς adscripto in marg. οἶμαι πᾶι τις τράποιτ' ἄν 410. ΧΟ. addidit Hermannus. ΗΛ. Robortellus. πέπαλται Turnebus] πεπάλατε, sed αι super τε. 414. μοι Schuetzius] μου κλυούσᾳ] κλύουσαν pr., κλυούσαι corr. 415. Ante vel post ἐπαλκὲς (quod per ἰσχυροποιὸν exp. schol.) desiderantur syllabae tres ⏑ ⏑́ –. ὅταν δ' αὖτ' ἐπ' ἀλκᾶς ἐπάρῃ (μ' addidit Coningtonus) ἐλπὶς (sic Blomfieldus), ἀπέστασεν ἄχος Paleius. 416. Corruptae scripturae θραρέαπέστασεν (θρασέ' ἀπέστασεν Turnebus) incerta est emendatio. 417. πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς] Scripturam corruptam vel glossematis interpolatam interpretatur scholiasta verbis πρὸς τὸ καλά μοι ἐννοεῖν. Requiruntur syllabae septem ⏑́ ⏑ – ⏑, ⏑́ ⏑ –.

ΟΡ. τί δ' ἂν φάντες τύχοιμεν ἢ τά περ
πάθομεν ἄχεα πρός γε τῶν τεκομένων;
πάρεστι σαίνειν, τὰ δ' οὔτι θέλγεται.
λύκος γὰρ ὥστ' ὠμόφρων
ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.
ΗΛ. ἔκοψα κομμὸν Ἄριον εἴτε Κισσίας
νόμοις ἰηλεμιστρίας,
ἀπρικτόπληκτα πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν
ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα
ἄνωθεν ἀνέκαθεν, κτύπῳ δ' ἐπερρόθει
κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα.
ἰὼ ἰὼ δαΐα
πάντολμε μᾶτερ, δαΐαις ἐν ἐκφοραῖς
ἄνευ πολιτᾶν ἄνακτ',
ἄνευ δὲ πενθημάτων
ἔτλας ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.
ΟΡ. τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας, οἴμοι.
πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἆρα τίσει
ἕκατι μὲν δαιμόνων,
ἕκατι δ' ἁμᾶν χερῶν.
ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν.
ΧΟ. ἐμασχαλίσθη δ', ἔθ' ὡς τόδ' εἰδῇς,
ἔπρασσε δ' ᾇπέρ νιν ὧδε θάπτει,
μόρον κτίσαι μωμένα
ἄφερτον αἰῶνι σῷ.
κλύεις πατρῴους δύας ἀτίμους.
ΗΛ. λέγεις πατρῷον μόρον· ἐγὼ δ' ἀπεστάτουν
ἄτιμος, οὐδὲν ἀξία.
μυχοῦ δ' ἄφερκτος πολυσινοῦς κυνὸς δίκην
ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη,
χέουσα πολύδακρυν γόον κεκρυμμένον.
τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου ⏑ –.

423—433. = 444—455.
434—438. = 439—443.

⏑ – δι' ὤτων δὲ συν-
τέτραινε μῦθον ἡσύχῳ φρενῶν βάσει.
τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει,
τὰ δ' αὐτὸς ὄργα μαθεῖν.
πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν.
ΟΡ. σέ τοι λέγω, ξυγγενοῦ, πάτερ, φίλοις.
ΗΛ. ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα.
ΧΟ. στάσις δὲ πάγκοινος ἅδ' ἐπιρροθεῖ,
ἄκουσον ἐς φάος μολών,
ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς.
ΟΡ. Ἄρης Ἄρει ξυμβαλεῖ, Δίκα Δίκᾳ.
ΗΛ. ἰὼ θεοί, κραίνετ' ἐνδίκως δίκας.
ΧΟ. τρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσαν εὐγμάτων.
τὸ μόρσιμον μένει πάλαι,
εὐχομένοις δ' ἂν ἔλθοι.
ΗΛ. ὦ πόνος ἐγγενὴς
καὶ παράμουσος ἄτας
αἱματόεσσα πλαγά.
ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη·
ἰὼ δυσκατάπαυστον ἄλγος.
ΟΡ. δώμασιν ἔμμοτον
τῶνδ' ἄκος, οὐδ' ἀπ' ἄλλων
ἔκτοθεν, ἀλλ' ἀπ' αὐτῶν
δι' ὠμὰν ἔριν αἱματηράν.
θεῶν τῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος.
ΧΟ. ἀλλὰ κλύοντες, μάκαρες χθόνιοι,
τῆσδε κατευχῆς πέμπετ' ἀρωγὴν
παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκῃ.
ΟΡ. πάτερ, τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θανών,
αἰτουμένῳ μοι δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων.
ΗΛ. κἀγώ, πάτερ, τοιάνδε σου χρείαν ἔχω,
φυγεῖν μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ ⏑ –.
ΟΡ. οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν
κτιζοίατ'· εἰ δὲ μή, παρ' εὐδείπνοις ἔσει
ἄτιμος ἐμπύροισι κνισωτοῖς χθονός.
ΗΛ. κἀγὼ χοάς σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας
οἴσω πατρῴων ἐκ δόμων γαμηλίους·
πάντων δὲ πρῶτον τόνδε πρεσβεύσω τάφον.
ΟΡ. ὦ γαῖ', ἄνες μοι πατέρ' ἐποπτεῦσαι μάχην.

456—460. = 461—465.
466—470. = 471—475.

418. ΟΡ. Bothius. ΗΛ. (418—443.) Schuetzius. φάντες τύχοιμεν Bothius] πάντες τύχοιμεν ἂν ἢ τάπερ] οἷάπερ Weilius. 419. ἄχεα Blomfieldus] ἄχθεα 423. ΗΛ. addidit Bothius. Ἄριον Hermannus] ἄρειον. Per Περσικὸν exp. schol. εἴτε] ἔν τε Bothius. Κισσίας Robortellus] κισσίαις 424. νόμοις ἰηλεμιστρίας Hermannus (collata Hesychii gl. ἰηλεμιστρίας: θρηνητρίας) νομοισιλεμιστρίας 425. ἀπρικτόπληκτα Blomfieldus] ἄπριγκτοι πληκτά (ἀπριγκτόπληκτα Scaliger). ἀπριγδόπληκτον Weilius. V. L. Dindorfius in Thes. vol. I. part. 2. p. 1814. πολυπλάνητα Blomfieldus] πολυπάλαγκτα (πολύπλαγκτα pr.) δ' ἦν Robortellus (τ' ἦν Hermannus)] δὴν ἰδεῖν] εἰδεῖν, sed ι superscr. 427. ἐπερρόθει Stanleius] ἐπιρροθεῖ 428. ἀμὸν et 437. ἁμᾶν D.] ἀμὸν — ἀμᾶν 430. μᾶτερ Schuetzius] μητερ 433. ἔτλας D.] ἔτλης 434. ΟΡ. addidit Robortellus. 435. ἆρα pr. M, ἀρὰ corr. adscripto ab διορθωτῇ in marg. οἶμαι πατρὸς δ' ἀτίμως σ' ἀρὰ τίσει. 438. ζτ. (i. e. ζήτει) margo M. ὀλοίμαν Turnebus] ἐλοίμαν, ex ἐλοίμην factum. 439. ΧΟ. addidit Odofr. Muellerus. ἐμασχαλίσθη Robortellus] ἐμασχαλίσθης δ' ἔθ' ὡς τοῦτ' (debebat τόδ' ut Pauwius) εἰδῇς Canterus] δὲ τωστοστειδης 440. ᾇπερ Schuetzius] ἅπερ. In marg. huius proximique versus ζτ. (i. e. ζήτει) 441. κτίσαι Stanleius] κτεῖναι, litera ν in litura a m. rec. 442 ἄφερτον Turnebus] ἄφερκτον 443. κλύεις Turnebus] κλύει δύας ἀτίμους Stanleius] δυσατίμους 444. ΗΛ. addidit Odofr. Muellerus. 447 πολυσινοῦς Blomfieldus] πολυσίνους, eraso altero σ. ἀρισίνου Heimsoethius. δίκην D.] δίκαν 449. χέουσα Dobraeus] χ.ρουσα, ε expuncto et αι (i. e. χαίρουσα) superscripto. κεκρυμμένον D.] κεκρυμμένα 450. φρεσὶν Robortellus] φρεσσὶν (ut ὀνείδεσσιν 495.). Duae in fine huius et in initio versus proximi (cui γράφου addit M) syllabae exciderunt.

451. δὲ συν —] δὲ σῶν Blomfieldus. δ' ἔσω Bambergerus. 452. μῦθον] θυμὸν Engerus. φρενῶν Turnebus] φρονων 454. αὐτὸς] αὐτοῖς pr. M, eraso ι. τὰ δ' αὖθις ὥρα μαθεῖν Weilius. ὄργα Scaliger] ὀργᾷ M. Utrumque exp. schol. ὅρμα Bambergerus. 455. πρέπει] πρέπεισ pr. M, sed eraso σ. 456—478. 481—488. Nullae in M personarum notae. 456. φίλοις Porsonus] φίλοισι 458. ἅδ' Robortellus] ἀδ' 461. ξυμβαλεῖ Pauwius] ξυμβάλλει M. ξυμβάλοι Porsonus. δίκα δίκᾳ Robortellus] δικα (sic, ι supra versum scripto) δίκα 462. δίκας addidit Hermannus (κρίσιν Weilius). 466. 471. ΗΛ et ΟΡ. addidit Paleius. 466. ὦ Hermannus] ἰὼ 467. ἄτας D.] ἄτης 468. πλαγά] πληγὰ M, sed superscr. duplici α 472. τῶνδ' ἄκος Schuetzius] τῶν δ' ἐκὰς 474. δι' ὠμὰν ἔριν Klausenus] αιωμαναιρειν M. ἔριν ex interpretatione schol. restituerat Hermannus, qui διώκειν ἔριν scripsit. 475. τῶν addidit Hermannus. 478. νίκῃ Portus] νίκην 479. ΟΡ. Robortellus] ΗΛ. 480. αἰτουμένῳ Turnebus] αἰτούμενος 481. τοιάνδε Canterus] τοιάδε 482. ⏑ –] φθόρον Hermannus. Probabilius πόνον Engerus in Museo Rhen. vol. II. p. 309. 483. ΟΡ. addidit Tyrwhittus. 484. 495. ἔσει et ἐξεγείρει Porsonus] ἔσῃ et ἐξεγείρῃ 485. ἐμπύροισι Auratus] ἐν πυροῖσι 486. ΗΛ. addidit Robortellus. 489—495. Ὀρ. et ἠλ. in Guelf., lineolae in M.

ΗΛ. ὦ Περσέφασσα, δὸς δ' ἐπ' εὔμορφον κράτος.
ΟΡ. μέμνησο λουτρῶν οἷς ἐνοσφίσθης, πάτερ.
ΗΛ. μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον ᾧ σ' ἐκαίνισαν,
ΟΡ. πέδαις ἀχαλκεύτοις ὅθ' ἡρέθης, πάτερ,
ΗΛ. αἰσχρῶς τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν.
ΟΡ. ἆρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὀνείδεσιν, πάτερ;
ΗΛ. ἆρ' ὀρθὸν αἴρεις φίλτατον τὸ σὸν κάρα;
ΟΡ. ἤτοι δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις,
ἢ τὰς ὁμοίας ἀντίδος λαβὰς λαβεῖν,
εἴπερ κρατηθείς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις.
ΗΛ. καὶ τῆσδ' ἄκουσον λοισθίου βοῆς, πάτερ,
ἰδὼν νεοσσοὺς τούσδ' ἐφημένους τάφῳ·
οἴκτειρε θῆλυν ἄρσενός θ' ὁμοῦ γόον.
ΟΡ. καὶ μὴ 'ξαλείψης σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε.
οὕτω γὰρ οὐ τέθνηκας οὐδέ περ θανών·
παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι
θανόντι· φελλοὶ δ' ὣς ἄγουσι δίκτυον,
τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σῴζοντες λίνου.
ΗΛ. ἄκου', ὑπὲρ σοῦ τοιάδ' ἔστ' ὀδύρματα.
αὐτὸς δὲ σῴζει τόνδε τιμήσας λόγον.
ΧΟ. καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτεινάτην λόγον,
τίμημα τύμβου τῆς ἀνοιμώκτου τύχης.
τὰ δ' ἄλλ', ἐπειδὴ δρᾶν κατώρθωσαι φρενί,
ἔρδοις ἂν ἤδη δαίμονος πειρώμενος.
ΟΡ. ἔσται· πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου,
πόθεν χοὰς ἔπεμψεν, ἐκ τίνος λόγου
μεθύστερον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος;
θανόντι δ' οὐ φρονοῦντι δειλαία χάρις
ἐπέμπετ'· οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τάδε
τὰ δῶρα, μείω δ' ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας.
τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος
ἑνός, μάτην ὁ μόχθος· ὧδ' ἔχει λόγος.
θέλοντι δ', εἴπερ οἶσθ', ἐμοὶ φράσον τάδε.
ΧΟ. οἶδ', ὦ τέκνον, παρῆ γάρ· ἔκ τ' ὀνειράτων
καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη
χοὰς ἔπεμψε τάσδε δύσθεος γυνή.
ΟΡ. ἦ καὶ πέπυσθε τοὔναρ, ὥστ' ὀρθῶς φράσαι;
ΧΟ. τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν, ὡς αὐτὴ λέγει.
ΟΡ. καὶ ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος;
ΧΟ. ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμίσαι δίκην.
ΟΡ. τίνος βορᾶς χρῄζοντα, νεογενὲς δάκος;
ΧΟ. αὐτὴ προσέσχε μαστὸν ἐν τὠνείρατι.
ΟΡ. καὶ πῶς ἄτρωτον οὖθαρ ἦν ὑπὸ στύγους;
ΧΟ. ὥστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι.
ΟΡ. οὔτοι μάταιον ἂν τόδ' ὄψανον πέλοι.
ΧΟ. ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκλαγγεν ἐπτοημένη.
πολλοὶ δ' ἀνῆθον, ἐκτυφλωθέντες σκότῳ,
λαμπτῆρες ἐν δόμοισι δεσποίνης χάριν·
πέμπει τ' ἔπειτα τάσδε κηδείους χοάς,
ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων.
ΟΡ. ἀλλ' εὔχομαι γῇ τῇδε καὶ πατρὸς τάφῳ
τοὔνειρον εἶναι τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον.
κρίνω δέ τοί νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν.
εἰ γὰρ τὸν αὐτὸν χῶρον ἐκλιπὼν ἐμοὶ
οὔφις ἐμοῖσι σπαργάνοις ὡπλίζετο,
καὶ μαστὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον,
θρόμβῳ τ' ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα,
ἡ δ' ἀμφὶ τάρβει τῷδ' ἐπῴμωξεν πάθει,
δεῖ τοί νιν, ὡς ἔθρεψεν ἔκπαγλον τέρας,
θανεῖν βιαίως· ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ
κτενῶ νιν, ὡς τοὔνειρον ἐννέπει τόδε.
τερασκόπον δὲ τῶνδέ σ' αἱροῦμαι πέρι.
ΧΟ. γένοιτο δ' οὕτως. τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις.
ΟΡ. ἁπλοῦς ὁ μῦθος· τήνδε μὲν στείχειν ἔσω,
τοὺς δ' ἔν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μή τι δρᾶν λέγω.
αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς,
ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον
δόλῳ τε καὶ ληφθέντες ἐν ταὐτῷ βρόχῳ
θάνωσιν, ᾗ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν,
ἄναξ Ἀπόλλων, μάντις ἀψευδὴς τὸ πρίν.
ξένῳ γὰρ εἰκώς, παντελῆ σαγὴν ἔχων,
ἥξω σὺν ἀνδρὶ τῷδ' ἐφ' ἑρκείους πύλας

490. δὸς δ' ἐπ' εὔμορφον (vel δὸς δὲ σύμμορφον D.] δὸς δέ τ' εὔμορφον. Aptissimum foret δὸς τελεσφόρον κράτος. 493. πέδαις — ὅθ' ἡρέθης D.] πέδαις δ' — ἐθηρεύθης 494. ἐν καλύμμασιν] ἐγκαλύμμασιν Portus. 497. ΟΡ. addidit Tyrwhittus. 498. λαβὰς Canterus] βλάβας M. ἢ τὰς ὁμοίας αὐτὸς ἀντίδος βλάβας Weilius. 500—513. Personarum notas om. M, addiderunt Hermannus aliique. 502. γόον Bambergerus] γόνον 503. 505—507. Oresti, 504. 508. 509. et versum 511. post 509. transpositum Electrae tribuit Hermannus, 503. 504. 508. 509. Oresti, 505—507. Electrae Weilius. 507. λίνου pr. M, λίνον a m. rec., λίνῳ ap. Clem. Al. Strom. 2. p. 504. 509. σῴζει Porsonus] σῴζῃ 510. ΧΟ. addidit Hermannus. ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτείνατον (ἐτεινάτην Blomfieldus) Hermannus] ἀμομφητονδετινατον, adscripto ζτ. 513. ἔρδοις Ald.] ἔρδοις 514. ΟΡ. addidit Robortellus. 517. θανόντι Pauwius] θανοῦντι 519. μείω Turnebus] μέσω 521 et 522. ζτ. margo M. 522. οἶσθ' ἐμοὶ Turnebus] σ' (σ' erasum) οἰοθέμοι, α super ε scripto. 523. ΧΟ. addidit Robortellus. παρῆ Porsonus (παρῆν Canterus)] πάρει, sed ει in litura, et in marg. γρ. παρῆς 526—553. Personas notavit Robortellus: in M partim lineolae (v. 526. 527. 528 et inepte 551.) partim nulla nota. 526. πέπυσθε] πέπυσθαι pr. M. 529. σπαργάνοισι — αὐτὴ προσέσχε] Aptius σπαργάνοις τε — αὐτὴ τ' ἐπισχεῖν Weilius. ὁρμίσαι] ὁρμῆσαι Porsonus.

530. ΟΡ. addidit Abreschius: versus 529—531. choro tribuerat Robortellus. τίνος Wellauerus] τινὸς νεογενὲς Turnebus] νεορενὲς 531. μαστὸν Blomfieldus] μαζὸν τὠνείρατι Porsonus] τ' ὀνείρατι 532. ζτ. margo M. *καὶ πῶς Guelf.] καὶ πως οὖθαρ ἦν Pauwius] οὐχαριν, ιν ex ην facto. ὑπὸ στύγους Schuetzius] ὑποστυγος 534. ἂν τόδ' — πέλοι Fr. Martinus] ἀνδρός — πέλει M et schol. 535. κέκλαγγεν H. L. Ahrensius] κέκλαγεν 536. ἀνῆθον Valckenarius (et fortasse schol. qui per ἀνέλαμψαν exp.)] ἀνῆλθον M. ἀνῆθοντ' Meinekius. 542. συγκόλλως Victorius] συσκόλως, altero λ superscripto. Per συνημμένως τῇ ἀληθείᾳ exp. schol. 543. ἐκλιπὼν Blomfieldus] ἐκλείπων 544. οὔφεισε πᾶσασπαργανηπλείζετο M cum ζτ. in marg. Corruptela insanabilis, etsi qui sensus verborum fuerit quodammodo colligi potest ex v. 529. ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμίσαι δίκην. Hinc οὔφις ἐμοῖσι σπαργάνοις ὡπλίζετο Porsonus, praeeunte quod ad verbum attinet apogr. Guelf. in quo ὁ super π (i. e. ὁπλίζετο, ut Turnebus) scriptum. Sed in his literis fortasse aliud verbum in ιζετο terminatum latet. Per ἐπιμελείας ἠξιοῦτο exp. schol. Interim in Porsoni coniectura acquiescendum erit donec melius quid inveniatur. Butleri coniectura οὔφις τε παῖς ὣς σπαργάνοις ὡπλίζετο locum non habet propter τε particulam, quae ab hoc loco non minus aliena est quam γε in Heathii coniectura οὔφις γε παῖς ἐν σπαργάνοις ὣς ἵζετο. οὔφις ἐπ' ἀμὰ σπάργαν' ᾐδ' ὅπλ' ἵζετο Klausenus. 545. μαστὸν Blomfieldus] μασθὸν 546. τ' Hermannus] δ' 547. ἀμφὶ τάρβει τῷδ' Porsonus (ἀμφιταρβὴς τῷδ' Turnebus)] ἀμφιταρβιτωδ' 550. κτενῶ Turnebus] κτείνω 553. 554. inverso ordine in M. Transposuit Hermannus. 553. στείχειν Porsonus] στίχειν 554. λέγω Hermannus] λέγων 556. κτείναντες Robortellus] κτείναντας 557. ληφθέντες Weilius] λημφθῶσιν M, sed eraso μ. 558. θάνωσιν Weilius] θανόντες 561. ἐφ' ἑρκείους Turnebus] ἐφερκίους

Πυλάδη, ξένος τε καὶ δορύξενος δόμων.
ἄμφω δὲ φωνὴν ἥσομεν Παρνησίδα,
γλώσσης ἀϋτὴν Φωκίδος μιμουμένω.
καὶ δὴ θυρωρῶν οὔτις ἂν φαιδρᾷ φρενὶ
δέξαιτ', ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς.
μενοῦμεν οὕτως ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ
δόμους παραστείχοντα καὶ τάδ' ἐννέπειν
"τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε,
Αἴγισθος εἴπερ οἶδεν ἔκδημός περ ὤν;"
εἰ δ' οὖν ἀμείψω βαλὸν ἑρκείων πυλῶν
κἀκεῖνον ἐν θρόνοισιν εὑρήσω πατρός,
ἢ καὶ μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα
ἀρεῖ, σάφ' ἴσθι, καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ,
πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν "ποδαπὸς ὁ ξένος;" νεκρὸν
θήσω, ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι.
φόνου δ' Ἐρινὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη
ἄκρατον αἷμα πίεται τρίτην πόσιν.
νῦν οὖν σὺ μὲν φύλασσε τἀν οἴκῳ καλῶς,
ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε·
ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν,
σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν τὰ καίρια.
τὰ δ' ἄλλα τούτῳ δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω,
ξιφηφόρους ἀγῶνας ὀρθώσαντί μοι.

ΧΟ. πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει δεινὰ δειμάτων ἄχη,
πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων
ἀνταίων βροτοῖς
πλάθουσι· βλαστοῦσι καὶ πεδαίχμιοι
λαμπάδες πεδάοροι
πτανά τε καὶ πεδοβάμονα κἀνεμόεντ' ἂν
αἰγίδων φράσαι κότον·
ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα τίς λέγοι
καὶ γυναικῶν φρεσὶν τλαμόνων
παντόλμους ⏑ –
ἔρωτας ἄταισι συννόμους βροτῶν;
συζύγους δ' ὁμαυλίας
θηλυκρατὴς ἀπέρωπος ἔρως παρανικᾷ
κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.

585—593. = 594—602.

ἴστω δ' ὅστις οὐχ ὑπόπτερος φροντίσιν
τὰν δαεῖσ' ἁ παιδολυμὰς τάλαινα Θεστιὰς μήσατο
πυρδαῆτιν πρόνοιαν, καταίθουσα παιδὸς δαφοινὸν
δαλὸν ἥλικ', ἐπεὶ μολὼν ματρόθεν κελάδησε,
ξύμμετρόν τε διαὶ βίου μοιρόκραντον ἐς ἆμαρ.
ἄλλαν δὴ τιν' ἐν λόγοις στυγεῖν φοινίαν
Σκύλλαν, ἅτ' ἐχθρῶν ὑπαὶ φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον
Κρητικοῖς
χρυσοκμήτοισιν ὅρμοις πιθήσασα δώροισι Μίνω,
Νῖσον ἀθανάτας τριχὸς νοσφίσασ' ἀπροβούλως
πνέονθ' ἁ κυνόφρων ὕπνῳ. κιγχάνει δέ νιν Ἑρμῆς.
ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμαν ἀμειλίχων
πόνων, ἀκαίρως δὲ δυσφιλὲς γαμήλευμ' ἀπεύχετον
δόμοις
γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν
ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ,
ἐπ' ἀνδρὶ δάοισιν ἐγκότῳ σέβας,
τίων δ' ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων
γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν.

603—612. = 613—622.
623—630. = 631—638.

562. Versus pluribus de caussis suspectus: de quo videnda quae dixit Heimsoethius *Kr. stud.* vol. 1. p. 147. qui recte monet Aeschylum longe aptius scribere potuisse, ἥξω σὺν ἀνδρὶ τῷδ' ἐπιστολὰς φέρων | Στροφίου, φίλου τε καὶ δορυξένου δόμων, collato v. 679. 563. ἥσομεν Turnebus] οἴσομεν Παρνησίδα Porsonus (Παρνασίδα Elmsleius)] παρνησσίδα 566. δέξαιτ', ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος Turnebus] λέξαιτ' ἐπειδὴ δαιμον ἀϊδόμοσ. δαιμονᾷ legit schol. qui exp. τετάρακται. 568. δόμους Boissonadius] δόμοις M. Sic δόμους παραστείχοντες Soph. Ant. 1258. παραστείχοντα Victorius] παραστίχοντα 569. πύλαισι Blomfieldus] πύλῃισι *ἀπείργετε pr. Guelf.] ἀπείργεται M et corr. Guelf. 570. ἔκδημός περ ὤν D. in Praef. ed. Lips. quintae p. XCVII.] ἔνδημος παρών 571. βαλὸν, ὁ ex ὠ facto, M. Βαλὸν, non βηλὸν, dixisse tragicos annotatum in Bekk. Anecd. p. 224, 12. ἑρκείων Stanleius] ἑρκίον pr. M. ἕρκειον a m. sec. 574. ἀρεῖ Bambergerus] ἐρεῖ κατ' — βαλεῖ] I. e. καταβαλεῖ. βαλεῖ Robortellus] βαλεῖν 579. νῦν Blomfieldus] σύν, sed ν in litura literae τ vel γ. 580. συμβαίνῃ] συμβαίνει M, sed η superscr. 581. ὑμῖν] ὑμᾶς correctum in exemplari Bigotiano. 582. Eadem fere verba σιγῶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια ex Aeschyli Prometheo ignifero (fr. 188.) affert Gellius 13, 19, 4. 584. ὀρθώσαντι] ὀρθώσοντι Pearsonus. 585. ΧΟ. Robortellus] Lineola in M. γᾶ Schuetzius] γὰρ (ἀὴρ legisse videtur schol.) 586. δεινὰ Heathius] δεινὰ καὶ 587. βροτοῖς Pauwius] βροτοῖσι 588. πλάθουσι si recte legitur, pro πλήθουσι dictum, non obstante syllaba brevi in initio versus antistrophici, ut monuit Albertus ad gl. Hesychii πλάθους: πλήθους. βλαστοῦσι M et schol. suspecta verbi forma. βλάπτουσι Butlerus. 590. πεδάοροι Stanleius] παιδάμαροι, αι in ε mutato. Inepte διορθωτής in marg. οἶμαι πέδουροι, ἵν' ᾖ τὸ σημαινόμενον μετέωροι. πέδουρος etiam Hesychius per μετέωρος exp. 592. πτανά] πτηνά M, sed .α. superscr. τε] δὲ Hermannus κἀνεμόεντ' ἂν Blomfieldus] κἀνεμοέντων M. Proximi optativi φράσαι (φράσαις Blomfieldus) et λέγοι postulant ἂν particulam.

596. φρεσὶν Ald.] φρεσσὶν, ut v. 450. et alibi. τλαμόνων D.] τλημόνων καὶ (καὶ delevit Klausenus)

600. ἀπερωπὸς Kusterus ad Hesych. s. h. v.] ἀπέρωτος M, litera τ ex π facta, quod praeterviderunt qui codicem ante me contulerunt. ἀπερωπὸς legit scholiasta, qui exp. ἀντὶ τοῦ στυγνὸς καὶ ὑπερήφανος, quibus similibusque adiectivis etiam Etym. M. p. 120, 41. interpretatur et haud dubie ex hoc Aeschyli versu Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 8, 8. ἀπέρωπος (hoc accentu): σημαίνει ἀναιδής, σκληρός, τραχύς, οἷον ἀπερίοπτος καὶ ἀπερίβλεπτος, ὃν οὐκ ἄν τις περιωπήσαιτο διὰ τὴν ἀηδίαν. καὶ ἀπέρωπον οἷον τραχὺ καὶ ἀνατεταμένον. Vid. L. Dindorf. in Thes. vol. I. part. 2. p. 1293. παρανικᾷ] παρανεικᾶι pr. M. 603. ὑπόπτερος] ὑποπτέροις Turnebus. Utraque scriptura in scholiis explicatur. 605. τὰν δαεῖσ' ἁ Hermannus] δαεὶς τὰν ἁ παιδολυμὰς D.] παιδολύμας 606. πυρδαῆ (πυρδαῆς schol. ut videtur) τινα M πυρδαῆτιν Hermannus. καταίθουσα Canterus] κ' αἴθουσα 611. διαὶ Schuetzius] διὰ 612. μοιρόκραντον Canterus] μοιρόκραντοσδ' M, ν ab διορθωτῇ super σ scripto. Post ἐς litera in M erasa, quae π fuisse videtur: fortasse igitur ἐπ'. ἆμαρ D.] ἦμαρ 613. ἄλλαν Canterus] ἀλλὰ M. ἄλλαν δ' ἔστιν ἐν Hermannus. στυγεῖν] στυγῶ Weilius. 615. ὑπαὶ] ὕπερ Porsonus.

617. χρυσοκμήτοισιν Hermannus] χρυσεοδμήτοισιν πιθήσασα Abreschius] πειθήσασα δώροισι Ald.] δόροισι Μίνω] μείνω pr. M. 619. Νῖσον Blomfieldus] νίσον 621. πνέονθ'] πνείονθ' Heathius. 622. κιγχάνει] γ erasum in M. νιν Blomfieldus] μιν 623. ἐπεμνησάμην Heathius] ἐπεμνήσαμεν, α super η scripto. 624. πόνων] πόθων Stanleius. Proximorum verborum structuram Hermannus sic expedire conabatur ut ἄκαιρος δ' ὁ — σέβων, τίων τ' scriberet et verba ἄκαιρος — αἰχμάν parenthesi iusto longiori includeret. 627. ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ a m. paullo recentiore additum in M. 628. δηίοισιν (δᾴοισιν) Porsonus] δηίοις ἐγκότῳ Heimsoethius] ἐπικότῳ (ἐπὶ κότω pr.) 629. τίων] τίω Stanleius.

κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον
λόγῳ· γοᾶται δὲ δὴ ποθει κατάπτυστον· ἤκασεν
τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασιν. [δέ τις
θεοστυγήτῳ δ' ἄγει
βροτῶν ἀτιμωθὲν οἴχεται γένος.
σέβει γὰρ οὔτις τὸ δυσφιλὲς θεοῖς.
τί τῶνδ' οὐκ ἐνδίκως ἀγείρω;
τὸ δ' ἄγχι πνευμόνων ξίφος
διανταίαν ὀξυπευκὲς οὐτᾷ
διαὶ Δίκας· τὸ μὴ θέμις [γὰρ οὐ]
λὰξ πέδοι πατούμενον
τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντες οὐ θεμιστῶς.
Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν.
προχαλκεύει δ' Αἶσα φασγανουργός·
τέκνον δ' ἐπεσφέρει δόμοις
αἱμάτων παλαιτέρων
τίνειν μύσος χρόνῳ κλυτὰ βυσσόφρων Ἐρινύς.
ΟΡ. παῖ παῖ, θύρας ἄκουσον ἑρκείας κτύπον.
τίς ἔνδον, ὦ παῖ, παῖ, μάλ' αὖθις, ἐν δόμοις;
τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ,
εἴπερ φιλόξεν' ἐστίν, Αἰγίσθου βίαν.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

εἶεν, ἀκούω· ποδαπὸς ὁ ξένος; πόθεν;
ΟΡ. ἄγγελλε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων,
πρὸς οὕσπερ ἥκω καὶ φέρω καινοὺς λόγους.
τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται
σκοτεινόν, ὥρα δ' ἐμπόρους καθιέναι
ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων.
ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος
γυνὴ τόπαρχος, ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον·
αἰδὼς γὰρ ἐν λέσχαισιν οὐκ ἐπαργέμους
λόγους τίθησιν· εἶπε θαρσήσας ἀνὴρ
πρὸς ἄνδρα κἀσήμηνεν ἐμφανὲς τέκμαρ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ξένοι, λέγοιτ' ἂν εἴ τι δεῖ· πάρεστι γὰρ
ὁποῖάπερ δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα,
καὶ θερμὰ λουτρὰ καὶ πόνων θελκτηρία
στρωμνὴ δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία.
εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βουλιώτερον,
ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον, οἷς κοινώσομεν.

639—645. = 646—652.

ΟΡ. ξένος μέν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων·
στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκείᾳ σαγῇ
εἰς Ἄργος, ὥσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδα,
ἀγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνήρ,
ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν,
Στρόφιος ὁ Φωκεύς· πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ·
ἐπείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις,
πρὸς τοὺς τεκόντας πανδίκως μεμνημένος
τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἰπέ, μηδαμῶς λάθῃ.
εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων,
εἴτ' οὖν μέτοικον, ἐς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον,
θάπτειν, ἐφετμὰς τάσδε πόρθμευσον πάλιν.
νῦν γὰρ λέβητος χαλκέου πλευρώματα
σποδὸν κέκευθεν ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου.
τοσαῦτ' ἀκούσας εἶπον. εἰ δὲ τυγχάνω
τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων
οὐκ οἶδα, τὸν τεκόντα δ' εἰκὸς εἰδέναι.
ΚΛ. οἲ 'γώ, κατ' ἄκρας εἶπας ὡς πορθούμεθα.
ὦ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων ἀρά,
ὡς πόλλ' ἐπωπᾷς κἀκποδὼν εὖ κείμενα,
τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη.
καὶ νῦν Ὀρέστης, ἦν γὰρ εὐβόλως ἔχων,
ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα,
φίλων ἀποψιλοῖ με τὴν παναθλίαν.
νῦν δ' ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς
ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παροῦσαν ἐγγράφει.
ΟΡ. ἐγὼ μὲν οὖν ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσιν
κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον
γνωστὸς γενέσθαι καὶ ξενωθῆναι· τί γὰρ
ξένου ξένοισίν ἐστιν εὐμενέστερον;
πρὸς δυσσεβείας δ' ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσίν,
τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις,
καταινέσαντα καὶ κατεξενωμένον.
ΚΛ. οὔτοι κυρήσεις μεῖον ἀξίας σέθεν,
οὐδ' ἧσσον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος.
ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τάδ' ἀγγελῶν.
ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένους
μακρᾶς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα.
ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων,
ὀπισθόπους δὲ τούσδε καὶ ξυνεμπόρους·
κἀκεῖ κυρούντων σώμασιν τὰ πρόσφορα.
αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ὑπευθύνῳ τάδε.

632. γοᾶται δὲ δὴ ποθει (ι super ει) M. βοᾶται (sic Blomfieldus) δ' ἀεὶ τόθεν Weilius. 634. αὖ] ἂν Stanleius. 635. ἄγει Auratus] ἄχει 639. πνευμόνων Robortellus] πλευμόνων 640. οὐτᾷ Hermannus] σοῦται 641. διαὶ δίκας τὸ μὴ θέμις | λὰξ πέδοι πατουμένας | τὸ πᾶν Διὸς | σέβας παρεκβάντας (sic Odofr. Muellerus. παρεκβάντος Stanleius) οὐ θεμιστῶς Franzius. γὰρ οὐ delendum esse viderat Ahrensius. 642. πέδοι Hermannus] πέδον 645. οὐ θεμιστῶς D.] ἀθεμίστως M, α ab eadem m. in οὐ mutato. 646. Δίκας] δίκης, sed α superscr., M. 647. προχαλκεύει Hermannus] προσχαλκεύει 649. ἐπεσφέρει D.] ἐπεισφέρει δόμοις Ahrensius, δόμοισι Robortellus, quod schol. legit qui per οἴκοις exp.] διμασε (σ in litura) versu separato. 650. αἱμάτων Canterus ex schol.] δωμάτων 652. τίνειν Lachmannus] τείνει (τίνει Turnebus). κλυτὰ D.] κλυτή 656. βίαν Hermannus (βία Turnebus)] διαι 657. εἶεν, ἀκούω] Sic in initio senarii etiam Arist. Pac. 663. 661. ὥρα Robortellus] ὥραι καθιέναι D.] μεθιέναι 662. τελεσφόρος] τελεσφόρους pr. M. 664. τόπαρχος] τάπαρχος M, litera ὁ super τα scripta sive a m. pr., sive ab διορθωτῇ. Aptius στέγαρχος Bambergerus. De τάπαρχος conf. annot. ad Agam. 1227. δ' Turnebus] τ' 665. λέσχαισιν Emperius ex schol., qui exp. ἐν ταῖς πρὸς γυναῖκας ὁμιλίαις] λεχθεῖσιν 670. θελκτηρία Wakefieldus] θελκτήρια

675. οἰκείᾳ σάγῃ (debebat σαγῇ) Turnebus] οἰκίαις ἄτῃ 676. εἰς — πόδα D.] ἐς — πόδας 679. Στρόφιος Ald.] στροφίος 682. εἰπὲ Robortellus] εἶπε 684. ἐς D.] εἰς ἀεὶ ξένον] ἀείξενον Schneiderus in Lexico. 691. ΚΛ. Portus] θερ. (i. e. θεράπαινα) Robortellus. Ἠλ. Turnebus. Lineola in M. οἲ 'γὼ Canterus] οἲ ἐγὼ εἶπας Bambergerus] ενπασ' (cum puncto super ν) M. ἐλπίδος Heimsoethius. 695. 698. καὶ νῦν — νῦν δ'] Sic νῦν δὲ post καὶ νῦν sequitur Sept. 21. 24. 695. εὐβόλως Porsonus] εὐβούλως 696. κομίζων ex schol.] νομίζων 697. ante 695. lectum transposuit Hermannus. ἀποψιλοῖ Hermannus] ἀποψιλοῖς 698. νῦν] σὺν Hermannus. νῷν Scaliger. βακχείας Turnebus] βακχίας καλῆς] ζάλης Bambergerus. 699. παροῦσαν ἐγγράφει] ἀποῦσαν ἐγγράφου Canterus ex schol. qui τάξον ἀφανισθεῖσαν exp. προδοῦσαν ἔγγραφε Schneidewinus. 700. οὖν] ὧν, superscr. ab διορθωτῇ οὖν, M. 704. δ' addidit Portus. 707. ΚΛ. Turnebus, θερ. Robortellus, lineola in M. ἀξίας D.] ἀξίως M. Schol. exp. τῶν σου ἀξίων τιμῶν: unde ἀξίων Pauwius. 712—714. Versus propter repetitum πρόσφορα in textu omissos in margine supplevit librarius. 713. ὀπισθόπουν τε τοῦδε καὶ ξυνέμπορον Hermannus. 714. σώμασιν H. Vossius] δώμασι 715. ὑπευθύνῳ Turnebus] ἐπευθύνωι M. Schol. ὡς δώσοντι δίκην et gl. ὑποδίκῳ.

ἡμεῖς δὲ ταῦτα τοῖς κρατοῦσι δωμάτων
κοινώσομέν τε κοὐ σπανίζοντες φίλων
βουλευσόμεσθα τῆσδε συμφορᾶς πέρι.
ΧΟ. εἶεν, φίλιαι δμωΐδες οἴκων,
πότε δὴ στομάτων
δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστῃ;
ὦ πότνια χθὼν καὶ πότνι' ἀκτὴ
χώματος, ἣ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ
σώματι κεῖσαι τῷ βασιλείῳ,
νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπάρηξον·
νῦν γὰρ ἀκμάζει Πειθὼ δολίαν
ξυγκαταβῆναι, νύχιόν θ' Ἑρμῆν
τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι
ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.
ἔοικεν ἀνὴρ ὁ ξένος τεύχειν κακόν·
τροφὸν δ' Ὀρέστου τήνδ' ὁρῶ κεκλαυμένην.
ποῖ δὴ πατεῖς, Κίλισσα, δωμάτων πύλας;
λύπη δ' ἄμισθός ἐστί σοι ξυνέμπορος.

ΤΡΟΦΟΣ.

Αἴγισθον ἡ κρατοῦσα τοῖς ξένοις καλεῖν
ὅπως τάχιστ' ἄνωγεν, ὡς σαφέστερον
ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν
ἐλθὼν πύθηται τήνδε. πρὸς μὲν οἰκέτας
θέτο σκυθρωπῶν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων,
κεύθουσ' ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς
κείνῃ, δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει
φήμης ὑφ' ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι τορῶς.
ἦ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον,
εὖτ' ἂν πύθηται μῦθον. ὢ τάλαιν' ἐγώ·
ὥς μοι τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκραμένα
ἄλγη δύσοιστα τοῖσδ' ἐν Ἀτρέως δόμοις
τυχόντ' ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα.
ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά,
φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβήν,
ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη,
καὶ νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευμάτων
* * * * * * * * * * *
καὶ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ
τλάσῃ· τὸ μὴ φρονοῦν γὰρ ὡσπερεὶ βοτὸν
τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ οὔ; τρόπῳ φρενός·
οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις,
εἰ λιμός, ἢ δίψησις, ἢ λιψουρία
ἔχει· νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων.
τούτων πρόμαντις οὖσα, πολλὰ δ', οἴομαι,
ψευσθεῖσα παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια,
κναφεὺς τροφεύς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος.
ἐγὼ διπλᾶς δὲ τάσδε χειρωναξίας
ἔχουσ' Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί.
τεθνηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι.
στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον
οἴκων, θέλων δὲ τόνδε πεύσεται λόγον.
ΧΟ. πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον;
ΤΡ. ὅπως; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.
ΧΟ. εἰ ξὺν λοχίταις εἴτε καὶ μονοστιβῆ.
ΤΡ. ἄγειν κελεύει δορυφόρους ὀπάονας.
ΧΟ. μή νυν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε δεσπότου στύγει,
ἀλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἀδειμάντως κλύῃ,
ἄνωχθ' ὅσον τάχιστα γηθούσῃ φρενί.
ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος.
ΤΡ. ἀλλ' ἦ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις;
ΧΟ. ἀλλ' εἰ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ.
ΤΡ. καὶ πῶς; Ὀρέστης ἐλπὶς οἴχεται δόμων.
ΧΟ. οὔπω· κακός γε μάντις ἂν γνοίη τάδε.
ΤΡ. τί φῄς; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα;
ΧΟ. ἄγγελλ' ἰοῦσα, πρᾶσσε τἀπεσταλμένα.
μέλει θεοῖσιν ὧνπερ ἂν μέλῃ πέρι.
ΤΡ. ἀλλ' εἶμι καὶ σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις.
γένοιτο δ' ὡς ἄριστα σὺν θεῶν δόσει.
ΧΟ. νῦν παραιτουμένᾳ μοι, πάτερ Ζεῦ θεῶν Ὀλυμπίων,
δὸς τύχας, τυχεῖν δέ μου κυρίως
τὰ σώφρον' εὖ μαιομένοις ἰδεῖν.
κὰδ δίκαν πᾶν ἔπος
ἔλακον, ὦ Ζεῦ, σύ νιν φυλάσσοις.

783—788. = 794—799.
789—793. = 827—830.

717. *κοινώσομεν Guelf.] κοινώσωμεν 718. βουλευσόμεσθα Canterus] βουλευόμεθα M. Huic vel proximo versui adscriptum ζτ. (i. e. ζήτει) et super hoc ab eadem manu πρὸς παρόντα γάρ, quod simile est scripturae diversae γρ. παρόντα γάρ ad v. 668. annotandae ubi πάρεστι γὰρ legitur. 719. ΧΟ. Turnebus: in M lineola, nulla nota in Guelf. φίλιαι Heathius] φιλίαι δμωΐδες Guelf. δμωῖδες M. 724. τῷ delet Weilius. 726. δολίαν Pauwius] δολία 727. νύχιόν θ' Ἑρμῆν Hermannus] χθόνιον δ' ἑρμῆα (Ἑρμῆν Turnebus) καὶ τὸν νύχιον 730. Lineola in M. ἀνὴρ Porsonus] ἀνήρ 734. Τρ. Turnebus. Lineola in M. τοῖς ξένοις Pauwius] τοὺς ξένους M et schol. 735. ἄνωγεν Ald.] ἀνῶγεν 737. πρὸς μὲν —] Haec non apte iuncta praecedentibus verbis, in quibus inutile est τήνδε: unde Weilius πύθηται. τὴν δὲ πρὸς — 738. θέτο] ἔθετο Heathius. ἧτο Bambergerus. σκυθρωπῶν Victorius] σκυθρωπὸν 740. ἔχει Robortellus] ἔχειν 742. ἐκεῖνος Robortellus] ἐκεῖνον 751. Lacunam post 751. indicavit Schuetzius. κελευμάτων] κελευσμάτων Victorius. 756. εἰ Stanleius] ἢ δίψησις Wellauerus] δίψη τίς 760. κναφεὺς D.] γναφεὺς τροφεὺς Robortellus] στροφεὺς 762. πατρί] όσ superscr. in M. 764. στείχω] ν addidit διορθωτής, i. e. στείχων. 765. τόνδε — λόγον Blomfieldus] τῶνδε — λόγων 766—769. Personas notavit Canterus, nullae in M notae, in sequentibus lineolae, etiam ante v. 780. ubi persona non mutatur. 767. ὅπως Valckenarius] ἢ πῶς M. τί πῶς Canterus. 768. εἰ Turnebus] ἢ 770. σὺ] σε pr. M. ἄγγελλε] ἄγγελε pr. M. στύγει pr. M, στυγεῖ corr. 771. κλύῃ] κλύει pr. M. 772. τάχιστα γαθούσῃ (debebat γηθούσῃ ut Pauwius) Turnebus] τάχιστ' ἀγαθούσῃ 773. ὀρθοῦται λόγος] ὀρθούσῃ φρενὶ M. Correctum ex schol. Hom. Il. 15, 207. (quem exscripsit Eustathius p. 1013, 11.) ubi hic versus ex Euripide affertur. 775. εἰ] ἡ Stanleius. 779. ἄγγελλ' Robortellus] ἄγγελ' 780. μέλει — μέλῃ Ald.] μέλλει — μέλλῃ 783—837. In his strophis plura adeo sunt corrupta ut ab nemine dum probabiliter emendari potuerint. In huiusmodi igitur versibus intactam relinquere praestitit codicis scripturam. 783. παραιτουμένᾳ μοι Hermannus (παραιτουμένῃ μοι Turnebus)] παραιτουμέν' ἐμοὶ 784. Post Ζεῦ litera σ erasa in M. 785. τύχας, τυχεῖν δέ μου (μοι Turnebus) κυρίως] Si recte habet versus antistrophici 796. scriptura, hic cum Bambergero scribendum erit τύχας εὖ τυχεῖν κυρίως, etsi scholiastam sic legisse non sequitur ex eius verbis δός μοι εὐτυχῆσαι βεβαίως. 786. ζτ. adscr. in marg. M, qui vocabulis non divisis σωφροσυνευμαιομένοις ἰδεῖν: unde τὰ σώφροσιν εὖ μαιομένοις Turnebus. Melius τὰ σώφρον' εὖ μαιομένοις ἔχειν Hermannus. Nam literae σωφροσυν glossema esse videntur σωφροσύνην ad τὰ σώφρονα adscriptum.

787. κὰδ δίκαν Hermannus] διαδικᾶσαι (διὰ δίκας Pauwius). In M gl. est interlineare δικαίως, et scholion κατὰ δίκαν, ὅ ἐστι κατὰ τὸ δίκαιον. 788. ἔλακον, ὦ Ζεῦ, σύ νιν φυλάσσοις Hermannus] ἔλακον Ζεῦ σὺ δὲ νιν φυλάσσοις (φυλάσσαις pr., unde φυλάσσεις Guelf.) 789. πρὸ Hermannus] ἒ ἓ προ M, versibus sic divisis ἒ ἓ προ — | τῶν ἔσω — | ἐπεὶ — | δίδυμα — | πα-

πρὸ δὲ δὴ 'χθρῶν ⏑ ⏑ ± –
τὸν ἔσωθεν μελάθρων, Ζεῦ,
θές, ἐπεί νιν μέγαν ἄρας
δίδυμα καὶ τριπλᾶ παλίμποινα θέλων ἀμείψει.
ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὖνιν ζυγέντ' ἐν ἅρ-
μασιν
πημάτων, ἐν δρόμῳ προστιθεὶς
μέτρον. τίς ἂν σωζόμενον ῥυθμὸν
τοῦτ' ἰδεῖν δάπεδον
ἀνομένων βημάτων ὄρεγμα;
οἵ τ' ἔσω δωμάτων
πλουτογαθῆ μυχὸν νομίζετε,
κλύετε, σύμφρονες θεοί.
ἄγετε, τῶν πάλαι πεπραγμένων
λύσασθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις.
– ⏑́ ⏑ – ⏑ – ⏑ ± ⏑ –
γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι.
τὸ δὲ καλῶς κτίμενον ὦ μέγα ναίων
στόμιον, εὖ δὸς ἀναδῦν δόμον ἀνδρός,
καί νιν ἐλευθερίας φῶς
λαμπρὸν ἰδεῖν φιλίοις
ὄμμασιν ἐκ δνοφερᾶς καλύπτρας.

800—805. = 812—818.

ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως
παῖς ὁ Μαίας, φορώτατος θεῶν,
πρᾶξιν οὐρίαν θέλων,
πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ χρηίζων
κρυπτά. ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων
νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει,
καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος.
καὶ τότ' ἤδη πλοῦτον
δωμάτων λυτήριον,
θῆλυν οὐριοστάταν,
ἅμα δὲ κρεκτὸν γοατὰν νόμον
θήσομεν πόλει· τὰ δ' εὖ
ἔχοντ' ἐμὸν κέρδος αὔξει τόδ', ἄτα δ' ἀποστατεῖ
φίλων.
σὺ δὲ θαρσῶν, ὅταν ἥκῃ
μέρος ἔργων, ἐπαΰσας
πατρὸς ἔργῳ, θροούσᾳ
πρὸς σέ, τέκνον, πατρὸς αὐδάν, καὶ περαίνων ἐπί-
μομφον ἄταν,
Περσέως τ' ἐν φρεσὶν
καρδίαν ⏑ – σχεθών,
τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοις,
τοῖς τ' ἄνω πρόπρασσ' ἰὼν
χάριτας ὀργᾶς λυτρᾶς, ἔνδοθεν
φοινίαν ἄταν τιθείς,
τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλὺς μόρου. ± ⏑ – ⏑ ± ⏑ –

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἥκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος·
νέαν φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς

819—826. = 831—837.

λίνποινα —, in antistropha vero 827. σὺ δὲ — | μέρος ἔργων | ἐπαΰσας — | θροούσᾳ | πρός σε — | καὶ περαίνων —. Quum verba antistrophae σὺ δὲ — θροούσᾳ sex praebeant ionicos, nisi quod una ante θροούσᾳ syllaba deest, in strophae versu primo quattuor syllabarum defectum indicavi, etsi incertum est in qua sede versus exciderint. τὸν ἔσωθεν μελάθρων Seidlerus] τῶν ἔσω μελάθρων ὦ

791. νιν Seidlerus] μιν ἄρας pr. M. αἴρας corr. 793. παλίμποινα Victorius] παλίνποινα 794. ἴσθι] Per γίγνωσκε exp. schol. ἴσχε Pauwius. Versus in M sic divisi ἴσθι — εὖ- | νιν — | βημάτων, ἐν δρόμῳ | προστιθεὶς | μέτρον —. 795. ἅρμασιν Hermannus (ἅρμασι schol.)] ἅρματι 797. σωζόμενον — ἀνομένων] σωζώμενον — ἀνωμένων pr. M. 798. τοῦτ' ἰδεῖν δάπεδον] Verba corrupta vel interpolata, quibus corrigendis non sufficit γάπεδον, quod Hermannus scripsit. Requiritur optativus cum τίς ἂν construendus, quod sensit scholiasta, qui τὸ ἰδεῖν ἀντὶ τοῦ ἴδοι dictum esse somniavit, addito ὁ δὲ νοῦς, ἅπας ἄν τις τοῦτο ἴδοι σωζόμενον τὸν ῥυθμὸν ὁμαλὸν καὶ εὔτακτον κατὰ τὸν δρόμον τῶν ἀνυομένων πημάτων. μέτρον, τίν' (i. e. τινὰ) αὖ —, puncto post ὄρεγμα posito, Hermannus. 799. βημάτων] πημάτων scriptum in scholio, fortasse librarii errore. 800—826. Has strophas sic transponit Weilius, 812—818. 806—811. 800—805. 819—826. 800. ἔσω Hermannus] ἔσωθε: quo servato in antistropha 812. ξυλλάβοιτο scribendum foret cum Weilio. 801. πλουτογαθῆ Turnebus (non M)] πλουταγαθῆ νομίζετε] Per ἡνιοχεῖτε καὶ διοικεῖτε exp. schol., qui aliud quid legisse videri potest. 802. κλύετε] κλῦτε D. σύμφρονες] σύνφρονες pr. M. 804. προφάτοις M, sed σ ab διορθωτῇ superscr. Lacunam post hunc v. indicavit Hermannus. 806—811. Versus ἐπιφθεγματικοί, repetendi post stropham proximam, ubi librarii brevitatis caussa denuo scribere omiserunt, ut in loco simili Suppl. 173—175. Versus in M sic divisi, τὸ δὲ — | μέγα — | δὸς — | καί νιν — | λαμπρῶς — | ὄμμασι — | καλύπτρας — ἐνδίκως. 806. τὸ δὲ Robortellus] τόδε M ex τῶδε factum. κτίμενον Bambergerus] κτάμενον 808. ἀναδῦν D (ut δοῦν pro δοῦναι, de quo v. L. Dindorfius in Thes. vol. 1. part. 2. p. 1418.)] ἀνιδεῖν (ἂν ἰδεῖν pr.) M et schol. 809. ἐλευθερίας φῶς λαμπρὸν Weilius (qui φῶς post ἰδεῖν addidit) ἰδεῖν] ἐλευθερίως λαμπρῶς ἰδεῖν 811. ὄμμασιν ἐκ δνοφερᾶς Hermannus] ὄμμασι δνοφερᾶς

813. φορώτατος θεῶν D.] ἐπιφορώτατος (omisso θεῶν) M, illato glossemate. Schol. ὡς ἐπὶ ἀνέμου εἶπεν ἀντὶ τοῦ ὁ λογικώτατος. 814. θέλων] θέλεν, sed superscr. ων, M. 815. πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ (pr. φάνῃ, ut videtur) χρηΐζων | κρυπτά (vel κρυπταί vel κρυπτάν) M. πολλά, cui in stropha v. 863. ἄγετε respondet, fortasse in πολέα mutandum cum Weilio. ἄλλα φανεῖ ex ἀμφανεῖ (de quo etiam Hermannus cogitavit) corruptum videtur. Post ἀμφανεῖ quattuor exciderunt syllabae ⏑ ± ⏑ –: nam χρῄζων in versum proximum transferendum, deleto quod ex glossemate illatum esse animadvertit Hermannus κρυπτά. In M gl. supra versum τὰ κρυπτὰ νῦν φανερώσει et inter scholia θέλων πολλὰ κρυπτὰ εὑρίσκει. 819. τότ' ἤδη Blomfieldus] τότε δὴ M. Pro πλοῦτον, quod ne metri quidem vitio animadverso explicare conatur scholiasta, fortasse πόνον scribendum. 820. δωμάτων] δειμάτων H. L. Ahrensius. 822. ἅμα δὲ Hermannus] ὁμοῦ (literae ὁμο in litura) sine δ' M. γοατὰν Hermannus] γοήτων (γοητῶν a m. rec.) νόμον pr. M, νόμων corr. 823. θήσομεν Hermannus] μεθήσομεν

825. ἔχοντ' ἐμὸν — αὔξει τόδ' ἄτα Hermannus] ἐμὸν ἐμὸν — αὔξεται τόδε | ἄτη (α super η) 828. ἐπαΰσας (ἐπαΐσας Schuetzius) πατρὸς — αὐδὰν καὶ] Verba corrupta, quorum de metro constat ex stropha, sed quae emendare frustra conati sunt quum alii tum Hermannus, qui scripsit ἐπαΐσας τε θροοῦσαν | πρὸς σέ, τέκνον, πατρὸς | περαίνειν ἐπίμομφον αὐδάν. 830. περαίνων] πέραιν' (sic Auratus) οὐκ Blomfieldus.

ἐπίμομφον Robortellus] ἐπίμομφαν 831. φρεσὶν Ald.] φρεσσὶν 832. ⏑ –] σχεδρὰν Weilius. σχεθὼν Blomfieldus] σχέθων 833. θ' Robortellus] δ' φίλοις Hermannus] φίλοισιν 834. ἄνω πρόπρασσ' ἰὼν Hermannus] ἄνωθεν προπράσσων 835. χάριτας Schuetzius] χάριτος λυτρᾶς Blomfieldus] λυπρᾶς 836. ἄγαν Hermannus] ἄταν 837. μόρου Turnebus] μόρον. Post haec excidit versus respondens alteri versus strophici 825. parti.

ξένους μολόντας οὐδαμῶς ἐφίμερον,
μόρον γ' Ὀρέστου. καὶ τόδ' ἀμφέρειν δόμοις
γένοιτ' ἂν ἄχθος αἱματοσταγὲς φόνῳ
τῷ πρόσθεν ἑλκαίνουσι καὶ δεδηγμένοις.
πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω;
ἢ πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι
πεδάρσιοι θρώσκουσι, θνήσκοντες μάτην;
τί τῶνδ' ἂν εἴποις ὥστε δηλῶσαι φρενί;
ΧΟ. ἠκούσαμεν μέν, πυνθάνου δὲ τῶν ξένων
εἴσω παρελθών. οὐδὲν ἀγγέλων σθένος
ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πάρα.
ΑΙ. ἰδεῖν ἐλέγξαι τ' αὖ θέλω τὸν ἄγγελον,
εἴτ' αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρών,
εἴτ' ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθών.
οὔτοι φρέν' ἂν κλέψειεν ὠμματωμένην.
ΧΟ. Ζεῦ Ζεῦ, τί λέγω; πόθεν ἄρξωμαι
τάδ' ἐπευχομένη κἀπιθεάζουσ',
ὑπὸ δ' εὐνοίας
πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι;
νῦν γὰρ μέλλουσι μιανθεῖσαι
πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαΐκτων
ἢ πάνυ θήσειν Ἀγαμεμνονίων
οἴκων ὄλεθρον διὰ παντός,
ἢ πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ
δαίων ἀρχάς τε πολισσονόμους
πατέρων θ' ἕξει μέγαν ὄλβον.
τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος
δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης
ἅψειν. εἴη δ' ἐπὶ νίκῃ.
ΑΙ. ἐή, ὀτοτοτοῖ.
ΧΟ. ἔα ἔα μάλα·
πῶς ἔχει; πῶς κέκρανται δόμοις;
ἀποσταθῶμεν πράγματος τελουμένου,
ὅπως δοκῶμεν τῶνδ' ἀναίτιαι κακῶν
εἶναι· μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος.
ΟΙ. οἴμοι, πανοίμοι δεσπότου πεπληγμένου,
οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν.
Αἴγισθος οὐκέτ' ἔστιν. ἀλλ' ἀνοίξατε
ὅπως τάχιστα, καὶ γυναικείους πύλας
μοχλοῖς χαλᾶτε· καὶ μάλ' ἡβῶντος δὲ δεῖ,
οὐχ ὥστ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ· τί γάρ;
ἰοὺ ἰού.
κωφοῖς ἀϋτῶ καὶ καθεύδουσιν μάτην

---

840. ἐφίμερον] ἐφήμερον pr. M. 841. γ' Portus] δ' 842. αἱματοσταγὲς Stanleius] δειματοστάγ' ἐς 843. ἑλκαίνουσι καὶ δεδηγμένοις Bambergerus] ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ. Post hunc versum lacunam indicavit Weilius. 846. θρώσκουσι] θρώισκουσι M.

848. ΧΟ. Robortellus. Lineola in M. 849. εἴσω Blomfieldus] ἔσω 850. αὐτὸν Schuetzius] αὐτὸς αὐτῶν Turnebus] αὐτὸν πάρα Hermannus] πέρι 851. ΑΙ. addidit Robortellus. αὖ] εὖ pr. M ut vide-
v
tur. 852. ἦν Turnebus] ηε (ἦεν διορθωτὴς in margine) 854. φρέν' ἂν κλέψειεν Elmsleius] φρένα κλέψειαν 856. κἀπιθεάζουσ' Schuetzius] κἀπιθοάζουσα, sed οα in litura. 860. πειραὶ] πεῖραι Portus, et recte fortasse: de quo dixi in Thes. vol. 6. p. 669. 865. πατέρων θ' ἕξει Weilius] ἕξει πατέρων 867. θεῖος Turnebus] θείοις 869. 870. ΑΙ. et ΧΟ. Robortellus. Lineolae in M. 869. ἐή D.] ἓ ἓ M. Probabilius videtur ἐὴ ἐή, ὀτοτοτοῖ τοτοῖ. 872. ΧΟ. praescriptum in M. Delevit Robortellus. 875. ΟΙ. addidit Turnebus. πανοίμοι Porsonus] πὰν (πᾶν pr.) οἴμοι

πεπληγμένου Schuetzius] τελουμένου M librario ad v. 872. aberrante. τετυμμένου Weilius. 879. δὲ] γε Blomfieldus. 880 ὥστ' Porsonus] ὡς δ' διαπεπραγμένῳ ex schol.] διαπεπραγμένων

ἄκραντα βάζω. ποῖ Κλυταιμνήστρα; τί δρᾷ;
ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυροῦ πέλας
αὐχὴν πεσεῖσθαι πρὸς δίκης πεπληγμένος.
ΚΛ. τί δ' ἐστὶ χρῆμα; τίνα βοὴν ἵστης δόμοις;
ΟΙ. τὸν ζῶντα καίνειν τοὺς τεθνηκότας λέγω.
ΚΛ. οἲ 'γώ. ξυνῆκα τοὔπος ἐξ αἰνιγμάτων.
δόλοις ὀλούμεθ', ὥσπερ οὖν ἐκτείναμεν.
δοίη τις ἀνδροκμῆτα πέλεκυν ὡς τάχος·
εἰδῶμεν εἰ νικῶμεν, ἢ νικώμεθα·
ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ.
ΟΡ. σὲ καὶ ματεύω· τῷδε δ' ἀρκούντως ἔχει.
ΚΛ. οἲ 'γώ. τέθνηκας, φίλτατ' Αἰγίσθου βία.
ΟΡ. φιλεῖς τὸν ἄνδρα; τοιγὰρ ἐν ταὐτῷ τάφῳ
κείσει. θανόντα δ' οὔτι μὴ προδῷς ποτέ.
ΚΛ. ἐπίσχες, ὦ παῖ, τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον,
μαστόν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα
οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα.
ΟΡ. Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν;

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα
τὰ πυθόχρηστα πιστά τ' εὐορκώματα;
ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον.
ΟΡ. κρίνω σὲ νικᾶν, καὶ παραινεῖς μοι καλῶς.
ἕπου, πρὸς αὐτὸν τόνδε σὲ σφάξαι θέλω.
καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός·
τούτῳ θανοῦσα συγκάθευδ', ἐπεὶ φιλεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν στυγεῖς.
ΚΛ. ἐγώ σ' ἔθρεψα, σὺν δὲ γηράναι θέλω.
ΟΡ. πατροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί;
ΚΛ. ἡ Μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία.
ΟΡ. καὶ τόνδε τοίνυν Μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον.
ΚΛ. οὐδὲν σεβίζει γενεθλίους ἀράς, τέκνον;
ΟΡ. τεκοῦσα γάρ μ' ἔρριψας ἐς τὸ δυστυχές.
ΚΛ. οὔτοι σ' ἀπέρριψ' ἐς δόμους δορυξένους.
ΟΡ. διχῶς ἐπράθην ὢν ἐλευθέρου πατρός.
ΚΛ. ποῦ δῆθ' ὁ τῖμος, ὅντιν' ἀντεδεξάμην;
ΟΡ. αἰσχύνομαί σοι τοῦτ' ὀνειδίσαι σαφῶς.
ΚΛ. μάλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας.
ΟΡ. μὴ 'λεγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη.
ΚΛ. ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι, τέκνον.
ΟΡ. τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω.
ΚΛ. κτενεῖν ἔοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα.
ΟΡ. σύ τοι σεαυτήν, οὐκ ἐγώ, κατακτενεῖς.
ΚΛ. ὅρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας.
ΟΡ. τὰς τοῦ πατρὸς δὲ πῶς φύγω, παρεὶς τάδε;
ΚΛ. ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην.

---

882. ποῖ] ποῦ Elmsleius. 884. δίκης] Post η litera in M erasa, quae σ vel ν fuisse videtur. δίκην Guelf. πεπληγμένος] πεπληγμένης Turnebus.
885. ΚΛ. Guelf., lineola in M. 885—896. 916 seqq. Rectae personarum notae partim ab Aldo partim ab Robortello et Turnebo additae, in M lineolis notatae.
887. 893. 928. οἲ 'γὼ Canterus] οἲ ἐγώ 889. δοίη] οιη in litura. 890. εἰ Turnebus] ἢ 892. τῶιδε δ' M ab διορθωτῇ. τῶιδετ' pr. 894. τοιγάρ] τοῖγαρ M.
895. κείσει Porsonus] κείσῃ, et σεβίζῃ 912. 896. δ' αἴδεσαι Sophianus] δήσεται 897. ᾧ σὺ Robortellus] ὠκὺ 898. εὐτραφὲς] εὐτρεφὲς Tzetza Exeg. in Il. p. 62, 13. et Hist. 12, 808., ut M Sept. 308. ubi nunc εὐτραφέστατον ex apographis. 900. δὴ Porsonus] δαὶ 901. πιστά τ' Hermannus] πιστὰ δ' 903. παραινεῖς μοι] παρήνεσας Hermannus. 905. κρείσσον' Turnebus] κρέσσον' 908. σὺν Auratus] νῦν 914. ἐς Robortellus] εἰς 916. τῖμος Stephanus] τιμος sine accentu et in marg. ζτ. 917. σοι Canterus] σου
918. μάλλ' D.] μή· ἀλλ' εἴφ' pr., εἴφ'' (sic) corr.
921. γ'] τ' pr. M. 924. φύλαξαι Victorius] φυλάξαι

ΟΡ. πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδ' ἐπουρίζει μόρον.
ΚΛ. οἳ 'γὼ τεκοῦσα τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην.
ΟΡ. ἦ κάρτα μάντις οὐξ ὀνειράτων φόβος.
ΚΛ. ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
ΟΡ. ἔκανες ὃν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεὼν πάθε.
ΧΟ. στένω μὲν οὖν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλῆν.
ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισεν
τλήμων Ὀρέστης, τοῦθ' ὅμως αἱρούμεθα,
ὀφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν.
ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ, βαρύδικος ποινά·
ἔμολε δ' ἐς δόμον τὸν Ἀγαμέμνονος
διπλοῦς λέων, διπλοῦς Ἄρης,
ἔλασε δ' ἐς τὸ πᾶν ὁ πυθοχρήστας φυγὰς
θεόθεν εὖ φραδαῖσιν ὡρμημένος.
ἐπολολύξατ' ὦ δεσποσύνων δόμων
ἀναφυγὰς κακῶν καὶ κτεάνων τριβᾶς
ὑπαὶ δυοῖν μιαστόροιν,
δυσοίμου τύχας. [ποινά·
ἔμολε δ' ᾧ μέλει κρυπταδίου μάχας δολιόφρων
ἔθιγε δ' ἐν μάχᾳ χερὸς ἐτητύμως
Διὸς κόρα· (Δίκαν δέ νιν
προσαγορεύομεν βροτοὶ τυχόντες καλῶς)
ὀλέθριον πνέουσ' ἐπ' ἐχθροῖς κότον.
τάπερ ὁ Λοξίας ὁ Παρνάσιος,
μέγαν ἔχων μυχὸν χθονὸς ἐπ' ὄχθει
ἄξεν ἀδόλως δολίας βλαπτομέναν ⏑ –
⏑ –́ ἐγχρονισθεῖσαν ἐποίχεται.
κρατεῖται πῶς τὸ θεῖον
παρὰ τὸ μὴ ὑπουργεῖν κακοῖς.
ἄξιον δ' οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν·
πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν.
μέγα δ' ἀφῃρέθην ψάλιον οἰκετῶν.

935—941. = 946—952.
942—945. = 962—964 b.
953—961. = 965—972.

ἄναγε μάν, δόμοι· πολὺν ἄγαν χρόνον
χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί.
⏑ –́ – ⏑ –.
τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται
πρόθυρα δωμάτων ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –
ὅταν ἀφ' ἑστίας πᾶν ἐλαθῇ μύσος
καθαρμοῖσιν ἀτᾶν ἐλατηρίοις.
τύχᾳ δ' εὐπροσώπῳ κοίτᾳ τὸ πᾶν
ἰδεῖν ἀκοῦσαι θρεομένοις
μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν.
πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν.
ΟΡ. ἴδεσθε χώρας τὴν διπλῆν τυραννίδα
πατροκτόνους τε δωμάτων πορθήτορας.
σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι,
φίλοι δὲ καὶ νῦν, ὡς ἐπεικάσαι πάθη
πάρεστιν, ὅρκος τ' ἐμμένει πιστώμασιν.
ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρὶ
καὶ ξυνθανεῖσθαι· καὶ τάδ' εὐόρκως ἔχει.
ἴδεσθε δ' αὖτε, τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν,
τὸ μηχάνημα, δεσμὸν ἀθλίῳ πατρί,
πέδας τε χειροῖν καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα.
ἐκτείνατ' αὐτὸ καὶ κύκλῳ παρασταδὸν
στέγαστρον ἀνδρὸς δείξαθ', ὡς ἴδῃ πατήρ,
οὐχ οὑμός, ἀλλ' ὁ πάντ' ἐποπτεύων τάδε
Ἥλιος, ἄναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς.
[ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτέ,
ὡς τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον
τὸν μητρός· Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον·
ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος, δίκην·
ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος,
ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος,
φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν,
τί σοι δοκεῖ; μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ
σήπειν θιγοῦσ' ἂν ἄλλον οὐ δεδηγμένον
τόλμης ἕκατι κἀδίκου φρονήματος.
τί νιν προσείπω, κἂν τύχω μάλ' εὐστομῶν;
ἄγρευμα θηρός, ἢ νεκροῦ ποδένδυτον
δροίτης κατασκήνωμα; δίκτυον μὲν οὖν.
ἄρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιστῆρας πέπλους.

927. τόνδ' ἐπουρίζει D.] τόνδε πορίζει pr. M, τόνδε σ' ὁρίζει corr. 929. 930. Utrique versui lineola praescripta in M. Post 929. Clytaemnestrae versum excidisse animadvertit Wellauerus. 930. ἔκανες Hermannus] κάνες (κ' ἀνες pr.) γ'. ἔκανές γ' Heathius. χρῆν M ab διορθωτῇ, χρὴ pr. 936. βαρύδικος Victorius] καρύδικος 940. ἔλασε Pauwius ex schol. qui ἤλασε] ἔλακε πυθοχρήστας] η super α M. 941. εὖ φραδαῖσιν Seidlerus] εὐφραδαῖσι. Hesychius φραδαῖσι: βουλαῖς. 942. ἐπολολύξατ' ὦ Seidlerus] ἐπολολυξάτω 943. τριβᾶς Stanleius] τριβὰς 944. ὑπαὶ Hermannus] ὑπὸ *δυοῖν Guelf.] δοιοῖν, ut alibi saepe. 946. ᾧ] ᾗ Auratus. 948. δ' ἐν Pauwius] δὲ ἐτητύμως Scaliger] ἐτήτυμος 951. ἐπ' Schuetzius] ἐν 953. Παρνάσιος Bothius] παρνάσσιος 954—958. ὄχθει—θεῖον] Versus corrupti in M sic divisi, ἄξεν — | βλαπτομέναν — | θεῖσαν — | κρατεῖται — | ὑπουργεῖν κακοῖς 955. δολίας] Sic M, non δολίαν, quod ex schol. posuit Victorius. χθονὸς ἐπορθιᾷ, ξὺν ἀδόλοις δόλοις Weilius. 956. ἐν χρόνοισ θεῖσαν M. χρονισθεῖσαν Hermannus. Servato ἐν cum Weilio ἐγχρονισθεῖσαν scripsi, indicato quattuor syllabarum defectu. πάλαι δίκαν Weilius collatis scholiis, in quibus ἐκ πολλοῦ et ἐπὶ πολὺν χρόνον et ἡ δίκη legitur. 958. κρατεῖται πῶς] Sic M, non κρατεῖταί πως. Schol. συμβάλλεται οὖν τὸ θεῖον τοῖς μὴ ὑπουργοῦσι τοῖς κακοῖς: unde Hermannus κρατεῖται δ' ἔπος τὸ θεῖον, τὸ μὴ μ' ὑπουργεῖν κακοῖς. 960. ἄξιον] Alius ut videtur vocabuli, velut πρέπον, glossema. ἄξια Hermannus. Sed in antistropha est iambus. 961. 972. πάρα τὸ Schuetzius] πάρα (παρὰ pr.) τε 961. et παρὰ τὸ 972 M. 962. *μέγα pr. Guelf.] μέγαν M et corr. Guelf. Verba μέγαν τ' ἀφῃρέθην versui 961. addit M. δ' Porsonus] τ' οἰκετῶν Franzius] οἴκων M. ἀφῃρέθη (sic Stanleius) — οἰκίων Ahrensius, vocabulo non Attico.

963. ἄναγε μὰν Porsonus (ἄνα γε μὰν Blomfieldus)] ἀναγεμὰν δόμοι Hermannus] δόμοις 964. χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί Wellauerus] χαμαιπετεῖσε κεῖσθ' αἰεί. ἔκεισθε δή Meinekius. Lacunam post 964. indicavit H. L. Ahrensius. 965. χρόνος ἀμείψεται] ἀμείψει χρόνος Heimsoethius, quod accurate respondet versui strophico 953. 966. Versus sic divisi in M, πρόθυρα — | μύσος — | ἅπαν — | εὐπροσώπῳ — | τὸ πᾶν — | μετοικοδόμων | πεσοῦνται — ἰδεῖν. Lacunam post δωμάτων indicavit Weilius. 967. ἀφ'] ἀμφ' M, sed μ punctis notato. πᾶν ἐλαθῇ μύσος Weilius] μῦσος πᾶν ἐλάσει, η super ει scripto. 968. καθαρμοῖσιν Hermannus] καθαρμοῖς ἀτᾶν Schuetzius] ἅπαν 969. τύχᾳ Hermannus] τύχα κοίτᾳ] Corruptum. 970. Haec quantumvis corrupta explicare conatur scholiasta. 971. μέτοικοι δόμων Scaliger] μετοικοδόμων 976. δὲ Ahrensius] τε 978. ἀθλίῳ Portus] ἀθλίως 982. ξυνωρίδα] ξυνωρίδι Iacobsius. ξυνωρίδος scribi posse monet Hermannus. 983. αὐτὸ Auratus] αὐτὸν 987—1006. Seclusi versus spurios, de quibus dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. XCVII. 989. λέγω ex schol.] ψέγω 990. νόμος Portus] νόμου 992. ἐξ οὗ Robortellus] ἐκ σοῦ ἤνεγχ' Victorius] ηνέχη M. In marg. ζτ. 994. γ' εἴτ' Hermannus] τ' (superscr. γ) ἦτ' 995. θίγουσ' (θιγοῦσ' Blomfieldus) ἂν Robortellus] θίγουσαν 996 κἀδίκου Turnebus] κἀνδίκου, quod etiam κἀκδίκου esse potest, quae Ahrensii coniectura est. 999. δροίτης] υ super οἱ M.

τοιοῦτον ἂν κτήσαιτο φηλήτης ἀνήρ,
ξένων ἀπαιόλημα κἀργυροστερῆ
βίον νομίζων, τῷδέ τ' ἂν δολώματι
πολλοὺς ἀναιρῶν πολλὰ θερμαίνοι φρενί.
τοιάδ' ἐμοὶ ξύνοικος ἐν δόμοισι μὴ
γένοιτ'· ὀλοίμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἄπαις.]
ΧΟ. αἰαῖ αἰαῖ μελέων ἔργων·
στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης.
αἰαῖ αἰαῖ,
μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ.
ΟΡ. ἔδρασεν ἢ οὐκ ἔδρασε; μαρτυρεῖ δέ μοι
φᾶρος τόδ', ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος.
φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται,
πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος.
νῦν αὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρών,
πατροκτόνον θ' ὕφασμα προσφωνῶν τόδε
ἀλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος γένος τε πᾶν,
ἄζηλα νίκης τῆσδ' ἔχων μιάσματα.
ΧΟ. οὔτις μερόπων ἀσινὴ βίοτον
διὰ πάντ' ἄτιμος ἀμείψει.
αἰαῖ αἰαῖ,
μόχθος δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἥξει.
ΟΡ. ἀλλ', ὡς ἂν εἰδῆτ', οὐ γὰρ οἶδ' ὅπῃ τελεῖ,
ὥσπερ ξὺν ἵπποις ἡνιοστροφῶ δρόμου
ἐξωτέρω. φέρουσι γὰρ νικώμενον
φρένες δύσαρκτοι· πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος
ᾄδειν ἕτοιμος ἠδ' ὑπορχεῖσθαι κότῳ.
ἕως δ' ἔτ' ἔμφρων εἰμί, κηρύσσω φίλοις,
κτανεῖν τέ φημι μητέρ' οὐκ ἄνευ δίκης,
πατροκτόνον μίασμα καὶ θεῶν στύγος.
καὶ φίλτρα τόλμης τῆσδε πλειστηρίζομαι
τὸν πυθόμαντιν Λοξίαν, χρήσαντ' ἐμοὶ
πράξαντι μὲν ταῦτ' ἐκτὸς αἰτίας κακῆς
εἶναι, παρέντα δ' — οὐκ ἐρῶ τὴν ζημίαν·
τόξῳ γὰρ οὔτις πημάτων προσίξεται.
καὶ νῦν ὁρᾶτέ μ', ὡς παρεσκευασμένος
ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει προσίξομαι
μεσόμφαλόν θ' ἵδρυμα, Λοξίου πέδον,
πυρός τε φέγγος ἄφθιτον κεκλημένον,
φεύγων τόδ' αἷμα κοινόν· οὐδ' ἐφ' ἑστίαν
ἄλλην τραπέσθαι Λοξίας ἐφίετο.
τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι πάντας Ἀργείους λέγω
καὶ μαρτυρεῖν μοι μενελε ὡς ἐπορσύνθη κακά.
ἐγὼ δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος,
ζῶν καὶ τεθνηκὼς τάσδε κληδόνας λιπών.
ΧΟ. ἀλλ' εὖ γ' ἔπραξας, μηδ' ἐπιζευχθῇς στόμα
φήμῃ πονηρᾷ μηδ' ἐπιγλωσσῶ κακά·
ἠλευθέρωσας πᾶσαν Ἀργείων πόλιν,
δυοῖν δρακόντοιν εὐπετῶς τεμὼν κάρα.
ΟΡ. ἆᾶ.
ποῖαι γυναῖκες αἵδε Γοργόνων δίκην
φαιοχίτωνες καὶ πεπλεκτανημέναι
πυκνοῖς δράκουσιν; οὐκέτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.
ΧΟ. τίνες σὲ δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων πατρί,
στροβοῦσιν; ἴσχε, μὴ φόβου νικῶ πολύ.
ΟΡ. οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί·
σαφῶς γὰρ αἵδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.
ΧΟ. ποταίνιον γὰρ αἷμά σοι χεροῖν ἔτι·
ἐκ τῶνδέ τοι ταραγμὸς ἐς φρένας πίτνει.
ΟΡ. ἄναξ Ἄπολλον, αἵδε πληθύουσι δή,
κἀξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές.
ΧΟ. εἷς σοι καθαρμός· Λοξίας δὲ προσθιγὼν
ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει.
ΟΡ. ὑμεῖς μὲν οὐχ ὁρᾶτε τάσδ', ἐγὼ δ' ὁρῶ·
ἐλαύνομαι δὲ κοὐκέτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.
ΧΟ. ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σ' ἐποπτεύων πρόφρων
θεὸς φυλάσσοι καιρίοισι συμφοραῖς.
ὅδε τοι μελάθροις τοῖς βασιλείοις
τρίτος αὖ χειμὼν
πνεύσας γονίας ἐτελέσθη.
παιδόβοροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν
μόχθοι τάλανές [τε Θυέστου]·
δεύτερον ἀνδρὸς βασίλεια πάθη·
λουτροδάϊκτος δ' ὤλετ' Ἀχαιῶν
πολέμαρχος ἀνήρ·
νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ,
ἢ μόρον εἴπω;
ποῖ δῆτα κρανεῖ, ποῖ καταλήξει
μετακοιμισθὲν μένος ἄτης;

1007—1009. = 1018—1020.

1001. τοιοῦτον ἂν Turnebus] τοιοῦτομὰν φηλήτης Scaliger] φιλήτης 1003. νομίζων Turnebus] νομίζω 1004. θερμαίνοι] Fort. θέρμ' ἄνοι 1006. πρόσθεν Turnebus] πρόσθ' 1007. ΧΟ. addidit Robortellus. αἰαῖ αἰαῖ] αἶ αἶ M. Duplicavit Bothius. 1009. αἰαῖ αἰαῖ Wellauerus] ἓ ἕ 1010. ΟΡ. Stanleius. Lineola in M. ἔδρασε Turnebus] ἔδρασεν 1012. κηκὶς] κικὶς pr. M. 1018. ἀσινὴ] ἀσινεῖ pr. M. 1019. Corruptum ἄτιμος, quod per ἀτιμώρητος exp. schol. διὰ πάντ' ἔντιμος Bothius. διὰ πάντ' εὔθυμος Hermannus. διὰ πάντ' ἀμόγητος Weilius. διὰ παντὸς ἄτιμος Heathius. ἀμείψει Erfurdtius] ἀμείψεται 1020. αἰαῖ αἰαῖ, μόχθος Weilius] ἐς (corruptum ex ἓ ἕ) μόχθος M et in marg. ζτ. ὁ δ' ἥξει Turnebus] ὅδ' ἧξε 1021. ΟΡ. addidit Turnebus. ἀλλ', ὡς ἂν εἰδῆτ', οὐ γὰρ Emperius et Martinus] ἄλλος ἂν εἰδῆ τοῦτ' ἄρ' 1022. ἡνιοστροφῶ Stanleius (ἡνιοστροφῶν Weilius)] ἡνιοστρόφου 1025. ἠδ' — κότῳ] ἡ δ' (sic Abreschius) — κρότῳ Emperius. 1032. παρέντα] παρέντι Turnebus. 1033. προσίξεται] ἐφίξεται Schuetzius. προσθίξεται Meinekius. 1038. ἐφ' ἑστίαν Turnebus] ἐφέστιον 1040. τὰ δ' Canterus] τάδ'

1041. μενελε ὡς] μενέλεως M. Versus corruptus et, quod Franzius coniecit, fortasse ex duorum versuum reliquiis compositus. ἐκμαρτυρεῖν ἢ μέλε' ἐπορσύνθη κακά Hermannus. 1043. Lacunam post hunc versum indicavit Hermannus, quae ante hunc versum indicanda foret, si quid excidit: quod probabilius est quam ἐγὼ in φεύγω mutandum esse cum Weilio. 1044. ΧΟ. addidit Heathius. γ' ἔπραξας Tyrwhittus] τε πράξας ἐπιζευχθῇς Heathius] ἐπιζεύχθη 1045. φήμῃ πονηρᾷ Heathius] φῆμαι πονηραὶ 1046. ἠλευθέρωσας Blomfieldus] ἐλευθερώσας *Ἀργείων pr. Guelf.] ἀργείην M et corr. Guelf. Ἀργείαν Porsonus. 1048. ΟΡ. addidit Porsonus. ἆᾶ D.] ᾶ ᾶ M, separato versu. ποῖαι Hermannus] δμωαὶ M, quod correctoris supplementum esse potest ex v. 81. sumtum pro ποῖαι vel πέλας quod exciderat. 1049. φαιοχίτωνες] De syllaba secunda producta dixit Tzetza in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 358, 17. 1050. ἂν μείναιμ' Turnebus et Tzetza] ἀμμείναιμ' hic et 1062. ubi correxit Robortellus. 1051. Dehinc personae lineolis indicatae in M: nomina addiderunt Robortellus et Turnebus. πατρί,] πάλιν Erfurdtius. 1052. φόβου νικῶ Porsonus] φοβοῦ νικῶν 1056. τοι] σοι Hermannus. πίτνει D.] πιτνεῖ 1057. πληθύουσι Turnebus] πληθύουσαι 1059. εἷς σοι Erfurdtius] εἴσω pr. εἴσσ' ὁ corr. M. εἰσὶν καθαρμοὶ Schuetzius. Λοξίας Auratus] λοξίου προσθιγὼν Blomfieldus] προσθίγων 1067. πνεύσας Scaliger] πνεούσας 1068. παιδοβόροι Auratus] παιδόμοροι 1069. τε Θυέστου delevit Hermannus. 1076. μετακοιμισθὲν] κατακοιμισθὲν Franzius.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΥΘΙΑΣ ΠΡΟΦΗΤΙΣ.
ΑΠΟΛΛΩΝ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑΣ ΕΙΔΩΛΟΝ
ΧΟΡΟΣ ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ.
ΑΘΗΝΑ.
ΠΡΟΠΟΜΠΟΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ὀρέστης ἐν Δελφοῖς περιεχόμενος ὑπὸ τῶν Ἐρινύων βουλῇ Ἀπόλλωνος παρεγένετο εἰς Ἀθήνας εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς· ἧς βουλῇ νικήσας κατῆλθεν εἰς Ἄργος. τὰς δὲ Ἐρινύας πραΰνασα προσηγόρευσεν Εὐμενίδας. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιία.

ΠΥΘΙΑΣ.

Πρῶτον μὲν εὐχῇ τῇδε πρεσβεύω θεῶν
τὴν πρωτόμαντιν Γαῖαν· ἐκ δὲ τῆς Θέμιν,
ἣ δὴ τὸ μητρὸς δευτέρα τόδ' ἕζετο
μαντεῖον, ὡς λόγος τις· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ
λάχει, θελούσης, οὐδὲ πρὸς βίαν τινός,
Τιτανὶς ἄλλη παῖς Χθονὸς καθέζετο,
Φοίβη· δίδωσι δ' ἣ γενέθλιον δόσιν
Φοίβῳ. τὸ Φοίβης δ' ὄνομ' ἔχει παρώνυμον.
λιπὼν δὲ λίμνην Δηλίαν τε χοιράδα,
κέλσας ἐπ' ἀκτὰς ναυπόρους τὰς Παλλάδος,
ἐς τήνδε γαῖαν ἦλθε Παρνησοῦ θ' ἕδρας.
πέμπουσι δ' αὐτὸν καὶ σεβίζουσιν μέγα
κελευθοποιοὶ παῖδες Ἡφαίστου, χθόνα
ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην.
μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεώς,
Δελφός τε χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἄναξ.
τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα
ἵζει τέταρτον τόνδε μάντιν ἐν θρόνοις·
Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός.
τούτους ἐν εὐχαῖς φροιμιάζομαι θεούς.
Παλλὰς προναία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται.
σέβω δὲ νύμφας, ἔνθα Κωρυκὶς πέτρα
κοίλη, φίλορνις, δαιμόνων ἀναστροφή·
Βρόμιος ἔχει τὸν χῶρον, οὐδ' ἀμνημονῶ,
ἐξ οὔτε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός,
λαγὼ δίκην Πενθεῖ καταρράψας μόρον·
Πλειστοῦ τε πηγὰς καὶ Ποσειδῶνος κράτος
καλοῦσα καὶ τέλειον ὕψιστον Δία,
ἔπειτα μάντις ἐς θρόνους καθιζάνω.
καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ
ἄριστα δοῖεν· κεἰ παρ' Ἑλλήνων τινές,
ἴτων πάλῳ λαχόντες, ὡς νομίζεται.
μαντεύομαι γὰρ ὡς ἂν ἡγῆται θεός.
ἦ δεινὰ λέξαι, δεινὰ δ' ὀφθαλμοῖς δρακεῖν,
πάλιν μ' ἔπεμψεν ἐκ δόμων τῶν Λοξίου,
ὡς μήτε σωκεῖν μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν·
τρέχω δὲ χερσίν, οὐ ποδωκείᾳ σκελῶν·

Apographa huius fabulae ex codice Mediceo derivata innotuerunt novem, in quibus levia codicis archetypi vitia nonnulla emendata, multo plura temerariis correctionibus depravata sunt: de quo dixi in Philologo vol. 18. p. 70—76.

ΠΥΘΙΑΣ Victorius] προφῆτις 7. δίδωσι δ'] δίδωσιν δ' (δ' delet Porsonus) 11. Παρνησοῦ θ' Robortellus] παρνησοῦσθ' 18. θρόνοις Turnebus] χρόνοις 19. Διὸς π. δ' ἐστὶ (ἐστὶν M) — πατρός] πατρὸς π. ἐστι — Διός Macrob. Saturn. 5, 22.

21. προναία] προνῴα Hermannus. Similia sunt περίναιος et σύνναιος, de quibus dixi in Thesauro vol. 6. p. 867. et de προναία ib. p. 1783. ἐν λόγοις] εὐλόγως Hermannus. 23. ἀναστροφή ex schol.] ἀναστροφά (cum lineola quae α Dorico plerumque superscripta est) M, librario ad πέτρα aberrante. ἀναστροφαί apographa Ven. Flor. et Triclinius. 24. Βρόμιος] βρόμιος δ' eadem apographa et Guelf. 25. οὔτε] οὔ γε Porsonus. 27. Πλειστοῦ Stanleius (Πλείστου Turnebus)] πλείστους 29. ἐς D.] εἰς 36. βάσιν] στάσιν, superscr. ab διορθωτῇ γρ. βάσιν 37. * ποδωκείᾳ] ποδωκίᾳ

δείσασα γὰρ γραῦς οὐδέν, ἀντίπαις μὲν οὖν.
ἐγὼ μὲν ἕρπω πρὸς πολυστεφῆ μυχόν·
ὁρῶ δ' ἐπ' ὀμφαλῷ μὲν ἄνδρα θεομυσῆ
ἕδραν ἔχοντα προστρόπαιον, αἵματι
στάζοντα χεῖρας καὶ νεοσπαδὲς ξίφος
ἔχοντ' ἐλάας θ' ὑψιγέννητον κλάδον,
λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον,
ἀργῆτι μαλλῷ· τῇδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ.
πρόσθεν δὲ τἀνδρὸς τοῦδε θαυμαστὸς λόχος
εὕδει γυναικῶν ἐν θρόνοισιν ἥμενος.
οὔτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω,
οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις.
εἶδόν ποτ' ἤδη Φινέως γεγραμμένας
* * * * * * *
δεῖπνον φερούσας· ἄπτεροί γε μὴν ἰδεῖν
αὗται, μέλαιναι δ' ἐς τὸ πᾶν βδελύκτροποι·
ῥέγκουσι δ' οὐ πλατοῖσι φυσιάμασιν·
ἐκ δ' ὀμμάτων λείβουσι δυσφιλῆ λίβα·
καὶ κόσμος οὔτε πρὸς θεῶν ἀγάλματα
φέρειν δίκαιος οὔτ' ἐς ἀνθρώπων στέγας.
τὸ φῦλον οὐκ ὄπωπα τῆσδ' ὁμιλίας,
οὐδ' ἥτις αἶα τοῦτ' ἐπεύχεται γένος
τρέφουσ' ἀνατὶ μὴ μεταστένειν πόνον.
τἀντεῦθεν ἤδη τῶνδε δεσπότῃ δόμων
αὐτῷ μελέσθω Λοξίᾳ μεγασθενεῖ.
ἰατρόμαντις δ' ἐστὶ καὶ τερασκόπος
καὶ τοῖσιν ἄλλοις δωμάτων καθάρσιος.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

οὔτοι προδώσω· διὰ τέλους δέ σοι φύλαξ
ἐγγὺς παρεστὼς καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν
ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων.
καὶ νῦν ἁλούσας τάσδε τὰς μάργους ὁρᾷς·
ὕπνῳ πεσοῦσαι δ' αἱ κατάπτυστοι κόραι,
Νυκτὸς παλαιαὶ παῖδες, αἷς οὐ μίγνυται
θεῶν τις οὐδ' ἄνθρωπος οὐδὲ θήρ ποτε·
κακῶν δ' ἕκατι κἀγένοντ', ἐπεὶ κακὸν
σκότον νέμονται Τάρταρόν θ' ὑπὸ χθονός,
μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων.
ὅμως δὲ φεῦγε μηδὲ μαλθακὸς γένῃ.
ἐλῶσι γάρ σε καὶ δι' ἠπείρου μακρᾶς
[βεβῶτ' ἀν' ἀεὶ τὴν πλανοστιβῆ χθόνα]
ὑπέρ τε πόντον καὶ περιρρύτας πόλεις.
καὶ μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος
πόνον· μολὼν δὲ Παλλάδος ποτὶ πτόλιν
ἵζου παλαιὸν ἄγκαθεν λαβὼν βρέτας.
κἀκεῖ δικαστὰς τῶνδε καὶ θελκτηρίους
μύθους ἔχοντες μηχανὰς εὑρήσομεν,
ὥστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων.
καὶ γὰρ κτανεῖν σ' ἔπεισα μητρῷον δέμας.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ἄναξ Ἄπολλον, οἶσθα μὲν τὸ μἀδικεῖν·
ἐπεὶ δ' ἐπίστᾳ, καὶ τὸ μἀμελεῖν μάθε.
σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον τὸ σόν.

ΑΠ. μέμνησο, μὴ φόβος σε νικάτω φρένας.
σὺ δ', αὐτάδελφον αἷμα καὶ κοινοῦ πατρός,
Ἑρμῆ, φύλασσε· κάρτα δ' ὢν ἐπώνυμος
πομπαῖος ἴσθι, τόνδε ποιμαίνων ἐμὸν
ἱκέτην. σέβει τοι Ζεὺς τόδ' ἐκνόμων σέβας,
ὁρμώμενον βροτοῖσιν εὐπόμπῳ τύχῃ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

εὕδοιτ' ἄν, ὠή, καὶ καθευδουσῶν τί δεῖ;
ἐγὼ δ' ὑφ' ὑμῶν ὧδ' ἀπητιμασμένη
ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν, ὧν μὲν ἔκτανον
ὄνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται,
αἰσχρῶς δ' ἀλῶμαι· προυννέπω δ' ὑμῖν ὅτι
ἔχω μεγίστην αἰτίαν κείνων ὕπο·
παθοῦσα δ' οὕτω δεινὰ πρὸς τῶν φιλτάτων,
οὐδεὶς ὑπέρ μου δαιμόνων μηνίεται,
κατασφαγείσης πρὸς χερῶν μητροκτόνων.
ὅρα δὲ πληγὰς τάσδε καρδίας ὅθεν.
εὕδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται,
ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος φρενῶν.
ἦ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε,
χοάς τ' ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα,
καὶ νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς
ἔθυον, ὥραν οὐδενὸς κοινὴν θεῶν.
καὶ πάντα ταῦτα λὰξ ὁρῶ πατούμενα.
ὁ δ' ἐξαλύξας οἴχεται νεβροῦ δίκην,
καὶ ταῦτα κούφως ἐκ μέσων ἀρκυστάτων
ὤρουσεν ὑμῖν ἐγκατιλλώψας μέγα.
ἀκούσαθ' ὡς ἔλεξα τῆς ἐμῆς περὶ
ψυχῆς, φρονήσατ', ὦ κατὰ χθονὸς θεαί.
ὄναρ γὰρ ὑμᾶς νῦν Κλυταιμνήστρα καλῶ.

ΧΟΡΟΣ.

(μυγμός.)
ΚΛ. μύζοιτ' ἄν, ἀνὴρ δ' οἴχεται φεύγων πρόσω·
φίλοις γάρ εἰσιν, οὐκ ἐμοί, προσίκτορες.
ΧΟ. (μυγμός.)
ΚΛ. ἄγαν ὑπνώσσεις κοὐ κατοικτίζει πάθος·
φονεὺς δ' Ὀρέστης τῆσδε μητρὸς οἴχεται.
ΧΟ. (ὠγμός.)
ΚΛ. ὤζεις, ὑπνώσσεις· οὐκ ἀναστήσει τάχος;
τί σοι πέπρακται πρᾶγμα πλὴν τεύχειν κακά;
ΧΟ. (ὠγμός.)
ΚΛ. ὕπνος πόνος τε κύριοι συνωμόται
δεινῆς δρακαίνης ἐξεκήραναν μένος.
ΧΟ. (μυγμὸς διπλοῦς ὀξύς.)
λαβὲ λαβὲ λαβὲ λαβέ, φράζου.
ΚΛ. ὄναρ διώκεις θῆρα, κλαγγάνεις δ' ἅπερ
κύων μέριμναν οὔποτ' ἐκλιπὼν πόνου.
τί δρᾷς; ἀνίστω, μή σε νικάτω πόνος,

---

41. * ἔχοντα] ἔχοντι 43. ἐλάας D.] ἐλαίας 46. * λόχος] λέχος Post 50. lacunam indicavit D. 53. In marg. M ζτ. πλατοῖσι Elmsleius] πλαστοῖσι 54. λίβα Burgesius] δία 57. τῆσδ'] τῆς pr. M. 59. ἀνατὶ D.] ἀνατεὶ πόνον Arnaldus] πόνων 64. δέ σοι] δὲ σοὶ M. 65. πρόσω δ'] πρόσωθ' Wakefieldus. πρόσω γ' Blomfieldus. Post 67. lacunam indicavit Hermannus. 69. Νυκτὸς Valckenarius] γραῖαι 76. Seclusi versum spurium. βεβῶτ' Stephanus] βεβῶντ' ἀν' ἀεὶ Hermannus] ἂν αἰεὶ 77. πόντον Turnebus] πόντου 79. Παλλάδος ποτὶ] ποτὶ παλλάδος M, sed superscriptis literis β et α. 85. 86. μἀδικεῖν — μἀμελεῖν D.] μὴ ἀδικεῖν — μὴ ἀμελεῖν, sed eraso utroque α.

94. κλυταιμνήστρας εἴδωλον praescriptum in M. 96. ὧν Tyrwhittus] ὡς 99. ὕπο] ὕπερ Weilius. 103. καρδίας ὅθεν Hermannus] καρδία (καρδίαι διορθωτής, ut mox ἡμέραι pro ἡμέρᾳ) σέθεν 105. μοῖρ' ἀπρόσκοπος ex schol. (qui per οὐ προορᾷ exp.) Turnebus] μοῖρα πρόσκοπος φρενῶν ex schol. (ἡ τῆς φρενὸς μοῖρα) Hermannus] βροτῶν 107. νηφάλια Robortellus] νιφάλια 108. νυκτίσεμνα Turnebus] νυκτὶ (ἰ ex ■ facto) σεμνά 112. ἀρκυστάτων Turnebus] ἀρκυσμάτων 113. ἐγκατιλλώψας Turnebus] ἐκκατιλλώψας 118. ἀνὴρ] ἀνὴρ M. 119. ἐμοί Hermannus] ἐμοῖς 121—123. in marg. habet M. 121. κατοικτίζει D.] κατοικτίζεις 123. ὠγμός Robortellus] μωγμός 124. ὤζεις] ὤιζεις M: sine iota ap. Eustath. p. 127, 10. ἀναστήσει Porsonus] ἀναστήσῃ
130. λαβὲ] λάβε in M quater παροξυτόνως. Verba extra metrum posita, nisi Aeschylus scripserat A. λαβοῦ λαβοῦ, B. λαβοῦ λαβοῦ, Γ. φράζου, λαβοῦ. 131. κλαγγάνεις Wakefieldus] κλαγγαίνεις

μηδ' ἀγνοήσῃς πῆμα μαλθαχθεῖσ' ὕπνῳ.
ἄλγησον ἧπαρ ἐνδίκοις ὀνείδεσιν·
τοῖς σώφροσιν γὰρ ἀντίκεντρα γίγνεται.
σὺ δ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασα τῷ
ἕπου, μάραινε δευτέροις διώγμασιν,
ἀτμῷ κατισχναίνουσα, νηδύος πυρί.
ΧΟ. ἔγειρ', ἔγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δὲ σέ.
εὕδεις; ἀνίστω, κἀπολακτίσασ' ὕπνον,
ἰδώμεθ' εἴ τι τοῦδε φροιμίου ματᾷ.
ἰοὺ ἰοὺ πόπαξ. ἐπάθομεν, φίλαι,
ἦ πολλὰ δὴ παθοῦσα καὶ μάτην ἐγώ,
ἐπάθομεν πάθος δυσαχές, ὦ πόποι, ἄφερτον κακόν.
ἐξ ἀρκύων πέπτωκεν οἴχεταί θ' ὁ θήρ.
ὕπνῳ κρατηθεῖσ' ἄγραν ὤλεσα.
ἰὼ παῖ Διός, ἐπίκλοπος πέλει,
νέος δὲ γραίας δαίμονας καθιππάσω,
τὸν ἱκέταν σέβων, ἄθεον ἄνδρα καὶ τοκεῦσιν πικρόν,
τὸν μητραλοίαν δ' ἐξέκλεψας ὢν θεός.
τί τῶνδ' ἐρεῖ τις δικαίως ἔχειν;
ἐμοὶ δ' ὄνειδος ἐξ ὀνειράτων μολὸν
ἔτυψεν δίκαν διφρηλάτου
μεσολαβεῖ κέντρῳ
ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβόν.
πάρεστι μαστίκτορος δαΐου δαμίου
βαρὺ τὸ περίβαρυ κρύος ἔχειν.
τοιαῦτα δρῶσιν οἱ νεώτεροι θεοὶ
κρατοῦντες τὸ πᾶν δίκας πλέον,
φονολιβῆ θρόμβον
περὶ πόδα, περὶ κάρα.
πάρεστι γᾶς ὀμφαλὸν προσδρακεῖν αἱμάτων
βλοσυρὸν ἀρόμενον ἄγος ἔχειν.
ἐφεστίῳ δὲ μάντις ὢν μιάσματι
μυχὸν ἔχρανας αὐτόσσυτος, αὐτόκλητος,
παρὰ νόμον θεῶν βρότεα μὲν τίων,
παλαιγενεῖς δὲ μοίρας φθίσας.
κἀμοί γε λυπρὸς καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται,
ὑπό τε γᾶν φυγὼν οὔποτ' ἐλευθεροῦται.
ποτιτρόπαιος ὢν δ' ἕτερον ἐν κάρᾳ
μιάστορ' ἐκ κείνου πάσεται.
ΑΠ. ἔξω, κελεύω, τῶνδε δωμάτων τάχος
χωρεῖτ', ἀπαλλάσσεσθε μαντικῶν μυχῶν,
μὴ καὶ λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν,
χρυσηλάτου θώμιγγος ἐξορμώμενον,
ἀνῇς ὑπ' ἄλγους μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν,
ἐμοῦσα θρόμβους οὓς ἀφείλκυσας φόνου.
οὔτοι δόμοισι τοῖσδε χρίμπτεσθαι πρέπει·
ἀλλ' οὗ καρανιστῆρες ὀφθαλμωρύχοι
δίκαι σφαγαί τε σπέρματός τ' ἀποφθορᾷ
παίδων κακοῦται χλοῦνις, ἠδ' ἀκρωνία
λευσμός τε, καὶ μύζουσιν οἰκτισμὸν πολὺν
ὑπὸ ῥάχιν παγέντες. ἆρ' ἀκούετε
οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς
στέργηθρ' ἔχουσαι; πᾶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος
μορφῆς. λέοντος ἄντρον αἱματορρόφου
οἰκεῖν τοιαύτας εἰκός, οὐ χρηστηρίοις
ἐν τοῖσδε πλησίοισι τρίβεσθαι μύσος.
χωρεῖτ' ἄνευ βοτῆρος αἰπολούμεναι.
ποίμνης τοιαύτης δ' οὔτις εὐφιλὴς θεῶν.
ΧΟ. ἄναξ Ἄπολλον, ἀντάκουσον ἐν μέρει.
αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει,
ἀλλ' εἷς τὸ πᾶν ἔπραξας ὢν παναίτιος.
ΑΠ. πῶς δή; τοσοῦτο μῆκος ἔκτεινον λόγου.
ΧΟ. ἔχρησας ὥστε τὸν ξένον μητροκτονεῖν.
ΑΠ. ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι. τί μήν;
ΧΟ. κἄπειθ' ὑπέστης αἵματος δέκτωρ νέου.
ΑΠ. καὶ προστραπέσθαι τούσδ' ἐπέστελλον δόμους.
ΧΟ. καὶ τὰς προπομποὺς δῆτα τάσδε λοιδορεῖς;
ΑΠ. οὐ γὰρ δόμοισι τοῖσδε πρόσφορον μολεῖν.
ΧΟ. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῦτο προστεταγμένον.
ΑΠ. τίς ἥδε τιμή; κόμπασον γέρας καλόν.
ΧΟ. τοὺς μητραλοίας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν.
ΑΠ. τί γὰρ γυναικὸς ἥτις ἄνδρα νοσφίσῃ;
ΧΟ. οὐκ ἂν γένοιθ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος.
ΑΠ. ἦ κάρτ' ἄτιμα, καὶ παρ' οὐδὲν ἧκέ σοι
Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα.
Κύπρις δ' ἄτιμος τῷδ' ἀπέρριπται λόγῳ,
ὅθεν βροτοῖσι γίγνεται τὰ φίλτατα.
εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μόρσιμος
ὅρκου 'στὶ μείζων τῇ Δίκῃ φρουρουμένη.
εἰ τοῖσιν οὖν κτείνουσιν ἀλλήλους χαλᾷς
τὸ μὴ γενέσθαι μηδ' ἐποπτεύειν κότῳ,
οὔ φημ' Ὀρέστην σ' ἐνδίκως ἀνδρηλατεῖν.
τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην,
τὰ δ' ἐμφανῶς πράσσουσαν ἡσυχαιτέραν.
δίκας δὲ Παλλὰς τῶνδ' ἐποπτεύσει θεά.
ΧΟ. τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὔ τι μὴ λίπω ποτέ.
ΑΠ. σὺ δ' οὖν δίωκε καὶ πόνον πλέον τίθου.

143—148. = 149—154.
155—161. = 162—168.
169—173. = 174—178.

---

135. *ὀνείδεσιν] ὀνείδεσσιν 136. γίγνεται Porsonus] γίνεται 137. σὺ δ' Pearsonus] οὐδ' ἐπουρίσασα] ι radendo in M factum ex η. τῷ] τῷδ' Hermannus. 138. 139. inverso ordine in M. Transposuit Hermannus. 138. κατισχναίνουσα Robortellus] κατισχαίνουσα 140. In M praescriptum χορὸς ἐρινύων ἐξ ὧν μία 142. ἰδώμεθ' Turnebus] εἰδώμεθ' 143. πόπαξ Ald.] πύπαξ 147. θ' Abreschius] δ' 149. πέλει pr. Guelf.] πέλῃ 159. ὑπὸ φρένας — μαστίκτορος uno versu M, adscripto in marg. ζτ. 163. πλέον] πέρα Heimsoethius. 164. φονολιβῆ Arnaldus] φονολειβῆ θρόμβον Wakefieldus] θρόνον 168. ἀρόμενον Abreschius] αἰρόμενον 169. μάντις ὢν Schuetzius] μάντι σῶι 170. μυχὸν Robortellus] μυκὸν 172. *παρὰ νόμον] παρανόμων M, ω in ο mutato. 174. γε Casaubonus] τε 175. φυγὼν Porsonus] φεύγων 176. ὢν δ' Porsonus] δ' ὢν 177. ἐκ κείνου Bothius] ἐκείνου

186. οὗ Turnebus] οὐ 187. ἀποφθορᾷ Erfurdtius] ἀποφθοραὶ 189. λευσμός Casaubonus] λευσμόν: quo servato ἀκρωνίαν scripsit Heimsoethius. 190. ὑπὸ ῥάχιν Ald.] ὑπορράχιν 195. *πλησίοισι] πλησίοις. πλουσίοισι Pauwius. 199. πέλει Robortellus] πέλῃ M. Terminationem Atticam in locis reliquis (229. 306. 416. 419. 431. 454. 608. 629. 716. 730. 731. 857. 898. 901.) Porsonus aliique restituerunt. 200. εἷς Canterus] εἰς ὢν Wakefieldus] ὡς 203. τί μήν Abreschius] τιμήν 204. δέκτωρ] δ' ἕκτωρ M, cui διορθωτής adscripsit οἶμαι δέκτωρ, et sic schol. qui exp. ὥστε δέξασθαι τὸν φονέα. 205. ζτ. margo M. 207. πρόσφορον] πρόσφοροι Prienus. 211. τί] τίσ M, sed eraso σ. 212. ΧΟ. addidit Robortellus. 213. ἄτιμα] ἄπιστα Heimsoethius. ἧκέ σοι Hermannus] ἠρκέσω M. ἠδέσω Wellauerus. 216. γίγνεται Porsonus pariterque 319. 750] γίνεται. 217. 218. Medio inter utrumque versum loco ζτ. adscriptum est in M, quod vel ad scripturam vitiosam μόροιμοι vel ad ὁρκοῦστι (nam sic M) spectat. *μόρσιμος] μόρσιμοι M. μορσίμη Turnebus. 219. εἰ Canterus] ἢ 220. γενέσθαι] μέλεσθαι Heimsoethius. τίνεσθαι Meinekius. 221. Ἀπ. praescriptum in M, omissum in apogr. Flor. σ' Robortellus] γ' 222. οἶδα] οἶδ' οὐ Weilius. 224. δὲ Παλλὰς Sophianus] δ' ἐπάλλας cum ζτ. in margine. 233. 244. θεά] θέα pr. M. 225. λίπω ποτέ Porsonus] λείπω ποτε (λείπω πώποτε pr.)

ΧΟ. τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε τὰς ἐμὰς λόγῳ.
ΑΠ. οὐδ' ἂν δεχοίμην ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν.
ΧΟ. μέγας γὰρ ἔμπας παρὰ Διὸς θρόνοις λέγει·
ἐγὼ δ', ἄγει γὰρ αἷμα μητρῷον, δίκας
μέτειμι τόνδε φῶτα κἀκκυνηγετῶ.
ΑΠ. ἐγὼ δ' ἀρήξω τὸν ἱκέτην τε ῥύσομαι·
δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι κἀν θεοῖς πέλει
τοῦ προστροπαίου μῆνις, εἰ προδῶ σφ' ἑκών.
ΟΡ. ἄνασσ' Ἀθάνα, Λοξίου κελεύμασιν
ἥκω, δέχου δὲ πρευμενῶς ἀλάστορα,
οὐ προστρόπαιον οὐδ' ἀφοίβαντον χέρα,
ἀλλ' ἀμβλὺν ἤδη προστετριμμένον τε πρὸς
ἄλλοισιν οἴκοις καὶ πορεύμασιν βροτῶν.
ὅμοια χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν,
σῴζων ἐφετμὰς Λοξίου χρηστηρίους,
πρόσειμι δῶμα καὶ βρέτας τὸ σόν, θεά,
καὐτοῦ φυλάσσων ἀμμενῶ τέλος δίκης.
ΧΟ. εἶεν· τόδ' ἐστὶ τἀνδρὸς ἐμφανὲς τέκμαρ.
ἕπου δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτου φραδαῖς.
τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν
πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκματεύομεν.
πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ
σπλάγχνον· χθονὸς γὰρ πᾶς πεποίμανται τόπος,
ὑπέρ τε πόντον ἀπτέροις ποτήμασιν
ἦλθον διώκουσ', οὐδὲν ὑστέρα νεώς.
καὶ νῦν ὅδ' ἐνθάδ' ἐστί που καταπτακών.
ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ.
ὅρα ὅρα μάλ' αὖ λεῦσσέ τε πάντα, μὴ
λάθῃ φύγδα βὰς ματροφόνος ἀτίτας.
ὁ δ' αὖτέ γ' ἀλκὰν ἔχων
περὶ βρέτει πλεχθεὶς θεᾶς ἀμβρότου
ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν.
τὸ δ' οὐ πάρεστιν· αἷμα μητρῷον χαμαὶ
δυσαγκόμιστον, παπαῖ,
τὸ διερὸν πέδοι χύμενον οἴχεται.
ἀλλ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ' ἀπὸ ζῶντος ῥοφεῖν
ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον· ἀπὸ δὲ σοῦ
φεροίμαν βοσκὰν πώματος δυσπότου·
καὶ ζῶντά σ' ἰσχνάνασ' ἀπάξομαι κάτω,
ἀντίποιν' ὡς τίνῃς ματροφόνου δύας.
ὄψει δὲ κεἴ τις ἄλλος ἤλιτεν βροτῶν
ἢ θεὸν ἢ ξένον τιν' ἀσεβῶν ἢ τοκέας φίλους,
ἔχονθ' ἕκαστον τῆς δίκης ἐπάξια.
μέγας γὰρ Ἅιδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν
ἔνερθε χθονός, δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί.
ΟΡ. ἐγὼ διδαχθεὶς ἐν κακοῖς ἐπίσταμαι
πολλοὺς καθαρμούς, καὶ λέγειν ὅπου δίκη
σιγᾶν θ' ὁμοίως· ἐν δὲ τῷδε πράγματι
φωνεῖν ἐτάχθην πρὸς σοφοῦ διδασκάλου·
βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός,
μητροκτόνον μίασμα δ' ἔκπλυτον πέλει.
ποταίνιον γὰρ ὂν πρὸς ἑστίᾳ θεοῦ
Φοίβου καθαρμοῖς ἠλάθη χοιροκτόνοις.
πολὺς δέ μοι γένοιτ' ἂν ἐξ ἀρχῆς λόγος,
ὅσοις προσῆλθον ἀβλαβεῖ ξυνουσίᾳ.
καὶ νῦν ἀφ' ἁγνοῦ στόματος εὐφήμως καλῶ
χώρας ἄνασσαν τῆσδ' Ἀθηναίαν ἐμοὶ
μολεῖν ἀρωγόν· κτήσεται δ' ἄνευ δορὸς
αὐτόν τε καὶ γῆν καὶ τὸν Ἀργεῖον λεὼν
πιστὸν δικαίως ἐς τὸ πᾶν τε σύμμαχον.
ἀλλ' εἴτε χώρας ἐν τόποις Λιβυστικῆς,
Τρίτωνος ἀμφὶ χεῦμα γενεθλίου πόρου,
τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα,
φίλοις ἀρήγουσ', εἴτε Φλεγραίαν πλάκα
θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνὴρ ἐπισκοπεῖ,
ἔλθοι, κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν ὢν θεός,
ὅπως γένοιτο τῶνδ' ἐμοὶ λυτήριος.
ΧΟ. οὔτοι σ' Ἀπόλλων οὐδ' Ἀθηναίας σθένος
ῥύσαιτ' ἂν ὥστε μὴ οὐ παρημελημένον
ἔρρειν, τὸ χαίρειν μὴ μαθόνθ' ὅπου φρενῶν,
ἀναίματον βόσκημα, δαιμόνων σκιάν.
οὐδ' ἀντιφωνεῖς, ἀλλ' ἀποπτύεις λόγους
ἐμοὶ τραφείς τε καὶ καθιερωμένος;
καὶ ζῶν με δαίσεις οὐδὲ πρὸς βωμῷ σφαγείς·
ὕμνον δ' ἀκούσει τόνδε δέσμιον σέθεν.
ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἅψωμεν, ἐπεὶ
μοῦσαν στυγερὰν
ἀποφαίνεσθαι δεδόκηκεν,
λέξαι τε λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους
ὡς ἐπινωμᾷ στάσις ἁμά.
εὐθυδίκαιοι δ' εὐχόμεθ' εἶναι·

χρόνος καθαιρεῖ πάντα γηράσκων ὁμοῦ.

229. παρὰ Διός — λέγει Porsonus] παρδιός — λέγη 230. *ἄγει — μητρῷον] ἄγει — μητρώων 231. κἀκκυνηγετῶ Erfurdtius] κάκκυνηγέτης 233. κἀν] καὶ ἐν pr. M. *θεοῖς] θεοῖσι 234. εἰ] ἢν Porsonus. 235. κελεύμασιν D.] κελεύσμασιν 236. ἀλάστορα] Vel ἀλάστορον: vid. ad fragm. 90. 241. σώιζων M. 243. καὐτοῦ Schuetzius] αὐτοῦ ἀμμενῶ D.] ἀναμένω M. ἀναμενῶ Stanleius. 246. νεβρὸν Victorius] νεκρὸν 247. ἐκματεύομεν D.] ἐκμαστεύομεν 248. ἀνδροκμῆσι] ἀρθροκμῆσι Schoemannus et Heimsoethius. Per μεγαλοκμῆσι exp. schol. quod ex μελοκμῆσι corruptum videtur Heimsoethio. 250. ποτήμασιν D. in Thesauro 6. p. 1530.] πωτήμασιν 252. καταπτακών] Super altero τ litura est in M. Fuit fortasse λ, ut apud Hesychium, καταπλακών: καταπλήξας, διαμαρτών, duae gl. confusae sunt, καταπτακών: καταπτήξας et καταπλακών: διαμαρτών, de quo dixit Lobeckius Paral. p. 541. 255. λεῦσσέ τε πάντα Hermannus] λεύσσετ (literis ετ uno ductu expressis) ..τὸν πάντᾶ, erasis post λεύσσετ literis duabus. 256. φύγδα] φυγάδα pr. M. 257. ὁ δ' αὖτέ γ' Hermannus] ὅδ' αὖτε γοῦν M verbis ὅδ — περιβρέτει (sic) uno versu comprehensis, quem senarium esse voluit interpolator qui γοῦν scripsit. 259. πλεχθεὶς] In πλαγχθεὶς corruptum in apogr. tribus interpolatis. πλακεὶς Heimsoethius. 260. χερῶν] χρεῶν Scaliger, quod legisse scholiastam non sequitur ex verbis eius ἀνθ' ὧν ἡμῖν χρεωστεῖ πρόσφυξ θέλει γενέσθαι τῆς θεοῦ, quum Hesychius quoque ὑπόδικος per χρεώστης explicet. 262. δυσαγκόμιστρον M, sed eraso ρ.

263. πέδοι D.] πέδῳ χύμενον Porsonus] κεχυμένον 264. *ῥοφεῖν Guelf.] ῥόφειν

265. πέλανον] πελανόν, ut alibi constanter. 266. φεροίμαν βοσκὰν Wellauerus] βοσκὰν φεροίμαν (φεροίμην pr.) 267. ἰσχνάνασ' Turnebus] ἰχνάνασ' (ἰσχάνασ apogr. Ven. et Flor.) 268. ἀντίποιν' ὡς Schuetzius] ἀντιποίνους *τίνῃς] τείνης (superscr. ab διορθωτῇ ει.) ματροφόνου δύας Casaubonus] μητροφόνας δύας (δυιασ pr.) 269. δὲ κεἴ τις ἄλλος Schuetzius] δ' ἐκεῖ τίς ἄλλον 270. ἢ θεὸν ἢ ξένον separato versu M. ἀσεβῶν ἢ τοκέας] ἀσεβοῦντες ἢ τοκῆας Weilius.

272. ἔχονθ'] ἔχοντ' pr. M. 280. χερὸς] χρέος Iacobsius, commate non ante, sed post μητροκτόνον posito. 286. Versum spurium delevit Musgravius. Similis est Prom. 981. ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος. 292. Λιβυστικῆς Auratus] λιβυστικοῖς (λιβυστίοις ap. Tzetzam ad Lycophr. 519.) 302. ἀναίματον] Diversam scripturam ἐναίματον memorat schol.

σκιάν Heathius] σκιά 306. Lineola hic praescripta in M, Xo. vero versui 306. 311. ἁμά Canterus (ἀμά Weilius)] ἅμα 312. εὐθυδίκαιοι δ' Hermannus] εὐθυδίκαι οἷδ' (apostrophus a m. sec.) M cum ζτ. in margine. εὐχόμεθ' Donaldsonus] οἴμεθ' (sic) M.

τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ᾽
οὔτις ἐφέρπει μῆνις ἀφ᾽ ἡμῶν,
ἀσινὴς δ᾽ αἰῶνα διοιχνεῖ·
ὅστις δ᾽ ἀλιτὼν ὥσπερ ὅδ᾽ ἀνὴρ
χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει,
μάρτυρες ὀρθαὶ τοῖσι θανοῦσιν
παραγιγνόμεναι πράκτορες αἵματος
αὐτῷ τελέως ἐφάνημεν.
μᾶτερ ἅ μ᾽ ἔτικτες, ὦ μᾶτερ
Νύξ, ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσιν
ποινάν, κλῦθ᾽· ὁ Λατοῦς γὰρ ἶνίς μ᾽ ἄτιμον τίθησιν
τόνδ᾽ ἀφαιρούμενος πτῶκα, ματρῷον ἅγνισμα
κύριον φόνου.
ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ τόδε μέλος
παρακοπά, παραφορὰ φρενοδαλής,
ὕμνος ἐξ Ἐρινύων,
δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος, αὐονὰ βροτοῖς.
τοῦτο γὰρ λάχος διανταία
Μοῖρ᾽ ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν,
θνατῶν τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι,
τοῖς ὁμαρτεῖν, ὄφρ᾽ ἂν γᾶν ὑπέλθῃ· θανὼν δ᾽ οὐκ
ἄγαν ἐλεύθερος.
ἐπὶ δὲ τῷ τεθυμένῳ τόδε μέλος
παρακοπά, παραφορὰ φρενοδαλής,
ὕμνος ἐξ Ἐρινύων,
δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος, αὐονὰ βροτοῖς.
γιγνομέναισι λάχη τάδ᾽ ἐφ᾽ ἁμὶν ἐκράνθη,
ἀθανάτων δ᾽ ἀπέχειν χέρας, οὐδέ τις ἐστὶ
συνδαίτωρ μετάκοινος.
παλλεύκων δὲ πέπλων ἄμοιρος μούνα ἐτύχθην.
δωμάτων γὰρ εἱλόμαν
ἀνατροπάς· ὅταν Ἄρης τιθασὸς ὢν φίλον ἕλῃ,
ἐπὶ τὸν ὦ διόμεναι κρατερὸν ὄντα περ ὅμως
μαυροῦμεν, νέον αἷμα.

321—333. = 334—346.
347—359. = 360—372.

σπευδομένα δ᾽ ἀφελεῖν τινὰ τάσδε μερίμνας,
θεῶν δ᾽ ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν,
μηδ᾽ εἰς ἄγκρισιν ἐλθεῖν —
Ζεὺς γὰρ αἱματόφυρτον πᾶν ἔθνος τόδε λέσχας
ἃς ἀπηξιώσατο —
μάλα γὰρ οὖν ἁλομένα ἀνέκαθεν βαρυπεσῆ
καταφέρω ποδὸς ἀκμάν — σφαλερὰ γὰρ τανυδρόμοις
κῶλα — δύσφορον ἄταν.
δόξαι τ᾽ ἀνδρῶν καὶ μάλ᾽ ὑπ᾽ αἰθέρι σεμναὶ
τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι
ἁμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν, ὀρχησμοῖς τ᾽ ἐπι-
φθόνοις ποδός.
πίπτων δ᾽ οὐκ οἶδεν τόδ᾽ ὑπ᾽ ἄφρονι λύμᾳ,
τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται,
καὶ δνοφεράν τιν᾽ ἀχλὺν κατὰ δώματος αὐδᾶται
πολύστονος φάτις.
μένει γάρ· εὐμήχανοί τε καὶ τέλειοι, κακῶν
τε μνήμονες σεμναὶ
καὶ δυσπαρήγοροι βροτοῖς,
ἄτιμ᾽ ἀτίετα διόμεναι
λάχη θεῶν διχοστατοῦντ᾽
ἀναλίῳ λάπᾳ, δυσοδοπαίπαλα
δερκομένοισι καὶ δυσομμάτοις ὁμῶς.
τίς οὖν τάδ᾽ οὐχ ἅζεταί τε καὶ δέδοικεν βροτῶν,
ἐμοῦ κλύων θεσμὸν
τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν
δοθέντα τέλεον; ἔπι δέ μοι
γέρας παλαιόν, οὐδ᾽ ⏑ –

373—376. = 377—380.
381—388. = 389—396.

Editionis Aldinae vitio εὐθυδίκα θ᾽ οἱ δοίμεσθ᾽ deceptus Turnebus εὐθύδικαί θ᾽ ἠδόμεσθ᾽ scripsit indocte: nam ἥδομαι non infinitivo, sed participio iungi solet.

313. τὸν — προνέμοντ᾽ Hermannus] τοὺς — προνέμοντας 314. οὔτις ἀφ᾽ ἡμῶν μῆνις ἐφέρπει M. Transposuit Porsonus. 316. ἀλιτὼν Auratus] ἀλιτρῶν ἀνὴρ Porsonus] ἀνὴρ 319. παραγιγνόμεναι Porsonus] παραγινόμεναι 322. * ἀλαοῖσι] ἀλαοῖσιν

326. πτῶκα Sophianus] πτάκα ματρῷον Arnaldus] ματρώιον 330. 342. παραφορὰ Turnebus] παράφρονα 330. φρενοδαλής] φρενοδαλισ M, ι in η mutato. Ζτ. margo M, adscripto ab διορθωτῇ οἶμαι φρενοδαής 333. Ζτ. margo M hic et 336. 351. 363. 387. 398. 336. θνατῶν Canterus] θανάτων αὐτουργίαι Turnebus] αὐτουργίαις M cum gl. αὐτοφονίαις. ξυμπέσωσιν Turnebus] ξύμπασ ωσιν (sic duobus vocabulis) M. 346. γιγνομέναισι] γεινομέναισι Hermannus. ἁμὶν Porsonus] ἀμῖν 351. συνδαίτωρ Turnebus] συνδάτωρ 352. * παλλεύκων] πανλεύκων ἄμοιρος D.] ἄμοιρος ἄκληρος, illato glossemate, ut Hesychius ἄμοιρος per ἄκληρος explicat. μούνα addidit D. in Praef. ed. Lips. quintae p. CI. 354. δωμάτων Ald.] δομάτων 356. τίθασος (voluit τιθασός ut Porsonus) — φίλον Turnebus] πίθασος — φίλος 357. ἐπὶ τὸν ὦ M, ad quod schol. διὰ μέσου τὸ ὦ. ἐπιτόνως Turnebus. 358. ὄντα περ Hermannus] ὄνθ᾽ ὅμως Arnaldus] ὁμοίως 359. νέον αἷμα Paleius] ὑφ᾽ αἵματος νέου M, superscr. gl. διὰ τὸ νέον αἷμα. νέον αἷμα eadem appositione dictum qua δύσφορον ἄταν v. 372.

360. σπευδομένα Burgesius] σπευδόμεναι M, litera ι a m. rec. addita. τινά] Δία Pauwius. τάσδε Ald.] τάσδε M, ut ἥδε et τοῦσδε et alia huiusmodi in codice scribuntur, de quo dixi ad Soph. Ant. 578. 364. εἰς Pauwius] ἐς 366. αἱματόφυρτον D. in Praef. l. c.] αἱματοσταγὲς ἀξιόμισον πᾶν addidit D. 368—372. μάλα — ἄταν] Hi versus in M leguntur post 376. Transposuit Heathius. Scholiasta quo ordine legerit non potest colligi ex ordine scholiorum editionis meae. Nam scholia ad versus 374. 377. p. 138, 38—30. non leguntur in margine post scholion ad v. 372, sed textui superscripta sunt. 368. * ἁλομένα] ἀλλωμένα, altero λ partim eraso. ἀνέκαθεν Pearsonus] ἄγκαθεν 371. γὰρ addidit Hermannus post τανυδρόμοις (verbis in stropha aliter scriptis, ego post σφαλερά. σφαλερὰ καὶ τ. Schoemannus, quod legisse videatur schol. qui annotavit καὶ τοῖς τανυδρόμοις σφαλερὰ γίνεται τὰ κῶλα. 374. γᾶν] γᾶς Hermannus. 375. ἁμετέραις D.] ἡμετέραις 376. ἐπιφθόνοις — τοῖον Heathius] ἐπιφόνοις — τοῖον γὰρ 378. μύσος Victorius] μῦσος 382. εὐμήχανοι] ἐσμὲν supplet scholiasta. Praecedentium stropharum dialectus postulat εὐμάχανοι — μνάμονες — δυσπαράγοροι et 506. παραγορεῖ, (si παράγοροι recte legitur in iambico dimetro Soph. El. 229.), nisi quis fingere velit poetam in hac stropha minus παθητικῶς loqui voluisse quam in praecedentibus. Idem de aliis huiusmodi locis dicendum est. τε Wakefieldus] δὲ 385. ἀτίετα Canterus] ἀτίεται

386. διχοστατοῦ͂ (litera ν per compendium expressa, quod non intellexit scriba codicis Guelf. qui διχοστατοῦ scripsit) | τανηλιωιλαμπαι M. 387. ἀναλίῳ et 396. δυσάλιον D.] ἀνηλίωι — δυσήλιον λάπᾳ Wieselerus] λάμπαι (λάμπᾳ Canterus) δυσοδοπαίπαλα] δυσποροπαίπαλα Heimsoethius. 389. οὐχ ἅζεται Turnebus] οὐχάζεται 390. δέδοικεν Schuetzius] δέδοικε 394. Duarum syllabarum defectum (in initio versus) indicavit Hermannus, recte, nisi pro παλαιὸν aliud quid scriptum fuit, fortasse vocabulum cum παλαιός compositum. πάλαι παλαιὸν Wieselerus.

ἀτιμίας κυρῶ, καίπερ ὑπὸ χθόνα
τάξιν ἔχουσα καὶ δυσάλιον κνέφας.

ΑΘΗΝΑ.

πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοὴν
ἀπὸ Σκαμάνδρου γῆν καταφθατουμένη,
ἣν δῆτ' Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι,
τῶν αἰχμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα,
ἔνειμαν αὐτόπρεμνον ἐς τὸ πᾶν ἐμοί,
ἐξαίρετον δώρημα Θησέως τόκοις·
ἔνθεν διώκουσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα,
πτερῶν ἄτερ ῥοιβδοῦσα κόλπον αἰγίδος,
πώλοις ἀκμαίοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον.
καινὴν δ' ὁρῶσα τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς
ταρβῶ μὲν οὐδέν, θαῦμα δ' ὄμμασιν πάρα.
τίνες ποτ' ἐστέ; πᾶσι δ' ἐς κοινὸν λέγω·
βρέτας τε τοὐμὸν τῷδ' ἐφημένῳ ξένῳ,
ὑμᾶς θ' ὁμοίας οὐδενὶ σπαρτῶν γένει,
οὔτ' ἐν θεαῖσι πρὸς θεῶν ὁρωμένας
οὔτ' οὖν βροτείοις ἐμφερεῖς μορφώμασιν.
λέγειν δ' ἄμορφον ὄντα τοὺς πέλας κακῶς
πρόσω δικαίων ἠδ' ἀποστατεῖ θέμις.

ΧΟ. πεύσει τὰ πάντα συντόμως, Διὸς κόρη.
ἡμεῖς γάρ ἐσμεν Νυκτὸς αἰανὴ τέκνα.
Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὕπαι κεκλήμεθα.
ΑΘ. γένος μὲν οἶδα κληδόνας τ' ἐπωνύμους.
ΧΟ. τιμάς γε μὲν δὴ τὰς ἐμὰς πεύσει τάχα.
ΑΘ. μάθοιμ' ἄν, εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον.
ΧΟ. βροτοκτονοῦντας ἐκ δόμων ἐλαύνομεν.
ΑΘ. καὶ τῷ κτανόντι ποῦ τὸ τέρμα τῆς φυγῆς;
ΧΟ. ὅπου τὸ χαίρειν μηδαμοῦ νομίζεται.
ΑΘ. ἦ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιρροιζεῖς φυγάς;
ΧΟ. φονεὺς γὰρ εἶναι μητρὸς ἠξιώσατο.
ΑΘ. ἄλλαις ἀνάγκαις, ἤ τινος τρέων κότον;
ΧΟ. ποῦ γὰρ τοσοῦτο κέντρον ὡς μητροκτονεῖν;
ΑΘ. δυοῖν παρόντοιν ἥμισυς λόγος πάρα.
ΧΟ. ἀλλ' ὅρκον οὐ δέξαιτ' ἄν, εἰ δοῦναι θέλοιν.
ΑΘ. κλύειν δίκαιος μᾶλλον ἢ πρᾶξαι θέλεις.
ΧΟ. πῶς δή, δίδαξον· τῶν σοφῶν γὰρ οὐ πένει.
ΑΘ. ὅρκοις τὰ μὴ δίκαια μὴ νικᾶν λέγω.
ΧΟ. ἀλλ' ἐξέλεγχε, κρῖνε δ' εὐθεῖαν δίκην.
ΑΘ. ἦ κἄπ' ἐμοὶ τρέποιτ' ἂν αἰτίας τέλος;
ΧΟ. πῶς δ' οὔ; σέβουσαί γ' ἀξίαν ἐπαξίων.
ΑΘ. τί πρὸς τάδ' εἰπεῖν, ὦ ξέν', ἐν μέρει θέλεις;
λέξας δὲ χώραν καὶ γένος καὶ ξυμφορὰς
τὰς σάς, ἔπειτα τόνδ' ἀμυναθοῦ ψόγον·
εἴπερ πεποιθὼς τῇ δίκῃ βρέτας τόδε
ἧσαι φυλάσσων ἑστίας ἐμῆς πέλας
σεμνὸς προσίκτωρ ἐν τρόποις Ἰξίονος·
τούτοις ἀμείβου πᾶσιν εὐμαθές τί μοι.
ΟΡ. ἄνασσ' Ἀθάνα, πρῶτον ἐκ τῶν ὑστάτων
τῶν σῶν ἐπῶν μέλημ' ἀφαιρήσω μέγα.
οὐκ εἰμὶ προστρόπαιος, οὐδ' ἔχων μύσος
πρὸς χειρὶ τῇμῇ τὸ σὸν ἐφεζόμην βρέτας.
τεκμήριον δὲ τῶνδέ σοι λέξω μέγα·
ἄφθογγον εἶναι τὸν παλαμναῖον νόμος,
ἔς τ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου
σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ.
πάλαι πρὸς ἄλλοις ταῦτ' ἀφιερώμεθα
οἴκοισι καὶ βοτοῖσι καὶ ῥυτοῖς πόροις.
ταύτην μὲν οὕτω φροντίδ' ἐκποδὼν λέγω.
γένος δὲ τοὐμὸν ὡς ἔχει πεύσει τάχα.
Ἀργεῖός εἰμι, πατέρα δ' ἱστορεῖς καλῶς,
Ἀγαμέμνον', ἀνδρῶν ναυβατῶν ἁρμόστορα·
ξὺν ᾧ σὺ Τροίαν ἄπολιν Ἰλίου πόλιν
ἔθηκας. ἔφθιθ' οὗτος οὐ καλῶς, μολὼν
εἰς οἶκον· ἀλλά νιν κελαινόφρων ἐμὴ
μήτηρ κατέκτα, ποικίλοις ἀγρεύμασιν
κρύψασ', ἃ λουτρῶν ἐξεμαρτύρει φόνον.
κἀγὼ κατελθών, τὸν πρὸ τοῦ φεύγων χρόνον,
ἔκτεινα τὴν τεκοῦσαν, οὐκ ἀρνήσομαι,
ἀντικτόνοις ποιναῖσι φιλτάτου πατρός.
καὶ τῶνδε κοινῇ Λοξίας ἐπαίτιος,
ἄλγη προφωνῶν ἀντίκεντρα καρδίᾳ,
εἰ μή τι τῶνδ' ἔρξαιμι τοὺς ἐπαιτίους.
σύ τ' εἰ δικαίως εἴτε μὴ κρῖνον δίκην·
πράξας γὰρ ἐν σοὶ πανταχῇ τάδ' αἰνέσω.
ΑΘ. τὸ πρᾶγμα μεῖζον ἤ τις οἴεται τόδε
βροτὸς δικάζειν· οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις
φόνου διαιρεῖν ὀξυμηνίτους δίκας.
ἄλλως τε καὶ σὺ μὲν κατηρτυκὼς νόμῳ
ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις
ἐμοῖς, ἄμομφον δ' ὄντα σ' αἱροῦμαι πόλει.
αὗται δ' ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον,
καὶ μὴ τυχοῦσαι πράγματος νικηφόρου,

398. γῆν καταφθατουμένη Stanleius] τὴν καταφθατουμένην. Per καταφθάνουσα exp. schol. 405. πώλοις] κώλοις Wakefieldus. 406. καινὴν Canterus] καὶ νῦν τήνδ'] τὴν pr. M. δ' addidit διορθωτής. 410. οὐδενὶ] οὐδ' ἑνὶ pr. M. 411. ὁρωμένας Stanleius] ὁρωμέναις 413. ἄμορφον] ἄμομφον Robortellus. τοὺς] τοῖς pr. M. 416. * αἰανῆ Ven. Flor.] αἰανῆς M cum schol. et Tzetza ad Lycophr. 406. Infra v. 479. αἰανὴς νόσος, ubi vice versa αἰανῆ Ven. et Flor. Eadem dubitatio de Soph. Ai. 672. El. 506.: sed legitima forma esse videtur αἰανής, de quo dixit Nauckius in *Mélanges Gréco-Romains* a. 1862. vol. 2. p. 441. Apud Sophoclem El. 506. ὡς ἔμολες αἰανὴς τᾷδε γᾷ quum corrector codicis Laur. αἰανῆ inferret, non cogitaverat id αἰανά scribendum fore. 417. * ἀραὶ Ven. Flor.] ἀρὰ M. ὕπαι (debebat ὑπαί) κεκλήμεθα Victorius] ὑπαικεκλήμεθα 422. ποῦ τὸ Arnaldus] τοῦτο φυγῆς Scaliger] σφαγῆς 424. ἐπιρροιζεῖς Scaliger] ἐπιρροιζεῖ 426. ἄλλαις ἀνάγκαις Bothius] ἄλλης ἀνάγκης * ἤ τινος apogr. Flor. et Triclinius (ἢ τίνος Ven.)] οὔτινος 428. * λόγος] λόγου 429. εἰ δοῦναι θέλοιν D. in Praef. edit. Lips. quintae p. LXXIII.] οὐ δοῦναι θέλει 430. δίκαιος D.] δικαίους (ου in litura) M, superscr. a m. antiqua .ω. i. e. δικαίως. 485. ἀξίαν Porsonus] ἄξιαν τ' M. ἀξίαν σ' Wakefieldus. ἐπαξίων] ἀπ' ἀξίων Stanleius, quod legit scholiasta, qui exp. ἀξίων οὖσαν γονέων.

438. ἀμυναθοῦ D.] ἀμυνάθου 440. * ἐμῆς] ἀμῆς 445. ἔχων — ἐφεζόμην Wieselerus] ἔχει — ἐφεζομένη M. ἔχει μύσος | πρὸς χειρὶ τῇμῇ σὸν προσημένη βρέτας Heimsoethius. 449. πρὸς ἀνδρὸς] προσαρδμοῖς Weilius, collato παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου fragm. 340. 450. καθαιμάξωσι νεοθήλου Turnebus] καθαιμάξουσιν οθήλου M et in marg. ζτ. 452. βοτοῖσι] βατοῖσι Weilius. 453. * ἐκποδὼν] ἐκποδῶν 457. Τροίαν ex glossemate illatum esse videtur, omisso Aeschyli vocabulo, quod fortasse πρόσθεν fuit, non πρῴαν, quod coniecit Meinekius Philol. 19. p. 224. 458. * οὗτος] οὕτως 459. εἰς D.] ἐς 461. κρύψασ', ἃ Musgravius] κρύψασα 465. ἐπαίτιος] μεταίτιος Weilius. 468. σύ τ'] σὺ δ' Pearsonus. 470. ἤ τις Pearsonus] εἴ τις M et schol. 471. βροτὸς] βροτοῖς pr. M. 472. φόνου Robortellus] φόνους ὀξυμηνίτους Pearsonus] ὀξυμηνίτου 473. νόμῳ D. in Annot. Oxon. p. 554.] ὅμως M. Conf. v. 576. ἔστι γὰρ νόμῳ (nam sic Erfurdtius pro δόμων) ἱκέτης ὅδ' ἀνὴρ καὶ δόμων ἐφέστιος | ἐμῶν. 474. ἱκέτης] ἵκτης Meinekius Philol. 19. p. 224. 475. ἐμοῖς· ἄμομφον δ' Hermannus (qui ἄμομφον ὄντα δ' αἰδοῦμαι πόλει)] ὅμως δ' ἄμομφον M. Pronomen hic non minus necessarium quam v. 577: quod animadverterat Pauwius, qui prius illud ὅμως v. 473. in ἐμοῖς mutabat.

χώρᾳ μεταῦθις ἰὸς ἐκ φρονημάτων
πέδοι πεσὼν ἄφερτος αἰανὴς νόσος.
τοιαῦτα μὲν τάδ' ἐστίν· ἀμφότερα, μένειν
πέμπειν τε τάσδε, πῆμ' ἀμηχάνως τ' ἔχει.
ἐπεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν τόδε,
φόνων δικαστὰς ὁρκίους αἱρουμένη
θεσμὸν τὸν εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον,
ὑμεῖς δὲ μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια
καλεῖσθ' ἀρωγὰ τῆς δίκης θ' ὁρκώματα.
κρίνασα δ' ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα
ἥξω διαιρεῖν τοῦτο πρᾶγμ' ἐτητύμως,
ὅρκον πορόντας μηδὲν ἔκδικον φράσειν.
ΧΟ. νῦν καταστροφαὶ νέων
θεσμίων, εἰ κρατήσει δίκα τε καὶ βλάβα
τοῦδε ματροκτόνου.
πάντας ἤδη τόδ' ἔργον εὐχερείᾳ συναρμόσει βροτούς,
πολλὰ δ' ἔτυμα παιδότρωτα
πάθεα προσμένει τοκεῦσιν μεταῦθις ἐν χρόνῳ.
οὐδὲ γὰρ βροτοσκόπων
μαινάδων τῶνδ' ἐφέρψει κότος τιν' ἐργμάτων·
πάντ' ἐφήσω μόρον·
[λας κακὰ
πεύσεται δ' ἄλλος ἄλλοθεν προφωνῶν τὰ τῶν πέ-
λῆξιν ὑπόδοσίν τε μόχθων,
ἄκεά τ' οὐ βέβαια τλάμων μάταν παρηγορεῖ.
μηδέ τις κικλησκέτω
ξυμφορᾷ τετυμμένος,
τοῦτ' ἔπος θροούμενος,
ὦ δίκα, ὦ θρόνοι τ' Ἐρινύων.
ταῦτά τις τάχ' ἂν πατὴρ
ἢ τεκοῦσα νεοπαθὴς
οἶκτον οἰκτίσαιτ', ἐπειδὴ πίτνει δόμος δίκας.
ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν εὖ
καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον
δεῖ μένειν καθήμενον.
ξυμφέρει σωφρονεῖν ὑπὸ στένει.
τίς δὲ μηδὲν ἐν φάει
καρδίαν ἀνατρέφων
ἢ πόλις βροτός θ' ὁμοίως ἔτ' ἂν σέβοι δίκαν;
μήτ' ἀνάρχετον βίον
μήτε δεσποτούμενον
[ἄλλᾳ δ' ἐφορεύει.
αἰνέσῃς. παντὶ μέσῳ τὸ κράτος θεὸς ὤπασεν, ἄλλ'
ξύμμετρον δ' ἔπος λέγω,
δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος ὡς ἐτύμως·
ἐκ δ' ὑγιείας
φρενῶν ὁ πᾶσιν φίλος
καὶ πολύευκτος ὄλβος.
ἐς τὸ πᾶν δέ σοι λέγω,
βωμὸν αἴδεσαι δίκας·
μηδέ νιν κέρδος ἰδὼν ἀθέῳ ποδὶ λὰξ ἀτίσῃς· ποινὰ
κύριον μένει τέλος.
[γὰρ ἐπέσται.
πρὸς τάδε τις τοκέων σέβας εὖ προτίων
καὶ ξενοτίμους
ἐπιστροφὰς δωμάτων
αἰδόμενός τις ἔστω.
ἑκὼν δ' ἀνάγκας ἄτερ δίκαιος ὢν οὐκ ἄνολβος ἔσται,
πανώλεθρος δ' οὔποτ' ἂν γένοιτο.
τὸν ἀντίτολμον δέ φαμι παρβάταν
⏑ ⏒ τὰ πολλὰ παντόφυρτ' ἄνευ δίκας
βιαίως ξὺν χρόνῳ καθήσειν,
λαῖφος ὅταν λάβῃ πόνος θραυομένας κεραίας.
καλεῖ δ' ἀκούοντας οὐδὲν ἐν μέσᾳ δυσπαλεῖ τε δίνᾳ·
γελᾷ δὲ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ,
τὸν οὔποτ' αὐχοῦντ' ἰδὼν ἀμαχάνοις
δύαις λαπαδνὸν οὐδ' ὑπερθέοντ' ἄκραν·
δι' αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλβον
ἕρματι προσβαλὼν δίκας ὤλετ' ἄκλαυτος, ᾆστος.
ΑΘ. κήρυσσε, κῆρυξ, καὶ στρατὸν κατειργαθοῦ,
εἴτ' οὖν ⏑ ⏒ ⏑ διάτορος Τυρσηνικὴ

490—498. = 499—507.
508—516. = 517—525.
526—537. = 538—549.
550—557. = 558—565.

478. χώρᾳ μεταῦθις Wellauerus] χῶραι μετ' αὖθις et in marg. ζτ. 479. πέδοι D.] πέδῳ αἰανὴς] αἰανὴ Ven. Flor. Vid. ad v. 416. 481. τε Abreschius] δὲ τάσδε, πῆμ' ἀμηχάνως τ' ἔχει (ἔχει pro ἐμοί etiam Butlerus) D. coniectura incerta in Praef. edit. Oxon. secundae 1851. p. XXV.] δυσπήματ' (δυσπήμαντ' Scaliger non animadvertens necessarium esse τάσδε) ἀμηχάνως ἐμοί M. Schol. πέμπειν αὐτὰς ἀμηνίτως δυσχερές ἐστιν ἐμοί, qui ἀμηνίτως pro ἀμηχάνως legisse videbatur Tyrwhitto. 482. ἐπέσκηψεν] ἀπέσκηψεν pr. M. 483. ὁρκίους αἱρουμένη Casaubonus] ὁρκίων αἱρουμένους M. ὁρκίοις αἱρουμένους Paleius. 486. θ' addidit Wellauerus. ὁρκώματα] κ ex μ factum videtur in M. 488. ἥξω] ἄξω Auratus (ut Ἀθηνᾶ ἄγει δικάσοντας dixit schol. v. 556. ab Heimsoethio comparatus). τάξω Schneidewinus in Diar. Gotting. a. 1845. p. 1952. 489. περῶντας M. Schol. per διδόντας exp.: unde πορόντας Hermannus. μηδὲν] μηδέν' Turnebus. φράσειν Marklandus ad Eurip. Suppl. 112.] φρεσίν 490. καταστροφαὶ] μεταστροφαὶ Meinekius Philol. 19. p. 224. 492. τε addidit Heathius. 493. ματροκτόνου D.] μητροκτόνου 495. εὐχερείᾳ Turnebus] εὐχερίαι 496. *ἔτυμα] ἔτυμα M et ἐτύμως 534. 497. προσμένει] προσνεμεῖ Weilius.
499. οὐδὲ Elmsleius] οὔτε 500. τῶνδ'] δ' ab διορθωτῇ habet M. 501. τιν' Weilius] τις 505. ὑπόδοσιν] ὑπόδησιν Flor. ὑπόδυσιν Ven. Per διαδοχὴν exp. schol. 506. ἄκεά τ' Schuetzius (ἄκεα δ' Heimsoethius)] ἄκετ' cum ζτ. in marg. τλάμων] δέ τις addit M. δὲ delevit Pauwius, τις Fritzschius. 511. ὦ—ὦ Pauwius] ἰὼ—ἰώ, verbis ἰὼ δίκα separato versu scriptis. δίκα] δίκα τ' Heimsoethius. 515. πίτνει Elmsleius] πιτνεῖ 517. εὖ] αὖ Hermannus.

519. δεῖ μένειν anonymus apud Dobraeum] δειμαίνει 522. φάει] δέει Auratus. 522. καρδίαν] καρδίας legisse videtur schol. qui exp. λαμπρότητι, ὀρθότητι φρενῶν. Post καρδίαν excidit syllaba una. καρδίαν ἔτ' Hermannus. 525. σέβοι] σέβει M, sed superscr. οι 526. ἀνάρχετον Wieselerus] ἄναρκτον M. ἀνάρκετον Triclinius. ἀνάρκητον Ven. 527. δεσποτούμενον] δεσποτουμένων Heimsoethius. 528. παντὶ Pauwius] ἅπαντι 530. ἄλλ' ἄλλᾳ Wellauerus] ἄλλα ἄλλαι, ι ab διορθωτῇ addito. *δ' ἐφορεύει] δι' ἐφορεύει (διεφορεύει Guelf.) 534. δυσσεβίας Porsonus] δυσσεβείας 536. πᾶσιν Heathius] πᾶσι 548. ἐπιστροφὰς δωμάτων Heathius] δωμάτων ἐπιστροφὰς 550. ἑκὼν δ' Wieselerus] ἐκ τῶνδ' 552. δ' addidit Pauwius. 553. παρβάταν Hermannus] περαιβάδαν M. παρβάδαν Ven. Flor. et Triclinius, quasi παρβάδαν Dorica adverbii forma sit, qualis est διαρρύδαν Choeph. 67. βαρίβαν Meinekius Philol. 19. p. 225. 554. ⏑ ⏒ τὰ] βάρη τὰ Heimsoethius. ἄγοντα Weilius. παντόφυρτ'] παντόθεν συνηγμένα exp. schol.: unde παντόσυρτ' Meinekius l. c. δίκας D.] δίκης 558. ἐν addidit Abreschius. 559. δυσπαλεῖ τε Turnebus] δυσπαλεῖται 560. θερμῷ Triclinius (superscripto θερμουργῷ)] θερμοεργῷ 561. ἀμαχάνοις D.] ἀμηχάνοις 562. λαπαδνὸν Musgravius] λέπαδνον 565. ἄκλαυτος D.] ἄκλαυστος αἶστος (debebat ᾆστος) Porsonus] ἄϊστος 566. κατειργάθου (debebat κατειργαθοῦ) Porsonus] κατεργάθου 567. εἴτ'] ἢ (non ἡ) scriptum super ει ab eadem manu. Suspectum est εἴτ' (vel ἤτ') οὖν, quae literae fortasse reliquiae sunt quinque primarum huius versus syllabarum. Tres quae desiderantur syllabae incertum est utrum ante an post εἴτ' οὖν exciderint. εἴτ' οὖν δι' ὤτων Heimsoethius.

σάλπιγξ βροτείου πνεύματος πληρουμένη
ὑπέρτονον γῆρυμα φαινέτω στρατῷ.
πληρουμένου γὰρ τοῦδε βουλευτηρίου
σιγᾶν ἀρήγει καὶ μαθεῖν θεσμοὺς ἐμοὺς
πόλιν τε πᾶσαν ἐς τὸν αἰανῆ χρόνον
καὶ τῶνδ' ὅπως ἂν εὖ καταγνωσθῇ δίκη.
ΧΟ. ἄναξ Ἄπολλον, ὧν ἔχεις αὐτὸς κράτει.
τί τοῦδε σοὶ μέτεστι πράγματος λέγε.
ΑΠ. καὶ μαρτυρήσων ἦλθον· ἔστι γὰρ νόμῳ
ἱκέτης ὅδ' ἀνὴρ καὶ δόμων ἐφέστιος
ἐμῶν, φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος,
καὶ ξυνδικήσων αὐτός· αἰτίαν δ' ἔχω
τῆς τοῦδε μητρὸς τοῦ φόνου. σὺ δ' εἴσαγε
ὅπως τ' ἐπίστᾳ τήνδε κύρωσον δίκην.
ΑΘ. ὑμῶν ὁ μῦθος, εἰσάγω δὲ τὴν δίκην.
ὁ γὰρ διώκων πρότερος ἐξ ἀρχῆς λέγων
γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος.
ΧΟ. πολλαὶ μέν ἐσμεν, λέξομεν δὲ συντόμως.
ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθείς.
τὴν μητέρ' εἰπὲ πρῶτον εἰ κατέκτονας.
ΟΡ. ἔκτεινα· τούτου δ' οὔτις ἄρνησις πέλει.
ΧΟ. ἓν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.
ΟΡ. οὐ κειμένῳ πω τόνδε κομπάζεις λόγον.
ΧΟ. εἰπεῖν γε μέντοι δεῖ σ' ὅπως κατέκτανες.
ΟΡ. λέγω· ξιφουλκῷ χειρὶ πρὸς δέρην τεμών.
ΧΟ. πρὸς τοῦ δ' ἐπείσθης καὶ τίνος βουλεύμασιν;
ΟΡ. τοῖς τοῦδε θεσφάτοισι· μαρτυρεῖ δέ μοι.
ΧΟ. ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν;
ΟΡ. καὶ δεῦρό γ' ἀεὶ τὴν τύχην οὐ μέμφομαι.
ΧΟ. ἀλλ' εἴ σε μάρψει ψῆφος, ἄλλ' ἐρεῖς τάχα.
ΟΡ. πέποιθ', ἀρωγὰς δ' ἐκ τάφου πέμψει πατήρ.
ΧΟ. νεκροῖσί νυν πέπεισθι μητέρα κτανών.
ΟΡ. δυοῖν γὰρ εἶχε προσβολὰς μιασμάτοιν.
ΧΟ. πῶς δή; δίδαξον τοὺς δικάζοντας τάδε.
ΟΡ. ἀνδροκτονοῦσα πατέρ' ἐμὸν κατέκτανεν.
ΧΟ. τοιγὰρ σὺ μὲν ζῇς, ἡ δ' ἐλευθέρα φόνῳ.
ΟΡ. τί δ' οὐκ ἐκείνην ζῶσαν ἤλαυνες φυγῇ;
ΧΟ. οὐκ ἦν ὅμαιμος φωτὸς ὃν κατέκτανεν.
ΟΡ. ἐγὼ δὲ μητρὸς τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι;
ΧΟ. πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντός, ὦ μιαιφόνε,
ζώνης; ἀπεύχει μητρὸς αἷμα φίλτατον;
ΟΡ. ἤδη σὺ μαρτύρησον. ἐξηγοῦ δέ μοι,
Ἄπολλον, εἴ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον.
δρᾶσαι γὰρ ὥσπερ ἐστὶν οὐκ ἀρνούμεθα·
ἀλλ' εἰ δικαίως εἴτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ
δοκεῖ, τόδ' αἷμα κρῖνον, ὡς τούτοις φράσω.
ΑΠ. λέξω πρὸς ὑμᾶς τόνδ' Ἀθηναίας μέγαν
θεσμὸν δικαίως, μάντις ὢν δ' οὐ ψεύσομαι.
οὐπώποτ' εἶπον μαντικοῖσιν ἐν θρόνοις,
οὐκ ἀνδρός, οὐ γυναικός, οὐ πόλεως πέρι,
ὃ μὴ κελεύσαι Ζεὺς Ὀλυμπίων πατήρ.
τὸ μὲν δίκαιον τοῦθ' ὅσον σθένει μαθεῖν,
βουλῇ πιφαύσκω δ' ὔμμ' ἐπισπέσθαι πατρός.
ὅρκος γὰρ οὔτι Ζηνὸς ἰσχύει πλέον.
ΧΟ. Ζεύς, ὡς λέγεις σύ, τόνδε χρησμὸν ὤπασεν,
φράζειν Ὀρέστῃ τῷδε, τὸν πατρὸς φόνον
πράξαντα μητρὸς μηδαμοῦ τιμὰς νέμειν.
ΑΠ. οὐ γάρ τι ταὐτὸν ἄνδρα γενναῖον θανεῖν
διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον,
καὶ ταῦτα πρὸς γυναικός, οὔ τι θουρίοις
τόξοις ἑκηβόλοισιν, ὥστ' Ἀμαζόνος,
ἀλλ', ὡς ἀκούσει, Παλλὰς οἵ τ' ἐφήμενοι
ψήφῳ διαιρεῖν τοῦδε πράγματος πέρι.
ἀπὸ στρατείας γάρ νιν ἠμποληκότα
τὰ πλεῖστ' ἀμείνον' εὔφροσιν δεδεγμένη
* * * * * * *
δροίτῃ περῶντι λουτρὰ κἀπὶ τέρματι
φᾶρος παρεσκήνωσεν, ἐν δ' ἀτέρμονι
κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ.
ἀνδρὸς μὲν ὑμῖν οὗτος εἴρηται μόρος
τοῦ παντοσέμνου, τοῦ στρατηλάτου νεῶν.
ταύτην τοιαύτην εἶπον, ὡς δηχθῇ λεώς,
ὅσπερ τέτακται τήνδε κυρῶσαι δίκην.
ΧΟ. πατρὸς προτιμᾷ Ζεὺς μόρον τῷ σῷ λόγῳ·
αὐτὸς δ' ἔδησε πατέρα πρεσβύτην Κρόνον.
πῶς ταῦτα τούτοις οὐκ ἐναντίως λέγεις;
ὑμᾶς δ' ἀκούειν ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
ΑΠ. ὦ παντομισῆ κνώδαλα, στύγη θεῶν,
πέδας μὲν ἂν λύσειας, ἔστι τοῦδ' ἄκος
καὶ κάρτα πολλὴ μηχανὴ λυτήριος·
ἀνδρὸς δ' ἐπειδὰν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις
ἅπαξ θανόντος, οὔτις ἔστ' ἀνάστασις.
τούτων ἐπῳδὰς οὐκ ἐποίησεν πατὴρ
οὑμός, τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω
στρέφων τίθησιν οὐδὲν ἀσθμαίνων μένει.
ΧΟ. πῶς γὰρ τὸ φεύγειν τοῦδ' ὑπερδικεῖς ὅρα·
τὸ μητρὸς αἷμ' ὅμαιμον ἐκχέας πέδοι,
ἔπειτ' ἐν Ἄργει δώματ' οἰκήσει πατρός;
ποίοισι βωμοῖς χρώμενος τοῖς δημίοις;
ποία δὲ χέρνιψ φρατέρων προσδέξεται;
ΑΠ. καὶ τοῦτο λέξω, καὶ μάθ' ὡς ὀρθῶς ἐρῶ.
οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένη τέκνου
τοκεύς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου.
τίκτει δ' ὁ θρώσκων, ἡ δ' ἅπερ ξένῳ ξένη
ἔσωσεν ἔρνος, οἷσι μὴ βλάψῃ θεός.
τεκμήριον δὲ τοῦδέ σοι δείξω λόγου.

569. φαινέτω] φαίνεται pr. M. 570. πληρουμένου] καθημένου Heimsoethius, collatis schol. verbis 566. καθισάντων τῶν δικαστῶν. 572. ἐς D.] εἰς 573. *τῶνδ' Ven. Flor.] τόνδ' *δίκῃ] δίκηι 576. νόμῳ Erfurdtius] δόμων (pr. δήμων) M. Eodem modo ego correxi v. 473. 577. ἀνὴρ Porsonus] ἀνὴρ ἐφέστιως M, sed o super ω. Hinc ἐφεστίων in tribus apogr. 581. τ' addidit Hermannus. 587. κατέκτονας] κατέκτανες Elmsleius ad Eurip. Med. 774.

598. πέμψει ex schol. Scaliger] πέμπει 599. Huic versui ζτ. adscr. in M, haud dubie propter imperativum librario ignotum πέπεισθι 600. δυοῖν] υ ex οι factum. μιασμάτοιν Elmsleius] μιασμάτων 603. τοιγὰρ] τί γάρ; Hermannus. φόνῳ Schuetzius] φόνου 608. φίλτατον] τὸ superscr. in M. 613. δοκεῖ, τόδ'] δοκεῖ· τὸ δ' pr. M. δοκεῖ, τὸ δή μοι κρῖνον Weilius. 615. ὢν δ' Canterus] δ' ὢν

618. κελεύσαι Hermannus] κελεύσει 620. βουλῇ Turnebus] βουλὴ 622. σύ, τόνδε] σοὶ τόνδε Burgesius. 631. νιν Porsonus] μιν ἀμείνον' M, i. e. ἀμείνον' et ἄμεινον. Scriptura suspecta. Post 631. lacunam indicavit D. 633. κἀπὶ] καὶ ἐπὶ pr. M. 634. περέσκήνωσεν (sic) M. παρεσκήνωσεν apogr. Flor. παρεσκήνησεν Turnebus. περεσκήνωσεν (quod non melioris notae est quam περεβάλοντο Agam. 1147.) agnoscit schol. πρὸς τὴν συναλιφὴν τῆς περί καὶ τὴν συζυγίαν τοῦ ῥήματος. 638. ταύτην τοιαύτην] δ' addit Pauwius. ταύτην δὲ τοίαν Heimsoethius. δηχθῇ] δειχθῇ pr. M. 645. λύσειας D.] λύσειεν 647. δ' addidit διορθωτής. 649. *ἐποίησεν] ἐποίησε

650. *τε] om. M. 651. *ἀσθμαίνων] ἀσθμαίνω

653. πέδοι D.] πέδῳ 656. *προσδέξεται] προσδέξαιτε, superscr. ε, M. In Guelf. προσδέξαιται, superscr. ε. 658. *κεκλημένη] κεκλημένου M. Sic ἡ τεκεῖν φάσκουσα καὶ κεκλημένη μήτηρ ap. Eurip. Alc. 637.

660. 661. His versibus ζτ. adscr. in marg. M. Versus parum dignos Aeschylo et fortasse non scriptos ab eo notavi in Praef. ed. Lips. quintae p. VIII.

πατὴρ μὲν ἂν γένοιτ' ἄνευ μητρός· πέλας
μάρτυς πάρεστι παῖς Ὀλυμπίου Διός,
* * * * * * *
οὐδ' ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη,
ἀλλ' οἷον ἔρνος οὔτις ἂν τέκοι θεός.
* * * * * * *
[ἐγὼ δέ, Παλλάς, τἆλλα θ' ὡς ἐπίσταμαι,
τὸ σὸν πόλισμα καὶ στρατὸν τεύξω μέγαν,
καὶ τόνδ' ἔπεμψα σῶν δόμων ἐφέστιον,
ὅπως γένοιτο πιστὸς ἐς τὸ πᾶν χρόνου
καὶ τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον, θεά,
καὶ τοὺς ἔπειτα, καὶ τάδ' αἰανῶς μένοι
στέργειν τὰ πιστὰ τῶνδε τοὺς ἐπισπόρους.]
ΑΘ. ἤδη κελεύω τούσδ' ἀπὸ γνώμης φέρειν
ψῆφον δικαίαν, ὡς ἅλις λελεγμένων.
ΑΠ. ἠκούσαθ' ὧν ἠκούσατ', ἐν δὲ καρδίᾳ
ψῆφον φέροντες ὅρκον αἰδεῖσθε, ξένοι.
ΑΘ. τί γάρ; πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμομφος ὦ;
ΧΟ. ἡμῖν μὲν ἤδη πᾶν τετόξευται βέλος.
μένω δ' ἀκοῦσαι πῶς ἀγὼν κριθήσεται.
ΑΘ. κλύοιτ' ἂν ἤδη θεσμόν, ἀστικὸς λεώς,
πρώτας δίκας κρίνοντες αἵματος χυτοῦ.
κερδῶν ἄθικτον τοῦτο βουλευτήριον,
αἰδοῖον, ὀξύθυμον, εὑδόντων ὕπερ
ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι.
[ἔσται δὲ καὶ τὸ λοιπὸν Αἰγέως στρατῷ
ἀεὶ δικαστῶν τοῦτο βουλευτήριον.
πάγον δ' Ἄρειον τόνδ', Ἀμαζόνων ἕδραν
σκηνάς θ', ὅτ' ἦλθον Θησέως κατὰ φθόνον
στρατηλατοῦσαι, καὶ πόλιν νεόπτολιν
τήνδ' ὑψίπυργον ἀντεπύργωσαν τότε·
Ἄρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἔστ' ἐπώνυμος
πέτρα, πάγος τ' Ἄρειος· ἐν δὲ τῷ σέβας
ἀστῶν φόβος τε συγγενὴς τὸ μἀδικεῖν
σχήσει τό τ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ὁμῶς,
αὐτῶν πολιτῶν μὴ πικραινόντων νόμους
κακαῖς ἐπιρροαῖσι· βορβόρῳ θ' ὕδωρ
λαμπρὸν μιαίνων οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν.
τὸ μήτ' ἄναρχον μήτε δεσποτούμενον
ἀστοῖς περιστέλλουσι βουλεύω σέβειν,
καὶ μὴ τὸ δεινὸν πᾶν πόλεως ἔξω βαλεῖν.
τίς γὰρ δεδοικὼς μηδὲν ἔνδικος βροτῶν;]
τοιόνδε τοι ταρβοῦντες ἐνδίκως σέβας
ἔρυμά τε χώρας καὶ πόλεως σωτήριον
ἔχοιτ' ἂν οἷον οὔτις ἀνθρώπων ἔχει,
οὔτ' ἐν Σκύθαισιν οὔτε Πέλοπος ἐν τόποις.
ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραίνεσιν
ἀστοῖσιν ἐς τὸ λοιπόν· ὀρθοῦσθαι δὲ χρὴ
καὶ ψῆφον αἴρειν καὶ διαγνῶναι δίκην
αἰδουμένους τὸν ὅρκον. εἴρηται λόγος.
ΧΟ. καὶ μὴν βαρεῖαν τήνδ' ὁμιλίαν χθονὸς
ξύμβουλός εἰμι μηδαμῶς ἀτιμάσαι.
ΑΠ. κἄγωγε χρησμοὺς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς
ταρβεῖν κελεύω μηδ' ἀκαρπώτους κτίσαι.
ΧΟ. ἀλλ' αἱματηρὰ πράγματ' οὐ λαχὼν σέβεις,
μαντεῖα δ' οὐκέθ' ἁγνὰ μαντεύσει νέμων.
ΑΠ. ἦ καὶ πατήρ τι σφάλλεται βουλευμάτων
πρωτοκτόνοισι προστροπαῖς Ἰξίονος;
ΧΟ. λέγεις· ἐγὼ δὲ μὴ τυχοῦσα τῆς δίκης
βαρεῖα χώρᾳ τῇδ' ὁμιλήσω πάλιν.
ΑΠ. ἀλλ' ἔν τε τοῖς νέοισι καὶ παλαιτέροις
θεοῖς ἄτιμος εἶ σύ· νικήσω δ' ἐγώ.
ΧΟ. τοιαῦτ' ἔδρασας καὶ Φέρητος ἐν δόμοις·
Μοίρας ἔπεισας ἀφθίτους θεῖναι βροτούς.
ΑΠ. οὔκουν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν,
ἄλλως τε πάντως χὤτε δεόμενος τύχοι;
ΧΟ. σύ τοι παλαιὰν διανομὴν καταφθίσας
οἴνῳ παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς.
ΑΠ. σύ τοι τάχ' οὐκ ἔχουσα τῆς δίκης τέλος
ἐμεῖ τὸν ἰὸν οὐδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν.
ΧΟ. ἐπεὶ καθιππάζει με πρεσβῦτιν νέος,
δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω,
ὡς ἀμφίβουλος οὖσα θυμοῦσθαι πόλει.
ΑΘ. ἐμὸν τόδ' ἔργον, λοισθίαν κρῖναι δίκην·
ψῆφον δ' Ὀρέστῃ τήνδ' ἐγὼ προσθήσομαι.
μήτηρ γὰρ οὔτις ἐστὶν ἥ μ' ἐγείνατο,

663. μὲν] γὰρ Meinekius. Post 664. lacunam indicavit Butlerus. Si nihil excidisset, οὐδ' in οὐκ mutandum foret. 667—673. Seclusi cum Weilio versus ab interpolatore compositos postquam genuini excidissent versus Aeschyli, quos quinque fuisse coniecit Weilius. Dixi de his in Praef. ed. Lips. quintae p. CV. 670. ἐς D.] εἰς 673. *τὰ πιστὰ] τ' ἄπιστα 674. κελεύω] κελεύσω Robortellus. 676—680. Versus in M hoc ordine scriptos, 679. 680. 678. 676. 677., transposuit Weilius. 676. ΑΠ. Weilius] ΧΟ. 677. αἰδεῖσθαι M, sed superscr. ab διορθωτῇ litera ε. 681. ἀστικὸς (ut v. 997.) Hermannus] ἀττικός 682. κρίνοντες] κρίναντες Ven. Flor. et Triclinius. 683—685. Versus in M infra positos post v. 706. huc transposuit Hermannus. 686—702. Seclusi versus quos ab loquaci interpolatore vetere compositos esse non solum sententiae, ab Minervae personae alienissimae, sed etiam, quod certissimum interpolationis indicium est, genus dicendi tam manifesto produnt ut nulla de iis dubitatio esse possit: de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. CIV. Post versum autem 685. etsi recte sequitur v. 703., tamen alii versus nonnulli interpositi fuisse possunt, quibus amissis suos substituit interpolator, cuiusmodi interpolationis exemplum supra notavimus ad v. 667. 686. *Αἰγέως] αἰγέωι 687. ἀεὶ Porsonus] αἰεὶ δικαστῶν Canterus] δ' ἑκάστων 694. 749. μἀδικεῖν D.] μὴ ἀδικεῖν 695. τό τ' Grotius] τόδ' M, litera δ, quae prope evanuerat, instaurata, non in τ' mutata, quod Franzius cernere sibi videbatur. *ὁμῶς] ὅμως 696: πικραινόντων Valcken. in Thesauro vol. 6. p. 1075.] πικαινόντων (᾿πικαινόντων Ven. Flor.). ᾿πιχραινόντων Wakefieldus.

697. Verba κακαῖς ἐπιρροαῖσι dubitatur utrum cum verbis praecedentibus an cum sequentibus sint coniungenda, quae inter proverbia rettulerunt Zenobius 2, 76. et Diogenianus 3, 55. βορβόρῳ ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν: ἐπὶ τῶν τὰ κάλλιστα μιγνύντων τοῖς αἰσχίστοις (χείροσιν Diogenian.) θ'] δ' Hermannus. 699. *μήτε Guelf. Ven. Flor.] μηδὲ M, recte, si μὴ δ' ἄναρχον scribatur cum Hermanno. 700. σέβειν] σέθεν M, sed διορθωτὴς in marg. σέβειν. 706. Σκύθαισιν Triclinius] σκύθησιν 710. αἰδουμένους Canterus] αἰδουμένοις M, in αἱρουμένοις corruptum in tribus apographis. 714. κἄγωγε Porsonus] κἀγὼ (*κἀγὼ) τε M. 716. νέμων Hermannus] μένων 719—722. Hos versus post 730. transposuit Merkelius: cui qui assensus est Weilius duos chori totidemque Apollinis versus post 718. excidisse putat. 723. 724. 727. 728. His versibus utitur schol. Eurip. in cod. Vat. ad Alc. v. 12. vol. 4. p. 90, 2. 724. ἀφθίτους θεῖναι] ἀφθιτουσθ' εἶναι pr. M. ἀφθίτους εἶναι schol. Eurip. 725. *οὔκουν Guelf.] οὐκοῦν M. 726. χ' ὥτε M, ut solet in huiusmodi crasibus. 727. σύ τοι] οὕτω ap. schol. Eur. παλαιὰν διανομὴν D.] παλαιὰς δαίμονας M. παλαιὰς διανομὰς schol. Eur. καταφθίσας] καταφθίνας schol. Eur. 730. *ἐχθροῖσιν — πρεσβῦτιν] ἐχθροῖσι — πρεσβύτιν M. 733. ἀμφίβουλος Turnebus] ἀμφίβολος Post 733. unum excidisse versum putat Weilius, quo Apollo iusserit ut urnae inverterentur.

τὸ δ' ἄρσεν αἰνῶ πάντα, πλὴν γάμου τυχεῖν,
ἅπαντι θυμῷ, κάρτα δ' εἰμὶ τοῦ πατρός.
οὕτω γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον
ἄνδρα κτανούσης δωμάτων ἐπίσκοπον,
νικᾷ δ' Ὀρέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῇ.
ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους
ὅσοις δικαστῶν τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος.
ΟΡ. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, πῶς ἀγὼν κριθήσεται;
ΧΟ. ὦ Νὺξ μέλαινα μῆτερ, ἆρ' ὁρᾷς τάδε;
ΟΡ. νῦν ἀγχόνης μοι τέρματ', ἢ φάος βλέπειν.
ΧΟ. ἡμῖν γὰρ ἔρρειν, ἢ πρόσω τιμὰς νέμειν.
ΑΠ. πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων, ξένοι,
τὸ μἀδικεῖν σέβοντες ἐν διαιρέσει.
γνώμης δ' ἀπούσης πῆμα γίγνεται μέγα,
βαλοῦσά τ' οἶκον ψῆφος ὤρθωσεν μία.
ΑΘ. ἀνὴρ ὅδ' ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην·
ἴσον γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων.
ΟΡ. ὦ Παλλάς, ὦ σώσασα τοὺς ἐμοὺς δόμους,
γαίας πατρῴας ἐστερημένον σύ τοι
κατῴκισάς με· καί τις Ἑλλήνων ἐρεῖ
"Ἀργεῖος ἀνὴρ αὖθις ἔν τε χρήμασιν
οἰκεῖ πατρῴοις, Παλλάδος καὶ Λοξίου
ἕκατι καὶ τοῦ πάντα κραίνοντος τρίτου
σωτῆρος, ὃς πατρῷον αἰδεσθεὶς μόρον
σῴζει με μητρὸς τάσδε συνδίκους ὁρῶν."
ἐγὼ δὲ χώρᾳ τῇδε καὶ τῷ σῷ στρατῷ
τὸ λοιπὸν εἰς ἅπαντα πλειστήρη χρόνον
ὁρκωμοτήσας νῦν ἄπειμι πρὸς δόμους,
μήτοι τιν' ἄνδρα δεῦρο πρυμνήτην χθονὸς
ἐλθόντ' ἐποίσειν εὖ κεκασμένον δόρυ.
[αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ὄντες ἐν τάφοις τότε
τοῖς τἀμὰ παρβαίνουσι νῦν ὁρκώματα
ἀμηχάνοισι πράξομεν δυσπραξίαις
ὁδοὺς ἀθύμους καὶ παρόρνιθας πόρους
τιθέντες, ὡς αὐτοῖσι μεταμέλῃ πόνος·
ὀρθουμένων δὲ καὶ πόλιν τὴν Παλλάδος
τιμῶσιν ἀεὶ τήνδε συμμάχῳ δορὶ
αὐτοῖσιν ἡμεῖς ἐσμεν εὐμενέστεροι.]
καὶ χαῖρε, καὶ σὺ καὶ πολισσοῦχος λεώς·
πάλαισμ' ἄφυκτον τοῖς ἐναντίοις ἔχοις
σωτήριόν τε καὶ δορὸς νικηφόρον.
ΧΟ. ἰὼ θεοὶ νεώτεροι, παλαιοὺς νόμους
καθιππάσασθε κἀκ χερῶν εἵλεσθέ μου.
ἐγὼ δ' ἄτιμος ἁ τάλαινα βαρύκοτος
ἐν γᾷ τᾷδε, φεῦ,
ἰὸν ἰὸν ἀντιπενθῆ μεθεῖσα καρδίας
σταλάξω χθονὶ φθοράν· ἐκ δὲ τοῦ
λειχὴν ἄφυλλος, ἄτεκνος, ὦ δίκα δίκα,
πέδον ἐπισύμενος
βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ.
στενάζω; τί ῥέξω; γελῶμαι πολίταις.
δύσοισθ' ἄπαθον.
ἰὼ μεγάλα τοι κόραι δυστυχεῖς
Νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς.
ΑΘ. ἐμοὶ πίθεσθε μὴ βαρυστόνως φέρειν.
οὐ γὰρ νενίκησθ', ἀλλ' ἰσόψηφος δίκη
ἐξῆλθ' ἀληθῶς, οὐκ ἀτιμίᾳ σέθεν.
ἀλλ' ἐκ Διὸς γὰρ λαμπρὰ μαρτύρια παρῆν,
[αὐτός θ' ὁ χρήσας αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν,]
ὡς ταῦτ' Ὀρέστην δρῶντα μὴ βλάβας ἔχειν.
ὑμεῖς δὲ μὴ θυμοῦσθε, μηδὲ τῇδε γῇ
βαρὺν κότον σκήψητε, μηδ' ἀκαρπίαν
τεύξητ', ἀφεῖσαι δαιμόνων σταλάγματα,
βρωτῆρας αἰχμὰς σπερμάτων ἀνημέρους.
ἐγὼ γὰρ ὑμῖν πανδίκως ὑπίσχομαι
ἕδρας τε καὶ κευθμῶνας ἐνδίκου χθονὸς
λιπαροθρόνοισιν ἡμένας ἐπ' ἐσχάραις
ἕξειν ὑπ' ἀστῶν τῶνδε τιμαλφουμένας.
ΧΟ. ἰὼ θεοὶ νεώτεροι, παλαιοὺς νόμους
καθιππάσασθε κἀκ χερῶν εἵλεσθέ μου.
ἐγὼ δ' ἄτιμος ἁ τάλαινα βαρύκοτος
ἐν γᾷ τᾷδε, φεῦ,
ἰὸν ἰὸν ἀντιπενθῆ μεθεῖσα καρδίας
σταλάξω χθονὶ φθοράν· ἐκ δὲ τοῦ
λειχὴν ἄφυλλος, ἄτεκνος, ὦ δίκα δίκα,
πέδον ἐπισύμενος
βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ.
σενάζω; τί ῥέξω; γελῶμαι πολίταις.
δύσοισθ' ἄπαθον.
ἰὼ μεγάλα τοι κόραι δυστυχεῖς
Νυκτὸς ἀτιμοπενθεῖς.
ΑΘ. οὐκ ἔστ' ἄτιμοι, μηδ' ὑπερθύμως ἄγαν
θεαὶ βροτῶν στήσητε δύσκηλον χθόνα.
κἀγὼ πέποιθα Ζηνί, καὶ τί δεῖ λέγειν;
καὶ κλῇδας οἶδα δώματος μόνη θεῶν,
ἐν ᾧ κεραυνός ἐστιν ἐσφραγισμένος·
ἀλλ' οὐδὲν αὐτοῦ δεῖ· σὺ δ' εὐπιθὴς ἐμοὶ
γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα

---

746. ΟΡ. addidit Abreschius: 745—747. Eumenidibus tribuit M. Versui 748. lineola praefixa, 'Απ. Victorius. 752. *ὅδ'] ὅγ' 756. γαίας D.] καὶ γῆς 761. ὁρῶν] στυγῶν Weilius. κρατῶν Heimsoethius. 767—774. seclusit D. Vid. Praef. ed. Lips. quintae p. CV. 768. παρβαίνουσι] α inter ρ et β erasum in M. 769. *ἀμηχάνοισι] ἀμηχάνοις M. ἀμηχάνοις παρέξομεν apogr. Aug. 779. κἀκ in litura M. Videtur καὶ ἐκ fuisse. Idem v. 809. κἀχερῶν, κ super χ scripto. 780—788. Ad hos versus respicit Minerva infra v. 800—803. 780. 810. ἁ D.] ἡ 782. ἀντιπενθῆ M hic, ἀντιπαθῆ, eraso σ ante π, 812. 783. 813. σταλάξω χθονὶ φθοράν Heimsoethius] σταλαγμὸν χθονιαφόρον M. Schol. μεθεῖσα ἀντὶ τοῦ μεθήσω, μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος. — σταλαγμὸν δὲ τὴν κατὰ βραχὺ φθοράν. Idem χθονιαφόρον explicat τὸν εἰς τὴν γῆν φερόμενον. 785. 815. λειχὴν D.] λιχὴν 785. 815. ὦ δίκα δίκα Heimsoethius] ἰὼ δίκα 787. 817. βαλεῖ Turnebus] βαλεῖν

789. 819. γελῶμαι Tyrwhittus] γένωμαι M et schol. qui exp. ἢ τί γένωμαι. πολίταις. δύσοισθ' ἄπαθον Hermannus] δύσοιστα | πολίταις ἔπαθον

794—808. Quattuordecim his versibus tredecim respondent 824—836. ex quo sequitur aut in priore sermone versum 798. ab interpolatore fictum esse, de quo dixi in Praef. ed. Lips. quintae p. CVIII., aut, quae Weilii sententia est, unum ex altero sermone versum excidisse post v. 825. 794. πίθεσθε Turnebus] πείθεσθε 798. αὐτός θ' ὁ χρήσας Turnebus] αὐτὸς δ' ὁ θήσας M. corr. αὐτὸ δ' ὀρθήσας M pr. ut videtur. 800. ὑμεῖς δὲ μὴ θυμοῦσθε, μήτε (debebat μηδὲ) τῇδε γῇ | βαρὺν κότον σκήψησθε Weilius] ὑμεῖς δέ τε τῇδε γῇ μὴ βαρὺν κότον | σκήψησθε, μὴ θυμοῦσθε 801. σκήψητε Elmsleius ad Eur. Med. 93.] σκήψησθε 802. δαιμόνων] Corruptum. πλευμόνων Wakefieldus. σταλάγματα] γρ. στενάγματα M a manu διορθωτοῦ. 803. βρωτῆρας αἰχμάς] Mire dictum. βρωτῆρας αὐχμοὺς Scaliger. βρωτῆρας ἄχνας (ἄχναις Wieselerus) Musgravius. βοτῆρας ἄχναις Weilius. 805. ἐνδίκου] ἐνδίκους Heathius. 812. ἀντιπενθῆ] Vid. ad v. 782. 816. ἐπισύμενος] ἐπεσσύμενος M. Recte v. 786. 825. δύσκηλον] Per δυσθεράπευτον exp. schol. δύσκηλιν Weilius collato v. 787. Post 825. lacunam indicavit Weilius: vid. ad v. 794—808.

827. δώματος Casaubonus] δωμάτων: quo deceptus Triclinius ἐν οἷς scripsit pro ἐν ᾧ. 829. εὐπιθὴς Hermannus] εὐπειθὴς 830. μὴ ἐκβάλῃς M corr.] μὴ ἐκλάβῃς pr. M.

καρπὸν φέροντα πάντα μὴ πράσσειν καλῶς.
κοίμα κελαινοῦ κύματος πικρὸν μένος
ὡς σεμνότιμος καὶ ξυνοικήτωρ ἐμοί·
πολλῆς δὲ χώρας τῆσδ' ἔτ' ἀκροθίνια
θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίου τέλους
ἔχουσ' ἐς ἀεὶ τόνδ' ἐπαινέσεις λόγον.
ΧΟ. ἐμὲ παθεῖν τάδε, φεῦ,
ἐμὲ παλαιόφρονα κατά τε γᾶς οἰκεῖν
ἀτίετον, φεῦ, μύσος.
πνέω τοι μένος ἅπαντά τε κότον.
οἰοῖ δᾶ, φεῦ.
τίς μ' ὑποδύεται πλευρὰς αὖ δύα;
θυμὸν ἄιε, μᾶτερ
Νύξ· ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαναιᾶν θεῶν
δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι.
ΑΘ. ὀργὰς ξυνοίσω σοι· γεραιτέρα γὰρ εἶ.
καὶ τῷ μὲν εἶ σὺ κάρτ' ἐμοῦ σοφωτέρα,
φρονεῖν δὲ κἀμοὶ Ζεὺς ἔδωκεν οὐ κακῶς.
ὑμεῖς δ' ἐς ἀλλόφυλον ἐλθοῦσαι χθόνα
γῆς τῆσδ' ἐρασθήσεσθε· προυννέπω τάδε.
οὑπιρρέων γὰρ τιμιώτερος χρόνος
ἔσται πολίταις τοῖσδε. καὶ σὺ τιμίαν
ἕδραν ἔχουσα πρὸς δόμοις Ἐρεχθέως
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
τεύξει παρ' ἀνδρῶν καὶ γυναικείων στόλων,
ὅσην παρ' ἄλλων οὔποτ' ἂν σχέθοις βροτῶν.
[σὺ δ' ἐν τόποισι τοῖς ἐμοῖσι μὴ βάλῃς
μήθ' αἱματηρὰς θηγάνας, σπλάγχνων βλάβας
νέων, ἀοίνοις ἐμμανεῖς θυμώμασιν,
μήτ' ἐκζέουσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων
ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἱδρύσῃς Ἄρη
ἐμφύλιόν τε καὶ πρὸς ἀλλήλους θρασύν.
θυραῖος ἔστω πόλεμος, οὐ μόλις παρών,
ἐν ᾧ τις ἔσται δεινὸς εὐκλείας ἔρως·
ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ λέγω μάχην.
τοιαῦθ' ἑλέσθαι σοι πάρεστιν ἐξ ἐμοῦ,
εὖ δρῶσαν, εὖ πάσχουσαν, εὖ τιμωμένην
χώρας μετασχεῖν τῆσδε θεοφιλεστάτης.]
ΧΟ. ἐμὲ παθεῖν τάδε, φεῦ,
ἐμὲ παλαιόφρονα κατά τε γᾶς οἰκεῖν
ἀτίετον, φεῦ, μύσος.
πνέω τοι μένος ἅπαντά τε κότον.
οἰοῖ δᾶ, φεῦ.
τίς μ' ὑποδύεται πλευρὰς αὖ δύα;
θυμὸν ἄιε, μᾶτερ
Νύξ· ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαναιᾶν θεῶν
δυσπάλαμοι παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι.
ΑΘ. οὔτοι καμοῦμαί σοι λέγουσα τἀγαθά,
ὡς μήποτ' εἴπῃς πρὸς νεωτέρας ἐμοῦ
θεὸς παλαιὰ καὶ πολισσούχων βροτῶν
ἄτιμος ἔρρειν τοῦδ' ἀπόξενος πέδου.
ἀλλ' εἰ μὲν ἁγνόν ἐστί σοι Πειθοῦς σέβας,
γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θελκτήριον,
σὺ δ' οὖν μένοις ἄν· εἰ δὲ μὴ θέλεις μένειν,
οὔτἂν δικαίως τῇδ' ἐπιρρέποις πόλει
μῆνίν τιν' ἢ κότον τιν' ἢ βλάβην στρατῷ.
ἔξεστι γάρ σοι τῇσδε γαμόρῳ χθονὸς
εἶναι δικαίως ἐς τὸ πᾶν τιμωμένῃ.
ΧΟ. ἄνασσ' Ἀθάνα, τίνα με φῂς ἔχειν ἕδραν;
ΑΘ. πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δέχου δὲ σύ.
ΧΟ. καὶ δὴ δέδεγμαι· τίς δέ μοι τιμὴ μένει;
ΑΘ. ὡς μή τιν' οἶκον εὐθενεῖν ἄνευ σέθεν.
ΧΟ. σὺ τοῦτο πράξεις, ὥστε με σθένειν τόσον;
ΑΘ. τῷ γὰρ σέβοντι συμφορὰς ὀρθώσομεν.
ΧΟ. καί μοι πρόπαντος ἐγγύην θήσει χρόνου;
ΑΘ. ἔξεστι γάρ μοι μὴ λέγειν ἃ μὴ τελῶ.
ΧΟ. θέλξειν μ' ἔοικας καὶ μεθίσταμαι κότου.
ΑΘ. τοιγὰρ κατὰ χθόν' οὖσ' ἐπικτήσει φίλους.
ΧΟ. τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυμνῆσαι χθονί;
ΑΘ. ὁποῖα νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα,
καὶ ταῦτα γῆθεν ἔκ τε ποντίας δρόσου
ἐξ οὐρανοῦ τε κἀνέμων ἀήματα
εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα·
καρπόν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον
ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα μὴ κάμνειν χρόνῳ,
καὶ τῶν βροτείων σπερμάτων σωτηρίαν.
τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις.
στέργω γάρ, ἀνδρὸς φιτυποίμενος δίκην,
τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος.
τοιαῦτα σοὔστι. τῶν ἀρειφάτων δ' ἐγὼ
πρεπτῶν ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ
τήνδ' ἀστύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν.
ΧΟ. δέξομαι Παλλάδος ξυνοικίαν,
οὐδ' ἀτιμάσω πόλιν, [νέμει,
τὰν καὶ Ζεὺς ὁ παγκρατὴς Ἄρης τε φρούριον θεῶν

916–926. = 938–948.

---

834. τῆσδ' ἔτ' ἀκροθίνια Hermannus] τῆσδέτ' ἀκροθίνια (i. e. τῆσδε τἀκροθίνια) 835. Post θύη (θῦη pr.) colon in M. τέλους] υ ab διορθωτῇ insertum. 836. ἀεὶ Robortellus] αἰεὶ 837. 870. τάδε] τὰ (i. e. ταῦτα) Heimsoethius. 838. τε additum ex v. 871. 838. 871. γᾶς Hermannus] γᾶν οἰκεῖν] οἰχνεῖν Hermannus. 839. μύσος pr. M, μῦσος corr., quae constans in locis reliquis omnibus (Choeph. 651. 967. Eum. 195. 378. 415.) codicis scriptura est, cuius ignarus scriba apogr. Guelf. hic μῖσος substituit. 842. 874. οἰοῖ D.] οἶ οἶ 843. ὑποδύεται] ὑποδεται (sine accentu) M. Recte v. 875. 843. 875. αὖ δύα D.] ὀδύνα M. ὦ δύα Wieselerus. 844. ἄιε] Media syllaba producitur. 845. Versus in M sic divisi νὺξ — | θεῶν — | παρ' —.

845. 879. τιμᾶν δαναιᾶν L. Dindorfius in Thes. vol. 2. p. 885.] τιμῶν δαμαίων M. cum .α. super ῶν et .αν. super ων ab διορθωτῇ: sed v. 879. τιμᾶν δαμίαν.

846. 880. δόλω M, sed superscr. οι ab διορθωτῇ.

848—869. et 881—891. Hos versus transponendos esse intellexit Weilius: de quo dixi in Praef. edit. Lips. quintae p. CIX. 849. καὶ τῷ μὲν εἶ Wieselerus (quod legisse videtur schol. qui exp. διὰ τὸν χρόνον)] καίτοι μὲν σύ M. καίτοι τὰ μὲν σὺ Heimsoethius. 852. προυννέπω] Alterum ν addidit διορθωτής. 855. Post haec verba versus excidit, in quo substantivum lectum fuit ad quod refertur ὅσην v. 857. 858—869. Seclusi versus interpolatoris veteris propter rationes in Praef. ed. Lips. quintae p. CIX. expositas. Iis sublatis Minervae versus undecim 848—857. totidem respondent eiusdem versibus 881—891. 860. ἀοίνοις Turnebus] ἀινους M, in ἀοίνους (non ἀοίνοις) mutatum ab διορθωτῇ 861. ἐκζέουσ' Musgravius] ἐξελοῦσ' M. Per ἀναπτερώσασα exp. schol. 862. *ἐμοῖς Ven. Flor.] ἐμοῖσιν ἱδρύσῃς Ἄρη Stephanus] ἱδρύσῃι κάρα M, altero α in η mutato. 864. μόλις παρών] μολισπαίρων pr. M.

865. ἔσται] ἔστι, sed ■ ab διορθωτῇ superscr. 887. θέλεις] θέλῃς, superscr. ει, M. 888. ἐπιρρέποις] ἐπιρρίπτοις Meinekius Philol. 19. p. 226. 890. 891. Hos versus post 884. transposuit Weilius. 890. τῇσδε γαμόρῳ Dobraeus] τῇιδέ γ' ἀμοίρου 892. ἔχειν] ἕξειν Elmsleius. 893. *οἰζύος] ὀϊζύος 895. εὐθενεῖν Scaliger] εὐσθενεῖν 898. πρόπαντος Abreschius] πρὸ παντὸς 899. *ἔξεστι] ἔξεστιν M. ἔνεστι Meinekius Philol. 19 p. 227. 903. νίκης] νείκης Hermannus. 904. ταῦτα] πάντα Meinekius. 907. βοτῶν Stanleius] βροτῶν 908. εὐθενοῦντας M, sed litera σ puncto notata, i. e. εὐθενοῦντα 910. ἐκφορωτέρα πέλοις] ἔκφορος σπορὰ πέλοι Weilius. 911. φιτυποίμενος Lobeckius Paral. p. 195.] φῖτυ ποιμένος

ῥυσίβωμον Ἑλλάνων ἄγαλμα δαιμόνων·
ἅτ' ἐγὼ κατεύχομαι
θεσπίσασα πρευμενῶς
ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους
γαίας ἐξαμβρόσαι
φαιδρὸν ἁλίου σέλας.
ΑΘ. τάδ' ἐγὼ προφρόνως τοῖσδε πολίταις
πράσσω, μεγάλας καὶ δυσαρέστους
δαίμονας αὐτοῦ κατανασσαμένη.
πάντα γὰρ αὗται τὰ κατ' ἀνθρώπους
ἔλαχον διέπειν. ὁ δὲ μὴ κύρσας
βαρεῶν τούτων οὐκ οἶδεν ὅθεν
πληγαὶ βιότου ⏑ _ _.
τὰ γὰρ ἐκ προτέρων ἀπλακήματά νιν
πρὸς τάσδ' ἀπάγει, σιγῶν δ' ὄλεθρος
καὶ μέγα φωνοῦντ'
ἐχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει.
ΧΟ. δενδροπήμων δὲ μὴ πνέοι βλάβα,
τὰν ἐμὰν χάριν λέγω·
φλογμός τ' ὀμματοστερὴς φυτῶν, τὸ μὴ περᾶν ὅρον τόπων,
μηδ' ἄκαρπος αἰανὴς ἐφερπέτω νόσος,
μῆλά τ' εὐθενοῦντα γᾶ
ξὺν διπλοῖσιν ἐμβρύοις
τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ· γόνος ⏑ _
πλουτόχθων ἑρμαίαν
δαιμόνων δόσιν τίοι.
ΑΘ. ἦ τάδ' ἀκούετε, πόλεως φρούριον,
οἷ' ἐπικραίνει; μέγα γὰρ δύναται
πότνι' Ἐρινὺς παρά τ' ἀθανάτοις
τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν, περί τ' ἀνθρώπων
φανερῶς τελέως διαπράσσουσιν
τοῖς μὲν ἀοιδάς, τοῖς δ' αὖ δακρύων
βίον ἀμβλωπὸν παρέχουσαι.
ΧΟ. ἀνδροκμῆτας δ' ἀώρους ἀπεννέπω τύχας,
νεανίδων τ' ἐπηράτων
ἀνδροτυχεῖς βιότους δότε, κύρι' ἔχοντες,
θεαί τ' ὦ Μοῖραι ματροκασιγνῆται,
δαίμονες ὀρθονόμοι,
παντὶ δόμῳ μετάκοινοι,
παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς
ἐνδίκοις ὁμιλίαις,
παντᾶ τιμιώταται θεῶν.
ΑΘ. τάδε τοι χώρᾳ τῇμῇ προφρόνως
ἐπικραινομένων
γάνυμαι· στέργω δ' ὄμματα Πειθοῦς,

927—937. = 1003—1013.
949—955. = 988—995.
956—967. = 976—987.

ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾶ
πρὸς τάσδ' ἀγρίως ἀπανηναμένας·
ἀλλ' ἐκράτησε Ζεὺς ἀγοραῖος,
νικᾷ δ' ἀγαθῶν
ἔρις ἡμετέρα διὰ παντός.
ΧΟ. τὰν δ' ἄπληστον κακῶν μήποτ' ἐν πόλει στάσιν
τᾷδ' ἐπεύχομαι βρέμειν.
μηδὲ πιοῦσα κόνις μέλαν αἷμα πολιτᾶν
δι' ὀργὰν ποινᾶς ἀντιφόνους ἄτας
ἁρπαλίσαι πόλεως.
χάρματα δ' ἀντιδιδοῖεν
κοινοφιλεῖ διανοίᾳ,
καὶ στυγεῖν μιᾷ φρενί.
πολλῶν γὰρ τόδ' ἐν βροτοῖς ἄκος.
ΑΘ. ἆρα φρονοῦσα γλώσσης ἀγαθῆς
ὁδὸν εὑρίσκεις; ἐκ τῶν φοβερῶν
τῶνδε προσώπων μέγα κέρδος ὁρῶ
τοῖσδε πολίταις. τάσδε γὰρ εὔφρονας
εὔφρονες ἀεὶ μέγα τιμῶντες
καὶ γῆν καὶ πόλιν ὀρθοδίκαιον
πρέψετε πάντως διάγοντες.
ΧΟ. χαίρετε χαίρετ' ἐν αἰσιμίαισι πλούτου.
χαίρετ' ἀστικὸς λεώς ἴκταρ ἥμενοι Διὸς
παρθένου φίλας φίλοι, σωφρονοῦντες ἐν χρόνῳ.
Παλλάδος δ' ὑπὸ πτεροῖς ὄντας ἅζεται πατήρ.
ΑΘ. χαίρετε χὑμεῖς· προτέραν δ' ἐμὲ χρὴ
στείχειν θαλάμους ἀποδείξουσαν,
πρὸς φῶς ἱερὸν τῶνδε προπομπῶν.
ἴτε καὶ σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμνῶν
κατὰ γῆς σύμεναι τὸ μὲν ἀτηρὸν
χώρας κατέχειν, τὸ δὲ κερδαλέον
πέμπειν πόλεως ἐπὶ νίκῃ.
ὑμεῖς δ' ἡγεῖσθε, πολισσοῦχοι
παῖδες Κραναοῦ, ταῖσδε μετοίκοις.
εἴη δ' ἀγαθῶν
ἀγαθὴ διάνοια πολίταις.
ΧΟ. χαίρετε, χαίρετε δ' αὖθις, ἔπος διπλοΐζω,
πάντες οἱ κατὰ πτόλιν, δαίμονές τε καὶ βροτοί,
Παλλάδος πόλιν νέμοντες· μετοικίαν δ' ἐμὴν
εὐσεβοῦντες οὔτι μέμψεσθε συμφορὰς βίου.
ΑΘ. αἰνῶ τε μύθους τῶνδε τῶν κατευγμάτων
πέμψω τε φέγγει λαμπάδων σελασφόρων
ἐς τοὺς ἔνερθε καὶ κάτω χθονὸς τόπους

996—1002. = 1014—1020.

---

924. ἐπισσύτους] ἐπιρρύτους Meinekius. 925. ἐξαμβρόσαι] In marg. M Ζτ. Metrum postulat verbum quale est ἐξαμβρόξαι. 932. βαρεῶν A. I. Ahrensius] βαρέων M. βραβέων Meinekius. 933. ⏑ ⏑ ⏒ _] προσέπαισαν Hermannus. 934. ἀπλακήματα Pauwius] ἀμπλακήματα 935. *σιγῶν] σιγῶν δ' addidit Hermannus. 940. *φλογμὸς] φλοιγμὸς M et in marg. Ζτ. τ', quod Turnebus addidit, in Flor. est, si fides Franzio habenda. 944. εὐθενοῦντα γᾶ Dobraeus] εὐθενοῦντ' ἄγαν M. εὐθενοῦντα Πὰν Meinekius. 945. *διπλοῖσιν] διπλοῖς 946. ⏑ _] δ' ἀεὶ Musgravius. δὲ γᾶς olim Hermannus cum eoque Meinekius. 950. οἷ' Robortellus] οἷα ἐπικραίνει] ἐπικραινεῖ, ι post α eraso, in M. 952. θ' delet Heimsoethius *Kr. stud.* 1. p. 175. 954. δακρύων Ald.] κρύων et in marg. Ζτ. 961. θεαί τ' ὦ Hermannus] θεαὶ τῶν In M duo versus ματροκασιγνῆται | δ. ὀ. quibus adscriptum Ζτ. 964. μετάκοινοι Turnebus] μέγακοινοι 967. παντᾶ D. (πάντᾳ Canterus)] πάντα

980. Verbis μέλαν — ποινὰς in duo versus divisis adscriptum Ζτ. 981. ποινᾶς Pauwius] ποινὰς 985. κοινοφιλεῖ Hermannus] κοινωφελεῖ 988. *ἆρα] ἄρά M, deleto accentu priore. *φρονοῦσα] φρονοῦσιν 989. εὑρίσκεις Robortellus] εὑρίσκει M. φρονοῦσαι — εὑρίσκουσ' Musgravius. 992. εὔφρονας Turnebus] εὐφράνας (* εὐφρόνας) 994. ὀρθοδίκαιον] ὀρθοδίκαιοι apogr. August. 995. πάντως Bothius] πάντες 996. χαίρετε addidit Turnebus. ἐν αἰσιμίαισιν Triclinius] ἐναισιμίαις 998. * ἴκταρ] ἴκταρ M corr.; prior accentus obscuratus. 999. παρθένου Robortellus] παρθένους 1003. δ' ἐμὲ Porsonus] δέ με 1005. φῶς] φῶς θ' Hermannus, sublato puncto post προπομπῶν προπομπῶν Bentleius] πρόπομπον 1006. Ζτ. in marg. M. 1007. ἀτηρὸν Bentleius] ἀτήριον 1008. χώρας] χώρᾳ Paleius. 1010. ὑμεῖς — μετοίκοις Turnebus] ἡμεῖς — μέτοικοι 1014. ἔπος διπλοΐζω D.] ἐπιδιπλοΐζω, erasa post ω litera, quae ι, quod saepe in M verbis in ω terminatis additum, vel ν fuisse videtur. 1020. εὐσεβοῦντες] εὖ σέβοντες Valckenarius. 1021. τε Hermannus] δὲ M. αἰνῶ δ' ἀοιδοὺς Heimsoethius. 1022. φέγγη Turnebus] φέγγει 1023. ἐς D.] εἰς

ξὺν προσπόλοισιν, αἵτε φρουροῦσιν βρέτας
τοὐμὸν δικαίως. ὄμμα γὰρ πάσης χθονὸς
Θησῇδος ἐξίκοιτ' ἂν εὐκλεὴς λόχος
παίδων, γυναικῶν, καὶ στόλος πρεσβυτίδων.
* * * * * * *
φοινικοβάπτοις ἐνδυτοῖς ἐσθήμασιν
τιμᾶτε, καὶ τὸ φέγγος ὁρμάσθω πυρὸς,
ὅπως ἂν εὔφρων ἥδ' ὁμιλία χθονὸς
τὸ λοιπὸν εὐάνδροισι συμφοραῖς πρέπῃ.

ΠΡΟΠΟΜΠΟΙ.

βᾶτε δόμῳ, μεγάλαι φιλότιμοι
Νυκτὸς παῖδες ἄπαιδες, ὑπ' εὔφρονι πομπᾷ —
εὐφαμεῖτε δὲ, χωρῖται —

1032—1035. = 1036—1039.

γᾶς ὑπὸ κεύθεσιν ὠγυγίοισιν,
τιμαῖς καὶ θυσίαις περίσεπτα τύχᾳ τε.
εὐφαμεῖτε δὲ πανδαμί.
ἵλαοι δὲ καὶ εὐθύφρονες γᾷ
δεῦρ' ἴτε, σεμναὶ, τᾷ πυριδάπτῳ
λαμπάδι τερπόμεναι καθ' ὁδόν.
ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.
σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἔνδαιδες οἴκων
Παλλάδος ἀστοῖς· Ζεὺς ὁ πανόπτας
οὕτω Μοῖρά τε συγκατέβα.
ὀλολύξατε νῦν ἐπὶ μολπαῖς.

1040—1043. = 1044—1047.

1026. Θησῇδος Wakefieldus] θησηΐδος (θησεΐδος pr.) Post 1027. lacunam indicavit Hermannus, qui recte monet in versibus amissis Εὐμενίδων nomen Furiis imposuisse Minervam, quod in extrema parte fabulae factum esse testis est Aristophanes Byzantius in ὑποθέσει et Harpocratio s. v. Εὐμενίδες. 1029. τιμᾶται M, sed superscr. ε. 1031. *εὐάνδροισι] εὐάνδροισιν 1032. ΑΙ ΠΡΟΠΟΜΚΟΙ schol.] ΧΟ. βᾶτε δόμῳ Wellauerus] βάτ' ἐν δόμῳ M. βᾶτε δόμους Paleius. 1034. εὔφρονι L. Dindorfius in Thes. vol. 3. p. 2503.] εὐθύφρονι 1035. χωρῖται Hermannus] χωρεῖτε

1037. τιμαῖς Hermannus] καὶ τιμαῖς περίσεπτα Musgravius] περισέπται M et Ζτ. in marg. τύχᾳ τε] Corruptum. τυχοῦσαι Musgravius. τύχοιτ' ἂν Heimsoethius. 1040. εὐθύφρονες γᾷ] εὔφρονες αἴᾳ Meinekius. 1041. τᾷ addidit Weilius. σὺν Hermannus.

1042. λαμπάδι] (post ἴτε) Meinekius. λαμπα M cum litura non duarum literarum, sed solius maculae, ut videtur. λαμπάδι ab alia m. antiqua. λάμπᾳ Hermannus, fortasse recte. πεύκᾳ Schoemannus, πανῷ Meinekius. ὁδὸν Boissonadius] ὁδὸν δ' 1044. Verba corrupta. Requiritur dactylicus tetrameter. 1045. ἀστοῖς· Ζεὺς ὁ π. Musgravius] ἀστοῖσι Ζεὺς π.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

ΑΘΑΜΑΣ.

1. Athenaei Epitome 2. p. 37 f. (ex eaque Eustathius p. 740, 10.) ὅτι τὸ ἀρχαῖον δύο γένη τριπόδων ἦσαν, οἱ καὶ λέβητες. — Αἰσχύλος

τὸν μὲν τρίπους ἐδέξατ' οἰκεῖος λέβης
ἀεὶ φυλάσσων τὴν ὑπὲρ πυρὸς στάσιν.

Athenaeus 7. p. 316 b. καὶ τρίπουν δὲ λέβητα Αἰσχύλος εἴρηκεν ἐν Ἀθάμαντι ἀπὸ ἁπλοῦ τοῦ πούς. Nomen fabulae omisit Epitome cum eaque Eustathius p. 1541, 29. qui sola usus est Epitome Athenaei.

2. Hesychius, ἀήτους: μεγάλας. Αἰσχύλος Ἀθάμαντι (ἀθάμαντας codex). Est vocabulum Homeri, qui θάρσος ἄητον et alia dixit.

3. Hesychius, ἀπαρτί: ἀπηρτισμένως, ἀκριβῶς. Αἰσχύλος Ἀθάμαντι. Eaedem interpretationes leguntur in Bekk. Anecd. p. 418, 12. ante quas lemma ἀπαρτί excidisse animadvertit Nauckius.

4 a. Hesychius, βρυαζούσης λεαίνης: ἐν Ἀθάμαντι (Aeschyli an Sophoclis?) ἀκμαζούσης, ἡ ἐγκύμονος.

4 b. Etym. M. p. 346, 56. ex cod. Flor. ap. Millerum *Mélanges de L. Gr.* p. 116. ἐξαυστήρ: σημαίνει σκεῦός τι (per κρεάγρα exp. Hesychius) — Αἰσχύλος Ἀθάμαντι "χαλκέοισιν ἐξαυστῆρες χειρούμενοι." Fort. ἐξαυστῆρσιν ἐξαιρούμενοι, collato Laconico ἐξαιρέταρ, de quo v. Valcken. Anim. ad Ammon. p. 33.

ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ.

Huius tragoediae, ab scriptore Catalogi memoratae, argumentum non potest dubitari quin caedes fuerit Aegypti filiorum, ab Danai filiabus in matrimonium acceptis perpetrata, uno excepto Lynceo, quem Hypermnestra servaverat: de quo v. quae Hyginus narrat Fab. 168. Chorum fabulae ex militibus Aegyptiis compositum fuisse coniecit Hermannus, non ex filiis Aegypti, qui Αἰγυπτιάδαι dicendi fuissent. Fragmentum unum superest, de Zagreo, Plutonis cognomine, in loco grammatici infra apponendo ad fr. 229. Narrationes igitur de Aegypti filiis Danaique filiabus Aeschylus tribus tractavit tragoediis, Ἱκέτισιν, Αἰγυπτίοις, Δαναΐσιν, in eodemque argumento versatam esse Θαλαμοποιοὺς fabulam coniecit Hermannus ad Fragm. p. 333. rationibus usus valde probabilibus, qui Θαλαμοποιούς non diversam ab Αἰγυπτίοις fuisse putabat. Mihi probabilius videtur Θαλαμοποιούς, nomine ab choro ducto, quartam fuisse huius tetralogiae fabulam, inverso rerum ordine, quemadmodum in tetralogia Oedipodea tribus tragoediis, Λαΐῳ, Οἰδίποδι, Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, quarta addita fuit Σφὶγξ fabula, quae secundum rerum ordinem prima esse debebat.

ΑΙΤΝΑΙΑΙ.

Duas fabulas hoc nomine inscriptas memorat scriptor Catalogi, Αἰτναίας γνησίους et Αἰτναίας νόθους: quarum altera utrum a poeta Attico an Alexandrino supposita fuerit nescimus. Similiter Rhesi Euripidei duplex exstitisse videtur editio, Ῥῆσος γνήσιος et Ῥῆσος νόθος. Αἰτναίων autem editio genuina quo consilio ab Aeschylo, dum in Sicilia commoraretur, scripta fuerit, vitae eius scriptor his verbis prodidit, ἐλθὼν τοίνυν εἰς Σικελίαν Ἱέρωνος τότε τὴν Αἴτνην κτίζοντος ἐπεδείξατο τὰς Αἰτναίας, ἐντεῦθεν οἰωνιζόμενος βίον ἀγαθὸν τοῖς συνοικίζουσι τὴν πόλιν. Ex quo recte collectum est fabulam circa olymp. 76, 1., quo tempore Aetnam condere instituit Hiero, scriptam, chorum autem ex mulieribus Aetnaeis compositum fuisse.

5. Stephanus Byz. p. 496, 9. Παλική, πόλις Σικελίας. — πλησίον δὲ αὐτῆς ἱερὸν Παλικῶν, οἵ εἰσι δαίμονές τινες, οὓς Αἰσχύλος ἐν Αἰτναίαις γενεαλογεῖ Διὸς καὶ Θαλείας (Αἰθαλείας Welcker. ad Simonid. Amorg. p. 88. licet Macrobius in *Thaliae nymphae* nomine consentiat) τῆς Ἡφαίστου. Conf. Hesych. s. h. v. Quattuor ex Aeschyli „*tragoedia quae inscribitur Aetna*" versus servavit Macrobius Saturnal. 5, 19. quo capite fabulam de Palicis copiose enarrat,

A. τί δῆτ' ἐπ' αὐτοῖς ὄνομα θήσονται βροτοί;
B. σεμνοὺς Παλικοὺς Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν·
ἦ καὶ Παλικῶν εὐλόγως μενεῖ φάτις·
πάλιν γὰρ ἵκουσ' ἐκ σκότου τόδ' ἐς φάος.

Addidi personarum notas. V. 1. vulgatum τί δῆθεν αὐτοῖς ὄνομα τίθενται. Recte codex Paris. 6371. Tum editiones veteres vitioso accentu Πάλικους et Παλίκων. Accentibus caret codex Paris.: nam literis uncialibus scriptus est. 3. ἦ scripsi pro ἡ. μενεῖ Schneidewinus pro μένει. 4. ἵκουσ'] ἥκουσ' codex Paris. ἵκουσ' si scripsit Aeschylus, formam ab Attica dialecto alienam admisit etymologiae caussa. ἥξουσ' Burgesius in *Revue de Philologie* vol. 2. p. 229. σκότου pro σκότους correxit Hermannus. In cod. Paris. est CΤΟΥCΤΟΔΕΙCΦΑΟC.

6. Schol. Il. 6, 183. τὸν κάλαμον τῶν βελῶν, φασί, καὶ Αἰσχύλος ἐν Αἴτναις (corrigo Αἰτναίαις) τοὺς ποταμοὺς πολυηλακάτους φησί. Non fluvios, sed τὰ τῶν ποταμῶν χείλη, ut monet M. Schmidtius, collata gl. Hesychii, ἠλακάτη: δόναξ. ὁμοίως καὶ πολυηλάκατα τὰ τῶν ποταμῶν χείλη.

7. Hesychius, κρείττονας: τοὺς ἥρωας οὕτω λέγουσι. δοκοῦσι δὲ κακότυχοί (scr. κακωτικοί ex Phot. p. 177, 8.) τινες εἶναι. διὰ τοῦτο καὶ οἱ παριόντες τὰ ἡρῷα σιγὴν ἔχουσι, μή τι βλαβῶσι. καὶ οἱ θεοὶ δέ. Αἰσχύλος Αἰτναίαις.

8. Hesychius, αἰμοί: δρυμοί. Αἰσχύλος Αἰτναίαις. Corrupte Eustathius p. 1851, 27. αἴμους τοὺς δρόμους Αἰσχύλος λέγει. et Suidas αἴμους τάς (τοὺς Zonaras p. 69.) δρόσους φησὶν ὁ Αἰσχύλος. Emendate grammaticus Bekkeri p. 360, 30.

9. Hesychius, ἀναξίαν: βασιλείαν. Αἰσχύλος Αἰτναίαις. In tribus his locis Hesychii nomen fabulae in codice corruptum in αἰτναίας, αἰτιναίαις, λιανοίαις.

10. Io. Lydus de mensibus p. 274. ed. Hasii (p. 116, 6. Bekk.), καὶ βασιλεῦσαι δὲ αὐτὸν (τὸν Κρόνον) ἡ

ἱστορία παραδίδωσι — κατά τε τὴν Λιβύην καὶ Σικελίαν, ***** πους (οἰκίσαι τε τοὺς τόπους Hasius) καὶ πόλιν κτίσαι, ὡς ὁ Χάραξ φησί, τὴν τότε μὲν λεγομένην Κρονίαν, νῦν δὲ Ἱερὰν πόλιν, ὡς Ἰσίγονος περὶ Ἑλληνικῶν θεῶν καὶ Πολέμων καὶ Αἰσχύλος ἐν τῇ Αἴτνῃ (codex ετνη) παραδιδόασιν.

[ΑΛΚΜΗΝΗ.

Suspectum nomen fabulae: vid. ad fr. 75.]

ΑΜΥΜΩΝΗ.

Fabula fuit satyrica, cuius quod fuerit argumentum ex narratione coniici potest Apollodori 2, 1, 4. et Hygini fab. 169.

11. Ammonius s. v. γῆμαι p. 37. A. ἐν Ἀμυμώνῃ

σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δ' ἐμοί.

Vulgo γαμεῖν δὲ μή. Emendatum ex Bachmanni Anecd. 2. p. 375, 5. Apud Herodianum περὶ ἀκυρολογίας in Boisson. Anecd. vol. 3. p. 263. et in Etym. Gud. p. 125, 7. est ἐμοὶ δὲ γαμεῖν.

12. Athenaeus 15. p. 690 c. Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ

κἄγωγε τὰς σὰς βακκάρεις τε καὶ μύρα.

13. Hesychius, θρώσκων κνώδαλα: ἐκθορίζων καὶ σπερματίζων, γεννῶν. Αἰσχύλος Ἀμυμώνῃ.

ΑΡΓΕΙΟΙ.

14. Harpocratio p. 306, 10. ed. Oxon. χλῆδος: — Αἰσχύλος Ἀργείοις (sic Maussacus pro ἀργείαις)

καὶ παλτὰ κἄγκυλητὰ καὶ χλῆδον βαλών.

βαλών] βελῶν M. Schmidtius Philol. 16. p. 162. καὶ πάλτ' ἀναγκύλητα Salmasius

15. Etym. M. p. 341, 5. ἐνηλύσια: εὐκίνητα. καὶ ἤλυσιν τὴν ἔλευσιν. Αἰσχύλος ἐν Ἀργείοις "Καπανεύς μου καταλείπεται λοιποῖς ἀκέραυνος ἀρούρων (ἀρόρων codices duo) ἐπηλυσίων (ἐνηλυσίων Stanleius) ἀπέλιπεν." οἱ δὲ τὰ κατασκηφθέντα. οὕτως εἰς τὸ ῥητορικόν. εἰς δὲ τοὺς ἐτυμολόγους εὗρον· ἐνηλύσια λέγεται εἰς ἃ κεραυνὸς εἰσβέβηκεν (hoc verbo utitur propter etymologiam vocabuli ἐνηλύσια), ἃ καὶ ἀνατίθεται Διὶ καταιβάτῃ καὶ λέγεται ἄδυτα καὶ ἄβατα. Verba poetae corrupta. Hesychius, ἐνηλύσια: τὰ κατασκηφθέντα χωρία ἐνηλύσια λέγεται. ἔνιοι δὲ εὐκίνητα, παρὰ τὴν ἔλευσιν. ἐνηλύσιος: ἐμβρόντητος, κεραυνόβλητος.

16. Hesychius, ἀπόσκημμα: ἀπέρεισμα. Αἰσχύλος Ἀργείοις (ἀργίας codex). M. Schmidtio in Philol. 16. p. 161. vera huius fabulae inscriptio Ἀργεία esse videtur, quae Adrasti filia fuit Polynici in matrimonium data.

ΑΡΓΩ Η ΚΩΠΕΥΣΤΗΣ.

Sic nomen huius fabulae scriptum est in Catalogo. Argonautarum tamen quum remiges multi fuerint, multo probabilius est Ἀργὼ ἢ Κωπευσταὶ inscriptam fuisse, nomine a choro κωπευστῶν ducto, quod vidit Welckerus in libro de Aeschyli Trilogiis p. 312. qui pro tragoedia habuit. Mihi credibilius videtur satyricam fuisse fabulam, de quo non poterit dubitari, si recte iudicamus de loco Hesychii statim afferendo.

17. Hesychius, ἐμμέλεια: εἶδος ὀρχήσεως. — τραγικὴ δὲ ἡ ὄρχησις. Ἀργυρίοις δὲ Αἰσχύλος ἀντὶ τοῦ σατυρικῇ, ἥ ἐστι σίκινις (codex σικήνης).

In corrupto ἀργυρίοις si latet nomen fabulae, aut Ἀργοῖ scribendum erit aut cum Meursio Ἀργείοις. Verum quum nomina fabularum non ante, sed post nomina poetarum collocare soleat Hesychius, probabilius Bothius haec sic correxit, ἀκύρως δὲ Αἰσχύλος ἀντὶ τῆς σατυρικῆς. Aliam viam iniit Hermannus, qui in Opusc. vol. 7. p. 207. coniecit, τραγικὴ δὲ ὄρχησις. Αἰσχύλος Ἀργείοις. ἦν δὲ καὶ σατυρική, ἥ ἐστι σίκιννις, collata simili notatione Hesychii s. v. σίκιννις, ἦν δὲ καὶ ἐμμέλεια τραγική, καὶ κωμικὴ κόρδαξ

18. Schol. Apoll. Rh. 1, 105. Φερεκύδης δὲ Ποντέα (Ποτνιέα O. Muellerus in libro de Orchomeno et Minyis p. 264.) ἱστορεῖ τὸν Τῖφυν εἶναι. Αἰσχύλος (codex δίσχηλος, quod correxit Sturzius ad Pherecyd. p. 170.) δὲ τὸν Τῖφυν ἐν τῇ Ἀργοῖ Ἶφιν καλεῖ.

19. Ad hanc fabulam Welckerus l. c. p. 313. probabiliter rettulit versum ab Philone Iud. allatum vol. 2. p. 468. οὐδ' ἡ Ἀργὼ ναυαρχοῦντος Ἰάσονος ἐπέτρεπεν ἐπιβαίνειν οἰκέταις μεμοιραμένη καὶ ψυχῆς καὶ λογισμοῦ, φύσις οὖσα φιλελεύθερος· ὅθεν καὶ ὁ Αἰσχύλος ἐπ' αὐτῆς εἶπε,

ποῦ δ' ἐστὶν Ἀργοῦς ἱρὸν, αὔδασον, ξύλον.

Scribitur ἱερόν. αὔδασον autem non est in αὔδησον mutandum. Videtur enim hoc verbum ex genere eorum esse de quibus Lobeckius ad Phryn. p. 204, 205. egoque in Thesauro vol. 6. p. 1500. diximus. Hyginus Poet. Astron. 2, 37. "*Homerus hunc eundem locum* (Pagasas) *in Thessaliae finibus esse demonstrat; Aeschylus autem, ut nonnulli aiunt, a Minerva quandam materiam loquentem eodem esse coniunctam.*" Apollod. 1, 9, 16. κατὰ δὲ τὴν πρῷραν ἐνήρμοσεν Ἀθηνᾶ φωνῆεν φηγοῦ τῆς Δωδωνίδος ξύλον.

ΒΑΣΣΑΡΑΙ.

Fuit secunda tetralogiae Lycurgeae fabula: v. schol. Ar. Thesm. 135. cuius verba afferemus ad fragm. 122. Nomen in Catalogo Βασσάραι scriptum, et ῥάσσαρες apud Hesych. s. v. εἱλλόμενον non ex Βασσαρίσι, sed ex Βασσάραις corruptum, ut apud Simplicium legitur. Aeschylus igitur Βασσάρας, non Βασσαρίδας inscripsisse videtur. Nomen autem huic fabulae, ut aliis multis, ab choro impositum.

20. Eratosthenes Catast. c. 24. ὃς (Orpheus) τὸν μὲν Διόνυσον οὐκ ἐτίμα, τὸν δὲ Ἥλιον μέγιστον τῶν θεῶν ἐνόμιζεν εἶναι, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν· ἐπεγειρόμενός τε τῆς νυκτὸς κατὰ τὴν ἑωθινὴν ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Πάγγαιον προσέμενε τὰς ἀνατολάς, ἵνα ἴδῃ τὸν Ἥλιον πρῶτον. ὅθεν ὁ Διόνυσος ὀργισθεὶς αὐτῷ ἔπεμψε (ἐπέπεμψε Valck.: sed *misit* est etiam ap. schol. Latinum Arati p. 67.) τὰς Βασσαρίδας, ὥς φησιν Αἰσχύλος ὁ ποιητής, αἵτινες αὐτὸν διέσπασαν καὶ τὰ μέλη διέρριψαν χωρὶς ἕκαστον· αἱ δὲ Μοῦσαι συναγαγοῦσαι ἔθαψαν ἐπὶ τοῖς καλουμένοις Λειβήθροις. De quo loco dixerunt Valckenarius ad Callimachi fragm. p. 186. Gaisfordus ad Hephaestion. vol. 1. p. 71. Hermannus Opusc. vol. 5. p. 19.

21. Hesychius, εἱλλόμενον: εἰργόμενον. Αἰσχύλος Βασσάραις (βάσσαρες codex). Simplicius ad Aristot. de coelo fol. 125 b. (p. 505, 19. ed. Brand.): τὸ ἰλλομένην εἴτε διὰ τοῦ ἰῶτα γράφεται, τὴν δεδεμένην δηλοῖ· — εἴτε διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφοιτο, καὶ οὕτως εἰργομένην δηλοῖ, ὡς καὶ Αἰσχύλος ἐν Βασσάραις. Activum εἶλαι, in εἶναι corruptum, restitui Sophocli Antig. 578.

22 a. Schol. ad Nicandri Theriaca v. 288. σημαίνει δ' ἡ λέξις (ψολόεις) τρία· ἔστι γὰρ ψολόεν (legitur ψόλον, quod correxit Hermannus) τὸ μέλαν, τὸ σποδοειδές, τὸ λαμπρόν. — καὶ Αἰσχύλος ἐν Βασσαρίσι (βακκαρίσι libri)

κάρφει παλαιῷ κἀπιβωμίῳ ψόλῳ.

Vitiose σκάρφει codex Paris. 2403. et, ut videtur, Gottingensis.

22 b. Hephaestio c. 13. p. 82. τὸ Βακχειακὸν σπάνιόν ἐστιν, ὥστε εἰ καί που ποτὲ ἐμπέσοι, ἐπὶ βραχὺ εὑρίσκεσθαι, οἷον

ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν κυρίξειν τιν' ἀρχάν,
φθάσαντος δ' ἐπ' ἔργοις προπηδήσεταί νιν.

ubi schol. cod. Saibantiani, Βασσάρων (corr. Βασσαρῶν) Αἰσχύλου ἡ χρῆσις. Hesychius κυρίξειν ἢ κυρίττειν: κέρατι μάχεσθαι, fortasse ex hoc loco, ut monet ten Brink in Philologo 13. p. 886.

ΓΛΑΥΚΟΣ.

De Glaucis (Ποτνιεῖ et ποντίῳ) dissertatio Hermanni in Opusculis vol. 2. p. 59. quacum comparanda

Leutschii commentatio in Encyclopaedia Halensi s. v. *Glaukos* et Gaedecheus in libello Gottingae edito a. 1860. "*Glaukus der Meergott.*" In Catalogo fabularum solus memoratur Γλαῦκος πόντιος, in didascalia Persarum simplex positum nomen, Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ, Προμηθεῖ, ubi in apographis plerisque Ποτνιεῖ post Γλαύκῳ legitur additum ab recentiore grammatico, qui pari iure πυρφόρῳ post Προμηθεῖ addere potuisset. In didascaliis haud dubie simpliciter Γλαύκῳ et Προμηθεῖ scriptum fuit, quum fabulae cognomines (Γλαῦκος πόντιος, Προμηθεὺς δεσμώτης et λυόμενος) eo tempore de quo hic agitur (olymp. 76, 4.) nondum scriptae essent: quae sententia similibus aliarum fabularum exemplis confirmatur, de quibus dixi in annot. ad Soph. Aiacem in ed. Oxon. tertia (a. 1860.) p. 3. Ceterum non dubitandum quin Γλαῦκος prior (Ποτνιεύς) tragoedia, alter (πόντιος) drama satyricum fuerit: de quo post alios dixit Hermannus l. c.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΠΟΝΤΙΟΣ.

23. Pausanias 9, 22, 6. τούτων τε δή ἐστι τῇ Ἀνθηδόνι μνήματα, καὶ ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ καλούμενον Γλαύκου πήδημα. εἶναι δὲ αὐτὸν ἁλιέα, καὶ ἐπεὶ τῆς πόας ἔφαγε, δαίμονα ἐν θαλάσσῃ γενέσθαι καὶ ἀνθρώποις τὰ ἐσόμενα ἐς τόδε προλέγειν οἵ τε ἄλλοι πιστὰ ἥγηνται καὶ οἱ τὴν θάλασσαν πλέοντες πλεῖστα ἀνθρώπων ἐς τὴν Γλαύκου μαντικὴν κατὰ ἔτος ἕκαστον λέγουσι. Πινδάρῳ δὲ καὶ Αἰσχύλῳ πυνθανομένοις παρὰ Ἀνθηδονίων τῷ μὲν οὐκ ἐπὶ πολὺ ἐπῆλθεν ᾆσαι τὰ ἐς Γλαῦκον, Αἰσχύλῳ δὲ καὶ ἐς ποίησιν δράματος ἐξήρκεσε. Pontium Glaucum Cicero adolescentulus scripsit teste Plutarcho V. Cicer. c. 2. καί τι ποιημάτιον ἔτι παιδὸς αὐτοῦ διασώζεται, Πόντιος Γλαῦκος, ἐν τετραμέτρῳ πεποιημένον.

24. Phrynichus Bekkeri p. 5, 21. ἀνθρωποειδὲς θηρίον ὕδατι συζῶν: ἐπὶ τοῦ Γλαύκου ἀναφανέντος ἐκ τῆς θαλάσσης. Αἰσχύλος. Verbis ἀνθρωποειδὲς θηρίον ὕδατι συζῶν grammaticus interpretatus est verba poetae quae ab Phrynicho in lemmate posita exciderunt et haec fere fuisse videntur

ἀνθρωπόμορφον κῆτος ἐξ ἁλὸς φανέν.

de quo pluribus dixi in Philologo vol. 12. p. 189. et 17. p. 720. collato versu quem ex Euripide attulit Plut. Mor. p. 22 e. κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός, quem ex Andromeda sumtum esse novimus ex scholio ad Eurip. Orest. 335. ab me edito vol. 2. p. 111, 22. ed. Oxon. ubi verba κῆτος θοάζον ex Andromeda afferuntur, de quo monere debebam ad Eurip. fragm. 134. et 949.

25. Athenaeus 3. p. 87 a. ἀρσενικῶς (κόγχοι) δ' Αἰσχύλος ἐν Ποντίῳ Γλαύκῳ "κόγχοι, μύες κὤστρεια." Codex κ' ὄστρεα. Athen. p. 92 e. ὄστρεια δὲ μόνως οὕτως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι.

26. Vita Arati in Petavii Uranologio p. 269 a. (apud Buhlium vol. 2. p. 430.) εἰσὶ δὲ καὶ τῆς Εὐβοίας Ἀθῆναι Διάδες, ὧν μέμνηται ἐν Γλαύκῳ Ποντίῳ Αἰσχύλος

κἄπειτ' Ἀθήνας Διάδας παρεκπερῶν.

De hac urbe Stephanus Byz. s. v. Ἀθῆναι p. 34, 22. ταύτας δ' Ἀθήνας Διάδας λέγεσθαι. Nam sic cum Meinekio scribendum pro τὰς δ' Ἀθήνας καὶ Δ. λ., nisi malis ταύτας δὲ τὰς Ἀθήνας καὶ Διάδας λέγεσθαι. Post λέγεσθαι Valckenarius Diatr. p. 144. addi voluit Αἰσχύλος μαρτυρεῖ, quum vix dubitari possit quin Aeschyli versum in mente habuerit Stephanus. Sed λέγεσθαι epitomatoris esse posse monet Meinekius. In versu Aeschyli legebatur πυρ' ἐκ περσῶν, quod correxit Butlerus. Simili composito διεκπερᾶν usus est Aeschylus Pers. 485.

27. Strabo 10. p. 447. ὑπὸ τοιοῦδε πάθους (σεισμοῦ) καὶ ἡ ὁμώνυμος τῇ νήσῳ (Εὐβοίᾳ) πόλις καταποθῆναι λέγεται, ἧς μέμνηται καὶ Αἰσχύλος ἐν τῷ Ποντίῳ Γλαύκῳ

Εὐβοΐδα καμπὴν ἀμφὶ Κηναίου Διὸς
ἀκτήν, κατ' αὐτὸν τύμβον ἀθλίου Λίχα.

Libri deteriores καμπτήν. κάμπτων Meinekius.

28. Schol. Pindari Pyth. 1, 152. Ἱμέρας ποταμὸς Σικελίας, περὶ οὗ καὶ Αἰσχύλος φησὶν ἐν Γλαύκῳ

καλοῖσι λουτροῖς ἐκλελουμένος δέμας
εἰς ὑψίκρημνον Ἱμέραν ἀφικόμην.

ἐκλελουμένος pro ἐκλέλουμαι deleto δ' post Ἱμέραν Heynius. De versu λοῦταί γε μὲν δὴ λουτρὸν αὖ τὸ δεύτερον ap. Poll. 7, 167. fortasse ad hanc fabulam referendo v. ad *fragm.* 382.

29. Schol. Theocr. 4, 62. τοὺς Σατύρους (ἀκρατεῖς ex scholio inferiore addidit Casaubonus de satyr. poesi 1, 5.) οἱ πλείονές φασιν, ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ Ἀνδρομέδᾳ. Schol. Eur. Rhesi 36. vol. 1. 23, 5. Αἰσχύλος δὲ δύο Πᾶνας λέγει, τὸν μὲν Διός, ὃν καὶ (Ἀρκάδος pro ὃν καὶ Vaterus p. 86.) δίδυμον, τὸν δὲ Κρόνου.

30. Etym. M. p. 250, 1. Δαυλίς: πόλις ἐν τῷ Παρνασῷ κειμένη. — εἴρηται δὲ διὰ τὸ πολὺ δάσος ἔχειν. δαῦλον γὰρ τὸ δασύ. Αἰσχύλος

δαῦλος ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν.

Scribe δαῦλος δ' ex Eustathio p. 274, 24. δαῦλον γὰρ τὸ δασὺ ἔλεγον προπερισπωμένως, ὡς δηλοῖ Παυσανίας, εἰπὼν δαῦλον τὸ δασύ. ἡ προτέρα περισπᾶται. Αἰσχύλος "δαῦλος δ' ὑπήνη." Pausanias 10, 4, 7. τοῖς δὲ ἐστιν εἰρημένον ὡς τὸ χωρίον, ἔνθα ἡ πόλις (Δαυλὶς) ᾠκίσθη, παρείχετο συνεχῆ δένδρα, καλεῖσθαι δὲ τὰ δασέα ὑπὸ τῶν πάλαι δαῦλα· ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ Αἰσχύλον τοῦ Γλαύκου τοῦ Ἀνθηδονίου γένεια ὑπήνην ὠνομακέναι δαῦλον.

31. Anecd. Bekkeri p. 347, 22. — καὶ κατὰ σύνθεσιν ἀείζων, ὡς Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποντίῳ

ὁ τὴν ἀείζων ἄφθιτον πόαν φαγών.

—— Ζωός — ἧς ἡ γενικὴ ζωοῦ, ἣν Αἰσχύλος κατὰ σύνθεσιν προάγει εἰπὼν

καὶ γεύομαί πως τῆς ἀειζώου πόας.

De herba illa Iacobsius Athenaei locos memorat 14. p. 679 a. 7. p. 296 f.

ΓΛΑΥΚΟΣ ΠΟΤΝΙΕΥΣ.

Phineus, Persae, Glaucus (Ποτνιεύς), Prometheus (πυρφόρος) una tetralogia comprehensae: vide argumentum Persarum. Ad Glauci Potniensis equos Hesychii gl. Γλαύκου φορβάδας (γλαυκοφόρβιδες codex) ἵππους: εὐγενεστάτους referendam esse animadvertit O. Iahnius in Museo Rhen. 9. p. 629.: sed verba illa utrum ex Aeschyli fabula an aliunde sumta sint nescimus.

32. Schol. Eur. Phoen. 1194. vol. 3 p. 318, 14. ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι: καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ

ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρός,
ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι.

Priorem versum affert Ar. in Ranis 1403. (1447) ubi scholiasta, τὸ δὲ "ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα" ἐκ Γλαύκου Ποτνιέως τοῦ Αἰσχύλου. Codex Euripidis August. ἐμπεφυγμένοι, unde ἐμπεφυρμένοι Valckenarius. ἐκπεφυγμένοι codex Vaticanus, idemque haud dubie in Veneto fuit ubi literae υγ perierunt.

33. Schol. Il. 13, 198. (Eustathius p. 927, 39.) Αἰσχύλος περὶ Γλαύκου

εἷλκον δ' ἄνω λυκηδόν, ὥστε διπλόοι
λύκοι νεβρὸν φέρουσιν ἀμφὶ μασχάλαις.

δ' addidit Hermannus.

34. Schol. Ar. Ran. 1576. εὐοδίαν: εὐκολίαν περὶ τὴν ὁδόν. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ Αἰσχύλου "εὐοδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν."

35. Hesychius, ἀμφίσωπον: περίωπον, πάντοθεν ἀναπεπταμένον. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ. Etym. M. p. 91, 12. ἀμφίσωπον: περίβλεπτον.

36. Hesychius, εὐφήμοις γόοις: δυσφήμοις, κατὰ ἀντίφρασιν. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ.

37. Hesychius, ἴτηλον: τὸ ἔμμονον καὶ οὐκ ἐξίτηλον. Αἰσχύλος Γλαύκῳ Ποτνιεῖ. Photius p. 118, 3. ἴτηλον: τὸν οὐκ ἐξίτηλον, ἀλλ' ἀνεξάλειπτον. οὕτως Αἰσχύλος.

38. Hesychius, Ξιφίρου λιμήν: Αἰσχύλος Γλαύκῳ

Ποτνιεῖ (Ποντίῳ Hermannus). ὁ πορθμός. ταῦτα γὰρ πάντα τὰ περὶ Ῥήγιον ὡρείων. ubi τῶν — ὁρίων Valesius, τῶν — νεωρίων Alberti. Suspectum nomen Ξιφίρου, quod ex Ξιφωνίου corruptum videbatur Bernhardyo in Annal. Berolin. a. 1828. p. 243. Ξιφώνειος λιμὴν memoratur ab Scylace p. 4. (21 ed. Muell.) Ξιφήρους λιμήν: — ταῦτα γὰρ πάντα περὶ Ῥήγιον Ὠρίωνος ἔργον Meinek. Philol. vol. 13. p. 511. collato Diodoro 4, 85.

39. Schol. Plat. p. 16. (370. Bekker.) ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἀναμένει. — Αἰσχύλος δέ φησι Γλαύκῳ Ποτνιεῖ

ἀγὼν γὰρ ἄνδρας οὐ μένει λελειμμένους.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

Dissertatio Hermanni in Opusc. vol. 2. p. 319.

40. Schol. Pindari Pyth 3, 27. τὸ ὑποκουρίζεσθαι ἀοιδαῖς εἶπε διὰ τὸ τοὺς ὑμνοῦντας ἐπευφημιζομένους λέγειν σὺν κόροις τε καὶ κόραις. Αἰσχύλος Δαναΐσι

κἄπειτα δ' εἶσι λαμπρὸν ἡλίου φάος,
ἕως ἐγείρω πρευμενεῖς τοὺς νυμφίους
νόμοισι θέντων σὺν κόροις τε καὶ κόραις.

V. 1. κἄπειτα δ' εἶσι] κἄπειτ' ἄνεισι Toupius Emend. vol. 2. p. 295. 3. corruptum habendum erit θέντων, nisi quis aliqua inter secundum tertiumque versum excidisse statuat. Infelices criticorum coniecturas memoravit Hermannus p. 326. Verba σὺν κόροις τε καὶ κόραις lucem accipiunt etiam ab Hesychii glossa, κουριζόμενος. ὑμεναιούμενος, διὰ τὸ λέγειν γαμουμέναις "σὺν κόροις τε καὶ κόραις", ὅπερ νῦν παρεφθαρμένως ἐκκορεῖν λέγεται. Codex γαμουμέναις διὰ τὸ λέγειν. Transposuit Nauckius.

41. Athenaeus 13. p. 600 a. καὶ ὁ σεμνότατος δ' Αἰσχύλος ἐν ταῖς Δαναΐσιν αὐτὴν παράγει τὴν Ἀφροδίτην λέγουσαν

ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα,
ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν·
ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάεντος οὐρανοῦ πεσὼν
ἔκυσε γαῖαν· ἡ δὲ τίκτεται βροτοῖς
μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον·
δενδρῶτις ὥρα δ' ἐκ νοτίζοντος γάμου
τέλειός ἐστι. τῶν δ' ἐγὼ παραίτιος.

V. 1. τρῶσαι] χρῶσαι Heathius. πλῆσαι Meinekius.

ε
3. εὐνάεντος] Epitomae codex Paris. εὐνάοντος, unde εὐνάοντος Eustathius ad Homer. p. 978, 24. quod pro νοτίζοντος dictum probat Meinekius ad Theocr. p. 425. 6. δενδρῶτις] δένδρων τις codex. Correxit Hermannus collato Eurip. Herc. f. 790. Πυθίου δενδρῶτι πέτρα. γάμου] γάνους Gompersius in Museo Rhen. 13. p. 479.

42 a. Hesychius, καθαίρομαι γῆρας: ἐκδύομαι. Αἰσχύλος Δαναΐσι (δαίσι codex).

42 b. Strabo 5. p. 221. de Pelasgis, Αἰσχύλος δ' ἐκ τοῦ περὶ Μυκήνας Ἄργους φησὶν ἐν Ἱκέτισιν ἢ Δαναΐσι (Ἱκέτισι καὶ Δαναΐσι Hermannus) τὸ γένος αὐτῶν.

ΔΙΚΤΥΟΥΛΚΟΙ.

Nomen in Δικτυουργοί corruptum in Catalogo. De argumento fabulae nihil constat. Piscatores Seriphios, in quorum retia Danaë cum Perseo exposita inciderit, intelligit Hermannus, qui de hac fabula dixit in Relationibus Societ. Saxon. 1. p. 119.

43. Aelianus N. A. 7, 47. τῶν δὲ ὑστρίχων καὶ τῶν τοιούτων ἀγρίων τὰ ἔκγονα ὄβρια (καὶ ὀβρίκαλα addit Nauckius) καλεῖται. καὶ μέμνηται δὲ Εὐριπίδης ἐν Πελιάσι τοῦ ὀνόματος καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι (143. ubi ὀβρικάλοισι legitur) καὶ Δικτυουλκοῖς. Photius p. 314, 23. ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα: τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκύμνια. Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς.

44. Hesychius, θῶσθαι: δαίνυσθαι (codex δύνασθαι) θωνᾶσθαι (θωρᾶσθαι ex Etymolog. Parisino Bastius ad Gregor. p. 358. θοινᾶσθαι Salmasius), εὐωχεῖσθαι Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς.

45. Pollux 7, 35. ὕφασμα δέ ἐστι λεπτὸν, εὐυφές, ἰσχνὸν, εὐήτριον, εὔπλοκον. τὸ δὲ εὐήτριον Αἰσχύλος ἐν Δικτυουλκοῖς εἰ καὶ μὴ ἐπὶ ἐσθῆτος, ἀλλ' οὖν εἴρηκε "δικτύου δ' εὐήτρια." Vulgo δικτυουργικοῖς. Correctum ex codice Falckenburgii. Pro δικτύου in cod. Paris. Bekkeri scriptum κερκίου, librario, ut videtur, ad κερκίς quod sequitur aberrante.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΤΡΟΦΟΙ.

Τροφοί, omisso Διονύσου, in Catalogo.

46. Schol. Ar. Eq. 1318. ὥσπερ ἡ Μήδεια λέγεται, ὡς μὲν Αἰσχύλος ἱστορεῖ, τὰς τροφοὺς τοῦ Διονύσου ἀφεψήσασα ἀνανεάσαι ποιῆσαι μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν. Scriptor argumenti Medeae Euripidis, Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε. Διωνύσοιο τιθῆναι memorantur ab Homero Il. 6, 132. omissis nominibus, de quibus alii alia narrarunt: v. Pherecydem in Muelleri Fragm. Hist. vol. 1. p. 84. Diodor. 3, 70. Io. Lydum de mens. 4, 38. Etym. M. p. 372, 4. Theognosti Can. p. 106, 31. ab Nauckio indicatos. Aeschyli fabulam satyricam fuisse coniecit Boettigerus in libro de picturis vasorum vol. 1, 2. p. 185.

47. Hesychius, δίκρα ὄψις: ἡ διπλῆ. Αἰσχύλος Τροφοῖς. δίκρα ὀσφῦς (ut διπλῆ ὀσφὺς ap. Poll. 1, 190. et *spina duplex* ap. Vergilium) M. Schmidtius l. c.

48. Hesychius, πεδοίκου χελιδόνος: συνοίκου. Αἰσχύλος Τροφοῖς. Photius p. 403, 24. πεδοικούσης (πεδοίκου Nauckius): μετοικούσης.

49. Photius p. 47, 10. ἑψιοῦσα: τροφὰς διδοῦσα χόνδρου καὶ τὰ ἑψητά. Αἰσχύλος Τροφοῖς "βιοτὴν αὔξιμον ἑψιοῦσα." Ἱππῶναξ. Inter καὶ et τὰ ἑψητά excidisse ψιφά intellexit M. Schmidtius in Philologo vol. 18. p. 228. collata Hesychii gl. ψιφά: ἑψητά (ἑψιτὰ codex) λεπτά, etsi mirum est vocabulum ψιφά pro usitato ψίχες dictum. Praeterea Schmidtius verba sic corrigi et collocari voluit, Ἐμψίουσα: τροφὰς διδοῦσα χόνδρου. "βρωτὺν αὔξιμην ἐμψίουσα" Ἱππῶναξ. καὶ ψιφὰ τὰ ἑψητὰ Αἰσχύλος Τροφοῖς, coniectura parum probabili, quum verba αὔξιμην ἐμψίουσα sic iuxta se posita neque iambico nec trochaico metro apta sint: nam ἐμψίουσα syllaba secunda producta dicitur. Quamobrem probabilius verba καὶ ψιφὰ τὰ ἑψητά, loco alieno illata, ante Ἱππῶναξ collocari videntur. Hesychius, ἐμψιοῦσα: ἐρίγματα διδοῦσα. Recta scriptura est ἐμψίουσα, restituta ab Lobeckio Rhemat. p. 154. Aeschyli verba metro Ionico scripta sunt. Verbi simplicis ψίω aoristo ἔψισε usus est Hipponax in versu ab Etym. M. p. 154, 27. servato, ex quo Hesychii gl. ἔψισεν: ἐψώμισεν sumta esse potest.

[ΕΚΤΟΡΟΣ ΛΥΤΡΑ. V. ΦΡΥΓΕΣ.]

ΕΛΕΥΣΙΝΙΟΙ.

50. Hesychius, ἀοζήσω (codex ἀοξήσω): διακονήσω, ὑπουργήσω. Αἰσχύλος Ἐλευσινίοις (ἐλευσινίαις codex).

51. Plut. V. Thesei c 29. συνέπραξε δὲ (Θησεὺς) καὶ Ἀδράστῳ τὴν ἀναίρεσιν τῶν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ πεσόντων, οὐχ, ὡς Εὐριπίδης ἐποίησεν ἐν τραγῳδίᾳ, μάχῃ τῶν Θηβαίων κρατήσας, ἀλλὰ πείσας καὶ σπεισάμενος· οὕτω γὰρ οἱ πλεῖστοι λέγουσι· — — καταμαρτυροῦσι δὲ τῶν Εὐριπίδου Ἱκετίδων οἱ Αἰσχύλου Ἐλευσίνιοι, ἐν οἷς καὶ (καὶ ante οἱ Αἰσχύλου Ἐ. transponit Sintenis) ταῦτα λέγων ὁ Θησεὺς πεποίηται.

ΕΠΙΓΟΝΟΙ.

52. Schol. Pindari Isthm. 6, 10. τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς σωτῆρος ἔλεγον. — τὸν μὲν γὰρ πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου ἐκίρνασαν· τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Διὸς σωτῆρος καθὰ καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἐπιγόνοις

"λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὡραίου γάμου
"Ἥρας τε." εἶτα
"τὴν δευτέραν δὲ κρᾶσιν ἥρωσιν νέμω." εἶτα
"τρίτον Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα."

V. 3. δὲ pro γε Schuetzius.

53. Hesychius, τιμαλφής: ἔντιμος, τιμὴν ἀλφάνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη. — Αἰσχύλος δὲ ἐν Ἐπιγόνοις ἐπὶ τοῦ ἐντίμου.

54. Apud Athenaeum 13. p. 584 d. Andronicus histrio versum ex Epigonis recitasse memoratur (τοῖς Ἐπιγόνοις εὐημερήκει)

ὀλόμενε παίδων, ποῖον εἴρηκας λόγον;

Dubitatur utrum Aeschyli an Sophoclis Epigonos dicat. Andronicus autem Demosthenis oratoris aetate vixit.

[ΕΥΡΩΠΗ. V. ΚΑΡΕΣ Η ΕΥΡΩΠΗ.]

ΗΔΩΝΟΙ.

Fuit prima tetralogiae Lycurgeae fabula: v. schol. ad Aristoph. Thesm. 135. cuius verba afferemus ad fragm. 122. De trilogiae Lycurgeae argumento coniecturas suas exposuit Hermannus Opusc. 5. p. 24.

55. Strabo 10. p. 470. τούτοις δ' ἔοικε καὶ τὰ παρὰ τοῖς Θρᾳξὶ τά τε Κοτύττια καὶ τὰ Βενδίδεια, παρ' οἷς καὶ τὰ Ὀρφικὰ τὴν καταρχὴν ἔσχε. τῆς μὲν οὖν Κότυος τῆς ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς Αἰσχύλος μέμνηται καὶ τῶν περὶ αὐτὴν ὀργάνων (verba καὶ τῶν — ὀργάνων om. duo libri optimi) εἰπὼν γὰρ "σεμνὰ Κότυς ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς (verba ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς ex superioribus repetita delet Nauckius) ὄρεια δ' ὄργαν' ἔχοντας (ἔχοντες libri duo, quod ipsum Aeschylus haud dubie scripserat, sed Strabo, qui haec suae orationi accommodaret, accusativo opus habuit) τοὺς περὶ τὸν Διόνυσον εὐθέως ἐπιφέρει

ὁ μὲν ἐν χερσὶν
βόμβυκας ἔχων, τόρνου κάματον,
δακτυλόδικτον πίμπλησι μέλος,
μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν (corr. ὁμοκλήν)·
ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ.

καὶ πάλιν

ψαλμὸς δ' ἀλαλάζει·
ταυρόφθογγοι δ' ὑπομυκῶνται
ποθὲν ἐξ ἀφανοῦς φοβεροὶ μῖμοι,
τυπάνου δ' εἰκὼν ὥσθ' ὑπογαίου
βροντῆς φέρεται βαρυταρβής.

V. 1. σεμνὰ — ἔχοντας] σεμνὰ Κοτυτοῦς ὄργι' ἔχοντες Nauckius. Κοτυτοῦς nomen in libris modo sic modo Κοτυττοῦς scribitur, de quo dixi in Thes. vol. 4. p. 1887. 4. δακτυλόδικτον pro δακτυλόδεικτον Pauwius. Apud Hesychium est lemma δακτυλόδικτον, cuius interpretatio excidit. 6. Schol. Il. 23, 34. καθόλου δὲ κοτύλας ἐκάλουν πάντα τὰ κοῖλα.. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἠδωνοῖς τὰ κύμβαλα "ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ." Attulit hunc versum Athenaeus 11. p. 479 b. ex eoque Eustath. p. 1282, 16. 10. Libri alii ὑπογέου, quod nihil aliud est quam ὑπογαίου, alii ὑπογείου. Ceterum versus hos omnes chori Edonorum esse, suam deam Cotyn celebrantium, monet Hermannus Opusc. 5. p. 9.

56. Ar. Thesm. 135. ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα τίς ἡ στολή; ubi schol. λέγει δὲ (Λυκοῦργος) ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς πρὸς τὸν συλληφθέντα Διόνυσον "ποδαπὸς ὁ γύννις;"

57. Aristophanes Avium v. 277.

τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης;

ubi schol. τοῦτο εἶπεν εἰς τὸ τερατῶδες τοῦ ὄρνιθος ἀφορῶν, οὐδὲν πρὸς τὸ προσκείμενον. παρὰ τὸ ἐξ Ἠδωνῶν Αἰσχύλου "τί ποτ' ἔσται ὁ μουσόμαντις ἄλλο ἀβρατεὺς (ἀκρατοῦς cod. Ven.) ὃν σθένει." Suidas, μουσόμαντις: κομπώδης. τοιοῦτοι γὰρ οἱ μάντεις καὶ οἱ ποιηταί. παρὰ τὸ ἐξ Ἠδωνῶν Αἰσχύλου "τίς ποτ' ἔσται ὁ μουσόμαντις ἄλαλος ἀβρατεύς." Corruptis ultimis versus verbis nihil opis attulerunt criticorum coniecturae memoratae ab Hermanno l. c. p. 16, 17. quibus alias addidit M. Schmidtius Philol. 18. p. 228. Sententiae satisfacit τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄλαλος ἀβροβάτης (de hoc voc. etiam Hermannus cogitavit) ὅδε;

58. Erotianus p. 190. (79. ed. Klein.) Ἴκταρ: ἐγγύς, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Αἰσχύλος ἐν Εὐμενίσι φησί —. μέμνηται ὁ αὐτὸς τῆς λέξεως καὶ ἐν Ἠδωνοῖς.

59. Hesychius, ἄδασμος: οὐδένα δασμὸν ἐκτελοῦσα, οἷον τελοῦσα ἐνοίκιον. Αἰσχύλος Ἠδωνοῖς (codex ἡδονήν). Photius p. 8, 4. ἄδασμος: οὐδένα δασμὸν ἐκτίνουσα, οὐδὲ μερίζουσα δασμὸν τῆς οἰκήσεως. οὕτως Αἰσχύλος.

60. Hesychius et Suidas, αἰγίζειν: διασπᾶν, ἐκ μεταφορᾶς, παρ' ὃ καὶ τὸ αἰγίζεσθαι ἀπὸ τῶν καταιγίδων. Αἰσχύλος. ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἠδωνοῖς (ἡδονῇ codex Hesychii) καὶ τὰς νεβρίδας οὕτω λέγει. Haec partim repetuntur infra apud Suidam, Ἠδωνίς Ἠδωνίδος: χώρα οὕτω λέγεται. καὶ Ἠδωνοὶ ὄνομα ἔθνους. Αἰσχύλος. ὁ δ' αὐτὸς ἐν Ἠδωνοῖσι καὶ τὰς νεβρίδας οὕτως καλεῖ· καὶ ἔστιν ἐν τῷ αἰγίζειν. Poetae verba fuisse νεβρίδας δ' Ἠδωνίδας ᾔγιζον coniecit Hermannus.

61. Hesychius, ἀμφίδρομος: Αἰσχύλος Σεμέλῃ ἔπλασε δαίμονα καινὸν περὶ τὰ Ἀμφιδρόμια, ὡς εἰ ἔλεγες τὸν γενέθλιον. δηλοῖ δὲ καὶ ἐξ ἑκατέρου μέρους θεώμενον ἢ προηγούμενον, ἢ ὁρμᾶν δυνάμενον, ὡς Αἰσχύλος Ἠδωνοῖς (codex ἠδωνές).

62. Hesychius, ἄσσιστα: ἔγγιστα. Αἰσχύλος Ἠδωνοῖς (codex ἠδωνῶν).

63. Schol. Il. 9, 535. sive 539. ed. Bekk. χλούνην οἱ μὲν ἀφριστήν· χλουδεῖν γὰρ τὸ ἀφρίζειν τινὲς Δωριέων ἔλεγον· ἄλλοι δὲ κακοῦργον· καὶ γὰρ τῶν ἀρχαίων ἰαμβοποιῶν τινὰ φάναι "ἀνὴρ ὅδ' ἑσπέρης καθεύδοντα | ἄπουν ἔδησε χλούνην (ἀπ' οὖν ἔδησε χλοῦνιν Hermannus)" Ξενοφῶντα δὲ γένος τι ἰνδῶν φάναι τὸν χλούνην εἶναι, καθάπερ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἠδωνοῖς "μακροσκελὴς μὲν ἆρα χλούνης τις ᾖ." Eustathius p. 772, 53. ὅτι δὲ καὶ ἐκτομίαν ὁ χλούνης δηλοῖ, οὐ μόνον Αἰσχύλος δίδωσι χρῆσιν, ἀλλὰ καὶ Αἰλιανὸς μάλιστα ἐν τοῖς περὶ προνοίας χλούνην λέγων τὸν ἀπόκοπον· καὶ Ἀριστοτέλης δὲ κατὰ τὸν γεωγράφον χλούνην σὺν τὸν τομίαν λέγει. "Eam interpretationem prorsus reiectam narrat ab Aristophane grammatico. Vide Nauck. Aristoph. Byz. fragm. p. 118. 120. In Opusc. 5. p. 13. dixi Aeschylum fortasse scripsisse ΑΓΓ. μακροσκελὴς μέν. ΛΥΚ. ἆρα μὴ χλούνης τις ἦν; ut χλούνης *locustam* significaret. Nam ad Theocriti versum 10, 18: "μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία," schol. haec annotavit: ἴσως οὖν ὁ Θεόκριτος τὴν ἰσχνὴν εἰπεῖν θέλων καὶ διεφθινηκυῖαν τοῦτο φησίν. ἢ τὴν ἐπιβλαβὲς καὶ χαλεπὸν ὁρῶσαν. Ἀρίσταρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκούργου Αἰσχύλου τὴν ἀκρίδα φησὶ ταύτην, εἰ προσβλέψει τινὶ τῶν ζῴων, ἐκείνῳ κακὸν γίνεσθαι. ἔστι δὲ χλωρὰ καὶ περιμήκεις τοὺς πόδας ἔχουσα καὶ λεπτούς, καὶ συνεχῶς αὐτοὺς κινοῦσα. et paucis interiectis, ipsa illa vox μακροσκελής, sed perperam μακρόσκελος scripta, de ista bestiola dicta est: ἢ ἡ σὴ ἐρωμένη ἡ ἐοικυῖα τῇ ἀκρίδι τῇ καλαμαίᾳ ὀνομαζομένῃ, τῇ πρὸς μαντείας ἐπιτηδείᾳ, περιβαλεῖται τὸν χρῶτά σου κατὰ τὴν νύκτα· τουτέστιν, ἡ ἰσχνὴ καὶ λεπτὴ καὶ μακροσκελὴς συγκοιμηθήσεταί σοι. Potuit Aristarchi illud ὑπόμνημα Λυκούργου universam tetralogiam complecti, neque, ut in solo Lycurgo constiterit, non potuit etiam eorum aliquid explicari, quae in praegressis legerentur tragoediis. Itaque quod disseruit Aristarchus ad illum ipsum Edonorum versum pertinere, in iis autem quae e libro aliquo Xenophontis (fortasse ex Sillis Xenophanis) scholiasta Homeri affert, scribendum esse γένος τι ἀκρίδων suspicatus sum." HERMANN.

64 a. Longinus 15, 6. καὶ παρὰ μὲν Αἰσχύλῳ παραδόξως τὰ τοῦ Λυκούργου βασίλεια κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Διονύσου θεοφορεῖται·

ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη.

Rettulerant hoc fragmentum editores ad Lycurgum: sed de primo accessu Bacchi sermonem esse iam Zoega viderat in Dissert. p. 15. quem secutus est Welckerus in Trilogia p. 322. et in Appendice p. 105 HERMANN.

64 b. Etym. M. p. 191, 5. λέγονται βασσάραι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θρᾴκιαι βάκχαι, καλούμενοι οὕτως ἀπὸ τοῦ βασσαρέως Διονύσου. ἦσαν δὲ ποικίλοι καὶ ποδήρεις. Αἰσχύλος ἐν Ἠδωνοῖς

ὅστις χιτῶνας βασσάρας τε Λυδίας
ἔχει ποδήρεις.

ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ. Verba καλούμενοι οὕτως et quae post Διονύσου leguntur accesserunt ex cod. Florentino ap. Millerum, *Mélanges de littérature Grecque* p. 62. correcto codicis vitio ἐνηδόνοις.

ΗΛΙΑΔΕΣ.

Dissertatio Hermanni in Opusc. vol. 3. p. 130.

65 a. Philodemus περὶ εὐσεβείας in Gomperzii Stud. Hercul. fasc. 2. p. 22. suppletus ab Nauckio in *Mélanges Gréco-Romains* a. 1864. vol. 2. p. 609. Αἰσχύλος] δ' ἐν Ἡλιά[σι λέγει] Δία καὶ αἰθέ[ρα εἶναι κ]αὶ γῆν καὶ [οὐρανὸ]ν καὶ τὰ πάν[τα καὶ ὑπ]ὲρ τὰ πάν[τα. Aeschyli versus servavit Clemens Alex. Strom. 5. p. 718. ὅ τε Εὐφορίωνος Αἰσχύλος ἐπὶ τοῦ θεοῦ σεμνῶς σφόδρα φησὶν

Ζεύς ἐστιν αἰθήρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δ' οὐρανός,
Ζεύς τοι τὰ πάντα χὤτι τῶνδ' ὑπέρτερον.

Quae exscripsit Euseb. Pr. Ev. 13. p. 681 b.

65 b. Schol. Soph. Oed. Col. 1248. τὰ ἀπὸ τῶν ὀρῶν φησι τῶν προσαγορευομένων Ῥιπῶν. τινὲς δὲ οὕτω καλοῦσι, Ῥιπαῖα ὄρη. λέγει δὲ αὐτὰ ἐννύχια διὰ τὸ πρὸς τῇ δύσει κεῖσθαι. μέμνηται δὲ Ἀλκμὰν — καὶ ἐν Ἡλιάσιν Αἰσχύλος "Ῥῖπαι μὲν δὴ πατρός." Quibus in oris sitos esse montes illos putaverit Aeschylus ex his cognoscimus, quae Plinius H. N. 37, 2, 11. scribit: *Phaethontis fulmine icti sorores, luctu mutatas in arbores populos, lacrimis electrum omnibus annis fundere iuxta Eridanum amnem, quem Padum vocamus electrum appellatum, quoniam sol vocitatus sit* ἠλέκτωρ, *plurimi poetae dixere, primique, ut arbitror, Aeschylus, Philoxenus, Euripides, Satyrus, Nicander.* et infra: *Quod Aeschylus in Iberia, hoc est in Hispania, Eridanum esse dixit, eundemque appellari Rhodanum, Euripides rursus et Apollonius in Adriatico litore confluere Rhodanum et Padum, faciliorem veniam facit ignorati sucini in tanta orbis ignorantia.* Idem fere testatur Appuleius de orthographia ab Ang. Maio editus p. 135. *Eridanus citra diphthongum, fluvius Atticae, nec non Thessaliae. Est item Italiae, qui et Padus: item Hiberiae, auctoribus Aeschylo, Pausania, Euphorione minore.* Patet ex his Eridanum ab Aeschylo Iberiae fluvium, qui alio nomine Rhodanus vocaretur, esse dictum. Longissimum enim tractum terrarum Iberiae appellatio complectebatur: de qua re, ne Cluverium commemorem in Germania antiqua 1, 2., disseruit Ukertus in descriptione orbis antiqui vol. 2, 1. p. 248 HERMANN. Opusc. vol. 3. p. 121. 122. Fabulae Aeschyleae summam ab schol. Hom. Od. 17, 208. tradi coniicit Nauckius, quum scholiastae narratio ab Euripidis Phaethonte discrepet.

66. Athenaeus 11. p. 469 f. ὅτι ὁ ἥλιος ἐπὶ ποτηρίου διεκομίζετο ἐπὶ τὴν δύσιν — φησὶν — Αἰσχύλος ἐν Ἡλιάσιν

ἔνθ'
ἐπὶ δυσμαῖσι τεοῦ
πατρὸς Ἡφαιστοτυκὲς
δέπας, ἐν τῷ διαβάλλει
πολὺν οἰδματόεντ' αὐρίδρομον πόρον συθεὶς
μελανίππου προφυγὼν
ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν.

V. 2. δυσμαῖσι σοῦ (debebat τεοῦ ut Hermannus) Casaubonus] δυσμαῖς ἴσου 3. Ἡφαιστοτυχές (debebat Ἡφαιστοτυκές ut Hermannus) Schweighaeuserus] ἡφαιστοτευχές 5. οἰδματόεντ' αὐρίδρομον (ἀμφίδρομον Hermannus) πόρον συθεὶς R. Ellis in *The Philological Journal*, *Cambridge* 1868. fasc. 1. p. 71.] οἰδματόεντα φέρει δρόμου ουθεις (sic codex sine accentu, ex quo Musurus οὐδ' εἷς fecit).

67. Bekk. Anecd. p. 346, 9. Ἀδριαναὶ γυναῖκες. Αἰσχύλος Ἡλιάσιν· "Ἀδριαναί τε γυναῖκες τρόπον ἕξουσι γόων." Erant haec, ut videtur, in eodem chori Ionico carmine hunc in modum scripta:

Ἀδριηναί τε γυναῖκες τρόπον ἕξουσι γόων.

Verisimile est enim Ionica ut poetica forma usum esse Aeschylum, quod fecit etiam Euripides in Hippol. 735. Chorum illa apud Aeschylum dicere, ut consoletur deflentes fratris obitum Heliades, supra monui. Qui sit ille lugendi mos, quem servaturae sint feminae ad Padum, indicant Polybius 2, 16. Scymnus v. 399. Diodorus 5, 23. HERMANN. l. c. p. 138. 139.

68. Athenaeus 10. p. 424 d. τούτῳ ὅμοιόν ἐστι τὸ ἀνιηρέστερον καὶ τὸ ἐν Ἡλιάσιν Αἰσχύλου "ἀφθονέστερα λίβα." Epitome ἀφθονέστερον λίβα. Recte Casaubonus ἀφθονεστέραν λίβα. Sic εὐκταίαν λίβα fragm. 52.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ.

69. Stobaeus 122, 2. Αἰσχύλου Ἡρακλειδῶν

οὐ γάρ τι μεῖζον ἄλλο τοῦδε πείσομαι.

70. Hesychius, ἀμφιμήτορες: οἱ ἐκ πολλῶν μητέρων γεγονότες ἀδελφοί. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις. Suidas, ἀμφιμήτωρ: ὁ ἑτερομήτωρ. Αἰσχύλος.

71. Hesychius, ἐπιγλωσσῶ: ἐποιωνίζου διὰ γλώττης. Αἱ. Ἡ. ἐπιγλωσσῶ legitur Choeph. 1045.

ΘΑΛΑΜΟΠΟΙΟΙ.

De argumento huius fabulae v. supra p. 100.

72. Pollux 7, 122. καὶ ἐκφάτνωμα (φάτνωμα Hermannus) δὲ καὶ κῦμα μέρη ἔργων ἐν Αἰσχύλου Θαλαμοποιοῖς

ἀλλ' ὁ μέν τις Λέσβιον φατνώματι
κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς.

τάχα δὲ καὶ οἱ θαλαμοποιοὶ εἶδος τέχνης. V. 1. ἀλλ' ὁ] ἀλλ' εἶ' ὁ Nauckius Philol. 11. p. 282. 2. ἐκπεραινέτω Kuehnius pro ἐμπεραινέτω.

ΘΕΩΡΟΙ Η ΙΣΘΜΙΑΣΤΑΙ.

Memoratur in Catalogo.

73. Athenaeus 14. p. 629 f. Αἰσχύλος ἐν Θεωροῖς

καὶ μὴν παλαιῶν τῶνδέ σοι σκωπευμάτων.

Hesychius, σκωπευμάτων: σχῆμα τῆς χειρὸς πρὸς τὸ μέτωπον τιθεμένης, ὥσπερ ἀποσκοπούντων. Photius p. 527, 6. σκώπευμα: σχῆμα σατυρικόν, ὡς καὶ ὁ σκωπός. οὕτως Αἰσχύλος. Hesychius, ὑπόσκοπον χέρα: Αἰσχύλος. ὥσπερ οἱ ἀποσκοποῦντες οὕτω κελεύει σχηματίσαι τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι. σχῆμα δέ ἐστιν ὀρχηστικὸν ὁ σκοπός. de quo vid. Salmas. ad Scr. Hist. Aug. vol. 2. p. 836.

74. Hesychius, ἰαμβίς: Αἰσχύλος Θεωροῖς ἢ Ἰσθμιασταῖς. τοῖς καθαρίζουσιν ὁ αὐλὸς συνήχει, καὶ αἱ τοιαῦται κιθαρίσεις ἐλέγοντο παριαμβίδες.

75. Hesychius, ἀποστάς: φυγών. Αἰσχύλος Ἰσθμιασταῖς (codex ἰσθάσταις) καὶ Ἀλκμήνῃ. Alcmena Aeschyli quum nulla fuerit, aut corruptum hoc nomen est aut excidit Euripidis nomen.

76. Photius p. 655, 12. Ψό: ἐπὶ τοῦ σαπροῦ καὶ μὴ συναρέσκοντος· ἔστι δὲ ἀποκομματικοῦ λεξειδίου (ἀπόκομμα Ἀττικοῦ λεξειδίου Bernhardyus, ἀποκομματικὸν λεξείδιον Dobraeus)· ψόθον γὰρ καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης (fr. 706) "πλέω γράσου καὶ ψοθοίου καὶ ῥύπου γε καὶ ψόθου." Αἰσχύλος Θεωροῖς. „"Lege πλέω γράσου τε καὶ ψόθου· οἷον, καὶ ῥύπου· Αἰσχύλος Θεωροῖς. et intellige quasi statim post ψό sequeretur Αἰσχύλος." DOBRAEUS in indice p. 735. Theognostus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 2. p. 53, 28. ubi de nominibus in οιος agit, 'ψοθοιὸς ὁ ἀκάθαρτος.'

ΘΡΗΙΣΣΑΙ.

77. Ὅπλων κρίσιν, Θρήσσας et Σαλαμινίας una trilogia comprehensas fuisse recte coniecisse videntur Welckerus in libro de Trilogia p. 438. et Hermannus in dissertatione de Aeschyli tragoediis fata Aiacis et Teucri complexis, in Opusc. vol. 7. p. 362—387. "Θρῆσσαι dicta fuit ex choro captivarum mulierum. Testis est scholiastes Sophoclis ad Ai. 134. quum explicans cur Sophocles ex viris Salaminiis chorum fecerit, scripsit: τὸ δὲ τῶν αἰχμαλώτων κηδεμονικὸν μέν, ὡς Αἰσχύλος ἐν Θρήσσαις, οὐ μὴν εὐπρόσωπον· ὅρα γὰρ οἷον τὸ αἰχμαλώτους ἐπιτιμᾶν τῷ Μενελάῳ. Quorum verborum postrema utrum ad Sophoclei Aiacis v. 1091. 1092. spectent, an Aeschylus id quod vituperat scholiastes fecerit, incertum est: sed tamen, quoniam vix tanti sunt isti duo versus, propter hos ut laudandus esset Sophocles, nescio an Aeschylum notari sit existimandum." HERMANN. l. c. p. 372.

78. Schol. Sophoclis Aiac. 815. μετάκειται ἡ σκηνὴ ἐπὶ ἐρήμου τινὸς χωρίου, ἔνθα ὁ Αἴας εὐτρεπίσας τὸ ξίφος ῥησίν τινα πρὸ τοῦ θανάτου προφέρεται, ἐπεὶ γελοῖον ἦν κωφὸν εἰσελθόντα περιπεσεῖν τῷ ξίφει. ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς σπάνια· εἰώθασι γὰρ τὰ πεπραγμένα δι' ἀγγέλων ἀπαγγέλλειν. τί οὖν τὸ αἴτιον; φθάνει Αἰσχύλος ἐν Θρήσσαις τὴν ἀναίρεσιν Αἴαντος δι' ἀγγέλου ἀπαγγείλας. ἴσως οὖν καινοτομεῖν βουλόμενος (ὁ Σοφοκλῆς) καὶ μὴ κατακολουθεῖν τοῖς ἑτέρου τινὸς ὑπ' ὄψιν ἔθηκε τὸ δρώμενον· ἢ μᾶλλον ἐκπλῆξαι βουλόμενος· εἰκῆ γὰρ κατηγορεῖν ἀνδρὸς παλαιοῦ οὐχ ὅσιον. Idem ad 833. παραδεδομένου δὲ καθ' ἱστορίαν ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας, κατὰ δὲ τὴν μασχάλην τρωτὸς, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τῇ λεοντῇ αὐτὸν σκεπάσαντα κατὰ τοῦτο τὸ μέρος ἀσκέπαστον ἐᾶσαι διὰ τὸν γωρυτὸν ὃν περιέκειτο. φησὶ δὲ περὶ αὐτοῦ Αἰσχύλος ὅτι καὶ τὸ ξίφος ἐκάμπτετο οὐδαμῇ ἐνδιδόντος τοῦ χρωτὸς τῇ σφαγῇ. τόξον ὥς τις ἐντείνων, πρὶν δή τις, φησί, παροῦσα δαίμων ἔδειξεν αὐτῷ κατὰ ποῖον μέρος δεῖ χρήσασθαι τῇ σφαγῇ. ὁ δὲ Σοφοκλῆς, ἐριθεῦσαι μέν τι ὡς πρεσβυτέρῳ μὴ βουληθεὶς, οὐ μὴν παραλιπεῖν αὐτὸ δοκιμάζων, ψιλῶς φησι, πλευρὰν ἀναρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ, κατὰ τί τὴν πλευρὰν μὴ εἰπών. "Latere videntur talia fere poetae verba: ἔκαμψε, τόξον ὥς τις ἐντείνων, ξίφος, | πρὶν δὴ παροῦσα δαιμόνων τις εὐφρόνως ἔδειξεν αὐτῷ." HERMANN. l. c. p. 374.

79. 80. "Non dubito quin ad eandem rem pertineant verba, quae inter alia ex Aeschyli tragoediis decerpta Aristophanes in Ranis v. 1294. posuit, τὸ συγκλινές τ' ἐπ' Αἴαντι, in quibus omissum vulgo τε codices optimi praebuerunt. Scriptum fuisse credo apud Aeschylum "τὸ συγκλινές τ' ἐπ' Αἴαντι ξίφος." Schol. Τιμαχίδας φησὶ τοῦτο ἐν ἐνίοις μὴ γράφεσθαι. Ἀπολλώνιος δέ φησιν ἐκ Θρησσῶν αὐτὸ εἶναι. Homericus Aiax toto corpore vulnerabilis erat. Schol. ad Iliad. 14, 404. τρωτὸς δὲ ὁ Αἴας ὅλον τὸ σῶμα, οὐχ ὡς Αἰσχύλος τὰ περὶ τὴν μασχάλην. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀγῶνος. μονομαχοῦντος γὰρ αὐτοῦ πρὸς Διομήδην φησὶ "καὶ τότε δή ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοί," ὡς δυναμένου τρωθῆναι. τοῦτο δὲ ὑπονοοῦσι διὰ τὸ μηδέποτε παρ' Ὁμήρῳ τετρῶσθαι αὐτόν." HERMANN. l. c.

81. Hesychius, ἀγαῖς (ἄγαις recte Favorinus): ζηλώσεσιν. Αἰσχύλος Θρήσσαις.

Versus de morte Aiacis ab Clem. Alex. Strom. 2, p. 462. allatos, non Aeschyli esse, quod Heinsius aliique crediderant, dixi in ed. Clementis Oxon, vol. 2. p. 188.

ΙΕΡΕΙΑΙ.

82. Macrobius Saturnal. 5, 22. *In tertio Aeneidos libro cursim legitur, neque unde translatum sit quaeritur "quae Phoebo pater omnipotens, mihi Phoebus Apollo praedixit" — Sed affirmo doctissimum vatem etiam in hoc Aeschylum eminentissimum tragoediarum scriptorem secutum, qui in fabula quae Latina lingua* SACERDOTES *inscribitur sic ait*

στέλλειν ὅπως τάχιστα· ταῦτα γὰρ πατὴρ
Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίᾳ θεσπίσματα.

Attulit etiam schol. Soph. Oed. Col. 793. omisso θεσπίσματα.

83. Aristoteles Ethic. Nicom. 3, 2. ὃ δὲ πράττει ἀγνοήσειεν ἄν τις, οἷον λέγοντές φασιν ἐκπεσεῖν αὐτοῖς, ἢ οὐκ εἰδέναι ὅτι ἀπόρρητα ἦν, ὥσπερ Αἰσχύλος τὰ μυστικά. ubi Eustratius p. 40 a. δοκεῖ γὰρ Αἰσχύλος λέγειν μυστικά τινα ἔν τε ταῖς Τοξότισι καὶ Ἱερείαις καὶ ἐν Σισύφῳ πετροκυλιστῇ καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ ἐν Οἰδίποδι. ἐν γὰρ τούτοις πᾶσι περὶ Δημήτρας λέγων τῶν μυστικωτέρων (μυστικῶν Schneidewinus) περιεργότερον ἅπτεσθαι ἔοικε. λέγει δὲ καὶ περὶ Αἰσχύλου καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ὁμήρου ὡς κινδυνεύοντος ἐπὶ σκηνῆς ἀναιρεθῆναι ἐπὶ τῷ τῶν μυστικῶν περιφέρειν (προφέρειν Hermannus) τινὰ δοκεῖν, εἰ μὴ προαισθόμενος κατέφυγεν ἐπὶ τὸν τοῦ Διονύσου βωμόν, cet. Aelianus V. H. 5, 19. Αἰσχύλος ὁ τραγῳδὸς ἐκρίνετο ἀσεβείας ἐπί τινι δράματι. ἑτοίμων οὖν ὄντων Ἀθηναίων βάλλειν αὐτὸν λίθοις Ἀμεινίας ὁ νεώτερος ἀδελφὸς διακαλυψάμενος τὸ ἱμάτιον ἔδειξε τὸν πῆχυν ἔρημον της χειρός. ἔτυχε δὲ ἀριστεύων ἐν Σαλαμῖνι ὁ Ἀμεινίας, ἀποβεβληκὼς τὴν χεῖρα, καὶ πρῶτος Ἀθηναίων τῶν ἀριστείων ἔτυχεν. ἐπεὶ δὲ εἶδον οἱ δικασταὶ τοῦ ἀνδρὸς τὸ πάθος, ὑπεμνήσθησαν τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ ἀφῆκαν τὸν Αἰσχύλον. Clemens Alexandr. Strom. 2. p. 461. ὡς Αἰσχύλος τὰ μυστήρια ἐπὶ σκηνῆς ἐξειπὼν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κριθεὶς οὕτως ἀφείθη ἐπιδείξας αὐτὸν μὴ μεμυημένον. Vide Lobeckii Aglaoph. p. 77.

84. Arist. Ran. 1283. (1306 Kust.) ex Aeschylo

εὐφαμεῖτε μελισσονόμοι δόμον Ἀρτέμιδος πέλας
οἴγειν.

ubi scholiasta, ἐξ Ἱερειῶν Αἰσχύλου.

85. Hesychius, Κασωλάβα: οἱ μὲν πόλις, οἱ δὲ κώμη. Αἰσχύλος Ἱερείαις.

ΙΞΙΩΝ.

Argumentum fabulae componi potest ex narratione Diodori 4, 69.

86. Stobaeus 121, 16. Αἰσχύλου Ἰξίονος

βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος.

Similis versus fr. 395, 1.

87. Hesychius, Ἱερῖτιν (ἱερείτην codex): καθαρμοῦ δεομένην, ἱκέτιν. Αἰσχύλος Ἰξίονι.

88. Schol. Pindari Pyth. 2, 39. τὸν Ἰξίονα οἱ μὲν Ἀντίονος γενεαλογοῦσιν, ὡς Αἰσχύλος. Conf. Diodor. 4, 69.

89. Athenaeus 4. p. 182 c. οἴδαμεν δὲ καὶ τοὺς ἡμιόπους (αὐλοὺς) καλουμένους. — εἰσὶ δ' οἱ αὐλοὶ οὗτοι ἐλάσσονες τῶν τελείων. Αἰσχύλος γοῦν κατὰ μεταφορὰν ἐν Ἰξίονί φησι

τὸν δ' ἡμίοπον καὶ τὸν ἐλάσσονα
ταχέως ὁ μέγας καταπίνει.

καὶ τὸν ἐλάσσω Porsonus. Haec verba delet Bothius. ἡμίοπον αὐλὸν ex Aeschylo memorat Pollux 6, 161.

90. Epimerismi Homer. in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1. p. 62, 12. παρὰ τὸ ἀλαστῶ ῥῆμα ἀλάστωρ ὁ Ζεύς, ἐπὶ τῶν χαλεπόν τι πρασσόντων. παρῆκται δὲ η εὐθεῖα παρὰ τὴν ἀλάστορος γενικήν. Αἰσχύλος Ἰξίονι "πρευμενὴς ἀλάστορος." Aliud ex Aeschylo exemplum attulit grammaticus in Bekk. Anecd. p. 382, 30. ἀλάστορον ἀντὶ τοῦ ἀλάστορα, ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁ ἀλάστορος. Αἰσχύλος "μέγαν ἀλάστορον" εἶπεν. His inter se comparatis Nauckius grammatici prioris verba sic redintegranda esse coniecit, Αἰσχύλος Ἰξίονι "μέγαν ἀλάστορον" καὶ ἀλλαχοῦ "πρευμενῶς ἀλάστορον", ex Eumen. 296. δέχου δὲ πρευμενῶς ἀλάστορον", ubi nunc ἀλάστορα legitur, versu proximo ab οὐ incipiente.

[ΙΣΘΜΙΑΣΤΑΙ. V. ΘΕΩΡΟΙ.]

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

De profanatis mysteriis fragm. 83.

91. Schol. Soph. Aiac. v. 722. κυδάζεται: λοιδορεῖται, ὑβρίζεται ὑπὸ πάντων. — καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἰ.

οὔ τοι γυναιξὶ δεῖ κυδάζεσθαι· τί γάρ;

Exscripsit haec Suidas, apud quem οὔτοι γυναιξὶ κυδάζεται tantum legitur.

92. Aristophanes Ran. 1302. [μοι παῖ.

κύδιστ' Ἀχαιῶν, Ἀτρέως πολυκοίρανε μάνθανέ

ubi schol. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος, ἐπισκέψασθε πόθεν εἰσί. Τιμαχίδας δὲ ἐκ Τηλέφου Αἰσχύλου, Ἀσκληπιάδης δὲ ἐξ Ἰφιγενείας.

ΚΑΒΕΙΡΟΙ.

Hanc fabulam eiusdem fuisse trilogiae atque Ὑψιπύλην et Ἀργὼ coniecit Welckerus.

93. Athenaeus 9. p. 373 d. ὄρνιθα ἐπὶ τοῦ ἀρσενικοῦ — Αἰσχύλος Καβείροις

ὄρνιθα δ' οὐ ποιῶ σε τῆς ἐμῆς ὁδοῦ.

94. Schol. Pind. Pyth. 4, 303. πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνιάσι τῷ δράματι καταλέγει τοὺς ἐς τὸ Ἀργῷον εἰσελθόντας σκάφος, καὶ Αἰσχύλος Καβείροις (sic Meursius pro κιβήραις).

95. Athenaeus 10. p. 428 f. καὶ τὸν Αἰσχύλον ἐγὼ φαίην ἂν τοῦτο διαμαρτάνειν· πρῶτος γὰρ ἐκεῖνος καὶ οὐχ, ὡς ἔνιοί φασιν, Εὐριπίδης παρήγαγε τὴν τῶν μεθυόντων ὄψιν εἰς τραγῳδίαν. ἐν γὰρ τοῖς Καβείροις εἰσάγει τοὺς περὶ τὸν Ἰάσονα μεθύοντας.

96. Pollux 6, 23. οἰνηρός — καὶ Αἰσχύλος

μηδὲ κρωσσοὺς
μήτ' οἰνηροὺς μήθ' ὑδατηροὺς
λείπειν ἀφνεοῖσι δόμοισι.

Phrynichus Bekkeri p. 115, 3. ὑδρηροὺς πίθους καὶ οἰνηρούς: Αἰσχύλος Καβείροις. Plut. Mor. p. 632 f. εἴ τις ἀντιστρέψας αἰτιῷτο τοὺς Αἰσχύλου Καβείρους ὄξους σπανίζειν δῶμα ποιήσαντας, ὥσπερ αὐτοὶ παίζοντες ἠπείλησαν. Vide Lobeck. Aglaoph. p. 1207. V. 1. μηδὲ] Recte, ut videtur, Blomfieldus μηδ' αὖ. Idem v. 3. λείπειν restituit pro λιπεῖν. λήγειν M. Schmidtius in Philologo vol. 18. p. 229.

ΚΑΛΛΙΣΤΩ.

Memoratur in Catalogo.

97. Hesychius, Πανίας βήσσας: ὡς ἀπὸ τοῦ Πανός. Αἰσχύλος Καλλιστοῖ. Codex ὡς ἐπὶ τοῦ. Photius p. 377. 17. Πανιὰς αἶσα: ἀπὸ τοῦ Πανός.

ΚΑΡΕΣ Η ΕΥΡΩΠΗ.

98. Stobaeus 51, 26. Αἰσχύλου Καρῶν

ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ
ἀεὶ τὰ λῷστα πάντα τἀνθρώπων στρατοῦ.

Similia de Marte dicta poetarum collegit Valckenarius Diatrib. Eurip. p. 226. qui iure desideravit infinitivum, qui in vocabulo corrupto τἀνθρώπων latet. Scribendum videtur παντὸς ἀγρεύειν στρατοῦ, vel παντὸς ἀντρέπειν στρατοῦ, quod partim vidit Erfurdtius quum ad Sophoclis Philoct. 437. p. 223. coniiceret παντὸς ἀνατρέπων, vel simili aliquo modo. Verbo ληΐζεται in sententia simili usus est Sophocles fragm. 649., sed haud dubie ex λωτίζεται (λογίζεται apud Stobaeum) corrupto, verbo ἀγρεύειν fragm. 498. πάντ' ἀπανθίζειν στρατοῦ Coningtonus.

99 a. Steph. Byz. p. 461, 16. Μύλασα: πόλις Καρίας, ἀπὸ Μυλάσου — λέγεται καὶ Μύλασος (sic codex Vratisl.: vulgo Μύλας), ὡς Αἰσχύλος ἐν Καρσὶν ἢ Εὐρώπῃ.

99 b. Steph. Byz. p. 707, 13. Ὤλενος: πόλις Ἀχαΐας καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λεγομένη. Αἰσχύλος Καρσὶν (sic Meinekius: γραύσιον vel τοαύσιον libri) "τὴν αἰπεινὴν Ζαθέαν (τ' addit cod. Paris.) Ὤλενον."

ΚΕΡΚΥΩΝ.

100. Hesychius, ἄμβωνες: αἱ προσαναβάσεις τῶν ὀρῶν (ω supra scriptum). Αἰσχύλος Κερκύονι (codex κερκύονι) καὶ Σισύφῳ. Erotianus p. 86. (p. 53, 6. ed. Klein.) καὶ γὰρ οἱ Ῥόδιοι ἄμβωνας καλοῦσι τὰς ὀφρυώδεις τῶν ὀρῶν ἀναβάσεις. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Αἰσχύλος.

101. Pollux 10, 175. εἶεν δ' ἂν καὶ ἀμφωτίδες ἐκ τῶν σκευῶν — εἰπόντος — ἐν Κερκύονι Αἰσχύλου

ἀμφωτίδες τοι τοῖς ἐνωτίοις πέλας.

Hesychius, ἀμφωτίδες: ἃς ἔχουσιν οἱ παλαισταὶ περὶ τοῖς ὠσίν. Eadem ex Pausania Eustath. p. 1324, 38.

102. Hesychius, ἀπεψύχη: ἀπεπνευματίσθη. Αἰσχύλος Κερκύονι σατυρικῷ.

103. Hesychius, ἀτίσεις: ἀτιμάσεις. Αἰσχύλος Κερκύονι.

104. Hesychius, εὐλημάτεῖ: λήματος καὶ ἀνδρείας εὖ ἔχει. Αἰσχύλος Κερκύονι σατυρικῷ et omissis Αἰ. Κ. Photius p. 35, 4.

105. Harpocratio p. 226, 6. ὄρον: σκεῦός τι γεωργικόν — μήποτε μέντοι τὸ ὄρον παρά τε Αἰσχύλῳ ἐν Κερκύονι (codices κεραυνῶνι) καὶ παρὰ Μενάνδρῳ σημαίνει ξύλον τι ᾧ τὴν πεπατημένην σταφυλὴν πιέζουσιν. Fabulae nomen omisit Epitome cum eaque Suidas et Photius p. 349, 18.

ΚΗΡΥΚΕΣ.

106. Pollux 9, 136. φαῦλον τὸ λογγάζειν ἐν τοῖς Κήρυξι τοῖς Αἰσχύλου. De hoc vocabulo dixi ad Aristophanis fragm. 641. p. 693. ed. Oxon. Photius p. 228, 22. λογγάσω: στραγγεύσομαι· ὃ ἡμεῖς λαγγάσω καὶ λαγγονεύσω λέγομεν. Αἰσχύλος. Quibus quae adduntur δὲ ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια δοῦσιν λογγάσια alius glossae fragmentum sunt, qua de vocabulo λογγῶνες explicatum fuit.

107. Pollux 10, 68. μήποτ' οὖν βέλτιον στενόστομον αὐτὸ καλεῖν. εἴρηται δὲ τοὔνομα ἐπὶ ἀμφορέως ἐν σατυρικῷ δράματι Κήρυξι τοῖς Αἰσχύλου "στενόστομον τὸ τεῦχος."

108. Pollux 10, 186. φαίης δ' ἂν καὶ σίσυρναν, Αἰσχύλου ἐν Κήρυξι σατύροις λέγοντος "καὶ τῆς σισύρνης τῆς λεοντείας." Alii codices κατὰ pro καὶ et λεοντίας. δορᾶς addebat Toupius Emend. vol. 2. p. 166. comparatis Hesychii et Suidae glossis, λεόντειος δορά et λεοντεία δορά.

109. Antiatt. Bekkeri p. 102, 14. κακοποιεῖν: Αἰσχύλος Κήρυξιν.

110. Idem p. 109, 22. νοσσόν: χωρὶς τοῦ ε Αἰσχύλος Κήρυξιν. νοττία pro νεοττία metri caussa dictum restitui Aristoph. Av. 547.

111. Photius p. 477, 11. πυρσοκόρσου λέοντος: Αἰσχύλος ἐν Κήρυξι σατύροις. Hesychius, πυρσοκόρσου λέοντος: πυρροκεφάλου, ξανθοτρίχου.

ΚΙΡΚΗ.

Κίρκη σατυρική in Catalogo.

112. Hesychius, αὐτόφορβος: αὐτοφάγος. Αἰσχύλος Κίρκῃ.

113. Hesychius, ζυγώσω: δαμάσω, κλείσω, καθέξω. Αἰσχύλος Κίρκῃ σατυρικῇ. Photius p. 56, 8. ζυγώσω: καθέξω, δαμάσω.

ΚΡΗΣΣΑΙ.

114. Athenaeus 2. p. 51 d. μόρα — ἐν δὲ Κρήσσαις (Αἰσχύλου) καὶ τὰ τῆς βάτου

λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις
καὶ μιλτοπρέπτοις βρίθεται ταὐτοῦ χρόνου.

Negligentius haec repetit Eustathius p. 1251, 24. Pollux 6, 46. συκάμινα. ταῦτα δὲ καὶ μόρα Αἰσχύλος ὠνόμακε, τὰ ἄγρια οὕτως ὀνομάσας τὰ ἐκ τῆς βάτου.

115. Hesychius, ἀτόπαστον: ἀνείκαστον. τοπάζειν

γὰρ τὸ εἰκάζειν. καὶ τὸ ὑποτοπῆσαι δὲ ἐνθένδε λέγεται. Αἰσχύλος Κρήσσαις.

116. Hesychius, ἐπιξενοῦσθαι: μαρτύρεσθαι, πορεύεσθαι. Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν συλλόγῳ καὶ Αἰ. Κρήσσαις.

117. Hesychius, αὐτορέγμων: ἑαυτῷ ἐργαζόμενος. αὐτορέγμονος πότμου: ὅσον ἑαυτὸν ἔρεζε καὶ κατευθὺς ἑαυτορέγμονος, παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα. Αἰσχύλος Κρήσσαις (codex κρη). "Legendum — ὅσον ἑαυτὸν ἔρεξε καὶ κατέθυσε. ἢ αὐτορέγμονος παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα. Manifestum est enim duas grammaticum proponere vocabuli etymologias, alteram qua ducatur ab αὐτός et ῥέζειν, alteram qua ab ὀρέγειν." L. DINDORF. in Thesauro vol. 3. p. 11.

118. Photius p. 430, 24. πισσοκωνήτῳ πυρί: τῷ εὐκαύτῳ· ἐπεὶ τὰ καιόμενα πίσσῃ χρίεται. Αἰ. Κρήσσαις. Hesychius, πισσοκωνήτῳ πυρί: πίσσῃ χρίουσιν, ἵνα τάχιον καίηται· κωνῆσαι δέ ἐστι τὸ περιενεγκεῖν. et, κωνῆσαι: πισσοκοπῆσαι, καὶ κύκλῳ περιενεγκεῖν. καὶ πισσοκώνητον μόρον λέγουσιν, ὅταν πίσσῃ καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσιν. Αἰ. Κρήσσαις καὶ Κρατῖνος. Codex αἰσχύλος καὶ κρατῖνος κρήσαις.

ΛΑΙΟΣ.

Fuit tetralogiae Oedipodeae, de qua sic scriptum est in didascalia tragoediae Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inscriptae, ἐδιδάχθη ἐπὶ Θεαγενίδου (sic Franzius pro Θεαγένους) ὀλυμπιάδι οη'. (anno I) ἐνίκα Λαΐῳ, Οἰδίποδι, Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, Σφιγγὶ σατυρικῇ.

119. Hesychius, ἀράχνου: ἀπὸ εὐθείας ἀράχνης. Αἰσχύλος Λαΐῳ. Genitivus ἀράχνης est in Agam. 1492. κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ'. Forma suspecta ἄραχνος in loco aliis vitiis laborante Suppl. 887.

120. Schol. Arist. Vesp. 288. ἐγχυτριεῖς: ἀπὸ τῶν ἐκτιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἀποκτεῖναι χυτρίζειν ἔλεγεν ἐν Πριάμῳ καὶ Αἰσχύλος Λαΐῳ (codex λάξῳ) καὶ Φερεκράτης. "Putandus est autem Aeschylus istud verbum de Oedipo dixisse, quem recens natum exponi iusserit Laius". HERMANN. Opusc. 7. p. 103.

ΛΕΩΝ.

Memoratur haec fabula in Catalogo.

121. Stephanus Byz. p. 699, 13. χώρα: — ὅθεν τὸ χωρίτης — καὶ Αἰ. ἐν Λέοντι σατυρικῷ

ὁδοιπόρων δήλημα χωρίτης δράκων.

ὁδοιπόρων pro ὁδοιπορῶν Iacobsius.

ΛΗΜΝΙΟΙ.

Vide fragm. 242.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ.

122. Aristophanes Thesmoph. v. 135.

καί σ', ὦ νεανίσχ', ὅστις εἶ κατ' Αἰσχύλον
ἐκ τῆς Λυκουργείας ἐρέσθαι βούλομαι.

ubi schol. Ravennas, τὴν τετραλογίαν λέγει Λυκουργίαν (scr. Λυκούργειαν) Ἠδωνούς, Βασσαρίδας, Νεανίσκους, Λυκοῦργον τὸν σατυρικόν. λέγει δὲ ἐν τοῖς Ἠδωνοῖς πρὸς τὸν συλληφθέντα Διόνυσον "ποδαπὸς ὁ γύννις;" Ex his apparet nullam ab Aeschylo editam esse tragoediam Lycurgi nomine inscriptam, sed Λυκούργειαν veteres dixisse tres illas, quas scholiasta nominat, tragoedias, quemadmodum Agamemno Choephoroe et Eumenides Ὀρέστεια appellantur. Dissertationem de Aeschyli Lycurgia scripsit Hermannus in Opusc. vol. 5. p. 3—30.

123. Athenaeus 10. p. 447 c. τὸν δὲ κρίθινον οἶνον καὶ βρῦτον τινὲς καλοῦσιν. — μνημονεύει τοῦ πώματος Αἰσχύλος ἐν Λυκούργῳ

κἀκ τῶνδ' ἔπινε βρῦτον ἰσχναίνων χρόνῳ,
κἀσεμνοκόμπει τοῦτ' ἐν ἀνδρείᾳ στέγῃ.

V. 1. ἔπινε] Codex ἔπινες. Apographum Florentinum ἔπεινε. 2. κἀσεμνοκόμπει Lobeckius ad Phrynich. p. 416. Codex καὶ σεμνοκόπτει. ἀνδρείᾳ στέγῃ pro ἀνδρῶνι dictum accipit Bothius.

124. Schol. Arist. Equit. 1147. Αἰσχύλος ἐν Λυκούργῳ ἀλληγορικῶς τοὺς δεσμοὺς κημοὺς εἴρηκε διὰ τούτων "καὶ τούσδε κημοὺς στόματος."

125. 126. Schol. Soph. Oed. Colon. v. 674. ἀνέχουσα: ἄνω ἔχουσα. ὡς ἐν Λυκούργῳ Αἰσχύλος "ἄκουε δ' ἀν' οὖς ἔχων." Suidas, ἀν' οὖς ἔχων: ἀντὶ τοῦ ἄνω τὸ οὖς ἔχων. Hesychius, ἄνους: ἀξύνετος. ἀνούτατος: ἄτρωτος ἐκ χειρός. Αἰσχύλος Λυκούργῳ. Quae rectum in ordinem redegit Nauckius, ἄνους: ἀξύνετος. ἀν' οὖς ἔχων: ἄνω τὸ οὖς ἔχων. Αἰσχύλος Λυκούργῳ. ἀνούτατος: ἄτρωτος ἐκ χειρός.

[ΛΥΤΡΑ. V. ΦΡΥΓΕΣ.]

ΜΕΜΝΩΝ.

127 a. Memoratur haec tragoedia in Catalogo et apud Pollucem 4, 110. ὁπότε μὴν ἀντὶ τετάρτου ὑποκριτοῦ δέοι τινὰ τῶν χορευτῶν εἰπεῖν ἐν ᾠδῇ, παρασκήνιον καλεῖται τὸ πρᾶγμα, ὡς ἐν Ἀγαμέμνονι Αἰσχύλου· εἰ δὲ τέταρτος ὑποκριτής τι παραφθέγξαιτο, τοῦτο παραχορήγημα ὀνομάζεται, καὶ πεπρᾶχθαί φασιν αὐτὸ ἐν Μέμνονι Αἰσχύλου. In Agamemnone nihil est quo referri possit alterutra Pollucis observatio: unde alii alia coniecerunt, quae videre licet apud Hermannum Opusc. vol. 7. p. 146. Mihi, sublata dittographia, delenda videntur illa ὡς ἐν Ἀγαμέμνονι Αἰσχύλου.

Memnonem ab Aeschylo in scenam productum memorat Euripides apud Aristophanem Ran. 963. οὐδ' ἐξέπληττον αὐτούς | Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους. De argumento fabulae coniectura fieri potest ex narratione Procli Chrestom. p. 458. ed. Gaisf. sec. De morte Memnonis egisse Ψυχοστασίαν coniecit Hermannus, qui huc rettulit fragmenta 279. 304. 315.

Ad hanc fabulam probabiliter relata sunt fragmenta quattuor ex Agamemnone allata, in qua fabula non leguntur.

127 b. Eust. Il. p. 1156, 18. τὴν ἐκεῖθεν πνοὴν ἄρκιον, εἰς ὃ φέρει ἐκεῖνος (grammaticus ignotus) χρῆσιν ταύτην

καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοὴ
ἄρκειος ὣς ναύταισιν ἀσκεύοις μολών.

Anecd. Bekk. p. 445, 18. καὶ τὴν πνοὴν ἄρκιον "καὶ μὴν — πνοὴ ἄρκιος." quae Aeschyli verba esse Bergkius collegit ex gl. Hesychii, ἀσκεύοις: ψιλοῖς, ἀπαρασκεύοις. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι, ubi Μέμνονι correxit.

V. 2. ἄρκειος pro ἄρκιος Lobeckius. ὣς pro ὡς Bergkius et ναύταισιν pro ναύτῃσιν Nauckius.

127 c. Anecd. Bekk. p. 353, 11. ἀθηρής: ἴσως μὲν ὁ ἀτειρής (ἀτηρής codex), ἢ ὁ ἀντερειστικός. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (Μέμνονι Wellauerus)

χαλκὸν ἀθέριτον ἀσπίδος ὑπερτενῆ.

(ἀθέριστον ἀσπίδων Blomfieldus Praef. ad Agam. p. X.) ἢ ὁ λαμπρός, ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος, ἢ ὁ ἀθερίζων καὶ οὐδενὸς ἔχων λόγον διὰ σκληρότητα· ἢ ὁ ὀξὺς παρὰ τοὺς ἀθέρας. Hesychius, ἀθερής: ὁ σίδηρος, ἀτειρὴς (ἀτηρὴς codex), ὅταν θερίζῃ. ἢ θεριστικός, ἢ ὁ διὰ λαμπρότητα ἀθρούμενος, ὀξύς, ἢ ἀσταχύων.

127 d. Epimerismi Homerici in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1. p. 122, 6. δουρί: πέντε ἔχει δοτικάς, δούρατι δουρὶ δόρει δόρατι δορί — ἢ δόρει παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἀγαμέμνονι (Μέμνονι Lehrsius) "σὺν δόρει στρατόν". Tragicos in senariis sola videri usos esse forma δόρει, δορὶ autem, quod ubique fere intulerunt librarii, non dixisse nisi postulante metro, ostendi in annotatione ad Soph. Aiac. 1056.

127 e. Hesychius, γονίας: εὐχερής. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι (Μέμνονι Wagnerus).

ΜΥΡΜΙΔΟΝΕΣ.

"Myrmidones Aeschyli et Nereides et Phryges una trilogia comprehensas fuisse continuitas argumenti

credere iubet. [Et viderat Welckerus in libro de Trilogia p. 416.] Praeivit Aeschylo Homerus, Aeschylus Attio, qui nisi totam trilogiam, certe duas priores tragoedias videtur Latinas fecisse. Hinc in illa Graeci poetae fragmentorum paucitate aliquid ad divinandam inventionem fragmenta conferunt Attii. In Myrmidonibus, quantum colligi potest, Achilles quum precibus et necessitate victus tandem Patroclum in proelium ire passus esset, isque esset ab Hectore occisus, mortuum deflebat. Nereides pugnam Achillis, qui nova a matre arma accepisset, necemque Hectoris videntur continuisse. In Phrygibus Priamus corpus filii ab Achille redemit." HERMANN. Opusc. vol. 5. p. 136. Respicit ad hanc fabulam Ar. Ran. 1040. ὅθεν ἡμὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποίησεν | Πατρόκλων, Τεύκρων —. et schol. Hom. Il. 16, 380. ubi per errorem Ἀχιλλέα pro Ἕκτορα scriptum esse monet Hermannus.

128. Harpocratio p. 259, 11. προπεπωκότες: ἀντὶ τοῦ προδεδωκότες· ἐκ μεταφορᾶς δὲ λέγεται. — ἐν ἀρχῇ δὲ τῶν Μυρμιδόνων Αἰσχύλος

τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους,
οὓς * * εἴσω κλισίας.

Primum versum attulit Arist. Ran. 1023. ubi schol. ἔστι δὲ ἀρχὴ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου. 3. σὺ προπίνεις supplet Blomfieldus in Praef. ad Persas p. XIV. προπεπωκὼς Heathius, quod verum haberi potest, si in initio versus proximi secunda verbi alicuius persona lecta fuisse credatur, velut θάσσεις. Ad hanc fabulam Aristophanis locum in Ranis v. 942. male rettulit scholiasta, cuius verba infra ad Phryges apponentur.

129. Aristophanes Avium v. 808. ταυτὶ μὲν ἠκάσμεσθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον, | τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς. ubi schol. Αἰσχύλον: ἐκεῖνος γὰρ Λιβυστικὴν αὐτὴν καλεῖ παροιμίαν,

ὧδ' ἐστὶ μύθων τῶν Λιβυστικῶν κλέος,
πληγέντ' ἀτράκτῳ τοξικῷ τὸν ἀετὸν
εἰπεῖν ἰδόντα μηχανὴν πτερώματος,
τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πτεροῖς
ἁλισκόμεσθα.

πεποίηκε γὰρ ὁ Αἰσχύλος ἀετὸν τρωννύμενον καὶ λέγοντα ταῦτα, ἐπειδὴ εἶδε τὸ βέλος ἐπτερωμένον καὶ ἐμπεπαρμένον αὐτῷ, καὶ ἡμεῖς οὖν, φησίν, οὐχ ὑπ' ἄλλων πάσχομεν ταῦτα, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν γνώμῃ. τοῖς αὐτῶν πτεροῖς: ὅλον τοῦτο ἐκ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου. Scholiastam exscripsit Suidas s. v. ταυτὶ μέν, et, omisso primo versu Aeschyli, s. v. οὐχ ὑπ' ἄλλων. V. 1. ὧδ'] Apud schol. ὡς δέ, apud Suidam ὅδ'. In fine versus uterque λόγος. Restitui ὧδ' et κλέος ex Aphthonio in Walzii Rhet. vol. 2. p. 12. et Diogeniano Proverb. Praefat. p. 180. ed. Schneidew. 2. ἀετὸν] αἰετὸν libri. Postrema verba τάδ' — αὐτῶν πτεροῖς in proverbium abierunt, quo plures scriptores utuntur, quorum locos Casaubonus ad Athen. 11. p. 494 b. Porsonus ad Euripidis Medeam 139. VIII. et Nauckius indicarunt (Dionys. Hal. de admir. vi Demosth. c. 7. vol. 6. p. 971. Philo Iud. vol. 2. p. 501. Eustath. Il. p. 632, 35. Suidas s. v. πάγας et schol. Byzant. Aeschyli Agam. 822. p. 509. ed. Oxon. et qui ad hoc proverbium alludunt, Gregor. Nys. Epist. 1. in Gallandi Bibl. Patr. vol. 6. p. 626 c. Procopius Gaz. Epist. 62. in Maii Class. Auct. vol. 4. p. 246. Aristides vol. 2. p. 624. ed. Dind. Theodoretus Hist. eccl. 3, 4. vol. 3. p. 921. Georg. Pachym. p. 104. schol. Luciani Hermot. c. 51. Zachar. Mityl. p. 139. Heliodorus 2, 33. Vita Maximi Conf. vol. 1. p. XVIII.) Aristidem vol. 2. p. 15, 16. ed. Jebb. memoravit Stanleius. Adde Galen. vol. 1. p. 280. ed. Bas. 5. p. 144. ed. Chart.

130. Anecd. Bekk. p. 321, 19. et Suidas, ἀβδέλυκτα: ἀμύσακτα, ἀμίαντα, τὰ μὴ μιαίνοντα, ἃ οὐκ ἄν τις βδελυχθείη καὶ δυσχεράνειε. τραγικωτέρα δὲ ἡ λέξις. Αἰσχύλος Μυρμιδόσι (Μυρμιδόσι om. Anecd. Bekk.)

καὶ μὴν φιλῶ γε κἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε.

Similiter Zonaras Lex. p. 9. ubi poetae fabulaeque nomen omissum est, sicut in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 85, 23. Codicis sui et Suidae scripturam γὰρ ἀβδέλυκτ' ἐμοὶ correxit Bekkerus. ἀβδέλυκτά μοι Anecd. Paris.

131. Aristophanes Ranar. v. 1295.

Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ, τί ποτ' ἀνδροδάϊκτον ἀκούων,
ἰή,
κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;

ubi schol., τοῦτο μὲν ἀπὸ τῶν πρέσβεων πρὸς Ἀχιλλέα Αἰσχύλος πεποίηκεν. ἔστι δὲ ἐκ Μυρμιδόνων. προφέρει καὶ Εὐριπίδης εἰς γέλωτα ἄλλα ἐξ ἄλλων δραμάτων συναγαγών. διὸ καὶ ἀσαφῆ μίαν ἁρμονίαν οὐκ ἔχοντα. οὐκ ἄρα τὰ μὴ ξυνετὰ ζητητέον. Et ad v. 1297. προφέρει δὲ οὐκ ἐφεξῆς τὰ αὐτὰ μέλη αὐτοῦ, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν ἄλλο ἄλλοθεν, καὶ ἐπιλέγει τὸ ἰήκοπον, κυρίως ἐκείνων τῶν ἰαμβείων ὄν, τοῦ "Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ." Et ad v. 1275. (similiter Suidas s. v. ἰή) ὡς ἐφυμνίῳ δὲ κέχρηται τῷ "ἰήκοπον οὐ πελάθεις" (ἐπ' ἀρωγάν addit Suidas). Verbis Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ ad Cinesiam irridendum usum esse Strattin testatur Athenaeus 12. p. 551 d. caussa addita parum probabili, διὰ τὸ ἐν τῇ αὐτοῦ ποιήσει συνεχῶς τὸ "Φθιῶτα" λέγειν. V. 2. ἰὴ κόπον pro ἰήκοπον Heathius.

132. Aristophanes Ranar. v. 1447.

βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα.

ubi schol., ἐκ Μυρμιδόνων. πεποίηκε γὰρ αὐτοὺς κυβεύοντας. ἔθος δὲ τοῖς κυβεύουσιν οὕτω λέγειν· β', δ', γ', ε'. τοῦτο δὲ λέγει ὁ Διόνυσος, δεικνὺς ὡς Αἰσχύλος νενίκηκε. Ex alius scholiastae annotatione intelligitur alios hunc versum ex Euripidis Telepho, alios aliunde sumptum credidisse.

133. Aristophanes Ecclesiaz. v. 392.

Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβόλου
τὸν ζῶντα μᾶλλον· τἀμὰ γὰρ διοίχεται.

ubi schol. et Suidas s. v. ἀποίμωξον, παρὰ τὰ ἐξ Αἰσχύλου Μυρμιδόνων

Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τεθνηκότος
τὸν ζῶντα μᾶλλον.

"Verba esse Achillis respondentis Antilocho, qui primus ei Patrocli interfecti nuntium attulerat, ut etiam ap. Homer. Il. 18, 18. monuit Porson. ad Med. Eurip. v. 750." BUTLER.

134. 135. Athenaeus 13. p. 602 e. παρὰ δὲ Σπαρτιάταις — πρὸ τῶν γάμων ταῖς παρθένοις ὡς παιδικοῖς νόμος ἐστὶν ὁμιλεῖν. — Αἰσχύλος Μυρμιδόσι

σέβας δὲ μηρῶν ἁγνὸν οὐκ ἐπῃδέσω,
ὦ δυσχάριστε, τῶν πυκνῶν φιλημάτων.

Plut. Mor. p. 751 c. πρόσλαβε δὲ τῷ Σόλωνι καὶ τὸν Αἰσχύλον λέγοντα "σέβας δὲ μηρῶν οὐ κατῃδέσω, ὦ δυσχάριστε τῶν πικρῶν φιλημάτων." Alterum versum ἀνωνύμως attulit idem p. 61 a. Achillis ad Patrocli cadaver verba esse vidit Porsonus ad Eur. Med. 750. et recte eo rettulisse videtur versum ab Luciano Amor. c. 54. vol. 2. p. 457. allatum, στένων γοῦν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία.

ubi quod post ὁμιλία in libris additur καλλίων vel καλλίω nihil aliud esse videtur quam κλαίων, ut corrigebat Dobraeus in Appendice ad Aristoph. p. (129). Ad Achillis et Patrocli amorem in hac fabula descriptum spectat Athenaei locus 13. p. 601 a. καὶ Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς ἔρωτας, ὁ μὲν τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον, ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ τὸν τῶν παίδων. Plato in Convivio p. 180 a. Αἰσχύλος δὲ φλυαρεῖ φάσκων Ἀχιλλέα Πατρόκλου ἐρᾶν, ὃς ἦν καλλίων οὐ μόνον Πατρόκλου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἡρώων ἁπάντων καὶ ἔτι ἀγένειος, ἔπειτα νεώτερος πολύ, ὥς φησιν Ὅμηρος.

136. Schol. Ar. Av. 1256. (ex eoque Suidas s. v. τριέμβολον) τριέμβολον: πολλάκις ἐμβαλεῖν δυνάμενον. μήποτε δὲ καὶ πλοίου τις ἦν κατασκευή. καὶ γὰρ δεκέμβολον Αἰσχύλος εἶπε τὴν τοῦ Νέστορος ναῦν ἐν Μυρμιδόσιν.

137. Schol. Ar. Pac. 1177. ὥσπερ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών: ὡς φοινικᾶ πτερὰ ἔχοντα δηλοῖ. ὅτι τοῦ παρ' Αἰσχύλῳ πολλάκις κληθέντος ἱππαλεκτρυόνος, ὃν ἀεὶ κωμῳδοῦσιν, ἐν Μυρμιδόσι μέμνηται. Ἄλλως. ὁ Αἰσχύλος "ἀπὸ δ' αὖτε ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν στάζει κηρόθεν τῶν (apud Bekker. κηρ. θέντων) φαρμάκων πολὺς πόνος." Quae Hermannus sic corrigit,

ἀπὸ δ' αὖτε ξουθὸς ἱππαλεκτρυὼν
στάζει, κριθέντων φαρμάκων πολὺς πόνος.

Ar. Av. 800. κᾆτα νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών. ubi schol. παρὰ τὰ γραφέντα ἐκ Μυρμιδόνων Αἰσχύλου. Ar. Ran. 937. ΑΙΣΧ. σὺ δ', ὦ θεοῖσιν ἐχθρέ, ποῖ' ἅττ' ἐστὶν ἅττ' ἐποίεις; | ΕΥΡ. οὐχ ἱππαλεκτρυόνας μὰ Δί' οὐδὲ τραγελάφους ἅπερ σύ, | ἃν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γράφουσιν. Ibid. 959. (940.) "ΔΙΟΝ. νὴ τοὺς θεούς, ἐγὼ γοῦν | ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα | τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις. | ΑΙΣΧ. σημεῖον ἐν ταῖς ναυσίν, ὦ 'μαθέστατ', ἐνεγέγραπτο. ubi schol. cod. Rav. ad v. 963. προείρηται (in scholiis ad Pacem vel Aves) ὅτι ἐκ τῶν Μυρμιδόνων ἐστὶν ἐπὶ νεὼς "ἐπὶ δ' αἰετὸς ξουθὸς ἱππαλεκτρυών."

138. Hesychius, ἀγρέμονα (ἄγρεμον codex): τὸν κάμακα, ἀπὸ τοῦ αἱρεῖν (ἀγρεῖν Nauckius) καὶ λαμβάνειν, ἤγουν ἀγρεύειν. ἢ λαμπάδα, ἢ δόρυ. Αἰσχύλος δὲ ἐν Μυρμιδόσιν ἀγρέμονα τὸν ἐπιμήνιον.

139. Hesychius, κουράς: ἡ ἐν τοῖς ὀροφήμασι γραφή, ὀροφικὸς πίναξ. παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ ἐν Μυρμιδόσιν ἀμφιβάλλει (ἀμφιβάλλεται Hermann. Opusc. vol. 5. p. 145.) ἐγκουράδι. ἔστι δὲ ἐγκουρὰς ὀροφικὸς πίναξ. Idem, ἐγκουράδες: τὰ ἐν τῷ προσώπῳ στίγματα, καὶ οἱ ἐν ταῖς ὀροφαῖς γραφικοὶ προσώπων (hoc vocabulum ex praecedente προσώπῳ ortum recte delet L. Dindorfius in Thesauro vol. 3. p. 101.) πίνακες. ἔστι γὰρ κουρὰς ἡ κορυφὴ (ὀροφὴ Struvius in Supplementis Schneideri p. 117.) καὶ ὁ γραπτὸς πίναξ, ἐγκουρὰς δὲ γεγραμμένος. Αἰσχύλος Μυρμιδόσιν. Postrema Lobeckius Pathol. p. 451. sic corrigit, ἔστι γὰρ κουρὰς ἡ κορυφὴ καὶ ἐγκουρὰς ὁ ἐγγεγραμμένος. Quod de Aeschylo dicit Hesychius, sic est intelligendum, dubitari utrum ἐγκουράδι an ἐν κουράδι scripserit poeta.

140. Schol. Ar. Av. 1420. πτερῶν πτερῶν δεῖ: παρὰ τὸ Αἰσχύλου ἐκ Μυρμιδόνων "ὅπλων ὅπλων δεῖ."

ΜΥΣΟΙ.

141. Strabo 13. p. 616. ῥεῖ δ' ἐκ τοῦ Τήμνου ποταμὸς Μύσιος ἐμβάλλων εἰς τὸν Κάϊκον ὑπὸ ταῖς πηγαῖς αὐτοῦ· ἀφ' οὗ δέχονταί τινες εἰπεῖν Αἰσχύλον κατὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ ἐν Μυρμιδόσι (recte Pauwius Μυσοῖς) προλόγου

ἰὼ Κάϊκε Μύσιαί τ' ἐπιρροαί.

Macrobius Saturnal. 5, 20, 16. *hoc in loco ad fidem sensui faciendam, quod uliginosa sint non tantum Gargara pro vicinia montis, sed et universa Mysiae arva, adhiberi potest testis Aeschylus*, ἰὼ Κάϊκε Μύσιαί τ' ἐπιρροαί. Myrmidones, quam fabulam ab anapaestis incepisse supra vidimus, Strabo memoriae errore nominasse videtur. εἰσβολὴ de primo fabulae versu dictum similiter ap. schol. Ar. Ran. 1. et Thesm. 1065.

142. Photius p. 344, 19. et Suidas, Ὀργεῶνες: — ἤδη δὲ μεταφέροντες καὶ τοὺς ἱερέας οὕτως καλοῦσιν. — Αἰσχύλος ἐν Μυσοῖς, τὸν ἱερέα τοῦ Καΐκου προσαγορεύων,

ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργεὼν·
εὐχαῖς δὲ σώζοις δεσπότας παιωνίαις.

V. 2. σώζοις] σώσεις vel δώσεις et δώσοις Suidae codices. Ad hunc locum spectat etiam Harpocratio s. v. ὀργεῶνες.

143. Stephanus Byz. p. 487, 5. Οἶος: πολίχνιον Τεγέας. Αἰσχύλος Μυσοῖς.

144. Aristoteles Poetic. c. 24. ὥσπερ ἐν Ἠλέκτρᾳ οἱ Πύθια ἀπαγγέλλοντες ἢ ἐν Μυσοῖς ὁ ἄφωνος (Τήλεφος, ut monet Tyrwhittus collato Athenaeo 6. p. 224 e. 10. p. 421 d. Hygino Fab. 244. Tzetza ad Lycophr. 206.) ἐκ Τεγέας εἰς τὴν Μυσίαν ἥκων.

ΝΕΑΝΙΣΚΟΙ.

Fuit tetralogiae Lycurgeae: vide ad Lycurgum.

145. Athenaeus 11. p. 503 c. Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς καλεῖσθαί φησι ψυκτῆρας καὶ τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους τοὺς τοῖς θεοῖς ἀνειμένους, ἐν οἷς ἔστιν ἀναψῦξαι. Αἰσχύλος Νεανίσκοις

σαύρας ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις.

σαύρας] αὔρας Valckenarius ad Hippolytum 199.

146. Hesychius, ἀρείφατον λῆμα: ἰσχυρόν, ἀντὶ τοῦ Ἄρει ἐοικός. Αἰσχύλος Νεανίσκοις. In Etym. M. p. 139, 21. ubi ἀρείφατος explicatur ἐν πολέμοις φονευόμενος, codex Flor. ap. Miller. *Mélanges* p. 41. addit ἔχομεν δὲ τὴν χρῆσιν παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Νεανίσκοις. quibus quae adiuncta sunt καὶ καρτερικὸς καὶ πολεμικὸς ἀρείφατος, nihil aliud sunt quam explicationes vocabuli ἀρείφατος, ut in praecedentibus Etym. verbis ἀρειμάνιος et ἀρείφατος per πολεμικὸς explicatur.

147. Hesychius, ἀφοίβαντον: ἀκάθαρτον. Αἰσχύλος Νεανίσκοις.

148. Photius p. 326, 15. Ὀκτώπαν ποταμὸν Αἰσχύλος διαπέπλακεν ἐν (codex διαπέπλευκε, quod correxit Cobetus Var. Lect. p. 121.) Νεανίσκοις. Hesychius, Ὀκτώπας ποταμός.

ΝΕΜΕΑ.

149. Nomen huius fabulae legitur in Catalogo. Ad eam haud dubie referendum quod scholiasta Pindari in praefatione Nemeorum de institutione istorum ludorum scripsit: ἄλλοι δέ, ὧν ἐστι καὶ Αἰσχύλος, ἐπ' Ἀρχεμόρῳ τῷ Νεμέας παιδί. Monuit Hermannus Opusc. vol. 7. p. 205. Conf. Apollodori narratio 3, 6, 4.

ΝΗΡΗΙΔΕΣ.

Hermanni dissertatio in Opusc. vol. 5. p. 149.

Videtur secunda fuisse fabula trilogiae de qua dictum ad Myrmidones.

150. Schol. Eur. Phoen. 209. vol. 3. p. 97, 11. Αἰσχύλος Νηρεΐσι

δελφινοφόρον πόντου πεδίον
διαμειψάμεναι.

Sunt chori Nereidum verba.

151. Schol. Pindari Nem. 6, 85. δίκρουν γὰρ ὥστε δύο ἀκμὰς ἔχειν, καὶ μιᾷ βολῇ ὥστε δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι. καὶ Αἰσχύλος ἐν Νηρεΐσι "κάμακος εἰσὶ κάμακος γλώσσημα διπλάσιον." Aeschyli versus videtur fuisse "κάμακος δ' εἶσι γλώσσημα διπλοῦν." vel δίκρουν, quod coniecit Iacobs. in Diar. Halens. a. 1822. vol. 1. p. 567.

152. Hesychius, ἐναραφόρος: σκυλοφόρος. ἐναροκτάντας δὲ φθογγ . . . κότος ὑψοῦ τέλος ἀθανάτων ἀπολέψει (ἀπολείψει recte Musurus) Αἰσχύλος ἐν Νηρεΐσιν, οἱ ὑπομνηματισταὶ παρὰ τὸ (Odyss. 22, 412.) "οὐχ ὁσίη φθιμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι·" ἵνα ἢ ὁ νοῦς, ὁ δὲ ἐναροκτάντας θάνατόν (scr. θάνατος) μὴ (in μοι mutavit Musurus) ἐπικαυχώμενος τὸ ἐκ τῶν θεῶν τέλος ὑψοῦ ἀπολείψει, τὰ τῶν ἀθανάτων ὕψη, καὶ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς ἥξει. Eust. p. 437, 20. ἐκ τοῦ ἐναίρειν καὶ κτείνειν ἐναροκτάντας ὁ θάνατος. Verbis corruptis, quae inter ἐναροκτάντας δὲ et ὑψοῦ leguntur, sententiam tolerabilem restituit Hermannus, ἐναροκτάντας δὲ φθόνος αὐχαῖς | ἔγκοτος ὑψοῦ | τέλος ἀθανάτων ἀπολείψει, | ἥξει τ' ἐχθρούς.

153. Hesychius, ἀθήρ· ἐπιδορατίς. Αἰσχύλος Νηρεΐσι (codex νηρεῖ). Anecd. Bekk. p. 353, 16. ἀθήρ: ἀκμὴ τοῦ ἠκονημένου σιδήρου, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ ἀθέρος, ὅς ἐστι τοῦ ἀστάχυος. λέγεται δὲ καὶ ἡ ἐπιδορατὶς ἀθήρ.

ΝΙΟΒΗ.

Dissertatio Hermanni in Opusc. vol. 3. p. 37. De loco Aristot. Poet. c. 18. dixit idem vol. 7. p. 358. et in dissert. qua demonstratur non videri Aeschylum Ἰλίου πέρσιν scripsisse p. 6. seqq. De mytho vid. Hyginus fab. 9. Apollod. 3, 5, 6. schol. Il. 24, 602. Ovid. Metam. 6, 146 seqq. De numero Niobidarum dicetur ad fragm. 163.

154. Aeschyli Niobam memorat Ar. Ran. 912. quem locum apponemus ad Φρύγας ἢ Ἕκτορος λύτρα. Oeagrum, histrionem tragicum, qui Niobam egerit, memorat idem Vesp. 579. κἂν Οἴαγρος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει πρὶν ἂν ἡμῖν | ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν τὴν καλλίστην ἀπολέξας. ubi schol. ὅτι τραγικὸς ὑποκριτὴς ὁ Οἴαγρος εἴρηται πρότερον· ὡς θαυμάζων δὲ αὐτόν φησιν ὅτι κἂν ἐκεῖνος ὁ μέγας καταδικασθῇ· ἐκ τῆς Νιόβης δέ· καὶ γὰρ ὑπεκρίθη τὴν Νιόβην ἢ Σοφοκλέους ἢ Αἰσχύλου. Disertius schol. ad v. 564. ed. meae, Αἰσχύλου δὲ ἦν ὑποκριτής.

155. Strabo 12. p. 580. Αἰσχύλος δὲ συγχεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ· φησὶ γὰρ ἐκείνη μνησθήσεσθαι τῶν περὶ Τάνταλον "οἷς ἐν Ἰδαίῳ πάγῳ | Διὸς πατρῴου βωμός ἐστι." καὶ πάλιν "Σίπυλον Ἰδαίαν ἀνὰ (ἀνὰ in fine trimetri positum fuit, nisi delendum sit cum Bothio) καὶ ὁ Τάνταλος λέγει

σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδόν,
Βερέκυντα χῶρον, ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος
Ἴδη τε μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασιν
πρέπουσι μήλων πᾶν τ' Ἐρέχθειον πέδον.

V. 3. Ἴδη Hermannus] Ἴδης libri. 4. πρέπουσι pro ἕρπουσι H. L. Ahrensius. τ' Meinekius pro δ', quod libri duo omittunt. Ἐρέχθειον idem Vindic. Strabon. p. 199. Libri ἐρέχθει, ὀρεχθεῖ, ἐρέχθεον.

Primum locum attulit Plato Reipubl. 3. p. 391 e. πᾶς γὰρ ἑαυτῷ συγγνώμην ἕξει κακῷ ὄντι, πεισθεὶς ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσί τε καὶ ἔπραττον καὶ

οἱ θεῶν ἀγχίσποροι
οἱ Ζηνὸς ἐγγύς, ὧν κατ' Ἰδαῖον πάγον
Διὸς πατρῴου βωμός ἐστ' ἐν αἰθέρι,
κοὔπω (libri καὶ οὔπω) σφιν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων.

Lucianus Enc. Dem. c. 13. vol. 3. p. 501. μανίᾳ σώφρονι τῶν ψυχῶν, ὅσαι Ζηνὸς ἐγγὺς καὶ θεῶν ἀγχίσποροι, φησὶν ὁ τραγικός. Photius Lex. p. 6, 7. et Anecd. Bekk. p. 322, 25. ἀγχίσποροι: ἐγγὺς γένους ὄντες (ὄντες om. Photius). Synesius Dionis p. 51 c. προέδοσαν γὰρ αὐτὰς ἄνδρες ἀγχίσποροι τῶν θεῶν, similiterque Damascius ap. Phot. Bibl. p. 336, 19. 350, 9. 338, 16., Suidas s. v. ἀγχίσπορος et πολυήκοος. Plut. Mor. p. 603 a. τί γὰρ ἡ πλατεῖα χώρα πρὸς τὸν ἄλυπον βίον; οὐκ ἀκούεις τοῦ Ταντάλου λέγοντος ἐν τῇ τραγῳδίᾳ "σπείρω δ' ἄρουραν δώδεχ' ἡμερῶν ὁδόν, βερέκυντα (βερέκυνθα libri) χῶρον." (haec verba ἀνωνύμως attulit etiam p. 778 b.) εἶτα μετ' ὀλίγον λέγοντος

οὑμὸς δὲ πότμος οὐρανῷ κυρῶν ἄνω
ἔραζε πίπτει καί με προσφωνεῖ τάδε,
γίγνωσκε τἀνθρώπεια μὴ σέβειν ἄγαν.

Ita enim Porsonus in Miscell. p. 312. librorum scripturam correxit θυμὸς δέ ποθ' ἁμὸς οὐρανῷ —.

156. Stobaeus 118, 1. Αἰσχύλου Νιόβης

μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ,
οὐδ' ἄν τι θύων οὐδ' ἐπισπένδων ἄνοις,
οὐδ' ἔστι βωμὸς οὐδὲ παιωνίζεται.
μόνου δὲ Πειθὼ δαιμόνων ἀποστατεῖ.

Primum versum affert Ar. Ran. 1392. ubi schol. recens (ad v. 1386) τὸ δ' ἑξῆς ἐκ Νιόβης Αἰσχύλου, et sine fabulae nomine schol. Soph. El. 139. et Suidas s. v. θανατῶν, s. v. μόνος θεῶν, s. v. πάγκοινος, et omisso poetae fabulaeque nomine schol. Eur. Alc. 55. tres primos versus schol. Il. 9, 158. (Eust. p. 744, 2.) V. 1. θεῶν γὰρ] γὰρ θεῶν schol. Soph. et schol. Eur. θεῶν γε Suidas s. v. πάγκοινος. θεῶν (omisso γὰρ) Suidas s. v. μόνος θεῶν et Eust. 2. οὐδ' — οὐδ' schol. Il. et Eust. οὔτ' — οὔτ' Stobaeus. ἄνοις Dobraeus. ναοῖς Stobaeus. λάβοις schol. Il. et Eust. Anecd. Bekk. p. 406, 9. ἄνοις: ἀντὶ τοῦ ἀνύοις. Φρύνιχος, quem locum attulit Nauckius, Phrynichum grammaticum intelligens. 3. οὐδ' ἔστι βωμὸς schol. Il. et Eust. οὐ βωμός ἐστιν Stobaeus. Primo versui apud schol. Soph. et Suidam subiiciuntur verba μόνος οὐ δέχεται γλυκερᾶς μέρος ἐλπίδος, quae unde sumta sint nescitur.

157. Aristophanes Avium v. 1246.

ἆρ' οἶσθ' ὅτι Ζεύς εἴ με λυπήσει πέρα,
μέλαθρα μὲν αὐτοῦ καὶ δόμους Ἀμφίονος
καταιθαλώσω πυρφόροισιν αἰετοῖς;

ubi schol. corrupte, καὶ δόμους Ἀμφίονος: ἐκ Νιόβης Αἰσχύλου. ἐξέρριπται δὲ τ' Ἀμφίονος (ἐνέρραπται δὲ τὸ Ἀμφίονος Hermannus) ἐκ μονῳδίας.

158. Hesychius, ἐπώζειν: ἐπικαθῆσθαι τοῖς ᾠοῖς. Αἰσχύλος Νιόβῃ μεταφορικῶς "ἐφημένη τάφον τέκνοις ἐπωζε τοῖς τεθνηκόσιν." "Ineptit grammaticus; nam matrem sepulcro filiorum defixam cum gallina ovis insidente comparare neque Aeschylus neque alius poeta unquam potuit. Legendum ἐπῷζε, *lamentabatur*. Verbum ἐποίζω cognato δυσοίζω facile munitur." NAUCK. de Aristoph. Byz. p. 162. De Niobe sepulcro liberorum assidente vide quae infra ad Phryges afferentur et schol. Promethei v. 433. Eustathium p. 1348, 62. 1940, 64. De quibus dixit Hermannus p. 42. 43. V. 2. τάφον] τάφῳ Musurus.

159. Hephaestio c. 1. p. 7. ed. Gaisf. ubi de correpta diphthongo agit, Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ

Ἴστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται.

Afferunt omisso fabulae nomine Priscianus p. 562. (1. p. 38. Hertz. et grammaticus in excerptis ap. Hertzium p. 192. ubi τοιάσδε pro τοιαύτας) et Eustathius p. 1665, 38. Ἴστρος in οἶστρος corruptum in libris nonnullis Hephaestionis et Prisciani. Apud Eustathium μνηστεύεται.

160. Plato Reipubl. 2. p. 380 a. (ex eoque Euseb. Pr. Ev. 13. p. 643 d.) οὐδ' αὖ, ὡς Αἰσχύλος λέγει, ἐατέον ἀκούειν τοὺς νέους ὅτι

θεὸς μὲν αἰτίαν φύει βροτοῖς,
ὅταν κακῶσαι δῶμα παμπήδην θέλῃ.

ἀλλ' ἐάν τις ποιῇ, ἐν οἷς ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα ἔνεστι τὰ τῆς Νιόβης πάθη —. Omisso poetae et fabulae nomine attulerunt Plut. Mor. p. 17 b. 1065 e. Stobaeus 2, 7.

161. Hesychius, κάκαλα: τείχη. Αἰσχύλος Νιόβῃ. Photius p. 125, 4. κάκαλον: τεῖχος.

162. Hesychius, ἠμορίς: κενή, ἐστερημένη. Αἰσχύλος Νιόβῃ. Codex ἡμορίς. ἤμορος per ἄμοιρος explicant Hesychius et Photius p. 70, 11.

163. Schol. Eur. Phoen. 159. vol. 3. p. 81. περὶ δὲ τοῦ πλήθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν Κρεσφόντῃ φησὶ "καὶ δὶς ἕπτ' αὐτῆς τέκνα | Νιόβης θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν." ὁμοίως καὶ Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν δράματι Νιόβης (in Δράμασιν ἢ Νιόβῳ fragm. 272.) ὁμοίως ἑπτὰ αὐτάς λέγουσιν, εἶναι δὲ ἑπτὰ καὶ τοὺς ἄρρενας.

164. Philostratus V. Apoll. 4, 16. p. 154. (71, 27. ed. Kays.) ἀλλὰ σύ, ἔφη, Ἀπολλώνιε, σοφοῖς γὰρ πρὸς σοφοὺς ἐπιτήδεια, τοῦ τε τάφου ἐπιμελήθητι καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ Παλαμήδους ἀνάλαβε, φαύλως ἐρριμμένον. ubi Morellus in argumento capitis haec verba posuit, "*Senarius iambicus ex Aeschyli Nioba*, σοφοῖς * ἔστι γὰρ πρὸς σοφοὺς ἐπιτήδεια, *Prudentibus affinia inter se pleraque.*" Quae non constat unde sumserit. Verba autem Graeca eodem fere modo vertit vetus interpres Rinuccinus, *Est enim sapientibus viris erga sapientes affinitas quaedam.* Quo indicio Hermannus Opusc. vol. 3. p. 49. verba poetae haec fuisse coniecit in tetrametris trochaicis, ὡς σοφοῖσι πρὸς σοφοὺς | ἐστὶ κηδεία. Quae valde incerta quidem coniectura est (v. Kayser. ad Philostr. de gymnast. p. 93.), digna tamen memoratu, quod ipsum illud vocabulum κηδεία ex Aeschylo annotatum est ab grammatico codicis Barocciani 159, (apud Cramerum in Museo Philol. Cantabrig. vol. 2. p. 114.) qui per ἐπιγάμβρευσις explicat.

ΞΑΝΤΡΙΑΙ.

Ad hanc fabulam Elmsleius ad Eur. Bacchas p. 15. rettulit Philostrati locum Imagin. p. 790. αἱ δὲ ξαίνουσι τὸ θήραμα, μήτηρ ἐκείνη καὶ ἀδελφαὶ μητρὸς, αἱ μὲν ἀπορρηγνῦσαι τὰς χεῖρας, ἡ δὲ ἐπισπῶσα τὸν υἱὸν τῆς χαίτης. etsi hoc non sequitur ex verbo ξαίνουσι: nam Ξάντριαι Aeschyli *mulieres* sunt *lanificae*, ut iam Musgravius monuit.

165. Photius p. 326, 19. et Suidas, ὀκτώπουν: Κρατῖνος Θρᾴτταις "ὀκτώπουν ἀνεγείρεις" ἀντὶ τοῦ σκορπίον. παροιμία γὰρ "σκορπίον ὀκτώπουν (ὀκτώπουν ex verbis praecedentibus illatum) ἀνεγείρεις." ἐν δὲ ταῖς Αἰσχύλου Ξαντρίαις ἡ Λύσσα ἐπιθειάζουσα ταῖς Βάκχαις φησὶν

ἐκ ποδῶν δ' ἄνω
ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα
κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω.

V. 3. γλώσσης] λύσσης Lobeckius ad Soph. Aiac. p. 103. ed. sec.

166. Etymol. M. p. 595, 40. ubi de femininis proparoxytonis ab masculinis oxytonis in ης agitur, οἷον ὑβριστὴς ὕβριστις, αἰχμητὴς αἴχμητις, βουλευτὴς βούλευτις, ultimi exemplum additur "τῶνδε βούλευτις πόνων" ἐν ταῖς Ξαντρίαις, omisso nomine poetae. Ξαντρίας etiam Plato comicus scripsit.

167. Pollux 10, 117. τὰς μέντοι λαμπάδας καὶ κάμακας εἴρηκεν ἐν Ξαντρίαις Αἰσχύλος "κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι."

168. Aeschylus Eumen. 24. Βρόμιος ἔχει τὸν χῶρον, οὐδ' ἀμνημονῶ, | ἐξ οὗτε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεὸς, | λαγὼ δίκην Πενθεῖ καταρράψας μόρον. ubi scholiasta, νῦν φησιν ἐν Παρνασῷ εἶναι τὰ κατὰ Πενθέα· ἐν δὲ ταῖς Ξαντρίαις ἐν Κιθαιρῶνι.

169. Galenus ad Hippocr. Epidem. vol. 5. p. 455. ed. Bas. vol. 9. p. 385. Chart. ἐπὶ δὲ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν δοκεῖ χρῆσθαι τῷ τῆς πέμφιγος ὀνόματι Σοφοκλῆς — οὕτω καὶ Αἰσχύλος ἐν Ξαντρίαις

ἃς οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται
οὔτ' ἀστερωπὸν ὄμμα Λητῴας κόρης.

Librorum vitia ἐξ ἀντιαίαις οὔτε — οὔτ' ἀστέρων στόμα correxit Bentl. in Epist. ad Millium p. 58. Photius p. 409, 10. πέμφιξ: πνοή. Αἰσχύλος ἐν Ξαντρίαις ἐπὶ τῶν ἀκτίνων.

170. Apud Aristophanem in Ranis Aeschylus inter Euripidis monodiarum particulas recitat v. 1385. Νύμφαι ὀρεσσίγονοι. ubi scholiasta, ἐκ τῶν Ξαντριῶν Εὐριπίδου, φησὶν Ἀσκληπιάδης. εὗρε δὲ Ἀθήνησιν ἔν τινι τῶν διαθέντων (διασωθέντων αὐτογράφων Dobraeus). Νύμφαι ορεσιγόνιαι (ὀρεσιγόνιοι codex Ven.) θεαῖσιν ἀγείρω Ἰνάχου Ἀργείου ὑπὸ ποταμοῦ παισὶ βιοδώροις. ἔοικε δὲ τὸ ὅλον ἐπιτηδεύειν ἀνυπότακτα. ἄλλως οὐδὲ παρ' Αἰσχύλου ταῦτα ἥρμοζε λαμβάνεσθαι. Quibus Valckenarius in Diatribe p. 11. admovit Platonis locum Reipubl. 2. p. 381 d. (repetitum ab Eusebio Pr. Ev. 13, 3. p. 645.) μηδὲ Πρωτέως καὶ Θέτιδος καταψευδέσθω μηδεὶς μηδ' ἐν τραγῳδίαις μηδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰσαγέτω Ἥραν ἠλλοιωμένην ὡς ἱέρειαν ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις. cui nunc accessit Diogenes epistola quinta in *Notices et Extraits des Mss.* vol. 5, 2. p. 241. οἵτινες (tragici) Ἥραν τε τὴν Διὸς παράκοιτιν ἔφασαν τὴν ἱέρειαν μεταμορφωθεῖσαν τοιοῦτον βίου σχῆμα ἀναλαβεῖν, νύμφαις κρήναισιν (κρηναίαισιν Boissonadius: probabilius ὀρεσσιγόνοισι | νύμφαις κρηνιάσιν Meinekius in Zimmermanni Annal. a. 1843. p. 293.) κυδραῖς θεαῖς ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείαις ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις. Valde diversae sunt criticorum de hoc fragmento opiniones, quas sciens praetereo. Solus partem veri vidit Valckenarius, qui quum Xantrias Euripidem scripsisse recte negasset, ex Aeschyli fabula hos versus sumtos esse suspicatus est, hoc etiam usus argumento, quod Plato in vicinia illius loci similia Aeschyli peccata plura notaverit, nullum Euripidis. De quo nunc omnis sublata dubitatio est restituto apud scholiastam Aeschyli nomine ex codicibus. Bene igitur haec Valckenarius, nisi quod neque ostendit quomodo Aristophanes Aeschylum sua ipsius verba deridentem potuerit introducere, et ex optimis hexametris malos fecit versus, fortasse non facturus, si Diogenis loco uti potuisset, et gravissimum sententiae suae testem, ad quem alii non magis attenderunt, neglexit, Pausaniam, qui non dubium est quin ad hunc ipsum Aeschyli locum spectaverit 8, 6, 6. ὁ δὲ Ἴναχος ἐφ' ὅσον μὲν πρόεισι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν διὰ τοῦ ὄρους, τοῦτό ἐστιν Ἀργείοις καὶ Μαντινεῦσιν ὅρος τῆς χώρας· ἀποστρέψας δὲ ἐκ τῆς ὁδοῦ τὸ ὕδωρ διὰ τῆς Ἀργείας ἤδη τὸ ἀπὸ τούτου κάτεισι, καὶ ἐπὶ τούτῳ τὸν Ἴναχον ἄλλοι τε καὶ Αἰσχύλος ποταμὸν καλοῦσιν Ἀργεῖον. Aeschyli igitur versus fuerunt

ὀρεσσιγόνοισι
Νύμφαις κρηνιάσιν κυδραῖσι θεαῖσιν ἀγείρω,
Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις.

Iunonis quae partes in Aeschyli fabula fuerint nescitur.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Fuit secunda tetralogiae Oedipodeae fabula: v. ad Laii fragmenta. Quo minus dubitari potest quin argumentum idem fuerit quod Sophoclis Oedipi Regis. — De profanatis mysteriis fragm. 83.

171. Schol. Soph. Oed. R. 733. περὶ Δαυλίδα φησὶ τὴν σχιστὴν ὁδὸν, ὁ δὲ Αἰσχύλος περὶ Ποτνίας οὕτως

ἐπῆμεν τῆς ὁδοῦ τροχήλατον
σχιστῆς κελεύθου τρίοδον, ἔνθα συμβολὰς
τριῶν κελεύθων Ποτνιάδων ἠμείβομεν.

Ad Oedipum rettulerunt Valckenarius ad Phoen. 38. aliique. V. Ulrichs *Reisen und Forschungen in Griechenland* 1. p. 155. Schneidewin. Philol. vol. 3. p. 352. (ubi primum versum addito ἔπειτ' explet) et in Diariis Gotting. a. 1850. p. 176. seqq.

ΟΠΛΩΝ ΚΡΙΣΙΣ.

Videtur prima fuisse fabula trilogiae, de qua diximus ad fragm. 77. Aiacem et Ulixem de armis Achillis certantes produxerunt inter Romanos poetas qui armorum iudicium scripserunt, Pacuvius, Attius, Pomponius. Secundam et tertiam trilogiae Aeschyleae fabulam Θρῄσσας et Σαλαμινίας fuisse coniecit Welckerus.

172. Schol. Soph. Ai. 190. Αἰ. ἐν Ὅπλων κρίσει

ἀλλ' Ἀντικλείας ἆσσον ἦλθε Σίσυφος,
τῆς σῆς λέγω τοι μητρὸς, ἥ σ' ἐγείνατο.

V. 2. λέγω τοι] λέγω 'γὼ Hermannus.

173. Stobaeus 11, 8. Αἰσχύλου Ὅπλων κρίσεως

ἁπλᾶ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη.

Similiter Eurip. Phoen. 469. ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ.

174. Stobaeus 121, 23. Αἰσχύλου ἐν Ὅπλων κρίσει

τί γὰρ καλὸν ζῆν βίοτον ὃς λύπας φέρει;

βίοτον pro βίον Stanleius. ᾧ βίος λύπας φέρει Nauckius.

175. Ar. Ach. 883. πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπάδων κορᾶν. ubi schol. ὁ στίχος ἀπὸ δράματος Αἰσχύλου Ὅπλων κρίσεως οὕτως ἐπιγεγραμμένου, ἐν ᾧ ἐπικαλεῖται τὰς Νηρηίδας τις ἐξελθούσας πρὸς τὴν Θέτιν λέγων

δέσποινα πεντήκοντα Νηρῄδων χοροῦ.

χοροῦ Valckenar. Anim. ad Ammon. p. 164. Legebatur χορόν. κορῶν Bentleius. In cod. Rav. est κορᾶν, ex versu Aristophanis.

176. Etym. Gud. p. 567, 34. χλίδοντα, χλίδην, σωρηδὸν, δηλοῖ πλήθους ἔμφασιν. Αἰσχύλος ὅπλου κρίσει καὶ χερίδοντα. ἀντὶ τοῦ πληθύνοντα. Ea sic corrigenda videntur, χλίδον καὶ χλῆδον, σωρόν. δηλοῖ πλήθους ἔμφασιν. Αἰσχύλος Ὅπλων κρίσει "κεχληδότα" ἀντὶ τοῦ πληθύνοντα. HERMANN.

ΟΣΤΟΛΟΓΟΙ.

177. Photius p. 353, 16. Ὀστολόγοι: παρ' Ἐπιλύκῳ. καὶ δρᾶμα Αἰσχύλου Ὀστολόγοι. Fuit drama satyricum.

178. Athenaeus 15. p. 667 c. καὶ Αἰσχύλος δ' ἐν Ὀστολόγοις ἀγκυλητοὺς λέγει κοττάβους διὰ τούτων

Εὐρύμαχος οὐκ ἄλλος οὐδὲν ἥσσονας
ὕβριζ' ὑβρισμοὺς οὐκ ἐναισίους ἐμοί.
ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ σκοπὸς ἀεὶ τοὐμὸν κάρα,
τοῦ δ' ἀγκυλητοῦ κοσσάβιός ἐστι σκοπὸς
ἐκτεμὼν ἡβῶσα χεὶρ ἐφίετο.

V. 1. οὐκ] οὗτος Hermannus. ἥσσονας Musurus] ἧσσον codex. 2. ἐναισίους Porsonus] αινεσιους codex sine accentibus. 3. σκοπὸς Dobraeus] κότταβος codex. τοὐμὸν Petitus] τοῦμεν (sic) codex. 4. 5. Verbis corruptis parum profuerunt criticorum coniecturae, velut Dobraei, τοῖς δ' ἀγκυλητοῖς κοσσάβοις ἐπίσκοπα | ὅσσων ἐμῶν ἡβῶσα χεὶρ ἐφίετο. τοὺς παρ' Αἰσχύλῳ ἀγκυλητοὺς κοττάβους memorat Athen. 11. p. 782 e. ex eoque Eustathius p. 344, 24. et sine Aeschyli nomine schol. Ar. Pac. 1244. 5. ἐκτεμὼν] ἔκ τ' ἐμῶν Stanleius collato Polluce 10, 76. χειρ sine accentu codex.

179. Athenaeus 1. p. 17 c. (ex eoque Eust. p. 1828, 28.) Αἰσχύλος ἀπρεπῶς που παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας, ὡς καὶ τὰς ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι. λέγει γοῦν

⏑ – ὅδ' ἐστὶν ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος
γελωτοποιόν, τὴν κάκοσμον οὐράνην,
ἔρριψεν οὐδ' ἥμαρτε. περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ
πληγεῖσ' ἐναυάγησεν ὀστρακουμένη
χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί.

Tzetza ad Lycophr. 778. παρ' Αἰσχύλῳ φαίνεταί τις τὸν Ὀδυσσέα τύψας ὀστράκῳ, οὐ μὴν παρ' Ὁμήρῳ. οὐράνην ex Aeschylo memorant Pollux 10, 44. (et 2, 223.) anon. in Walzii Rhet. vol. 7. p. 735. gramm. in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 12, 14. Conf. Eustath. Opusc. p. 296, 51.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

Aesch. Prom. 457. ἔς τε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα, ubi schol. τούτων τὴν εὕρεσιν καὶ Παλαμήδει προσῆψεν. Ad Aeschyli Palamedem ab Platone Reipubl. 8. p. 522 d. respici putabat Butlerus. De Platonis loco dixit Aristides vol. 2. p. 260.

180. Schol. Homeri Il. 4, 319. ubi de aoristo ἔκταν agit, Αἰσχύλος Παλαμήδει

τίνος κατέκτας ἕνεκα παῖδ' ἐμὸν βλάβης;

Nauplii haec verba esse coniecit Vater. ad Eur. Rhes. p. 233.

181. Athenaeus 1. p. 11 e. ἔστι δ' ἡ τάξις καὶ παρ' Αἰσχύλῳ τῶν ὀνομάτων, ἐν οἷς ὁ Παλαμήδης πεποίηται λέγων

καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας
ἔταξα, σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα,
ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρίτα.

unde sua duxit Eustathius p. 242, 22. 1358, 4. 1432, 5. 1791, 45. 1833, 4. V. 1. καὶ ταξιάρχας χἀκατοντάρχας στρατῷ Porsonus. Conf. Sophoclis fragm. 879. Versum 3. ex Aeschylo afferunt schol. Il. 2, 306. in Crameri Anecd. Paris. vol. 3. p. 7, 15. 154, 6., schol. Il. 2. 381., schol. Od. 2, 20., Etym. Gud. p. 150, 19. θ'] δ' Ath., om. schol. Od. 2, 20. et Etym. Gud. τρίτα om. schol. Il. 2, 381., schol. Od. 2, 20. Etym. Gud. Eust. p. 1833. τρία est ap. schol. Il. in Crameri Anecd. Paris. vol. 3. p. 7, 15. Eust. p. 1358. 1432. 1791. τρία ἢ μάλιστα τρίτα idem p. 242. Ad hunc locum spectat Phrynichus Bekkeri p. 23, 23. τέσσαρας τροφὰς οἶδεν ὁ ποιητής· — ὁ δ' Αἰσχύλος τρεῖς οἶδεν, ἀφελὼν τὴν δειελινήν.

ΠΕΝΘΕΥΣ.

Argum. Baccharum Euripidis, ἡ μυθοποιία κεῖται παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πενθεῖ. Memoratur in Catalogo.

182. Galenus loco ad fr. 169. indicato, πέμφιξ — ἐπὶ δὲ τῆς ῥανίδος ὁ αὐτὸς — ἐν Πενθεῖ

μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς.

ΠΕΡΡΑΙΒΙΔΕΣ.

Περραιβίδες, ut est in Catalogo, hanc fabulam inscriptam fuisse, non Περραιβοί, ostendi in Praefat. ad Athenaeum vol. 1. p. IV.

183. Athenaeus 11. p. 476 c. Αἰσχύλος δ' ἐν Περραιβίσι τοὺς Περραιβοὺς παρίστησιν ἀντὶ ποτηρίων τοῖς κέρασι χρωμένους διὰ τούτων

ἀργυρηλάτοις
κέρασι χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις.

προβεβλημένοις epitome ex eaque Eustathius p. 917, 63.

184. Athenaeus 11. p. 499 a. Αἰσχύλος ἐν Περραιβίσι (Περραιβοῖς codex hic et 476 c)

ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα κἀκροθίνια,
ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα;

Nomen fabulae om. epitome cum eaque Eustath. p. 1775, 22. Verba Eionei esse coniecit Nauckius dona exigentis ab Ixione promissa.

185. Hesychius, ἀπαιόλη: ἀπάτη, ἀποστέρησις. Αἰσχύλος Περραιβίσιν (codex περρέβην). Eustathius p. 352, 33. ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος αἰόλλω καὶ ἀπαιόλη γίνεται ἡ ἀπάτη καὶ ἀποστέρησις. Αἰσχύλος

τέθνηκεν αἰσχρὸς χρημάτων ἀπαιόλῃ.

αἰσχρῶς Butlerus.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

186. Etym. M. p. 31, 5. αἰδοιέστατος: ἰστέον ὅτι τὸ ἀρχέστατος, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ ἐν Πηνελόπῃ, οἷον

ἐγὼ γένος μέν εἰμι Κρὴς ἀρχέστατον,

καὶ τὸ αἰδοιέστατον καὶ ἀφθονέστατον ποιητικά εἰσι κατ' ἔθος Ἰώνων γινόμενα. — ὤφειλον γὰρ τὰ προειρημένα δικαιότερος (voluit αἰδοιότερος) εἶναι καὶ ἀφθονώτερος καὶ ἀρχαιότερος (ἀρχότερος Nauckius). οὕτω Φιλόξενος εἰς τὸ περὶ συγκριτικῶν. ἀφθονεστέραν λίβα est fragm. 68. de quo comparativo dixit L. Dindorfius in Thesauro vol. 1. part. 2. p. 2650. (Eiusdem generis est φιλοξενέστατος in fragm. Eurip. 871. φιλοξενώτατον est apud Aeschylum fr. 198.) Superlativum ἀρχέστατον, quem in ἀρχέστρατος mutari voluit Lobeck. Paralip. p. 81., ab substantivo ἀρχὸς derivat Nauckius de Aristoph. Byz. p. 46. Verba Ulixis esse coniecit Lobeckius (Pathol. Elem. vol. 1. p. 337.) cum coniuge colloquentis, cui quum primum in conspectum venisset, se unum Cretae principum esse mentitus est Odyss. 19, 180.

ΠΟΛΥΔΕΚΤΗΣ.

Memoratur haec fabula in Catalogo.

ΠΡΟΜΗΘΕΙΣ.

Mythum de Prometheo, de quo videndus Apollodorus 1, 7, 1., tribus fabulis tractavit Aeschylus, tragoediis duabus, Προμηθεῖ δεσμώτῃ, quae superest, et λυομένῳ, fabula satyrica una, quae simplici Προμηθέως nomine inscripta fuit ab Aeschylo, Προμηθεὺς πυρφόρος ab grammaticis Alexandrinis. De his fabulis scriptor Vitae Aeschyli in Schol. ed. Oxon. p. 8, 1. ταύτῃ καὶ ἄριστος εἰς τραγῳδίαν Αἰσχύλος κρίνεται, ὅτι εἰσάγει πρόσωπα μεγάλα καὶ ἀξιόχρεα. καὶ τινὲς ἤδη τῶν τραγῳδιῶν διὰ μόνων οἰκονομοῦνται τῶν θεῶν, καθάπερ οἱ Προμηθεῖς. De vana multorum opinione qui tetralogiam Prometheam ex tribus tragoediis (Προμηθεῖ πυρφόρῳ, δεσμώτῃ, λυομένῳ (licet in δεσμώτῃ res Promethei ita exponantur ut nullam aliam fabu-

Iam praecessisse appareat) et fabula satyrica ignota compositam finxerunt, drama autem satyricum Προμηθέα, quod olymp. 76, 4. cum tribus tragoediis (Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ) actum esse novimus, non Προμηθέα πυρφόρον, sed Pollucis illum Προμηθέα πυρκαέα, cuius nullus unquam alius testis producetur, fuisse crediderunt, dixi in Vita Sophoclis ed. Oxon. a. 1860. vol. 8. p. LXII. Alii Προμηθέα πυρφόρον tertiam fuisse crediderunt tetralogiae fabulam, nomine non propter furtum ignis imposito, sed ad λαμπαδοδρομίας, Athenis in honorem Promethei quotannis celebratas referendo: quod institutum memorari poterat in extrema parte Προμηθέως λυομένου (in qua etiam de corona Promethei sermo fuit: vid. fr. 204.), ut honores Eumenidibus habendi in fine fabulae cognominis, quae sollemni pompa clauditur, exponuntur, sed quomodo integrae tragoediae componendae, eique tali quales Aeschylus facere solebat, sufficere potuerit non perspicitur.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΠΥΡΦΟΡΟΣ.

187. Pollux 9, 156. ὁ δ' ἐμπρήσας τάχ' ἂν πυρκαεὺς ὀνομάζοιτο κατ' Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλέα, οὕτως ἐπιγράψαντας τὰ δράματα, τὸν μὲν τὸν Προμηθέα, τὸν δὲ τὸν Ναύπλιον. Πυρκαεὺς parum aptum Prometheo nomen: aptissimum πυρφόρος. Quamobrem vereor ne πυρκαεὺς ab Polluce per errorem, etiam infra 10, 64. repetitum, dictus sit, quod iam Canterus perspexit Var. Lect. 7, 21. Ita Iosephus Τρικάρανον Theopompi Τριπολιτικὸν dixit, quum Dicaearchi hoc nomine liber menti obversaretur. Προμηθέα πυρφόρον recte dicunt catalogi fabularum scriptor, Gellius, scholiasta Promethei vincti v. 94. τὸν μυριετῆ: ἐν γὰρ τῷ πυρφόρῳ τρεῖς μυριάδας φησὶ δεδέσθαι αὐτόν. cuius verbis Hermannus in Opusc. vol. 4. p. 257. adhibuit Hygini locum Poet. Astron. 2, 15. p. 456. *Prometheum autem in monte Scythiae nomine Caucaso ferrea catena vinxit: quem alligatum ad triginta millia annorum Aeschylus tragoediarum scriptor ait.* Tetralogia ad quam Προμηθεὺς πυρφόρος, satyricum drama, pertinuit, indicata in ὑποθέσει Persarum, ἐπὶ Μένωνος (olymp. 76, 4.) τραγῳδῶν Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ, Προμηθεῖ. In prima parte dramatis de furto ignis cum hominibus contra Iovis voluntatem communicati actum fuisse ex fragm. 190. colligi potest: in extrema parte, de qua nihil compertum habemus, si forte Prometheus Iovis iussu abductus fuit ad millenorum annorum poenam subeundam, hinc sumtum esse potest quod schol. Prom. l. c. annotavit, ἐν τῷ πυρφόρῳ τρεῖς μυριάδας φησὶ δεδέσθαι αὐτόν, numero hyperbolico, ut in Prom. vincto v. 94. τὸν μυριετῆ χρόνον ἀθλεύσω: etsi hoc valde incertum est. Nam quum numerus annorum, per quos rupi alligatus fuerit Prometheus, vix silentio praeteriri potuerit in Prometheo soluto, probabilis est Welckeri coniectura in verbis scholiastae πυρφόρῳ per errorem positum esse pro λυομένῳ. quod si accidit, minus mirabile est quam quod librario in recentissimo quodam Promethei vincti apographo aliud agenti Αἰσχύλου πυρφόρος Προμηθεὺς in calamum venit pro δεσμώτης.

188. Gellius 13, 19, 4. *Id quoque animadvertimus apud Aeschylum* ἐν τῷ πυρφόρῳ Προμηθεῖ *et apud Euripidem in tragoedia quae inscripta est* Ἰνὼ *eundem esse versum absque paucis syllabis. Aeschylus sic*

σιγῶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια.

Euripides autem sic "σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές." Eadem fere verba σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν τὰ καίρια Choeph. 582. Similem sententiam ex Aeschylo affert scholiasta Aristidis vol. 3. p. 501, 17. Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ

πολλοῖς γάρ ἐστι κέρδος ἡ σιγὴ βροτῶν.

Quae non leguntur in Prometheo vincto.

189. Pollux 10, 64. ὠμόλινον — Αἰσχύλου ἐν Προμηθεῖ πυρκαεῖ (immo πυρφόρῳ)

λινᾶ δέ, πίσσα κὠμολίνου μακροὶ τόνοι.

Scribebatur λίνα δέ. In cod. Paris. est λινάδες.

190. Plut. Mor. p. 86 f. τοῦ δὲ σατύρου τὸ πῦρ, ὡς πρῶτον ὤφθη, βουλομένου φιλῆσαι καὶ περιβαλεῖν (περιλαβεῖν Nauckius in Schneidew. Philol. vol. 4. p. 535. collato Xenoph. Symp. 9, 4. περιλαβὼν ἐφίλησεν αὐτόν) ὁ Προμηθεύς,

τράγος γένειον ἆρα πενθήσεις σύ γε.

καίει τὸν ἁψάμενον, ἀλλὰ φῶς παρέχει καὶ θερμότητα. Epiphanius Ancor. vol. 2. p. 109 a. ἄλλος δὲ (Ζεὺς) ὁ τραγῳδός, ὁ καὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ καύσας· τάχα δὲ θεὸς ὢν ἐπελάθετο ὅτι δάκνει τὸ πῦρ, καὶ οὐκ εἶχε τὴν πρόγνωσιν τοῦ λέγοντος τράγῳ τῷ σατύρῳ εὑρόντι πρότερον (ὁρῶντι πρῶτον Meinekius) τὸ πῦρ καὶ προσελθόντι (καὶ θέλοντι addit Meinekius in Schneidew. Philol. vol. 3. p. 320.) φιλῆσαι, μὴ ἅψῃ, τράγε· ἁψάμενος γὰρ ἐμπρήσεις μου (scr. σου cum Meinekio) τὰ γένεια. Eustathius p. 415, 7. Ἠέλιος — ἀντὶ τοῦ ὦ Ἥλιε, ὁποῖον σὺν ἄλλοις καὶ τὸ "τράγος γένειον ἆρα πενθήσεις σύ γε" ἀντὶ τοῦ, ὦ τράγε πάνυ στερήσῃ γενείου, εἰ τὴν φλόγα φιλήσεις. Ad hanc fabulam alludere auctorem ad Herenn. 4, 6. coniecit Meinekius sic scribentem: *si Prometheus, cum mortalibus ignem dividere vellet, ipse a vicinis cum testa ambulans carbunculos corrogaret, non ridiculum videretur?* Praeterea ad hanc fabulam fuerunt qui referrent fragmenta 303. 373.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΛΥΟΜΕΝΟΣ.

Hermanni dissertatio in Opusc. vol. 4. p. 253. Schol. Aeschyli Prom. 511. οὔπω μοι λυθῆναι μεμοίραται· ἐν γὰρ τῷ ἑξῆς δράματι λύεται, ὅπερ ἐμφαίνει Αἰσχύλος. et 522. ἄλλου λόγου μέμνησθε: τῷ ἑξῆς δράματι φυλάττει τοὺς λόγους. Philodemus περὶ εὐσεβείας in Gomperzii Stud. Hercul. 2. p. 41. partim ab Gomperzio partim ab H. Sauppio in Philologo vol. 21. p. 140. redintegratus, ὅ[σα δ]ὲ Προμηθεὺς οὐ δ[εκ]ά[δα]ς, ἀλλὰ μυριάδας ‖[ἐτῶν ἔπαθεν ὑπ]ὸ Διός, εἰπὼν [εὐλαβεῖ]θαι μή ποτε [κρείττω κ]ατασκευά[σῃ τις ὅ]πλα. καὶ τὸν Προμηθέα λύεσθαι [ποιεῖ] Αἰσχύλος ὅ[τι τὸ λ]όγιον ἐμή[νυσε]ν τὸ περὶ Θέ[τιδο]ς, ὡς χρεὼν εἴη τὸν ἐξ αὐτῆς γεννηθέντα κρείττω κατα[σκευάσ]αι [τ]οῦ πατρὸς [ἀρχήν· κ]αὶ θνητ[ῷ διὰ τοῦτο εἰκά]ζουσιν [ἀποδοθῆ]να[ι ἀ]νδρί. (Vir mortalis est Peleus.) Ibid. p. 39. .... υἱοὺς ... | ..... Κρόν .... | ..... Αἰσχύλος | ἐν τῷ λυομένῳ | Προμηθεῖ .... [ὑπ]ὸ Διὸς δεδ[έσθαι].

191. Arrianus in Periplo Ponti Euxini p. 19. Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ τὸν Φᾶσιν ὅρον τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας ποιεῖ. λέγουσι γοῦν αὐτῷ οἱ Τιτᾶνες πρὸς τὸν Προμηθέα ὅτι

ἥκομεν — — — — — —
τοὺς σοὺς ἄθλους τούσδε, Προμηθεῦ,
δεσμοῦ τε πάθος τόδ' ἐποψόμενοι.

ἔπειτα καταλέγουσιν ὅσην χώραν ἐπῆλθον

τῇ μὲν δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης
μέγαν ἠδ' Ἀσίας τέρμονα Φᾶσιν.

Minus integra haec afferuntur in anonymi Periplo Ponti Eux. et Maeotidis paludis p. 1. Spectat ad hunc locum Procopius Histor. Gotth. 4, 6. p. 336, 11. ἀλλὰ καὶ ὁ τραγῳδοποιὸς Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ τῷ λυομένῳ εὐθὺς ἀρχόμενος τῆς τραγῳδίας τὸν ποταμὸν Φᾶσιν τέρμονα καλεῖ τῆς τε Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης. V. 4. τῇ] πῇ codices.

192. Strabo 1. p. 33. φημὶ — τὰ μεσημβρινὰ πάντα Αἰθιοπίαν καλεῖσθαι τὰ πρὸς Ὠκεανῷ. μαρτυρεῖ δὲ τὰ τοιαῦτα. ὅ τε γὰρ Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ τῷ λυομένῳ φησὶν οὕτω

φοινικόπεδόν τ' ἐρυθρᾶς ἱερὸν
χεῦμα θαλάσσης,
χαλκοκέραυνόν τε παρ' Ὠκεανῷ
λίμνην παντοτρόφον Αἰθιόπων,
ἵν' ὁ παντόπτης Ἥλιος αἰεὶ
χρῶτ' ἀθάνατον κάματόν θ' ἵππων
θερμαῖς ὕδατος
μαλακοῦ προχοαῖς ἀναπαύει.

V. 3. Obscurum est quid significet χαλκοκέραυνον. Parum probabiles Bothii et Hermanni coniecturae χιλιόκρουνον et χαλκομάραυγον. 4. λίμνην] λίμναν libri. παντοτρόφον] πάντων τροφὸν Lobeckius. 5. παντόπτας (debebat παντόπτης) pro παντεπόπτας Tyrwhittus. ἀεὶ] αἰεὶ libri. 8. προχοαῖς] τ' addunt codices.

193. Cicero Quaest. Tusc. 2, 10, 23—25. *Veniat Aeschylus non poeta solum, sed etiam Pythagoreus: sic enim accepimus. Quomodo fert apud eum Prometheus dolorem, quem excipit ob furtum Lemnium? — "unde ignis cluet mortalibus clam | divisus: eum dictus Prometheus | clepsisse dolo, poenasque Iovi | fato expendisse supremo." Has igitur poenas pendens affixus ad Caucasum haec dicit "Titanum suboles, socia nostri sanguinis, | generata Coelo, adspicite religatum asperis | vinctumque saxis, navem ut horrisono freto | noctem paventes timidi adnectunt navitae. | Saturnius me sic infixit Iuppiter, | Iovisque numen Mulcibri adscivit manus, | hos ille cuneos fabrica crudeli inserens | perrupit artus: qua miser sollertia | transverberatus castrum hoc Furiarum incolo. | iam tertio me quoque funesto die | tristi advolatu, aduncis lacerans unguibus,* | (Ad hunc versum Schuetzius probabiliter refert Hesychii locum fragm. 199.) *Iovis satelles pastu dilaniat fero. | tum iecore opimo farta et satiata affatim | clangorem fundit vastum, et sublime avolans | pinnata cauda nostrum adulat sanguinem. | quum vero adesum inflatu renovatum est iecur | tum rursum tetros avida se ad pastus refert. | sic hunc custodem maesti cruciatus alo, | qui me perenni vivum foedat miseria. | namque, ut videtis, vinclis constrictus Iovis, | arcere nequeo dirum volucrem a pectore. | sic me ipse viduus pestes excipio anxias, | amore mortis terminum anquirens mali: | sed longe a leto numine aspellor Iovis. | atque haec vetusta saeclis glomerata horridis, | luctifica clades nostro infixa est corpori: | e quo liquatae solis ardore excidunt | guttae quae saxa assidue instillant Caucasi."* Haec ex Prometheo soluto Cicero vertit: quattuor quos praemisit versus anapaesticos ex Attii Philocteta sumsit.

194. Plutarchus Moral. p. 98 c. νῦν δὲ οὐκ ἀπὸ τύχης οὐδὲ αὐτομάτως περιέσμεν αὐτῶν (τῶν θηρίων) καὶ κρατοῦμεν, ἀλλ' ὁ Προμηθεύς, τουτέστιν ὁ λογισμός, αἴτιος

ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονὰς
δοὺς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα,

κατ' Αἰσχύλον. Libri ἀντίδωρα. Idem p. 964 f. οὐ γὰρ ἀδικοῦσιν οἱ τὰ μὲν ἄμικτα καὶ βλαβερὰ κομιδῇ κολάζοντες καὶ ἀποκτιννύοντες, τὰ δὲ ἥμερα καὶ φιλάνθρωπα ποιούμενοι τιθασὰ καὶ συνεργὰ χρείας πρὸς ἣν ἕκαστον εὖ πέφυκεν, "ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονάς," ὧν ὁ Αἰσχύλου Προμηθεὺς δοῦναι ἡμῖν φησιν "ἀντίδουλα καὶ πόνων ἀνδέκτορα." Attulit etiam Porphyrius de abstin. 3, 18. p. 257. ubi ἐκδέκτορα.

195. Galenus vol. 5. p. 454. ed. Basil. vol. 9. p. 385. Charter. δοκεῖ μὲν γὰρ αὐτὴν (τὴν πέμφιγα) ἐπὶ τῆς πνοῆς Σοφοκλῆς — λέγειν — Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ

εὐθεῖαν ἕρπε τήνδε· καὶ πρώτιστα μὲν
Βορεάδας ἥξεις πρὸς πνοάς, ἵν' εὐλαβοῦ
βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ
δυσχειμέρῳ πέμφιγι συστρέψας ἄφνω. —

ἐπὶ δὲ τῆς ῥανίδος ὁ αὐτός φησιν ἐν Προμηθεῖ

ἐξευλαβοῦ δὲ μή σε προσβάλῃ στόμα
πέμφιξ· πικροὶ γὰρ κοὐ διὰ ζόης ἀτμοί.

Προμηθέα δεσμώτην aut memoriae errore nominat, aut exciderunt hi versus ex illa fabula. Vide Hermannum p. 274.

196. Strabo 4. p. 182, 183. μεταξὺ τῆς Μασσαλίας καὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδανοῦ πεδίον ἐστὶ τῆς θαλάττης διέχον εἰς ἑκατὸν σταδίους, τοσοῦτον δὲ καὶ τὴν διάμετρον, κυκλοτερὲς τὸ σχῆμα· καλεῖται δὲ λιθῶδες ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. μεστὸν γάρ ἐστι λίθων χειροπληθῶν, ὑποπεφυκυῖαν ἐχόντων αὐτοῖς ἄγρωστιν· ἀφ' ἧς ἄφθονοι νομαὶ βοσκήμασίν εἰσιν, ἐν μέσῳ δ' ὕδατα καὶ ἁλυκίδες ἐνίστανται καὶ ἅλες. (Sequuntur Aristotelis et Posidonii sententiae.) — τὸ μέντοι δυσαπολόγητον Αἰσχύλος καταμαθὼν ἢ παρ' ἄλλου λαβὼν εἰς μῦθον ἐξετόπισε. φησὶ γοῦν Προμηθεὺς παρ' αὐτῷ καθηγούμενος Ἡρακλεῖ τῶν ὁδῶν τῶν ἀπὸ Καυκάσου πρὸς τὰς Ἑσπερίδας

ἥξεις δὲ Λιγύων εἰς ἀτάρβητον στρατόν,
ἔνθ' οὐ μάχης, σάφ' οἶδα, καὶ θοῦρός περ ὤν,
μέμψει· πέπρωται γάρ σε καὶ βέλη λιπεῖν
ἐνταῦθ'· ἑλέσθαι δ' οὔτιν' ἐκ γαίας λίθον
ἕξεις, ἐπεὶ πᾶς χῶρός ἐστι μαλθακός.
ἰδὼν δ' ἀμηχανοῦντά σ' ὁ Ζεὺς οἰκτερεῖ,
νεφέλην δ' ὑπερσχὼν νιφάδι γογγύλων πέτρων
ὑπόσκιον θήσει χθόν', οἷς ἔπειτα σὺ
βαλὼν διώσει ῥᾳδίως Λίγυν στρατόν.

Versus 1—3. attulit Dionysius Hal. Antiq. 1, 41. ubi εὖ οἶδα scriptum. 3. μέμψει] μέμψῃ vel πέμψῃ ap. Strabonem. 6. σ' ὁ] σε Meinekius. 7. ὑπερσχὼν pro ὑποσχὼν Casaubonus. Tum libri στρογγύλων. Correxit Porsonus in Miscellaneis p. 212. et γογγύλων nunc enotatum ex cod. Mosquensi, in quo tamen ipso quoque στρογγύλων superscriptum est. Ad hunc locum spectat Hyginus Poet. Astron. 2, 6. p. 437. et non nominato auctore Theo ad Arati Phaen. v. 75. 8. σὺ βαλὼν pro συμβαλὼν Salmasius. 9. διώσεις (debebat διώσει, ut Dobraeus) pro δηώσει Leopardus.

197. Schol. Apoll. 4, 284. τὸν Ἴστρον φασὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεσθαι καὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν. οὕτω δὲ εἶπεν ἀκολουθῶν Αἰσχύλῳ ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ λέγοντι τοῦτο. Non recte schol. Dion. Perieg. 10. de Tanai, Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ὑπὸ τούτου διορίζεσθαί φησι τὰς ἠπείρους.

198. Stephanus Byzant. s. v. Ἄβιοι p. 7, 5. Αἰσχύλος τε Γαβίους διὰ τοῦ γ ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ

ἔπειτα δ' ἥξεις δῆμον ἐνδικώτατον
βροτῶν ἁπάντων καὶ φιλοξενώτατον,
Γαβίους, ἵν' οὔτ' ἄροτρον οὔτε γατόμος
τέμνει δίκελλ' ἄρουραν, ἀλλ' αὐτόσποροι
γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

V. 1. ἥξεις (ut fr. 196, 1.) pro ἥξει Stanleius. ἵξει Meinekius. 2. βροτῶν addidit Hermannus. Γαβίους ex Aeschylo memorant schol. Il. 13, 6. et Eustathius p. 916, 24.

199. Hesychius, εἰσαφάσματα: εἰσπτήματα, ἀπὸ τοῦ εἰσαφιέναι. ἢ σπαράγματα. Αἰσχύλος Προμηθεῖ λυομένῳ.

200. Eustathius p. 600, 43. σχίσματα γάρ τινα καὶ θύσανοι, ὅθεν ἀρειθύσανοι κατὰ Παυσανίαν Ἄρεος θύσανοι, οἱονεὶ ἀποσχίσματα, παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ. Hesychius, ἀρθύσανοι: ἀποσχίσματα καὶ ἀποβλαστήματα. ἀριθύσανοι: ἡνίοχοι. In gl. priore ordo literarum ἀρθρύσανοι (ut Favorinus scripsit), in altera ἀρειθύσανοι postulat.

201. Plutarchus in vita Pompeii c. 1. πρὸς δὲ Πομπήιον ἔοικε τοῦτο παθεῖν ὁ Ῥωμαίων δῆμος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ὅπερ ὁ Αἰσχύλου Προμηθεὺς πρὸς τὸν Ἡρακλέα, σωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ λέγων

ἐχθροῦ πατρός μοι τοῦτο φίλτατον τέκνον.

τοῦτο] ποῦ τὸ Hermannus.

202. Strabo 1. p. 43. Ἡσιόδου δ' οὐκ ἄν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοιαν — οὐδ' Αἰσχύλου κυνοκεφάλους καὶ στερνοφθάλμους καὶ μονομμάτους ἱστοροῦντος. Eadem 7. p. 299. ubi additum ἐν τῷ Προμηθεῖ. στερνοφθάλμους ex Aeschylo memorat Tzetza in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 370, 9.

203. Strabo 7. p. 300. καὶ Αἰσχύλος δ' ἐμφαίνει συνηγορῶν τῷ ποιητῇ, φήσας περὶ τῶν Σκυθῶν

ἀλλ' ἱππάκης βρωτῆρες εὔνομοι Σκύθαι.

204. Athenaeus 15. p. 674 d. Αἰσχύλος δ' ἐν τῷ λυομένῳ Προμηθεῖ σαφῶς φησιν ὅτι ἐπὶ τιμῇ τοῦ Προμηθέως τὸν στέφανον περιτίθεμεν τῇ κεφαλῇ, ἀντίποινα τοῦ ἐκείνου δεσμοῦ. De corona Promethei conf. Hygin. Poet. Astr. 2, 15. p. 457.

205. Plutarchus Moral. p. 757 d. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἑτε-

ρον θεὸν παρακαλεῖ μέλλων ἐπὶ τὸν ὄρνιν αἱρεσθαι τὸ τόξον, ὡς Αἰσχύλος φησὶν

ἀγρεὺς δ' Ἀπόλλων ὀρθὸν ἰθύνοι βέλος.

206. Antiatt. Bekkeri 1. p. 116, 7. χέρσα: τὰ μὴ γεωργούμενα. Αἰσχύλος Προμηθεῖ. Dubium quam fabulam dicat.

ΠΡΟΠΟΜΠΟΙ.

207. Relata haec fabula in Catalogum. Licymnium histrionem tragicum, qui τοὺς Αἰσχύλου Προπομποὺς egerit, memorat Alciphro 3, 48, 1. ἄφωνος εἴη Λικύμνιος ὁ τῆς τραγῳδίας ὑποκριτής· ὡς γὰρ ἐνίκα τοὺς ἀντιτέχνους Κριτίαν τὸν Κλεωναῖον καὶ Ἵππασον τὸν Ἀμβρακιώτην τοὺς Αἰσχύλου Προπομποὺς τορῷ τινι καὶ γεγωνῷ τῷ φωνήματι χρησάμενος, γαῦρος ἦν καὶ κιττοστεφὴς ἦγε συμπόσιον. Unum verbum debemus Hesychio, δίπολοι· Αἰσχύλος διπλαῖ Προπομποῖς. διπλαῖ (διπλοῖ?) ante Αἰσχύλος recte collocavit Musurus.

ΠΡΩΤΕΥΣ ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ.

Pertinuit ad Oresteam: vide didascaliam Agamemnonis supra p. 53. Schol. Ar. Ran. v. 1155. τετραλογίαν φέρουσι τὴν Ὀρέστειαν αἱ διδασκαλίαι, Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα σατυρικόν. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι, χωρὶς τῶν σατυρικῶν (vel τοῦ σατυρικοῦ, si ad solam hanc refertur Aeschyli trilogiam). Acta igitur est olymp. 80, 2.

208. Athenaeus 9. p. 394 a. Φὰψ — Αἰσχύλου ἐν τῷ τραγικῷ (corrige σατυρικῷ) Πρωτεῖ οὕτω μνημονεύοντος τοῦ ὄρνιθος

σιτουμένην δύστηνον ἀθλίαν φάβα,
μέσακτα πλευρὰ πρὸς πτύοις πεπλεγμένην.

V. 2. μέσακτα Casaubonus parum probabiliter in μέσαν (debebat μέσην) τὰ mutavit. Adiectivo μέσακτος significatione propria utitur Aeschylus Pers. 887. πεπλεγμένην] πεπληγμένην Schweighaeuserus.

209. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 35, 19. γάρος Αἰσχύλος Πρωτεῖ σατυρικῷ "καὶ τὸν ἰχθύων γάρον." Omisso nomine fabulae affertur ab Athenaeo 2. p. 67 c. Masculini ὁ γάρος exemplum τὸν ἰχθύων γάρον affert. Herodianus Piersoni p. 437.

210. Schol. Od. 4, 366. Εἰδοθέη: ἀπὸ τῆς εἰδήσεως καὶ ἐπιστήμης τοῦ πατρὸς τὸ ὄνομα. καὶ Αἰσχύλος δὲ ἐν Πρωτεῖ Εἰδοθέαν αὐτὴν καλεῖ. Etym. Gud. p. 316, 30. ex cod. Paris. 2638. correctum, κερδώ: ὑποκοριστικῶς, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἡ Εἰδὼ καὶ Ὑψὼ ἀντὶ τοῦ Εἰδοθέα καὶ Ὑψιπύλη. Conf. Bekkeri Anecd. p. 857, 9. et schol. Aristoph. Eq. 1065. (1068.)

211. Hesychius, δέλπτοι: δεινοὶ καὶ ἄαπτοι. Αἰσχύλος Πρωτεῖ. Aeschylus aut δέπτοι aut ἄαπτοι dixisse videtur, atque quae ex Homerico χεῖρας ἀάπτους nota est scripturae varietas fortasse similiter in Aeschyli Proteo exstitit. Monuit Nauckius.

212. Hesychius, ἄμαλα: τὴν ναῦν, ἀπὸ τοῦ ἀμᾶν τὴν ἅλα. Αἰσχύλος Πρωτεῖ σατυρικῷ. Corrupte Etym. M. p. 75, 22. ἀμάδα τὴν ναῦν Αἰσχύλος. In ἀμίδα corruptum Suppl. 842. 847.

213. Hesychius, ἐπάσω: ἐκτήσω. Αἰσχύλος Πρωτεῖ σατυρικῷ. Hunc aoristum Sophocli Oed. C. 528. pro ἐπλήσω restituit Nauckius.

ΣΑΛΑΜΙΝΙΑΙ.

Σαλαμίνιοι in Catalogo dramatum. Videtur haec tertia fuisse fabula trilogiae de qua dictum ad fragm. 77.

214. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 36, 19. οἱ μέντοι τραγικοὶ ἐπίσης ἐκτείνουσι τοῦ προκειμένου ὀνόματος (φᾶρος) τὸ ᾱ καὶ συστέλλουσιν, ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σαλαμινίαις

εἴ μοι γένοιτο φᾶρος ἶσον οὐρανῷ.

Codex ἐν οὐρανῷ. Apud Herodianum περὶ διχρόνων in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 295, 13. ἐμοὶ est pro εἴ μοι. Ex eodem fonte Draco Straton. p. 35, 11. et grammaticus Hermanni p. 443. Vestem dicere videtur caeruleam. ἶσον fortasse pro οἷον scriptum.

215. Hesychius, ἔκλογον: διήγησιν. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις.

216. Hesychius, κανθύλας: τὰς ἀνοιδήσεις. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις.

217. Hesychius, ἀναρροιβδεῖ: ἀναρροφεῖ. (Codex ἀναροιδοῖ ἀναροφεῖ, quod correxit Favorinus.) Αἰσχύλος Σαλαμινίαις ἀντὶ τοῦ διαπνεῖ (ἀναπνεῖ Meinekius Philol. 13. p. 515).

218. Hesychius, ἀνήρης: ἀνδρώδης. Αἰσχύλος Σαλαμινίαις. De hoc voc. dixi ad schol. Sophoclis vol. 2. p. 71.

ΣΕΜΕΛΗ Η ΥΔΡΟΦΟΡΟΙ.

Σεμέλη ἢ Ὑδροφόρος in dramatum Catalogo.

219. Hesychius, ἀνταία: ἐναντία, ἱκέσιος. Αἰσχύλος Σεμέλῃ. σημαίνει δὲ καὶ δαίμονα· καὶ τὴν Ἑκάτην δὲ ἀνταίαν λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἐπιπέμπειν αὐτά. Scribendum suspicor ἀνταία ἢ ἀντία· ἱκέσιος, collato schol. Il. 22, 113. ἀντίος ἱκέτης, ὅθεν ἀνταῖος ἱκέσιος Ζεὺς παρὰ ἱπποβότων (corr. Ἱπποβότῳ). NAUCK.

220. Hesychius, ἄστερκτα: τὰ οὐ δυνάμενα κατασχεθῆναι. Αἰσχύλος Σεμέλῃ. Recte ἄστεκτα Is. Vossius, quod in Anecd. Bekk. p. 456, 1. explicatur ἀβάστακτα, ἀνυπομόνητα, οὐ δυνάμενα κατασχεθῆναι.

221. Hesychius, ἀμφίδρομος: Αἰσχύλος Σεμέλῃ ἔπλασε δαίμονα καινὸν (καὶ codex) περὶ τὰ ἀμφιδρόμια (superscr. η), ὡς εἰ ἔλεγε (ὥδε ι ἔλεγες codex) τὸν γενέθλιον.

222. Schol. Il. 4, 319. ubi de aoristo ἔκταν agit, Αἰσχύλος — ἐν Σεμέλῃ ἢ Ὑδροφόροις "Ζεὺς ὃς κατέκτα τοῦτον." Etym. Gud. p. 305, 31. τὸ δεύτερον ἔκτας, τὸ τρίτον ἔκτα, οἷον "Ζεὺς ὃς κατέκτα."

223. Schol. Apoll. Rhod. 1, 636. Θυιάσιν ὠμοβόροις: Μαινάσιν. ἔνθεν καὶ τὴν Σεμέλην Θυώνην καλοῦσιν, ἐπειδὴ Αἰσχύλος ἔγκυον αὐτὴν παρεισήγαγεν οὖσαν καὶ ἐνθεαζομένην, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς ἐφαπτομένας τῆς γαστρὸς αὐτῆς ἐνθεαζομένας. Hinc patet, ut monuit Nauckius, argumentum dramatis fuisse fabulam notissimam quam tradunt Apollod. 3, 4, 3. et Hyginus fab. 179. et fortasse idem argumentum tractavit Sophocles in Ὑδροφόροις.

ΣΙΣΥΦΟΣ.

Sisyphus duplex fuit: alter δραπέτης, quem memorat Catalogi fabularum scriptor, alter πετροκυλιστής, de quo infra. De Σισύφου δραπέτου, dramatis, ut videtur, satyrici, argumento conf. schol. Il. 6, 153.

224. Pollux 10, 77. ἔξεστι δὲ καὶ σκάφην ὀνομάσαι κατ' Αἰσχύλον [που σκάφην] εἰπόντα ἐν Σισύφῳ

καὶ νίπτρα δὴ χρὴ θεοφόρων ποδῶν φέρειν.
λεοντοβάμων ποῦ σκάφη χαλκήλατος;

νίπτρα ex Aeschylo memorat Pollux 7, 40. Horatius Sat. 2, 3, 21. *olim nam quaerere amabam | quo vafer ille pedes lavisset Sisyphus aere.*

225. Pollux 10, 20. σταθμοῦχος εἴρηται ἐν Αἰσχύλου Σισύφῳ "σὺ δ' ὁ σταθμοῦχος ἐγκατιλλώψας ἄθρει." Libri εὖ κατιλλώψας. ἐγκατιλλώψας dixit Eumen. 113.

226. Aelianus N. A. 12, 5. ἔτι γὰρ καὶ τοὺς Αἰολέας καὶ τοὺς Τρῶας τὸν μῦν προσαγορεύειν σμίνθον, ὥσπερ οὖν Αἰσχύλος ἐν τῷ Σισύφῳ

ἀλλ' ἀρουραῖός τίς ἐστι σμίνθος ὧδ' ὑπερφυής.

τις addidit Grotius. ὧδ' Schneiderus. ὧδ' vel ὡς δ' libri.

227. Erotianus p. 118. (p. 61, 14. ed. Klein.) διόπῳ: τῷ τῆς νηὸς ἐπιμελητῇ, παρὰ τὸ διοπτεύειν (διέπειν Nauckius collato Eust. Od. p. 1705, 33. διέπειν τὸ ἐνεργεῖν λέγει, ὅθεν καὶ δίοπος ὁ οἰκονόμος παρ' Αἰσχύλῳ) Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, κειμένη — παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σισύφῳ. Conf. fragm. 261.

228. ἄμβωνες: vide fragm. 100.

229. Etym. Gud. p. 227, 40. Etym. MS. Paris. ap. Larcherum in Actis Academiae Inscr. Parisinae vol. 47. (sive in Sturzii Append. ad Orionem p. 213.) et Gaisford. p. 1161. et gramm. cod. Oxon. apud Cramerum Anecd. Oxon. vol. 2. p. 443. Ζαγρεύς, ὁ μεγάλως ἀγρεύων, ὡς (ὦ Oxon.) πότνια γῆ Ζαγρεῦ τε θεῶν πανυπέρτατε πάντων, ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας ἔφη (πάντων — ἔφη om. Oxon.) τινὲς δὲ τὸν Ζαγρέα υἱὸν Ἅιδου φασὶν, ὡς Αἰσχύλος ἐν Σκύφῳ (ἐν Σκύφῳ om. Oxon.) Ζαγρεῖ τε νῦν με (μοι Oxon.) καὶ πολυξένῳ χαίρειν. ἐν δὲ Αἰγυπτίοις (sic Cramerus post Larcherum. αἰγυπτί Oxon. αἰγύπτῳ Gud. et Paris.) οὕτως αὐτὸν διὰ (οὕτως α. δ. om. Oxon.) τὸν Πλούτωνα καλεῖ, τὸν ἀγραῖον, τὸν πολυξενώτατον διὰ τῶν κεκμηκότων. Quae Hermannus sic correxit, Ζ. ὁ. μ. ἀ. "πότνια Γῆ — πάντων," ὡς ὁ τὴν Ἀ. — ὡς Αἰσχύλος ἐν Σισύφῳ

Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ πολυξένῳ πατρὶ
χαίρειν.

ἐν δὲ Αἰγυπτίοις οὕτως αὐτὸν τὸν Πλούτωνα καλεῖ. Tum aliud sequitur excerptum, ἐν δὲ Ἱκέτισι (147.) τὸν Δία, "τὸν γάϊον, | τὸν πολυξενώτατον | Ζῆνα τῶν κεκμηκότων."

230. Etym. Gud. p. 321, 58. κίκυς, ἡ δύναμις. Ἀπολλόδωρος ἰκμάς — καὶ Αἰσχύλος ἐν Σισύφῳ "καὶ θανόντων εἰσὶν οὐκ ἐνεστιγμάσει τὰ (hoc est οἶσιν — vel ἰσὶν, ut Nauckius — οὐκ ἔνεστ' ἰκμάς· " εἶτα), "σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κίκις οὐδ' αἱμόρρυτοι φλέβες θανόντων φησὶν ἀψύχοις. quae in cod. Paris. 2631. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 4. p. 35. sic scripta sunt — καὶ θανόντων εἰσὶν οὐκέτι ἰμάσι τὰ σοὶ δ' οὐκ ἔστι κίκυς οὐδὲ — ἀψύχων. Valde haec perturbata, sed ut agnoscas tamen Aeschyli verba

καὶ τῶν θανόντων οἶσιν (ἰσὶν Nauckius) οὐκ ἔνεστ' [ἰκμάς.

Et altero loco,

σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κίκυς οὐδ' αἱμόρρυτοι
φλέβες.

ΣΙΣΥΦΟΣ ΠΕΤΡΟΚΥΛΙΣΤΗΣ.

De profanatis mysteriis fragm. 83.

231. Hesychius, θώψεις: θωπεύσεις. Αἰσχύλος Σισύφῳ πετροκυλιστῇ.

232. Schol. Ar. Pac. 73. Αἰσχύλος ἐν Σισύφῳ πετροκυλιστῇ "Αἰτναῖός ἐστι κάνθαρος βίᾳ πόνων (πονῶν?)."

ΣΦΙΓΞ.

Fuit fabula satyrica, acta olymp. 78, 1., addita trilogiae Oedipodeae, de qua diximus ad Laium

233. Athenaeus 15. p. 674 d. post verba supra fragm. 204. apposita ita pergit, καίτοι ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Σφιγγὶ εἰπὼν

τῷ δὲ ξένῳ γε στέφανος, ἀρχαῖον στέφος,
δεσμῶν ἄριστος, ἐκ Προμηθέως λόγου.

Libri στέφανον. Correxit Grotius recte, nisi v. 2. ἄριστον scribendum cum Nauckio.

234. Ar. Ran. 1287.

Σφίγγα δυσαμεριᾶν πρύτανιν κύνα πέμπει.

ubi scholiasta (v. 1319). vol. 2. p. 139, 17. ταῦτα δὲ ἐκ Σφιγγὸς Αἰσχύλου.

235. Hesychius, κνοῦς: ὁ ἐκ τοῦ ἄξονος ἦχος. λέγεται δὲ καὶ κνόη. καὶ ὁ τῶν ποδῶν ψόφος, ὡς Αἰσχύλος Σφιγγί.

ΤΗΛΕΦΟΣ.

Quae de Telepho Aeschyli tradit schol. Ar. Acharn. 332. ad fabulam Euripideam referenda videri dictum est ad Fragm. Eurip. p. 342.

236. Plato Phaedon. p. 108 a. ἔστι δὲ ἄρα ἡ πορεία οὐχ ὡς ὁ Αἰσχύλου Τήλεφος λέγει· ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἁπλῆν οἶμόν φησιν εἰς Ἅιδου φέρειν. — Clemens Alex. Strom. 4. p. 583. οὐκ ἔστιν οὖν κατὰ τὸν Αἰσχύλου Τήλεφον νοεῖν ἁπλῆν οἶμον εἰς Ἅιδου φέρειν, "ὁδοὶ δὲ πολλαὶ κἀπάγουσ' (καὶ ἀπάγουσαι codex) ἁμαρτίας." Dionysius Halic. Artis rhetor. 6, 5. vol. 5. p. 265. μία γὰρ καὶ ἡ αὐτὴ οἶμος, κατὰ τὸν Αἰσχύλον, εἰς Ἅιδου φέρουσα.

237. Hesychius, ἀμφιδεξίοις χερσί: ταῖς τῶν τόξων, διὰ τὸ ἑκατέραν χεῖρα ἐνεργεῖν ἐν τῷ τοξεύειν. Αἰσχύλος Τηλέφῳ.

Fragmentum ab Timachida ad hanc fabulam relatum vide ad fragm. 92.

ΤΟΞΟΤΙΔΕΣ.

De profanatis mysteriis fragm. 83. Argumentum fuisse Actaeonis mortem coniecit Hermannus et Τοξότιδας nymphas Dianae comites. De persona Actaeonis Pollux 4, 141. τὰ δ' ἔκσκευα πρόσωπα Ἀκταίων ἐστὶ κερασφόρος, ἢ Φινεὺς τυφλὸς cet.

238. Antigonus Carystius Hist. mirab. c. 127. p. 174. τῶν δὲ θηλέων ζῴων τροπικώτερόν φησιν εἶναι πρὸς τὴν συνουσίαν ἵππον —. φαίνεται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἱστορικῶς τὸ τοιοῦτον οὕτως πως εἰρηκέναι πρὸς τὰς παρθένους ἐν ταῖς Τοξότισιν

ἄδων ταῖς ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων
λέκτρων αστει μὴ βλεμμάτων ῥέπει βολή,

καὶ διαλιπὼν προσέθηκεν

νέας γυναικὸς οὔ με μὴ λάθῃ φλέγων
ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη·
ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα.

V. 1. et 2. nondum emendati, nisi quod Salmasius recte ῥέπει βολὴ pro ῥεπιβουλη correxit. 3. νέας γυναικὸς addidi ex Plut. Mor. p. 81 d. 767 b. qui hunc et sequentem versum sine fabulae nomine attulit, et gramm. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 1. p. 399. νέας μὲν γὰρ γυναικὸς, ὡς Αἰσχύλος φησὶν, οὔτι λανθάνει φλέγων ὀφθαλμὸς εἴτις ἀνδρὸς γεγευμένη. 5. ἔχω Salmasius pro ἔχων. θυμὸν ἱππογνώμονα ex hoc versu sumsit Etym. M. p. 209, 48. 474, 45.

239. Anecd. Bekk. p. 351, 4. ex Phrynicho, ἄθηρος ἡμέρα: — Αἰσχύλος ἐν Τοξότισι (codex τοξότησι) — ἐπὶ Ἀκταίωνος

οὔπω τις Ἀκτέων' ἄθηρος ἡμέρα
κενὸν πόνου πλουτοῦντ' ἔπεμψεν ἐς δόμους.

Ἀκτέων' scripsi pro Ἀκταίων'. De Actaeone schol. Il. 9, 593. ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπὶ τοῦ διαφθείρειν ψιλῶς τέταχε (τὸ ἀμαθύνειν) περὶ τοῦ Ἀκταίωνος λέγων

κύνες διημάθυνον ἄνδρα δεσπότην.

Pollux 5, 47. τὰ μὲν δὴ τῶν Ἀκταίονος κυνῶν ὀνόματα κατὰ τὴν Αἰσχύλου δόξαν Κόραξ, Ἅρπυια (ἀραία codex unus), Χάρων, Λυκόττας. Sic Bekkerus ex cod. Paris. Vulgo Λυκιτᾶς.

240. Hesychius, πεζοφόροις ζώμασιν: Αἰσχύλος Τοξότισιν, ὥσπερ πέζαν ἐχόντων τῶν χιτώνων, τινὲς δὲ ποδήρεσι. πεζοφόρα ζώματα ex Aeschylo memorat Pollux 7, 51. Apud Photium p. 405, 15. πεζοφοροῦσιν· ἤτοι πέζαν ἐχόντων τῶν χιτώνων· ἢ τοῖς ποδήρεσιν.

[ΤΡΟΦΟΙ. V. ΔΙΟΝΥΣΟΥ ΤΡΟΦΟΙ.]

ΥΨΙΠΥΛΗ.

Ὑψώ pro Ὑψιπύλη dixit: vide ad fragm. 210.

241. Hesychius, ἀποκορσωσαμέναις: ἀποκειραμέναις· κόρσας γὰρ τὰς τρίχας. Αἰσχύλος Ὑψιπύλῃ.

242. Schol. Apoll. Rh. 1, 769. Αἰσχύλος δ' ἐν Ὑψιπύλῃ ἐν ὅπλοις φησὶν αὐτὰς (τὰς Λημνίας) ἐπελθούσας χειμαζομένοις τοῖς Ἀργοναύταις, μέχρι λαβεῖν ὅρκον παρ' αὐτῶν ἀποβάντας (ἀποβᾶσι cod. Flor.) μιγήσεσθαι αὐταῖς. Λήμνιοι fabula Aeschyli in Catalogo memoratur, quod fuerunt qui in Λήμνιαι mutarent. Cuiusmodi errore in eodem Catalogo Σαλαμίνιοι scriptum pro Σαλαμίνιαι. Λημνίας scripserunt Sophocles et inter comicos Aristophanes, Nicochares, Antiphanes et Diphilus, Ὑψιπύλην Euripides. Drama eiusdem trilogiae ac Νεμέα fuisse videtur Nauckio.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

De Aeschyli, Sophoclis et Euripidis Philocteta disputavit Dio Chrysostomus orat. 52. cuius verba emendavit Hermannus in Dissert. de hac fabula Opusc. vol. 3. p. 113. 114.

243. Ar. Ran. 1430.

Σπερχειὲ ποταμὲ βούνομοί τ' ἐπιστροφαί.

ubi schol. ἔστι δὲ ἐκ Φιλοκτήτου Αἰσχύλου.

244. Stobaeus 120, 12.

ὦ θάνατε Παιάν, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν·
μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν
ἰατρός, ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκροῦ.

Maximus Tyrius 13. p. 241. Reisk. ὦ πούς, ἀφήσω σε; (haec Aeschyli verba esse videntur.) ὁ Φιλοκτήτης λέγει· ἄνθρωπε ἄφες καὶ μὴ βόα μηδὲ λοιδοροῦ τοῖς φιλτάτοις μηδὲ ἐνόχλει τὴν Λημνίων γῆν· ὦ θάνατε Παιάν. Respicit etiam Theodorus Metoch. Miscell. p. 347. τὸ τοῦ Αἰσχύλου φθέγγεσθαι "ὦ θάνατε Παιάν, ἰατρὸς μόλε." Plut. Mor. p. 106 d. τοῦτον γὰρ ἀπεμιμήσατο καὶ ὁ εἰπὼν "ὦ θάνατε Παιάν, ἰατρὸς μόλοις." (Sic Eur. Hipp. 1373. καί μοι θάνατος Παιὰν ἔλθοι.) V. 3. γὰρ om. libri praeter Paris. B. Plut. Mor. p. 109 f. sine poetae nomine ἄλγος γὰρ ὄντως οὐδὲν ἅπτεται νεκροῦ. Similiter Soph. Oed. Col. 955. θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἅπτεται, et Eur. Alc. 937. τῆς μὲν γὰρ οὐδὲν ἄλγος ἅψεταί ποτε.

245. Suidas

ἔνθ' οὔτε μίμνειν ἄνεμος οὔτ' ἐκπλεῖν ἐᾷ,

ἐπὶ τῶν δυσχρήστοις περιπεσόντων τοῦτο λέγεται. φησὶ δὲ αὐτὸ παρ' Αἰσχύλῳ ὁ Φιλοκτήτης. Versus proverbialis apud Plut. Mor. p. 476 b. apud Diogenian. 4. 88. Greg. Cypr. 2, 47. Greg. Cypr. Leid. 2, 13. Greg. Cypr. Mosq. 3, 20. Apostol. 8, 30. οὔτε πλεῖν] οὔτ' ἐκπλεῖν apud Diogenian. et Suidam. Aristaenetus 1. 27. p. 121. ἔνθα, φησίν, ἄνεμος οὔτε πλεῖν ἐᾷ.

246. Aristoteles Poet. c. 22. p. 1458 b. 23. τὸ αὐτὸ ποιήσαντος ἰαμβεῖον Αἰσχύλου καὶ Εὐριπίδου, ἓν δὲ μόνον ὄνομα μεταθέντος ἀντὶ κυρίου εἰωθότος γλῶτταν, τὸ μὲν φαίνεται καλόν, τὸ δὲ εὐτελές. Αἰσχύλος μὲν γὰρ ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ἐποίησε

φαγέδαιναν, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός.

(φαγέδαινα libri.) ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐσθίει τὸ θοινᾶται μετέθηκε. Scripserat igitur σάρκα θοινᾶται.

247. Athenaeus 9. p. 394 a. κἀν Φιλοκτήτῃ δὲ κατὰ γενικὴν κλίσιν φαβῶν εἴρηκεν (Αἰσχύλος).

248. Plutarchus Moral. p. 1087 f ἐκ δὲ τοῦ πόνου μάρτυς ὁ Αἰσχύλου Φιλοκτήτης ἱκανός.

οὐ γὰρ δακὼν (φησὶν) ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισε
δεινὴν στομωτὸν ἔκφυσιν ποδὸς λαβών.

V. 1. δακὼν pro ὁ δράκων G. A. Hirschigius. 2. στομωτὸν pro στομάτων Hermannus. λαβὼν pro λαβεῖν Valck. βλάβην Schneidewinus Philol. vol. 4. p. 668.

249. Schol. Odyss. 14, 12. ὁ δὲ Κράτης τὴν τῶν δασυτάτων φυτῶν μελάνδρυόν φησιν, ὡς καὶ Αἰσχύλος φησὶ Φιλοκτήτῃ

κρεμάσασα τόξον πίτυος ἐκ μελανδρύου.

Apud Eustathium p. 1748, 57. est κρεμάσας. unde κρεμάσας τὸ τόξον Bothius. κρεμαστὰ τόξα Hermannus.

250. Photius p. 326, 9. ὀκόρνους: τοὺς πάρνοπας. Αἰσχύλος Φιλοκτήτῃ. Hesychius, ὀκόρνους: τοὺς ἀττελέβους· καὶ τὰ ὀκριώδη οὕτω λέγουσιν.

ΦΙΝΕΥΣ.

251. Non memoratur haec fabula in Catalogo. Acta est olymp. 76, 4: vid. Argum. Persarum supra p. 26. Unum ex ea fragmentum debemus Athenaeo 10. p. 421 f. Αἰσχύλος ἐν Φινεῖ

καὶ ψευδόδειπνα πολλὰ μαργώσης γνάθου
ἐρρυσίαζον στόματος ἐν πρώτῃ χαρᾷ.

V. 1. μαργώσῃ γνάθῳ vel μαργώσαις γνάθοις Nauckius. 2. ἐρρυσίαζον pro ἐρρυσίας οἷον Lobeckius ad Phryn. p. 739. πρώτῃ] πρωτω codex.

ΦΟΡΚΙΔΕΣ.

Aristoteles Poet. c. 18. p. 1456 a, 2. τὸ δὲ τέταρτον (τραγῳδίας εἶδος), οἷον αἵ τε Φορκίδες καὶ Προμηθεὺς καὶ ὅσα ἐν Ἅιδου. Hanc fabulam eiusdem fuisse trilogiae ac Polydecten coniecit Welckerus. De mytho vide schol. Apoll. Rh. 4, 1515.

252. Athenaeus 9. p. 402 b. οἱ περὶ τὴν Σικελίαν κατοικοῦντες ἀσχέδωρον καλοῦσι τὸν σύαγρον· Αἰσχύλος γοῦν ἐν Φορκίσι παρεικάζων τὸν Περσέα τῷ ἀγρίῳ συΐ φησιν "ἔδυ δ' ἐς ἄντρον ἀσχέδωρος ὥς." Attulit Eustathius p. 1872, 6. Anecd. Bekkeri p. 457, 21. ἀσχέδωρος: παρ' Αἰσχύλῳ ὁ ἐκ τῆς ἰδίας ἀλκῆς ἄσχετα δωρούμενος, οἷον βίαιος. Ἰταλιῶται τὸν σύαγρον ἀσχέδωρον καλοῦσιν.

253. Eratosthenes Catast. c. 22. Περσεύς. — δοκεῖ δὲ καὶ ἅρπην παρ' Ἡφαίστου λαβεῖν ἐξ ἀδάμαντος, ὡς Αἰσχύλος ἐν Φορκίσι (φορκῦσι libri) φησὶν ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητής, Φόρκυσιν.. ἃς εἶχον προφύλακας αἱ Γοργόνες. Eadem tradit Hyginus Poet. Astron. 2, 12. "*sed ut ait Aeschylus tragoediarum scriptor in Phorcisi, Graeae fuerunt Gorgonum custodes.*" unde Eratosthenis locum corrigit Hermannus, ἐξ ἀδάμαντος, ὡς δὲ Αἰσχύλος ἐν Φορκίσι φησίν, ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητής, Γραίας εἶχον προφύλακας αἱ Γοργόνες.

ΦΡΥΓΕΣ Η ΕΚΤΟΡΟΣ ΛΥΤΡΑ.

Videtur tertia fuisse fabula trilogiae de qua dictum ad Myrmidones.

254. Scriptor vitae Aeschyli, διὰ τὸ πλεονάζειν τῷ βάρει τῶν προσώπων κωμῳδεῖται παρὰ Ἀριστοφάνους. ἐν μὲν γὰρ τῇ Νιόβῃ ἕως τρίτου μέρους ἐπικαθημένη τῷ τάφῳ τῶν παίδων οὐδὲν φθέγγεται ἐγκεκαλυμμένη. ἐν δὲ δὴ τοῖς Ἕκτορος λύτροις Ἀχιλλεὺς ὁμοίως ἐγκεκαλυμμένος οὐ φθέγγεται, πλὴν ἐν ἀρχαῖς ὀλίγα πρὸς Ἑρμῆν ἀμοιβαῖα. Ar. Ran. 911. (942 Kust.) πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἂν καθῖσεν ἐγκαλύψας, | Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς, | πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί. ubi schol. vol. 2. p. 110, 25. ὡς αὐτοῦ εἰσφέροντος ἐν δράμασί τινα κεκαλυμμένον. ὁ Ἀχιλλεὺς δὲ καθήμενός ἐστι καὶ οὐκ ἀποκρινόμενος παρ' Αἰσχύλῳ ἐν δράματι ἐπιγραφομένῳ Φρυξὶν ἢ Ἕκτορος λύτροις. οὐδὲν δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς φθέγγεται. Ἄλλως. (scholion recentius) εἰκὸς τὸν ἐν τοῖς Φρυξὶν Ἀχιλλέα ἢ Ἕκτορος λύτροις, ἢ τὸν ἐν Μυρμιδόσιν (de hoc non cogitandum), ὃς μέχρι τριῶν ἡμερῶν (μερῶν?) οὐδὲν φθέγγεται. Schol. ad Aeschyli Prom. 435. σιωπῶσι γὰρ παρὰ τοῖς ποιηταῖς τὰ πρόσωπα ἢ δι' αὐθαδίαν, ὡς Ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς Φρυξὶ Σοφοκλέους, ἢ διὰ συμφοράν, ὡς ἡ Νιόβη παρ' Αἰσχύλῳ, ἢ διὰ περίσκεψιν, ὡς ὁ Ζεὺς παρὰ τῷ ποιητῇ πρὸς τὴν τῆς Θέτιδος ἀπαίτησιν. Qui Sophoclem memoriae errore pro Aeschylo nominavit. Quod apud Stobaeum 8, 5. legitur Σοφοκλέους Φρυγῶν, additis quattuor versibus, fortasse ex Σ. Φρίξῳ corruptum.

255. Pollux 7, 91. ἃ δὲ ποδεῖα Κριτίας καλεῖ, εἴτε πίλους αὐτὰ οἰητέον εἴτε περιειλήματα ποδῶν, ταῦτα πέλλυτρα καλεῖ ἐν Φρυξὶ (sic Bekkerus. φρυνὶ codex Paris. Φινεῖ M. Schmidtius Philol. vol. 18. p. 228. Vulgo Φοινίσσαις) Αἰσχύλος

πέλλυτρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις.

τὰ δὲ πέλλυτρα εἶδος ὑποδήματος, ὥσπερ αὖ τὰ ποδεῖα ταυτὸν ἦν ταῖς ἀναξυρίσιν, ἃς σκελέας ἔνιοι ὀνομάζουσι. πέλλυτρα memorat idem 10, 50. Sophoclem pro Aeschylo nominans, ἃ δὲ ὑπεῖναι δεῖ ποδεῖα, πίλους, πέλλυτρα· οὕτω γὰρ τὰ ποδεῖα Σοφοκλῆς καλεῖ. Recte vero 2, 196. καὶ ποδεῖα τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πίλους Κριτίας, ἅπερ Αἰσχύλος πέλλυτρα καλεῖ. In πελλυταί corruptum apud Hesychium.

256. Pollux 7, 131. τῷ φορτηγῷ ἐπὶ τῶν τὰ φορτία ἀγόντων ἐμπόρων κέχρηται Αἰσχύλος ἐν Φρυξὶν ἢ λύτροις

ἀλλὰ ναυβάτην
φορτηγόν, ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονός.

257. Stobaeus 125, 7. Αἰσχύλου Ἕκτορος

καὶ τοὺς θανόντας εἰ θέλεις εὐεργετεῖν,
ὃ γοῦν κακουργεῖν ἀμφιδεξίως ἔχει
καὶ μήτε χαίρειν μήτε λυπεῖσθαι βροτούς.
ἡμῶν γε μέντοι Νέμεσίς ἐσθ' ὑπερτέρα
καὶ τοῦ θανόντος ἡ δίκη πράσσει κότον.

V. 1. εἰ θέλεις habet M, om. AB. 2. ὃ γοῦν ABM Vind. τὸ γοῦν Trinc. εἶτ' οὖν Hermannus. τοὺς θανόντας οὔτ' ἔχεις εὐεργετεῖν | οὔτ' οὖν Nauckius. 3. καὶ — βροτούς] τῷ (sic Salmas.) — φθιτούς Hermannus. 5. κότον] τόκον Nauckius. εἰ δίκην πράσσει κότος Engerus in Annot. ad Trag. Fragmenta (Ostrovii a. 1863.) p. 26. Idem ad hunc locum refert versum ab Suida s. v. παλαιγενές servatum εὐεργετῆσαι γὰρ τὸ σῶμ' οὐ βούλομαι, qui ab Achille pronuntiatus videntur, ad quem responderit Priamus oratione ex qua excerpti sint versus ab Stobaeo servati.

258. Apud Stobaeum 4, 21. lemma legitur Αἰσχύλος ἐν Φρυξί, praescriptum versui hexametro πολλάκι τοι καὶ μωρὸς ἀνὴρ κατακαίριον εἶπεν, qui non est Aeschyli, cui duo potius versus illi sunt tribuendi qui inter 15. et 16. sine lemmate leguntur

οὐ χρὴ ποδώκη τὸν τρόπον λίαν φορεῖν·
σφαλεὶς γὰρ οὐδεὶς εὖ βεβουλεῦσθαι δοκεῖ.

Quod vidit Hermannus. Adiectivo ποδώκης tribus aliis in locis usus est Aeschylus. Qui vero apud Stobaeum sequitur versus (16.) cui ipsi quoque Αἰσχύλου nomen praescriptum est, "ἢ βαρὺ φόρημ' ἄνθρωπος εὐτυχῶν ἄφρων," neque Aeschyli est neque, ut opinor, alius tragici, sed comici potius, velut Menandri aut Philemonis.

259. Athenaeus 2. p. 51 c. μόρα δὲ τὰ συκάμινα καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Φρυξὶν ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος

ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων.

Ad hunc versum respiciunt Pollux 6, 46. Photius p. 275, 19. Eustathius p. 211, 17.

260. Schol. Eur. Andr. 1. vol. 4. p. 122. ἔνιοι δὲ καὶ τὴν Λυρνησσὸν ἐν τῷ τῆς Θήβης πεδίῳ τάσσουσιν, ὡς ὁ Αἰσχύλος Λυρνησσίδα προσαγορεύσας τὴν Ἀνδρομάχην ἐν τοῖς Φρυξίν· ἔνθα καὶ ξένως ἱστορεῖ Ἀνδραίμονος αὐτὴν λέγων

Ἀνδραίμονος γένεθλον * * Λυρνησσίου,
ὅθενπερ Ἕκτωρ ἄλοχον ἤγαγεν φίλην.

V. 1. utrum ἦν exciderit an, quod Hermannus proposuit, ὦ incertum manet. 2. ὅθενπερ Ἕκτωρ] σ' addit Hermannus. ὅθεν παρ' Ἕκτορος cod. Gud. et Taur. Adverbium ὅθεν ad Λυρνησσόν refertur, quod latet in Λυρνησσίου.

261. Hesychius, ἀδίοπον: ἄναρχον καὶ ἀφύλακτον. Αἰσχύλος Φρυξί· δίοποι γὰρ οἱ τῆς νεὼς φύλακες. Eadem in Bekkeri Anecd. p. 344, 8. non nominato auctore. Eustathius p. 203, 11. ἐκ δὲ τούτου οὐ μόνον δίοποι οἱ ἄρχοντες, ὡς καὶ Αἰσχύλος δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ ἀδίοποι οἱ μὴ ἀρχόμενοι. ἀδίοπος γάρ, φασίν, ὁ ἄναρχος καὶ ἀφύλακτος, ἐπεὶ δίοποι οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ διέποντες. Conf. fragm. 227. ἀδίοπον Aeschylum πέλαγος dixisse ex alia colligi potest glossa Hesychii, ἀδίεπον: ἄναρχον, ἀνερεύνητον (ἄναρκτον Nauckius) πέλαγος.

262. "Reddit Achilles Priamo corpus Hectoris pari pondere auri repensum. Scholiastes Ven. ad Iliad. 22, 351. ad illud, οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Δαρδανίδης Πρίαμος· ἡ διπλῆ, ὅτι ὑπερβολικῶς λέγει. ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπ' ἀληθείας ἀνθιστάμενον χρυσὸν πεποίηκε πρὸς τὸ Ἕκτορος σῶμα ἐν Φρυξίν. Schol. Townl. ὁ μέντοι Αἰσχύλος Ἕκτορος λύτροις ἀληθὲς αὐτὸ ἐξεδέξατο. Eo pertinet quod Hesychius habet: ἄροτον: τὸν ὁλκὸν τοῦ Ἕκτορος, ἢ τὸ ἀντίσταθμον. Αἰσχύλος Φρυξίν. Interpretationum quas attulit Hesychius veram esse oportet priorem: neque enim fieri potuit ut pondus par diceretur ἄροτος." HERMANN.

263. Hesychius, διαπεφρούρηται βίος: Αἰσχύλος Φρυξίν. οἷον ἡ διὰ τοῦ βίου φρουρὰ (codex φθορὰ) συντετέλεσται· ἢ διελήλυθεν ὁ χρόνος.

264. Hesychius, ἐπιστροφαί: διατριβαί, δίαιται. Αἰσχύλος Φρυξί. Hoc nomine saepius usus est Aeschylus: unde versus ab Eustathio p. 1484, 50. sine nomine poetae allatus

Κίλιξ δὲ χώρα καὶ Σύρων ἐπιστροφαί

recte tribui videtur Aeschylo. Corruptum Σηρῶν correxi ex Aristide vol. 1. p. 239, 15. οὔτε Αἴγυπτος οὕτω πόρρω οὔτε Τυρρηνικὸν πέλαγος οὔτε Σύρων καὶ Κιλίκων, ποιητὴς ἂν εἴποι τις, ἐνστροφαί. cui vicissim ἐπιστροφαί restituendum ex Eustathio. "Fortasse cum hoc versu iungendum est adespoton illud quod Strabo 12. p. 572. aliique habent χωρὶς τὰ Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα, ita ut scribamus, χωρὶς — ὁρίσματα | Κίλιξ τε — ἐπιστροφαί." NAUCK.

265. Hesychius, ἀγαστά: ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο, οἷον ἀρεστά. Αἰσχύλος Φρυξί. Codex φρά.

266. Hesychius, τιτῆναι: βασιλίδες (Αἰσχύλος ἐν Φρυξὶν addit Sopingius) ἢ Ἕκτορος λύτροις. Corrupte infra τιήνη: ἡ βασίλισσα. et τίταξ: ἔντιμος ἢ δυνάστης, οἱ δὲ βασιλεύς.

267. Athenaeus 1. p. 21 f. Ἀριστοφάνης ποιεῖ αὐτὸν τὸν Αἰσχύλον λέγοντα "τοῖσι χοροῖς αὐτὸς τὰ σχήματ' ἐποίουν." καὶ πάλιν "τοὺς Φρύγας οἶδα θεωρῶν, | ὅτε τῷ Πριάμῳ συλλυσόμενοι τὸν παῖδ' ἦλθον τεθνεῶτα | πολλὰ τοιαυτὶ καὶ τοιαυτὶ καὶ δεῦρο σχηματίσαντες." De his dixi ad Aristophanis fragmenta p. 514. ed. Oxon. Hermannus l. c. p. 156. "Patet haec sic ab histrione acta esse, ut rideri gestus appareret, quibus saltantes fecisset Aeschylus Phryges. Ii sunt autem Troiani."

268. Schol. Il. 2, 862. οἱ νεώτεροι τὴν Τροίαν καὶ τὴν Φρυγίαν τὴν αὐτὴν λέγουσιν, ὁ δὲ Ὅμηρος οὐχ οὕτως. Αἰσχύλος δὲ (fortasse in Phrygibus) συνέχεεν. Eadem Eustathius p. 364, 42.

ΨΥΧΑΓΩΓΟΙ.

269. Phrynichus Bekkeri p. 73, 10. Ψυχαγωγός: — οἱ ἀρχαῖοι τοὺς τὰς ψυχὰς τῶν τεθνηκότων γοητείαις τισὶν ἄγοντας (ἀνάγοντας Nauckius). τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τοῦ Αἰσχύλου τὸ δρᾶμα Ψυχαγωγός. Corrige Ψυχαγωγοί.

270. Schol. Od. 11, 134. Αἰσχύλος ἐν Ψ.

ἐρωδιὸς γὰρ ὑψόθεν ποτώμενος
ὄνθῳ σε πλήξει, νηδύος χιλώμασιν.
ἐκ τοῦδ' ἄκανθα ποντίου βοσκήματος
σήψει παλαιὸν δέρμα καὶ τριχορρυές.

Vide Valckenar. Diatrib. p. 286. qui dramatis argumentum ex Homeri Νεκυίᾳ repetitum esse coniecit.

271. Ar. Ran. 1297.

Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν.

ubi scholiasta, ἐκ τῶν Αἰσχύλου Ψυχαγωγῶν.

272. Hesychius, δρώπτειν: διακόπτειν, ἢ διασκοπεῖν. Αἰσχύλος Ψυχαγωγοῖς.

273. Pollux 10, 10. αὐτὸ μὲν γὰρ τοὔνομα τῆς σκευοθήκης εὕροις ἂν ἐν τοῖς Αἰσχύλου Ψυχαγωγοῖς

καὶ σκευοθηκῶν ναυτικῶν τ' ἐρειπίων.

274. Photius p. 534, 1. et Suidas, σταθερόν: — τινὲς καὶ ἐπὶ τοῦ στασίμου, ὡς Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς "σταθεροῦ χεύματος."

275. Schol. Apoll. Rh. 3, 846. ὅτι δὲ τὴν Δαῖραν Περσεφόνην καλοῦσι Τιμοσθένης ἐν τῷ Ἐξηγητικῷ συγκατατίθεται καὶ Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς ἐμφαίνει, τὴν Περσεφόνην ἐκδεχόμενος Δαῖραν. Conf. Eustathium p. 648, 40.

ΨΥΧΟΣΤΑΣΙΑ.

Hermanni dissertatio in Opusc. vol. 7. p. 343.

276. Plut. Mor. p. 16 F. exemplum eorum, quae ab ipsis sint poetis conficta, allaturus ita scribit: οἷον ἐπὶ τοῦ Διὸς εἰρηκότος Ὁμήρου, "ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, | τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἕκτορος ἱπποδάμοιο. | ἕλκε δὲ μέσσα λαβών· ῥέπε δ'

Ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ· | ᾤχετο δ' εἰς Ἀΐδαο, λίπεν δέ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων," τραγῳδίαν ὁ Αἰσχύλος ὅλην τῷ μύθῳ περιέθηκεν ἐπιγράψας Ψυχοστασίαν καὶ παραστήσας ταῖς πλάστιγξι τοῦ Διὸς ἔνθεν μὲν τὴν Θέτιν, ἔνθεν δὲ τὴν Ἠῶ, δεομένας ὑπὲρ τῶν υἱέων μαχομένων. τοῦτο δὲ παντὶ δῆλον ὅτι μυθοποίημα καὶ πλάσμα πρὸς ἡδονὴν ἢ ἔκπληξιν ἀκροατοῦ γέγονε. Schol. A. Il. 8, 70. κῆρε —: ὅτι τὰς θανατηφόρους μοίρας λέγει· ὁ δὲ Αἰσχύλος νομίσας λέγεσθαι τὰς ψυχὰς ἐποίησε τὴν Ψυχοστασίαν, ἐν ᾗ ἐστιν ὁ Ζεὺς ἱστὰς ἐν τῷ ζυγῷ τὴν τοῦ Μέμνονος καὶ Ἀχιλλέως ψυχήν. (Similiter Eust. p. 699, 30.) Et ibidem Porphyrius: πρὸς Αἰσχύλον Ψυχοστασίαν γράψαντα. Schol. ad 22, 210. κῆρας τὰς μοίρας λέγει, οὐ τὰς ψυχάς, ὡς ἐξεδέξατο φαύλως Αἰσχύλος. Et Eust. p. 1266, 37. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ἐκ τούτου τοῦ χωρίου πεπλάσθαι, ὡς καὶ αὐτὸ προεδηλώθη, τὴν Ψυχοστασίαν τῷ Αἰσχύλῳ, κῆρε νοήσαντι τὰς ψυχάς, ὡς καθόλου τοῦ Διὸς ψυχὰς ἱστῶντος. Pollux 4, 130. ἀπὸ δὲ τοῦ θεολογείου ὄντος ὑπὲρ τὴν σκηνὴν ἐν ὕψει ἐπιφαίνονται θεοί, ὡς ὁ Ζεὺς καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐν Ψυχοστασίᾳ. ἡ δὲ γέρανος μηχάνημά τί ἐστιν ἐκ μετεώρου καταφερόμενον ἐφ' ἁρπαγῇ σώματος, ᾧ κέχρηται ἡ Ἠὼς ἁρπάζουσα τὸ σῶμα τοῦ Μέμνονος.

277. Hesychius, ἀνηκίδοτοι: ἄνευ ἀκίδος. Αἰσχύλος Ψυχοστασίᾳ. Anecd. Bekkeri p. 402, 25. ἀνηκίδωτοι: ἄνευ ἀκίδος. Quae vera scriptura est, servata etiam in inscriptionibus naval. ap. Boeckh. p. 110. Arcadius p. 82, 24. ἀνακίδωτος (sic codex Havn.: Parisini ἀνακινδίμευτος), ἄνευ ἀκίδος. Simplex ἀκιδωτός memorat grammaticus Bekkeri p. 371, 24. de quo v. Schmidtius ad Hesychii gl. ἀκίδωτον βέλος.

278. Hesychius, αὐριβάτας: Αἰσχύλος τὸ αὖρι (sic pro αὔριον Pauwius) ἐπὶ τοῦ ταχέως τίθησι. καὶ ὁ αὐτὸς Ψυχοστασίᾳ οὕτως φησὶ τὸ ὄνομα ταχυβήμων (sic pro ταχυβήλων Salmasius). Conf. Anecd. Bekkeri p. 464, 8. αὐρίβατον: τὸ αὖρι τιθέασιν ἐπὶ τοῦ ταχέως, καὶ τάχα οὐκ ἀπὸ τῆς αὔρας, ἀλλὰ κατά τινα βαρβαρικὴν λέξιν, τάχα δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ αὔριον.

279. Strabo 15. p. 728. λέγονται δὲ καὶ Κίσσιοι οἱ Σούσιοι. φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος τὴν μητέρα Μέμνονος Κισσίαν. Ad Ψυχοστασίαν refert Butlerus, ad Memnonem Hermannus.

ΩΡΕΙΘΥΙΑ.

280. Longinus de subl. c. 3, 1. post lacunam duorum foliorum

* * *

καὶ μὴ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας.
εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψομαι μόνον,
μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον
στέγην πυρώσω καὶ κατανθρακώσομαι.
νῦν δ' οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος.

οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγῳδα, αἱ πλεκτάναι καὶ τὸ πρὸς οὐρανὸν ἐξεμεῖν καὶ τὸ τὸν Βορέαν αὐλητὴν ποιεῖν καὶ τὰ ἄλλα ἑξῆς. τεθόλωται γὰρ τῇ φράσει καὶ τεθορύβηται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δεδείνωται. Ioannes Siceliota apud Ruhnken. ad h. l. (ap. Walzium vol. 6. p. 225.) φαίνεται δὲ ἡ ἀτοπία τοῦ ποιητοῦ (Aeschyli) μᾶλλον ἐν τῷ τῆς Ὠρειθυίας δράματι, ὅπου ταῖς δυσὶ σιαγόσι φυσῶν ὁ Βορέας κυκᾷ τὴν θάλασσαν· οὐ γὰρ φέρω ἐπὶ μνήμης τὰ ἰαμβεῖα ἐπιλαθόμενος. διὸ καὶ Σοφοκλῆς (οὐ add. Ruhnk.) μιμεῖται. λέγει δὲ περὶ τούτων Λογγῖνος ἀκριβέστερον ἐν τῷ κα' τῶν φιλολόγων. V. 1. μὴ addidit Tollius. 2. Non opus Dobraei coniectura (Adversar. vol. 1. p. 31.) δόμων pro μόνον. ψόλον Wellauerus. 3. De forma soluta χειμάρροον dixi ad fragm. 304.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ.

281. Plato Reipubl. 2. p. 383 a. πολλὰ ἄρα Ὁμήρου ἐπαινοῦντες ἄλλα τοῦτο οὐκ ἐπαινεσόμεθα τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι, οὐδ' Αἰσχύλου, ὅταν φῇ ἡ Θέτις τὸν Ἀπόλλω ἐν τοῖς αὑτῆς γάμοις ᾄδοντα ἐνδατεῖσθαι τὰς ἑὰς εὐπαιδίας

νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους,
ξύμπαντά τ' εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας
παιᾶν' ἐπευφήμησεν εὐθυμῶν ἐμέ.
κἀγὼ τὸ Φοίβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα
ἤλπιζον εἶναι, μαντικῇ βρύον τέχνῃ,
ὁ δ' αὐτὸς ὑμνῶν, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρών,
αὐτὸς τάδ' εἰπών, αὐτός ἐστιν ὁ κτανὼν
τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.

Repetivit haec ex Platone Eusebius Praep. Evang. 13, 3. p. 647. (ubi perperam scriptum v. 2. καὶ μακραίωνος βίου, v. 3. in libris pluribus ἐπιών, v. 4. παιών vel παιῶν'). Versus 5—9. attulit Athenagoras in legat. pro Christ. p. 22. (90. ed. Ox. 80 Ott.), versus 7. 8. ἀνωνύμως Plut. Mor. p. 16 e. ubi pro θοίνῃ legitur δαιτὶ et διαίτῃ, et. qui eos Sophocli tribuit, Phoebammon Rhet. vol. 8. p. 518. ubi scriptum ἐν γάμοις. V. 7—9. Latine reddidit anonymus de figuris ab Schneidewino editus p. 33. *ipse epulans, ipse exponens laeta omnia nuptae, ipse patrem prolemque canens, idem ipse peremit.* Ὅπλων κρίσει hunc locum adscribit Ern. Schneiderus. V. 7. ὁ δ'] ὃν Plut.

282. Stobaeus Ecl. Phys. 1, 3, 24. vol. 1. p. 118. Heeren. (p. 9. Canter.) Αἰσχύλου

δράσαντι γάρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.

Legebatur γάρ τοι. Correxit Nauckius in Philol. vol. 4. p. 535. ex versu Sophoclis (fragm. 216.) τὸν δρῶντα γάρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται, quem in mente habuit, ut videtur, schol. Pindari Nem. 4, 51. (ad verba poetae ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν) παρὰ τοῦτο ὁ τραγικὸς "τὸν δρῶντά πού τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται." Aeschylus Choeph. 313. δράσαντι παθεῖν, τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ. Arrian. Anab. 6, 13, 5. τὸν δὲ νοῦν εἶναι τοῦ ἰαμβείου ὅτι τῷ τι δρῶντι καὶ παθεῖν ἐστιν ὀφειλόμενον.

283. Theophilus ad Autolycum 2, 54. p. 256. ed. Wolf. ὅτι μέλλει ἡ τοῦ θεοῦ κρίσις γίνεσθαι καὶ τὰ κακὰ τοὺς πονηροὺς αἰφνιδίως καταλαμβάνειν, καὶ τοῦτο Αἰσχύλος ἐσήμανε λέγων

τό τοι κακὸν ποδῶκες ἔρχεται βροτοῖς
καὶ τἀμπλάκημα τῷ περῶντι τὴν θέμιν.

Affert Stobaeus l. c. p. 118., omisso nomine poetae. V. 1. τό] τῷ Stobaeus. τοι om. Theoph. 2. καὶ τἀμπλάκημα] κατ' ἀμπλάκημα Hermannus.

284. ὁρᾷς δίκην ἄναυδον οὐχ ὁρωμένην
εὕδοντι καὶ στείχοντι καὶ καθημένῳ·
ἑξῆς δ' ὀπηδεῖ δόχμιον, ἄλλοθ' ὕστερον.
οὐδ' ἐγκαλύπτει νὺξ κακῶς εἰργασμένα,
ὅ τι ἂν ποιῇς, νόμιζ' ὁρᾶν θεούς τινα.

Affert hos versus, in quibus plura sunt minime Aeschylea, Theophilus ibidem et omisso nomine poetae Stobaeus l. c. p. 120. V. 4. οὐδ' ἐγκαλύπτει] οὐδὲν καλύπτει Stobaeus. 5. qui alius poetae esse videtur, apud Theophilum sic scriptus in libris editis, ὅ τι δ' ἂν ποιεῖς νόμιζ' ὁρᾶν θεούς τινας, sed in codd. ὅ τι ἂν ποιῇς δεινὸν νόμιζε ὁρᾶν τινα. Apud Stobaeum ὅ τι δ' ἂν ποιῇς ἀεὶ νόμιζ' ὁρᾶν τινα.

285. Stobaeus Eclog. 2, 7, 10. p. 340. Αἰσχύλου

κοινὸν τύχη, γνώμη δὲ τῶν κεκτημένων.

Idem versus in Men. mon. 679.

286 a. Stobaeus 3, 1. Αἰσχύλου.

ὁ χρήσιμ' εἰδώς, οὐχ ὁ πόλλ' εἰδώς, σοφός.

Praecedit versus ἃ δεῖ παρὼν φρόντιζε, μὴ παρὼν ἀπῇς, qui non est Aeschyli. Recte eum omittit codex Paris. A.

286 b. Stobaeus 3, 10. Αἰσχύλου (τοῦ αὐτοῦ A, ubi praecedit fr. 286 a)

ἁμαρτάνει τοι καὶ σοφοῦ σοφώτερος.

τοι A. τι M. τε alii.

287. Stobaeus 9, 23. schol. Il. 2, 114. Eustath. p. 188, 44.

ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός.

Attulit etiam Sextus in Fabricii Biblioth. vol. 12. p. 626. addito alio Aeschyli versu

ψευδῶν δὲ καιρὸν ἔσθ' ὅπου τιμᾷ θεός.

288. Stobaeus 18, 13. et ἀνωνύμως Athen. 10. p. 427 f.

κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ.

289. Stobaeus 20, 13.

ὀργῆς ματαίας εἰσὶν αἴτιοι λόγοι.

Ex Promethei v. 378. ὀργῆς νοσούσης (correxi ζεούσης) εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι detortus putatur, cui similis est versus inter Men. monost. 550. et apud Georg. Pachym. p. 222. ed. Boiss. ψυχῆς νοσούσης ἐστὶ φάρμακον λόγος.

290. Stobaeus 27, 2. Αἰσχύλου (Ἀλέξιδος Arsen. p. 579, 25. et Trinc.)

οὐκ ἀνδρὸς ὅρκοι πίστις, ἀλλ' ὅρκων ἀνήρ.

291. Stobaeus 29, 21.

φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός.

Euripidi tribuunt Trinc., Arsenius p. 712, 13. et Apostolius 19, 98. Fortasse excidit Aeschyli Persarum versus 742. ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός, χὠ θεὸς ξυλλαμβάνει. φιλεῖ δὲ τῷ] φιλεῖ (φιλοῖ pr.) δέ τοι δαιμόνιε τῷ cod. Scor. Hoc δαιμόνιε Aeschylum interposuisse nemo facile credet.

292. Stobaeus 29, 24.

καλὸν δὲ καὶ γέροντι μανθάνειν σοφά.

γέροντι Men. mon. 297. γέροντα Stobaeus.

293. Stobaeus 34, 5.

πρὸ τῶν τοιούτων χρὴ λόγων δάκνειν στόμα.

294. Stobaeus 45, 14.

κακοὶ γὰρ εὖ πράσσοντες οὐκ ἀνασχετοί.

295. Stobaeus 98, 49.

τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμέραν φρονεῖ
καὶ πιστὸν οὐδὲν μᾶλλον ἢ καπνοῦ σκιά.

V. 1. ἐφ' ἡμέραν] Legebatur ἐφήμερα, quod ἐφημέρια scriptum in Vind. et apud Apostolium. ἐφ' ἡμέρᾳ Lobeck. ad Soph. Ai. p. 444.

296. Stobaeus 115, 10.

γῆρας γὰρ ἥβης ἐστὶν ἐνδικώτερον.

297. Athenaeus 7. p. 303 c. μνημονεύει δὲ τοῦ θύννου καὶ Αἰσχύλος λέγων

σφύρας δέχεσθαι κἀπιχαλκεύειν μύδρους
ὃς ἀστενακτὶ θύννος ὣς ἠνέσχετο
ἄναυδος.

καὶ ἀλλαχοῦ

τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην.

ὡς τοῦ θύννου τῷ σκαιῷ ὀφθαλμῷ οὐ βλέποντος. V. 1. κἀπιχαλκεύειν μύδρους (μύδρος Dobraeus) Iacobsius. κἀπιχαλκεύει λέγων μύδρους codex. 2. ἠνέσχετο Iacobsius. ηὔχετο codex. ἠνείχετο Hermannus. 3. ἄναυδος Musurus. ἂν λυδος codex. Versum 4. afferunt Aelianus N. A. 9, 42. Plut. Mor. p. 979 e. schol. Oppiani Hal. 4, 504. 525. Eust. p. 994, 52. Apostolius 10, 38. τὸ σκαιὸν in οὗτος καὶ corruptum in cod. Athenaei.

298. Athenaeus 11. p. 491 a. (et ex Epitome Eust. p. 1713, 4.) καὶ Αἰσχύλος δ' ἐκφανέστερον προσπαίζων τῷ ὀνόματι (τῶν Πελειάδων) κατὰ τὴν ὁμοφωνίαν

αἱ δ' ἑπτ' Ἄτλαντος παῖδες ὠνομασμέναι
πατρὸς μέγιστον ἆθλον οὐρανοστεγῆ
κλαίεσκον, ἔνθα νυκτέρων φαντασμάτων
ἔχουσι μορφὰς ἄπτεροι Πελειάδες.

ἀπτέρους γὰρ αὐτὰς εἴρηκε διὰ τὴν πρὸς τὰς ὄρνεις ὁμωνυμίαν. Schol. Il. 18, 486. τὰς δὲ Ἄτλαντος ἀτυχίας κλαιούσας αὐτὰς καταστερισθῆναί φησιν Αἰσχύλος. Ad Heliades refert Butlerus. V. 3. κλαίεσκον] In epica imperfecti forma servavi diphthongum nec κλάεσκον scripsi, quia res incerta est. Librorum in hac re auctoritas nulla est.

299. Plut. de vita et poesi Homeri c. 157. vol. 5. p. 1196. ed. Wytt. Αἰσχύλος μὲν δεύτερος (ἐμμέτρως Wytt.: sequitur enim ἐν δὲ πεζῇ λέξει Δημοσθένης) λέγων οὕτως ἔφη

ἀλλ' οὔτε πολλὰ τραύματ' ἐν στέρνοις λαβὼν
θνήσκει τις, εἰ μὴ τέρμα συντρέχοι βίου,
οὔτ' ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ
φεύγει τι μᾶλλον τὸν πεπρωμένον μόρον.

300. Clemens Alexandr. Strom. 6. p. 739. ἀκήκοα δὲ Αἰσχύλου μὲν λέγοντος

οἴκοι μένειν χρὴ τὸν καλῶς εὐδαίμονα
καὶ τὸν κακῶς πράσσοντα καὶ τοῦτον μένειν.

Priorem versum affert Stobaeus 39, 14. Sophocli tributum, ubi δεῖ pro χρή, et sine poetae nomine Diogenianus 7, 35. Alterum versum non videri Aeschyli esse dixi in annot. ad Clem. Alex. vol. 3. p. 127.

301. Plut. Mor. p. 106 c. ὁ δ' Αἰσχύλος καλῶς ἔοικεν ἐπιπλήττειν τοῖς νομίζουσι τὸν θάνατον εἶναι κακόν, λέγων ὧδε

ὡς οὐ δικαίως θάνατον ἔχθουσιν βροτοί,
ὅσπερ μέγιστον ῥῦμα τῶν πολλῶν κακῶν.

V. 1. ἔχθουσιν] ἔχθονται codices, ut videtur. 2. ὅσπερ] ὅπερ Nauckius.

302. Plut. Mor. p. 827 c. ἀναγκαζόμενον τὸ Αἰσχύλειον ἀναφωνεῖν, ᾧ πρὸς τὴν τύχην ἐχρῆτο Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς ἀποβαλὼν τὴν ἡγεμονίαν "σύ τοί με φυσᾷς, σύ με καταίθειν δοκεῖς." Idem V. Demetrii c. 35. p. 905 d. διὸ καί φασιν αὐτὸν ἐν ταῖς χείροσι μεταβολαῖς πρὸς τὴν τύχην ἀναφθέγγεσθαι τὸ Αἰσχύλειον "σύ τοί μ' ἔφυσας (libri alii με φυσᾷς, ut scriptum est apud Plut. Mor.), σύ με καταίθειν δοκεῖς. Ad postrema verba Sintenis has annotavit librorum varietates "σύ με καταίθειν δοκεῖς P. D. et Moral. l. c. σύ μοι καταίθειν δοκεῖς B. C. fueratque in A, sed correctum σύ με καταίθειν δοκεῖς. Vulgo σύ με καταίθειν μοι δοκεῖς, quod est in cod. 1679." Aptam sententiam praebet Grotii coniectura σύ τοί μ' ἔφυσας, σύ με καταφθιεῖν δοκεῖς, nisi quod καταφθίσειν scribere debebat.

303. Aelian. N. A. 12, 8. ζῷόν ἐστιν ὁ πυραύστης, ὁπεροῦν χαίρει μὲν τῇ λαμπηδόνι τοῦ πυρὸς καὶ προσπέταται τοῖς λύχνοις ἐν ἀκμαζούσῃ ἔτι τῇ φλογί, καὶ δοκεῖ τι λήψεσθαι, ἐμπεσὼν δὲ ὑπὸ ῥύμης εἶτα μέντοι καταπέφλεκται. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ Αἰσχύλος ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς λέγων

δέδοικα μῶρον κάρτα πυραύστου μόρον.

Attulerunt Suidas s. v. πυραύστου, Zenobius 5, 79. Apostolius 20, 65. Imitatur Philes carm. v. 464. Versum a quibusdam ad Προμηθέα πυρφόρον relatum esse dixi ad fragm. 190. Mirum πυραύστου syllaba prima producta.

304. Scriptor dissertationis de Nilo, quae primum edita ab H. Stephano (in appendice ad Aristotelis et Theophrasti scripta quaedam, Parisiis a. 1557.) ex codice Laurentiano 56, 1. seculi decimi tertii, de quo dixit Val. Rosius in Anecdotis Graeco-Latinis fasc 1. p. 9. seqq., nunc libro secundo Athenaei, quocum nihil commune habet, subiecta est p. 165. ed. nostrae, quia in Parisino aliisque apographis nonnullis Athenaei legitur folii vacuii explendi caussa, Αἰσχύλος

γένος μὲν αἰνεῖν ἐκμαθὼν ἐπίσταμαι
Αἰθιοπίδος γῆς, Νεῖλος ἔνθ' ἑπτάρροος
γαῖαν κυλίνδει πνευμάτων ἐπομβρίᾳ,
ἐν δ' ἥλιος πυρωπὸς ἐκλάμψας χθονὶ
τήκει πετραίαν χιόνα· πᾶσα δ' εὐθαλὴς
Αἴγυπτος ἁγνοῦ νάματος πληρουμένη
φερέσβιον Δήμητρος ἀντέλλει στάχυν.

V. 2. correxi codicis scripturam ἔνθα Νεῖλος ἑπτάρρους. Non tam indoctus fuit Aeschylus ut ἔνθα Νεῖλος ἑπτάρους scriberet, quod quibusdam placuit — quemadmodum Πηνειὸς βαθύρους ab scriptore carminis Sibyllini 5, 134. et similia ab aliis inferiorum temporum poetis dicta sunt — quum in promptu esset Νεῖλος ἔνθ' ἑπτάρροος. πλατύρρους Νεῖλος est in Prometheo v. 852., sed soluta similis adiectivi forma utitur fragm. 280. μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον. 3. πνευμάτων] Conf. Aristid. vol. 2. p. 339. Iebb. et 335, 7. 336, 4. 345, 9. schol. Apoll. Rh. 4, 266. ἐπομβρίᾳ cod. Paris. ἐπομβρίαις Steph. 4. ἐν δ' ἥλιος πυρωπὸς Hermannus Opusc. vol. 7. p. 349. Legebatur ἐν ᾗ πυρωπὸς ἥλιος. Apud Stephanum ἐν ᾗ πυρωτὸν μηνὸς ἐκλάμψαν φλόγα. 5. 6. inverso or-

dine apud Stephanum. 5. πετραίαν] πετραίην Steph. 7. ἀντέλλει cod. Paris. ἀγγέλλει Steph.

In eadem fabula fortasse lectum fuit quod ex Aeschylo refert Aristides vol. 2. p. 346, 12. εἰ μὴ κατ' Αἰσχύλον ὡς ἀληθῶς ἐξ αἰθέρος τις αὐτὸ (τὸ τοῦ Νείλου ὕδωρ) κατάπαλτον φέρεσθαι θείη. Locum ex Memnone sumtum esse coniecit Hermannus Opusc. 7. p. 347.

305. Aristoteles H. A. 9, 49. μεταβάλλει δὲ καὶ ὁ ἔποψ τὸ χρῶμα καὶ τὴν ἰδέαν, ὥσπερ ὁ Αἰσχύλος πεποίηκεν ἐν τοῖσδε

τοῦτον δ' ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὑτοῦ κακῶν
πεποικίλωκε κἀποδηλώσας ἔχει
θρασὺν πετραῖον ὄρνιν ἐν παντευχίᾳ,
ὃς ἦρι μὲν φαίνοντι διαπάλλει πτερὸν
κίρκου λεπάργου· δύο γὰρ οὖν μορφὰς φανεῖ
παιδός τε χαὐτοῦ νηδύος μιᾶς ἄπο·
νέας δ' ὀπώρας ἡνίκ' ἂν ξανθῇ στάχυς,
στικτή νιν αὖθις ἀμφινωμήσει πτέρυξ.
ἀεὶ δὲ μίσει τῶνδ' ἄπ' ἄλλον εἰς τόπον
δρυμοὺς ἐρήμους καὶ πάγους ἀποικιεῖ.

Plinius H. N. 10, 44. *mutat et upupa, ut tradit Aeschylus poeta.* V. 4. φαίνοντι vel φαίνοντα libri. φανέντι Nauckius. 6. χαὐτοῦ] καὐτοῦ libri. 7. ἡνίκ' ἂν ξανθῇ pro ἵνα καταξανθῇ Salmasius. 9. μίσει — ἀποικιεῖ] μισεῖ — ἀποικίσει libri. τῶνδ' ἄπ' ἄλλον (ἀπάλλου, ἀσπάλλον, ἀπαλῶν libri) εἰς τόπον] τῶνδ' ἀπαλλαγεὶς τόπων Heathius.

306 a. Clemens Alexandr. Strom. 4. p. 586. allato Pindari loco (fr. 250. Boeckh.) ταύτης τῆς ἐννοίας καὶ Αἰσχύλος ἐπιλαβόμενός φησι

τῷ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν
ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ πόνου κλέος.

306 b. Libanius Epist. 175. ἀκούων δὲ Αἰσχύλου λέγοντος ἐκ τῶν πόνων τίκτεσθαι ἀρετὰς βροτοῖς. Epist. 611. εἰ δ' οὖν καὶ πονοῦντα δεήσει διατελεῖν, Αἰσχύλος σε παραμυθείσθω τὰς ἀρετὰς ἐκ πόνων τίκτεσθαι λέγων. 351. εἰ δ' οἴει δεῖν ἃ φαμὲν ποιεῖν, μὴ μέλλε πειθόμενος Αἰσχύλῳ καὶ ἔτι πρότερον Ἡσιόδῳ.

307. Clemens Alexandr. Strom. 5. p. 661.

ἀλλ' ἔστι κἀμοὶ κλῆς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ.

308. Plut. Mor. p. 950 e. ὑπὸ τοὐναντίου φθείρεται τῶν ἀπολλυμένων ἕκαστον ὥσπερ τὸ πῦρ ὑπὸ τοῦ ὕδατος εἰς τὸν ἀέρα. τὸ γὰρ ὕδωρ ὁ μὲν Αἰσχύλος εἰ καὶ τραγικῶς, ἀλλ' ἀληθῶς εἶπε "παῦ' ὕδωρ δίκην πυρός."

309. Aristides 2. p. 292. μὴ μὲν οὖν ἔμοιγε κατ' Αἰσχύλον μήτε παρασπιστὴς μήτ' ἐγγὺς εἴη ὅστις μὴ φίλος τῷ ἀνδρὶ τούτῳ μηδὲ τιμᾷ τὰ πρέποντα.

310. Plutarchus Mor. p. 86 c.

θάρσει· πόνου γὰρ ἄκρον οὐκ ἔχει χρόνον.

311 a. Schol. Il. 15, 542.

ὅπου γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκη,
ποία ξυνωρὶς τῆσδε καρτερωτέρα;

V. 1. δίκη] δίκαι cod. Voss. in Valcken. Opusc. 2. p. 134. 2. τῆσδε pro τῶνδε Grotius.

311 b. Schol. Il. 15, 380. Αἰσχύλος δὲ Ἀχιλλέα σὺν τῇ πανοπλίᾳ φησὶν ὄπισθεν ὁρμήσαντα πηδῆσαι τὴν τάφρον μὴ δείξαντα τὰ νῶτα τοῖς ἐχθροῖς. Conf. Ar. Ran. 928. σαφὲς δ' ἂν εἶπεν (Aeschylus) οὐδὲ ἓν — ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους ἢ τάφρους ἢ 'π' ἀσπίδων ἐπόντας | γρυπαέτους χαλκηλάτους.

312. Schol. Ar. Nub. 1128. et schol. Theocriti 15, 48.

δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

Non nominato auctore afferunt Stephanus Byz. s. v. Αἴγυπτος, Suidas s. v. δεινοί, Zenobius 3, 37. Diogenianus 4, 35. Greg. Cypr. cod. Leid. 1, 88., cod. Mosq. 2, 64., Macar. 3, 21. schol. Aristid. vol. 3. p. 553. Eustath. ad Dionys. Per. 232. Danaidibus adscribit Hermannus.

313. Schol. Ar. Nub. 1367. μυρρίνης γὰρ κλάδον κατέχοντες ᾖδον τὰ Αἰσχύλου, ὥσπερ τὰ Ὁμήρου μετὰ δάφνης. παρὰ τὸ Αἰσχύλου "οὕνεκ' ἐκεῖ ἄνθεα λειμώνια." Verba vel defecta vel corrupta.

314. Schol. Homeri Il. 6, 239. et Eustathius p. 641, 59. ubi de nomine ἔτης cum spiritu leni scribendo agitur, παρὰ Αἰσχύλῳ οὕτως εὕρομεν "οὔτε δῆμος οὔτ' ἔτης ἀνήρ." Sic in inscriptione Elea apud Boeckhium Corp. Inscr. vol. 1. p. 26. αἴτε Ϝέτας (i. e. ἔτας cum digammo) αἴτε τελέστα αἴτε δᾶμος ἐντ'.

315. Eustathius p. 1484, 48. Αἰθίοπα φωνὴν Αἰσχύλος λέγει, καὶ

πότερα γυνή τις Αἰθίοψ φανήσεται;

Ad Memnonem haec refert Hermannus.

316. Eustathius p. 1625, 43. Σοφοκλῆς ἔφη γηγενῆ βούβαλιν καὶ Αἰσχύλος

λεοντοχόρταν βούβαλιν νεαίρετον.

Legebatur νεαίτερον. νεαίρετος Agam. 1063. 1065.

317. Eustathius p. 1923, 61. Αἰσχύλος "ὡς λέγει γέρον γράμμα," τουτέστι λόγος. Catullum 68, 46. *charta loquatur anus* comparat Nauckius.

318. Athenaeus 2. p. 67 f. παρ' Αἰσχύλῳ "διαβρέχεις τἀρτύματα."

319. Athenaeus 3. p. 99 b. Αἰσχύλος τὸν Ἅιδην ἀγησίλαον εἶπε.

320. Athenaeus 14. p. 632 c. πάντας τοὺς χρωμένους τῇ τέχνῃ ταύτῃ (τῇ μουσικῇ) σοφιστὰς ἀπεκάλουν, ὥσπερ καὶ Αἰσχύλος ἐποίησεν,

εἶτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ παραπαίων χέλυν.

Versus corruptus. καλὰ] κάρτα Butlerus.

321. Athenaeus 9. p. 375 d. Αἰσχύλος φησὶν

ἐγὼ δὲ χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλούμενον
τόνδ' ἐν ῥοθοῦντι κριβάνῳ θήσω. τί γὰρ
ὄψον γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ τοῦδε βέλτερον;

καὶ πάλιν

λευκός, τί δ' οὐχί; καὶ καλῶς ἠφευμένος
ὁ χοῖρος. ἕψου, μηδὲ λυπηθῇς πυρί.

καὶ ἔτι

θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ὗος,
ἣ πολλά μ' ἐν δόμοισιν εἴργασται κακὰ
δονοῦσα καὶ τρέπουσα τύρβ' ἄνω κάτω.

ταῦτα δὲ παρέθετο Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ Αἰσχύλου.

V. 1. εὐθηλούμενον codex. ἐνθηλούμενον et ὀνθυλούμενον (i. e. ὠνθυλευμένον) ex apographis quibusdam affert Casaubonus. 2. ῥοθοῦντι scripsi pro νοθοῦντι. 3. βέλτερον pro βέλτιον Burneius. 4. Verba λεπτὸς (sic) καὶ καλῶς ἠφευμένος sine nomine poetae affert Eust. p. 1286, 21. 7. μ' pro γ' Porsonus.

322. Athenaeus 12. p. 528 c. τοὺς δὲ Κουρῆτας Φύλαρχος διὰ τῆς ἑνδεκάτης τῶν ἱστοριῶν Αἰσχύλον ἱστορεῖν διὰ τὴν τρυφὴν τυχεῖν τῆς προσηγορίας·

χλιδῶν τε πλόκαμος ὥστε παρθένοις ἁβραῖς·
ὅθεν καλεῖν Κουρῆτα λαὸν ἤνεσαν.

παρθένου ἁβρᾶς epitome et Eustathius p. 1292, 55.

323. Athenaeus 13. p. 573 b. καταλέξω δέ σοι, Ἰωνικήν τινα ῥῆσιν ἐκτείνας κατὰ τὸν Αἰσχύλου περὶ ἑταιρῶν —. Post Αἰσχύλου excidit nomen personae, velut Ἀγαμέμνονα, quod coniecit Meinekius collatis Agamemnonis verbis 803. θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροίμιον τόδε et 890. μακρὰν γὰρ ἐξέτεινα.

324. Strabo 6. p. 258. ὠνομάσθη δὲ Ῥήγιον εἴθ', ὥς φησιν Αἰσχύλος, διὰ τὸ συμβὰν πάθος τῇ χώρᾳ ταύτῃ· ἀπορραγῆναι γὰρ ἀπὸ τῆς ἠπείρου τὴν Σικελίαν ὑπὸ σεισμῶν ἄλλοι τε κἀκεῖνος εἴρηκεν "ἀφ' οὗ δὴ Ῥήγιον κικλήσκεται." Glauco ποντίῳ adscribit Hermannus.

325. Strabo 8. p. 341. καὶ Αἰσχύλος

Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον.

Ex Strabone Eust. p. 305, 34. Archilocho recte adscribere videtur Meinek. Vindic. Strab. p. 103.

326. Strabo 8. p. 387. τῶν δὲ λοιπῶν πόλεων τῶν Ἀχαϊκῶν εἴτε μερίδων Ῥύπες μὲν οὐκ οἰκοῦνται· τὴν δὲ χώραν Ῥυπίδα καλουμένην ἔσχον Αἰγιεῖς καὶ Φαρεῖς. καὶ Αἰσχύλος δὲ λέγει που

Βοῦραν καθ' ἱρὰν καὶ κεραυνίας Ῥύπας.

Photius p. 492, 10. Ῥύπες: τῶν Ὠλενίων. οὕτως Αἰσχύλος. Hesychius, Ῥύπας: τοὺς ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ Ἀχαιούς.

327. Strabo 9. p. 393. Αἰσχύλος εἴρηκεν

Αἴγινα δ' αὕτη πρὸς νότου κεῖται πνοάς.

328. Pollux 6, 80. εἴποις δ' ἂν καὶ κοκκίσαι ῥόαν κατὰ Ἀριστοφάνην (fr. 506).

δξυγλύκειάν τἄρα κοκκιεῖς ῥόαν.

τουτὶ δὲ τὸ ἰαμβεῖον Ἀριστοφάνης οὐκ ἴδιον ὂν εἴρηκεν, ἀλλ' ὡς Αἰσχύλου.

329. Schol. Pind. Nem. 10, 31. λέγει δὲ μητέρα τελείαν τὴν Ἥραν καὶ Αἰσχύλος

Ἥρα τελεία, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ.

330. Harpocratio p. 198, 1. μαλκίομεν: Δημοσθένης θ' Φιλιππικῶν φησι "μένομεν καὶ μαλακιζόμεθα." ἐν ἐνίοις γράφεται μαλκίομεν, ὅπερ δηλοῖ τὸν ὄρρον φρίττειν. Αἰσχύλος

ἔλα, δίωκ' ἀκμῆτι μαλκίων ποδί.

Libri ἐλαδίω (vel ἐλλαδίῳ) κεκμῆτι. Correxit Hermannus Opusc. vol. 7. p. 194. ἔλα etiam Valesius.

331. Pollux 7, 78. ὅτι μέντοι καὶ τρίμιτα εἰργάζοντο Αἰσχύλος διδάσκει φήσας

σὺ δὲ σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασι.

Ibid. 36. σπάθη, ὅθεν καὶ τὸ σπαθᾶν καὶ τὸ ἀσπάθητος χλαῖνα παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ "σπαθητοῖς ὑφάσμασι." Hesychius, τρίμιτινα ὑφάσματα: τρίμιτα.

332. Pollux 7, 167. Αἰσχύλος δ' ἂν ἐοίκοι τὰ βαλανεῖα λουτήρια λέγειν

ἀλλ' ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων.

Pollux 10, 46. λουτηρίου τινός, ἐπεὶ καὶ τοῦτο τοὔνομα ἐπὶ — τῶν λουτρῶν Αἰσχύλος εἴρηκεν. Ad Glaucum Pontium haec refert Hermannus Opusc. vol. 2. p. 69.

333. Etym. M. p. 149, 57. ἄρταμος: — παρὰ τὸ διαρτάσαι, ὅ ἐστι μερίσαι ἢ συναρμόσαι. Αἰσχύλος

τοσαῦτα, κῆρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασον.

Hesychius, διάρτασον: διάστειλον.

334. Schol. Il. 11, 754. (et iisdem fere verbis Etym. M. p. 271, 19. et brevius Etym. cod. Voss.) οἱ δέ φασιν ἐκ πλήρους σπιδέος καὶ ἀποδιδόασι πολλοῦ καὶ μακροῦ· καὶ γὰρ Αἰσχύλος πολλάκις τὴν λέξιν οὕτως ἔχουσαν τίθησιν, ὅταν λέγῃ "σπίδιον μῆκος ὁδοῦ." σπίδιον πεδίον ex Aeschylo Eustathius p. 882, 58.

335. Etym. M. p. 450, 37. θίς: — καὶ ἐπὶ τοῦ σωροῦ θηλυκῶς παρὰ Αἰσχύλῳ "θινὸς ἐμβολὰς ἁλός." His nec significatio nec genus probatur. θινὸς ἐμβολάδος Hermannus.

336. Etym. M. p. 537, 47. — καὶ νεοκρᾶτας σπονδὰς Αἰσχύλος τὰς νεωστὶ ἐγχυθείσας. Ibid. p. 541, 31., ubi de verbo κρῶ agitur, codices Florent. ap. Miller. *Mélanges de L. Gr.* p. 196., Havn. et Voss. addunt καὶ παρὰ Αἰσχύλῳ (καὶ Σοφοκλῆς Voss.) νεοκραὶ (νεόκρας Voss.) αἱ σπονδαὶ λέγονται, τουτέστιν αἱ (αἱ om. Voss.) νεωστὶ ἐκχυθεῖσαι (χυθεῖσαι Voss.)

337. Plato Reipubl. 8. p. 563 c. οὐκοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἐροῦμεν ὅ τι νῦν ἦλθ' ἐπὶ στόμα. Hoc Aeschyli dicto utuntur Plut. Mor. p. 763 b. Themistius or. 4. p. 52 b.

338. Etym. M. p. 490, 12. ὁ δὲ Αἰσχύλος τὰ δόλια πάντα καλεῖ κάπηλα "κάπηλα προσφέρων τεχνήματα." Eadem Suidas s. v. κάπηλος. et grammaticus Crameri Anecd. Oxon. vol. 2. p. 456, 5. apud quem προσφέρονται vitiose, ut in Etym. Gud. p. 298, 8.

339. Crameri Anecd. Oxon. vol. 4. p. 315, 25. ἰστέον ὅτι παρ' Αἰσχύλῳ τὴν προσῳδίαν εὑρίσκομεν κειμένην ἐπὶ τῆς προσφωνήσεως, οὐ τῆς μετ' ὀργάνου φωνῆς,

οὔτοι (οὔτι cod.) μ' ἄπειρον τῆσδε τῆς προσῳδίας.

340. Eustathius p. 1183, 18. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιτήδειος ἐδόκει πρὸς καθαρμὸν ὁ σῦς, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος ἐν τῷ

πρὶν ἂν παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου
αὐτός σε χράνῃ Ζεὺς καταστάξας χεροῖν.

V. 1. παλαγμοῖς] σταλαγμοῖς Pauwius. 2. χράνῃ pro χρᾶναι Porsonus.

341. Hesychius, αὐλῶνες: οἱ ἐπ' εὐθείας τόποι. Αἰσχύλος καὶ τὴν τάφρον καὶ τὴν πυράν. Eust. p. 1157, 33. Αἰσχύλος δέ φησι καὶ τὴν τάφρον αὐλῶνα, ἔνθα καὶ φιμοὺς λέγει αὐλωτούς, διὰ τὸ κώδωνας, φησί, προσῆφθαι αὐτοῖς, οἷς ἐμφυσῶντες οἱ ἵπποι ὡς φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο. γράφει οὖν οὕτως

ὃς εἶχε πώλους τέσσαρας ζυγηφόρους
φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐστομωμένας.

Ad Glaucum Potniensem refert Hermannus. V. 1. τέσσαρας] τέτταρας Eust. 2. αὐλωτοὶ φιμοί ap. Polluc. 10, 56. et Hesychium.

342. Schol. Ar. Eq. 361. σχελίδας: βοὸς πλευρά. ἢ ἁπλῶς τὰ πλευρικὰ τῶν βοῶν, ὡς Αἰσχύλος.

343. Schol. Ar. Ach. 75. ὦ Κραναὰ πόλις: τοῦτο τέτριπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει. Aeschyli Eum. 1011. πολισσοῦχοι παῖδες Κραναοῦ respici putat Nauckius.

344. τὸ ψιλῆς ψιλῆτος παρ' Αἰσχύλῳ memorant schol. Il. 5, 9. et Eustathius p. 515, 11.

345. Eust. p. 706, 60. εἴπερ ἦν τέθριππον, καὶ δύο ἂν εἶχε ῥυμούς, ὡς Αἰσχύλος φησὶν "ἐν διρρυμίᾳ πῶλοι."

346. Eustathius p. 1538, 60. στόμις παρ' Αἰσχύλῳ ὁ ὥσπερ στόματι ἀντερείδων χαλινοῖς (ἵππος). Pollux 2, 100. στόμιν (libri στόμα vel ἄστομον) δὲ Αἰσχύλος εἴρηκε τὸν τραχὺν (ἵππον). Phrynichus Bekk. p. 64, 14. στόμις (στόμης codex) καὶ βίαιος ἵππος: ὁ μὴ πειθόμενος τῷ χαλινῷ. Phot. p. 540, 16. et Suidas, στόμις (στομίας Suidas) ἵππος: ἀπειθὴς καὶ βίαιος. Hesychius, στόμις (στομίς codex): ὁ ἀπειθής, μέγα στόμα ἔχων. καὶ τοὺς ἵππους δὲ στόμιας (στομίας codex) λέγουσι τοὺς ἀπειθοῦντας τοῖς χαλινοῖς.

347. Eust. Opusc. p. 355, 28. ed. Tafel.: ἐν μετοπώρῳ γὰρ οὐ μόνον καινόν, ἐάν, ὡς ἡ παροιμία, ἄνθος ἀναφυῇ, ἀλλὰ καὶ ἐὰν κατ' Αἰσχύλον ἀρτίδροπος ὀπώρα νεάζουσα τρυγηθῇ. Sed fortasse respicit ad Sept. ad Theb. 338. Proverbium ἄνθος ἐν μετοπώρῳ memorat Eust. Opusc. p. 308, 63.

348. μυχθίζειν ex Aeschylo affert Eustathius p. 440, 25. 1695, 49. ἀναμυχθίζει est in Prometheo v. 748.

349. Stephanus Byz. p. 51, 1. Αἴνηθος: ὄρος. Αἰσχύλος. τὸ ἐθνικὸν Αἰνήθιος. In cod. uno αἰσχύλου est. ὄρος Αἰγύπτου I. Gronovius.

350. Tzetza ad Lycophr. 1247. Θέοινος ὁ Διόνυσος, ὡς θεὸς οἴνου εὑρετής, ὡς καὶ Αἰσχύλος φησὶ

πάτερ Θέοινε, Μαινάδων ζευκτήριε.

Harpocratio s. v. Θεοίνιον p. 151, 3. τὸν γὰρ Διόνυσον Θέοινον ἔλεγον, ὡς δηλοῖ Αἰσχύλος καὶ Ἴστρος ἐν ά Συναγωγῶν.

351. Grammaticus codicis Baroccinni in Museo philol. Cantabrig. vol. 2. p. 114. βαρεώτερος: ἀπὸ τῆς γενικῆς εἶπον βαρέως βαρεώτερος, σπανίως μέντοι· καὶ ἔτι Αἰσχύλος μειζονώτερος, ὑπερτερώτερός τε καὶ χερειότερος καὶ ῥηίτερος καὶ πλειότερος, etc. Iisdem fere verbis Maximus Planudes in Bachmanni Anecd. 2. p. 75, 14. ubi, καὶ τὸ μεῖζον μειζότερον, καὶ μειζονώτερον Αἰσχύλος, καὶ τὸ ὑπέρτερον ὑπερτερώτερον, etc. ὑπερβατώτερα Agam. 428. ubi Wellius ὑπερτερώτερα.

352. Pollux 6, 40. παμπόνηρον δὲ τὸ παρὰ τῷ Μυρτίλῳ τῷ κωμικῷ καταφαγᾶς, κἂν Αἰσχύλος ᾖ προειρηκώς. V. quae dixi in Thesauro vol. 4. p. 1376.

353. Pollux 7, 60. ἡ δὲ μανδύη ὅμοιόν τι τῷ καλουμένῳ φαινόλῃ. τίνων δέ ἐστιν, ὡς μὴ περιεργώμεθα Κρῆτας ἢ Πέρσας, Αἰσχύλος ἐρεῖ

Λιβυρνικῆς μίμημα μανδύης χιτών.

Stephanus Byz. s. v. Λιβυρνοί p. 415, 10. εὕρηται τὰ Λιβυρνικὰ σκάφη καὶ Λιβυρνικὴ μανδύη εἶδος ἐσθῆτος.

354. Pollux 7, 177. καὶ τὸν τὰς ἀλαβάστρους φέροντα Αἰσχύλος εἴρηκεν ἀλαβαστροφόρον.

355. Pollux 10, 180. καὶ στέγαστρον δὲ ὅστις ἐθέλοι ὀνομάζειν, ἧπερ ἡ πολλὴ χρῆσις, τὴν στεγαστρίδα διφθέραν, τὸν σκύτινον τοῦτον χιτῶνα, καταφευγέτω ἐπὶ τὸν Αἰσχύλον εἰπόντα "ὀστέων στέγαστρον." Fortasse in Ὀστολόγοις.

356. Hesychius, ἐδανοῖς: βρωσίμοις. Αἰσχύλος. ἐδανὸν est in Agam. 1407.

357. Hesychius, ἠριγένεια: — καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἡ λέαινα ἠριγένεια, ἢ ἡ ἐν τῷ ἀέρι τίκτουσα, ἢ ἡ ἐν τῷ ἔαρι.

358. Hesychius, ἴττυγα (?): ἐκπληκτικά. Αἰσχύλος.

359. Hesychius, κεχρηματεῖσθαι (κεχρηματίσθαι Favorinus): πεφρύχθαι. Musurus κεχρηματίσθαι. Fort. κεχρωματίσθαι.

360. Hesychius, σαυροβριθὲς ἔγχος: ἐκ τοῦ σαυρωτῆρος βαρύ. καὶ Αἰσχύλος ὀπισθοβριθὲς ἔγχος ἔφη.

361. Etym. M. p. 93, 49. (conf. Zonaras Lex. p. 165.) Ἄμφις: τοῦτο οὐ συγκοπή, ἀλλὰ μετασχηματισμός, ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀμφιάραος Ἄμφις, ὡς παρὰ Αἰσχύλῳ. et p. 159, 31. καὶ Ἀμφιάραος Ἄμφις.

362. Etym. M. p. 151, 49. ἀσαλής: ἡ ἄφροντις, ἡ μηδενὸς φροντίζουσα. σάλη γὰρ ἡ φροντίς. ἀσαλὴς ὁ ἀμέριμνος. Αἰσχύλος "ἀσαλὴς μανία." Anecd. Bekk. p. 450, 28. ἀσαλὴς μανία: ἡ μηδενὸς φροντίζουσα· σάλη γὰρ ἡ φροντίς. οὕτως Αἰσχύλος. Hinc Nauckius repetitum putat quod Photius habet p. 497, 14. σάλα: φροντίς. οὕτως Αἰσχύλος: quod omisso Aeschyli nomine Suidas per φροντίς, Hesychius per φροντίς et βλάβη explicat. Similis formae vox est μάνα, de qua Photius p. 246, 4.

363. Etym. M. p. 161, 15. ἀσχαδές: ἀκατάστατον. Αἰσχύλος. Hesychius, ἀσχαδές: ἀμετάσχετον. ἀκατάσχετον apud utrumque Nauckius.

364. Hesychius, ἄχνη πυρός: ὁ καπνός. καὶ Ἀριστοφάνης (Vesp. 92.) οὕτως ἄχνην ὕπνου. Etym. M. p. 182, 56. ἄχνη: — Αἰσχύλου δὲ τὸν καπνόν. et omisso Aeschyli nomine Suidas s. v. ἄχναι et Proverb. app. 1, 44.

365. Etym. M. p. 279, 17. et Gud. p. 585, 14. τρισό-
o
ζυος (τρισοζυ Dorv. Alii τρισόζωος) παρὰ Αἰσχύλῳ. Scribendum fortasse τρίσοιζυς, ut πάνοιζυς dixit Choeph. 49. Similiter Bothius p. 110. τρισοίζυος Lobeckius Paral. p. 253. Vid. Thesaurus vol. 7. p. 2464.

366. Etym. M. in cod. Florentino ap. Miller. *Mélanges* p. 151 ἠόνησας: σὺν τῷ ι ἀντὶ τοῦ ἔλουσας ἢ κατάντλησας (corr. κατήντλησας) — ἡ δὲ χρῆσις παρὰ Αἰσχύλῳ.

Ibid. apud Millerum p. 157. θετὸς υἱός: προσποιητὸς παρ' Αἰσχύλῳ.

367. Etym. M. p. 674, 20. πλάστιγξ: ἡ μάστιξ ἀπὸ τοῦ πλήσσειν, παρ' Αἰσχύλῳ. Hoc sensu Choeph. 290. loco spurio χαλκηλάτῳ πλάστιγγι λυμανθὲν δέμας.

368. Photius p. 52, 20. ζεῦγος: τὸ ἐκ δυοῖν τινῶν ζευγνύμενον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ πλειόνων· καὶ γὰρ καὶ Ἰσοκράτης "τεθρίππων ζεῦγος" εἶπεν καὶ Αἰσχύλος "ζεῦγος τεθρίππων." Omisso Aeschyli nomine Etym. M. p. 409, 48. Probabilius autem ζεῦγος τέθριππον in Lexico Vindob. p. 95, 10. ubi vid. Nauck. et in Praef. p. XLVIII.

369. Plut. Mor. p. 116 f. καὶ ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος

ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν
ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

Εὐριπίδου apud Stobaeum 108, 43. ubi ἀνδρῶν τάδ' ἐστὶν —. ἐνδίκων] ἐναρέτων Plutarchus. 2. ἐν τοῖς κακοῖσι] κἀν τοῖς δεινοῖσι Stobaeus, ubi κἀν τοῖσι δεινοῖς Grotius.

370. Plut. Mor. p. 625 d. οἱ γὰρ πρεσβύτεροι πόρρω τὰ γράμματα τῶν ὀμμάτων ἀπάγοντες ἀναγινώσκουσιν, ἐγγύθεν δ' οὐ δύνανται. καὶ τοῦτο παραδηλῶν ὁ Αἰσχύλος φησὶν

σὺ δὲ
ἄπωθεν εἶδες αὐτόν· οὐ γὰρ ἐγγύθεν
ὁρᾷς, γέρων δὲ γραμματεὺς γενοῦ σαφής.

σὺ δὲ — γέρων] Libri οὐδὲ ἀπ' αὐτὸν οὐ γὰρ ἐγγύθεν γέρων. Emendatio incerta. γέρων δὲ γραμματεὺς πέφυκεν οὐ σαφής Meinekius.

371. Plut. Mor. p. 434 a. καὶ μετάλλων ἴσμεν ἐξαμαυρώσεις γεγονέναι καινάς, ὡς τῶν περὶ τὴν Ἀττικὴν ἀργυρείων καὶ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ χαλκίτιδος, ἐξ ἧς ἐδημιουργεῖτο τὰ ψυχρήλατα τῶν ξιφῶν, ὡς Αἰσχύλος εἴρηκε

λαβὼν γὰρ αὐτόθακτον Εὐβοικὸν ξίφος.

Xylander αὐτόθηκτον. Valckenarius ὑδρόθηκτον. Nauckius αὐτὸς θηκτόν.

372. Plut. Mor. p. 454 e. καθάπερ οὖν τὴν φλόγα θριξὶ λαγψαις ἀναπτομένην καὶ θρυαλλίσι καὶ συρφετῷ ῥᾴδιόν ἐστιν ἐπισχεῖν, ἐὰν δ' ἐπιλάβηται τῶν στερεῶν καὶ βάθος ἐχόντων, ταχὺ διέφθειρε καὶ συνεῖλεν

ὑψηλὸν ἡβάσασα τεκτόνων πόνον,

ὥς φησιν Αἰσχύλος —. ἡβήσασα Heathius. ἀμφιβᾶσα Paleius. ὑβώσασα R. Ellis in *The Journal of Philology*, Cambridge 1868. p. 75.

373. Proclus ad Hesiodi Op. 176. τουτέστι τὸ ἐκ Πανδώρας γένος, ἥτις ἦν κατὰ τὸν Αἰσχύλον

τοῦ πηλοπλάστου σπέρματος θνητὴ γυνή.

Pertinet ad Prometheum: vide Hermann. de Prometheo soluto in Opusc. vol. 4. p. 272.

374. Plut. Mor. p. 1057 f. γέγονεν ἐκ ῥυσοῦ καὶ ὠχροῦ καὶ κατ' Αἰσχύλον

ἐξ ὀσφυαλγοῦς κωδυνοσπάδος λυγροῦ
γέροντος

εὐπρεπής, θεοειδής, καλλίμορφος. V. 1. καὶ ὀδυνασπάδος libri.

375. Suidas, ἀποφώλιοι: ξένοι (ξένιοι Anecd. Bekkeri p. 439, 12): οἱ φυλὴν μὴ νέμοντες. οὕτως Αἰσχύλος. ἢ ἀπαίδευτοι. φωλεοὶ γὰρ τὰ παιδευτήρια, ὥς φασιν οἱ Ἴωνες. Hesychius, ἀποφύλιοι: ξένοι οἱ μὴ ἔχοντες φυλήν. Αἰσχύλος (excidit nomen fabulae) σατυρικῷ. ἀποφύλιοι etiam apud Pollucem 3, 56.

376. Plut. Mor. p. 358 e.

ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα,

κατ' Αἰσχύλον. ἀποπτύσαι] Conf. Etym. M. p. 118, 31. cuius verba vide fr. 381. στόμα] τὸ στόμα codices.

377. Plut. Mor. p. 293 a. τί τὸ φυξίμηλον; τῶν μικρῶν ἐστι καὶ χαμαιζήλων φυτῶν, ὧν ἐπιόντα τοὺς βλαστοὺς τὰ βοσκήματα κολούει καὶ ἀδικεῖ καὶ λυμαίνεται τὴν αὔξησιν. ὅταν γοῦν ἀναδραμόντα μέγεθος λάβῃ καὶ διαφύγῃ τὸ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπιγενομένων, φυξίμηλα καλεῖται. τὸ δὲ μαρτύριον Αἰσχύλος.

378. Hesychius, ἄνω ποταμῶν: παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γινομένων. κέχρηνται καὶ Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης (Med. 410.).

379. Orio Etym. p. 26, 4. τὰ εἰς ξ μὴ ὄντα ἐθνικὰ ὁμοίως λέγεται καὶ ἐπὶ θηλυκῶν. Αἰσχύλος

δέσποινα νύμφη δυσχίμων ὀρῶν ἄναξ.

Suidas, ἄναξ: θηλυκῶς. οὕτως Αἰσχύλος. Edonis adscribit Hermannus.

380. Pollux 7, 61. καὶ χλαῖναν δὲ παχεῖαν, ἣν χειμάμυναν Αἰσχύλος κέκληκεν. Conf. Hesychium s. h. v. Sophocli (fr. 958.) hoc vocabulum tribuitur in Bachm. Anecd. 1. p. 415, 5.

381. Etym. M. p. 118, 22. ἀπάργματα: λέγεται τὰ ὑπὸ τῶν τραγῳδῶν λεγόμενα μασχαλίσματα. ταῦτα δέ ἐστι τὰ τοῦ φονευθέντος ἀκρωτηριάσματα. ἦν γάρ τι νομικὸν τοῖς δολοφονήσασιν ἀφοσιῶσαι τὸν φόνον, διὰ τοῦ δολοφονηθέντος ἀκρωτηριασμοῦ. — ὅτι δὲ καὶ ἐγεύοντο τοῦ αἵματος καὶ ἀπέπτυον Αἰσχύλος μαρτυρεῖ. Conf. fr. 376.

382. Schol. Soph. Electr. v. 283. ἐπικουφίζεται γὰρ τοῖς δακρύοις ἡ συμφορά. Αἰσχύλος

οἵ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἰάματα.

οἵ τοι schol. Il. 23, 10. οἵ τε schol. Soph. in cod. Laur., οἱ δὲ in Flor. G., οἱ γὰρ in Urbinate. ἰάματα schol. Hom. ἐρείσματα schol. Soph. κουφίσματα Nauckius, ut ἰάματα et κουφίσματα permutata sunt in fragm. Menandri Com. 4. p. 240.

383. Schol. Soph. Oed. Col. 1047. τὰ περὶ Ἐλευσῖνα τέλη φησί, καὶ εἴη ἂν λαμπάσιν ἀκταῖς λέγων ταῖς λαμπαδευομέναις καὶ καταλαμπομέναις ὑπὸ τῆς μυστικῆς φλογὸς καὶ τῶν ἱερῶν δᾴδων, περὶ ὧν Αἰσχύλος φησὶ "λαμπραῖσιν ἀστραπαῖσι λαμπάδων σθένει."

384. Schol. Soph. Oed. 1049. τέλη δὲ τὰς τελετάς· καὶ Αἰσχύλος "ἔφριξ' ἔρως δὲ τοῦδε μυστικοῦ τέλους." ἔρωτι Brunckius. Scribendum potius "ἔφριξ'· ἐρῶ δὲ τοῦδε μυστικοῦ τέλους."

385. Schol. Eur. Phoen. 942. οἱ περιλειφθέντες τῶν σπαρτῶν (ἐν τῇ πρὸς Κάδμον μάχῃ), ὡς Αἰσχύλος φησίν, ἦσαν Χθόνιος, Οὐδαῖος, Πέλωρος, Ὑπερήνωρ καὶ Ἐχίων. In aliquot codicibus Ἀγήνωρ pro Πέλωρος scriptum.

386. Schol. Theocriti 2, 36. ἱδρύοντο δὲ αὐτὴν (τὴν Ἑκάτην) καὶ πρὸ τῶν θυρῶν, ὥς φησιν Αἰσχύλος

δέσποιν' Ἑκάτη
τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων.

nnus liber πρόδομος. Aristides vol. 1. p. 17. ἀλλ' ὦ τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων, Αἰσχύλῳ χορὸς ἦσε, τῶν τε οὐρανίων καὶ τῶν (τῶν omittunt codices) πατρῴων καὶ τῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ μεγίστων ἃ νύκτωρ μοι προὔφαινες.

387. Schol. Pind. Pyth. 2, 18. ἐναγώνιος δὲ ὁ Ἑρμῆς ὡς τῶν ἀγώνων προστάτης, ὡς καὶ Αἰσχύλος φησὶν "ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ."

388. "Ad Edonos referendum videtur quod affert schol. Apoll. Rh 1, 473. Αἰσχύλος δὲ καὶ τὰς Βάκχας χαλιμίας φησὶ λέγεσθαι (χαλίδας ἔφη apogr. Paris.). Corrigo: Αἰσχύλος δὲ καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας, φασί, λέγει. Etym. M. p. 805, 10. καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλωμένας πρὸς συνουσίαν· καὶ χαλιμάζειν τὸ περὶ τὰς συνουσίας πείθεσθαι. Suidas: χαλίμα: ἡ πόρνη, ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι τὸ σῶμα ἀπὸ μέθης ἢ μανίας. Emendatius scriptum apud Eust. p. 1471, 3. εἰ δὲ πρὸς τὰς τοιαύτας διάφοροί τινες ἦσαν αἱ κατ' Αἰσχύλον σπονδαὶ χαλίκρητοι ζητητέον· τοιαῦται δὲ αἱ ἐπὶ Διονύσῳ κραθεῖσαι, χάλις γάρ, φασίν, ὁ Διόνυσος· ἐξ ἐκείνου δὲ καὶ ὁ ἄκρατος οἶνος. ὅθεν καὶ χαλιμὰς γυνὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ὑπὸ μέθης χαλωμένη τὸ σῶμα. Hesychius: χαλιμάδες: ἀναίσχυντοι καὶ θρασεῖαι. Credo χαλειμάδας, *laxivestes*, dictas." HERMANN.

389. Schol. Apoll. Rh. 4, 1348. στέρφεσιν αἰγείοις: τοῖς δέρμασιν· ἔνθεν καὶ στερφῶσαι. Ἴβυκος δὲ στερφωτῆρα στρατὸν εἴρηκε τὸν ἔχοντα δέρματα. ὅθεν καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἀξιοῦσι γράφειν "μελανοστέρφων (sic apographa: μελαστέρφων L. μελανστέρφων Nauckius) γένος," οὐχ, ὥς τινες, μελανοστέρνων· οὐ γὰρ μόνα τὰ στέρνα μέλανα ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ σῶμα. ὅθεν καὶ τὸ κεράμιον στέρφος λέγεται.

390. Eustathius p. 827, 31. οὕτω δὲ καὶ Αἰσχύλου μάχλον, φασίν, ἄμπελον εἰπόντος τὴν ῥεομένην, ἡ κωμῳδία μάχλον εἶπε τὸν ὑπὸ καταφερείας δίυγρον. et similiter p. 1597, 32.

391. Ammonius p. 69. θεωρὸς καὶ θεατὴς διαφέρει. θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος, θεατὴς δὲ ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων. — καὶ Αἰσχύλος

βοῆς τοιοῦδε πράγματος θεωρὸς ὤν.

392. Plut. Moral. p. 389 a. ᾄδουσι τῷ μὲν διθυραμβικὰ μέλη παθῶν μεστὰ καὶ μεταβολῆς· "μιξοβόαν γάρ, Αἰσχύλος φησί, πρέπει | διθύραμβον ὁμαρτεῖν | σύγκοινον Διονύσῳ." τῷ δὲ παιᾶνα. V. 3. σύγκοινον] σύγκωμον Porsonus ad Toupium vol. 4. p. 490.

393. Aristophanes Ran. 913. 914.

Δήμητερ ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,
εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.

ubi schol., παρόσον Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον ὁ Αἰσχύλος ἦν· ἢ ὅτι ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις ἐτελεῖτο τὰ δράματα τοῦ Αἰσχύλου. (Hoc ineptum.) ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἔπος Αἰσχύλου.

394. Macrobius Saturnal., 18, 6. *Euripides in Licymnio Apollinem Liberumque unum eundemque deum esse significans scribit* "δέσποτα φιλόδαφνε Βάκχε, Παιὰν Ἄπολλον εὔλυρε." *Ad eandem sententiam Aeschylus* "ὁ κισσεὺς Ἀπόλλων, ὁ Καβαῖος ὁ μάντις. Σαβαῖος Barnesius ad Eurip. Bacchar. 408. Conf. Lobeck. Aglaoph. p. 80. Codex Vaticanus (1606.) vetustissimus ΟΒΑΚΣΙΟΣ. Fortasse igitur scribendum, numeris Bacchiacis, ὁ κισσεὺς Ἀπόλλων ὁ Βάκχος θ' ὁ (ὁ Βακχεὺς ὁ Nauckius. ὁ Βακχᾶς ὁ idem in Add. p. XIV.) μάντις.

395. Stobaeus 121, 17. Αἰσχύλου

ζόης πονηρᾶς θάνατος αἱρετώτερος.
τὸ μὴ γενέσθαι δ' ἐστὶν ἢ πεφυκέναι
κρεῖσσον κακῶς πάσχοντα.

Versus primus legitur inter monosticha Menandri 193. ex quo αἱρετώτερος scripsi pro εὐπορώτερος, quod est apud Stobaeum: quocum Nauckius comparavit Xenoph. Reip. Laced. 9, 1. αἱρετώτερον εἶναι τὸν καλὸν θάνατον ἀντὶ τοῦ αἰσχροῦ βίου. Similis versus fr. 86. βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος. ζόης scripsi pro ζωῆς. 2. ἐστὶν ἢ pro ἐστὶ μᾶλλον ἢ Grotius. 3. κρεῖσσον κακῶς πάσχοντα addit A, om. alii. πάσχοντα] πράσσοντα Nauckius.

396. Photius p. 188, 24. κυντερώτατα καὶ κυντατώτατα λέγουσιν. Εὔβουλος — Φερεκράτης — καὶ Αἰσχύλος. Alios huiusmodi comparativos vide fr. 351.

397. Photius p. 206, 18. λάμπουρις: ἡ ἀλώπηξ παρ' Αἰσχύλῳ. Aeschyli nomen omittit Hesychius. Vitiosum accentum λαμπουρίς correxit L. Dindorfius in Thesauro.

398. Ar. Ran. 929. σαφὲς δ' ἂν εἶπεν (Αἰσχύλος) οὐδὲ ἕν — ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους ἢ τάφρους ἢ 'π' ἀσπίδων ἐπόντας γρυπαέτους χαλκηλάτους. Conf. fr. 311 b.

399. Photius p. 286, 8. ναρὰς τε Δίρκης: ῥευστικῆς. Αἰσχύλος.

400. Photius p. 331, 2. corrupte ὁμάμαιτα: τὰ οὐρήματα. Αἰσχύλος. Recte Hesychius, ὀμίχματα: οὐρήματα.

401. Photius p. 353, 17. ὀστράκων: τῶν τοῦ ᾠοῦ. Αἰσχύλος. Hesychius, ὀστράκων: "ἀπτῆνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων." ἀντὶ τοῦ ᾠῶν. τινὲς δὲ κελύφων.

402. 403. Photius p. 361, 11. οὐρανιζέτω: πρὸς τὸν οὐρανὸν διικνείσθω. Αἰσχύλος. οὐρανίζετο: πρὸς τὸν οὐρανὸν διικνεῖτο. Altera glossa est etiam apud Hesychium, et in Bachmanni Anecd. vol. 1. p. 322, 19. ubi corrupte οὐράνιζεν· τὸ πρὸς etc. Comparandum autem cum hoc verbo verbum est προσαιθρίζειν, quod restitui Aeschylo Agam. v. 301. Tertium huiusmodi verbum annotavit Hesychius, προσαυρίζουσα χερσαίᾳ τροχῇ: ὑπὸ τῆς αὔρας ἡ νοτὶς προσπίπτουσα τῇ τροχῇ. δύναται δὲ οἷον καταλαμβάνουσα· ἐπαυρεῖν γὰρ τὸ καταλαμβάνειν καὶ ἐπιτυγχάνειν. in quibus facile est hunc Aeschyli, nisi fallor, versum agnoscere,

νοτὶς προσαυρίζουσα χερσαίᾳ τροχῇ.

404. Photius p. 427, 9. πεφρασμένος: παρεσκευασμένος εἰς τὸ φρασθῆναι, προσεκτικὴν ἔχων διάνοιαν. Αἰσχύλος. Aeschyli nomen omisit Hesychius.

405. Photius p. 447, 14. πρέψαι: τὸ ὁμοιῶσαι (ὡμοιῶσθαι Nauckius). Αἰσχύλος. Vid. ad Agam. 1328.

406. σάλα. Vid. fr. 362.

407. Schol. Il. 14, 200. ὁμοίως δὲ καὶ Αἰσχύλος τὰς ἐν κύκλῳ ἑστώσας ἐν ἀπείρονι σχήματί φησιν ἵστασθαι

ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας
κύκλῳ περίστητ', ἐν λόχῳ τ' ἀπείρονι
εὔξασθε.

Vulgo παρίστατε. Correxit Hermannus, qui hos versus Danaidibus adscribit. Eadem in schol. ad Odyss. 1, 98. ubi περίστατε.

408. Schol. Ar. Av. 1679. καὶ Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν χελιδονίζειν φησί. Conf. Agam. 1050. χελιδόνος δίκην ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη.

409. Hesychius, ἀλαιός: ὁ παλαιός, ἄφρων. Αἰσχύλος. Immo ἀλεός: vid. Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 4, 19. schol. Arist. Lys. 988. Etym. M. p. 59, 45.

410. Athenaeus 8. p. 362 f. τὰς δὲ τοιαύτας εὐωχίας Αἰσχύλος καὶ Εὐριπίδης εἰλαπίνας ἀπὸ τοῦ λελαπάχθαι.

411. Etym. Gud. p. 378, 38. μανὸν ἔλεγον τὸ ἀραιόν, ὡς καὶ Αἰσχύλος "ἐν μανοστήμοις πέπλοις", τοῦτ' ἔστιν ἀραιοῖς. Eadem ex aliis codicibus ediderunt Salmasius ad Tertullianum de pallio p. 41. Ruhnkenius ad Timaeum p. 177. Gaisfordius ad Etym. M. p. 1629. Cramerus in Anecd. Oxon. vol. 1. p. 288, 23. et μανοστήμοις ex hoc loco Hesychius. Id prima syllaba correpta dixisse poeta videtur. Quo non refutatur Phrynichi (in Bekkeri Anecdotis p. 51.) praeceptum de adiectivi μανός syllaba priore producta.

412. Etym. Gud. p. 85, 44. (ap. Gaisf. p. 451.) ἀστεμφής (ἀστεμβής codex): — παρὰ τὸ στέμβω, ὃ σημαίνει τὸ κινεῖν συνεχῶς, οὗ μέμνηται Αἰσχύλος. Ita haec emendanda ex codicibus Parisinis apud Bastium ad Gregor. p. 828.

413. Phrynichus Bekkeri p. 6, 13. ἄτεγκτος παρηγορήμασιν; Αἰσχύλος. δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῷ ἐχρήσατο ἔθει. Versus integer, non nominato auctore, ib. p. 468, 18. ἄτεγκτος ἄνθρωπος παρηγορήμασιν.

414. Phrynichus Bekkeri p. 6, 16. ἀπαίρειν: τὸ μὲν πλεῖστον οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ πλοῦ τιθέασι, πλὴν καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοιπορίας, ὡς Αἰσχύλος καὶ Ἀριστοφάνης.

415. Phrynichus Bekkeri p. 20, 13. ἀναγκόδακρυς: ὁ πρὸς ἀνάγκην δακρύων καὶ μὴ ἐκ πάθους τινὸς ἢ συμφορᾶς. Αἰσχύλος.

416. Phrynichus Bekkeri p. 23, 12. ἀκταινῶσαι: — Αἰσχύλος "οὐκέτ' ἀκταίνω" φησί, βαρυτόνως, οἷον οὐκέτι ὀρθοῦν δύναμαι ἐμαυτήν. Ad Eumen. 36. ὡς μήτε σωκεῖν μήτε μ' ἀκταίνειν βάσιν rettulit Ruhnkenius ad Timaeum p. 21, qui aliorum grammaticorum de hoc verbo locos indicat.

417. Phrynichus Bekkeri p. 48, 22. κακοῖς κακὰ ἰᾶσθαι: τὸ ἀποκρύπτειν τὰ φθάσαντα κακὰ τοῖς ἐφεξῆς πραττομένοις κακοῖς. Αἰσχύλος "μὴ κακοῖς ἰῶ κακά". Huc referri potest gl. Hesychii ἰῶ: θεράπευε, ἰάτρευε.

418. Anecd. Bekkeri p. 337, 8. Αἰσχύλος δέ φησι καὶ "φρὴν ἀγέλαστος." ἀγέλαστα πρόσωπα dixit Agam. 794.

419. Anecd. Bekkeri p. 347, 32. ἄειλα: τὰ πολύσκια χωρία κατὰ στέρησιν τῆς ἕλης. οὕτως Αἰσχύλος. Hesychius ἄειλα πεδία: ἀνήλια· εἵλη γὰρ ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή.

420. Anecd. Bekkeri p. 349, 6. ἀηδόνειος θρῆνος: Αἰσχύλος "θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνιον." Codex ἀηδόνειον.

421. Anecd. Bekkeri p. 363, 17. αἰῶ τὸν αἰῶνα κατὰ ἀποκοπὴν Αἰσχύλος εἶπεν. Hanc formam in versu bacchiaco Choeph. 350. pro αἰῶνα, quod metro repugnat, restituit H. L. Ahrensius.

422. Anecd. Bekkeri p. 368, 29. ἀκνίσωτος οἶκος: ὁ ἄνευ πυρὸς καὶ κνίσης. οὕτως Αἰσχύλος.

423. Anecd. Bekkeri p. 372, 9. ἄκουε τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς: ἀντὶ τοῦ τῶν ἐμῶν ἐπιστολῶν. οὕτως Αἰσχύλος.

424. Anecd. Bekkeri p. 382, 30. Αἰσχύλος "μέγαν ἀλάστορον" εἶπεν. Vid. ad fr. 90.

425. Anecd. Bekkeri p. 383, 31. ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν: Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος. σημαίνει δὲ βοηθεῖν. Nullum est praesens ἀλκάθω, ἀλκάθειν, sed aoristus ἀλκαθεῖν.

426. Anecd. Bekkeri p. 421, 5. ἀπέλλητοι: ἀνταγωνισταί. οὕτως Αἰσχύλος. Glossa corrupta.

427. Anecd. Bekkeri p. 450, 4. ἀρχῆθεν: οὐκ ἔστι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς πλὴν παρ' Αἰσχύλῳ, παρ' Ἡροδότῳ δὲ ἔστι καὶ τοῖς Ἴωσιν. Est etiam apud Sophoclem fr. 132.

428. Anecd. Bekkeri p. 450, 30. ἆσαι: βλάψαι. οὕτως Αἰσχύλος. Participio ἄσας usus est Sophocles fr. 554.

429. Anecd. Bekkeri p. 467, 9. αὐτόκρανον λόγον: τὸν ἐξ ἑαυτοῦ τὸ τέλος ἐπιφέροντα. οὕτως Αἰσχύλος. Etym. M. p. 173, 34. αὐτόκρανα· αὐτόδηλα, αὐτοκράαντα. Hesych. αὐτόκρανα: αὐτόδηλα, ἑαυτὰ δηλοῦντα· ἢ κίονα μονόλιθον. Qui duo diversae et originis et significationis vocabula commiscuit. Pro αὐτόκρανος priore significatione dictum exspectes potius αὐτόκραντος, ut μοιρόκραντος et πολεμόκραντος dixit Aeschylus, non μοιρόκρανος et πολεμόκρανος. Quod apud Hesychium legitur ἐπίκρανος: ἐπιμελητής, ἐπίχαρις, ex ἐπιήρανος depravatum esse vidit Salmasius.

430. Choeroboscus p. 237, 9. ed. Gaisf. τοῦ βοῦς ἡ γενικὴ οὐ μόνον βοός, ἀλλὰ καὶ τοῦ βοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ (fr. 277.) καὶ παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ.

431. Choeroboscus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 2. p. 318, 6. τὰ παρὰ τὸ κράτα διὰ τοῦ αι γράφεται, οἷον κραταίβιος· κραταίπιλος ὁ ἰσχυρὸν πῖλον ἔχων παρὰ Αἰσχύλῳ. Conf. Eustath. p. 1938, 2.

432. Choeroboscus in Theodos. p. 232, 3. πάλαμυς παλάμυος· τὸ γὰρ παλάμυδος διὰ τοῦ δος κλιθὲν παρ' Αἰσχύλῳ ἡμάρτηται. ἔστι δὲ ὄνομα κύριον (Φρύγιον Nauckius) βασιλέως. Veram scripturam πάλμυς πάλμυος et πάλμυδος retitui in Thesauro vol. 6. p. 108. ubi pluribus de hoc vocabulo dixi, quod non est nomen proprium, sed appellativum, *regem* significans. Genitivo πάλμυδος usus est Hipponax in versibus ab Tzetza servatis ap. Cramer. Anecd. Oxon. vol. 3. p. 310. ex quo ten Brink in Philologo 6. p. 70. probabiliter collegit Aeschylum pro Hipponacte ab Choerobosco nominatum esse.

433. Crameri Anecd. Oxon. vol. 2. p. 414, 12. τονθορύζω· — καὶ Αἰσχύλος

ἐτονθόρυζε ταῦρος ὡς νεοσφαγής.

434. Schol. Ar. Lys. 1259. πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γένυας ἀφρὸς ἤνσει: πρὸς τὸ παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ "πολλὸς δ' ἀφρὸς ἦν περὶ στόμα." καὶ Σοφοκλῆς (Electr. 719.). Αἰσχύλος δέ

ἀφρὸς
βορᾶς βροτείας ἐρρύη κατὰ στόμα.

ἐρρύη κατὰ pro ἐρρυηκότα Porsonus.

435. Schol. Eur. Or. 25. ἡ γὰρ Κλυταιμνήστρα χιτῶνα ὕφανεν οὔτε ταῖς χερσὶν οὔτε τῇ κεφαλῇ ἔκδυσιν ἔχοντα —. Αἰσχύλος δέ φησιν

ἀμήχανον τεύχημα καὶ δυσέκδυτον.

τεύχημα] τέχνημα Nauckius. δυσέκδυτον scripsi pro δυσέκλυτον.

436 a. Herodotus 2, 156. ubi de Cereris et Dianae cultu apud Aegyptios agit, ἐκ τούτου δὲ τοῦ λόγου καὶ οὐδενὸς ἄλλου Αἰσχύλος ὁ Εὐφορίωνος ἥρπασε τὸ ἐγὼ φράσω, μοῦνος δὴ ποιητέων τῶν προγεγενημένων· ἐποίησε γὰρ Ἄρτεμιν εἶναι θυγατέρα Δήμητρος. unde Pausanias 8, 37, 6. Δήμητρος Ἄρτεμιν θυγατέρα εἶναι καὶ οὐ Λητοῦς, ὄντα Αἰγυπτίων τὸν λόγον, Αἰσχύλος ἐδίδαξεν ὁ Εὐφορίωνος τοὺς Ἕλληνας. Hoc ab Aeschylo factum esse in Aegyptiis coniecit Larcherus in Annot. ad Etymolog. M., quas Sturzius in Appendice ad Orionem repetivit p. 213., in Danaidibus Welckerus in Museo Rhenano vol. 4. a. 1846. p. 503.

436 b. Pausanias 2, 24, 4. Αἰσχύλος δὲ ὁ Εὐφορίωνος καλεῖ Δία καὶ τὸν ἐν θαλάσσῃ. ex quo colligi potest Aeschylum Δία ἐνάλιον dixisse. Monuit Hermannus collato Proclo in Platon. Cratyl. c. 147. p. 88. ὁ δὲ δεύτερος δυαδικῶς καλεῖται Ζεὺς ἐνάλιος καὶ Ποσειδῶν.

437. Probus in Vergil. Georg. 3, 34. p. 57, 22. *Erichthonius ex Electra et Iove nascitur, ut Scilos (sollos P) scriptor tragicus sentit.* ubi *Aeschylus* recte Schneidewinus.

438. Athenaeus 3. p. 86 b. Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις τινὰς νήσους νηριτοτρόφους εἴρηκεν. Sic correxi quod in codice est πέρσαις τὶς ἀνήρει τοὺς νήσους. Erratum autem in nomine fabulae est sive ab Athenaeo sive ab librario: ut coniecturae locus sit Περραιβίσι νήσους v., cuius de fabulae nomine restituendo etiam Blomfieldus cogitavit Praef. ad Pers. p. XXVIII. Alii Aeschylum memoriae errore pro Epicharmo vel Phrynicho nominatum esse coniecerunt, quos ipsos quoque Πέρσας scripsisse constat.

439. Schol. Hermogenis apud Walzium Rhet. vol. 5. p. 486. ubi explicat quid sit ὑπόξυλον: κεῖται δὲ ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις. Non legitur in Persis.

440. Epimerismi Homerici in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1. p. 119, 12. παρὰ δὲ Ἀττικοῖς (ἡ διὰ) προλαμβάνει τὸ ἰῶτα, καὶ γίνεται διαί, καὶ συντάσσεται γενικῇ καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἕνεκα·

πᾶσα γὰρ Τροία δέδορκεν Ἕκτορος τύχης διαί·

ἀντὶ τοῦ ἕνεκα Ἕκτορος. καὶ ἐν Ἀγαμέμνονι (448.) "ἀλλοτρίας διαὶ γυναικός," ἀντὶ τοῦ ἕνεκα. Quum versum ex Agamemnone sine nomine poetae ponat, non videtur dubitari posse quin prior quoque versus Aeschyli sit, in quo δέδορκεν corruptum est sive ex δέδοικεν sive, quod Bernhardyus coniecit, ex δέδουπεν.

441. Philo Iud. de provid. 2. p. 52. ed. Aucher. (vol. 8. p. 50. Richt.), *si, ut Aeschylus dicit "Iovem ex sceleratorum genere eximit et ab iniustis lex", oporteret contrarium esse illum ex iniustis: non ita tamen res se habet.* In quibus Schneidewinus Philol. vol. 6. p. 610. haec fere agnoscere sibi videbatur Aeschyli verba, τόν τοι Δία | ἐκ τῶν ἀνάγνων ἐξαφαιρεῖται νόμος | κἀκ τῶν ἀλιτρῶν.

442. Philo ibid. p. 102. Auch. (8. p. 88. Richt.) *alias*

civitates pestilentiae — vacuas ab hominibus reddidere. — quod plenius Aeschylus asserit dicens "dira lues vacuam maxillam voracem in populos circumferens adimplet mortuorum corpora sepeliendo." δεινὸς δὲ λοιμὸς _ ∪ _ γνάθον κενὴν | μαργῶσαν ἐν λαοῖσιν ἐνδατούμενος | πίμπλησι θνητῶν σώματ' ἐγκρύπτων ταφαῖς Meinekius: λοιμὸς ἄγριος | κενὴν γνάθον μαργῶσαν εἰς λαοὺς πέριξ φέρων ἔπλησε, σώματ' εὐνάζων νεκρῶν Nauckius.

443. Schol. Eurip. Phoen. 175. vol. 3. p. 87. Ἡσίοδός (Theog. 371.) φησιν ἀδελφὴν Ἡλίου εἶναι τὴν Σελήνην — Αἰσχύλος δὲ καὶ οἱ φυσικώτεροι θυγατέρα, παρόσον ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς μεταλαμβάνει ἀμέλει καὶ πρὸς τὰς ἡλιακὰς ὑποστάσεις μεταμορφοῦται ἡ σελήνη. Hanc opinionem etiam Euripides secutus est in loco Phoenissarum et tragicis tribuit schol. Arati 455. παρὰ τοῖς τραγικοῖς Ἡλίου θυγάτηρ λέγεται (ἡ Σελήνη), ἐπειδὴ τὸ φῶς ἐξ αὐτοῦ ἔχει. de quo pluribus dixit Hauptius in Herme Berol. vol. 1. p. 26.

444. Schol. Il. 19, 87. ἠεροφοῖτις; — οἷον ἐρεβοφοῖτις. (Conf. Etym. M. p. 421, 54) ἔνιοι δὲ ἰροπῶτις παρὰ τὸ Αἰσχύλειον (?), quibus in cod. Townleiano additur οἱ δὲ εἰαροπῶτις ἐγκειμένου τοῦ εἴαρ, ὅπερ ἐστὶ κατὰ Σαλαμινίους αἷμα.

445. Eustathius p. 48, 37. καὶ Αἰσχύλος δέ που, φασί, τὸν ἰατρὸν μάντιν ὀνομάζει. Immo ἰατρόμαντιν, quo usus est Suppl. 260. Agam. 1605. Eumen. 62.

446. Proverbium ab Zenobio 6, 14. ex Aeschyli Aiace Locrensi allatum ad Sophocleam fabulam rettuli (fr. 18.). Contrario errore scholiasta Promethei v. 435. Phryges Aeschyli Sophocli tribuit. Alio modo ab Didymo erratum est de versu Ar. Ran. 704. τὴν πόλιν καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις, ubi schol. Δίδυμός φησι παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ· ἔστι δὲ ὄντως παρὰ Ἀρχιλόχῳ "καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις."

ΕΛΕΓΕΙΑ.

Ἐλεγεῖα ab Aeschylo scripta esse annotavit Suidas s. v. Αἰσχύλος et ἐλεγεῖον εἰς τοὺς ἐν Μαραθῶνι τεθνηκότας memorat biographus p. 4, 9. ed. Oxon. et disertius Plutarchus Quaest. symp. p. 628e. Γλαυκίας ὁ ῥήτωρ καὶ τὸ δεξιὸν κέρας Αἰαντίδαις τῆς ἐν Μαραθῶνι παρατάξεως ἀποδοθῆναι, ταῖς Αἰσχύλου εἰς (εἰς addidit Stephanus) τὴν μεθορίαν (?) ἐλεγείαις πιστούμενος, ἠγωνισμένου τὴν μάχην ἐκείνην ἐπιφανῶς.

447. Plut. Mor. p. 334 d. ἤσκει διὰ τῶν ὅπλων δεινὸς εἶναι καὶ κατὰ τὸν Αἰσχύλον

βριθὺς ὁπλιτοπάλας, δάϊος ἀντιπάλοις.

Utitur hoc loco Plutarchus modo addito modo omisso nomine poetae Mor. p. 317 c. 640 a. Vitar. p. 887 b. (Compar. Demosth. cum Cicerone c. 2. ubi βριθὺν ὁπλιτοπάλαν δάϊον ἀντιπάλοις). Sine nomine etiam Eustathius p. 513, 33. qui ἀντιμάχοισι posuit pro ἀντιπάλοις.

448. Theophr. H. Pl. 9, 15. p. 313. ed. Schneider. καὶ γὰρ Αἰσχύλος ἐν ταῖς ἐλεγείαις ὡς πολυφάρμακον λέγει τὴν Τυρρηνίαν

Τυρρηνὸν γενεάν, φαρμακοποιὸν ἔθνος.

Τυρρηνῶν Bergkius. Plin. H. N. 25, 5. *certe quid non replevere fabulis Colchis Medea aliaeque, in primis Itala Circe, diis etiam adscripta? unde arbitror natum ut Aeschylus e vetustissimis in poetica refertam Italiam herbarum potentia proderet.*

449. Epigramma sepulcrale Aeschylo adscriptum est in Anthologia Palat. 7, 255.

Κυανέη καὶ τούσδε μενεγχέας ὤλεσεν ἄνδρας
  Μοῖρα, πολύρρηνον πατρίδα ῥυομένους.
Ζωὸν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος, οἵ ποτε γυίοις
  τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν.

450. De epigrammate sepulcrali, quod Aeschylum sibi ipsum scripsisse crediderunt Athenaeus et Pausanias, dixi in annotatione ad Vitam Aeschyli p. 5, 7. ed. Oxon. ubi duo ex quibus constat disticha afferuntur,

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει
  μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας·
ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι
  καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

Versus ab falsario Iudaeo, de quo Boeckhius dixit in libro de Trag. p. 150. seqq., Aeschylo suppositos servavit Clemens Alex. Strom. 5. p. 727 (Euseb. Pr. E. p. 689 b): Αἰσχύλος μὲν ὁ τραγῳδοποιὸς τὴν δύναμιν τοῦ θεοῦ παρατιθέμενος οὐκ ὀκνεῖ καὶ ὕψιστον αὐτὸν προσαγορεύειν διὰ τούτων,

χώριζε θνητῶν τὸν θεὸν καὶ μὴ δόκει
ὅμοιον αὐτῷ σάρκινον καθεστάναι.
οὐκ οἶσθα δ' αὐτόν· ποτὲ μὲν ὡς πῦρ φαίνεται
ἄπλατος ὁρμῇ, ποτὲ δ' ὕδωρ, ποτὲ δὲ γνόφος·
καὶ θηρσὶν αὐτὸς γίνεται παρεμφερής,
ἀνέμῳ νεφέλῃ τε κἀστραπῇ, βροντῇ, βροχῇ.
ὑπηρετεῖ δ' αὐτῷ θάλασσα καὶ πέτραι
καὶ πᾶσα πηγὴ χὕδατος συστήματα·
τρέμει δ' ὄρη καὶ γαῖα καὶ πελώριος
βυθὸς θαλάσσης κὠρέων ὕψος μέγα,
ἐπὰν ἐπιβλέψῃ γοργὸν ὄμμα δεσπότου.
πάντα δύναται γάρ· δόξα δ' ὑψίστου θεοῦ.

Eundem locum Aeschylo tribuit Iustinus Martyr vol. 1. p. 112. V. 2. ὅμοιον αὐτῷ] ὅμοιον σαυτῷ vel σαυτῷ ὅμοιον Eusebius. 3. οἶσθα δ'] οἶσθά γ' vel οἶσθας (sic CFG) Eus., οἶσθας Iust. 4. ὁρμή] ὁρμῇ Eus. ποτὲ γνόφος Iust. Eus. 5. αὐτὸς libri. 10. ὕψος ἐπὶ μέγα Eus. 11. ἐπὰν] ὅταν Iust. 12. δυνατὴ Eus. δ' om. Eus.

II.

SOPHOCLIS

TRAGOEDIAE SUPERSTITES

ET

PERDITARUM FRAGMENTA.

PRAEFATIO.

Nova haec Sophoclis tragoediarum editio pars est secunda *Poetarum Scenicorum* uno volumine comprehensorum editionis quintae. Iterata autem operis editio quum Prolegomenis aucta sit de vita, scriptis, dialecto et metris horum poetarum, annotationem criticam, quae ipsa quoque in hac quinta demum editione accessit, quam brevissimam esse oportuit, ne qui per longam annorum seriem lectoribus plurimis placuit modicus libri ambitus ultra modum extenderetur. Quamobrem lectores rationes emendationum vel ab me vel ab aliis factarum, quatenus non sunt per se manifestae, ex Commentariis meis Oxoniensibus, annis 1836—1841 editis, vel aliunde petere debebunt, et, quod ad Sophoclem attinet, editionem meam Oxoniensem tertiam, quae anno 1860. prodiit, et Praefationem ad editionem Lipsiensem quartam anni 1864. adhibebunt. Alias quaestiones in Praefationibus ad fabulas singulas separatim edendas tractabo, quarum specimen nuper proposui, quum Aeschyli Prometheum cum Praefatione ederem. Nec mirabuntur lectores si nec mea neque aliorum multorum opera exhauserit omnem materiam, sed etiam in posterum nova in lucem proditura sint reperta. Nam poetarum scenicorum emendatio novissimis demum his tribus quattuorve decenniis, collatis in hos poetas multorum studiis, insigniores fecit progressus quam maiorum nostrorum aetate exspectari poterat, qui et subsidiis plurimis carebant, quibus utuntur qui hodie literis Graecis operam dant, et codicum rationis tantum non prorsus ignari erant, quorum de origine et auctoritate subtilius et acri adhibito iudicio quaerere nemini facile in mentem veniebat. Sciebant codices antiquiores, qui tamen vix ulli supersunt seculo undecimo superiores, plerumque praestare recentioribus. Quamobrem satis egisse sibi videbantur si verba poetarum ad vetustiorum potissimum librorum exemplum, collatis quae exiguo usui sunt grammaticorum testimoniis et scholiastarum annotationibus, in quibus interdum diversae scripturae vel diserte memorantur vel interpretationibus indicantur, conformarent, nec discedere ab codicibus audebant nisi ubi tradita in iis scriptura vel vulgares artis grammaticae metricaeve regulas violaret vel sententias praeberet tam putidas et ineptas ut ne admotis quidem, quibus iam grammaticos Alexandrinos usos esse novimus, spinosae interpretationis machinis defendi posse videretur. Cuiusmodi in locis emendandis hoc potissimum spectare solebant ut si quid ex coniectura mutarent, id literis in codicibus traditis quam simillimum esset. Quae etsi primaria est artis criticae lex recteque adhibetur corrigendis consuetis librariorum peccatis, tamen saepe nihil prodest locis gravius corruptis ubi librarii quae in exemplaribus antiquioribus, unde codices superstites originem ducunt, situ et vetustate aliisque casibus[a]) vel obscurata vel obliterata erant utcunque instaurare tentarunt, et prorsus absurde adhibetur corrigendis non paucis interpolatorum commentis, qui multis ante codices nostros seculis plurima quae corrupta essent vel quacunque de caussa displicerent ita ad arbitrium suum conformarunt ut literarum similitudinem, quam hodierni critici consectari solent, nihili facientes sua ipsorum inventa vel traditae in codicibus scripturae substituerent vel, quod non raro factum esse novimus, locis defectis, quos redintegrare conarentur, inferrent. Ad quae mala aliud accessit interpolationis genus ab histrionibus aliisque veteribus versificatoribus Atheniensibus[b]) inchoatum et ab inferiorum

[a]) Huiusmodi casuum exempla etiam in codicibus qui supersunt passim observare licet, velut in ipso codice Laurentiano folio 82[a], quo Aeschyli Supplicum versus 775—853. continentur: quod folium etsi in codice omni ex parte integrum est servatum, tamen plura praebet monstrose corrupta, quae e libro antiquiore, in quo haec pagina pessime habita erat, propagata esse patet, velut τῶν πρόμαρπτι κάμνοις | ἰόφ | δμ | αὔθι κάκκας | νυ | δυιαν βοὰν ἀμφαίνω, et αἴμονες ὡς ἐπαμιδα | ησυδουπια τάπιτα. Similem in antiquiore codice Pindari, ex quo libri superstites sunt derivati, foliorum plurium condicionem fuisse probabilis Boeckhii coniectura est in commentatione de crisi Pindari, in Actis Academiae Borussicae a. 1822. p. 375.

[b]) Fabularum scenicarum exemplaria manuscripta non solis qui eas in scena agerent histrionibus tradita, sed multiplicata esse, ut etiam ab aliis domi legi possent, ex Dionysi verbis apud Aristophanem Ran. 52.

temporum grammaticis continuatum, qui poetarum scenicorum fabulis magnum versuum ab se ipsis fictorum numerum inseruerunt. Amplissima huiusmodi interpolationum exempla reperiuntur in Euripidis Iphigenia Aulidensi, quam fabulam quum Euripides non absolvisset, sed singulas tantum eius partes elaboratas quidem, sed nondum inter se cohaerentes reliquisset, post mortem eius ab aliis partim antiquioribus, partim infimae aetatis versificatoribus, veterum tragicorum linguae imperitis, est continuata: de quo dixi in Annotationibus Oxoniensibus ad Euripidem p. 444—446. Aliud et insigne, etsi minus amplum, huiusmodi interpolationis exemplum exstat in Ranis Aristophanis post v. 1430, ubi quum poeta hoc composuisset inter Dionysum, Aeschylum et Euripidem colloquium

ΕΥ. εὖ γ', ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
ΑΙ. μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν,
ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.
ΔΙ. νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον
περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.
ΕΥ. ἐγὼ μὲν οἶδα καὶ θέλω φράζειν. ΔΙ. λέγε.
ΕΥ. ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ' ἄπιστα. ΔΙ. πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.
ΕΥ. εἰ τῶν πολιτῶν οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν, οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν.
ΔΙ. τί δαὶ λέγεις σύ;

vetus interpolator Atheniensis, non longo, ut videtur, post Aristophanem tempore, genuinis poetae versibus haec ab se inventa immiscuit, quae ei haud dubie κωμικώτερα visa sunt,

ΔΙ. εὖ γ', ὦ Πόσειδον; σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
ΑΙ. οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν.
ΔΙ. νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον
περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.
ΕΥ. εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.
ΔΙ. γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;
ΕΥ. εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας
ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
ΔΙ. εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις.
ταυτὶ πότερ' αὐτὸς ηὗρες, ἢ Κηφισοφῶν;
ΕΥ. ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.
ΔΙ. τί δαὶ λέγεις σύ;

Quae omnia in unum coniuncta, sublata manifestissima versuum 1436. et 1442. cohaerentia et additis duobus aliis alius interpolatoris versibus 1449. 1450., in quibus γε propter metri necessitatem inepte dictum est ubi γάρ necessario dicendum erat, non in nostris demum leguntur codicibus, sed iam in exemplaribus Alexandrinis lecta fuerunt, fraude ab Aristarcho, criticorum veterum sagacissimo, et Apollonio animadversa, ut ex scholiastarum annotationibus novimus, et ab me clariore in luce collocata in Prolegomenis ad Fragmentorum Aristophanis editionem Oxoniensem vol. 2. p. 515—524.

ΔΙ. εὖ γ', ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
ΑΙ. οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν.
μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν·
ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.
ΔΙ. νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον
περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.
ΕΥ. εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.
ΔΙ. γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;
ΕΥ. εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας
ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.
ἐγὼ μὲν οἶδα καὶ θέλω φράζειν. ΔΙ. λέγε.
ΕΥ. ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ' ἄπιστα. ΔΙ. πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.
ΕΥ. εἰ τῶν πολιτῶν οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν, οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν.
εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς
τἀναντί' ἂν πράξαντες οὐ σῳζοίμεθ' ἄν;
ΔΙ. εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις.
ταυτὶ πότερ' αὐτὸς ηὗρες ἢ Κηφισοφῶν;
ΕΥ. ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.
ΔΙ. τί δαὶ λέγεις σύ;

Aliae eiusdem generis interpolationes veteres longiores reperiuntur in Aeschyli Choephoris et Eumenidibus, de quibus in Praefatione ad Aeschyli tragoediarum editionem Lipsiensem quintam exposui, nonnullae apud Sophoclem in Antigona et Trachiniis, plures apud Euripidem, in quattuor potissimum fabulis, Troadibus, Supplicibus, Bacchabus et Iphigenia Taurica, de quibus non opus est ut hoc loco repetam quae in Annotationibus Oxoniensibus dixi. Longe maior breviorum interpolationum numerus est ex versu uno vel versibus aliquot deinceps positis constantium, rarius apud Aeschylum, frequentius apud Sophoclem, saepissime apud Euripidem. Et huiusmodi quidem interpolationes, modo longiores modo breviores, plerumque non est difficile ab genuinis dis-

---

colligi potest, καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγιγνώσκοντί μοι | τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτὸν ἐξαίφνης πόθος | τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἴει σφόδρα, quod non potuisset fingi ab Aristophane, si fabularum legendarum nemini praeter histriones copia fuisset. Multiplicatis autem exemplaribus et fabulis non paucis etiam post mortem poetarum iterum iterumque in scenam productis fieri non poterat quin multa partim ab scribis corrumperentur partim ab interpolatoribus aliter conformarentur versibusque subditiciis augerentur, praesertim ab histrionibus, quorum licentiam Lycurgus noto illo psephismate coercere studuit, cuius memoriam Plutarcho debemus in vita Lycurgi oratoris p. 841 F. de quo novissima est Ottonis Kornii dissertatio, *De publico Aeschyli, Sophoclis, Euripidis, fabularum exemplari Lycurgo auctore confecto,* Bonnae edita a. 1863.

cernere poetarum versibus, si quis veterum poetarum Atticorum cogitandi dicendique rationi ita sit adsuetus ut si quid dissonum inferatur statim persentiat. Difficilius interdum est iudicium de versibus qui partim ex poetarum verbis partim ex coniecturis sunt compositi interpolatorum, qui animadverso unius pluriumve vocabulorum vel defectu vel corruptela suas intulerunt coniecturas, quibus etsi non dubitandum quin saepe verum attigerint ubi facilis erat emendatio, tamen multo saepius ab vero aberrarunt nec raro tantam prodiderunt imbecillitatem ut ne manifestissimos quidem veterum librariorum errores recte corrigere possent, sed quae leviter corrupta essent ita ulterius corrumperent ut aut nulla aut tenuia verae scripturae vestigia relinquerent. In quo genere nullum novi exemplum insignius quam quod in initio Ionis Euripidis latere videtur. Cuius fabulae qui prologum agit Mercurius generis sui originem spectatoribus expositurus, ut in prologis facere solet Euripides, sic fere orationem suam inchoare debebat "*Atlas, qui aeneis humeris coelum, antiquam deorum sedem, sustinet, ex trium quibuscum consuevit dearum una Maiam procreavit, quae me peperit.*" Credas non magno labore constare potuisse Euripidi hanc sententiam ita eloqui ut verba omni ex parte digna essent poeta qui tot aliarum tragoediarum prologos dexterrime composuit, hoc vel simili aliquo modo,

> Ἄτλας ὁ χαλκόνωτος οὐρανὸν θεῶν
> ὀχῶν παλαιὸν οἶκον ἐκ τριῶν μιᾶς
> θεῶν ἔφυσε Μαῖαν, ἥ 'μ' ἐγείνατο,

pro quibus nunc hos in codicibus legimus versus, tirone prima versuum pangendorum pericula faciente digniores quam Euripide, poeta exercitatissimo,

> Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν,
> θεῶν παλαιὸν οἶκον, ἐκτρίβων θεῶν
> μιᾶς ἔφυσε Μαῖαν, ἥ μ' ἐγείνατο,

nec dubitandum quin eadem omnia sic scripta suo in codice legerit Philodemus Epicureus, scriptor Ciceroni aequalis, cuius in libro περὶ εὐσεβείας, servato in voluminibus Herculanensibus (Tab. 87. in Gomperzii Studiis Hercul. fasc. 2. p. 37.) haec nunc supersunt ad hunc locum referenda,

> . . . . . ΕΥΡΙΠΙΔΗϹ
> . . . . . ΑΛΚΕ Κ
> . . . . . ΝΩΤΟΙϹ Ο
> . . . . . ΙΩΝΙ ΠΕΠΟΙ
> . . . . . ΙΜΩΝΙΔΗϹ
> . . . . . ΟΥΡΑΝΟΝ etc.

quae Nauckius (in *Mélanges Gréco-Romains* vol. 3. a. 1864. p. 635.) recte sic redintegravit, ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ | ΧΑΛΚΕΟΙϹΙ | ΝΩΤΟΙϹ | ΟΥΡΑΝΟΝ | ΕΝ ΙΩΝΙ ΠΕΠΟΙΗΚΕΝ, ceterum versus interpolatos esse verissime iudicavit, non obstante Philodemi auctoritate, quem non mirum est codice usum esse interpolato, qualibus iam grammaticos Alexandrinos aliquot ante Philodemum seculis usos fuisse exemplis non paucis novimus. Ac primo quidem inscitum est tertiam primi versus dipodiam ab syllaba finali longa vocabuli praecedentis inchoari contra tragicorum usum, cui facillime satisfieri poterat verbis sic collocatis, ut Elmsleius voluit, νώτοις χαλκέοισιν οὐρανόν. Deinde Atlas aeneis humeris coelum *exterere* dicitur, quocum Wakefieldus comparari posse putabat quod Lucilius in Aetna dixit v. 49.

> *Construitur magnis ad proelia montibus agger:*
> *Pelion Ossa terit, summus premit Ossan Olympus.*

Verum non animadvertit *terit* illud non ab Lucilio scriptum, sed infelicem esse Pithoei coniecturam pro *creat*, quod legitur in codicibus, corruptum haud dubie ex verbo *onerat*, non *gravat*, quod Fridericus Iacobus coniecit. Nec si verum esset *terit*, defendendo Graeco ἐκτρίβων sufficeret. Nam mons quidem ex humo et lapidibus compositus alium cui superimpositus est montem *terere* quodammodo dici potest, etsi parum apte, quum montes immoti iaceant: perabsurdum vero est Atlantem humeris aeneis coelum, aetheriam deorum sedem, exterere dici. Porro qui filiam procreat non θυγατέρα γυναικός τινος φῦσαι, sed ἔκ τινος φῦσαι Graece dicitur: quod non fugit Wakefieldum, qui hanc ipsam ob caussam μιᾶς | θεῶν ἐξέφυσε corrigi volebat. Denique ipsum illud θεῶν μιᾶς indicio est maiorem, ad quem μιᾶς refertur, numerum praecessisse, qui vix dubitari potest quin in verbo lateat ΕΚΤΡΙΒΩΝ, quod veteris librarii errore pro ΕΚΤΡΙΩΝ scriptum fuisse videtur, ut apud Sophoclem Philoct. 554. ἀμφὶ ΣΟΥΝΕΚΑ (σ' οὕνεκα) βουλεύματ' ἐστί ex ΣΟΥΝΕΑ (σοῦ νέα) depravatum legebatur, donec rectam scripturam restitueret Ioannes Auratus, perspicacior quam antiquus Euripidis corrector, qui absurdum illud ΕΚΤΡΙΒΩΝ bona fide pro ἐκτρίβων accepit, unde reliqua praecedentium verborum interpolatio necessario sequebatur, sublato quod cum ἐκτρίβων consociari non poterat participio priore ὀχῶν et χαλκόνωτος in χαλκέοισι νώτοις diducto, ut duas quas ipse perdiderat syllabas recuperaret. Quae ineptiae omnes evanescunt versibus eum in modum quem supra proposui correctis. Adiectivi χαλκόνωτος duo alia exempla sunt apud Euripidem Troad. 1136. 1193. qui pariter σιδηρόνωτος dixit Phoen. 1130. Verbum ὀχεῖν de Atlante dictum, qui *coeli sustinet axes*, legitur apud Diodorum 3, 59. (τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπὶ τῶν Ἄτλαντος ὤμων ὀχεῖσθαι) aliosque, inter quos Aeschylus est Prometh. 430. Ἄτλας — σθένος κραταιὸν γᾶς οὐράνιόν τε πόλον νώτοις ὀχῶν στενάζει. Nam sic correxi quod in codice Mediceo legitur νώτοις ὑποστενάζει, inutili addita praepositione, omisso vero quo multo magis opus erat participio ὀχῶν, cuiusmodi verbum hic requiri senserunt qui ὑποστενάζει per ὑποβαστάζει vel ὑπανέχει interpretati sunt glossatores Byzantini et auctor scholii in codice Mediceo adscripti λείπει ἔχων· ἢ μετὰ στεναγμοῦ φέρει, quo ipso verbo ἔχειν de Atlante coelum sustinente usi sunt Homerus, Hesiodus, Apollodorus aliique. Alii ἀνέχειν, ὑπανέχειν, φέρειν dixerunt, et magis poetice ὤμοις ἐρείδειν Aeschylus Prom. 350. Porro recte et, quum Πληιόνης nomen metro incommodum nominare nollet Euripides, aptissime dictum est ἐκ τριῶν μιᾶς | θεῶν ἔφυσε Μαῖαν.

Nam triplex fuit Atlantis progenies, prima ex Pleiona, quae Pleiades peperit, suscepta, secunda ex Aethra, quae Hyades, tertia ex Hesperide, quae Hesperides peperit, ut Pherecydes aliique veterum fabularum scriptores sunt testati. Ad collocationem verborum quod attinet, ἐκ τριῶν θεῶν | μιᾶς minus probabile est quam ἐκ τριῶν μιᾶς | θεῶν, nomine potiore θεῶν in initio versus collocato et numeris iuxta se positis, ut ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην est apud Sophoclem Trach. 734. et τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν | εὔσοιαν fragm. 124. Credo haec suffectura esse ad evertendam codicum scripturam et commendandam quam de his versibus proposui coniecturam, a qua non longe abfuit Nauckius, quum coniiceret Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοισιν φέρων | θεῶν παλαιὸν οἶκον, reliqua aliis expedienda relinquens, eiecto οὐρανόν, quo alii omnes usi sunt qui de Atlante sunt locuti et quo omisso Atlas veterem et caducam deorum domum humeris sustinere videretur. Praecedente vero οὐρανόν in verbis θεῶν παλαιὸν οἶκον nihil est ridiculi.

Nihilo acutiores correctores veteres in Sophoclis tragoediis se praebuerunt, in quibus etsi haud dubie plura nunc leguntur recte ab illis emendata, tamen aliis in locis non paucis satis manifestum est corruptam vel defectam antiquiorum librorum scripturam ita esse ab illis interpolatam ut veri vestigia, quae in librorum veterum corruptelis relicta fuisse credibile est, temerariis coniecturis vel obscurarentur vel prorsus tollerentur, quod pluribus exemplis quum ab aliis est ostensum tum ab me ipso in editione Oxoniensi tertia a. 1860. et in Praefatione ad editionem Lipsiensem quartam a. 1864.

AIACIS fabula quum in libris antiquissimis integrior quam ceterae Sophoclis tragoediae servata esset, interpolatorum conatibus minus quam illae exposita fuit, etsi ipsa quoque non intacta mansit. Versuum ab aliena manu illatorum, de quibus plura dixi in editione Oxoniensi, antiquissimi esse videntur quattuor post v. 838. lecti, quos νοθεύεσθαι ὑποβληθέντας πρὸς σαφήνειαν τῶν λεγομένων scholiasta annotavit. Eadem aetate confecti esse possunt v. 966—968. et 1105. 6. Minus certum de aetate singulorum versuum iudicium est, quibus passim aucta est haec tragoedia, quorum tamen ex numero eximendus est versus τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν post v. 554. ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος non interpolatoris consilio illatus, sed veteris errore librarii, qui alius poetae (fortasse Euripidis) versum illum Sophocleo similem ab scholiasta aliquo comparatum ex margine in textum transtulit, quemadmodum apud Aeschylum Persarum versu 253. κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά in apographis pluribus Sophoclis ex Antigona versus 277. στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν adiunctus est, quem in codice Mediceo scholiasta in margine comparavit, et apud Maximum in Eclogis p. 166. post Sophoclis Aiacis versum 1252. hic additus est, quem Chaeremonis esse novimus ex Stobaei Floril. 3, 17., ὁ γὰρ φρονῶν εὖ πάντα συλλαβὼν ἔχει. Quattuor alii versus quum eodem omnes illati sint consilio, ut sententiae poetae satis per se perspicuae verbosius explicarentur, ab uno eodemque auctore scriptos esse coniicere licet. Eorum primus est 546. νεοσφαγῆ τοῦ τόνδε (τοῦτόν γε correctum in apographis nonnullis) προσλεύσσων φόνον. secundus 571. ubi qui post Sophoclis verba ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεί addidit μέχρις οὗ μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ, fraudem lectoribus factam suamque ipsius inscitiam linguae Atticae obtegere potuisset si, quod Elmsleius proposuit, ἔς τ' ἂν μυχοὺς scripsisset, ceterum non animadvertit versu suo nihil aliud contineri quam quod Sophocles brevius et aptius uno significaverat vocabulo εἰσαεί, quod eum omissurum fuisse credo si sententiam qualem interpolator finxit adiunxisset. Porro post verba Tecmessae v. 812. χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν· οὐχ ἕδρας ἀκμή, etsi ex iis quae antea acta erant luce clarius sit cur festinandum esse dicat Tecmessa, nihilominus hic quoque interpolator lectoribus consulere studuit adiecto misero versiculo σῴζειν θέλοντες ἄνδρα γ' ὃς σπεύδει θανεῖν. Notae non melioris est quartus versus, ab Nauckio notatus, quem Menelai verbis v. 1060. κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν, | ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὅδ' εἴληχεν τύχην, | θανόντες ἂν προυκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ, | οὗτος δ' ἂν ἔζη· νῦν δ' ἐνήλλαξαν θεοί, addidit interpolator τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν, quo initium tantum ἐναλλαγῆς, quam dii immiserint, significatur, omittitur vero, quod maioris momenti erat, suicidium Aiacis. Aliquanto deterior est, ut in Annotationibus Oxoniensibus ostendi, qui extremis Teucri de Aiace verbis v. 1415. τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ | κοὐδενί πω λῴονι θνητῶν adiunctus est versiculus Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ, quasi Latine dicas *nemini mortalium praestantiori quam Aiaci, quum erat, tum dico.* Eum qui scripsit non versum paroemiacum paroemiaco addere voluit, sed ΛΩΙΟΝΙ quod in versu praecedente scriptum videbat quattuor syllabis pronunciasse videtur, ut versus esset acatalectus, syllaba aut secunda aut ultima producta, unde factum ut versum paroemiacum excidisse putaret, quod duplex quidem est documentum imperitiae, sed non mirandum in tali versificatore.

Inter versus spurios Antigonae illatos nulli esse videntur antiquiores quam 900—928. de quibus ego post alios dixi in editione Oxoniensi p. 95—99. Eos non solum Clemens Alexandrinus (Strom. 6. p. 748. ed. Pott.), scriptor seculi aerae nostrae secundi, legit, sed Aristoteles adeo, qui insiticiae huius declamationis auctoritate utitur Rhetor. 3, 16. quemadmodum idem ib. c. 11. versu utitur qui in prologo (v. 80.) legitur quem vetus interpolator Euripidis Iphigeniae Aulidensi post versum fabulae 48. loco perinepto intulit ex versibus compositum sex et sexaginta, de quo dixi in Annotationibus Oxoniensibus ad Euripidem vol. 3. p. 440. 441. Reliqui quibus Antigonae fabula ab falsariis aucta est versus (24. 46. 506. 507. 851. 941. 1080—1083. 1281.) neque ab eodem omnes scripti auctore esse videntur neque

aetate eadem. Antiquiores ceteris sunt v. 1080—1083. ab Wundero notati, et quem Δίδυμος (ut scholiastae verbis utar) φησὶν ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν νενοθεῦσθαι versus 46. qui post verba Ismenae ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει; et Antigonae responsum τὸν γοῦν ἐμὸν καὶ τὸν σόν, ἢν σὺ μὴ θέλῃς, illatus est violata stichomythia

ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἁλώσομαι,

fraude si qua alia manifesta interpolatoris, quem pronomina τὸν ἐμόν et τὸν σόν sine substantivo posita offenderant, quod cur omiserit Sophocles et cur τὸν ἐμόν et τὸν σόν repetito articulo scripserit, qui offendit Zippmannum (in *Atheteseon Sophoclearum specimine*, Bonnae edito a. 1864. p. 17.) et cur ἢν σὺ μὴ θέλῃς dixerit ubi versu sic scripto ut adhuc legebatur potius κἂν σὺ μὴ θέλῃς dicendum fuisset, nunc demum intelligitur vera ab me restituta scriptura τὸν γοῦν ἐμὸν κοὐ τὸν σόν, ἢν σὺ μὴ θέλῃς. Acerbe Antigona Ismenae Creontis vindictam metuenti ita respondet ut Polynicem suum tantum, non Ismenae fratrem dicat, *ego meum sepeliam et non tuum, si tu non vis*, eademque acerbitate ad proxima Ismenae verba, ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος; respondet, ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα, ubi, nisi Ismenam iterum excludere voluisset, dicere potuisset ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν καὶ σῶν μέτα.

Minor versuum spuriorum, partim antiquorum partim recentiorum, numerus in Oedipo Rege est (827. 1084. 1085. 1280. 1281.) in Oedipo Coloneo (301—304. 380. 381. 638—641. 1436.) in Electra (113. 114. 1125. 1173. 1485. 1486. 1505—1507.) in Philocteta (671—673. 1365. οἵ τὸν ἄθλιον usque ad ἔκριναν, 1442—1444.) rursus paullo maior in Trachiniis (84. 150—152. 166—168. 170. 295. 362. τὴν ταύτης usque ad πατέρα, 364. 584—587. 684. 696. 898. 899. 911. 1264—1277.) de quibus non repetam quae in editione Oxoniensi et in Praefatione editionis Lipsiensis quartae dixi, quibus nunc addendus Philoctetae versus 351. ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον· οὐ γὰρ εἰδόμην, ab interpolatore, ut videtur, confictus qui στίχου ἑνὸς διάλειμμα, ut scholiastae loqui solent, in libro antiquiore relictum explere vellet, successu non meliore quam apud Aristophanem in Avibus post v. 1343. οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον Aristophanes Byzantius versum sive ab se fictum sive aliunde acceptum intulit, de quo scholiasta vol. 3. p. 256, 10. ed. Oxon. μετὰ τοῦτον ἑνὸς στίχου φέρουσί τινες διάλειμμα καὶ Ἀριστοφάνης (vel Ἀριστοφάνους) πλήρωμα οὕτως "ἐρῶ δ' ἐγώ τοι τῶν ἐν ὄρνισιν νόμων," qui ex versibus proximis, in quibus idem dicitur, confictus est, quemadmodum Sophoclis interpolator Neoptolemi versibus, ταῦτ', ὦ ξέν', οὕτως ἐννέποντες οὐ πολὺν | χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ, | μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ, | ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – | ἔπειτα μέντοι καὶ λόγος καλὸς προσῆν cet., lacunae explendae caussa, quam in libro antiquiore vacuum spatium et verba proxima proderent ἔπειτα μέντοι — quae non est verisimile post μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ nulla alia interiecta sententia secuta esse — versum ab se compositum inseruit, ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον· οὐ γὰρ εἰδόμην, cuius hanc, ut videtur, sententiam esse voluit, optasse Neoptolemum ut Achillem patrem adhuc insepultum videret, quem vivum nunquam vidisset: quae perinepte sunt excogitata. Nam neque exspectare poterat Neoptolemus, quo tempore Sigeum esset perventurus, patrem adhuc insepultum iacere, nec patrem viventem unquam se vidisse negare poterat, nisi quis Achillem cum exercitu in agrum Troianum se contulisse credat, antequam Neoptolemus filius nasceretur, et Neoptolemum vix novem annorum puerum arma patris mortui, de quibus infra dicit v. 362., ab Atridis repetivisse. Accedit ad haec quod, si hoc voluit interpolator, non satis erat οὐ γὰρ εἰδόμην dici, sed necessario dicendum erat οὐ γὰρ ζῶντα εἰδόμην, quod sensit Meinekius (Anal. Sophocl. p. 314.) quum coniiceret, ὅπως ἴδοιμι· ζῶν γὰρ οὔ νιν εἰδόμην, eiecto quod ipsum quoque ad sententiae integritatem necessarium est ἄθαπτον. Nec melior interpolatoris condicio erit si οὐ γὰρ εἰδόμην pro ἀλλ' οὐκ εἰδόμην dictum accipiatur, quod nec fieri per linguae leges potest et, si posset, praeposterum foret. Nam ὁ τοῦ θανόντος ἵμερος quem successum habuerit ab Neoptolemo non hoc loco, sed infra demum erat dicendum et revera dictum est v. 355. seqq. ex quibus colligi potest versus post v. 350. amissi hanc fuisse sententiam, etsi verba ipsa praestari nequeunt, ὅπως περιστέλλοιμι τὸν κείνου τάφον.

Simile quid in versu non longe hinc remoto accidisse opinor, ex Sophoclis et, ut videtur, interpolatoris verbis composito, 421. ubi Philocteta ex Neoptolemo quaerit,

τί δ'; ὢ παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμός,
Νέστωρ ὁ Πύλιος ἔστιν;

(ὁ superscriptum super ὢ)

Sic haec in codice scripta, ὁ a m. pr. superscripto et spiritu leni super ω in asperum mutato. Prima versus verba τί δ' ὁ παλαιός per se spectata aptissime de Nestore sene dicuntur, suspecta vero sunt proxima κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμός, quasi Latine quis dicat *vetus et bonus et amicus meus*, quod ut dici posse nemo negabit, ita non facile invenietur qui sic loqui malit quam ut alii omnes loqui solent, *vetus et bonus amicus meus:* nam τε particula post φίλος posita usum non alium habet quam ut ex pyrrhichio fiat iambus. Porro corruptum est ὁ, quod literae Ω superscriptum est in codice cum metri vitio, quod emendavit recentior corrector, qui recte, ut videtur, ὃς substituit, quod in pluribus legitur apographis. Eo autem restituto tertia verbi alicuius persona requiritur, quam obliteravit interpolator verbis etiam alia de caussa, ut modo dicebam, suspectis, κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμός. Ex his indiciis colligi potest Sophoclem aliud quid dixisse, velut, τί δ'; ὃς παλαιὸς πατρὸς ἦν ἐμοῦ φίλος, | Νέστωρ ὁ Πύλιος ἔστιν; ut paullo post v. 434 dixit, Πάτροκλος, ὃς σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα. Quale quid si scripsit Sophocles, aptissime Philocteta, florente vir aetate, Nestorem, virum summam senectutem adeptum, patris,

qui ipse quoque senex est, veterem amicum vocat. Poeas autem, Philoctetae pater, utrum adhuc inter vivos versetur an pridem mortuus sit incertum relinquit Philocteta v. 492—499. ut nihil intersit utrum πατρὸς ἦν ἐμοῦ φίλος an πατρός ἐστ' ἐμοῦ φίλος scribatur.

Satis dictum de versibus spuriis. Aliquanto maior minorum interpolationum numerus est quibus correctores veteres vocabula in libris antiquis vel omissa supplere vel quae corrupta aut essent aut esse viderentur emendare sunt conati. Qualia non pauca quum pridem vel ab aliis vel ab me ipso sint notata, hic nonnulla addam post editionem meam Oxoniensem tertiam (a. 1860.) animadversa.

AIACIS v. 104. Aiaci quaerenti ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου; Minerva respondere creditur ἔγωγ'· Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω, interpunctione post ἔγωγε (quod ἐγὼ δ' scriptum est in apographo Flor. Γ et apud Zonaram vol. 2. p. 1448.) ab aliis addita, ab aliis omissa, non animadvertentibus alienum ab hoc loco esse ἔγωγε, quo si uteretur Minerva, ad convicium ab Aiace in Ulixem iactum respicere videretur, quod personae eius parum convenit. Ex quo sequitur simplici potius ἐγώ, nulla plane convicii illius ratione habita, utendum fuisse, verbis sic scriptis et melius collocatis, ut ego nunc edidi,

Ὀδυσσέα 'γὼ τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω.

Origo corruptelae ab antiquioris codicis scriptura Ὀδυσσέ' ἐγὼ repetenda videtur. Nam accusativos nominum in ευς exeuntium apud Atticos α longo terminari hodie quidem nemini ignotum est, sed ignotum fuit librariis plurimis, qui plerumque vel α eliserunt vel metri quod videbatur vitium inserta γε particula correxerunt, velut in hoc ipso Ulixis nomine apud Aristophanem Vesp. 181. ubi veram scripturam servarunt libri duo optimi

Ὀδυσσέα τιν'. ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία φέρει,

interpolatam habent ceteri

Ὀδυσσέα τινά γ'. ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία φέρει.

Ceterum simili errore ἔγωγε apud Sophoclem paullo post v. 112. legitur in codice

χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ' ἔγωγέ σ' ἐφίεμαι,

fortasse ab librario scriptum qui ἐφίεμαι syllaba secunda brevi pronunciaret, qui error correctus est in apographis plerisque restituto ἐγώ σ' ἐφίεμαι, ut v. 116. est χωρῶ πρὸς ἔργον, σοὶ δ' ἐφίεμαι, θεά —. Nam sic correxi quod est in codice χωρῶ πρὸς ἔργον τοῦτο· σοὶ δ' ἐφίεμαι, eiecto quod interpolator inscite intulit τοῦτο, quum non animadvertisset excidisse θεά. Cui emendationi temere obiectum est Aiacem τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι — nam sic interpungi volunt, licet lectores Graeci τοῦτο cum ἔργον coniuncturi fuissent — propterea dicere ut appareret quantopere Minervae auxilio confideret. Sed vis tragica huius loci non in pronomine τοῦτο, eoque perinepte collocato, quum σοὶ δὲ τοῦτ' ἐφίεμαι potius dicendum fuisset, sed in verbis τοιάνδε ξύμμαχον posita est, quae aliter ab Aiace, qui Minervam sibi amicissimam esse opinatur, aliter ab spectatoribus intelliguntur, qui ex iis quae Minerva antea cum Ulixe erat collocuta inimicissimam Aiaci esse norunt: cuiusmodi ἀμφιβολίαις tragici non raro usi sunt.

V. 108—111. ΑΙ. πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης | ΑΘ. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν; | ΑΙ. μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ.] Absurde legitur θάνῃ, sive librarii alicuius sive interpolatoris errore, syllabas duas omissas supplentis, ut paullo ante v. 116. τοῦτο perverse intulerat. θάνῃ si recte legeretur, Aiax bis moriendum Ulixi esse diceret, locutione hyperbolica non infrequenti et ab Aristophane usque ad εἴκοσι θανάτους exaggerata, qua si uti voluisset Sophocles, addidisset δὶς γὰρ θανεῖν νιν, οὐχ ἅπαξ μόνον, θέλω, vel simile quid, ut aliorum huiusmodi locorum comparatio docere potest, ne ineptire magis quam hyperbolice loqui videretur. Sed est eiusmodi hyperbola plane aliena ab hoc loco perversumque est Aiacem, qui modo dixerat θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔ τί πω θέλω, hic contrarium dicere, quum sententiarum ordo postulet ut hoc potius dicatur, nolle se Ulixem mori priusquam ille *vivus* senserit quantopere inferior esset Aiace, quale quid in loco simili Antig. 307. Creon custodibus non obedientibus minatur addito verbo ζῶντες, οὐχ ὑμῖν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν | ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν. Huic igitur sententiae exprimendae quum nullum aptius inveniri verbum possit quam δαμῇ, hoc restitui, posthabita debiliore Bothii coniectura φανῇ. Idem verbum in Antigonae v. 648. latere videri infra dicetur.

Carminis epodici versus quattuor postremi 196—200., quos emendatos exhibui, in codice sic scripti et divisi sunt

ἐχθρῶν δ' ὕβρις ὦδ' ἀτάρβητα (ἀταρβῆτα pr.)
ὁρμᾶτ' ἐν εὐανέμοις βάσσαις
πάντων καγχαζόντων γλώσσαις
βαρυάλγητ', ἐμοὶ δ' ἄχος ἕστακε.

quae correctoris metrici manum esse experta, versus dimetros pessimos quasi anapaesticos facientis, ostendi in Praefat. editionis Lipsiensis quartae p. VII. quae interpolatio, similis Triclinianis carminum melicorum interpolationibus, non ex codicibus Alexandrinis ducta, sed multis demum post illos seculis suscepta esse videtur, etsi diu ante Triclinium. Nam antiqui correctores metrici raro ultra vulgaria diverbiorum metra processerunt, posteriorum vero temporum correctores interdum paullo longius sunt progressi: cuius temeritatis exemplum insigne reperitur in Vespis Aristophanis, ubi versus viginti quinque (248—272.) asynartetos ex iambico dimetro et tripodia trochaica, sive versu ithyphallico, compositos corrector in iambicos tetrametros catalecticos convertit coniecturis ineptissimis, quarum pars magna iam in codicibus Ravennate et Veneto reperitur, tribus fere seculis ante Demetrium Triclinium scriptis.

V. 437. ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς τὸν αὐτὸν ἐς τόπον | Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει —] Verba τὸν αὐτὸν ἐς τόπον referuntur ad verba praecedentia (v. 434.) Ἰδαίας χθονός, ut nihil opus sit addito Τροίας nomine, quod non tam propter se ipsum est suspectum quam propter ἐπελθών, pro quo ἐλθών

potius dicendum erat. Ex his indiciis colligi potest versum in libris antiquioribus defectum non recte ab correctore esse expletum Sophoclemque aliud quid scripsisse, velut ἐλθὼν σὺν ἄλλοις, ut Agamemnon apud Aeschylum Choeph. 365. μετ' ἄλλων δουρικμῆτι λαῷ Troiam venisse dicitur.

V. 622. ἤ που παλαιᾷ μὲν σύντροφος (sic recte Nauckius pro ἔντροφος) ἁμέρᾳ, | λευκᾷ δὲ γήρᾳ μάτηρ —] Inter παλαιᾷ σύντροφος ἁμέρᾳ et λευκᾷ γήρᾳ aut nullum aut tam leve intercedit discrimen ut absurdum sit haec per μέν et δέ discerni. Non dubitandum igitur quin παλαιᾷ vel librarii debeatur errori vel correctoris literas partim obscuratas non recte restituentis, Sophocles autem scripserit ταλαίνᾳ μὲν σύντροφος ἁμέρᾳ, ut λυπρὰν ἄγειν ἡμέραν dixit Euripides Hecub. 364.

Manifestior interpolatoris fraus est v. 678. ubi quum Aiax dixisset ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν, sententiae suae rationem his verbis reddit

ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ὅτι
ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος
ὡς καὶ φιλήσων αὖθις —.

ubi locum non esse δέ — γάρ particulis, sed simplex requiri γάρ, iam Porsonus perspectum habuit. etsi ab vera aberravit scriptura, cuius restituendae viam Sophocles ipse monstrat adverbio ἀρτίως utens, quod cum verbis cognoscendi, discendi, audiendi potius coniungitur quam cum ἐπίσταμαι, cui magis convenit νῦν, ut Aristophanes in Vespis v. 744. dixit ἔγνωκε γὰρ ἀρτίως, non facile ἐπίσταται γὰρ ἀρτίως dicturus, etiam si per metrum licuisset. Itaque satis certum haberi potest in versu Sophoclis sublato interpolatoris supplemento scribendum esse

ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως μαθὼν ὅτι —.

Similiter erratum ab correctore vetere est in Antigonae v. 648. qui quum defectus esset in libro antiquiore

μή νύν ποτ', ὦ παῖ, φρένας ὑφ' ἡδονῆς,

interpolator τὰς φρένας, quod nunc in codice Laurentiano legitur, scripsit, quasi φρένας iambi mensuram habere possit, Triclinius autem, ut exspectari poterat, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς. Neuter enim viderat participio hic potius opus esse quam articulo, idque in fine versus excidisse,

μή νύν ποτ', ὦ παῖ, φρένας, ὑφ' ἡδονῆς δαμείς,
γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς.

Non meliore successu interpolator in eadem Antigonae fabula v. 595.

ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι
πήματ' ⏑ ⏑ ⏑ ἐπὶ πήμασι πίπτοντ',
οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος, cet.

trium quae exciderant syllabarum defectum sic supplevit ut nunc leguntur in codice

πήματα φθιμένων ἐπὶ πήμασι πίπτοντ',

nulla habita metri ratione, quod non fert dipodiam ex trochaeo et dactylo compositam, sed epitritum postulat, ut in versu strophico

οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος ἄτας —

qui etiam versui antistrophico certissima restitui potest coniectura, quam non solum relicta in codice verba πήματα ἐπὶ πήμασι, sed etiam proxima monstrant verba poetae οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος. Nam ut in his familiarum significatur successio, ita in praecedentibus verbis mala alia aliis in domo Labdacidarum successisse dixerat poeta,

πήματ' ἄλλ' ἄλλοις ἐπὶ πήμασι πίπτοντ' —

quemadmodum v. 139. dictum est, ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας Ἄρης.

In duobus aliis eiusdem carminis versibus metro quidem satisfecit vetus interpolator, sed verba intulit sensu cassa, v. 613.

τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον
καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει
νόμος ὅδ', ⏑ ⏑ ⏑ ⏑
θνατῶν βιότῳ πάμπολις ⏑ ⏑ ⏑ ⏑

ubi versus tertii lacuna in codice Laurentiano expleta legitur verbis οὐδὲν ἕρπει, ex v. 618. illatis εἰδότι δ' οὐδὲν ἕρπει, quarti verbis ἐκτὸς ἄτας, ex versu antistrophico 625. sumtis πράσσει δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας. Sophoclis quae verba fuerint divinari nequit: qui si nihil amplius dicere vellet quam legem hanc aeternam esse et vim suam in omnium qui usquam exstent mortalium vitam exercere, scribere poterat νόμος ὅδ', ἐμβατεύων | θνατῶν βιότῳ πάμπολις, εἴ τις ἄλλος, quod tamen multum abest ut scriptum ab eo esse credam. Scripturam interpolatam interpretari conati sunt scholiastae, nec praecedentia verba satis recte explicuerunt, ad quae unus scholiastarum annotavit, τὸ ἐσόμενον καὶ μετ' ἐκεῖνο μέλλον καὶ πάλιν ἐσόμενον. τινὲς δὲ τὸ ἔπειτα ἰδίως ἐπὶ ἐνεστῶτος λελέχθαι φασὶν ἀντὶ τοῦ νῦν. Prudentior posterior est interpretatio quam prior, in qua tempus futurum duplicatur, omittitur vero praeteritum, quod recte addidit Sophocles, distinctis tribus ex quibus aeternitas conficitur temporibus, praeterito (πρίν), praesenti (ἔπειτα), futuro (μέλλον), etsi ordine minus logico verborum, quae si metrum permisisset, sic collocari potuissent, τὸ πρὶν τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον, ut Euripides Iph. T. 1263. dixit, τά τε πρῶτα τά τ' ἔπειθ' ὅσα τ' ἔμελλε τυχεῖν, quem ordinem Plutarchus quoque invertit Mor. p. 392 D. κινητὸν γάρ τι — ὁ χρόνος· οὗ γε δὴ τὸ μὲν ἔπειτα καὶ τὸ ἔσται λεγόμενον καὶ τὸ γέγονεν αὐτόθεν ἐξομολόγησίς ἐστι τοῦ μὴ ὄντος. Nam τὸ ἔπειτα non potest cogitari nisi relatum ad τὸ πρίν vel τὸ πρότερον. Quamobrem qui tempus praesens primo loco memorare volunt non, ut Sophocles et Plutarchus, ab ἔπειτα incipiunt, sed primum ponunt τὸ ὄν, ut Homerus Il. 1, 70.

ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα,

quem praeter alios imitatus Ezechiel tragicus apud Eusebium Praep. Evang. 9. p. 440 D. dixit

ὄψει τά τ' ὄντα τά τε πρὸ τοῦ τά θ' ὕστερον.

Non minore temeritate alii nonnulli huius fabulae versus defecti ab correctoribus veteribus sunt expleti, de quibus in editione Oxoniensi dixi: inter quos errores nullus est manifestior quam v. 796. ubi sic loquitur chorus de Haemone Antigonae amorem potiorem habente quam debitam legibus obedientiam,

νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου
νύμφας, τῶν μεγάλων ⏗ ⏑ ⏑ – –
θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα.

quibus verbis antistropha finitur, post quam chorus pergit

νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν
ἔξω φέρομαι τάδ' ὁρῶν

Versus secundi lacuna in codice Laurentiano verbis πάρεδρος (δρ in litura literarum ργ) ἐν ἀρχαῖς, de quibus ineptissima est scholiastae annotatio, expleta est non minore cum metri quam sententiae detrimento. Nam ex verbis sequentibus καὐτὸς θεσμῶν ἔξω φέρομαι luce clarius est praecessisse participium aliquod cum adverbio ἔξω vel ἐκτός coniunctum, velut ἐκτὸς ἀλαίνων, cui ego ἐκτὸς ὁμιλῶν praetuli, non solum quia hac ipsa locutione Sophocles usus est in Aiace v. 640., idque eodem in metro,

οὐκέτι συντρόφοις
ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ,

sed etiam propterea quod verbum ὁμιλεῖν aptissimum huic loco est ubi de amantibus agitur. Ad metrum autem quod attinet, verbis in stropha positis v. 789. φύξιμος οὐδείς in antistropha recte respondere πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς, soluta arsi choriambica, credebat Erfurdtius, cuius annotationem ante sexaginta fere annos scriptam et illorum temporum infantiae condonandam iam Hermannus in editione tertia a. 1830. p. 192. explosit: quo commento interim alii quoque usi erant in versu leviter corrupto v. 970. (de quo dixi in editione Oxoniensi) opinione perabsurda in hac Antigonae fabula, superstitum antiquissima, in qua poeta severitati numerorum studuit prope Aeschyleae. De origine scripturae interpolatae πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς coniecturam protuli in editione Oxoniensi tertia p. 86. quae vera an falsa sit nihil refert, quum certissimum sit non esse verba illa scripta ab Sophocle.

In Oedipo Rege complurium locorum tam manifesta est interpolatio ut neminem fallere possit, velut v. 943. ubi quum Sophocles haud dubie scripsisset quod partim ab Nauckio partim ab me est restitutum in Praefatione ad editionem Lipsiensem quartam p. XXVI.

ΙΟ. πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκεν Οἰδίπου πατήρ;
ΑΓ. τέθνηκεν· εἰ δὲ μή, αὐτὸς ἀξιῶ θανεῖν,

verba autem poetae nonnulla obliterata essent, interpolator aliquis partim ex reliquiis partim ex sua ipsius mente duo composuit versus miserrimos

πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκε Πόλυβος; ΑΓ. εἰ δὲ μὴ
λέγω γ' ἐγὼ τἀληθές, ἀξιῶ θανεῖν.

Incertior aliorum locorum nonnullorum emendatio est, velut v. 1090—1101.: latuit vero adhuc fucus lectoribus ab vetere correctore factus in egregiis versibus quibus haec tragoedia finitur,

ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ' Οἰδίπους ὅδε,
ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ,
ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων
εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν —.

ubi versus tertius non solum structuram verborum impedit, sed etiam sententiam aut nullam aut ineptam praebet, quasi cogitari possit Oedipum Thebanis invidisse, quorum sospitator exstiterat et, soluto Sphingis aenigmate, rex factus erat, tam rara felicitate ut Oedipus Thebanis potius invidendus fuerit quam Thebani Oedipo, quae haud dubie Sophoclis quoque sententia fuit his, ut opinor, verbis expressa,

πᾶς ὃν ἐζήλου πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπέβλεπον,

ut εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας ἀνδρός dixit fragm. 572. et πᾶς cum genitivo sic coniunxit Oed. Col. 597. πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ, vel addito τις ibid. 25. πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτό γ' ἡμὶν ἐμπόρων, quomodo etiam posteriorum temporum scriptores locuti sunt, etsi apud hos frequentius est ὁστισοῦν, vel coniuncto utroque πᾶς ὁστισοῦν, velut apud Eusebium Praep. Evang. 15. p. 841 B. et Dem. Evang. 5. p. 215 C. 10. p. 491 A. πᾶς ὁστισοῦν ὁμολογήσειεν ἄν, et addito genitivo ib. 8. p. 391 B. πάνθ' ὁντινοῦν τῶν ὡς θεοῦ ῥήμασιν αὐτοῖς προσεχόντων ὁμολογήσειν ἡγοῦμαι. Hinc suspicari licet simplici quo Sophocles usus erat πᾶς glossema ὁστισοῦν superscriptum fuisse, quod quum textui illatum esset, violato metro et sublata verborum structura,

ὁστισοῦν ἐζήλου πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπέβλεπον,

interpolator utrique vitio medelam afferre conatus verba sic corrupit ut nunc in codice feruntur ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων. Ad ἐπέβλεπον ab me restitutum quod attinet, poteram pari iure ἐπέβλεπεν scribere, sed pluralem numerum, qui saepe post πᾶς, quod collectivum est, sequitur (velut Philoct. 357. ὀμνύντες post στρατὸς πᾶς ἠσπάζετο), praetuli non tam propter versum proximum pariter in ε̅ν̅ terminatum (ἐξελήλυθεν) quam quod ἐπέβλεπον facilius etiam quam ἐπέβλεπεν in ἐπιβλέπων corrumpi potuit.

In Oedipo Coloneo nonnulla ita sunt interpolata ut difficilis sit emendatio: alia plura facile corrigi possunt, velut v. 281. ubi quum Sophocles de poena maleficis imminente dixisset,

ἡγεῖσθε δὲ
βλέπειν μὲν αὐτοὺς (deos) πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς, φυγὴν δέ του
μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου. τάδ' οὖν
ξυνεὶς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας
ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν,

ΞΥΝΕΙΣ autem in ΞΥΝΟΙΣ (ξὺν οἷς) corruptum esset, eoque illato τάδ' οὖν locum non haberet, vetus corrector, similis ei qui Ionis Euripidis versus tres primos interpolavit, de quibus supra dicebam, eiecit τάδ' οὖν et duas quas perdiderat syllabas inutili explevit vocabulo, ex verbis praecedentibus repetito,

μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου βροτῶν·
ξὺν οἷς σὺ μὴ κάλυπτε —

ineptum illud ξὺν οἷς futuris poetae interpretibus explicandum relinquens. Quo vitio nunc ab me correcto et τάδ' οὖν revocato nova in sexto pede trimetri incipit sententia, ut aliis in locis non paucis, velut τὰ δέ Oed. R. 1056. Oed. Col. 290. 577. Trach. 383. Phil. 449. τὸ δέ Ant. 78. τὸ γάρ Ant. 68. 238. Oed. R. 231. Trach. 434. 742. Phil. 674. τὰ γάρ Oed. R. 1420. τί γάρ Ant. 651.

Non minus facilis alius in Oedipo Coloneo loci, multorum coniecturis tentato, emendatio est v. 113.

σιγήσομαί τε (vel 'γὼ) καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα
κρύψον κατ' ἄλσος —.

in quo nihil est corrupti praeter vocabuli ΠΟΔΑ literas postremas duas male vel lectas vel scriptas pro ΩΝ, unde ΠΟΩΝ exit. scriptura antiqua, cuius exempla multa in codice Aeschyli et Sophoclis Laurentiano supersunt, pro ποιῶν, ut nunc scribere solemus.

Rursus difficilior aliorum quorundam versuum emendatio est, praesertim in extrema huius fabulae parte, etsi de his quoque non desperandum. Nam saepe iam evenisse vidimus ut diversissimae de uno eodemque versu opiniones criticorum multorum uno quasi ictu profligarentur felici unius coniectura, qualem in hac fabula Carolo Badhamo debemus (in Praefat. ad Platonis Euthydemum p. XI.) de v. 1082.

εἴθ' ἀελλαία ταχύρρωστος πελειὰς
αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμ' αὐτῶν δ' ἀγώνων
θεωρήσασα τοὐμὸν ὄμμα.

Facilis et certa erat postremorum verborum emendatio ab Wundero facta κύρσαιμι τῶνδ' ἀγώνων, | ἐωρήσασα (vel αἰωρήσασα) τοὐμὸν ὄμμα, sed restabat inepta verbi κύρσαιμι, tanquam *in bivio* positi, ut alicubi loquitur Reiskius, structura cum diversis genitivis, altero αἰθερίας νεφέλας, altero τῶνδ' ἀγώνων, quam praeclare correxit Badhamus restituto αἰθερίας ἐφ' ἕδρας, nisi quod ἀφ' ἕδρας scribere praestat, de quo, si recte memini, Arndtius alicubi monuit: quemadmodum Aeschylo Suppl. 101. ἑδράνων ἀφ' ἁγνῶν restitutum est pro ἑδράνων ἐφ' ἁγνῶν.

Aliquanto reconditior interpolatio latet in Electra in carmine melico, quo chorus gaudium exprimit ex somnio Clytaemnestrae conceptum, quod Orestem caedis paternae ultorem in patriam rediturum esse portendere videatur, postquam alia quae praecesserant indicia irrita omnia fuerant et spem Electrae fefellerant, ut ipsa dicit v. 169. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ | ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον; et v. 303.

ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ
παυστῆρ' ἐφήξειν ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
μέλλων γὰρ ἀεὶ δρᾶν τι τὰς οὔσας τέ μοι
καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.

quae tamen non impediunt chorum quominus somnium Clytaemnestrae eventum esse habiturum confidentius pronunciet his versibus in stropha positis v. 479.

ὕπεστί μοι θράσος
ἀδυπνόων κλύουσαν
ἀρτίως ὀνειράτων·
οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ cet.

quibus in antistropha hi nunc respondent (495—499) in codice Laurentiano sic scripti,

πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει
μήποθ' ἡμῖν
ἀψεγὲς πελᾶν τέρας
τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν cet.

neque aliter scriptos legerunt scholiastae, quorum tres annotationes exstant in codice, πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει: λείπει τὸ ἐλπίς· ἢ θάρσος με ἔχει μὴ — τοῦτο τὸ ὄναρ ἄψεκτον ἡμῖν προσπελάζειν, ἀλλ' ἀκουσόμεθα ψεγομένου αὐτοῦ παρὰ τῶν θεασαμένων αὐτὸν, λεγόντων ὅτι κακῶν ἦν σημαντικός. Ἄλλως. θαρρῶ ὅτι τοῖς δρῶσι ταῦτα τὰ ἄδικα καὶ συνδρῶσιν αὐτοῖς οὐκ ἔσται ἄψεκτος ὁ ὄνειρος· παθόντες γὰρ ψέξουσι τὸ ὀφθέν. τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν: ὑμῖν ταῖς δρώσαις ὑπὲρ Ἀγαμέμνονος καὶ ἡμῖν ταῖς συνδρώσαις καὶ συναχθομέναις. Absurde in scholio postremo ἡμῖν ad solum refertur συνδρῶσι, ad praecedens autem δρῶσι suppletur ὑμῖν. Versum secundum, cuius syllabae tres primae exciderunt, recentior aliquis corrector supplevit μήποτε duplicato, μήποτε μήποθ' ἡμῖν, quod legitur in apographis nonnullis, ut μήποτε μήποτε Aeschylus Prom. v. 804. et Euripides in Phoenissis v. 190. dixerunt, quanquam in sententia libera, non ex alio verbo pendente, et οὔποτ' οὔποτε Aeschylus Prometh. v. 688. οὔποτ' οὔποτ' ηὔχουν — μολεῖσθαι λόγους εἰς ἀκοὰν ἐμάν. Quae coniectura probari posset, nisi eam suspectam redderent praecedentia verba πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει, ubi θάρσος vel ἐλπίς intelligi voluerunt scholiastae, quemadmodum παρίσταταί μοι intellecto substantivo aliquo Plato aliique dixerunt. Quod ut dici possit, tamen qui dixerit nemo dum est inventus, nec probabile sic esse locutum Sophoclem, quem fugere non poterat nomine quo significaretur id quo ἔχεσθαι se dicit chorus magis hic opus esse quam inutiliter duplicato μήποτε. Quamobrem multo verisimilius est tres alias excidisse syllabas, quas ἀδύ τι fuisse ex verbis in versu strophico positis ἀδυπνόων ὀνειράτων colligi potest, quemadmodum δεινόν τι, μέγα τι et alia huiusmodi sine substantivo dicuntur, et hoc ipsum ἀδύ τι ab Aeschylo dictum est Prometh. v. 536. ἀδύ τι θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι. Quod sequitur ἡμῖν si recte legeretur, necessario cum verbis τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσι, non de occisoribus, sed de ultoribus Agamemnonis intelligendis, iungendum foret, quam interpretationem ego ipse quo tempore vitium pronominis ἡμῖν nondum perspexeram aegre sum secutus, recte reiectam ab aliis, inter quos est novissimus huius fabulae editor Londinensis R. C. Jebb, qui ad τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν annotavit "*i. e. Aegisthus and Clytaemnestra: Dindorf understands these words of the avengers. — But for* δρᾶν *of crime, see Aesch. Choeph.* 305. δράσαντι παθεῖν, | τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ. *Eurip. Androm.* 336. καὶ σὺ τόνδ' ἀγωνιεῖ | φόνον· τὸ συνδρῶν γάρ σ' ἀναγκάσει χρέος", etsi ipse quoque ἡμῖν vitiosum esse non animadvertit, sed interpretari est conatus "*That never, to our discomfiture* (ἡμῖν *dativus incommodi*), *never will this portent come harmless to the murderer and his accomplice*": qui perincommodus foret dativus incommodi tantoque ineptius additus quum prorsus supervacaneus sit. Ex his sequitur ἡμῖν ab interpolatore positum esse, qui versum de quo nihil praeter μήποτε et fortasse ne hoc quidem supererat explere voluit, Sophoclem autem scripsisse μήποτ' αὖθις. Nam hoc dicendum ab choro erat, novissimum de quo hic agitur portentum non iterum irritum fore ut priora signa omnia fuerant. Quod autem portentum illud non ἀψεγές fore dicit, etsi defendi potest, quum signa priora, quippe irrita, ψεκτά fuerint Electrae,

ἀψεγῆ vero occisoribus Agamemnonis, tamen probabile est Sophoclem significantiore usum esse vocabulo ἀψεφές, restituto ab me in Annotationibus Qxon. a. 1836. p. 156. quod si intactum reliquissent librarii magis mirandum foret quam quod notum sibi et vulgare vocabulum ἀψεγές substituerunt. Ἀψεφές, quod ἀφρόντιστον significet, ex Sophoclis Phaedra (Fragm. 618.) memorat Hesychius. Idem ἀψεφέων per ἀμελῶν, et ψέφει inter alia per δέδοικεν et φροντίζει explicat, et composita quoque καταψέφειν et μεταψέφειν annotavit: ex quibus colligi potest ἀψεφὲς τέρας portentum dici quod negligi possit nullamque sollicitudinem moveat. Ceterum πελᾶν non praesentis temporis est infinitivus, sed futuri, ut chorus supra v. 475. et 478. εἶσιν et μέτεισιν, et ἥξει v. 488. dixerat, et recte quidem, quum somnium Clytaemnestrae post reditum demum Orestis eventum habiturum esse auguretur.

In Trachiniis versus nonnullos in libro antiquiore ab interpolatoribus inscite esse expletos clarissimo documento sunt quae v. 79—81. leguntur Deianirae verba

ὡς ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
ἢ τοῦτον ἄρας ἆθλον εἰς τὸν ὕστερον
τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν,

quae ut tolerabiliora redderem ego olim, sublatis quae lacunae explendae caussa addita sint verbis εἰς τὸν ὕστερον, scribendum esse conieci ἢ τοῦτον ἄρας ἆθλον εὐτόλμῳ φρενί, vel simile quid, in quo acquiescere liceret, nisi ἄρας quoque suspectum esset, quod ἀράμενος potius dicendum fuisse monuit Nauckius, qui haec sic in ordinem redigi posse credebat, ἢ τοῦτ' ἀνατλὰς βίοτον εὐαίων' ἔχειν, cui praeferendum foret, adscita docti Batavi coniectura ὕστατον πόνων, ἢ τόνδ' ἀνατλὰς ἆθλον, ὕστατον πόνων, | τὸ λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν, nisi multo probabilius esset versum illum ἢ τοῦτον ἄρας ἆθλον εἰς τὸν ὕστερον recte quidem scriptum, sed lacunae explendae caussa totum ab interpolatore confictum esse, cui condonandum quod ἄρας propter metri necessitatem pro ἀράμενος posuit, non minus vitiosum quam μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς, quod olim Ai. v. 75 ex apographis quibusdam illatum erat p ro ἀρῃς, quod est in codice, ab librario positum pro ΑΡΗΙ, quae est forma vulgaris ἀρῇ pro Attica ἀρεῖ, quam Schneidewinus restituit. Alia eiusdem generis interpolatio latere videtur v. 57.

πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ
ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά,
μάλιστα δ' ὅνπερ εἰκὸς Ὕλλον, εἰ πατρὸς
νέμοι τιν' ὤραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν.

ubi in editione Oxoniensi a. 1860. aliis praeeuntibus haec annotavi "*Verba recte interpretatus est Wunderus, si patris aliquam curam gerat, an ille rebus secundis uti videatur. Apte dictum* τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν, *quum non sit in Hylli potestate positum ut Hercules rebus secundis utatur, sed hoc tantum ei sit agendum ut bonum, si fieri possit, nuncium de eo afferat, quo fit ut Hercules* καλῶς πράσσειν δοκῇ. *Scholiasta*, ὁ δὲ νοῦς, ἵνα μάθῃς εἰ φροντίζει τοῦ πατρὸς ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν καλῶς διαπράττεσθαι". Quae omnia ex eo sunt interpretationis genere quod philologorum scholas redolet, in quibus multa excogitari solent ceterorum mortalium nemini facile in mentem ventura: qualia non mihi placere, sed interdum ab me tolerari, donec melius quid suppetat, dixi in Praefatione vol. 1. p. XVIII. Manifestum est nihil aliud hic dici potuisse quam Hylli potissimum, quattuor Herculis filiorum natu maximi, officium esse ut patris per menses quindecim domo absentis (ut Deianira dicit v. 44.) quaerendi laborem suscipiat, si quam eius curam gerat, non eo consilio ut pater pulcre valere *videatur*, sed ut ante omnia constet utrum adhuc vivat an periculosis succubuerit laboribus, quos ei subeundos fuisse Deianira supra dixerat. Ex his sequitur verba τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν (fortasse ex glossemate τοῦ καλῶς πράττειν ad ὥραν olim adscripto orta, cui versus explendi caussa δοκεῖν addidit interpolator) verborum ab Sophocle scriptorum locum occupare, quae fortasse sic sunt restituenda,

μάλιστα δ' ὅνπερ εἰκὸς Ὕλλον, εἰ πατρὸς
νέμοι τιν' ὤραν, τόνδ' ὑποστῆναι πόνον.

ut ὑφίσταμαι πόνον dictum est in Rheso v. 157. et πόνους καὶ κινδύνους ὑποστῆναι ab Demosthene p. 158, 1. aliisque.

In Philocteta nonnulla ita sunt depravata ut non satis appareat quid antiquiores librarii commiserint, quid interpolatoribus sit imputandum vel defecta sarcientibus vel corrupta utcunque corrigentibus, ut in systemate tetrametrorum dactylicorum v. 855—864. cuius hae in codice Laurentiano exstant reliquiae

οὖρός τοι τέκνον, οὖρος· ἀνὴρ
δ' ἀνόμματος οὐδ' ἔχων ἀρωγὰν
ἐκτέταται νύχιος,
ἀλεὴς ὕπνος ἐσθλὸς
οὐ χερός, οὐ ποδός, οὔ τινος ἄρχων,
ἀλλ' ὥς τις Ἀίδᾳ παρακείμενος
ὁρᾷ. βλέπει καίρια φθέγγει.
τὸ δ' ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι παῖ
πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος.

in quibus, omissis quae vel corrupta vel interpolata sunt, hae contineri videntur versuum fragmenta genuina οὖρός τοι, τέκνον, οὖρος ⏑ –́ –

–́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ ἀρωγὰν
ἐκτέταται νύχιος ⏑ ⏑ –́ –
–́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ –́ ὕπνος ἐσθλός,
οὐ χερός, οὐ ποδός, οὔ τινος ἄρχων,
ἀλλ' ὥς τίς τ' Ἀίδᾳ παρακείμενος
–́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ καίρια –́ –
–́ ⏑ ⏑ – τὸ δ' ἁλώσιμον ἀμᾷ
φροντίδι, παῖ, πόνος
ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος

systemate in versum dactylicum tetrametrum, dactylicum dimetrum et iambicum dimetrum exeunte, ut in Oedipo Coloneo v. 234. systema dactylicum iisdem plane metris finitur

αὖθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε,
μή τι πέρα χρέος
ἐμᾷ πόλει προσάψῃς,

ex quo apparet, quod per se satis manifestum est, verba τὸ δ' ἁλώσιμον ἐμᾷ φροντίδι παῖ πόνος absurde in codice in unum redacta esse verum quasi anapaesticum.

Facilior aliorum Philoctetae locorum emendatio est ubi unum tantum vocabulum vel ab librariis vel ab correctoribus est depravatum, qualia plura partim ab aliis partim ab me ipso in Annotationibus Oxoniensibus sunt indicata, quibus addendus v. 228.

ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον,
ἔρημον ὧδε κἄφιλον καλούμενον,
φωνήσατ', εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε,

ubi verbi καλούμενον, quod alienum ab hoc loco est, satis certa emendatio esse videtur προκείμενον, ut Aiax in fabula cognomine v. 422. dicit, τανῦν δ' ἄτιμος ὧδε πρόκειμαι. προκείμενον autem ab Sophocle scriptum esse ex v. 268. colligi potest

ξὺν ἧ μ' ἐκεῖνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε
ᾤχοντ' ἔρημον.

cui accurate respondet προκείμενον, quod passivi προτεθειμένον locum tenet: nam praeterito τεθεῖσθαι Attici veteres verbum κεῖσθαι substituere solent. Eodem sensu ἄφιλος αὐανῶ βίον dictum in Electra v. 819. et αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος ab Philocteta infra v. 954.

Satis diximus pro huius editionis consilio de veterum correctorum et interpolatorum studiis, quae qua aetate fervere coeperint facilius dictu est, ut supra ostendi, quam qua deferbuerint. Nam codices poetarum scenicorum, si ab centum et quinquaginta Phaethontis, fabulae Euripideae, versibus in codice Epistolarum Pauli Parisino Claromontano servatis discesseris, nulli supersunt seculo undecimo ineunte superiores, et Aeschyli quidem ac Sophoclis unus tantum Florentinus Laurentianus, ex quo reliqui libri manuscripti omnes sunt derivati, Aristophanis duo, Ravennas et Venetus, nec plures Euripidis. In vetustioribus autem his codicibus correctorum veterum coniecturae cum aliorum grammaticorum multo recentiorum correctionibus ita sunt permixtae ut, quum par fere utrorumque inscitia fuerit, ad suum quaeque seculum revocari nequeant, nec raro una eademque scriptura interpolata pari iure primo secundove ac nono decimove aerae nostrae seculo adscribi possit. Nec scholiastarum annotationes, in quibus haud raro vel scripturae antiquitus corruptae vel temerariae correctorum coniecturae utcunque explicantur, multum conferunt ad istiusmodi dubitationes solvendas, quum excerpta scholiorum veterum Alexandrinorum in codicibus saepissime mixta sint cum infimae aetatis grammaticorum annotationibus, cuius perversitatis exempla duo omnium manifestissima in scholio reperiuntur codicis Laurentiani ad Sophoclis Oedipum Col. 1375. ubi versus quindecim de Oedipo ab ignoto aliquo medii aevi versificatore compositi leguntur, et in scholio ad Electrae v. 691. ubi duo de ludis Pythicis versus memoriales sunt illati, qui syllabis tantum numeratis, nulla mensurae ratione habita, extremam produnt medii aevi barbariem,

πένθ', ἅλμα δίσκον ἄκοντα δρόμον πάλην·
ταῦτ' ἐν μιᾷ τις ἠγωνίζεθ' ἡμέρᾳ,

de quibus dixi in Praefatione ad Scholia Odysseae vol. 1. p. VII. et in Praefatione ad Sophoclis editionem Lipsiensem quartam p. V.

Longe certius de correctoribus, qui postremis medii aevi seculis poetarum scenicorum fabulas tractarunt, iudicare licet, quos nullis usos esse novimus codicibus aut antiquioribus aut melioribus quam quorum nobis quoque etiamnum copia est. Quod manifestissimum est in Aeschyli et Sophoclis tragoediis, quorum codex archetypus, nunc Laurentianus, a Pantaleone exeunte seculo quarto decimo Byzantio in Italiam translatus, si cum apographis ex eo derivatis comparetur, facile perspicitur — quod in Praefationibus ad Aeschyli Prometheum et ad Sophoclis editionem Oxoniensem vol. 1. et vol. 8. p. VI—XVI. demonstravi et propediem aliis argumentis comprobabo — correctores Byzantinos, etsi ipsi quoque multa quae corrupta vel essent vel esse viderentur temere mutaverint, tamen longe abfuisse ab antiquiorum interpolatorum licentia. Versus ab ipsis ficti, lacunae explendae caussa, in quattuordecim Aeschyli et Sophoclis fabulis duo tantum reperiuntur, alter apud Aeschylum post Sept. ad Theb. v. 194. illatus, τοιαῦτά τἂν γυναιξὶ συνναίων ἔχοις, alter apud Sophoclem in Oedipo Rege post v. 799. additus et in margine codicis Laurentiani ex apographo aliquo ab manu recenti annotatus, καί σοι, γύναι, τἀληθὲς ἐξερῶ, τριπλῆς —. In mutanda vero codicis archetypi scriptura etsi non inutilem operam posuerunt correctis levioribus illius vitiis, inprimis de genere orthographico, non paucis, tamen multo plura corrigendo depravarunt, praesertim si qua reconditior tollenda esset corruptela, velut in versibus Philoctetae 220—223. sic scriptis in codice archetypo

τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε κἀκ ποίας πάτρας
κατέσχετ' οὔτ' εὔορμον οὔτ' οἰκουμένην;
ποίας πάτρας ἂν ὑμᾶς ἢ γένους ποτὲ
τύχοιμ' ἂν εἰπών,

Animadverterat corrector πάτρας versui primo male illatum esse ex versu tertio, sed quum aliud nomen femininum cum κἀκ ποίας coniungendum (quale nunc ab Nauckio optime restitutum habemus, κἀκ ποίας τύχης) non statim ei in mentem veniret, molimine multo quam opus erat maiore, sublatis verbis κἀκ ποίας πάτρας, intulit ναυτίλῳ πλάτῃ, quod in apographo Parisino 2712., ab correctore aliquo per omnes Sophoclis tragoedias aequaliter interpolato, ceterisque apographis praeter duo omnibus legitur, in quod ut incideret corrector fortasse verbis v. 355. factum est, κἀγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ | κατηγόμην, cui, quum οὐρίῳ loco superiori non conveniret, ναυτίλῳ πλάτῃ substituit, ut Euripides in prologo Archelai apud Aristophanem Ran. 1207. dixit ναυτίλῳ πλάτῃ | Ἄργος κατασχών. Non melius versus tertii emendatio cessit correctoribus Byzantinis, aliis ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτέ, aliis ποίας πάτρας ἂν ἢ γένους ὑμᾶς ποτε scribentibus, neutris animadvertentibus Sophoclem scripsisse ποίας ἂν ὑμᾶς πατρίδος ἢ γένους ποτέ, ut ostendi in Annotationibus Oxoniensibus.

ADDENDA.

Fragm. 25. In glossa Hesychii, Ἀρρύθμων: θω ἀσυμφώνων. Σοφοκλῆς αἰγί, recte Musurus Αἰγίσθῳ correxisse putandus erit, si Sophoclis nomen recte suppletum est in verbis Philodemi περὶ εὐσεβείας in Gomperzii Studiis Herculanensibus fasc. 2. p. 22.

[Αἰσχύλος] δ' ἐν Ἡλιά-
[σιν τὸν] Δία καὶ αἰθέ-
[ρα λέγει κ]αὶ γῆν καὶ
[οὐρανὸ]ν καὶ τὰ πάν-
[τα καὶ ὑ]πὲρ τὰ πάν-
[τ'· Εὐριπί]δης (?) δ' ἐν Μυ-
[σοῖς (?) καὶ] τὸν Δία καὶ
[οὐρανὸ]ν ἡλιωπὸν,
[Σοφοκλῆς] δ' Αἰγίσθῳ
[οὐρανὸν μ]όνον, ἐν Οἰ-
[νεῖ δὲ καὶ τ]ὸν Δία —.

Fragm. 145. ΑΧΑΙΩΝ ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΙ] Ad hanc fabulam spectant Philodemi verba in libro de ira in volum. Hercul. col. XVIII. (p. 66, 20. ed. Gomperz.):

. . χαλκοῦν . . . .
. . . . . . κ-
άτω ἄνω μιγνύωσι π-
αραπεμφθέντες ὑπό
τινος ἑστιῶντος ὥσπερ
ὁ Σοφοκλέους Ἀχιλλεύς —.

Fragm. 267. γενεᾶς] Bergkii emendationem γέννας confirmat Philodemus περὶ εὐσεβείας in Gomperzii Studiis Herculan. fasc. 2. p. 51. καὶ τῆς | ἐπὶ Κρόνου ζωῆς | εὐδαιμονεστάτης | οὔσης, ὡς ἔγραψαν Ἡ|σίοδος καὶ ὁ τὴν Ἀλ|κμεωνίδα ποιήσας | καὶ Σοφοκλῆς "εὐδαί|μονες οἱ τότε [γέν]νας" εἰπών . . . Eundem librariorum errorem apud Aristoph Avium v. 1376. correxi in nova hac Poetarum scenicorum editione.

Post fragm. 278. adde, 278[b]. Philodemus περὶ εὐσεβείας in Gomperzii Studiis Herculan. fasc. 2. p. 23. καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ τὴν Γῆν μητέρα τῶν θεῶν φησιν, ἐν Τριπτολέμῳ δὲ καὶ Ἑστίαν εἶναι.

Fragm. 428. ὑπὲρ ἀτρυγέτου] ὑπὲρ αἰθέρος ἀτρυγέτου Kockius.

Inter incertarum fabularum fragmenta male a quibusdam numeratur Pollucis notatio 2, 154. ἀχείρωτον δὲ Σοφοκλῆς εἴρηκε τὸ ἀχειρούργητον, δυσχείρωτα δὲ Δημοσθένης. quae recte ab aliis relata est ad Oedip. Col. 698. ubi olea appellatur φύτευμ' ἀχείρητον, αὐτόποιον. Sic codex Laurentianus et apographa nonnulla: in aliis apographis ἀχείρωτα, de quo L. Dindorfius in Thesauro vol. 1. part. 2. p. 2744. "ἀχείρητον unde ducatur, quum nullum sit verbum simplex in έω, non intelligitur, et certe ἀχείριστον dicendum fuisse videtur. Sophocles si scripsit per ω, conferendum Aeschyleum τυμβοχόα χειρώματα Sept. 1022. quod scholiasta Byzantinus explicat θύματα τὰ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς διὰ χειρῶν ἐργαζόμενα τῷ τύμβῳ τοῦ νεκροῦ, Thomas Mag. θύματα τὰ διὰ τῆς χειρός γενόμενα". Si Sophocles adiectivo hoc non *indomiti* significatione, cui quodammodo conveniunt verba proxima ἐγχέων φόβημα δαΐων, sed nova quam Pollux ei tribuit significatione usus est, comparari potest quod ex Ioanne Chrysostomo de manna dictum memoravit Suicerus, ἄρτον ἀχειρογεώργητον ἔτρωγον, quod adiectivum ad similitudinem adiectivi ἀχειροποίητος, quo Novi Testamenti scriptores utuntur, formatum videtur.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΙΑΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΘΗΝΑ.
ΟΔΥΣΣΕΥΣ.
ΑΙΑΣ.
ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.
ΤΕΚΜΗΣΣΑ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΤΕΥΚΡΟΣ.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΚΩΦΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ. ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ. ΣΤΡΑΤΟΚΗΡΥΞ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὸ δρᾶμα τῆς Τρωικῆς ἐστι πραγματείας, ὥσπερ οἱ ΑΝΤΗΝΟΡΙΔΑΙ καὶ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ καὶ ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ καὶ ΜΕΜΝΩΝ. πεπτωκότος γὰρ ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως ἐδόκουν Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς ἐπ' αὐτῷ πλέον τι ἀριστεύειν περὶ τὴν τοῦ σώματος κομιδήν· καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὅπλων κρατεῖ Ὀδυσσεύς. ὅθεν ὁ Αἴας τῆς κρίσεως μὴ τυχὼν παρακεκίνηται καὶ διέφθαρται τὴν γνώμην, ὥστε ἐφαπτόμενος τῶν ποιμνίων δοκεῖν τοὺς Ἕλληνας διαχρήσασθαι. καὶ τὰ μὲν ἀνεῖλε τῶν τετραπόδων, τὰ δὲ δήσας ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνήν· ἐν οἷς ἐστί τις καὶ κριὸς ἔξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσέα, ὃν δήσας ἐμαστίγωσεν· ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ, ἢ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ΛΟΚΡΟΥ. Δικαίαρχος δὲ ΑΙΑΝΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ἐπιγράφει. ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς ΑΙΑΣ ἀναγέγραπται.

ΑΘΗΝΑ.

Ἀεὶ μέν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε
πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον·
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικαῖς ὁρῶ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
πάλαι κυνηγετοῦντα καὶ μετρούμενον
ἴχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς
εἴτ' ἔνδον εἴτ' οὐκ ἔνδον. εὖ δέ σ' ἐκφέρει

Scripturae sine nomine auctoris vel in lemmatis vel pone lemmata positae sunt codicis archetypi Florentini (L) Bibliothecae Laurentianae (XXXII, 9.) Correctiones ab διορθωτῇ huius codicis factas litera S notavimus, quia ab huius grammatici manu scholia codicis scripta sunt. Emendationes ex uno pluribusve codicis Laurentiani apographis factas asterisco notavimus, omissis quas ex editione nostra Oxoniensi tertia (a. 1860) cognoscere licet, sed quas hoc loco notari omnes non erat operae pretium, minutiis orthographicis aliisque quisquiliis. Nec pravas versuum in carminibus melicis descriptiones, quae ipsae quoque omnes in editione Oxoniensi indicatae sunt, in nova hac editione repetendas esse putavimus, nisi ubi opus esset, velut de Aiacis v. 196—200. ab vetere metrorum correctore interpolatis. Coniecturis editoris litera D est apposita.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ] Veterem hanc ὑπόθεσιν, quae excidit ex L, servarunt apographa, adiuncta verbosa grammatici alicuius Byzantini expositione, ταῦτα μὲν οὖν πράττει — τρωτὸν ἔμεινε, quam vide in Scholiorum editione Oxoniensi vol. 2. p. 26, 3—28. 4.

1. Λαρτίου pr. Λάρτίου cum spiritu a m. rec.

κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις.
ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
στάζων ἱδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους.
καί σ' οὐδὲν εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης
ἔτ' ἔργον ἐστίν, ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν
σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὡς παρ' εἰδυίας μάθῃς.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὦ φθέγμ' Ἀθάνας φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς ὅμως,
φώνημ' ἀκούω καὶ ξυναρπάζω φρενὶ
χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.
καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ', Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ.
κεῖνον γάρ, οὐδέν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι.
νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῆσδε πρᾶγος ἄσκοπον
ἔχει περάνας, εἴπερ εἴργασται τάδε·
ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα·
κἀγὼ 'θελοντὴς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ.
ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὑρίσκομεν
λείας ἁπάσας καὶ κατηναρισμένας
ἐκ χειρὸς αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
καί μοί τις ὀπτὴρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει
φράζει τε κἀδήλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
κατ' ἴχνος ᾄσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοὐκ ἔχω μαθεῖν ὅτου.
καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος
τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί.
ΑΘ. ἔγνων, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυναγίᾳ.
ΟΔ. ἦ καί, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ;
ΑΘ. ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σοι.
ΟΔ. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξεν χέρα;
ΑΘ. χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.
ΟΔ. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν;
ΑΘ. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.
ΟΔ. ἦ καὶ τὸ βούλευμ' ὡς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν;
ΑΘ. κἂν ἐξεπράξατ', εἰ κατημέλησ' ἐγώ.
ΟΔ. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει;
ΑΘ. νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὁρμᾶται μόνος.
ΟΔ. ἦ καὶ παρέστη κἀπὶ τέρμ' ἀφίκετο;
ΑΘ. καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.
ΟΔ. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου;
ΑΘ. ἐγώ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω σύμμικτά τε
λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα.
ἔνθ' ἐσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον
κύκλῳ ῥαχίζων· κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε
δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον ἐμπίτνων στρατηλατῶν.
ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
ὤτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά.
κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου,
τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν
ποίμνας τε πάσας ἐς δόμους κομίζεται,
ὡς ἄνδρας, οὐχ ὡς εὔκερων ἄγραν ἔχων,
καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεται.
δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
ὡς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῇς.
θαρσῶν δὲ μίμνε μηδὲ συμφορὰν δέχου
τὸν ἄνδρ'· ἐγὼ γὰρ ὀμμάτων ἀποστρόφους
αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν.
οὗτος, σὲ τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
δεσμοῖς ἀπευθύνοντα προσμολεῖν καλῶ·
Αἴαντα φωνῶ· στεῖχε δωμάτων πάρος.
ΟΔ. τί δρᾷς, Ἀθάνα; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.
ΑΘ. οὐ σῖγ' ἀνέξει μηδὲ δειλίαν ἀρεῖ;
ΟΔ. μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' ἔνδον ἀρκείτω μένων.
ΑΘ. τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν;
ΟΔ. ἐχθρός γε τῷδε τἀνδρὶ καὶ τανῦν ἔτι.
ΑΘ. οὔκουν γέλως ἥδιστος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν;
ΟΔ. ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον ἐν δόμοις μένειν.
ΑΘ. μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν;
ΟΔ. φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ.
ΑΘ. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας.
ΟΔ. πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ;
ΑΘ. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.
ΟΔ. γένοιτο μέντἂν πᾶν θεοῦ τεχνωμένου.
ΑΘ. σίγα νυν ἑστὼς καὶ μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων.
ΟΔ. μένοιμ' ἄν· ἤθελον δ' ἂν ἐκτὸς ὢν τυχεῖν.
ΑΘ. ὦ οὗτος, Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ.
τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς συμμάχου;

ΑΙΑΣ.

ὦ χαῖρ' Ἀθάνα, χαῖρε Διογενὲς τέκνον,
ὡς εὖ παρέστης· καί σε παγχρύσοις ἐγὼ
στέψω λαφύροις τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.

---

9. ἀνὴρ] ἀνὴρ L. Articulum hic et alibi addidit Brunckius, etsi crasi male expressa ὠ' νήρ, pro quo posteriores editores recte ἁνήρ: de quo semel monemus. 24. * 'θελοντὴς] θελοντὴς 28. *νέμει] τρέπει 33. ὅτου] του in litura. Fuit ὅπου: unde in
τ
Lb. ὅπου, et ὅπου in quattuor codicibus Suidae s. v. σημαίνομαι, quod scholiasta quoque legit. 38. πονῶ] πονῶι, ut iota terminationi α η et ω in hoc codice aliorumque scriptorum codicibus vetustis et inscriptionibus interdum sine ratione adscribitur, de quo dictum est ab me in Praefatione ad Sophoclis edit. Lipsiensem quartam p. XIII., ab Usenero in Fleckeiseni Annalibus vol. 91. p. 237. et Ritschelio in Museo Rhen. vol. 21. p. 138. Frequens in inscriptionibus Aegyptiacis ΗΚΩΙ, de quo Letronnius, *Recueil des inscriptions* vol. 2. p. 31. et Deville in *Archives des missions scientifiques* vol. 2. (a. 1866.) p. 458. 44. *βούλευμ'] βούλημ' 45. ἐξεπράξατ'] γρ. ἐξέπραξεν schol.

50. μαιμῶσαν] γρ. διψῶσαν schol. (ex versu tragici ap. Athen. 10. p. 433. ἴσχειν κελεύω χεῖρα διψῶσαν φόνου).

56. ἐσπεσὼν] εἰσπεσών. ἐς vel simplex vel in compositis ante consonantem partim ab me partim a Brunckio aliisque est restitutum hic et v. 63. 729. 751. 1006. 1109. 1249., ex apographis 1082. 1090. 1278.
57. ἔχων] γρ. παρὼν ab S. 58. ἐμπίτνων Elmsleius]
τνῶν
ἐμπίπτων (τνῶν a m. rec.) 60. εἰς ἕρκη κακά] γρ. εἰς ἐρινῦν κακὴν ab S. 61. *πόνου] φόνου 70. *ἀπείρξω]
ξ
ἀπείργω, ξ a m. recentissima superscripto: quo apographorum significatur scriptura ἀπείρξω. Eadem, ut videtur, manus v. 51. super ἀπείργω scripsit ξω; ubi ἀπεῖρξα est in apogr. Flor. Γ, sed verum est ἀπείργω, ut in verbis proximis ἐκτρέπω dictum est. 71. *αἰχμαλωτίδας] αἰχμαλώτιδας 74. μηδαμῶς σφ' ἔξω] μηδαμῶς ἔξω pr., σφ' a m. recentissima inserto, ut est in apographis. 75. *ἀνέξει] ἀνέξηι, quae terminatio passim ex apographis, multo saepius a Brunckio aliisque editoribus recentioribus correcta est, velut in hac fabula v. 75. 90. 109. 164. 215. 284. 369. 553. 592. 999. 1041. 1141. 1256. 1307. 1314. 1356. 1369. Recta terminatio servata in L. 195. (ubi corrector στηρίζηι). ἀρεῖ Schneidewinus] ἄρηις, εἴς superscripto a m. rec., iuxta posito ἀρῆι, quod est ἀρεῖ 79. *οὔκουν] οὐκοῦν 80. *ἐν δόμοις]
ἐν οις
ἐς δόμους, ἐν et οις a m. recentissima ex apographis.
85. δεδορκότα] δεδορκότος anonymus.

ΑΘ. καλῶς ἔλεξας. ἀλλ᾽ ἐκεῖνό μοι φράσον,
ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ;
ΑΙ. κόμπος πάρεστι κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
ΑΘ. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα;
ΑΙ. ὥστ᾽ οὔποτ᾽ Αἴανθ᾽ οἵδ᾽ ἀτιμάσουσ᾽ ἔτι.
ΑΘ. τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ᾽ ἐγώ.
ΑΙ. θανόντες ἤδη τἄμ᾽ ἀφαιρείσθων ὅπλα.
ΑΘ. εἶεν, τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου,
ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν; ἦ πέφευγέ σε;
ΑΙ. ἦ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ᾽ ὅπου;
ΑΘ. Ὀδυσσέα ᾽γὼ τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω.
ΑΙ. ἥδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω
θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὔ τί πω θέλω.
ΑΘ. πρὶν ἂν τί δράσῃς ἢ τί κερδάνῃς πλέον;
ΑΙ. πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον᾽ ἑρκείου στέγης
ΑΘ. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;
ΑΙ. μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς δαμῇ.
ΑΘ. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ᾽ αἰκίσῃ.
ΑΙ. χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ᾽ ἐγώ σ᾽ ἐφίεμαι·
κεῖνος δὲ τίσει τήνδε κοὐκ ἄλλην δίκην.
ΑΘ. σὺ δ᾽ οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ἥδε σοι τὸ δρᾶν,
χρῶ χειρί, φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς.
ΑΙ. χωρῶ πρὸς ἔργον· σοὶ δ᾽ ἐφίεμαι, θεά,
τοιάνδ᾽ ἀεί μοι σύμμαχον παρεστάναι.
ΑΘ. ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση;
τούτου τίς ἄν σοι τἀνδρὸς ἢ προνούστερος,
ἢ δρᾶν ἀμείνων ηὑρέθη τὰ καίρια;
ΟΔ. ἐγὼ μὲν οὐδέν᾽ οἶδ᾽· ἐποικτείρω δέ νιν
δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῆ,
ὁθούνεκ᾽ ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ,
οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν.
ὁρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο πλὴν
εἴδωλ᾽ ὅσοιπερ ζῶμεν ἢ κούφην σκιάν.
ΑΘ. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν ὑπέρκοπον
μηδέν ποτ᾽ εἴπῃς αὐτὸς ἐς θεοὺς ἔπος,
μηδ᾽ ὄγκον ἄρῃ μηδέν᾽, εἴ τινος πλέον
ἢ χειρὶ βρίθεις ἢ μακροῦ πλούτου βάθει.
ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
ἅπαντα τἀνθρώπεια· τοὺς δὲ σώφρονας
θεοὶ φιλοῦσι καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς.

ΧΟΡΟΣ.

Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου,
σὲ μὲν εὖ πράσσοντ᾽ ἐπιχαίρω·
σὲ δ᾽ ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενὴς
λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους ἐπιβῇ,
μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι
πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας.
ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτὸς
μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ᾽ ἡμᾶς
ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἱππομανῆ
λειμῶν᾽ ἐπιβάντ᾽ ὀλέσαι Δαναῶν
βοτὰ καὶ λείαν,
ἥπερ δορίληπτος ἔτ᾽ ἦν λοιπή,
κτείνοντ᾽ αἴθωνι σιδήρῳ.
τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων
εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς,
καὶ σφόδρα πείθει. περὶ γὰρ σοῦ νῦν
εὔπιστα λέγει, καὶ πᾶς ὁ κλύων
τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον
τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς
οὐκ ἂν ἁμάρτοις· κατὰ δ᾽ ἄν τις ἐμοῦ
τοιαῦτα λέγων οὐκ ἂν πείθοι.
πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ᾽ ὁ φθόνος ἕρπει.
καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς
σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται·
μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ᾽ ἂν
καὶ μέγας ὀρθοῖθ᾽ ὑπὸ μικροτέρων.
ἀλλ᾽ οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους
τούτων γνώμας προδιδάσκειν.
ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ
χἠμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ᾽
ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρίς, ἄναξ.
ἀλλ᾽ ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ᾽ ἀπέδραν,
παταγοῦσιν ἅπερ πτηνῶν ἀγέλαι·
μέγαν αἰγυπιὸν δ᾽ ὑποδείσαντες
τάχ᾽ ἄν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης,
σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.

ἦ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις,
ὦ μεγάλα φάτις, ὦ
μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς,
ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας,
ἤ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
ἤ ῥα κλυτῶν ἐνάρων
ψευσθεῖσ᾽, ἀδώροις εἴτ᾽ ἐλαφαβολίαις;
ἢ χαλκοθώραξ ἤντιν᾽ Ἐνυάλιος
μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς ἐννυχίοις
μαχαναῖς ἐτίσατο λώβαν;
οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ᾽ ἐπ᾽ ἀριστερά,
παῖ Τελαμῶνος, ἔβας
τόσσον ἐν ποίμναις πίτνων·
ἥκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ᾽ ἀπερύκοι
καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.
εἰ δ᾽ ὑποβαλλόμενοι
κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
ἢ τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς,
μὴ μή μ᾽, ἄναξ, ἔθ᾽ ὧδ᾽ ἐφάλοις κλισίαις
ὄμμ᾽ ἔχων κακὰν φάτιν ἄρῃ.
ἀλλ᾽ ἄνα ἐξ ἑδράνων, ὅπου μακραίωνι
στηρίζει ποτὶ τᾷδ᾽ ἀγωνίῳ σχολᾷ
ἄταν οὐρανίαν φλέγων. ἐχθρῶν δ᾽ ὕβρις

172 — 182 = 183 — 193.

97. *χέρα] χέραι 98. ὥστ᾽] ὡς Elmsleius. οἵδ᾽] οἶδ᾽ pr.: unde inepta scholiastae dubitatio orta est utrum οἶδ᾽ an οἵδ᾽ scribendum sit. 104. Ὀδυσσέα ᾽γὼ D.] ἔγωγ᾽ ὀδυσσέα 108. ἑρκείου Elmsleius] ἑρκίου 110. δαμῇ D.] θάνῃ. φανῇ Meinekius. 112. *ἐγώ σ᾽] ἔγωγέ σ᾽ 115. ἐννοεῖς] γρ. ἐννέπεις ab S. 116. σοὶ δ᾽ ἐφίεμαι, θεὰ D.] τοῦτό σοι δ᾽ ἐφίεμαι 120. ηὑρέθη D.] εὑρέθη. Augmento hoc verbum constanter caret in L: de quo semel monemus. 122. ἔμπας scholiasta] ἔμπης 145. *βοτὰ] βιυτὰ

149. *πᾶσιν] πάντων 151. εὔπιστα] εὔπειστα pr. 155. ἁμάρτοις] σ per lineolam deletum a m. rec., quo apographorum significatur scriptura ἁμάρτοι 167. ἀπέδραν] ἐπέδραν pr., ut videtur. 167. ἅπερ pr. et lemma scholii] ἅτε corr., quod est in apographis. 169. δ᾽ addidit Dawesius. 178. ψευσθεῖσ᾽, ἀδώροις Musgravius] ψευσθεῖσα δώροις ἐλαφαβολίαις D.] ἐλαφηβολίαις (ἐλαφηβολείαις pr.) 179. ἤντιν᾽ Iohnsonus] ἢ (ἦ pr.) τιν᾽ (την pr.). σοί τιν᾽ Reiskius. 180. δορὸς] δουρὸς (ου uno ductu) pr. 185. *ποίμναις] ποίμναισι πίτνων] πιτνῶν (altero accentu a m. rec.) 189. βασιλῆς] βασιλεῖς rec. 194. μακραίωνι] suspectum propter syllabam paenultimam longam. 195. στηρίζει] στηρίζηι rec. ποτὶ Ritschelius] ποτὲ 196. ἄταν — ἔστακεν D.] ἄταν οὐρανίαν φλέγων | ἐχθρῶν δ᾽ ὕβρις ὧδ᾽ ἀτάρβητα (ἀταρβῆτα pr.) | ὁρμᾶτ᾽ (ὁρμᾶται Triclinius) ἐν εὐανέμοις βάσσαις | πάντων καγχαζόντων (καγχαζόντων rec.) γλώσσαις | βαρυάλγητ᾽, ἐμοὶ δ᾽ ἄχος ἕστακεν

ἀτάρβητος ὁρμᾶται
ἐν εὐανέμοις βάσσαις,
ἁπάντων καχαζόντων
γλώσσαις βαρυαλγήτως·
ἐμοὶ δ' ἄχος ἕστακεν.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἐρεχθειδῶν,
ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
νῦν γὰρ ὁ δεινὸς μέγας ὠμοκρατὴς
Αἴας θολερῷ
κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

ΧΟ. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἠρεμίας
νὺξ ἥδε βάρος;
παῖ τοῦ Φρυγίου σὺ Τελεύταντος,
λέγ', ἐπεί σε λέχος δουριάλωτον
στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας·
ὥστ' οὐκ ἂν ἄϊδρις ὑπείποις.

ΤΕΚ. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον;
θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει.
μανίᾳ γὰρ ἁλοὺς ἡμὶν ὁ κλεινὸς
νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.
τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
χειροδάϊκτα σφάγι' αἱμοβαφῆ,
κείνου χρηστήρια τἀνδρός. [οὐδὲ φευκτὰν.

ΧΟ. οἵαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἴθονος ἀγγελίαν ἄτλατον
τῶν μεγάλων Δαναῶν ὕπο κληζομέναν,
τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.
οἴμοι φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. περίφαντος ἀνὴρ
θανεῖται, παραπλήκτῳ χερὶ συγκατακτὰς
κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ καὶ βοτῆρας ἱππονώμας.

ΤΕΚ. ὤμοι· κεῖθεν κεῖθεν ἄρ' ἡμὶν
δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμνην·
ὧν τὴν μὲν ἔσω 'σφαζ' ἐπὶ γαίας,
τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ.
δύο δ' ἀργίποδας κριοὺς ἀνελὼν
τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
ῥιπτεῖ θερίσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω
κίονι δήσας
μέγαν ἱπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν
παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ,
κακὰ δεννάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων
κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν.

221—232. = 245—256.

ΧΟ. ὥρα τιν' ἤδη κάρα καλύμμασι κρυψάμενον ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,
ἢ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον
ποντοπόρῳ ναῒ μεθεῖναι.
τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι
καθ' ἡμῶν· πεφόβημαι λιθόλευστον Ἄρη
ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς, τὸν αἶσ' ἄπλατος ἴσχει.

ΤΕΚ. οὐκέτι· λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπῆς
ᾄξας ὀξὺς νότος ὣς λήγει,
καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.
τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη,
μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,
μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

ΧΟ. ἀλλ' εἰ πέπαυται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ·
φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.

ΤΕΚ. πότερα δ' ἄν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις
φίλους ἀνιῶν αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;

ΧΟ. τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακόν.

ΤΕΚ. ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν.

ΧΟ. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις.

ΤΕΚ. ἀνὴρ ἐκεῖνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἥδεθ' οἷσιν εἴχετ' ἐν κακοῖς,
ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονοῦντας ἠνία ξυνών·
νῦν δ' ὡς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
κεῖνός τε λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ
ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἧσσον ἢ πάρος.
ἆρ' ἔστι ταῦτα δὶς τόσ' ἐξ ἁπλῶν κακά;

ΧΟ. ξύμφημι δή σοι καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγή τις ἥκει. πῶς γάρ, εἰ πεπαυμένος
μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται;

ΤΕΚ. ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή.

ΧΟ. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο;
δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.

ΤΕΚ. ἅπαν μαθήσει τοὔργον, ὡς κοινωνὸς ὤν.
κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτός, ἡνίχ' ἕσπεροι
λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον, ἄμφηκες λαβὼν
ἐμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν κενάς.
κἀγὼ 'πιπλήσσω καὶ λέγω, τί χρῆμα δρᾷς,
Αἴας; τί τήνδ' ἄκαιρος οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων
κληθεὶς ἀφορμᾷς πεῖραν οὔτε του κλύων
σάλπιγγος; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὕδει στρατός.
ὁ δ' εἶπε πρός με βαί', ἀεὶ δ' ὑμνούμενα·
γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει.
κἀγὼ μαθοῦσ' ἔληξ', ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.
καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας·
εἴσω δ' ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ
ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὔερόν τ' ἄγραν.
καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων
ἔσφαζε κἀρράχιζε, τοὺς δὲ δεσμίους
ᾐκίζεθ' ὥστε φῶτας ἐν ποίμναις πίτνων.
τέλος δ' ἀπᾴξας διὰ θυρῶν σκιᾷ τινι
λόγους ἀνέσπα τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,
τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, συντιθεὶς γέλων πολύν,

202. γενεᾶς] γενεὰν D. γενεὰ Reiskius. *Ἐρεχθειδῶν] ἐρεχθειδᾶν 205. μέγας Lobeckius] ὁ μέγας 208. ἠρεμίας Thierschius] ἀμερίας. Scholiasta, γρ. δὲ ἀημερίας, quod ortum ex ἀμερίας superscriptoque ἡ, i. e. ἡμερίας 210. σὺ addidit Porsonus ad Eur. Hec. 123. Τελεύταντος] τελλεύταντος, altero λ a m. rec. inserto ex apographis. 211. δουριάλωτον Brunckius] δοριάλωτον 212. στέρξας ἀνέχει] στέρ-
·β· ·ρ·
ξασαν ἔχει pr. 215. πάθος] πάθος 216. *ἡμὶν] ἡμῖν. Alibi non raro ἥμιν scriptum in L. Nos ubique ἡμῖν et ὑμῖν scripsimus ubi metrum spondeum vel fert vel postulat, ἡμὶν et ὑμὶν ubi trochaeus re-
π
quiritur. 221. αἴθονος D.] αἰθο . . νος, π a m. rec. superscripto ex apographis, quae partim αἴθωνος partim αἴθοπος 225. *ὕπο κληζομέναν (κληϊζομέναν scriptum)] ὑποκληϊζομέναν 229. *οἴμοι] ὤιμοι 230. συγκατακτὰς] συνκατακτάς pr. 231. ἱππονώμας Porsonus] ἱππονόμους, sed ό in litura alius literae et ουσ ex ασ facto. 234. ποίμνην Elmsleius] ποίμναν 236. *τὰ] τὰς 241. ἱπποδέτην] ἱππολέτην pr. et lemma scholii.

245. *ἤδη] ἤδη τοι κάρα Triclinius] κρᾶτα 257. στεροπῆς D.] στεροπᾶς 259. φρόνιμος] φρό-
ν
νιμος, ν a m. paullo recentiore. 269. ἡμεῖς] ἡμεῖς δ' D. 273. φρονοῦντας] γρ. βλέποντας ab S. 279. *ἥκει] ἥκη 289. ἄκαιρος Herwerdenus] ἄκλητος: quo servato κληθεὶς in συθεὶς mutandum foret.

297. εὔερον Schneidewinus] εὔκερων 299. κἀρράχιζε] Alterum ρ a m. rec. 300. πίτνων] πιτνῶν, circumflexo a m. rec. scripto. 301. ἀπᾴξας] ἀπάξας pr., ὑπαΐξας (ut apographa multa) a m. rec. ἀπάιξας in lemmate scholii. ἐπαΐξας apographa nonnulla.

ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰών·
κἄπειτ' ἐπᾴξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν
ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται,
καὶ πλῆρες ἄτης ὡς διοπτεύει στέγος,
παίσας κάρα 'θώϋξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ' ἀρνείου φόνου,
κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί.
καὶ τὸν μὲν ἧστο πλεῖστον ἄφθογγος χρόνον·
ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,
κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτε.
κἀγώ, φίλοι, δείσασα τοὐξειργασμένον
ἔλεξα πᾶν ὅσονπερ ἐξηπιστάμην.
ὁ δ' εὐθὺς ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγράς,
ἃς οὔποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ·
πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους
τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν·
ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων
ὑπεστέναζε ταῦρος ὣς βρυχώμενος.
νῦν δ' ἐν τοιᾷδε κείμενος κακῇ τύχῃ
ἄσιτος ἀνήρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
σιδηροκμῆσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών,
καὶ δῆλός ἐστιν ὥς τι δρασείων κακόν.
[τοιαῦτα γάρ πως καὶ λέγει κὠδύρεται.]
ἀλλ', ὦ φίλοι, τούτων γὰρ οὕνεκ' ἐστάλην,
ἀρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
φίλων γὰρ οἱ τοιοίδε νικῶνται λόγοις.
ΧΟ. Τέκμησσα δεινὰ παῖ Τελεύταντος λέγεις
ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.
ΑΙ. ἰώ μοί μοι.
ΤΕΚ. τάχ', ὡς ἔοικε, μᾶλλον· ἢ οὐκ ἠκούσατε
Αἴαντος οἵαν τήνδε θωΰσσει βοήν;
ΑΙ. ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.
ΑΙ. ἰὼ παῖ παῖ.
ΤΕΚ. ὤμοι τάλαιν'· Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ.
τί ποτε μενοινᾷ; ποῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.
ΑΙ. Τεῦκρον καλῶ. ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεὶ
λεηλατήσει χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.
ΧΟ. ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν. ἀλλ' ἀνοίγετε.
τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι.
ΤΕΚ. ἰδού, διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
τὰ τοῦδε πράγη, καὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ.
ΑΙ. ἰὼ φίλοι ναυβάται, μόνοι ἐμῶν φίλων,
μόνοι ἔτ' ἐμμένοντες ὀρθῷ νόμῳ,
ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα φοινίας ὑπὸ ζάλης
ἀμφίδρομον κυκλεῖται.
ΧΟ. οἴμ' ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν·
δηλοῖ δὲ τοὔργον ὡς ἀφροντίστως ἔχει.
ΑΙ. ἰὼ γένος ναΐας ἀρωγὸν τέχνας,
ἅλιον ὃς ἐπέβας ἑλίσσων πλάταν,

348—355. == 356—363.

σέ τοι σέ τοι μόνον δέδορκα πημονὰν ἐπαρκέ-
ἀλλά με συνδάϊξον. [σοντ'·
ΧΟ. εὔφημα φώνει· μὴ κακὸν κακῷ διδοὺς
ἄκος πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.
ΑΙ. ὁρᾷς τὸν θρασύν, τὸν εὐκάρδιον,
τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις,
ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας;
ὤμοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα.
ΤΕΚ. μή, δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὔδα τάδε.
ΑΙ. οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα;
αἰαῖ αἰαῖ.
ΤΕΚ. ὦ πρὸς θεῶν ὕπεικε καὶ φρόνησον εὖ.
ΑΙ. ὦ δύσμορος, ὃς χερὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας,
ἐν δ' ἑλίκεσσι βουσὶ καὶ κλυτοῖς πεσὼν αἰπο-
ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα. [λίοις
ΧΟ. τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις;
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν.
ΑΙ. ἰὼ πάνθ' ὁρῶν, ἁπάντων τ' ἀεὶ
κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαρτίου,
κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ,
ἦ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.
ΧΟ. ξύν τοι θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κὠδύρεται.
ΑΙ. ἴδοιμι μήν νιν, καίπερ ὧδ' ἀτώμενος.
ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. μηδὲν μέγ' εἴπῃς. οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ;
ΑΙ. ὦ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ, πῶς ἂν τὸν αἱ-
μυλώτατον,
ἐχθρὸν ἄλημα, τούς τε δισσάρχας ὀλέσσας βα-
τέλος θάνοιμι καὐτός. [σιλῆς
ΤΕΚ. ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ κἀμοὶ θανεῖν
εὔχου· τί γὰρ δεῖ ζῆν με σοῦ τεθνηκότος;
ΑΙ. ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος,
ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοί,
ἕλεσθ' ἕλεσθέ μ' οἰκήτορα,
ἕλεσθέ μ'· οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἁμερίων
ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς ὄνασιν ἀνθρώπων.
ἀλλά μ' ἁ Διὸς
ἀλκίμα θεὸς
ὀλέθρι' αἰκίζει.
ποῖ τις οὖν φύγῃ;
ποῖ μολὼν μενῶ;
εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, τίσις δ'
ὁμοῦ πέλει, μώραις δ' ἄγραις προσκείμεθα,
πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με
χειρὶ φονεύοι.
ΤΕΚ. ὦ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον
φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν.
ΑΙ. ἰὼ πόροι ἁλίρροθοι
πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,
πολὺν πολύν με δαρόν τε δὴ

364—378. == 379—393.
394—411. == 412—429.

305. *ἐπᾴξας] ἀπάξαις pr. ἀπαΐξας sec. 308. 'θώϋξεν Brunckius] θώϋξεν. Coronidem a Brunckio aliisque hic et alibi restitutam L omittere solet: de quo semel monemus. 309. ἐρειφθεὶς] ἐρεφθεὶς pr. γρ. ἐρεισθεὶς ab S, qui primo scripserat γρ. ἐρισθεὶς, sed ipse correxit. 313. *φανοίην] φανείην
314. κυροῖ] κύροι (quod diserte agnoscit scholiasta) pr. κυρεῖ m. rec., ut apographa. 316. ἐξηπιστάμην] ἐξεπιστάμην 324. θακεῖ rec. θάκει pr. 327. τοιαῦτα — κὠδύρεται] Seclusit Nauckius. 330. λόγοις ex Stobaeo Floril. 113, 8.] φίλοι 331. δεινὰ] δεινοῖς Nauckius, sublato commate post ἡμῖν 332. *διαπεφοιβάσθαι] διαπεφοιβᾶσθαι 350. ἔτ' Hermannus] τ' 359. ἅλιον Hermannus] ἁλίαν

360. πημονὰν Reiskius] ποιμένων 368. *οἴμοι] ὤμοι 370. *αἰαῖ αἰαῖ] αἶ αἶ αἶ. Correctum ex apographis nonnullis quae quater αἶ 372. χερὶ Hermannus] χερσὶ 379. ἁπάντων τ' a m. rec. πάντων, sine τ'. pr. 380. *Λαρτίου] λαερτίου 383. ξύν τοι Schneidewinus] ξὺν τῷ 384. μὴν addidit L. Dindorfius. 389. προπάτωρ] γένετορ D.
390. δισσάρχας] Secundum σ inseruit m. rec. ὀλέσσας Turnebus] ὀλέσας 396. ἕλεσθ' ἕλεσθέ μ' Elmsleius] ἕλεσθέ μ' ἕλεσθέ μ' 399. γένος] τινος Wyttenbachius. 400. ὄνασιν Brunckius] ὄνησιν
402. ὀλέθρι' D.] ὀλέθριον 403. φύγῃ] γρ. τράπῃ ab S. 405. τίσις δ' ὁμοῦ πέλει D.] τοῖσδ' ὁμοῦ πέλας 406. μώραις Elmsleius] μωραῖς 412. ἰὼ addidit Brunckius.

κατεῖχετ' ἀμφὶ Τροίαν χρόνον· ἀλλ' οὐκέτι μ', οὐκ
ἔτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα· τοῦτό τις φρονῶν ἴστω.
ὦ Σκαμάνδριοι
γείτονες ῥοαί,
εὔφρονες Ἀργείοις,
οὐκέτ' ἄνδρα μὴ
τόνδ' ἴδητ', ἔπος
ἐξερῶ μέγ', οἷον οὔτινα
Τροία στρατοῦ δέρχθη χθονὸς μολόντ' ἀπὸ
Ἑλλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος
ὧδε πρόκειμαι.
ΧΟ. οὔτοι σ' ἀπείργειν, οὐδ' ὅπως ἐῶ λέγειν
ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα.
ΑΙ. αἰαῖ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον
τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ
καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω·
ὅτου πατὴρ μὲν τῆσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς
τὰ πρῶτα καλλιστεῖ' ἀριστεύσας στρατοῦ
πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὔκλειαν φέρων·
ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον
Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει,
οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
ἄτιμος Ἀργείοισιν ὧδ' ἀπόλλυμαι.
καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ,
εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὧν πέρι
κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί,
οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.
νῦν δ' αὔτ' Ἀτρεῖδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας
ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.
κεἰ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι
γνώμης ἀπῇξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἄν ποτε
δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν.
νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεὰ
ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν
ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἱμάξαι βοτοῖς·
κεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,
ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος· εἰ δέ τις θεῶν
βλάπτοι, φύγοι τἂν χὠ κακὸς τὸν κρείσσονα.
καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
ἐχθαίρομαι, μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός,
ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε.
πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας
μόνους τ' Ἀτρείδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανεὶς
Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεταί ποτ' εἰσιδεῖν
γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
ὧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν;
οὐκ ἔστι τοὔργον τλητόν. ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις
καὶ δρῶν τι χρηστόν, εἶτα λοίσθιον θάνω;
ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρείδας ἂν εὐφράναιμί που.
οὐκ ἔστι ταῦτα. πεῖρά τις ζητητέα
τοιάδ' ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ
μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.
αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρῄζειν βίου,
κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει
προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν;
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν
ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.
ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι
τὸν εὐγενῆ χρή. πάντ' ἀκήκοας λόγον.
ΧΟ. οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ' ὡς ὑπόβλητον λόγον,
Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαυτοῦ φρενός.
παῦσαί γε μέντοι καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
γνώμης κρατῆσαι τάσδε φροντίδας μεθείς.
ΤΕΚ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης
οὐκ ἔστιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.
ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός,
εἴπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν·
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. θεοῖς γὰρ ὧδ' ἔδοξέ που
καὶ σῇ μάλιστα χειρί. τοιγαροῦν, ἐπεὶ
τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά,
καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς
εὐνῆς τε τῆς σῆς, ᾗ συνηλλάχθης ἐμοί,
μή μ' ἀξιώσῃς βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν
τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἐφείς τινι.
ᾗ γὰρ θάνῃς σὺ καὶ τελευτήσας ἀφῇς,
ταύτῃ νόμιζε κἀμὲ τῇ τόθ' ἡμέρᾳ
βίᾳ ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὕπο
ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δουλίαν ἕξειν τροφήν.
καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ
λόγοις ἰάπτων, ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν
Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,
οἵας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.
τοιαῦτ' ἐρεῖ τις. κἀμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ,
σοὶ δ' αἰσχρὰ τἄπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει.
ἀλλ' αἴδεσαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
γήρᾳ προλείπων, αἴδεσαι δὲ μητέρα
πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἥ σε πολλάκις
θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν·
οἴκτειρε δ', ὦναξ, παῖδα τὸν σόν, εἰ νέας
τροφῆς στερηθεὶς σοῦ διοίσεται μόνος
ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων, ὅσον κακὸν
κείνῳ τε κἀμοὶ τοῦθ', ὅταν θάνῃς, νεμεῖς.
ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὅ τι βλέπω
πλὴν σοῦ. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ᾔστωσας δόρει,
καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
καθεῖλεν Ἅιδου θανασίμους οἰκήτορας.
τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
τίς πλοῦτος; ἐν σοὶ πᾶς ἔγωγε σῴζομαι.
ἀλλ' ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν. ἀνδρί τοι χρεὼν
μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τί που πάθοι.
χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτουσ' ἀεί·
ὅτου δ' ἀπορρεῖ μνῆστις εὖ πεπονθότος,
οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνήρ.

---

417. ὦ Brunckius] ἰώ 424. ἐξερῶ Porsonus] ἐξερέω 428. οὐδ' Elmsleius] οὐθ': quo servato Hermannus οὔτ' οὖν pro οὔτοι 438. Τροίας ἐπελθὼν] ἐλθὼν σὺν ἄλλοις D. 447. ὄμμα] ὄνομα, sed correctum a m. pr. 450. ἀδάματος Elmsleius] ἀδάμαστος 451. ἐπευθύνοντ' pr. ἐπεντύνοντ' corr. 455. οὐχ ἑκόντος] γρ. οὐκ ἔχοντος ab S. 466. τἂν Erfurdtius] γ' ἄν 469. *εὐφράναιμι] εὐφραίνοιμι

476. κἀναθεῖσα] καναθεῖσα, ε a m. rec. γε a m. rec. in litura pro δε 482. σαυτοῦ a m. rec. αυτοῦ pr., ut hoc pronomen saepe in codicibus spiritu caret. 488. τινὸς] ες super ος a m. recenti. 493. *συνηλλάχθης] συναλλάχθης, ά superscripto 495. ἐφείς] ἐφεὶς, ά a m. recentissima, ut apographa pleraque. 496. ᾗ Bothius] εἰ θάνῃς factum ex θάνεις *τελευτήσας] τελευτήσεις pr., τελευτήσης sec. ἀφῇς] μ' ἀφῇς Brunckius. 499. δουλίαν ex δούλιον factum, δούλιον in lemmate scholii. 501. ἰάπτων] γρ. ἀτίζων ab S. 515. *σὺ] σοὶ δόρει D.] δορί 516. *ἄλλη] ἀλλ' ἡ *τε] τε με, τε eraso et με a m. rec. scripto. 519. πᾶσ'] ex πᾶ . . superscripto a m. rec. πᾶσιν 521. *πάθοι] πάθῃι που πάθοι] προὔπαθεν Badhamus.

ΧΟ. Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἶκτον ὡς κἀγὼ φρενὶ
θέλοιμ' ἄν· αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη.
ΑΙ. καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
ἐὰν μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.
ΤΕΚ. ἀλλ', ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.
ΑΙ. κόμιζέ νύν μοι παῖδα τὸν ἐμόν, ὡς ἴδω.
ΤΕΚ. καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.
ΑΙ. ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν, ἢ τί μοι λέγεις;
ΤΕΚ. μὴ σοί γέ που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.
ΑΙ. πρέπον γέ τἂν ἦν δαίμονος τοὐμοῦ τόδε.
ΤΕΚ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα τοῦτό γ' ἀρκέσαι.
ΑΙ. ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἣν ἔθου.
ΤΕΚ. τί δῆτ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφελοῖμί σε;
ΑΙ. δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν.
ΤΕΚ. καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.
ΑΙ. τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν;
ΤΕΚ. ὦ παῖ, πατὴρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.
ΑΙ. ἕρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγου;
ΤΕΚ. καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν.
ΑΙ. αἶρ' αὐτόν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὔ,
εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
ἀλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς
δεῖ πωλοδαμνεῖν κἀξομοιοῦσθαι φύσιν.
ὦ παῖ, γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος,
τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.
καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος,
ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς.
ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρὸς
δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἷος ἐξ οἵου 'τράφης.
τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσῃ
στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοὶ
λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα κεἰ τανῦν
τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
ἀλλ', ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς,
ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν,
κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν, ὅπως
τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων
Τελαμῶνι δείξει μητρί τ', Ἐρίβοιαν λέγω,
ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεί,
καὶ τἀμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
θήσουσ' Ἀχαιοῖς μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός.
ἀλλ' αὐτό μοι σύ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον,
Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυρράφου στρέφων
πόρπακος ἑπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος·
τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοίν' ἐμοὶ τεθάψεται.
ἀλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,
καὶ δῶμα πάκτου, μηδ' ἐπισκήνους γόους
δάκρυε. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.
πύκαζε θᾶσσον· οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ
θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι.
ΧΟ. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν·
οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.
ΤΕΚ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασείεις φρενί;
ΑΙ. μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε· σωφρονεῖν καλόν.
ΤΕΚ. οἴμ' ὡς ἀθυμῶ· καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.
ΑΙ. ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ' ἐγὼ θεοῖς
ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι;
ΤΕΚ. εὔφημα φώνει.
ΑΙ. τοῖς ἀκούουσιν λέγε.
ΤΕΚ. σὺ δ' οὐχὶ πείσει;
ΑΙ. πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.
ΤΕΚ. ταρβῶ γάρ, ὦναξ.
ΑΙ. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;
ΤΕΚ. πρὸς θεῶν, μαλάσσου.
ΑΙ. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
εἰ τοὐμὸν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς.
ΧΟ. ὦ κλεινὰ Σαλαμίς, σὺ μέν που
ναίεις ἁλίπλακτος εὐδαίμων,
πᾶσιν περίφαντος ἀεί·
ἐγὼ δ' ὁ τλάμων παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος
Ἰδαῖα μίμνω λειμῶνι' ἄποινα, μηνῶν
ἀνήριθμος αἰὲν εὐνώμᾳ
χρόνῳ τρυχόμενος,
κακὰν ἐλπίδ' ἔχων
ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν
τὸν ἀπότροπον ἀΐδηλον Ἅιδαν.
καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας
ξύνεστιν ἔφεδρος, ὤμοι μοι,
θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος·
ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δή ποτε θουρίῳ
κρατοῦντ' ἐν Ἄρει· νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας
φίλοις μέγα πένθος ηὕρηται,
τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν
μεγίστας ἀρετᾶς

596—608. = 609—621.

546. νεοσφαγὴ τοῦ τόνδε προσλεύσσων φόνον
554[b]. τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν.

571. μέχρις οὗ μυχοὺς κίχωσι τοῦ κάτω θεοῦ.

530. κόμιζέ νυν] κόμιζε νῦν. Encliticum νυν hoc loco restitutum a Brunckio, aliis in locis non paucis partim a Brunckio partim ab aliis, uno alteroque loco (velut Ai. 87.) iam in editione Aldina: de quo satis erit hic in universum monuisse. In codice constanter νῦν, idque ne metri quidem ratione habita, velut Antig. 524. κάτω νῦν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει. 535. 'φύλαξα Brunckius] φυλάξω pr., φύλαξα corr. 537. τῶνδ' ἂν] τῶνδ' ἔτ' Schneidewinus.
ου
538. αὐτόν a m. rec. additum. 543. λόγου] λόγων, ου a m. antiqua. 544. *ὅδ'] ὧδ' 546. Delevi versum spurium νεοσφαγὴ τοῦ τόνδε (apographa alia που τόνδε, alia τοῦτόν γε) προσλεύσων (*προσλεύσσων) φόνον. 554. Versum spurium qui sequebatur τὸ μὴ — κακόν delevit Brunckius. 557. δείξεις a m. ant., δείξῃς pr. 564. τηλωπὸς] γρ. τηλουργὸς (calami lapsus pro τηλουρός) ab S. θήραν] γρ. φρουρὰν ab S. 565. *ἐνάλιος] εἰνάλιος 569. *δείξει] δείξῃ, ει ex ο vel α facto. Ἐρίβοιαν Schaeferus] ἐριβοίᾳ

570. Versum spurium qui sequebatur μέχρις οὗ — θεοῦ delevit Elmsleius. 573. *Ἀχαιοῖς] ἀχαιοὺς 579. δῶμα πάκτου ex Eustathio p. 742, 43. 1532, 59. 1937, 62.] δῶμ' ἀπάκτου 582. πήματι] γρ. τραύματι ab S. 593. *ξυνέρξεθ'] ξυνέρξεσθ', altero ξ ex χ facto. 594. δοκεῖς] δοξεις pr. sine accentu, ο ex ω facto. φρονεῖν] γρ. λέγειν ab S. 597. *ἁλίπλακτος] ἁλίπλαγκτος 601. Ἰδαῖα μίμνω λειμῶνι' ἄποινα, μηνῶν Hermannus] ἰδαίαι μίμνων (μίμνω legit scholiasta) λειμώνια ποίαι μήλων 604. εὐνώμᾳ Triclinius] εὐνόμαι: quem dativum esse εὐνόμᾳ (vitiose scriptum pro εὐνώμᾳ) intellexit glossator, qui per εὐκινήτῳ explicuit. 610. ὤμοι μοι Brunckius] ἰὼ μοι μοί μοι. Tertium μοι om. apographa plura. 617. ηὕρηται D.] εὕρηται. γρ. γεγένηται ab S. 618. χεροῖν μεγίστας Triclinius] χερσὶν μέγιστ'

ἄφιλα παρ' ἀφίλοις
ἔπεσ' ἔπεσε μελέοις 'Ατρείδαις
ἦ που ταλαίνᾳ μὲν σύντροφος ἁμέρᾳ,
λευκὰ δὲ γήρᾳ μάτηρ νιν ὅταν νοσοῦντα
φρενομόρως ἀκούσῃ,
αἴλινον αἴλινον
οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
ἥσει δύσμορος, ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς
θρηνήσει, χερόπλακτοι δ'
ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
δοῦποι καὶ πολιᾶς ἄμυγμα χαίτας.
κρείσσων παρ' Ἅιδᾳ κεύθων ὁ νοσῶν μάταν.
ὃς ἐκ πατρῴας ἥκων γενεᾶς ἄριστος
πολυπόνων 'Αχαιῶν
οὐκέτι συντρόφοις
ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ.
ὦ τλᾶμον πάτερ, οἵαν σε μένει πυθέσθαι
παιδὸς δύσφορον ἄταν,
ἃν οὔπω τις ἔθρεψεν
δίων Αἰακιδᾶν ἄτερθε τοῦδε.

ΑΙ. ἅπανθ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται·
κοὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν, ἀλλ' ἁλίσκεται
χὠ δεινὸς ὅρκος χαὶ περισκελεῖς φρένες.
κἀγὼ γάρ, ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε,
βαφῇ σίδηρος ὣς ἐθηλύνθην στόμα
πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός· οἰκτείρω δέ νιν
χήραν παρ' ἐχθροῖς παῖδά τ' ὀρφανὸν λιπεῖν.
ἀλλ' εἶμι πρός τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
λειμῶνας, ὡς ἂν λύμαθ' ἁγνίσας ἐμὰ
μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς·
μολών τε χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῆ κίχω
κρύψω τόδ' ἔγχος τοὐμόν, ἔχθιστον βελῶν,
γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται·
ἀλλ' αὐτὸ νὺξ Ἅιδης τε σῳζόντων κάτω.
ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
παρ' Ἕκτορος δώρημα δυσμενεστάτου,
οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον 'Αργείων πάρα.
ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,
ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα.
τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς
εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' 'Ατρείδας σέβειν.
ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον. τί μή;
καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
τιμαῖς ὑπείκει· τοῦτο μὲν νιφοστιβεῖς
χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει.
ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανὴς κύκλος
τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν·
δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος
λύει πεδήσας, οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει.
ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν;
ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως μαθὼν ὅτι
ὅ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος
ὡς καὶ φιλήσων αὖθις, ἔς τε τὸν φίλον
τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
ὡς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν.
ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ
εἴσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους, γύναι,
εὔχου τελεῖσθαι τοὐμὸν ὧν ἐρᾷ κέαρ.
ὑμεῖς θ', ἑταῖροι, ταὐτὰ τῇδέ μοι τάδε
τιμᾶτε, Τεύκρῳ τ', ἢν μόλῃ, σημήνατε
μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.
ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον·
ὑμεῖς δ' ἃ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἄν μ' ἴσως
πύθοισθε, κεἰ νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.

ΧΟ. ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτάμαν.
ἰὼ ἰὼ Πὰν Πάν, [που
ὦ Πὰν Πὰν ἁλίπλαγκτε, Κυλλανίας χιονοκτύ-
πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ
θεῶν χοροποί' ἄναξ, ὅπως μοι
Νύσια Κνώσσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃς.
νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.
Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων μολὼν ἄναξ 'Απόλλων
ὁ Δάλιος εὔγνωστος
ἐμοὶ ξυνείη διὰ παντὸς εὔφρων.
ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης.
ἰὼ ἰώ, νῦν αὖ,
νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὐάμερον πελάσαι φάος
θοᾶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας
λαθίπονος πάλιν, θεῶν δ' αὖ
πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσ' εὐνομίᾳ σέβων μεγίστᾳ.
πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει, [πτων
κοὐδὲν ἀναύδατον φατίσαιμ' ἄν, εὖτέ γ' ἐξ ἀέλ-
Αἴας μετανεγνώσθη
θυμοῦ τ' 'Ατρείδαις μεγάλων τε νεικέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄνδρες φίλοι, τὸ πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,
Τεῦκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ

622—634. = 635—645.

693—705. = 706—718.

620. *παρ' ἀφίλοις] παρὰ φίλοις. Utrumque explicat scholiasta. 622. ταλαίνᾳ D.] παλαιᾷ 623. σύντροφος Nauckius] ἔντροφος ἁμέρᾳ Brunckius] ἡμέρᾳ 624. λευκὰ Schneidewinus] λευκῷ 626. φρενομόρως] Alterum ο in ω mutavit manus antiqua. 632. χερόπλακτοι Erfurdtius] χερόπληκτοι 633. *στέρνοισι] στέρνοις 634. ἄμυγμα Bothius] ἀμύγματα 635. κρείσσων] ει ex ε factum. παρ' Elmsleius] γὰρ 'Αιδᾳ] ἀίδα, ut solet. ὁ Lobeckius] ἢ 636. *ἄριστος additum ex apographis nonnullis, sumtum ex annotatione scholiastae λείπει γὰρ τὸ ἄριστος 645. δίων Bergkius] αἰών 649. χαὶ Brunckius] καὶ 650. ἐκαρτέρουν τότε] γρ. ἐπηπείλησ' ἔπη ab S., ex v. 312. 656. ἐξαλύξωμαι ex Hesychio s. h. v.] ἐξαλεύσωμαι 667. *'Ατρείδας] ἀτρείδα 672. *αἰανὴς] αἰανὶς. Utramque scripturam memorat Suidas s. v. αἰανὴς κύκλος. 674. δεινῶν] δεινόν pr.

675. ἐν] ἐκ Bothius. 678. ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως μαθὼν ὅτι D.] ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως ἡμῖν ὅτι 679. ἡμῖν] ἥμην, ἡμῖν a m. rec. superscripto. ἥμην etiam apud Suidam s. v. ἄημα et ἐχθραντέος, sed loco altero codex Paris. A. ἡμῖν ἐχθαρτέος] ἐχθραντέος a m. rec., ut apographa pleraque et Suidas s. h. v. 682. *πολλοῖσι] πολλοῖς 683. ἄπιστος] πι in litura: fuit fortasse ἄπειστος, ut v. 151. εὔπιστα ex εὔπειστα factum. 685. εἴσω D.] ἔσω τέλους] τάχους apud scholiastam: quae non interpretatio, sed diversa scriptura esse videtur. 689. *ὑμῖν ἅμα] ὑμῶν ἅμα. γρ. ὑπέρμεγα ab S. 693. ἀνεπτάμαν] In apographis nonnullis ἀνεπτάμην, ἀνεπτόμαν, ἀνεπτόμην. ἀνεπτόμην apud Suidam s. v. ἔφριξα (ubi editiones veteres ἀνεπτάμην) et sexies apud Eustathium. 695. *χιονοκτύπου] χιονοτύπου 702. *πελάγεων] πελαγέων 705. ξυνείη] ξυνείησ, σ a m. rec. addito. ξυνείης apogr. multa. 706. ἔλυσεν] ἔλυσε γὰρ ab alia m. ant. 712. *ἐξήνυσ'] ἐξήνυσεν 714. μαραίνει Heathius] μαραίνει γε (τε a m. sec.) καὶ φλέγει 715. ἀναύδατον[Lobeckius ex Hesychio (ubi codex ἀναύδακτον)] ἀναύδητον φατίσαιμ' Lobeckius] φατίξαιμ' (φατίζαιμ' pr.) 718. θυμοῦ Hermannus] θυμὸν (γρ. θυμῶν apogr. Flor. Γ et Triclinius). *τ' 'Ατρείδαις] τ' om.

κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον
κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.
στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
μαθόντες ἀμφέστησαν, εἶτ᾽ ὀνείδεσιν
ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν οὔτις ἔσθ᾽ ὃς οὔ,
τὸν τοῦ μανέντος κἀπιβουλευτοῦ στρατῷ
ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὡς οὐκ ἀρκέσοι
τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
ὥστ᾽ ἐς τοσοῦτον ἦλθον ὥστε καὶ χεροῖν
κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη.
λήγει δ᾽ ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω
ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.
ἀλλ᾽ ἡμὶν Αἴας ποῦ ᾽στιν, ὡς φράσω τάδε;
τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον.
ΧΟ. οὐκ ἔνδον, ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως, νέας
βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.
ΑΓ. ἰοὺ ἰού.
βραδεῖαν ἡμᾶς ἆρ᾽ ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
πέμπων ἔπεμψεν, ἢ ᾽φάνην ἐγὼ βραδύς.
ΧΟ. τί δ᾽ ἐστὶ χρείας τῆσδ᾽ ὑπεσπανισμένον;
ΑΓ. τὸν ἄνδρ᾽ ἀπηύδα Τεῦκρος ἔνδοθεν στέγης
μὴ ᾽ξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχοι.
ΧΟ. ἀλλ᾽ οἴχεταί τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς
γνώμης, θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου.
ΑΓ. ταῦτ᾽ ἐστὶ τἄπη μωρίας πολλῆς πλέα,
εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.
ΧΟ. ποῖον; τί δ᾽ εἰδὼς τοῦδε πράγματος πάρει;
ΑΓ. τοσοῦτον οἶδα καὶ παρὼν ἐτύγχανον.
ἐκ γὰρ συνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου
Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα,
ἐς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως
θεὶς εἶπε κἀπέσκηψε παντοίᾳ τέχνῃ
εἶρξαι κατ᾽ ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε
Αἴανθ᾽ ὑπὸ σκηναῖσι μηδ᾽ ἀφέντ᾽ ἐᾶν,
εἰ ζῶντ᾽ ἐκεῖνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ.
ἐλᾷ γὰρ αὐτὸν τῇδε θἠμέρᾳ μόνῃ
δίας Ἀθάνας μῆνις, ὡς ἔφη λέγων.
τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα
πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις
ἔφασχ᾽ ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν
βλαστὼν ἔπειτα μὴ κατ᾽ ἄνθρωπον φρονῇ.
κεῖνος δ᾽ ἀπ᾽ οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος
ἄνους καλῶς λέγοντος ηὑρέθη πατρός.
ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει, τέκνον, δόρει
βούλου κρατεῖν μέν, σὺν θεῷ δ᾽ ἀεὶ κρατεῖν.
ὁ δ᾽ ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείψατο,
πάτερ, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὢν ὁμοῦ
κράτος κατακτήσαιτ᾽· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα
κείνων πέποιθα τοῦτ᾽ ἐπισπάσειν κλέος.
τοσόνδ᾽ ἐκόμπει μῦθον. εἶτα δεύτερον
δίας Ἀθάνας, ἡνίκ᾽ ὀτρύνουσά νιν
ηὐδᾶτ᾽ ἐπ᾽ ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
τότ᾽ ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ᾽ ἔπος·
ἄνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας
ἵστω, καθ᾽ ἡμᾶς δ᾽ οὔποτ᾽ ἐκρήξει μάχη.
τοιοῖσδέ τοι λόγοισιν ἀστεργῆ θεᾶς
ἐκτήσατ᾽ ὀργήν, οὐ κατ᾽ ἄνθρωπον φρονῶν.
ἀλλ᾽ εἴπερ ἔστι τῇδε θἠμέρᾳ, τάχ᾽ ἂν
γενοίμεθ᾽ αὐτοῦ σὺν θεῷ σωτήριοι.
τοσαῦθ᾽ ὁ μάντις εἶφ᾽· ὁ δ᾽ εὐθὺς ἐξ ἕδρας
πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ᾽ ἐπιστολὰς
Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ᾽ ἀπεστερήμεθα,
οὐκ ἔστιν ἁνὴρ κεῖνος, εἰ Κάλχας σοφός.
ΧΟ. ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος,
ὅρα μολοῦσα τόνδ᾽ ὁποῖ᾽ ἔπη θροεῖ.
ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινά.
ΤΕΚ. τί μ᾽ αὖ τάλαιναν ἀρτίως πεπαυμένην
κακῶν ἀτρύτων ἐξ ἕδρας ἀνίστατε;
ΧΟ. τοῦδ᾽ εἰσάκουε τἀνδρός, ὡς ἥκει φέρων
Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν ἣν ἤλγησ᾽ ἐγώ.
ΤΕΚ. οἴμοι, τί φῄς, ὤνθρωπε; μῶν ὀλώλαμεν;
ΑΓ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν, Αἴαντος δ᾽ ὅτι,
θυραῖος εἴπερ ἐστίν, οὐ θαρσῶ πέρι.
ΤΕΚ. καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ᾽ ὠδίνειν τί φῄς.
ΑΓ. ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται
σκηνῆς ὕπαυλον μηδ᾽ ἀφιέναι μόνον.
ΤΕΚ. ποῦ δ᾽ ἐστὶ Τεῦκρος, κἀπὶ τῷ λέγει τάδε;
ΑΓ. πάρεστ᾽ ἐκεῖνος ἄρτι· τήνδε δ᾽ ἔξοδον
ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζειν φέρει.
ΤΕΚ. οἴμοι τάλαινα, τοῦ ποτ᾽ ἀνθρώπων μαθών;
ΑΓ. τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ᾽ ἡμέραν
τὴν νῦν ὃς αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.
ΤΕΚ. οἳ ᾽γώ, φίλοι, πρόστητ᾽ ἀναγκαίας τύχης,
καὶ σπεύσαθ᾽ οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν,
οἱ δ᾽ ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ᾽ ἀντηλίους
ζητεῖτ᾽ ἰόντες τἀνδρὸς ἔξοδον κακήν.
ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἠπατημένη
καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.
οἴμοι, τί δράσω, τέκνον; οὐχ ἱδρυτέον.
ἀλλ᾽ εἶμι κἀγὼ κεῖσ᾽ ὅποιπερ ἂν σθένω.
χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή.
ΧΟ. χωρεῖν ἑτοῖμος, κοὐ λόγῳ δείξω μόνον.
τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ᾽ ἕψεται.
ΑΙ. ὁ μὲν σφαγεὺς ἕστηκεν ᾗ τομώτατος
γένοιτ᾽ ἄν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἕκτορος ξένων ἐμοὶ
μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ᾽ ὁρᾶν.
πέπηγε δ᾽ ἐν γῇ πολεμίᾳ τῇ Τρῳάδι,
σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονής·
ἔπηξα δ᾽ αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγώ,
εὐνούστατον τῷδ᾽ ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν· ἐκ δὲ τῶνδέ μοι
σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκός, ἄρκεσον.
αἰτήσομαι δέ σ᾽ οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν.
πέμψον τιν᾽ ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
Τεύκρῳ φέροντα, πρῶτος ὥς με βαστάσῃ
πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,
καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος
ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ᾽ ἕλωρ.
τοσαῦτά σ᾽, ὦ Ζεῦ, προστρέπω, καλῶ δ᾽ ἅμα
πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι,
ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι

812. σώζειν θέλοντας ἄνδρα γ᾽ ὃς σπεύδῃ θανεῖν.

726. τὸν ab alia m. ant. additum. στρατῷ Schaeferus] στρατοῦ 737. Tertium ἰού delevit Turnebus. 743. *τύχοι] τύχῃ 747. πάρει Schneidewinus] πέρι 756. τῇδε θἠμέρᾳ] τῆιδε θ᾽ ἡμέραι. τῇδ᾽ ἔθ᾽ ἡμέρᾳ Bothius. 768. κατακτήσαιτ᾽] καταστήσαιτ᾽ pr. 771. δίας Ἀθάνας] δίαν Ἀθάναν Mehlhornius. 776. τοι Hermannus] τοῖς 778. τῆιδε θ᾽ ἡμέραι radendo factum ex τῆιδ᾽ ἐν ἡμέραι 780. εἶφ᾽ ex εἶπεν factum in litura. 783. *κεῖνος] ἐκεῖνος 789. ὡς] ὃσ pr. ut videtur. 791. ὤνθρωπε] ἄνθρωπε pr. 794. μ᾽ ex κ᾽ factum. 799. ἐλπίζειν φέρει Bothius] ἐλπίζει φέρειν 802. ὃς Iacobsius] ὅτ᾽ 803. *οἳ ᾽γώ] οἳ ἐγώ 812. σώζειν θέλοντας (α a m. rec. in ε mutatum) ἄνδρα γ᾽ ὃς ἂν (ἂν delevit manus recentior) σπεύδῃ (in σπεύδει mutatum a m. ant.) θανεῖν] Delevi versum spurium. 825. λαχεῖν] λαβεῖν pr. 828. πεπτῶτα] πεπταότα pr. 830. *θ᾽] τ᾽ 831. τοσαῦτά σ᾽, ὦ] γρ. τοσαῦτά σοι ab S. 831. δ᾽] *θ᾽

πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
καλῶ δ' ἀρωγοὺς τὰς ἀεί τε παρθένους
ἀεί θ' ὁρώσας πάντα τἀν βροτοῖς πάθη,
σεμνὰς Ἐρινῦς τανύποδας, μαθεῖν ἐμὲ
πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.
ἴτ', ὦ ταχεῖαι ποίνιμοί τ' Ἐρινύες,
γεύεσθε, μὴ φείδεσθε πανδήμου στρατοῦ.
σὺ δ', ὦ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν
Ἥλιε, πατρῴαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν
ἄγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
γέροντι πατρὶ τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
ἦ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν,
ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην,
ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
ὦ Θάνατε Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών·
καίτοι σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω ξυνών.
σὲ δ', ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
καὶ τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω,
πανύστατον δὴ κοὔποτ' αὖθις ὕστερον.
ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱρὸν οἰκείας πέδον
Σαλαμῖνος, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον,
κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
κρῆναί τε ποταμοί θ' οἵδε, καὶ τὰ Τρωικὰ
πεδία προσαυδῶ, χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοί·
τοῦθ' ὑμὶν Αἴας τοὔπος ὕστατον θροεῖ,
τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἅιδου τοῖς κάτω μυθήσομαι.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

πόνος πόνῳ πόνον φέρει.
παπαῖ παπαῖ,
πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ;
κοὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος.
ἰδοὺ ἰδού,
δοῦπον αὖ κλύω τινά.
ΗΜ. ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.
ΗΜ. τί οὖν δή;
ΗΜ. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἕσπερον νεῶν.
ΗΜ. ἔχεις οὖν;
ΗΜ. πόνου γε πλῆθος, κοὐδὲν εἰς ὄψιν πλέον.
ΗΜ. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν
κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.
ΧΟ. τίς ἂν δῆτά μοι, τίς ἂν φιλοπόνων
ἁλιαδᾶν ἔχων ἀμφ' ἀΰπνους ἄγρας,
ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεᾶν, ἢ ῥυτῶν
Βοσπορίων ποταμῶν, τὸν ὠμόθυμον
εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσσων
ἀπύοι; σχέτλια γὰρ
ἐμέ γε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων
οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,
ἀλλ' ἀμενηνὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου.
ΤΕΚ. ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους;
ΤΕΚ. ἰὼ τλήμων.
ΧΟ. τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὁρῶ
Τέκμησσαν, οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην.
ΤΕΚ. ᾤχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.
ΧΟ. τί δ' ἔστιν;
ΤΕΚ. Αἴας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγὴς
κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής.
ΧΟ. ὤμοι ἐμῶν νόστων·
ὤμοι, κατέπεφνες, ἄναξ, σὸν
τόνδε συνναύταν, ὦ τάλας·
ὦ ταλαῖφρον γύναι.
ΤΕΚ. ὡς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος αἰάζειν πάρα.
ΧΟ. τίνος ποτ' ἄρ' ἔρξε χειρὶ δύσμορος;
ΤΕΚ. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ, δῆλον· ἐν γάρ οἱ χθονὶ
πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ.
ΧΟ. ὤμοι ἐμᾶς ἄτας, οἷος ἄρ' αἱμάχθης, ἄφαρκτος
φίλων·
ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' ἄϊδρις, κατημέλησα. πᾶ πᾶ
κεῖται ὁ δυστράπελος δυσώνυμος Αἴας;
ΤΕΚ. οὔτοι θεατός· ἀλλά νιν περιπτυχεῖ
φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
οὐδεὶς ἄν, ὅστις καὶ φίλος, τλαίη βλέπειν
φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥῖνας, ἔκ τε φοινίας
πληγῆς μελανθὲν αἷμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.

879—914. = 925—960.

---

839. καὶ σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ
αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς
842. πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.

---

836. *θ'] δ' *τὰν] τὰμ 839.—842. Versus spurios quattuor καὶ σφας — ὀλοίατο notavit scholiasta. 858. *κοὔποτ'] καὶ οὔποτ' 859. ἱρὸν D.] ἱερὸν 863. τροφῆς Brunckius] τροφεῖς 866.
χ
ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ] ημ, cum compendio sub litera μ 867. παπαῖ παπαῖ Lachmannus] πᾶι πᾶι, ut versu proximo non πᾶ, sed πᾶι 869. ἐπίσταται — συμμαθεῖν] ἐφίσταται — συμμαθὼν Meinekius. ἐπίσταται si recte legitur, συμμαθεῖν pro alio verbo illatum esse putandum erit, aut scribendum quod ego olim conieci κοὐδεὶς ἐπίσταταί σφε συμμαθὼν τόπος. Post haec verba versum dimetrum, qui responderit versui 866. πόνος πόνῳ πόνον φέρει, excidisse coniecit Hermannus, qui haec inter singulas utriusque ἡμιχορίου personas sic distribuit, στροφὴ ά. Ἡμιχορίου ά ὁ ά. πόνος — | ὁ β΄. πᾶ πᾶ | πα — ἐγώ; | ὁ α΄. κοὐδεὶς — τόπος. | ἀντιστροφὴ α΄. ἡμιχορίου β΄ ὁ α΄. ⏑ – ⏑ –, ⏑ – ⏑ – | ὁ β΄. ἰδού, | δοῦπον — τινά. | ὁ α΄. ἡμῶν — ὁμιλίαν. | στροφὴ β΄. ἡμιχορίου α΄ ὁ α΄. τί οὖν δή; | ἡμιχορίου β΄ ὁ α΄. πᾶν — νεῶν. | ἀντιστροφὴ β΄. ἡμιχορίου α΄ ὁ α΄. ἔχεις οὖν; | ἡμιχορίου β΄ ὁ α΄. πόνου — πλέον. | ἐπῳδός. ἡμιχορίου β΄ ὁ α΄. ἀλλ' — φανείς. Versus hos non ab toto choro pronunciatos esse intellexit scholiasta, qui ad versum primum annotavit, οἱ ἀπὸ τοῦ χοροῦ προΐασιν ὥσπερ ἐκ διαφόρων τόπων κατ' ἄλλην καὶ ἄλλην εἴσοδον, ζητοῦντες τὸν Αἴαντα, καὶ ἡ Τέκμησσα ἐξ ἄλλων, ἥτις καὶ πρώτη ἐπιτυγχάνει τῷ πτώματι. et ad initium carminis proximi ab toto choro cantati (v. 879.) ὅλος ὁ χορὸς εἰς ἓν συνελθὼν ταῦτά φησιν.

ῶν
877. βολῶν] βολῆς, ῶν a m. pr. 879. δῆτα Hermannus] δή φιλοπόνων fuerunt quibus ex glossemate illatum videretur, quum in versu antistrophico 925. dochmii forma non soluta respondeat. Eidem dubitationi obnoxius est v. 887. ἀπύοι; σχέτλια γάρ, cui in antistropha v. 933. forma cretici respondet non soluta οὐλίῳ σὺν πάθει. 880. ἀμφ' addidit Hermannus. ἄγρας] γρ. ἕδρας a manu seculi 14. 885. *ποταμῶν] ποταμῶν . . ἴδρις; duabus ante ἴδρις literis erasis. 889. οὐρίῳ — δρόμῳ] οὐρίων — δρόμων. sed ν utroque eraso. 890. ἀμενηνὸν] Prius ν ex μ factum. 891. ἰώ Turnebus] ἰὼ ἰώ 897. ᾤχωκ' ex Herodiano περὶ μεγάλου ῥήματος ap. Koen. ad Greg. Cor. p. 66. et Choerobosco p. 554, 10 ed. Gaisf.] οἴχωκ' 900. 901. *ὤμοι — ὤμοι] ἰώ μοι — ἰώ μοι 901. *σὸν addidit Hermannus. 902. *ὦ] ἰὼ 903. *ταλαῖφρον] ταλαίφρων 905. ἔρξε Hermannus] ἔπραξε 909. *ὤμοι] ἰώ μοι 910. ἄφαρκτος D.] ἄφρακτος 914. *δυσώνυμος] ὁ δυσώνυμος 919. μελανθὲν] κελαινὸν D.

οἴμοι, τί δράσω; τίς σε βαστάσει φίλων;
ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι,
πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.
ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὢν οἵως ἔχεις,
ὡς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.
ΧΟ. ἔμελλες, τάλας, ἔμελλες χρόνῳ
στερεόφρων ἄρ' ὧδ' ἐξανύσειν κακὰν
μοῖραν ἀπειρεσίων πόνων. τοῖά μοι
πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες
ὠμόφρων ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις
οὐλίῳ σὺν πάθει.
μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ
– ◡ ◡ – ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι.
ΤΕΚ. ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. χωρεῖ πρὸς ἧπαρ, οἶδα, γενναία δύη.
ΤΕΚ. ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι, γύναι,
τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.
ΤΕΚ. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.
ΧΟ. ξυναυδῶ.
ΤΕΚ. οἴμοι, τέκνον, πρὸς οἷα δουλείας ζυγὰ
χωροῦμεν, οἷοι νῷν ἐφεστᾶσι σκοποί.
ΧΟ. ὤμοι, ἀναλγήτων
δισσῶν ἐθρόησας ἄναυδον
ἔργον Ἀτρειδᾶν τῷδ' ἄχει.
ἀλλ' ἀπείργοι θεός.
ΤΕΚ. οὐκ ἂν τάδ' ἔστη τῇδε μὴ θεῶν μέτα.
ΧΟ. ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν.
ΤΕΚ. τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς
Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσέως χάριν.
ΧΟ. ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει πολύτλας ἀνήρ,
γελᾷ δὲ τοῖσδε μαινομένοις ἄχεσιν πολὺν γέλωτα, φεῦ φεῦ,
ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς κλύοντες Ἀτρεῖδαι.
ΤΕΚ. οἱ δ' οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς
τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν,
θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρείᾳ δορός.
οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι τἀγαθὸν χεροῖν
ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ.
[ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν ἢ κείνοις γλυκύς,
αὑτῷ δὲ τερπνός. ὧν γὰρ ἠράσθη τυχεῖν
ἐκτήσαθ' αὑτῷ, θάνατον ὅνπερ ἤθελεν.]
τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα;
θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ.
πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβριζέτω.
Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ
λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. σίγησον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν
βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος.
ΤΕΥ. ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοί,
ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;
ΧΟ. ὄλωλεν ἀνήρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.
ΤΕΥ. ὤμοι βαρείας ἆρα τῆς ἐμῆς τύχης.
ΧΟ. ὡς ὧδ' ἐχόντων ΤΕΥ. ὦ τάλας ἐγώ, τάλας.
ΧΟ. πάρα στενάζειν. ΤΕΥ. ὦ περισπερχὲς πάθος.
ΧΟ. ἄγαν γε, Τεῦκρε. ΤΕΥ. φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνον
τὸ τοῦδε, ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρῳάδος;
ΧΟ. μόνος παρὰ σκηναῖσιν. ΤΕΥ. οὐχ ὅσον τάχος
δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις ὡς κενῆς
σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ;
ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε. τοῖς ἐχθροῖσί τοι
φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν.
ΧΟ. καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλειν
ἐφίεθ' ἀνὴρ κεῖνος, ὥσπερ οὖν μέλει.
ΤΕΥ. ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
ἄλγιστον ὧν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ,
ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ
μάλιστα τοὐμὸν σπλάγχνον, ἣν δὴ νῦν ἔβην,
ὦ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην
μόρον διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος.
ὀξεῖα γάρ σου βάξις ὡς θεοῦ τινος
διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας ὡς οἴχει θανών.
ἁγὼ κλύων δύστηνος ἐμποδὼν μὲν ὢν
ὑπεστέναζον, νῦν δ' ὁρῶν ἀπόλλυμαι.
οἴμοι.
ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
ὦ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμης πικρᾶς,
ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις.
ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, ἐς ποίους βροτούς,
τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
ἦ πού με Τελαμών, σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα,
δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἴσως
χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. πῶς γὰρ οὔχ; ὅτῳ πάρα
μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἵλεων γελᾶν.
οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν,
τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
τὸν δειλίᾳ προδόντα καὶ κακανδρίᾳ
σέ, φίλτατ' Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὡς τὰ σὰ
κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς.
τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρύς,
ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
τέλος δ' ἀπωστὸς γῆς ἀπορριφθήσομαι,
δοῦλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς.
τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δέ μοι
πολλοὶ μὲν ἐχθροί, παῦρα δ' ὠφελήσιμα.
καὶ ταῦτα πάντα σοῦ θανόντος ηὑρόμην.
οἴμοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος, ὦ τάλας, ὑφ' οὗ
φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας; εἶδες ὡς χρόνῳ
ἔμελλέ σ' Ἕκτωρ καὶ θανὼν ἀποφθίσειν;
σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.
Ἕκτωρ μέν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
ζωστῆρι πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων

---

920 *βαστάσει] βαστάσῃ 921. ἀκμαῖος] ἀκμαῖ' ἂν Wakefieldus. 923. οἵως] οἷος pr. οἷος ὢν οἵων κυρεῖς Nauckius. 926. ὧδ' addidit Erfurdtius. *ἐξανύσειν] ἐξανύσσειν 933. σύν] σὺμ pr. 936. Quattuor quae exciderant syllabas alii aliter supplent. χρυσοδέτων Musgravius. ἔκειτ' ἀγών] ἔκειθ'
ου
ἀγὼν Wunderus. 941. ἀρτίως] ἀρτίως, ου fortasse a m. pr. 945. *ἐφεστᾶσι] ἐφεστᾶσιν 946. *ὤμοι] ὤιμοι cum γρ. ἰώ μοι ab S. 956. πολύτλας Porsonus] ὁ πολύτλας 957. τοῖσδε Elmsleius] τοῖς 959. *βασιλῆς] βασιλῆες 961. οἱ δ' Berglerus] οἵδ' 964. τἀγαθόν] *τἀγάθ' ἐν 966.—968. Versus spurios seclusit D. 969. τί] πῶς a m. rec.

986. δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο] δεῦρ' αὐτὸν ἄξεις δῆτα Elmsleius. 988. ἐχθροῖσι Herwerdenus] θανοῦσι 994. πασῶν] ἁπασῶν pr., sed ἁ eraso. 1008. με addidit Kusterus. θ' ἅμα] τ' ἴσως pr., librario ad versum proximum aberrante. 1009. ἴσως] ἰδὼν Hermannus. 1011. εὐτυχοῦντι] ι in litura duarum literarum. ἵλεων (quod est etiam in apographis antiquioribus)] ἥδιον a m. seculi 15. quae correctoris recentis coniectura est. 1019. ἀπορριφθήσομαι] θ erasum. 1022. ὠφελήσιμα Iohnsonus] ὠφελήσιμοι 1024. *πῶς σ'] σ' om. 1029. τοῦδ'] τοῦτ' pr., τοῦδ' a m. rec. cum apographis.

ἐκνάπτετ' αἰὲν, ἔς τ' ἀπέψυξεν βίον·
οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων
πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανασίμῳ πεσήματι.
ἆρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος
κἀκεῖνον Ἅιδης, δημιουργὸς ἄγριος;
ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' ἀεὶ
φάσκοιμ' ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς·
ὅτῳ δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
κεῖνός τ' ἐκεῖνα στεργέτω κἀγὼ τάδε.
ΧΟ. μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ
φράζου τὸν ἄνδρα χὤ τι μυθήσει τάχα.
βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
γελῶν ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνήρ.
ΤΕΥ. τίς δ' ἐστὶν ὅντιν' ἄνδρα προσλεύσσεις στρατοῦ;
ΧΟ. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν.
ΤΕΥ. ὁρῶ· μαθεῖν γὰρ ἐγγὺς ὢν οὐ δυσπετής.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
μὴ συγκομίζειν, ἀλλ' ἐᾶν ὅπως ἔχει.
ΤΕΥ. τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνάλωσας λόγον;
ΜΕ. δοκοῦντ' ἐμοί, δοκοῦντα δ' ὃς κραίνει στρατοῦ.
ΤΕΥ. οὔκουν ἂν εἴποις ἥντιν' αἰτίαν προθείς;
ΜΕ. ὁθούνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν
ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,
ἐξηύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν·
ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον
νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὡς ἕλοι δόρει·
κεἰ μὴ θεῶν τις τήνδε πεῖραν ἔσβεσεν,
ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ', ἣν ὅδ' εἴληχεν τύχην,
θανόντες ἂν προὐκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ,
οὗτος δ' ἂν ἔζη. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς
τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν.
ὧν οὕνεκ' αὐτὸν οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων
τοσοῦτον ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ,
ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος
ὄρνισι φορβὴ παραλίοις γενήσεται.
πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος.
εἰ γὰρ βλέποντος μὴ 'δυνήθημεν κρατεῖν,
πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, κἂν μὴ θέλῃς,
χερσὶν παρευθύνοντες. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου
λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν.
καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς ἄνδρα δημότην
μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν.
οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
φέροιντ' ἄν, ἔνθα μὴ καθεστήκῃ δέος,
οὔτ' ἂν στρατός γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι
μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων.
ἀλλ' ἄνδρα χρή, κἂν σῶμα γεννήσῃ μέγα,
δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ,
σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο·
ὅπου δ ὑβρίζειν δρᾶν θ' ἃ βούλεται παρῇ,
ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν.
ἀλλ' ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
καὶ μὴ δοκῶμεν δρῶντες ἂν ἡδώμεθα
οὐκ ἀντιτίσειν αὖθις ἂν λυπώμεθα.
ἕρπει παραλλὰξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
αἴθων ὑβριστής, νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ.
καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσῃς.
ΧΟ. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς
εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ.
ΤΕΥ. οὐκ ἄν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν εἶθ' ἁμαρτάνει,
ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι
τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.
ἄγ', εἴπ' ἀπ' ἀρχῆς αὖθις, ἦ σὺ φὴς ἄγειν
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών;
οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν ὡς αὑτοῦ κρατῶν;
ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε; ποῦ δὲ σοὶ λεὼν
ἔξεστ' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἦγεν οἴκοθεν;
Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.
οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμῆσαι πλέον
ἀρχῆς ἔκειτο θεσμὸς ἢ καὶ τῷδε σέ.
[ὕπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἔπλευσας, οὐχ ὅλων
στρατηγός, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε.]
ἀλλ' ὧνπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη
κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῂς
εἶθ' ἅτερος στρατηγός, ἐς ταφὰς ἐγὼ
θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα.
οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὕνεκ' ἐστρατεύσατο
γυναικός, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέῳ,
ἀλλ' οὕνεχ' ὅρκων οἷσιν ἦν ἐνώμοτος,
σοῦ δ' οὐδέν· οὐ γὰρ ἠξίου τοὺς μηδένας.
πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν
καὶ τὸν στρατηγὸν ἧκε, τοῦ δὲ σοῦ ψόφου
οὐκ ἂν στραφείην, ὡς ἂν ᾖς οἷός περ εἶ.
ΧΟ. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.
τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει.
ΜΕ. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν.
ΤΕΥ. οὐ γὰρ βάναυσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.
ΜΕ. μέγ' ἄν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.
ΤΕΥ. κἂν ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὡπλισμένῳ.
ΜΕ. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὡς δεινὸν τρέφει.
ΤΕΥ. ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν.
ΜΕ. δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν κτείναντά με;
ΤΕΥ. κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών.
ΜΕ. θεὸς γὰρ ἐκσῴζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.
ΤΕΥ. μή νυν ἀτίμα θεοὺς θεοῖς σεσωσμένος.
ΜΕ. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους;
ΤΕΥ. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών.
ΜΕ. τούς γ' αὐτὸς αὑτοῦ πολεμίους· οὐ γὰρ καλόν.
ΤΕΥ. ἦ σοί γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ;
ΜΕ. μισοῦντ' ἐμίσει· καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο.
ΤΕΥ. κλέπτης γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς ηὑρέθης.
ΜΕ. ἐν τοῖς δικασταῖς, κοὐκ ἐμοί, τόδ' ἐσφάλη.

1031. ἐκνάπτετ'] ἐγνάπτετ' a m. rec. 1040. κρύψεις] κρύψῃς pr., κρύψεις a m. rec. 1044. ὄντιν'] ὅν ex οὖν, ν' ex σ factum. 1045. ἐστείλαμεν] ἐστειλάμην pr. 1049. *ἀνάλωσας] ἀνήλωσας 1053. ἄγειν] ἄ(ξ)γειν 1056. ὡς ἕλοι δόρει] γρ. ὡς ἐλοιδόρει ab S. δόρει Hermannus] δορί 1059. θανόντες] λαχόντες Morstadtius. ἂν addidit S. 1061. Secludit Nauckius. 1063. *τοσοῦτον] τοιοῦτον 1070. *λόγων] λόγων τ' 1071. ἄνδρα] ὄντα Reiskius. 1074. καθεστήκῃ] καθεστήκει pr. παρεστήκει Stobaeus Flor. 43, 14. 1075. ἄρχοιτ' rec. ἄχοιτ' pr. ἔχοιτ' vulgo ap. Stobaeum: sed codex Par. A. ἄρχοιτ'. 1081. παρῇ] πάρα margo a m. rec. ut v. 1160. παρῇ apud Stobaeum.

1100. *λεὼν] λαῶν 1101. ἦγεν Porsonus. ἡγεῖτ', τ ex σθ facto ut videtur. ἤγαγ' in apographo uno. 1104. ἢ καὶ τῷδε σέ] γρ. εἰ καὶ τοῦδέ σοι ab S. 1105. 1106. Seclusit Schneidewinus. 1113. ἐνώμοτος] ἐπώμοτος pr., ἐνώμοτος a m. multo recentiore. 1118. 1119. choro tribuit Brunckius] 1118. ΜΕ. 1119. τ(κ)ευ 1120. σμικρὸν] σμικρὰ a m. rec. ut apographa multa cum schol. Aristoph. Acharn. 710. et Eustathio p.851, 60. 1127. *γ'] τ' 1129. ἀτίμα] ἀτίζε Elmsleius. 1132. *αὑτοῦ] αὐτοῦ

ΤΕΥ. πόλλ' ἂν καλῶς λάθρα σὺ κλέψειας κακά.
ΜΕ. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοὔπος ἔρχεταί τινι.
ΤΕΥ. οὐ μᾶλλον, ὡς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.
ΜΕ. ἕν σοι φράσω· τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον.
ΤΕΥ. ἀλλ' ἀντακούσει τοῦτον ὡς τεθάψεται.
ΜΕ. ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασὺν
ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἐνηῦρες, ἡνίκ' ἐν κακῷ
χειμῶνος εἴχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυφεὶς
πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.
οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα
σμικροῦ νέφους τάχ' ἄν τις ἐκπνεύσας μέγας
χειμὼν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.
ΤΕΥ. ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὄπωπα μωρίας πλέων,
ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
κᾆτ' αὐτὸν εἰσιδών τις ἐμφερὴς ἐμοὶ
ὀργήν θ' ὅμοιος εἶπε τοιοῦτον λόγον,
ὤνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς·
εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος.
τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.
ὁρῶ δέ τοί νιν, κἄστιν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
οὐδείς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μῶν ᾐνιξάμην;
ΜΕ. ἄπειμι· καὶ γὰρ αἰσχρόν, εἰ πύθοιτό τις,
λόγοις κολάζειν ᾧ βιάζεσθαι παρῇ.
ΤΕΥ. ἄφερπέ νυν· κἀμοὶ γὰρ αἴσχιστον κλύειν
ἀνδρὸς ματαίου φλαῦρ' ἔπη μυθουμένου.
ΧΟ. ἔσται μεγάλης ἔριδός τις ἀγών.
ἀλλ' ὡς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας
σπεῦσον κοίλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν
τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει.
ΤΕΥ. καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἵδε πλησίοι
πάρεισιν ἀνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,
τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ.
ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας
ἱκέτης ἔφαψαι πατρός, ὅς σ' ἐγείνατο.
θάκει δὲ προστρόπαιος ἐν χεροῖν ἔχων
κόμας ἐμὰς καὶ τῆσδε καὶ σαυτοῦ τρίτου,
ἱκτήριον θησαυρόν. εἰ δέ τις στρατοῦ
βίᾳ σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός,
γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος,
αὔτως ὅπωσπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
ἔχ' αὐτόν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδέ σε
κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.
ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔς τ' ἐγὼ μολὼν
τάφου μεληθῶ τῷδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ.
ΧΟ. τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει πολυπλάγκτων
ἐτέων ἀριθμός
τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσοήτων
μόχθων ἄταν ἐπάγων
ἀν' εὐρώδη Τροΐαν,
δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων;
1185—1191. = 1192—1198.

ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι μέγαν ἢ τὸν πολύκοινον Ἅιδαν
κεῖνος ἀνήρ, ὃς στυγερῶν ἔδειξεν ὅπλων
Ἕλλασιν κοινὸν Ἄρη.
ἰὼ πόνοι πρόπονοι·
κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.
ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων
οὔτε βαθειᾶν κυλίκων
νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν,
οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον
δύσμορος οὔτ' ἐννυχίαν
τέρψιν ἰαύειν.
ἐρώτων δ' ἐρώτων ἀπέπαυσεν, ὤμοι.
κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως,
ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις
τεγγόμενος κόμας,
λυγρᾶς μνήματα Τροίας.
καὶ πρὶν μὲν ἐξ ἐννυχίου
δείματος ἦν μοι προβολὰ
καὶ βελέων θούριος Αἴας·
νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῷ
δαίμονι. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν
τέρψις ἐπέσται;
γενοίμαν ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου
πρόβλημ' ἁλίκλυστον, ἄκραν
ὑπὸ πλάκα Σουνίου,
τὰς ἱερὰς ὅπως
προσείποιμεν Ἀθάνας.
ΤΕΥ. καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὁρμώμενον·
δῆλος δέ μοὔστι σκαιὸν ἐκλύσων στόμα.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι
τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν;
σέ τοι, τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω,
ἦ που τραφεὶς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο
ὑψήλ' ἐφώνεις κἀπ' ἄκρων ὡδοιπόρεις,
ὅτ' οὐδὲν ὢν τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ,
κοὔτε στρατηγοὺς οὔτε ναυάρχους μολεῖν
ἡμᾶς Ἀχαιῶν οὔτε σοῦ διωμόσω,
ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὡς σὺ φῄς, Αἴας ἔπλει.
ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;
ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα;
ποῖ βάντος ἢ ποῦ στάντος οὗπερ οὐκ ἐγώ;
οὐκ ἆρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ πλὴν ὅδε;
πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρῦξαι τότε,
εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί,
κοὐκ ἀρκέσει ποθ' ὑμῖν οὐδ' ἡσσημένοις
εἴκειν ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς,
ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που
1199—1210. = 1211—1222.

1137. καλῶς] καλῶς; scripto super κακῶς ab glossatore ἀντὶ τοῦ ἐμπείρως 1141. ἀλλ' ἀντακούσῃ] γρ. σὺ δ' ἀντ' a m. seculi 13. 1144. ἐνεῦρες Hartungius] ἂν εὕρες 1160. παρῇ] πάρα a m. rec., ut v. 1081. παρῇ ap. Stobaeum Flor. 2, 28. ubi duo codices Schowii πάρα. 1179. *αὔτως] αὕτως 1184. μολὼν pr. cum Etym. M. p. 382, 52] μόλω corr. 1185. μεληθῶ Etym. M. (ubi cod. Dorv. μελη θ, Vossianus μεληθεί(ς)] μεληθείς 1190. ἀν' εὐρώδη Τροΐαν D.] ἀνὰ τὰν εὐρώδη τροίαν

1192. *ὄφελε] ὤφελε 1197. πόνοι πρόπονοι D.] πόνοι πρόγονοι πόνων 1205. *δ' ἐρώτων] ἐρώτων δ', sine interpunctione post ἰαύειν. 1212. ἐξ addidit D. 1214. ἀνεῖται] ἄγκειται pr., quod correxit m. recentior. στυγερῷ] στυγερῶς pr. 1225. μοὔστι Hermannus] μοίστι 1227. *ἀνοιμωκτὶ] ἀνοιμωκτεὶ
1228. *αἰχμαλωτίδος] αἰχμαλώτιδος 1231. ἐφώνεις] ἐφρόνεις pr.: sed ἐφώνεις m. rec. ἐφρόνεις apud Suidam s. v. ὑψηλοτέρας. Apographa alia ἐφρόνεις, alia ἐφώνεις, alia ἐκόμπεις, quod est in scholio Aristoph. Ach. 638. recenti, ut videtur, quod neque in codice Ravennate neque apud Suidam (s. v. πυγιδίων) legitur. 1233. διωμόσω] γρ. διωρίσω ab S.
1236. *κέκραγας] κέκραγες 1238. *ἆρ'] ἄρ'
1243. ἤρεσκεν ex ἤρκεσεν factum a m. pr.

ἢ σὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι.
ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἄν ποτε
κατάστασις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν
καὶ τοὺς ὄπισθεν ἐς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν· οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς
οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι,
ἀλλ' οἱ φρονοῦντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὅμως
μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.
καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον
ὁρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτήσει τινά·
ὃς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς,
θαρσῶν ὑβρίζεις κἀξελευθεροστομεῖς.
οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν ὃς εἶ φύσιν
ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον,
ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·
τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω.
ΧΟ. εἴθ' ὑμὶν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν·
τούτου γὰρ οὐδὲν σφῷν ἔχω λῷον φράσαι.
ΤΕΥ. φεῦ, τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
χάρις διαρρεῖ καὶ προδοῦσ' ἁλίσκεται,
εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
Αἴας, ἔτ' ἴσχει μνῆστιν, οὗ σὺ πολλάκις
τὴν σὴν προτείνων προὔκαμες ψυχὴν δόρει·
ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρριμμένα.
ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόητ' ἔπη,
οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδέν, ἡνίκα
ἑρκέων ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλημένους,
ἤδη τὸ μηδὲν ὄντας, ἐν τροπῇ δορὸς
ἐρρύσατ' ἐλθὼν μοῦνος, ἀμφὶ μὲν νεῶν
ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς θ' ἑδωλίοις
πυρὸς φλέγοντος, ἐς δὲ ναυτικὰ σκάφη
πηδῶντος ἄρδην Ἕκτορος τάφρων ὕπερ;
τίς ταῦτ' ἀπεῖρξεν; οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε
ὃν οὐδαμοῦ φῄς οὐδὲ συμβῆναι ποδί;
ἆρ' ὑμὶν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
χὤτ' αὖθις αὐτὸς Ἕκτορος μόνος μόνου
λαχών τε κἀκέλευστος ἦλθ' ἐναντίος,
οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθείς,
ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὃς εὐλόφου
κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν;
ὅδ' ἦν ὁ πράσσων ταῦτα, σὺν δ' ἐγὼ παρών,
ὁ δοῦλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
δύστηνε, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς;
οὐκ οἶσθα σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὔφυ πατὴρ
ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα;
Ἀτρέα δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε δυσσεβέστατον,
προθέντ' ἀδελφῷ δεῖπνον οἰκείων τέκνων;
αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ᾗ
λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ
ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.
τοιοῦτος ὢν τοιῷδ' ὀνειδίζεις σποράν;
ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας ἐμὴν
ἴσχει ξύνευνον μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν
βασίλεια, Λαομέδοντος· ἔκκριτον δέ νιν
δώρημ' ἐκείνῳ 'δωκεν Ἀλκμήνης γόνος.
ἆρ' ὧδ' ἄριστος ἐξ ἀριστέοιν δυοῖν
βλαστὼν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος,
οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων;
εὖ νυν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
βαλεῖτε χἠμᾶς τρεῖς ὁμοῦ συγκειμένους.
ἐπεὶ καλόν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ
θανεῖν προδήλως μᾶλλον ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ
γυναικός, ἢ τοῦ σοῦ ξυναίμονος λέγω;
πρὸς ταῦθ' ὅρα μὴ τοὐμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν.
ὡς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτὲ
καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς.
ΧΟ. ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθώς,
εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει.
ΟΔ. τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ᾐσθόμην
βοὴν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.
ΑΓ. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους,
ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως;
ΟΔ. ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
κλύοντι φλαῦρα συμβαλεῖν ἔπη κακά.
ΑΓ. ἤκουσεν αἰσχρά· δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτά με.
ΟΔ. τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν;
ΑΓ. οὔ φησ' ἐάσειν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.
ΟΔ. ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τἀληθῆ φίλῳ
σοὶ μηδὲν ἧσσον ἢ πάρος ξυνηρετεῖν;
ΑΓ. εἴπ'· ἦ γὰρ εἴην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ
φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.
ΟΔ. ἄκουέ νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε πρὸς θεῶν
μὴ τλῇς ἄθαπτον ὧδ' ἀναλγήτως βαλεῖν,
μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
τοσόνδε μισεῖν ὥστε τὴν δίκην πατεῖν.
κἀμοὶ γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ,
ἐξ οὗ 'κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων,
ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ
οὐκ ἀντατιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν
ἕν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι
Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι·
οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
φθείροις ἄν. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
βλάπτειν τὸν ἐσθλόν, οὐδ' ἐὰν μισῶν κυρῇς.
ΑΓ. σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;
ΟΔ. ἔγωγ'· ἐμίσουν δ', ἡνίκ' ἦν μισεῖν καλόν.
ΑΓ. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή;
ΟΔ. μὴ χαῖρ', Ἀτρείδη, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
ΑΓ. τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον.
ΟΔ. ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.
ΑΓ. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.
ΟΔ. παῦσαι· κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος.
ΑΓ. μέμνησ' ὁποίῳ φωτὶ τὴν χάριν δίδως.
ΟΔ. ὅδ' ἐχθρὸς ἀνήρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν.
ΑΓ. τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν;

1253. πλευρὰ] πλευρὰν ab S. 1270. δόρει D.]
νη
δορί 1272. κἀνόητ'] κἀνόητ', νη a m. rec.
1274. ἐγκεκλημένους Elmsleius] ἐγκεκλειμένους
1276. μοῦνος ab S illatum. 1277. θ' addidit Bothius.
1278. ἐς D.] εἰς 1284. ἐναντίος] οσ in litura.
δσ
1290. *αὐτὰ] αὐτῶ, δσ a m. ant. 1296. *φιτύσας]
φυτεύσας πατὴρ] σ' ἀνὴρ vel σ' Ἀτρεὺς Hermannus.

1303. δώρημ' ἐκείνῳ Brunckius] δώρημα κείνῳ
*'δωκεν] δῶκεν 1304. ἀριστέοιν] ἀριστέων pr., sed in ἀριστέοιν mutatum a pr. m. 1305. *βλαστὼν] βλαστῶν 1309. συγκειμένους] γρ. συνεμπόρους ab S. 1310. ὑπερπονουμένῳ] γρ. πονουμένους ab S.
1311. *ὑπὲρ] ὕπερ 1312. τοῦ σοῦ] τῆς σοῦ D.
ξυναίμονος D.] θ' ὁμαίμονος 1326. σ' addidit S. 1329. ξυνηρετεῖν Lobeckius] ξυνηρεμεῖν, in ξυνηρετμεῖν mutatum ab S. 1339. οὐκ ἀντατιμάσαιμ' Bothius] οὐκ ἂν (οὔκουν a m. ant.) ἀτιμάσαιμ'

ΟΔ. νικᾷ γὰρ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ.
ΑΓ. τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν.
ΟΔ. ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι καὖθις πικροί.
ΑΓ. τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους;
ΟΔ. σκληρὰν ἐπαινεῖν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.
ΑΓ. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θἠμέρᾳ φανεῖς.
ΟΔ. ἄνδρας μὲν οὖν Ἕλλησι πᾶσιν ἐνδίκους.
ΑΓ. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἐᾶν;
ΟΔ. ἔγωγε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἵξομαι.
ΑΓ. ἦ πάνθ' ὅμοια· πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ.
ΟΔ. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς ἢ 'μαυτῷ πονεῖν;
ΑΓ. σὸν ἆρα τοὔργον, οὐκ ἐμὸν κεκλήσεται.
ΟΔ. ὡς ἂν ποιήσῃς, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει.
ΑΓ. ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστασ', ὡς ἐγὼ
σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν,
οὗτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ' ὢν ἔμοιγ' ὁμῶς
ἔχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἃ χρῄς.
ΧΟ. ὅστις σ', Ὀδυσσεῦ, μὴ λέγει γνώμῃ σοφὸν
φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ' ἀνήρ.
ΟΔ. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι
ὅσον τότ' ἐχθρὸς ἦ, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
καὶ ξυμπονεῖν καὶ μηδὲν ἐλλείπειν ὅσων
χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.
ΤΕΥ. ἄριστ' Ὀδυσσεῦ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
λόγοισι· καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολύ.
τούτῳ γὰρ ὢν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ
μόνος παρέστης χερσίν, οὐδ' ἔτλης παρὼν
θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα,
ὡς ὁ στρατηγὸς οὑπιβρόντητος μολών,
αὐτός τε χὠ ξύναιμος ἠθελησάτην
λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ.
τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατὴρ
μνήμων τ' Ἐρινὺς καὶ τελεσφόρος Δίκη
κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἤθελον
τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
σὲ δ', ὦ γεραιοῦ σπέρμα Λαέρτου πατρός,
τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἐᾶν,
μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ·
τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε, κεἴ τινα στρατοῦ
θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν.
ἐγὼ δὲ τἄλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο.
ΟΔ. ἀλλ' ἤθελον μέν· εἰ δὲ μή 'στί σοι φίλον
πράσσειν τάδ' ἡμᾶς, εἶμ', ἐπαινέσας τὸ σόν.
ΤΕΥ. ἅλις· ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλην κάπετον
χερσὶ ταχύνατε, τοὶ δ' ὑψίβατον
τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων
θέσθ' ἐπίκαιρον·
μία δ' ἐκ κλισίας ἀνδρῶν ἴλη
τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω.
παῖ, σὺ δὲ πατρός γ' ὅσον ἰσχύεις
φιλότητι θιγὼν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ
τάσδ' ἐπικούφιζ'· ἔτι γὰρ θερμαὶ
σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
μένος. ἀλλ' ἄγε πᾶς, φίλος ὅστις ἀνὴρ
φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω,
τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ
κοὐδενί πω λῴονι θνητῶν.
ΧΟ. ἦ πολλὰ βροτοῖς ἔστιν ἰδοῦσιν
γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ' οὐδεὶς μάντις
τῶν μελλόντων ὅ τι πράξει.

1417. Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.

1357. ἀρετή] ἡ 'ρετή factum ex ἡ ἀρετή, ut ap. Stobaeum scriptum Flor. 19, 10. et Eustathium
οἷς
locis pluribus. 1358. βροτῶν] βροτῶν, οἷς a m. recentissima. 1360. δῆτα] δὴ pr., δῆτα m. recentior. 1366. ὅμοια] ὁμοῖα rec. Post ὅμοια interpungendum esse unus ex scholiastis intellexit. 1368. *ἆρα] ἄρα 1369. ὡς] ὅσσ' pr. ποιήσῃς] ποιήσεις pr., ποιήσῃς m. ant. γ' ἔσει] γ' om. pr., addidit m. ant. φανεῖ Nauckius. 1372. ὁμῶς] ὅμως pr., ὁμῶς rec. 1373. χρῄς D.] χρή 1374. σ' addidit m. ant. 1377. ἦ Elmsleius] ἦν φίλος] φί-
ωι
λον pr. 1379. ὅσων Porsonus] ὅσον, ωι a m. antiquissima.

1395. ποιῶ] Litera ι erasa, ut passim in codice ποεῖν pro ποιεῖν scriptum. 1396. ξύμπρασσε Brunckius] ξύμπραττε 1398. τἄλλα] ταῦτα Schneidewinus. 1404. *ταχύνατε] ταχύνετε 1417. Versum spurium Αἴαντος — φωνῶ delevit D.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.	ΑΙΜΩΝ.
ΙΣΜΗΝΗ.	ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΧΟΡΟΣ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.	ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΚΡΕΩΝ.	ΕΥΡΥΔΙΚΗ.
ΦΥΛΑΞ.	ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Ἀντιγόνη παρὰ τὴν πρόσταξιν τῆς πόλεως θάψασα τὸν Πολυνείκην ἐφωράθη, καὶ εἰς μνημεῖον κατάγειον ἐντεθεῖσα παρὰ τοῦ Κρέοντος ἀνῄρηται· ἐφ' ᾗ καὶ Αἵμων δυσπαθήσας διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα ξίφει ἑαυτὸν διεχειρίσατο. ἐπὶ δὲ τῷ τούτου θανάτῳ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη ἑαυτὴν ἀνεῖλε.

Κεῖται ἡ μυθοποιία καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀντιγόνῃ· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἵμονος δίδοται πρὸς γάμου κοινωνίαν καὶ τέκνον τίκτει τὸν Αἵμονα[a].

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτικαῖς· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων γερόντων· προλογίζει δὲ ἡ Ἀντιγόνη· ὑπόκειται δὲ τὰ πράγματα ἐπὶ τῶν Κρέοντος βασιλείων. τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι τάφος Πολυνείκους, Ἀντιγόνης ἀναίρεσις, θάνατος Αἵμονος, καὶ μόρος Εὐρυδίκης τῆς Αἵμονος μητρός. φασὶ δὲ τὸν Σοφοκλέα ἠξιῶσθαι τῆς ἐν Σάμῳ στρατηγίας εὐδοκιμήσαντα ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἀντιγόνης. λέλεκται δὲ τὸ δρᾶμα τοῦτο τριακοστὸν δεύτερον.

ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΥ.

Τὸ μὲν δρᾶμα τῶν καλλίστων Σοφοκλέους. στασιάζεται δὲ τὰ περὶ τὴν ἡρωίδα ἱστορούμενα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς Ἰσμήνην. ὁ μὲν γὰρ Ἴων ἐν τοῖς διθυράμβοις καταπρησθῆναί φησιν ἀμφοτέρας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας ὑπὸ Λαοδάμαντος τοῦ Ἐτεοκλέους· Μίμνερμος δέ φησι τὴν μὲν Ἰσμήνην προσομιλοῦσαν Θεοκλυμένῳ ὑπὸ Τυδέως κατὰ Ἀθηνᾶς ἐγκέλευσιν τελευτῆσαι.

Ταῦτα μὲν οὖν ἐστι τὰ ξένως περὶ τῶν ἡρωίδων ἱστορούμενα. ἡ μέντοι κοινὴ δόξα σπουδαίας αὐτὰς ὑπείληφεν καὶ φιλαδέλφους δαιμονίως, ᾗ καὶ οἱ τῆς τραγῳδίας ποιηταὶ

α

[a] Αἵμονα] Sic L. In margine ab alia manu antiqua μαίδον, ex quo μαίμονα factum in apographis. Μαίονα Nauckius de Aristoph. Byzantio p. 257.

ἑπόμενοι τὰ περὶ αὐτὰς διατέθεινται. [τὸ δὲ δρᾶμα τὴν ὀνομασίαν ἔσχεν ἀπὸ τῆς παρεχούσης τὴν ὑπόθεσιν Ἀντιγόνης.] ὑπόκειται δὲ ἄταφον τὸ σῶμα Πολυνείκους. καὶ Ἀντιγόνη θάπτειν αὐτὸ πειρωμένη παρὰ τοῦ Κρέοντος κωλύεται· φωραθεῖσα δὲ αὐτὴ θάπτουσα ἀπόλλυται. Αἵμων τε ὁ Κρέοντος ἐρῶν αὐτῆς καὶ ἀφορήτως ἔχων ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ συμφορᾷ αὐτὸν διαχειρίζεται· ἐφ' ᾧ καὶ ἡ μήτηρ Εὐρυδίκη τελευτᾷ τὸν βίον ἀγχόνῃ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀποθανόντα Πολυνείκη ἐν τῷ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μονομαχίῳ Κρέων ἄταφον ἐκβαλὼν κηρύττει μηδένα αὐτὸν θάπτειν, θάνατον τὴν ζημίαν ἀπειλήσας. τοῦτον Ἀντιγόνη ἡ ἀδελφὴ θάπτειν πειρᾶται. καὶ δὴ λαθοῦσα τοὺς φύλακας ἐπιβάλλει χῶμα· οἷς ἐπαπειλεῖ θάνατον ὁ Κρέων, εἰ μὴ τὸν τοῦτο δράσαντα ἐξεύροιεν. οὗτοι τὴν κόνιν τὴν ἐπιβεβλημένην καθαίροντες οὐδὲν ἧττον ἐφρούρουν. ἐπελθοῦσα δὲ ἡ Ἀντιγόνη καὶ γυμνὸν εὑροῦσα τὸν νεκρὸν ἀνοιμώξασα ἑαυτὴν εἰσαγγέλλει. ταύτην ὑπὸ τῶν φυλάκων παραδεδομένην Κρέων καταδικάζει καὶ ζῶσαν εἰς τύμβον καθεῖρξεν. ἐπὶ τούτοις Αἵμων, ὁ Κρέοντος υἱός, ὃς ἐμνᾶτο αὐτήν, ἀγανακτήσας ἑαυτὸν προσεπισφάζει τῇ κόρῃ ἀπολομένῃ ἀγχόνῃ, Τειρεσίου τοῦτο προθεσπίσαντος· ἐφ' ᾧ λυπηθεῖσα Εὐρυδίκη, ἡ τοῦ Κρέοντος γαμετή, ἑαυτὴν ἀποσφάζει. καὶ τέλος θρηνεῖ Κρέων τὸν τοῦ παιδὸς καὶ τῆς γαμετῆς θάνατον.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
Ὦ κοινὸν αὐτάδελφον Ἰσμήνης κάρα,
ἆρ' οἶσθ' ὅ τι Ζεὺς τῶν ἀπ' Οἰδίπου κακῶν
ἐλλεῖπον οὐχὶ νῷν ἔτι ζώσαιν τελεῖ;
οὐδὲν γὰρ οὔτ' ἀλγεινὸν οὔτ' ἀτήσιμον
οὔτ' αἰσχρὸν οὔτ' ἄτιμόν ἐσθ', ὁποῖον οὐ
τῶν σῶν τε κἀμῶν οὐκ ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.
καὶ νῦν τί τοῦτ' αὖ φασι πανδήμῳ πόλει
κήρυγμα θεῖναι τὸν στρατηγὸν ἀρτίως;
ἔχεις τι κεἰσήκουσας; ἤ σε λανθάνει
πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά;
ΙΣΜΗΝΗ.
ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς μῦθος, Ἀντιγόνη, φίλων
οὔθ' ἡδὺς οὔτ' ἀλγεινὸς ἵκετ' ἐξ ὅτου
δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο,
μιᾷ θανόντων ἡμέρᾳ διπλῇ χερί·
ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστιν Ἀργείων στρατὸς
ἐν νυκτὶ τῇ νῦν, οὐδὲν οἶδ' ὑπέρτερον,
οὔτ' εὐτυχοῦσα μᾶλλον οὔτ' ἀτωμένη.
ΑΝ. ᾔδη καλῶς, καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις.
ΙΣ. τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.
ΑΝ. οὐ γὰρ τάφου νῷν τὼ κασιγνήτω Κρέων
τὸν μὲν προτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει;
Ἐτεοκλέα μέν, ὡς νόμος, κατὰ χθονὸς
ἔκρυψε τοῖς ἔνερθεν ἔντιμον νεκροῖς,
τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν
ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ
τάφῳ καλύψαι μηδὲ κωκῦσαί τινα,
ἐᾶν δ' ἄκλαυτον ἄταφον οἰωνοῖς γλυκὺν
θησαυρὸν εἰσορμῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.
τοιαῦτά φασι τὸν ἀγαθὸν Κρέοντα σοὶ
κἀμοί, λέγω γὰρ κἀμέ, κηρύξαντ' ἔχειν,
καὶ δεῦρο νεῖσθαι ταῦτα τοῖσι μὴ εἰδόσιν
σαφῆ προκηρύξοντα, καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν
οὐχ ὡς παρ' οὐδέν, ἀλλ' ὃς ἂν τούτων τι δρᾷ,
φόνον προκεῖσθαι δημόλευστον ἐν πόλει.
οὕτως ἔχει σοι ταῦτα, καὶ δείξεις τάχα
εἴτ' εὐγενὴς πέφυκας εἴτ' ἐσθλῶν κακή.
ΙΣ. τί δ', ὦ ταλαίφρον, εἰ τάδ' ἐν τούτοις, ἐγὼ
λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα προσθείμην πλέον;
ΑΝ. εἰ ξυμπονήσεις καὶ ξυνεργάσει σκόπει.
ΙΣ. ποῖόν τι κινδύνευμα; ποῦ γνώμης ποτ' εἶ;
ΑΝ. εἰ τὸν νεκρὸν ξὺν τῇδε κουφιεῖς χερί.
ΙΣ. ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ', ἀπόρρητον πόλει;
ΑΝ. τὸν γοῦν ἐμὸν κοὺ τὸν σόν, ἢν σὺ μὴ θέλῃς.

46. ἀδελφόν· οὐ γὰρ δὴ προδοῦσ' ἁλώσομαι.

2. οἶσθ'] ἔσθ' D. ὅ τι] ὅ, τι cum diastole ab alia manu antiqua. 3. ἐλλεῖπον D.] ὁποῖον 4. ἀτήσιμον D.] ἄτης ἄτερ 5. οὐ] οὐχί, eraso χί, quod librarius scripserat ad ὁποῖον οὐχὶ v. 3. aber-
ο ῖος
rans. 13. δύο] δύω, ο ab alia m. 15. ἀργείων, ῖος ab alia m. 18. ᾔδη Piersonus (quod legit scholiasta, qui annotavit ἀντὶ τοῦ ᾔδεα)] ἤιδειν. Conf. ad v. 448. 460. 23. ὡς νόμος (hoc etiam Kayserus), κατὰ χθονὸς D.] ὡς λέγουσι σὺν δίκῃ | χρησθεὶς δικαίᾳ καὶ νόμῳ κατὰ χθονὸς

29. *ἄκλαυτον ἄταφον] ἄταφον ἄκλαυτον 30. εἰσορμῶσι vir doctus apud Burtonum] εἰσορῶσι 31. Κρέοντα σοὶ Schaeferus] κρέοντά σοι 33. τοῖσι Heathius] τοῖς 34. προκηρύξοντα] προκηρύξαντα, literis ξα in litura positis pro το vel ττο. 40. ἢ 'φάπτουσα] ἢ θάπτουσα cum γρ. καὶ ἢ 'φάπτουσα. 41. ξυνεργάσει] ξυνεργάσηι, et sic ηι pro ει v. 86. 90. 93. 94. 99. 230. 234. 241. 317. 442. 510. (ubi pr. ἐξομεῖ) 691. 752. 818. 822. 998. 1067. 1086., sed relictum βουλεύει 772. quia tertiae personae esse
ἡ
videbatur. 42. *ποῦ] ποῖ 44. ἦ] εἰ, ἡ ab alia m. ant. 45. κοὺ D.] καὶ 46. Eieci versum spurium, ἀδελφόν — ἁλώσομαι, de quo scholiasta ad v. 45. Δίδυμος δέ φησιν ὑπὸ τῶν ὑπομνηματιστῶν τὸν ἑξῆς στίχον νενοθεῦσθαι.

ΙΣ. ὦ σχετλία, Κρέοντος ἀντειρηκότος;
ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῷ τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν μέτα.
ΙΣ. οἴμοι· φρόνησον, ὦ κασιγνήτη, πατὴρ
ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο,
πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς
ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί·
ἔπειτα μήτηρ καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος,
πλεκταῖσιν ἀρτάναισι λωβᾶται βίον·
τρίτον δ' ἀδελφὼ δύο μίαν καθ' ἡμέραν
αὐτοκτονοῦντε τὼ ταλαιπώρω μόρον
κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν χεροῖν.
νῦν δ' αὖ μόνα δὴ νὼ λελειμμένα σκόπει
ὅσῳ κάκιστ' ὀλούμεθ', εἰ νόμου βίᾳ
ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν.
ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν γυναῖχ' ὅτι
ἔφυμεν, ὡς πρὸς ἄνδρας οὐ μαχουμένα·
ἔπειτα δ' οὕνεκ' ἀρχόμεσθ' ἐκ κρεισσόνων,
καὶ ταῦτ' ἀκούειν κἄτι τῶνδ' ἀλγίονα.
ἐγὼ μὲν οὖν αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς
ξύγγνοιαν ἴσχειν, ὡς βιάζομαι τάδε,
τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. τὸ γὰρ
περισσὰ πράσσειν οὐκ ἔχει νοῦν οὐδένα.
ΑΝ. οὔτ' ἂν κελεύσαιμ' οὔτ' ἄν, εἰ θέλοις ἔτι
πράσσειν, ἐμοῦ γ' ἂν ἡδέως δρῴης μέτα.
ἀλλ' ἴσθ' ὁποία σοι δοκεῖ, κεῖνον δ' ἐγὼ
θάψω. καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν.
φίλη μετ' αὐτοῦ κείσομαι, φίλου μέτα,
ὅσια πανουργήσασ'· ἐπεὶ πλείων χρόνος
ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε.
ἐκεῖ γὰρ ἀεὶ κείσομαι· σὺ δ', εἰ δοκεῖ,
τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσασ' ἔχε.
ΙΣ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄτιμα ποιοῦμαι, τὸ δὲ
βίᾳ πολιτῶν δρᾶν ἔφυν ἀμήχανος.
ΑΝ. σὺ μὲν τάδ' ἂν προὔχοι'· ἐγὼ δὲ δὴ τάφον
χώσουσ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ πορεύσομαι.
ΙΣ. οἴμοι, ταλαίνης ὡς ὑπερδέδοικά σου.
ΑΝ. μή μου προτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον.
ΙΣ. ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ
τοὔργον, κρυφῇ δὲ κεῦθε, σὺν δ' αὔτως ἐγώ.
ΑΝ. οἴμοι, καταύδα· πολλὸν ἐχθίων ἔσει
σιγῶσ', ἐὰν μὴ πᾶσι κηρύξῃς τάδε.
ΙΣ. θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις.
ΑΝ. ἀλλ' οἶδ' ἀρέσκουσ' οἷς μάλισθ' ἁδεῖν με χρή.
ΙΣ. εἰ καὶ δυνήσει γ'· ἀλλ' ἀμηχάνων ἐρᾷς.
ΑΝ. οὐκοῦν, ὅταν δὴ μὴ σθένω, πεπαύσομαι.
ΙΣ. ἀρχὴν δὲ θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμήχανα.
ΑΝ. εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ,
ἐχθρὰ δὲ τῷ θανόντι προσκείσει δίκῃ.
ἀλλ' ἔα με καὶ τὴν ἐξ ἐμοῦ δυσβουλίαν
παθεῖν τὸ δεινὸν τοῦτο· πείσομαι γὰρ οὖν
τοσοῦτον οὐδὲν ὥστε μὴ οὐ καλῶς θανεῖν.
ΙΣ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι, στεῖχε· τοῦτο δ' ἴσθ', ὅτι
ἄνους μὲν ἔρχει, τοῖς φίλοις δ' ὀρθῶς φίλη.

ΧΟΡΟΣ.

ἀκτὶς ἀελίου, τὸ κάλλιστον ἑπταπύλῳ φανὲν
Θήβᾳ τῶν προτέρων φάος,
ἐφάνθης ποτ', ὦ χρυσέας ἁμέρας βλέφαρον,
Διρκαίων ὑπὲρ ῥεέθρων μολοῦσα,
τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν ἐκ φῶτα βάντα πανσαγίᾳ
φυγάδα πρόδρομον ὀξυτέρῳ κινήσασα χαλινῷ·
ὃς ἐφ' ἡμετέρᾳ γῇ Πολυνείκους
ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων
ὀξέα κλάζων
ἀετὸς ἐς γῆν ὑπερέπτη,
λευκῆς χιόνος πτέρυγι στεγανὸς
πολλῶν μεθ' ὅπλων
ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσιν.
στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων φονώσαισιν ἀμφιχανὼν
λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα [κύκλῳ
ἔβα, πρίν ποθ' ἁμετέρων αἱμάτων γένυσιν
πλησθῆναί τε καὶ στεφάνωμα πύργων [ἐτάθη
πευκάενθ' Ἥφαιστον ἑλεῖν. τοῖος ἀμφὶ νῶτ'
πάταγος Ἄρεος, ἀντιπάλου δυσχείρωμα δράκον-
Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους [τος.
ὑπερεχθαίρει, καί σφας ἐσιδὼν
πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους,
χρυσοῦ καναχῇ θ' ὑπερόπτας,
παλτῷ ῥιπτεῖ πυρὶ βαλβίδων
ἐπ' ἄκρων ἤδη
νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι·
ἀντιτύπᾳ δ' ἐπὶ γᾷ πέσε τανταλωθεὶς
πυρφόρος ὃς τότε μαινομένᾳ ξὺν ὁρμᾷ
βακχεύων ἐπέπνει
ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων.
εἶχε δ' ἄλλᾳ τὰ μέν, [Ἄρης
ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας
δεξιόσειρος.
ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ ἐφ' ἑπτὰ πύλαις
ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους ἔλιπον

100—109. = 117—126.
134—140. = 148—154.

---

48. μ' addidit Brunckius. 53. ἔπος] πάθος superscr. ab S. 55. δύο] ■ in ω mutavit m. antiqua. 56. αὐτοκτονοῦντε (debebat αὐτοκτονοῦντε) Coraës ad Heliodor. vol. 2. p. 7.] αὐτοκτενοῦντε 57. ἐπαλλήλοιν Hermannus] ἐπ' ἀλλήλοιν 58. δ' a m. rec. additum. 60. παρέξιμεν] ι ex ει factum.
63. κρεισσόνων] κρειττόνων, sed superscripto σσ ab alia m. ant. 64. ἀλγίονα] ἀλγείονα pr. 68.—70. οὐκ ἔχει — πράσσειν primo omissa supplevit m. pr. 70. Post γ' duae literae erasae. 71. ὁποία Triclinius] ὅποια 76. *ἀεὶ] αἰεὶ σὺ Elmsleius] σοὶ 78. Ante οὐκ erasum οὖν 83. πότμον] γρ. βίον ab S. 89. μάλισθ' Brunckius] μάλιστ' 91. μὴ addidit S. 93. ἐχθαρεῖ] ἐχθανῆι cum γρ. ἐχθαρῆι a m. recentiore. 94. δίκῃ] κάσει D. κάτω Lud. Dindorfius. 96. οὖν Elmsleius ad Eurip. Med. 804.] οὐ

100. ἀελίου pr. (in textu et in lemmate scholii) sed υ in ιο (i. e. ἀελίοιο) mutatum a m. satis antiqua. 105. *ὑπὲρ] ὕπερ 106. ἐκ addidit Hermannus. 108. *ὀξυτέρῳ] ὀξυτόρωι, litera super ω erasa. Correctum ex schol. 110. ὃς — Πολυνεί-
τέ
κους Scaliger] ὃν — πολυνείκης ἡμετέρᾳ] ἡμερα,
τέ a m. pr. γῇ et v. 113. γῆν ὑπερέπτη D.] γᾶι — γᾶν ὑπερέπτα 113. ἀετὸς D.] αἰετὸς *ἐς] εἰς ὡς post γῆν delevit Hermannus. 116. κο-
σ
ρύθεσσιν] κορύθεσιν, σ ab alia m. superscr. 117. φονώσαισιν Boeckhius] φονίαισιν. φονώσαισιν legit scholiasta, qui explicat ταῖς τῶν φόνων ἐρώσαις λόγχαις. 122. τε addidit Triclinius. 125. ἀντι-
ου οσ
πάλωι, ου a m. ant. 126. δράκοντι, οσ a m. ant.
128. *ἐσιδὼν] εἰσιδὼν 129. *προσνισσομένους] προσνισομένους 130. καναχῇ θ' Emperius] καναχῆς ὑπερόπτας] ὑπεροπτίασ, adscripto in marg. a m. ant. ὑπερόπτασ. 134. ἀντιτύπᾳ Porsonus] ἀντίτυπα, superscripto a manu recentissima πωσ, literis ωσ per compendium expressis, non ποσ.
138. μὲν a m. ant. pro litera eluta, cui duae aliae superscriptae fuerunt, nunc erasae. 139. ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις Erfurdtius] ἄλλαι τὰ δ' ἐπ' ἄλλοις 140. δεξιόσειρος] δεξιόχειρος pr. Utrumque explicat scholiasta,

Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη.
πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὣ πατρὸς ἑνὸς
μητρός τε μιᾶς φύντε καθ' αὐτοῖν
δικρατεῖς λόγχας στήσαντ' ἔχετον
κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω.
ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα
τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ,
ἐκ μὲν δὴ πολέμων
τῶν νῦν θέσθε λησμοσύναν,
θεῶν δὲ ναοὺς χοροῖς
παννυχίοις πάντας ἐπέλθωμεν, ὁ Θήβας δ' ἐλε-
Βάκχιος ἄρχοι. [λίχθων
ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς χώρας,
Κρέων ὁ Μενοικέως,
νεοχμοῖσι θεῶν ἐπὶ συντυχίαις
χωρεῖ τινὰ δὴ μῆτιν ἐρέσσων,
ὅτι σύγκλητον τήνδε γερόντων
προύθετο λέσχην,
κοινῷ κηρύγματι πέμψας.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες, τὰ μὲν δὴ πόλεος ἀσφαλῶς θεοὶ
πολλῷ σάλῳ σείσαντες ὤρθωσαν πάλιν·
ὑμᾶς δ' ἐγὼ πομποῖσιν ἐκ πάντων δίχα
ἔστειλ' ἱκέσθαι, τοῦτο μὲν τὰ Λαΐου
σέβοντας εἰδὼς εὖ θρόνων ἀεὶ κράτη,
τοῦτ' αὖθις, ἡνίκ' Οἰδίπους ὤρθου πόλιν,
κἀπεὶ διώλετ', ἀμφὶ τοὺς κείνων ἔτι
παῖδας μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν.
ὅτ' οὖν ἐκεῖνοι πρὸς διπλῆς μοίρας μίαν
καθ' ἡμέραν ὤλοντο παίσαντές τε καὶ
πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι,
ἐγὼ κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔχω
γένους κατ' ἀγχιστεῖα τῶν ὀλωλότων.
ἀμήχανον δὲ παντὸς ἀνδρὸς ἐκμαθεῖν
ψυχήν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, πρὶν ἂν
ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ.
ἐμοὶ γὰρ ὅστις πᾶσαν εὐθύνων πόλιν
μὴ τῶν ἀρίστων ἅπτεται βουλευμάτων,
ἀλλ' ἐκ φόβου του γλῶσσαν ἐγκλήσας ἔχει,
κάκιστος εἶναι νῦν τε καὶ πάλαι δοκεῖ·
καὶ μείζον' ὅστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πάτρας
φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδαμοῦ λέγω.
ἐγὼ γάρ, ἴστω Ζεὺς ὁ πάνθ' ὁρῶν ἀεί,
οὔτ' ἂν σιωπήσαιμι τὴν ἄτην ὁρῶν
στείχουσαν ἀστοῖς ἀντὶ τῆς σωτηρίας,
οὔτ' ἂν φίλον ποτ' ἄνδρα δυσμενῆ χθονὸς
θείμην ἐμαυτῷ, τοῦτο γιγνώσκων ὅτι
ἥδ' ἐστὶν ἡ σῴζουσα καὶ ταύτης ἔπι
πλέοντες ὀρθῆς τοὺς φίλους ποιούμεθα.
τοιοῖσδ' ἐγὼ νόμοισι τήνδ' αὔξω πόλιν
καὶ νῦν ἀδελφὰ τῶνδε κηρύξας ἔχω
ἀστοῖσι παίδων τῶν ἀπ' Οἰδίπου πέρι·
Ἐτεοκλέα μέν, ὃς πόλεως ὑπερμαχῶν
ὄλωλε τῆσδε, πάντ' ἀριστεύσας δόρει,
τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι
ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς·
τὸν δ' αὖ ξύναιμον τοῦδε, Πολυνείκη λέγω,
ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς
φυγὰς κατελθὼν ἠθέλησε μὲν πυρὶ
πρῆσαι κατ' ἄκρας, ἠθέλησε δ' αἵματος
κοινοῦ πάσασθαι, τοὺς δὲ δουλώσας ἄγειν,
τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκήρυκται τάφῳ
μήτε κτερίζειν μήτε κωκῦσαί τινα,
ἐᾶν δ' ἄθαπτον καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας
καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν.
τοιόνδ' ἐμὸν φρόνημα, κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ
τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων.
ἀλλ' ὅστις εὔνους τῇδε τῇ πόλει, θανὼν
καὶ ζῶν ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμήσεται.
ΧΟ. σοὶ ταῦτ' ἀρέσκει, παῖ Μενοικέως Κρέον,
τὸν τῇδε δύσνουν κἀς τὸν εὐμενῆ πόλει·
νόμῳ δὲ χρῆσθαι παντί που πάρεστί σοι
καὶ τῶν θανόντων χὠπόσοι ζῶμεν πέρι.
ΚΡ. πῶς ἂν σκοποὶ νῦν εἴτε τῶν εἰρημένων;
ΧΟ. νεωτέρῳ τῳ τοῦτο βαστάζειν πρόθες.
ΚΡ. ἀλλ' εἴσ' ἕτοιμοι τοῦ νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι.
ΧΟ. τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;
ΚΡ. τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε.
ΧΟ. οὐκ ἔστιν οὕτω μῶρος ὃς θανεῖν ἐρᾷ.
ΚΡ. καὶ μὴν ὁ μισθός γ' οὗτος. ἀλλ' ὑπ' ἐλπίδων
ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν.

ΦΥΛΑΞ.

ἄναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως σπουδῆς ὕπο
δύσπνους ἱκάνω κοῦφον ἐξάρας πόδα.
πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις,
ὁδοῖς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν·
ψυχὴ γὰρ ηὔδα πολλά μοι μυθουμένη,
τάλας, τί χωρεῖς οἷ μολὼν δώσεις δίκην;
τλήμων, μένεις αὖ; κεἰ τάδ' εἴσεται Κρέων
ἄλλου παρ' ἀνδρός, πῶς σὺ δῆτ' οὐκ ἀλγυνεῖ;
τοιαῦθ' ἑλίσσων ἤνυτον σχολῇ βραδύς,
χοὔτως ὁδὸς βραχεῖα γίγνεται μακρά.
τέλος γε μέντοι δεῦρ' ἐνίκησεν μολεῖν
σοί, κεἰ τὸ μηδὲν ἐξερῶ, φράσω δ' ὅμως.
τῆς ἐλπίδος γὰρ ἔρχομαι πεφαργμένος,
τὸ μὴ παθεῖν ἂν ἄλλο πλὴν τὸ μόρσιμον.
ΚΡ. τί δ' ἔστιν ἀνθ' οὗ τήνδ' ἔχεις ἀθυμίαν;
ΦΥ. φράσαι θέλω σοι πρῶτα τἀμαυτοῦ· τὸ γὰρ
πρᾶγμ' οὔτ' ἔδρασ' οὔτ' εἶδον ὅστις ἦν ὁ δρῶν,

---

151. θέσθε] Alterum ε ex ω factum. λησμοσύναν Brunckius] λησμοσύνην 153. *παννυχίοις] παννύχοις ἐλελίχθων] ἐλελίζων ab S. quod in scholio explicatur. 154. Βάκχιος Bothius] βακχεῖος 156. νεοχμός post Μενοικέως delevit D. 157. νεοχμοῖσι D.] νεαραῖσι 162. *πόλεος] πόλεως 171. παίσαντες] Literae αισ duabus literis elutis substitutae ab S. 172. σὺν] ν ex μ factum. 178. εὐθύνων] Alterum ν ab S additum. 180. ἐγκλήσας Elmsleius] ἐγκλείσας 182. *αὐτοῦ] αὐτοῦ 187. χθονὸς] πόλεως a m. pr. superscr. 188. *γιγνώσκων] γινώσκων 191. αὔξω] αὔξων Heimsoethius. 193. *τῶν] τῶνδ'

195. δόρει D.] δορί, cui χε (i. e. χερὶ) superscripsit S. 198. Πολυνείκη D.] πολυνείκην 203. ἐκκεκήρυκται Musgravius] ἐκκεκηρύχθαι 210. ἐξ ἐμοῦ] ἔκ γ' ἐμοῦ, adscripto ab S in marg. γρ. ἐξ ἐμοῦ, quod male ad v. 207. rettulit Elmsleius. 211. *Κρέον] κρέων 212. κἀς D.] καὶ 213. που πάρεστι D.] πού τ' ἔνεστι 215. πῶς — εἴτε D.] ὡς — ἦτε 217. γ' Brunckius] τ' 218. ἄλλο] ἄλ-ο-λωι, o a m. pr. τοῦτ'] πρᾶγμ' D. 219. 'πιχωρεῖν] ω in ει mutatum a m. ant. 220. *οὕτω] οὕτως 223. ΦΥΛΑΞ] ἀγγε hic et infra. ΦΥΛΑΞ Brunckius hic et infra. Φύλαξ inter dramatis personas est in codice. σπουδῆς ex Aristot. Rhet. 3, 14. et scholiasta] τάχους 229. μένεις αὖ] μὲν εἰσαῦ pr. μὲν εἴσαῦ rec. μενεῖς αὖ apographa.
231. ἤνυτον] ἤνυτον, ubi punctum super spiritum asperum positum spiritum lenem indicare videtur. ἤνυσαν codex v. 302. 235. πεφαργμένος D.] πεπραγμένος. δεδραγμένος legit schol.

οὐδ᾽ ἂν δικαίως ἐς κακὸν πέσοιμί τι.
ΚΡ. εὖ γε στοχάζει κἀποφάργνυσαι κύκλῳ
τὸ πρᾶγμα. δηλοῖς δ᾽ ὥς τι σημανῶν νέον.
ΦΥ. τὰ δεινὰ γάρ τοι προστίθησ᾽ ὄκνον πολύν.
ΚΡ. οὔκουν ἐρεῖς ποτ᾽, εἶτ᾽ ἀπαλλαχθεὶς ἄπει;
ΦΥ. καὶ δὴ λέγω σοι. τὸν νεκρόν τις ἀρτίως
θάψας βέβηκε κἀπὶ χρωτὶ διψίαν
κόνιν παλύνας κἀφαγιστεύσας ἃ χρή.
ΚΡ. τί φῄς; τίς ἀνδρῶν ἦν ὁ τολμήσας τάδε;
ΦΥ. οὐκ οἶδ᾽· ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῇδος ἦν
πλῆγμ᾽, οὐ δικέλλης ἐκβολή· στύφλος δὲ γῆ
καὶ χέρσος, ἀρρὼξ οὐδ᾽ ἐπημαξευμένη
τροχοῖσιν, ἀλλ᾽ ἄσημος οὑργάτης τις ἦν.
ὅπως δ᾽ ὁ πρῶτος ἡμὶν ἡμεροσκόπος
δείκνυσι, πᾶσι θαῦμα δυσχερὲς παρῆν.
ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὔ,
λεπτὴ δ᾽, ἄγος φεύγοντος ὥς, ἐπῆν κόνις.
σημεῖα δ᾽ οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν
ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο.
λόγοι δ᾽ ἐν ἀλλήλοισιν ἐρρόθουν κακοί,
φύλαξ ἐλέγχων φύλακα, κἂν ἐγίγνετο
πληγὴ τελευτῶσ᾽, οὐδ᾽ ὁ κωλύσων παρῆν.
εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὑξειργασμένος,
κοὐδεὶς ἐναργής, ἀλλ᾽ ἔφευγε πᾶς τὸ μή.
ἦμεν δ᾽ ἕτοιμοι καὶ μύδρους αἴρειν χεροῖν,
καὶ πῦρ διέρπειν, καὶ θεοὺς ὁρκωμοτεῖν
τὸ μήτε δρᾶσαι μήτε τῳ ξυνειδέναι
τὸ πρᾶγμα βουλεύσαντι μήτ᾽ εἰργασμένῳ.
τέλος δ᾽ ὅτ᾽ οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον,
λέγει τις εἷς, ὃς πάντας ἐς πέδον κάρα
νεῦσαι φόβῳ προὔτρεψεν· οὐ γὰρ εἴχομεν
οὔτ᾽ ἀντιφωνεῖν οὔθ᾽ ὅπως δρῶντες καλῶς
πράξαιμεν. ἦν δ᾽ ὁ μῦθος ὡς ἀνοιστέον
σοὶ τοὔργον εἴη τοῦτο κοὐχὶ κρυπτέον.
καὶ ταῦτ᾽ ἐνίκα, κἀμὲ τὸν δυσδαίμονα
πάλος καθαιρεῖ τοῦτο τἀγαθὸν λαβεῖν.
πάρειμι δ᾽ ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ᾽ ὅτι·
στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν.
ΧΟ. ἄναξ, ἐμοί τοι μή τι καὶ θεήλατον
τοὔργον τόδ᾽ ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι.
ΚΡ. παῦσαι, πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων,
μὴ 'φευρεθῇς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα.
λέγεις γὰρ οὐκ ἀνεκτὰ δαίμονας λέγων
πρόνοιαν ἴσχειν τοῦδε τοῦ νεκροῦ πέρι.
πότερον ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην
ἔκρυπτον αὐτόν, ὅστις ἀμφικίονας
ναοὺς πυρώσων ἦλθε κἀναθήματα
καὶ γῆν ἐκείνων καὶ νόμους διασκεδῶν;
ἢ τοὺς κακοὺς τιμῶντας εἰσορᾷς θεούς;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα καὶ πάλαι πόλεως
ἄνδρες μόλις φέροντες ἐρρόθουν ἐμοί,
κρυφῇ κάρα σείοντες, οὐδ᾽ ὑπὸ ζυγῷ
λόφον δικαίως εἶχον, ὡς στέργειν ἐμέ.
ἐκ τῶνδε τούτους ἐξεπίσταμαι καλῶς
παρηγμένους μισθοῖσιν εἰργάσθαι τάδε.
οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποισιν οἷον ἄργυρος
κακὸν νόμισμ᾽ ἔβλαστε. τοῦτο καὶ πόλεις
πορθεῖ, τόδ᾽ ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων·
τόδ᾽ ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας
χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγμαθ᾽ ἵστασθαι βροτῶν·
πανουργίας δ᾽ ἔδειξεν ἀνθρώποις ἔχειν
καὶ παντὸς ἔργου δυσσέβειαν εἰδέναι.
ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε,
χρόνῳ ποτ᾽ ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην.
ἀλλ᾽ εἴπερ ἴσχει Ζεὺς ἔτ᾽ ἐξ ἐμοῦ σέβας,
εὖ τοῦτ᾽ ἐπίστασ᾽, ὅρκιος δέ σοι λέγω,
εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου
εὑρόντες ἐκφανεῖτ᾽ ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς,
οὐχ ὑμὶν Ἅιδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν
ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ᾽ ὕβριν,
ἵν᾽ εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον
τὸ λοιπὸν ἁρπάζητε καὶ μάθηθ᾽ ὅτι
οὐκ ἐξ ἅπαντος δεῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.
ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν λημμάτων τοὺς πλείονας
ἀτωμένους ἴδοις ἂν ἢ σεσωσμένους.
ΦΥ. εἰπεῖν τι δώσεις, ἢ στραφεὶς οὕτως ἴω;
ΚΡ. οὐκ οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις;
ΦΥ. ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ δάκνει;
ΚΡ. τί δὲ ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου;
ΦΥ. ὁ δρῶν σ᾽ ἀνιᾷ τὰς φρένας, τὰ δ᾽ ὦτ᾽ ἐγώ.
ΚΡ. οἴμ᾽ ὡς ἄλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ.
ΦΥ. οὔκουν τό γ᾽ ἔργον τοῦτο ποιήσας ποτέ.
ΚΡ. καὶ ταῦτ᾽ ἐπ᾽ ἀργύρῳ γε τὴν ψυχὴν προδούς.
ΦΥ. φεῦ·
ἦ δεινὸν ᾧ δοκῇ γε καὶ ψευδῆ δοκεῖν.
ΚΡ. κόμψευέ νυν τὴν δόξαν· εἰ δὲ ταῦτα μὴ
φανεῖτέ μοι τοὺς δρῶντας, ἐξερεῖθ᾽ ὅτι
τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται.
ΦΥ. ἀλλ᾽ εὑρεθείη μὲν μάλιστ᾽· ἐὰν δέ τοι
ληφθῇ τε καὶ μή, τοῦτο γὰρ τύχη κρινεῖ,
οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως ὄψει σὺ δεῦρ᾽ ἐλθόντα με.
καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ᾽ ἐμῆς
σωθεὶς ὀφείλω τοῖς θεοῖς πολλὴν χάριν. [λει·
ΧΟ. πολλὰ τὰ δεινὰ κοὐδὲν ἀνθρώπου δεινότερον πέ-
τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν πόντου χειμερίῳ νότῳ
χωρεῖ, περιβρυχίοισιν
περῶν ὑπ᾽ οἴδμασιν,
θεῶν τε τὰν ὑπερτάταν, Γᾶν
ἄφθιτον, ἀκαμάταν ἀποτρύεται, [πολεύων.
ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος, ἱππείῳ γένει
κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει

332—342. = 343—353.

241. κἀποφάργνυσαι D.] κἀποφράγνυσαι 242. σημανῶν ex schol.] σημαίνων 249. του] που pr. 251. *ἀρρὼξ] ἀρὼξ 253. ἡμὶν] ἡμιν, ut saepe alibi. 260. *ἐγίγνετο] ἐγίνετο 263. ἔφευγε πᾶς τὸ μὴ D.] ἔφευγε τὸ μὴ εἰδέναι 264. αἴρειν] ἔχειν, superscripto ab S αἴρειν. 267. μήτ᾽] μηδ᾽ Blaydesius. 276. ἑκοῦσιν] δ᾽ addidit m. ant., fortasse S. 278. ΧΟ. ab Triclinio additum. 279. ἡ] ἢ Nauckius. 284. *ὑπερτιμῶντες] ὑπερτιμῶντας 288. εἰσορᾷς] Alterum σ ab S. 292. ὡς] σ ab S.

ων
299. βροτῶν] βροτουσ, ων a m. pr. 307. *ἐς] εἰς 308. ὑμὶν] ὕμιν pr. ὑμῖν corr. 313. 314. Delet
.τι.
Bergkius. 315. τι δώσεις] δεδωσεις, τι a m. pr. ut videtur. 318. *δὲ] δαὶ 319. ὁ ex ἀν factum. 320. ἄλημα] ἀλάλημα pr. eraso ἀ. ἄλημα legit schol. 321. τό γ᾽ Reiskius] τόδ᾽ 323. ᾧ δοκῇ
ἣν η
γε] ὧι δοκεῖ, ἣν et η a m. pr. *δοκεῖν] δοκεῖ 324. κόμψευέ νυν D.] κόμψευε νῦν 326. δειλὰ]
τ
δεινά, sed in schol. γρ. τὰ δειλά. 327. τοι] σοι, τ a m. pr. 338. τε] τ ex θ factum ab alia m. ant. Post τὰν litera erasa. 339. *ἀποτρύεται ἰλλομένων] ἀποτρύετ᾽ ἀπλομένων (ο post λ ex ω facto) cum γρ. ἀποτρύεται ἰλλομένων ab S. 341. *πολεύων] πόλευον pr. πολεῦον corr. 342. κουφονόων τε Brunckius] κοῦφον ἐόντε pr. κουφονέων τε
.ο.
corr. 344. ἀμφιβαλὼν, ο a m. pr. ἄγει] ἔχει ἄγει, sed eraso ἄγει et ἔχει ab antiquiore m. in ἄγει mutato.

καὶ θηρῶν ἀγρίων ἔθνη, πόντου τ' εἰναλίαν φύ-
σπείραισι δικτυοκλώστοις [σιν
περιφραδὴς ἀνήρ·
κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου
θηρὸς ὀρεσσιβάτα, λασιαύχενά θ'
ἵππον ἀέξεται ἀμφίλοφον ζυγὸν οὔρειόν τ' ἀκμῆτα
ταῦρον.
καὶ φθέγμα καὶ ἀνεμόεν φρόνημα καὶ ἀστυνόμους
ὀργὰς ἐδιδάξατο καὶ δυσαύλων
πάγων ὑπαίθρεια καὶ
δύσομβρα φεύγειν βέλη·
παντοπόρος ἄπορος ἐπ' οὐδὲν ἔρχεται
τὸ μέλλον· Ἅιδα μόνον
φύξιν οὐκ ἐπάξεται·
νόσων δ' ἀμηχάνων φυγὰς ξυμπέφρασται.
σοφόν τι τὸ μηχανόεν τέχνας ὑπὲρ ἐλπίδ' ἔχων
ποτὲ μὲν κακόν, ἄλλοτ' ἐπ' ἐσθλὸν ἕρπει,
νόμους παραιρῶν χθονὸς
θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν·
ὑψίπολις ἄπολις ὅτῳ τὸ μὴ καλὸν
ξύνεστι τόλμας χάριν.
μήτ' ἐμοὶ παρέστιος
γένοιτο μήτ' ἴσον φρονῶν ὃς τάδ' ἔρδει.
ἐς δαιμόνιον τέρας ἀμφινοῶ
τόδε, πῶς εἰδὼς ἀντιλογήσω
τήνδ' οὐκ εἶναι παῖδ' Ἀντιγόνην.
ὦ δύστηνος καὶ δυστήνου
πατρὸς Οἰδιπόδα,
τί ποτ'; οὐ δή που σέ γ' ἀπιστοῦσαν
τοῖς βασιλείοισιν ἄγουσι νόμοις
καὶ ἐν ἀφροσύνῃ καθελόντες;
ΦΥ. ἥδ' ἔστ' ἐκείνη τοὔργον ἡ 'ξειργασμένη·
τήνδ' εἵλομεν θάπτουσαν. ἀλλὰ ποῦ Κρέων;
ΧΟ. ὅδ' ἐκ δόμων ἄψορρος ἐς δέον περᾷ.
ΚΡ. τί δ' ἔστι; ποίᾳ ξύμμετρος προὔβην τύχῃ;
ΦΥ. ἄναξ, βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον.
ψεύδει γὰρ ἡ 'πίνοια τὴν γνώμην. ἐπεὶ
σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγὼ
ταῖς σαῖς ἀπειλαῖς, αἷς ἐχειμάσθην τότε.
ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρὰ
ἔοικεν ἄλλῃ μῆκος οὐδὲν ἡδονῇ,
ἥκω, δι' ὅρκων καίπερ ὢν ἀπώμοτος,

354.—364. = 365—374.

κόρην ἄγων τήνδ', ἣ καθηρέθη τάφον
κοσμοῦσα. κλῆρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπάλλετο,
ἀλλ' ἔστ' ἐμὸν θοὔρμαιον, οὐκ ἄλλου, τόδε.
καὶ νῦν, ἄναξ, τήνδ' αὐτός, ὡς θέλεις, λαβὼν
καὶ κρῖνε κἀξέλεγχ'· ἐγὼ δ' ἐλεύθερος
δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν.
ΚΡ. ἄγεις δὲ τήνδε τῷ τρόπῳ πόθεν λαβών;
ΦΥ. αὕτη τὸν ἄνδρ' ἔθαπτε· πάντ' ἐπίστασαι.
ΚΡ. ἦ καὶ ξυνίης καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς;
ΦΥ. ταύτην γ' ἰδὼν θάπτουσαν ὃν σὺ τὸν νεκρὸν
ἀπεῖπας. ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω;
ΚΡ. καὶ πῶς ὁρᾶται κἀπίληπτος ᾑρέθη;
ΦΥ. τοιοῦτον ἦν τὸ πρᾶγμ'. ὅπως γὰρ ἥκομεν,
πρὸς σοῦ τὰ δείν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι,
πᾶσαν κόνιν σήραντες, ἣ κατεῖχε τὸν
νέκυν, μυδῶν τε σῶμα γυμνώσαντες εὖ
καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων ὑπήνεμοι,
ὀσμὴν ἀπ' αὐτοῦ μὴ βάλοι πεφευγότες,
ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις
κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀκηδήσοι πόνου.
χρόνον τάδ' ἦν τοσοῦτον, ἕς τ' ἐν αἰθέρι
μέσῳ κατέστη λαμπρὸς ἡλίου κύκλος
καὶ καῦμ' ἔθαλπε· καὶ τότ' ἐξαίφνης χθονὸς
τυφὼς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος,
πίμπλησι πεδίον, πᾶσαν αἰκίζων φόβην
ὕλης πεδιάδος, ἐν δ' ἐμεστώθη μέγας
αἰθήρ· μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον.
καὶ τοῦδ' ἀπαλλαγέντος ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἡ παῖς ὁρᾶται κἀνακωκύει πικρᾶς
ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς
εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος·
οὕτω δὲ χαὔτη, ψιλὸν ὡς ὁρᾷ νέκυν,
γόοισιν ἐξῴμωξεν, ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς
ἠρᾶτο τοῖσι τοὔργον ἐξειργασμένοις.
καὶ χερσὶν εὐθὺς διψάδ' ἐμφέρει κόνιν,
ἔκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου
χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει.
χἠμεῖς ἰδόντες ἱέμεσθα, σὺν δέ νιν
θηρώμεθ' εὐθὺς οὐδὲν ἐκπεπληγμένην,
καὶ τάς τε πρόσθεν τάς τε νῦν ἠλέγχομεν
πράξεις· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο,
ἅμ' ἡδέως ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα.
τὸ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐκ κακῶν πεφευγέναι
ἥδιστον, ἐς κακὸν δὲ τοὺς φίλους ἄγειν
ἀλγεινόν. ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ἥσσω λαβεῖν
ἐμοὶ πέφυκε τῆς ἐμῆς σωτηρίας.
ΚΡ. σὲ δή, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα,
φῄς, ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε;
ΑΝ. καὶ φημὶ δρᾶσαι κοὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή.
ΚΡ. σὺ μὲν κομίζοις ἂν σεαυτὸν ᾗ θέλεις
ἔξω βαρείας αἰτίας ἐλεύθερον·

---

345. τ'] γ' pr. *εἰναλίαν] ἐναλίαν 351. ἵππον] ο ex ω factum. ἀέξεται D.] ἕξεται. Scholiasta duplicem scripturam ἀμφὶ λόφον ζυγόν et ἀμφίλοφον ζυγόν explicat et addit, καὶ λείπει ἡ ὑπό· ὑπὸ ζυγὸν ἄγει. Tum ad verba proxima (οὔρειόν τ' ἀκμῆτα
ἄ
ταῦρον) ἀπὸ κοινοῦ τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἕξεται. ἄξεται est in apographis. 356. ὑπαίθρεια Boeckhius] αἴθρια
ι
361. Ἅιδα] ἄΐδα, ι super α a m. pr. Puncta su-
ον
per ι priore erasa. μόνον] μόνωι, ον a m. pr. μόνου Nauckius. φύξιν Meinekius] φεῦξιν 363. ἀμηχάνων] ων ex ουσ factum a m. rec. 367. *ποτὲ] τοτέ. νῦν Heimsoethius. 369. παραιρῶν D.] παρείρων 373. *μήτ' ἐμοὶ] μήτε μοι 379. καὶ] παῖ vel κἀκ Meinekius. 382. βασιλείοισιν Triclinius] βασιλείοις 384. φύλαξ praescriptum ab S.: ἀγ a m. pr. ἡ 'ξειργασμένη Brunckius] ἐξειργασμένη 386. ἐς D.] εἰς *δέον] μέσον 387. προὔβην] ἐξέβην, superscripto ab S προὔβΗΝ, literis ΗΝ capitalibus. 392. ἐλπίδας χαρὰ] ἐλπί-
ου
δαχα pr., ρὰ addidit S. 394. ὅρκων, ου a m. pr. superscripto.

395. καθηρέθη anonymus in *Classical Iournal* 17. p. 58.] καθευρέθη 397. ἔστ' ex ἔτ' factum ab S.
'ε
398. θέλεις] θέλεισ, ε ab S. 403. *ξυνίης] ξυνίεις 404. ἰδὼν Brunckius] ἴδον 406. ἆρ'] ἀρ' super-
η
scripto a m. pr. ως sine accentu. 406. ᾑρέθη] εὑρέθη, η a m. pr. ᾑρέθη legit scholiasta. 410. εὖ] αὖ Reiskius. 412. βάλοι Stephanus] βάλη 413. *κινῶν] κεῖνον 414. ἀκηδήσοι Bonitzius] ἀφειδήσοι 420. *ἐν δ'] ἔνθ' 429. διψάδ' ἐμφέρει D.]
ι
διψὰν ἐκφέρει, accentu gravi super α a m. recentiore addito et eraso ι super ν. γρ. διψίαν φέρει ab S. 434. *πρόσθεν] πρόσθε 436. ἅμ' D.] ἀλλ' 441. ἐς D.] εἰς 444. ἢ] *σὺ

σὺ δ' εἰπέ μοι μὴ μῆκος, ἀλλὰ συντόμως,
ᾔδησθα κηρυχθέντα μὴ πράσσειν τάδε;
ΑΝ. ᾔδη· τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.
ΚΡ. καὶ δῆτ' ἐτόλμας τούσδ' ὑπερβαίνειν νόμους;
ΑΝ. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε,
οὐδ' ἡ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη
τοιούσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὥρισεν νόμους,
οὐδὲ σθένειν τοσοῦτον ᾠόμην τὰ σὰ
κηρύγμαθ' ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν
νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.
οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθές, ἀλλ' ἀεί ποτε
ζῇ ταῦτα, κοὐδεὶς οἶδεν ἐξ ὅτου 'φάνη.
τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς
φρόνημα δείσασ', ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
δώσειν· θανουμένη γὰρ ἐξῄδη, τί δ' οὔ;
κεἰ μὴ σὺ προυκήρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου
πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὔτ' ἐγὼ λέγω.
ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν ὡς ἐγὼ κακοῖς
ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
παρ' οὐδὲν ἄλγος, ἀλλ' ἄν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἠνσχόμην νέκυν,
κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
σχεδόν τι μώρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.
ΧΟ. δηλοῖ τὸ γέννημ' ὠμὸν ἐξ ὠμοῦ πατρὸς
τῆς παιδός· εἴκειν δ' οὐκ ἐπίσταται κακοῖς.
ΚΡ. ἀλλ' ἴσθι τοι τὰ σκλήρ' ἄγαν φρονήματα
πίπτειν μάλιστα, καὶ τὸν ἐγκρατέστατον
σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ
θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα πλεῖστ' ἂν εἰσίδοις.
σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα τοὺς θυμουμένους
ἵππους καταρτυθέντας· οὐ γὰρ ἐκπέλει
φρονεῖν μέγ' ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας.
αὕτη δ' ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο,
νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους·
ὕβρις δ', ἐπεὶ δέδρακεν, ἥδε δευτέρα,
τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν.
ἦ νῦν ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ, αὕτη δ' ἀνήρ,
εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῇδε κείσεται κράτη.
ἀλλ' εἴτ' ἀδελφῆς εἴθ' ὁμαιμονεστέρα
τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς ἑρκείου κυρεῖ,
αὐτή τε χἠ ξύναιμος οὐκ ἀλύξετον
μόρου κακίστου· καὶ γὰρ οὖν κείνην ἴσον
ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου.
καί νιν καλεῖτ'· εἴσω γὰρ εἶδον ἀρτίως
λυσσῶσαν αὐτὴν οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν.
φιλεῖ δ' ὁ θυμὸς πρόσθεν ᾑρῆσθαι κλοπεὺς
τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων.
μισῶ γε μέντοι χὤταν ἐν κακοῖσί τις
ἁλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ.
ΑΝ. θέλεις τι μεῖζον ἢ κατακτεῖναί μ' ἑλών;
ΚΡ. ἐγὼ μὲν οὐδέν· τοῦτ' ἔχων ἅπαντ' ἔχω.
ΑΝ. τί δῆτα μέλλεις; ὡς ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων
ἀρεστὸν οὐδέν, μηδ' ἀρεσθείη ποτέ,
οὕτω δὲ καὶ σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ.
καίτοι πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον
κατέσχον ἢ τὸν αὐτάδελφον ἐν τάφῳ
τιθεῖσα; τούτοις τοῦτο πᾶσιν ἀνδάνειν
λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλῄσαι φόβος.
[ἀλλ' ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ
κἄξεστιν αὐτῇ δρᾶν λέγειν θ' ἃ βούλεται.]
ΚΡ. σὺ τοῦτο μούνη τῶνδε Καδμείων ὁρᾷς.
ΑΝ. ὁρῶσι χοὖτοι· σοὶ δ' ὑπίλλουσι στόμα.
ΚΡ. σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ, τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς;
ΑΝ. οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν.
ΚΡ. οὔκουν ὅμαιμος χὠ καταντίον θανών;
ΑΝ. ὅμαιμος ἐκ μιᾶς τε καὶ ταὐτοῦ πατρός.
ΚΡ. πῶς δῆτ' ἐκείνῳ δυσσεβῆ τιμᾷς χάριν;
ΑΝ. οὐ μαρτυρήσει ταῦθ' ὁ κατθανὼν νέκυς.
ΚΡ. εἴ τοί σφε τιμᾷς ἐξ ἴσου τῷ δυσσεβεῖ.
ΑΝ. οὐ γάρ τι δοῦλος, ἀλλ' ἀδελφὸς ὤλετο.
ΚΡ. πορθῶν δὲ τήνδε γῆν· ὁ δ' ἀντιστὰς ὕπερ.
ΑΝ. ὅμως ὅ γ' Ἅιδης τοὺς νόμους ἴσους ποθεῖ.
ΚΡ. ἀλλ' οὐχ ὁ χρηστὸς τῷ κακῷ λαχεῖν ἴσος.
ΑΝ. τίς οἶδεν εἰ κάτω 'στὶν εὐαγῆ τάδε;
ΚΡ. οὔτοι ποθ' οὑχθρός, οὐδ' ὅταν θάνῃ, φίλος.
ΑΝ. οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.
ΚΡ. κάτω νυν ἐλθοῦσ', εἰ φιλητέον, φίλει
κείνους· ἐμοῦ δὲ ζῶντος οὐκ ἄρξει γυνή.
ΧΟ. καὶ μὴν πρὸ πυλῶν ἥδ' Ἰσμήνη,
φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη·
νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν
ῥέθος αἰσχύνει,
τέγγουσ' εὐῶπα παρειάν.
ΚΡ. σὺ δ', ἣ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη
λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
τρέφων δύ' ἄτα κἀπαναστάσεις θρόνων,
φέρ' εἰπὲ δή μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
φήσεις μετασχεῖν, ἢ 'ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι;
ΙΣ. δέδρακα τοὔργον, εἴπερ ἥδ' ὁμορροθεῖ,
καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.
ΑΝ. ἀλλ' οὐκ ἐάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
οὔτ' ἠθέλησας οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην.
ΙΣ. ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
ξύμπλουν ἐμαυτὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.

---

447. ᾔδησθα Cobetus] ἤιδεις τὰ 448. ᾔδη Brun-
μ
ckius] ἤιδειν ἐμφανῆ] ἐκφανῆ, μ a m. pr. 452. τοιούσδ' — ὥρισεν Valckenarius] οἳ τούσδ' — ὥρισαν 457. φάνη sine coronide. 458. *ἐγὼ οὐκ] ἔγ' οὐκ 460. ἐξῄδη Brunckius] ἐξήιδειν 462. *αὔτ'] αὖτ' 467. *ἠνσχόμην] ηἰσχόμην. Toleravi ἠνσχόμην ex uno receptum apographo interpolato Parisino 2712. ut legi haec possent. Neque enim dubitandum quin verba ab correctore vetere non animadvertente unius versus defectum sint interpolata, Sophoclis autem haec fere fuerit sententia, παρ' οὐδὲν ἄλγος, ἀλλὰ μᾶλλον εἴ τι σοῖς | ὑπεικαθοῦσα καινοπηγέσιν νόμοις | θανόντ' ἄθαπτον τόνδ' ἀνεσχόμην νέκυν. Quale quid hoc loco dictum ab Antigona fuisse ex versibus superioribus 453—455. colligi potest. 474. πίπτειν] πίπτει Boeckhius. 482. 483. inverso ordine, sed adscriptis literis β et α. 486. ὁμαιμονεστέρα] ὁμαιμονεστέραισ, sed erasis literis ισ 487. *ἑρκείου] ἑρκίου 491. εἴσω D.] ἔσω

504. *ἀνδάνειν] ἀνδάνει 505. ἐγκλῄσαι Erfurdtius (nisi quod ἐγκλεῖσαι scripsit)] ἐγκλείσοι 506. 507. seclusit Iacobus. 507. δρᾶν a m. antiquissima additum. 509. *ὑπίλλουσι] ἰπίλλουσιν in textu et in lemmate scholii. 514. δυσσεβῆ] δυσσε-
ηι
βῶι 516. *τοι] τοῖς 519. ἴσους] τούτους, sed adscripto ab S γρ. τοὺς νόμους ἴσους 521. κάτω 'στὶν] γρ. κάτωθεν ab S ex scholiasta. 523. οὔτοι
θ
συνέχθειν] οὐτουυνέχειν, literis του in τοισ ab S mutis et θ a m. pr. super χ scripto. 527. δάκρυ' εἰβομένη Triclinius] δάκρυα λειβόμενα (sic codex, non λειβομένα). 535. ἢ 'ξομεῖ τὸ μὴ] ἢ ἐξομῆι (sic a m. pr. correctum pro ἐξομεῖ] τὸ μ' 538. σ' ab S additum. 539. κοινωσάμην sine coronide. 541. *ποιουμένη] ποιουμένην

ΑΝ. ὧν τοὔργον Ἅιδης χοἰ κάτω ξυνίστορες·
λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.
ΙΣ. μήτοι, κασιγνήτη, μ' ἀτιμάσῃς τὸ μὴ οὐ
θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἁγνίσαι.
ΑΝ. μή μοι θάνῃς σὺ κοινά, μηδ' ἃ μὴ 'θιγες
ποιοῦ σεαυτῆς· ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.
ΙΣ. καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένῃ φίλος;
ΑΝ. Κρέοντ' ἐρώτα· τοῦδε γὰρ σὺ κηδεμών.
ΙΣ. τί ταῦτ' ἀνιᾷς μ' οὐδὲν ὠφελουμένη;
ΑΝ. ἀλγοῦσα μὲν δή, κεἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.
ΙΣ. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;
ΑΝ. σῶσον σεαυτήν· οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.
ΙΣ. οἴμοι τάλαινα, κἀμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;
ΑΝ. σὺ μὲν γὰρ εἵλου ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.
ΙΣ. ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἀρρήτοις γε τοῖς ἐμοῖς λόγοις.
ΑΝ. καλῶς σὺ μὲν σοί, τοῖς δ' ἐγὼ 'δόκουν φρονεῖν.
ΙΣ. καὶ μὴν ἴση νῷν ἐστιν ἡ 'ξαμαρτία.
ΑΝ. θάρσει· σὺ μὲν ζῇς, ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ πάλαι
τέθνηκεν, ὥστε τοῖς θανοῦσιν ὠφελεῖν.
ΚΡ. τὼ παῖδέ φημι τώδε τὴν μὲν ἀρτίως
ἄνουν πεφάνθαι, τὴν δ' ἀφ' οὗ τὰ πρῶτ' ἔφυ.
ΙΣ. οὐ γάρ ποτ', ὦναξ, οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει
νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.
ΚΡ. σοὶ γοῦν, ὅθ' εἵλου σὺν κακοῖς πράσσειν κακά.
ΙΣ. τί γὰρ μόνῃ μοι τῆσδ' ἄτερ βιώσιμον;
ΚΡ. ἀλλ' ἥδε μέντοι μὴ λέγ'· οὐ γὰρ ἔστ' ἔτι.
ΙΣ. ἀλλὰ κτενεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου;
ΚΡ. ἀρώσιμοι γὰρ εἰσι χἀτέρων γύαι.
ΙΣ. οὐχ ὥς γ' ἐκείνῳ τῇδέ τ' ἦν ἡρμοσμένα.
ΚΡ. κακὰς ἐγὼ γυναῖκας υἱέσι στυγῶ.
ΑΝ. ὦ φίλταθ' Αἷμον, ὥς σ' ἀτιμάζει πατήρ.
ΚΡ. ἄγαν γε λυπεῖς καὶ σὺ καὶ τὸ σὸν λέχος.
ΧΟ. ἦ γὰρ στερήσεις τῆσδε τὸν σαυτοῦ γόνον;
ΚΡ. Ἅιδης ὁ παύσων τούσδε τοὺς γάμους ἐμοί.
ΧΟ. δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν.
ΚΡ. καὶ σοί γε κἀμοί. μὴ τριβὰς ἔτ', ἀλλά νιν
κομίζετ' εἴσω, δμῶες· εὖ δὲ τάσδε χρὴ
γυναῖκας ἴλαι μηδ' ἀνειμένας ἐᾶν.
φεύγουσι γάρ τοι χοἰ θρασεῖς, ὅταν πέλας
ἤδη τὸν Ἅιδην εἰσορῶσι τοῦ βίου.
ΧΟ. εὐδαίμονες οἷσι κακῶν ἄγευστος αἰών.
οἷς γὰρ ἂν σεισθῇ θεόθεν δόμος, ἄτας
οὐδὲν ἐλλείπει γενεᾶς ἐπὶ πλῆθος ἕρπον·

582—592. = 593—603.

ὅμοιον ὥστε ποντίαις
οἶδμα δυσπνόοις ὅταν
Θρῄσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς,
κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν
θῖνα καὶ δυσάνεμον,
στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἀκταί.
ἀρχαῖα τὰ Λαβδακιδᾶν οἴκων ὁρῶμαι
πήματ' ἀλλ' ἄλλοις ἐπὶ πήμασι πίπτοντ',
οὐδ' ἀπαλλάσσει γενεὰν γένος, ἀλλ' ἐρείπει
θεῶν τις, οὐδ' ἔχει λύσιν.
νῦν γὰρ ἐσχάτας ὑπὲρ
ῥίζας ὃ τέτατο φάος ἐν Οἰδίπου δόμοις,
κατ' αὖ νιν φοινία θεῶν τῶν
νερτέρων ἀμᾷ κοπίς,
λόγου τ' ἄνοια καὶ φρενῶν Ἐρινύς.
τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν
ὑπερβασία κατάσχῃ,
τὰν οὔθ' ὕπνος αἱρεῖ ποθ' ὁ παντογήρως
οὔτ' ἄκοποι θεῶν νιν
μῆνες, ἀγήρως δὲ χρόνῳ δυνάστας
κατέχεις Ὀλύμπου
μαρμαρόεσσαν αἴγλαν.
τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον
καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει
νόμος ὅδ', ⏓ ⏑ – –
θνατῶν βιότῳ πάμπολις – ⏑ – –
ἁ γὰρ δὴ πολύπλαγκτος ἐλπὶς
πολλοῖς μὲν ὄνασις ἀνδρῶν,
πολλοῖς δ' ἀπάτα κουφονόων ἐρώτων·
εἰδότι δ' οὐδὲν ἕρπει,
πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ.
σοφίᾳ γὰρ ἔκ του
κλεινὸν ἔπος πέφανται,
τὸ κακὸν δοκεῖν ποτ' ἐσθλὸν
τῷδ' ἔμμεν ὅτῳ φρένας
θεὸς ἄγει πρὸς ἄταν·
πράσσει δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας.

604—614. = 615—625.

η
544. τὸ μὴ] τὸ μ', η a m. pr. 546. 'θιγες] θίγες' 551. δή, κεἰ γέλωτ' ἐν σοὶ D.] δῆτ' εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ 552. *σ' ἔτ'] σε τ' 557. μὲν σοὶ scholiasta] μὲν γοῦ, in μέντοι mutatum a m. pr. δόκουν sine coronide, quam hic et alibi addidit Brunckius. 563. βλάστῃ Schaeferus] βλαστῆι 565.
.ῆι.
σοὶ] καὶ σοί, sed καὶ deleto. κακοῖς] κακοισ, ῆι a m. pr. vel S. 567. μέντοι Brunckius] μέν σοι
ο
568. *νυμφεῖα] νυμφια sine accentu. 569. ἀρώσιμοι, ο a m. ant. εἰσὶ χἀτέρων D.] χἀτέρων εἰσὶν
.ή.
570. ἡρμοσμένα] ειρμοσμένα, ή a m. pr. 571. *υἱέσι] υἱάσι 572 *ΑΝ. Aldus] ΙΣ. *Αἷμον] αἵμων 574. 576. ΧΟ. Boeckhius pro ΙΣ. 575. ἐμοί] *ἔφυ 578. εὖ δὲ τάσδε χρὴ γυναῖκας ἴλαι (vel εἶρξαι) μηδ' ἀνειμένας ἐᾶν D.] ἐκ δὲ τάσδε (sic codex in textu et in lemmate scholii) χρὴ γυναῖκας εἶναι (i. e. εἶλαι) τάσδε μηδ' ἀνειμένας. 586. ἐπὶ
.ω.
πλῆθος ἕρπον] ἐπιπλῆθος ἕρπον

587. ποντίαις] ποντίαισ (ι ante σ a m. antiqua illato) ἁλός. ἁλός delevit Elmsleius ad Eurip. Heracl. 570. 589. Θρῄσσαισιν Ellendtius] θρήισσηισιν 591. δυσάνεμον, στόνῳ βρέμουσι δ'] δυσάνεμοι στόνῳ βρέμουσιν Linwoodius. 592. βρέμουσι] β ex τ factum ut videtur. 593. Λαβδακιδᾶν] Ante β erasum ν. 595. πήματ' ἀλλ' ἄλλοις D.] πήματα φθιμένων 597. *ἐρείπει] ἐρίπει 599. *ὑπὲρ] ὕπερ 600. ὃ ex schol. additum. 601. *κατ' αὖ] κἂτ' αὖ 602. *ἀμᾷ] ἀμαῖ κοπὶς Reiskius] κόνις
.σ.
604. δύνασιν] δύναμιν, σ a m. pr. 605. *κατάσχῃ] κατάσχοι: quo servato ὑπέρβασις ἂν κατάσχοι Meinekius. 606. παντογήρως] παντοθήρας Bambergerus. 607. οὔτ' ἄκοποι θεῶν νιν μῆνες D.] οὔτ' ἀκάματοι θεῶν μῆνες 608. ἀγήρωι pr., ἀγήρωσ corr. Utramque scripturam explicat scholiasta. 613. 614. Post νόμος ὅδ' addit codex οὐδὲν ἕρπει et post πάμπολις addit ἐκτὸς ἄτας. Supplementa lacunae ex v. 618. 625. illata delevit indicata lacuna D. Syllabae πολις ἐκτὸς ἄτας separato versu scriptae sunt. 616. ὄνασις Brunckius] ὄνησιν pr., ὄνησισ corr. 619. προσαύσῃ] Ultimis syllabis superscr. a m. ant. αἱρει (i. e. προσαίρει, quod schol. per προσφέρει explicat) inter duo puncta quibus αύσηι delen-
ι
dum esse indicatur. 620. σοφίᾳ] σοφία, ι a m. rec. 621. πέφανται] ν erasum. 623. ἔμμεν Brunckius] ἔμμεν' 625. ὀλιγοστὸν] ὀλίγοστόν, ο ante σ in ω mutato.

ὅδε μὴν Αἵμων, παίδων τῶν σῶν
νέατον γέννημ'· ἆρ' ἀχνύμενος
τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης,
ἀπάτης λεχέων ὑπεραλγῶν;
ΚΡ. τάχ' εἰσόμεσθα μάντεων ὑπέρτερον.
ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων
τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει;
ἢ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ δρῶντες φίλοι;

ΑΙΜΩΝ.

πάτερ, σός εἰμι· καὶ σύ μοι γνώμας ἔχων
χρηστὰς ἀπορθοῖς, αἷς ἔγωγ' ἐφέψομαι.
ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξιώσεται γάμος
μεῖζον φέρεσθαι σοῦ καλῶς ἡγουμένου.
ΚΡ. οὕτω γάρ, ὦ παῖ, χρὴ διὰ στέρνων ἔχειν,
γνώμης πατρῴας πάντ' ὄπισθεν ἑστάναι.
τούτου γὰρ οὕνεκ' ἄνδρες εὔχονται γονὰς
κατηκόους φύσαντες ἐν δόμοις ἔχειν,
ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς
καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν ἐξ ἴσου πατρί.
ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα,
τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους
φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων;
μή νύν ποτ', ὦ παῖ, φρένας ὑφ' ἡδονῆς δαμεὶς
γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς, εἰδὼς ὅτι
ψυχρὸν παραγκάλισμα τοῦτο γίγνεται,
γυνὴ κακὴ ξύνευνος ἐν δόμοις. τί γὰρ
γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός;
ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ μέθες
τὴν παῖδ' ἐν Ἅιδου τήνδε νυμφεύειν τινί.
ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον ἐμφανῶς ἐγὼ
πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην,
ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν οὐ καταστήσω πόλει.
ἀλλὰ κτενῶ. πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία
ξύναιμον· εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει
ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους.
ἐν τοῖς γὰρ οἰκείοισιν ὅστις ἔστ' ἀνὴρ
χρηστός, φανεῖται κἀν πόλει δίκαιος ὤν.
ὅστις δ' ὑπερβὰς ἢ νόμους βιάζεται,
ἢ τοὐπιτάσσειν τοῖς κρατύνουσιν νοεῖ,
οὐκ ἔστ' ἐπαίνου τοῦτον ἐξ ἐμοῦ τυχεῖν.
ἀλλ' ὃν πόλις στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν
καὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τἀναντία.
καὶ τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρσοίην ἐγὼ
καλῶς μὲν ἄρχειν, εὖ δ' ἂν ἄρχεσθαι θέλειν,
δορός τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον
μένειν δίκαιον κἀγαθὸν παραστάτην.
ἀναρχίας δὲ μεῖζον οὐκ ἔστιν κακόν.
αὕτη πόλεις ὄλλυσιν, ἥδ' ἀναστάτους
οἴκους τίθησιν· ἥδε συμμάχου δορὸς
τροπὰς καταρρήγνυσι· τῶν δ' ὀρθουμένων
σῴζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία.
οὕτως ἀμυντέ' ἐστὶ τοῖς κοσμουμένοις,
κοὔτοι γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσσητέα.
κρεῖσσον γάρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν,
κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν.
ΧΟ. ἡμῖν μέν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα,
λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι.
ΑΙ. πάτερ, θεοὶ φύουσιν ἀνθρώποις φρένας,
πάντων ὅσ' ἐστὶ κτημάτων ὑπέρτατον.
ἐγὼ δ' ὅπως σὺ μὴ λέγεις ὀρθῶς τάδε
οὔτ' ἂν δυναίμην μήτ' ἐπισταίμην λέγειν·
γένοιτο μέντἂν χἀτέρῳ καλῶς ἔχον.
σοῦ δ' οὖν πέφυκα πάντα προσκοπεῖν ὅσα
λέγει τις ἢ πράσσει τις ἢ ψέγειν ἔχει.
τὸ γὰρ σὸν ὄμμα δεινὸν ἀνδρὶ δημότῃ
⏑ ⏒ ⏑ –, ⏑ ⏒ ⏑ –, ⏑ ⏒ ⏑ –
λόγοις τοιούτοις, οἷς σὺ μὴ τέρψει κλύων·
ἐμοὶ δ' ἀκούειν ἔσθ' ὑπὸ σκότου τάδε,
τὴν παῖδα ταύτην οἷ' ὀδύρεται πόλις,
πασῶν γυναικῶν ὡς ἀναξιωτάτη
κάκιστ' ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων φθίνει,
ἥτις τὸν αὑτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς
πεπτῶτ' ἄθαπτον μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν
εἴασ' ὀλέσθαι μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινος,
οὐχ ἥδε χρυσῆς ἀξία τιμῆς λαχεῖν;
τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις.
ἐμοὶ δὲ σοῦ πράσσοντος εὐτυχῶς, πάτερ,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κτῆμα τιμιώτερον.
τί γὰρ πατρὸς θάλλοντος εὐκλείας τέκνοις
ἄγαλμα μεῖζον, ἢ τί πρὸς παίδων πατρί;
μή νυν ἓν ἦθος μοῦνον ἐν σαυτῷ φόρει,
ὡς φὴς σύ, κοὐδὲν ἄλλο, τοῦτ' ὀρθῶς ἔχειν.
ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ,
ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν,
οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί.
ἀλλ' ἄνδρα, κεἴ τις ᾖ σοφός, τὸ μανθάνειν
πόλλ' αἰσχρὸν οὐδὲν καὶ τὸ μὴ τείνειν ἄγαν.
ὁρᾷς παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις ὅσα
δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσῴζεται,

---

628. *ἆρ'] ἄρ' Post ἀχνύμενος sequitur separato versu τῆς μελλογάμου νύμφης, quod delevit Triclinius. 630. ἀπάτης D.] ἀπάτας λεχέων] λέχεων 632. ἆρα] ἄρα pr. 633. λυσσαίνων] γρ. θυμαίνων ab S. 635. *μοι] μου 637. ἀξιώσεται Musgravius] ἀξίως ἔσται 638. *μεῖζον] μείζων 640. *ὄπισθεν] ὄπιθεν 643. *ἀνταμύνωνται] ἀνταμύνονται 645. φιτύει Brunckius] φυτεύει 646. *αὑτῷ] αὐτῶι πόνους] γρ. πέδας ab S, quod explicatur in scholio. 648. φρένας D.] τὰς φρένας δαμεὶς addidit D. 650. *γίγνεται] γίνεται
τ'
656. *πάσης] πάσας 658. ταῦτ'] ταῦθ'. τ' a m. ant. 659. τά γ' Erfurdtius] τά τ' ἐγγενῆ] ἐνγενῆ pr. Superscr. συγγενῆ. 664. τοῖς κρατύνουσιν νοεῖ pr. τοῖς κρατοῦσιν ἐννοεῖ non ab S, sed, ut videtur, a m. aliquanto recentiore. 670. στήσειε] Alterum ε ab S additum. 672. δὲ] γὰρ superscr. ab S.

τ'
673. *πόλεις] πόλισ θ, τ' ab S. 673. 674. ἥδ' — ἥδε] ἤδ' et ἤδε, quae frequens in hoc codice aliisque aliorum scriptorum libris pronominis scriptura est. 674. συμμάχου Reiskius] συμμάχηι (σὺν μάχῃ in apographis). 676. *πειθαρχία] πιθαρχία 681. *κεκλέμμεθα] κεκλήμεθα 684. *ὅσ'] ὅσσ'
κτ
κτημάτων] χρημάτων, κτ a m. pr. 685. *λέγεις] λέγηισ 688. σοῦ] ι (i. e. σοί) superscr. a m. pr. In marg. γρ. σὺ δ' οὐ πέφυκας ab S. 691. Post hunc versum unius versus defectum indicavit D. 694. *ἀναξιωτάτη] ἂν ἀξιωτάτη 696. *αὑτῆς] αὐτῆς 697. *ὠμηστῶν] ὠμιστῶν κυνῶν] γρ. λύκων ab S. 698. *μήθ'] μήδ' 699. *τιμῆς] τιμαῖς γρ. καὶ στήλης ab S. 701. ἐμοὶ]
ι
ἐμοῦ, ι ab alia m. εὐτυχῶς] εὐτυχῶ pr. σ addidit S. 705. μή νυν D.] μὴ νῦν 706. ἄλλο] ἀλλ',
ο
ω
ο pr., literis ο et ω, quae superscriptae sunt, crasis. *ἔχειν] ἔχει 710. *ᾖ] εἰ 711. ἄγαν] γαν in litura literarum μανθάν, quas librarius scripserat ad v. 710. aberrans. 712. *παρὰ ῥείθροισι] παραρρείθροισι

αὔτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ πόδα
τείνας ὑπείκει μηδέν, ὑπτίοις κάτω
στρέψας τὸ λοιπὸν σέλμασιν ναυτίλλεται.
ἀλλ' εἶκε καὶ θυμῷ μετάστασιν δίδου.
γνώμη γὰρ εἴ τις κἀπ' ἐμοῦ νεωτέρου
πρόσεστι, φήμ' ἔγωγε πρεσβεύειν πολὺ
φῦναι τὸν ἄνδρα πάντ' ἐπιστήμης πλέων·
εἰ δ' οὖν, φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν,
καὶ τῶν λεγόντων εὖ καλὸν τὸ μανθάνειν.
ΧΟ. ἄναξ, σέ τ' εἰκός, εἴ τι καίριον λέγει,
μαθεῖν, σέ τ' αὖ τοῦδ'· εὖ γὰρ εἴρηται διπλῇ.
ΚΡ. οἱ τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δὴ
φρονεῖν ὑπ' ἀνδρὸς τηλικοῦδε τὴν φύσιν;
ΑΙ. μηδὲν τὸ μὴ δίκαιον· εἰ δ' ἐγὼ νέος,
οὐ τὸν χρόνον χρὴ μᾶλλον ἢ τἄργα σκοπεῖν.
ΚΡ. ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν;
ΑΙ. οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν ἐς τοὺς κακούς.
ΚΡ. οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾷδ' ἐπείληπται νόσῳ;
ΑΙ. οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς.
ΚΡ. πόλις γὰρ ἡμῖν ἁμὲ χρὴ τάσσειν ἐρεῖ;
ΑΙ. ὁρᾷς τόδ' ὡς εἴρηκας ὡς ἄγαν νέος;
ΚΡ. ἄλλῳ γὰρ ἢ 'μοὶ χρή με τῆσδ' ἄρχειν χθονός;
ΑΙ. πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός.
ΚΡ. οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται;
ΑΙ. καλῶς ἐρήμης γ' ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος.
ΚΡ. ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ.
ΑΙ. εἴπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι.
ΚΡ. ὦ παγκάκιστε, διὰ δίκης ἰὼν πατρί.
ΑΙ. οὐ γὰρ δίκαιά σ' ἐξαμαρτάνονθ' ὁρῶ.
ΚΡ. ἁμαρτάνω γὰρ τὰς ἐμὰς ἀρχὰς σέβων;
ΑΙ. οὐ γὰρ σέβεις, τιμάς γε τὰς θεῶν πατῶν.
ΚΡ. ὦ μιαρὸν ἦθος καὶ γυναικὸς ὕστερον.
ΑΙ. οὔ τἂν ἕλοις ἥσσω γε τῶν αἰσχρῶν ἐμέ.
ΚΡ. ὁ γοῦν λόγος σοι πᾶς ὑπὲρ κείνης ὅδε.
ΑΙ. καὶ σοῦ γε κἀμοῦ, καὶ θεῶν τῶν νερτέρων.
ΚΡ. ταύτην ποτ' οὐκ ἔσθ' ὡς ἔτι ζῶσαν γαμεῖς.
ΑΙ. ἥδ' οὖν θανεῖται καὶ θανοῦσ' ὀλεῖ τινά.
ΚΡ. ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς;
ΑΙ. τίς δ' ἔστ' ἀπειλὴ πρὸς κενὰς γνώμας λέγειν;
ΚΡ. κλάων φρενώσεις, ὢν φρενῶν αὐτὸς κενός.
ΑΙ. εἰ μὴ πατὴρ ἦσθ', εἶπον ἄν σ' οὐκ εὖ φρονεῖν.
ΚΡ. γυναικὸς ὢν δούλευμα μὴ κώτιλλέ με.
ΑΙ. βούλει λέγειν τι καὶ λέγων μηδὲν κλύειν;
ΚΡ. ἄληθες; ἀλλ' οὐ τόνδ' Ὄλυμπον, ἴσθ' ὅτι,
χαίρων ἐπὶ ψόγοισι δεννάσεις ἐμέ.
ἄγετε τὸ μῖσος, ὡς κατ' ὄμματ' αὐτίκα
παρόντι θνήσκῃ πλησία τῷ νυμφίῳ.
ΑΙ. οὐ δῆτ' ἔμοιγε, τοῦτο μὴ δόξῃς ποτέ,
οὔθ' ἥδ' ὀλεῖται πλησία, σύ τ' οὐδαμά,
τοὐμὸν προσόψει κρᾶτ' ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν,
ὡς τοῖς θέλουσι τῶν φίλων μαίνῃ ξυνών.
ΧΟ. ἁνήρ, ἄναξ, βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς·
νοῦς δ' ἐστὶ τηλικοῦτος ἀλγήσας βαρύς.
ΚΡ. δράτω, φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών·
τὼ δ' οὖν κόρα τώδ' οὐκ ἀπαλλάξει μόρου.
ΧΟ. ἄμφω γὰρ αὐτὼ καὶ κατακτεῖναι νοεῖς;
ΚΡ. οὐ τήν γε μὴ θιγοῦσαν· εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
ΧΟ. μόρῳ δὲ ποίῳ καί σφε βουλεύει κτανεῖν;
ΚΡ. ἄγων ἔρημος ἔνθ' ἂν ᾖ βροτῶν στίβος
κρύψω πετρώδει ζῶσαν ἐν κατώρυχι,
φορβῆς τοσοῦτον ὡς ἄγος μόνον προθείς,
ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις.
κἀκεῖ τὸν Ἅιδην, ὃν μόνον σέβει θεῶν,
αἰτουμένη που τεύξεται τὸ μὴ θανεῖν,
ἢ γνώσεται γοῦν ἀλλὰ τηνικαῦθ' ὅτι
πόνος περισσός ἐστι τἀν Ἅιδου σέβειν.
ΧΟ. Ἔρως ἀνίκατε μάχαν,
Ἔρως, ὃς ἐν τ' ἀνδράσι πίπτεις,
ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
νεάνιδος ἐννυχεύεις,
φοιτᾷς θ' ὑπερπόντιος ἔν τ' ἀγρονόμοις αὐλαῖς,
καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς
οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων, ὁ δ' ἔχων μέμηνεν.
σὺ καὶ δικαίων ἀδίκους
φρένας παρασπᾷς ἐπὶ λώβᾳ·
σὺ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
ξύναιμον ἔχεις ταράξας·
νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου
νύμφας, τῶν μεγάλων ἐκτὸς ὁμιλῶν
θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα.
νῦν δ' ἤδη 'γὼ καὐτὸς θεσμῶν
ἔξω φέρομαι τάδ' ὁρῶν, ἴσχειν δ'
οὐκέτι πηγὰς δύναμαι δακρύων,
τὸν παγκοίταν ὅθ' ὁρῶ θάλαμον
τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν.
ΑΝ. ὁρᾶτ' ἔμ', ὦ γᾶς πατρίας πολῖται,

781—790. = 791—800.
806—816. = 823—833.

---

715. αὔτως] In οὔτωσ radendo mutatum.
οσ η
ὅστις ἐγκρατῆ] εἴτισ ἐγκρατεῖ, οσ et η a m. pr. 718. καὶ θυμῷ D.] θυμῶι καὶ 721. *πλέων] πλέω 725. διπλῇ Hermannus] διπλᾶι 726. οἱ] οι sine accentu, superscripto a m. pr. ἧι (sic, non ηι), quod supra praecedens διπλᾶι scribi debebat. *τηλικοίδε] τηλικοῖδε 731. ἐς D.] εἰς 734. *ἁμὲ] ἅ με 735. τόδ'] ο a m. ant. in α mutatum. *ἢ 'μοὶ χρή] ἢ μοι χρῆ με Dobraeus] γε 737. οὐκ ἔσθ'] οὐκ ἔθ' Reiskius. 739. καλῶς ἐρήμης γ'] καλῶς γ' ἐρήμης Blaydesius. Post καλῶς punctum est in codice. 747. οὔ τἂν Elmsleius] οὐκ ἂν 748. *ὁ γοῦν] ὅγ' οὖν 751. ἥδ' οὖν] ἥδ' οὖν in textu et in lemmate scholii, non ἡ δ' οὖν. 752. ἦ κἀπαπειλῶν] .. π.πειλῶν cum trium literarum litura. ἡ κάπαπειλῶν a m. antiqua. 754. κλάων D.] κλαίων 757. *κλύειν] λέγειν 758. *ἄληθες] ἀληθές. etsi alibi ἄληθες. 759. ἐπὶ] ἔτι Dobraeus. δεννάσεις] δ' ἐννάσεισ, δ' ab S posito pro alia litera, quae λ fuisse videtur. δ' ἐννάζων pro δεννάζων Ai. 243.

760. *ἄγετε] ἄγαγε 761. *θνήσκῃ] θνηίσκει
ε εισ
763. *οὐδαμά] οὐδαμᾶι 765. *μαίνῃ] μαίνηισ, ε et εισ a m. antiqua superscriptis et σ post νηι
σ
eraso. ξυνών] ξυνών. σ a m. pr. 767. βαρύσ in litura pro βραχύσ 769. τὼ δ' — τώδ' D.] τὰ δ' (codex τάδ') — τάδ'. 770. αὐτὼ D.] αὐτὰ *κατακτεῖναι] κατακτῆναι 771. τήν γε — λέγεις]
γ οι
τὴν δε — λέγεισ, γ et οι a m. pr. 774. πετρώδει]
ει
πετρώδη, ει a m. pr. 775. ὡς ἄγος μόνον προθείς, | ὅπως μίασμα πᾶσ' ὑπεκφύγῃ πόλις] ὡς ἄγος φεύγειν μόνον | προθείς, ὅπως μίασμ' ὑπεκφύγῃ πόλις D. 780. Hunc versum in margine addidit m. pr. 782. ὃς ἐν τ' ἀνδράσι D. (praeeunte Blaydesio, qui ὃς εἰν ἀνδράσι coniecit)] ὅστ' (literis στ uno ductu scriptis) ἐν (ὃς ἐν in apographis) κτήμασι 785. θ' D.] δ'. Verba φοιτᾷς τε respondent superioribus ὃς ἔν τ' ἀνδράσι πίπτεις, i. e. ὃς ἀνδράσι τ' ἐμπίπτεις. 786. τ' ἀγρονόμοις] πατρονόμοισ pr. 797. ἐκτὸς ὁμιλῶν D.] πάρεδρος (δρ in litura literarum ργ) ἐν ἀρχαῖς

στείχουσαν, νέατον δὲ φέγγος
λεύσσουσαν ἀελίου,
κοὔποτ' αὖθις· ἀλλά μ' ὁ παγκοίτας Ἅιδας ζῶ-
τὰν Ἀχέροντος [σαν ἄγει
ἀκτάν, οὔθ' ὑμεναίων
ἔγκληρον, οὔτ' ἐπινύμφειός πώ μέ τις ὕμνος
ὕμνησεν, ἀλλ' Ἀχέροντι νυμφεύσω.
ΧΟ. οὐκοῦν κλεινὴ καὶ ἔπαινον ἔχουσ'
ἐς τόδ' ἀπέρχει κεῦθος νεκύων,
οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις
οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσ',
ἀλλ' αὐτόνομος ζῶσα μόνη δὴ
θνητῶν Ἀΐδην καταβήσει.
ΑΝ. ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι
τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ,
τὰν κισσὸς ὡς ἀτενὴς
πετραία βλάστα δάμασεν, καί νιν ὄμβροι τακο-
ὡς φάτις ἀνδρῶν, [μέναν,
χιών τ' οὐδαμὰ λείπει,
τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύτοις δειράδας· ᾇ με
δαίμων ὁμοιοτάταν κατευνάζει.
ΧΟ. ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογεννής,
ἡμεῖς δὲ βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς.
καίτοι φθιμένῳ τοῖς ἰσοθέοις
σύγκληρα λαχεῖν μέγ' ἀκοῦσαι.
ΑΝ. οἴμοι γελῶμαι. τί με, πρὸς θεῶν πατρῴων,
οὐκ οἰχομέναν ὑβρίζεις,
ἀλλ' ἐπίφαντον;
ὦ πόλις, ὦ πόλεως
πολυκτήμονες ἄνδρες·
ἰὼ Διρκαῖαι κρῆναι Θήβας τ'
εὐαρμάτου ἄλσος, ἔμπας
ξυμμάρτυρας ὔμμ' ἐπικτῶμαι,
οἵα φίλων ἄκλαυτος, οἵοις νόμοις [νίου·
πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποται-
ἰὼ δύστανος,
⏑ ⏑́ ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑́ –
μέτοικος οὐ ζῶσιν, οὐ θανοῦσιν.
τὰν νεάταν ὁδὸν

838—856. = 867—875.

851. οὔτ' ἐν βροτοῖσιν οὔτ' ἐν νεκροῖσιν

ΧΟ. προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους
ὑψηλὸν ἐς Δίκας βάθρον
προσέπεσες, ὦ τέκνον, πολύν.
πατρῷον δ' ἐκτίνεις τιν' ἆθλον.
ΑΝ. ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας,
πατρὸς τριπόλιστον οἶτον
τοῦ τε πρόπαντος
ἁμετέρου πότμου
κλεινοῖς Λαβδακίδαισιν.
ἰὼ ματρῷαι λέκτρων ἆται
κοιμήματά τ' αὐτογέννητ'
ἀμῷ πατρὶ δυσμόρου ματρός,
οἵων ἐγώ ποθ' ἁ ταλαίφρων ἔφυν·
πρὸς οὓς ἀραῖος ἄγαμος ἅδ' ἐγὼ μέτοικος ἔρ-
ἰὼ δυσπότμων [χομαι.
κασίγνητε γάμων κυρήσας,
θανὼν ἔτ' οὖσαν κατήναρές με.
ΧΟ. σέβειν μὲν εὐσέβειά τις,
κράτος δ' ὅτῳ κράτος μέλει
παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει,
σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά.
ΑΝ. ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος ἔρχομαι
τὰν πυμάταν ὁδόν· οὐκέτι μοι τόδε
λαμπάδος ἱρὸν ὄμμα
θέμις ὁρᾶν ταλαίνᾳ·
τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον
οὐδεὶς φίλων στενάζει.
ΚΡ. ἆρ' ἴστ', ἀοιδὰς καὶ γόους πρὸ τοῦ θανεῖν,
ὡς οὐδ' ἂν εἷς παύσαιτ' ἄν, εἰ χρείη λέγειν;
οὐκ ἄξεθ' ὡς τάχιστα, καὶ κατηρεφεῖ
τύμβῳ περιπτύξαντες, ὡς εἴρηκ' ἐγώ,
ἄφετε μόνην ἔρημον, εἴτε χρῇ θανεῖν
εἴτ' ἐν τοιαύτῃ ζῶσα τυμβεύειν στέγῃ;
ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην·
μετοικίας δ' οὖν τῆς ἄνω στερήσεται.
ΑΝ. ὦ τύμβος, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφὴς
οἴκησις ἀείφρουρος, οἷ πορεύομαι
πρὸς τοὺς ἐμαυτῆς, ὧν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
πλεῖστον δέδεκται Περσέφασσ' ὀλωλότων·
ὧν λοισθία 'γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
κάτειμι, πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.
ἐλθοῦσα μέντοι κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω
φίλη μὲν ἥξειν πατρί, προσφιλὴς δὲ σοί,
μῆτερ, φίλη δὲ σοί, κασίγνητον κάρα.
[ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ

---

810. παγκοίτας] πάγκοινος Blaydesius. 814. ἐπινύμφειος D.] ἐπινυμφίδιος. Scholiasta, qui adscripsit λείπει θύραις ἢ κοίταις, videtur ἐπὶ νυμφιδίοις legisse. 822. θνητῶν Ἀΐδην D.] θνατῶν ἀΐδαν. 828. ὄμβροι Musgravius] ὄμβρωι 830. *οὐδαμά] οὐδαμᾶι 831. *τέγγει] τάκει δ' Bothius] θ' *παγκλαύτοις] παγκλαύτους 834. θεογεννής] θειοτέρου γένους τυγχάνουσα explicat scholiasta: unde θειογενής Wieselerus. 835. *θνητογενεῖς] θνητογεννεῖς (ω superscr.) 836. φθιμένῳ] φθιμένα, ω a m. pr. Verba μέγ' ἀκοῦσαι, post φθιμένῳ lecta, post λαχεῖν transposuit Hermannus. Versum post λαχεῖν in codice lectum ζῶσαν καὶ ἔπειτα θανοῦσαν omisit Aldus cum apographo Paris. 2712. 836. τοῖς ἰσοθέοις] τοῖσι θεοῖσιν Nauckius. 837. σύγκληρα Schaeferus] ἔγκληρα 840. οἰχομέναν Martinus] ὀλομέναν 844. *κρῆναι] καὶ κρῆναι 846. *ὔμμ'] ὔμμ' ἐπικτῶμαι] γρ. ἐπιβοῶμαι ab S. 847. *οἵα] οἵα οἵοις Triclinius] οἵοισιν 848. ἕρμα] ἔργμα, i. e. ἕρμα, quod ἕρμα scriptum restituit Hermannus. 849. ποταινίου] ποτ' αἰνείου, ι superscripto a m. pr. 851. Versum spurium, quo lacunam explevit interpolator, οὔτ' ἐν βροτοῖσιν οὔτ' ἐν νεκροῖσιν, delevit D.

855. πολύν (*πολύ)] πάλιν D. 856. *ἐκτίνεις] ἐκτείνεις. ἐκτελεῖς Donaldsonus. 858. τριπόλιστον] τριπόλητον D. οἶτον Brunckius] οἶκτον. Litera κ in apographo uno erasa. τριπάλαιστον οἶτον coniecerat Reiskius. 863. *ματρῷαι] πατρῶιαι 864. *κοιμήματά τ'] κοιμήματ' αὐτογέννητ' Turnebus] αὐτογένητ' 865. ἀμῷ Triclinius] ἐμῶι *δυσμόρου (ut scholiasta)] δυσμόρωι 869. *ἰὼ] ἰὼ ἰὼ 874. *οὐδαμῇ] οὐδαμᾶι 876.—882. Versus sic divisi, ἄκλαυτος-| τάνδ' ἑτοίμαν-| μοι τόδε-| μα θέμις-| μὸν πότμον — στενάζει. 876. ἔρχομαι τὰν πυμάταν (τάνδε πυμάταν coniecerat Reiskius) ὁδὸν D.] ταλαίφρων ἄγομαι τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν 879. ἱρὸν D.] ἱερόν 880. ταλαίνᾳ] τάλαινα pr. ταλᾶινα sec. ταλαίνα tert. 884. χρείη Dawesius] χρεῖ' ἦι 885. *ἄξεθ'] ἄξεσθ' 887. *ἄφετε] ἀφεῖτε χρῇ D.] χρὴ 893. νεκροῖς] ν ab S additum. 894. *Περσέφασσ'] φερσέφασσ', σ post ρ ex ρ facto. 895. *λοισθία 'γὼ] λοῖσθι' ἀγώ, accentu super οι eraso. 900. Versus 900.—928. qui ab interpolatore vetere in locum aliorum, quos scripserat Sophocles, illati esse videntur, seclusit D.: versus 906—913 notaverat Iacobus.

ἔλουσα κἀκόσμησα κἀπιτυμβίους
χοὰς ἔδωκα· νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
δέμας περιστέλλουσα τοιάδ᾽ ἄρνυμαι.
καίτοι σ᾽ ἐγὼ 'τίμησα τοῖς φρονοῦσιν εὖ.
οὐ γάρ ποτ᾽ οὔτ᾽ ἂν εἰ τέκνων μήτηρ ἔφυν
οὔτ᾽, εἰ πόσις μοι κατθανὼν ἐτήκετο,
βίᾳ πολιτῶν τόνδ᾽ ἂν ἠρόμην πόνον.
τίνος νόμου δὴ ταῦτα πρὸς χάριν λέγω;
πόσις μὲν ἄν μοι κατθανόντος ἄλλος ἦν,
καὶ παῖς ἀπ᾽ ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ᾽ ἤμπλακον,
μητρὸς δ᾽ ἐν Ἅιδου καὶ πατρὸς κεκευθότοιν
οὐκ ἔστ᾽ ἀδελφὸς ὅστις ἂν βλάστοι ποτέ.
τοιῷδε μέντοι σ᾽ ἐκπροτιμήσασ᾽ ἐγὼ
νόμῳ, Κρέοντι ταῦτ᾽ ἔδοξ᾽ ἁμαρτάνειν
καὶ δεινὰ τολμᾶν, ὦ κασίγνητον κάρα.
καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβὼν
ἄλεκτρον, ἀνυμέναιον, οὔτε του γάμου
μέρος λαχοῦσαν οὔτε παιδείου τροφῆς,
ἀλλ᾽ ὧδ᾽ ἔρημος πρὸς φίλων ἡ δύσμορος
ζῶσ᾽ ἐς θανόντων ἔρχομαι κατασκαφάς·
ποίαν παρεξελθοῦσα δαιμόνων δίκην;
τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι
βλέπειν; τίν᾽ αὐδᾶν ξυμμάχων; ἐπεί γε δὴ
τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ᾽ ἐκτησάμην.
ἀλλ᾽ εἰ μὲν οὖν τάδ᾽ ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά,
παθόντες ἂν ξυγγνοῖμεν ἡμαρτηκότες·
εἰ δ᾽ οἵδ᾽ ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ
πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ.]
ΧΟ. ἔτι τῶν αὐτῶν ἀνέμων ῥιπαὶ
τήνδ᾽ ἐπέχουσιν.
ΚΡ. τοιγάρτοι καὶ τοῖσιν ἄγουσιν
κλαύμαθ᾽ ὑπάρξει βραδυτῆτος ὕπερ.
ΑΝ. οἴμοι, θανάτου τοῦτ᾽ ἐγγυτάτω
τοὔπος ἀφῖκται.
ΧΟ. θαρσεῖν οὐδὲν παραμυθοῦμαι
μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι.
ΑΝ. ὦ γῆς Θήβης ἄστυ πατρῷον
καὶ θεοὶ προγενεῖς,
ἄγομαι δὴ κοὐκέτι μέλλω.
λεύσσετε, Θήβης οἱ κοιρανίδαι,
οἷα πρὸς οἵων ἀνδρῶν πάσχω,
τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα.
ΧΟ. ἔτλα καὶ Δανάας οὐράνιον φῶς
ἀλλάξαι δέμας ἐν χαλκοδέτοις αὐλαῖς·
κρυπτομένα δ᾽ ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη·
καίτοι καὶ γενεᾷ τίμιος, ὦ παῖ παῖ,
καὶ Ζηνὸς ταμιεύεσκε γονὰς χρυσορύτους.

944—954. = 955—965.

941. τὴν βασιλίδα μούνην λοιπήν

ἀλλ᾽ ἁ μοιριδία τις δύνασις δεινά·
οὔτ᾽ ἄν νιν ὄλβος οὔτ᾽ Ἄρης, οὐ πύργος, οὐχ
κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν. [ἁλίκτυποι
ζεύχθη δ᾽ ὀξύχολος παῖς ὁ Δρύαντος,
Ἠδωνῶν βασιλεύς, κερτομίοις ὀργαῖς
ἐκ Διονύσου πετρώδει κατάφαρκτος ἐν δεσμῷ.
οὕτω τᾶς μανίας δεινὸν ἀποστάζει
ἀνθηρόν τε μένος. κεῖνος ἐπέγνω μανίαις
ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσαις.
παύεσκε μὲν γὰρ ἐνθέους γυναῖκας εὔιόν τε πῦρ,
φιλαύλους τ᾽ ἠρέθιζε Μούσας.
παρὰ δὲ Κυανεᾶν σπιλάδων διδύμας ἁλὸς
ἀκταὶ Βοσπόριαι ἰδ᾽ ὁ Θρῃκῶν ἄξενος
Σαλμυδησσός, ἵν᾽ ἀγχίπτολις Ἄρης
δισσοῖσι Φινείδαις
εἶδεν ἀρατὸν ἕλκος
ἀραχθὲν ἐξ ἀγρίας δάμαρτος
ἀλαὸν ἀλαστόροισιν ὀμμάτων κύκλοις
ἄτερθ᾽ ἐγχέων, ὑφ᾽ αἱματηραῖς
χείρεσσι καὶ κερκίδων ἀκμαῖσιν.
κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν
κλᾶον, ματρὸς ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν·
ἁ δὲ σπέρμα μὲν ἀρχαιογόνων
ἄντασ᾽ Ἐρεχθειδᾶν,
τηλεπόροις δ᾽ ἐν ἄντροις
τράφη θυέλλαισιν ἐν πατρῴαις
Βορεὰς ἅμιππος ὀρθόποδος ὑπὲρ πάγου
θεῶν παῖς· ἀλλὰ κἀπ᾽ ἐκείνᾳ
Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον, ὦ παῖ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

Θήβης ἄνακτες, ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν
δύ᾽ ἐξ ἑνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ
αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει.
ΚΡ. τί δ᾽ ἔστιν, ὦ γεραιὲ Τειρεσία, νέον;
ΤΕ. ἐγὼ διδάξω, καὶ σὺ τῷ μάντει πιθοῦ.
ΚΡ. οὔκουν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός.
ΤΕ. τοιγὰρ δι᾽ ὀρθῆς τήνδ᾽ ἐναυκλήρεις πόλιν.
ΚΡ. ἔχω πεπονθὼς μαρτυρεῖν ὀνήσιμα.
ΤΕ. φρόνει βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης.
ΚΡ. τί δ᾽ ἔστιν; ὡς ἐγὼ τὸ σὸν φρίσσω στόμα.
ΤΕ. γνώσει, τέχνης σημεῖα τῆς ἐμῆς κλύων.

966—976. = 977—987.

---

904. τίμησα sine coronide, quam addidit Brunckius. 907. *ἂν ἠρόμην] ἀνηρόμην 912. βλάστοι ex Aristot. Rhet. 3, 16.] βλαστοῖ 917. *οὔτε τοῦ] οὔτέ του, circumflexo eraso. οὔτε πω Schneidewinus. 918. *παιδείου] παιδίου 920. ἐς D.] εἰς *θανόντων — κατασκαφάς] θανάτων — κατασφαγάς 927. πλείω] μείω Nauckius. 928. ἐκδίκως] ἐνδίκωσ, κ ab S. 929. ἀνέμων ῥιπαὶ | τήνδ᾽ ἐπέχουσιν D.] ἀνέμων αὐταὶ | ψυχῆς ῥιπαὶ τήνδε γ᾽ ἔχουσιν 931. καὶ D.] τούτων *τοῖσιν] τοῖς
935. *ΧΟ.] ΚΡ. Utrius sint ambigit scholiasta.
939. *δὴ] δὴ 'γώ 941. τὴν βασιλίδα μούνην λοιπήν] Versum spurium eiecit D. 943. εὐσεβίαν Triclinius] εὐσέβειαν 949. καὶ post καίτοι addidit Hermannus. 950. χρυσορύτους Triclinius] χρυσορρύτους

951. *ἀλλ᾽ ἁ] ἀλλὰ 952. ὄλβος Erfurdtius] ὄμβρος 955. ὀξύχολος Scaliger] ὀξυχόλως. ὀξυλόχως pr. 959. τᾶς] τὰς pr. 960. τε] τι Brunckius.
862. γλώσσαις] γλώσσας Reiskius. Genitivum annotationi scholiastae intulit Elmsleius, τὸ ἑξῆς, κεῖνος ἐπέγνω τὸν θεὸν κερτομίοις γλώσσης μανίαις ψαύων. Nam in codice est γλώσσαις μανίας [αις]
965. *φιλαύλους τ᾽] τ᾽ om. 866. Κυανεᾶν σπιλάδων Wieselerus in dissertatione Gottingae a. 1857. edita] κυανέων πελάγεων (hoc accentu codex, non πελαγέων) πετρῶν 967. ἰδ᾽ Triclinius] ἠδ᾽ ἄξενος addidit Boeckhius. 970. *Σαλμυδησσὸς] σαλμυδισσὸς
ἵν᾽] ὂν superscr. ab S. Utrumque explicat scholiasta. *ἀγχίπτολις] ἀγχίπολις 973. ἀραχθὲν Wunderus] τυφλωθέν 975. ἄτερθ᾽ Hermannus] ἀραχθέν 980. κλᾶον D.] κλαῖον *ματρὸς] πατρὸς 981. ἀρχαιογόνων] Huic versui, si in stropha v. 970. recte legitur Σαλμυδησσός, ἵν᾽ ἀγχίπτολις Ἄρης, una deest syllaba, fortasse sic restituenda ut ἀρχαιογόνων — Ἐρεχθειδᾶν in ἀρχαιογόνοιο — Ἐρεχθείδα mutetur. 982. ἄντασ᾽] αὔχασ᾽ D. 984. θυέλλαισιν D.] θυέλλησιν 994. τήνδ᾽ ἐναυκλήρεις Valckenarius ad Eurip. Phoen. p. 321.] τήνδε ναυκληρεῖς
998. *σημεῖα τῆς ἐμῆς] τῆς ἐμῆς σημεῖα

ἐς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον
ἵζων, ἵν' ἦν μοι παντὸς οἰωνοῦ λιμήν,
ἀγνῶτ' ἀκούω φθόγγον ὀρνίθων, κακῷ
κλάζοντας οἴστρῳ καὶ βεβαρβαρωμένῳ·
καὶ σπῶντας ἐν χηλαῖσιν ἀλλήλους φοναῖς
ἔγνων· πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν.
εὐθὺς δὲ δείσας ἐμπύρων ἐγευόμην
βωμοῖσι παμφλέκτοισιν· ἐκ δὲ θυμάτων
Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ
μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο
κἄτυφε κἀνέπτυε, καὶ μετάρσιοι
χολαὶ διεσπείροντο, καὶ καταρρυεῖς
μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.
τοιαῦτα παιδὸς τοῦδ' ἐμάνθανον πάρα
φθίνοντ' ἀσήμων ὀργίων μαντεύματα.
ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμών, ἄλλοις δ' ἐγώ.
καὶ ταῦτα τῆς σῆς ἐκ φρενὸς νοσεῖ πόλις.
βωμοὶ γὰρ ἡμῖν ἐσχάραι τε παντελεῖς
πλήρεις ὑπ' οἰωνῶν τε καὶ κυνῶν βορᾶς
τοῦ δυσμόρου πεπτῶτος Οἰδίπου γόνου.
κᾆτ' οὐ δέχονται θυστάδας λιτὰς ἔτι
θεοὶ παρ' ἡμῶν οὐδὲ μηρίων φλόγα,
οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς,
ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος.
ταῦτ' οὖν, τέκνον, φρόνησον. ἀνθρώποισι γὰρ
τοῖς πᾶσι λοιπόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν·
ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ, κεῖνος οὐκέτ' ἔστ' ἀνὴρ
ἄβουλος οὐδ' ἄνολβος, ὅστις ἐς καλὸν
πεσὼν ἀκῆται μηδ' ἀκίνητος πέλῃ.
αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει.
ἀλλ' εἶκε τῷ θανόντι, μηδ' ὀλωλότα
κέντει. τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν;
εὖ σοι φρονήσας εὖ λέγω· τὸ μανθάνειν δ'
ἥδιστον εὖ λέγοντος, εἰ κέρδος λέγοι.
ΚΡ. ὦ πρέσβυ, πάντες ὥστε τοξόται σκοποῦ
τοξεύετ' ἀνδρὸς τοῦδε, κοὐδὲ μαντικῆς
ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι, τῶν δ' ὕπαι γένους
ἐξημπόλημαι κἀμπεφόρτισμαι πάλαι.
κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τἀπὸ Σάρδεων
ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν
χρυσόν· τάφῳ δ' ἐκεῖνον οὐχὶ κρύψετε,
οὐδ' εἰ θέλουσ' οἱ Ζηνὸς ἀετοὶ βορὰν
φέρειν νιν ἁρπάζοντες ἐς Διὸς θρόνους,
οὐδ' ὣς μίασμα τοῦτο μὴ τρέσας ἐγὼ
θάπτειν παρήσω κεῖνον· εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
θεοὺς μιαίνειν οὔτις ἀνθρώπων σθένει.
πίπτουσι δ', ὦ γεραιὲ Τειρεσία, βροτῶν
χοἰ πολλὰ δεινοὶ πτώματ' αἴσχρ', ὅταν λόγους
αἰσχροὺς καλῶς λέγωσι τοῦ κέρδους χάριν.
ΤΕ. φεῦ.
ἆρ' οἶδεν ἀνθρώπων τις, ἆρα φράζεται,
ΚΡ. τί χρῆμα; ποῖον τοῦτο πάγκοινον λέγεις;
ΤΕ. ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία;
ΚΡ. ὅσῳπερ, οἶμαι, μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη.
ΤΕ. ταύτης σὺ μέντοι τῆς νόσου πλήρης ἔφυς.
ΚΡ. οὐ βούλομαι τὸν μάντιν ἀντειπεῖν κακῶς.
ΤΕ. καὶ μὴν λέγεις ψευδῆ με θεσπίζειν λέγων.
ΚΡ. τὸ μαντικὸν γὰρ πᾶν φιλάργυρον γένος.
ΤΕ. τὸ δ' ἐκ τυράννων αἰσχροκερδίαν φιλεῖ.
ΚΡ. ἆρ' οἶσθα ταγοὺς ὄντας ἂν λέγῃς λέγων;
ΤΕ. οἶδ'· ἐξ ἐμοῦ γὰρ τήνδ' ἔχεις σώσας πόλιν.
ΚΡ. σοφὸς σὺ μάντις, ἀλλὰ τἀδικεῖν φιλῶν.
ΤΕ. ὄρσεις με τἀκίνητα διὰ φρενῶν φράσαι.
ΚΡ. κίνει, μόνον δὲ μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων.
ΤΕ. οὕτω γὰρ ἤδη καὶ δοκῶ τὸ σὸν μέρος;
ΚΡ. ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα.
ΤΕ. ἀλλ' εὖ γέ τοι κάτισθι μὴ πολλοὺς ἔτι
τρόχους ἁμιλλητῆρας ἡλίου τελῶν,
ἐν οἷσι τῶν σῶν αὐτὸς ἐκ σπλάγχνων ἕνα
νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει,
ἀνθ' ὧν ἔχεις μὲν τῶν ἄνω βαλὼν κάτω,
ψυχήν τ' ἀτίμως ἐν τάφῳ κατῴκισας,
ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν
ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν.
ὧν οὔτε σοὶ μέτεστιν οὔτε τοῖς ἄνω
θεοῖσιν, ἀλλ' ἐκ σοῦ βιάζονται τάδε.
τούτων σε λωβητῆρες ὑστεροφθόροι
λοχῶσιν Ἅιδου καὶ θεῶν Ἐρινύες,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοῖσδε ληφθῆναι κακοῖς.
καὶ ταῦτ' ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος
λέγω. φανεῖ γάρ, οὐ μακροῦ χρόνου τριβή,
ἀνδρῶν γυναικῶν σοῖς δόμοις κωκύματα.
τοιαῦτά σου, λυπεῖς γάρ, ὥστε τοξότης
ἀφῆκα θυμῷ καρδίας τοξεύματα
βέβαια, τῶν σὺ θάλπος οὐχ ὑπεκδραμεῖ.
ὦ παῖ, σὺ δ' ἡμᾶς ἄπαγε πρὸς δόμους, ἵνα
τὸν θυμὸν οὗτος ἐς νεωτέρους ἀφῇ
καὶ γνῷ τρέφειν τὴν γλῶσσαν ἡσυχωτέραν
τὸν νοῦν τ' ἀμείνω τῶν φρενῶν ὧν νῦν φέ-
ΧΟ. ἀνήρ, ἄναξ, βέβηκε δεινὰ θεσπίσας. [ρει.
ἐπιστάμεσθα δ', ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ
τήνδ' ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλομαι τρίχα,
μή πώ ποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν.
ΚΡ. ἔγνωκα καὐτὸς καὶ ταράσσομαι φρένας·
τό τ' εἰκαθεῖν γὰρ δεινόν, ἀντιστάντα δὲ

1080. ἐχθραὶ δὲ πᾶσαι συνταράσσονται πόλεις
ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγνισαν
ἢ θῆρες, ἤ τις πτηνὸς οἰωνός, φέρων
1083. ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον ἐς πόλιν.

---

999. ἐς D.] εἰς 1015. ταῦτα inter versus insertum a m. pr. 1016. ἡμῖν] ῖ ex ει factum. 1019. Ante λιτὰς duae literae erasae. 1021. εὐσήμους] Post εὐ duae literae erasae. 1025. *οὐκέτ' ἔστ'] οὐκ ἔστ' 1027. ἀκῆται Wunderus] ἀκεῖται
η
*ἀκίνητος] ἀίνητος πέλῃ] πέλει, η a m. pr.
1035. ὑμῖν] ὗμιν τῶν δ' ὕπαι γένους] τῶν δὲ
κ
συγγενῶν ὕπο D. 1036. κἀμπεφόρτισμαι, κ ab S, vel m. antiquiore. 1037. τἀπὸ Σάρδεων Blayde-
ὸν
sius] τα (ὸν a m. pr.) προσάρδεων, pariterque in lemmate scholii. 1040. *οὐδ' εἰ] οὐ δὴ ἀετοὶ D.] αἰετοί 1042. *ὣς] ὡς

1056. τὸ δ' ἐκ] τὸ δέ γε Bischoppius. *αἰ-
.οὐ.
σχροκερδίαν] αἰσχροκέρδειαν 1064. πολλασ, οὐ a m. pr. 1065. τρόχους Erfurdtius] τροχούς
ω
1068. βαλὼν] βάλλειν, ω a m. pr. 1069. κατῴκισας] *κατοικίσας: quod probari potest deleto, ut Bothius fecit, τ'. 1080—1083. Versus spurios quattuor eiecit Wunderus. 1080. ἐχθραὶ] ἔχθρᾳ Reiskius. 1081. καθήγνισαν] καθήγισαν corrigit Burtonus, viderique potest legisse scholiasta, qui μετὰ ἄγους ἐκόμισαν interpretatur, et Hesychius, si ex hoc loco excerpta sit glossa eius, καθαγίσω: συντελέσω, καὶ καθιερώσω. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐναντίων ἐπὶ τοῦ μιαίνειν τέτακται. 1089. *γλῶσσαν] γλῶτταν 1090. ὧν Brunckius] ἢ 1092. *ἐπιστάμεσθα]
τ
ἐπιστάμεθα 1096. δε, τ a m. pr. εἰκαθεῖν Elmsleius] εἰκάθειν

ἄτη πατάξαι θυμὸν ἐν δεινῷ πάρα.
ΧΟ. εὐβουλίας δεῖ, παῖ Μενοικέως Κρέον.
ΚΡ. τί δῆτα χρὴ δρᾶν; φράζε· πείσομαι δ' ἐγώ.
ΧΟ. ἐλθὼν κόρην μὲν ἐκ κατώρυχος στέγης
ἄνες, κτίσον δὲ τῷ προκειμένῳ τάφον.
ΚΡ. καὶ ταῦτ' ἐπαινεῖς καὶ δοκεῖς παρεικαθεῖν;
ΧΟ. ὅσον γ', ἄναξ, τάχιστα· συντέμνουσι γὰρ
θεῶν ποδώκεις τοὺς κακόφρονας βλάβαι.
ΚΡ. οἴμοι· μόλις μέν, καρδίας δ' ἐξίσταμαι
τὸ δρᾶν·. ἀνάγκῃ δ' οὐχὶ δυσμαχητέον.
ΧΟ. δρᾶ νυν τάδ' ἐλθὼν μηδ' ἐπ' ἄλλοισιν τρέπε.
ΚΡ. ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν· ἴτ' ἴτ' ὀπάονες
οἵ τ' ὄντες οἵ τ' ἀπόντες, ἀξίνας χεροῖν
ὁρμᾶσθ' ἑλόντες εἰς ἐπόψιον τόπον.
* * * *
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη,
αὐτός τ' ἔδησα καὶ παρὼν ἐκλύσομαι.
δέδοικα γὰρ μὴ τοὺς καθεστῶτας νόμους
ἄριστον ᾖ σώζοντα τὸν βίον τελεῖν.
ΧΟ. πολυώνυμε, Καδμείας ἄγαλμα νύμφας
καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα
γένος, κλυτὰν ὃς ἀμφέπεις Ἰταλίαν, μέδεις δὲ
παγκοίνοις Ἐλευσινίας
Δηοῦς ἐν κόλποις, Βακχεῦ, Βακχᾶν
ὁ ματρόπολιν Θήβαν
ναιετῶν παρ' ὑγρῶν
Ἰσμηνοῦ ῥείθρων ἀγρίου τ'
ἐπὶ σπορᾷ δράκοντος·
σὲ δ' ὑπὲρ διλόφοιο πέτρας στέροψ ὄπωπε
λιγνύς, ἔνθα Κωρύκιαι
Νύμφαι στίχουσι Βακχίδες, Κασταλίας τε νᾶμα.
καί σε Νυσαίων ὀρέων
κισσήρεις ὄχθαι χλωρά τ' ἀκτὰ
πολυστάφυλος πέμπει
ἀβρότων ἐπέων
εὐαζόντων Θηβαΐας
ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς·
τὰν ἔκπαγλα τιμᾷς
1115—1125. = 1126—1136.
1137—1145. = 1146—1154.

ὑπὲρ πασᾶν πόλεων
ματρὶ σὺν κεραυνίᾳ·
καὶ νῦν, ὡς βιαίας
ἔχεται πάνδαμος ἁμὰ πόλις ἐπὶ νόσου,
μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Παρνασίαν
ὑπὲρ κλιτὺν, ἢ στονόεντα πορθμόν.
ἰὼ πῦρ πνεόντων
χοράγ' ἄστρων, νυχίων
φθεγμάτων ἐπίσκοπε,
παῖ Ζηνὸς γένεθλον,
προφάνηθ' ὦ Ναξίαις σαῖς ἅμα περιπόλοις
Θυίαισιν, αἵ σε μαινόμεναι πάννυχοι
χορεύουσι τὸν ταμίαν Ἴακχον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος,
οὐκ ἔσθ' ὁποῖον στάντ' ἂν ἀνθρώπου βίον
οὔτ' αἰνέσαιμ' ἂν οὔτε μεμψαίμην ποτέ.
τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταρρέπει
τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' ἀεί·
καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς.
Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτός, ὡς ἐμοί, ποτέ,
σώσας μὲν ἐχθρῶν τήνδε Καδμείαν χθόνα,
λαβών τε χώρας παντελῆ μοναρχίαν
ηὔθυνε, θάλλων εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ·
καὶ νῦν ἀφεῖται πάντα. τὰς γὰρ ἡδονὰς
ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ
ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν.
πλούτει τε γὰρ κατ' οἶκον, εἰ βούλει, μέγα,
καὶ ζῆ τύραννον σχῆμ' ἔχων, ἐὰν δ' ἀπῇ
τούτων τὸ χαίρειν, τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς
οὐκ ἂν πριαίμην ἀνδρὶ πρὸς τὴν ἡδονήν.
ΧΟ. τί δ' αὖ τόδ' ἄχθος βασιλέων ἥκεις φέρων;
ΑΓ. τεθνᾶσιν· οἱ δὲ ζῶντες αἴτιοι θανεῖν.
ΧΟ. καὶ τίς φονεύει; τίς δ' ὁ κείμενος; λέγε.
ΑΓ. Αἵμων ὄλωλεν· αὐτόχειρ δ' αἱμάσσεται.
ΧΟ. πότερα πατρῴας, ἢ πρὸς οἰκείας χερός;
ΑΓ. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ, πατρὶ μηνίσας φόνου.
ΧΟ. ὦ μάντι, τοὔπος ὡς ἄρ' ὀρθὸν ἤνυσας.
ΑΓ. ὡς ὧδ' ἐχόντων τἄλλα βουλεύειν πάρα.
ΧΟ. καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ
δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων
ἤτοι κλύουσα παιδὸς ἢ τύχῃ περᾷ.

1098. *Κρέον] λακεῖν ex v. 1094. 1102. παρεικαθεῖν Elmsleius] παρεικάθειν 1105. *καρδίας] καρδίαι ἐξίσταμαι] ἐξεπίσταμαι pr. 1107. νυν D.] νῦν ἄλλοισιν] ἄλλοισι, σι ab S illato. 1108. ἴτ' ἴτ' Triclinius] ἴτ' alterum om. 1111. *δόξα τῇδ'] δόξαι τῇδ' ἐπεστράφη] ἐπεστράφην, η ex ει facto. 1114. *ἢ σώζοντα τὸν βίον] ἢ τὸν βίον σωίζοντα 1110. Lacunam post hunc versum indicavit Hermannus. Huius lacunae vetus supplementum esse videntur versus 1111—1114. Quod animadvertit Bergkius. 1115. Καδμείας D.] καδμείας ἄγαλμα νύμφας Nauckius] νύμφας ἄγαλμα 1119. *Ἰταλίαν] ἰτάλειαν 1120. *παγκοίνοις] παγκοίνους 1121. Δηοῦς] δηιοῦς. Iota adscripto carent apographa. Βακχεῦ Hermannus] ὦ βακχεῦ 1122. ὁ addidit Musgravius. ματρόπολιν D.] μητρόπολιν 1123. ναιετῶν D.] ναίων ὑγρῶν Triclinius] ὑγρὸν 1124. ῥείθρων Hermannus] ῥέεθρον, quod Triclinius in ῥεέθρων mutaverat. Alterum ρ in cod. ex ν factum. 1126. διλόφοιο D.] διλόφου 1129. στίχουσι D.] στείχουσι 1130. Κασταλίας] κασταλείασ, ῐ a m. pr. 1134. ἀβρότων Turnebus] ἀμβρότων 1135. Θηβαΐας Hermannus] θηβαίας 1137. τὰν ex τὰν factum, superscripto a m. pr. ἣν. ἔκπαγλα — ὑπὲρ πασᾶν D.] ἐκ πασᾶν — ὑπερτάταν. Vocabuli ὑπερτάταν alterum α in litura alius literae scriptum est, erasis etiam duabus tribusve literis, quae superscriptae fuerunt.

1141. πάνδαμος D.] πάνδημος ἁμὰ addidit Boeckhius. 1144. *Παρνασίαν] παρνησίαν 1147. *χοράγ'] χοραγὲ νυχίων Brunckius] καὶ νυχίων 1149. Ζηνὸς Bothius] διός 1150. προφάνηθ' ὦ Musgravius] προφάνηθι 1152. Θυίαισιν Boeckhius] θυιάσιν 1158. καταρρέπει] Scholiasta sine lemmate, πίπτει, καταβάλλει· γρ. δὲ καταρρέπει· ὅ ἐστι πίπτειν ποιεῖ. Itaque duplex lectio fuit, altera καταρρέπει, altera, ut Elmsleius coniicit, κατατρέπει, quo verbo nemo veterum usus est, qui ἀνατρέπειν dixerunt. 1160. καθεστώτων] ἐφεστώτων Blaydesius. 1163. *λαβών τε] λαβόντε 1164. ηὔθυνε D.] εὔθυνε 1166. προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ ex Athenaeo pro προδῶσιν, ἀνδρὸς οὐ τίθημ' ἐγώ. Interpunctio post προδῶσιν et ἐγώ etiam in codice est. 1167. Hunc versum, in cod. omissum, ex Athen. 7. p. 280, et 12. p. 547. addidit Turnebus. Legit eum scholiasta, ut ex interpretatione eius apparet. Non legit suo in exemplari Eustathius ad Hom. p. 957, 17. ubi quod ἀκριβῆ ἀντίγραφα hunc versum addere dicit, de Athenaeo intelligendum est, cuius ex Epitome — nam hac tantum usus est Eustathius — hunc versum noverat. 1177. *αὑτοῦ] αὐτοῦ φόνου] φόνωι, ου a m. pr. 1182. περᾷ Brunckius] πάρα

ΕΥΡΥΔΙΚΗ.

ὦ πάντες ἀστοί, τῶν λόγων ἐπησθόμην
πρὸς ἔξοδον στείχουσα, Παλλάδος θεᾶς
ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος.
καὶ τυγχάνω γε κλῇθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης
χαλῶσα, καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ
βάλλει δι' ὤτων· ὑπτία δὲ κλίνομαι
δείσασα πρὸς δμωαῖσι κἀποπλήσσομαι.
ἀλλ' ὅστις ἦν ὁ μῦθος αὖθις εἴπατε·
κακῶν γὰρ οὐκ ἄπειρος οὖσ' ἀκούσομαι.

ΑΓ. ἐγώ, φίλη δέσποινα, καὶ παρὼν ἐρῶ,
κοὐδὲν παρήσω τῆς ἀληθείας ἔπος.
τί γάρ σε μαλθάσσοιμ' ἂν ὧν εἰς ὕστερον
ψεῦσται φανούμεθ'; ὀρθὸν ἀλήθει' ἀεί.
ἐγὼ δὲ σῷ ποδαγὸς ἑσπόμην πόσει
πεδίον ἐπ' ἄκρον, ἔνθ' ἔκειτο νηλεὲς
κυνοσπάρακτον σῶμα Πολυνείκους ἔτι·
καὶ τὸν μέν, αἰτήσαντες ἐνοδίαν θεὸν
Πλούτωνά τ' ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν,
λούσαντες ἁγνὸν λουτρόν, ἐν νεοσπάσιν
θαλλοῖς ὃ δὴ 'λέλειπτο συγκατήθομεν,
καὶ τύμβον ὀρθόκρανον οἰκείας χθονὸς
χώσαντες αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης
νυμφεῖον Ἅιδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν.
φωνῆς δ' ἄπωθεν ὀρθίων κωκυμάτων
κλύει τις ἀκτέριστον ἀμφὶ παστάδα,
καὶ δεσπότῃ Κρέοντι σημαίνει μολών·
τῷ δ' ἀθλίας ἄσημα περιβαίνει βοῆς
ἕρποντι μᾶλλον ἆσσον, οἰμώξας δ' ἔπος
ἵησι δυσθρήνητον, ὦ τάλας ἐγώ,
ἆρ' εἰμὶ μάντις; ἆρα δυστυχεστάτην
κέλευθον ἕρπω τῶν παρελθουσῶν ὁδῶν;
παιδός με σαίνει φθόγγος. ἀλλά, πρόσπολοι,
ἴτ' ἆσσον ὠκεῖς, καὶ παραστάντες τάφῳ
ἀθρήσαθ', ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ
δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον, εἰ τὸν Αἵμονος
φθόγγον συνίημ', ἢ θεοῖσι κλέπτομαι.
τάδ' ἐξ ἀθύμου δεσπότου κελεύμασιν
ἠθροῦμεν· ἐν δὲ λοισθίῳ τυμβεύματι
τὴν μὲν κρεμαστὴν αὐχένος κατείδομεν,
βρόχῳ μιτώδει σινδόνος καθημμένην,
τὸν δ' ἀμφὶ μέσσῃ περιπετῆ προσκείμενον,
εὐνῆς ἀποιμώζοντα τῆς κάτω φθορὰν
καὶ πατρὸς ἔργα καὶ τὸ δύστηνον λέχος.
ὁ δ' ὡς ὁρᾷ σφε, στυγνὸν οἰμώξας ἔσω
χωρεῖ πρὸς αὐτὸν κἀνακωκύσας καλεῖ,
ὦ τλῆμον, οἷον ἔργον εἴργασαι· τίνα
νοῦν ἔσχες; ἐν τῷ συμφορᾶς διεφθάρης;
ἔξελθε, τέκνον, ἱκέσιός σε λίσσομαι.
τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς,
πτύσας προσώπῳ κοὐδὲν ἀντειπὼν ἔπος
ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας, ἐκ δ' ὁρμωμένου
πατρὸς φυγαῖσιν ἤμπλακ'· εἶθ' ὁ δύσμορος
αὑτῷ χολωθείς, ὥσπερ εἶχ', ἐπενταθεὶς
ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, ἐς δ' ὑγρὸν
ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται·
καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν
λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος.
κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ, τὰ νυμφικὰ
τέλη λαχὼν δείλαιος ἔν γ' Ἅιδου δόμοις,
δείξας ἐν ἀνθρώποισι τὴν ἀβουλίαν
ὅσῳ μέγιστον ἀνδρὶ πρόσκειται κακόν.

ΧΟ. τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; ἡ γυνὴ πάλιν
φρούδη, πρὶν εἰπεῖν ἐσθλὸν ἢ κακὸν λόγον.

ΑΓ. καὐτὸς τεθάμβηκ'· ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι
ἄχη τέκνου κλύουσαν ἐς πόλιν γόους
οὐκ ἀξιώσειν, ἀλλ' ὑπὸ στέγης ἔσω
δμωαῖς προθήσειν πένθος οἰκεῖον στένειν.
[γνώμης γὰρ οὐκ ἄπειρος, ὥσθ' ἁμαρτάνειν]

ΧΟ. οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ δ' οὖν ἥ τ' ἄγαν σιγὴ βαρὺ
δοκεῖ προσεῖναι χἠ μάτην πολλὴ βοή.

ΑΓ. ἀλλ' εἰσόμεσθα, μή τι καὶ κατάσχετον
κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη,
δόμους παραστείχοντες. εὖ γὰρ οὖν λέγεις.
καὶ τῆς ἄγαν γάρ ἐστί που σιγῆς βάρος.

ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ αὐτὸς ἐφήκει
μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων,
εἰ θέμις εἰπεῖν, οὐκ ἀλλοτρίαν
ἄτην, ἀλλ' αὐτὸς ἁμαρτών.

ΚΡ. ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα
στερεὰ θανατόεντ',
ὦ κτανόντας τε καὶ
θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους.
ὤμοι ἐμῶν ἄνολβα βουλευμάτων.
ἰὼ παῖ, νέος νέῳ ξὺν μόρῳ,
αἰαῖ αἰαῖ,
ἔθανες, ἀπελύθης,
ἐμαῖς οὐδὲ σαῖσι δυσβουλίαις.

ΧΟ. οἴμ' ὡς ἔοικας ὀψὲ τὴν δίκην ἰδεῖν.

ΚΡ. οἴμοι,
ἔχω μαθὼν δείλαιος· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ
τότ' ἄρα τότε θεὸς μέγα βάρος μ' ἔχων
ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς,
οἴμοι λακπάτητον ἀντρέπων χαράν.
φεῦ φεῦ, ὦ πόνοι βροτῶν δύσπονοι.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δέσποθ', ὡς ἔχων τε καὶ κεκτημένος,
τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τάδε φέρων, τὰ δ' ἐν δόμοις

1261—1277. = 1284—1300.

1186. γε] τε [γ], γ a m. pr. 1189. δμωαῖσι] δμώαισι [εσ], accentu super ω et εσ ab S scripto. 1193. παρήσω] παρείσω [ή], ή ab S. 1194. εἰς ὕστερον D.] ἐσύστερον 1195. ἀλήθει' Hermannus] ἡ ἀλήθει' 1197. *ἄκρον] ἄκρων, licet πεδίον habeat. 1200. κατασχεθεῖν Elmsleius] κατασχέθειν 1202. δὴ 'λέλειπτο D.] δὴ λέλειπτο 1208. μολών, αθ [αθ] ab S. 1212. *ἆρ'] ἄρ' 1219. ἐξ] οὖν D. κελεύμασιν D.] κελεύσμασιν 1222. μιτώδει] μιτώιδη [ει; ρ], ει a m. pr. superscripto, ρ vero, cuius pars superior supra versum exstat, ab S addito. 1228. *οἷον] ποῖον

1232. ἀντειπὼν ἔπος D.] ἀντειπὼν λωσ [δ ξίφουσ], ν ante λ ex ο facto et δ superscripto a m. pr. Eadem m. ξίφους supra versum, quod est in apographis. 1234. εἶθ' ὁ ab S pro simplici εἶ 1235. *αὑτῷ] αὐτῶι 1236. *μέσσον] μέσον 1238. πνοὴν] ῥοὴν: sed πνοὴν schol. 1241. ἔν γ' Heathius] ἐν (*εἰν) 1245. ἢ ab S insertum videtur. 1248. ἀξιώσειν] ἐξανήσειν Blaydesius. 1250. Seclusit D. 1256. ἐστί που] ἔσθ' ὅπου Bergkius. 1265. ὤμοι Turnebus] ἰώ (codex ἰὼ) μοι 1266. *ξὺν μόρῳ] ξυμμόρωι 1267. αἰαῖ αἰαῖ D.] αἶ αἶ αἶ 1270. ἰδεῖν] γρ. ἔχειν ab S 1273. τότ' ἄρα τότε θεὸς Erfurdtius] θεὸς τότ' ἄρα τότε 1275. λακπάτητον] τον ab S illatum. 1276. *ὦ] ἰώ 1278. ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ Brunckius hic et infra] οἰκέτης, compendio expressum. Sic etiam v. 1282. 1279. *πρὸ χειρῶν τάδε] προχειρῶν τὰ δὲ τὰ δ'] τάδ' a m. sec.

ἔοικας ἥκειν καὶ τάχ' ὄψεσθαι κακά.
[ΚΡ. τί δ' ἔστιν αὖ κάκιον ἢ κακῶν ἔτι;
ΕΞ.] γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ,
δύστηνος, ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν.
ΚΡ. ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρτος Ἅιδου λιμήν,
τί μ' ἄρα τί μ' ὀλέκεις;
ὦ κακάγγελτά μοι
προπέμψας ἄχη, τίνα θροεῖς λόγον;
αἰαῖ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω.
τί φῄς, τίνα λέγεις νέον μοι νέῳ,
αἰαῖ αἰαῖ,
σφάγιον ἐπ' ὀλέθρῳ
γυναικεῖον ἀμφικεῖσθαι μόρον;
ΧΟ. ὁρᾶν πάρεστιν· οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.
ΚΡ. οἴμοι,
κακὸν τόδ' ἄλλο δεύτερον βλέπω τάλας.
τίς ἄρα, τίς με πότμος ἔτι περιμένει;
ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον,
τάλας, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν.
φεῦ φεῦ μᾶτερ ἀθλία, φεῦ τέκνον.
ΕΞ. ἡ δ' ὀξύθηκτος ἥδε βωμία πέριξ
λύει κελαινὰ βλέφαρα, κωκύσασα μὲν
τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λάχος,
αὖθις δὲ τοῦδε, λοίσθιον δὲ σοὶ κακὰς
πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.
ΚΡ. αἰαῖ αἰαῖ,
ἀνέπταν φόβῳ. τί μ' οὐκ ἀνταίαν
ἔπαισέν τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει;
δείλαιος ἐγώ, αἰαῖ,
δειλαίᾳ δὲ συγκέκραμαι δύᾳ.

1306—1311. = 1328—1333.

ΕΞ. ὡς αἰτίαν γε τῶνδε κἀκείνων ἔχων
πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων.
ΚΡ. ποίῳ δὲ κἀπελύσατ' ἐν φοναῖς τρόπῳ;
ΕΞ. παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὑτήν, ὅπως
παιδὸς τόδ' ᾔσθετ' ὀξυκώκυτον πάθος.
ΚΡ. ὤμοι μοι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν
ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας.
ἐγὼ γάρ σ', ἐγώ, ἔκανον, ὦ μέλεος,
ἐγώ, φάμ' ἔτυμον. ἰὼ πρόσπολοι
ἄγετέ μ' ὅτι τάχος, ἄγετέ μ' ἐκποδών,
τὸν οὐκ ὄντα μᾶλλον ἢ μηδένα.
ΧΟ. κέρδη παραινεῖς, εἴ τι κέρδος ἐν κακοῖς·
βράχιστα γὰρ κράτιστα τἀν ποσὶν κακά.
ΚΡ. ἴτω ἴτω,
φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν
ἐμοὶ τερμίαν ἄγων ἁμέραν
ὕπατος· ἴτω ἴτω,
ὅπως μηκέτ' ἆμαρ ἄλλ' εἰσίδω.
ΧΟ. μέλλοντα ταῦτα. τῶν προκειμένων τι χρὴ
πράσσειν. μέλει γὰρ τῶνδ' ὅτοισι χρὴ μέλειν.
ΚΡ. ἀλλ' ὧν ἐρῶ 'γώ, ταῦτα συγκατηυξάμην.
ΧΟ. μή νυν προσεύχου μηδέν· ὡς πεπρωμένης
οὐκ ἔστι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγή.
ΚΡ. ἄγοιτ' ἂν μάταιον ἄνδρ' ἐκποδών,
ὅς, ὦ παῖ, σέ τ' οὐχ ἑκὼν κάκτανον
σέ τ' αὖ τάνδ', ὤμοι μέλεος, οὐδ' ἔχω
ὅπα πρὸς πότερα κλιθῶ· πάντα γὰρ
λέχρια τἀν χεροῖν, τὰ δ' ἐπὶ κρατί μοι
πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο.
ΧΟ. πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας
πρῶτον ὑπάρχει· χρὴ δ' ἐς τὰ θεῶν
μηδὲν ἀσεπτεῖν· μεγάλοι δὲ λόγοι
μεγάλας πληγὰς τῶν ὑπεραύχων
ἀποτίσαντες
γήρᾳ τὸ φρονεῖν ἐδίδαξαν.

1317—1325. = 1339—1346.

1280. ὄψεσθαι] αι a m. multo recentiore ex ε factum. 1281. Hunc versum seclusit Heilandus. Versibus quinque 1278—1280. 1282. 1283. respondent todidem 1301.—1305. 1284. ΚΡ.] ΧΟ. pr., κρέ. a m. recentiore. Syllabae τοσ ἅδου λιμὴν proximo versui additae. 1286. *ὦ] ἰὼ 1287. λόγον a m. recentissima. λόγωι pr., ab ipsa in λόγων mutatum. 1288. αἰαῖ D.] αἶ αἶ *ἄνδρ'] ἄνδρα 1289. τίνα λέγεις νέον μοι νέον (νέῳ Donaldsonus) Hermannus] ὦ παῖ τίνα λέγεις μοι νέον λόγον 1290. αἰαῖ αἰαῖ D.] αἶ αἶ αἶ 1293. ΧΟ. Erfurdtius] αγγ^ε. 1298. τὸν δ' ἔναντα] τάδ' ἐναντία, cum γρ. τόνδ' ἔναντα (o, ε̂ superscr.) ab S. 1301. ΕΞ] Χ ἡ αγγ *ἡ δ'] ἥδ' ἥδε] ἡ δὲ accentu a m. rec. Versus absurde interpolatus. E loco simili Ai. 899. νεοσφαγὴς | κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχής colligi potest Sophoclis verborum sententiam fuisse ἡ δ' ὀξυθήκτῳ φασγάνῳ περιπτυχὴς vel, quod Arndtius coniecit, ἡ δ' ὀξυθήκτῳ πτώσιμος περὶ ξίφει. 1302. κελαινὰ] λ ex ν factum. 1303. λάχος Bothius] λέχος 1304. δὲ σοὶ Erfurdtius] δέ σοι 1306. αἰαῖ αἰαῖ Hermannus] αἶ αἶ αἶ αἶ 1307. ἀνταίαν] γρ. καιρίαν ab S.

1310. αἰαῖ Erfurdtius pro φεῦ φεῦ, quod codex a m. recentissima habet, erasis quae primus librarius ad versum proximum aberrans scripserat verbis συγκέκραμαι δύαι. 1312. 1315. ΕΞ.] α (γ superscr.) 1313. *μόρων] μόρωι 1314. ἐν φοναῖσ, εἰσ φονάσ ab S. 1319. ἐγώ, ἔκανον] ἐγώ σ' ἔκανον Hermannus. 1324. τάχος] τάχιστ' Erfurdtius. 1328. βράχιστα] γρ. κράτιστα ab S. κράτιστα] γρ. τάχιστα ab S. 1337. ΧΟ.] ἀγγ. Correxit Brunckius. 1334. τι] τί 1336. 'γὼ addidit D. 1337. μή νυν D.] μὴ νῦν (μ superscr.) 1339. ἐκποδὼν] ἐκποδῶν, μ a m. pr. 1340. *τ'] γ' κάκτανον Hermannus] κατέκτανον 1341. σέ τ' Hermannus] ὅς σέ τ' αὖ τάνδ' Seidlerus] αὐτάν 1342. πότερα κλιθῶ Kayserus] πρότερον ἴδω πᾶι καὶ θῶ 1345. τἀν Brunckius] 1349. χρὴ δ' ἐς τὰ θεῶν D.] χρὴ δὲ τά τ' εἰς θεούς.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ΙΕΡΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΘΗΒΑΙΩΝ.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΙΟΚΑΣΤΗ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΙΟΥ.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

[ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ]

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΟΙΔΙΠΟΔΟΣ ΤΥΡΑΝΝΟΥ.

Λιπὼν Κόρινθον Οἰδίπους, πατρὸς νόθος
πρὸς τῶν ἁπάντων λοιδορούμενος ξένος,
ἦλθεν πυθέσθαι Πυθικῶν θεσπισμάτων,
ζητῶν ἑαυτὸν καὶ γένους φυτοσπόρον.
εὑρὼν δὲ τλήμων ἐν στεναῖς ἁμαξιτοῖς
ἄκων ἔπεφνε Λάϊον γεννήτορα.
Σφιγγὸς δὲ δεινῆς θνήσιμον λύσας μέλος
ᾔσχυνε μητρὸς ἀγνοουμένης λέχος.
λοιμὸς δὲ Θήβας εἷλε καὶ νόσος μακρά.
Κρέων δὲ πεμφθεὶς Δελφικὴν πρὸς ἑστίαν,
ὅπως πύθηται τοῦ κακοῦ παυστήριον,
ἤκουσε φωνῆς μαντικῆς θεοῦ πάρα,
τὸν Λαΐειον ἐκδικηθῆναι φόνον.
ὅθεν μαθὼν ἑαυτὸν Οἰδίπους τάλας
πόρπαισι διssὰς ἐξανάλωσεν κόρας,
αὐτὴ δὲ μήτηρ ἀγχόναις διώλετο.

ΔΙΑ ΤΙ ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΕΠΙΓΕΓΡΑΠΤΑΙ.

Ο ΤΥΡΑΝΝΟΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ἐπὶ διακρίσει θατέρου ἐπιγέγραπται. χαριέντως δὲ ΤΥΡΑΝΝΟΝ ἅπαντες αὐτὸν ἐπιγράφουσιν, ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως, καίπερ ἡττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὥς φησι Δικαίαρχος. εἰσὶ δὲ καὶ οἱ ΠΡΟΤΕΡΟΝ, οὐ ΤΥΡΑΝΝΟΝ, αὐτὸν ἐπιγράφοντες, διὰ τοὺς χρόνους τῶν διδασκαλιῶν καὶ διὰ τὰ πράγματα· ἀλήτην γὰρ καὶ πηρὸν Οἰδίποδα τὸν ἐπὶ Κολωνῷ εἰς τὰς Ἀθήνας ἀφικνεῖσθαι. ἴδιον δέ τι πεπόνθασιν οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιηταί, τοὺς πρὸ τῶν Τρωϊκῶν βασιλεῖς ΤΥΡΑΝΝΟΥΣ προσαγορεύοντες,

ὀψέ ποτε τοῦδε τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόχου χρόνους, καθάπερ Ἱππίας ὁ σοφιστής φησιν. Ὅμηρος γοῦν τὸν πάντων παρανομώτατον Ἔχετον βασιλέα φησὶ, καὶ οὐ τύραννον· (Ὀδυσσ. 18, 85.)

εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.

προσαγορευθῆναι δέ φασι τὸν τύραννον ἀπὸ τῶν Τυρρηνῶν· χαλεποὺς γάρ τινας περὶ λῃστείαν τούτους γενέσθαι. ὅτι δὲ νεώτερον τὸ τοῦ τυράννου ὄνομα δῆλον. οὔτε γὰρ Ὅμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ τοὺς τυράννους φησὶ τὸ πρότερον αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι. εὐφημότερον γὰρ ἐκεῖνο τοὔνομα.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ὁ Τύραννος Οἰδίπους πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἐν τῷ Κολωνῷ ἐπιγέγραπται. τὸ κεφάλαιον δὲ τοῦ δράματος γνῶσις τῶν ἰδίων κακῶν Οἰδίποδος, πήρωσίς τε τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ δι' ἀγχόνης θάνατος Ἰοκάστης.

ΧΡΗΣΜΟΣ Ο ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩι ΤΩι ΘΗΒΑΙΩι.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς.
δώσω τοι φίλον υἱόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐστὶ
σοῦ παιδὸς χείρεσσι λιπεῖν φάος· ὣς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος στυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
οὗ φίλον ἥρπασας υἱόν· ὁ δ' ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ.

Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπον, οὗ μία φωνή,
καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
ἑρπετὰ κινεῖται ἀνά τ' αἰθέρα καὶ κατὰ πόντον.
ἀλλ' ὁπόταν πλείστοισιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνῃ,
ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀφαυρότατον πέλει αὐτοῦ.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

Κλῦθι καὶ οὐκ ἐθέλουσα, κακόπτερε Μοῦσα θανόντων,
φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης.
ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει,
πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων·
γηραλέος δὲ πέλων τρίτατον πόδα βάκτρον ἐρείδει,
αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ὦ τέκνα, Κάδμου τοῦ πάλαι νέα τροφή,
τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε
ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι;
πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων·
ἁγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα,
ἄλλων ἀκούειν αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα,
ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος.
ἀλλ', ὦ γεραιέ, φράζ', ἐπεὶ πρέπων ἔφυς

πρὸ τῶνδε φωνεῖν, τίνι τρόπῳ καθέστατε,
δείσαντες ἢ στέρξαντες; ὡς θέλοντος ἂν
ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν· δυσάλγητος γὰρ ἂν
εἴην τοιάνδε μὴ οὐ κατοικτείρων ἕδραν.

ΙΕΡΕΥΣ.

ἀλλ', ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς,
ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα
βωμοῖσι τοῖς σοῖς, οἱ μὲν οὐδέπω μακρὰν
πτέσθαι σθένοντες, οἱ δὲ σὺν γήρᾳ βαρεῖς
ἱερῆς, ἐγὼ μὲν Ζηνός, οἱ δ' ἐπ' ἠθέων
λεκτοί· τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον
ἀγοραῖσι θακεῖ πρός τε Παλλάδος διπλοῖς
ναοῖς ἐπ' Ἰσμηνοῦ τε μαντείᾳ σποδῷ.
πόλις γάρ, ὥσπερ καὐτὸς εἰσορᾷς, ἄγαν
ἤδη σαλεύει κἀνακουφίσαι κάρα
βυθῶν ἔτ' οὐχ οἵα τε φοινίου σάλου,
φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός,
φθίνουσα δ' ἀγέλαις βουνόμοις, τόκοισί τε
ἀγόνοις γυναικῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
σκήψας ἐλαύνει, λοιμὸς ἔχθιστος, πόλιν,
ὑφ' οὗ κενοῦται δῶμα Καδμεῖον· μέλας δ'
Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.
θεοῖσι μέν νυν οὐκ ἰσούμενόν σ' ἐγὼ
οὐδ' οἵδε παῖδες ἑζόμεσθ' ἐφέστιοι,
ἀνδρῶν δὲ πρῶτον ἔν τε συμφοραῖς βίου
κρίνοντες ἔν τε δαιμόνων συναλλαγαῖς.
ὅς γ' ἐξέλυσας ἄστυ Καδμεῖον μολὼν
σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν ὃν παρείχομεν,
καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον
οὐδ' ἐκδιδαχθείς, ἀλλὰ προσθήκῃ θεοῦ
λέγει νομίζει θ' ἡμὶν ὀρθῶσαι βίον·
νῦν τ', ὦ κράτιστον πᾶσιν Οἰδίπου κάρα,
ἱκετεύομέν σε πάντες οἵδε πρόστροποι
ἀλκήν τιν' εὑρεῖν ἡμίν, εἴτε του θεῶν
φήμην ἀκούσας εἴτ' ἀπ' ἀνδρὸς οἶσθά του·
ὡς τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς
ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων.
ἴθ', ὦ βροτῶν ἄριστ', ἀνόρθωσον πόλιν·
ἴθ', εὐλαβήθηθ'· ὡς σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ
σωτῆρα κλῄζει τῆς πάρος προθυμίας·
ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα
στάντες τ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες ὕστερον.
ἀλλ' ἀσφαλείᾳ τήνδ' ἀνόρθωσον πόλιν.
ὄρνιθι γὰρ καὶ τὴν τότ' αἰσίῳ τύχην
παρέσχες ἡμὶν καὶ τανῦν ἴσος γενοῦ.
ὡς εἴπερ ἄρξεις τῆσδε γῆς, ὥσπερ κρατεῖς,
ξὺν ἀνδράσιν κάλλιον ἢ κενῆς κρατεῖν·
ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος οὔτε ναῦς
ἔρημος ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω.

ΟΙ. ὦ παῖδες οἰκτροί γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι
προσήλθεθ' ἱμείροντες. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
νοσεῖτε πάντες, καὶ νοσοῦντες, ὡς ἐγὼ
οὐκ ἔστιν ὑμῶν ὅστις ἐξ ἴσου νοσεῖ.
τὸ μὲν γὰρ ὑμῶν ἄλγος εἰς ἕν' ἔρχεται
μόνον καθ' αὑτόν, κοὐδέν' ἄλλον, ἡ δ' ἐμὴ
ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει.
ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' ἐνδόντα μ' ἐξεγείρετε,
ἀλλ' ἴστε πολλὰ μέν με δακρύσαντα δή,
πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις.
ἣν δ' εὖ σκοπῶν ηὕρισκον ἴασιν μόνην,
ταύτην ἔπραξα· παῖδα γὰρ Μενοικέως
Κρέοντ', ἐμαυτοῦ γαμβρόν, ἐς τὰ Πυθικὰ
ἔπεμψα Φοίβου δώμαθ', ὡς πύθοιθ' ὅ τι
δρῶν ἢ τί φωνῶν τήνδε ῥυσαίμην πόλιν.
καί μ' ἦμαρ ἤδη ξυμμετρούμενον χρόνῳ
λυπεῖ τί πράσσει· τοῦ γὰρ εἰκότος πέρα
ἄπεστι πλείω τοῦ καθήκοντος χρόνου.
ὅταν δ' ἵκηται, τηνικαῦτ' ἐγὼ κακὸς
μὴ δρῶν ἂν εἴην πάνθ' ὅσ' ἂν δηλοῖ θεός.
ΙΕ. ἀλλ' ἐς καλὸν σύ τ' εἶπας οἵδε τ' ἀρτίως
Κρέοντα προσστείχοντα σημαίνουσί μοι.
ΟΙ. ὦναξ Ἄπολλον, εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ
σωτῆρι βαίη λαμπρὸς ὥσπερ ὄμματι.
ΙΕ. ἀλλ' εἰκάσαι μέν, ἡδύς· οὐ γὰρ ἂν κάρα
πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε παγκάρπου δάφνης.
ΟΙ. τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν.
ἄναξ, ἐμὸν κήδευμα, παῖ Μενοικέως,
τίν' ἡμὶν ἥκεις τοῦ θεοῦ φήμην φέρων;

ΚΡΕΩΝ.

ἐσθλήν· λέγω γὰρ καὶ τὰ δύσφορ', εἰ τύχοι
κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, πάντ' ἂν εὐτυχεῖν.
ΟΙ. ἔστιν δὲ ποῖον τοὔπος; οὔτε γὰρ θρασὺς
οὔτ' οὖν προδείσας εἰμὶ τῷ γε νῦν λόγῳ.
ΚΡ. εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν,
ἕτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.
ΟΙ. ἐς πάντας αὔδα. τῶνδε γὰρ πλέον φέρω
τὸ πένθος ἢ καὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
ΚΡ. λέγοιμ' ἂν οἷ' ἤκουσα τοῦ θεοῦ πάρα.
ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφανῶς ἄναξ
μίασμα χώρας, ὡς τεθραμμένον χθονὶ
ἐν τῇδ', ἐλαύνειν μηδ' ἀνήκεστον τρέφειν.
ΟΙ. ποίῳ καθαρμῷ; τίς ὁ τρόπος τῆς ξυμφορᾶς;
ΚΡ. ἀνδρηλατοῦντας, ἢ φόνῳ φόνον πάλιν
λύοντας, ὡς τόδ' αἷμα χειμάζον πόλιν.
ΟΙ. ποίου γὰρ ἀνδρὸς τήνδε μηνύει τύχην;

---

11. στέρξαντεσ pro στέξαντεσ a m. rec. 13. ΙΕΡΕΥΣ] ἱερεὺσ πρεσβύτησ διόσ 17. σθένοντες] στένοντεσ literis στ, ut ubique fere, uno ductu expressis. 18. ἱερῆς Brunckius] ἱερεῖς οἱ δ' ἐπ' ἠθέων D.] οἱ δεπ' ἠϊθέων pr. ut videtur. οἱ δέ τ' ἠϊθέων rec. 25. ἐγκάρποις] ἐνκάρποισ, ν a m. rec. in γ mutato. Sic 83. πανκάρπου a m. pr. pro παγκάρπου. 26. βουνόμοισ rec. βουνόμον pr. ut videtur, quod βουνόμων significare potest. 27. ἐν] ἓν 29. Ἅιδης] ἀΐδης hic et alibi. 31. μέν νυν] Accentus ab alia m. antiqua. 32. *ἑζόμεσθ'] ἑζόμεθ' 34. συναλλαγαῖς] ξυναλλαγαῖσ paullo rec. 39. νομίζει] νομίζηι, et sic ηι pro ει 336. 374. 424. 582. 613. 1061. 1063. 1089. 1201. 1240. 1519. ἡμὶν Brunckius] ἡμιν 42. εὑρεῖν ἡμὶν rec. in litura. ἡμὶν εὑρεῖν pr. 43. του] που superscr. a m. recentissima. 48. πάρος corr. A pr. manu fuerat
ροσ
πάλαι. Corrector, eraso ροσ, πάλαι recte in πάροσ mutavit. 50. τ' a m. rec. 52. τότ' αἰσίῳ] τόθ' αἰσίωι pr.

60. νοσοῦντες] ων (i. e. νοσούντων) super εσ a m. recentissima. 62. In margine habet a m. pr. 65. ἐνδόντα Badhamus] εὕδοντα 67. πλάνοις (*πλάναις)] πλάνασ, sed in πλάνοισ mutatum, quod est in apographo Lb. 68. ηὕρισκον scripsi pro εὕρισκον, cum augmento, praeeunte hic et alibi constanter Elmsleio in hoc verbo similibusque. 72. τήνδε ῥυσαίμην] τήνδ' ἐρυσάμην pr. τήνδε ῥυσοίμην Nauckius. 74. πέρα] πέραι, ι a m. rec. 77. *ὅσ' ἂν] ὅσα 78. ἐς D.] εἰς οἵδε τ'] οἵδε τ' pr. οἱ δέ τ' corr. 79. προσστείχοντα Erfurdtius] προστείχοντα 83. παγκάρπου] πανκάρπου pr. 86. ἡμὶν Brunckius] ἡμῖν 99. ξυμφορᾶς] Inceperat librarius σ scribere, sed priusquam perfecerat in ξ transiit: unde nunc figura apparet ex utraque litera composita. 101. χειμάζον, ει ab eadem m. superscr. 102. τήνδε rec. τῆιδε pr.

ΚΡ. ἦν ἡμὶν, ὦναξ, Λάϊός ποθ' ἡγεμὼν
γῆς τῆσδε, πρὶν σὲ τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν.
ΟΙ. ἔξοιδ' ἀκούων· οὐ γὰρ εἰσεῖδόν γέ πω.
ΚΡ. τούτου θανόντος νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς
τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινα.
ΟΙ. οἱ δ' εἰσὶ ποῦ γῆς; ποῦ τόδ' εὑρεθήσεται
ἴχνος παλαιᾶς δυστέκμαρτον αἰτίας;
ΚΡ. ἐν τῇδ' ἔφασκε γῇ· τὸ δὲ ζητούμενον
ἁλωτόν, ἐκφεύγει δὲ τὰμελούμενον.
ΟΙ. πότερα δ' ἐν οἴκοις, ἢ 'ν ἀγροῖς ὁ Λάϊος,
ἢ γῆς ἐπ' ἄλλης τῷδε συμπίπτει φόνῳ;
ΚΡ. θεωρός, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν πάλιν
πρὸς οἶκον οὐκέθ' ἵκεθ', ὡς ἀπεστάλη.
ΟΙ. οὐδ' ἄγγελός τις οὐδὲ συμπράκτωρ ὁδοῦ
κατεῖδ', ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν;
ΚΡ. θνήσκουσι γάρ, πλὴν εἷς τις, ὃς φόβῳ φυγὼν
ὧν εἶδε πλὴν ἓν οὐδὲν εἶχ' εἰδὼς φράσαι.
ΟΙ. τὸ ποῖον; ἓν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν,
ἀρχὴν βραχεῖαν εἰ λάβοιμεν ἐλπίδος.
ΚΡ. λῃστὰς ἔφασκε συντυχόντας οὐ μιᾷ
ῥώμῃ κτανεῖν νιν, ἀλλὰ σὺν πλήθει χερῶν.
ΟΙ. πῶς οὖν ὁ λῃστής, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ
ἐπράσσετ' ἐνθένδ', ἐς τόδ' ἂν τόλμης ἔβη;
ΚΡ. δοκοῦντα ταῦτ' ἦν· Λαΐου δ' ὀλωλότος
οὐδεὶς ἀρωγὸς ἐν κακοῖς ἐγίγνετο.
ΟΙ. κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν τυραννίδος
οὕτω πεσούσης εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι;
ΚΡ. ἡ ποικιλῳδὸς Σφὶγξ τὸ πρὸς ποσὶ σκοπεῖν
μεθέντας ἡμᾶς τἀφανῆ προσήγετο.
ΟΙ. ἀλλ' ἐξ ὑπαρχῆς αὖθις αὔτ' ἐγὼ φανῶ.
ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ
πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν·
ὥστ' ἐνδίκως ὄψεσθε κἀμὲ σύμμαχον,
γῇ τῇδε τιμωροῦντα τῷ θεῷ θ' ἅμα.
ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων,
ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ, τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος.
ὅστις γὰρ ἦν ἐκεῖνον ὁ κτανὼν τάχ' ἂν
κἄμ' ἂν τοιαύτῃ χειρὶ τιμωρεῖν θέλοι.
κείνῳ προσαρκῶν οὖν ἐμαυτὸν ὠφελῶ.
ἀλλ' ὡς τάχιστα, παῖδες, ὑμεῖς μὲν βάθρων
ἵστασθε, τούσδ' ἄραντες ἱκτῆρας κλάδους,
ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω,
ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος. ἢ γὰρ εὐτυχεῖς
σὺν τῷ θεῷ φανούμεθ' ἢ πεπτωκότες.
ΙΕ. ὦ παῖδες, ἱστώμεσθα· τῶνδε γὰρ χάριν
καὶ δεῦρ' ἔβημεν ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται.
Φοῖβος δ' ὁ πέμψας τάσδε μαντείας ἅμα
σωτήρ θ' ἵκοιτο καὶ νόσου παυστήριος.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ Διὸς ἁδυεπὲς φάτι, τίς ποτε τᾶς πολυχρύσου
Πυθῶνος ἀγλαὰς ἔβας [λων,
Θήβας; ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα, δείματι πάλ-
151—158. = 159—166.
ἰήιε Δάλιε Παιάν,
ἀμφὶ σοὶ ἁζόμενος τί μοι ἢ νέον,
ἢ περιτελλομέναις ὥραις πάλιν ἐξανύσεις χρέος.
εἰπέ μοι, ὦ χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε
Φάμα. ['Αθάνα,
πρῶτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διός, ἄμβροτ'
γαιάοχόν τ' ἀδελφεὰν
Ἄρτεμιν, ἃ κυκλόεντ' ἀγορᾶς θρόνον εὐκλέα
καὶ Φοῖβον ἑκαβόλον, ἰὼ [θάσσει,
τρισσοὶ ἀλεξίμοροι προφάνητέ μοι,
εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὑπερορνυμένας πόλει
ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, ἔλθετε καὶ νῦν.
ὦ πόποι, ἀνάριθμα γὰρ φέρω
πήματα· νοσεῖ δέ μοι πρόπας στόλος, οὐδ' ἔνι
φροντίδος ἔγχος
ᾧ τις ἀλέξεται. οὔτε γὰρ ἔκγονα
κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται οὔτε τόκοισιν
ἰηίων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες·
ἄλλον δ' ἂν ἄλλῳ προσίδοις ἅπερ εὔπτερον ὄρνιν
κρεῖσσον ἀμαιμακέτου πυρὸς ὄρμενον
ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ·
ὧν πόλις ἀνάριθμος ὄλλυται· [ἀνοίκτως·
νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θαναταφόρα κεῖται
ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἔπι ματέρες
ἀκτὰν παρὰ βώμιον ἄλλοθεν ἄλλαν
λυγρῶν πόνων ἱκετῆρες ἐπιστενάχουσιν.
παιὰν δὲ λάμπει στονόεσσά τε γῆρυς ὅμαυλος·
ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διός,
εὐῶπα πέμψον ἀλκάν·
Ἄρεά τε τὸν μαλερόν, ὃς νῦν ἄχαλκος ἀσπίδων
φλέγει με περιβόατον, ἀντιάζω
παλίσσυτον δράμημα νωτίσαι πάτρας
ἄπουρον, εἴτ' ἐς μέγαν
θάλαμον Ἀμφιτρίτας
εἴτ' ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμων
Θρῄκιον κλύδωνα·
τέλει γὰρ εἴ τι νὺξ ἀφῇ,
τοῦτ' ἐπ' ἦμαρ ἔρχεται·
τόν, ὦ τᾶν πυρφόρων
ἀστραπᾶν κράτη νέμων,
ὦ Ζεῦ πάτερ, ὑπὸ σῷ φθίσον κεραυνῷ.
Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγ-
κυλᾶν

167—178. = 179—189.
190—202. = 203—215.

---

103. ἡμὶν Brunckius] ἥμιν 105. εἰσεῖδον] εἴσιδον pr. γέ πω] γ' ἐγώ Hartungius. 107. τινα] τινάσ cum puncto super σ a m. pr., quod erasit m. rec. θεός Nauckius. 108. οἱ δ'] οἰδ' pr., οἴδ' rec. 112. ἢ 'ν] ἢ ἐν, sed ε eraso. 117. *κατεῖδ'] κατεῖδεν ὅτου rec. ὅπου pr. 123. σὺν] σὺμ pr. 127. ἐγίγνετο Brunckius] ἐγίνετο (ἐγείνετο pr.) 130. *ποσὶ] ποσὶν 134. πρὸ] πρὸσ, σ eraso. τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν] γρ. τήνδε θεσπίζει γραφὴν ab S. 136. θ'] τ' pr. 138. *αὑτοῦ] αὐτοῦ 141. Hunc versum in margine habet a m. pr. 145. δράσοντος] δράσαντος pr. 147. *ἱστώμεσθα] ἱστώμεθα 151. ἀδυεπὲσ pr. ἀδυεπὴσ corr. *τᾶς] τὰς 153. πάλλων] γρ. πολλῶι ab S.

158. πρῶτά σε] πρωτα σε, litera una post πρωτα erasa, quae σ potius fuisse videtur quam ν. γρ. πρώταν γε ab S. κεκλόμενος pr. ω (i. e. κεκλομένῳ) superscriptum a m. recentissima. 159. ἄμβροτ'] ὄβριμ' Heimsoethius. 162. *ἰὼ] ἰὼ ἰὼ 165. ὑπερορνυμένας Musgravius] ὕπερ ὀρνυμένας 166. καὶ νῦν] καὶ in margine a m. ant. 175. ἄλλῳ] ἄλλᾳ Dobraeus. ἅπερ] ἅιπερ a m. ant. 180. *δὲ γένεθλα] δ' ἀ γενέθλα (accentus super ε a m. rec.) θαναταφόρα pr. θαναταφόρωι corr. 184. *παρὰ βώμιον] παραβώμιον ἄλλαν D.] ἄλλαι 185. *ἱκετῆρες] ἱκτῆρες *ἐπιστενάχουσιν] ἐπιστονάχουσι 186. παιὰν corr. παιὼν pr. in textu et in lemmate scholii. 191. περιβόατον D.] περιβόητος ἀντιάζω Hermannus] ἀντιάζων 194. ἄπουρον rec. cum gl. μακράν, ἔπουρον pr. Duplicem scripturam explicat scholiasta, alteram vitiosam ἐπ' οὖρον, alteram rectam ἄπουρον. 196. ὅρμων Doederlinus] ὅρμον 198. τέλει] τελεῖν Hermannus. 201. τᾶν addidit Hermannus. πυρφόρων] πυρφόρων, ο a m. rec. 204. ἀγκυλᾶν Elmsleius] ἀγκύλων

βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι
ἀρωγὰ προσταχθέντα, τάς τε πυρφόρους
Ἀρτέμιδος αἴγλας, ξὺν αἷς
Λύκι' ὄρεα διᾴσσει·
τὸν χρυσομίτραν τε κικλήσκω
τᾶσδ' ἐπώνυμον γᾶς,
οἰνῶπα Βάκχον εὔιον,
Μαινάδων ὁμόστολον,
πελασθῆναι φλέγοντ'
ἀγλαῶπι ⏓ ⏑ –
πεύκᾳ 'πὶ τὸν ἀπότιμον ἐν θεοῖς θεόν.
ΟΙ. αἰτεῖς· ἃ δ' αἰτεῖς, τἄμ' ἐὰν θέλῃς ἔπη
κλύων δέχεσθαι τῇ νόσῳ θ' ὑπηρετεῖν,
ἀλκὴν λάβοις ἂν κἀνακούφισιν κακῶν·
ἁγὼ ξένος μὲν τοῦ λόγου τοῦδ' ἐξερῶ,
ξένος δὲ τοῦ πραχθέντος. οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
ἴχνευον αὐτό, μὴ οὐκ ἔχων τι σύμβολον.
νῦν δ' ὕστερος γὰρ ἀστὸς εἰς ἀστοὺς τελῶ,
ὑμῖν προφωνῶ πᾶσι Καδμείοις τάδε·
ὅστις ποθ' ὑμῶν Λάϊον τὸν Λαβδάκου
κάτοιδεν ἀνδρὸς ἐκ τίνος διώλετο,
τοῦτον κελεύω πάντα σημαίνειν ἐμοί.
κεἰ μὲν φοβεῖται, τοὐπίκλημ' ὑπεξελὼν
αὐτὸς καθ' αὑτοῦ· πείσεται γὰρ ἄλλο μὲν
ἀστεργὲς οὐδέν, γῆς δ' ἄπεισιν ἀσφαλής·
εἰ δ' αὖ τις ἄλλον οἶδεν ἐξ ἄλλης χθονὸς,
τὸν αὐτόχειρα μὴ σιωπάτω· τὸ γὰρ
κέρδος τελῶ 'γὼ χὴ χάρις προσκείσεται.
εἰ δ' αὖ σιωπήσεσθε, καί τις ἢ φίλου
δείσας ἀπώσει τοὔπος ἢ χαὐτοῦ τόδε,
ἃκ τῶνδε δράσω, ταῦτα χρὴ κλύειν ἐμοῦ.
τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστί, γῆς
τῆσδ', ἧς ἐγὼ κράτη τε καὶ θρόνους νέμω,
μήτ' ἐσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα,
μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασιν
κοινὸν ποιεῖσθαι μήτε χέρνιβας νέμειν,
ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας, ὡς μιάσματος
τοῦδ' ἡμὶν ὄντος, ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ
μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί.
ἐγὼ μὲν οὖν τοιόσδε τῷ τε δαίμονι
τῷ τ' ἀνδρὶ τῷ θανόντι σύμμαχος πέλω·
ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν,
ὑπέρ τ' ἐμαυτοῦ τοῦ θεοῦ τε τῆσδέ τε
γῆς ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης.
οὐδ' εἰ γὰρ ἦν τὸ πρᾶγμα μὴ θεήλατον,
ἀκάθαρτον ὑμᾶς εἰκὸς ἦν οὕτως ἐᾶν,
ἀνδρός γ' ἀρίστου βασιλέως τ' ὀλωλότος,
ἀλλ' ἐξερευνᾶν· νῦν δ' ἐπεὶ κυρῶ τ' ἐγὼ
ἔχων μὲν ἀρχάς, ἃς ἐκεῖνος εἶχε πρίν,
ἔχων δὲ λέκτρα καὶ γυναῖχ' ὁμόσπορον,
κοινῶν τε παίδων κοίν' ἄν, εἰ κείνῳ γένος
μὴ 'δυστύχησεν, ἦν ἂν ἐκπεφυκότα,
νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη·
ἀνθ' ὧν ἐγὼ τάδ', ὡσπερεὶ τοὐμοῦ πατρός,
ὑπερμαχοῦμαι κἀπὶ πάντ' ἀφίξομαι,
ζητῶν τὸν αὐτόχειρα τοῦ φόνου λαβεῖν,
τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε καὶ
τοῦ πρόσθε Κάδμου τοῦ πάλαι τ' Ἀγήνορος.
καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς
μήτ' ἄροτον αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινὰ
μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας, ἀλλὰ τῷ πότμῳ
τῷ νῦν φθερεῖσθαι κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι·
κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότ', εἴτε τις
εἷς ὢν λέληθεν εἴτε πλειόνων μέτα,
κακὸν κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον.
ἐπεύχομαι δ', οἴκοισιν εἰ ξυνέστιος
ἐν τοῖς ἐμοῖς γένοιτ' ἐμοῦ συνειδότος,
παθεῖν ἅπερ τοῖσδ' ἀρτίως ἠρασάμην.
ὑμῖν δὲ τοῖς ἄλλοισι Καδμείοις, ὅσοις
τάδ' ἔστ' ἀρέσκονθ, ἥ τε σύμμαχος Δίκη
χοἰ πάντες εὖ ξυνεῖεν εἰσαεὶ θεοί.
ΧΟ. ὥσπερ μ' ἀραῖον ἔλαβες, ὧδ', ἄναξ, ἐρῶ.
οὔτ' ἔκτανον γὰρ οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω
δεῖξαι. τὸ δὲ ζήτημα τοῦ πέμψαντος ἦν
Φοίβου τόδ' εἰπεῖν, ὅστις εἴργασταί ποτε.
ΟΙ. δίκαι' ἔλεξας· ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς
ἂν μὴ θέλωσιν οὐδ' ἂν εἷς δύναιτ' ἀνήρ.
ΧΟ. τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμ' ἁμοὶ δοκεῖ.
ΟΙ. εἰ καὶ τρίτ' ἐστί, μὴ παρῇς τὸ μὴ οὐ φράσαι.
ΧΟ. ἄνακτ' ἄνακτι ταὔθ' ὁρῶντ' ἐπίσταμαι
μάλιστα Φοίβῳ Τειρεσίαν, παρ' οὗ τις ἂν
σκοπῶν τάδ', ὦναξ, ἐκμάθοι σαφέστατα.
ΟΙ. ἀλλ' οὐκ ἐν ἀργοῖς οὐδὲ τοῦτ' ἐπραξάμην.
ἔπεμψα γὰρ Κρέοντος εἰπόντος διπλοῦς
πομπούς· πάλαι δὲ μὴ παρὼν θαυμάζεται.
ΧΟ. καὶ μὴν τά γ' ἄλλα κωφὰ καὶ παλαί' ἔπη.
ΟΙ. τὰ ποῖα ταῦτα; πάντα γὰρ σκοπῶ λόγον.
ΧΟ. θανεῖν ἐλέχθη πρός τινων ὁδοιπόρων.
ΟΙ. ἤκουσα κἀγώ· τὸν δὲ δρῶντ' οὐδεὶς ὁρᾷ.
ΧΟ. ἀλλ' εἴ τι μὲν δὴ δειμάτων ἔχει μέρος,
τὰς σὰς ἀκούων οὐ μενεῖ τοιάσδ' ἀράς.
ΟΙ. ᾧ μή 'στι δρῶντι τάρβος, οὐδ' ἔπος φοβεῖ.
ΧΟ. ἀλλ' οὐξελέγξων αὐτὸν ἔστιν· οἵδε γὰρ
τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ
τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.
ΟΙ. ὦ πάντα νωμῶν Τειρεσία, διδακτά τε

---

205. ἀδάματ' Erfurdtius] ἀδάμαστ'. 206. προσταχθέντα D.] προσταθέντα 208. Λύκι' a m. pr. correctus. Fuerat λύκει', quod rursus intulit alia manus ant. 209. *κικλήσκω] κεκλήσκω 211. *οἰνῶπα] οἴνωπα 212. ὁμόστολον] μονόστολον cum γρ. ὁμόστολον ab S. 214. Indicavi lacunam. 215. 'πὶ D.] ἐπὶ 218. κἀνακούφισιν] κἀνακουφίσειν pr. 227. Post hunc versum versus unus excidisse videtur. 229. ἀσφαλής] γρ. ἀβλαβὴς rec. 230. ἄλλον] ἐλθόντ' Nauckius. 241. ἡμὶν Brunckius] ἡμῖν 252. ταῦτα] τὰ, sed addito ταῦ a m. ant. ταῦτα πάντ'] τἀπιόντ' Nauckius. 253. τῆσδέ τε] δέ τε a m. ant. in litura literarum δε. Aberat igitur primo τε. 257. τ' om., sed addidit m. ant. 258. ἐπεὶ κυρῶ Burtonus] ἐπικυρῶ 260. ἔχων] ἔχω pr. ν addidit m. antiqua.

οὐ
261. κείνῳ] κείνω (ου rec.) 264. τάδ'] τοῦδ' Mudgius. 265. πάντ'] πάντ' pr. πᾶν Nauckius. 270. γῆς Vauvillersius] γῆν 246—251. leguntur in codice post σύμμαχος πέλω (v. 245.) Transposuit O. Ribbeckius in Museo Rhen. novo vol. 13. p. 131. 248. ἄμορον Porsonus] ἄμοιρον 250. γένοιτ'] γένοιτ' ἄν, sed eraso ἄν. 281. ἂν Brunckius] ἄν. ἀν sine accentu pr. *οὐδ' ἂν εἷς] οὐδέεισ accentu super ε deleto et super ι a m. rec. posito. δύναιτ'] δύναιτο pr. ἄν post δύναιτ' addidit m. recentissima. 282. ἁμοὶ Elmsleius] ἅ μοι, corr. pro ἅ μου. 284. ταὔθ' Brunckius] ταῦθ' cum gl. rec. ταυτά. 287. οὐκ ἐν ἀργοῖς] οὐκεναργῶσ pr. Correxit m. ant. ἐπραξάμην] ἐπράξαμεν Meinekius. 290. *γ'] τ' 293. δὲ δρῶντ' anonymus] δ' ἰδόντ' 294. δειμάτων Hartungius] δείματόστ' pr., literis στ uno ductu expressis, quas in duas dispescuit m. antiqua ut alibi, recentiorum lectorum caussa. Conf. ad 446. 297. οὐξελέγξων] οὐξελέγχων, sed superscr. a m. pr. ξ. αὐτὸν ἔστιν] νιν πάρεστιν Heimsoethius.

ἄρρητά τ' οὐράνιά τε καὶ χθονοστιβῆ,
πόλιν μέν, εἰ καὶ μὴ βλέπεις, φρονεῖς δ' ὅμως
οἵᾳ νόσῳ σύνεστιν· ἧς σὲ προστάτην
σωτῆρά τ', ὦναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν.
Φοῖβος γάρ, εἴ τι μὴ κλύεις τῶν ἀγγέλων,
πέμψασιν ἡμῖν ἀντέπεμψεν, ἔκλυσιν
μόνην ἂν ἐλθεῖν τοῦδε τοῦ νοσήματος,
εἰ τοὺς κτανόντας Λάιον μαθόντες ἢ
κτείναιμεν, ἢ γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα.
σὺ δ' οὖν φθονήσας μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν
μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις ὁδόν,
ῥῦσαι σεαυτὸν καὶ πόλιν, ῥῦσαι δ' ἐμέ,
ῥῦσαι δὲ πᾶν μίασμα τοῦ τεθνηκότος.
ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν· ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν
ἔχοι τε καὶ δύναιτο κάλλιστος πόνος.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

φεῦ φεῦ, φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη
λύῃ φρονοῦντι. ταῦτα γὰρ καλῶς ἐγὼ
εἰδὼς διώλεσ'· οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην.
ΟΙ. τί δ' ἔστιν; ὡς ἄθυμος εἰσελήλυθας.
ΤΕ. ἄφες μ' ἐς οἴκους· ῥᾷστα γὰρ τὸ σόν τε σὺ
κἀγὼ διοίσω τοὐμόν, ἢν ἐμοὶ πίθῃ.
ΟΙ. οὔτ' ἔννομ' εἶπας οὔτε προσφιλῆ πόλει
τῇδ', ἥ σ' ἔθρεψε, τήνδ' ἀποστερῶν φάτιν.
ΤΕ. ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν
πρὸς καιρόν· ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταὐτὸν πάθω.
ΟΙ. μὴ πρὸς θεῶν φρονῶν γ' ἀποστραφῇς, ἐπεὶ
πάντες σε προσκυνοῦμεν οἵδ' ἱκτήριοι.
ΤΕ. πάντες γὰρ οὐ φρονεῖτ'. ἐγὼ δ' οὐ μή ποτε
τἄμ' ὡς ἂν εἴπω, μὴ τὰ σ' ἐκφήνω κακά.
ΟΙ. τί φής; ξυνειδὼς οὐ φράσεις, ἀλλ' ἐννοεῖς
ἡμᾶς προδοῦναι καὶ καταφθεῖραι πόλιν;
ΤΕ. ἐγὼ οὔτ' ἐμαυτὸν οὔτε σ' ἀλγυνῶ. τί ταῦτ'
ἄλλως ἐλέγχεις; οὐ γὰρ ἂν πύθοιό μου.
ΟΙ. οὐκ, ὦ κακῶν κάκιστε, καὶ γὰρ ἂν πέτρου
φύσιν σύ γ' ὀργάνειας, ἐξερεῖς ποτε,
ἀλλ' ὧδ' ἄτεγκτος κἀτελεύτητος φανεῖ;
ΤΕ. ὀργὴν ἐμέμψω τὴν ἐμήν, τὴν σοὶ δ' ὁμοῦ
ναίουσαν οὐ κατεῖδες, ἀλλ' ἐμὲ ψέγεις.
ΟΙ. τίς γὰρ τοιαῦτ' ἂν οὐκ ἂν ὀργίζοιτ' ἔπη
κλύων, ἃ νῦν σὺ τήνδ' ἀτιμάζεις πόλιν;
ΤΕ. ἥξει γὰρ αὐτά, κἂν ἐγὼ σιγῇ στέγω.
ΟΙ. οὐκοῦν ἅ γ' ἥξει καὶ σὲ χρὴ λέγειν ἐμοί.
ΤΕ. οὐκ ἂν πέρα φράσαιμι. πρὸς τάδ', εἰ θέλεις,
θυμοῦ δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη.
ΟΙ. καὶ μὴν παρήσω γ' οὐδέν, ὡς ὀργῆς ἔχω,
ἅπερ ξυνίημ'. ἴσθι γὰρ δοκῶν ἐμοὶ
καὶ ξυμφυτεῦσαι τοὔργον, εἰργάσθαι θ', ὅσον
μὴ χερσὶ καίνων· εἰ δ' ἐτύγχανες βλέπων,
καὶ τοὔργον ἂν σοῦ τοῦτ' ἔφην εἶναι μόνου.
ΤΕ. ἄληθες; ἐννέπω σὲ τῷ κηρύγματι
ᾧπερ προεῖπας ἐμμένειν, κἀφ' ἡμέρας
τῆς νῦν προσαυδᾶν μήτε τούσδε μήτ' ἐμέ,
ὡς ὄντι γῆς τῆσδ' ἀνοσίῳ μιάστορι.
ΟΙ. οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε
τὸ ῥῆμα; καί που τοῦτο φεύξεσθαι δοκεῖς;
ΤΕ. πέφευγα· τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω.
ΟΙ. πρὸς τοῦ διδαχθείς; οὐ γὰρ ἔκ γε τῆς τέχνης.
ΤΕ. πρὸς σοῦ· σὺ γάρ μ' ἄκοντα προυτρέψω λέγειν.
ΟΙ. ποῖον λόγον; λέγ' αὖθις, ὡς μᾶλλον μάθω.
ΤΕ. οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν; ἢ 'κπειρᾷ λέγειν;
ΟΙ. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν γνωτόν· ἀλλ' αὖθις φράσον.
ΤΕ. φονέα σε φημὶ τἀνδρὸς οὗ ζητεῖς κυρεῖν.
ΟΙ. ἀλλ' οὔ τι χαίρων δίς γε πημονὰς ἐρεῖς.
ΤΕ. εἴπω τι δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον;
ΟΙ. ὅσον γε χρῄζεις· ὡς μάτην εἰρήσεται.
ΤΕ. λεληθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις
αἴσχισθ' ὁμιλοῦντ', οὐδ' ὁρᾶν ἵν' εἶ κακοῦ.
ΟΙ. ἦ καὶ γεγηθὼς ταῦτ' ἀεὶ λέξειν δοκεῖς;
ΤΕ. εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος.
ΟΙ. ἀλλ' ἔστι, πλὴν σοί· σοὶ δὲ τοῦτ' οὐκ ἔστ', ἐπεὶ
τυφλὸς τά τ' ὦτα τόν τε νοῦν τά τ' ὄμματ' εἶ.
ΤΕ. σὺ δ' ἄθλιός γε ταῦτ' ὀνειδίζων, ἃ σοὶ
οὐδεὶς ὃς οὐχὶ τῶνδ' ὀνειδιεῖ τάχα.
ΟΙ. μιᾶς τρέφει πρὸς νυκτός, ὥστε μήτ' ἐμὲ
μήτ' ἄλλον, ὅστις φῶς ὁρᾷ, βλάψαι ποτ' ἄν.
ΤΕ. οὐ γάρ σε μοῖρα πρός γ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ
ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει.
ΟΙ. Κρέοντος, ἢ σοῦ ταῦτα τἀξευρήματα;
ΤΕ. Κρέων δέ σοι πῆμ' οὐδέν, ἀλλ' αὐτὸς σὺ σοί.
ΟΙ. ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνη τέχνης
ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται,
εἰ τῆσδέ γ' ἀρχῆς οὕνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις
δωρητόν, οὐκ αἰτητόν, εἰσεχείρισεν,
ταύτης Κρέων ὁ πιστός, οὑξ ἀρχῆς φίλος,
λάθρα μ' ὑπελθὼν ἐκβαλεῖν ἱμείρεται,
ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανορράφον,
δόλιον ἀγύρτην, ὅστις ἐν τοῖς κέρδεσιν
μόνον δέδορκε, τὴν τέχνην δ' ἔφυ τυφλός.
ἐπεί, φέρ' εἰπέ, ποῦ σὺ μάντις εἶ σαφής;
πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων,
ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον;
καίτοι τό γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν
ἀνδρὸς διειπεῖν, ἀλλὰ μαντείας ἔδει·
ἣν οὔτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προυφάνης ἔχων
οὔτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν· ἀλλ' ἐγὼ μολών,

305. εἴ τι μὴ Lud. Stephani] εἰ καὶ μὴ 307. τοῦδε] τήνδε Blaydesius. 308. ἢ Meinekius] εὖ 310. σὺ δ' οὖν rec. σὺ νῦν pr. σὺ δὴ Nauckius. 313. ῥῦσαι] λῦσον Blaydesius. 314. ἄνδρα] ἀνδρὶ D. δ' corr. a m. antiqua. σ' pr. 315. πόνος] πό-νοσ, ων ab S superscripto. 321. πίθῃ] πιθῆι pr. 322. *ἔννομ'] ἔννομον. ἔμφρον' Nauckius. εἶπας] εἶπεσ pr. προσφιλῆ, literis εσ vel a pr. m. vel ab S superscriptis. 324. σὸν] Litera ν ex υ facta a m. pr. ἰὸν] ο in litura literae ω, ut videtur. 325. ὡς οὖν μηδ' ἐγὼ ταὐτὸν πάθω] Verba interpolata. ὁρῶ γὰρ οὔτε σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρὸν ὀρθῶς μήτ' ἐγὼ ταὐτὸν πάθω D. 326. ΟΙ praescriptum, non *ΧΟ. 329. ὡς ἂν εἴπω] Verba interpolata. ἐξελίξω D. 332. *ἐγὼ οὔτ'] ἐγώ τ' 335. γ'] τ' pr. ἐξερεῖς] ἐξερεῖ pr. 337. ὀργὴν] ὁρμὴν, γ a m. antiqua super μ scripto, quod ipsum quoque γ primo fuerat. *ἐμέμψω] ἐπέμψω 337. *σοὶ] σὴν

346. ἅπερ] ὧνπερ Blaydesius. 347. θ'] δ' pr. 349. εἶναι a m. antiqua additum. 351. προεῖπας Brunckius] προσεῖπας 355. καί που Brunckius] καὶ ποῦ 360. ξυνῆκας] συνῆκασ, ξ ab alia m. ant. λέγειν] λέγ pr., litera ο prope evanida. Compendium super γ positum ειν significat. λέγειν correxit m. alia. Litera ο super ε posita alludit ad λόγων, quod est in gl. m. recentis εἰ πεῖραν λόγων κινεῖς. 361. γνωτόν Elmsleius] γνωστόν 364. κἄλλ'] κάλλ, ο ex apostropho facto, ut videtur. 375. βλάψαι a m. ant. βλέψαι pr. 376. σε — γ' ἐμοῦ Brunckius] με — γε σοῦ

ὁ μηδὲν εἰδὼς Οἰδίπους, ἔπαυσά νιν,
γνώμῃ κυρήσας οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών·
ὃν δὴ σὺ πειρᾷς ἐκβαλεῖν, δοκῶν θρόνοις
παραστατήσειν τοῖς Κρεοντείοις πέλας.
κλάων δοκεῖς μοι καὶ σὺ χὼ συνθεὶς τάδε
ἀγηλατήσειν· εἰ δὲ μὴ 'δόκεις γέρων
εἶναι, παθὼν ἔγνως ἂν οἷά περ φρονεῖς.
ΧΟ. ἡμῖν μὲν εἰκάζουσι καὶ τὰ τοῦδ' ἔπη
ὀργῇ λελέχθαι καὶ τὰ σ', Οἰδίπους, δοκεῖ.
δεῖ δ' οὐ τοιούτων, ἀλλ' ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ
μαντεῖ' ἄριστα λύσομεν, τόδε σκοπεῖν.
ΤΕ. εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν
ἴσ' ἀντιλέξαι· τοῦδε γὰρ κἀγὼ κρατῶ.
οὐ γάρ τι σοὶ ζῶ δοῦλος, ἀλλὰ Λοξίᾳ·
ὥστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.
λέγω δ', ἐπειδὴ καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας·
σὺ καὶ δέδορκας κοὐ βλέπεις ἵν' εἶ κακοῦ,
οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκεῖς μέτα.
ἆρ' οἶσθ' ἀφ' ὧν εἶ; καὶ λέληθας ἐχθρὸς ὢν
τοῖς σοῖσιν αὐτοῦ νέρθε κἀπὶ γῆς ἄνω,
καί σ' ἀμφιπλὴξ μητρός τε καὶ τοῦ σοῦ πατρὸς
ἐλᾷ ποτ' ἐκ γῆς τῆσδε δεινόπους ἀρά,
βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ σκότον.
βοῆς δὲ τῆς σῆς ποῖος οὐκ ἔσται λιμήν,
ποῖος Κιθαιρὼν οὐχὶ σύμφωνος τάχα,
ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις
ἄνορμον εἰσέπλευσας, εὐπλοίας τυχών;
ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν,
ἅ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα καὶ τοὐμὸν στόμα
προπηλάκιζε. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν
κάκιον ὅστις ἐκτριβήσεταί ποτε.
ΟΙ. ἦ ταῦτα δῆτ' ἀνεκτὰ πρὸς τούτου κλύειν;
οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐχὶ θᾶσσον; οὐ πάλιν
ἄψορρος οἴκων τῶνδ' ἀποστραφεὶς ἄπει;
ΤΕ. οὐδ' ἱκόμην ἔγωγ' ἄν, εἰ σὺ μὴ 'κάλεις.
ΟΙ. οὐ γάρ τί σ' ᾔδη μῶρα φωνήσοντ', ἐπεὶ
σχολῇ σ' ἂν οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην.
ΤΕ. ἡμεῖς τοιοίδ' ἔφυμεν, ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ,
μῶροι, γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες.
ΟΙ. ποίοισι; μεῖνον. τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν;
ΤΕ. ἥδ' ἡμέρα φύσει σε καὶ διαφθερεῖ.
ΟΙ. ὡς πάντ' ἄγαν αἰνικτὰ κἀσαφῆ λέγεις.
ΤΕ. οὔκουν σὺ ταῦτ' ἄριστος εὑρίσκειν ἔφυς;
ΟΙ. τοιαῦτ' ὀνείδιζ', οἷς ἔμ' εὑρήσεις μέγαν.
ΤΕ. αὕτη γε μέντοι σ' ἡ τύχη διώλεσεν.
ΟΙ. ἀλλ' εἰ πόλιν τήνδ' ἐξέσωσ', οὔ μοι μέλει.
ΤΕ. ἄπειμι τοίνυν· καὶ σύ, παῖ, κόμιζέ με.
ΟΙ. κομιζέτω δῆθ'· ὡς παρὼν σύ γ' ἐμποδὼν
ὀχλεῖς, συθείς τ' ἂν οὐκ ἂν ἀλγύναις πλέον.
ΤΕ. εἰπὼν ἄπειμ' ὧν οὕνεκ' ἦλθον, οὐ τὸ σὸν
δείσας πρόσωπον· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου μ' ὀλεῖς.
λέγω δέ σοι· τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν πάλαι
ζητεῖς ἀπειλῶν κἀνακηρύσσων φόνον
τὸν Λαΐειον, οὗτός ἐστιν ἐνθάδε,
ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγενὴς
φανήσεται Θηβαῖος, οὐδ' ἡσθήσεται
τῇ ξυμφορᾷ· τυφλὸς γὰρ ἐκ δεδορκότος
καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου ξένην ἔπι
σκήπτρῳ προδεικνὺς γαῖαν ἐμπορεύσεται.
φανήσεται δὲ παισὶ τοῖς αὑτοῦ ξυνὼν
ἀδελφὸς αὐτὸς καὶ πατήρ, κἀξ ἧς ἔφυ
γυναικὸς υἱὸς καὶ πόσις, καὶ τοῦ πατρὸς
ὁμόσπορός τε καὶ φονεύς. καὶ ταῦτ' ἰὼν
εἴσω λογίζου· κἂν λάβῃς ἐψευσμένον,
φάσκειν ἔμ' ἤδη μαντικῇ μηδὲν φρονεῖν.
ΧΟ. τίς ὅντιν' ἁ θεσπιέπεια Δελφὶς εἶπε πέτρα
ἄρρητ' ἀρρήτων τελέσαντα φοινίαισι χερσίν;
ὥρα νιν ἀελλάδων
ἵππων σθεναρώτερον
φυγᾷ πόδα νωμᾶν.
ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει
πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας,
δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται
Κῆρες ἀναπλάκητοι.
ἔλαμψε γὰρ τοῦ νιφόεντος ἀρτίως φανεῖσα
φάμα Παρνασοῦ τὸν ἄδηλον ἄνδρα πάντ' ἰχνεύ-
φοιτᾷ γὰρ ὑπ' ἀγρίαν [ειν.
ὕλαν ἀνά τ' ἄντρα καὶ
πέτρας ἅτε ταῦρος,
μέλεος μελέῳ ποδὶ χηρεύων,
τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων
μαντεῖα· τὰ δ' ἀεὶ
ζῶντα περιποτᾶται. [τας.
δεινὰ μὲν οὖν δεινὰ ταράσσει σοφὸς οἰωνοθέ-
οὔτε δοκοῦντ' οὔτ' ἀποφάσκονθ'· ὅ τι λέξω δ'
ἀπορῶ.
πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω.
τί γὰρ ἢ Λαβδακίδαις [ἔγωγ' οὔτε τανῦν πω
ἢ τῷ Πολύβου νεῖκος ἔκειτ' οὔτε πάροιθέν ποτ'
ἔμαθον, πρὸς ὅτου δὴ βασάνῳ [κίδαις
ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα Λαβδα-
ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων. [τὰ βροτῶν
ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Ζεὺς τ' Ἀπόλλων ξυνετοὶ καὶ
εἰδότες· ἀνδρῶν δ' ὅτι μάντις πλέον ἢ 'γὼ φέ-
ρεται
κρίσις οὐκ ἔστιν ἀληθής· σοφίᾳ δ' ἂν σοφίαν
παραμείψειεν ἀνήρ.
ἀλλ' οὔποτ' ἔγωγ' ἄν, πρὶν ἴδοιμ' ὀρθὸν ἔπος,
μεμφομένων ἂν καταφαίην.

463—472. = 473—482.
483—497. = 498—512.

397. εἰδὼς ex οὐδεὶς factum. 401. κλάων Elmsleius] κλαίων 405. Οἰδίπους Elmsleius] Οἰδίπου 413. δέδορκας κοὐ] δεδορκὼς κοὐ in apographo uno. δεδορκὼς οὐ Reiskius. 419. ὄρθ'] ὀρθὰ 425. σοί]
ν
σοὶ pr. 433. *ᾔδη] ἤιδει, ν a m. ant. 434. σ' — ἐμούς] γ' — ἐμοὺς σ' Porsonus. 439. ἄγαν] ἄγαν τ' pr., sed τ' eraso. 440. σὺ inter versus ab S. 442. τύχη] τέχνη Bentleius. 445. σύ γε in γρ. a m. paullo recentiore. . . γ' pr., elutis duabus ante γ'
ν
literis. ἐμποδὼν] ἐμποδὼν. ν ab eadem m. 446. ἀλγύναις] ἀλγύνοις Elmsleius. πλέον] πέρα Meinekius.

457. αὐτοῦ] αυτοῦ sine spiritu. 458. αὐτὸς Erfurdtius] αὐτός 463. εἶπε πέτρα] ηδεπεραι pr.
πε
ut videtur. (εἶδε πέτρα Flor. Γ.) 465. φοινίαισι] φοινι . . . σι pr. Videtur φοινίεσσι fuisse. 466. ἀελλάδων Hesychius s. h. v.] ἀελλοπόδων 472.
η
*Κῆρες] χεῖρες, η ab eadem m. ἀναπλάκητοι] ἀναμπλάκητοι· corr. 475. *φάμα] φῆμα 478. πέτρας ἅτε ταῦρος Dorvillius ad Chariton p. 435.] πετραῖοσ ὁ ταύροσ pr., vocabuli πετραῖοσ literis ῖο ita erasis ut solius literae ι pars supersit. Recentior manus literae ε accentum superscripsit et ex ὁ ταῦρος fecit ὡσ ταῦροσ ita ut literae σ et τ nunc uno ductu expressae appareant. In apographis est πέτρας ὡς ταῦρος, nisi quod in Lb. πετραῖος servatum ex codice, in Flor. Γ autem πέτραις legitur. 500. δ' a pr. m. vel S insertum.

φανερὰ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα [ἀπ' ἐμᾶς
ποτέ, καὶ σοφὸς ὤφθη βασάνῳ θ' ἁδύπολις· τῷ
φρενὸς οὔποτ' ὀφλήσει κακίαν.
ΚΡ. ἄνδρες πολῖται, δείν' ἔπη πεπυσμένος
κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον Οἰδίπουν
πάρειμ' ἀτλητῶν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς ξυμφοραῖς
ταῖς νῦν νομίζει πρός τί μου πεπονθέναι
λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν ἐς βλάβην φέρον,
οὔτοι βίου μοι τοῦ μακραίωνος πόθος,
φέροντι τήνδε βάξιν. οὐ γὰρ εἰς ἁπλοῦν
ἡ ζημία μοι τοῦ λόγου τούτου φέρει,
ἀλλ' ἐς μέγιστον, εἰ κακὸς μὲν ἐν πόλει,
κακὸς δὲ πρὸς σοῦ καὶ φίλων κεκλήσομαι.
ΧΟ. ἀλλ' ἦλθε μὲν δὴ τοῦτο τοὔνειδος τάχ' ἂν
ὀργῇ βιασθὲν μᾶλλον ἢ γνώμῃ φρενῶν.
ΚΡ. τοὔπος δ' ἐφάνθη ταῖς ἐμαῖς γνώμαις ὅτι
πεισθεὶς ὁ μάντις τοὺς λόγους ψευδεῖς λέγοι;
ΧΟ. ηὐδᾶτο μὲν τάδ', οἶδα δ' οὐ γνώμῃ τίνι.
ΚΡ. ἐξ ὀμμάτων δ' ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενὸς
κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου;
ΧΟ. οὐκ οἶδ'· ἃ γὰρ δρῶσ' οἱ κρατοῦντες οὐχ ὁρῶ.
αὐτὸς δ' ὅδ' ἤδη δωμάτων ἔξω περᾷ.
ΟΙ. οὗτος σύ, πῶς δεῦρ' ἦλθες; ἦ τοσόνδ' ἔχεις
τόλμης πρόσωπον ὥστε τὰς ἐμὰς στέγας
ἵκου, φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς ἐμφανῶς
λῃστής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος;
φέρ' εἰπὲ πρὸς θεῶν, δειλίαν ἢ μωρίαν
ἰδών τιν' ἔν μοι ταῦτ' ἐβουλεύσω ποιεῖν;
ἢ τοὔργον ὡς οὐ γνωριοῖμί σου τόδε
δόλῳ προσέρπον ἢ οὐκ ἀλεξοίμην μαθών;
ἆρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου,
ἄνευ τε πλούτου καὶ φίλων τυραννίδα
θηρᾶν, ὃ πλήθει χρήμασίν θ' ἁλίσκεται;
ΚΡ. οἶσθ' ὡς ποίησον; ἀντὶ τῶν εἰρημένων
ἴσ' ἀντάκουσον, κᾆτα κρῖν' αὐτὸς μαθών.
ΟΙ. λέγειν σὺ δεινός, μανθάνειν δ' ἐγὼ κακὸς
σοῦ· δυσμενῆ γὰρ καὶ βαρύν σ' ηὕρηκ' ἐμοί.
ΚΡ. τοῦτ' αὐτὸ νῦν μου πρῶτ' ἄκουσον ὡς ἐρῶ.
ΟΙ. τοῦτ' αὐτὸ μή μοι φράζ', ὅπως οὐκ εἶ κακός.
ΚΡ. εἴ τοι νομίζεις κτῆμα τὴν αὐθαδίαν
εἶναί τι τοῦ νοῦ χωρίς, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖς.
ΟΙ. εἴ τοι νομίζεις ἄνδρα συγγενῆ κακῶς
δρῶν οὐχ ὑφέξειν τὴν δίκην, οὐκ εὖ φρονεῖς.
ΚΡ. ξύμφημί σοι ταῦτ' ἔνδικ' εἰρῆσθαι· τὸ δὲ
πάθημ' ὁποῖον φῂς παθεῖν δίδασκέ με.
ΟΙ. ἔπειθες, ἢ οὐκ ἔπειθες, ὡς χρείη μ' ἐπὶ
τὸν σεμνόμαντιν ἄνδρα πέμψασθαί τινα;
ΚΡ. καὶ νῦν ἔθ' αὐτός εἰμι τῷ βουλεύματι.
ΟΙ. πόσον τιν' ἤδη δῆθ' ὁ Λάϊος χρόνον
ΚΡ. δέδρακε ποῖον ἔργον; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
ΟΙ. ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι;
ΚΡ. μακροὶ παλαιοί τ' ἂν μετρηθεῖεν χρόνοι.
ΟΙ. τότ' οὖν ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ;
ΚΡ. σοφός γ' ὁμοίως κἀξ ἴσου τιμώμενος.
ΟΙ. ἐμνήσατ' οὖν ἐμοῦ τι τῷ τότ' ἐν χρόνῳ;
ΚΡ. οὔκουν ἐμοῦ γ' ἑστῶτος οὐδαμοῦ πέλας.
ΟΙ. ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ κτανόντος ἔσχετε,
ΚΡ. παρέσχομεν, πῶς δ' οὐχί; κοὐκ ἠκούσαμεν.
ΟΙ. πῶς οὖν τόθ' οὗτος ὁ σοφὸς οὐκ ηὔδα τάδε;
ΚΡ. οὐκ οἶδ'· ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγᾶν φιλῶ.
ΟΙ. τὸ σόν δέ γ' οἶσθα καὶ λέγοις ἂν εὖ φρονῶν.
ΚΡ. ποῖον τόδ'; εἰ γὰρ οἶδά γ', οὐκ ἀρνήσομαι.
ΟΙ. ὁθούνεκ', εἰ μὴ σοὶ ξυνῆλθε, τάσδ' ἐμὰς
οὐκ ἄν ποτ' εἶπε Λαΐου διαφθοράς.
ΚΡ. εἰ μὲν λέγει τάδ', αὐτὸς οἶσθ'· ἐγὼ δὲ σοῦ
μαθεῖν δικαιῶ ταὔθ' ἅπερ κἀμοῦ σὺ νῦν.
ΟΙ. ἐκμάνθαν'· οὐ γὰρ δὴ φονεὺς ἁλώσομαι.
ΚΡ. τί δῆτ'; ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν γήμας ἔχεις;
ΟΙ. ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς.
ΚΡ. ἄρχεις δ' ἐκείνῃ ταὐτὰ γῆς ἴσον νέμων;
ΟΙ. ἂν ᾖ θέλουσα πάντ' ἐμοῦ κομίζεται.
ΚΡ. οὔκουν ἰσοῦμαι σφῷν ἐγὼ δυοῖν τρίτος;
ΟΙ. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος.
ΚΡ. οὐκ, εἰ διδοίης γ' ὡς ἐγὼ σαυτῷ λόγον.
σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἴ τιν' ἂν δοκεῖς
ἄρχειν ἑλέσθαι ξὺν φόβοισι μᾶλλον ἢ
ἄτρεστον εὕδοντ', εἰ τά γ' αὔθ' ἕξει κράτη.
ἐγὼ μὲν οὖν οὔτ' αὐτὸς ἱμείρων ἔφυν
τύραννος εἶναι μᾶλλον ἢ τύραννα δρᾶν,
οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.
νῦν μὲν γὰρ ἐκ σοῦ πάντ' ἄνευ φόβου φέρω,
εἰ δ' αὐτὸς ἦρχον, πολλὰ κἂν ἄκων ἔδρων.
πῶς δῆτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχειν
ἀρχῆς ἀλύπου καὶ δυναστείας ἔφυ;
οὔπω τοσοῦτον ἠπατημένος κυρῶ
ὥστ' ἄλλα χρῄζειν ἢ τὰ σὺν κέρδει καλά.
νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται,
νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες αἰκάλλουσί με·
τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἔνι.
πῶς δῆτ' ἐγὼ κεῖν' ἂν λάβοιμ' ἀφεὶς τάδε;
οὐκ ἂν γένοιτο νοῦς κακὸς καλῶς φρονῶν.
ἀλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῆσδε τῆς γνώμης ἔφυν
οὔτ' ἂν μετ' ἄλλου δρῶντος ἂν τλαίην ποτέ.
καὶ τῶνδ' ἔλεγχον τοῦτο μὲν Πυθώδ' ἰὼν
πυθοῦ τὰ χρησθέντ', εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι·
τοῦτ' ἄλλ', ἐάν με τῷ τερασκόπῳ λάβῃς

509. φανερὰ Hermannus] φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ 510. θ' ab S, ut videtur. δ' pr., superscripto τε vel γε. ἁδύπολις D.] ἡδύπολις τῷ] τῶι, eraso ι. τῶν legisse videtur scholiasta, qui annotavit λείπει τὸ ἕνεκα. ἀπ'] πρὸς Elmsleius. 516. πρός τί μου Hartungius] πρός τ' ἐμοῦ a m. ant. litera ε in rasura. προστεμοῦ vel προσγεμοῦ pr., literis στ vel σγ uno ducto expressis. In apographis nonnullis et apud Suidam (s. v. βάξιν) πρός γ' ἐμοῦ: unde Blaydesius ταῖς νῦν δοκεῖ τι πρός γ' ἐμοῦ πεπονθέναι. 517. ἐς D.] εἰς 518. τοῦ] τὸ pr. 525. *τοὔπος δ'] τοῦ πρόσδ'. In apographis antiquioribus τοὔπος (vel τοῦπος) δ', in recentioribus πρὸς τοῦ δ'. 528. δ' ex Suida additum. τε] δὲ corr. rec. 532. ἦ Elmsleius] ἡ, quod pr. omissum m. recentior intulit. 537. ἔν μοι Hermannus] ἐν ἐμοί *ποιεῖν] ποεῖν. Cf. 543. 918. 538. γνωριοῖμι Elmsleius] γνωρίσοιμι 539. ἢ οὐκ Blaydesius] κοὐκ 541. πλούτου anonymus in translatione Germanica a. 1803.] πλήθους 543. *ποίησον] πόησον pr. ποήσων rec. 546. ηὕρηκ' Elmsleius] εὕρηκ'

557. ἔθ' αὐτὸς] ἔθ' αὐτὸσ (cum spiritu leni): sed margo ab S ἔθ' αὐτὸσ ὁ αὐτόσ. 566. κτανόντος Meinekius] θανόντος 567. παρέσχομεν] ἀλλ' ἔσχομεν Schneidewinus. κοὐκ ἠκούσαμεν] κοὐδὲν ἤνυμεν Nauckius. 568. τόθ' οὗτος] οὗτοσ τόθ' pr., eraso τόθ'. Veram scripturam superscriptis literis τ et θ et οὐ restituit manus antiqua. 572. τάσδ' Doederlinus] τὰς 575. ταὔθ' Brunckius] ταῦθ' 579. Habet in margine ab eadem manu vel S. 580. θέλουσα] θελούσῃ Hartungius. 583. ἐγὼ] ἔχω Heimsoethius. 597. αἰκάλλουσι Musgravius] ἐκκαλοῦσι 598. *αὐτοῖσι] αὐτοὺσ *πᾶν] ἅπαν pr., τ addidit m. ant. 602. μετ' ἄλλου m. ant. μεγάλου pr. 604. πυθοῦ D.] πεύθου in litura. Fuit ἐπυθου. Quod πυθοῦ et πεύθου significare potest. 605. τοῦτ' ἄλλ'] τοῦτ' ἀλλ' cum τοῦτο δὲ gl. superscr.

κοινῇ τι βουλεύσαντα, μή μ' ἁπλῇ κτάνῃς
ψήφῳ, διπλῇ δέ, τῇ τ' ἐμῇ καὶ σῇ, λαβών,
γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ.
οὐ γὰρ δίκαιον οὔτε τοὺς κακοὺς μάτην
χρηστοὺς νομίζειν οὔτε τοὺς χρηστοὺς κακούς.
φίλον γὰρ ἐσθλὸν ἐκβαλεῖν ἴσον λέγω
καὶ τὸν παρ' αὑτῷ βίοτον, ὃν πλεῖστον φιλεῖ.
ἀλλ' ἐν χρόνῳ γνώσει τάδ' ἀσφαλῶς, ἐπεὶ
χρόνος δίκαιον ἄνδρα δείκνυσιν μόνος,
κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ.
ΧΟ. καλῶς ἔλεξεν εὐλαβουμένῳ πεσεῖν,
ἄναξ· φρονεῖν γὰρ οἱ ταχεῖς οὐκ ἀσφαλεῖς.
ΟΙ. ὅταν ταχύς τις οὑπιβουλεύων λάθρα
χωρῇ, ταχὺν δεῖ κἀμὲ βουλεύειν πάλιν.
εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ, τὰ τοῦδε μὲν
πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα.
ΚΡ. τί δῆτα χρῄζεις; ἦ με γῆς ἔξω βαλεῖν;
ΟΙ. ἥκιστα· θνῄσκειν, οὐ φυγεῖν σε βούλομαι.
ΚΡ. ὅταν προδείξῃς οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν.
ΟΙ. ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις.
ΚΡ. οὐ γὰρ φρονοῦντά σ' εὖ βλέπω. ΟΙ. τὸ γοῦν ἐμόν.
ΚΡ. ἀλλ' ἐξ ἴσου δεῖ κἀμόν. ΟΙ. ἀλλ' ἔφυς κακός.
ΚΡ. εἰ δὲ ξυνίῃς μηδέν; ΟΙ. ἀρκτέον γ' ὅμως.
ΚΡ. οὔτοι κακῶς γ' ἄρχοντος. ΟΙ. ὦ πόλις πόλις.
ΚΡ. κἀμοὶ πόλεως μέτεστιν, οὐχὶ σοὶ μόνῳ.
ΧΟ. παύσασθ', ἄνακτες· καιρίαν δ' ὑμῖν ὁρῶ
τήνδ' ἐκ δόμων στείχουσαν Ἰοκάστην, μεθ' ἧς
τὸ νῦν παρεστὸς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

τί τὴν ἄβουλον, ὦ ταλαίπωροι, στάσιν
γλώσσης ἐπήρασθ' οὐδ' ἐπαισχύνεσθε γῆς
οὕτω νοσούσης ἴδια κινοῦντες κακά;
οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους σύ τε, Κρέον, κατὰ στέγας,
καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος ἐς μέγ' οἴσετε;
ΚΡ. ὅμαιμε, δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις
δρᾶσαι δικαιοῖ, θάτερον δυοῖν κακοῖν,
ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος, ἢ κτεῖναι λαβών.
ΟΙ. ξύμφημι· δρῶντα γάρ νιν, ὦ γύναι, κακῶς
εἴληφα τοὐμὸν σῶμα σὺν τέχνῃ κακῇ.
ΚΡ. μή νυν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι
δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν.
ΙΟ. ὦ πρὸς θεῶν πίστευσον, Οἰδίπους, τάδε,
μάλιστα μὲν τόνδ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν,
ἔπειτα κἀμὲ τούσδε θ' οἳ πάρεισί σοι.
ΧΟ. πιθοῦ θελήσας φρονήσας τ', ἄναξ, λίσσομαι.
ΟΙ. τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω;
ΧΟ. τὸν οὔτε πρὶν νήπιον νῦν τ' ἐν ὅρκῳ μέγαν
καταίδεσαι. [τί φῄς.
ΟΙ. οἶσθ' οὖν ἃ χρῄζεις; ΧΟ. οἶδα. ΟΙ. φράζε δὴ
ΧΟ. τὸν ἐναγῆ φίλον μήποτ' ἐν αἰτίᾳ

649—659. = 678—688.

σὺν ἀφανεῖ λόγῳ σ' ἄτιμον βαλεῖν.
ΟΙ. εὖ νυν ἐπίστω, ταῦθ' ὅταν ζητῇς, ἐμοὶ
ζητῶν ὄλεθρον ἢ φυγὴν ἐκ τῆσδε γῆς.
ΧΟ. οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον
Ἅλιον· ἐπεὶ ἄθεος ἄφιλος ὅ τι πύματον
ὀλοίμαν, φρόνησιν εἰ τάνδ' ἔχω.
ἀλλά μοι δυσμόρῳ γᾶ φθινὰς
τρύχει ψυχάν, τάδ' εἰ κακοῖς κακὰ
προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν.
ΟΙ. ὁ δ' οὖν ἴτω, κεἰ χρή με παντελῶς θανεῖν,
ἢ γῆς ἄτιμον τῆσδ' ἀπωσθῆναι βίᾳ.
τὸ γὰρ σόν, οὐ τὸ τοῦδ', ἐποικτείρω στόμα
ἐλεινόν· οὗτος δ' ἔνθ' ἂν ᾖ στυγήσεται.
ΚΡ. στυγνὸς μὲν εἴκων δῆλος εἶ, βαρὺς δ', ὅταν
θυμοῦ περάσῃς. αἱ δὲ τοιαῦται φύσεις
αὑταῖς δικαίως εἰσὶν ἄλγισται φέρειν.
ΟΙ. οὔκουν μ' ἐάσεις κἀκτὸς εἶ; ΚΡ. πορεύσομαι,
σοῦ μὲν τυχὼν ἀγνῶτος, ἐν δὲ τοῖσδ' ἴσος.
ΧΟ. γύναι, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω;
ΙΟ. μαθοῦσά γ' ἥτις ἡ τύχη.
ΧΟ. δόκησις ἀγνὼς λόγων ἦλθε, δάπτει δὲ καὶ τὸ μὴ
'νδικον. [λόγος;
ΙΟ. ἀμφοῖν ἀπ' αὐτοῖν; ΧΟ. ναίχι. ΙΟ. καὶ τίς ἦν
ΧΟ. ἅλις ἔμοιγ' ἅλις, γᾶς προπονουμένας,
φαίνεται ἔνθ' ἔληξεν, αὐτοῦ μένειν.
ΟΙ. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις; ἀγαθὸς ὢν γνώμην ἀνὴρ
τοὐμὸν παρίης καὶ καταμβλύνεις κέαρ.
ΧΟ. ὦναξ, εἶπον μὲν οὐχ ἅπαξ μόνον,
ἴσθι δὲ παραφρόνιμον, ἄπορον ἐπὶ φρόνιμα
πεφάνθαι μ' ἄν, εἴ σε νοσφίζομαι,
ὅς τ' ἐμὰν φίλαν ἐν πόνοις
ἀλύουσαν κατ' ὀρθὸν οὔρισας,
τανῦν τ' εὔπομπος εἰ γένοιο.
ΙΟ. πρὸς θεῶν δίδαξον κἄμ', ἄναξ, ὅτου ποτὲ
μῆνιν τοσήνδε πράγματος στήσας ἔχεις.
ΟΙ. ἐρῶ· σὲ γὰρ τῶνδ' ἐς πλέον, γύναι, σέβω·
Κρέοντος, οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει.
ΙΟ. λέγ', εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς.
ΟΙ. φονέα με φησὶ Λαΐου καθεστάναι.
ΙΟ. αὐτὸς ξυνειδώς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα;
ΟΙ. μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον ἐσπέμψας, ἐπεὶ
τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα.
ΙΟ. σύ νυν ἀφεὶς σεαυτὸν ὧν λέγεις πέρι
ἐμοῦ 'πάκουσον καὶ μάθ' οὕνεκ' ἐστί σοι
βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης.
φανῶ δέ σοι σημεῖα τῶνδε σύντομα.

660—668. = 689—697.

612. αὑτῷ] αυτῶι pr. sine spiritu. αὑτῶι rec. 622. ἦ a m. antiqua factum ex ἡ vel ἤ. 624. ΚΡ. ὅταν — λέγεις] Sensus tale quid postulat, ΚΡ. ὡς οὐχ ὑπείξων οὐδὲ πιστεύσων λέγεις. | ΟΙ. ὡς οὐ φρονῶν σὺ δ' οἷόν ἐστι τὸ φθονεῖν. 628. *ξυνίῃς] ξυνίεισ 630. μέτεστιν Triclinius] μέτεστι τῆσδ' 631. καιρίαν] κειρίαν, ut videtur, pr. κυρίαν ab alia m. antiqua. Paullo recentior in margine γρ. καιρίαν ἤγουν κατὰ καιρόν. 633. παρεστὸς] ο in ω mutatum a m. ant. 635. ἐπήρασθ'] σθ in τ mutatum a m. ant. 637. Κρέον Elmsleius] κρέων 638. ἐς D.] εἰς 640. θάτερον δυοῖν D.] δυοῖν ἀποκρίνας 641. Versus in marg. additus a m. pr. 644. μή νυν Elmsleius] μὴ νῦν 652. οὔτε] οὔποτε a m. recentissima. 656. *ἐναγῆ cum Suida s. v. ἐναγής] ἐναγῆι. In schol. γρ. φίλον ἐναγῆ ab S. ἀναγῆ Bergkius.

γω
657. λόγῳ] λόγον, γω a m. antiqua superscripto. *λόγων. σ' addidit Hermannus. *βαλεῖν] ἐκβαλεῖν 658. νυν D.] νῦν 659. φυγὴν] φυγεῖν pr. Correxit m. ant. 664. φρόνησιν] Super η litera ■ erasa, ut videtur. 665. Super μοι aliquid erasum, pro quo ∦ posuit m. recentissima. φθινὰς D.] φθίνουσα 666. τάδ' Hermannus] καὶ τάδ' 668. *πρὸς σφῷν] προσφῶιν 672. ἐλεινόν Porsonus] ἐλεεινόν 679. *δόμων] δόμον 681. ἀγνὼς] σ ab S additum. 688. παρίης καὶ καταμβλύνεις (καταμβλύνει Heimsoethius) Hartungius] παριεὶς καὶ καταμβλύνων 689. ὦναξ Triclinius] ἄναξ 693. σε νοσφίζομαι] σ' ἐνοσφιζόμαν Badhamus 695. ἀλύουσαν] σαλεύουσαν Dobraeus. *οὔρισας] οὐρήσας 696. τ'] δ' pr., sed τ' a m. ant. εἰ γένοιο Bergkius] εἰ δύναι γενοῦ. In codice δύναι pr., erasis qui super αι positi fuisse videntur accentibus duobus. Literam ο addidit S, i. e. δύναιο. 705. ἐσπέμψας D.] εἰσπέμψας 707. σύ νυν Elmsleius] σὺ νῦν σεαυτὸν] ἑαυτὸν pr., σ addidit S.

χρησμὸς γὰρ ἦλθε Λαΐῳ ποτ', οὐκ ἐρῶ
Φοίβου γ' ἀπ' αὐτοῦ, τῶν δ' ὑπηρετῶν ἄπο,
ὡς αὐτὸν ἥξοι μοῖρα πρὸς παιδὸς θανεῖν,
ὅστις γένοιτ' ἐμοῦ τε κἀκείνου πάρα.
καὶ τὸν μέν, ὥσπερ γ' ἡ φάτις, ξένοι ποτὲ
λησταὶ φονεύουσ' ἐν τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς·
παιδὸς δὲ βλάστας οὐ διέσχον ἡμέραι
τρεῖς, καί νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν
ἔρριψεν ἄλλων χερσὶν ἄβατον εἰς ὄρος.
κἀνταῦθ' Ἀπόλλων οὔτ' ἐκεῖνον ἤνυσεν
φονέα γενέσθαι πατρὸς οὔτε Λάϊον
τὸ δεινὸν οὑφοβεῖτο πρὸς παιδὸς παθεῖν.
τοιαῦτα φῆμαι μαντικαὶ διώρισαν,
ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν· ὧν γὰρ ἂν θεὸς
χρείαν ἐρευνᾷ ῥᾳδίως αὐτὸς φανεῖ.
ΟΙ. οἷόν μ' ἀκούσαντ' ἀρτίως ἔχει, γύναι,
ψυχῆς πλάνημα κἀνακίνησις φρενῶν.
ΙΟ. ποίας μερίμνης τοῦτ' ἐπιστραφεὶς λέγεις;
ΟΙ. ἔδοξ' ἀκοῦσαι σοῦ τόδ', ὡς ὁ Λάϊος
κατασφαγείη πρὸς τριπλαῖς ἁμαξιτοῖς.
ΙΟ. ηὐδᾶτο γὰρ ταῦτ', οὐδέ πω λήξαντ' ἔχει.
ΟΙ. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ χῶρος οὗτος οὗ τόδ' ἦν πάθος;
ΙΟ. Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται, σχιστὴ δ' ὁδὸς
ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.
ΟΙ. καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὑξεληλυθώς;
ΙΟ. σχεδόν τι πρόσθεν ἢ σὺ τῆσδ' ἔχων χθονὸς
ἀρχὴν ἐφαίνου τοῦτ' ἐκηρύχθη πόλει.
ΟΙ. ὦ Ζεῦ, τί μου δρᾶσαι βεβούλευσαι πέρι;
ΙΟ. τί δ' ἐστί σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον;
ΟΙ. μήπω μ' ἐρώτα· τὸν δὲ Λάϊον φύσιν
τίν' ἦλθε φράζε, τίνα δ' ἀκμὴν ἥβης ἔχων.
ΙΟ. μέγας, χνοάζον ἄρτι λευκανθεὶς κάρα,
μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεστάτει πολύ.
ΟΙ. οἴμοι τάλας· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς
δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι.
ΙΟ. πῶς φῄς; ὀκνῶ τοι πρὸς σ' ἀποσκοποῦσ', ἄναξ.
ΟΙ. δεινῶς ἀθυμῶ μὴ βλέπων ὁ μάντις ᾖ.
δείξεις δὲ μᾶλλον, ἢν ἓν ἐξείπῃς ἔτι.
ΙΟ. καὶ μὴν ὀκνῶ μέν, ἂν δ' ἔρῃ μαθοῦσ' ἐρῶ.
ΟΙ. πότερον ἐχώρει βαιός, ἢ πολλοὺς ἔχων
ἄνδρας λοχίτας οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης;
ΙΟ. πέντ' ἦσαν οἱ ξύμπαντες, ἐν δ' αὐτοῖσιν ἦν
κῆρυξ· ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία.
ΟΙ. αἰαῖ, τάδ' ἤδη διαφανῆ. τίς ἦν ποτε
ὁ τούσδε λέξας τοὺς λόγους ὑμῖν, γύναι;
ΙΟ. οἰκεύς τις, ὅσπερ ἵκετ' ἐκσωθεὶς μόνος.
ΟΙ. ἦ κἀν δόμοισι τυγχάνει τανῦν παρών;
ΙΟ. οὐ δῆτ'· ἀφ' οὗ γὰρ κεῖθεν ἦλθε καὶ κράτη
σέ τ' εἶδ' ἔχοντα Λάϊόν τ' ὀλωλότα,
ἐξικέτευσε τῆς ἐμῆς χειρὸς θιγὼν
ἀγρούς σφε πέμψαι κἀπὶ ποιμνίων νομάς,
ὡς πλεῖστον εἴη τοῦδ' ἄποπτος ἄστεως.
κἄπεμψ' ἐγώ νιν· ἄξιος γὰρ οἷ' ἀνὴρ
δοῦλος φέρειν ἦν τῆσδε καὶ μείζω χάριν.
ΟΙ. πῶς ἂν μόλοι δῆθ' ἡμὶν ἐν τάχει πάλιν;
ΙΟ. πάρεστιν· ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι;
ΟΙ. δέδοικ' ἐμαυτόν, ὦ γύναι, μὴ πόλλ' ἄγαν
εἰρημέν' ᾖ μοι δι' ἅ νιν εἰσιδεῖν θέλω.
ΙΟ. ἀλλ' ἵξεται μέν· ἀξία δέ που μαθεῖν
κἀγὼ τά γ' ἐν σοὶ δυσφόρως ἔχοντ', ἄναξ.
ΟΙ. κοὐ μὴ στερηθῇς γ' ἐς τοσοῦτον ἐλπίδων
ἐμοῦ βεβῶτος· τῷ γὰρ ἂν καὶ μείζονι
λέξαιμ' ἂν ἢ σοὶ διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών;
ἐμοὶ πατὴρ μὲν Πόλυβος ἦν Κορίνθιος,
μήτηρ δὲ Μερόπη Δωρίς. ἠγόμην δ' ἀνὴρ
ἀστῶν μέγιστος τῶν ἐκεῖ, πρίν μοι τύχη
τοιάδ' ἐπέστη, θαυμάσαι μὲν ἀξία,
σπουδῆς γε μέντοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἀξία.
ἀνὴρ γὰρ ἐν δείπνοις μ' ὑπερπλησθεὶς μέθῃ
καλεῖ παρ' οἴνῳ πλαστὸς ὡς εἴην πατρί.
κἀγὼ βαρυνθεὶς τὴν μὲν οὖσαν ἡμέραν
μόλις κατέσχον, θἀτέρᾳ δ' ἰὼν πέλας
μητρὸς πατρός τ' ἤλεγχον· οἱ δὲ δυσφόρως
τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον.
κἀγὼ τὰ μὲν κείνοιν ἐτερπόμην, ὅμως δ'
ἔκνιζέ μ' ἀεὶ τοῦθ'· ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.
λάθρα δὲ μητρὸς καὶ πατρὸς πορεύομαι
Πυθώδε, καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην
ἄτιμον ἐξέπεμψεν, ἄλλα δ' ἄθλια
καὶ δεινὰ καὶ δύστηνα προὔφηνεν λέγων,
ὡς μητρὶ μὲν χρείη με μιχθῆναι, γένος δ'
ἄτλητον ἀνθρώποισι δηλώσοιμ' ὁρᾶν,
φονεὺς δ' ἐσοίμην τοῦ φυτεύσαντος πατρός.
κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα τὴν Κορινθίαν
ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα
ἔφευγον, ἔνθα μήποτ' ὀψοίμην κακῶν
χρησμῶν ὀνείδη τῶν ἐμῶν τελούμενα.
στείχων δ' ἱκνοῦμαι τούσδε τοὺς χώρους ἐν οἷς
σὺ τὸν τύραννον τοῦτον ὄλλυσθαι λέγεις.
καί σοι, γύναι, τἀληθὲς ἐξερῶ. τριπλῆς
ὅτ' ἦ κελεύθου τῆσδ' ὁδοιπορῶν πέλας,
ἐνταῦθά μοι κῆρυξ τε κἀπὶ πωλικῆς
ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς, οἷον σὺ φῄς,
ξυνηντίαζον· κἀξ ὁδοῦ μ' ὅ θ' ἡγεμὼν
αὐτός θ' ὁ πρέσβυς πρὸς βίαν ἠλαυνέτην.
κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα, τὸν τροχηλάτην,
παίω δι' ὀργῆς· καί μ' ὁ πρέσβυς ὡς ὁρᾷ,
ὄχους παραστείχοντα τηρήσας μέσον
κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο.
οὐ μὴν ἴσην γ' ἔτισεν, ἀλλὰ συντόμως
σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς ὕπτιος
μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται·
κτείνω δὲ τοὺς ξύμπαντας. εἰ δὲ τῷ ξένῳ
τούτῳ προσήκει Λαΐου τι συγγενές,

713. ἥξοι pr., ἥξει a m. ant. ἕξοι Wunderus. ἕξει Canterus. 719. ἄβατον εἰς Musgravius] εἰς ἄβατον 722. παθεῖν] θανεῖν, cui manus recentissima adscripsit γρ. παθεῖν, quod est in apographis plerisque. 728. τοῦτ' ἐπιστραφεὶς Blaydesius] τοῦθ' ὑποστραφεὶς 730. *τριπλαῖς] διπλαῖσ 741. ἦλθε D.] εἶχε 742. χνοάζον Hartungius] χνοάζων *λευκανθεὶς] λευκανθὲς 743. ἀπεστάτει] ἀποστάτει pr. Correxit m. ant. 746. πρός σ'] πρόσ'. Alterum σ addidit S. 748. *ἐξείπῃς] ἐξείποις 749. *ἂν δ'] ἃ δ' ἂν 741. λοχίτας] λοχείτας pr. 752. *δ' αὐτοῖσιν] αὐτοῖσι δ' 753. κῆρυξ pr. κήρυξ corr. 754. αἰαῖ] αἰαὶ pr. αἲ αἲ corr. 756. ὅσπερ] ὥσπερ pr. Correxit S.

763. οἷ' Hermannus] ὅγ' 765. ἡμὶν] ἥμιν pr. 773. *λέξαιμ'] λέξοιμ' 779. μέθηι pr. μέθησ a m. ant. 782. *θἀτέρᾳ] θ' ἠτέραι 789. δ' ἄθλια] θ' ἀθλίω pr., duabus super ω literis erasis. 790. δύστηνα] δύσφημα Heimsoethius. προὔφηνεν Hermannus] προὐφάνη 791. χρείη Dawesius] χρεῖ ἦι, ι altero eraso. 793. τοῦ] τούτου, sed eraso τοῦ. 794. 'πακούσας] Utrumque α in litura literae ε. 800. Hunc versum in marg. habet a m. recentiore. Videtur interpolatoris esse Byzantini, lacunam explentis. 801. ἦ Elmsleius] ἦν 802. *κῆρυξ] κήρυξ 808. ὄχους Doederlinus] ὄχου 814. Λαΐου Bothius] λαΐωι, quo servato προσῆν καὶ pro προσήκει Heimsoethius.

τίς τοῦδ' ἀκούειν ἀνδρὸς ἀθλιώτερος;
τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ;
ὃν μὴ ξένων ἔξεστι μηδ' ἀστῶν τινι
δόμοις δέχεσθαι, μηδὲ προσφωνεῖν τινα,
ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων. καὶ τάδ' οὔτις ἄλλος ἦν
ἢ 'γὼ 'π' ἐμαυτῷ τάσδ' ἀρὰς ὁ προστιθείς.
λέχη δὲ τοῦ θανόντος ἐκ χεροῖν ἐμαῖν
χραίνω, δι' ὧνπερ ὤλετ'. ἆρ' ἔφυν κακός;
ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; εἴ με χρὴ φυγεῖν,
καί μοι φυγόντι μῆστι τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν
μηδ' ἐμβατεύειν πατρίδος, ἢ γάμοις με δεῖ
μητρὸς ζυγῆναι καὶ πατέρα κατακτανεῖν
[Πόλυβον, ὃς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με].
ἆρ' οὐκ ἀπ' ὠμοῦ ταῦτα δαίμονός τις ἂν
κρίνων ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἂν ὀρθοίη λόγον;
μὴ δῆτα μὴ δῆτ', ὦ θεῶν ἁγνὸν σέβας,
ἴδοιμι ταύτην ἡμέραν. ἀλλ' ἐκ βροτῶν
βαίην ἄφαντος πρόσθεν ἢ τοιάνδ' ἰδεῖν
κηλῖδ' ἐμαυτῷ συμφορᾶς ἀφιγμένην.
ΧΟ. ἡμῖν μέν, ὦναξ, ταῦτ' ὀκνήρ'· ἕως δ' ἂν οὖν
πρὸς τοῦ παρόντος ἐκμάθῃς, ἔχ' ἐλπίδα.
ΟΙ. καὶ μὴν τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος,
τὸν ἄνδρα τὸν βοτῆρα προσμεῖναι μόνον.
ΙΟ. πεφασμένου δὲ τίς ποθ' ἡ προθυμία;
ΟΙ. ἐγὼ διδάξω σ'· ἢν γὰρ εὑρεθῇ λέγων
σοὶ ταὔτ', ἔγωγ' ἂν ἐκπεφευγοίην πάθος.
ΙΟ. ποῖον δέ μου περισσὸν ἤκουσας λόγον;
ΟΙ. λῃστὰς ἔφασκες αὐτὸν ἄνδρας ἐννέπειν
ὥς νιν κατακτείνειαν. εἰ μὲν οὖν ἔτι
λέξει τὸν αὐτὸν ἀριθμόν, οὐκ ἐγὼ 'κτανον·
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος·
εἰ δ' ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον αὐδήσει, σαφῶς
τοῦτ' ἐστὶν ἤδη τοὔργον εἰς ἐμὲ ῥέπον.
ΙΟ. ἀλλ' ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο,
κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν·
πόλις γὰρ ἤκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, τάδε.
εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου,
οὔτοι ποτ', ὦναξ, σόν γε Λαΐου φόνον
φανεῖ δικαίως ὀρθόν, ὅν γε Λοξίας
διεῖπε χρῆναι παιδὸς ἐξ ἐμοῦ θανεῖν.
καίτοι νιν οὐ κεῖνός γ' ὁ δύστηνός ποτε
κατέκταν', ἀλλ' αὐτὸς πάροιθεν ὤλετο.
ὥστ' οὐχὶ μαντείας γ' ἂν οὔτε τῇδ' ἐγὼ
βλέψαιμ' ἂν οὕνεκ' οὔτε τῇδ' ἂν ὕστερον.
ΟΙ. καλῶς νομίζεις· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐργάτην
πέμψον τινὰ στελοῦντα, μηδὲ τοῦτ' ἀφῇς.
ΙΟ. πέμψω ταχύνασ'· ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους.
οὐδὲν γὰρ ἂν πράξαιμ' ἂν ὧν οὔ σοι φίλον.
ΧΟ. εἴ μοι ξυνείη φέροντι

863—872. = 873—882.

μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων
ἔργων τε πάντων, ὧν νόμοι πρόκεινται
ὑψίποδες, οὐρανίαν
δι' αἰθέρα τεκνωθέντες, ὧν Ὄλυμπος
πατὴρ μόνος, οὐδέ νιν
θνατὰ φύσις ἀνέρων
ἔτικτεν, οὐδὲ μήποτε λάθα κατακοιμάσῃ·
μέγας ἐν τούτοις θεός, οὐδὲ γηράσκει.
ὕβρις φυτεύει τύραννον·
ὕβρις, εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ μάταν,
ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα,
ἀκρότατον εἰσαναβᾶσ'
αἶπος ἀπότομον ὤρουσεν εἰς ἀνάγκαν,
ἔνθ' οὐ ποδὶ χρησίμῳ
χρῆται. τὸ καλῶς δ' ἔχον
πόλει πάλαισμα μήποτε λῦσαι θεὸν αἰτοῦμαι.
θεὸν οὐ λήξω ποτὲ προστάταν ἴσχων.
εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται,
Δίκας ἀφόβητος, οὐδὲ
δαιμόνων ἕδη σέβων,
κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα,
δυσπότμου χάριν χλιδᾶς,
εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδανεῖ δικαίως
καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται
ἢ τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματᾴζων.
τίς ἔτι ποτ' ἐν τοῖσδ' ἀνὴρ θυμοῦ βέλη
εὔξεται ψυχᾶς ἀμύνειν;
εἰ γὰρ αἱ τοιαίδε πράξεις τίμιαι,
τί δεῖ με χορεύειν;
οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι γᾶς ἐπ' ὀμφαλὸν σέβων,
οὐδ' ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναόν,
οὐδὲ τὰν Ὀλυμπίαν,
εἰ μὴ τάδε χειρόδεικτα
πᾶσιν ἁρμόσει βροτοῖς.
ἀλλ', ὦ κρατύνων, εἴπερ ὀρθ' ἀκούεις,
Ζεῦ, πάντ' ἀνάσσων, μὴ λάθοι
σὲ τάν τε σὰν ἀθάνατον αἰὲν ἀρχάν.
φθίνοντα γὰρ ⏑́ ⏑ – – Λαΐου
θέσφατ' ἐξαιροῦσιν ἤδη,
κοὐδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής·
ἔρρει δὲ τὰ θεῖα.
ΙΟ. χώρας ἄνακτες, δόξα μοι παρεστάθη
ναοὺς ἱκέσθαι δαιμόνων, τάδ' ἐν χεροῖν
στέφη λαβούσῃ κἀπιθυμιάματα.
ὑψοῦ γὰρ αἴρει θυμὸν Οἰδίπους ἄγαν
λύπαισι παντοίαισιν, οὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ
ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται,

883—896. = 897—910.

---

815. τίς τοῦδ' ἀκούειν ἀνδρὸς ἀθλιώτερος D. (collato v. 1204.)] τίς τοῦδέ γ' ἀνδρὸς νῦν ἔστ' (a m. rec. superscr. gl. ἄλλως, quod est ἄλλος) ἀθλιώτερος 817. ὃν — τινι D.] ὧι — τινὰ 821. ἐκ Ch. F. Schrwaldus] ἐν 824. μῆστι] μήστι a m. antiqua in μήτε mutatum. 825. μηδ' D.] μή μ' pr. in μήτ' mutatum a m. antiqua. 827. Versum spurium seclusit Wunderus 829. ἂν ὀρθοίη Schneferus] ἀνορθοίη, quod ἀνορθοίηι scriptum in codice. 831. *ταύτην] ταύταν 833. ἰδεῖν] ἴδοιν Firnhaberus in Schneidewini Philologo vol. 3. p. 133. 836. γ' addidit m. ant. 840. πάθος] ἄγος Blaydesius. 843. *κατακτείνειαν] κατακ . . ν . . εν pr., quae in marg. literas κτ scripsit. κατακτείναιεν m. ant. 848. φανέν] εν ab S habet. 852. σόν Bothius] τὸν 857. ἂν ab S additum. 862. οὔ σοι] οὐ σοὶ a manu recenti.

866. οὐρανίαν — αἰθέρα] ασ et οσ a m. rec. superscriptum, i. e. οὐρανίασ — αἰθέροσ. 867. δι'] δε pr. ut videtur. 869. *θνατὰ] θνητὴ 870. μήποτε Elmsleius] μήν ποτε *λάθα] λαθραι, eraso ρ. 875. συμφέροντα] συμφέροντ' a m. rec. 876. ἀκρότατον Erfurdtius] ἀκροτάταν 877. αἶπος addidit Arndtius in Quaest. Sophocleis (Brandenburgi novi a. 1844.) p. 19. 880. αἰτοῦμαι] μαι erasum, nullis aliis literis superscriptis. Idem 882. de προστάταν dicendum, cuius nunc hae tantum literae supersunt π στα α, reliquis erasis. 890. ἔρξεται] ξ ex γ factum, quod librarius scribere coeperat. 891. ματᾴζων] ματαίζων 893. *θυμοῦ] θυμῶι 894. εὔξεται Musgravius] ἔρξεται. Codex ἐρξεται sine spiritu. 896. *χορεύειν] Addit πονεῖν ἢ τοῖσ θεοῖσ, ex gl. quod corrigendum est ἢ ante πονεῖν ponendo vel in ἤγουν mutando. 903. *ὀρθ'] ὀρθὸν 905. σὰν] σ' ἂν pr. 906. φθίνοντα] γρ. φθίνων schol. 906. Indicavi lacunam.

ἀλλ' ἐστὶ τοῦ λέγοντος, εἰ φόβους λέγοι.
ὅτ' οὖν παραινοῦσ' οὐδὲν ἐς πλέον ποιῶ,
πρὸς σ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἄγχιστος γὰρ εἶ,
ἱκέτις ἀφῖγμαι τοῖσδε σὺν κατάργμασιν,
ὅπως λύσιν τιν' ἡμὶν εὐαγῆ πόρῃς·
ὡς νῦν ὀκνοῦμεν πάντες ἐκπεπληγμένον
κεῖνον βλέποντες ὡς κυβερνήτην νεώς.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἆρ' ἂν παρ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, μάθοιμ' ὅπου
τὰ τοῦ τυράννου δώματ' ἐστὶν Οἰδίπου;
μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπατ', εἰ κάτισθ', ὅπου.
ΧΟ. στέγαι μὲν αἵδε, καὐτὸς ἔνδον, ὦ ξένε·
γυνὴ δὲ μήτηρ ἥδε τῶν κείνου τέκνων.
ΑΓ. ἀλλ' ὀλβία τε καὶ ξὺν ὀλβίοις ἀεὶ
γένοιτ', ἐκείνου γ' οὖσα παντελὴς δάμαρ.
ΙΟ. αὔτως δὲ καὶ σύ γ', ὦ ξέν'· ἄξιος γὰρ εἶ
τῆς εὐεπείας οὕνεκ'. ἀλλὰ φράζ' ὅτου
χρῄζων ἀφῖξαι χὤ τι σημῆναι θέλων.
ΑΓ. ἀγαθὰ δόμοις τε καὶ πόσει τῷ σῷ, γύναι.
ΙΟ. τὰ ποῖα ταῦτα; παρὰ τίνος δ' ἀφιγμένος;
ΑΓ. ἐκ τῆς Κορίνθου. τὸ δ' ἔπος οὑξερῶ τάχ' ἂν
ἥδοιο μέν, πῶς δ' οὐκ ἄν, ἀσχάλλοις δ' ἴσως.
ΙΟ. τί δ' ἔστι; ποίαν δύναμιν ὧδ' ἔχει διπλῆν;
ΑΓ. τύραννον αὐτὸν οὑπιχώριοι χθονὸς
τῆς Ἰσθμίας στήσουσιν, ὡς ηὐδᾶτ' ἐκεῖ.
ΙΟ. τί δ'; οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι;
ΑΓ. οὐ δῆτ', ἐπεί νιν θάνατος ἐν τάφοις ἔχει.
ΙΟ. πῶς εἶπας; ἦ τέθνηκεν Οἰδίπου πατήρ;
ΑΓ. τέθνηκεν· εἰ δὲ μή, αὐτὸς ἀξιῶ θανεῖν.
ΙΟ. ὦ πρόσπολ', οὐχὶ δεσπότῃ τάδ' ὡς τάχος
μολοῦσα λέξεις; ὦ θεῶν μαντεύματα,
ἵν' ἐστέ· τοῦτον Οἰδίπους πάλαι τρέμων
τὸν ἄνδρ' ἔφευγε μὴ κτάνοι, καὶ νῦν ὅδε
πρὸς τῆς τύχης ὄλωλεν οὐδὲ τοῦδ' ὕπο.
ΟΙ. ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα,
τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων;
ΙΟ. ἄκουε τἀνδρὸς τοῦδε, καὶ σκόπει κλύων
τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα.
ΟΙ. οὗτος δὲ τίς ποτ' ἐστὶ καὶ τί μοι λέγει;
ΙΟ. ἐκ τῆς Κορίνθου, πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν
ὡς οὐκέτ' ὄντα Πόλυβον, ἀλλ' ὀλωλότα.
ΟΙ. τί φῄς, ξέν'; αὐτός μοι σὺ σημήνας γενοῦ.
ΑΓ. εἰ τοῦτο πρῶτον δεῖ μ' ἀπαγγεῖλαι σαφῶς,
σάφ' ἴσθ' ἐκεῖνον θανάσιμον βεβηκότα.
ΟΙ. πότερα δόλοισιν, ἢ νόσου ξυναλλαγῇ;
ΑΓ. σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή.
ΟΙ. νόσοις ὁ τλήμων, ὡς ἔοικεν, ἔφθιτο.
ΑΓ. καὶ τῷ μακρῷ γε συμμετρούμενος χρόνῳ.
ΟΙ. φεῦ φεῦ, τί δῆτ' ἄν, ὦ γύναι, σκοποῖτό τις
τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν, ἢ τοὺς ἄνω
κλάζοντας ὄρνεις, ὧν ὑφηγητῶν ἐγὼ
κτενεῖν ἔμελλον πατέρα τὸν ἐμόν; ὁ δὲ θανὼν
κεύθει κάτω δὴ γῆς· ἐγὼ δ' ὅδ' ἐνθάδε
ἄψαυστος ἔγχους, εἴ τι μὴ τὠμῷ πόθῳ
κατέφθιθ', οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ.
τὰ δ' οὖν παρόντα συλλαβὼν θεσπίσματα
κεῖται παρ' Ἅιδῃ Πόλυβος ἄξι' οὐδενός.
ΙΟ. οὔκουν ἐγώ σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι;
ΟΙ. ηὔδας· ἐγὼ δὲ τῷ φόβῳ παρηγόμην.
ΙΟ. μὴ νῦν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλῃς.
ΟΙ. καὶ πῶς τὸ μητρὸς οὐκ ὀκνεῖν λέχος με δεῖ;
ΙΟ. τί δ' ἂν φοβοῖτ' ἄνθρωπος ᾧ τὰ τῆς τύχης
κρατεῖ, πρόνοια δ' ἐστὶν οὐδενὸς σαφής;
εἰκῇ κράτιστον ζῆν, ὅπως δύναιτό τις.
σὺ δ' ἐς τὰ μητρὸς μὴ φοβοῦ νυμφεύματα·
πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασιν βροτῶν
μητρὶ ξυνηυνάσθησαν. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ
παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει.
ΟΙ. καλῶς ἅπαντα ταῦτ' ἂν ἐξείρητό σοι,
εἰ μὴ 'κύρει ζῶσ' ἡ τεκοῦσα· νῦν δ' ἐπεὶ
ζῇ, πᾶσ' ἀνάγκη, κεἰ καλῶς λέγεις, ὀκνεῖν.
ΙΟ. καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι.
ΟΙ. μέγας, ξυνίημ'· ἀλλὰ τῆς ζώσης φόβος.
ΑΓ. ποίας δὲ καὶ γυναικὸς ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ;
ΟΙ. Μερόπης, γεραιέ, Πόλυβος ἧς ᾤκει μέτα.
ΑΓ. τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμὶν ἐς φόβον φέρον;
ΟΙ. θεήλατον μάντευμα δεινόν, ὦ ξένε.
ΑΓ. ἦ ῥητόν; ἢ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι;
ΟΙ. μάλιστά γ'· εἶπε γάρ με Λοξίας ποτὲ
χρῆναι μιγῆναι μητρὶ τἠμαυτοῦ, τό τε
πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλεῖν.
ὧν οὕνεχ' ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
μακρὰν ἀπῳκεῖτ'· εὐτυχῶς μέν, ἀλλ' ὅμως
τὰ τῶν τεκόντων ὄμμαθ' ἥδιστον βλέπειν.
ΑΓ. ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις;
ΟΙ. πατρός τε χρῄζων μὴ φονεὺς εἶναι, γέρον.
ΑΓ. τί δῆτ' ἐγὼ οὐχὶ τοῦδε τοῦ φόβου σ', ἄναξ,
ἐπείπερ εὔνους ἦλθον, ἐξελυσάμην;
ΟΙ. καὶ μὴν χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ.
ΑΓ. καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀφικόμην, ὅπως
σοῦ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πράξαιμί τι.
ΟΙ. ἀλλ' οὔποτ' εἶμι τοῖς φυτεύσασίν γ' ὁμοῦ.
ΑΓ. ὦ παῖ, καλῶς εἶ δῆλος οὐκ εἰδὼς τί δρᾷς.
ΟΙ. πῶς, ὦ γεραιέ; πρὸς θεῶν δίδασκέ με.
ΑΓ. εἰ τῶνδε φεύγεις οὕνεκ' εἰς οἴκους μολεῖν.
ΟΙ. ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής.
ΑΓ. ἦ μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς;
ΟΙ. τοῦτ' αὐτό, πρέσβυ, τοῦτό μ' εἰσαεὶ φοβεῖ.
ΑΓ. ἆρ' οἶσθα δῆτα πρὸς δίκης οὐδὲν τρέμων;

ἣν η
917. εἰ — λέγοι, literis ἣν a m. ant. et η a m. pr. superscriptis. 918. *ἐς] εὖ *ποιῶ] ποῶ 919. πρὸς] Literam finalem ab S habet, ut 746. πρόσ' pro πρόσ σ' habet. Λύκει' — εἶ a m. ant. λύκι' — ἤι pr. 920. ἱκέτις] ἱκέτησ pr. σὺν] συγ pr. κατάργμασιν Wunderus] κατεύγμασιν 922. ἡμὶν] ἡμὶν pr. 924. *ΑΓΓΕΛΟΣ] θεράπων πολύβου 926. *κάτισθ'] κάτοισθ' 935. παρὰ a m. antiqua ita est radendo in πρὸσ mutatum ut id a prima manu scriptum videri possit. δ' addidit m. ant. 936. τάχ' ἂν Brunckius] τάχα 943. τέθνηκεν Οἰδίπου πατήρ; ΑΓ. τέθνηκεν· εἰ δὲ μή, αὐτὸς ἀξιῶ θανεῖν] τέθνηκε πόλυβος; ἀγγ. εἰ δὲ μὴ | λέγω γ' ἐγὼ τἀληθές, ἀξιῶ θανεῖν. Correxi, praeeunte Nauckio, qui coniecerat, τέθνηκεν Οἰδίπου πατήρ; | ΑΓ. τέθνηκε Πόλυβος· εἰ δὲ μή, ἀξιῶ θανεῖν. 948. κτά-
η
νοι, η a m. rec. 955. ἀγγελῶν] ἀγγέλων corr. 957. σημήνας] Litera ή eluta. Videtur σημάνασ potius fuisse quam σημήνασ. γρ. σημάντωρ S. 959. σάφ' Porsonus] εὖ 966. ὄρνεις Nauckius] ὄρνις δ' ante ἐγὼ erasum. 967. *κτενεῖν] κτανεῖν 968. δὴ primo omissum addidit eadem manus. 976. οὐκ ὀκνεῖν λέχος με δεῖ (vel οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ λέχος) D.] λέχος (λέκτρον superscripsit S.) οὐκ ὀκνεῖν με δεῖ 979. *εἰκῇ] εἰκῆι 980. ἐς D.] εἰς 982. ξυνηυνάσθησαν Elmsleius] ξυνευνάσθησαν 985. μὴ 'κύρει] μὴκύρει pr. 987. γ' addidit Porsonus. 991. ὑμὶν] ὑμῖν pr. 993. οὐχὶ Brunckius] οὐ 998. ἀπῳκεῖτ'] *ἀπῴκιστ' 1002. ἐγὼ οὐχὶ Porsonus] ἔγωγ' οὐχὶ οὐχὶ] χὶ erasum. 1004. ἂν a m. pr. vel S insertum literis minoribus. 1011. *ταρβῶν] ταρβῶ ἐξέλθῃ] ἐξέλθοι, η super οι a m. rec. scripto.

ΟΙ. πῶς δ' οὐχί, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυν;
ΑΓ. ὁθούνεκ' ἦν σοι Πόλυβος οὐδὲν ἐν γένει.
ΟΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ Πόλυβος ἐξέφυσέ με;
ΑΓ. οὐ μᾶλλον οὐδὲν τοῦδε τἀνδρός, ἀλλ' ἴσον.
ΟΙ. καὶ πῶς ὁ φύσας ἐξ ἴσου τῷ μηδενί;
ΑΓ. ἀλλ' οὔ σ' ἐγείνατ' οὔτ' ἐκεῖνος οὔτ' ἐγώ.
ΟΙ. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δὴ παῖδά μ' ὠνομάζετο;
ΑΓ. δῶρόν ποτ', ἴσθι, τῶν ἐμῶν χειρῶν λαβών.
ΟΙ. κᾆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα;
ΑΓ. ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία.
ΟΙ. σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τυχών μ' αὐτῷ δίδως;
ΑΓ. εὑρὼν ναπαίαις ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
ΟΙ. ὡδοιπόρεις δὲ πρὸς τί τούσδε τοὺς τόπους;
ΑΓ. ἐνταῦθ' ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν.
ΟΙ. ποιμὴν γὰρ ἦσθα κἀπὶ θητείᾳ πλάνης;
ΑΓ. σοῦ δ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε τῷ τότ' ἐν χρόνῳ.
ΟΙ. τί δ' ἄλγος ἴσχοντ' ἐν νάπαις με λαμβάνεις;
ΑΓ. ποδῶν ἂν ἄρθρα μαρτυρήσειεν τὰ σά.
ΟΙ. οἴμοι, τί τοῦτ' ἀρχαῖον ἐννέπεις κακόν;
ΑΓ. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς.
ΟΙ. δεινόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην.
ΑΓ. ὥστ' ὠνομάσθης ἐκ τύχης ταύτης ὃς εἶ.
ΟΙ. ὦ πρὸς θεῶν, πρὸς μητρός, ἢ πατρός; φράσον.
ΑΓ. οὐκ οἶδ'· ὁ δοὺς δὲ ταῦτ' ἐμοῦ λῷον φρονεῖ.
ΟΙ. ἦ γὰρ παρ' ἄλλου μ' ἔλαβες οὐδ' αὐτὸς τυχών;
ΑΓ. οὔκ, ἀλλὰ ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι.
ΟΙ. τίς οὗτος; ἦ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ;
ΑΓ. τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο.
ΟΙ. ἦ τοῦ τυράννου τῆσδε γῆς πάλαι ποτέ;
ΑΓ. μάλιστα· τούτου τἀνδρὸς οὗτος ἦν βοτήρ.
ΟΙ. ἦ κἄστ' ἔτι ζῶν οὗτος, ὥστ' ἰδεῖν ἐμέ;
ΑΓ. ὑμεῖς γ' ἄριστ' εἰδεῖτ' ἂν οὑπιχώριοι.
ΟΙ. ἔστιν τις ὑμῶν τῶν παρεστώτων πέλας,
ὅστις κάτοιδε τὸν βοτῆρ' ὃν ἐννέπει,
εἴτ' οὖν ἐπ' ἀγρῶν εἴτε κἀνθάδ' εἰσιδών;
σημήναθ', ὡς ὁ καιρὸς ηὑρῆσθαι τάδε.
ΧΟ. οἶμαι μὲν οὐδέν' ἄλλον ἢ τὸν ἐξ ἀγρῶν,
ὃν κἀμάτευες πρόσθεν εἰσιδεῖν· ἀτὰρ
ἥδ' ἂν τάδ' οὐχ ἥκιστ' ἂν Ἰοκάστη λέγοι.
ΟΙ. γύναι, νοεῖς ἐκεῖνον, ὅντιν' ἀρτίως
μολεῖν ἐφιέμεσθα τόν θ' οὗτος λέγει;
ΙΟ. τί δ' ὅντιν' εἶπε; μηδὲν ἐντραπῇς. τὰ δὲ
ῥηθέντα βούλου μηδὲ μεμνῆσθαι μάτην.
ΟΙ. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦθ', ὅπως ἐγὼ λαβὼν
σημεῖα τοιαῦτ' οὐ φανῶ τοὐμὸν γένος.
ΙΟ. μὴ πρὸς θεῶν, εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου
κήδει, ματεύσῃς τοῦθ'· ἅλις νοσοῦσ' ἐγώ.
ΟΙ. θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ἐὰν τρίτης ἐγὼ
μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή.
ΙΟ. ὅμως πιθοῦ μοι, λίσσομαι· μὴ δρᾶ τάδε.
ΟΙ. οὐκ ἂν πιθοίμην μὴ οὐ τάδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς.
ΙΟ. καὶ μὴν φρονοῦσά γ' εὖ τὰ λῷστά σοι λέγω.
ΟΙ. τὰ λῷστα τοίνυν ταῦτά μ' ἀλγύνει πάλαι.
ΙΟ. ὦ δύσποτμ', εἴθε μήποτε γνοίης ὃς εἶ.
ΟΙ. ἄξει τις ἐλθὼν δεῦρο τὸν βοτῆρά μοι·
ταύτην δ' ἐᾶτε πλουσίῳ χαίρειν γένει.
ΙΟ. ἰοὺ ἰού, δύστηνε· τοῦτο γάρ σ' ἔχω
μόνον προσειπεῖν, ἄλλο δ' οὔποθ' ὕστερον.
ΧΟ. τί ποτε βέβηκεν, Οἰδίπους, ὑπ' ἀγρίας
ᾄξασα λύπης ἡ γυνή; δέδοιχ' ὅπως
μὴ 'κ τῆς σιωπῆς τῆσδ' ἀναρρήξει κακά.
ΟΙ. ὁποῖα χρῄζει ῥηγνύτω· τοὐμὸν δ' ἐγώ,
κεἰ σμικρόν ἐστι, σπέρμ' ἰδεῖν βουλήσομαι.
αὕτη δ' ἴσως, φρονεῖ γὰρ ὡς γυνὴ μέγα,
τὴν δυσγένειαν τὴν ἐμὴν αἰσχύνεται.
ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς Τύχης νέμων
τῆς εὖ διδούσης οὐκ ἀτιμασθήσομαι.
τῆς γὰρ πέφυκα μητρός, οἱ δὲ συγγενεῖς
μῆνές με μικρὸν καὶ μέγαν διώρισαν.
[τοιόσδε δ' ἐκφὺς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι
ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος.]
ΧΟ. εἴπερ ἐγὼ μάντις εἰμὶ καὶ κατὰ γνώμαν ἴδρις,
οὐ τὸν Ὄλυμπον ἀπείρων,
ὦ Κιθαιρών, οὐκέτι τὰν ἑτέραν
πανσέληνον, μὴ οὐ σέ γε καὶ πατριώταν Οἰδίπου
καὶ τροφὸν καὶ ματέρ' αὔξειν,
καὶ χορεύεσθαι πρὸς ἡμῶν, ὡς ἐπίηρα φέροντα
τοῖς ἐμοῖς τυράννοις.
ἰήιε Φοῖβε, σοὶ δὲ ταῦτ' ἀρέστ' εἴη. [ἆρα
τίς σε, τέκνον, τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων
Νύμφα ὀρεσσιβάτᾳ που
Πανὶ πλαθεῖσ'; ἢ σύ γε καὶ γενέτας
Λοξίου; τῷ γὰρ πλάκες ἀγρόνομοι πᾶσαι φίλαι·
εἴθ' ὁ Κυλλάνας ἀνάσσων,
εἴθ' ὁ Βακχεῖος θεὸς ναίων ἐπ' ἄκρων ὀρέων σ'
εὕρημα δέξατ' ἔκ του
Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων, αἷς πλεῖστα συμπαίζει.
ΟΙ. εἰ χρή τι κἀμὲ μὴ συναλλάξαντά πω,
πρέσβεις, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ,

1086—1097. = 1098—1109.

1015. γεννητῶν] Alterum ν ante η inseruit S.
τι
1016. ὁθούνεκ'] ὅθ' ὄνεκ' pr., litera υ ante ν inserta a m. antiqua. 1023. μέγα] Inter μέ et γα duae literae erasae, fortasse τα. 1024. αὐτὸν ἐξέπεισ' in litura. Nam fuerat ἐξέπεισ' αὐτὸν 1025. τυχὼν Bothius] τεκών 1030. *δ'] γ'. τ' Hermannus 1031. ἴσχοντ'] ἴσχων, sed ἴσχοντ' in margine a m. pr. ναπαις με λαμβάνεις D.] ἐν καιροῖς λαμβάνεις. In apographis ἐν κακοῖς με λαμβάνεις, quod factum ex annotatione scholiastae ἀναπυνθάνεται ὁ Οἰδίπους ὅτι ἐν ποίῳ ἄρα κακῷ ὄντα κατὰ τὴν ἔκθεσιν, ἵνα ἐκεῖνος εἴπῃ τὸ περὶ τῶν ποδῶν, ὅπερ ἐπιγινώσκει ἡ Ἰοκάστη. 1032. ποδῶν] ποδοῖν D.

1036. et 1045. ὥστ'] Literae στ uno ductu expressae, cuius pars inferior erasa, ut ὡς fieret. Sed primo ὥστ' scriptum fuisse literae σ forma prodit, quae alia est separatim scriptae, alia cum τ coniunctae. 1041. ἦ] ἡ pr. 1047. *γ'] γὰρ *εἰδεῖτ' ἂν] εἰδῆτ' ἂν in litura a m. antiqua. Videtur ἂν εἰδῆτ' fuisse. 1050. ηὑρῆσθαι Elmsleius] εὑρῆσθαι

1052. *κἀμάτευες] καὶ μάτευεσ 1056. τί, sed σ ab eadem, ut videtur, manu addito.

1061. *ἐγώ cum schol.] ἔχω 1062. θάρσει Brunckius] θάρρει ἐὰν τρίτης Hermannus] ἂν ἐκ τρίτης: unde etiam οὐδ' ἐὰν ἐγὼ 'κ τρίτης conifici potest 1064. δρᾶ] δρᾶν, litera ν a m. rec. addita.

1074. ᾄξασα] ἀΐξασα 1075. *ἀναρρήξει] ἀναρρήξῃ 1078. αὕτη Hermannus] αὐτή 1079. γ' post ἐμὴν erasum. 1084. 1085. Seclusit D. 1084. *τοιόσδε δ' ἐκφὺς οὐκ] τοιόσδ' ἐκφὺσ ὡσ οὐκ, literis δε a m. recentissima insertis et ὡς punctis notato. 1085. μὴ 'κμαθεῖν] μ' ἐκμαθεῖν pr. 1087. γνώμαν Erfurdtius] γνώμην 1089. οὐκέτι τὰν ἑτέραν D.] οὐκ ἔσῃ τὰν αὔριον 1092. ματέρ' D.] μητέρ' 1099. ἆρα (sic etiam Brunckius) Νύμφα ὀρεσσιβάτᾳ που Πανὶ πλαθεῖσ'; ἢ σύ γε καὶ γενέτας D.] ἆρα πανὸς ὀρεσσιβάτα προσπελασθεῖσα (sic codex, non προσπελασθεῖσ') ἤ σέ γε θυγάτηρ (υ ex alia litera radendo factum). 1104. Versum ἀνάσσων εἴθ' ὁ βακχεῖοσ θεὸσ inter versus addidit S.

1105. ναίων radendo ex ἀνάσσων factum. σ' addidit D. 1108. Νυμφᾶν] νυμφάν pr., α ex ω facto. Ἑλικωνίδων Porsonus] ἑλικωνιάδων 1111. πρέσβεις] πρέσβει, erasa una post ι litera. πρέσβυν manus recentissima.

ὅνπερ πάλαι ζητοῦμεν. ἔν τε γὰρ μακρῷ
γήρᾳ ξυνᾴδει τῷδε τἀνδρὶ σύμμετρος.
ἄλλως τε τοὺς ἄγοντας ὥσπερ οἰκέτας
ἔγνωκ' ἐμαυτοῦ· τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου
προὔχοις τάχ' ἄν που, τὸν βοτῆρ' ἰδὼν πάρος.
ΧΟ. ἔγνωκα γάρ, σάφ' ἴσθι· Λαΐου γὰρ ἦν
εἴπερ τις ἄλλος πιστὸς ὡς νομεὺς ἀνήρ.
ΟΙ. σὲ πρῶτ' ἐρωτῶ, τὸν Κορίνθιον ξένον,
ἦ τόνδε φράζεις; ΑΓ. τοῦτον ὅνπερ εἰσορᾷς.
ΟΙ. οὗτος σύ, πρέσβυ, δεῦρό μοι φώνει βλέπων
ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ. Λαΐου ποτ' ἦσθα σύ;

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἦ δοῦλος οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἴκοι τραφείς.
ΟΙ. ἔργον μεριμνῶν ποῖον ἢ βίον τίνα;
ΘΕ. ποίμναις τὰ πλεῖστα τοῦ βίου συνειπόμην.
ΟΙ. χώροις μάλιστα πρὸς τίσι ξύναυλος ὤν;
ΘΕ. ἦν μὲν Κιθαιρών, ἦν δὲ πρόσχωρος τόπος.
ΟΙ. τὸν ἄνδρα τόνδ' οὖν οἶσθα τῇδέ που μαθών;
ΘΕ. τί χρῆμα δρῶντα; ποῖον ἄνδρα καὶ λέγεις;
ΟΙ. τόνδ' ὃς πάρεστιν· ἦ ξυναλλάξας τί πως;
ΘΕ. οὐχ ὥστε γ' εἰπεῖν ἐν τάχει μνήμης ἄπο.
ΑΓ. κοὐδέν γε θαῦμα, δέσποτ'. ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς
ἀγνῶτ' ἀναμνήσω νιν. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
κάτοιδεν ἦμος τὸν Κιθαιρῶνος τόπον
ὁ μὲν διπλοῖσι ποιμνίοις, ἐγὼ δ' ἑνὶ
ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους
ἐξ ἦρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐκμήνους χρόνους·
χειμῶνι δ' ἤδη τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ
ἤλαυνον οὗτός τ' ἐς τὰ Λαΐου σταθμά.
λέγω τι τούτων, ἢ οὐ λέγω πεπραγμένον;
ΘΕ. λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου.
ΑΓ. φέρ' εἰπὲ νῦν, τότ' οἶσθα παῖδά μοί τινα
δούς, ὡς ἐμαυτῷ θρέμμα θρεψαίμην ἐγώ;
ΘΕ. τί δ' ἔστι; πρὸς τί τοῦτο τοὔπος ἱστορεῖς;
ΑΓ. ὅδ' ἐστίν, ὦ τᾶν, κεῖνος ὃς τότ' ἦν νέος.
ΘΕ. οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει;
ΟΙ. ἆ, μὴ κόλαζε, πρέσβυ, τόνδ', ἐπεὶ τὰ σὰ
δεῖται κολαστοῦ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦδ' ἔπη.
ΘΕ. τί δ', ὦ φέριστε δεσποτῶν, ἁμαρτάνω;
ΟΙ. οὐκ ἐννέπων τὸν παῖδ' ὃν οὗτος ἱστορεῖ.
ΘΕ. λέγει γὰρ εἰδὼς οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πονεῖ.
ΟΙ. σὺ πρὸς χάριν μὲν οὐκ ἐρεῖς, κλάων δ' ἐρεῖς.
ΘΕ. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τὸν γέροντά μ' αἰκίσῃ.
ΟΙ. οὐχ ὡς τάχος τις τοῦδ' ἀποστρέψει χέρας;
ΘΕ. δύστηνος, ἀντὶ τοῦ; τί προσχρῄζων μαθεῖν;
ΟΙ. τὸν παῖδ' ἔδωκας τῷδ' ὃν οὗτος ἱστορεῖ;
ΘΕ. ἔδωκ'· ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῇδ' ἡμέρᾳ.
ΟΙ. ἀλλ' ἐς τόδ' ἥξεις μὴ λέγων γε τοὔνδικον.
ΘΕ. πολλῷ γε μᾶλλον, ἢν φράσω, διόλλυμαι.
ΟΙ. ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, ἐς τριβὰς ἐλᾷ.
ΘΕ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' εἶπον ὡς δοίην πάλαι.
ΟΙ. πόθεν λαβών; οἰκεῖον, ἢ 'ξ ἄλλου τινός;
ΘΕ. ἐμὸν μὲν οὐκ ἔγωγ', ἐδεξάμην δέ του.
ΟΙ. τίνος πολιτῶν τῶνδε κἀκ ποίας στέγης;
ΘΕ. μὴ πρὸς θεῶν, μή, δέσποθ', ἱστόρει πλέον.
ΟΙ. ὄλωλας, εἴ σε ταῦτ' ἐρήσομαι πάλιν.
ΘΕ. τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων.
ΟΙ. ἦ δοῦλος, ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς;
ΘΕ. οἴμοι, πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν.
ΟΙ. κἄγωγ' ἀκούειν· ἀλλ' ὅμως ἀκουστέον.
ΘΕ. κείνου γέ τοι δὴ παῖς ἐκλῄζεθ'· ἡ δ' ἔσω
κάλλιστ' ἂν εἴποι σὴ γυνὴ τάδ' ὡς ἔχει.
ΟΙ. ἦ γὰρ δίδωσιν ἥδε σοι; ΘΕ. μάλιστ', ἄναξ.
ΟΙ. ὡς πρὸς τί χρείας; ΘΕ. ὡς ἀναλώσαιμί νιν.
ΟΙ. τεκοῦσα τλήμων; ΘΕ. θεσφάτων γ' ὄκνῳ
κακῶν.
ΟΙ. ποίων; ΘΕ. κτενεῖν νιν τοὺς τεκόντας ἦν λόγος.
ΟΙ. πῶς δῆτ' ἀφῆκας τῷ γέροντι τῷδε σύ;
ΘΕ. κατοικτίσας, ὦ δέσποθ', ὡς ἄλλην χθόνα
δοκῶν ἀποίσειν, αὐτὸς ἔνθεν ἦν· ὁ δὲ
κάκ' ἐς μέγιστ' ἔσωσεν. εἰ γὰρ οὗτος εἶ
ὅν φησιν οὗτος, ἴσθι δύσποτμος γεγώς.
ΟΙ. ἰοὺ ἰού· τὰ πάντ' ἂν ἐξήκοι σαφῆ.
ὦ φῶς, τελευταῖόν σε προσβλέψαιμι νῦν,
ὅστις πέφασμαι φύς τ' ἀφ' ὧν οὐ χρῆν, ξὺν οἷς τ'
οὐ χρῆν ὁμιλῶν, οὕς τέ μ' οὐκ ἔδει κτανών.
ΧΟ. ἰὼ γενεαὶ βροτῶν,
ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ.
τίς γάρ, τίς ἀνὴρ πλέον
τᾶς εὐδαιμονίας φέρει
ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν
καὶ δόξαντ' ἀποκλῖναι;
τὸν σόν τοι παράδειγμ' ἔχων,
τὸν σὸν δαίμονα, τὸν σόν, ὦ τλᾶμον Οἰδιπόδα,
οὐδὲν μακαρίζω· [βροτων
ὅστις καθ' ὑπερβολὰν
τοξεύσας ἐκράτησε τοῦ πάντ' εὐδαίμονος ὄλβου,
ὦ Ζεῦ, κατὰ μὲν φθίσας
τὰν γαμψώνυχα παρθένον
χρησμῳδόν, θανάτων δ' ἐμᾷ
χώρᾳ πύργος ἀνέστα·
ἐξ οὗ καὶ βασιλεὺς καλεῖ
ἐμὸς καὶ τὰ μέγιστ' ἐτιμάθης, ταῖς μεγάλαισιν ἐν
Θήβαισιν ἀνάσσων.
τανῦν δ' ἀκούειν τίς ἀθλιώτερος;
τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις
ξύνοικος ἀλλαγᾷ βίου;
ἰὼ κλεινὸν Οἰδίπου κάρα,
ᾧ μέγας λιμὴν

1186—1195. = 1196—1203.
1204—1212. = 1213—1222.

1113. *σύμμετρος] ξύμμετρος 1114. ἄλλως τε τοὺς] Sic manus recentior. ἀλλ' ὡσετοὺσ pr. In marg. αλλωσ a m. pr. ὥσπερ] ὄντας Nauckius.
1115. *τῇ δ'] τῆιδεδ' 1118. ὡσ] ω pr., σ addidit S. 1120. ἢ] εἰ pr., sed correctum ab eadem. 1123. ἦ] ἦν. Correctum ex scholiasta Homeri Il. 5, 533. Od. 8, 186. 1126. τίσι] τίσιν, eraso ν 1130. ἦ rec. ἢ pr. ξυναλλάξας] Prius λ ex ν factum. πω ex πο. σ factum, eraso, ut videtur, ῦ ante σ. Fuit igitur ποῦσ, non quod Elmsleius credebat πωσ, etsi haec vera scriptura est, quam restitui. που coniecit Blaydesius. 1131. ἄπο Blaydesius] ὕπο 1137. ἐκμήνους Porsonus] ἐμμήνους 1138. *χειμῶνι] χειμῶνα 1139. 1158. ἐς D.] εἰς 1142. *τᾶν] 'τᾶν 1150. σε post ἱστορεῖ erasum. 1151. εἰδὼς οὐδὲν in litura. Fuit οὐδὲν εἰδὼς 1152. κλάων D.] κλαίων 1155. προσχρῄζων] προσχρῄζεις Blaydesius. 1157. *ἡμέρᾳ] ἐν ἡμέραι

1160. ἀνὴρ D.] ἀνὴρ 1165. πλέον] πέρα Heimsoethius. 1167. τῶν Λαΐου τοίνυν τις ἦν γεννημάτων] Versus interpolatus. τῶν Λαΐου δόμων τις ὠνομάζετο D. 1170. ἀκούειν] ἀκούων. Correctum ex schol. 1171. γε in litura a m. ant. Fuit fortasse δέ. ε etiam a pr. m. habuit. 1180. ἐς D.] εἰς 1182. *ἐξήκοι] ἐξίκοι 1186. ἰὼ m. ant. ὦ pr. 1188. ἐναριθμῶ] ἐν ἀριθμῶι pr. 1193. τὸν σόν τοι Camerarius] τὸ σόν τοι 1194. *Οἰδιπόδα] οἰδίποδα 1195. οὐδὲν Hermannus] οὐδένα 1197. ἐκράτησε Hermannus] ἐκράτησας 1200. ἀνέστα] ἀνέστασ rec. 1202. ἐμὸς] ἀμὸς Blaydesius. 1203. *Θήβαισιν] θήβαις 1204. τίς ἄταις ἀγρίαις, τίς ἐν πόνοις Hermannus] τίς ἐν πόνοις, τίς ἄταις ἀγρίαις

αὐτὸς ἤρκεσεν
παιδὶ καὶ πατρὶ
θαλαμηπόλῳ πεσεῖν,
πῶς ποτε πῶς ποθ' αἱ πατρῷαί σ' ἄλοκες φέ-
οἵγ' ἐδυνάθησαν ἐς τοσόνδε; [ρειν, τάλας,
ἐφηῦρέ σ' ἄκονθ' ὁ πάνθ' ὁρῶν χρόνος,
δικάζει τ' ἄγαμον γάμον πάλαι
τεκνοῦντα καὶ τεκνούμενον.
ἰώ, Λαΐειον ὦ τέκνον,
εἴθε σ' εἴθε σε
μήποτ' εἰδόμαν.
δύρομαι γὰρ ὡς
περίαλλ' ἰακχίων [ἐκ σέθεν
ἐκ στομάτων. τὸ δ' ὀρθὸν εἰπεῖν, ἀνέπνευσά τ'
καὶ κατεκοίμησα τοὐμὸν ὄμμα.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ γῆς μέγιστα τῆσδ' ἀεὶ τιμώμενοι,
οἷ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
ἀρεῖσθε πένθος, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι
τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.
οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν
νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα
κεύθει, τὰ δ' αὐτίκ' ἐς τὸ φῶς φανεῖ, κακὰ
ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα. τῶν δὲ πημονῶν
μάλιστα λυποῦσ' αἳ φανῶσ' αὐθαίρετοι.
ΧΟ. λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ᾔδεμεν τὸ μὴ οὐ
βαρύστον' εἶναι· πρὸς δ' ἐκείνοισιν τί φῄς;
ΕΞ. ὁ μὲν τάχιστος τῶν λόγων εἰπεῖν τε καὶ
μαθεῖν, τέθνηκε θεῖον Ἰοκάστης κάρα.
ΧΟ. ὦ δυστάλαινα, πρὸς τίνος ποτ' αἰτίας;
ΕΞ. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς. τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν
ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα.
ὅμως δ', ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι,
πεύσει τὰ κείνης ἀθλίας παθήματα.
ὅπως γὰρ ὀργῇ χρωμένη παρῆλθ' ἔσω
θυρῶνος, ἵετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ
λέχη, κόμην σπῶσ' ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς·
πύλας δ', ὅπως εἰσῆλθ', ἐπιρράξασ' ἔσω,
καλεῖ τὸν ἤδη Λάϊον πάλαι νεκρόν,
μνήμην παλαιῶν σπερμάτων ἔχουσ', ὑφ' ὧν
θάνοι μὲν αὐτός, τὴν δὲ τίκτουσαν λίποι
τοῖς οἷσιν αὐτοῦ δύστεκνον παιδουργίαν.
γοᾶτο δ' εὐνάς, ἔνθα δύστηνος διπλοῦς
ἐξ ἀνδρὸς ἄνδρα καὶ τέκν' ἐκ τέκνων τέκοι.
χὤπως μὲν ἐκ τῶνδ' οὐκέτ' οἶδ' ἀπόλλυται·
βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ
οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν,
ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον περιπολοῦντ' ἐλεύσσομεν.
φοιτᾷ γὰρ ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν,
γυναῖκά τ' οὐ γυναῖκα, μητρῴαν δ' ὅπου
κίχοι διπλῆν ἄρουραν οὗ τε καὶ τέκνων.
λυσσῶντι δ' αὐτῷ δαιμόνων δείκνυσί τις·
οὐδεὶς γὰρ ἀνδρῶν, οἳ παρῆμεν ἐγγύθεν.
δεινὸν δ' ἀΰσας ὡς ὑφηγητοῦ τινος
πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ', ἐκ δὲ πυθμένων
ἔκλινε κοῖλα κλῇθρα, κἀμπίπτει στέγῃ.
οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' εἰσείδομεν,
πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην. ὁ δὲ
ὅπως ὁρᾷ νιν, δεινὰ βρυχηθεὶς τάλας,
χαλᾷ κρεμαστὴν ἀρτάνην. ἐπεὶ δὲ γῇ
ἔκειτο τλήμων, δεινὰ δ' ἦν τἀνθένδ' ὁρᾶν.
ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους
περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο,
ἄρας ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὑτοῦ κύκλων,
αὐδῶν τοιαῦθ', ὁθούνεκ' οὐκ ὄψοιντό νιν
οὔθ' οἷ' ἔπασχεν οὔθ' ὁποῖ' ἔδρα κακά,
ἀλλ' ἐν σκότῳ τὸ λοιπὸν οὓς μὲν οὐκ ἔδει
ὀψοίαθ', οὓς δ' ἔχρῃζεν οὐ γνωσοίατο.
τοιαῦτ' ἐφυμνῶν πολλάκις τε κοὐχ ἅπαξ
ἤρασσ' ἐπαίρων βλέφαρα. φοίνιαι δ' ὁμοῦ
γλῆναι γένει' ἔτεγγον, οὐδ' ἀνίεσαν
φόνου μυδώσας σταγόνας, ἀλλ' ὁμοῦ μέλας
ὄμβρος χάλαζά θ' αἱματοῦσσ' ἐτέγγετο.
ὁ πρὶν παλαιὸς δ' ὄλβος ἦν πάροιθε μὲν
ὄλβος δικαίως, νῦν δὲ τῇδε θἠμέρᾳ
στεναγμός, ἄτη, θάνατος, αἰσχύνη, κακῶν
ὅσ' ἐστὶ πάντων ὀνόματ', οὐδέν ἐστ' ἀπόν.
ΧΟ. νῦν δ' ἔσθ' ὁ τλήμων ἐν τίνι σχολῇ κακοῦ;
ΕΞ. βοᾷ διοίγειν κλῇθρα καὶ δηλοῦν τινα
τοῖς πᾶσι Καδμείοισι τὸν πατροκτόνον,
τὸν μητέρ' — αὐδῶν ἀνόσι' οὐδὲ ῥητά μοι,
ὡς ἐκ χθονὸς ῥίψων ἑαυτόν, οὐδ' ἔτι
μενῶν δόμοις ἀραῖος, ὡς ἠράσατο.
ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινος
δεῖται· τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν.
δείξει δὲ καὶ σοί. κλῇθρα γὰρ πυλῶν τάδε
διοίγεται· θέαμα δ' εἰσόψει τάχα
τοιοῦτον οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι.

1280. τάδ' ἐκ δυοῖν ἔρρωγεν, οὐ μόνου, κακά,
ἀλλ' ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμμιγῆ κακά.

1209. αὐτὸς] αὐτόσ. Articulum addidit Brunckius, qui ὡὐτός. 1212. *ἐδυνάθησαν] ἐδυνάσθησαν 1213. ἐφηῦρε Elmsleius] ἐφεῦρε 1214. τ' Hermannus] τὸν 1216. ὦ addidit Erfurdtius. 1217. σε addidit Wunderus. *εἰδόμαν] ἰδόμην pr., ἰδόμαν corr. 1218. δύρομαι Seidlerus] ὀδύρομαι περίαλλ' Heathius] περίαλλα 1219. ἰακχίων Erfurdtius] ἰαχέων 1223. ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ] Sic hoc loco, sed infra ΑΓΓ. 1225. ἀρεῖσθε] α ex αι factum. ἐγγενῶς] ἐμπέδως Henr. Hirzelius. 1229. *ἐς] εἰς 1231. αἳ] αἲ 'ν rec. et in marg. αἳ ἄν. αὐθαίρετοι corr. αὐθέρετοι pr. 1232. ᾔδεμεν Elmsleius] ᾔδειμεν 1234. Post καὶ tres literae erasae. 1237. *αὑτῆς] αὐτῆσ 1242. εὐθὺ] εὐθύσ, eraso σ. 1244. ἐπιρράξασ' Dobraeus] ἐπιρρήξασ' 1245. καλεῖ Erfurdtius] κάλει 1250. ἄνδρα] ἄνδρασ rec. 1251. ἀπόλλυται] ἀπολλύναι pr. cum litura super ν. 1252. εἰσέπαισεν corr. εἰσέπεσεν pr. 1254. περιπολοῦντ'] πο in litura solius literae π.

1260. *ὑφηγητοῦ] ὑφ' ἡγητοῦ 1262. ἔκλινε] ι ex ει factum κλῇθρα] κλεῖθρα, η super ει a m. rec. Sed 1287. 1294. κλῄιθρα iam a m. pr. 1263. *εἰσείδομεν] ἐσείδομεν 1264. ἑώραισ ab S. ἑωραῖσ pr. αἰώραις apographa multa. 1265. ὅπως] ὅπως δ': unde Nauckius πλεκταῖσιν ἀρτάναισιν αἰωρουμένην. | ὅπως δ' ὁρᾷ νιν —. 1266. ἐπεὶ δὲ γῇ] Spiritus et accentus super ἐπεὶ δὲ a m. rec. Nam a pr. fuit ἐπιδεγῆι, ι tamen ab eadem manu, ut videtur, in ει mutato. ἔκειτο corr. ἔκειθ' ὁ pr. δεινὰ δ' ἦν] σχέτλι' ἦν Heimsoethius. 1270. *αὑτοῦ] αὐτοῦ
οιν
1271. ὁθούνεκ'] ὅθ' οὕνεκ' ὄψοιντο] ὄψοιτο,
ν
οιν a m. ant. 1275. ἐφυμνῶν] ἐφ' ὑμῶν, ν ab eadem m. τε ab alia m. ant. δε pr. 1277. *ἀνίεσαν] ἀνίεσσαν 1279. χάλαζά θ' αἱματοῦσσ' Porsonus] χαλάζης αἵματος 1280. 1281. Versus spurios duo τάδ' ἐκ — συμμιγῆ κακά eiecit D. 1283. *τῇδε θἠμέρᾳ] τῆιδέθ' ἡμέραι 1284. ἄτη a m. ant. ἄτε pr. 1289. μητέρ' — αὐδῶν Nauckius] μητρὸσ αὐδῶν in litura a m. antiqua. μὴ προσαυδῶν pr. 1291. μενῶν] μενων (sine acc.) pr. 1294. *κλῇθρα γὰρ] κλῄιθρά τε

ΧΟ. ὦ δεινὸν ἰδεῖν πάθος ἀνθρώποις,
ὦ δεινότατον πάντων ὅσ' ἐγὼ
προσέκυρσ' ἤδη. τίς σ', ὦ τλῆμον,
προσέβη μανία; τίς ὁ πηδήσας
μείζονα δαίμων τῶν μακίστων
πρὸς σῇ δυσδαίμονι μοίρᾳ;
ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν δύναμαί σ' ἐθέλων
πόλλ' ἀνερέσθαι, πολλὰ πυθέσθαι,
πολλὰ δ' ἀθρῆσαι·
τοίαν φρίκην παρέχεις μοι.
ΟΙ. αἰαῖ αἰαῖ, δύστανος ἐγώ,
ποῖ γᾶς φέρομαι τλάμων; πᾶ μοι
φθογγὰ διαπέταται φοράδην;
ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλλου.
ΧΟ. ἐς δεινόν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόψιμον.
ΟΙ. ἰὼ σκότου
νέφος ἐμὸν ἀπότροπον, ἐπιπλόμενον ἄφατον,
ἀδάματόν τε καὶ δυσούριστον ὄν.
οἴμοι,
οἴμοι μάλ' αὖθις· οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα
κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν.
ΧΟ. καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν ἐν τοσοῖσδε πήμασιν
διπλᾶ σε πενθεῖν καὶ διπλᾶ φορεῖν κακά.
ΟΙ. ἰὼ φίλος,
σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος· ἔτι γὰρ
ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων.
φεῦ φεῦ.
οὐ γάρ με λήθεις, ἀλλὰ γιγνώσκω σαφῶς,
καίπερ σκοτεινός, τήν γε σὴν αὐδὴν ὅμως.
ΧΟ. ὦ δεινὰ δράσας, πῶς ἔτλης τοιαῦτα σὰς
ὄψεις μαρᾶναι; τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων;
ΟΙ. Ἀπόλλων τάδ' ἦν, Ἀπόλλων, φίλοι,
ὁ κακὰ κακὰ τελῶν ἐμὰ τάδ' ἐμὰ πάθεα.
ἔπαισε δ' αὐτόχειρ νιν οὔτις, ἀλλ' ἐγὼ τλάμων.
τί γὰρ ἔδει μ' ὁρᾶν,
ὅτῳ γ' ὁρῶντι μηδὲν ἦν ἰδεῖν γλυκύ;

1313—1320. = 1321—1328.
1329—1348. = 1349—1368.

ΧΟ. ἦν ταῦθ' ὅπωσπερ καὶ σὺ φῄς.
ΟΙ. τί δῆτ' ἐμοὶ βλεπτὸν, ἢ
στερκτόν, ἢ προσήγορον
ἔτ' ἔστ' ἀκούειν ἀδονᾷ, φίλοι;
ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστά με,
ἀπάγετ', ὦ φίλοι, τὸν ὄλεθρον μέγαν,
τὸν καταρατότατον, ἔτι δὲ καὶ θεοῖς
ἐχθρότατον βροτῶν.
ΧΟ. δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον,
ὡς ἠθέλησα μηδέ σ' ἂν γνῶναί ποτε.
ΟΙ. ὄλοιθ' ὅστις ἦν ὃς ἀγρίας πέδας
νομάδ' ἐπιποδίας ἔλαβέ μ' ἀπό τε φόνου
ἔρυτο κἀνέσωσεν, οὐδὲν ἐς χάριν πράσσων.
τότε γὰρ ἂν θανὼν
οὐκ ἦ φίλοισιν οὐδ' ἐμοὶ τοσόνδ' ἄχος.
ΧΟ. θέλοντι κἀμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν.
ΟΙ. οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς
ἦλθον, οὐδὲ νυμφίος
βροτοῖς ἐκλήθην ὧν ἔφυν ἄπο.
νῦν δ' ἄθεος μέν εἰμ', ἀνοσίων δὲ παῖς,
ὁμολεχὴς δ' ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔφυν τάλας.
εἰ δέ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακόν,
τοῦτ' ἔλαχ' Οἰδίπους.
ΧΟ. οὐκ οἶδ' ὅπως σε φῶ βεβουλεῦσθαι καλῶς·
κρείσσων γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλός.
ΟΙ. ὡς μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.
ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὄμμασιν ποίοις βλέπων
πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς Ἅιδου μολών,
οὐδ' αὖ τάλαιναν μητέρ', οἷν ἐμοὶ δυοῖν
ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος,
βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστε, προσλεύσσειν ἐμοί;
οὐ δῆτα τοῖς γ' ἐμοῖσιν ὀφθαλμοῖς ποτε·
οὐδ' ἄστυ γ', οὐδὲ πύργος, οὐδὲ δαιμόνων
ἀγάλμαθ' ἱρά. τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεὶς
ἀπεστέρησ' ἐμαυτόν, αὐτὸς ἐννέπων
ὠθεῖν ἅπαντας τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
φανέντ' ἄναγνον καὶ γένους τοῦ Λαΐου.
τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
ὀρθοῖς ἔμελλον ὄμμασιν τούτους ὁρᾶν;
ἥκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
πηγῆς δι' ὤτων φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην
τὸ μἀποκλῆσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας,
ἵν' ἦ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν· τὸ γὰρ
τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ.
ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν
ἔκτεινας εὐθύς, ὡς ἔδειξα μήποτε
ἐμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἦ γεγώς;

1299. σ' a m. ant. additum. τλῆμον] τλήμων pr. Post hunc versum erasus est v. 1302. per errorem ab librario huc illatus et punctis notatus.
1301. μακίστων a m. pr. ex κακίστων factum.
1302. πρὸς] σ a m. pr. et hic et supra, ubi hic versus per errorem illatus erat, omissum addidit S.
1303—1305. Versus sic divisi, φεῦ φεῦ δύστανοσ. ἀλλ' οὐδ' ἐσιδεῖν | δύναμαι—| πολλὰ π. — ἀθρῆσαι. Verba ex v. 1308. illata φεῦ φεῦ δύστανος delevit D. 1303. *σ' ἐθέλων] σε θέλων 1304. ἀνέρέσθαι cum duplici accentu, sed priore deleto. 1306. *τοίαν] ποίαν 1307—1311. Versus sic divisi et scripti, αἶ αἶ αἶ | φεῦ φεῦ. δύστανοσ | ἐγώ. ποῖ γᾶσ | φέρομαι τλάμων. πᾶι μοι φθογγὰ | διαπέταται φοράδην; | ἰὼ δαῖμον ἵν' ἐξήλου. 1307. αἰαῖ αἰαῖ, deleto φεῦ φεῦ, scripsi cum Hermanno. Idem ἐξήλλου pro ἐξήλου. 1311. διαπέταται] Requiruntur duo anapaesti: unde διαπωτᾶται Musgravius.
1318. Verba in duo versus divisa, alterum ἰὼ — ἀπότροπον, alterum ἐπιπλώμενον (sic codex) ἄφατον. Recte ἐπιπλόμενον in apographis. 1315. ἀδάματον Hermannus] ἀδάμαστον ὄν addidit Hermannus. 1322. ἐμὸς ἐπίπολος] γρ. καὶ ἐμοῖσ ἐπὶ πόνοισ S. 1323. με Erfurdtius] ἐμέ 1325. *γιγνώσκω] γινώσκω 1328. *ἐπῆρε] ἐπῆιρε 1330. κακὰ τελῶν ἐμὰ] κακὰ et ἐμὰ pr. omissa addidit una ex antiquioribus manibus. τάδ'] Litera super τ erasa.
1333. οὔτις] σ ex ν factum. 1334. ὁρᾶν] ὁρᾶιν, ι eraso: non eraso 1385. 1335. γ'] manus antiqua γ ex θ fecit.

1336. *ταῦθ'] τάδ' 1339. ἀδονᾷ D.] ἡδονᾶι
1340. ἐκτόπιον ὅτι τάχιστά με] ἐκ τόπων (sic ego quoque in annot. ad Trach. 955.) ὅτι τάχιστα τῶνδ' Nauckius, deleto με, quod servandum potius erat et post ἐκ τόπων collocandum. 1341. ὄλεθρον Turnebus] ὀλέθριον 1348. ὡς ἠθέλησα μηδέ σ' ἂν γνῶναί ποτε D.] ὡς σ' (ὅσσ' pr.) ἠθέλησα μηδ' ἀναγνῶναί ποτ' ἄν 1349. ἀγρίας Triclinius] ἀπ' ἀγρίας
1350. νομάδ' Elmsleius] νομάδος ἔλαβέ μ'] In ἔλυσεν mutavit m. valde antiqua. 1352. ἔρυτο D.] ἔρρυτο ἐς D.] εἰς 1355. ἦ D.] ἦν *ἄχος] ἄχθοσ
1360. ἄθεος Elmsleius] ἄθλιος 1361. ὁμολεχὴς Meinekius] ὁμογενὴς 1365. ἔτι Hermannus] ἔφυ, quod ἔφυι scriptum in codice. 1379. ἱρά D.] ἱερὰ
1387. *ἂν ἐσχόμην] ἀνεσχόμην 1388. μἀποκλῆσαι D.] μὴ ἀποκλεῖσαι 1389. *ἦ] ἦν 1393. ἦ Elmsleius] ἦν

ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἆρά με
κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξεθρέψατε.
νῦν γὰρ κακός τ' ὢν κἀκ κακῶν εὑρίσκομαι.
ὦ τρεῖς κέλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη
δρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,
αἳ τοὐμὸν αἷμα τῶν ἐμῶν χειρῶν ἄπο
ἐπίετε πατρός, ἆρά μου μέμνησθ' ὅτι
οἷ' ἔργα δράσας ὑμὶν εἶτα δεῦρ' ἰὼν
ὁποῖ' ἔπρασσον αὖθις; ὦ γάμοι γάμοι,
ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
ἀνεῖτε ταυτὸν σπέρμα, κἀπεδείξατε
πατέρας, ἀδελφούς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον,
νύμφας, γυναῖκας μητέρας τε, χὠπόσα
αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μηδὲ δρᾶν καλόν,
ὅπως τάχιστα πρὸς θεῶν ἔξω μέ που
καλύψατ', ἢ φονεύσατ', ἢ θαλάσσιον
ἐκρίψατ', ἔνθα μήποτ' εἰσόψεσθ' ἔτι.
ἴτ', ἀξιώσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγεῖν.
πίθεσθε, μὴ δείσητε. τἀμὰ γὰρ κακὰ
οὐδεὶς οἷός τε πλὴν ἐμοῦ φέρειν βροτῶν.
ΧΟ. ἀλλ' ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε
Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν, ἐπεὶ
χώρας λέλειπται μοῦνος ἀντὶ σοῦ φύλαξ.
ΟΙ. οἴμοι. τί δῆτα λέξομεν πρὸς τόνδ' ἔπος;
τίς μοι φανεῖται πίστις ἔνδικος; τὰ γὰρ
πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφηύρημαι κακός.
ΚΡ. οὐχ ὡς γελαστής, Οἰδίπους, ἐλήλυθα,
οὐδ' ὡς ὀνειδιῶν τι τῶν πάρος κακῶν.
ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι
γένεθλα, τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα
αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος
ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι, τὸ μήτε γῆ
μήτ' ὄμβρος ἱρὸς μήτε φῶς προσδέξεται.
ἀλλ' ὡς τάχισθ' εἰς οἶκον ἐσκομίζετε·
τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν
μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.
ΟΙ. πρὸς θεῶν, ἐπείπερ ἐλπίδος μ' ἀπέσπασας,
ἄριστος ἐλθὼν πρὸς κάκιστον ἄνδρ' ἐμέ,
πιθοῦ τί μοι· πρὸς σοῦ γάρ, οὐδ' ἐμοῦ, φράσω.
ΚΡ. καὶ τοῦ με χρείας ὧδε λιπαρεῖς τυχεῖν;
ΟΙ. ῥῖψόν με γῆς ἐκ τῆσδ' ὅσον τάχισθ' ὅπου
θνητῶν φανοῦμαι μηδενὸς προσήγορος.
ΚΡ. ἔδρασ' ἂν εὖ τοῦτ' ἴσθ' ἄν, εἰ μὴ τοῦ θεοῦ
πρώτιστ' ἔχρῃζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.
ΟΙ. ἀλλ' ἥ γ' ἐκείνου πᾶσ' ἐδηλώθη φάτις,
τὸν πατροφόντην, τὸν ἀσεβῆ μ' ἀπολλύναι.
ΚΡ. οὕτως ἐλέχθη ταῦθ'· ὅμως δ' ἵν' ἕσταμεν
χρείας ἄμεινον ἐκμαθεῖν τί δραστέον.
ΟΙ. οὕτως ἄρ' ἀνδρὸς ἀθλίου πεύσεσθ' ὕπερ;
ΚΡ. καὶ γὰρ σὺ νῦν τἂν τῷ θεῷ πίστιν φέροις.
ΟΙ. καὶ σοί γ' ἐπισκήπτω τε καὶ προτρέψομαι,
τῆς μὲν κατ' οἴκους αὐτὸς ὃν θέλεις τάφον
θοῦ· καὶ γὰρ ὀρθῶς τῶν γε σῶν τελεῖς ὕπερ·
ἐμοῦ δὲ μήποτ' ἀξιωθήτω τόδε
πατρῷον ἄστυ ζῶντος οἰκητοῦ τυχεῖν,
ἀλλ' ἔα με ναίειν ὄρεσιν, ἔνθα κλῄζεται
οὑμὸς Κιθαιρὼν οὗτος, ὃν μήτηρ τέ μοι
πατήρ τ' ἐθέσθην ζῶντι κύριον τάφον,
ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.
καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα, μήτε μ' ἂν νόσον
μήτ' ἄλλο πέρσαι μηδέν· οὐ γὰρ ἄν ποτε
θνήσκων ἐσώθην, μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ.
ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ', ὅποιπερ εἶσ', ἴτω·
παίδων δὲ τῶν μὲν ἀρσένων μή μοι, Κρέον,
προθῇ μέριμναν· ἄνδρες εἰσίν, ὥστε μὴ
σπάνιν ποτὲ σχεῖν, ἔνθ' ἂν ὦσι, τοῦ βίου·
ταῖν δ' ἀθλίαιν οἰκτραῖν τε παρθένοιν ἐμαῖν,
αἷν οὔποθ' ἡμὴ χωρὶς ἐστάθη βορᾶς
τράπεζ' ἄνευ τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλ' ὅσων ἐγὼ
ψαύοιμι, πάντων τῶνδ' ἀεὶ μετειχέτην·
αἷν μοι μέλεσθαι· καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν
ψαῦσαί μ' ἔασον κἀποκλαύσασθαι κακά.
ἴθ' ὦναξ,
ἴθ' ὦ γονῇ γενναῖε. χερσί τἂν θιγὼν
δοκοῖμ' ἔχειν σφᾶς ὥσπερ ἡνίκ' ἔβλεπον.
τί φημί;
οὐ δὴ κλύω που πρὸς θεῶν τοῖν μοι φίλοιν
δακρυρροούντοιν, καί μ' ἐποικτείρας Κρέων
ἔπεμψέ μοι τὰ φίλτατ' ἐκγόνοιν ἐμοῖν;
λέγω τι;
ΚΡ. λέγεις· ἐγὼ γάρ εἰμ' ὁ πορσύνας τάδε,
γνοὺς τὴν παροῦσαν τέρψιν, ἥ σ' εἶχεν πάλαι.
ΟΙ. ἀλλ' εὐτυχοίης, καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ
δαίμων ἄμεινον ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι.
ὦ τέκνα, ποῦ ποτ' ἐστέ; δεῦρ' ἴτ', ἔλθετε
ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας,
αἳ τοῦ φυτουργοῦ πατρὸς ὑμὶν ὧδ' ὁρᾶν
τὰ πρόσθε λαμπρὰ προυξένησαν ὄμματα·
ὃς ὑμίν, ὦ τέκν', οὔθ' ὁρῶν οὔθ' ἱστορῶν
πατὴρ ἐφάνθην ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθην.
καὶ σφὼ δακρύω· προσβλέπειν γὰρ οὐ σθένω·
νοούμενος τὰ λοιπὰ τοῦ πικροῦ βίου,
οἷον βιῶναι σφὼ πρὸς ἀνθρώπων χρεών.
ποίας γὰρ ἀστῶν ἥξετ' εἰς ὁμιλίας,
ποίας δ' ἑορτάς, ἔνθεν οὐ κεκλαυμέναι
πρὸς οἶκον ἵξεσθ' ἀντὶ τῆς θεωρίας;
ἀλλ' ἡνίκ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἥκητ' ἀκμάς,
τίς οὗτος ἔσται, τίς παραρρίψει, τέκνα,
τοιαῦτ' ὀνείδη λαμβάνων, ἃ τοῖς ἐμοῖς
γονεῦσιν ἔσται σφῷν θ' ὁμοῦ δηλήματα;
τί γὰρ κακῶν ἄπεστι; τὸν πατέρα πατὴρ

1401. ὅτι] γρ. ὅταν ab S. Probabilius μέμνησθ' ἔτι in apographis pluribus. μέμνησθέ τι Elmsleius. 1402. ὑμὶν] ὑμιν pr. 1405. ταυτὸν] τοὐμὸν Nauckius. 1412. καλύψατ' — ἐκρίψατ'] Transponit Burgesius. 1413. [ἴτ'] ἴτ', ε a m. pr. 1414. πίθεσθε Elmsleius] πείθεσθε m. ant. πείθεσθαι pr., sed adscripto in marg. ε. 1416. ἐς D.] εἰς 1421. ἐφηύρημαι Elmsleius] ἐφεύρημαι 1422. οὐχ m. recentior in margine. οὐ pr., una post υ litera eluta. 1423. οὔθ' pr. οὐδ' rec. οὐχ alia rec. in margine. 1424—1431. Hos versus Oedipi orationi post v. 1415. adiunxit Nauckius. 1428. ἱρὸς D.] ἱερός προσδέξεται] Litera super σ erasa 1429. εἰς D.] ἐς 1436. ὅσον τάχισθ' ὅπου | θνητῶν φανοῦμαι] Scriptura interpolata, sic, ut videtur, corrigenda, ὅσον τάχος βροτῶν | ἵν' ἀφανοῦμαι

1445. τἂν] τ' ἂν 1446. τε] γε, superscripto τε a m. ant. προτρέψομαι] προστρέψομαι, ε a m. pr. ex ι facto. 1451. *ὄρεσιν] ὄρεσσιν 1453. ζῶντι Toupius] ζῶντε 1454. ἀπωλλύτην] ω ex ο factum. 1459. προθῇ Elmsleius] πρόσθη 1469. τἂν Elmsleius] δ' ἄν, ex quo m. recentior τ' ἂν fecit. 1474. *ἐκγόνοιν] ἐγγόνοιν 1475. *λέγω τι] λέγω. τί; 1477. ἥ σ' εἶχεν pr. ἣν εἶχες corr. a m. antiqua. 1480. ἴτ' a m. rec. 1484. *ὑμὶν] ὑμιν 1491. ἵξεσθ' ab S. ἥξεθ' pr. 1492. *δὴ] δεῖ pr. δ' ἡ recens corrector. ἥκητ'] ἵκητ' rec., superscripto etiam ι super ῆ. 1493. παραρρίψει] Tertium ρ a m. rec. 1494. ἐμοῖς] πάλαι D.

ὑμῶν ἔπεφνε· τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν,
ὅθεν περ αὐτὸς ἐσπάρη, κἀκ τῶν ἴσων
ἐκτήσαθ' ὑμᾶς, ὧνπερ αὐτὸς ἐξέφυ.
τοιαῦτ' ὀνειδιεῖσθε. κᾆτα τίς γαμεῖ;
οὐκ ἔστιν οὐδείς, ὦ τέκν', ἀλλὰ δηλαδὴ
χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών.
ὦ παῖ Μενοικέως, ἀλλ' ἐπεὶ μόνος πατὴρ
ταύταιν λέλειψαι, νὼ γάρ, ὦ 'φυτεύσαμεν,
ὀλώλαμεν δύ' ὄντε, μή σφε περιίδης
πτωχὰς ἀνάνδρους ἐκγενεῖς ἀλωμένας,
μηδ' ἐξισώσης τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.
ἀλλ' οἴκτισόν σφας, ὧδε τηλικάσδ' ὁρῶν
πάντων ἐρήμους, πλὴν ὅσον τὸ σὸν μέρος.
ξύννευσον, ὦ γενναῖε, σῇ ψαύσας χερί.
σφῷν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας,
πόλλ' ἂν παρῄνουν· νῦν δὲ τοῦτ' ηὔχθω μόνον,
οὗ καιρὸς ἐᾷ ζῆν, τοῦ βίου δὲ λῴονος
ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.

ΚΡ. ἅλις ἵν' ἐξήκεις δακρύων· ἀλλ' ἴθι στέγης ἔσω.
ΟΙ. πειστέον, κεἰ μηδὲν ἡδύ. ΚΡ. πάντα γὰρ καιρῷ καλά.
ΟΙ. οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι; ΚΡ. λέξεις, καὶ τότ' εἴσομαι κλύων.
ΟΙ. γῆς μ' ὅπως πέμψεις ἄποικον. ΚΡ. τοῦ θεοῦ μ' αἰτεῖς δόσιν.
ΟΙ. ἀλλὰ θεοῖς γ' ἔχθιστος ἥκω. ΚΡ. τοιγαροῦν τεύξει τάχα.
ΟΙ. φῂς τάδ' οὖν; ΚΡ. ἃ μὴ φρονῶ γὰρ οὐ φιλῶ λέγειν μάτην.
ΟΙ. ἄπαγέ νύν μ' ἐντεῦθεν ἤδη. ΚΡ. στεῖχέ νυν, τέκνων δ' ἀφοῦ.
ΟΙ. μηδαμῶς ταύτας γ' ἕλῃ μου. ΚΡ. πάντα μὴ βούλου κρατεῖν·
καὶ γὰρ ἁκράτησας οὔ σοι τῷ βίῳ συνέσπετο.
ΧΟ. ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ,
πᾶς ὃν ἐζήλου πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπέβλεπον,
εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν.
ὥστε θνητὸν ὄντ' ἐκείνην τὴν τελευταίαν χρεὼν
ἡμέραν ἐπισκοποῦντα μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν
τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών.

1497. *ἔπεφνε] ἔπεφνεν 1504. φυτεύσαμεν sine coronide. 1505. περιίδης Dawesius] παρίδης 1506. ἐκγενεῖς D.] ἐγγενεῖς. Codex a m. pr. ἐνγενεῖσ, cum apostropho super ν. 1508. οἰκτισόν σφασ hoc accentu, deleto qui super σφας positus fuerat gravi.
1512. ηὔχθω μόνον D.] εὔχεσθέ μοι, quod primo εὔχεσθαί μοι scriptum fuit in codice. 1513. ἐᾷ D.] ἀεὶ 1515. ἐξήκεισ m. ant. pro ἐξήκησ. 1517. εἶμι Brunckius] εἰμί

ου
1518. πέμψεις] πέμψῃσ corr. ἄποικον] ἀπ' οἴκων, ου a m. recentissima 1521. ἄπαγέ νυν — στεῖχέ νυν Brunckius] ἄπαγε νῦν — στεῖχε νῦν 1525. ᾔδει]
ει
ἤδη 1526. πᾶς ὃν ἐζήλου πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπέβλεπον D.] ὅστις οὐ ζήλῳ πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπιβλέπων 1528. ὄντ' ἐκείνην] ὄντα κείνην, ἐ ante κ inserto ab S. χρεὼν Nauckius] ἰδεῖν 1529. μηδέν' ὀλβίζειν πρὶν ἂν] Quattuor vocabula, quae super versum scripta fuerant, erasa. In marg. ab S γρ. πάντα προσδοκᾶν ἕως ἄν.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠΙ ΚΟΛΩΝΩι.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.
ΞΕΝΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΑΤΤΙΚΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.
ΙΣΜΗΝΗ.
ΘΗΣΕΥΣ.
ΚΡΕΩΝ.
ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.[a]

Ὁ ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίπους συνημμένος πώς ἐστι τῷ ΤΥΡΑΝΝΩΙ. τῆς γὰρ πατρίδος ἐκπεσὼν ὁ Οἰδίπους ἤδη γεραιὸς ὢν ἀφικνεῖται εἰς Ἀθήνας, ὑπὸ τῆς θυγατρὸς Ἀντιγόνης χειραγωγούμενος· ἦσαν γὰρ[b] τῶν ἀρσένων περὶ τὸν πατέρα φιλοστοργότεραι. ἀφικνεῖται δὲ εἰς Ἀθήνας κατὰ πυθόχρηστον, ὡς αὐτός φησι, χρησθὲν αὐτῷ παρὰ ταῖς σεμναῖς καλουμέναις θεαῖς μεταλλάξαι τὸν βίον. τὸ μὲν οὖν πρῶτον γέροντες ἐγχώριοι, ἐξ ὧν ὁ χορὸς συνέστηκε, πυθόμενοι συνέρχονται καὶ διαλέγονται πρὸς αὐτόν. ἔπειτα δὲ Ἰσμήνη παραγενομένη τὰ κατὰ τὴν στάσιν ἀπαγγέλλει τῶν παίδων καὶ τὴν γενομένην ἄφιξιν τοῦ Κρέοντος πρὸς αὐτόν· ὃς καὶ παραγενόμενος ἐπὶ τῷ ἀγαγεῖν αὐτὸν εἰς τοὐπίσω ἄπρακτος ἀπαλλάττεται. ὁ δὲ πρὸς τὸν Θησέα διελθὼν τὸν χρησμὸν οὕτω τὸν βίον καταστρέφει παρὰ ταῖς θεαῖς.

Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν θαυμαστῶν· ὃ καὶ ἤδη γεγηρακὼς ὁ Σοφοκλῆς ἐποίησε, χαριζόμενος οὐ μόνον τῇ πατρίδι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἑαυτοῦ δήμῳ (ἦν γὰρ Κολωνῆθεν), ὥστε τὸν μὲν δῆμον ἐπίσημον ἀποδεῖξαι, χαρίσασθαι δὲ καὶ τὰ μέγιστα τοῖς Ἀθηναίοις, δι' ὧν ἀπορθήτους ἔσεσθαι καὶ τῶν ἐχθρῶν αὐτοὺς κρατήσειν ὑποτίθεται ὁ Οἰδίπους, προαναφωνῶν καὶ ὅτι διαστασιάσουσι πρὸς Θηβαίους ποτὲ καὶ τούτων κρατήσουσιν ἐκ χρησμῶν διὰ τὸν τάφον αὐτοῦ.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐν τῷ ἱππίῳ Κολωνῷ, πρὸς τῷ ναῷ τῶν σεμνῶν. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ἀθηναίων ἀνδρῶν. προλογίζει Οἰδίπους.

---

[a] De argumenti expositionibus his, quas codici Laurentiano debemus, vide quae in annotationibus ad scholia diximus vol. 2. p. 14—18.

[b] ἦσαν γὰρ] Excidisse videtur αἱ θυγατέρες, nisi negligentius locutus hoc ex praecedente τῆς θυγατρὸς colligi voluit, pro quo Brunckius μιᾶς τῶν θυγατέρων scripsit, ut infra legitur in Argumento Salustii.

ΑΛΛΩΣ.

Τὸν ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίποδα ἐπὶ τετελευτηκότι τῷ πάππῳ Σοφοκλῆς ὁ υἱιδοῦς ἐδίδαξεν, υἱὸς ὢν Ἀρίστωνος, ἐπὶ ἄρχοντος Μίκωνος*, ὅς ἐστι τέταρτος ἀπὸ Καλλίου, ἐφ' οὗ φασιν οἱ πλείους τὸν Σοφοκλέα τελευτῆσαι. σαφὲς δὲ τοῦτ' ἐστὶν ἐξ ὧν ὁ μὲν Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Βατράχοις ἐπὶ Καλλίου ἀνάγει τοὺς τραγικοὺς ὑπὲρ γῆς, ὁ δὲ Φρύνιχος ἐν Μούσαις, ἃς συγκαθῆκε τοῖς Βατράχοις, φησὶν οὕτως

μάκαρ Σοφοκλέης, ὃς πολὺν χρόνον βιοὺς
ἀπέθανεν, εὐδαίμων ἀνὴρ καὶ δεξιός,
πολλὰς ποιήσας καὶ καλὰς τραγῳδίας,
καλῶς δ' ἐτελεύτησ', οὐδὲν ὑπομείνας κακόν.

ἐπὶ δὲ τῷ λεγομένῳ ἱππίῳ Κολωνῷ τὸ δρᾶμα κεῖται. ἔστι γὰρ καὶ ἕτερος Κολωνὸς ἀγοραῖος πρὸς τῷ Εὐρυσακείῳ, πρὸς ᾧ οἱ μισθαρνοῦντες προειστήκεισαν, ὥστε καὶ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τοῖς καθυστερίζουσι τῶν καιρῶν διαδοθῆναι

ὄψ' ἦλθες, ἀλλ' ἐς τὸν Κολωνὸν ἴεσο.

μνημονεύει τῶν δυεῖν Κολωνῶν Φερεκράτης ἐν Πετάλῃ διὰ τούτων

οὗτος, πόθεν ἦλθες; Ἐς Κολωνὸν ἱέμην,
οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων.

---

* ἐπὶ ἄρχοντος Μίκωνος] olymp. 94, 3.

ΣΑΛΟΥΣΤΙΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Τὰ πραχθέντα περὶ τὸν Οἰδίποδα ἴσμεν ἅπαντα τὰ ἐν τῷ ἑτέρῳ Οἰδίποδι. πεπήρωται γὰρ καὶ ἀφίκται εἰς τὴν Ἀττικήν, ὁδηγούμενος ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων, Ἀντιγόνης. καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει τῶν σεμνῶν, ὅ ἐστιν ἐν τῷ καλουμένῳ ἱππίῳ Κολωνῷ, οὕτω κληθέντι, ἐπεὶ καὶ Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερὸν ἱππίου καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτοῦ οἱ ὀρεωκόμοι ἵστανται· ἔστι γὰρ αὐτῷ πυθόχρηστον ἐνταῦθα δεῖν αὐτὸν ταφῆς τυχεῖν· οὗ μή ἐστιν ἑτέρῳ βεβήλῳ τόπος, αὐτόθι κάθηται· καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ τὰ τῆς ὑποθέσεως προέρχεται. ὁρᾷ γάρ τις αὐτὸν τῶν ἐντεῦθεν, καὶ πορεύεται ἀγγελῶν ὅτι τις ἄρα τῷ χωρίῳ τούτῳ προσκάθηται. καὶ ἔρχονται οἱ ἐν τῷ τόπῳ ἐν χοροῦ σχήματι, μαθησόμενοι τὰ πάντα. πρῶτος οὖν ἐστι καταλύων τὴν ὁδοιπορίαν, καὶ τῇ θυγατρὶ διαλεγόμενος. ἄφατος δέ ἐστι καθόλου ἡ οἰκονομία ἐν τῷ δράματι, ὡς οὐδενὶ ἄλλῳ σχεδόν.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Τέκνον τυφλοῦ γέροντος Ἀντιγόνη, τίνας
χώρους ἀφίγμεθ', ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν;
τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασιν,
σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι
μεῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί·
στέργειν γὰρ αἱ πάθαι με χὡ χρόνος ξυνὼν
μακρὸς διδάσκει καὶ τὸ γενναῖον τρίτον.
ἀλλ', ὦ τέκνον, θάκησιν εἴ τινα βλέπεις
ἢ πρὸς βεβήλοις ἢ πρὸς ἄλσεσιν θεῶν,
στῆσόν με κἀξίδρυσον, ὡς πυθώμεθα
ὅπου ποτ' ἐσμέν· μανθάνειν γὰρ ἥκομεν
ξένοι πρὸς ἀστῶν, ἃν δ' ἀκούσωμεν τελεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

πάτερ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, πύργοι μὲν οἳ
πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω·
χῶρος δ' ὅδ' ἱρός, ὡς ἀπεικάσαι, βρύων
δάφνης, ἐλάας, ἀμπέλου· πυκνόπτεροι δ'
εἴσω κατ' αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες·
οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου·

---

5. *σμικροῦ] μικροῦ 9. θάκησιν Seidlerus] θάκοισιν 11. πυθώμεθα Brunckius] πυθοίμεθα 13. ἃν δ' Elmsleius] ἂν, omisso δ' 16. ἀπεικάσαι] ἀφεικάσαι, π ab S superscripto. 17. δ' in initio proximi versus pariterque in aliis locis ubi vocalis in fine versus elisa est.

μακρὰν γὰρ ὡς γέροντι προυστάλης ὁδόν.
ΟΙ. κάθιζέ νύν με καὶ φύλασσε τὸν τυφλόν.
ΑΝ. χρόνου μὲν οὕνεκ' οὐ μαθεῖν με δεῖ τόδε.
ΟΙ. ἔχεις διδάξαι δή μ' ὅποι καθέσταμεν;
ΑΝ. τὰς γοῦν 'Αθήνας οἶδα, τὸν δὲ χῶρον οὔ.
ΟΙ. πᾶς γάρ τις ηὔδα τοῦτό γ' ἡμὶν ἐμπόρων.
ΑΝ. ἀλλ' ὅστις ὁ τόπος ἦ μάθω μολοῦσά ποι;
ΟΙ. ναί, τέκνον, εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος.
ΑΝ. ἀλλ' ἐστὶ μὴν οἰκητός. οἴομαι δὲ δεῖν
οὐδέν· πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῷν ὁρῶ.
ΟΙ. ἦ δεῦρο προσστείχοντα κἀξορμώμενον;
ΑΝ. καὶ δὴ μὲν οὖν παρόντα· χὤ τι σοι λέγειν
εὔκαιρόν ἐστιν ἔννεφ', ὡς ἀνὴρ ὅδε.
ΟΙ. ὦ ξεῖν', ἀκούων τῆσδε τῆς ὑπέρ τ' ἐμοῦ
αὑτῆς θ' ὁρώσης οὕνεχ' ἡμὶν αἴσιος
σκοπὸς προσήκεις ὧν ἀδηλοῦμεν φράσαι —

ΞΕΝΟΣ.

πρὶν νῦν τὰ πλείον' ἱστορεῖν, ἐκ τῆσδ' ἕδρας
ἔξελθ'· ἔχεις γὰρ χῶρον οὐχ ἁγνὸν πατεῖν.
ΟΙ. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος; τοῦ θεῶν νομίζεται;
ΞΕ. ἄθικτος οὐδ' οἰκητός· αἱ γὰρ ἔμφοβοι
θεαί σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι.
ΟΙ. τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων;
ΞΕ. τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅ γ' ἐνθάδ' ἂν
εἴποι λεώς νιν· ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.
ΟΙ. ἀλλ' ἵλεῳ μὲν τὸν ἱκέτην δεξαίατο·
ὡς οὐχ ἕδρας γῆς τῆσδ' ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι.
ΞΕ. τί δ' ἐστὶ τοῦτο; ΟΙ. ξυμφορᾶς ξύνθημ' ἐμῆς.
ΞΕ. ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι τοὐξανιστάναι πόλεως
δίχ' ἐστὶ θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ.
ΟΙ. πρός νυν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς,
τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε προστρέπω φράσαι.
ΞΕ. σήμαινε, κοὐκ ἄτιμος ἔκ γ' ἐμοῦ φανεῖ.
ΟΙ. τίς δ' ἔσθ' ὁ χῶρος δῆτ' ἐν ᾧ βεβήκαμεν;
ΞΕ. ὅσ' οἶδα κἀγὼ πάντ' ἐπιστήσει κλύων.
χῶρος μὲν ἱρὸς πᾶς ὅδ' ἔστ'· ἔχει δέ νιν
σεμνὸς Ποσειδῶν· ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς
Τιτὰν Προμηθεύς· ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον
χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὀδός,
ἔρεισμ' 'Αθηνῶν· οἱ δὲ πλησίοι γύαι
τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὔχονται σφίσιν
ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τοὔνομα
τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένοι.
τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὦ ξέν', οὐ λόγοις
τιμώμεν', ἀλλὰ τῇ ξυνουσίᾳ πλέον.
ΟΙ. ἦ γάρ τινες ναίουσι τούσδε τοὺς τόπους;
ΞΕ. καὶ κάρτα, τοῦδε τοῦ θεοῦ γ' ἐπώνυμοι.
ΟΙ. ἄρχει τις αὐτῶν, ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;
ΞΕ. ἐκ τοῦ κατ' ἄστυ βασιλέως τάδ' ἄρχεται.
ΟΙ. οὗτος δὲ τίς λόγῳ τε καὶ σθένει κρατεῖ;
ΞΕ. Θησεὺς καλεῖται, τοῦ πρὶν Αἰγέως τόκος.
ΟΙ. ἆρ' ἄν τις αὐτῷ πομπὸς ἐξ ὑμῶν μόλοι;
ΞΕ. ὡς πρὸς τί, λέξων ἢ καταρτύσων, παρῇ;
ΟΙ. ὡς ἂν προσαρκῶν σμικρὰ κερδάνῃ μέγα.
ΞΕ. καὶ τίς πρὸς ἀνδρὸς μὴ βλέποντος ἄρκεσις;
ΟΙ. ὅσ' ἂν λέγωμεν πάνθ' ὁρῶντα λέξομεν.
ΞΕ. οἶσθ', ὦ ξέν', ὡς νῦν μὴ σφαλῇς; ἐπείπερ εἶ
γενναῖος, ὡς ἰδόντι, πλὴν τοῦ δαίμονος,
αὐτοῦ μέν', οὗπερ κἀφάνης, ἕως ἐγὼ
τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ, μὴ κατ' ἄστυ, δημόταις
λέξω τάδ' ἐλθών. οἵδε γὰρ κρινοῦσί σοι
εἰ χρή σε μίμνειν, ἢ πορεύεσθαι πάλιν.
ΟΙ. ὦ τέκνον, ἦ βέβηκεν ἡμὶν ὁ ξένος;
ΑΝ. βέβηκεν, ὥστε πᾶν ἐν ἡσύχῳ, πάτερ,
ἔξεστι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας.
ΟΙ. ὦ πότνιαι δεινῶπες, εὖτε νῦν ἕδρας
πρώτων ἐφ' ὑμῶν τῆσδε γῆς ἔκαμψ' ἐγώ,
Φοίβῳ τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες,
ὅς μοι, τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά,
ταύτην ἔλεξε παῦλαν ἐν χρόνῳ μακρῷ,
ἐλθόντι χώραν τερμίαν, ὅπου θεῶν
σεμνῶν ἕδραν λάβοιμι καὶ ξενόστασιν,
ἐνταῦθα κάμψειν τὸν ταλαίπωρον βίον,
κέρδη μὲν οἰκήσαντα τοῖς δεδεγμένοις,
ἄτην δὲ τοῖς πέμψασιν, οἵ μ' ἀπήλασαν·
σημεῖα δ' ἥξειν τῶνδέ μοι παρηγγύα,
ἢ σεισμόν, ἢ βροντήν τιν', ἢ Διὸς σέλας.
ἔγνωκα μέν νυν ὥς με τήνδε τὴν ὁδὸν
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ πιστὸν ἐξ ὑμῶν πτερὸν
ἐξήγαγ' ἐς τόδ' ἄλσος. οὐ γὰρ ἄν ποτε
πρώταισιν ὑμὶν ἀντέκυρσ' ὁδοιπορῶν,
νήφων ἀοίνοις, κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην
βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον. ἀλλά μοι, θεαί,
βίου κατ' ὀμφὰς τὰς 'Απόλλωνος δότε
πέρασιν ἤδη καὶ καταστροφήν τινα,
εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, ἀεὶ
μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν.

---

21. νυν praecunte Brunckio aliisque hic et 49. 96. 173. 188. 1333. pro νῦν, quod est in codice. 25. *τοῦτό γ'] τοῦτον 28. δεῖν] εἶ ex η factum. 30. προσστείχοντα D.] προστείχοντα 32. ἔννεφ']
φ
ἔννεπ', φ a m. pr. 34. *αὑτῆς] αὐτῆς *θ'] om. *οὕνεχ'] οὕνεκ' 35. ὧν Elmsleius] τῶν
χ
ἀδηλοῦμεν] ἃ δηλοῦμεν ab S. 37. οὐχ] οὐκ 40. *Σκότου] σκότουσ 42. ἂν Vauvillersius] ὧν 43. εἴποι] Praescripta litera χ, ab S. ut videtur. 44. *ἵλεῳ] ἵλεως τὸν editor Londinensis a. 1747.] τόνδ' 45. ὡς Elmsleius] ὥστ' 47. οὐδ' ἐμοί Seidlerus] οὐδ' ἐμόν. Apostrophus et spiritus super ἐ a m. recentiore. 51. *ἄτιμος ἔκ γ'] ἀτιμοσ (nullo super ο accentu) γ' ἐκ γ'. φανεῖ] φανῆι pariterque ηι pro ει 53. 205. 269. 290. 583. 584. 586. 804. 805. 815. 816. 837. 852. 860. 967. 938. 978. 1009. 1025. 1106. 1155. 1197. 1273. 1284. 1374. 1527. 52. δ' om. apogr. unum. 54. ἱρὸς D.] ἱερὸς 57. ὀδὸς Brunckius] ὁδὸς 58. οἱ δὲ πλησίοι γύαι] γρ. αἱ δὲ πλησίον γύαι ab S. 61. *ὠνομασμένοι cum scholiasta] ὠνομασμένον
ω
63. πλέον, ω a m. pr. 66. *τις] τίς 69. Hic versus in margine additus ab eadem, ut videtur, manu, etsi atramento alio. Versum omissum non animadvertit qui lineolis, quibus personarum vices indicat manus prima, ipsa nomina substituit: qui per versus 70—75. Ξένῳ Oedipi et Oedipo Ξένου verba tribuit, sed postmodo in rectam viam rediit. 70. *ἄν τις] οὖν τίσ 71. πρὸς τί] προστί παρῇ D.] μόλοι 72. σμικρὰ Elmsleius] μικρὰ 78. τοῖς Brunckius] τοῖσδ' 79. σοι] Superscriptum γε a m. pr., ut videri potest, sed atramento alio. 80. εἰ Turnebus] ἢ 85. γῆς] γυῖ' Burgesius. 86. γέ-
ε
νησθ', ε ab alia m. antiqua. 90. Versus in margine additus ab eadem, ut videtur, manu, sed atramento alio. ξενόστασιν] γρ. καὶ κατάστασιν S. 92. οἰκήσαντα] *οἰκήσοντα 94. *παρηγγύα] παρεγγύα

98. ἐς pro εἰς, quod est in codice, restitui in praepositione simplici et verbis cum ea compositis hoc loco et 415. 567. 712. 739. 754. 800. 801. 834. 915. 165. 981. 1028. 1333. 1368. 1416. 1440. 1530. 1537. 1600. ante literas consonantes. 99. ὑμὶν] ὑμῶν. Correctum ex scholiasta et Suidae (s. v. νηφάλιος θυσία) libris deterioribus. Nam meliores in ὑμῶν consentiunt.

ἴτ', ὦ γλυκεῖαι παῖδες ἀρχαίου Σκότου,
ἴτ', ὦ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι
πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις,
οἰκτείρατ' ἀνδρὸς Οἰδίπου τόδ' ἄθλιον
εἴδωλον· οὐ γὰρ δὴ τόδ' ἀρχαῖον δέμας.
ΑΝ. σίγα. πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες
χρόνῳ παλαιοί, σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι.
ΟΙ. σιγήσομαί τε καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ ποιῶν
κρύψον κατ' ἄλσος, τῶνδ' ἕως ἂν ἐκμάθω
τίνας λόγους ἐροῦσιν. ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν
ἔνεστιν ηὐλάβεια τῶν ποιουμένων.

ΧΟΡΟΣ.

ὅρα· τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει;
ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθεὶς ὁ πάντων
ὁ πάντων ἀκορέστατος;
προσπεύθου. λεῦσσέ νιν,
προσδέρκου πανταχῇ.
πλανάτας πλανάτας τις ὁ πρέσβυς, οὐδ'
ἔγχωρος· προσέβα γὰρ οὐκ
ἄν ποτ' ἀστιβὲς ἄλσος ἐς
τᾶνδ' ἀμαιμακετᾶν κορᾶν,
ἃς τρέμομεν λέγειν
καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως,
ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς
εὐφάμου στόμα φροντίδος
ἱέντες, τὰ δὲ νῦν τιν' ἥκειν
λόγος οὐδὲν ἅζονθ',
ὃν ἐγὼ λεύσσων περὶ πᾶν οὔπω
δύναμαι τέμενος
γνῶναι ποῦ μοί ποτε ναίει.
ΟΙ. ὅδ' ἐκεῖνος ἐγώ· φωνῇ γὰρ ὁρῶ,
τὸ φατιζόμενον.
ΧΟ. ἰὼ ἰώ,
δεινὸς μὲν ὁρᾶν, δεινὸς δὲ κλύειν.
ΟΙ. μή μ', ἱκετεύω, προσίδητ' ἄνομον.
ΧΟ. Ζεῦ ἀλεξῆτορ, τίς ποθ' ὁ πρέσβυς;
ΟΙ. οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι
πρώτης, ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας.
δηλῶ δ'· οὐ γὰρ ἂν ὧδ' ἀλλοτρίοις
ὄμμασιν εἷρπον
κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν.
ΧΟ. ἐή, ἀλαῶν ὀμμάτων.
ἆρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος δυσαίων;
μακραίων γ', ὅσ' ἐπεικάσαι.
ἀλλ' οὐ μὰν ἔν γ' ἐμοὶ
προσθήσεις τάσδ' ἀράς.
περᾷς γὰρ περᾷς· ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀ-
φθέγκτῳ μὴ προπέσῃς νάπει
ποιάεντι, κάθυδρος οὗ
κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν
ῥεύματι συντρέχει,
τῶν, ξένε πάμμορ', εὖ φύλαξαι,
μετάσταθ', ἀπόβαθι. πολ-
λὰ κέλευθος ἐρατύοι·
κλύεις, ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα;
λόγον εἴ τιν' ἴσχεις
πρὸς ἐμὰν λέσχαν, ἀβάτων ἀποβάς,
ἵνα πᾶσι νόμος,
φώνει· πρόσθεν δ' ἀπερύκου.
ΟΙ. θύγατερ, ποῖ τις φροντίδος ἔλθῃ;
ΑΝ. ὦ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν,
εἴκοντας ἃ δεῖ καὶ ἀκούοντας.
ΟΙ. πρόσθιγέ νύν μου. ΑΝ. ψαύω καὶ δή.
ΟΙ. ὦ ξεῖνοι, μὴ δῆτ' ἀδικηθῶ
σοὶ πιστεύσας μεταναστάς.
ΧΟ. οὔ τοι μήποτέ σ' ἐκ τῶνδ' ἑδράνων,
ὦ γέρον, ἄκοντά τις ἄξει.
ΟΙ. προβῶ; ΧΟ. ἐπίβαινε πόρσω.
ΟΙ. ἔτι; ΧΟ. προβίβαζε, κούρα,
πόρσω· σὺ γὰρ ἀΐεις.
ΑΝ. ἕπεο μάν ἕπε' ὧδ' ἀμαυρῷ
κώλῳ, πάτερ, ᾇ σ' ἄγω.
ΟΙ. ⏑ ⏑́ – –
ΑΝ. ⏑́ ⏑ ⏑ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́
⏑ –́ –́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́
ΟΙ. –́ – –́ ⏑ ⏑ – –
ΧΟ. τόλμα ξεῖνος ἐπὶ ξένης,
ὦ τλάμων, ὅ τι καὶ πόλις
τέτροφεν ἄφιλον ἀποστυγεῖν
καὶ τὸ φίλον σέβεσθαι.
ΟΙ. ἄγε νυν σύ με, παῖ,
ἵν' ἂν εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες
τὸ μὲν εἴποιμεν, τὸ δ' ἀκούσαιμεν,
καὶ μὴ χρείᾳ πολεμῶμεν.
ΧΟ. αὐτοῦ· μηκέτι τοῦδ' ἀντιπέτρου
βήματος ἔξω πόδα κλίνῃς.
ΟΙ. οὕτως; ΧΟ. ἅλις, ὡς ἀκούεις.
ΟΙ. ἦ 'σθῶ; ΧΟ. λέχριός γ' ἐπ' ἄκρου

117—137. = 149—169.

178—186. — 194—206.

---

113. σιγήσομαί τε] σιγήσομαι 'γὼ Bergkius. ποιῶν D.] πόδα 114. τῶνδ'] δ' ab S. 121. προσπεύθου, λεῦσσέ νιν, προσδέρκου πανταχῇ Hermannus] λεύσατ' αὐτὸν, προσδέρκου, προσπεύθου πανταχῆ 125. ἔγχωρος Bothius] ἐγχώριος 128. ἀμαιμακετᾶν Hermannus] ἀμαιμακέταν 132. εὐφάμου D.] εὐφήμου 135. λεύσσων] λεύσων, ut plerumque: sed λεύσσων 869. 138. *ἐκεῖνος] ἐκεῖνος ὁρᾶν 140. Lineola, mutatae personae index, quam manus prima ante ἰὼ ἰὼ posuerat, secunda delevit proximoque versui praescripsit χ. 143. *ἀλεξῆτορ] ἀλεξήτωρ 146. *ἂν] om. 148. ὥρμουν] ὥρμων corr. a m. recentiore. 149. ἐή D.] ἒ ἕ 152. γ' D.] τέ θ' ὅσ' Bothius] ὡς 154. ἀράς] Post ρ duae literae erasae. Videtur ἀρετάς fuisse. 155. *ἀφθέγκτῳ] ἀφέγκτωι 156. προπέσῃς Hermannus] προσπέσῃς

159. *ποτῶν] πότων 163. ἐρατύοι Musgravius] ἐρατύει 166. ἴσχεις Reisigius] ἔχεισ, cui οἴσεισ superscr. a m. recentiore. 167. ἀβάτων] ἀποβάντων pr., erasis literis πο et ν. 170. *ἔλθῃ] ἔλθοι (ο superscr.) 171. Lineolam huic versui praefixam in χ mutavit m. secunda, hic et v. 173. ante ψαύω. 172. καὶ Musgravius] κοὐκ 174. *ξεῖνοι] ξένοι 175. μεταναστάς Hermannus] καὶ μεταναστάς 179. προβῶ Hermannus] ἔτ' οὖν ἔτι προβῶ. πόρσω Bothius] πρόσω 180. *ΧΟ.] om. *προβίβαζε] προσβίβαζε 181. πόρσω D.] πρόσω 182. ἕπεο μάν ἕπε'] ἕσπεο μ' ἂν ἕσπε', sed in marg. ἕπεο μοι 183. ᾇ σ'] ἃς pr. Correxit S. Quattuor versuum defectum indicavit versuique 184. ΧΟ. praefixit Hermannus. 184. ξένης Bothius] ξείνης 185. τλάμων Bothius] τλᾶμον (τλάμον pr.) 189. *εὐσεβίας] εὐσεβείας (ω superscr.) 190. καὶ ante τὸ μὲν erasum. εἴποιμεν — ἀκούσαιμεν, ω utroque a m. pr. superscripto. 191. *χρείᾳ] χρεία 193. κλίνῃς] κλίνηισ, accentu super ι recentiore. γρ. κινήσηισ S. 194. ΟΙ.] ΑΝ. ΧΟ.] Hoc a m. secunda habet. 195. ἦ 'σθῶ] ἦ σθῶ pr. ἠσθῶ corr. γρ. ἠστῶ (i. e. ἦ στῶ), ὃ καὶ βέλτιον S. Suspecta novitia aoristi forma ἑσθῶ, fortasse in κλιθῶ mutanda.

λᾶος βραχὺς ὀκλάσας.
ΑΝ. πάτερ, ἐμὸν τόδ'· ἐν ἀσυχαίᾳ
βάσει βάσιν ἅρμοσαι,
ΟΙ. ἰώ μοί μοι.
ΑΝ. γεραὸν ἐς χέρα σῶμα σὸν
προκλίνας φιλίαν ἐμάν.
ΟΙ. ὤμοι δύσφρονος ἄτας.
ΧΟ. ὦ τλάμων, ὅτε νῦν χαλᾷς,
αὔδασον, τίς ἔφυς βροτῶν;
τίς ὁ πολύπονος ἄγει; τίν' ἂν
σοῦ πατρίδ' ἐκπυθοίμαν;
ΟΙ. ὦ ξένοι,
ἀπόπτολις· ἀλλὰ μή
ΧΟ. τί τόδ' ἀπεννέπεις, γέρον;
ΟΙ. μὴ μὴ μή μ' ἀνέρῃ τίς εἰμι,
μηδ' ἐξετάσῃς πέρα ματεύων.
ΧΟ. τί τόδ'; ΟΙ. αἰνὰ φύσις. ΧΟ. αὔδα.
ΟΙ. τέκνον, ὤμοι, τί γεγώνω;
ΧΟ. τίνος εἶ σπέρματος, ὦ ξένε, φώνει, πατρόθεν;
ΟΙ. ὤμοι ἐγώ, τί πάθω, τέκνον ἐμόν;
ΑΝ. λέγ', ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις.
ΟΙ. ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν.
ΧΟ. μακρὰ μέλλετον, ἀλλὰ τάχυνε.
ΟΙ. Λαΐου ἴστε τιν' ὄντ'; ΧΟ. ὀοοῦ.
ΟΙ. τό τε Λαβδακιδᾶν γένος; ΧΟ. ὦ Ζεῦ.
ΟΙ. ἄθλιον Οἰδιπόδαν; ΧΟ. σὺ γὰρ ὅδ' εἶ;
ΟΙ. δέος ἴσχετε μηδὲν ὅσ' αὐδῶ.
ΧΟ. ὠὼ ὠὼ δύσμορος, ὠώ.
ΟΙ. θύγατερ, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει;
ΧΟ. ἔξω πόρσω βαίνετε χώρας.
ΟΙ. ἃ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις;
ΧΟ. οὐδενὶ μοιριδία τίσις ἔρχεται
ὧν προπάθῃ τὸ τίνειν· ἀπάτα δ' ἀπά-
ταις ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομέ-
να πόνον, οὐ χάριν, ἀντιδίδωσιν ἔ-
χειν. σὺ δὲ τῶνδ' ἑδράνων πάλιν ἔκτοπος
αὖθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε,
μή τι πέρα χρέος
ἐμᾷ πόλει προσάψῃς.
ΑΝ. ὦ ξένοι
αἰδόφρονες, ἀλλ' ἐπεὶ
γεραὸν πατέρα τόνδ' ἐμὸν
οὐκ ἀνέτλατ' ἔργων
ἀκόντων ἀΐοντες αὐδάν,
ἀλλ' ἐμὲ τὰν μελέαν, ἱκετεύομεν, ὦ ξένοι, οἰκτεί-
πατρὸς ὑπὲρ τοὐμοῦ μόνου ἄντομαι, [ραθ', ἃ
ἄντομαι οὐκ ἀλαοῖς προσορωμένα
ὄμμα σὸν ὄμμασιν, ὥς τις ἀφ' αἵματος
ὑμετέρου προφανεῖσα, τὸν ἄθλιον
αἰδοῦς κῦρσαι· ἐν ὑμῖν ὡς θεῷ [τον χάριν,
κείμεθα τλάμονες. ἀλλ' ἴτε, νεύσατε τὰν ἀδόκη-
πρός σ' ὅ τι σοι φίλον ἐκ σέθεν ἄντομαι,
ἢ τέκνον, ἢ λέχος, ἢ χρέος, ἢ θεός.
οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτὸν ⏓ ⏑ ⏑
ὅστις ἄν, εἰ θεὸς
ἄγοι, φυγεῖν δύναιτο.
ΧΟ. ἀλλ' ἴσθι, τέκνον Οἰδίπου, σέ τ' ἐξ ἴσου
οἰκτείρομεν καὶ τόνδε συμφορᾶς χάριν·
τὰ δ' ἐκ θεῶν τρέμοντες οὐ σθένοιμεν ἂν
φωνεῖν πέρα τῶν πρὸς σὲ νῦν εἰρημένων.
ΟΙ. τί δῆτα δόξης, ἢ τί κληδόνος καλῆς
μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίγνεται,
εἰ τάς γ' Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας
εἶναι, μόνας δὲ τὸν κακούμενον ξένον
σῴζειν οἵας τε καὶ μόνας ἀρκεῖν ἔχειν;
κἄμοιγε ποῦ ταῦτ' ἐστίν, οἵτινες βάθρων
ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες εἶτ' ἐλαύνετε,
ὄνομα μόνον δείσαντες; οὐ γὰρ δὴ τό γε
σῶμ', οὐδὲ τἄργα τἄμ', ἐπεὶ τά γ' ἔργα μου
πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα,
εἴ σοι τὰ μητρὸς καὶ πατρὸς χρείη λέγειν,
ὧν οὕνεκ' ἐκφοβεῖ με. τοῦτ' ἐγὼ καλῶς
ἔξοιδα. καίτοι πῶς ἐγὼ κακὸς φύσιν,
ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρων, ὥστ' εἰ φρονῶν
ἔπρασσον, οὐδ' ἂν ὧδ' ἐγιγνόμην κακός;
νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἱκόμην ἵν' ἱκόμην,
ὑφ' ὧν δ' ἔπασχον, εἰδότων ἀπωλλύμην.
ἀνθ' ὧν ἱκνοῦμαι πρὸς θεῶν ὑμᾶς, ξένοι,
ὥσπερ με κἀνεστήσαθ', ὧδε σώσατε,
καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες εἶτα τοὺς θεοὺς
μοίρᾳ ποιεῖσθε μηδαμῶς· ἡγεῖσθε δὲ
βλέπειν μὲν αὐτοὺς πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν,
βλέπειν δὲ πρὸς τοὺς δυσσεβεῖς, φυγὴν δέ του

196. λᾶος D.] λάου 197. ἀσυχαίᾳ Hermannus] ἡσυχίᾳ. Verba post ἡσυχίᾳ lecta ἰώ μοί μοι post 198. transposuit et Oedipo tribuit Hermannus. 198. ἅρμοσαι Elmsleius] ἁρμόσαι 200. γεραὸν D.] γεραιὸν 203. ὅτε νῦν] ὅτέ . . . νῦν pr. accentu super ε a m. ant. posito et erasis tribus literis, ε vero diducto ut spatium inter ε et νῦν expleat. 204. τίς ἔφυς] τίσ σ' ἔφυ, annotato non ab S, sed ab alia manu paullo recentiore γρ. τίσ ἔφυσ. 205. τίς ὁ πολύπονος] τίσ ὢν πολύπονοσ, adscripto ab ea quam modo dicebam manu γρ. τίσ ὁ πολύπονοσ. τίν' ἂν Vauvillersius] τίνα 206. σοῦ] σου 210. πέρα]
ι
πέρα 211. τόδ'; αἰνὰ Wunderus] τόδε; δεινὰ αὔδα Antigonae tribuit. 215. ὦ addidit Heathius. ξένε Triclinius] ξεῖνε 217. βαίνεις Triclinius] μένεις 218. κατακρυφάν] Literae κατα a m. ant. supra versum, adscripto in marg. extrema κατακρυφήν. 219. μέλλετον Hermannus] μέλλετ' τάχυνε Elmsleius] ταχύνετε 219. τιν' ὄντ' D.] τιν' ἀπόγονον. ἀπόγονον Reisigius deleverat. 220. ὀοοῦ D.] ὦ ὦ | ἰού 224. ὠὼ — ὠώ D.] ἰὼ ὦ ὦ ὦ. — ὦ ὦ 226. πόρσω Triclinius] πρόσω 227. ὑπέσχεο] ὑπέσχετο, τ radendo in σ converso. 228. *οὐδενὶ μοιριδία] οὐδενί μοι ῥαιδία pr. οὐδενὶ
π
μοίραι διὰ corr. 229. προπάθῃ] προμάθηι, π ab S. 231. * ἑτέρα] ἑτέραι 232. παραβαλλομέναι, sed ι eraso. 233. δὲ Triclinius] δ' ἐκ 234. *αὖθις] αὖτις

237. Scholiasta, τὸ τῆς Ἀντιγόνης πρόσωπον ὅλον (i. e. versus 237—253.) καὶ τοῦ χοροῦ τὸ τετράστιχον (i. e. versus 254—257.) ἀθετοῦνται. οὐδὲν δὲ ἐν τοῖς Διδύμου τούτων ὀβελισθὲν εὕρομεν. 238. Inter γεραὸν et πατέρα superscriptum ἀλαὸν ab S. 239. ἔργων] ἔργον pr. 243. τοὐμοῦ μόνου Hermannus] τοῦ μόνου. τοὐμοῦ, sine μόνου, Triclinius. οὐκ ἀλαοῖς] οὐκα . . λοῖσ, α . . in litura trium literarum posito et λοῖσ a m. recentissima inserto. 245. ὡσ τισ a m. pr., ὡστῆσ ab secunda. 247. κῦρσαι Hermannus] κύρσαι ὑμῖν Brunckius] ὑμῖν γὰρ 251. *ἢ τέκνον] ἢ τέκνον λέχος Reiskius] λόγος 252. *ἂν ἀθρῶν] ἀναθρῶν βροτὸν Triclinius] βροτῶν. Trium syllabarum defectum, quae vel in fine versus vel medio in versu exciderunt, indicavit Hermannus. 253. ὅστις] Alterum σ habet ab S. φυγεῖν D.] ἐκφυγεῖν 260. γ' scholiorum editor Romanus] τ' . 266. *τἄμ'] τἀμά 268. *χρείη] χρεῖ' ἦι, ει in litura pro η ut videtur. 278. μοίρᾳ D.] μοίραις (in apographis aliquot μοίρας vel μοῖραν). In marg. huius versus est ζ^τ, i. e. ζήτει. Nec certa huius versus emendatio est.

μήπω γενέσθαι φωτὸς ἀνοσίου. τάδ' οὖν
ξυνεὶς σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας
ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις ὑπηρετῶν,
ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον,
ῥύου με κἀκφύλασσε· μηδέ μου κάρα
τὸ δυσπρόσοπτον εἰσορῶν ἀτιμάσῃς.
ἥκω γὰρ ἱρὸς εὐσεβής τε καὶ φέρων
ὄνησιν ἀστοῖς τοῖσδ'· ὅταν δ' ὁ κύριος
παρῇ τις, ὑμῶν ὅστις ἐστὶν ἡγεμών,
τότ' εἰσακούων πάντ' ἐπιστήσει· τὰ δὲ
μεταξὺ τούτου μηδαμῶς γίγνου κακός.
ΧΟ. ταρβεῖν μέν, ὦ γεραιέ, τἀνθυμήματα
πολλή 'στ' ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ· λόγοισι γὰρ
οὐκ ὠνόμασται βραχέσι· τοὺς δὲ τῆσδε γῆς
ἄνακτας ἀρκεῖ ταῦτά μοι διειδέναι.
ΟΙ. καὶ ποῦ 'σθ' ὁ κραίνων τῆσδε τῆς χώρας, ξένοι;
ΧΟ. πατρῷον ἄστυ γῆς ἔχει· σκοπὸς δέ νιν,
ὃς κἀμὲ δεῦρ' ἔπεμπεν, οἴχεται στελῶν.
ΟΙ. ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν
ἢ φροντίδ' ἕξειν αὐτόν, ὥστ' ἐλθεῖν πέλας;
ΧΟ. [καὶ κάρθ', ὅταν περ τοὔνομ' αἴσθηται τὸ σόν.
ΟΙ. τίς δ' ἔσθ' ὁ κείνῳ τοῦτο τοὔπος ἀγγελῶν;
ΧΟ. μακρὰ κέλευθος· πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη
φιλεῖ πλανᾶσθαι, τῶν ἐκεῖνος ἀΐων,]
θάρσει, παρέσται. πολὺ γάρ, ὦ γέρον, τὸ σὸν
ὄνομα διήκει πάντας, ὥστε κεἰ βραδὺς
γήρᾳ, κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφίξεται ταχύς.
ΟΙ. ἀλλ' εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὑτοῦ πόλει
ἐμοί τε. τίς γὰρ ἔσθ' ὃς οὐχ αὑτῷ φίλος;
ΑΝ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω; ποῖ φρενῶν ἔλθω, πάτερ;
ΟΙ. τί δ' ἔστι, τέκνον Ἀντιγόνη; ΑΝ. γυναῖχ' ὁρῶ
στείχουσαν ἡμῶν ἆσσον, Αἰτναίας ἐπὶ
πώλου βεβῶσαν· κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς
κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει.
τί φῶ;
ἆρ' ἔστιν; ἆρ' οὐκ ἔστιν; ἢ γνώμη πλανᾷ;
καὶ φημὶ κἀπόφημι κοὐκ ἔχω τί φῶ.
τάλαινα,
οὐκ ἔστιν ἄλλη. φαιδρὰ γοῦν ἀπ' ὀμμάτων
σαίνει με προσστείχουσα· σημαίνει δ' ὅτι
μόνης τόδ' ἔστ' ἀδελφὸν Ἰσμήνης κάρα.
ΟΙ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; ΑΝ. παῖδα σήν, ἐμὴν δ' ὁρᾶν
ὅμαιμον· αὐδῇ δ' αὐτίκ' ἔξεστιν μαθεῖν.

ΙΣΜΗΝΗ.

ὦ δισσὰ πατρὸς καὶ κασιγνήτης ἐμοὶ
ἥδιστα προσφωνήμαθ', ὡς ὑμᾶς μόλις
εὑροῦσα λύπῃ δεύτερον μόλις βλέπω.
ΟΙ. ὦ τέκνον, ἥκεις; ΙΣ. ὦ πάτερ δύσμοιρ' ὁρᾶν.
ΟΙ. τέκνον, πέφηνας; ΙΣ. οὐκ ἄνευ μόχθου γέ μοι.
ΟΙ. πρόσψαυσον, ὦ παῖ. ΙΣ. θιγγάνω δυοῖν ὁμοῦ.
ΟΙ. ὦ σπέρμ' ὅμαιμον. ΙΣ. ὦ δύ' ἀθλίω τροφά.
ΟΙ. ἦ τῆσδε κἀμοῦ; ΙΣ. δυσμόρου τ' ἐμοῦ τρίτης.
ΟΙ. τέκνον, τί δ' ἦλθες; ΙΣ. σῇ, πάτερ, προμηθίᾳ.
ΟΙ. πότερα πόθοισι; ΙΣ. καὶ λόγων γ' αὐτάγγελος,
ξὺν ᾧπερ εἶχον οἰκετῶν πιστῷ μόνῳ.
ΟΙ. οἱ δ' αὐθόμαιμοι ποῦ νεανίαι πονεῖν;
ΙΣ. εἴσ' οὗπέρ εἰσι· δεινὰ τἀν κείνοις τανῦν.
ΟΙ. ὦ πάντ' ἐκείνω τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις
φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφάς·
ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας
θακοῦσιν ἱστουργοῦντες, αἱ δὲ σύννομοι
τἄξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί.
σφῷν δ', ὦ τέκν', οὓς μὲν εἰκὸς ἦν πονεῖν τάδε,
κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν ὥστε παρθένοι,
σφὼ δ' ἀντ' ἐκείνων τἀμὰ δυστήνου κακὰ
ὑπερπονεῖτον. ἡ μὲν ἐξ ὅτου νέας
τροφῆς ἔληξε καὶ κατίσχυσεν δέμας,
ἀεὶ μεθ' ἡμῶν δύσμορος πλανωμένη,
γερονταγωγεῖ, πολλὰ μὲν κατ' ἀγρίαν
ὕλην ἄσιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη,
πολλοῖσι δ' ὄμβροις ἡλίου τε καύμασι
μοχθοῦσα τλήμων δεύτερ' ἡγεῖται τὰ τῆς
οἴκοι διαίτης, εἰ πατὴρ τροφὴν ἔχοι.
σὺ δ', ὦ τέκνον, πρόσθεν μὲν ἐξίκου πατρὶ
μαντεῖ' ἄγουσα πάντα, Καδμείων λάθρα,
ἃ τοῦδ' ἐχρήσθη σώματος, φύλαξ τέ μου
πιστὴ κατέστης, γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην·
νῦν δ' αὖ τίν' ἥκεις μῦθον, Ἰσμήνη, πατρὶ
φέρουσα; τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος;
ἥκεις γὰρ οὐ κενή γε, τοῦτ' ἐγὼ σαφῶς
ἔξοιδα, μὴ οὐχὶ δεῖμ' ἐμοὶ φέρουσά τι.
ΙΣ. ἐγὼ τὰ μὲν παθήμαθ' ἅπαθον, πάτερ,
ζητοῦσα τὴν σὴν ποῦ κατοικοίης τροφήν,
παρεῖσ' ἐάσω· δὶς γὰρ οὐχὶ βούλομαι
πονοῦσά τ' ἀλγεῖν καὶ λέγουσ' αὖθις πάλιν.
ἃ δ' ἀμφὶ τοῖν σοῖν δυσμόροιν παίδοιν κακὰ
νῦν ἐστι, ταῦτα σημανοῦσ' ἐλήλυθα.
πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρις Κρέοντί τε
θρόνους ἐᾶσθαι μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν,
λόγῳ σκοποῦσι τὴν πάλαι γένους φθοράν,
οἵα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον·
νῦν δ' ἐκ θεῶν του κἀξ ἀλιτρίας φρενὸς
εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακή,
ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ.
χὠ μὲν νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγὼς

---

281. ἀνοσίου. τάδ' οὖν ξυνεὶς D.] ἀνοσίου βροτῶν. ξὺν οἷς 287. ἱρὸς D.] ἱερὸς 288. κύριος] υ in litura, ρ ex alia litera factum, quae ν fuisse potest, οσ a m. rec. additum. 291. *γίγνου] γίνου
π
294. *τῆσδε] τῆς 298. ἔπεμψεν, π a m. pr. 300. αὐτὸν ὥστ' Porsonus] ἀπόνως τ' 301—304 seclusit Henr. Hirzelius in Museo Rhenano a. 1863. vol. 18. p. 306. 302. *δ'] om. 307. γήρᾳ D.] εὕδει 308. *θ' αὑτοῦ] τ' αὐτοῦ 309. ἔσθ' ὃς Nauckius] ἐσθλὸς 311. γυναῖχ'] γυναῖκ', χ a m. pr. superscr. 312. *ἐπὶ] ἔπι 313. ἡλιοστερὴς] ἡλιοστεγὴς. Coraës in Prodromo Bibl. Gr. p. 298. 315. τί φῶ;]
αι
τί φῶ νιν Hermannus. 316. πλανᾷ] πλανῶ, αι a m. pr. 320. σαίνει] σημαίνει, ει ex η facto a m. pr. προσστείχουσα D.] προστείχουσα 321. ἔστ' ἀδελφὸν Herwerdenus in Observationibus in Comicos (Lugd. Bat. 1855.) p. 133.] ἐστὶ δῆλον 323. ἔξεστιν] ἐξέσται Blaydesius. 325. *προσφωνήμαθ'] προφωνήμαθ'

327. *δύσμοιρ'] δύσμορ' 328. μοι] μου pr. ut videtur. 330. ὦ σπέρμ' —] Hic versus legitur post 327. (ὦ τέκνον, ἥκεις —). Transposuit Musgravius. ὦ δύ' ἀθλίω τροφά D.] ὦ δυσάθλιαι τροφαί
ων
331. τ' Marklandus] δ' 333. λόγων] λόγοισ, ων a m. pr. 334. *ξὺν ᾧπερ] ξυνῶπερ τ', eraso accentu super ε. 335. αὐθόμαιμοι] αὐθ' ὅμαιμοι ποῦ scholiasta] ποῖ 336. δεινὰ δ' m. prima fe-
ν
cit ex δεινὰσ τἀν κείνοις Schaeferus] δ' ἐκείνοισ, ν ab S inserto. 350. πολλοῖσι δ'] πολλοῖσιν, sed correxit m. pr. 351. *δεύτερ'] δεῦρ' 355. τε Elmsleius] δέ 358. *σ'] om. 361: *ἅπαθον] ἃ πάθον 366. *σημανοῦσ'] σημαίνουσ' 368. πόλιν, λόγῳ σκοποῦσι] πόλιν φόνῳ, σκοποῦσι Blaydesius. 371. κἀξ ἀλιτρίας D.] κἀξαλιτηροῦ

τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη θρόνων
ἀποστερίσκει, κἀξελήλακεν πάτρας.
ὁ δ', ὡς καθ' ἡμᾶς ἔσθ' ὁ πληθύων λόγος,
τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγάς, προσλαμβάνει
κῆδός τε καινὸν καὶ ξυνασπιστὰς φίλους,
ὡς αὐτίκ' Ἄργος ἢ τὸ Καδμείων πέδον
τιμῇ καθέξων, ἢ πρὸς οὐρανὸν βιβῶν.
ταῦτ' οὐκ ἀριθμός ἐστιν, ὦ πάτερ, λόγων,
ἀλλ' ἔργα δεινά· τοὺς δὲ σοὺς ὅποι θεοὶ
πόνους κατοικτιοῦσιν οὐκ ἔχω μαθεῖν.
ΟΙ. ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ' ὡς ἐμοῦ θεοὺς
ὤραν τιν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε;
ΙΣ. ἔγωγε τοῖς νῦν γ', ὦ πάτερ, μαντεύμασιν.
ΟΙ. ποίοισι τούτοις; τί δὲ τεθέσπισται, τέκνον;
ΙΣ. σὲ τοῖς ἐκεῖ ζητητὸν ἀνθρώποις ποτὲ
θανόντ' ἔσεσθαι ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν.
ΟΙ. τίς δ' ἄν τι τοιοῦδ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν ἄν;
ΙΣ. ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη.
ΟΙ. ὅτ' οὐκέτ' εἰμί, τηνικαῦτ' ἄρ' εἴμ' ἀνήρ;
ΙΣ. νῦν γὰρ θεοί σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὤλλυσαν.
ΟΙ. γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον ὃς νέος πέσῃ.
ΙΣ. καὶ μὴν Κρέοντά γ' ἴσθι σοι τούτων χάριν
ἥξοντα βαιοῦ κοὐχὶ μυρίου χρόνου.
ΟΙ. ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἑρμήνευέ μοι.
ΙΣ. ὥς σ' ἄγχι γῆς στήσωσι Καδμείας, ὅπως
κρατῶσι μὲν σοῦ, γῆς δὲ μὴ 'μβαίνῃς ὅρων.
ΟΙ. ἡ δ' ὠφέλησις τίς θύρασι κειμένου;
ΙΣ. κείνοις ὁ τύμβος δυστυχῶν ὁ σὸς βαρύς.
ΟΙ. κἄνευ θεοῦ τις τοῦτό γ' ἂν γνώμῃ μάθοι.
ΙΣ. τούτου χάριν τοίνυν σε προσθέσθαι πέλας
χώρας θέλουσι, μηδ' ἵν' ἂν σαυτοῦ κρατοῖς.
ΟΙ. ἦ καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει;
ΙΣ. ἀλλ' οὐκ ἐᾷ τοὔμφυλον αἷμά σ', ὦ πάτερ.
ΟΙ. οὐκ ἆρ' ἐμοῦ γε μὴ κρατήσωσίν ποτε.
ΙΣ. ἔσται ποτ' ἆρα τοῦτο Καδμείοις βάρος.
ΟΙ. ποίας φανείσης, ὦ τέκνον, συναλλαγῆς;
ΙΣ. τῆς σῆς ὑπ' ὀργῆς, σοῖς ὅταν στῶσιν τάφοις.
ΟΙ. ἃ δ' ἐννέπεις, κλύουσα τοῦ λέγεις, τέκνον;
ΙΣ. ἀνδρῶν θεωρῶν Δελφικῆς ἀφ' ἑστίας.
ΟΙ. καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ;
ΙΣ. ὥς φασιν οἱ μολόντες ἐς Θήβης πέδον.
ΟΙ. παίδων τις οὖν ἤκουσε τῶν ἐμῶν τάδε;
ΙΣ. ἄμφω γ' ὁμοίως, κἀξεπίστασθον καλῶς.
ΟΙ. κᾆθ' οἱ κάκιστοι τῶνδ' ἀκούσαντες πάρος
τοὐμοῦ πόθου προὔθεντο τὴν τυραννίδα;
ΙΣ. ἀλγῶ κλύουσα ταῦτ' ἐγώ, φέρω δ' ὅμως.
ΟΙ. ἀλλ' οἱ θεοί σφιν μήτε τὴν πεπρωμένην
ἔριν κατασβέσειαν, ἐν δ' ἐμοὶ τέλος
αὐτοῖν γένοιτο τῆσδε τῆς μάχης πέρι,
ἧς νῦν ἔχονται κἀπαναίρονται δόρυ·
ὡς οὔτ' ἂν ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει
μείνειεν, οὔτ' ἂν οὑξεληλυθὼς πάλιν
ἔλθοι ποτ' αὖθις· οἵ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ
οὕτως ἀτίμως πατρίδος ἐξωθούμενον
οὐκ ἔσχον οὐδ' ἤμυναν, ἀλλ' ἀνάστατος
αὐτοῖν ἐπέμφθην κἀξεκηρύχθην φυγάς.
εἴποις ἂν ὡς θέλοντι τοῦτ' ἐμοὶ τότε
πόλις τὸ δῶρον εἰκότως κατῄνεσεν.
οὐ δῆτ', ἐπεί τοι τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμέραν,
ὁπηνίκ' ἔζει θυμός, ἥδιστον δέ μοι
τὸ κατθανεῖν ἦν καὶ τὸ λευσθῆναι πέτροις,
οὐδεὶς ἔρωτος τοῦδ' ἐφαίνετ' ὠφελῶν·
χρόνῳ δ', ὅτ' ἤδη πᾶς ὁ μόχθος ἦν πέπων,
κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι
μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων,
τὸ τηνίκ' ἤδη τοῦτο μὲν πόλις βίᾳ
ἤλαυνέ μ' ἐκ γῆς χρόνιον, οἱ δ' ἐπωφελεῖν,
οἱ τοῦ πατρός, τῷ πατρὶ δυνάμενοι, τὸ δρᾶν
οὐκ ἠθέλησαν, ἀλλ' ἔπους σμικροῦ χάριν
φυγάς σφιν ἔξω πτωχὸς ἠλώμην ἀεί·
ἐκ ταῖνδε δ', οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις
δίδωσιν αὐταῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου
καὶ γῆς ἄδειαν καὶ γένους ἐπάρκεσιν·
τὼ δ' ἀντὶ τοῦ φύσαντος εἱλέσθην θρόνους
καὶ σκῆπτρα κραίνειν καὶ τυραννεύειν χθονός.
ἀλλ' οὔ τι μὴ λάχωσι τοῦδε συμμάχου,
οὐδὲ σφιν ἀρχῆς τῆσδε Καδμείας ποτὲ
ὄνησις ἥξει, τοῦτ' ἐγᾦδα, τῆσδέ τε
μαντεῖ' ἀκούων συννοῶν τε τἀξ ἐμοῦ
παλαίφαθ' ἁμοὶ Φοῖβος ἤνυσέν ποτε.
πρὸς ταῦτα καὶ Κρέοντα πεμπόντων ἐμοῦ
μαστῆρα, κεἴ τις ἄλλος ἐν πόλει σθένει.
ἐὰν γὰρ ὑμεῖς, ὦ ξένοι, θέληθ' ὁμοῦ
προστάτισι ταῖς σεμναῖσι δημούχοις θεαῖς
ἀλκὴν ποιεῖσθαι, τῇδε μὲν πόλει μέγαν
σωτῆρ' ἀρεῖσθε, τοῖς δ' ἐμοῖς ἐχθροῖς πόνους.
ΧΟ. ἐπάξιος μέν, Οἰδίπους, κατοικτίσαι,
αὐτός τε παῖδές θ' αἵδ'· ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς

875. Huic versui a m. ant. χ adscriptum. 380. 381. Versus propter sententiae absurditatem suspecti. 381. καθέξων] καθέξον in apogr. Paris. 2712. πρὸς οὐρανὸν] προσουν̄ον̄ 383. ὅποι] ὅπῃ Halmius. 386. ὤραν] ὥραν a m. sec. Videtur ὤραν fuisse. 390. εὐσοίας] εὐνοίας. Corr. ex schol. 391. τι addidit Hermannus: cui fortasse praeferendum quod Blaydesius coniecit τί δ' ἂν τοιοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς εὖ πράξειεν] εὐπράξειεν 392. τὰ κείνων] τἀκείνων a m. sec. ut Electr. 1345. 393. *ἄρ'] ἆρ' 400. μὲν σοῦ D.] μέν σου 401. θύρασι Elmsleius] θύραισι 404. προσθέσθαι πέλας] Ante προσθέσθαι quinque circiter literae erasae una cum litera α, quae super π verbi προσθέσθαι scripta fuerat, πέλας autem serius additum. Ex his colligi potest a m. pr.
β α
πέλασ προσθέσθαι scriptum fuisse, literis β α rectum verborum ordinem indicantibus. 405. ἂν] αὐ pr. σαυτοῦ] σ ex τ factum, ut videtur. κρατοῖς Brunckius] κρατῇς 406. ἦ] ἡ, accentibus a m. sec. 408. *ἆρ'] ἄρ' 409. *ἆρα] ἄρα 415. μολόντες] Sic pr. μολοῦντεσ ab S. 417. *γ'] θ'

421. σφιν Elmsleius ad Eurip. Med. 393.] σφι τὴν πεπρωμένην] τῶν πεπραγμένων, literis η et η a m. pr. vel S superscriptis. 423. *αὐτοῖν] αὐτῶν 424. κἀπαναίρονται Hermannus] κἀπαναιροῦνται 426. *οὔτ' ἂν οὑξεληλυθὼς] οὔτ' ἐξεληλυθὼς 432. *κατῄνεσεν] κατηίνυσεν (sic, non κατήινυσεν). 434. ὁπηνίκ'] ὁπηνίχ' ἔζει] Ζ ex Ξ factum. Fuit igitur ἔξει. 436. *ἐφαίνετ'] ἐμφαίνετ' 437. δ' ex τ factum. 441. *οἱ] οἱ 443. *ἀλλ' ἔπους σμικροῦ] ἀλλέπου (ἀλλάπου manus multo recentior) σμικροῦ 444. *φυγάς σφιν] φυγασφιν *ἠλώμην] ἠλόμην, priore η in litura pro ει. 450.
ου
λάχωσι,ου a m. pr. 451. οὐδὲ Elmsleius] οὔτε
ή
452. ἥξει] εξει, ή a m. pr. *τε] γε 453. τε τἀξ Heathius] τάτ' ἐξ 454. ἁμοὶ Heathius] ἅ μοι 457. θέληθ' ὁμοῦ D.] θέλητέ μου 458. προστάτισι
σὺν
D.] πρόσ ταῖσι, σὺν ab alia m. antiqua. 459. *ποιεῖσθαι] ποιεῖσθε *πόλει] τῇ πόλει 460. τοῖς] οἱ in litura pro ἡ *ἐμοῖς] ἐμῆς 461. ἐπάξιος]
σ
ἐπάξιον, σ a m. pr.

σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ,
παραινέσαι σοι βούλομαι τὰ σύμφορα.
ΟΙ. ὦ φίλταθ', ὡς νῦν πᾶν τελοῦντι προξένει.
ΧΟ. θοῦ νῦν καθαρμὸν τῶνδε δαιμόνων, ἐφ' ἃς
τὸ πρῶτον ἵκου καὶ κατέστειψας πέδον.
ΟΙ. τρόποισι ποίοις; ὦ ξένοι, διδάσκετε.
ΧΟ. πρῶτον μὲν ἱρὰς ἐξ ἀειρύτου χοὰς
κρήνης ἐνεγκοῦ, δι' ὁσίων χειρῶν θιγών.
ΟΙ. ὅταν δὲ τοῦτο χεῦμ' ἀκήρατον λάβω;
ΧΟ. κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη,
ὧν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους.
ΟΙ. θαλλοῖσιν, ἢ κρόκαισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ;
ΧΟ. οἰὸς νεαλοῦς νεοπόκῳ μαλλῷ βαλών.
ΟΙ. εἶεν· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή;
ΧΟ. χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἕω.
ΟΙ. ἦ τοῖσδε κρωσσοῖς οἷς λέγεις χέω τάδε;
ΧΟ. τρισσάς γε πηγάς· τὸν τελευταῖον δὲ χοῦν
ΟΙ. τοῦ τόνδε πλήσας θῶ; δίδασκε καὶ τόδε.
ΧΟ. ὕδατος, μελίσσης· μηδὲ προσφέρειν μέθυ.
ΟΙ. ὅταν δὲ τούτων γῆ μελάμφυλλος τύχῃ;
ΧΟ. τρὶς ἐννέ' αὐτῇ κλῶνας ἐξ ἀμφοῖν χεροῖν
τιθεὶς ἐλάας τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς.
ΟΙ. τούτων ἀκοῦσαι βούλομαι· μέγιστα γάρ.
ΧΟ. ὥς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν
στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον
αἰτοῦ σύ τ' αὐτὸς κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ,
ἄπυστα φωνῶν μηδὲ μηκύνων βοήν.
ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος. καὶ ταῦτά σοι
δράσαντι θαρσῶν ἂν παρασταίην ἐγώ,
ἄλλως δὲ δειμαίνοιμ' ἄν, ὦ ξέν', ἀμφὶ σοί.
ΟΙ. ὦ παῖδε, κλύετον τῶνδε προσχώρων ξένων;
ΑΝ. ἠκούσαμέν τε χὤ τι δεῖ πρόστασσε δρᾶν.
ΟΙ. ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά· λείπομαι γὰρ ἐν
τῷ μήτε σωκεῖν μήθ' ὁρᾶν, δυοῖν κακοῖν·
σφῷν δ' ἁτέρα μολοῦσα πραξάτω τάδε.
ἀρκεῖν γὰρ οἶμαι κἀντὶ μυρίων μίαν
ψυχὴν τάδ' ἐκτίνουσαν, ἢν εὔνους παρῇ.
ἀλλ' ἐν τάχει τι πράσσετον· μόνον δέ με
μὴ λείπετ'· οὐ γὰρ ἂν σθένοι τοὐμὸν δέμας
ἔρημον ἕρπειν οὐδ' ὑφηγητοῦ δίχα.
ΙΣ. ἀλλ' εἶμ' ἐγὼ τελοῦσα· τὸν τόπον δ' ἵνα
χρὴ 'σται μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν.
ΧΟ. τοὐκεῖθεν ἄλσους, ὦ ξένη, τοῦδ'. ἢν δέ του
σπάνιν τιν' ἴσχῃς, ἔστ' ἔποικος, ὃς φράσει.
ΙΣ. χωροῖμ' ἂν ἐς τόδ'· Ἀντιγόνη, σὺ δ' ἐνθάδε
φύλασσε πατέρα τόνδε· τοῖς τεκοῦσι γὰρ
οὐδ' εἰ πονεῖ τις, δεῖ πόνου μνήμην ἔχειν.
ΧΟ. δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακόν, ὦ ξεῖν', [ἐπεγείρειν·
ὅμως δ' ἔραμαι πυθέσθαι
ΟΙ. τί τοῦτο;
ΧΟ. τᾶς δειλαίας ἀπόρου φανείσας
ἀλγηδόνος, ᾇ ξυνέστας.
ΟΙ. μὴ πρὸς ξενίας ἀνοίξῃς
τᾶς σᾶς, πέπον, ἔργ' ἀναιδῆ.
ΧΟ. τό τοι πολὺ καὶ μηδαμὰ λῆγον
χρῄζω, ξεῖν', ὀρθὸν ἄκουσμ' ἀκοῦσαι.
ΟΙ. ὤμοι.
ΧΟ. στέρξον, ἱκετεύω.
ΟΙ. φεῦ φεῦ.
ΧΟ. πείθου· κἀγὼ γὰρ ὅσον σὺ προσχρῄζεις.
ΟΙ. ἤνεγκον κακότατ', ὦ ξένοι, ἤνεγκον ἑκὼν μέν, [θεὸς ἴστω,
τούτων δ' αὐθαίρετον οὐδέν.
ΧΟ. ἀλλ' ἐς τί;
ΟΙ. κακᾷ μ' εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν
γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ.
ΧΟ. ἦ ματρόθεν, ὡς ἀκούω,
δυσώνυμα λέκτρ' ἐπλήσω;
ΟΙ. ὤμοι, θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν,
ὦ ξεῖν'· αὗται δὲ δύ' ἐξ ἐμοῦ μὲν
ΧΟ. πῶς φῄς;
ΟΙ. παῖδε, δύο δ' ἄτα
ΧΟ. ὦ Ζεῦ.
ΟΙ. ματρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος.
ΧΟ. αὗται γὰρ ἀπόγονοι τεαί;
ΟΙ. κοιναί τε πατρὸς ἀδελφεαί.
ΧΟ. ἰώ. ΟΙ. ἰὼ δῆτα μυρίων γ' ἐπιστροφαὶ κακῶν.
ΧΟ. ἔπαθες ΟΙ. ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν. [μην
ΧΟ. ἔρεξας ΟΙ. οὐκ ἔρεξα. ΧΟ. τί γάρ; ΟΙ. ἐδεξά-
δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος
ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι.
ΧΟ. δύστανε, τί γάρ; ἔθου φόνον [νόσον.
ΟΙ. τί τοῦτο; τί δ' ἐθέλεις μαθεῖν;
ΧΟ. πατρός; ΟΙ. παπαῖ, δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ
ΧΟ. ἔκανες ΟΙ. ἔκανον. ἔχει δέ μοι
ΧΟ. τί τοῦτο; ΟΙ. πρὸς δίκας τι. ΧΟ. τί γάρ; ΟΙ. ἐγὼ [φράσω.
καὶ γὰρ ἁλοὺς ἐφόνευσα καὶ ὤλεσα·
νόμῳ δὲ καθαρός, ἄϊδρις ἐς τόδ' ἦλθον.
ΧΟ. καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' ἡμὶν Αἰγέως γόνος
Θησεὺς κατ' ὀμφὴν σὴν ἐφ' ἀστάλη πάρα.

510—520. = 521—533.
534—541. = 542—548.

---

467. *κατέστειψας] κατέστιψασ 469. ἱρὰς D.] ἱερὰς *ἀειρύτου] ἀειρρύτου 470. ἐνεγκοῦ Elmsleius] ἐνέγκου 471. λάβω] βαλών, β et λ in litura, et superscripto a m. pr. λάβω, hoc modo βαλὼν λάβω. Prima igitur scriptura fuit λαβών. 473. ἔρεψον] ἔρεψον (ε superscr.) 475. νεαλοῦς D.] νεαρᾶς νεοπόκῳ Canterus] οἰνεοτόκωι, superscripto οἰοπόκωι a m. antiqua, quae similis est manui S, sed non eadem. *βαλών] λαβών 479. δὲ χοῦν Heimsoethius] δ' ὅλον 481. μηδὲ] μή, cui δὲ m. recentior addidit. 487. σωτήριον] σωτηρίους L. Dindorfius in Thesauro. 488. ἐλάας D.] ἐλαίας *τ'] γ' 491. θαρσῶν Brunckius] θαρρῶν *παρασταίην] παρασταίμην 492. *δὲ] δ' αὖ 494. Lineolam a m. pr. praefixam in χ mutavit m. secunda. Ismenae tribuunt apographa, Antigonae Brunckius. τε] γε Nauckius. τι] σε (τ superscr.) 495. ὁδωτά] ο ex ω factum. 496. μήτε σωκεῖν D.] μὴ δύνασθαι 497. ἁτέρα Elmsleius] ητέρα 499. ἐκτίνουσαν Canterus] ἐκτείνουσαν 502. δίχα Hermannus] δ' ἄνευ 504. χρὴ 'σται D.] χρῆσται

505. τοῦ] τοι pr. ut videtur. 509. *πονεῖ] πονῇ 515. ξενίας] ξενείασ, ι (superscr.) ab S. 516. *τᾶς σᾶς] τὰς σὰς πέπον Bothius] πέπονθ' 517. μηδαμὰ Brunckius] μηδαμᾶ 518. ξεῖν' Neuius] ξέν' 519. ὤμοι Hermannus] ἰώ μοι 520. *προσχρῄζεις] προχρήιζεισ 522. ἑκὼν Bothius] ἄκων 523. αὐθαίρετον] ἐθελητὸν Hermannus. 525. *μ'] μὲν ἴδριν Mudgius] ἴδρις 527. ματρόθεν Elmsleius] μητρόθεν 528. ἐπλήσω] ἐπάσω Nauckius. 530. μὲν addidit Elmsleius. 531. παῖδε Elmsleius] παῖδες 534. αὗται γὰρ ἀπόγονοι τεαὶ Hermannus] σαί τ' ἄρ' εἰσὶν ἀπόγονοί τε καὶ 535. τε Meinekius] γε 541. πόλεος Hermannus] πόλεως 542. φόνον] φ ex π factum 547. ἁλοὺς Hermannus] ἄλλους. ἄνους Porsonus. καὶ ὤλεσα Bothius] καὶ ἀπώλεσα 549. ἡμὶν Brunckius] ἡμῖν (ἦμιν Ald.) 550. ἐφ' ἀστάλη D.] ἀπεστάλη

ΘΗΣΕΥΣ.

πολλῶν ἀκούων ἔν τε τῷ πάρος χρόνῳ
τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς
ἔγνωκά σ', ὦ παῖ Λαΐου, τανῦν θ' ὁδοῖς
ἐν ταῖσδ' ἀκούων μᾶλλον ἐξεπίσταμαι.
σκευή τε γάρ σε καὶ τὸ δύστηνον κάρα
δηλοῦτον ἡμῖν ὄνθ' ὃς εἶ, καί σ' οἰκτίσας
θέλω 'περέσθαι, δύσμορ' Οἰδίπους, τίνα
πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων,
αὐτός τε χἡ σὴ δύσμορος παραστάτις.
δίδασκε· δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις
λέξας ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγώ,
ὃς οἶδα καὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος,
ὥσπερ σύ, χὡς τις πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης
ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τὠμῷ κάρᾳ,
ὥστε ξένον γ' ἂν οὐδέν' ὄνθ', ὥσπερ σὺ νῦν,
ὑπεκτραποίμην μὴ οὐ συνεκσῴζειν· ἐπεὶ
ἔξοιδ' ἀνὴρ ὢν χὤτι τῆς εἰς αὔριον
οὐδὲν πλέον μοι σοῦ μέτεστιν ἡμέρας.

ΟΙ. Θησεῦ, τὸ σὸν γενναῖον ἐν σμικρῷ λόγῳ
παρῆκεν ὥστε βραχέα μοι δεῖσθαι φράσαι.
σὺ γάρ μ' ὅς εἰμι, κἀφ' ὅτου πατρὸς γεγὼς
καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον, εἰρηκὼς κυρεῖς·
ὥστ' ἐστί μοι τὸ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο πλὴν
εἰπεῖν ἃ χρῄζω, χὡ λόγος διέρχεται.
ΘΗ. τοῦτ' αὐτὸ νῦν δίδασχ', ὅπως ἂν ἐκμάθω.
ΟΙ. δώσων ἱκάνω τοὐμὸν ἄθλιον δέμας
σοὶ δῶρον, οὐ σπουδαῖον εἰς ὄψιν· τὰ δὲ
κέρδη παρ' αὐτοῦ κρείσσον' ἢ μορφὴ καλή.
ΘΗ. ποῖον δὲ κέρδος ἀξιοῖς ἥκειν φέρων;
ΟΙ. χρόνῳ μάθοις ἄν, οὐχὶ τῷ παρόντι που.
ΘΗ. ποίῳ γὰρ ἡ σὴ προσφορὰ δηλώσεται;
ΟΙ. ὅταν θάνω 'γὼ καὶ σύ μου ταφεὺς γένῃ.
ΘΗ. τὰ λοίσθι' αἰτεῖ τοῦ βίου, τὰ δ' ἐν μέσῳ
ἢ λῆστιν ἴσχεις ἢ δι' οὐδενὸς ποιεῖ.
ΟΙ. ἐνταῦθα γάρ μοι κεῖνα συγκομίζεται.
ΘΗ. ἀλλ' ἐν βραχεῖ δὴ τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν.
ΟΙ. ὅρα γε μήν· οὐ σμικρός, οὔκ, ἀγὼν ὅδε.
ΘΗ. πότερα τὰ τῶν σῶν ἐκγόνων, ἢ 'μοῦ λέγεις;
ΟΙ. κεῖνοι κομίζειν κεῖσ' ἀναγκάζουσί με.
ΘΗ. ἀλλ' οὐ θελόντων γ' οὐδὲ σοὶ φεύγειν καλόν.
ΟΙ. ἀλλ' οὐδ', ὅτ' αὐτὸς ἤθελον, παρίεσαν.
ΘΗ. ὦ μῶρε, θυμὸς δ' ἐν κακοῖς οὐ ξύμφορον.
ΟΙ. ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει, τανῦν δ' ἔα.
ΘΗ. δίδασκ'· ἄνευ γνώμης γὰρ οὔ με χρὴ λέγειν.
ΟΙ. πέπονθα, Θησεῦ, δεινὰ πρὸς κακοῖς κακά.
ΘΗ. ἦ τὴν παλαιὰν ξυμφορὰν γένους ἐρεῖς;
ΟΙ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ.
ΘΗ. τί γὰρ τὸ μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς;
ΟΙ. οὕτως ἔχει μοι. γῆς ἐμῆς ἀπηλάθην
πρὸς τῶν ἐμαυτοῦ σπερμάτων· ἔστιν δέ μοι
πάλιν κατελθεῖν μήποθ', ὡς πατροκτόνῳ.
ΘΗ. πῶς δῆτά σ' ἂν πεμψαίαθ', ὥστ' οἰκεῖν δίχα;
ΟΙ. τὸ θεῖον αὐτοὺς ἐξαναγκάσει στόμα.
ΘΗ. ποῖον πάθος δείσαντας ἐκ χρηστηρίων;
ΟΙ. ὅτι σφ' ἀνάγκη τῇδε πληγῆναι χθονί.
ΘΗ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά;
ΟΙ. ὦ φίλτατ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται
θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτε,
τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος.
φθίνει μὲν ἰσχὺς γῆς, φθίνει δὲ σώματος,
θνῄσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία,
καὶ πνεῦμα ταυτὸν οὔποτ' οὔτ' ἐν ἀνδράσιν
φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.
τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ
τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καὖθις φίλα.
καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐημερεῖ
καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος
χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών,
ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα
δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου·
ἵν' οὑμὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς
ψυχρός ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς χὡ Διὸς Φοῖβος σαφής.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τἀκίνητ' ἔπη,
ἔα μ' ἐν οἷσιν ἠρξάμην, τὸ σὸν μόνον
πιστὸν φυλάσσων, κοὔποτ' Οἰδίπουν ἐρεῖς
ἀχρεῖον οἰκητῆρα δέξασθαι τόπων
τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.
ΧΟ. ἄναξ, πάλαι καὶ ταῦτα καὶ τοιαῦτ' ἔπη
γῇ τῇδ' ὅδ' ἀνὴρ ὡς τελῶν ἐφαίνετο.
ΘΗ. τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι
τοιοῦδ', ὅτῳ πρῶτον μὲν ἡ δορύξενος
κοινὴ παρ' ἡμῖν αἰέν ἐστιν ἑστία;
ἔπειτα δ' ἱκέτης δαιμόνων ἀφιγμένος
γῇ τῇδε κἀμοὶ δασμὸν οὐ σμικρὸν τίνει.
ἁγὼ σεβισθεὶς οὔποτ' ἐκβαλῶ χάριν
τὴν τοῦδε, χώρᾳ δ' ἔμπολιν κατοικιῶ.
[εἰ δ' ἐνθάδ' ἡδὺ τῷ ξένῳ μίμνειν, σέ νιν
τάξω φυλάσσειν, εἴτ' ἐμοῦ στείχειν μέτα,
τόδ' ἡδύ, τούτων, Οἰδίπους, δίδωμί σοι
κρίναντι χρῆσθαι. τῇδε γὰρ ξυνοίσομαι.]
ΟΙ. ὦ Ζεῦ, διδοίης τοῖσι τοιούτοισιν εὖ.
ΘΗ. τί δῆτα χρῄζεις; ἦ δόμους στείχειν ἐμούς;
ΟΙ. εἴ μοι θέμις γ' ἦν· ἀλλ' ὁ χῶρός ἐσθ' ὅδε,
ΘΗ. ἐν ᾧ τί πράξεις; οὐ γὰρ ἀντιστήσομαι.
ΟΙ. ἐν ᾧ κρατήσω τῶν ἔμ' ἐκβεβληκότων.
ΘΗ. μέγ' ἂν λέγοις δώρημα τῆς συνουσίας.

---

554. ἐν ταῖσδ' ἀκούων] ἐν ταῖσδε λεύσσων Nauckius. 557. 'περέσθαι Reisigius] τι ἐρέσθαι (ἔρεσθαι a m. sec.). Οἰδίπους Elmsleius] Οἰδίπου 561. ὁποίασ' pr. ὁποίασ σ' corr., σ' fortasse ab S illato. 562. ὃς D.] ὡς οἶδα καὐτὸς Doederlinus] οἶδά γ' αὐτός 564. κινδυνεύματ'] Literae νδυ ab S illatae. κάρᾳ] κρατ, α a m. pr. superscripto et τ deleto. 565. γ' ἂν Vauvillersius] γὰρ *οὐδέν'] οὐδὲν 566. μὴ οὐ] μ' οὐ, eraso η. *συνεκσῴζειν] συνεκσώιζειν σ' 570. βραχέα μοι Brunckius] βραχέ' ἐμοὶ 583. τὰ λοίσθι' αἰτεῖ (codex αἰτῆι)] γρ. τὰ λοῖσθ' ἀρ (sic) αἰτῆι *ἐν] ἐμ 587. οὐ] οὐ, ω (i. e. ὡσ, ut est in L.b.) ab alia m. antiqua. *οὐκ ἀγὼν] οὐνάγὼν (coniunctim), γ post οὖν eraso. 590. οὐ θελόντων Goebelius] εἰ θέλοντ' ἂν 591. *παρίεσαν] παρήεσαν 596. ἦ] ἢ pr.

608. *θεοῖσι] θεοῖσ 609. τὰ δ' ἄλλα] Post τὰ et post ἄλλα litera erasa, ν ut videtur 613. Ante πόλει duae literae erasae cum accentu acuto super altera. 615. *γίγνεται] γίνεται, at in litura literae ε. 616. *τανῦν] τὰ νῦν 617. τὰ editor Londinensis a. 1722.] τε 619. *δεξιώματα] δεξιάματα 620. δόρει Hermannus] δορὶ 622. αὐτῶν] ῶ ex ὸσ factum. 628. με] ε a m. multo recentiore ex οι vel ου factum. 630. τῇδ'] δ' ab S illatum. 632. ὅτῳ ex Suida s. v. δορύξενος] ὅτου δορύξενοσ, φιλο ab S superscripto. 636. ἁγὼ] ἀγὼ 637. ἔμπολιν Musgravius] ἔμπαλιν 638—641. Seclusit D.: versus 640, 641, notaverat Nauckius. 640. τόδ'] τὸ δ' *Οἰδίπους] οἰδίπου 643. *ἦ] ἢ 647. λέγοις] λόγοισ, ε rec., ut videtur.

ΟΙ. εἰ σοί γ' ἅπερ φῂς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι.
ΘΗ. θάρσει τὸ τοῦδέ γ' ἀνδρός· οὔ σε μὴ προδῶ.
ΟΙ. οὔτοι σ' ὑφ' ὅρκου γ' ὡς κακὸν πιστώσομαι.
ΘΗ. οὔκουν πέρα γ' ἂν οὐδὲν ἢ λόγῳ φέροις.
ΟΙ. πῶς οὖν ποιήσεις; ΘΗ. τοῦ μάλιστ' ὄκνος σ' ἔχει;
ΟΙ. ἥξουσιν ἄνδρες ΘΗ. ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέλον.
ΟΙ. ὅρα με λείπων ΘΗ. μὴ δίδασχ' ἃ χρή με δρᾶν.
ΟΙ. ὀκνοῦντ' ἀνάγκη. ΘΗ. τοὐμὸν οὐκ ὀκνεῖ κέαρ.
ΟΙ. οὐκ οἶσθ' ἀπειλὰς ΘΗ. οἶδ' ἐγώ σε μή τινα
ἐνθένδ' ἀπάξοντ' ἄνδρα πρὸς βίαν ἐμοῦ.
πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ πολλὰ δὴ μάτην ἔπη
θυμῷ κατηπείλησαν, ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν
αὑτοῦ γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα.
κείνοις δ' ἴσως κεἰ δείν' ἐπερρώσθη λέγειν
τῆς σῆς ἀγωγῆς, οἶδ' ἐγώ, φανήσεται
μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος οὐδὲ πλώσιμον.
θαρσεῖν μὲν οὖν ἔγωγε κἂν ἐμῆς ἄνευ
γνώμης ἐπαινῶ, Φοῖβος εἰ προὔπεμψέ σε·
ὅμως δὲ κἀμοῦ μὴ παρόντος οἶδ' ὅτι
τοὐμὸν φυλάξει σ' ὄνομα μὴ πάσχειν κακῶς.
ΧΟ. εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας
ἵκου τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα,
τὸν ἀργῆτα Κολωνόν, ἔνθ'
ἁ λίγεια μινύρεται
θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν
χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις,
τὸν οἰνῶπα νέμουσα κισσὸν
καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ
φυλλάδα μυριόκαρπον ἀνήλιον
ἀνήνεμόν τε πάντων
χειμώνων· ἵν' ὁ βακχιώτας
ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει
θεαῖς ἀμφιπολῶν τιθήναις.
θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἄχνας
ὁ καλλίβοτρυς κατ' ἦμαρ ἀεὶ
νάρκισσος, μεγάλαιν θεαῖν
ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὅ τε
χρυσαυγὴς κρόκος· οὐδ' ἄυπνοι
κρῆναι μινύθουσιν
Κηφισοῦ νομάδες ῥεέθρων,
ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἤματι
ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται
ἀκηράτῳ σὺν ὄμβρῳ
στερνούχου χθονός· οὐδὲ Μουσᾶν
χοροί νιν ἀπεστύγησαν, οὐδ' ἁ
χρυσάνιος Ἀφροδίτα.
ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω,
οὐδ' ἐν τᾷ μεγάλᾳ Δωρίδι νάσῳ Πέλοπος πώ-
ποτε βλαστὸν
φύτευμ' ἀχείρητον αὐτόποιον,
ἐγχέων φόβημα δαΐων,
ὃ τᾷδε θάλλει μέγιστα χώρᾳ,
γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλάας·
τὸ μέν τις οὐθ' ἁβὸς οὔτε γήρᾳ
σημαίνων ἁλιώσει χερὶ πέρσας· ὁ γὰρ αἰὲν ὁρῶν κύκλος
λεύσσει νιν μορίου Διὸς
χἀ γλαυκῶπις Ἀθάνα.
ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει τᾷδε κράτιστον,
δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος, εἰπεῖν, χθονὸς αὔ-
χημα μέγιστον,
εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον.
ὦ παῖ Κρόνου, σὺ γάρ νιν ἐς
τόδ' εἷσας αὔχημ', ἄναξ Ποσειδάν,
ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν
πρώταισι ταῖσδε κτίσας ἀγυιαῖς.
ἁ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερσὶ παραπτομένα
θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων
Νηρῄδων ἀκόλουθος. [πλάτα
ΑΝ. ὦ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον,
νῦν σὸν τὰ λαμπρὰ ταῦτα δὴ φαίνειν ἔπη.
ΟΙ. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ, καινόν; ΑΝ. ἆσσον ἔρχεται
Κρέων ὅδ' ἡμῖν οὐκ ἄνευ πομπῶν, πάτερ.
ΟΙ. ὦ φίλτατοι γέροντες, ἐξ ὑμῶν ἐμοὶ
φαίνοιτ' ἂν ἤδη τέρμα τῆς σωτηρίας.
ΧΟ. θάρσει, παρέσται· καὶ γὰρ εἰ γέρων ἐγώ,
τὸ τῆσδε χώρας οὐ γεγήρακε σθένος.

ΚΡΕΩΝ.

ἄνδρες χθονὸς τῆσδ' εὐγενεῖς οἰκήτορες,
ὁρῶ τιν' ὑμᾶς ὀμμάτων εἰληφότας
φόβον νεώρη τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου.
ὃν μήτ' ὀκνεῖτε μήτ' ἀφῆτ' ἔπος κακόν.
ἥκω γὰρ οὐχ ὡς δρᾶν τι βουληθείς, ἐπεὶ
γέρων μέν εἰμι, πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι
σθένουσαν ἥκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα.
ἀλλ' ἄνδρα τόνδε τηλικόσδ' ἀπεστάλην
πείσων ἕπεσθαι πρὸς τὸ Καδμείων πέδον,
οὐκ ἐξ ἑνὸς στείλαντος, ἀλλ' ἀνδρῶν ὑπὸ
πάντων κελευσθείς, οὕνεχ' ἧκέ μοι γένει
τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματ' ἐς πλεῖστον πόλεως.
ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ' Οἰδίπους, κλύων ἐμοῦ
ἱκοῦ πρὸς οἴκους. πᾶς σε Καδμείων λεὼς
καλεῖ δικαίως, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐγώ,
ὅσῳπερ, εἰ μὴ πλεῖστον ἀνθρώπων ἔφυν
κάκιστος, ἀλγῶ τοῖσι σοῖς κακοῖς, γέρον,
ὁρῶν σε τὸν δύστηνον ὄντα μὲν ξένον,
ἀεὶ δ' ἀλήτην κἀπὶ προσπόλου μιᾶς
βιοστερῆ χωροῦντα, τὴν ἐγὼ τάλας
οὐκ ἄν ποτ' ἐς τοσοῦτον αἰκίας πεσεῖν
ἔδοξ', ὅσον πέπτωκεν ἥδε δύσμορος,
ἀεί σε κηδεύουσα καὶ τὸ σὸν κάρα

668—680. = 681—693.
694—706. — 707—719.

649. Punctum post θάρσει, nullum post ἀνδρός. 652. *σ'] om. 654. *λείπων] λειπών, quod λιπών esse potest, si transponatur ὅρα λιπών με — 657. Post βίαν litera erasa. 660. αὑτοῦ] αὐτοῦ pr. 663. πλώσιμον] πλεύσιμον Meinekius. 664. κἂν ἐμῆς ἄνευ D.] κἄνευ τῆς ἐμῆς 670. ἔνθ' ἁ Porsonus] ἔνθα 674. οἰνῶπα νέμουσα D.] οἰνωπ' ἀνέχουσα 678. ὁ ex οὐ factum ut videtur. *βακχιώτας] βακχειώτας 680. θεαῖς Elmsleius] θείαις ἀμφιπολῶν] ἀμφιπωλῶν a correctore. Fuerat ἀμφιπόνων. 685. κρόκος] Prius κ in litura. 689. *ἐπινίσσεται] ἐπινίσεται 692. ἁ] αὖ 698. ἀχείρητον] ἀχήρητον, sed η priore in ει mutato. Pollux 2, 154. ἀχείρωτον (ἀχειρόδοτον cod. Paris.) δὲ Σοφοκλῆς εἶπε τὸ ἀχειρούργητον.

700. μέγιστα Triclinius] μεγίσται 701. παιδοτρόφου, ε fortasse a m. pr. 702. οὐθ' ἁβὸς D.] οὔτε νεαρὸς 703. χερὶ Heathius] χειρὶ αἰὲν Porsonus] εἰσαιὲν 708. χθονὸς addidit Porsonus. 714. *ἵπποισιν] ἵπποισι 715. *ταῖσδε κτίσας] ταῖσ δ' ἔκτισασ 721. σὸν Nauckius] σοὶ φαίνειν] κραίνειν Nauckius. 726. ἐγώ] κυρῶ superscr. ab S. 727. *γεγήρακε] γεγήρακεν 732. *οὐχ ὡς] ὡσ οὐχ ὡσ (sic) δρᾶν in litura. Videtur δράσειν fuisse, ut ex acuto super α posito et litera extrema ν colligi potest, antequam tres literae erasae. 735. τηλικόσδ' Brunckius] τηλικόνδ' 737. *ὑπὸ] ὕπο 738. *οὕνεχ' ἧκε] οὕνεκ' ἧκε 741. ἱκοῦ Elmsleius] ἥκου, ἵ ab S. In apographis ἵκου. 744. ἀλγῶ inter versus ab alia m. ant. 746. δ' illatum ab S.

πτωχῷ διαίτῃ, τηλικοῦτος, οὐ γάμων
ἔμπειρος, ἀλλὰ τοὐπιόντος ἁρπάσαι.
ἆρ' ἄθλιον τοὔνειδος, ὢ τάλας ἐγώ,
ὠνείδισ' ἐς σὲ κἀμὲ καὶ τὸ πᾶν γένος;
ἀλλ' οὐ γὰρ ἔστι τἀμφανῆ κρύπτειν, σύ νιν,
πρὸς θεῶν πατρῴων, Οἰδίπους, πεισθεὶς ἐμοὶ
κρύψον, θελήσας ἄστυ καὶ δόμους μολεῖν
τοὺς σοὺς πατρῴους, τήνδε τὴν πόλιν φίλως
εἰπών· ἐπαξία γάρ· ἡ δ' οἴκοι πλέον
δίκῃ σέβοιτ' ἄν, οὖσα σὴ πάλαι τροφός.
ΟΙ. ὦ πάντα τολμῶν κἀπὸ παντὸς ἂν φέρων
λόγου δικαίου μηχάνημα ποικίλον,
τί ταῦτα πειρᾷ κἀμὲ δεύτερον θέλεις
ἑλεῖν, ἐν οἷς μάλιστ' ἂν ἀλγοίην ἁλούς;
πρόσθεν τε γάρ με τοῖσιν οἰκείοις κακοῖς
νοσοῦνθ', ὅτ' ἦν μοι τέρψις ἐκπεσεῖν χθονός,
οὐκ ἤθελες θέλοντι προσθέσθαι χάριν,
ἀλλ' ἡνίκ' ἤδη μεστὸς ᾖ θυμούμενος
καὶ τοὐν δόμοισιν ἦν διαιτᾶσθαι γλυκύ,
τότ' ἐξεώθεις κἀξέβαλλες, οὐδέ σοι
τὸ συγγενὲς τοῦτ' οὐδαμῶς τότ' ἦν φίλον·
νῦν τ' αὖθις ἡνίκ' εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι
ξυνοῦσαν εὔνουν τήνδε καὶ γένος τὸ πᾶν,
πειρᾷ μετασπᾶν, σκληρὰ μαλθακῶς λέγων.
καίτοι τίς αὕτη τέρψις ἄκοντας φιλεῖν;
ὥσπερ τις εἴ σοι λιπαροῦντι μὲν τυχεῖν
μηδὲν διδοίη μηδ' ἐπαρκέσαι θέλοι,
πλήρη δ' ἔχοντι θυμὸν ὧν χρῄζοις, τότε
δωροῖθ', ὅτ' οὐδὲν ἡ χάρις χάριν φέροι,
ἆρ' ἂν ματαίου τῆσδ' ἂν ἡδονῆς τύχοις;
τοιαῦτα μέντοι καὶ σὺ προσφέρεις ἐμοί,
λόγῳ μὲν ἐσθλά, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά.
φράσω δὲ καὶ τοῖσδ' ὥς σε δηλώσω κακόν.
ἥκεις ἔμ' ἄξων, οὐχ ἵν' ἐς δόμους ἄγῃς,
ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσῃς, πόλις δέ σοι
κακῶν ἄνατος τῆσδ' ἀπαλλαχθῇ χθονός.
οὐκ ἔστι σοι ταῦτ', ἀλλά σοι τάδ' ἔστ', ἐκεῖ
χώρας ἀλάστωρ οὑμὸς ἐνναίων ἀεί·
ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς
χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον.
ἆρ' οὐκ ἄμεινον ἢ σὺ τἀν Θήβαις φρονῶ;
πολλῷ γ', ὅσῳπερ ἐκ σαφεστέρων κλύω,
Φοίβου τε καὐτοῦ Ζηνός, ὃς κείνου πατήρ.
τὸ σὸν δ' ἀφῖκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα,
πολλὴν ἔχον στόμωσιν· ἐν δὲ τῷ λέγειν
κάκ' ἂν λάβοις τὰ πλείον' ἢ σωτήρια.
ἀλλ' οἶδα γάρ σε ταῦτα μὴ πείθων, ἴθι·
ἡμᾶς δ' ἔα ζῆν ἐνθάδ'· οὐ γὰρ ἂν κακῶς
οὐδ' ὧδ' ἔχοντες ζῷμεν, εἰ τερποίμεθα.
ΚΡ. πότερα νομίζεις δυστυχεῖν ἔμ' ἐς τὰ σὰ
ἢ σ' ἐς τὰ σαυτοῦ μᾶλλον ἐν τῷ νῦν λόγῳ;
ΟΙ. ἐμοὶ μέν ἐσθ' ἥδιστον, εἰ σὺ μήτ' ἐμὲ
πείθειν οἷός τ' εἶ μήτε τούσδε τοὺς πέλας.
ΚΡ. ὦ δύσμορ', οὐδὲ τῷ χρόνῳ φύσας φανεῖ
φρένας ποτ', ἀλλὰ λῦμα τῷ γήρᾳ τρέφει;
ΟΙ. γλώσσῃ σὺ δεινός· ἄνδρα δ' οὐδέν' οἶδ' ἐγὼ
δίκαιον ὅστις ἐξ ἅπαντος εὖ λέγει.
ΚΡ. χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλὰ καὶ τὰ καίρια.
ΟΙ. ὡς δὴ σὺ βραχέα, ταῦτα δ' ἐν καιρῷ λέγεις.
ΚΡ. οὐ δῆθ' ὅτῳ γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα.
ΟΙ. ἄπελθ', ἐρῶ γὰρ καὶ πρὸ τῶνδε, μηδέ με
φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ.
ΚΡ. μαρτύρομαι τούσδ', οὐχὶ σ', ὃς γνώσει φίλους
οἷ' ἀνταμείβει ῥήματ', ἤν σ' ἕλω ποτέ.
ΟΙ. τίς δ' ἄν με τῶνδε συμμάχων ἕλοι βίᾳ;
ΚΡ. ἦ μὴν σὺ κἄνευ τοῦδε λυπηθεὶς ἔσει.
ΟΙ. ποίῳ σὺν ἔργῳ τοῦτ' ἀπειλήσας ἔχεις;
ΚΡ. παίδοιν δυοῖν σοι τὴν μὲν ἀρτίως ἐγὼ
ξυναρπάσας ἔπεμψα, τὴν δ' ἄξω τάχα.
ΟΙ. οἴμοι. ΚΡ. τάχ' ἕξεις μᾶλλον οἰμώζειν τάδε.
ΟΙ. τὴν παῖδ' ἔχεις μου; ΚΡ. τήνδε τ' οὐ μακροῦ [χρόνου.
ΟΙ. ἰὼ ξένοι, τί δράσετ'; ἦ προδώσετε,
κοὐκ ἐξελᾶτε τὸν ἀσεβῆ τῆσδε χθονός;
ΧΟ. χώρει, ξέν', ἔξω θᾶσσον· οὔτε γὰρ τὰ νῦν
δίκαια πράσσεις οὔθ' ἃ πρόσθεν εἴργασαι.
ΚΡ. ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξάγειν
ἄκουσαν, εἰ θέλουσα μὴ πορεύσεται.
ΑΝ. οἴμοι τάλαινα, ποῖ φύγω; ποίαν λάβω
θεῶν ἄρηξιν ἢ βροτῶν; ΧΟ. τί δρᾷς, ξένε;
ΚΡ. οὐχ ἅψομαι τοῦδ' ἀνδρός, ἀλλὰ τῆς ἐμῆς.
ΟΙ. ὦ γῆς ἄνακτες. ΧΟ. ὦ ξέν', οὐ δίκαια δρᾷς.
ΚΡ. δίκαια. ΧΟ. πῶς δίκαια; ΚΡ. τοὺς ἐμοὺς ἄγω.
ΟΙ. ἰὼ πόλις.
ΧΟ. τί δρᾷς, ὦ ξέν'; οὐκ ἀφήσεις; τάχ' ἐς βάσανον [εἶ χερῶν.
ΚΡ. εἴργου. ΧΟ. σοῦ μὲν οὔ, τάδε γε μωμένου.
ΚΡ. πόλει μαχεῖ γάρ, εἴ τι πημανεῖς ἐμέ.
ΟΙ. οὐκ ἠγόρευον ταῦτ' ἐγώ; ΧΟ. μέθες χεροῖν
τὴν παῖδα θᾶσσον. ΚΡ. μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς.
ΧΟ. χαλᾶν λέγω σοι. ΚΡ. σοὶ δ' ἔγωγ' ὁδοιπορεῖν.
ΧΟ. προβᾶθ' ὧδε, βᾶτε βᾶτ', ἔντοποι.

833—843. = 876—886.

---

751. πτωχῶι, ηι a m. pr. superscripto. 752. ἔμπειρος] ἔγκληρος Nauckius. 753. *ἆρ'] ἄρ' 755. νιν Blaydesius] νῦν 757. κρύψον] Aliud verbum requiri animadvertit Nauckius. 758. φίλως εἰπών] φίλως λιπών Blaydesius. φίλον λιπών Herwerdenus. 761. ἂν φέρων] ἀμφέρων pr. ἀν (sic sine accentu) φέρων corr. 767. ἤθελες θέλοντι] Literae θελες θελοντι in litura angustiore ab S. Videtur ἠθέλοντι fuisse. 768. ᾖ D.] ἦν. Post v. 769. addit verba ex 438. repetita καὶ μάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι, deleta ab Valckenario ad Eurip. Hipp. 1029. 770. *ἐξεώθεις] ἐξεώθηισ 774. σκληρὰ] σκληρά (sic). 775. *τίς αὕτη] τοσαύτη 778. *χρῄζοις] χρήιζεισ 779. δωροῖθ'] ν ante θ' illatum a m. pr. φέροι] φέρει, οι a m. pr. superscripto. 780. *τῆσδ' ἂν] ἂν om. 781. *σὺ] σοὶ 782. ἔργοισιν] ν ab S. 783. *τοῖσδ'] τοῖσ 785. *οἰκίσῃς] οἰκήσηισ 786. *ἄνατος] ἀναίτος τῆσδ' Scaliger] τῶνδ' 787. Post ἔστ' duae vel tres literae erasae. 796. σωτήρια] σωτηρία pr.

797. οἶδα γὰρ] δα et γ in litura. ἀλλ' οἶσθα γάρ με Blaydesius. 799. *ζῷμεν] ζῶμεν εἰ] εἰ, ἡ a m. pr. superscripto. 808. 809. Nullae notae personarum. 810. ὅτῳ] ὅ.τῶι. Videtur οὕτωι fuisse. 813. οὐχὶ σ', ὃς γνώσει φίλους D.] οὐ σέ, πρὸς δὲ τοὺς φίλους 816. τοῦδε Musgravius] τῶνδε, οι δε ab S illato. 818. σοι] σε, οι a m. pr. 820. οἴμοι Brunckius] ὤιμοι οἰμώζειν] οἰμώζεισ, superscripto ν ab S, ut videtur. 821. τ' Bothius] γ' 825. οὔθ' ἃ] οὔτε Koenius. εἴργασαι] εἰργάσω Blaydesius, ut v. 854. 827. πορεύσεται] σ ab S insertum. 829. ἄρηξιν] ἀρήξειν pr. δρᾷς] σ ab S. 837. ΚΡ.] ΟΙΔ. Personarum nomina per totam fabulam a m. secunda sunt substituta pro lineolis quibus prima manus personarum vices indicaverat. μαχεῖ — πημανεῖς Porsonus] μάχηι — πημαίνεις 838. ΟΙ. Mudgius] ΧΟ. 838—840. Chori verba Creonti, Creontis choro tribuebantur. Corexit Wunderus. 840. *δ' ἔγωγ'] δ' ἐγὼ δ' 841. *ὧδε, βᾶτε] ὧδ' ἐμβᾶτε ἔντοποι Brunckius] ἐντόπιοι

πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμά, σθένει. προβᾶθ' ὧδέ [μοι.
ΑΝ. ἀφέλκομαι δύστηνος, ὦ ξένοι ξένοι.
ΟΙ. ποῦ, τέκνον, εἶ μοι; ΑΝ. πρὸς βίαν πορεύομαι.
ΟΙ. ὄρεξον, ὦ παῖ, χεῖρας. ΑΝ. ἀλλ' οὐδὲν σθένω.
ΚΡ. οὐκ ἄξεθ' ὑμεῖς; ΟΙ. ὦ τάλας ἐγώ, τάλας.
ΚΡ. οὔκουν ποτ' ἐκ τούτοιν γε μὴ σκήπτροιν ἔτι
ὁδοιπορήσῃς· ἀλλ' ἐπεὶ νικᾶν θέλεις
πατρίδα τε τὴν σὴν καὶ φίλους, ὑφ' ὧν ἐγὼ
ταχθεὶς τάδ' ἔρδω, καὶ τύραννος ὢν ὅμως,
νίκα. χρόνῳ γάρ, οἶδ' ἐγώ, γνώσει τάδε,
ὁθούνεκ' αὐτὸς αὑτὸν οὔτε νῦν καλὰ
δρᾷς οὔτε πρόσθεν εἰργάσω βίᾳ φίλων,
ὀργῇ χάριν δούς, ἥ σ' ἀεὶ λυμαίνεται.
ΧΟ. ἐπίσχες αὐτοῦ, ξεῖνε. ΚΡ. μὴ ψαύειν λέγω.
ΧΟ. οὔτοι σ' ἀφήσω, τῶνδέ γ' ἐστερημένος.
ΚΡ. καὶ μεῖζον ἆρα ῥύσιον πόλει τάχα
θήσεις· ἐφάψομαι γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν.
ΧΟ. ἀλλ' ἐς τί τρέψει; ΚΡ. τόνδ' ἀπάξομαι λαβών.
ΧΟ. δεινὸν λέγεις σύ. ΚΡ. τοῦτο νῦν πεπράξεται.
ΧΟ. ἢν μή σ' ὁ κραίνων τῆσδε γῆς ἀπειργάθῃ.
ΟΙ. ὦ φθέγμ' ἀναιδές, ἦ σὺ γὰρ ψαύσεις ἐμοῦ;
ΚΡ. αὐδῶ σιωπᾶν. ΟΙ. μὴ γὰρ αἵδε δαίμονες
θεῖέν μ' ἄφωνον τῆσδε τῆς ἀρᾶς ἔτι,
ὅς μ', ὦ κάκιστε, ψιλὸν ὄμμ' ἀποσπάσας
πρὸς ὄμμασιν τοῖς πρόσθεν ἐξοίχει βίᾳ.
τοιγὰρ σέ τ' αὐτὸν καὶ γένος τὸ σὸν θεῶν
ὁ πάντα λεύσσων Ἥλιος δοίη βίον
τοιοῦτον οἷον κἀμὲ γηρᾶναι ποτέ.
ΚΡ. ὁρᾶτε ταῦτα, τῆσδε γῆς ἐγχώριοι;
ΟΙ. ὁρῶσι κἀμὲ καὶ σέ, καὶ φρονοῦσ' ὅτι
ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.
ΚΡ. οὔτοι καθέξω θυμόν, ἀλλ' ἄξω βίᾳ
κεἰ μοῦνός εἰμι τόνδε καὶ χρόνῳ βραδύς.
ΟΙ. ἰὼ τάλας. [λεῖν.
ΧΟ. ὅσον λῆμ' ἔχων ἀφίκου, ξέν', εἰ τάδε δοκεῖς τε-
ΚΡ. δοκῶ. ΧΟ. τάνδ' ἄρ' οὐκέτι νεμῶ πόλιν.
ΚΡ. τοῖς τοι δικαίοις χὠ βραχὺς νικᾷ μέγαν.
ΟΙ. ἀκούεθ' οἷα φθέγγεται; ΧΟ. τά γ' οὐ τελεῖ
⏑ ⏒ ⏑ – – ΚΡ. Ζεὺς ἂν εἰδείη, σὺ δ' οὔ.
ΧΟ. ἆρ' οὐχ ὕβρις τάδ'; ΚΡ. ὕβρις, ἀλλ' ἀνεκτέα.
ΧΟ. ἰὼ πᾶς λεώς, ἰὼ γᾶς πρόμοι,
μόλετε σὺν τάχει, μόλετ'· ἐπεὶ πέραν περῶσ'
οἵδε δή.

ΘΗ. τίς ποθ' ἡ βοή; τί τοὔργον; ἐκ τίνος φόβου ποτὲ
βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ
τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ; λέξαθ', ὡς εἰδῶ τὸ πᾶν,
οὗ χάριν δεῦρ' ᾖξα θᾶσσον ἢ καθ' ἡδονὴν ποδός.
ΟΙ. ὦ φίλτατ', ἔγνων γὰρ τὸ προσφώνημά σου,
πέπονθα δεινὰ τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως.
ΘΗ. τὰ ποῖα ταῦτα, τίς δ' ὁ πημήνας; λέγε.
ΟΙ. Κρέων ὅδ', ὃν δέδορκας, οἴχεται τέκνων
ἀποσπάσας μου τὴν μόνην ξυνωρίδα.
ΘΗ. πῶς εἶπας; ΟΙ. οἷά περ πέπονθ' ἀκήκοας.
ΘΗ. οὔκουν τις ὡς τάχιστα προσπόλων μολὼν
πρὸς τούσδε βωμοὺς πάντ' ἀναγκάσει λεὼν
ἄνιππον ἱππότην τε θυμάτων ἄπο
σπεύδειν ἀπὸ ῥυτῆρος, ἔνθα δίστομοι
μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί,
ὡς μὴ παρέλθωσ' αἱ κόραι, γέλως δ' ἐγὼ
ξένῳ γένωμαι τῷδε, χειρωθεὶς βίᾳ.
ἴθ', ὡς ἄνωγα, σὺν τάχει. τοῦτον δ' ἐγώ,
εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἧκον, ἧς ὅδ' ἄξιος,
ἄτρωτον οὐ μεθῆκ' ἂν ἐξ ἐμῆς χερός·
νῦν δ' οὕσπερ αὐτὸς τοὺς νόμους εἰσῆλθ' ἔχων,
τούτοισι κοὐκ ἄλλοισιν ἁρμοσθήσεται.
οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας, πρὶν ἂν
κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων·
ἐπεὶ δέδρακας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως
οὔθ' ὧν πέφυκας αὐτὸς οὔτε σῆς χθονός,
ὅστις δίκαι' ἀσκοῦσαν εἰσελθὼν πόλιν
κἄνευ νόμου κραίνουσαν οὐδέν, εἶτ' ἀφεὶς
τὰ τῆσδε τῆς γῆς κύρι' ὧδ' ἐπεσπεσὼν
ἄγεις θ' ἃ χρῄζεις καὶ παρίστασαι βίᾳ·
καί μοι πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ
ἔδοξας εἶναι, κἄμ' ἴσον τῷ μηδενί.
καίτοι σε Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν·
οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν,
οὐδ' ἄν σ' ἐπαινέσειαν, εἰ πυθοίατο
συλῶντα τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν βίᾳ
ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια.
οὔκουν ἔγωγ' ἂν σῆς ἐπεμβαίνων χθονός,
οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα,
ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος, ὅστις ἦν, χθονὸς
οὔθ' εἷλκον οὔτ' ἂν ἦγον, ἀλλ' ἠπιστάμην
ξένον παρ' ἀστοῖς ὡς διαιτᾶσθαι χρεών.
σὺ δ' ἀξίαν οὐκ οὖσαν αἰσχύνεις πόλιν
τὴν αὐτὸς αὑτοῦ, καί σ' ὁ πληθύων χρόνος
γέρονθ' ὁμοῦ τίθησι καὶ τοῦ νοῦ κενόν.
εἶπον μὲν οὖν καὶ πρόσθεν, ἐννέπω δὲ νῦν,
τὰς παῖδας ὡς τάχιστα δεῦρ' ἄγειν τινά,

---

843. προβᾶθ' ὧδέ μοι separato versu, cui prima manu lineolam, secunda Oedipi nomen praefixit. 844. ἀφέλκομαι Triclinius] ἀφέλκομ' ὦ 849. *ὁδοιπορήσῃς] ὁδοιπορήσεις (ει superscr.) νικᾶν] νικῶν 850. τε addidit Triclinius. 853. *αὑτὸν] αὐτὸν 858. *ἆρα] ἄρα 861. *λέγεις] λέγοις σύ addidit Heimsoethius. τοι L. Dindorfius. Syllabam quae excidit Triclinius supplevit addito ὡς ante τοῦτο. 862. Hunc versum, qui in codice Creonti continuatur, choro tribuit Piderit, μ' in σ' mutato. 863. *ψαύσεις] ψαύεις (ν superscr.) 865. θεῖέν μ'] θεῖεμ', ν a m. pr. τῆς editor Londinensis a. 1747.] γῆς 866. μ'] Fortasse delendum. ὅς γ' Blaydesius. 868. σέ τ' αὐτὸν Brunckius] σε χ' αὐτὸν 870. γηρᾶναι ποτέ D.] γηρᾶναί ποτε 875. χρόνωι βραδύσ, .γηρῶν. .βαρύσ. a m. perantiqua superscripto. 879. νεμῶ] νέμω. νεμῶ legit scholiasta. 882. Lacunam indicavit Hermannus. Fortasse excidit εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς. σαφῶς ἐγᾦδα Spengelius in Leutschii Philologo vol. 19. p. 445. Ζεὺς ἂν D.] Ζεῦστ' ἂν (στ uno ductu), in Ζεὺς ταῦτ' ἂν mutatum ab S, ut est in apographis. 883. *ἆρ'] ἄρ'

886. περῶσ' οἵδε δή Elmsleius] περῶσι δή, quod separato versu est in cod. 887. *ποθ'] ποθεν 889. *εἰδῶ] ἰδω (sine spiritu). 893. ποῖα ταῦτα] Literas α τ inseruit S, erasis duabus quae post αὐτα scriptae fuerant. 897. *οὔκουν] οὐκοῦν 899. Hunc versum in margine habet a m. pr., etsi atramento alio. 902. *δ'] om. 905. ἧκον ex ἧκεν factum, quod legitur in lemmate scholii. 906. οὐ μεθῆκ' ἂν] οὐδ' ἀφῆκ' ἄν, erasis post κ literis εν ut videtur. In marg. adscriptum μεθῆκ' ἄν, fortasse ab S, etsi sine γρ. 907. οὕσπερ Reiskius] ὥσπερ 909. ποτ' ἔξει] ποθ' ἕξει, θ a m. aliquanto recentiore ex τ facto. 910. *στήσῃς] στήσεις 911. *οὔτ' ἐμοῦ] οὔτε μου 915. *ἐπεσπεσὼν (ἐπεισπεσὼν scriptum)] ἐπιπεσὼν 924. *οὔκουν] οὐκοῦν *ἐπεμβαίνων] ἐπιβαίνων 927. *ἂν ἦγον] ἀνῆγον 928. *ξένον] ξεῖνον ἀστοῖς] αὐτοῖσ pr. 929. *αἰσχύνεις] αἰσχύνησ 930. *αὑτοῦ] αὐτοῦ *χρόνος] χρολὸσ (sic) cum puncto super ρ, eraso vero accentu literae ο.

εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις
εἶναι βίᾳ τε κοὐχ ἑκών· καὶ ταῦτά σοι
τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω.
ΧΟ. ὁρᾷς ἵν' ἥκεις, ὦ ξέν'; ὡς ἀφ' ὧν μὲν εἶ
φαίνει δίκαιος, δρῶν δ' ἐφευρίσκει κακά.
ΚΡ. ἐγὼ οὔτ' ἄνανδρον τήνδε τὴν πόλιν νέμων,
ὦ τέκνον Αἰγέως, οὔτ' ἄβουλον, ὡς σὺ φῄς,
τοὔργον τόδ' ἐξέπραξα, γιγνώσκων δ' ὅτι
οὐδείς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι
ζῆλος ξυναίμων, ὥστ' ἐμοῦ τρέφειν βίᾳ.
ᾔδη δ' ὁθούνεκ' ἄνδρα καὶ πατροκτόνον
κἄναγνον οὐ δεξοίατ', οὐδ' ὅτῳ γάμοι
ξυνόντες ηὑρέθησαν ἀνόσιοι τέκνων.
τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔβουλον πάγον
ἐγὼ ξυνῄδη χθόνιον ὄνθ', ὃς οὐκ ἐᾷ
τοιούσδ' ἀλήτας τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλει·
ᾧ πίστιν ἴσχων τήνδ' ἐχειρούμην ἄγραν.
καὶ ταῦτ' ἂν οὐκ ἔπρασσον, εἰ μή μοι πικρὰς
αὐτῷ τ' ἀρὰς ἠρᾶτο καὶ τὠμῷ γένει·
ἀνθ' ὧν πεπονθὼς ἠξίουν τάδ' ἀντιδρᾶν.
θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν
θανεῖν· θανόντων δ' οὐδὲν ἄλγος ἅπτεται.
πρὸς ταῦτα πράξεις οἷον ἂν θέλῃς· ἐπεὶ
ἐρημία με, κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω,
σμικρὸν τίθησι· πρὸς δὲ τὰς πράξεις ὅμως,
καὶ τηλικόσδ' ὤν, ἀντιδρᾶν πειράσομαι.
ΟΙ. ὦ λῆμ' ἀναιδές, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς,
πότερον ἐμοῦ γέροντος, ἢ σαυτοῦ, τόδε;
ὅστις φόνους σοι καὶ γάμους καὶ συμφορὰς
τοῦ σοῦ διῆκας στόματος, ἃς ἐγὼ τάλας
ἤνεγκον ἄκων· θεοῖς γὰρ ἦν οὕτω φίλον,
τάχ' ἄν τι μηνίουσιν ἐς γένος πάλαι.
ἐπεὶ καθ' αὑτόν γ' οὐκ ἂν ἐξεύροις ἐμοὶ
ἁμαρτίας ὄνειδος οὐδὲν ἀνθ' ὅτου
τάδ' εἰς ἐμαυτὸν τοὺς ἐμούς θ' ἡμάρτανον.
ἐπεὶ δίδαξον, εἴ τι θέσφατον πατρὶ
χρησμοῖσιν ἱκνεῖθ' ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν,
πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί,
ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρός,
οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦ;
εἰ δ' αὖ φανεὶς δύστηνος, ὡς ἐγὼ 'φάνην,
ἐς χεῖρας ἦλθον πατρὶ καὶ κατέκτανον,
μηδὲν ξυνιεὶς ὧν ἔδρων εἰς οὕς τ' ἔδρων,
πῶς ἂν τό γ' ἆκον πρᾶγμ' ἂν εἰκότως ψέγοις;
μητρὸς δέ, τλῆμον, οὐκ ἐπαισχύνει γάμους
οὔσης ὁμαίμου σῆς μ' ἀναγκάζων λέγειν
οἵους ἐρῶ τάχ'· οὐ γὰρ οὖν σιγήσομαι,
σοῦ γ' ἐς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα.
ἔτικτε γάρ μ' ἔτικτεν, ὤμοι μοι κακῶν,
οὐκ εἰδότ' οὐκ εἰδυῖα, καὶ τεκοῦσά με
αὐτῆς ὄνειδος παῖδας ἐξέφυσέ μοι.
ἀλλ' ἓν γὰρ οὖν ἔξοιδα, σὲ μὲν ἑκόντ' ἐμὲ
κείνην τε ταῦτα δυσστομεῖν· ἐγὼ δέ νιν
ἄκων ἔγημα, φθέγγομαί τ' ἄκων τάδε.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς
γάμοισιν οὔθ' οὓς αἰὲν ἐμφορεῖς σύ μοι
φόνους πατρῴους ἐξονειδίζων πικρῶς.
ἓν γάρ μ' ἄμειψαι μοῦνον ὧν σ' ἀνιστορῶ.
εἴ τίς σε τὸν δίκαιον αὐτίκ' ἐνθάδε
κτείνοι παραστάς, πότερα πυνθάνοι' ἂν εἰ
πατήρ σ' ὁ καίνων, ἢ τίνοι' ἂν εὐθέως;
δοκῶ μέν, εἴπερ ζῆν φιλεῖς, τὸν αἴτιον
τίνοι' ἄν, οὐδὲ τοὔνδικον περιβλέποις.
τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακά,
θεῶν ἀγόντων· οἷς ἐγὼ οὐδὲ τὴν πατρὸς
ψυχὴν ἂν οἶμαι ζῶσαν ἀντειπεῖν ἐμοί.
σὺ δ', εἶ γὰρ οὐ δίκαιος, ἀλλ' ἅπαν καλὸν
λέγειν νομίζων, ῥητὸν ἄρρητόν τ' ἔπος,
τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον.
καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλόν,
καὶ τὰς Ἀθήνας, ὡς κατῴκηνται καλῶς·
κᾆθ' ὧδ' ἐπαινῶν πολλὰ τοῦδ' ἐκλανθάνει,
ὁθούνεκ' εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται
τιμαῖς σεβίζειν, ἥδε τῷδ' ὑπερφέρει,
ἀφ' ἧς σὺ κλέψας τὸν ἱκέτην γέροντ' ἐμὲ
αὐτόν τ' ἐχειροῦ τὰς κόρας τ' οἴχει λαβών.
ἀνθ' ὧν ἐγὼ νῦν τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ
καλῶν ἱκνοῦμαι καὶ κατασκήπτω λιταῖς
ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους θ', ἵν' ἐκμάθῃς
οἵων ὑπ' ἀνδρῶν ἥδε φρουρεῖται πόλις.
ΧΟ. ὁ ξεῖνος, ὦναξ, χρηστός· αἱ δὲ συμφοραὶ
αὐτοῦ πανώλεις, ἄξιαι δ' ἀμυναθεῖν.
ΘΗ. ἅλις λόγων· ὡς οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι
σπεύδουσιν, ἡμεῖς δ' οἱ παθόντες ἕσταμεν.
ΚΡ. τί δῆτ' ἀμαυρῷ φωτὶ προστάσσεις ποιεῖν;
ΘΗ. ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ, πομπὸν δέ με
χωρεῖν, ἵν', εἰ μὲν ἐν τόποισι τοῖσδ' ἔχεις
τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί·
εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν, οὐδὲν δεῖ πονεῖν·
ἄλλοι γὰρ οἱ σπεύδοντες, οὓς οὐ μή ποτε
χώρας φυγόντες τῆσδ' ἐπεύξωνται θεοῖς.
ἀλλ' ἐξυφηγοῦ· γνῶθι δ' ὡς ἔχων ἔχει
καί σ' εἷλε θηρῶνθ' ἡ τύχη· τὰ γὰρ δόλῳ
τῷ μὴ δικαίῳ κτήματ' οὐχὶ σῴζεται.
κοὐκ ἄλλον ἕξεις ἐς τάδ'· ὡς ἔξοιδά σε
οὐ ψιλὸν οὐδ' ἄσκευον ἐς τοσήνδ' ὕβριν

936. τῷ νῷ] τοῦ νοῦ Meinekius. 938. *δ' ἐφευρίσκει] τ' ἐφευρίσκῃ 939. νέμων Schneidewinus] λέγω (*λέγων) 941. τοὔργον τόδ'] τοὔργον τότ' *γιγνώσκων δ' ὅτι] γινώσκων δ' ὅτι
v
944. ᾔδη] ἤιδη, v a m. rec. ὁθούνεκ'] ὅθ' οὕνεκ' ut solet. 945. *κἄναγνον] κάνανδρον δεξοίατ' Elmsleius] δεξαίατ' 946. ηὑρέθησαν D.] εὑρέθησαν 948. ξυνῄδη Brunckius] ξυνήδειν 954. 955. seclusit Blaydesius. 957. *κεἰ] καὶ εἰ 960. λῆμ'] λ ex δ factum, ut δῆμ' est in lemmate scholii. 966. αὐτόν γ'] αὐτὸν pr., addito postmodo γ' ab eadem manu. 967. Ante ἁμαρτίασ elutum δ σ'. 971. *ὀνειδίζοις] ὀνειδίζεις 972. *πω] πῶσ γενεθλίους] ου ex α factum ab S. 973. ἦ] In marg. ab S ἔα ἦ. 976. *ξυνεὶς] ξυνιεὶσ 977. πῶς Elmsleius] πῶς γ' τό γ'] γ' in litura literae θ, post quam quattuor literae erasae, quarum prima α fuit. Videtur igitur ἆκον bis scriptum fuisse. πρᾶγμ'] μ ab S illatum. 978. *τλῆμον] τλήμων

984. *αὐτῆς] αὐτῆς 986. *δυσστομεῖν] δυστο-
ο
μεῖν 989. ἐμφορεῖς] ἐμφερεῖσ, ο a m. antiqua. ἀμφέρεις L. Dindorfius in Thesauro vol. 1. part. 2. p. 609. 998. ἐγὼ οὐδὲ] ἐγὼυδέ, υ ab S, ut videtur, inserto. 999. ἐμοί] ἔχειν Nauckius. 1002. ἐναν-
ο
τίον] ἐναντίων, ο a m. pr. 1003. καί σοι] καὶ σοὶ pr. 1007. τιμαῖς Turnebus] τιμᾶσ pr. τιμάσ corr. ἥδε] η in litura. Videtur οι vel ει fuisse. τῷδ' Kunhardtus] τοῦδ' 1009. *τ' ἐχειροῦ] τε χειροῦ 1010. *τάσδε τὰς θεὰς] τᾶσδε θεᾶσ 1012. *θ] om. 1015. ἀμυναθεῖν Elmsleius] ἀμυνάθειν 1016. ἐξηρπασμένοι] οι in ην mutavit S. ἐξειργασμένοι F. G. Schmidtius. 1018. ποιεῖν] ποεῖν 1021. τὰς παῖδας ἡμῶν] τὰς τοῦδε παῖδας D. 1024. *ἐπεύξωνται] ἐπεύχονται 1026. *θηρῶνθ'] θηρῶντα τύχη] Δίκη Doederlinus.

ἥκοντα τόλμης τῆς παρεστώσης τανῦν,
ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε.
ἃ δεῖ μ' ἀθρῆσαι, μηδὲ τήνδε τὴν πόλιν
ἑνὸς ποιῆσαι φωτὸς ἀσθενεστέραν.
νοεῖς τι τούτων, ἢ μάτην τὰ νῦν τέ σοι
δοκεῖ λελέχθαι χὤτε ταῦτ' εμηχανῶ;
ΚΡ. οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὢν ἐρεῖς ἐμοί·
οἴκοι δὲ χἡμεῖς εἰσόμεσθ' ἃ χρὴ ποιεῖν.
ΘΗ. χωρῶν ἀπείλει νῦν· σὺ δ' ἡμῖν, Οἰδίπους,
ἕκηλος αὐτοῦ μίμνε, πιστωθεὶς ὅτι,
ἢν μὴ θάνω 'γὼ πρόσθεν, οὐχὶ παύσομαι
πρὶν ἄν σε τῶν σῶν κύριον στήσω τέκνων.
ΟΙ. ὄναιο, Θησεῦ, τοῦ τε γενναίου χάριν
καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνδίκου προμηθίας.
ΧΟ. εἴην ὅθι δαΐων
ἀνδρῶν τάχ' ἐπιστροφαὶ
τὸν χαλκοβόαν Ἄρη
μίξουσιν, ἢ πρὸς Πυθίαις,
ἢ λαμπάσιν ἀκταῖς,
οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθηνοῦνται τέλη
θνατοῖσιν, ὧν καὶ χρυσέα
κλῂς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακε προσπόλων Εὐμολπιδᾶν·
ἔνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν
Θησέα καὶ τὰς διστόλους
ἀδμῆτας ἀδελφὰς
αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ
τούσδ' ἀνὰ χώρους·
ἤ που τὸν ἐφέσπερον
πέτρας νιφάδος πελῶσ'
Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ,
πώλοισιν ἢ ῥιμφαρμάτοις
φεύγοντες ἁμίλλαις.
ἁλώσεται· δεινὸς ὁ προσχώρων Ἄρης,
δεινὰ δὲ Θησειδᾶν ἀκμά.
πᾶς γὰρ ἀστράπτει χαλινός, πᾶσα δ' ὁρμᾶται κατὰ
ἀμπυκτήρι' ⏓ ⏑ ⏑ ‒
ἄμβασις, οἳ τὰν ἱππίαν
τιμῶσιν Ἀθάναν
καὶ τὸν πόντιον γαιάοχον
Ῥέας φίλον υἱόν.
ἔρδουσιν, ἢ μέλλουσ';

1044—1058. = 1059—1073.
1074—1084. = 1085—1095.

ὡς προμνᾶταί τί μοι
γνώμα τάχ' ἐνδώσειν [μων πάθη.
τᾶν δεινὰ τλασᾶν, δεινὰ δ' εὑρουσᾶν πρὸς αὐθαί-
τελεῖ τελεῖ Ζεύς τι κατ' ἆμαρ·
μάντις εἴμ' ἐσθλῶν ἀγώνων.
εἴθ' ἀελλαία ταχύρρωστος πελειὰς
αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι τῶνδ' ἀγώνων
ἑωρήσασα τοὐμὸν ὄμμα.
ἰὼ πάνταρχε θεῶν,
παντόπτα Ζεῦ, πόροις
γᾶς τᾶσδε δαμούχοις
σθένει 'πινικείῳ τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον.
σεμνά τε παῖς Παλλὰς Ἀθάνα.
καὶ τὸν ἀγρευτὰν Ἀπόλλω
καὶ κασιγνήταν πυκνοστίκτων ὀπαδὸν
ὠκυπόδων ἐλάφων στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς
μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις.
ὦ ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ σκοπῷ μὲν οὐκ ἐρεῖς
ὡς ψευδόμαντις· τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ
τάσδ' ἆσσον αὖθις ὧδε προσπολουμένας.
ΟΙ. ποῦ ποῦ; τί φῄς; πῶς εἶπας; ΑΝ. ὦ πάτερ πάτερ,
τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν
δοίη, τὸν ἡμᾶς δεῦρο προσπέμψαντά σοι;
ΟΙ. ὦ τέκνον, ἦ πάρεστον; ΑΝ. αἵδε γὰρ χέρες
Θησέως ἔσωσαν φιλτάτων τ' ὀπαόνων.
ΟΙ. προσέλθετ', ὦ παῖ, πατρί, καὶ τὸ μηδαμὰ
ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα βαστάσαι δότε.
ΑΝ. αἰτεῖς ἃ τεύξει· σὺν πόθῳ γὰρ ἡ χάρις.
ΟΙ. ποῦ δῆτα, ποῦ 'στόν; ΑΝ. αἵδ' ὁμοῦ πελάζομεν.
ΟΙ. ὦ φίλτατ' ἔρνη. ΑΝ. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον.
ΟΙ. ὦ σκῆπτρα φωτός. ΑΝ. δυσμόρου γε δύσμορα.
ΟΙ. ἔχω τὰ φίλτατ', οὐδ' ἔτ' ἂν πανάθλιος
θανὼν ἂν εἴην σφῷν παρεστώσαιν ἐμοί.
ἐρείσατ', ὦ παῖ, πλευρὸν ἀμφιδέξιον
ἐμφύντε τῷ φύσαντι, κἀναπαύσατον
τοῦ πρόσθ' ἐρήμου τοῦδε δυστήνου πλάνου.
καί μοι τὰ πραχθέντ' εἴπαθ' ὡς βράχιστ', ἐπεὶ
ταῖς τηλικαῖσδε σμικρὸς ἐξαρκεῖ λόγος.

1031. Duae post ἕδρασ literae erasae, fortasse ασ. 1033. *ποιῆσαι] ποῆσαι 1037. δὲ χἠμεῖς] δέχημ . σ, litera post μ (η ut videtur) erasa et restituto ει. *ποιεῖν] ποεῖν 1050. σεμνὰ Valckenarius ad Eurip. Hipp. 25.] σεμναὶ τιθηνοῦνται τέλη] Syllabae νοῦνται τέλη proximo versui sunt adiectae, quinque minimum post τιθη literis erasis, quae haud dubie νοῦνται fuerunt. 1052. κλῂς] κλη.ησ pr. Videtur κληειησ fuisse. 1054. ἐγρεμάχαν] ὀρειοβάταν γρ. ap. schol. ab S. 1055. διστόλους] α super δι
ε
a pr. m. 1056. ἀδελφάς] ἀδελφὰσ, ε ab S superscripto. 1059. ἤ Hermannus] ἢ ἐφέσπερον] ἐφ' ἕσπερον a m. rec. 1060. πελῶσ'] γρ. πελάζουσι,
ρ ‥ ι
ab S. 1062. ῥιμφαρμάτοις] ῥίμφαμάρτοσ, ο ex υ facto. 1066. *Θησειδᾶν] θησιδᾶν 1068. κατὰ ἀμπυκτήρι' ‒⏑⏑‒ ἄμβασις D.] κατ' ἀμπυκτήρια φάλαρα πώλων ἄμβασις. κατά sine elisione scripserat Bothius recteque animadverterat φάλαρα ex glossemate esse illatum: de quo liquet ex glossa Hesychii, ἀμπυκτήρια: τὰ φάλαρα. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐν Κολωνῷ. πώλων, quod ego eieci, interpolator ex v. 1063. sumsit. 1074. μέλλουσ' Hermannus] μέλλουσιν

1076. ἐνδώσειν scholiasta] ἂν δώσειν 1078. τᾶν — τλασᾶν — εὑρουσᾶν ex schol.] τὰν — τλᾶσαν — εὑροῦσαν αὐθαίμων Bothius] αὐθομαίμων 1083. κύρσαιμι τῶνδ' Wunderus] κύρσαιμ', αὐτῶν δ'. κύρσαιμ' ἄνωθ' ἀγώνων Hermannus. 1084. ἑωρήσασα Wunderus] θεωρήσασα. Praestat fortasse αἰωρήσασα, non obstante syllaba prima brevi versus antistrophici 1095. 1086. Ζεῦ ante πάνταρχε lectum huc transposuit Hermannus. 1088. σθένει 'πινικείῳ D.] ἐπινικείωι σθένει. σθένει transposuit
ο
Hermannus. 1094. *διπλᾶς] διπλάσ 1096. ἐπιχ praescriptum, corruptum ex ἔτι χορός. τῷ σκοπῷ] τὸν σκοπὸν Elmsleius. 1099. *ὦ πάτερ πάτερ] ὦ πάτερ ὦ πάτερ 1100. *τόνδ'] τῶνδ' 1102.
″ ’ ″
πάρεστον] ο ex ι factum. 1103. ἔσωσαν] ἔσωσαν pr. Lineolis // literae ειν exprimi solent. τ' a m. pr. insertum. 1104. *προσέλθετ'] πρόσελθ' *μηδαμά] μηδαμᾶ 1105. Versus in marg. additus a m. pr., sed atramento alio. *δότε] τόδε 1109. γε Reiskius] τε 1110. *ἔτ' ἂν] ὅταν 1111. θανὼν] τανῦν Blaydesius. 1112. *πλευρὸν] πλευρὰν ἀμφιδέξιον Mudgius] ἀμφιδεξιόν: unde in apographis ἀμφὶ δεξιόν. 1113. ἐμφύντε Mudgius] ἐμφύτε pr. ἐμφῦσᾶ corr., addito ab S gl. ἀντὶ τοῦ ἐμφῦσαι. *κἀναπαύσατον] κἀναπαύσετον. Fuit
.τε.
primo κἀναπαυστέον. 1114. τοῦδε] τοῦδε, τε ab S, ut videtur.

ΑΝ. ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας· τοῦδε χρὴ κλύειν, πάτερ,
καὶ σοί τε τοὔργον τοῦτ' ἐμοί τ' ἔσται βραχύ.
ΟΙ. ὦ ξεῖνε, μὴ θαύμαζε, πρὸς τὸ λιπαρὲς
τέκν' εἰ φανέντ' ἄελπτα μηκύνω λόγον.
ἐπίσταμαι γὰρ τήνδε τὴν ἐς τάσδε μοι
τέρψιν παρ' ἄλλου μηδενὸς πεφασμένην·
σὺ γάρ νιν ἐξέσωσας, οὐκ ἄλλος βροτῶν.
καί σοι θεοὶ πόροιεν ὡς ἐγὼ θέλω,
αὐτῷ τε καὶ γῇ τῇδ'· ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς
μόνοις παρ' ὑμῖν ηὗρον ἀνθρώπων ἐγὼ
καὶ τοὐπιεικὲς καὶ τὸ μὴ ψευδοστομεῖν.
εἰδὼς δ' ἀμύνω τοῖσδε τοῖς λόγοις τάδε·
ἔχω γὰρ ἅχω διὰ σὲ κοὐκ ἄλλον βροτῶν.
καί μοι χέρ', ὦναξ, δεξιὰν ὄρεξον, ὡς
ψαύσω φιλήσω τ', εἰ θέμις, τὸ σὸν κάρα.
καίτοι τί φωνῶ; πῶς ἂν ἁγνὸν ὄντα σὲ
θιγεῖν θελήσαιμ' ἀνδρός, ᾧ τίς οὐκ ἔνι
κηλὶς κακῶν ξύνοικος; οὐκ ἔγωγέ σε,
οὐδ' οὖν ἐάσω. τοῖς γὰρ ἐμπείροις ἐμῶν
μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε.
σὺ δ' αὐτόθεν μοι χαῖρε καὶ τὰ λοιπά μου
μέλου δικαίως, ὥσπερ ἐς τόδ' ἡμέρας.
ΘΗ. οὔτ' εἴ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον,
τέκνοισι τερφθεὶς τοῖσδε, θαυμάσας ἔχω,
οὔτ' εἰ πρὸ τοὐμοῦ προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἔπη·
βάρος γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ἐκ τούτων ἔχει.
οὐ γὰρ λόγοισι τὸν βίον σπουδάζομεν
λαμπρὸν ποιεῖσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς δρωμένοις.
δείκνυμι δ'· ὧν γὰρ ὤμοσ' οὐκ ἐψευσάμην
οὐδέν σε, πρέσβυ. τάσδε γὰρ πάρειμ' ἄγων
ζώσας, ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων.
χὤπως μὲν ἁγὼν ἡρέθη τί δεῖ μάτην
κομπεῖν, ἅ γ' εἴσει καὐτὸς ἐκ ταύταιν ξυνών;
λόγος δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ
στείχοντι δεῦρο, συμβαλοῦ γνώμην, ἐπεὶ
σμικρὸς μὲν εἰπεῖν, ἄξιος δὲ θαυμάσαι.
πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεών.
ΟΙ. τί δ' ἔστι, τέκνον Αἰγέως; δίδασκέ με,
ὡς μὴ εἰδότ' αὐτὸν μηδὲν ὧν σὺ πυνθάνει.
ΘΗ. φασίν τιν' ἡμῖν ἄνδρα, σοὶ μὲν ἔμπολιν
οὐκ ὄντα, συγγενῆ δέ, προσπεσόντα πως
βωμῷ καθῆσθαι τῷ Ποσειδῶνος, παρ' ᾧ
θύων ἔκυρον, ἡνίχ' ὡρμώμην ἐγώ.
ΟΙ. ποδαπόν; τί προσχρῄζοντα τῷ θακήματι;
ΘΗ. οὐκ οἶδα πλὴν ἕν· σοῦ γάρ, ὡς λέγουσί μοι,
βραχύν τιν' αἰτεῖ μῦθον οὐκ ὄγκου πλέων.
ΟΙ. ποῖόν τιν'; οὐ γὰρ ἥδ' ἕδρα σμικροῦ λόγου.
ΘΗ. σοί φασιν αὐτὸν ἐς λόγους ἐλθεῖν μολόντ'
αἰτεῖν ἀπελθεῖν τ' ἀσφαλῶς τῆς δεῦρ' ὁδοῦ.
ΟΙ. τίς δῆτ' ἂν εἴη τήνδ' ὁ προσθακῶν ἕδραν;
ΘΗ. ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμὶν ἐγγενὴς
ἔσθ', ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν.
ΟΙ. ὦ φίλτατε, σχὲς οὗπερ εἶ. ΘΗ. τί δ' ἔστι σοι;
ΟΙ. μή μου δεηθῇς. ΘΗ. πράγματος ποίου; λέγε.
ΟΙ. ἔξοιδ' ἀκούων τῶνδ' ὅς ἐσθ' ὁ προστάτης.
ΘΗ. καὶ τίς ποτ' ἐστὶν ὅν γ' ἐγὼ ψέξαιμί τι;
ΟΙ. παῖς οὑμός, ὦναξ, στυγνός, οὗ λόγων ἐγὼ
ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων.
ΘΗ. τί δ'; οὐκ ἀκούειν ἔστι, καὶ μὴ δρᾶν ἃ μὴ
χρῄζεις; τί σοι τοῦτ' ἐστὶ λυπηρὸν κλύειν;
ΟΙ. ἔχθιστον, ὦναξ, φθέγμα τοῦθ' ἥκει πατρί·
καὶ μή μ' ἀνάγκῃ προσβάλῃς τάδ' εἰκαθεῖν.
ΘΗ. ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, σκόπει
μή σοι πρόνοι' ᾖ τοῦ θεοῦ φυλακτέα.
ΑΝ. πάτερ, πιθοῦ μοι, κεἰ νέα παραινέσω.
τὸν ἄνδρ' ἔασον τόνδε τῇ θ' αὑτοῦ φρενὶ
χάριν παρασχεῖν τῷ θεῷ θ' ἃ βούλεται,
καὶ νῷν ὕπεικε τὸν κασίγνητον μολεῖν.
οὐ γάρ σε, θάρσει, πρὸς βίαν παρασπάσει
γνώμης, ἃ μή σοι συμφέροντα λέξεται.
λόγων δ' ἀκοῦσαι τίς βλάβη; τά τοι κακῶς
ηὑρημέν' ἔργα τῷ λόγῳ μηνύεται.
ἔφυσας αὐτόν· ὥστε μηδὲ δρῶντά σε
τὰ τῶν κακίστων δυσσεβέστατ', ὦ πάτερ,
θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς.
ἀλλ' ἔασον· εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαὶ
καὶ θυμὸς ὀξύς, ἀλλὰ νουθετούμενοι
φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται φύσιν.
σὺ δ' εἰς ἐκεῖνα, μὴ τὰ νῦν, ἀποσκόπει
πατρῷα καὶ μητρῷα πήμαθ' ἅπαθες,
κἂν κεῖνα λεύσσῃς, οἶδ' ἐγώ, γνώσει κακοῦ
θυμοῦ τελευτὴν ὡς κακὴ προσγίγνεται.
ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα,
τῶν σῶν ἀδέρκτων ὀμμάτων τητώμενος.
ἀλλ' ἡμὶν εἶκε· λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν
δίκαια προσχρῄζουσιν, οὐδ' αὐτὸν μὲν εὖ
πάσχειν, παθόντα δ' οὐκ ἐπίστασθαι τίνειν.
ΟΙ. τέκνον, βαρεῖαν ἡδονὴν νικᾶτέ με
λέγοντες· ἔστω δ' οὖν ὅπως ὑμῖν φίλον.
μόνον, ξέν', εἴπερ κεῖνος ὧδ' ἐλεύσεται,
μηδεὶς κρατείτω τῆς ἐμῆς ψυχῆς ποτε.
ΘΗ. ἅπαξ τὰ τοιαῦτ', οὐχὶ δὶς χρῄζω κλύειν,
ὦ πρέσβυ, κομπεῖν δ' οὐχὶ βούλομαι· σὺ δ' ὢν
σῶς ἴσθ', ἐάν περ κἀμέ τις σῴζῃ θεῶν.

1118. τοὔργον τοῦτ' ἐμοί τ' ἔσται Hermannus] τοὖργον τοὐμόν ἔσται 1119. 1120. Inverso ordine habet, sed adscripto β et α. 1121. τὴν Musgravius] σὴν *τάσδε μοι] τᾶσδέ μοι 1124. πόροιεν]
οι
πορεῖεν, οι a m. rec. ν ab S habet. 1125. *τό γ'] τοῦτό γ' 1126. ὑμῖν] ὑ ex ἡ factum. ηὗρον D.] εὗρον 1129. ἄλλον] ἄλλου corr. 1130. *χέρ'] χαῖρ' *δεξιὰν] δεξιάν τ' 1131. *εἰ] ἢ 1132. πῶς ἂν ἁγνὸν ὄντα σὲ D.] πῶς δ' ἂν ἄθλιος γεγὼς
δ'
1135. ἐμῶν D.] βροτῶν 1137. δ'] τ', δ' ab S. 1141. οὔτ' Elmsleius] οὐδ' 1144. *ποιεῖσθαι] ποεῖσθαι 1148. ἁγὼν Heathius] ἀγὼν οὗτος: quod qui servare volet, μάτην delebit. 1151. *στείχοντι] στίχειν τί 1153. οὐδέν pr. οὐδέν' corr. ἄνθρωπον] ἀνθρώπων. Correctum ex schol. 1155. *μὴ] μ' 1159. *ὡρμώμην] ὁρμώμην 1160. *προσχρῄζοντα] προσχρήιζοντι

1164. μολόντ'] μόνον Vauvillersius. 1165. τ' addidit Heathius. 1166. Post προσθακῶν quattuor circiter literae erasae. 1169. φίλτατε, σχὲς Heathius] φίλτατ', ἴσχες οὗπερ] υ radendo in ι mutatum. 1174. κλύων] ω in litura pro ει ut videtur. 1178. εἰκαθεῖν Elmsleius] εἰκάθειν 1181. *κεἰ]
θ'
καὶ εἰ 1183. θ'] δ', θ' a m. pr. 1184. τὸν] τὸν τὸν 1187. κακῶς Hermannus] καλῶς 1188. ηὑρημέν' D.] εὑρημέν' 1189. μηδὲ Dawesius] μήτε 1190. δυσσεβέστατ', ὦ Dawesius] δυσσεβεστάτων 1192. ἔασον] αὐτὸν pr. αὐτὸν sec. Correxit editor Londinensis a. 1722. 1194. *ἐξεπᾴδονται] ἐξαπάιδονται 1196. *ἅπαθες] ἃ 'πάθεσ 1197. λεύσσῃς Piersonus Verisim. p. 260.] λύσηισ 1198. *προσγίγνεται] προσγίνεται 1199. οὐχὶ βαιὰ Musgravius] οὐχὶ βίαια 1201. ἡμὶν] ἥμιν 1209. δ' post κομπεῖν ab S insertum. σὺ δ' ὢν D.] σὺ δέ, cui superscriptum δέ σε (fortasse pro σὲ δὲ) ab S, ut videtur. 1210. σῶς Scaliger] σῶν, cui S gl. adscripsit ἀντὶ τοῦ σῶιον. *ἴσθ'] ἴσθι *σῴζῃ] σώιζει

ΧΟ. ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρῄζει τοῦ μετρίου
Ζώειν, σκαιοσύναν φυλάσσων [παρεὶς
ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται.
ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ
λύπας ἐγγυτέρω, τὰ τέρποντα δ' οὐκ ἂν ἴδοις
ὅταν τις ἐς πλέον πέσῃ [ὅπου,
τοῦ θέλοντος· ὁ δ' ἐπίκουρος ἰσοτέλεστος,
Ἄϊδος ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος
ἄλυρος ἄχορος ἀναπέφηνε,
θάνατος ἐς τελευτάν. [φανῇ,
μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ
βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει
πολὺ δεύτερον ὡς τάχιστα. [φέρον,
ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ κούφας ἀφροσύνας
τίς πλάγχθη πολύμοχθος ἔξω; τίς οὐ καμάτων
φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι [ἔνι;
καὶ φθόνος· τό τε κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε
πύματον ἀκρατὲς ἀπροσόμιλον
γῆρας ἄφιλον, ἵνα πρόπαντα
κακὰ κακῶν ξυνοικεῖ.
ἐν ᾧ τλάμων ὅδ', οὐκ ἐγὼ μόνος,
πάντοθεν βόρειος ὥς τις
ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται,
ὣς καὶ τόνδε κατ' ἄκρας
δειναὶ κυματοαγεῖς
ἆται κλονέουσιν ἀεὶ ξυνοῦσαι,
αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν,
αἱ δ' ἀνατέλλοντος,
αἱ δ' ἀνὰ μέσσαν ἀκτῖν',
αἱ δ' ἐννυχιᾶν ἀπὸ ῥιπᾶν.
ΑΝ. καὶ μὴν ὅδ' ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ὁ ξένος
ἀνδρῶν γε μοῦνος, ὦ πάτερ, δι' ὄμματος
ἀστακτὶ λείβων δάκρυον ὧδ' ὁδοιπορεῖ.
ΟΙ. τίς οὗτος; ΑΝ. ὅνπερ καὶ πάλαι κατείχομεν
γνώμῃ, πάρεστι δεῦρο Πολυνείκης ὅδε.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

οἴμοι, τί δράσω; πότερα τἀμαυτοῦ κακὰ
πρόσθεν δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τοῦδ' ὁρῶν
πατρὸς γέροντος; ὃν ξένης ἐπὶ χθονὸς
σὺν σφῷν ἐφηύρηκ' ἐνθάδ' ἐκβεβλημένον
ἐσθῆτι σὺν τοιᾷδε, τῆς ὁ δυσφιλὴς
γέρων γέροντι συγκατῴκηκεν πίνος
πλευρὰν μαραίνων, κρατὶ δ' ὀμματοστερεῖ
κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται·
ἀδελφὰ δ', ὡς ἔοικε, τούτοισιν φορεῖ
τὰ τῆς ταλαίνης νηδύος θρεπτήρια.
ἁγὼ πανώλης ὄψ' ἄγαν ἐκμανθάνω·
καὶ μαρτυρῶ κάκιστος ἀνθρώπων τροφαῖς

1211—1224. = 1225—1238.

ταῖς σαῖσιν ἥκειν· τἀμὰ μὴ 'ξ ἄλλων πύθῃ.
ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων
Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι, καὶ πρὸς σοί, πάτερ,
παρασταθήτω· τῶν γὰρ ἡμαρτημένων
ἄκη μὲν ἔστι, προσφορὰ δ' οὐκ ἔστ' ἔτι.
τί σιγᾷς;
φώνησον, ὦ πάτερ, τι· μή μ' ἀποστραφῇς.
οὐδ' ἀνταμείβει μ' οὐδέν; ἀλλ' ἀτιμάσας
πέμψεις ἄναυδος, οὐδ' ἃ μηνίεις φράσας;
ὦ σπέρματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ δ' ὁμαίμονες,
πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς
τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον στόμα,
ὡς μή μ' ἄτιμον, τοῦ θεοῦ γε προστάτην,
οὕτως ἀφῇ με μηδὲν ἀντειπὼν ἔπος.
ΑΝ. λέγ', ὦ ταλαίπωρ', αὐτὸς ὧν χρείᾳ πάρει·
τὰ πολλὰ γάρ τοι ῥήματ' ἢ τέρψαντά τι,
ἢ δυσχεράναντ', ἢ κατοικτίσαντά πως,
παρέσχε φωνὴν τοῖς ἀφωνήτοις τινά.
ΠΟ. ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σύ μοι·
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν ποιούμενος
ἀρωγόν, ἔνθεν μ' ὧδ' ἀνέστησεν μολεῖν
ὁ τῆσδε τῆς γῆς κοίρανος, διδοὺς ἐμοὶ
λέξαι τ' ἀκοῦσαί τ' ἀσφαλεῖ σὺν ἐξόδῳ.
καὶ ταῦτ' ἀφ' ὑμῶν, ὦ ξένοι, βουλήσομαι
καὶ ταῖνδ' ἀδελφαῖν καὶ πατρὸς κυρεῖν ἐμοί.
ἃ δ' ἦλθον ἤδη σοὶ θέλω λέξαι, πάτερ.
γῆς ἐκ πατρῴας ἐξελήλαμαι φυγάς,
τοῖς σοῖς πανάρχοις οὕνεκ' ἐνθακεῖν θρόνοις
γονῇ πεφυκὼς ἠξίουν γεραίτερος.
ἀνθ' ὧν μ' Ἐτεοκλῆς, ὢν φύσει νεώτερος,
γῆς ἐξέωσεν, οὔτε νικήσας λόγῳ
οὔτ' εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολών,
πόλιν δὲ πείσας. ὧν ἐγὼ μάλιστα μὲν
τὴν σὴν Ἐρινὺν αἰτίαν εἶναι λέγω·
ἔπειτα κἀπὸ μάντεων ταύτῃ κλύω.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον Ἄργος ἐς τὸ Δωρικόν,
λαβὼν Ἄδραστον πενθερὸν ξυνωμότας
ἔστησ' ἐμαυτῷ γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας
πρῶτοι καλοῦνται καὶ τετίμηνται δόρει,
ὅπως τὸν ἑπτάλογχον ἐς Θήβας στόλον
ξὺν τοῖσδ' ἀγείρας ἢ θάνοιμι πανδίκως,
ἢ τοὺς τάδ' ἐκπράξαντας ἐκβάλοιμι γῆς.
εἶεν· τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ;
σοὶ προστροπαίους, ὦ πάτερ, λιτὰς ἔχων,
αὐτός τ' ἐμαυτοῦ ξυμμάχων τε τῶν ἐμῶν,
οἳ νῦν σὺν ἑπτὰ τάξεσιν σὺν ἑπτά τε
λόγχαις τὸ Θήβης πεδίον ἀμφεστᾶσι πᾶν·
οἷος δορυσσοῦς Ἀμφιάρεως, τὰ πρῶτα μὲν
δόρει κρατύνων, πρῶτα δ' οἰωνῶν ὁδοῖς·
ὁ δεύτερος δ' Αἰτωλὸς Οἰνέως τόκος
Τυδεύς· τρίτος δ' Ἐτέοκλος, Ἀργεῖος γεγώς·
τέταρτον Ἱππομέδοντ' ἀπέστειλεν πατὴρ
Ταλαός· ὁ πέμπτος δ' εὔχεται κατασκαφῇ
Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δῃώσειν πυρί·
ἕκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς ὄρνυται,
ἐπώνυμος τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ
μητρὸς λοχευθείς, πιστὸς Ἀταλάντης γόνος·

1211. τοῦ et χρήιζει serius addita, fortasse a m. pr. 1213. Ζώειν] Ζώιειν 1214. κατάδηλος] Super τ aliquid erasum et alterum quoque α in litura positum. 1218. ὅπου, ὅταν τις] ὁπότ' ἂν τισ, cum γρ. ὅπου ὅτ' ἂν τισ ab S. 1219. θέλοντος] δέοντος Reiskius. 1220. ὁ δ' Hermannus] οὐδ' ἐπίκουροσ pr. ἔπι κοῦροσ sec. In marg. ab S οἶμαι κόροσ. 1230. *φέρον] φέρων 1231. πολύμοχθος] κακότατος D. 1234. *κατάμεμπτον] κατάπεμπτον 1242. ὣς Brunckius] ὡς 1244. *ἆται] αἴτε pr. αἶτε (non αἴτε) corr. 1248. αἱ δ' ἐννυχιᾶν Lachmannus ex verbis scholiastae ἐννύχια ὄρη] νυχίαν (*νυχιᾶν) ῥιπᾶν] Ῥιπᾶν schol. 1250. ἀνδρῶν γε μοῦνος] Verba interpolata. ἀνδρῶν δίχ' ἄλλων D. 1255. Ante παῖδεσ sex literae erasae. Fortasse παῖδεσ bis scriptum fuit. 1256. Versus serius in marg. additus. 1257. ἐφηύρηκ' D.] ἐφεύρηκ' 1259. πίνος Scaliger] πόνος

1266. τἀμὰ Reiskius] τἄλλα 1270. *προσφορὰ] πρόσφορα 1274. *μηνίεις] μηνιεῖς 1279. οὕτως ἀφῇ με D.] οὕτως μ' ἀφῇ γε 1286. *ἔνθεν] ἔνθε 1288. *ἀσφαλεῖ] ἀσφαλῆι 1294. γεραίτερος Nauckius] γεραιτέραι 1297. οὐδ' Hermannus] οὔτ' 1299. *Ἐρινὺν] ἐρινῦν 1304. δόρει D.] δορὶ 1306. τοῖσδ'] δ' ab S illatum. 1310. τ' Reiskius] γ' 1313. οἷος] οἵουσ pr. δορυσσοῦς Reisigius] δορύσσους 1314. δόρει Hermannus] δορὶ

ἐγὼ δὲ σός, κεἰ μὴ σός, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ
πότμου φυτευθείς, σός γέ τοι καλούμενος,
ἄγω τὸν Ἄργους ἄφοβον ἐς Θήβας στρατόν.
οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
ἱκετεύομεν ξύμπαντες ἐξαιτούμενοι
μῆνιν βαρεῖαν εἰκαθεῖν ὁρμωμένῳ
τῷδ' ἀνδρὶ τοὐμοῦ πρὸς κασιγνήτου τίσιν,
ὅς μ' ἐξέωσε κἀπεσύλησεν πάτρας.
εἰ γάρ τι πιστόν ἐστιν ἐκ χρηστηρίων,
οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασκ' εἶναι κράτος.
πρός νύν σε κρηνῶν καὶ θεῶν ὁμογνίων
αἰτῶ πιθέσθαι καὶ παρεικαθεῖν, ἐπεὶ
πτωχοὶ μὲν ἡμεῖς καὶ ξένοι, ξένος δὲ σύ·
ἄλλους δὲ θωπεύοντες οἰκοῦμεν σύ τε
κἀγώ, τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληχότες.
ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος, ὢ τάλας ἐγώ,
κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται·
ὅν, εἰ σὺ τἠμῇ ξυμπαραστήσει φρενί,
βραχεῖ σὺν ὄγκῳ καὶ χρόνῳ διασκεδῶ.
ὥστ' ἐν δόμοισι τοῖσι σοῖς στήσω σ' ἄγων,
στήσω δ' ἐμαυτόν, κεῖνον ἐκβαλὼν βίᾳ.
καὶ ταῦτα σοῦ μὲν ξυνθέλοντος ἔστι μοι
κομπεῖν, ἄνευ σοῦ δ' οὐδὲ σωθῆναι σθένω.

ΧΟ. τὸν ἄνδρα, τοῦ πέμψαντος οὕνεκ', Οἰδίπους,
εἰπὼν ὁποῖα ξύμφορ' ἔκπεμψαι πάλιν.

ΟΙ. ἀλλ' εἰ μέν, ἄνδρες τῆσδε δημοῦχοι χθονός,
μὴ 'τύγχαν' αὐτὸν δεῦρο προσπέμψας ἐμοὶ
Θησεύς, δικαιῶν ὥστ' ἐμοῦ κλύειν λόγους,
οὔ τἄν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἐμῆς ἐπῄσθετο·
νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἶσι κἀκούσας γ' ἐμοῦ
τοιαῦθ' ἃ τὸν τοῦδ' οὔ ποτ' εὐφρανεῖ βίον·
ὅς γ', ὦ κάκιστε, σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχων,
ἃ νῦν ὁ σὸς ξύναιμος ἐν Θήβαις ἔχει,
τὸν αὐτὸς αὑτοῦ πατέρα τόνδ' ἀπήλασας
κἄθηκας ἄπολιν καὶ στολὰς ταύτας φορεῖν,
ἃς νῦν δακρύεις εἰσορῶν, ὅτ' ἐν πόνῳ
ταὐτῷ βεβηκὼς τυγχάνεις κακῶν ἐμοί.
οὐ κλαυτὰ δ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα
τάδ', ὥσπερ ἂν ζῶ, σοῦ φονέως μεμνημένον.
σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον,
σύ μ' ἐξέωσας· ἐκ σέθεν δ' ἀλώμενος
ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.
εἰ δ' ἐξέφυσα τάσδε μὴ 'μαυτῷ τροφοὺς
τὰς παῖδας, ἦ τἂν οὐκ ἂν ἦ τὸ σὸν μέρος·
νῦν δ' αἵδε μ' ἐκσῴζουσιν, αἵδ' ἐμαὶ τροφοί,
αἵδ' ἄνδρες, οὐ γυναῖκες, ἐς τὸ συμπονεῖν·
ὑμεῖς δ' ἀπ' ἄλλου κοὐκ ἐμοῦ πεφύκατον.
τοιγάρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μὲν οὔ τί πω
ὡς αὐτίκ', εἴπερ οἵδε κινοῦνται λόχοι
πρὸς ἄστυ Θήβης. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως πόλιν
κείνην ἐρείψεις, ἀλλὰ πρόσθεν αἵματι
πεσεῖ μιανθεὶς χὠ σύναιμος ἐξ ἴσου.
τοιάσδ' ἀρὰς σφῷν πρόσθε τ' ἐξανῆκ' ἐγὼ
νῦν τ' ἀνακαλοῦμαι ξυμμάχους ἐλθεῖν ἐμοί,
ἵν' ἀξιῶτον τοὺς φυτεύσαντας σέβειν
καὶ μὴ 'ξατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς
τοιώδ' ἐφύτην· αἵδε γὰρ τάδ' οὐκ ἔδρων.
τοιγὰρ τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους
κρατοῦσιν, εἴπερ ἐστὶν ἡ παλαίφατος
Δίκη ξύνεδρος Ζηνὸς ἀρχαίοις νόμοις.
σὺ δ' ἔρρ' ἀπόπτυστός τε κἀπάτωρ ἐμοῦ,
κακῶν κάκιστε, τάσδε συλλαβὼν ἀράς,
ἅς σοι καλοῦμαι, μήτε γῆς ἐμφυλίου
δόρει κρατῆσαι μήτε νοστῆσαί ποτε
τὸ κοῖλον Ἄργος, ἀλλὰ συγγενεῖ χερὶ
θανεῖν κτανεῖν θ' ὑφ' οὗπερ ἐξελήλασαι.
τοιαῦτ' ἀρῶμαι, καὶ καλῶ τὸ Ταρτάρου
στυγνὸν πατρῷον ἔρεβος, ὥς σ' ἀποικίσῃ,
καλῶ δὲ τάσδε δαίμονας, καλῶ δ' Ἄρη
τὸν σφῷν τὸ δεινὸν μῖσος ἐμβεβληκότα.
καὶ ταῦτ' ἀκούσας στεῖχε, κἀξάγγελλ' ἰὼν
καὶ πᾶσι Καδμείοισι τοῖς σαυτοῦ θ' ἅμα
πιστοῖσι συμμάχοισιν, οὕνεκ' Οἰδίπους
τοιαῦτ' ἔνειμε παισὶ τοῖς αὑτοῦ γέρα.

ΧΟ. Πολύνεικες, οὔτε ταῖς παρελθούσαις ὁδοῖς
ξυνήδομαί σοι, νῦν τ' ἴθ' ὡς τάχος πάλιν.

ΠΟ. οἴμοι κελεύθου τῆς τ' ἐμῆς δυσπραξίας,
οἴμοι δ' ἑταίρων· οἷον ἆρ' ὁδοῦ τέλος
Ἄργους ἀφωρμήθημεν, ὢ τάλας ἐγώ,
τοιοῦτον οἷον οὐδὲ φωνῆσαί τινι
ἔξεσθ' ἑταίρων, οὐδ' ἀποστρέψαι πάλιν,
ἀλλ' ὄντ' ἄναυδον τῇδε συγκῦρσαι τύχῃ.
ὦ τοῦδ' ὅμαιμοι παῖδες, ἀλλ' ὑμεῖς, ἐπεὶ
τὰ σκληρὰ πατρὸς κλύετε τοῦδ' ἀρωμένου,
μή τοί με πρὸς θεῶν σφώ γ', ἐὰν αἱ τοῦδ' ἀραὶ
πατρὸς τελῶνται καί τις ὑμῖν ἐς δόμους
νόστος γένηται, μή μ' ἀτιμάσητέ γε,
ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἀν κτερίσμασιν.
καὶ σφῷν ὁ νῦν ἔπαινος, ὃν κομίζετον
τοῦδ' ἀνδρὸς οἷς πονεῖτον, οὐκ ἐλάσσονα
ἔτ' ἄλλον οἴσει τῆς ἐμῆς ὑπουργίας.

ΑΝ. Πολύνεικες, ἱκετεύω σε πεισθῆναί τί μοι.

ΠΟ. ὦ φιλτάτη τὸ ποῖον Ἀντιγόνη; λέγε.

ΑΝ. στρέψαι στράτευμ' εἰς Ἄργος ὡς τάχιστά γε,
καὶ μὴ σέ τ' αὐτὸν καὶ πόλιν διεργάσῃ.

ΠΟ. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε· πῶς γὰρ αὖθις ἂν πάλιν
στράτευμ' ἄγοιμι ταυτὸν εἰσάπαξ τρέσας;

1326. ἀντὶ] ἀμφὶ L. Dindorfius in Thesauro s. v. Ἀμφί. 1328. εἰκαθεῖν Elmsleius] εἰκάθειν 1332. σὺ] σοὶ pr. 1334. παρεικαθεῖν Elmsleius] παρεικάθειν 1337. *ἐξειληχότες] ἐξειληφότες 1340. *ξυμπαραστήσει] ξυμπαραστήσεισ φρενὶ] χερὶ Blaydesius. 1342. τοῖσι σοῖς] τοισσοῖσ 1344. ξυνθέλοντος] ξυνεθέλοντοσ, sed eraso priore ε. 1346. Οἰδίπους Valckenarius] οἰδίπου 1348. δημοῦχοι] δημοῦχοσ ab S. 1351. οὔ τἄν Brunckius] οὔτ' ἄν 1352. *γ' ἐμοῦ] γέ μου 1353. ἃ τὸν] αὐτὸν pr. 1355. σὸσ ab S. σοὶ pr. 1357. *φορεῖν] φέρειν 1358. πόνῳ] βυθῷ Reiskius. 1360. *κλαυτὰ δ' ἐστὶν] κλαυστὰ δ' ἐστὶν S. κλαυστ' ἐστὶν pr. 1361. *φονέως] φωνέως μεμνημένον D.] μεμνημένος 1362. μόχθῳ] μόχθωι, ωι ex οσ vel οισ facto. 1363. δ' addidit S. 1364. Ante βίον duae literae erasae. 1366. οὐκ ἂν ῃ] ῆ in ην mutatum ab correctore multo recentiore, novitia uso literae ν forma. 1367. δ' αἵδε μ' ab S. δαί μ' pr.

1370. σ' ὁ δαίμων — ὡς] σε δαίμων — ὃς Dobraeus. πω] που, ω a m. pr. superscr. 1373. ἐρείψεις Turnebus] ἐρεῖ τις 1375. Versus in margine additus. 1376. ἀνακαλοῦμαι] ἀγκαλοῦμαι D. Vid. ad Electr. 693. 1379. ἐφύτην Elmsleius] ἔφυτον 1381. κρατοῦσιν] κρανοῦσιν Hartungius. κρινοῦσιν Nauckius. 1386. δόρει Hermannus] δορὶ 1389. τὸ Hermannus] τοῦ 1392. ἐμβεβληκότα] μ in litura quae formae literae ν qua librarius utitur accommodatior est quam κ, etsi ἐκβεβληκότα est in Florentino apographo (Lb.) ex codice ipso ducto. 1396. αὑτοῦ Brunckius] αὐτοῦ 1402. τινι Tyrwhittus] τινα 1404. συγκῦρσαι pr. συγκύρσαι corr. 1407. σφώ γ', ἐὰν Elmsleius] σφῶιν γ' ἂν 1410. *κἀν] κ' ἐν 1414. *πεισθῆναι] πισθῆναι 1415. *τὸ] om. 1417. τ' Brunckius] γ' 1418. *τε] γε ἂν Vauvillersius] αὖ

ΑΝ. τί δ' αὖθις, ὦ παῖ, δεῖ σε θυμοῦσθαι; τί σοι
πάτραν κατασκάψαντι κέρδος ἔρχεται;
ΠΟ. αἰσχρὸν τὸ φεύγειν καὶ τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ
οὕτω γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα.
ΑΝ. ὁρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρεις
μαντεύμαθ', ὃς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ;
ΠΟ. χρῄζει γάρ· ἡμῖν δ' οὐχὶ συγχωρητέα.
ΑΝ. οἴμοι τάλαινα· τίς δὲ τολμήσει κλύων
τὰ τοῦδ' ἕπεσθαι τἀνδρός, οἷ' ἐθέσπισεν;
ΠΟ. οὐκ ἀγγελοῦμεν φλαῦρ'· ἐπεὶ στρατηλάτου
χρηστοῦ τὰ κρείσσω μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν.
ΑΝ. οὕτως ἄρ', ὦ παῖ, ταῦτά σοι δεδογμένα;
ΠΟ. καὶ μή μ' ἐπίσχῃς γ'· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς
ἔσται μέλουσα δύσποτμός τε καὶ κακὴ
πρὸς τοῦδε πατρὸς τῶν τε τοῦδ' Ἐρινύων.
σφῷν δ' εὖ διδοίη Ζεύς, τάδ' εἰ τελεῖτέ μοι
[θανόντ', ἐπεὶ οὔ μοι ζῶντί γ' αὖθις ἕξετον].
μέθεσθε δ' ἤδη, χαίρετόν τ'· οὐ γάρ μ' ἔτι
βλέποντ' ἐσόψεσθ' αὖθις. ΑΝ. ὦ τάλαιν' ἐγώ.
ΠΟ. μή τοί μ' ὀδύρου. ΑΝ. καὶ τίς ἄν σ' ὁρμώμενον
ἐς προὖπτον Ἅιδην οὐ καταστένοι, κάσι;
ΠΟ. εἰ χρή, θανοῦμαι. ΑΝ. μὴ σύ γ', ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ.
ΠΟ. μὴ πεῖθ' ἃ μὴ δεῖ. ΑΝ. δυστάλαινά τἄρ' ἐγώ,
εἴ σου στερηθῶ. ΠΟ. ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι
καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ. σφὼ δ' οὖν ἐγὼ
θεοῖς ἀρῶμαι μή ποτ' ἀντῆσαι κακῶν·
ἀνάξιαι γὰρ πᾶσίν ἐστε δυστυχεῖν.
ΧΟ. νέα τάδε νεόθεν ἦλθέ μοι
νέα βαρύποτμα κακὰ παρ' ἀλαοῦ ξένου,
εἴ τι μοῖρα μὴ κιγχάνει.
μάτην γὰρ οὐδὲν ἀξίωμα δαιμόνων ἔχω φράσαι.
ὁρᾷ ὁρᾷ πάντ' ἀεὶ χρόνος, ἐπεὶ μὲν ἕτερα,
τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὖθις αὔξων ἄνω.
ἔκτυπεν αἰθήρ, ὦ Ζεῦ.
ΟΙ. ὦ τέκνα τέκνα, πῶς ἄν, εἴ τις ἔντοπος,
τὸν πάντ' ἄριστον δεῦρο Θησέα πόροι;
ΑΝ. πάτερ, τί δ' ἐστὶ τἀξίωμ' ἐφ' ᾧ καλεῖς;
ΟΙ. Διὸς πτερωτὸς ἥδε μ' αὐτίκ' ἄξεται
βροντὴ πρὸς Ἅιδην. ἀλλὰ πέμψαθ' ὡς τάχος.
ΧΟ. ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται
κτύπος ἄφατος ὅδε διόβολος· ἐς δ' ἄκραν
δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν.
ἔπτηξα θυμόν· οὐρία γὰρ ἀστραπὴ φλέγει πάλιν.
τί μὰν ἀφήσει τέλος; δέδια δ'· οὐ γὰρ ἅλιον
ἀφορμᾷ ποτ' οὐδ' ἄνευ ξυμφορᾶς.
ὦ μέγας αἰθήρ, ὦ Ζεῦ.
ΟΙ. ὦ παῖδες, ἥκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος
βίου τελευτή, κοὐκέτ' ἔστ' ἀποστροφή.
ΑΝ. πῶς οἶσθα; τῷ δὲ συμβαλὼν ἔχεις, πάτερ;
ΟΙ. καλῶς κάτοιδ'. ἀλλ' ὡς τάχιστά μοι μολὼν
ἄνακτα χώρας τῆσδέ τις πορευσάτω. [βος.
ΧΟ. ἔα ἔα, ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται διαπρύσιος ὀτο-
ἵλαος, ὦ δαίμων, ἵλαος, εἴ τι γᾷ
ματέρι τυγχάνεις ἀφεγγὲς φέρων.
ἐναισίου δὲ σοῦ τύχοιμι, μηδ' ἄλαστον ἄνδρ' ἰδὼν
ἀκερδῆ χάριν μετάσχοιμί πως. Ζεῦ ἄνα, σοὶ φωνῶ.
ΟΙ. ἆρ' ἐγγὺς ἁνήρ; ἆρ' ἔτ' ἐμψύχου, τέκνα,
κιχήσεταί μου καὶ κατορθοῦντος φρένα;
ΑΝ. τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί;
ΟΙ. ἀνθ' ὧν ἔπασχον εὖ τελεσφόρον χάριν
δοῦναί σφιν, ἥνπερ τυγχάνων ὑπεσχόμην.
ΧΟ. ἰὼ ἰὼ παῖ, βᾶθι βᾶθ', ⏑⏒–⏑– εἴτ' ἄκρον ἐπὶ γύα-
ἐναλίῳ Ποσειδαονίῳ θεῷ [λον
βούθυτον ἑστίαν ἁγίζων, ἱκοῦ.
ὁ γὰρ ξένος σε καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ
δικαίαν χάριν παρασχεῖν παθών. – ⏒ ἄϊσσ', ὦναξ.
ΘΗ. τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἠχεῖται κτύπος,
σαφὴς μὲν ἀστῶν, ἐμφανὴς δὲ τοῦ ξένου;
μή τις Διὸς κεραυνός, ἤ τις ὀμβρία
χάλαζ' ἐπιρράξασα; πάντα γὰρ θεοῦ
τοιαῦτα χειμάζοντος εἰκάσαι πάρα.
ΟΙ. ἄναξ, ποθοῦντι προὐφάνης, καί σοι θεῶν
τύχην τις ἐσθλὴν τῆσδ' ἔθηκε τῆς ὁδοῦ.
ΘΗ. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ Λαΐου, νέορτον αὖ;
ΟΙ. ῥοπὴ βίου μοι· καί σ' ἅπερ ξυνῄνεσα
θέλω πόλιν τε τήνδε μὴ ψεύσας θανεῖν.
ΘΗ. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι τοῦ μόρου τεκμηρίῳ;
ΟΙ. αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσί μοι,
ψεύδοντες οὐδὲν σῆμα τῶν προκειμένων.
ΘΗ. πῶς εἶπας, ὦ γεραιέ, δηλοῦσθαι τάδε;
ΟΙ. αἱ πολλὰ βρονταὶ διατελεῖς τὰ πολλά τε
στράψαντα χειρὸς τῆς ἀνικήτου βέλη.

1447—1456. = 1462—1471.

1477—1485. = 1491—1499.

1424. ἐκφέρεις Tyrwhittus] ἐκφέρει 1426. χρῄζει] ει in litura duarum literarum. 1429. *οὐκ] οὐδ' 1432. μέν in litura. Videtur δ' fuisse. 1435. εὖ διδοίη Burgesius] εὐοδοίη *τελεῖτε] τελεῖται pr., τελοῖτε sec. 1436. ἐπεί] ἐπ', superscripto literis minutioribus ει. Versus spurius in locum genuini, qui exciderat, ab interpolatore illatus. 1437. *τ'] γ' 1438. *αὖθις] αὔτισ 1441. *πιθοῦ] πείθου 1444. σφὼ Elmsleius] σφῶιν 1448. νέα ante βαρύποτμα addidit Hermannus. 1450. κιγχάνει Hermannus] τυγχάνηι pr., in κιχάνηι mutatum ab eadem aliave manu. 1453. πάντ' D.] ταῦτ' ἐπεί] Corruptum. ἕτερα] ἑτέρα pr. 1455. τὰ δὲ παρ' ἦμαρ ex schol.] τάδε πήματ' 1462. μάλα μέγασ ab S in litura quinque literarum. Videtur igitur μέγασ scriptum fuisse, omisso μάλα. *ἐρείπεται] ἐρίπεται 1466. οὐρία Elmsleius] οὐρανία

.ἀφήσει.
1468. ἀφήσει] ἀφῆσ (in ἀφ' ἧσ mutatum). ἐφήσει D. 1469. *δέδια] δέδεια δ' Triclinius] τόδ'

1470. ἀφορμᾶι, ε a m. pr. ut videtur. οὐδ' Heathius] οὐκ 1474. Addidi πάτερ. In apographis nonnullis est οἶσθα τοῦτο, in aliis τῷ δὲ τοῦτο. Huic versui praefixum χ a m. sec. pro lineola, quam m. pr. posuerat. ΑΝ. Turnebus. 1481. *ἀφεγγές] ἀφθεγγέσ 1482. σοῦ τύχοιμι Cobetus in Nov. Lect. p. 201.] συντύχοιμι 1486. *ἆρ'] ἄρ' 1487. κιχήσεται, ε ab S, ut videtur. 1488. ΑΝ Turnebus] χ m. sec., lineola a m. pr. 1491. ΧΟ. hic a m. pr. Alterum ἰὼ addidit Hermannus. Post βᾶθ' indicavi lacunam, fortasse sic explendam, ἰὼ ἰὼ παῖ, βᾶθι βᾶθι· μὴ μέλλ', ἄναξ, ἔτ' (sic Heimsoethius pro εἴτ') ἄκρον ἐπὶ γύαλον —. Nam redierat Theseus ad aram Neptuni, ab qua avocatus erat v. 887. ἄκρον Vauvillersius] ἄκραν *ἐπὶ γύαλον] ἐπιγύαλον, relicto post hoc vocabulum sex vel octo literarum spatio. 1494. *Ποσειδαονίῳ] ποσειδαωνίωι θεῷ Hermannus] θεῷ τυγχάνεις 1495. ἁγίζων] ἁγιάζων, superscripto ab alia m. ant. ἁγίζων ἱκοῦ Elmsleius] ἵκου 1498. *παθών] παθὼν 1499. Indicavi lacunam. σπεῦσον supplevit Triclinius. 1501. ἀστῶν Reiskius] αὐτῶν 1506. τῆσδ' ἔθηκε Heathius] θῆκε τῆσδε 1512. σῆμα τῶν D.] σημάτων 1514. *αἱ πολλὰ βρονταί] αἱ πολλαὶ βρονταί. δηλοῦσι βρονταί Meinekius. 1515. στράψαντα Piersonus] στρέψαντα. In Lb. τὰ πολλά τ' ἀ | στράψαντα.

ΘΗ. πείθεις με· πολλὰ γάρ σε θεσπίζονθ' ὁρῶ
κοὐ ψευδόφημα· χὤ τι χρὴ ποιεῖν λέγε.
ΟΙ. ἐγὼ διδάξω, τέκνον Αἰγέως, ἅ σοι
γήρως ἄλυπα τῇδε κείσεται πόλει.
χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι,
ἄθικτος ἡγητῆρος, οὗ με χρὴ θανεῖν.
τοῦτον δὲ φράζε μή ποτ' ἀνθρώπων τινί,
μήθ' οὗ κέκευθε μήτ' ἐν οἷς κεῖται τόποις·
ὥς σοι πρὸ πολλῶν ἀσπίδων ἀλκὴν ὅδε
δορός τ' ἐπακτοῦ γειτονῶν ἀεὶ τιθῇ.
ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ
αὐτὸς μαθήσει, κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος·
ὡς οὔτ' ἂν ἀστῶν τῶνδ' ἂν ἐξείποιμί τῳ
οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, στέργων ὅμως.
ἀλλ' αὐτὸς ἀεὶ σῷζε, χὤταν ἐς τέλος
τοῦ ζῆν ἀφικνῇ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ
σήμαιν', ὁ δ' ἀεὶ τὠπιόντι δεικνύτω.
χοὔτως ἀδῇον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν
σπαρτῶν ἀπ' ἀνδρῶν· αἱ δὲ μυρίαι πόλεις,
κἂν εὖ τις οἰκῇ, ῥᾳδίως καθύβρισαν.
θεοὶ γὰρ εὖ μέν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσ', ὅταν
τὰ θεῖ' ἀφείς τις ἐς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ·
ὃ μὴ σύ, τέκνον Αἰγέως, βούλου παθεῖν.
τὰ μὲν τοιαῦτ' οὖν εἰδότ' ἐκδιδάσκομεν.
χῶρον δ', ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρόν,
στείχωμεν ἤδη, μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα.
ὦ παῖδες, ὧδ' ἕπεσθ'· ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν
σφῷν αὖ πέφασμαι καινός, ὥσπερ σφὼ πατρί.
χωρεῖτε καὶ μὴ ψαύετ', ἀλλ' ἐᾶτέ με
αὐτὸν τὸν ἱρὸν τύμβον ἐξευρεῖν, ἵνα
μοῖρ' ἀνδρὶ τῷδε τῇδε κρυφθῆναι χθονί.
τῇδ' ὧδε, τῇδε βᾶτε· τῇδε γάρ μ' ἄγει
Ἑρμῆς ὁ πομπὸς ἥ τε νερτέρα θεός.
ὦ φῶς ἀφεγγές, πρόσθε πού ποτ' ἦσθ' ἐμόν,
νῦν δ' ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας.
ἤδη γὰρ ἕρπω τὸν τελευταῖον βίον
κρύψων παρ' Ἅιδην. ἀλλά, φίλτατε ξένων,
αὐτός τε χώρα θ' ἥδε πρόσπολοί τε σοὶ
εὐδαίμονες γένοισθε, κἀπ' εὐπραξίᾳ
μέμνησθέ μου θανόντος εὐτυχεῖς ἀεί.
ΧΟ. εἰ θέμις ἐστί μοι τὰν ἀφανῆ θεὸν
καὶ σὲ λιταῖς σεβίζειν,
ἐννυχίων ἄναξ,
Αἰδωνεῦ Αἰδωνεῦ, λίσσωμαι
ἐπιπόνῳ μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ
ξένον ἐξανύσαι
μόρῳ τὰν παγκευθῆ κάτω
νεκρῶν πλάκα καὶ Στύγιον δόμον.

1556—1567. = 1568—1578.

πολλῶν γὰρ ἂν καὶ μάταν
πημάτων ἱκνουμένων
πάλιν σφε δαίμων δίκαιος αὔξοι.
ὦ χθόνιαι θεαί, σῶμά τ' ἀνικάτου
θηρός, ὃν ἐν πύλαισι
φασὶ πολυξένοις
εὐνᾶσθαι κνυζᾶσθαί τ' ἐξ ἄντρων
ἀδάματον φύλακα παρ' Ἀΐδᾳ
λόγος αἰὲν ἔχει·
τόν, ὦ Γᾶς παῖ καὶ Ταρτάρου,
κατεύχομαι ἐν καθαρῷ βῆναι
ὁρμωμένῳ νερτέρας
τῷ ξένῳ νεκρῶν πλάκας.
σέ τοι κικλήσκω τὸν αἰένυπνον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄνδρες πολῖται, ξυντομωτάτως μὲν ἂν
τύχοιμι λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα·
ἃ δ' ἦν τὰ πραχθέντ' οὔθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ
φράσαι πάρεστιν οὔτε τἄργ' ὅσ' ἦν ἐκεῖ.
ΧΟ. ὄλωλε γὰρ δύστηνος; ΑΓ. ὡς λελοιπότα
κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο.
ΧΟ. πῶς; ἆρα θείᾳ κἀπόνῳ τάλας τύχῃ;
ΑΓ. ταῦτ' ἐστὶν ἤδη κἀποθαυμάσαι πρέπον.
ὡς μὲν γὰρ ἐνθένδ' εἷρπε, καὶ σύ που παρὼν
ἔξοισθ', ὑφηγητῆρος οὐδενὸς φίλων,
ἀλλ' αὐτὸς ἡμῖν πᾶσιν ἐξηγούμενος.
ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταρράκτην ὀδὸν
χαλκοῖς βάθροισι γῆθεν ἐρριζωμένον,
ἔστη κελεύθων ἐν πολυσχίστων μιᾷ,
κοίλου πέλας κρατῆρος, οὗ τὰ Θησέως
Περίθου τε κεῖται πίστ' ἀεὶ ξυνθήματα·
ἀφ' οὗ μέσος στὰς τοῦ τε Θορικίου πέτρου
κοίλης τ' ἀχέρδου κἀπὸ λαΐνου τάφου,
καθέζετ'· εἶτ' ἔλυσε δυσπινεῖς στολάς.
κἄπειτ' ἀΰσας παῖδας ἠνώγει ῥυτῶν
ὑδάτων ἐνεγκεῖν λουτρὰ καὶ χοάς ποθεν·
τὼ δ' εὐχλόου Δήμητρος ἐς προσόψιον
πάγον μολόντε τάσδ' ἐπιστολὰς πατρὶ
ταχεῖ πόρευσαν σὺν χρόνῳ, λουτροῖς τέ νιν
ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν ᾗ νομίζεται.
ἐπεὶ δὲ παντὸς εἶχε δρῶντος ἡδονὴν
κοὐκ ἦν ἔτ' οὐδὲν ἀργὸν ὧν ἐφίετο,
κτύπησε μὲν Ζεὺς χθόνιος, αἱ δὲ παρθένοι
ῥίγησαν, ὡς ἤκουσαν· ἐς δὲ γούνατα
πατρὸς πεσοῦσαι κλᾶον οὐδ' ἀνίεσαν
στέρνων ἀραγμοὺς οὐδὲ παμμήκεις γόους.
ὁ δ' ὡς ἀκούει φθόγγον ἐξαίφνης πικρόν,
πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας εἶπεν, ὦ τέκνα,

1517. *χρὴ ποιεῖν] χρὴν ποεῖν 1519. τῇδε κείσεται] γρ. σῆι τε κείσεται, ab S, ut opinor. 1521. χρὴ] ν post η erasum. 1525. γειτονῶν] γειτόνῶν, circumflexo a m. recentiore. 1527. μαθήσει] μαθήσηι, ηι in litura. Non fuit ει. 1529. *στέργων] ὅμως] στέργω νόμωι 1530. ἀεὶ — ἐς D.] αἰεὶ — εἰς 1531. *ἀφικνῇ] ἀφίκηι 1532. *ἀεὶ] αἰεὶ 1541. μηδ' ἔτ' Reisigius] μηδέ γ' 1543. *σφὼ] σφῶι 1545. ἱρὸν D.] ἱερὸν 1549. *πού] ποῦ ποτ' in litura. Fuit .στ., erasa utrinque litera. 1551. τὸν τελευταῖον βίον | κρύψων] τὴν τελευταίαν ὁδὸν, | κεύσων D. τὴν τελεύταιαν, βίον | κρύψων Musgravius. 1559. Αἰδωνεῦ Αἰδωνεῦ Hermannus] ἀϊδωνεῦ ἀϊδωνεῦ 1560. λίσσωμαι D.] λίσσομαι 1561. ἐπιπόνῳ Seidlerus] μήτ' ἐπιπόνω (sic, sine iota adscripto) *ἐπὶ βαρυαχεῖ] ἐπιβαρυάχει pr. ἐπιβαρυαχεῖ corr. 1562. ἐξανύσαι Vauvillersius] ἐκτανύσαι 1564. νεκρῶν Triclinius] νεκύων

1566. σφε Reiskius] σε 1570. πολυξένοις Musgravius] πολυξέστοις 1571 *κνυζᾶσθαι] κνυζεῖσθαι 1572. ἀδάματον Brunckius] ἀδάμαστον 1573. ἔχει Triclinius] ἀνέχει 1574. τὸν Hermannus] ὃν 1575. βῆναι] μολεῖν Hermannus. 1578. *τὸν] τίν', quod non correctum est. αἰένυπνον] αἰὲν ἄϋπνον pr. 1584. τὸν ἀεὶ] σαφῶς τὸν D. 1585. *κἀπόνῳ] καὶ πόνωι 1588. *ὑφηγητῆρος] ὑφ' (ἀφ' m. pr.) ἡγητῆροσ 1590. καταρράκτην] Alterum ρ ab S. *ὀδὸν] ὁδὸν 1592. πολυσχίστων Heathius] πολυσχίστωι 1595. ἀφ' οὗ μέσος Brunckius] ἐφ' οὗ μέσου *τοῦ τε Θορικίου] τοῦθ' ορικίου, θ ex τ facto et τε ab S superscripto. 1597. *ἔλυσε] ἔδυσε 1600. *τὼ δ'] τῶιδ' 1601. μολόντε D.] μολοῦσαι 1605. *ἐφίετο] ἐφείετο 1608. κλᾶον D.] κλαῖον *ἀνίεσαν] ἀνειεσαν, η a m. pr.

οὐκ ἔστ' ἔθ' ὑμῖν τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ πατήρ.
ὄλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμά, κοὐκέτι
τὴν δυσπόνητον ἕξετ' ἀμφ' ἐμοὶ τροφήν·
σκληρὰν μέν, οἶδα, παῖδες· ἀλλ' ἓν γὰρ μόνον
τὰ πάντα λύει ταῦτ' ἔπος μοχθήματα.
τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον
ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχεθ', οὗ τητώμεναι
τὸ λοιπὸν ἤδη τὸν βίον διάξετον.
τοιαῦτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀμφικείμενοι
λύγδην ἔκλαον πάντες. ὡς δὲ πρὸς τέλος
γόων ἀφίκοντ' οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή,
ἦν μὲν σιωπή, φθέγμα δ' ἐξαίφνης τινὸς
θώϋξεν αὐτόν, ὥστε πάντας ὀρθίας
στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας.
καλεῖ γὰρ αὐτὸν πολλὰ πολλαχῇ θεός·
ὦ οὗτος οὗτος, Οἰδίπους, τί μέλλομεν
χωρεῖν; πάλαι δὴ τἀπὸ σοῦ βραδύνεται.
ὁ δ' ὡς ἐπήσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος,
αὐδᾷ μολεῖν οἱ γῆς ἄνακτα Θησέα.
κἀπεὶ προσῆλθεν, εἶπεν, ὦ φίλον κάρα,
δός μοι χερὸς σῆς πίστιν ἀρχαίαν τέκνοις,
ὑμεῖς τε, παῖδες, τῷδε· καὶ καταίνεσον
μήποτε προδώσειν τάσδ' ἑκών, τελεῖν δ' ὅσ' ἂν
μέλλῃς φρονῶν εὖ ξυμφέροντ' αὐταῖς ἀεί.
ὁ δ', ὡς ἀνὴρ γενναῖος, οὐκ οἴκτου μέτα
κατῄνεσεν τάδ' ὅρκιος δράσειν ξένῳ.
ὅπως δὲ ταῦτ' ἔδρασεν, εὐθὺς Οἰδίπους
ψαύσας ἀμαυραῖς χερσὶν ὧν παίδων λέγει,
ὦ παῖδε, τλάσας χρὴ τὸ γενναῖον φρενὶ
χωρεῖν τόπων ἐκ τῶνδε, μηδ' ἃ μὴ θέμις
λεύσσειν δικαιοῦν, μηδὲ φωνούντων κλύειν.
ἀλλ' ἕρπεθ' ὡς τάχιστα· πλὴν ὁ κύριος
Θησεὺς παρέστω μανθάνων τὰ δρώμενα.
τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν
ξύμπαντες· ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις
στένοντες ὡμαρτοῦμεν. ὡς δ' ἀπήλθομεν,
χρόνῳ βραχεῖ στραφέντες ἐξαπείδομεν
τὸν ἄνδρα τὸν μὲν οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι,
ἄνακτα δ' αὐτὸν ὀμμάτων ἐπίσκιον
χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός, ὡς δεινοῦ τινος
φόβου φανέντος οὐδ' ἀνασχετοῦ βλέπειν.
ἔπειτα μέντοι βαιὸν οὐδὲ σὺν χρόνῳ
ὁρῶμεν αὐτὸν γῆν τε προσκυνοῦνθ' ἅμα
καὶ τὸν θεῶν Ὄλυμπον ἐν ταὐτῷ λόγῳ.
μόρῳ δ' ὁποίῳ κεῖνος ὤλετ' οὐδ' ἂν εἷς
θνητῶν φράσειε πλὴν τὸ Θησέως κάρα.
οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ
κεραυνὸς ἐξέπραξεν οὔτε ποντία
θύελλα κινηθεῖσα τῷ τότ' ἐν χρόνῳ,
ἀλλ' ἤ τις ἐκ θεῶν πομπός, ἢ τὸ νερτέρων
εὔνουν διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον.
ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ' εἴ τις βροτῶν
θαυμαστός. εἰ δὲ μὴ δοκῶ φρονῶν λέγειν,
οὐκ ἂν παρείμην οἶσι μὴ δοκῶ φρονεῖν.
ΧΟ. ποῦ δ' αἵ τε παῖδες χοἱ προπέμψαντες φίλων;
ΑΓ. αἵδ' οὐχ ἑκάς· γόων γὰρ οὐκ ἀσήμονες
φθόγγοι σφε σημαίνουσι δεῦρ' ὁρμωμένας.
ΑΝ. αἰαῖ, ἔστιν ἔστι νῷν δὴ
οὐ τὸ μέν, ἄλλο δὲ μή, πατρὸς ἔμφυτον
ἄλαστον αἷμα δυσμόροιν στενάζειν,
ᾧτινε τὸν πολὺν
ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἴχομεν,
ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν
ἰδόντε καὶ παθόντε.
ΧΟ. τί δ' ἔστιν; ΑΝ. ἔστιν μὲν εἰκάσαι, φίλοι.
ΧΟ. βέβηκεν; ΑΝ. ὡς μάλιστ' ἂν ἐν πόθῳ λάβοις.
τί γάρ, ὅτῳ μήτ' Ἄρης
μήτε πόντος ἀντέκυρσεν,
ἄσκοποι δὲ πλάκες ἔμαρψαν
ἐν ἀφανεῖ τινι μόρῳ φερόμενον.
τάλαινα, νῷν δ' ὀλεθρία
νὺξ ἐπ' ὄμμασιν βέβακε.
πῶς γὰρ ἤ τιν' ἀπίαν
γᾶν ἢ πόντιον κλύδων' ἀλώμεναι βίου δύσοι-
στον ἕξομεν τροφάν;
ΙΣ. οὐ κάτοιδα. κατά με φόνιος
Ἀΐδας ἕλοι πάρος
τάλαιναν· ὡς ἔμοιγ' ὁ μέλλων βίος οὐ βιωτός.
ΧΟ. ὦ διδύμα τέκνων ἀρίστα,
τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς
μηδὲν ἄγαν φλέγεσθον· οὔ τοι κατάμεμπτ' ἐβήτην.
ΑΝ. πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις.
καὶ γὰρ ὃ μηδαμὰ δὴ τὸ φίλον φίλον,
ὁπότε γε καὶ τὸν ἐν χεροῖν κατεῖχον.
ὦ πάτερ, ὦ φίλος,
ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις

1670—1687. = 1697—1714.
1688—1696. — 1715—1723.

1618. *ἔσχεθ'] ἔσχετ' 1619. ἤδη τὸν βίον Elmsleius] ἤδη βίοτον. ἤδη τοῦ βίου Suidas s. v. τητᾶσθαι. 1621. ἔκλαον D.] ἔκλαιον 1622. οὐδ' ἔτ' Turnebus] οὐδέ τ' 1625. φόβῳ] φ et β in litura a m. sec. Fortasse harum literarum sedem permutaverat librarius. ἐξαίφνης] εὐθέως D. 1626.
ηι
καλεῖ] *κάλει πολλαχῇ] πολλαχεῖ, ηι a m. pr. 1627. μέλλομεν χωρεῖν] μέλλομεν; χώρει· Nauckius. 1630. *οἱ] οἶ 1634. τάσδ'] σ in litura. 1636. * μέλλῃς] μέλλεισ 1638. ἔδρασεν] ἔπραξεν Heimsoethius. 1640. τλάσας] τλάντε D. *φρενὶ] φέρειν 1641. *μηδ'] μή μ' 1652. ἀνασχετοῦ] ἀνασχέτου pr. 1658. *αὐτὸν] αὐτῶν θεοῦ pr. θεόσ ab S. 1662. ἀλύπητον] γρ. ἀλάμπετον ab S.

1664. *ἀλγεινός] ἀλγεινῶς 1667. χοἱ] χ in ampliore litura. Fuit fortasse καί. 1669. *φθόγγοι σφε] φθόγγοισ δὲ 1670. αἰαῖ] αἶ αἶ φεῦ. φεῦ delevit editor Glasgoviensis a. 1745. *ἔστι] ἔστιν 1673. ᾧτινε Badhamus] ᾧτινι 1675. ἐν] ἐμ pr. 1676. παθοῦσα corr. παθοῦσα pr. παθόντε Brunckius. 1677. Post τί δ' duae literae erasae. ἔστιν μέν] οὐκ ἔστι μέν. οὐκ delevit Hermannus. 1678. ἐν Canterus] εἰ 1679. τί γάρ] ἀν praefixum a m. sec., lineola a pr. Χο. Ald. 1680. πόντος] Per μήτε νόσος ἐπῆλθεν explicat scholiasta, quasi πόνος legerit, quod est in uno apographo, vel νοῦσος, quod coniecit Reisigius. 1682. φερόμενον Kunhardtus] φαινόμεναι 1683. τάλαινα] ἀν praefixum a m. sec., lineola a pr. *ὀλεθρία] ὀλεθρίαν 1684. *βέβακε] βέβηκε 1685. πῶς] πόθι Heimsoethius. 1688. *ΙΣ.] Nulla personae nota. πάρος addidit D. 1691. Quod ante τάλαιναν legebatur πατρὶ ξυνθανεῖν γεραιῷ delevit D. 1693. διδύμα — ἀρίστα Triclinius] δίδυμα — ἄριστα 1695. Post καλῶς legitur φέρειν χρὴ in initio proximi versus. Delevit Elmsleius. 1696. μηδὲν D.] μηδ' ἄγαν
.μ.
Burtonus] ἄγαν οὕτω 1696. καταπεμπτ', μ a m. antiqua. ἐβήτην Elmsleius] ἔβητον 1697. ΑΝ.] Personae notam habet a m. sec. *ἦν τις] ἦν τισ ἦν 1698. ὃ μηδαμὰ Brunckius] ὁ μηδαμῆι δὴ τὸ φίλον] δὴ φίλον ἦν Brunckius. 1699. ὁπότε γε καὶ τὸν] Verba interpolata. Metro satisfacit quod partim Arndtius partim Heimsoethius coniecerunt ἕως γ' ἔτ' αὐτὸν —.

ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος·
οὐδὲ γὰρ ὢν ἀφίλητος ἐμοί ποτε
καὶ τᾷδε μὴ κυρήσῃς.
ΧΟ. ἔπραξεν; ΑΝ. ἔπραξεν οἷον ἤθελεν.
ΧΟ. τὸ ποῖον; ΑΝ. ἇς ἔχρῃζε γᾶς ἐπὶ ξένας
ἔθανε· κοίταν δ' ἔχει
νέρθεν εὐσκίαστον αἰέν,
οὐδὲ πένθος ἔλιπ' ἄκλαυτον.
ἀνὰ γὰρ ὄμμα σε τόδ', ὦ πάτερ, ἐμὸν
στένει δακρῦον, οὐδ' ἔχω
πῶς με χρὴ τὸ σὸν τάλαιναν
ἀφανίσαι τοσόνδ' ἄχος.
⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ἔρημος ἔθανες ὧδέ μοι.
ΙΣ. ὦ τάλαινα, τίς ἄρα με πότμος
– ⏑ – ⏑ – ⏑ –
ἐπαμμένει σέ τ', ὦ φίλα, τᾶς πατρὸς ὧδ' ἐρήμας;
ΧΟ. ἀλλ' ἐπεὶ ὀλβίως γ' ἔλυσεν
τὸ τέλος, ὦ φίλαι, βίου, [δείς.
λήγετε τοῦδ' ἄχους· κακῶν γὰρ δυσάλωτος οὐ-
ΑΝ. πάλιν, φίλα, συθῶμεν. ΙΣ. ὡς τί ῥέξομεν;
ΑΝ. ἵμερος ἔχει με ΙΣ. τίς;
ΑΝ. τὰν χθόνιον ἑστίαν ἰδεῖν
ΙΣ. τίνος; ΑΝ. πατρός, τάλαιν' ἐγώ.
ΙΣ. θέμις δὲ πῶς τάδ' ἐστί; μῶν
οὐχ ὁρᾷς; ΑΝ. τί τόδ' ἐπέπληξας;
ΙΣ. καὶ τόδ', ὡς ΑΝ. τί τόδε μάλ' αὖθις;
ΙΣ. ἄταφος ἔπιτνε δίχα τε παντός.
ΑΝ. ἄγε με, καὶ τότ' ἐπενάριξον.
ΙΣ. αἰαῖ, δυστάλαινα, ποῖ δῆτ'
αὖθις ὧδ' ἔρημος ἄπορος
αἰῶνα τλάμον' ἕξω;
ΧΟ. φίλαι, τρέσητε μηδέν. ΑΝ. ἀλλὰ ποῖ φύγω;
ΧΟ. καὶ πάρος ἀπέφυγε ΑΝ. τί;
ΧΟ. τὰ σφῷν τὸ μὴ πίτνειν κακῶς.
ΑΝ. φρονῶ, ΧΟ. τί δῆθ' ὅπερ νοεῖς;

1724—1736. = 1737—1750.

ΑΝ. ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους
οὐκ ἔχω. ΧΟ. μηδέ γε μάτευε.
ΑΝ. μόγος ἔχει. ΧΟ. καὶ πάρος ἐπεῖχε.
ΑΝ. τοτὲ μὲν ἄπορα, τοτὲ δ' ὕπερθεν.
ΧΟ. μέγ' ἄρα πέλαγος ἐλαχέτην τι.
ΑΝ. αἰαῖ, ποῖ μόλωμεν, ὦ Ζεῦ;
ἐλπίδων γὰρ ἐς τίν' ἔτι με
δαίμων τανῦν ἐλαύνει;
ΘΗ. παύετε θρήνων, παῖδες· ἐν οἷς γὰρ
χάρις ἡ χθονία ξύν' ἀπόκειται
πενθεῖν οὐ χρή· νέμεσις γάρ.
ΑΝ. ὦ τέκνον Αἰγέως, προσπίτνομέν σοι.
ΘΗ. τίνος, ὦ παῖδες, χρείας ἀνύσαι;
ΑΝ. τύμβον θέλομεν προσιδεῖν αὐταὶ
πατρὸς ἡμετέρου. ΘΗ. ἀλλ' οὐ θεμιτόν.
ΑΝ. πῶς εἶπας, ἄναξ, κοίραν' Ἀθηνῶν;
ΘΗ. ὦ παῖδες, ἀπεῖπεν ἐμοὶ κεῖνος
μήτε πελάζειν ἐς τούσδε τόπους
μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν
θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος ἔχει·
καὶ ταῦτά μ' ἔφη πράσσοντα κακῶν
χώραν ἕξειν αἰὲν ἄλυπον.
ταῦτ' οὖν ἔκλυεν δαίμων ἡμῶν
χὠ πάντ' ἀΐων Διὸς Ὅρκος.
ΑΝ. ἀλλ' εἰ τάδ' ἔχει κατὰ νοῦν κείνῳ,
ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ· Θήβας δ' ἡμᾶς
τὰς ὠγυγίους πέμψον, ἐάν πως
διακωλύσωμεν ἰόντα φόνον
τοῖσιν ὁμαίμοις.
ΘΗ. δράσω καὶ τάδε καὶ πάνθ' ὁπόσ' ἂν
μέλλω πράσσειν πρόσφορά θ' ὑμῖν
καὶ τῷ κατὰ γῆς, ὃς νέον ἔρρει,
πρὸς χάριν· οὐ δεῖ μ' ἀποκάμνειν.
ΧΟ. ἀλλ' ἀποπαύετε μηδ' ἐπὶ πλείω
θρῆνον ἐγείρετε·
πάντως γὰρ ἔχει τάδε κῦρος.

1702. γὰρ ὢν Hermannus] γέρων 1708. τᾷδε Triclinius] τάδε 1709. ἀνὰ Hermannus] ἀεὶ 1710. *δακρῦον] δάκρυον 1712. τοσόνδ'] τόσον Arndtius. Quae post ἄχοσ sequuntur verba partim spuria in cod. in tres versus divisa sunt, ἰὼ μὴ | γᾶσ ἐπὶ ξένασ θανεῖν ἔχρῃζεσ ἀλλ' | ἔρημοσ — μοι. 1715. *ΙΣ.] Nulla personae nota. Post hunc versum delevi cum Lachmanno verba ex v. 1735. illata αὖθις ὧδ' ἔρημος ἄπορος 1718. ἐπαμμένει Hermannus] ἐπιμένει τὰς addidit Hermannus. 1720. ΧΟ. a m. antiqua. 1724. In toto hoc colloquio personarum vices a manu prima solis lineolis indicatae. 1725.
o
*ῥέξομεν] ῥέξωμεν 1726. τίς] χ praefixum a m. sec.
o
1728. 1729. *ΙΣ.] χ a m. sec. 1728. *ἐγώ] ἔγωγε 1729. Post θέμισ tres literae erasae. τάδ' ab S illatum. 1731. τόδε] δε in litura unius literae. 1733. ἐπενάριξον Elmsleius] ἐνάριξον 1734. αἰαῖ] αἶ αἶ 1736. τλάμον'] ο in ω mutatum a corr. 1739. ἀπέφυγε ΑΝ. τί; ΧΟ. τὰ σφῷν Hermannus] ἀπεφεύγετον σφῶϊν. Ante σφῶϊν, a quo
o
versus incipit in codice, est χ (voluit χ) a m. antiqua. 1741. ὅπερ νοεῖς Graserus] ὑπερνοεῖς

1744. ἐπεῖχε Wunderus] ἐπεί 1745. Ante τοτὲ μὲν lineola. ἄπορα Wunderus] πέρα 1746. ἐλαχέτην Elmsleius] ἐλάχετον. Quae post hunc versum sequuntur ΑΝ. ναὶ ναί. ξύμφημι καὐτός delevit D. 1748. αἰαῖ D.] φεῦ φεῦ *μόλωμεν] μέλωμεν 1749. τίν' ἔτι με Hermannus] τί με 1750. τανῦν] Prius ν in litura duarum literarum. γ' post τανῦν omissum in duobus apographis. In aliis τὸ νῦν (vel το-
o
νῦν) γ'. 1751. ΘΗ.] χ a m. antiqua. Theseo tribuit Heathius. 1752. ξύν' ἀπόκειται Reisigius] ξυναπόκειται 1754. ΑΝ.] Sic etiam codex. *προσπίτνομεν] προσπίπτομεν 1755—1759. Nulla personarum nomina, sed lineolae. 1755. χρείας] χρείαν Brunckius. 1758. θεμιτὸν] θεμιστὸν (eraso σ) κεῖσε μολεῖν. Verba κεῖσε μολεῖν delevit Bothius. 1764. κακῶν Hermannus] καλῶς 1766. *ἔκλυεν] ἔκλυε 1768. *ΑΝ.] Lineola. 1772. τοῖσιν ὁμαίμοις] τοῖς ἡμετέροισιν ὁμαίμοις Meinekius 1773. ὁπόσ' Porsonus] ὅσ' 1775. *ἔρρει] ἔρρεισ 1776. οὐ Hermannus] οὐ γὰρ 1777. μηδ' Elmsleius] μήτ' *ἐπὶ πλείω] ἐπιπλείω 1778. θρῆνον] θρήνων

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΗΛΕΚΤΡΑ.
ΧΟΡΟΣ.
ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ὑπόκειται ὧδε· τροφεὺς δεικνὺς τῷ Ὀρέστῃ τὰ ἐν Ἄργει. μικρὸν γὰρ αὐτὸν ὄντα κλέψασα ἡ Ἠλέκτρα, ἡνίκα ὁ πατὴρ ἐσφάζετο, δέδωκε τῷ τροφεῖ, φοβουμένη μὴ καὶ αὐτὸν φονεύσωσι σὺν τῷ πατρί.

ΑΛΛΩΣ.

Τροφεύς ἐστιν ὁ προλογίζων πρεσβύτης παιδαγωγὸς ὁ ὑποκείμενος καὶ ὑπεκθέμενος τὸν Ὀρέστην εἰς τὴν Φωκίδα πρὸς Στρόφιον καὶ ὑποδεικνὺς αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει. μικρὸν γὰρ αὐτὸν κλέψας ἐκ τοῦ Ἄργους ὁ παιδαγωγὸς ἔφυγεν καὶ διὰ εἴκοσιν ἐτῶν ἐπανελθὼν εἰς τὸ Ἄργος μετ' αὐτοῦ δείκνυσιν αὐτῷ τὰ ἐν Ἄργει.

[Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων παρθένων. προλογίζει δὲ ὁ παιδαγωγὸς Ὀρέστου.]

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

Ὦ τοῦ στρατηγήσαντος ἐν Τροίᾳ ποτὲ
Ἀγαμέμνονος παῖ, νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι
παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί.
τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος οὑπόθεις τόδε,
τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης·
αὕτη δ', Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ
ἀγορὰ Λύκειος· οὑξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε
Ἥρας ὁ κλεινὸς ναός· οἷ δ' ἱκάνομεν,
φάσκειν Μυκήνας τὰς πολυχρύσους ὁρᾶν.
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε,
ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φονῶν ἐγώ ποτε
πρὸς σῆς ὁμαίμου καὶ κασιγνήτης λαβὼν
ἤνεγκα κἀξέσωσα κἀξεθρεψάμην
τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου.

1. στρατηγήσαντος] γρ. τυραννήσαντος ab S.

ων
10. Πελοπιδῶν] πελοπιδαν, ων a m. pr.
11. φονῶν D.] φόνων 14. τιμωρὸν φόνου] τιμωρῶν φθόνου pr., sed correctum a m. pr. vel ab S.

νῦν οὖν, Ὀρέστα καὶ σὺ φίλτατε ξένων
Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον·
ὡς ἡμὶν ἤδη λαμπρὸν ἡλίου σέλας
ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ
μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη.
πρὶν οὖν τιν' ἀνδρῶν ἐξοδοιπορεῖν στέγης,
ξυνάπτετον λόγοισιν· ὡς ἐνταῦθ' ἔβης
ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρός, ἀλλ' ἔργων ἀκμή.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν προσπόλων, ὥς μοι σαφῆ
σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς.
ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενής, κἂν ᾖ γέρων,
ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν,
ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν, ὡσαύτως δὲ σὺ
ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις καὐτὸς ἐν πρώτοις ἕπει.
τοιγὰρ τὰ μὲν δόξαντα δηλώσω, σὺ δὲ
ὀξεῖαν ἀκοὴν τοῖς ἐμοῖς λόγοις διδούς,
εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον.
ἐγὼ γὰρ ἡνίχ' ἱκόμην τὸ Πυθικὸν
μαντεῖον, ὡς μάθοιμ' ὅτῳ τρόπῳ πατρὶ
δίκας ἀροίμην τῶν φονευσάντων πάρα,
χρῇ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος ὧν πεύσει τάχα·
ἄσκευον αὐτὸν ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ
δόλοισι κλέψαι χειρὸς ἐνδίκους σφαγάς.
ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν,
σὺ μὲν μολών, ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ,
δόμων ἔσω τῶνδ', ἴσθι πᾶν τὸ δρώμενον,
ὅπως ἂν εἰδὼς ἡμὶν ἀγγείλῃς σαφῆ.
οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ μακρῷ
γνῶσ' οὐδ' ὑποπτεύσουσιν ὧδ' ἠνθισμένον.
λόγῳ δὲ χρῶ τοιῷδ', ὅτι ξένος μὲν εἶ
Φωκεὺς παρ' ἀνδρὸς Φανοτέως ἥκων· ὃ γὰρ
μέγιστος αὐτοῖς τυγχάνει δορυξένων.
ἄγγελλε δ' ὅρκον προστιθεὶς ὁθούνεκα
τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης,
ἄθλοισι Πυθικοῖσιν ἐκ τροχηλάτων
δίφρων κυλισθείς· ὧδ' ὁ μῦθος ἑστάτω.
ἡμεῖς δὲ πατρὸς τύμβον, ὡς ἐφίετο,
λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις χλιδαῖς
στέψαντες, εἶτ' ἄψορρον ἥξομεν πάλιν,
τύπωμα χαλκόπλευρον ἠρμένοι χεροῖν,
ὃ καὶ σὺ θάμνοις οἶσθά μοι κεκρυμμένον,
ὅπως λόγῳ κλέπτοντες ἡδεῖαν φάτιν
φέρωμεν αὐτοῖς τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας
φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.
τί γάρ με λυπεῖ τοῦθ', ὅταν λόγῳ θανὼν
ἔργοισι σωθῶ κἀξενέγκωμαι κλέος;
δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν.
ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς
λόγῳ μάτην θνῄσκοντας· εἶθ', ὅταν δόμους
ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον·
ὡς κἄμ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο
δεδορκότ' ἐχθροῖς ἄστρον ὣς λάμψειν ἔτι.
ἀλλ', ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐγχώριοι,
δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς,
σύ τ', ὦ πατρῷον δῶμα· σοῦ γὰρ ἔρχομαι
δίκῃ καθαρτὴς πρὸς θεῶν ὡρμημένος·
καὶ μή μ' ἄτιμον τῆσδ' ἀποστείλητε γῆς,
ἀλλ' ἀρχέπλουτον καὶ καταστάτην δόμων.
εἴρηκα μέν νυν ταῦτα· σοὶ δ' ἤδη, γέρον,
τὸ σὸν μελέσθω βάντι φρουρῆσαι χρέος.
νὼ δ' ἔξιμεν· καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδράσιν
μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ἰώ μοί μοι.

ΠΑ. καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς
ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι, τέκνον.

ΟΡ. ἆρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος Ἠλέκτρα; θέλεις
μείνωμεν αὐτοῦ κἀνακούσωμεν γόων;

ΠΑ. ἥκιστα. μηδὲν πρόσθεν ἢ τὰ Λοξίου
πειρώμεθ' ἔρδειν κἀπὸ τῶνδ' ἀρχηγετεῖν,
πατρὸς χέοντες λουτρά· ταῦτα γὰρ φέρει
νίκην τ' ἐφ' ἡμῖν καὶ κράτος τῶν δρωμένων.

ΗΛ. ὦ φάος ἁγνὸν
καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀήρ, ὥς μοι
πολλὰς μὲν θρήνων ᾠδάς,
πολλὰς δ' ἀντήρεις ᾔσθου
στέρνων πληγὰς αἱμασσομένων,
ὁπόταν δνοφερὰ νὺξ ὑπολειφθῇ·
τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγεραὶ
ξυνίσασ' εὐναὶ μογερῶν οἴκων,
ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν,
μήτηρ δ' ἡμὴ χὠ κοινολεχὴς
Αἴγισθος ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι
σχίζουσι κάρα φονίῳ πελέκει.
κοὐδεὶς τούτων οἶκτος ἀπ' ἄλλης
ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
ἀλλ' οὐ μὲν δὴ
λήξω θρήνων στυγερῶν τε γόων,
ἔς τ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρων
ῥιπάς, λεύσσω δὲ τόδ' ἦμαρ,
μὴ οὐ τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν
ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῴων
πρὸ θυρῶν ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν.
ὦ δῶμ' Ἀΐδου καὶ Περσεφόνης,
ὦ χθόνι' Ἑρμῆ καὶ πότνι' Ἀρά,
σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἐρινύες,

86—89. = 103—106.

113. αἳ τοὺς ἀδίκως θνῄσκοντας ὁρᾶτε,
τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους

15. Versus a m. pr. in margine additus. 16. Πυλάδη] πυλάδησ, eraso σ 21. ἔβης D.] ἐμὲν 28. τ' factum ex alia litera, γ' ut videtur. ἕπει] ἕπηι, pariterque ηι pro ει 35. 144. 365. 402. 405. 430. 516. 519. 622. 628. 790. 809. 835. 888. 922. 964. 972. 996. 1038. 1048. 1207. 1475. 1477. 33. πατρὸσ a m. recentiore ex πατρὶ factum. 47. ὅρκον Reiskius] ὅρκῳ 51. ἐφίετο] ἐφεῖτο νῷν D. 52. λοι-τε-βαῖσι, τε a m. recenti. 55. που ex μοι factum, litera tamen μ incerta, ut etiam ποι primo scriptum fuisse possit. 57. *φέρωμεν] φέροιμεν 61. *οὐδὲν] ὡς οὐδέν *σὺν κέρδει] συγκέρδει 65. ἄπο] ο ex ω factum.

73. Encliticum νυν a Brunckio aliisque restitutum hic et 428. 615. 854. 889. 947. 1119. 1200. 1436. 77. ἰώ μοί μοι (codex ἰώ μοι μοί) D. deleto quod addebatur δύστηνος. 81. κἀνακούσωμεν] ἐπακούσωμεν supra versum. 83. ἀρχηγετεῖν] η ex α factum videtur. 84. *πατρὸς χέοντες] πατρὸ σχέσοντεσ, ευ super ἐ a m. pr. 87. ἰσόμοιρ' Porsonus] ἰσόμοιρος 90. *πληγάς] πλαγάς 96. ἐξένισεν pr., ἐξείνισεν corr. 98. ὑλοτόμοι] ὑλοτόμον vel ὑλοτόμου pr., οι superscripto a m. pr. 99. *φονίῳ] φοινίῳι 102. αἰκῶς (debebat αἰκῶς) Brunckius] ἀδίκως. ἀδίκως et ἀεικῶς apud scholiastam. Conf. 216. 105. παμφεγγεῖς Hermannus] λεύσσω παμφεγγεῖς 110. Ἀΐδου] ἀίδου pr. 113. 114. Versus spurios duo eiecit D., alterum praeeunte Porsono. 113. ὁρᾶτε, | τοὺς] ὁρᾶθ', | αἳ τοὺς Dobraeus.

ἔλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς
φόνον ἡμετέρου,
καί μοι τὸν ἐμὸν πέμψατ' ἀδελφόν.
μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ
λύπης ἀντίρροπον ἄχθος.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ παῖ, παῖ δυστανοτάτας [οἰμωγὰν
Ἠλέκτρα ματρὸς, τίν' ἀεὶ τάκεις ὧδ' ἀκόρεστον
τὸν πάλαι ἐκ δολερᾶς ἀθεώτατα
ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα
κακᾷ τε χειρὶ πρόδοτον; ὡς ὁ τάδε πορὼν
ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν.

ΗΛ. ὦ γενέθλα γενναίων,
ἥκετ' ἐμῶν καμάτων παραμύθιον.
οἶδά τε καὶ ξυνίημι τάδ', οὔ τί με
φυγγάνει, οὐδ' ἐθέλω προλιπεῖν τόδε,
μὴ οὐ τὸν ἐμὸν στενάχειν πατέρ' ἄθλιον.
ἀλλ', ὦ παντοίας φιλότητος ἀμειβόμεναι χάριν,
ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν,
αἰαῖ, ἱκνοῦμαι.

ΧΟ. ἀλλ' οὔτοι τόν γ' ἐξ Ἀΐδα [οὔτ' ἄνταις,
παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις οὔτε γόοισιν
ἀλλ' ἀπὸ τῶν μετρίων ἐπ' ἀμήχανον
ἄλγος ἀεὶ στενάχουσα διόλλυσαι,
ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν.
τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει;

ΗΛ. νήπιος ὃς τῶν οἰκτρῶς
οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.
ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρεν φρένας,
ἃ Ἴτυν, αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται,
ὄρνις ἀτυζομένα, Διὸς ἄγγελος.
ἰὼ παντλᾶμον Νιόβα, σὲ δ' ἔγωγε νέμω θεὸν,
ἅτ' ἐν τάφῳ πετραίῳ
αἰαῖ δακρύεις.

ΧΟ. οὔτοι σοὶ μούνᾳ, τέκνον,
ἄχος ἐφάνη βροτῶν,
πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσὰ,
οἷς ὁμόθεν εἶ καὶ γονᾷ ξύναιμος,
οἵα Χρυσόθεμις ζώει καὶ Ἰφιάνασσα,
κρυπτᾷ τ' ἀχέων ἐν ἥβᾳ
ὄλβιος, ὃν ἁ κλεινὰ
γᾶ ποτε Μυκηναίων
δέξεται εὐπατρίδαν, Διὸς εὔφρονι
βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν.

ΗΛ. ὅν γ' ἐγὼ ἀκάματα προσμένουσ', ἄτεκνος,
τάλαιν', ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ,
δάκρυσι μυδαλέα, τὸν ἀνήνυτον
οἶτον ἔχουσα κακῶν· ὁ δὲ λάθεται
ὧν τ' ἔπαθ' ὧν τ' ἐδάη. τί γὰρ οὐκ ἐμοὶ
ἔρχεται ἀγγελίας ἀπατώμενον;
ἀεὶ μὲν γὰρ ποθεῖ,
ποθῶν δ' οὐκ ἀξιοῖ φανῆναι.

ΧΟ. θάρσει μοι, θάρσει, τέκνον.
ἔτι μέγας οὐρανῷ
Ζεὺς, ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει·
ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον νέμουσα
μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο μήτ' ἐπιλάθου·
χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός.
οὔτε γὰρ ὁ τὰν Κρίσᾳ
βούνομον ἔχων ἀκτὰν
παῖς Ἀγαμεμνονίδας ἀπερίτροπος
οὔθ' ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα θεὸς ἀνάσσων.

ΗΛ. ἀλλ' ἐμὲ μὲν ὁ πολὺς ἀπολέλοιπεν ἤδη
βίοτος ἀνέλπιστος, οὐδ' ἔτ' ἀρκῶ·
ἅτις ἄνευ τοκέων κατατάκομαι,
ἇς φίλος οὔτις ἀνὴρ ὑπερίσταται,
ἀλλ' ἁπερεί τις ἔποικος ἀναξία
οἰκονομῶ θαλάμους πατρὸς, ὧδε μὲν
ἀεικεῖ σὺν στολᾷ,
κεναῖς δ' ἀμφίσταμαι τραπέζαις.

ΧΟ. οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδὰ,
οἰκτρὰ δ' ἐν κοίταις πατρῴαις
ὅτε οἱ παγχάλκων ἀνταία
γενύων ὡρμάθη πλαγά.
δόλος ἦν ὁ φράσας, ἔρος ὁ κτείνας,
δεινὰν δεινῶς προφυτεύσαντες
μορφὰν, εἴτ' οὖν θεὸς εἴτε βροτῶν
ἦν ὁ ταῦτα πράσσων.

ΗΛ. ὦ πασᾶν κείνα πλέον ἁμέρα
ἐλθοῦσ' ἐχθίστα δή μοι·
ὦ νὺξ, ὦ δείπνων ἀρρήτων
ἔκπαγλ' ἄχθη·
τοὺς ἐμὸς ἴδε πατὴρ
θανάτους αἰκεῖς διδύμαιν χειροῖν,
αἳ τὸν ἐμὸν εἷλον βίον πρόδοτον, αἵ μ' ἀπώλεσαν·
οἷς θεὸς ὁ μέγας Ὀλύμπιος
ποίνιμα πάθεα παθεῖν πόροι,
μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπόναιατο
τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα.

ΧΟ. φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν.
οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἵων
τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας
ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς;
πολὺ γάρ τι κακῶν ὑπερεκτήσω,
σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' ἀεὶ
ψυχᾷ πολέμους· τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς
οὐκ ἐριστὰ πλάθειν.

ΗΛ. δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς·
ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὀργά.

121—136. = 137—152.
153—172. = 173—192.
193—212. = 213—232.

---

121. ὦ Turnebus] ἰὼ 124. ἀθεώτατα Porsonus] ἀθεωτάτας 126. *ὡς] ὥς 129. γενέθλα] γένεθλα pr. γενναίων Monkius] γενναίων πατέρων 132. *οὐδ' ἐθέλω] οὐδ' αὖ θέλω. superscripto a m. rec. οὐδὲ 133. στενάχειν Elmsleius] στοναχεῖν 136. αἰαῖ] αἲ αἴ, factum ex αἰαὶ 139. γόοισιν Triclinius] γόοις οὔτ' ἄνταις Hermannus] οὔτε λιταῖσιν αἰαῖ pr., in αἲ αἲ mutatum. 150. *παντλᾶμον] παντλάμων (λ superscr.)

157. *οἵα] οἷα 160. Η delevit et versui 164. praefixit Tyrwhittus. ὄλβιος, ὃν] ὄλβιον ὃν Brunckius. κλεινὰ] α in litura duarum triumve literarum 163. βήματι] νεύματι Burgesius. 164. ὅν γ' ἐγὼ Hermannus] ὅν ἔγωγ' 168. ὁ δὲ λάθεται] ὧδ' ἐλάθεται pr., ο a m. ant. (ο superscr.)

169. ἔπαθ'] ἔπαθεν pr., ἔπαθ' rec. 171. ἀεὶ Brunckius] αἰεὶ 175. ἔτι pr., a m. antiqua in ἔστι mutatum. οὐρανῷ Heathius] ἐν οὐρανῷ 180. Κρίσᾳ Musgravius] κρίσαν 181. βούνομον pr., βουνόμον corr. 182. *Ἀγαμεμνονίδας] ἀγαμεμνίδας

191. σὺν στολᾷ] συστολᾶι, ν a m. ant. (ν superscr.) 192. *ἀμφίσταμαι] ἀφίσταμαι pr. ἐφίσταμαι a m. rec. 196. οἱ Hermannus] σοι 197. ἔρος ex ἔρως factum. 201. ἁμέρα] ἁμερᾶν pr. 205. ἴδε Brunckius] εἶδε 206. αἰκεῖς Hermannus] ἀϊκεῖς χειροῖν Brunckius] χεροῖν 216. αἰκῶς (debebat αἰκῶς) Brunckius] ἀεικῶς 218. ἀεὶ] ἄεὶ 221. δεινοῖς — δεινοῖς Brunckius] ἐν δεινοῖς — ἐν δεινοῖς

ἀλλ' ἐν γὰρ δεινοῖς οὐ σχήσω
ταύτας ἄτας,
ὄφρα με βίος ἔχῃ.
τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φιλία γενέθλα,
πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος, τίνι φρονοῦντι καίρια;
ἄνετέ μ' ἄνετε παράγοροι·
τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται,
οὐδέ ποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι
ἀνάριθμος ὧδε θρήνων.

ΧΟ. *ἀλλ' οὖν εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ,
μάτηρ ὡσεί τις πιστά,
μὴ τίκτειν σ' ἄταν ἄταις.

ΗΛ. καὶ τί μέτρον κακότατος ἔφυ; φέρε,
πῶς ἐπὶ τοῖς φθιμένοις ἀμελεῖν καλόν;
ἐν τίνι τοῦτ' ἔβλαστ' ἀνθρώπων;
μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις
μήτ', εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ,
ξυνναίοιμ' εὔκηλος, γονέων
ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας
ὀξυτόνων γόων.
εἰ γὰρ ὁ μὲν θανὼν γᾶ τε καὶ οὐδὲν ὢν
κείσεται τάλας,
οἱ δὲ μὴ πάλιν
δώσουσ' ἀντιφόνους δίκας,
ἔρροι τ' ἂν αἰδὼς
ἁπάντων τ' εὐσέβεια θνατῶν.

ΧΟ. ἐγὼ μέν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα
καὶ τοὐμὸν αὐτῆς ἦλθον· εἰ δὲ μὴ καλῶς
λέγω, σὺ νίκα· σοὶ γὰρ ἑψόμεσθ' ἅμα.

ΗΛ. αἰσχύνομαι μέν, ὦ γυναῖκες, εἰ δοκῶ
πολλοῖσι θρήνοις δυσφορεῖν ὑμῖν ἄγαν.
ἀλλ' ἡ βία γὰρ ταῦτ' ἀναγκάζει με δρᾶν,
σύγγνωτε· πῶς γὰρ ἥτις εὐγενὴς γυνή,
πατρῷ' ὁρῶσα πήματ', οὐ δρῴη τάδ' ἄν,
ἁγὼ κατ' ἦμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην ἀεὶ
θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνονθ' ὁρῶ;
ᾗ πρῶτα μὲν τὰ μητρός, ἥ μ' ἐγείνατο,
ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα δώμασιν
ἐν τοῖς ἐμαυτῆς τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς
ξύνειμι, κἀκ τῶνδ' ἄρχομαι κἀκ τῶνδέ μοι
λαβεῖν θ' ὁμοίως καὶ τὸ τητᾶσθαι πέλει.
ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν,
ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω
τοῖσιν πατρῴοις, εἰσίδω δ' ἐσθήματα
φοροῦντ' ἐκείνῳ ταὐτὰ καὶ παρεστίους
σπένδοντα λοιβὰς ἔνθ' ἐκεῖνον ὤλεσεν,
ἴδω δὲ τούτων τὴν τελευταίαν ὕβριν,
τὸν αὐτοέντην ἡμὶν ἐν κοίτῃ πατρὸς
ξὺν τῇ ταλαίνῃ μητρί, μητέρ' εἰ χρεὼν
ταύτην προσαυδᾶν, τῷδε συγκοιμωμένην·
ἡ δ' ὧδε τλήμων ὥστε τῷ μιάστορι
ξύνεστ', Ἐρινὺν οὔτιν' ἐκφοβουμένη·
ἀλλ' ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις,
τηροῦσ' ἐκείνην ἡμέραν, ἐν ᾗ τότε
πατέρα τὸν ἁμὸν ἐκ δόλου κατέκτανεν,
ταύτῃ χοροὺς ἵστησι καὶ μηλοσφαγεῖ
θεοῖσιν ἔμμην' ἱρὰ τοῖς σωτηρίοις.
ἐγὼ δ' ὁρῶσ' ἡ δύσμορος κατὰ στέγας
κλάω, τέτηκα, κἀπικωκύω πατρὸς
τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην
αὐτὴ πρὸς αὑτήν· οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
τοσόνδ' ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.
αὕτη γὰρ ἡ λόγοισι γενναία γυνὴ
φωνοῦσα τοιάδ' ἐξονειδίζει κακά,
ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ
τέθνηκεν, ἄλλος δ' οὔτις ἐν πένθει βροτῶν;
κακῶς ὄλοιο, μηδέ σ' ἐκ γόων ποτὲ
τῶν νῦν ἀπαλλάξειαν οἱ κάτω θεοί.
τάδ' ἐξυβρίζει, πλὴν ὅταν κλύῃ τινὸς
ἥξοντ' Ὀρέστην· τηνικαῦτα δ' ἐμμανὴς
βοᾷ παραστᾶσ', οὐ σύ μοι τῶνδ' αἰτία;
οὐ σὸν τόδ' ἐστὶ τοὔργον, ἥτις ἐκ χερῶν
κλέψασ' Ὀρέστην τῶν ἐμῶν ὑπεξέθου;
ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην.
τοιαῦθ' ὑλακτεῖ, σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας
ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταὐτὰ νυμφίος παρών,
ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.
ἐγὼ δ' Ὀρέστην τῶνδε προσμένουσ' ἀεὶ
παυστῆρ' ἐφήξειν ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
μέλλων γὰρ ἀεὶ δρᾶν τι τὰς οὔσας τέ μου
καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν.
ἐν οὖν τοιούτοις οὔτε σωφρονεῖν, φίλαι,
οὔτ' εὐσεβεῖν πάρεστιν· ἀλλ' ἔν τοι κακοῖς
πολλή 'στ' ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακά.

ΧΟ. φέρ' εἰπέ, πότερον ὄντος Αἰγίσθου πέλας
λέγεις τάδ' ἡμῖν, ἢ βεβῶτος ἐκ δόμων;

ΗΛ. ἦ κάρτα. μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πέλας,
θυραῖον οἰχνεῖν· νῦν δ' ἀγροῖσι τυγχάνει.

ΧΟ. ἦ κἂν ἐγὼ θαρσοῦσα μᾶλλον ἐς λόγους
τοὺς σοὺς ἱκοίμην, εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει;

ΗΛ. ὡς νῦν ἀπόντος ἱστόρει τί σοι φίλον.

ΧΟ. καὶ δή σ' ἐρωτῶ, τοῦ κασιγνήτου τί φής,
ἥξοντος ἢ μέλλοντος; εἰδέναι θέλω.

ΗΛ. φησίν γε, φάσκων δ' οὐδὲν ὧν λέγει ποιεῖ.

ΧΟ. φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν πρᾶγμ' ἀνὴρ πράσσων μέγα.

ΗΛ. καὶ μὴν ἔγωγ' ἔσωσ' ἐκεῖνον οὐκ ὄκνῳ.

ΧΟ. θάρσει· πέφυκεν ἐσθλός, ὥστ' ἀρκεῖν φίλοις.

ΗΛ. πέποιθ', ἐπεὶ τἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ.

ΧΟ. μὴ νῦν ἔτ' εἴπῃς μηδέν· ὡς δόμων ὁρῶ
τὴν σὴν ὅμαιμον, ἐκ πατρὸς ταὐτοῦ φύσιν,
Χρυσόθεμιν, ἔκ τε μητρός, ἐντάφια χεροῖν
φέρουσαν, οἷα τοῖς κάτω νομίζεται.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ.

τίν' αὖ σὺ τήνδε πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις
ἐλθοῦσα φωνεῖς, ὦ κασιγνήτη, φάτιν,
κοὐδ' ἐν χρόνῳ μακρῷ διδαχθῆναι θέλεις
θυμῷ ματαίῳ μὴ χαρίζεσθαι κενά;
καίτοι τοσοῦτόν γ' οἶδα κἀμαυτήν, ὅτι
ἀλγῶ 'πὶ τοῖς παροῦσιν· ὥστ' ἄν, εἰ σθένος
λάβοιμι, δηλώσαιμ' ἂν οἷ' αὐτοῖς φρονῶ.
νῦν δ' ἐν κακοῖς μοι πλεῖν ὑφειμένῃ δοκεῖ,
καὶ μὴ δοκεῖν μὲν δρᾶν τι, πημαίνειν δὲ μή.

---

226. *ποτ' ἄν] ἂν om. γενέθλα] γένεθλα pr. 236. *κακότατος] κακότητος 238. *ἔβλαστ'] ἔβλαστεν 242. ἴσχουσα] ἰσχύουσα pr. 250. εὐσέβεια, ῐ a m. ant. 261. μὲν τὰ ab S illatum. 265. λαβεῖν] β ex θ factum. 272. αὐτοέντην] αὐτοφόντην, sed in schol. γρ. αὐτοέντην ἡμὶν] ἥμιν pr. in scholio. 275. Hunc versum in marg. habet a m. pr. ἡ δ' Schaeferus] ἥδ' 276. *Ἐρινὺν] ἐρινῦν hic et ἐρινῦς v. 491. 278. τηροῦσ' Meinekius] εὑροῦσ' 279. ἁμὸν] ά in litura, haud dubie pro ε.

281. *ἱρὰ] ἱερά 282. ὁρῶσ' ἡ] *ὁρῶσα 283. κλάω D.] κλαίω 285. *αὑτήν] αὐτήν 286. φέρει] ἔχει Nauckius. 300. ταὐτὰ Blomfieldus] ταῦτα 305. ἀεὶ] αͺεί, ι a m. rec. interserto. 308. ἔν τοι Hermannus] ἐν τοῖσ 314. κἂν] δ' ἂν pr., in κἂν mutatum ab alia m. ant. 319. φάσκων δ'] φάσκον τ' (vel σ') pr. ποιεῖ] ποεῖ, eraso ι post ο. 331. θυμῷ ματαίῳ] γρ. ψυχῆι ματαίαι ab S.

τοιαῦτα δ' ἄλλα καὶ σὲ βούλομαι ποιεῖν.
καίτοι τὸ μὲν δίκαιον οὐχ ᾗ 'γὼ λέγω,
ἀλλ' ᾗ σὺ κρίνεις· εἰ δ' ἐλευθέραν με δεῖ
ζῆν, τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα.

ΗΛ. δεινόν γέ σ' οὖσαν πατρὸς οὗ σὺ παῖς ἔφυς
κείνου λελῆσθαι, τῆς δὲ τικτούσης μέλειν.
ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα
κείνης διδακτά, κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις.
ἔπειθ' ἑλοῦ γε θάτερ', ἢ φρονεῖν κακῶς,
ἢ τῶν φίλων φρονοῦσα μὴ μνήμην ἔχειν·
ἥτις λέγεις μὲν ἀρτίως ὡς, εἰ λάβοις
σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν·
ἐμοῦ δὲ πατρὶ πάντα τιμωρουμένης
οὔτε ξυνέρδεις τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις.
οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει;
ἐπεὶ δίδαξον, ἢ μάθ' ἐξ ἐμοῦ, τί μοι
κέρδος γένοιτ' ἂν τῶνδε ληξάσῃ γόων.
οὐ ζῶ; κακῶς μέν, οἶδ', ἀπαρκούντως δ' ἐμοί.
λυπῶ δὲ τούτους, ὥστε τῷ τεθνηκότι
τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις.
σὺ δ' ἡμὶν ἡ μισοῦσα μισεῖς μὲν λόγῳ,
ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἄν ποτ', οὐδ' εἴ μοι τὰ σὰ
μέλλοι τις οἴσειν δῶρ', ἐφ' οἷσι νῦν χλιδᾷς,
τούτοις ὑπεικάθοιμι· σοὶ δὲ πλουσία
τράπεζα κείσθω καὶ περιρρείτω βίος.
ἐμοὶ γὰρ ἔστω τοὐμὲ μὴ λυπεῖν μόνον
βόσκημα· τῆς σῆς δ' οὐκ ἐρῶ τιμῆς τυχεῖν,
οὐδ' ἂν σύ, σώφρων γ' οὖσα. νῦν δ' ἐξὸν πατρὸς
πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλῆσθαι, καλοῦ
τῆς μητρός· οὕτω γὰρ φανεῖ πλείστοις κακή,
θανόντα πατέρα καὶ φίλους προδοῦσα σούς.

ΧΟ. μηδὲν πρὸς ὀργήν, πρὸς θεῶν· ὡς τοῖς λόγοις
ἔνεστιν ἀμφοῖν κέρδος, εἰ σὺ μὲν μάθοις
τοῖς τῆσδε χρῆσθαι, τοῖς δὲ σοῖς αὕτη πάλιν.

ΧΡ. ἐγὼ μέν, ὦ γυναῖκες, ἠθάς εἰμί πως
τῶν τῆσδε μύθων· οὐδ' ἂν ἐμνήσθην ποτέ,
εἰ μὴ κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰὸν
ἤκουσ', ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων.

ΗΛ. φέρ' εἰπὲ δὴ τὸ δεινόν· εἰ γὰρ τῶνδέ μοι
μεῖζόν τι λέξεις, οὐκ ἂν ἀντείποιμ' ἔτι.

ΧΡ. ἀλλ' ἐξερῶ σοι πᾶν ὅσον κάτοιδ' ἐγώ.
μέλλουσι γάρ σ', εἰ τῶνδε μὴ λήξεις γόων,
ἐνταῦθα πέμψειν ἔνθα μή ποθ' ἡλίου
φέγγος προσόψει, ζῶσα δ' ἐν κατηρεφεῖ
στέγῃ χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά.
πρὸς ταῦτα φράζου καί με μή ποθ' ὕστερον
παθοῦσα μέμψῃ· νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν.

ΗΛ. ἦ ταῦτα δή με καὶ βεβούλευνται ποιεῖν;

ΧΡ. μάλισθ'· ὅταν περ οἴκαδ' Αἴγισθος μόλῃ.

ΗΛ. ἀλλ' ἐξίκοιτο τοῦδέ γ' οὕνεκ' ἐν τάχει.

ΧΡ. τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον;

ΗΛ. ἐλθεῖν ἐκεῖνον, εἴ τι τῶνδε δρᾶν νοεῖ.

ΧΡ. ὅπως πάθῃς τί χρῆμα; ποῦ ποτ' εἶ φρενῶν;

ΗΛ. ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσωτάτω φύγω.

ΧΡ. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;

ΗΛ. καλὸς γὰρ οὑμὸς βίοτος ὥστε θαυμάσαι.

ΧΡ. ἀλλ' ἦν ἄν, εἰ σύ γ' εὖ φρονεῖν ἠπίστασο.

ΗΛ. μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν.

ΧΡ. ἀλλ' οὐ διδάσκω· τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκαθεῖν.

ΗΛ. σὺ ταῦτα θώπευ'· οὐκ ἐμοὺς τρόπους λέγεις.

ΧΡ. καλόν γε μέντοι μὴ 'ξ ἀβουλίας πεσεῖν.

ΗΛ. πεσούμεθ', εἰ χρή, πατρὶ τιμωρούμενοι.

ΧΡ. πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει.

ΗΛ. ταῦτ' ἐστὶ τἄπη πρὸς κακῶν ἐπαινέσαι.

ΧΡ. σὺ δ' οὐχὶ πείσει καὶ συναινέσεις ἐμοί;

ΗΛ. οὐ δῆτα· μή πω νοῦ τοσόνδ' εἴην κενή.

ΧΡ. χωρήσομαί τἄρ' οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ.

ΗΛ. ποῖ δ' ἐμπορεύει; τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα;

ΧΡ. μήτηρ με πέμπει πατρὶ τυμβεῦσαι χοάς.

ΗΛ. πῶς εἶπας; ἦ τῷ δυσμενεστάτῳ βροτῶν;

ΧΡ. ὃν ἔκταν' αὐτή· τοῦτο γὰρ λέξαι θέλεις.

ΗΛ. ἐκ τοῦ φίλων πεισθεῖσα; τῷ τοῦτ' ἤρεσεν;

ΧΡ. ἐκ δείματός του νυκτέρου, δοκεῖν ἐμοί.

ΗΛ. ὦ θεοὶ πατρῷοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν.

ΧΡ. ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι;

ΗΛ. εἴ μοι λέγοις τὴν ὄψιν, εἴποιμ' ἂν τότε.

ΧΡ. ἀλλ' οὐ κάτοιδα πλὴν ἐπὶ σμικρὸν φράσαι.

ΗΛ. λέγ' ἀλλὰ τοῦτο· πολλά τοι σμικροὶ λόγοι
ἔσφηλαν ἤδη καὶ κατώρθωσαν βροτούς.

ΧΡ. λόγος τις αὐτήν ἐστιν εἰσιδεῖν πατρὸς
τοῦ σοῦ τε κἀμοῦ δευτέραν ὁμιλίαν
ἐλθόντος ἐς φῶς· εἶτα τόνδ' ἐφέστιον
πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον οὑφόρει ποτὲ
αὐτός, τανῦν δ' Αἴγισθος· ἔκ τε τοῦδ' ἄνω
βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν, ᾧ κατάσκιον
πᾶσαν γενέσθαι τὴν Μυκηναίων χθόνα.
τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἡλίῳ
δείκνυσι τοὔναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου.
πλείω δὲ τούτων οὐ κάτοιδα, πλὴν ὅτι
πέμπει μ' ἐκείνη τοῦδε τοῦ φόβου χάριν.
πρός νυν θεῶν σε λίσσομαι τῶν ἐγγενῶν
ἐμοὶ πιθέσθαι μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν·
εἰ γάρ μ' ἀπώσει, σὺν κακῷ μέτει πάλιν.

ΗΛ. ἀλλ', ὦ φίλη, τούτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν
τύμβῳ προσάψῃς μηδέν· οὐ γάρ σοι θέμις
οὐδ' ὅσιον ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι
κτερίσματ' οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί·
ἀλλ' ἢ πνοαῖσιν ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει
κρύψον νιν, ἔνθα μή ποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς
τούτων πρόσεισι μηδέν· ἀλλ' ὅταν θάνῃ,
κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σῳζέσθω κάτω.
ἀρχὴν δ' ἄν, εἰ μὴ τλημονεστάτη γυνὴ
πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς
οὐκ ἄν ποθ' ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε.
σκέψαι γὰρ εἴ σοι προσφιλῶς αὐτῇ δοκεῖ
γέρα τάδ' οὑν τάφοισι δέξασθαι νέκυς,

---

337. ἄλλα D.] ἀλλὰ *ποιεῖν] ποεῖν 340. *ἀκουστέα] ἀκοστέα, ut ἤκοσεν pro ἤκουσεν Tr. 431. 345. ἔπειθ' pr., ἐπεί θ' (cum gl. rec. τοι) sec. 354. ἀπαρκούντως Thomas M. s. v. ἀπαρκεῖ] ἐπαρκούντωσ δ' ἐμοί Brunckius] δέ μοι 357. ἡμὶν] ἡμῖν pr. 359. οὖν a m. recenti additum. 363. τοὐμὲ μὴ] τοῦ με μὴ pr., corr. a m. sec. λυπεῖν μόνον] λήγειν γόων Schneidewinus. 364. τυχεῖν]
λα
τυχεῖν, λα a m. paullo recentiore. 365. δ' ab S insertum. 371. *αὕτη] αὐτὴ 375. et 379. γόων]
τ
γρ. καὶ λόγων ab S. 378. σοι] σοι, τ a m. sec. 379. *λήξεις] λήξῃισ 385. ποιεῖν] ι post ο erasum

391. προσωτάτω φύγω L. Dindorfius] προσώτατ' ἐκφύγω 396. εἰκαθεῖν Elmsleius] εἰκάθειν 413. λέγοις Triclinius] λέγεις 414. σμικρὸν] σμι-
ων
κροῦ, ων a m. pr. Alia m. ant. υ in ν mutavit et ων erasit. 422. *ᾧ] τῶι 427. *μ' ἐκείνη] με
λ
κείνη 428. Η praefixum hoc loco et omissum v. 431. Correxit Turnebus. 433. ἀπὸ a m. rec. additum. 435. πνοαῖσιν] ῥοαῖσιν Heathius. 439. δ' ἂν] γὰρ superscr. a m. pr. 443. δέξασθαι] δέξεσθαι Heathius. νέκυσ in litura pro αυτωσ vel αυτασ.

ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς
ἐμασχαλίσθη κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ
κηλῖδας ἐξέμαξεν. ἆρα μὴ δοκεῖς
λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν;
οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μέθες· σὺ δὲ
τεμοῦσα κρατὸς βοστρύχων ἄκρας φόβας
κἀμοῦ ταλαίνης, σμικρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
ἄχω, δὸς αὐτῷ, τήνδ' ἀλιπαρῆ τρίχα
καὶ ζῶμα τοὐμὸν οὐ χλιδαῖς ἠσκημένον.
αἰτοῦ δὲ προσπίτνουσα γῆθεν εὐμενῆ
ἡμῖν ἀρωγὸν αὐτὸν εἰς ἐχθροὺς μολεῖν,
καὶ παῖδ' Ὀρέστην ἐξ ὑπερτέρας χερὸς
ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί,
ὅπως τὸ λοιπὸν αὐτὸν ἀφνεωτέραις
χερσὶ στέφωμεν ἢ τανῦν δωρούμεθα.
οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαί τι κἀκείνῳ μέλον
πέμψαι τάδ' αὐτῇ δυσπρόσοπτ' ὀνείρατα·
ὅμως δ', ἀδελφή, σοί θ' ὑπούργησον τάδε
ἐμοί τ' ἀρωγά, τῷ τε φιλτάτῳ βροτῶν
πάντων, ἐν Ἅιδου κειμένῳ κοινῷ πατρί.
ΧΟ. πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει· σὺ δέ,
εἰ σωφρονήσεις, ὦ φίλη, δράσεις τάδε.
ΧΡ. δράσω· τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον
δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν.
πειρωμένῃ δὲ τῶνδε τῶν ἔργων ἐμοὶ
σιγὴ παρ' ὑμῶν, πρὸς θεῶν, ἔστω, φίλαι·
ὡς εἰ τάδ' ἡ τεκοῦσα πεύσεται, πικρὰν
δοκῶ με πεῖραν τήνδε τολμήσειν ἔτι.
ΧΟ. εἰ μὴ 'γὼ παράφρων μάντις ἔφυν καὶ γνώμας
λειπομένα σοφᾶς,
εἶσιν ἁ πρόμαντις
Δίκα, δίκαια φερομένα χεροῖν κράτη·
μέτεισιν, ὦ τέκνον, οὐ μακροῦ χρόνου.
ὕπεστί μοι θράσος,
ἁδυπνόων κλύουσαν
ἀρτίως ὀνειράτων.
οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ φύσας Ἑλλάνων ἄναξ,
οὐδ' ἁ παλαιὰ χαλκόπλακτος ἀμφάκης γένυς,
ἅ νιν κατέπεφνεν αἰσχίσταις ἐν αἰκίαις.
ἥξει καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἁ δεινοῖς
κρυπτομένα λόχοις
χαλκόπους Ἐρινύς.
ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων
γάμων ἁμιλλήμαθ' οἷσιν οὐ θέμις.
πρὸ τῶνδέ τοί μ' ἔχει
μήποτε μήποθ' ἡμῖν
ἀψεγὲς πελᾶν τέρας
τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν. ἤ τοι μαντεῖαι βροτῶν
οὐκ εἰσὶν ἐν δεινοῖς ὀνείροις οὐδ' ἐν θεσφάτοις,
εἰ μὴ τόδε φάσμα νυκτὸς εὖ κατασχήσει.

472—487. = 488—503.

ὦ Πέλοπος ἁ πρόσθεν
πολύπονος ἱππεία,
ὡς ἔμολες αἰανὴ
τᾷδε γᾷ.
εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς
Μυρτίλος ἐκοιμάθη,
παγχρύσων ἐκ δίφρων
δυστάνοις αἰκίαις
πρόρριζος ἐκριφθείς,
οὔ τί πω
ἔλιπεν ἐκ τοῦδ' οἴκου
πολύπονος αἰκία.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἀνειμένη μέν, ὡς ἔοικας, αὖ στρέφει·
οὐ γὰρ πάρεστ' Αἴγισθος, ὅς σ' ἐπεῖχ' ἀεὶ
μή τοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους·
νῦν δ', ὡς ἄπεστ' ἐκεῖνος, οὐδὲν ἐντρέπει
ἐμοῦ γε. καίτοι πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ
ἐξεῖπας ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης
ἄρχω, καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σά.
ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω, κακῶς δέ σε
λέγω κακῶς κλύουσα πρὸς σέθεν θαμά.
πατὴρ γάρ, οὐδὲν ἄλλο, σοὶ πρόσχημ' ἀεὶ
ὡς ἐξ ἐμοῦ τέθνηκεν. ἐξ ἐμοῦ· καλῶς
ἔξοιδα· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι.
ἡ γὰρ Δίκη νιν εἷλεν, οὐκ ἐγὼ μόνη,
ᾗ χρῆν σ' ἀρήγειν, εἰ φρονοῦσ' ἐτύγχανες·
ἐπεὶ πατὴρ σὸς οὗτος, ὃν θρηνεῖς ἀεί,
τὴν σὴν ὅμαιμον μοῦνος Ἑλλήνων ἔτλη
θῦσαι θεοῖσιν, οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ
λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ.
εἶεν, δίδαξον δή με τοῦ χάριν τίνων
ἔθυσεν αὐτήν. πότερον Ἀργείων ἐρεῖς;
ἀλλ' οὐ μετῆν αὐτοῖσι τήν γ' ἐμὴν κτανεῖν.
ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανὼν
τἄμ' οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην;
πότερον ἐκείνῳ παῖδες οὐκ ἦσαν διπλοῖ,
οὓς τῆσδε μᾶλλον εἰκὸς ἦν θνήσκειν, πατρὸς
καὶ μητρὸς ὄντας, ἧς ὁ πλοῦς ὅδ' ἦν χάριν;
ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τιν' ἵμερον τέκνων
ἢ τῶν ἐκείνης ἔσχε δαίσασθαι πλέον;
ἢ τῷ πανώλει πατρὶ τῶν μὲν ἐξ ἐμοῦ
παίδων πόθος παρεῖτο, Μενέλεω δ' ἐνῆν;
οὐ ταῦτ' ἀβούλου καὶ κακοῦ γνώμην πατρός;
δοκῶ μέν, εἰ καὶ σῆς δίχα γνώμης λέγω.
φαίη δ' ἂν ἡ θανοῦσά γ', εἰ φωνὴν λάβοι.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ εἰμὶ τοῖς πεπραγμένοις
δύσθυμος· εἰ δὲ σοὶ δοκῶ φρονεῖν κακῶς
γνώμην δικαίαν σχοῦσα, τοὺς πέλας ψέγε.
ΗΛ. ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν γέ μ' ὡς ἄρξασά τι
λυπηρὸν εἶτα σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο.
ἀλλ' ἢν ἐφῇς μοι, τοῦ τεθνηκότος θ' ὕπερ
λέξαιμ' ἂν ὀρθῶς τῆς κασιγνήτης θ' ὁμοῦ.

---

445. κάρᾳ ex scholio] κάρα 447. αὐτῇ] αὐτὴ
κ μ
pr., αὐτῆι a m. paullo recentiore. 449. φόβας, κ et μ a m. pr. 451. τήνδ' ἀλιπαρῆ] τήνδε λιπαρῆ ἐν ὑπομνήματι ap. schol. 453. προσπίτνοῦσα, circumflexo a m. rec. addito. 456. ἐπεμβῆναι] ἐπιβῆναι pr. 466. λόγον] λόγοιν Scaliger. 467. ἐπισπεύδειν] ἐπισπέρχειν Mauricius Schmidtius, collatis glossis Hesychii, in quibus ἐπισπέρχειν per ἐπισπεύδειν explicatur. ἐπισπεύδει apud Stobaeum Flor. 11, 9. 472. *'γὼ] ἐγὼ 479. θράσος] In θάρσοσ mutatum a m. ant. 483. *ἀμναστεῖ] ἀμνηστεῖ 484. χαλκόπλακτος] χαλκόπληκτος 485. ἀμφάκης ex Hesychio s. h. v.] ἀμφήκης 496. *μήποτε] om. ἡμῖν] ἥμιν pr., ἡμῖν a m. rec. 497. ἀψεγὲς] ἀψεφὲς D. 498. ᾗ] ἡ pr.

506. αἰανὴ] αἰανῆσ, eraso σ 510. ἐκ addidit
θ
D. 512. ἐκριφθεὶς] ἐκριφεισ, θ a m. pr. 513. οὔ τί πω Hermannus] οὔ τίς πω 514. *ἔλιπεν] ἔλειπεν οἴκου] οἴκουσ, sed eraso σ vel potius σι 516. *στρέφει vel στρέφῃ] τρέφηι 517. σ' a m. rec. additum 525. σοὶ] τοι pr., sed in σοι mutatum ab eadem. 528. *νιν εἷλεν, οὐκ] μιν εἷλεν κ'οὐκ pr., νιν εἷλε κ' οὐκ a m. ant. 530. σὸς οὗτος Erfurd-
οσ
tius] οὗτος σὸς 534. δή] δέ pr. τίνων] τίνων, οσ a m. pr. 543. πλέον] ο a m. rec. ex ω factum.
554. Super ἐφῇσ aliquid erasum, simile formis literarum αδε. *θ] om.

ΚΛ. καὶ μὴν ἐφίημ'· εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγους
ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἦσθα λυπηρὰ κλύειν.
ΗΛ. καὶ δὴ λέγω σοι. πατέρα φῂς κτεῖναι. τίς ἂν
τούτου λόγος γένοιτ' ἂν αἰσχίων ἔτι,
εἴτ' οὖν δικαίως εἴτε μή; λέξω δέ σοι
ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας, ἀλλά σ' ἔσπασεν
πειθὼ κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ᾧ τανῦν ξύνει.
ἐροῦ δὲ τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν τίνος
ποινὰς τὰ πολλὰ πνεύματ' ἔσχ' ἐν Αὐλίδι·
ἢ 'γὼ φράσω· κείνης γὰρ οὐ θέμις μαθεῖν.
πατήρ ποθ' οὑμός, ὡς ἐγὼ κλύω, θεᾶς
παίζων κατ' ἄλσος ἐξεκίνησεν ποδοῖν
στικτὸν κεράστην ἔλαφον, οὗ κατὰ σφαγὰς
ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών.
κἀκ τοῦδε μηνίσασα Λητῴα κόρη
κατεῖχ' Ἀχαιούς, ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον
τοῦ θηρὸς ἐκθύσειε τὴν αὑτοῦ κόρην.
ὧδ' ἦν τὰ κείνης θύματ'· οὐ γὰρ ἦν λύσις
ἄλλη στρατῷ πρὸς οἶκον οὐδ' εἰς Ἴλιον.
ἀνθ' ὧν βιασθεὶς πολλὰ κἀντιβὰς μόλις
ἔθυσεν αὐτήν, οὐχὶ Μενέλεω χάριν.
εἰ δ' οὖν, ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σόν, κεῖνον θέλων
ἐπωφελῆσαι ταῦτ' ἔδρα, τούτου θανεῖν
χρῆν αὐτὸν οὕνεκ' ἐκ σέθεν; ποίῳ νόμῳ;
ὅρα τιθεῖσα τόνδε τὸν νόμον βροτοῖς
μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς.
εἰ γὰρ κτενοῦμεν ἄλλον ἀντ' ἄλλου, σύ τοι
πρώτη θάνοις ἄν, εἰ δίκης γε τυγχάνοις.
ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς.
εἰ γὰρ θέλεις, δίδαξον ἀνθ' ὅτου τανῦν
αἴσχιστα πάντων ἔργα δρῶσα τυγχάνεις,
ἥτις ξυνεύδεις τῷ παλαμναίῳ, μεθ' οὗ
πατέρα τὸν ἀμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας,
καὶ παιδοποιεῖς, τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς
κἀξ εὐσεβῶν βλαστόντας ἐκβαλοῦσ' ἔχεις.
πῶς ταῦτ' ἐπαινέσαιμ' ἄν; ἢ καὶ ταῦτ' ἐρεῖς
ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;
αἰσχρῶς γ', ἐάν περ καὶ λέγῃς· οὐ γὰρ καλὸν
ἐχθροῖς γαμεῖσθαι τῆς θυγατρὸς οὕνεκα.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲ νουθετεῖν ἔξεστί σε,
ἣ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν ὡς τὴν μητέρα
κακοστομοῦμεν. καί σ' ἔγωγε δεσπότιν
ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον εἰς ἡμᾶς νέμω,
ἣ ζῶ βίον μοχθηρόν, ἔκ τε σοῦ κακοῖς
πολλοῖς ἀεὶ ξυνοῦσα τοῦ τε συννόμου.
ὁ δ' ἄλλος ἔξω, χεῖρα σὴν μόλις φυγών,
τλήμων Ὀρέστης δυστυχῆ τρίβει βίον·
ὃν πολλὰ δή μέ σοι τρέφειν μιάστορα
ἐπῃτιάσω· καὶ τόδ', εἴπερ ἔσθενον,
ἔδρων ἄν, εὖ τοῦτ' ἴσθι. τοῦδέ γ' οὕνεκα
κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρῄς κακὴν
εἴτε στόμαργον εἴτ' ἀναιδείας πλέαν.
εἰ γὰρ πέφυκα τῶνδε τῶν ἔργων ἴδρις,
σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν.
ΧΟ. ὁρῶ μένος πνέουσαν· εἰ δὲ σὺν δίκῃ
ξύνεστι, τοῦδε φροντίδ' οὐκέτ' εἰσορῶ.
ΚΛ. ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος,
ἥτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρισεν,
καὶ ταῦτα τηλικοῦτος; ἆρά σοι δοκεῖ
χωρεῖν ἂν ἐς πᾶν ἔργον αἰσχύνης ἄτερ;
ΗΛ. εὖ νυν ἐπίστω τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν,
κεἰ μὴ δοκῶ σοι· μανθάνω δ' ὁθούνεκα
ἔξωρα πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα.
ἀλλ' ἡ γὰρ ἐκ σοῦ δυσμένεια καὶ τὰ σὰ
ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ·
αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται.
ΚΛ. ὦ θρέμμ' ἀναιδές, ἦ σ' ἐγὼ καὶ τἄμ' ἔπη
καὶ τἄργα τἀμὰ πόλλ' ἄγαν λέγειν ποιεῖ.
ΗΛ. σύ τοι λέγεις νιν, οὐκ ἐγώ· σὺ γὰρ ποιεῖς
τοὔργον, τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται.
ΚΛ. ἀλλ' οὐ μὰ τὴν δέσποιναν Ἄρτεμιν θράσους
τοῦδ' οὐκ ἀλύξεις, εὖτ' ἂν Αἴγισθος μόλῃ.
ΗΛ. ὁρᾷς; πρὸς ὀργὴν ἐκφέρει, μεθεῖσά μοι
λέγειν ἃ χρῄζοιμ', οὐδ' ἐπίστασαι κλύειν.
ΚΛ. οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς
θῦσαί μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν;
ΗΛ. ἐῶ, κελεύω, θῦε, μηδ' ἐπαιτιῶ
τοὐμὸν στόμ', ὡς οὐκ ἂν πέρα λέξαιμ' ἔτι.
ΚΛ. ἔπαιρε δὴ σὺ θύμαθ' ἡ παροῦσά μοι
πάγκαρπ', ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων, ἃ νῦν ἔχω.
κλύοις ἂν ἤδη, Φοῖβε προστατήριε,
κεκρυμμένην μου βάξιν. οὐ γὰρ ἐν φίλοις
ὁ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει
πρὸς φῶς παρούσης τῆσδε πλησίας ἐμοί,
μὴ σὺν φθόνῳ τε καὶ πολυγλώσσῳ βοῇ
σπείρῃ ματαίαν βάξιν ἐς πᾶσαν πόλιν.
ἀλλ' ὧδ' ἄκουε· τῇδε γὰρ κἀγὼ φράσω.
ἃ γὰρ προσεῖδον νυκτὶ τῇδε φάσματα
δισσῶν ὀνείρων, ταῦτά μοι, Λύκει' ἄναξ,
εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλά, δὸς τελεσφόρα,
εἰ δ' ἐχθρά, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες·
καὶ μή με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες
δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς,
ἀλλ' ὧδέ μ' ἀεὶ ζῶσαν ἀβλαβεῖ βίῳ
δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν τάδε,
φίλοισί τε ξυνοῦσαν οἷς ξύνειμι νῦν
εὐημεροῦσαν καὶ τέκνων ὅσων ἐμοὶ
δύσνοια μὴ πρόσεστιν ἢ λύπη πικρά.
ταῦτ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἵλεως κλύων
δὸς πᾶσιν ἡμῖν ὥσπερ ἐξαιτούμεθα.
τὰ δ' ἄλλα πάντα καὶ σιωπώσης ἐμοῦ
ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι·
τοὺς ἐκ Διὸς γὰρ εἰκός ἐστι πάνθ' ὁρᾶν.
ΠΑ. ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς
εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε;
ΧΟ. τάδ' ἐστίν, ὦ ξέν'· αὐτὸς ἥκασας καλῶς.
ΠΑ. ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ

556. λόγους] λόγουσ pr., in λόγοισ mutatum a m. recenti. 559. ἔτι] ἔτ' . . . pr. erasis duabus tribusve literis aliisque quae superscriptae fuerunt. Videtur igitur ἔτ' ἂν fuisse. 562. *πειθὼ] πιθὼ 564. ποινὰς] ἀ in ἡ mutatum a m. rec. Αὐλίδι] αὐλίωι pr., correctum a m. sec. 572. *αὑτοῦ] αὐτοῦ 581. *τιθῇς] τίθηισ 583. *τυγχάνοις] τυγχάνεισ 584. *τιθῇς] τίθησ 586. Hunc versum in margine addidit m. pr. 588. ἀμὸν] ἀ ex ἐ factum ab alia m. ant. in litura. 590. *βλαστόντας] βλαστῶντασ 591. ἐπαινέσαιμ' ἄν] γρ. ἐπαινέσωμεν ab S. ταῦτ' Dobraeus] τοῦτ' 592. *λαμβάνεις] τυγχάνει pr., quod S erasit superscripto λαμβάνει 593. γ' Hartungius] δ' 595. σε] σοι pr. 596. *ἵης] ἵεισ 606. χρῄς Wunderus] χρὴ

614. ἆρα] ἆρ' οὐ a m. rec. 615. ἐς ante consonantes pro εἰς, quod est in codice, restitui hic et 642. 691. 954. 1120. 1166. 1348. partim ex apographis. 618. *προσεικότα] προσηκότα 623. ποιεῖ] ι post ο erasum. 624. *ποιεῖς] ποεῖσ 641. πολυγλώσσῳ] ποιγλώσσωι (vel πουγλώσσωι) pr., sed corr. ab eadem (λυ superscripto). παλιγλώσσῳ Meinekius. 650. ἀεὶ D.] αἰεὶ 653. εὐημεροῦσαν, ι super α a m. ant. scripto. 662. ἥκασας Brunckius] εἴκασας

κείνου; πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν.
ΧΟ. μάλιστα πάντων· ἥδε σοι κείνη πάρα.
ΠΑ. ὦ χαῖρ', ἄνασσα. σοὶ φέρων ἥκω λόγους
ἡδεῖς φίλου παρ' ἀνδρὸς Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ.
ΚΛ. ἐδεξάμην τὸ ῥηθέν· εἰδέναι δέ σου
πρώτιστα χρῄζω τίς σ' ἀπέστειλεν βροτῶν.
ΠΑ. Φανοτεὺς ὁ Φωκεύς, πρᾶγμα πορσύνων μέγα.
ΚΛ. τὸ ποῖον, ὦ ξέν'; εἰπέ. παρὰ φίλου γὰρ ὢν
ἀνδρός, σάφ' οἶδα, προσφιλεῖς λέξεις λόγους.
ΠΑ. τέθνηκ' Ὀρέστης· ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω.
ΗΛ. οἲ 'γὼ τάλαιν', ὄλωλα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
ΚΛ. τί φῄς, τί φῄς, ὦ ξεῖνε; μὴ ταύτης κλύε.
ΠΑ. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ πάλαι λέγω.
ΗΛ. ἀπωλόμην δύστηνος, οὐδέν εἰμ' ἔτι.
ΚΛ. σὺ μὲν τὰ σαυτῆς πρᾶσσ', ἐμοὶ δὲ σύ, ξένε,
τἀληθὲς εἰπέ, τῷ τρόπῳ διόλλυται;
ΠΑ. κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα καὶ τὸ πᾶν φράσω.
κεῖνος γὰρ ἐλθὼν ἐς τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
πρόσχημ' ἀγῶνος Δελφικῶν ἄθλων χάριν,
ὅτ' ᾔσθετ' ἀνδρὸς ὀρθίων κηρυγμάτων
δρόμον προκηρύξαντος οὗ πρώτη κρίσις,
εἰσῆλθε λαμπρός, πᾶσι τοῖς ἐκεῖ σέβας·
δρόμου δ' ἰσώσας τἀφέσει τὰ τέρματα
νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.
χὥπως μὲν ἐν πολλοῖσι παῦρά σοι λέγω,
οὐκ οἶδα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἔργα καὶ κράτη·
ἓν δ' ἴσθ'· ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς
δρόμων διαύλων ἆθλ' ἅπερ νομίζεται,
τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια
ὠλβίζετ', Ἀργεῖος μὲν ἀνακαλούμενος,
ὄνομα δ' Ὀρέστης, τοῦ τὸ κλεινὸν Ἑλλάδος
Ἀγαμέμνονος στράτευμ' ἀγείραντός ποτε.
καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦθ'· ὅταν δέ τις θεῶν
βλάπτῃ, δύναιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἰσχύων φυγεῖν.
κεῖνος γὰρ ἄλλης ἡμέρας, ὅθ' ἱππικῶν
ἦν ἡλίου τέλλοντος ὠκύπους ἀγών,
εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα.
εἷς ἦν Ἀχαιός, εἷς ἀπὸ Σπάρτης, δύο
Λίβυες ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται·
κἀκεῖνος ἐν τούτοισι Θεσσαλὰς ἔχων
ἵππους, ὁ πέμπτος· ἕκτος ἐξ Αἰτωλίας
ξανθαῖσι πώλοις· ἕβδομος Μάγνης ἀνήρ·
ὁ δ' ὄγδοος λεύκιππος, Αἰνιὰν γένος·
ἔνατος Ἀθηνῶν τῶν θεοδμήτων ἄπο·
Βοιωτὸς ἄλλος, δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον.
στάντες δ' ὅπου νιν οἱ τεταγμένοι βραβῆς
κλήρους ἔπηλαν καὶ κατέστησαν δίφρους,
χαλκῆς ὑπαὶ σάλπιγγος ᾖξαν· οἱ δ' ἅμα
ἵπποις ὁμοκλήσαντες ἡνίας χεροῖν
ἔσεισαν· ἐν δὲ πᾶς ἐμεστώθη δρόμος
κτύπου κροτητῶν ἁρμάτων· κόνις δ' ἄνω
φορεῖθ'· ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμεμιγμένοι
φείδοντο κέντρων οὐδέν, ὡς ὑπερβάλοι
χνόας τις αὐτῶν καὶ φρυάγμαθ' ἱππικά.
ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις
ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί.
κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων
ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα, δεξιόν τ' ἀνεὶς
σειραῖον ἵππον εἶργε τὸν προσκείμενον.
καὶ πρὶν μὲν ὀρθοὶ πάντες ἕστασαν δίφροι·
ἔπειτα δ' Αἰνιᾶνος ἀνδρὸς ἄστομοι
πῶλοι βίᾳ φέρουσιν, ἐκ δ' ὑποστροφῆς,
τελοῦντες ἕκτον ἕβδομόν τ' ἤδη δρόμον,
μέτωπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις·
κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον ἐξ ἑνὸς κακοῦ
ἔθραυε κἀνέπιπτε, πᾶν δ' ἐπίμπλατο
ναυαγίων Κρισαῖον ἱππικῶν πέδον.
γνοὺς δ' οὑξ Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος
ἔξω παρασπᾷ κἀνοκωχεύει παρεὶς
κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον.
ἤλαυνε δ' ἔσχατος μὲν ὑστέρας ἔχων
πώλους Ὀρέστης, τῷ τέλει πίστιν φέρων·
ὅπως δ' ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον,
ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας θοαῖς
πώλοις διώκει, κἀξισώσαντε ζυγὰ
ἠλαυνέτην, τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἅτερος
κάρα προβάλλων ἱππικῶν ὀχημάτων.
καὶ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλεῖς δρόμους
ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων·
ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστερὰν
κάμπτοντος ἵππου λανθάνει στήλην ἄκραν
παίσας· ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας
κἀξ ἀντύγων ὠλίσθε, σὺν δ' ἑλίσσεται
τμητοῖς ἱμᾶσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ
πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
στρατὸς δ' ὅπως ὁρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα
δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά,
φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
σκέλη προφαίνων, ἔς τέ νιν διφρηλάται,
μόλις κατασχεθόντες ἱππικὸν δρόμον,
ἔλυσαν αἱματηρόν, ὥστε μηδένα
γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἄθλιον δέμας.
καί νιν πυρᾷ κέαντες εὐθὺς ἐν βραχεῖ
χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ
φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι,
ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός.
τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὡς μὲν ἐν λόγῳ
ἀλγεινά, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἵπερ εἴδομεν,
μέγιστα πάντων ὧν ὄπωπ' ἐγὼ κακῶν.
ΧΟ. φεῦ φεῦ· τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι
πρόρριζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος.
ΚΛ. ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῆ λέγω,
ἢ δεινὰ μέν, κέρδη δέ; λυπηρῶς δ' ἔχει,

---

669. σ' additum ab S. 674. *'γὼ] ἐγὼ 676. πάλαι λέγω] γρ. τότ' ἐννέπω, non ab S, sed alia m. paullo recentiore. 684. *δρόμον] δρόμου 686. δρόμου] ου in litura ex ω, ut videtur, factum. τἠ 'φέσει (debebat τἀφέσει) Musgravius] τῆ φύσει 690. βραβῆς] ει a m. rec. super η 691. ἆθλ' ἅπερ Porsonus] πένταθλ' ἃ 693. ἀνακαλούμενος] ἀγκαλούμενος D. Quod pariter restituendum videtur Oed. Col. 1376. Trach. 910. Phil. 800. 697. δύναιτ'] Post αι duae vel tres literae erasae. ἰσχύων] ὁ σθένων Heimsoethius. ὅπου νιν D. in Praefat. ad edit. Lips. quartam (a. 1863.) p. XVII.] ὅθ' αὐτοὺς βραβῆς] ει super η ab alia m. ant. 710. κλήρους Wunderus] κλήροις ἀναμεμιγμένοι] Probabilius ἀμμεμιγμένοι. Conf. ad v. 693.

620. αὐτὴν ἐσχάτην] Super ἣν et ην duae literae
μ
erasae. 721. ἔχριμπτ'] ἔχριπτ', μ a m. pr. *δεξιόν τ' ἀνεὶς] δεξιὸν ἀνεὶσ, inserto a m. recentissima δ' (non τ') post δεξιόν. 724. *Αἰνιᾶνος] αἰνειᾶνοσ, ut αἰνειᾶν 706. 730. Κρισαῖον Brunckius] κρισσαῖον 732. κἀνοκωχεύει Cobetus] κἀνακωχεύει 734. ὑστέρας] δ' additum a m. recentissima. 736. ὅπως δ'] Sic pr.: ὅδ' ὡσ δ' sec. ἐλλελειμμένον] ἐνλελειμμένον pr., ν a m. rec. in λ mutato. 739. ἄλλος] αὐτὸς Nauckius. 742. ὠρθοῦθ'] Alterum θ ex τ factum. 745. ἄξονος] οσ ex ασ factum. 754. κατασχεθόντες Elmsleius] κατασχέθοντες 757. κέαντες Brun-
οισ
ckius] κήαντες 761. λόγῳ] λόγωι, οισ a m. pr.

εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς.
ΠΑ. τί δ' ὧδ' ἀθυμεῖς, ὦ γύναι, τῷ νῦν λόγῳ;
ΚΛ. δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς
πάσχοντι μῖσος ὧν τέκῃ προσγίγνεται.
ΠΑ. μάτην ἄρ' ἡμεῖς, ὡς ἔοικεν, ἥκομεν.
ΚΛ. οὔτοι μάτην γε. πῶς γὰρ ἂν μάτην λέγοις;
εἴ μοι θανόντος πίστ' ἔχων τεκμήρια
προσῆλθες, ὅστις τῆς ἐμῆς ψυχῆς γεγώς,
μαστῶν ἀποστὰς καὶ τροφῆς ἐμῆς, φυγὰς
ἀπεξενοῦτο· καί μ', ἐπεὶ τῆσδε χθονὸς
ἐξῆλθεν, οὐκέτ' εἶδεν· ἐγκαλῶν δέ μοι
φόνους πατρῴους δείν' ἐπηπείλει τελεῖν·
ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας
ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν, ἀλλ' ὁ προστατῶν
χρόνος διῆγέ μ' αἰὲν ὡς θανουμένην.
νῦν δ'—ἡμέρᾳ γὰρ τῇδ' ἀπηλλάγην φόβου
πρὸς τῆσδ' ἐκείνου θ'· ἥδε γὰρ μείζων βλάβη
ξύνοικος ἦν μοι, τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ
ψυχῆς ἄκρατον αἷμα—νῦν δ' ἕκηλά που
τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ' ἡμερεύσομεν.
ΗΛ. οἴμοι τάλαινα· νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα,
Ὀρέστα, τὴν σὴν ξυμφοράν, ὅθ' ὧδ' ἔχων
πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει μητρός. ἆρ' ἔχει καλῶς;
ΚΛ. οὔτοι σύ· κεῖνος δ' ὡς ἔχει καλῶς ἔχει.
ΗΛ. ἄκουε, Νέμεσι τοῦ θανόντος ἀρτίως.
ΚΛ. ἤκουσεν ὧν δεῖ κἀπεκύρωσεν καλῶς.
ΗΛ. ὕβριζε· νῦν γὰρ εὐτυχοῦσα τυγχάνεις.
ΚΛ. οὔκουν Ὀρέστης καὶ σὺ παύσετον τάδε.
ΗΛ. πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ ὅπως σε παύσομεν.
ΚΛ. πολλῶν ἂν ἥκοις, ὦ ξέν', ἄξιος τυχεῖν,
εἰ τήνδ' ἔπαυσας τῆς πολυγλώσσου βοῆς.
ΠΑ. οὔκουν ἀποστείχοιμ' ἄν, εἰ τάδ' εὖ κυρεῖ;
ΚΛ. ἥκιστ'· ἐπείπερ οὔτ' ἐμοῦ κατάξι' ἂν
πράξειας οὔτε τοῦ πορεύσαντος ξένου.
ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τήνδε δ' ἔκτοθεν βοᾶν
ἔα τά θ' αὑτῆς καὶ τὰ τῶν φίλων κακά.
ΗΛ. ἆρ' ὑμὶν ὡς ἀλγοῦσα κὠδυνωμένη
δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ
τὸν υἱὸν ἡ δύστηνος ὧδ' ὀλωλότα;
ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. ὦ τάλαιν' ἐγώ·
Ὀρέστα φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας θανών.
ἀποσπάσας γὰρ τῆς ἐμῆς οἴχει φρενὸς
αἵ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι,
σὲ πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν ποτε
κἀμοῦ ταλαίνης. νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν;
μόνη γάρ εἰμι, σοῦ τ' ἀπεστερημένη
καὶ πατρός. ἤδη δεῖ με δουλεύειν πάλιν
ἐν τοῖσιν ἐχθίστοισιν ἀνθρώπων ἐμοί,
φονεῦσι πατρός. ἆρά μοι καλῶς ἔχει;
ἀλλ' οὔ τι μὴν ἔγωγε τοῦ λοιποῦ χρόνου
ξύνοικος εἴσειμ', ἀλλὰ τῇδε πρὸς πύλῃ
παρεῖσ' ἐμαυτὴν ἄφιλος αὐανῶ βίον.
πρὸς ταῦτα καινέτω τις, εἰ βαρύνεται,
τῶν ἔνδον ὄντων· ὡς χάρις μέν, ἢν κτάνῃ,
λύπη δ', ἐὰν ζῶ· τοῦ βίου δ' οὐδεὶς πόθος.
ΧΟ. ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός, ἢ ποῦ φαέθων Ἅλιος, εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες
κρύπτουσιν ἕκηλοι;
ΗΛ. αἰαῖ αἰαῖ.
ΧΟ. ὦ παῖ, τί δακρύεις;
ΗΛ. φεῦ.
ΧΟ. μηδὲν μέγ' ἀΰσῃς.
ΗΛ. ἀπολεῖς. ΧΟ. πῶς;
ΗΛ. εἰ τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς Ἀΐδαν ἐλπίδ' ὑποίσεις, κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει.
ΧΟ. οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις ἕρκεσι κρυφθέντα γυναικῶν·
καὶ νῦν ὑπὸ γαίας
ΗΛ. αἰαῖ αἰαῖ.
ΧΟ. πάμψυχος ἀνάσσει.
ΗΛ. φεῦ.
ΧΟ. φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γὰρ
ΗΛ. ἐδάμη. ΧΟ. ναί.
ΗΛ. οἶδ' οἶδ'· ἐφάνη γὰρ μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει· ἐμοὶ δ' οὔτις ἔτ' ἔσθ'· ὃς γὰρ ἔτ' ἦν, φροῦδος ἀναρπασθείς.
ΧΟ. δειλαία δειλαίων κυρεῖς.
ΗΛ. κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ,
πανσύρτῳ παμμήνῳ δεινῶν
στυγνῶν τ' ἀχέων αἰῶνι.
ΧΟ. εἴδομεν ἃ θρηνεῖς.
ΗΛ. μή μέ νυν μηκέτι
παραγάγῃς, ἵν' οὐ
ΧΟ. τί φῄς;
ΗΛ. πάρεισιν ἐλπίδων ἔτι κοινοτόκων
εὐπατρίδων τ' ἀρωγαί.
ΧΟ. πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος.
ΗΛ. ἦ καὶ χαλαργοῖς ἐν ἁμίλλαις
οὕτως, ὡς κείνῳ δυστάνῳ,
τμητοῖς ὁλκοῖς ἐγκῦρσαι;
ΧΟ. ἄσκοπος ἁ λώβα.
ΗΛ. πῶς γὰρ οὔκ; εἰ ξένος
ἄτερ ἐμᾶν χερῶν
ΧΟ. παπαῖ.
ΗΛ. κέκευθεν, οὔτε του τάφου ἀντιάσας
οὔτε γόων παρ' ἡμῶν.
ΧΡ. ὑφ' ἡδονῆς τοι, φιλτάτη, διώκομαι
τὸ κόσμιον μεθεῖσα σὺν τάχει μολεῖν·
φέρω γὰρ ἡδονάς τε κἀνάπαυλαν ὧν
πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν.

824—836. = 837—848.
849—859. = 860—870.

---

769. *νῦν] ναῦ (sic) 770. οὐδὲ] δ in litura. 771. τέκῃ] τέκει pr. *προσγίγνεται] προσγίνεται (μαι superscript) 783. ἀπηλλάγην, μαι a m. pr. 790. ἆρ'] ἄρ' pr. 797. τυχεῖν] φιλεῖν, a m. aliquanto recentiore in τυχεῖν mutatum. 798. τήνδ' ἔπαυσας] τήνδε παύσαις Wunderus. πολυγλώσσου βοῆς] Hesychii gl. περισπερχοῦς βοῆς: ὑπερεπειγούσης ex hoc loco sumtam videri posse monet Meinekius in Leutschii Philologo vol. 13. p. 551. 800. κατάξι' ἂν Bothius] καταξίως 802. τήνδε δ'] Sic m recentior pro τὴν δέ τ' 807. *ὥ] ὦ 809. οἴχει φρενὸς] φρενὸσ οἴχηι pr., οἴχηι φρενὸσ a. m. rec. in litura. 812. μολεῖν] βλέπειν G. Wolffius. 818. ξύνοικος εἴσειμ' Hermannus] ξύνοικος ἔσομ' (ἔσσομ' codex a m. recenti). ἔτ' οἶκον εἴσειμ' Heimsoethius

825. Ἅλιος] ἀέλιος 827. Codex hic ἒ ἒ αἶ αἶ, in antistropha v. 840. ἒ ἒ et separato versu ἰώ. Sophoclem probabilius est utrobique scripsisse quod restitui. αἰαῖ αἰαῖ. 838. γυναικῶν Brunckius] γυναικῶν ἀπάταις 840. αἰαῖ αἰαῖ] V. ad v. 827. 850. *ἴστωρ] ἵστωρ 851. παμμήνῳ δεινῶν D.] παμμήνῳ πολλῶν δεινῶν 852. ἀχέων] ἀχαίων pr. αἰῶνι addidit Hermannus. 853. ἃ θρηνεῖς Erfurdtius] ἃ θροεῖς 856. αὐδᾷς δὲ ποῖον post τί φῄς lectum eiecit Triclinius. 859. εὐπατρίδων (apud Suidam εὐπατριδῶν s. v. παραγάγῃς) Neuius] εὐπατριδᾶν *ἀρωγαί cum scholiasta] ἀρωγοί 860. *πᾶσι] πᾶσιν 861. χαλαργοῖς] Rectus accentus χαλάργοις esse videtur. 863. ἐγκῦρσαι] ἐνκύρσαι, litera ρ ab S inserta 867. παπαῖ] παπαί pr. 868. του] τοῦ pr. 873. ἡδονάς] εὐδίαν Heimsoethius.

ΗΛ. πόθεν δ' ἂν εὕροις τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων
ἄρηξιν, οἷς ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν;
ΧΡ. πάρεστ' Ὀρέστης ἡμίν, ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ
κλύουσ', ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ.
ΗΛ. ἀλλ' ἦ μέμηνας, ὦ τάλαινα, κἀπὶ τοῖς
σαυτῆς κακοῖσι κἀπὶ τοῖς ἐμοῖς γελᾷς;
ΧΡ. μὰ τὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀλλ' οὐχ ὕβρει
λέγω τάδ', ἀλλ' ἐκεῖνον ὡς παρόντα νῷν.
ΗΛ. οἴμοι τάλαινα· καὶ τίνος βροτῶν λόγον
τόνδ' εἰσακούσασ' ὧδε πιστεύεις ἄγαν;
ΧΡ. ἐγὼ μὲν ἐξ ἐμοῦ τε κοὐκ ἄλλων σαφῆ
σημεῖ' ἰδοῦσα τῷδε πιστεύω λόγῳ.
ΗΛ. τίν', ὦ τάλαιν', ἰδοῦσα πίστιν; ἐς τί μοι
βλέψασα θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;
ΧΡ. πρός νυν θεῶν ἄκουσον, ὡς μαθοῦσά μου
τὸ λοιπὸν ἢ φρονοῦσαν ἢ μώραν λέγῃς.
ΗΛ. σὺ δ' οὖν λέγ', εἴ σοι τῷ λόγῳ τις ἡδονή.
ΧΡ. καὶ δὴ λέγω σοι πᾶν ὅσον κατειδόμην.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον,
ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεορρύτους
πηγὰς γάλακτος καὶ περιστεφῆ κύκλῳ
πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός.
ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα, καὶ περισκοπῶ
μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν.
ὡς δ' ἐν γαλήνῃ πάντ' ἐδερκόμην τόπον,
τύμβου προσεῖρπον ἆσσον· ἐσχάτης δ' ὁρῶ
πυρᾶς νεώρη βόστρυχον τετμημένον·
κεὐθὺς τάλαιν' ὡς εἶδον, ἐμπαίει τί μοι
ψυχῇ σύνηθες ὄμμα, φιλτάτου βροτῶν
πάντων Ὀρέστου τοῦθ' ὁρᾶν τεκμήριον·
καὶ χερσὶ βαστάσασα δυσφημῶ μὲν οὔ,
χαρᾷ δὲ πίμπλημ' εὐθὺς ὄμμα δακρύων.
καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι
μή του τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν.
τῷ γὰρ προσήκει πλήν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ τόδε;
κἀγὼ μὲν οὐκ ἔδρασα, τοῦτ' ἐπίσταμαι,
οὐδ' αὖ σύ· πῶς γάρ; ᾗ γε μηδὲ πρὸς θεοὺς
ἔξεστ' ἀκλαύτῳ τῆσδ' ἀποστῆναι στέγης.
ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ μητρὸς οὔθ' ὁ νοῦς φιλεῖ
τοιαῦτα πράσσειν οὔτε δρῶσ' ἐλάνθανεν·
ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτύμβια.
ἀλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε. τοῖς αὐτοῖσί τοι
οὐχ αὐτὸς ἀεὶ δαιμόνων παραστατεῖ.
νῷν ἦν τὰ πρόσθεν στυγνός· ἡ δὲ νῦν ἴσως
πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν.
ΗΛ. φεῦ, τῆς ἀνοίας ὥς σ' ἐποικτείρω πάλαι.
ΧΡ. τί δ' ἔστιν; οὐ πρὸς ἡδονὴν λέγω τάδε;
ΗΛ. οὐκ οἶσθ' ὅποι γῆς οὐδ' ὅποι γνώμης φέρει.
ΧΡ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ' ἅ γ' εἶδον ἐμφανῶς;
ΗΛ. τέθνηκεν, ὦ τάλαινα· τἀκείνου δέ σοι
σωτήρι' ἔρρει· μηδὲν ἐς κεῖνόν γ' ὅρα.
ΧΡ. οἴμοι τάλαινα· τοῦ τάδ' ἤκουσας βροτῶν;
ΗΛ. τοῦ πλησίον παρόντος, ἡνίκ' ὤλλυτο.
ΧΡ. καὶ ποῦ 'στιν οὗτος; θαῦμά τοί μ' ὑπέρχεται.
ΗΛ. κατ' οἶκον ἡδὺς οὐδὲ μητρὶ δυσχερής.
ΧΡ. οἴμοι τάλαινα· τοῦ γὰρ ἀνθρώπων ποτ' ἦν
τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφον κτερίσματα;
ΗΛ. οἶμαι μάλιστ' ἔγωγε τοῦ τεθνηκότος
μνημεῖ' Ὀρέστου ταῦτα προσθεῖναί τινα.
ΧΡ. ὦ δυστυχής· ἐγὼ δὲ σὺν χαρᾷ λόγους
τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπευδον, οὐκ εἰδυῖ' ἄρα
ἵν' ἦμεν ἄτης· ἀλλὰ νῦν, ὅθ' ἱκόμην,
τά τ' ὄντα πρόσθεν ἄλλα θ' εὑρίσκω κακά.
ΗΛ. οὕτως ἔχει σοι ταῦτ'· ἐὰν δέ μοι πίθῃ,
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς λύσεις βάρος.
ΧΡ. ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;
ΗΛ. οὐκ ἔσθ' ὅ γ' εἶπον· οὐ γὰρ ὧδ' ἄφρων ἔφυν.
ΧΡ. τί γὰρ κελεύεις ὧν ἐγὼ φερέγγυος;
ΗΛ. τλῆναί σε δρῶσαν ἂν ἐγὼ παραινέσω.
ΧΡ. ἀλλ' εἴ τις ὠφέλειά γ', οὐκ ἀπώσομαι.
ΗΛ. ὅρα, πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.
ΧΡ. ὁρῶ· ξυνοίσω πᾶν ὅσονπερ ἂν σθένω.
ΗΛ. ἄκουε δή νυν ᾗ βεβούλευμαι ποιεῖν.
παρουσίαν μὲν οἶσθα καὶ σύ που φίλων
ὡς οὔτις ἡμῖν ἐστιν, ἀλλ' Ἅιδης λαβὼν
ἀπεστέρηκε καὶ μόνα λελείμμεθον.
ἐγὼ δ' ἕως μὲν τὸν κασίγνητον βίῳ
θάλλοντ' ἔτ' εἰσήκουον, εἶχον ἐλπίδας
φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἵξεσθαι πατρός·
νῦν δ' ἡνίκ' οὐκέτ' ἔστιν, ἐς σὲ δὴ βλέπω,
ὅπως τὸν αὐτόχειρα πατρῴου φόνου
ξὺν τῇδ' ἀδελφῇ μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν,
Αἴγισθον· οὐδὲν γάρ σε δεῖ κρύπτειν μ' ἔτι.
ποῖ γὰρ μενεῖς ῥᾴθυμος ἐς τίν' ἐλπίδων
βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν; ᾗ πάρεστι μὲν στένειν
πλούτου πατρῴου κτῆσιν ἐστερημένῃ,
πάρεστι δ' ἀλγεῖν ἐς τοσόνδε τοῦ χρόνου

σ
876. ἴασιν] ἴ. ασιν, erasa post ἴ litera σ, ut videtur, et σ super ν a m. ant. scripto. ἰδεῖν] ἔτι superscriptum ab S. Quod qui substituit, non ἴασιν, sed ἴασις legi voluit. 877. *ἡμὶν] ἥμιν 881. ὕβρει] ὕβριν pr., ὕβρει sec. 885. ἄλλων D.] ἄλλης, in ἄλλου mutatum a m. recenti, ut est in apographis, nisi quod in Florentino Γ ἄλλης est, superscripto tamen ου. 888. *βλέψασα] κλέψασα 890.
ʹ
λοιπὸν] λοιπόν μ', accentu acuto a m. recenti ad-
η
dito. μώραν Neuius] μωρὰν λέγῃς] λέγοισῃ, a m. rec. 891. τῷ λόγῳ] τῶν λόγων Reiskius 896. ἐστὶν] εισιν superscr. a m. pr. vel S. 898. *ἐγχρίμπτῃ] ἐγχρίπτηι 901. νεώρη Ellendtius]
οι
νεωρῆ 902. μοι] μου, οι a m. rec. 903. ψυχῆι a m. rec., ψυχῆσ pr. 905. βαστάσασα] Ultimum ■ ab S additum. 912. ἀκλαύτῳ D.] ἀκλαύστῳ 914. ἐλάνθανεν, quod Heathius in ἐλάνθαν' ἂν mutabat,
ι
in codice ἐλάνθαν scriptum, compendio, quod super ν positum est, εν significante, licet satis spatii esset syllabae plene scribendae, ut alibi scribere solet librarius. 915. τἀπιτύμβια D.] τἀπιτίμια. γρ. τἀγλαΐσματα (sumtum ex v. 908.) adscriptum ab S.

917. οὐχ αὐτὸς ἀεὶ D.] οὐκ αὐτὸσ αἰεί. οὐχ ὡὐτὸς αἰεὶ Brunckius. 918. νῷν] *νῷν δ' *πρόσθεν] πρόσθε 920. φ^{εu}, literis ευ ab S adscriptis.
έ
922. φέρει] φορηι pr., ο (vel υ) in έ mutato a m. rec.. γρ. ἔφυσ ab S. 929. δυσχερής] γρ. δυσμενήσ ab S. 934. σὺν in litura quattuor vel quinque literarum. 935. τοιούσδ' ex τούσδ' factum a m. pr. 938. *πίθῃ] πιθῆι 940. ἦ] ἢ pr. 941.
γ
ὅ γ'] ὅδ', γ a m. ant. 943. ἂν] 'ὰν 945. πόνου] πόνουσ, eraso σ 947. *ποιεῖν] ποεῖν, adscripto a m. rec. γρ. τελεῖν 948. καὶ σύ που φίλων] καί πού (~~καὶ ποῦ ab alia m.~~) σοι φίλων, adscripto a m. recentiore (eadem quae v. 947. γρ. τελεῖν scripsit) γρ. καὶ σύ που φίλων. 950. λελείμμεθον] λελει in litura trium literarum, quarum una τ fuisse videtur. 952. θάλλοντ' ἔτ' Reiskius] θάλλοντά τ' 956. *κατοκνήσεις] κατοκνήσηισ 961. πάρεστι δ' a m. rec. ex πάρεστιν factum.

ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε.
καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως
τεύξει ποτ'· οὐ γὰρ ὧδ' ἄβουλός ἐστ' ἀνὴρ
Αἴγισθος ὥστε σόν ποτ' ἢ κἀμὸν γένος
βλαστεῖν ἐᾶσαι, πημονὴν αὑτῷ σαφῆ.
ἀλλ' ἢν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν,
πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω
θανόντος οἴσει τοῦ κασιγνήτου θ' ἅμα·
ἔπειτα δ' ὥσπερ ἐξέφυς, ἐλευθέρα
καλεῖ τὸ λοιπὸν καὶ γάμων ἐπαξίων
τεύξει· φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ χρηστὰ πᾶς ὁρᾶν.
λόγων γε μὴν εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην
σαυτῇ τε κἀμοὶ προσβαλεῖς πεισθεῖσ' ἐμοί;
τίς γάρ ποτ' ἀστῶν ἢ ξένων ἡμᾶς ἰδὼν
τοιοῖσδ' ἐπαίνοις οὐχὶ δεξιώσεται,
ἴδεσθε τώδε τὼ κασιγνήτω, φίλοι,
ὣ τὸν πατρῷον οἶκον ἐξεσωσάτην,
ὣ τοῖσιν ἐχθροῖς εὖ βεβηκόσιν ποτὲ
ψυχῆς ἀφειδήσαντε προυστήτην φόνου.
τούτω φιλεῖν χρή, τώδε χρὴ πάντας σέβειν·
τώδ' ἔν θ' ἑορταῖς ἔν τε πανδήμῳ πόλει
τιμᾶν ἅπαντας οὕνεκ' ἀνδρείας χρεών.
τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν,
ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος.
ἀλλ', ὦ φίλη, πείσθητι, συμπόνει πατρί,
σύγκαμν' ἀδελφῷ, παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ,
παῦσον δὲ σαυτήν, τοῦτο γιγνώσκουσ', ὅτι
ζῆν αἰσχρὸν αἰσχρῶς τοῖς καλῶς πεφυκόσιν.
ΧΟ. ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστὶν ἡ προμηθία
καὶ τῷ λέγοντι καὶ κλύοντι σύμμαχος.
ΧΡ. καὶ πρίν γε φωνεῖν, ὦ γυναῖκες, εἰ φρενῶν
ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν
τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται.
ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος
αὐτή θ' ὁπλίζει κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς;
οὐκ εἰσορᾷς; γυνὴ μὲν οὐδ' ἀνὴρ ἔφυς,
σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί.
δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν,
ἡμῖν δ' ἀπορρεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.
τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν
ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται;
ὅρα κακῶς πράσσοντε μὴ μείζω κακὰ
κτησώμεθ', εἴ τις τούσδ' ἀκούσεται λόγους.
λύει γὰρ ἡμῖν οὐδὲν οὐδ' ἐπωφελεῖ
βάξιν καλὴν λαβόντε δυσκλεῶς θανεῖν.
[οὐ γὰρ θανεῖν ἔχθιστον, ἀλλ' ὅταν θανεῖν
χρῄζων τις εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν.].
ἀλλ' ἀντιάζω, πρὶν πανωλέθρους τὸ πᾶν
ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι κἀξερημῶσαι γένος,
κατάσχες ὀργήν. καὶ τὰ μὲν λελεγμένα
ἄρρητ' ἐγώ σοι κἀτελῆ φυλάξομαι,
αὐτὴ δὲ νοῦν σχὲς ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτέ,
σθένουσα μηδὲν τοῖς κρατοῦσιν εἰκαθεῖν.
ΧΟ. πιθοῦ· προνοίας οὐδὲν ἀνθρώποις ἔφυ
κέρδος λαβεῖν ἄμεινον οὐδὲ νοῦ σοφοῦ.
ΗΛ. ἀπροσδόκητον οὐδὲν εἴρηκας· καλῶς δ'
ᾔδη σ' ἀπορρίψουσαν ἀπηγγελλόμην.
ἀλλ' αὐτόχειρί μοι μόνῃ τε δραστέον
τοὔργον τόδ'· οὐ γὰρ δὴ κενόν γ' ἀφήσομεν.
ΧΡ. φεῦ·
εἴθ' ὤφελες τοιάδε τὴν γνώμην πατρὸς
θνήσκοντος εἶναι· πᾶν γὰρ ἂν κατειργάσω.
ΗΛ. ἀλλ' ἦ φύσιν γε, τὸν δὲ νοῦν ἥσσων τότε.
ΧΡ. ἄσκει τοιαύτη νοῦν δι' αἰῶνος μένειν.
ΗΛ. ὡς οὐχὶ συνδράσουσα νουθετεῖς τάδε.
ΧΡ. εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς.
ΗΛ. ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, τῆς δὲ δειλίας στυγῶ.
ΧΡ. ἀνέξομαι κλύουσα χὤταν εὖ λέγῃς.
ΗΛ. ἀλλ' οὔ ποτ' ἐξ ἐμοῦ γε μὴ πάθῃς τόδε.
ΧΡ. μακρὸς τὸ κρῖναι ταῦτα χὠ λοιπὸς χρόνος.
ΗΛ. ἄπελθε· σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.
ΧΡ. ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα.
ΗΛ. ἐλθοῦσα μητρὶ ταῦτα πάντ' ἔξειπε σῇ.
ΧΡ. οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ.
ΗΛ. ἀλλ' οὖν ἐπίστω γ' οἷ μ' ἀτιμίας ἄγεις.
ΧΡ. ἀτιμίας μὲν οὔ, προμηθίας δὲ σοῦ.
ΗΛ. τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ;
ΧΡ. ὅταν γὰρ εὖ φρονῇς, τόθ' ἡγήσει σὺ νῷν.
ΗΛ. ἦ δεινὸν εὖ λέγουσαν ἐξαμαρτάνειν.
ΧΡ. εἴρηκας ὀρθῶς ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ.
ΗΛ. τί δ'; οὐ δοκῶ σοι ταῦτα σὺν δίκῃ λέγειν;
ΧΡ. ἀλλ' ἔστιν ἔνθα χἠ δίκη βλάβην φέρει.
ΗΛ. τούτοις ἐγὼ ζῆν τοῖς νόμοις οὐ βούλομαι.
ΧΡ. ἀλλ' εἰ ποιήσεις ταῦτ', ἐπαινέσεις ἐμέ.
ΗΛ. καὶ μὴν ποιήσω γ' οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε.
ΧΡ. καὶ τοῦτ' ἀληθές, οὐδὲ βουλεύσει πάλιν;
ΗΛ. βουλῆς γὰρ οὐδέν ἐστιν ἔχθιον κακῆς.
ΧΡ. φρονεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν ἐγὼ λέγω.
ΗΛ. πάλαι δέδοκται ταῦτα κοὐ νεωστί μοι.
ΧΡ. ἄπειμι τοίνυν· οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη
τολμᾷς ἐπαινεῖν οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους.
ΗΛ. ἀλλ' εἴσιθ'· οὔ σοι μὴ μεθέψομαί ποτε,
οὐδ' ἢν σφόδρ' ἱμείρουσα τυγχάνῃς. ἐπεὶ
πολλῆς ἀνοίας καὶ τὸ θηρᾶσθαι κενά.
ΧΡ. ἀλλ' εἰ σεαυτῇ τυγχάνεις δοκοῦσά τι
φρονεῖν, φρόνει τοιαῦθ'· ὅταν γὰρ ἐν κακοῖς
ἤδη βεβήκῃς, τἄμ' ἐπαινέσεις ἔπη.
ΧΟ. τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς
ἐσορώμενοι τροφᾶς κηδομένους ἀφ' ὧν τε βλά-
στω-

1068—1069. = 1070—1081.

966. αὑτῷ] αὐτῶι pr. 967. βουλεύμασιν] ν erasum. 969. θανόντος] κεύθοντος Meinekius.
ή
973. λόγων Dobraeus] λόγῳ 981. χρή] χρῆν . . ., tribus fere literis erasis et ή a m. recentiore superscripto. 984. πᾶς τις] πᾶσι.σ litera una erasa. πᾶσ τισ a m. recenti positum. 985. μὴ 'κλιπεῖν] γρ. μοι λιπεῖν a m. recenti. 986. *πείσθητι] 'πίσθητι (sic) 988. γιγνώσκουσ'] γινώσκουσ' 991. κλύοντι] τῶι κλύοντι, deleto a m. pr. τῶι 993. Versus ab S illatus. 998. ἔλασσον Brunckius] ἔλατ-
ήσ
τον 999. εὐτυχής] εὐτυχεῖ, ήσ a m. pr. 1005. Post γὰρ litera erasa. ἡμῖν Elmsleius] ἡμᾶς 1007. Versus ab S illatus. 1007. 1008. Seclusit
ων
Nauckius. 1008. χρῄζων] χρήζ . . , ων a pr. literis duabus elutis, haud dubie ηι: nam in Lb. χρήζηι ἔχῃ] ἔχει, sed in ἔχηι mutatum a m. pr.

1014. εἰκαθεῖν Elmsleius] εἰκάθειν 1015. *πιθοῦ] πείθου 1018. ᾔδη] ᾔδειν. Correctum ex Thoma Mag. s. v. Ἐπαγγέλλω p. 143, 7. cuius libri duo ἤδη, ceteri ᾔδειν: ut vix dubitari possit quin Thomas quoque suo in codice ᾔδειν legerit, ἤδη autem librarii error sit. 1019. ἀλλ' αὐτόχειρί μοι] γρ. ἀλλ' οὐδὲν ησσον μοι ab S. 1022. πᾶν Dawesius] πάντα ἂν erasum. 1023. ἦ Elmsleius] ἢν ἥσσων] ἧσσον pr. 1024. νοῦν] γ' οὖν pr. 1029.
π
πάθῃς] μάθηισ, π a m. rec. τόδε] δ ex τ factum a m. ant. 1038. τόθ'] θ ex τ factum. 1052. *οὔ σοι]
ει
οὐ σοὶ 1053. τυγχάνῃς] τυγχάνησ, ει a m. pr.

σιν ἀφ' ὧν τ' ὄνασιν εὕρωσι, τάδ' οὐκ ἐπ' ἴσας
ἀλλ' οὐ τὰν Διὸς ἀστραπὰν [τελοῦμεν;
καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν
δαρὸν οὐκ ἀπόνητοι.
ὦ χθονία βροτοῖσι φάμα, κατά μοι βόασον οἰκτρὰν
ὄπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις, ἀχόρευτα φέρουσ'
ὀνείδη·
ὅτι σφὶν ἤδη τὰ μὲν ἐκ δόμων νοσεῖ—,
τὰ δὲ πρὸς τέκνων διπλῆ φύλοπις οὐκέτ' ἐξισοῦται
φιλοτασίῳ διαίτᾳ. πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει
Ἠλέκτρα, τὸν ἀεὶ γόον
δειλαία στενάχουσ' ὅπως
ἁ πάνδυρτος ἀηδών, [ἑτοίμα,
οὔτε τι τοῦ θανεῖν προμηθὴς τό τε μὴ βλέπειν
διδύμαν ἑλοῦσ' Ἐρινύν. τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλά-
οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν γὰρ [στοι;
ζῶν κακῶς εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει
νώνυμος, ὦ παῖ παῖ,
ὡς καὶ σὺ πάγκλαυτον αἰῶνα κοινὸν εἵλου,
τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα, δύο φέρει δ' ἐν ἑνὶ
σοφά τ' ἀρίστα τε παῖς κεκλῆσθαι. [λόγῳ,
ζῴης μοι καθύπερθεν
χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν ὅσον
νῦν ὑπόχειρ ναίεις·
ἐπεί σ' ἐφηύρηκα μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ
βεβῶσαν, ἃ δὲ μέγιστ' ἔβλαστε νόμιμα, τῶνδε
φερομέναν
ἄριστα τᾷ Ζηνὸς εὐσεβείᾳ.
ΟΡ. ἆρ', ὦ γυναῖκες, ὀρθά τ' εἰσηκούσαμεν
ὀρθῶς θ' ὁδοιποροῦμεν ἔνθα χρῄζομεν;
ΧΟ. τί δ' ἐξερευνᾷς καὶ τί βουληθεὶς πάρει;
ΟΡ. Αἴγισθον ἔνθ' ᾤκηκεν ἱστορῶ πάλαι.
ΧΟ. ἀλλ' εὖ θ' ἱκάνεις χὠ φράσας ἀζήμιος.
ΟΡ. τίς οὖν ἂν ὑμῶν τοῖς ἔσω φράσειεν ἂν
ἡμῶν ποθεινὴν κοινόπουν παρουσίαν;
ΧΟ. ἥδ', εἰ τὸν ἄγχιστόν γε κηρύσσειν χρεών.
ΟΡ. ἴθ', ὦ γύναι, δήλωσον εἰσελθοῦσ' ὅτι
Φωκῆς ματεύουσ' ἄνδρες Αἴγισθόν τινες.
ΗΛ. οἴμοι τάλαιν', οὐ δή ποθ' ἧς ἠκούσαμεν
φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια;
ΟΡ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόν'· ἀλλά μοι γέρων
ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι.
ΗΛ. τί δ' ἔστιν, ὦ ξέν'; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος.
ΟΡ. φέροντες αὐτοῦ σμικρὰ λείψαν' ἐν βραχεῖ
τεύχει θανόντος, ὡς ὁρᾷς, κομίζομεν.

1082—1089. = 1090—1097.

ΗΛ. οἲ 'γὼ τάλαινα, τοῦτ' ἐκεῖν'· ἤδη σαφὲς
πρόχειρον ἄχθος, ὡς ἔοικε, δέρκομαι.
ΟΡ. εἴπερ τι κλάεις τῶν Ὀρεστείων κακῶν,
τόδ' ἄγγος ἴσθι σῶμα τοὐκείνου στέγον.
ΗΛ. ὦ ξεῖνε, δός νυν πρὸς θεῶν, εἴπερ τόδε
κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐς χεῖρας λαβεῖν,
ὅπως ἐμαυτὴν καὶ γένος τὸ πᾶν ὁμοῦ
ξὺν τῇδε κλαύσω κἀποδύρωμαι σποδῷ.
ΟΡ. δόθ' ἥτις ἐστὶ προσφέροντες· οὐ γὰρ ὡς
ἐν δυσμενείᾳ γ' οὖσ' ἐπαιτεῖται τόδε,
ἀλλ' ἢ φίλων τις, ἢ πρὸς αἵματος φύσιν.
ΗΛ. ὦ φιλτάτου μνημεῖον ἀνθρώπων ἐμοὶ
ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν, ὥς σ' ἀπ' ἐλπίδων
οὐχ ὧνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.
νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν,
δόμων δέ σ', ὦ παῖ, λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῖν
κλέψασα ταῖνδε κἀνασώσασθαι φόνου,
ὅπως θανὼν ἔκεισο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος.
νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς
κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·
κοὔτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἡ τάλαιν' ἐγὼ
λουτροῖς σ' ἐκόσμησ' οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
ἀνειλόμην, ὡς εἰκός, ἄθλιον βάρος,
ἀλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας
σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύτει.
οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον· οὔτε γάρ ποτε
μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κἀμοῦ φίλος,
οὔθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφός,
ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδώμην ἀεί.
νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
θανόντι σὺν σοί· πάντα γὰρ συναρπάσας
θύελλ' ὅπως βέβηκας. οἴχεται πατήρ,
τέθνηκ' ἐγώ, σὺ φροῦδος αὐτὸς εἶ θανών·
γελῶσι δ' ἐχθροί, μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
μήτηρ ἀμήτωρ, ἧς ἐμοὶ σὺ πολλάκις
φήμας λάθρα προὔπεμπες ὡς φανούμενος
τιμωρὸς αὐτός. ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχὴς
δαίμων ὁ σός τε κἀμὸς ἐξαφείλετο,
ὅς σ' ὧδέ μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
μορφῆς σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῆ.
οἴμοι μοι.

1061. βλάστωσιν Schaeferus] βλαστῶσιν ὄνασιν Brunckius] ὄνησιν 1063. οὐ τὰν Triclinius] οὐ μὰ τὰν 1070. σφὶν Schaeferus] σφίσιν νοσεῖ] Deest syllaba una, quam Triclinius addito δὴ supplevit. In apogr. Parisino 2794. est νοσεῖται. Sophocles incertum est utrum verbo usus sit an adiectivo aliquo trisyllabo, intellecto ἐστί. 1075. γόον (vel νόμον) D.] πατρὸς 1077. πάνδυρτος Porsonus] πανόδυρτος 1081. ἂν Triclinius] ἂν οὖν βλάστοι Schaeferus] βλαστοῖ 1082. γὰρ addidit Hermannus. 1084. νώνυμος] νώνυμνοσ pr. et schol. 1086. καθοπλίσασα] ὑπεροπλίσασα Heimsoethius. 1088. φέρει δ' Nauckius] φέρειν ἐν addidit Brunckius. 1090. *καθύπερθεν] καθύπερθε χειρὶ ex Eustathio p. 1083, 17.] χερὶ 1091. τεῶν Hermannus] τῶν 1092. ὑπόχειρ Musgravius] ὑπὸ χεῖρα 1093. ἐφηύρηκα D.] ἐφεύρηκα *ἐν] om. 1097. Ζηνὸς] διόσ, cum γρ. ἀρίστα ταζηνόσ (sic) ab S. 1099. *θ'] δ' 1101. ἱστορῶ] γρ. μαστεύω ab S inter scholia. 1107. *ματεύουσ'] μα.στεύουσ', erasa post μα litera ν 1111. *Στρόφιος] στροφίοσ

1115. οἲ 'γώ] οἲ ἐγὼ 1117. κλάεις D.] κλαίεις 1124. ἐπαιτεῖται τόδε] ἐπαιτεῖ τόδε pr., ἐπαιτεῖται τάδε a m. rec. 1125. Delet Iahnius. 1127. σ' addidit Brunckius. ἀπ'] ὑπ' Schaeferus. 1128. ἐξέπεμπον] εἰσέπεμπον, in ἐξέπεμπον mutatum a m. ant. (εἰσέπεμπον etiam Lb.). 1131. ὤφελον] ὤφελεσ
ω
correxit m. ant. 1132. ἐκπέμψαι] ἐκπέμψαι, ω a m. rec. 1133. κλέψασα] κλεψασα^{ν}, ν a m. rec. inter versus
σα
κἀνασώσασθαι] κάνασώσασθαι, σα a m. rec., quae σαν (i. e. κἀνασώσασαν) scribere voluit. 1136. κἀπὶ] κἀπὸ pr. Correxit m. ant. 1137. κακῶς] κακῶ, σ ab S addito. 1139. *σ'] om. 1141. *ξέναισι] ξένῃσι 1146. φίλος] τέκος D.
ή
1148. σὴ] σοι, ή a m. pr. 1152. ἐγώ· σὺ Erfurdtius] ἐγὼ σοι 1157. ἐξαφείλετο] ἐξαφείλατο pr.
ησ
1158. φιλτάτης] φιλτάτου, ησ a m. pr. 1160. 1162. οἴμοι μοι] οἴ μοι μοί

ὦ δέμας οἰκτρὸν, φεῦ φεῦ,
ὦ δεινοτάτας, οἴμοι μοι,
πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὥς μ' ἀπώλεσας
ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κάρα.
τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος,
τὴν μηδὲν ἐς τὸ μηδέν, ὡς σὺν σοὶ κάτω
ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,
ξὺν σοὶ μετεῖχον τῶν ἴσων, καὶ νῦν ποθῶ
τοῦ σοῦ θανοῦσα μἀπολείπεσθαι τάφου·
τοὺς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμένους.
ΧΟ. θνητοῦ πέφυκας πατρός, Ἠλέκτρα, φρόνει·
θνητὸς δ' Ὀρέστης· ὥστε μὴ λίαν στένε.
ΟΡ. φεῦ φεῦ, τί λέξω; ποῖ λόγων ἀμηχανῶν
ἔλθω; κρατεῖν γὰρ οὐκέτι γλώσσης σθένω.
ΗΛ. τί δ' ἔσχες ἄλγος πρὸς τί τοῦτ' εἰπὼν κυρεῖς;
ΟΡ. ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε;
ΗΛ. τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον.
ΟΡ. οἴμοι ταλαίνης ἄρα τῆσδε συμφορᾶς.
ΗΛ. οὐ δή ποτ', ὦ ξέν', ἀμφ' ἐμοὶ στένεις τάδε;
ΟΡ. ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον.
ΗΛ. οὔτοι ποτ' ἄλλην ἢ 'μὲ δυσφημεῖς, ξένε.
ΟΡ. φεῦ τῆς ἀνύμφου δυσμόρου τε σῆς τροφῆς.
ΗΛ. τί μοι ποτ', ὦ ξέν', ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις;
ΟΡ. ὡς οὐκ ἄρ' ᾔδη τῶν ἐμῶν οὐδὲν κακῶν.
ΗΛ. ἐν τῷ διέγνως τοῦτο τῶν εἰρημένων;
ΟΡ. ὁρῶν σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν.
ΗΛ. καὶ μὴν ὁρᾷς γε παῦρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ΟΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδ' ἔτ' ἐχθίω βλέπειν;
ΗΛ. ὁθούνεκ' εἰμὶ τοῖς φονεῦσι σύντροφος.
ΟΡ. τοῖς τοῦ; πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;
ΗΛ. τοῖς πατρός. εἶτα τοῖσδε δουλεύω βίᾳ.
ΟΡ. τίς γάρ σ' ἀνάγκη τῇδε προτρέπει βροτῶν;
ΗΛ. μήτηρ καλεῖται· μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ.
ΟΡ. τί δρῶσα; πότερα χερσίν, ἢ λύμῃ βίου;
ΗΛ. καὶ χερσὶ καὶ λύμαισι καὶ πᾶσιν κακοῖς.
ΟΡ. οὐδ' οὑπαρήξων οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα;
ΗΛ. οὐ δῆθ'· ὃς ἦν γάρ μοι σὺ προὔθηκας σποδόν.
ΟΡ. ὦ δύσποτμ', ὡς ὁρῶν σ' ἐποικτείρω πάλαι.
ΗΛ. μόνος βροτῶν νυν ἴσθ' ἐποικτείρας ποτέ.
ΟΡ. μόνος γὰρ ἥκω τοῖς ἴσοις ἀλγῶν κακοῖς.
ΗΛ. οὐ δή ποθ' ἡμῖν ξυγγενὴς ἥκεις ποθέν;
ΟΡ. ἐγὼ φράσαιμ' ἄν, εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα.
ΗΛ. ἀλλ' ἐστὶν εὔνουν, ὥστε πρὸς πιστὰς ἐρεῖς.
ΟΡ. μέθες τόδ' ἄγγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς.

1173. πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν

ΗΛ. μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, τοῦτό μ' ἐργάσῃ, ξένε.
ΟΡ. πιθοῦ λέγοντι κοὐχ ἁμαρτήσει ποτέ.
ΗΛ. μὴ πρὸς γενείου, μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα.
ΟΡ. οὔ φημ' ἐάσειν. ΗΛ. ὦ τάλαιν' ἐγὼ σέθεν,
Ὀρέστα, τῆς σῆς εἰ στερήσομαι ταφῆς.
ΟΡ. εὔφημα φώνει· πρὸς δίκης γὰρ οὐ στένεις.
ΗΛ. πῶς τὸν θανόντ' ἀδελφὸν οὐ δίκῃ στένω;
ΟΡ. οὔ σοι προσήκει τήνδε προσφωνεῖν φάτιν.
ΗΛ. οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος;
ΟΡ. ἄτιμος οὐδενὸς σύ, τοῦτο δ' οὐχὶ σόν.
ΗΛ. εἴπερ γ' Ὀρέστου σῶμα βαστάζω τόδε.
ΟΡ. ἀλλ' οὐκ Ὀρέστου, πλὴν λόγῳ γ' ἠσκημένον.
ΗΛ. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνου τοῦ ταλαιπώρου τάφος;
ΟΡ. οὐκ ἔστι· τοῦ γὰρ ζῶντος οὐκ ἔστιν τάφος.
ΗΛ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; ΟΡ. ψεῦδος οὐδὲν ὧν λέγω.
ΗΛ. ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ; ΟΡ. εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ.
ΗΛ. ἦ γὰρ σὺ κεῖνος; ΟΡ. τήνδε προσβλέψασά μου
σφραγῖδα πατρὸς ἔκμαθ' εἰ σαφῆ λέγω.
ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς. ΟΡ. φίλτατον, συμμαρτυρῶ.
ΗΛ. ὦ φθέγμ', ἀφίκου; ΟΡ. μηκέτ' ἄλλοθεν πύθῃ.
ΗΛ. ἔχω σε χερσίν; ΟΡ. ὡς τὰ λοίπ' ἔχοις ἀεί.
ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὦ πολίτιδες,
ὁρᾶτ' Ὀρέστην τόνδε, μηχαναῖσι μὲν
θανόντα, νῦν δὲ μηχαναῖς σεσωσμένον.
ΧΟ. ὁρῶμεν, ὦ παῖ, κἀπὶ συμφοραῖσί μοι
γεγηθὸς ἕρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο.
ΗΛ. ἰὼ γοναί,
γοναὶ σωμάτων ἐμοὶ φιλτάτων, ἐμόλετ' ἀρτίως,
ἐφηύρετ', ἤλθετ', εἴδεθ' οὓς ἐχρῄζετε.
ΟΡ. πάρεσμεν· ἀλλὰ σῖγ' ἔχουσα πρόσμενε.
ΗΛ. τί δ' ἔστιν;
ΟΡ. σιγᾶν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύῃ.
ΗΛ. ἀλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν
τὰν αἰὲν ἀδμήταν
τόδε μὲν οὔ ποτ' ἀξιώσω τρέσαι
περισσὸν ἄχθος ἔνδον γυναικῶν ὂν ἀεί.
ΟΡ. ὅρα γε μὲν δὴ κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης
ἔνεστιν· εὖ δ' ἔξοισθα πειραθεῖσά που.
ΗΛ. ὀτοτοτοτοῖ τοτοῖ,
ἀνέφελον ἐπέβαλες, οὔ ποτε καταλύσιμον,
οὐδέ ποτε λησόμενον ἁμέτερον
οἷον ἔφυ κακόν.
ΟΡ. ἔξοιδα, παῖ, ταῦτ'· ἀλλ' ὅταν παρουσία
φράζῃ, τότ' ἔργων τῶνδε μεμνῆσθαι χρεών.
ΗΛ. ὁ πᾶς ἐμοὶ [χρόνος·
ὁ πᾶς ἂν πρέποι παρὼν ἐννέπειν τάδε δίκᾳ
μόλις γὰρ ἔσχον νῦν ἐλεύθερον στόμα.
ΟΡ. ξύμφημι κἀγώ. τοιγαροῦν σῴζου τόδε.
ΗΛ. τί δρῶσα;
ΟΡ. οὗ μὴ 'στι καιρὸς μὴ μακρὰν βούλου λέγειν.

1232—1252. = 1253—1272.

1163. κελεύθους] κελεύθου pr., correctum a m. ant. 1168. μετεῖχον] Ex κατεῖχον factum a m. ant. 1169. μἀπολείπεσθαι D.] μὴ ἀπολείπεσθαι 1173. Versum spurium πᾶσιν — παθεῖν notavit Bergkius. Legitur apud Stobaeum Floril. 98, 16. adiunctus versui ex Aristophanis Polyido apposito, τὸ γὰρ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον λῆρος πολύς. 1174. *ἀμηχανῶν] ἀμηχάνων 1175. γλώσσης] λ in ν mutavit literisque σσ literam μ superscripsit m. pr. Hinc γνώμησ est in Lb. 1177. Ἠλέκτρας] ἠλέκτρα, σ a m. recentiore addito. 1180. οὐ] τί, ου et duo puncta a m. pr. 1184. μοι] μοι, δὴ a m. pr., eraso μοι 1185. ᾔδη Brunckius] ᾔδειν οὐδὲν] ἐγώ, superscripto ab alia m. ant. οὐδὲν 1193. γάρ σ'] γὰρ pr., sine σ', quod alia m. ant. addidit. *ἀνάγκη] ἀνάγκη τῇδε] Gl. εἰσ τοῦτο literis maiusculis superscriptum. προτρέπει] προστρέπει Reiskius. 1197. *οὐδ' ὁ] οὔθ' ὁ 1198. δῆθ'] δῆτ' pr., θ ab alia m. 1201. τοῖσ ἴσοισ pr., τοῖσι σοῖσ corr.

1207. *πιθοῦ] πείθου Inter 1215. et 1216. ἀλλ' ἐμὸν adscriptum. Est glossema verborum τοῦτο δ' οὐχὶ σόν 1222. *προσβλέψασα] ~~προσβλέπουσα~~ 1226. *χερσὶν] χεροῖν, cum γρ. χερσὶ a m. ant. ὡς] ω ex ο factum. ἔχοις] In ἔχεισ mutatum ab alia m. ant. 1234. Alterum γοναὶ om. pr. Addidit m. recentior. 1235. ἐφηύρετ' D.] ἐφεύρετ' 1245. ὀτοτοτοτοῖ τοτοῖ Hermannus] ὀτοττοῖ 1246. ἀνέφελον] ἐκνέφελον Heimsoethius. ἐπέβαλες] Secundum ε ex ι factum. 1251. παῖ Meinekius] καί. Conf. Phil. 79. 1255. τάδε δίκᾳ] τάδε δικαια (sine accentu et litera α cum proxima χ uno ductu scripta), adscripto ab S γρ. τάδε δίκα 1256. ἔσχον] ἔχων (literis εχ uno ductu expressis ita ut ex σχ factae videantur) pr. ἔσχον ab alia m. ant.

ΗΛ. τίς οὖν ἂν ἀξίαν
γε σοῦ πεφηνότος
μεταβάλοιτ' ἂν ὧδε σιγὰν λόγων;
ἐπεί σε νῦν ἀφράστως ἀέλπτως τ' ἐσεῖδον.
ΟΡ. τότ' εἶδες, ὅτε θεοί μ' ἐπώτρυναν μολεῖν
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –.
ΗΛ. ἔφρασας ὑπερτέραν
τᾶς πάρος ἔτι χάριτος, εἴ σε θεὸς ἐπόρισεν
ἁμέτερα πρὸς μέλαθρα· δαιμόνιον
αὐτὸ τίθημ' ἐγώ.
ΟΡ. τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν, τὰ δὲ
δέδοικα λίαν ἡδονῇ νικωμένην.
ΗΛ. ἰὼ χρόνῳ μακρῷ φιλτάταν
ὁδὸν ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι,
μή τί με, πολύπονον ὧδ' ἰδὼν
ΟΡ. τί μὴ ποιήσω; ΗΛ. μή μ' ἀποστερήσῃς
τῶν σῶν προσώπων ἁδονὰν μεθέσθαι.
ΟΡ. ἦ κάρτα κἂν ἄλλοισι θυμοίμην ἰδών.
ΗΛ. ξυναινεῖς;
ΟΡ. τί μὴν οὔ;
ΗΛ. ὦ φίλαι, ἔκλυον ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδάν.
* * * * * * ἔσχον ὀργὰν
ἄναυδον οὐδὲ σὺν βοᾷ κλύουσα
τάλαινα. νῦν δ' ἔχω σε· προυφάνης δὲ
φιλτάταν ἔχων πρόσοψιν,
ἇς ἐγὼ οὐδ' ἂν ἐν κακοῖς λαθοίμαν.
ΟΡ. τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες,
καὶ μήτε μήτηρ ὡς κακὴ δίδασκέ με
μήθ' ὡς πατρῴαν κτῆσιν Αἴγισθος δόμων
ἀντλεῖ, τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην·
χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος.
ἃ δ' ἁρμόσει μοι τῷ παρόντι νῦν χρόνῳ
σήμαιν', ὅπου φανέντες ἢ κεκρυμμένοι
γελῶντας ἐχθροὺς παύσομεν τῇ νῦν ὁδῷ.
οὕτω δ' ὅπως μήτηρ σε μὴ 'πιγνώσεται
φαιδρῷ προσώπῳ νῷν ἐπελθόντοιν δόμους,
ἀλλ' ὡς ἐπ' ἄτῃ τῇ μάτην λελεγμένῃ
στέναζ'· ὅταν γὰρ εὐτυχήσωμεν, τότε
χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλευθέρως.
ΗΛ. ἀλλ', ὦ κασίγνηθ', ὧδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον
καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδ', ἐπεὶ τὰς ἡδονὰς
πρὸς σοῦ λαβοῦσα κοὐκ ἐμὰς ἐκτησάμην,
κοὐδ' ἄν σε λυπήσασα δεξαίμην βραχὺ
αὐτὴ μέγ' εὑρεῖν κέρδος· οὐ γὰρ ἂν καλῶς
ὑπηρετοίην τῷ παρόντι δαίμονι.
ἀλλ' οἶσθα μὲν τἀνθένδε, πῶς γὰρ οὔ; κλύων
ὁθούνεκ' Αἴγισθος μὲν οὐ κατὰ στέγας,
μήτηρ δ' ἐν οἴκοις· ἣν σὺ μὴ δείσῃς ποθ' ὡς
γέλωτι τοὐμὸν φαιδρὸν ὄψεται κάρα·
μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι,
κἀπεί σ' ἐσεῖδον, οὔ ποτ' ἐκλήξω χαρᾷ
δακρυρροοῦσα. πῶς γὰρ ἂν λήξαιμ' ἐγώ,
ἥτις μιᾷ σε τῇδ' ὁδῷ θανόντα τε
καὶ ζῶντ' ἐσεῖδον; εἴργασαι δέ μ' ἄσκοπα,
ὥστ', εἰ πατήρ μοι ζῶν ἵκοιτο, μηκέτ' ἂν
τέρας νομίζειν αὐτό, πιστεύειν δ' ὁρᾶν.
ὅτ' οὖν τοιαύτην ἡμὶν ἐξήκεις ὁδόν,
ἄρχ' αὐτὸς ὥς σοι θυμός. ὡς ἐγὼ μόνη
οὐκ ἂν δυοῖν ἥμαρτον· ἢ γὰρ ἂν καλῶς
ἔσωσ' ἐμαυτήν, ἢ καλῶς ἀπωλόμην.
ΟΡ. σιγᾶν ἐπῄνεσ'· ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω
τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος. ΗΛ. εἴσιτ', ὦ ξένοι,
ἄλλως τε καὶ φέροντες οἷ' ἂν οὔτε τις
δόμων ἀπώσαιτ' οὔτ' ἂν ἡσθείη λαβών.
ΠΑ. ὦ πλεῖστα μῶροι καὶ φρενῶν τητώμενοι,
πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι,
ἢ νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὑμὶν ἐγγενής,
ὅτ' οὐ παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐν αὐτοῖσιν κακοῖς
τοῖσιν μεγίστοις ὄντες οὐ γιγνώσκετε;
ἀλλ' εἰ σταθμοῖσι τοῖσδε μὴ 'κύρουν ἐγὼ
πάλαι φυλάσσων, ἦν ἂν ὑμὶν ἐν δόμοις
τὰ δρώμεν' ὑμῶν πρόσθεν ἢ τὰ σώματα·
νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προυθέμην ἐγώ.
καὶ νῦν ἀπαλλαχθέντε τῶν μακρῶν λόγων
καὶ τῆς ἀπλήστου τῆσδε σὺν χαρᾷ βοῆς
εἴσω παρέλθεθ'· ὡς τὸ μὲν μέλλειν κακὸν
ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή.
ΟΡ. πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντι μοι;
ΠΑ. καλῶς· ὑπάρχει γάρ σε μὴ γνῶναί τινα.
ΟΡ. ἤγγειλας, ὡς ἔοικεν, ὡς τεθνηκότα.
ΠΑ. εἷς τῶν ἐν Ἅιδου μάνθαν' ἐνθάδ' ὢν ἀνήρ.
ΟΡ. χαίρουσιν οὖν τούτοισιν; ἢ τίνες λόγοι;
ΠΑ. τελουμένων εἴποιμ' ἄν· ὡς δὲ νῦν ἔχει,
καλῶς τὰ κείνων πάντα, καὶ τὰ μὴ καλῶς.
ΗΛ. τίς οὗτός ἐστ', ἀδελφέ; πρὸς θεῶν, φράσον.
ΟΡ. οὐχὶ ξυνίης; ΗΛ. οὐδέ γ' ἐς θυμὸν φέρω.
ΟΡ. οὐκ οἶσθ' ὅτῳ μ' ἔδωκας ἐς χέρας ποτέ;
ΗΛ. ποίῳ; τί φωνεῖς; ΟΡ. οὗ τὸ Φωκέων πέδον
ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ χεροῖν.

1260. ἂν ab alia m. ant. additum. ἂν ἀξίαν] ἀνταξίαν Arndtius. ἂν ἀξίων vel ἀντ' ἀξίων G. Wolffius. 1261. γε particula loco alieno ab correctore posita videtur trimetrum iambicum restituente: nam verba τίς οὖν — πεφηνότος in codice in unum versum coniuncta sunt, pariterque in stropha 1239. ἀλλ' οὐ τὰν Ἄρτεμιν τὰν αἰὲν ἀδμήταν. Sophocles fortasse scripserat σοῦ γ' ἀμπεφηνότος. 1263. ἐπώτρυναν Brunckius] ὤτρυναν 1263. Post hunc versum unius versus defectum indicavit Brunckius. 1267. ἐπόρισεν D.] ἐπόρσεν pr., ἐπῶρσεν corr ab eadem aliave manu. 1268. *ἁμέτερα] ἅμετρα vel ἁμτερα pr. 1271. εἰργαθεῖν Elmsleius] εἰργάθειν 1275. *πολύπονον ὧδ' ἰδὼν] πολυστονῶιδ' ἰδὼν cum γρ ὧδιδὼν (litera ι ex ει facta) a m. recenti. 1277. ἁδονὰν D.] ἡδονὰν 1280. μὴν Seidlerus de vers. dochm. p. 136.] μὴ 1281—1287. Huius epodi versus in codice sic sunt divisi, ὦ φίλαι ἔκλυον ἂν ἐγὼ — αὐδάν | ἔσχον ὀργὰν ἄναυδον | οὐδὲ σὺν — τάλαινα. | νῦν δ' — προυφάνης δὲ | etc. Ante verba ἔσχον ὀργάν, quae cum praecedentibus non cohaerent, lacunam indicavit Hermannus. 1281. ἂν] ἄν, sed ἂν in lemmate scholii. 1287. Post ἐγὼ duarum literarum spatium. 1292. χρόνου] ἔργου Reiskius. 1296. *οὕτω] οὕτωσ 1297. ἐπελθόντοιν] ἐπελθόν-
οι
των, οι fortasse ab S. ἐσελθόντοιν Nauckius. 1298.
λ λ
λελεγμένῃ] δεδεγμένηι, λ λ ab alia m. recentiore.

1301. *δεξαίμην] λεξαίμην, adscripto a m. recenti γρ. βουλοίμην βραχύ. 1306. ὑπηρετοίην Elmsleius] ὑπηρετοίμην 1311. τε om. pr. 1312. ἐκλήξω] Ante λ litera π erasa. χαρᾷ Schaeferus] χαρᾶς 1315. εἴργασαι] αι ex ω factum. 1318. ἡμὶν]
αι
ἡμιν pr. 1325. ἀπώσαιτ'] ἀπώσετ', αι ab alia m. ant. 1328. *ἐγγενὴς (cum scholiasta)] ἐκγενὴσ 1330. *γιγνώσκετε] γινώσκετε 1336. *ἀπλή-
ν
στου] ἀπλείστου σὺν χαρᾷ] συγχαρᾶι, ν ab S. σὺν βοῇ χαρᾶς Purgoldus. 1337. *μέλλειν] μέλειν 1343. *οὖν] ἐν 1345. τὰ κείνων] τἀκείνων ab alia m. ant., ut Oed. Col. 392. 1347. *ξυνίης] ξυνίεισ
ει
1350. προμηθίᾳ] προμηθίαι, ει ab alia m. ant.

ΗΛ. ἦ κεῖνος οὗτος ὅν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ
μόνον προσηῦρον πιστὸν ἐν πατρὸς φόνῳ;
ΟΡ. ὅδ' ἐστί· μή μ' ἔλεγχε πλείοσιν λόγοις.
ΗΛ. ὦ φίλτατον φῶς, ὦ μόνος σωτὴρ δόμων
Ἀγαμέμνονος, πῶς ἦλθες; ἦ σὺ κεῖνος εἶ,
ὃς τόνδε κἄμ' ἔσωσας ἐκ πολλῶν πόνων;
ὦ φίλταται μὲν χεῖρες, ἥδιστον δ' ἔχων
ποδῶν ὑπηρέτημα, πῶς οὕτω πάλαι
ξυνὼν μ' ἔληθες οὐδ' ἔφαινες, ἀλλά με
λόγοις ἀπώλλυς, ἔργ' ἔχων ἥδιστ' ἐμοί;
χαῖρ', ὦ πάτερ· πατέρα γὰρ εἰσορᾶν δοκῶ·
χαῖρ'· ἴσθι δ' ὡς μάλιστά σ' ἀνθρώπων ἐγὼ
ἤχθηρα κἀφίλησ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ.
ΠΑ. ἀρκεῖν δοκεῖ μοι· τοὺς γὰρ ἐν μέσῳ λόγους
πολλαὶ κυκλοῦνται νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι,
αἳ ταῦτά σοι δείξουσιν, Ἠλέκτρα, σαφῆ.
σφῷν δ' ἐννέπω 'γὼ τοῖν παρεστώτοιν ὅτι
νῦν καιρὸς ἔρδειν· νῦν Κλυταιμνήστρα μόνη·
νῦν οὔτις ἀνδρῶν ἔνδον· εἰ δ' ἐφέξετον,
φροντίζεθ' ὡς τούτοις τε καὶ σοφωτέροις
ἄλλοισι τούτων πλείοσιν μαχούμενοι.
ΟΡ. οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμὶν οὐδὲν ἂν λόγων,
Πυλάδη, τόδ' εἴη τοὔργον, ἀλλ' ὅσον τάχος
χωρεῖν ἔσω, πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη
θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε.
ΗΛ. ἄναξ Ἄπολλον, ἵλεως αὐτοῖν κλύε,
ἐμοῦ τε πρὸς τούτοισιν, ἥ σε πολλὰ δὴ
ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην χερί.
νῦν δ', ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἐξ οἵων ἔχω
αἰτῶ, προπίτνω, λίσσομαι, γενοῦ πρόφρων
ἡμῖν ἀρωγὸς τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια
τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί.
ΧΟ. ἴδεθ' ὅποι προνέμεται
τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης.
βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι
μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων ἄφυκτοι κύ-
ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμενεῖ [νες·
τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον αἰωρούμενον.
παράγεται γὰρ ἐνέρων
δολιόπους ἀρωγὸς εἴσω στέγας,
ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια,
νεακόνητον αἷμα χειροῖν ἔχων· ὁ Μαίας δὲ παῖς
Ἑρμῆς σφ' ἄγει δόλον σκότῳ
κρύψας πρὸς αὐτὸ τέρμα, κοὐκέτ' ἀμμένει.

1384—1390. = 1391—1397.

ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ἄνδρες αὐτίκα
τελοῦσι τοὔργον· ἀλλὰ σῖγα πρόσμενε.
ΧΟ. πῶς δή; τί νῦν πράσσουσιν; ΗΛ. ἡ μὲν ἐς
τάφον
λέβητα κοσμεῖ, τὼ δ' ἐφέστατον πέλας.
ΧΟ. σὺ δ' ἐκτὸς ἦξας πρὸς τί; ΗΛ. φρουρήσουσ'
Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολὼν ἔσω. [ὅπως
ΚΛ. ἰὼ στέγαι
φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι.
ΗΛ. βοᾷ τις ἔνδον. οὐκ ἀκούετ', ὦ φίλαι;
ΧΟ. ἤκουσ' ἀνήκουστα δύστανος, ὥστε φρῖξαι.
ΚΛ. οἴμοι τάλαιν'· Αἴγισθε, ποῦ ποτ' ὢν κυρεῖς;
ΗΛ. ἰδοὺ μάλ' αὖ θροεῖ τις. ΚΛ. ὦ τέκνον τέκνον,
οἴκτειρε τὴν τεκοῦσαν. ΗΛ. ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν
ᾠκτείρεθ' οὗτος οὐδ' ὁ γεννήσας πατήρ.
ΧΟ. ὦ πόλις, ὦ γενεὰ τάλαινα, νῦν σε
μοῖρα καθαμερία φθίνειν ἔχει.
ΚΛ. ὤμοι πέπληγμαι. ΗΛ. παῖσον, εἰ σθένεις, δι-
πλῆν.
ΚΛ. ὤμοι μάλ' αὖθις. ΗΛ. εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ.
ΧΟ. τελοῦσ' ἀραί· ζῶσιν οἱ γᾶς ὕπαι κείμενοι.
παλίρρυτον γὰρ αἷμ' ὑπεξαιροῦσι τῶν
κτανόντων οἱ πάλαι θανόντες.
καὶ μὴν πάρεισιν οἵδε· φοινία δὲ χεὶρ
στάζει θυηλῆς Ἄρεος, οὐδ' ἔχω ψέγειν.
ΗΛ. Ὀρέστα, πῶς κυρεῖτε; ΟΡ. τἀν δόμοισι μὲν
καλῶς, Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν.
ΗΛ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα; ΟΡ. μηκέτ' ἐκφοβοῦ
μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ.
ΗΛ. ⏑ –́ ⏑ –
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –.
ΟΡ. ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –.
ΧΟ. παύσασθε· λεύσσω γὰρ Αἴγισθον ἐκ προδήλου.
ΟΡ. ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –.

1398—1421. = 1422—1441.

1351. ὅν ποτ'] ὃν τότ' Meinekius. 1352. προσηῦρον D.] προσεῦρον 1355. ἦ] ἣ pr. 1362. ἴσθι δ'] Literae ι δ ab S illatae. μάλιστά σ' ἀνθρώπων ex μάλιστα τανθρώπων factum. 1365. κυκλοῦνται] κυκλου . . . ., erasis literis νται, superscriptoque ab alia m., sed rursus eraso σι. Hinc Lb. κυκλουσι (superscr. ούνται) 1367. 'γὼ Hermannus] γε 1372. ἡμὶν Brunckius] ἡμιν (superscr. υ) 1378. προὔστην] προστην, υ a m. pr. 1380. προπίτνω] προ.πίτνω pr., in προπίτνω mutatum ab eadem manu. Accentus super ι deletus est et circumflexus super ω a m. recentiore positus. In Lb. est προσπιτνῶ 1384. ὅποι Schneidewinus] ὅπου. In apographo uno est ὅπη. ὅπως G. Wolfius. 1389. ἀμμενεῖ Wunderus] ἀμμένει 1390. αἰωρούμενον] αἰωρουμένων pr. 1394. ἑδώλια] γρ. ἑδράσματα ab S. quod est in apographis plerisque et quo Suidas utitur ad explicandum ἑδώλια. 1395. νεακόνητον] Scriptura vitiosa: nam syllaba secunda brevis requiritur. αἷμα per μάχαιραν ex hoc loco explicant Hesychius, Suidas, Etym. M p. 35, 4. Suidas s. h. v. et grammaticus Bekkeri Anecd. p. 356, 20. non animadversa antiqua huius loci corruptela. Sensui metroque satisfacit quod coniecit Heimsoethius χερὶ νεακονῆ μάχαιραν φέρων. χειροῖν] ει in ε mutatum ab alia m. ant. et χεροῖν est in apographis plerisque. ἔχων] ἄγων in apogr. Flor. Γ, et in margine χεροῖν ἄγων, ἤγουν διὰ χειρῶν ἄγων. Et χεροῖν ἄγων etiam apogr. Vossianum.

1396. *ἄγει] ἐξάγει (σ superscr., σ ab S.) pr. ἐπάγει a m. rec. Verbo simplici utitur etiam scholiasta. 1399. τελοῦσι] τελοῦσι, ἔσω (superscr.) a m. rec. 1401. * τὼ] τῶι 1403. ἡμᾶς addidit Reiskius. 1404. ἰὼ D.] αἲ αἲ ἰὼ 1407. ἀνήκουστα] ἀνήκοστα, υ ab S inserto. 1409. *ποῦ] ποῖ 1410. ὦ τέκνον τέκνον Triclinius] ὦ τέκνον ὦ τέκνον 1412. οὐδ' D.] οὔθ' 1414. καθαμερία Triclinius] καθημερία φθίνειν ἔχει D.] φθίνει φθίνει. Alterius φθίνει litera ι prior ex ο facta videtur. 1419. τελοῦσ' Triclinius] τελοῦσιν ὕπαι κείμενοι Brunckius] ὑποκείμενοι 1420. παλίρρυτον Bothius] πολύρρυτον, quod πολλύρυτον scriptum in codice ex eoque in Lb. 1422. ΗΛ. praefixum, quod delevit Hermannus. 1423. θυηλῆς] υ in litura. ψέγειν Erfurdtius] λέγειν 1424. κυρεῖτε Elmsleius] κυρεῖ Post 1427. trium versuum defectum indicavit Erfurdtius, post 1429. unius versus Seidlerus. Primi versus verba ἰὼ Δίκα fuisse coniicere licet, de quo cogitavit Hermannus. 1428. λεύσσω] λεύσω pr., altero σ ab alia m. ant. addito.

ΗΛ. ὦ παῖδες, οὐκ ἄψορρον; ΟΡ. εἰσορᾶτε ποῦ
τὸν ἄνδρ'; ΗΛ. ἐφ' ἡμῖν οὗτος ἐκ προαστίου
χωρεῖ γεγηθὼς ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ –.
ΧΟ. βᾶτε κατ' ἀντιθύρων ὅσον τάχιστα,
νῦν, τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, τάδ' ὡς πάλιν.
ΟΡ. θάρσει· τελοῦμεν. ΗΛ. ἧ νοεῖς ἔπειγέ νυν.
ΟΡ. καὶ δὴ βέβηκα. ΗΛ. τἀνθάδ' ἂν μέλοιτ' ἐμοί.
ΧΟ. δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς ἠπίως ἐννέπειν
πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι, λαθραῖον ὡς
ὀρούσῃ πρὸς δίκας ἀγῶνα.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

τίς οἶδεν ὑμῶν ποῦ ποθ' οἱ Φωκῆς ξένοι,
οὕς φασ' Ὀρέστην ἡμὶν ἀγγεῖλαι βίον
λελοιπόθ' ἱππικοῖσιν ἐν ναυαγίοις;
σέ τοι, σὲ κρίνω, ναὶ σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος
χρόνῳ θρασεῖαν· ὡς μάλιστά σοι μέλειν
οἶμαι, μάλιστα δ' ἂν κατειδυῖαν φράσαι.
ΗΛ. ἔξοιδα· πῶς γὰρ οὐχί; συμφορᾶς γὰρ ἂν
ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης.
ΑΙ. ποῦ δῆτ' ἂν εἶεν οἱ ξένοι; δίδασκέ με.
ΗΛ. ἔνδον· φίλης γὰρ προξένου κατήνυσαν.
ΑΙ. ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως;
ΗΛ. οὔκ, ἀλλὰ κἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον.
ΑΙ. πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν ὥστε κἀμφανῆ μαθεῖν;
ΗΛ. πάρεστι δῆτα, καὶ μάλ' ἄζηλος θέα.
ΑΙ. ἦ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας οὐκ εἰωθότως.
ΗΛ. χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνοι τάδε.
ΑΙ. σιγᾶν ἄνωγα κἀναδεικνύναι πύλας
πᾶσιν Μυκηναίοισιν Ἀργείοις θ' ὁρᾶν,
ὡς εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος
ἐξῄρετ' ἀνδρὸς τοῦδε, νῦν ὁρῶν νεκρὸν
στόμια δέχηται τἀμά, μηδὲ πρὸς βίαν
ἐμοῦ κολαστοῦ προστυχὼν φύσῃ φρένας.
ΗΛ. καὶ δὴ τελεῖται τἀπ' ἐμοῦ· τῷ γὰρ χρόνῳ
νοῦν ἔσχον, ὥστε συμφέρειν τοῖς κρείσσοσιν.
ΑΙ. ὦ Ζεῦ, δέδορκα φάσμ' ἄνευ φθόνου μὲν οὐ
πεπτωκός· εἰ δ' ἔπεστι νέμεσις, οὐ λέγω.
χαλᾶτε πᾶν κάλυμμ' ἀπ' ὀφθαλμῶν, ὅπως
τὸ συγγενές τοι κἀπ' ἐμοῦ θρήνων τύχῃ.
ΟΡ. αὐτὸς σὺ βάσταζ'· οὐκ ἐμὸν τόδ', ἀλλὰ σόν,
τὸ ταῦθ' ὁρᾶν τε καὶ προσηγορεῖν φίλως.
ΑΙ. ἀλλ' εὖ παραινεῖς, κἀπιπείσομαι· σὺ δέ,
εἴ που κατ' οἶκόν μοι Κλυταιμνήστρα, κάλει.
ΟΡ. αὕτη πέλας σοῦ· μηκέτ' ἄλλοσε σκόπει.
ΑΙ. οἴμοι, τί λεύσσω; ΟΡ. τίνα φοβεῖ; τίν'
ἀγνοεῖς;
ΑΙ. τίνων ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις
πέπτωχ' ὁ τλήμων; ΟΡ. οὐ γὰρ αἰσθάνει πάλαι
ζῶντας θανοῦσιν οὕνεκ' ἀνταυδᾷς ἴσα;
ΑΙ. οἴμοι, ξυνῆκα τοὔπος· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
ὅδ' οὐκ Ὀρέστης ἔσθ' ὁ προσφωνῶν ἐμέ.
ΟΡ. καὶ μάντις ὢν ἄριστος ἐσφάλλου πάλαι;
ΑΙ. ὄλωλα δὴ δείλαιος. ἀλλά μοι πάρες
κἂν σμικρὸν εἰπεῖν. ΗΛ. μὴ πέρα λέγειν ἔα,
πρὸς θεῶν, ἀδελφέ, μηδὲ μηκύνειν λόγους,
[τί γὰρ βροτῶν ἂν σὺν κακοῖς μεμιγμένων
θνῄσκειν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέροι;]
ἀλλ' ὡς τάχιστα κτεῖνε καὶ κτανὼν πρόθες
ταφεῦσιν ὧν τόνδ' εἰκός ἐστι τυγχάνειν,
ἄποπτον ἡμῶν. ὡς ἐμοὶ τόδ' ἂν κακῶν
μόνον γένοιτο τῶν πάλαι λυτήριον.
ΟΡ. χωροῖς ἂν εἴσω σὺν τάχει· λόγων γὰρ οὐ
νῦν ἐστιν ἀγών, ἀλλὰ σῆς ψυχῆς πέρι.
ΑΙ. τί δ' ἐς δόμους ἄγεις με; πῶς, τόδ' εἰ καλὸν
τοὔργον, σκότου δεῖ, κοὐ πρόχειρος εἶ κτανεῖν;
ΟΡ. μὴ τάσσε· χώρει δ' ἔνθαπερ κατέκτανες
πατέρα τὸν ἁμόν, ὡς ἂν ἐν ταὐτῷ θάνῃς.
ΑΙ. ἦ πᾶσ' ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰδεῖν
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα Πελοπιδῶν κακά;
ΟΡ. τὰ γοῦν σ'· ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.
ΑΙ. ἀλλ' οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας.
ΟΡ. πόλλ' ἀντιφωνεῖς, ἡ δ' ὁδὸς βραδύνεται.
ἀλλ' ἕρφ'. ΑΙ. ὑφηγοῦ. ΟΡ. σοὶ βαδιστέον πάρος.
ΑΙ. ἦ μὴ φύγω σε; ΟΡ. μὴ μὲν οὖν καθ' ἡδονὴν
θάνῃς· φυλάξαι δεῖ με τοῦτό σοι πικρόν.
ΧΟ. ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν
δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες
τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν.

1505. χρῆν δ' εὐθὺς εἶναι τήνδε τοῖς πᾶσιν δίκην,
ὅστις πέρα πράσσειν γε τῶν νόμων θέλοι,
κτείνειν· τὸ γὰρ πανοῦργον οὐκ ἂν ἦν πολύ.

1430. εἰσορᾶτε ποῦ Hermannus] εἰσορᾶτέ που 1431. τὸν ἄνδρ'—] τὸν ἄνδρ' ἐφ' ἡμῖν – ⏑; ΗΛ. – ⏑ ⏑ ⏑ – | χωρεῖ γεγηθὼς οὗτος ἐκ προαστίου G. Wolfius. 1432. Lacunam indicavit Brunckius. 1434. ὡς] αὖ D. 1435. ἧ νοεῖς Orestis verbis additum Electrae tribuit Erfurdtius. 1437. ΧΟ. om.
ον
1438. ἠπίως] γρ. νηπίωι ab S. 1440. λαθραῖον] ν in litura duarum literarum. 1441. Post ὀρούσηι duae vel tres literae erasae. 1432. Φωκῆς] φω-
ῆ
κεισ, ῆ a m. pr. 1443. *ἡμὶν] ἡμιν 1445. ναὶ
ησ ησ
Reiskius] καὶ 1449. τῆς φιλτάτης] τε φιλτάτων, utrumque ησ, ex quo manus recentior τῆσ et τησ fecit, a m. pr. 1450. δίδασκέ με] γράφεται (sic plene scriptum, non γρ. ut alibi constanter), μήνυέ μοι ab S. 1457. χαρτά] χαρὰ pr., τ ab alia m. inserto. 1466. φθόνου] φόνου, θ ab S inserto 1467. εἰ δ' ἔπεστι] εἰ δ' ἔστι pr., correctum a m. pr. aut ab S. Post ἔπεστι litera ν erasa. 1469. *τοι] τε. γε Nauckius. 1471. φίλως] In φίλος radendo mutatum ab alia m.

1478. ζῶντας Tyrwhittus] ζῶν τοῖς 1481. ἐσφάλλου] ἐσφάλου pr., altero λ a m. recentiore addito. 1483. κἂν σμικρόν] κἂν ἐπισμικρὸν cum gl. κἂν σμικρὸν 1485. 1486. Seclusit D. Hi duo versus in margine scripti sunt ab alia manu paullo recentiore in litura duorum versuum, qui haud dubie iidem versus fuerunt sive a manu prima sive ab S scripti, sed fortasse literis exilioribus, ut alii versus plures in margine suppleti: nisi forte perverso ordine scripti fuerunt, quod ipsum quoque movere potuit librarium ut eos denuo scriberet. Conf. ad 1498. 1485. τί] τίσ, σ ab alia m. deleto. 1487. πρόθες] πρόσθεσ, sed eraso σ 1488. ὧν] ὦ, ν ab S addito. 1490. γένοιτο ab S illatum. 1492. ἀγὼν Brunckius (qui ὡγών)] ἀγὼν 1496. *ἂν] om. 1498. 1499. Hi quoque duo versus, ut 1485. et 1486. ab alia manu antiqua in ipso textu scripti sunt erasis duobus quos prima manus scripserat versibus, quos eosdem fuisse ex syllaba οσ (vocabuli ἄκρος), quae de primae manus scriptura superest, intelligitur. 1499. τὰ γοῦν] τά γ' οὖν σ' a m. rec. in litura duarum literarum. 1502. ἕρφ'] φ a m. recentiore habet in litura literarum πε 1505—1507. eiecit D. 1505. τήνδε ab S illatum. 1506. γε] τι Nicephorus Basil. in Walzii Rhet. vol. 1. p. 461, 16. θέλοι] In θέλει mutatum a m. recentiore.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΤΡΑΧΙΝΙΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.	ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΔΟΥΛΗ ΤΡΟΦΟΣ.	ΛΙΧΑΣ.
ΥΛΛΟΣ.	ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΤΡΑΧΙΝΙΩΝ.	ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.[a] (II. 7, 5.)

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἡρακλῆς παραγενόμενος εἰς Καλυδῶνα τὴν Οἰνέως θυγατέρα Δηιάνειραν ἐμνηστεύσατο, καὶ διαπαλαίσας ὑπὲρ τῶν γάμων αὐτῆς πρὸς Ἀχελῷον ἀπεικασθέντα ταύρῳ περιέκλασε τὸ ἕτερον τῶν κεράτων· καὶ τὴν μὲν Δηιάνειραν γαμεῖ, τὸ δὲ κέρας Ἀχελῷος λαμβάνει, δοὺς ἀντὶ τούτου τὸ τῆς Ἀμαλθείας. Ἀμάλθεια δὲ ἦν Αἱμονίου θυγάτηρ, ἣ κέρας εἶχε ταύρου· τοῦτο δέ, ὡς Φερεκύδης φησί, δύναμιν εἶχε τοιαύτην ὥστε ποτὸν ἢ βρωτόν, ὅπερ ἂν εὔξαιτό τις, παρέχειν ἄπονον. στρατεύει δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτούς, καὶ πόλιν ἑλὼν Ἐφύραν, ἧς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθὼν πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. γενομένων δὲ τούτων εὐωχούμενος παρ' Οἰνεῖ, κονδύλῳ παίσας ἀπέκτεινεν Εὔνομον τὸν Ἀρχιτέλους παῖδα κατὰ χειρῶν διδόντα· συγγενὴς δὲ οὗτος Οἰνέως. καὶ ὁ μὲν πατὴρ τοῦ παιδὸς ἀκουσίου γενομένου τοῦ συμβεβηκότος συνεγνωμόνει· Ἡρακλῆς δὲ κατὰ τὸν νόμον φυγὴν ὑπομένειν ἤθελε, καὶ δὴ ἔγνω πρὸς Κήϋκα εἰς Τραχῖνα ἀπιέναι. ἄγων δὲ Δηιάνειραν εἰς ποταμὸν Εὔηνον ἦλθεν, ἐν ᾧ καθεζόμενος Νέσσος ὁ Κένταυρος τοὺς παριόντας διεπόρθμευε μισθοῦ, λέγων παρὰ θεῶν ταύτην τὴν πορθμείαν εἰληφέναι διὰ τὸ δίκαιος εἶναι. αὐτὸς μὲν οὖν Ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διέβη, Δηιάνειραν δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς ἐπέτρεψε Νέσσῳ διακομίζειν. ὁ δὲ πορθμεύων αὐτὴν ἐπεχείρει βιάζεσθαι. τῆς δὲ ἀνακραγούσης αἰσθόμενος ἐξελθόντα Νέσσον ἐτόξευσεν εἰς τὴν καρδίαν. ὁ δὲ μέλλων τελευτᾶν, προσκαλεσάμενος Δηιάνειραν, εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόχλῳ, εἰ θέλοι πρὸς Ἡρακλέα φίλτρον ἔχειν, τόν τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλου καὶ τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα συμμίξας

---

[a] Quum periissent quae grammatici veteres de argumento Trachiniarum scripserant, ὑποθέσεως loco Apollodori narratio praemissa est. Legitur hoc excerptum in codice Laurentiano et Parisino 2712, ex quo apographo primus edidit Aldus. De utriusque exemplaris lectionibus, quae locis non paucis ab Apollodori codicum lectionibus discrepant, videnda quae in Annotationibus ad Scholia exposui vol. 2. p. 21—24. Post Aldum plura aliter scripta exhibuit Turnebus, Triclinianum secutus exemplar. In fine fabulae in codice Laurentiano leguntur versus hexametri tredecim poetae ignoti de duodecim Herculis laboribus: quod carmen pariter sine poetae nomine legitur in Anthologia Planudea 4, 92.

ἔδωκεν· ἡ δὲ λαβοῦσα ἐφύλαττε παρ' ἑαυτῇ. διεξιὼν δὲ Ἡρακλῆς τὴν Δρυόπων χώραν, καὶ τροφῆς ἀπορῶν, ὑπαντήσαντος αὐτῷ Θειοδάμαντος βοηλατοῦντος, τὸν ἕτερον τῶν ταύρων λύσας καὶ σφάξας εὐωχεῖτο. ὡς δὲ ἧκεν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κήϋκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ Δρύοπας κατεπολέμησεν. αὖθις ἐκεῖθεν Αἰγιμίῳ βασιλεῖ συνεμάχησε Δωριέων. Λαπίθαι γὰρ περὶ γῆς ὅρων πρὸς αὐτὸν ἐπολέμουν, Κορώνου στρατηγοῦντος. ὁ δὲ πολιορκούμενος ἐπεκαλέσατο Ἡρακλέα βοηθὸν ἐπὶ μέρει τῆς γῆς. βοηθήσας δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε Κόρωνον μετὰ ἄλλων, καὶ τὴν γῆν ἅπασαν ἐλευθέραν ἐποίησεν· ἀπέκτεινε δὲ καὶ Λαγόραν μετὰ τῶν παίδων, βασιλέα Δρυόπων, ἐν Ἀπόλλωνος τεμένει, Λαπιθῶν σύμμαχον. παριόντα δὲ Ἴτωνα εἰς μονομαχίαν προυκαλεῖτο αὐτὸν Κύκνος ὁ Ἄρεως καὶ Πελοπίας· συστὰς δὲ καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ὡς δὲ εἰς Ὀρμένιον ἧκεν, Ἀμύντωρ αὐτὸν ὁ βασιλεὺς οὐκ εἴασε μεθ' ὅπλων παριέναι, κωλυόμενος δὲ παρελθεῖν καὶ τοῦτον ἀπέκτεινεν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Τραχῖνα στρατιὰν ἐπ' Οἰχαλίαν συνήθροισεν, Εὔρυτον τιμωρήσασθαι θέλων. συμμαχούντων δ' Ἀρκάδων αὐτῷ καὶ Μηλιέων τῶν ἐκ Τραχῖνος καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, κτείνας μετὰ τῶν παίδων Εὔρυτον, αἱρεῖ τὴν πόλιν, καὶ θάψας τῶν σὺν αὐτῷ στρατευσαμένων τοὺς ἀποθανόντας, Ἵππασον τὸν Κήϋκος, καὶ Ἀργεῖον καὶ Μέλανα, τοὺς Λικυμνίου παῖδας, καὶ λαφυραγωγήσας τὴν πόλιν, ἦγεν Ἰόλην αἰχμάλωτον. καὶ προσορμισθεὶς Κηναίῳ τῆς Εὐβοίας ἀκρωτηρίῳ Διὸς Κηναίου ἱερὸν ἱδρύσατο. μέλλων δὲ ἱερουργεῖν κήρυκα ἔπεμψε λαμπρὰν ἐσθῆτα οἴσοντα. παρὰ τούτου δὲ τὰ περὶ τὴν Ἰόλην Δηιάνειρα πυθομένη, καὶ δείσασα μὴ πάλιν ἐκείνην ἀγαπήσῃ, νομίσασα τῇ ἀληθείᾳ φίλτρον εἶναι τὸ ῥυὲν αἷμα Νέσσου, τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. ὡς δὲ θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος ὁ ἰὸς τῆς ὕδρας ἠσθίετο, τὸν μὲν Λίχαν κατέβαλεν, εἰς Τραχῖνα δὲ ἐπὶ νεὼς κομίζεται. Δηιάνειρα δὲ ἀχθεσθεῖσα ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. Ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος Ὕλλῳ, ὃς αὐτῷ ἐκ Δηιανείρας ἦν παῖς πρεσβύτερος, τὴν Ἰόλην ἀνδρωθέντα γῆμαι, παραγενόμενος εἰς Οἴτην, ὅ ἐστιν ὄρος Τραχῖνος, πυρὰν ποιήσας ἐκέλευσεν ἐπιβὰς ὑφάπτειν. τοῦ δὲ μὴ θέλοντος Ποίας παριὼν ἐπὶ ζήτησιν ποιμνίων ὑφάψας ἔλαβε τὰ τόξα παρ' αὐτοῦ δωρεάν. καιομένης δὲ τῆς πυρᾶς λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι· ἔνθα τυχὼν ἀθανασίας γήμας Ἥβην τὴν Ἥρας θυγατέρα ποιεῖ παῖδας Ἀλεξιάρην καὶ Ἀνίκητον.

ΔΗΙΑΝΕΙΡΑ.

Λόγος μέν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεὶς
ὡς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοις βροτῶν, πρὶν ἂν
θάνῃ τις, οὔτ' εἰ χρηστὸς οὔτ' εἴ τῳ κακός·
ἐγὼ δὲ τὸν ἐμόν, καὶ πρὶν εἰς Ἅιδου μολεῖν,
ἔξοιδ' ἔχουσα δυστυχῆ τε καὶ βαρύν,
ἥτις πατρὸς μὲν ἐν δόμοισιν Οἰνέως
ναίουσ' ἔτ' ἐν Πλευρῶνι νυμφείων ὄτλον
ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή.
μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμός, Ἀχελῷον λέγω,
ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξῄτει πατρός,
φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος
δράκων ἑλικτός, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει
βούπρῳρος· ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ.
τοιόνδ' ἐγὼ μνηστῆρα προσδεδεγμένη
δύστηνος ἀεὶ κατθανεῖν ἐπηυχόμην
[πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε].
χρόνῳ δ' ἐν ὑστέρῳ μέν, ἀσμένῃ δέ μοι,
ὁ κλεινὸς ἦλθε Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς·
ὃς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης
ἐκλύεταί με. καὶ τρόπον μὲν ἂν πόνων
οὐκ ἂν διείποιμ'· οὐ γὰρ οἶδ'· ἀλλ' ὅστις ἦν
θακῶν ἀταρβὴς τῆς θέας, ὅδ' ἂν λέγοι.
ἐγὼ γὰρ ἥμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ
μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ.
τέλος δ' ἔθηκε Ζεὺς ἀγώνιος καλῶς,
εἰ δὴ καλῶς. λέχος γὰρ Ἡρακλεῖ κριτὸν
ξυστᾶσ' ἀεί τιν' ἐκ φόβου φόβον τρέφω,
κείνου προκηραίνουσα· νὺξ γὰρ εἰσάγει
καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον.
κἀφύσαμεν δὴ παῖδας. οὓς κεῖνός ποτε,
γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβών,
σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ.
τοιοῦτος αἰὼν ἐς δόμους τε κἀκ δόμων

---

6. δόμοισιν] δόμοισ, ιν a m. pr. addito. 7. ἔτ' addidit Erfurdtius. *νυμφείων] νυμφίων ὄτλον] ὄκνον cum γρ. ὄτλον schol. 8. ἔσχον] ἔσχ in litura. 12. κύτει βούπρῳρος ex Strabone 10. p. 458.] τύπῳ βούκρανος 16. ἀεὶ] αἰεὶ ἐπηυχόμην D.] ἐπευχόμην 17. Seclusit Bergkius.

23. θακῶν] θὼκῶν, circumflexo a m. antiquiore posito. 24. ἥμην] ἤμην, spiritus asper a m. rec. 24. 25. Secludit Dobraeus. 28. *ξυστᾶσ' ἀεὶ] ξυνστᾶσ' αἰεὶ 30. *διαδεδεγμένη] διαδεγμένη 32. γήτης] γήιτησ, non γηίτησ 34. ἐς] εἰς. ἐς vel simplex vel in compositis ante literas consonantes restitui, partim Brunckio praeeunte, hic et 376. 537. 704. 1179. ἐς ante consonantes non raro etiam in codice, velut 148. 263. 411. 417. 442. 610. 1067. εἰσελθὼν pro ἐσελθὼν cum metri vitio est in codice 1167.

ἀεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ·
νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ,
ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω.
ἐξ οὗ γὰρ ἔκτα κεῖνος Ἰφίτου βίαν,
ἡμεῖς μὲν ἐν Τραχῖνι τῇδ' ἀνάστατοι
ξένῳ παρ' ἀνδρὶ ναίομεν, κεῖνος δ' ὅπου
βέβηκεν οὐδεὶς οἶδε· πλὴν ἐμοὶ πικρὰς
ὠδῖνας αὐτοῦ προσβαλὼν ἀποίχεται.
σχεδὸν δ' ἐπίσταμαί τι πῆμ' ἔχοντά νιν·
χρόνον γὰρ οὐχὶ βαιόν, ἀλλ' ἤδη δέκα
μῆνας πρὸς ἄλλοις πέντ' ἀκήρυκτος μένει.
κἄστιν τι δεινὸν πῆμα· τοιαύτην ἐμοὶ
δέλτον λιπὼν ἔστειχε, τὴν ἐγὼ θαμὰ
θεοῖς ἀρῶμαι πημονῆς ἄτερ λαβεῖν.

ΤΡΟΦΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πολλὰ μέν σ' ἐγὼ
κατεῖδον ἤδη πανδάκρυτ' ὀδύρματα
τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον γοωμένην·
νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν
γνώμαισι δούλαις, κἀμὲ χρὴ φράσαι τόσον·
πῶς παισὶ μὲν τοσοῖσδε πληθύεις, ἀτὰρ
ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν οὐ πέμπεις τινά,
μάλιστα δ' ὅνπερ εἰκὸς Ὕλλον, εἰ πατρὸς
νέμοι τιν' ὤραν τοῦ καλῶς πράσσειν δοκεῖν;
ἐγγὺς δ' ὅδ' αὐτὸς ἀρτίπους θρώσκει δόμους,
ὥστ' εἴ τί σοι πρὸς καιρὸν ἐννέπειν δοκῶ,
πάρεστι χρῆσθαι τἀνδρὶ τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις.

ΔΗ. ὦ τέκνον, ὦ παῖ, κἀξ ἀγεννήτων ἄρα
μῦθοι καλῶς πίπτουσιν· ἥδε γὰρ γυνὴ
δούλη μέν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον.

ΥΛΛΟΣ.

ποῖον; δίδαξον, μῆτερ, εἰ διδακτά μοι.

ΔΗ. σὲ πατρὸς οὕτω δαρὸν ἐξενωμένου
τὸ μὴ πυθέσθαι ποῦ 'στιν αἰσχύνην φέρειν.

ΥΛ. ἀλλ' οἶδα, μύθοις εἴ τι πιστεύειν χρεών.

ΔΗ. καὶ ποῦ κλύεις νιν, τέκνον, ἱδρῦσθαι χθονός;

ΥΛ. τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον ἐν μήκει χρόνου
Λυδῇ γυναικί φασί νιν λάτριν πονεῖν.

ΔΗ. πᾶν τοίνυν, εἰ καὶ τοῦτ' ἔτλη, κλύοι τις ἄν.

ΥΛ. ἀλλ' ἐξαφεῖται τοῦδέ γ', ὡς ἐγὼ κλύω.

ΔΗ. ποῦ δῆτα νῦν ζῶν ἢ θανὼν ἀγγέλλεται;

ΥΛ. Εὐβοΐδα χώραν φασίν, Εὐρύτου πόλιν,
ἐπιστρατεύειν αὐτόν, ἢ μέλλειν ἔτι.

ΔΗ. ἆρ' οἶσθα δῆτ', ὦ τέκνον, ὡς ἔλειπέ μοι
μαντεῖα πιστὰ τῆσδε τῆς χώρας πέρι;

ΥΛ. τὰ ποῖα, μῆτερ; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

ΔΗ. ὡς ἢ τελευτὴν τοῦ βίου μέλλει τελεῖν,
ἢ τοῦτον ἄρας ἆθλον _ ⏑ ± ⏑ _
τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν.
ἐν οὖν ῥοπῇ τοιᾷδε κειμένῳ, τέκνον,
οὐκ εἶ ξυνέρξων, ἡνίκ' ἢ σεσώσμεθα 83
κείνου βίον σώσαντος, ἢ οἰχόμεσθ' ἅμα; 85

ΥΛ. ἀλλ' εἶμι, μῆτερ· εἰ δὲ θεσφάτων ἐγὼ
βάξιν κατῄδη τῶνδε, κἂν πάλαι παρῆ.
ἀλλ' ὁ ξυνήθης πότμος οὐκ εἴα πατρὸς
ἡμᾶς προταρβεῖν οὐδὲ δειμαίνειν ἄγαν·
νῦν δ' ὡς ξυνίημ', οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ
πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.

ΔΗ. χώρει νυν, ὦ παῖ· καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ
πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ.

84. ἢ πίπτομεν σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος

ΧΟΡΟΣ.

ὃν αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα τίκτει κατευνάζει τε,
Ἅλιον, Ἅλιον αἰτῶ [φλογιζόμενον 94
τοῦτο καρῦξαι τὸν Ἀλκμήνας πόθι μοι πόθι
παῖς ναίει ποτ', ὦ λαμπρᾷ στεροπᾷ φλεγέθων, 99
ἢ ποντίους αὐλῶνας, ἢ δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς, εἴπ', ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα. 102
ποθουμένᾳ γὰρ φρενὶ πυνθάνομαι τὰν ἀμφινεικῆ
οἷά τιν' ἄθλιον ὄρνιν, [Δηιάνειραν ἀεί,
οὔποτ' εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον,
ἀλλ' εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα τρέφουσαν ὁδοῦ
ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι, κακὰν
δύστανον ἐλπίζουσαν αἶσαν. 111
πολλὰ γὰρ ὥστ' ἀκάμαντος ἢ νότου ἢ βορέα τις
κύματ' ἐν εὐρέϊ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τ' ἴδῃ, 115
οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει, τὸ δ' αὔξει
βιότου [θεῶν
πολύπονον, ὥσπερ πέλαγος Κρήσιον· ἀλλά τις
αἰὲν ἀναμπλάκητον Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει. 121
ὧν ἐπιμεμφομένα σ' ἁδεῖα μέν, ἀντία δ' οἴσω. 122
φαμὶ γὰρ οὐκ ἀποτρύειν ἐλπίδα τὰν ἀγαθὰν 125
χρῆναί σ'· ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων
βασιλεὺς [χαρὰν
ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας· ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ
πᾶσι κυκλοῦσιν οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι. 131
μένει γὰρ οὔτ' αἰόλα 132
νὺξ βροτοῖσιν οὔτε κῆρες οὔτε πλοῦτος,
ἀλλ' ἄφαρ βέβακε, τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε
καὶ στέρεσθαι.
ἃ καὶ σὲ τὰν ἄνασσαν ἐλπίσιν λέγω
τάδ' αἰὲν ἴσχειν· ἐπεὶ τίς ὧδε

94—102. = 103—111.
112—121. = 122—131.

---

35. *ἀεὶ] αἰεὶ 42. αὐτοῦ Hermannus] αὑτοῦ 49. Δηάνειρα Brunckius] δηϊάνειρα, et sic constanter. 47. ἔστειχε, τὴν] Vel ἔστειχεν, ἣν 53. τόσον ex schol.] τὸ σόν 58. 1026. *θρώσκει] θρωίσκει 59. εἴ τί σοι Hermannus] εἴ τι σοὶ 66. φέρειν Valckenarius] φέρει 68. *ἱδρῦσθαι] ἱδρύσθαι 69. *ἄροτον] ἄροτρον 74. Εὐβοΐδα] δα in litura unius literae. 79. *ὡς ἢ] ὥσ οἱ 80. Post ἆθλον delevi εἰς τὸν ὕστερον, indicata lacuna. Sophocles fortasse εὐτόλμῳ φρενὶ vel simile quid scripserat. ὕστατον πόνων coniecit Herwerdenus. 84. ἢ — ἐξολωλότος] Eiecit Bentleius.

87. κατῄδη Brunckius] κατήιδην παρῆ D.] παρῆν 90. ἀλλ' Brunckius (versibus 87. 88. male post 96. collocatis)] νῦν δ' εἴα Erfurdtius] ἐᾷ μὴ οὐ addidit Brunckius. 92. νυν] νῦν. Encliticum νυν pro νῦν, partim Brunckio aliisque praeeuntibus, restitutum hoc loco et 441. 1193. 1259. 93. πύθοιτο ex πύθοιο factum. 97. *τοῦτο καρῦξαι] τούτωι καρύξαι 98. *πόθι παῖς] πόθι μοι παῖς 99. λαμπρᾷ στεροπᾷ] λαμπρὰ στεροπὰ pr. Utrumque ὰ in ᾷ mutatum, sed ι non additum, 100. ποντίους] ποντίασ, ου a m. pr. superscripto. ποντίουσ etiam in lemmate scholii. 101. *ἀπείροις] ἀπείροισιν 103. ποθουμένᾳ] πονουμένᾳ Musgravius. 108. τρέφουσαν Casaubonus] φέρουσαν 110. κακᾶ cum lineola, qua Doricae formae saepe notantur. 114. ἐν addidit Erfurdtius. 115. ἴδῃ Erfurdtius] ἴδοι 117. αὔξει] αυ in litura unius literae. Fuit ἄξει 118. *ὥσπερ] ὥστε 120. ἀναμπλάκητον ex schol.] ἀμπλάκητον Ἅιδα] ἀΐδα 122. *ἐπιμεμφομένα σ'] ἐπιμεμφομένασ ἁδεῖα] αἰδοῖα Musgravius. 128. *ἐπέβαλε] ἐπέβαλλε θνατοῖς] θνᾶτοῖσ cum lineola. θανάτοισ pr. 129. πῆμα καὶ χαρὰν Hermannus] πήματι καὶ χαρᾶι pr. (Sic etiam in lemmate scholii.) πῆμα καὶ χαρὰ corr. οἷον] αἰὲν Nauckius. 135. *βέβακε] βέβηκε

τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν;
ΔΗ. πεπυσμένη μέν, ὡς ἀπεικάσαι, πάρει
πάθημα τοὐμόν· ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ
μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν δ' ἄπειρος εἶ.
τὸ γὰρ νεάζον ἐν τοιοῖσδε βόσκεται
χώροισιν αὑτοῦ, καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ,
οὐδ' ὄμβρος, οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ,
ἀλλ' ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον
ἐς τοῦθ' ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ
κληθῇ, λάβῃ τ' ἐν νυκτὶ φροντίδων μέρος.
πάθη μὲν οὖν δὴ πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην·
ἓν δ', οἷον οὔπω πρόσθεν, αὐτίκ' ἐξερῶ.
ὁδὸν γὰρ ἦμος τὴν τελευταίαν ἄναξ
ὡρμᾶτ' ἀπ' οἴκων Ἡρακλῆς, τότ' ἐν δόμοις
λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην
ξυνθήμαθ', ἁμοὶ πρόσθεν οὐκ ἔτλη ποτέ,
πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών, οὔπω φράσαι,
ἀλλ' ὥς τι δράσων εἷρπε κοὐ θανούμενος.
νῦν δ' ὡς ἔτ' οὐκ ὢν εἶπε μὲν λέχους ὅ τι
χρείη μ' ἑλέσθαι κτῆσιν, εἶπε δ' ἣν τέκνοις
μοῖραν πατρῴας γῆς διαιρετὴν νέμοι,
χρόνον προτάξας ὡς τρίμηνον ἡνίκα
χώρας ἀπείη κἀνιαύσιον βεβώς.
τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα,
ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε
Δωδῶνι δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη.
καὶ τῶνδε ναμέρτεια συμβαίνει χρόνου
τοῦ νῦν παρόντος, ὡς τελεσθῆναι χρεών·
ὥσθ' ἡδέως εὕδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ
φόβῳ, φίλαι, ταρβοῦσαν, εἴ με χρὴ μένειν
πάντων ἀρίστου φωτὸς ἐστερημένην.
ΧΟ. εὐφημίαν νῦν ἴσχ'· ἐπεὶ καταστεφῆ
στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποινα Δηάνειρα, πρῶτος ἀγγέλων
ὄκνου σε λύσω· τὸν γὰρ Ἀλκμήνης τόκον
καὶ ζῶντ' ἐπίστω καὶ κρατοῦντα κἀκ μάχης
ἄγοντ' ἀπαρχὰς θεοῖσι τοῖς ἐγχωρίοις.
ΔΗ. τίν' εἶπας, ὦ γεραιέ, τόνδε μοι λόγον;
ΑΓ. τάχ' ἐς δόμους σοὺς τὸν πολύζηλον πόσιν
ἥξειν, φανέντα σὺν κράτει νικηφόρῳ.
ΔΗ. καὶ τοῦ τόδ' ἀστῶν ἢ ξένων μαθὼν λέγεις;
ΑΓ. ἐν βουθερεῖ λειμῶνι πρὸς πολλοὺς θροεῖ
Λίχας ὁ κῆρυξ ταῦτα· τοῦ δ' ἐγὼ κλύων
ἀπῇξ', ὅπως τοι πρῶτος ἀγγείλας τάδε
πρὸς σοῦ τι κερδάναιμι καὶ κτῴμην χάριν.
ΔΗ. αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν, εἴπερ εὐτυχεῖ;
ΑΓ. οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, γύναι.
κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς
κρίνει παραστάς, οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω.
τὸ γὰρ ποθοῦν ἕκαστος ἐκμαθεῖν θέλων
οὐκ ἂν μεθεῖτο, πρὶν καθ' ἡδονὴν κλύειν.
οὕτως ἐκεῖνος οὐχ ἑκών, ἑκοῦσι δὲ
ξύνεστιν· ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίκ' ἐμφανῆ.
ΔΗ. ὦ Ζεῦ, τὸν Οἴτης ἄτομον ὃς λειμῶν' ἔχεις,
ἔδωκας ἡμῖν ἀλλὰ σὺν χρόνῳ χαράν.
φωνήσατ', ὦ γυναῖκες, αἵ τ' εἴσω στέγης
αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς, ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ
φήμης ἀνασχὸν τῆσδε νῦν καρπούμεθα.
ΧΟ. ἀνολολυξάτω δόμος ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς
ὁ μελλόνυμφος, ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων
ἴτω κλαγγὰ τὸν εὐφαρέτραν
Ἀπόλλω προστάταν·
ὁμοῦ δὲ παιᾶνα παιᾶν'
ἀνάγετ', ὦ παρθένοι,
βοᾶτε τὰν ὁμόσπορον Ἄρτεμιν Ὀρτυγίαν,
θεὰν ἐλαφαβόλον, ἀμφίπυρον,
γείτονάς τε Νύμφας.
ἀείρομ' οὐδ' ἀπώσομαι
τὸν αὐλόν, ὦ τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός.
ἰδοὺ ἰδού μ' ἀναταράσσει,
εὐοῖ εὐοῖ,
ὁ κισσὸς ἄρτι βακχίαν ὑποστρέφων ἅμιλλαν.
ἰὼ ἰὼ Παιὰν Παιάν·
ἴδ', ὦ φίλα γυναικῶν,
τάδ' ἀντίπρῳρα δή σοι
βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ.
ΔΗ. ὁρῶ, φίλαι γυναῖκες, οὐδέ μ' ὄμματος
φρουρὰν παρῆλθε, τόνδε μὴ λεύσσειν στόλον·
χαίρειν δὲ τὸν κήρυκα προυννέπω, χρόνῳ
πολλῷ φανέντα, χαρτὸν εἴ τι καὶ φέρεις.

ΛΙΧΑΣ.

ἀλλ' εὖ μὲν ἵγμεθ', εὖ δὲ προσφωνούμεθα,
γύναι, κατ' ἔργου κτῆσιν· ἄνδρα γὰρ καλῶς
πράσσοντ' ἀνάγκη χρηστὰ κερδαίνειν ἔπη.
ΔΗ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, πρῶθ' ἃ πρῶτα βούλομαι
δίδαξον, εἰ ζῶνθ' Ἡρακλῆ προσδέξομαι.
ΛΙ. ἔγωγέ τοι σφ' ἔλειπον ἰσχύοντά τε
καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα κοὐ νόσῳ βαρύν.
ΔΗ. ποῦ γῆς; πατρῴας, εἴτε βαρβάρου; λέγε.

150. ἤτοι πρὸς ἀνδρὸς ἢ τέκνων φοβουμένη.
τότ' ἄν τις εἰσίδοιτο, τὴν αὑτοῦ σκοπῶν
πρᾶξιν, κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι

166. τότ' ἢ θανεῖν χρείη σφε τῷδε τῷ χρόνῳ,
ἢ τοῦθ' ὑπεκδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος
τὸ λοιπὸν ἤδη ζῆν ἀλυπήτῳ βίῳ.

170. τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων

143. δ'] *τ' 145. αὑτοῦ] ἀὑτοῦ cum duplici spiritu. 146. Ante οὐδὲν tres literae erasae. κλονεῖ] κλονεῖν, eraso ν. 150—152. Versus spurios eiecit D. 151. *αὑτοῦ] αὐτοῦ 161. ὅ τι Musgravius] ὅτι 162. χρείη Brunckius] χρεῖ' ἤ. ει in litura ex η facto. 163. *διαιρετὴν] διαιρετὸν
ειη
164. ἡνίκα Dawesius] ἡνίκ' ἂν 165. ἀπείη] ἀπήει ειη a m. pr. κἀνιαύσιον Brunckius] κἀνιαύσιος, post quod voc. quattuor literae erasae. 166—168. Versus spurios eiecit Dobraeus. 166. χρείη σφε Brunckius] χρεῖ' ἤσφε 170. Versum spurium eiecit Wunderus. 173. *ναμέρτεια] ναμερτεία 177. Est hic ultimus paginae versus primo omissus ab librario, sed postmodum ab eo suppletus. 186. Interpunctio non post ἥξειν, sed post φανέντα
ν
posita. σὺν κράτει] συγκράτει

187. τοῦ τόδ'] τοῦτο δ' pr. τούτοδ' (sic) sec. 188. πρὸς πολλοὺς Hermannus] πρόσπολος 189. *κῆρυξ] κήρυξ τοῦ δ' Hermannus] τὸν δ' pr. τοῦδ' corr. 200. ὃς] ὡς pr. 202. Lineola praefixa mu-
ὁ
tatae personae index. 204. ἀνασχὸν] ἀνασχών, ὁ a m. pr. superscripto. 205. ἀνολολυξάτω δόμος D.] ἀνολολύξετε δόμοις. ἀνολολύξεται δόμος Elmsleius. *ἀλαλαγαῖς] ἀλαλαῖσ 209. Ἀπόλλω D.] ἀπόλλωνα 210. *παιᾶν'] παιᾶνα 214. θεὰν addidit D. 216. ἀείρομ'] Hesychius, ἀείρομαι: ἄνω αἴρομαι. Σοφοκλῆς Τραχινίαις. 217. Alterum ἰδού addidit D. 219. εὐοῖ εὐοῖ D.] εὔοι μ' βακχίαν Brunckius] βακχείαν 221. Alterum Παιάν addidit D. 222. ἴδ', ὦ φίλα γυναικῶν D.] ἴδε ἴδ' ὦ φίλα γύναι 223. ἀντίπρῳρα] Sic cum iota adscripto ἀντίπρωιρα 226. φρουρὰν Musgravius] φρουρά λεύσσειν] λεύσειν pr. 233. Ἡρακλῆ D.] ἡρακλέα

ΛΙ. ἀκτή τις ἔστ' Εὐβοιίς, ἔνθ' ὁρίζεται
βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διί.
ΔΗ. εὐκταῖα φαίνων, ἢ 'πὸ μαντείας τινός;
ΛΙ. εὐχαῖς, ὅθ' ᾕρει τῶνδ' ἀνάστατον δόρει
χώραν γυναικῶν ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν.
ΔΗ. αὗται δέ, πρὸς θεῶν, τοῦ ποτ' εἰσὶ καὶ τίνες;
οἰκτραὶ γάρ, εἰ μὴ ξυμφοραὶ κλέπτουσί με.
ΛΙ. ταύτας ἐκεῖνος Εὐρύτου πέρσας πόλιν
ἐξείλεθ' αὑτῷ κτῆμα καὶ θεοῖς κριτόν.
ΔΗ. ἦ κἀπὶ ταύτῃ τῇ πόλει τὸν ἄσκοπον
χρόνον βεβὼς ἦν ἡμερῶν ἀνήριθμον;
ΛΙ. οὔκ, ἀλλὰ τὸν μὲν πλεῖστον ἐν Λυδοῖς χρόνον
κατείχεθ', ὥς φησ' αὐτός, οὐκ ἐλεύθερος,
ἀλλ' ἐμποληθείς. τοῦ λόγου δ' οὐ χρὴ φθόνον,
γύναι, προσεῖναι, Ζεὺς ὅτου πράκτωρ φανῇ.
κεῖνος δὲ πραθεὶς Ὀμφάλῃ τῇ βαρβάρῳ
ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, ὡς αὐτὸς λέγει,
χοὔτως ἐδήχθη τοῦτο τοὔνειδος λαβὼν
ὥσθ' ὅρκον αὑτῷ προσβαλὼν διώμοσεν,
ἦ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους
ξὺν παιδὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι.
κοὐχ ἡλίωσε τοὔπος, ἀλλ' ὅθ' ἁγνὸς ἦν,
στρατὸν λαβὼν ἐπακτὸν ἔρχεται πόλιν
τὴν Εὐρυτείαν. τόνδε γὰρ μεταίτιον
μόνον βροτῶν ἔφασκε τοῦδ' εἶναι πάθους·
ὃς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον,
ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις
ἐπερρόθησε, πολλὰ δ' ἀτηρᾷ φρενί,
λέγων χεροῖν μὲν ὡς ἄφυκτ' ἔχων βέλη
τῶν ὧν τέκνων λείποιτο πρὸς τόξου κρίσιν,
φανεὶς δὲ δοῦλος ἀνδρὸς ἀντ' ἐλευθέρου
ῥαίοιτο· δείπνοις δ' ἡνίκ' ἦν ᾠνωμένος,
ἔρριψεν ἐκτὸς αὐτόν. ὧν ἔχων χόλον,
ὡς ἵκετ' αὖθις Ἴφιτος Τιρυνθίαν
πρὸς κλιτὺν, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν,
τότ' ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θἀτέρᾳ δὲ νοῦν
ἔχοντ', ἀπ' ἄκρας ἧκε πυργώδους πλακός.
ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας ἄναξ,
ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος,
πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, οὐδ' ἠνέσχετο,
ὁθούνεκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ
ἔκτεινεν· εἰ γὰρ ἐμφανῶς ἠμύνατο,
Ζεύς τἂν συνέγνω ξὺν δίκῃ χειρουμένῳ·
ὕβριν γὰρ οὐ στέργουσιν οὐδὲ δαίμονες.
κεῖνοι δ' ὑπερχλίοντες ἐκ γλώσσης κακῆς,
αὐτοὶ μὲν Ἅιδου πάντες εἴσ' οἰκήτορες,
πόλις δὲ δούλη· τάσδε δ' ἅσπερ εἰσορᾷς
ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον
χωροῦσι πρὸς σέ· ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς
ἐφεῖτ', ἐγὼ δὲ πιστὸς ὢν κείνῳ τελῶ.
αὐτὸν δ' ἐκεῖνον, εὖτ' ἂν ἁγνὰ θύματα
ῥέξῃ πατρῴῳ Ζηνὶ τῆς ἁλώσεως,
φρόνει νιν ὡς ἥξοντα· τοῦτο γὰρ λόγου
πολλοῦ καλῶς λεχθέντος ἥδιστον κλύειν.
ΧΟ. ἄνασσα, νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ,
τῶν μὲν παρόντων, τὰ δὲ πεπυσμένῃ λόγῳ.
ΔΗ. πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἄν, ἀνδρὸς εὐτυχῆ
κλύουσα πρᾶξιν τήνδε, πανδίκῳ φρενί;
ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις
ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα, μὴ σφαλῇ ποτε.
ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι,
ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους ἐπὶ ξένης
χώρας ἀοίκους ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας,
αἳ πρὶν μὲν ἦσαν ἐξ ἐλευθέρων ἴσως
ἀνδρῶν, τανῦν δὲ δοῦλον ἴσχουσιν βίον.
ὦ Ζεῦ τροπαῖε, μή ποτ' εἰσίδοιμί σε
πρὸς τοὐμὸν οὕτω σπέρμα χωρήσαντά ποι,
μηδ', εἴ τι δράσεις, τῆσδέ γε ζώσης ἔτι.
οὕτως ἐγὼ δέδοικα τάσδ' ὁρωμένη.
ὦ δυστάλαινα, τίς ποτ' εἶ νεανίδων;
ἄνανδρος, ἢ τεκνοῦσσα; πρὸς μὲν γὰρ φύσιν
πάντων ἄπειρος τῶνδε, γενναία δέ τις.
Λίχα, τίνος ποτ' ἐστὶν ἡ ξένη βροτῶν;
τίς ἡ τεκοῦσα, τίς δ' ὁ φιτύσας πατήρ;
ἔξειπ'· ἐπεί νιν τῶνδε πλεῖστον ᾤκτισα
βλέπουσ', ὅσῳπερ καὶ φρονεῖν οἶδεν μόνη.
ΛΙ. τί δ' οἶδ' ἐγώ; τί δ' ἄν με καὶ κρίνοις; ἴσως
γέννημα τῶν ἐκεῖθεν οὐκ ἐν ὑστάτοις.
ΔΗ. μὴ τῶν τυράννων; Εὐρύτου σπορά τις ἦν;
ΛΙ. οὐκ οἶδα· καὶ γὰρ οὐδ' ἀνιστόρουν μακράν.
ΔΗ. οὐδ' ὄνομα πρός του τῶν ξυνεμπόρων ἔχεις;
ΛΙ. ἥκιστα· σιγῇ τοὐμὸν ἔργον ἤνυτον.
ΔΗ. εἴπ', ὦ τάλαιν', ἀλλ' ἡμὶν ἐκ σαυτῆς· ἐπεὶ
καὶ ξυμφορά τοι μὴ εἰδέναι σέ γ' ἥτις εἶ.
ΛΙ. οὔ τἄρα τῷ γε πρόσθεν οὐδὲν ἐξ ἴσου
χρόνῳ διήσει γλῶσσαν, ἥτις οὐδαμὰ
προὔφηνεν οὔτε μείζον' οὔτ' ἐλάσσονα,
ἀλλ' αἰὲν ὠδίνουσα συμφορᾶς βάρος
δακρυρροεῖ δύστηνος, ἐξ ὅτου πάτραν
διήνεμον λέλοιπεν· ἡ δέ τοι τύχη
κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει.
ΔΗ. ἡ δ' οὖν ἐάσθω, καὶ πορευέσθω στέγας
οὕτως ὅπως ἥδιστα, μηδὲ πρὸς κακοῖς
τοῖς οὖσι λύπην πρός γ' ἐμοῦ νέαν λάβοι·
ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα. πρὸς δὲ δώματα
χωρῶμεν ἤδη πάντες, ὡς σύ θ' οἷ θέλεις
σπεύδῃς, ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.
ΛΙ. αὐτοῦ γε πρῶτον βαιὸν ἀμμείνασ', ὅπως
μάθῃς, ἄνευ τῶνδ', οὕστινάς τ' ἄγεις ἔσω
ὧν τ' οὐδὲν εἰσήκουσας ἐκμάθῃς ἃ δεῖ·
τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ.

295. πολλή 'στ' ἀνάγκη τῇδε τοῦτο συντρέχειν.

---

237. *Εὐβοιίς] εὐβοῖσ 240. δόρει D.] δορὶ 245. ἐξείλεθ'] ἐξῆλεθ', ῆ in ή mutato. *αὑτῷ] αὐτῶι 247. *ἀνήριθμον] ἀρίθμειον, ει in ι mutato. 253. *ἐξέπλησεν] ἐξέπλησσεν 254. ἐδήχθη] ἐδείχθη pr. *τοὔνειδος] τ' ὄνειδοσ 255. *αὑτῷ] αὐτῶι 258. κοὐχ] κοὐκ, χ a m. pr. 265. βέλη serius additum literis tenuioribus, sed ab eadem manu, ut videtur. 266. *λείποιτο] λίποιτο 267. φανεὶς Hermannus] φώνει (ut 347.) ἀντ' Wunderus] ὡς 268. ᾠνωμένος D.] οἰνωμένος 272. *θἀτέρᾳ] θητέραι 273. ἧκε] ἔδικε Meinekius ad Oed. Col. p. 292. 277. *μοῦνον] μόνον 281. ὑπερχλίοντεσ pr. et lemma scholii. In ὑπερχλιδῶντεσ mutavit manus antiqua.

289. φρόνει] φρόνειν, accentu super ι a m. rec. 292. τὰ δὲ Scaliger apud Musgr. Exercit. Eurip. p. 1.] τῶν δὲ 295. πολλή 'στ' ἀνάγκη] πολλῆστ' ἀνάγκηι. Versum spurium eiecit Wunderus. 306. *τάσδ'] τᾶσδ' 308. τεκνοῦσσα Brunckius] τεκοῦσα, ν a m. pr. 312. *πλεῖστον] πλείστων 314. *καὶ κρίνοις] κεκρίνοισ 316. Non post τυράννων, sed post εὐρύτου interpunctum. *σπορά τις] σπορὰ τίσ 319. ἤνυτον primo omissum, sed postea literis exilioribus suppletum. 320. ἡμὶν Brunckius] ἡμιν 321. ξυμφορά τοι] ξυμφορά 'στι D. ξυμφορὰ τὸ Meinekius. *μὴ εἰδέναι] μηδέναι 323 διήσει Wakefieldus] διοίσει οὐδαμὰ Hermannus] οὐδαμᾶι 326. δακρυρρόεῖ, eraso circumflexo. 328. γ'] 'στ' Heimsoethius.

ΔΗ. τί δ' ἐστὶ τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν;
ΑΓ. σταθεῖσ' ἄκουσον· καὶ γὰρ οὐδὲ τὸν πάρος
μῦθον μάτην ἤκουσας, οὐδὲ νῦν δοκῶ.
ΔΗ. πότερον ἐκείνους δῆτα δεῦρ' αὖθις πάλιν
καλῶμεν, ἢ 'μοὶ ταῖσδέ τ' ἐξειπεῖν θέλεις;
ΑΓ. σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται, τούτους δ' ἔα.
ΔΗ. καὶ δὴ βεβᾶσι, χὠ λόγος σημαινέτω.
ΑΓ. ἀνὴρ ὅδ' οὐδὲν ὧν ἔλεξεν ἀρτίως
φωνεῖ δίκης ἐς ὀρθόν, ἀλλ' ἢ νῦν κακός,
ἢ πρόσθεν οὐ δίκαιος ἄγγελος παρῆν.
ΔΗ. τί φῄς; σαφῶς μοι φράζε πᾶν ὅσον νοεῖς·
ἃ μὲν γὰρ ἐξείρηκας ἀγνοίᾳ μ' ἔχει.
ΑΓ. τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγώ,
πολλῶν παρόντων μαρτύρων, ὡς τῆς κόρης
ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὔρυτόν θ' ἕλοι
τήν θ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν, Ἔρως δέ νιν
μόνος θεῶν θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε,
οὐ τἀπὶ Λυδοῖς οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων
λατρεύματ', οὐδ' ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος·
ὃν νῦν παρώσας οὗτος ἔμπαλιν λέγει.
ἀλλ' ἡνίκ' οὐκ ἔπειθε τὸν φυτοσπόρον
τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος,
ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας
ἐπιστρατεύει πατρίδα [τὴν ταύτης, ἐν ᾗ
τὸν Εὔρυτον τῶνδ' εἶπε δεσπόζειν θρόνων,
κτείνει τ' ἄνακτα πατέρα] τῆσδε καὶ πόλιν
ἔπερσε. καὶ νῦν, ὡς ὁρᾷς, ἥκει δόμους
ὡς τούσδε πέμπων οὐκ ἀφροντίστως, γύναι,
οὐδ' ὥστε δούλην· μηδὲ προσδόκα τόδε·
οὐδ' εἰκός, εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ.
ἔδοξεν οὖν μοι πρὸς σὲ δηλῶσαι τὸ πᾶν,
δέσποιν', ὃ τοῦδε τυγχάνω μαθὼν πάρα.
καὶ ταῦτα πολλοὶ πρὸς μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ συνεξήκουον ὡσαύτως ἐμοί,
ὥστ' ἐξελέγχειν· εἰ δὲ μὴ λέγω φίλα,
οὐχ ἥδομαι, τὸ δ' ὀρθὸν ἐξείρηχ' ὅμως.
ΔΗ. οἴμοι τάλαινα, ποῦ ποτ' εἰμὶ πράγματος;
τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον
λαθραῖον; ὢ δύστηνος, ἆρ' ἀνώνυμος
πέφυκεν, ὥσπερ οὑπάγων διώμνυτο;
ΑΓ. ἢ κάρτα λαμπρὰ καὶ κατ' ὄμμα καὶ φύσιν
πατρὸς μὲν οὖσα γένεσιν Εὐρύτου ποτὲ
Ἰόλη 'καλεῖτο, τῆς ἐκεῖνος οὐδαμὰ
βλάστας ἐφώνει, δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν.
ΧΟ. ὄλοιντο μή τι πάντες οἱ κακοί, τὰ δὲ
λαθραῖ' ὃς ἀσκεῖ μὴ πρέποντ' αὑτῷ κακά.
ΔΗ. τί χρὴ ποιεῖν, γυναῖκες; ὡς ἐγὼ λόγοις
τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη κυρῶ.
ΧΟ. πεύθου μολοῦσα τἀνδρός, ὡς τάχ' ἂν σαφῆ
λέξειεν, εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις.
ΔΗ. ἀλλ' εἶμι· καὶ γὰρ οὐκ ἄπο γνώμης λέγεις.
ΑΓ. ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; ἢ τί χρὴ ποιεῖν;
ΔΗ. μίμν', ὡς ὅδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων,
ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται.
ΛΙ. τί χρή, γύναι, μολόντα μ' Ἡρακλεῖ λέγειν;
δίδαξον, ὡς ἕρποντος, εἰσορᾷς, ἐμοῦ.
ΔΗ. ὡς ἐκ ταχείας σὺν χρόνῳ βραδεῖ μολὼν
ᾄσσεις, πρὶν ἡμᾶς κἀννεώσασθαι λόγους.
ΛΙ. ἀλλ' εἴ τι χρῄζεις ἱστορεῖν, πάρειμ' ἐγώ.
ΔΗ. ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις;
ΛΙ. ἴστω μέγας Ζεύς, ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ.
ΔΗ. τίς ἡ γυνὴ δῆτ' ἐστὶν ἣν ἥκεις ἄγων; 400
ΛΙ. σὺ δ' ἐς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσασ' ἔχεις; 403
ΔΗ. τόλμησον εἰπεῖν, εἰ φρονεῖς, ὅ σ' ἱστορῶ. 404
ΛΙ. Εὐβοΐς· ὧν δ' ἔβλαστεν οὐκ ἔχω λέγειν. 401
ΑΓ. οὗτος, βλέφ' ὧδε· πρὸς τίν' ἐννέπειν δοκεῖς; 402
ΛΙ. πρὸς τὴν κρατοῦσαν Δηάνειραν, Οἰνέως 405
κόρην, δάμαρτά θ' Ἡρακλέους, εἰ μὴ κυρῶ
λεύσσων μάταια, δεσπότιν τε τὴν ἐμήν.
ΑΓ. τοῦτ' αὔτ' ἔχρῃζον, τοῦτό σου μαθεῖν. λέγεις
δέσποιναν εἶναι τήνδε σήν. ΛΙ. δίκαια γάρ.
ΑΓ. τί δῆτα; ποίαν ἀξιοῖς δοῦναι δίκην,
ἢν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν;
ΛΙ. πῶς μὴ δίκαιος; τί ποτε ποικίλας ἔχεις;
ΑΓ. οὐδέν· σὺ μέντοι κάρτα τοῦτο δρῶν κυρεῖς.
ΛΙ. ἄπειμι. μῶρος δ' ἦ πάλαι κλύων σέθεν.
ΑΓ. οὔ, πρίν γ' ἂν εἴπῃς ἱστορούμενος βραχύ.
ΛΙ. λέγ' εἴ τι χρῄζεις· καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.
ΑΓ. τὴν αἰχμάλωτον, ἣν ἔπεμψας ἐς δόμους,
κάτοισθα δῆτ'; ΛΙ. οὔ φημι· πρὸς τί δ' ἱστορεῖς;
ΑΓ. οὔκουν σὺ ταύτην, ἣν ὑπ' ἀγνοίας ὁρᾷς,
Ἰόλην ἔφασκες Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν;
ΛΙ. ποίοις ἐν ἀνθρώποισι; τίς πόθεν μολὼν

329. ἡ δ' οὖν D.] ἥδ' οὖν 331. πρός γ' ἐμοῦ] ἐξ ἐμοῦ Wunderus. νέαν λάβοι D.] λύπην λάβοι 333. *θέλεις] θέλησ 336. τ' addidit Erfurdtius. 337. ἐκμάθῃς Turnebus] ἐκμάθῃς θ' 339. ἐφίστασαι] φ ex π factum. 343. ἢ 'μοὶ Groddeckius] ἢ μοι 347. φωνεῖ] φώνεῖ, prior accentus a m. rec. *δίκης] δίκησ 350. ἀγνοίᾳ Hermannus] ἀγνοια (υ superscr.) 353. Εὔρυτον] εὔροιτον 356. *οὐδ'] οὔτ' ἐπ'] ε ex υ factum. 358. ὃν] ὃ Erfurdtius. ἃ Schneidewinus. 360. *ἔχοι] ἔχῃ, sed η ex ει facto. 362—364. τὴν ταύτης — πατέρα] Seclusit Hartungius. 364. πατέρα] Post πα litera erasa. πόλιν] πάλιν (o superscr.) 366. ὡς] ἐς Brunckius. πρὸς Schneidewinus. τούσδε] τοῦσδε, qui in hoc pronomine frequens accentus est. 367. τόδε] τωδε vel τόνδε pr., non τάδε. 368. ἐντεθέρμανται] ἐκτεθέρμανται D. 372. ὡσαύτως] ὡσ αὔτωσ hic et alibi. 379. κάρτα Canterus] καὶ τὰ 380. οὖσα γένεσιν] οὖσα ενεσιν (γ, σ superscr.), literis γ et σ a m. recentissima. 381. 'καλεῖτο Brunckius] καλεῖτο οὐδαμὰ Hermannus] οὐδαμᾶι

383. *ΧΟ.] om. 385. 390. *ποιεῖν] ποεῖν 387. πεύθου] πυθοῦ Nauckius. 388. νιν Brunckius] μιν 389. ἄπο] Sic, non ἀπὸ 390. ΑΓΓ. addidit Hermannus. 391. ΔΗ. Turnebus] ΧΟ. 393. ΛΙ.] ——, lineola personae index. Ἡρακλεῖ] ει in litura pro ηι ut videtur. 396. κἀννεώσασθαι Hermannus] καὶ νεώσασθαι. ἀνανεώσασθαι apud Eustathium p. 811, 20. *397. 399. ΛΙ.] ἀγγ 400. 401. 404. 405. 410. 412. 415. 416. 419. 421. 427.] Nullae personarum notae, sed solae lineolae. Versus 401. 402. post 404 transponendos esse vidit Nauckius. Veteris librarii errore deceptus Tyrwhittus v. 403. ἐρωτήσασ' in ἐρωτήσας mutari volebat, quia ad nuncium referendum videbatur quod nunc, recto restituto versuum ordine, de Deianira dictum esse patet. 402—431. In his versibus nuncio tribuit Brunckius quae in codice vel Deianirae tribuuntur vel sola lineola, ut modo indicavi, notata sunt. 403. ΛΙ.] ἀγγ 402. ΑΓ.] ΔΗΙ. 407. λεύσσων] λεύσων, altero σ superscripto. 408. ΑΓ.] ΔΗΙ. *αὔτ'] αὐτ' 409. ΛΙ.] ἀγγ 412. ποικίλας Tyrwhittus] ποικίλασ' 413. ΑΓ.] ΔΗΙ. 414. ΛΙ.] ἀγγ ἦ D.] ἢν 417. ΑΓ.] ΔΗΙ 418. δῆτ'; ΛΙ. οὔ φημι Brunckius] κάτοισθα δήπου. ἀγγ φημί 419. Post ἀγνοίας litera erasa.

σοί μαρτυρήσει ταῦτ' ἐμοῦ κλύειν πάρα;
ΑΓ. πολλοῖσιν ἀστῶν· ἐν μέσῃ Τραχινίων
ἀγορᾷ πολύς σου ταὐτά γ' εἰσήκουσ' ὄχλος.
ΛΙ. κλύειν γ' ἔφασκον· ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται
δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον.
ΑΓ. ποίαν δόκησιν; οὐκ ἐπώμοτος λέγων
δάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;
ΛΙ. ἐγὼ δάμαρτα; πρὸς θεῶν, φράσον, φίλη
δέσποινα, τόνδε τίς ποτ' ἐστὶν ὁ ξένος.
ΑΓ. ὃς σοῦ παρὼν ἤκουσεν ὡς ταύτης πόθῳ
πόλις δαμείη πᾶσα, κοὐχ ἡ Λυδία
πέρσειεν αὐτήν, ἀλλ' ὁ τῆσδ' ἔρως φανείς.
ΛΙ. ἄνθρωπος, ὦ δέσποιν', ἀποστήτω· τὸ γὰρ
νοσοῦντι ληρεῖν ἀνδρὸς οὐχὶ σώφρονος.
ΔΗ. μή, πρός σε τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος
Διὸς καταστράπτοντος, ἐκκλέψῃς λόγον.
οὐ γὰρ γυναικὶ τοὺς λόγους ἐρεῖς κακῇ,
οὐδ' ἥτις οὐ κάτοιδε τἀνθρώπων, ὅτι
χαίρειν πέφυκεν οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.
Ἔρωτι μέν νυν ὅστις ἀντανίσταται
πύκτης ὅπως ἐς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ·
οὗτος γὰρ ἄρχει καὶ θεῶν ὅπως θέλει,
κἀμοῦ γε· πῶς δ' οὐ χἀτέρας οἵας γ' ἐμοῦ;
ὥστ' εἴ τι τὠμῷ τ' ἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ
ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι,
ἢ τῇδε τῇ γυναικί, τῇ μεταιτίᾳ
τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδ' ἐμοὶ κακοῦ τινος.
οὐκ ἔστι ταῦτ'. ἀλλ' εἰ μὲν ἐκ κείνου μαθὼν
ψεύδει, μάθησιν οὐ καλὴν ἐκμανθάνεις·
εἰ δ' αὐτὸς αὑτὸν ὧδε παιδεύεις, ὅταν
θέλῃς γενέσθαι χρηστός, ὀφθήσει κακός.
ἀλλ' εἰπὲ πᾶν τἀληθές· ὡς ἐλευθέρῳ
ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή.
ὅπως δὲ λήσεις; οὐδὲ τοῦτο γίγνεται·
πολλοὶ γὰρ οἷς εἴρηκας, οἳ φράσουσ' ἐμοί.
κεἰ μὲν δέδοικας, οὐ καλῶς ταρβεῖς, ἐπεὶ
τὸ μὴ πυθέσθαι, τοῦτό μ' ἀλγύνειεν ἄν·
τὸ δ' εἰδέναι τί δεινόν; οὐχὶ χἀτέρας
πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή;
κοὔπω τις αὐτῶν ἔκ γ' ἐμοῦ λόγον κακὸν
ἠνέγκατ' οὐδ' ὄνειδος· ἥδε τ' οὐδ' ἂν εἰ
κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν, ἐπεί σφ' ἐγὼ
ᾤκτειρα δὴ μάλιστα προσβλέψασ', ὅτι
τὸ κάλλος αὐτῆς τὸν βίον διώλεσεν,
καὶ γῆν πατρῴαν οὐχ ἑκοῦσα δύσμορος
ἔπερσε κἀδούλωσεν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
ῥείτω κατ' οὖρον, σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν
πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί.
ΧΟ. πιθοῦ λεγούσῃ χρηστά, κοὐ μέμψει χρόνῳ
γυναικὶ τῇδε, κἀπ' ἐμοῦ κτήσει χάριν.
ΛΙ. ἀλλ', ὦ φίλη δέσποιν', ἐπεί σε μανθάνω
θνητὴν φρονοῦσαν θνητὰ κοὐκ ἀγνώμονα,
πᾶν σοι φράσω τἀληθὲς οὐδὲ κρύψομαι.
ἔστιν γὰρ οὕτως ὥσπερ οὗτος ἐννέπει.
ταύτης ὁ δεινὸς ἵμερός ποθ' Ἡρακλῆ
διῆλθε, καὶ τῆσδ' οὕνεχ' ἡ πολύφθορος
καθηρέθη πατρῷος Οἰχαλία δόρει.
καὶ ταῦτα, δεῖ γὰρ καὶ τὸ πρὸς κείνου λέγειν,
οὔτ' εἶπε κρύπτειν οὔτ' ἀπηρνήθη ποτέ,
ἀλλ' αὐτός, ὦ δέσποινα, δειμαίνων τὸ σὸν
μὴ στέρνον ἀλγύνοιμι τοῖσδε τοῖς λόγοις,
ἥμαρτον, εἴ τι τήνδ' ἁμαρτίαν νέμεις.
ἐπεί γε μὲν δὴ πάντ' ἐπίστασαι λόγον,
κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν
καὶ στέργε τὴν γυναῖκα καὶ βούλου λόγους,
οὓς εἶπας ἐς τήνδ', ἐμπέδους εἰρηκέναι.
ὡς τἄλλ' ἐκεῖνος πάντ' ἀριστεύων χεροῖν
τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσων ἔφυ.
ΔΗ. ἀλλ' ὧδε καὶ φρονοῦμεν ὥστε ταῦτα δρᾶν,
κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα,
θεοῖσι δυσμαχοῦντες. ἀλλ' εἴσω στέγης
χωρῶμεν, ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρῃς,
ἅ τ' ἀντὶ δώρων δῶρα χρὴ προσαρμόσαι,
καὶ ταῦτ' ἄγῃς. κενὸν γὰρ οὐ δίκαιά σε
χωρεῖν, προσελθόνθ' ὧδε σὺν πολλῷ στόλῳ.
ΧΟ. μέγα τι σθένος ἁ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί.
καὶ τὰ μὲν θεῶν
παρέβαν, καὶ ὅπως Κρονίδαν ἀπάτασεν οὐ λέγω,
οὐδὲ τὸν ἔννυχον Ἅιδαν,
ἢ Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας·
ἀλλ' ἐπὶ τάνδ' ἄρ' ἄκοιτιν
τίνες ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων,
τίνες πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἄεθλ'
ἀγώνων.
ὁ μὲν ἦν ποταμοῦ σθένος, ὑψίκερω τετραόρου
φάσμα ταύρου,
Ἀχελῷος ἀπ' Οἰνιαδᾶν, ὁ δὲ Βακχίας ἄπο
ἦλθε παλίντονα Θήβας
τόξα καὶ λόγχας ῥόπαλόν τε τινάσσων,
παῖς Διός· οἳ τότ' ἀολλεῖς
ἴσαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων· [ξυνοῦσα.
μόνα δ' εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμει
τότ' ἦν χερός, ἦν δὲ τόξων πάταγος,
ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων·
ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι
κλίμακες, ἦν δὲ μετώπων ὀλόεντα
πλήγματα καὶ στόνος ἀμφοῖν.
ἁ δ' εὐῶπις ἁβρὰ

497—506. == 507—516.

422. πάρα Bothius] παρών 423. ΑΓ.] ΔΗΙ.
424. *ταὐτά γ'] ταῦτ' 425. ΛΙ.] ἀγγ κλύειν D.] ναὶ κλύειν *γίγνεται] γίνεται 428. Ἡρακλεῖ] ει in litura. 430. τόνδε] ο ex ω factum. 431. ΑΓ.] ΔΗΙ. *ἤκουσεν] ἤκοσεν 432. *κοὐχ ἡ] κοὐχὶ 434. ἄνθρωπος (ὡ'νθρωπος Brunckius)] ἄνθρωπος 436. πρός σε Hermannus] πρὸς σὲ 440. τοῖς] τοι pr. πέφυκεν] πεφύκασ' Nauckius. 441. μέν νυν] μεν νῦν corr. μεν . . ῦν pr. duabus literis erasis, quarum prior τ, non γ, fuisse potest, altera o. 444. Post οὐ punctum. 445. Versum omissum in margine addidit S. τ' ἀνδρὶ Seidlerus] τἀνδρὶ
ω
447. μεταιτίᾳ] μετ' αἰτίαι, ω a m. recentissima. 450. ψεύδει] ψεύδηι. Et sic ηι pro ει 452. 470. 471. 570. 597. 671. 899. 1117. 1119. 1158. 1206. 1211. 1215. 451. αὑτὸν Brunckius] αὐτὸν 453. *πᾶν τἀληθές] πάντ' ἀληθέσ 455. *λήσεις] λήσησ (non λήσηισ) *γίγνεται] γίνεται 463. Post ἐντακείη literae duae elutae, τὸ ut videtur. 464. *ᾤκτειρα] ὤικτειραι

468. ῥείτω] ἴτω Nauckius. 470. πιθοῦ D.] πείθου λεγούσῃ] λέγουσι, sed correctum a m. pr. 471. τῇδε] ε in litura, pro αι ut videtur. 476. *Ἡρακλῆ] ἡρακλεῖ 478. δόρει D. δορί 487. ἐμπέδους Nauckius] ἐμπέδως 488. 489. Seclusit Bergkius. 491. *νόσον γ'] γ' om. *ἐξαρούμεθα] ἐξαιρούμεθα 495. κενὸν] κεῖνόν, ε super ει scripto a m. recentissima. 497. μέγα τι σθένος] γρ. μέγα τι σθένουσα margo a m. antiqua. 502. *Ποσειδάωνα] ποσειδῶνα 504. τίνες ἀμφίγυοι Hermannus. Aberat τίνες. γάμων, τίνες Hermannus] γάμων τινές 510. Βακχίας Brunckius] βακχείας 514. *ἱέμενοι] ἰέμενοι

τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ
ἧστο, τὸν ὃν προσμένουσ' ἀκοίταν.
ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω·
* * * * * * *
τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας
ἐλεινὸν ἀμμένει,
κἀπὸ ματρὸς ἄφαρ βέβακεν
ὥστε πόρτις ἐρήμα.

ΔΗ. ἦμος, φίλαι, κατ' οἶκον ὁ ξένος θροεῖ
ταῖς αἰχμαλώτοις παισὶν ὡς ἐπ' ἐξόδῳ,
τῆμος θυραῖος ἦλθον ὡς ὑμᾶς λάθρα,
τὰ μὲν φράσουσα χερσὶν ἀτεχνησάμην,
τὰ δ' οἷα πάσχω συγκατοικτιουμένη.
κόρην γάρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην,
παρεσδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος,
λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός.
καὶ νῦν δύ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ
χλαίνης ὑπαγκάλισμα. τοιάδ' Ἡρακλῆς,
ὁ πιστὸς ἡμῖν κἀγαθὸς καλούμενος,
οἰκούρι' ἀντέπεμψε τοῦ μακροῦ χρόνου.
ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν οὐκ ἐπίσταμαι
νοσοῦντι κείνῳ πολλὰ τῇδε τῇ νόσῳ.
τὸ δ' αὖ ξυνοικεῖν τῇδ' ὁμοῦ τίς ἂν γυνὴ
δύναιτο, κοινωνοῦσα τῶν αὐτῶν γάμων;
ὁρῶ γὰρ ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω,
τὴν δὲ φθίνουσαν· ὧν ἀφαρπάζειν φιλεῖ
ὀφθαλμὸς ἄνθος, τῶν δ' ὑπεκτρέπει πόδα.
ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι μὴ πόσις μὲν Ἡρακλῆς
ἐμὸς καλῆται, τῆς νεωτέρας δ' ἀνήρ.
ἀλλ' οὐ γάρ, ὥσπερ εἶπον, ὀργαίνειν καλὸν
γυναῖκα νοῦν ἔχουσαν· ᾗ δ' ἔχω, φίλαι,
λυτήριον λύπημα, τῇδ' ὑμῖν φράσω.
ἦν μοι παλαιὸν δῶρον ἀρχαίου ποτὲ
θηρός, λέβητι χαλκέῳ κεκρυμμένον,
ὃ παῖς ἔτ' οὖσα τοῦ δασυστέρνου παρὰ
Νέσσου φθίνοντος ἐκ φονῶν ἀνειλόμην,
ὃς τὸν βαθύρρουν ποταμὸν Εὔηνον βροτοὺς
μισθοῦ 'πόρευε χερσίν, οὔτε πομπίμοις
κώπαις ἐρέσσων οὔτε λαίφεσιν νεώς.
ὃς κἀμέ, τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον
ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἑσπόμην,
φέρων ἐπ' ὤμοις, ἡνίκ' ἦ μέσῳ πόρῳ,
ψαύει ματαίαις χερσίν· ἐκ δ' ἤϋσ' ἐγώ,
χὠ Ζηνὸς εὐθὺς παῖς ἐπιστρέψας χεροῖν
ἧκεν κομήτην ἰόν· ἐς δὲ πλεύμονας
στέρνων διερροίζησεν. ἐκθνήσκων δ' ὁ θὴρ
τοσοῦτον εἶπε, παῖ γέροντος Οἰνέως,
τοσόνδ' ὀνήσει τῶν ἐμῶν, ἐὰν πίθη,
πορθμῶν, ὁθοὔνεχ' ὑστάτην σ' ἔπεμψ' ἐγώ·
ἐὰν γὰρ ἀμφίθρεπτον αἷμα τῶν ἐμῶν
σφαγῶν ἐνέγκῃ χερσίν, ᾗ μελαγχόλους
ἔβαψεν ἰοὺς θρέμμα Λερναίας ὕδρας,
ἔσται φρενός σοι τοῦτο κηλητήριον
τῆς Ἡρακλείας, ὥστε μήτιν' εἰσιδὼν
στέρξει γυναῖκα κεῖνος ἀντὶ σοῦ πλέον.
τοῦτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλαι, δόμοις γὰρ ἦν
κείνου θανόντος ἐγκεκλῃμένον καλῶς,
χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα, προσβαλοῦσ' ὅσα
ζῶν κεῖνος εἶπε· καὶ πεπείρανται τάδε.
κακὰς δὲ τόλμας μήτ' ἐπισταίμην ἐγὼ
μήτ' ἐκμάθοιμι, τάς τε τολμώσας στυγῶ.
[φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα
τὴν παῖδα καὶ θέλκτροισι τοῖς ἐφ' Ἡρακλεῖ,
μεμηχάνηται τοὔργον, εἴ τι μὴ δοκῶ
πράσσειν μάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσομαι.]

ΧΟ. ἀλλ' εἴ τις ἐστὶ πίστις ἐν τοῖς δρωμένοις,
δοκεῖς παρ' ἡμῖν οὐ βεβουλεῦσθαι κακῶς.

ΔΗ. οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις, ὡς τὸ μὲν δοκεῖν
ἔνεστι, πεῖρᾳ δ' οὐ προσωμίλησά πω.

ΧΟ. ἀλλ' εἰδέναι χρὴ δρῶσαν, ὡς οὐδ' εἰ δοκεῖς
ἔχειν, ἔχοις ἂν γνῶμα, μὴ πειρωμένη.

ΔΗ. ἀλλ' αὐτίκ' εἰσόμεσθα· τόνδε γὰρ βλέπω
θυραῖον ἤδη· διὰ τάχους δ' ἐλεύσεται.
μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθ'· ὡς σκότῳ
κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ.

ΛΙ. τί χρὴ ποιεῖν; σήμαινε, τέκνον Οἰνέως,
ὡς ἐσμὲν ἤδη τῷ μακρῷ χρόνῳ βραδεῖς.

ΔΗ. ἀλλ' αὐτὰ δή σοι ταῦτα καὶ πράσσω, Λίχα,
ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις,
ὅπως φέρῃς μοι τόνδε ταναϋφῆ πέπλον,
δώρημ' ἐκείνῳ τἀνδρὶ τῆς ἐμῆς χερός.
διδοὺς δὲ τόνδε φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν
κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ,
μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου
μήθ' ἕρκος ἱρὸν μήτ' ἐφέστιον σέλας,
πρὶν κεῖνος αὐτὸν φανερὸν ἐμφανὴς σταθεὶς
δείξῃ θεοῖσιν ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.
οὕτω γὰρ ηὔγμην, εἴ ποτ' αὐτὸν ἐς δόμους
ἴδοιμι σωθέντ' ἢ κλύοιμι πανδίκως,
στελεῖν χιτῶνι τῷδε καὶ φανεῖν θεοῖς
θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι.
καὶ τῶνδ' ἀποίσεις σῆμ', ὃ κεῖνος εὐθέως
σφραγῖδος ἕρκει τῷδ' ἐπὸν μαθήσεται.
ἀλλ' ἕρπε, καὶ φύλασσε πρῶτα μὲν νόμον,
τὸ μὴ 'πιθυμεῖν πομπὸς ὢν περισσὰ δρᾶν·
ἔπειθ' ὅπως ἂν ἡ χάρις κείνου τέ σοι
κἀμοῦ ξυνελθοῦσ' ἐξ ἁπλῆς διπλῆ φανῇ.

ΛΙ. ἀλλ' εἴπερ Ἑρμοῦ τήνδε πομπεύω τέχνην
βέβαιον, οὔ τι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε,
τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων,
λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι.

---

526. Lacunam post hunc versum indicavit Bergkius. 527. *τὸ δ' ἀμφινείκητον] τόδ' ἀμφινίκητον 528. ἐλεινὸν Porsonus] ἐλεεινόν. Sed sensus aliud postulat vocabulum, velut τελευτάν. 530. *ὥστε] ὥσπερ 531. θροεῖ] θρόει pr. 534. *φράσουσα] φράζουσα 536. Versum in textu omissum in margine addidit S. 539. ὑπὸ Brunckius] ὕπο 541. Post πιστόσ quinque literae erasae. 551. *καλῆται] καλεῖται ἀνήρ] ἄρ' ἡ Mehlerus in annot. ad Heraclitum p. 38. 554. λύπημα] Corruptum. κήλημα Hermannus. 557. παρὰ Brunckius] πάρα 558. *Νέσσου] νέσου φονῶν Bergkius] φόνων 559. Εὔηνον] εὐηνόν, accentus super ον a m. rec. 560. πόρευε sine coronide. 561. *λαίφεσιν] λαίφαι-σιν (ν superscripto) 564. ἦ D.] ἦν 567. πλεύμονας] πλεύμονασ, ν a m. pr. 570. ἐὰν πίθη] ἐὰν πυθῆι et in marg. γρ. ἐάν πι, literis reliquis (θηι) macula obscuratis. 571. *σ'] om.

579. ἐγκεκλῃμένον D.] ἐγκεκλειμένον 584—587. Seclusit D. Versum 585. notaverat Wunderus. 588. *εἴ τις] ἥτισ 592. *οὐδ' εἰ δοκεῖς] οὐδοκεῖσ, literis omissis a m. recentissima seculi 15. vel 16. suppletis. 593. ἂν γνῶμα] γρ. ἄγνωμα in margine, addito a m. recentissima τὸ γνῶμα. 598. *ποιεῖν] ποεῖν 602. τόνδε ταναϋφῆ Wunderus] τόνδε γ' εὐυφῆ (ἀ superscripto), ἀ ab S superscripto. 607. ἱρὸν D.] ἱερὸν 608. φανερὸν ἐμφανὴς Triclinius] φανερὸς (φανερῶσ pr.) ἐμφανῶς 613. *ἐν] ἐμ 614. εὐθέως D.] εὐμαθὲς 615. ἐπὸν μαθήσεται Billerbeckius] ἐπ' ὄμμα θήσεται 621. *τι] τοι 622. μὴ οὐ pr. μὴν corr. 623. ἔχεις] λέγεις Wunderus. θέλεις Schneidewinus.

ΔΗ. στείχοις ἂν ἤδη· καὶ γὰρ ἐξεπίστασαι
τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει.
ΛΙ. ἐπίσταμαί τε καὶ φράσω σεσωσμένα.
ΔΗ. ἀλλ' οἶσθα μὲν δὴ καὶ τὰ τῆς ξένης ὁρῶν
προσδέγματ', αὐτήν θ' ὡς ἐδεξάμην φίλως.
ΛΙ. ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ.
ΔΗ. τί δῆτ' ἂν ἄλλο γ' ἐννέποις; δέδοικα γὰρ
μὴ πρῴ λέγοις ἂν τὸν πόθον τὸν ἐξ ἐμοῦ,
πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ ποθούμεθα.
ΧΟ. ὦ ναύλοχα καὶ πετραῖα
θερμὰ λουτρὰ καὶ πάγους
Οἴτας παραναιετάοντες, οἵ τε μέσσαν
Μηλίδα πὰρ λίμναν
χρυσαλακάτου τ' ἀκτὰν κόρας,
ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ
Πυλάτιδες κλέονται,
ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμὶν
αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν
ἀχῶν καναχὰν ἐπάνεισιν, ἀλλὰ θείας
ἀντίλυρον μούσας.
ὁ γὰρ Διὸς Ἀλκμήνας κόρος
σεῦται πάσας ἀρετᾶς
λάφυρ' ἔχων ἐπ' οἴκους·
ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν
παντᾷ, δυοκαιδεκάμηνον ἀμμένουσαι
χρόνον, πελάγιον, ἴδριες οὐδέν· ἁ δέ οἱ φίλα δά-
τάλαιναν δυστάλαινα καρδίαν [μαρ
πάγκλαυτος αἰὲν ὤλλυτο·
νῦν δ' Ἄρης αὖ στρωθεὶς
ἐξέλυσ' ἐπιπόνων ἀμερᾶν.
ἀφίκοιτ' ἀφίκοιτο· μὴ
σταίη πολύκωπον ὄχημα ναὸς αὐτῷ,
πρὶν τάνδε πρὸς πόλιν ἀνύσειε, νασιῶτιν ἑστίαν
ἀμείψας, ἔνθα κλήζεται θυτήρ·
ὅθεν μόλοι πανίμερος,
τᾶς πειθοῦς [παγχρίστῳ] συγκραθεὶς
⏓ ⏑ – ἐπὶ προφάνσει θηρός.
ΔΗ. γυναῖκες, ὡς δέδοικα μὴ περαιτέρω
πεπραγμέν' ᾖ μοι πάνθ' ὅσ' ἀρτίως ἔδρων.
ΧΟ. τί δ' ἔστι, Δηάνειρα, τέκνον Οἰνέως;
ΔΗ. οὐκ οἶδ'· ἀθυμῶ δ' εἰ φανήσομαι τάχα
κακὸν μέγ' ἐκπράξασ' ἀπ' ἐλπίδος καλῆς.
ΧΟ. οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων;
ΔΗ. μάλιστά γ'· ὥστε μήποτ' ἂν προθυμίαν
ἄδηλον ἔργου τῳ παραινέσαι λαβεῖν.
ΧΟ. δίδαξον, εἰ διδακτόν, ἐξ ὅτου φοβεῖ.
ΔΗ. τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, οἷον, ἢν φράσω,
γυναῖκες, ὑμὶν θαῦμ' ἀνέλπιστον μαθεῖν.
ᾧ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως
ἔχριον, ἀργῆς οἰὸς εὐέρου πόκος,
τοῦτ' ἠφάνισται διάβορον πρὸς οὐδενὸς
τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὑτοῦ φθίνει,
καὶ ψῇ κατ' ἄκρας σπιλάδος. ὡς δ' εἰδῇς ἅπαν,
ᾗ τοῦτ' ἐπράχθη, μείζον' ἐκτενῶ λόγον.
ἐγὼ γὰρ ὧν ὁ θήρ με Κένταυρος, πονῶν
πλευρὰν πικρᾷ γλωχῖνι, προυδιδάξατο
παρῆκα θεσμῶν οὐδέν, ἀλλ' ἐσῳζόμην,
χαλκῆς ὅπως δύσνιπτον ἐκ δέλτου γραφήν,
τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτῖνός τ' ἀεὶ
θερμῆς ἄθικτον ἐν μυχοῖς σῴζειν ἐμέ,
ἕως νιν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που.
κἄδρων τοιαῦτα. νῦν δ', ὅτ' ἦν ἐργαστέον,
ἔχρισα μὲν κατ' οἶκον ἐν δόμοις κρυφῇ
μαλλῷ, σπάσασα κτησίου βοτοῦ λάχνην,
κἄθηκα συμπτύξασ' ἀλαμπὲς ἡλίου
κοίλῳ ζυγάστρῳ δῶρον, ὥσπερ εἴδετε.
εἴσω δ' ἀποστείχουσα δέρκομαι φάτιν
ἄφραστον, ἀξύμβλητον ἀνθρώπῳ μαθεῖν.
τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως
[τῆς οἰός, ᾧ προὔχριον, ἐς μέσην φλόγα,]
ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν· ὡς δ' ἐθάλπετο,
ῥεῖ πᾶν ἄδηλον καὶ κατέψηκται χθονί,
μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν ὥστε πρίονος
ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου.
τοιόνδε κεῖται προπετές. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν
προὔκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί,
γλαυκῆς ὀπώρας ὥστε πίονος ποτοῦ
χυθέντος ἐς γῆν Βακχίας ἀπ' ἀμπέλου.
ὥστ' οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω·
ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην.
πόθεν γὰρ ἄν ποτ' ἀντὶ τοῦ θνήσκων ὁ θὴρ
ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν, ἧς ἔθνησχ' ὕπερ;
οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τὸν βαλόντ' ἀποφθίσαι
χρῄζων ἔθελγέ μ'· ὧν ἐγὼ μεθύστερον,
ὅτ' οὐκέτ' ἀρκεῖ, τὴν μάθησιν ἄρνυμαι.
μόνη γὰρ αὐτόν, εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι
γνώμης, ἐγὼ δύστηνος ἐξαποφθερῶ.
τὸν γὰρ βαλόντ' ἄτρακτον οἶδα καὶ θεὸν
Χείρωνα πημήναντα, χὤνπερ ἂν θίγῃ,
φθείρει τὰ πάντα κνώδαλ'· ἐκ δὲ τοῦδ' ὅδε

633—639. = 640—646.

647—654. = 655—662.

684. καί μοι τάδ' ἦν πρόρρητα καὶ τοιαῦτ' ἔδρων

628. προσδέγματ'] *προσδέργματ'. Totum versum seclusit Nauckius. 631. πρῴ] πρῶι, litera ω duobis punctis subnotata et superscripto iv, quo manus recentissima (seculi 15. vel 16.) πρὶν significavit. 632. *τἀκεῖθεν] τὰ κεῖθεν 637. πὰρ (sic Triclinius) λίμναν] παραλίμναν 639. κλέονται Musgravius] καλέονται 642. ἀχῶν Elmsleius] ἰάχων 644. κόρος Triclinius] τε κόρος. τε παῖς Hartungius. 648. Ante ἐπ' erasa litera ο 649. πάντᾳ Bothius (debebat παντᾷ)] πάντα 650. ἁ] ἃ Post δάμαρ tres literae erasae. 651. τάλαιναν D.] τάλαινα 652. πάγκλαυτος] γ ex ν factum. 653. αὖ στρωθεὶς Musgravius] οἰστρηθεὶς 654. ἐπιπόνων ἀμερᾶν Erfurdtius] ἐπίπονον ἀμέραν 658.

ε

πρὸς] ποτὶ Wakefieldus. ἀνύσειε] ἀνύσειισ, ε a m. recentissima. 659. Ante θυτήρ tres quattuorve literae erasae. 660. πανίμερος Mudgius] πανάμερος 661. παγχρίστῳ] γ ex ν factum. Seclusi hoc vocabulum indicato trium syllabarum defectu in initio versus proximi. Excidit dativus substantivi alicuius. 662. προφάνσει D.] προφάσει

670. τῳ] τῶι 672. ἢν Erfurdtius] ἂν 673.

μ θ

μαθεῖν] λαβεῖν, μ et θ a m. pr. 675. ἀργῆς — πόκος Lobeckius ad Aiacem v. 801.] ἀργῆτ' — πόκωι εὐέρου] εὐείρω (non εὐείρωι). Correxit Valckenarius, nisi quod εὐείρου scripsit. 677. *αὑτοῦ] αυτοῦ sine spiritu. 684. Versum spurium eiecit Wunderus. 685. *τ'] om. 686. *θερμῆς] θέρμησ 687. νιν Elmsleius] ἂν 689. κατ' οἶκον] τὸν πέπλον Heimsoethius. ἐν δόμοις] ἐνδυτὸν D. 691. *κἄθηκα] καθῆκα

ε

692. εἴδετε] εἴδεται, ε a m. pr. 696. Versum spurium notavit Dobraeus. *προὔχριον] προὔχρειον 698. *κατέψηκται] κατέψικται 700. *ἂν βλέψειας] ἐκβλέψειασ 704. *Βακχίας] βακχείασ 707. ἄν] ν ex μ factum. 708. ἧς] ἧισ 710. μεθύστερον] μεθ' ὕστερον 715. χὤνπερ Wakefieldus] χ' ὥσπερ

σφαγῶν διελθὼν ἰὸς αἵματος μέλας
πῶς οὐκ ὀλεῖ καὶ τόνδε; δόξῃ γοῦν ἐμῇ.
καίτοι δέδοκται, κεῖνος εἰ σφαλήσεται,
ταύτῃ σὺν ὁρμῇ κἀμὲ συνθανεῖν ἅμα.
ζῆν γὰρ κακῶς κλύουσαν οὐκ ἀνασχετόν,
ἥτις προτιμᾷ μὴ κακὴ πεφυκέναι.
ΧΟ. ταρβεῖν μὲν ἔργα δείν' ἀναγκαίως ἔχει,
τὴν δ' ἐλπίδ' οὐ χρὴ τῆς τύχης κρίνειν πάρος.
ΔΗ. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς μὴ καλοῖς βουλεύμασιν
οὐδ' ἐλπίς, ἥτις καὶ θράσος τι προξενεῖ.
ΧΟ. ἀλλ' ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας
ὀργὴ πέπειρα, τῆς σε τυγχάνειν πρέπει.
ΔΗ. τοιαῦτα δ' ἂν λέξειεν οὐχ ὁ τοῦ κακοῦ
κοινωνός, ἀλλ' ᾧ μηδέν ἐστ' οἴκοι βαρύ.
ΧΟ. σιγᾶν ἂν ἁρμόζοι σε τὸν πλείω λόγον,
εἰ μή τι λέξεις παιδὶ τῷ σαυτῆς· ἐπεὶ
πάρεστι, μαστὴρ πατρὸς ὃς πρὶν ᾤχετο.
ΥΛ. ὦ μῆτερ, ὡς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην,
ἢ μηκέτ' εἶναι ζῶσαν, ἢ σεσωσμένην
ἄλλου κεκλῆσθαι μητέρ', ἢ λῴους φρένας
τῶν νῦν παρουσῶν τῶνδ' ἀμείψασθαί ποθεν.
ΔΗ. τί δ' ἐστίν, ὦ παῖ, πρός γ' ἐμοῦ στυγούμενον;
ΥΛ. τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἴσθι, τὸν δ' ἐμὸν λέγω
πατέρα, κατακτείνασα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
ΔΗ. οἴμοι, τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον;
ΥΛ. ὃν οὐχ οἷόν τε μὴ τελεσθῆναι· τὸ γὰρ
φανθὲν τίς ἂν δύναιτ' ἂν ἀγένητον ποιεῖν;
ΔΗ. πῶς εἶπας, ὦ παῖ; τοῦ πάρ' ἀνθρώπων μαθὼν
ἄζηλον οὕτως ἔργον εἰργάσθαι με φῄς;
ΥΛ. πατρὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν
αὐτὸς δεδορκὼς κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων.
ΔΗ. ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρὶ καὶ παρίστασαι;
ΥΛ. εἰ χρὴ μαθεῖν σε, πάντα δὴ φωνεῖν χρεών.
ὅθ' εἷρπε κλεινὴν Εὐρύτου πέρσας πόλιν,
νίκης ἄγων τροπαῖα κἀκροθίνια,
ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον
Κήναιόν ἐστιν, ἔνθα πατρῴῳ Διὶ
βωμοὺς ὁρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα·
οὗ νιν τὰ πρῶτ' εἰσεῖδον ἄσμενος πόθῳ.
μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγὰς
κῆρυξ ἀπ' οἴκων ἵκετ' οἰκεῖος Λίχας,
τὸ σὸν φέρων δώρημα, θανάσιμον πέπλον·
ὃν κεῖνος ἐνδύς, ὡς σὺ προυξεφίεσο,
ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων
λείας ἀπαρχὴν βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ
ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα.
καὶ πρῶτα μὲν δείλαιος ἵλεῳ φρενὶ
κόσμῳ τε χαίρων καὶ στολῇ κατηύχετο·
ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο
φλὸξ αἱματηρὰ κἀπὸ πιείρας δρυός,
ἱδρὼς ἀνῄει χρωτὶ καὶ προσπτύσσεται
πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος,
χιτὼν ἅπαν κατ' ἄρθρον· ἦλθε δ' ὀστέων
ἀδαγμὸς ἀντίσπαστος· εἶτα φοινίας
ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὣς ἐδαίνυτο.
ἐνταῦθα δὴ 'βόησε τὸν δυσδαίμονα
Λίχαν, τὸν οὐδὲν αἴτιον τοῦ σοῦ κακοῦ,
ποίαις ἐνέγκοι τόνδε μηχαναῖς πέπλον·
ὁ δ' οὐδὲν εἰδὼς δύσμορος τὸ σὸν μόνης
δώρημ' ἔλεξεν, ὥσπερ ἦν ἐσταλμένον.
κἀκεῖνος ὡς ἤκουσε καὶ διώδυνος
σπαραγμὸς αὐτοῦ πλευμόνων ἀνθήψατο,
μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται,
ῥιπτεῖ πρὸς ἀμφίκλυστον ἐκ πόντου πέτραν·
κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει, μέσου
κρατὸς διασπαρέντος αἵματός θ' ὁμοῦ.
ἅπας δ' ἀνηυφήμησεν οἰμωγῇ λεώς,
τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου·
κοὐδεὶς ἐτόλμα τἀνδρὸς ἀντίον μολεῖν.
ἐσπᾶτο γὰρ πέδονδε καὶ μετάρσιος,
βοῶν, ἰύζων· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι,
Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες Εὐβοίας τ' ἄκραι.
ἐπεὶ δ' ἀπεῖπε, πολλὰ μὲν τάλας χθονὶ
ῥίπτων ἑαυτόν, πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν,
τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος
σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον
οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου,
τότ' ἐκ προσέδρου λιγνύος διάστροφον
ὀφθαλμὸν ἄρας εἶδέ μ' ἐν πολλῷ στρατῷ
δακρυρροοῦντα, καί με προσβλέψας καλεῖ,
ὦ παῖ, πρόσελθε, μὴ φύγῃς τοὐμὸν κακόν,
μηδ' εἴ σε χρὴ θανόντι συνθανεῖν ἐμοί·
ἀλλ' ἆρον ἔξω, καὶ μάλιστα μέν με θὲς
ἐνταῦθ' ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν·
εἰ δ' οἶκτον ἴσχεις, ἀλλά μ' ἔκ γε τῆσδε γῆς
πόρθμευσον ὡς τάχιστα, μηδ' αὐτοῦ θάνω.
τοσαῦτ' ἐπισκήψαντος, ἐν μέσῳ σκάφει
θέντες σφε πρὸς γῆν τήνδ' ἐκέλσαμεν μόλις
βρυχώμενον σπασμοῖσι· καί νιν αὐτίκα
ἢ ζῶντ' ἐσόψεσθ', ἢ τεθνηκότ' ἀρτίως.
τοιαῦτα, μῆτερ, πατρὶ βουλεύσασ' ἐμῷ
καὶ δρῶσ' ἐλήφθης, ὧν σε ποίνιμος Δίκη
τίσαιτ' Ἐρινύς τ'. εἰ θέμις δ', ἐπεύχομαι·
θέμις δ', ἐπεί μοι τὴν θέμιν σὺ προὔβαλες,
πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονὶ
κτείνασ', ὁποῖον ἄλλον οὐκ ὄψει ποτέ.
ΧΟ. τί σῖγ' ἀφέρπεις; οὐ κάτοισθ' ὁθούνεκα
ξυνηγορεῖς σιγῶσα τῷ κατηγόρῳ;
ΥΛ. ἐᾶτ' ἀφέρπειν· οὖρος ὀφθαλμῶν ἐμῶν
αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ καλός.

---

720. ὁρμῇ] ὁρμῆι, γ a m. pr. 730. *ἐστ'] ἐστιν οἴκοι Wakefieldus] οἴκοις 731. λόγον] χρόνον, superscripto literis exilioribus a m. ant. γρ. λόγον 733. μαστὴρ supra versum a m. pr. 736. *μητέρ'] μητέρα σ' 742. μὴ] μὴ οὐ Nauckius. 743. Alterum ἂν additum ex Suida s. v. οἴμοι. *ποιεῖν] ποεῖν 746. πατρὸς — αὐτὸς Nauckius] αὐτὸς — πατρὸς 747. κοὐ] καὶ, κοὐ in marg. a m. recentissima seculi 15. vel 16. 748. ἐμπελάζεις] ει ex ηι factum a m. pr. 751. *τροπαῖα] τρόπαια 753. *Κήναιόν] κηναῖόν 755. εἰσεῖδον D.] ἐσεῖδον 757. κῆρυξ] Sic hoc loco, non κήρυξ *ἵκετ'] ἧκετ' 759. *προυξεφίεσο] προὐξεφείεσο 761. ἀπαρχὴν] Post χ litera erasa, θ ut videtur. 764. κατηύχετο] κατήρχετο Meinekius.

767. *ἱδρὼς ἀνῄει] ἱδρῶσ ἀν ἤει προσπτύσσεται Musgravius] προσπτύσσετο 770. ἀδαγμὸς ex Photio p. 7. 21.] ὀδαγμός 771. ὣς Wakefieldus] ὡς 772. βόησε sine coronide, quam addidit Brunckius. 777. ἤκουσε] ἤκουσεν, εν ex α facto ut videtur. 778. *πλευμόνων] πνευμόνων 783. ἀνευφήμησεν (quod ἀνηυφήμησεν scripsi) ex schol. Eurip. Troad. 573. et Hesychio s. v. ἀνευφημήσει] ἄνευ φωνῆσ ἐν, i. e. ἀνευφώνησεν, ut scriptum in apographis. 795. ἄρας] ἆρασ 796. καλεῖ H. Stephanus] κάλει 799. *ἆρον] ἆιρον μέν με θὲς Wakefieldus] μὲν μέθες. Similiter erratum ab librario v. 1254. 806. ἐσόψεσθ'] ἔτ' ὄψεσθ' Meinekius. 808. *Δίκη] δίκηι 810. *προὔβαλες] προὔλαβεσ. Utramque scripturam explicat scholiasta. 816. καλὸς ex schol.] καλῶς

ὄγκον γὰρ ἄλλως ὀνόματος τί δεῖ τρέφειν
μητρῷον, ἥτις μηδὲν ὡς τεκοῦσα δρᾷ;
ἀλλ' ἑρπέτω χαίρουσα· τὴν δὲ τέρψιν ἣν
τὠμῷ δίδωσι πατρί, τήνδ' αὐτὴ λάβοι.
ΧΟ. ἴδ' οἷον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ
τοὔπος τὸ θεοπρόπον ἡμῖν
τᾶς παλαιφάτου προνοίας,
ὅ τ' ἔλακεν, ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι
δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων
τῷ Διὸς αὐτόπαιδι·
καὶ τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει.
πῶς γὰρ ἂν ὁ μὴ λεύσσων
φῶς ἔτ' ἐπίπονον ἔχοι θανὼν λατρείαν;
εἰ γάρ σφε Κενταύρου φονίᾳ νεφέλᾳ
χρίει δολοποιὸς ἀνάγκα
πλευρά, προστακέντος ἰοῦ,
ὃν τέκετο θάνατος, ἔτρεφε δ' αἰόλος δράκων,
πῶς ὅδ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τανῦν ἴδοι,
δεινοτάτῳ μὲν ὕδρας
προστετακὼς φάσματι; μελαγχαίτα τ'
ὄμμιγά νιν αἰκίζει
Θηρὸς ὀλόεντα κέντρ' ἐπιζέσαντα.
ὧν ἅδ' ἁ τλάμων ἄοκνος
μεγάλαν προσορῶσα δόμοισι βλάβαν νέων
ἀϊσσόντων γάμων τὰ μὲν οὔτι
προσέβαλεν, τὰ δ' ἀπ' ἀλλόθρου
γνώμας μολόντ' οὐλίαισι συναλλαγαῖς
ἦ που ὀλοὰ στένει,
ἦ που ἀδινῶν χλωρὰν
τέγγει δακρύων ἄχναν.
ἁ δ' ἐρχομένα μοῖρα προφαίνει δολίαν καὶ μεγάλαν ἄταν.
ἔρρωγεν παγὰ δακρύων·
κέχυται νόσος, ὦ πόποι, οἷον ἀναρσίων
οὔπω Ζηνὸς κέλωρ' ἀγακλειτὸν
ἐπέμολεν πάθος οἰκτίσαι.
ἰὼ κελαινὰ λόγχα προμάχου δορός,
ἃ τότε θοὰν νύμφαν
ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς
τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾷ·
ἁ δ' ἀμφίπολος Κύπρις ἄναυδος φανερὰ τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ.

821—830. == 831—840.
841—851. == 852—862.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

πότερον ἐγὼ μάταιος, ἢ κλύω τινὸς
οἴκτου δι' οἴκων ἀρτίως ὁρμωμένου;
τί φημι;
ΗΜ. ἠχεῖ τις οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ δυστυχῆ
κωκυτὸν εἴσω, καί τι καινίζει στέγη.
ΗΜ. ξύνες δὲ
τήνδ' ὡς ἀηδὴς καὶ συνωφρυωμένη
χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα σημανοῦσά τι.

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ παῖδες, ὡς ἄρ' ἡμὶν οὐ σμικρῶν κακῶν
ἦρξεν τὸ δῶρον Ἡρακλεῖ τὸ πόμπιμον.
ΧΟ. τί δ', ὦ γεραιά, καινοποιηθὲν λέγεις;
ΤΡ. βέβηκε Δηάνειρα τὴν πανυστάτην
ὁδῶν ἁπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.
ΧΟ. οὐ δή ποθ' ὡς θανοῦσα; ΤΡ. πάντ' ἀκήκοας.
ΧΟ. τέθνηκεν ἡ τάλαινα; ΤΡ. δεύτερον κλύεις.
ΧΟ. τάλαιν' ὀλεθρία, τίνι τρόπῳ θανεῖν σφε φής;
ΤΡ. σχετλιώτατα πρός γε πρᾶξιν. ΧΟ. εἰπὲ τῷ μόρῳ, γύναι, ξυντρέχει.
ΤΡ. αὑτὴν διηίστωσε. ΧΟ. τίς θυμός, ἢ τίνες
νόσοι τάνδ' αἰχμὰν
βέλεος κακοῦ ξυνεῖλε; πῶς ἐμήσατο
πρὸς θανάτῳ θάνατον
ἀνύσασα μόνα; ΤΡ. στονόεντος ἐν τομᾷ σιδάρου.
ΧΟ. ἐπεῖδες, ὦ ματαία, τάνδ' ὕβριν;
ΤΡ. ἐπεῖδον, ὡς δὴ πλησία παραστάτις.
ΧΟ. τίς ἦν; πῶς; φέρ' εἰπέ.
ΤΡ. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται τάδε.
ΧΟ. τί φωνεῖς; ΤΡ. σαφηνῆ.
ΧΟ. ἔτεκεν ἔτεκεν μεγάλαν
ἁ νέορτος ἅδε νύμφα
δόμοισι τοῖσδ' Ἐρινύν.
ΤΡ. ἄγαν γε· μᾶλλον δ' εἰ παροῦσα πλησία
ἔλευσσες οἷ' ἔδρασε, κάρτ' ἂν ᾤκτισας.
[ΧΟ. καὶ ταῦτ' ἔτλη τις χεὶρ γυναικεία κτίσαι;
ΤΡ. δεινῶς γε· πεύσει δ', ὥστε μαρτυρεῖν ἐμοί.]
ἐπεὶ γὰρ ἦλθε δωμάτων εἴσω μόνη,
καὶ παῖδ' ἐν αὐλαῖς εἶδε κοῖλα δέμνια

825. *ἄροτος] ἄροτροσ (non ἄροτρον). Idem vitium v. 69. ἀναδοχὰν] ο in litura. Sensus postulat ἀνάλυσιν vel, quod Meinekius coniecit, ἀναπνοάν. 829. λεύσσων] Alterum σ supra versum. 830. φῶς (hoc cum Wundero) ἔτ' ἐπίπονον D.] ἔτι ποτέ ἔτ' ἐπίπονον, relicto post ποτέ septem fere literarum spatio. 831. φονίᾳ] φοινίαι 832. ἀνάγκα] Quattuor inter α et ν literae erasae. 833. πλευρὰ Erfurdtius] πλευρᾶι 834. ἔτρεφε Lobeckius] ἔτεκε 835. *ἀέλιον] ἅλιον 837. φάσματι] ξάσματι D. ξάσμα ex Sophocle annotavit Pollux 7, 30. 838. τ'] δ' D. 840. Θηρὸς ὀλόεντα κέντρ' D.] νέσου θ' ὕπο φοίνια δολόμυθα κέντρ', verbis νέσου θ' ὕπο separato versu positis. 841. ἄοκνος Musgravius] ἄοκνον 842. δόμοισι Turnebus] δόμοις 844. προσέβαλεν] προσέ-
ά
βαλε corr. προσέβαλλε pr. ἀπ'] ἐπ', cum gl. ἀπὸ τοῦ νέσου ἀλλόθρου Erfurdtius] ἀλλοθρόου 845. οὐλίαισι συναλλαγαῖς Wunderus] ὀλεθρίαις ξυναλλαγαῖς 854. Ζηνὸς κέλωρ addidit D., deleto Ἡρακλέους, quod post ἀγακλειτὸν legebatur. 855. *ἐπέμολεν] ἀπέμολε (ἐπέμολε Triclinius)

863. ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Brunckius hic et in sequenti-
o
bus] X. Ante haec hemichorii verba excidit nutricis eiulatio ex aedibus erumpens, ἰώ μοί μοι, ut in Electra 77. et Aiac. 974., vel similis aliqua. Monuit Meinekius. 866. 868. ΗΜ. om. 869. ἀηδὴς Wunderus] ἀήθης 870. σημανοῦσα Brunckius] σημαίνουσα 871. ἡμὶν Brunckius] ἡμῖν 879—895. In his versibus, ut metrorum deformitas, qua nonnulli laborant, ostendit, plura sunt corrupta vel interpolata, quae nunc in integrum restitui nequeunt: de quibus dixi in annotationibus Oxoniensibus. 879. σχετλιώτατα] Non apparet cur versum ab anapaesto incipere maluerit quam ab dactylo, quem Heimsoethii praebet coniectura δεινότατα. 881. *διηίστωσε] διηίστωσεν 883. αἰχμὰν] αἰχμᾷ Hermannus.
τ
886. τομᾷ] στομᾶι, τ a m. seculi 15. vel 16. superscripto. σιδάρου Erfurdtius] σιδήρου 888. *ματαία] ματαῖα. Trimetrum qui requiritur restituit Wunderus, ἐπεῖδες, ὦ μάταιε, τήνδε τὴν ὕβριν. 891. *αὐτὴ] αὐτῆ 893. μεγάλαν] μεγάλᾶν, syllaba λαν proxima versui adiecta. 894. ἁ νέορτος scholiasta] ἀν ἔορτοσ (sic) *ἅδε] ἄδε, ut solet. 895. *Ἐρινύν] ἐρινῦν 896. δ' a m. pr. insertum. ει in litura pro η 897. *ἔλευσσες] ἔλευσεσ ἔδρασε] ἔδρασεν, eraso ν 898. Post κτίσαι litera erasa 898. 899. Versus spurios notavit Hermannus. 900. γὰρ ἦλθε Schaeferus] παρῆλθε

στορνύνθ', ὅπως ἄψορρον ἀντῴη πατρί,
κρύψασ' ἑαυτὴν ἔνθα μή τις εἰσίδοι,
βρυχᾶτο μὲν βωμοῖσι προσπίπτουσ' ὅτι
γένοιντ' ἔρημοι, κλᾶε δ' ὀργάνων ὅτου
ψαύσειεν οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος·
ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ δωμάτων στρωφωμένη,
εἴ του φίλων βλέψειεν οἰκετῶν δέμας,
ἔκλαεν ἡ δύστηνος εἰσορωμένη,
αὐτὴ τὸν αὑτῆς δαίμον' ἀνακαλουμένη
καὶ τὰς ἄπαιδας ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας.
ἐπεὶ δὲ τῶνδ' ἔληξεν, ἐξαίφνης σφ' ὁρῶ
τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.
κἀγὼ λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη
φρούρουν· ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις
τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη.
ὅπως δ' ἐτέλεσε τοῦτ', ἐπενθοροῦσ' ἄνω
καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐνατηρίοις,
καὶ δακρύων ῥήξασα θερμὰ νάματα
ἔλεξεν, ὦ λέχη τε καὶ νυμφεῖ' ἐμά,
τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρεθ', ὡς ἔμ' οὔποτε
δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοίταισι ταῖσδ' εὐνήτριαν.
τοσαῦτα φωνήσασα συντόνῳ χερὶ
λύει τὸν αὑτῆς πέπλον, ᾗ χρυσήλατος
προὔκειτο μαστῶν περονίς, ἐκ δ' ἐλώπισεν
πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον.
κἀγὼ δρομαία βᾶσ', ὅσονπερ ἔσθενον,
τῷ παιδὶ φράζω τῆς τεχνωμένης τάδε.
κἀν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα,
ὁρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ
πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.
ἰδὼν δ' ὁ παῖς ᾤμωξεν· ἔγνω γὰρ τάλας
τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε,
ὄψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον οὕνεκα
ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε.
κἀνταῦθ' ὁ παῖς δύστηνος οὔτ' ὀδυρμάτων
ἐλείπετ' οὐδέν, ἀμφί νιν γοώμενος,
οὔτ' ἀμφιπίπτων στόμασιν, ἀλλὰ πλευρόθεν
πλευρὰν παρεὶς ἔκειτο πόλλ' ἀναστένων,
ὥς νιν ματαίως αἰτίᾳ βάλοι κακῇ,
κλάων ὁθούνεκ' ἐκ δυοῖν ἔσοιθ' ἅμα,
πατρός τ' ἐκείνης τ', ὠρφανισμένος βίον.
τοιαῦτα τἀνθάδ' ἐστίν· ὥστ' εἴ τις δύο
ἢ καί τι πλείους ἡμέρας λογίζεται,
μάταιός ἐστιν· οὐ γὰρ ἔσθ' ἥ γ' αὔριον,
πρὶν εὖ πάθῃ τις τὴν παροῦσαν ἡμέραν.
ΧΟ. πότερα πρότερον ἐπιστένω,

947—949. = 950—952.

πότερα μέλεα περαιτέρω,
δύσκριτ' ἔμοιγε δυστάνῳ.
τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις,
τάδε δὲ μένομεν ἐπ' ἐλπίσιν·
κοινὰ δ' ἔχειν τε καὶ μέλλειν.
εἴθ' ἀνεμόεσσά τις
γένοιτ' ἔπουρος ἑστιῶτις αὔρα,
ἥτις μ' ἀποικίσειεν ἐκ τόπων, ὅπως
τὸν Ζηνὸς ἄλκιμον γόνον
μὴ ταρβαλέα θάνοιμι
μοῦνον εἰσιδοῦσ' ἄφαρ·
ἐπεὶ ἐν δυσαπαλλάκτοις ὀδύναις
χωρεῖν πρὸ δόμων λέγουσιν ἄσπετόν τι θαῦμα.
ἀγχοῦ δ' ἄρα κοὐ μακρὰν
προὔκλαον, ὀξύφωνος ὡς ἀηδών.
ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις.
πᾷ δ' αὖ φορεῖ νιν; ὡς φίλου
προκηδομένα βαρεῖαν
ἄψοφον φέρει βάσιν.
αἰαῖ, ὅδ' ἀναύδατος φέρεται.
τί χρή, φθίμενόν νιν, ἢ καθ' ὕπνον ὄντα κρῖναι;
ΥΛ. οἴμοι ἐγὼ σοῦ,
πάτερ, οἴμοι ἐγὼ σοῦ μέλεος.
τί πάθω; τί δὲ μήσομαι; οἴμοι.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

σίγα, τέκνον, μὴ κινήσῃς
ἀγρίαν ὀδύνην πατρὸς ὠμόφρονος.
ζῇ γὰρ προπετής· ἀλλ' ἴσχε δακὼν
στόμα σόν. ΥΛ. πῶς φῄς, γέρον; ἦ ζῇ;
ΠΡ. οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον
κἀκκινήσεις κἀναστήσεις
φοιτάδα δεινὴν
νόσον, ὦ τέκνον. ΥΛ. ἀλλ' ἐπί μοι μελέῳ
βάρος ἄπλετον ἐμμέμονεν φρήν.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ Ζεῦ,
ποῖ γᾶς ἥκω; παρὰ τοῖσι βροτῶν
κεῖμαι πεπονημένος ἀλλήκτοις
ὀδύναις; οἴμοι ἐγὼ τλάμων·
ἡ δ' αὖ μιαρὰ βρύκει. φεῦ.
ΠΡ. ἆρ' ἐξῄδησθ' ὅσον ἦν κέρδος
σιγῇ κεύθειν καὶ μὴ σκεδάσαι
τῷδ' ἀπὸ κρατὸς
βλεφάρων θ' ὕπνον; ΥΛ. οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν
στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων.
ΗΡ. ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν,

953—961. = 962—970.

902. ἀντῴη Triclinius] ἀντοίη 905. γένοιντ' ἔρημοι Nauckius] γένοιτ' ἐρήμη κλᾶε D.] κλαῖε 909. ἔκλαεν D.] ἔκλαιεν 910. ἀνακαλουμένη] ἀγκαλουμένη Hermannus. Vid. ad El. 693. 911. Versus absurdum in modum interpolatus aut totus ab interpolatore confictus, quum versus excidisset quo verba τὸν αὑτῆς δαίμονα accuratius definirentur. 918. εὐνατηρίοις D.] εὐναστηρίοις 924. *αὑτῆς] αὐτῆσ ᾗ Wakefieldus] ὧι 928. τῆς τεχνωμένης τάδε] τῆσδε μωμένης τάδε Meinekius. 932. *ὁ παῖς] om. Post ἔγνω duae literae erasae. 941. κλάων D.] κλαίων 942. ὠρφανισμένος] ω ex ο factum. βίον Wakefieldus] βίου 944. ἢ καί τι πλείους D.] ἢ καὶ πλείους τις: quod in apographis metro accommodatam est illata forma vitiosa πλέους. Ad sententiam quod attinet, rectius fecisset poeta si scripsisset ἢ καὶ μίαν τις ἡμέραν λογίζεται. Meinekio (in Append. ad Oedip. Col. p. 302.) tota haec peroratio 943—946. ab falsario composita esse videtur, quum genuini versus Sophoclis excidissent. 947. πότερα πρότερον D.] πότερ' ἂν πρότερα

948. μέλεα Musgravius] τέλεα 951. μένομεν Erfurdtius] μέλλομεν 954. *αὔρα] αὖρα 956. Ζηνὸς Triclinius] διὸς 960. δυσαπαλλάκτοις] αλλ in litura duarum literarum. Videtur αλ (simplici λ) fuisse. 963. προὔκλαον D.] προὔκλαιον ξένοι post ἀηδὼν lectum delevit Triclinius. 964. βάσις] στάσις Meinekius. 966. *προκηδομένα] προκηδομέναν 969. αἰαῖ, ὅδ' ἀναύδατος Erfurdtius (nisi quod αἶ αἶ αἶ scripsit)] αἶ αἶ αἶ αἶ, ὅδ' ἄναυδος 970. φθίμενον Hermannus] θανόντα καθ' ὕπνον] κάθυπνον Reiskius. 971. 972. ἐγὼ σοῦ Brunckius] ἐγὼ σου 977. γέρον Brunckius] γέρων 978. μὴ 'ξεγερεῖς Dawesius] μὴξεγείρεισ (ηι a m. pr.) 982. ἐμμέμονεν Erfurdtius] ἐμμέμονε 986. Versus syllaba una longa aut duabus brevibus defectus. ὤμοι μοι ἐγὼ Meinekius. 987. *ἡ δ'] ἠδ' 988. ἐξῄδησθ' Cobetus Nov. Lect. p. 215.] ἐξῄδησ

ἱερῶν οἵαν οἵων ἐπί μοι
μελέῳ χάριν ἠνύσω, ὦ Ζεῦ·
οἵαν μ' ἄρ' ἔθου λώβαν, οἵαν·
ἣν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας
ὤφελον ὄσσοις, τόδ' ἀκήλητον
μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι.
τίς γὰρ ἀοιδός, τίς ὁ χειροτέχνης
ἰατορίας, ὃς τήνδ' ἄτην
χωρὶς Ζηνὸς κατακηλήσει;
θαῦμ' ἂν πόρρωθεν ἰδοίμην.
ἒ ἤ,
ἐᾶτέ μ', ἐᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι,
ἐᾶθ' ὕστατον εὐνάσαι.
πᾷ μου ψαύεις; ποῖ κλίνεις;
ἀπολεῖς μ', ἀπολεῖς.
ἀνατέτροφας ὅ τι καὶ μύσῃ. [ὦ
ἥπταί μου, τοτοτοῖ, ἥδ' αὖθ' ἕρπει. πόθεν ἔστ',
πάντων Ἑλλάνων ἀδικώτατοι ἀνέρες, οὓς δὴ
πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατά τε δρία πάντα καθαίρων,
ὠλεκόμαν ὁ τάλας, καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι
οὐ πῦρ, οὐκ ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει;
ἒ ἤ,
οὐδ' ἀπαράξαι κρᾶτα βίου θέλει
μολὼν τοῦ στυγεροῦ; φεῦ φεῦ. [κεῖ

ΠΡ. ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρός, τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνή-
ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν· σὺ δὲ σύλλαβε. σοί τε γὰρ ὄμμα [ἔγωγε,
ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σῴζειν. ΥΛ. ψαύω μὲν
λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραθεν
ἔστι μοι ἐξανύσαι βίοτον· τοιαῦτα νέμει Ζεύς.

ΗΡ. ὦ παῖ, ποῦ ποτ' εἶ;

1005a. b. = 1015—1017.
1006—1014. = 1027—1040.
1023—1026. = 1041—1042.

τᾷδέ με τᾷδέ με πρόσλαβε κουφίσας.
αἰαῖ, ἰὼ δαῖμον.
θρῴσκει δ' αὖ, θρῴσκει δειλαία
διολοῦσ' ἡμᾶς
ἀποτίβατος ἀγρία νόσος.
ὦ Παλλὰς Παλλάς, τόδε μ' αὖ λωβᾶται. ἰὼ παῖ,
τὸν φύτορ' οἰκτείρας ἀνεπίφθονον εἴρυσον ἔγχος,
παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κλῇδος· ἀκοῦ δ' ἄχος, ᾧ μ' ἐχόλωσεν
σὰ μάτηρ ἄθεος, τὰν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν
αὔτως, ὧδ' αὔτως ὥς μ' ὤλεσεν. ὦ γλυκὺς
ὦ Διὸς αὐθαίμων, [῞Αιδας,
εὔνασον εὔνασον ὠκυπέτᾳ μόρῳ
τὸν μέλεον φθίσας.

ΧΟ. κλύουσ' ἔφριξα τάσδε συμφοράς, φίλαι,
ἄνακτος, οἵαις οἷος ὢν ἐλαύνεται.

ΗΡ. ὦ πολλὰ δὴ καὶ θερμὰ καὶ λόγων πέρα
καὶ χερσὶ καὶ νώτοισι μοχθήσας ἐγώ·
κοὔπω τοιοῦτον οὔτ' ἄκοιτις ἡ Διὸς
προὔθηκεν οὔθ' ὁ στυγνὸς Εὐρυσθεὺς ἐμοὶ
οἷον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη
καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων
ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον, ᾧ διόλλυμαι.
πλευραῖσι γὰρ προσμαχθὲν ἐκ μὲν ἐσχάτας
βέβρωκε σάρκας, πλεύμονός τ' ἀρτηρίας
ῥοφεῖ ξυνοικοῦν· ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου
πέπωκεν ἤδη, καὶ διέφθαρμαι δέμας
τὸ πᾶν, ἀφράστῳ τῇδε χειρωθεὶς πέδῃ.
κοὐ ταῦτα λόγχη πεδιάς, οὔθ' ὁ γηγενὴς
στρατὸς Γιγάντων, οὔτε θήρειος βία,
οὔθ' Ἑλλάς, οὔτ' ἄγλωσσος, οὔθ' ὅσην ἐγὼ
γαῖαν καθαίρων ἱκόμην, ἔδρασέ πω·
γυνὴ δέ, θῆλυς οὖσα κοὐκ ἀνδρὸς φύσιν,
μόνη με δὴ καθεῖλε φασγάνου δίχα.
ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς,
καὶ μὴ τὸ μητρὸς ὄνομα πρεσβεύσῃς πλέον.
δός μοι χεροῖν σαῖν αὐτὸς ἐξ οἴκου λαβὼν
ἐς χεῖρα τὴν τεκοῦσαν, ὡς εἰδῶ σάφα
εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ κείνης ὁρῶν
λωβητὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον.
ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον· οἴκτειρόν τέ με
πολλοῖσιν οἰκτρόν, ὅστις ὥστε παρθένος
βέβρυχα κλάων. καὶ τόδ' οὐδ' ἂν εἷς ποτε
τόνδ' ἄνδρα φαίη πρόσθ' ἰδεῖν δεδρακότα,

---

995. οἵαν οἵων ἐπί μοι Martinus] οἵαν ἀνθ' οἵων (ω ex ο factum) θυμάτων ἐπί μοι 996. ἠνύσω, ὦ Ζεῦ] ἠνύσωΖεῦ, ὦ (ὦ superscr.) a m. pr. 1004. ἰδοίμαν (debebat ἰδοίμην) Triclinius] ἰδοίμ' ἄν, η (superscr.) a m. ant. 1005a. δύσμορον εὐνᾶσαι (sic) separato versu. δύσμορον] γρ. ὕστατον (nescio a qua manu) 1005b. ἐᾶθ' ὕστατον εὐνάσαι Hermannus] ἐᾶτέ με δύστανον εὐνᾶσαι 1006. * πᾷ] πᾶι πᾶ πᾶ Seidlerus. 1007. Post alterum ἀπολεῖσ duae literae erasae vel una. 1008. ἀνατέτροφας Erfurdtius] ἀντέτροφας

1009—1042. Versus in codice sic divisi, ἥπται-| ἥδ'-| πάντων-| ἀδικώτατοι-| πολλὰ-| κατά-| ὠλεκόμαν-| καὶ νῦν-| οὐ πῦρ-| τισ-| ἒ ἒ | οὐδ'-| βίου-| τοῦ-| ὦ-| τοὔργον-| ἢ κατ'-| σὺ δὲ-| ἔμπλεον-| σώιζειν-| λαθίπονον-| οὔτ'-| θύραζ' ἐν- | ἐστί-| βιότου-| ὦ παῖ-| τᾶιδε-| πρόσλαβε-| ἒ ἒ | ἰὼ-| θρώισκει-| δειλαία-| ἀποτίβατοσ-| νόσοσ.-| τόδε μ' αὖ-| τὸν φύσαντ'-| ἀνεπίφθονον-| παῖσον — κληΐ- | δοσ.-| σὰ-| ἂν-| αὔτωσ ὧδ'-| ὦ διόσ-| ὦ γλυκύσ-| εὔνασόν μ'-| ὠκυπέτα μόρωι-| τὸν μέλεον φθίσασ. 1009. * τοτοτοῖ] τὸ τὸ τοῖ 1010. Ἑλλάνων] ἀνθρώπων Wunderus. 1012. * ἐν πόντῳ] ἐνιπόντωι 1013. * ἐπιτρέψει] ἀποτρέψει (η superscr.) 1014. ἒ ἤ D.] ἒ ἒ 1018. ἀνήκει] ἀνείκει, η a m. seculi 15. 1020. * σοί τε γὰρ ὄμμα | ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ] Locus corruptus et, ut videtur, defectus, quem utcunque explicuit scholiasta. 1021. ὀδυνᾶν ex scholiastae annotatione] ὀδύναν θύραθεν] θύραζ' ἐν. θ (superscr.) a m. pr. 1022. βίοτον Musgravius] βιότου 1023. παῖ Seidlerus] παῖ παῖ

1025. αἰαῖ, ἰὼ δαῖμων D.] ἒ ἒ ἰὼ ἰὼ δαῖμον 1026. θρῴσκει] θρώισκει utrobique. 1031. ὦ Seidlerus] ἰώ. Alterum Παλλὰς addidit D. 1034. φύτορ' D.] φύσαντ' 1035. * ἐμᾶς] ἡμᾶσ ἀκοῦ — ᾧ] ἄκου — ὅ, erasa post ὅ litera, ε ut videtur. ἐχόλωσεν] γρ. ἐχόλησεν ab S, quasi ἐλόχησεν voluerit. ἐδόλωσεν A. Spengelius. 1038. τὰν Erfurdtius] ἂν

1042. Verba ὦ διὸσ αὐθαίμων in marg. a m. pr. ante ὦ γλυκύσ ἀΐδασ inserenda. Post haec verba posuit Seidlerus. 1042. εὔνασον εὔνασον Turnebus] εὔνασόν μ' εὔνασον 1044. * τάσδε συμφοράς] τᾶσδε συμφοράσ 1045. * οἵαις] οἵασ 1046. λόγων πέρα Wunderus] λόγῳ κακά 1051. ἐμοῖς] ἐμοί, σ a m. sec. 15. addito. 1052. διόλλυμαι] διώλλυμαι (ν superscr.) pr. 1054. πλεύμονος] πλεύμονοσ, ν a m. pr., ut v. 567. 1059. * θήρειος βία] θήριοσ βίαι 1062. θῆλυς οὖσα] θῆλυ φῦσα Steinhartus. 1067. εἰδῶ] εἴδω pr. ἴδω Nauckius. 1069. λωβητὸν — κακούμενον] Hunc versum aut non legit aut consulto omisit Cicero, quum Herculis orationem (v. 1046-1101.) in sermonem Latinum liberius transferret Quaest. Tuscul. 2, 8. 1071. * ὥστε] ὥστισ in textu et in lemmate scholii. 1072. κλάων D.] κλαίων

ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν εἱπόμην κακοῖς,
νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς ηὕρημαι τάλας.
καὶ νῦν προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρός,
σκέψαι θ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο
πέπονθα· δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων.
ἰδού, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας,
ὁρᾶτε τὸν δύστηνον, ὡς οἰκτρῶς ἔχω.
αἰαῖ τάλας,
ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως, ὁ δ' αὖ
διῇξε πλευρῶν, οὐδ' ἀγύμναστόν μ' ἐᾶν
ἔοικεν ἡ τάλαινα διάβορος νόσος.
ὦναξ Ἀΐδη, δέξαι μ',
ὦ Διὸς ἀκτίς, παῖσον.
ἔνσεισον, ὦναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος,
πάτερ, κεραυνοῦ. δαίνυται γὰρ αὖ πάλιν,
ἤνθηκεν, ἐξώρμηκεν. ὦ χέρες χέρες,
ὦ νῶτα καὶ στέρν', ὦ φίλοι βραχίονες,
ὑμεῖς ἐκεῖνοι δὴ καθέσταθ', οἵ ποτε
Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα,
λέοντ', ἄπλατον θρέμμα κἀπροσήγορον,
βίᾳ κατειργάσασθε, Λερναίαν θ' ὕδραν,
διφυᾶ τ' ἄμικτον ἱπποβάμονα στρατὸν
θηρῶν, ὑβριστήν, ἄνομον, ὑπέροχον βίαν,
Ἐρυμάνθιόν τε θῆρα, τόν θ' ὑπὸ χθονὸς
Ἅιδου τρίκρανον σκύλακ', ἀπρόσμαχον τέρας,
δεινῆς Ἐχίδνης θρέμμα, τόν τε χρυσέων
δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις.
ἄλλων τε μόχθων μυρίων ἐγευσάμην,
κοὐδεὶς τροπαῖ' ἔστησε τῶν ἐμῶν χερῶν.
νῦν δ' ὧδ' ἄναρθρος καὶ κατερρακωμένος
τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας,
ὁ τῆς ἀρίστης μητρὸς ὠνομασμένος,
ὁ τοῦ κατ' ἄστρα Ζηνὸς αὐδηθεὶς γόνος.
ἀλλ' εὖ γέ τοι τόδ' ἴστε, κἂν τὸ μηδὲν ὦ
κἂν μηδὲν ἕρπω, τήν γε δράσασαν τάδε
χειρώσομαι κἀκ τῶνδε. προσμόλοι μόνον,
ἵν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν ὅτι
καὶ ζῶν κακούς γε καὶ θανὼν ἐτισάμην.

ΧΟ. ὦ τλῆμον Ἑλλάς, πένθος οἷον εἰσορῶ
ἕξουσαν, ἀνδρὸς τοῦδέ γ' εἰ σφαλήσεται.

ΤΑ. ἐπεὶ παρέσχες ἀντιφωνῆσαι, πάτερ,
σιγὴν παρασχὼν κλῦθί μου νοσῶν ὅμως·
αἰτήσομαι γάρ σ' ὧν δίκαια τυγχάνειν.
δός μοι σεαυτόν, μὴ τοσοῦτον ὡς δάκνει
θυμῷ δύσοργος. οὐ γὰρ ἂν γνοίης ἐν οἷς
χαίρειν προθυμεῖ κἀν ὅτοις ἀλγεῖς μάτην.

ΗΡ. εἰπὼν ὃ χρῄζεις λῆξον· ὡς ἐγὼ νοσῶν
οὐδὲν ξυνίημ' ὧν σὺ ποικίλλεις πάλαι.

ΤΑ. τῆς μητρὸς ἥκω τῆς ἐμῆς φράσων ἐν οἷς
νῦν ἐστιν οἷς θ' ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία.

ΗΡ. ὦ παγκάκιστε, καὶ παρεμνήσω γὰρ αὖ
τῆς πατροφόντου μητρός, ὡς κλύειν ἐμέ;

ΤΑ. ἔχει γὰρ οὕτως ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν.

ΗΡ. οὐ δῆτα τοῖς γε πρόσθεν ἡμαρτημένοις.

ΤΑ. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τοῖς γ' ἐφ' ἡμέραν ἐρεῖς.

ΗΡ. λέγ', εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῇς κακὸς γεγώς.

ΤΑ. λέγω. τέθνηκεν ἀρτίως νεοσφαγής.

ΗΡ. πρὸς τοῦ; τέρας τοι διὰ κακῶν ἐθέσπισας.

ΤΑ. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου.

ΗΡ. οἴμοι· πρὶν ὡς χρῆν σφ' ἐξ ἐμῆς θανεῖν χερός;

ΤΑ. κἂν σοῦ στραφείη θυμός, εἰ τὸ πᾶν μάθοις.

ΗΡ. δεινοῦ λόγου κατῆρξας· εἰπὲ δ' ᾗ νοεῖς.

ΤΑ. ἅπαν τὸ χρῆμ', ἥμαρτε χρηστὰ μωμένη.

ΗΡ. χρήστ', ὦ κάκιστε, πατέρα σὸν κτείνασα δρᾷ;

ΤΑ. στέργημα γὰρ δοκοῦσα προσβαλεῖν σέθεν
ἀπήμπλαχ', ὡς προσεῖδε τοὺς ἔνδον γάμους.

ΗΡ. καὶ τίς τοσοῦτος φαρμακεὺς Τραχινίων;

ΤΑ. Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν
τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον.

ΗΡ. ἰοὺ ἰοὺ δύστηνος, οἴχομαι τάλας.
ὄλωλ' ὄλωλα, φέγγος οὐκέτ' ἔστι μοι.
οἴμοι, φρονῶ δὴ ξυμφορᾶς ἵν' ἕσταμεν.
ἴθ', ὦ τέκνον· πατὴρ γὰρ οὐκέτ' ἔστι σοι·
κάλει τὸ πᾶν μοι σπέρμα σῶν ὁμαιμόνων,
κάλει δὲ τὴν τάλαιναν Ἀλκμήνην, Διὸς
μάτην ἄκοιτιν, ὡς τελευταίαν ἐμοῦ
φήμην πύθησθε θεσφάτων ὅσ' οἶδ' ἐγώ.

ΤΑ. ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ', ἀλλ' ἐπακτίᾳ
Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἕδραν,
παίδων δὲ τοὺς μὲν ξυλλαβοῦσ' αὐτὴ τρέφει,
τοὺς δ' ἂν τὸ Θήβης ἄστυ ναίοντας μάθοις·
ἡμεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρή, πάτερ,
πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν.

ΗΡ. σὺ δ' οὖν ἄκουε τοὔργον· ἐξήκεις δ' ἵνα
φανεῖς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ.
ἐμοὶ γὰρ ἦν πρόφαντον ἐκ πατρὸς πάλαι,
τῶν ἐμπνεόντων μηδενὸς θανεῖν ὕπο,
ἀλλ' ὅστις Ἅιδου φθίμενος οἰκήτωρ πέλοι.
ὅδ' οὖν ὁ θὴρ Κένταυρος, ὡς τὸ θεῖον ἦν
πρόφαντον, οὕτω ζῶντά μ' ἔκτεινεν θανών.
φανῶ δ' ἐγὼ τούτοισι συμβαίνοντά σοι

1074. εἱπόμην ex schol. Ai. 317.] ἑσπόμην 1075. ηὕρημαι D.] εὕρημαι 1077. θ' Nauckius] δ' 1080. δύστηνον] δύστανον, η a m. ant. superscr.

ε ε

1081. αἰαῖ τάλας D.] αἲ αἲ ὦ τάλασ αἰ αἰ (utrumque ε a m. rec.) 1082. ὁ δ' Turnebus] ὅδ' 1085. μ'] με 1091. *ὑμεῖς ἐκεῖνοι] ὑμεῖσ δὲ κεῖνοι 1095. διφυᾶ D.] διφυῆ, ut ἀφυῆ Philoct 1014. Intactum vero relictum τάνδεᾶ Oed. Col. 1430. 1096. ὑπέροχον Bentleius] ὑπείροχον 1098. ἀπρόσμαχον] Similiter Cerberum ἀνίκατον dixit Sophocles Oed. Col. 1568. σῶμά τ' ἀνικάτου θηρός, ubi quum vocabuli ἀνικάτου syllabae penultimae longae in stropha 1556. brevis respondeat, Meinekius p. 200. σῶμά τε μαιμάκου coniecit collata Photii glossa p. 241, 14. μαίμακον: τὸ χαλεπὸν καὶ δύσμαχον. τραγικὴ ἡ λέξις, cui addendus Arcadius, qui μαίμακος inter adiectiva in ακος terminata memorat p. 51, 12. Idem adiectivum Trachiniarum versui restitui voluit Nauckius, σκύλακα, μαίμακον τέρας. 1100. ἐσχάτοις τόποις] ἐσχάτοισι γῆς vel ἐσχάτοις χθονὸς Nauckius. 1106. αὐδηθεὶς] Post αὖ duae literae erasae. 1111. κακούς γε] κακούργους Cobetus Nov. Lect. p. 211. 1114. παρέσχες] παρίης Heimsoethius.

ι

1121. ξυνίημ'] ξυνείημ', ϊ a m. rec. 1123. οἷς θ'] ὡς θ' Nauckius. 1132. *αὑτῆς] αὐτῆσ ἐκτόπου] ἐντόπου Meinekius. 1136. μωμένη Heathius] μνωμένη 1137. *χρήστ'] χρῆστ' 1138.

χ

στέργημα] στέργηθρα Nauckius. 1139. ἀπήμπλακ', χ a m. pr. ἀπήπλαχ' Elmsleius. 1141. *Νέσσος] νέσοσ 1144. ἔστι μοι] εἰσορῶ Nauckius. 1150. *ὅσ'] ὅσσ' 1155. δ' ὅσοι] δέ σοι Nauckius, deleto versu proximo. 1156. πράσσειν Brunckius] πράττειν 1158. *φανεῖς] φανῆισ ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ] ὢν ἐμὸς καλεῖ γόνος Meinekius. 1159. *πρόφαντον] πρόσφατον 1160. τῶν ἐμπνεόντων Erfurdtius] πρὸς τῶν πνεόντων 1161. Ἅιδου inter

οι

versus habet a m. pr. πέλοι] πέλει, οι a m. pr. 1163. ἔκτεινεν] ἔκτανεν Triclinius. 1164. συμβαίνοντά σοι Wunderus] συμβαίνοντ' ἴσα

μαντεῖα καινὰ, τοῖς πάλαι ξυνήγορα,
ἃ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ
Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην
πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυὸς,
ἥ μοι χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι νῦν
ἔφασκε μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ
λύσιν τελεῖσθαι· κἀδόκουν πράξειν καλῶς.
τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν θανεῖν ἐμέ.
τοῖς γὰρ θανοῦσι μόχθος οὐ προσγίγνεται.
ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει, τέκνον,
δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τἀνδρὶ σύμμαχον,
καὶ μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα,
ἀλλ' αὐτὸν εἰκαθόντα συμπράσσειν, νόμον
κάλλιστον ἐξευρόντα, πειθαρχεῖν πατρί.
ΤΑ. ἀλλ', ὦ πάτερ, ταρβῶ μὲν ἐς λόγου στάσιν
τοιάνδ' ἐπελθὼν, πείσομαι δ' ἅ σοι δοκεῖ.
ΗΡ. ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι.
ΤΑ. ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις;
ΗΡ. οὐ θᾶσσον οἴσεις μηδ' ἀπιστήσεις ἐμοί;
ΤΑ. ἰδοὺ προτείνω, κοὐδὲν ἀντειρήσεται.
ΗΡ. ὄμνυ Διός νυν τοῦ με φύσαντος κάρα.
ΤΑ. ἦ μὴν τί δράσειν; καὶ τόδ' ἐξειρήσεται;
ΗΡ. ἦ μὴν ἐμοὶ τὸ λεχθὲν ἔργον ἐκτελεῖν.
ΤΑ. ὄμνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον.
ΗΡ. εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις, πημονὰς εὔχου λαβεῖν.
ΤΑ. οὐ μὴ λάβω· δράσω γάρ· εὔχομαι δ' ὅμως.
ΗΡ. οἶσθ' οὖν τὸν Οἴτης Ζηνὸς ὕψιστον πάγον;
ΤΑ. οἶδ', ὡς θυτήρ γε πολλὰ δὴ σταθεὶς ἄνω.
ΗΡ. ἐνταῦθά νυν χρὴ τοὐμὸν ἐξάραντά σε
σῶμ' αὐτόχειρα, καὶ ξὺν οἷς χρῄζεις φίλων,
πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυρρίζου δρυὸς
κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ
ἄγριον ἔλαιον, σῶμα τοὐμὸν ἐμβαλεῖν,
καὶ πευκίνης λαβόντα λαμπάδος σέλας
πρῆσαι. γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ,
ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος, εἴπερ εἶ
τοῦδ' ἀνδρός, ἔρξον· εἰ δὲ μή, μενῶ σ' ἐγὼ
καὶ νέρθεν ὢν ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς.
ΤΑ. οἴμοι, πάτερ, τί εἶπας; οἷά μ' εἴργασαι.
ΗΡ. ὁποῖα δραστέ' ἐστίν· εἰ δὲ μή, πατρὸς
ἄλλου γενοῦ του μηδ' ἐμὸς κληθῇς ἔτι.
ΤΑ. οἴμοι μάλ' αὖθις, οἷά μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ,
φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν.
ΗΡ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' ὧν ἔχω παιώνιον
καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ΤΑ. καὶ πῶς ὑπαίθων σῶμ' ἂν ἰῴμην τὸ σόν;
ΗΡ. ἀλλ' εἰ φοβεῖ πρὸς τοῦτο, τἄλλα γ' ἔργασαι.
ΤΑ. φορᾶς γέ τοι φθόνησις οὐ γενήσεται.
ΗΡ. ἦ καὶ πυρᾶς πλήρωμα τῆς εἰρημένης;
ΤΑ. ὅσον γ' ἂν αὐτὸς μὴ ποτιψαύων χεροῖν·
τὰ δ' ἄλλα πράξω κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος.
ΗΡ. ἀλλ' ἀρκέσει καὶ ταῦτα· πρόσνειμαι δέ μοι
χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροῖς ἄλλοις διδούς.
ΤΑ. εἰ καὶ μακρὰ κάρτ' ἐστὶν, ἐργασθήσεται.
ΗΡ. τὴν Εὐρυτείαν οἶσθα δῆτα παρθένον;
ΤΑ. Ἰόλην ἔλεξας, ὥς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ.
ΗΡ. ἔγνως. τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω, τέκνον·
ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὐσεβεῖν
βούλει, πατρῴων ὁρκίων μεμνημένος,
προσθοῦ δάμαρτα, μηδ' ἀπιστήσῃς πατρί·
μηδ' ἄλλος ἀνδρῶν τοῖς ἐμοῖς πλευροῖς ὁμοῦ
κλιθεῖσαν αὐτὴν ἀντὶ σοῦ λάβῃ ποτέ,
ἀλλ' αὐτός, ὦ παῖ, τοῦτο κήδευσον λέχος.
πιθοῦ· τὸ γάρ τοι μεγάλα πιστεύσαντ' ἐμοὶ
σμικροῖς ἀπιστεῖν τὴν πάρος συγχεῖ χάριν.
ΤΑ. οἴμοι. τὸ μὲν νοσοῦντι θυμοῦσθαι κακόν,
τὸ δ' ὧδ' ὁρᾶν φρονοῦντα τίς ποτ' ἂν φέροι;
ΗΡ. ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω θροεῖς.
ΤΑ. τίς γάρ ποθ', ἥ μοι μητρὶ μὲν θανεῖν μόνη
μεταίτιος, σοί δ' αὖθις ὡς ἔχεις ἔχειν,
τίς ταῦτ' ἄν, ὅστις μὴ 'ξ ἀλαστόρων νοσοῖ,
ἕλοιτο; κρεῖσσον κἀμέ γ', ὦ πάτερ, θανεῖν
ἢ τοῖσιν ἐχθίστοισι συνναίειν ὁμοῦ.
ΗΡ. ἁνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νέμει πατρὶ
φθίνοντι μοῖραν· ἀλλά τοι θεῶν ἀρὰ
μενεῖ σ' ἀπιστήσαντα τοῖς ἐμοῖς λόγοις.
ΤΑ. οἴμοι, τάχ', ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις.
ΗΡ. σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ.
ΤΑ. δείλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω.
ΗΡ. οὐ γὰρ δικαιοῖς τοῦ φυτεύσαντος κλύειν.
ΤΑ. ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ;
ΗΡ. οὐ δυσσέβεια, τοὐμὸν εἰ τέρψεις κέαρ.
ΤΑ. πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε;
ΗΡ. ἔγωγε· τούτων μάρτυρας καλῶ θεούς.
ΤΑ. τοιγὰρ ποιήσω, κοὐκ ἀπώσομαι, τὸ σὸν
θεοῖσι δεικνὺς ἔργον. οὐ γὰρ ἄν ποτε
κακὸς φανείην σοί γε πιστεύσας, πάτερ.
ΗΡ. καλῶς τελευτᾷς, κἀπὶ τοῖσδε τὴν χάριν
ταχεῖαν, ὦ παῖ, πρόσθες· ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν
σπαραγμὸν ἤ τιν' οἶστρον ἐς πυράν με θῇς.
ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε. παῦλά τοι κακῶν
αὕτη, τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς ὑστάτη.
ΤΑ. ἀλλ' οὐδὲν εἴργει σοὶ τελειοῦσθαι τάδε,
ἐπεὶ κελεύεις κἀξαναγκάζεις, πάτερ.
ΗΡ. ἄγε νυν, πρὶν τήνδ' ἀνακινῆσαι

1167. *ἐσελθὼν] εἰσελθὼν 1172. τὸ δ' Wyttenbachius] τόδ' 1173. προσγίγνεται Brunckius] προσγίνεται 1175. *τῷδε τἀνδρὶ] τῶιδέ τ' ἀνδρί. τῷ δέ γ' ἀνδρὶ apud schol. Homeri Il. 18, 100. 1176.
αν
μὴ 'πιμεῖναι] μὴ παμῆναι pr., quod, deleto αν, in μὴ 'πιμεῖναι mutatum est. *ὀξῦναι] ὀξύναι 1177. εἰκαθόντα D.] εἰκάθοντα 1181. *ἔμβαλλε] ἔμβαλε
ει
1183. ἀπιστήσεις] ἀπιστήσησ, ει a m. pr. γρ. προστήσηισ ἐμοὶ ab S. 1193. *ἐξάραντά σε] ἐξαιρέντά σε 1197. *ἔλαιον] ἐλαιὸν 1200. *εἴπερ]
ο
εἶπερ 1205. *του] τοῦ 1210. ὑπαίθων] ὑπαῖθων, circumflexo et ο a m. antiqua addito. 1211. *γ'] μ'

σ
1216. πρόσνειμαι] πρόνεῖμαι, accentu supra ο et litera σ a m. ant. additis. 1218. κάρτ' ex κρατ'
θ
factum. 1219. παρθένον] παρνον 1220. ὥς γ' Schaeferus] ὥστ' 1224. προσθοῦ D.] πρόσθου 1225. ἐμοῖς πλευροῖς] ἐμοὶ πλευροῖσ, σ post οι a m. seculi 15. addito. Saepe sic σ omissum, quod uno ductu cum proximo π expressum erat. 1226. λάβῃ Elmsleius] λάβοι 1228. πιθοῦ Brunckius] πείθου 1230. *τὸ] τῶι 1234. σοὶ δ' Schaeferus] σοί τ' 1237. *ἐχθίστοισι] ἐχθίστοισιν 1238. ἁνὴρ] ἀνὴρ νέμει (vel νεμεῖ)πατρὶ D.] νέμειν (νεμεῖν Brunckius) ἐμοὶ 1240. ἀπιστήσαντα] ἀπι-
α
στήσαντι, α a m. pr. 1241. *οἴμοι] ὤμοι φράσεις] φανεὶς Axtius in Schneidewini Philologo vol. 4. p. 575. 1242. ἀπ' εὐνασθέντος] *ἀπευνασθέντος 1250. δεικνὺς] υσ in litura trium literarum, quarum haec supersunt vestigia ὄ.σ 1254. με θῇς] μεθεὶσ (hoc accentu), sed in μεθῆς mutatum a m. pr. Eodem errore v. 800. μέθες scriptum pro με θές. 1256. *τελευτὴ τοῦδε τἀνδρὸς] τελευτῆι τοῦδέ τ' ἀνδρόσ

νόσον, ὦ ψυχὴ σκληρά, χάλυβος
λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ',
ἀνάπαυε βοήν, ὡς ἐπίχαρτον
τελέουσ' ἀεκούσιον ἔργον.
[ΥΛ. αἴρετ', ὀπαδοί, μεγάλην μὲν ἐμοὶ
τούτων θέμενοι συγγνωμοσύνην,
μεγάλην δὲ θεοῖς ἀγνωμοσύνην
εἰδότες ἔργων τῶν πρασσομένων,
οἳ φύσαντες καὶ κληζόμενοι
πατέρες τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη.
τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ,
τὰ δὲ νῦν ἑστῶτ' οἰκτρὰ μὲν ἡμῖν,
αἰσχρὰ δ' ἐκείνοις,
χαλεπώτατα δ' οὖν ἀνδρῶν πάντων
τῷ τήνδ' ἄτην ὑπέχοντι.
λείπου μηδὲ σύ, παρθέν', ἐπ' οἴκων,
μεγάλους μὲν ἰδοῦσα νέους θανάτους,
πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ,
κοὐδὲν τούτων ὅ τι μὴ Ζεύς.]

1263. τελέουσ' Billerbeckius] τελέως. Hoc versu haec tragoedia finita fuit ab Sophocle, ut videtur, addito, ut in sex reliquis huius poetae et plerisque duorum ceterorum tragicorum fabulis, brevi systemate anapaestico coryphaei, cui vetus interpolator verbosam substituit Hylli orationem v. 1264—1278. ita compositam ut originem suam indiciis prodat satis manifestis: de quibus dixi in Annotationibus ad editionem Oxoniensem tertiam. Eadem fere Bergkii sententia esse videtur, qui ad v. 1264. annotavit *extremam partem fabulae non ab ipsius Sophoclis manu profectam neque ad artis consummatae leges revocandam esse.* 1264. αἴρετ', ὀπαδοί] Scholiasta, οὐκ οἰκέταις, ἀλλὰ τοῖς ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ (i. e. Herculi) ἐξ Εὐβοίας φησί. Hylli nomen his versibus praefixum in editione Turnebi, quae Triclinianum exemplum sequitur, omissum in ed. Aldina, apographis et, ut opinor, in codice. Scholiastae quid placuerit ex verbis modo appositis non perspicitur: sed Hyllo hos versus ab eo tributos esse clarissime patet ex annotatione ad v. 1268. οἱ φύσαντες: εἰς τὸν Δία ἡ ἀπότασις τοῦ λόγου. ἐκείνους, φησίν, ἀγνώμονας ἡγεῖσθε, οἵτινες γεννήσαντες αὐτὸν περιορῶσι τοιαῦτα πάσχοντα. in qua non αὐτόν, sed ἐμέ dicendum fuisset, si Herculis hi versus essent.

1265. συγγνωμοσύνην] συγγνωμοσύνην, ν a m. pr. 1266. *δὲ θεοῖς] τε θεῶν 1273. *πάντων] ἁπάντων 1275—1278. Hyllo hi versus continuantur in codice: in apographis choro tribuuntur, nisi quod in Parisino 2712. χορὸς ἢ ὕλλος, unde in editionem Aldinam transiit. Hyllo etiam scholiasta tribuit, ἔοικεν Ὕλλος ἀποστραφεὶς ταῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ λέγειν τοῦ μὴ ἀπολιμπάνεσθαι τῶν οἴκων, ἕως ἂν ἐπανέλθωσιν ἀπὸ τῆς πυρᾶς. Cuius scholii initium in ed. Romana sic legitur interpolatum, τοῦτο λέγει ὁ χορὸς ἢ ὁ Ὕλλος· ἔοικε γὰρ ὁ Ὕλλος etc. 1275. ἐπ' ex scholiasta] ἀπ' 1276. ἰδοῦσα ι ex ει factum. 1277. καὶ addidit Bentleius.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.	ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.
ΧΟΡΟΣ.	ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.
ΣΚΟΠΟΣ ὡς ΕΜΠΟΡΟΣ.	ΗΡΑΚΛΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἀπαγωγὴ Φιλοκτήτου ἐκ Λήμνου εἰς Τροίαν ὑπὸ Νεοπτολέμου καὶ Ὀδυσσέως καθ' Ἑλένου μαντείαν, ὃς κατὰ μαντείαν Κάλχαντος, ὡς εἰδὼς χρησμοὺς συντελοῦντας πρὸς τὴν Τροίας ἅλωσιν, ὑπὸ Ὀδυσσέως νύκτωρ ἐνεδρευθεὶς, δέσμιος ἤχθη τοῖς Ἕλλησιν. ἡ δὲ σκηνὴ ἐν Λήμνῳ. ὁ δὲ χορὸς ἐκ γερόντων τῷ Νεοπτολέμῳ συμπλεόντων. κεῖται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ[a] ἡ μυθοποιία. ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίππου[b]. πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ[c].

Χρύσης Ἀθηνᾶς βωμὸν ἐπικεχωσμένον,
ἐφ' οὗπερ Ἀχαιοῖς χρησθὲν ἦν θῦσαι, μόνος
Ποίαντος ᾔδει παῖς ποθ' Ἡρακλεῖ συνών.
ζητῶν δὲ τοῦτον ναυβάτῃ δεῖξαι στόλῳ,
πληγεὶς ὑπ' ἔχεως, ἐλίπετ' ἐν Λήμνῳ νοσῶν.
Ἕλενος δ' Ἀχαιοῖς εἶφ' ἁλώσεσθ' Ἴλιον
τοῖς Ἡρακλέους τόξοισι παιδί τ' Ἀχιλλέως.
τὰ τόξ' ὑπῆρχε παρὰ Φιλοκτήτῃ μόνῳ·
πεμφθεὶς δ' Ὀδυσσεὺς ἀμφοτέρους συνήγαγεν.

---

[a] Αἰσχύλῳ] Adde καὶ Εὐριπίδῃ.
[b] ἐπὶ Γλαυκίππου] Olymp. 92, 3.
[c] ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΕΜΜΕΤΡΟΣ] Est grammatici non Alexandrini, sed multo inferioris. Non melioris poetae versus sunt quos in fine fabulae exhibet Flor. Γ.: Βουλαῖς ἔπεισεν Ἡρακλῆς Φιλοκτήτην | εἰς Τροίαν ἐλθεῖν, καὶ τὰ τόξα δὴ μόνα | πορθεῖν τὸ Τροίας πέργαμον, καὶ τὴν νόσον | Ἀσκληπιοῦ φανέντος ἰᾶσθαι τότε. | ἡ πρὶν δὲ βουλὴ τῆς Ὀδυσσέως βίας | ἔμεινεν ἂν πράξασα μηδὲν ὧν πάρος | ἐμυθοπλάστει κλεπτικοῖς ἄγειν λόγοις, | εἰ μὴ φανεὶς ἤγειρεν Ἡρακλῆς λέγων.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

'Ακτὴ μὲν ἥδε τῆς περιρρύτου χθονὸς
Λήμνου, βροτοῖς ἄστιπτος οὐδ' οἰκουμένη,
ἔνθ', ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφεὶς
'Αχιλλέως παῖ Νεοπτόλεμε, τὸν Μηλιᾶ
Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε,
ταχθεὶς τόδ' ἔρδειν τῶν ἀνασσόντων ὕπο,
νόσῳ καταστάζοντα διαβόρῳ πόδα·
ὅτ' οὔτε λοιβῆς ἡμὶν οὔτε θυμάτων
παρῆν ἑκήλοις προσθιγεῖν, ἀλλ' ἀγρίαις
κατεῖχ' ἀεὶ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις,
βοῶν, στενάζων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
λέγειν; ἀκμὴ γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων,
μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα κἀκχέω τὸ πᾶν
σόφισμα, τῷ νιν αὐτίχ' αἱρήσειν δοκῶ.
ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν,
σκοπεῖν θ' ὅπου 'στ' ἐνταῦθα δίστομος πέτρα
τοιάδ', ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ
πάρεστιν ἐνθάκησις, ἐν θέρει δ' ὕπνον
δι' ἀμφιτρῆτος αὐλίου πέμπει πνοή.
βαιὸν δ' ἔνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς τάχ' ἂν
ἴδοις ποτὸν κρηναῖον, εἴπερ ἐστὶ σῶν.
ἅ μοι προσελθὼν σῖγα σήμαιν' εἴτ' ἔχει
χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδ' ἔτ' εἴτ' ἄλλῃ κυρεῖ,
ὡς τἀπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύῃς,
ἐγὼ δὲ φράζω, κοινὰ δ' ἐξ ἀμφοῖν ἴῃ.

ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ.

ἄναξ 'Οδυσσεῦ, τοὔργον οὐ μακρὰν λέγεις,
δοκῶ γὰρ οἷον εἶπας ἄντρον εἰσορᾶν.
ΟΔ. ἄνωθεν, ἢ κάτωθεν; οὐ γὰρ ἐννοῶ.
ΝΕ. τόδ' ἐξύπερθε, καὶ στίβου γ' οὐδεὶς κτύπος.
ΟΔ. ὅρα καθ' ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ.
ΝΕ. ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα.
ΟΔ. οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή;
ΝΕ. στιπτή γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ.
ΟΔ. τὰ δ' ἄλλ' ἔρημα, κοὐδέν ἐσθ' ὑπόστεγον;
ΝΕ. αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα, φλαυρουργοῦ τινος
τεχνήματ' ἀνδρός, καὶ πυρεῖ' ὁμοῦ τάδε.
ΟΔ. κείνου τὸ θησαύρισμα σημαίνεις τόδε.
ΝΕ. ἰοὺ ἰού· καὶ ταῦτά γ' ἄλλα θάλπεται
ῥάκη, βαρείας του νοσηλείας πλέα.
ΟΔ. ἁνὴρ κατοικεῖ τούσδε τοὺς τόπους σαφῶς.
κἄστ' οὐχ ἑκάς που. πῶς γὰρ ἂν νοσῶν ἁνὴρ
κῶλον παλαιᾷ κηρὶ προσβαίη μακράν;
ἀλλ' ἢ 'πὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν,
ἢ φύλλον εἴ τι νώδυνον κάτοιδέ που.
τὸν οὖν παρόντα πέμψον ἐς κατασκοπήν,
μὴ καὶ λάθῃ με προσπεσών· ὡς μᾶλλον ἂν
ἕλοιτό μ' ἢ τοὺς πάντας 'Αργείους λαβεῖν.
ΝΕ. ἀλλ' ἔρχεταί τε καὶ φυλάξεται στίβος.
σὺ δ' εἴ τι χρῄζεις, φράζε δευτέρῳ λόγῳ.
ΟΔ. 'Αχιλλέως παῖ, δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας
γενναῖον εἶναι, μὴ μόνον τῷ σώματι,
ἀλλ' ἤν τι καινόν, ὧν πρὶν οὐκ ἀκήκοας,
κλύῃς, ὑπουργεῖν, ὡς ὑπηρέτης πάρει.
ΝΕ. τί δῆτ' ἄνωγας; ΟΔ. τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ
ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων.
ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει,
λέγειν, 'Αχιλλέως παῖς· τόδ' οὐχὶ κλεπτέον·
πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν
στράτευμ' 'Αχαιῶν, ἔχθος ἐχθήρας μέγα,
οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκων μολεῖν,
μόνην ἔχοντες τήνδ' ἅλωσιν 'Ιλίου,
οὐκ ἠξίωσαν τῶν 'Αχιλλείων ὅπλων
ἐλθόντι δοῦναι κυρίως αἰτουμένῳ,
ἀλλ' αὔτ' 'Οδυσσεῖ παρέδοσαν· λέγων ὅσ' ἂν
θέλῃς καθ' ἡμῶν ἔσχατ' ἐσχάτων κακά.
τούτων γὰρ οὐδὲν ἀλγυνεῖ μ'· εἰ δ' ἐργάσει
μὴ ταῦτα, λύπην πᾶσιν 'Αργείοις βαλεῖς.
εἰ γὰρ τὰ τοῦδε τόξα μὴ ληφθήσεται,
οὐκ ἔστι πέρσαι σοι τὸ Δαρδάνου πέδον.
ὡς δ' ἔστ' ἐμοὶ μὲν οὐχί, σοὶ δ' ὁμιλία
πρὸς τόνδε πιστὴ καὶ βέβαιος, ἔκμαθε.
σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενὶ
οὔτ' ἐξ ἀνάγκης οὔτε τοῦ πρώτου στόλου,
ἐμοὶ δὲ τούτων οὐδέν ἐστ' ἀρνήσιμον.
ὥστ' εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται,
ὄλωλα καὶ σὲ προσδιαφθερῶ ξυνών.
ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δεῖ σοφισθῆναι, κλοπεὺς
ὅπως γενήσει τῶν ἀνικήτων ὅπλων.
ἔξοιδα, παῖ, φύσει σε μὴ πεφυκότα
τοιαῦτα φωνεῖν μηδὲ τεχνᾶσθαι κακά·
ἀλλ' ἡδὺ γάρ τοι κτῆμα τῆς νίκης λαβεῖν,
τόλμα· δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα.
νῦν δ' εἰς ἀναιδὲς ἡμέρας μέρος βραχὺ
δός μοι σεαυτόν, κᾆτα τὸν λοιπὸν χρόνον
κέκλησο πάντων εὐσεβέστατος βροτῶν.
ΝΕ. ἐγὼ μὲν οὓς ἂν τῶν λόγων ἀλγῶ κλύων,
Λαερτίου παῖ, τούσδε καὶ πράσσειν στυγῶ·
ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς,
οὔτ' αὐτὸς οὔθ', ὥς φασιν, οὑκφύσας ἐμέ.
ἀλλ' εἴμ' ἕτοιμος πρὸς βίαν τὸν ἄνδρ' ἄγειν
καὶ μὴ δόλοισιν· οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς
ἡμᾶς τοσούσδε πρὸς βίαν χειρώσεται.
πεμφθείς γε μέντοι σοὶ ξυνεργάτης ὀκνῶ
προδότης καλεῖσθαι· βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς
δρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς.

---

8. ἡμὶν Brunckius] ἥμιν 10. *κατεῖχ'] κατείχετ' 14. αὐτίχ'] χ in litura pro κ 15. λοίφ'] λοίπ', φ a m. pr. (φ supra scriptum) 16. θ' insertum ab S, ut videtur. 22. Post ἔχει duae literae erasae. ἐκεῖ Hermannus. 23. τόνδ' ἔτ' Elmsleius] τόνδ'. τοῦτον Nauckius. *εἴτ'] ἤτ' 24. *κλύῃς] κλύοισ 25. ἴῃ Camerarius] εἴη 29. γ' Triclinius] τ' κτύπος] *τύπος 30. καταυλισθεὶς] *κατακλιθεὶς 33. στιπτή] *στειπτή cum Eustathio p. 778, 54. Alia apographa στιπτή, quod etiam apud Suidam legitur s. v. στιπτοί. Similiter v. 2. ἄστιπτος codex, sed apographa, excepto Florentino Γ, ἄστειπτος. ἐναυλίζοντι] Post ἐν litera erasa. 34. 35. Nullae personarum notae: sed habent apographa. 34. ἀλλ'] Ex ἀεὶ, ut videtur, factum a m. pr. 35. φλαυρουργοῦ] φλαυρουργοῦ (χ supra scriptum), accentu priore deleto ab eadem manu quae circumflexum scripsit. 40. ἁνὴρ] ἀνὴρ hic et alibi codex constanter. Articulum addidit Brunckius, qui ὡ'νὴρ scribere solebat.

45. ἐς] εἰς. ἐς ante literas consonantes partim ex apographis partim Brunckio praeeunte restitutum hic et v. 111. 482. 500. 1053. 1353 1428. εἰς ante vocalem, ubi metrum ἐς postulat, est in codice 1211. et alibi interdum, velut εἰσελθὼν Trachin. 1167. 47. ἕλοιτο] Alterum ο ex ε factum. Fuit igitur ἕλοιτ' ἐμ'. 53. ὡς] ὧν Wunderus. 55. *ἐκκλέψεις] ἐκκλέψηισ λέγων] Fort. ὁρῶν. 61. μόνην] μόνην δ' 66. οὐδὲν ἀλγυνεῖ μ' D.] οὐδέμ' (ν ab S) ἀλγυνεῖσ ἐργάσει] ἐργάσηι. Et sic ηι pro ει v. 78. 108. 117. 621. 731. 740. 741. 786. 833. 834. 929. 1064. 1085. 1135. 1163. 1229. 1260. 1281. 1321. 1370. 1382. 1416. 1424. 67. 'Αργείοις] ἀργείοισι, sed ι eraso. 79. παῖ Erfurdtius] καί. Idem vitium Electr. 1251. 81. *τοι] τι

ΟΔ. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖ, καὐτὸς ὢν νέος ποτὲ
γλῶσσαν μὲν ἀργόν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν·
νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιὼν ὁρῶ βροτοῖς
τὴν γλῶσσαν, οὐχὶ τἄργα, πάνθ' ἡγουμένην.
ΝΕ. τί οὖν μ' ἄνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν;
ΟΔ. λέγω σ' ἐγὼ δόλῳ Φιλοκτήτην λαβεῖν.
ΝΕ. τί δ' ἐν δόλῳ δεῖ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν;
ΟΔ. οὐ μὴ πίθηται· πρὸς βίαν δ' οὐκ ἂν λάβοις.
ΝΕ. οὕτως ἔχει τι δεινὸν ἰσχύος θράσος;
ΟΔ. ἰοὺς ἀφύκτους καὶ προπέμποντας φόνον.
ΝΕ. οὐκ ἆρ' ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ;
ΟΔ. οὔ, μὴ δόλῳ λαβόντα γ', ὡς ἐγὼ λέγω.
ΝΕ. οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν;
ΟΔ. οὔκ, εἰ τὸ σωθῆναί γε τὸ ψεῦδος φέρει.
ΝΕ. πῶς οὖν βλέπων τις ταῦτα τολμήσει λακεῖν;
ΟΔ. ὅταν τι δρᾷς ἐς κέρδος, οὐκ ὀκνεῖν πρέπει.
ΝΕ. κέρδος δ' ἐμοὶ τί τοῦτον ἐς Τροίαν μολεῖν;
ΟΔ. αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα.
ΝΕ. οὐκ ἆρ' ὁ πέρσων, ὡς ἐφάσκετ', εἴμ' ἐγώ;
ΟΔ. οὔτ' ἂν σὺ κείνων χωρὶς οὔτ' ἐκεῖνα σοῦ.
ΝΕ. θηρατέ' οὖν γίγνοιτ' ἄν, εἴπερ ὧδ' ἔχει.
ΟΔ. ὡς τοῦτό γ' ἔρξας δύο φέρει δωρήματα.
ΝΕ. ποίω; μαθὼν γὰρ οὐκ ἂν ἀρνοίμην τὸ δρᾶν.
ΟΔ. σοφός τ' ἂν αὑτὸς κἀγαθὸς κεκλῇ' ἅμα.
ΝΕ. ἴτω· ποιήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφείς.
ΟΔ. ἦ μνημονεύσεις οὖν ἅ σοι παρῄνεσα;
ΝΕ. σάφ' ἴσθ', ἐπείπερ εἰσάπαξ συνῄνεσα.
ΟΔ. σὺ μὲν μένων νυν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου,
ἐγὼ δ' ἄπειμι, μὴ κατοπτευθῶ παρών,
καὶ τὸν σκοπὸν πρὸς ναῦν ἀποστελῶ πάλιν.
καὶ δεῦρ', ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι
κατασχολάζειν, αὖθις ἐκπέμψω πάλιν
τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, ναυκλήρου τρόποις
μορφὴν δολώσας, ὡς ἂν ἀγνοίᾳ προσῇ·
οὗ δῆτα, τέκνον, ποικίλως αὐδωμένου
δέχου τὰ συμφέροντα τῶν ἀεὶ λόγων.
ἐγὼ δὲ πρὸς ναῦν εἶμι, σοὶ παρεὶς τάδε·
Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῷν
Νίκη τ' Ἀθάνα Πολιάς, ἣ σῴζει μ' ἀεί.

ΧΟΡΟΣ.

τί χρὴ τί χρή με, δέσποτ', ἐν ξένᾳ ξένον
στέγειν, ἢ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;
φράζε μοι.
τέχνα γὰρ τέχνας ἑτέρας προὔχει
καὶ γνώμα παρ' ὅτῳ τὸ θεῖον
Διὸς σκῆπτρον ἀνάσσεται.
σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθεν
πᾶν κράτος ὠγύγιον· τό μοι ἔννεπε
τί σοι χρεὼν ὑπουργεῖν.
ΝΕ. νῦν μὲν ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς
προσιδεῖν ἐθέλεις ὄντινα κεῖται,
δέρκου θαρσῶν· ὁπόταν δὲ μόλῃ
δεινὸς ὁδίτης, τῶνδ' ἐκ μελάθρων
πρὸς ἐμὴν ἀεὶ χεῖρα προχωρῶν
πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν.
ΧΟ. μέλον πάλαι μέλημά μοι λέγεις, ἄναξ,
φρουρεῖν ὄμμ' ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ·
νῦν δέ μοι
λέγ' αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει
καὶ χῶρον τίν' ἔχει. τὸ γάρ μοι
μαθεῖν οὐκ ἀποκαίριον,
μὴ προσπεσών με λάθῃ ποθέν,
τίς τόπος, ἢ τίς ἕδρα, τίν' ἔχει στίβον,
ἔναυλον, ἢ θυραῖον.
ΝΕ. οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον
πετρίνης κοίτης.
ΧΟ. ποῦ γὰρ ὁ τλήμων αὐτὸς ἄπεστιν;
ΝΕ. δῆλον ἔμοιγ' ὡς φορβῆς χρείᾳ
στίβον ὀγμεύει τόνδε πέλας που.
ταύτην γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν
λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα
πτηνοῖς ἰοῖς σμυγερὸν σμυγερῶς,
οὐδέ τιν' αὐτῷ
παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν.
ΧΟ. οἰκτείρω νιν ἔγωγ', ὅπως,
μή του κηδομένου βροτῶν
μηδὲ σύντροφον ὄμμ' ἔχων,
δύστανος, μόνος ἀεί,
νοσεῖ μὲν νόσον ἀγρίαν,
ἀλύει δ' ἐπὶ παντί τῳ
χρείας ἱσταμένῳ. πῶς ποτε πῶς δύσμορος ἀν-
ὦ παλάμαι θεῶν, [τέχει;
ὦ δύστανα γένη βροτῶν,
οἷς μὴ μέτριος αἰών.
οὗτος πρωτογόνων ἴσως
οἴκων οὐδενὸς ὕστερος,
πάντων ἄμμορος ἐν βίῳ
κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων
στικτῶν ἢ λασίων μετὰ
θηρῶν, ἔν τ' ὀδύναις ὁμοῦ
λιμῷ τ' οἰκτρὸς ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχων
ἁ δ' ἀθυρόστομος [βαρεῖ.

135—143. = 150—158.

169—179. ≐ 180—190.

96. καὐτὸς] καὐτό, σ ab S addito. 100. οὖν] οὐ pr. 103. πίθηται] πείθηται pr. 104. θράσος] κράτος Nauckius, ut ἰσχύος κράτος est v. 594. 105. ἰοὺς] ἰούς γ' Meinekius. 106. *οὐδὲ] οὔτε προσμῖξαι] Sic, non προσμίξαι. 108. *δῆτα τὰ] τάδε. δῆτα τὸ Vauvillersius. (δή) 110. λακεῖν] κ in λ mutatum. λαλεῖν apographa. 112. δ' ἐμοὶ] *δέ μοι 116. θηρατέ' οὖν Triclinius] θηρατέα 118. ποίω] ποίωι, eraso ι. ποία δυϊκῶσ in marg. ab S. 119. αὑτὸς Vauvillersius (qui ὠὑτός)] αὐτὸς κεκλῇ'] κεκλησ', sine accentu et cum litura literae super σ. κεκλῆι' a m. sec. 120. *ποιήσω] ποήσω 121. μνημονεύσεις Herwerdenus] μνημονεύεις 123. νυν Turnebus] νῦν. Encliticum νυν, partim aliis editoribus praeeuntibus, restitui hic et v. 468. 576. 1177. 1196. 1449. 1452. 126. χρόνου] Post ου litera erasa, σ ut videtur. *δοκῆτέ τι] δοκῆτ' ἔτι, η ex ει facto. 127. κατασχολάζειν] πέρα σχολάζειν Nauckius. *αὖθις] αὖτις ἐκπέμψω] ἐκπέμπω, superscripto a m. pr. ψω 130. αὐδωμένου] αὐδὴν μένον pr. Eraso ἣν et, ut videtur, ον (nam quae ante ν posita fuit litera prorsus obscurata est) αὐδωμένου restitutum. 134. Ἀθάνα ex Eustathio p. 758, 44.] ἀθηνᾶ 135. με δέσποτ' Triclinius] δέσποτα μ' (accentu caret codex).

139. *γνώμα] γνώμασ 140. ἀνάσσεται] ἀναναν.σσεται (litera inter ν et σ erasa, quae non fuit α) pr. 141. σέ] σοὶ Triclinius. 142. ἔννεπε] Litera post πε erasa, fortasse ν. 144. ἐσχατιαῖς] *ἐσχατιᾶς 148. ἀεὶ D.] αἰεὶ 150. ἄναξ Triclinius] ἄναξ τὸ σὸν 151. φρουρεῖν] υ ab S insertum. 156. μὴ προσπεσών με λάθῃ Hermannus] μή με λάθῃ προσπεσὼν 161. *ἄπεστιν] ἄπεστι 166. σμυγερὸν σμυγερῶς Brunckius] στυγερὸν στυγερῶς 167. *αὐτῷ] αὐτῶι 171. *μηδὲ] μὴ 172. ἀεὶ] Sic, non αἰεί. 174. παντί τῳ] παντὶ τῷ apud Aristidem vol. 1. p. 34, 12. 176. θεῶν Lachmannus] θνητῶν 180. ἴσως] γεγὼς Nauckius. 184. *μετὰ] μέτα 187. βαρεῖ. ἁ δ' Boeckhius de metris Pindari p. 323.] βαρεῖα δ'

ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς
οἰμωγᾶς ὕπ' ὀχεῖται.
ΝΕ. οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοί·
θεῖα γάρ, εἴπερ κἀγώ τι φρονῶ,
καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν
τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη,
καὶ νῦν ἃ πονεῖ δίχα κηδεμόνων,
οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ θεῶν του μελέτη
τοῦ μὴ πρότερον τόνδ' ἐπὶ Τροίᾳ
τεῖναι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη,
πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος, ᾧ λέγεται
χρῆναί σφ' ὑπὸ τῶνδε δαμῆναι.
ΧΟ. εὔστομ' ἔχε, παῖ. ΝΕ. τί τόδε; ΧΟ. προὐφάνη κτύπος,
φωτὸς σύντροφος ὡς τειρομένου του,
ἤ που τῇδ' ἢ τῇδε τόπων.
βάλλει βάλλει μ' ἐτύμα
φθογγά του στίβου κατ' ἀνάγκαν
ἕρποντος, οὐδέ με λάθει
βαρεῖα τηλόθεν αὐδὰ
τρυσάνωρ· διάσημα γὰρ θρηνεῖ.
ΧΟ. ἀλλ' ἔχε, τέκνον. ΝΕ. λέγ' ὅ τι. ΧΟ. φροντίδας νέας·
ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ,
οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων,
ὡς ποιμὴν ἀγροβότας,
ἀλλ' ἤ που πταίων ὑπ' ἀνάγκας
βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν,
ἢ ναὸς ἄξενον αὐγά-
ζων ὅρμον· προβοᾷ τι γὰρ δεινόν.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

ἰὼ ξένοι,
τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε κἀκ ποίας τύχης
κατέσχετ' οὔτ' εὔορμον οὔτ' οἰκουμένην;
ποίας ἂν ὑμᾶς πατρίδος ἢ γένους ποτὲ
τύχοιμ' ἂν εἰπών; σχῆμα μὲν γὰρ Ἑλλάδος
στολῆς ὑπάρχει προσφιλεστάτης ἐμοί·
φωνῆς δ' ἀκοῦσαι βούλομαι· καὶ μή μ' ὄκνῳ
δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον,
ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον,
ἔρημον ὧδε κἄφιλον καλούμενον,
φωνήσατ', εἴπερ ὡς φίλοι προσήκετε.
ἀλλ' ἀνταμείψασθ'· οὐ γὰρ εἰκὸς οὔτ' ἐμὲ
ὑμῶν ἁμαρτεῖν τοῦτό γ' οὔθ' ὑμᾶς ἐμοῦ.
ΝΕ. ἀλλ', ὦ ξέν', ἴσθι τοῦτο πρῶτον, οὕνεκα
Ἕλληνές ἐσμεν· τοῦτο γὰρ βούλει μαθεῖν.

201 — 209. = 210 -- 218.

ΦΙ. ὦ φίλτατον φώνημα· φεῦ τὸ καὶ λαβεῖν
πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἐν χρόνῳ μακρῷ.
τίς σ', ὦ τέκνον, προσέσχε, τίς προσήγαγεν
χρεία; τίς ὁρμή; τίς ἀνέμων ὁ φίλτατος;
γέγωνέ μοι πᾶν τοῦθ', ὅπως εἰδῶ τίς εἶ.
ΝΕ. ἐγὼ γένος μέν εἰμι τῆς περιρρύτου
Σκύρου· πλέω δ' εἰς οἶκον· αὐδῶμαι δὲ παῖς
Ἀχιλλέως, Νεοπτόλεμος. οἶσθα δὴ τὸ πᾶν.
ΦΙ. ὦ φιλτάτου παῖ πατρός, ὦ φίλης χθονός,
ὦ τοῦ γέροντος θρέμμα Λυκομήδους, τίνι
στόλῳ προσέσχες τήνδε γῆν; πόθεν πλέων;
ΝΕ. ἐξ Ἰλίου τοι δὴ τανῦν γε ναυστολῶ.
ΦΙ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ δὴ σύ γ' ἦσθα ναυβάτης
ἡμῖν κατ' ἀρχὴν τοῦ πρὸς Ἴλιον στόλου.
ΝΕ. ἦ γὰρ μετέσχες καὶ σὺ τοῦδε τοῦ πόνου;
ΦΙ. ὦ τέκνον, οὐ γὰρ οἶσθά μ' ὅντιν' εἰσορᾷς;
ΝΕ. πῶς γὰρ κάτοιδ' ὅν γ' εἶδον οὐδεπώποτε;
ΦΙ. οὐδ' ὄνομ' ἄρ' οὐδὲ τῶν ἐμῶν κακῶν κλέος
ᾔσθου ποτ' οὐδέν, οἷς ἐγὼ διωλλύμην;
ΝΕ. ὡς μηδὲν εἰδότ' ἴσθι μ' ὧν ἀνιστορεῖς.
ΦΙ. ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρός, ὦ πικρὸς θεοῖς,
οὗ μηδὲ κληδὼν ὧδ' ἔχοντος οἴκαδε
μηδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ διῆλθέ που.
ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ
γελῶσι σῖγ' ἔχοντες, ἡ δ' ἐμὴ νόσος
ἀεὶ τέθηλε κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται.
ὦ τέκνον, ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως,
ὅδ' εἴμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως
τῶν Ἡρακλείων ὄντα δεσπότην ὅπλων,
ὁ τοῦ Ποίαντος παῖς Φιλοκτήτης, ὃν οἱ
δισσοὶ στρατηγοὶ χὠ Κεφαλλήνων ἄναξ
ἔρριψαν αἰσχρῶς ὧδ' ἔρημον, ἀγρίᾳ
νόσῳ καταφθίνοντα, τῆς ἀνδροφθόρου
πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι·
ξὺν ᾗ μ' ἐκεῖνοι, παῖ, προθέντες ἐνθάδε
ᾤχοντ' ἔρημον, ἡνίκ' ἐκ τῆς ποντίας
Χρύσης κατέσχον δεῦρο ναυβάτῃ στόλῳ.
τότ' ἄσμενόν μ' ὡς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου
εὕδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηρεφεῖ πέτρῳ,
λιπόντες ᾤχονθ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
ῥάκη προθέντες βαιὰ καί τι καὶ βορᾶς
ἐπωφέλημα σμικρόν, οἷ' αὐτοῖς τύχοι.
σὺ δή, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς
αὐτῶν βεβώτων ἐξ ὕπνου στῆναι τότε;
ποῖ' ἐκδακρῦσαι, ποῖ' ἀποιμῶξαι κακά;
ὁρῶντα μὲν ναῦς, ἃς ἔχων ἐναυστόλουν,
πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον,
οὐχ ὅστις ἀρκέσειεν, οὐδ' ὅστις νόσου

---

190. ὕπ' ὀχεῖται Hermannus] ὑπόκειται (ὑπὸ κειται, sine accentu, pr.) 193. παθήματα κεῖνα Brunckius] παθήματ' ἐκεῖνα 194. Χρύσης] χρυσῆς, eraso circumflexo, sed nullo addito accentu super υ. 196. ὡς Porsonus] ὅπως 200. *χρῆναί] χρήν pr. χρῆν corr. 201. εὔστομ'] Scholiasta dubitat utrum εὔστομ' an εὖ στόμ' scribendum sit. 203. του addidit Porsonus. 204. Hunc versum Neoptolemo, sequentes choro tribuit. Correxit Hermannus. ἤ που Hermannus] ἦ που 205. *ἐτύμα] ἑτοίμα 209. θρηνεῖ D.] θροεῖ 214. *ἀγροβότας] ἀγροβάτας 217. αὐγάζων] Sic pr.: αὐγάζον corr. 218. τι γὰρ Wunderus] γάρ τι 220. κἀκ ποίας τύχης Nauckius] κἀκ ποίασ πάτρασ. Sic etiam apogr. Lb., sed superscripto ναυτίλω, κώπη τῆι πλάτηι προσωρμίσατε. In apographis plerisque est ναυτίλῳ πλάτῃ.
222. ἂν ὑμᾶς πατρίδος D.] πάτρας ἂν ὑμᾶς 228. καλούμενον] κακούμενον Brunckius. καλούμενοι Meinekius.

234. καὶ] καὶ cum duobus punctis, ad quae refertur annotatio ab alia m. antiqua in margine posita καὶ τὸ λαβεῖν 237. *τίς ἀνέμων] τίσ δ' ἀνέμων 241. *οἶσθα δὴ] οἶσθ' ἤδη 245. τοι] 'γὼ Burgesius. δὴ τανῦν Buttmannus] δῆτα νῦν
246. οὐ γὰρ δὴ σύ γ'] οὐ .. γάρ σύγ', eraso δὴ post οὐ, et δὴ super γὰρ posito ab S. 251. ἄρ' addidit Erfurdtius. 253. *ἀνιστορεῖς] ἂν ἱστορεῖς 254. *ὦ — ὦ] ὦ — ὢ (sic) 262. Ἡρακλείων ὄντα] Literae ν ον ab S insertae. 264. χὠ] χὼ hoc loco et similia per totam hanc fabulam cum spiritu aspero, licet eadem alibi non raro cum spiritu leni scripta sint. 266. τῆς Auratus] τῆσδ' 267. ἀγρίῳ] τὸ τῆς ἐχίδνης φόνιον χάραγμα ex hoc loco Eustathius Opusc. p. 324, 60. quasi φοινίῳ legerit.
271. ἄσμενον D.] ἄσμενοι

κάμνοντι συλλάβοιτο. πάντα δὲ σκοπῶν
ηὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρόν,
τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὦ τέκνον.
ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προὔβαινέ μοι,
κἄδει τι βαιᾷ τῇδ' ὑπὸ στέγῃ μόνον
διακονεῖσθαι. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
τόξον τόδ' ἐξηύρισκε, τὰς ὑποπτέρους
βάλλον πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὃ μοι βάλοι
νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
εἱλυόμην δύστηνον ἐξέλκων πόδα
πρὸς τοῦτ' ἄν· εἴ τ' ἔδει τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
καί που πάγου χυθέντος, οἷα χείματι,
ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
ἐμηχανώμην· εἶτα πῦρ ἂν οὐ παρῆν,
ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων μόλις
ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σῴζει μ' ἀεί.
οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα
πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ.
φέρ', ὦ τέκνον, νῦν καὶ τὸ τῆς νήσου μάθῃς.
ταύτῃ πελάζει ναυβάτης οὐδεὶς ἑκών·
οὐ γάρ τις ὅρμος ἔστιν, οὐδ' ὅποι πλέων
ἐξεμπολήσει κέρδος ἢ ξενώσεται.
οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν βροτῶν.
τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε· πολλὰ γὰρ τάδε
ἐν τῷ μακρῷ γένοιτ' ἂν ἀνθρώπων χρόνῳ·
οὗτοί μ', ὅταν μόλωσιν, ὦ τέκνον, λόγοις
ἐλεοῦσι μέν, καί πού τι καὶ βορᾶς μέρος
προσέδοσαν οἰκτείραντες, ἤ τινα στολήν·
ἐκεῖνο δ' οὐδείς, ἡνίκ' ἂν μνησθῶ, θέλει,
σῶσαί μ' ἐς οἴκους, ἀλλ' ἀπόλλυμαι τάλας
ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ἐν λιμῷ τε καὶ
κακοῖσι βόσκων τὴν ἀδηφάγον νόσον.
τοιαῦτ' Ἀτρεῖδαί μ' ἥ τ' Ὀδυσσέως βία,
ὦ παῖ, δεδράκασ', οἷ' Ὀλύμπιοι θεοὶ
δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν.
ΧΟ. ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα
ξένοις ἐποικτείρειν σε, Ποίαντος τέκνον.
ΝΕ. ἐγὼ δὲ καὐτὸς τοῖσδε μάρτυς ἐν λόγοις,
ὡς εἴσ' ἀληθεῖς οἶδα, συντυχὼν κακῶν
ἀνδρῶν Ἀτρειδῶν τῆς τ' Ὀδυσσέως βίας.
ΦΙ. ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις
ἔγκλημ' Ἀτρείδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθών;
ΝΕ. θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε,
ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν ἡ Σπάρτη θ' ὅτι
χἠ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ.
ΦΙ. εὖ γ', ὦ τέκνον· τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν
χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας;
ΝΕ. ὦ παῖ Ποίαντος, ἐξερῶ, μόλις δ' ἐρῶ,
ἅγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολών.
ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν,
ΦΙ. οἴμοι· φράσῃς μοι μὴ πέρα, πρὶν ἂν μάθω
πρῶτον τόδ', ἦ τέθνηχ' ὁ Πηλέως γόνος;
ΝΕ. τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὕπο
τοξευτός, ὡς λέγουσιν, ἐκ Φοίβου δαμείς.
ΦΙ. ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε χὠ θανών.
ἀμηχανῶ δὲ πότερον, ὦ τέκνον, τὸ σὸν
πάθημ' ἐλέγχω πρῶτον, ἢ κεῖνον στένω.
ΝΕ. οἶμαι μὲν ἀρκεῖν σοί γε καὶ τὰ σ', ὦ τάλας,
ἀλγήμαθ', ὥστε μὴ τὰ τῶν πέλας στένειν.
ΦΙ. ὀρθῶς ἔλεξας· τοιγαροῦν τὸ σὸν φράσον
αὖθις πάλιν μοι πρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν.
ΝΕ. ἦλθόν με νηὶ ποικιλοστόλῳ μέτα
δῖός τ' Ὀδυσσεὺς χὠ τροφεὺς τοὐμοῦ πατρός,
λέγοντες, εἴτ' ἀληθὲς εἴτ' ἄρ' οὖν μάτην,
ὡς οὐ θέμις γίγνοιτ', ἐπεὶ κατέφθιτο
πατὴρ ἐμός, τὰ πέργαμ' ἄλλον ἢ 'μ' ἑλεῖν.
ταῦτ', ὦ ξέν', οὕτως ἐννέποντες οὐ πολὺν
χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ,
μάλιστα μὲν δὴ τοῦ θανόντος ἱμέρῳ,
ὅπως ἴδοιμ' ἄθαπτον· οὐ γὰρ εἰδόμην·
ἔπειτα μέντοι χὠ λόγος καλὸς προσῆν,
εἰ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰών.
ἦν δ' ἦμαρ ἤδη δεύτερον πλέοντί μοι,
κἀγὼ πικρὸν Σίγειον οὐρίῳ πλάτῃ
κατηγόμην· καί μ' εὐθὺς ἐν κύκλῳ στρατὸς
ἐκβάντα πᾶς ἠσπάζετ', ὀμνύντες βλέπειν
τὸν οὐκέτ' ὄντα ζῶντ' Ἀχιλλέα πάλιν.
κεῖνος μὲν οὖν ἔκειτ'· ἐγὼ δ' ὁ δύσμορος,
ἐπεὶ 'δάκρυσα κεῖνον, οὐ μακρῷ χρόνῳ
ἐλθὼν Ἀτρείδας πρὸς φίλους, ὡς εἰκὸς ἦν,
τὰ θ' ὅπλ' ἀπῄτουν τοῦ πατρὸς τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἦν.
οἱ δ' εἶπον, οἴμοι, τλημονέστατον λόγον,
ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, τἄλλα μὲν πάρεστί σοι
πατρῷ' ἑλέσθαι, τῶν δ' ὅπλων κείνων ἀνὴρ
ἄλλος κρατύνει νῦν, ὁ Λαέρτου γόνος.
κἀγὼ δακρύσας εὐθὺς ἐξανίσταμαι
ὀργῇ βαρείᾳ, καὶ καταλγήσας λέγω,
ὦ σχέτλι', ἦ 'τολμήσατ' ἀντ' ἐμοῦ τινι
δοῦναι τὰ τεύχη τἀμά, πρὶν μαθεῖν ἐμοῦ;
ὁ δ' εἶπ' Ὀδυσσεύς, πλησίον γὰρ ἦν κυρῶν,
ναί, παῖ, δεδώκασ' ἐνδίκως οὗτοι τάδε·
ἐγὼ γὰρ αὔτ' ἔσωσα κἀκεῖνον παρών.
κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἤρασσον κακοῖς
τοῖς πᾶσιν, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος,
εἰ τἀμὰ κεῖνος ὅπλ' ἀφαιρήσοιτό με.
ὁ δ' ἐνθάδ' ἥκων, καίπερ οὐ δύσοργος ὤν,
δηχθεὶς πρὸς ἁξήκουσεν ὧδ' ἠμείψατο,
οὐκ ἦσθ' ἵν' ἡμεῖς, ἀλλ' ἀπῆσθ' ἵν' οὔ σ' ἔδει·
καὶ ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λέγεις θρασυστομῶν,
οὐ μή ποτ' ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς ἔχων.
τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακὰ
πλέω πρὸς οἴκους, τῶν ἐμῶν τητώμενος
πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως.

λλάβοιτο.
282. συλλάβοιτο] συμβάλλοιτο, priore in συμβάλλοιτο λ eraso, et superscripto ab S λλάβοιτο. 283. ηὕρισκον D.] εὕρισκον 285. *δὴ] οὖν χρόνου] πόνου Nauckius. προὔβαινε] πρόβαινε, υ ab S inserto. 286. βαιᾷ Turnebus] βαιῆι 288. *ἐξηύρισκε] εὕρισκε 290. ἄτρακτοσ in textu omissum inter versus addidit manus prima. 291. δύστηνον Canterus] δύστηνος 296. ἐκτρίβων] ἐκθλίβων, τρι ab S. 304. *σώφροσιν] σώφροσι 306. ἂν insertum ab S. 308. *καί που] κάπου 315. οἷ' Porsonus] οἷς 316. *ἀντίποιν'] ἀντάποιν' 319. ἐν] ὢν Gernhardus λόγοις] λόγοισ, ωι a m. pr. 320. ἀληθεῖς] εἶ ex ἡ factum a m. pr. συντυχὼν] προστυχὼν Meinekius ad Oed. Col. p. 314. 323. Ἀτρείδαις] αισ in litura duarum literarum. 324. θυμὸν — χειρὶ Brunckius] θυμῶι — χεῖρα

328. κατ' αὐτῶν] κατ' in litura literis minoribus cum litura super versum. Fuit igitur καυτῶν. 329. ἐξερῶ] Alterum ε ex αι factum. 343. ποικιλοστόλῳ] Alterum λ ex μ factum. 347. ἢ 'μ'] ἢ μ' pr. ἡ 'μ' sec. 360. 'δάκρυσα Brunckius] δάκρυσα 369. 'τολμήσατ' Vauvillersius] τολμήσατ' 371. *ὁ δ'] ὅδ' ἦν κυρῶν Brunckius] ὢν κύρει

κοὐκ αἰτιῶμαι κεῖνον ὡς τοὺς ἐν τέλει.
πόλις γάρ ἐστι πᾶσα τῶν ἡγουμένων
στρατός τε σύμπας· οἱ δ' ἀκοσμοῦντες βροτῶν
διδασκάλων λόγοισι γίγνονται κακοί.
λόγος λέλεκται πᾶς· ὁ δ' Ἀτρείδας στυγῶν
ἐμοί θ' ὁμοίως καὶ θεοῖς εἴη φίλος.

ΧΟ. ὀρεστέρα παμβῶτι Γᾶ, μᾶτερ αὐτοῦ Διός,
ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις,
σὲ κἀκεῖ, μᾶτερ πότνι', ἐπηυδώμαν,
ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει,
ὅτε τὰ πάτρια τεύχεα παρεδίδοσαν,
ἰὼ μάκαιρα ταυροκτόνων
λεόντων ἔφεδρε, τῷ Λαρτίου σέβας ὑπέρτατον.

ΦΙ. ἔχοντες, ὡς ἔοικε, σύμβολον σαφὲς
λύπης πρὸς ἡμᾶς, ὦ ξένοι, πεπλεύκατε,
καί μοι προσᾴδεθ' ὥστε γιγνώσκειν ὅτι
ταῦτ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἔργα κἀξ Ὀδυσσέως.
ἔξοιδα γάρ νιν παντὸς ἂν λόγου κακοῦ
γλώσσῃ θιγόντα καὶ πανουργίας, ἀφ' ἧς
μηδὲν δίκαιον ἐς τέλος μέλλοι ποιεῖν.
ἀλλ' οὔ τι τοῦτο θαῦμ' ἔμοιγ', ἀλλ' εἰ παρὼν
Αἴας ὁ μείζων ταῦθ' ὁρῶν ἠνείχετο.

ΝΕ. οὐκ ἦν ἔτι ζῶν, ὦ ξέν'· οὐ γὰρ ἄν ποτε
ζῶντός γ' ἐκείνου ταῦτ' ἐσυλήθην ἐγώ.

ΦΙ. πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ χοὖτος οἴχεται θανών;

ΝΕ. ὡς μηκέτ' ὄντα κεῖνον ἐν φάει νόει.

ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἀλλ' οὐχ ὁ Τυδέως γόνος,
οὐδ' οὑμπολητὸς Σισύφου Λαερτίῳ,
οὐ μὴ θάνωσι· τούσδε γὰρ μὴ ζῆν ἔδει.

ΝΕ. οὐ δῆτ'· ἐπίστω τοῦτό γ'· ἀλλὰ καὶ μέγα
θάλλοντές εἰσι νῦν ἐν Ἀργείων στρατῷ.

ΦΙ. τί δ' ὁ παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμός,
Νέστωρ ὁ Πύλιος ἔστιν; οὗτος γὰρ τά γε
κείνων κάκ' ἐξήρυκε, βουλεύων σοφά.

ΝΕ. κεῖνός γε πράσσει νῦν κακῶς, ἐπεὶ θανὼν
Ἀντίλοχος αὐτῷ φροῦδος, ὅς παρῆν, γόνος.

ΦΙ. οἴμοι, δύ' αὖ τώδ' ἐξέδειξας, οἷν ἐγὼ
ἥκιστ' ἂν ἠθέλησ' ὀλωλότοιν κλύειν.
φεῦ φεῦ· τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅθ' οἵδε μὲν
τεθνᾶσ', Ὀδυσσεὺς δ' ἔστιν αὖ κἀνταῦθ' ἵνα
χρῆν ἀντὶ τούτων αὐτὸν αὐδᾶσθαι νεκρόν;

ΝΕ. σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος, ἀλλὰ χαὶ σοφαὶ
γνῶμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμποδίζονται θαμά.

391 — 402. = 507 — 518.

ΦΙ. φέρ', εἰπὲ πρὸς θεῶν, ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι
Πάτροκλος, ὃς σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα;

ΝΕ. χοὖτος τεθνηκὼς ἦν· λόγῳ δέ σ' ἐν βραχεῖ
τοῦτ' ἐκδιδάξω. πόλεμος οὐδέν' ἄνδρ' ἑκὼν
αἱρεῖ πονηρόν, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς ἀεί.

ΦΙ. ξυμμαρτυρῶ σοι· καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτό γε
ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι,
γλώσσῃ δὲ δεινοῦ καὶ σοφοῦ, τί νῦν κυρεῖ.

ΝΕ. ποίου δὲ τούτου πλήν γ' Ὀδυσσέως ἐρεῖς;

ΦΙ. οὐ τοῦτον εἶπον, ἀλλὰ Θερσίτης τις ἦν,
ὃς οὐκ ἂν εἵλετ' εἰσάπαξ εἰπεῖν, ὅπου
μηδεὶς ἐῴη· τοῦτον οἶσθ' εἰ ζῶν κυρεῖ;

ΝΕ. οὐκ εἶδον αὐτός, ᾐσθόμην δ' ἔτ' ὄντα νιν.

ΦΙ. ἔμελλ'· ἐπεὶ οὐδέν πω κακόν γ' ἀπώλετο,
ἀλλ' εὖ περιστέλλουσιν αὐτὰ δαίμονες,
καί πως τὰ μὲν πανοῦργα καὶ παλιντριβῆ
χαίρουσ' ἀναστρέφοντες ἐξ Ἅιδου, τὰ δὲ
δίκαια καὶ τὰ χρήστ' ἀποστέλλουσ' ἀεί.
ποῦ χρὴ τίθεσθαι ταῦτα, ποῦ δ' αἰνεῖν, ὅταν
τὰ θεῖ' ἐπαινῶν τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς;

ΝΕ. ἐγὼ μέν, ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρός,
τὸ λοιπὸν ἤδη τηλόθεν τό τ' Ἴλιον
καὶ τοὺς Ἀτρείδας εἰσορῶν φυλάξομαι,
ὅπου θ' ὁ χείρων τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει
κἀποφθίνει τὰ χρηστὰ χὡ δειλὸς κρατεῖ,
τούτους ἐγὼ τοὺς ἄνδρας οὐ στέρξω ποτέ·
ἀλλ' ἡ πετραία Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι
ἔσται τὸ λοιπόν, ὥστε τέρπεσθαι δόμῳ.
νῦν δ' εἶμι πρὸς ναῦν. καὶ σύ, Ποίαντος τέκνον,
χαῖρ' ὡς μέγιστα, χαῖρε, καί σε δαίμονες
νόσου μεταστήσειαν, ὡς αὐτὸς θέλεις.
ἡμεῖς δ' ἴωμεν· ὡς ὁπηνίκ' ἂν θεὸς
πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα.

ΦΙ. ἤδη, τέκνον, στέλλεσθε; ΝΕ. καιρὸς γὰρ καλεῖ
πλοῦν μὴ 'ξ ἀπόπτου μᾶλλον ἢ 'γγύθεν σκοπεῖν.

ΦΙ. πρός νύν σε πατρός, πρός τε μητρός, ὦ τέκνον,
πρός τ' εἴ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές,
ἱκέτης ἱκνοῦμαι, μὴ λίπῃς μ' οὕτω μόνον,
ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ' οἵοις ὁρᾷς
ὅσοισί τ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·
ἀλλ' ἐν παρέργῳ θοῦ με. δυσχέρεια μέν,
ἔξοιδα, πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος·
ὅμως δὲ τλῆθι. τοῖσι γενναίοισί τοι
τό τ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλεές.
σοὶ δ', ἐκλιπόντι τοῦτ', ὄνειδος οὐ καλόν,
δράσαντι δ', ὦ παῖ, πλεῖστον εὐκλείας γέρας,
ἐὰν μόλω 'γὼ ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα.
ἴθ'· ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιάς.
τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπῃ θέλεις ἄγων,

385. *αἰτιῶμαι κεῖνον] αἰτιῶμ' ἐκεῖνον 399. *παρεδίδοσαν] παραδίδοσαν 402. *Λαρτίου] λαερτίου 405. *γιγνώσκειν] γινώσκειν 409. δίκαιον] δὲ βαιον pr. 414. *ἀλλ'] om. 417. Huic versui praescriptum τὸ χ Λαερτίῳ] In codice λαερτίωι esse ait Eugenius Ferrai, non Λαερτίου, quod est in apographis plerisque. 420. *Ἀργείων] ἀργείωι
.ό.
421. ὁ] ὠ. ὁ a m. pr., spiritu leni super ω in asperum mutato. In apographis pluribus τί δ' ὃς positum est. Peritius Badhamus in annot. ad Eurip. Iph. T. 517. τί γὰρ ὁ coniecit, quod verum haberi posset, nisi verba reliqua παλαιὸς κἀγαθὸς φίλος τ' ἐμός, *vetus et bonus amicusque meus*, infantiam scriptoris proderent. Quamobrem mihi non dubitandum videtur quin verba post τί δὲ illata aut omnia aut partim grammatico debeantur versum defectum utcunque explenti. 423. κάκ' ἐξήρυκε] γρ. κἀξεκήρυξε ab S inter scholia. 425. ὃς παρῆν Musgravius] ὅσπερ ἦν 426. δύ' αὖ τώδ' ἐξέδειξας Porsonus] δύ' αὔτωσ (αὔτωσ corr., αὔ'τωσ cum duplici spiritu Lb.) δείν' (δείν . . cum duarum literarum litura, quasi δεῖναν fuerit) ἔλεξας. γρ. δύ' αὐτὼ δ' ἐξέδειξασ ab S inter scholia.

434. ὃς σοῦ Hemsterhusius ad Lucian. vol. 1. p. 147.] ὅς σοι 435. σ' ἐν βραχεῖ Erfurdtius] σε βραχεῖ 437. *αἱρεῖ] αἵρει 438. κατ' αὐτὸ] Literae κατ' αὐ in litura spatii angustioris. 441. δὲ Florens Christianus] τε 444. ἐῴη] ἐῶν cum γρ. ἐῴη a m. sec. 13. vel 14. 445. αὐτός Schneidewinus] αὐτόν *δ' ἔτ'] δέ τ' 446. *οὐδέν πω] οὐδέπω 448. καί
γ'
πως] καὶ πῶσ pr. 456. θ'] θ', γ' a m. pr. 457. δειλὸς Brunckius] δεινὸς 465. εἴκῃ] ἥκῃ, scripto super ἥ signo ⸓ (malo pro ἵ accepto ab Elmsleio), ad quod refertur scholion in margine positum ⸓ διδῶ
ι
συγχωρήσῃ. 470. λίπῃς] λείπῃσ, ι a m. pr.
αι
472. ἐνναίοντα] ἐννέοντα, αι ab S. 481. *ἐμβαλοῦ] ἐκβαλοῦ

εἰς ἀντλίαν, ἐς πρῷραν, ἐς πρύμνην, ὅπου
ἥκιστα μέλλω τοὺς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκεσίου, τέκνον,
πείσθητι· προσπίτνω σε γόνασι, καίπερ ὢν
ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός. ἀλλὰ μή μ' ἀφῇς
ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου,
ἀλλ' ἢ πρὸς οἶκον τὸν σὸν ἔκσωσόν μ' ἄγων,
ἢ πρὸς τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμά·
κἀκεῖθεν οὔ μοι μακρὸς εἰς Οἴτην στόλος
Τραχινίαν τε δεράδα καὶ τὸν εὔροον
Σπερχειὸν ἔσται, πατρί μ' ὡς δείξῃς φίλῳ,
ὃν δὴ παλαιὸν ἐξ ὅτου δέδοικ' ἐγὼ
μή μοι βεβήκῃ. πολλὰ γὰρ τοῖς ἱγμένοις
ἔστελλον αὐτὸν ἱκεσίους πέμπων λιτάς,
αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμοις.
ἀλλ' ἢ τέθνηκεν, ἢ τὰ τῶν διακόνων,
ὡς εἰκός, οἶμαι, τοὐμὸν ἐν σμικρῷ μέρος
ποιούμενοι τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον.
νῦν δ', ἐς σὲ γὰρ πομπόν τε καὐτὸν ἄγγελον
ἥκω, σὺ σῶσον, σύ μ' ἐλέησον, εἰσορῶν
ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς
κεῖται, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θἄτερα.
χρὴ δ' ἐκτὸς ὄντα πημάτων τὰ δείν' ὁρᾶν,
χὤταν τις εὖ ζῇ, τηνικαῦτα τὸν βίον
σκοπεῖν μάλιστα μὴ διαφθαρεὶς λάθῃ.

ΧΟ. οἴκτειρ', ἄναξ· πολλῶν ἔλεξεν δυσοίστων πόνων
ἆθλ', οἷα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων.
εἰ δὲ πικρούς, ἄναξ, ἔχθεις Ἀτρείδας,
ἐγὼ μὲν τὸ κείνων κακὸν τῷδε κέρδος
μετατιθέμενος, ἔνθαπερ ἐπιμέμονεν,
ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεὼς [φυγών.
πορεύσαιμ' ἂν ἐς δόμους, τὰν θεῶν νέμεσιν ἐκ-

ΝΕ. ὅρα σὺ μὴ νῦν μέν τις εὐχερὴς παρῇς,
ὅταν δὲ πλησθῇς τῆς νόσου ξυνουσίᾳ,
τότ' οὐκέθ' αὐτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς.

ΧΟ. ἥκιστα· τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ
τοὔνειδος ἕξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.

ΝΕ. ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον
ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ, πλέωμεν, ὁρμάσθω ταχύς·
χἠ ναῦς γὰρ ἄξει κοὐκ ἀπαρνηθήσεται.
μόνον θεοὶ σώζοιεν ἔκ τε τῆσδε γῆς
ἡμᾶς ὅποι τ' ἐνθένδε βουλοίμεσθα πλεῖν.

ΦΙ. ὦ φίλτατον μὲν ἦμαρ, ἥδιστος δ' ἀνήρ,
φίλοι δὲ ναῦται, πῶς ἂν ὑμὶν ἐμφανὴς
ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ.
ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντε τὴν ἔσω
ἄοικον εἰσοίκησιν, ὥς με καὶ μάθῃς
ἀφ' ὧν διέζων ὥς τ' ἔφυν εὐκάρδιος.
οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν
ἄλλον λαβόντα πλὴν ἐμοῦ τλῆναι τάδε·
ἐγὼ δ' ἀνάγκῃ προὔμαθον στέργειν κακά.

ΧΟ. ἐπίσχετον, μάθωμεν· ἄνδρε γὰρ δύο,
ὁ μὲν νεὼς σῆς ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους,
χωρεῖτον, ὧν μαθόντες αὖθις εἴσιτον.

ΕΜΠΟΡΟΣ.

Ἀχιλλέως παῖ, τόνδε τὸν ξυνέμπορον,
ὃς ἦν νεὼς σῆς σὺν δυοῖν ἄλλοιν φύλαξ,
ἐκέλευσ' ἐμοί σε ποῦ κυρῶν εἴης φράσαι,
ἐπείπερ ἀντέκυρσα, δοξάζων μὲν οὔ,
τύχῃ δέ πως πρὸς ταυτὸν ὁρμισθεὶς πέδον.
πλέων γὰρ ὡς ναύκληρος οὐ πολλῷ στόλῳ
ἀπ' Ἰλίου πρὸς οἶκον ἐς τὴν εὔβοτρυν
Πεπάρηθον, ὡς ἤκουσα τοὺς ναύτας ὅτι
σοὶ πάντες εἶεν συννεναυστοληκότες,
ἔδοξέ μοι μὴ σῖγα, πρὶν φράσαιμί σοι,
τὸν πλοῦν ποιεῖσθαι, προστυχόντι τῶν ἴσων.
οὐδὲν σύ που κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι,
ἃ τοῖσιν Ἀργείοισιν ἀμφὶ σοῦ νέα
βουλεύματ' ἐστί, κοὐ μόνον βουλεύματα,
ἀλλ' ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα.

ΝΕ. ἀλλ' ἡ χάρις μὲν τῆς προμηθίας, ξένε,
εἰ μὴ κακὸς πέφυκα, προσφιλὴς μενεῖ·
φράσον δ' ἅπερ γ' ἔλεξας, ὡς μάθω τί μοι
νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις.

ΕΜ. φροῦδοι διώκοντές σε ναυτικῷ στόλῳ
Φοῖνιξ ὁ πρέσβυς οἵ τε Θησέως κόροι.

ΝΕ. ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες ἢ λόγοις πάλιν;

ΕΜ. οὐκ οἶδ'· ἀκούσας δ' ἄγγελος πάρειμί σοι.

ΝΕ. ἦ ταῦτα δὴ Φοῖνιξ τε χοἰ ξυνναυβάται
οὕτω καθ' ὁρμὴν δρῶσιν Ἀτρειδῶν χάριν;

ΕΜ. ὡς ταῦτ' ἐπίστω δρώμεν', οὐ μέλλοντ' ἔτι.

ΝΕ. πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τάδ' οὐκ αὐτάγγελος
πλεῖν ἦν ἕτοιμος; ἢ φόβος τις εἶργέ νιν;

ΕΜ. κεῖνός γ' ἐπ' ἄλλον ἄνδρ' ὁ Τυδέως τε παῖς
ἔστελλον, ἡνίκ' ἐξανηγόμην ἐγώ.

ΝΕ. πρὸς ποῖον αὖ τόνδ' αὐτὸς οὐδυσσεὺς ἔπλει;

ΕΜ. ἦν δή τις. ἀλλὰ τόνδε μοι πρῶτον φράσον
τίς ἐστίν· ἃν λέγῃς δὲ μὴ φώνει μέγα.

ΝΕ. ὅδ' ἔσθ' ὁ κλεινός σοι Φιλοκτήτης, ξένε.

ΕΜ. μή νύν μ' ἔρῃ τὰ πλείον', ἀλλ' ὅσον τάχος
ἔκπλει σεαυτὸν ξυλλαβὼν ἐκ τῆσδε γῆς.

ΦΙ. τί φησίν, ὦ παῖ; τί με κατὰ σκότον ποτὲ
διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης;

ΝΕ. οὐκ οἶδά πω τί φησι· δεῖ δ' αὐτὸν λέγειν
ἐς φῶς ὃ λέξει, πρὸς σὲ κἀμὲ τούσδε τε.

ΕΜ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, μή με διαβάλῃς στρατῷ
λέγονθ' ἃ μὴ δεῖ· πόλλ' ἐγὼ κείνων ὕπο
δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά θ', οἷ' ἀνὴρ πένης.

ΝΕ. ἐγώ εἰμ' Ἀτρείδαις δυσμενής· οὗτος δέ μοι

482. πρύμνην Elmsleius ad Eurip. Heracl. 19.] πρύμναν 485. προσπίτνω] προσπίτνῶ 491. τε δεράδα Toupius] τε δειράδα. δειράδα τε Heathius. 493. παλαιὸν Triclinius] παλαιὰν, cui in marg. adscriptum non ab S, sed ab alia m. antiqua, sine γρ., πάλαι ἂν· unde πάλαι' ἂν Lb. 494. *βεβήκῃ] βεβήκοι *ἱγμένοις] ἱκμένοισ 507. *ἔλεξεν] ἔλεξε 509. οἷα Porsonus] ὅσσα 510. πικρούς] πικρῶς Nauckius. 515. μετατιθέμενος ex schol.] μέγα τιθέμενος ἐπιμέμονεν Turnebus] ἐπεὶ μέμονεν 517. τὰν θεῶν Hermannus] τὰν ἐκ θεῶν 521. *οὐκέθ' αὐτός] οὐκέθ' αὐτόσ 522. Post τοῦτ' interpunctum. 523. ἕξεις] ἕξεισ, ηι a m. pr. 528. ἔκ τε Gernhardus] ἐκ δέ, γ a m. pr. 533. προσκύσαντε] προσκύσαντεσ

538. κακά] τάδε, cum γρ. κακά ab S. 539. *δύο] δύω 540. νεὼς] σ ab S insertum. 541. *αὖθις] αὖτισ 546. πρὸς ταυτὸν] πρὸσ αὐτόν, σ a m. ant. in στ uno ductu mutatum. 550. συννεναυστοληκότες Dobraeus] οἱ νεναυστοληκότες 552. *ποιεῖσθαι] ποεῖσθαι τῶν ἴσων] τὸν ἴσον pr. 553. σύ] υ ex οι factum. 554. σοῦ νέα Auratus] σ' οὕνεκα 559. *γ'] om. 562. φοῖνιξ] φοίνιξ pr., sed 565. φοῖνιξ 569. *εἶργε] εἴργε 571. *ἐγώ] ἔσω 572. αὖ Dobraeus] ἂν οὐδυσσεὺς] ὀδυσσεύσ, υ a m. pr. vel S superscripto. 574. ἃν Brunckius] ἀν (sic). In apographis ἄν. 579. πρός] πρό, σ ab S addito. 582. διαβάλῃς ex scholiasta] διαβάλληισ 584. θ' Dobraeus] γ' 585. ἐγώ εἰμ'] In ἐγὼ'μ' radendo mutatum.

φίλος μέγιστος, οὕνεκ' Ἀτρείδας στυγεῖ.
δεῖ δή σ' ἔμοιγ' ἐλθόντα προσφιλῆ λόγων
κρύψαι πρὸς ἡμᾶς μηδέν' ὧν ἀκήκοας.
ΕΜ. ὅρα τί ποιεῖς, παῖ. ΝΕ. σκοπῶ κἀγὼ πάλαι.
ΕΜ. σὲ θήσομαι τῶνδ' αἴτιον. ΝΕ. ποιοῦ λέγων.
ΕΜ. λέγω. 'πὶ τοῦτον ἄνδρε τώδ' ὥπερ κλύεις,
ὁ Τυδέως παῖς ἥ τ' Ὀδυσσέως βία,
διώμοτοι πλέουσιν ἦ μὴν ἢ λόγῳ
πείσαντες ἄξειν, ἢ πρὸς ἰσχύος κράτος.
καὶ ταῦτ' Ἀχαιοὶ πάντες ἤκουον σαφῶς
Ὀδυσσέως λέγοντος· οὗτος γὰρ πλέον
τὸ θάρσος εἶχε θατέρου, δράσειν τάδε.
ΝΕ. τίνος δ' Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἄγαν οὕτω χρόνῳ
τοσῷδ' ἐπεστρέφοντο πράγματος χάριν,
ὅν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες;
τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετ', ἢ θεῶν βία
καὶ νέμεσις, οἵπερ ἔργ' ἀμύνουσιν κακά;
ΕΜ. ἐγώ σε τοῦτ', ἴσως γὰρ οὐκ ἀκήκοας,
πᾶν ἐκδιδάξω. μάντις ἦν τις εὐγενής,
Πριάμου μὲν υἱός, ὄνομα δ' ὠνομάζετο
Ἕλενος, ὃν οὗτος νυκτὸς ἐξελθὼν μόνος,
ὁ πάντ' ἀκούων αἰσχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη
δόλιος Ὀδυσσεὺς εἷλε δέσμιόν τ' ἄγων
ἔδειξ' Ἀχαιοῖς ἐς μέσον, θήραν καλήν·
ὃς δὴ τά τ' ἄλλ' αὐτοῖσι πάντ' ἐθέσπισεν
καὶ τἀπὶ Τροίᾳ πέργαμ' ὡς οὐ μή ποτε
πέρσοιεν, εἰ μὴ τόνδε πείσαντες λόγῳ
ἄγοιντο νήσου τῆσδ' ἐφ' ἧς ναίει τανῦν.
καὶ ταῦθ' ὅπως ἤκουσ' ὁ Λαέρτου τόκος
τὸν μάντιν εἰπόντ', εὐθέως ὑπέσχετο
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς τόνδε δηλώσειν ἄγων·
οἴοιτο μὲν μάλισθ' ἑκούσιον λαβών,
εἰ μὴ θέλοι δ', ἄκοντα· καὶ τούτων κάρα
τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι μὴ τυχών.
ἤκουσας, ὦ παῖ, πάντα· τὸ σπεύδειν δέ σοι
καὐτῷ παραινῶ κεἴ τινος κήδει πέρι.
ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἦ κεῖνος, ἡ πᾶσα βλάβη,
ἔμ' εἰς Ἀχαιοὺς ὤμοσεν πείσας στελεῖν;
πεισθήσομαι γὰρ ὧδε κἀξ Ἅιδου θανὼν
πρὸς φῶς ἀνελθεῖν, ὥσπερ οὐκείνου πατήρ.
ΕΜ. οὐκ οἶδ' ἐγὼ ταῦτ'· ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ
ναῦν, σφῷν δ' ὅπως ἄριστα συμφέροι θεός.'
ΦΙ. οὔκουν τάδ', ὦ παῖ, δεινά, τὸν Λαερτίου
ἔμ' ἐλπίσαι ποτ' ἂν λόγοισι μαλθακοῖς
δεῖξαι νεὼς ἄγοντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις;
οὖ θᾶσσον ἂν τῆς πλεῖστον ἐχθίστης ἐμοὶ
κλύοιμ' ἐχίδνης, ἥ μ' ἔθηκεν ὧδ' ἄπουν.
ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ
τολμητά· καὶ νῦν οἶδ' ὁθούνεχ' ἵξεται.
ἀλλ', ὦ τέκνον, χωρῶμεν, ὡς ἡμᾶς πολὺ
πέλαγος ὁρίζῃ τῆς Ὀδυσσέως νεώς.
ἴωμεν. ἥ τοι καίριος σπουδὴ πόνου
λήξαντος ὕπνον κἀνάπαυλαν ἤγαγεν.
ΝΕ. οὐκοῦν ἐπειδὰν πνεῦμα τοὐκ πρῴρας ἀνῇ,
τότε στελοῦμεν· νῦν γὰρ ἀντιοστατεῖ.
ΦΙ. ἀεὶ καλὸς πλοῦς ἔσθ', ὅταν φεύγῃς κακά.
ΝΕ. οἶδ'· ἀλλὰ κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία.
ΦΙ. οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον,
ὅταν παρῇ κλέψαι τι χἀρπάσαι βίᾳ.
ΝΕ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν, ἔνδοθεν λαβὼν
ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει.
ΦΙ. ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο.
ΝΕ. τί τοῦθ' ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι;
ΦΙ. φύλλον τί μοι πάρεστιν, ᾧ μάλιστ' ἀεὶ
κοιμῶ τόδ' ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ.
ΝΕ. ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό. τί γὰρ ἔτ' ἄλλ' ἐρᾷς λαβεῖν;
ΦΙ. εἴ μοί τι τόξων τῶνδ' ἀπημελημένον
παρερρύηκεν, ὡς λίπω μή τῳ λαβεῖν.
ΝΕ. ἦ ταῦτα γὰρ τὰ κλεινὰ τόξ' ἃ νῦν ἔχεις;
ΦΙ. ταῦτ', οὐ γὰρ ἄλλα γ' ἔσθ', ἃ βαστάζω χεροῖν.
ΝΕ. ἆρ' ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν,
καὶ βαστάσαι με προσκύσαι θ' ὥσπερ θεόν;
ΦΙ. σοί γ', ὦ τέκνον, καὶ τοῦτο κἄλλο τῶν ἐμῶν
ὁποῖον ἄν σοι ξυμφέρῃ γενήσεται.
ΝΕ. καὶ μὴν ἐρῶ γε, τὸν δ' ἔρωθ' οὕτως ἔχω·
εἴ μοι θέμις, θέλοιμ' ἄν· εἰ δὲ μή, πάρες.
ΦΙ. ὅσιά τε φωνεῖς ἔστι τ', ὦ τέκνον, θέμις,
ὅς γ' ἡλίου τόδ' εἰσορᾶν ἐμοὶ φάος
μόνος δέδωκας, ὃς χθόν' Οἰταίαν ἰδεῖν,
ὃς πατέρα πρέσβυν, ὃς φίλους, ὃς τῶν ἐμῶν
ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα.
θάρσει, παρέσται ταῦτά σοι καὶ θιγγάνειν
καὶ δόντι δοῦναι κἀξεπεύξασθαι βροτῶν
ἀρετῆς ἕκατι τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον.
εὐεργετῶν γὰρ καὐτὸς αὔτ' ἐκτησάμην.
ΝΕ. χωροῖς ἂν εἴσω. ΦΙ. καὶ σέ γ' εἰσάξω· τὸ γὰρ
νοσοῦν ποθεῖ σε ξυμπαραστάτην λαβεῖν.
ΧΟ. λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὄπωπα δ' οὐ μάλα,
τὸν πελάταν λέκτρων ποτὲ τῶν Διὸς
Ἰξίον' ἀν' ἄμπυκα δὴ δρομάδ' ὡς ἔβαλ' ὁ παγ-
κρατὴς Κρόνου παῖς· [μοίρᾳ
ἄλλον δ' οὔτιν' ἔγωγ' οἶδα κλύων οὐδ' ἐσιδὼν
τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα θνατῶν,
ὃς οὔτ' ἔρξας τιν' οὔτε νοσφίσας,
ἀλλ' ἴσος ὢν ἴσοις ἀνὴρ
ὠλέκεθ' ὧδ' ἀτίμως. τόδε τοι θαῦμά μ' ἔχει,
πῶς ποτε πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος
κλύων,

676—690. = 691—705.

671. ΝΕ. οὐκ ἄχθομαί σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον.
ὅστις γὰρ εὖ δρᾶν εὖ παθὼν ἐπίσταται,
παντὸς γένοιτ' ἂν κτήματος κρείσσων φίλος.

586. *Ἀτρείδας] ἀτρείδαισ 587. λόγων D.] λόγον 588. Post ἡμᾶσ duae literae erasae, δὲ ut videtur. 593. *ἢ] ἡ 600. γ' Erfurdtius] τ' 601. βία] φθόνοσ superscr., sed literis capitalibus, ex quo apparet non diversam lectionem esse, sed annotationem scholiastae. 607. λωβήτ'] λωβητ', quomodo accentus etiam alibi in huiusmodi adiectivis supra consonantem positus est. Sic 670. αὐτ' 610. *ἐθέσπισεν] ἐθέσπισε 614. *ἤκουσ'] ἤκουσεν τ 622. *ἢ] ἡ 630. ἄγοντ'] ἄγονθ', τ a m. pr. 631. οὖ θᾶσσον Welckerus in Museo Rhenano vol. 1. p. 448.] οὐ θᾶσσον 636. *ὁρίζῃ Brunckius] ὁρίζει

639. *τοὐκ] τοῦ ἀνῇ Piersonus] ἄῃι (cum gl. παρῆι). 642. οἶδ' Doederlinus] οὐκ 644. κλέψαι τι Bergkius] κλέψαι τε, literis αι τε in litura positis 648. ἔνι] ἔπι Wakefieldus. 650. πάνυ] ταχύ Meinekius ad Oedip. Col. p. 317. 655. *ἄλλα γ' ἔσθ'] ἀλλ' (sic) ἔσθ'. ἔστιν ἄλλ' ἃ Nauckius. 656. *ἆρ'] ἄρ' 663. *τόδ'] τότ' 671 673. Versus spurios tres eiecit D. 677. τῶν addidit Porsonus. 678. Ἰξίον' ἀν' ἄμπυκα D.] ἰξίονα κατ' ἄμπυκα 679. δρομάδ' ὡς D.] δρομάδα δέσμιον ὡς ἔβαλ' Wakefieldus] ἔλαβ' 685. ὢν Schultzius] ἐν 686. ὠλέκεθ' D.] ὤλλυθ' ἀτίμως Erfurdtius] ἀναξίως 687. τόδε τοι θαῦμά μ' ἔχει D.] τόδε θαυμ' ἔχει με 688. ἀμφιπλήκτων] Probabilius ἀμφιπλάκτων, ut ἁλίπλακτος est Aiac. 598. *κλύων] κλύζων

πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν·
ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν,
οὐδέ τιν' ἔγχωρον κακογείτονα,
παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύ-
σειεν αἱματηρόν·
ὃς τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων
ἐνθήρου ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις
κατευνάσειεν, εἴ τι ἐμπέσοι
φορβάδος ἐκ γαίας ἑλεῖν·
εἷρπε γὰρ ἄλλοτ' ἄλλᾳ τότ' ἂν εἰλυόμενος,
παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας, ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρ-
χοι πόρου, ἀνίκ' ἐξανείη δακέθυμος ἄτα·
οὐ φορβὰν ἱερᾶς γᾶς σπόρον, οὐκ ἄλλων
αἴρων τῶν νεμόμεσθ' ἀνέρες ἀλφησταί,
πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων
πτανοῖς ἰοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν.
ὦ μελέα ψυχά, [νῳ,
ὃς μηδ' οἰνοχύτου πώματος ἥσθη δεκέτει χρό-
λεύσσων δ' εἴ που γνοίη στατὸν εἰς ὕδωρ
ἀεὶ προσενώμα.
νῦν δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν παιδὸς ὑπαντήσας
εὐδαίμων ἀνύσει καὶ μέγας ἐκ κείνων·
ὅς νιν ποντοπόρῳ δούρατι, πλήθει
πολλῶν μηνῶν, πατρίαν ἄγει πρὸς αὐλὰν
Μηλιάδων νυμφᾶν,
Σπερχειοῦ τε παρ' ὄχθας, ἵν' ὁ χάλκασπις ἀνὴρ
πλάθει πᾶσιν, θείῳ πυρὶ παμφαής,
Οἴτας ὑπὲρ ὄχθων.
ΝΕ. ἕρπ', εἰ θέλεις. τί δή ποθ' ὧδ' ἐξ οὐδενὸς
λόγου σιωπᾷς κἀπόπληκτος ὧδ' ἔχει;
ΦΙ. ἆ ἆ, ἆ ἆ.
ΝΕ. τί ἔστιν; ΦΙ. οὐδὲν δεινόν. ἀλλ' ἴθ', ὦ τέκνον.
ΝΕ. μῶν ἄλγος ἴσχεις τῆς παρεστώσης νόσου;
ΦΙ. οὐ δῆτ' ἔγωγ', ἀλλ' ἄρτι κουφίζειν δοκῶ.
ὦ θεοί. ΝΕ. τί τοὺς θεοὺς ἀναστένων καλεῖς;
ΦΙ. σωτῆρας αὐτοὺς ἠπίους θ' ἡμῖν μολεῖν.
ἆ ἆ, ἆ ἆ.
ΝΕ. τί ποτε πέπονθας; οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ὧδ' ἔσει
σιγηλός; ἐν κακῷ δέ τῳ φαίνει κυρῶν.
ΦΙ. ἀπόλωλα, τέκνον, κοὐ δυνήσομαι κακὸν
κρύψαι παρ' ὑμῖν, ἀτταταῖ· διέρχεται
διέρχεται. δύστηνος, ὦ τάλας ἐγώ.
ἀπόλωλα, τέκνον· βρύκομαι, τέκνον· παπαῖ,

706—717. = 718—729.

ἀπαππαπαῖ, παπαππαπαππαπαππαπαῖ.
πρὸς θεῶν, πρόχειρον εἴ τί σοι, τέκνον, πάρα
ξίφος χεροῖν, πάταξον εἰς ἄκρον πόδα·
ἀπάμησον ὡς τάχιστα· μὴ φείσῃ βίου.
ἴθ', ὦ παῖ.
ΝΕ. τί δ' ἔστιν οὕτω νεοχμὸν ἐξαίφνης, ὅτου
τοσήνδ' ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖς;
ΦΙ. οἶσθ', ὦ τέκνον; ΝΕ. τί ἔστιν; ΦΙ. οἶσθ', ὦ
παῖ; ΝΕ. τί σοί;
οὐκ οἶδα. ΦΙ. πῶς οὐκ οἶσθα; παππαπαππαπαῖ.
ΝΕ. δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος.
ΦΙ. δεινὸν γὰρ οὐδὲ ῥητόν· ἀλλ' οἴκτειρέ με.
ΝΕ. τί δῆτα δράσω; ΦΙ. μή με ταρβήσας προδῷς·
ἥκει γὰρ αὕτη διὰ χρόνου πλάνοις ἴσοις
ὡς ἐξεπλήσθη. ΝΕ. ἰὼ ἰὼ δύστηνε σύ,
δύστηνε δῆτα διὰ πόνων πάντων φανείς.
βούλει λάβωμαι δῆτα καὶ θίγω τί σου;
ΦΙ. μὴ δῆτα τοῦτό γ'· ἀλλά μοι τὰ τόξ' ἑλὼν
τάδ', ὥσπερ ᾔτου μ' ἀρτίως, ἕως ἀνῇ
τὸ πῆμα τοῦτο τῆς νόσου τὸ νῦν παρόν,
σῷζ' αὐτὰ καὶ φύλασσε. λαμβάνει γὰρ οὖν
ὕπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε·
κοὐκ ἔστι λῆξαι πρότερον, ἀλλ' ἐᾶν χρεὼν
ἕκηλον εὕδειν. ἢν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
μόλωσ' ἐκεῖνοι, πρὸς θεῶν, ἐφίεμαι
ἑκόντα μηδ' ἄκοντα, μηδέ τῳ τέχνῃ
κείνοις μεθεῖναι ταῦτα, μὴ σαυτόν θ' ἅμα
κἄμ', ὄντα σαυτοῦ πρόστροπον, κτείνας γένῃ.
ΝΕ. θάρσει προνοίας οὕνεκ'· οὐ δοθήσεται
πλὴν σοί τε κἀμοί· ξὺν τύχῃ δὲ πρόσφερε.
ΦΙ. ἰδοὺ δέχου, παῖ· τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον,
μή σοι γενέσθαι πολύπον' αὐτά, μηδ' ὅπως
ἐμοί τε καὶ τῷ πρόσθ' ἐμοῦ κεκτημένῳ.
ΝΕ. ὦ θεοί, γένοιτο ταῦτα νῷν· γένοιτο δὲ
πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλὴς ὅποι ποτὲ
θεὸς δικαιοῖ χὡ στόλος πορσύνεται.
ΦΙ. ἀλλὰ δέδοικ', ὦ παῖ, μή μ' ἀτελὴς εὐχή·
στάζει γὰρ αὖ μοι φοίνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ
κηκῖον αἷμα, καί τι προσδοκῶ νέον.

691. αὐτὸς ἦν] αὐτός οἱ Meinekius. 694. ἔγχωρον Dobraeus] ἐγχώρων 696. ὃς τὰν Hermannus] οὐδ' ὃς τὰν 698. *φύλλοις] φύλλοισι 699. τι D.] τις 700. ἐκ γαίας (vel γέας) D.] ἐκ τε γᾶς 701. εἷρπε Bothius] ἕρπει *ἄλλοτ' ἄλλᾳ] ἄλλου τ' ἄλλᾶι 702. *ὡς] ὧσ 705. πόρου Wakefieldus] πόρον ἐξανείη Hermannus] ἐξανίησι (ἐξανει.ησι pr., litera ante η erasa, quae λ fuisse potest. 711. πτανοῖς ἰοῖς ἀνύσειε Erfurdtius] πτανῶν
ω
ἀνύσειε πτανοῖς 715. πώματος] πόματοσ, ω a m. pr. δεκέτει] δεκέτεῖ cum duplici accentu, quorum alter antiquior. 716. *λεύσσων] λεύσσειν εἴ που Brunckius] ὅπου 719. παιδὸς ὑπαντήσας] παιδὶ συναντήσας Meinekius. 723. πατρίαν Porsonus] πατρώιαν 726. ὄχθας D.] ὄχθαις 728. *πᾶσιν in lemmate scholii] πᾶσι 732. ἆ ἆ, ἆ ἆ D.] ἀὰ ἀα pr. ἆἆἆ corr. 733. τί ἔστιν] τί δ' ἔστιν Erfurdtius hic et v. 753. 736. ὦ θεοὶ anonymus in diario classico Londinensi vol. 1. p. 337.] ἰὼ θεοὶ extra versum. 739. ἆ ἆ, ἆ ἆ D.] ἀὰ, ἀὰ pr. ἆἆἆ corr. 741. *δέ τῳ] δὲ τῶι 745. *βρύκομαι] βρύχομαι τέκνον· παπαῖ] παπαῖ παπαῖ Nauckius.

746. Interiectiones sic scriptae et interpunctae ἀπαπαπᾶ. παπᾶ. παπᾶ. παπᾶπαπαῖ. Correxit Hermannus. 751. ὅπου] τοῦ in litura paullo ampliore. 751. ἐξαίφνης,ὅτου — στόνον σαυτοῦ ποιεῖς] ἐξαίφνηςκ ακὸν, — στόνους ὅτου ποιεῖς Nauckius. 752. *ποιεῖς] ποεῖσ 754. οὐκ οἶδα Philoctetae, πῶς οὐκ οἶσθα Neoptolemo, reliqua Philoctetae tribuuntur. Correxit Bothius. παππαπαππαπαῖ Brunckius (nisi quod ὀξυτόνως scripsit) pro πάπ(π)απάπ(π)ᾶπαῖ, quod est in codice, duobus π, quae inclusi, serius additis a m. pr. 755. *τοὐπίσαγμα] τοὐπείσαγμα, sed ex τοὐπίσαγμα factum, quod librarius scribere coeperat. 758. ἴσοις Bothius] ἴσως 759. ὡς] ὠ, σ ab S inserto. ἰὼ ἰὼ habet codex, non omittit ut Elmsleius ait. Suspectus hiatus ἐξεπλήσθη. ἰώ, qui tollitur Elmsleii coniectura ἐξέπλησ'. 762. λάβωμαι δῆτα] Hoc δῆτα, non illud quod v. 761. legitur, addidit S. 766. λαμβάνει] Post ει litera erasa, ν ut videtur. 767. ἐξίῃ] *ἐξήκῃ 771. μηδ' D.] μήτ' *μηδέ τῳ] μὴ (μή corr.) τέτωι 772. *μεθεῖναι] μεθεῖνε *ταῦτα] om. 777. ὅπως] Gl. ὁμοίωσ superscr. a m. ant. 780. *κεὐσταλὴς] καὶ εὐσταλὴς 782. ἀλλὰ δέδοικ', ὦ παῖ, μή μ' ἀτελὴς εὐχή] Duodecim hae syllabae ab interpolatore positae sunt, sententiam, quae ex verbis proximis componi poterat, supplente, quum trimeter ab Sophocle scriptus excidisset. 783. *φοίνιον] φόνιον 784.
ω
προσδοκῶ] προσδοκεῖ, ω a m. pr.

παπαῖ, φεῦ.
παπαῖ μάλ', ὦ πούς, οἷά μ' ἐργάσει κακά.
προσέρπει,
προσέρχεται τόδ' ἐγγύς. οἴμοι μοι τάλας.
ἔχετε τὸ πρᾶγμα· μὴ φύγητε μηδαμῇ.
ἀτταταῖ.
ὦ ξένε Κεφαλλήν, εἴθε σου διαμπερές
στέρνων ἔχοιτ' ἄλγησις ἥδε. φεῦ, παπαῖ,
παπαῖ μάλ' αὖθις. ὦ διπλοῖ στρατηλάται,
Ἀγάμεμνον, ὦ Μενέλαε, πῶς ἂν ἀντ' ἐμοῦ
τὸν ἴσον χρόνον τρέφοιτε τήνδε τὴν νόσον;
ὤμοι μοι.
ὦ θάνατε θάνατε, πῶς ἀεὶ καλούμενος
οὕτω κατ' ἦμαρ οὐ δύνᾳ μολεῖν ποτε;
ὦ τέκνον, ὦ γενναῖον, ἀλλὰ συλλαβὼν
τῷ Λημνίῳ τῷδ' ἀνακαλουμένῳ πυρὶ
ἔμπρησον, ὦ γενναῖε· κἀγώ τοί ποτε
τὸν τοῦ Διὸς παῖδ' ἀντὶ τῶνδε τῶν ὅπλων,
ἃ νῦν σὺ σῴζεις, τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν.
τί φῄς, παῖ; [ρεῖς;
τί φῄς; τί σιγᾷς; ποῦ ποτ' ὤν, τέκνον, κυ-
ΝΕ. ἀλγῶ πάλαι δὴ τἀπὶ σοὶ στένων κακά.
ΦΙ. ἀλλ', ὦ τέκνον, καὶ θάρσος ἴσχ'· ὡς ἥδε μοι
ὀξεῖα φοιτᾷ καὶ ταχεῖ' ἀπέρχεται.
ἀλλ' ἀντιάζω, μή με καταλίπῃς μόνον.
ΝΕ. θάρσει, μενοῦμεν. ΦΙ. ἦ μενεῖς; ΝΕ. σαφῶς φρόνει.
ΦΙ. οὐ μήν σ' ἔνορκόν γ' ἀξιῶ θέσθαι, τέκνον.
ΝΕ. ὡς οὐ θέμις γ' ἐμοὔστι σοῦ μολεῖν ἄτερ.
ΦΙ. ἔμβαλλε χειρὸς πίστιν. ΝΕ. ἐμβάλλω μενεῖν.
ΦΙ. ἐκεῖσε νῦν μ', ἐκεῖσε ΝΕ. ποῖ λέγεις; ΦΙ. ἄνω
ΝΕ. τί παραφρονεῖς αὖ; τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;
ΦΙ. μέθες μέθες με. ΝΕ. ποῖ μεθῶ; ΦΙ. μέθες ποτέ.
ΝΕ. οὔ φημ' ἐάσειν. ΦΙ. ἀπό μ' ὀλεῖς, ἢν προσθίγῃς.
ΝΕ. καὶ δὴ μεθίημ', εἴ τι δὴ πλέον φρονεῖς.
ΦΙ. ὦ γαῖα, δέξαι θανάσιμόν μ' ὅπως ἔχω·
τὸ γὰρ κακὸν τόδ' οὐκέτ' ὀρθοῦσθαί μ' ἐᾷ.
ΝΕ. τὸν ἄνδρ' ἔοικεν ὕπνος οὐ μακροῦ χρόνου
ἕξειν· κάρα γὰρ ὑπτιάζεται τόδε,
ἱδρώς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας,
μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέρρωγεν ποδὸς
αἱμορραγὴς φλέψ. ἀλλ' ἐάσωμεν, φίλοι,
ἕκηλον αὐτόν, ὡς ἂν εἰς ὕπνον πέσῃ.
ΧΟ. Ὕπν' ὀδύνας ἀδαής, Ὕπνε δ' ἀλγέων,
εὐαὲς ἡμῖν ἔλθοις,
εὐαίων εὐαίων, ὦναξ·
ὄμμασι δ' ἀντίσχοις
τάνδ' αἴγλαν, ἃ τέταται τανῦν.
ἴθ' ἴθι μοι παιήων.

827—838. = 843—854.

ὦ τέκνον, ὅρα ποῦ στάσει,
ποῖ δὲ βάσει, πῶς δέ μοι τἀντεῦθεν
φροντίδος. ὁρᾷς ἤδη.
πρὸς τί μενοῦμεν πράσσειν;
καιρός τοι πάντων γνώμαν ἴσχων
πολύ τι πολὺ παρὰ πόδα κράτος ἄρνυται.
ΝΕ. ἀλλ' ὅδε μὲν κλύει οὐδέν, ἐγὼ δ' ὁρῶ οὕνεκα θήραν [τες.
τήνδ' ἁλίως ἔχομεν τόξων, δίχα τοῦδε πλέον-
τοῦδε γὰρ ὁ στέφανος, τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν. [ὄνειδος.
κομπεῖν δ' ἔστ' ἀτελῆ σὺν ψεύδεσιν αἰσχρὸν
ΧΟ. ἀλλά, τέκνον, τάδε μὲν θεὸς ὄψεται·
ὧν δ' ἂν ἀμείβῃ μ' αὖθις,
βαιάν μοι, βαιάν, ὦ τέκνον,
πέμπε λόγων φάμαν·
ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακὴς
ὕπνος ἄυπνος λεύσσειν.
ἀλλ' ὅ τι δύνᾳ μάκιστον,
κεῖνό μοι, κεῖνο λάθρα
ἐξιδοῦ ὅπως πράξεις.
οἶσθα γὰρ ὧν αὐδῶμαι,
εἰ ταύταν τούτων γνώμαν ἴσχεις,
μάλα τοι ἄπορα πυκινοῖς ἐνιδεῖν πάθη.
οὖρός τοι, τέκνον, οὖρος· ἀνὴρ δ'
ἀνόμματος, οὐδ' ἔχων ἀρωγάν,
ἐκτέται νύχιος, ἀλεὴς ὕπνος ἐσθλός,
οὐ χερός, οὐ ποδός, οὔ τινος ἄρχων,
ἀλλ' ὥς τίς τ' Ἀΐδᾳ παρακείμενος
ὁρᾷ. βλέπει καίρια φθέγγει·

789. *φύγητε] φύγοιτε 790. ἀτταταῖ] παπαῖ, φεῦ D. 796. ὤμοι μοι] ἰώ μοι Nauckius. 798. δύνᾳ Porsonus] δύνη 800. ἀνακαλουμένῳ] ἀνακυκλουμένῳ Toupius. 807. Versus inter lineas a m. pr. insertus. τέκνον, καὶ] τέκνον μοι Nauckius.
ι
809. καταλίπῃς] καταλείπηισ. ι ab S. 812. ἐμοὔστι Hermannus] ἐμοί'στι 813. *μενεῖν] μένειν 814. μ' in litura. 815. τί παραφρονεῖς] ἢ παραφρονεῖς Meinekius. 818. μεθίημ', εἴ τι δὴ Hermannus] μεθίημι (μεθείημι pr.) τί δὴ 823. ἱδρώς γέ (τέ Buttmannus) τοί νιν] ἱδρῷ ῥέον τε D. 827. ἀλγέων] ἄλγεος Hermannus. 828. εὐαὲς Hermannus] εὐαής 829. Alterum εὐαίων addidit Turnebus. 830. ὄμμασι Turnebus] ὄμμασιν ἀντίσχοις Brunckius] ἀντέχοις

832. ἴθ' ἴθι μοι παιήων D.] ἴθι ἴθι μοι παιών 834. ποῖ δὲ βάσει (βάσηι codex), πῶς δέ μοι τἀντεῦθεν] Nulla in his probabilis metri forma, sed incerta emendatio est, quum antistrophici quoque versus 850. κεῖνό μοι, κεῖνο λάθρα lectio interpolata sit. 838. πολύ τι addidit Hermannus. 842. σὺν ex σὺμ factum. 846. φάμαν Turnebus] φήμαν 850. λάθρα, non convenit versui strophico 834., ab correctore additum videtur lacunae explendae caussa. 851. *ἐξιδοῦ] ἐξίδου ὅπως] ὅτι (quod etiam in
ον
apographis est), cum gl. ὅπως. 852. ὧν] ὦν, ον ab S. 853. *ταύταν] ταυτὰν *τούτων] τούτωι ἴσχεις] ἔχεισ cum signo ad quod refertur annotatum in marg. ab S. (sine γρ.) ἴσχεισ 854. Post τοι tres quattuorve literae erasae, punctis, quae supersunt, notatae. *πυκινοῖς] πυκινοῖσιν 855. Versus sic divisi, οὖρόσ τοι-| δ' ἀνόμματοσ-| ἐκτέταται-| ἀλεὴσ-| οὐ χερόσ-| ἀλλ' ὥσ-| ὁρᾶισ-| τὸ δ' ἁλώσιμον-| πόνοσ—. 855—859. Magna est metrorum perversitas in his versibus, qui non dubito quin ex quattuor vel quinque tetrametris dactylicis coaluerint, quorum penultimi superest initium ἐκτέταται νύχιος, ultimi autem finis ἀλεὴς ὕπνος ἐσθλός. Sensum verborum hunc esse patet, opportunum nunc esse cum arcu discedere, dum Philoctetes dormiat. ἀλεής, quod etiam scholiasta legit, ex ἀδεής corruptum videtur, quod coniecit Reiskius. 859. ἀλεὴς
β' α'
ὕπνος ἐσθλός] ἀλέησ ἐσθλὸσ ὕπνοσ, literae β' α' ab
ω
S vel alia m. antiquiore. 861. ὥς τις] ὅστις τ' addidit D. 862—864. Haec quoque corrupta esse et lacunosa quum sensus tum metra ostendunt. Et illa quidem verba ὁρᾷ — ἐμᾷ duorum tetrametrorum dactylicorum reliquiae esse videntur, in quibus φθέγγει Wunderus, reliqua tamen non expediens, in φεύγει olim mutabat, quod commendatur opposito τὸ ἁλώσιμον. 862. ὁρᾷ βλέπει] ὅρα, βλέπε Hermannus.

τὸ δ' ἀλώσιμον ἁμᾷ
φροντίδι, παῖ, πόνος
ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος.
ΝΕ. σιγᾶν κελεύω, μηδ' ἀφεστάναι φρενῶν·
κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὄμμα κἀνάγει κάρα.
ΦΙ. ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον, τό τ' ἐλπίδων
ἄπιστον οἰκούρημα τῶνδε τῶν ξένων.
οὐ γάρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγώ,
τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα
μεῖναι παρόντα καὶ ξυνωφελοῦντά μοι.
οὔκουν Ἀτρεῖδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐφόρως
οὕτως ἐνεγκεῖν, ἀγαθοὶ στρατηλάται.
ἀλλ' εὐγενὴς γὰρ ἡ φύσις κἀξ εὐγενῶν,
ὦ τέκνον, ἡ σή, πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ
ἔθου, βοῆς τε καὶ δυσοσμίας γέμων.
καὶ νῦν ἐπειδὴ τοῦδε τοῦ κακοῦ δοκεῖ
λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα δή, τέκνον,
σύ μ' αὐτὸς ἆρον, σύ με κατάστησον, τέκνον,
ἵν', ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποτέ,
ὁρμώμεθ' ἐς ναῦν μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν.
ΝΕ. ἀλλ' ἥδομαι μέν σ' εἰσιδὼν παρ' ἐλπίδα
ἀνώδυνον βλέποντα κἀμπνέοντ' ἔτι·
ὡς οὐκέτ' ὄντος γὰρ τὰ συμβόλαιά σου
πρὸς τὰς παρούσας ξυμφορὰς ἐφαίνετο.
νῦν δ' αἶρε σαυτόν· εἰ δέ σοι μᾶλλον φίλον,
οἴσουσί σ' οἵδε· τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος,
ἐπείπερ οὕτω σοί τ' ἔδοξ' ἐμοί τε δρᾶν.
ΦΙ. αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, καί μ' ἔπαιρ', ὥσπερ νοεῖς·
τούτους δ' ἔασον, μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ
ὀσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος· οὑπὶ νηὶ γὰρ
ἅλις πόνος τούτοισι συνναίειν ἐμοί.
ΝΕ. ἔσται τάδ'· ἀλλ' ἵστω τε καὐτὸς ἀντέχου.
ΦΙ. θάρσει· τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος.
ΝΕ. παπαῖ· τί δῆτ' ἂν δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε;
ΦΙ. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ;
ΝΕ. οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τἄπορον τρέπειν ἔπος.
ΦΙ. ἀπορεῖς δὲ τοῦ σύ; μὴ λέγ', ὦ τέκνον, τάδε.
ΝΕ. ἀλλ' ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.
ΦΙ. οὐ δή σε δυσχέρεια τοῦ νοσήματος
ἔπεισεν ὥστε μή μ' ἄγειν ναύτην ἔτι;
ΝΕ. ἅπαντα δυσχέρεια, τὴν αὐτοῦ φύσιν
ὅταν λιπών τις δρᾷ τὰ μὴ προσεικότα.
ΦΙ. ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε
δρᾷς οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν.
ΝΕ. αἰσχρὸς φανοῦμαι· τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
ΦΙ. οὔκουν ἐν οἷς γε δρᾷς· ἐν οἷς δ' αὐδᾷς ὀκνῶ.
ΝΕ. ὦ Ζεῦ, τί δράσω; δεύτερον ληφθῶ κακός,
κρύπτων θ' ἃ μὴ δεῖ καὶ λέγων αἴσχιστ' ἐπῶν;
ΦΙ. ἀνὴρ ὅδ', εἰ μὴ 'γὼ κακὸς γνώμην ἔφυν,
προδούς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν στελεῖν.
ΝΕ. λιπὼν μὲν οὐκ ἔγωγε, λυπηρῶς δὲ μὴ
πέμπω σε μᾶλλον, τοῦτ' ἀνιῶμαι πάλαι.
ΦΙ. τί ποτε λέγεις, ὦ τέκνον; ὡς οὐ μανθάνω.
ΝΕ. οὐδέν σε κρύψω· δεῖ γὰρ ἐς Τροίαν σε πλεῖν
πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ τὸν Ἀτρειδῶν στόλον.
ΦΙ. οἴμοι, τί εἶπας; ΝΕ. μὴ στέναζε, πρὶν μάθῃς.
ΦΙ. ποῖον μάθημα; τί με νοεῖς δρᾶσαί ποτε;
ΝΕ. σῶσαι κακοῦ μὲν πρῶτα τοῦδ', ἔπειτα δὲ
ξὺν σοὶ τὰ Τροίας πεδία πορθῆσαι μολών.
ΦΙ. καὶ ταῦτ' ἀληθῆ δρᾶν νοεῖς; ΝΕ. πολλὴ κρατεῖ
τούτων ἀνάγκη· καὶ σὺ μὴ θυμοῦ κλύων.
ΦΙ. ἀπόλωλα τλήμων, προδέδομαι. τί μ', ὦ ξένε,
δέδρακας; ἀπόδος ὡς τάχος τὰ τόξα μοι.
ΝΕ. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε· τῶν γὰρ ἐν τέλει κλύειν
τό τ' ἔνδικόν με καὶ τὸ συμφέρον ποιεῖ.
ΦΙ. ὦ πῦρ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα καὶ πανουργίας
δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω,
οἷ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὁρῶν
τὸν προστρόπαιον, τὸν ἱκέτην, ὦ σχέτλιε;
ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἑλών.
ἀπόδος, ἱκνοῦμαί σ', ἀπόδος, ἱκετεύω, τέκνον.
πρὸς θεῶν πατρῴων, τὸν βίον με μἀφέλῃς.
ὤμοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,
ἀλλ' ὡς μεθήσων μήποθ', ὧδ' ὁρᾷ πάλιν.
ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες, ὦ ξυνουσίαι
θηρῶν ὀρείων, ὦ καταρρῶγες πέτραι,
ὑμῖν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτῳ λέγω,
ἀνακλάομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν.
οἷ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἔδρασεν οὑξ Ἀχιλλέως·
ὀμόσας ἀπάξειν οἴκαδ' ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
προσθείς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μου
ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνὸς Ἡρακλέους ἔχει,
καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει.
ὡς ἄνδρ' ἑλὼν δ' ἰσχυρὸν ἐκ βίας μ' ἄγει,
κοὐκ οἶδ' ἐναίρων νεκρὸν ἢ καπνοῦ σκιάν,
εἴδωλον ἄλλως· οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
εἷλέν μ'· ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλῳ.
νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος. τί χρή με δρᾶν;
ἀλλ' ἀπόδος, ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ.
τί φῄς; σιωπᾷς· οὐδέν εἰμ' ὁ δύσμορος.
ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὖθις αὖ πάλιν
εἴσειμι πρὸς σὲ ψιλός, οὐκ ἔχων τροφήν·
ἀλλ' αὐανοῦμαι τῷδ' ἐν αὐλίῳ μόνος,
οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην
τόξοις ἐναίρων τοισίδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας
θανὼν παρέξω δαῖθ' ἀφ' ὧν ἐφερβόμην,
καί μ' οὓς ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν·
φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας
πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν.
ὄλοιο μή πω, πρὶν μάθοιμ' εἰ καὶ πάλιν
γνώμην μετοίσεις· εἰ δὲ μή, θάνοις κακῶς.
ΧΟ. τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς, ἄναξ,
ἤδη 'στὶ καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις.
ΝΕ. ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις
τοῦδ' ἀνδρὸς οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ πάλαι.

---

863. τὸ δ'] τόδ' pr. ἁμᾷ D.] ἐμᾶι 872. εὐφόρως Brunckius] εὐπόρως, quod etsi manifesto ex εὐφόρως est corruptum, Sophoclem tamen multo probabilius est εὐπετῶς scripsisse, ab Meinekio propositum in Appendice ad Oed. Col. p. 319. de quo dixi in Praefat. ad editionem Lipsiensem quartam p. LXVI. 873. οἱ 'γαθοὶ (debebat ἀγαθοὶ) Brunckius] ἀγαθοὶ 884. *σου] σοι 895. δῆτ' ἂν Schaeferus] δῆτα *γε] λέγε 896. λόγῳ] *λόγων 901. ἔπεισεν] ἔπαισεν . 902. αὑτοῦ Brunckius] αὐτοῦ
αι
906. πάλαι] πάλιν, αι a m. pr., ut 913. 966. 907. *οἷς δ'] οἳ δ' (sic) pr. οἷστ' sec. 910. *'γὼ]
αι
κἀγὼ 911. *ἔοικε] ἔοικεν 913. πάλαι] πάλιν, αι a m. pr. vel alia ant.

916. *τὸν] τῶν στόλον] στόλων pr. 924. *τὰ] om. 926. *ποιεῖ] ποεῖν 927. δεῖμα] ει
δημα, ει a m. pr. 933. με μἀφέλῃς Elmsleius] μή μ' ἀφέλῃς 939 ἀνακλάομαι D.] ἀνακλαίομαι 942. προσθείς] προθείσ pr. 945. δ' D.] μ'. Omisit apographum unum et Suidas s. v. κακοπινέστατον. 950. ἀλλ' addidit Turnebus. 952. σχῆμα] χρῆμα pr., sed corr. ab eadem m. 954. αὐανοῦμαι] αὖ θανοῦμαι, cum γρ. αὐανοῦμαι, ἀντὶ τοῦ ξηρανθήσομαι, ab S inter scholia. 956. τοισίδ'] τοῖσιν, sed corr. a m. pr. 957. ἀφ' Wunderus] ὑφ' 958. *πρόσθε]
αι
πρόσθεν 966. πάλαι] πάλιν, αι a m. pr. ut 906. 913.

ΦΙ. ἐλέησον, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῇς
σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμέ.
ΝΕ. οἴμοι, τί δράσω; μή ποτ' ὤφελον λιπεῖν
τὴν Σκῦρον· οὕτω τοῖς παροῦσιν ἄχθομαι.
ΦΙ. οὐκ εἶ κακὸς σύ· πρὸς κακῶν δ' ἀνδρῶν μαθὼν
ἔοικας ἥκειν αἰσχρά· νῦν δ' ἄλλοισι δοὺς
οἷ' εἰκὸς ἔκπλει, τἀμά μοι μεθεὶς ὅπλα.
ΝΕ. τί δρῶμεν, ἄνδρες; ΟΔ. ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, τί δρᾷς;
οὐκ εἶ μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν;
ΦΙ. οἴμοι, τίς ἀνήρ; ἆρ' Ὀδυσσέως κλύω;
ΟΔ. Ὀδυσσέως, σάφ' ἴσθ', ἐμοῦ γ', ὃν εἰσορᾷς.
ΦΙ. οἴμοι· πέπραμαι κἀπόλωλ'. ὅδ' ἦν ἄρα
ὁ ξυλλαβών με κἀπονοσφίσας ὅπλων.
ΟΔ. ἐγώ, σάφ' ἴσθ', οὐκ ἄλλος· ὁμολογῶ τάδε.
ΦΙ. ἀπόδος, ἄφες μοι, παῖ, τὰ τόξα. ΟΔ. τοῦτο μέν,
οὐδ' ἢν θέλῃ, δράσει ποτ'· ἀλλὰ καὶ σὲ δεῖ
στείχειν ἅμ' αὐτοῖς, ἢ βίᾳ στελοῦσί σε.
ΦΙ. ἔμ', ὦ κακῶν κάκιστε καὶ τολμίστατε,
οἵδ' ἐκ βίας ἄξουσιν; ΟΔ. ἢν μὴ ἕρπῃς ἑκών.
ΦΙ. ὦ Λημνία χθὼν καὶ τὸ παγκρατὲς σέλας
Ἡφαιστότευκτον, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά,
εἴ μ' οὗτος ἐκ τῶν σῶν ἀπάξεται βίᾳ;
ΟΔ. Ζεύς ἐσθ', ἵν' εἰδῇς, Ζεύς, ὁ τῆσδε γῆς κρατῶν,
Ζεύς, ᾧ δέδοκται ταῦθ'· ὑπηρετῶ δ' ἐγώ.
ΦΙ. ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν·
θεοὺς προτείνων τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τίθῃς.
ΟΔ. οὔκ, ἀλλ' ἀληθεῖς. ἡ δ' ὁδὸς πορευτέα.
ΦΙ. οὔ φημ'. ΟΔ. ἐγὼ δέ φημι. πειστέον τάδε.
ΦΙ. οἴμοι τάλας. ἡμᾶς μὲν ὡς δούλους σαφῶς
πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν οὐδ' ἐλευθέρους.
ΟΔ. οὔκ, ἀλλ' ὁμοίους τοῖς ἀρίστοισιν, μεθ' ὧν
Τροίαν σ' ἑλεῖν δεῖ καὶ κατασκάψαι βίᾳ.
ΦΙ. οὐδέποτέ γ'· οὐδ' ἢν χρῇ με πᾶν παθεῖν κακόν,
ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον.
ΟΔ. τί δ' ἐργασείεις; ΦΙ. κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα
πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών.
ΟΔ. ξυλλάβετον αὐτόν· μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε.
ΦΙ. ὦ χεῖρες, οἷα πάσχετ' ἐν χρείᾳ φίλης
νευρᾶς, ὑπ' ἀνδρὸς τοῦδε συνθηρώμεναι.
ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν,
οἷ' αὖ μ' ὑπῆλθες, ὥς μ' ἐθηράσω, λαβὼν
πρόβλημα σαυτοῦ παῖδα τόνδ' ἀγνῶτ' ἐμοί,
ἀνάξιον μὲν σοῦ, κατάξιον δ' ἐμοῦ,
ὃς οὐδὲν ᾔδει πλὴν τὸ προσταχθὲν ποιεῖν,
δῆλος δὲ καὶ νῦν ἐστιν ἀλγεινῶς φέρων
οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν οἷς τ' ἐγὼ 'παθον.
ἀλλ' ἡ κακὴ σὴ διὰ μυχῶν βλέπουσ' ἀεὶ
ψυχή νιν ἀφυᾶ τ' ὄντα κοὐ θέλονθ' ὅμως
εὖ προυδίδαξεν ἐν κακοῖς εἶναι σοφόν.
καὶ νῦν ἔμ', ὦ δύστηνε, συνδήσας νοεῖς
ἄγειν ἀπ' ἀκτῆς τῆσδ', ἐν ᾗ με προυβάλου
ἄφιλον ἐρῆμον ἄπολιν ἐν ζῶσιν νεκρόν.
φεῦ.
ὄλοιο· καίτοι πολλάκις τόδ' ηὐξάμην.
ἀλλ' οὐ γὰρ οὐδὲν θεοὶ νέμουσιν ἡδύ μοι,
σὺ μὲν γέγηθας ζῶν, ἐγὼ δ' ἀλγύνομαι
τοῦτ' αὔθ', ὅτι ζῶ σὺν κακοῖς πολλοῖς τάλας,
γελώμενος πρὸς σοῦ τε καὶ τῶν Ἀτρέως
διπλῶν στρατηγῶν, οἷς σὺ ταῦθ' ὑπηρετεῖς.
καίτοι σὺ μὲν κλοπῇ τε κἀνάγκῃ ζυγεὶς
ἔπλεις ἅμ' αὐτοῖς, ἐμὲ δὲ τὸν πανάθλιον
ἑκόντα πλεύσανθ' ἑπτὰ ναυσὶ ναυβάτην
ἄτιμον ἔβαλον, ὡς σὺ φῄς, κεῖνοι δὲ σέ.
καὶ νῦν τί μ' ἄγετε; τί μ' ἀπάγεσθε; τοῦ χάριν;
ὃς οὐδέν εἰμι καὶ τέθνηχ' ὑμῖν πάλαι.
πῶς, ὦ θεοῖς ἔχθιστε, νῦν οὐκ εἰμί σοι
χωλός, δυσώδης; πῶς θεοῖς εὔξεσθ', ἐμοῦ
πλεύσαντος, αἴθειν ἱρά; πῶς σπένδειν ἔτι;
αὕτη γὰρ ἦν σοι πρόφασις ἐκβαλεῖν ἐμέ.
κακῶς ὄλοισθ'· ὀλεῖσθε δ' ἠδικηκότες
τὸν ἄνδρα τόνδε, θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει.
ἔξοιδα δ' ὡς μέλει γ'· ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον
ἐπλεύσατ' ἂν τόνδ' οὕνεκ' ἀνδρὸς ἀθλίου,
εἰ μή τι κέντρον θεῖον ἦγ' ὑμᾶς ἐμοῦ.
ἀλλ', ὦ πατρῴα γῆ θεοί τ' ἐπόψιοι,
τίσασθε τίσασθ' ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ
ξύμπαντας αὐτούς, εἴ τι κἄμ' οἰκτείρετε.
ὡς ζῶ μὲν οἰκτρῶς, εἰ δ' ἴδοιμ' ὀλωλότας
τούτους, δοκοῖμ' ἂν τῆς νόσου πεφευγέναι.
ΧΟ. βαρύς τε καὶ βαρεῖαν ὁ ξένος φάτιν
τήνδ' εἶπ', Ὀδυσσεῦ, κοὐχ ὑπείκουσαν κακοῖς.
ΟΔ. πόλλ' ἂν λέγειν ἔχοιμι πρὸς τὰ τοῦδ' ἔπη,
εἴ μοι παρείκοι· νῦν δ' ἑνὸς κρατῶ λόγου.
οὗ γὰρ τοιούτων δεῖ, τοιοῦτός εἰμ' ἐγώ·
χὤπου δικαίων κἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίσις,
οὐκ ἂν λάβοις μου μᾶλλον οὐδέν' εὐσεβῆ.
νικᾶν γε μέντοι πανταχοῦ χρῄζων ἔφυν,
πλὴν ἐς σέ· νῦν δὲ σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι.
ἄφετε γὰρ αὐτόν, μηδὲ προσψαύσητ' ἔτι.
ἐᾶτε μίμνειν. οὐδὲ σοῦ προσχρῄζομεν,
τά γ' ὅπλ' ἔχοντες ταῦτ', ἐπεὶ πάρεστι μὲν
Τεῦκρος παρ' ἡμῖν, τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων,
ἐγώ θ', ὃς οἶμαι σοῦ κάκιον οὐδὲν ἂν
τούτων κρατύνειν, μηδ' ἐπιθύνειν χερί.
τί δῆτα σοῦ δεῖ; χαῖρε τὴν Λῆμνον πατῶν.
ἡμεῖς δ' ἴωμεν. καὶ τάχ' ἂν τὸ σὸν γέρας
τιμὴν ἐμοὶ νείμειεν, ἣν σὲ χρῆν ἔχειν.
ΦΙ. οἴμοι· τί δράσω δύσμορος, σὺ τοῖς ἐμοῖς
ὅπλοισι κοσμηθεὶς ἐν Ἀργείοις φανεῖ;
ΟΔ. μή μ' ἀντιφώνει μηδέν, ὡς στείχοντα δή.
ΦΙ. ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι
γενήσομαι προσφθεγκτός, ἀλλ' οὕτως ἄπει;
ΟΔ. χώρει σύ· μὴ πρόσλευσσε, γενναῖός περ ὤν,

---

973. οἷ' D.] οἷς 978. ὅδ'] Ex ὧδ' factum. 982. καὶ σὲ δεῖ] καί σε δή, sed correctum a m. pr. 983. ἢ] ἡ pr. 984. *τολμίστατε] τολμήστατε cum gl. τολμηέστατε. τολμίστατε in apographo uno Paris. 2787. et apud Triclinium. 985. μὴ ἕρπῃς] μήρπηισ 990. Ζεύς] Ζεὺς δ' in codice esse ait Eug. Ferrai. 992. τίθῃς Porsonus] τιθεὶσ 994. ΦΙ. οὔ φημ'. ΟΔ. ἐγὼ δέ φημι Gernhardus] ΦΙ. οὔ φημ' ἔγωγε. ΟΔ. φημί *πειστέον] πιστέον 999. πα- θεῖν] παθεῖν, μ a m. pr. (μ superscript) 1000. ἕως] ἕωσ γ', sed γ' eraso. αἰπεινὸν ex ἐπεινὸν factum. 1003. ξυλλάβετον Bernhardyus] ξυλλάβετ' 1007. οἷ' αὖ Hermannus] οἷά ὥς Wakefieldus] ὡς 1010. *ποιεῖν] ποεῖν 1014. ἀφυᾶ L. Dindorfius in Thesauro s. v. Αὐτοφυής vol. I. part. 2. p. 2576.] ἀφυῆ, ut διφυῆ in Trach. 1195.

1019. ηὐξάμην] ηὔξάμην, ευ a m. pr. (ευ superscript) 1023. *τε] γε 1028. *ἔβαλον] ἔκβαλον *δὲ σέ] δέ σε 1032. εὔξεσθ'] ἔξεστ' Piersonus Verisim. p. 163. quod legisse scholiastam non potest colligi ex verbis eius, τοῦτο γὰρ προφασισαμένου Ὀδυσσέως, ὅτι θῦσαι οὐκ ἔστι τούτου ἐπιστενάζοντος, ἐξέθηκαν αὐτόν. Nam in hac sententia praesenti opus erat οὐκ ἔστι, in Philoctetae autem verbis futuro potius opus erat. 1033. ἱρὰ D.] ἱερὰ 1034. *αὕτη] αὐτὴ 1035. ὀλεῖσθε Brunckius] ὄλοισθε 1037. *ἐπεὶ] ἐπ' 1051. *μου] om. 1062. *σὲ χρῆν] σ' ἐχρῆν 1068. *πρόσλευσσε] πρόσλευσε

ἡμῶν ὅπως μὴ τὴν τύχην διαφθερεῖς.
ΦΙ. ἦ καὶ πρὸς ὑμῶν ὧδ' ἔρημος, ὦ ξένοι,
λειφθήσομαι δὴ κοὐκ ἐποικτερεῖτέ με;
ΧΟ. ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς. ὅσ' ἂν
οὗτος λέγῃ σοι, ταὐτά σοι χἠμεῖς φαμέν.
ΝΕ. ἀκούσομαι μὲν ὡς ἔφυν οἴκτου πλέως
πρὸς τοῦδ'· ὅμως δὲ μείνατ', εἰ τούτῳ δοκεῖ,
χρόνον τοσοῦτον, εἰς ὅσον τά τ' ἐκ νεὼς
στείλωσι ναῦται καὶ θεοῖς εὐξώμεθα.
χοὗτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι
λῴω τιν' ἡμῖν. νὼ μὲν οὖν ὁρμώμεθον,
ὑμεῖς δ', ὅταν καλῶμεν, ὁρμᾶσθαι ταχεῖς.
ΦΙ. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον [ὦ τάλας,
θερμὸν καὶ παγετῶδες, ὥς σ' οὐκ ἔμελλον ἄρ',
λείψειν οὐδέποτ', ἀλλά μοι καὶ θνῄσκοντι συνοί-
ὤμοι μοί μοι. [σει.
ὦ πληρέστατον αὔλιον [ἆμαρ
λύπας τᾶς ἀπ' ἐμοῦ τάλαν, τίπτ' αὖ μοι τὸ κατ'
ἔσται; τοῦ ποτε τεύξομαι
σιτονόμου μέλεος πόθεν ἐλπίδος;
εἴθ' αἰθέρος ἄνω
πτωκάδες ὀξυτόνου διὰ πνεύματος
ἕλωσί μ'. οὐ γὰρ ἴσχω.
ΧΟ. σύ τοι σύ τοι κατηξίωσας, ὦ βαρύποτμ', οὐκ
ἄλλοθεν ἁ τύχα ἅδ' ἀπὸ μείζονος,
εὖτέ γε παρὸν φρονῆσαι
τοῦ πλέονος δαίμονος εἵλου τὸ κάκιον ἀντί.
ΦΙ. ὦ τλάμων τλάμων ἄρ' ἐγὼ
καὶ μόχθῳ λωβατός, ὃς ἤδη μετ' οὐδενὸς ὕστερον
ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι,
αἰαῖ αἰαῖ,
οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων, [χερσὶν
οὐ πτανῶν ἀπ' ἐμῶν ὅπλων κραταιαῖς μετὰ
ἴσχων· ἀλλά μοι ἄσκοπα
κρυπτά τ' ἔπη δολερᾶς ὑπέδυ φρενός·
ἰδοίμαν δέ νιν,
τὸν τάδε μησάμενον, τὸν ἴσον χρόνον
ἐμὰς λαχόντ' ἀνίας.
ΧΟ. πότμος πότμος σε δαιμόνων τάδ', οὐδὲ σέ γε
ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς. στυγερὰν ἔχε [δόλος
δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις.
καὶ γὰρ ἐμοὶ τοῦτο μέλει, μὴ φιλότητ' ἀπώσῃ.

1081—1101. == 1102—1122.

ΦΙ. οἴμοι μοι, καί που πολιᾶς
πόντου θινὸς ἐφήμενος,
γελᾷ μου, χερὶ πάλλων
τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν,
τὰν οὐδείς ποτ' ἐβάστασεν.
ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων
χειρῶν ἐκβεβιασμένον,
ἦ που ἐλεινὸν ὁρᾷς, φρένας εἴ τινας
ἔχεις, τὸν Ἡράκλειον
σύννομον ὧδέ σοι
οὐκέτι χρησόμενον τὸ μεθύστερον
ἔτ', ἀλλ' ἐν μεταλλαγᾷ
πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει,
ὁρῶν μὲν αἰσχρὰς ἀπάτας, στυγνὸν δὲ φῶτ'
ἐχθοδοπόν, [ἐμήσατ', ὦ Ζεῦ.
μυρί' ἀπ' αἰσχρῶν ἀνατέλλονθ' ὅς ἐφ' ἡμῖν κάκ'
ΧΟ. ἀνδρός τοι τὸ μὲν ἔν δίκαιον εἰπεῖν,
εἰπόντος δὲ μὴ φθονερὰν
ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν.
κεῖνος δ' εἷς ἀπὸ πολλῶν
ταχθεὶς τῶνδ' ἐφημοσύνᾳ
κοινὰν ἤνυσεν ἐς φίλους ἀρωγάν.
ΦΙ. ὦ πταναὶ θῆραι χαροπῶν τ'
ἔθνη θηρῶν, οὓς ὅδ' ἔχει
χῶρος οὐρεσιβώτας,
φυγᾷ μ' οὐκέτ' ἀπ' αὐλίων
πελᾶτ'· οὐ γὰρ ἔχω χεροῖν
τὰν πρόσθεν βελέων ἀλκάν,
ὦ δύστανος ἐγὼ τανῦν,
ἀλλ' ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται,
οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν.
ἕρπετε, νῦν καλὸν
ἀντίφονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν
ἐμᾶς σαρκὸς αἰόλας.
ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω.

1123—1145. == 1146—1168.

1071. λειφθήσομαι δὴ Wakefieldus] λειφθήσομ' ἤδη 1073. χἠμεῖς] χἠμεῖσ, χ ex γ facto. 1082. θερμὸν καὶ var. lect. ap. Turnebum] θερμόν τε καὶ 1083. ὦ τάλας] 'ω' ταλασ (sic, sine accentu), quod est ὦ τάλας. 1087. *αὔλιον] αὐλίον 1089. τίπτ' Bothius] τί ποτ' ἆμαρ D.] ἦμαρ 1092. εἴθ' αἰθέρος ἄνω] Quum non credibile sit dochmii unius inter alios numeros positi aliam quam in antistropha v. 1113. formam, ἰδοίμαν δέ νιν, admisisse poetam, verba εἴθ' αἰθέρος, etiam propter soloecam particulae εἴθε cum coniunctivo constructionem vitiosa, lacunae explendae caussa illata esse suspicor, ut paulo post ἑλεῖν v. 1101. et Ὀδυσσεύς v. 1139. Sumpta autem fortasse sunt ex glossemate ad διὰ πνεύματος referendo δι' αἰθέρος. Lectionem vitiosam, ut alia plurima codicis vitia, agnoscit scholiasta, cuius ex annotatione etiam grammaticorum librariorumve commenta de vocabulo πτωκάδες cognosci possunt, γρ. πτωμάδες, πτωκάδες πτωχάδες, πρωτάδες (πλωάδες Brunckius, πλωτάδες Gedikius) δρομάδες. πτωμάδες, corruptum ex πτωκάδες, recte delevisse videtur editor Romanus. Verba ἕλωσί μ' fortasse ex ἐλῶσιν corrupta, quod coniecit Nauckius, praeeunte Hermanno, qui ἐλῶσ'· ἔτ' οὐ γὰρ ἴσχω scripserat. 1094. οὐ γὰρ D.] οὐ γὰρ ἔτ' ἴσχω Heathius] ἰσχύω 1095—1097. Versus sic divisi, σύ-| σασ, ὦ βαρύποτμε, | οὐκ-| τᾶιδ' 1096. βαρύποτμ' D.] βαρύποτμε (superscr. ηι) 1097. ἁ τύχα ἅδ' D.] ἔχει (ηι a m. pr.) τύχαι τᾶιδ' 1100. πλέονος] λώιονος. Correctum ex scholiastae annotatione, ὅτε γε παρόντος σοι σωφρονῆσαι τὸ λυσιτελὲς ἀπὸ πλείονος δαίμονος, τὸ κάκιον εἵλου, τὸ μὴ ἐλθεῖν. πλείονος δὲ δαίμονος λέγει τοῦ λυσιτελεστέρου καὶ συμφόρου. ἀντί D.] ἑλεῖν, fictum fortasse ex glossemate τὸ μὴ ἐλθεῖν, quo utitur scholiasta. 1105. ἀνδρῶν] φωτῶν Meinekius. 1106. αἰαῖ αἰαῖ] αἰ αἰ αἰ αἰ

1116—1121. Versus sic divisi, πότμοσ-| δέ σέ γε-| χειρόσ-| ἔχε-| ἀρὰν ἀρὰν-| καὶ γὰρ-| μὴ φιλότητ' — 1116. Alterum πότμος addidit Erfurdtius. 1120. *ἀρὰν] ἀρὰν ἀρὰν 1122. οἴμοι μοι] οἴ μοι μοί· που insertum, ab S ut videtur. 1125. χερὶ Turnebus] χειρὶ 1130. ἦ] εἰ, sed in η mutatum a m. pr., inter scribendum ut videtur. ἐλεινὸν Brunckius] ἐλεεινὸν 1132. σύννομον D.] ἄθλιον, cui S in margine apposuit γρ. ἄθλον 1133. *μεθύστερον] μεθ' ὕστερον 1134. ἔτ' addidit D. 1137. στυγνὸν δὲ Turnebus] στυγνόν τε 1138. *ἀνατέλλονθ'] ἀνατέλλοντα 1139. ὦ Ζεῦ D.] ὀδυσσεύς 1140. ἓν D.] εὖ 1144. τῶνδ' Thudichum] τοῦδ' 1146. πταναὶ] πτηναὶ 1148. *οὐρεσιβώτας] οὐρεσσιβώτασ 1149. φυγᾷ μ' οὐκέτ' — πελᾶτ'] φυγαῖς οὐκέτ' — ἐλᾶτ' Heimsoethius, praeeunte Cantero, qui φυγᾷ μηκέτ' — ἐλᾶτ' coniecerat. 1150. πελᾶτ'] πελᾶιτ', ι eraso. 1153. *ἀνέδην] ἄναιδην (superscr. έ), ἑ a m. pr.

πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; τίς ὧδ' ἐν αὔραις τρέ-
φεται,
μηκέτι μηδενὸς κρατύνων ὅσα πέμπει βιόδωρος
ΧΟ. πρὸς θεῶν, εἴ τι σέβει ξένον, πέλασσον, [αἶα;
εὐνοίᾳ πάσᾳ πελάταν·
ἀλλὰ γνῶθ', εὖ γνῶθ' ὅτι σὸν
κῆρα τάνδ' ἀποφεύγειν.
οἰκτρὰ γὰρ βόσκειν, ἀδαὴς δ'
ἔχειν μυρίον ἄχθος, ᾧ ξυνοικεῖ.
ΦΙ. πάλιν πάλιν παλαιὸν ἄλγημ' ὑπέμνασας, ὦ
λῷστε τῶν πρὶν ἐντόπων.
τί μ' ὤλεσας; τί μ' εἴργασαι;
ΧΟ. τί τοῦτ' ἔλεξας;
ΦΙ. εἰ σὺ τὰν ἐμοὶ στυγερὰν
Τρῳάδα γᾶν μ' ἤλπισας ἄξειν.
ΧΟ. τόδε γὰρ νοῶ κράτιστον.
ΦΙ. ἀπό νύν με λείπετ' ἤδη. [πράσσειν.
ΧΟ. φίλα μοι, φίλα ταῦτα παρήγγειλας ἑκόντι τε
ἴωμεν ἴωμεν
ναὸς ἵν' ἡμῖν τέτακται.
ΦΙ. μὴ πρὸς ἀραίου Διός, ἔλθῃς, ἱκετεύω. ΧΟ. με-
ΦΙ. ὦ ξένοι, [τρίαζε.
μείνατε, πρὸς θεῶν. ΧΟ. τί θροεῖς;
ΦΙ. αἰαῖ αἰαῖ, δαίμων δαίμων·
ἀπόλωλ' ὁ τάλας·
ὦ πούς πούς, τί σ' ἔτ' ἐν βίῳ
τεύξω τῷ μετόπιν τάλας;
ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις.
ΧΟ. τί ῥέξοντες ἀλλοκότῳ
γνώμᾳ τῶν πάρος, ὧν προὔφαινες;
ΦΙ. οὔτοι νεμεσητὸν
ἀλύοντα χειμερίῳ
λύπᾳ καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν.
ΧΟ. βᾶθί νυν, ὦ τάλαν, ὥς σε κελεύομεν.
ΦΙ. οὐδέποτ' οὐδέποτ', ἴσθι τόδ' ἔμπεδον,
οὐδ' εἰ πυρφόρος ἀστεροπητὴς
βροντᾶς αὐγαῖς μ' εἶσι φλογίζων.
ἐρρέτω Ἴλιον, οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ
πάντες ὅσοι τόδ' ἔτλασαν ἐμοῦ ποδὸς ἄρθρον
ἀπῶσαι.
ἀλλ', ὦ ξένοι, ἕν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε.
ΧΟ. ποῖον ἐρεῖς τόδ' ἔπος; ΦΙ. ξίφος, εἴ ποθεν,
ἢ γένυν, ἢ βελέων τι, προπέμψατε.
ΧΟ. ὡς τίνα δὴ ῥέξῃς παλάμαν ποτέ;
ΦΙ. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα τέμω χερί·
φονᾷ φονᾷ νόος ἤδη.
ΧΟ. τί ποτε; ΦΙ. πατέρα ματεύων.
ΧΟ. ποῖ γᾶς; ΦΙ. ἐς Ἅιδου·
οὐ γὰρ ἐστ' ἐν φάει γ' ἔτι.
ὦ πόλις ὦ πατρία,
πῶς ἂν εἰσίδοιμ' ἄθλιός σ' ἀνήρ,
ὅς γε σὰν λιπὼν ἱερὰν λιβάδ',
ἐχθροῖς ἔβαν Δαναοῖς
ἀρωγός· ἔτ' οὐδέν εἰμι.

ΧΟ. ἐγὼ μὲν ἤδη καὶ πάλαι νεὼς ὁμοῦ
στείχων ἂν ἦ σοι τῆς ἐμῆς, εἰ μὴ πέλας
Ὀδυσσέα στείχοντα τόν τ' Ἀχιλλέως
γόνον πρὸς ἡμᾶς δεῦρ' ἰόντ' ἐλεύσσομεν.
ΟΔ. οὐκ ἂν φράσειας ἥντιν' αὖ παλίντροπος
κέλευθον ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς;
ΝΕ. λύσων ὅσ' ἐξήμαρτον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ.
ΟΔ. δεινόν γε φωνεῖς· ἡ δ' ἁμαρτία τίς ἦν;
ΝΕ. ἣν σοὶ πιθόμενος τῷ τε σύμπαντι στρατῷ
ΟΔ. ἔπραξας ἔργον ποῖον ὧν οὔ σοι πρέπον;
ΝΕ. ἀπάταισιν αἰσχραῖς ἄνδρα καὶ δόλοις ἑλών.
ΟΔ. τὸν ποῖον; ὤμοι· μῶν τι βουλεύει νέον;
ΝΕ. νέον μὲν οὐδέν, τῷ δὲ Ποίαντος τόκῳ
ΟΔ. τί χρῆμα δράσεις; ὥς μ' ὑπῆλθέ τις φόβος.
ΝΕ. παρ' οὗπερ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ', αὖθις πάλιν
ΟΔ. ὦ Ζεῦ, τί λέξεις; οὔ τί που δοῦναι νοεῖς;
ΝΕ. αἰσχρῶς γὰρ αὐτὰ κοὐ δίκῃ λαβὼν ἔχω.
ΟΔ. πρὸς θεῶν, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε;
ΝΕ. εἰ κερτόμησίς ἐστι τἀληθῆ λέγειν.
ΟΔ. τί φῄς, Ἀχιλλέως παῖ; τίν' εἴρηκας λόγον;
ΝΕ. δὶς ταὐτὰ βούλει καὶ τρὶς ἀναπολεῖν μ' ἔπη;
ΟΔ. ἀρχὴν κλύειν ἂν οὐδ' ἅπαξ ἐβουλόμην.
ΝΕ. εὖ νῦν ἐπίστω· πάντ' ἀκήκοας λόγον.
ΟΔ. ἔστιν τις ἔστιν ὅς σε κωλύσει τὸ δρᾶν.
ΝΕ. τί φῄς; τίς ἔσται μ' οὑπικωλύσων τάδε;
ΟΔ. ξύμπας Ἀχαιῶν λαός, ἐν δὲ τοῖσδ' ἐγώ.
ΝΕ. σοφὸς πεφυκὼς οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν.
ΟΔ. σὺ δ' οὔτε φωνεῖς οὔτε δρασείεις σοφά.
ΝΕ. ἀλλ' εἰ δίκαια, τῶν σοφῶν κρείσσω τάδε.
ΟΔ. καὶ πῶς δίκαιον, ἅ γ' ἔλαβες βουλαῖς ἐμαῖς,
πάλιν μεθεῖναι ταῦτα; ΝΕ. τὴν ἁμαρτίαν
αἰσχρὰν ἁμαρτὼν ἀναλαβεῖν πειράσομαι.
ΟΔ. στρατὸν δ' Ἀχαιῶν οὐ φοβεῖ, πράσσων τάδε;
ΝΕ. ξὺν τῷ δικαίῳ τὸν σὸν οὐ ταρβῶ φόβον.
ΟΔ. ⏑–⏑–⏑–⏑–⏑–
ΝΕ. ἀλλ' οὐδέ τοι σῇ χειρὶ πείθομαι τὸ δρᾶν.
ΟΔ. οὐ τἄρα Τρωσίν, ἀλλὰ σοὶ μαχούμεθα.
ΝΕ. ἔστω τὸ μέλλον. ΟΔ. χεῖρα δεξιὰν ὁρᾷς
κώπης ἐπιψαύουσαν; ΝΕ. ἀλλὰ κἀμέ τοι
ταὐτὸν τόδ' ὄψει δρῶντα κοὐ μέλλοντ' ἔτι.
ΟΔ. καίτοι σ' ἐάσω· τῷ δὲ σύμπαντι στρατῷ
λέξω τάδ' ἐλθών, ὅς σε τιμωρήσεται.
ΝΕ. ἐσωφρόνησας· κἂν τὰ λοίφ' οὕτω φρονῇς,
ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα.
σὺ δ', ὦ Ποίαντος παῖ, Φιλοκτήτην λέγω,

1165. σὸν D.] σοὶ 1168. *ᾧ] ὃ 1175. *μ' ἤλπισας] ἤλπισάσ μ' 1177. με λείπετ'] μ' ἐλείπετ' pr. 1187. ὁ ex ὦ factum. 1192. *προὔφαινες] προῦφανεσ 1193. *νεμεσητὸν] νεμεσσητὸν 1199. βροντᾶς αὐγαῖς ex schol.] βρονταῖς αὐταῖς 1206. δὴ addidit Hermannus. 1207. κρᾶτ' ἀπὸ πάντα καὶ ἄρθρα] κρᾶτα καὶ ἄρθρ' ἀπὸ πάντα Bergkius. 1211. *ἐς] εἰσ 1212. ἐστ' delet Hermannus. 1213. ὦ πόλις ὦ D.] ὦ πόλις ὦ πόλις 1214. εἰσίδοιμ' ἄθλιός σ' ἀνὴρ D.] εἰσίδοιμί σ' ἄθλιός γ' ἀνὴρ 1216. Ante λιβάδ' litera erasa, η ut videtur.

1218. νεὼς] νεῶσ a m. sec. ὁμοῦ] ἐγγὺσ superscr. a m. pr. 1219. ἂν ἦ Elmsleius] ἂν ἦν (ἄνην pr.) 1221. ἐλεύσσομεν] Alterum σ ab S insertum. 1222. οὐκ ἂν] οὐδ' αὖ superscr. a m. ant. 1223. σὺν σπουδῇ] Literae ν σπ ab S illatae. συμπουδῆι pr. 1226. *πιθόμενος] πειθόμενοσ 1231. *τί χρῆμα] τί χρῆμα τί ὑπῆλθέ τις] ὑπῆλθ' ἔτι pr., correctum ab S. 1235. *δὴ] om. Poterat pari iure δὲ addi vel quod coniecit Hermannus σύ, vel πρὸς θεῶν σε scribi. δὴ codex om. infra 1308. ubi habent apographa. 1237. Ἀχιλλέως] ἀχιλλέω (ν) σ ab S addito. 1238. ἀναπολεῖν] ἀναπολεῖ, ν ab S. Probabilius ἀμπολεῖν. Vid. ad Electr. 693. 1240. *ἀκήκοας] ἀκηκοὼσ 1245. σοφά Brunckius] σοφόν 1247. ἅ γ' ἔλαβες] Probabilius ἅλαβες. 1251. φόβον] στρατὸν Hermannus. Post 1251. unius versus defectum indicavit Hermannus. 1252—1258. Personae in cod. sic distributae Οδ. ἀλλ' ⊣ Νε οὔτ' ἄρα — Οδ. ἔστω ⊣ Νε. χεῖρα — Οδ. ἀλλὰ — τιμωρήσεται. Recte Turnebus. 1255. κἀμέ] καὶ ἐμέ pr. 1259. φρονῇς] φρονεῖσ (η), η a m. pr.

ἔξελθ', ἀμείψας τάσδε πετρήρεις στέγας.
ΦΙ. τίς αὖ παρ' ἄντροις θόρυβος ἵσταται βοῆς;
τί μ' ἐκκαλεῖσθε; τοῦ κεχρημένοι, ξένοι;
ὤμοι· κακὸν τὸ χρῆμα. μῶν τί μοι μέγα
πάρεστε πρὸς κακοῖσι πέμποντες κακόν;
ΝΕ. θάρσει· λόγους δ' ἄκουσον οὓς ἥκω φέρων.
ΦΙ. δέδοικ' ἔγωγε· καὶ τὰ πρὶν γὰρ ἐκ λόγων
καλῶν κακῶς ἔπραξα, σοῖς πεισθεὶς λόγοις.
ΝΕ. οὔκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν;
ΦΙ. τοιοῦτος ἦσθα τοῖς λόγοισι χὤτε μου
τὰ τόξ' ἔκλεπτες, πιστός, ἀτηρὸς λάθρα.
ΝΕ. ἀλλ' οὔ τι μὴν νῦν· βούλομαι δέ σου κλύειν,
πότερα δέδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν,
ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν. ΦΙ. παῦε, μὴ λέξῃς πέρα.
μάτην γὰρ ἂν εἴπῃς γε πάντ' εἰρήσεται.
ΝΕ. οὕτω δέδοκται; ΦΙ. καὶ πέρα γ' ἴσθ' ἢ λέγω.
ΝΕ. ἀλλ' ἤθελον μὲν ἄν σε πεισθῆναι λόγοις
ἐμοῖσιν· εἰ δὲ μή τι πρὸς καιρὸν λέγων
κυρῶ, πέπαυμαι. ΦΙ. πάντα γὰρ φράσεις μάτην.
οὐ γάρ ποτ' εὔνουν τὴν ἐμὴν κτήσει φρένα,
ὅστις γ' ἐμοῦ δόλοισι τὸν βίον λαβὼν
ἀπεστέρηκας· κᾆτα νουθετεῖς ἐμὲ
ἐλθών, ἀρίστου πατρὸς αἴσχιστος γεγώς.
ὄλοισθ', Ἀτρεῖδαι μὲν μάλιστ', ἔπειτα δὲ
ὁ Λαρτίου παῖς, καὶ σύ. ΝΕ. μὴ 'πεύξῃ πέρα·
δέχου δὲ χειρὸς ἐξ ἐμῆς βέλη τάδε.
ΦΙ. πῶς εἶπας; ἆρα δεύτερον δολούμεθα;
ΝΕ. ἀπώμοσ' ἁγνὸν Ζηνὸς ὑψίστου σέβας.
ΦΙ. ὦ φίλτατ' εἰπών, εἰ λέγεις ἐτήτυμα.
ΝΕ. τοὔργον παρέσται φανερόν. ἀλλὰ δεξιὰν
πρότεινε χεῖρα, καὶ κράτει τῶν σῶν ὅπλων.
ΟΔ. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ', ὡς θεοὶ ξυνίστορες,
ὑπέρ τ' Ἀτρειδῶν τοῦ τε σύμπαντος στρατοῦ.
ΦΙ. τέκνον, τίνος φώνημα, μῶν Ὀδυσσέως,
ἐπῃσθόμην; ΟΔ. σάφ' ἴσθι· καὶ πέλας γ' ὁρᾷς,
ὅς σ' ἐς τὰ Τροίας πεδί' ἀποστελῶ βίᾳ,
ἐάν τ' Ἀχιλλέως παῖς ἐάν τε μὴ θέλῃ.
ΦΙ. ἀλλ' οὔ τι χαίρων, ἢν τόδ' ὀρθωθῇ βέλος.
ΝΕ. ἆ, μηδαμῶς, μή, πρὸς θεῶν, μεθῇς βέλος.
ΦΙ. μέθες με, πρὸς θεῶν, χεῖρα, φίλτατον τέκνον.
ΝΕ. οὐκ ἂν μεθείην. ΦΙ. φεῦ· τί μ' ἄνδρα πολέμιον
ἐχθρόν τ' ἀφείλου μὴ κτανεῖν τόξοις ἐμοῖς;
ΝΕ. ἀλλ' οὔτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἐστὶν οὔτε σοὶ καλόν.
ΦΙ. ἀλλ' οὖν τοσοῦτόν γ' ἴσθι, τοὺς πρώτους στρατοῦ,
τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς
ὄντας πρὸς αἰχμήν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς.
ΝΕ. εἶεν. τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις, κοὐκ ἔσθ' ὅτου
ὀργὴν ἔχοις ἂν οὐδὲ μέμψιν εἰς ἐμέ.
ΦΙ. ξύμφημι. τὴν φύσιν δ' ἔδειξας, ὦ τέκνον,
ἐξ ἧς ἔβλαστες, οὐχὶ Σισύφου πατρός,
ἀλλ' ἐξ Ἀχιλλέως, ὃς μετὰ ζώντων θ' ὅτ' ἦν
ἤκου' ἄριστα, νῦν δὲ τῶν τεθνηκότων.
ΝΕ. ἥσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε
αὐτόν τέ μ'· ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι
ἄκουσον. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν
τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν·
ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις,
ὥσπερ σύ, τούτοις οὔτε συγγνώμην ἔχειν
δίκαιόν ἐστιν οὔτ' ἐποικτείρειν τινά.
σὺ δ' ἠγρίωσαι, κοὔτε σύμβουλον δέχει,
ἐάν τε νουθετῇ τις εὐνοίᾳ λέγων,
στυγεῖς, πολέμιον δυσμενῆ θ' ἡγούμενος.
ὅμως δὲ λέξω· Ζῆνα δ' ὅρκιον καλῶ·
καὶ ταῦτ' ἐπίστω, καὶ γράφου φρενῶν ἔσω.
σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ' ἄλγος ἐκ θείας τύχης,
Χρύσης πελασθεὶς φύλακος, ὃς τὸν ἀκαλυφῆ
σηκὸν φυλάσσει κρύφιος οἰκουρῶν ὄφις·
καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μή ποτ' ἂν τυχεῖν
νόσου βαρείας, ὡς ἂν αὑτὸς ἥλιος
ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν,
πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς,
καὶ τοῖν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπίδαιν
νόσου μαλαχθῇς τῆσδε, καὶ τὰ πέργαμα
ξὺν τοῖσδε τόξοις ξύν τ' ἐμοὶ πέρσας φανῇς.
ὡς δ' οἶδα ταῦτα τῇδ' ἔχοντ' ἐγὼ φράσω.
ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἐστιν ἐκ Τροίας ἁλούς,
Ἕλενος ἀριστόμαντις, ὃς λέγει σαφῶς
ὡς δεῖ γενέσθαι ταῦτα· καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι,
ὡς ἔστ' ἀνάγκη τοῦ παρεστῶτος θέρους
Τροίαν ἁλῶναι πᾶσαν· ἢ δίδωσ' ἑκὼν
κτείνειν ἑαυτόν, ἢν τάδε ψευσθῇ λέγων.
ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων.
καλὴ γὰρ ἡ 'πίκτησις, Ἑλλήνων ἕνα
κριθέντ' ἄριστον, τοῦτο μὲν παιωνίας
ἐς χεῖρας ἐλθεῖν, εἶτα τὴν πολύστονον
Τροίαν ἑλόντα κλέος ὑπέρτατον λαβεῖν.
ΦΙ. ὦ στυγνὸς αἰών, τί με, τί δῆτ' ἔχεις ἄνω
βλέποντα κοὐκ ἀφῆκας εἰς Ἅιδου μολεῖν;
οἴμοι, τί δράσω; πῶς ἀπιστήσω λόγοις
τοῖς τοῦδ', ὃς εὔνους ὢν ἐμοὶ παρῄνεσεν;
ἀλλ' εἰκάθω δῆτ'; εἶτα πῶς ὁ δύσμορος
ἐς φῶς τάδ' ἔρξας εἶμι; τῷ προσήγορος;
πῶς, ὦ τὰ πάντ' ἰδόντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι,
ταῦτ' ἐξανασχήσεσθε, τοῖσιν Ἀτρέως
ἐμὲ ξυνόντα παισίν, οἵ μ' ἀπώλεσαν;
πῶς τῷ πανώλει παιδὶ τῷ Λαερτίου;
οὐ γάρ με τἄλγος τῶν παρελθόντων δάκνει,
ἀλλ' οἷα χρὴ παθεῖν με πρὸς τούτων ἔτι
δοκῶ προλεύσσειν· οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν
μήτηρ γένηται, τἄλλα παιδεύει κακούς.
καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τόδε.
χρῆν γάρ σε μήτ' αὐτόν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν,

1263. Versum in fine paginae omissum librarius ipse postmodum addidit. 1265. μέγα — κακόν] νέα ὂν — κακὰ Bergkius. 1266. κακόν] κακά, ὂν a m. pr. 1270. *οὔκουν] οὐκοῦν 1275. παῦε Triclinius] παῦσαι 1278. μὲν inter versus additum a m. pr. 1284. αἴσχιστος Piersonus ad Moer. p. 135.] ἔχθιστος 1288. ἆρα Porsonus] οὐκ ἆρα 1289. ἁγνὸν Wakefieldus] ἁγνοῦ σέβας] β in litura, fortasse pro λ 1292. *πρότεινε] προὔτεινε, literis προυτ (sic, sine accentu) a m. recenti scriptis pro literis quibusdam vel evanidis vel elutis. πρότεινε est in Lb. 1294. *τ'] om. 1300. ἆ Turnebus] ἆἆ corr., αα (sine accentu) pr. 1302. *τί μ'] τίν' 1304. καλόν post ἐμοὶ lectum post σοὶ transposuit Wakefieldus. 1308. *δὴ] om. ὅτου Turnebus] ὅπου

1310. *δ'] om. 1312. *θ'] om. 1313. δὲ] τε Turnebus. 1314. ἀμὸν Triclinius] ἐμὸν 1319. *τούτοις] τούτουσιν, υ ante σ in ι mutato. 1322. *εὐνοίᾳ] εὔνοιάν σοι 1327. *Χρύσης] χρυσῆσ 1329. ἂν τυχεῖν Porsonus] ἐντυχεῖν 1330. ὡς ἂν] ἔστ' ἂν Brunckius. αὑτὸς Doederlinus] αὐτὸς 1332. *ἑκὼν αὐτὸς] αὐτὸσ ἑκὼν 1333. τοῖν — Ἀσκληπιδαῖν (debebat Ἀσκληπίδαιν) Erfurdtius] τῶν — ἀσκληπιδῶν α 1335. φανῇς] φωνῇισ, α a m. pr. 1337. γὰρ] παρ' Elmsleius. 1358. *με τἄλγος] μ' ἔτ' ἄλγοσ 1361. κακοὺς Dobraeus] κακά

ἡμᾶς τ' ἀπείργειν, οἵ γέ σου καθύβρισαν,
πατρὸς γέρας συλῶντες, εἶτα τοῖσδε σὺ
εἶ ξυμμαχήσων, κἄμ' ἀναγκάζεις τάδε;
μὴ δῆτα, τέκνον· ἀλλ' ἅ μοι ξυνώμοσας,
πέμψον πρὸς οἴκους· καὐτὸς ἐν Σκύρῳ μένων
ἔα κακῶς αὐτοὺς ἀπόλλυσθαι κακούς.
χοὔτω διπλῆν μὲν ἐξ ἐμοῦ κτήσει χάριν,
διπλῆν δὲ πατρός· κοὐ κακοὺς ἐπωφελῶν
δόξεις ὅμοιος τοῖς κακοῖς πεφυκέναι.

ΝΕ. λέγεις μὲν εἰκότ', ἀλλ' ὅμως σε βούλομαι
θεοῖς τε πιστεύσαντα τοῖς τ' ἐμοῖς λόγοις
φίλου μετ' ἀνδρὸς τοῦδε τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός.

ΦΙ. ἦ πρὸς τὰ Τροίας πεδία καὶ τὸν Ἀτρέως
ἔχθιστον υἱόν, τῷδε δυστήνῳ ποδί;

ΝΕ. πρὸς τοὺς μὲν οὖν σε τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν
παύσοντας ἄλγους κἀποσώσοντας νόσου.

ΦΙ. ὦ δεινὸν αἶνον αἰνέσας, τί φῂς ποτε;

ΝΕ. ἃ σοί τε κἀμοὶ λῷσθ' ὁρῶ τελούμενα.

ΦΙ. καὶ ταῦτα λέξας οὐ καταισχύνει θεούς;

ΝΕ. πῶς γάρ τις αἰσχύνοιτ' ἂν ὠφελούμενος;

ΦΙ. λέγεις δ' Ἀτρείδαις ὄφελος, ἢ 'π' ἐμοὶ τόδε;

ΝΕ. σοί που φίλος γ' ὤν, χὠ λόγος τοιόσδε μου.

ΦΙ. πῶς, ὅς γε, τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις;

ΝΕ. ὦ τᾶν, διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς.

ΦΙ. ὀλεῖς με, γιγνώσκω σε, τοῖσδε τοῖς λόγοις.

ΝΕ. οὔκουν ἔγωγε· φημὶ δ' οὔ σε μανθάνειν.

ΦΙ. ἐγὼ οὐκ Ἀτρείδας ἐκβαλόντας οἶδά με;

ΝΕ. ἀλλ' ἐκβαλόντες εἰ πάλιν σώσουσ' ὅρα.

ΦΙ. οὐδέποθ' ἑκόντα γ' ὥστε τὴν Τροίαν ἰδεῖν.

ΝΕ. τί δῆτ' ἂν ἡμεῖς δρῷμεν, εἰ σέ γ' ἐν λόγοις
πείθειν δυνησόμεσθα μηδὲν ὧν λέγω;
ὡς ῥᾶστ' ἐμοὶ μὲν τῶν λόγων λῆξαι, σὲ δὲ
ζῆν ὥσπερ ἤδη ζῇς ἄνευ σωτηρίας.

ΦΙ. ἔα με πάσχειν ταῦθ' ἅπερ παθεῖν με δεῖ·
ἃ δ' ᾔνεσάς μοι δεξιᾶς ἐμῆς θιγών,
πέμπειν πρὸς οἴκους, ταῦτά μοι πρᾶξον, τέκνον,
καὶ μὴ βράδυνε μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι
Τροίας· ἅλις γάρ μοι τεθρήνηται γόοις.

ΝΕ. εἰ δοκεῖ, στείχωμεν. ΦΙ. ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος.

ΝΕ. ἀντέρειδε νῦν βάσιν σήν. ΦΙ. εἰς ὅσον γ' ἐγὼ σθένω.

ΝΕ. αἰτίαν δὲ πῶς Ἀχαιῶν φεύξομαι; ΦΙ. μὴ φροντίσῃς.

ΝΕ. τί γάρ, ἐὰν πορθῶσι χώραν τὴν ἐμήν; ΦΙ. ἐγὼ παρὼν

ΝΕ. τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις; ΦΙ. βέλεσι τοῖς Ἡρακλέους

ΝΕ. πῶς λέγεις; ΦΙ. εἴρξω πελάζειν. ΝΕ. στεῖχε προσκύσας χθόνα.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

μήπω γε, πρὶν ἂν τῶν ἡμετέρων
ἀΐῃς μύθων, παῖ Ποίαντος·
φάσκειν δ' αὐδὴν τὴν Ἡρακλέους
ἀκοῇ τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν.
τὴν σὴν δ' ἥκω χάριν οὐρανίας
ἕδρας προλιπών,
τὰ Διός τε φράσων βουλεύματά σοι,
κατερητύσων θ' ὁδὸν ἣν στέλλει·
σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον.
καὶ πρῶτα μέν σοι τὰς ἐμὰς λέξω τύχας,
ὅσους πονήσας καὶ διεξελθὼν πόνους
ἀθάνατον ἀρετὴν ἔσχον, ὡς πάρεσθ' ὁρᾶν.
καὶ σοί, σάφ' ἴσθι, τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν,
ἐκ τῶν πόνων τῶνδ' εὐκλεᾶ θέσθαι βίον.
ἐλθὼν δὲ σὺν τῷδ' ἀνδρὶ πρὸς τὸ Τρωικὸν
πόλισμα πρῶτον μὲν νόσου παύσει λυγρᾶς,
ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος,
Πάριν μέν, ὃς τῶνδ' αἴτιος κακῶν ἔφυ,
τόξοισι τοῖς ἐμοῖσι νοσφιεῖς βίου,
πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' ἐς μέλαθρα σὰ
πέμψεις, ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος,
Ποίαντι πατρὶ πρὸς πάτρας Οἴτης πλάκα.
ἃ δ' ἂν λάβῃς σὺ σκῦλα τοῦδε τοῦ στρατοῦ,
τόξων ἐμῶν μνημεῖα πρὸς πυρὰν ἐμὴν
κόμιζε. καὶ σοὶ ταῦτ', Ἀχιλλέως τέκνον,
παρῄνεσ'· οὔτε γὰρ σὺ τοῦδ' ἄτερ σθένεις
ἑλεῖν τὸ Τροίας πεδίον οὔθ' οὗτος σέθεν.
ἀλλ' ὡς λέοντε συννόμω φυλάσσετον
οὗτος σὲ καὶ σὺ τόνδ'. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν
παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον.
τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χρεὼν
τόξοις ἁλῶναι. τοῦτο δ' ἐννοεῖθ', ὅταν
πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.
[ὡς τἄλλα πάντα δεύτερ' ἡγεῖται πατὴρ
Ζεύς. ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνῄσκει βροτοῖς,
κἂν ζῶσι κἂν θάνωσιν, οὐκ ἀπόλλυται.]

ΦΙ. ὦ φθέγμα ποθεινὸν ἐμοὶ πέμψας,
χρόνιός τε φανείς,
οὐκ ἀπιθήσω τοῖς σοῖς μύθοις.

ΝΕ. κἀγὼ γνώμην ταύτῃ τίθεμαι.

ΗΡ. μὴ νυν χρόνιοι μέλλετε πράσσειν.
καιρὸς καὶ πλοῦς
ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν.

ΦΙ. φέρε νυν στείχων χώραν καλέσω.
χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἐμοί,
Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες,
καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβολῆς,

1364. γε Brunckius] τε 1365. Post συλῶντες sequebatur οἳ τὸν ἄθλιον | Αἴανθ' ὅπλων σοῦ πατρὸς ὕστερον δίκῃ | Ὀδυσσέως ἔκριναν. Delevit Brunckius. 1366. κἄμ' Brunckius] καί μ' *τάδε] τόδε ο ex ω facto ut videtur. 1373. σε inter versus addidit m. pr. 1379. κἀποσώσοντας Heathius] κἀποσώζοντας 1381. λῷσθ' D.] καλῶσ 1383. αἰσχύνοιτ'] οι ex ει factum. 1384. τόδε] *τάδε 1386. ἐχθροῖσί μ' Brunckius] ἐχθροῖσιν 1387. τᾶν] τὰν pr. (superscripto γοισ) 1388. λόγοις] λόισ, deletis a m. pr. literis ισ 1390. *ἐγὼ οὐκ Ἀτρείδας] ἔγωγ' οὐ κατρείδασ 1391. *σώσουσ'] σώουσ', litera ω non satis certa et litera σ ab S inserta. 1392. ἰδεῖν] ἑλεῖν, superscripto a m. pr. ἰδεῖν. 1394. πείθειν Schaeferus] πείσειν. πεῖσαι Nauckius. 1395. *μέν] om.
1401. γόοις] λόγοισ, adscripto ab S γρ. γόοισ 1404. *φεύξομαι] φεύξωμαι 1406. προσωφέλησιν] πρόσωφέλησιν rec. *ἔρξεις] ἔρξεισ Ἡρακλέους Brunckius] ἡρακλείοις

1407. πελάζειν D.] πελάζειν σῆς πάτρας *ΝΕ.] om. Delevi quae ante στεῖχε legebantur ἀλλ' εἰ (εἰ ex ου factum a m. ant.) δρᾷσ ταῦθ' ὥσπερ αὐδᾷσ Verba στεῖχε προσκύσας χθόνα separato versu posita sunt. 1410. *ἀΐῃς] ἀΐεισ 1416. *κατερητύσων] κατηρετύσων 1418. λέξω] λέγω D. 1422. τῶνδ'] δ' ab S additum videtur. εὐκλεᾶ] εὐκλέα pr. 1427. *νοσφιεῖς] νοσφίσεισ 1429. ἐκλαβὼν Turnebus] ἐκβαλὼν 1440. ἐννοεῖθ' Elmsleius] ἐννοεῖσθ' (superscripto ῆ) 1441. πορθῆτε] πορθεῖτε, ῆ a m. recentiore. 1442—1444. Seclusit D. 1447. ἀπιθήσω] ι ex ει factum. 1448. γνώμην Toupius] γνώμῃ 1449. πράσσειν Brunckius] πράττειν 1451. Punctum post ὅδ' positum. 1455. προβολῆς Hermannus] προβλῆς

οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη
κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου,
πολλὰ δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ
στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ.
νῦν δ', ὦ κρῆναι Λύκιόν τε ποτόν,
λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη,
δόξης οὔ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
χαῖρ', ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον,
καί μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως,
ἔνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει
γνώμη τε φίλων, χὠ πανδαμάτωρ
δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.
ΧΟ. χωρῶμεν δὴ πάντες ἀολλεῖς,
Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι,
νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι.

1457. *πληγαῖσι] πληγῆισι 1459. Ἑρμαῖον ex Eustathio ad Hom. p. 1809, 42.] ἕρμαιον 1461. Λύκιον] γλύκιον, tria puncta a m. antiqua.

1465. πέμψον] ψ ex π factum. 1469. δὴ Hermannus] ἤδη *ἀολλεῖς] ἀολλέεσ

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ*.

ΑΘΑΜΑΣ Α. Β.

1. Fabulam de Athamante Sophocles duabus tractavit tragoediis, quarum altera fortasse nihil aliud fuit quam correcta et mutata prioris editio, quemadmodum Euripidis Hippolyti utriusque (Ἱππολύτου στεφανηφόρου et Ἱππολύτου καλυπτομένου) idem fuit argumentum, etsi diversis modis tractatum: de quo dixi in ampliore Sophoclis fragmentorum editione Oxoniensi tertia (vol. 8. p. 1.). Eadem quaestio ad alias quasdam Sophoclis fabulas pertinet, quarum duplices ab grammaticis memorantur editiones, Θυέστου πρώτου et Θυέστου δευτέρου, Τυροῦς πρώτης et Τυροῦς δευτέρας, Φινέως πρώτου et Φινέως δευτέρου, Λακαινῶν προτέρων et Λακαινῶν δευτέρων.

De tempore quo Athamantis fabula in scenam producta ab Sophocle fuerit tantum scimus, priorem fuisse Nubibus Aristophanis, quae fabula acta est Olymp. 89, 2. Nam in Nubibus ad Athamantem Sophoclis alluditur v. 257. ΣΩ. Τουτονὶ τοίνυν λαβὲ | τὸν στέφανον. ΣΤΡ. ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώκρατες. | ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ' ὅπως μὴ θύσετε. ad quae verba una est antiquioris scholiastae annotatio, τοῦτο πρὸς τὸν ἕτερον Ἀθάμαντα Σοφοκλέους ἀποτεινόμενος λέγει. ὁ γάρ τοι Σοφοκλῆς πεποίηκε τὸν Ἀθάμαντα ἐστεφανωμένον καὶ παρεστῶτα τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς ὡς σφαγιασθησόμενον. μέλλοντα δὲ ἀποσφάττεσθαι αὐτὸν, παραγενόμενον Ἡρακλέα, καὶ τοῦτον θανάτου ῥυόμενον, λέγοντα ὡς σώζοιτο ὁ Φρῖξος, δι' ὃν ἔμελλεν ἐκεῖνος τεθνήξεσθαι. Schol. Pindari Pyth. 4, 288. ταύτην (Phrixi novercam) δὲ ὁ Πίνδαρος ἐν ὕμνοις Δημοδίκην φησίν, Ἱππίας δὲ Γοργῶπιν, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀθάμαντι Νεφέλην.

2. Hesychius, Καταγνῶναι: ἐπιγνῶναι, μέμψασθαι. Σ. Ἀθάμαντι α'.

3. Hesychius, Ἕρκεσι: δικτύοις. Σ. Ἀθάμαντι β'.

4. Hesychius, Ἑψία: — ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι· ὁμιλία. Σ. Ἀθάμαντι β'.

5. Choeroboscus in Theodosii Can. p. 307, 14. ed. Gaisf. Ἀγύναιξ — οἷον

Ὡς ὢν ἄπαις τε κἀγύναιξ κἀνέστιος.

παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀθάμαντι.

6. Hesychius, Ἀγχήρης: ὁ ἐγγύς. Σ. Ἀθάμαντι. Etym. M. p. 15, 33. ἀγχήρης· ἐγγύς.

7. Harpocratio, Ἔπιπλον, — τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σκεύη ἔπιπλα λέγουσι — Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι.

8. Hesychius, Ἐπιστίγματα: ἐπικελεύματα. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. Sophocles, ut monuit Ruhnkenius apud Valckenarium ad Theocriti 6, 29. ἐπισίγματα scripserat, si recte praecepit Moeris p. 157. ἐπισίξας Ἀττικοί· ἐπιστίξας Ἕλληνες.

9. Hesychius, Ἐχρωματίσθη: συνεχρώσθη. Σ. Ἀθάμαντι. Suidas, ἐχρωματίσθη: χρῶμα ἐδέξατο.

10ᵃ. Antiatticista Bekkeri p. 106, 33. Λευκὴν ἡμέραν: τὴν ἀγαθήν. Σ. Ἀθάμαντι.

10ᵇ. Stephanus Byz. Ἅλος πόλις Ἀχαΐας. — κτίσαι δ' αὐτὴν Ἀθάμαντα ἀπὸ τῆς συμβάσης αὐτῷ ἄλης. Θέων δέ φησιν ὅτι Ἅλος θεράπαινα ἦν Ἀθάμαντος ἡ μηνύσασα τὴν Ἰνὼ φρύγειν τὰ σπέρματα, ἧς εἰς τιμὴν τὴν πόλιν ὠνόμασε. — Τὸ ἐθνικὸν Ἀλεὺς, Σοφοκλῆς δὲ Ἀλουσίους, τινὲς δὲ τῶν γλωσσογράφων Ἀλίους. Eadem fere leguntur in Etym. Vossiano in Gaisf. annotatione p. 189 E. Ad Athamantem rettulit Nauckius.

Hesychii glossa ex Athamante βρυαζούσης λεαίνης incertum est utrum Aeschyli an Sophoclis sit. Vide Aeschyli fragm. 4.

ΑΙΑΣ ΛΟΚΡΟΣ.

De argumento fabulae suas aliorumque coniecturas exposuit Welckerus p. 161—166. recte monens aptum tragoediae argumentum praebere potuisse quae Proclus Chrestom. p. 461. ed. Gaisf. ex Arctino rettulit. Neque improbabilis Nauckii coniectura ad hanc tragoediam referentis quae de alterius (i. e. Locrensis) Aiacis morte dixit Lucianus de saltat. c. 46. vol. 2. p. 295. Ceterum Αἴας Λοκρός fabula ab Sophocle post alteram, quae superest, simplici Aiacis nomine inscriptam, edita videtur: de quo dixi in Prolegomenis ad illam in ed. Oxon. p. 3.

11. Stobaeus Ecl. phys. 1, 3, 46. vol. 1. p. 130. ed. Heeren. Σοφοκλέους (αἴαντι margo Canteri)

Εἰ δείν' ἔδρασας, δεινὰ καὶ παθεῖν σε δεῖ.
Δίκας δ' ἐξέλαμψεν ὅσιον φάος.

Priorem versum ex Sophocle affert Theophilus ad Autolyc. 2, 54. p. 258. et sine nomine schol. Dion. Thr. p. 965. Incertum igitur est ex qua fabula sumtus sit: nam marginis Canteri auctoritas nulla est. Alter, in quo ἐξέλαμψε θεῖον φάος correxit Cobetus, si est Sophoclis, ex alio loco petitus est. Similis sententia Σοφοκλέους Αἴαντι tribuitur apud Stobaeum l. l. p. 124: (unde fortasse lemma Αἴαντι sumsit Canterus)

Τὸ χρύσεον δὲ τᾶς Δίκας
δέδορκεν ὄμμα, τὸν δ' ἄδικον ἀμείβεται.

Athenaeus 12. p. 546 b. Καί πού τις καὶ ποιητὴς ἐφθέγξατο — "Τὸ χρύσεον ὄμμα τὸ τᾶς Δίκας." Euripides in Melanippa Δικαιοσύνης τὸ χρύσεον πρόσωπον dixit.

* Brevior haec Sophoclis fragmentorum collectio ex prioribus *Poetarum scenicorum* editionibus meis est repetita, sed correcta et aucta partim ex horum fragmentorum editione, quae Sophoclis editioni Oxoniensi tertiae (a. 1860.) est adiecta (vol. 8. p. 1 204.) partim ex iis quae nuper demum vel ab aliis vel ab me ipso sunt animadversa. De numero, nominibus et temporibus fabularum dixi in Vita Sophoclis vol. 8. edit. Oxon. p. XLV. seqq.

12. Stobaeus Floril. 48, 5. Εὐριπίδου

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν ξυνουσίᾳ.

"Senarium hunc Sophoclis esse ex Aiace Locro testantur Aristides vol. 2. p. 288. Libanius Epist. 33. Zenobius Prov. 5, 98. Gellius 13, 18. (Adde schol. Platon. p. 417. ed. Bekk.) Platonis errorem, aliis iam antea notatum, ostendit Gatakerus, qui de hoc senario copiose agit vol. 1. p. 173." Brunck. Alia dedi ad Aristophanis fragm. 289. Quod apud Demetrium Cydon. in Boissonadii Anecdotis novis p. 280. legitur τῇ σοφῶν μετουσίᾳ, memoriae error est.

13. Stobaeus 98, 14. Σοφοκλῆς Αἴαντι

Ἄνθρωπός ἐστι πνεῦμα καὶ σκιὰ μόνον.

Ad Aiacem Locrum refertur, quia in superstite Aiacis fabula non legitur: recte, nisi in nomine fabulae erratum est, ut saepe apud Stobaeum. Idem de proximo fragmento dicendum.

14. Scholiasta Aeschinis F. Leg. p. 65, 7. ed. meae (p. 304, 1. ed. Schultz.) ὑπομερίζων καὶ διαβάλλων (ad verba oratoris διέβαλλε δὲ κἀκεῖνον διαιρούμενος τὸν λόγον) διαιρούμενος, οἱονεὶ σαφῶς λέγων καὶ ἄντικρυς κατὰ διαίρεσιν καὶ φανερῶς· ἢ ὡς Σοφοκλῆς Αἴαντι φάσκων "δατούμενος"· τὸ γὰρ αὐτὸ δύναται. Satis manifestum esse puto memoriae errorem subesse grammaticumque in mente habuisse locum Trachin. v. 791. τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος | σοῦ τῆς ταλαίνης. Monuit etiam Schneidewinus Coniect. crit. p. 102.

15. Schol. Euripidis ad Alcestin 446. οὐρείαν χέλυν] — μετὰ λύρας. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι Λοκρῷ "καὶ πεζὰ καὶ φορμικτά." καὶ πεζαὶ δέ τινες ἑταῖραι λέγονται, αἳ χωρὶς ὀργάνου εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσι.

16. Schol. Aristophanis ad Aves 934. Σπολάς, διφθέρα ὁποιαοῦν. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ

Καταστίκτου κυνός
σπολὰς Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος.

τὸ δὲ Σοφόκλειον ἐπὶ τοῦ δέρματος εἴρηται, τοῦ κρεμαμένου πρὸς τῇ τοῦ Ἀντήνορος οἰκίᾳ. Pollux 7, 70. σπολάς — Σοφοκλῆς δ' αὐτὴν Λίβυσσαν ὀνομάζει "Σπολὰς Λίβυσσα, παρδαληφόρον δέρος." Eustathius p. 405. e Strabone p. 608. Σοφοκλῆς ἱστορεῖ ἐν ἁλώσει Ἰλίου παρδαλέην τῆς θύρας προτεθῆναι τοῦ Ἀντήνορος, σύμβολον τοῦ ἀπόρθητον ἐαθῆναι τὴν οἰκίαν· τὸν δὲ ἅμα παισὶ μετὰ τῶν περιγενομένων Ἐνετῶν εἰς Θρᾴκην περισωθῆναι, κἀκεῖθεν διεκπεσεῖν εἰς τὴν ἐν τῷ Ἀδρίᾳ Ἐνετικήν· τὸν δὲ Αἰνείαν μετ' Ἀγχίσου τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ παιδὸς Ἀσκανίου λαὸν ἀθροίσαντα πλεῦσαι. Quae etiam ad Ἀντηνορίδας tragoediam spectare possunt.

17. Antiatticista p. 97, 4. Ἑλλάς: ὁ ἀνήρ. Σ. Αἴαντι Λοκρῷ. Sic Sophocles etiam Trach. 1060.

18. Zenobius 6, 14. Τί σοι ὁ Ἀπόλλων κεκιθάρικεν; τὸ κεκιθάρικεν οἷον ἐμαντεύσατο, ὥς φησιν Αἰσχύλος ἐν Αἴαντι Λοκρῷ. Aeschylus calami lapsu pro Sophocle nominatus. In verbo κεκιθάρικεν consentiunt Macarius Proverb. 8, 37. et Plutarch. Prov. 1, 7., nisi quod apud hunc ἐκιθάρισεν scriptum est. Meinekius, sublato vitio antiquo, τεθρίακεν restituit, cui praeferendum quod Nauckius coniecit, τί σοι δ' Ἀπόλλων ἐντεθρίακεν, collata glossa Hesychii Ἐντεθρίωκεν.

ΑΙΓΕΥΣ.

De argumento huius fabulae nihil compertum habemus. Neque ex Aegei Euripidis fragmentis quae supersunt coniecturam de argumento tragoediae Sophocleae capere licet. Vid. Welcker p. 394.

19. Strabo 9. p. 392. Τὴν δ' εἰς τέτταρα μέρη διανομὴν ἄλλων ἄλλως εἰρηκότων, ἀρκεῖ ταῦτα παρὰ Σοφοκλέους λαβεῖν. φησὶ δ' ὁ Αἰγεὺς ὅτι ὁ πατὴρ ὥρισεν ἐμοὶ μὲν ἀπελθεῖν εἰς ἀκτάς, τῆσδε γῆς πρέσβεια νείμας, τῷ δὲ Λύκῳ

τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας νέμων·
Νίσῳ δὲ τὴν ὅμαυλον ἐξαιρεῖ χθόνα
Σκείρωνος ἀκτῆς· τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον
ὁ σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων
εἴληχε Πάλλας.

Versus tres praecedentes ex verbis Strabonis colligi potest hos fere fuisse

ἐμοὶ μὲν ὥρισεν πατὴρ
ἀκτὰς ἀπελθεῖν τῆσδε γῆς ⏑ – ⏑ –
πρεσβεῖα νείμας· εἶτα – ⏑ – Λύκῳ –

Syllabas omissas Meinekius Vindic. Strabon. p. 129. supplevit inserto προσεσπέρους et δευτέρῳ. Brunckius coniecerat, πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὥρισ' εἰς Ἀκτὴν ἐμοὶ | πρεσβεῖα νείμας τῆσδε γῆς· τῷ δ' αὖ Λύκῳ.

20. Athenaeus 3. p. 122 f. Τὸ δὲ Ταύρειον ὕδωρ ὠνόμασεν Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ (codex ἐν γαι) ἀπὸ τοῦ περὶ Τροιζῆνα ποταμοῦ Ταύρου, παρ' ᾧ καὶ κρήνη τις Ὑόεσσα καλεῖται. unde corruptum Hesychii locum s. v. Ταύρειον πόμα correxerunt critici. αἷμα ταύρειον ex Helena affertur: de quo infra. Id ad hanc fabulam rettulit Brunckius.

21. Pollux 10, 160. Καὶ κέστρα δὲ σφύρας τινὸς εἶδος σιδηρᾶς, ὡς ἐν Αἰγεῖ Σοφοκλῆς

Κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν
ἤλαυνε παίων.

Hesychius, Κεστρίαι· σιδηραῖ. Est glossa Κέστρᾳ σιδηρᾷ, cuius interpretatio excidit. Monuit Hemsterhusius in annot. ad Pollucem. In versu altero ἤλαυνε παίων ex coniectura Casauboni legitur pro ἠλοῆσαι πλεῖον. Recte, ut videtur, παίων correxit, sed prioris vocabuli incerta emendatio est.

22. Stephanus, Χώρα: — ἡ ἀπὸ τοῦ χώρα χωρίτης — Σοφοκλῆς Αἰγεῖ

Κλύω μὲν οὐκ ἔγωγε, χωρίτην δ' ὁρῶ.

Sic Meinekius. Codex Rehdig. ἐκλύωμεν οὐκ ἔγωγε χωρίτην σ' ὁρῶ.

23. Schol. Pindari Pyth. 2, 62. Πειρατὰς τοὺς κατὰ πέλαγος λῃστὰς λέγομεν· κυρίως δὲ τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας· παρ' ὃ δὴ καὶ ὁδουροὺς αὐτοὺς λέγουσιν — Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ

Πῶς δῆθ' ὁδουρὸν οἷος ἐξέβης λαθών;

οἷος ex Valckenarii coniectura legitur pro ὅμοιος. In codice Gotting. ὁδουρῶν. Hinc Nauckius ὁδουρῶν σμῆνος.

24. Schol. Homeri Od. 7, 106. Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ (libri ἐναργῶς vel ἐν ἄργει)

Ὥσπερ γὰρ ἐν φύλλοισιν αἰγείρου μακρᾶς,
κἂν ἄλλο μηδέν, ἀλλὰ τοὐκείνης κάρα
κινήσῃς αὔραις ἀνακουφίζει πτερόν.

V. 3. Sensus tale quid postulat, κινεῖ τις αὔρα κἀνακουφίζει πτερόν. Herwerdenus in *Exercitationibus criticis* (Hagae Com. a. 1862.) p. 23. coniecit κλίνει τις αὔρα κἀνακουφίζει πεσόν.

25. Hesychius. Ἀρρύθμων (codex ἀρύθμων): ἀσυμ-
θω
φώνων. Σοφοκλῆς αἰγί. Ita codex. Musurus Αἰγίσθῳ. Aut Αἰγεῖ aut Αἰθίοψι scribendum videtur.

ΑΙΘΙΟΠΕΣ.

Ab hac fabula non diversam esse Memnonem, quae in argumento Aiacis memoratur, Heynius coniecit, probante Welckero p. 137.

26. Athenaeus 3. p. 122e. (et ex eo partim Eustathius p. 752, 31.) Εὕροι τις ἂν ὑπὸ τῶν ἄλλων ποιητῶν ἢ καὶ σοφιστῶν ἓν ἢ δύο γοῦν πονηρῶς εἰρημένα, οἷα παρὰ — Σοφοκλεῖ τὸ ἐν Αἰθίοψιν εἰρημένον

Τοιαῦτά τοί σοι πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ
λέγω, σὺ δ' αὐτὸς ὥσπερ οἱ σοφοὶ τὰ μὲν
δίκαι' ἐπαίνει, τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου.

27. Photius p. 22, 15. (et omisso nomine fabulae Etym. M. p. 385, 2.) Ἐσφηκωμένον: ἐσφιγμένον. ἀπὸ τῶν σφηκῶν, οἳ κατὰ μέσον εἰσὶν ἐσφιγμένοι· ἔνθεν καὶ ὁ σφήν. Σοφοκλῆς Αἰθίοψι τοὺς ἐσφιγμένους μύρμηκας τῇ σαρκώσει

Τετράπτεροι γὰρ νῶτον ἐν δεσμώμασι
σφηκοὶ κελαινόρρινες.

κελαινόρρινες scripsi pro κελαινόρινες.

28. Hesychius, Ἄναρκτον: ἀνυπότακτον, οὗ οὐδεὶς ἦρξε. Σ. Αἰθίοψι.

29. Hesychius, Ἀνθοβοσκόν: ἀνθοτρόφον. Σ. Αἰθίοψι.

30. Hesychius, Ἀπιστεῖ: ἀπειθεῖ. Σ. Αἰθίοψι.

31. Photius p. 346, 19. Ὀρθόπτερον: Σοφοκλῆς Αἰθίοψιν. ὀρθοὺς ἔχοντα κολωνούς. τὰ γὰρ εἰς ὕψος ἀνέχοντα πτερὰ ἔλεγον. Similiter Hesychius s. v. Ὀρθόπτερος, sed omissa Sophoclis mentione.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ.

Incertas de argumento fabulae coniecturas proposuerunt quum alii tum Welckerus p. 171—176. Fuit autem haud dubie tragoedia, non drama satyricum, quod sine idonea ratione coniecit Brunckius. Nomen fabulae in locis grammaticorum infra afferendis Αἰχμαλωτίσι vel Αἰχμαλώτισι vel Αἰχμαλώτησι vel Αἰχμαλώτοις scriptum. Vera una scriptura est Αἰχμαλωτίσι, non Αἰχμαλώτισι, de quo dixi in annotatione ad Ai. 71.

32. Harpocratio, Ἀπομάττων. Σ. ἐν Αἰχμαλωτίσι

Στρατοῦ καθαρτὴς κἀπομαγμάτων ἴδρις.

καὶ πάλιν

Δεινότατος ἀπομάκτης τε μεγάλων συμφορῶν.

Hesychius, Ἀπομάκτης: περικαθαρτής. Alterum versum comici esse poetae videri monet Nauckius.

33. Pollux 10, 190. Αὐτὸ δὲ τὸ πήλινον, ὃ περιείληφε τὰ πλασθέντα κήρινα, ἃ κατὰ τὴν τοῦ πυρὸς προσφορὰν τήκεται, καὶ πολλὰ ἐκείνῳ τρυπήματα ἐναπολείπεται, λίγδος (codd. μίλιγδος) καλεῖται· ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ἔφη ἐν Αἰχμαλωτίσιν

Ἀσπὶς μὲν ἡμῖν λίγδος ὣς πυκνομματεῖ.

Legebatur ἡμίλιγδος ὣς πυκνὸν πατεῖ, quorum vitiorum prius correxit Leopardus, alterum Bentleius in Epistola ad Hemsterhusium. Ad hunc locum spectat Hesychius in γλίδου χοάναι et λιγδοῦ χοάνη.

34. Schol. Aristoph. ad Ranas 233. Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμῳ ἀντὶ κερατίου ἐχρῶντο. Σ. Αἰχμαλωτίσιν

Ὑφηρέθη σου κάλαμος ὡσπερεὶ λύρας.

Nomen fabulae om. Pollux 4, 62. Scholiastae codex Venetus σοι.

35. Suidas, Ὑπὸ παντὶ λίθῳ — Σ. Αἰχμαλωτίσι

Ἐν παντὶ γάρ τοι σκορπίος φρουρεῖ λίθῳ.

"Laudat hunc versum scholiasta quoque Nicandri ad Theriac. 19. Notissimum proverbium, ad quod alludit comicus Thesmoph. 528." Brunck.

36. Stephanus, Βωμοὶ — τοπικὸν βώμιος, καὶ κατὰ παραγωγὴν βωμιαῖος. Σ. Αἰχμαλωτίσι

Καὶ βωμιαῖον ἐσχάρας ⏑ _ λαβών.

ἐσχάρας] ἐς χέρας Vaterus. λαβὼν λίθον Meinekius.

37. Stephanus, Εὐρώπη — λέγεται καὶ Εὐρώπεια, καὶ διὰ τοῦ ι Εὐρωπία παρὰ Σ. ἐν Αἰχμαλωτίσι

Καὶ νησιώτας καὶ μακρᾶς Εὐρωπίας.

μακρᾶς Meinekius. μακρὰν Brunckius.

38. Stephanus, Χρύση, βαρυτόνως ἡ πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγὺς Λήμνου. Σ. — ἐν Αἰχμαλωτίσιν

Ταύτην ἐγὼ Κίλλαν τε καὶ Χρύσην ⏑ _.

νέμω supplet Meinekius, ut haec Apollinis verba sint.

39. Photius p. 643, 7. Etymol. M. p. 789, 43. Φαῦλον: — τεθείη δ' ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Σ. Α.

Εἰ μικρὸς ὢν τὰ φαῦλα νικήσας ἔχω.

Male intellexisse videntur verba poetae, licet φαῦλον etiam ab Hesychio per ἁδρόν et μέγα explicetur. Neque enim φαῦλα hoc sensu dici potuit. De quo recte iudicavit Ellendtius in Lexico vol. 2. p. 896.

40. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 9, 9. Παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἰχμαλωτίσιν εἴρηται Σαρπηδὼν ἀκτή. Hesychius, Σαρπηδὼν ἀκτή: ἀντὶ τοῦ Σαρπηδονία. τόπος δὲ οὗτος Θρᾴκης ἀεὶ κλύδωνας ἔχων καὶ κυματιζόμενος, ἱερὸν (corr. ἱερὸς) Ποσειδῶνος. Photius p. 502, 3. Σαρπηδὼν ἀκτή: ἄκρα τῆς Θρᾴκης.

41. Hesychius, Αἰχμόδετος: αἰχμάλωτος. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν. In αἰχμόλετος corruptum in Etym. M. p. 41, 3. ex quo Meinekius (in Fleckeiseni Annal. a. 1863. vol. 87. p. 378.) αἰχμέλετος fecit.

42. Hesychius, Ἀλιτρία Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι λέγει. Hoc restitui Oed. Col. 371. κἀξ ἀλιτρίας φρενός, ubi codex κἀξ ἀλιτηροῦ φρενός.

43. Hesychius, Ἀμφίλινα κρούπαλα: Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσι "Πατὴρ δὲ χρυσδὺς ἀμφίλινα κρούπαλα." (Sic codex vitiose.) Idem, Κρούπαλα (codex κρούπανα·) ξύλινα ὑποδήματα. In vocabulo corrupto χρυσδὺς nomen Χρύσης vel Χρυσηΐδος latere coniecit Bergkius in Prooemio Lectionum Marburgensium a. 1843/4 p. IV.

44. Hesychius, Ἀνηκές: ἀνῆκον. Σ. Α. Sic Musurus. De accentu ἀνηκές dixit Lehrs. Quaest. Epic. p. X. Codex ἀηκές et ἀῆκον. ἀνήκεστον pro ἀῆκον Pierson. ad Moer. p. 78.

45. Hesychius, Ἀπειθής: ἀνυπότακτος, ἄπιστος (ἄπειστος Nauckius). Σ. Α.

46. Grammaticus Bekkeri 1. p. 447, 7. Ἀρτάνη κυρίως μὲν ἡ (διὰ addit Ellendt.) καλωδίων ἀγχόνη, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Αἰχμαλωτίσιν ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ.

47. Hesychius, Ἄσεπτον: ἀσεβές. Σ. Α. Ἀσέπτων est in Oed. T. 890.

48. Hesychius, Ἄχνην Λυδῆς κερκίδος. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτοις. ἄχνην τὸ ἄκρον κατὰ τὴν ἐργασίαν ἄκρως ἔχον. ἢ ἀπὸ (ἐπὶ codex) τῆς θαλασσίας ἄχνης· ἔστι γὰρ λαμπρὰ καὶ διαφανής. γράφεται δὲ καὶ ἴχνη. Quod non minus mirum quam ἄχνη. Hesychii verba repetita sunt in Proverb. Append. 1, 44. usque ad ἀπὸ τῆς θαλαττίας ἄχνης. Verba γράφεται δὲ καὶ ἴχνη ad nomen urbis Macedonicae refert Schmidtius satis probabiliter, licet id non Ἄχνη, vel Ἴχνη, sed Ἴχναι vel Ἄχναι fuerit, ut docet Steph. Byz. s. v. Ἴχναι. Et sic Ἴχναι apud Herodotum 7, 133. ubi ex uno tantum codice annotatum ἴχνη.

49. Suidas, Βαιαί: μικραί. καὶ βαιὸς ἰδίως ἀντὶ τοῦ εἷς. Σοφοκλῆς — ἐν Αἰχμαλωτίσι

Ἔσπεισα βαιᾶς κύλικος ὥστε δεύτερα.

Excerpta haec sunt ex scholio ad Soph. Oed. T. 750. de quo dixi in Annot. ad schol. vol. 2. p. 42. Usum adiectivi βαιός pro εἷς ex Αἰχμαλωτίσι etiam Hesychius annotaverat, cuius verba cum alia glossa sub lemmate βαιῶν sunt confusa. Verba ὥστε δεύτερα intelligi non possunt quum sequentia verba non sint addita. εἶτα δευτέρως Herwerdenus p. 13.

50. Hesychius, Ἐμπλεύρου: ἐνάλλου εἰς τὰς πλευρὰς. Σ. Α.

51. Etymolog. M. p. 344, 47. Ἐνόπαις: τοῖς ἐνωτίοις. ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς τῶν ὤτων ὀπαῖς κεῖσθαι. Σοφοκλῆς. Vulgo Ἐνοπαῖς. Nomen fabulae et prosodia vocabuli cognoscitur ex glossa Hesychii ἐνώταις: ἐνωτίοις. τῇ προσῳδίᾳ ὡς φιλόπαις. Σ. Αἰχμαλώτισιν.

52. Hesychius, Ἐνστερνομαντίαις: ἐγγαστριμύθοις. Σ. Α. corrupte Pollux 2, 162. schol. Platonis p. 372. Photius Quaest. Amphiloch. 81. p. 148. et Suidas (s. v. ἐγγαστρίμυθος) στερνόμαντιν ex Sophocle memorant. Sophocles dativo usus esse videtur στερνομάντεσιν, si quid Hesychii interpretationi ἐγγαστριμύθοις tribuendam. Quocum praepositio ἐν quae praecesserat coniuncta est, aut a grammatico addita, quem usitatum ἐγγαστρίμυθος deceperat.

53. Hesychius, Ἐπιμάσσεται: ἐπαύξεται ἐπὶ πλέον. ἀπὸ τοῦ μάσσονος, ὅ ἐστι μακροτέρου. οἱ δὲ ἐφάψεται, ψηλαφήσει. (Haec recta interpretatio est.) ἢ οἷον οὐ λιμώσσει, ἀλλὰ καὶ προσεπιμάσσεται πλείω. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν.

54. Hesychius, Ἴαννα: ἐν μὲν Αἰχμαλωτίσι Σοφοκλέους ἀπέδοσαν Ἑλληνικὴ, ἐπεὶ Ἴαννας τοὺς Ἕλληνας λέγουσιν. ἐν δὲ Τριπτολέμῳ ἐπὶ γυναικὸς, ὡς καὶ ἐν Ποιμέσι. τινὲς δὲ τὴν Ἑλένην. ἐπιεικῶς δὲ οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας Ἴωνας λέγουσι. καὶ ἐν Τρωίλῳ βάρβαρον θρήνημα τὸ ἰαί. ἢ ὄνομα γυναικός. Ἴαννας in Ἰᾶνας mutavi in Thesauro. Sed Hesychius Ἴαννας scripsisse videtur, ut Ἴαννα in lemmate, ubi Ἰάν vel Ἰάνα literarum ordini repugnaret, qui tamen non ubique observatur in glossis Hesychii.

55. Hesychius, Ἱερόλας: ἴσισυς (ἱερεύς Heringa). Σ. Α. ὡς καὶ τὸν γέροντα γεροιδάν ἢ γεροῦντος λέγει. Fortasse ὡς καὶ τὸν γέροντα γηρόλαν λέγει. Ἱερόλας si ex trimetro est, ἱρόλας scribendum. ἱεροίτας et γεροίταν coniecit Lobeck. Pathol. Proleg. p. 387.

56. Hesychius, Ἰκτορεύσομεν: ἱκετεύσομεν. Σ. Α. Codex ἰκτερεύσομεν. Correxit Is. Vossius, collata altera gl. Hesychii Ἱκετορεύσομεν· ἱκετεύσομεν.

57. Schol. Homeri Il. 15, 302. Τὸ Μύνης ὁ μὲν ποιητὴς περιττοσυλλάβως ἔκλινεν, ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἰσοσυλλάβως "Μύνου τ' Ἐπιστρόφου τε (legitur γε, quod correxit Gaisfordus)." Spectat ad hunc locum Eustathius p. 1017, 10. Nomen fabulae addidit Choeroboscus in Theodos. p. 140, 3. ed. Gaisf., ubi corrupte Σοφοκλῆς Μύνου ἔκλινεν Αἰχμαλώτησιν εἰπὼν "Μύνου τί ἐπιστρέφου γε," ὁ δὲ ποιητὴς ἀναλόγως Μύνητος.

ΑΚΡΙΣΙΟΣ.

Argumentum huius fabulae fuisse Danaen in exilium actam cum Perseo non improbabilis coniectura Iacobsii est in Supplementis ad Sulzerum vol. 4. p. 122. quam secutus Welckerus (p. 348.) hanc tragoediam non diversam fuisse coniecit ab Danae. In cognato argumento versata est, sed non eadem fuit, quod Brunckius opinatus erat, Λαρισαῖοι, de quo Welckerus p. 352. coniecturam fieri posse monet ex narratione Apollodori 2, 4, 4. quibuscum comparanda copiosior narratio Pherecydis apud schol. Apollonii Rh. 4. 1091. et Pausanias 2, 16, 12. Hinc lucem accipiunt fragm. 68 et 69.

58. Stobaeus 8, 2. Σ. Ἀκρισίῳ

Βοᾷ τις· ὦ ἀκούετ'· ἢ μάτην ὑλακτῶ;
ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ.

o
5. 1. Βοᾷ] χ. (i. e. χορός: conf. ad fragm. 961.) βοῳ cod. Vind. ὑλῶ Hermannus Elem. d. m. p. 50. Fort. λάκω. 2. ἅπαντα] πάντα libri optimi.

59. Stobaeus 12, 2. Σ. Ἀκρισίῳ

Ἀλλ' οὐδὲν ἕρπει ψεῦδος ἐς γῆρας χρόνου.

Nomen fabulae ex cod. Vindob. sumtum est. In cod. Paris. B. est Ἀλευάδαις (i. e. Ἀλεύαδαις). Deest fragmentum in cod. Paris. A. ἐς scripsi pro εἰς. γῆρας] μῆκος Nauckius.

60. Stobaeus 62, 30. Σ. Ἀκρισίῳ

Δοῦλον γὰρ ἐν δεσμοῖσι δραπέτης ἀνὴρ
κῶλον ποδισθεὶς πᾶν πρὸς ἡδονὴν λέγει.

V. 1. Δοῦλον pro δῆλον Grotius.

61. 62. Stobaeus 79, 24. et 74, 28. Σ. Ἀκρισίῳ

Ῥῆσις βραχεῖα τοῖς φρονοῦσι σώφρονα
πρὸς τοὺς τεκόντας καὶ φυτεύσαντας πρέπει
ἄλλως τε καὶ κόρῃ τε κἀργείᾳ γένος,
αἷς κόσμος ἡ σιγή τε καὶ τὰ παῦρ' ἔπη.

Apud Stobaeum haec in duo fragmenta, quorum utrique Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ praescriptum, sunt disiuncta, primo loco (74, 28.) positis v. 3. et 4., altero (79, 24.) v. 1. et 2. Transposuit Meinekius et coniunxit restitutis dativis κόρῃ τε κἀργείᾳ, pro nominativis κόρη τε κἀργεία.

63. Stobaeus 108, 56. Σ. Ἀκρισίῳ

Θάρσει, γύναι· τὰ πολλὰ τῶν δεινῶν, ὄναρ
πνεύσαντα νυκτὸς, ἡμέρας μαλάσσεται.

64. Stobaeus 119, 7. Τοῦ αὐτοῦ (i. e. Σοφοκλέους). Ἀκρισίῳ

Τοῦ ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ.

Idem versus, sed cum Cratetis comici fragmento coniunctus legitur ib. 115, 9. Et iterum 116, 29. Σοφοκλῆς "Ζῆν γὰρ οὐδεὶς ὡς ὁ γηράσκων ἐρᾷ."

65. Stobaeus 119, 12. Σ. Ἀκρισίῳ

Τὸ ζῆν γὰρ, ὦ παῖ, παντὸς ἥδιον γέρας.
θανεῖν γὰρ οὐκ ἔξεστι τοῖς αὐτοῖσι δίς.

ἥδιον Meinekius pro ἥδιστον.

[Fragmenta 66—70. vide post 80.]

71. Hesychius, Ἄδοξα: παράδοξα, καὶ ἃ οὐκ ἄν τις ἐδόξασεν. Σ. Α.

72. Hesychius, Ἀκτίτης λίθος: ἀπὸ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ἀκτῆς. Σ. Α. Ἀκτίτης λίθος memoratur etiam ab Harpocr. s. v. Ἀκτή.

73. Etym. M. p. 69, 41. Ἀλοιμός· τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις ἀλοιμοὺς ἔλεγον. Σοφοκλῆς "Μαριεὺς ἀλοιμός." ἡ ἐπάνω τῆς τοῦ θαλάμου γανώσεως ἐνιεῖσα (ἐνεθεῖσα Sturzius) ἐπάλειψις, καθαπερανεὶ πετάλωσις οὖσα ἐν αὐτῷ. Μαριεύς dictus ab urbe Cypri Mario, quae postero tempore appellata fuit Arsinoë. Nomen fabulae servavit Hesychius, Ἀλοιμός (codex ἄλοιμα): χρῖσμα τοίχων. (Sic etiam in Bekk. Anecd. p. 385, 9.) Σ. Α.

74. Hesychius, Ἀνταίαν: ἔκτοπον, χαλεπήν. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ. Codex τισίω.

75. Hesychius, Ἀπόδρομον: ἐλαττούμενον τοῖς δρόμοις, ἢ παλίνδρομον, ἢ μετ' ἐπάνοδον. Σ. Α. Codex ἀκρησίῳ, omisso Σοφοκλῆς.

76. Hesychius, Ἀποφανθείς: ἐν τῷ φανερῷ καταστάς. Σ. Α. Conf. ad 846.

77. Hesychius, Ἀρώματα: ἀροτριάματα. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀροῦν τὰ ἄλφιτα οὕτω λέγεται. Σ. Α.

78. Hesychius, Ἄστομος: ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Σ. Α.

79. Hesychius, Βίδην: εἶδος κρούματος. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ "Ὡς ἐπιψάλλειν βίδην τε καὶ ξυναυλίαν."-
λλ
ἄλλοι βίθυν. (Codex ὡς ἐπιψα βίδηνται). Idem, Βυδοί: οἱ μουσικοί. ἢ κρουμά τι. Σοφοκλῆς Κρησίν

ubi dubitatur utrum Ἀκρισίῳ an Κρίσει corrigendum sit. Ἀκρισίῳ in ἄκρισιν corruptum in Hesychii codice s. v. ἄδοξα, in ἄκρισι s. v. ἀρώματα. in ἀκρησίῳ s. v. ἀπόδρομον.

ΛΑΡΙΣΑΙΟΙ.

De argumento huius fabulae dictum supra ad Ἀκρισίου fragmenta.

80. Hesychius. Ἰλλάδας γονάς: ἀγελαίας. καὶ τὰς συστροφάς. ("Delenda verba ex versu sequenti, ut videtur, illata καὶ τὰς συστροφάς. Ἰλλάδες γοναὶ autem de bubus aratoribus capiendum puto, ut est de aratris Antig. 341. ἰλλομένων ἀρότρων." L. Dindorf. in Thesauro vol. 2. p. 711.) Εὐριπίδης Φρίξῳ καὶ Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ.

[Fragmenta 81—97. vide post 112.]

66. Stobaeus 125, 11. Σοφοκλέους Λαρισσαίων

Χρὴ δὲ τῷ τεθνηκότι
τὸν ζῶντ' ἐπαρκεῖν αὐτὸν ὡς θανούμενον.

Χρὴ δὲ Gesnerus. Legebatur μηδέ.

67. Hesychius s. v. ὡς. Σοφοκλῆς Λαρισσαίοις ἀντὶ τοῦ λίαν "Ὡς καὶ τύραννι* πᾶς ἐγγίζεται φυγεῖν." Brunckius

Ὡς καὶ τύραννον πᾶς ἐφίεται φυγεῖν.

ἐπεύξεται Nauckius.

68. Athenaeus 10. p. 466b. Ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τοῖς Λαρισσαίοις Ἀκρίσιος καὶ αὐτὸς ἐκπώματα ὅσα πλεῖστα εἶχεν, ὥς φησιν ὁ τραγικός

Πολὺν δ' ἀγῶνα πάγξενον κηρύσσεται,
χαλκηλάτους λέβητας ἐκτιθεὶς φέρειν
καὶ κοῖλα χρυσόκολλα καὶ πανάργυρα
ἐκπώματ', εἰς ἀριθμὸν ἑξήκοντα δίς.

V. 1. πάγξενον Nauckius. Codex πάνξενα. Casaubonus πανξένοις.

69. Stephanus, Δώτιον, — ὁ πολίτης Δωτιεύς. Σοφοκλῆς Λαρισαίοις

Καί μοι τρίτον ῥίπτοντι Δωτιεὺς ἀνὴρ
ἀγχοῦ προσῆψεν Ἔλατος ἐν δισκήματι.

70. Stephanus, Κράνεια: χωρίον Ἀμβρακιωτῶν. τὸ ἐθνικὸν Κρανειάτης, ὡς Μαρειάτης, ὥς φησι Σοφοκλῆς Λαρισαίοις.

ΑΛΕΑΔΑΙ.

Nomen fabulae in codicibus aliquoties in Ἀλευάδαι corruptum vel Ἀλωάδαι, quorum alterum non debebat probari ab Valckenario in Diatr. Eurip. p. 15. cuius opinionem refutavit Fr. Vaterus in commentatione Germanice scripta, quae Berolini prodiit a. 1835. De argumento fabulae dixit idem p. 11 seqq. et Welckerus p. 408 seqq. De eo insignis est locus Alcidamantis rhetoris in Ulixe p. 185, 23. ed. H. Steph.

98. Stobaeus 4, 37. Σ. Ἀλεάδαις

Ἐνταῦθα μέντοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ,
κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά.

Nomen fabulae Ἀλεάδαις servavit codex unus apud Schowium.

99. Stobaeus 9, 4.

Τοῖς γὰρ δικαίοις ἀντέχειν οὐ ῥᾴδιον.

Σοφοκλέους] Εὐριπίδου cod. Paris. A. Nomen fabulae in libris ἀλεάδαι, ἀλαιάδαι, ἀλωάδαι scriptum, similiterque in reliquis quae ex hac fabula Stobaeus apposuit fragmentis variatur; de quo satis erit in universum monuisse, quum vera nominis forma extra dubitationem posita sit.

100. Stobaeus 12, 3.

Κακὸν τὸ κεύθειν κοὐ πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς.

κοὐ] Alii libri καί.

101. Stobaeus 13, 6.

Καὶ γὰρ δικαία γλῶσσ' ἔχει κράτος μέγα.

102. Stobaeus 33, 3.

Ὦ παῖ, σιώπα· πόλλ' ἔχει σιγὴ καλά.

Sine auctoris nomine attulit Plutarchus Moral. p. 502e. Menandro tribuit Apostolius 21, 16. Menandri est qui apud Stobaeum praecedit versus.

103. Stobaeus 36, 11.

Τί ταῦτα πολλῶν ῥημάτων ἔτ' ἔστι σοι;
τὰ γὰρ περισσὰ πανταχοῦ λυπηρ' ἔπη.

104. Stobaeus 41, 4.

Μὴ πάντ' ἐρεύνα· πολλὰ καὶ λαθεῖν καλόν.

Ita Blomfieldus. Vulgo λαλεῖν κακόν.

105. Stobaeus 43, 6.

Κοὐκ οἶδ' ὅ τι χρὴ πρὸς ταῦτα λέγειν,
ὅταν οἵ τ' ἀγαθοὶ πρὸς τῶν ἀγενῶν
κατανικῶνται,
ποία πόλις ἂν τάδ' ἐνέγκοι;

106. Stobaeus 51, 21.

Δοκῶ μέν, οὐδείς· ἀλλ' ὅρα μὴ κρεῖσσον ῃ
καὶ δυσσεβοῦντα τῶν ἐναντίων κρατεῖν
ἢ δοῦλον αὐτὸν ὄντα τῶν πέλας κλύειν.

V. 3. δοῦλον αὐτὸν ὄντα] Ineptum supplementum lacunae pro τοὺς θεοὺς σέβοντα, quod restituit Cobetus Mnemos. vol. 9. p. 90.

107. Stobaeus 76, 9.

Παῦσαι. καταρκεῖ τοῦδε κεκλῆσθαι πατρός,
εἴπερ πέφυκά γ'· εἰ δὲ μή, μείων βλάβη.
τό τοι νομισθὲν τῆς ἀληθείας κρατεῖ.

108. Stobaeus 77, 9.

Ὁ δὴ νόθος τοῖς γνησίοις ἴσον σθένει.
ἅπαν τὸ χρηστὸν γνησίαν ἔχει φύσιν.

V. 1. δὴ] δ' εἰ codices. τοῖς] τις τοῖς codd. A.B. σθένει] σθένοι iidem. 2. γνησίαν] τὴν ἴσην apud Clem. Alex. Strom. 6. p. 741. Sunt autem hi versus inter duas personas distribuendi, ut monuit Nauckius.

109. Stobaeus 91, 27. et (v. 6—10. omisso poetae fabulaeque nomine) Plutarchus Moral. p. 21.

Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους,
αὖθις δὲ τιμάς, εἶτα της ὑπερτάτης
τυραννίδος θακοῦσιν ηδίστην ἕδραν.
ἔπειτα δ' οὐδεὶς ἐχθρὸς οὔτε φύεται
πρὸς χρήμαθ' οἵ τε φύντες ἀρνοῦνται στυγεῖν.
δεινὸς γὰρ ἕρπειν πλοῦτος ἔς τε τἄβατα
καὶ πρὸς βέβηλα, χὠπόθεν πένης ἀνὴρ
μηδ' ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν.
καὶ γὰρ δυσειδὲς σῶμα καὶ δυσώνυμον
γλώσσῃ σοφὸν τίθησιν εὔμορφόν τ' ἰδεῖν.
μόνῳ δὲ χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξουσία
πάρεστιν αὐτῷ κἀπικρύψασθαι κακά.

Ad hunc locum fortasse spectant Dionis Chrys. verba ab Geelio ad Dionis Serm. Olymp. p. 187. memorata vol. 1. p. 256. ὃν οὐδείς, ἐμοὶ δοκεῖν, φαίη ἄν ποτε φιλονεικοῦντα τούτοις τε ἀντειρηκέναι καὶ τοῖς ὑπὸ Σοφοκλέους εἰς τὸν πλοῦτον εἰρημένοις· ἐκείνοις μὲν ἐπ' ὀλίγον, τοῖς δὲ τοῦ Σοφοκλέους ἐπὶ πλέον. Apud Stobaeum praescriptum Σοφοκλέους Ἀλεάδαι. Versum 1. idem affert 94, 8. et qui Euripidi tribuit Plutarchus Mor. p. 497b, confusum cum Eurip. Phoen. 439.

V. 3. θακοῦσιν Salmasius. Libri τ' ἄγουσιν vel τ' ἄκουσιν. ηδίστην Stobaei codex Paris. B.: ceteri αἰσχίστην, quod in ἐχθίστην mutari volebat Gaisfordus. 5. τε φύντες] τ' ἔχοντες Meinekius. 6. δεινὸς Plut. ξένος vel ξενὸς Stobaei codices. ἔς τε] πρός τε Plut. τἄβατα] τὰ βατὰ Stobaei codices. 7. βέβηλα] Legebatur τὰ βατά. Correxit Vaterus p. 23. 8. μηδ'] οὐδ' Plut. 10. γλώσσῃ σοφὸν]

Sensus postulat γῆρας νέον, quod proposuit Meinekius. γῆρας δυσώνυμον etiam Euripides dixit. 11. καὶ νοσεῖν ἐξουσία] Haec absurdum in modum corrupta. Nec verum quod Ellendtius coniecit κοὐ νοσεῖν ἐξουσία. Meinekius κἀν νόσοις.

110. Aelianus N. A. 7, 39. Ὅσοι λέγουσι θῆλυν ἔλαφον κέρατα οὐ φύειν, οὐκ αἰδοῦνται τοὺς τοῦ ἐναντίου μάρτυρας, Σοφοκλέα μὲν εἰπόντα

Νομάς τε τις κεροῦσσ' ἀπ' ὀρθίων πάγων
καθεῖρπεν ἔλαφος.

καὶ πάλιν

Ἄρασα μύξας ‒ ⏑ καὶ κερασφόρους
στόρθυγγας εἰρφ' ἔκηλος.

καὶ ταῦτα μὲν ὁ τοῦ Σοφίλλου ἐν τοῖς Ἀλεάδαις. Pollux 5, 76. καὶ Ἀνακρέων μὲν σφάλλεται κερόεσσαν ἔλαφον προσειπών, καὶ Σοφοκλῆς κεροῦσσαν τὴν Τηλέφου τροφόν. Verba νομὰς δέ τις κεροῦσσ' afferuntur in Etym. Gud. p. 317, 12. et Zonarae Lex. p. 1186., in νόμος δέ τι κεροῦσα corrupta omissoque poetae nomine.

V. 1. ὀρθίων πάγων] ὀρθόποδα πάγον dixit Antig. 985. 3. μύξας] Pollux 2, 72. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ καὶ μύξαι οἱ μυκτῆρες κέκληνται.

111. Hesychius: Ἐφυμνεῖς: ἐπᾴδεις. Σ. Ἀ.

112. Φρονεῖν: vide fragm. 121.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Argumentum erat Paris agnitus et receptus a Priamo patre, postquam in ludis omnium certaminum victor evasisset. Vide Hyginum Fab. 91. Idem argumentum in tragoedia cognomine tractavit Euripides, cuius fragmenta multo plura quam Sophoclese supersunt.

81. Stephanus, Ἄστυ — ἀπὸ τοῦ ἀστός τὸ ἀστίτης. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ

Οὐ γάρ τι θεσμὰ τοῖσιν ἀστίταις πρέπει.

καὶ

Βοτῆρα νικᾶν ἄνδρας ἀστίτας. τί γάρ;

82. Stephanus, Ἔφεσος. — τὸ ἐθνικὸν Ἐφέσιος· εὕρηται καὶ Ἐφέσεια διὰ διφθόγγου. οὕτω γὰρ ἐν Ἀλεξάνδρῳ Σοφοκλῆς. Hanc formam, ab Sophocle metri caussa positam, passim praebent tituli: v. Boeckh, Corp. Inscr. 2228, 4. et quae dixit Boeckh. vol. 2. p. 778, et 1001. Monuit Nauckius.

83. Scholiasta Homeri Iliad. 5, 158. et Eustathius p. 533. 40. Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀλεξάνδρῳ "Στείχων δ' (δ' om. Eustath.) ἀγρώστην ὄχλον" παρώνυμόν ἐστι.

84. Hesychius, Δύσαυλος: δυσαύλιστος. Σ. Ἀλεξάνδρῳ.

85. Hesychius, Θηλάστρια: τροφός. ἔστι δὲ Ἰακόν. Σ. Ἀλεξάνδρῳ.

86. Antiatticista Bekkeri p. 108, 31. Μαιεύτριαν: ἀντὶ τοῦ μαῖαν. Σ. Ἀλεξάνδρῳ.

87. Antiatticista p. 107, 25. Μνείαν: τὴν μνήμην. Σ. Ἀλεξάνδρῳ. Conf. Photium p. 272, 17. et Suidam. Sic Sophocles etiam Electr. 392. βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις;

ΑΛΗΤΗΣ.

Ἀλήτης, cuius nomen in codicibus Stobaei, ex quo uno hanc fabulam cognitam habemus, identidem in Ἀλείτης corruptum est, non dubium videtur quin Aegisthi et Clytaemnestrae filius intelligendus sit, qui quum Erigonam sororem habuerit, Welckerus p. 215. Ἀλήτην tragoediam non diversam ab Ἠριγόνῃ fuisse argumentumque fabulae ex Hygini narratione (Fab. 122.) coniici posse censuit, cuius satis erit extrema apposuisse verba, "*Cognitione facta Mycenas venerunt* (Orestes et Electra) *et Aleten Aegisthi filium Orestes interfecit et Erigonam ex Clytaemnestra et Aegistho natam voluit interficere, sed Diana eam rapuit et in terram Atticam sacerdotem fecit.*"

88. Stobaeus 3, 8.

Ψυχὴ γὰρ εὔνους καὶ φρονοῦσα τοὔνδικον
κρείσσων σοφιστοῦ παντός ἐστιν εὑρέτις.

89. Stobaeus 35, 4.

Βραχεῖ λόγῳ καὶ πολλὰ πρόσκειται σοφά.

90. Stobaeus 36, 16.

Ἀνὴρ γὰρ ὅστις ἥδεται λέγων ἀεί,
λέληθεν αὑτὸν τοῖς ξυνοῦσιν ὢν βαρύς.

V. 1. λέγων] λέγειν cod. Vindob.

91. Stobaeus 88, 11.

Ἀλλ' εἴπερ εἶ γενναῖος, ὡς αὐτὸς λέγεις,
σήμαιν' ὅτου τ' εἶ χὤπόθεν. τὸ γὰρ καλῶς
πεφυκὸς οὐδεὶς ἂν μιάνειεν λόγος.

V. 2. χὤπόθεν Paris. B: ceteri ὁπόθεν vel καὶ πόθεν.

92. Stobaeus 89, 8.

Ἀλλ' ἀξίως ἔλεξας, οὐδὲ μὴν πικρῶς.
γένος γὰρ εἰς ἔλεγχον ἐξιὸν καλὸν
εὔκλειαν ἂν κτήσαιτο μᾶλλον ἢ ψόγον.

V. 1. οὐδὲ μὴν Brunckius. οὐδὲ μὲν libri. οὐδ' ἐμοὶ Porsonus.

93. Stobaeus 105, 42.

Τίς δή ποτ' ὄλβον ἢ μέγαν θείη βροτῶν,
ἢ σμικρόν, ἢ τὸν μηδαμοῦ τιμώμενον;
οὐ γάρ ποτ' αὐτῶν οὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει.

94. Stobaeus 106, 11.

Δεινόν γε τοὺς μὲν δυσσεβεῖς κακῶν τ' ἄπο
βλαστόντας, εἶτα τούσδε μὲν πράσσειν καλῶς,
τοὺς δ' ὄντας ἐσθλοὺς ἔκ τε γενναίων ἅμα
γεγῶτας εἶτα δυστυχεῖς πεφυκέναι.
οὐ χρῆν τάδ' οὕτω δαίμονας θνητῶν πέρι
πράσσειν· ἐχρῆν γὰρ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν
ἔχειν τι κέρδος ἐμφανὲς θεῶν πάρα,
τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους τοῖσδε τὴν ἐναντίαν
δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίνειν,
κοὐδεὶς ἂν οὕτως ηὐτύχει κακὸς γεγώς.

V. 1. γε] μὲν Par. A., δὲ B, om. Vind. τ' addidit Bergkius. 6. πράσσειν] τάσσειν Herwerdenus p. 14. 8. τοῖσδε] τοῖς δὲ Par. A. τοὺς δὲ Scor. τούσδε Vindob. ἐναντίαν] ἐπαξίαν Herwerdenus. 11. ηὐτύχει cum augmento scripsi. Libri εὐτυχεῖ, εὐτυχῇ, εὐτυχὴ εἰ.

ΑΛΚΜΕΩΝ.

Nomen in locis grammaticorum per diphthongum scribitur Ἀλκμαίωνι, contra usum veterum, quos Ἀλκμέων dixisse hodie satis constat. Coniecturas de argumento huius fabulae protulit Welckerus p. 278—283. adhibitis Attii Alphesiboeae s. Alcmeonis fragmentis. Euripides duas de hoc argumento tragoedias scripserat, alteram Ἀλκμέωνα τὸν διὰ Ψωφίδος, alteram Ἀλκμέωνα τὸν διὰ Κορίνθου.

95. Porphyrius Quaest. Homer. 1. (et omisso nomine fabulae Eusthathius p. 1448, 6.) Τὸ δὲ ἐπήβολος σημαίνει τὸν ἐπιτυχῆ καὶ ἐγκρατῆ ἀπὸ τῆς βολῆς καὶ τοῦ βάλλειν. — Σοφοκλῆς Ἀλκμαίωνι

Εἴθ' εὖ φρονήσαντ' εἰσίδοιμί πως φρενῶν
ἐπήβολον καλῶν σε.

πως omittit Eustathius. Fortasse praestat καί.

96. Hesychius, Αἰνῶ: παρίημι, παραιτοῦμαι. καὶ ἐπαινῶ. Σ. Ἀλκμαίωνι. Bekkeri Anecd. p. 358, 28. Αἰνῶ· παραιτοῦμαι. Σοφοκλῆς. καὶ ἐπαινῶ (καὶ αἰνῶ σε addit Suidas).

97. Hesychius, Ἀραίας: βλαβεράς. Σ. Ἀ. Ad hanc fabulam Valckenarius in Diatr. p. 160. refert versus duo, quos Plutarchus Moral. p. 35 f. 88 f. omisso poetae nomine attulit.

ΑΜΥΚΟΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

De Amyco Bebryciorum rege videndae narrationes Apollodori 1, 9, 20. et Hygini Fab. 17.

113. Athenaeus 9. p. 400 b. Τῇ δὲ τὸν λαγὸν ἑνικῇ αἰτιατικῇ ἀκόλουθός ἐστιν ἡ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀμύκῳ σατυρικῷ πληθυντικὴ ὀνομαστική

Γέρανοι, χελῶναι, γλαῦκες, ἰκτῖνοι, λαγοί.

ἰκτῖνοι epitome: vulgo ἴκτινοι. ἰκτῖνες Eustathius p. 1534, 15. ἰκτῖνοι καὶ grammaticus Hermanni p. 320. ἰκτὶς καὶ grammaticus MS. apud Brunckium sive in Crameri Anecd. Par. vol. 4. p. 245, 24. Athenaeus paullo post, λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγὸς, ὡς ὁ Σοφοκλῆς

Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, λαγοί.

114. Athenaeus 3. p. 94 e. Σιαγόνος — Σοφοκλῆς Ἀμύκῳ "Σιαγόνας τε δὴ μαλθακὰς τίθησι." Trimetrum restituit Porsonus δὴ post τίθησι transposito.

ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

Amphiaraum vatem Thebanorum clarissimum intelligendum esse ex fragm. 116. colligitur, ex quo incertam de choro fabulae coniecturam duxit Welckerus in Append. Trilog. p. 318.

115. Schol. Aristoph. ad Ranas 484. Ὠρακιᾶσαι λέγεται τὸ ὑπὸ φόβου ὠχριᾶσαι, ἀπὸ τοῦ τὴν ὥραν αἰκίζειν. τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς εἶπεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ.

116. Schol. ad Vespas 1501. Πιννοτήρης — καρκίνιόν τι ἐστι σύννομον καὶ ἀεὶ ταύτῃ προσεχόμενον. Σοφοκλῆς Ἀμφιαράῳ

Ὁ πιννοτήρης τοῦδε μάντεως χοροῦ.

χοροῦ] χορὸς Meinekius.

117. "Athenaeus 10. p. 454 f. postquam tragicorum ῥήσεις aliquot protulit, in quibus homines rustici literarumque rudes, describentes literarum figuras, aenigmatice personarum nomina designant, Sophoclis meminit rusticum inducentis, qui literarum formas non verbis, sed schematibus et gestu saltando exprimeret: Καὶ Σοφοκλῆς δὲ τούτῳ παραπλήσιον ἐποίησεν ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ τὰ γράμματα παράγων ὀρχούμενον." Brunck.

118. Scholiasta Platonis p. 378. Παροιμία "ὁ ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν φύσει" —. κέχρηται Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ λέγων "ἔτ' αὖ * * ὥσπερ ἁλιεὺς πληγεὶς * * ενων (φρενῶν Ahrensius) διδάσκαλος." Originem proverbii explicat Zenobius 2. 14. apud quem νοῦν οἴσει et νοῦν οἴσω scriptum est.

119. Hesychius, Ἁγνίσαι: ἀποθῦσαι. Βουσίριδι (Euripidis?) καὶ διαφθεῖραι. Σοφοκλῆς Ἀμφιαράῳ. Bekkeri Anecd. p. 339, 8. Ἁγνίσαι: τὸ θῦσαι. διαφθεῖραι κατ' ἀντίφρασιν. οὕτω Σοφοκλῆς.

120. Hesychius, Ἀλεξαίθριον: θερμὸν σκέπασμα. Σ. Ἀ.

121. Erotianus p. 210. (84. ed. Klein.) Φρονεῖν ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν. — μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιάδι (Ἀλωάδαις Brunckius. Debebat Ἀλεάδαις) καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ.

122. Grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1. p. 344, 9. ubi de πελιοῖο agit, quod a quibusdam pro πολιοῖο lectum fuit apud Homer. Il. 10. 334: Πελιοῦ οὖν παρὰ τὸ πελλός (codex πέλλω).

Ἐνδύντα πελλῆς ῥινὸν ἀγραύλου βοός,

Σοφοκλῆς ἐν Ἀμφιαράῳ σατυρικῷ. Nam sic scripturam codicis ἔνθ' οὔτε πέλλεις οἱ ἄγραυλος βότος correxit Schneidewinus in Coniectan. crit. p. 98., recte, ut videtur, nisi quod fortasse praestat ἐνδύς τε. ἔνθ' οὔτε πελλῆς οἰὸς Nauckius. Coaluit hoc fragmentum cum alio ex Ποιμέσι apud Erotianum p. 306. (p. 109, 6. ed. Klein.) Πελλόν (vulgo Πέλον): ὑπόφαιον —. ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσι καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ φησὶ "Κυνὸς πέλλης τε μηκάδος βοὸς ῥινόν." Libri ῥινέων vel ῥηνέων. Verba ex Ποιμέσι excerpta Duentzerus in Schneidewini Philol. vol. 3. p. 138. sic correxit, αἰγός τε πελλῆς μηκάδος. Brunckius ῥινὸν βοός.

123. Scholiasta Aeliani N. A. 3, 10. Ταρσιὰ λέγεται ὁ τόπος ἔνθα τὰ σῦκα ξηραίνεται, παρὰ τὸ τερσαίνειν. ὁ δὲ Σοφοκλῆς ἐν (τῷ ἑτέρῳ addit Zonaras p. 1742. quod ex ἐν τῷ σατυρικῷ corruptum videtur Nauckio) Ἀμφιαράῳ ἐπὶ τῆς ἅλω ἐτίθη τὴν λέξιν.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

Incertas de argumento fabulae coniecturas proposuit Welckerus p. 371. 372. Attii tragoedia fuit Amphitruo, fortasse Sophoclem imitati, ut in aliis fabulis fecit.

124. Scholiasta Oedip. Col. 390. Εὔσοιάν φασι τὴν εὐθένειαν, καθάπερ καὶ ἐν Ἀμφιτρύωνι

Ἐπεὶ δὲ βλάστοι, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν
εὔσοιαν ἀρκεῖ.

125. Hesychius, Ἀμφιτέρμως (Ἀμφιτερμόνως Nauckius): ἀποτετερματισμένως (codex ἀποτερματισμένως). Σ. Ἀ.

126. Hesychius, Ἄτμητον: ἀμέριστον, ἀτραυμάτιστον. Σ. Ἀ. Sic Salmasius. Codex contra seriem alphabeticam, Ἀτραυμάτιστον· Σοφοκλῆς Ἀμφιτρύωνι. Ἄτμητον· ἀμέριστον.

127. [ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.] Citatur haec fabula in Etym. M. p. 652, 12. errore grammatici, de quo dicetur ad fr. 459.

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ.

128. Eratosthenes Catasterism. 16. Τὴν Κασσιέπειαν ἱστορεῖ Σοφοκλῆς ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς ἐν Ἀνδρομέδᾳ ἐρίσασαν περὶ κάλλους ταῖς Νηρηίσιν εἰσελθεῖν εἰς τὸ σύμπτωμα καὶ Ποσειδῶνα διαφθεῖραι τὴν χώραν, κῆτος ἐπιπέμψαντα. — Idem 36. Τοῦτο τὸ κῆτός ἐστιν ὃ Ποσειδῶν ἔπεμψε Κηφεῖ, διὰ τὸ Κασσιέπειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ταῖς Νηρηίσι. Περσεὺς δ' αὐτὸ ἀνεῖλε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἄστρα ἐτέθη, ὑπόμνημα τῆς πράξεως αὐτοῦ· ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Σοφοκλῆς ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητὴς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ. Hyginus Poet. Astron. 2, 10. p. 443. *Cassiepeia. De hac Euripides et Sophocles et alii complures dixerunt, ut gloriata sit se forma Nereidas praestare, pro quo facto inter sidera sedens in siliquastro constituta est, quae propter impietatem vertente se mundo resupinato capite ferri videtur.* Argumentum a poetis pluribus tractatum, inter Latinos ab Livio Andronico. De tragoedia Sophoclea dixit Welckerus p. 349—352.

129. Athenaeus 11. p. 482 d. Ὅτι δὲ καὶ πλοῖον ἡ κύμβη Σοφοκλῆς ἐν Ἀνδρομέδᾳ φησὶν

Ἵπποισιν, ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα;

Attulit Eustathius p. 1205, 56. Photius p. 187, 3. Κύνβη: πλοίου εἶδος. Σοφοκλῆς.

130. Phrynichus p. 374. Lobeck. Πολλὴν διατριβὴν ἐποιησάμην ἐπισκοπούμενος εἰ μόνον λέγεται πρόσφατος νεκρὸς καὶ μὴ πρόσφατον πρᾶγμα. εὑρίσκετο δὲ Σοφοκλῆς ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ τιθεὶς οὕτω

Μηδὲν φοβεῖσθαι προσφάτους ἐπιστολάς.

131. Schol. Theocriti 4, 62. Τοὺς σατύρους ἀκρατεῖς οἱ πλείονές φασιν, ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδᾳ.

132. Hesychius, Κουρίον: Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ

ἡμιουτὸν κόριον ἠρέθη πόλει.
νόμος γάρ ἐστι τοῖς βαρβάροις
θυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γέρος τῷ Κρόνῳ.

Quae Scaliger sic correxit

Αἱμόρρυτον κούρειον ἠρέθη πόλει·
νόμος γάρ ἐστι τοῖσι βαρβάροις Κρόνῳ
θυηπολεῖν βρότειον ἀρχῆθεν γένος.

V. 3. γέρας Buttmannus in Actis Acad. Boruss. a. 1814. p. 174.

133. Pollux 10, 120. Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἀνδρομέδᾳ αὐτοχείλεσι (αὐτολίθοισι Hemsterhusius) ληκύθοις (λίθοις codex unus) ἔφη, δηλῶν ἀλαβάστους μονολίθους.

134. Hesychius, Ἀμβλύσκει: ἐξαπλοῖ. κυρίως δὲ ἐπὶ ἀμπέλου. καὶ ἐκτιτρώσκει. Σ. Ἀνδρομέδᾳ.

135. Hesychius, Ἀμφίπρυμνον πλοῖον: ἑκατέρωθεν πρύμνας ἔχον. Σ. Ἀνδρομέδᾳ.

136. Hesychius, Ζευξίλεως: ζευκτὸς λαός (ζευκτῆς λαοῦ Ellendtius). ἢ ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶ λαοί. Σ. Ἀνδρομέδᾳ. Photius p. 53, 8. et Suidas, Ζευξίλεως: ᾧ ὑπεζευγμένοι εἰσὶν οἱ λαοί. Eustath. p. 401, 11. Ζευξίλεως εἴρηται παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ὁ βασιλεύς.

137. Etymolog. M. p. 272, 3. Δίγονος μάσθλης: διπλοῦς ἱμάς. ἢ ὅτι οὐ μόνον κατὰ τὴν βαφὴν ἦν τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἐκέχρωστο· Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ "Ἰδοὺ δὲ φοίνιον (sic Brunckius pro φοινὸν) | μάσθλητα δίγονον." Hesychius, Μάσθλης: — Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ καὶ Συνδείπνοις. Conf. eundem s. v. Δίγονος.

138. Photius p. 317, 7. Οἰήτας: τοὺς κωμήτας. Σ. Ἀνδρομέδᾳ. Conf. Hesychii interpretes vol. 2. p. 721.

139. Hesychius, Σαλητόν: Σοφοκλῆς Ἀνδρομέδᾳ. ἀντὶ πατρὸς (corrigunt σαράπιδος). ἡ βαρβαρικὸν χιτῶνα. οἱ δὲ καὶ μεσόλευκον αὐτὸν εἶναί φασι. Idem, Σάρητον: ὁ σάραπις. καὶ εἶδος χιτῶνος.

ΑΝΤΗΝΟΡΙΔΑΙ.

140. Scriptor argumenti Aiacis, τὸ δρᾶμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστι πραγματείας, ὥσπερ οἱ Ἀντηνορίδαι καὶ Αἰχμαλωτίδες καὶ Ἑλένης ἁρπαγὴ καὶ Μέμνων. Ad hanc fabulam Welckerus p. 167. probabiliter rettulit quae ex Strabone 13. p. 608. supra apposuimus ad Fragm. 16. ubi quae de Venetis dixit Strabo cum loco Polybii 2, 17, 6. comparavit Nauckius, προσαγορεύονται δὲ Οὐένετοι περὶ ὧν οἱ τραγῳδιογράφοι πολύν τινα πεποίηνται λόγον καὶ πολλὴν διατέθεινται τερατείαν. Attii tragoediam *Antenoridas* ad similitudinem Sophocleae compositam fuisse probabilis Welckeri sententia est.

141. Athenaeus 9. p. 373d. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἀρσενικοῦ οὐ μόνον ὄρνιν, ἀλλὰ καὶ ὄρνιθα. καὶ Σοφοκλῆς Ἀντηνορίδαις

Ὄρνιθα καὶ κήρυκα καὶ διάκονον.

142. Hesychius, Ἀφεψιασάμην: ἀφωμίλησα. Σ. Ἀντηνορίδαις. Bekk. Anecd. p. 470, 13. Ἀφεψιαίμην: ἀφωμίλησα. οὕτω Σοφοκλῆς.

143. Hesychius, Ἐκβαβάξαι: ἐκσαλεῦσαι. Σ. Ἀντηνορίδαις.

ΑΤΡΕΥΣ Η ΜΥΚΗΝΑΙΑΙ.

144a. Scholiasta Euripidis Or. 800. Ἀτρεὺς δυσχεραίνων ὅτι ἀδίκως ἐστέρηται τῆς ἀρχῆς, ὁμοῦ τε τὴν γυναῖκα Ἀερόπην τιμωρεῖται — ῥίψας αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν, ὥς φησι Σοφοκλῆς, καὶ τοὺς τρεῖς υἱοὺς τοῦ Θυέστου, Ἀγλαόν, Ὀρχομενὸν καὶ Κάλεον, ἀποκτείνας παρέθηκεν εἰς τράπεζαν τῷ πατρὶ καὶ αὐτὸν ὕστερον ἀπέκτεινεν. Chorus fabulae Sophocleae ex mulieribus compositus fuit: unde Μυκηναῖαι inscripta fuit. Idem argumentum tractavit Attius in Atreo tragoedia.

144b. Scholiasta Euripidis Hippolyti 309. Εἰώθασιν οἱ εἰρωνευόμενοι κατὰ τῶν ἐχθρῶν ὀμνύναι, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Μυκηναίαις (alii libri μυκήναις)

Μὰ τὴν ἐκείνου δειλίαν, ᾗ βόσκεται,
θῆλυς μὲν αὐτός, ἄρσενας δ' ἐχθροὺς ἔχων.

V. 2. ἄρσενας] ἄρρενας libri.

145. Hesychius, Ἐπισπάσει: ἐπιτεύξεται. Σ. Ἀτρεῖ ἢ Μυκηναίαις (codex μυκήναις), ἐπὶ (ἀπὸ Nauckius) τῶν τοῖς λίνοις λαμβανόντων.

ΑΧΑΙΩΝ ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ Η ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΙ. (ΣΑΤΥΡΙΚΟΝ.)

Cicero ad Quintum fratrem 2, 16. Συνδείπνους Σοφοκλέους, *quamquam a te actam fabellam video esse festive, nullo modo probavi.* Athenaeus 8. p. 365b. Σύνδειπνον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου Λυσίας — διόπερ τινὲς καὶ τὸ Σοφοκλέους δρᾶμα κατὰ τὸ οὐδέτερον ἐπιγράφειν ἀξιοῦσι ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΝ. Fuit drama satyricum, cui convenit *fabellae* nomen quo usus est Cicero verbis modo appositis. (Dissentit Welckerus, qui duas fuisse credit tragoedias, quarum altera Ἀχαιῶν σύλλογος, altera Σύνδειπνοι inscripta fuerit, de quibus dixit p. 110—113 et 232—240.) Aristot. Rhet. 2, 24. Εἴ τις φαίη "τὸ ἐπὶ δεῖπνον κληθῆναι τιμιώτατον· διὰ γὰρ τὸ μὴ κληθῆναι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐμήνισε τοῖς Ἀχαιοῖς ἐν Τενέδῳ· ὁ δ' ὡς ἀτιμαζόμενος ἐμήνισε· συνέβη δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ μὴ κληθῆναι." ubi editor Cantabrigiensis: "Unde fabulae argumentum sumpsit Sophocles, quam vocavit συνδείπνους." Anonymus περὶ ὀργῆς in Volum. Hercul. Oxon. vol. 1. p. 51.: παραπεμφθέντες ὑπό τινος ἑστιῶντος, ὥσπερ ὁ Σοφοκλέους Ἀχιλλεύς, ἢ κατά τι τοιοῦτο ὀλιγωρηθέντες· οὔπω γὰρ ἀδικηθέντες λέγω. Proclus Chrestom. p. 475. ἔπειτα καταπλέουσιν εἰς Τένεδον· καὶ εὐωχουμένων αὐτῶν Φιλοκτήτης ὑφ' ὕδρου πληγεὶς διὰ τὴν δυσοσμίαν ἐν Λήμνῳ κατελείφθη· καὶ Ἀχιλλεὺς ὕστερος κληθεὶς διαφέρεται πρὸς Ἀγαμέμνονα. Chorus fabulae non ex satyris compositus fuit, sed ex Achivis, quemadmodum in Alcestide Euripidis, quae ipsa quoque dramatis satyrici locum in tetralogia tenuit, chorus ex senibus Pheraeis compositus est.

146. Stobaeus 26, 1. Σ. ἐκ Συνδείπνου

Λάθα Πιερίδων στυγερὰ καὶ ἀνάρατος
ὠδυνάσεις θανάτοις εὐποτμότατε,
μελέων ἀνέχουσα βίου βραχὺν ἰσθμόν.

Verba corrupta ab aliis aliter correcta (v. Welcker. p. 233. Schneidewin. Philol. vol. 3. p. 112.), ab nemine satis probabiliter, nisi quod Brunckius θανάτοις ex θνατοῖς corruptum esse vidit. V. 1. ἀνάρατος libri optimi, alii ἀνάρεστος, ἀνάρετος.

147. Athenaeus 1. p. 17d. (ex eo Eustathius p. 1828, 28.) Τῶν δ' ἄλλων ποιητῶν ἔνιοι τὰς καθ' αὐτοὺς πολυτελείας καὶ ῥαθυμίας ἀνέπεμπον ὡς οὔσας καὶ κατὰ τὰ Τρωϊκά. Αἰσχύλος γοῦν ἀπρεπῶς που παράγει μεθύοντας τοὺς Ἕλληνας — καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχαιῶν Συνδείπνῳ,

Ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην
ἔρριψεν οὐδ' ἥμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ
κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον·
ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο.

V. 4. ὀσμῆς] ὀδμῆς Eustath.

148. Athenaeus 15. p. 679a. Σ. Συνδείπνοις

Οὔτοι γένειον ὧδε χρὴ διηλιφὲς
φοροῦντα κἀντίπαιδα καὶ γένει μέγαν
μητρὸς καλεῖσθαι παῖδα, τοῦ πατρὸς παρόν.

V. 3. μητρὸς Nauckius. γαστρὸς codex.

149. Athenaeus 15. p. 686a. Τοῖς παισὶ παρακελεύομαι κατὰ τὸν Σοφοκλέα, ὅς ἐν Συνδείπνοις φησὶ

Φυρᾶτε, μασσέτω τις, ἐγχείτω βαθὺν
κρατῆρ᾽· οὐδ᾽ ἀνὴρ οὐ πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς
ὅμοια καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται.

V. 1. Φυρᾶτε Meinekius pro φορεῖτε. 2. κρατῆρ᾽ οὐδ᾽ ἀνὴρ] κρητῆρα ὅδ᾽ ἀνὴρ codex.

150. Schol. Pindari Isthm. 2, 68. Τὸ γὰρ ἀπόνειμον ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι. Σ. ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ

Σὺ δ᾽ ἐν θρόνοισι γραμμάτων πτυχὰς ἔχων
νέμ᾽ εἴ τις οὐ πάρεστιν ὃς ξυνώμοσε.

V. 1. θρόνοισι Toupius pro θρήνοισι. Boeckhius πτυχὰς pro πτύχας, recte, nisi ἔχων πτύχας scripsit poeta. Non attigit hunc locum Matthiae ad Eurip. Bacchar. v. 62. 2. Legebatur ἀπόνειμον νέμει τίς οὐ πάρεστι τίς ξυνώμοσε. Correxit Bergkius.

151. Pollux 10, 133. Τὰ δὲ ναυτικὰ σκεύη — πλῆκτρα, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ

Ὡς ναοφύλακες νυκτέρου ναυκληρίας
πλήκτροις ἀπευθύνουσιν οὐρίαν τρόπιν.

152. Plutarchus Moral. p. 74a. Ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸν Ἀχιλλέα παροξύνων Ὀδυσσεὺς οὔ φησιν ὀργίζεσθαι διὰ τὸ δεῖπνον, ἀλλά φησιν

Ἤδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ἐδώλια
δέδοικας

καὶ πρὸς ταῦτα πάλιν τοῦ Ἀχιλλέως διαγανακτοῦντος καὶ ἀποπλεῖν λέγοντος

Ἐγᾦδ᾽ ὃ φεύγεις, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς·
ἀλλ᾽ ἐγγὺς Ἕκτωρ ἐστίν· οὐ μένειν καλόν.

V. 2. οὐ μένειν] Alii libri θυμαίνειν, θυκαίνειν, οὐ καίνειν.

153. Herodianus περὶ σχημάτων p. 57, 58. ed. meae. (vol. 8. p. 601. ed. Walz.) Ἀστεϊσμὸς δέ ἐστι προσποίησις πιθανὴ τοῦ μὴ λέγειν ἢ μνημονεύειν ἡμᾶς ἃ λέγομεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ εἰσῆκται λέγων Ὀδυσσεὺς τῷ Διομήδει

Ἐγὼ δ᾽ ἐρῶ σοι δεινὸν οὐδέν, οὔθ᾽ ὅπως
φυγὰς πατρῴας ἐξελήλασαι χθονὸς
οὔθ᾽ ὡς ὁ Τυδεὺς ἀνδρὸς αἷμα συγγενοῦς
κτείνας ἐν Ἄργει ξεῖνος ὢν οἰκίζεται,
οὔθ᾽ ὡς πρὸ Θηβῶν ὠμοβρὼς ἐδαίσατο
τὸν Ἀστάκειον παῖδα διὰ κάρα τεμών.

V. 3. οὔθ᾽ Brunckius pro οὐδ᾽. συγγενοῦς Brunckius pro συγγενές. 4. κτείνας] Recte Herwerdenus p. 11. πράξας. 5. οὔθ᾽ codex Havn. Ceteri οὐδ᾽. ὠμοβρὼς Brunckius. Libri ὠμοβρῶτα, ὠμόβροτα, ὠμοβρότως.

154. Schol. Sophoclis Oedip. Col. v. 9. et Etym. M. p. 194, 5. Σοφοκλῆς ἐν Συνδείπνῳ βέβηλον τὸν ἰδιώτην φησί.

155. Schol. Sophoclis Aiac. v. 190. Τὸν Ὀδυσσέα Σισύφου συνήθως φησὶ Σ. καὶ ἐν Συνδείπνῳ

Ὦ πάντα πράσσων, ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς
ἔνδηλος ἐν σοὶ πάντα χὠ μητρὸς πατήρ.

V. 2. πάντα χὠ Vaterus pro πανταχοῦ.

156. Hesychius, Ἀζειῶται: ἔθνος τῆς Τρῳάδος. Σ. Συνδείπνῳ.

157. Hesychius, Ἐκκεκώπηται (codex ἐκκεκό —): ἐξήρτισται (ἐξήρτηται codex). Σ. Συλλόγῳ.

158. Hesychius, Ἐπιξενοῦσθαι: μαρτύρεσθαι, πορεύεσθαι. Σ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις.

159. Hesychius, Ἐπισειούσης: ἐπικελευομένης. ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἐπιχαλώντων. Σ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ.

160. Μάσθλη: vide fragm. 137.

161. Hesychius, Ξυμβόλους: — τὰς διὰ τῆς φήμης γινομένας μαντείας, ἃς Φιλόχορός φησι Δήμητρα εὑρεῖν. Σ. Ἀχαιῶν Συλλόγῳ.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΕΡΑΣΤΑΙ (ΣΑΤΥΡΟΙ).

Respexit hanc fabulam, quae manifesto satyrica fuit, Ovidius, etsi Sophocle non nominato, Trist. 2, 409 402. de quo loco pluribus dictum ab Welckero in Append. ad Trilog. p. 168. 305.

162. Stobaeus 64, 13.

Νόσημ᾽ ἔρωτος τοῦτ᾽ ἐφίμερον κακόν·
ἔχοιμ᾽ ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι.
ὅταν πάγου φανέντος αἰθρίου χεροῖν
κρύσταλλον ἁρπάσωσι παῖδες ἀσταγῆ,
τὰ πρῶτ᾽ ἔχουσιν ἡδονὰς ποταινίους,
τέλος δ᾽ ὁ χυμὸς οὔθ᾽ ὅπως ἀφῇ θέλει
οὔτ᾽ ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν.
οὕτω δὲ τοὺς ἐρῶντας αὑτὸς ἵμερος
δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προσίεται.

V. 1. νόσημ᾽ ἔρωτος legitur ex cod. Paris. B. interpolato: in libro optimo (A.) et editione Trincavelli est ἔρωτος γὰρ νόσημα. Recte Dobraeum (Adversar. vol. 1. p. 52.) correxisse puto τὸ γὰρ νόσημα, deleto ἔρωτος, quod ex praecedentibus versibus intelligebatur. 4. παῖδες ἀσταγῆ Salmasius pro παιδιαῖς ἄγη. 6. χυμὸς] κρυμὸς Meinekius. 3. οὕτω δὲ Meinekius pro οὔτε. Scaliger οὕτω γε 9. καὶ τὸ] καί τι Meinekius. προσίεται idem pro προΐεται.

Plutarchus Moral. p. 508c. Ὥσπερ οἱ παῖδες τὸν κρύσταλλον οὔτε κατέχειν οὔτε ἀφεῖναι θέλουσι. Zenobius 5, 58. Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον. ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων μήτε μεθεῖναι βουλομένων ἡ παροιμία εἴρηται. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς.

163. Scholiasta Pindari Nem. 3, 60. Διωκομένη ἡ Θέτις ὑπὸ τοῦ Πηλέως μετέβαλλε τὰς μορφάς, ὁτὲ μὲν εἰς πῦρ, ὁτὲ δὲ εἰς θηρία. ὁ δὲ καρτερήσας περιγέγονε, περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως αὐτῆς καὶ Σοφοκλῆς φησιν — ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς

Τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; λέων
δράκων τε, πῦρ, ὕδωρ.

Schol. Apollonii Rh. 4, 816. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς φησιν ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθεῖσαν τὴν Θέτιν καταλιπεῖν αὐτόν.

V. 1. ἐπεστάτει] ἐπεστρατεύετο Nauckius, λέων in versum alterum translato.

164. Schol. Pindari Nem. 6, 90. Οὐκ ἐκ παραδρομῆς δὲ ζάκοτον εἶπε τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως — ἀλλ᾽ ὅτι ἰδιώτερον παρὰ τὰ ἄλλα κατεσκεύαστο. δίκρουν γάρ, ὥστε δύο αἰχμὰς ἔχειν καὶ μιᾷ βολῇ δισσὰ τὰ τραύματα ἀπεργάζεσθαι. — Σοφοκλῆς ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς "Ἡ δορὸς διχόστομον πλᾶκτρον· δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι μιν ἤρικον Ἀχιλληίου δόρατος." Non Sophoclis, sed alius poetae haec verba esse videbantur Heathio.

165. Scholiasta Aristoph. Vespar. 1021. Παιδικὰ ἐπὶ ἀρρένων καὶ ἐν τοῖς Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ἐξείληπται. ἐπιδόντων γάρ τι τῶν σατύρων εἰς τὴν γυναικείαν ἐπιθυμίαν φησὶν ὁ Φοῖνιξ

Παπαῖ, τὰ παιδίχ᾽, ὡς ὁρᾷς, ἀπώλεσας.

Eadem Photius p. 369, 10. Suidas in παιδικά, grammaticus Coislinianus apud Bachmannum Anecd. 1. p. 324. ex quo Montefalconius p. 474. ὡς ὁρῶσ᾽ ἀπώλεσας edidit, Bachmannus, ex coniectura, ut videtur,

ὡς ὁρῶ σ' ἀπώλεσαν, et gramm. in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 173, 9.

166. Athenaeus 9. p. 401a. Τίς μνημονεύει, κατὰ τὸ σύνθετον ὁμοίως ἡμῖν, σuάγρου, ἐπὶ τοῦ ἀγρίου συός; Σοφοκλῆς μὲν γὰρ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ἐπὶ κυνὸς ἔταξε τοὔνομα, ἀπὸ τοῦ σῦς ἀγρεύειν, λέγων

Σὺ δ', ὦ Σύαγρε, Πηλιωτικὸν τρέφος.

Epitome et ex ea Eustathius p. 1872, 12. βρέφος. Σύαγρος ex Sophocle memoratur ab grammatico Hermanni p. 320. et in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 245, 20. Apud Sophoclem nomen proprium canis fuisse Athenaei verba docent.

167. Scholiasta Sophoclis Oedip. Col. v. 481. Ὕδατος μελίσσης: ὕδατος καὶ μέλιτος. ἀπὸ γὰρ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. καὶ ἐν Ἐρασταῖς

Γλώσσης μελίσσης τῷ κατερρυηκότι.

168. Choeroboscus p. 463, 27. ed. Gaisf. — ἀρῶξιν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς

Ὁ δ' ἔνθ' ὅπλοις ἀρῶξιν Ἡφαίστου τεχνίτου.

τοῦτο γὰρ κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τοῦ ἀρρήκτοις γενόμενον, τοῦ η τραπέντος εἰς τὸ ω, προπερισπᾶται καὶ οὐ προπαροξύνεται, et ἄρωξιν ὅπλοις p. 367, 32. Scribendum ἀρρῶξιν cum Ellendtio, ut ἀρρὼξ est in Antig. 251. Codex ὁ δὲ ἔνθ'. τεχνίτου in τέχνῃ mutandum videtur. Ἐνδύνθ' ὅπλοις ἀρρῶξιν Ἡφαίστου τέχνῃ Lobeck. Paralip. p. 287. de Achille intelligens armis Vulcaniis induto.

169. Hesychius, Ὀμμάτειος πόθος: διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾶν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι. ἐκ τοῦ γὰρ ἐσορᾶν γίνεται ἀνθρώποις ἐρᾶν. καὶ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς ὀμματοπάλογχα φησίν. Verba corrupta Casaubonus sic correxit, ὀμμάτων ἄπο λόγχας φησίν, recte, nisi quod fugit eum φησίν ex ἀφίησιν vel ἀφιεὶς esse corruptum. Similem locutionem ἵμερον ἀφιεὶς memoravit Pollux 3, 71. ubi de vocabulis amatoriis agit. De versu proverbiali ἐκ τοῦ γὰρ ἐσορᾶν γίγνετ' ἀνθρώποις ἐρᾶν v. Diogenian. 4, 49. aliosque paroemiographos ibi indicatos ab Leutschio.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

Daedalum in scenam produxerunt Plato, Aristophanes et Eubulus comici: tragicorum solus Sophocles, si quid scriptorum silentio tribuendum. Drama haud dubie fuit satyricum, cuius de argumento coniecturas protulit Welckerus p. 73—75. ductas ex nomine Τάλω Cretensis, cuius partes in hac fabula fuisse ex annotatione scholiastae Apoll. Rh. intelligitur, quam fragm. 172. apponemus.

170. Pollux 7, 117. Ἐπεὶ δὲ καὶ τοὺς οἰκοδόμους Ὅμηρος τέκτονας καλεῖ, καὶ ἀρχιτέκτων εἴρηται παρὰ Πλάτωνι. βιαία γὰρ ἡ ἐν τῷ Σοφοκλέους Δαιδάλῳ "Τεκτόναρχος Μοῦσα." Τεκτονουργός per ἀρχιτέκτων explicat Hesychius: quae glossa ipsa quoque ex poeta aliquo sumta videtur.

171. Schol. Platonis p. 396. Σαρδάνιος γέλως — Σιμωνίδης δὲ ἀπὸ Τάλω τοῦ χαλκοῦ, ὃν Ἥφαιστος ἐδημιούργησε Μίνῳ, φύλακα τῆς νήσου ποιήσασθαι, ἔμψυχον ὄντα, τοὺς πελάζοντάς φησι κατακαίοντα ἀναιρεῖν. ὅθεν ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι διὰ τὴν φλόγα τὸν σαρδάνιόν φησι λεχθῆναι γέλωτα. ὁμοίως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Δαιδάλῳ. Confer paroemiographos s. v. Σαρδώνιος γέλως.

172. Schol. Apollonii Rhodii 4, 1638. Τάλως δὲ ἦν μὲν τοῦ γένους ἐκείνου τοῦ χαλκοῦ· ὅλος δὲ χαλκοῦς ὢν σύριγγα εἶχεν ἐπὶ τοῦ σφυροῦ ὑμένι περιεχομένην. σῦριγξ δὲ ἐστιν ἡ περόνη. ῥαγείσης οὖν τῆς σύριγγος εἵμαρτο ἀλῶναι αὐτόν. τοῦτο δὲ καὶ Σοφοκλῆς φησιν ἐν Τάλῳ. Brunckius ἐν Δαιδάλῳ. Nihil mutandum: nam primariam fabulae personam pro nomine fabulae nominavit grammaticus, quod saepe fecerunt grammatici.

173. Scholiasta Aristoph. Pacis v. 73. Μεγάλοι λέγονται εἶναι κατὰ τὴν Αἴτνην κάνθαροι. — Σοφοκλῆς Δαιδάλῳ "Ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ κάνθαρος τῶν Αἰτναίων πάντως." λέγει δὲ (delevi πάντως post λέγει δὲ repetitum) εἰκάζων εἰς μέγαν. Fort. ἀλλ' οὐ μὲν δὴ κάνθαρος οὗτος | τ. Α. π. ἀλλ' οὐ μὲν δὴ dixit Sophocles El. 103.

174. Hesychius, Γοργάδων: ἁλιάδων. Σ. Δαιδάλῳ. Intelligendum de deabus marinis. V. L. Dindorf in Thesauro vol. 2. p. 727. ed. Paris. Zonaras p. 448. Γοργάδες· αἱ δέσποιναι. Hesychius infra, Γοργίδες· αἱ Ὠκεανίδες.

175. Hesychius, Ἐσέφθην: ἐσεβάσθην, ἡσυχάσας ἠσχύνθην. Σ. Δαιδάλῳ (codex παιδάλῳ). ἐσέφθην ex Sophocle Choeroboscus in Theodos. p. 489, 22. et Photius p. 19, 7. Male ἐσέβδην scriptum in Crameri Anecd. Oxon. vol. 4. p. 338, 17.

ΔΑΝΑΗ.

Hanc tragoediam fortasse non diversam fuisse ab Acrisio supra dictum est ubi de Acrisio agebamus.

176. Scholiasta Aiacis v. 1. et ex eo Suidas s. v. πεῖρα, Πεῖρα γὰρ ἡ βλάβη, ὡς καὶ ἐν Δανάῃ

Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πεῖραν· ἓν δ' ἐπίσταμαι,
τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδ' ἐγὼ διόλλυμαι.

177. Hesychius, Ἀνθήμερον: σήμερον ἡμέρα. Σ. Δανάῃ. Brunckius Αὐθημερόν. Glossas similiter corruptas comparavit Ahrens. de dial. Dor. p. 272. Praecedit apud Hesychium, Ἀνθ' ἡμέρας: δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

178. Hesychius, Ἀφροδισία ἄγρα: Σ. Δανάῃ

Γόνον τε μήλων κἀφροδισίαν ἄγραν.

(Codex γόνοιον μήλων.) οἱ μὲν τοὺς πέρδικας, οἳ δὴ πρὸς τὸν καθαρμὸν ἁρμόζουσιν, τῇ δὲ θηλείᾳ παλεύοντες αἱροῦσιν αὐτούς. κακῶς δέ· χοίρῳ γὰρ καθαίρουσι καὶ ἀρνίῳ, ἀλλ' οὐ πέρδικι. λέγει οὖν τὴν τῶν συῶν, διὰ τὸ καταφερὲς εἶναι τὸ ζῷον πρὸς συνουσίαν. — δύναται δὲ καὶ τὴν τῶν αἰγῶν γονὴν δηλοῦν. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 472, 22. Ἀφροδισία ἄγρα· οἱ πέρδικες διὰ τὸ τοὺς θηρῶντας τῇ θηλείᾳ ἐπιβουλεύοντας αἱρεῖν αὐτούς. Eustathius p. 1183, 19. λέγεται δέ, φασί, καὶ ἀφροδισία ἄγρα καθὰ πέρδιξ, οὕτω καὶ σῦς· καὶ γὰρ καὶ ὁ χοῖρος κατωφερὴς εἰς ἀφροδίσια. V. Bergk. ad Anacr. p. 227.

179. Antiatticista p. 85, 18. Βράχιστον: βραχύτατον. Σ. Δανάῃ.

180. Antiatticista p. 90, 31. Δαιμονίζεσθαι: Σ. Δανάῃ. δεδαιμονισμένον ἀντὶ τοῦ τεθεωμένον.

181. Antiatticista p. 97, 31. Ζῆ: ἀντὶ τοῦ ζῆθι. — Σ. Δανάῃ "Ζῆ, πῖνε, φέρβου."

ΔΙΟΝΥΣΙΑΚΟΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

182. Grammaticus Bekkeri p. 385, 18. Ἄλυπον ἄνθος ἀνίας: εἰ θέλοις εἰπεῖν ἐπί τινος πράγματος ὃ λύπης ἀπαλλάττει, οὕτως ἂν χρήσαιο, ὡς καὶ Σ. ἐν τῷ Διονυσιακῷ σατυρικῷ ἐπὶ οἴνου πρῶτον γευσαμένων τῶν κατὰ τὸν χορὸν σατύρων

Πόθεν ποτ' ἄλυπον ὧδε
εὗρον ἄνθος ἀνίας;

ὅλον δὲ τὸ μελύδριον πολιτικὸν ἄγαν γέγονε. μετὰ γὰρ τῆς ἄλλης ἐναργείας λελυμένην ἔχει τὴν ἑρμηνείαν καὶ μεθύουσιν ἁρμόττουσαν. Incertae de argumento fabulae sunt coniecturae Welckeri in Appendice ad librum de Trilogiis Aeschyleis p. 296. 297.

183. Hesychius. Θωχθείς: θωρηχθείς, μεθυσθείς. Σ. Διονυσιακῷ.

ΔΟΛΟΠΕΣ.

Valde incertae Welckeri (p. 140—145.) coniecturae de argumento huius fabulae, quam non diversam fuisse credit ab tragoedia Φοῖνιξ inscripta.

184a. Photius p. 36, 12. et Etymol. M. p. 393, 43. Εὐναῖος: ἐγκεκρυμμένος. Σ. Δόλοψιν

Εὐναῖος εἴη δραπέτιν στέγην ἔχων.

Hesychius, Εὐναῖος: λαγώς. Σ. Δόλοψι. καπτηχής. κατεπτηχώς Nauckius.

184b. Cyrillus ap. Schowium ad Hesych. p. 781. Χαμεύνη: ἡ ἐπὶ γῆς κατάκλισις. καὶ τὸ ταπεινὸν κλινίδιον χαμεύνη. Σοφοκλῆς Δόλοψι.

ΕΛΕΝΗΣ ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ.

"'Ελένη. 'Ελένης ἁρπαγή. 'Ελένης ἀπαίτησις. Fabulas quibus argumentum praebuit Helenae historia, omnes coniungo; nescio quattuorne dicam, an tres, an solummodo duas. ΕΛΕΝΗ citatur nude a comici enarratore ad Equites 84. ΕΛΕΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ [quo nomine Alexis comoediam scripsit] laudatur ab auctore argumenti Aiacis, et ita quidem ut intelligatur exhiberi in hoc dramate, si modo scriptum fuit unquam, debuisse Helenam e Troia ereptam, non autem Thesei facinus, qui illam necdum maturam rapuerat. Reliquarum duarum certior est auctoritas." Brunck. Manifestum est duas fuisse fabulas, alteram tragoediam, 'Ελένης ἀπαίτησιν, alteram drama satyricum 'Ελένης γάμον. De Helena repetita vid. schol. Homeri Il. 3, 206. et Ovidius Metam. 13, 200. Coniecturas de singulis partibus fabulae proposuit Welckerus p. 117 seqq. et de satyrico dramate in Appendice ad Trilog. p. 304.

185. Schol. Aristoph. Equit. 84. Βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν: — ἔστι γοῦν ἀπὸ Σ. 'Ελένης

'Εμοὶ δὲ λῷστον αἷμα ταύρειον πιεῖν,
καὶ μή τι πλείους τῶνδ' ἔχειν δυσφημίας.

τινὲς δέ φασιν ὅτι Σοφοκλῆς περὶ Θεμιστοκλέους τοῦτό φησι. ψεύδονται δέ· οὐ γάρ ἐστι πιθανόν. V. 2. Legebatur μή γε (μήτε codex Flor.) πλείω. Ceterum conf. fragm. 20.

186. Schol. Euripidis Phoeniss. 301. (312.) vol. 3. p. 118. ed. Oxon. Εἰ γὰρ καὶ 'Ελληνικῶς ἐλάλουν αἱ Φοίνισσαι, ἀλλ' οὖν γε τὴν πάτριον ἀπήχησιν ἔσωζον τῆς φωνῆς, ὡς Σοφοκλῆς ἐν 'Ελένης ἀπαιτήσει

Καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τί με
παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου.

V. 1. αὐτός Hermannus pro αὐτός. 2. παρηγορεῖ — ὀσμᾶσθαι] προσηγορεῖ — ὁρμᾶσθαι codices plerique.

187. Erotianus p. 180. (p. 77. ed. Klein.) Θράσσει — ἔστι δὲ ὀχλεῖ, καὶ Σ. ἐν 'Ελένης ἀπαιτήσει φησὶ

Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἢ θράσσει γένυν
τε ὡς τοῦ μὲν ἑώλον γραφίοις ἐνημμένοις.

V. 2. ἑώλον] Sic codex Paris. 2651. αἰώλον Paris. 2614. αἰόλον Paris. 1868. Verba corrupta ab aliis aliter tentata: v. Welcker. p. 122. γραφίοις in γραβίοις mutabat Schneiderus in Lexico.

188. Strabo 14. p. 643. Οἱ δὲ τὸν Κάλχαντά φασιν ἀποθανεῖν ὑπὸ λύπης καὶ κατά τι λόγιον. λέγει δ' αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐν 'Ελένης ἀπαιτήσει, ὡς εἱμαρμένον εἴη ἀποθανεῖν, ὅταν κρείττονι ἑαυτοῦ μάντει περιτύχῃ. οὗτος δὲ καὶ εἰς Κιλικίαν μεταφέρει τὴν ἔριν (Calchantis et Mopsi) καὶ τὸν θάνατον τοῦ Κάλχαντος. Ibid. p. 675. ἤρισαν περὶ τῆς μαντικῆς ὅ τε Κάλχας καὶ ὁ Μόψος· ταύτην τε γὰρ τὴν ἔριν μεταφέρουσιν ἔνιοι, καθάπερ καὶ Σοφοκλῆς, εἰς τὴν Κιλικίαν, καλέσας ἐκεῖνος αὐτὴν Παμφυλίαν τραγικῶς, καθάπερ καὶ τὴν Λυκίαν Καρίαν καὶ τὴν Τροίαν καὶ Λυδίαν Φρυγίαν. καὶ τὸν θάνατον δὲ τοῦ Κάλχαντος ἐνταῦθα παραδιδόασιν ἄλλοι τε καὶ Σοφοκλῆς. V. Welcker. p. 123.

189. Hesychius, 'Αναχαιτίζειν: ἀναπείθειν, ἀναχαλινοῦν, ἀνακρούεται, ἀναποδίζει. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἵππων. Σ. 'Ελένης ἀπαιτήσει. Suidas 'Αναχαιτίζει: αἰτιατικῇ. ἀναποδίζει, ἐγκόπτει. ἀναχαιτίζειν Σοφοκλῆς τὸ ἀπειθεῖν καὶ ἀντιτείνειν.

ΕΛΕΝΗΣ ΓΑΜΟΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

Aristides vol. 2. p. 307. (cuius verba repetivit Photius Bibl. p. 438, 6.) Αὐτὴν μὲν γὰρ ἐὰν ἴδωσι τὴν 'Ελένην, 'Ελένην λέγω; θεράπαιναν μὲν οὖν ὁποίαν ἐποίησε Μένανδρος τὴν Φρυγίαν, τῷ ὄντι παιδιὰν ἀποφαίνουσι τοὺς σατύρους τοῦ Σοφοκλέους. Satyri igitur huius dramatis, ut monet Nauckius, quum Helenam conspexerunt, turpi libidine inflammantur.

190. Athenaeus 3. p. 76d. (ex eoque Eustath. p. 1205, 3.) Σοφοκλῆς ἐν 'Ελένης γάμῳ τροπικῶς τῷ τοῦ δένδρου (ἐρινοῦ) ὀνόματι τὸν καρπὸν ἐκάλεσεν εἰπὼν

Πέπων ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν
ἐς βρῶσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ.

πέπων δ' ἐρινὸς εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ πέπον ἐρινόν.

V. 1. ἀχρεῖος ex glossemate illatum recte delere videtur Cobetus Var. Lect. p. 289. Aptius foret αὐτός, quod sensit Porsonus quum coniiceret πέπων ἐρινὸς ὡς ἀχρεῖος αὐτὸς ὤν. 2. ἐς] εἰς apud Eust.

191. Etymolog. M. p. 601, 20. Νένωται: νενόηται. παρὰ Σοφοκλεῖ 'Ελένης γάμῳ. Hesychius, Νένωται: ἐν νῷ ἔχει. Est forma Ionica, de qua dixi in Comment. de dialecto Herodoti p. viii.

192. Photius p. 371, 21. Πανόν: ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέντα κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σ. 'Ελένης γάμῳ. "Fortasse haec supplenda ex Eustathio p. 1189, 24. ὁ δ' αὐτὸς (φανός) καὶ πανός, ἀπὸ τοῦ φαίνειν σχηματισθείς, φασί, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ, οἷον "πανοῦχον ἅψαντες φλόγα." V. Meinekium Com. vol. 4. p. 378." Nauck.

193. Grammaticus in appendice ad Photium p. 674, 20. 'Οροσάγγαι οἱ σωματοφύλακες, ὡς 'Ελένης γάμῳ καὶ Τρωίλῳ.

ΕΠΙΓΟΝΟΙ.

194. 195. "Sophoclis Epigonos Latine expresserat Attius, cuius versum laudat Cicero Tuscul. 2, 24. *Tum Cleanthem, quum pede terram percussisset, versum ex Epigonis ferunt dixisse:*

Audisne haec, Amphiarae sub terram abdite?

Sophoclis Epigonorum ab Attio conversorum meminit Cicero in libro de oratorum optimo genere cap. 6. Euripidis Andromacham apud Romanos docuit Ennius: Antiopam Pacuvius: Sophoclis Epigonos Attius." Brunck. Fabulam non diversam esse ab Eriphyla Welckerus p. 269. coniecit probabiliter. De Attii Epigonorum fragmentis (quae fabula *Eriphyla* appellatur a Prisciano vol. 1. p. 251. Kr.) dixit idem p. 270. et seqq. et O. Ribbeckius ad Trag. Fragm. p. 314 seqq.

196. Stobaeus 38, 27.

Φιλεῖ γὰρ ἡ δύσκλεια τοῖς φθονουμένοις
νικᾶν ἐπ' αἰσχροῖς ἢ 'πὶ τοῖς καλοῖς πλέον.

197. Stobaeus 73, 51.

'Ω πᾶν σὺ τολμήσασα καὶ πέρα, γύναι,
κάκιον ἄλλ' οὐκ ἔστιν οὐδ' ἔσται ποτὲ
γυναικός, εἴ τι πῆμα γίγνεται βροτοῖς.

V. 1. γύναι] γυνή libri optimi. 3. εἴ] ἢ εἰ vel ἥει libri.

198. Athenaeus 13. p. 584d. Ἀνδρονίκου δὲ τοῦ τραγῳδοῦ ἀπ' ἀγῶνός τινος, ἐν ᾧ τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερήκει, πίνειν μέλλοντος παρ' αὐτῇ (Γναθαίνῃ) καὶ τοῦ παιδὸς κελεύοντος τὴν Γνάθαιναν προσαναλῶσαι,

Ὀλόμενε παίδων, ποῖον εἴρηκας λόγον;

Non liquet utrum Aeschyli an Sophoclis Ἐπιγόνους dicat.

De fragmento per errorem ad hanc fabulam relato vide ad 230.

ΕΡΙΣ.

Ἔριν Welckerus in Append. ad Trilog. p. 313. intelligit contentionem Iovis et Neptuni de Themide, quae θεῶν ἔρις τε καὶ κρίσις διὰ Θέμιδός τε καὶ Διός dicitur a Platone Rep. 2. p. 379e. Cuiusmodi drama Ἔρις inscribi poterat, ut Κρίσις drama satyricum inscriptum fuit omisso θεῶν. Fuit autem Ἔρις quoque satyricum, ut vel ex fragm. 199. colligi potest.

199. Athenaeus 14. p. 646d. Ἴτριον πεμμάτιον λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον. μνημονεύει αὐτοῦ — Σοφοκλῆς Ἔριδι

Ἐγὼ δὲ πεινῶσ' αὖ πρὸς ἴτρια βλέπω.

200. Hesychius, Εὔωρος γάμος: Σ. Ἔριδι. ἤτοι ὡραῖος (ὥριος codex) ἢ ὀλίγωρος. οὕτω γὰρ λέγουσι κατὰ ἀντίφρασιν, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν Σκυρίαις χρῆται τῷ εὐωριάζειν. Pro γάμος legendum esse γάμου docet interpretatio ὀλίγωρος quamvis falsa. Monuit Nauckius.

201. Antiatticista p. 108, 9. Μίαν μίαν: ἀντὶ τοῦ κατὰ μίαν. Σ. Ἔριδι.

ΕΡΙΦΥΛΗ.

Hoc drama idem cum Epigonis esse videri Welckero supra diximus ad Fragm. 195.

202. Stobaeus 1, 1.

Ἀρετῆς βέβαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι.

203. Stobaeus 7, 7.

Ἀνδρῶν γὰρ ἐσθλῶν στέρνον οὐ μαλάσσεται.

Similiter Menand. Monost. 31. ἀνδρὸς πονηροῦ σπλάγχνον οὐ μαλάσσεται.

204. Stobaeus 43, 7.

Ὅπου δὲ μὴ τἄριστ' ἐλευθέρως λέγειν
ἔξεστι, νικᾷ δ' ἐν πόλει τὰ χείρονα,
ἁμαρτίαι σφάλλουσι τὴν σωτηρίαν.

V. 1. τἄριστ' Wyttenbachius. τὰ ῥᾷστ' libri. V. 2. Imitatur Homeri Il. 1, 576. ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ. V. Boiss. Anecd. nov. p. 68.

205. Stobaeus 99, 20.

Πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ;
ὅπου τὸ δεινόν, ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ.

206. Stobaeus 117, 3.

Γήρᾳ πρεπόντως σῶζε τὴν εὐφημίαν.

πρεπόντως Nauckius. Libri προσηκόντως vel προσόντως, ex quo Brunckius προσήκων fecerat. εὐφημίαν ex εὐθυμίαν corruptum esse potest.

207. Clemens Strom. 6. p. 741. Λάβοις δ' ἂν ἐκ παραλλήλου Εὐριπίδου μὲν ἐκ τοῦ Ὀρέστου "ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον ἐπίκουρον νόσου," Σοφοκλέους δὲ ἐκ τῆς Ἐριφύλης,

Ἄπελθ' ἐκείνης ὕπνον ἰατρὸν νόσου.

ἄπελθ'· ἐκείνης ὕπνος ἰατρὸς νόσου Valckenar. ad Hippolyt. p. 313. Minus probabilis Nauckii coniectura ἄπελθε· κινεῖς ὕπνον ἰατρὸν νόσου, ut ἐξ ὕπνου κινεῖν δέμας dixit Euripides Bacch. 680.

208. Appendix Vat. Proverb. 2, 49. (vol. 1. p. 423. ed. Schn.) Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρᾷς: αὕτη Σοφόκλειος. πεποίηται γὰρ Ἐριφύλη πρὸς Ἀλκμαίωνα λέγουσα

Καὶ γὰρ Ἀργείους ὁρῶ.

εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἐκτενῶς πρός ὁτιοῦν βλεπόντων καὶ καταπληκτικόν τι δοκούντων ὁρᾶν. οἱ δὲ ἐπὶ τῶν εἰς κλοπὴν ὑπονοουμένων. κωμῳδοῦνται γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο.

209. Ioannes Damasc. in Gaisfordi appendice ad Stobaeum vol. 4. p. 13. (sive post Ecl. p. 699, 3.) Σοφοκλέους Ἐριφύλη

*γλῶσσ' ἐν οἵοιν ἀνδράσιν τιμὴν ἔχεις,
ὅπου λόγοι σθένουσι τῶν ἔργων πλέον.

V. 1. Ἡ supplet Brunckius et ἔχει scribit. Γλῶσσ' ἐν κενοῖσιν ἀ. τ. ἔχει Iacobsius. Fort. Ὦ γλῶσσ', ἐν οἵοις

ΕΡΜΙΟΝΗ.

210. Eustathius p. 1479. (conf. schol. Odyss. 4, 4.) Σοφοκλῆς δέ, φασίν, ἐν Ἑρμιόνῃ ἱστορεῖ ἐν Τροίᾳ ὄντος ἔτι Μενελάου ἐκδοθῆναι τὴν Ἑρμιόνην ὑπὸ τοῦ Τυνδάρεω τῷ Ὀρέστῃ· εἶτα ὕστερον ἀφαιρεθεῖσαν αὐτοῦ ἐκδοθῆναι τῷ Νεοπτολέμῳ κατὰ τὴν ἐν Τροίᾳ ὑπόσχεσιν· αὐτοῦ δὲ Πυθοῖ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Μαχαιρέως, ὅτε τὸν Ἀπόλλω τινύμενος τὸν τοῦ πατρὸς ἐξεδίκει φόνον, ἀποκατασταθῆναι αὖθις αὐτὴν τῷ Ὀρέστῃ· ἐξ ὧν γενέσθαι τὸν Τισαμενόν, φερωνύμως οὕτω κληθέντα παρὰ τὴν μετὰ μένους τίσιν, ἐπεὶ ὁ πατὴρ Ὀρέστης ἐτίσατο τοὺς φονεῖς τοῦ Ἀγαμέμνονος. "Confer interpretem Hygini ad fab. 123. ubi ex his Eustathii verbis corrigitur scholiasta Euripidis ad Orest. 1687." Brunck. Apud schol. Euripidis Neoptolemi mors narratur ex Euripide et Pherecyde, additurque ταῦτα γενεαλογεῖ καὶ Σοφοκλῆς. Aliorum locos collegit Welckerus p. 220 seqq. comparatis etiam Pacuvii Hermionae fragmentis, de quibus v. Ribbeckius ad Fragm. Trag. p. 289—291. Euripides Hermionam in scenam produxit in Andromacha.

211. Stephanus, Ἀγυιά: τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδὸν — τὸ τοπικὸν ἀγυιαῖος. Σοφοκλῆς Ἑρμιόνη

Ἀλλ' ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαίου πέδον.

212. Antiatticista p. 87, 25. Γνωστός: ἀντὶ τοῦ γνώριμος. Σ. Ἑρμιόνῃ.

ΕΥΜΗΛΟΣ.

213. Hesychius, Αἵματος ἆσαι Ἄρηα: αἵματος κορέσαι τὸ δόρυ. ἢ αἵματι μολῦναι καὶ χρῶσαι αὐτό. ἄση γὰρ ἡ ῥυπαρία. ὅθεν καὶ ἀσάμινθος (codex ἀσάμεθα), ἐν ᾗ τὴν ἄσην μινύθοντες ἐνεορεῖ (corrigunt ἐλούοντο ex Suida s. v. ἀσάμινθος). Σοφοκλῆς Εὐμήλῳ. Codex ἀμήλῳ. Glossam Homericam post μινύθοντες defectam cum alia glossa, cuius exciderit initium, coaluisse coniicit Schmidtius.

214. Harpocratio, Καθελών: Δημοσθένης — ἀντὶ τοῦ ἀνελὼν ἢ ἀποκτείνας. ἐχρήσαντο δὲ οὕτω τῷ ὀνόματι καὶ ἄλλοι, ὡς καὶ Στησίχορος ἐν Ἰλιοπέρσιδι καὶ Σοφοκλῆς ἐν Εὐμήλῳ. Ex Epitome Photius p. 122, 1.

ΕΥΡΥΑΛΟΣ.

215a. "Euryalus filius fuit Ulyssis et Euippes, quem ab ipso patre Ulysse interfectum alii narrant, alii vero Telemacho. Vide Parthenii Erotica cap. 3. cuius inscriptio est: Περὶ Εὐίππης· ἱστορεῖ Σοφοκλῆς Εὐρυάλῳ. Eustathius p. 1796, 52. Κατὰ δὲ Λυσίμαχον (ἐν Νόστοις) υἱὸς αὐτῷ (Ὀδυσσεῖ) ἐξ Εὐίππης Θεσπρωτίδος Λεοντόφρων, ὃν ἄλλοι Δόρυκλόν φασι.

Σοφοκλῆς δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς (Εὐίππης) Εὐρύαλον ἱστορεῖ, ὃν ἀπέκτεινε Τηλέμαχος." Brunck. Extrema Parthenii verba τρωθεὶς ἀκάνθῃ θαλασσίας τρυγόνος ἐτελεύτησεν senarium τρωθεὶς ἀκάνθῃ τρυγόνος θαλασσίας efficere monet Meinekius, quem Sophoclis esse posse. Breviter de hac tragoedia dixit Welckerus p. 248.

ΕΥΡΥΣΑΚΗΣ.

215 b. Hesychius, Ἀδόξαστον: ἀσύλπιστον. Σοφοκλῆς εὐρησά. Recte haud dubie Musurus Εὐρυσάκει, quum L. Attius Eurysacem tragoediam scripserit, fortasse Sophoclem imitatus, ut monet Welckerus p. 198. Eadem glossa in Bekk. Anecd. p. 344, 28., sed omisso fabulae nomine. Sophocles quomodo hanc fabulam tractaverit nescimus: facilius est de Attii tragoediae compositione coniecturas facere. De qua videnda quae Welckerus p. 198—203. et Ribbeckius in annotationibus ad Attium p. 328—332. dixerunt.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΠΙ ΤΑΙΝΑΡΩΙ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

216. "Hercules in Taenaro ad inferos descendit ad Cerberum in lucem educendum: hinc fabulae satyricae nomen et argumentum." Toup. Chorum ex Helotibus compositum fuisse memoravit Eustathius p. 297, 37. ἐν γοῦν τοῖς Ἡρωδιανοῦ εὕρηται ὅτι Εἵλωτες οἱ ἐπὶ Ταινάρῳ σάτυροι. Nomen fabulae, quod non dubium est quin Ἡρακλῆς ἐπὶ Ταινάρῳ fuerit, variis modis scriptum in locis grammaticorum infra indicandis. Ἡρακλίσκος haec fabula dici videtur ab Orione in Gnomologio codicis Vindob. ap. Schneidewin. in Coniectan. crit., ubi duo afferuntur fragmenta, alterum p. 47. ἐκ τοῦ Ἡρακλείσκου σατουρίκης (sic codex),

Κρεῖσσον θεοῖς γὰρ ἢ βροτοῖς χάριν φέρειν·

alterum p. 49. ἐκ τοῦ Ἡρακλείσκου Σοφοκλέους,

Τὸν δρῶντα γάρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται.

Sed manifestum est Ἡρακλείσκου illud sive ab grammatico sive ab librario fictum esse ex Ἡρακλέους σατυρικοῦ. Versus prior in Florilegio Leidensi 98. (in Schneidew. Philologo vol. 6. p. 587.) sine nomine poetae et fabulae affertur. Alterum memorat scholiasta Pindari Nem. 4, 51. παρὰ τοῦτο ὁ τραγικὸς "τὸν δρῶντά πού τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται." Arrianus Anab. 6, 13, 5. καί τι καὶ ἰαμβεῖον ἐπειπεῖν· τὸν δὲ νοῦν εἶναι τοῦ ἰαμβείου ὅτι τῷ τι δρῶντι καὶ παθεῖν ἐστιν ὀφειλόμενον. Simillimus versus δράσαντι γὰρ τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται Aeschylo tribuitur ab Theophilo ad Autolycum 2, 53. p. 252. et Stobaeo Ecl. 1, 3, 24. p. 118.

217. Athenaeus 9. p. 375 a. Χοῖρον δὲ Ἴωνες καλοῦσι τὴν θήλειαν, ὡς Ἱππῶναξ — καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ Ταιναρίοις

Τοιγὰρ Ἰὼ δεῖ φυλάξαι χοῖρον ὥστε δεσμίαν.

Codex τοιγαριώδη φυλάξαι χοῖρος ὥς τε δεσμίων.

218. Pollux 10, 110. Προσθετέον δὲ τῷ μαγείρῳ καὶ ξύλα καύσιμα καὶ κληματίδας καὶ ἐκκαύματα, εἰπόντος Σοφοκλέους ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ

Συνέλεγον τὰ ξύλ', ὡς ἐκκαυμάτων
μή μοι μεταξὺ προσδεήσειεν.

Vulgo ἐκκαύματα. Idem 7, 109. Ἐκκαύματα Σ. ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ "Συνέλεγόν τὰ ξύλ', ὡς ἐκκαυμάτων μή μοι δεήσειεν."

219. Stephanus, Χώρα: — χωρίτης — Σοφοκλῆς — ἐν Ἡρακλεῖ

Τρέφουσι κρήνης φύλακα χωρίτην ὄφιν.

Iacobsius Ἡρακλεῖ σ. (i. e. σατυρικῷ), Τρέφουσι —. Legebatur Ἡρακλεῖ στρέφουσι —. Conf. infra ad fragm. 333.

220. Hesychius, Ἀλαλίαν: πονηρίαν, ἀταξίαν. Σ. ἐπὶ Ταιναρίοις. Codex ἐπὶ παιενάροις. Videntur grammatici hanc fabulam Ἐπιταιναρίους dixisse, satyros intelligentes.

221. Hesychius, Ἀργέμων: τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς λευκωμάτων. οἱ δὲ ὀφθαλμιῶν (codex ὀφθαλμῶν). Σ. ἐπὶ Ταινάρῳ σατυρικῷ.

222. Hesychius, Κύκλους καὶ τροχούς: τὰ τείχη. τροχὸν δὲ τὸ τεῖχος, ὡς Σ. Ἡρακλεῖ "Κυκλώπιον τροχόν."

223. Photius p. 359, 25. Οὐκ ὤφιξεν: οὐ βλάπτει. Σ. ἐν ἐπὶ τεράρῳ σατύροις. Corrigendum οὐ κωφεῖ, de quo dixerunt Hesychii interpretes ad glossas Κωφεῖ: κακουργεῖ, βλάπτει, κωλύει, πηροῖ. et Οὐ κωφεῖ: οὐ βλάπτει, οὐ πηροῖ. et Κωφητέος: βλαπτέος.

De fragmento ad hanc fabulam, ut videtur, referendo vide ad fragm. 695.

ΗΡΙΓΟΝΗ.

Erigonam tragoediam L. Attius scripsit, fortasse Sophocleam imitatus, quam non diversam esse ab Ἀλήτῃ Welckeri coniectura est supra exposita.

224. Etymolog. M. p. 762, 12. Τοπάζειν: στοχάζεσθαι, ἐνθυμεῖσθαι, ὑπονοεῖν. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἠριγόνῃ

Ἃ δὲ
δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω.

Similiter Photius p. 595, 7. et Suidas.

225. Erotianus p. 374. (p. 128. ed. Klein.) Ὕποφρον: κρυφαῖον, ὥς φησιν ὁ Ταραντῖνος. μαρτυρεῖ γὰρ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σμηριγόνῃ λέγων

Νῦν δ' εἱρὴ ὕποφρος ἐξ αὐτῶν ἕως
ἀπώλεσέν τε καὐτὸς ἐξαπώλετο.

μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Ἰφιγενείᾳ. καὶ ὁ Ἱπποκράτης δὲ σαφὲς ποιεῖ λέγων "οὐθὲν ὅττι καὶ ὕποφρον καὶ ἔχον περὶ αὐτὸ θαλάμας." Sophoclis versus prior graviter corruptus est. Vocabuli autem ab Erotiano notati vera forma est ὕπαφρος, de qua dixi in Thesauro vol. 8. p. 137. allatis aliorum de hoc adiectivo locis grammaticorum.

ΘΑΜΥΡΑΣ.

Atticam nominis formam Θαμύρας, qua usus est Sophocles, librarii in plerisque scriptorum locis in Θάμυρις mutarunt. Recte Cyrillus in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 183, 13. Θάμυριν· — Ἀττικοὶ δὲ ὁ Θαμύρας, cuius formae exempla sunt apud Platonem aliosque, de quo dixi in Thesauro vol. 4. p. 247.

Athenaeus 1. p. 20. Σοφοκλῆς δὲ πρὸς τῷ καλὸς γεγενῆσθαι τὴν ὥραν ἦν καὶ ὀρχηστικὴν δεδιδαγμένος, καὶ μουσικὴν ἔτι παῖς ὢν παρὰ Λάμπρῳ — καὶ τὸν Θάμυριν διδάσκων αὐτὸς ἐκιθάρισεν. ἄκρως δὲ ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε. Scriptor Vitae Sophoclis (Schol. vol. 2. p. 2, 13.) Φασὶ δ' ὅτι καὶ κιθάραν ἀναλαβὼν ἐν μόνῳ τῷ (μονῳδῷ Welckerus p. 425.) Θαμύριδί ποτε ἐκιθάρισεν, ὅθεν καὶ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ μετὰ κιθάρας αὐτὸν γεγράφθαι. De persona Thamyrae Pollux 4, 141. τὰ δ' ἔκσκευα πρόσωπα Ἀκταίων ἐστὶ κερασφόρος, ἢ Φινεὺς τυφλός, ἢ Θάμυρις τὸν μὲν ἔχων γλαυκὸν ὀφθαλμόν, τὸν δὲ μέλανα. Argumentum fabulae Sophocleae fuit Tha-

myrae certamen cum Musis, quae χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν θεσπεσίην ἀφέλοντο καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν (Hom. Il. 2, 599). Sed quomodo hoc argumentum tractaverit Sophocles ex fragmentis coniici non potest. Dixit de eo Welckerus p. 419.—428.

226. Pollux 4, 75. Μόναυλος εὕρημα μέν ἐστιν Αἰγυπτίων, μέμνηται δὲ αὐτοῦ Σ. ἐν Θαμύριδι. Athenaeus 4. p. 175. Τοῦ δὲ μοναύλου μνημονεύει Σοφοκλῆς μὲν ἐν Θαμύρᾳ οὕτως

Ὤιχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη,
λύρα μοναύλοις τε χειμωντεως
ναος στέρημα κωμασάσης.

V. 2. 3. ab nemine dum probabiliter emendati. λύρα μόναυλοί θ' οἷς ἐχαίρομεν τέως Nauckius. Alia tentavit Herwerdenus p. 25. λύρα μόναυλοί θ', οὓς τύχη, χειμὼν ὅπως | ναὸς τέρεμνα κωμάσασ' ἀνήρπασεν.

227. Athenaeus 14. p. 637a. Σοφοκλῆς δ' ἐν Θαμύρᾳ

Πηκταὶ δὲ λύραι καὶ μαγάδιδες
τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ.

Photius p. 239, 15. Μάγαδις: ψαλτικὸν ὄργανον. οὕτω Σοφοκλῆς. Μαγάδιδες, quod nomen in aliorum poetarum locis syllabam primam brevem habet, Sophocles metro anapaestico accommodavit syllaba prima producta, quod tanto minus offensionis habet, quum nomen barbara sit origine. μαγαδίδες praetulit Meinekius Com. vol. 3. p. 179. De alio instrumento, τριγώνῳ, quod ex Thamyra memoratur, vide infra fragm. 361.

228. Scholiasta Hephaestionis ex cod. Bodl. editus ab Gaisfordo vol. 1. p. 170. (sive ap. Cramerum in Anecd. Paris. vol. 4. p. 183.) Χορεῖος ὅτι πρὸς τὰ χορικὰ μέλη πολλάκις λαμβάνεται, τρίβραχυς δὲ διὰ τὸ ἐκ τριῶν βραχειῶν συγκεῖσθαι — τροχαῖος δέ, ἐπειδὴ ὁ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Θαμύριδί φησι

Πρόποδα μέλεα· τὰ δ' ὅσα κλύομεν
τρόχιμα, βάσιμα, χέρεσι, πόδεσι.

Eadem ex codice Ambrosiano edidit H. Keilius in Analectis grammaticis (Halis a. 1848.) p. 8, 10. ubi πρόσωδα μέλεα τάδε σε κλαίομαι — χερσὶ πόδεσσιν. Πρόσοδα μέλεα, quae vulgo προσόδια appellantur, Nauckius coniecit. Miras in poeta Attico formas χέρεσι πόδεσι propter metri necessitatem admisit Sophocles, quod puros postulabat tribrachos.

229. Eustathius p. 358, 40. Ὅτι δὲ Θρῃκικὸς καὶ ὁ Ἄθως, οὗ μνεία παρὰ τῷ ποιητῇ, δηλοῖ, φασί, Σοφοκλῆς ἐν Θαμύριδι εἰπὼν

Θρῆσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἀθῴου.

230. Scholiasta Sophoclis Oedip. Col. 378. Πολλαχοῦ τὸ Ἄργος κοῖλόν φασι, καθάπερ καὶ ἐν Θαμύρᾳ (codex θαμυρία)

Τὸ κοῖλον Ἄργος οὐ κατοικήσαντ' ἔτι.

καὶ ἐν Ἐπιγόνοις

Ἐκ μὲν Ἐριχθονίου ποτιμάστιον ἔσχεθε κοῦρον
Αὐτόλυκον, πολέων κτεάνων σίνιν Ἀργεϊ κοίλῳ.

Legebatur Ἐπιγόνοις — Θαμύρᾳ. Transposuit Kirchhoffius. Epigoni cyclicum sunt carmen.

231. Antiatticista p. 105, 27. Κάνναβις: Σ. Θαμύρᾳ, Ἡρόδοτος τετάρτῃ.

232a. Plutarchus Moral. p. 455d. Ἀλλ' ὀργιζόμεθα καὶ πολεμίοις καὶ φίλοις, καὶ τέκνοις καὶ γονεῦσι, καὶ θεοῖς νὴ Δία, καὶ θηρίοις καὶ ἀψύχοις σκεύεσιν, ὡς ὁ Θάμυρις

Ῥηγνὺς χρυσόδετον κέρας,
ῥηγνὺς ἁρμονίαν χορδοτόνου λύρας.

232b. Plutarchus Moral. p. 1093d. Τὰ Σοφοκλέους περὶ εἰσιν ᾄδων

Μουσομανεῖ δ' ἐλάμφθην δακέτῳ, ποτὶ δειρὰν
ἔρχομαι δ' ἔκ τε λύρας ἔκ τε νόμων,
οὓς Θαμύρας περίαλλα μουσοποιεῖ.

V. 1. ἐλάμφθην] ἐθάλφθην Brunckius. δακέτῳ] Legebatur δ' ἂν καὶ τῷ (τὸ codex Harl.). Correxit Brunckius. 3. οὓς Porsonus pro οὐ. Plura in his corrupta esse sensus et metrum docet.

ΘΗΣΕΥΣ.

Theseum tragoediam scripsit Euripides, cuius de argumento nonnulla coniici possunt ex fragmentis. De Sophoclea tragoedia omnia incerta. Neque enim eadem esse videtur fabula quae Φαίδρα, quod contendit Welckerus ubi de Phaedra dixit p. 394—402.

233a. "Ad hoc drama pertinere videntur ista in prolegomenis ad Pindari Isthmia: Τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα οἱ μὲν ἐπὶ Σίνιδι τῷ Προκρούστῃ διαθεῖναί φασι τὸν Θησέα, ἀνελόντα αὐτόν, ὅτε περ καὶ τοὺς ἄλλους, ὥς φησι Σοφοκλῆς, λέγων περὶ αὐτοῦ

Ὃς παρακτίαν
στείχων ἀνημέρωσα κνωδάλων ὁδόν."

Brunck.

233b. Suidas et Photius p. 342, 11. Ὄμπνιον (Ὄπνιον Photius) νέφος: μέγα, πολύ, ηὐξημένον. Σ. Θησεῖ. Photius p. 335, 9. Ὀμπνίου νέφους: μεγίστου.

ΘΥΕΣΤΗΣ ΕΝ ΣΙΚΥΩΝΙ Η ΣΙΚΥΩΝΙΟΣ. ΘΥΕΣΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

"Duo fuerunt dramata. Prioris actio transigebatur Sicyone, posterioris Argis. Utriusque argumentum colligi potest ex Hygini fabula 88." Brunck. Valde incertae hae coniecturae poteratque pari iure sumi Thyestem alterum correctam et mutatam prioris editionem fuisse: de qua ratione diximus ad Athamantis fragm. 1. dubitavitque etiam Welckerus p. 366. Dio Chrys. vol. 2. p. 349. exposita de Thyeste fabula, τούτοις δέ, inquit, οὐκ ἄξιον ἀπιστεῖν, ἃ γέγραπται μὲν οὐχ ὑπὸ τῶν τυχόντων ἀνδρῶν, Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους, λέγεται δὲ ἐν μέσοις τοῖς θεάτροις.

234a. Orion in Gnomologio cod. Vindob. apud Schneidewin. Coniect. crit. p. 47. ἐκ τοῦ ά Θυέστου,

Σοφὸς γὰρ οὐδεὶς πλὴν ὃν ἂν τιμᾷ θεός·
ἀλλ' ἐς θεοὺς ὁρῶντα κἂν ἔξω δίκης
χωρεῖν κελεύῃ, κεῖσ' ὁδοιπορεῖν χρεών·
αἰσχρὸν γὰρ οὐδὲν ὧν ὑφηγοῦνται θεοί.

V. 1. τιμᾷ] τιμήσῃ in Florilegio Leidensi 99. in Schneidew. Philologo vol. 6. p. 587. ubi hic versus omisso poetae et fabulae nomine affertur. ὃς ἂν τιμᾷ θεοὺς Beyneuius.

234b. Stobaeus Eclog. phys. 1, 5. p. 156. Heer.

Πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται.

235. Stobaeus Floril. 29, 1.

Ὡς νῦν τάχος στείχωμεν. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
σπουδῆς δικαίας μῶμος ἅψεταί ποτε.

V. 2. ἅψεται Valckenarius ad Eurip. Hippol. 604. Legebatur ἅπτεται.

236. Stobaeus 108, 21.

Ἔχει μὲν ἀλγεῖν', οἶδα· πειρᾶσθαι δὲ χρὴ
ὡς ῥᾷστα τἀναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν.
ἐκ τῶν τοιούτων χρή τιν' ἴασιν λαβεῖν.

V. 1. ἔχει codices. ἔχεις Trincav. ἀλγεῖν' — χρὴ] ἀλγεῖν ἃ οἶδα· σύμφορον δέ σοι cod. Par. A. Versum 2. huc relatum ex proximo excerpto (22.), ubi

Eur. Hel. 253. affertur, delet Badhamus, χρὴ quod sequitur v. 3. in δὴ mutato.

237. Stobaeus 113, 12.

Ἔνεστι γάρ τις καὶ λόγοισιν ἡδονή,
λήθην ὅταν ποιῶσι τῶν ὄντων κακων.

238. Stobaeus 115, 16.

Καίπερ γέρων ὤν, ἀλλὰ τῷ γήρᾳ φιλεῖ
χὠ νοῦς ὁμαρτεῖν καὶ τὸ βουλεύειν ἃ δεῖ.

239. Scholiasta Euripidis Phoeniss. 227. vol. 3. p. 103. ed. Oxon. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Θυέστῃ ἱστορεῖ καὶ παρ' Εὐβοεῦσιν ὁμοίαν ἄμπελον εἶναι τῇ ἐν Παρνασῷ, λέγων οὕτως

Ἔστι γάρ τις ἐναλία
Εὐβοΐς αἶα· τῇδε βάκχειος βότρυς
ἐπ' ἦμαρ ἕρπει· πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω
κεκλημάτωται χλωρὸν οἰνάνθης δέμας·
εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον ὄμφακος τύπον,
γλυκαίνεταί τε κἀποπερκοῦται βότρυς·
δείλῃ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη
ὀπώρα καλῶς κἀνακίρναται ποτόν.

V. 2. Εὐβοιὶς αἶα L. Dindorfius in Thesauro vol. 3. p. 2201. Libri εὐβοήσασα praeter unum, qui εὐβοίσασα. Εὐβοὶς ἀκτὴ Meinekius in Fleckeiseni Annal. a. 1863. vol. 87. p. 375. 3. λαμπρᾶς ἕω codex unus, nisi quod ἕωι. Aliorum librorum corruptelae sunt λαβράσιως, λαβράδως, λαβραδέω. 4. χλωρὸν Bergkius pro χῶρον. οἰνάνθης Barnesius pro εὐανθές. 5. αὔξει] ἄξει libri optimi. 6. γλυκαίνεταί τε Meinekius. καὶ κλίνεταί γε (unus τε) libri. πεπαίνεταί τε Nauckius. Idem κἀπιπερκοῦται. 7. βλαστουμένη corruptum. 8. ὀπώρα καλῶς] καλῶς ὀπώρα Valckenarius, quo metrum restituitur, non sententia poetae. πᾶσα τέμνεται βλαστοῦ γονή, ὀπωροκλάστη, κᾆτα κίρναται ποτόν Meinekius in Leutschii Philologo vol. 17. p. 558. Ceterum de vitibus his Parnasiis comparandae narrationes schol. Homeri Il. 11, 21. schol. Soph. Antig. 1183. et Stephani Byz. s. v. Νῦσαι.

240. Hesychius, Ἀκήρυκτον: ἄγνωστον. ἀφανὲς δὲ Σ. Θ.

241. Hesychius, Ἄλογα: ἄρρητα. Σ. Θ. Omisso fabulae nomine Bekk. Anecd. p. 385, 6.

242. Hesychius, Ἀλωπός: ἀλωπεκώδης, πανοῦργος. Σ. Θυέστῃ καὶ (καὶ addidit Musurus) Ἰνάχῳ. οἱ δὲ ἀφανὴς κατὰ τὴν πρόσοψιν. De accentu v. Arcad. p. 67, 23. In Etym. M. p. 75, 5. οἱ δὲ ἀφελὴς καὶ ἀπρόσοψις. Ἀλαωπός per ἀφανής explicat Lex. rhet. ap. Eustath. p. 1392, 33.

243. Hesychius, Ἀμόρφωτον: ἀδιατύπωτον. Σ. Θυέστῃ τῷ ἐν Σικυῶνι.

244. Hesychius, Ἀνταίρουσιν: ἀντιλέγουσιν. Σ. Θ. Codex ἀντεροῦσιν contra seriem. Correxit Is. Vossius.

245. Hesychius, Ἀπείρονας: ἀπειράτους. Σ. Θ.

246. Hesychius, Ἀπόθεα: ἄθεα, ἐκτὸς θεῶν. Σ. Θ.

247. Hesychius, Ἀποπλήκτῳ ποδί: μανιώδει. Σ. Θ. Σικυωνίῳ.

248. Hesychius, Ἀτελῆ: ἀδάπανα, οὐκ ἔχοντα τελέσματα. Σ. Θ.

249. Hesychius, Αὐτόμοιρος: μονόμοιρος. Σ. Θ. Σικυωνίῳ.

250. Hesychius, Αὐτόφορτοι: αὐτοδιάκονοι. κυρίως δὲ οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σ. Θ. Σικυωνίῳ.

251. Hesychius, Ἀφωσιωμέναι: ἀνόσιαι, ἄποθεν τοῦ ὁσίου γεγενημέναι. Σ. Θυέστῃ δευτέρῳ. Ἀφωσιωμένε: ἄποθεν τοῦ ὁσίου ἀφωρισμένε.

252. Antiatticista p. 94, 8. Ἐντέλλω: ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι. Σ. Θ.

253. Hesychius, Ἐπαίνους: τὰς κρίσεις καὶ τὰς συμβουλίας καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας. Σ. Θ. Σικυωνίῳ. quibus in cod. haec adduntur, καὶ ἀλκέοι ταῖς ἐπαινήταισιν (ε supra scriptum).

254. Hesychius, Ἡγόμην: διῆγον. Σ. Θ. δευτέρῳ.

ΙΝΑΧΟΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

"De argumento vide Toupium Epist. Crit. p. 51. et qui dudum ante eum perspexerat fabulam fuisse satyricam, Tib. Hemsterhusium ad Aristoph. Plutum p. 248." Brunck. Adde Welcker. in Append. ad Trilog. p. 306. Apollodorus 2, 1, 3. Πολλοὶ τῶν τραγικῶν Ἰνάχου τὴν Ἰὼ λέγουσιν —. ταύτην ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν Ζεὺς ἔφθειρε· φωραθεὶς ὑφ' Ἥρας τῆς μὲν κόρης ἀψάμενος εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκήν — Ἥρα δὲ αἰτησαμένη παρὰ Διὸς τὴν βοῦν φύλακα αὐτῆς κατέστησεν Ἄργον τὸν πανόπτην.

255. Stobaeus 46, 13.

Ἐπῄνεσ'· ἴσθι δ', ὥσπερ ἡ παροιμία,
ἐκ κάρτα βαιῶν γνωτὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ.

Versum alterum corrupte exibet Apostolius 7, 95.

256. Dionysius Halic. Antiq. 1, 25. Σοφοκλεῖ δ' ἐν Ἰνάχῳ δράματι ἀνάπαιστον ὑπὸ τοῦ χοροῦ λεγόμενον πεποίηται ὧδε

Ἴναχε νᾶτορ, παῖ τοῦ κρηνῶν
πατρὸς Ὠκεανοῦ, μέγα πρεσβεύων
Ἄργους τε γύαις, Ἥρας τε πάγοις
καὶ Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς.

Scholiasta Apollonii Rh. 1, 580. Ὅτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀργεῖοι ἐκαλοῦντο Πελασγοὶ Σ. ἐν Ἰνάχῳ φησὶ "καὶ Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς". V. 1. νᾶτορ Meinekius collata Hesychii glossa, ναέτωρ: ῥέων, πολύρρους. Legebatur γεννᾶτορ παῖ κρηνῶν: sed codex Chisianus γεννᾶτορ παῖ τοῦ κρηνῶν, Urbinas νᾶτορ (γεν supra scriptum) παῖ τοῦ κρηνῶν.

257. Athenaeus 15. p. 668 b. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ ἀφροδισίαν εἴρηκε τὴν λάταγα "Ξανθὴ δ' ἀφροδισία λάταξ πᾶσιν ἐπεκύπτει (ἐπεγκύπτει Musurus. ἐπεισκύπτει Casaubonus) δόμοις." Quae Toupius 2. p. 471. in trimetros redegit,

Ξένη δὲ κἀφροδισία
λάταξ ἅπασι νῦν ἐπεισκύπτει δόμοις.

Glyconeos fecit Meinekius, ξανθὴ δ' ἀφροδισία | λάταξ πᾶσιν (sic Heathius) ἐπεκτύπει (sic Nauckius) | δόμοις. Ad sensum verborum quod attinet, Meinekius in Exercitat. in Athenaeum 1. p. 49. haec e loco sumta esse coniecit in quo pacis otiique commoda et gaudia celebrata fuerint, ut in loco simili Euripidis ex Plisthene apud Athenaeum l. c.

258. Pollux 9, 50. Μέρη δὲ πόλεως, καὶ πανδοκεῖον, καὶ ξενών, καί, ὡς ἐν Ἰνάχῳ Σοφοκλῆς, "Πανδόκος ξενόστασις."

259. Schol. Aristoph. Pluti 727. Τὸν Πλούτωνα εἶπε παίζων· ἢ ὅτι καὶ Πλούτωνα αὐτὸν ὑποκοριστικῶς ἐκάλεσεν, ὡς Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ "Πλούτωνος δ' (δ' in ἦδ' mutat Porsonus ad Toup. Emend. vol. 4. p. 487.) ἐπείσοδος." καὶ πάλιν

Τοιόνδ' ἐμὸν Πλούτων' ἀμεμφίας χάριν.

Suspecta scriptura versus, in quo ἐμὸν in ἐμοὶ mutari volebat Hemsterhusius. Idem scholiasta ad v. 807. Σιπύη δὲ ἡ ἀρτοθήκη. ταῦτα δὲ ἐξ Ἰνάχου Σοφοκλέους, ὅτε τοῦ Διὸς εἰσελθόντος πάντα μεστὰ ἀγαθῶν ἐγένετο.

260. Scholiasta Equitum 1147. Κημὸς — ἦν παρόμοιος χώνῃ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ.

261. Scholiasta Avium 1203. Κυνῆ δέ, ὅτι ἔχει

περικεφαλαίαν τὸν πέτασον· ὡς Ἑρμῆς ἄγγελος ὢν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ ἐπὶ τῆς Ἴριδος

Γυνὴ τίς ἥδε; κυκλὰς Ἀρκάδος κυνῆς.

κυκλὰς — κυνῆς Toupius coniectura incerta, nec meliora quae alii excogitarunt. Libri συληνὰς (κυληνὰς ed. Ald.) — κυνῆ. Hesychius, Ἀρκὰς κυνῆ· Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σ. Ἰ. unde correcta est glossa superior, Ἀρασύνη· πύελος. Annotavit etiam Eustathius p. 302, 26. ἐν τοῖς Παυσανίου φέρεται ὅτι τε Ἀρκὰς κυνῆ ἐλέγετό τις ἤτοι Ἀρκαδικὸς πῖλος — καὶ ὅτι φελλός τις ἐφέρετο Ἀρκάς.

262. Scholiasta Demosth. vol. 8. p. 192, 17. ed. Oxon. Σιροῖς] τὰ κατάγεια, Θεόπομπος καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ "σιροὶ κριθῶν."

263. Scholiasta Aristoph. Ecclesiaz. 80. Τοῦ Πανόπτου τοῦ τὴν Ἰὼ φυλάττοντος. αἰνίττεται δὲ ὡς ὄντος αὐτοῦ δεσμοφύλακος. ἀναφέρει δὲ τοῦτον ἐπὶ τὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ Ἄργον. et similiter ad v. 81.

264. Scholiasta Aeschyli Prom. 576. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ καὶ ᾄδοντα τὸν Ἄργον εἰσάγει.

265. Strabo 6. p. 271. Εἰ δὲ τοῦτο δυνατόν, τά γε προειρημένα ἀδύνατα καὶ τὰ περὶ τοῦ Ἰνάχου μύθῳ παραπλήσια,

Ῥεῖ γὰρ ἀπ' ἄκρας
Πίνδου (φησὶν ὁ Σ.) Λάκμου τ' ἀπὸ Περραιβῶν
εἰς Ἀμφιλόχους καὶ Ἀκαρνᾶνας,
μίσγει δ' ὕδασιν τοῖς Ἀχελῴου.

καὶ ὑποβὰς

Ἔνθεν ἐς Ἄργος διὰ κῦμα τεμὼν
ἥκει δῆμον τὸν Λυρκείου.

Λυρκείου Tyrwhittus. λυρκίου libri. Hesychius, Λυρκίου δῆμον· τὸ Ἄργος ἀπὸ Λυρκίου τοῦ Λυγκέως· ἔστι δὲ καὶ ὄρος καὶ πόλις.

266. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 35, 10. Ψαρός. ναρὸς (nam sic scribendum cum Lehrsio pro λαρός, de quo adiectivo inferius demum agit Herodianus), ἔνθεν θηλυκὸν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰνάχῳ καὶ σασχυτρίνων λαρὸς εὔτατ' ἐπὶ κῦμα ἐκροὰς ἐπώμοσα. Ita codex. καὶ σασχυτρίνων corruptum ex σατυρικῷ. Poetae verba Lehrsius sic corrigit

Ναράς τε πατρὸς κυμάτων ἐπιρροὰς
ἐπώμοσα.

Femininum ναρᾶς τε Δίρκης ex Aeschylo annotavit Photius p. 286, 8.

267. Scholiasta Aristophanis Pacis 530. Σοφοκλέους μελῶν: ὅτι ἡδέα τὰ μέλη Σοφοκλέους. περιέργως δέ τινες εἰς τὰ ἐν τῷ Ἰνάχῳ περὶ τοῦ ἀρχαίου βίου καὶ τῆς εὐδαιμονίας "Εὐδαίμονες οἱ τότε γενεᾶς ἀφθίτου λαχόντες θείου." Quae Bergkius coniecit sic esse corrigenda, γέννας ἀφθίτου θείας λαχόντες.

268. Hesychius, Ἀντίπλαστον: Σ. Ἰνάχῳ

Πατὴρ δὲ ποταμὸς Ἴναχος
τὸν ἀντίπλαστον νομὸν ἔχει κεκμηκότων.

ἀντὶ τοῦ ἰσόπλαστον, ὅμοιον. V. 2. νομὸν ἔχει Ellendtius. Codex ἔχει νόμον.

269. Suidas et grammaticus Bekkeri p. 442, 3. Ἀράχνης: — θηλυκῶς δὲ Σ. Ἰ.

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.

270. Hesychius. Ἐπίκρουμα: ἐπίπληγμα, ἢ ἐπιχάραγμα. διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ ἔργῳ (Ἄργῳ Toupius). "Ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας."

271. Hesychius, Κυάμῳ πατρίῳ: Σοφοκλῆς Μελεάγρῳ, ὡς καὶ τῶν Αἰτωλῶν τὰς ἀρχὰς κυαμευόντων. διεκλήρουν δὲ αὐτὰς κυάμῳ, καὶ ὁ τὸν λευκὸν λαβὼν ἐλάγχανεν. ἀνάγει δὲ τοὺς χρόνους. ὡς καὶ ἐν Ἰνάχῳ "Κυαμοβόλον δικαστήν." Codex κυαμοβόλως δικιστήν, unde Schowius p. 471. κυαμοβόλῳ δικαστῇ. Ellendtius in Lexico κυαμόβολον δικαστήν, retracto accentu.

272. Harpocratio, Παλίνσκιον: — — Σ. Ἰνάχῳ

Χειμῶνι σὺν παλινσκίῳ.

ἀντὶ τοῦ ζοφερῷ. Eadem ex Epitome Harpocrationis Photius p. 374, 11. et Suidas, omisso fabulae nomine.

273. Hesychius, Ἀελλόθριξ: ποικιλόθριξ. (Hoc ad αἰολόθριξ refert Toupius.) ἢ πυρεωροὺς (πυρροὺς vel πυκνοὺς Guyetus) καὶ συνεχεῖς ἔχουσα τὰς τρίχας. παρὰ τὴν ἄελλαν. Σ. Ἰ.

274. Hesychius, Ἀναιδείας φᾶρος: χιτών. Σ. Ἰ. παρὰ τὸ (Il. 2, 262.) "Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει."

275. Hesychius, Ἄναντα: — Σ. δὲ Ἰνάχῳ τὰ μὴ κεκομμένα (sic Salmasius pro κεκωλυμένα). παρὰ τὸ αἴνειν (vulgo αἰνεῖν), ὅ ἐστι κατακόπτοντα πτίσσειν.

276. Ἀλωπός: vide fragm. 242.

277. Antiatticista p. 84, 18. Βοῦ: ἀντὶ τοῦ βοός. Σ. Ἰνάχῳ. Similiter Choeroboscus in Theodos. p. 237, 8.

278. Erotianus p. 200. (p. 81. ed. Klein.) Παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κερχνώδη ἀγγεῖα λέγεται τὰ τραχείας ἀνωμαλίας ἔχοντα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς περὶ τῆς ἀποταυρουμένης φησὶν Ἰοῦς

Τραχὺς χελώνης κέρχνος ἐξανίσταται.

Ita Elmsleius in Edinburgh Review vol. 17. p. 237. Vulgo φησὶν ἰχθὺς τραχὺς ὦ χελώνης —. Alia coniecit Herwerdenus p. 26.

ΙΞΙΩΝ.

Aeschyli fabula Ἰξίων fuit. Pro quo Sophoclem nominatum esse ab grammatico, cuius excerptum apud scholiastam Homeri et Apollonii legitur, Welckerus opinatur p. 402.

279. Schol. Apollonii Argon. 4, 14. Παρὰ τὸ ἴψαι Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίονι δίψιον φησὶ τὸ βεβλαμμένον. καὶ Ὅμηρος "Πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην" πολλάκις βεβλαμμένον. Schol. Homeri Il. 4, 171. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 3. p. 162, 25. ἢ βλαβερὸν ἀπὸ τοῦ ἴψιον, ἢ παρὰ τὸ ἴψαι. Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίονι (ἱερίονι codex Paris.) δίψιον κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ δίψιον ἄτησι βεβολημένον. Quae non Sophoclis, sed epici poetae esse monet Nauckius.

ΙΟΒΑΤΗΣ.

"Iobates rex Lyciae pater fuit Stheneboeae. Vide Apollodori Biblioth. 2, 3. et Hygini fab. 57." Brunck. Adde Asclepiadis narrationem apud schol. Homeri Il. 6, 166. ex qua coniecturam fieri posse de argumento fabulae Sophocleae Welckerus putat p. 417.

280. Stobaeus 119, 6. Σοφοκλέους Ἰοβάτου

Τὸν Ἅιδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν.

281. Hesychius, Ἀφύλλωτον πέτραν: ἄπορον (recte ἄφορον Toupius), ἄδενδρον, οἷον λεωπετρίαν. Σ. Ἰοβάτῃ.

[ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ. Vide ΟΙΝΟΜΑΟΣ.]

ΙΠΠΟΝΟΥΣ.

De Hipponoo videnda Apollodori narratio 1, 8, 4. ex qua colligi potest praecipuas in hac fabula partes Hipponoi, Oleni regis, et Periboeae filiae fuisse. De quo videndae Welckeri coniecturae p. 428. 429.

282. Orion in Gnomologio codicis Vindob. ap. Schneidewin. Coniect. crit. p. 46. ἐκ τοῦ Ἱππόνου Σοφοκλέους

Σωτηρίας γὰρ φάρμακ' οὐχὶ πανταχοῦ
βλέψαι πάρεστιν, ἐν δὲ τῇ προμηθίᾳ.

283. Pollux 4, 111. Τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν (ἡ παράβασις), ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. ἐν μέν γε τῇ Δανάῃ τὸν χορὸν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παρειπεῖν, ἐκλαθόμενος, ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς ἐκεῖνον ἁμίλλης ποιεῖ σπανιάκις, ὥσπερ ἐν Ἱππόνῳ. Choros tragicos etiam ex mulieribus compositos interdum masculino genere de se loqui exemplis non paucis constat: de quo dixi in annot. ad Euripidis Hippol. 1105. Sed locorum ad quos Pollux respexit ratio fortasse fuit paullo alia. Quae etiam Welckeri sententia est p. 429.

284. Stobaeus Eclog. phys. 1. 9. p. 230. et qui nomen fabulae addit Clemens Stromat. 4. p. 742. et Gellius 12, 11.

Πρὸς ταῦτα κρύπτε μηδέν, ὡς ὁ πάνθ' ὁρῶν
καὶ πάντ' ἀκούων πάντ' ἀναπτύσσει χρόνος.

285. Stephanus, Ὤλενος: πόλις Ἀχαΐας, καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λεγομένη. Σοφοκλῆς ἐν Ἱππόνῳ

Ἐξ Ὠλένου γῆς φορβάδος κομίζομαι.

286. Hesychius, Ἀπαλέξασθαι: ἀποφυλάξασθαι. Σ. Ἱππόνῳ. Sic etiam Ai. 166.

287. Hesychius, Ἀπαρθένευτος: ἀκέραιος, καθαρά. Σ. Ἱππόνῳ. Omisso poetae fabulaeque nomine Bekk. Anecd. p. 418, 11.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Fabulam de Iphigenia, in qua Aeschylum praeeuntem habuit Sophocles, duabus quae supersunt tragoediis tractavit Euripides. Quibus cum poetis etsi multa communia habere debuit Sophocles, tamen non dubitandum quin non pauca aliter instituerit, ut in aliis fabulis eius factum videmus, quae communes ei sunt cum Aeschylo et Euripide. Dixit de hac tragoedia Welckerus p. 107—110.

288. Stobaeus 30, 6. Σοφοκλέους Ἰφιγενείας

Τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή.

Qui additur versus θεὸς δὲ (γὰρ cod. A.) τοῖς ἀργοῦσιν οὐ παρίσταται Menandro tribuitur in cod. Vindob. legiturque inter monosticha Menandri 242. ubi ἀργοῖσιν.

289. Athenaeus 12. p. 513d.

Νοῦν δεῖ πρὸς ἀνδρί, σῶμα πουλύπους ὅπως
πέτρᾳ, τραπέσθαι γνησίου φρονήματος.

Νοῦν δεῖ Porsonus. Codex νόει. V. 1. σῶμα] χρῶμα Bergkius.

290. Hesychius, Ἀκρουχεῖ: ἄκρον ἔχει. Ἄκρον δὲ ὄρος τῆς Ἀργείας, ἐφ' οὗ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἱδρύσατο Μελάμπους, καθάρας τὰς Προιτίδας, ἤγουν ταῖς Χάρισι. Σ. Ἰφιγενείᾳ.

291. Hesychius, Ἀπυνδάκωτος — Σοφοκλῆς ἐν Ἰφιγενείᾳ πύνδακα τοῦ ξίφους τὴν λαβὴν ἔφη. Idem e Lexico Pausaniae, sed omisso fabulae nomine, annotavit Eustathius p. 870, 28.

292. Hesychius, Βασίλη: βασίλεια. Σ. Ἰφιγενείᾳ. Ita corrigenda codicis scriptura, βασιλ, ἡ βασίλεια. Formam vocis βασίλη annotavit Stephanus Byz. s. v. Ἀγάμεια. Ea restituenda Pindaro Nem. 1, 39. ubi vulgo βασίλεια, Boeckhius βασιλῆ.

293ᵃ. Photius p. 410, 10. et Suidas s. v. πενθερός, Σοφοκλῆς εἶπε πενθερὸν τὸν γαμβρὸν ἐν Ἰφιγενείᾳ. Ὀδυσσεύς φησι πρὸς Κλυταιμνήστραν περὶ Ἀχιλλέως

Σὺ δ' ὦ μεγίστων τυγχάνουσα πενθερῶν.

ἀντὶ τοῦ γαμβρῶν. Conf. Etymolog. M. p. 220, 40.

293ᵇ. Proverb. Append. 4, 27. Ὀξηρὸν ἄγγος οὐ μελιττοῦσθαι πρέπει: ἐπὶ τοῦ ἀναξίου. Σ. Ἰφιγενείᾳ.

294. Ὕποφρον: vide fragm. 226. De alio fragmento fortasse ad hanc fabulam referendo v. ad 793. Κλυταιμνήστρα haec tragoedia appellari videtur ab Erotiano, cuius locum v. fragm. 310.

ΙΧΝΕΥΤΑΙ (ΣΑΤΥΡΟΙ).

De huius fabulae argumento neque ex nomine eius neque ex fragmentis coniecturam facere licet. Coniecturas quasdam ex nomine Ἰχνευτῶν ductas proposuit Welckerus in Append. ad Trilog. p. 311.

295. Pollux 10, 34. Μέρη δὲ κλίνης καὶ ἐνήλατα. — Σ. ἐν Ἰχνευταῖς σατύροις ἔφη "Ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα διατορεῦσαί σε δεῖται." Verba corrupta, de quibus post alios coniecturas protulit Lobeckius ad Phrynich. p. 178.

296. Athenaeus 2. p. 62f. Ἀττικοὶ δ' εἰσὶν οἱ λέγοντες ὅρμενον τὸν ἀπὸ τῆς κράμβης ἐξηνθηκότα. Σ. Ἰχνευταῖς

Κἀξορμενίζει κοὐκ ἐπισχολάζεται
βλάστη.

παρὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν. κἀξορμενίζειν οὐκ Eustathius p. 899, 17.

297. Photius p. 489, 1. et Suidas. Ῥικνοῦσθαι: τὸ διέλκεσθαι καὶ παντοδαπῶς διαστρέφεσθαι κατ' εἶδος· λέγεται δὲ καὶ ῥιγνοῦσθαι (ῥικνοῦσθαι Suidas) τὸ καμπύλον γίγνεσθαι ἀσχημόνως καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφῦν. Σ. Ἰχνευταῖς. Similiter Hesychius s. v. Ῥικνοῦσθαι et Ῥιχνοῦσθαι. Pollux 4, 99. εἴδη δὲ ὀρχημάτων — ῥικνοῦσθαι, ὅπερ ἦν τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν. Photius p. 488, 22. Ῥικνός· ὁ πεφρικώς, παρὰ Σοφοκλεῖ.

ΙΩΝ.

Tragoedia eadem, ut videtur, quae Κρέουσα. De quo monuit Welckerus p. 391. Argumentum idem in Ione tractavit Euripides.

298ᵃ. Stobaeus 103, 10. Σοφοκλέους Ἴωνος

Ἐν Διὸς κήποις ἀροῦσθαι μόνον εὐδαίμονας ὄλβους.

μόνον] μοῦνον A.

298ᵇ. Orion in Gnomologio cod. Vindob. apud Schneidewin. Coniect. crit. p. 51. Σ. Ἴωνος

Πρὸς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ πάντα γενναίως φέρειν,

Choricius Gaz. p. 17. ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρός, ἡ τραγῳδία φησίν, ἅπαντα φέρειν καλῶς. Sententia pervagata, quae servatis verbis γενναίως φέρειν, priore vero versus parte variata reperitur apud scriptores multos, velut quos Nauckius indicavit, Menandrum Com. vol. 4. p. 264. 293. Nicetam Eugenian. 9, 139., scriptorem Vitae Aesopi p. 46, 10. ed. West. Dicaearchum in Muelleri Fragm. Hist. vol. 2. p. 261. Hipparchum Stobaei Flor. 108, 81. Eusebium ib. 1, 85. Chariton. 5, 9.

De fragmento ad hanc fabulam non recte relato dixi infra ad fragm. 417.

ΚΑΜΙΚΙΟΙ Η ΜΙΝΩΣ.

"Oppidum Siciliae est Camicus: vide Stephanum s. v. Κάμικος. Argumentum erat mors Minois a Cocali filiabus interempti. Videndi praeter Diodorum Sicul. in Daedali historia 4, 79. scholiasta Pindari ad Nem. 4, 95. et Pausan. 10, 17, 4." Brunck. Adde schol. Homeri Il. 2, 145. Hygin. Fab. 44. Fortasse huc spectat Libanius ab Nauckio memoratus vol. 3. p. 64. οὐχ ὁρᾶτε τὸν Μίνω δεινὰ πάσχοντα ἐπὶ τῆς σκηνῆς;

299. Athenaeus 3. p. 86d. Τῶν στραβήλων (con-

charum) μνημονεύει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Καμικίοις (codex καμικοῖς) οὕτως

'Αλίας στραβήλου τῆσδε, τέκνον, εἴ τινα
δυναίμεθ' εὑρεῖν.

Quo spectet στραβήλου mentio indicat Zenobius 1, 92. ὁ Μίνως οὖν ἐδίωκε Δαίδαλον καὶ καθ' ἑκάστην χώραν ἐρευνῶν ἐκόμιζε κόχλον καὶ πολὺν ὑπισχνεῖτο δοῦναι μισθὸν τῷ διὰ τοῦ κοχλίου λίνον διείραντι (sic Valcken. pro διείξαντι), διὰ τούτου νομίζων εὑρήσειν Δαίδαλον. unde versum 2. Nauckius probabiliter explet verbis ὅς διείρειεν λίνον.

300. Athenaeus 9. p. 388ᶠ. Πέρδιξ· τοῦ ὀνόματος ἔνιοι συστέλλουσι τὴν μέσην συλλαβὴν, ὡς 'Αρχίλοχος· πολὺ δέ ἐστι τὸ ἐκτεινόμενον παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς. Σοφοκλῆς Καμικίοις

"Ορνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος
πέρδικος ἐν κλεινοῖς 'Αθηναίων πάγοις.

301. Photius p. 413, 15. et Suidas s. v. Πέρδικος ἱερὸν — Σοφοκλῆς δὲ ἐν Καμικίοις (libri κωμικοῖς) τὸν ὑπὸ Δαιδάλου ἀναιρεθέντα Πέρδικα εἶναι τοὔνομα.

302. Clemens Alex. Strom. 6. p. 741. Σ. ἐν Μίνῳ
Οὐκ ἔστι τοῖς μὴ δρῶσι σύμμαχος τύχη.

303. Hesychius, Κωχεύουσιν: ὀχοῦσι, μετεωρίζουσι. πιστοί με Σοφοκλῆς καμίκιην κωχεύουσιν ἐμφοραιδέσμας. Paullo emendatius Etymolog. MS. apud Ruhnkenium in Auctario et Cramer. Anecd. Paris. vol. 4. p. 52, 19. Κωχεύουσιν: ὀ. μ. Σ. καμικοῖς "πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φοραὶ δέμας." Recte, nisi quod ἐν φορᾷ scribendum. Ruhnkenio ἀμφορεῖ placebat, comparata Hesychii glossa, 'Αμφορεῖ: τῷ (codex ἀμφορείῳ) φορτίῳ. Suspectum vero verbum est κωχεύουσιν, cui defendendo non sufficit quod scriptor lexici schedographici in Boisson. Anecd. Paris. vol. 4. p. 387. κωχεύς per μετέωρος explicuit, προσεκώχευσε Pachymeres dixit in Vita Andron. Palaeologi p. 400 D. nec pauca verbi ἀνακοχεύω exempla reperiuntur, inter quae unum est Sophoclis ipsius Electr. 734. Nam haec omnia ex ἀνοκωχεύειν depravata esse recte indicarunt L. Dindorfius in Thesauro vol. 1. part. 2. p. 428. et Cobetus Nov. Lect. p. 169., etsi ἀνακωχεύειν fortasse relinquendum infimae aetatis scriptoribus. Non dubitandum igitur quin Sophocles scripserit πιστοί μ' ὀκωχεύουσιν ἐν φορᾷ δέμας. Rectam verbi formam Hesychius ipse annotavit, 'Οκωχεύειν: ἔχειν, συνέχειν.

ΚΗΔΑΛΙΩΝ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

Eustathius p. 987, 8. "Οτε Κρόνος ἐταρταρώθη, ἐξεδόθη τῷ Διὶ παρὰ Τηθύος καὶ 'Ωκεανοῦ ἡ "Ηρα, ἐγκύμων μὲν οὖσα, ὡς παρθένος δὲ ὑπονοουμένη. τεκοῦσα δὲ τὸν "Ηφαιστον προσεποιήσατο δίχα μίξεως τεκεῖν καὶ Κηδαλίωνι τῷ Ναξίῳ ἐκεῖνον παρέδωκε διδάξαι χαλκευτικήν. Lucianus de domo c. 28. vol. 3. p. 206. 'Ωρίων φέρει τὸν Κηδαλίωνα τυφλὸς ὤν, ὁ δ' αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ φῶς ὁδὸν ἐποχούμενος, καὶ ὁ "Ηλιος φανεὶς ἰᾶται τὴν πήρωσιν. Hygin. Poet. Astron. 2. 34. p. 486. Haec et alia collegit Welckerus in Append. ad Trilog. p. 315.

304. Etymol. M. p. 753, 5. ubi de voc. τερθρεία agitur, ὁ δὲ 'Ωρος ὁ Μιλήσιος λέγει ὅτι εἶναι περὶ ἃ ἄχρηστα τινὲς σπουδάζουσιν, ἀντὶ τοῦ κενοσπουδία· παρὰ τὸ τερθρεύειν, καὶ τερθρευόμενος. Φερεκράτης, τερθρία, πνοή. ad quae Gaisfordus haec ex codici-
ἐ
bus suis annotavit, "εἶναι περὶ ἃ] π D. (i. e. codex
ετ
Dorvill.) παρὰ τὸ — Φερεκράτης] π κεν" ἑώρʒ D. τερθρία, πνοή] ἀγροῖς τ. μέντοι π. διὰ τοῦ ῐ ἢ
α
ὀπισθία V. (i. e. codex Leidensis) ἀγροῖς τερθρι μέν-
δ'
τοι πνοὴ διὰ τοῦ ῐ ἢ ὀπισθία σοφοκλῆς κη κενὸν ἑωραʒ M. (i. e. codex Marcianus.) Locus videtur sumptus ex Sophoclis Cedalione, sed verba non extrico."
ετ
Sigla libri Dorvilliani π nihil aliud significat quam
αὸ
παρὰ τὸ, modo sic modo πτ scriptum, ut in specimine codicis videre licet, quod tabula lithographica expressum editioni suae praefixit Gaisfordus. Ex quo sequitur post παρὰ τὸ excidisse quae in aliis codicibus et partim etiam in libris vulgatis servata videmus. Itaque totus locus sic videtur in ordinem esse redigendus, 'Ο δὲ 'Ωρος ὁ Μιλήσιος λέγει [ὅτι περὶ ἄχρηστα τινὲς σπουδάζουσιν] ἀντὶ τοῦ κενοσπουδία, παρὰ τὸ τερθρεύειν· καὶ "Τερθρευόμενος κέν' ἑώραται (ut ἑώραται λειτουργῶν Demosth. p. 1121, 22.)" Φερεκράτης 'Αγρίοις. Τερθρία μέντοι πνοὴ διὰ τοῦ ῐ ἢ ὀπισθία Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι. Sophoclis verba sunt τερθρία πνοή, μέντοι vero non poetae, sed grammatici vocabulum est, qui τερθρία per ι scriptum opposuit substantivo τερθρεία per diphthongum scribendo.

305. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 30, 27. Σ. ἐν Κηδαλίωνι (codex κηδεμόνι) σατυρικῷ φησι

Καὶ δή τι καὶ παρεῖκα τῶν ἀρτυμάτων
ὑπὸ τοῦ δέατος.

ἀντὶ τοῦ δέους. V. 1. τῶν ἀρτυμάτων] Conf. fragm. 601. Hesychius, Δέατος: δέους. Σ. Κηδαλίωνι.

306. Hesychius, Αὐτοκτίτους (codex αὐτοκτίστους) δόμους: οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταὐτομάτου γεγενημένους, ἢ τοὺς οὐκ οἰκουμένους. Σ. Κηδαλίωνι.

307. Photius p. 217, 9. et scholiasta Platonis p. 323. et Suidas, Λευκὴ στάθμη: ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων, ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι

Τοῖς μὲν λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι,
οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴ στάθμη.

Comparandus etiam Hesychius s. v. Λευκὴ στάθμη et Zenobius Prov. 4, 89. V. 1. μὲν om. Eustath. p. 1023, 2. ubi hos versus sine nomine poetae affert. 2. λευκὴ στάθμη] λευκὴν στάθμην Eustath.

308. Photius p. 338, 15. et Suidas, "Ονου σκιά: καὶ, περὶ ὄνου σκιᾶς. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι

"Οτι ἂν τι γένηται, τὰ πάντ' ὄνου σκιά.

Photius γίνηται. Suidas γένηται. Dobraeus "Οταν γένηται ταῦτα, πάντ' ὄνου σκιά.

309. Athenaeus 4. p. 164ᵃ. Κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέους Κηδαλίωνα ἐστὲ

Μαστιγίαι, κέντρωνες, ἀλλοτριοφάγοι.

Ex Epitome Eustathius p. 1404, 13.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ (?).

310. Erotianus p. 62. (p. 45. ed. Klein.) 'Ανταῖον (codices ἄντεον hic et infra) θεόν: τὸν βλάβης ὑπονοούμενον αἴτιον ἔσεσθαι ἄνθρωπον (ἀνθρώπῳ Nauckius). ἀνταῖον δ' ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν σώφρονα, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Κλυταιμνήστρᾳ λέγων "Τὸν δὲ ἀνταῖον περιδινέοντα οὐχ ὁρᾶτε καὶ δεῖμα προσπνέοντα (codex Cantabrigiensis προσπαίοντα, Parisini 2151. 2614. 2651. προσπέοντα) ἀνταίας (libri ἀντέας vel ἀντίας) θεοῦ." Verba valde corrupta incertis coniecturis tentarunt viri docti: v. Welcker. p. 108. Lobeck. in Actis Societ. Graecae vol. 2. p. 307. et in

Patholog. p. 162. Ceterum vereor ne haec tragoedia non sit diversa ab Iphigenia: quae etiam Welckeri sententia est.

ΚΟΛΧΙΔΕΣ.

Scriptor argumenti Promethei Aeschylei: Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιία ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κόλχοις. Fabulam de Iasone Medeae ope arietis aurei vellus repetente, quae huic tragoediae argumentum praebuit, narrat Apollodorus 1, 9, 23. Alia de ea contulit Welckerus p. 333—336. Prometheus memoratur fragm. 317.

311. Stobaeus 22, 23.

Καλὸν φρονεῖν τὸν θνητὸν ἀνθρώποις ἴσα.

312. Athenaeus 13, p. 602ᵉ. Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι περὶ Γανυμήδους τινὰ λόγον ποιούμενος

Μηροῖς ὑπαίθων τὴν Διὸς τυραννίδα.

313. Bekkeri Anecd. p. 404, 19. et Suidas, Ἀνθυπουργῆσαι χάριν: τὸ ἀνταποδοῦναι χάριν. Σ. Κολχίσιν

Ἡ φῂς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν;

314ᵃ. Schol. Apollonii Rhodii 3, 1371, Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι πεποίηκε τοῦ ἀγγέλου τὸν Αἰήτην πυθόμενον (πυθομένου codex) περὶ τῶν προειρημένων οὕτως

Ἡ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν οὑπιχώριος;
καὶ κρᾶτα φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι,
χαλκηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέδυ;

Versum 1. Aeetae, versus 2. et 3. nuncii esse ex verbis scholiastae apparet. 2. κρᾶτα Bergkius pro κάρτα. εὐλόφῳ σφηκώματι] εὐλόφῳ σφηκώμενα codex. Correxit Valckenarius ex glossa Hesychii Φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι: ἀντὶ τοῦ ἀναφὺς ὄρτιος. 3. μητρὸς ἐξέδυ Rutgersius. μὴ προσεξέδυ codex.

314ᵇ. Pollux 7, 68. Ὅ τε τῆς Ἀμαζόνος ζωστὴρ καὶ ἡ ἐν ταῖς Σοφοκλέους Ζωστῆρσιν ἐπιζώστρα. λέγει γοῦν· Ἔχοντας εὐζώνοις ἔστασαν ἱματίων ἐπιζώστρας. Veram scripturam ταῖς Σοφοκλέους Κολχίσιν ex codice Parisino restituit Bekkerus.

315. De morte Apsyrti: vide fragm. 491.

316. Hesychius, Ἐπαλλαχθεῖσα: ἐπαλλάξασα. Σ. Κ.

317. Etymolog. M. p. 439, 1. Σ. Κόλχοις

Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἤστε τὸν Προμηθέα.

ἀντὶ τοῦ ᾔδειτε. Promethei unguenti, de quo Apoll. Rh. 3, 843., mentionem παρεκβάσεως de Prometheo ansam fuisse Welckerus coniecit.

318. Athenaeus 2. p. 70ᵃ. Κινάρα: ταύτην Σ. ἐν Κολχίσι κυνάραν καλεῖ. Ex Epitome Eustathius p. 1822, 17.

319. Galenus vol. 9. p. 385. Charter. (5. p. 451. Basil.) Δοκεῖ μὲν γὰρ αὐτὴν (τὴν πέμφιγα) ἐπὶ τῆς πνοῆς Σοφοκλῆς ἐν Κόλχοις λέγειν

Ἀπῇξε πέμφιξιν οὐ πέλας φόρου.

— ἐπὶ δὲ τῶν ἀκτίνων αὐτῶν δοκεῖ χρῆσθαι τῷ ὀνόματι Σ. ἐν Κόλχοις κατὰ τάδε τὰ ἔπη

Κἂν ἐθαύμασας
τηλέσκοπον πέμφιγα χρυσέαν ἰδών.

Versum primum Hermannus Opusc. vol. 4. p. 277. ita corrigit, Ἀπῇξε πέμφιξ ὡς ἱπνοῦ (πέμφιξ ἡλίου Maur. Schmidtius) σελασφόρου. Idem in altero loco emendavit vulgatum ἐθαύμασα. τηλέσκοπον pro τῆδε σκοπῶν Bentleii emendatio est.

320. Scholiasta Pindari Pyth. 4, 398. Τοὺς πυρίπνους ταύρους Ἀντίμαχος ἐν Λύδῃ Ἡφαιστοτεύκτους λέγει. καὶ Σοφοκλῆς δὲ χαλκοῦς (δ' ἐν Κολχίσι Bothius) βοῦς ἀδερμάτους φησίν

Χαλκοσκελεῖς γὰρ — —
— — ἐκπνέουσι πνευμάτων ἄπο·
φλέγει δὲ μυκτὴρ, ὡς — —

V. 2. πνευμάτων] Scribendum πνευμόνων (vel potius πλευμόνων) cum Bergkio: quae vocabula pariter permutata sunt in codicibus Aeschyli Sept. 61. et Diodori 17, 84. Totum autem locum sic redintegrat Bergkius, Χαλκοσκελεῖς γὰρ καὶ τὸ πᾶν ἀδέρματοι | πυρὸς φλόγ' ἐκπνέουσι πνευμόνων ἄπο· | φλέγει δὲ μυκτὴρ ὡς ἱπνὸς σελασφόρος.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

Non diversam hanc tragoediam ab Ione fuisse videri supra dictum est ad Ionem.

321. Stobaeus 4, 38.

Ταῦτ' ἐστὶν ἄλγιστ', ἣν παρὸν θέσθαι καλῶς
αὐτός τις αὑτῷ τὴν βλάβην προσθῇ φέρων.

V. 1. ἣν] ἂν libri. 2. αὑτῷ] αὐτῷ libri. φέρων] θέλων Nauckius.

322. Stobaeus 7, 8.

Ὅστις δὲ τόλμῃ πρὸς τὸ δεινὸν ἔρχεται,
ὀρθὴ μὲν ἡ γλῶσσ' ἐστὶν, ἀσφαλὴς δ' ὁ νοῦς.

V. 1. τόλμης Elmsl. ad Medeam p. 146.

323. Stobaeus 12, 4.

Καλὸν μὲν οὖν οὐκ ἔστι τὰ ψευδῆ λέγειν·
ὅτῳ δ' ὄλεθρον δεινὸν ἀλήθει' ἄγει,
συγγνωστὸν εἰπεῖν ἐστι καὶ τὸ μὴ καλόν.

V. 2. ἀλήθει'] ἡ ἀλήθει' libri.

324. Stobaeus 38, 26.

Οὔτε γὰρ γάμον, ὦ φίλαι,
οὔτ' ἂν ὄλβον ἔκμετρον
ἔνδον εὐξαίμαν ἔχειν·
φθονεραὶ γὰρ ὁδοί.

V. 1. ὦ recte delere videtur Nauckius. 3. εὐξαίμαν Seidlerus. εὔξαιμ' ἂν libri.

325. Stobaeus 91, 28.

Καὶ μή τι θαυμάσῃς με τοῦ κέρδους, ἄναξ,
ὧδ' ἀντέχεσθαι. καὶ γὰρ οἱ μακρὸν βίον
θνητῶν ἔχουσι, τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως
ἀπρὶξ ἔχονται κἄστι πρὸς τὰ χρήματα
θνητοῖσι τἄλλα δεύτερ'· εἰσὶ δ' οἵτινες
αἰνοῦσιν ἄνοσον ἄνδρ', ἐμοὶ δ' οὐδεὶς δοκεῖ
εἶναι πένης ὢν ἄνοσος, ἀλλ' ἀεὶ νοσεῖν.

326. Stobaeus 103, 15.

Κάλλιστόν ἐστι τοὔνδικον πεφυκέναι·
λῷστον δὲ τὸ ζῆν ἄνοσον· ἥδιστον δ' ὅτῳ
πάρεστι λῆψις ὧν ἐρᾷ καθ' ἡμέραν.

327. Bekkeri Anecd. p. 373, 5. Ἀκουστά: ὡς ἐν τῇ (codex τῷ) Κρεούσῃ

Ἄπελθ' ἄπελθε, παῖ· τάδ' οὐκ ἀκουστά σοι.

(σοι om. codex) καὶ Εὐριπίδης δὲ πολλάκις. ὁ μέντοι Σοφοκλῆς ἀκούσιμά φησι. Recte additum videtur σοι, quod aptissimum est. Inter ὡς et ἐν nomen excidit Σοφοκλῆς, quod necessarium est propter sequentia verba Εὐριπίδης δέ. Inter Σοφοκλῆς vero et ἀκούσιμα excidisse videtur καί. Adiectivo ἀκουστός utitur Sophocles Oed. T. 1312.

328. Hesychius, Ἀνέκτημαι: ἀνείληφα. Σ. Κ.

329. Pollux 6, 174. Τὸ δὲ ἰσοθάνατον Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Κρεούσῃ οὐ πάνυ ἀνεκτόν.

ΚΡΙΣΙΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΗ).

Paridis iudicium intelligendum esse ex verbis Athenaei apparet.

330. Athenaeus 15. p. 687c. Σοφοκλῆς ὁ ποιητὴς ἐν Κρίσει (codex κρησί) τῷ δράματι τὴν μὲν Ἀφροδίτην ἡδονήν (ἡδονικήν Nauckius) τινα οὖσαν δαίμονα μύρῳ τε ἀλειφομένην παράγει καὶ κατοπτριζομένην, τὴν δ' Ἀθηνᾶν φρόνησιν οὖσαν καὶ νοῦν, ἔτι δ' ἀρετὴν, ἐλαίῳ χριομένην καὶ γυμναζομένην.

331. Herodianus περὶ διχρόνων in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 295, 8., exscriptus ab Dracone qui dicitur p. 35, 5. et grammatico Hermanni p. 441. Φάρος συστέλλον τὸ α, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κρίσει σατυρικῇ

Καὶ δὴ φάρει τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι.

In Herodiani libro περὶ μονήρους λέξεως p. 36, 24. haec partim in lacunam inciderunt: unde postrema tantum verba supersunt τῷδ' ὡς ἐμῷ καλύπτομαι.

332. Hesychius, Βυδοί: οἱ μουσικοί. ἢ κροῦμά τι. Σ. Κρίσει. Codex σαφῶς κρησίν. Quod etiam Σ. Ἀκρισίῳ esse potest: v. ad fragm. 79.

ΚΩΦΟΙ.

333. Scholiasta Nicandri Ther. 343. Ἄλλοι δὲ οὕτω τὸν μῦθόν φασιν. Προμηθέα τὸ πῦρ κλέψαντα καὶ τοῖς ἀνθρώποις δωρησάμενον οἱ λαβόντες ἐμήνυσαν, οὐ καλὴν τῆς χάριτος τίνοντες ἀμοιβήν· ἐφ' οἷς τὸν Δία φασὶν ἐπαινέσαντα φάρμακον αὐτοῖς ἀγηρασίας δοῦναι· τοὺς δὲ λαβόντας ἀποφέρειν τὸ δωρηθὲν ἐπὶ ὄνου· τὸν δὲ δίψει τειρόμενον ἐλθεῖν εἰς κρήνην, ἣν ἐφύλασσεν ὄφις· καὶ τοῦ ποτοῦ ὀρεγόμενος ἀπέδοτο τοῦ γήρως τὸ φάρμακον· διὸ πάντας μὲν τοὺς ὄφεις καθ' ἕκαστον νεάζειν ἐνιαυτόν, ἀποδυομένους τὸ γῆρας, τὸν δὲ ὄφιν τῆς κρήνης φύλακα καταλαβεῖν τὸ δίψος. ὅθεν τοῖς δηχθεῖσιν ἐμποιεῖ δίψαν. ἔστι δὲ ὁ μῦθος παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς. Eandem fabulam narrat Aelianus de Nat. Anim. 6, 51. omisso nomine dramatis. Κρήνης φύλακα χωρίτην ὄφιν memorat poeta fragm. 219.

334. Schol. Apollonii Rhodii 1, 972. Λέγεται δὲ ἴουλος καὶ ζῷόν τι, θηρίδιον πολύπουν· ἑκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις

Κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόσπριος.

Hesychius, Ὄνος ἰσόσπριος: ἔστι δὲ ζῷον πολύπουν, ὀσπρίῳ ὅμοιον, ὃ καὶ ἴουλον τινές φασιν. Photius p. 337, 17. Ὄνος ἰσόσπριος: ζῷον πολύπουν σκωληκῶδες, ὃ συνειληθὲν ὅμοιον κυάμῳ φαίνεται.

335. Schol. Apollonii Rhodii 1, 1126. Ὅτι δὲ νύμφη τις Οἰαξίδος γῆς δραξαμένη τοὺς καλουμένους Ἰδαίους Δακτύλους ἐποίησε παρὰ Στησιμβρότου εἴληφε· καὶ ὅτι διὰ τὸ ῥυῆναι αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν Δάκτυλοι ἐκλήθησαν. Σοφοκλῆς δὲ αὐτοὺς Φρύγας καλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις. "Confer Zenobium Prov. 4, 80. Κέλμις ἐν σιδήρῳ, ubi omisso fabulae nomine citatur Sophocles ἐν Σατύροις, et Wesselingium ad Diodorum Sic. vol. 1. p. 381, 4," Brunck. Adde Strabon. 10. p. 473. Δακτύλους δ' Ἰδαίους φασί τινες κεκλῆσθαι τοὺς πρώτους οἰκήτορας τῆς κατὰ τὴν Ἴδην ὑπωρείας· πόδας μὲν γὰρ λέγεσθαι τὰς ὑπωρείας, κορυφὰς δὲ τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν· αἱ οὖν κατὰ μέρος ἐσχατιαὶ καὶ πᾶσαι τῆς μητρὸς τῶν θεῶν ἱεραὶ περὶ τὴν Ἴδην. Σοφοκλῆς δὲ οἴεται πέντε τοὺς πρώτους ἄρσενας γενέσθαι, οἳ σίδηρόν τε ἐξηῦρον καὶ εἰργάσαντο πρῶτοι, καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν πρὸς τὸν βίον χρησίμων· πέντε δὲ καὶ ἀδελφὰς τούτων· ἀπὸ δὲ τοῦ ἀριθμοῦ Δακτύλους κληθῆναι. ἄλλοι δ' ἄλλως μυθεύουσιν, ἀπόροις ἄπορα συνάπτοντες· διαφόροις δὲ καὶ τοῖς ὀνόμασι καὶ τοῖς ἀριθμοῖς χρῶνται, ὧν Κέλμιν ὀνομάζουσί τινα καὶ Δαμναμενέα, καὶ Ἡρακλέα, καὶ Ἄκμονα· καὶ οἱ μὲν ἐπιχωρίους τῆς Ἴδης, οἱ δὲ ἐποίκους· πάντες δὲ σίδηρον εἰργάσθαι ὑπὸ τούτων ἐν Ἴδῃ πρῶτόν φασι· πάντες δὲ καὶ γόητας ὑπειλήφασι, καὶ περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν καὶ ἐν Φρυγίᾳ ᾠκηκότας περὶ τὴν Ἴδην, Φρυγίαν τὴν Τρωάδα καλοῦντες, διὰ τὸ τοὺς Φρύγας ἐπικρατῆσαι πλησιοχώρους ὄντας, τῆς Τροίας ἐκπεπορθημένης.

ΛΑΚΑΙΝΑΙ.

"Fabulae argumentum e parva Iliade sumptum testatur Aristoteles de Poëtica cap. 23. τοιγαροῦν ἐκ μὲν Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας μία τραγῳδία ποιεῖται ἑκατέρας ἢ δύο μόναι, ἐκ δὲ Κυπρίων πολλαί, καὶ ἐκ τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος πλέον ὀκτώ, οἷον Ὅπλων κρίσις, Φιλοκτήτης, Νεοπτόλεμος, Εὐρύπυλος, πτωχεία, Λάκαιναι, Ἰλίου πέρσις καὶ ἀπόπλους καὶ Σίνων καὶ Τρῳάδες." Brunck. Lacaenae mulieres, quae chorum effecerint, intelligendae haud dubie Helenae comites. Argumentum fabulae videtur fuisse raptus Palladii ab Ulixe et Diomede perpetratus, de quo conf. Procli Chrestom. p. 460. ed. Gaisf. et schol. Homeri Il. 6, 311. Quae pluribus persecutus est Welckerus p. 145 151.

336. Pollux 9, 49. Ἔστι δὲ ἡ ψαλὶς εἶδος οἰκοδομήματος. ἥ που καὶ Σοφοκλῆς ἐν Λακαίναις λέγει

Στενὴν δ' ἔδυμεν ψαλίδα κοὐκ ἀβόρβορον.

ἀβόρβορον pro ἀβάρβαρον Blomfieldus. Servius ad Virgil. Aen. 2, 166. *Diomedes et Ulixes, ut alii dicunt cuniculis, ut alii, cloacis ascenderunt arcem.*

337. Priscianus 18. vol. 2. p. 197. Krehl. (vol. 2. p. 302. ed. Hertz.) *Attici*, ἄρχω τοῦδε καὶ τόδε, ἀντὶ τοῦ κατάρχω. *Sophocles* Λακαίναις

Θεοὶ γὰρ οὔποτ', εἴ τι χρὴ βροτὸν λέγειν,
ἄρξασι Φρυξὶ τὴν κατ' Ἀργείους ὕβριν
ξυναινέσονται ταῦτα. μὴ μάχου βίᾳ.

V. 1. θεοὶ γὰρ codex Paris. Legebatur θεοῖς ἄρ'. 2. Ἀργείους] Ἀργείων Ellendtius. 3. Codex Monac. ΞΥΝΑΙΝΕωΤΑΤΑΥΤΑ. ξυναινέσω τὰ ταῦτα codex Paris. Recte correxit Madvigius in Schneidewini Philologo vol. 1. p. 671.

338. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 40, 11. Τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Λακαίναις δανοτὴς εἰρημένον "Ἐν ᾗ παύσετ' ἀμερίων μόχθων τε καὶ δανοτῆτος" ὑγιῶς ἂν ἔχοι εἰ παρ' ὄνομα σχηματισθείη. δανότης et δανότητος Lehrsius. Incerta significatio vocabuli. Versus fortasse Glyconei, ἐν ᾗ παύσαιθ' ἀμερίων μόχθων καὶ δανοτῆτος. Τε etiam Herwerdenus delevit p. 12. etsi longe aliter, sed parum probabiliter, de ceteris iudicans.

339. Strabo 8. p. 364. Τὴν δὲ Λᾶν οἱ Διόσκουροι ποτὲ ἐκ πολιορκίας ἑλεῖν ἱστοροῦνται, ἀφ' οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν. (Conf. Hesychii interpretes ad Λαπέρσαι.) καὶ Σοφοκλῆς λέγει που

Νὴ τὼ Λαπέρσα, νὴ τὸν Εὐρώταν τρίτον,
νὴ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς.

ΛΑΟΚΟΩΝ.

Argumentum fabulae quod fuerit ex Hygini fabula 135. colligi posse vidit Heynius ad Virgil. Aeneid. librum 2. exc. 5. V. etiam Servium ad Aen. 2, 201. et 211. et Welcker. p. 152. De anguibus qui Laocoontem petunt Servius ad v. 204: *horum sane draconum nomina Sophocles in Laocoonte dicit.* Nomina illa Nauckius coniicit fuisse Πόρκης et Χαρίβοια, coll. C. Keilii Anal. epigr. p. 191.

340. Harpocratio, grammaticus Bekkeri p. 332, 5. et Suidas s. v. ἀγυιαί, Ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν — εἶεν δ' ἂν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι ἀγυιεῖς οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί, ὥς φασι Κρατῖνος καὶ Μένανδρος, καὶ

Σοφοκλῆς ἐν τῷ Λαοκόωντι, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησὶ

Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ
σμύρνης σταλαγμούς, βαρβάρους εὐοσμίας.

V. 2. σταλαγμοὺς] σταλαγμοῖς Harpocrationis libri plerique.

341. Scholiasta Aristophanis Ranar. 678. Παρὰ τὰ Σ. ἐκ Λαοκόωντος "Πόσειδον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρῶνας (Αἰγαίους ἔχεις πρῶνας Bergkius) ἢ γλαυκᾶς μέδεις (μεδέεις duo codd.) εὐανέμου λίμνας ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων." στομάτων σπιλάδεσσι Bergkius. στομάτων ex participio aliquo, velut πολεύων, corruptum esse coniecit Herwerdenus p. 13.

342. Dionysius Halic. Antiq. 1, 48. Σοφοκλῆς μὲν ὁ τραγῳδοποιὸς ἐν Λαοκόωντι δράματι, μελλούσης ἁλίσκεσθαι τῆς πόλεως, πεποίηκε τὸν Αἰνείαν ἀνασκευαζόμενον εἰς τὴν Ἴδην, κελευσθέντα ὑπὸ τοῦ πατρὸς Ἀγχίσου, κατὰ τὴν μνήμην ὧν Ἀφροδίτη ἐπέσκηψε καὶ ἀπὸ τῶν νεωστὶ γενομένων περὶ τοὺς Λαοκοωντίδας σημείων* τὸν μέλλοντα ὄλεθρον τῆς πόλεως συντεκμηράμενον. ἔχει δὲ αὐτῷ τὰ ἰαμβεῖα ἐν ἄλλῳ προσώπῳ λεγόμενα ὧδε

Νῦν δ' ἐν πύλαισιν Αἰνέας ὁ τῆς θεοῦ
πάρεστ', ἐπ' ὤμων πατέρ' ἔχων κεραυνίου
νώτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος.
κύκλῳ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν·
συμπλάζεται δὲ πλῆθος οὐχ ὅσον δοκεῖς,
οἳ τῆσδ' ἐρῶσι τῆς ἀποικίας, Φρυγῶν.

V. 1. Αἰνείας libri. 3. μοτοῦ Plutarchus Moral. p. 100 d. ubi hunc versum omisso poetae fabulaeque nomine affert. 4. κύκλῳ Reiskius] κυκλεῖ vel κυκλοῖ libri. παμπληθίαν] παμπησίαν Naeckius. 5. συμπλάζεται] Alii libri συμπάζεται, συνοπάζεται. δοκεῖς, οἳ Reiskius pro δοκεῖ σοι.

343 a. Stobaeus 29, 38. Σοφοκλέους Λαοκόωντος

Πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς.

343 b. Stobaeus 29, 37. Σοφοκλέους

Μόχθου γὰρ οὐδεὶς τοῦ παρελθόντος λόγος.

Lemma Σοφοκλέους est in ed. Trincavelli, totum locum om. duo libri optimi, quem inter fragmenta Laocoontis posuit Brunckius auctoritate codicis Vindobonensis, quem Σοφοκλέους omittere annotavit Gaisfordus. Ex his colligi potest hunc versum et sequentem πόνου μεταλλαχθέντος οἱ πόνοι γλυκεῖς transpositos in unum esse fragmentum coniungendos cum lemmate Σοφοκλέους Λαοκόωντος.

344. Hesychius, Καταρράκτης: ὀχετός, ῥύαξ. καὶ ὁ ἀετός. Σ. Λαοκόωντι.

[ΛΑΡΙΣΑΙΟΙ. Vide ΑΚΡΙΣΙΟΣ.]

ΛΗΜΝΙΑΙ.

345. "Notum dramatis argumentum, Argonautarum in Lemnum appulsus, cum Lemniis mulieribus congressus, quem narrat Argonauticorum poeta lib. 1. v. 609. [Coniecturas de singulis fabulae partibus proposuit Welckerus p. 326.—328.] Correctum fuisse videtur post primam emissionem, iterumque in scenam productum. Nam a Stephano in Δώτιον laudantur Λήμνιαι πρότεραι,

Φερητίδης τ' Ἄδμητος ἠδ' ὁ Δωτιεὺς
Λαπίθης Κορωνός."

Brunck. Scribendum Κόρωνος: v. Arcad. p. 66, 9. Idem vitium apud Diodor. 4, 37.

346. Schol. Pindari Pyth. 4, 303. Πάντας Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνιάσι τῷ δράματι καταλέγει τοὺς εἰς τὸ Ἀργῷον εἰσελθόντας σκάφος. Ex hoc catalogo nomina sumta sunt fragm. 345.

347. Schol. Apollonii Rhodii 1, 773. Ὅτι δὲ ἐμίγησαν οἱ Ἀργοναῦται ταῖς Λημνίαις Ἡρόδωρος ἱστορεῖ. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ὑψιπύλῃ ἐν ὅπλοις φησὶν αὐτὰς ἐπελθούσας χειμαζομένοις τοῖς Ἀργοναύταις, μέχρις οὗ ὅρκον ἔλαβον παρ' αὐτῶν ἀποβάντας μίσγεσθαι αὐταῖς. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Λημνίαις καὶ μάχην ἰσχυρὰν αὐτὰς συνάψαι φησίν.

348. Etymol. M. p. 26, 16. Ἄθως: ἀκρωτήριον Θρᾴκης. Σοφοκλῆς

Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας βοός.

ἐν γὰρ τῇ Λήμνῳ βοῦς χαλκῆ ἵδρυται, ἐφ' ἣν τοῦ Ἄθω ἡ σκιὰ φθάνει. Versus est proverbialis, cuius diversae sunt apud alios scriptores (Plut. Mor. p. 935 f. schol. Hom. Il. 14, 229. Eustath. p. 980, 46. schol. Theocr. 7, 76. Suid. s. v. Ἄθως et paroemiogr. ap. Leutsch. vol. 1. p. 356.) lectiones, καλύψει (vel καλύπτει) pro σκιάζει, πλευρὰ pro νῶτα, et ἁλὸς pro βοός: de quibus dixerunt Ruhnkenius Ep. crit. p. 197. et Piersonus ad Moeridem p. 267.

349. Stephanus, Χρύση: ἡ πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος ἐγγὺς Λήμνου. Σ. Λημνίαις

Ὦ Λῆμνε Χρύσης τ' ἀγχιτέρμονες πάγοι.

350. Hesychius, Ἀξύμβλητον: ὃ μηδενὶ ἀπαντᾶν δυνατόν, ἢ ἀσυνάντητον. Σ. Λ. Versum sine fabulae nomine attulit gramm. in Bekk. Anecd. p. 413, 14. et Etym. M. in cod. Voss. (apud Gaisf. p. 327 c) et Eustath. p. 1405, 58. Ἀξύμβλητον· ὥστε μηδενὶ ἀπαντῆσαι. Σοφοκλῆς

Ἄπλατον, ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην.

Scribebatur ἄπλαστον. Correxit Bergkius.

351. Hesychius, Ἀσάλπικτον ὥραν: τὸ μεσονύκτιον. ἑσπέρας γὰρ καὶ ὄρθρου ἐσάλπιζον. Σ. Λ. Bekk. Anecd. p. 450. 26. Ἀσάλπιγκτον ὥραν· τὸ μεσονύκτιον. οὕτω Σοφοκλῆς.

352. Scholiasta Platonis p. 393. Αὐτὸ δείξει: — μέμνηται δὲ τῆς παροιμίας Σοφοκλῆς ἐν Λημνίαις οὕτως

Ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον, ὡς ἐγώ, σαφῶς.

ἐγὼ] ἔχει Herwerdenus p. 17. δοκῶ Meinekius.

[ΜΑΝΤΕΙΣ. Vide ΠΟΛΥΙΔΟΣ.]

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

353. Plinius H. N. 37, 11. de electro: *Sophocles tragicus poeta — ultra Indiam fieri dixit e lacrimis meleagridum avium Meleagrum deflentium. Quod et credidisse eum vel sperasse aliis persuaderi posse quis non miretur?* Fabulam de Meleagro narrarunt Homerus Il. 9, 529. seqq. Apollodorus 1, 8, 3. Diodorus 4, 34. Ovidius Metam. 8, 270 seqq. Hyginus Fab. 174. Post Sophoclem tractavit Euripides. De Sophocleae fabulae compositione, de qua dixit Welckerus p. 403.—406., nihil fere compertum habemus. Chorum ex sacerdotibus compositum fuisse tradit schol. Hom. Il. 9, 575. ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς ἐν τῷ Μελεάγρῳ τὸν χορὸν ἀπὸ ἱερέων παρήγαγεν. Scholiasta recentior Σ. τὸν χορὸν Οἰδίποδος ἐξ ἱερέων ποιεῖ, interpolatione indocta, quam notavit Lehrs. de Aristarcho p. 39.

354 a. Hesychius, Ἀντίβοιον: ἰσόβοιον, ἀντὶ βοὸς καθαγιαζόμενον. Σ. Μ.

* Proclus Chrestom. p. 460. ed. Gaisf. δύο δράκοντες ἐπιφανέντες τὸν Λαοκόωντα καὶ τὸν ἕτερον τῶν παίδων διαφθείρουσιν· ἐπὶ δὲ τῷ πέρατι δυσφορήσαντες οἱ περὶ τὸν Αἰνείαν ὑπεξῆλθον εἰς τὴν Ἴδην.

354b. Hesychius, Ἰξοφόρους δρύας: τὰς ἰξὸν φερούσας. Σ. Μ.

355. Κυάμῳ πατρίῳ (τῶν Αἰτωλῶν): vide fragm. 271.

356. Hermogenes vol. 3. p. 324. Φίλανδρόν που τὴν Ἀταλάντην εἶπεν ὁ Σοφοκλῆς διὰ τὸ ἀσπάζεσθαι σὺν ἀνδράσιν εἶναι, ἡμῶν πάλιν ἐπὶ ἄλλου πράγματος ταττόντων τοὔνομα τοῦτο. Ad hanc fabulam rettulit Brunckius cum proximo fragmento.

357. Lucian. Symp. c. 25. vol. 3. p. 437. Εἰ δὲ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαί σοι δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἑστιῶν. φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Σοφοκλῆς

Συὸς μέγιστον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις
ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἑκηβόλος θεά.

ΜΕΜΝΩΝ.

Dramatis huius meminit auctor argumenti Aiacis. Fabulam eandem esse quae Αἰθίοπες coniecit Heynius ad Apollod. vol. 2. p. 301. et ad Virgil. Aen. 1. exc. 19.

[ΜΙΝΩΣ. Vide ΚΑΜΙΚΙΟΙ.]

[ΜΥΚΗΝΑΙΑΙ. Vide ΑΤΡΕΥΣ.]

ΜΥΣΟΙ.

Fabulam eandem esse quae Τήλεφος ab Hesychio appellatur in glossa infra afferenda probabilis Welckeri opinio est p. 414. Nam in Μυσοῖς de Teuthrante Mysiae rege et Telepho actum esse videri: v. Hygin. Fab. 100. Telephum Aeschylus quoque in Μυσοῖς tragoedia produxerat.

358. Stobaeus 26, 4.

Ὡς τοῖς κακῶς πράσσουσιν ἡδὺ καὶ βραχὺν
χρόνον λαθέσθαι τῶν παρεστώτων κακῶν.

359. Stobaeus 98, 23. Σ. "Ἄμοχθος γὰρ οὐδείς· ὁ δ' ἥκιστα ἔχων μακάρτατος." Verba metro soluta.

360. Strabo 8. p. 356. ubi πόλις sensu latiore de terra a poetis dici docet, Σοφοκλῆς δ' ἐν Μυσοῖς

Ἀσία μὲν ἡ σύμπασα κλῄζεται, ξένε,
πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος.

361. Athenaeus 4. p. 183e. Μνημονεύει δὲ τοῦ τριγώνου τούτου καὶ Σοφοκλῆς ἐν μὲν Μυσοῖς οὕτως

Πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος ἀντίσπαστά τε
Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία.

καὶ ἐν Θαμύρᾳ. Iterum affert 14. p. 635e.

V. 1. τε abest p. 635. 2. ἐφυμνεῖ] ἐφύμνει p. 635.

362. Pollux 10, 186. Φαίης δ' ἂν καὶ σίσυρναν, Σοφοκλέους ἐν Μυσοῖς λέγοντος

Ψαλίδας, τιάρας καὶ σισυρνώδη στολήν.

Ψαλίδας] Ψέλλια Bergkius. Hesychius, Σισυρνώδη στολήν: τὸν ἐκ τῆς σισύρνης στολισμόν.

363. Antiatticista p. 83, 22. Ἄβολον ἵππον: Σ. Μυσοῖς (codex μούσαις).

364. Hesychius, Ἀποβάθρα: ἀποβατηρία. ἢ κλίμαξ νεώς. Σ. Μ. Bekk. Anecd. p. 426, 18. Ἀποβάθρα: ἀποβατήρια. οὕτω Σοφοκλῆς. Scribendum Ἀπόβαθρα: v. L. Dindorf. in Thesauro vol. 1. part. 2. p. 1362.

365. Hesychius, Ἀποσύρει: ἀποσπᾷ. Σ. Μ.

366. Hesychius, Ἀπύρου: ἀθύτου. Σ. Μ.

367. Hesychius, Ἀστραφής: σκληρός. Σ. Μ.

368. Hesychius, Ἀφθίτους γνώμας: ἀμετρέπτους. Σ. Μ.

ΜΩΜΟΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

Ignotum argumentum fabulae. Narrationem de Minerva, Neptuno, Vulcano et Momo apud Lucianum Hermot. c. 20. vol. 1. p. 758. memorat Wagnerus.

369. Hesychius, Ἀλώπηξ: ὄρχησίς τις. καὶ ἀλωπεκίαι ὡς Σοφοκλῆς Μώμῳ (codex μώμων ὡς σοφοκλῆς). ὅπερ ἐστὶν ἐν σώματι πάθος γενόμενον. Ad Sophoclem nihil praeter ὄρχησίς τις pertinere videtur.

370. Hesychius, Ἄμφιον: ἔνδυμα. Σ. Μώμῳ. Eustathius p. 1421 extr. Πηνίον δέ ἐστιν ὁ μίτος, ἐξ οὗ καὶ "χρυσεοπήνητον ἄμφιον," quae Sophoclis verba esse coniecit Hemsterhusius.

371. Hesychius, Ἀναστῦψαι: ἐπᾶραι τὸ αἰδοῖον. ἢ στυγνάσαι. Σ. Μώμῳ. Ἀναστῦψαι ex comicis memorat Pollux 2, 176.

372. Hesychius, Ἄνθρωσκε: ἄνω θρῶσκε, ὀρχοῦ. Σ. Μώμῳ (codex κώμῳ).

373. Hesychius, Ἀποσκόλυπτε: ἀπολέπιζε καὶ ἀποκόλουε. φασὶ καὶ τὸν περιτετμημένον τὸ αἰδοῖον ἀπεσκολυμμένον. Σ. Μώμῳ. Bekkeri Anecd. p. 435. 24. Ἀποσκολύψαι: ἀφελεῖν τὸ δέρρα. ἢ ἀπογυμνῶσαι. Σοφοκλῆς δὲ τὸ ἀποκόλουε ἐν Μενελάῳ.

374a. Bekkeri Anecd. p. 446, 12. Ἄρπην: δρέπανον. Σ. Μώμῳ (codex νόμῳ) σατυρικῷ.

374b. Choeroboscus p. 376, 19. Τὸ σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι, ὅπερ Ἀριστοφάνης παρεμφαίνει (corr. παρεμφέρει) ἐν Εἰρήνῃ (v. 357.) ἐν Μώμῳ Σοφοκλέους προκείμενον, ὡς ἀπὸ τοῦ δόρος ἐστίν. In scholio ad versum Aristophanis ex Achaei Μώμῳ, quam fabulam ab nemine veterum memoratam vidi, affertur versus integer

Ἄρης ὁ λῃστὴς σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι.

ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΚΑΤΑΠΛΕΩΝ. ΝΑΥΠΛΙΟΣ ΠΥΡΚΑΕΥΣ.

Ναύπλιον καταπλέοντα Huschkius in Anal. crit. p. 241. intellexit proficiscentem ad Graecorum castra eo consilio ut poenas exigeret ab iis quorum fraude Palamedes interemtus esset. De quo schol. Eurip. Or. 422. λίθοις φονεύεται ὁ Παλαμήδης· Ναύπλιος δὲ ἀκούσας ἦλθεν εἰς Ἴλιον δικάσαι τὸν φόνον τοῦ παιδός. Eadem quum olim Welckeri sententia fuisset, postmodum mutavit et Ναύπλιον καταπλέοντα eandem quam Ναύπλιον πυρκαέα tragoediam fuisse censuit p. 189. parum probabiliter. Neque enim verisimile est uni eidemque tragoediae, quae simplici Ναυπλίου nomine inscribi poterat, duplex datum esse cognomen. Nihilominus recte iudicare videtur Welckerus fabulam de Nauplio vix duabus sufficisse tragoediis. Quamobrem conicere licet duplicem eiusdem tragoediae exstitisse editionem, quarum altera καταπλέων, altera πυρκαεύς inscribi potuerit, ut Euripidis Hippolytus prior et alter καλυπτομένου et στεφανηφόρου cognomine distincti sunt: de quo fabularum genere dixi ad Athamantis fragm. 1. Cuiusmodi tamen cognomina non magis quam numeri πρότερος et δεύτερος, quorum exempla ibidem collegi, ab poetis addita sunt quum fabulas in scenam producerent, sed ab antiquis grammaticis, qui quum didascalias colligerent operam dabant ut plures eiusdem nominis fabulas distinguerent.

De Nauplio πυρκαεῖ disertum est testimonium Pollucis 9, 156. ὁ δ' ἐμπρήσας τάχ' ἂν πυρκαεὺς ὀνομάζοιτο κατ' Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλέα, οὕτως ἐπιγράψαντας τὰ δράματα, τὸν μὲν τὸν Προμηθέα, τὸν δὲ τὸν Ναύπλιον. De Aeschylo memoria eum fefellit. Neque enim Προμηθεὺς πυρκαεύς, quod parum aptum

Prometheo cognomen foret, sed Προμηθεὺς πυρφόρος, drama satyricum, ab Aeschylo scriptum est: de quo monui ad Aeschyli Fragm. 187. Contra aptissimum Nauplio cognomen illud est, de quo comparanda Hygini narratio Fab. 116.

375. Schol. Pindari Isthm. 5, 10. Τὸν δὲ τρίτον κρατῆρα Διὸς σωτῆρος ἔλεγον, καθὰ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ

Ζεῦ παυσίλυπε καὶ Διὸς σωτηρίου
σπονδὴ τρίτου κρατῆρος.

Verba καὶ Διὸς — κρατῆρος citat schol. Platonis p. 43. ed. Siebenk. (325. ed. Bekk.) et, ut Siebenk. annotavit, Hermias in schol. in Phaedrum. Porro schol. Platonis p. 383. τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι· ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τοῦ ἐν ταῖς συνουσίαις ἔθους. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι. Hesychius, Τρίτος κρατήρ: Σ. Ναυπλίῳ καταπλέοντι. V. 2. σπονδὴ] σπονδαὶ Arsenius p. 90.

376. Stephanus, Ἀσπὶς — Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι

Ἀλλ' ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον.
ὡς ἀσπιδοῦχος, ἢ Σκύθης τοξεύμασι.

V. 1. Sophocles scripserat πεφαργμένον: vide ad Antig. 253. V. 2. ex alio eiusdem fabulae loco sumtus videtur: quamobrem Meinekius καὶ praescripsit.

377. Stobaeus 104, 3. Σ. Ν.

Τῷ γὰρ κακῶς πράσσοντι μυρία μία
νύξ ἐστιν· εὖ παθόντα εἶθ' ἑτέρα θανεῖν.

εἶθ' ἑτέρα] ἡτέρα Scor. θἠτέρᾳ Brunckius. Debebat θἀτέρᾳ. Locus non integer.

378. Aristides vol. 1. p. 259. Ποίας Ναυπλίου πάγας ὑποπύρους, ὡς ἔφη Σοφοκλῆς, ἄξιον τῇ πυρκαϊᾷ ταύτῃ παραβαλεῖν; Fallaces ignes, quibus Nauplius Graecos in saxa litoris Euboici illexerit intelligit Ellendtius in Lexico vol. 2. p. 884.

379. Achilles Tatius Isag. ad Arati Phaenom. cap. 1. p. 122. ed. Petav. (ex cod. Laurentiano 27, 44.) Σοφοκλῆς δὲ Παλαμήδει ἀνατίθησιν. λέγοντα γὰρ Ναύπλιον εἰσάγει

Οὗτος δ' ἐφηῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ,
σταθμῶν τ', ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα·
τάξεις τε ταύτας οὐράνιά τε σήματα,
κἀκεῖν' ἔτευξε πρῶτον ἐξ ἑνὸς δέκα,
κἀκ τῶν δέκ' αὖθις ηὗρε πεντηκοντάδας
ὃς χίλι' εὐθὺς ὃς στρατοῦ φρυκτωρίαν,
ὕπνου φυλαξ . . . οα σημαντήρια
ἔδειξε, κἀνέφηνεν οὐ δεδειγμένα·
ἐφηῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφάς,
νεῶν τε ποιμαντῆρσιν ἐνθαλασσίων
ἄρκτου στροφάς τε καὶ κυνὸς ψυχρὰν δύσιν.

Lectiones codicis Vaticani 191. edidit Keilius in Schneidewini Philol. vol. 1. p. 157. V. 1. et 8. ἐφηῦρε scripsi pro ἐφεῦρε et v. 5. ηὗρε pro εὗρε. 2. σταθμῶν ἀριθμῶν Salmasius, recte, nisi quod τ' addere debebat. σταθμ ἀριθμῶν Vat. στάθμη δ' ἀριθμῶν Laur. lacuna male expleta. De Palamede Philostratus Heroic. p. 708. πρὸ γὰρ δὴ Παλαμήδους — οὐδὲ νόμισμα ἦν οὐδὲ σταθμὰ καὶ μέτρα οὐδὲ ἀριθμοί. εὑρήματα] Suspectum propter praecedens ἐφηῦρε. ὁρίσματα L. Dindorfius. σοφίσματα Meinekius (in Fleckeiseni Annal. a. 1863. p. 381.) collato Aeschyli Prom. 459. ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων ἐξεῦρον αὐτοῖς. Versum 3. qui alienus ab hoc loco videtur, post v. 8. transponi voluit Scaliger. 4. πρῶτον L. Dindorfius pro πρῶτος: cui respondet αὖθις. 6. χίλι'] χίλια Vat. Versus corruptus et fortasse ex duorum versuum reliquiis compositus, ut Keilio videtur. στρατοῦ Vat. στρατῷ Laur. 7. φυλαξ . . . οα Vat. φυλάξεις στιθόα Laur. quae interpolatio similis est ei quam notavimus v. 2. φύλαξι πιστὰ Wagnerus. 8. 9. Verba ἔδειξε et ἐφεῦρε recte transponere videtur Nauckius. 10. ποιμαντῆρσιν Heathius. πυμαντῆρσιν Vat. πημαντῆρσιν Laur. 11. στοφάς τε καὶ Laur. στροφ. . . . καὶ Vat.

380. Eustathius p. 228. Παλαμήδους ἐπινοησαμένου κυβείαν καὶ πεττείαν ἐν Ἰλίῳ εἰς παραμύθιον λιμοῦ κατασχόντος τὴν στρατιὰν λίθος ἐκεῖ ἐδείκνυτο, καθὰ Πολέμων ἱστορεῖ, ἐφ' οὗ ἐπέσσευον. τῆς δὲ τοιαύτης ἐπινοίας τοῦ Παλαμήδους, καὶ τῆς εὑρέσεως δὲ τοῦ χρόνου, ἣν καὶ αὐτὴν ἐκεῖνος ἐσοφίσατο, μάρτυρα παράγουσι Σοφοκλῆν, ὃς ἐν δράματι ὁμωνύμῳ τῷ εὑρετῇ Παλαμήδει φησὶν

Οὐ λιμὸν οὗτος τῶνδ' ἀπῶσε, σὺν θεῷ
εἰπεῖν, χρόνου τε διατριβὰς σοφωτάτας
ἐφηῦρε, φλοίσβου μετὰ κοπὴν καθημένοις,
πεσσοὺς κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος;

"Nihil tam apertum est quam hos versus ad eandem Nauplii ῥῆσιν pertinere, cuius partem ab Achille Tatio servatam supra protulimus. Proinde sunt itidem ex Nauplio: aut si Eustathii fidem sequimur, licet dramatum quibus nunc caremus nullum ipse viderit, ad Palamedem priores alteri etiam referendi sunt." Brunck. Versum ultimum ex Palamede rursus affert Eustathius p. 1397, 8. Recte Brunckius utrumque fragmentum aut ad Nauplium aut ad Palamedem referendum esse indicavit. Alteram sententiam defendit Vaterus in commentatione de Aleadis p. 27. V. 1. τῶνδ' Scaliger pro τόνδ'. 3. ἐφηῦρε scripsi pro ἐφεῦρε.

381. Hesychius, Πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολάς: Σ. Ναυπλίῳ πυρκαεῖ, παρόσον πέντε γραμμαῖς ἔπαιζον. Versum integrum Καὶ πεσσὰ πεντέγραμμα καὶ κύβων βολαὶ ex Sophocle attulit Pollux 9, 97. Conf. Etymol. M. p. 666, 18. Orionem p. 127, 1. Eustathium p. 1396, 60. Ad eandem, ut videtur, fabulam spectat Pollux 7, 203. πεττεία, ἡ πεσσεία, ὡς Σοφοκλῆς. In Etymologicis et apud Eustathium πεντάγραμμα scriptum contra usum Atticorum, qui literam ε in compositis cum πέντε non mutant: de quo post alios dixit Cobetus Nov. Lect. p. 775.

382. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 31, 21. Σπίζα· ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου. Σ. ἐν Ναυπλίῳ πυρκαεῖ

Κάτω κρέμανται σπίζ' ὅπως ἐν ἕρκεσι.

Κάτω] ἄκατοι Bergkius. σπίζ' ὅπως correxi pro σπίζα τέως.

383. Photius p. 150, 9. Κατουλάδα: Σ. Ναυπλίῳ

Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι.

τὴν κατίλλουσαν καὶ κατείργουσαν. — οἱ δὲ τῇ πανωλέθρῳ ἐσομένῃ τοῖς Ἕλλησιν — ἢ ζοφώδη. Scholiasta Apollonii Rh. 4, 1695. ἡ σκοτεινὴ νὺξ κατουλὰς καλεῖται — παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ναυπλίῳ "νυκτὶ κατουλάδι."

384. Hesychius, Ἀνόρεος πόλεμος: ἀνδρεῖος, ὁ πρὸς τοὺς ἄνδρας. Σ. Ν.

385. Schol. Aristoph. Pacis 1126. Ἑλύμνιον: Καλλίστρατός φησι τόπον Εὐβοίας τὸ Ἑλύμνιον. Ἀπολλώνιος δὲ ναόν φησιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας. νυμφικὸν δέ τινες αὐτό φασιν, ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ ἐκεῖ συνεγένετο. μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς "Πρὸς πέτραις Ἑλυμνίαις," καὶ ἐν Ναυπλίῳ "Νυμφικὸν Ἑλύμνιον." Verba πρὸς πέτραις Ἑλυμνίαις ac fortasse haec sola ex Sophoclis Nauplio petita esse coniicit Nauckius.

386. Hesychius, Ἐπίκοτα: ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο. Σ. Ν. καταπλέοντι.

387. Hesychius, Ναύκληρον πλάτην: ναυτικήν. Σ. Ν. πυρκαεῖ.

388. Pollux 10, 134. Ὀλκία τὰ πηδάλια Σ. ἐν Ναυπλίῳ ὠνόμασε. παρὰ τὸ Ὁμήρου "ξεστὸν ἐφόλκαιον." Recta scriptura ὁλκεῖα videtur.

ΝΑΥΣΙΚΑΑ Η ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ.

389. Eustathius p. 1553, 63. Μάλιστα δέ, φασίν, ἐπεμελήθησαν ὕστερον σφαιριστικῆς πόλεων μὲν κοινῇ Λακεδαιμόνιοι, βασιλέων δὲ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἰδιωτῶν δὲ Σοφοκλῆς ὁ τραγικός· ὅς καὶ ὅτε, φασί, τὰς Πλυντρίας ἐδίδασκε, τὸ τῆς Ναυσικάας πρόσωπον σφαίρᾳ παιζούσης ὑποκρινόμενος ἰσχυρῶς εὐδοκίμησεν. (Conf. p. 381, 10.) Athenaeus 1. p. 20e. Σοφοκλῆς ἄκρως ἐσφαίρισεν, ὅτε τὴν Ναυσικάαν καθῆκε. Huc fortasse referendum fr. 872. Nausicaam et Πλυντρίας eandem esse fabulam, cuius argumentum ex Odysseae libro sexto petitum fuerit, intellexit Valckenarius ad Eurip. Hippol. 125. p. 181. Idem recte fortasse pro dramate satyrico habuit, de quo dissentiunt Welckerus p. 227. aliique. Nullius in hac quaestione momenti est quod Eustathius p. 381. Nausicaam τῇ τραγικῇ ποιήσει annumerat suam ipsius opinionem secutus, ubi repetit quae in annotationibus ad Odysseam prius scriptis p. 1553. ex Athenaeo excerpserat de Sophocle δεινῷ ὄντι σφαιρίσαι.

390. Hesychius, Ἀναρροιβδεῖ: — Σ. ἐν Ναυσικάᾳ ἀντὶ τοῦ ἀναρρίπτει.

391. Pollux 7, 45. Ἐπενδύτης — ληπτέον ἐκ τῶν Σ. Πλυντριῶν

Πέπλους τε νῆσαι λινογενεῖς τ' ἐπενδύτας.

λινογενεῖς cod. Bekkeri. Vulgo νεοπλυνεῖς.

392. Pollux 10, 52. Λαμπήνη ἐν τῇ Σ. Ναυσικάᾳ. Hesychius, Λαμπήνη: εἶδος ἁμάξης, ἐφ' ἧς ὀχοῦνται. ἔνιοι ἀπήνη. ἢ ἁρμαμάξης περιφανοῦς βασιλικῆς.

ΝΙΟΒΗ.

Fabulam de Niobe ante Sophoclem Aeschylus tractaverat. De compositione fabulae Sophocleae coniecturas suas exposuit Welckerus p. 286—298. De Oeagro Niobae sive Aeschyli sive Sophoclis actore dictum ad Aeschyli Fragm. 154.

393. Athenaeus 13. p. 601a. Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς τῶν παίδων ἔρωτας, ὁ μὲν τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον, ὁ δ' ἐν τῇ Νιόβῃ τὸν τῶν Νιόβης παίδων. Plutarchus Moral. p. 760e. Τῶν τοῦ Σοφοκλέους Νιοβιδῶν βαλλομένων καὶ θνησκόντων ἀνακαλεῖταί τις οὐδένα βοηθὸν ἄλλον οὐδὲ σύμμαχον ἢ τὸν ἐραστὴν "Ὦ ἀμφ' ἐμοῦ στεῖλαι." Verba οὐδένα βοηθὸν ἄλλον οὐδὲ σύμμαχον trimetrum efficiunt. De numero Niobidarum schol. Eurip. ad Phoeniss. 159. ἑπτὰ παρθένων] καὶ Σοφοκλῆς ἐν Νιόβῃ ἑπτά φησιν αὐτὰς εἶναι καὶ τοὺς ἄρσενας.

394. Eustathius p. 1367, 21. Τῆς Νιόβης ἡ συμφορὰ κατὰ μέν τινας ἐν Λυδίᾳ, κατὰ δέ τινας ἐν Θήβαις γενέσθαι λέγεται. Σοφοκλῆς δὲ τοὺς μὲν παῖδας αὐτῇ ἐν Θήβαις ἀπολέσθαι φησίν, αὐτὴν δὲ εἰς Λυδίαν ἐλθεῖν. Lutatius ad Statii Theb. libr. 6. *Niobe, secundum Homerum, duodecim filios habuit. Sophocles autem dicit eam quattuordecim habuisse.* Vide Hermann. Opusc. vol. 3. p. 38.

395. Diogenes Laërt. in vita Zenonis 7, 28. Ἐτελεύτα δὲ οὕτως. ἐκ τῆς σχολῆς ἀπιὼν προσέπταισε καὶ τὸν δάκτυλον περιέρρηξε. παίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρί φησι τὸ ἐκ τῆς Νιόβης "Ἔρχομαι, τί μ' αὔεις;" Eadem Suidas s. v. αὔεις. Verba neque Aeschyli nec Sophoclis esse videri monet Nauckius p. 38., sed Timothei, cuius de Niobe Macho apud Athen. 8. p. 341c. ὁ Τιμοθέου Χάρων σχολάζειν οὐκ ἐᾷ | οὐκ τῆς Νιόβης, χωρεῖν δὲ πορθμὸν ἀναβοᾷ, | καλεῖ δὲ μοῖρα νύχιος.

396. Schol. Oedip. Colon. 684. Κἀν τῇ Νιόβῃ ὁ Σ. τὸν κρόκον ἄντικρυς τῇ Δήμητρι ἀνατίθεται.

397. Harpocratio, Δερμηστής (codd. hic et infra δερμιστής): Δίδυμος μὲν ἀποδίδωσι τὸν σκώληκα οὕτω λέγεσθαι τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ ἐν Ζ' τῆς ἀπορουμένης λέξεως. Ἀρίσταρχος δὲ τὸ Σοφόκλειον ἐξηγούμενος τὸν ὄφιν ἀπέδωκε. μήποτε δὲ μᾶλλον ἂν εἴη ὅστις τὰ δέρματα ἐσθίει δερμηστής. Hesychius, Δερμηστής· ὁ σκώληξ ἢ ὁ σὴς ὁ τὰ δέρματα ἐσθίων. Ἀρίσταρχος ὄφιν. Conf. fragm. 562a. et Bekkeri Anecd. p. 240, 14.

398. Athenaeus 4. p. 176f. Τοὺς ἐλύμους αὐλούς, ὧν μνημονεύει Σ. ἐν Νιόβῃ τε κἀν Τυμπανισταῖς, οὐκ ἄλλους τινὰς εἶναι ἀκούομεν ἢ τοὺς Φρυγίους.

399. Scholiasta Homeri Iliad. 5, 533. et Odyss. 8, 186. Ἦ — ἀντὶ τοῦ ἦν — Σ. ἐν τῇ Νιόβῃ

Ἦ γὰρ φίλη 'γὼ τῶνδε τοῦ προφερτέρου.

Non mirandum ἦ, quod tragici ceterique scriptores Attici veteres constanter dixerunt, ex uno afferri loco Niobae, quum iam illorum grammaticorum aetate ἦν pro ἦ codicibus non raro illatum fuisse videatur.

400. Plutarchus Moral. p. 691d. Αὐτοὺς παραλογιζόμεθα, θερμὸν εὐθὺς εἶναι τὸ θερμαῖνον ὑπολαμβάνοντες· καὶ ταὔθ' ὁρῶντες ὅτι ταὐτὸ ἱμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνει, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν λέγομεν, ὥσπερ ἡ τραγικὴ τροφὸς ἐκείνη τὰ τῆς Νιόβης τέκνα τιθηνεῖται

λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις
θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον
ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν.

Postrema καὶ πόνῳ — ἡμέραν addita ex eodem p. 496e. ubi σπαργάνων scriptum pro χλανιδίων. Ad Sophocleam fabulam haec rettulit Valckenar. ad Phalaridem p. X.

ΝΙΠΤΡΑ Η ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΚΑΝΘΟΠΛΗΞ.

Argumentum huic fabulae praebuit Ulixes ab Telegono filio inscio vulneratus ἀκάνθῃ τρυγόνος θαλασσίας et occisus: de quo videndae narrationes scriptorum ab Welckero p. 240 seqq. memoratae, Procli in Chrestomathia, scholiastae Homeri Odysseae p. 6. ed. meae, Eustathii p. 1676, 44. Oppiani Hal. 2, 497. Plinii H. N. 9, 48, 72. Hygini Fab. 127. Idem argumentum in *Niptris* tragoedia tractavit Pacuvius. Graecae Latinaeque tragoediae structuram ex fragmentis quatenus fieri potuit exponere conati sunt Welckerus p. 241 seqq. et Ribbeckius p. 286. 287. Sophoclea fabula ab grammaticis aliis Νίπτρα aliis Ὀδυσσεὺς ἀκανθοπλὴξ appellatur. Sophocles haud dubie uno usus erat nomine Νίπτρα, quemadmodum eius exemplo fecit Pacuvius, nomine inde repetito quod Homerica Euryclea Ulixi pedes abluens in prima parte fabulae introducebatur, ut Welckerus coniicit. Ceterum ad hanc fabulam spectat Aristoteles de Poet. c. 14. ab Nauckio memoratus, ἔστι δὲ πρᾶξαι μέν, ἀγνοοῦντας δὲ πρᾶξαι τὸ δεινόν, εἶθ' ὕστερον ἀναγνωρίσαι τὴν φιλίαν, οἷον ὁ Σοφοκλέους Οἰδίπους. τοῦτο μὲν οὖν ἔξω τοῦ δράματος· ἐν δ' αὐτῇ τῇ τραγῳδίᾳ, οἷος ὁ Ἀλκμαίων ὁ Ἀστυδάμαντος, ἢ ὁ Τηλέγονος ὁ ἐν τῷ τραυματίᾳ Ὀδυσσεῖ.

401. Stephanus in Δωδώνη — λέγεται καὶ Δωδών, ἧς τὴν γενικὴν Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι

Νῦν δ' οὔτε μ' ἐκ Δωδῶνος οὔτε Πυθικῶν
γυ . . τις ἂν πείσειεν.

(V. 1. ἐκ Meinekius. εἰς codex. 2. γυ codex Coislinianus ceteris adustis. γυάλων Nauckius. Montefalcon. γυνή. Vulgo γύας.) καὶ δοτικὴν

Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν.

(ὁμέστιος incerta Tennulii correctio est pro ὁμίος) τῆς μέντοι Δωδώνης Δωδωναῖος· καὶ τὸ θῆλυ Δωδωνίς. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι

Τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερίας Δωδωνίδας.

ἱερίας correxi pro ἱερέας. Ioannes Alexandr. τονικῶν παραγγελμ. p. 12, 2. Δωδῶνι Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι

Καὶ τὸν ἐν Δωδῶνι παῦσον δαίμον' εὐλογούμενον.

παῦσον] πᾶσι Nauckius. δαίμον' εὐλογούμενον Blochius. Codex δαίμον συλογούμενον.

402. Scholiasta Homeri Iliadis 1, 135. apud Koen. ad Gregor. Cor. p. 49. et in Crameri Anecd. Paris. vol. 3. p. 5, 3. 274, 30. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι

Εἰ μέν τις οὖν ἔξεισιν· εἰ δὲ μή, λέγε.

Conf. Eustathium p. 66, 31.

403. Schol. Dionysii Thracis in Bekkeri Anecd. 2. p. 872, 19. et in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 330, 5. Σοφοκλῆς ἐν Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι τῷ ποδαπὸς ἀντὶ τοῦ ποῖος χρησάμενος ἀκυρολογεῖ (male ap. Bekkerum ἀκριβολογεῖ)

Ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων
ὤμοις;

Falli videtur grammaticus qui ποδαπὸν pro ποῖον accepit. Non quale sit donum quaeritur, sed a quo venerit.

404. Hesychius, Ἀθηρόβρωτον ὄργανον: τὴν τορύνην, ᾗ τὴν ἀθήραν ἀνακινοῦσι. Σ. Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι. Versum integrum, sed omisso nomine fabulae, servarunt scholiasta Homeri Odyss. 11, 128. et Eustathius p. 1675, 52.

Ὤμοις ἀθηρόβρωτον ὄργανον φέρων.

405. Hesychius, Ἐλαιάεσσα νηδύς: Σ. Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλῆγι. ἤτοι λαιάεσσα ἀντὶ τοῦ σκαιά, ἀγρία. ἢ ἀπὸ τοῦ ληΐζεσθαι, πάντα ληιζομένη καὶ κατεσθίουσα. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαίου λιπαρά. Photius p. 298. 1. Νηδὺς ἐλαιάεσσα: ἐπὶ Κύκλωπος. Σικελή. ἀπὸ Ὕβλης τῆς ἐλαιηρᾶς. Hesychius, Νηδὺς ἐλαιάεσσα: ἀπὸ μέρους μιᾶς πόλεως τῆς ἐλαιηρᾶς Ὕβλης.

406. Photius p. 400, 5. et Suidas, Παρουσία: — καὶ ἐπὶ τοῦ παρεῖναι τάσσεται, ὡς ἐν τοῖς Νίπτροις Σοφοκλέους "Τὴν παρουσίαν | τῶν ἐγγὺς ὄντων."

407. 408. Ad hanc fabulam Brunckius duo fragmenta rettulit, alterum apud Plutarch. Mοραλ. p. 745f. Σοφοκλέους Ὀδυσσεύς φησι Σειρῆνας εἰσαφικέσθαι Φόρκου κόρας αἰθροῦντος τοὺς Ἅιδου νόμους. Quae Lobeckius ad Sophocl. Aiac. p. 352. metro accommodavit

Σειρῆνας εἰσαφικόμην
Φόρκου κόρας, θροοῦντε τοὺς Ἅιδου νόμους.

Alterum locum servavit scriptor vitae Sophoclis, Καὶ τὴν Ὀδύσσειαν ἐν πολλοῖς δράμασιν ἀπογράφεται, παρετυμολογεῖ δὲ καθ' Ὅμηρον καὶ τὸ ὄνομα Ὀδυσσέως

Ὀρθῶς δ' Ὀδυσσεύς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς·
πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί.

Ad Phaeaces utrumque fragmentum rettulit Welckerus.

409. Photius p. 240, 10. Μαγνον (sine accentu): Σ. Ὀδυσσεῖ τὸν μέγαν (τὸν μέγαν delet Ellendtius) τὸν ἀπομάσσοντα καὶ καθαίροντα. Nihili est Μάγνον. Apud Hesychium est Μαγμόν, quod explicatur τὸ καθάρσιον· ἀπομάσσειν γὰρ λέγουσιν ὅταν περικαθαίρωσι τοὺς ἐνοχλουμένους τινὶ πάθει. In glossa Photii Barkerus corrigebat, Μάγον: Σ. Ο. τὸν μαγέα, τὸν etc.

ΞΟΑΝΗΦΟΡΟΙ (?)

410. Scholiasta Aeschyli S. c. Th. 310. Εἴρηται δὲ καὶ ἐν Ξοανηφόροις Σοφοκλέους ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἑαυτῶν ξόανα, εἰδότες ὅτι ἁλίσκεται.

De hac fabula dubitat Welckerus p. 66.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ.

"Argumentum, Ulixes furorem simulans, ne ad Troiam navigare cogeretur, et a Palamede fraudis convictus. προσποιούμενον γὰρ αὐτὸν μαίνεσθαι Παλαμήδης ἤλεγξεν, inquit scholiasta noster ad Philoct. 1025." Brunck. Fabula sumta ex carminibus Cypriis, de quibus Proclus in Chrestomathia p. 454. ἔπειτα τοὺς ἡγεμόνας ἀθροίζουσιν ἐπελθόντες τὴν Ἑλλάδα. καὶ μαίνεσθαι προσποιησάμενον τὸν Ὀδυσσέα ἐπὶ τῷ μὴ θέλειν στρατεύεσθαι ἐφώρασαν Παλαμήδους ὑποθεμένου τὸν υἱὸν Τηλέμαχον ἐπὶ κόλασιν ἐξαρπάσαντες. Comparandae cum his Hygini (Fab. 95.) aliorumque narrationes memoratae ab Welckero p. 101.

411. Scholiasta Pindari Isthm. 5, 86. Σύντομοι δὲ οὐ μόνον Λάκωνες, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι. Σ. Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ

Πάντ' οἶσθα, πάντ' ἔλεξα τἀντεταλμένα·
μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν βραχύς.

V. 2. συντέμνειν fortasse in συντέμνων mutandum. Parum probabiliter Herwerdenus p. 10. μύθους (vel μῦθον) γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν ἔφυν, vel μῦθος γὰρ Ἀργολιστὶ συντέμνειν ἔφυ.

412. Hesychius, Ἐμπερής: ἔμπειρος. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ.

413. Hesychius, Ἠμαλάψαι: κρύψαι, ἀφανίσαι. Σ. Ὀ. μ. Photius p. 68, 3. Ἠμάλαπτεν· ἔκρυπτεν, ἠφάνιζεν.

414. Hesychius, Θρεκτοῖσι νόμοις: ἀντὶ τοῦ τροχαῖος. (Corrige τροχαίοις.) Σ. Ὀ. μ. ἔνιοι δὲ κρεκτοῖς. Quae haud dubie vera est scriptura.

415a. Hesychius, Θριάζειν: φυλλολογεῖν, ἐνθουσιᾶν, ἐνθουσιάζειν. Εὐριπίδης Λικυμνίῳ καὶ Σ. Ὀ. μ.

ΟΙΚΛΗΣ.

De argumento huius fabulae nihil constat. Οἰκλῆς haud dubie Amphiarai pater intelligendus. Amphiaraus ipse satyricae fabulae argumentum praebuit Sophocli.

415b. Aristophanes Equitibus 498.

Ἀλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν.

ubi schol. ταῦτα δὲ παρὰ τὰ Σοφοκλέους ἐξ Οἰκλέους. Nam sic scripturam Aldinam Ἰολάου correxi. Codex Ven. ἰοκλέους. Quod nihil aliud esse potest quam Οἰκλέους, frequenti huius nominis corruptela, ut apud Eurip. Suppl. 925. Diodor. 4, 67. schol. Hom. Od. 11, 326. p. 508, 1. ed. meae.

415c. Pollux 10, 39. Καὶ τύλη δὲ παρ' Εὐπόλιδί ἐστιν ἰάζοντι ἐν τοῖς Κόλαξι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Οἰκλεῖ (sic Brunckius: libri ἰοκλεῖ) λέγοντι "Ἀλλὰ καὶ λινορραφὴ | τυλεῖα." Idem corrupte 7, 191. Σοφοκλῆς δ' ἔφη "κλινοραφὴς τυλία."

ΟΙΝΕΥΣ.

Hanc fabulam in duobus Hesychii locis ab Musuro

depravatis agnoscere videmur. Oeneum etiam Euripides scripsit, cuius argumentum breviter exposuit scholiasta Aristoph. Ach. 417. Fabula Sophoclea utrum similis an dissimilis Euripideae fuerit nescimus, quum variis modis construi potuerit: v. Welcker. p. 285.

416. Hesychius, Ἄλυτον: ἀκατάλυτον, ἀκατάπαυστον. Σοφοκλῆς Οἰνεῖ. Ita corrigenda codicis scriptura ἰνεῖ.

417. Hesychius, Χερσεύει: Σοφοκλῆς Οἰνεῖ (codex οι ει ἰονι) "Κείμενος μὲν βουστάδας αὐλὰς **." ἐπὶ χέρσου, ἢ ἀπὸ χειρῶν ἔχει, ἢ οὕτως ἐμβατεύει. Post βουστάδας αὐλὰς indicavi lacunam: nam exciderunt aliquot poetae verba, in quibus χερσεύει fuit.

ΟΙΝΟΜΑΟΣ Η ΙΠΠΟΔΑΜΕΙΑ.

Ἱπποδάμεια haec tragoedia ab solo nominatur Stobaeo (v. Fragm. 419.), nomine ducto ab secundaria fabulae persona. Sophocles non dubitandum quin Οἰνόμαον inscripserit, ut fecerunt Euripides et Attius, sive is Sophoclis sive Euripidis Oenomaum expressit. Fabulam de Oenomao enarrarunt schol. Homeri Il. 2, 104. Hyginus Fab. 84. aliique ab Welckero indicati p. 353. Ad fabulam Sophocleam quum Aristophanes in Avibus alludat (v. Fragm. 423.), sequitur ante olymp. 91, 2. scriptam fuisse, quo anno Aves edidit Aristophanes. De Aeschine Oenomai Sophoclei actore v. ad Fragm. 425.

418. Apollonius de pronomine p. 330. ubi de pronomine ἵ agit, ἀξιοπιστότερος ὁ Σοφοκλῆς μάρτυς χρησάμενος ἐν Οἰνομάῳ "ει μεν ωσει θασσονα ειδωσ ειτεκοι παιδα." Schol. Homeri Iliad. 22, 410. Σ. Οἰνομάῳ "ἡ μὲν ὡσεὶ θάσσο. ἡ δὲ ὡσιτέξου παῖδα." ἔστιν οὖν δίφθογγον. Sophoclis igitur verba fuerunt

Ἡ μὲν ὡς ἵ θᾶσσον', ἡ δ' ὡς ἵ τέκοι παῖδα.

Loquitur de duabus matribus, quarum sui utraque filii celeritatem praedicabat. Quod quo consilio fecerint ex fabula notissima de Oenomao apertum est.

419. Stobaeus 27, 6. Σ. Ἱ.

Ὅρκου δὲ προστεθέντος ἐπιμελεστέρα
ψυχὴ κατέστη· δισσὰ γὰρ φυλάσσεται,
φίλων τε μέμψιν κἀς θεοὺς ἁμαρτάνειν.

V. 1. προστεθέντος] προτεθέντος libri optimi. 3. κάς scripsi pro κείς. In codice Scor. plene καὶ εἰς.

420. Athenaeus 9. p. 410c. Χειρόμακτρον δὲ καλεῖται ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ. — Σοφοκλῆς Οἰνομάῳ

Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος.

ἐκδεδαρμένος Herwerdenus p. 21. collata Hesychii glossa, Σκυθιστὶ χειρόμακτρον: οἱ Σκύθαι τῶν λαμβανομένων ἐν πολέμοις ἀνθρώπων (sic Lennepius correxit pro λαμβανομένων πολλοῖς ὧν) τὰς κεφαλὰς ἐκδέροντες ἦσαν (ἐκδέροντες τοῖς δέρμασιν Lennepius) ἀντὶ χειρομάκτρων ἐχρῶντο. Scholiasta Pindari Isthm. 4, 92. τὸν Ἀνταῖόν φησι τῶν ξένων τῶν ἡττωμένων τοῖς κρανίοις ἐρέφειν τὸν τοῦ Ποσειδῶνος ναόν· τοῦτο γὰρ ἱστοροῦσι τὸν Θρᾷκα Διομήδην ποιεῖν — οἱ δὲ Οἰνόμαον, ὡς Σοφοκλῆς.

421. Athenaeus 13. p. 564b. Σοφοκλῆς δέ που περὶ τοῦ κάλλους τοῦ Πέλοπος διαλεγομένην ποιήσας τὴν Ἱπποδάμειάν φησιν

Τοιάνδ' ἐν ὄψει λύγγα θηρατηρίαν
ἔρωτος, ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει·
ἐκθάλπεται μὲν αὐτός, ἐξοπτᾷ δ' ἐμέ,
ἴσον μετρῶν ὀφθαλμόν, ὥστε τέκτονος
παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών.

V. 1. λύγγα Erfurdtius, recte, ut videtur: v. Lobeck. Paralip. p. 110. 3. ἐκθάλπεται] εἴθ' ἄλλεται codex. ἐνθάλπεται Ruhnkenius collato Phrynicho (in Bekk. Anecd. p. 40, 20.) ἐνθάλπεσθαι ἔρωτι· οἷον καίεσθαι ὑπὸ ἔρωτος. ubi ἐκθάλπεσθαι Bekkerus edidit: quod probabilius. Sic ἐκθερμαίνεσθαι ἔρωτι potius dicitur quam ἐνθερμαίνεσθαι, quod legitur Trach. 368. ἐντεθέρμανται πόθῳ, nisi hic quoque ἐκτεθέρμανται scribendum. δ' ἐμὲ Brunckius pro δέ με. 4. μετρῶν Valckenarius pro μέτρων.

422. Pollux 10, 55. Τὴν ψήκτραν — εἴρηκε Σ. ἐν Οἰνομάῳ

Διὰ ψήκτρας σ' ὁρῶ
ξανθὴν καθαίρονθ' ἵππον αὐχμηρᾶς τριχός.

423. Aristophanes Avibus 1337.

Γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας,
ὡς ἂν ποταθείην ὑπὲρ ἀτρυγέτου γλαυκᾶς ἐπ' οἶδμα λίμνας.

Haec e Sophoclis Oenomao esse scholiasta annotavit, ἐν τοῖς Καλλιστράτου· ταῦτα ἐξ Οἰνομάου τοῦ Σ.

424. Diogenes Laert. in vita Arcesilai 4, 35. Πρὸς δὲ τὸν δανειστικὸν καὶ φιλόλογον εἰπόντα τι ἀγνοεῖν ἔφη

Λήθουσι γάρ τοι κἀνέμων διέξοδοι
θήλειαν ὄρνιν, πλὴν ὅταν τόκος παρῇ.

ἔστι δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ Οἰνομάου Σοφοκλέους. Eadem (ex Diogene) Suidas s. v. Διέξοδοι et s. v. Λήθουσι. Omisso poetae nomine attulit Plutarchus Moral. p. 718a. qui Sophoclis scripturam servavit πλήθουσι.

V. 2. τόκος παρῇ] παρῇ τόκος Plut.

425. Hesychius, Ἀρουραῖος Οἰνόμαος. Δημοσθένης (p. 307.) Αἰσχίνην οὕτως ἔφη, ἐπεὶ κατὰ τὴν χώραν περινοστῶν ὑπεκρίνετο Σοφοκλέους τὸν Οἰνόμαον. Conf. gramm. in Bekk. Anecd. p. 184, 3. 211, 32. et Vitam Aeschinis p. 2, 1. 5, 7. ed. Oxon.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

De Palamede copiosae sunt narrationes scholiastae Euripidis Or. 422., Philostrati Heroic. p. 708., Tzetzae ad Lycophronem 384., Hygini Fab. 105. Idem argumentum Aeschylus et Euripides tractarunt. De Sophocleo Palamede dixit Welckerus p. 139—135.

De loco ab Eustathio ex hac fabula allato vide ad fragm. 380.

426. Ammonius p. 76. Ἴσθι καὶ γίνου διαφέρει. — τάσσουσι δὲ ὅμως καὶ ἐπὶ τοῦ γίνου τὸ ἴσθι. Σοφοκλῆς ἐν Παλαμήδῃ

Εὔφημος ἴσθι μοῦνον ἐξορμωμένη.

Verba Σ. ἐν Π. suppleta ex codice Musei Britannici.

427. Hesychius, Ἄκεστρον: φάρμακον. Σ. Παλαμήδῃ.

428. Hesychius, Δροπά: δρεπτά. Σ. Παλαμήδῃ. Blomfieldus, Ἄδροπα: ἄδρεπτα. Apud Suidam s. v. δρωπακίζω legitur Δρωπά (nam sic ex aliquot codd. et Zonara p. 572. corrigendum pro δρωπτά) et explicatur per δρεπτά.

ΠΑΝΔΩΡΑ Η ΣΦΥΡΟΚΟΠΟΙ (ΣΑΤΥΡΟΙ).

Ex mythographorum de Pandora narrationibus non perspicitur quomodo fabulam composuerit Sophocles, de qua incerta est coniectura Welckeri in Append. ad Trilog. p. 314. Drama fuisse satyricum fragmenta docent monuitque Boeckhius in libro de Tragicis p. 129.

429. Athenaeus 11. p. 476c. ubi de voce κέρας poculum significante, Καὶ Σοφοκλῆς Πανδώρᾳ

Καὶ πλῆρες ἐκπιόντι χρύσεον κέρας
τρίψει γέμοντα μαλθακῆς ὑπ' ὠλένης.

430. Pollux 10, 41. Ἀμίς, ἣν Σ. ἐν Πανδώρᾳ ἐνουρήθραν καλεῖ. Tzetzes in Walzii Rhet. vol. 7. p. 735. sive ap. Cramer. Anecd. Oxon. vol. 4. p. 60. Ἀμίς, σταμνίον, ᾧ ἐνουροῦσι. Σ. δὲ ἐν Πανδώρᾳ ἐνούρηθρον καλεῖ, Αἰσχύλος δὲ οὐράνην. Ἐνουρῆθρον apud grammat. in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 12, 13.

431. Hesychius, Κεχήλωμαι: πόδας δέδεμαι, συνέρραμμαι τοὺς πόδας. — καὶ χήλευμα τὸ σπαρτίον Σ. Πανδώρᾳ ἢ Σφυροκόποις. Sic haec nunc ex Musuri interpolatione leguntur. Codex κεχήλωμ . . . πόδας. δέδεμαι συνερρκίμενος τοὺς πόδας — καὶ χήλευμα τὸ σπήτιον etc. Quae sic sunt emendanda, Κεχήλευμαι πόδας: δέδεμαι συνερραμμένος τοὺς πόδας. — καὶ χήλευμα τὸ ὀπήτιον etc. ut Pollux 7, 83. annotavit, ὀπήτια, ἃ καὶ χηλεύματα ἐκάλουν οἱ ποιηταί. Lemma glossae Hesychii κεχήλευμαι πόδας haud dubie ipsum quoque ex tragoedia petitum est, sive Aeschyli sive Sophoclis.

432. Scholiasta Hippocratis apud Foesium in Oeconomia v. Ὀργασμός (s. ap. Littré vol. 5. p. 480. ex cod. Paris. E.): Ὀργασμός: μαλαγμός. μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ λέγων

Καὶ πρῶτον ἄρχου πηλὸν ὀργάζειν χεροῖν.

ἄρχου codex Par.: ἄρχον apud Foesium, unde ἀρχὸν Huschkius in dissertatione de Archilocho p. 206. comparatis Horatii verbis Odar. 1, 16, 13. *Fertur Prometheus addere principi limo* —. Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 53, 31. Ὀργάζειν πηλόν: τὸ διαβρέχειν. οὕτω γὰρ τὸ ὑγραίνειν οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι. Pollux 7, 165. λέγεται δὲ καὶ πηλὸν ὀργάζειν. Fortasse ex eadem fabula est fragmentum in Etymolog. M. p. 629, 34. ὀργάσαι τὸ πηλοποιῆσαί ἐστι καὶ ὑγρῷ ξηρὸν μῖξαι. Σοφοκλῆς "Θέλοιμι πηλὸν ὀργάσαι." ubi Etymol. Gud. p. 432, 53. vitiose ὀργάσασθαι.

In alio ad Hippocratem scholio verbum βλίσσειν ex Sophoclis Pandora affertur: quem locum infra exhibebimus fragm. 856. De verbo ὀργάζειν videnda quae Cobetus dixit Mnemos. vol. 9. p. 39.

433. Erotianus p. 304. (p. 108. ed. Klein.) Παιδικὸν πάθος: παιδείαν νῦν τὴν παιδοτροφίαν· ὅθεν καὶ Σ. ἐν Πελίᾳ φησὶ "Λευκὸν αὐτὴν ὧδ' ἐπαίδευσεν γάλα." De loco Hippocratis ad quem Erotiani glossa spectat (vol. 1. p. 244. ed. Ermerius.) et de usu verbi παιδεύειν pro ἐκτρέφειν dixit Cobetus Mnemos. vol. 9. p. 84. Nomen fabulae Sophocleae ex Πηλεῖ corruptum esse coniecit Hermannus in Praefat. ad Eurip. Alc. p. xvii. Contra Welckerus p. 340. eandem dici fabulam coniicit quae ab aliis Ῥιζοτόμοι appelletur, in qua Peliae praecipuas partes fuisse probabile est, ut illic dicetur. Λευκὸν] λουκὸν codex Paris. 2614. οὐ λευκὸν Welckerus p. 343. λευκὸν γὰρ Cobetus. ὧδ' Welckerus pro ὅδ'.

ΠΗΛΕΥΣ.

"Argumentum videtur fuisse Peleus ab Archandro et Architele Acasti filiis pulsus. Scholiasta Euripidis Tro. 1128. ὁ μὲν Εὐριπίδης ὑπὸ Ἀκάστου φησὶν ἐκβεβλῆσθαι τὸν Πηλέα· εἰσὶ δὲ οἵ φασιν ὑπὸ τῶν δύο αὐτοῦ παίδων Ἀρχάνδρου καὶ Ἀρχιτέλους κατὰ τὸν καιρὸν ὃν ἔμελλον Ἕλληνες ἐξ Ἰλίου ἐπανιέναι ἐξεληλάσθαι. Horatius Epist. 2, 3, 95. *et tragicus plerumque dolet sermone pedestri | Telephus et Peleus, quum pauper et exul uterque | proicit ampullas et sesquipedalia verba.* Aristot. Poet. c. 18. p. 1456, 2. τραγῳδίας δὲ εἴδη εἰσὶ τέτταρα, τοσαῦτα γὰρ καὶ τὰ μέρη ἐλέχθη. ἡ μὲν πεπλεγμένη — ἡ δὲ παθητική — ἡ δὲ ἠθική, οἷον αἵ τε Φθιώτιδες καὶ ὁ Πηλεύς." Nauck. Tragoediam eandem fuisse quae ab aliis Φθιώτιδες appelletur demonstrare studuit Welckerus, qui de utriusque fragmentis dixit p. 205—210. Eadem Matthiae opinio fuerat in annot. ad Pelei Euripidis fragmenta.

434. Clemens Alex. Strom. 6. p. 748.

Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη
γεροντάγωγῶ κἀναπαιδεύω πάλιν.
πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ.

Versum 2. (quem imitatur Plutarchus Vit. Niciae c. 2.) attulit Trypho in Walzii Rhet. vol. 8. p. 741. (conf. Cocondrium ib. p. 784.) et utitur eo Aristophanes Equit. 1098.

Καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
γεροντάγωγεῖν κἀναπαιδεύειν πάλιν.

Ex quo sequitur Peleum ab Sophocle ante olymp. 89, 1. scriptum esse, quo anno Equites edidit Aristophanes.

435. Aristophanes Avibus v. 852.

Ὁμορροθῶ, συνθέλω,
συμπαραινέσας ἔχω,
προσόδια μεγάλα
σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν.
ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ θεῷ.

ubi scholiasta, Ὁμορροθῶ: Σοφοκλέους ἐν Πηλέως, ἀντὶ τοῦ τὸ αὐτὸ φρονῶ. et ad v. 5. καὶ τοῦτο δὲ ἐκ Πηλέως.

436. Stobaeus 121, 9. Σ. Π.

Τὸ μὴ γὰρ εἶναι κρεῖσσον ἢ τὸ ζῆν κακῶς.

437. Harpocratio, Ξηραλοιφεῖν: — τὸ χωρὶς λουτρῶν ἀλείφεσθαι — Σ. Π.

Καὶ ξηραλοιφῶν εἵματος διὰ πτυχῶν.

438. Stephanus, Δώτιον, πόλις Θεσσαλίας. — ὁ πολίτης Δωτιεύς — τὸ θηλυκὸν — Δωτιάς, ὡς Ἰλιὰς τοῦ Ἰλιεύς. Σοφοκλῆς ἐν Πηλεῖ

Βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος.

439. Stephanus, Κυκνῖτις (χώρα Θεσσαλίας addit Meinekius): ἧς ὁ Κύκνος ἐβασίλευσε. Σοφοκλῆς ἐν Πηλεῖ καὶ ἐν Ποιμέσι "Βοὴν Κυκνῖτιν."

440. Antiatticista p. 106, 13. Λιποψυχεῖν: Σ. Πηλεῖ.

441. Antiatticista p. 107, 30. Μὴ νόμισον: ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσῃς. Σ. Π. καὶ "μὴ ψεῦσον." Locum alterum ex Peleo servavit scholiasta Aristoph. Thesmoph. v. 870. Μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ· μή μ' ἕλῃς ἄνευ δορός.

442. Aristoph. Nub. 1154. Βοάσομαι τἄρα τὰν ὑπέρτονον βοάν. ἰὼ κλάετ', ὠβολοστάται. ubi schol. παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως Εὐριπίδου· ἐπιφέρει γὰρ "ἰώ, πύλαισιν ἤ τις ἐν δόμοις." Codex Venetus Σοφοκλέους, minus probabiliter.

[ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ. Vide ΝΑΥΣΙΚΑΑ.]

ΠΟΙΜΕΝΕΣ.

443. Tzetzes ad Lycophronem 529. Ἱστορεῖ ὁ Σ. ἐν Ποιμέσιν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ἀναιρεθῆναι τὸν Πρωτεσίλαον. Quibuscum comparanda Procli notatio Chrestom. p. 456. ἔπειτα ἀποβαίνοντας αὐτοὺς εἰς Ἴλιον εἴργουσιν οἱ Τρῶες, καὶ θνήσκει Πρωτεσίλαος ὑφ' Ἕκτορος. ἔπειτα Ἀχιλλεὺς αὐτοὺς τρέπεται ἀνελὼν Κύκνον τὸν Ποσειδῶνος. Quibus indiciis usus Welckerus coniecturas de singulis fabulae partibus proposuit p. 113—117. Drama ex eo genere fuisse, quod satyrorum locum in tetralogia tenebat, qualem Alcestin Euripidis fuisse hodie scimus, coniecit Hermannus in Schneidewini Philologo vol. 2. p. 135.

444. Sextus Empiricus adversus Grammaticos p. 286. Οὔτε γὰρ ἐκ τέχνης τινὸς μεμαθήκασιν ὅτι οἱ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ποιμένες, ἰὼ βαλλὴν λέγοντες, ἰὼ βασιλεῦ λέγουσι Φρυγιστί· ἀλλὰ παρ' ἄλλων ἀκούσαν-

τες. Hesychius, Βαλλήν: βασιλεὺς Φρυγιστί. Utitur hoc vocabulo Aeschylus Pers. 657. βαλλὴν ἀρχαῖος. βαλλὴν ἐλθ' ἰκοῦ, ubi male codex βαλὴν simplici λ.

445. Harpocratio s. v. Νάννιον. Ὅτι γὰρ θαλλῷ χαίρουσιν αἱ αἶγες καὶ Σοφοκλῆς Ποιμέσιν

Ἑωθινὸς γὰρ πρίν τιν' αὐλιτῶν ὁρᾶν,
θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων νεοσπάδα,
εἶδον στρατὸν στείχοντα παραλίαν ἄκραν.

"Leguntur hi versus etiam apud Athenaeum 13. p. 587a. Ad primum pertinet Hesychii glossa: Αὐλητὴν: τὸν τῆς κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. In 3. lego una voce παραλίαν. Sic in Theseo παρακτίαν στείχων." Brunck. V. 1. αὐλιτων scripsi cum Bekkero pro αὐλητῶν. Vide de hoc voc. Meinek. ad Steph. Byz. s. v. Αὐλή p. 146. ὁρᾶν] περᾶν Meinekius in Fleckeiseni Annal. a. 1863. p. 383. 2. χιμαίρᾳ] In χίλια vel χιλίαις corruptum in codicibus Harpocrationis. χιμαίραις Nauckius. νεοσπάδα Casaubonus. νέος παῖδα Athenaei codex, νεόπαιδα apud Harpocrat. 3. παραλίαν pro παρ' ἁλίαν Harpocrationi restitutum ex codicibus. ἄκραν] πέτραν Harpocratio.

446. Athenaeus 7. p. 319b. Τῶν πηλαμύδων μνημονεύει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσιν

Ἔνθ' ἡ πάροικος πηλαμὺς χειμάζεται,
πάραυλος Ἑλλησποντίς, ὡραία θέρους
τῷ Βοσπορίτῃ· τῷδε γὰρ θαμίζεται.

V. 2. πάραυλος] Legebatur πάροικος. Correxit Bergkius ex Hesychio, Πάραυλος· πάραυλος Ἑλλησπόντου ὥρα θέρους· ἡ κατὰ τὸ θέρος ἀκμάζουσα. 3. τῷδε] τῇδε Nauckius. Hesychius, Θαμίζεται: ὁμιλεῖ.

447. Plutarchus Vit. Agidis c. 1. p. 795b. Οἱ Σοφοκλέους βοτῆρες ἐπὶ τῶν ποιμνίων λέγουσιν

Τούτοις γὰρ ὄντες δεσπόται δουλεύομεν,
καὶ τῶνδ' ἀνάγκη καὶ σιωπώντων κλύειν.

448. Suidas, Ἀμφήμερον: τὸν ἀμφημερινὸν πυρετόν. Σ. Π.

Κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημέρου.

449a. Scholion Soph. Ai. 581. ex cod. Florentino G. ab me editum Schol. vol. 2. p. 90. Οὐκ ἔστιν ἰατροῦ σοφοῦ ἐπῳδαῖς χρῆσθαι τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου. καὶ ἐν Ποιμέσι

Λόγῳ γὰρ οὐδὲν ἕλκος οἶδά πω τυχεῖν.

οἶδά πω] Codex οἶ κ π. Correxi οἶδά πω, quod certum est. Minus certa proximi vocabuli emendatio est. Sensus postulat μύσαν, quod Meinekius proposuit, vel simile quid. Apud Suidam, qui hoc scholion excerpsit s. v. θρηνῶν, legitur οἶδά πoυ χανόν.

449b. Schol. Aristoph. Equit. 1147. Κημός πλέγμα τι ἐκ σχοινίων γινόμενον ὅμοιον ἠθμῷ, ᾧ τὰς πορφύρας λαμβάνουσιν — ἐν αὐτοῖς δὲ τούτοις ἐστὶ καὶ τὸ δέλεαρ, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς παρατιθέμενος τὰ Σοφοκλέους ἐκ Ποιμένων

Κημοῖσι πλεκτοῖς πορφύρας φθείρει γένος.

Sic codices: editio Aldina τὰ ἐκ Πηλέως Σοφοκλέους. Comparanda Hesychii gl. Κημός.

450. Photius p. 307, 17. et Suidas, Ξανῶ: κοπιάσω. Σ. Ποιμέσιν· Ἕκτωρ τοῖς Ἀχαιοῖς βουλόμενος μάχεσθαί φησιν

Ἡδὺ ξανῆσαι καὶ προγυμνάσαι χέρα.

Hesychius, Ξανῆσαι: κοπιάσαι.

451. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 11, 3. Ποσίδειος — Σοφοκλῆς Ποιμέσι

Τειχέων καὶ δὴ τοὺς Ποσιδείους
θριγκοὺς ἀποσεισαμένη.

V. 1. codex τυχῶν, i. e. τειχῶν. 2. Aut caesuram neglexit poeta aut, quod probabilius, verbum (fortasse ἦλθεν) omisit grammaticus, nisi ἀποσεισαμένη θριγκοὺς scribendum cum Lehrsio.

452. Hesychius, Ἀναλῶσαι: ἀφανίσαι. Ποιμέσιν (codex ποιμένεσιν, ut κτεσίν in κτένεσιν, μησίν in μήνεσιν et alia huiusmodi corrumpere solent librarii).

453. Antiatticista p. 84, 10. Βᾶρις: κατ' οἰκίας καὶ πλοίου. Σ. ἐν Ποιμέσι βαρίβαν λέγει τὸν τῆς βάρεως ἐπιβεβηκότα. De hoc vocabulo dixit Lobeckius ad Phrynichum p. 609.

454. Hesychius, Βερέκυντα βρόμον: Φρύγιον αὐλόν. Σ. Π.

455. Stephanus, Γραικός: ὁ Ἕλλην — Γραῖκες δὲ παρὰ Ἀλκμᾶνι αἱ των Ἑλλήνων μητέρες καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμέσιν. Conf. fragm. 933. et v. L. Dindorfium in Thesauro s. v. Γραῖξ.

456. Ἰαννα: vide fragm. 54.

457. Βοὴν Κυκνιτιν: vide fragm. 439.

458. Πελλός: vide fragm. 122.

459. Etymol. M. p. 652, 12. Παρασάγγαι: — παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἀνδρομάχῃ (ἀνδρομάχῳ Etym. Gud. p. 452, 31.) ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἴρηται. Andromacham Sophoclis nemo praeter Etymologicum memorat, cuius auctoritatem valde dubiam reddit locus grammatici in Appendice ad Photium p. 674, 25. σαγγάνδαι (ἀστάνδαι Nauckius) δὲ οἱ ἀποστελλόμενοι καλοῦνται. Σοφοκλῆς δὲ ἐν τοῖς Ποιμέσι καὶ Εὐριπίδης ἐν Σκυρίαις παρασάγγας αὐτοὺς καλοῦσιν. Sophoclis verba fortasse servavit Hesychius, Παρασσαγγιλόγῳ: οἱ Πέρσαι τοὺς διαγγέλλοντας οὕτω λέγουσι. ubi Παρασάγγῃ λόγῳ scribendum. Monuit Nauckius.

460. Hesychius, Φοινικίοις γράμμασιν: Σ. Ποιμέσιν. ἐπεὶ δοκεῖ Κάδμος αὐτὰ ἐκ Φοινίκης κεκομικέναι.

461a. Etymol. M. p. 405, 32. Τὸ ψό ἐν Ποιμέσι Σοφοκλέους ἐπίφθεγμα. Memorant etiam Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 46, 18. et grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1. p. 118, 14. 343, 21.

461b. Schol. Eurip. Androm. 276. ὁ Μαίας τε καὶ Διὸς τόκος] ὁ Ἑρμῆς. μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας ἐκείνης ἔνθα περὶ τοῦ μήλου ἦλθον κριθησόμεναι Ἥρα καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἀφροδίτη παρὰ τῷ Πάριδι. τοιαῦτά ἐστι καὶ τὰ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμέσιν "Ἴδης δήποτε μηλοτρόφωι ἀγενναι τῇ ει τὴν τῆς Ἴδης τριολύμπιον ἅρμα." ἔνιοι δὲ διεψεῦσθαί φασι τὴν κρίσιν τῶν θεῶν, καθάπερ γράφει Ἀντικλείδης. τρία γάρ ἐστι τῶν ἐπιχωρίων γύναια τὰ εἰς τὴν τῆς εὐμορφίας κρίσιν καταστάντα. Verba poetae lacera sunt et corrupta. Spectat ad hunc locum Hesychius, Τριολύμπιον ἅρμα interpretatus τὸ ἐκ τριῶν Ὀλυμπιάδων ἐζευγμένον.

ΠΟΛΥΙΔΟΣ Η ΜΑΝΤΕΙΣ.

Argumentum dramatis fuisse Glaucum, Minois et Pasiphaae filium, a Polyido, Coerani filio, obscurum ea de re oraculum recte interpretato, in vitam revocatum ex mythographorum narrationibus (Apollodori 3, 3, 1. Hygini Fab. 136.) intelligitur indiciisque fragmentorum quum Sophoclis tum Euripidis, qui idem argumentum in Polyido tractavit, confirmatur: de quo dixit Welckerus p. 767—777. Aristophanis quoque comoedia fuit Πολύϊδος. Ad formam nominis quod attinet, non dubitandum quin Attici certe poetae constanter Πολύϊδον, non Πολύειδον dixerint, quae forma hexametris dactylicis convenit.

462a. Etymologicon MS. apud Valckenar. Diatr. Eurip. p. 200. (p. 1921. apud Gaisf.) et Cyrillus in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 188, 29. Πολύϊδος:

οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου. καί ἐστι, φησὶ (duo codd. φασὶ), πολυΐδμων μάντις ὤν. οὕτω καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει (ὑπὸ Ἀριστοφάνους Cyrillus). μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. καὶ Σοφοκλῆς δ' ἐν Μάντεσι συνέστειλεν

Ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυΐδου τοῦ μάντεως.

καὶ πάλιν

Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυΐδῳ τῷ Κοιράνου.

V. 1. πρὸ χειρῶν] προχείρων Etym. codex Marcianus, πρόχειρον Cyrillus. 2. Codex τῷ κοιράνῳ. Correxit Welckerus in Zimmermanni Annalibus a. 1832. p. 216. Coeranus, Polyidi pater, memoratur ab Apollodoro 3, 3, 4. Pseudo-Plutarcho de fluviis 21, 4. Hygino fab. 136. Valde corrupta haec in Etymolog. Gud. p. 474. In Etymolog. M. p. 681, 24. παρὰ Σοφοκλεῖ "Ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυΐδος τοῦ μάντεως.." καὶ πάλιν "Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυείδῳ." ubi codices Gaisfordi (p. 1921.) πολυιδω τ̄ κοιΐνανου vel πολυΐδω τῶ κοινϊνάχου.

462 b. Bekkeri Anecd. p. 361, 19. Αἰγύπτιον γῆρας:

Πρῶτον μὲν ὄψει λευκὸν ἀνθοῦντα στάχυν,
ἔπειτα φοινίξαντα γογγύλον μόρον,
ἔπειτα γῆρας λαμβάνεις Αἰγύπτιον.

Σοφοκλῆς. V. 1. 2. affert Athenaeus 2. p. 51 d. et ex eo Eustathius p. 835, 10. V. 1. μὲν om. Anecd. Bekk., ἀνθοῦντα om. Eustath. 2. γογγύλων Anecd. Bekk. στρογγύλον Eustath. 3. Pro altero hoc ἔπειτα aptius foret τέλος δέ, quod proposuit Nauckius. Versus ad hanc tragoediam referendos esse vidit Bergkius, collata Hygini fabula 136. ex qua satis habemus haec verba apposuisse "Polyidus Coerani filius monstrum Bizanti (?) demonstravit: cum arbori moro similem esse: nam primum album est, deinde rubrum, cum permaturuit, nigrum."

462 c. Euripidis schol. ad Phoenissas 1256. Τῆς κύστεως τὸ στόμα ἐρίῳ δεσμοῦντες ἐπετίθεσαν τῷ πυρί, καὶ παρετήρουν πῶς ῥαγήσεται καὶ ποῦ τὸ οὖρον ἀκοντίσει. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι

Τὰς μαλλοδέτους κύστεις.

μαλλοδέτους Valckenarius. Legebatur μαλλοδετεῖς. Sed codices μαλλοδέτας.

462 d. Herodianus περὶ μον. λέξεως p. 8, 35. Φαμενός, Σοφοκλῆς Μάντεσι "Ξουθὸς (Ξανθὸς Bergkius Comm. de reliq. Comoed. Atticae p. 129. ξυνετὸς Lehrsius) Φαμενὸς Τειρεσίου παῖς." Metrum est anapaesticum.

463. Stobaeus 29, 25. Σ. Μάντεων

Οὔτοι ποθ' ἄψει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου.

ἄψει Otto Schneiderus. Legebatur ἥξει. Οὐδέποτ' ἐφίξει Cobetus Nov. Lect. p. 295.

464. Porphyrius de Abstinentia 2, 19. p. 134. edit. Rhoer. Καὶ Σοφοκλῆς διαγράφων τὴν θεοφιλῆ θυσίαν φησὶν ἐν τῷ Πολυείδῳ

Ἦν μὲν γὰρ οἰὸς μαλλός, ἦν δὲ κάμπέλου
σπονδή τε καὶ ῥὰξ εὖ τεθησαυρισμένη·
ἐνῆν δὲ συμμιγὴς ὀλαῖς παγκαρπία,
λίπος τ' ἐλάας, καὶ τὸ ποικιλώτατον
ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Omisso nomine fabulae hos versus attulit Clemens Al. Strom. 4. p. 565. V. 1. ἦν δὲ κάμπέλου Brunckius. ἦν δ' ἀμπέλου Porphyrius. ἦν δ' ἀμπέλων Clemens. 3. ἐνῆν — παγκαρπία] ἐνῆν δὲ παγκάρπεια συμμιγὴς ὀλαῖς Porphyrius. 4. ἐλάας] ἐλαίας Porphyrius. ἐλαίου Clemens. 5. citat schol. Euripidis ad Phoenissas 114. p. 67, 17. ed. Oxon. ubi codices ξούθου, ξούφου, ξοῦφον, Arsenii editio ξουθοῦ, codex recens Florent. (p. 70, 2.) ξουθοῦ.

465. Schol. Aristoph. ad Ranas 596. exscriptus ab Suida s. v. γλάμων (et Zonara p. 438.) Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσιν ἐπί τινων ὀρνέων

Τοὺς γλαμυροὺς κατὰ φορβάν.

466. Hesychius. Ἀνταίας: πολεμίας, ἐχθρᾶς. Σ. Πολυείδῳ. Non debebat huc referri Hesychii glossa Ὑπ' ἀντιαίης ab Ruhnkenio in Auctario.

467 a. Hesychius. Ἀραῖον: κατάρατον. ὡς τὸ

Ὁ πρόσθεν ἐλθὼν ἦν ἀραῖός μοι νέκυς.

οἷον ἀρὰν προσετρίβετο καὶ κατ' εὐχῆς. (Recte corrigitur κατευχήν). Σ. Πολυείδῳ.

467 b. Grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1. p. 226, 6. κλείω, ὅπερ οἱ Ἴωνες κλήω διὰ τοῦ η καὶ Θουκυδίδης καὶ τραγικοί, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι

Ψυχῆς ἀνοῖξαι τὴν κεκλημένην πύλην.

οἱ κωμικοὶ δὲ διὰ διφθόγγου. Codex κεκλισμένην.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

De argumento fabulae v. quae ad fragm. 472. dicentur.

468. Strabo 10. p. 470. Ὁ δ' οὖν Σοφοκλῆς ποιήσας τὸν Μενέλαον ἐκ τῆς Τροίας ἀπαίρειν σπεύδοντα ἐν τῇ Πολυξένῃ, τὸν δ' Ἀγαμέμνονα μικρὸν ὑπολειφθῆναι βουλόμενον, τοῦ ἐξιλάσασθαι τὴν Ἀθηνᾶν χάριν, εἰσάγει λέγοντα τὸν Μενέλαον

Σὺ δ' αὖθι μίμνων που κατ' Ἰδαίαν χθόνα
ποίμνας Ὀλύμπου συναγαγὼν θυηπόλει.

V. 1. που Xylander. Libri τοῦ vel τήν. τῇδ' ἐπ' Ἰδαίᾳ χθονὶ Welckerus p. 177.

469. Porphyrius apud Stobaeum Ecl. phys. 1, 52. p. 1008. Ἀχέρων δὲ καὶ Ἀχερουσία λίμνη ταυτόν, ὡς ὁ Σοφοκλῆς ἐν Πολυξένῃ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ψυχὴν εἰσάγει λέγουσαν

Ἀκτὰς ἀπαιῶνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς
λιποῦσα λίμνης ἦλθον ἠχούσης γόους
Ἀχέροντος ὀξυπλῆγος ἄρσενας χοάς.

τὰς (ἀκτὰς ἀπαίωνας τὰς Meinekius) τῶν νεκρῶν λέγων παιῶνα οὐκ ἐχούσας, ἄρσενας δὲ χοὰς (χοὰς addidit Heerenius: ῥοὰς Meinekius) τὰς οὐδὲν ἐκτρεφούσας. V. 1. Ἀκτὰς Heynius pro ἢ τάς. 2. 3. Apud Stobaeum λιποῦσα λίμνης Ἀχέροντος ὀξυπλῆγας ἠχοῦσα (ἐχούσας codex unus) γόους ἦλθον ἄρσενας χοάς. Heynius λιποῦσα λίμνης ἦλθον ἄρσενας χοὰς (ῥοὰς Meinekius) Ἀχέροντος ὀξυπλῆγα ἠχούσας γόους.

470. Stobaeus 49, 13.

Οὐ γάρ τις ἂν δύναιτο πρωρατὴς στρατοῦ
τοῖς πᾶσι δεῖξαι καὶ προσαρκέσαι χάριν·
ἐπεὶ οὐδ' ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι
οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας φίλος,
βροτοῖς δ' ἂν ἐλθὼν ἐς λόγον δίκην ὄφλοι,
πῶς δῆτ' ἔγωγ' ἂν θνητὸς ὢν θνητῆς τε φὺς
Διὸς γενοίμην εὖ φρονεῖν σοφώτερος;

V. 4. Libri ἐξ ἐπόμβριων vel ἐξ ἐπομβρῶν. Verbo ἐξεπομβρῶν utitur Tzetzes Hist. 3, 59. 5. δ' addidit Dobraeus et λόγον δίκην λόγων. ὄφλοι Brunckius. ὄφλαι libri. 6. ἔγωγ' ἂν θνητὸς ὢν Meinekius. ἐγὼ θνητός γ' ὢν ἐκ codex A. ἐγὼ θνητός γ' ἂν ἐκ libri ceteri.

471. Schol. Apollonii Rhodii ad 2, 1121.

Ἀπ' αἰθέρος δὲ κἀπὸ λυγαίου νέφους.

νέφους] σκότους in apographo Parisino. κνέφους Meinekius.

472. "Ad Polyxenam respexisse videtur Longinus 15, 7. (Ruhnkenio iudice) Ἄκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος Οἰδίπου καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημίας τινὸς θάπτοντος πεφάντασται, καὶ κατὰ τὸν

ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου. Scilicet in hoc dramate inducebatur Achillis umbra [v. Fragm. 469.], quodque apud Euripidem narratur initio Hecubae, id Sophocles spectatorum subiecerat oculis." Brunck. His indiciis usus coniecturas de structura fabulae Sophocleae proposuit Welckerus p. 176.—183. Schol. Eurip. ad Hecub. v. 1. τὰ περὶ τὴν Πολυξένην ἔστι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ εὑρεῖν.

473. Etymolog. M. p. 120, 48. Ἄπειρος: — λέγει δὲ Ὧρος ὅτι σημαίνει χιτῶνα διέξοδον μὴ ἔχοντα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Πολυξένῃ

Χιτών σ' ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν.

474. Harpocratio, Ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας: ἀντὶ τοῦ λελυμασμένοι. οἱ γὰρ λυμαινόμενοί τισιν εἰώθασι περικόπτειν αὐτῶν τὰ ἄκρα, ὡς καὶ Σ. Πολυξένῃ.

475. Hesychius, Παράρυμα: Σ. Πολυξένῃ παράρυμα ποδός, ὡς κρεμαμένων τινῶν ὑφασμάτων ἐκ τοῦ εἵματος (sic Tollius pro ἅρματος) πρὸς κάλλος. τινὲς δὲ σχοινίον ἐν ταῖς ναυσίν. οἱ δὲ ὑπόδημα. Adde Phot. p. 389, 1. Παράρυμα ποδός: τὰ ὑποδήματα τὰ ῥυόμενα τοὺς πόδας.

ΠΡΙΑΜΟΣ.

Priamum tragoediam quum etiam Philocles, aequalis Sophocli poeta, scripserit, nihil caussae est cur Sophocles scripsisse negetur, quod fecit Welckerus, qui aliam quandam Sophoclis tragoediam (fortasse Σίνωνα), in qua Priami partes fuerint, a Polluce et scholiasta Aristophanis Πρίαμον appellatam esse coniecit p. 158.

476. Scholiasta Aristoph. Vespar. v. 288: Ἐγχυτριεῖς: ἀπὸ τῶν ἐκτιθεμένων παιδίων ἐν χύτραις. διὸ καὶ Σοφοκλῆς τὸ ἀποκτεῖναι χυτρίζειν ἔλεγεν ἐν Πριάμῳ.

477. Pollux 10, 147. Οἰκοδόμου δὲ σκεύη, λεῖαι, γλαρίδες, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Πριάμῳ. Idem 7, 118. Καὶ λατύπους δὲ Σοφοκλῆς, ὅπου καὶ ἐργαλεῖα τῶν λατύπων ὀνομάζει λείας καὶ γλαρίδας.

ΠΡΟΚΡΙΣ.

De Procridis, Erechthei filiae, et Cephali, Deionei filii, amoribus v. Pherecydes apud schol. Homeri Od. 11, 321. et Ovidius Metam. 7. 694.—862. quorum ex narrationibus probabiliores de argumento fabulae Sophocleae coniecturas fieri posse quam ex Apollodori (3. 15, 1.), Antonini Liberalis (c. 41.) et Hygini (Fab. 189.) narrationibus recte monet Welckerus p. 388.

478. Pollux 9, 140. Ἐπιτιμητής — Σοφοκλῆς εἰπὼν ἐν τῇ Πρόκριδι "Κολασταὶ κἀπιτιμηταὶ κακῶν." Eadem nomina coniunxit Euripides Suppl. 255. τούτων κολαστὴν κἀπιτιμητήν, ἄναξ.

ΡΙΖΟΤΟΜΟΙ.

Argumentum huius tragoediae fuisse Peliam veneficis Medeae artibus interfectum recte coniecisse videtur Welckerus p. 340: unde fragmentum ab Erotiano ex Pelia allatum (433.) ad hanc fabulam refert. Chorum fabulae manifestum est ex ῥιζοτόμοις fuisse compositum, veneficas quibus Medea uteretur herbas praeparantibus: quod Welckerus p. 342. illustrat collato Theophrasti de ῥιζοτομίᾳ loco Hist. Pl. 8, 6. memorataque Epimenidis ῥιζοτομίᾳ. Aesculapium ῥιζοτόμον appellat Hercules apud Lucian. Dial. Deor. 13

479. Macrobius Saturnal. 5, 19. *Sophoclis autem tragoedia id, de quo quaerimus, etiam titulo praefert. Inscribitur enim* Ῥιζοτόμοι, *in qua Medeam describit maleficas herbas secantem, sed aversam, ne vi noxii odoris ipsa interficeretur: et succum quidem herbarum in cados aeneos refundentem, ipsas autem herbas aeneis falcibus exsecantem. Sophoclis versus hi sunt*

Ἡ δ' ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσ'
ὀπὸν ἀργινεφῆ στάζοντα τομῆς
χαλκέοισι κάδοις δέχεται.

Et paullo post

αἱ δὲ καλυπταὶ
κίσται ῥιζῶν κρύπτουσι τομάς,
ἃς ἥδε βοῶσ', ἀλαλαζομένη,
γυμνὴ χαλκέοις ἤμα δρεπάνοις.

V. 2. "Verbis ὀπὸν ἀργινεφῆ significari videtur faeculenti quiddam, quod Hippocratici ὁμίχλας dicere solent, Latini nubeculas." Lobeck. Paralip. p. 50. V. 4. καλυπταὶ] καλυπτραὶ in libris. 5. τομὰς hoc loco omittit codex Paris. 6371. 6. ἀλαλαζομένη] ὀλολυζομένη Ellendtius. 7. τομὰς post δρεπάνοις lectum delevit Valckenarius.

480. Schol. Apollonii Rhodii 2, 1213. Ὅτι δράκουσι καὶ δρυΐνῳ κλάδῳ στέφεται ἡ Ἑκάτη καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ῥιζοτόμοις τὸν χορὸν πεποίηκε λέγοντα

Ἥλιε δέσποτα
καὶ πῦρ ἱερόν, τῆς εἰνοδίας
Ἑκάτης ἔγχος, τῷ δι' Ὀλύμπου
πωλοῦσα φέρει καὶ γῆς ναίουσ'
ἱερὰς τριόδους, στεφανωσαμένη
δρυῒ καὶ πλεκταῖς
ὠμῶν σπείραισι δρακόντων.

V. 2. εἰνοδίας] ἐνοδίας codex. 3. τῷ Brunckius pro τό. τὸ δι' Οὐλύμπου Valckenarius. 4. πωλοῦσα H. Keilius. πολοῦσα codex. πάλλουσα Dobraeus. 5. δρυῒ Ellendtius pro δρυσί. πλεκταῖς — δρακόντων] πλείστους ὤμωι σπείρουσι δράκοντας codex. Correxit Valckenarius, qui πλεκτοῖς scripsit et σπείρῃσι.

481a. Hesychius, Ἀϊστώσας: διαχέας καὶ τήξας. Σ. Ῥιζοτόμοις "Κόρον ἀϊστώσας (codex ἰστώσας) πῦρ." Scribendum κηρὸν ἀϊστώσας (vel φατώσας) πυρί cum Kustero.

481b. Plinius Hist. Nat. 21, 88. *Sophocles enim poeta venenatum id* (trifolium) *dicit.* Ad Ῥιζοτόμους probabiliter rettulit Nauckius.

ΣΑΛΜΩΝΕΥΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ).

De argumento dramatis facile est coniecturam facere ex narratione Apollodori 1, 9, 7. et Hygini Fab. 61.

482. Athenaeus 11. p. 487d. Καλεῖται δὲ μάνης καὶ τὸ ἐπὶ κοττάβου ἐφεστηκός, ἐφ' οὗ τὰς λάταγας ἐν παιδιᾷ ἔπεμπον, ὅπερ ὁ Σοφοκλῆς ἐν Σαλμωνεῖ χάλκειον ἔφη κάρα, λέγων οὕτως

Τάδ' ἐστὶ κνισμὸς καὶ φιλημάτων ψόφος,
τῷ καλλικοτταβοῦντι νικητήρια
τίθημι καὶ βαλόντι χάλκειον κάρα.

V. 3. χάλκειον scripsi pro χαλκεῖον.

483. Galenus vol. 9. p. 385. Πέμφιξ δοκεῖ ἐπὶ τῆς πνοῆς Σοφοκλῆς λέγειν — ἐν Σαλμωνεῖ σατύροις

Καὶ τάχ' ἂν κεραυνία
πέμφιξ σε βροντῆς καὶ δυσοσμίας λάβοι.

— ἐπὶ δὲ τοῦ νέφους δοκεῖ τετάχθαι κατὰ τόδε τὸ ἔπος ἐν Σαλμωνεῖ σατύροις παρὰ Σοφοκλεῖ

Πέμφιγι πᾶσαν ὄψιν ἀγγέλῳ πυρός.

V. 1. κεραύνια πέμφιξι libri. Correxit Porsonus.

2. δυσοσμίας] δυσοσμία Madvigius. δυσομβρίας Nauckius. λάβοι] βάλοι Brunckius. 3. πᾶσαν] πλήσας Hermannus Opusc. vol. 4. p. 277. ὄψιν ἀγγέλῳ Bentleius pro ὀψιαγέλων.

484. Hesychius, Θῆμα: θήκη, τάφος, ἀνάθημα. Σ. Σαλμωνεῖ.

485. Hesychius, Καρικοὶ τράγοι: ὡς εὐτελῶν ὄντων. Σ. Σαλμωνεῖ. εἰ μὴ ἄρα εἶπε συγχέων (sic Meinek. pro ἄρα ὑποσυγχέων) τοὺς Κιλικίους.

ΣΙΝΩΝ.

De Sinonis dolo quo Troianos fefellerit v. Virgil. Aen. 2, 57.—198. 233.—265. Hygin. Fab. 108. Quintum Smyrnaeum 12, 238. 13, 23. ab Welckero indicatos p. 157. Proclus in Chrestom. p. 461. ex Arctino, καὶ Σίνων τοὺς πυρσοὺς ἀνίσχει τοῖς Ἀχαιοῖς, πρότερον εἰσεληλυθὼς προσποίητος. οἱ δὲ ἐκ Τενέδου προσπλεύσαντες καὶ οἱ ἐκ τοῦ δουρείου ἵππου ἐπιπίπτουσι τοῖς πολεμίοις καὶ πολλοὺς ἀνελόντες τὴν πόλιν κατὰ κράτος λαμβάνουσι.

486. Hesychius, Αἰθύσσειν: ἀνασείειν· Σίνωνι Σοφοκλῆς. Idem, Ἀναιθύσσω: ἀνασείω. Σ. Σίνωνι.

487. Hesychius, Ἀξέστους: τραχείας. Σ. Σίνωνι (codex σιών with η superscript).

488. Hesychius, Ἄρρητον: ἄφραστον, ἀνιστόρητον, ἀπόρρητον, ἄφωνον, αἰσχρόν. Σ. Σίνωνι. Eiusdem glossae, Ἀρητόν: βλαβερόν, πολυχρόνιον, adiectum Σοφοκλῆς συνώνυμον ὕστερος, i. e. Σ. Σίνωνι ἀνιστόρητος, verbis ex altera glossa huc illatis. Quod vidit Albertus.

489. Hesychius, Ἐνθρίακτος: ἐνθουσιῶν. καὶ ἐνθέακτος (?). Σ. Σίνωνι.

ΣΙΣΥΦΟΣ.

Sisyphum, drama satyricum, etiam Aeschylus et Euripides scripserunt. Sophocleum solus memorat uno loco Hesychius: ut incertum sit utrum Sophocles quoque hoc argumentum tractaverit, an poetarum nomina permutaverit grammaticus, ut monuit Welckerus p. 402.

490. Hesychius, Ζεῦγος τριπάρθενον: Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ καὶ Σοφοκλῆς Σισύφῳ "Χαρίτων τριζύγων." Ἀριστοφάνης Ὥραις καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε "Ζεῦγος τρίδουλον." Codex χαρίτων ζυγῶν. Recte restitutum τριζύγων, collato Eurip. Hel. 357. τριζύγοις θεαῖσι, et Macedonio Anth. Pal. 11, 27. τριζυγέες Χάριτες.

ΣΚΥΘΑΙ.

Argumentum dramatis ex Argonautarum fabula petitum fuisse fragmenta docent. Dixit de eo Welckerus p. 337.—340.

491. Schol. Apollonii Rhodii 4, 223. Φερεκύδης δὲ ἐν ἑβδόμῳ τὴν Μήδειάν φησιν ἆραι μικρὸν τὸν Ἄψυρτον ἐκ τῆς κοίτης, Ἰάσονος εἰπόντος αὐτῇ, καὶ ἐνεγκεῖν πρὸς τοὺς Ἀργοναύτας, ἐπεὶ δὲ ἐδιώχθησαν, σφάξαι καὶ μελίσαντας ἐκβαλεῖν εἰς τὸν ποταμόν. ἐν δὲ τοῖς Σκύθαις ὁ Σοφοκλῆς ἑτερομήτορα τῆς Μηδείας τὸν Ἄψυρτον λέγει "Οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον, ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηίδος τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκεν (codex βλάστεσκεν), ἣν Εἰδυῖα πρίν ποτε Ὠκεανοῦ κόρη τίκτεν." Ex tetrametris, ut monuit Valckenarius Diatr. Eurip. p. 224, qui κοίτης delevit et Ἰδυῖα pro Εἰδυῖα scripsit. "Idyiam Medeae matrem facit Hesiodus Theog. 958.—962. quicum consentiret Sophocles, si τὴν δ' pro ἣν legendum esset [ut est in duobus apographis]. Schol. Apoll. Rh. 3, 242. Διονύσιος δὲ ὁ Μιλήσιος (λέγει) Ἑκάτην μητέρα Μηδείας καὶ Κίρκης, ὡς προείρηται. Σοφοκλῆς Νέαιραν μίαν τῶν Νηρηίδων, Ἡσίοδος δὲ Ἰδυῖαν. Quae dubitari potest utrum de Apsyrti an Medeae matre intellegenda sint." Nauck. De Apsyrto in alio scholio ad locum priorem, Φερεκύδης ἐν ἑβδόμῳ φησὶ διωκομένους ἀναβιβάσαι ἐπὶ τὴν ναῦν τὸν Ἄψυρτον καὶ μελίσαντας ῥίψαι εἰς τὸν ποταμόν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Κολχίσι φησὶ κατὰ τὸν οἶκον τοῦ Αἰήτου τὸν παῖδα σφαγῆναι.

492. Schol. Apollon. Rhod. 4, 281. Ἑκαταῖος δὲ ἱστορεῖ μὴ ἐκδιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φᾶσιν, οὐδὲ διὰ Ταναΐδος ἔπλευσαν (ἐκπλεῦσαι H. Keilius), ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ. Schol. Dionysii Per. 10. Αἰσχύλος δὲ ἐν Προμηθεῖ λυομένῳ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ὑπὸ τούτου (τοῦ Ταναΐδος) διορίζεσθαί φησι τὰς ἠπείρους.

493. Athenaeus 5. p. 189d. Καλοῦσι δ' ἀρσενικῶς τοὺς αὐλῶνας, ὥσπερ Θουκυδίδης ἐν τῇ τετάρτῃ καὶ πάντες οἱ καταλογάδην συγγραφεῖς· οἱ δὲ ποιηταὶ θηλυκῶς. Σοφοκλῆς Σκύθαις

Κρημνούς τε καὶ σήραγγας ἠδ' ἐπακτίας
αὐλῶνας.

Feminino etiam in Trach. 100. usus est ποντίας αὐλῶνας, ubi in cod. superscriptum est ους.

494. Erotianus p. 96. (p. 55. ed. Klein.) Ἀχιλληίδες: κριθῶν εἶδος. ὧν μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης καὶ Σοφοκλῆς. Hesychius, Ἀχιλλείων Ἱππεῦσιν Ἀριστοφάνης (v. 819.) καὶ Σ. Σκύθαις.

495. Hesychius, Ἀψάλακτος: ἀκίνητος, ἀψηλάφητος, ἀκράτητος. Σ. Σκύθαις. Idem Ψαλακτόν: οὐκ ἀνερεύνητον. Alterius glossae lemma esse debebat Οὐκ ἀψάλακτον. Recte apud Photium p. 359, 5. Οὐκ ἀψάλακτος (codex ἀποψάλακτος): οὐκ ἀκρότητος οὐδὲ ἀρράπιστος. et in Bekk. Anecd. p. 475, 31. ἀψάλακτον: ἀψηλάφητον.

ΣΚΥΡΙΑΙ.

In locis grammaticorum partim Σκυρίαις partim Σκυρίοις.

496. "Notum argumentum fabulæ. Vide Hyginum cap. 96. et Philostrati iunioris iconem cui titulos Achilles in Scyro p. 863. ubi Sophoclei dramatis meminit: Σκῦρος, νῆσος, ἣν ὁ θεῖος Σοφοκλῆς ἀνεμώδεα καλεῖ." Brunck. Coniecturas de compositione fabulae deque personis quae in ea prodierint exposuit Welckerus p. 102.—107.

497. Plutarchus Moral. p. 34d. Τὴν δὲ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα τὸν ἐν Σκύρῳ καθήμενον ἐν ταῖς παρθένοις γεγενημένην ἐπίπληξιν ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσέως

Σὺ δ', ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς γένους,
ξαίνεις, ἀρίστου πατρὸς Ἑλλήνων γεγώς;

Iterum hos versus, quos ad fabulam Sophocleam probabiliter rettulit Brunckius, affert Plutarchus p. 72e. praemissis verbis, Ὁ ἐν τοῖς Σκυρίοις Ὀδυσσεύς. ubi καταισχύνων pro ἀποσβεννύς scriptum.

498. Stobaeus 51, 24. Σ. Σκυρίοις

Φιλεῖ γὰρ ἄνδρας πόλεμος ἀγρεύειν νέους.

499. Stobaeus 59, 3. Σοφοκλέους Σκυρίων

Οἱ ποντοναῦται τῶν ταλαιπώρων βροτῶν,
οἷς οὔτε δαίμων οὔτε τις θεῶν νέμων
πλούτου ποτ' ἂν νείμειεν ἀξίαν χάριν
λεπταῖς ἐπὶ ῥιπῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς
ἀεὶ παραρρίπτοντες οἱ πολύφθοροι
ἢ 'σωσαν ἀκέρδαναν ἢ διώλεσαν.

V. 1. Οἱ est in B, ἣ in Scor., neutrum in A. 2. θεῶν νέμων] βροτῶν γέμων Meinekius. 4. ἐπὶ ῥιπίσιν] Libri ἐπιρροπῆσιν vel ἐπιροπῆσιν. Correxit Meinekius, collato de mensura syllabae penultimae, quae plerumque corripitur, Herodiano περὶ διχρόνων in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 299, 10. Τὸ μέντοι καρίς καὶ ῥιπίς η μὲν κοινὴ συνήθεια ἐκτείνει, ἡ δὲ τῶν Ἀθηναίων διάλεκτος συστέλλει. 6. ἡ 'σωσαν Porsonus pro ἧς ὡς ἄν. ἀκέρδαναν Meinekius pro ἣ 'κέρδαναν.

500. Stobaeus 116, 28. Σοφοκλέους Σκυρίων

Οὐδὲν γὰρ ἄλγος οἷον ἡ πολλὴ ζόη.

ζόη pro ζωή restituit Porsonus.

501. Stobaeus 124, 17. Σοφοκλέους Σκυρίων

Ἀλλ' εἰ μὲν ἦν κλάουσιν ἰᾶσθαι κακὰ
καὶ τὸν θανόντα δακρύοις ἀνιστάναι,
ὁ χρυσὸς ἧσσον κτῆμα τοῦ κλάειν ἂν ἦν·
νῦν δ', ὦ γεραιέ, ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει,
τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν·
κἀμοὶ γὰρ ἂν πατήρ γε δακρύων χάριν
ἀνῆκτ' ἂν ἐς φῶς.

V. 1. κλάουσιν et v. 3. κλάειν scripsi pro κλαίουσιν et κλαίειν. 3. ἧσσον] ἧττον libri. 5. τὸν μέν] τὸ μὲν A. τὸν ἐν Bergkius. Totum versum ab interpolatore confictum esse iudicat Herwerdenus p. 10. 6. κἀμοὶ] καί μοι libri. 7. ἐς] εἰς libri.

502. Hesychius, Ἀποστιβής (codex ἀποστίβ · ·): ἀποπεφοιτηκώς. οὐ τὴν αὐτὴν τρίβον στείβων, τουτέστι φοιτῶν. Σ. Σκυρίαις.

503. Hesychius, Αὐτόσσυτον: αὐτοκέλευστον. Σ. Σκυρίοις. Omisso nomine fabulae grammaticus Bekkeri p. 467, 31.

504. Hesychius, Ἀχρήματον: ἀδάπανον. Σ. Σκυρίοις. Codex ἀχρήματα.

505. Hesychius s. v. Εὔωρος — ὡς ὁ αὐτὸς (Σοφοκλῆς) ἐν Σκυρίαις χρῆται τῷ εὐωριάζειν.

[ΣΥΝΔΕΙΠΝΟΙ. Vide ΑΧΑΙΩΝ ΣΥΛΛΟΓΟΣ.]

[ΣΦΥΡΟΚΟΠΟΙ. Vide ΠΑΝΔΩΡΑ.]

[ΤΑΝΤΑΛΟΣ. Vide ad Fragm. 964.]

ΤΕΥΚΡΟΣ.

Ad hanc fabulam spectant quae Aristoteles obscurius significavit Rhet. 2, 23. διαφέρει δὲ ὁ τρόπος, οἷον ἐν τῷ Τεύκρῳ· ᾧ ἐχρήσατο Ἰφικράτης πρὸς Ἀριστοφῶντα, ἐπερόμενος εἰ προδοίη ἂν τὰς ναῦς ἐπὶ χρήμασιν· οὐ φάσκοντος δέ, εἶτα, εἶπεν, σὺ μὲν ὢν Ἀριστοφῶν οὐκ ἂν προδοίης, ἐγὼ δ' ὢν Ἰφικράτης; et 3. 15. κοινὸς δ' ἀμφοῖν ὁ τόπος τὰ σύμβολα λέγειν, οἷον ἐν τῷ Τεύκρῳ ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτι οἰκεῖος τῷ Πριάμῳ· ἡ γὰρ Ἡσιόνη ἀδελφή· ὁ δὲ ὅτι ὁ πατὴρ ἐχθρὸς τῷ Πριάμῳ, ὁ Τελαμών, καὶ ὅτι οὐ κατεῖπε τῶν κατασκόπων. Versus ex Sophoclis Oedipode ab Stobaeo Flor. 114, 6. per errorem allatos (fragm. 964.) ad Teucrum probabiliter rettulit Welckerus p. 193. Inter Latinos Teucrum scripsit Pacuvius, cuius de fragmentis dixerunt Welckerus p. 192.—197. et Ribbeckius p. 287. 288. In tragoedia Sophoclea primariae partes fuerunt Teucri et patris eius Telamonis, acriter in Teucrum invehentis quod Aiacis fratris suicidium non impediverit: quod exprobratum sibi a patre, etsi iniuria, fore praevidet Teucer in oratione quam post necem Aiacis voluntariam habet apud Sophoclem in Aiace v. 982.—998. De tempore huius tragoediae tantum scimus, priorem fuisse Nubibus Aristophanis, quae fabula acta est olymp. 89, 2. V. Fragm. 507.

506. Stephanus, Κυχρεῖος: πάγος περὶ Σαλαμῖνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ.

507. Aristophanes Nubibus 583. Βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς. ubi scholiasta, παρὰ τὰ ἐκ Τεύκρου Σοφοκλέους

Οὐρανοῦ δ' ἄπο
ἤστραψε. βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς.

508. Stobaeus 122, 10.

Ὡς ἄρ', ὦ τέκνον, κενὴν
ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου,
ὡς ζῶντος· ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσά με
ἔσαιν' Ἐρινὺς ἡδοναῖς ἐψευσμένον.

V. 1. ὦ] αὖ A.

509. Ad hanc fabulam Blomfieldus refert versus ab Tryphone de tropis p. 48. (vol. 8. p. 738. ed. Walz. Greg. Cor. ib. p. 767., Choerob. ib. p. 808.) sine poetae nomine allatos,

Τεῦκρος δὲ τόξου χρώμενος φειδωλίᾳ
ὑπὲρ τάφρου πηδῶντας ἔστησεν Φρύγας.

De alio fragmento ad hanc fabulam fortasse referendo v. ad 761.

ΤΗΛΕΦΟΣ.

Tragoedia eadem quae Μυσοί, ut Welckerus p. 414. coniecit.

510. Hesychius, Ἀειφόρος: ἀειθαλής. Σ. Τηλέφῳ. Corrupte apud eundem, Αἴφρουρος· αἰθάλη. Σοφοκλῆς.

ΤΗΡΕΥΣ.

511. "Ad hoc drama alludit comicus in Avibus 100. ubi Epopis rostrum ridenti Euelpidi Epops ait

Τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέης λυμαίνεται
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.

Ad quae sic scholiasta: ἐν γὰρ τῷ Τηρεῖ Σοφοκλῆς ἐποίησεν αὐτὸν ἀπωρνιθωμένον, καὶ τὴν Πρόκνην· ἐν ᾧ ἔσκωψε πολλὰ τὸν Τηρέα. Idem argumentum post Sophoclem tractavit Philocles, quem in eadem fabula perstringit comicus v. 280. ubi haec habet scholiasta: ὁ Σοφοκλῆς πρῶτος τὸν Τηρέα ἐποίησεν, εἶτα Φιλοκλῆς." Brunck. Nec raro comici poetae tractarunt, ut Cantharus, Anaxandrides, Philetaerus. Fabulam notissimam enarrarunt Ovidius Met. 6, 411—676. et mythographi ab Welckero indicati, qui de singularum huius tragoediae partium compositione satis probabiliter dixit p. 375—388. adhibitis etiam Attii Terei fragmentis.

512. Stobaeus 10, 25.

Φιλάργυρον μὲν πᾶν τὸ βάρβαρον γένος.

513. Stobaeus 13, 5.

Θάρσει· λέγων τἀληθὲς οὐ σφαλεῖ ποτε.

"In Vindobon. Εὐριπ. Τηρεῖ, eodem errore quo deceptus fuit Apostolius Proverb. 10, 12." Brunck. Libri σφαλῇ vel σφάλλῃ.

514. Stobaeus 20, 32.

Ἄνους ἐκεῖνος, αἱ δ' ἀνούστεραι ἔτι
ἐκεῖνον ἠμύναντο καρτερόν.
Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσι θυμωθεὶς βροτῶν
μεῖζον προσάπτει τῆς νόσου τὸ φάρμακον,
ἰατρός ἐστιν οὐκ ἐπιστήμων κακῶν.

"In Reg. cod. lemma adscriptum primo versui Σοφ. et 3. τοῦ αὐτοῦ Τηρεῖ. Hoc statim versui 1. appositum in Vindobon. continuatis una serie quinque versibus." Brunck. V. 1. ἀνούστεραι ἔτι Brunckius cum hiatu vitioso. ἀνούστερ' ἔτι libri. ἀνούστεραι πολὺ Gaisfordus. ἀνουστέρως ἔτι Cobetus. 2. καρτερόν] καρτερώτερον Grotius. κατὰ (πρὸς Cobetus) τὸ καρτερὸν Porsonus.

515. Stobaeus 22, 22.

Θνητὰ φρονεῖν χρὴ θνητὴν φύσιν
τοῦτο κατειδότας, ὡς οὐκ ἔστιν
πλὴν Διὸς οὐδεὶς τῶν μελλόντων
ταμίας, ὅ τι χρὴ τετελέσθαι.

Nomen fabulae in lemmate in libris corruptum in ἀτήρει vel ἀτηρεῖ. V. 1. θνητὴν φύσιν] θνητοὺς φύντας Meinekius. Grotius θνητὴν δὲ φύσιν χρὴ θνητὰ φρονεῖν.

516. Stobaeus 39, 12.

Πολλά σε ζηλῶ βίου,
μάλιστα δ' εἰ γῆς μὴ πεπείρασαι ξένης.

517. Stobaeus 68, 19.

Νῦν δ' οὐδέν εἰμι χωρίς. ἀλλὰ πολλάκις
ἔβλεψα ταύτῃ τὴν γυναικείαν φύσιν,
ὡς οὐδέν ἐσμεν· αἳ νέαι μὲν ἐν πατρὸς
ἥδιστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον·
τερπνῶς γὰρ ἀεὶ πάντας ἀνοία τρέφει.
ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθ' ἔμφρονες,
ὠθούμεθ' ἔξω καὶ διεμπολώμεθα
θεῶν πατρῴων τῶν τε φυσάντων ἄπο,
αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους,
αἱ δ' εἰς ἀήθη δώμαθ', αἱ δ' ἐπίρροθα.
καὶ ταῦτ', ἐπειδὰν εὐφρόνη ζεύξῃ μία,
χρεὼν ἐπαινεῖν καὶ δοκεῖν καλῶς ἔχειν.

V. 2. ταύτῃ Vindob. ταύτην A B. 3. μὲν ἐν πατρὸς Valckenarius. μὲν γὰρ πατρὸς libri optimi. μὲν γὰρ ἐν πατρὸς B. 5. ἀνοία] ἡ ἄνοια libri. ἀγνοία Brunckius. 6. ἔμφρονες Dobraeus pro εὔφρονες. 7. διεμπολώμεθα Valckenarius pro διεμπολούμεθα. 10. ἀήθη B. ἀληθῆ ceteri. ἐπίρροθα] Hinc correcta Hesychii glossa, Ἐπιρρόθητα· ἐπίψογα. i. e. Ἐπίρροθα: τὰ ἐπίψογα.

518. Stobaeus 86, 12.

Ἓν φῦλον ἀνθρώπων μί' ἔδειξε πατρὸς καὶ ματρὸς ἡμᾶς
ἁμέρα τοὺς πάντας· οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλος ἔβλαστεν ἄλλου.
βόσκει δὲ τοὺς μὲν μοῖρα δυσαμερίας, τοὺς δ' ὄλβος ἡμῶν,
τοὺς δὲ δουλείας ζυγὸν ἔσχεν ἀνάγκας.

V. 1. ἓν φῦλον Bergkius. ἐν φύλων libri optimi, ἐν φύλῳ interpolati. ματρὸς B et Scor. μητρὸς ceteri. 4. ἀνάγκας] ἀνάγκης libri.

519. Stobaeus 98, 45. Σοφοκλέους Τηρεῖ

Τὰν γὰρ ἀνθρώπου ζόαν
ποικιλομήτιδες ἆται
πημάτων πάσαις μεταλλάσσουσιν ὥραις.

V. 1. Τὰν δ' ἀνθρώπου ζωὰν libri. Metrum postulat γὰρ, quod posuit Bergkius, et ζόαν. 3. μεταλλάσσουσιν ὥραις] μεταλλάσσουσι μορφαῖς Lehrsius (Populäre Aufsätze p. 227.) Verba a Plutarcho ex Sophocle citata Moral. p. 21b.

Ἀλλὰ τῶν πολλῶν καλῶν
τίς χάρις, εἰ κακόβουλος
φροντὶς ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον;

Bergkius probabiliter coniecit in stropha vel antistropha respondisse versibus ab Stobaeo allatis, et in versu tertio correxit ἐκστρέψει, quod sensus postulat et metrum commendat pro ἐκτρέφει.

520. Stobaeus 98, 46. ἐν ταὐτῷ

Ζώοι τις ἀνθρώπων τὸ κατ' ἦμαρ ὅπως ἥδιστα πορσύνων, τὸ δ' ἐς αὔριον ἀεὶ
τυφλὸν ἕρπει.

His versibus in stropha videntur respondisse versus ab Porphyrio citati in libro de Styge apud Stobaeum 105, 57. Ἥ τε γὰρ αἴγειρος, ὥς φασιν ἄλλοι τε καὶ Πλούταρχος, φιλοπενθὴς καὶ ἀτελὴς πρὸς καρπογονίαν. διὸ καὶ Σ. ἔν τισι (Τηρεῖ Bergkius) φησίν

Οὐ χρὴ ποτ' ἀνθρώπων μέγαν ὄλβον ἀποβλέψαι,
τανυφλοίου γὰρ ἰσαμέριός τις
ὅστις αἰγείρου βιοτὰν ἀποβάλλει.

Monuit Bergkius, qui ἰσαμέριός τις correxit pro ἰσαμέριος ὅστις.

521. Stobaeus 108, 58.

Ἀλγεινά, Πρόκνη, δῆλον· ἀλλ' ὅμως χρεὼν
τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπετῶς φέρειν.

V. 2. θεῖα] θνητὰ Nauckius.

522. Aristoteles de Poetica cap. 16. ubi de variis agnitionibus agit, Καὶ ἐν τῷ Σοφοκλέους Τηρεῖ ἡ τῆς κερκίδος φωνή. Κερκίδος ὕμνους dixit fragm. 909.

523. Scholiasta Homeri Iliad. 15, 705. Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τετάρτῳ Ἀττικῶν ὀνομάτων οὕτως ἔφη· φίλιππος μὲν τῆς μέσης δασυνομένης τὸ προσηγορικόν· οὕτως γὰρ καὶ ἐν Τηρεῖ Σοφοκλέους ἀναγινώσκομεν

Ἥλιε, φιλίπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέλας.

σέβας Bothius.

524. Hesychius, Αἴγλη: χλίδων. Σ. Τηρεῖ. De vocabulo χλίδων dixi ad Aristophanis fragm. p. 618. ed. Oxon.

525. 526. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 36, 23. exscriptus ab grammaticis ad fragm. 331. indicatis, Φάρος κατὰ συστολὴν παρὰ Σ. ἐν Τηρεῖ

Σπεύδουσαν αὐτήν, ἐν δὲ ποικίλῳ φάρει.

Eadem apud Herodian. περὶ διχρόνων in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 295, 12. et Dracon. p. 35, 9.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ.

Triptolemum curru a draconibus vecto orbem terrarum peragrasse, ut Cereris dona hominibus impertiret, et sacra Eleusinia instituisse ex mythographorum narrationibus liquet a Welckero collectis, inprimis Apollodori 1, 5, 2., Hygini Fab. 147., Mythographi Vaticani ab A. Maio editi 2, 99., Servii ad Virgil. Georg. 1, 19., et partim confirmatur iis quae ex Dionysio Hal. ad fragm. 527. apposuimus. Quae tamen non sufficiunt ad iudicium de compositione fabulae Sophocleae faciendum: de qua coniecturas suas exposuit Welckerus p. 301—312. Quarum una prae ceteris est probabilis, Cephei regis, Triptolemo insidias parantis, partes aliquas in hac fabula fuisse; de quo videnda Hygini et Mythographi Vaticani narratio. Ceterum Lessingio (in Vita Sophoclis) Triptolemus prima Sophoclis fabula esse visa est, acta olymp. 77, 4., computatione ex Plinii verbis (v. Fragm. 529.) facta. Quam rationem non satis certam esse monet Welckerus p. 310., quum Plinius annos usque ad mortem Alexandri a primo Sophoclis certamine scenico computare potuerit, etiam si Triptolemus non prima eius tragoedia fuerit.

527. Dionysius Halic. Antiq. 1, 12. Μαρτυρεῖ δέ μου τῷ λόγῳ Σοφοκλῆς μὲν ὁ τραγῳδοποιὸς ἐν Τριπτολέμῳ δράματι. πεποίηται γὰρ αὐτῷ Δημήτηρ διδάσκουσα Τριπτόλεμον ὅσην χώραν ἀναγκασθήσεται σπείρων τοῖς δοθεῖσιν ὑπ' αὐτῆς καρποῖς διεξελθεῖν. μνησθεῖσα δὲ τῆς ἑῴου πρῶτον Ἰταλίας, ἥ ἐστιν ἀπὸ ἄκρας Ἰαπυγίας μέχρι πορθμοῦ Σικελικοῦ, καὶ μετὰ τοῦτο τῆς ἀντικρὺ ἀψαμένη Σικελίας, ἐπὶ τὴν ἑσπέριον Ἰταλίαν αὖθις ἀναστρέφει, καὶ τὰ μέγιστα τῶν οἰκούντων τὴν παράλιον ταύτην ἐθνῶν διεξέρχεται, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Οἰνώτρων οἰκήσεως ποιησαμένη. ἀπόχρη δὲ ταῦτα μόνα λεχθέντα τῶν ἰαμβείων, ἐν οἷς φησι

Τὰ δ' ἐξόπισθε χειρὸς ἐς τὰ δεξιὰ
Οἰνωτρία τε πᾶσα καὶ Τυρσηνικὸς
κόλπος Λιγυστική τε γῆ σε δέξεται.

V. 1. ἐς scripsi pro εἰς.

528. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 9, 29. Χαρναβῶν Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ

Καὶ Χαρναβῶντος, ὃς Γετῶν ἄρχει τανῦν.

De hoc versu dixit Lobeckius Aglaoph. p. 215. 1351. ubi codicis scripturam ὅτι τῶν ὅς γε pro ὃς Γετῶν correxit, collato Hygino Poet. Astron. 2, 14. qui sic scribit, *Hunc* (Ophiuchum) *complures Carnabonta dixerunt nomine Getarum regem, qui sunt in Mysia regione, fuisse: qui eodem tempore regno est potitus quo primum semina frugum mortalibus tradita esse existimantur. Ceres enim quum sua beneficia largiretur hominibus, Triptolemum — iussit omnium nationum agros circumeuntem semina partiri —, qui quum pervenisset ad eum quem supra diximus Getarum regem, ab eo primum hospitaliter acceptus, deinde — insidiis captus pene perdidit vitam. Carnabontis enim iussu, quum draco unus eorum esset interfectus, — Ceres eo venisse et ereptum adolescenti currum dracone altero subiecto reddidisse, regem — poena non mediocri affecisse narratur.*

529. Plinius H. N. 18, 12, 1. *Hae fuere sententiae Alexandro magno regnante, quum clarissima fuit Graecia atque in toto orbe terrarum potentissima, ita tamen ut ante mortem eius annis fere 145 Sophocles poeta in fabula Triptolemo frumentum Italicum ante cuncta laudaverit, ad verbum translata sententia*

Et fortunatam Italiam frumento canere candido.

530. Sophoclis Triptolemi meminit Strabo 1. p. 27. ubi docet Homerum in Geographicis accuratiorem esse serioribus poetis, Καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, τόν γε Τριπτόλεμον τοῦ Σοφοκλέους, ἢ τὸν ἐν ταῖς Βάκχαις Εὐριπίδου πρόλογον ἐπελθόντα καὶ παραβαλόντα τὴν Ὁμήρου περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιμέλειαν, ῥᾴον ἦν αἰσθέσθαι τὴν ἐπιβολὴν ἢ τὴν διαφοράν. — ὁ μὲν τὸν Διόνυσον ἐπιόντα τὰ ἔθνη φράζων, ὁ δὲ τὸν Τριπτόλεμον τὴν κατασπειρομένην γῆν, τὰ μὲν πολὺ διεστῶτα συνάπτουσιν ἐγγύς, τὰ δὲ συνεχῆ διασπῶσι.

531. Athenaeus 2. p. 67c. Μνημονεύει Σοφοκλῆς Τριπτολέμῳ τοῦ ταριχηροῦ γάρου. Versus integer apud Pollucem 6, 65.

Οὐδ' ἡ τάλαινα δοῦσα ταριχηροῦ γάρου.

Herodianus Piersoni p. 437. Ὁ γάρος ἀρσενικῶς — Σοφοκλῆς. Tetrametrum restitui voluit Meinek. Com. vol. 2. p. 178. οὐδὲν ἡ τάλαινα δοῦσα τοῦ ταριχηροῦ γάρου, senarium Bergkius σὺ δ' ἡ τάλαινα δὸς ταριχηροῦ γάρου.

532. Athenaeus 3. p. 110e. Ὀρίνδου δ' ἄρτου μέμνηται Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ, ἤτοι τοῦ ἐξ ὀρύζης γινομένου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν Αἰθιοπίᾳ γιγνομένου σπέρματος, ὅ ἐστιν ὅμοιον σησάμῳ. Hesychius, Ὀρίνδην: ἄρτον παρὰ Αἰθίοψι. καὶ σπέρμα παραπλήσιον σησάμῃ.

533. Athenaeus 10. p. 447b. Τὸν δὲ κρίθινον οἶνον καὶ βρῦτον τινὲς καλοῦσιν, ὡς Σ. ἐν Τριπτολέμῳ

Βρῦτον δὲ τὸν χερσαῖον οὐ δυεῖν (?).

534. Harpocratio, Μελίνη; ὀσπρίου ἐστὶ σπέρμα, καὶ ἀρσενικῶς λέγουσι· θηλυκῶς δὲ Σ. Τριπτολέμῳ "Κνήμη μελίνης." Eadem, sed omissis poetae verbis, Photius p. 255, 24. et Suidas s. v. Μελίνη. Mirum κνήμη (in libris nonnullis μνήμου scriptum), pro quo Nauckius κνήκου coniecit, collato Hesychio, Κνῆκος: — εἶδός τι σπέρματος. καὶ πυρός.

535. Scholiasta Pindari Olymp. 10, 1. Σοφοκλῆς ἐν Τριπτολέμῳ

Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους.

Θὲς δ' ἐν] οὐδ' αἱ cod. Vratisl.: unde Meinekius σὺ δ' ἐν.

536. Schol. Euripidis Troad. v. 218. Τινές φασι καὶ τὴν Ῥώμην καὶ τὴν Καρχηδόνα ἐπὶ τῆς πρώτης ὀλυμπιάδος κτισθῆναι. Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ τῶν καιρῶν Τριπτολέμου οἰκισθῆναι τὴν Καρχηδόνα, ἐν οἷς φησι

Καρχηδόνος δὲ κράσπεδ', ἣν ἀσπάζομαι.

Codex Vaticanus κράσπεδ' ... ἀσπάζομαι. Addidi ἣν cum Bergkio. Codex Neapol. ex Vaticano descriptus κρασπεδες (δ cum compendio syllabae ες) ἀσπάζομαι, unde Cobetus parum probabiliter

Καρχηδόνος δὲ κράσπεδ' ἔστ'. B. ἀσπάζομαι.

537. Scholiasta Sophoclis Oedip. Col. 504. Χρῆσται: χρείη ἔσται, κατὰ συναλιφήν. χρῆσται, ἀντὶ τοῦ χρείη ἔσται. δηλοῦται δὲ ταυτὸν τῷ δεήσει. καὶ ἐν Τριπτολέμῳ

Χρῆσται δέ σ' ἐνθένδ' αὖτις (corr. αὖθις) —.

Fallitur grammaticus de synaloepha ex χρείη ἔσται cogitans. Vera scriptura est χρῆ'σται, ut χρεὼν ἐστι et χρεὼν ἔσται dicitur: de quo dixi in annotatione ad Oed. Col. 504.

538. Etymolog. M. p. 395, 11. Πλίσσεσθαι τὸ βάδην διαβαίνειν, καὶ πλίγμα τὸ διάστημα τῶν ποδῶν. Σ. Τριπτολέμῳ

Δράκοντε θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότε.

περιβάδην. Vulgo δ' αἶρον et δράκοντα — εἰληφότες. ἀμφιπλὶξ ex Triptolemo memorant schol. Aristoph. Ach. v. 217. Suidas s. v. περιβάδην et πλίξ. Gregor. Cor. p. 548. ubi Koenius "Apud Etymolog. MS. Leidens. σοφοκλῆς, οἷον. δράκοντα δ' αἶρον ἀμφιπλὶξ εἰληφότε, pro edito εἰληφότες. Illud propius abest a Pollucis lectione 2, 172. θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότα. — Verior Sophoclis lectio est apud Rufum Ephes. de partib. homin. p. 32. δράκοντε θαιρὸν ἀ. εἰληφότε." Hesychius, Θαιρός: ὁ διήκων ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους ἕως κάτω στροφεὺς τῆς θύρας, ἢ ἄξων. Σ. Τριπτολέμῳ. Eustathius p. 914, 33. Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ὅτι θαιρὸς ὁ ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ.

539. Hesychius, Δαίς: Σοφοκλῆς

Ἦλθεν δὲ δαὶς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν.

ἡ δι' ἐράνων εὐωχία. ἔνιοι δὲ τὰς Μούσας. Τριπτολέμῳ. Codex θηλει . . Correxit Kusterus.

540. Hesychius, Ἄμαλλα: δράγματα, δέσμη (δέσμει codex, quod etiam δέσμαι esse potest) τῶν ἀσταχύων. Σ. Τριπτολέμῳ.

541. Pollux 10, 79. Τὴν δὲ ἀπύθμενον κύλικα ἐν Τριπτολέμῳ Σ. ἀπυνδάκωτον ὠνόμασεν

Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ.

Sine poetae nomine attulerunt Demetrius περὶ ἑρμηνείας cap. 114. et schol. Homeri Il. 11, 634. in Crameri Anecd. Paris. vol. 3. p. 16, 11. et spectant ad hunc versum Hesychius s. v. ἀπυνδάκωτος et Suidas s. v. πύνδαξ.

542. Hesychius, Ἀφράδμων: ἀσύνετος, ἀμαθής. Σ. Τριπτολέμῳ. Grammaticus Bekkeri p. 472, 18. Ἀφράσμων: ἀσύνετος. Σοφοκλῆς. Formam Ἀφράσμων apud Hesychium postulat ordo literarum.

543. Antiatticista p. 92, 1. Εἰς ὀρθὸν φρονεῖν: ἀντὶ τοῦ καλῶς φρονεῖν. Σ. Τριπτολέμῳ. Priscianus 18, 202. p. 305, 16. ed. Hertz. "*Illi* εἰς ὀρθὸν φρονῶ *et* εἰς ταύτην πρόθεσιν."

544. Hesychius, Ἕλκη: λῦπαι. Σ. Τριπτολέμῳ.

545. Antiatticista p. 97, 33. Ζευγηλάτης: Σ. Τριπτολέμῳ.

546. Ἴαννα: vide fragm. 54.

547. Hesychius, Ἰλλυρὶς γονή: ἀντὶ τοῦ Ἰλλυρὶς γενεά. γράφεται δὲ καὶ γυνή. ὁ δὲ Καλλίστρατος γύη ἀντὶ τοῦ γῆ. χρῶνται γὰρ οὕτως. Σ. Τριπτολέμῳ. Callistratus quum γύη coniiceret, non cogitavit tragicos non τὴν γύην, sed τὸν γύην dicere.

ΤΡΩΙΛΟΣ.

Scholiasta Hom. Iliad. 24, 257.: ἡ διπλῆ, ὅτι ἐκ τοῦ εἰρῆσθαι ἱππιοχάρμην τὸν Τρωΐλον οἱ νεώτεροι ἐφ' ἵππου διωκόμενον ὑποτίθενται· et, Ἐντεῦθεν Σοφοκλῆς ἐν Τρωΐλῳ φησὶν αὐτὸν ὀχευθῆναι ὑπὸ Ἀχιλλέως ἵππους γυμνάζοντα παρὰ τὸ Θυμβραῖον καὶ ἀποθανεῖν. Eustathius: Ὃν φασὶν ἵππους ἐν τῷ Θυμβραίῳ γυμνάζοντα λόγχῃ πεσεῖν ὑπὸ Ἀχιλλέως. Ex quibus Welckerus p. 124. illud ὀχευθῆναι in λογχευθῆναι mutavit. φονευθῆναι coniecerat Heynius. Τρωΐλον comoediam scripsit Strattis: unde Meinekius Hist. com. p. 233. versum ex illa comoedia allatum ἤ μήποτ', ὦ παῖ Ζηνός, ἐς ταυτὸν μόλῃς ex Sophoclis tragoedia sumtum esse coniecit. Ex fragmentis nihil quod satis certum sit de compositione totius fabulae colligi potest. Tentavit tamen Welckerus p. 124—129.

548. Schol. Pindari Nem. 3, 60. Περὶ δὲ τῆς μεταμορφώσεως τῆς Θέτιδος καὶ Σ. φησιν ἐν Τρωΐλῳ

Ἔγημεν ὡς ἔγημεν ἀφθόγγους γάμους,
τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακείς ποτε.

παντομόρφῳ Heathius pro πανταμόρφῳ. Similiter Θέμις καὶ Γαῖα πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία ab Aeschylo dicta est Prom. 210. De Thetidis μεταμορφώσεσι vid. Pind. Nem. 4, 62. Apollodor. 3, 13, 5. Pausan. 5, 18, 5.

549. Pollux 10, 165. Ξίφους δὲ ὄνομα ἔοικεν εἶναι βαρβαρικὸν ἡ σκάλμη, Σ. εἰπόντος ἐν Τρωΐλῳ

Σκάλμη γὰρ ὄρχεις βασιλὶς ἐκτέμνουσ' ἐμούς.

Correxi accentum σκαλμή et σκαλμῇ. V. Arcad. p. 110, 2.

550. Hesychius, Ἀμάσεται: ἀπὸ τῆς ἀμήσεως (ἄμης Nauckius), οἱονεὶ σφάξει (codex σφάξαι). Σ. Τρωΐλῳ. Verbum suspectum.

551. Scholiasta Pindari Pyth. 2, 121. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου

Τὸν ἀνδρόπαιδα δεσπότης ἀπώλεσα.

παῖδα μὲν τῇ ἡλικίᾳ, ἄνδρα δὲ τῷ φρονήματι. δεσπότης] δεσπότην Blomfieldus. Hesychius, Ἀνδρόπαις: ἀνδρούμενος ἤδη παῖς, ἢ ἀνδρὸς φρόνησιν ἔχων παῖς. Σ. Τρωΐλῳ. Ἀνδρόπαις ἀνήρ Aesch. Sept. 533.

552. Hesychius, Ἀπέσκη: τόξον (τόξα recte Ellendtius) ἀπέσκη. ἔνιοι δὲ γυμνὰ θήκαις τόξα. Σ. Τρωΐλῳ. Corrige θήκης ex Bekkeri Anecd. p. 422. 33. Ἀπέσκη: γυμνὰ θήκης τόξα. Rectum accentum ἀπεσκῆ restituit Schmidtius.

553. Hesychius, Ἄπιστος: ἀπαράπιστος, ἀπειθής. Σ. Τρωΐλῳ. Recte Ἄπειστος: ἀπαράπειστος Nauckius, collata Lobeckii annot. ad Soph. Ai. p. 139. Quam certam esse emendationem ostendit adiectivum ἀπαράπιστος, quod nihili est.

554. Hesychius, Ἄσας: βλάψας, ἔβλαψας. Σ. Τρωΐλῳ. ἔβλαψας recte delere videtur Nauckius.

555. Hesychius, Ἀσόλοικον: ἥμερον, προσηνές, οὐ βάρβαρον. Σ. Τρωΐλῳ.

556. Hesychius, Ἐλαιοῦται θρίξ: Σ. Τρωΐλῳ. Ἀρίσταρχος, ῥυπαίνεται. βέλτιον δέ, λαμπρύνεται.

557. Hesychius, Ἕρκη: ὅπλα. Σ. Τρωΐλῳ.

558. Ἰαί: vide fragm. 54. Hesychius, Ἰήιος: — ἀλλὰ καὶ θρῆνον σημαίνει, ὡς Σ. Τρωΐλῳ.

559. Hesychius, Καταρβύλοις χλαίναις: ποδήρεσιν, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι. Σ. Τ. Huc fortasse referenda glossa Καθάρβυλος.

560. Etymolog. M. p. 597, 44. Ναρόν: τὸ ὑγρόν. — Σ. Τρωΐλῳ

Πρὸς ναρὰ δὲ κρηναῖα χωροῦμεν ποτά.

Conf. Orionem p. 110, 3. Etym. Gud. p. 627, 14. et Havn. in Sturzii annot. I. p. 978. Pro δὲ scribendum δή, aut καὶ ex cod. Veneto Gaisfordi.

561. Ὀροσάγγαι: vide fragm. 193.

562a. Photius p. 497, 3. et Anecd. Bachmanni vol. I. p. 361, 9. Σακοδερμίτης (σακοδερμήτης ap. Bachm.): Σ. Τρωΐλῳ. οἱ μὲν τὸν ὄφιν, οἱ δὲ σκώληκα τὰ δέρματα διεσθίοντα. ἄμεινον δὲ τὸν ἐπὶ τῷ δέρματι χαλκὸν ἔχοντα, παρ' ὅσον τὰ σάκη ἐπίχαλκα. Conf. Hesychium in σακοδερμιστής et fragm. 397.

562b. Suidas s. v. Ἐμασχαλίσθη: Σοφοκλῆς ἐν Τρωΐλῳ πλήρη μασχαλισμάτων εἴρηκε τὸν μασχαλισμόν, καὶ ἐν Ἠλέκτρᾳ. Verba καὶ ἐν Ἠλέκτρᾳ spectant ad ἐμασχαλίσθη, quod legitur Electr. 445. Harlesius in Praefat. ad Fabricii B. Gr. vol. 2. p. XVI. ex schedis Siebenkeesii protulit "Electra et Troilus citantur in MS. Angelicae bibliothecae "μασχαλισθήσῃ ποτέ."

562c. Plato Rep. 8. p. 566. τί δ' οὐ μέλλει; ad quem locum schol. p. 417. ed. Bekk. μέλλει: ἔοικεν, φαίνεται, δοκεῖ, ὡς νῦν. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐν Τρωΐλῳ μένει. Hesychius, Μέλλει: φαίνεται, ἔοικε, δοκεῖ. ἢ μένει.

ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΑΙ.

"Eiusdem tituli comoediam scripsit Autocrates: v. Meinek. Com. vol. 1. p. 270. vol. 2. p. 891. De argumento non constat. Fuerunt qui huc referrent glossam Hesychii, Κομίζεται: νομίζεται, λέγεται. ὅπερ ἔστιν ἐν (ἡ codex) Τυμπανιστρίαις." Nauck. Welckeri de hac fabula coniecturam ad Phinei fragmenta memorabimus.

563. Stobaeus 59, 12.

Φεῦ φεῦ, τί τούτου χάρμα μεῖζον ἂν λάβοις
τοῦ γῆς ἐπιψαύσαντα κᾆθ' ὑπὸ στέγῃ
πυκνῆς ἀκοῦσαι ψακάδος εὑδούσῃ φρενί;

V. 1. affert Plutarchus V. Aemilii Pauli c. 1. p. 255c.

2. Cicero Ep. ad Atticum 2, 7. *Cupio istorum naufragia ex terra intueri: cupio, ut ait tuus amicus Sophocles*, κἂν ὑπὸ στέγῃ πυκνῆς ἀκούειν ψεκάδος εὑδούσῃ φρενί. V. 1. Φεῦ φεῦ om. Stobaeus. λάβοις] ποτὲ addit Stobaeus. 2. κᾆθ'] καὶ Stobaeus. κἂν Cicero.

564. Stephanus s. v. Χαλδαῖοι.—Εἰσὶ δὲ Χαλδαῖοι ἔθνος πλησίον τῆς Κολχίδος. Σ. Τυμπανισταῖς

Κόλχος τε Χαλδαῖός τε καὶ Σύρων ἔθνος.

565. Scholiasta Sophoclis Antig. v. 980. Φινεὺς — μετὰ τὸν Κλεοπάτρας θάνατον ἐπέγημεν Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου, κατὰ δέ τινας Εἰδοθέαν τὴν Κάδμου ἀδελφήν, ἧς καὶ αὐτὸς Σοφοκλῆς μνημονεύει ἐν Τυμπανισταῖς.

566. Hesychius, Ἄδημον: οὐκ ἔνδημον ὄντα. Σ. Τυμπανισταῖς.

567. Hesychius, Ἀνετῶς: ἀνατεταμένως. Σ. Τυμπανισταῖς.

568. Hesychius, Ἀντιστρέφω: ἀνταξιῶ. Σ. Τυμπανισταῖς.

569. Etymolog. M. p. 287, 14. Δράκαυλος: Σ. Τυμπανισταῖς. ἐπεὶ ἡ Ἀθηνᾶ δοκεῖ παρ' αὐταῖς αὐλίσαι τὸν δράκοντα ταῖς Κέκροπος θυγατράσιν. ἢ ὅτι συναυλίζονται κατὰ τὸ εἰκὸς Κέκροπι ὄντι διφυεῖ,

ἢ ὅτι συναυλίζεται μία τῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει δράκοντι, προσημερεύουσα τῇ θεῷ. Conf. Hesychium et Suidam.

570. Ἔλυμοι αὐλοί: vide fragm. 398.

571. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 9, 9. Σαρπηδὼν πέτρα παρὰ Σοφοκλεῖ — ἐν Τυμπανισταῖς

Ἡμεῖς δ' ἐν ἄντροις, ἔνθα Σαρπηδὼν πέτρα.

ἄντροις] ἄστροις codex. Correxit Bergkius.

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

Fabula ab solo memorata Stobaeo, qui personam loquentis pro fabulae nomine, qui frequens grammaticorum error est, accepisse videtur. Fortasse igitur fragmentum ad Ἀλήτην est referendum, in qua Tyndarei partes fuisse probabilis Welckeri coniectura est p. 216.

572. Stobaeus 105, 3.

Οὐ χρὴ ποτ' εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας
ἀνδρός, πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἤδη βίος
διεκπερανθῇ καὶ τελευτήσῃ βίον.
ἐν γὰρ βραχεῖ καθεῖλε κὠλίγῳ χρόνῳ
πάμπλουτον ὄλβον δαίμονος κακοῦ δόσις,
ὅταν μεταστῇ καὶ θεοῖς δοκῇ τάδε.

V. 2. βίος] χρόνος Blomfieldus. 4. κὠλίγῳ] κόλίγῳ Vindob. κἂν ὀλίγῳ A. καὶ ὀλίγῳ Scor. Eusebius Demonst. Ev. 3. p. 89a. οἱ ἐν ὀλίγῳ καὶ βραχεῖ χρόνῳ τὴν πᾶσαν περιδραμούμενοι οἰκουμένην. 5. πάμπλουτον Gesnerus pro πᾶν πλοῦτον.

ΤΥΡΩ Α. Β.

Fabulam de Tyrone narrat Apollodorus 1, 9. 8. Ποσειδῶν εἰκασθεὶς Ἐνιπεῖ συγκατεκλίθη αὐτῇ (Τυροῖ), ἡ δὲ γεννήσασα κρύφα διδύμους παῖδας ἐκτίθησιν — ἱπποφορβὸς ἀμφοτέρους τοὺς παῖδας ἀνελόμενος ἔθρεψε καὶ τὸν μὲν — Πελίαν ἐκάλεσε, τὸν δὲ ἕτερον Νηλέα. τελειωθέντες δὲ ἀνεγνώρισαν τὴν μητέρα καὶ τὴν μητρυιὰν ἀπέκτειναν Σιδηρώ· κακουμένην γὰρ γνόντες ὑπ' αὐτῆς τὴν μητέρα ὥρμησαν ἐπ' αὐτήν, ἡ δὲ φθάσασα εἰς τὸ τῆς Ἥρας τέμενος κατέφυγε, Πελίας δὲ ἐπ' αὐτῶν τῶν βωμῶν αὐτὴν κατέσφαξε. De ἀναγνωρίσει illa v. Fragm. 575. 576. De persona Tyronis Pollux 4, 141. ubi describit tragicas personas, Τυρὼ πελιδνὴ τὰς παρειὰς παρὰ Σοφοκλεῖ. Dixit de hac fabula Welckerus p. 312.—316. recteque monuit Τυρὼ δευτέραν, quae in locis aliquot grammaticorum memoratur, non diversam fabulam, sed retractatam prioris editionem fuisse. De quo fabularum genere diximus ad Athamantis fragm. 1. Ad alteram editionem quum Aristophanes in Avibus respexisse dicatur (v. Fragm. 578.), ante olymp. 91, 3. editam fuisse liquet.

573. Aristoteles de Rhetorica 2, 25. Ἄλλος τόπος, τὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματος κατηγορεῖν, οἷον ὡς ὁ Σοφοκλῆς

Σαφῶς Σιδηρὼ καὶ φοροῦσα τοὔνομα.

Sidero Tyronis noverca. Scholiasta Aristot. fol. 47a, 16: Ἅ φησιν ὁ βιάζων πρὸς τὴν Σιδηρὼ

Αὕτη δὲ μάχιμός ἐστιν ὡς κεχρημένη
σαφῶς σιδήρῳ καὶ φέρουσα τοὔνομα.

Eustathius p. 158, 24. Κατὰ τὴν παροιμιαζομένην Σιδηρὼ θρασεῖαν ἐκείνην γυναῖκα φορεῖν τὸ οἰκεῖον ὄνομα. Φέρουσι τοὔνομα, non φοροῦσι, est in Oed. Col. 60.

574. Aristophanes Lysistrata v. 138.

Οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγῳδίαι·
οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.

ubi scholiasta, Εἰς τὴν Σοφοκλέους δὲ Τυρὼ ταῦτα συντείνει, ἐκθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφην. Alius: Εἰς τὴν Τυρὼ δὲ Σοφοκλέους αἰνίττεται καθεῖσαν τὰ τέκνα εἰς σκάφος — ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐμίγη Τυροῖ, καὶ ἐγέννησε Νηλέα καὶ Πελίαν.

575. 576. Scholiasta Euripidis ad Orestem in fine: Ἡ κατάληξις τῆς τραγῳδίας ἢ εἰς θρῆνον, ἢ εἰς πάθη καταλύει, ἡ δὲ τῆς κωμῳδίας εἰς σπονδὰς καὶ διαλλαγάς. ὅθεν ὁρᾶται τόδε τὸ δρᾶμα κωμικῇ καταλήξει χρησάμενον· διαλλαγαὶ γὰρ πρὸς Μενέλαον καὶ Ὀρέστην. ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἀλκήστιδι ἐκ συμφορῶν εἰς εὐφροσύνην καὶ ἀναβιοτήν, καὶ ὁμοίως καὶ ἐν Τυροῖ (Τύροις codices tres) Σοφοκλέους ἀναγνωρισμὸς κατὰ τὸ τέλος γίνεται. (κατὰ τὸ ἀναγνώρισμα γέλως γ. Tyrwhitt ad Aristot. Poet. c. 26.) Aristoteles de Poetica. cap. 16. Εἴδη δὲ ἀναγνωρίσεως, πρώτη μὲν ἡ διὰ σημείων. τούτων δὲ τὰ μὲν σύμφυτα, τὰ δὲ ἐπίκτητα· καὶ τούτων τὰ μὲν ἐν τῷ σώματι, οἷον οὐλαί· τὰ δὲ ἐκτός, τὰ περιδέραια. καὶ οἷον ἐν τῇ Τυροῖ διὰ τῆς σκάφης.

577. Scholiasta Aeschyli Prom. 128. Μηδὲν φοβηθῇς· φιλία γὰρ ἥδε τάξις] ὁ ῥυθμὸς Ἀνακρεόντειός ἐστι κεκλασμένος πρὸς τὸ θρηνητικόν. — ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οὐκ ἐν παντὶ τόπῳ, ἀλλ' ἐν τοῖς θρηνητικοῖς, ὡς καὶ Σοφοκλῆς Τυροῖ β'.

578. Scholiasta Aristophanis Avium v. 276. Ἐξέδρον χώραν ἔχων: ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας Τυροῦς ἀρχή

Τίς ὄρνις οὗτος ἐξέδρον χώραν ἔχων;

Conf. Herodian. p. 435. ed. Piers. ἔξεδρος . . . καὶ μὴ ἔστω πῶς ὢν εἰς ἡμᾶς ἔξεδρον χώραν . . . . ἐν σατύροις. Quorum extrema Nauckius sic corrigit, ἔξεδρον χώραν ἔχων· Σοφοκλῆς ἐν Τυροῖ.

579. Athenaeus 3. p. 99 f. Σοφοκλῆς τε ἐν Τυροῖ

Σίτοισι παγχόρτοισιν ἐξενίζομεν.

Σίτοισι Porsonus pro οἷ τοῖσι.

580. Athenaeus 11. p. 475a. Μνημονεύει δὲ τῶν καρχησίων καὶ — Σοφοκλῆς Τυροῖ

Προστῆναι μέσην
τράπεζαν ἀμφὶ σῖτα καὶ καρχήσια.

πρὸς τὴν τράπεζαν φάσκων προσεληλυθέναι τοὺς δράκοντας, καὶ γενέσθαι περὶ τὰ σιτία καὶ τὰ καρχήσια. Proferuntur haec etiam a Macrobio Saturn. 5, 21. ex quo σῖτα restitutum pro σιτία τά. Apud eundem πρὸς ΓΗΝΔΕΙΜΙ ΤΡΑΠΕΖΑ, unde προσπτῆναι μέσην τράπεζαν Bergkius.

581. Stobaeus 20, 29.

Πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ.

582. Stobaeus 46, 6.

Ἄκων δ' ἁμαρτὼν οὔ τις ἀνθρώπων κακός.

583a. Stobaeus 87, 3.

Πολλῶν δ' ἐν πολυπληθίᾳ πέλεται
οὔτ' ἀπ' εὐγενέων ἐσθλὸς οὔτ' ἀχρείων
τὸ λίαν κακός· βροτῷ δὲ πιστὸν οὐδέν.

Non potuerunt haec sic ab Sophocle scribi. ἀχρείων τὸ] ἀχρείων ἄπο Iacobsius. τὸ λίαν] πάλιν Meinekius.

583b. Stobaeus 105, 21. Σοφοκλῆς Τυροῖ (sic codices: Τηρεῖ Trincav.)

Μήπω μέγ' εἴπῃς πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς.

Sine nomine poetae et fabulae affertur ab Cicerone Epist. ad Atticum 4, 8. (ubi libri nonnulli μέγαν, ut apud Stobaeum), schol. Homeri Il. 8, 5., Ioanne Chumno Epist. 5. in Boisson. Anecd. nov. p. 215. Alludunt ad hunc versum quos Nauckius indicavit, Plutarchus Mor. p. 184b., ubi μὴ σπεῦδε γῆμαι, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς, et Gregor. Naz. vol. 2. p. 157d.

μηδὲν μέγ' εἴπῃς εὐπλοῶν πρὸ πείσματος, et p. 6b. μηδὲν μέγ' εἴπῃς συντόμως ἄνθρωπος ὤν.

584. Stobaeus 99, 99.

Τίκτουσι γάρ τοι καὶ νόσους δυσθυμίαι.

Antiatticista p. 89, 19. Δυσθυμία: Σ. Τυροῖ.

585. Stobaeus 109, 2. Σοφοκλέους Τυροῦς β'.

Μὴ σπεῖρε πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα·
σιγώμενος γάρ ἐστι θρηνεῖσθαι πρέπων.

V. 2 πρέπων B. πρέπον ceteri. πλέον Trincav.

586. Stobaeus 115, 8.

Γῆρας διδάσκει πάντα καὶ χρόνου τριβή.

587. 588. Aelianus de N. A. 2, 10. Μάλιστα δὲ κομῶσα ἵππος ἁβρότατόν τέ ἐστι καὶ θρυπτικώτατον. ἀτιμάζει γοῦν ἀναβῆναι τοὺς ὄνους αὐτήν, ἵππῳ δὲ γαμουμένη ἥδεται, καὶ ἑαυτὴν ἀξιοῖ τῶν μεγίστων. ὅπερ οὖν συνειδότες οἱ βουλόμενοι ἡμιόνους σφίσι γενέσθαι, ἀποθρίσαντες τῆς ἵππου τὴν χαίτην εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, εἶτα μέντοι τοὺς ὄνους ἐπάγουσιν· ἡ δὲ ὑπομένει τὸν ἄδοξον ἤδη γαμέτην, πρῶτον (πρότερον Herch.) αἰδουμένη. καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἔοικε μεμνῆσθαι τοῦ πάθους. (Cf. Plut. Mor. p. 754 b.) Morem equas tondendi, quo facilius asinos admittant, tangit rursus 12, 16. versusque Sophoclis profert 11, 18. Θήλειαν δὲ ἵππον εἰς ἀφροδίσια λυττήσασαν πάνυ σφόδρα παῦσαι ῥᾳδίως ἐστίν, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, εἴ τις αὐτῆς ἀποκείρειε τὰς κατὰ τοῦ τένοντος τρίχας. αἰδεῖται γάρ, καὶ οὐκ ἀτακτεῖ, καὶ παύεται τῆς ὕβρεως καὶ τοῦ σκιρτήματος τοῦ πολλοῦ, κατηφήσασα ἐπὶ τῇ αἰσχύνῃ. τοῦτό τοι καὶ Σοφοκλῆς αἰνίττεται ἐν τῇ Τυροῖ τῷ δράματι. πεποίηται δέ οἱ αὕτη λέγουσα, καὶ ἃ λέγει ταῦτά ἐστι

Κόμης δὲ πένθος λαγχάνω πώλου δίκην,
ἥτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο
μάνδραις ἐν ἱππείαισιν ἀγρίᾳ χερὶ
θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο,
σπασθεῖσα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν
ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον αὐγασθεῖσ' ὑπὸ
κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης.
φεῦ, κἂν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρειέ νιν
πτήσσουσαν αἰσχύναισιν οἷα μαίνεται
πενθοῦσα καὶ κλάουσα τὴν πάρος φόβην.

V. 3. μάνδραις ἐν Brunckius pro μάνδραισιν. 5. σπασθεῖσα] πλαθεῖσα Reiskius. 6. αὐγασθεῖσ' ὑπὸ] αὐγασθεῖσά που Meinekius. 9. αἰσχύναισιν] αἰσχύνῃσιν libri. 10. κλάουσα scripsi pro κλαίουσα.

589. Photius p. 17, 7. Ἐρρηνοβοσκός: ὁ προβατοβοσκὸς ἐν Τυροῖ β' Σοφοκλέους. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρήν. Conf. Etymolog. M. p. 377, 22. ubi illud ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρήν non legitur. Hesychius Ἀρηνοβοσκός: προβατοβοσκός. Σ. Τυροῖ. καὶ γράφεται δὲ ἐρρηνοβοσκός. Eustath. p. 799, 36. ἀρηνοβοσκός, ὁ π. κατὰ Παυσανίαν — ἐν δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ λεξικῷ καὶ ἐρενοβοσκὸς ὁ αὐτὸς φέρεται διὰ τοῦ ε̄.

590. 591. Hesychius, Ἔχθιμα: μισήματα. Σ. Τυροῖ. Codex τυράννοις, correctum ab Piersono ad Moeridem p. 436. recte, nisi quod fortasse Τυροῖ ά scribere debebat, ut Nauckius. Ἔχθιμα autem vitiose scriptum videtur pro ἐχθήματα. Idem Hesychius, Καρπομανής: εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα. Σ. τυριλάω.
αι
Fortasse Τυροῖ β (δευτέρᾳ) vel ᾱ, vel Τρωίλῳ.

592. Antiatticista p. 98, 11. Ἤνεγκον: ἐπὶ πρώτου προσώπου. Σ. Τυροῖ (adde Oed. Col. 521.), Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις (743.)

593. Hesychius, Θεανὴ νῆσος: ἡ ἐκ θεοῦ θεία. Σ. Τυροῖ ά. (τυροία ροιτοῦ codex). νῆσος ex νόσος corruptum esse vidit Sopingius, sed non vidit totam glossam sic esse in ordinem redigendam, Θεία νόσος: ἡ ἐκ θεοῦ. Σ. Τ. ά. Θεία νόσος legitur etiam Ai. 136. et Antig. 421. Haec monui in Thesauro vol. 4. p. 275.

594. Etymolog. M. p. 747, 49. Ταυροφάγον: τὸν Διόνυσον. Σοφοκλῆς ἐν Τυροῖ, ὅτι τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο. ἢ τὸν ὠμηστήν. Conf. schol. Aristoph. Ranar. v. 360. Photium p. 571, 13. et Suidam in Ταυροφάγον.

ΥΒΡΙΣ (ΣΑΤΥΡΙΚΗ.)

595. Stobaeus 26, 3. Σ. Ὕβρεως σατύρου

Λήθην τε τὴν ἅπαντ' ἀπεστερημένην
κωφήν, ἄναυδον.

ἅπαντ' Wagnerus pro πάντ'.

596. Athenaeus 14. p. 657 a. Δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς εἴρηκε Σ. Ὕβρει "Ἐσθίειν ἐθέλων (θέλων?) τὸν δέλφακα."

ΥΔΡΟΦΟΡΟΙ.

Aeschyli tragoedia fuit Σεμέλη ἢ Ὑδροφόροι, de qua scholiasta Apollonii Rh. 1, 636. τὴν Σεμέλην Θυώνην καλοῦσιν, ἐπειδὴ Αἰσχύλος ἔγκυον αὐτὴν παρεισήγαγεν οὖσαν καὶ ἐνθεαζομένην, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς ἐφαπτομένας τῆς γαστρὸς αὐτῆς ἐνθεαζομένης. Ex his et Apollodori (3, 4, 3.) et Hygini (Fab. 179.) narrationibus de Semele natoque ex ea Dionyso idem et Aeschyleae et Sophocleae fabulae argumentum fuisse recte, ut videtur, coniecit Welckerus.

597. Scholiasta Sophocl. Antig. v. 1. Τὸ δὲ κοινὸν ὁ Σοφοκλῆς συνεχῶς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ τίθησιν, οἷον καὶ ἐν ταῖς Ὑδροφόροις τέταχεν "Πολύκοινον Ἀμφιτρίταν" ἀντὶ τοῦ πολυάδελφον. Attulit Hesychius s. v. κοινός, ubi Ἀμφιτρίτην.

598. Schol. Sophocl. Philoct. v. 1199. Ἐν Ὑδροφόροις τὸν Διόνυσον εἶπε Βακχᾶν ἀντὶ τοῦ Βακχευτάν.

599. Photius p. 366, 13. Ὄχος Ἀκεσσαῖος: ἐδόκουν αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι εἶναι σπουδαῖαι· ἡ γὰρ Ἄκεσσα Σικελικὴ πόλις. Σοφοκλῆς Ὑδροφόροις

Ὄχοις Ἀκεσσαίοισιν ἐμβεβὼς πόδα.

Qui versus in codice traiectus est p. 365, 1. ad glossam Ὄχανον: unde eodem loco habet Suidas. Veram scripturam Ἀκεσταίοισιν restituit Nauckius ex tribus glossis Hesychii. Ἀκεσταῖοι ὄχοι: Σικελικὰ ὀχήματα. Ἀκεσταὶ φρένες ἐσθλῶν: — λέγεται δὲ καὶ ὀχήματα Σικελικά, ἀπὸ πόλεως Σικελίας. Ὄχος Ἀκεσταῖος: ἐπεὶ αἱ Σικελικαὶ ἡμίονοι σπουδαῖαι. ἦν δὲ Ἄκεστος Σικελίας. Confirmat Stephanus Byz. Ἀκέστη: πόλις Σικελίας — τὸ ἐθνικὸν Ἀκεσταῖος.

ΦΑΙΑΚΕΣ.

Argumentum ex Homeri Odyssea sumtum, ut non dubitandum sit quin primariae in hac fabula partes Ulixis fuerint. Fragmenta duo a Brunckio ad Νίπτρα relata (407. 408.) rectius fortasse Phaeacum fabulae adscripsit Welckerus p. 231. 232.

600. 601. Antiatticista p. 82, 32. Ἀρτύματα οὐχ ἡδύσματα. Σ. Φαίαξιν. Athenaeus 2. p. 67 f. Ὅτι ἀρτύματα εὕρηται παρὰ Σοφοκλεῖ "Καὶ βορᾶς ἀρτύματα." — τὸ δὲ ῥῆμα κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ "Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς." Conf. fragm. 305.

602. Antiatticista p. 83, 21. Ἀποσημῆναι: ἀντὶ τοῦ δηλῶσαι. Σ. Φαίαξιν.

ΦΑΙΔΡΑ.

Argumentum idem quod in Hippolyto tractavit Eu-

ripides. Welckero (p. 394—402.) hanc tragoediam eandem esse videri atque Theseum supra diximus.

603. 604. Stobaeus Eclog. phys. 1, 6. p. 174. Σ. ἐκ Φαίδρας

α. Ἔζης ἄρ' οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ψῦχου θανών;
β. οὐ γὰρ πρὸ μοίρας ἡ τύχη βιάζεται.

Hoc lemma in aliquot codicibus adscriptum est poetae fortasse alius loco ibidem p. 172. "Περιώσι' ἄφυκτά τε μήδεα παντοδαπᾶν βουλᾶν ἀδαμαντίναις ὑφαίνεται κερκίσιν Αἶσα."

605. Stobaeus 17, 2.

Οὐ γὰρ δίκαιον ἄνδρα γενναῖον φρένας
τέρπειν, ὅπου μὴ καὶ δίκαια τέρψεται.

V. 2. μὴ καὶ] γε Orion in Gnomologio cod. Vindob. ap. Schneidew. Coniect. crit. p. 49. unde ὅπου γε μὴ Schneidewinus. τέρψεται] τέρπεται Orion.

606. Stobaeus 43, 5. et omisso nomine fabulae scholiasta Luciani vol. 2. p. 336.

Οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς πόλις,
ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα
λάγδην πατεῖται, κωτίλος δ' ἀνὴρ λαβὼν
πανοῦργα χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλιν.

V. 1. Alterum ἂν om. Stobaei codex A. Euripides ab Nauckio comparatus Suppl. 447. πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις; Arist. Av. 829. καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις; 4. χερσὶν schol. Luciani. χεροῖν vel χειροῖν Stobaei codices. κέντρα] ἔργα schol. Luciani.

607. Stobaeus 63, 25.

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται,
οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
ψυχὰς χαράσσει κἀπὶ πόντον ἔρχεται.
καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει
Ζεύς, ἀλλ' ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται.

Tres primos versus Euripidi tribuit Clemens Alex. Strom. 6. p. 745. et v. 3. ταράσσει praebet.

608. Stobaeus 69, 14.

Οὕτω γυναικὸς οὐδὲν ἂν μεῖζον κακὸν
κακῆς ἀνὴρ κτήσαιτ' ἂν, οὐδὲ σώφρονος
κρεῖσσον· παθὼν δ' ἕκαστος ὧν τύχῃ λέγει.

609. Stobaeus 74, 16.

Σύγγνωτε κἀνάσχεσθε σιγῶσαι. τὸ γὰρ
γυναιξὶν αἰσχρὸν σὺν γυναικὶ δεῖ στέγειν.

V. 2. σὺν γυναικὶ] ἐν γυναικὶ Vindob. et Scor. Grotius ἐν γυναιξί. Nauckius εὖ γυναῖκα. δεῖ] χρὴ Scor.

610. Stobaeus 105, 39.

Τὸ δ' εὐτυχοῦν πᾶν ἐξαριθμήσας βροτῶν
οὐκ ἔστιν ὄντως ὅντιν' εὑρήσεις ἕνα.

V. 1. πᾶν ἐξαριθμήσας Nauckius pro πάντ' ἀριθμῆσαι (ἀριθμήσας Grotius). 2. ὄντως] οὗτος A. B. et Scor.

611. Stobaeus 108, 53.

Αἴσχη μέν, ὦ γυναῖκες, οὐδ' ἂν εἷς φύγοι
βροτῶν ποθ', ᾧ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσῃ κακά.
νόσους δ' ἀνάγκη τὰς θεηλάτους φέρειν.

V. 2. ἐφορμήσῃ] ἐφορμήσοι A.

612. Bekkeri Anecd. p. 338, 15. Ἄγκυραι: ἐκ μεταφορᾶς αἱ ἀσφάλειαι. Σοφοκλῆς

Ἀλλ' εἰσὶ μητρὶ παῖδες ἄγκυραι βίου.

Nomen fabulae, Φαίδρᾳ, addunt Hesychius s. v. ἄγκυραι et Suidas s. v. χαλάσω, sed versum omittunt.

613. Hesychius, Ἄγος: ἅγνισμα θυσίας. Σ. Φαίδρᾳ.

614. Etymolog. M. p. 19, 53. Καὶ ἀελλάδες φωναὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φαίδρᾳ. Ita codex Leidensis apud Valckenar. ad Hippol. p. 291. Vulgo ἀελλαι, quod ἀελλαὶ scriptum in cod. Dorvill.

615. Hesychius, Ἄκλεπτοι: οὐ παραλογιζόμενοι, ἀληθεῖς. Σ. Φαίδρᾳ.

616. Hesychius, Ἀπέπτυσεν λόγους: ἀπεμύξατο τοὺς λόγους. ἀντὶ τοῦ ἀπεστράφη. Σ. Φαίδρᾳ. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 28, 8. Ἀποπτύσαι λόγους: ἀπορρῖψαι καὶ μὴ προσέσθαι.

617. Hesychius, Αὐτομόλως: προδοτικῶς. Σ. Φ.

618. Hesychius: Ἀψεφές: ἀφρόντιστον. Σ. Φαίδρᾳ. Nomen fabulae om. grammaticus Bekkeri p. 476, 1.

619. Hesychius, Κυλλαίνων κάτω: Σ. Φαίδρᾳ. τὰ ὦτα καταβαλών, ὅπερ (codex ἅπερ) οἱ σαίνοντες (κύνες add. Hemsterh.) ποιοῦσιν

Ἔσαιν' ἐπ' οὐρὰν ὦτα κυλλαίνων κάτω.

Codex ἔσται ἐπουρανῶτικυθλάννων καὶ τό.

620. Hesychius, Μῶλυς: ὁ ἀμαθής. Σ. Φαίδρᾳ, μεμωλυσμένη, παρειμένη.

ΦΘΙΩΤΙΔΕΣ.

Tragoediam hanc Welckero eandem fuisse videri quae Πηλεύς supra diximus.

621. Aristoteles Poet. c. 18. Τραγῳδία — ἡ μὲν πεπλεγμένη — ἡ δὲ παθητική — ἡ δὲ ἠθική, οἷον αἱ Φθιώτιδες καὶ ὁ Πηλεύς.

622. Ioannes Damasc. in Gaisfordi Append. ad Stobaeum vol. 4. p. 35. Σοφοκλέους Φθιωτίδων (codex φοιωτ)

Νέος πέφυκας· πολλὰ καὶ μαθεῖν σε δεῖ
καὶ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ διδάσκεσθαι μακρά.
Ἀεί τι βούλου χρήσιμον προσμανθάνειν.

V. 1. Menander monost. 373. νέος πεφυκὼς πολλὰ χρηστὰ μάνθανε. Versum 3. aliunde sumtum esse monet Nauckius.

623. Gellius N. A. 13, 11. *Sed etiam ille versus non minus notus*

Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ,

et in tragoedia Sophocli scriptus est, cui titulus Φθιώτιδες, *et in Bacchis* (193.) *Euripidi.* Φθιώτιδες correctio Casauboni est. Vulgo φυλετίδες, quod alii aliter correxerunt.

624. Bekkeri Anecd. p. 128, 3. Ἂν (συντάσσεται) παρακειμένοις καὶ ὑπερσυντελικοῖς. Σ. Φθιώτισιν "Ἡ πατροκτόνος δίκη | κέκλητ' ἂν αὐτῷ." κέκλητ'] κεκλῆτ' Cobetus Nov. Lect. p. 224. recte.

625. Strabo 9. p. 433. Οὕτω καὶ Σοφοκλῆς τὴν Τραχινίαν Φθιῶτιν εἴρηκεν. Ad Phthiotides refert Elmsleius ad Eurip. Heraclid. v. 191. et corrigit τὴν Τραχῖνα. De quo dissentit Welckerus p. 205.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΕΝ ΤΡΟΙΑΙ.

Proclus Chrestom. p. 459. Ὀδυσσεὺς λοχήσας Ἕλενον λαμβάνει, καὶ χρήσαντος περὶ τῆς ἁλώσεως τούτου Διομήδης ἐκ Λήμνου Φιλοκτήτην ἀνάγει. ἰαθεὶς δὲ οὗτος ὑπὸ Μαχάονος καὶ μονομαχήσας Ἀλεξάνδρῳ κτείνει. καὶ τὸν νεκρὸν ὑπὸ Μενελάου καταικισθέντα ἀνελόμενοι θάπτουσιν οἱ Τρῶες. Haec partim praedicta reperiuntur in superstite Philoctetae Lemnii tragoedia in oratione Herculis v. 1407—1427.

626. Stobaeus 121, 7. Σ. Φιλοκτήτου

Ἀλλ' ἔσθ' ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς νόσων.

λοῖσθος] λῷστος Nauckius.

627. Priscianus 18. vol. 2. p. 180. ed. Krehl. (vol. 2. p. 284. ed. Hertz.) Βαρύνομαι τούτου καὶ ὑπὸ τούτου καὶ τοῦτο (recte corrigitur τούτῳ). Σοφοκλῆς ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ

Ὀσμῆς μου ὅπως μὴ βαρυνθήσεσθέ μου.

ἀντὶ τοῦ, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς. Ita fere codex Monacen-

sis: unde trimeter confici potest, Ὀσμῆς ὅπως μου μὴ βαρυνθήσεσθέ που, quem quibus aliis modis restituerint viri docti ex Dobraei Aristoph. p. 183. 184. cognosci potest. In codicibus Paris. et Vossiano est ΟΙΤΩC pro ὅπως vitio manifesto. Alii dubitant an haec ex fabulae superstitis versu 890. conficta sint, Μὴ βαρυνθῶσιν κακῇ ὀσμῇ πρὸ τοῦ δέοντος.

628. Hesychius, Δράκοντα: τὸ κηρύκιον. Σ. Φ.

629. Hesychius, Δρυοπαγῆ στόλον: τὸν πάσσαλον. Σ. Φιλοκτήτῃ.

630. Hesychius, Ζηλῶ: μακαρίζω. Σ. Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ.

631. Hesychius, Ῥακτηρίοις κέντροισιν: ἀντὶ τοῦ ταῖς κώπαις, διὰ τὸ ἀράττεσθαι. καὶ ἐν Φιλοκτήτῃ τῷ ἐν Τροίᾳ

Μέλη βοῶν ἄναυλα καὶ ῥακτήρια

ἀντὶ τοῦ ψοφώδη καὶ θορυβώδη. ἄναυλα Bergkius. Legebatur ἄναυδα.

632. Ad hanc fabulam, quam satyricam fuisse coniicit, Hermannus in praefat. ad Philoct. p. X. refert versus duo quos ad Philoctetam dictos sine poetae nomine attulit Plutarchus Vit. p. 89e. Moral. p. 789a.

Τίς δ' ἄν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα
δέξαιτ' ἄν; εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις τύλας.

Ex Strattidis Philocteta haec sumta esse coniecit Matthiae ad Fragm. Eurip. p. 289. consentiente Welckero p. 189.

ΦΙΝΕΥΣ Α. Β.

633. Scholiasta Apollonii Rhodii 2, 178. Ἐπηρώθη δὲ τὰς ὄψεις ὁ Φινεὺς κατὰ μὲν ἐνίους ὑπὸ τοῦ Ἡλίου, διὰ τὸ πολὺν χρόνον αἰτῆσαι μᾶλλον ζῆν ἢ βλέπειν· κατὰ δὲ ἐνίους, ὅτι ἐπεβούλευσε Περσεῖ. Σοφοκλῆς δέ, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν Ὄαρθον (ἐτύφλωσε Παρθένιον H. Keilius) καὶ Κράμβιν, πεισθεὶς διαβολαῖς Ἰδαίας τῆς αὐτῶν μητρυιᾶς. Scholiasta Sophoclis ad Antig. 970. aliis nominibus Cleopatrae filios appellat. Non improbabilis Dobraei coniectura est ex hac fabula sumtam esse Hesychii glossam, Κηρίωμα (sic Salmasius: codex κηρίομα): [illegible]ίλημα. (Fortasse corruptum ex ἢ λῆμη.) ἔστι γὰρ τὸ κηρίον ᾧ (ὃν codex) προσεικάζει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Φινειδῶν. Ad duplicem fabulae editionem quod attinet, speciosa Welckeri coniectura est alteram editionem Τυμπανισταί inscriptam fuisse, cuius inter reliquias plura sunt quae Phinei fabulae conveniant, ut Welckerus ostendit p. 331—333.

634. Aristophanes Pluto v. 635.

Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας.

ubi scholiasta, Ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος. In codice Veneto ad versum proximum Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών adscriptum est ἀντὶ τοῦ εὐμενεστάτου. ταῦτα δὲ ἐκ τοῦ Φινέως Σοφοκλέους ἔλαβεν. Incertum igitur manet utrum unum an duo versus ab Sophocle sumserit Aristophanes. Utriusque versus tragicum esse colorem manifestum est. Si unus tantum Sophoclis versus est, codici Veneto potius fides erit habenda quam editioni Aldinae.

635. Pollux 7, 193. Τὸ δὲ τῶν καπήλων ἐργαστήριον καπηλεῖον εἰρήκασιν οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι, καὶ τὸ κωμῳδούμενον ἐν Σοφοκλέους Φινεῖ

Βλέφαρα κέκληταί γ', ὡς καπηλείου θύραι.

γ'] δ' codex Paris. A.

636. Athenaeus 3. p. 119e. Σοφοκλῆς τ' ἐν Φινεῖ ἔφη

Νεκρὸς τάριχος εἰσορᾶν Αἰγύπτιος.

637. Stephanus, Βόσπορος — Σοφοκλῆς δ' ἐν Φινεῖ πρώτῳ διὰ διφθόγγου τὴν πρὸ τέλους φησὶ τὸ κύριον (recte κτητικὸν corrigitur).

Οὐδ' ἂν τὸ Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ.

Versum omisso fabulae nomine affert Etym. Voss. p. 590 E. ed. Gaisf.

638. Hesychius, Ἀπενώτισαν: ἀπέστρεψαν τὰ νῶτα. Σ. Φινεῖ.

639. Hesychius, Ἀρτύμασι: τοῖς πρὸς τὴν θυσίαν εὐτρεπιζομένοις. Σ. φιμεῖ$^{\omega}$. Ita codex, ut dubitari possit utrum Φινεῖ α$^{\omega}$ an β$^{\omega}$ restituendum sit.

640. Hesychius, Ἀχάλκευτα τρύπανα: τὰ Φρύγια πυρεῖα. Σ. Φινεῖ δευτέρῳ. Codex φηνεῖ βω.

641. Hesychius, Καταρράκτης: ὀχετός, ῥύαξ. καὶ ὁ ἀετός. Σ. Λαοκόωντι. καὶ τὰς Ἁρπυίας ἐν Φινεῖ. Codex καὶ ταρπυίας ἐν φίνη.

642. Eustathius p. 1496, 53. Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηνται καὶ μάστακες αἱ ἀκρίδες. καὶ λέγεται κεῖσθαι τοῦτο παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Φινεῖ. Photius p. 248, 18. Μάστακας: τὰς ἀκρίδας. Σοφοκλῆς.

ΦΟΙΝΙΞ.

Phoenicem etiam Euripides scripsit, cuius de argumento dixit Valckenarius in Diatribe Euripidea c. 24. idoneis usus scriptorum testimoniis. De Sophoclea tragoedia omnia incerta. Welckero hanc tragoediam eandem quam Δόλοπες esse videri supra diximus.

643. Athenaeus 2. p. 70b. Κινάρα. ταύτην Σοφοκλῆς ἐν Κολχίσι κυνάραν καλεῖ, ἐν δὲ Φοίνικι κύναρον

Κύναρος ἄκανθα πάντα πληθύει γύην.

Excerpsit Eustath. p. 1822, 17. Athenaeus p. 70c. Δίδυμος δ' ὁ γραμματικὸς ἐξηγούμενος παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὸ "κύναρος ἄκανθα" μήποτε, φησί, τὴν κυνόσβατον λέγει διὰ τὸ ἀκανθῶδες καὶ τραχὺ εἶναι τὸ φυτόν.

644. Socrates Hist. eccles. 3, 7. ubi de voc. ὑπόστασις agit, Εἰρηναῖος ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον Ἀττικιστῇ καὶ βάρβαρον ἀποκαλεῖ τὴν λέξιν· μηδὲ γὰρ παρὰ τισι τῶν παλαιῶν εἰρῆσθαι. εἰ δέ που καὶ εὕρηται, μὴ ταῦτα σημαίνειν ἐφ' ὧν νῦν παραλαμβάνεται· παρὰ μὲν γὰρ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Φοίνικι ἐνέδραν σημαίνειν τὴν ὑπόστασιν —. Quae excerpsit Iulius Pollux Hist. phys. p. 376.

645. Eustathius p. 1088, 36. Φορβὰς γυνὴ παρὰ Σοφοκλεῖ, φασίν, ἐν Φοίνικι ἡ πολλοῖς προσομιλοῦσα τροφῆς χάριν.

ΦΡΙΞΟΣ.

De Phrixo Athamantis filio videnda quae ad Athamantis fragm. 1. allata sunt. Sed tragoedia quae ab eo nomen habet quomodo composita fuerit nescimus. De quo incertas coniecturas protulit Welckerus p. 318.

646. Etymolog. Gud. p. 330, 43. et cod. Paris. in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 73, 22. Κνυζῶ: — Σοφοκλῆς Φρίξῳ "Κυνηδὸν ἐξέπραξαν κνυζούμενον." Blomfieldus, Κυνηδὸν ἐξέκραξαν ὡς κνυζώμενοι. ἐξέπραξαν ex ἐσπάραξαν corruptum esse coniecit Dobraeus. Photius p. 187, 4. Κυνηδόν: ὡς κύων.

647. Stephanus s. v. Ἄστυ. — προάστιος. οὕτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὑρίσκεται, προαστία γῆ, ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους

Ὅρια κελεύθου τῆσδε γῆς προαστίας.

648. Antiatticista p. 83, 23. Ἀφελής: Σ. Φρίξῳ.

ΦΡΥΓΕΣ.

649. Stobaeus 8, 5. Σοφοκλέους Φρυγῶν

Τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κἀγαθούς, ὦ παῖ, φιλεῖ
Ἄρης ἐναίρειν· οἱ δὲ τῇ γλώσσῃ θρασεῖς,
φεύγοντες ἄτας ἐκτός εἰσι τῶν κακῶν.
Ἄρης γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν ληίζεται.

"Tragoediam hoc titulo fecit etiam Aeschylus, ad quam pertinet observatio scholiastae eiusdem tragici ad Prometheum 435. in qua mentio fit Phrygum Sophoclis ex librarii errore." Brunck. "Non librarii, sed scholiastae." Dobr. De Phrygibus Sophoclis non dubitat Welckerus p. 135. 136. Versum 4. omisso poetae fabulaeque nomine affert schol. Homeri Il. 2, 833. 4. οὐδὲν] οὐδένα schol. Homeri. ληίζεται] λογίζεται Stobaeus. Recte λωτίζεται C. Keilius.

ΧΡΥΣΗΣ.

"Sophoclis vestigia legisse videtur Pacuvius in Chryse, cuius dramatis argumentum Naekius Opusc. vol. 1. p. 91. coniecit ab Hygino Fab. 121. traditum esse." Nauck. Consentit Welckerus, qui de hac fabula dixit p. 210—215.

650a. Schol. Aristoph. Ranar. 193. Ὅτι δὲ καὶ κρέας τὸ σῶμα καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Χρύσῃ

Τοιοῦτος ὢν ἄρξειε τοῦδε τοῦ κρέως.

ἄρξειε codex Flor. ἄρξει Rav. et Ven. ἄρξεις Ald. Brunckius ἄρξεις σύ.

650b. Schol. Aristoph. Vesp. 842. ex cod. Veneto, Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ

Ὦ πρῷρα λοιβῆς Ἑστία, κλύεις τάδε;

Ἑστία] ἐστι codex. Correctum ex schol. Pindari Nem. 11, 7. verba ὦ π. λ. Ἑστία afferente omisso nomine fabulae.

651. Pollux 6, 83. Ἔστι μέντοι καὶ τὸ τῆς μαγίδος ὄνομα παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Χρύσῃ

Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων.

Χρύσῃ correxi pro χρήσει: Brunckius Κρίσει. Ad hunc locum spectat Helladius apud Photium Bibl. p. 533b, 19. ἡ μαγὶς ἀντὶ τῆς τραπέζης Αἰγύπτιον δόξει καὶ παντελῶς ἔκθεσμον· Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Δωριεὺς καὶ Κερκιδᾶς ὁ μελοποιὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς διανοίας ἐχρήσαντο τῇ λέξει, καὶ μὴν καὶ ὁ Ἀττικὸς Σ.

652. Ammonius p. 34. Παρὰ Εὐριπίδῃ ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται. — καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ. Eadem Eustathius p. 1564, 32.

653. Apollonius Lexic. Homer. Ἰονθάδος: — τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ῥίζας ἰόνθους λέγει Σ. ἐν Χρύσῃ

Ἐγὼ μέλαιναν ἐξιονθίζω τρίχα.

Ex hoc versu Hesychii glossa Ἐξιονθίζω τρίχα. μέλαιναν scripsit Lehrsius in libro de Aristarcho p. 154. Legebatur μίαν μέν.

ΩΡΕΙΘΥΙΑ.

654. Hanc fabulam memorat Ioannes Siceliota (schol. in Hermog. vol. 6. p. 225.), cuius verba ad Aeschyli Orithyiam attulimus. De utriusque tragici fabula dixit Welckerus p. 299.

655. Strabo 7. p. 295. Σ. περὶ τῆς Ὠρειθυίας λέγων ὡς ἀναρπαγεῖσα ὑπὸ Βορέου κομισθείη

Ὑπέρ τε πόντον πάντ' ἐπ' ἔσχατα χθονὸς
νυκτός τε πηγὰς οὐρανοῦ τ' ἀναπτυχὰς
Φοίβου παλαιὸν κῆπον —.

V. 3. Φοίβου π.] Libri Φ. τε π.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ.

656. Stobaeus Eclog. phys. 1, 4. p. 106. Heer. sine lemmate

Θεοῦ δὲ πληγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.

Sophoclis esse constat ex Theophilo ad Autolycum p. 110. ed. Wolf. Legitur etiam inter monosticha Menandri 251.

657. Stobaeus Eclog. phys. 1, 9. p. 222.

Πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει.

τὸ additum a Brunckio. Inter monosticha Menandri 459. πάντ' ἀνακαλύπτων ὁ χρόνος πρὸς (εἰς τὸ Meinekius) φῶς φέρει. Vita Aesopi p. 48, 5. πάντα δὲ τὰ καλυπτόμενα ὁ χρόνος εἰς φῶς ἄγει.

658. Stobaeus Eclog. phys. 1, 9. p. 230.

Χρόνος αὖ χρόνος ἅμα κραταιᾷ
τερμοσύνᾳ βίου
πόλλ' ἀνευρίσκει σοφὰ μαιομένοις.

Corruptum τερμοσύνᾳ, a Brunckio in ἀρχημοσύνᾳ mutatum, cui Ellendtius in Lexico vol. 2. p. 966. χρημοσύνᾳ praetulit. βίου fortasse pro βιότου scriptum. Sophoclis hos versus esse incertum videtur.

659. Stobaeus Eclog. phys. 2, 1. p. 6.

Ἀλλ' οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα κρυπτόντων θεῶν
μάθοις ἄν, οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν.

660. Stobaeus Florileg. 2, 18.

Σκαιοῖσι πολλοῖς εἷς σοφὸς διόλλυται.

661. Stobaeus 3, 14.

Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τοὺς πονοῦντας ὠφελεῖν.

Lemma in sola ed. Trincavelli.

662. Stobaeus 3, 15.

Ἀλλ' ἡ φρόνησις ἀγαθὴ θεὸς μέγας.

Lemma om. codices, habent Trincav. et Arsenius. ἀγαθὴ] ἡ ἀγαθὴ libri.

663. Stobaeus 4, 1. 5. 17.

Ἀλλ' οἱ κακῶς πράσσοντες οὐ κωφοὶ μόνον,
ἀλλ' οὐδ' ὁρῶντες εἰσορῶσι τἀμφανῆ. —
Ὡς δυσπάλαιστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν. —
Ἡ δὲ μωρία
μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ.

V. 3. δυσπάλαιστον, quo adiectivo Aeschylus et Euripides usi sunt, restituit Nauckius pro δυσπέλαστον, quo nemo usus est. Tum ἐστιν Grotius pro ἡ, quod in libris melioribus non legitur.

664. Plutarchus Moral. p. 27f. Οὐ πάνυ ἀληθὲς τὸ τοῦ Σοφοκλέους λέγοντος

Οὐκ ἔστ' ἀπ' ἔργων μὴ καλῶν ἔπη καλά.

Legitur sine lemmate apud Stobaeum 5, 5.

665. Stobaeus 5, 14.

Χαίρειν ἐπ' αἰσχραῖς ἡδοναῖς οὐ χρή ποτε.

χρὴ libri meliores. Alii δεῖ.

666. Stobaeus 8, 11.

Οὐ τοῖς ἀθύμοις ἡ τύχη ξυλλαμβάνει.

667. Stobaeus 13, 9. Σοφοκλέους (Σοφίλου apud Ioann. Damasc. in Gaisfordi Append. ad Stob. Ecl. p. 844.)

Αἰδὼς γὰρ ἐν κακοῖσιν οὐδὲν ὠφελεῖ·
ἡ γὰρ σιωπὴ τῷ λαλοῦντι σύμμαχος.

V. 2. τῷ λαλοῦντι] I. e. adversario verba facienti, nisi τὠγκαλοῦντι scribendum cum Cobeto Var. Lect. p. 19.

668. Stobaeus 18, 1.

Τί ταῦτ' ἐπαινεῖς; πᾶς γὰρ οἰνωθεὶς ἀνὴρ
ἥσσων μὲν ὀργῆς ἐστι, τοῦ δὲ νοῦ κενός·
φιλεῖ δὲ πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην
ἄκων ἀκούειν οὓς ἑκὼν εἶπεν λόγους.

Hi versus citantur partim a Plutarcho Moral. p. 89b, et Clemente Al. p. 181. Verbum οἰνωθεὶς notavit schol. Homeri Il. 7, 472. (in Crameri Anecd. Par. vol. 3. p. 228, 15.) Οὐκ ἐπαινετὸν δὲ τὸ οἰνοῦσθαι — ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ οἰνωθείς. Quae excerpsit Eustathius p. 692, 12. V. 3. γλῶσσαν]

γλῶτταν apud Plut. et Clem. et Gregoram Hist. Byz. 31, 28. vol. 3. p. 366, 6. ed. Bekk. μάτην ἐκχέας κατὰ τὸν σοφὸν Σοφοκλέα τὴν ἄτοπον γλῶτταν αὐτοῦ κατ' αὐτῆς. 4. εἶπεν λόγους] εἴπη λόγους Plut. εἶπεν κακῶς Stob. (ubi tamen codex Par. B. εἶπεν λόγους) et Clem.

669. Stobaeus 24, 4.

Κλέπτων δ' ὅταν τις ἐμφανῶς ἐφευρεθῇ,
σιγᾶν ἀνάγκη, κἂν καλὸν φέρῃ στόμα.

670. Stobaeus 24, 6. Σοφοκλέους

Ἦ δεινὸν ἆρ' ἦν, ἡνίκ' ἄν τις ἐσθλὸς ὢν
αὑτῷ συνειδῇ.

αὑτῷ συνειδῇ] αὐτῷ συνείδῃ libri.

671. Stobaeus 28, 1.

Ὅρκοισι γάρ τοι καὶ γυνὴ φεύγει πικρὰν
ὠδῖνα παίδων, ἀλλ' ἐπὰν λήξῃ κακοῦ,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δικτύοις ἁλίσκεται,
πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικωμένη.

V. 1. ἐπὰν] ἐπὴν Hermannus.

672. Stobaeus 28, 5.

Ὅρκος γὰρ οὐδεὶς ἀνδρὶ φηλήτῃ βαρύς.

φηλήτῃ ex cod. Paris. B. a m. sec.: nam pr. φιλήτῃ, ut ceteri libri.

673. Stobaeus 41, 3.

Μή μοι κρυφαῖον μηδὲν ἐξείπῃς ἔπος·
κλῇθρον γὰρ οὐδέν. ὡς δ' ἂν εὐπετὲς λάβοις,
γλώσσης κρυφαῖον οὐδὲν οὐ διέρχεται.

V. 1. μηδὲν Trinc. οὐδὲν Par. A. B. 2. κλῇθρον] Libri κλεῖθρον. Verba versus extrema corrupta. Collato Apollodori comici loco in Floril. 6, 28. καὶ κλείεθ' ἡ θύρα μοχλοῖς, ἀλλ' οὐδὲ εἷς | τέκτων ὀχυρὰν οὕτως ἐποίησεν θύραν | δι' ἧς γαλῆ καὶ μοιχὸς οὐκ εἰσέρχεται, Sophoclis verba sic restituit Cobetus Mnemos. 9. p. 89.

κλῇθρον γὰρ οὐδὲν ὧδ' ἂν εὐπαγὲς λάβοις
γλώσσης δι' οὗ κρυφαῖον οὐ διέρχεται.

674a. Stobaeus 43, 11.

Ὅπου γὰρ οἱ φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων,
οὐκ ἔστιν αὕτη σωφρόνων ἀνδρῶν πόλις.

V. 1. φύσαντες Piersonus. φυλάσσοντες libri.

674b. Stobaeus 43, 25.

Νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις καλόν.

τοῖσιν ἐγχώροις Grotii coniectura est. τοῖσιν ἐγχωρίοις codd. Scorial. et Vindob. τοῖς ἐγχωρίοις ceteri, ut est in monost. Menandri 372. Menandri versus si fuit, τοῖς ἐπιχωρίοις verum esse potest, quod coniecit Bentleius. Similiter Aristoph. Pl. 47. ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον.

675. Stobaeus 45, 11.

Πολλῶν καλῶν δεῖ τῷ καλῶς τιμωμένῳ·
μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλέος.

V. 1. Πολλῶν πόνων δεῖ τῷ καλόν τι μωμένῳ Nauckius. Sic χρηστὰ μωμένη Trach. 1136.

676. Stobaeus 54, 3.

Γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ σθένος χερῶν.

677. Stobaeus 62, 33.

Εἰ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος.

Similiter Gregorius Naz. vol. 2. p. 215 A. εἶναι γὰρ εἶναι τἀνδρός, ὡς ἀκούομεν, | τὸ σῶμα δοῦλον, τὸν τρόπον δ' ἐλεύθερον.

678. Stobaeus 63, 6.

Ὦ παῖδες, ἥ τοι Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον,
ἀλλ' ἐστὶ πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος.
ἔστιν μὲν Ἅιδης, ἔστι δ' ἄφθιτος βίος,
ἔστιν δὲ λύσσα μαινάς, ἔστι δ' ἵμερος
ἄκραντος, ἔστ' οἰμωγμός. ἐν κείνῃ τὸ πᾶν,
σπουδαῖον, ἡσυχαῖον, ἐς βίαν ἄγον.
ἐντήκεται γὰρ πλευμόνων ὅσοις ἔνι
ψυχή. τίς οὐχὶ τῆσδε τῆς θεοῦ βορά;
εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῷ γένει,
ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῇ·
νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοὐκείνης πτερόν,
ἐν θηρσίν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω.
τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν;
εἴ μοι θέμις, θέμις δὲ τἀληθῆ λέγειν,
Διὸς τυραννεῖ πλευμόνων· ἄνευ δορός,
ἄνευ σιδήρου πάντα τοι συντέμνεται
Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλεύματα.

V. 1—4. οὐ Κύπρις — μαινὰς affert Plutarchus Moral. p. 757a. ex quo v. 2. correcta Stobaei scriptura πάντων pro πολλῶν. Sic Aeschylus Prom. 210. καὶ Γαῖα πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία. πολλῶν δυνάμεων Meinekius in Fleckeiseni Annal. a. 1863. vol. 87. p. 377. 3. βίος Bothius. βία Plut. et Stob. 4. μαινὰς] μανιὰς Porsonus. 5. ἄκραντος Bothius pro ἄκρατος. κείνῃ Scor. ἐκείνῃ ceteri. 6. ἡσυχαῖον] ἡσύχιον A. ἐς Scor. εἰς ceteri. 7. ἐντήκεται] ἀνθάπτεται Meinekius. πλευμόνων] πνευμόνων B. 8. ψυχῇ] πνοὴ Meinekius. οὐχὶ — βορά Grotius pro οὔτι — βορός. 9. πλωτῷ] πλωτῶν apud Arsenium. Ceterum Plutarchus versus 1—4. poeta non nominato attulit, his verbis usus, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς σκηνῆς ἀκούομεν "Ἔρως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ τοιούτοις ἔφυ" (haec ex Danae Euripidis) καὶ πάλιν αὖ ὧδε "οὐ Κύπρις — μαινάς," ut utrumque fragmentum ex Danae Euripidis sumtum esse videri possit, quae Nauckii sententia est (in Schneidewini Philologo vol. 4. p. 542.), licet diversorum poetarum fragmenta similiter coniunxerit Clemens Alex. Strom. 5. p. 717. ὁ μὲν Σοφοκλῆς — ἐκβοᾷ, et mox Εὐριπίδης δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σκηνῆς τραγῳδῶν.

679. Stobaeus 67, 5.

Τίς δ' οἶκος ἐν βροτοῖσιν ὠλβίσθη ποτέ,
γυναικὸς ἐσθλῆς χωρίς, ὀγκωθεὶς χλιδῇ;

680. Stobaeus 73, 54.

Κατ' ὀρφανὸν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή.

681. Stobaeus 96, 9.

Πενίᾳ δὲ συγκραθεῖσα δυσσεβεῖ τρόπῳ
ἄρδην ἀνεῖλε καὶ κατέστρεψεν βίον.

Male huic fragmento lemma Διφίλου, proximo vero (10), quod manifesto comici poetae est, Σοφοκλέους praescriptum. Transposuit Brunckius. V. 1 συγκραθεῖσα] δυσκραθεῖσα A. et Vind.

682. Stobaeus 98, 1.

Ὦ θνητὸν ἀνδρῶν καὶ ταλαίπωρον γένος·
ὡς οὐδὲν ἐσμὲν πλὴν σκιαῖς ἐοικότες,
βάρος περισσὸν γῆς ἀναστρωφώμενοι.

V. 1. θνητὸν] Libri optimi θνητῶν et v. 3. ἀναστρεφόμενοι.

683. Stobaeus 98, 43.

Οὐ γὰρ θέμις ζῆν πλὴν θεοῖς ἄνευ κακῶν.

κακῶν] κακοῦ in Menandri monost. 692.

684. Stobaeus 116, 28.

Πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακά,
νοῦς φροῦδος, ἔργ' ἀχρεῖα, φροντίδες κεναί.

Praecedit apud Stobaeum Σοφοκλέους Σκυρίων versus (fragm. 500), post quem hi duo versus sequuntur sine lemmate, quod suppleri potest ex Clem. Alex. p. 73. qui versum alterum attulit, ἕπεται τοιγαροῦν ὑμῖν κατὰ τὸν Σοφοκλέα τὰ ἐπίχειρα τῆς ἐκλογῆς "νοῦς φροῦδος, ὦτ' (nam sic apud eum legitur) ἀχρεῖα, φροντίδες κεναί."

685. Stobaeus 126, 8.

Χρόνος δ' ἀμαυροῖ πάντα κἀς λήθην ἄγει.

Versus vulgo sine lemmate positus. Σοφοκλέους est in Scor. Legitur inter Menandri monost. 545. Κὰς scripsi pro κείς.

686. Stobaeus 108, 51.

Στέργειν δὲ τἀκπεσόντα καὶ θέσθαι πρέπει
σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην.

V. 1. τἀκπεσόντα A. et Vind. τάμπεσόντα Trincavelli editio. καὶ θέσθαι] κἀνθέσθαι (i. e. κἀναθέσθαι), *retractare fortunam*, Meinekius in Fleckeiseni Annal. a. 1863. vol. 87. p. 378. 2. Versum alterum sine poetae nomine attulit Hesychius, Κυβευτήν: "σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στενὴν τυχεῖν." τὸν τοῖς κύβοις χρώμενον· ἐπιστήμην γάρ τινα ἐδόκουν τὸ δεξιῶς χρῆσθαι· ἐπιστημονικωτέραν τὴν πεττείαν τῆς κυβείας ἐνόμιζον.

687. Stobaeus 110, 14.

Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν.

Omisso poetae nomine ab schol. Eurip. Phoen. 396. ad verba poetae αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος proverbium memoratur αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν. qui versus inter monost. Menandri 42. legitur.

688. Stobaeus 117, 4.

Οὐκ ἔστι γῆρας τῶν σοφῶν, ἐν οἷς ὁ νοῦς
θείᾳ ξύνεστιν ἡμέρᾳ τεθραμμένος.
προμηθία γὰρ κέρδος ἀνθρώποις μέγα.

V. 2. θείᾳ corruptum.

689. Stobaeus 121, 9.

Ὅστις γὰρ ἐν κακοῖσιν ἱμείρει βίου,
ἢ δειλός ἐστιν, ἢ δυσάλγητος φρένας.

690. Stobaeus 122, 11.

A. Θανόντι κείνῳ συνθανεῖν ἔρως μ' ἔχει.
B. ἥξεις, ἐπείγου μηδέν, ἐς τὸ μόρσιμον.

Addidi personarum notas. V. 2. ἥξεις] ἔρξεις A. ἐπείγου μηδὲν interpositum ut εὖ φύλαξαι Oed. Col. 161. ἐς scripsi pro εἰς.

691. Stobaeus 118, 12.

Ὅστις δὲ θνητῶν θάνατον ὀρρωδεῖ λίαν,
μῶρος πέφυκε· τῇ τύχῃ μέλει τάδε.
ὅταν δ' ὁ καιρὸς τοῦ θανεῖν ἐλθὼν τύχῃ,
οὐδ' ἂν πρὸς αὐλὰς Ζηνὸς ἐκφύγοι μολών.

Lemma Σοφοκλέους in solo servatum cod. Vindob. Totum locum om. A. V. 2. μῶρος] μωρὸς libri. 3. δ' Grotius pro γάρ. 4. ἐκφύγοι Halmius pro ἐκφύγῃ. Malim ἐκφύγοις.

692. Ioannes Damasc. in Gaisfordi Append. ad Stobaeum vol. 4. p. 76. (s. in Append. ad Stob. Ecl. p. 772, 24.) Σοφοκλέους

Τἀληθὲς ἀεὶ πλεῖστον ἰσχύει λόγου.

693. Porphyrius de antro Nympharum cap. 18. Πηγαὶ δὲ καὶ νάματα οἰκεῖα ταῖς ὑδριάσι Νύμφαις, καὶ ἔτι γε μᾶλλον Νύμφαις ταῖς ψυχαῖς, ἃς ἰδίως μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν, ἡδονῆς οὔσας ἐργαστικάς. ὅθεν καὶ Σ. οὐκ ἀνοικείως ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἔφη

Βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος, ἔρχεταί τ' ἄλη.

ἄλη Bergkius. Legebatur ἄλλη.

694. Helladius Chrestom. ap. Phot. Bibl. p. 530, 15. Ὅτι ὁ στίχος ὁ καὶ παροιμιαζόμενος

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς ὕδωρ γράφω

ἔστι μὲν Σ., τοῦτον δὲ παρῳδήσας ὁ Φιλωνίδης ἔφη

Ὅρκους δὲ μοιχῶν εἰς τέφραν ἐγὼ γράφω.

οἱ δὲ τὰς γυναῖκας σκώπτοντές φασιν

Ὅρκους ἐγὼ γυναικὸς εἰς οἶνον γράφω.

Sic ultimum versum, qui Xenarchi comici est, recitat Athenaeus p. 441e. Ad versum Sophoclis respicit Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 55, 17. ὅρκον γυναικὸς εἰς ὕδωρ χρὴ γράφειν: ὅτι ἀπιστεῖν γυναικὶ δεῖ ὀμνυούσῃ.

695. Athenaeus 1. p. 23. Κατακεῖσθαι δὲ λέγεται καὶ κατακεκλίσθαι — ἔστι δὲ εὑρεῖν καὶ ἐπὶ ἐννοίας ταύτης σπανίως τὸ ἀνακεῖσθαι. σάτυρος παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦτό φησιν "Ἐπικαιόμενος (ἐπικείμενος Ellendtius) τῷ Ἡρακλεῖ ἀνακειμένῳ μέσον εἰς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην." "Videntur ista derivata ex Hercule ad Taenarum." Brunck. Verba poetae metro soluta attulit Athenaeus. Nauckio huc respicere videtur Aristides vol. 2. p. 405. ἤδη δέ τις καὶ σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηνῆς κατηράσατο τῷ Ἡρακλεῖ, εἶτά γ' ἔκυψε προσιόντος κάτω.

696. Athenaeus 1. p. 33c.

Ὦ γλῶσσα σιγήσασα τὸν πολὺν χρόνον,
πῶς δῆτα τλήσει πρᾶγμ' ὑπεξελθεῖν τόδε;
ἢ τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον,
ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον.

V. 2. τλήσει] τλήσῃ ap. Athen. Tum ἐπεξελθεῖν Brunckius. 4. ἀνακτόρων Welckerus.

697. Athenaeus 2. p. 40a. Ἀπὸ τῆς ἀλλοιούσης τὴν γνώμην καὶ πρὸς τὸ ψευδὲς τρεπούσης εὐθυμίας, ἣ γίνεται κατὰ τὴν μέθην — Σοφοκλῆς φησι "Τὸ μεθύειν πημονῆς λυτήριον." Ἔστιν τὸ μεθύειν — Herwerdenus p. 29.

698. 699. Athenaeus 3. p. 99d. et ex eo Eustathius p. 1944,, 26. Καὶ Σοφοκλῆς δέ που ὁ ποιητὴς τὸν φύλακα μοχλόν που ὠνόμασεν ἐν τούτοις

Θάρσει· μέγας σοι τοῦδ' ἐγὼ φόβου μοχλός.

κἀν ἄλλοις δὲ τὴν ἄγκυραν Σοφοκλῆς ἰσχάδα κέκληκεν, διὰ τὸ κατέχειν τὴν ναῦν

Ναῦται δ' ἐμηρύσαντο νηὸς ἰσχάδα.

700. Athenaeus 7. p. 277b.

Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει.
σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην.

V. 1. ex tragico affert Clemens Alex. p. 787. Probabilis Bergkii coniectura est χορὸς δὲ μύνδων ἰχθύων —, collato Etym. M. p. 595, 1. Μύνδος· μύνδος ἰχθύς, Σοφοκλῆς, ὁ μὴ αὐδῶν. Scribendum autem μυνδῶν. Nam oxytonum esse annotarunt Stephanus Byz. s. v. Βάλδος et Arcadius p. 48, 11., uterque ex Herodiano. 2. Legebatur σαίνουσιν. Correxit Brunckius.

701. Athenaeus 10. p. 428a. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν * * σατυρικῷ φησιν ὡς ἄρα

Τὸ πρὸς βίαν
πίνειν ἴσον πέφυκε τῷ διψῆν κακόν.

Legebatur κακὸν πέφυκε τῷ διψῆν βίᾳ. Correxit Meinekius.

702. Athenaeus 10. p. 433e. Τὸ δῖψος γὰρ πᾶσιν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖ τῆς ἀπολαύσεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς φησι

Διψῶντι γάρ τοι πάντα προσφέρων σοφὰ
οὐκ ἂν πλέον τέρψειας ἢ 'μπιεῖν διδούς.

V. 1. προσφέρων σοφά] Hac locutione utuntur Eurip. Med. 298. et Arist. Thesm. 1130. 2. ἢ 'μπιεῖν Porsonus pro μὴ πιεῖν. Casaubonus ἢ πιεῖν.

703. Athenaeus 11. p. 783f. Ἀρύβαλλος — λέγουσι δὲ καὶ πρόχουν ἄρυστιν. Σοφοκλῆς (haud dubie in fabula satyrica)

Κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη,
ἣ τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας.

Hesychius, Ἀρύστεις: τὰς ἀπνευστὶ πόσεις. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἀρυστῆρας καὶ ἀρυστίχους ἐκάλουν. V. 1. Κακῶς] Κακὴ κακῶς Herwerdenus p. 28.

704. Athenaeus 15. p. 688a. Καὶ ὁ Σοφοκλῆς δὲ τὰς ἀπολελυμένας τοῦ φόβου πεποίηκε λεγούσας

Θυμῷ δ' οὔτις φαιδρὰ χορεύει
τάρβους θυγάτηρ.

V. 1. οὔ τις Epitome. οὔ τι codex.

705. Etymol. M. p. 601. extrema, Νεῖκος: ἡ φιλονεικία, παρὰ τὸ νέοις ἐοικέναι. ἡ γὰρ φιλονεικία τοῖς νεαροῖς ἁρμόζει. Σοφοκλῆς

Ὕβρις δέ τοι
οὐπώποθ' ἥβης ἐς τὸ σῶφρον ἵκετο,
ἀλλ' ἐν νέοις ἀνθεῖ τε καὶ πάλιν φθίνει.

V. 2. ἥβης εἰς (debebat ἐς) τὸ σῶφρον Piersonus pro ἡβήσει τῷ σώφρονι. 3. πάλιν φθίνει libri meliores. Vulgo φθίνει πάλιν.

706. Clemens Alex. Paedag. 3. p. 286. Ἀβροδίαιτον ἐπονειδίζων νεανίαν ὁ Σοφοκλῆς λέγει

Γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν.

ἐμπρέπεις Piersonus pro ἐμπρεπεῖς. Similis Euripidis in Antiopa versus fuit γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι.

707. Clemens Strom. 5. p. 659.

Καὶ τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι,
σοφοῖς μὲν αἰνικτῆρα θεσφάτων ἀεί,
σκαιοῖς δὲ φαῦλον κἀν βραχεῖ διδάσκαλον.

V. 2. 3. profert Plutarchus Moral. p. 406f.

708. Grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 4. p. 329, 20. Τὸ ἐτήρ παρὰ τὸ ἔτος· Σοφοκλῆς

Ἐτῆρας ἀμνοὺς θεοῖς ἔρεξ' ἐπακτίοις.

γράφεται δὲ καὶ εὐείρας. Apud Cramerum ἐρέξας et εὐείρας. Correxit L. Dindorfius in Thesauro vol. 3. p. 2150.

709. Clemens Strom. 2. p. 494. Εὖ γοῦν ἡ τραγῳδία ἐπὶ τοῦ Ἅιδου γράφει

Πρὸς δ' οἷον ἥξεις δαίμον' ὡς ἔρωτα,
ὃς οὔτε τοὐπιεικὲς οὔτε τὴν χάριν
οἶδεν, μόνην δ' ἔστερξε τὴν ἁπλῶς δίκην.

V. 1. δαίμον' ὡς ἔρωτα] δαίμον', ὦ γέρον, τάχα Herwerdenus p. 29. 2. Plutarchus Mor. p. 761f. μόνῳ θεῶν ὁ Ἅιδης Ἔρωτι ποιεῖ τὸ προσταττόμενον, καίτοι πρός γε τοὺς ἄλλους, ὥς φησι Σοφοκλῆς "οὔτε - δίκην." 3. οἶδε, μόνην δὲ στέρξαι Plut. ᾔδει, μόνην δ' ἔστεργε Clemens.

710. Plutarchus Vit Timol. c. 36. p. 253. Τῶν δὲ Τιμολέοντος ἔργων οὐδέν ἐστιν ᾧ μὴ τὰ τοῦ Σοφοκλέους (τιμοκλέους duo codices), ὥς φησι Τίμαιος, ἐπιφωνεῖν ἔπρεπεν

Ὦ θεοί, τίς ἆρα Κύπρις, ἢ τίς ἵμερος
τοῦδε ξυνήψατο;

711. Plutarchus Vit. Pompeii c. 78. p. 661.

Ὅστις γὰρ ὡς τύραννον ἐμπορεύεται,
κείνου 'στὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ.

Affert etiam Mor. p. 33d. 204e. et Appian. B. Civ. 2, 85. et omisso poetae nomine Dio Cassius 42, 4. Diog. L. 2, 82. Zonaras Annal. 10, 10. Macarius Prov. 6, 43. V. 1. γὰρ ὡς] δὲ πρὸς ap. Plutarchum.

712. Plutarchus Vit. Alexandri c. 7. p. 667.

Πολλῶν χαλινῶν ἔργον οἰάκων θ' ἅμα.

Omisso poetae nomine Mor. p. 767f.

713. Plutarchus Vit. Demetrii c. 45. p. 911. Ἦν ὁ Σοφοκλέους Μενέλαος εἰκόνα ταῖς αὐτοῦ τύχαις παρατίθησιν

Ἀλλ' οὑμὸς ἀεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ
τροχῷ κυκλεῖται καὶ μεταλλάσσει φύσιν.
ὥσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνα δύο
στῆναι δύναιτ' ἂν οὔποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ,
ἀλλ' ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα
πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη,
χὤτανπερ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ,
πάλιν διαρρεῖ κἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.

V. 4. εὐφρόνας Brunckius pro εὐφρόναις. Restitui numerum dualem εὐφρόνα. 5—8. attulit Moral. p. 282b. 517d. v. 5. 6. Tzetzes ad Hesiodi Ἔργ. v. 780. 8. κἀπὶ] καὶ εἰς vel κεἰς τὸ ap. Plut. in Vita Demetr.

714. Plutarchus Vit Artax. c. 28. p. 1025.

Ταχεῖα πειθὼ τῶν κακῶν ὁδοιπορεῖ.

715. Plutarchus Moral. p. 16a. Ἀρχὴ γὰρ αὕτη παιδεύσεως

Ἔργου δὲ παντὸς ἤν τις ἄρχηται καλῶς,
καὶ τὰς τελευτὰς εἰκός ἐσθ' οὕτως ἔχειν,

κατὰ τὸν Σοφοκλέα. Antiphontis sententiam ap. Ioann. Damasc. in Gaisfordii Append. ad Stobaei Ecl. p. 730, 12. comparavit Nauckius, πρῶτον, οἶμαι, τῶν ἐν ἀνθρώποις ἐστὶ παίδευσις· ὅταν γάρ τις πράγματος κἂν ὁτουοῦν τὴν ἀρχὴν ὀρθῶς ποιήσηται, εἰκὸς καὶ τὴν τελευτὴν ὀρθῶς γίγνεσθαι.

716. Plutarchus Moral. p. 17c.

Στενωπὸς Ἅιδου καὶ παλιρροία βυθοῦ.

παλιρροία pro παλίρροια mutato accentu dictum metri caussa, ut ἀγνοία et alia huiusmodi apud Sophoclem aliosque.

717. Plutarchus Moral. p. 21a. Τοῦ Σοφοκλέους

Τὸ κέρδος ἡδύ, κἂν ἀπὸ ψευδῶν ἴῃ.

καὶ μὴν σοῦ γε ἀκηκόαμεν ὡς

οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι.

ἐξάγουσι] ἐκφέρουσι Meinekius.

718. Plutarchus Moral. p. 21b. Τὰ Σοφοκλέους, ὧν καὶ ταυτά ἐστι

Γένοιτο κἂν ἄπλουτος ἐν τιμαῖς ἀνήρ.

καὶ

Οὐδὲν κακίων πτωχός, εἰ καλῶς φρονοῖ.

Quibus tertium addit fragmentum, de quo diximus supra ad fragm. 519.

719. Plutarchus Moral. p. 21f.

Ὡς τρισόλβιοι
κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη
μόλωσ' ἐς Ἅιδου· τοῖσδε γὰρ μόνοις ἐκεῖ
ζῆν ἐστι, τοῖς δ' ἄλλοισι πάντ' ἐκεῖ κακά.

"In fabulae loco, unde haec derivata, mentio erat forte τοῦ λειμῶνος τοῦ τοῖς μύσταις ἀνακειμένου, cuius Sophoclem auctorem laudat scholiasta comici ad Ranas 347." Brunck. Scholiastae verba sunt, λειμὼν γὰρ ἀνάκειται καὶ ἄνθη ἀνειμένα τοῖς μύσταις ἐν τῷ πεδίῳ. δηλοῖ δὲ καὶ Σοφοκλῆς. Ad Triptolemum rettulit Welckerus. V. 4. πάντ' ἐκεῖ] πάντα δὴ Herwerdenus p. 17.

720. Plutarchus Moral. p. 23c. et omisso poetae nomine p. 757b.

Τυφλὸς γάρ, ὦ γυναῖκες, οὐδ' ὁρῶν Ἄρης
συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά.

721. Plutarchus Moral. p. 77b. et 619a.

Ὅτῳ δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ προσῇ.

παιδικοῦ Valckenarius pro παιδικόν. Vocabulum altero loco excidit.

722. Plutarchus Moral. p. 84b. Ἡ δὲ προκοπὴ τὰς ὑπερβολὰς πρότερον καὶ τὰς ὀξύτητας τῶν παθῶν ἀνίησι,

Πρὸς ἅσπερ οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι,

κατὰ τὸν Σοφοκλέα.

723. Plutarchus Moral. p. 98a.

Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ
ζητῶ, τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ᾐτησάμην.

V. 2. τὰ δ' εὐκτὰ] τὰ δ' ἕτερα codices Parisini.

724. Plutarchus Moral. p. 99a. Clemens Protreptico p. 78.

Βᾶτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρῶναξ λεώς,

οἳ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς
λίκνοισι προστρέπεσθε.

V. 1. Hinc Hesychius χειρῶναξ λεώς et Pollux 2, 151. χειρώνακτες παρὰ Σοφοκλεῖ. 3. Hesychius, Λείκνοισι προτρέπεσθε· λείκνα ἱστάντες προσάγεσθε· ἅ ἐστι κανᾶ, ἐφ' οἷς τὰ λήια ἐπετίθετο, ἅπερ εἰσὶ καρποὶ πύρινοι. Ex eodem loco fabulae (Pandorae, ut probabiliter coniecit Hermannus Opusc. vol. 7. p. 331.) sumta sunt quae partim metro soluta attulit Plutarchus Mor. p. 802 b. τὴν γὰρ Ἐργάνην οὗτοι μόνον θεραπεύουσιν, ὥς φησι Σοφοκλῆς, οἱ παρ' ἄκμονι τυπάδι βαρείᾳ καὶ πληγαῖς ὑπακούουσαν ὕλην ἄψυχον δημιουργοῦντες. Ex quo loco intelligitur Sophoclis hos versus esse; nam Plutarchus supra et Clemens omiserunt nomen poetae.

725. Plutarchus Moral. p. 107 b.

Σὺ δ' ἄνδρα θνητόν, εἰ κατέφθιτο, στένεις,
εἰδὼς τὸ μέλλον οὐδὲν εἰ κέρδος φέρει;

726. Plutarchus Moral. p. 141 e. Ταῖς Λυσάνδρου θυγατράσιν ὁ τύραννος ὁ Σικελικὸς ἱμάτια καὶ πλόκια τῶν πολυτελῶν ἔπεμψεν. ὁ δὲ Λύσανδρος οὐκ ἔλαβεν, εἰπὼν "Ταῦτα τὰ κόσμια καταισχυνεῖ μου μᾶλλον ἢ κοσμήσει τὰς θυγατέρας." πρότερος δὲ Λυσάνδρου Σοφοκλῆς τοῦτο εἶπεν

Οὐ κόσμος, οὔκ, ὦ τλῆμον, ἀλλ' ἀκοσμία
φαίνοιτ' ἂν εἶναι, σῶν τε μαργότης φρενῶν.

727. Plutarchus Moral. p. 290 f. Διὰ κόρον καὶ πλησμονὴν ἐξυβρίζουσι καὶ βόες καὶ ἵπποι καὶ ὄνοι καὶ ἄνθρωποι, ὥς που καὶ Σοφοκλῆς πεποίηκε

Σὺ δὲ σφαδᾴζεις πῶλος ὣς εὐφορβίᾳ·
γαστήρ τε γάρ σου καὶ γνάθος πλήρης.

V. 1. σφαδᾴζεις] Scribebatur σφαδάζεις sine iota subscripto: de quo v. quae in Thesauro dicta sunt. 2. πλήρης] πλήρης βορᾶς E. A. I. Ahrensius.

728. Plutarchus Moral. p. 394 b.

Οὐ νάβλα κωκυτοῖσιν, οὐ λύρα, φίλα.

Φίλα si scripsit, generis est neutrius. Sed probabilius est φίλη, ut Nauckius. Νάβλα, εἶδος ὀργάνου, Phot. p. 285, 7.

729. Plutarchus Moral. p. 414 e. Πολλὰ καλὰ τοῦ θεοῦ διδόντος ἀνθρώποις, ἀθάνατον δὲ μηδέν· ὥστε θνήσκειν καὶ τὰ θεῶν, θεοὺς δὲ οὔ, κατὰ τὸν Σοφοκλέα. Fortasse respicitur locus Oed. Col. 607. μόνοις οὐ γίγνεται | θεοῖσι γῆρας, οὐδὲ κατθανεῖν ποτε, | τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατὴς χρόνος. Monuit Nauckius.

730. Plutarchus Moral. p. 417 f. Ὁ Σοφοκλέους Ἄδμητος (εἶπε περὶ Ἀπόλλωνος)

Οὑμὸς δ' ἀλέκτωρ αὐτὸν ἦγε πρὸς μύλην.

731. Plutarchus Moral. p. 458 e. Καὶ τὸν Νεοπτόλεμον Σοφοκλῆς καὶ τὸν Εὐρύπυλον ὁπλίσας, Ἐκόμπασ' ἀλοιδόρητα, φησίν,

Ἐρρηξάτην ἐς κύκλα χαλκέων ὅπλων.

Μεσομφάλοις δόρη | ἐρρηξάτην κύκλοισι χαλκέων ὅπλων Herwerdenus p. 28.

732. Plutarchus Moral. p. 463 d. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς λέγων ὅτι

Τὰ πλεῖστα φωρῶν αἰσχρὰ φωράσεις βροτῶν,

ἄγαν ἔοικεν ἡμῖν ἐπεμβαίνειν καὶ κολούειν. Iterum affert p. 481 f.

733. Plutarchus Moral. p. 468 b. Ὥσπερ οἱ Σοφοκλέους ἰατροὶ

Πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ.

P. 463 f. scriptum πικρῷ πικρὰν κλύζουσι φαρμάκῳ χολήν. Et p. 923 a. πικρὰν πικροῖς κλύζουσι φαρμάκοις χολήν. Quae scriptura probabilior duabus prioribus.

734. Plutarchus Moral. p. 504 c. (et p. 810 c.) Ὁ μὲν γὰρ Σοφοκλέους Νέστωρ τὸν Αἴαντα τραχυνόμενον τῷ λόγῳ πραΰνων ἠθικῶς τοῦτο εἴρηκεν

Οὐ μέμφομαί σε· δρῶν γὰρ εὖ κακῶς λέγεις.

Ad Ἀχαιῶν σύνδειπνον refert Brunckius.

735. Plutarchus Moral. p. 511 f. Πρῶτον μὲν οὖν ἐν ταῖς τῶν πέλας ἐρωτήσεσι σαυτὸν ἔθιζε σιωπᾶν, μέχρι οὗ πάντες ἀπείπωνται τὴν ἀπόκρισιν.

Οὐ γάρ τι βουλῆς ταὐτὸ καὶ δρόμου τέλος,

ὥς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

736. Plutarchus Moral. p. 530 a. Κακὴ δὲ (ἡ δυσωπία) θαλάμου καὶ γυναικωνίτιδος ἐπίτροπος, ὥς φησιν ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μετανοοῦσα πρὸς τὸν μοιχὸν "Ἔπεισας, ἐξέθωψας."

737. Plutarchus Moral. p. 625 d. Σοφοκλῆς περὶ τῶν γερόντων

Βραδεῖα μὲν γὰρ ἐν λόγοισι προσβολὴ
μόλις δι' ὠτὸς ἔρχεται τρυπωμένου,
πόρρω δὲ λεύσσων, ἐγγύθεν δὲ πᾶς τυφλός.

V. 1. Βραδεῖα] Βαρεῖα Herwerdenus p. 29. 2. τρυπωμένου] ῥυπωμένου Meinekius in Fleckeiseni Annal. a. 1863. p. 379. 3. πόρρω aut Plutarchus aut librarius posuit. Sophocles πρόσω scripserat.

738. Plutarchus Moral. p. 640 a. Καὶ Σοφοκλῆς εἴρηκέ που περὶ τῶν Τρώων ὡς "Φιλιπποι καὶ κερουλκοί, σὺν σάκει δὲ κωδωνοκρότῳ παλαισταί." δὲ post κωδωνοκρότῳ transposuit Bergkius metri indicio.

739. Plutarchus Moral. p. 732 d. Τοῦ Σοφοκλέους ἐπὶ τῶν, ὅτι μὴ πρότερον ἦν, ἀπιστουμένων εἰ γέγονε νῦν, οὐ φαύλως εἰπόντος

Ἅπαντα τἀγέννητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ.

Ita Valckenarius Diatrib. p. 222. Vulgo ἅπαντα τὰ γένη τὸ πρῶτον ἦλθεν. Artemidorus 4, 59. Τοῦτο τὸ ἰαμβεῖον "Ἅπαντα τἀδόκητα πρῶτον ἦλθ' ἅπαξ."

740. Plutarchus Moral. p. 758 f. Ἐνθουσιασμοῦ δὲ τὸ μαντικὸν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς· τὸ δὲ βακχεῖον ἐκ Διονύσου "Κἀπὶ Κυρβάντεσσι χορεύσατε," φησὶ Σοφοκλῆς. Κυρβάντεσσι pro Κορυβάντεσσι praebuerunt codices Parisini apud Huebnerum. De qua forma pluribus dixi in Thesauro vol. 4. p. 2136.

741. Plutarchus Moral. p. 768 f.

Φίλων τοιούτων οἱ μὲν ἐστερημένοι
χαίρουσιν, οἱ δ' ἔχοντες εὔχονται φυγεῖν.

Omisso poetae nomine omissisque verbis φίλων τοιούτων haec affert p. 94 d.

742. Plutarchus Moral. p. 788 b. 792 a. 1129 d.

Λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥσπερ εὐπρεπὴς
χαλκός, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσε στέγος.

V. 1. εὐγενὴς p. 1129.

743. Plutarchus Moral. p. 854 f. Ἀλλὰ "Δεινὸν τὸ τᾶς Πειθοῦς πρόσωπον," ὥς φησιν ὁ Σοφοκλῆς.

744. Plutarchus Moral. p. 959 e. Ἔλαφοι δὲ — ἐσθιόμενοι προβάτων καὶ κυνῶν ἐνιαχοῦ καὶ ἵππων κρέα προυξένησαν· "Τιθασὸν δὲ χῆνα καὶ περιστερὰν ἐφέστιον οἰκέτιν (sic H. Stephanus pro οἰκέτην) τε," Σοφοκλῆς (ὡς Σοφοκλῆς Nauckius) οὐχ ὡς γαλαῖ καὶ αἴλουροι τροφῆς ἕνεκα διὰ λιμόν, ἀλλ' ἐφ' ἡδονῇ — κατακόπτοντες ὅσον ἐστὶ τῇ φύσει φονικὸν καὶ θηριῶδες ἔρρωσαν. Pollux 3, 82. οἱ μέντοι ποιηταὶ καὶ τοὺς ἄλλους οἰκείους οἰκέτας ὠνόμαζον, ὅπου γε καὶ "περιστερὰν οἰκέτιν."

745. Plutarchus Moral. p. 985 c. Ἀλλὰ ἡμῖν γε πάλαι τὸ τοῦ Σοφοκλέους δεδογμένον ἐστὶν

Εὖ γὰρ καὶ διχοστατῶν λόγος
σύγκολλα τἀμφοῖν ἐς μέσον τεκταίνεται.

τ' ἀμφοῖν ἐς μέσον unus codex. Ceteri τ' ἐς μέσον ἀμφοῖν.

746. Plutarchus Moral. p. 1090c. Ὑπὸ χαρᾶς ἤρθη κατὰ τὸν Σοφοκλέα

Γραίας ἀκάνθης πάππος ὣς φυσώμενος.

Huc spectat Hesychii glossa Πάππος ἀκάνθης.

747. Scholiasta Eurip. Rhesi 105. Εἴθ' ἦσθ' ἀνὴρ εὔβουλος: ἔμπαλιν ὁ Σοφοκλῆς φησιν

Εἴθ' ἦσθα σώφρων ἔργα τοῖς λόγοις ἴσα.

Σοφοκλῆς pro σοφὸς Cobeti emendatio est. τἄργα τοῖς λόγοις ἴσος coniecit Nanckius. Ἔργα θ' οἷς λέγεις ἴσα (vel ἴσος) Meinekius. Fortasse sequebatur δρῶν.

748. Scriptor vitae Homeri in Opuscul. Mythol. Thom. Gale p. 367. (Plutarchi vol. 5. p. 1197. ed. Wytt.) Πάλιν δὲ τὸ Ὁμήρου (Il. 3. 65.) "Οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα," Σοφοκλῆς παρέφρασεν εἰπὼν

Θεοῦ τὸ δῶρον τοῦτο· χρὴ δ' ὅσ' ἂν θεοὶ
διδῶσι, φεύγειν μηδέν, ὦ τέκνον, ποτέ.

749. Schol. Homeri Iliad. 1, 423. Χρῶνται δὲ καὶ πλείονες ἄλλοι τῶν ποιητῶν τῇ κατὰ ἀντὶ τῆς ἐπί. Σοφοκλῆς

Ἐγὼ κατ' αὐτόν, ὡς ὁρᾷς, ἐξέρχομαι.

750. Schol. Homeri Iliad. 9, 453. Σοφοκλῆς

Ὃς μὴ πέπονθε τἀμὰ μὴ βουλευέτω.

751. Eustathius p. 1237. Διαγνωμονοῦντος Ἀχιλλέως ὅτι τε εὐψύχως ἔτι διάκειται καὶ διερῷ ποδί, καθ' Ὅμηρον, ἢ χλωρὸν γόνυ κατὰ Θεόκριτον ἔχων, βαίνει, καὶ οὔπω δέος εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν αὐτόν, ζῶντι ποδὶ χρώμενον, ὥς φησι Σοφοκλῆς. Conf. fragm. 831.

752. Eustathius p. 1538. Λέγει δέ που καὶ Σ. τό, Τηροῦντα τοὺς λέγοντας καὶ συνάγοντα ὀφρῦς καὶ τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα· εἰπὼν τοῦτο ἐκεῖνος ὡς ἀπὸ ἰχθύων, οἳ τὰς ἀκάνθας ὀρθοῦσι καιρῷ θυμοῦ. "Fefellit procul dubio memoria Eustathium: quae tanquam Sophoclis profert, tragicum minime redolent; Aristophanis potius esse crediderim." Brunck.

553. Cicero ad Atticum 2, 16. Cneus quidem noster iam plane quid cogitet nescio:

Φυσᾷ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι,
ἀλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ.

Longinus περὶ ὕψους c. 3, 2. Γελᾶται ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου, φλοιώδης γὰρ ὁ ἀνὴρ καὶ φυσῶν, κατὰ τὸν Σοφοκλέα, οὐ σμικροῖς μὲν αὐλίσκοις, φορβειᾶς δ' ἄτερ.

754. Dionysius Halic. de Comp. Verb. c. 9. p. 66. edit. Upton. (vol. 5. p. 50. Reisk:)

Μύω τε καὶ δέδορκα κἀξανίσταμαι,
πλέον φυλάσσων αὐτὸς ἢ φυλάσσομαι.

V. 2. πλέον correxi pro πλεῖον.

755. Scholiasta Pindari Olymp. 1, 97. Ἔνιοι δὲ ὅτι τρία λέγεται κοινῶς καὶ τὰ πρὸς τὸν θάνατον συνεργοῦντα, ξίφος, ἀγχόνη, κρημνός. Σοφοκλῆς

Λύσω γάρ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἕν οἴσομαι.

756. Scholiasta Pindari Pyth. 2, 125. Οἱ γὰρ Φοίνικες παλιγκάπηλοι. καὶ Σοφοκλῆς

Ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν, ὡς Φοῖνιξ ἀνήρ,
Σιδώνιος κάπηλος.

757. Scholiasta Pindari Pyth. 4, 213. Γίνεται τοῦτο, ἐπειδὰν ὑπέρμετρος χαρὰ ἐπιπέσῃ, ὥστε ἀκουσίως δακρύειν. Σοφοκλῆς

Χῶρος γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνθρώπου φρενῶν,
ὅπου τὸ τερπνὸν καὶ τὸ πημαῖνον φύει·
δακρυρροεῖ γοῦν καὶ τὰ καὶ τὰ τυγχάνων.

758. Scholiasta Pindari Pyth. 4, 221. Ὑπέρεια κρήνη ἐν ταῖς Φεραῖς, ὡς Σοφοκλῆς

Ὦ γῆ Φεραία, χαῖρε, σύγγονόν θ' ὕδωρ,
Ὑπέρεια κρήνη, νᾶμα θεοφιλέστατον.

759. Scholiasta Pindari Nem. 10, 59. Καὶ γὰρ τὸ πρῶτον ἔσχατον ποτὲ δύναται γενέσθαι καὶ τὸ ἔσχατον πρῶτον. κέχρηται καὶ Σοφοκλῆς τῷ ἐσχάτῳ ἀντὶ τοῦ πρώτου

Ἤδη γὰρ ἕδρα Ζεὺς ἐν ἐσχάτῳ θεῶν.

Brunckius ἔχει γὰρ ἕδραν.

760. Scholiasta Aeschyli Persar. v. 181. Ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε — εἰς ὄψιν μολεῖν: ἐντεῦθεν ὁ Σοφοκλῆς τὸ

Ἐδοξάτην μοι τὼ δύ' ἠπείρω μολεῖν.

Quae corrupta apud Herodianum Pierson. p. 434. τὼ pro τὰ correxit Blomfieldus. "Suspicor non Sophoclis hunc esse versum, sed comici poetae, qui Aeschylea verba δύο γυναῖκ' εὐείμονε, quibus significantur δύο ἠπείρω Europa et Asia, in risum verterit." Nauck.

761. Scholiasta Euripidis Orest. v. 480.

Ὀργὴ γέροντος ὥστε μαλθακὴ κοπὶς
ἐν χειρὶ θήγει, σὺν τάχει δ' ἀμβλύνεται.

V. 1. κοπὶς ex codicibus restitutum pro νοτίς. 2. χειρί] χρωτὶ Ribbeck. ad Trag. Lat. p. 287. qui versus hos de Telamone dictos esse in Teucro tragoedia coniicit. θήγει] θηκτὴ Herwerdenus p. 29. σὺν Matthiae pro ἐν.

762. Scholiasta Euripidis Orest. v. 592.

Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.

"Proverbialis est senarius sine auctoris nomine saepe citatus. Vide Erasmi Adagia chil. 1. cent. 3, 9." Brunck. Affertur ab Zenobio Prov. 2, 44. Diogeniano 1, 58. scholiasta Aeschyli Agam. 33. Stobaeo Ecl. 1, 3, 32. p. 122. Suida s. v. Ἀεί. Proverbium tragicum appellat Eustathius p. 1084, 1. 1397, 18.

763. 764. Scholiasta Euripidis Med. v. 33. Ἀτιμάσας ἔχει: Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. καὶ Σοφοκλῆς

Παῖδας γὰρ οὓς ἔφυσ' ἀναλώσας ἔχει

καὶ πάλιν

Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω.

"Horum senariorum prior de Thyeste dictus videtur." Brunck.

765. Scholiasta Aristophanis Nub. v. 1162. exscriptus ab Suida s. v. Λυσανίας, Λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν: λύων τὰς τοῦ πατρὸς ἀνίας — τὸν Σοφοκλέα μυκτηρίζει λέγοντα

Ζεὺς νόστον ἄγοι τὸν νικομάχαν
καὶ παυσανίαν καὶ ἀτρείδαν.

κατ' Ἀτρειδᾶν Bentleius, quo nihil proficitur, quum de sensu horum verborum non constet, de quo valde incerta coniectura Meinekii est (in Fleckeiseni Annal. a. 1863. p. 379.) ἀτρείδαν pro ἄτρεστον dictum accipientis.

766. Schol. Aristoph. Avium v. 515. Δέον εἰπεῖν ἐπὶ τοῦ σκήπτρου εἶπεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. οὕτω γὰρ Πίνδαρος "εὕδει δ' ἀνὰ σκάπτρῳ Διὸς αἰετός." καὶ Σοφοκλῆς

Ὁ σκηπτροβάμων αἰετός, κύων Διός.

767. Schol. Aristoph. Avium v. 1240. Ὅπως μὴ σὸν γένος πανώλεθρον | Διὸς μακέλλῃ πᾶν ἀναστρέψῃ Δίκη: τοῦτό φησι παρὰ τὸ Σοφόκλειον

Χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ.

768. Schol. Aristoph. Lysistratae v. 8. Τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς: ἀντὶ τοῦ ἐσκυθρωπακέναι. ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος. τοιοῦτο γὰρ τὸ πρόσωπον τῶν ἐν μερίμνῃ ὄντων. Ὅμηρος (Il. 15, 102.) "Οὐδὲ μέ-

τωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν ἰάνθη." καὶ Σοφοκλῆς (κατὰ τὸ ἐναντίον add. Suidas s. v. τοξοποιεῖν)

Ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ.

Codex ἐκτανθῇ. Suidas ἰάνθη, quod ex versu Homerico irrepsit. Veram scripturam habet schol. Homeri Il. 15, 101.

769. Philo Iudaeus vol. 2. p. 448. Τὸν ἀψευδῶς ἐλεύθερον ἀναζητῶμεν, ᾧ μόνῳ τὸ αὐτοκρατὲς πρόσεστι — ἀναφθέγξεται γὰρ ἐκεῖνο τὸ Σοφόκλειον, οὐδὲν τῶν Πυθοχρήστων διαφέρον, Θεὸς ἐμοὶ ἄρχων, θνητῶν δὲ οὐδὲ εἷς. Sophoclis versus, non nominato poeta, servavit Aristoteles Eth. Eudem. 7, 10. p. 1242, 37. Ἡ δὲ τῶν ἀδελφῶν (φιλία) πρὸς ἀλλήλους ἑταιρικὴ μάλιστα ἡ κατ' ἰσότητα,

Οὐ γάρ τι νόθος τῷδ' ἀπεδείχθην,
ἀμφοῖν δὲ πατὴρ αὐτὸς ἐκλήθη.
Ζεὺς ἐμὸς ἄρχων, θνητῶν δ' οὐδείς.

V. 1. ἀπεδείχθην — αὐτὸς Nauckius pro ἀπεδείχθη — αὐτός. 3. Verba θνητῶν δ' οὐδεὶς ab Aristotele omissa ex Philone addidit Bergkius.

770. 771. Achilles Tatius Isagoges ad Arati Phaenom. cap. 1. initio p. 122.:

Μισῶ μὲν ὅστις τἀφανῆ περισκοπεῖ,

φησὶν ὁ Σοφοκλῆς. et paullo post ubi de astronomiae inventoribus, Σοφοκλῆς δὲ εἰς Ἀτρέα τὴν εὕρεσιν ἀναφέρει λέγων "Πᾶς προσκυνεῖ δὲ τὸν στρέφοντα κύκλον ἡλίου." Cum loci prioris sententia Nauckius comparavit Ennii verba p. 35. ed. Ribbeck. *Quod est ante pedes nemo spectat, caeli scrutantur plagas.* Eupolidis fragmentum apud Diog. L. 9, 50. ἀλαζονεύεται μὲν ἀλιτήριος | περὶ τῶν μετεώρων, τὰ δὲ χαμᾶθεν ἐσθίει. et Platon. Theaet. p. 174 a. Antip. Sidon. Anth. Pal. 7, 172.

772. Scriptor vitae Arati apud Petavium p. 151. (vol. 2. p. 437. Buhl.) Οἱ δὲ Δία τὸν ἥλιον νοήσαντες λέγουσιν ὅτι καὶ Σοφοκλῆς Δία τὸν ἥλιον καλεῖ λέγων,

Ἥλιος οἰκτείρειέ με,
ὃν οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν
καὶ πατέρα πάντων.

V. 1. ἥλιος οἰκτείρειέ με πάντων Brunckius pro ἡελίοιο κτείρειε ἐμέ· οἱ σοφοὶ λέγουσι γεννητὴν θεῶν πατέρα πάντων. Ἥλιος ἐποικτείρειέ με Wagnerus. Sophoclis hos versus esse incertum videtur Bernhardyo Hist. lit. Gr. vol. 2. p. 797. (309. ed. sec.)

773. Scholiasta Aristidis vol. 3. p. 681, 33. Καὶ τὸ

Φίλου κακῶς πράξαντος ἐκποδὼν φίλοι,

Σοφοκλέους ὄν, παροιμιῶδες γέγονε. Ex Sophoclis Oedipo affertur ibidem p. 85, 23. sine poetae nomine ab schol. Sophoclis Electr. v. 188. et schol. Eurip. Phoen. 403. ubi recte ἀνδρὸς pro φίλου, ut apud Zenobium 1, 90. Diogenian. 1, 79. Spectat ad h. v. Aristides vol. 1. p. 112, 5. 268, 11. Iebb.

774. Stephanus, Αἶα: πόλις Κόλχων — ἔστι δὲ καὶ Θετταλίας ἄλλη, ὧν μέμνηται Σοφοκλῆς· τῆς μὲν προτέρας λέγων "Εἰς Αἶαν πλέων," τῆς δὲ δευτέρας οὕτως

Ἔστιν τις Αἶα Θεσσαλῶν παγκληρία.

775. Stephanus, Ἀνακτόριον: Ἀκαρνανίας πόλις — τὸ ἐθνικὸν Ἀνακτόριος, καὶ θηλυκὸν Ἀνακτορία, ἡ γῆ· καὶ Ἀνακτοριεύς. Σοφοκλῆς δέ φησι διὰ διφθόγγου

Ἀνακτόρειον τήνδ' ἐπώνυμον χθονός.

Similiter Etym. Voss. ap. Gaisford. p. 267 D.

776. Stephanus, Ἀρτάκη: πόλις Φρυγίας — τὸ ἐθνικὸν Ἀρτακηνός· Σοφοκλῆς δὲ Ἀρτακεὺς εἶπε

Τί μέλλετ' Ἀρτακῆς τε καὶ Περκώσιοι;

Apud Stephanum Ἀρτακεῖς.

777. Scholiasta Hesiodi Theogon. v. 30. Καί μοι σκῆπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον: παρόσον ἡ δάφνη ἐνεργεῖ πρὸς τοὺς ἐνθουσιασμούς. Σοφοκλῆς

Δάφνην φαγὼν ὀδόντι πρῖε τὸ στόμα.

778. Dicaearchus de statu Graeciae p. 16. edit. Hudson. (vol. 1. p. 103. ed. Mueller.): Αἱ δὲ γυναῖκες τῶν Θηβαίων τοῖς μεγέθεσι, πορείαις, ῥυθμοῖς εὐσχημονέσταταί τε καὶ εὐπρεπέσταται τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι γυναικῶν. μαρτυρεῖ Σοφοκλῆς

Θήβας λέγεις μοι τὰς πύλας ἑπταστόμους,
οὗ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς.

779. Ioannes Damasc. in Gaisfordi Append. ad Stobaeum vol. 4. p. 34. (sive post Stob. Ecl. p. 725, 16.) Σοφοκλέους

Ἐπεὶ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς,
χωρῶμεν ἤδη, παῖδες, ἐς τὰ τῶν σοφῶν
διδασκαλεῖα, μουσικῆς παιδεύματα.
προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν ἀεί,
ἕως ἂν ἐξῇ μανθάνειν βελτίονα.
παῖς δ' ὢν κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ' ἐπίσταται,
αὐτὸς παρ' αὐτοῦ μανθάνων ἄνευ πόνου·
τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἣν τὸν διδάσκαλον λάβῃ,
ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ κέκτηται μόλις.
ταῦτ' οὖν φυλαξώμεσθα, καὶ μοχθητέον,
ὦ παῖδες, ὡς ἂν μήτ' ἀπαιδεύτων βροτῶν
δοκῶμεν εἶναι κἀποδημοῦντος πατρός.

V. 2. ἐς scripsi pro εἰς. 4. προσλαμβάνειν] προσμανθάνειν G. A. Hirschigius. 5. μανθάνειν] λαμβάνειν Nauckius. 6. ὢν] οὖν Nauckius. ἐπίσταται] ἐπίστασθαι codex. 7. αὐτοῦ Bergkius. αὐτῶν codex. 8. τὰ — διδάσκαλον Brunckius. τὴν — διδακτὸν codex. ἣν] ἂν codex. 12. κἀποδημοῦντος corruptum videtur. μήτ' ἀδημοῦντος Nauckius in Leutschii Philologo vol. 12. p. 193. Idem recte indicat versus hos non Sophoclis esse, sed poetae aliquanto inferioris.

780. Ioannes Damasc. l. c. p. 31. (= 721, 15.)

Ἀμνήμονος γὰρ ἀνδρὸς ἀπόλλυται χάρις.

Scribendum ὄλλυται.

781. Strabo 9. p. 399. Τὸ Ἀμφιάρειον — ὅπου φυγόντα τὸν Ἀμφιάρεων, ὥς φησι Σοφοκλῆς

Ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις
αὐτοῖσιν ὅπλοις καὶ τετραόρῳ δίφρῳ.

V. 2. libri τετραορίστῳ, τετραρίστῳ, τετρωρίστῳ: unde τετραόρῳ restituit Herwerdenus p. 16.

782. Strabo 15. p. 687. Παρὰ Σοφοκλεῖ δέ τις ἐστι τὴν Νῦσαν καθυμνῶν ὡς τὸ Διονύσῳ καθιερωμένον ὄρος

Ὅθεν κατεῖδον τὴν βεβακχιωμένην
βροτοῖσι κλεινὴν Νῦσαν, ἣν ὁ βούκερως
Ἴακχος αὑτῷ μαῖαν ἡδίστην νέμει,
ὅπου τις ὄρνις οὐχὶ κλαγγάνει

καὶ τὰ ἑξῆς. Ad Triptolemum rettulit Welckerus.

783. Plutarchus Moral. p. 75 b. Εἰ μηδεμίαν αἱ προσκοπαὶ ποιοῦσι τῆς ἀφροσύνης ἄνεσιν, ἀλλ' ἴσῳ σταθμῷ πᾶσιν ἡ κακία περιθεμένη

Μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν.

Etymolog. M. p. 590, 8. Μόλιβος καὶ μόλυβδος. εἰ μὲν ι ἔστιν, τὸ δ οὐκ ἔστιν, οἷον "Καὶ μόλιβος ὥστε δίκτυον κατῆγε (codex unus κατῆ, i. e. κατήγαγε, ut Sylburgius)" Σοφοκλῆς. Conf. Pierson. ad Moer. p. 257.

784. Schol. Theocriti 15, 48. Σοφοκλῆς

Τὸ πάνσοφον κρότημα Λαέρτου γόνος.

Τὸ additum.

785. Priscianus vol. 2. p. 415. Krehl. *Aeschylus in* Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας (488.)

Ἱππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος.

In principio enim trochaeum posuit, quem imitans Sophocles, teste Seleuco, profert quaedam contra legem metrorum, sicut in hoc

Ἀλφεσίβοιαν, ἣν ὁ γεννήσας πατήρ.

De huiusmodi productionibus plura dixi in edit. Oxoniensi vol. 8. p. 175.

786. Crameri Anecd. Oxon. vol. 1. p. 223, 11. Κρίκος — ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐν ὑπερθέσει κίρκος· "Ῥήξασα κίρκους" παρὰ Σοφοκλεῖ.

787. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 34, 3. Παρὰ Σοφοκλεῖ "Ὁ (οὐ Blochius) σκέπαρνος οὐδὲ πριόνος πληγαί". ὅτι γὰρ καὶ ὁ τραγικὸς λέγει σκέπαρνος ἐπ' εὐθείας ἀρσενικῆς ἐν ἑτέροις ἐδήλωσα.

788. Ibidem p. 42, 23. Μάτη, ἔνθεν καὶ γενικὴ παρὰ Σοφοκλεῖ "Οὔ τί τοι μέτρον μάτας."

789. 790. Bekkeri Anecd. p. 128, 27. Ἄν — τρὶς ἐν μιᾷ συντάξει — παρὰ Σοφοκλεῖ "Πῶς ἂν οὐκ ἂν ἐν δίκῃ | θάνοιμ' ἄν;" Vereor ne grammaticum vitiosa deceperit codicis sui scriptura πῶς ἂν οὐκ pro πῶς ἄρ' οὐκ.

791. Plutarchus Lycurgi et Numae Comp. c. 3. p. 77a. ubi de φαινομηρίσι Lacaenis agit, Τῷ γὰρ ὄντι τοῦ παρθενικοῦ χιτῶνος αἱ πτέρυγες οὐκ ἦσαν ἀνερραμμέναι κάτωθεν, ἀλλ' ἀνεπτύσσοντο καὶ συνανεγύμνουν ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸν μηρόν. καὶ σαφέστατα τὸ γιγνόμενον εἴρηκε Σοφοκλῆς ἐν τούτοις

Καὶ τὰν νέορτον, ἇς ἔτ' ἄστολος χιτὼν
θυραῖον ἀμφὶ μηρὸν
πτύσσεται, Ἑρμιόναν.

V. 1. νέορτον Valckenarius pro νεοργόν, quod in uno cod. νεουργὸν scriptum. Ad Hermionam rettulit Valckenar. Diatr. p. 221., ad Ἑλένης ἀπαίτησιν Brunckius.

792. Grammaticus ms. in Actis Monac. 2. p. 515. Ἔστι δὲ τὸ φενακίζειν εἰπεῖν καὶ περὶ τοὺς φιλήκας· Σοφοκλῆς ἐν ἰάμβῃ· καὶ φήληκας δὲ φαμὲν τοὺς πλανῶντας τὴν ὄψιν ὡς πεπείρους. Hermannus Opusc. vol. 3. p. 41. suspicatur ἐν Νιόβῃ.

793. Scholiasta Soph. Oedip. Col. 793. Δοκεῖ γὰρ ὁ Ἀπόλλων παρὰ Διὸς λαμβάνειν τοὺς χρησμούς, ὡς καὶ ἐν Ἰφικλείᾳ (Ἰφιγενείᾳ aut Οἰκλεῖ?) φησί.

794. Crameri Anecd. Oxon. vol. 1. p. 268, 24. Τὸ παθητικὸν λέλημμαι· Σ. "Οἴμοι, λέλημμαι."

795. Etymol. M. p. 207, 17. Βουθοίη: πόλις τῆς Ἰλλυρίδος. Σοφοκλῆς Ὀνομακλεῖ (σοφὸς ὀνομ κλεῖ codex unus) "Βουθοίη Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἐνάσθη." Non videtur Sophoclis esse, sed Alexandrini potius poetae, velut Euphorionis, de quo cogitavit Meinekius ad Euphor. p. 168., aut Callimachi, de quo Otto Schneiderus.

796. Pollux 6, 39. Ἄβρωτος (corrige ἀβρὼς cum Cobeto Mnemos. vol. 8. p. 241.): ὁ νῆστις, παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ ἀβρωσία ἡ ἀσιτία.

797. Bekkeri Anecd. p. 336, 6. Ἀγάζεις: ἀντὶ τοῦ θρασύνεις. Σοφοκλῆς.

798. Ibid. p. 336, 7. Ἀγύμετος: ἀντὶ τοῦ ἄγαμος. Σοφοκλῆς.

799. Suidas et Bekkeri Anecd. p. 325, 22. Ἀγάσματα: σεβάσματα, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Σοφοκλῆς κέχρηται. Sine nomine poetae Hesychius.

800. Bekkeri Anecd. p. 340, 22. Ἄγχαζε: ἀντὶ τοῦ ἀναχώρει. οὕτως Σοφοκλῆς.

801. Photius p. 6, 8. et Bekkeri Anecd. p. 340, 26. Ἀγωγεύς: ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν. οὕτως Σοφοκλῆς.

802. Pollux 3, 141. Σοφοκλῆς τὴν ἀγωνοθεσίαν ἀγωνοθήκην μοχθηρῶς ἐκάλεσεν. Comparandum νομοθήκη, quod metri caussa pro νομοθεσία dixit Timo Sill. ep. 35: εἰκαίης νομοθήκης.

803. Bekkeri Anecd. p. 343, 11. Ἀδικόχειρας: ὡς Σοφοκλῆς.

804. Hesychius, Ἀδρέπανον: ἄδρεπτον, θεοῖς ἀνακείμενον. Σοφοκλῆς.

805. Bekkeri Anecd. p. 345, 13. Ἀδρῦναι: ἁδρὸν καὶ μέγα ποιῆσαι. Σοφοκλῆς.

806. Ibid. p. 347, 25. Ἀείζων — Σοφοκλῆς δὲ τὴν εὐθεῖαν εἶπεν "Ἀείζως γενεά." ἀπὸ δὲ τῆς ζωὸς δισυλλάβου εὐθείας φιλόζωος εἶπεν.

807. Ibid. p. 347, 30. Ἀείζων πένθος ἐρεῖς, ὡς Σοφοκλῆς ἀείζων (codex ἀείζωον) ἕλκος.

808. Ibid. p. 348, 17. Ἄζειν: τὸ στένειν. Σοφοκλῆς. Hesychius, Ἄζειν: στενάζειν ἢ ἐκπνεῖν διὰ στόματος.

809. Bekkeri Anecd. p. 348, 26. Ἀζησία: οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται· οἱ δὲ τὴν εὐτραφῆ. Vid. Lobeck. Aglaoph. p. 822.

810. Ibid. p. 353, 4. Ἀθαυμάστως: Σοφοκλῆς εἶπεν.

811. Ibid. p. 353, 5. Ἀθέμιστα καὶ ἀνόσια δρᾶν Δείναρχος εἶπε καὶ Σοφοκλῆς.

812. Ibid. p. 352, 16. Ἄθρακτος: ἀτάραχος. καὶ τὸ συνεχύθη ἐθράχθη Σοφοκλῆς λέγει.

813. Ibid. p. 362, 21. Αἱματορρόφον: Σοφοκλῆς

Τίσις δ' ἄνωθεν εἰσὶν αἱματορρόφος.

εἰσὶν Bekkerus. Codex ἐστὶν ἡ.

814. Ibid. p. 360, 18. Αἱματῶσαι: ἀντὶ τοῦ φονεῦσαι. Σοφοκλῆς.

815. Ibid. p. 361, 2. Αἰολίζειν: τὸ ποικίλλειν. οὕτως Σοφοκλῆς. Schol. Theocriti 1, 56. Αἰολίζω τὸ ἀπατῶ. καὶ Ἱεροκλῆς (Σοφοκλῆς Toupius) "Μηδ' αἰόλιζε ταῦτα."

816. Bekkeri Anecd. p. 367, 15. Ἀκληρία: ἀντὶ τοῦ ἀτυχία. οὕτως Σοφοκλῆς.

817. Ibid. p. 367, 20. Ἀκόλαστος ὄχλος Εὐριπίδης (Hec. 607.) εἶπεν, ἀκόλαστον δὲ σῶμα Σοφοκλῆς. Nisi στόμα scribendum cum Cobeto Nov. Lect. p. 428.

818. Ibid. p. 367, 32. Ἀκολουθία: ἡ ἀκολούθησις. Σοφοκλῆς.

819. Ibid. p. 372, 13. Ἄκουε σῖγα: — καὶ Σ.

Ἄκουε σῖγα· τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;

820. Bekkeri Anecd. p. 369, 13. Ἀκουσείων: ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφοκλῆς. Ibid. p. 372, 14. Ἀκουσέτην Σοφοκλῆς ἔφη, ἀκούσεσθαι δὲ Ἀριστοφάνης. Nihili est ἀκουσέτην. Fortasse scribendum ἀκουσείειν cum Dobraeo. Apud Hesych. Ἀκουστιῶν· ἀκουστικῶς ἔχων. ubi Ἀκουσείων Nauckius.

821. Schol. Aristoph. Pac. 1164. Καὶ Σοφοκλῆς "Οὔτ' ἄλλο (σπέρμα addit codex Ven., quod ex superioribus repetitum delevit Bergkius) φίτυ πρῷον" λέγει, ὅ ἐστι πρώϊμον καὶ ὥριμον.

822. Bekkeri Anecd. p. 373, 13. Ἀκουσία: τὸ πρᾶγμα. Σοφοκλῆς

Ἐξαίρετον τίθημι τὴν ἀκουσίαν.

823. Ibid. p. 373, 1. Ἀκουσίμη: ἀντὶ τοῦ ἀκουστή. Σοφοκλῆς

Σπουδὴ γὰρ ἡ κατ' οἶκον ἐγκεκρυμμένη,
οὐ πρὸς θυραίων οὐδαμῶς ἀκουσίμη.

δύναται καὶ φωνὴ ἀκουσίμη λέγεσθαι. V. 1. Σπουδή] Σπονδὴ Brunckius. Ποῦ δὴ Nauckius. 2.

πρὸς θυραίων Brunckius. προσθυραῖον codex. Adiectivum ἀκούσιμος, metri caussa fictum pro ἀκουστός, non magis aliunde cognitum est quam ἀρνήσιμος, quo usus est Philoct. 74., et ἀτήσιμος pro ἀτηρός Antig. 4. si recte sic conieci pro ἄτης ἄτερ.

824. Bekkeri Anecd. p. 373, 15. Ἀκροφύσιον: τὸ τῇ χώνῃ προστιθέμενον. Σοφοκλῆς.

825. Ibid. p. 383, 4. Ἀλεύσω: ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφοκλῆς.

826. Ibid. p. 383, 11. Ἀλίνουσι: ἀντὶ τοῦ λεπτύνουσι. Σοφοκλῆς.

827. Ibid. p. 383, 31. Ἀλκάθω καὶ ἀλκάθειν: Σοφοκλῆς καὶ Αἰσχύλος. σημαίνει δὲ τὸ βοηθεῖν. Nullum est praesens ἀλκάθω, sed aoristus ἀλκαθεῖν, de quo verborum genere dixi in annot. ad Electr. 396. et Cobetus Mnemos. vol. 8. p. 415. qui ne Iuliano quidem hoc aoristorum genus ignotum fuisse ostendit.

828. 829. Suidas (cum eoque Zonaras p. 131.) et Bekkeri Anecd. p. 376, 31. Ἀλλάχθητε: ἀντὶ τοῦ διαλλάχθητε. Σοφοκλῆς. Ex dittographia huius glossae ortum videtur quod sequitur apud grammaticum Bekkeri, Ἀλλά: ἀντὶ τοῦ ὅταν. Σοφοκλῆς.

830. Schol. Hom. Il. 18, 274. Σθένος τὴν δύναμιν, ὅ ἐστι τὴν στρατιάν. οὕτω καὶ οἱ συγγραφεῖς δύναμιν καλοῦσι τὸ στράτευμα. καὶ Σοφοκλῆς

Ἐν τοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελειμμένος
ἴδιον εἰ χωρῶμεν ἢ παντὶ σθένει.

quae Heckerus in Comment. de Anthologia p. 320. sic correxit,

Ἐνετοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελεγμένοις
ἥδιον, εἰ χωρῶμεν, ἢ παντὶ σθένει —.

partim praeeunte Schneidewino in Coniect. crit. p. 101. qui Ἐνέταισιν potius scribendum fuisse monet in Ephemerid. Gotting. a. 1814. p. 1807. Manifeste corruptum εἰ χωρῶμεν. εἰ χωροῖμεν Nauckius.

831. Hesychius, Ἀλύβας (Ἀλίβας): ὄρος παρὰ Σοφοκλεῖ. ἡ πόλις. οἱ δέ, λίμνη ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ ἐν Τροίᾳ. "Videtur hoc nomine appellasse Sophocles inferorum paludem aut fluvium. Vide fragm. 751." Brunck.

832. Phrynichus Bekkeri p. 14, 20. Ἄμισθος: χωρὶς μισθοῦ. Σοφοκλῆς "Ἄμισθος ὁ ξένος πορεύεται." Conf. Hesych. s. v. ἄμισθος.

833. Suidas et grammaticus Coislin. p. 231. Ἀμύνασθαι: — Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι. Non videtur spectare ad Oedip. Col. 873. ἔργοις πεπονθὼς ῥήμασίν σ' ἀμύνομαι.

834. Suidas, Ἀμυχνόν: τὸ μὴ μυσαρόν, ἀλλ' ἁγνὸν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. γράφεται δὲ καὶ ἀμυχρόν. Idem, Ἀμυγνόν: τὸ μὴ μυσαρόν, ἀλλ' ἁγνὸν καὶ καθαρόν. οὕτω Σοφοκλῆς. Ἀμυσκαρόν: τὸ ἁγνόν. Apud Zonaram p. 155. Ἀμυχρὸν καὶ ἀμυχνόν, τὸ καθαρὸν καὶ ἀμύσκαρον. ubi pro ἀμυχνὸν duo codices ἀμυγνόν. Ex his intelligitur duas tantum formas probari posse, Ἄμυσχνος et Ἀμυσχρός, unde natae et conflatae sunt glossae Suidae. Ἀμυσχρός autem confirmatur feminino ab Etym. M. p. 87, 26. posito ἀμυσχρά. Conf. Lobeck. Pathol. Elem. vol. 1. p. 227. Monuit L. Dindorfius in Thesauro vol. 1. P. 2. p. 186.

835. Eustathius p. 1405, 30. Ἀμφώβολα: παρὰ Σοφοκλεῖ αἱ διὰ σπλάγχνων μαντεῖαι. Sic etiam Hesychius explicat.

836. Hesychius, Ἀναστρέφων: ἀρνούμενος. Σ.

837. Hesychius, Ἀναψύχουσα: ξηραίνουσα. Σ.

838. Pollux 3, 107. Τὸν δὲ ἄνοσον καὶ ἀνόσητον Σοφοκλῆς.

839. Suidas et Bekkeri Anecd. p. 407, 12. Ἀντάρης νυκτερὶς ὄψεσι, φησὶ Σοφοκλῆς. Ἀντήρης νυκτεραῖς Ellendtius parum probabiliter.

840. Bekkeri Anecd. p. 414, 2. Ἄορνος λίμνη — εἶναι δὲ καὶ νεκυομαντεῖον ἐν τῇ Τυρσηνίᾳ λίμνῃ (λίμνῃ recte delet L. Dindorfius) Σοφοκλῆς ἱστορεῖ. Eadem usque ad νεκυομαντεῖον in Etymol. M. p. 115. extr.

841. Hesychius (coll. Bekkeri Anecd. p. 419, 13.) Ἀπαιόλημα: ἀποκάθαρμα, ἢ ἀποπάτημα, ἢ ἀποπλάνημα. Σοφοκλῆς.

842. Hesychius, Ἀπάνθρωπος: σκληρός, ἀνόητος, ἄφρων, ἀνελεήμων. Σοφοκλῆς. Post Σοφοκλῆς co-
ν
dex ἀπανί . . . . addit, quod ex ἀπανθρωπία, ab Cyrillo per σκληρότης explicato, corruptum esse coniecit Schmidtius.

843. Etymolog. M. p. 123, 13. Ἀπληγίς: τὸ ἁπλοῦν ἱμάτιον, ὅπερ Ὅμηρος ἁπλοΐδα καλεῖ. Σοφοκλῆς

Τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλικῆς ἀπληγίδος.

Quidni Θεσσαλῆς? Frequentem huius vestimenti usum in tragoedia testatur Strabo 11. p. 530. ab Nauckio in Leutschii Philologo vol. 12. p. 193. comparatus.

844. Pollux 7, 43. Ἀποδῦσαι καὶ ἀπολωπίσαι, ὡς Σοφοκλῆς, καὶ περιλωπίσαι. Verbo ἐκλωπίσαι usus est Trach. 925. ἐκ δ' ἐλώπισε πλευράν.

845. Bekkeri Anecd. p. 432, 6. Ἀπόμορφα: ξένα, οὐκ ἐοικότα τοῖς ἤθεσιν. οὕτως Σοφοκλῆς.

846. Ibid. p. 439, 10. Ἀποφανῶσαι: εἰς τὸ φανερὸν καταστῆσαι. οὕτως Σοφοκλῆς. Exspectes ἀποφανερῶσαι, quum frequens sit, etsi non apud veteres Atticos, φανερόω. inauditum vero φανόω. Similis est glossa Hesychii quam supra posuimus (fragm. 76.), Ἀποφανθείς: ἐν τῷ φανερῷ καταστάς. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ.

847. Hesychius, Ἀρραγὲς ὄμμα: οὐ δακρῦον. ᾧ τρόπῳ φαμέν, κατερράγη μου δάκρυον. Σοφοκλῆς * * σατυρικῷ (σατυρίκῳ codex).

848. Bekkeri Anecd. p. 447, 5. Ἄρταμος: κρεουργός, μάγειρος. τάττει αὐτὸ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φονέως. Hinc versum sine nomine poetae allatum in Etym. M. p. 149, 56. ἢ γὰρ βέβηκε χεῖρας ἀρτάμων φυγών Sophoclis esse coniecit Gaisfordus.

849. Pollux 7, 36. Σπάθη: ὅθεν καὶ τὸ σπαθᾶν καὶ τὸ Ἀσπάθητος χλαῖνα παρὰ Σοφοκλεῖ. Ad hunc locum spectat Hesychii glossa Ἀσπάθητον χλαῖναν: τὴν δοράν, παρόσον οὐχ ὕφανται. Per ἀνύφαντον explicant Eustath. p. 787, 7. e lexico Pausaniae et grammaticus in Bekk. Anecd. p. 453, 18.

850. Bekkeri Anecd. p. 459, 31. Ἀτιμαγέλης: ὁ ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος. οὕτως Σοφοκλῆς.

851. Hesychius, Αὐλῶπιν: αὐλοὺς ἔχουσαν. Σοφοκλῆς δὲ τὴν λόγχην τὴν μακρὰν αὐλῶπιν εἶπεν.

852. Phrynichus Bekkeri p. 28, 28. Ἀχανές: τὸ μὴ ἔχον στέγην, ἢ ὄροφον, ἐπὶ τοῦ λαβυρίνθου Σ.

853. Pollux 7, 70. Ἡ δὲ βαίτη ἐστὶ μὲν προμήκης χιτών. οὕτω δὲ Σοφοκλῆς καὶ τὰς σκηνὰς τὰς βαρβαρικὰς καλεῖ.

854a. Athenaeus 15. p. 690. Παρὰ πολλοῖς δὲ τῶν κωμῳδιοποιῶν ὀνομάζεταί τι μύρον βάκκαρις — μνημονεύει τῆς βακκάριδος καὶ Σοφοκλῆς.

854b. Harpocratio, Βάσανος· λίθος ἐστὶν ἡ τὸ χρυσίον παρατριβόμενον δοκιμάζουσα. οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Πίνδαρος καὶ Σοφοκλῆς. Pindari et Sophoclis nomina servata in Epitome.

855. Hesychius, Βάσκανος: φθονερός, ἀχάριστος,

συκοφάντης. Σ. δὲ ἰδίως τὸ βάσκανος (sic Nauckius. Codex βάσκανον.) ἐπὶ τοῦ (codex ἔπειτα) ἀχάριστος.

856. Etym. Voss. ap. Gaisf. p. 577 F. Λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις (βλίττειν) καὶ ἐπὶ τοῦ τὰ κηρία τῶν μελισσῶν τρυγᾶν, ὡς Ἀριστοφάνης (Eq. 794.) "ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις." καὶ Σοφοκλῆς

Ἡ σφηκιὰν βλίττουσιν εὑρόντες τινά.

Dialectus tragica postulat βλίσσουσιν. Comparandum autem cum his scholion ad Hippocratem ex codice editum ab Darembergio in *Notices et Extraits des Manuscr. méd.* 1. p. 214. ἐβλιμάσθη — παρὰ τὸ βλίσσειν, ὅ ἐστι μαλάττειν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισί φησιν (v. 529.) "εἶτα λαβόντες πωλοῦσ' ἀθρόους· οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες." ὁμοίως καὶ Σοφοκλῆς μέμνηται τῆς λέξεως ἐν Πανδώρᾳ. Quae ad verbum βλίσσειν ex Sophocle memoratum in Etym. Voss. recte referre videtur Schneidewinus.

857. Athenaeus 9. p. 409 c. Βοίκλεψ (codex βοοίκλεψ, epitome ex eaque Eustathius p. 1401, 15. βοόκλεψ) παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ Ἑρμῆς.

858. Zenobius Proverb. 2, 65. Βοιώτιος νόμος: ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἠρεμούντων, ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτεινόντων, ὥς φησι Σοφοκλῆς

Ὅταν τις ᾄδῃ τὸν Βοιώτιον νόμον.

859. Eustathius p. 1625, 42. Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐν τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν λέγει ὅτι κατὰ τὴν δάμαλιν Σοφοκλῆς ἔφη γηγενῆ βούβαλιν.

860. Etymol. M. 213, 26. Βρίακχος: θηλυκῶς ἡ βάκχη ἡ βριαρῶς ἰακχάζουσα. Σοφοκλῆς "Ἔχω δὲ χερσὶν ἀγρίαν βρίακχον." ἔχω Hemsterhusius, ἀγρίαν Brunckius, pro ἐγὼ — ἄγραν.

861. Hesychius, Βωλόναι: οἱ μὲν κολώνας, οἱ δὲ τὸ Κίλλαιον ἀκούουσι, διὰ τὸ ἀνακεχῶσθαι, παρὰ Σ.

862. Eustathius p. 1923, 61. Γέρων, παλαιός. λέγει δὲ, φασί, καὶ Σοφοκλῆς πληθυντικῶς "Σὺ γὰρ γέροντα βουλεύεις." ἤγουν παλαιά, ἀρχαῖα. Probabilis Nauckii coniectura σὺ γὰρ γέρων γέροντα βουλεύεις: quo audacia dictionis mitigatur.

863. Hesychius, Γλοιάς: ἡ κακοήθης ἵππος καὶ πολυδήκ (sic codex), παρὰ Σ. καὶ γλοίης τὸ αὐτό.

864. Hesychius, Γνώμων: συνετός. Σοφοκλῆς.

865. Trypho περὶ τρόπων vol. 8. p. 741. ed. Walz. ὅταν ἐπὶ συνθέτων ἐναλλάξῃ ὀνομάτων τις τὸ καθωμιλημένον, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ

Οἱ γὰρ γύνανδροι καὶ λέγειν ἠσκηκότες.

ἀντὶ τοῦ ἀνδρόγυνοι. Similiter Polybius Sardianus ibid. p. 612.

866. Etymol. M. p. 254, 53. Δελήτιον: τὸ δέλεαρ. Σοφοκλῆς "Ἔχε τὸ δελήτιον." ἢ Σώφρων. Sunt haud dubie Sophronis verba.

867. Schol. Apollonii Rh. 3, 281. Δενδίλλειν: — Σ. ἐπὶ τοῦ περιβλέπειν τέθεικε τὴν λέξιν.

868. Pollux 3, 73. Δέσποινα — οὐ γὰρ προσίεμαι τὴν Σοφοκλέους δεσπότειραν ἢ τὴν Εὐριπίδου δεσπότιν. Δεσπότιν non erat cur reprehenderet: δεσπότειραν Sophocles metri caussa finxisse videtur, ut alias non paucas vocabulorum formas. Quod Falckenburgius scriptum affert δεσποτηρίαν fortrasse pro δεσπότριαν scriptum est. Κυρίαν καὶ δεσπότρειαν legitur in scholio Thomae Mag. ad Eurip. Hec. 397. vol. 1. p. 318, 22. ed. Oxon. ubi δεσπότριαν scripsit Matthiae. Simile est δυνάστειρα in tabula plumbea Alexandrina quam edidit Lenormant in Museo Rhenano a. 1854. vol. 9. p. 371, 11 et 27.

869. Etymol. M. p. 265, 23. Δημόκοινος: δημόσιος βασανιστής· ἢ ὁ δήμιος, ἤγουν ὁ ἐκ τοῦ δήμου τὸ φονεύειν κληρωθείς. Σοφοκλῆς

Οἷος γὰρ ἡμῶν δημόκοινος οἴχεται.

ἡμῖν Bothius.

870. Pollux 9, 158. Ὁ ἀνὴρ φυγάς, ἐξόριστος· τραγικὸς (τραγικὸν Nauck.) γὰρ ὁ παρὰ Σ. διωκτός.

871. Hesychius, Ἐγκότημα: ὀργή, μανία, εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ κότῳ. καὶ ἐνεκότουν παρὰ Σ.

872. 873. Etym. p. 313, 1. Ἔγχος: τὸ δόρυ. ἰστέον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὅμηρος. ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον "Τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται." καὶ τὸ πῦρ, οἷον "Ἔγχος ἱέμενον," τὸ τὴν ὁρμὴν ἔχον. Conf. ad fragm. 389.

874. Etymol. M. p. 333, 40. Ἔλυτρον: κάλυμμα, ἐκπέτασμα, ἐνείλημα. ὁμοίως καὶ ἡ θήκη τοῦ τόξου. καὶ πληθυντικῶς Σοφοκλῆς ἔλυτρα.

875. Etymol. M. p. 344, 40. Ἐνολμίς: ἦν τι γένος μάντεων οὕτω καλούμενον, διὰ τὸ τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας μαντικοὺς γίνεσθαι. ὅλμοι δὲ λέγονται οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος. — Σ. ἐνόλμιος ἀντὶ τοῦ μαντικός. Zenobius Proverb. 3, 63. Ἀπόλλων ὑπὸ Σ. ἔνολμος.

876. Etymol. M. p. 346, 15. Ἀττικῶς μὲν ἕξπουν καὶ ἕξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἑξπηχυστί. καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἕξπουν. Codex Voss. ἕξπηχυς. Grammaticus fortasse ἕξπηχυ posuerat, ut reliqua genere neutro.

877. Eustathius p. 1562, 38. Ἔπηλις: ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία, καὶ τὸ πῶμα τῆς λάρνακος, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. ἡ δ' αὐτὴ καὶ ἔφηλις κοινῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλου. Hesychius, Ἔπηλις: τὸ πῶμα τῆς λάρνακος.

878. Pollux 3, 145. Τὸ βραβεύειν, ἐπιστατεῖν Σ.

879. Plutarchus Moral. p. 144 b. (et 756 e.) Εὔκαρπον Κυθέρειαν καλῶς ὁ Σοφοκλῆς τὴν Ἀφροδίτην προσηγόρευσε. Ζείδωρον Ἀφροδίτην dixerat Empedocles, ut Plutarchus loco altero memorat.

880. Bekkeri Anecd. p. 1376. Εὐνούχους δὲ Σοφοκλῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς εὔνεις καὶ μὴ μετασχόντας ὕπνου, τουτέστι τηροῦντας (πηροὺς ὄντας Nauckius) "Οὐχ ὅπου λαμπάδες εὐνούχοις ὄμμασιν."

881. Photius p. 37, 9. Εὐορνιθίαν: Σοφοκλῆς ἐπὶ οἰωνῶν. Eustathius p. 1439, 34. Εὐορνιθία κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα.

882. Etym. M. p. 462, 25. Εὐτυχία: εὕρηται καὶ εὐτύχεια παρὰ Σοφοκλεῖ. Hac forma propter metri necessitatem usus est, ut ἐπινύμφειος, ἐπινίκειος, Ἐφέσειος, Ἀνακτόρειον per diphthongum in syllaba penultima dixit contra communem usum: de quo dixi in annot. ad Antig. 814.

883. Pollux 7, 185. Βοηλάται — ζευγηλάται. Σ. δὲ ἔφη "Ποππύζεται ζευγηλατρίς." Ζευγηλάτης ex Triptolemo attulit Antiatt. Bekkeri p. 97, 33.

884. Photius p. 53, 25. et sine poetae nomine Antiatticista p. 98, 7. Ζημίαν λαβεῖν: ἀντὶ τοῦ ζημιωθῆναι. οὕτως Σοφοκλῆς. Sententiam ἄμεινόν ἐστι ζημίαν λαβεῖν ἢ κέρδος κακόν ex grammatico codicis Vindob. affert Bergkius in *Zeitschrift f. d. Alterthumsw.* a. 1855. p. 110. Verba ἄμεινόν ἐστιν post λαβεῖν transponit Meinekius.

885. Pollux 6, 161. Ἡμίκακον Εὐκλείδης λέγει καὶ Σ. Ἀριστοφάνης δὲ καὶ ἡμικάκως (Thesmoph. 449.)

886. Hesychius, Ἡρακλεία λίθος· ἣν ἔνιοι Μαγνῆτιν λέγουσιν, οὐκ ὀρθῶς· διαλλάτουσι γάρ, καὶ ἡ μὲν ἐπισπωμένη τὸν σίδηρον Ἡρακλεία ἐστίν, ἡ δὲ ἑτέρα παραπλήσιος ἀργύρῳ. — κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρακλείας τῆς ἐν Λυδίᾳ πόλεως. διὸ καὶ Σοφοκλῆς Λυδίαν λίθον αὐτὴν καλεῖ. Idem, Λυδία λίθος· ἡ βασα-

νίζουσα τὸν χρυσόν. Λυδικὴ λίθος σίδηρον τηλόθεν προσηγάγου. αὕτη γὰρ τὸν σίδηρον ἐπισπᾶται· ἡ δὲ Μαγνῆτις διασπᾶται (διαπατᾷ Heindorfius) τὴν ὄψιν, ὡς δοκεῖν ἀργύριον εἶναι. Unde Sophoclis haec fuisse verba coniecit Buttmannus, Λυδία λίθος σίδηρον τηλόθεν προσηγάγου.

887. Etymol. M. p. 450, 48. Θήλεια: ἐκ τοῦ θῆλυς. ἢ παρὰ τὸ θάλλειν καὶ γεννᾶν. ὅθεν καὶ ἡ ὑπομβρος νὺξ παρὰ Σοφοκλεῖ θήλεια καλεῖται. Similiter Etym. Gud. p. 261, 15. et omisso poetae nomine Zonaras p. 1042.

888. Choeroboscus p. 219. 5. ed. Gaisf. Τὸ θήλυδος παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ κλιθὲν διὰ τοῦ δος ἡμάρτηται.

889. Etymol. M. p. 42, 40. Ἴδρις — ἄϊδρις. ἡ γενικὴ ἀΐδρεως, ὡς ὄφις ὄφεως· καὶ ἀΐδρεϊ καὶ ἄϊδρει. οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ. — ὥστε ἁμάρτημα τὸ παρὰ τῇ Σαπφοῖ πολυΐδριδι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἴδριδα, καὶ παρὰ Φρυνίχῳ ἴδριδες. Eadem fere in schol. ad Homeri Il. 3, 219. et apud Eustath. p. 407, 38.

890. Choeroboscus p. 278, 26. ed. Gaisf. Ἴκτινος ἡ εὐθεῖα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ

Ἴκτινος ὡς ἔκλαγξε παρασύρας κρέας.

Etym. M. p. 470, 103. (1345 ed. Gaisf.) Zonaras p. 1100. ἴκτινος ἔκραξε (ἔκλαγξε Etym., sed ἔκραξε in cod. Havn.) παρασύρας κρέας.

891. Pollux 7, 185. Ἱπποφορβοὶ ἱπποφορβία καὶ ὡς Σοφοκλῆς ἱπποβουκόλοι, ἱπποφορβεῖς. Ἱπποβουκόλοι est apud Eurip. Phoen. 28.

892. Athenaeus 2. p. 52b. Κάρυα — τὸ δὲ δένδρον καρύα παρὰ Σοφοκλεῖ "Καρύαι μελίαι τε."

893. Athenaeus 13. p. 592b. Σοφοκλῆς δ' ὁ τραγῳδοποιὸς ἤδη γέρων ὢν ἠράσθη Θεωρίδος τῆς ἑταίρας — τῆς δὲ Θεωρίδος μνημονεύει ἔν τινι στασίμῳ (στασίμως codex) οὕτως "Φίλη γὰρ ἡ Θεωρίς." Narratio suspecta, de qua dixi in commentatione de Vita Sophoclis p. XII. ed. Oxon. Nam ab Sophocle tale quid neque in tragoedia neque in fabula satyrica dici potuit.

894. Grammaticus cod. Ambros. in H. Keilii Anal. Gr. (Halis 1848.) p. 8, 15. Τὰ μεγάλα Μολοσσικὰ ἐκάλουν. Σοφοκλῆς

Μολοσσικαῖσι χερσὶν ἐκτείνων χεῖρας.

Metrum correxit Keilius χεῖρας in χέρας mutato. Sed aliud quid scripsisse Sophoclem intelligitur ex scholio ad Hephaest. apud Gaisford. vol. 1. p. 170. τοὺς δὲ μηκίστους τὸ παλαιὸν μολοσσοὺς ἐκάλουν, ὡς Σοφοκλῆς "μολοσσῇσι χερσὶν ἐκτείνων πέλας." unde Nauckius in Leutschii Philologo vol. 12. p. 642. coniecit, Μολοσσικαῖσι χερσὶν ἐντείνων πέδας, vel Μολοσσικαῖσι χεῖρας ἐντείνων πέδαις.

895. Photius p. 151, 14. Καυρός: κακός. οὕτως Σ. Scribendum καῦρος: vid. Arcad. p. 69, 21.

896. Etymol. M. p. 500, 54. Κέκονα: παρὰ Σοφοκλεῖ. ἀπὸ τοῦ κτείνω, ἔκτονα, κέκονα.

897. Etymol. M. p. 511, 52. Κηρύκειον: ἔστι προσηγορικόν, καὶ σημαίνει πᾶσαν ῥάβδον κήρυκος. ἔστι καὶ κτητικόν, σημαῖνον τὸ τοῦ κήρυκος, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ, Γράμμα κηρύκειον.

898. Etymol. M. p. 513, 43. Κιμμερίους φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ὑποκάτω τοῦ Πόντου εἶναι. γράφεται καὶ Κερβερίων (apud Hom. Od. 11, 14.). καὶ ἔοικε καὶ Σ. περιπεπτωκέναι τῇ τοιαύτῃ γραφῇ· ὁμοίως καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις (v. 187.).

899. Etymol. M. p. 514, 27. Κινάκη: ὁ ἀκινάκης, κινάκης παρὰ Σοφοκλεῖ.

900. Eustathius p. 1479, 44. ubi de verbo κοκκύζειν agit, ὑποβάλλει δὲ τοιοῦτον νοῦν καὶ Σοφοκλῆς, φασίν, ἐν τῷ "κοκκοβόας (κοκκυβόας Bothius) ὄρνις"

901a. Schol. Aristoph. Acharn. v. 75. Κραναὰ πόλις: τοῦτο τέτριπται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει.

901b. Pollux 7, 24. Τὸ μέντοι ὑπερεμπεπλῆσθαι — κριθιᾶν ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. Αἰσχύλος μὲν γὰρ εἴρηκε — Σοφοκλῆς δὲ "Ἕως ὅτου (ὅτε cod. Paris. Bekkeri) κριθώσης ὄνου." ψαύσειε post ὅτου excidisse coniecit Hermannus.

902. Eustathius p. 1493, 32. Λαίθαργος, δηλοῖ μὲν κύνα, τροπικῶς δὲ σημαίνει καὶ ἐπίβουλον ἄνθρωπον κρύφα βλάπτοντα. καὶ ἔστιν ἐκεῖνος ὡσπερεί φασι λαθροδήκτης, ἀπὸ κυνῶν. Σοφοκλῆς

Σαίνουσα δάκνεις καὶ κύων λαίθαργος εἶ.

Proverbio dici σαίνεις δάκνουσα καὶ κύων λαίθαργος εἶ annotavit scholiasta Aristoph. Eq. 1028. et 1065. Et sic fortasse Sophocles quoque scripserat, non σαίνουσα δάκνεις.

903. Eustathius p. 1761, 27. Λέγει δὲ καὶ (Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς) λαπίζειν παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ συρίζειν. Λαπίζειν grammatici alii, quorum locos v. in Thesauro, per ἀλαζονεύεσθαι et ψεύδεσθαι explicant: quo indicio συρίζειν apud Eustathium in ὑβρίζειν mutandum esse coniecit Nauckius.

904. Photius p. 216, 16. Λευγαλέα, διάβροχος. οὕτω Σ. Etymol. M. p. 516. 28. Λευγαλέον: τὸ ὑγρόν. Σ. "Μύρῳ λευγαλέα." ubi λευγαλέῳ scriptum, quod ex Photio correxit Nauckius.

905. Photius p. 219, 25. et Suidas, Ληκυθιστής: ὁ μικρόφωνος (μακρόφωνος Meinekius). οὕτως Σοφοκλῆς. Per κοιλόφωνος explicat Hesychius.

906. Phrynichus p. 187. ed. Lobeck. Λίβανον λέγε τὸ δένδρον, τὸ δὲ θυμιώμενον λιβανωτόν, εἰ καὶ διὰ τὴν ποιητικὴν λίβανον καὶ τοῦτο Σ. λέγει.

907. Photius p. 227, 18. (et gramm. in Bachmanni Anecd. vol. 1. p. 291, 20.) Σοφοκλῆς δὲ λιτροσκόπον φησὶ τὸν ἀργυραμοιβόν, ἀπὸ τοῦ νομίσματος. Hesychius, Λιτροσκόπους: ἀργυραμοιβούς, ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ νομίσματος ὃ καλεῖται λίτρα.

908. Photius p. 247, 17. Μαρείνη (μαρίλη): ἡ μεμαρασμένη ὕλη, καὶ τοὺς ἀνθρακευτάς. Σοφοκλῆς. Scribendum καὶ μαριλοκαύτας τοὺς ἀνθρακευτὰς Σοφοκλῆς, collata gl. Hesychii, Μαριλοκαυτῶν· ἀνθρακευτῶν, haud dubie ex Sophocle sumta, ut monuit Nauckius.

909. Aristophanes Plut. 541. στιβάδα σχοίνων κόρεων μεστήν, ἣ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει. ubi scholiasta ex cod. Veneto ab me suppletus, Σοφοκλέους τὸ ἡμιστίχιον "Ἐπειγομένων (ἐπεγειρομένων Bergkius) κερκίδος ὕμνοις (codex οὐ κερκίδοις ὕμνους), ἣ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει." Cum altera versus parte Meinekius comparavit Eupolidis verba apud Athen. 9. p. 397b. μήποτε θρέψω ! παρὰ Περσεφόνῃ τοιόνδε ταῶν, ὃς τοὺς εὕδοντας ἐγείρει.

910. Pollux 3, 45. Μελλόποσιν τὸν ἄνδρα ὠνόμασε Σοφοκλῆς. V. ad Antig. 628.

911. Eustathius p. 877, 51. Μῆλα. Σοφοκλῆς, φησὶν ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης, δόξειεν ἄν που καὶ τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. τὸν γοῦν Ἀχιλλέα τραφῆναί φησιν ἐν τῷ Πηλίῳ πᾶν μῆλον θηρῶντα. Idem p. 1648, 60. Σοφοκλῆς γοῦν, φασί, τὸν Ἀχιλλέα τραφῆναι εἰπὼν ἐν τῷ Πηλίῳ πᾶν μῆλον θηρῶντα, δόξοι ἂν τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν.

912. Pollux 3, 10. Μήτηρ, ἡ τεκοῦσα · · ἡ μαστὸν ἐπισχοῦσα, ὡς Σοφοκλῆς.

913. Photius p. 269, 9. Μιαίνεσθαι καὶ ἐκμιαίνεσθαι, τὸ ὀνειρώττειν. Σοφοκλῆς.

914. Aristoph. Lys. 1259. πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γένυας ἀφρὸς ἤνσει. ubi scholiasta, πρὸς τὸ παρὰ τῷ Ἀρχιλόχῳ "Πολλὸς δ' ἀφρὸς ἦν περὶ στόμα." καὶ Σοφοκλῆς. Αἰσχύλος δὲ "Ἀφρὸς | βορᾶς βροτείας ἐρρύη κατὰ στόμα." Haec notatio quum neque ad θρομβώδεις ἀφροὺς Trach. 702. nec, quae Porsoni sententia erat, ad ἀφρίζειν de equis dictum Electr. 719. referri posse videatur, alium scholiasta putandus est locum in mente habuisse, in quo περὶ (s. κατὰ) στόμα vel simile quid additum erat.

915. Pollux 7, 30. Ξάσμα Σοφοκλῆς. Sumtum fortasse ex Trach. 838. ubi nunc φάσματι legitur: de quo dixi in Praefat. ed. Lipsiensis quartae p. LXI.

916. Photius p. 312, 23. Ξυνῶνα: τὸν κοινωνόν. Σ.

917. Photius p. 326, 13. Ὀκριάζων: τραχυνόμενος. Σοφοκλῆς.

918. Photius p. 329, 15. Ὀλοσπάδες: ὅλαι καταπινόμεναι. Σοφοκλῆς.

919. Pollux 7, 32. Τὰς δὲ ὁλοστημόνους ταινίας τολύπας Σοφοκλῆς ὠνόμασεν.

920. Appendix Vatic. Proverb. 3, 36. Ὀπισάμβων: ταύτην Χρύσιππος τάττει κατὰ τῶν χεῖρον ἐν τοῖς πράγμασι προβαινόντων, παρὰ τὸ ἀεὶ ὀπίσω βαίνειν. μέμνηται δὲ τοῦ ὀνόματος Σοφοκλῆς. Eustathius p. 862, 5. Ἐν δὲ τῷ κατὰ στοιχεῖον λεξικῷ καὶ ὀπισαμβὼ εὕρηται ἡ εἰς τοὐπίσω ἀναχώρησις. Quae vera est vocabuli forma: v. Schneidew. vol. 1. p. 321.

921. Photius p. 346, 5. Ὀρθόκερως: ὀρθόθριξ. (Sic etiam Hesychius.) Σοφοκλῆς. Pollux 2, 31. Καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ "Ὀρθόκερως φρίκη," οἷον ὀρθόθριξ.

922. Photius p. 346, 23. Ὀρθόφρων: ἀνατεταμένος καὶ μετέωρος ταῖς φρεσίν. οὕτως Σοφοκλῆς.

923. Etymol. M. p. 441, 24. Θαλαμίδιοι κῶπαι, αἱ ἠρέμα ἐλαύνουσαι. ὁ κατώτατος ἐρέτης θαλαμιὸς λέγεται, Σοφοκλῆς (poetae nomen vulgo omissum addunt codices tres: scribendum autem ὡς Σοφοκλῆς), ὁ δὲ μέσος ζύγιος, ὁ δὲ ἀνώτατος θρανίτης. Rectus vocabuli accentus est θαλαμιός, non θαλάμιος, ut plerumque scribitur: de quo dixi in Thesauro s. h. v.

924. Photius p. 361, 16. Οὐράν: αἰδοῖον. Σ.

925. Photius p. 363, 19. Ὄφελμα: αὔξημα. Σ.

926 a. Harpocratio, Παρακρούεται: ἀντὶ τοῦ ἐξαπατᾷ — μετῆκται δὲ τοὔνομα ἀπὸ τοῦ τοὺς ἱστάντας τι ἢ μετροῦντας κρούειν τὰ μέτρα καὶ διασείειν ἕνεκα τοῦ πλεονεκτεῖν. καὶ Σοφοκλῆς που

Ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βάλῃς.

ὑπὲρ χεῖλος Porsonus. Vulgo ὑπὸ χεῖρα: sed codices tres ὑπὸ χειρός. Hesychius, Ὡς μήτε κροῦσαι μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βαλεῖν: παροιμία ἐπὶ τοῦ συμμέτρου τασσομένη. ubi Hemsterhusius in Addendis (ad vol. 2. p. 1598.) "Mens Sophoclis est, sic animum institue ut in metiendo nec nimium vel parcus sis et alium defraudes, vel profusus et aequo largior, quod tibimetipsi damnum ferat. Hoc dictum, quum venit in proverbii consuetudinem, monet medium inter opposita vitia utrimque reductum debere servari."

926 b. Apollonius de synt. p. 4, 18. et Phoebamm. in Rhet. vol. 8. p. 516. poetae non nominati verba afferunt βαρὺς βαρὺς σύνοικος, versum totum βαρὺς βαρὺς σύνοικος, ὦ φίλοι, βαρύς Ioann. Sicel. ib. vol. 6. p. 338.: quae Sophoclis esse nunc novimus ex Philodemo in Volum. Hercul. Collect. novae vol. 4. p. 120, 21. παρὰ Σοφοκλεῖ.

βαρὺς βαρὺς σύνοικος, ὦ ξένοι, βαρύς.

927. Etymol. M. p. 490, 3. (coll. Suida s. v. κάπηλος) Κάπηλος, ὁ μεταβολεύς, καὶ οἰνοπώλης. παρὰ τὸ χέειν τὸν πηλόν, ἤγουν τὸν οἶνον. τινὲς οἴονται ἓν ἀνθ' ἑνὸς εἶναι, πηλὸν καὶ οἶνον, ἐκ τοῦ παρὰ Σ.

Πολὺς δὲ πηλὸς ἐκ πίθων τυρβάζεται.

ὁ μὲν οὖν Σοφοκλῆς εὐεπίφορος εἰς τὸν πηλόν. Eadem fere in Crameri Anecd. Oxon. vol. 2. p. 455, 29.

928. Phrynichus Bekkeri p. 21, 27. Αἰκάλλοντες· σημαίνει τὸ σαίνοντες, ὅπερ οἱ κύνες ποιοῦσιν. ὁ μέντοι Σοφοκλῆς καὶ προσσαίνειν. αἰκάλλουσι, ab librariis in ἐκκαλοῦσι corruptum, legitur Ood. T. 597.

929. Photius p. 470, 2. Πτέρυγας: τὰ πηδάλια. Σ.

930. Eustathius p. 948, 19. Τὸ πτύον καὶ πτέον ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὕστερον, ὡς Αἴλιος Διονύσιός φησι· πτύον δὲ Σοφοκλῆς, ἀκολουθῶν δηλαδὴ τῷ ποιητῇ.

931. Etymol. M. p. 695, 50. Πύγαργος: εἶδος ἀετοῦ. Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, ἀπὸ τῆς λευκῆς πυγῆς, ὥσπερ ἐναντίως μελάμπυγος ἀπὸ τῆς ἰσχυρᾶς.

932. Strabo 8. p. 364. Σοφοκλῆς δὲ καὶ Ἴων τὸ ῥᾴδιον (λέγουσι) ῥᾴ. Eustathius p. 295, 5. Καὶ Σοφοκλῆς τὸ ῥᾴδιον ῥᾴ. Hoc nihil aliud esse videtur quam ῥᾶ contractum ex ῥέα. Monuit Nauckius.

933. Photius p. 480, 15. Ῥαικούς: οἱ βάρβαροι τοὺς Ἕλληνας. Σοφοκλῆς τῇ λέξει κέχρηται. Eustathius p. 890. Γραικούς, ἡ μὲν συνήθεια καὶ Σοφοκλῆς δέ που κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ προφέρουσιν ἐπὶ Ἑλλήνων. οἱ βάρβαροι δὲ Ῥαικούς φασι δίχα του γ, ὡς ἐν παλαιῷ εὕρηται ῥητορικῷ λεξικῷ. Conf. fragm. 455.

934. Etym. M. p. 702, 54. Πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς ῥαχίας καλεῖται. καὶ γῆ δέ τις ἐν τοῖς μετάλλοις οὕτω καλουμένη. παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ῥαχία λέγεται ἡ τοῦ ὄρους.

925. Photius p. 484, 12. Ῥάχοι: αἱ μυρίκιναι ῥάβδοι· "Ῥαχοισιν ὀρχάδος στέγης." Σ. δὲ τοὺς φραγμοὺς ποίμνης. Ad Ποιμένας rettulit Welckerus.

936. Photius p. 485, 10. Ῥειτά: ἐν Ἐλευσῖνι δύο ναμάτια φερόμενα ἐκ μιᾶς πηγῆς, καλούμενα Ῥειτά. οὕτως Σ. Eodem fortasse referenda glossa proxima, Ῥειτῶν τόπος· ἱερῶν ῥευμάτων. Glossam ex Triptolemo sumtam esse coniecit Welckerus.

937. Photius p. 488, 12. et Suidas, Ῥήτωρ: συνήγορος, δικολόγος. καὶ ὁ τὴν ἰδίαν ἀποφαίνων γνώμην κριτὴς παρὰ Σοφοκλεῖ.

938. Hesychius, Ῥυτῆρι κρούων: ὁ Κύκνος λέγει

Καὶ μὴ ὑβρίζων αὐτίκ' ἐκ βάθρων δλῳ
ῥυτῆρι κρούων γλουτὸν ὑπτίου ποδός.

ἔνιοι δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ κύκνου, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πολεμίων, ὥστε εἶναι τὸν λόγον, φεύγοντας αὐτοὺς τῷ ὑπτίῳ ποδὶ τοὺς γλουτοὺς ποιήσω τύπτειν. V. 1. δλῳ pro ἕλω correctum ex Apostolio 14, 35. qui δλῳ ποδί cum δλῳ ῥυτῆρι comparat. Brunckius καὶ μὴν — σ' ἕλω. Versum 2. ex Sophocle affert Photius p. 493, 13. ex quo correctum quod in codice Hesychii legitur κρούων (omisso γλουτὸν) ὑπτίου πόλος.

939. Suidas, Σάγμα: ἡ θήκη τοῦ ὅπλου· σάγη δὲ τὸ ὅπλον. Σοφοκλῆς. (Qui sequitur versus Euripidis est Androm. 617. quo etiam gramm. in Crameri Anecd. Oxon. vol. 2. p. 465, 23. utitur.)

Κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασι.

Apollonius Lex. Homer. Σάκος: ἀσπίς. ἀφ' οὗ καὶ οἱ νεώτεροι σάγην τὴν ὅλην πανοπλίαν λέγουσιν, ὡς Σ.

940. Photius p. 497, 12. 22. et Lex. in Bachmanni Anecd. vol. 1. p. 361, 20. Σαλάβην: Σοφοκλῆς τὴν ὀπήν. Σαλάμβη: ὀπή, καπνοδόκη. οὕτως Σ. Hesychius, Σαλάβη: καὶ θύρας ὀπή. Σαλάβους: θυρῶν ὀπάς. Σαλάμβη ἡ ὀπὴ δι' ἧς τὸ σέλας βαίνει, ἡ πύλη,

καπνοδόχη, θυρίς. Vera una vocabuli forma est σαλάμβη, ut Lycophronis versus docet 98. δισσὰς σαλάμβας κἀπὸ Γυθίου πλάκας. ad quem Tzetza, σαλάμβαι αἱ θύραι λέγονται παρὰ τὸ ἐν σάλῳ βαίνειν, ἢ παρὰ τὸ σείειν καὶ λαμβάνειν τοὺς βαίνοντας. σαλάμβαι δὲ οἱ φανόπται ἤτοι οἱ φεγγῖται ἰδιωτικῶς παρὰ τὸ σέλας δι' αὐτῶν βαίνειν. Eadem fere leguntur in Etym. M. p. 707, 45. memorato Lycophrone, omisso vero Sophocle, quem non neglexit Eustathius p. 1908, 49. Ἰστέον ὅτι σέλας οὐ μόνον πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ηλίου. ὅθεν παρὰ Σοφοκλεῖ ἡ ὀπὴ, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ, παρὰ τὸ σέλας, φασὶν, ἐμβιβάζειν. ἡ δὲ χρῆσις καὶ παρὰ Λυκόφρονι. ubi manifestum est post Σοφοκλεῖ (typothetae Romani, ut opinor, culpa) excidisse σαλάμβη.

941. Hesychius, Σειρίου κυνὸς δίκην: Σοφοκλῆς τὸν ἀστρῷον κύνα· ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον, Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα.

942. Photius p. 488, 22. Ῥικνός· ὁ πεφρικώς, παρὰ Σοφοκλεῖ.

943. Hesychius, Σεμνὰ τῆς σῆς παρθένου μυστήρια: Σοφοκλῆς τὰ ἄρρητα καὶ ἀνεξήγητα μυστήρια. Photius p. 503, 22. Σεμνά: τὰ ἄρρητα μυστήρια· οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ ἡσύχου καὶ καταστύγνου.

944. Photius p. 511, 15. Σίκλος (σίγλος grammaticus Bachmanni 1. p. 364, 9.): καὶ τὸ ἐνώτιον, καὶ σταθμὸς βαρβαρικὸς δυνάμενος ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικούς. οὕτως Σ. Imo Xenophon Anab. 1, 5, 6.

945. Hesychius, Σιλφίου λειμών: Σοφοκλῆς περὶ γῆς ἐν Λιβύῃ τὸ σίλφιον φερούσης.

946. Schol. Pindari Isthm. 5, 36. Σοφιστὰς μὲν καὶ σοφοὺς ἔλεγον τοὺς ποιητάς. Σοφοκλῆς "Μέν' εἰς σοφιστὴν τὸν ἐμόν." Eustathius p. 1023, 13. Οἱ παλαιοὶ σοφοὺς ἐκάλουν ἅπαντας τοὺς τεχνίτας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ, φασὶ, τὸν κιθαρῳδὸν σοφιστὴν λέγει. Hesychius, Σοφιστήν: πᾶσαν τέχνην σοφίαν ἔλεγον. καὶ σοφιστὰς τοὺς περὶ μουσικὴν διατρίβοντας καὶ τοὺς μετὰ κιθάρας ᾄδοντας. Confer schol. Hom. Il. 15, 410. (ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 3. p. 286, 14.) Athenaeum 14. p. 632. Corruptum μέν' εἰς.

947. Pollux 2, 101. Στομώδη: τὰ εὔστομα καὶ εὔφημα. Σοφοκλῆς.

948. Pollux 2, 23. οὐλοκόμος, οὐλοκέφαλος. τὸν δὲ τοιοῦτον στραβολοκόμαν (corrige στραβαλοκόμαν) Σοφοκλῆς ὠνόμασεν. Hesychius, Σταβαλοκόμαν (codex στάβαλος κομάν): οὐλοκόμην. Στραβαλοκομᾶν· οὐλοκομᾶν. Στροβαλοκομᾶς· οὐλοκομᾶς. Quae omnia nihil aliud sunt quam diversae eiusdem vocabuli corruptelae. Nam vetus glossa fuit Στραβαλοκόμας· οὐλοκόμης, vel casu accusativo Στραβαλοκόμαν· οὐλοκόμην.

949. Photius p. 593, 3. Suidas et Zenobius 6, 19. Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ: ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων (αἱρουμένων Suidas) τὰ χείρονα ἀντὶ τῶν κρειττόνων ἡ παροιμία, ἀπὸ τῶν ἀπείρως δρασσομένων κατὰ τὸ πεπυρωμένον τῶν ὀβελίσκων. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς.

950. Photius p. 602, 6. Etymol. M. p. 766, 40. et grammaticus Bachmanni Anecd. vol. 1. p. 390, 8. Τριπαία (τρίπαια ap. Photium): ἡ ἐναντία πνοή. οὕτως Σοφοκλῆς. Apud Etymol. M. τριπαία. Brunckius τροπαία. Non minus singulare est τερθρία πνοή, quod ex Sophoclis Cedalione affertur: vid. fragm. 301.

951. Hesychius, Τυφῶ: ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφοκλῆς. Hac genitivi forma usi sunt etiam Aeschylus Suppl. 560. et Aristoph. Nub. 336.

952. Eustathius p. 1496, 35. Ὕπουλον εἶπε Σοφοκλῆς τὸν δούρειον ἵππον, παρενεγκὼν αὐτὸ ἐκ τοῦ σκωπτικῶς λεγομένου ὑπούλου ἤθους, τοῦ κατ' ἄνθρωπον μὴ ὑγιῶς ἔχοντα τοῦ τρόπου, ὡς ἀπὸ ἑλκῶν, ἃ δοκοῦντα ὑγιάσθαι οὐκ εἰς παντελὲς, φασὶ, καθαρεύει, ἀλλὰ δηλαδὴ ὑπὸ τὴν προφαινομένην οὐλὴν κακόν τι κρύπτει.

953. Hesychius et Phrynichus Bekkeri p. 68, 4. (coll. Photio p. 635, 12. et Suida) Ὑψαυχεῖν: μεγαλαυχεῖν (ὑψηλοφρονεῖν Phot. et Suidas). Σοφοκλῆς.

954. Photius p. 637, 1. Φαικῷ: ἀκμάζοντι καὶ λαμπρῷ. οὕτως Σοφοκλῆς. Hesychius, Φαικῷ: ἐνεργῷ, ἀκμάζοντι.

955. Photius p. 640, 18. et grammaticus Bachmanni vol. 1. p. 404, 1. Φαρκίδα: τὴν ἐκ τοῦ γήρως (γένους Phot.) ῥυτίδα. οὕτως Σ. Vitiosum φαρμακίδα correxit Brunckius. Rectus accentus φαρκῖδα.

956. Hesychius, Ἀφάρμακον χρῶμα Οἰδίποδος· ἄνευ ἄνθους· ἄνθη γὰρ τὰ φάρμακα. Καὶ τὰ βαφεῖα φαρμακῶνας (φαρμακῶντας codex) Σοφοκλῆς ἔφη. Sophoclis verba fortasse sunt ἀφάρμακον χρῶμα.

957. Etymol. M. p. 803, 3. Φυτάλμιος: Σοφοκλῆς

Προσῆλθε μητρὶ καὶ φυταλμίῳ πατρί.

958. Grammaticus Bachmanni 1. p. 415, 5. (et sine Sophoclis nomine Hesychius) Χειμάμυνα παρὰ Σοφοκλεῖ ἢ παρ' Ὁμήρῳ ἀλεξάνεμος.

959. Suidas, Χλωρανθείς: ἀντὶ τοῦ χλωρὸς γενηθείς. οὕτως Σοφοκλῆς.

960. Schol. Aristoph. Ran. 1065. Μουσαῖος — ὁ δὲ Σοφοκλῆς χρησμολόγον αὐτόν φησι.

961. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 14, 25. Τὰ εἰς ους λήγοντα ὀνόματα μονοσύλλαβα ἀρσενικὰ πέφυκεν εἶναι — Γλοῦς ὁ λῃστής, χνοῦς παρὰ Σοφοκλεῖ.

962. Eustathius p. 777, 62. (et similiter schol. Homeri Il. 9, 601. in Crameri Anecd. Paris. vol. 3. p. 242, 33.) Ψάκαλα, τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὴ γεγονότα, ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ. Idem p. 1625, 49. ex Aristophanis grammatici libro περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν, Ἔμβρυα δέ τινα καὶ ἀρτιγενῆ δὴ ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι καὶ ὀρταλίχους. ὅθεν φησὶ παρὰ Σοφοκλεῖ

Ψακαλοῦχοι
μητέρες αἶγές τ' ἐπιμαστίδιον
γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν.

Apud Eustathium αἶγες μητέρες τ'. Hesychius, Ψακαλοῦχοι· ψακάλας ἔχουσαι. εἰσὶ δὲ ἔμβρυα. Versus ad Ποιμένων fabulam rettulit Welckerus.

963. Suidas, Ὡς: λίαν. Σοφοκλῆς

Θαυμαστὰ γὰρ τὸ τόξον ὡς ὀλισθάνει.

δ

964. Stobaeus 114, 6. Σοφοκλέους Οἰδίποδι (οι cod. Vindob.)

Τοὺς δ' αὖ μεγίστους καὶ σοφωτάτους φρενὶ
τοιούσδ' ἴδοις ἂν, οἷός ἐστι νῦν ὅδε,
καλῶς κακῶς πράσσοντι συμπαραινέσαι·
ὅταν δὲ δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν
μάστιγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον,
τὰ πολλὰ φροῦδα καὶ καλῶς εἰρημένα.

Cicero Tuscul. 3, 29. "*Itaque Oïleus ille apud Sophoclem, qui Telamonem antea de Aiacis morte consolatus esset, is quum audisset de sui, fractus est. De cuius commutata mente sic dicitur*

Nec vero tanta praeditus sapientia
quisquam est, qui aliorum aerumnam dictis allevans
non idem, quum fortuna mutata impetum
convertat, clade subita frangatur sua;
ut illa ad alios dicta et praecepta excidant."

In nomine fabulae (Οἰδίποδι) erratum apud Stobaeum. Ad Teucrum hos versus rettulit Welckerus. V. 1. αὖ cod. B., ceteri ἄν. 4. δὲ] δ' ὁ B. 5. μάστιγ'] πλάστιγγ' Lobeckius apud Ellendtium in Lexico, recte, ut videtur. παλίντροπον] παλίρροπον Meinekius.

Non minus incertum nomen fabulae in alio fragmento apud Stobaeum 121, 3. ubi codex Vindob. Σοφ. (i. e. Σοφοκλέους) ταντᾶ,

Βιοτῆς μὲν γὰρ χρόνος ἐστὶ βραχὺς,
κρυφθεὶς δ' ὑπὸ γῆς κεῖται θνητὸς
τὸν ἅπαντα χρόνον.

Literis ταντᾶ nomen Ταντάλου significari potest, ut Aristarchus et Aristias Tantalum scripserunt. Totum

locum om. cod. Paris. A., habet Trincavellus cum lemmate Σιμωνίδου. Versui primo in Vindob. praefixum χ̊, quae est chori personae nota. Conf. ad Fr. 58. 2. θνητός] τεθνεὼς Cobetus Mnemos. vol. 9. p. 147.

965. Libanius vol. 3. p. 365. Τὴν αὐτὴν τῷ Σοφοκλεῖ φωνὴν ἀφιείς· λέγει γὰρ δή που κἀκεῖνος "Ὅ τι γὰρ φύσις ἀνέρι δῷ, τόδ' οὔποτ' ἂν ἐξέλοις."

966. Menander Rhetor vol. 9. p. 156. ubi de ὕμνοις διαπορητικοῖς agit: Ὥσπερ καὶ τὴν Τύχην Σοφοκλῆς ὕμνησε διαπορῶν γένει.

967. Scholiasta Apollonii Rh. 4, 269. Καὶ Αἰσχύλος δὲ καὶ Σοφοκλῆς ὑπέλαβον τοὺς ὑπὲρ (sic H. Keilius pro ὑπὸ) τὴν Αἴγυπτον χιονίζεσθαι τόπους καὶ τηκομένης τῆς χιόνος τὴν χύσιν εἰς τὸν Νεῖλον ἐκδίδοσθαι. Seneca Natur. Quaest. 4, 2, 16. *Anaxagoras ait ex Aethiopiae iugis solutas nives ad Nilum usque decurrere — hoc Aeschylus et Sophocles tradunt.* Ioannes Lydus de mensibus 4, 68. περὶ τῆς ἐν θέρει τῶν ὑδάτων ἐπιδόσεως Ἀναξαγόρας φησὶ τὰς τῆς Αἰθιοπίας τηκομένας χιόνας ἀποστέλλειν τὸν Νεῖλον. καὶ ταύτης ἐστὶ τῆς δόξης ὅ τ' Αἰσχύλος καὶ Σοφοκλῆς καὶ Εὐριπίδης. Quibus addit alia plura e loco Senecae excerpta.

968. Scholiasta Homeri Il. 2, 649. Νῦν μὲν ἑκατόμπολιν τὴν Κρήτην, ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ ἐνενηκοντάπολιν — ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ τὸ ἀκριβὲς ἐξενήνοχεν, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ.

969a. Scholiasta Homeri Il. 16, 142. ἐπίστατο] ἠδύνατο. καὶ Σοφοκλῆς

Οὐπώποθ' ὑμᾶς συμβαλεῖν ἐπίσταμαι.

969b. Photius p. 9, 22. Ἀδηφάγοι· ἀγωνισταὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο — ἔφη δὲ καὶ ἀδηφαγοῦσα Σοφοκλῆς καὶ ἀδηφαγεῖν Ἕρμιππος. Corrigendum videtur ἀδηφάγον νόσον, quod legitur Phil. 313. Nam verbo ἀδηφαγεῖν si usus esset Sophocles, dixisset καὶ ἀδηφαγεῖν Σοφοκλῆς καὶ Ἕρμιππος.

970. Stephanus Byz. Αἰανῖτις Ναβαταίων χώρα. Οὐράνιος Ἀραβικῶν β΄. τὸ ἐθνικὸν Αἰανῖται· προκατελήφθη γὰρ ἐν πρωτοτύπῳ. διὰ διφθόγγου. Σοφοκλῆς δὲ Αἰαντία γράφει δίχα τοῦ ν̄. Αἰαντίς γράφει δίχα τοῦ ῑ coniecit Westermannus. Mirum vero hoc nomen ex Sophocle afferri, nisi grammaticus intelligendus.

971. Stephanus Byz. Ἄβροι — βαρύνεται ὡς Κίμβροι — Σκόμβροι, καὶ οὗτοι ἔθνος, ὡς Σοφοκλῆς.

972. Grammaticus in Crameri Anecd. Paris vol. 4. p. 60, 21. Ἀργειφόντης· ὁ Ἑρμῆς παρ' Ὁμήρῳ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. Similiter Etym. Gud. p. 72, 52.

973. Stephanus Byz. Τεγέα, πόλις Ἀρκαδίας — ἔστι καὶ Τεγέα ἐν Κρήτῃ ὑπὸ Ταλθυβίου κτισθεῖσα. ὁ πολίτης Τεγεάτης ὡς Ἐλεάτης, καὶ θηλυκὸν Τεγεᾶτις — λέγεται καὶ Τεγεάς ὡς Ἰλιάς, ὀξύνεται, ὡς Σοφοκλῆς. Fortasse Telephi mater Τεγεάς dicta fuit in Aleadis: quae Meinekii coniectura est.

974. Scholiasta Sophoclis Phil. 1108. οὐ φορβὰν ἔτι προσφέρων] ἀντὶ τοῦ προσφερόμενος. ἐνίοτε δὲ ἔμπαλίν φησι διακονούμενος ἀντὶ τοῦ διακονῶν καὶ στιβαδοποιούμενος ἀντὶ τοῦ στιβαδοποιῶν. διακονεῖσθαι legitur Phil. 287.

975. Suidas, Τέως· ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ — Σοφοκλῆς δὲ ἀντὶ τοῦ πρότερον ἢ πρὸ μικροῦ.

976. Etym. Gudianum p. 564, 25. Χειροβοσκός· ὁ διὰ χειρὸς ζῶν, ὥς φησι Σοφοκλῆς. Annotarunt etiam Pollux 7, 7. et Hesychius s. h. v., sed omisso poetae nomine.

977. Athenaeus 2. p. 68a. Τὸ δὲ ῥῆμα (ἀρτύειν) κεῖται παρὰ Σοφοκλεῖ

Ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς.

Potuit in dramate satyrico dici. Sed probabilius est comici illa verba esse, fortasse Sophili, quae Valckenarii coniectura est.

978. Antiphanes ap. Athen. 9. p. 396b.

Καὶ πρῶτα μὲν
αἴρω ποθεινὴν μᾶζαν, ἣν φερέσβιος
Δηὼ βροτοῖσι χάρμα δωρεῖται φίλον·
ἔπειτα πνικτὰ τακερὰ μηκάδων μέλη
χλόην καταμπέχοντα, σάρκα νεογενῆ.

ubi alteri personae quaerenti τί λέγεις; respondetur, τραγῳδίαν περαίνω Σοφοκλέους. Sunt igitur in versibus illis locutiones quaedam Sophocleae.

ΕΛΕΓΕΙΑΙ.

Sophoclem ἐλεγείαν τε καὶ παιᾶνας scripsisse auctor est Suidas s. v. Σοφοκλῆς Σοφίλλου, quemadmodum idem Sophoclis ex Aristone filio nepotem cognominem non solum tragoedias, sed etiam ἐλεγείας scripsisse tradit s. v. Σοφοκλῆς Ἀρίστωνος, quasi Sophocles maior unam scripserit elegiam, minor vero plures. De priore tantum constat, si quid loco Plutarchi Mor. p. 785b. tribuendum, scripsisse eum ἐπιγραμμάτιον in Herodotum ab verbis incipiens, ᾠδὴν Ἡροδότῳ τεῦξεν Σοφοκλῆς ἐτέων ὢν πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα: de quo dixi in Vita Sophoclis in ed. Oxon. vol. 8. p. xl. Porro epigramma in Euripidem scriptum, ex duobus distichis constans, ex Hieronymi Rhodii ὑπομνήμασιν ἱστορικοῖς memorat Athenaeus 13. p. 604. quem locum integrum apposuimus in Vita Sophoclis p. xxxviii. Incertiora etiam sunt reliqua quae ex Sophoclis elegiis ita afferuntur ut ne hoc quidem appareat, utrum Sophocles maior an Sophocles nepos sit intelligendus. Ex quo genere tres sunt loci:

1°. Hephaestio c. 1. p. 8. ed. Gaisf. Τὸ τοῦ Ἀρχελάου ὄνομα Σοφοκλῆς ἐν ταῖς ἐλεγείαις οὐκ ᾤετο ἐγχωρεῖν οὔτε εἰς ἔπος οὔτε εἰς ἐλεγείαν. φησὶ γοῦν,

Ἀρχέλεως· ἦν γὰρ σύμμετρον ὧδε λέγειν.

Ex Trachiniis memoriae errore attulit Eustathius p. 264, 21. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ Ἀρχέλεως ἐν Τραχινίαις.

2°. Erotianus p. 390. (p. 135, 4. ed. Klein.) Χάριτες· αἱ χαραί, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν ἐλεγείᾳ. Quod ex nomine tragoediae alicuius, velut Ἑλένῃ, corruptum esse posse monuit Maur. Schmidtius, etsi nullius momenti est quod in codice Vindob. recentissimo ἐλε͂ scriptum est. Nam id nihil aliud est quam ἐλεγείᾳ.

3°. Harpocratio, ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι· Δημοσθένης προοιμίοις δημηγορικοῖς. Σοφοκλῆς μὲν οὖν ἐν ταῖς ἐλεγείαις Σόλωνός φησιν αὐτὸ εἶναι ἀπόφθεγμα, Θεόφραστος δ' ἐν τῷ παροιμιῶν καὶ Ἀριστοτέλης Βίαντος. Alios aliorum scriptorum de hoc proverbio locos collegerunt editores Diogeniani Proverb. 2, 94. Respicit ad id Sophocles Antig. 175–177: unde fuerunt qui coniicerent Harpocrationis notationem ad locum Antigonae spectare, post quem alius excidisse nomen scriptoris, qui Solonis memoraverit sententiam.

De paeanibus, quos Sophocli tribuit Suidas, nihil ab aliis proditum est, nisi quod paeanem in Aesculapium scripsisse dicitur: de quo diximus in Vita Sophoclis p. xvii.

Denique Sophocli τραγῳδοποιῷ Clemens Alex. Strom. 5. p. 726. duos tribuit hexametros, memoriae, ut videtur, errore,

– ‿ ‿ οὐδὲ θεοῖς αὐθαίρετα πάντα πέλονται
νόσφι Διός· κεῖνος γὰρ ἔχει τέλος ἠδὲ καὶ ἀρχήν.

Multo gravius errarunt Clemens, Iustinus Martyr, Cyrillus Alexandrinus, Eusebius aliique quum fragmenta nonnulla versibus senariis scripta, quae Sophocli, ut Aeschylo et Euripidi, supposuerunt falsarii Iudaei, pro genuinis haberent: de quibus Valckenarius in Dissertatione de Aristobulo Iudaeo et Boeckhius in libro de Graecae tragoediae principibus p. 146. seqq. disseruerunt, quos tamen fugerat eiusdem generis esse fragmentum Sophocleum illud quo Clemens Strom. 5. p. 716. et Eusebius Praep. Ev. 13. p. 680. (vol. 3. p. 680. ed. Gaisf.) usi sunt. Quae fraus ab L. Dindorfio demum est animadversa in Thesauro vol. 2. p. 21.

III.

EURIPIDIS

FABULAE SUPERSTITES

ET

PERDITARUM FRAGMENTA.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΡΗΣΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΧΟΡΟΣ ΦΥΛΑΚΩΝ ΤΡΩΙΚΩΝ.
ΕΚΤΩΡ.
ΑΙΝΕΑΣ.
ΔΟΛΩΝ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΡΗΣΟΣ.
ΟΔΥΣΣΕΥΣ.
ΔΙΟΜΗΔΗΣ.
ΑΘΗΝΑ.
ΠΑΡΙΣ.
ΜΟΥΣΑ.
ΡΗΣΟΥ ΗΝΙΟΧΟΣ.

I. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ῥῆσος παῖς μὲν ἦν Στρυμόνος τοῦ ποταμοῦ καὶ Τερψιχόρης. Μουσῶν μιᾶς, Θρᾳκῶν δὲ ἡγούμενος εἰς Ἴλιον παραγίνεται νυκτός, στρατευομένων Τρώων παρὰ ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων. τοῦτον Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης κατάσκοποι ὄντες ἀναιροῦσιν, Ἀθηνᾶς αὐτοῖς ὑποθεμένης· μέγαν γὰρ ἔσεσθαι τοῖς Ἕλλησι κίνδυνον ἐκ τούτου. Τερψιχόρη δὲ ἐπιφανεῖσα τὸ τοῦ παιδὸς σῶμα ἀνείλετο. ὡς ἐν παρόδῳ δὲ διαλαμβάνει καὶ περὶ τοῦ φόνου τοῦ Δόλωνος.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν Τροίᾳ. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ φυλάκων Τρωικῶν, οἳ καὶ προλογίζουσι. περιέχει δὲ Νυκτεγερσίαν.

II. Τοῦτο τὸ δρᾶμα ἔνιοι νόθον ὑπενόησαν,[a] Εὐριπίδου δὲ μὴ εἶναι· τὸν γὰρ Σοφόκλειον μᾶλλον ὑποφαίνει[b] χαρακτῆρα. ἐν μέντοι ταῖς διδασκαλίαις ὡς γνήσιον ἀναγέγραπται, καὶ ἡ περὶ τὰ μετάρσια δὲ ἐν αὐτῷ πολυπραγμοσύνη τὸν Εὐριπίδην ὁμολογεῖ.

Πρόλογοι δὲ διττοὶ φέρονται· ὁ γοῦν Δικαίαρχος[c] ἐκτιθεὶς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ῥήσου γράφει κατὰ λέξιν οὕτως

Νῦν εὐσέληνον φέγγος ἡ διφρήλατος —.

ἐν ἐνίοις δὲ τῶν ἀντιγράφων ἕτερός τις φέρεται πρόλογος πεζὸς πάνυ καὶ οὐ πρέπων Εὐριπίδῃ· καὶ τάχα ἄν τινες τῶν ὑποκριτῶν διεσκευακότες εἶεν αὐτόν. ἔχει δὲ οὕτως

Ὦ τοῦ μεγίστου Ζηνὸς ἄλκιμον τέκος
Παλλάς, παρῶμεν· οὐκ ἐχρῆν ἡμᾶς ἔτι
μέλλειν Ἀχαιῶν ὠφελεῖν στρατεύματα.
νῦν γὰρ κακῶς πράσσουσιν ἐν μάχῃ δορός,
λόγχῃ βιαίως Ἕκτορος στροβούμενοι.
ἐμοὶ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἄλγιον βάρος,

---

[a] νόθον ὑπενόησαν] De hac opinione dixi in Annot. Oxon. vol. 3. p. 559.
[b] ὑποφαίνει] ὑποφαίνειν Valckenarius. Fort. ὑπεμφαίνειν.
[c] Δικαίαρχος Nauckius Stud. Eurip. 2. p. 165. pro δικαίαν.

ἐξ οὗ γ' ἔκρινε Κύπριν Ἀλέξανδρος θεὰν
κάλλει προήκειν τῆς ἐμῆς εὐμορφίας
καὶ σῆς, Ἀθάνα, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν.
εἰ μὴ κατασκαφεῖσαν ὄψομαι πόλιν
Πριάμου, βίᾳ πρόρριζον ἐκτετριμμένην.

III. Ἕκτωρ τοῖς Ἕλλησιν ἐπικοιτῶν ἀκούσας αὐτοὺς πῦρ καίειν εὐλαβήθη μὴ φύγωσιν. ἐξοπλίζειν δὲ διεγνωκὼς τὰς δυνάμεις μετενόησεν Αἰνείου συμβουλεύσαντος ἡσυχάζειν. κατάσκοπον δὲ πέμψαντας δι' ἐκείνου τὴν ἀλήθειαν ἱστορῆσαι. Δόλωνα δὲ πρὸς τὴν χρείαν ὑπακούσαντα ἐκπέμπεσθαι . . . . . τόπον εἰς τὴν παρεμβολὴν ἀφώρισεν αὐτῷ. ἐπιφανέντες δὲ οἱ περὶ τὸν Ὀδυσσέα καὶ Δόλωνα μὲν ἀνῃρηκότες, ἐπὶ δὲ τὴν Ἕκτορος κατηντηκότες σκηνὴν πάλιν ὑπέστρεψαν οὐχ εὑρόντες τὸν στρατηγόν. οὓς Ἀθηνᾶ ἐπιφανεῖσα κατέσχεν, καὶ τὸν μὲν Ἕκτορα ἐκέλευσε μὴ ζητεῖν, Ῥῆσον δὲ ἀναιρεῖν ἐπέταξε· τὸν γὰρ ἐκ τούτου κίνδυνον μείζονα ἔσεσθαι τοῖς Ἕλλησιν, ἐὰν βιώσῃ· τούτοις δὲ ἐπιφανεὶς Ἀλέξανδρος . . . . ἐπίστασθαι πολεμίων παρουσίαν. ἐξαπατηθεὶς δὲ ὑπὸ Ἀθηνᾶς ὡς δῆθεν ὑπὸ Ἀφροδίτης ἄπρακτος ὑπέστρεψεν· οἱ δὲ περὶ Διομήδην φονεύσαντες Ῥῆσον ἐχωρίσθησαν. καὶ ἡ συμφορὰ τῶν ἀνῃρημένων καθ' ὅλον ἦλθε τὸ στράτευμα. παραγενομένου δὲ Ἕκτορος, ἵνα αὐτὸς περιγίνηται τῶν πεπραγμένων, τετρωμένος ὁ τοῦ Ῥήσου ἐπιμελητὴς δι' αὐτοῦ φησιν Ἕκτορος τὸν φόνον γεγενῆσθαι. τοῦ δὲ Ἕκτορος ἀπολογουμένου τὴν ἀλήθειαν αὐτοῖς ἐμήνυσεν ἡ τοῦ Ῥήσου μήτηρ ἡ Μοῦσα νεκρὸν κομίζουσα τὸ σῶμα. κατοδυρομένη δὲ καὶ τὸν ἐπιπλακέντα αὐτῇ Στρυμόνα διὰ τὸ τοῦ παιδὸς πένθος καὶ τὸν ἐξ ἐκείνου γεγενημένον Ῥῆσον οὐδ' Ἀχιλλεῖ φησιν ἀδάκρυτον ἔσεσθαι τὴν στρατείαν, τῷ κοινῷ τῶν ἐπιφανῶν θανάτῳ τὴν ἰδίαν παραμυθουμένη λύπην.

ΧΟΡΟΣ.

Βᾶθι πρὸς εὐνὰς τὰς Ἑκτορέους
τίς ὑπασπιστῶν ἄγρυπνος βασιλέως,
ἢ τευχοφόρων,
οἳ τετράμοιρον νυκτὸς φρουρὰν
πάσης στρατιᾶς προκάθηνται.
ὄρθου κεφαλὴν πῆχυν ἐρείσας,
λῦσον βλεφάρων γοργωπὸν ἕδραν,
λεῖπε χαμεύνας φυλλοστρώτους,
δέξαι τε νέων κληδόνα μύθων,
Ἕκτορ· καιρὸς γὰρ ἀκοῦσαι.

ΕΚΤΩΡ.

τίς ὅδ'; ἦ φίλιος φθόγγος; τίς ἀνήρ;
τί τὸ σῆμα; θρόει·
τίνες ἐκ νυκτῶν τὰς ἡμετέρας
κοίτας πλάθουσ'; ἐνέπειν χρή.
ΧΟ. φύλακες στρατιᾶς. ΕΚ. τί φέρει θορύβῳ;
ΧΟ. θάρσει. ΕΚ. θαρσῶ. μῶν τίς σε φοβεῖ
λόχος ἐκ νυκτῶν; ΧΟ. οὐ δή. ΕΚ. τί σὺ γὰρ
φυλακὰς προλιπὼν κινεῖς στρατιὰν
εἰ μή τιν' ἔχων νυκτηγορίαν;
οὐκ οἶσθα δορὸς πέλας Ἀργείου
νυχίαν ἡμᾶς
κοίτην πανόπλους κατέχοντας;
ΧΟ. ὁπλίζου χέρα· συμμάχων,
Ἕκτορ, βᾶθι πρὸς εὐνάς.
ὄτρυνον ἔγχος ἀεῖραι, ἀφύπνισον·
πέμπε φίλους ἰέναι ποτὶ σὸν λόχον,
ἁρμόσατε ψαλίοις ἵππους.
τίς εἶσ' ἐπὶ Πανθοΐδαν,
ἢ τὸν Εὐρώπας, Λυκίων ἀγὸν ἀνδρῶν;
ποῦ σφαγίων ἔφοροι;
ποῦ δὲ γυμνήτων μόναρχοι;
τοξοφόροι τε Φρυγῶν
ζεύγνυτε κερόδετα τόξα νευραῖς.
ΕΚ. τὰ μὲν ἀγγέλλεις δείματ' ἀκούειν,
τὰ δὲ θαρσύνεις, κοὐδὲν καθαρῶς·

23—33. = 41—51.

Scripturae pone lemmata sine auctoris nomine positae librorum sunt vel omnium vel meliorum, inter quos eminent Venetus Marcianus 471. (M.) quinque fabularum (Hecubae, Orestis, Phoenissarum, Andromachae, Hippolyti), Vaticanus 909. (V) novem fabularum (Hecubae, Orestis, Phoenissarum, Medeae, Hippolyti, Alcestidis, Andromachae, Troadum et Rhesi), Parisini 2712. (A) 2713. (B), qui septem primas fabulas continent, ab Hecuba usque ad Andromacham, denique Florentinus Laurentianus (C) plutei 32, 2., qui fabulas superstites exceptis Troadibus omnes continet. Vaticano gemellus est recentior Havniensis, quem interdum memoravi, praesertim in fabularum partibus quae ex Vaticano exciderunt. Libro Palatino 287. (P) valde interpolato usus est Aldus. De his aliisque codicibus dictum ab me in Annotationibus Oxoniensibus (a. 1839.) vol. 3. p. XVIII—XXVIII. et in Praefat. ad Scholia (a. 1863.) vol. 1. p. III—XXI., ab Kirchhoffio vol. 1. p. III—XIV., ab Paleio in editione Londinensi a. 1860. vol. 3. p. XVII—XXXIV.

Coniecturis editoris litera D. est apposita.

9. Verba δέξαι — μύθων in libris post τευχοφόρων v. 3. lecta huc transposuit Nauckius et δέξαι τε correxit pro δέξαιτο.

16. σε φοβεῖ addidit D. Animadvertit unius pedis defectum Musurus, sed inscite explevit addito ἤδη post προλιπὼν in ed. Aldina. 17. οὐ δή D.] οὐκέτι 22. κοίτην D.] κοίταν 23. συμμάχων Hermannus] σύμμαχον, sine interpunctione post χέρα. 25. ἀεῖραι Hermannus] ἀείρειν 27. Πανθοΐδαν D.] Πανθοΐδαν

ἀλλ' ἢ Κρονίου Πανὸς τρομερᾷ
μάστιγι φοβεῖ; τί θροεῖς; τί σε φῶ
νέον ἀγγέλλειν; πολλὰ γὰρ εἰπὼν
οὐδὲν τρανῶς ἀπέδειξας.
ΧΟ. πυραίθει στρατὸς Ἀργόλας,
Ἕκτορ, πᾶσαν ἀν' ὄρφναν,
διιπετῆ δὲ νεῶν φάεσι σταθμά.
πᾶς δ' Ἀγαμεμνονίαν προσέβα στρατὸς
ἐννύχιος θορύβῳ σκηνάν,
νέαν τιν' ἐφιέμενοι
βάξιν. οὐ γάρ πω πάρος ὧδ' ἐφοβήθη
ναυσιπόρος στρατιά.
σοὶ δ' ὑποπτεύων τὸ μέλλον
ἤλυθον ἄγγελος, ὡς
μήποτ' ἐς ἐμέ τινα μέμψιν εἴπῃς.
ΕΚ. ἐς καιρὸν ἦλθες, καίπερ ἀγγέλλων φόβον·
ἄνδρες γὰρ ἐκ γῆς τῆσδε νυκτέρῳ πλάτῃ
λαθόντες ὄμμα τοὐμὸν αἴρεσθαι φυγὴν
μέλλουσι· σαίνει μ' ἔννυχος φρυκτωρία.
ὦ δαῖμον, ὅστις μ' εὐτυχοῦντ' ἐνόσφισας
θοίνης λέοντα, πρὶν τὸν Ἀργείων στρατὸν
σύρδην ἅπαντα τῷδ' ἀναλῶσαι δορί.
εἰ γὰρ φαεννοὶ μὴ ξυνέσχον ἡλίου
λαμπτῆρες, οὐκ ἂν ἔσχον εὐτυχοῦν δόρυ,
πρὶν ναῦς πυρῶσαι καὶ διὰ σκηνῶν μολεῖν
κτείνων Ἀχαιοὺς τῇδε πολυφόνῳ χερί.
κἀγὼ μὲν ἦν πρόθυμος ἰέναι δόρυ
ἐν νυκτὶ χρῆσθαί τ' εὐτυχεῖ ῥύμῃ θεοῦ·
ἀλλ' οἱ σοφοί με καὶ τὸ θεῖον εἰδότες
μάντεις ἔπεισαν ἡμέρας μεῖναι φάος,
κἄπειτ' Ἀχαιῶν μηδέν' ἐν χέρσῳ λιπεῖν.
οἱ δ' οὐ μένουσι τῶν ἐμῶν θυοσκόων
βουλάς· ἐν ὄρφνῃ δραπέτης μέγα σθένει.
ἀλλ' ὡς τάχιστα χρὴ παραγγέλλειν στρατῷ
τεύχη πρόχειρα λαμβάνειν λῆξαί θ' ὕπνου,
ὡς ἄν τις αὐτῶν καὶ νεὼς θρώσκων ἔπι
νῶτον χαραχθεὶς κλίμακας ῥάνῃ φόνῳ,
οἱ δ' ἐν βρόχοισι δέσμιοι λελημμένοι
Φρυγῶν ἀρούρας ἐκμάθωσι γαπονεῖν.
ΧΟ. Ἕκτορ, ταχύνεις, πρὶν μαθεῖν τὸ δρώμενον·
ἄνδρες γὰρ εἰ φεύγουσιν οὐκ ἴσμεν τορῶς.
ΕΚ. τίς γὰρ πυραίθειν πρόφασις Ἀργείων στρατόν;
ΧΟ. οὐκ οἶδ'· ὕποπτον δ' ἐστὶ κάρτ' ἐμῇ φρενί.
ΕΚ. πάντ' ἂν φοβηθεὶς ἴσθι δειμαίνων τόδε.
ΧΟ. οὔπω πρὶν ἧψαν πολέμιοι τοσόνδε φῶς.
ΕΚ. οὐδ' ὧδέ γ' αἰσχρῶς ἔπεσον ἐν τροπῇ δορός.
ΧΟ. σὺ ταῦτ' ἔπραξας· καὶ τὰ λοιπὰ νυν σκόπει.
ΕΚ. ἁπλοῦς ἐπ' ἐχθροῖς μῦθος ὁπλίζειν χέρα.
ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' Αἰνέας καὶ μάλα σπουδῇ ποδὸς
στείχει, νέον τι πρᾶγμ' ἔχων φίλοις φράσαι.

ΑΙΝΕΑΣ.

Ἕκτορ, τί χρῆμα νύκτεροι κατὰ στρατὸν
τὰς σὰς πρὸς εὐνὰς φύλακες ἐλθόντες φόβῳ
νυκτηγοροῦσι καὶ κεκίνηται στρατός;
ΕΚ. Αἰνέα, πυκάζου τεύχεσιν δέμας σέθεν.
ΑΙ. τί δ' ἔστι; μῶν τις πολεμίων ἀγγέλλεται
λόχος κρυφαῖος ἐστάναι κατ' εὐφρόνην;
ΕΚ. φεύγουσιν ἄνδρες κἀπιβαίνουσιν νεῶν.
ΑΙ. τί τῶνδ' ἂν εἴποις ἀσφαλὲς τεκμήριον;
ΕΚ. αἴθουσι πᾶσαν νύκτα λαμπάδας πυρός·
καί μοι δοκοῦσιν οὐ μενεῖν εἰς αὔριον,
ἀλλ' ἐκκέαντες πύρσ' ἐπ' εὐσέλμων νεῶν
φυγῇ πρὸς οἴκους τῆσδ' ἀφορμήσειν χθονός.
ΑΙ. σὺ δ' ὡς τί δράσων πρὸς τάδ' ὁπλίζει χέρα;
ΕΚ. φεύγοντας αὐτοὺς κἀπιθρώσκοντας νεῶν
λόγχῃ καθέξω κἀπικείσομαι βαρύς·
αἰσχρὸν γὰρ ἡμῖν καὶ πρὸς αἰσχύνῃ κακὸν
θεοῦ διδόντος πολεμίους ἄνευ μάχης
φεύγειν ἐᾶσαι πολλὰ δράσαντας κακά.
ΑΙ. εἴθ' ἦσθ' ἀνὴρ εὔβουλος, ὡς δρᾶσαι χερί·
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν
πέφυκεν· ἄλλῳ δ' ἄλλο πρόσκειται γέρας,
σὲ μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ βουλεύειν καλῶς·
ὅστις πυρὸς λαμπτῆρας ἐξήρθης κλύων
φλέγειν Ἀχαιούς, καὶ στρατὸν μέλλεις ἄγειν.
τάφρους ὑπερβὰς νυκτὸς ἐν καταστάσει,
καίτοι περάσας κοῖλον αὐλώνων βάθος,
εἰ μὴ κυρήσεις πολεμίους ἀπὸ χθονὸς
φεύγοντας, ἀλλὰ σὸν βλέποντας ἐς δόρυ,
νικώμενος μὲν τήνδε μὴ οὐ μόλῃς πόλιν·
πῶς γὰρ περάσεις σκόλοπας ἐν τροπῇ δορός,
πῶς δ' αὖ γεφύρας διαβαλοῦσ' ἱππηλάται,
ἢν ἄρα μὴ θραύσαντες ἀντύγων χνόας;
νικῶν δ' ἔφεδρον παῖδ' ἔχεις τὸν Πηλέως,
ὅς σ' οὐκ ἐάσει ναυσὶν ἐμβαλεῖν φλόγα,
οὐδ' ὧδ' Ἀχαιοὺς ὡς δοκεῖς ἀναρπάσαι.
αἴθων γὰρ ἀνὴρ καὶ πεπύργωται θράσει.
ἀλλὰ στρατὸν μὲν ἥσυχον παρ' ἀσπίδας
εὕδειν ἐῶμεν ἐκ κόπων ἀρειφάτων,
κατάσκοπον δὲ πολεμίων, ὃς ἂν θέλῃ,
πέμπειν δοκεῖ μοι· κἂν μὲν αἴρωνται φυγήν,
στείχοντες ἐμπέσωμεν Ἀργείων στρατῷ,
εἰ δ' ἐς δόλον τιν' ἥδ' ἄγει φρυκτωρία,
μαθόντες ἐχθρῶν μηχανὰς κατασκόπου
βουλευσόμεσθα· τήνδ' ἔχω γνώμην, ἄναξ.
ΧΟ. τάδε δοκεῖ, τάδε μεταθέμενος νόει.
σφαλερὰ δ' οὐ φιλῶ στρατηγῶν κράτη.
τί γὰρ ἄμεινον ἢ
ταχυβάταν νεῶν κατόπταν μολεῖν
πέλας ὅ τι ποτ' ἄρα δαΐοις
πυρὰ κατ' ἀντίπρῳρα ναυστάθμων δαίεται.
ΕΚ νικᾶτ', ἐπειδὴ πᾶσιν ἁνδάνει τάδε.
στείχων δὲ κόσμει ξυμμάχους· τάχ' ἂν στρατὸς
κινοῖτ' ἀκούσας νυκτέρους ἐκκλησίας.
ἐγὼ δὲ πέμψω πολεμίων κατάσκοπον.
κἂν μέν τιν' ἐχθρῶν μηχανὴν πυθώμεθα,
σὺ πάντ' ἀκούσει καὶ παρὼν εἴσει λόγους·
ἐὰν δ' ἀπαίρωσ' ἐς φυγὴν ὁρμώμενοι,

131—136. = 195—200.

---

36. ἢ Bothius] ἡ 37. φοβεῖ] Addunt libri φυλακὰς δὲ λιπὼν | κινεῖς στρατιάν; Delevit Dobraeus. 41. πυραίθει] Schol. τὸ χ ὅτι συνθέτως (i. e. πυραίθει, non πῦρ' αἴθει) ἀναγνωστέον καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν Εὐριπίδου ὁ στίχος. V. quae dixi ad schol. vol. 1. p. 24, 9. 43. φάεσι D.] πυρσοῖς V et schol., πυρσοὶ vel πυρσοῖσι alii, ex glossemate. Φῶτα πυρσῶν dixit Plut. V. Pericl. c. 6. 51. μήποτ' ἐς ἐμέ τινα μέμψιν εἴπῃς Bothius] μήποτέ τινα μέμψιν εἰς ἔμ' εἴπῃς 53. ἄνδρες Elmsleius hic et alibi] ἄνδρες. 54 φυγὴν Stephanus] φυγῇ 65. με — ἔπεισαν] μοι — ἔφησαν libri optimi: sed ἔπεισαν cum aliis scriptor Chr. Pat. 2337. 86. ἔχων φίλοις] ἴσως ἔχων Chr. P. 98. 1175.

92. λόχος γρ. Pal. (ut Chr. P. 94.). δόλος ceteri. 96. μενεῖν Portus] μένειν εἰς D.] ἐς 108. σὲ — τοὺς] σοὶ — τοῖς substituit Chr. P. 2370. Accusativi ap. Stobaeum Flor. 54, 9. 110. φλέγειν Musgravius] φεύγειν 112—151. exciderunt ex V. 115. οὐ addidit Schaeferus. 116. περάσεις — δορός] περάσει στρατός libri nonnulli. 117. ἱππηλάται, ἢν ἄρα] ἱππηλάται ἐν νυκτί, Nauckius. 130. γνώμην, ἄναξ] προθυμίαν unus liber recens, προθυμίαν ἄναξ alius. γνώμην ἐγώ Chr. P. 1916. 2231. 131. μεταθέμενος Pal. Havn. μετατιθέμενος ceteri. 138. κόσμει] κοίμα Piersonus. Conf. 662. 142. λόγους] λόγον libri nonnulli.

σάλπιγγος αὐδὴν προσδοκῶν καραδόκει,
ὡς οὐ μενοῦντά μ'· ἀλλὰ προσμίξω νεῶν
ὁλκοῖσι νυκτὸς τῆσδ' ἐπ' Ἀργείων στρατῷ.
ΑΙ. πέμφ' ὡς τάχιστα· νῦν γὰρ ἀσφαλῶς φρονεῖς.
ξὺν σοὶ δέ μ' ὄψει καρτεροῦνθ', ὅταν δέῃ.
ΕΚ. τίς δῆτα Τρώων οἳ πάρεισιν ἐν λόγῳ
θέλει κατόπτης ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν;
τίς ἂν γένοιτο τῆσδε γῆς εὐεργέτης;
τίς φησιν; οὔτοι πάντ' ἐγὼ δυνήσομαι
πόλει πατρῴᾳ ξυμμάχοις θ' ὑπηρετεῖν.
ΔΟΛΩΝ.
ἐγὼ πρὸ γαίας τόνδε κίνδυνον θέλω
ῥίψας κατόπτης ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν,
καὶ πάντ' Ἀχαιῶν ἐκμαθὼν βουλεύματα
ἥξω· 'πὶ τούτοις τόνδ' ὑφίσταμαι πόνον.
ΕΚ. ἐπώνυμος μὲν κάρτα καὶ φιλόπτολις
Δόλων· πατρὸς δὲ καὶ πρὶν εὐκλεᾶ δόμον
νῦν δὶς τόσως ἔθηκας εὐκλεέστερον.
ΔΟ. οὐκοῦν πονεῖν μὲν χρή, πονοῦντα δ' ἄξιον
μισθὸν φέρεσθαι. παντὶ γὰρ προκείμενον
κέρδος πρὸς ἔργῳ τὴν χάριν τίκτει διπλῆν.
ΕΚ. ναί, καὶ δίκαια ταῦτα κοὐκ ἄλλως λέγω.
τάξαι δὲ μισθὸν πλὴν ἐμῆς τυραννίδος.
ΔΟ. οὐ σῆς ἐρῶμεν πολυόχλου τυραννίδος.
ΕΚ. σὺ δ' ἀλλὰ γήμας Πριαμιδῶν γαμβρὸς γενοῦ.
ΔΟ. οὐκ ἐξ ἐμαυτοῦ μειζόνων γαμεῖν θέλω.
ΕΚ. χρυσὸς πάρεστιν, εἰ τόδ' αἰτήσει γέρας.
ΔΟ. ἀλλ' ἔστ' ἐν οἴκοις· οὐ βίου σπανίζομεν.
ΕΚ. τί δῆτα χρῄζεις ὧν κέκευθεν Ἴλιος;
ΔΟ. ἑλὼν Ἀχαιοὺς δῶρά μοι ξυναίνεσον.
ΕΚ. δώσω· σὺ δ' αἴτει πλὴν στρατηλάτας νεῶν.
ΔΟ. κτεῖν', οὔ σ' ἀπαιτῶ Μενέλεω σχέσθαι χέρα.
ΕΚ. οὐ μὴν τὸν Οἰλέως παῖδά μ' ἐξαιτεῖς λαβεῖν;
ΔΟ. κακαὶ γεωργεῖν χεῖρες εὖ τεθραμμέναι.
ΕΚ. τίν' οὖν Ἀχαιῶν ζῶντ' ἀποινᾶσθαι θέλεις;
ΔΟ. καὶ πρόσθεν εἶπον· ἔστι χρυσὸς ἐν δόμοις.
ΕΚ. καὶ μὴν λαφύρων γ' αὐτὸς αἱρήσει παρών.
ΔΟ. θεοῖσιν αὐτὰ πασσάλευε πρὸς δόμους.
ΕΚ. τί δῆτα μεῖζον τῶνδέ μ' αἰτήσει γέρας;
ΔΟ. ἵππους Ἀχιλλέως· χρὴ δ' ἐπ' ἀξίοις πονεῖν,
ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος.
ΕΚ. καὶ μὴν ἐρῶντί γ' ἀντερᾷς ἵππων ἐμοί·
ἐξ ἀφθίτων γὰρ ἄφθιτοι πεφυκότες
τὸν Πηλέως φέρουσι θούριον γόνον·
δίδωσι δ' αὐτὰς πωλοδαμνήσας ἄναξ
Πηλεῖ Ποσειδῶν, ὡς λέγουσι, πόντιος.
ἀλλ' οὔ σ' ἐπάρας ψεύσομαι· δώσω δέ σοι
κάλλιστον οἴκοις κτῆμ' Ἀχιλλέως ὄχον.
ΔΟ. αἰνῶ· λαβὼν δέ φημι κάλλιστον Φρυγῶν
δῶρον δέχεσθαι τῆς ἐμῆς εὐσπλαγχνίας.
σὲ δ' οὐ φθονεῖν χρή· μυρί' ἔστιν ἄλλα σοι,
ἐφ' οἷσι τέρψει, τῆσδ' ἀριστεύων χθονός.
ΧΟ. μέγας ἀγών· μεγάλα δ' ἐπινοεῖς ἑλεῖν.
μακάριός γε μὴν κυρήσας ἔσει·
πόνος ὅδ' εὐκλεής.
μέγα δὲ κοιράνοισι γαμβρὸν πέλειν.
τὰ θεόθεν ἐπιδέτω Δίκα,
τὰ δὲ παρ' ἀνδράσιν τέλειά σοι φαίνεται.
ΔΟ. στείχοιμ' ἄν· ἐλθὼν δ' ἐς δόμους ἐφέστιος
σκευῇ πρεπόντως σῶμ' ἐμὸν καθάψομαι,
κἀκεῖθεν ἥσω ναῦς ἐπ' Ἀργείων πόδα.
ΧΟ. εἴπ' εἴ τιν' ἄλλην ἀντὶ τῆσδ' ἕξεις στολήν.
ΔΟ. πρέπουσαν ἔργῳ κλωπικοῖς τε βήμασιν.
ΧΟ. σοφοῦ παρ' ἀνδρὸς χρὴ σοφόν τι μανθάνειν·
λέξον τίς ἔσται τοῦδε σώματος σαγή.
ΔΟ. λύκειον ἀμφὶ νῶτον ἅψομαι δορὰν,
καὶ χάσμα θηρὸς ἀμφ' ἐμῷ θήσω κάρᾳ,
βάσιν τε χερσὶ προσθίαν καθαρμόσας
καὶ κῶλα κώλοις τετράπουν μιμήσομαι
λύκου κέλευθον, πολεμίοις δυσεύρετον,
τάφροις πελάζων καὶ νεῶν προβλήμασιν.
ὅταν δ' ἔρημον χῶρον ἐμβαίνω ποδὶ,
δίβαμος εἶμι· τῇδε σύγκειται δόλος.
ΧΟ. ἀλλ' εὖ σ' ὁ Μαίας παῖς ἐκεῖσε καὶ πάλιν
πέμψειεν Ἑρμῆς, ὅς γε φηλητῶν ἄναξ.
ἔχεις δὲ τοὔργον, εὐτυχεῖν μόνον σε δεῖ.
ΔΟ. σωθήσομαί τε καὶ κτανὼν Ὀδυσσέως
οἴσω κάρα σοι, ξύμβολον δ' ἔχων σαφὲς
φήσεις Δόλωνα ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν,
ἢ παῖδα Τυδέως· οὐδ' ἀναιμάκτῳ χερὶ
ἥξω πρὸς οἴκους, πρὶν φάος μολεῖν χθόνα.
ΧΟ. Θυμβραῖε καὶ Δάλιε καὶ Λυκίας
ναὸν ἐμβατεύων, [νύχιος
Ἄπολλον, ὦ δία κεφαλά, μόλε τοξήρης, ἱκοῦ ἐν-
καὶ γενοῦ σωτήριος ἀνέρι πομπᾶς
ἁγεμὼν καὶ ξύλλαβε Δαρδανίδαις,
ὦ παγκρατές, ὦ Τροΐας τείχη παλαιὰ δείμας.
μόλοι δὲ ναυκλήρια, καὶ στρατιᾶς
Ἑλλάδος διόπτας [Ἰλιάδας.
ἵκοιτο, καὶ κάμψειε πάλιν θυμέλας οἴκων πατρὸς
Φθιάδων δ' ἵππων τότ' ἐπ' ἄντυγα βαίη,
δεσπότου πέρσαντος Ἀχαιὸν Ἄρη,
τὰς πόντιος Αἰακίδᾳ Πηλεῖ δίδωσι δαίμων·
ἐπεὶ πρό τ' οἴκων πρό τε γᾶς ἔτλα μόνος
ναύσταθμα βὰς κατιδεῖν· ἄγαμαι
λήματος· ἦ σπανία
τῶν ἀγαθῶν, ὅταν ᾖ
δυσάλιον ἐν πελάγει
καὶ σαλεύῃ πόλις. ἔστι Φρυγῶν τις
ἔστιν ἄλκιμος· ἔνι δὲ θράσος
ἐν αἰχμᾷ· ποτὶ Μυσῶν ὃς ἐμὰν ξυμμαχίαν ἀτίζει.
τίν' ἄνδρ' Ἀχαιῶν ὁ πεδοστιβὴς σφαγεὺς
οὐτάσει ἐν κλισίαις, τετράπουν
μῖμον ἔχων ἐπὶ γᾶν
θηρός; ἕλοι Μενέλαν,
κτανὼν δ' Ἀγαμεμνόνιον
κρᾶτ' ἐνέγκοιθ' Ἑλένᾳ κακόγαμβρον

224—232. = 233—241.
242—252. = 253—263.

146. στρατῷ] στρατὸν libri nonnulli. 147. φρονεῖς] λέγεις Chr. P. 1931. 148 ὅταν] ὅσ' ἂν Nauckius. 149. λόγῳ V. et Ald. λόχῳ alii. οἵπερ εἰσὶν ἐν λόγῳ Valcken. ad Herodot. 3, 120. 162. προκείμενον Chr. P. 1965.] προσκείμενον 163. κέρδος] ἆθλον substituit Chr. P. 165. ἐμῆς τυραννίδος] ἐμὴν τυραννίδα Nauckius. 166. πολυόχλου Reiskius] πολιούχου, vel πολυόχου, vel πολιόχου 171. Ἴλιος] Ἴλιον duo libri. 187. αὐτὰς V. αὐτοὺς ceteri. Femininum est v. 240. 197. ὅδ' Nauckius] δ' 199. τὰ Seidlerus] τὰ δὲ

201. δ' addidit Musurus in ed. Ald.: quod necessarium est, ne verba στείχοιμ' ἂν ἐλθὼν coniungenda esse videantur. 204. εἴπ' εἴ τιν' Piersonus] ἐπεὶ τίν' (quod est in V), vel εἴπ' ἢ τίν'. 207. σαγή] σάγη codices, σφαγὴ ed. Ald. Scholiasta, ἡ σαγὴ ὀξυτόνως Ἡρωδιανός. de quo dictum in Thesauro vol. 7. p. 14. Rectus accentus est apud Aeschylum Sept. 125. in cod. Mediceo. 217. φηλητῶν] φιλητῶν V aliique. 218. δεῖ] χρὴ V. 229. καὶ γενοῦ — ἁγεμὼν D.] ἁγεμὼν — καὶ γενοῦ 231. Τροΐας Lachmannus] Τροίας 238. Φθιάδων δ'] δ' om. Flor. duo. Iidem οἴκων pro ἵππων. ἄντυγα] ἄντυγι V. 248. δυσάλιον V aliique et scholiasta. δυσάλιος alii. 256. γᾶν D.] γαῖαν V. γαίας vel γαίᾳ alii. 260. ἐνέγκοιθ' Musgravius] ἐνέγκοι

ἐς χέρας γόον, ὃς ἐπὶ πτόλιν
ὅς ἐπὶ γᾶν Τροΐαν χιλιόναυν ἦλυθ' ἔχων στρατείαν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἄναξ, τοιούτων δεσπόταισιν ἄγγελος
εἴην τὸ λοιπὸν οἷά σοι φέρω μαθεῖν.
ΕΚ. ἦ πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόσκειται φρενί·
καὶ γὰρ σὺ ποίμνας δεσπόταις τελεσφόρους
ἥκειν ἔοικας ἀγγελῶν ἵν' οὐ πρέπει.
οὐκ οἶσθα δῶμα τοὐμὸν ἢ θρόνους πατρός,
οἷ χρῆν γεγωνεῖν σ' εὐτυχοῦντα ποίμνια;
ΑΓ. σκαιοὶ βοτῆρές ἐσμεν· οὐκ ἄλλως λέγεις·
ἀλλ' οὐδὲν ἧσσόν σοι φέρω κεδνοὺς λόγους.
ΕΚ. παῦσαι λέγων μοι τὰς προσαυλείους τύχας·
μάχας πρὸ χειρῶν καὶ δόρη βαστάζομεν.
ΑΓ. τοιαῦτα κἀγὼ σημανῶν ἐλήλυθα·
ἀνὴρ γὰρ ἀλκῆς μυρίας στρατηλατῶν
στείχει φίλος σοὶ ξύμμαχός τε τῇδε γῇ.
ΕΚ. ποίας πατρῴας γῆς ἐρημώσας πέδον;
ΑΓ. Θρῄκης· πατρὸς δὲ Στρυμόνος κικλήσκεται.
ΕΚ. Ῥῆσον τιθέντ' ἔλεξας ἐν Τροίᾳ πόδα.
ΑΓ. ἔγνως· λόγου δὲ δὶς τόσου μ' ἐκούφισας.
ΕΚ. καὶ πῶς πρὸς Ἴδης ὀργάδας πορεύεται,
πλαγχθεὶς πλατείας πεδιάδος θ' ἁμαξιτοῦ;
ΑΓ. οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς, εἰκάσαι γε μὴν πάρα.
νυκτὸς γὰρ οὔτι φαῦλον ἐμβαλεῖν στρατόν,
κλύοντα πλήρη πεδία πολεμίας χερός.
φόβον δ' ἀγρώσταις, οἳ κατ' Ἰδαῖον λέπας
οἰκοῦμεν αὐτόρριζον ἑστίαν χθονός,
παρέσχε, δρυμὸν νυκτὸς ἔνθηρον μολών.
πολλῇ γὰρ ἠχῇ Θρῄκιος ῥέων στρατὸς
ἔστειχε· θάμβει δ' ἐκπλαγέντες ἵεμεν
ποίμνας πρὸς ἄκρας, μή τις Ἀργείων μόλῃ
λεηλατήσων καὶ σὰ πορθήσων σταθμά,
πρὶν δὴ δι' ὤτων γῆρυν οὐχ Ἑλληνικὴν
ἐδεξάμεσθα καὶ μετέστημεν φόβου.
στείχων δ' ἄνακτος προυξερευνητὰς ὁδοῦ
ἀνιστόρησα Θρῃκίοις προσφθέγμασι
τίς ὁ στρατηγὸς καὶ τίνος κεκλημένος
στείχει πρὸς ἄστυ Πριαμίδαισι σύμμαχος.
καὶ πάντ' ἀκούσας ὧν ἐφιέμην μαθεῖν
ἔστην· ὁρῶ δὲ Ῥῆσον ὥστε δαίμονα
ἑστῶτ' ἐν ἱππείοισι Θρῃκίοις ὄχοις.
χρυσῆ δὲ πλάστιγξ αὐχένα ζυγηφόρον
πώλων ἔκληε χιόνος ἐξαυγεστέρων.
πέλτη δ' ἐπ' ὤμων χρυσοκολλήτοις τύποις
ἔλαμπε· Γοργὼ δ' ὡς ἀπ' αἰγίδος θεᾶς
χαλκῆ μετώποις ἱππικοῖσι πρόσδετος
πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον.
στρατοῦ δὲ πλῆθος οὐδ' ἂν ἐν ψήφου λόγῳ
θέσθαι δύναι' ἄν, ὡς ἄπλατον ἦν ἰδεῖν,
πολλοὶ μὲν ἱππῆς, πολλὰ πελταστῶν τέλη,
πολλοὶ δ' ἀτράκτων τοξόται, πολὺς δ' ὄχλος
γυμνὴς ὁμαρτῇ Θρῃκίαν ἔχων στολήν.
τοιόσδε Τροίᾳ ξύμμαχος πάρεστ' ἀνήρ,
ὃν οὔτε φεύγων οὔθ' ὑποσταθεὶς δορὶ
ὁ Πηλέως παῖς ἐκφυγεῖν δυνήσεται.
ΧΟ. ὅταν πολίταις εὐσταθῶσι δαίμονες,
ἕρπει κατάντης ξυμφορὰ πρὸς τἀγαθά.
ΕΚ. πολλούς, ἐπειδὴ τοὐμὸν εὐτυχεῖ δόρυ
καὶ Ζεὺς πρὸς ἡμῶν ἐστιν, εὑρήσω φίλους.
ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν δεόμεθ', οἵτινες πάλαι
μὴ ξυμπονοῦσιν, ἡνίκ' ἐξώστης Ἄρης
ἔθραυε λαίφη τῆσδε γῆς μέγας πνέων.
Ῥῆσος δ' ἔδειξεν οἷος ἦν Τροίᾳ φίλος·
ἥκει γὰρ ἐς δαῖτ', οὐ παρὼν κυνηγέταις
αἱροῦσι λείαν οὐδὲ συγκαμὼν δορί.
ΧΟ. ὀρθῶς ἀτίζεις κἀπίμομφος εἶ φίλοις·
δέχου δὲ τοὺς θέλοντας ὠφελεῖν πόλιν.
ΕΚ. ἀρκοῦμεν οἱ σῴζοντες Ἴλιον πάλαι.
ΧΟ. πέποιθας ἤδη πολεμίους ᾑρηκέναι;
ΕΚ. πέποιθα· δείξει τοὐπιὸν σέλας θεοῦ.
ΧΟ. ὅρα τὸ μέλλον· πόλλ' ἀναστρέφει θεός.
ΕΚ. μισῶ φίλοισιν ὕστερον βοηδρομεῖν.
ΑΓ. ἄναξ, ἀπωθεῖν ξυμμάχους ἐπίφθονον.
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
φόβος γένοιτ' ἂν πολεμίοις ὀφθεὶς μόνον.
ΧΟ. ὁ δ' οὖν, ἐπείπερ ἦλθε, σύμμαχος μὲν οὔ,
ξένος δὲ πρὸς τράπεζαν ἡκέτω ξένων·
χάρις γὰρ αὐτῷ Πριαμιδῶν διώλετο.
ΕΚ. σύ τ' εὖ παραινεῖς καὶ σὺ καιρίως σκοπεῖς·
ὁ χρυσοτευχὴς οὕνεκ' ἀγγέλου λόγων
Ῥῆσος παρέσται τῇδε σύμμαχος χθονί.
ΧΟ. Ἀδράστεια μὲν ἁ Διὸς παῖς
εἴργοι στομάτων φθόνον·
φράσω γὰρ δὴ ὅσον μοι
ψυχᾷ προσφιλές ἐστιν εἰπεῖν.
ἥκεις, ὦ ποταμοῦ παῖ,
ἥκεις, ἐπλάθης Φρυγίαν πρὸς αὐλὰν
ἀσπαστός, ἐπεί σε χρόνῳ
Πιερὶς μάτηρ ὅ τε καλλιγέφυρος ποταμὸς πορεύει
Στρυμών, ὅς ποτε τᾶς μελῳδοῦ 351
Μούσας δι' ἀκηράτων
δινηθεὶς ὑδροειδὴς
κόλπων σὰν ἐφύτευσεν ἥβαν.
σύ μοι Ζεὺς ὁ φαναῖος
ἥκεις διφρεύων βαλιαῖσι πώλοις.
νῦν, ὦ πατρὶς ὦ Φρυγία,
ξὺν θεῷ νῦν σοι τὸν ἐλευθέριον Ζῆνα πάρεστιν εἰ- [πεῖν.
ἆρά ποτ' αὖθις ἁ παλαιὰ
Τροία τοὺς προπότας παναμερεύσει
θιάσους ἐρώτων
ψαλμοῖσι καὶ κυλίκων οἰνοπλανήτοις
ἐπιδεξίοις ἁμίλλαις,
κατὰ πόντον Ἀτρειδᾶν
Σπάρταν οἰχομένων Ἰλιάδος παρ' ἀκτᾶς;
ὦ φίλος, εἴθε μοι
σᾷ χερὶ καὶ σῷ δορὶ πράξας τάδ' ἐς οἶκον ἔλθοις·
ἐλθέ, φάνηθι, τὰν ζάχρυσον

342—350. = 351—359.
360—369. = 370—379.

---

261. πτόλιν] πόλιν Flor. unus. 262. ἐπὶ γᾶν] Fort. ἐς γᾶν, ut dixi in Descriptione metrorum p. 144. Τροΐαν D.] Τροίαν 263. ἤλυθ'] Vel ἦλθεν. στρατείαν Heathius] στρατιάν 270. οἷ V. οὗ vel οἷς alii. ποίμνια] ποιμνίων V. 274. μάχας] αἰχμάς Meinekius. 276. ἀλκῆς ed. Ald. ἀρχῆς codices. 283. θ' ἁμαξιτοῦ Barnesius] τ' ἁμαξιτοῦ 296. ὁδοῦ V. στρατοῦ alii. 305. πέλτη δ' ἐπ'] πέλτης ἐπ' V et Flor. unus. ὤμων] ὦμον V. τύποις] δίφροις V (ex Phoen. 2.) 306. Γοργὼ] γοργὼν V et plerique.

323. ἔθραυε V. ἔθραυσε vel ἔφαυσε alii. 334—338. nuncio, 339—341. choro tribuit V. Post v. 334. unius versus defectum indicavit Paleius, cuius haec fere sententia fuerit, οὗτος γάρ, εἰ καὶ μὴ μάχης καιρῷ πάρα. Neque enim φόβος γένοιτ' ἄν, non addito οὗτος, dici poterat. 336. ὁ δ' Nauckius] ὅδ' 359. εἰπεῖν] ἰδεῖν V et Flor. unus, quod ᾄδειν esse videtur Bothio. 363. ψαλμοῖσι Canterus] ψάλμασι 364. ἐπιδεξίοις Musgravius] ὑποδεξίαις, quod per ὑποδεκτικαῖς explicat scholiasta. ὑποδεξίοις Flor. unus: unde ἐπιδεξίοις L. Dindorfius in Thes. vol. 3. p. 1568. 369. ἐς Ald. εἰς codices.

Πηλείδᾳ προβαλοῦ κατ' ὄμμα πέλταν
δοχμίαν πεδαίρων,
σχιστὰν παρ' ἄντυγα πώλους ἐρεθίζων
δίβολόν τ' ἄκοντα πάλλων.
σὲ γὰρ οὔτις ὑποστὰς
Ἀργείας ποτ' ἐν Ἥρας δαπέδοις χορεύσει·
ἀλλά νιν ἅδε γᾶ
καπφθίμενον Θρῃκὶ μόρῳ φίλτατον ἄχθος οἴσει.
ἰὼ ἰώ.
μέγας ὦ βασιλεῦ, καλόν, ὦ Θρῄκη,
σκύμνον ἔθρεψας πολίαρχον ἰδεῖν.
ἴδε χρυσόδετον σώματος ἀλκήν,
κλύε καὶ κόμπους κωδωνοκρότους
παρὰ πορπάκων κελαδοῦντας.
θεός, ὦ Τροία, θεός, αὐτὸς Ἄρης,
ὁ Στρυμόνιος πῶλος ἀοιδοῦ
Μούσης ἥκων καταπνεῖ σε.

ΡΗΣΟΣ.

χαῖρ', ἐσθλ' ἀπ' ἐσθλοῦ παῖ, τύραννε τῆσδε γῆς,
Ἕκτορ· παλαιᾷ σ' ἡμέρᾳ προσεννέπω.
χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα καὶ προσήμενον
πύργοισιν ἐχθρῶν· ξυγκατασκάψων δ' ἐγὼ
τείχη πάρειμι καὶ νεῶν πρήσων σκάφη.

ΕΚ. παῖ τῆς μελῳδοῦ μητέρος, Μουσῶν μιᾶς,
Θρῃκός τε ποταμοῦ Στρυμόνος, φιλῶ λέγειν
τἀληθὲς ἀεὶ κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ.
πάλαι πάλαι χρῆν τῇδε συγκάμνειν χθονὶ
ἐλθόντα, καὶ μὴ τοὐπὶ σ' Ἀργείων ὕπο
Τροίαν ἐᾶσαι πολεμίων πεσεῖν δορί.
οὐ γάρ τι λέξεις ὡς ἄκλητος ὢν φίλοις
οὐκ ἦλθες οὐδ' ἤμυνας οὐδ' ἐπεστράφης.
τίς γάρ σε κῆρυξ ἢ γερουσία Φρυγῶν
ἐλθοῦσ' ἀμύνειν οὐκ ἐπέσκηψεν πόλει;
ποίων δὲ δώρων κόσμον οὐκ ἐπέμψαμεν;
σὺ δ' ἐγγενὴς ὢν βάρβαρός τε βαρβάρους
Ἕλλησιν ἡμᾶς προὔπιες τὸ σὸν μέρος.
καίτοι σε μικρᾶς ἐκ τυραννίδος μέγαν
Θρῃκῶν ἄνακτα τῆδ' ἔθηκ' ἐγὼ χερί,
ὅτ' ἀμφὶ Πάγγαιόν τε Παιόνων τε γῆν
Θρῃκῶν ἀρίστοις ἐμπεσὼν κατὰ στόμα
ἔρρηξα πέλτην, σοὶ δὲ δουλώσας λεὼν
παρέσχον· ὧν σὺ λακτίσας πολλὴν χάριν,
φίλων νοσούντων ὕστερος βοηδρομεῖς.
οἱ δ' οὐδὲν ἡμῖν ἐν γένει πεφυκότες
πάλαι παρόντες οἱ μὲν ἐν χωστοῖς τάφοις
κεῖνται πεσόντες, πίστις οὐ σμικρὰ πόλει,
οἱ δ' ἐν θ' ὅπλοισι καὶ παρ' ἱππείοις ὄχοις
ψυχρὰν ἄησιν δίψιόν τε πῦρ θεοῦ
μένουσι καρτεροῦντες, οὐκ ἐν δεμνίοις
πυκνὴν ἄμυστιν ὡς σὺ δεξιούμενοι.
ταῦθ', ὡς ἂν εἰδῇς Ἕκτορ' ὄντ' ἐλεύθερον,
καὶ μέμφομαί σοι καὶ λέγω κατ' ὄμμα σόν.

ΡΗ. τοιοῦτός εἰμι καὐτός· εὐθεῖαν λόγων
τέμνω κέλευθον κοὐ διπλοῦς πέφυκ' ἀνήρ.
ἐγὼ δὲ μεῖζον ἢ σὺ τῆσδ' ἀπὼν χθονὸς
λύπῃ πρὸς ἧπαρ δυσφορῶν ἐτειρόμην·
ἀλλ' ἀγχιτέρμων γαῖά μοι, Σκύθης λεώς,
μέλλοντι νόστον τὸν πρὸς Ἴλιον περᾶν
ξυνῆψε πόλεμον· Εὐξένου δ' ἀφικόμην
πόντου πρὸς ἀκτάς, Θρῇκα πορθμεύσας στρατόν.
ἔνθ' αἱματηρὸς πέλανος ἐς γαῖαν Σκύθης
ἠντλεῖτο λόγχῃ, Θρῇξ τε συμμιγὴς φόνος.
τοιάδε τοί μ' ἀπεῖργε συμφορὰ πέδον
Τροίας ἱκέσθαι ξύμμαχόν τέ σοι μολεῖν.
ἐπεὶ δ' ἔπερσα, τῶνδ' ὁμηρεύσας τέκνα,
τάξας ἔτειον δασμὸν ἐς δόμους φέρειν,
ἥκω περάσας ναυσὶ πόντιον στόμα,
τὰ δ' ἄλλα πεζὸς γῆς περῶν ὁρίσματα,
οὐχ ὡς σὺ κομπεῖς τὰς ἐμὰς ἀμύστιδας,
οὐδ' ἐν ζαχρύσοις δώμασιν κοιμώμενος,
ἀλλ' οἷα πόντον Θρῄκιον φυσήματα
κρυσταλλόπηκτα Παιόνας τ' ἐπεζάρει,
ξὺν τοῖσδ' ἄυπνος οἶδα τλὰς πορπάμασιν.
ἀλλ' ὕστερον μὲν ἦλθον, ἐν καιρῷ δ' ὅμως·
σὺ μὲν γὰρ ἤδη δέκατον αἰχμάζεις ἔτος
κοὐδὲν περαίνεις, ἡμέραν δ' ἐξ ἡμέρας
ῥίπτεις κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρη·
ἐμοὶ δὲ φῶς ἓν ἡλίου καταρκέσει
πέρσαντι πύργους ναυστάθμοις ἐπεσπεσεῖν
κτεῖναί τ' Ἀχαιούς· θατέρᾳ δ' ἀπ' Ἰλίου
πρὸς οἶκον εἶμι, συντεμὼν τοὺς σοὺς πόνους.
ὑμῶν δὲ μή τις ἀσπίδ' ἄρηται χερί·
ἐγὼ γὰρ ἕξω τοὺς μέγ' αὐχοῦντας δορὶ
πέρσας Ἀχαιούς, καίπερ ὕστερος μολών.

ΧΟ. ἰὼ ἰώ.
φίλα θροεῖς, φίλος Διόθεν εἶ· μόνον
φθόνον ἄμαχον ὕπατος
Ζεὺς ἐθέλοι τὸν ἀμφὶ
σοῖσι λόγοισιν εἴργειν.
τὸ δὲ νάϊον Ἀργόθεν δόρυ
οὔτε πρὶν οὔτε νῦν τιν' ἀνδρῶν
ἐπόρευσε σέθεν κρείσσω.
πῶς μοι Ἀχιλλεὺς τὸ σὸν ἔγχος ἂν δύναιτο,
πῶς δ' Αἴας ὑπομεῖναι;
εἰ γὰρ ἐγὼ τόδ' ἔτ' ἦμαρ εἰσίδοιμ', ἄναξ,
ὅτῳ πολυφόνου
χειρὸς ἄποινα σᾷ φέροις λόγχᾳ.

ΡΗ. τοιαῦτα μέν σοι τῆς μακρᾶς ἀπουσίας
πρᾶξαι παρέξω· ξὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω,
ἐπειδὰν ἐχθρῶν τήνδ' ἐλευθέραν πόλιν
θῶμεν θεοῖσί τ' ἀκροθίνι' ἐξέλῃς,
ξὺν σοὶ στρατεύειν γῆν ἐπ' Ἀργείων θέλω
καὶ πᾶσαν ἐλθὼν Ἑλλάδ' ἐκπέρσαι δορί,
ὡς ἂν μάθωσιν ἐν μέρει πάσχειν κακῶς.

ΕΚ. εἰ τοῦ παρόντος τοῦδ' ἀπαλλαχθεὶς κακοῦ
πόλιν νεμοίμην ὡς τὸ πρίν ποτ' ἀσφαλῆ,
ἦ κάρτα πολλὴν θεοῖς ἂν εἰδείην χάριν.
τὰ δ' ἀμφὶ τ' Ἄργος καὶ νομὸν τὸν Ἑλλάδος

451—466. = 820—832.

371. Πηλείδα προβαλοῦ Ald. προβαλοῦ πηλείδα codices. 373. πώλους Reiskius] κώλοις κώλοις ἐρεθίζων om. V et Flor. duo. 379. καπφθίμενον Elmsleius (*Classical Journal* 17. p. 59.)] καταφθίμενον. καπφθιμένου est in Suppl. 981. Θρῃκὶ Ald. θρηκίων vel θρηκίῳ codices. 388. ἐσθλ' ἀπ' D.] ἐσθλός, quod om. V, habet Chr. P. 2098. παῖ V et Chr. P. παῖς alii. 412. ὕστερος] ὕστερον plerique, inter quos V. 423. τέμνω Nauckius] τέμνων

432. ἀπεῖργε] ἀπῆγε V. 438. ὡς] ἂς Vaterus. τὰς ἐμὰς] ἑλκύσας (ut Cycl. 417.) Musgravius. 441. κρυσταλλόπηκτα] κρυσταλλόπηγα vel κρυσταλλόπηκτον Kirchhoffius. ἐπεζάρει Canterus] ἐπεζάτει 443. πορπάμασιν Porsonus] πορπάσμασιν (πορπήμασιν deteriores) 446. ῥίπτεις Sallierius] πίπτεις Ἄρη] ἄρην V. 448. ναυστάθμοις] ναυστάθμους V. 449. θατέρᾳ Brunckius] θητέρᾳ 451. ἄρηται L. Dindorfius] αἴρηται 452. ἕξω] ἔρξω (debebat εἴρξω) Hermannus. μέγ' αὐχοῦντας] μεγαλαυχοῦντας V et Flor. duo. 457. τὸν addidit Hermannus. 458. σοῖσι Hermannus] σοῖς 464. ἔτ' addidit D. in ed. Oxon. a. 1851. 465. ὅτῳ Nauckius] ὅπως ἄποινα σᾷ φέροις (vel λάβοις) Hartungus] ἀποινάσαιο, quod scholiasta explicat εἰσπράξαιο, τιμωρήσαιο. 467. πρᾶξαι] πρᾶξιν Kirchhoffius.

οὐχ ὧδε πορθεῖν ῥᾴδι' ὡς λέγεις δορί.
ΡΗ. οὐ τούσδ' ἀριστῆς φασιν Ἑλλήνων μολεῖν;
ΕΚ. κοὐ μεμφόμεσθά γ', ἀλλ' ἅδην ἐλαύνομαι.
ΡΗ. οὐκοῦν κτανόντες τούσδε πᾶν εἰργάσμεθα.
ΕΚ. μή νυν τὰ πόρσω τἀγγύθεν μεθεὶς σκόπει.
ΡΗ. ἀρκεῖν ἔοικέ σοι παθεῖν, δρᾶσαι δὲ μή.
ΕΚ. πολλῆς γὰρ ἄρχω κἀνθάδ' ὢν τυραννίδος.
ἀλλ' εἴτε λαιὸν εἴτε δεξιὸν κέρας
εἴτ' ἐν μέσοισι συμμάχοις, πάρεστί σοι
πέλτην ἐρεῖσαι καὶ καταστῆσαι στρατόν.
ΡΗ. μόνος μάχεσθαι πολεμίοις, Ἕκτορ, θέλω.
εἰ δ' αἰσχρὸν ἡγεῖ μὴ ξυνεμπρῆσαι νεῶν
πρύμνας, πονήσας τὸν πάρος πολὺν χρόνον,
τάξον μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα.
ΕΚ. οὐκ ἔστ' ἐκείνῳ θοῦρον ἀντᾶραι δόρυ.
ΡΗ. καὶ μὴν λόγος γ' ἦν ὡς ἔπλευσ' ἐπ' Ἴλιον.
ΕΚ. ἔπλευσε καὶ πάρεστιν· ἀλλὰ μηνίων
στρατηλάταισιν οὐ ξυναίρεται δόρυ.
ΡΗ. τίς δὴ μετ' αὐτὸν ἄλλος εὐδοξεῖ στρατοῦ;
ΕΚ. Αἴας ἐμοὶ μὲν οὐδὲν ἡσσᾶσθαι δοκεῖ
χὠ Τυδέως παῖς· ἔστι δ' αἱμυλώτατον
κρότημ' Ὀδυσσεὺς, λῆμά τ' ἀρκούντως θρασὺς,
εἰς πλεῖστα χώραν τήνδ' ἀνὴρ καθυβρίσας,
ὃς εἰς Ἀθάνας σηκὸν ἔννυχος μολὼν
κλέψας ἄγαλμα ναῦς ἐπ' Ἀργείων φέρει.
ἤδη δ' ἀγύρτης πτωχικὴν ἔχων στολὴν
εἰσῆλθε πύργους, πολλὰ δ' Ἀργείοις κακὰ
ἠρᾶτο, πεμφθεὶς Ἰλίου κατάσκοπος·
κτανὼν δὲ φρουροὺς καὶ παραστάτας πυλῶν
ἐξῆλθεν· ἀεὶ δ' ἐν λόχοις εὑρίσκεται
Θυμβραῖον ἀμφὶ βωμὸν ἄστεως πέλας
θάσσων, κακῷ δὲ μερμέρῳ παλαίομεν.
ΡΗ. οὐδεὶς ἀνὴρ εὔψυχος ἀξιοῖ λάθρα
κτεῖναι τὸν ἐχθρὸν, ἀλλ' ἰὼν κατὰ στόμα.
τοῦτον δ', ὃν ἵζειν φῂς σὺ κλωπικὰς ἕδρας
καὶ μηχανᾶσθαι, ζῶντα συλλαβὼν ἐγὼ
πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισιν ἀμπείρας ῥάχιν
στήσω πετηνοῖς γυψὶ θοινατήριον.
λῃστὴν γὰρ ὄντα καὶ θεῶν ἀνάκτορα
συλῶντα δεῖ νιν τῷδε κατθανεῖν μόρῳ.
ΕΚ. νῦν μὲν καταυλίσθητε· καὶ γὰρ εὐφρόνη.
δείξω δ' ἐγώ σοι χῶρον ἔνθα χρὴ στρατὸν
τὸν σὸν νυχεῦσαι τοῦ τεταγμένου δίχα.
ξύνθημα δ' ἡμῖν Φοῖβος, ἤν τι καὶ δέῃ,
μέμνησ' ἀκούσας Θρῃκί τ' ἄγγειλον στρατῷ.
ὑμᾶς δὲ βάντας χρὴ προταινὶ τάξεων
φρουρεῖν ἐγερτὶ καὶ νεῶν κατάσκοπον
δέχθαι Δόλωνα· καὶ γὰρ, εἴπερ ἐστὶ σῶς,
ἤδη πελάζει στρατοπέδοισι Τρωικοῖς.
ΧΟ. τίνος ἁ φυλακά; τίς ἀμείβει
τὰν ἐμὰν πρῶτα;

527—545. = 546—564.

δύεται σημεῖα καὶ ἑπτάποροι [τᾶται.
Πλειάδες αἰθέριαι· μέσα δ' αἰετὸς οὐρανοῦ πο-
ἔγρεσθε, τί μέλλετε; κοιτᾶν
ἔξιτε πρὸς φυλακάν.
οὐ λεύσσετε μηνάδος αἴγλαν;
ἀὼς δὴ πέλας ἀὼς
γίγνεται, καί τις προδρόμων ὅδε γ' ἐστὶν ἀστήρ.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

τίς ἐκηρύχθη πρώτην φυλακήν;
⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ –
ΗΜ. Β. Μυγδόνος ὄν φασι Κόροιβος.
ΗΜ. Α. τίς γὰρ ἐπ' αὐτῷ; ΗΜ. Β. Κίλικας Παίων
στρατὸς ἤγειρεν, Μυσοὶ δ' ἡμᾶς.
ΗΜ. Α. οὐκοῦν Λυκίους πέμπτην φυλακὴν
βάντας ἐγείρειν
καιρὸς κλήρου κατὰ μοῖραν.
ΧΟ. καὶ μὴν ἀΐω, Σιμόεντος
ἡμένα κοίτας
φοινίας ὑμνεῖ πολυχορδοτάτᾳ
γήρυϊ παιδολέτωρ μελοποιὸς ἀηδονὶς μέριμναν·
ἤδη δὲ νέμουσι κατ' Ἴδαν
ποίμνια· νυκτιβρόμου
σύριγγος ἰὰν κατακούω·
θέλγει δ' ὄμματος ἕδραν
ὕπνος· ἅδιστος γὰρ ἔβα βλεφάροις πρὸς ἀοῦς.
ΗΜ. Α. τί ποτ' οὐ πελάθει σκοπὸς, ὃν ναῶν
Ἕκτωρ ὤτρυνε κατόπταν;
ΗΜ. Β. ταρβῶ· χρόνιος γὰρ ἄπεστιν.
ΗΜ. Α. ἀλλ' ἢ κρυπτὸν λόχον ἐσπαίσας
διόλωλε; τάχ' ἂν δ' εἴη φανερόν.
ΗΜ. Β. αὐδῶ Λυκίους πέμπτην φυλακὴν
βάντας ἐγείρειν
ἡμᾶς κλήρου κατὰ μοῖραν.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

Διόμηδες, οὐκ ἤκουσας — ἢ κενὸς ψόφος
στάζει δι' ὤτων; — τευχέων τινὰ κτύπον;

ΔΙΟΜΗΔΗΣ.

οὔκ, ἀλλὰ δεσμὰ πωλικῶν ἐξ ἀντύγων
κλάζει σιδήρου· κἀμέ τοι, πρὶν ᾐσθόμην
δεσμῶν ἀραγμὸν ἱππικῶν, ἔδυ φόβος.
ΟΔ. ὅρα κατ' ὄρφνην μὴ φύλαξιν ἐντύχῃς.
ΔΙ. φυλάξομαί τοι κἀν σκότῳ τιθεὶς πόδα.
ΟΔ. ἢν δ' οὖν ἐγείρῃς, οἶσθα σύνθημα στρατοῦ;
ΔΙ. Φοῖβον Δόλωνος οἶδα σύμβολον κλύων.
ΟΔ. ἔα.
εὐνὰς ἐρήμους τάσδε πολεμίων ὁρῶ.
ΔΙ. καὶ μὴν Δόλων γε τάσδ' ἔφραζεν Ἕκτορος
κοίτας, ἐφ' ᾧπερ ἔγχος εἵλκυσται τόδε.
ΟΔ. τί δῆτ' ἂν εἴη; μῶν λόχος βέβηκέ ποι;
ΔΙ. ἴσως ἐφ' ἡμῖν μηχανὴν στήσων τινά.
ΟΔ. θρασὺς γὰρ Ἕκτωρ νῦν, ἐπεὶ κρατεῖ, θρασύς.
ΔΙ. τί δῆτ', Ὀδυσσεῦ, δρῶμεν; οὐ γὰρ ηὕρομεν

---

479. ἀριστῆς D.] ἀριστέας vel ἀριστεῖς 480. ἐλαύνομαι Hartungus] ἐλαύνομεν 481. πᾶν V aliique, πάντ' alii. εἰργάσμεθα] εἰργάσμεθ' ἂν codices nonnulli. 482. πόρσω D.] πόρρω 492. ἀντᾶραι Halbertsma] ἐντάξαι 496. τίς δὴ] τίς δὲ V. τί δαὶ Flor. unus. 500. εἰς Hermannus] καὶ (εἰς pro τήνδ' coniecerat Boissonadius.) 505. Ἰλίου Ald. Ἴλιον codices. 506. πυλῶν] φρυγῶν V. 515. πετηνοῖς cod. Havn. πετεινοῖς ceteri. θοινατήριον] Hesychius, θοινητήριον: κατάβρωμα, τροφή. 517. μόρῳ] πότμῳ V: sed μόρῳ Chr. P. 1450. 518. καταυλίσθητε] καταυλίσθητι Kirchhoffius. 522. τ'] δ' V. 525. δέχθαι ed. Ald. δέχεσθαι codices: quod fortasse verbi μένειν glossema est. 528. ἐμὰν πρῶτα; δύεται Nauckius] ἐμὰν πρῶτα; δύεται Ald. et fortasse codices. In posterioribus editionibus ἐμάν; πρῶτα δύεται: quod scholiasta quoque legit.

533. ἔξιτε, collato Chr. P. 1850., Hartungus] ἔγρεσθε 536. προδρόμων Musgravius] πρὸ δόμων ὅδε] οὐδέ V. 537. ἐκηρύχθη] ἐκληρώθη Dobraeus. Post 537. excidit versus respondens versui 558. 539. ὃν Hermannus] υἱόν Κόροιβος L. Dindorfius] Κόροιβον 550. παιδολέτωρ Ald. ἁ παιδολέτωρ codices. μέριμναν vel μερίμνας Heathius] μέριμνα 551—630. exciderunt ex V. 552. νυκτιβρόμου Piersonus] νυκτιδρόμου 555. βλεφάροις Musgravius] βλεφάροισι 560. εἰς παῖσας Flor. unus. εἰσπεσὼν ceteri. 561. ἂν δ' εἴη φανερόν Hermannus] ἂν εἴη φοβερόν μοι (μοι deletum in Ald.) 577. ποι libri nonnulli. πῃ alii.

τὸν ἄνδρ' ἐν εὐναῖς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
ΟΔ. στείχωμεν ὡς τάχιστα ναυστάθμων πέλας.
σώζει γὰρ αὐτὸν ὅστις εὐτυχῆ θεῶν
τίθησιν· ἡμῖν δ' οὐ βιαστέον τύχην.
ΔΙ. οὐκοῦν ἐπ' Αἰνέαν ἢ τὸν ἔχθιστον Φρυγῶν
Πάριν μολόντε χρὴ καρατομεῖν ξίφει.
ΟΔ. πῶς οὖν ἐν ὄρφνῃ πολεμίων ἀνὰ στρατὸν
ζητῶν δυνήσει τούσδ' ἀκινδύνως κτανεῖν;
ΔΙ. αἰσχρόν γε μέντοι ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολειν,
δράσαντε μηδὲν πολεμίους νεώτερον.
ΟΔ. πῶς δ' οὐ δέδρακας; οὐ κτανόντε ναυστάθμων
κατάσκοπον Δόλωνα σώζομεν τάδε
σκυλεύματ'; ἢ πᾶν στρατόπεδον πέρσειν δοκεῖς;
πιθοῦ, πάλιν στείχωμεν. εὖ δ' εἴη τύχη.

ΑΘΑΝΑ.

ποῖ δὴ λιπόντε Τρωικῶν ἐκ τάξεων
χωρεῖτε, λύπῃ καρδίαν δεδηγμένοι,
εἰ μὴ κτανεῖν σφῷν Ἕκτορ' ἢ Πάριν θεὸς
δίδωσιν; ἄνδρα δ' οὐ πέπυσθε σύμμαχον
Τροίᾳ μολόντα Ῥῆσον οὐ φαύλῳ τρόπῳ;
ὃς εἰ διοίσει νύκτα τήνδ' ἐς αὔριον,
οὔτ' ἄν σφ' Ἀχιλλέως οὔτ' ἂν Αἴαντος δόρυ
μὴ πάντα πέρσαι ναύσταθμ' Ἀργείων σχέθοι,
τείχη κατασκάψαντα καὶ πυλῶν ἔσω
λόγχῃ πλατεῖαν ἐσδρομὴν ποιούμενον·
τοῦτον κατακτὰς πάντ' ἔχεις. τὰς δ' Ἕκτορος
εὐνὰς ἔασον καὶ καρατόμους σφαγάς·
ἔσται γὰρ αὐτῷ θάνατος ἐξ ἄλλης χερός.
ΟΔ. δέσποιν' Ἀθάνα, φθέγματος γὰρ ᾐσθόμην
τοῦ σοῦ ξυνήθη γῆρυν· ἐν πόνοισι γὰρ
παροῦσ' ἀμύνεις τοῖς ἐμοῖς ἀεί ποτε·
τὸν ἄνδρα δ' ἡμῖν ποῦ κατηύνασται φράσον,
πόθεν τέτακται βαρβάρου στρατεύματος.
ΑΘ. ὅδ' ἐγγὺς ἧσται κοὐ ξυνήθροισται στρατῷ,
ἀλλ' ἐκτὸς αὐτὸν τάξεων κατηύνασεν
Ἕκτωρ, ἕως ἂν νὺξ ἀμείψηται φάος.
πέλας δὲ πῶλοι Θρῃκίων ἐξ ἁρμάτων
λευκαὶ δέδενται, διαπρεπεῖς ἐν εὐφρόνῃ·
στίλβουσι δ' ὥστε ποταμίου κύκνου πτερόν.
ταύτας κτανόντε δεσπότην κομίζετε,
κάλλιστον οἴκοις σκῦλον· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου
τοιόνδ' ὄχημα χθὼν κέκευθε πωλικόν.
ΟΔ. Διόμηδες, ἢ σὺ κτεῖνε Θρῄκιον λεών,
ἢ 'μοὶ πάρες γε, σοὶ δὲ χρὴ πώλων μέλειν.
ΔΙ. ἐγὼ φονεύσω, πωλοδαμνήσεις δὲ σύ.
τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψὰ καὶ νοεῖν σοφός.
χρὴ δ' ἄνδρα τάσσειν οὗ μάλιστ' ἂν ὠφελῇ.
ΑΘ. καὶ μὴν καθ' ἡμᾶς τόνδ' Ἀλέξανδρον βλέπω
στείχοντα, φυλάκων ἔκ τινος πεπυσμένον
δόξας ἀσήμους πολεμίων μεμβλωκότων.
ΔΙ. πότερα σὺν ἄλλοις ἢ μόνος πορεύεται;
ΑΘ. μόνος· πρὸς εὐνὰς δ', ὡς ἔοικεν, Ἕκτορος
χωρεῖ, κατόπτας σημανῶν ἥκειν στρατοῦ.
ΔΙ. οὔκουν ὑπάρχειν τόνδε κατθανόντα χρή;
ΑΘ. οὐκ ἂν δύναιο τοῦ πεπρωμένου πλέον.
τοῦτον δὲ πρὸς σῆς χειρὸς οὐ θέμις θανεῖν.
ἀλλ' ᾧπερ ἥκεις μορσίμους φέρων σφαγὰς
τάχυν'· ἐγὼ δὲ τῷδε σύμμαχος Κύπρις
δοκοῦσ' ἀρωγὸς ἐν πόνοις παραστατεῖν
σαθροῖς λόγοισιν ἐχθρὸν ἄνδρ' ἀμείψομαι.
καὶ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εἶπον· ὃν δὲ χρὴ παθεῖν,
οὐκ οἶδεν, οὐδ' ἤκουσεν ἐγγὺς ὢν λόγου.

ΠΑΡΙΣ.

σὲ τὸν στρατηγὸν καὶ κασίγνητον λέγω,
Ἕκτορ, καθεύδεις; οὐκ ἐγείρεσθαι σ' ἐχρῆν;
ἐχθρῶν τις ἡμῖν χρίμπτεται στρατεύματι,
ἢ κλῶπες ἄνδρες ἢ κατάσκοποί τινες.
ΑΘ. θάρσει· φυλάσσει σ' ἥδε πρευμενὴς Κύπρις.
μέλει δ' ὁ σός μοι πόλεμος, οὐδ' ἀμνημονῶ
τιμῆς, ἐπαινῶ δ' εὖ παθοῦσα πρὸς σέθεν.
καὶ νῦν ἐπ' εὐτυχοῦντι Τρωικῷ στρατῷ
ἥκω, πορεύουσ' ἄνδρα σοι μέγαν φίλον,
τῆς ὑμνοποιοῦ παῖδα Θρῄκιον θεᾶς
Μούσης, πατρὸς δὲ Στρυμόνος κικλήσκεται.
ΠΑ. ἀεί ποτ' εὖ φρονοῦσα τυγχάνεις πόλει
κἀμοί, μέγιστον δ' ἐν βίῳ κειμήλιον
κρίνας σέ φημι τῇδε προσθέσθαι πόλει.
ἥκω δ' ἀκούσας οὐ τορῶς, φήμη δέ τις
φύλαξιν ἐμπέπτωκεν ὡς κατάσκοποι
ἥκουσ' Ἀχαιῶν. χὠ μὲν οὐκ ἰδὼν λέγει,
ὁ δ' εἰσιδὼν μολόντας οὐκ ἔχει φράσαι
ὧν οὕνεκ' εὐνὰς ἦλυθον πρὸς Ἕκτορος.
ΑΘ. μηδὲν φοβηθῇς· οὐδὲν ἐν στρατῷ νέον·
Ἕκτωρ δὲ φροῦδος Θρῇκα κοιμήσων στρατόν.
ΠΑ. σύ τοί με πείθεις, σοῖς τε πιστεύων λόγοις
τάξιν φυλάξων εἶμ' ἐλεύθερος φόβου.
ΑΘ. χώρει· μέλειν γὰρ πάντ' ἐμοὶ δόκει τὰ σά,
ὥστ' εὐτυχοῦντας ξυμμάχους ἐμοὺς ὁρᾶν.
γνώσει δὲ καὶ σὺ τὴν ἐμὴν προθυμίαν.
ὑμᾶς δ' ἀϋτῶ τοὺς ἄγαν ἐρρωμένους,
Λαερτίου παῖ, θηκτὰ κοιμίσαι ξίφη.
κεῖται γὰρ ἡμῖν Θρῄκιος στρατηλάτης,
ἵπποι τ' ἔχονται, πολέμιοι δ' ᾐσθημένοι
χωροῦσ' ἐφ' ὑμᾶς· ἀλλ' ὅσον τάχιστα χρὴ
φεύγειν πρὸς ὁλκοὺς ναυστάθμων. τί μέλλετε
σκηπτοῦ 'πιόντος πολεμίων σῶσαι βίον;
ΗΜ. Α. ἔα ἔα·
βάλλε βάλλε βάλλε βάλλε, θεῖνε θεῖνε· τίς ὅδ' ἀνήρ;
ΗΜ. Β. λεῦσσε λεῦσσε, τοῦτον αὐδῶ· δεῦρο δεῦρο [δεῦρο πᾶς.
ΗΜ. Α. κλῶπες οἵτινες κατ' ὄρφνην τόνδε κινοῦσι στρατόν.
ΗΜ. Β. τόνδ' ἔχω. ΗΜ. Α. καὶ τόνδ' ἔμαρψα. ΗΜ. Β. τίς ὁ λόγος; τίς εἶ πόθεν;
[ΟΔ. οὔ σε χρὴ εἰδέναι· θανεῖ γὰρ σήμερον δράσας κακῶς.]

594. πιθοῦ Bothius] πείθου τύχη duo codices. τυχεῖν ceteri et Chr. P. 2009. 2038. 595. λιπόντε Ald. λιπόντες codices. 600. τήνδ' ἐς αὔριον Reiskius] τὴν ἐπαύριον vel τὴν ἐσαύριον 619. κτανόντε] κτανόντες plerique. 635. χειρὸς post θέμις Harl. Pal.

658. ἰδὼν ex Chr. P. 1876] εἰδὼς 659. εἰσιδὼν] ὡς ἰδὼν V. εἰσιδὼν ceteri cum Chr. P. 662. κοιμήσων V. κοσμήσων ceteri. 670. ἡμῖν] ὑμῖν Valckenarius. 672. τάχιστα χρὴ V. τάχιστ' ἐχρῆν alii. 675—682. In libris haec choro tribuuntur: inter ἡμιχόρια, etsi aliter quam ego, distribuit Badhamus in Philologo vol. 10. p. 337. 675. In codicibus quater βάλε et bis θένε. Correctum in ed. Ald. Apud Aristoph. Ach. 280. est βάλλε βάλλε βάλλε βάλλε ; παῖε παῖε τὸν μιαρόν. τίς ὅδ' ἀνήρ Musgravius] τίς ἀνήρ codices. τίς δ' ἀνήρ Ald. 677. λεῦσσε λεῦσσε Hartungus] λεύσσετε δεῦρο δεῦρο δεῦρο πᾶς D.] δεῦρο δεῦρο πᾶς. Verba haec in libris post στρατόν lecta transposuit Hartungus. 680. ὄρφνην V. ὄρφναν ceteri, ut v. 697. ὄρφνης V, ceteri ὄρφνας. κινοῦσι] κτενοῦσι V. 681. τόνδ' ἔχω — καὶ τόνδ' D.] τούσδ' ἔχω — καὶ (καὶ om. V et Pal.) τούσδ'. Non tot sunt ut τούσδε καὶ τούσδε dici potuerit. Numero duali de Ulixe et Diomede utitur v. 586—595. 773. λόγος] λόχος V et Flor. unus. τίς εἶ πόθεν; D.] πόθεν ἔβας ποδαπὸς εἶ V. πόθεν ἔβας πόδα πῶς εἶ Harl. In Pal. et Flor. uno interpolatum πόθεν σὸν φέρεις πόδα πῶς εἶ. Similes interpolationes sunt v. 702.

683—691. Personae in ed. Ald. sic sunt descriptae 'Οδ. οὐ χρὴ —. Χο. οὐκ ἐρεῖς —. 'Οδ. ἴστω. θάρσει. Χο.

ΗΜ. Α. οὐκ ἐρεῖς ξύνθημα, λόγχην πρὶν διὰ στέρνων μολεῖν;
ΟΔ. ἀλλὰ θάρσει· πέλας ἴθ', ἴστω. ΗΜ. Β. παῖε παῖε παῖε πᾶς.
ΟΔ. ἦ σύ που Ῥῆσον κατεῖδες; ΗΜ. Α. μἀλλὰ τὸν κτενοῦντα σέ.
ΟΔ. ἴσχε πᾶς ἴσχ'. ΗΜ. Β. οὐ μὲν οὖν. ΟΔ. ἆ, φίλιον ἄνδρα μὴ θένῃς.
ΗΜ. Α. καὶ τί δὴ τὸ σῆμα; ΟΔ. Φοῖβος. ΗΜ. Β. ἔμαθον· ἴσχε πᾶς δόρυ.
ΗΜ. Α. οἶσθ' ὅποι βεβᾶσιν ἄνδρες; ΗΜ. Β. τῇδέ πη κατείδομεν.
ΗΜ. Α. ἕρπε πᾶς κατ' ἴχνος αὐτῶν· ἢ βοὴν ἐγερτέον;
ΗΜ. Β. ἀλλὰ συμμάχους ταράσσειν δεινὸν ἐκ νυκτῶν φόβῳ.
ΧΟ. τίς ἀνδρῶν ὁ βάς;
τίς ὃ μέγα θράσος ἐπεύξεται
χέρα φυγὼν ἐμάν;
πόθεν νιν κυρήσω;
τίνι προσεικάσω;

692—709. = 710—727.

ὅστις δι' ὄρφνης ἦλθ' ἀδειμάντῳ ποδὶ
διά τε τάξεων καὶ φυλάκων ἕδρας;
Θεσσαλὸς ἢ
παραλίαν Λοκρῶν νεμόμενος πόλιν;
ἢ νησιώτην σποράδα κέκτηται βίον;
τίς ἦν πόθεν; ποίας πάτρας;
ποῖον ἐπεύχεται τὸν ὕπατον θεῶν;
ΗΜ. Α. ἆρ' ἔστ' Ὀδυσσέως τοὔργον ἢ τίνος τόδε;
ΗΜ. Β. εἰ τοῖς πάροιθεν χρὴ τεκμαίρεσθαι, τί μή;
ΗΜ. Α. δοκεῖς γάρ; ΗΜ. Β. τί μὴν οὔ;
ΗΜ. Α. θρασὺς γοῦν ἐς ἡμᾶς.
ΗΜ. Β. τίς; ἀλκὴν τίν' αἰνεῖς; ΗΜ. Α. Ὀδυσσῆ.
ΗΜ. Β. μὴ κλωπὸς αἴνει φωτὸς αἱμύλον δόρυ.
ΧΟ. ἔβα καὶ πάρος
κατὰ πόλιν ὕπαφρον ὄμμ' ἔχων,
ῥακοδύτῳ στολᾷ
πυκασθείς, ξιφήρης
κρύφιος ἐν πέπλοις.
βίον δ' ἐπαιτῶν εἷρπ' ἀγύρτης τις λάτρις,
ψαφαρόχρουν κάρα πολυπινές τ' ἔχων·
πολλὰ δὲ τὰν
βασιλίδ' ἑστίαν Ἀτρειδᾶν κακῶς
ἔβαζε δῆθεν ἐχθρὸς ὢν στρατηλάταις.
ὄλοιτ' ὄλοιτο πανδίκως,
πρὶν ἐπὶ γᾶν Φρυγῶν ποδὸς ἴχνος βαλεῖν.
ΗΜ. Α. εἴτ' οὖν Ὀδυσσέως εἴτε μή, φόβος μ' ἔχει.
ΗΜ. Β. Ἕκτωρ γὰρ ἡμῖν τοῖς φύλαξι μέμψεται.
ΗΜ. Α. τί λάσκων; ΗΜ. Β. δυσοίζων
ΗΜ. Α. τί δρᾶσαι; τί ταρβεῖς;
ΗΜ. Β. καθ' ἡμᾶς περᾶσαι. ΗΜ. Α. τίν' ἀνδρῶν;
ΗΜ. Β. οἳ τῆσδε νυκτὸς ἦλθον ἐς Φρυγῶν στρατόν.

ΗΝΙΟΧΟΣ.

ἰὼ ἰώ,
δαίμονος τύχη βαρεῖα. φεῦ ⏑ ⏒ ⏑ – ⏑ –
ΧΟ. ἔα.
σῖγα πᾶς. ὕφιζ'· ἴσως γὰρ ἐς βόλον τις ἔρχεται.
ΗΝ. ἰὼ ἰώ,
ξυμφορὰ βαρεῖα Θρῃκῶν ξυμμάχων. ΧΟ. τίς ὁ στένων;

πέλας — παῖε πᾶς. Ἡμι. ἦ σὺ —. Ὀδ. ἴσχε —. Χο. οὐ μενῶ. Ἡμι. ἆ —. Ἡμι. καὶ τί —. Ὀδ. Φοῖβος. Ἡμι. ἔμαθον —. Ἡμι. οἶσθ' —. Ἡμι. τῇδέ πη —. Ἡμι. ἕρπε —. Ἡμι. ἀλλὰ — φόβῳ. De codicibus non usquequaque constat nec multum refert. Diserte annotatum est verba πέλας τις ἴθι. παῖε πᾶς ἡμιχορίῳ tribui in Pal., verba οὐ μενῶ in Harl. ἡμιχορίῳ, verba τῇδέ πη κατείδομεν in V et Harl. Ulixi tribui, verba ἕρπε — αὐτῶν in V Ulixi continuari, reliqua ἢ βοὴν ἐγερτέον in eodem, Harl. et Pal. choro tribui, versui proximo in Pal. Χο., in Harl. nullam personae notam praescriptam esse. 683. οὔ σε χρὴ εἰδέναι Harl. οὔ σ' ἐχρῆν εἰδέναι V. In aliis οὐ χρὴ εἰδέναι σε, vel οὐ χρῆν εἰδέναι σε, vel οὐκ ἐχρῆν σ' εἰδέναι, in ed. Ald. οὐ χρή σ' εἰδέναι. Porro σήμερον abest ab V. Seclusi versum pluribus de caussis suspectum, in quo mira etiam synizesis vocabulorum χρὴ εἰδέναι, cui dissimilis est usitata μή particulae synizesis cum εἰδέναι aliisque vocabulis. Ulixis personae si conveniret minacibus verbis chori augere iracundiam, sic potius loqui debuisset, μὴ θίγῃς ἐμοῦ· θανεῖ γὰρ εἴ τι πημανεῖς ἐμέ.

685. ἀλλὰ — πᾶς D.] Ὀ. ἴστω (ἴστω Reiskius), θάρσει. Χο. πέλας ἴθι. παῖε πᾶς V et Harl. Ὀδ. ἴστω θάρσει. Ἡμ. πέλας τις ἴθι. παῖε πᾶς Pal. Sic etiam Ald., nisi quod in fine παῖε παῖε πᾶς τις ἄν. 686. ἦ] οὐ superscr. in Harl. σύ που D.] σὺ δή: sed δή, usitatam correctoribus metricis particulam, om. V hic et v. 725. κατεῖδες; — μἀλλὰ D.] κατέκτας; ἀλλά. Certum videtur μἀλλά, ut apud Aristophanem Av. 109. A. μῶν ἡλιαστά; B. μἀλλὰ θατέρου τρόπου; et alibi: minus certum est κατεῖδες, quod scripsi ut sententiae absurdae tolerabilem substituerem. Absurde enim, ut iam Musgravius animadvertit, chorus quaereret ἦ σὺ δὴ Ῥῆσον κατέκτας; quasi iam compertum habeat, quod infra demum v. 747. comperit, Rhesum ab Graecis esse occisum. Recte vero Ulixes, ut amicus esse videretur, ex choro quaerere poterat num Rhesum viderit: quo significat Rhesi videndi caussa se venisse. κτενοῦντα σέ] κτενοῦντά σε libri. 687. ἴσχε πᾶς ἴσχ' D.] ἴσχε πᾶς V, Harl. et Flor. unus. In aliis ἴσχε πᾶς τις, quae correctoris metrici coniectura est. οὐ μὲν οὖν Reiskius] οὐ μενῶ ΟΔ. Hermannus] Ἡμιχ. ἆ Musgravius] ἆ ἆ φίλιον Harl. Pal. φίλον ceteri.

689. ὅποι] ὅπη plerique. ἄνδρες Matthiae] ἄνδρες κατείδομεν] Poterat hic quoque numero singulari uti κατειδόμην. 691. ἐκ] ἐν Harl. ἐκ νυκτῶν est v. 17. 692 ΧΟ. V aliique. Ἡμ. Ald. Nulla personae nota in Pal. 693. ὃ] Homerico ὃ pro ὃς utitur Euripides in Hipp. 525. 694. χέρα Morstadtius] χεῖρα.

702. τίς ἦν πόθεν; ποίας πάτρας Hermannus] τίς ἦν ἢ πόθεν ἐστὶν ἢ ποίας πάτρας V. τίς ἢ πόθεν ἢ ποίας πάτρας Ald. τίς ἦν πόθεν ἢ τίνος πάτρας Flor. unus. τίς ἢ πόθεν ἐστὶν ἐκ ποίας πάτρας Harl. In Pal. trimetrum composuit interpolator τίς οὖν γὰρ ἢ πόθεν ἐστὶν ἢ ποίας πάτρας; 703. ποῖον V. ὁποῖον vel ὁποῖον δ' alii. ἐπεύχεται Hermannus] εὔχεται 704—709. Versui primo Χο. praescriptum in Ald., reliquis versibus Ἡμι. 705. Personae notam om. Pal. πάροιθεν V. πάροιθε ceteri. τί μή om. V. τί μὴν vel τιμὴν vel τί μὴ alii. 708. τίς Harl. Pal. et Flor. C. τίν' ceteri. 709. αἱμύλον] αἱμύλου V et Flor. unus. 711. πόλιν] πτόλιν Harl. aliique nonnulli. 714. κρύφιος Morstadtius] κρυφαῖος 716. κάρα] κράτα V. πολυπινές Par. unus. πολυπινῆ ceteri. 720. ἡμιχ. praescriptum in V aliisque. 722. 723. choro tribuit Pal., uni ἡμιχορίῳ Ald. Correxit Matthiae. 725. δρᾶσαι L. Dindorfius] δρᾷς V aliique. In aliis δρᾷς δή. 728. ΗΝΙΟΧΟΣ L. Dindorfius] Personae notam om. V. In Pal. est ΗΜ. In aliis et Ald. hic et infra οἰκ. (i. e. οἰκέτης). Recte vero inter δράματος πρόσωπα in libris omnibus Ῥήσου ἡνίοχος. ἰώ alterum accessit ex Harl. τύχη Kirchhoffius] τύχα φεῦ Hartungus] φεῦ φεῦ Lacunam indicavit Kirchhoffius. 729. ἔα — πᾶς ἡμιχορίῳ, reliqua pars versus alteri ἡμιχορίῳ tribuebatur. Correxit L. Dindorfius. 730. σῖγα L. Dindorfius] σίγα ὕφιζ' Reiskius] ὕφιζος V. ὕβριζ' ceteri. ἴσως γὰρ εἰς (scripsi ἐς) βόλον τις Harl. Ald. εἰς βόλον γὰρ ἴσως τις V. ἴσως γὰρ εἰσβολή τις Pal. aliique, partim superscripto βόλον. 731. ΗΝ] ἡμιχ. V, Pal.

ΗΝ. ἰὼ ἰώ,
δύστηνος ἐγὼ σύ τ', ἄναξ Θρῃκῶν,
ὦ στυγνοτάτην Τροίαν ἐσιδών·
οἷόν σε βίου τέλος εἷλεν.
ΧΟ. τίς εἶ ποτ' ἀνδρῶν ξυμμάχων; κατ' εὐφρόνην
ἀμβλῶπες αὐγαί, κού σε γιγνώσκω τορῶς.
ΗΝ. ποῦ τιν' ἀνάκτων Τρωικῶν εὕρω;
ποῦ δῆθ' Ἕκτωρ
τὸν ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύει;
τίνι σημήνω διόπων στρατιᾶς
οἷα πεπόνθαμεν, οἷά τις ἡμᾶς
δράσας ἀφανῆ φροῦδος, φανερὸν
Θρῃξὶν πένθος τολυπεύσας;
ΧΟ. κακὸν κυρεῖν τι Θρῃκίῳ στρατεύματι
ἔοικεν, οἷα τοῦδε γιγνώσκω κλύων.
ΗΝ. ἔρρει στρατιά, πέπτωκεν ἄναξ
δολίῳ πληγῇ.
ἆ ἆ ἆ ἆ,
οἵα μ' ὀδύνη τείρει φονίου
τραύματος εἴσω. πῶς ἂν ὀλοίμην;
χρῆν γάρ μ' ἀκλεῶς Ῥῆσόν τε θανεῖν,
Τροίᾳ κέλσαντ' ἐπικούρῳ;
ΧΟ. τάδ' οὐκ ἐν αἰνιγμοῖσι σημαίνει κακά·
σαφῶς γὰρ αὐδᾷ ξυμμάχους ὀλωλότας.
ΗΝ. κακῶς πέπρακται, κἀπὶ τοῖς κακοῖσι πρὸς
αἴσχιστα· καίτοι δὶς τόσον κακὸν τόδε·
θανεῖν γὰρ εὐκλεῶς μέν, εἰ θανεῖν χρεών,
λυπρὸν μὲν οἶμαι τῷ θανόντι, πῶς γὰρ οὔ;
τοῖς ζῶσι δ' ὄγκος καὶ δόμων εὐδοξία.
ἡμεῖς δ' ἀβούλως κἀκλεῶς ὀλώλαμεν.
ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς ηὔνασ' Ἑκτόρεια χεὶρ
ξύνθημα λέξας, ηὕδομεν πεδοστιβεῖς
κόπῳ δαμέντες, οὐδ' ἐφρουρεῖτο στρατὸς
φυλακαῖσι νυκτέροισιν, οὐδ' ἐν τάξεσιν
ἔκειτο τεύχη, πλῆκτρά τ' οὐκ ἐπὶ ζυγοῖς
ἵππων καθήρμοσθ', ὡς ἄναξ ἐπεύθετο
κρατοῦντας ὑμᾶς κἀφεδρεύοντας νεῶν
πρύμναισι· φαύλως δ' ηὕδομεν πεπτωκότες·
κἀγὼ μελούσῃ καρδίᾳ λήξας ὕπνου
πώλοισι χόρτον, προσδοκῶν ἑωθινὴν
ζεύξειν πρὸς ἀλκήν, ἀφθόνῳ μετρῶ χερί.
λεύσσω δὲ φῶτε περιπολοῦνθ' ἡμῶν στρατὸν
πυκνῆς δι' ὄρφνης· ὡς δ' ἐκινήθην ἐγώ,
ἐπτηξάτην τε κἀνεχωρείτην πάλιν·
ἤπυσα δ' αὐτοῖς μὴ πελάζεσθαι στρατῷ,
κλῶπας δοκήσας ξυμμάχων πλάθειν τινάς.
οἱ δ' οὐδέν· οὐ μὴν οἶδ' ἐγὼ τὰ πλείονα,
ηὗδον δ' ἀπελθὼν αὖθις ἐς κοίτην πάλιν.
καί μοι καθ' ὕπνον δόξα τις παρίσταται·
ἵππους γὰρ ἃς ἔθρεψα κἀδιφρηλάτουν
Ῥήσῳ παρεστὼς εἶδον, ὡς ὄναρ δοκῶν,
λύκους ἐπεμβεβῶτας ἑδραίαν ῥάχιν·
θείνοντε δ' οὐρᾷ πωλικῆς ῥινοῦ τρίχα
ἤλαυνον, αἱ δ' ἔρρεγκον ἐξ ἀντηρίδων
θυμὸν πνέουσαι κἀνεχαίτιζον φόβῃν.
ἐγὼ δ' ἀμύνων θῆρας ἐξεγείρομαι
πώλοισιν· ἔννυχος γάρ ἐξώρμα φόβος.
κλύω δ' ἐπάρας κρᾶτα μυχθισμὸν νεκρῶν.
θερμὸς δὲ κρουνὸς δεσπότου παρὰ σφαγαῖς
βάλλει με δυσθνήσκοντος αἵματος νέου.
ὀρθὸς δ' ἀνάσσω χειρὶ σὺν κενῇ δορός.
καί μ' ἔγχος αὐγάζοντα καὶ θηρώμενον
παίει παραστὰς νειάτην πλευρὰν ξίφει
ἀνὴρ ἀκμάζων· φασγάνου γὰρ ᾐσθόμην
πληγῆς, βαθεῖαν ἄλοκα τραύματος λαβών.
πίπτω δὲ πρηνής· οἱ δ' ὄχημα πωλικὸν
λαβόντες ἵππων ἵεσαν φυγῇ πόδα.
ἆ ἆ.
ὀδύνη με τείρει, κοὐκέτ' ὀρθοῦμαι τάλας.
καὶ ξυμφορὰν μὲν οἶδ' ὁρῶν, τρόπῳ δ' ὅτῳ
τεθνᾶσιν οἱ θανόντες οὐκ ἔχω φράσαι,
οὐδ' ἐξ ὁποίας χειρός. εἰκάσαι δέ μοι
πάρεστι λυπρὰ πρὸς φίλων πεπονθέναι.
ΧΟ. ἡνίοχε Θρῃκὸς τοῦ κακῶς πεπραγότος,
μηδὲν δύσοιζ' οὐ πολεμίους δρᾶσαι τάδε.
Ἕκτωρ δὲ καὐτὸς ξυμφορᾶς πεπυσμένος
χωρεῖ· ξυναλγεῖ δ', ὡς ἔοικε, σοῖς κακοῖς.
ΕΚ. πῶς, ὦ μέγιστα πήματ' ἐξειργασμένοι,
μολόντες ὑμᾶς πολεμίων κατάσκοποι
λήθουσιν αἰσχρῶς καὶ κατεσφάγη στρατὸς,
κοὔτ' εἰσιόντας στρατόπεδ' ἐξαπώσατε
οὔτ' ἐξιόντας; τῶνδε τίς τίσει δίκην
πλὴν σοῦ; σὲ γὰρ δὴ φύλακά φημ' εἶναι στρατοῦ.
φροῦδοι δ' ἄπληκτοι, τῇ Φρυγῶν κακανδρίᾳ
πόλλ' ἐγγελῶντες τῷ στρατηλάτῃ τ' ἐμοί.
εὖ νυν τόδ' ἴστε, Ζεὺς ὀμώμοται πατήρ,
ἤτοι μάραγνά γ' ἢ καρανιστὴς μόρος
μένει σε δρῶντα τοιάδ', ἢ τὸν Ἕκτορα
τὸ μηδὲν εἶναι καὶ κακὸν νομίζετε.
ΧΟ. ἰὼ ἰώ.
μέγ' ἄρ' ἐμοὶ μέγ', ὦ πολίοχον κράτος,
κακὸν ἔμολεν, ὅτε σοι
ἄγγελος ἦλθον, ἀμφὶ

---

aliique. οἰκ. Ald. ἰὼ ἰὼ V. ἰὼ vel ὦ alii. ΧΟ. L. Dindortius] ἡμιχ.
732. ΗΝ. L. Dindorfius] ἡμιχ. V Pal. οἰκ. Ald. Alterum ἰὼ addidit Matth. 734. ἐσιδὼν Harl. et Flor. C. εἰσιδὼν Pal. ἰδὼν V. 738. ΗΝ. L. Dindorfius] ἡμιχ. codices. οἰκ. Ald. Τρωικῶν] Τρώων Hermannus. Τροϊκῶν Hartungus. 741. διόπων Barnesius] δι' ὀπῶν vel διοπῶν vel διοπτῶν 749. ἆ ἆ ἆ ἆ Pal. aliique. ἆ ἆ ἆ Harl. ἆ ἆ ἆ V, om. Ald. In Parisinis duobus adscriptum περισσόν. 751. πῶς V. πῶς δ' alii. ὀλοίμην] ὀλοίμαν Flor. duo. 753. κέλσαντ'] κέλσαντες V. ἐπικούρῳ Kirchhoffius] ἐπίκουρον 755. αὐδᾷ] αὐδᾶς V. 762. ηὔνασ' Ἑκτόρεια χείρ] Sic Harl. Pal. Ald., nisi quod εὔνασ' ἑκτορεία (ἑκτορία Pal.) χείρ. ἑκτομεία (ἑκτορέα Havn.) χεὶρ εὔνασε V. Vid. quae dixi in Annot. Oxon. p. 619.
766. πλῆκτρα] κλῆθρα Musgravius. 768. πρύμναισι] πρύμνησι V. 772. πρὸς] ἐς Havn. et fortasse V. 774—782. In V literis appositis indicatur versus hoc ordine esse legendos 774. 776. 775. 779. 780. 781. 777. 778. 782. et sic Havn. 776. πελάζεσθαι] πλάθειν V. (In Havn. μὴ πελάθειν τῷ στρατῷ.)

778. οἶδ'] οὐδ' V. 781. ἃς] οὓς V. 784. θείνοντε δ' Canterus] θείνοντες V. θείνοντες δ' ceteri. 785. ἔρρεγκον Nauckius] ἔρεγκον ἀντηρίδων] ἀρτηριῶν Musgravius. 786. φόβῃν Reiskius] φόβῳ 790. παρὰ σφαγαῖς] παρασφαγαῖς V. 791. δυσθνήσκοντος] Verbum vitiose formatum, quod etiam in Electra legitur v. 843. δυσθνῆσκον φόνῳ, in δυσθνητοῦντος et δυσθνητοῦν mutat Nauckius Stud. Eurip. 2. p.179.
792—835. hic omittit V, sed versus 812—835. post v. 856. folio verso habet, lineis colore rubro superductis.
792. ὀρθὸς Ald. ὀρθῶς codices. 794. νειάτην ex Chr. P. 1213. νείαιραν (vel νειαίραν) εἰς codices. νείεραν εἰς Ald. νείατ' ἐς πλευρὰ Dobraeus. πλευρὰν] πλευροῦ Harl. Pal. et Flor. duo. 796. πληγῆς] πληγὴν Havn. (V ?) et Chr. P. 1215. 805. δύσοιζ' οὐ Musgravius] δυσοίζου 808. πῶς, ὦ] πῶς οἱ Nauckius.
812. τίσει] δώσει V et Chr. P. 2309. in codice optimo. τίσει est v. 894. 816. ὀμώμοται Buttmannus] ὀμώμοσται
818. μένει V. μενεῖ alii. 821. μέγ' ἄρ' ἐμοὶ μέγ' — κακὸν ἔμολεν D.] μέγας ἐμοὶ μέγας — τότ' ἄρ' ἔμολον
πολίοχον Vaterus] πολιοῦχον

ναυσὶ λόχον πυραίθειν,
ἐπεὶ ἄγρυπνον ὄμμ' ἐν εὐφρόνῃ
οὔτ' ἔβρισ' οὔτ' ἐκοίμισ', οὐ τὰς
Σιμοεντιάδας πηγάς·
μὴ κότον ὦναξ μοι ἐφῇς· ἀναίτιος γὰρ
πάντων τῶνδε κυρῶ 'γώ.
ἢν δὲ χρόνῳ παράκαιρον ἔργον ἢ λόγον
πύθῃ, κατά με γᾶς
ζῶντα πόρευσον· οὐ παραιτοῦμαι.
ΗΝ. τί τοῖσδ' ἀπειλεῖς βάρβαρός τε βαρβάρου
γνώμην ὑφαιρεῖ τὴν ἐμήν, πλέκων λόγους;
σὺ ταῦτ' ἔδρασας· οὐδέν' ἂν δεξαίμεθα
οὔθ' οἱ παθόντες οὔτ' ἂν οἱ τετρωμένοι
ἄλλον· μακροῦ γε δεῖ σε καὶ σοφοῦ λόγου,
ὅτῳ με πείσεις μὴ φίλους κατακτανεῖν,
ἵππων ἐρασθείς, ὧν ἕκατι συμμάχους
τοὺς σοὺς φονεύεις, πόλλ' ἐπισκήπτων μολεῖν.
ἦλθον, τεθνᾶσιν· εὐπρεπέστερον Πάρις
ξενίαν κατῄσχυν' ἢ σὺ συμμάχους κτανών.
μὴ γάρ τι λέξῃς ὥς τις Ἀργείων μολὼν
διώλεσ' ἡμᾶς· τίς δ' ὑπερβαλὼν λόχους
Τρώων ἐφ' ἡμᾶς ἦλθεν, ὥστε καὶ λαθεῖν;
σὺ πρόσθεν ἡμῶν ἧσο καὶ Φρυγῶν στρατός.
τίς οὖν τέτρωται, τίς τέθνηκε συμμάχων
τῶν σῶν, μολόντων ὧν σὺ πολεμίων λέγεις;
ἡμεῖς δὲ καὶ τετρώμεθ', οἱ δὲ μειζόνως
παθόντες οὐχ ὁρῶσιν ἡλίου φάος.
ἁπλῶς δ' Ἀχαιῶν οὐδέν' αἰτιώμεθα.
τίς δ' ἂν χαμεύνας πολεμίων κατ' εὐφρόνην
Ῥήσου μολὼν ἐξηῦρεν, εἰ μή τις θεῶν
ἔφραζε τοῖς κτανοῦσιν; οὐδ' ἀφιγμένον
τὸ πάμπαν ᾖσαν· ἀλλὰ μηχανᾷ τάδε.
ΕΚ. χρόνον μὲν ἤδη ξυμμάχοισι χρώμεθα
ὅσονπερ ἐν γῇ τῇδ' Ἀχαιικὸς λεώς,
κοὐδὲν πρὸς αὐτῶν οἶδα πλημμελὲς κλύων·
ἐν σοὶ δ' ἂν ἀρχοίμεσθα. μή μ' ἔρως ἕλοι
τοιοῦτος ἵππων ὥστ' ἀποκτείνειν φίλους.
καὶ ταῦτ' Ὀδυσσεύς· τίς γὰρ ἄλλος ἄν ποτε
ἔδρασεν ἢ 'βούλευσεν Ἀργείων ἀνήρ;
δέδοικα δ' αὐτὸν καί τί μου θράσσει φρένας
μὴ καὶ Δόλωνα συντυχὼν κατακτάνῃ·
χρόνον γὰρ ἤδη φροῦδος ὢν οὐ φαίνεται.
ΗΝ. οὐκ οἶδα τοὺς σοὺς οὓς λέγεις Ὀδυσσέας·
ἡμεῖς δ' ὑπ' ἐχθρῶν οὐδενὸς πεπλήγμεθα.
ΕΚ. σὺ δ' οὖν νόμιζε ταῦτ', ἐπείπερ σοι δοκεῖ.
ΗΝ. ὦ γαῖα πατρίς, πῶς ἂν ἐνθάνοιμί σοι,
ΕΚ. μὴ θνῄσκ'· ἅλις γὰρ τῶν τεθνηκότων ὄχλος.
ΗΝ. ποῖ δὴ τράπωμαι δεσποτῶν μονούμενος;
ΕΚ. οἶκός σε κεύθων οὑμὸς ἐξιάσεται.
ΗΝ. καὶ πῶς με κηδεύσωσιν αὐθεντῶν χέρες;
ΕΚ. ὅδ' αὖ τὸν αὐτὸν μῦθον οὐ λήξει λέγων.
ΗΝ. ὄλοιθ' ὁ δράσας· [οὐ γὰρ ἐς σὲ τείνεται
γλῶσσ', ὡς σὺ κομπεῖς·] ἡ Δίκη δ' ἐπίσταται.
ΕΚ. λάζυσθ'· ἄγοντες δ' αὐτὸν ἐς δόμους ἐμούς,
οὕτως ὅπως ἂν μὴ 'γκαλῇ πορσύνετε·
ὑμᾶς δ' ἰόντας τοῖσιν ἐν τείχει χρεὼν
Πριάμῳ τε καὶ γέρουσι σημῆναι νεκροὺς
θάπτειν κελεύειν λεωφόρους πρὸς ἐκτροπάς.
ΧΟ. τί ποτ' εὐτυχίας ἐκ τῆς μεγάλης
Τροίαν ἀνάγει πάλιν ἐς πένθη
δαίμων ἄλλος, τί φυτεύων;
ἔα ἔα.
τίς ὑπὲρ κεφαλῆς θεός, ὦ βασιλεῦ,
τὸν νεόκμητον νεκρὸν ἐν χειροῖν
φοράδην πέμπει;
ταρβῶ λεύσσων τόδε πῆμα.

ΜΟΥΣΑ.

ὁρᾶν πάρεστι, Τρῶες· ἡ γὰρ ἐν σοφοῖς
τιμὰς ἔχουσα Μοῦσα, συγγόνων μία,
πάρειμι, παῖδα τόνδ' ὁρῶσ' οἰκτρῶς φίλον
θανόνθ' ὑπ' ἐχθρῶν· ὅν ποθ' ὁ κτείνας χρόνῳ
δόλιος Ὀδυσσεὺς ἀξίαν τίσει δίκην.
ἰαλέμῳ αὐθιγενεῖ,
τέκνον, σ' ὀλοφύρομαι, ὦ
ματρὸς ἄλγος, οἵαν
ἔκελσας ὁδὸν ποτὶ Τροίαν,
ἦ δυσδαίμονα καὶ μελέαν,
ἀπὸ μὲν φαμένας ἐμοῦ πορευθείς,
ἀπὸ δ' ἀντομένου πατρός, βιαίως. [ὤμοι.
ὤμοι ἐγὼ σέθεν, ὦ φιλία φιλία κεφαλά, τέκνον,
ΧΟ. ὅσον προσήκει μὴ γένους κοινωνίαν
ἔχοντι, κἀγὼ τὸν σὸν οἰκτείρω γόνον.
ΜΟΥ. ὄλοιτο μὲν Οἰνείδας,
ὄλοιτο δὲ Λαρτιάδας,
ὅς μ' ἄπαιδα γέννας
ἔθηκεν ἀριστοτόκοιο·
ἅ θ' Ἕλλανα λιποῦσα δόμον
Φρυγίων λεχέων ἔπλευσε πλαθεῖσ',
ὑπὸ δ' Ἰλίῳ ὤλεσεν τὰ Τροίας

895—903. == 906—914.

---

823. ναυσὶ λόχον πυραίθειν D.] ναυσὶ πυραίθειν Ἀργείων στρατὸν (ex v. 41.). στρατὸν om. Flor. duo. 825. οὔτ' ἔβρισ' οὔτ' ἐκοίμισ' Vaterus] οὔτ' ἐκοίμισ' οὔτ' ἔβρισ' (ἔβριξ' libri deteriores). Rectum verborum ordinem servavit Chr. P. 1853. κοὔτ' ἔβρισ' οὔτ' ἐκοίμισα, et 2332. ἐγὼ γὰρ ὄμμ' ἄγρυπνον εἶχον εὐφρόνῃ, κοὔτ' ἔβρισ' οὔτ' ἐκοίμισ' —. οὐ τὰς Hermannus] οὐ μὰ τὰς 826. Σιμοεντιάδας Hermannus] Σιμοεντίδας 827. μὴ κότον ὦναξ μοι ἐφῇς Vaterus] μή μοι κότον ὦ ἄνα (ὦ ἄναξ vel ὦναξ duo deteriores). 828. πάντων τῶνδε κυρῶ 'γώ D.] ἔγωγε (ἐγὼ Flor. duo) πάντων 829. ἢν δὲ Matthiae] εἰ δὲ (ἠδὲ codex unus) παράκαιρον Vaterus] παρὰ καιρὸν ἔργον V. ἔργ' ceteri. 836. παθόντες Stephanus] μαθόντες. θανόντες Pal. 98. Versum hunc delet Nauckius. 845. ἦλθεν] ἦλθ' ἂν Beckius. Rectius Nauckius τίς ἂν ὑπερβαλὼν —. 848. ὧν Vaterus] ὡς 857. Ἀχαιικὸς] ἀχαικὸς codices Paris. duo. 859. ἂν] ἄρ' codex Ambrosianus (versuum 856—884.) apud A. Maium in prooemio ad fragmenta Iliadis Mediolani edita a. 1819. 868. δ' οὖν] δὲ V.

871. δὴ Porsonus] δὲ 873. κηδεύσωσιν V (et Chr. P. 1126. codex unus). κηδεύσουσιν ceteri. 875. οὐ γὰρ — κομπεῖς om. Chr. P. 276. 877. δ' addidit Morstadtius: de quo idem dicendum quod ad v. 201. dixi. 881. λεωφόρους Valckenarius] λαοφόρους 883. ἀνάγει cod. Ambros. ἄγει ceteri. 884. ἄλλος, τί Tyrwhittus] ἄλλοτε V. ἄλλο τι alii. 885. ἔα ἔα D.] ἔα ἔα ὦ ὦ 887. νεόκμητον] νεόδμητον Havn. et Chr. P. 1456. χειροῖν Matthiae] χεροῖν 889. πῆμα] φάσμα Nauckius. 898. In hoc versu desinit V. 900. ἀπὸ μὲν φαμένας D.] Libri ἀπομεμψαμένας, ἀποπεμψαμένας, ἀπομεμφομένας. V. Annot. Oxon. p. 623. 905. κἀγὼ Nauckius (collato Chr. P. 1160. 1283.)] λύπῃ (λύπην Havn.): quod interpolatoris est duarum syllabarum defectum explentis. 909. ἀριστοτόκοιο Ald. ἀριστοτόκου codices. 910. Ἕλλανα λιποῦσα Badhamus] Ἑλένα λιποῦσα (προλιποῦσα Ald. ex coniectura Musuri). 912. ὑπό τ' (debebat ὑπὸ δ' ut Fixius) Hermannus] ὑπ' Ἰλίῳ] Syllaba ultima correpta, ut καὶ ante οἳ corripitur in versu ionico Aeschyli Suppl. 1020. ὤλεσεν τὰ D. (praeeunte Hermanno, qui ὤλεσε μὲν τὰ scripsit)] ὤλεσε μέν σε (σε om. Flor. duo) κατὰ

φίλτατα, μυριάδας τε πόλεις ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἐκένωσεν.
ἦ πολλὰ μὲν ζῶν, πολλὰ δ' εἰς Ἅιδου μολών,
Φιλάμμονος παῖ, τῆς ἐμῆς ἥψω φρενός·
ὕβρις γάρ, ἥ σ' ἔσφηλε, καὶ Μουσῶν ἔρις
τεκεῖν μ' ἔθηκε τόνδε δύστηνον γόνον.
περῶσα γὰρ δὴ ποταμίους διὰ ῥοὰς
λέκτροις ἐπλάθην Στρυμόνος φυταλμίοις,
ὅτ' ἤλθομεν γῆς χρυσόβωλον ἐς λέπας
Πάγγαιον ὀργάνοισιν ἐξησκημέναι
Μοῦσαι μεγίστην εἰς ἔριν μελῳδίας
δεινῷ σοφιστῇ Θρῃκί, κἀτυφλώσαμεν
Θάμυριν, ὃς ἡμῶν πόλλ' ἐδέννασεν τέχνην.
κἀπεὶ σὲ τίκτω, ξυγγόνους αἰδουμένη
καὶ παρθενείαν, ἧκ' ἐς εὐύδρου πατρὸς
δίνας· τρέφειν δέ σ' οὐ βρότειον ἐς χέρα
Στρυμὼν δίδωσιν, ἀλλὰ πηγαίαις κόραις.
ἔνθ' ἐκτραφεὶς κάλλιστα παρθένων ὕπο
Θρῄκης ἀνάσσων πρῶτος ἦσθ' ἀνδρῶν, τέκνον.
καί σ' ἀμφὶ γῆν μὲν πατρίαν φιλαιμάτους
ἀλκὰς κορύσσοντ' οὐκ ἐδείμαινον θανεῖν,
Τροίας δ' ἀπηύδων ἄστυ μὴ κέλσαι ποτέ,
εἰδυῖα τὸν σὸν πότμον· ἀλλά σ' Ἕκτορος
πρεσβεύμαθ' αἵ τε μυρίαι γερουσίαι
ἔπεισαν ἐλθεῖν κἀπικουρῆσαι φίλοις.
σὺ τοῦδ', Ἀθάνα, παντὸς αἰτία μόρου,
οὐδὲν δ' Ὀδυσσεὺς οὐδ' ὁ Τυδέως τόκος
ἔδρασε δράσας· μὴ δόκει λεληθέναι.
καίτοι πόλιν σὴν ξύγγονοι πρεσβεύομεν
Μοῦσαι μάλιστα, κἀπιχρώμεθα χθονί,
μυστηρίων τε τῶν ἀπορρήτων φανὰς
ἔδειξεν Ὀρφεύς, αὐτανέψιος νεκροῦ
τοῦδ' ὃν κατακτείνεις σύ· Μουσαῖόν τε, σὸν
σεμνὸν πολίτην κἀπὶ πλεῖστον ἄνδρ' ἕνα
ἐλθόντα, Φοῖβος ξύγγονοί τ' ἠσκήσαμεν.
καὶ τῶνδε μισθὸν παῖδ' ἔχουσ' ἐν ἀγκάλαις
θρηνῶ· σοφιστὴν δ' ἄλλον οὐκ ἐπάξομαι.
ΧΟ. μάτην ἄρ' ἡμᾶς Θρῄκιος διφρηλάτης
ἐδέννασ', Ἕκτορ, τῷδε βουλεῦσαι φόνον.
ΕΚ. ᾔδη τάδ'· οὐδὲν μάντεων ἔδει φράσαι
Ὀδυσσέως τέχναισι τόνδ' ὀλωλότα.
ἐγὼ δὲ γῆς ἔφεδρον Ἑλλήνων στρατὸν
λεύσσων τί μὴν ἔμελλον οὐ πέμψειν φίλοις
κήρυκας ἐλθεῖν κἀπικουρῆσαι χθονί;
ἔπεμψ'· ὀφείλων δ' ἦλθε συμπονεῖν ἐμοί.
οὐ μὴν θανόντι γ' οὐδαμῶς ξυνήδομαι.
καὶ νῦν ἕτοιμος τῷδε καὶ τεῦξαι τάφον
καὶ ξυμπυρῶσαι μυρίων πέπλων χλιδήν·
φίλος γὰρ ἐλθὼν δυστυχῶς ἀπέρχεται.
ΜΟΥ. οὐκ εἶσι γαίας ἐς μελάγχιμον πέδον·
τοσόνδε νύμφην τὴν ἔνερθ' αἰτήσομαι
τῆς καρποποιοῦ παῖδα Δήμητρος θεᾶς,
ψυχὴν ἀνεῖναι τοῦδ'· ὀφειλέτις δέ μοι
τοὺς Ὀρφέως τιμῶσα φαίνεσθαι φίλους.
κἀμοὶ μὲν ὡς θανών τε κοὐ λεύσσων φάος
ἔσται τὸ λοιπόν· οὐ γὰρ ἐς ταὐτόν ποτε
οὔτ' εἶσιν οὔτε μητρὸς ὄψεται δέμας,
κρυπτὸς δ' ἐν ἄντροις τῆς ὑπαργύρου χθονὸς
ἀνθρωποδαίμων κείσεται βλέπων φάος,
Βάκχου προφήτης ὥστε Παγγαίου πέτραν
ᾤκησε σεμνὸς τοῖσιν εἰδόσιν θεός.
ῥᾷον δὲ πένθος τῆς θαλασσίας θεοῦ
οἴσω· θανεῖν γὰρ καὶ τὸν ἐκ κείνης χρεών.
θρήνοις δ' ἀδελφαὶ πρῶτα μὲν σ' ὑμνήσομεν,
ἔπειτ' Ἀχιλλέα Θέτιδος ἐν πένθει ποτέ.
οὐ ῥύσεταί νιν Παλλάς, ἥ σ' ἀπέκτανε·
τοῖον φαρέτρα Λοξίου σῴζει βέλος.
ὦ παιδοποιοὶ ξυμφοραί, πόνοι βροτῶν,
ὡς ὅστις ὑμᾶς μὴ κακῶς λογίζεται,
ἄπαις διοίσει κοὐ τεκὼν θάψει τέκνα.
ΧΟ. οὗτος μὲν ἤδη μητρὶ κηδεύειν μέλει·
σὺ δ' εἴ τι πράσσειν τῶν προκειμένων θέλεις,
Ἕκτορ, πάρεστι· φῶς γὰρ ἡμέρας τόδε.
ΕΚ. χωρεῖτε συμμάχους θ' ὁπλίζεσθαι τάχος
ἄνωχθε πληροῦν τ' αὐχένας ξυνωρίδων.
πανοὺς δ' ἔχοντας χρὴ μένειν Τυρσηνικῆς
σάλπιγγος αὐδήν· ὡς ὑπερβαλὼν στρατὸν
τείχη τ' Ἀχαιῶν ναυσὶν αἶθον ἐμβαλεῖν
πέποιθα Τρωσί θ' ἡμέραν ἐλευθέραν
ἀκτῖνα τὴν στείχουσαν ἡλίου φέρειν.
ΧΟ. πείθου βασιλεῖ· στείχωμεν ὅπλοις
κοσμησάμενοι καὶ ξυμμαχίᾳ
τάδε φράζωμεν· τάχα δ' ἂν νίκην
δοίη δαίμων ὁ μεθ' ἡμῶν.

913. φίλτατα Hermannus] φίλτατε 919. διὰ ῥοὰς L. Dindorfius] διαρροὰς 924. δεινῷ Valckenarius] κείνῳ. κλεινῷ Bothius. 928. βρότειον Elmsleius] βροτείαν ἐς χέρα Havn. ἐσχάραν ceteri et Chr. P. 1348. 932. φιλαιμάτους] φιλαρμάτους Badhamus. 938. σὺ Kirchhoffius] καὶ 940. δράσας] Fort. τούτων. Scripturam vulgatam Chr. P. 1411. sic mutavit, ἔδρας ἔδρασας· μὴ δόκει λεληθέναι. 943. φανὰς Lobeck. Aglaoph. p. 239.] φάνας 945. τοῦδ' ὃν κατακτείνεις σύ Bothius] τοῦδ' οὖν κατακτείνασα Havn. τοῦδ' οὕνεκα κτείνασα alii. 950. διφρηλάτης Portus (τροχηλάτης Valckenarius)] στρατηλάτης. Idem ὁ τοῦ Ῥήσου ἐπιμελητὴς appellatur ab scriptore argumenti tertii (supra p. 2.) quod breviter ille dixisse videtur pro ὁ τῶν τοῦ Ῥήσου ἵππων ἐπιμελητής, ut ἵππων ἐπιμελητὰς καθιστάναι dixit Xenophon Cyrop. 8, 1. 9. 952. ᾔδη Havn. ᾔδειν ceteri. μάντεων Havn. et Pal. 98. μάντεως ceteri.

960. ξυμπυρῶσαι] ξυμπονῆσαι Havn. 962. μελάγχιμον Barnesius] μελάγχειμον vel μελαγχεῖμον 965. ὀφειλέτις] ὀφειλέτης Havn. 970. τῆς Musgravius] τῆσδ' 972. ὥστε (*quemadmodum*) Havn. ὅστε alii et Ald. 973. σεμνὸς] σεπτὸς Chr. P. 1776. 974. ῥᾷον Musgravius] βαιόν, ut Chr. P. 1777. θαλασσίας] θαλασσίου nonnulli. Est autem τῆς θαλασσίας θεοῦ dictum pro ἡ ἡ θαλασσία θεός. 976. θρήνοις] θρήνους Harl. Pal. 978. οὐ] κοὐ Kirchhoffius. 983. οὗτος] οὕτως Havn. quod legisse videtur Chr. P. 1779. 987. πληροῦντ' (i. e. πληροῦν τ') Havn. πληροῦτ' alii. 988. πανοὺς Reiskius] πόνους 989. ὑπερβαλὼν Harl. et Pal., ut videtur. ὑπερβάλλων vel ὑπερβάλλον alii. ὑπερβαλὼν λόχους est v. 844. στρατὸν] τάφρον Kirchhoffius. 994. καὶ om. Havn. 995. νίκην D.] νίκαν

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΠΟΛΛΩΝ.
ΘΑΝΑΤΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΠΡΕΣΒΥΤΩΝ ΦΕΡΑΙΩΝ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΑΛΚΗΣΤΙΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΔΜΗΤΟΣ.
ΕΥΜΗΛΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΦΕΡΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.[a]

I. Ἀπόλλων ᾐτήσατο παρὰ τῶν Μοιρῶν ὅπως ὁ Ἄδμητος τελευτᾶν μέλλων παράσχῃ τινὰ τὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἑκόντα τεθνηξόμενον, ἵνα ἴσον τῷ προτέρῳ χρόνον ζήσῃ. καὶ δὴ Ἄλκηστις ἡ γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου ἐπέδωκεν ἑαυτήν, οὐδετέρου τῶν γονέων ἐθελήσαντος ὑπὲρ τοῦ παιδὸς ἀποθανεῖν. μετ' οὐ πολὺ δὲ ταύτης τῆς συμφορᾶς γενομένης Ἡρακλῆς παραγενόμενος καὶ μαθὼν παρά τινος θεράποντος τὰ περὶ τὴν Ἄλκηστιν ἐπορεύθη ἐπὶ τὸν τάφον, καὶ τὸν Θάνατον ἀποστῆναι ποιήσας ἐσθῆτι καλύπτει τὴν γυναῖκα· τὸν δὲ Ἄδμητον ἠξίου λαβόντα αὐτὴν τηρεῖν· εἰληφέναι γὰρ αὐτὴν πάλης ἆθλον ἔλεγε. μὴ βουλομένου δὲ ἐκείνου ἀποκαλύψας ἔδειξεν ἣν ἐπένθει.

II. Ἄλκηστις ἡ Πελίου θυγάτηρ ὑπομείνασα ὑπὲρ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς τελευτῆσαι Ἡρακλέους ἐπιδημήσαντος ἐν τῇ Θετταλίᾳ διασώζεται, βιασαμένου τοὺς χθονίους θεοὺς καὶ ἀφελομένου τὴν γυναῖκα. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιία.

Τὸ δρᾶμα[b] ἐποιήθη ιζ'[c]. ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίνου ἄρχοντος ὀλυμπιάδος πέ ἔτει δευτέρῳ. πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς, δεύτερος Εὐριπίδης Κρήσσαις, Ἀλκμαίωνι τῷ διὰ Ψωφῖδος, Τηλέφῳ, Ἀλκήστιδι . . . . τὸ δὲ δρᾶμα κωμικωτέραν ἔχει τὴν καταστροφήν.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Φεραῖς, μιᾷ πόλει τῆς Θετταλίας· συνέστηκε δὲ ὁ χορὸς ἔκ τινων πρεσβυτῶν ἐντοπίων, οἳ καὶ παραγίνονται συμπαθήσοντες ταῖς Ἀλκήστιδος συμφοραῖς. προλογίζει ὁ Ἀπόλλων. Εἰσιδ . . . . ἐχορήγει[d].

---

[a] Ὑποθέσει priori, quae Scholiis in Platonem illata est p. 44. ed. Ruhnk. (374. Bekk.), in cod. Flor. plutei 32, 2. (C) Δικαιάρχου nomen praescriptum, ut ὑποθέσει Medeae in eodem codice, alteram Aristophanis Byzantii esse coniecit Kirchhoffius.

[b] Τὸ δρᾶμα — καταστροφήν] Haec in solo servata sunt V, non sine pluribus scripturae vitiis, de quibus dixi in annot. ad Scholia vol. 4. p. 86. 87.

[c] ιζ'] Numerus iusto minor, pro quo alius requiritur tricenario propior, ut ostendi in annot.

[d] Εἰσιδ . . . . ἐχορήγει] Haec verba soli servarunt V, in quo est εἰσιδ . . ἐχορηγοί, et Havn. qui εἰσὶ δὲ . . . χορηγοί. Scribendum videtur Ἰσόδοτος ἐχορήγει, de quo dixi in annot. p. 87. Verba ipsa pars sunt didascaliae ideoque supra collocanda post Τηλέφῳ, Ἀλκήστιδι.

Τὸ δὲ δρᾶμά ἐστι σατυρικώτερον, ὅτι εἰς χαρὰν καὶ ἡδονὴν καταστρέφει. παρὰ τῶν τραγικῶν (τοῖς τραγικοῖς Hav u.) ἐκβάλλεται ὡς ἀνοίκεια τῆς τραγικῆς ποιήσεως ὅ τε Ὀρέστης καὶ ἡ Ἄλκηστις ὡς ἐκ συμφορᾶς μὲν ἀρχόμενα, εἰς εὐδαιμονίαν δὲ καὶ χαρὰν καταλήξαντα, ἅ ἐστι μᾶλλον κωμῳδίας ἐχόμενα.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Ὦ δώματ' Ἀδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ
θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν.
Ζεὺς γὰρ κατακτὰς παῖδα τὸν ἐμὸν αἴτιος
Ἀσκληπιὸν, στέρνοισιν ἐμβαλὼν φλόγα·
οὗ δὴ χολωθεὶς τέκτονας δίου πυρὸς
κτείνω Κύκλωπας· καί με θητεύειν πατὴρ
θνητῷ παρ' ἀνδρὶ τῶνδ' ἄποιν' ἠνάγκασεν.
ἐλθὼν δὲ γαῖαν τήνδ' ἐβουφόρβουν ξένῳ,
καὶ τόνδ' ἔσωζον οἶκον ἐς τόδ' ἡμέρας.
ὁσίου γὰρ ἀνδρὸς ὅσιος ὢν ἐτύγχανον,
παιδὸς Φέρητος, ὃν θανεῖν ἐρρυσάμην,
Μοίρας δολώσας· ἤνεσαν δέ μοι θεαὶ
Ἄδμητον Ἅιδην τὸν παραυτίκ' ἐκφυγεῖν,
ἄλλον διαλλάξαντα τοῖς κάτω νεκρόν.
πάντας δ' ἐλέγξας καὶ διεξελθὼν φίλους,
πατέρα γεραιάν θ' ἥ σφ' ἔτικτε μητέρα,
οὐχ ηὗρε πλὴν γυναικὸς ὅστις ἤθελε
θανεῖν πρὸ κείνου μηδ' ἔτ' εἰσορᾶν φάος,
ἣ νῦν κατ' οἴκους ἐν χεροῖν βαστάζεται
ψυχορραγοῦσα· τῇδε γάρ σφ' ἐν ἡμέρᾳ
θανεῖν πέπρωται καὶ μεταστῆναι βίου.
ἐγὼ δὲ, μὴ μίασμά μ' ἐν δόμοις κίχῃ,
λείπω μελάθρων τῶνδε φιλτάτην στέγην.
ἤδη δὲ τόνδε Θάνατον εἰσορῶ πέλας,
ἱερῆ θανόντων, ὅς νιν εἰς Ἅιδου δόμους
μέλλει κατάξειν· ξύμμετρος δ' ἀφίκετο
φρουρῶν τόδ' ἦμαρ, ᾧ θανεῖν αὐτὴν χρεών.

ΘΑΝΑΤΟΣ.

ἆ ἆ.
τί σὺ πρὸς μελάθροις; τί σὺ τῇδε πολεῖς,
Φοῖβ'; ἀδικεῖς αὖ τιμὰς ἐνέρων
ἀφοριζόμενος καὶ καταπαύων.
οὐκ ἤρκεσέ σοι μόρον Ἀδμήτου
διακωλῦσαι, Μοίρας δολίῳ
σφήλαντι τέχνῃ; νῦν δ' ἐπὶ τῇδ' αὖ
χέρα τοξήρη φρουρεῖς ὁπλίσας,
ἣ τόδ' ὑπέστη πόσιν ἐκλύσασ'
αὐτὴ προθανεῖν Πελίου παῖς.
ΑΠ. θάρσει· δίκην τοι καὶ λόγους κεδνοὺς ἔχω.
ΘΑ. τί δῆτα τόξων ἔργον, εἰ δίκην ἔχεις;
ΑΠ. ξύνηθες ἀεὶ ταῦτα βαστάζειν ἐμοί.
ΘΑ. καὶ τοῖσδέ γ' οἴκοις ἐκδίκως προσωφελεῖν.
ΑΠ. φίλου γὰρ ἀνδρὸς ξυμφοραῖς βαρύνομαι.
ΘΑ. καὶ νοσφιεῖς με τοῦδε δευτέρου νεκροῦ;
ΑΠ. ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνον πρὸς βίαν σ' ἀφειλόμην.
ΘΑ. πῶς οὖν ὑπὲρ γῆς ἐστι κοὐ χθονὸς κάτω;
ΑΠ. δάμαρτ' ἀμείψας, ἣν σὺ νῦν ἥκεις μέτα.
ΘΑ. κἀπάξομαί γε νερτέραν ὑπὸ χθόνα.
ΑΠ. λαβὼν ἴθ'· οὐ γὰρ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμί σε.
ΘΑ. κτείνειν ὃν ἂν χρῇ; τοῦτο γὰρ τετάγμεθα.
ΑΠ. οὐκ, ἀλλὰ τοῖς μέλλουσι θάνατον ἐμβαλεῖν.
ΘΑ. ἔχω λόγον δὴ καὶ προθυμίαν σέθεν.
ΑΠ. ἔστ' οὖν ὅπως Ἄλκηστις ἐς γῆρας μόλοι;
ΘΡ. οὐκ ἔστι· τιμαῖς κἀμὲ τέρπεσθαι δόκει.
ΑΠ. οὔτοι πλέον γ' ἂν ἢ μίαν ψυχὴν λάβοις.
ΘΑ. νέων φθινόντων μεῖζον ἄρνυμαι γέρας.
ΑΠ. κἂν γραῦς ὄληται, πλουσίως ταφήσεται.
ΘΑ. πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τὸν νόμον τίθης.
ΑΠ. πῶς εἶπας; ἀλλ' ἦ καὶ σοφὸς λέληθας ὤν;
ΘΑ. ὠνοῖντ' ἂν οἷς πάρεστι γηραιοὶ θανεῖν.
ΑΠ. οὔκουν δοκεῖ σοι τήνδε μοι δοῦναι χάριν;
ΘΑ. οὐ δῆτ'· ἐπίστασαι δὲ τοὺς ἐμοὺς τρόπους.
ΑΠ. ἐχθρούς γε θνητοῖς καὶ θεοῖς στυγουμένους.
ΘΑ. οὐκ ἂν δύναιο πάντ' ἔχειν ἃ μή σε δεῖ.
ΑΠ. ἦ μὴν σὺ παύσει καίπερ ὠμὸς ὢν ἄγαν·
τοῖος Φέρητος εἶσι πρὸς δόμους ἀνὴρ,
Εὐρυσθέως πέμψαντος ἵππειον μέτα
ὄχημα Θρῄκης ἐκ τόπων δυσχειμέρων,
ὃς δὴ ξενωθεὶς τοῖσδ' ἐν Ἀδμήτου δόμοις
βίᾳ γυναῖκα τήνδε σ' ἐξαιρήσεται.
ΘΑ. πόλλ' ἂν σὺ λέξας οὐδὲν ἂν πλέον λάβοις·
ἡ δ' οὖν γυνὴ κάτεισιν εἰς Ἅιδου δόμους.
στείχω δ' ἐπ' αὐτὴν, ὡς κατάρξωμαι ξίφει·
ἱερὸς γὰρ οὗτος τῶν κατὰ χθονὸς θεῶν
ὅτου τόδ' ἔγχος κρατὸς ἁγνίσῃ τρίχα.

ΧΟΡΟΣ.

τί ποθ' ἡσυχία πρόσθεν μελάθρων;
τί σεσίγηται δόμος Ἀδμήτου;
ἀλλ' οὐδὲ φίλων πέλας ἔστ' οὐδεὶς,
ὅστις ἂν εἴποι πότερον φθιμένην
χρὴ βασίλειαν πενθεῖν, ἢ ζῶσ'
ἔτι φῶς λεύσσει Πελίου παῖς
Ἄλκηστις, ἐμοὶ πᾶσί τ' ἀρίστη
δόξασα γυνὴ
πόσιν εἰς αὑτῆς γεγενῆσθαι.

70. κοὔθ' ἡ παρ' ἡμῶν σοι γενήσεται χάρις
δράσεις θ' ὁμοίως ταῦτ', ἀπεχθήσει δ' ἐμοί.

Huius fabulae duae quasi recensiones exstant, altera antiquior in V, altera saepe interpolata in PC. Medium inter utramque locum tenet B. Reliquorum, qui partim cum V, partim cum PC vel B plerumque consentiunt, usus prope nullus fuit.

8. δὲ γαῖαν] δ' ἐς αἶαν Athenagoras Suppl. c. 21. p. 22b. 16. Versus suspectus, quem ut tolerabiliorem redderet Nauckius καὶ πατέρα γραῖάν θ' vel πατέρα τε γραῖάν θ' coniecit. 17. ὅστις Reiskius] ἥτις 26. σύμμετρος Nauckius] συμμέτρως 28. ἆ ἆ V aliique. ἆ quater alii. 37. αὐτὴ B aliique. αὐτὴν VPC. 49. κτείνειν] κτείνειν γ' V. χρῇ Schaeferus] χρὴ 59. ὠνοῖντ' PC. ὄνοιντ' ceteri: utrumque explicat schol. γηραιοὶ Hermannus] γηραιοὺς 70. 71. Versus spurios eiecit D. 77. πρόσθεν Blomfieldus] πρόσθε 79. 86. 89. Ἡμιχ. his versibus praescriptum delevit Kirchhoffius. 79. πέλας ἔστ' Monkius] πέλας V aliique, τις πέλας interpolati. 81. χρὴ post πενθεῖν lectum huc transposuit Nauckius. 82. φῶς ed. Aldina. φῶς τόδε codices. Utrique dimetrum efficere voluerunt, hi ἔτι φῶς τόδε λεύσσει Πελίου παῖς, Aldus ζῶσ' ἔτι φῶς λεύσσει Πελίου παῖς. 83. Ἄλκηστις, ἐμοὶ —] Sic apud Aeschylum Agam. 67. post versum paroemiacum, κάμακος θήσων Δαναοῖσιν, sententia nondum finita systema proximum incipit ab verbis Τρωσί θ' ὁμοίως —. Non apparet tamen cur Euripides hac libertate uti quam Πελίου θυγάτηρ scribere maluerit.

κλύει τις ἢ στεναγμὸν ἢ χερῶν κτύπον κατὰ
στέγας
ἢ γόον ὡς πεπραγμένων; [πύλας.
οὐ μὰν οὐδέ τις ἀμφιπόλων στατίζεται ἀμφὶ
εἰ γὰρ μετακύμιος ἄτας,
ὦ Παιάν, φανείης.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

οὔ τἂν φθιμένης γ' ἐσιώπων.

ΗΜ. Β. νέκυς ἤδη.

ΗΜ. Α. ἀλλ' οὐ γὰρ φροῦδος ἀπ' οἴκων.

ΗΜ. Β. πόθεν; οὐκ αὐχῶ. τί σε θαρσύνει;

ΗΜ. Α. πῶς γὰρ ἔρημον τάφον Ἄδμητος
— ⏑ — —
κεδνῆς ἂν ἔπραξε γυναικός; [ται

ΧΟ. πυλῶν πάροιθε δ' οὐχ ὁρῶ πηγαῖον ὡς νομίζε-
χέρνιβ' ἐπὶ φθιτῶν πύλαις,
χαίτα τ' οὔτις ἐπὶ προθύροις [λὴς
τομαῖος, ἃ δὴ νεκύων πένθει πίτνει, οὐδὲ νεα-
δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν.

ΗΜ. Α. καὶ μὴν τόδε κύριον ἦμαρ,

ΗΜ. Β. τί τόδ' αὐδᾷς;

ΗΜ. Α. ᾧ χρή σφε μολεῖν κατὰ γαίας.

ΗΜ. Β. ἔθιγες ψυχῆς, ἔθιγες δὲ φρενῶν.

ΗΜ. Α. χρὴ τῶν ἀγαθῶν διακναιομένων
πενθεῖν ὅστις
χρηστὸς ἀπ' ἀρχῆς νενόμισται.

ΧΟΡΟΣ.

ἀλλ' οὐδὲ ναυκληρίαν
ἔσθ' ὅποι τις αἴας
στείλας ἢ Λυκίας
εἴτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους
Ἀμμωνίδας ἕδρας
δυστάνου παραλῦσαι [ἐπ' ἐσχάραις
ψυχάν· μόρος γὰρ ἀπότομος πλάθει· θεῶν δ'
οὐκ ἔχω ἐπὶ τίνα μηλοθύταν πορευθῶ.
μόνος δ' ἄν, εἰ φῶς τόδ' ἦν
ὄμμασιν δεδορκὼς
Φοίβου παῖς, προλιποῦσ'
ἦλθεν ἕδρας σκοτίους
Ἅιδα τε πύλας· καὶ
δμαθέντας γὰρ ἀνίστη, [ραυνίου.
πρὶν αὐτὸν εἷλε διόβολον πλᾶκτρον πυρὸς κε-
νῦν δὲ τίν' ἐπὶ βίον ἐλπίδα προσδέχωμαι;
πάντα γὰρ ἤδη τετέλεσται
βασιλεῦσιν,
πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖς
αἱμόρραντοι θυσίαι πλήρεις,
οὐδ' ἔστι κακῶν ἄκος οὐδέν.
ἀλλ' ἥδ' ὀπαδῶν ἐκ δόμων τις ἔρχεται
δακρυρροοῦσα· τίνα τύχην ἀκούσομαι;
πενθεῖν μέν, εἴ τι δεσπόταισι τυγχάνει,
ξυγγνωστόν· εἰ δ' ἔτ' ἐστὶν ἔμψυχος γυνὴ
εἴτ' οὖν ὄλωλεν εἰδέναι βουλοίμεθ' ἄν.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

καὶ ζῶσαν εἰπεῖν καὶ θανοῦσαν ἔστι σοι.

ΧΟ. καὶ πῶς ἂν αὐτὸς κατθάνοι τε καὶ βλέποι;

ΘΕ. ἤδη προνωπής ἐστι καὶ ψυχορραγεῖ.

ΧΟ. ὦ τλῆμον, οἵας οἷος ὢν ἁμαρτάνεις.

ΘΕ. οὔπω τόδ' οἶδε δεσπότης, πρὶν ἂν πάθῃ.

ΧΟ. ἐλπὶς μὲν οὐκέτ' ἐστὶ σώζεσθαι βίον;

ΘΕ. πεπρωμένη γὰρ ἡμέρα βιάζεται.

ΧΟ. οὔκουν ἐπ' αὐτῇ πράσσεται τὰ πρόσφορα;

ΘΕ. κόσμος γ' ἕτοιμος, ᾧ σφε συνθάψει πόσις.

ΧΟ. ἴστω νυν εὐκλεής γε κατθανουμένη
γυνή τ' ἀρίστη τῶν ὑφ' ἡλίῳ μακρῷ.

ΘΕ. πῶς δ' οὐκ ἀρίστη; τίς δ' ἐναντιώσεται;
τί χρὴ γενέσθαι τὴν ὑπερβεβλημένην
γυναῖκα; πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις
πόσιν προτιμῶσ' ἢ θέλουσ' ὑπερθανεῖν;
καὶ ταῦτα μὲν δὴ πᾶσ' ἐπίσταται πόλις·
ἃ δ' ἐν δόμοις ἔδρασε θαυμάσει κλύων.
ἐπεὶ γὰρ ᾔσθεθ' ἡμέραν τὴν κυρίαν
ἥκουσαν, ὕδασι ποταμίοις λευκὸν χρόα
ἐλούσατ', ἐκ δ' ἑλοῦσα κεδρίνων δόμων
ἐσθῆτα κόσμον τ' εὐπρεπῶς ἠσκήσατο,
καὶ στᾶσα πρόσθεν ἑστίας κατηύξατο
"δέσποιν', ἐγὼ γὰρ ἔρχομαι κατὰ χθονός,
πανύστατόν σε προσπίτνουσ' αἰτήσομαι
τέκν' ὀρφανεῦσαι τἀμά, καὶ τῷ μὲν φίλην
ξύζευξον ἄλοχον, τῇ δὲ γενναῖον πόσιν·
μηδ' ὥσπερ αὐτῶν ἡ τεκοῦσ' ἀπόλλυμαι
θανεῖν ἀώρους παῖδας, ἀλλ' εὐδαίμονας
ἐν γῇ πατρῴᾳ τερπνὸν ἐκπλῆσαι βίον."
πάντας δὲ βωμοὺς οἳ κατ' Ἀδμήτου δόμους
προσῆλθε κἀξέστεψε καὶ προσηύξατο,
πτόρθων ἀποσχίζουσα μυρσίνης φόβην,
ἄκλαυτος, ἀστένακτος, οὐδὲ τοὐπιὸν
κακὸν μεθίστη χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν.
κἄπειτα θάλαμον ἐσπεσοῦσα καὶ λέχος,
ἐνταῦθα δὴ 'δάκρυσε καὶ λέγει τάδε

86—92. = 98—104.

93—97. = 105—111.

112—121. = 122—131.

---

90. στατίζεται Hermannus] στατίζετ' 91. εἰ —] ἡμιχ. εἰ — V aliique pauci. 92. ὦ Matthiae] ἰώ 93. φθιμένης Monkius] φθιμένας 93. Verba νέκυς ἤδη in libris post οἴκων lecta huc transposuit Kirchhoffius praescripto Ἡμιχ. 94. ἀλλ' οὐ γὰρ φροῦδος ἀπ' οἴκων D. coniectura incerta] οὐ γὰρ δὴ φροῦδός γ' ἐξ οἴκων 97. Dipodiae anapaesticae defectum hoc loco indicavit Hartungus, ante πῶς Kirchhoffius. 96. πῶς γὰρ Wakefieldus] πῶς ἂν 98. ΧΟ. Kirchhoffius] Ἡμιχ. 100. φθιτῶν PC. φθιμένων ceteri. 101. χαίτα τ' οὔτις] χαίτη οὔτις V. 103. πίτνει Monkius] πιτνεῖ οὐδὲ] ἡμιχ. οὐδὲ VB. νεαλὴς D.] νεολαία 106. 107. inverso ordine in PC et Ald. 107. χρῆν Ald. ex P, ut videtur. χρὴ vel χρῆ ceteri. 108. ψυχῆς Monkius] ψυχᾶς 116. Ἀμμωνίδας Musgravius] ἀμμωνιάδας 117. παραλῦσαι Matthiae] παραλῦσαι. παραλύσει Nauckius. 118. ψυχάν PC. ψυχῆς vel ψυχᾶς alii, ut legit scholiasta. μόρον· πότμος γὰρ Heimsoethius. ἀπότομος Blomfieldus] ἄποτμος 119. θεῶν — τίνα] θεῶν δ' ἐπ' ἐσχάραν οὐκέτ' ἔχω τίνα Hartungus (θεῶν δέ γ' ἐσχάραν ἐπὶ τίνα μηλόθυτον coniecerat Reiskius). Idem in antistropha νῦν δὲ βίου τίν' ἔτ' ἐλπίδα. 122. μηλοθύταν] μηλόθυτον cum Reiskio Nauckius, quem v. p. 52. 125. σκοτίους] σκοτίας V.

126. καί addidit D. Cohaeret cum γάρ. 127. πλᾶκτρον] πλῆκτρον V aliique. 130. τίν' ἐπὶ βίον Seidlerus] τίν' ἔτι βίου V. τίν' ἐπὶ βίου plerique, τίνα βίου PC. Vid. ad v. 119. 131. προσδέχωμαι Musgravius] προσδέχομαι 132—136. Horum versuum metra eadem esse verisimile est quae stropharum 93—97. et 105—111. Quod si ita est, sex anapaestorum defectus indicandus erit vel ante vel post πλήρεις v. 135. quod parum apte coniunctum est cum θυσίαι. 136. οὐδ'] ἀλλ' οὐδ' V. 137. Χο. praescriptum in V. 141. βουλοίμεθ' ἄν] βουλοίμεθα VP. 145. πάθῃ Blomfieldus] πάθοι 146. σώζεσθαι V. σώσασθαι PC. 148. οὔκουν Elmsleius] οὐκοῦν 164. προσπίτνουσ' B a m. pr. προσπιτνοῦσ' ceteri. 167. ἀπόλλυμαι] ἀπόλλυται PC. 173. ἄκλαυτος C solus. ἄκλαυστος ceteri.

"ὦ λέκτρον, ἔνθα παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ
κορεύματ' ἐκ τοῦδ' ἀνδρός, οὗ θνήσκω πέρι,
χαῖρ'· οὐ γὰρ ἐχθαίρω σ'. ἀπώλεσας δέ με
μόνην· προδοῦναι γάρ σ' ὀκνοῦσα καὶ πόσιν
θνήσκω. σὲ δ' ἄλλη τις γυνὴ κεκτήσεται,
σώφρων μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως."
κυνεῖ δὲ προσπίτνουσα, πᾶν δὲ δέμνιον
ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι.
ἐπεὶ δὲ πολλῶν δακρύων εἶχεν κόρον,
στείχει πρηνωπὴς ἐκπεσοῦσα δεμνίων,
καὶ πολλὰ θάλαμον ἐξιοῦσ' ἐπεστράφη,
κἄρριψεν αὑτὴν αὖθις ἐς κοίτην πάλιν.
παῖδες δὲ πέπλων μητρὸς ἐξηρτημένοι
ἔκλαον· ἡ δὲ λαμβάνουσ' ἐν ἀγκάλαις
ἠσπάζετ' ἄλλοτ' ἄλλον, ὡς θανουμένη.
πάντες δ' ἔκλαον οἰκέται κατὰ στέγας
δέσποιναν οἰκτείροντες. ἡ δὲ δεξιὰν
προὔτειν' ἑκάστῳ, κοὔτις ἦν οὕτω κακὸς
ὃν οὐ προσεῖπε καὶ προσερρήθη πάλιν.
τοιαῦτ' ἐν οἴκοις ἐστὶν Ἀδμήτου κακά.
καὶ κατθανών τ' ἂν ὤλετ', ἐκφυγὼν δ' ἔχει
τοσοῦτον ἄλγος, οὔποθ' οὐ λελήσεται.
ΧΟ. ἦ που στενάζει τοισίδ' Ἄδμητος κακοῖς,
ἐσθλῆς γυναικὸς εἰ στερηθῆναί σφε χρή;
ΘΕ. κλάει γ', ἄκοιτιν ἐν χεροῖν φίλην ἔχων,
καὶ μὴ προδοῦναι λίσσεται, τἀμήχανα
ζητῶν· φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται νόσῳ,
παρειμένη δὲ χειρὸς ἄθλιον βάρος
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
ὅμως δὲ καίπερ σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι
βλέψαι πρὸς αὐγὰς βούλεται τὰς ἡλίου.
ἀλλ' εἶμι καὶ σὴν ἀγγελῶ παρουσίαν·
οὐ γάρ τι πάντες εὖ φρονοῦσι κοιράνοις,
ὥστ' ἐν κακοῖσιν εὐμενεῖς παρεστάναι.
σὺ δ' εἶ παλαιὸς δεσπόταις ἐμοῖς φίλος.
ΗΜ. Α. ἰὼ Ζεῦ, τίς ἂν πόρος κακῶν
γένοιτο καὶ λύσις τύχας ἃ πάρεστι κοιράνοις;
ΗΜ. Β. ἔξεισί τις; ἢ τέμω τρίχα
καὶ μέλανα στολμὸν πέπλων ἀμφιβαλώμεθ' ἤδη;
ΗΜ. Α. δῆλα μέν, φίλοι, δῆλά γ', ἀλλ' ὅμως
θεοῖσιν εὐχώμεσθα· θεῶν γὰρ δύναμις μεγίστα.
ΧΟ. ὦναξ Παιάν,
ἔξευρε μηχανήν τιν' Ἀδμήτῳ κακῶν,
πόριζε δὴ πόριζε· καὶ πάρος γὰρ
τοῦδ' ἐφεῦρες, καὶ νῦν
λυτήριος ἐκ θανάτου γενοῦ,
φόνιόν τ' ἀπόπαυσον Ἅιδαν.
ΗΜ. Α. παπαῖ, ⏑ –́ ⏑ – ⏑ – [ρείς.
ὦ παῖ Φέρητος, οἷ' ἔπραξας δάμαρτος σᾶς στε-
ΗΜ. Β. ἆρ' ἄξια καὶ σφαγᾶς τάδε
καὶ πλέον ἢ βρόχῳ δέρην οὐρανίῳ πελάσσαι;
ΗΜ. Α. τὰν γὰρ οὐ φίλαν, ἀλλὰ φιλτάταν
γυναῖκα κατθανοῦσαν εἰν ἅματι τῷδ' ἐπόψει.
ΧΟ. ἰδοὺ ἰδού,
ἥδ' ἐκ δόμων δὴ καὶ πόσις πορεύεται.
βόασον ὤ, στέναξον ὦ Φεραία
χθών, τὰν ἀρίσταν
γυναῖκα μαραινομέναν νόσῳ
κατὰ γᾶς, χθόνιον παρ' Ἅιδαν.
οὔποτε φήσω γάμον εὐφραίνειν
πλέον ἢ λυπεῖν, τοῖς τε πάροιθεν
τεκμαιρόμενος καὶ τάσδε τύχας
λεύσσων βασιλέως, ὅστις ἀρίστης
ἀπλακὼν ἀλόχου τῆσδ' ἀβίωτον
τὸν ἔπειτα χρόνον βιοτεύσει.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

Ἅλιε καὶ φάος ἁμέρας,
οὐράνιαί τε δῖναι νεφέλας δρομαίου,

ΑΔΜΗΤΟΣ.

ὁρᾷ σε κἀμέ, δύο κακῶς πεπραγότας,
οὐδὲν θεοὺς δράσαντας ἀνθ' ὅτου θανεῖ.
ΑΛ. Γαῖά τε καὶ μελάθρων στέγαι
νυμφίδιοί τε κοῖται πατρίας Ἰωλκοῦ.
ΑΔ. ἔπαιρε σαυτήν, ὦ τάλαινα, μὴ προδῷς·
λίσσου δὲ τοὺς κρατοῦντας οἰκτεῖραι θεούς.
ΑΛ. ὁρῶ δίκωπον ὁρῶ σκάφος, νεκύων δὲ πορθμεὺς
ἔχων χέρ' ἐπὶ κοντῷ Χάρων μ' ἤδη καλεῖ "τί
μέλλεις; [μενος ταχύνει.
ἐπείγου· σὺ κατείργεις." τάδε τοί με σπερχό-
ΑΔ. οἴμοι· πικράν γε τήνδε μοι ναυκληρίαν
ἔλεξας. ὦ δύσδαιμον, οἷα πάσχομεν.
ΑΛ. ἄγει μ' ἄγει μέ τις, οὐχ ὁρᾷς; νεκύων ἐς αὐλὰν
ὑπ' ὀφρύσι κυαναυγέσι βλέπων πτερωτὸς Ἅι-
δας.

207. ὡς οὔποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον
ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προσόψεται.

213—225. = 226—237.

243—246. = 247—251.

252—258. = 259—265.

178. Hunc versum delet Nauckius. 183. προσπίτνουσα Flor. unus. προσπιτνοῦσα vel προσπίπτουσα ceteri. 184. δεύεται] δεύετο nonnulli. 187. θάλαμον] θαλάμων Nauckius. 190. ἐν ἀγκάλαις PC. ἐς ἀγκάλας VB aliique. 198. οὔποθ' οὐ Nauckius] οὐ ποτ' οὐ (οὔποτ' οὐ B) 200. εἰ PC. ἧς ceteri. σφε] γε V. Post versum 204. unius versus defectum indicavit Elmsleius. 207. 208. Versus ex Hecuba 415. 416. illatos eiecit Valckenarius. Illati autem fortasse sunt lacunae explendae caussa. 213—255. Quae in his versibus inter ἡμιχόρια distribui choro tribuuntur in libris. 213. τίς ἂν πόρος Musgravius] τίς ἂν πῶς πᾶ πόρος V. τίς ἂν πᾶ (vel iota adscripto πᾶι) πόρος B aliique. τίς ἂν πῶς πόρος PC. Scholiasta τίς ἂν πόρος τῶν κακῶν ἡμῖν γένοιτο, ἢ πῶς, ἢ ποῦ. 215. τέμω Hermannus] τεμῶ 217. ΗΜ. Α.] Nulla personae nota in VB, in aliis et Ald. θε. (i. e. θεράπαινα). γ'] δ' V. 219. εὐχώμεσθα Flor. duo. εὐχώμεθα alii. ἐχώμεθα V. δύναμις V. ἁ δύναμις alii. 220. ΧΟ. Hartungus. Nulla personae nota in libris. ὦναξ Παιάν] ὦναξ Παιών in gl. Hesychii: sed ὦ ἄναξ Παιάν ap. Cyrillum. 221. μηχανήν VB. μηχανάν alii. 223. τοῦδ' (τοῦτ' Havn. τῶν δ' Flor. unus) ἐφεῦρες] Verba interpolata. Requiritur verbum quale est παρῆσθα. 225. τ' P. δ' ceteri. 226. παπαῖ ὦ παῖ Φ. VB aliique. In deterioribus interpolatum παῖ παῖ· φεῦ φεῦ ἰὼ ἰὼ παῖ Φ. uno versu. Iudicavi lacunam. Ceterum in libris praescriptum Χο. 227. οἷ' ἔπραξας] οἷα πράξεις Hartungus. 228. στερεὶς Monkius] στερηθεὶς 229. ἆρ' Hermannus] αἶ αἰ αἴ αἰ V. αἰ quater B aliique. 230. καὶ om. B et tres alii. πελάσσαι Erfurdtius] πελάσαι 232. εἰν D.] ἐν ἅματι B. ἤματι V aliique. τῷδ' ἐπόψει V aliique. τῷδ' ἐσόψει vel τῷδέ γ' ὄψει alii. 233. om. PC. 237. γᾶς V. γᾶν B aliique. 241. ἀπλακὼν Wakefieldus] ἀμπλακὼν 249. νυμφίδιοι V aliique. νυμφίδιαι alii. πατρίας Ald. πατρῴας codices. 252. σκάφος Ald. σκάφος ἐν λίμνᾳ codices. 254. χέρ' Ald. χεῖρ' codices. 255. τάδε τοί με VB (τοι in B ab correctore in τοῖα mutato, quod est in aliis nonnullis), in nonnullis τάδε τί με scriptum. τάδ' ἕτοιμα interpolatum in PC, et sic Ald. 259. με om. V. ἐς] εἰς V et plerique. 261. Ἅιδας] μέθες με addunt VB aliique: omittunt PC et Ald.

τί ῥέξεις; ἄφες. οἵαν ὁδὸν ἁ δειλαιοτάτα προβαίνω.
ΑΔ. οἰκτρὰν φίλοισιν, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ᾽ ἐμοὶ
καὶ παισίν, οἷς δὴ πένθος ἐν κοινῷ τόδε.
ΑΛ. μέθετε μέθετέ μ᾽ ἤδη.
κλίνατ᾽, οὐ σθένω ποσίν·
πλησίον Ἅιδας·
σκοτία δ᾽ ἐπ᾽ ὄσσοισι νὺξ ἐφέρπει.
τέκνα τέκν᾽, οὐκέτι δὴ
οὐκέτι μάτηρ σφῷν ἔστιν.
χαίροντες, ὦ τέκνα, τόδε φάος ὁρῷτον.
ΑΔ. οἴμοι· τόδ᾽ ἔπος λυπρὸν ἀκούω
καὶ παντὸς ἐμοὶ θανάτου μεῖζον.
μὴ πρός σε θεῶν τλῇς με προδοῦναι,
μὴ πρὸς παίδων, οὓς ὀρφανιεῖς,
ἀλλ᾽ ἄνα τόλμα·
σοῦ γὰρ φθιμένης οὐκέτ᾽ ἂν εἴην·
ἐν σοὶ δ᾽ ἐσμὲν καὶ ζῆν καὶ μή·
σὴν γὰρ φιλίαν σεβόμεσθα.
ΑΛ. Ἄδμηθ᾽, ὁρᾷς γὰρ τἀμὰ πράγμαθ᾽ ὡς ἔχει,
λέξαι θέλω σοι πρὶν θανεῖν ἃ βούλομαι.
ἐγώ σε πρεσβεύουσα κἀντὶ τῆς ἐμῆς
ψυχῆς καταστήσασα φῶς τόδ᾽ εἰσορᾶν
θνήσκω, παρόν μοι μὴ θανεῖν ὑπὲρ σέθεν,
ἀλλ᾽ ἄνδρα τε σχεῖν Θεσσαλῶν ὃν ἤθελον
καὶ δῶμα ναίειν ὄλβιον τυραννίδι,
οὐκ ἠθέλησα ζῆν ἀποσπασθεῖσά σου
ξὺν παισὶν ὀρφανοῖσιν, οὐδ᾽ ἐφεισάμην,
ἥβης ἔχουσα δῶρ᾽, ἐν οἷς ἐτερπόμην.
καίτοι σ᾽ ὁ φύσας χἠ τεκοῦσα προύδοσαν,
καλῶς μὲν αὐτοῖς κατθανεῖν ἧκον βίου,
καλῶς δὲ σῶσαι παῖδα κεὐκλεῶς θανεῖν.
μόνος γὰρ αὐτοῖς ἦσθα, κοὔτις ἐλπὶς ἦν
σοῦ κατθανόντος ἄλλα φιτύσειν τέκνα.
κἀγώ τ᾽ ἂν ἔζων καὶ σὺ τὸν λοιπὸν χρόνον,
κοὐκ ἂν μονωθεὶς σῆς δάμαρτος ἔστενες
καὶ παῖδας ὠρφάνευες. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
θεῶν τις ἐξέπραξεν ὥσθ᾽ οὕτως ἔχειν.
εἶεν· σύ νύν μοι τῶνδ᾽ ἀπόμνησαι χάριν·
αἰτήσομαι γάρ σ᾽ ἀξίαν μὲν οὔποτε·
ψυχῆς γὰρ οὐδέν ἐστι τιμιώτερον·
δίκαια δ᾽, ὡς φήσεις σύ· τούσδε γὰρ φιλεῖς
οὐχ ἧσσον ἢ ᾽γὼ παῖδας, εἴπερ εὖ φρονεῖς·
τούτους ἀνάσχου δεσπότας ἐμῶν δόμων,
καὶ μὴ ᾽πιγήμῃς τοῖσδε μητρυιὰν τέκνοις,
ἥτις κακίων οὖσ᾽ ἐμοῦ γυνὴ φθόνῳ
τοῖς σοῖσι κἀμοῖς παισὶ χεῖρα προσβαλεῖ.
μὴ δῆτα δράσῃς ταῦτά γ᾽, αἰτοῦμαί σ᾽ ἐγώ.
ἐχθρὰ γὰρ ἡ ᾽πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις
τοῖς πρόσθ᾽, ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα.
καὶ παῖς μὲν ἄρσην πατέρ᾽ ἔχει πύργον μέγαν,
σὺ δ᾽ ὦ τέκνον μοι πῶς κορευθήσει καλῶς;
ποίας τυχοῦσα συζύγου τῷ σῷ πατρί;
μή σοί τιν᾽ αἰσχρὰν προσβαλοῦσα κληδόνα
ἥβης ἐν ἀκμῇ σοὺς διαφθείρῃ γάμους.
οὐ γάρ σε μήτηρ οὔτε νυμφεύσει ποτὲ
οὔτ᾽ ἐν τόκοισι τοῖσι σοῖσι θαρσυνεῖ
παροῦσ᾽, ἵν᾽ οὐδὲν μητρὸς εὐμενέστερον.
δεῖ γὰρ θανεῖν με· καὶ τόδ᾽ οὐκ εἰς αὔριον
οὐδ᾽ ἐς τρίτην μοι μηνὸς ἔρχεται κακόν,
ἀλλ᾽ αὐτίκ᾽ ἐν τοῖς οὐκέτ᾽ οὖσι λέξομαι.
χαίροντες εὐφραίνοισθε· καὶ σοὶ μέν, πόσι,
γυναῖκ᾽ ἀρίστην ἔστι κομπάσαι λαβεῖν,
ὑμῖν δέ, παῖδες, μητρὸς ἐκπεφυκέναι.
ΧΟ. θάρσει· πρὸ τούτου γὰρ λέγειν οὐχ ἅζομαι·
δράσει τάδ᾽, εἴπερ μὴ φρενῶν ἁμαρτάνει.
ΑΛ. ἔσται τάδ᾽ ἔσται, μὴ τρέσῃς· ἐπεί σ᾽ ἐγὼ
καὶ ζῶσαν εἶχον καὶ θανοῦσ᾽ ἐμὴ γυνὴ
μόνη κεκλήσει, κοὔτις ἀντὶ σοῦ ποτε
τόνδ᾽ ἄνδρα νύμφη Θεσσαλὶς προσφθέγξεται·
οὐκ ἔστιν οὕτως οὔτε πατρὸς εὐγενοῦς
οὔτ᾽ εἶδος ἄλλως ἐκπρεπεστάτη γυνή.
ἅλις δὲ παίδων· τῶνδ᾽ ὄνησιν εὔχομαι
θεοῖς γενέσθαι· σοῦ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα.
οἴσω δὲ πένθος οὐκ ἐτήσιον τὸ σόν,
ἀλλ᾽ ἔς τ᾽ ἂν αἰὼν οὑμὸς ἀντέχῃ, γύναι,
στυγῶν μὲν ἥ μ᾽ ἔτικτεν, ἐχθαίρων δ᾽ ἐμὸν
πατέρα· λόγῳ γὰρ ἦσαν οὐκ ἔργῳ φίλοι.
σὺ δ᾽ ἀντιδοῦσα τῆς ἐμῆς τὰ φίλτατα
ψυχῆς ἔσωσας. ἆρά μοι στένειν πάρα
τοιᾶσδ᾽ ἁμαρτάνοντι συζύγου σέθεν;
παύσω δὲ κώμους ξυμποτῶν θ᾽ ὁμιλίας
στεφάνους τε μοῦσάν θ᾽, ἣ κατεῖχ᾽ ἐμοὺς δόμους.
οὐ γάρ ποτ᾽ οὔτ᾽ ἂν βαρβίτου θίγοιμ᾽ ἔτι
οὔτ᾽ ἂν φρέν᾽ ἐξαίροιμι πρὸς Λίβυν λακεῖν
αὐλόν· σὺ γάρ μου τέρψιν ἐξείλου βίου.
σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν
εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται,
ᾧ προσπεσοῦμαι καὶ περιπτύσσων χέρας
ὄνομα καλῶν σὸν τὴν φίλην ἐν ἀγκάλαις
δόξω γυναῖκα καίπερ οὐκ ἔχων ἔχειν,
ψυχρὰν μέν, οἶμαι, τέρψιν, ἀλλ᾽ ὅμως βάρος
ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν· ἐν δ᾽ ὀνείρασι
φοιτῶσά μ᾽ εὐφραίνοις ἄν. ἡδὺ γὰρ φίλους
κἀν νυκτὶ λεύσσειν, ὅντιν᾽ ἂν παρῇ χρόνον.
εἰ δ᾽ Ὀρφέως μοι γλῶσσα καὶ μέλος παρῆν,
ὥστ᾽ ἢ κόρην Δήμητρος ἢ κείνης πόσιν
ὕμνοισι κηλήσαντά σ᾽ ἐξ Ἅιδου λαβεῖν,
κατῆλθον ἄν, καί μ᾽ οὔθ᾽ ὁ Πλούτωνος κύων
οὔθ᾽ οὑπὶ κώπῃ ψυχοπομπὸς ἂν Χάρων

312. ὃν καὶ προσεῖπε καὶ προσερρήθη πάλιν.

262. ῥέξεις] πράξεις V. 266. μέθετε PC. μέθετε με V aliique. 267. κλίνατ᾽ οὐ V. κλινατέ μ᾽ alii. ποσὶ Barnesius] πόσι 269. ὄσσοισι PC. ὄσσοις ceteri.

271. οὐκέτι μάτηρ] οὐκέτι δὴ μάτηρ PC et Ald. ab correctore qui anapaesticum dimetrum facere voluit.

271. ἔστιν] ἐστί VB. Videtur correctoris esse syllabas aliquot, quae exciderunt, supplentis.
272. ὁρῷτον] ὁρῷτην Elmsleius, quem v. ad Aristoph. Acharn. 733. 275. σε addidit Porsonus. 283. ψυχῆς om. B et quattuor alii, in quibus φίλον additum post εἰσορᾶν. Sic in iisdem v. 289. ἥβης ἔχουσ᾽ ἐν οἷς ἐτερπόμην ἐγώ, illato ab correctore ἐγώ, quum vera eum lateret scriptura ἔχουσα δῶρ᾽ ἐν οἷς, quae est in V aliisque. 285. Θεσσαλῶν Ald. ex schol. Θεσσαλὸν codices. 287. οὐκ] κοὐκ Hartungus. 291. κατθανεῖν — βίου] ἐκλιπεῖν — βίον Hartungus.
294. φιτύσειν] φυτεύσειν B aliique: sed B in marg. γρ. φιτύσειν. 295. ἔζων V aliique. ἔζην alii, quod legit grammaticus in Etym. M. p. 413, 8. qui addit ὤφειλεν εἶναι ἔζων. Eadem diversitas v. 651. 298. ἐξέπραξεν PC. ἔπραξεν V. εἰσέπραξεν alii. 299. σὺ νῦν μοι V. σύ μοι νῦν B aliique. σὺ δ᾽ ἡμῖν P. σὺ δή μοι Flor. unus.

Versum 312., repetitum ex 195., eiecit Piersonus.

314. ποίας] πικρᾶς Hartungus. 318. τοῖσι σοῖσι V aliique. τοῖσι om. PC, qui eius loco τέκνον addunt in fine versus, simili interpolatione ut v. 283.

σοῖσι] σοῖς σε Nauckius. 320. εἰς αὔριον VB. ἐς αὔριον alii. 326. οὐχ ἅζομαι] οὐχ᾽ ἅζομαι B. οὐ χάζομαι alii. 327. εἴπερ — ἁμαρτάνει V aliique. ἤνπερ — ἁμαρτάνῃ PC. 333. ἄλλως] ἄλλων Wakefieldus. ἐκπρεπεστάτη] εὐπρεπεστάτη V aliique nonnulli. 355. φίλους V. φίλοις plerique. 358. ὥστ᾽ ἢ Reiskius] ὡς τὴν

ἔσχον, πρὶν ἐς φῶς σὸν καταστῆσαι βίον.
ἀλλ' οὖν ἐκεῖσε προσδόκα μ', ὅταν θάνω,
καὶ δῶμ' ἑτοίμαζ', ὡς ξυνοικήσουσά μοι.
ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις
σοὶ τούσδε θεῖναι πλευρά τ' ἐκτεῖναι πέλας
πλευροῖσι τοῖς σοῖς· μηδὲ γὰρ θανών ποτε
σοῦ χωρὶς εἴην τῆς μόνης πιστῆς ἐμοί.
ΧΟ. καὶ μὴν ἐγώ σοι πένθος ὡς φίλος φίλῳ
λυπρὸν ξυνοίσω τῆσδε· καὶ γὰρ ἀξία.
ΑΛ. ὦ παῖδες, αὐτοὶ δὴ τάδ' εἰσηκούσατε
πατρὸς λέγοντος μὴ γαμεῖν ἄλλην ποτὲ
γυναῖκ' ἐφ' ὑμῖν, μηδ' ἀτιμάσειν ἐμέ.
ΑΔ. καὶ νῦν γέ φημι, καὶ τελευτήσω τάδε.
ΑΛ. ἐπὶ τοῖσδε παῖδας χειρὸς ἐξ ἐμῆς δέχου.
ΑΔ. δέχομαι, φίλον γε δῶρον ἐκ φίλης χερός.
ΑΛ. σὺ νῦν γενοῦ τοῖσδ' ἀντ' ἐμοῦ μήτηρ τέκνοις.
ΑΔ. πολλή μ' ἀνάγκη σοῦ γ' ἀπεστερημένοις.
ΑΛ. ὦ τέκν', ὅτε ζῆν χρῆν μ', ἀπέρχομαι κάτω.
ΑΔ. οἴμοι, τί δράσω δῆτα σοῦ μονούμενος;
ΑΛ. χρόνος μαλάξει σ'· οὐδέν ἐσθ' ὁ κατθανών.
ΑΔ. ἄγου με σὺν σοὶ πρὸς θεῶν ἄγου κάτω.
ΑΛ. ἀρκοῦμεν ἡμεῖς οἱ προθνήσκοντες σέθεν.
ΑΔ. ὦ δαῖμον, οἵας ξυζύγου μ' ἀποστερεῖς.
ΑΛ. καὶ μὴν σκοτεινὸν ὄμμα μου βαρύνεται.
ΑΔ. ἀπωλόμην ἄρ', εἴ με δὴ λείψεις, γύναι.
ΑΛ. ὡς οὐκέτ' οὖσαν οὐδὲν ἂν λέγοις ἐμέ.
ΑΔ. ὄρθου πρόσωπον, μὴ λίπῃς παῖδας σέθεν.
ΑΛ. οὐ δῆθ' ἑκοῦσά γ'. ἀλλὰ χαίρετ', ὦ τέκνα.
ΑΔ. βλέψον πρὸς αὐτοὺς βλέψον. ΑΛ. οὐδέν εἰμ' ἔτι.
ΑΔ. τί δρᾷς; προλείπεις; ΑΛ. χαῖρ'. ΑΔ. ἀπωλόμην
τάλας.
ΧΟ. βέβηκεν, οὐκέτ' ἔστιν Ἀδμήτου γυνή.

ΕΥΜΗΛΟΣ.

ἰώ μοι τύχας. μαῖα δὴ κάτω
βέβακεν, οὐκέτ' ἔστιν, ὦ πάτερ, ὑφ' ἀλίῳ.
προλιποῦσα δ' ἁμὸν βίον
ὠρφάνισεν τλάμων.
ἴδε γὰρ ἴδε βλέφαρον
καὶ παρατόνους χέρας.
ὑπάκουσον, ἄκουσον, ὦ μᾶτερ, ἀντιάζω.
ἐγώ σ' ἐγώ, μᾶτερ,
⏓ ⏑ καλοῦμαι ὁ
σὸς ποτὶ σοῖσι πίτνων στόμασιν νεοσσός.
ΑΔ. τὴν γ' οὐ κλύουσαν οὐδ' ὁρῶσαν· ὥστ' ἐγὼ
καὶ σφὼ βαρείᾳ ξυμφορᾷ πεπλήγμεθα.
ΕΥ. νέος ἐγώ, πάτερ, λείπομαι φίλας
μονόστολός τε ματρός· ὦ σχέτλια δὴ παθὼν
ἐγὼ ἔργα — — σύ τε,
ξύγκασί μοι κούρα,
⏑ ⏑ ⏑ ⏑ — συνέτλας·
— ⏑ ⏑ ⏑ ὦ πάτερ,
ἀνόνατ' ἀνόνατ' ἐνύμφευσας, οὐδὲ γήρως
ἔβας τέλος ξὺν τᾷδ'·

393—403. = 406—415.

ἔφθιτο γὰρ πάρος.
οἰχομένας δὲ σοῦ, μᾶτερ, ὄλωλεν οἶκος.
ΧΟ. Ἄδμητ', ἀνάγκη τάσδε συμφορὰς φέρειν·
οὐ γάρ τι πρῶτος οὐδὲ λοίσθιος βροτῶν
γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες· γίγνωσκε δὲ
ὡς πᾶσιν ἡμῖν κατθανεῖν ὀφείλεται.
ΑΔ. ἐπίσταμαί τε κοὐκ ἄφνω κακὸν τόδε
προσέπτατ'· εἰδὼς δ' αὔτ' ἐτειρόμην πάλαι.
ἀλλ' ἐκφορὰν γὰρ τοῦδε θήσομαι νεκροῦ,
πάρεστε καὶ μένοντες ἀντηχήσατε
παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ.
πᾶσιν δὲ Θεσσαλοῖσιν ὧν ἐγὼ κρατῶ
πένθους γυναικὸς τῆσδε κοινοῦσθαι λέγω
κουρᾷ ξυρήκει καὶ μελαγχίμοις πέπλοις·
τέθριππά θ' οἳ ζεύγνυσθε καὶ μονάμπυκας
πώλους, σιδήρῳ τέμνετ' αὐχένων φόβην.
αὐλῶν δὲ μὴ κατ' ἄστυ, μὴ λύρας κτύπος
ἔστω σελήνας δώδεκ' ἐκπληρουμένας·
οὐ γάρ τιν' ἄλλον φίλτερον θάψω νεκρὸν
τοῦδ' οὐδ' ἀμείνον' εἰς ἔμ'· ἀξία δέ μοι
τιμᾶν, ἐπεὶ τέθνηκεν ἀντ' ἐμοῦ μόνη.
ΧΟ. ὦ Πελίου θύγατερ,
χαίρουσά μοι εἰν Ἀΐδα δόμοισιν
τὸν ἀνάλιον οἶκον οἰκετεύοις.
ἴστω δ' Ἀΐδας ὁ μελαγχαίτας θεὸς, ὅς τ' ἐπὶ κώπᾳ
πηδαλίῳ τε γέρων
νεκροπομπὸς ἵζει,
πολὺ δὴ πολὺ δὴ γυναῖκ' ἀρίσταν
λίμναν Ἀχεροντίαν πορεύσας ἐλάτᾳ δικώπῳ.
πολλά σε μουσοπόλοι
μέλψουσι καθ' ἑπτάτονόν τ' ὀρείαν
χέλυν ἔν τ' ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις,
Σπάρτᾳ κυκλὰς ἁνίκα Καρνείου περινίσσεται ὥρα
μηνὸς ἀειρομένας
παννύχου σελάνας,
λιπαραῖσί τ' ἐν ὀλβίαις Ἀθάναις.
τοίαν ἔλιπες θανοῦσα μολπὰν μελέων ἀοιδοῖς.
εἴθ' ἐπ' ἐμοὶ μὲν εἴη,
δυναίμαν δέ σε πέμψαι
φάος ἐξ Ἀΐδα τεράμνων
Κωκυτοῦ τε ῥεέθρων
ποταμίᾳ νερτέρᾳ τε κώπᾳ.
σὺ γάρ, ὦ μόνα, ὦ φίλα γυναικῶν,
σὺ τὸν αὑτᾶς
ἔτλας πόσιν ἀντὶ σᾶς ἀμεῖψαι
ψυχᾶς ἐξ Ἅιδα. κοῦφα σοι
χθὼν ἐπάνωθε πέσοι, γύναι. εἰ δέ τι
καινὸν ἕλοιτο λέχος πόσις, ἦ μάλ' ἐμοί τ' ἂν εἴη

435—444. = 445—454.
455—465. = 466—475.

---

372. ποτέ PC. τινά ceteri. 378. μ' Monkius] γ' 379. χρῆν] χρὴ V. 386. ἄρ'] ἂν V. 391. προλείπεις C. προλείπεις με ceteri. 395. ἀλίῳ PC. ἡλίῳ ceteri. 400. ἀντιάζω. | ἐγώ σ' ἐγώ, μᾶτερ PC. ἀντιάζω σ' ἐγὼ μᾶτερ V aliique. 402. Exciderunt duae syllabae. Inepte Ald. νῦν γε. καλοῦμαι PC. καλοῦμαί σ' ceteri. 403. πίτνων Monkius] πιτνῶν 404. γ' addidit Hermannus. ὥστ'] ὡς Kirchhoffius. 406. πάτερ λείπομαι PC. λείπομαι πάτερ ceteri. 407. τε addunt PC, om. ceteri. 410. ξύγκασί μοι Hermannus] μοι σύγκασι. Lacunas horum versuum monstrant versus in stropha positi.

420. τε V aliique. γε alii. 426. πένθους V et Flor unus. πένθος ceteri. 427. μελαγχίμοις (μελαγχείμοις V) πέπλοις V aliique (ut Phoen. versu spurio 372. κάρα ξύρηκες καὶ πέπλους μελαγχίμους). μελαμπέπλῳ στολῇ PC. 434. τιμᾶν V aliique. τιμῆς alii. μόνη] μόνην V. λίαν B aliique nonnulli. 435. ὦ PC. ἰὼ ceteri. 436. Ἀΐδα P. Ἀΐδας ceteri. δόμοισι] δόμοις V aliique. 439. κώπᾳ PC. κώπη ceteri. 446. ὀρείαν PC. οὐρείαν VB aliique. 447. κλέοντες Elmsleius] κλείοντες 449. κυκλὰς Scaliger] κύκλος ὥρα] ὥρας apud Hesychium, Περινίσσεται ὥρας: περιέρχεται τὰς ὥρας. 459. κωκυτοῦ τε ῥεέθρων Havn. aliique nonnulli. καὶ κωκυτοῦ τε ῥεέθρων V. 461. αὑτᾶς Erfurdtius] σαυτᾶς V aliique. ἑαυτῆς P. 463. ἐπάνωθε Erfurdtius] ἐπάνωθεν 464. λέχος πόσις] πόσις λέχος PC. μάλ' iidem. μάλ' ἂν ceteri. ἐμοί τ' Hermannus] ἔμοιγ'

στυγηθεὶς τέκνοις τε τοῖς σοῖς.
ματέρος οὐ θελούσας
πρὸ παιδὸς χθονὶ κρύψαι
δέμας, οὐδὲ πατρὸς γεραιοῦ
– – – ⏑ ⏑ – –
ὃν ἔτεκον δ', οὐκ ἔτλαν ῥύεσθαι
σχετλίω, πολιὰν ἔχοντε χαίταν.
σὺ δ' ἐν ἥβᾳ
νέᾳ προθανοῦσα φωτὸς οἴχει.
τοιαύτας εἴη μοι κῦρσαι
ξυνδυάδος φιλίας ἀλόχου· τὸ γὰρ
ἐν βιότῳ σπάνιον μέρος· ἦ γὰρ ἔμοιγ' ἄλυπος
δι' αἰῶνος ἂν ξυνείη.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ξένοι, Φεραίας τῆσδε κωμῆται χθονός,
Ἄδμητον ἐν δόμοισιν ἆρα κιγχάνω;
ΧΟ. ἔστ' ἐν δόμοισι παῖς Φέρητος, Ἡράκλεις.
ἀλλ' εἰπὲ χρεία τίς σε Θεσσαλῶν χθόνα
πέμπει, Φεραίων ἄστυ προσβῆναι τόδε.
ΗΡ. Τιρυνθίῳ πράσσω τιν' Εὐρυσθεῖ πόνον.
ΧΟ. καὶ ποῖ πορεύει; τῷ ξυνέζευξαι πλάνῳ;
ΗΡ. Θρῃκὸς τέτρωρον ἅρμα Διομήδους μέτα.
ΧΟ. πῶς οὖν δυνήσει; μῶν ἄπειρος εἶ ξένου;
ΗΡ. ἄπειρος· οὔπω Βιστόνων ἦλθον χθόνα.
ΧΟ. οὐκ ἔστιν ἵππων δεσπόσαι σ' ἄνευ μάχης.
ΗΡ. ἀλλ' οὐδ' ἀπειπεῖν τοὺς πόνους οἷόν τ' ἐμοί.
ΧΟ. κτανὼν ἄρ' ἥξεις ἢ θανὼν αὐτοῦ μενεῖς.
ΗΡ. οὐ τόνδ' ἀγῶνα πρῶτον ἂν δράμοιμ' ἐγώ.
ΧΟ. τί δ' ἂν κρατήσας δεσπότην πλέον λάβοις;
ΗΡ. πώλους ἀπάξω κοιράνῳ Τιρυνθίῳ.
ΧΟ. οὐκ εὐμαρὲς χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις.
ΗΡ. εἰ μή γε πῦρ πνέουσι μυκτήρων ἄπο.
ΧΟ. ἀλλ' ἄνδρας ἀρταμοῦσι λαιψηραῖς γνάθοις.
ΗΡ. θηρῶν ὀρείων χόρτον, οὐχ ἵππων, λέγεις.
ΧΟ. φάτνας ἴδοις ἂν αἵμασιν πεφυρμένας.
ΗΡ. τίνος δ' ὁ θρέψας παῖς πατρὸς κομπάζεται;
ΧΟ. Ἄρεως, ζαχρύσου Θρῃκίας πέλτης ἄναξ.
ΗΡ. καὶ τόνδε τοὐμοῦ δαίμονος πόνον λέγεις·
σκληρὸς γὰρ ἀεὶ καὶ πρὸς αἶπος ἔρχεται,
εἰ χρή με παισὶν οὓς Ἄρης ἐγείνατο
μάχην ξυνάψαι, πρῶτα μὲν Λυκάονι,
αὖθις δὲ Κύκνῳ, τόνδε δ' ἔρχομαι τρίτον
ἀγῶνα πώλοις δεσπότῃ τε συμβαλῶν.
ἀλλ' οὔτις ἔστιν ὃς τὸν Ἀλκμήνης γόνον
τρέσαντα χεῖρα πολεμίαν ποτ' ὄψεται.
ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Ἄδμητος ἔξω δωμάτων πορεύεται.
ΑΔ. χαῖρ', ὦ Διὸς παῖ Περσέως τ' ἀφ' αἵματος.
ΗΡ. Ἄδμητε, καὶ σὺ χαῖρε, Θεσσαλῶν ἄναξ.
ΑΔ. θέλοιμ' ἄν· εὔνουν δ' ὄντα σ' ἐξεπίσταμαι.
ΗΡ. τί χρῆμα κουρᾷ τῇδε πενθίμῳ πρέπεις;
ΑΔ. θάπτειν τιν' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ μέλλω νεκρόν.
ΗΡ. ἀπ' οὖν τέκνων σῶν πημονὴν εἴργοι θεός.
ΑΔ. ζῶσιν κατ' οἴκους παῖδες οὓς ἔφυσ' ἐγώ.
ΗΡ. πατήρ γε μὴν ὡραῖος, εἴπερ οἴχεται.
ΑΔ. κἀκεῖνος ἔστι χἠ τεκοῦσά μ', Ἡράκλεις.
ΗΡ. οὐ μὴν γυνή γ' ὄλωλεν Ἄλκηστις σέθεν;
ΑΔ. διπλοῦς ἐπ' αὐτῇ μῦθος ἔστι μοι λέγειν.
ΗΡ. πότερα θανούσης εἶπας ἢ ζώσης πέρι;
ΑΔ. ἔστιν τε κοὐκέτ' ἔστιν, ἀλγύνει δέ με.
ΗΡ. οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ'· ἄσημα γὰρ λέγεις.
ΑΔ. οὐκ οἶσθα μοίρας ἧς τυχεῖν αὐτὴν χρεών;
ΗΡ. οἶδ' ἀντὶ σοῦ γε κατθανεῖν ὑφειμένην.
ΑΔ. πῶς οὖν ἔτ' ἔστιν, εἴπερ ἤνεσεν τάδε;
ΗΡ. ἆ, μὴ πρόκλαι' ἄκοιτιν, ἐς τόδ' ἀναβαλοῦ.
ΑΔ. τέθνηχ' ὁ μέλλων κοὐκέτ' ἔσθ' ὁ κατθανών.
ΗΡ. χωρὶς τό τ' εἶναι καὶ τὸ μὴ νομίζεται.
ΑΔ. σὺ τῇδε κρίνεις, Ἡράκλεις, κείνη δ' ἐγώ.
ΗΡ. τί δῆτα κλάεις; τίς φίλων ὁ κατθανών;
ΑΔ. γυνή· γυναικὸς ἀρτίως μεμνήμεθα.
ΗΡ. ὀθνεῖος, ἤ σοι ξυγγενὴς γεγῶσά τις;
ΑΔ. ὀθνεῖος, ἄλλως δ' ἦν ἀναγκαία δόμοις.
ΗΡ. πῶς οὖν ἐν οἴκοις σοῖσιν ὤλεσεν βίον;
ΑΔ. πατρὸς θανόντος ἐνθάδ' ὠρφανεύετο.
ΗΡ. φεῦ.
εἴθ' ηὕρομέν σ', Ἄδμητε, μὴ λυπούμενον.
ΑΔ. ὡς δὴ τί δράσων τόνδ' ὑπορράπτεις λόγον;
ΗΡ. ξένων πρὸς ἄλλων ἑστίαν πορεύσομαι.
ΑΔ. οὐκ ἔστιν, ὦναξ· μὴ τοσόνδ' ἔλθοι κακόν.
ΗΡ. λυπουμένοις ὀχληρός, εἰ μόλοι, ξένος.
ΑΔ. τεθνᾶσιν οἱ θανόντες· ἀλλ' ἴθ' ἐς δόμους.
ΗΡ. αἰσχρὸν παρὰ κλάουσι θοινᾶσθαι φίλοις.
ΑΔ. χωρὶς ξενῶνές εἰσιν οἷ σ' εἰσάξομεν.
ΗΡ. μέθες με, καί σοι μυρίαν ἕξω χάριν.
ΑΔ. οὐκ ἔστιν ἄλλου σ' ἀνδρὸς ἑστίαν μολεῖν.
ἡγοῦ σὺ τῶνδε δωμάτων ἐξωπίους
ξενῶνας οἴξας, τοῖς τ' ἐφεστῶσιν φράσον
σίτων παρεῖναι πλῆθος· ἐν δὲ κλῄσατε
θύρας μεσαύλους· οὐ πρέπει θοινωμένους
κλύειν στεναγμῶν οὐδὲ λυπεῖσθαι ξένους.
ΧΟ. τί δρᾷς; τοσαύτης ξυμφορᾶς προκειμένης,
Ἄδμητε, τολμᾷς ξενοδοχεῖν; τί μῶρος εἶ;
ΑΔ. ἀλλ' εἰ δόμων σφε καὶ πόλεως ἀπήλασα
ξένον μολόντα, μᾶλλον ἄν μ' ἐπῄνεσας;
οὐ δῆτ', ἐπεί μοι ξυμφορὰ μὲν οὐδὲν ἂν
μείων ἐγίγνετ', ἀξενώτερος δ' ἐγώ.
καὶ πρὸς κακοῖσιν ἄλλο τοῦτ' ἂν ἦν κακόν,
δόμους καλεῖσθαι τοὺς ἐμοὺς ἐχθροξένους.
αὐτὸς δ' ἀρίστου τοῦδε τυγχάνω ξένου,
ὅταν ποτ' Ἄργους διψίαν ἔλθω χθόνα.
ΧΟ. πῶς οὖν ἔκρυπτες τὸν παρόντα δαίμονα,
φίλου μολόντος ἀνδρός, ὡς αὐτὸς λέγεις;
ΑΔ. οὐκ ἄν ποτ' ἠθέλησεν εἰσελθεῖν δόμους,
εἰ τῶν ἐμῶν τι πημάτων ἐγνώρισεν.
καὶ τῷ μέν, οἶμαι, δρῶν τάδ' οὐ φρονεῖν δοκῶ
οὐδ' αἰνέσει με· τἀμὰ δ' οὐκ ἐπίσταται
μέλαθρ' ἀπωθεῖν οὐδ' ἀτιμάζειν ξένους.
ΧΟ. ὦ πολύξεινος καὶ ἐλεύθερος ἀνδρὸς ἀεί ποτ' οἶκος,
σέ τοι καὶ ὁ Πύθιος εὐλύρας Ἀπόλλων

569—578. = 579—587.

472. κῦρσαι Musgravius] κυρῆσαι 473. τὸ Erfurdtius] τοῦτο 474. γὰρ C Lasc. et Ald. γὰρ ἂν ceteri. 477. κιγχάνω Victorius] κιχάνω 479. χθόνα] πόλιν PC. Verbis Φεραῖον ἄστυ, πόλιν Θεσσαλῶν utitur scholiasta. 480. Φεραίων] Φεραῖον V et Lasc. cum schol. 482. συνέζευξαι PC. προσέζευξαι ceteri: de quo v. Nauck. Stud. Eurip. 2. p. 63. 487. τοὺς πόνους Monkius (et πόνους, sine articulo, P., μὴν πόνους C)] τοῖς πόνοις 498. Ἄρεως C et pr. B et Lasc. ἄρεος ceteri. 501. οὓς V aliique. οἷς PC. 504. συμβαλῶν Lasc. συμβαλὼν codices. 506. πολεμίαν Havn. et Flor. unus. πολεμίων ceteri. 509. τ' habent V et schol., om. ceteri.

520. πέρι PC. ἔτι ceteri. 526. ἆ] ἆ ἆ V et Flor. duo ἀναβαλοῦ] ἀμβαλοῦ Nauckius. 538. ἄλλων] ἄλλην PC. 542. αἰσχρὸν] αἰσχρόν τι Elmsleius. 543. εἰσάξομεν V. ἐσάξομεν alii. 546. τῶνδε] τῷδε Par. unus. 551. τοσαύτης PC. τοιαύτης ceteri. προκειμένης] προσκειμένης Monkius. 558. ἐχθροξένους PC. κακοξένους VB aliique. 560. ὅταν ποτ'] ὅτανπερ PC. 569. ὦ] ἰὼ VB.

ἠξίωσε ναίειν,
ἔτλα δὲ σοῖσι μηλονόμας
ἐν δόμοις γενέσθαι,
δοχμιᾶν διὰ κλιτύων
βοσκήμασι σοῖσι συρίζων
ποιμνίτας ὑμεναίους.
ξὺν δ' ἐποιμαίνοντο χαρᾷ μελέων βαλιαί τε λύγκες,
ἔβα δὲ λιποῦσ' Ὄθρυος νάπαν λεόντων
ἁ δαφοινὸς ἴλα·
χόρευσε δ' ἀμφὶ σὰν κιθάραν,
Φοῖβε, ποικιλόθριξ
νεβρὸς ὑψικόμων πέραν
βαίνουσ' ἐλατᾶν σφυρῷ κούφῳ,
χαίρουσ' εὔφρονι μολπᾷ.
τοιγὰρ πολυμηλοτάταν
ἑστίαν οἰκεῖ παρὰ καλλίναον
Βοιβίαν λίμναν· ἀρότοις δὲ γυᾶν
καὶ πεδίων δαπέδοις ὅρον ἀμφὶ μὲν ἀελίου κνεφαίαν
ἱππόστασιν αἰθέρα τὰν Μολοσσῶν τίθεται,
πόντιόν τ' Αἰγαίων' ἐπ' ἀκτὰν
ἀλίμενον Πηλίου κρατύνει.
καὶ νῦν δόμον ἀμπετάσας
δέξατο ξεῖνον νοτερῷ βλεφάρῳ,
τᾶς φίλας κλάων ἀλόχου νέκυν ἐν [αἰδῶ.
δώμασιν ἀρτιθανῆ· τὸ γὰρ εὐγενὲς ἐκφέρεται πρὸς
ἐν τοῖς ἀγαθοῖσι δὲ πάντ' ἔνεστιν σοφίας.
πρὸς δ' ἐμᾷ ψυχᾷ θάρσος ἧσται
θεοσεβῆ φῶτα κεδνὰ πράξειν.
ΑΔ. ἀνδρῶν Φεραίων εὐμενὴς παρουσία,
νέκυν μὲν ἤδη πάντ' ἔχοντα πρόσπολοι
φέρουσιν ἄρδην ἐς τάφον τε καὶ πυράν·
ὑμεῖς δὲ τὴν θανοῦσαν, ὡς νομίζεται,
προσείπατ' ἐξιοῦσαν ὑστάτην ὁδόν.
ΧΟ. καὶ μὴν ὁρῶ σὸν πατέρα γηραιῷ ποδὶ
στείχοντ', ὀπαδούς τ' ἐν χεροῖν δάμαρτι σῇ
κόσμον φέροντας, νερτέρων ἀγάλματα.

ΦΕΡΗΣ.

ἥκω κακοῖσι σοῖσι συγκάμνων, τέκνον·
ἐσθλῆς γάρ, οὐδεὶς ἀντερεῖ, καὶ σώφρονος
γυναικὸς ἡμάρτηκας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
φέρειν ἀνάγκη, καίπερ ὄντα δύσφορα.
δέχου δὲ κόσμον τόνδε, καὶ κατὰ χθονὸς
ἴτω· τὸ ταύτης σῶμα τιμᾶσθαι χρεών,
ἥτις γε τῆς σῆς προὔθανε ψυχῆς, τέκνον,
καί μ' οὐκ ἄπαιδ' ἔθηκεν, οὐδ' εἴασε σοῦ
στερέντα γήρᾳ πενθίμῳ καταφθίνειν,
πάσαις δ' ἔθηκεν εὐκλεέστατον βίον
γυναιξίν, ἔργον τλᾶσα γενναῖον τόδε.
ὦ τόνδε μὲν σώσασ', ἀναστήσασα δὲ
ἡμᾶς πίτνοντας, χαῖρε, κἀν Ἅιδου δόμοις
εὖ σοι γένοιτο. φημὶ τοιούτους γάμους
λύειν βροτοῖσιν, ἢ γαμεῖν οὐκ ἄξιον.

588—596. = 597—605.

ΑΔ. οὔτ' ἦλθες ἐς τόνδ' ἐξ ἐμοῦ κληθεὶς τάφον
οὔτ' ἐν φίλοισι σὴν παρουσίαν λέγω.
κόσμον δὲ τὸν σὸν οὔποθ' ἥδ' ἐνδύσεται·
οὐ γάρ τι τῶν σῶν ἐνδεὴς ταφήσεται.
τότε ξυναλγεῖν χρῆν σ' ὅτ' ὠλλύμην ἐγώ.
σὺ δ' ἐκποδὼν στὰς καὶ παρεὶς ἄλλῳ θανεῖν
νέῳ γέρων ὢν τόνδ' ἀποιμώξει νεκρόν;
οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατήρ,
οὐδ' ἡ τεκεῖν φάσκουσα καὶ κεκλημένη
μήτηρ μ' ἔτικτε· δουλίου δ' ἀφ' αἵματος
μαστῷ γυναικὸς σῆς ὑπεβλήθην λάθρα.
ἔδειξας εἰς ἔλεγχον ἐξελθὼν ὃς εἶ,
καί μ' οὐ νομίζω παῖδα σὸν πεφυκέναι.
ἦ τἄρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ,
ὃς τηλικόσδ' ὢν κἀπὶ τέρμ' ἥκων βίου
οὐκ ἠθέλησας, οὐδ' ἐτόλμησας θανεῖν
τοῦ σοῦ πρὸ παιδός, ἀλλὰ τήνδ' εἰάσατε
γυναῖκ' ὀθνείαν, ἣν ἐγὼ καὶ μητέρα
πατέρα τ' ἂν ἐνδίκως ἂν ἡγοίμην μόνην.
καίτοι καλόν γ' ἂν τόνδ' ἀγῶν' ἠγωνίσω,
τοῦ σοῦ πρὸ παιδὸς κατθανών, βραχὺς δέ σοι
πάντως ὁ λοιπὸς ἦν βιώσιμος χρόνος·
κἀγώ τ' ἂν ἔζων χἥδε τὸν λοιπὸν χρόνον,
κοὐκ ἂν μονωθεὶς ἔστενον κακοῖς ἐμοῖς.
καὶ μὴν ὅσ' ἄνδρα χρὴ παθεῖν εὐδαίμονα
πέπονθας· ἥβησας μὲν ἐν τυραννίδι,
παῖς δ' ἦν ἐγώ σοι τῶνδε διάδοχος δόμων,
ὥστ' οὐκ ἄτεκνος κατθανὼν ἄλλοις δόμον
λείψειν ἔμελλες ὀρφανὸν διαρπάσαι.
οὐ μὴν ἐρεῖς γέ μ' ὡς ἀτιμάζοντα σὸν
γῆρας θανεῖν προὔδωκας, ὅστις αἰδόφρων
πρὸς σ' ἦν μάλιστα, κἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν
τοιάνδε καὶ σὺ χἠ τεκοῦσ' ἠλλαξάτην.
τοιγὰρ φυτεύων παῖδας οὐκέτ' ἂν φθάνοις,
οἳ γηροβοσκήσουσι καὶ θανόντα σε
περιστελοῦσι καὶ προθήσονται νεκρόν.
οὐ γάρ σ' ἔγωγε τῇδ' ἐμῇ θάψω χερί·
τέθνηκα γὰρ δὴ τοὐπὶ σ'· εἰ δ' ἄλλου τυχὼν
σωτῆρος αὐγὰς εἰσορῶ, κείνου λέγω
καὶ παῖδά μ' εἶναι καὶ φίλον γηροτρόφον.
μάτην ἄρ' οἱ γέροντες εὔχονται θανεῖν,
γῆρας ψέγοντες καὶ μακρὸν χρόνον βίου.
ἢν δ' ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βούλεται
θνῄσκειν, τὸ γῆρας δ' οὐκέτ' ἔστ' αὐτοῖς βαρύ.
ΧΟ. παύσασθ'· ἅλις γὰρ ἡ παροῦσα συμφορά,
ὦ παῖ· πατρὸς δὲ μὴ παροξύνῃς φρένας.
ΦΕ. ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα
κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν;
οὐκ οἶσθα Θεσσαλόν με κἀπὸ Θεσσαλοῦ
πατρὸς γεγῶτα γνησίως ἐλεύθερον;
ἄγαν ὑβρίζεις, καὶ νεανίας λόγους
ῥίπτων ἐς ἡμᾶς οὐ βαλὼν οὕτως ἄπει.
ἐγὼ δέ σ' οἴκων δεσπότην ἐγεινάμην
κἄθρεψ', ὀφείλω δ' οὐχ ὑπερθνῄσκειν σέθεν·
οὐ γὰρ πατρῷον τόνδ' ἐδεξάμην νόμον,
παίδων προθνῄσκειν πατέρας, οὐδ' Ἑλληνικόν.
σαυτῷ γάρ, εἴτε δυστυχὴς εἴτ' εὐτυχής,
ἔφυς· ἃ δ' ἡμῶν χρῆν σε τυγχάνειν ἔχεις.
πολλῶν μὲν ἄρχεις, πολυπλέθρους δέ σοι γύας

---

572. ἔτλα] ἔτλη VB aliique. 583. χόρευσε Monkius] ἐχόρευσε 588. τοιγὰρ] τοιγάρ τοι V. 589. οἰκεῖ Marklandus] οἰκεῖς 595. τ' PC. δ' ceteri. Αἰγαίων' ex scholiasta] αἰγαῖον 598. ξεῖνον Ald. ξένον codices. 599. φίλας Ald. φιλίας codices. 604. πρὸς] ἄγαμαι. πρὸς VB aliique. ἄγαμαι recte deletum in C: unde omissum in apographis eius et Lasc.

608. ἐς Eustathius p. 707, 37. εἰς VB aliique. πρὸς PC. 617. δύσφορα PC. δυσμενῆ VB aliique. 622. καταφθίνειν Monkius] καταφθινεῖν 623. εὐκλεέστατον BPC. εὐκλεέστερον V. 626. πίτνοντας Flor. duo. πιτνόντας V. πιτνοῦντας alii. κἀν PC. κεἰν vel κ' εἰν ceteri.

635. ἀποιμώζεις V. ἀποιμώζῃ vel ἀποιμώξῃ vel ἀποιμώξεις alii. 647. τ' ἂν Elmsleius] τ' (τέ γ' PC) μόνην BPC. ἐμὸν V. 651. ἔζων] ἔζην B et Flor. tres: v. ad v. 295. 658. ἀτιμάζοντα σὸν — προὔδωκας PC. ἀτιμάζων τὸ σὸν — προὔδωκά σ' VB. 674. ὦ παῖ ex versu proximo pro alio vocabulo illatum videtur Elmsleio. φρένας] φρένα PC.

λείψω· πατρὸς γὰρ ταῦτ᾽ ἐδεξάμην πάρα.
τί δῆτά σ᾽ ἠδίκηκα; τοῦ σ᾽ ἀποστερῶ;
μὴ θνῆσχ᾽ ὑπὲρ τοῦδ᾽ ἀνδρός, οὐδ᾽ ἐγὼ πρὸ σοῦ.
χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ᾽ οὐ χαίρειν δοκεῖς;
ἦ μὴν πολύν γε τὸν κάτω λογίζομαι
χρόνον, τὸ δὲ ζῆν σμικρὸν, ἀλλ᾽ ὅμως γλυκύ.
σὺ γοῦν ἀναιδῶς διεμάχου τὸ μὴ θανεῖν,
καὶ ζῇς παρελθὼν τὴν πεπρωμένην τύχην,
ταύτην κατακτάς· εἶτ᾽ ἐμὴν ἀψυχίαν
λέγεις, γυναικὸς, ὦ κάκισθ᾽, ἡσσημένος,
ἣ τοῦ καλοῦ σοῦ προὔθανεν νεανίου;
σοφῶς δ᾽ ἐφηύρες, ὥστε μὴ θανεῖν ποτε,
εἰ τὴν παροῦσαν κατθανεῖν πείσεις ἀεὶ
γυναῖχ᾽ ὑπὲρ σοῦ· κᾆτ᾽ ὀνειδίζεις φίλοις
τοῖς μὴ θέλουσι δρᾶν τάδ᾽ αὐτὸς ὢν κακός;
σίγα· νόμιζε δ᾽, εἰ σὺ τὴν σαυτοῦ φιλεῖς
ψυχὴν, φιλεῖν ἅπαντας· εἰ δ᾽ ἡμᾶς κακῶς
ἐρεῖς, ἀκούσει πολλὰ κοὐ ψευδῆ κακά.
ΧΟ. πλείω λέλεκται νῦν τε καὶ τὰ πρὶν κακά·
παῦσαι δὲ, πρέσβυ, παῖδα σὸν κακορροθῶν.
ΑΔ. λέγ᾽, ὡς ἐμοῦ λέξαντος· εἰ δ᾽ ἀλγεῖς κλύων
τἀληθὲς, οὐ χρῆν σ᾽ εἰς ἔμ᾽ ἐξαμαρτάνειν.
ΦΕ. σοῦ δ᾽ ἂν προθνήσκων μᾶλλον ἐξημάρτανον.
ΑΔ. ταὐτὸν γὰρ ἡβῶντ᾽ ἄνδρα καὶ πρέσβυν θανεῖν;
ΦΕ. ψυχῇ μιᾷ ζῆν, οὐ δυοῖν, ὀφείλομεν.
ΑΔ. καὶ μὴν Διός γε μείζον᾽ ἂν ζῴης χρόνον.
ΦΕ. ἀρᾷ γονεῦσιν οὐδὲν ἔκδικον παθών;
ΑΔ. μακροῦ βίου γὰρ ᾐσθόμην ἐρῶντά σε.
ΦΕ. ἀλλ᾽ οὐ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ᾽ ἐκφέρεις;
ΑΔ. σημεῖα τῆς σῆς, ὦ κάκιστ᾽, ἀψυχίας.
ΦΕ. οὔτοι πρὸς ἡμῶν γ᾽ ὤλετ᾽· οὐκ ἐρεῖς τόδε.
ΑΔ. φεῦ·
εἴθ᾽ ἀνδρὸς ἔλθοις τοῦδέ γ᾽ ἐς χρείαν ποτέ.
ΦΕ. μνήστευε πολλὰς, ὡς θάνωσι πλείονες.
ΑΔ. σοὶ τοῦτ᾽ ὄνειδος· οὐ γὰρ ἤθελες θανεῖν.
ΦΕ. φίλον τὸ φέγγος τοῦτο τοῦ θεοῦ, φίλον.
ΑΔ. κακὸν τὸ λῆμα κοὐκ ἐν ἀνδράσιν τὸ σόν.
ΦΕ. οὐκ ἐγγελᾷς γέροντα βαστάζων νεκρόν.
ΑΔ. θανεῖ γε μέντοι δυσκλεὴς, ὅταν θάνῃς.
ΦΕ. κακῶς ἀκούειν οὐ μέλει θανόντι μοι.
ΑΔ. φεῦ φεῦ, τὸ γῆρας ὡς ἀναιδείας πλέων.
ΦΕ. ἥδ᾽ οὐκ ἀναιδής· τήνδ᾽ ἐφηῦρες ἄφρονα.
ΑΔ. ἄπελθε, καί με τόνδ᾽ ἔα θάψαι νεκρόν.
ΦΕ. ἄπειμι· θάψεις δ᾽ αὐτὸς ὢν αὐτῆς φονεύς,
δίκας δὲ δώσεις σοῖσι κηδεσταῖς ἔτι.
ἦ τἄρ᾽ Ἄκαστος οὐκέτ᾽ ἔστ᾽ ἐν ἀνδράσιν,
εἰ μή σ᾽ ἀδελφῆς αἷμα τιμωρήσεται.
ΑΔ. ἔρρων νυν αὐτὸς χὴ ξυνοικήσασά σοι,
ἄπαιδε παιδὸς ὄντος, ὥσπερ ἄξιοι,
γηράσκετ᾽· οὐ γὰρ τῷδ᾽ ἔτ᾽ ἐς ταὐτὸν στέγος
νεῖσθ᾽· εἰ δ᾽ ἀπειπεῖν χρῆν με κηρύκων ὕπο
τὴν σὴν πατρῴαν ἑστίαν, ἀπεῖπον ἄν.
ἡμεῖς δὲ, τοὐν ποσὶν γὰρ οἰστέον κακὸν,
στείχωμεν, ὡς ἂν ἐν πυρᾷ θῶμεν νεκρόν.
ΧΟ. ἰὼ ἰώ. σχετλία τόλμης,
ὦ γενναία καὶ μέγ᾽ ἀρίστη,
χαῖρε· πρόφρων σε χθόνιός θ᾽ Ἑρμῆς
Ἅιδης τε δέχοιτ᾽· εἰ δέ τι κἀκεῖ
πλέον ἔστ᾽ ἀγαθοῖς, τούτων μετέχουσ᾽
Ἅιδου νύμφῃ παρεδρεύοις.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

πολλοὺς μὲν ἤδη κἀπὸ παντοίας χθονὸς
ξένους μολόντας οἶδ᾽ ἐς Ἀδμήτου δόμους,
οἷς δεῖπνα προὔθηκ᾽, ἀλλὰ τοῦδ᾽ οὔπω ξένου
κακίον᾽ ἐς τήνδ᾽ ἑστίαν ἐδεξάμην·
ὃς πρῶτα μὲν πενθοῦντα δεσπότην ὁρῶν
εἰσῆλθε κἀτόλμησ᾽ ἀμείψασθαι πύλας.
ἔπειτα δ᾽ οὔτι σωφρόνως ἐδέξατο
τὰ προστυχόντα ξένια συμφορὰν μαθὼν,
ἀλλ᾽ εἴ τι μὴ φέροιμεν, ὤτρυνεν φέρειν.
ποτῆρα δ᾽ ἐν χείρεσσι κίσσινον λαβὼν
πίνει μελαίνης μητρὸς εὔζωρον μέθυ,
ἕως ἐθέρμην᾽ αὐτὸν ἀμφιβᾶσα φλὸξ
οἴνου· στέφει δὲ κρᾶτα μυρσίνης κλάδοις,
ἄμουσ᾽ ὑλακτῶν, δισσὰ δ᾽ ἦν μέλη κλύειν·
ὁ μὲν γὰρ ᾖδε τῶν ἐν Ἀδμήτου κακῶν
οὐδὲν προτιμῶν, οἰκέται δ᾽ ἐκλάομεν
δέσποιναν. ὄμμα δ᾽ οὐκ ἐδείκνυμεν ξένῳ
τέγγοντες· Ἄδμητος γὰρ ὧδ᾽ ἐφίετο.
καὶ νῦν ἐγὼ μὲν ἐν δόμοισιν ἑστιῶ
ξένον, πανοῦργον κλῶπα καὶ λῃστήν τινα,
ἡ δ᾽ ἐκ δόμων βέβηκεν, οὐδ᾽ ἐφεσπόμην,
οὐδ᾽ ἐξέτεινα χεῖρ᾽ ἀποιμώζων ἐμὴν
δέσποιναν, ἣ ᾽μοὶ πᾶσί τ᾽ οἰκέταισιν ἦν
μήτηρ· κακῶν γὰρ μυρίων ἐρρύετο,
ὀργὰς μαλάσσουσ᾽ ἀνδρός. ἆρα τὸν ξένον
στυγῶ δικαίως ἐν κακοῖς ἀφιγμένον;
ΗΡ. οὗτος, τί σεμνὸν καὶ πεφροντικὸς βλέπεις;
οὐ χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον
εἶναι, δέχεσθαι δ᾽ εὐπροσηγόρῳ φρενί.
σὺ δ᾽ ἄνδρ᾽ ἑταῖρον δεσπότου παρόνθ᾽ ὁρῶν
στυγνῷ προσώπῳ καὶ ξυνωφρυωμένῳ
δέχει, θυραίου πήματος σπουδὴν ἔχων.
δεῦρ᾽ ἔλθ᾽, ὅπως ἂν καὶ σοφώτερος γένῃ.
τὰ θνητὰ πράγματ᾽ οἶδας ἣν ἔχει φύσιν;
οἶμαι μὲν οὔ· πόθεν γάρ; ἀλλ᾽ ἄκουέ μου.
βροτοῖς ἅπασι κατθανεῖν ὀφείλεται,
κοὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξεπίσταται
τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται·
τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἷ προβήσεται,
κἄστ᾽ οὐ διδακτὸν, οὐδ᾽ ἁλίσκεται τέχνῃ.
ταῦτ᾽ οὖν ἀκούσας καὶ μαθὼν ἐμοῦ πάρα,
εὔφραινε σαυτὸν, πῖνε, τὸν καθ᾽ ἡμέραν
βίον λογίζου σὸν, τὰ δ᾽ ἄλλα τῆς τύχης.
τίμα δὲ καὶ τὴν πλεῖστον ἡδίστην θεῶν
Κύπριν βροτοῖσιν· εὐμενὴς γὰρ ἡ θεός.
τὰ δ᾽ ἄλλ᾽ ἔασον ταῦτα, καὶ πιθοῦ λόγοις
ἐμοῖσιν, εἴπερ ὀρθά σοι δοκῶ λέγειν.
οἶμαι μέν· οὔκουν τὴν ἄγαν λύπην ἀφεὶς
πίει μεθ᾽ ἡμῶν τάσδ᾽ ὑπερβαλὼν πύλας,
στεφάνοις πυκασθείς; καὶ σάφ᾽ οἶδ᾽ ὁθούνεκα
τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν
μεθορμιεῖ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφου.

---

689. ἠδίκηκα] ἠδίκησα PC. 693. σμικρόν] μικρὸν V. 700. πείσεις ἀεὶ] πείσειας ἂν PC. 713. ζῴης] ζώοις VB aliique. 714.716. post 719. collocat Nauckius. 719. τοῦδέ γ᾽] τοῦδ᾽ ἔτ᾽ Kirchhoffius. 729. καί με] κἀμὲ VB. 731. δὲ] τε VB. σοῖσι] τοῖσι V. 734. ἔρρων scriptura ab schol. memorata. ἔρροις VB aliique. ἔρρου PC. 736. τῷδ᾽ ἔτ᾽ Elmsleius] τῷδ᾽ ἴτ᾽ PC. τῷδέ γ᾽ ceteri. 739. τοὐν ποσὶν] τοὐμποσὶ VB.

756. φέροιμεν] φέροιεν V. 759. μυρσίνης Canteris] μυρσίνοις. πτόρθων μυρσίνης est v. 172. 780. οἶδας] οἶσθας Nauckius Stud. Eurip. 2. p. 71. οἶσθ᾽ ἄρ᾽ Hartungus. 781. οἶμαι] δοκῶ Plut. Mor. p. 107 c. 783. ἔστι θνητῶν] ἔστιν αὐτῶν Plutarchus. 792. πιθοῦ D.] πείθου 795. πύλας] τύχας V et plerique, cui in B adscriptum γρ. πύλας. Utrumque memorat schol. 797. φρενῶν] κακοῦ VB: utrumque fortasse ex coniectura grammatici, qui etiam βλέπους coniicere poterat.

ὄντας δὲ θνητοὺς θνητὰ καὶ φρονεῖν χρεών,
ὡς τοῖς γε σεμνοῖς καὶ ξυνωφρυωμένοις
ἅπασίν ἐστιν, ὥς γ' ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ,
οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος, ἀλλὰ συμφορά.
ΘΕ. ἐπιστάμεσθα ταῦτα· νῦν δὲ πράσσομεν
οὐχ οἷα κώμου καὶ γέλωτος ἄξια.
ΗΡ. γυνὴ θυραῖος ἡ θανοῦσα· μὴ λίαν
πένθει· δόμων γὰρ ζῶσι τῶνδε δεσπόται.
ΘΕ. τί ζῶσιν; οὐ κάτοισθα τἀν δόμοις κακά.
ΗΡ. εἰ μή τι σός με δεσπότης ἐψεύσατο.
ΘΕ. ἄγαν ἐκεῖνός ἐστ' ἄγαν φιλόξενος.
ΗΡ. οὐ χρῆν μ' ὀθνείου γ' οὕνεκ' εὖ πάσχειν νεκροῦ;
ΘΕ. ἦ κάρτα μέντοι καὶ λίαν οἰκεῖος ἦν.
ΗΡ. μῶν ξυμφοράν τιν' οὖσαν οὐκ ἔφραζέ μοι;
ΘΕ. χαίρων ἴθ'· ἡμῖν δεσποτῶν μέλει κακά.
ΗΡ. ὅδ' οὐ θυραίων πημάτων ἄρχει λόγος.
ΘΕ. οὐ γάρ τι κωμάζοντ' ἂν ἠχθόμην σ' ὁρῶν.
ΗΡ. ἀλλ' ἦ πέπονθα δείν' ὑπὸ ξένων ἐμῶν;
ΘΕ. οὐκ ἦλθες ἐν δέοντι δέξασθαι δόμοις·
πένθος γὰρ ἡμῖν ἐστι· καὶ κουρὰν βλέπεις
μελαμπέπλους στολμούς τε. ΗΡ. τίς δ' ὁ κατθανών:
μῶν ἢ τέκνων τι φροῦδον ἢ πατὴρ γέρων;
ΘΕ. γυνὴ μὲν οὖν ὄλωλεν Ἀδμήτου, ξένε.
ΗΡ. τί φῄς; ἔπειτα δῆτά μ' ἐξενίζετε;
ΘΕ. ᾐδεῖτο γάρ σε τῶνδ' ἀπώσασθαι δόμων.
ΗΡ. ὦ σχέτλι', οἵας ἤμπλακες ξυναόρου.
ΘΕ. ἀπωλόμεσθα πάντες, οὐ κείνη μόνη.
ΗΡ. ἀλλ' ᾐσθόμην μὲν ὄμμ' ἰδὼν δακρυρροοῦν
κουράν τε καὶ πρόσωπον· ἀλλ' ἔπειθέ με
λέγων θυραῖον κῆδος ἐς τάφον φέρειν.
βίᾳ δὲ θυμοῦ τάσδ' ὑπερβαλὼν πύλας
ἔπινον ἀνδρὸς ἐν φιλοξένου δόμοις
πράσσοντος οὕτω. κᾆτα κωμάζω κάρα
στεφάνοις πυκασθείς; ἀλλὰ σοῦ τὸ μὴ φράσαι,
κακοῦ τοσούτου δώμασιν προσκειμένου.
ποῦ καί σφε θάπτει; ποῦ νιν εὑρήσω μολών;
ΘΕ. ὀρθὴν παρ' οἶμον, ἣ 'πὶ Λάρισαν φέρει,
τύμβον κατόψει ξεστὸν ἐκ προαστίου.
ΗΡ. ὦ πολλὰ τλᾶσα καρδία ψυχή τ' ἐμή,
νῦν δεῖξον οἷον παῖδά σ' ἡ Τιρυνθία
Ἠλεκτρύονος ἐγείνατ' Ἀλκμήνη Διί.
δεῖ γάρ με σῶσαι τὴν θανοῦσαν ἀρτίως
γυναῖκα κἀς τόνδ' αὖθις ἱδρῦσαι δόμον
Ἄλκηστιν, Ἀδμήτῳ θ' ὑπουργῆσαι χάριν.
ἐλθὼν δ' ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν
Θάνατον φυλάξω, καί νιν εὑρήσειν δοκῶ
πίνοντα τύμβου πλησίον προσφαγμάτων.
κἄνπερ λοχήσας αὐτὸν ἐξ ἕδρας συθεὶς
μάρψω, κύκλῳ δὲ περιβάλω χεροῖν ἐμαῖν,
οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται
μογοῦντα πλευρά, πρὶν γυναῖκ' ἐμοὶ μεθῇ.
ἢν δ' οὖν ἁμάρτω τῆσδ' ἄγρας καὶ μὴ μόλῃ
πρὸς αἱματηρὸν πέλανον, εἶμι τῶν κάτω
Κόρης ἄνακτός τ' εἰς ἀνηλίους δόμους,
αἰτήσομαί τε· καὶ πέποιθ' ἄξειν ἄνω
Ἄλκηστιν, ὥστε χερσὶν ἐνθεῖναι ξένου,
ὅς μ' ἐς δόμους ἐδέξατ' οὐδ' ἀπήλασε,
καίπερ βαρείᾳ ξυμφορᾷ πεπληγμένος,
ἔκρυπτε δ', ὢν γενναῖος, αἰδεσθεὶς ἐμέ.
τίς τοῦδε μᾶλλον Θεσσαλῶν φιλόξενος;
τίς Ἑλλάδ' οἰκῶν; τοιγὰρ οὐκ ἐρεῖ κακὸν
εὐεργετῆσαι φῶτα γενναῖος γεγώς.
ΑΔ. ἰὼ ἰώ, στυγναὶ πρόσοδοι,
στυγναὶ δ' ὄψεις χήρων μελάθρων.
ἰώ μοί μοι, αἰαῖ αἰαῖ,
ποῖ βῶ; πᾷ στῶ; τί λέγω; τί δὲ μή;
πῶς ἂν ὀλοίμαν;
ἦ βαρυδαίμονα μήτηρ μ' ἔτεκεν.
ζηλῶ φθιμένους, κείνων ἔραμαι,
κεῖν' ἐπιθυμῶ δώματα ναίειν.
οὔτε γὰρ αὐγὰς χαίρω προσορῶν,
οὔτ' ἐπὶ γαίας πόδα πεζεύων·
τοῖον ὅμηρόν μ' ἀποσυλήσας
Ἅιδῃ Θάνατος παρέδωκεν.
ΧΟ. πρόβα πρόβα· βᾶθι κεῦθος οἴκων,
ΑΔ. αἰαῖ.
ΧΟ. πεπονθὼς ἄξι' αἰαγμάτων.
ΑΔ. ἒ ἤ.
ΧΟ. δι' ὀδύνας ἔβας, [ὠφελεῖς,
σάφ' οἶδα· ΑΔ. φεῦ φεῦ. ΧΟ. τὰν νέρθε δ' οὐδὲν
ΑΔ. ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. τὸ μήποτ' εἰσιδεῖν φιλίας ἀλόχου

872—877. = 889 894.

807. κάτοισθα] κατοῖσθα V cum scholio, οὐ προπαροξύνεται τὸ κατοῖσθα. 810. 811. post 813. collocat Nauckius. 810. οὐ χρῆν μ'] οὔκουν PC. 811. οἰκεῖος V et plerique cum schol. θυραῖος Flor. tres et Lascaris. 820. In fine scholii ad hunc versum additur ταῦτα δὲ τὰ τρία ἔν τισιν οὐκ ἔγκειται. Non apparet quos tres versus dicat, si recte habet numerus τρία: nam duo tantum abesse possunt 818. 819. qui tamen non dubitandum quin genuini sint. Stichomythia autem similiter interrumpitur v. 1119—1125. 820. τι φροῦδον VP et Flor. tres. Post φροῦδον in V expunctum γένος. τίς φροῦδος ceteri. πατὴρ γέρων] γέρων πατὴρ PC. 833. προσκειμένου Scaliger] προκειμένου 834. ποῦ] ποῖ Monkius. 835. Λάρισαν Nauckius] Λάρισσαν, frequenti codicum vitio: de quo dixit L. Dindorfius in Thes. vol. 5. p. 115. Λαρίσσας (debebat Λαρίσης) Monkius. 837. ψυχή τ'] καὶ χεὶρ VPC et Tzetza Hist. 2, 809. καρδία ψυχή τ' ἐμή est Or. 466.

839. Ἠλεκτρύονος Havn. Ἠλεκτρυῶνος ceteri, nisi quod Ἠλεκτρύωνος B. De accentu dixi in Thes vol. 4. p. 128. ἐγείνατ' Blomfieldus] γείνατ' 841. κἀς D.] κεἰς 842. θ'] δ' PC. 843. μελάμπεπλον] Scholiasta in cod. B et ed. Arsenii, εἰδωλοποιεῖται μελαίνας πτέρυγας ἔχων ὁ Θάνατος: qui μελάμπτερον legisse videtur, quod coniecit Musgravius. πτερωτὸς Ἅιδας dicitur v. 262.

845. πίνοντα] Fort. ζῶντα. Animadvertit vitium Hartungus: sed quod coniecit πίτνοντα non aptum huic loco. 846. λοχήσας] Schol. in V γρ. λοχίας (λοχείας Cobetus). λοχᾶν γὰρ αὐτὸν θέλει ὁ Ἡρακλῆς κρυφθείς: unde λοχαίας coniecit Hartungus, quod probandum foret, si de hac adiectivi significatione certius constaret quam Anth. Pal. 15, 9. exemplo (ubi λοχαῖος ἔρως Αἰακίδαο). Nec verisimile, quum in promptu esset κρυφαίας. Nam certum videtur, adiectivo poetam usum esse cum ἕδρας coniungendo. Nihili est quod apud Suidam s. v. Λοχεία legitur, λοχία δὲ διὰ τοῦ ῐ ἐπὶ τῆς ἐνέδρας. 847. περιβάλω Monkius] περιβαλὼν vel περιβαλῶ

863. αἰαῖ αἰαῖ D.] ἒ vel ἒ ἒ plerique. αἶ αἶ P, αἶ αἶ C. Quod ego restitui αἰαῖ αἰαῖ post ἰώ μοί μοι legitur Hipp. 869., nisi utrobique delendum est. 864. πᾷ Porsonus. ποῖ VB et plerique. πῇ C. πᾷ — ὀλοίμαν] Incertum est utrum sic an πῇ — ὀλοίμην scripserit poeta. Legitur quidem Hec. 1057. πᾷ βῶ; πᾷ στῶ; πᾷ κέλσω; sed in anapaestis spondiacis, quorum propria est dialectus Dorica. 866. ἔτεκεν] ἔτεκε P. ἔτικτεν, superscripto εκ, C. ἔτικτεν vel ἔτικτε ceteri.

872. αἰαῖ om. P. Interiectiones Admeti in hac stropha extra metrum positae sunt. 873. πεπονθὼς Hermannus] πέπονθας 874. 891. ἒ ἤ D.] ἒ ἒ 875. νέρθε δ' Hermannus] νέρθεν 877. Indicavi lacunam, eiecto interpolatoris supplemento ἄντα λυπρόν. Sensus postulat πρόσωπον στένων θανούσας. στενάζων πρόσωπον ἄντα coniecerat Hermannus.

πρόσωπον ⏑ ⏓ ⏑ – –
ΑΔ. ἔμνησας ὅ μου φρένας ἥλκωσεν·
τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον ἁμαρτεῖν
πιστῆς ἀλόχου; μή ποτε γήμας
ὤφελον οἰκεῖν μετὰ τῆσδε δόμους.
ζηλῶ δ' ἀγάμους ἀτέκνους τε βροτῶν.
μία γὰρ ψυχή· τῆς ὑπεραλγεῖν
μέτριον ἄχθος·
παίδων δὲ νόσους καὶ νυμφιδίους
εὐνὰς θανάτοις κεραϊζομένας
οὐ τλητὸν ὁρᾶν, ἐξὸν ἀτέκνους
ἀγάμους τ' εἶναι διὰ παντός.
ΧΟ. τύχα τύχα δυσπάλαιστος ἥκει.
ΑΔ. αἰαῖ.
ΧΟ. πέρας δ' οὐδὲν τίθης ἀλγέων.
ΑΔ. ἐή.
ΧΟ. βαρέα μὲν φέρειν, [τος ὤλεσας
ὅμως δὲ ΑΔ. φεῦ φεῦ. ΧΟ. τλᾶθ'· οὐ σὺ πρῶ-
ΑΔ. ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. γυναῖκα· συμφορὰ δ' ἑτέρους ἑτέρα
πιέζει φανεῖσα θνατῶν.
ΑΔ. ὦ μακρὰ πένθη λῦπαί τε φίλων
τῶν ὑπὸ γαῖαν.
τί μ' ἐκώλυσας ῥῖψαι τύμβου
τάφρον ἐς κοίλην, καὶ μετ' ἐκείνης
τῆς μέγ' ἀρίστης κεῖσθαι φθίμενον;
δύο δ' ἀντὶ μιᾶς Ἅιδης ψυχὰς
τὰς πιστοτάτας ξὺν ἂν ἔσχεν ὁμοῦ
χθονίαν λίμνην διαβάντε.
ΧΟ. ἐμοί τις ἦν ἐν γένει, ᾧ κόρος ἀξιόθρηνος
ᾤχετ' ἐν δόμοισιν
μονόπαις· ἀλλ' ἔμπας
ἔφερε κακὸν ἅλις, ἄτεκνος ὤν,
πολιὰς ἐπὶ χαίτας
ἤδη προπετὴς ὢν
βιότου τε πόρσω.
ΑΔ. ὦ σχῆμα δόμων, πῶς εἰσέλθω;
πῶς δ' οἰκήσω μεταπίπτοντος
δαίμονος; οἴμοι. πολὺ γὰρ τὸ μέσον·
τότε μὲν πεύκαις ξὺν Πηλιάσιν,
ξύν θ' ὑμεναίοις ἔστειχον ἔσω,
φιλίας ἀλόχου χέρα βαστάζων.
πολυάχητος δ' εἵπετο κῶμος,
τήν τε θανοῦσαν κἄμ' ὀλβίζων,
ὡς εὐπατρίδαι καὶ ἀπ' ἀμφοτέρων
ὄντες ἀριστέων ξύζυγες εἶμεν,
νῦν δ' ὑμεναίων γόος ἀντίπαλος
λευκῶν τε πέπλων μέλανες στολμοὶ
πέμπουσί μ' ἔσω
λέκτρων κοίτας ἐς ἐρήμους.
ΧΟ. παρ' εὐτυχῆ σοι πότμον ἦλθεν ἀπειροκάκῳ τόδ'
ἄλγος· ἀλλ' ἔσωσας
βίοτον καὶ ψυχάν.
ἔθανε δάμαρ, ἔλιπε φιλίαν·
τί νέον τόδε; πολλοῖς
ἤδη παρέλυσεν
θάνατος δάμαρτα.
ΑΔ. φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον
τοὐμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ' ὅμως·
τῆς μὲν γὰρ οὐδὲν ἄλγος ἅψεταί ποτε,
πολλῶν δὲ μόχθων εὐκλεὴς ἐπαύσατο.
ἐγὼ δ', ὃν οὐ χρῆν ζῆν, παρεὶς τὸ μόρσιμον,
λυπρὸν διάξω βίοτον· ἄρτι μανθάνω
πῶς γὰρ δόμων τῶνδ' εἰσόδους ἀνέξομαι;
τίν' ἂν προσειπών, τοῦ δὲ προσρηθεὶς ὕπο,
τερπνῆς τύχοιμ' ἂν εἰσόδου; ποῖ τρέψομαι;
ἡ μὲν γὰρ ἔνδον ἐξελᾷ μ' ἐρημία,
γυναικὸς εὐνὰς εὖτ' ἂν εἰσίδω κενὰς
θρόνους τ' ἐν οἷσιν ἷζε, καὶ κατὰ στέγας
αὐχμηρὸν οὖδας, τέκνα δ' ἀμφὶ γούνασι
πίπτοντα κλάῃ μητέρ', οἱ δὲ δεσπότιν
στένωσιν οἵαν ἐκ δόμων ἀπώλεσαν.
τὰ μὲν κατ' οἴκους τοιάδ'· ἔξωθεν δέ με
γάμοι τ' ἐλῶσι Θεσσαλῶν καὶ ξύλλογοι
γυναικοπληθεῖς· οὐ γὰρ ἐξανέξομαι
λεύσσων δάμαρτος τῆς ἐμῆς ὁμήλικας.
ἐρεῖ δέ μ' ὅστις ἐχθρὸς ὢν κυρῇ τάδε
"ἰδοῦ τὸν αἰσχρῶς ζῶνθ', ὃς οὐκ ἔτλη θανεῖν,
ἀλλ' ἣν ἔγημεν ἀντιδοὺς ἀψυχίᾳ
πέφευγεν Ἅιδην· κᾆτ' ἀνὴρ εἶναι δοκεῖ;
στυγεῖ δὲ τοὺς τεκόντας, αὐτὸς οὐ θέλων
θανεῖν." τοιάνδε πρὸς κακοῖσι κληδόνα
ἕξω. τί μοι ζῆν δῆτα κύδιον, φίλοι,
κακῶς κλύοντι καὶ κακῶς πεπραγότι;
ΧΟ. ἐγὼ καὶ διὰ μούσας
καὶ μετάρσιος ἦξα, καὶ
πλείστων ἁψάμενος λόγων
κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκας
ηὗρον, οὐδέ τι φάρμακον
Θρῄσσαις ἐν σανίσιν, τὰς
Ὀρφεία κατέγραψεν
γῆρυς, οὐδ' ὅσα Φοῖβος Ἀσκληπιάδαις ἔδωκε
φάρμακα πολυπόνοις ἀντιτεμὼν βροτοῖσιν.
μόνας δ' οὔτ' ἐπὶ βωμοὺς
ἐλθεῖν οὔτε βρέτας θεᾶς
ἔστιν, οὐ σφαγίων κλύει.
μή μοι, πότνια, μείζων
ἔλθοις ἢ τὸ πρὶν ἐν βίῳ.
καὶ γὰρ Ζεὺς ὅ τι νεύσῃ,
ξὺν σοὶ τοῦτο τελευτᾷ.
καὶ τὸν ἐν Χαλύβοις δαμάζεις σὺ βίᾳ σίδαρον,

903—910. = 926—934.

962—972. = 973—983.

880. πιστῆς] φιλίας V. πιστῆς ceteri cum Stobaeo 68, 13. 883. τῆς Stobaeus (cuius in cod. Paris. A. δ' superscriptum)] τῆσδ' (quod habet Stobaei codex Par. B.) 890. πέρας δ' οὐδὲν τιθεὶς (debebat τίθης, quod est in Flor. uno) ἀλγέων C: quae haud dubie correctoris metrici coniectura est, sed ea verissima. πέρας δ' οὐδὲν ἀλγέων τιθεὶς P. πέρας δέ γ' οὐδὲν ἀλγέων (vel ἀλγῶν) τιθεὶς (τίθης unus) ceteri, quod imperiti correctoris est, qui trimetrum facere voluit πέρας — τιθείς. ἒ ἔ. 894. θνατῶν C. θνητῶν ceteri praeter duo qui βροτῶν. 896. γαῖαν] γαίαν A. γαίᾳ Monkius. γαίας Hartungus. 901. σὺν ἂν ἔσχεν Hermannus] συνανέσχεν V. συνέσχεν BC aliique: unde γε συνέσχεν in C.
904. κόρος Lascaris et Ald.] κοῦρος codices. 905. ᾤχετ' PC. ὤλετ' ceteri. 910. πόρσω Gaisfordus] πρόσω. 916. ἔσω] εἴσω VB aliique: unde in nonnullis ἔστιχον. 917. φιλίας] γρ. πιστῆς (ex v. 880.) V. 920. καὶ ἀπ'] κἀπ' C. 921. ἀριστέων Dobraeus] ἀρίστων εἶμεν Heathius. εἰ μὲν P et Ald. ἦμεν ceteri, ut Hipp. 349.

930. ἔθανε] ἄδμ. ἒ ἔ. Χο. ὦ ἄδμητε ἔθανε V. Illud ἒ ἔ est etiam in Havn. et Flor. tribus. 934. δάμαρτα D.] δάμαρτας Havn. correctus. δάμαρτος ceteri: quo servato Canterus πολλοῖς in πολλοὺς mutabat. Scripsi autem δάμαρτα, quia numeri pluralis exempla nulla sunt. 939. χρῆν Elmsleius] χρή 950. οἴκους PC. οἶκον ceteri. 951. τ' ἐλῶσι Wakefieldus] γ' ἐλῶσι (γελῶσι B) 954. κυρῇ Monkius] κυρεῖ 957. κᾆτ' PC. εἶτ' ceteri. 960. κύδιον] κέρδιον Monkius. 970. ἔδωκε Musgravius] παρέδωκε 978. νεύσῃ PC. νεύσει ceteri. 980. σίδαρον] σίδηρον V.

οὐδέ τις ἀποτόμου λήματός ἐστιν αἰδώς.
καὶ σ' ἐν ἀφύκτοισι χερῶν εἷλε θεὰ δεσμοῖς·
τόλμα δ'· οὐ γὰρ ἀνάξεις ποτ' ἔνερθεν
κλάων τοὺς φθιμένους ἄνω.
καὶ θεῶν σκότιοι φθίνουσι
παῖδες ἐν θανάτῳ.
φίλα μὲν ὅτ' ἦν μεθ' ἡμῶν,
φίλα δ' ἔτι καὶ θανοῦσα·
γενναιοτάταν δὲ πασᾶν
ἐζεύξω κλισίαις ἄκοιτιν.
μηδὲ νεκρῶν ὡς φθιμένων χῶμα νομιζέσθω
τύμβος σᾶς ἀλόχου, θεοῖσι δ' ὁμοίως
τιμάσθω, σέβας ἐμπόρων.
καί τις δοχμίαν κέλευθον
ἐμβαίνων τόδ' ἐρεῖ
"αὕτα ποτὲ προύθαν' ἀνδρός,
νῦν δ' ἐστὶ μάκαιρα δαίμων.
χαῖρ', ὦ πότνι', εὖ δὲ δοίης."
τοῖαί νιν προσεροῦσι φᾶμαι.
καὶ μὴν ὅδ', ὡς ἔοικεν, Ἀλκμήνης γόνος,
Ἄδμητε, πρὸς σὴν ἑστίαν πορεύεται.
ΗΡ. φίλον πρὸς ἄνδρα χρὴ λέγειν ἐλευθέρως,
Ἄδμητε, μομφὰς δ' οὐχ ὑπὸ σπλάγχνοις ἔχειν
σιγῶντ'. ἐγὼ δὲ σοῖς κακοῖσιν ἠξίουν
ἐγγὺς παρεστὼς ἐξετάζεσθαι φίλος·
σὺ δ' οὐκ ἔφραζες σῆς προκείμενον νέκυν
γυναικός, ἀλλά μ' ἐξένιζες ἐν δόμοις,
ὡς δὴ θυραίου πήματος σπουδὴν ἔχων.
κἄστεψα κρᾶτα καὶ θεοῖς ἐλειψάμην
σπονδὰς ἐν οἴκοις δυστυχοῦσι τοῖσι σοῖς.
καὶ μέμφομαι μὲν μέμφομαι παθὼν τάδε,
οὐ μήν σε λυπεῖν ἐν κακοῖσι βούλομαι.
ὧν δ' οὕνεχ' ἥκω δεῦρ' ὑποστρέψας πάλιν
λέξω. γυναῖκα τήνδε μοι σῶσον λαβών,
ἕως ἂν ἵππους δεῦρο Θρῃκίας ἄγων
ἔλθω, τύραννον Βιστόνων κατακτανών.
πράξας δ' ὃ μὴ τύχοιμι, νοστήσαιμι γάρ,
δίδωμι τήνδε σοῖσι προσπολεῖν δόμοις.
πολλῷ δὲ μόχθῳ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμάς·
ἀγῶνα γὰρ πάνδημον εὑρίσκω τινάς
τιθέντας ἀθληταῖσιν ἄξιον πόνου,
ὅθεν κομίζω τήνδε νικητήρια
λαβών· τὰ μὲν γὰρ κοῦφα τοῖς νικῶσιν ἦν
ἵππους ἄγεσθαι, τοῖσι δ' αὖ τὰ μείζονα
νικῶσι, πυγμὴν καὶ πάλην, βουφόρβια·
γυνὴ δ' ἐπ' αὐτοῖς εἵπετ'· ἐντυχόντι δὲ
αἰσχρὸν παρεῖναι κέρδος ἦν τόδ' εὐκλεές.
ἀλλ', ὥσπερ εἶπον, σοὶ μέλειν γυναῖκα χρή·
οὐ γὰρ κλοπαίαν, ἀλλὰ σὺν πόνῳ λαβὼν
ἥκω· χρόνῳ δὲ καὶ σύ μ' αἰνέσεις ἴσως.
ΑΔ. οὔτοι σ' ἀτίζων οὐδ' ἐν ἐχθροῖσιν τιθεὶς
ἔκρυψ' ἐμῆς γυναικὸς ἀθλίους τύχας·
ἀλλ' ἄλγος ἄλγει τοῦτ' ἂν ἦν προσκείμενον,
εἴ του πρὸς ἄλλου δώμαθ' ὡρμήθης ξένου·
ἅλις δὲ κλάειν τοὐμὸν ἦν ἐμοὶ κακόν.
γυναῖκα δ', εἴ πως ἔστιν, αἰτοῦμαί σ', ἄναξ,
ἄλλον τιν' ὅστις μὴ πέπονθεν οἷ' ἐγὼ
σώζειν ἄνωχθι Θεσσαλῶν· πολλοὶ δέ σοι
ξένοι Φεραίων· μή μ' ἀναμνήσῃς κακῶν.
οὐκ ἂν δυναίμην τήνδ' ὁρῶν ἐν δώμασιν
ἄδακρυς εἶναι· μὴ νοσοῦντί μοι νόσον
προσθῇς· ἅλις γὰρ ξυμφορᾷ βαρύνομαι.
ποῦ καὶ τρέφοιτ' ἂν δωμάτων νέα γυνή;
νέα γάρ, ὡς ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ πρέπει.
πότερα μετ' ἀνδρῶν δῆτ' ἐνοικήσει στέγην;
καὶ πῶς ἀκραιφνὴς ἐν νέοις στρωφωμένη
ἔσται; τὸν ἡβῶνθ', Ἡράκλεις, οὐ ῥᾴδιον
εἴργειν· ἐγὼ δέ σου προμηθίαν ἔχω.
ἢ τῆς θανούσης θάλαμον ἐσβήσας τρέφω;
καὶ πῶς ἐπεσφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει;
διπλῆν φοβοῦμαι μέμψιν, ἔκ τε δημοτῶν,
μή τίς μ' ἐλέγξῃ τὴν ἐμὴν εὐεργέτιν
προδόντ' ἐν ἄλλης δεμνίοις πίτνειν νέας,
καὶ τῆς θανούσης, ἀξία δέ μοι σέβειν,
πολλὴν πρόνοιαν δεῖ μ' ἔχειν. σὺ δ', ὦ γύναι,
ἥτις ποτ' εἶ σύ, ταὔτ' ἔχουσ' Ἀλκήστιδι
μορφῆς μέτρ' ἴσθι, καὶ προσήιξαι δέμας.
οἴμοι· κόμιζε πρὸς θεῶν ἀπ' ὀμμάτων
γυναῖκα τήνδε, μή μ' ἕλῃς ᾑρημένον.
δοκῶ γὰρ αὐτὴν εἰσορῶν γυναῖχ' ὁρᾶν
ἐμήν· θολοῖ δὲ καρδίαν, ἐκ δ' ὀμμάτων
πηγαὶ κατερρώγασιν· ὦ τλήμων ἐγώ,
ὡς ἄρτι πένθους τοῦδε γεύομαι πικροῦ.
ΧΟ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχοιμ' ἂν εὖ λέγειν τύχην·
χρὴ δ', ὅστις εἶσι, καρτερεῖν θεοῦ δόσιν.
ΗΡ. εἰ γὰρ τοσαύτην δύναμιν εἶχον ὥστε σὴν
ἐς φῶς πορεῦσαι νερτέρων ἐκ δωμάτων
γυναῖκα καί σοι τήνδε πορσῦναι χάριν.
ΑΔ. σάφ' οἶδα βούλεσθαί σ' ἄν. ἀλλὰ ποῦ τόδε;
οὐκ ἔστι τοὺς θανόντας ἐς φάος μολεῖν.
ΗΡ. μή νυν ὑπέρβαλλ', ἀλλ' ἐναισίμως φέρε.
ΑΔ. ῥᾷον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν.
ΗΡ. τί δ' ἂν προκόπτοις, εἰ θέλοις ἀεὶ στένειν;
ΑΔ. ἔγνωκα καὐτός, ἀλλ' ἔρως τίς μ' ἐξάγει.
ΗΡ. τὸ γὰρ φιλῆσαι τὸν θανόντ' ἄγει δάκρυ.
ΑΔ. ἀπώλεσέν με, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω.
ΗΡ. γυναικὸς ἐσθλῆς ἤμπλακες· τίς ἀντερεῖ;

984—994. = 995—1005.

---

986. δ' PC. τάδ' ceteri. 989. φθιμένους] φθινομένους V. 990. φθίνουσι P. φθινύθουσι ceteri. 992. δ' ἔτι καὶ Portus] δὲ καὶ (καὶ om. Havn. et Flor. duo). δέ τι καὶ Aldus. θανοῦσα Ald. θανοῦσ' ἔσται codices, nisi quod nonnulli θανοῦσα et ἐστὶν 999. ὁμοίως] ὅμοιος V. 1002. προύθαν' Monkius] προύθανεν 1005. φᾶμαι Monkius] φῆμαι 1009. μομφάς (sic etiam schol.)] μορφάς V. 1015. ἐλειψάμην] ἐσπεισάμην ex coniectura Musuri Ald. 1024. προσπολεῖν] πρόσπολον PC. 1025. πολλῷ δὲ μόχθῳ χεῖρας ἦλθεν] πολλῶν δὲ μόχθων ἦλθε χεῖρας PC. 1027. πόνου] πόνον V. πόνων B aliique. 1037. ἀτίζων Scaliger (et sic codex Harl. 5743 ut dicitur)] ἀτιμάζων ἐχθροῖσιν] αἰσχροῖσιν PC.

1038. ἀθλίους] ἀθλίου V Harl. P. 1039. προσκείμενον] προκείμενον V. 1045. μή μ' ἀναμνήσῃς] μή με μιμνήσκεις V et (qui μιμνήσκης B). μή με μισήσῃς Flor. tres. 1048. συμφορᾷ] συμφοραῖς B aliique nonnulli. 1051. μετ' Hermannus] κατ' δῆτ' ἐνοικήσει] δή τιν' οἰκήσει B, Harl. et Flor. tres. 1052. νέοις] δόμοις B. 1055. θάλαμον ἐσβήσας] εἰς θάλαμον βήσας VC et omisso εἰς P. θάλαμον εἰσβήσας ceteri. 1058. ἐλέγξῃ] ἐλέγχῃ V. 1059. ἄλλης PC. ἄλλοις ceteri. πίτνειν B. πιτνεῖν ceteri. 1060. δέ μοι] δ' ἐμοὶ VB. 1062. ταὔτ' Portus] ταῦτ' 1063. προσήιξαι] Hesychius, προσήικται: προσέοικε. Δέμας δ' ἤικτο γυναικί apud Hom. Od. 4, 796. et alibi. Vid. Nauck. p. 85. 1064. ἀπ' PC. ἐξ ceteri. 1071. εἶσι Hermannus] εἶ σύ 1077. ὑπέρβαλλ' Monkius] ὑπέρβαλ' PC aliique. ὑπέρβαιν' V. ἐναισίμως P. ἀναισίμως C. αἰνεσίμως VB aliique. 1079. θέλεις codices. θέλοις Ald. et Galenus vol. 5. p. 150. ed. Chart. ἀεὶ στένειν] στένειν ἀεὶ Galenus. 1080. μ' om. Galenus et recte fortasse, licet additum sit Suppl. 79. ἄπληστος ἥδε μ' ἐξάγει χάρις γόων.

ΑΔ. ὥστ' ἄνδρα τόνδε μηκέθ' ἥδεσθαι βίῳ.
ΗΡ. χρόνος μαλάξει, νῦν δ' ἔθ' ἡβάσκει κακόν.
ΑΔ. χρόνον λέγοις ἄν, εἰ χρόνος τὸ κατθανεῖν.
ΗΡ. γυνή σε παύσει καὶ νέου γάμου πόθος.
ΑΔ. σίγησον· οἷον εἶπας. οὐκ ἂν ᾠόμην.
ΗΡ. τί δ'; οὐ γαμεῖς γάρ, ἀλλὰ χηρεύσει λέχος;
ΑΔ. οὐκ ἔστιν ἥτις τῷδε συγκλιθήσεται.
ΗΡ. μῶν τὴν θανοῦσαν ὠφελεῖν τι προσδοκᾷς;
ΑΔ. κείνην ὅπουπέρ ἐστι τιμᾶσθαι χρεών.
ΗΡ. αἰνῶ μὲν αἰνῶ· μωρίαν δ' ὀφλισκάνεις.
ΑΔ. ὡς μήποτ' ἄνδρα τόνδε νυμφίον καλῶν.
ΗΡ. ἐπῄνεσ' ἀλόχῳ πιστὸς οὕνεκ' εἶ φίλος.
ΑΔ. θάνοιμ' ἐκείνην καίπερ οὐκ οὖσαν προδούς.
ΗΡ. δέχου νυν εἴσω τήνδε γενναίων δόμων.
ΑΔ. μή, πρός σε τοῦ σπείραντος ἄντομαι Διός.
ΗΡ. καὶ μὴν ἁμαρτήσει γε μὴ δράσας τάδε.
ΑΔ. καὶ δρῶν γε λύπῃ καρδίαν δηχθήσομαι.
ΗΡ. πιθοῦ· τάχ' ἂν γὰρ ἐς δέον πέσοι χάρις.
ΑΔ. φεῦ.
εἴθ' ἐξ ἀγῶνος τήνδε μὴ 'λαβές ποτε.
ΗΡ. νικῶντι μέντοι καὶ σὺ συννικᾷς ἐμοί.
ΑΔ. καλῶς ἔλεξας· ἡ γυνὴ δ' ἀπελθέτω.
ΗΡ. ἄπεισιν, εἰ χρή· πρῶτα δ' εἰ χρεὼν ἄθρει.
ΑΔ. χρή, σοῦ γε μὴ μέλλοντος ὀργαίνειν ἐμοί.
ΗΡ. εἰδὼς τι κἀγὼ τήνδ' ἔχω προθυμίαν.
ΑΔ. νίκα νυν. οὐ μὴν ἁνδάνοντά μοι ποιεῖς.
ΗΡ. ἀλλ' ἔσθ' ὅθ' ἡμᾶς αἰνέσεις· πιθοῦ μόνον.
ΑΔ. κομίζετ', εἰ χρὴ τήνδε δέξασθαι δόμοις.
ΗΡ. οὐκ ἂν μεθείην σοῖς γυναῖκα προσπόλοις.
ΑΔ. σὺ δ' αὐτὸς αὐτὴν εἴσαγ', εἰ δοκεῖ, δόμοις.
ΗΡ. ἐς σὰς μὲν οὖν ἔγωγε θήσομαι χέρας.
ΑΔ. οὐκ ἂν θίγοιμι, δῶμα δ' εἰσελθεῖν πάρα.
ΗΡ. τῇ σῇ πέποιθα χειρὶ δεξιᾷ μόνῃ.
ΑΔ. ἄναξ, βιάζει μ' οὐ θέλοντα δρᾶν τάδε.
ΗΡ. τόλμα προτεῖναι χεῖρα καὶ θιγεῖν ξένης.
ΑΔ. καὶ δὴ προτείνω Γοργόν' ὡς καρατομῶν.
ΗΡ. ἔχεις; ΑΔ. ἔχω. ΗΡ. ναί, σῶζέ νυν, καὶ τὸν Διὸς
φήσεις ποτ' εἶναι παῖδα γενναῖον ξένον.
βλέψον δ' ἐς αὐτήν, εἴ τι σῇ δοκεῖ πρέπειν
γυναικί· λύπης δ' εὐτυχῶν μεθίστασο.
ΑΔ. ὦ θεοί, τί λέξω; θαῦμ' ἀνέλπιστον τόδε·
γυναῖκα λεύσσω τήνδ' ἐμὴν ἐτητύμως,
ἢ κέρτομός με θεοῦ τις ἐκπλήσσει χαρά;
ΗΡ. οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ τήνδ' ὁρᾷς δάμαρτα σήν.
ΑΔ. ὅρα γε μή τι φάσμα νερτέρων τόδ' ᾖ.
ΗΡ. οὐ ψυχαγωγὸν τόνδ' ἐποιήσω ξένον.
ΑΔ. ἀλλ' ἣν ἔθαπτον εἰσορῶ δάμαρτ' ἐμήν;
ΗΡ. σάφ' ἴσθ'. ἀπιστεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχην.
ΑΔ. θίγω, προσείπω ζῶσαν ὡς δάμαρτ' ἐμήν;
ΗΡ. πρόσειπ'. ἔχεις γὰρ πᾶν ὅσονπερ ἤθελες.
ΑΔ. ὦ φιλτάτης γυναικὸς ὄμμα καὶ δέμας,
ἔχω σ' ἀέλπτως, οὔποτ' ὄψεσθαι δοκῶν.
ΗΡ. ἔχεις· φθόνος δὲ μὴ γένοιτό τις θεῶν.
ΑΔ. ὦ τοῦ μεγίστου Ζηνὸς εὐγενὲς τέκνον,
εὐδαιμονοίης, καί σ' ὁ φιτύσας πατὴρ
σῴζοι· σὺ γὰρ δὴ τἄμ' ἀνώρθωσας μόνος.
πῶς τήνδ' ἔπεμψας νέρθεν ἐς φάος τόδε;
ΗΡ. μάχην ξυνάψας δαιμόνων τῷ κυρίῳ.
ΑΔ. ποῦ τόνδε Θανάτῳ φῂς ἀγῶνα συμβαλεῖν;
ΗΡ. τύμβον παρ' αὐτὸν ἐκ λόχου μάρψας χεροῖν.
ΑΔ. τί γάρ ποθ' ἥδ' ἄναυδος ἕστηκεν γυνή;
ΗΡ. οὔπω θέμις σοι τῆσδε προσφωνημάτων
κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις
ἀφαγνίσηται καὶ τρίτον μόλῃ φάος.
ἀλλ' εἴσαγ' εἴσω τήνδε· καὶ δίκαιος ὢν
τὸ λοιπόν, Ἄδμητ', εὐσέβει περὶ ξένους.
καὶ χαῖρ'· ἐγὼ δὲ τὸν προκείμενον πόνον
Σθενέλου τυράννῳ παιδὶ πορσυνῶ μολών.
ΑΔ. μεῖνον παρ' ἡμῖν καὶ ξυνέστιος γενοῦ.
ΗΡ. αὖθις τόδ' ἔσται, νῦν δ' ἐπείγεσθαί με δεῖ.
ΑΔ. ἀλλ' εὐτυχοίης, νόστιμον δ' ἔλθοις πόδα.
ἀστοῖς δὲ πάσῃ τ' ἐννέπω τετραρχίᾳ
χοροὺς ἐπ' ἐσθλαῖς ξυμφοραῖσιν ἱστάναι
βωμούς τε κνισᾶν βουθύτοισι προστροπαῖς.
νῦν γὰρ μεθηρμόσμεσθα βελτίω βίον
τοῦ πρόσθεν· οὐ γὰρ εὐτυχῶν ἀρνήσομαι.
ΧΟ. πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον ηὗρε θεός.
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

1084. κάτι] καὶ ἔτι VB aliique. 1085. μαλάξει PC. μαλάξει σε (σ' B.) VB ex v. 381. ἡβάσκει Galenus vol. 5. p. 152.] ἡβᾷ σοι. Photius et Suidas, ἡβάσκει: ἀκμάζει. 1087. πόθος PC. πόθοι VB aliique.
1089. χηρεύσει] χηρεύεις PC. 1090. τῷδε] τῷδ' ἀνδρὶ V. quod probari potest ἥτις in ᾗ mutato, ut coniecit Kirchhoffio. 1094. καλῶν BP (et schol. qui per ἴσθι μὴ καλέσων με νυμφίον explicat)] καλόν V. καλεῖν C. Ante hunc versum duo versus excidisse videntur Kirchhoffius. 1098. ἄντομαι PC. αἰτοῦμαι ceteri. 1101. πιθοῦ] πείθου VB. τάχ' ἂν γάρ] τάχα γὰρ V. 1105. ἄθρει] ὅρα PC. 1106. ἐμοί] μέλλειν Flor. duo, quorum alter in marg. νέμειν, quod est in alio Flor. et B. 1108. Hunc versum in marg. habet V, omisit Havn. 1109. ὅθ' ἡμᾶς] ἡμᾶς πότ' B et Flor. duo. 1111. μεθείην] μεθείμην B et Flor. tres. σοῖς] τὴν V. 1112. δοκεῖ PC. βούλει VB.
1114. δῶμα δ' PC. δώματ' VB. 1117. προτεῖναι V. πρότεινε B et Flor. tres. προτείνειν PC. θιγεῖν Elmsleius] θίγειν VPC. θίγε B et Flor. tres. 1118. δὴ] μὴν PC. καρατομῶν Lobeck. ad Soph. Ai. p. 354.] καρατόμῳ

1119. ἔχω ναί Admeto tribuunt libri. Correxit Nauckius. 1121. δ' ἐς] πρὸς V. σῇ Marklandus] σοι
1122. δ' om. V. 1123. λέξω PC. λεύσω V. λεύσσω B aliique. 1124. λεύσσω] λεύσων PC. τήνδ'] τὴν VB. 1126. ᾖ Barnesius] ἦ 1127. ᾖ] εἰσορῶ V. unde Kirchhoffius ἀλλ' ἦ τι φάσμα νερτέρων τόδ' εἰσορῶ; 1137. φιτύσας V. φυτεύσας ceteri. 1140. κυρίῳ (quo utitur schol.) B et Flor. tres. κοιράνῳ ceteri. 1150. τυράννῳ] τυράννου B et Flor. tres. 1153. πόδα BP, adscripto in B γρ. δόμον et γρ. καὶ ὁδόν. ὁδόν est in V. δόμον in C. adscripto γρ. πόδα et γρ. καὶ ὁδόν. 1154. πάσῃ B et Flor. tres. πᾶσι VP. πᾶσιν (omisso τ') C.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΡΟΦΟΣ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΜΗΔΕΙΑ.
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΠΟΛΙΤΙΔΩΝ.
ΚΡΕΩΝ.
ΙΑΣΩΝ.
ΑΙΓΕΥΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΠΑΙΔΕΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.[a]

Ἰάσων εἰς Κόρινθον ἐλθών, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος τοῦ Κορινθίων βασιλέως θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον, οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ τῷ Πανδίονος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε. περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως

Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
γῆρας ἀποξύσασα ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς Διονύσου τροφοῖς ἱστορεῖ ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε. Στάφυλος δέ φησι τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι τελευτῆσαι αὐτόν.

Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι τὰ Νεόφρονος διασκευάσας, ὥς Δικαίαρχός τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὑπομνήμασι. μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδείᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα, ὅτε ἐπεβούλευσεν Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί.

[a] Huic ὑποθέσει in codice C (Flor. 32, 2.) praescriptum Δικαιάρχου, quemadmodum Alcestidis Argumento eodem in libro.

ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ἡ ἐπεξεργασία "μηδ' ἐν νάπαισι" καὶ τὰ ἑξῆς. ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρώτῳ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος (Od. 5. 264.) "εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα καὶ λούσασα."

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι Γλαύκην τὴν Κρέοντος θυγατέρα ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα καὶ τοὺς ἰδίους υἱούς, ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος Αἰγεῖ συνοικήσουσα. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιία.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ, ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. προλογίζει δὲ τροφὸς Μηδείας. ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος ὀλυμπιάδος πζ' ἔτει πρώτῳ. πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης Μηδείᾳ, Φιλοκτήτῃ, Δίκτυϊ, Θερισταῖς σατύροις. οὐ σώζεται.

ΤΡΟΦΟΣ.

Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν κυανέας Ξυμπληγάδας,
μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
τμηθεῖσα πεύκη, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας
ἀνδρῶν ἀριστέων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρας
Πελίᾳ μετῆλθον. οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος,
οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
πατέρα κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν
ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἁνδάνουσα μὲν
φυγῇ πολίταις ὧν ἀφίκετο χθόνα,
αὐτή τε πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι,
ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ·
νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
προδοὺς γὰρ αὑτοῦ τέκνα δεσπότιν τ' ἐμὴν
γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη
βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς
πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται
οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσιν,
τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένη,
οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ' οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος
κλύδων ἀκούει νουθετουμένη φίλων,
ἢν μή ποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην
αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώζῃ φίλον
καὶ γαῖαν οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
μετ' ἀνδρὸς ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο
οἷον πατρῴας μἀπολείπεσθαι χθονός.
στυγεῖ δὲ παῖδας οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται.
δέδοικα δ' αὐτὴν μή τι βουλεύσῃ νέον·
βαρεῖα γὰρ φρήν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
πάσχουσ'· ἐγᾦδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν·
δεινὴ γάρ· οὔτοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
ἔχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ᾄσεται.
ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν

40. μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος
σιγῇ δόμους ἐσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος,
ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνῃ,
43. κἄπειτα μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά·

De codicibus huius proximaeque fabulae idem dicendum quod de Alcestide supra dixi p. 14., nisi quod in Hippolyto, pariterque Andromacha, Hecuba, Phoenissis et Oreste, antiquioris recensionis testibus accedit codex Venetus Marcianus 471. (M.) seculi duodecimi, de quo dixi in Praefat. ad Scholia vol. 1. p. III. IV. In Medea igitur trium potissimum librorum (V. P. C.), in Hippolyto quattuor (M. V. P. C.) auctoritate utimur, raro memoratis aliis, quorum nec consensus nec dissensus illorum auctoritati aliquid vel addit vel detrahit.

5. ἀριστέων Wakefieldus] ἀρίστων δέρας] δέρος C et Eustathius p. 600, 11. δερας est v. 480. 11. μὲν] Huic particulae respondet δὲ v. 16. 12. πολίταις] πολιτῶν libri, nisi quod in V αις ab alia manu superscriptum. πολίτας Brunckius, quod probari posset si constaret ἁνδανειν, ut ἀρέσκειν, etiam cum accusativo esse constructum. 13. αὐτή τε] αὐτὴ δὲ Stobaeus 74, 30. 16 φίλτατα] καίρια Chr. P. 37. 21. δεξιᾶς] δεξιάς deteriores libri. 24. ἀλγηδόσιν] Libri partim sic vel ἀλγηδόσι, partim ἀλγηδόνι, quod est in recentibus nonnullis et ap. schol. ad v. 97.

30. πάλλευκον] πάνλευκον V. 31. ἀποιμώζῃ] ἀποιμώξῃ PC. In aliis nonnullis ἀποιμώζει vel ἀποιμώξει. 35. μἀπολείπεσθαι D.] μὴ ἀπολείπεσθαι vel μὴ 'πολείπεσθαι 40—43. Versus spurios eiecit Nauckius Stud. Eurip. 1. p. 109. Versum 41. (qui cum sequente ex 379. 380. huc illatus est) notaverat Musgravius, versus 41—43. Hermannus in Iahnii Annalibus a. 1841. vol. 33. p. 177. Inepte τροφὸς hoc loco spectatoribus proderet quae infra demum eventura sunt et tam accurate praesciri ab ea non poterant. Interpolatoris fraudem non animadvertit scholiasta. τύραννον genere feminino de Glauca, Creontis filia, dixit interpolator: de quo vid. Elmsleii annotatio. 44. οὔτοι V. οὔτι alii multi. 45. ᾄσεται Muretus] οἴσεται

ἕστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
ΤΡ. τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
κακῶς πίτνοντα καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
ἐγὼ γὰρ ἐς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος
ὥσθ' ἵμερός μοὐπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
λέξαι μολούσῃ δεῦρο Μηδείας τύχας.
ΠΑ. οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;
ΤΡ. ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα κοὐδέπω μεσοῖ.
ΠΑ. ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε·
ὡς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
ΤΡ. τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
ΠΑ. οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.
ΤΡ. μή, πρὸς γενείου, κρύπτε σύνδουλον σέθεν·
σιγὴν γάρ, εἰ χρή, τῶνδε θήσομαι πέρι.
ΠΑ. ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
πεσσοὺς προσελθών, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,
ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας
ξὺν μητρὶ μέλλοι τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε
οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.
ΤΡ. καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
ΠΑ. παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
κοὐκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
ΤΡ. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.
ΠΑ. ἀτὰρ σύ γ', οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
δέσποιναν, ἡσύχαζε καὶ σίγα λόγον.
ΤΡ. ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
ὄλοιτο μὲν μή· δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμός·
ἀτὰρ κακός γ' ὢν ἐς φίλους ἁλίσκεται.
ΠΑ. τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ.
[εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ.]
ΤΡ. ἴτ', εὖ γὰρ ἔσται, δωμάτων εἴσω, τέκνα.
σὺ δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,
καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ.
ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
τοῖσδ', ὥς τι δρασείουσαν· οὐδὲ παύσεται
χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα.
ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους, δράσειέ τι.

ΜΗΔΕΙΑ.

ἰώ,
δύστανος ἐγὼ μελέα τε πόνων,
ἰώ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
ΤΡ. τόδ' ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μήτηρ
κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγύς,
μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
ἄγριον ἦθος στυγεράν τε φύσιν
φρενὸς αὐθάδους.
ἴτε νῦν χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.
δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
νέφος οἰμωγῆς ὡς τάχ' ἀνάψει
μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται
μεγαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυστος
ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσιν;
ΜΗ. αἰαῖ αἰαῖ,
ἔπαθον τλάμων ἔπαθον μεγάλων
ἄξι' ὀδυρμῶν· ὦ κατάρατοι
παῖδες ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς
ξὺν πατρί, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι.
ΤΡ. ἰώ μοί μοι. ἰὼ τλήμων.
τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
μετέχουσι; τί τούσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες,
χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.
τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
κρεῖσσον· ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.
τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν
τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
λῷστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς·
μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν.

ΧΟΡΟΣ.

ἔκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοὰν
τᾶς δυστάνου
Κολχίδος, οὐδέ πω ἤπιος· ἀλλά, γεραιά, [ἔκλυον·
λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελάθρου γόον
οὐδὲ συνήδομαι, ὦ γύναι, ἄλγεσι δώματος,
ἐπεί μοι φίλον κέκρανται.
ΤΡ. οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα τάδ' ἤδη.
τὸν μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων,
ἡ δ' ἐν θαλάμοις τήκει βιοτὴν

87. οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,

---

57. μοὐπῆλθε (i. e. μοι ὑπῆλθε vel μοι ἐπῆλθε)] μ' ὑπῆλθε libri. Correxit Meinekius Com. vol. 4. p. 27. hic et in versu Philemonis apud Athen. 7. p. 288d. ὡς ἵμερός μοὐπῆλθε (codex Ven. μ' ὑπῆλθε) γῇ τε κοὐρανῷ λέξαι μολόντι τοὔψον ὡς ἐσκεύασα. 58. μολούσῃ] μολοῦσαν superscr. in V. et sic C. (et P?) cum Chr. P. 58. Μηδείας (quod legit Ennius, cuius versus, in quibus est *Medeai miserias*, servavit Cicero Tusc. 3, 26.) VPC. δεσποίνης superscr. in V et sic B aliique nonnulli cum schol. Phoen. v. 1. 68. παλαίτεροι Chr. P. 1181.] παλαίτατοι libri. 73. τόδε] γρ. τάδε V et sic Chr. P. 1183. 80. τάδε PC et Chr. P. 1241. τόδε VB aliique. 85. Histrionum interpolationem memorat scholiasta τίς δ' οὐχὶ θνητῶν τοῦτο γιγνώσκει σαφῶς; Hinc γρ. γινώσκει V, ut in textu P. 87. Versum spurium eiecit Brunckius. Et schol. περισσὸς ὁ στίχος πρόσκειται. 88. Hic quoque versus suspectus Nauckio, qui aliis verbis Euripidem usum fuisse putat. ὡς pro εἰ Hartungus. 89. εἴσω] ἔσω V aliique nonnulli.

107. ἀρχῆς] ἐξ supra versum habet V, alii nonnulli in textu. ἀνάψει] Diversam scripturam ἀνάξει memorat schol. ἀνάξει dubitanter Elmsleius. 110. κακοῖσιν Galenus vol. 5. p. 318. et Stobaeus 20, 30.] κακοῖς ἡ τῆς Μηδείας libri. 112. αἶ αἶ αἶ αἶ (debebat αἰαῖ αἰαῖ) Brunckius] Libri vel ἒ ἒ αἶ αἶ (ut V.) vel αἶ αἶ (PC), vel bis quaterve ἔ. 123. ἔμοιγ' οὖν] ἐμοὶ γοῦν Musgravius. 124. γ' Reiskius] τ' 133. ἀλλά Hermannus] ἀλλ' ὦ 135. γόον Elmsleius] βοὴν vel βοὰν 139. φροῦδα τάδ' ἤδη] Schol. Aeschyli Choeph. 320. προσθοδόμοις: τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. "νῦν γὰρ οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ ἤδη." ex quo non sequitur scholiastam legisse φροῦδα γὰρ ἤδη | τάδ'· ὁ μὲν γὰρ ἔχει, quod coniecit Porsonus. 140. τὸν Musgravius] ὁ λέκτρα] δῶμα PC. τήκει Elmsleius] τάκει, licet in initio versus in omnibus ἡ, non ἁ scriptum sit. βιοτὴν D. (βίοτον Elmsleius)] βιοτάν, ut v. 142. παραθαλπομένα omnes excepto V: quemadmodum in toto hoc τροφοῦ et Medeae colloquio temere Doricas et Atticas formas miscuerunt librarii et correctores, quia non intellexerant τροφὸν Atticis, Medeam, quae maiore cum affectu loquitur, Doricis uti formis. Eandem legem Euripides in colloquio τροφοῦ et Phaedrae in Hippol. 177—266. et alibi est secutus.

δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν
παραθαλπομένη φρένα μύθοις.
ΜΗ. αἰαῖ,
διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία
βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
φεῦ φεῦ· θανάτῳ καταλυσαίμαν
βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα.
ΧΟ. ἄϊες, ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς,
ἀχὰν οἵαν ἁ δύστανος
μέλπει νύμφα;
τίς σοί ποτε τᾶς ἀπλάτου
κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
σπεύσει θανάτου τελευτάν;
μηδὲν τόδε λίσσου.
εἰ δὲ σὸς πόσις
καινὰ λέχη σεβίζει,
κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου·
Ζεύς σοι τόδε συνδικήσει.
μὴ λίαν τάκου δυρομένα σὸν εὐνάταν.
ΜΗ. ὦ μεγάλα Θέμι καὶ πότνι' Ἄρτεμι,
λεύσσεθ' ἃ πάσχω μεγάλοις ὅρκοις
ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
πόσιν; ὅν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ'
αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους,
οἵ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην
αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
ΤΡ. κλύεθ' οἷα λέγει κἀπιβοᾶται
Θέμιν εὐκταίαν Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
θνητοῖς ταμίας νενόμισται;
οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ
δέσποινα χόλον καταπαύσει.
ΧΟ. πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν
ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων
δέξαιτ' ὀμφάν,
εἴ πως βαρύθυμον ὀργὰν
καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;
μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
φίλοισιν ἀπέστω.
ἀλλὰ βᾶσά νιν
δεῦρο πόρευσον οἴκων
ἔξω, φίλα καὶ τάδ' αὔδα·
σπεῦσον δέ τι πρὶν κακῶσαι
τοὺς εἴσω· πένθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.
ΤΡ. δράσω τάδ'· ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω
δέσποιναν ἐμήν·
μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
ἀποταυροῦται δμωσίν, ὅταν τις
μῦθον προφέρων πέλας ὁρμηθῇ.
σκαιοὺς δὲ λέγων κοὐδέν τι σοφοὺς
τοὺς πρόσθε βροτοὺς οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις
ἐπί τ' εἰλαπίναις καὶ παρὰ δείπνοις
ηὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς,
στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
ηὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
ᾠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι
δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὔδειπνοι
δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοήν;
τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ
δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.
ΧΟ. ἀχὰν ἄϊον πολύστονον γόων,
λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον·
θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα
τὰν Ζανὸς ὁρκίαν Θέμιν, ἅ νιν ἔβασεν
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
δι' ἅλα νύχιον ἐφ' ἁλμυρὰν
πόντου κλῇδ' ἀπέραντον.
ΜΗ. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
μή μοί τι μέμψησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥᾳθυμίαν.
δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς
στυγεῖ δεδορκώς, οὐδὲν ἠδικημένος.
χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει·
οὐδ' ἀστὸν ᾔνεσ' ὅστις αὐθάδης γεγὼς
πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ καὶ βίου
χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι.
ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,
κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις.
πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει
γυναῖκές ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν·
ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
πόσιν πρίασθαι δεσπότην τε σώματος
λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν·

148. ἀχὰν Elmsleius] ἰαχάν 150. τίς σοι] τί σοι cum γρ. τίς σοι V, ceteri partim τί σοι, partim τίς σοι, quod legit schol. ἀπλάτου Elmsleius] Libri alii ἀπλάστου (ut V), alii ἀπλήστου (ut PC), quod per ἀκορέστου explicat schol. 151. ἔρος] ἔρως plerique 152 σπεύσει] δ (i. e. σπεύδει) superscr. in V. 157. τόδε V aliique, τάδε alii. συνδικήσει] συνδικάσει C et alii pauci. συνδικήσει legit etiam schol. quem vide p. 18, 8. ubi σὺν δίκῃ librarii error est pro συνδικήσει. 158 δυρομένα Musgravius] ὀδυρομένα εὐνάταν Hermannus (εὐνήταν Brunckius)] εὐνέταν 167. Mirum est hoc systema non ut cetera versu catalectico terminari: quamobrem aliquid excidisse coniecit Kirchhoffius. 169. Θέμιν εὐκταίαν Ζῆνά θ'] Non conveniunt haec verba versui 160. ubi Θέμις et Ἄρτεμις invocantur: quam difficultatem grammaticos alios aliter solvere studuisse ex annot. schol. cognoscimus ad hunc v. et ad v. 209. Ζῆνά θ'] Ζηνὸς Nauckius collato v. 209. 170. θνητοῖς] θνατοῖς PC. 171. οὐκ] κοὐκ V. 182. σπεῦσον δέ τι πρὶν Hermannus] σπεῦσον πρίν τι

189. ὁρμηθῇ Brunckius] ὁρμαθῇ 204. ἀχὰν D.] ἰαχὰν libri: et Chr. P. 809. πολυστόνων ἄϊον ἰαχὰν γόων, ubi duo codices ἀχὰν contra metrum. 208. δ' ἥ δέ τ' V aliique nonnulli. 209. Ζανὸς Brunckius] Ζηνὸς 215. μέμψησθ' C et scholiasta. μέμφοισθ' vel μέμφησθ' ceteri. 218. γιγνώσκειν] Obscura est annotatio scholiastae in B et ed. Arsenii, ἐν ᾧ γὰρ ἦν: ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα, κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκεν. οἱ δ' ὑποκριταὶ οὐ συμπεριφερόμενοι τῷ τρόπῳ λέγουσι "γινώσκειν καλῶς" Qui fortasse in exemplari suo legerat γιγνώσκω καλῶς, quod ab histrionibus, quibus haec parenthesis displicuisset, in γιγνώσκειν καλῶς mutatum esse dicit. Quae si histrionum sententia fuit, verissime indicarunt: nam inutilis est hoc loco istiusmodi parenthesis, sive γιγνώσκω scribatur cum Cantero, sive γιγνώσκεις cum Musgravio. Nec tamen γιγνώσκειν verum esse potest: nam huiusmodi infinitivum si verbis ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα addere voluisset, γίγνεσθαι potius dicendum fuisset, quod coniecit Reiskius. Sed Euripides fortasse scripserat ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα κἄπρασσον καλῶς. 234. τοῦτ' ἔτ' Brunckius]

κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν
ἢ χρηστόν. οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
ἐς καινὰ δ' ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην
δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν
ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
πόσις ξυνοικῇ μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
ἀνὴρ δ' ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν,
ἔξω μολὼν ἔπαυσε καρδίαν ἄσης,
ἢ πρὸς φίλων τιν' ἢ πρὸς ἥλικας τραπείς·
ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
λέγουσι δ' ἡμᾶς ὡς ἀκίνδυνον βίον
ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί.
κακῶς φρονοῦντες· ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος·
σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ καὶ πατρὸς δόμοι
βίου τ' ὄνησις καὶ φίλων ξυνουσία,
ἐγὼ δ' ἔρημος ἄπολις οὖσ' ὑβρίζομαι
πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελῃσμένη,
οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ
μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι,
ἤν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν
τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ' ἥ τ' ἐγήματο,
σιγᾶν. γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
κακή δ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.

ΧΟ. δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,
Μήδεια. πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.
ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα, τῆσδ' ἄνακτα γῆς,
στείχοντα καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

ΚΡΕΩΝ.

σὲ τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην,
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,
καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
τοῦδ' εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.

ΜΗ. αἰαῖ· πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων,
κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
ἐρήσομαι δὲ καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως,
τίνος μ' ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;

ΚΡ. δέδοικά σ', οὐδὲν δεῖ γὰρ ἀμπίσχειν λόγους,
μή μοί τι δράσῃς παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος·
σοφὴ πέφυκας καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
λυπεῖ δὲ λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη
κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην
δράσειν τι· ταῦτ' οὖν πρὶν παθεῖν φυλάξομαι.
κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ' ἀπεχθέσθαι, γύναι,
ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.

ΜΗ. φεῦ φεῦ·
οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
ἔβλαψε δόξα μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
χρὴ δ' οὔποθ' ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ
παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς·
χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας
φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ
δόξεις ἀχρεῖος κοὐ σοφὸς πεφυκέναι·
τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
κρείσσων νομισθεὶς λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.
ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης.
σοφὴ γὰρ οὖσα τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος,
τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
σὺ δ' οὖν φοβεῖ με μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
ὥστ' ἐς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην
ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν.
νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδικημένοι
σιγησόμεσθα κρεισσόνων νικώμενοι.

ΚΡ. λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν
ὀρρωδία μοι μή τι βουλεύῃς κακὸν,
τοσῷδε δ' ἧσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι·
γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
ῥᾴων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός.
ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην ὅπως
μενεῖς παρ' ἡμῖν οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.

ΜΗ. μὴ, πρός σε γονάτων τῆς τε νεογάμου κόρης.

ΚΡ. λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.

ΜΗ. ἀλλ' ἐξελᾷς με κοὐδὲν αἰδέσει λιτάς;

ΚΡ. φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.

ΜΗ. ὦ πατρὶς, ὥς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.

ΚΡ. πλὴν γὰρ τέκνων ἔμοιγε φίλτατον πόλις.

ΜΗ. φεῦ φεῦ· βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.

ΚΡ. ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.

ΜΗ. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν.

ΚΡ. ἕρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.

303b. τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου.

τοῦδ' ἔτ' C. τοῦδε τ' P. τοῦτ' alii, vel τοῦτό γ', quod est apud Stobaeum 78, 27.

240. ὅτῳ] οἵῳ Musgravius. 246. φίλων] φίλον libri plerique. ἥλικας Havn. ἥλικα ceteri. 253. σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ] γὰρ post μὲν addit V: unde Hartungus σοὶ μὲν πόλις γάρ ἐστι. θ' om. V aliique nonnulli. 254. συνουσία] γρ. κοινωνία in Par. A. et sic Vat. 910. 259. τοσοῦτον οὖν σου PC. τοσοῦτον δέ σοῦ (vel δέ σου) ceteri. 261. δίκην codex Vat. 910. recentissimus. δίκῃ ceteri. 262. Hunc versum delet Nauckius Stud. Eurip. 1. p. 116. τ'] γ' PC. ἥ τ' Porsonus] ἥν τ' libri et Eustathius p. 694. 273. σαυτῇ Ald. αὐτῇ vel αὑτῇ codices. 279. εὐπρόσοιστος] εὐπρόσωπος Nauckius. 281. γῆς] τῆσδε γῆς V. 282. γὰρ ἀμπίσχειν] παραμπέχειν V et plerique: παραμπίσχειν B. περιαμπίσχειν P. Correxit Hermannus, qui γὰρ ἀμπέχειν scripsit.

287. ἀπειλεῖν σ' C. ἀπειλεῖν V aliique. ἀπειλεῖς B. 290. ἀπεχθέσθαι Elmsleius] ἀπέχθεσθαι 293. Κρέον — δόξα] Κρέων — γλῶσσα Stobaeus 36, 3. 299. σοφὰ] ἔπη B, Vat. 1421, et Lasc. vel casu vel ab correctore, quem vocabulum oxytonum in fine versus offenderat, quod frequens interpolationis genus est in B et recentioribus nonnullis. In σοφὰ consentit Aristoph. Thesm. 1130. 303b. Versum ex v. 808. μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου confictum eiecit Piersonus. 305. Schol. in B et ed. Arsen. ἐναντία εἰμὶ τοῖς ἀπαιδεύτοις οὐδ' ἄγαν σοφή. Ex quo non sequitur diversam exstitisse scripturam προσάντης εἰμὶ κοὐκ ἄγαν σοφή. 306. σὺ δ' οὖν PC. σὺ δ' αὖ ceteri. 317. βουλεύῃς Elmsleius] βουλεύσῃς 329. ἔμοιγε] κἄμοιγε Bothius.

ΜΗ. πονοῦμεν ἡμεῖς κοὐ πόνων κεχρήμεθα.
ΚΡ. τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βίᾳ.
ΜΗ. μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.
ΚΡ. ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
ΜΗ. φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκέτευσα σοῦ τυχεῖν.
ΚΡ. τί δ' οὖν βιάζει κοὐκ ἀπαλλάσσει χθονός;
ΜΗ. μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν
καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ' ᾗ φευξούμεθα,
παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
πέφυκας· εἰκὸς δ' ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν.
τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντίς, εἰ φευξούμεθα,
κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους.
ΚΡ. ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν,
αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα·
καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε· προυννέπω δέ σοι,
εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ
καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονός,
θανεῖ· λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.
ΧΟ. δύστηνε γύναι, ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –
φεῦ φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
ποῖ ποτε τρέψει; τίνα προξενίαν,
ἢ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
ἐξευρήσεις;
ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεός,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.
ΜΗ. κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ;
ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα μὴ δοκεῖτέ πω.
ἔτ' εἴσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτε
εἰ μή τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;
οὐδ' ἂν προσεῖπον οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν.
ὁ δ' ἐς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο
ὥστ', ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἑλεῖν βουλεύματα
γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἐφῆκεν ἡμέραν
μεῖναί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς
θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν.
πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς
οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι,
πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρί,
ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος,
σιγῇ δόμους ἐσβᾶσ' ἵν' ἔστρωται λέχος.
ἀλλ' ἕν τί μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν
σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.
εἶεν·
καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
ξένος παρασχὼν ῥύσεται τοὐμὸν δέμας;
οὐκ ἔστι. μείνασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον,
ἢν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,
αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
κτενῶ σφε, τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
οὐ γὰρ μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
μάλιστα πάντων καὶ ξυνεργὸν εἱλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς,
χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
πικροὺς δ' ἐγώ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,
πικρὸν δὲ κῆδος καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
ἀλλ' εἶα· φείδου μηδὲν ὧν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη·
ἕρπ' ἐς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
ὁρᾷς ἃ πάσχεις; οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν
τοῖς Σισυφείοις τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς Ἡλίου τ' ἄπο.
ἐπίστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
γυναῖκες, ἐς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.
ΧΟ. ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί,
καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαί, θεῶν δ'
οὐκέτι πίστις ἄραρε.
τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτὰν στρέψουσι φᾶμαι.
ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει·
οὐκέτι δυσκέλαδος φάμα γυναῖκας ἕξει.
μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσ' ἀοιδῶν
τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας
ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβος, ἁγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντάχησ' ἂν ὕμνον
ἀρσένων γέννᾳ· μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
πολλὰ μὲν ἁμετέραν ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.
σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
μαινομένᾳ κραδίᾳ, διδύμους ὁρίσασα πόντου
πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένᾳ

355. νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν·
οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν ὧν φόβος μ' ἔχει.

409—420. = 421—430.

431—438. = 439—445.

335. ὠσθήσει] ὠθήσῃ VP. ὠσθήσῃ alii. 339. οὖν P. αὖ ceteri. 355. 356. Versus spurios eiecit Nauckius Stud. Eurip. 1. p. 118. Ad v. 356. annotavit scholiasta, Δίδυμος μετὰ τοῦτο φέρει τὸ "σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος", καὶ μέμφεται τοῖς ὑποκριταῖς ὡς ἀκαίρως αὐτὸν τάσσουσιν. Est versus 380. non hic tantum, sed etiam post v. 40. temere illatus ab interpolatore. Rursus schol. ad v. 380. ὧδε καλῶς κεῖται. Δίδυμος σημειοῦται ὅτι κακῶς οἱ ὑποκριταὶ τάσσουσιν ἐπὶ τῶν δύο τὸ "σιγῇ δόμους ἐσβᾶσα". De quo Dobraeus "Didymus legebat πότερον-| σιγῇ-| ἢ—. ἐπὶ τῶν δύο significat, ad utrumque, τὸ ὑφάπτειν et τὸ σφάζειν, referentes versum σιγῇ — λέχος. Isti igitur ordinabant ut vulgo. Ad hunc locum referenda etiam annotatio scholiastae ad v. 356." 356. δράσεις PC. δράσαις V aliique. 357. Post verba δύστηνε (δύστανε libri) γύναι, quae omissa sunt in PC, duorum anapaestorum defectum indicare quam metrorum descriptionem mutare malui. 368. ποτε] ποτ' ἂν PC. 373. ἐφῆκεν Nauckius] ἀφῆκεν

380. Vid. ad v. 355. 385. ἑλεῖν] κτανεῖν superscr. in V, est in P et superscripto γρ. ἑλεῖν in C. 387. τοὐμὸν δέμας] δέμας τόδε Chr. P. 890. 398. σφιν V aliique, σφι pauci. 403. ὀφλεῖν Elmsleius] ὀφλειν 416. στρέψουσι Elmsleius] στρέφουσι 421. λήξουσ' Heathius] λήξουσιν ἀοιδῶν Havn. ἀοιδᾶν ceteri et schol. 423. ὑμνεῦσαι] ὑμνέουσαι V aliique nonnulli, qui partim ὑμναίουσαι. ὑμνεῦσαι etiam Eustathius p. 634, 13. 425. ὤπασε (libri aliquot ἔπνευσε) θέσπιν ἀοιδὰν] Ex Hom. Od. 8, 498. 427. ἁγήτωρ] ἀγήτωρ V aliique. 428. ἀντάχησ' (i. e. ἀντάχησα) ἂν Scaliger] ἀντάχησαν (ἀντάχησα pr. V). ὕμνον] Libri partim sic partim ὕμνοις vel ὕμνοι. ἀντάχησαν ὕμνοι scholiasta et Eustathius p. 634, 13. 431. πατρίων Ald. πατρῴων codices. 434. διδύμους Ald. διδύμας V aliique. 435. ξένᾳ Ald. ξείνᾳ codices.

ναίεις χθονί, τᾶς ἀνάνδρου
κοίτας ὀλέσασα λέκτρον
τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας
ἄτιμος ἐλαύνει.
βέβακε δ' ὅρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδὼς
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.
σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,
δύστανε, μεθορμίσασθαι
μόχθων πάρα, σῶν δὲ λέκτρων
ἄλλα βασίλεια κρείσσων
δόμοις ἐπανέστα.

ΙΑΣΩΝ.

οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις
τραχεῖαν ὀργὴν ὡς ἀμήχανον κακόν.
σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.
κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτὲ
λέγουσ' Ἰάσον' ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνήρ·
ἃ δ' ἐς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
κἀγὼ μὲν ἀεὶ βασιλέων θυμουμένων
ὀργὰς ἀφῄρουν, καί σ' ἐβουλόμην μένειν·
σὺ δ' οὐκ ἀνίης μωρίας, λέγουσ' ἀεὶ
κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
ἥκω, τὸ σὸν δὲ προσκοπούμενος, γύναι,
ὡς μήτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς
μήτ' ἐνδεής του. πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ
κακὰ ξὺν αὑτῇ· καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτε.

ΜΗ. ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω
γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν,
ἦλθες πρὸς ἡμᾶς ἦλθες ἔχθιστος γεγώς;
οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν οὐδ' εὐτολμία,
φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,
ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
πασῶν, ἀναίδει'· εὖ δ' ἐποίησας μολών.
ἐγώ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι
ψυχὴν κακῶς σε καὶ σὺ λυπήσει κλύων.
ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
ταὐτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος,
πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
ζεύγλαισι καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·
δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας
σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄυπνος ὤν,
κτείνασ' ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς
τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
ξὺν σοί, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα,
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,

468. θεοῖς τε κἀμοὶ παντί τ' ἀνθρώπων γένει.

438. οὐδ' ἔτ' Musgravius] οὐδέ τ' 440. μένει] μίμνει P (et C?). 444. σῶν Porsonus] τῶν 445. ἄλλα Heathius] ἀλλὰ 446. ἐπανέστα Kirchhoffius] ἀνέστη V. ἐπέστα PC. Alii nonnulli ἐπέστη vel μετέστη. Vitio non animadverso Musurus in Ald. δόμοις in δόμοισιν mutaverat. 451. μὴ] μὴ οὐ Sauppius. 452. Ἰάσον' Elmsleius] Ἰάσων 456. ἀνίης Victorius] ἀνίεις 459. τὸ σὸν δὲ vel τοσόνδε libri plerique, pauci τὸ σόν γε cum Chr. P. 247. 1976., cuius tamen codex Paris. B ipse quoque τοσόνδε praebet. 468. Versum e loco inferiore 1324, huc illatum eiecit Brunckius. 480. δ' V aliique. θ' alii. ἀμφέπων Ald. ἀμπέχων codices. δέρας] δέρος C, ut idem v. 5.

παίδων ὕπ' αὐτοῦ, πάντα δ' ἐξεῖλον φόβον.
καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν
προὔδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη,
παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
συγγνώστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
ὅρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν
εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι,
ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμ' ἐν ἀνθρώποις τανῦν,
ἐπεὶ ξύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὤν.
φεῦ δεξιὰ χείρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
δοκοῦσα μέν τί πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς,
ὅμως δ'· ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ.
νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
οὓς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν ἀφικόμην;
ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
δέξαιντό μ' οἴκοις ὧν πατέρα κατέκτανον.
ἔχει γὰρ οὕτω· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
ἐχθρὰ καθέστηχ', οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα πολεμίους ἔχω.
τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα
ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε
ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἡ τάλαιν' ἐγώ,
ἢ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,
φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις,
καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας ἥ τ' ἔσωσά σε.
ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὃς κίβδηλος ᾖ
τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;

ΧΟ. δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.

ΙΑ. δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον
ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτός, ἀλλ' ἐπίφθονος
λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ' ἠνάγκασε
τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.

487. ὕπ' αὐτοῦ] ὑφ' αὐτοῦ Elmsleius. δ'] τ' PC. φόβον V aliique, δόμον PC. Utrumque explicat schol. 489. καινὰ] καὶ νέα superscr. in V, quod metro conveniret, si abesset δ'. 491. συγγνώστ' ἂν PC. συγγνωστὸν V aliique. 493. εἰ] ἢ libri. Correctum ex schol. Aeschinis p. 97, 29. ed. Oxon. 429. θέσμ' ἐν ἀνθρώποις] θέσμι' ἀνθρώποις PC et schol. Aeschinis. θέσμι' ἐν ἀνθρώποις V aliique: unde θέσμι' ἐν βροτοῖς Weilius. 500. μέν τί V et schol. μέν τι ceteri. γρ. μήτι B. 501. δ' om. V. 504. γ'] τ' pr. V aliique nonnulli. 509. ἀν' om. Herodianus et Zonaeus in Walzii Rhet. vol 8. p. 590. 679. ἀν' Ἑλλάδα] καθ' ἑλλάδα V (in quo γρ. ἑλληνίδων superscr.) aliique nonnulli. ἑλληνίδων PC et Alexander in Walzii Rhet. l. c. p. 461. 511. πιστὸν] σεμνὸν Alexander. 512. ἢ — γε] εἰ — τε (vel δὲ) libri. Correctum ex Herodiani cod. Havn.: in alio codice est ἢ φεύξομαί σε, unde Elmsleius ἢ φεύξομαί γε 513. μόνη μόνοις] μόνοις μόνη Herodiani codices aliquot. 516. ᾖ] ἦν Clemens Strom. 6. p. 747. Stobaeus 2, 16. 523. ναὸς] νηὸς PC. et supra versum V. 531. τόξοις ἀφύκτοις] His verbis, quae leguntur etiam Hippol. 1422., superscr. in V πόνων ἀφύκτων, quod in textu habent PC. Utrumque explicat schol.

ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θήσομαι λίαν·
ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
εἴληφας ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι
νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν·
πάντες δέ σ' ᾔσθοντ' οὖσαν Ἕλληνες σοφὴν
καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις
μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.
τοσαῦτα μέν σοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
ἔλεξ'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
ἃ δ' ἐς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς,
ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος
καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς
πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' ηὗρον εὐτυχέστερον
ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως φυγὰς γεγώς;
οὐχ ᾗ σὺ κνίζει, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,
καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,
οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες οὐδὲ μέμφομαι·
ἀλλ' ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς
καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι
πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος,
παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις
ἐς ταὐτὸ θείην καὶ ξυναρτήσας γένος
εὐδαιμονοίην. σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ,
ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι. μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
ἀλλ' ἐς τοσοῦτον ἥκεθ' ὥστ' ὀρθουμένης
εὐνῆς γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε,
ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις ἐς λέχος,
τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
τίθεσθε. χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·
χοὔτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
ΧΟ. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους,
ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
δοκεῖς προδοὺς σὴν ἄλοχον οὐ δίκαια δρᾶν.
ΜΗ. ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.
ἐμοὶ γὰρ ὅστις ἄδικος ὢν σοφὸς λέγειν
πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει·
γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν
τολμᾷ πανουργεῖν, ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ
λέγειν τε δεινός· ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος.
χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακός, πείσαντ' ἐμὲ
γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
ΙΑ. καλῶς γ' ἄν, οἶμαι, τῷδ' ὑπηρέτεις λόγῳ,
εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
ΜΗ. οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
ΙΑ. εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα
γῆμαί με λέκτρα βασιλέων, ἃ νῦν ἔχω,
ἀλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
σὲ καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασιν.
ΜΗ. μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
μηδ' ὄλβος ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
ΙΑ. οἶσθ' ὡς μετεύξει καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτέ,
μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.
ΜΗ. ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφή,
ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φεύξομαι χθόνα.
ΙΑ. αὐτὴ τάδ' εἵλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
ΜΗ. τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα καὶ προδοῦσά σε;
ΙΑ. ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
ΜΗ. καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.
ΙΑ. ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα.
ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῆς
προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.
καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι·
λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
ΜΗ. οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν
οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μηδ' ἡμῖν δίδου·
κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
ΙΑ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·
σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
φίλους ἀπωθεῖ· τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.
ΜΗ. χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
αἱρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος·
νύμφευ'· ἴσως γάρ, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,
γαμεῖς τοιοῦτον ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι γάμον.
ΧΟ. ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν
οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἀνδράσιν· εἰ δ' ἅλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὔχαρις οὕτως.
μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐφείης
ἱμέρῳ χρίσασ' ἄφυκτον οἰστόν.
στέργοι δέ με σωφροσύνα, δώρημα κάλλιστον θεῶν·
μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὀργὰς ἀκόρεστά τε νείκη
θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις [βίζουσ'
προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀπτολέμους δ' εὐνὰς σε-
ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.
ὦ πατρίς, ὦ δώματα, μὴ δῆτ' ἄπολις γενοίμαν
τὸν ἀμαχανίας ἔχουσα δυσπέρατον αἰῶν'

627—634. = 635—642.

643—651. = 652—662.

532. αὐτὸ] αὐτὰ P et Flor. duo. 538. χάριν] Schol. τὸ χάριν γράφεται θράσει. 542—544. Hos versus ex alia Euripidis fabula, fortasse Philocteta, huc illatos esse censet Hartungus. 545. μέν σοι PC. μέντοι ceteri. 550. ἥσυχος PC. ἡσύχως V aliique.

562. δέ] τε PC. 565. τί δεῖ] μέλει Elmsleius. 568. κνίζοι] κνίζει PC. 573. γὰρ] τἄρ' Kirchhoffius. 575. χοὔτως] οὕτως δ' PC. 585. ἐκτενεῖ σ'] κτενεῖ σ' V: unde in nonnullis ἂν κτενεῖ σ' vel οὖν κτενεῖ σ' vel σε κτενεῖ. 586. πείσαντ' ἐμὲ Porsonus] πείσαντά με

588. οἶμαι Nauckius] οὖν σὺ V aliique. οὖν μοι PC. In B interpolatum οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις. 594. βασιλέων Elmsleius] βασιλέως 599. κνίζοι] κνίζει VC.

604. φεύξομαι D.] φευξοῦμαι 610. σαυτῇ φυγῆς C. σαυτῆς φυγῇ ceteri. 613. δράσουσί σ' P (ab correctore) et C. δράσουσιν vel δράσουσ' alii. 617. μηδ'] μήθ' V aliique nonnulli. 633. ἐφείης] ἐφίης VC et Eustathius p. 568. 643. δώματα Nauckius] δῶμα V aliique: in C δῶμά τ' ἐμὸν ab metri correctore: unde in antistropha v. 653. ἔχω, quod est in codicibus, in ἔχομεν mutatum in Ald. 645. ἀμαχανίας Elmsleius] ἀμηχανίας

οἰκτροτάτων ἀχέων.
θανάτῳ θανάτῳ πάρος δαμείην
ἁμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μό-
χθων δ' οὐκ ἄλλος ὕπερθεν ἢ
γᾶς πατρίας στέρεσθαι.
εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων μῦθον ἔχω φράσασθαι·
σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις ᾤκτισεν παθοῦσαν
δεινότατον παθέων.
ἀχάριστος ὄλοιθ' ὅτῳ πάρεστι
μὴ φίλους τιμᾶν καθαρὰν ἀνοί-
ξαντα κλῇδα φρενῶν· ἐμοὶ
μὲν φίλος οὔποτ' ἔσται.

ΑΙΓΕΥΣ.

Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον
κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.
ΜΗ. ὦ χαῖρε καὶ σύ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;
ΑΙ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.
ΜΗ. τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐστάλης;
ΑΙ. παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
ΜΗ. πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
ΑΙ. ἄπαιδές ἐσμεν δαίμονός τινος τύχῃ.
ΜΗ. δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
ΑΙ. οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
ΜΗ. τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
ΑΙ. σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
ΜΗ. θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;
ΑΙ. μάλιστ', ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
ΜΗ. τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
ΑΙ. ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα
ΜΗ. πρὶν ἂν τί δράσῃς ἢ τίν' ἐξίκῃ χθόνα;
ΑΙ. πρὶν ἂν πατρῴαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
ΜΗ. σὺ δ' ὡς τί χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
ΑΙ. Πιτθεύς τις ἔστι γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.
ΜΗ. παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
ΑΙ. τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
ΜΗ. σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
ΑΙ. κἄμοιγε πάντων φίλτατος δορυξένων.
ΜΗ. ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐρᾷς.
ΑΙ. τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὅδε;
ΜΗ. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστι μοι πάντων πόσις.
ΑΙ. τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
ΜΗ. ἀδικεῖ μ' Ἰάσων οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
ΑΙ. τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
ΜΗ. γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.
ΑΙ. ἦ γὰρ τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;
ΜΗ. σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.
ΑΙ. πότερον ἐρασθεὶς ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
ΜΗ. μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
ΑΙ. ἴτω νυν, εἴπερ ὡς λέγεις ἐστὶν κακός.
ΜΗ. ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
ΑΙ. δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
ΜΗ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
ΑΙ. ξυγγνωστὰ μὲν τἄρ' ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
ΜΗ. ὄλωλα· καὶ πρός γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
ΑΙ. πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
ΜΗ. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.
ΑΙ. ἐᾷ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπῄνεσα.
ΜΗ. λόγῳ μὲν οὐχί, καρδίᾳ δὲ βούλεται.
ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος
γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,
οἴκτειρον οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,
δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.
οὕτως ἔρως σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος
γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον ηὕρηκας τόδε·
παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα καὶ παίδων γονὰς
σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
ΑΙ. πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
ἔπειτα παίδων ὧν ἐπαγγέλλει γονάς.
ἐς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.
οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὤν.
τοσόνδε μέντοι σοι προσημαίνω, γύναι·
ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ' ἄγειν βουλήσομαι,
αὐτὴ δ' ἐάνπερ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ τινι.
ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·
ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
ΜΗ. ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
ΑΙ. μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
ΜΗ. πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρός ἐστί μοι δόμος
Κρέων τε. τούτοις δ' ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς
ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ,
λόγοις δὲ συμβὰς καὶ θεῶν ἀνώμοτος
φίλος γένοι' ἂν κἀπικηρυκεύμασι
τάχ' ἂν πίθοιο· τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ καὶ δόμος τυραννικός.
ΑΙ. πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν·
ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τάδ', οὐκ ἀφίσταμαι
ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστατα,
σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον· ἐξηγοῦ θεούς.
ΜΗ. ὄμνυ πέδον Γῆς πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
τοὐμοῦ θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος.
ΑΙ. τί χρῆμα δράσειν ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
ΜΗ. μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτε
μήτ', ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
χρῄζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
ΑΙ. ὄμνυμι Γαῖαν Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας

651. πατρίας] πατρῴας V. 654. μῦθον Nauckius] μύθων 656. ᾤκτισεν Musgravius] ᾤκτειρεν 657. δεινότατα libri, cui in C superscriptum ον 660. ἀνοίξαντα] ἀνοίξαντι PC. 664. φίλους] φίλοις VP. 676. θέμις μὲν] ἢ θεμιτὸν Heimsoethius. 693. Versus etiam in Peliadibus lectus, ut notat schol. 695. γὰρ Elmsleius] που libri et Chr. P. 143. Minus aptae aliorum coniecturae οὔ που vel μή που. 703. μὲν τἄρ' Hermannus] μὲν γὰρ PC. μὲν om. V aliique. λυπεῖσθαι] λελυπῆσθαι A. 705. αὖ λέγεις] ἀγγέλλεις A. ἀγγελεῖς Chr. P. 138.

708. καρδίᾳ] καρτερεῖν libri, nisi quod in VB est γρ. καρδίᾳ. καρτερεῖν, quod per κρατεῖν, ἀντέχειν explicat schol., si aptum huic loco verbum esset, καρτερεῖν δ' οὐ βούλεται scribendum foret cum Hartungo. 715. θάνοις] Mire dictum ubi πέλοις potius exspectabatur. 721. ὧν Ald. ὧν μ' codices. 725. τοσόνδε] τοσόνγε VPC. 729. Delet Nauckius. 736. μεθεῖ' Lasc. cum schol. μεθῆσ' (θῆσ' in litura) V. μεθεὶς vel μεθεῖς ceteri. 737. ἀνώμοτος] ἐνώμοτος libri, nisi quod in B adscriptum γρ. ἀνώμοτος. 738. κἀπικηρυκεύμασι] ἐπικηρυκεύματα legit scholiasta, qui addit, Δίδυμος δέ φησιν ἐλλείπειν τὴν διά, ἵν' ῃ διὰ τὰ ἐπικηρυκεύματα, opinione inepta. 739. τάχ' Wyttenbachius] οὐκ 741. ὦ γύναι] ἐν λόγοις PC, adscripto in C γρ. ἔλεξας ὦ γύναι. ἐν λόγοις si verum sit, ἔλεξας in ἔδειξας (vel ἔθηκας cum Nauckio) mutandum erit. 743. ἀσφαλέστερα P (et superscr. in V) cum Chr. P. 782. 748. Idem versus Iph. T. 738. (unde huc illatus esse Nauckio videtur), quemadmodum supra (693.) versu usus est ex Peliadibus. 751. ζῶν] γῆς VAC aliique, partim cum γρ. ζῶν. 752. Ἡλίου

θεούς τε πάντας ἐμμενεῖν ἅ σου κλύω.
ΜΗ. ἀρκεῖ· τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;
ΑΙ. ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
ΜΗ. χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει,
κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
πράξασ' ἃ μέλλω καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι.
ΧΟ. ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ
πελάσειε δόμοις, ὧν τ' ἐπίνοιαν
σπεύδεις κατέχων πράξειας, ἐπεὶ
γενναῖος ἀνήρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.
ΜΗ. ὦ Ζεῦ Δίκη τε Ζηνὸς Ἡλίου τε φῶς,
νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,
γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν·
νῦν δ' ἐλπὶς ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τίσειν δίκην.
οὗτος γὰρ ἀνὴρ ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν
λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν Ἰάσονα
εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα καὶ καλῶς ἔχει,
παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι,
οὐχ ὡς λίπω σφε πολεμίας ἐπὶ χθονός,
ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον·
κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,
κακῶς ὀλεῖται πᾶς θ' ὃς ἂν θίγῃ κόρης·
τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
ᾤμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
τοὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτενῶ
τἄμ'· οὔτις ἔστιν ὅστις ἐξαιρήσεται·
δόμον τε πάντα συγχέασ' Ἰάσονος
ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον

778. γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει,
καὶ ξύμφορ' εἶναι καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·

782. ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι

785. νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα

φεύγουσα καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτε μοι πατρὶς
οὔτ' οἶκός ἐστιν οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
ἡμάρτανον τόθ' ἡνίκ' ἐξελίμπανον
δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην.
οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
ζῶντας τὸ λοιπὸν οὔτε τῆς νεοζύγου
νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω
μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
βαρεῖαν ἐχθροῖς καὶ φίλοισιν εὐμενῆ·
τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.
ΧΟ. ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα καὶ νόμοις βροτῶν
ξυλλαμβάνουσα δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.
ΜΗ. οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
τάδ' ἐστί, μὴ πάσχουσαν ὡς ἐγὼ κακῶς.
ΧΟ. ἀλλὰ κτανεῖν σὼ παῖδε τολμήσεις, γύναι;
ΜΗ. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
ΧΟ. σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
ΜΗ. ἴτω· περισσοὶ πάντες οὑν μέσῳ λόγοι.
ἀλλ' εἶα χώρει καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·
ἐς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.
λέξῃς δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπόταις γυνή τ' ἔφυς.
ΧΟ. Ἐρεχθεΐδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι
καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, ἱερᾶς
χώρας ἀπορθήτου τ' ἄπο φερβόμενοι
κλεινοτάταν σοφίαν, αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος, ἔνθα ποθ' ἁγνὰς
ἐννέα Πιερίδας Μούσας λέγουσι
ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι·
τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοᾶν,
τὰν Κύπριν κλῄζουσιν ἀφυσσαμέναν
χώρας καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων
ἡδυπνόους αὔρας, αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων
τᾷ σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἔρωτας,
παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.
πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
ἡ πόλις ἢ φίλων

824—834. = 835—845.
846—855. = 856—865.

θ' ἁγνὸν σέβας] Hanc scripturam, quae in BC et duobus aliis cum γρ. annotata est ad verba v. 746. πατέρα θ' Ἡλίου πατρός, ubi propter sequens τοὐμοῦ locum non habet, recte ad v. 752. rettulit Musgravius, ubi in libris est vel λαμπρόν θ' ἡλίου φάος (ut V), vel correcto metri vitio λαμπρόν ἡλίου φάος, vel λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς, quod est in P (in quo hic versus ab correctore additus est) et fortasse C.

753. ἐμμενεῖν Schaeferus] ἐμμένειν 754. πάθοις] Fort. παθεῖν. 758. ἃ] ὧν AP, ex coniectura correctoris refutati ab Elmsleio p. 194. 767. δ' delet Matthiae. τίσειν] τίσαι Chr. P. 755. 769. πέφανται] πέφασται V. 778. 779. Versus spurios notarunt Porsonus et Nauckius, quem v. p. 125. 779. ἐγνωσμένα] εἰργασμένα PC. 781. λίπω σφε Burgesius] λιποῦσα 782. Versum ex v. 1060. 1061. confictum eiecit Brunckius. 785. 786. inverso ordine in A. Versum 785., casu omissum in C, spurium esse vidit Valckenarius. Verba τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα sumta ex v. 940. 943. τήνδε μὴ] γρ. δῆθεν (δῆθε Elmsleius) μὴ schol. φεύγειν] φυγεῖν PC. 786. Eadem verba 949.: unde hoc loco deleri voluit Elmsleius.

798. ζῆν PC. ζῆν ἔτι B aliique ex v. 145. 799. ἀποστροφή] γρ. ἀπαλλαγή B, quod superscr. in V. 802. τίσει] δώσει PC. 805. κακὴν κακῶς] κακῶς κακὴν P. Sic etiam V, sed κακὴν κακῶς superscripto. 816. σὼ παῖδε] σὸν σπέρμα PC. 818. γένοιό γ'] γένοι' V. γυνή] γρ. γύναι V, et sic C. 819. οὑν μέσῳ] οὑμμέσω V. 822. λέξῃς Elmsleius] λέξεις 824. Ἐρεχθεΐδαι Elmsleius] Ἐρεχθεῖδαι 826. ἀποφερβόμενοι libri. ἄπο φερβόμενοι legisse videri potest scholiasta. Verbo ἀποφέρβεσθαι nemo usus est. 835. ἀπὸ] ἐπὶ superscr. in V, et sic PC. ῥοᾶν Hartungus] ῥοὰς A correctus. ῥοαῖς ceteri. 836. τὰν Hermannus (qui versu praecedente ταῖς καλλινάου — ῥοαῖς)] τὰν 837. χώρας Reiskius] χώραν 840. ἡδυπνόους, quod addunt PC et ab recentiore manu habet V, omissum in ceteris. Id ἁδυπνόους scribendum foret, si Euripidis esse vocabulum constaret. αὔρας ex glossemate illatum pro vocabulo quod anapaesti mensuram habuit, nisi ἡδυπνόους αὔρας interpolatoris est lacunam explentis. 846. πῶς] τίς Hermannus. 847. ἡ πόλις ἢ φίλων PC et scholiasta. ἢ φίλων ἡ πόλις (πόλιν AB) ceteri.

πόμπιμός σε χώρα
τὰν παιδολέτειραν ἕξει,
τὰν οὐχ ὁσίαν μετ' ἄλλων;
σκέψαι τεκέων πλαγάν,
σκέψαι φόνον οἷον αἱρεῖ.
μή, πρὸς γονάτων σε πάντες
πάντως ἱκετεύομεν,
μὴ τέκνα φονεύσῃς.
πόθεν θράσος ἢ φρεσὶν ἢ
χειρὶ τέκνοις σέθεν
καρδίαν τε λήψει
δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;
πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
τέκνοις ἄδακρυν μοῖραν
σχήσεις φόνου; οὐ δυνάσει,
παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων,
τέγξαι χέρα φοινίαν
εὐτλάμονι θυμῷ.
ΙΑ. ἥκω κελευσθείς· καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς
οὔ τἂν ἁμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι
τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
ΜΗ. Ἴᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
ξυγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
εἰκός σ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
κἀλοιδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι
καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὖ,
ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι
πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
γήμας τύραννον καὶ κασιγνήτους τέκνοις
ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα
φεύγοντας ἡμᾶς καὶ σπανίζοντας φίλων;
ταῦτ' ἐννοηθεῖσ' ᾐσθόμην ἀβουλίαν
πολλὴν ἔχουσα καὶ μάτην θυμουμένη.
νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖς
κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών, ἐγὼ δ' ἄφρων,
ᾗ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων
καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεστάναι λέχει,
νύμφην τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
ἀλλ' ἐσμὲν οἷόν ἐσμεν, οὐκ ἐρῶ κακόν,
γυναῖκες· οὔκουν χρή σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
παριέμεσθα, καί φαμεν κακῶς φρονεῖν
τότ', ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
ὦ τέκνα τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας,
ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
τῆς πρόσθεν ἔχθρας ἐς φίλους μητρὸς μέτα·
σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς. οἴμοι κακῶν·
ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
ἆρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ,
ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι καὶ φόβου πλέα.
χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη
ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων.
ΧΟ. κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ,
μὴ καὶ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.
ΙΑ. αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος
γάμους παρεμπολῶντι _ ◡ _ πόσει.
ἀλλ' ἐς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ
βουλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
ὑμῖν δέ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ
πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν·
οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
ἀλλ' αὐξάνεσθε· τἄλλα δ' ἐξεργάζεται
πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής·
ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,
κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;
ΜΗ. οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.
ΙΑ. θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.

---

848. πόμπιμος] πόμπιμον correctus V aliique nonnulli. χώρα] χώραν pr. V. 852. αἱρεῖ Elmsleius] αἱρῇ 853. πάντες πάντως PC. πάντως πάντες ceteri. 855. μὴ τέκνα Ald. τέκνα μὴ codices. μὴ delevit Brunckius, servata codicum scriptura in versu antistrophico 865. 856. φρεσὶν D.] φρενός, ab correctore metrico, ut videtur, hiatus vitandi caussa positum pro φρενί, quod antiquior librarius propter χειρὶ posuerat. φρενῶν θράσος dixit Sophocles Ai. 46. post Homerum Od. 6, 139. θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε. 857. τέκνοις Reiskius] τέκνων. Verba τέκνοις σέθεν cohaerent cum δεινὰν προσάγουσα τόλμαν: de qua verborum traiectione dixi in Annot. Oxon. 858. καρδίαν Elmsleius] καρδίᾳ 862. φόνου] ου in ον mutatum et ω superscr. in V. φόνον alii. 864. χέρα Ald. χεῖρα codices. φοινίαν C. φονίαν vel φόνιον alii. 865. εὐτλάμονι Hermannus] τλάμονι codices. ἐν τλάμονι Ald. 867. οὔ τἂν Porsonus] οὐκ ἂν libri et Chr. P. 1988. τοῦδέ γ' PC et Chr. P. τοῦδ' ἔτ' ceteri. 871. σ'] γ' PC. 882. ἐννοηθεῖσ' PC et Chr. P. 806. ἐννοήσασ' ceteri. 887. ξυμπεραίνειν] ξυγγαμεῖν σοι C. παρεστάναι λέχει] παριστάναι λέχη Hartungus. 890. χρή] χρῆν plerique. 893. τάδε PC. τόδε, superscr. α, V.

899. λάβεσθε] λάζεσθε (debebat λάζυσθε) Chr. P. 169. 905. τέρειναν Barnesius] τερείνην. τερεινῶν Hermannus. 907. μὴ καὶ (i.e. φοβουμένη μὴ καὶ) D.] καὶ μὴ 910. παρεμπολῶντι ◡ _ ◡ πόσει D.] παρεμπολῶντος ἀλλοίους πόσει libri. Absurde genitivus παρεμπολῶντος iuxta dativum πόσει positus est, quod sensit Musurus quum in ed. Ald. παρεμπολῶντί γ' corrigeret, sed non offendit scholiastam, ἰδίως δὲ εἴρηκε πόσει ἀντὶ τοῦ πόσιος. οἱ δὲ ὑποκριταὶ ἀγνοήσαντες γράφουσιν ἀντὶ τοῦ πόσει "ἐμοῦ", ὅπερ οὐ δεῖ. In alio scholio παρεμπολῶντι: — οἷον ἄλλοις γάμοις χρωμένῳ παρὰ τοὺς ὑπάρχοντας. et plenius in alio, εἰκὸς γὰρ ὀργάς: — ἀνδρὶ ἐμπορευομένῳ δευτέρους γάμους, οἷον ἄλλοις cet. Euripides non dubitandum quin παρεμπολῶντι scripserit, hiatus vitandi caussa in παρεμπολῶντος mutatum ab interpolatore vetere, qui non animadvertit ἀλλοίοις — quo adiectivo nec tragici nec comici usi esse videntur — ab interprete illatum esse pro alio vocabulo. Id δευτέρους fuisse ex verbis scholiastae colligi posset, ut fecit Heimsoethius (in Prooemio Indicis Lect. Bonn. a. 1867/8, p. XI), nisi hic ἕτεροι vel ἄλλοι γάμοι potius quam δεύτεροι dicendi fuissent. Nec scholiasta δευτέρους legit, sed haud dubie ἀλλοίους, quae antiquior quam scholia interpolatio est, sic explicuit. Euripides nullo huiusmodi vocabulo, cuius notio iam verbo παρεμπολᾶν inest, sed alio, velut δώμασιν, usus esse videtur. 912. τῷ] νῦν V (cum γρ. τῷ a m. rec.) et A. 914. ὑμῶν] ὑμῖν Valckenarius. 915. προμηθίαν] σωτηρίαν PC. 922. αὕτη Reiskius] αὐτὴ 923 Similia verba 1148. λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα. 926. εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω (correctum θήσομαι, superscripto γρ. θήσω) πέρι V. In aliis εὖ γὰρ τῶνδε νῦν (νῦν om. Flor. unus) θήσομαι πέρι, vel εὖ γὰρ νῦν τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι, vel εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω, quod est in C et Chr. P. 761.

ΜΗ. δράσω τάδ'· οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
γυνὴ δὲ θῆλυ κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.
ΙΑ. τί δή, τάλαινα, τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;
ΜΗ. ἔτικτον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχου τέκνα,
εἰσῆλθέ μ' οἶκτος εἰ γενήσεται τάδε.
ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.
ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ,
κἀμοὶ τάδ' ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,
μήτ' ἐμποδὼν σοὶ μήτε κοιράνοις χθονὸς
ναίειν, δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις,
ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ,
παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χερί,
αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, πειρᾶσθαι δὲ χρή.
ΜΗ. σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
γυναῖκα παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγώ,
εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία.
ΜΗ. ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου·
πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ' ἃ καλλιστεύεται
τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγώ, πολύ,
λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον
παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν
κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,
κεκτημένη τε κόσμον ὅν ποθ' Ἥλιος
πατρὸς πατὴρ δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, ἐς χέρας,
καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
φέροντες· οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
ΙΑ. τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων,
δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῷζε, μὴ δίδου, τάδε.
εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ΜΗ. μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος·
χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
κείνης ὁ δαίμων, κεῖνα νῦν αὔξει θεὸς,
νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους
πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν δ' ἐμήν,
ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε μὴ φεύγειν χθόνα,
κόσμον διδόντες· τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
ἐς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
ἴθ' ὡς τάχιστα· μητρὶ δ' ὧν ἐρᾷ τυχεῖν
εὐάγγελοι γένοισθε πράξαντες καλῶς.
ΧΟ. νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας,
οὐκέτι· στείχουσι γὰρ ἐς φόνον ἤδη.
δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμᾶν
δέξεται δύστανος ἄταν·

976—982. = 983—989.

ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐτὰ
ἐν χεροῖν λαβοῦσα.
πείσει χάρις ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλον
χρυσότευκτόν τε στέφανον περιθέσθαι·
νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται,
καὶ μοῖραν θανάτου προσλήψεται δύστανος· ἄταν δ'
οὐχ ὑπεκδραμεῖται.
σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε κηδεμὼν τυράννων,
παισὶν οὐ κατειδὼς [θάνατον.
ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερὸν
δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει.
μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ὦ τάλαινα παίδων
μᾶτερ, ἃ φονεύσεις [ἀνόμως
τέκεα νυμφιδίων ἕνεκεν λεχέων, ἅ σοι προλιπὼν
ἄλλᾳ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνῳ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοὶ φυγῆς,
καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
ἐδέξατ'· εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις.
ΜΗ. ἔα.
ΠΑ. τί ξυγχυθεῖσ' ἕστηκας ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
ΜΗ. αἰαῖ.
ΠΑ. τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
ΜΗ. αἰαῖ μάλ' αὖθις. ΠΑ. μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην
οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
ΜΗ. ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας· οὐ σὲ μέμφομαι.
ΠΑ. τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα καὶ δακρυρροεῖς;
ΜΗ. πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ
κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.
ΠΑ. θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
ΜΗ. ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν' ἐγώ.
ΠΑ. οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων.
κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
ΜΗ. δράσω τάδ'. ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
καὶ παισὶ πόρσυν' οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
ὦ τέκνα τέκνα, σφῷν μὲν ἔστι δὴ πόλις
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ
οἰκήσετ' ἀεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγάς,
πρὶν σφῷν ὄνασθαι κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
εὐνὰς ἀγῆλαι λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν.
ὦ δυστάλαινα της ἐμης αὐθαδίας.

1006. τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηίδα
κοὐκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;

990—995. = 996—1001.

927. οὔτοι] οὔτι PC et Chr. P. 767. 928. Hunc versum post 931. transponit anonymus in *Classical Journal* 3. p. 611. 929. τί δή, τάλαινα] τί δῆτα λίαν PC. 930. ἐξηύχου C. ἐξηύχουν ceteri et schol. 933. μνησθήσομαι] γρ. μεμνήσομαι A. 938. ἀπαίρομεν] ἀπαροῦμεν Elmsleius. 949. Eadem verba v. 786. πλόκον] στέφος PC. 955. πατρὸς πατὴρ] πατὴρ πατρὸς PC. 969 πλησίους P. πλουσίους ceteri. 970. δ' Elmsleius] τ' 971. φεύγειν] φυγεῖν PC. Conf. v. 785. 940. 943. 976. ζόας Porsonus] ζωᾶς 978. ἀναδεσμᾶν Elmsleius (ἀναδεσμῶν Porsonus)] ἀναδέσμων

981. ἐν addidit Hermannus (qui αὐτά γ' | ἐν scripsit). ταῖν addiderat Musurus in Ald. 983. πέπλον Reiskius] πέπλων vel πέπλου 984. χρυσότευκτον Elmsleius] χρυσεότευκτον τε addidit Reiskius. 985. δ' om. V. 988. προσλήψεται ab alia manu additum in V habet C, omittunt, ut videtur, ceteri omnes. Euripides utrum hoc an alio verbo usus sit incertum est.

989. ὑπεκδραμεῖται Porsonus] ὑπερφεύξεται, ex glossemate φεύξεται ortum vel ὑπεκφεύξεται: nam ὑπερφεύγειν non aptum huic loco. 993. ὀλέθριον] ὄλεθρον C, quod legisse videtur scholiasta. βιοτάν] ᾳ (i. e. βιοτᾷ) superscr. in V, quod legit schol. 999. φονεύσεις] φονεύεις V. 999. τέκεα Hermannus] τέκνα codices. τὰ τέκνα Ald. 1001. ἄλλᾳ Matthiae] ἄλλη 1006. 1007. Versus ex 923. 924. huc illatos eiecit Valckenarius. 1012. δὴ Ald. δὲ V aliique. δαὶ A et supra versum P. δ' αὖ Chr. P. 731. 1015. κάτει Porsonus] κρατεῖς libri et schol. 1027. ἀνασχεθεῖν Elmsleius] ἀνασχέθειν

ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
ἄλλως δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις,
στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ
καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
γλυκεῖα φροντίς. σφῷν γὰρ ἐστερημένη
λυπρὸν διάξω βίοτον ἀλγεινόν τ' ἐμοί.
ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
φεῦ φεῦ· τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
αἰαῖ· τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλεύματα
τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
τί δεῖ με πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
λυποῦσαν αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
οὐ δῆτ' ἔγωγε. χαιρέτω βουλεύματα.
καίτοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν
ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;
τολμητέον τάδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενός.
χωρεῖτε, παῖδες, ἐς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
ἆ ἆ.
μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε·
ἔασον αὐτούς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων·
ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
μὰ τοὺς παρ' Ἅιδῃ νερτέρους ἀλάστορας,
οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ' ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
πάντως πέπρωται ταῦτα κοὐκ ἐκφεύξεται.
καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισι δὲ
νύμφη τύραννος ὄλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ἀλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν,
καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι,
παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. δότ', ὦ τέκνα,
δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
ὦ φιλτάτη χείρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
εὐδαιμονοῖτον, ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε

1062. πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,
ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.

πατὴρ ἀφείλετ'. ὦ γλυκεῖα προσβολή,
ὦ μαλθακὸς χρὼς πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων.
χωρεῖτε χωρεῖτ'· οὐ γὰρ εἰμὶ προσβλέπειν
οἵα τ' ἔθ' ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
καὶ μανθάνω μὲν οἷα δρᾶν μέλλω κακά·
θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΧΟ. πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
μύθων ἔμολον καὶ πρὸς ἁμίλλας
ἦλθον μείζους ἢ χρὴ γενεὰν
θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γὰρ ἔστιν
μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἣ προσομιλεῖ
σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ,
παῦρον δὲ γένος, μίαν ἐν πολλαῖς
εὕροις ἂν ἴσως,
οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.
καί φημι βροτῶν οἵτινές εἰσιν
πάμπαν ἄπειροι μηδ' ἐφύτευσαν
παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
τῶν γειναμένων.
οἱ μὲν ἄτεκνοι δι' ἀπειροσύνην
εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς εἴτ' ἀνιαρὸν
παῖδες τελέθουσ' οὐχὶ τυχόντες
πολλῶν μόχθων ἀπέχονται·
οἷσι δὲ τέκνων ἔστιν ἐν οἴκοις
γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτῃ
κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς,
βίοτόν θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις·
ἔτι δ' ἐκ τούτων εἴτ' ἐπὶ φλαύροις
εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον.
ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·
καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' ηὗρον,
σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων
χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς Ἅιδην
θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
παίδων ἕνεκεν
θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

ΜΗ. φίλαι, πάλαι δὴ προσμένουσα τὴν τύχην
καραδοκῶ τἀκεῖθεν οἷ προβήσεται.
καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
στείχοντ' ὀπαδῶν· πνεῦμα δ' ἠρεθισμένον
δείκνυσιν ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως τ' εἰργασμένη

1030. ἄλλως] μάτην Troad. 755, ubi idem versus legitur. 1048. χαιρέτω βουλεύματα] γρ. παύομαι βουλευμάτων schol. 1049 ὀφλεῖν Elmsleius] ὄφλειν 1052. προέσθαι] προσέσθαι Badhamus in Leutschii Philologo vol. 10, p. 338. φρενός] φρενί P. Vocabulum versus explendi caussa, ut videtur, ab interpolatore additum. Euripides fortasse scripserat τούσδε μαλθακοὺς λόγους. Φρενὸς si recte legeretur, μαλθακῆς scribendum foret, quod Weilius coniecit in Fleckeiseni Annal. a. 1867. fasc. 6, p 381. 1054. θύμασιν P et schol. δώμασιν ceteri. 1056. μὴ σύ γ' ἐργάσῃ PC. μήποτ' ἐργάσῃ ceteri. τάδε] τόδε, superscr. ά, V. 1058. σε] με V. 1059. Ἅιδῃ] ν superscr. in V, i. e. ᾅδην, quod est in ceteris. 1062. 1063. Versus infra repetitos 1240. 1241., quos hic eiecit Piersonus, hoc loco servandi, altero delendi videbantur Valckenario ad Phoen. 1286. Mihi neutro loco ferri posse videntur. 1064. πέπρωται C. πέπρακται ceteri, nisi quod ω superscr. in V. 1065. δὲ] τε PC. 1068. delent Piersonus et Nauckius, quem v. p. 131. 1071. στόμα PC et Chr. P. 1322. κάρα ceteri. 1073. εὐδαιμονοῖτον] εὐδαιμονοίτην Elmsleius.

1076. οὐ γὰρ Nauckius] οὐκέτ' 1077. οἵα τ' ἔθ' Nauckius] οἷα τ' ἐς PC. οἷα τε πρὸς ceteri. οἷα πρὸς Chr. P. 875. 1611. 1078 δρᾶν μέλλω C et Lasc. cum Plut. Mor. p. 533d. aliisque scriptoribus ab Elmsleio indicatis. τολμήσω ceteri. 1083. ἢ] εἰ VP. 1086. παῦρον δὲ Reiskius] παῦρον δὲ δὴ V (superscripto γρ. δέ τι) A aliique. παῦρον δέ τι P. μίαν addidit Elmsleius collato Heraclid. v. 328. 1089. οὐκ Reiskius] κοὐκ 1099. ἐσορῶ PC. ὁρῶ ceteri. 1101. θρέψουσι Brunckius] θρέψωσι 1108. ἤλυθε] ἦλθε P et Florentinus. 1109. κυρήσας (cum gl. κατὰ συγκύρειαν ἔλθῃ) V. κυρῆσαι (i. e. κυρήσαι) alii. κυρήσει Ald., quod legit schol. 1110. οὗτος] γρ. οὕτως V, quod legit schol. 1113. ἔτι] ἐπὶ V aliique, sed adscripto in V γρ. ἔτι, quod schol. legit. 1116. δὴ] τοι VPC. 1118. καὶ δὴ] καίτοι P et Chr. P. 121. 1119. δ' Hermannus] τ' 1120. δείκνυσιν] δείκνυσι δ' PC et Chr. P. 127. 1121. παράνομόν τ' codex Pal. 98. παρα-

Μήδεια, φεῦγε φεῦγε, μήτε ναΐαν
λιποῦσ' ἀπήνην μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.
ΜΗ. τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
ΑΓ. ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη
Κρέων θ' ὁ φύσας φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
ΜΗ. κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.
ΑΓ. τί φῄς; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ κοὐ μαίνει, γύναι,
ἥτις τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένην
χαίρεις κλύουσα κοὐ φοβεῖ τὰ τοιάδε;
ΜΗ. ἔχω τι κἀγὼ τοῖσι σοῖς ἐναντίον
λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
λέξον δ' ὅπως ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἂν
τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
ΑΓ. ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
ξὺν πατρὶ καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
ἥσθημεν οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς
δμῶες· δι' οἴκων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος
σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς ἡδονῆς ὕπο
στέγας γυναικῶν ξὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην.
δέσποινα δ' ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
ἔπειτα μέντοι προυκαλύψατ' ὄμματα,
λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα,
παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς
ὀργάς τ' ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος
λέγων τάδ' "οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις,
παύσει δὲ θυμοῦ καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
φίλους νομίζουσ' οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν,
δέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσει πατρὸς
φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ' ἐμὴν χάριν;"
ἡ δ' ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
ἀλλ' ᾔνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμων
μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπίσχετο,
χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις
λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
κἄπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται
στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί,
δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα λεχρία πάλιν
χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει
θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
ἢ Πανὸς ὀργὰς ἤ τινος θεῶν μολεῖν,
ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ διὰ στόμα
χωροῦντα λευκὸν ἀφρόν, ὀμμάτων τ' ἄπο
κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροΐ·
εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν
κωκυτόν· εὐθὺς δ' ἡ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
φράσουσα νύμφης ξυμφοράν· ἅπασα δὲ
στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
[ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον ἐκπλέθρου δρόμου
ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο,]
ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
δεινὸν στενάξασ' ἡ τάλαιν' ἠγείρετο·
διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.
χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός,
πέπλοι δὲ λεπτοί, σῶν τέκνων δωρήματα,
λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
φεύγει δ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων πυρουμένη,
σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
ῥῖψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως
σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε, πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
ἔσεισε, μᾶλλον δὶς τόσως τ' ἐλάμπετο.
πίτνει δ' ἐπ' οὖδας ξυμφορᾷ νικωμένη,
πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν·
οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις
οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον, αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
ἔσταζε κρατός, ξυμπεφυρμένον πυρί,
σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων ὥστε πεύκινον δάκρυ
γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρεον,
δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
νεκροῦ· τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον.
πατὴρ δ' ὁ τλήμων ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ
ἄφνω παρελθὼν δῶμα προσπίτνει νεκρῷ·

νόμως τ' ceteri, omisso in PC τ'. εἰργασμένη] εἰργασμένον V.

1130. ἑστίαν PC. οἰκίαν ceteri. ᾐκισμένην] ᾐκισμένη PC. 1132. τοισι C. τοῖς γε ceteri. 1134. δ' ὅπως] δὲ πῶς PC. 1139. οἰκων] ὤτων libri. Correxit Weilius loco ad v. 1052. indicato, collata annotatione scholiastae, ἐπεὶ καὶ πολὺς ἦν λόγος κατὰ τὴν οἰκίαν διαλελύσθαι ὑμᾶς. 1141. κυνεῖ Brunckius] κύνει 1150. ὀργάς τ' PC. τ' om. ceteri. χόλον νεάνιδος P aliique. νεάνιδος χόλον VA. 1158. παῖδας] τέκνα V. 1159 ἠμπίσχετο Havn. a m. pr. ἠμπέσχετο ceteri. 1162. προσγελῶσα] γρ. προσβλέπουσα schol. 1173. διά] κατὰ PC. 1174. τ' PC. δ' VAB. ἀπὸ Heathius] ἄπο

1179. συμφορὰν PC. συμφορὰς V. 1181. ἀνέλκων κῶλον] Per ἀνακουφίζων τὸν ἑαυτοῦ πόδα, τουτέστι μεγάλοις καὶ ταχέσι πηδήμασι χρώμενος, explicat scholiasta. ἂν ἕλκων Schaeferus, quod de Philoctete claudicante rectius quam de cursore dici monet Weilius. Alii κῶλον non cursoris crus, sed διαύλου (ut κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν dixit Aeschylus Agam. 334.) intelligunt, cui non convenit ἀνέλκων, quod διελθὼν potius dicendum fuisset. Ego seclusi versus duo ab interpolatore propter praecedens πυκνοῖς δρομήμασιν confictos ex Electrae v. 824 θᾶσσον δὲ βύρσαν ἐξέδειρεν ἢ δρομεὺς | δισσοὺς διαύλους ἱππίους διήνυσεν, et v. 883. ἥκεις γὰρ οὐκ ἀχρεῖον ἔκπλεθρον (sic Tyrwhittus pro ἔκπλεθρον) δραμὼν | ἀγῶν' ἐς οἴκους. quae tam apte sunt enunciata quam inepte in Medea, *iam vero velox ambulator curriculi metam attigisset, illa vero graviter ingemiscens excitabatur*: quae, si istiusmodi comparatione parum apta huic loco uti voluisset poeta, non in duas dividenda sententias, sed in unam coagmentanda sententiam fuissent, ut in versibus Electrae. Accedit ad haec vocabulum βαδιστής, cuius exempla apud scriptores medii aevi reperiuntur (v. Thes. vol. 2. p. 16. ubi adde Hesychii gl. Κόλπις: ἵππος βαδιστής), nulla usquam in veterum scriptis. ἐκπλέθρου Reiskius] ἔκπλεθρον, quod scholiasta per ὑπέρμετρον explicat. 1182. ἀνθήπτετο] ἂν ἥπτετο Musgravius. 1184. ἠγείρετο] ἀπώλλυτο PC. (ex v. 272.). 1186. πλόκος] κόσμος V. 1188. δὲ PC. τε VB. aliique. 1189. λευκὴν Ald. λεπτὴν codices. 1194. τόσως] τόσον BP et supra versum V. τ' om PC. ἐλάμπετο] ἐθάλπετο Nauckius. 1195. πίτνει] πίπτει PC et Chr. P. 1089. 1431. ἐπ' PC et Chr. P. 1089. qui πρὸς v. 1431.) ἐς ceteri. 1201. γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων VAB aliique et schol. γναθμῶν ἀδήλοις φαρμάκοις P. γναθμοῖς ἀδήλων (—οις ab correctore) φαρμάκων C. 1202. θιγεῖν PC. θίγειν alii. 1205. παρελθὼν Nauckius] προσελθὼν προσπίτνει Elmsleius] προσπιτνεῖ PC et γρ. V. προσπίπτει alii.

ᾤμωξε δ' εὐθύς, καὶ περιπτύξας δέμας
κυνεῖ προσαυδῶν τοιάδ' "ὦ δύστηνε παῖ,
τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσεν;
τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
τίθησιν; οἴμοι, ξυνθάνοιμί σοι, τέκνον."
ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
προσείχεθ' ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης
λεπτοῖσι πέπλοις, δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα·
ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,
ἡ δ' ἀντελάζυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
χρόνῳ δ' ἀπέσβη καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
ψυχήν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
κεῖνται δὲ νεκροὶ παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ
πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν.
τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιάν,
οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
δοκοῦντας εἶναι καὶ μεριμνητὰς λόγων
τούτους μεγίστην ζημίαν ὀφλισκάνειν·
θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ·
ὄλβου δ' ἐπιρρυέντος εὐτυχέστερος
ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.

ΧΟ. ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
ὦ τλῆμον, ὥς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν,
κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἅιδου δόμους
οἴχει γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.

ΜΗ. φίλαι, δέδοκται τοὔργον ὡς τάχιστά μοι
παῖδας κτανούσῃ τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός,
καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν ἐκδοῦναι τέκνα
ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί.
ἀλλ' εἶ' ὁπλίζου, καρδία. τί μέλλομεν
τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμή, λαβὲ ξίφος,
λάβ', ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου,
καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,
ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
κἄπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ' ὅμως
φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

ΧΟ. ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαὴς
ἀκτὶς Ἀελίου, κατίδετ' ἴδετε τὰν
ὀλομέναν γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
σᾶς γὰρ χρυσέας ἀπὸ γονᾶς
ἔβλαστεν, θεοῦ δ' αἵματι πίτνειν
φόβος ὑπ' ἀνέρων.
ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενές, κάτειρ-
γε, κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων τάλαι-
ναν φονίαν τ' Ἐρινὺν ὑπ' ἀλαστόρων.
μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
μάταν ἄρα γένος φίλιον ἔτεκες, ὦ
κυανεᾶν λιποῦσα Συμπληγάδων
πετρᾶν ἀξενωτάταν ἐσβολάν.
δειλαία, τί σοι φρενοβαρὴς
χόλος προσπίτνει καὶ δυσμενὴς
φόνος ἀμείβεται;
χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιά-
σματ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις ξυνῳ-
δὰ θεόθεν πίτνοντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

ΠΑΙΣ α'.

οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

ΠΑΙΣ β'.

οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'· ὀλλύμεσθα γάρ.

ΧΟ. ἀκούεις βοὰν ἀκούεις τέκνων;
ἰὼ τλᾶμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι.
παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
δοκεῖ μοι τέκνοις.

ΠΑ. ναί, πρὸς θεῶν, ἀρήξατ'· ἐν δέοντι γάρ·
ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.

ΧΟ. τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-
ρος, ἅτις τέκνων ὃν ἔτεκες
ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς.
μίαν δὴ κλύω μίαν τῶν πάρος
γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς
δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλη.

1273—1281. = 1282—1292.

1240. πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,
ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.

1251—1260. = 1261—1270.

1206. δέμας] χέρας PC. 1207. παῖ] σύ, sed superscr. γρ. καὶ παῖ, V. 1216. ἀντελάζυτ' C. ἀντελάζετ' ceteri. 1218. ἀπέσβη Scaliger] ἀπέστη 1221. δακρύοισι PC. δακρύουσι ceteri. 1223. γνώσει (γνώσῃ libri)] γρ. καὶ γλώσσῃ schol. ἀποστροφήν] ἀντιστροφὴν Chr. P. 800. quod legisse videtur schol. 1227. τούτους] τούτοις B et Flor. duo. ζημίαν codices et Etym. Gud. p. 231.] μωρίαν Ald. ζημίαν fortasse ex v. 581. 1228. εὐδαίμων ἀνήρ] ὄλβιος φύσει Chr. P. 1013. 1230. εὐδαίμων] ὄλβιος Chr. P. 1015. 1232. ξυνάψειν] ξυνάπτειν V et Chr. P. 1096. συνάπτειν A. 1234. δόμους PC et Chr. P. 858. 1505. πύλας ceteri. 1240. 1241. eiecit Valckenarius. Iidem versus 1062. 1063. 1243. μὴ] μὴ οὐ Elmsleius. Versum totum delet Nauckius. 1250. γ' PC. τ' ceteri. 1253. φοινίαν Ald. φονίαν codices, ut videtur, omnes. 1254. τέκνοις] τέκνοισι P. τέκνοισιν C. 1255. χρυσέας ἀπὸ γονᾶς Musgravius] ἀπὸ χρυσέας γονᾶς 1256. θεοῦ codices. θεῶν Ald. αἵματι] αἷμα, quod legit scholiasta, est in P et fortasse in C, et sic ab correctore V. Requiritur spondeus. αἷμα φθίνειν Musgravius. πίτνειν pr. V. πιτνεῖν ceteri. 1257. φόβος] φθόνος Paleius. ἄγος Heimsoethius. 1259. κάτειργε] κάθειργε C et pr. V. τάλαιναν φονίαν τ' Seidlerus] φονίαν τάλαινάν τ'. τ' delet Kolsterus. 1262. μάταν ἄρα Musgravius] ἄρα μάταν. ἄρα om. PC. 1263. κυανεᾶν] κυανέαν, superscr. ὤν, V. πετρᾶν ἀξενωτάταν] πετρῶν ἀξενωτάτων V. 1265. φρενοβαρὴς D.] φρενῶν βαρύς. Sic θυμοβαρὴς et φρενοβλαβὴς dicitur. 1266. προσπίτνει Elmsleius] προσπιτνεῖ δυσμενὴς] δυσσεβὴς Nauckius. Nam δυσμενὴς aptum φθόνῳ epitheton est (ut v. 298.), non aptum φόνῳ. 1267. φόνος ἀμείβεται] ἀμείβεται (ὁμείρεται P) φόνος PC. 1268. 1270. χαλεπὰ — ἐπὶ] Syllabae longae a quibus dochmii in stropha positi incipiunt, hic quoque restitui possunt, si σχέτλια — ἀμφὶ scribatur cum Heimsoethio. 1269. ξυνῳδὰ] σύνοιδα Flor. duo, quorum in altero superscriptum ξυνῳδά. Ceteri συνῳδά, cui γρ. σύνοιδα superscr. in V. 1270. πίτνοντ' pr. V. πιτνόντ' vel πιτνοῦντ' alii. δόμοις] δόμους Flor. unus, et ους superscr. in V. 1271. 1272. Pueros inter se colloquentes iure miratur Nauckius Stud. Eurip. I. p. 136. cui versus 1272. ab interpolatore additus esse videtur. Fortasse tamen duo fuerunt versus ab uno puero pronunciati, ut v. 1277. 1278. 1280. ὃν Seidlerus] ὧν 1283. γυναῖκ'] γυναικῶν VA. χέρα AB. χεῖρα codices. 1284. 1285. His versibus nulli respondent in stropha: quamobrem ab interpolatore additos esse coniecit Nauckius, et recte qui-

πίτνει δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν φόνῳ
τέκνων δυσσεβεῖ,
ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
δυοῖν τε παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.
τί δῆτ' οὖν γένοιτ' ἄν ἔτι δεινόν; ὦ
γυναικῶν λέχος πολύπονον,
ὅσα βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.
ΙΑ. γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕστατε στέγης,
ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δείν' εἰργασμένη
Μήδεια τοισίδ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ' ὡς τέκνων ἔχω·
κείνην μὲν οὓς ἔδρασεν ἔρξουσιν κακῶς,
ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσων βίον,
μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει
μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
ΧΟ. ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
ΙΑ. τί δ' ἔστιν; ἦ που κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;
ΧΟ. παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
ΙΑ. οἴμοι τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
ΧΟ. ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων φρόντιζε δή.
ΙΑ. ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς ἢ 'ξωθεν δόμων;
ΧΟ. πύλας ἀνοίξας σῶν τέκνων ὄψει φόνον.
ΙΑ. χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι,
ἐκλύεθ' ἁρμούς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν,
τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι φόνῳ.
ΜΗ. τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
νεκροὺς ἐρευνῶν κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
παῦσαι πόνου τοῦδ'. εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
λέγ' εἴ τι βούλει, χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ.
τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.
ΙΑ. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
θεοῖς τε κἀμοὶ παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
ἔτλης τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας·
καὶ ταῦτα δράσασ' ἥλιόν τε προσβλέπεις

1299. πέποιθ' ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;

---

dem, nisi quis versus duo in stropha excidisse credere malit, quod probabilius.

1286. πίτνει] πιτνεῖ plerique. ἁ] ὦ V. 1290. δῆτ' Elmsleius] δήποτ' 1291. γ.λ.π.] λ.π.γ. V. 1295. τοισίδ' Canterus] τοῖσιν PC. τοισδέ γ' VA aliique.

1296. σφε] γε Elmsleius. Chr. P. 281. δεῖ γὰρ τανῦν ἢ γῆς σε κρυβῆναι κάτω. 1297. βάθος] πτύχας superscr. in V. 1298. εἰ μὴ] ἢ μὴν V ab correctore. Schol. εἰ μὴ ἄρα πέποιθε μὴ δώσειν δίκην τῶν τολμηθέντων, qui δώσειν legisse et cum πέποιθε coniunxisse videtur, v. 1300. vero φεύξεται, quantum ex verbis eius ad ἀθῷος adscriptis colligi potest, ἀντὶ τοῦ φεύξεται ἀτιμώρητος. Quae vana sunt commenta grammaticorum, qui non animadverterunt versus 1299. 1300. ab interpolatore esse compositos. 1299. κοιράνους] τυράννους V. 1303. ἐκσώσων VBC. ἐκσῶσαι P aliique. 1316. τίσωμαι P et Flor. duo. τίσομαι ceteri.

φόνῳ] γρ. δίκην V. 1317. τάσδε — πύλας] τούσδε — λόγους Chr. P. 124. 347. ut Aristophanes Nub. 1397. dixit καινῶν ἐπῶν (libri alii λόγων) κινητὰ καὶ μοχλευτά. Heliodorus Aethiop. I. 8. τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν. Ex his non sequitur Euripidem τούσδε — λόγους scripsisse.

1320. οὐ ψαύσεις] γρ. οὐχ ἅψῃ V.

καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
ὄλοι'· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν
ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
πατρός τε καὶ γῆς προδότιν ἥ σ' ἐθρέψατο.
τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί·
κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον
τὸ καλλίπρῳρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε, νυμφευθεῖσα δὲ
παρ' ἀνδρὶ τῷδε καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
ἔτλη ποθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν ὀλέθριόν τ' ἐμοί,
λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
ἀλλ' οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
δάκοιμι· τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος·
ἔρρ', αἰσχροποιὲ καὶ τέκνων μιαιφόνε.
ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
οὐ παῖδας οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην
ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
ΜΗ. μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο
οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας οἷά τ' εἰργάσω·
σὺ δ' οὐκ ἔμελλες τἄμ' ἀτιμάσας λέχη
τερπνὸν διάξειν βίοτον ἐγγελῶν ἐμοί,
οὐδ' ἡ τύραννος οὐδ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους
Κρέων ἀνατὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει
καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον·
τῆς σῆς γὰρ ὡς χρῆν καρδίας ἀνθηψάμην.
ΙΑ. καὐτή γε λυπεῖ καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
ΜΗ. σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.
ΙΑ. ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.
ΜΗ. ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ.
ΙΑ. οὔ τοίνυν ἡμὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
ΜΗ. ἀλλ' ὕβρις οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
ΙΑ. λέχους σφ' ἄρ' ἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;
ΜΗ. σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
ΙΑ. ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.
ΜΗ. οἵδ' οὐκέτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
ΙΑ. οἵδ' εἰσίν, οἴμοι, σῷ κάρᾳ μιάστορες.
ΜΗ. ἴσασιν ὅστις ἦρξε πημονῆς θεοί.
ΙΑ. ἴσασι δῆτα σήν γ' ἀπόπτυστον φρένα.
ΜΗ. στύγει· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
ΙΑ. καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥᾴδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
ΜΗ. πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.

1328. τλᾶσα] δρῶσα PC. 1333. τὸν σὸν δ' PC. δ' om. VAB. τοῖον σ' Kirchhoffius. τοιόνδ' Nauckius.

1351. ἐναντία PC. ἐναντίον V et Flor. tres, superscr. α in V. 1356. οὐδ' — οὐδ' Elmsleius] οὔθ' — οὔθ' προσθεὶς PC. προθεὶς VA aliique. 1357. ἀνατὶ] ἄτιμον Flor. tres et schol. qui addit ἢ γράφεται ἀνατί. ἀτίμως V cum γρ. ἀνατεί, quod est in aliis.

τῆσδέ μ'] τῆσδ' ἐμ' V. 1359. πέδον] gl. σπήλαιον in A. σπέος Musgravius. πέτραν Elmsleius. 1360. χρῆν Reiskius] χρῆ 1362. 'γγελᾷς] γελᾷς V, sed cum gl. ἐὰν σὺ μὴ ἐγγελᾷς. 1366. νεοδμῆτες] νεόδμητοι PC et οι superscr. in V. 1367. σφ' ἄρ' ἠξίωσας D.] σφέ γ' ἠξίωσας VAB. σφε κἠξίωσας PC, quae correctoris coniectura est. Nam crasis κἠξίωσας non minus suspecta est quam κἦλθον, quod corrector codicis Med. Aeschylo Sept. 810. intulit pro κεῖσθον. 1371. οἴμοι] ὤμοι V et schol., in quo ᾤμοι B. ὤμοι Burgesius. οὔμοι Hermannus. 1375. ῥᾴδιοι] Vel ῥᾴδιαι.

ΙΑ. θάψαι νεκρούς μοι τούσδε καὶ κλαῦσαι πάρες.
ΜΗ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφᾶς τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,
φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ,
ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ
τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
τὸ λοιπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,
Αἰγεῖ ξυνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,
πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.
ΙΑ. ἀλλά σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων
φονία τε Δίκη.
ΜΗ. τίς δὲ κλύει σου θεὸς ἢ δαίμων
τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτου;
ΙΑ. φεῦ φεῦ, μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.
ΜΗ. στεῖχε πρὸς οἴκους καὶ θάπτ' ἄλοχον.
ΙΑ. στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
ΜΗ. οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γῆρας.
ΙΑ. ὦ τέκνα φίλτατα. ΜΗ. μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
ΙΑ. κἄπειτ' ἔκανες; ΜΗ. σέ γε πημαίνουσ'.
ΙΑ. αἰαῖ· φιλίου χρῄζω στόματος
παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι.
ΜΗ. νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει,
τότ' ἀπωσάμενος. ΙΑ. δός μοι πρὸς θεῶν
μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
ΜΗ. οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔρριπται.
ΙΑ. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις ὡς ἀπελαυνόμεθ',
οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς
καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
ἀλλ' ὁπόσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι
τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθεάζω,
μαρτυρόμενος δαίμονας ὥς μοι
τέκν' ἀποκτείνασ' ἀποκωλύεις
ψαῦσαί τε χεροῖν θάψαι τε νεκρούς,
οὓς μήποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον
πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.
ΧΟ. πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον ηὗρε θεός.
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

1380. αὐτοὺς] αὐτῶν pr. V et Flor. duo. αὐτοὺς Chr. P. 1280. καθυβρίσῃ] καθυβρίσαι pr. V et AB et Flor. duo. 1382. τέλη] τέλος schol. Hom. Il. 10, 56. et Etym. M. p. 750, 43. προσάψομεν] προσάψομαι corr. V, P et schol. Homeri. προσάξομεν Choerob. Epimer. in Psalmos p. 112. et Etym. M. 1386—1388. Versus suspecti Nauckio, quem vide Stud. Eurip 1. p. 138. 1392. ξειναπάτου] ξειναπάτα Ald. et α superscr. in V. In Andr. 486. (in carmine melico) libri antiquiores et Choeroboscus Can. p. 92, 16. praebent τοῦ στρατηλάτα | Μενέλα, sed PC στρατηλάτου, et recte fortasse, quum στρατηλάτα ab vetere librario propter Μενέλα positum esse possit. στρατηλάτου in diverbio apud Aesch. Eumen. 637. 1393. παιδολέτορ] γρ. παιδολέτωρ V. 1395. γ' om. A. ἄμορος] ἄμοιρος VA.

1398. ἔκανες Elmsleius] ἔκτανες. ἔκτας Ald. quod fuit in C, sed ab correctore in ἔκτανες mutatum. 1399. αἲ αἲ P. ὤμοι VA aliique, sed superscr. in V γρ. αἲ αἲ φίλου. 1401. ἔπος B. δ' ἔπος VA. λόγος, quod superscr. in V, habent PC et Flor. duo. 1406. ἀκούεις] γρ. ὁρᾷς V, quod Flor. duo in textu habent, fortasse ex Hippol. 1363. 1409. κἀπιθεάζω Blomfieldus] κἀπιθοάζω 1411. τέκν' ἀποκτείνασ'] τέκνα κτείνασ' PC. 1413. ὄφελον pr. V. ὤφελον ceteri.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.
ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.
ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ.
ΧΟΡΟΣ ΤΡΟΙΖΗΝΙΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.
ΤΡΟΦΟΣ.
ΦΑΙΔΡΑ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΘΗΣΕΥΣ.
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.
ΑΡΤΕΜΙΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Θησεὺς υἱὸς μὲν ἦν Αἴθρας καὶ Ποσειδῶνος, βασιλεὺς δὲ Ἀθηναίων· γήμας δὲ μίαν τῶν Ἀμαζόνων Ἱππολύτην Ἱππόλυτον ἐγέννησε, κάλλει τε καὶ σωφροσύνῃ διαφέροντα. ἐπεὶ δὲ ἡ συνοικοῦσα τὸν βίον μετήλλαξεν, ἐπεισηγάγετο Κρητικὴν γυναῖκα, τὴν Μίνω τοῦ Κρητῶν βασιλέως καὶ Πασιφάης θυγατέρα Φαίδραν. ὁ δὲ Θησεὺς Πάλλαντα, ἕνα τῶν συγγενῶν, φονεύσας φεύγει εἰς Τροιζῆνα μετὰ τῆς γυναικός, οὗ συνέβη τὸν Ἱππόλυτον παρὰ Πιτθεῖ τρέφεσθαι· θεασαμένη δὲ τὸν νεανίσκον ἡ Φαίδρα εἰς ἐπιθυμίαν ὤλισθεν, οὐκ ἀκόλαστος οὖσα, πληροῦσα δὲ Ἀφροδίτης μῆνιν, ἣ τὸν Ἱππόλυτον διὰ σωφροσύνην ἀνελεῖν κρίνασα τὴν Φαίδραν εἰς τὸν Ἱππολύτου ἔρωτα παρώρμησε, τέλος δὲ τοῖς προτεθεῖσιν ἔθηκε. στέγουσα δὲ τὴν νόσον ἡ Φαίδρα χρόνῳ πρὸς τὴν τροφὸν δηλῶσαι ἠναγκάσθη, κατεπαγγειλαμένην αὐτῇ βοηθήσειν· ἥτις κατὰ τὴν προαίρεσιν λόγους προσήνεγκε τῷ νεανίσκῳ. τραχυνόμενον δὲ αὐτὸν ἡ Φαίδρα καταμαθοῦσα τῇ μὲν τροφῷ ἐπέπληξεν, αὑτὴν δὲ ἀνήρτησε. καθ' ὃν καιρὸν φανεὶς Θησεὺς καὶ καθελεῖν σπεύδων τὴν ἀπηγχονισμένην εὗρεν αὐτῇ προσηρτημένην δέλτον, δι' ἧς Ἱππολύτου φθορὰν κατηγόρει καὶ ἐπιβουλήν. πιστεύσας δὲ τοῖς γεγραμμένοις τὸν μὲν Ἱππόλυτον ἐπέταξε φεύγειν, αὐτὸς δὲ τῷ Ποσειδῶνι ἀρὰς ἔθετο, ὧν ἐπακούσας ὁ θεὸς τὸν Ἱππόλυτον διέφθειρεν. Ἄρτεμις δὲ τῶν γεγενημένων ἕκαστα διασαφήσασα Θησεῖ τὴν μὲν Φαίδραν οὐ κατεμέμψατο, τοῦτον δὲ παρεμυθήσατο υἱοῦ καὶ γυναικὸς στερηθέντα, τῷ δὲ Ἱππολύτῳ τιμὰς ἔφη ἐπιχωρίους ἐγκαταστήσεσθαι.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν Τροιζῆνι κεῖται. ἐδιδάχθη ἐπὶ Ἐπαμείνονος ἄρχοντος ὀλυμπιάδι πζ', ἔτει β'. πρῶτος Εὐριπίδης, δεύτερος Ἰοφῶν, τρίτος Ἴων. ἔστι δὲ οὗτος ὁ Ἱππόλυτος δεύτερος καὶ στεφανίας προσαγορευόμενος. ἐμφαίνεται δὲ ὕστερος γεγραμμένος· τὸ γὰρ ἀπρεπὲς καὶ κατηγορίας ἄξιον ἐν τούτῳ διώρθωται τῷ δράματι. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πρώτων.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοὐκ ἀνώνυμος
θεὰ κέκλημαι Κύπρις, οὐρανοῦ τ' ἔσω,
ὅσοι τε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν
ναίουσιν εἴσω φῶς ὁρῶντες ἡλίου,
τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη,
σφάλλω δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα.
ἔνεστι γὰρ δὴ κἀν θεῶν γένει τόδε,
τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο.
δείξω δὲ μύθων τῶνδ' ἀλήθειαν τάχα·
ὁ γάρ με Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος,
Ἱππόλυτος, ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα,
μόνος πολιτῶν τῆσδε γῆς Τροιζηνίας
λέγει κακίστην δαιμόνων πεφυκέναι.
ἀναίνεται δὲ λέκτρα κοὐ ψαύει γάμων·
Φοίβου δ' ἀδελφὴν Ἄρτεμιν, Διὸς κόρην,
τιμᾷ, μεγίστην δαιμόνων ἡγούμενος·
χλωρὰν δ' ἀν' ὕλην παρθένῳ ξυνὼν ἀεὶ
κυσὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρεῖ χθονός,
μείζω βροτείας προσπεσὼν ὁμιλίαν.
τούτοισι μέν νυν οὐ φθονῶ· τί γάρ με δεῖ;
ἃ δ' εἰς ἔμ' ἡμάρτηκε τιμωρήσομαι
Ἱππόλυτον ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ· τὰ πολλὰ δὲ
πάλαι προκόψασ', οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ.
ἐλθόντα γάρ νιν Πιτθέως ποτ' ἐκ δόμων
σεμνῶν ἐς ὄψιν καὶ τέλη μυστηρίων
Πανδίονος γῆν πατρὸς εὐγενὴς δάμαρ
ἰδοῦσα Φαίδρα καρδίαν κατείχετο
ἔρωτι δεινῷ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι.
καὶ πρὶν μὲν ἐλθεῖν τήνδε γῆν Τροιζηνίαν,
πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος κατόψιον
γῆς τῆσδε ναὸν Κύπριδος ἐγκαθίσατο,
[ἐρῶσ' ἔρωτ' ἔκδημον· Ἱππολύτῳ δ' ἔπι
τὸ λοιπὸν ὠνόμαζεν ἱδρῦσθαι θεάν.]
ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα,
μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν,
καὶ τήνδε σὺν δάμαρτι ναυστολεῖ χθόνα,
ἐνιαυσίαν ἔκδημον αἰνέσας φυγήν,
ἐνταῦθα δὴ στένουσα κἀκπεπληγμένη
κέντροις ἔρωτος ἡ τάλαιν' ἀπόλλυται
σιγῇ· ξύνοιδε δ' οὔτις οἰκετῶν νόσον.
ἀλλ' οὔτι ταύτῃ τόνδ' ἔρωτα χρὴ πεσεῖν·
δείξω δὲ Θησεῖ πρᾶγμα κἀκφανήσεται.
καὶ τὸν μὲν ἡμῖν πολέμιον πεφυκότα
κτενεῖ πατὴρ ἀραῖσιν ἃς ὁ πόντιος
ἄναξ Ποσειδῶν ὤπασεν Θησεῖ γέρας,
μηδὲν μάταιον ἐς τρὶς εὔξασθαι θεῷ.
ἡ δ' εὐκλεὴς μέν, ἀλλ' ὅμως ἀπόλλυται,
Φαίδρα· τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω κακὸν
τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ
δίκην τοσαύτην ὥστ' ἐμοὶ καλῶς ἔχειν.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε παῖδα Θησέως
στείχοντα, θήρας μόχθον ἐκλελοιπότα,
Ἱππόλυτον, ἔξω τῶνδε βήσομαι τόπων.
πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους
κῶμος λέλακεν, Ἄρτεμιν τιμῶν θεὰν
ὕμνοισιν· οὐ γὰρ οἶδ' ἀνεῳγμένας πύλας
Ἅιδου, φάος τε λοίσθιον βλέπων τόδε.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

ἕπεσθ' ᾄδοντες ἕπεσθε
τὰν Διὸς οὐρανίαν
Ἄρτεμιν, ᾇ μελόμεσθα.

ΘΕΡΑΠΟΝΤΕΣ.

πότνια πότνια, σεμνοτάτα,
Ζανὸς γένεθλον,
χαῖρε χαῖρέ μοι, ὦ κόρα
Λατοῦς Ἄρτεμι καὶ Διός,
καλλίστα πολὺ παρθένων,
ἃ μέγαν κατ' οὐρανὸν
ναίεις εὐπατέρειαν αὐλάν,
Ζανὸς πολύχρυσον οἶκον.
ΙΠ. χαῖρέ μοι, ὦ καλλίστα,
καλλίστα τῶν κατ' Ὄλυμπον
παρθένων, Ἄρτεμι·
σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω,
ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτὰ
οὔτ' ἦλθέ πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον
μέλισσα λειμῶν' ἠρινὸν διέρχεται·
Αἰδὼς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις·
[ὅσοις διδακτὸν μηδέν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς,
τούτοις δρέπεσθαι· τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.]
ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, χρυσέας κόμης
ἀνάδημα δέξαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο.
μόνῳ γάρ ἐστι τοῦτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν·
σοὶ καὶ ξύνειμι καὶ λόγοις σ' ἀμείβομαι,
κλύων μὲν αὐδήν, ὄμμα δ' οὐχ ὁρῶν τὸ σόν.
τέλος δὲ κάμψαιμ' ὥσπερ ἠρξάμην βίου.
ΘΕ. ἄναξ, θεοὺς γὰρ δεσπότας καλεῖν χρεών,
ἆρ' ἄν τί μου δέξαιο βουλεύσαντος εὖ;
ΙΠ. καὶ κάρτα γ'· ἦ γὰρ οὐ σοφοὶ φαινοίμεθ' ἄν.
ΘΕ. οἶσθ' οὖν βροτοῖσιν ὃς καθέστηκεν νόμος;
ΙΠ. οὐκ οἶδα· τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι;
ΘΕ. μισεῖν τὸ σεμνὸν καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον.
ΙΠ. ὀρθῶς γε· τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν;
ΘΕ. ἐν δ' εὐπροσηγόροισιν ἔστι τις χάρις;
ΙΠ. πλείστη γε, καὶ κέρδος γε σὺν μόχθῳ βραχεῖ.
ΘΕ. ἦ κἀν θεοῖσι ταὐτὸν ἐλπίζεις τόδε;
ΙΠ. εἴπερ γε θνητοὶ θεῶν νόμοισι χρώμεθα.
ΘΕ. πῶς οὖν σὺ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις;
ΙΠ. τίν'; εὐλαβοῦ δὲ μή τι σὸν σφαλῇ στόμα.
ΘΕ. τήνδ' ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις.
ΙΠ. πρόσωθεν αὐτὴν ἁγνὸς ὢν ἀσπάζομαι.
ΘΕ. σεμνή γε μέντοι κἀπίσημος ἐν βροτοῖς.

De codicibus huius fabulae dictum supra p. 26. Venetus Marcianus (M) finitur v. 1234.

19. ὁμιλίαν Porsonus] ὁμιλίας 27. κατείχετο Monkius] κατέσχετο 31. ἐγκαθίσατο MVP. ἐγκαθείσατο AC. 32 33. Versus spurios notavit Blomfieldus. 36. τήνδε] τῆιδε M. τηδε V, correctum in τήνδε a m. pr. adscripto a m. sec. γρ. τῆδε. 37. ἐνιαυσίαν] ἐνιαύσιον MV. 41. ταύτῃ] ταύτης M et adscripto a m. sec. γρ. ταύτῃ V. ταύτης τῆδ' Nauckius. 42. δείξω δὲ Θ.] Θ. δὲ δείξω V. 43. ἡμῖν πολέμιον] πολέμιον ἡμῖν V. πεφυκότα PC. νεανίαν MVAB. 48. κακὸν] καλὸν C. 53. τόπων] δόμων P.

57. τε C. δὲ ceteri. 58. Scholiasta, τοῦτο ἔνιοι μὲν τὸν Ἱππόλυτόν φασιν ᾄδειν, ἄμεινον δὲ τοὺς ἑπομένους τῷ Ἱππολύτῳ ἀπὸ τῶν κυνηγεσίων ταῦτα λέγειν. Versus 58—60. non dubitandum quin ab Hippolyto canantur, proximi vero 61—69. ab comitibus eius: quod est παραχορήγημα, de quo videnda quae addit scholiasta. ᾄδοντες] ἀείδοντες P et a m. sec. M. 62. ΘΕΡ. Α. ΧΟ. ceteri. 64. χαῖρε χαῖρέ μοι ὦ κόρα A. χαῖρέ μοι ὦ κόρα MV aliique. χαῖρέ μοι ὦ κόρα χαῖρέ μοι P. 67. ἃ — ναίεις] αἳ — ναίετ' P. 69. Ζανὸς] Ζηνὸς MVP et Eustathius p. 486. 70. ΙΠ. om. MAB. 76. οὔτ' Orion Anthol. 3, 3. p. 45.] οὐδ' cum Plut. Mor. p. 1094 a. 77. ἠρινὸν] ἐαρινὸν MV aliique. Scholiasta ἐαρινὴ legisse videtur. 79—81. Seclusi versus spurios, partim confictos ex Bacch. 315. 100. σὸν PC σοῦ MV.

ΙΠ. ἄλλοισιν ἄλλος θεῶν τε κἀνθρώπων μέλει.
ΘΕ. εὐδαιμονοίης, νοῦν ἔχων ὅσον σε δεῖ.
ΙΠ. οὐδείς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεῶν.
ΘΕ. τιμαῖσιν, ὦ παῖ, δαιμόνων χρῆσθαι χρεών.
ΙΠ. χωρεῖτ', ὀπαδοί, καὶ παρελθόντες δόμους
σίτων μέλεσθε· τερπνὸν ἐκ κυναγίας
τράπεζα πλήρης· καὶ καταψήχειν χρεὼν
ἵππους, ὅπως ἂν ἅρμασι ζεύξας ὕπο
βορᾶς κορεσθεὶς γυμνάσω τὰ πρόσφορα.
τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.
ΘΕ. ἡμεῖς δέ, τοὺς νέους γὰρ οὐ μιμητέον,
[φρονοῦντες οὕτως ὡς πρέπει δούλοις λέγειν,]
προσευξόμεσθα τοῖσι σοῖς ἀγάλμασι,
δέσποινα Κύπρι. χρὴ δὲ συγγνώμην ἔχειν.
εἴ τίς σ' ὑφ' ἥβης σπλάγχνον ἔντονον φέρων
μάταια βάζει· μὴ δόκει τούτων κλύειν·
σοφωτέρους γὰρ χρὴ βροτῶν εἶναι θεούς.

ΧΟΡΟΣ.

Ὠκεανοῦ τις ὕδωρ στάζουσα πέτρα λέγεται
βαπτὰν κάλπισι ῥυτὰν
παγὰν προϊεῖσα κρημνῶν,
ὅθι μοί τις ἦν φίλα
φάρεα πορφύρεα
ποταμίᾳ δρόσῳ
τέγγουσα, θερμᾶς δ' ἐπὶ νῶτα πέτρας
εὐαλίου κατέβαλλ'· ὅθεν μοι
πρώτα φάτις ἦλθε δέσποιναν
τειρομέναν νοσερᾷ κοίτᾳ δέμας ἐντὸς ἔχειν
οἴκων, λεπτὰ δὲ φάρη
ξανθὰν κεφαλὰν σκιάζειν.
τριτάταν δέ νιν κλύω
τάνδε κατ' ἀμβροσίου
στόματος ἁμέραν
Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἁγνὸν ἴσχειν,
κρυπτῷ πάθει θανάτου θέλουσαν
κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον.
οὐ γὰρ ἔνθεος, ὦ κούρα,
εἴτ' ἐκ Πανὸς εἴθ' Ἑκάτας,
ἢ σεμνῶν Κορυβάντων
φοιτᾷς ἢ ματρὸς ὀρείας·
οὐδ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον
Δίκτυνναν ἀμπλακίαις
ἀνίερος ἀθύτων πελάνων τρύχει.
φοιτᾷ γὰρ καὶ διὰ λίμνας
χέρσον θ' ὑπὲρ πελάγους
δίναις ἐν νοτίαις ἅλμας.
ἢ πόσιν, τὸν Ἐρεχθειδᾶν
ἀρχαγὸν, τὸν εὐπατρίδαν,
ποιμαίνει τις ἐν οἴκοις
κρυπτὰ κοίτα λεχέων σῶν;

121—130. = 131—140.
141—150. = 151—160.

ἢ ναυβάτας τις ἔπλευσεν
Κρήτας ἔξορμος ἀνὴρ
λιμένα τὸν εὐξεινότατον ναύταις,
φάμαν πέμπων βασιλείᾳ,
λύπᾳ δ' ὑπὲρ παθέων
εὐναία δέδεται ψυχάν;
φιλεῖ δὲ τᾷ δυστρόπῳ γυναικῶν
ἁρμονίᾳ κακὰ δύστανος ἀμαχανία ξυνοικεῖν
ὠδίνων τε καὶ ἀφροσύνας.
δι' ἐμᾶς ᾖξέν ποτε νηδύος ἅδ' αὔρα·
τὰν δ' εὔλοχον οὐρανίαν
τόξων μεδέουσαν ἀΰτευν
Ἄρτεμιν, καί μοι πολυζήλωτος ἀεὶ
ξὺν θεοῖσι φοιτᾷ.
ἀλλ' ἥδε τροφὸς γεραιὰ πρὸ θυρῶν
τήνδε κομίζουσ' ἔξω μελάθρων·
στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος αὐξάνεται.
τί ποτ' ἐστὶ μαθεῖν ἔραται ψυχή,
τί δεδήληται
δέμας ἀλλόχροον βασιλείας.

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ κακὰ θνητῶν στυγεραί τε νόσοι.
τί σ' ἐγὼ δράσω; τί δὲ μὴ δράσω;
τόδε σοι φέγγος, λαμπρὸς ὅδ' αἰθήρ·
ἔξω δὲ δόμων ἤδη νοσερᾶς
δέμνια κοίτης.
δεῦρο γὰρ ἐλθεῖν πᾶν ἔπος ἦν σοι·
τάχα δ' ἐς θαλάμους σπεύσεις τὸ πάλιν.
ταχὺ γὰρ σφάλλει κοὐδενὶ χαίρεις,
οὐδέ σ' ἀρέσκει τὸ παρόν, τὸ δ' ἀπὸν
φίλτερον ἡγεῖ.
κρεῖσσον δὲ νοσεῖν ἢ θεραπεύειν·
τὸ μέν ἐστιν ἁπλοῦν, τῷ δὲ συνάπτει
λύπη τε φρενῶν χερσίν τε πόνος.
πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,
κοὐκ ἔστι πόνων ἀνάπαυσις·
ἀλλ' ὅ τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο
σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις.
δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες
τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γῆν,
δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου
κοὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας·
μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.

ΦΑΙΔΡΑ.

αἴρετέ μου δέμας, ὀρθοῦτε κάρα·
λέλυμαι μελέων ξύνδεσμα, φίλαι.
λάβετ' εὐπήχεις χεῖρας, πρόπολοι.
βαρύ μοι κεφαλᾶς ἐπίκρανον ἔχειν·
ἄφελ', ἀμπέτασον βόστρυχον ὤμοις.

---

105. ὅσον] οἷον hic et Androm. 252. Nauckius. 115. Versum spurium seclusit Brunckius. 118. ἔντονον] εὔτονον M aliique nonnulli et Chr. P. 1043. 119. τούτων] τούτου MA. 120. χρὴ] δεῖ PC. 126. φάρεα πορφύρεα Hermannus] πορφύρεα φάρεα 129. κατέβαλλ' Monkius] κατέβαλ' vel κατέβαλεν, unus recens κατέβαλλεν 131. δέσποιναν] δεσποίνας M et superscr. αν A. 132. φάρη M a m. pr. et A. φάρεα ceteri. 139. πάθει Burgesius] πένθει 141. 145. οὐ γὰρ — οὐδ' Lachmannus] σὺ γὰρ — σὺ δ' 144. φοιτᾷς, ex scholio restitutum pro φοιταλέου, huc transposuit Bothius. Legebatur post ὀρείας. 149. χέρσον] Fort. χέρσου 150. δίναις ἐν] δίναισιν V. δίναισι PC. 151. ἢ Lachmannus] ἡ 153. ποιμαίνει M et schol. πημαίνει ceteri. 154. κρυπτὰ κοίτα] κρυπτᾷ κοίτᾳ plerique cum schol.

158. φάμαν D.] φήμην M. φήμαν ceteri. 160. εὐναία] εὐναίᾳ B, quod legit scholiasta, sed addit γράφεται δὲ καὶ πρὸς εὐθεῖαν. ψυχάν] ψυχά plerique, ψυχᾷ nonnulli. ψυχάν legit schol. 163. κακὰ] κακᾷ MV aliique. ἀμαχανία] ἀμηχανία libri. 164. ἀφροσύνας] Schol. ἄλλοι δὲ γράφουσι δυσφροσύνας.
168. ἀΰτευν Ἄρτεμιν MA. Ἄρτεμιν ἀΰτευν ceteri.
179. λαμπρὸς MA. λαμπρὸν ceteri. 189. χερσίν] χειροῖν Porsonus. 195. γῆν PC et Plut. Mor. p. 764. γᾶν ceteri. 196. ἀπειροσύνην V et Plut. ἀπειροσύναν ceteri. Et sic in sequentibus quoque τροφοῦ et Phaedrae versibus usque ad v. 266. Doricum α et Atticum η in libris sic alternant ut facile appareat librarios temere modo hoc modo illud scripsisse, quia non perspexerant Phaedram Doricis, τροφὸν Atticis uti formis: de quo dixi ad Med. 140. 198. αἴρετε MAB. ἄρατε alii. 199. φίλαι] φίλων M et a m. sec. V. 200. εὐπήχεις χεῖρας] Sic δεξιᾶς εὐωλένου v. 605.

ΤΡ. θάρσει, τέκνον, καὶ μὴ χαλεπῶς
μετάβαλλε δέμας.
ῥᾷον δὲ νόσον μετά θ' ἡσυχίας
καὶ γενναίου λήματος οἴσεις·
μοχθεῖν δὲ βροτοῖσιν ἀνάγκη.
ΦΑ. αἰαῖ·
πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνῖδος
καθαρῶν ὑδάτων πῶμ' ἀρυσαίμαν,
ὑπό τ' αἰγείροις ἔν τε κομήτῃ
λειμῶνι κλιθεῖσ' ἀναπαυσαίμαν;
ΤΡ. ὦ παῖ, τί θροεῖς;
οὐ μὴ παρ' ὄχλῳ τάδε γηρύσει,
μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον;
ΦΑ. πέμπετέ μ' εἰς ὄρος· εἶμι πρὸς ὕλαν
καὶ παρὰ πεύκας, ἵνα θηροφόνοι
στείβουσι κύνες,
βαλιαῖς ἐλάφοις ἐγχριμπτομένα·
πρὸς θεῶν, ἔραμαι κυσὶ θωῦξαι,
καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥῖψαι
Θεσσαλὸν ὅρπακ', ἐπίλογχον ἔχουσ'
ἐν χειρὶ βέλος.
ΤΡ. τί ποτ', ὦ τέκνον, τάδε κηραίνεις;
τί κυνηγεσίων καὶ σοὶ μελέτης;
τί δὲ κρηναίων νασμῶν ἔρασαι;
πάρα γὰρ δροσερὰ πύργοις ξυνεχὴς
κλιτύς, ὅθεν σοι πῶμα γένοιτ' ἄν.
ΦΑ. δέσποιν' ἁλίας Ἄρτεμι Λίμνας
καὶ γυμνασίων τῶν ἱπποκρότων,
εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις,
πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα.
ΤΡ. τί τόδ' αὖ παράφρων ἔρριψας ἔπος;
νῦν δὴ μὲν ὄρος βᾶσ' ἐπὶ θήρας
πόθον ἐστέλλου, νῦν δ' αὖ ψαμάθοις
ἐπ' ἀκυμάντοις πώλων ἔρασαι.
τάδε μαντείας ἄξια πολλῆς,
ὅστις σε θεῶν ἀνασειράζει
καὶ παρακόπτει φρένας, ὦ παῖ.
ΦΑ. δύστανος ἐγώ, τί ποτ' εἰργασάμαν;
ποῖ παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς;
ἐμάνην, ἔπεσον δαίμονος ἄτᾳ.
φεῦ φεῦ, τλάμων.
μαῖα, πάλιν μου κρύψον κεφαλάν·
αἰδούμεθα γὰρ τὰ λελεγμένα μοι.
κρύπτε· κατ' ὄσσων δάκρυ μοι βαίνει,
καὶ ἐπ' αἰσχύναν ὄμμα τέτραπται.
τὸ γὰρ ὀρθοῦσθαι γνώμαν ὀδυνᾷ.
τὸ δὲ μαινόμενον κακόν· ἀλλὰ κρατεῖ
μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι.
ΤΡ. κρύπτω· τὸ δ' ἐμὸν πότε δὴ θάνατος
σῶμα καλύψει;
πολλὰ διδάσκει μ' ὁ πολὺς βίοτος.
χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους
φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι
καὶ μὴ πρὸς ἄκρον μυελὸν ψυχῆς,
εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν,
ἀπό τ' ὤσασθαι καὶ ξυντεῖναι.
τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν
ψυχὴν χαλεπὸν βάρος, ὡς κἀγὼ
τῆσδ' ὑπεραλγῶ.
βιότου δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις
φασὶ σφάλλειν πλέον ἢ τέρπειν,
τῇ θ' ὑγιείᾳ μᾶλλον πολεμεῖν.
οὕτω τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ
τοῦ μηδὲν ἄγαν·
καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι.
ΧΟ. γύναι γεραιά, βασιλίδος πιστὴ τροφὲ
Φαίδρας, ὁρῶμεν τάσδε δυστήνους τύχας·
ἄσημα δ' ἡμῖν ἥτις ἐστὶν ἡ νόσος·
σοῦ δ' ἂν πυθέσθαι καὶ κλύειν βουλοίμεθ' ἄν.
ΤΡ. οὐκ οἶδ' ἐλέγχουσ'· οὐ γὰρ ἐννέπειν θέλει.
ΧΟ. οὐδ' ἥτις ἀρχὴ τῶνδε πημάτων ἔφυ;
ΤΡ. ἐς ταυτὸν ἥκεις· πάντα γὰρ σιγᾷ τάδε.
ΧΟ. ὡς ἀσθενεῖ τε καὶ κατέξανται δέμας.
ΤΡ. πῶς δ' οὔ, τριταίαν γ' οὖσ' ἄσιτος ἡμέραν;
ΧΟ. πότερον ὑπ' ἄτης, ἢ θανεῖν πειρωμένη;
ΤΡ. θανεῖν· ἀσιτεῖ δ' εἰς ἀπόστασιν βίου.
ΧΟ. θαυμαστὸν εἶπας, εἰ τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει.
ΤΡ. κρύπτει γὰρ ἥδε πῆμα κοὔ φησιν νοσεῖν.
ΧΟ. ὁ δ' ἐς πρόσωπον οὐ τεκμαίρεται βλέπων;
ΤΡ. ἔκδημος ὢν γὰρ τῆσδε τυγχάνει χθονός.
ΧΟ. σὺ δ' οὐκ ἀνάγκην προσφέρεις πειρωμένη
νόσον πυθέσθαι τῆσδε καὶ πλάνον φρενῶν;
ΤΡ. ἐς πᾶν ἀφῖγμαι κοὐδὲν εἴργασμαι πλέον·
οὐ μὴν ἀνήσω γ' οὐδὲ νῦν προθυμίας,
ὡς ἂν παροῦσα καὶ σύ μοι ξυμμαρτυρῇς
οἵα πέφυκα δυστυχοῦσι δεσπόταις.
ἄγ', ὦ φίλη παῖ, τῶν πάροιθε μὲν λόγων
λαθώμεθ' ἄμφω, καὶ σύ θ' ἡδίων γενοῦ,
στυγνὴν ὀφρὺν λύσασα καὶ γνώμης ὁδόν,
ἐγώ θ' ὅπῃ σοι μὴ καλῶς τόθ' εἱπόμην
μεθεῖσ' ἐπ' ἄλλον εἶμι βελτίω λόγον·
κεἰ μὲν νοσεῖς τι τῶν ἀπορρήτων κακῶν,
γυναῖκες αἵδε συγκαθιστάναι νόσον.
εἰ δ' ἔκφορός σοι ξυμφορὰ πρὸς ἄρσενας,
λέγ', ὡς ἰατροῖς πρᾶγμα μηνυθῇ τόδε.
εἶεν· τί σιγᾷς; οὐκ ἐχρῆν σιγᾶν, τέκνον,
ἀλλ' ἤ μ' ἐλέγχειν, εἴ τι μὴ καλῶς λέγω,
ἢ τοῖσιν εὖ λεχθεῖσι συγχωρεῖν λόγοις.
φθέγξαι τι· δεῦρ' ἄθρησον· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
γυναῖκες, ἄλλως τούσδε μοχθοῦμεν πόνους,
ἴσον δ' ἄπεσμεν τῷ πρίν· οὔτε γὰρ τότε
λόγοις ἐτέγγεθ' ἥδε νῦν τ' οὐ πείθεται.
ἀλλ' ἴσθι μέντοι, πρὸς τάδ' αὐθαδεστέρα
γίγνου θαλάσσης, εἰ θανεῖ, προδοῦσα σοὺς
παῖδας, πατρῴων μὴ μεθέξοντας δόμων,

218. ἐγχριμπτομένα MA. ἐγχριπτομένα V. Alii ἐγχριμπτόμεναι vel ἐγχριπτόμεναι. Illud legit Plut. Mor. p.52b. πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωῦξαι ἐλάφοις ἐγχριπτόμενος, et p.959b.: cuius ex verbis non sequitur versus 218. 219. inverso ordine ab eo lectos fuisse. 224. καὶ] μέτα Kirchhoffius. Versus suspectus. Vocabulum κυνηγέσια hoc uno loco legitur in tragicorum fabulis. μελέτης MV et schol. μελέτη pr. V et A. 225—227. post ὦ παῖ, τί θροεῖς; v. 213., verba vero οὐ μὴ — λόγον; v. 213. 214. post v. 224. transponit O. Iahnius (*Hermes* vol. 2. p. 250.) 228. δέσποιν' ἁλίας] δέσποινα δίας MP. τῆς ἰσοπέδου (?)λίμνης explicat schol. 231. δαμαλιζομένα] δαμαζομένα VP.
232. παράφρων V, superscripto ο, i. e. παράφρον, quod est in ceteris (παράφρον' M). 233. δὴ μὲν] μὲν δὴ V. δὴ om. Flor. duo. θήρας] θῆρας M et pr. V.
234. πόθον] πόθεν MP cum Photio p. 305, 14. et schol., qui annotavit, τινὲς δὲ γράφουσι καὶ πόθον.

253. μετρίας — φιλίας] μετρίαν — φιλίαν Plut. Mor. p. 95. 254. θνητοὺς] θνατοὺς Plut. Mor. p. 95 e. βροτοὺς V. 268. ὁρῶμεν] ὁρῶ μὲν Monkius. 271. ἐλέγχουσ'] ἐλέγχους Nauckius. 273. ἥκεις] ἥκει V. Utrumque explicat schol. 275. γ' om. MVA. 284. πᾶν] πάντ' PC. 288. ἄγ'] ἀλλ' PC. 294. συγκαθιστάναι] In libris plerisque in συγκαθεστάναι, συγκαθέστανται, συγκαθίστανται corruptum. 302. τῷ Scaliger] τῶν. Dativum legit schol. qui explicat τοῖς πρὶν ῥήμασι. 303. ἐτέγγεθ'] ἐθέλγεθ' VP et superscr. ἐτέγγεθ' C. Triplicem scripturam memorat schol., ἐπείθετο, ἐθέλγετο, ἐτέγγετο.

μὰ τὴν ἄνασσαν ἱππίαν Ἀμαζόνα,
ἣ σοῖς τέκνοισι δεσπότην ἐγείνατο
νόθον, φρονοῦντα γνήσι', οἶσθά νιν καλῶς,
Ἱππόλυτον. ΦΑ. οἴμοι. ΤΡ. θιγγάνει σέθεν τόδε;
ΦΑ. ἀπώλεσάς με, μαῖα, καί σε πρὸς θεῶν
τοῦδ' ἀνδρὸς αὖθις λίσσομαι σιγᾶν πέρι.
ΤΡ. ὁρᾷς; φρονεῖς μὲν εὖ, φρονοῦσα δ' οὐ θέλεις
παῖδάς τ' ὀνῆσαι καὶ σὸν ἐκσῶσαι βίον.
ΦΑ. φιλῶ τέκν'· ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι.
ΤΡ. ἁγνὰς μέν, ὦ παῖ, χεῖρας αἵματος φέρεις;
ΦΑ. χεῖρες μὲν ἁγναί, φρὴν δ' ἔχει μίασμά τι.
ΤΡ. μῶν ἐξ ἐπακτοῦ πημονῆς ἐχθρῶν τινος;
ΦΑ. φίλος μ' ἀπόλλυσ' οὐχ ἑκοῦσαν οὐχ ἑκών.
ΤΡ. Θησεύς τιν' ἡμάρτηκεν ἐς σ' ἁμαρτίαν;
ΦΑ. μὴ δρῶσ' ἔγωγ' ἐκεῖνον ὀφθείην κακῶς.
ΤΡ. τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ' ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν;
ΦΑ. ἔα μ' ἁμαρτεῖν· οὐ γὰρ ἐς σ' ἁμαρτάνω.
ΤΡ. οὐ δῆθ' ἑκοῦσά γ', ἐν δὲ σοὶ λελείψομαι.
ΦΑ. τί δρᾷς; βιάζει χειρὸς ἐξαρτωμένη;
ΤΡ. καὶ σῶν γε γονάτων οὐ μεθήσομαί ποτε.
ΦΑ. κάκ', ὦ τάλαινα, σοὶ τάδ', εἰ πεύσει, κακά.
ΤΡ. μεῖζον γὰρ ἤ σου μὴ τυχεῖν τί μοι κακόν;
ΦΑ. ὀλεῖς· τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἐμοὶ τιμὴν φέρει.
ΤΡ. κἄπειτα κρύπτεις χρήσθ' ἱκνουμένης ἐμοῦ;
ΦΑ. ἐκ τῶν γὰρ αἰσχρῶν ἐσθλὰ μηχανώμεθα.
ΤΡ. οὐκοῦν λέγουσα τιμιωτέρα φανεῖ.
ΦΑ. ἄπελθε πρὸς θεῶν, δεξιάν τ' ἐμὴν μέθες.
ΤΡ. οὐ δῆτ', ἐπεί μοι δῶρον οὐ δίδως ὃ χρῆν.
ΦΑ. δώσω· σέβας γὰρ χειρὸς αἰδοῦμαι τὸ σόν.
ΤΡ. σιγῷμ' ἂν ἤδη· σὸς γὰρ οὐντεῦθεν λόγος.
ΦΑ. ὦ τλῆμον, οἷον, μῆτερ, ἠράσθης ἔρον.
ΤΡ. ὃν ἔσχε ταύρου, τέκνον, ἢ τί φῂς τόδε;
ΦΑ. σύ τ', ὦ τάλαιν' ὅμαιμε, Διονύσου δάμαρ.
ΤΡ. τέκνον, τί πάσχεις; ξυγγόνους κακορροθεῖς.
ΦΑ. τρίτη δ' ἐγὼ δύστηνος ὡς ἀπόλλυμαι.
ΤΡ. ἔκ τοι πέπληγμαι· ποῖ προβήσεται λόγος;
ΦΑ. ἐκεῖθεν ἡμεῖς οὐ νεωστὶ δυστυχεῖς.
ΤΡ. οὐδέν τι μᾶλλον οἶδ' ἃ βούλομαι κλύειν.
ΦΑ. φεῦ·
πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἁμὲ χρὴ λέγειν;
ΤΡ. οὐ μάντις εἰμὶ τἀφανῆ γνῶναι σαφῶς.
ΦΑ. τί τοῦθ' ὃ δὴ λέγουσιν ἀνθρώπους ἐρᾶν;
ΤΡ. ἥδιστον, ὦ παῖ, ταὐτὸν ἀλγεινόν θ' ἅμα.
ΦΑ. ἡμεῖς ἂν εἶμεν θατέρῳ κεχρημένοι.
ΤΡ. τί φῄς; ἐρᾷς, ὦ τέκνον, ἀνθρώπων τινός;
ΦΑ. ὅστις ποθ' οὗτός ἐσθ' ὁ τῆς Ἀμαζόνος.
ΤΡ. Ἱππόλυτον αὐδᾷς; ΦΑ. σοῦ τάδ', οὐκ ἐμοῦ κλύεις.

ΤΡ. οἴμοι, τί λέξεις, τέκνον; ὥς μ' ἀπώλεσας.
γυναῖκες, οὐκ ἀνασχέτ', οὐκ ἀνέξομαι
ζῶσ'· ἐχθρὸν ἦμαρ, ἐχθρὸν εἰσορῶ φάος.
ῥίψω, μεθήσω σῶμ'· ἀπαλλαχθήσομαι
βίου θανοῦσα. χαίρετ'· οὐκέτ' εἴμ' ἐγώ.
οἱ σώφρονες γὰρ οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ὅμως
κακῶν ἐρῶσι. Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεός,
ἀλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ,
ἣ τήνδε κἀμὲ καὶ δόμους ἀπώλεσεν.
ΧΟ. ἄιες ὤ; ἔκλυες ὤ
ἀνήκουστα τᾶς
τυράννου πάθη μέλεα θρευμένας.
ὀλοίμαν ἔγωγε, πρὶν σᾶν, φίλα,
κατανύσαι φρενῶν. ἰώ μοι, φεῦ φεῦ.
ὦ τάλαινα τῶνδ' ἀλγέων·
ὦ πόνοι τρέφοντες βροτούς·
ὄλωλας, ἐξέφηνας ἐς φάος κακά.
τίς σε παναμέριος ὅδε χρόνος μένει;
τελευτάσεταί τι καινὸν δόμοις.
ἄσημα δ' οὐκέτ' ἐστὶν οἷ φθίνει τύχα
Κύπριδος, ὦ τάλαινα παῖ Κρησία.
ΦΑ. Τροιζήνιαι γυναῖκες, αἳ τόδ' ἔσχατον
οἰκεῖτε χώρας Πελοπίας προνώπιον,
ἤδη ποτ' ἄλλως νυκτὸς ἐν μακρῷ χρόνῳ
θνητῶν ἐφρόντισ' ᾗ διέφθαρται βίος.
καί μοι δοκοῦσιν οὐ κατὰ γνώμης φύσιν
πράσσειν κάκιον, ἔστι γὰρ τό γ' εὖ φρονεῖν
πολλοῖσιν, ἀλλὰ τῇδ' ἀθρητέον τόδε·
τὰ χρήστ' ἐπιστάμεσθα καὶ γιγνώσκομεν,
οὐκ ἐκπονοῦμεν δ', οἱ μὲν ἀργίας ὕπο,
οἱ δ' ἡδονὴν προθέντες ἀντὶ τοῦ καλοῦ
ἄλλην τιν'. εἰσὶ δ' ἡδοναὶ πολλαὶ βίου,
μακραί τε λέσχαι καὶ σχολή, τερπνὸν κακόν,
αἰδώς τε. δισσαὶ δ' εἰσίν· ἡ μὲν οὐ κακή,
ἡ δ' ἄχθος οἴκων. εἰ δ' ὁ καιρὸς ἦν σαφής,
οὐκ ἂν δύ' ἤστην ταὔτ' ἔχοντε γράμματα.
ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ τυγχάνω προγνοῦσ' ἐγώ,
οὐκ ἔσθ' ὁποίῳ φαρμάκῳ διαφθερεῖν
ἔμελλον, ὥστε τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν.
λέξω δὲ καὶ σοὶ τῆς ἐμῆς γνώμης ὁδόν·
ἐπεί μ' ἔρως ἔτρωσεν, ἐσκόπουν ὅπως
κάλλιστ' ἐνέγκοιμ' αὐτόν. ἠρξάμην μὲν οὖν
ἐκ τοῦδε σιγᾶν τήνδε καὶ κρύπτειν νόσον.
γλώσσῃ γὰρ οὐδὲν πιστόν, ἣ θυραῖα μὲν
φρονήματ' ἀνδρῶν νουθετεῖν ἐπίσταται,
αὐτὴ δ' ὑφ' αὑτῆς πλεῖστα κέκτηται κακά.
τὸ δεύτερον δὲ τὴν ἄνοιαν εὖ φέρειν
τῷ σωφρονεῖν νικῶσα προυνοησάμην.
τρίτον δ', ἐπειδὴ τοισίδ' οὐκ ἐξήνυτον
Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι
κράτιστον· οὐδεὶς ἀντερεῖ βουλεύμασιν.

362—371. = 669—679.

310. σέθεν τόδε] τόδ' αὖ σέθεν P. 312. ἀνδρὸς αὖθις] αὖθις ἀνδρὸς A. Alii nonnulli ἀνδρὸς αὖθι. 319. ἀπόλλυσ'] ἀπόλλυσιν MV. 325. ἐξαρτωμένη] ἐξηρτημένη, sed superscr. α et ω a m. sec., V. 326. σῶν γε] τῶνδε B. γε om. VA. 328. σου μὴ τυχεῖν] σοῦ γ' ἀμπλακεῖν Hartungus. σὲ μὴ εὐτυχεῖν Nauckius. Per στερηθῆναί σου explicat scholiasta. 329. ὀλεῖς Musgravius: quod legisse et pro ὀλεῖς με accepisse videtur scholiasta qui in interpretatione sua ἀπολοῦμαι posuit. ὀλῇ libri. 331. Libri partim ἐσθλῶν αἰσχρά, partim αἰσχρῶν ἐσθλά. Utrumque explicat schol. Versus transponit Hirzelius, 329. 332. 330. 331. 333. δεξιάν τ' ἐμὴν Flor. tres recentes. δεξιᾶς τ' ἐμῆς ceteri. 337. ὦ τλῆμον, οἷον, μῆτερ] ὦ μῆτερ οἷον τλῆμον V. 343. οὐ νεωστὶ] γρ. καὶ νεωστὶ schol. 345. ἁμὲ χρὴ MV (qui ἅμε) et Aristoph. Eq. 16. ἅμ' ἐχρῆν ceteri. 347. λέγουσιν ἀνθρώπους] λέγουσ' ἐν ἀνθρώποις Reiskius. λέγουσιν ἐν βροτοῖς Weilius. 349. εἶμεν] ἦμεν Havn. et Flor. unus. Idem vitium Alc. 921. et ap. Sophocl. Ant. 215. κεχρημένοι MVA. κεχρημέναι ceteri.

356. ἀπαλλαχθήσομαι] ἀπαλλαγήσομαι Chr. P. 371. 359. κακῶν] κακῶς a m. sec. V. 361. ἀπώλεσεν] διώλεσεν V. 363. πάθη — θρευμένας (ut postulat versus antistrophicus) D.] πάθεα — θρεομένας 364. σᾶν, φίλα Elmsleius] σὰν φιλίαν vel σὰν φίλαν κατανύσαι] Libri partim sic, partim (ut MV) καταλῦσαι vel καταλύσαι. καθανύσαι Elmsleius. 365. ἰώ μοι φεῦ φεῦ M. ὤμοι οἴμοι φεῦ φεῦ V. ἰώ μοί μοι φεῦ C, quod fortasse verum. 369. Versus interpolatus, qui antistrophico 676. (πάρεδρος ἢ ξυνεργὸς ἀδίκων ἔργων) accurate respondebit, si scribatur cum Weilio ὅδε πανάμερος τίς σε χρόνος et μένει mutetur in μίμνει. 378. κάκιον] τὰ πλείον' Nauckius. τὰ χείρον' (cuius gl. κακίονα fuerit) Weilius. 379. τόδε] τάδε P et a m. sec. M. 400. τοισίδ' Brunckius] τοῖσιν 402. βουλεύμασιν] βουλευμάτων M.

ἐμοὶ γὰρ εἴη μήτε λανθάνειν καλὰ
μήτ' αἰσχρὰ δρώσῃ μάρτυρας πολλοὺς ἔχειν.
τὸ δ' ἔργον ᾔδη τὴν νόσον τε δυσκλεᾶ,
γυνή τε πρὸς τοῖσδ' οὖσ' ἐγίγνωσκον καλῶς,
μίσημα πᾶσιν. ὡς ὄλοιτο παγκάκως
ἥτις πρὸς ἄνδρας ἤρξατ' αἰσχύνειν λέχη
πρώτη θυραίους. ἐκ δὲ γενναίων δόμων
τόδ' ἦρξε θηλείαισι γίγνεσθαι κακόν.
ὅταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ,
ἦ κάρτα δόξει τοῖς κακοῖς εἶναι καλά.
μισῶ δὲ καὶ τὰς σώφρονας μὲν ἐν λόγοις,
λάθρα δὲ τόλμας οὐ καλὰς κεκτημένας.
αἳ πῶς ποτ', ὦ δέσποινα ποντία Κύπρι,
βλέπουσιν ἐς πρόσωπα τῶν ξυνευνετῶν,
οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν ξυνεργάτην
τέραμνά τ' οἴκων μή ποτε φθογγὴν ἀφῇ;
ἡμᾶς γὰρ αὐτὸ τοῦτ' ἀποκτείνει, φίλαι,
ὡς μήποτ' ἄνδρα τὸν ἐμὸν αἰσχύνασ' ἁλῶ,
μὴ παῖδας οὓς ἔτικτον· ἀλλ' ἐλεύθεροι
παρρησίᾳ θάλλοντες οἰκοῖεν πόλιν
κλεινῶν Ἀθηνῶν, μητρὸς οὕνεκ' εὐκλεεῖς.
δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ,
ὅταν ξυνειδῇ μητρὸς ἢ πατρὸς κακά.
μόνον δὲ τοῦτό φασ' ἁμιλλᾶσθαι βίῳ,
γνώμην δικαίαν κἀγαθήν, ὅτῳ παρῇ.
κακοὺς δὲ θνητῶν ἐξέφην', ὅταν τύχῃ,
προθεὶς κάτοπτρον ὥστε παρθένῳ νέᾳ
χρόνος. παρ' οἷσι μήποτ' ὀφθείην ἐγώ.
ΧΟ. φεῦ φεῦ. τὸ σῶφρον ὡς ἁπανταχοῦ καλὸν
καὶ δόξαν ἐσθλὴν ἐν βροτοῖς καρπίζεται.
ΤΡ. δέσποιν', ἐμοί τοι ξυμφορὰ μὲν ἀρτίως
ἡ σὴ παρέσχε δεινὸν ἐξαίφνης φόβον·
νῦν δ' ἐννοοῦμαι φαῦλος οὖσα· κἀν βροτοῖς
αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι.
οὐ γὰρ περισσὸν οὐδὲν οὐδ' ἔξω λόγου
πέπονθας· ὀργαὶ δ' ἐς σ' ἀπέσκηψαν θεᾶς.
ἐρᾷς· τί τοῦτο θαῦμα; σὺν πολλοῖς βροτῶν.
κἄπειτ' ἔρωτος οὕνεκα ψυχὴν ὀλεῖς;
οὔ τἄρα λύει τοῖς ἐρῶσι τῶν πέλας
ὅσοι τε μέλλουσ', εἰ θανεῖν αὐτοὺς χρεών·
Κύπρις γὰρ οὐ φορητός, ἢν πολλὴ ῥυῇ·
ἣ τὸν μὲν εἴκονθ' ἡσυχῇ μετέρχεται,
ὃν δ' ἂν περισσὸν καὶ φρονοῦνθ' εὕρῃ μέγα,
τοῦτον λαβοῦσα πῶς δοκεῖς καθύβρισεν.
φοιτᾷ δ' ἀν' αἰθέρ', ἔστι δ' ἐν θαλασσίῳ
κλύδωνι Κύπρις, πάντα δ' ἐκ ταύτης ἔφυ·
ἥδ' ἐστὶν ἡ σπείρουσα καὶ διδοῦσ' ἔρον,
οὗ πάντες ἐσμὲν οἱ κατὰ χθόν' ἔκγονοι.
ὅσοι μὲν οὖν γραφάς τε τῶν παλαιτέρων
ἔχουσιν αὐτοί τ' εἰσὶν ἐν μούσαις ἀεί,
ἴσασι μὲν Ζεὺς ὥς ποτ' ἠράσθη γάμων
Σεμέλης, ἴσασι δ' ὡς ἀνήρπασέν ποτε
ἡ καλλιφεγγὴς Κέφαλον ἐς θεοὺς Ἕως
ἔρωτος οὕνεκ'· ἀλλ' ὅμως ἐν οὐρανῷ
ναίουσι κοὐ φεύγουσιν ἐκποδὼν θεούς,
στέργουσι δ', οἶμαι, ξυμφορᾷ νικώμενοι.
σὺ δ' οὐκ ἀνέξει; χρῆν σ' ἐπὶ ῥητοῖς ἄρα
πατέρα φυτεύειν ἢ 'πὶ δεσπόταις θεοῖς
ἄλλοισιν, εἰ μὴ τούσδε γε στέρξεις νόμους.
πόσους δοκεῖς δὴ κάρτ' ἔχοντας εὖ φρενῶν
νοσοῦνθ' ὁρῶντας λέκτρα μὴ δοκεῖν ὁρᾶν;
πόσους δὲ παισὶ πατέρας ἡμαρτηκόσι
ξυνεκκομίζειν Κύπριν; ἐν σοφοῖσι γὰρ
τάδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά.
οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρῆν βίον λίαν βροτούς·
οὐδὲ στέγην γάρ, ᾗ κατηρεφεῖς δόμοι,
κανὼν ἀκριβώσει' ἄν· ἐς δὲ τὴν τύχην
πεσοῦσ' ὅσην σὺ πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς;
ἀλλ' εἰ τὰ πλείω χρηστὰ τῶν κακῶν ἔχεις,
ἄνθρωπος οὖσα κάρτα γ' εὖ πράξειας ἄν.
ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, λῆγε μὲν κακῶν φρενῶν,
λῆξον δ' ὑβρίζουσ'· οὐ γὰρ ἄλλο πλὴν ὕβρις
τάδ' ἐστί, κρείσσω δαιμόνων εἶναι θέλειν·
τόλμα δ' ἐρῶσα· θεὸς ἐβουλήθη τάδε.
νοσοῦσα δ' εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφου.
εἰσὶν δ' ἐπῳδαὶ καὶ λόγοι θελκτήριοι·
φανήσεταί τι τῆσδε φάρμακον νόσου.
ἦ τἄρ' ἂν ὀψέ γ' ἄνδρες ἐξεύροιεν ἄν,
εἰ μὴ γυναῖκες μηχανὰς εὑρήσομεν.
ΧΟ. Φαίδρα, λέγει μὲν ἥδε χρησιμώτερα
πρὸς τὴν παροῦσαν ξυμφοράν, αἰνῶ δὲ σέ.
ὁ δ' αἶνος οὗτος δυσχερέστερος λόγων
τῶν τῆσδε καὶ σοὶ μᾶλλον ἀλγίων κλύειν.
ΦΑ. τοῦτ' ἔσθ' ὃ θνητῶν εὖ πόλεις οἰκουμένας
δόμους τ' ἀπόλλυσ', οἱ καλοὶ λίαν λόγοι.
οὐ γάρ τι τοῖσιν ὠσὶ τερπνὰ χρὴ λέγειν,
ἀλλ' ἐξ ὅτου τις εὐκλεὴς γενήσεται.
ΤΡ. τί σεμνομυθεῖς; οὐ λόγων εὐσχημόνων
δεῖ σ', ἀλλὰ τἀνδρὸς ὡς ἔχει διιστέον
τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον.
εἰ μὲν γὰρ ἦν σοι μὴ 'πὶ συμφοραῖς βίος
τοιαῖσδε, σώφρων δ' οὖσ' ἐτύγχανες γυνή,
οὐκ ἄν ποτ' εὐνῆς οὕνεχ' ἡδονῆς τε σῆς
προῆγον ἄν σε δεῦρο· νῦν δ' ἀγὼν μέγας
σῶσαι βίον σόν, κοὐκ ἐπίφθονον τόδε.
ΦΑ. ὦ δεινὰ λέξασ', οὐχὶ συγκλήσεις στόμα
καὶ μὴ μεθήσεις αὖθις αἰσχίστους λόγους;
ΤΡ. αἰσχρ', ἀλλ' ἀμείνω τῶν καλῶν τάδ' ἐστί σοι.
κρεῖσσον δὲ τοὔργον, εἴπερ ἐκσώσει γέ σε,
ἢ τοὔνομ', ᾧ σὺ κατθανεῖ γαυρουμένη.

---

405. ᾔδη] ᾔδειν VPC: illud Choerob. Can. p. 562. 407. ὡς] ὥστ' MA. 412. κακοῖς] γ' addunt MV. 418. τέραμνα Lasc. τέρεμνα codices. 419. ἀποκτείνει] ἀποκτενεῖ MC. 432 καρπίζεται] κομίζεται PC. 438. ἀπέσκηψαν] ἐπέσκηψαν MV. 441. 442. In his versibus corrigendis operam perdiderunt critici, nisi quod Valckenarius οὐκ ἄρα vel οὔτ' ἄρα, quod est in libris, recte in οὔ τἄρα mutavit (οὔτ' ἄρα est in ABPC. οὐκ ἄρα in MV, sed superscr. in V οὔτ'.), et γ' οὐ δεῖ in λύει, quod legit scholiasta, ὄντως οὐ λυσιτελεῖ, οὐ χρή, οὐ συμφέρει, φησί, τοῖς τῶν πλησίον ἐρῶσι, καὶ ὅσοι μέλλουσιν ἐρᾶν, εἰ χρεὼν αὐτοῖς ἐστι θανεῖν, et iisdem fere verbis in alio scholio, in quo recte omissum est οὐ χρή, quod ab aliena manu illatum ad οὐ δεῖ spectat. πέλας] πέλας ἐρᾶν M ex glossemate quod legitur in scholio. Post hunc versum unus minimum versus excidisse videtur. 443. φορητός] φορητὸν Stobaeus 63, 5. In φορητὸς consentit schol. Troad. 990. 450. ἔκγονοι] ἔγγονοι M.

462. εὖ φρενῶν] εὖ φρονεῖν MV et schol. 467. χρῆν] χρὴ PC. βίον λίαν] λίαν βίον V. 468. ᾗ — κανὼν ἀκριβώσει' ἄν Valckenarius] ἧς — καλῶς ἀκριβώσειαν. κανὼν restituerat Marklandus, videturque unus ex scholiastis legisse, qui scribit, εἶτα πρὸς μὲν ξύλων συνδέσεις καὶ κανόνας εὐσυνθέτους οὐκ ἐφίκετο τῆς ἀκριβείας ἡ τέχνη: alius vulgatam scripturam utcunque interpretatur, suppleto οἱ τέκτονες ad ἀκριβώσειαν. 480. ἦ τἄρ' ἂν ὀψέ γ'] ἦ γὰρ ἂν ὀψέ γ' MVAB. ἦ τ' ἄρα γ' ὀψέ γ' PC. 484. λόγων] ψόγων Weilius. 488. χρὴ] δεῖ PC. 491. ὡς ἔχει D.] ὡς (εἰς P et Flor. unus) τάχος. τἀνδρὸς est τὰ ἀνδρός, non τοῦ ἀνδρός. διιστέον] διοιστέον MPA. 496. προῆγον Scaliger] προσῆγον. 498. συγκλήσεις A. συγκλείσεις ceteri. 501. ἐκσώσει γέ σε] ἐκσώσειέ σε PC.

ΦΑ. καὶ μή σε πρὸς θεῶν, εὖ λέγεις γάρ, αἰσχρὰ δέ,
πέρα προβῇς τῶνδ'· ὡς ὑπείργασμαι μὲν εὖ
ψυχὴν ἔρωτι, τἀσχρὰ δ' ἢν λέγῃς καλῶς,
ἐς τοῦθ' ὃ φεύγω νῦν ἀναλωθήσομαι.
ΤΡ. εἴ τοι δοκεῖ σοι, χρῆν μὲν οὔ σ' ἁμαρτάνειν·
εἰ δ' οὖν, πιθοῦ μοι· δευτέρα γὰρ ἡ χάρις.
ἔστιν κατ' οἴκους φίλτρα μοι θελκτήρια
ἔρωτος, ἦλθε δ' ἄρτι μοι γνώμης ἔσω,
ἅ σ' οὔτ' ἐπ' αἰσχροῖς οὔτ' ἐπὶ βλάβῃ φρενῶν
παύσει νόσου τῆσδ', ἢν σὺ μὴ γένῃ κακή.
[δεῖ δ' ἐξ ἐκείνου δή τι τοῦ ποθουμένου
σημεῖον, ἢ λόγον τιν' ἢ πέπλων ἄπο
λαβεῖν, ξυνάψαι τ' ἐκ δυοῖν μίαν χάριν.]
ΦΑ. πότερα δὲ χριστὸν ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον;
ΤΡ. οὐκ οἶδ'· ὄνασθαι, μὴ μαθεῖν, βούλου, τέκνον.
ΦΑ. δέδοιχ' ὅπως μοι μὴ λίαν φανῇς σοφή.
ΤΡ. πάντ' ἂν φοβηθεῖσ' ἴσθι· δειμαίνεις δὲ τί;
ΦΑ. μή μοί τι Θησέως τῶνδε μηνύσῃς τόκῳ.
ΤΡ. ἔασον, ὦ παῖ· ταῦτ' ἐγὼ θήσω καλῶς.
μόνον σύ μοι, δέσποινα ποντία Κύπρι,
ξυνεργὸς εἴης. τἄλλα δ' οἷ' ἐγὼ φρονῶ
τοῖς ἔνδον ἡμῖν ἀρκέσει λέξαι φίλοις.
ΧΟ. Ἔρως Ἔρως, ὃ κατ' ὀμμάτων
στάζεις πόθον, εἰσάγων γλυκεῖαν
ψυχαῖς χάριν οὓς ἐπιστρατεύσῃ,
μή μοί ποτε σὺν κακῷ φανείης,
μηδ' ἄρρυθμος ἔλθοις.
οὔτε γὰρ πυρὸς οὔτ'
ἄστρων ὑπέρτερον βέλος,
οἷον τὸ τᾶς Ἀφροδίτας
ἵησιν ἐκ χερῶν
Ἔρως, ὁ Διὸς παῖς.
ἄλλως ἄλλως παρά τ' Ἀλφεῷ
Φοίβου τ' ἐπὶ Πυθίοις τεράμνοις
βούταν φόνον Ἑλλὰς αἶ' ἀέξει·
Ἔρωτα δέ, τὸν τύραννον ἀνδρῶν,
τὸν τᾶς Ἀφροδίτας
φιλτάτων θαλάμων
κληδοῦχον, οὐ σεβίζομεν
πέρθοντα καὶ διὰ πάσας
ἰόντα συμφορᾶς
θνατοῖς, ὅταν ἔλθῃ.
τὰν μὲν Οἰχαλίᾳ
πῶλον ἄζυγα λέκτρων,
ἄνανδρον τὸ πρὶν καὶ ἄνυμφον, οἴκων
ζεύξασ' ἀπ' εἰρεσίᾳ δρομάδα
τὰν Ἄιδος ὥστε βάκχαν
σὺν αἵματι, σὺν καπνῷ
φονίοις θ' ὑμεναίοις
Ἀλκμήνας τόκῳ Κύπρις ἐξέδωκεν·
ὦ τλάμων ὑμεναίων.
ὦ Θήβας ἱερὸν
τεῖχος, ὦ στόμα Δίρκας,
ξυνείποιτ' ἂν ἁ Κύπρις οἷον ἕρπει.
βροντᾷ γὰρ ἀμφιπύρῳ τοκάδα
τὰν Διογόνοιο Βάκχου
νυμφευσαμέναν πότμῳ
φονίῳ κατεύνασε.
δεινὰ γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ, μέλισσα δ'
οἵα τις πεπόταται.
ΦΑ. σιγήσατ', ὦ γυναῖκες· ἐξειργάσμεθα.
ΧΟ. τί δ' ἔστι, Φαίδρα, δεινὸν ἐν δόμοισί σοι;
ΦΑ. ἐπίσχετ'· αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω.
ΧΟ. σιγῶ· τὸ μέντοι φροίμιον κακὸν τόδε.
ΦΑ. ἰώ μοί μοι, αἰαῖ.
ὦ δυστάλαινα τῶν ἐμῶν παθημάτων.
ΧΟ. τίνα θροεῖς αὐδάν; τίνα βοᾷς λόγον;
ἔνεπε τίς φοβεῖ σε φάμα, γύναι, φρένας ἐπίσσυτος.
ΦΑ. ἀπωλόμεσθα. ταῖσδ' ἐπιστᾶσαι πύλαις
ἀκούσαθ' οἷος κέλαδος ἐν δόμοις πίτνει.
ΧΟ. σὺ παρὰ κλῇθρα· σοὶ μέλει πομπίμα φάτις δωμάτων.
ἔνεπε δ' ἔνεπέ μοι τί ποτ' ἔβα κακόν.
ΦΑ. ὁ τῆς φιλίππου παῖς Ἀμαζόνος βοᾷ
Ἱππόλυτος, αὐδῶν δεινὰ πρόσπολον κακά.
ΧΟ. ἀχὰν μὲν κλύω, σαφὲς δ' οὐκ ἔχω γεγωνεῖν ὅπα.
διὰ πύλας ἔμολε σοὶ βοά.
ΦΑ. καὶ μὴν σαφῶς γε τὴν κακῶν προμνήστριαν,
τὴν δεσπότου προδοῦσαν ἐξαυδᾷ λέχος.
ΧΟ. ὤμοι ἐγὼ κακῶν. προδέδοσαι, φίλα. [λυσαι
τί σοι μήσομαι; τὰ κρύπτ' ἄρα πέφηνε, διὰ δ' ὀλ-
πρόδοτος ἐκ φίλων.
ΦΑ. ἀπώλεσέν μ' εἰποῦσα συμφορὰς ἐμάς,
φίλως, καλῶς δ' οὐ τήνδ' ἰωμένη νόσον.
ΧΟ. πῶς οὖν; τί δράσεις, ὦ παθοῦσ' ἀμήχανα;
ΦΑ. οὐκ οἶδα πλὴν ἕν· κατθανεῖν ὅσον τάχος
τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον.
ΙΠ. ὦ γαῖα μῆτερ ἡλίου τ' ἀναπτυχαί,
οἵων λόγων ἄρρητον εἰσήκουσ' ὅπα.
ΤΡ. σίγησον, ὦ παῖ, πρίν τιν' αἰσθέσθαι βοῆς.
ΙΠ. οὐκ ἔστ' ἀκούσας δείν' ὅπως σιγήσομαι.
ΤΡ. ναὶ πρός σε τῆς σῆς δεξιᾶς εὐωλένου.
ΙΠ. οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα μηδ' ἅψει πέπλων;

525—534. = 535—544.

545—554. = 555—564.

503. σε Porsonus] γε εὖ λέγεις γάρ, αἰσχρὰ δέ BPC. εὖ λέγεις αἰσχρὰ τάδε M. εὖ λέγεις (μὲν inseruit m. prima) V. 504. ὑπείργασμαι] ὑπώργασμαι Cobetus Mnem. 9. p. 43. εὖ] οὐ Nauckius. 508. πιθοῦ] πείθου M. 513—515. spurios notavit Nauckius. 514. λόγον] πλόκον Reiskius. 518. φανῇς σοφή] σοφὴ φανῇς M. 525. ὃ Ald. ὁ M. ὃς ceteri et Eustath. p. 432. 526. στάζεις] ὅστις στάζεις M. 527. ψυχαῖς] ψυχᾷ VAPC. οὓς] οἷς B. 533. χερων Ald. χειρῶν codices. 535. Ἀλφεῷ] ἀλφειῷ MVA. 537. αἶ' addidit Hermannus. 540. φιλτάτων] φίλτατον Kirchhoffius. 541. κληιδοῦχον P. κλειδοῦχον ceteri. 548. ἀπ' εἰρεσίᾳ Matthiae] ἀπειρεσίαν. ζεύξασ' ἄπο legit scholiasta. 550. τιν' (debebat τὰν) Ἄιδος, ὥστε Musgravius] ναΐδα (superscr. in M νύμφην) ὅπως τε MV aliique. αἶδ' ὅπως τε P. τὰν ναΐδ' ὅπως τε Ald. ναΐδα etiam schol. legit.

553. ἐξέδωκεν PC. ἔδωκεν ceteri. 554. τλάμων Heathius] τλᾶμον 558. συνείποιτ'] συνείπετ' V et fortasse pr. M, qui οι ab correctore habet. συνειδεῖτ' ἂν — ἕρδει Nauckius. ἁ Κύπρις οἷον Monkius] οἷον ἁ Κύπρις 561. νυμφευσαμέναν] νυμφευσαμένᾳ Kirchhoffius. 562. κατεύνασε] κατεκοίμασε Brunckius et in versu strophico 552. ὑμεναίοισιν pro ὑμεναίοις, quo servato κατέλυσε Bothius, κατένασσε Kirchhoffius. In κατεύνασε consentit schol. 563. τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ C. πάντ' ἐπιπνεῖ M. πάντα γε πιτνεῖ V. πάντα γε ἐπιπιτνεῖ (superscr. ἐπιπνεῖ) A. πάντα τ' ἐπιπνεῖ P. 564. πεπόταται] πεπότηται MV. 566. σοι Elmsleius] σοῖς 567. ἐκμάθω] ὡς μάθω V. 569. ἰώ μοί μοι P. ἰώ μοι ceteri. αἰ bis MV, ter A. Conf. ad Alcest. 861. 574. ἔνεπε] ἔννεπε MV aliique, pariterque 580. φάμα Monkius] φῆμα 578. κλῇθρα M. κλεῖθρα V.

585. ἀχὰν Elmsleius] ἰαχὰν (γρ. ἰωάν B.) ὅπα schol. ὅπα codices. ὅτου Nauckius. 593. μήσομαι] μητίσομαι MV. κρύπτ' ἄρα Seidlerus] κρυπτὰ γάρ.

Post ὀλλυσαι libri addunt interiectiones Phaedrae tributas αἰ αἶ ἒ ἔ, nisi quod αἰ αἶ om. Flor. unus, ἒ ἔ om. V. Delevit Hartungus. 597. φίλως] φίλως μὲν MV. In C φίλως μέν, οὐ καλῶς δ' ἰωμένη νόσον.

ΤΡ. ὦ πρός σε γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ.
ΙΠ. τί δ', εἴπερ, ὡς φῄς, μηδὲν εἴρηκας κακόν;
ΤΡ. ὁ μῦθος, ὦ παῖ, κοινὸς οὐδαμῶς ὅδε.
ΙΠ. τά τοι κάλ' ἐν πολλοῖσι κάλλιον λέγειν.
ΤΡ. ὦ τέκνον, ὅρκους μηδαμῶς ἀτιμάσῃς.
ΙΠ. ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.
ΤΡ. ὦ παῖ, τί δράσεις; σοὺς φίλους διεργάσει;
ΙΠ. ἀπέπτυσ'· οὐδεὶς ἄδικός ἐστ' ἐμοὶ φίλος.
ΤΡ. ξύγγνωθ'· ἁμαρτεῖν εἰκὸς ἀνθρώπους, τέκνον.
ΙΠ. ὦ Ζεῦ, τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν
γυναῖκας ἐς φῶς ἡλίου κατῴκισας;
εἰ γὰρ βρότειον ἤθελες σπεῖραι γένος,
οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν παρασχέσθαι τόδε,
ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς
ἢ χρυσὸν ἢ σίδηρον ἢ χαλκοῦ βάρος
παίδων πρίασθαι σπέρμα, τοῦ τιμήματος
τῆς ἀξίας ἕκαστον· ἐν δὲ δώμασι
ναίειν ἐλευθέροισι θηλειῶν ἄτερ.
[νῦν δ' ἐς δόμους μὲν πρῶτον ἄξεσθαι κακὸν
μέλλοντες ὄλβον δωμάτων ἐκπίνομεν]
τούτῳ δὲ δῆλον ὡς γυνὴ κακὸν μέγα·
προσθεὶς γὰρ ὁ σπείρας τε κἀκθρέψας πατὴρ
φερνὰς ἀπῴκισ', ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ·
ὁ δ' αὖ λαβὼν ἀτηρὸν ἐς δόμους φυτὸν
γέγηθε κόσμον προστιθεὶς ἀγάλματι
καλὸν κακίστῳ καὶ πέπλοισιν ἐκπονεῖ,
δύστηνος, ὄλβον δωμάτων ὑπεξελών.
ἔχει δ' ἀνάγκην, ὥστε κηδεύσας καλοῖς
γαμβροῖσι χαίρων σώζεται πικρὸν λέχος,
ἢ χρηστὰ λέκτρα, πενθεροὺς δ' ἀνωφελεῖς
λαβὼν πιέζει τἀγαθῷ τὸ δυστυχές.
ῥᾶστον δ' ὅτῳ τὸ μηδέν, ἀλλ' ἀνωφελὴς
εὐηθίᾳ κατ' οἶκον ἵδρυται γυνή.
σοφὴν δὲ μισῶ· μὴ γὰρ ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις
εἴη φρονοῦσα πλεῖον ἢ γυναῖκα χρή.
τὸ γὰρ κακοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις
ἐν ταῖς σοφαῖσιν· ἡ δ' ἀμήχανος γυνὴ
γνώμῃ βραχείᾳ μωρίαν ἀφῃρέθη.
χρῆν δ' ἐς γυναῖκα πρόσπολον μὲν οὐ περᾶν,
ἄφθογγα δ' αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη
θηρῶν, ἵν' εἶχον μήτε προσφωνεῖν τινα
μήτ' ἐξ ἐκείνων φθέγμα δέξασθαι πάλιν.
νῦν δ' αἱ μὲν ἔνδον δρῶσιν αἱ κακαὶ κακὰ
βουλεύματ', ἔξω δ' ἐκφέρουσι πρόσπολοι.
ὡς καὶ σύ γ' ἡμῖν πατρός, ὦ κακὸν κάρα,
λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες ἐς ξυναλλαγάς·
ἁγὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι,
εἰς ὦτα κλύζων. πῶς ἂν οὖν εἴην κακός,
ὃς οὐδ' ἀκούσας τοιάδ' ἁγνεύειν δοκῶ;
εὖ δ' ἴσθι, τοὐμόν σ' εὐσεβὲς σώζει, γύναι.
εἰ μὴ γὰρ ὅρκοις θεῶν ἄφαρκτος ᾑρέθην,
οὐκ ἄν ποτ' ἔσχον μὴ οὐ τάδ' ἐξειπεῖν πατρί.
νῦν δ' ἐκ δόμων μέν, ἔς τ' ἂν ἔκδημος χθονὸς
Θησεύς, ἄπειμι, σῖγα δ' ἕξομεν στόμα.
θεάσομαι δὲ σὺν πατρὸς μολὼν ποδὶ
πῶς νιν προσόψει καὶ σὺ καὶ δέσποινα σή·
τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος.
ὄλοισθε. μισῶν δ' οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι
γυναῖκας, οὐδ' εἴ φησί τίς μ' ἀεὶ λέγειν·
ἀεὶ γὰρ οὖν πως εἰσὶ κἀκεῖναι κακαί.
ἤ νύν τις αὐτὰς σωφρονεῖν διδαξάτω,
ἢ κἄμ' ἐάτω ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν ἀεί.
ΦΑ. τάλανες ὦ κακοτυχεῖς
γυναικῶν πότμοι.
τίνας νῦν τέχνας ἔχομεν ἢ λόγους
σφαλεῖσαι κάθαμμα λύειν λόγου;
ἐτύχομεν δίκας, ἰὼ γᾶ καὶ φῶς.
πᾷ ποτ' ἐξαλύξω τύχας;
πῶς δὲ πῆμα κρύψω, φίλαι;
τίς ἂν θεῶν ἀρωγὸς ἢ τίς ἂν βροτῶν
πάρεδρος ἢ ξυνεργὸς ἀδίκων ἔργων
φανείη; τὸ γὰρ παρ' ἡμῖν πάθος
παρὸν δυσεκπέρατον ἔρχεται βίου.
κακοτυχεστάτα γυναικῶν ἐγώ.
ΧΟ. φεῦ φεῦ. πέπρακται, κοὐ κατώρθωνται τέχναι,
δέσποινα, τῆς σῆς προσπόλου, κακῶς δ' ἔχει.
ΦΑ. ὦ παγκακίστη καὶ φίλων διαφθορεῦ,
οἷ' εἰργάσω με. Ζεύς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς
πρόρριζον ἐκτρίψειεν οὐτάσας πυρί.
οὐκ εἶπον, οὐ σῆς προυνοησάμην φρενός,
σιγᾶν ἐφ' οἷσι νῦν ἐγὼ κακύνομαι;
σὺ δ' οὐκ ἀνέσχου· τοιγὰρ οὐκέτ' εὐκλεεῖς
θανούμεθ'. ἀλλὰ δεῖ με δὴ καινῶν λόγων.
οὗτος γὰρ ὀργῇ ξυντεθηγμένος φρένας
ἐρεῖ καθ' ἡμῶν πατρὶ σὰς ἁμαρτίας,
πλήσει τε πᾶσαν γαῖαν αἰσχίστων λόγων.
ὄλοιο καὶ σὺ χὤστις ἄκοντας φίλους
πρόθυμός ἐστι μὴ καλῶς εὐεργετεῖν.
ΤΡ. δέσποιν', ἔχεις μὲν τἀμὰ μέμψασθαι κακά·
τὸ γὰρ δάκνον σου τὴν διάγνωσιν κρατεῖ·
ἔχω δὲ κἀγὼ πρὸς τάδ', εἰ δέξει, λέγειν.
ἔθρεψά σ' εὔνους τ' εἰμί· τῆς νόσου δέ σοι
ζητοῦσα φάρμαχ' ηὗρον οὐχ ἁβουλόμην.

691. ἐρεῖ δὲ Πιτθεῖ τῷ γέροντι συμφοράς.

621. ἢ — βάρος] ἢ χαλκὸν ἢ σίδηρον ἢ χρυσοῦ βάρος PC cum Stobaeo 73, 30. 625. 626. spurios notavit Nauckius. 625. ἄξεσθαι] ἄξασθαι M. 626. ἐκπίνομεν Piersonus] ἐκτείνομεν (ut MV) vel ἐκτίνομεν. 628. προσθεὶς] προθεὶς Havn. et Eustathius p. 742, 56. κἀκθρέψας B. καὶ θρέψας MV et plerique. 630. ἀτηρὸν εἰς δόμους κακὸν (γρ. φυτὸν a m. sec.) V. εἰς δόμους ἀτηρὸν φυτόν (γρ. ἀτηρὸν ἐν δόμοις κακόν) M. ἀτηρὸν εἰς δόμους φυτὸν AB. 634. καλοῖς] καλῶς Kirchhofius. 641. πλεῖον] Hoc πλείον' scribendum foret, ut ostendi in Praefat. ad Lucian. vol. 2. p. 11. nisi probabilius esset μεῖζον, quod legitur Heracl. 979. ubi eadem verba. 642. κακοῦργον] γρ. πανοῦργον V, et sic PC. 645. γυναῖκα MA. γυναῖκας ceteri. 657. ἄφαρκτος D.] ἄφρακτος ᾑρέθην Piersonus] εὑρέθην

658. πατρί] κακά (γρ. καὶ πατρί) M. 659. ἔκδημος] ἢ 'κδημος Dawesius. χθονὸς | Θησεὺς] Θησεὺς | χθονὸς V. 669—679. Phaedrae tribuit A, 669—671. Choro, 672—679. Phaedrae tribuunt ceteri. 670. τίνας νῦν τέχνας superscr. in B. τίνα νῦν τέχναν MVABPC. τίνα νῦν ἢ τέχναν Lasc. Ald. λόγους] λόγον a m. sec. V, superscr. in B, in textu PC. 671. κάθαμμα] καθ' ἅμμα libri. Utramque scripturam explicat schol. λύειν Musgravius]. λύσειν (λύσιν corr. V). λῦσαι Hartungus. λόγου] λόγους MV. γρ. λόγων Lasc. Schol. explicat τὸν δεσμὸν τῶν ἐγκλημάτων ἀπολύσασθαι. Suspectum vocabulum fortasse ex versu superiore repetitum. 672. ἰὼ Heathius] ὦ 675. ἂν βροτῶν] ἀνων MB. ἀνθρώπων alii. 678. δυσεκπέρατον APC. δυσεκπέραντον ceteri. βίου] βίον C et superscr. A. βίῳ Hartungus. 680. κατώρθωνται PC. κατώρθωται A, et ν erasum in MV. τέχναι MPC. τέχνης, sed ης in αι mutato, V. τέχνη A. κατώρθωται τέχνη Nauckius. 683. σ' ὁ γεννήτωρ ἐμός] De collocatione articuli dixi in Annot. Oxon. ad Soph. Ai. 573. μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός. Aliis illic μήτε λυμεὼν ἐμός, hic σε γεννήτωρ ἐμός scribere placuit. 690. σὰς] τὰς (γρ. σὰς) VPC. 691. Versum spurium a Brunckio notatum om. A, haud dubie librarii errore. 692. τε] δὲ MA.

εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξα, κάρτ' ἂν ἐν σοφοῖσιν ἦν·
πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα.
ΦΑ. ἦ γὰρ δίκαια ταῦτα κἀξαρκοῦντά μοι,
τρώσασαν ἡμᾶς εἶτα συγχωρεῖν λόγοις;
ΤΡ. μακρηγοροῦμεν· οὐκ ἐσωφρόνουν ἐγώ·
ἀλλ' ἔστι κἀκ τῶνδ' ὥστε σωθῆναι, τέκνον.
ΦΑ. παῦσαι λέγουσα· καὶ τὰ πρὶν γὰρ οὐ καλῶς
παρῄνεσάς μοι κἀπεχείρησας κακά.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπελθε καὶ σαυτῆς πέρι
φρόντιζ'· ἐγὼ δὲ τἀμὰ θήσομαι καλῶς.
ὑμεῖς δὲ, παῖδες εὐγενεῖς Τροιζήνιαι,
τοσόνδε μοι παράσχετ' ἐξαιτουμένῃ,
σιγῇ καλύψαθ' ἁνθάδ' εἰσηκούσατε.
ΧΟ. ὄμνυμι σεμνὴν Ἄρτεμιν, Διὸς κόρην,
μηδὲν κακῶν σῶν ἐς φάος δείξειν ποτέ.
ΦΑ. καλῶς ἔλεξας. ἓν δὲ προτρέπουσ' ἐγὼ
εὕρημα δή τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω,
ὥστ' εὐκλεᾶ μὲν παισὶ προσθεῖναι βίον,
αὐτὴ δ' ὄνασθαι πρὸς τὰ νῦν πεπτωκότα.
οὐ γάρ ποτ' αἰσχυνῶ γε Κρησίους δόμους,
οὐδ' ἐς πρόσωπον Θησέως ἀφίξομαι
αἰσχροῖς ἐπ' ἔργοις οὕνεκα ψυχῆς μιᾶς.
ΧΟ. μέλλεις δὲ δὴ τί δρᾶν ἀνήκεστον κακόν;
ΦΑ. θανεῖν· ὅπως δὲ, τοῦτ' ἐγὼ βουλεύσομαι.
ΧΟ. εὔφημος ἴσθι. ΦΑ. καὶ σύ γ' εὖ με νουθέτει.
ἐγὼ δὲ Κύπριν, ἥπερ ἐξόλλυσί με,
ψυχῆς ἀπαλλαχθεῖσα τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
τέρψω· πικροῦ δ' ἔρωτος ἡσσηθήσομαι.
ἀτὰρ κακόν γε χἀτέρῳ γενήσομαι
θανοῦσ', ἵν' εἰδῇ μὴ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς
ὑψηλὸς εἶναι· τῆς νόσου δὲ τῆσδέ μοι
κοινῇ μετασχὼν σωφρονεῖν μαθήσεται.
ΧΟ. ἀλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γενοίμαν,
ἵνα με πτεροῦσσαν ὄρνιν
θεὸς εἰνὶ ποταναῖς ἀγέλαις θείη.
ἀρθείην δ' ἐπὶ πόντιον
κῦμα τᾶς Ἀδριηνᾶς
ἀκτᾶς Ἠριδανοῦ θ' ὕδωρ·
ἔνθα πορφύρεον σταλάσσουσ'
εἰς οἶδμα πατρὸς τριτάλαιναι
κόραι Φαέθοντος οἴκτῳ δακρύων
τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγάς.
Ἑσπερίδων δ' ἐπὶ μηλόσπορον ἀκτὰν
ἀνύσαιμι τᾶν ἀοιδῶν,
ἵν' ὁ ποντομέδων πορφυρέας λίμνας
ναύταις οὐκέθ' ὁδὸν νέμει
σεμνὸν τέρμονα ναίων
οὐρανοῦ, τὸν Ἄτλας ἔχει,
κρῆναί τ' ἀμβρόσιαι χέονται
Ζανὸς μελάθρων παρὰ κοίταις,
ἵν' ὀλβιόδωρος αὔξει ζαθέα
χθὼν εὐδαιμονίαν θεοῖς.

732—741. = 742—751.

ὦ λευκόπτερε Κρησία
πορθμίς, ἃ διὰ πόντιον
κῦμ' ἁλίκτυπον ἅλμας
ἐπόρευσας ἐμὰν ἄνασσαν
ὀλβίων ἀπ' οἴκων,
κακονυμφοτάταν ὄνασιν.
ἦ γὰρ ἀπ' ἀμφοτέρων ἢ
Κρησίας ἐκ γᾶς δύσορνις ἔπτατο κλεινὰς Ἀθάνας,
Μουνύχου δ' ἀκταῖσιν ἐκδήσαντο πλεκτὰς πεισμά-
χὰς ἐπ' ἀπείρου τε γᾶς ἔβασαν. [των ἀρ-
ἀνθ' ὧν οὐχ ὁσίων ἐρώ-
των δεινᾷ φρένας Ἀφροδί-
τας νόσῳ κατεκλάσθη·
χαλεπᾷ δ' ὑπέραντλος οὖσα
ξυμφορᾷ τεράμνων
ἀπὸ νυμφιδίων κρεμαστὸν
ἅψεται ἀμφὶ βρόχον λευ-
κᾷ καθαρμόζουσα δείρᾳ, δαίμονα στυγνὸν καταιδε-
σθεῖσα, τάν τ' εὔδοξον ἀνθαιρουμένα φάμαν, ἀπαλ-
λάσσουσά τ' ἀλγεινὸν φρενῶν ἔρωτα. [λάσ-

ΤΡΟΦΟΣ.

ἰοὺ ἰού.
βοηδρομεῖτε πάντες οἱ πέλας δόμων.
ἐν ἀγχόναις δέσποινα, Θησέως δάμαρ.
ΧΟ. φεῦ φεῦ, πέπρακται· βασιλὶς οὐκέτ' ἔστι δὴ
γυνὴ, κρεμαστοῖς ἐν βρόχοις ἠρτημένη.
ΤΡ. οὐ σπεύσετ'; οὐκ οἴσει τις ἀμφιδέξιον
σίδηρον, ᾧ τόδ' ἅμμα λύσομεν δέρης;

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

φίλαι, τί δρῶμεν; ἦ δοκεῖ περᾶν δόμους
λῦσαί τ' ἄνασσαν ἐξ ἐπισπαστῶν βρόχων;
ΗΜ. τί δ'; οὐ πάρεισι πρόσπολοι νεανίαι;
τὸ πολλὰ πράσσειν οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου.

752—763. = 764—775.

702. ἦ γὰρ] ἦ καὶ A. 709. δὲ MV. γὰρ PC. 712. καλύψαθ' PC. καλύπτειν MVA, superscr. ψ in V, i. e. καλύψειν, quod est in B. 715. ἔλεξας Flor. unus. ἐλέξαθ' ceteri. προτρέπουσ'] σ superscr. in B, i. e. προστρέπουσ'. προσκοποῦσ' Monkius. Scholiasta per ζητοῦσα καὶ ἐξερευνῶσα, μετατρέπουσα explicat, et εἰς πολλὰ μεταφέρουσά μου τὴν γνώμην ἓν μόνον ἴαμα τῆς συμφορᾶς εὗρον. 716. εὕρημα] ἴαμα Hartungus. εὕρηκα μοῦνον τῆσδε συμφορᾶς ἄκος (εὕρηκα et ἄκος post Kirchhoffium) Nauckius. δή τι PC, ut videtur. δῆτα ceteri. 718. αὐτὴ δ' Valckenarius] αὐτή τ' 722. δὴ om. A. 728. χἀτέρῳ PC. θατέρῳ MVA. 732. ἀλιβάτοις Monkius] ἠλιβάτοις. Forma Dorica servata Suppl. 80. 734. εἰνὶ — ἀγέλαις D.] ἐν — ἀγέλαισι vel ἀγέλῃσι 738. σταλάσσουσ' Barnesius] σταλάσσουσιν 739. τριτάλαιναι ab correctore C. τάλαιναι ceteri: quo servato in versu antistrophico 749. pro παρὰ κοίταις Hermannus παρ' εὐναῖς, Nauckius παροίκοις. 741. αὐγάς] στάγας Weilius. 743. ἀοιδῶν ex schol.] ἀοιδᾶν. Idem vitium in libris plerisque Med. 421.

746. ναίων MVAB, adscripto in VB. γρ. κυρῶν (κύρων Heath.), quod est in PC. Scholiasta, ὅπου ὁ Ποσειδῶν οὐκέτι δίδωσι τοῖς ναύταις διέξοδον προσεγγίζειν εἰς τὸν ὠκεανόν: unde κύρειν Bothius. 747. Ζανὸς D.] Ζηνὸς παρὰ κοίταις] Vid. ad v. 739. 750. ἵν' ὀλβιόδωρος] ἵνα (i. e. ἵν' ἁ) βιόδωρος A. 751. θεοῖς] θνατοῖς Nauckius. 760. ἔπτατο PC. ἔπτατ' ἐπὶ ceteri. 761. Μουνύχου Hermannus] Μουνυχίου δ' ἀκταῖσιν AB et, ut videtur, M, in quo hic versus aegre legi potest. δ' ἐπ' ἀκταῖσιν VPC. 771. δείρᾳ Marklandus] δέρᾳ 772. στυγνὸν] στυγνᾶν M. στυγνὰν Nauckius. 774. φάμαν] φήμαν MPC. 775. φρενῶν ἔρωτα] φρενῶν ἔρωτα φρεσὶν M. 776. Scholiasta, τινὲς βούλονται ταῦτα τὴν τροφὸν ἔσωθεν λέγειν, ἔνιοι δὲ ἐξάγγελόν φασι. ἐξάγγελος δὲ ὁ τὰ πεπραγμένα ἔνδον τῆς σκηνῆς τῷ χορῷ ἀγγέλλων. Manifestum est haec in aedibus pronunciari: ex quo sequitur τροφοῦ ea esse vel θεραπαίνης, versus vero 778. 779. quibus idem dicitur quod v. 777. dictum erat, choro esse tribuendos, cui in libris tribuuntur, τροφὸν vero vel θεράπαιναν rursus loqui v. 780. 781. 786. 787. Interiectiones ἰοὺ ἰοὺ ἀγγέλῳ, ceteros versus τροφῷ tribuit M. Sic etiam VA, nisi quod ἐξαγγέλου personam, non ἀγγέλου, ponunt. In P interiectiones et versus 776. 777. θεραπαίνῃ, ceteri versus nuntio tribuuntur. De aliis codicibus non constat. 776. πάντες om. M. δόμων] δρόμῳ P. 782. ΗΜΙΧ.] ΧΟ. VP. ἦ] ἢ M. 785. πράσσειν] πράττειν MVAB.

ΤΡ. ὀρθώσατ' ἐκτείναντες ἄθλιον νέκυν.
πικρὸν τόδ' οἰκούρημα δεσπόταις ἐμοῖς.
ΧΟ. ὄλωλεν ἡ δύστηνος, ὡς κλύω, γυνή.
ἤδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ἐκτείνουσι δή.

ΘΗΣΕΥΣ.

γυναῖκες, ἴστε τίς ποτ' ἐν δόμοις βοή;
ἠχὼ βαρεῖα προσπόλων μ' ἀφίκετο.
οὐ γάρ τί μ' ὡς θεωρὸν ἀξιοῖ δόμος
πύλας ἀνοίξας εὐφρόνως προσεννέπειν.
μῶν Πιτθέως τι γῆρας εἴργασται νέον;
πρόσω μὲν ἤδη βίοτος, ἀλλ' ὅμως ἔτ' ἂν
λυπηρὸς ἡμῖν τούσδ' ἂν ἐκλίποι δόμους.
ΧΟ. οὐκ ἐς γέροντας ἥδε σοι τείνει τύχη,
Θησεῦ· νέοι θανόντες ἀλγυνοῦσί σε.
ΘΗ. οἴμοι· τέκνων μοι μή τι συλᾶται βίος;
ΧΟ. ζῶσιν, θανούσης μητρὸς ὡς ἄλγιστά σοι.
ΘΗ. τί φῄς; ὄλωλεν ἄλοχος; ἐκ τίνος τύχης;
ΧΟ. βρόχον κρεμαστὸν ἀγχόνης ἀνήψατο.
ΘΗ. λύπῃ παχνωθεῖσ', ἢ 'πὸ συμφορᾶς τίνος;
ΧΟ. τοσοῦτον ἴσμεν· ἄρτι γὰρ κἀγὼ δόμοις,
Θησεῦ, πάρειμι, σῶν κακῶν πενθήτρια.
ΘΗ. αἰαῖ. τί δῆτα τοῖσδ' ἀνέστεμμαι κάρα
πλεκτοῖσι φύλλοις, δυστυχὴς θεωρὸς ὤν;
χαλᾶτε κλῇθρα, πρόσπολοι, πυλωμάτων,
ἐκλύεθ' ἁρμούς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν
γυναικός, ἥ με κατθανοῦσ' ἀπώλεσεν.
ΧΟ. ἰὼ ἰὼ τάλαινα μελέων κακῶν·
ἔπαθες, εἰργάσω
τοσοῦτον ὥστε τούσδε συγχέαι δόμους.
αἰαῖ τόλμας, ὦ βιαίως θανοῦσ'
ἀνοσίῳ τε συμφορᾷ, σᾶς χερὸς πάλαισμα μελέας.
τίς ἄρα σάν, τάλαιν', ἀμαυροῖ ζόαν;
ΘΗ. ὤμοι ἐγὼ πόνων· ἔπαθον, ὦ τάλας,
τὰ μάκιστ' ἐμῶν κακῶν. ὦ τύχα,
ὥς μοι βαρεῖα καὶ δόμοις ἐπεστάθης,
κηλὶς ἄφραστος ἐξ ἀλαστόρων τινός.
κατακονὰ μὲν οὖν ἀβίοτος βίου·
κακῶν δ', ὦ τάλας, πέλαγος εἰσορῶ
τοσοῦτον ὥστε μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν,
μηδ' ἐκπερᾶσαι κῦμα τῆσδε συμφορᾶς.
τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σέθεν
βαρύποτμον, γύναι, προσαυδῶν τύχω;
ὄρνις γὰρ ὥς τις ἐκ χερῶν ἄφαντος εἶ,
πήδημ' ἐς Ἅιδου κραιπνὸν ὁρμήσασά μοι.
αἰαῖ αἰαῖ, μέλεα μέλεα τάδε πάθη.
πρόσωθεν δέ ποθεν ἀνακομίζομαι τύχαν δαιμόνων
ἀμπλακίαισι τῶν πάροιθέν τινος.
ΧΟ. οὐ σοὶ τάδ', ὦναξ, ἦλθε δὴ μόνῳ κακά,
πολλῶν μετ' ἄλλων δ' ὤλεσας κεδνὸν λέχος.
ΘΗ. τὸ κατὰ γᾶς θέλω τὸ κατὰ γᾶς κνέφας
μετοικεῖν σκότῳ θανὼν ὁ τλάμων,
τῆς σῆς στερηθεὶς φιλτάτης ὁμιλίας·
ἀπώλεσας γὰρ μᾶλλον ἢ κατέφθισο.
τίνος κλύω, πόθεν θανάσιμος τύχα
γύναι σὰν τάλαιν' ἔβα καρδίαν;
εἴποι τις ἂν τὸ πραχθέν, ἢ μάτην ὄχλον
στέγει τύραννον δῶμα προσπόλων ἐμῶν;
ὤμοι μοι σέθεν ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ –
μέλεος, οἷον εἶδον ἄλγος δόμων,
οὐ τλητὸν οὐδὲ ῥητόν. ἀλλ' ἀπωλόμην·
ἔρημος οἶκος καὶ τέκν' ὀρφανεύεται.
ΧΟ. ἔλιπες ἔλιπες, ὦ φίλα
γυναικῶν ἀρίστα θ' ὁπόσας ἐφορᾷ
φέγγος ἀελίου τε καὶ
νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα.
ἰὼ τάλας, ὅσον κακὸν ἔχει δόμος.
δάκρυσί μου βλέφαρα καταχυθέντα τέγγεται σᾷ τύχᾳ·
τὸ δ' ἐπὶ τῷδε πῆμα φρίσσω πάλαι.
ΘΗ. ἔα ἔα·
τί δή ποθ' ἥδε δέλτος ἐκ φίλης χερὸς
ἠρτημένη; θέλει τι σημῆναι νέον;
ἀλλ' ἢ λέχους μοι καὶ τέκνων ἐπιστολὰς
ἔγραψεν ἡ δύστηνος ἐξαιτουμένη;
θάρσει, τάλαινα· λέκτρα γὰρ τὰ Θησέως

817—829. = 836—847.

---

786. Τρ. Havn. et, ut opinor, alii. Ἀγ. B et Ald. 791. μ' addidit Marklandus. 793. πύλας] πύλαις MA. 795. ἔτ' ἂν] ἔστ' ἂν MV. θανὼν Kirchhoffius. 799. οἴμοι] ὤμοι M. ὤμοι V. 802. ἀγχόνης] ἀρτάνης Lecapenus in Matthaei Lect. Mosq. 2. p. 59. 803. ἢ 'πὸ P. ἢ ἀπὸ ceteri. 804 δόμοις] δόμους PC. 808. κλῇθρα] κλεῖθρα MVAP. 809. πικρὰν θέαν] δυσδαίμονα MA (superscripto in A τὴν δυστυχῆ) PC. τὸν δαίμονα V et Flor. duo. Scripturam probabilem πικρὰν θέαν — licet fortasse ex coniectura profectam correctoris, qui δυσδαίμονα vel τὸν δαίμονα inepte illatum esse animadverterat — restituit Brunckius ex verbis ἐκλύεθ' ἁρμούς, ὡς ἴδω πικρὰν θέαν, quae post v. 824. illata sunt in BC et, ut videtur, recentioribus nonnullis, absunt vero ab MVAP et Flor. duobus. Indidem ἐκλύεθ' v. 809. restitutum pro ἐκλύσαθ', quod est in libris omnibus. 811—884. In his chori et Thesei canticis antistrophici versus manifesto sunt 817—829. et 836—847. Reliqua qui in strophas et antistrophas redigere sunt conati non solum lacunas plures notare, sed etiam multa mutare debuerunt, nec tamen hoc sunt consecuti ut versus tam accurate sibi respondeant ut in aliis huius fabulae, quae ex antiquioribus est, carminibus. 814. τόλμας] ὦ τόλμας PC. βιαίως] βιαίῳ Elmsleius. 815. χερὸς π. μ.] π. μ. χερὸς Engerus. 816. ζόαν Monkius] ζωάν vel ζωήν 617. ὤμοι] οἴμοι V. πόνων VA. παθέων ceteri et a m. sec. V. In M prima versus verba ὤμοι — ἔπαθον obliterata. ὤν post πόνων vel παθέων additum in ceteris, recte, etsi fortasse solo errore librarii, om. Havn. ὦ πόλις MA. ὦ τάλαινα P (et superscr. a m. sec. γρ. πόλις) V. ὦ τάλας (sed transverso calamo deletum) C, ex coniectura quidem correctoris, sumta ex v. 822. sed ea satis probabili. Conf. ad v. 883.

821. ἀβίοτος M. ἀβίωτος ceteri. 822. ὦ Seidlerus] ὦ superscr. a m. sec. in V. ὁ ceteri et schol. p. 165, 8. in V: nam in B et Arsenii editione est ὦ. 823. ὥστε BPC. ὡς alii. 824. μηδ'] μήτ' MV. 826. γύναι] τλῆμον PC. 829. κραιπνὸν] πικρὸν PC. μοι] που (γρ. μοὶ a m. sec.) V. 830. αἰαῖ αἰαῖ] αἶ bis P. Fuit haud dubie dochmius, sic fortasse corrigendus αἰαῖ, ὦ μέλεα. Alterum μέλεα a m. rec. V. τάδε πάθη] πάθη τάδε V et Ald. 834. τάδ' — κακά] τόδ' — κακόν V. ὦναξ] ἄναξ MA. ἦλθε] ἐπῆλθε M. 835. δ' om. PC, a m. sec. habet V. 837. ὁ τλάμων] ὦ τλῆμον pr. V, sed a m. pr. in ὁ τλήμων mutatum. Inter τλάμων τλήμων τλᾶμον τλῆμον variant etiam ceteri. 840. τίνος (τίνος δὴ C solus.) κλύω] Verba interpolata. τοῦ δὲ κλύω; Engerus. 841. ἔβα] γρ. ἐπέβα superscr. a m. rec. in V, et sic MA. γύναι σὰν τάλαιν' ἔβα D.] γύναι σὰν ἔβα τάλαινα. γύναι σὰν τάλαινα κραδίαν ἔβα Nauckius propter versum strophicum 822. 844. ὤμοι μοι MA. ἰὼ (γρ. ὦ a m. sec.) μοί μοι V. ἰὼ μοί μοι BPC. Versus aut ante aut post σέθεν defectus. ὤμοι ἐγὼ τάλας στερόμενος σέθεν Weilius. 845. εἶδον ἄλγος] ἄλγος εἶδον V. 848—851. Incerta horum versuum scriptura, nec metrorum formae satis probabiles. Versus haud dubie fuerunt dochmiaci, quibus convenit quod v. 851. coniecit Iacobsius ἀστερωπὸν σέλας. 852. ὦ τάλας (γρ. ἰὼ τάλας) ὦ τάλας M. ἰὼ τάλας ὦ τάλας VP. ὦ τάλας ὦ τάλας A. ὦ τάλας ἰὼ τάλας C. Dochmios restituit Weilius, ἰὼ ἰὼ τάλας, ὅσον ἔχεις κακόν. 852—855. Theseo tribuit M, ἡμιχ. VBPC. 854. σᾷ] τῇ σᾷ VBP.

οὐκ ἔστι δῶμά θ' ἥτις εἴσεισιν γυνή.
καὶ μὴν τύποι γε σφενδόνης χρυσηλάτου
τῆς οὐκέτ' οὔσης τῆσδε προσσαίνουσί με.
φέρ', ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων
ἴδω τί λέξαι δέλτος ἥδε μοι θέλει.
ΧΟ. φεῦ φεῦ. τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς
ἐπιφέρει θεὸς κακόν. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀβίοτος βίου
τύχα πρὸς τὸ κρανθὲν εἴη τυχεῖν.
ὀλομένους γάρ, οὐκέτ' ὄντας λέγω,
φεῦ φεῦ, τῶν ἐμῶν τυράννων δόμους.
ὦ δαῖμον, εἴ πως ἔστι, μὴ σφήλῃς δόμους.
αἰτουμένης δὲ κλῦθί μου· πρὸς γάρ τινος
οἰωνὸν ὥστε μάντις εἰσορῶ κακοῦ.
ΘΗ. οἴμοι. τόδ' οἷον ἄλλο πρὸς κακῷ κακόν,
οὐ τλητὸν οὐδὲ λεκτόν. ὦ τάλας ἐγώ.
ΧΟ. τί χρῆμα; λέξον, εἴ τί μοι λόγου μέτα.
ΘΗ. βοᾷ βοᾷ δέλτος ἄλαστα. πᾷ φύγω
βάρος κακῶν; ἀπὸ γὰρ ὀλόμενος οἴχομαι
οἷον οἷον εἶδον ἐν γραφαῖς μέλος
φθεγγόμενον τλάμων.
ΧΟ. αἰαῖ, κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον.
ΘΗ. τόδε μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις
καθέξω δυσεκπέρατον, ὀλοὸν
ὀλοὸν κακόν, ὦ πόλις πόλις.
Ἱππόλυτος εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν
βίᾳ, τὸ σεμνὸν Ζηνὸς ὄμμ' ἀτιμάσας.
ἀλλ', ὦ πάτερ Πόσειδον, ἃς ἐμοί ποτε
ἀρὰς ὑπέσχου τρεῖς, μιᾷ κατέργασαι
τούτων ἐμὸν παῖδ', ἡμέραν δὲ μὴ φύγοι
τήνδ', εἴπερ ἡμῖν ὤπασας σαφεῖς ἀράς.
ΧΟ. ἄναξ, ἀπεύχου ταῦτα πρὸς θεῶν πάλιν·
γνώσει γὰρ αὖθις ἀμπλακών. ἐμοὶ πιθοῦ.
ΘΗ. οὐκ ἔστι. καὶ πρός γ' ἐξελῶ σφε τῆσδε γῆς,
δυοῖν δὲ μοίραιν θατέρᾳ πεπλήξεται·
ἢ γὰρ Ποσειδῶν αὐτὸν εἰς Ἅιδου δόμους
θανόντα πέμψει, τὰς ἐμὰς ἀρὰς σέβων,
ἢ τῆσδε χώρας ἐκπεσὼν ἀλώμενος
ξένην ἐπ' αἶαν λυπρὸν ἀντλήσει βίον.
ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς παῖς σὸς ἐς καιρὸν πάρα,
Ἱππόλυτος· ὀργῆς δ' ἐξανεὶς κακῆς, ἄναξ
Θησεῦ, τὸ λῷστον σοῖσι βούλευσαι δόμοις.
ΙΠ. κραυγῆς ἀκούσας σῆς ἀφικόμην, πάτερ,
σπουδῇ· τὸ μέντοι πρᾶγμ' ἐφ' ᾧτινι στένεις
οὐκ οἶδα, βουλοίμην δ' ἂν ἐκ σέθεν κλύειν.
ἔα, τί χρῆμα; σὴν δάμαρθ' ὁρῶ, πάτερ,
νεκρόν· μεγίστου θαύματος τόδ' ἄξιον·
ἣν ἀρτίως ἔλειπον, ἣ φάος τόδε
οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο.
τί χρῆμα πάσχει; τῷ τρόπῳ διόλλυται,
πάτερ, πυθέσθαι βούλομαι σέθεν πάρα.
σιγᾷς; σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς·
ἡ γὰρ ποθοῦσα πάντα καρδία κλύειν
κἀν τοῖς κακοῖσι λίχνος οὖσ' ἁλίσκεται.
οὐ μὴν φίλους γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους,
κρύπτειν δίκαιον σάς, πάτερ, δυσπραξίας.
ΘΗ. ὦ πόλλ' ἁμαρτάνοντες ἄνθρωποι μάτην,
τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε
καὶ πάντα μηχανᾶσθε κἀξευρίσκετε,
ἓν δ' οὐκ ἐπίστασθ' οὐδ' ἐθηράσασθέ πω,
φρονεῖν διδάσκειν οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς;
ΙΠ. δεινὸν σοφιστὴν εἶπας, ὅστις εὖ φρονεῖν
τοὺς μὴ φρονοῦντας δυνατός ἐστ' ἀναγκάσαι.
ἀλλ' οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτουργεῖς, πάτερ,
δέδοικα μή σου γλῶσσ' ὑπερβάλῃ κακοῖς.
ΘΗ. φεῦ· χρῆν βροτοῖσι τῶν φίλων τεκμήριον
σαφές τι κεῖσθαι καὶ διάγνωσιν φρενῶν,
ὅστις τ' ἀληθής ἐστιν ὅς τε μὴ φίλος,
δισσάς τε φωνὰς πάντας ἀνθρώπους ἔχειν,
τὴν μὲν δικαίαν, τὴν δ' ὅπως ἐτύγχανεν,
ὡς ἡ φρονοῦσα τἄδικ' ἐξηλέγχετο
πρὸς τῆς δικαίας· κοὐκ ἂν ἠπατώμεθα.
ΙΠ. ἀλλ' ἦ τις ἐς σὸν οὖς με διαβαλὼν ἔχει
φίλων, νοσοῦμεν δ' οὐδὲν ὄντες αἴτιοι;
ἔκ τοι πέπληγμαι· σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με
λόγοι παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν.
ΘΗ. φεῦ τῆς βροτείας, ποῖ προβήσεται, φρενός.
τί τέρμα τόλμης καὶ θράσους γενήσεται;
εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίοτον ἐξογκώσεται,
ὁ δ' ὕστερος τοῦ πρόσθεν εἰς ὑπερβολὴν
πανοῦργος ἔσται, θεοῖσι προσβαλεῖν χθονὶ
ἄλλην δεήσει γαῖαν, ἣ χωρήσεται
τοὺς μὴ δικαίους καὶ κακοὺς πεφυκότας.
σκέψασθε δ' ἐς τόνδ', ὅστις ἐξ ἐμοῦ γεγὼς
ᾔσχυνε τἀμὰ λέκτρα κἀξελέγχεται
πρὸς τῆς θανούσης ἐμφανῶς κάκιστος ὤν.
δεῖξον δ', ἐπειδή γ' ἐς μίασμ' ἐλήλυθα,
τὸ σὸν πρόσωπον δεῦρ' ἐναντίον πατρί.
σὺ δὴ θεοῖσιν ὡς περισσὸς ὢν ἀνὴρ
ξύνει; σὺ σώφρων καὶ κακῶν ἀκήρατος;
οὐκ ἂν πιθοίμην τοῖσι σοῖς κόμποις ἐγὼ
θεοῖσι προσθεὶς ἀμαθίαν φρονεῖν κακῶς.
ἤδη νυν αὔχει καὶ δι' ἀψύχου βορᾶς
σίτοις καπήλευ', Ὀρφέα τ' ἄνακτ' ἔχων
βάκχευε, πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπνούς,
ἐπεί γ' ἐλήφθης. τοὺς δὲ τοιούτους ἐγὼ
φεύγειν προφωνῶ πᾶσι· θηρεύουσι γὰρ
σεμνοῖς λόγοισιν αἰσχρὰ μηχανώμενοι.
τέθνηκεν ἥδε· τοῦτό σ' ἐκσώσειν δοκεῖς;
ἐν τῷδ' ἁλίσκει πλεῖστον, ὦ κάκιστε σύ.
ποῖοι γὰρ ὅρκοι κρείσσονες, τίνες λόγοι
τῆσδ' ἂν γένοιντ' ἄν, ὥστε σ' αἰτίαν φυγεῖν;
μισεῖν σε φήσεις τήνδε καὶ τὸ δὴ νόθον
τοῖς γνησίοισι πολέμιον πεφυκέναι·
κακήν ἄρ' αὐτὴν ἔμπορον βίου λέγεις,
εἰ δυσμενείᾳ σῇ τὰ φίλτατ' ὤλεσεν.
ἀλλ' ὡς τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν οὐκ ἔνι,
γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν· οἶδ' ἐγὼ νέους
οὐδὲν γυναικῶν ὄντας ἀσφαλεστέρους,
ὅταν ταράξῃ Κύπρις ἡβῶσαν φρένα·
τὸ δ' ἄρσεν αὐτοὺς ὠφελεῖ προσκείμενον.
νῦν οὖν τί ταῦτα σοῖς ἁμιλλῶμαι λόγοις,
νεκροῦ παρόντος μάρτυρος σαφεστάτου;
ἔξερρε γαίας τῆσδ' ὅσον τάχος φυγάς,
καὶ μήτ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς
μήτ' εἰς ὅρους γῆς ἧς ἐμὸν κρατεῖ δόρυ.
εἰ γὰρ παθών γε σοῦ τάδ' ἡσσηθήσομαι,
οὐ μαρτυρήσει μ' Ἴσθμιος Σίνις ποτὲ
κτανεῖν ἑαυτόν, ἀλλὰ κομπάζειν μάτην,
οὐδ' αἱ θαλάσσης ξύννομοι Σκειρωνίδες
φήσουσι πέτραι τοῖς κακοῖς μ' εἶναι βαρύν.
ΧΟ. οὐκ οἶδ' ὅπως εἴποιμ' ἂν εὐτυχεῖν τινα
θνητῶν· τὰ γὰρ δὴ πρῶτ' ἀνέστραπται πάλιν.
ΙΠ. πάτερ, μένος μὲν ξύστασίς τε σῶν φρενῶν

868. εἴη τυχεῖν] Verba interpolata. 873. κακοῦ] κακὸν MVA. 883. 884. ὀλοὸν et πόλις in libris aliis bis aliis semel scripta sunt. Fuit fortasse trimeter dochmiacus καθέξω δυσεκπέρατον ὀλοὸν κακόν, ἰὼ τάλας. 903. ἐφ' ᾧτινι] ἐφ' ᾧτινιν (-θν a m. sec.) P. ἐφ' ᾧ νυν Havn. ἐφ' ᾧ τανῦν Chr. P. 844. et recte fortasse.

946. ἐλήλυθα Musgravius] ἐλήλυθας 952. σίτοις] ἰῶν Nauckius. 970. delet Hirzelius. 973. τάχος φυγάς] φυγὰς τάχος M et Flor. duo. 978. αἱ θαλάσσης] ἐν θαλάσσῃ M et Flor. duo. 983. ξύστασίς τε σῶν φρενῶν] Hoc versu confirmatur quod in Alc. 797. in

δεινή· τὸ μέντοι πρᾶγμ', ἔχον καλοὺς λόγους,
εἴ τις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τόδε.
ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον,
εἰς ἥλικας δὲ κὠλίγους σοφώτερος.
ἔχει δὲ μοῖραν καὶ τόδ'· οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς
φαῦλοι παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν.
ὅμως δ' ἀνάγκη ξυμφορᾶς ἀφιγμένης
γλῶσσάν μ' ἀφεῖναι. πρῶτα δ' ἄρξομαι λέγειν
ὅθεν μ' ἐπῆλθες πρῶτον ὡς διαφθερῶν
οὐκ ἀντιλέξοντ'· εἰσορᾷς φάος τόδε
καὶ γαῖαν; ἐν τοῖσδ' οὐκ ἔνεστ' ἀνὴρ ἐμοῦ,
οὐδ' ἢν σὺ μὴ φῇς, σωφρονέστερος γεγώς.
ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν,
φίλοις τε χρῆσθαι μἀδικεῖν πειρωμένοις,
ἀλλ' οἷσιν αἰδὼς μήτ' ἐπαγγέλλειν κακὰ
μήτ' ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις·
οὐκ ἐγγελαστὴς τῶν ὁμιλούντων, πάτερ,
ἀλλ' αὐτὸς οὐ παροῦσι κἀγγὺς ὢν φίλοις.
ἑνὸς δ' ἄθικτος, ᾧ με νῦν ἑλεῖν δοκεῖς·
λέχους γὰρ ἐς τόδ' ἡμέρας ἁγνὸν δέμας.
οὐκ οἶδα πρᾶξιν τήνδε, πλὴν λόγῳ κλύων
γραφῇ τε λεύσσων· οὐδὲ ταῦτα γὰρ σκοπεῖν
πρόθυμός εἰμι, παρθένον ψυχὴν ἔχων.
καὶ δὴ τὸ σῶφρον τοὐμὸν οὐ πείθει σ' ἴσως·
δεῖ δή σε δεῖξαι τῷ τρόπῳ διεφθάρην.
πότερα τὸ τῆσδε σῶμ' ἐκαλλιστεύετο
πασῶν γυναικῶν; ἢ σὸν οἰκήσειν δόμον
ἔγκληρον εὐνὴν προσλαβὼν ἐπήλπισα;
μάταιος ἆρ' ἦν, οὐδαμοῦ μὲν οὖν φρενῶν.
ἀλλ' ὡς τυραννεῖν ἡδὺ τοῖσι σώφροσιν;
ἥκιστά γ', εἰ μὴ τὰς φρένας διέφθορε
θνητῶν ὅσοισιν ἁνδάνει μοναρχία.
ἐγὼ δ' ἀγῶνας μὲν κρατεῖν Ἑλληνικοὺς
πρῶτος θέλοιμ' ἄν, ἐν πόλει δὲ δεύτερος
ξὺν τοῖς ἀρίστοις εὐτυχεῖν ἀεὶ φίλοις.
πράσσειν τε γὰρ πάρεστι, κίνδυνός τ' ἀπὼν
κρείσσω δίδωσι τῆς τυραννίδος χάριν.
ἓν οὐ λέλεκται τῶν ἐμῶν, τὰ δ' ἄλλ' ἔχεις·
εἰ μὲν γὰρ ἦν μοι μάρτυς οἷός εἰμ' ἐγὼ
καὶ τῆσδ' ὁρώσης φέγγος ἠγωνιζόμην,
ἔργοις ἂν εἶδες τοὺς κακοὺς διεξιών.
νῦν δ' ὅρκιόν σοι Ζῆνα καὶ πέδον χθονὸς
ὄμνυμι τῶν σῶν μήποθ' ἅψασθαι γάμων,
μηδ' ἂν θελῆσαι, μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν.
ἦ τἄρ' ὀλοίμην ἀκλεὴς, ἀνώνυμος,
ἄπολις, ἄοικος, φυγὰς ἀλητεύων χθόνα,
καὶ μήτε πόντος μήτε γῆ δέξαιτό μου
σάρκας θανόντος, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ.
εἰ δ' ἥδε δειμαίνουσ' ἀπώλεσεν βίον
οὐκ οἶδ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις πέρα λέγειν.
ἐσωφρόνησεν οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν,
ἡμεῖς δ' ἔχοντες οὐ καλῶς ἐχρώμεθα.
ΧΟ. ἀρκοῦσαν εἶπας αἰτίας ἀποστροφὴν,
ὅρκους παρασχὼν, πίστιν οὐ σμικρὰν, θεῶν.
ΘΗ. ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὅδε,
ὃς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργησίᾳ
ψυχὴν κρατήσειν τὸν τεκόντ' ἀτιμάσας;
ΙΠ. καὶ σοῦ γε κάρτα ταῦτα θαυμάζω, πάτερ·
εἰ γὰρ σὺ μὲν παῖς ἦσθ', ἐγὼ δὲ σὸς πατὴρ,
ἔκτεινά τοί σ' ἂν κοὐ φυγαῖς ἐζημίουν,
εἴπερ γυναικὸς ἠξίους ἐμῆς θιγεῖν.
ΘΗ. ὡς ἄξιον τόδ' εἶπας· οὐχ οὕτω θανεῖ
ὥσπερ σὺ σαυτῷ τόνδε προὔθηκας νόμον·
ταχὺς γὰρ Ἅιδης ῥᾷστος ἀνδρὶ δυσσεβεῖ·
ἀλλ' ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονὸς
ξένην ἐπ' αἶαν λυπρὸν ἀντλήσεις βίον·
μισθὸς γὰρ οὗτός ἐστιν ἀνδρὶ δυσσεβεῖ.
ΙΠ. οἴμοι, τί δράσεις; οὐδὲ μηνυτὴν χρόνον
δέξει καθ' ἡμῶν, ἀλλά μ' ἐξελᾷς χθονός;
ΘΗ. πέραν γε πόντου τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν,
εἴ πως δυναίμην, ὡς σὸν ἐχθαίρω κάρα.
ΙΠ. οὐδ' ὅρκον οὐδὲ πίστιν οὐδὲ μάντεων
φήμας ἐλέγξας ἄκριτον ἐκβαλεῖς με γῆς;
ΘΗ. ἡ δέλτος ἥδε κλῆρον οὐ δεδεγμένη
κατηγορεῖ σου πιστά· τοὺς δ' ὑπὲρ κάρα
φοιτῶντας ὄρνις πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω.
ΙΠ. ὦ θεοὶ, τί δῆτα τοὐμὸν οὐ λύω στόμα,
ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω, διόλλυμαι;
οὐ δῆτα· πάντως οὐ πίθοιμ' ἂν οὕς με δεῖ,
μάτην δ' ἂν ὅρκους ξυγχέαιμ' οὓς ὤμοσα.
ΘΗ. οἴμοι· τὸ σεμνὸν ὥς μ' ἀποκτείνει τὸ σόν.
οὐκ εἶ πατρῴας ἐκτὸς ὡς τάχιστα γῆς;
ΙΠ. ποῖ δῆθ' ὁ τλήμων τρέψομαι; τίνος ξένων
δόμους ἔσειμι τῇδ' ἐπ' αἰτίᾳ φυγών;
ΘΗ. ὅστις γυναικῶν λυμεῶνας ἥδεται
ξένους κομίζων καὶ ξυνοικούρους κακῶν.
ΙΠ. αἰαῖ· πρὸς ἧπαρ δακρύων τ' ἐγγὺς τόδε,
εἰ δὴ κακός γε φαίνομαι δοκῶ τέ σοι.
ΘΗ. τότε στενάζειν καὶ προγιγνώσκειν σ' ἐχρῆν,
ὅτ' ἐς πατρῴαν ἄλοχον ὑβρίζειν ἔτλης.
ΙΠ. ὦ δώματ', εἴθε φθέγμα γηρύσαισθέ μοι
καὶ μαρτυρήσαιτ' εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ.
ΘΗ. ἐς τοὺς ἀφώνους μάρτυρας φεύγεις σοφῶς·
τὸ δ' ἔργον οὐ λέγον σε μηνύει κακόν.
ΙΠ. φεῦ·
εἴθ' ἦν ἐμαυτὸν προσβλέπειν ἐναντίον
στάνθ', ὡς ἐδάκρυσ' οἷα πάσχομεν κακά.
ΘΗ. πολλῷ γε μᾶλλον σαυτὸν ἤσκησας σέβειν
ἢ τοὺς τεκόντας ὅσια δρᾶν δίκαιος ὤν.
ΙΠ. ὦ δυστάλαινα μῆτερ, ὦ πικραὶ γοναί.
μηδείς ποτ' εἴη τῶν ἐμῶν φίλων νόθος.
ΘΗ. οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν, δμῶες; οὐκ ἀκούετε
πάλαι ξενοῦσθαι τόνδε προυννέποντά με;

libris deterioribus legitur, fortasse ex coniectura correctoris, τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν, ubi libri meliores κακοῦ.

984. καλοὺς] πολλοὺς PC et pr. V, adscripto a m. sec. γρ. καλούς. 986. λόγον] λόγους MA: sed λόγον Plut. de liber. educ. p. 6. 987. κὠλίγους] καὶ ὀλίγους MVA. 992. ἐπῆλθες D.] ὑπῆλθες πρῶτον] πρότερον VPC. πρῶτον Chr. P. 520. 993. οὐκ Marklandus, quod legisse videtur schol. κοὐκ libri. 997. μἀδικεῖν D.] μὴ ἀδικεῖν vel μὴ 'δικεῖν 998. ἐπαγγέλλειν Miltonus] ἀπαγγέλλειν 1000. οὐκ] κοὐκ V. 1001. ὠὑτὸς (debebat αὑτός) Valckenarius] αὐτὸς φίλοις] φίλος MA. 1002. ἑλεῖν] ἔχειν VC. 1003. ἁγνὸν ante ἐς τόδ' Chr. P. 521. 1004. οὐκ] κοὐκ VP et fortasse C. οὐκ Chr. P. 522. 1005. οὐδὲ ταῦτα γὰρ] κοὐδὲ ταῦτ' ἄγαν Kirchhoffius. 1007. καὶ δὴ] καίτοι L. Dindorfius. 1012. φρενῶν Marklandus ex schol.] φρονῶν 1019. πράσσειν τε γὰρ M, ut videtur, et Flor. duo. πράσσειν γὰρ εὖ ceteri. 1024. εἶδες] εἷλες Reiskius. 1025. πέδον χθονὸς] χθονὸς πέδον M. 1029. Versum spurium ex v. 1048. confictum censebat Valckenarius. χθόνα] χθονὸς collato v. 1048. Boissonadius. 1032. εἰ] τί Nauckius. 1034. ἐσωφρόνησεν] ἐσωφρόνησε δ' MAB. 1038. καὶ] οὐ A. 1047. δυσσεβεῖ MA: quod legit schol. δυστυχεῖ ceteri. 1050. οὗτός ἐστιν] ἐστιν οὗτος BPC. 1053. τερμόνων τ' (τ' om. M)] καὶ τόπων V (superscr. γρ. τερμόνων a m. sec.) PC. 1059. ὄρνις] ὄρνεις M et pr. V. 1060. λύω Elmsleius] λύσω 1064. ἀποκτείνει] ἀποκτενεῖ VPC. 1066. δῆθ' ὁ] δῆτα V a m. pr. et PC. 1076. σοφῶς B. σαφῶς ceteri. γρ. σοφῶς schol. 1077. τὸ δ' Marklandus] τόδ' μηνύει] δεικνύει (γρ. μηνύει m. sec.) V.

ΙΠ. κλάων τις αὐτῶν ἆρ' ἐμοῦ γε θίξεται·
σὺ δ' αὐτός, εἴ σοι θυμός, ἐξώθει χθονός.
ΘΗ. δράσω τάδ', εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείσει λόγοις·
οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φυγῆς.
ΙΠ. ἄραρεν, ὡς ἔοικεν· ὦ τάλας ἐγώ.
ὡς οἶδα μὲν ταῦτ', οἶδα δ' οὐχ ὅπως φράσω.
ὦ φιλτάτη μοι δαιμόνων Λητοῦς κόρη,
σύνθακε, συγκύναγε, φευξόμεσθα δὴ
κλεινὰς Ἀθήνας. ἀλλὰ χαίρετ', ὦ πόλις
καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως· ὦ πέδον Τροιζήνιον,
ὡς ἐγκαθηβᾶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα,
χαῖρ'· ὕστατον γάρ σ' εἰσορῶν προσφθέγγομαι.
ἴτ', ὦ νέοι μοι τῆσδε γῆς ὁμήλικες,
προσείπαθ' ἡμᾶς καὶ προπέμψατε χθονός·
ὡς οὔποτ' ἄλλον ἄνδρα σωφρονέστερον
ὄψεσθε, κεἰ μὴ ταῦτ' ἐμῷ δοκεῖ πατρί.
ΧΟ. ἦ μέγα μοι τὰ θεῶν μελεδήμαθ', ὅταν φρένας ἔλθῃ,
λύπας παραιρεῖ· ξύνεσιν δέ τιν' ἐλπίδι κεύθων
λείπομαι ἔν τε τύχαις θνατῶν καὶ ἐν ἔργμασι λεύσ- [σων·
ἄλλα γὰρ ἄλλοθεν ἀμείβεται,
μετὰ δ' ἵσταται ἀνδράσιν αἰὼν
πολυπλάνητος ἀεί.
εἴθε μοι εὐξαμένᾳ θεόθεν τάδε μοῖρα παράσχοι,
τύχαν μετ' ὄλβου καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν·
δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκὴς μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη·
ῥᾴδια δ' ἤθεα τὸν αὔριον
μεταβαλλομένα χρόνον ἀεὶ
βίον ξυνευτυχοίην. [λεύσσων,
οὐκέτι γὰρ καθαρὰν φρέν' ἔχω τὰ παρ' ἐλπίδα
ἐπεὶ τὸν Ἑλλανίας
φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας
εἴδομεν εἴδομεν ἐκ πατρὸς ὀργᾶς
ἄλλαν ἐπ' αἶαν ἱέμενον.
ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς
δρυμός τ' ὄρειος, ὅθι κυνῶν
ὠκυπόδων μέτα θῆρας ἔναιρεν
Δίκτυνναν ἀμφὶ σεμνάν.
οὐκέτι συζυγίαν πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσει
τὸν ἀμφὶ Λίμνας τρόχον
κατέχων ποδὶ γυμνάδος ἵππου.
μοῦσα δ' ἄυπνος ὑπ' ἄντυγι χορδᾶν
λήξει πατρῷον ἀνὰ δόμον·
ἀστέφανοι δὲ κόρας ἀνάπαυλαι
Λατοῦς βαθεῖαν ἀνὰ χλόαν·
νυμφιδίων δ' ἀπόλωλε φυγᾷ σᾷ
λέκτρων ἅμιλλα κούραις.
ἐγὼ δὲ σᾷ δυστυχίᾳ δάκρυσι διοίσω
πότμον ἄποτμον· ὦ τάλαινα

1102—1110. = 1111—1118.
1119—1130. = 1131—1142.

μᾶτερ, ἔτεκες ἀνόνατα· φεῦ,
μανίω θεοῖσιν·
ἰὼ ἰὼ συζύγιαι Χάριτες,
τί τὸν τάλαν' ἐκ πατρίας γᾶς
τὸν οὐδὲν ἄτας αἴτιον πέμπετε τῶνδ' ἀπ' οἴκων;
καὶ μὴν ὀπαδῶν Ἱππολύτου τόνδ' εἰσορῶ
σπουδῇ σκυθρωπὸν πρὸς δόμους ὁρμώμενον.

ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ.

ποῖ γῆς ἄνακτα τῆσδε Θησέα μολὼν
εὕροιμ' ἄν, ὦ γυναῖκες; εἴπερ ἴστ', ἐμοὶ
σημήνατ'· ἆρα τῶνδε δωμάτων ἔσω;
ΧΟ. ὅδ' αὐτὸς ἔξω δωμάτων πορεύεται.
ΕΞ. Θησεῦ, μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον
σοὶ καὶ πολίταις οἵ τ' Ἀθηναίων πόλιν
ναίουσι καὶ γῆς τέρμονας Τροιζηνίας.
ΘΗ. τί δ' ἔστι; μῶν τις ξυμφορὰ νεωτέρα
δισσὰς κατείληφ' ἀστυγείτονας πόλεις;
ΕΞ. Ἱππόλυτος οὐκέτ' ἔστιν, ὡς εἰπεῖν ἔπος·
δέδορκε μέντοι φῶς ἐπὶ σμικρᾶς ῥοπῆς.
ΘΗ. πρὸς τοῦ; δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος,
ὅτου κατῄσχυν' ἄλοχον ὡς πατρὸς βίᾳ;
ΕΞ. οἰκεῖος αὐτὸν ὤλεσ' ἁρμάτων ὄχος,
ἀραί τε τοῦ σοῦ στόματος, ἃς σὺ σῷ πατρὶ
πόντου κρέοντι παιδὸς ἠράσω πέρι.
ΘΗ. ὦ θεοὶ Πόσειδόν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ
ὀρθῶς, ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων.
πῶς καὶ διώλετ' εἰπέ· τῷ τρόπῳ Δίκης
ἔπαισεν αὐτὸν ῥόπτρον αἰσχύναντ' ἐμέ;
ΕΞ. ἡμεῖς μὲν ἀκτῆς κυμοδέγμονος πέλας
ψήκτραισιν ἵππων ἐκτενίζομεν τρίχας
κλαίοντες· ἦλθε γάρ τις ἄγγελος λέγων
ὡς οὐκέτ' ἐν γῇ τῇδ' ἀναστρέψοι πόδα
Ἱππόλυτος, ἐκ σοῦ τλήμονας φυγὰς ἔχων.
ὁ δ' ἦλθε ταυτὸν δακρύων ἔχων μέλος
ἡμῖν ἐπ' ἀκταῖς· μυρία δ' ὀπισθόπους
φίλων ἅμ' ἔστειχ' ἡλίκων ὁμήγυρις.
χρόνῳ δὲ δήποτ' εἶπ' ἀπαλλαχθεὶς γόων
"τί ταῦτ' ἀλύω; πειστέον πατρὸς λόγοις.
ἐντύναθ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους,
δμῶες· πόλις γὰρ οὐκέτ' ἔστιν ἥδε μοι."
τοὐνθένδε μέντοι πᾶς ἀνὴρ ἠπείγετο,
καὶ θᾶσσον ἢ λέγοι τις ἐξηρτυμένας
πώλους παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐστήσαμεν.
μάρπτει δὲ χερσὶν ἡνίας ἀπ' ἄντυγος
αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδα.
καὶ πρῶτα μὲν θεοῖς εἶπ' ἀναπτύξας χέρας
"Ζεῦ, μηκέτ' εἴην, εἰ κακὸς πέφυκ' ἀνήρ·
αἴσθοιτο δ' ἡμᾶς ὡς ἀτιμάζει πατὴρ
ἤτοι θανόντας ἢ φάος δεδορκότας."
κἀν τῷδ' ἐπῆγε κέντρον ἐς χεῖρας λαβὼν

1086. γε θίξεται] τεθίξεται M. 1089. ὑπέρχεται] ἐπέρχεται MA. 1093. φευξόμεσθα] φευξούμεσθα M. 1094. χαίρετ', ὦ Porsonus] χαιρέτω 1113. ἀκήρατον MA et γρ. V, qui ἀγήρατον ut ceteri. 1118. βίον] βίου Hartungus. 1120. τὰ addidit Hartungus. παρ' ἐλπίδα MA. παρὰ δ' ἐλπίδα VPC. λεύσσων] λεύσσω P. λεύσω pr. V, sed λεύσσων a m. sec. 1122. Ἑλλανίας] Scholiastae γῆς supplent, quod ipsum recte restituere videtur Hartungus, qui ἀστέρα γαίας scripsit pro ἀστέρ' Ἀθάνας. 1128. δρυμός τ' ὄρειος Ald. ὦ δρυμὸς ὄρειος codices. 1129. ὠκυπόδων μέτα θῆρας ἔναιρεν Blomfieldus] ὠκυπόδων ἐπέβας (ἐπέβα PC) θεᾶς (θεᾶς delevit Brunckius) μέτα θῆρας ἐναίρων 1134. γυμνάδος ἵππου Reiskius] γυμνάδας ἵππους 1140. νυμφιδίων Wakefieldus] νυμφίδια: quod corrector intulit propter λέχη in libris post ἀπόλωλε positum, recte omissum in Flor. duobus.

1145. ἀνόνατα· φεῦ] Fort. ἄρ' ἀνόνατα 1147. συζύγιαι Χάριτες] συζυγίαι Χαρίτων Reiskius, recte, nisi ζύγιαι Χάριτες scribendum. συζυγίαι pro adiectivo, quod non συζυγίαι, ut est in libris, sed συζύγιαι scribendum foret, accepit schol. qui explicat αἱ συνεζευγμέναι Χάριτες. 1149. πατρίας Flor. duo. πατρῴας ceteri.
1150. τὸν est in C solo. 1151. ὀπαδῶν ex Chr. P. 1860.] ὀπαδὸν libri. Sic Med. 1119. καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος | στείχοντ' ὀπαδῶν. 1153. ποῖ] ποῦ M. 1154. ἴστ', ἐμοὶ] ἴστε μοι libri. 1165. ὡς πατρὸς] ἐκ πατρὸς P et superscr. a m. pr. ὡς τοῦ V.
1172. αἰσχύναντ' ἐμὲ M a m. pr. et A. αἰσχύναντά με M a m. sec. et ceteri. 1176. ἀναστρέψοι] ἀναστρέφοι MV. ἀναστρέψει C. 1178. ταυτὸν] ταυτὸ MVAC.
ἔχων] φέρων P. 1189. πόδα] πόδας M (?) C et Havn. πόδα schol. Phoen. 3. Etymol. M. p. 135. Eustath. p. 569. πόδε Kirchhoffius. 1190. θεοῖς] θεοὺς M et in quo hoc voc. supplevit m. sec. V. θεοῖς legit schol.

πώλοις ὁμαρτῇ· πρόσπολοι δ' ἐφ' ἅρματι
πέλας χαλινῶν εἱπόμεσθα δεσπότῃ
τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας ὁδόν.
ἐπεὶ δ' ἔρημον χῶρον εἰσεβάλλομεν,
ἀκτή τίς ἐστι τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς,
πρὸς πόντον ἤδη κειμένη Σαρωνικόν.
ἔνθεν τις ἠχὼ χθόνιος ὡς βροντὴ Διὸς
βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φρικώδη κλύειν·
ὀρθὸν δὲ κρᾶτ' ἔστησαν οὖς τ' εἰς οὐρανὸν
ἵπποι· παρ' ἡμῖν δ' ἦν φόβος νεανικὸς
πόθεν ποτ' εἴη φθόγγος. ἐς δ' ἁλιρρόθους
ἀκτὰς ἀποβλέψαντες ἱρὸν εἴδομεν
κῦμ' οὐρανῷ στηρίζον, ὥστ' ἀφῃρέθη
Σκείρωνος ἀκτὰς ὄμμα τοὐμὸν εἰσορᾶν·
ἔκρυπτε δ' Ἰσθμὸν καὶ πέτραν Ἀσκληπιοῦ.
κἄπειτ' ἀνοιδῆσάν τε καὶ πέριξ ἀφρὸν
πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι
χωρεῖ πρὸς ἀκτάς, οὗ τέθριππος ἦν ὄχος.
αὐτῷ δὲ σὺν κλύδωνι καὶ τρικυμίᾳ
κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας,
οὗ πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος πληρουμένη
φρικώδες ἀντεφθέγξατ', εἰσορῶσι δὲ
κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο.
εὐθὺς δὲ πώλοις δεινὸς ἐμπίπτει φόβος·
καὶ δεσπότης μὲν ἱππικοῖσιν ἤθεσι
πολὺς ξυνοικῶν ἥρπασ' ἡνίας χεροῖν,
ἕλκει δὲ κώπην ὥστε ναυβάτης ἀνὴρ
ἱμᾶσιν ἐς τοὔπισθεν ἀρτήσας δέμας·
αἱ δ' ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις
βίᾳ φέρουσιν, οὔτε ναυκλήρου χερὸς
οὔθ' ἱπποδέσμων οὔτε κολλητῶν ὄχων
μεταστρέφουσαι. κεἰ μὲν ἐς τὰ μαλθακὰ
γαίας ἔχων οἴακας ἰθύνοι δρόμον,
προυφαίνετ' ἐς τοὔμπροσθεν, ὥστ' ἀναστρέφειν,
ταῦρος φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον·
εἰ δ' ἐς πέτρας φέροιντο μαργῶσαι φρένας,
σιγῇ πελάζων ἄντυγι ξυνείπετο,
ἐς τοῦθ' ἕως ἔσφηλε κἀνεχαίτισεν
ἁψῖδα πέτρῳ προσβαλὼν ὀχήματος.
ξύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα, σύριγγές τ' ἄνω
τροχῶν ἐπήδων ἀξόνων τ' ἐνήλατα.
αὐτὸς δ' ὁ τλήμων ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς
δεσμὸν δυσεξήνυστον ἕλκεται δεθείς,
σποδούμενος μὲν πρὸς πέτρας φίλον κάρα,
θραύων δὲ σάρκας, δεινὰ δ' ἐξαυδῶν κλύειν
"στῆτ', ὦ φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τεθραμμέναι,
μή μ' ἐξαλείψητ'. ὦ πατρὸς τάλαιν' ἀρά.
τίς ἄνδρ' ἄριστον βούλεται σῶσαι παρών;"
πολλοὶ δὲ βουληθέντες ὑστέρῳ ποδὶ
ἐλειπόμεσθα. χὠ μὲν ἐκ δεσμῶν λυθεὶς
τμητῶν ἱμάντων οὐ κάτοιδ' ὅτῳ τρόπῳ
πίπτει, βραχὺν δὴ βίοτον ἐμπνέων ἔτι·
ἵπποι δ' ἔκρυφθεν καὶ τὸ δύστηνον τέρας
ταύρου λεπαίας οὐ κάτοιδ' ὅποι χθονός.
δοῦλος μὲν οὖν ἔγωγε σῶν δόμων, ἄναξ,
ἀτὰρ τοσοῦτον οὐ δυνήσομαί ποτε
τὸν σὸν πιθέσθαι παῖδ' ὅπως ἐστὶν κακός,
οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθείη γένος
καὶ τὴν ἐν Ἴδῃ γραμμάτων πλήσειέ τις
πεύκην, ἐπεί νιν ἐσθλὸν ὄντ' ἐπίσταμαι.

ΧΟ. αἰαῖ. κέκρανται ξυμφορὰ νέων κακῶν,
οὐδ' ἔστι μοίρας τοῦ χρεών τ' ἀπαλλαγή.

ΘΗ. μίσει μὲν ἀνδρὸς τοῦ πεπονθότος τάδε
λόγοισιν ἥσθην τοῖσδε· νῦν δ' αἰδούμενος
θεούς τ' ἐκεῖνόν θ', οὕνεκ' ἐστὶν ἐξ ἐμοῦ,
οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ' οὔτ' ἐπάχθομαι κακοῖς.

ΕΞ. πῶς οὖν; κομίζειν, ἢ τί χρὴ τὸν ἄθλιον
δράσαντας ἡμᾶς σῇ χαρίζεσθαι φρενί;
φρόντιζ'· ἐμοῖς δὲ χρώμενος βουλεύμασιν
οὐκ ὠμὸς ἐς σὸν παῖδα δυστυχοῦντ' ἔσει.

ΘΗ. κομίζετ' αὐτόν, ὡς ἰδὼν ἐν ὄμμασι
τὸν τἄμ' ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι λέχη
λόγοις τ' ἐλέγξω δαιμόνων τε συμφοραῖς. [Κύπρι:

ΧΟ. σὺ τὰν θεῶν ἄκαμπτον φρένα καὶ βροτῶν ἄγεις,
ξὺν δ' ὁ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλὼν
ὠκυτάτῳ πτερῷ,
ποτᾶται δὲ γαῖαν εὐαχητόν θ' ἁλμυρὸν ἐπὶ πόντον.
θέλγει δ' Ἔρως, ᾧ μαινομέναν κραδίαν
πτανὸς ἐφορμάσῃ χρυσοφαής, φύσιν
ὀρεσκόων σκυλάκων
πελαγίων θ' ὅσα τε γᾶ τρέφει,
τὰν Ἅλιος αἰθομέναν δέρκεται
ἄνδρας τε· συμπάντων βασιληΐδα τιμάν,
Κύπρι, τῶνδε μόνα κρατύνεις.

ΑΡΤΕΜΙΣ.

σὲ τὸν εὐπατρίδαν Αἰγέως κέλομαι
παῖδ' ἐπακοῦσαι·
Λητοῦς δὲ κόρη σ' Ἄρτεμις αὐδῶ.
Θησεῦ, τί τάλας τοῖσδε συνήδει,
παῖδ' οὐχ ὁσίως σὸν ἀποκτείνας,
ψευδέσι μύθοις ἀλόχου πεισθεὶς
ἀφανῆ; φανερὰ δ' εἷλέν σ' ἄτη.
πῶς οὐχ ὑπὸ γῆς τάρταρα κρύπτεις
δέμας αἰσχυνθείς,
ἢ πτηνὸς ἄνω μεταβὰς βίοτον
πήματος ἔξω πόδα τοῦδ' ἀπέχεις;
ὡς ἐν γ' ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οὔ σοι
κτητὸν βιότου μέρος ἐστίν.
ἄκουε, Θησεῦ, σῶν κακῶν κατάστασιν·
καίτοι προκόψω γ' οὐδέν, ἀλγυνῶ δὲ σέ.

1195. ἐφ' ἅρματος VC. ὑφ' ἅρματος P. ἐφ' ἅρματι A et Havn. et schol. In M a m. pr. literis evanidis ἐφάσκομ, ex quo corrector ἐφάρματος vel ἐφάρματι fecit. Quorum nihil huic loco aptum est. ἀμφ' ἅρματι Hartungus. 1197. εὐθὺς] Pro εὐθὺ dictum metri caussa reprehendit Photius p. 32, 12. ut εὐθὺς Λυκείου in fabula Μεταλλῆς Pherecrati supposita, notatum ab Eratosthene. 1201. βροντὴ] φωνὴ P. 1203. ἐς] εἰς VP. 1206. ἱρὸν D.] ἱερὸν 1216. ἀντεφθέγξατ' M et Chr. P. 858. ἀντεφθέγγετ' ceteri. ἐμπίπτει] ἐνπίτνει M, sed ab eadem m. in ἐνπίπτει mutatum. 1219. ἱππικοῖσιν Valckenarius] ἱππικοῖς ἐν 1223. γνάθοις] γναθμοῖς MA. 1227. ἰθύνοι] εὐθύνοι MA. τοὔμπροσθεν] τὸ πρόσθεν MV. 1230. πέτρας] πέτραν A. 1234. In hunc versum desinit M. 1237. δυσεξήνυστον C et duo alii Flor. δυσεξήνυτον ceteri. 1238. πέτρας] πέτραις AB et Havn. 1239. ἐξαυδῶν] ἐξαυδᾷ Kirchhoffius.

1247. τέρας] κάρα PC. 1248. ὅποι] ὅπη V. ὅπου AC. ὅπως P. 1250. τοσοῦτον] γ' addunt APC. 1254. νιν V (?) A. μιν ceteri. 1255. συμφορὰ Elmsleius] συμφοραὶ 1259. τ' om. VA. 1266. 1267. inverso ordine VA. 1267. τ' om. VAC. 1270. ἀμφιβαλὼν] ἀμφιβάλλων Hartungus. 1272. δὲ γαῖαν Seidlerus] δ' (δ' om. V) ἐπὶ γαῖαν 1274. θέλγει] φλέγει (γρ. θέλγει) V. μαινομέναν καρδίαν Flor. unus. μαινομένᾳ κραδίᾳ (vel καρδίᾳ ut schol.) ceteri. 1275. πτανὸς] πανὸς Havn. et Flor. unus. ἐφορμάσῃ] ἐφαρμόσει pr. V. 1277. ὀρεσκόων] ὀρεσκώων VP. 1279. αἰθομέναν] αἰθόμενος PC et pr. V. 1280. συμπάντων D.] συμπάντων δὲ (vel τε vel γε) 1289. φανερὰ δ' εἷλέν σ' Dobraeus] φανερὰν δ' ἔσχες (ἔχεις (?) ἄτην ἄτη Dobraeus] ἄτην VPC. ἄταν ceteri. 1290. πῶς] πῶς δ' V et Flor. duo. 1293. τοῦδ' Wakefieldus] τόνδ' ἀπέχεις] ἀνέχεις VPC et superscr. A. 1294. ἐν γ'] ἐν pr. V et P. ἐν τ' A.

ἀλλ' ἐς τόδ' ἦλθον, παιδὸς ἐκδεῖξαι φρένα
τοῦ σοῦ δικαίαν, ὡς ὑπ' εὐκλείας θάνῃ,
καὶ σῆς γυναικὸς οἶστρον, ἢ τρόπον τινὰ
γενναιότητα· τῆς γὰρ ἐχθίστης θεῶν
ἡμῖν ὅσαισι παρθένειος ἡδονὴ
δηχθεῖσα κέντροις παιδὸς ἠράσθη σέθεν.
γνώμῃ δὲ νικᾶν τὴν Κύπριν πειρωμένη
τροφοῦ διώλετ' οὐχ ἑκοῦσα μηχαναῖς,
ἣ σῷ δι' ὅρκων παιδὶ σημαίνει νόσον.
ὁ δ', ὥσπερ οὖν δίκαιον, οὐκ ἐφέσπετο
λόγοισιν, οὐδ' αὖ πρὸς σέθεν κακούμενος
ὅρκων ἀφεῖλε πίστιν εὐσεβὴς γεγώς.
ἡ δ' εἰς ἔλεγχον μὴ πέσῃ φοβουμένη
ψευδεῖς γραφὰς ἔγραψε καὶ διώλεσε
δόλοισι σὸν παῖδ', ἀλλ' ὅμως ἔπεισέ σε.
ΘΗ. οἴμοι.
ΑΡ. δάκνει σε, Θησεῦ, μῦθος; ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος,
τοὐνθένδ' ἀκούσας ὡς ἂν οἰμώξῃς πλέον.
ἆρ' οἶσθα πατρὸς τρεῖς ἀρὰς σαφεῖς ἔχων,
ὧν τὴν μίαν παρεῖλες, ὦ κάκιστε σύ,
ἐς παῖδα τὸν σόν, ἐξὸν εἰς ἐχθρῶν τινα;
πατὴρ μὲν οὖν σοι πόντιος φρονῶν καλῶς
ἔδωχ' ὅσονπερ χρῆν, ἐπείπερ ᾔνεσεν·
σὺ δ' ἔν τ' ἐκείνῳ κἀν ἐμοὶ φαίνει κακός,
ὃς οὔτε πίστιν οὔτε μάντεων ὄπα
ἔμεινας, οὐδ' ἤλεγξας, οὐ χρόνῳ μακρῷ
σκέψιν παρέσχες, ἀλλὰ θᾶσσον ἤ σ' ἐχρῆν
ἀρὰς ἐφῆκας παιδὶ καὶ κατέκτανες.
ΘΗ. δέσποιν', ὀλοίμην. ΑΡ. δείν' ἔπραξας, ἀλλ' ὅμως
ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ τῶνδε συγγνώμης τυχεῖν·
Κύπρις γὰρ ἤθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε,
πληροῦσα θυμόν. θεοῖσι δ' ὧδ' ἔχει νόμος·
οὐδεὶς ἀπαντᾶν βούλεται προθυμίᾳ
τῇ τοῦ θέλοντος, ἀλλ' ἀφιστάμεσθ' ἀεί.
ἐπεὶ σάφ' ἴσθι, Ζῆνα μὴ φοβουμένη
οὐκ ἄν ποτ' ἦλθον ἐς τόδ' αἰσχύνης ἐγὼ
ὥστ' ἄνδρα πάντων φίλτατον βροτῶν ἐμοὶ
θανεῖν ἐᾶσαι. τὴν δὲ σὴν ἁμαρτίαν
τὸ μὴ εἰδέναι μὲν πρῶτον ἐκλύει κάκης·
ἔπειτα δ' ἡ θανοῦσ' ἀνάλωσεν γυνὴ
λόγων ἐλέγχους ὥστε σὴν πεῖσαι φρένα.
μάλιστα μέν νυν σοὶ τάδ' ἔρρωγεν κακά,
λύπη δὲ κἀμοί· τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ
θνῄσκοντας οὐ χαίρουσι· τούς γε μὴν κακοὺς
αὐτοῖς τέκνοισι καὶ δόμοις ἐξόλλυμεν.
ΧΟ. καὶ μὴν ὁ τάλας ὅδε δὴ στείχει
σάρκας νεαρὰς
ξανθόν τε κάρα διαλυμανθείς.
ὦ πόνος οἴκων, οἷον ἐκράνθη
δίδυμον μελάθροις
πένθος θεόθεν καταληπτόν.
ΙΠ. αἰαῖ αἰαῖ,
δύστηνος ἐγώ, πατρὸς ἐξ ἀδίκου
χρησμοῖς ἀδίκοις διελυμάνθην.
ἀπόλωλα τάλας, οἴμοι μοι.
διά μου κεφαλῆς ᾄσσουσ' ὀδύναι,
κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος.
σχές, ἀπειρηκὸς σῶμ' ἀναπαύσω.
ἐή.
ὦ στυγνὸν ὄχημ' ἵππειον, ἐμῆς
βόσκημα χερός,
διά μ' ἔφθειρας, κατὰ δ' ἔκτεινας.
φεῦ φεῦ· πρὸς θεῶν ἀτρέμας, δμῶες,
χροὸς ἑλκώδους ἅπτεσθε χεροῖν.
τίς ἐφέστηκεν δεξιὰ πλευροῖς;
πρόσφορά μ' αἴρετε, σύντονα δ' ἕλκετε
τὸν κακοδαίμονα καὶ κατάρατον
πατρὸς ἀμπλακίαις. Ζεῦ Ζεῦ, τάδ' ὁρᾷς;
ὅδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ καὶ θεοσέπτωρ,
ὅδ' ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερσχὼν
προῦπτον ἐς Ἅιδην στείχω κατὰ γῆς
ὀλέσας βίοτον,
μόχθους δ' ἄλλως τῆς εὐσεβίας
εἰς ἀνθρώπους ἐπόνησα.
αἰαῖ αἰαῖ·
καὶ νῦν ὀδύνα μ' ὀδύνα βαίνει·
μέθετέ με τὸν τάλανα·
καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι. [τόμου
προσαπόλλυτέ μ' ὄλλυτε τὸν δυσδαίμονά μ'· ἀμφι-
λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι,
διά τ' εὐνᾶσαι τὸν ἐμὸν βίοτον.
ὦ πατρὸς ἐμοῦ δύστανος ἀρά,
μιαιφόνων τε συγγόνων,
παλαιῶν προγεννητόρων
ἐξορίζεται κακόν, οὐδὲ μέλλει, [κακῶν;
ἔμολέ τ' ἐπ' ἐμὲ τί ποτε τὸν οὐδὲν ὄντ' ἐπαίτιον
ἰώ μοί μοι, τί φῶ;
πῶς ἀπαλλάξω βιοτὰν
ἐμὰν τοῦδ' ἀναλγήτου πάθους;
εἴθε με κοιμίσειε τὸν δυσδαίμονα
Ἅιδου μέλαινα νύκτερός τ' ἀνάγκα.
ΑΡ. ὦ τλῆμον, οἵᾳ ξυμφορᾷ ξυνεζύγης·
τὸ δ' εὐγενές σε τῶν φρενῶν ἀπώλεσεν.
ΙΠ. ἔα.
ὦ θεῖον ὀδμῆς πνεῦμα· καὶ γὰρ ἐν κακοῖς
ὢν ᾐσθόμην σου κἀνεκουφίσθην δέμας·
ἔστ' ἐν τόποισι τοισίδ' Ἄρτεμις θεά.
ΑΡ. ὦ τλῆμον, ἔστι, σοί γε φιλτάτη θεῶν.
ΙΠ. ὁρᾷς με, δέσποιν', ὡς ἔχω, τὸν ἄθλιον;
ΑΡ. ὁρῶ· κατ' ὄσσων δ' οὐ θέμις βαλεῖν δάκρυ.
ΙΠ. οὐκ ἔστι σοι κυναγὸς οὐδ' ὑπηρέτης.
ΑΡ. οὐ δῆτ'· ἀτάρ μοι προσφιλής γ' ἀπόλλυσαι.
ΙΠ. οὐδ' ἱππονώμας οὐδ' ἀγαλμάτων φύλαξ.
ΑΡ. Κύπρις γὰρ ἡ πανοῦργος ὧδ' ἐμήσατο.
ΙΠ. ᾤμοι. φρονῶ δὴ δαίμον' ἥ μ' ἀπώλεσε.
ΑΡ. τιμῆς ἐμέμφθη, σωφρονοῦντι δ' ἤχθετο.

1299. ὑπ'] ἐπ' Reiskius. θάνῃ] θάνοι PC. 1303. δηχθεῖσα] δμηθεῖσα Weilius. 1307. οὖν δίκαιον P. ὢν δίκαιος VA. ἐφέσπετο] ἐπέσπετο PC. ἐφείπετο A. 1311. ἔγραψε] ἔτευξε A. 1313. οἴμοι] Quinquies repetitum αἶ addit Havn. 1315. σαφεῖς ἔχων] ἔχων σαφεῖς A. 1317. ἐχθρῶν V a m. sec. ἐχθρόν ceteri. 1319. χρῆν] ἐχρῆν VA. 1321. μάντεων] μάντεως Eustath. p. 488. 1322. οὐδ'] οὐκ A. 1323. σκέψιν παρέσχες VA. σκέψιν γ' (τ' a correctore P) ἔνειμας PC. σκέψιν ἔνειμας Eustath. p. 488. 1324. ἐφῆκας Havn. ἀφῆκας ceteri. 1326. ἔτ' ἔστι] ἔνεστι A. 1327. τάδε] τόδε VA. 1349. δύστηνος V. δύστανος ceteri.

1352. κεφαλῆς D.] κεφαλᾶς 1354. ἐή D.] ἒ ἒ P. ἒ ἒ alii: om. A et Havn. et recte fortasse. 1360. ἐφέστηκεν δεξιὰ] ἐφέστηκ' ἐνδέξια A. ἐφέστηκεν δεξιόπλευρος Hermannus. 1365. ὑπερσχὼν Valckenarius] ὑπερέχων 1366. Ἅιδην V. ᾅδαν alii. κατὰ γῆς Havn. κατὰ γᾶς AB. κατ' ἄκρας vel κατάκρας P et cum γρ. κατὰ γᾶς V. 1372. με om. PC. τὸν additum ex Paris. uno recenti. 1375. δυσδαίμονά μ' Marklandus] δυσδαίμον' 1378. δύστανος] δύστηνος P. 1384. Alterum μοι om. V. In A ὤμοι μοι: quod fortasse praeferendum, quum dochmium praebeat. 1385—1387. Suspecta horum versuum scriptura propter metra parum probabilia. 1389. οἵᾳ συμφορᾷ] οἵαις συμφοραῖς VA. Illud Chr. P. 803. 1390. ἀπώλεσεν VAB. διώλεσεν PC. 1393. τόποισι VA. δόμοισι P aliique.

ΙΠ. τρεῖς ὄντας ἡμᾶς ὤλεσ', ᾔσθημαι, μία.
ΑΡ. πατέρα τε καὶ σὲ καὶ τρίτην ξυνάορον.
ΙΠ. ᾤμωξα τοίνυν καὶ πατρὸς δυσπραξίας.
ΑΡ. ἐξηπατήθη δαίμονος βουλεύμασιν.
ΙΠ. ὦ δυστάλας σὺ τῆσδε συμφορᾶς, πάτερ.
ΘΗ. ὄλωλα, τέκνον, οὐδέ μοι χάρις βίου.
ΙΠ. στένω σὲ μᾶλλον ἢ 'μὲ τῆς ἁμαρτίας.
ΘΗ. εἰ γὰρ γενοίμην, τέκνον, ἀντὶ σοῦ νεκρός.
ΙΠ. ὦ δῶρα πατρὸς σοῦ Ποσειδῶνος πικρά.
ΘΗ. ὡς μήποτ' ἐλθεῖν ὤφελ' ἐς τοὐμὸν στόμα.
ΙΠ. τί δ'; ἔκτανές τἄν μ', ὡς τότ' ἦσθ' ὠργισμένος.
ΘΗ. δόξης γὰρ ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι.
ΙΠ. φεῦ.
εἴθ' ἦν ἀραῖον δαίμοσιν βροτῶν γένος.
ΑΡ. ἔασον· οὐ γὰρ οὐδὲ γῆς ὑπὸ ζόφῳ
θεᾶς ἄτιμοι Κύπριδος ἐκ προθυμίας
ὀργαὶ κατασκήψουσιν ἐς τὸ σὸν δέμας,
σῆς εὐσεβείας κἀγαθῆς φρενὸς χάριν.
ἐγὼ γὰρ αὐτῆς ἄλλον ἐξ ἐμῆς χερὸς
ὃς ἂν μάλιστα φίλτατος κυρῇ βροτῶν
τόξοις ἀφύκτοις τοῖσδε τιμωρήσομαι.
σοὶ δ', ὦ ταλαίπωρ', ἀντὶ τῶνδε τῶν κακῶν
τιμὰς μεγίστας ἐν πόλει Τροιζηνίᾳ
δώσω· κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων πάρος
κόμας κεροῦνταί σοι, δι' αἰῶνος μακροῦ
πένθη μέγιστα δακρύων καρπουμένῳ.
ἀεὶ δὲ μουσοποιὸς ἐς σὲ παρθένων
ἔσται μέριμνα, κοὐκ ἀνώνυμος πεσὼν
ἔρως ὁ Φαίδρας ἐς σὲ σιγηθήσεται.
σὺ δ', ὦ γεραιοῦ τέκνον Αἰγέως, λαβὲ
σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλαισι καὶ προσέλκυσαι·
ἄκων γὰρ ὤλεσάς νιν· ἀνθρώποισι δὲ
θεῶν διδόντων εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.
καὶ σοὶ παραινῶ πατέρα μὴ στυγεῖν σέθεν,
Ἱππόλυτ'· ἔχεις γὰρ μοῖραν ᾗ διεφθάρης.
καὶ χαῖρ'· ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοὺς ὁρᾶν,
οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς·
ὁρῶ δέ σ' ἤδη τοῦδε πλησίον κακοῦ.
ΙΠ. χαίρουσα καὶ σὺ στεῖχε, παρθέν' ὀλβία·
μακρὰν δὲ λείπεις ῥᾳδίως ὁμιλίαν.
λύω δὲ νεῖκος πατρὶ χρῃζούσης σέθεν·
καὶ γὰρ πάροιθε σοῖς ἐπειθόμην λόγοις.
αἰαῖ· κατ' ὄσσων κιγχάνει μ' ἤδη σκότος.
λαβοῦ, πάτερ, μου, καὶ κατόρθωσον δέμας.
ΘΗ. ὤμοι, τέκνον, τί δρᾷς με τὸν δυσδαίμονα;
ΙΠ. ὄλωλα, καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας.
ΘΗ. ἦ τὴν ἐμὴν ἄναγνον ἐκλιπὼν χέρα:
ΙΠ. οὐ δῆτ', ἐπεί σε τοῦδ' ἐλευθερῶ φόνου.
ΘΗ. τί φῄς; ἀφίης αἵματός μ' ἐλεύθερον;
ΙΠ. τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν μαρτύρομαι.
ΘΗ. ὦ φίλταθ', ὡς γενναῖος ἐκφαίνει πατρί.
ΙΠ. ὦ χαῖρε καὶ σύ, χαῖρε πολλά μοι, πάτερ.
ΘΗ. ὤμοι φρενὸς σῆς εὐσεβοῦς τε κἀγαθῆς.
ΙΠ. τοιῶνδε παίδων γνησίων εὔχου τυχεῖν.
ΘΗ. μή νυν προδῷς με, τέκνον, ἀλλὰ καρτέρει.
ΙΠ. κεκαρτέρηται τἄμ'· ὄλωλα γάρ, πάτερ·
κρύψον δέ μου πρόσωπον ὡς τάχος πέπλοις.
ΘΗ. ὦ κλείν' Ἀθηνῶν Παλλάδος θ' ὁρίσματα,
οἵου στερήσεσθ' ἀνδρός. ὦ τλήμων ἐγώ·
ὡς πολλά, Κύπρι, σῶν κακῶν μεμνήσομαι.
ΧΟ. κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσι πολίταις
ἦλθεν ἀέλπτως.
πολλῶν δακρύων ἔσται πίτυλος·
τῶν γὰρ μεγάλων ἀξιοπενθεῖς
φῆμαι μᾶλλον κατέχουσιν.

1403. μία Valckenarius] Κύπρις libri. In C interpolatum ὤλεσεν μία Κύπρις· 1404. τε] γε Kirchhoffius. 1416. ζόφῳ AB. ζόφον ceteri. 1417. θεᾶς ἄτιμοι] θεοῖς ἄτιμον Weilius. 1419. Hic versus ex v. 1454. confictus videbatur Valckenario. Utitur eo Chr. P. 822. 1427. καρπουμένῳ Valckenarius] καρπούμεναι 1431. λαβὲ] λαβοῦ Havn.

1437. φθιτοὺς] νεκροὺς VA. 1441. λείπεις] λείποις Havn. 1442. λύω] λύσω A. 1444. κιγχάνει Porsonus] κιχάνει 1448. χέρα] φρένα APC et correctus V.

1450. ἀφίης] ἀφήσεις VAB. 1453. ὦ χαῖρε καὶ σὺ] καὶ non habet quo referatur: unde Nauckius Stud. Eurip. 2. p. 46. ὦ χαῖρε καὶ ζῆ coniecit, quod non commendatur verbis proximis χαῖρε πολλά —. Fortasse igitur duo ante hunc versum versus exciderunt, alter Hippolyti, alter Thesei: quae Kirchhoffii coniectura est.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.	ΠΗΛΕΥΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.	ΤΡΟΦΟΣ.
ΧΟΡΟΣ.	ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΕΡΜΙΟΝΗ.	ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.	ΘΕΤΙΣ.
ΜΟΛΟΣΣΟΣ.	

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

I. Νεοπτόλεμος ἐν Τροίᾳ γέρας λαβὼν τὴν Ἀνδρομάχην, τὴν τοῦ Ἕκτορος γυναῖκα, παῖδα ἔτεκεν ἐξ αὐτῆς τὸν Μολοττόν· ὕστερον δὲ ἐπέγημεν Ἑρμιόνην τὴν Μενελάου θυγατέρα. δίκας δὲ πρότερον ᾐτηκὼς τῆς Ἀχιλλέως ἀναιρέσεως τὸν ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνα πάλιν ἀπῆλθεν ἐπὶ τὸ χρηστήριον μετανοήσας, ἵνα τὸν θεὸν ἐξιλάσηται. Ζηλοτύπως δ' ἔχουσα πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην ἡ βασιλὶς ἐβουλεύετο κατ' αὐτῆς θάνατον μεταπεμψαμένη τὸν Μενέλαον· ἡ δὲ τὸ παιδίον μὲν ὑπεξέθηκεν, αὐτὴ δὲ κατέφυγεν ἐπὶ τὸ ἱερὸν τῆς Θέτιδος. οἱ δὲ περὶ τὸν Μενέλαον καὶ τὸ παιδίον ἀνεῦρον καὶ ἐκείνην ἀπατήσαντες ἤγειραν· καὶ σφάττειν μέλλοντες ἀμφοτέρους ἐκωλύθησαν Πηλέως ἐπιφανέντος. Μενέλαος μὲν οὖν ἀπῆλθεν εἰς Σπάρτην, Ἑρμιόνη δὲ μετενόησεν εὐλαβηθεῖσα τὴν παρουσίαν τοῦ Νεοπτολέμου. παραγενόμενος δὲ ὁ Ὀρέστης ταύτην μὲν ἀνήγαγε πείσας, Νεοπτολέμῳ δὲ ἐπεβούλευσεν· ὃν καὶ φονευθέντα παρῆσαν οἱ φέροντες. Πηλεῖ δὲ μέλλοντι τὸν νεκρὸν θρηνεῖν Θέτις ἐπιφανεῖσα τοῦτον μὲν ἐπέταξεν ἐν Δελφοῖς θάψαι, τὴν δὲ Ἀνδρομάχην εἰς Μολοσσοὺς ἀποστεῖλαι μετὰ τοῦ παιδός, αὐτὸν δὲ ἀθανασίαν προσδέχεσθαι. τυχὼν δὲ ταύτης εἰς Μακάρων νήσους ᾤκησεν.

II. Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος κεῖται ἐν Φθίᾳ, ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ Φθιωτίδων γυναικῶν· προλογίζει δὲ Ἀνδρομάχη. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν δευτέρων· ὁ πρόλογος σαφῶς καὶ εὐλόγως εἰρημένος· ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐλεγεῖα τὰ ἐν τῷ θρήνῳ τῆς Ἀνδρομάχης. ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει ῥῆσις Ἑρμιόνης τὸ βασιλικὸν ἐμφαίνουσα, καὶ ὁ πρὸς Ἀνδρομάχην λόγος οὐ κακῶς ἔχων· εὖ δὲ καὶ ὁ Πηλεὺς ὁ τὴν Ἀνδρομάχην ἀφελόμενος.

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις,
ὅθεν ποθ' ἕδνων ξὺν πολυχρύσῳ χλιδῇ
Πριάμου τύραννον ἑστίαν ἀφικόμην,
δάμαρ δοθεῖσα παιδοποιὸς Ἕκτορι,
ζηλωτὸς ἔν γε τῷ πρὶν Ἀνδρομάχη χρόνῳ,
νῦν δ', εἴ τις ἄλλη, δυστυχεστάτη γυνή·
ἥτις πόσιν μὲν Ἕκτορ' ἐξ Ἀχιλλέως
θανόντ' ἐσεῖδον, παῖδά θ' ὃν τίκτω πόσει
ῥιφθέντα πύργων Ἀστυάνακτ' ἀπ' ὀρθίων,
ἐπεὶ τὸ Τροίας εἷλον Ἕλληνες πέδον,
αὐτὴ δὲ δούλη, τῶν ἐλευθερωτάτων
οἴκων νομισθεῖσ', Ἑλλάδ' εἰσαφικόμην,
τῷ νησιώτῃ Νεοπτολέμῳ δορὸς γέρας
δοθεῖσα λείας Τρωικῆς ἐξαίρετον.
Φθίας δὲ τῆσδε καὶ πόλεως Φαρσαλίας
ξύγχορτα ναίω πεδί', ἵν' ἡ θαλασσία
Πηλεῖ ξυνῴκει χωρὶς ἀνθρώπων Θέτις
φεύγουσ' ὅμιλον· Θεσσαλὸς δέ νιν λεὼς
Θετίδειον αὐδᾷ θεᾶς χάριν νυμφευμάτων.
ἔνθ' οἶκον ἔσχε τόνδε παῖς Ἀχιλλέως,
Πηλέα δ' ἀνάσσειν γῆς ἐᾷ Φαρσαλίας,
ζῶντος γέροντος σκῆπτρον οὐ θέλων λαβεῖν.
κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον,
πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδί, δεσπότῃ δ' ἐμῷ.
καὶ πρὶν μὲν ἐν κακοῖσι κειμένην ὅμως
ἐλπίς μ' ἀεὶ προῆγε σωθέντος τέκνου
ἀλκήν τιν' εὑρεῖν κἀπικούρησιν κακῶν·
ἐπεὶ δὲ τὴν Λάκαιναν Ἑρμιόνην γαμεῖ
τοὐμὸν παρώσας δεσπότης δοῦλον λέχος,
κακοῖς πρὸς αὐτῆς σχετλίοις ἐλαύνομαι·
λέγει γὰρ ὥς νιν φαρμάκοις κεκρυμμένοις
τίθημ' ἄπαιδα καὶ πόσει μισουμένην,
αὐτὴ δὲ ναίειν οἶκον ἀντ' αὐτῆς θέλω
τόνδ', ἐκβαλοῦσα λέκτρα τἀκείνης βίᾳ·
ἁγὼ τὸ πρῶτον οὐχ ἑκοῦσ' ἐδεξάμην,
νῦν δ' ἐκλέλοιπα· Ζεὺς τάδ' εἰδείη μέγας,
ὡς οὐχ ἑκοῦσα τῷδ' ἐκοινώθην λέχει.
ἀλλ' οὔ σφε πείθω, βούλεται δέ με κτανεῖν,
πατήρ τε θυγατρὶ Μενέλεως ξυνδρᾷ τάδε.
καὶ νῦν κατ' οἴκους ἔστ' ἀπὸ Σπάρτης μολὼν
ἐπ' αὐτὸ τοῦτο· δειματουμένη δ' ἐγὼ
δόμων πάροικον Θέτιδος εἰς ἀνάκτορον
θάσσω τόδ' ἐλθοῦσ', ἤν με κωλύσῃ θανεῖν·
Πηλεύς τε γάρ νιν ἔκγονοί τε Πηλέως
σέβουσιν, ἑρμήνευμα Νηρῇδος γάμων.
ὃς δ' ἔστι παῖς μοι μόνος, ὑπεκπέμπω λάθρα
ἄλλους ἐς οἴκους, μὴ θάνῃ φοβουμένη.
ὁ γὰρ φυτεύσας αὐτὸν οὔτ' ἐμοὶ πάρα
προσωφελῆσαι παιδί τ' οὐδέν ἐστ', ἀπὼν
Δελφῶν κατ' αἶαν, ἔνθα Λοξίᾳ δίκην
δίδωσι μανίας, ᾗ ποτ' ἐς Πυθὼ μολὼν
ᾔτησε Φοῖβον πατρὸς οὗ 'κτίνειν δίκην,
εἴ πως τὰ πρόσθε σφάλματ' ἐξαιτούμενος
θεὸν παράσχοιτ' ἐς τὸ λοιπὸν εὐμενῆ.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

δέσποιν', ἐγώ τοι τοὔνομ' οὐ φεύγω τόδε
καλεῖν σ', ἐπείπερ καὶ κατ' οἶκον ἠξίουν
τὸν σόν, τὸ Τροίας ἡνίκ' ᾠκοῦμεν πέδον·
εὔνους δὲ καὶ σοὶ ζῶντί τ' ἦν τῷ σῷ πόσει,
καὶ νῦν φέρουσά σοι νέους ἥκω λόγους,
φόβῳ μέν, εἴ τις δεσποτῶν αἰσθήσεται,
οἴκτῳ δὲ τῷ σῷ· δεινὰ γὰρ βουλεύεται
Μενέλαος ἐς σὲ παῖς θ', ἅ σοι φυλακτέα.

ΑΝ. ὦ φιλτάτη ξύνδουλε, σύνδουλος γὰρ εἶ
τῇ πρόσθ' ἀνάσσῃ τῇδε, νῦν δὲ δυστυχεῖ,
τί δρῶσι; ποίας μηχανὰς πλέκουσιν αὖ,
κτεῖναι θέλοντες τὴν παναθλίαν ἐμέ;
ΘΕΡ. τὸν παῖδά σου μέλλουσιν, ὦ δύστηνε σύ,
κτείνειν, ὃν ἔξω δωμάτων ὑπεξέθου.
ΑΝ. οἴμοι· πέπυσται τὸν ἐμὸν ἔκθετον γόνον·
πόθεν ποτ'; ὦ δύστηνος, ὡς ἀπωλόμην.
ΘΕΡ. οὐκ οἶδ', ἐκείνων δ' ᾐσθόμην ἐγὼ τάδε·
φροῦδος δ' ἐπ' αὐτὸν Μενέλεως δόμων ἄπο.
ΑΝ. ἀπωλόμην ἄρ'· ὦ τέκνον, κτενοῦσί σε
δισσοὶ λαβόντες γῦπες. ὁ δὲ κεκλημένος
πατὴρ ἔτ' ἐν Δελφοῖσι τυγχάνει μένων.
ΘΕΡ. δοκῶ γὰρ οὐκ ἂν ὧδέ σ' ἂν πράσσειν κακῶς
κείνου παρόντος· νῦν δ' ἔρημος εἶ φίλων.
ΑΝ. οὐδ' ἀμφὶ Πηλέως ἦλθεν, ὡς ἥξοι, φάτις;
ΘΕΡ. γέρων ἐκεῖνος ὥστε σ' ὠφελεῖν παρών.
ΑΝ. καὶ μὴν ἔπεμψ' ἐπ' αὐτὸν οὐχ ἅπαξ μόνον.
ΘΕΡ. μῶν οὖν δοκεῖς σοῦ φροντίσαι τιν' ἀγγέλων;
ΑΝ. πόθεν; θέλεις οὖν ἄγγελος σύ μοι μολεῖν;
ΘΕΡ. τί δῆτα φήσω χρόνιος οὖσ' ἐκ δωμάτων;
ΑΝ. πολλὰς ἂν εὕροις μηχανάς· γυνὴ γὰρ εἶ.
ΘΕΡ. κίνδυνος· Ἑρμιόνη γὰρ οὐ σμικρὰ φύλαξ.
ΑΝ. ὁρᾷς; ἀπαυδᾷς ἐν κακοῖς φίλοισι σοῖς.
ΘΕΡ. οὐ δῆτα· μηδὲν τοῦτ' ὀνειδίσῃς ἐμοί.
ἀλλ' εἶμ', ἐπεί τοι κοὐ περίβλεπτος βίος
δούλης γυναικός, ἤν τι καὶ πάθω κακόν.
ΑΝ. χώρει νυν· ἡμεῖς δ', οἷσπερ ἐγκείμεσθ' ἀεὶ
θρήνοισι καὶ γόοισι καὶ δακρύμασι,
πρὸς αἰθέρ' ἐκτενοῦμεν· ἐμπέφυκε γὰρ
γυναιξὶ τέρψις τῶν παρεστώτων κακῶν
ἀνὰ στόμ' ἀεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν.
πάρεστι δ' οὐχ ἕν, ἀλλὰ πολλά μοι στένειν,
πόλιν πατρῴαν, τὸν θανόντα θ' Ἕκτορα,
στερρόν τε τὸν ἐμὸν δαίμον', ᾧ ξυνεζύγην,
δούλειον ἦμαρ ἐσπεσοῦσ' ἀναξίως.
χρὴ δ' οὔποτ' εἰπεῖν οὐδέν' ὄλβιον βροτῶν,
πρὶν ἂν θανόντος τὴν τελευταίαν ἴδῃς
ὅπως περάσας ἡμέραν ἥξει κάτω.
Ἰλίῳ αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλά τιν' ἄταν
ἀγάγετ' εὐναίαν ἐς θαλάμους Ἑλέναν.

---

7. ἐμοῦ πέφυκεν ἢ γενήσεταί ποτε.

De codicibus huius fabulae idem dicendum quod de Medea et Hippolyto supra diximus.

1. πόλις] πτόλι MAB. πόλι C et Flor. duo. 6. εἴ τις] οὔτις V (sed εἴ τις a m. sec.) et C. Antiquiorum codicum vitium νῦν δή τίς annotavit schol. ad v. 7. ἐμοῦ πέφυκεν ἢ γενήσεταί ποτε: οἱ ὑποκριταὶ τὸν ἴαμβον προσέθηκαν ὑπονοήσαντες εἶναι τὴν γραφὴν δή τίς, ἵν' ᾖ οὕτως, "νῦν δή τίς ἄλλη", καὶ ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ τὸ δυστυχεστάτη φασίν. 9. θ'] δ' V.

10. ῥιφθέντα PC. ῥιφέντα ceteri. 25. δ' Elmsleius] τ' 27. προῆγε Matthiae] προσῆγε 52. ᾗ Reiskius] ἣν 53. 'κτίνειν Hermannus] κτείνει MV. τίνει AP.

59. δὲ καὶ] δ' ἀεὶ Hartungus. 63. παῖς θ'] παῖδά θ' V. παῖδ' B. 69. κτείνειν] κτανεῖν Nauckius. 70. πέπυσται] πέπυσθον Nauckius, nulla post γόνον interpunctione. 80. γέρων] γ' addit C. 83. θέλεις οὖν] θέλοις οὖν C: recte, si οὖν in ἂν mutetur, ut monuit Hermannus. σύ μοι μολεῖν] μολεῖν σύ μοι BPC. 89. κοὐ] Schol. κατ' ἐνίους γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ οὐ, καὶ περίβλεπτος, ὥστε ἐν εἰρωνείᾳ τοὐναντίον λέγεσθαι. 94. τέρψις] Sic etiam apud Stobaeum 73, 17. Requiritur accusativus quem verbum ἔχειν regat, qualis est ἄλγος, quod coniecit Hartungus. Inepte scholiasta genitivum τῶν — κακῶν pro τὰ κακὰ positum esse ait vel τέρψις accusativum esse Ionicum pro τέρψεις, quod si voluisset Euripides, τέρψιν potius scribere debuisset.

ἇς ἕνεκ', ὦ Τροία, δορὶ καὶ πυρὶ δηιάλωτον
εἷλέ σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης
καὶ τὸν ἐμὸν μελέας πόσιν Ἕκτορα, τὸν περὶ τείχη
εἵλκυσε διφρεύων παῖς ἁλίας Θέτιδος·
αὐτὰ δ' ἐκ θαλάμων ἀγόμαν ἐπὶ θῖνα θαλάσσας
δουλοσύναν στυγερὰν ἀμφιβαλοῦσα κάρᾳ.
πολλὰ δὲ δάκρυά μοι κατέβα χροός, ἁνίκ' ἔλειπον
ἄστυ τε καὶ θαλάμους καὶ πόσιν ἐν κονίαις.
ὤμοι ἐγὼ μελέα, τί μ' ἐχρῆν ἔτι φέγγος ὁρᾶσθαι,
Ἑρμιόνας δούλαν; ἇς ὕπο τειρομένα
πρὸς τόδ' ἄγαλμα θεᾶς ἱκέτις περὶ χεῖρε βαλοῦσα
τάκομαι, ὡς πετρίνα πιδακόεσσα λιβάς.

ΧΟΡΟΣ.

ὦ γύναι, ἃ Θέτιδος δάπεδον καὶ ἀνάκτορα θάσσεις
δαρὸν οὐδὲ λείπεις,
Φθιὰς ὅμως ἔμολον ποτὶ σὰν Ἀσιήτιδα γένναν,
εἴ τί σοι δυναίμαν
ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων τεμεῖν,
οἳ σὲ καὶ Ἑρμιόναν ἔριδι στυγερᾷ ξυνέκλησαν
τλάμον' ἀμφὶ λέκτρων
διδύμων ἐπίκοινον ἐοῦσαν
ἀμφὶ παῖδ' Ἀχιλλέως.
γνῶθι τύχαν, λόγισαι τὸ παρὸν κακόν, εἰς ὅπερ ἥκεις·
δεσπόταις ἁμιλλᾷ
Ἰλιὰς οὖσα κόρα Λακεδαίμονος ἐκγενέταισι;
λεῖπε δεξίμηλον
δόμον τᾶς ποντίας θεοῦ. τί σοι
καιρὸς ἀτυζομένᾳ δέμας αἰκέλιον καταλείβειν
δεσποτῶν ἀνάγκαις;
τὸ κρατοῦν δέ σ' ἔπεισι. τί μόχθον
οὐδὲν οὖσα μοχθεῖς;
ἀλλ' ἴθι λεῖπε θεᾶς Νηρηίδος ἀγλαὸν ἕδραν,
γνῶθι δ' οὖσ' ἐπὶ ξένας
δμωὶς, ἐπ' ἀλλοτρίας
πόλεος, ἔνθ' οὐ φίλων τιν' εἰσορᾷς
σῶν, ὦ δυστυχεστάτα,
ὦ παντάλαινα νύμφα.
οἰκτροτάτα γὰρ ἔμοιγ' ἔμολες, γύναι Ἰλιάς, οἴκους·
δεσποτῶν δ' ἐμῶν φόβῳ
ἀσυχίαν ἄγομεν·
τὸ δὲ σὸν οἴκτῳ φέρουσα τυγχάνω,
μὴ παῖς τᾶς Διὸς κόρας
σοί μ' εὖ φρονοῦσαν εἰδῇ.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

κόσμον μὲν ἀμφὶ κρατὶ χρυσέας χλιδῆς
στολμόν τε χρωτὸς τόνδε ποικίλων πέπλων,
οὐ τῶν Ἀχιλλέως οὐδὲ Πηλέως ἄπο
δόμων ἀπαρχὰς δεῦρ' ἔχουσ' ἀφικόμην,
ἀλλ' ἐκ Λακαίνης Σπαρτιάτιδος χθονὸς
Μενέλαος ἡμῖν ταῦτα δωρεῖται πατὴρ
πολλοῖς ξὺν ἕδνοις, ὥστ' ἐλευθεροστομεῖν.
ὑμᾶς μὲν οὖν τοῖσδ' ἀνταμείβομαι λόγοις·
σὺ δ' οὖσα δούλη καὶ δορίκτητος γυνὴ
δόμους κατασχεῖν ἐκβαλοῦσ' ἡμᾶς θέλεις
τούσδε, στυγοῦμαι δ' ἀνδρὶ φαρμάκοισι σοῖς,
νηδὺς δ' ἀκύμων διὰ σέ μοι διόλλυται·
δεινὴ γὰρ Ἠπειρῶτις ἐς τὰ τοιάδε
ψυχὴ γυναικῶν· ὧν ἐπισχήσω σ' ἐγώ,
κοὐδέν σ' ὀνήσει δῶμα Νηρῇδος τόδε,
οὐ βωμὸς οὐδὲ ναός, ἀλλὰ κατθανεῖ.
ἢν δ' οὖν βροτῶν τίς σ' ἢ θεῶν σῶσαι θέλῃ,
δεῖ σ' ἀντὶ τῶν πρὶν ὀλβίων φρονημάτων
πτῆξαι ταπεινήν, προσπεσεῖν τ' ἐμὸν γόνυ,
σαίρειν τε δῶμα τοὐμὸν ἐκ χρυσηλάτων
τευχέων χερὶ σπείρουσαν Ἀχελῴου δρόσον,
γνῶναί θ' ἵν' εἶ γῆς. οὐ γάρ ἐσθ' Ἕκτωρ τάδε,
οὐ Πρίαμος, οὐδὲ Τρῳάς, ἀλλ' Ἑλλὰς πόλις.
ἐς τοῦτο δ' ἥκεις ἀμαθίας, δύστηνε σύ,
ἣ παιδὶ πατρός, ὃς σὸν ὤλεσεν πόσιν,
τολμᾷς ξυνεύδειν καὶ τέκν' αὐθέντου πάρα
τίκτειν. τοιοῦτον πᾶν τὸ βάρβαρον γένος·
πατήρ τε θυγατρὶ παῖς τε μητρὶ μίγνυται
κόρη τ' ἀδελφῷ, διὰ φόνου δ' οἱ φίλτατοι
χωροῦσι, καὶ τῶνδ' οὐδὲν ἐξείργει νόμος.
ἃ μὴ παρ' ἡμᾶς ἔσφερ'· οὐδὲ γὰρ καλὸν
δυοῖν γυναικοῖν ἄνδρ' ἕν' ἡνίας ἔχειν,
ἀλλ' ἐς μίαν βλέποντες εὐναίαν Κύπριν
στέργουσιν, ὅστις μὴ κακῶς οἰκεῖν θέλει.
ΧΟ. ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν ἔφυ
καὶ ξυγγάμοισι δυσμενὲς μάλιστ' ἀεί.
ΑΝ. φεῦ φεῦ.
κακόν γε θνητοῖς τὸ νέον, ἔν τε τῷ νέῳ
τὸ μὴ δίκαιον ὅστις ἀνθρώπων ἔχει.
ἐγὼ δὲ ταρβῶ μὴ τὸ δουλεύειν μέ σοι
λόγων ἀπώσῃ πόλλ' ἔχουσαν ἔνδικα,
ἢν δ' αὖ κρατήσω, μὴ 'πὶ τῷδ' ὄφλω βλάβην·
οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα τοὺς κρείσσους λόγους
πικρῶς φέρουσι τῶν ἐλασσόνων ὕπο·
ὅμως δ' ἐμαυτὴν οὐ προδοῦσ' ἁλώσομαι.
εἴπ', ὦ νεᾶνι, τῷ σ' ἐχεγγύῳ λόγῳ
πεισθεῖσ' ἀπωθῶ γνησίων νυμφευμάτων;
ὡς τῆς Λακαίνης ἡ Φρυγῶν μείζων πόλις
τύχῃ θ' ὑπερθεῖ κἄμ' ἐλευθέραν ὁρᾷς;
ἢ τῷ νέῳ τε καὶ σφριγῶντι σώματι
πλούτου τε μεγέθει καὶ φίλοις ἐπηρμένη
οἶκον κατασχεῖν τὸν σὸν ἀντὶ σοῦ θέλω;
πότερον ἵν' αὐτὴ παῖδας ἀντὶ σοῦ τέκω
δούλους, ἐμαυτῇ τ' ἀθλίαν ἐφολκίδα;

117—125. = 126—134.
136—140. = 141—146.

106. ὠκὺς] ὀξὺς Schaeferus. 110. κάρᾳ L. Dindorfius] κάρα 119. Ἀσιάτιδα C. Ἀσιήτιδα ceteri.
123. τλάμον' Brunckius. τλᾶμον Ald. τλάμονα codices, nisi quod τλάμων C. 128. ἐκγενέταισι P. ἐκγενέτῃσι C. Alii ἐγγενέταισι vel ἐγγενέτῃσι. 130. τί Musgravius] τίς 131. αἰκέλιον Gaisfordus] ἀεικέλιον 133. κρατοῦν] κράτος MBP et a m. sec. V. δέ σ' ἔπεισι] δέ σε πείσει libri. Correxit Hermannus ex schol. qui per καταλήψεται explicuit, addito τινὲς γράφουσι τὸ κρατοῦν δέ σε πείσει. 139. σῶν] τῶν σῶν Hermannus, et in antistropha 145. μὴ παῖς ἁ τᾶς —.
140. ὦ C, omittunt ceteri. 141. οἴκους. | δεσποτῶν δ' ἐμῶν φόβῳ] οἴκους | δεσποτῶν ἐμῶν. φόβῳ δ' Nauckius. 143. ἀσυχίαν D.] ἡσυχίαν 146. εἰδῇ Musgravius] ἴδῃ. εὕρῃ Hermannus. Post hunc versum aliquot coryphaei versus excidisse, quibus Hermionae adventus nunciaretur, animadvertit Musgravius, cuius sententiam confirmare videtur v. 154.

154. τοῖσδ' ἀνταμείβομαι C. τοιοῖσδ' ἀνταμείβομαι MVAB. τοιοῖσδ' ἀμείβομαι P. 169. Τρῳάς Valckenarius] χρυσός, quod scholiasta quoque legit. 173. τοιοῦτον] τοιοῦτο MVA. 180. θέλει Flor. duo recentes et Stobaei 74, 19. codex Paris. A. θέλοι ceteri.
181. θηλειῶν ἔφυ] θηλείας φρενός Stobaeus 73, 18. quae scriptura etiam in scholiis memoratur. 184. ἔν τε] ἐν δὲ Stobaeus 51, 1. 190. ὕπο] ἄπο Hermannus. 194. τῆς Λακαίνης ἡ Φρυγῶν μείζων] ἡ Λάκαινα τῶν (τῆς Scaliger) Φρυγῶν μείων libri. Correxit Canterus, cuius emendationem confirmat schol. οὐ κατὰ πόλεως δόξαν οὔτε κατὰ ἡλικίαν οὔτε κατὰ τύχην σου βελτίων οὖσα. 195. τύχῃ] τύχη Lasc. Utraque scriptura explicatur in scholiis. 197. πλούτου Brunckius] πόλεως 200. τ' ἀθλίαν Hermannus] τ' ἀθλίαν (ἀθλίαν τ' B et Flor. tres).

ἢ τοὺς ἐμούς τις παῖδας ἐξανέξεται
Φθίας τυράννους ὄντας, ἣν σὺ μὴ τέκῃς;
φιλοῦσι γάρ μ' Ἕλληνες Ἕκτορός τ' ἄπο
αὐτή τ' ἀμαυρὰ κοὐ τύραννος ἦν Φρυγῶν.
οὐκ ἐξ ἐμῶν σε φαρμάκων στυγεῖ πόσις,
ἀλλ' εἰ ξυνεῖναι μὴ 'πιτηδεία κυρεῖς.
φίλτρον δὲ καὶ τόδ'· οὐ τὸ κάλλος, ὦ γύναι,
ἀλλ' ἀρεταὶ τέρπουσι τοὺς ξυνευνέτας.
σὺ δ' ἤν τι κνισθῇς, ἡ Λάκαινα μὲν πόλις
μέγ' ἐστί, τὴν δὲ Σκῦρον οὐδαμοῦ τίθῃς,
πλουτεῖς δ' ἐν οὐ πλουτοῦσι, Μενέλεως δέ σοι
μείζων Ἀχιλλέως. ταῦτά τοί σ' ἔχθει πόσις.
χρὴ γὰρ γυναῖκα, κἂν κακῷ πόσει δοθῇ,
στέργειν ἅμιλλάν τ' οὐκ ἔχειν φρονήματος.
εἰ δ' ἀμφὶ Θρῄκην χιόνι τὴν κατάρρυτον
τύραννον ἔσχες ἄνδρ', ἵν' ἐν μέρει λέχος
δίδωσι πολλαῖς εἷς ἀνὴρ κοινούμενος,
ἔκτεινας ἂν τάσδ'; εἶτ' ἀπληστίαν λέχους
πάσαις γυναιξὶ προστιθεῖσ' ἂν ηὑρέθης.
αἰσχρόν γε. καίτοι χείρον' ἀρσένων νόσον
ταύτην νοσοῦμεν, ἀλλὰ προὔστημεν καλῶς.
ὦ φίλταθ' Ἕκτορ, ἀλλ' ἐγὼ τὴν σὴν χάριν
σοὶ καὶ ξυνήρων, εἴ τί σε σφάλλοι Κύπρις,
καὶ μαστὸν ἤδη πολλάκις νόθοισι σοῖς
ἐπέσχον, ἵνα σοι μηδὲν ἐνδοίην πικρόν.
καὶ ταῦτα δρῶσα τἀρετῇ προσηγόμην
πόσιν· σὺ δ' οὐδὲ ῥανίδ' ὑπαιθρίας δρόσου
τῷ σῷ προσίζειν ἀνδρὶ δειμαίνουσ' ἐᾷς.
μὴ τὴν τεκοῦσαν τῇ φιλανδρίᾳ, γύναι,
ζήτει παρελθεῖν· τῶν κακῶν γὰρ μητέρων
φεύγειν τρόπους χρὴ τέκν' ὅσοις ἔνεστι νοῦς.
ΧΟ. δέσποιν', ὅσον σοι ῥᾳδίως παρίσταται,
τοσόνδε πείθου τῇδε συμβῆναι λόγοις.
ΕΡ. τί σεμνομυθεῖς κεἰς ἀγῶν' ἔρχει λόγων,
ὡς δὴ σὺ σώφρων, τἀμὰ δ' οὐχὶ σώφρονα;
ΑΝ. οὔκουν ἐφ' οἷς γε νῦν καθέστηκας λόγοις.
ΕΡ. ὁ νοῦς ὁ σός μοι μὴ ξυνοικοίη, γύναι.
ΑΝ. νέα πέφυκας καὶ λέγεις αἰσχρῶν πέρι.
ΕΡ. σὺ δ' οὐ λέγεις γε, δρᾷς δέ μ' εἰς ὅσον δύνᾳ.
ΑΝ. οὐκ αὖ σιωπῇ Κύπριδος ἀλγήσεις πέρι;
ΕΡ. τί δ'; οὐ γυναιξὶ ταῦτα πρῶτα πανταχοῦ;
ΑΝ. καλῶς γε χρωμέναισιν· εἰ δὲ μή, οὐ καλά.
ΕΡ. οὐ βαρβάρων νόμοισιν οἰκοῦμεν πόλιν.
ΑΝ. κἀκεῖ τά γ' αἰσχρὰ κἀνθάδ' αἰσχύνην ἔχει.
ΕΡ. σοφὴ σοφὴ σύ· κατθανεῖν δ' ὅμως σε δεῖ.
ΑΝ. ὁρᾷς ἄγαλμα Θέτιδος ἐς σ' ἀποβλέπον;
ΕΡ. μισοῦν γε πατρίδα σὴν Ἀχιλλέως φόνῳ.
ΑΝ. Ἑλένη νιν ὤλεσ', οὐκ ἐγώ, μήτηρ δὲ σή.
ΕΡ. ἦ καὶ πρόσω γὰρ τῶν ἐμῶν ψαύσεις κακῶν;
ΑΝ. ἰδοὺ σιωπῶ κἀπιλάζυμαι στόμα.
ΕΡ. ἐκεῖνο λέξον, οὗπερ οὕνεκ' ἐστάλην.
ΑΝ. λέγω σ' ἐγὼ νοῦν οὐκ ἔχειν ὅσον σε δεῖ.
ΕΡ. λείψεις τόδ' ἁγνὸν τέμενος ἐναλίας θεοῦ;
ΑΝ. εἰ μὴ θανοῦμαί γ'· εἰ δὲ μή, οὐ λείψω ποτέ.
ΕΡ. ὡς τοῦτ' ἄραρε, κοὐ μενῶ πόσιν μολεῖν.
ΑΝ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν πρόσθεν ἐκδώσω μέ σοι.
ΕΡ. πῦρ σοι προσοίσω κοὐ τὸ σὸν προσκέψομαι.
ΑΝ. σὺ δ' οὖν κάταιθε· θεοὶ γὰρ εἴσονται τάδε.
ΕΡ. καὶ χρωτὶ δεινῶν τραυμάτων ἀλγηδόνας.
ΑΝ. σφάζ', αἱμάτου θεᾶς βωμόν, ἣ μέτεισί σε.
ΕΡ. ὦ βάρβαρον σὺ θρέμμα καὶ σκληρὸν θράσος,
ἐγκαρτερεῖς δὴ θάνατον; ἀλλ' ἐγώ σ' ἕδρας
ἐκ τῆσδ' ἑκοῦσαν ἐξαναστήσω τάχα·
τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ. ἀλλὰ γὰρ λόγους
κρύψω, τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τάχα.
κάθησ' ἑδραία· καὶ γὰρ εἰ πέριξ σ' ἔχει
τηκτὸς μόλυβδος, ἐξαναστήσω σ' ἐγώ,
πρὶν ᾧ πέποιθας παῖδ' Ἀχιλλέως μολεῖν.
ΑΝ. πέποιθα· δεινὸν δ' ἑρπετῶν μὲν ἀγρίων
ἄκη βροτοῖσι θεῶν καταστῆσαί τινα,
ὃ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω,
οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξηύρηκέ πω
κακῆς· τοσοῦτόν ἐσμεν ἀνθρώποις κακόν.
ΧΟ. ἦ μεγάλων ἀχέων ἄρ' ὑπῆρξεν, ὅτ'
Ἰδαίαν ἐς νάπαν
ἦλθ' ὁ Μαίας τε καὶ Διὸς τόκος
τρίπωλον ἅρμα δαιμόνων ἄγων τὸ καλλιζυγές,
ἔριδι στυγερᾷ κεκορυθμένον εὐμορφίας
σταθμοὺς ἔπι βούτα
βοτῆρά τ' ἀμφὶ μονότροπον νεανίαν
ἐρημόν θ' ἑστιοῦχον αὐλάν.
ταὶ δ' ἐπεὶ ὑλόκομον νάπος ἤλυθον
οὐρειᾶν πιδάκων
νίψαν αἰγλᾶντα σώματα ῥοαῖς·
ἔβαν δὲ Πριαμίδαν ὑπερβολαῖς λόγων δυσφρόνων
παραβαλλόμεναι, Κύπρις εἷλε λόγοις αἱόλοις,
τερπνοῖς μὲν ἀκοῦσαι,
πικρὰν δὲ σύγχυσιν βίου Φρυγῶν πόλει
ταλαίνᾳ περγάμοις τε Τροίας.
εἴθε δ' ὑπὲρ κεφαλᾶς ἔβαλεν κακὸν
ἁ τεκοῦσά νιν μόρον,
πρὶν Ἰδαῖον κατοικίσαι λέπας,
ὅτε νιν παρὰ θεσπεσίῳ δάφνᾳ
βόασε Κάσανδρα κτανεῖν,
μεγάλαν Πριάμου πόλεως λώβαν.
τίν' οὐκ ἐπῆλθε, ποῖον οὐκ ἐλίσσετο
δαμογερόντων βρέφος φονεύειν;
οὔτ' ἂν ἐπ' Ἰλιάσι ζυγὸν ἤλυθε
δούλιον σύ τ' ἄν, γύναι,
τυράννων ἔσχες ἂν δόμων ἕδρας·

274—283. = 284—293.
294—300. = 301—308.

---

203. Ἕκτορός τ' ἄπο tam mira brevitate dictum ut unus post haec verba versus excidisse videatur. 208. ἀρεταὶ] αἱ ἀρεταὶ MVA. ἀρεταὶ vel αἱ 'ρεταὶ alii. 210. τίθῃς A. τίθηις vel τιθεὶς alii. 213. χρὴ] χρῆν P. 215. Θρῄκην χιόνι τὴν] Θρῃκῶν χιόνι γῆν Hermannus. 217. κοινούμενος] κοιμώμενος MAC et pr. V. 221. Hesychius, προὔστημεν: προέστημεν. 226. τἀρετῇ] τῇ ἀρετῇ libri (τῇ 'ρετῇ PC.) 231. τέκν' ὅσοις a m. sec. C. τέκνα οἷς M. τέκν' οἷς vel τέκνα οἷς alii. τέκν' αἷς apud Stobaeum 74, 21. 232. παρίσταται P. προσίσταται MVABC. 239. δύνᾳ Porsonus] δύνῃ. Vid. Annot. Oxon. ad Hec. 242. 241. ταῦτα πρῶτα] πρῶτα ταῦτα BC. 242. καλῶς P. ναὶ καλῶς ceteri. 248. δὲ] γε Ald. 252. ὅσον] οἷον Nauckius.

254. εἰ μὴ] εἰ μὲν A. 255. μενῶ A. μένω ceteri. 270. καταστῆσαι Stobaeus 73, 19.] ἐγκαταστῆσαι 271. ὃ Dobraeus] ἃ 274. ὅτ'] ὃς Seidlerus. 276. ἦλθ' C. ἦλθεν ceteri. τόκος] γόνος P. 285. οὐρειᾶν Matthiae] οὐρείαν vel ὀρείαν (ὀρείων C). 286. νίψαν Hermannus] ἐνίψαντ' vel ἔνιψαν (νίψαντο PC) αἰγλᾶντα Musgravius] αἰγλάεντα 287. δὲ] τε P. 289. δυσφρόνων] τινὲς γράφουσι δυσφόρων MV. δ' εὐφρόνων Hermannus, interpunctione post ἔβαν τε Πριαμίδαν posita. 290. Hesychius, παραβαλλόμεναι: ἐξαπατῶσαι, παρακατατιθέμεναι. αἱόλοις vel αἱμύλοις Musgravius (ποικίλοις Hartungus)] δολίοις 294. εἴθε δ' C. ἀλλ' εἴθε ceteri. 295. μόρον Hermannus] Πάριν. μόρον haud dubie legit schol. qui per θάνατον explicat. 296. κατοικίσαι C. κατοικῆσαι ceteri. 303. δούλιον pr. V. δούλειον ceteri. σύ τ' ἂν Pflugkius] οὔτ' ἂν σὺ 304. ἕδρας] ἕδραν P.

παρέλυσε δ' ἂν Ἑλλάδος ἀλγεινοὺς
πόνους, ὅτ' ἀμφὶ Τρωικαῖς
δεκέτεις ἀλάληντο νέοι λόγχαις,
λέχη τ' ἔρημ' ἂν οὔποτ' ἐξελείπετο
καὶ τεκέων ὀρφανοὶ γέροντες.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἥκω λαβὼν σὸν παῖδ', ὃν εἰς ἄλλους δόμους
λάθρα θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπεξέθου.
σὲ μὲν γὰρ ηὔχεις θεᾶς βρέτας σώσειν τόδε,
τοῦτον δὲ τοὺς κρύψαντας· ἀλλ' ἐφηυρέθης
ἧσσον φρονοῦσα τοῦδε Μενέλεω, γύναι.
κεἰ μὴ τόδ' ἐκλιποῦσ' ἐρημώσεις πέδον,
ὅδ' ἀντὶ τοῦ σοῦ σώματος σφαγήσεται.
ταῦτ' οὖν λογίζου, πότερα κατθανεῖν θέλεις,
ἢ τόνδ' ὀλέσθαι σῆς ἁμαρτίας ὕπερ,
ἣν εἰς ἔμ' ἔς τε παῖδ' ἐμὴν ἁμαρτάνεις.
ΑΝ. ὦ δόξα δόξα, μυρίοισι δὴ βροτῶν
οὐδὲν γεγῶσι βίοτον ὤγκωσας μέγαν.
εὔκλεια δ' οἷς μέν ἐστ' ἀληθείας ὕπο,
εὐδαιμονίζω· τοὺς δ' ὑπὸ ψευδῶν ἔχειν
οὐκ ἀξιώσω πλὴν τύχῃ φρονεῖν δοκεῖν.
σὺ δὴ στρατηγῶν λογάσιν Ἑλλήνων ποτὲ
Τροίαν ἀφείλου Πρίαμον ὧδε φαῦλος ὤν;
ὅστις θυγατρὸς ἀντίπαιδος ἐκ λόγων
τοσόνδ' ἔπνευσας, καὶ γυναικὶ δυστυχεῖ
δούλῃ κατέστης εἰς ἀγῶν'· οὐκ ἀξιῶ
οὔτ' οὖν σὲ Τροίας οὔτε σοῦ Τροίαν ἔτι.
ἔξωθέν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὖ φρονεῖν
λαμπροί, τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι,
πλὴν εἴ τι πλούτῳ· τοῦτο δ' ἰσχύει μέγα.
Μενέλαε, φέρε δὴ διαπεράνωμεν λόγους·
τέθνηκα δὴ σῇ θυγατρὶ καί μ' ἀπώλεσε·
μιαιφόνον μὲν οὐκέτ' ἂν φύγοι μύσος.
ἐν τοῖς δὲ πολλοῖς καὶ σὺ τόνδ' ἀγωνιεῖ
φόνον· τὸ συνδρῶν γάρ σ' ἀναγκάσει χρέος.
ἢν δ' οὖν ἐγὼ μὲν μὴ θανεῖν ὑπεκδράμω,
τὸν παῖδά μου κτενεῖτε; κᾆτα πῶς πατὴρ
τέκνου θανόντος ῥᾳδίως ἀνέξεται;
οὐχ ὧδ' ἄνανδρον αὐτὸν ἡ Τροία καλεῖ·
ἀλλ' εἶσιν οἷ χρή· Πηλέως γὰρ ἄξια
πατρός τ' Ἀχιλλέως ἔργα δρῶν φανήσεται.
ὤσει δὲ σὴν παῖδ' ἐκ δόμων· σὺ δ' ἐκδιδοὺς
ἄλλῳ τί λέξεις; πότερον ὡς κακὸν πόσιν
φεύγει τὸ ταύτης σῶφρον; ἀλλ' ἐψεύσεται.
γαμεῖ δὲ τίς νιν; ἤ σφ' ἄνανδρον ἐν δόμοις
χήραν καθέξεις πολιόν; ὦ τλήμων ἄνερ,
κακῶν τοσούτων οὐχ ὁρᾷς ἐπιρροάς;
πόσας ἂν εὐνὰς θυγατέρ' ἠδικημένην
βούλοι' ἂν εὑρεῖν ἢ παθεῖν ἁγὼ λέγω;
οὐ χρὴ 'πὶ μικροῖς μεγάλα πορσύνειν κακά,
οὐδ', εἰ γυναῖκές ἐσμεν ἀτηρὸν κακόν,
ἄνδρας γυναιξὶν ἐξομοιοῦσθαι φύσιν.
ἡμεῖς γὰρ εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύομεν
καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν, ὡς αὐτὴ λέγει,
ἑκόντες, οὐκ ἄκοντες, οὐδὲ βώμιοι
πίτνοντες, αὐτοὶ τὴν δίκην ὑφέξομεν
ἐν σοῖσι γαμβροῖς, οἷσιν οὐκ ἐλάσσονα
βλάβην ὀφείλω προστιθεῖσ' ἀπαιδίαν.
ἡμεῖς μὲν οὖν τοιοίδε· τῆς δὲ σῆς φρενὸς
ἕν σου δέδοικα· διὰ γυναικείαν ἔριν
καὶ τὴν τάλαιναν ὤλεσας Φρυγῶν πόλιν.
ΧΟ. ἄγαν ἔλεξας, ὡς γυνὴ πρὸς ἄρσενας,
καί σου τὸ σῶφρον ἐξετόξευσεν φρενός.
ΜΕ. γύναι, τάδ' ἐστὶ σμικρὰ καὶ μοναρχίας
οὐκ ἄξι', ὡς φῄς, τῆς ἐμῆς, οὐδ' Ἑλλάδος.
εὖ δ' ἴσθ', ὅτου τις τυγχάνει χρείαν ἔχων,
τοῦτ' ἔσθ' ἑκάστῳ μεῖζον ἢ Τροίαν ἑλεῖν.
κἀγὼ θυγατρί· μεγάλα γὰρ κρίνω τάδε,
λέχους στέρεσθαι· ξύμμαχος καθίσταμαι.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα δεύτερ' ἂν πάσχοι γυνή,
ἀνδρὸς δ' ἁμαρτάνουσ' ἁμαρτάνει βίου.
δούλων δ' ἐκεῖνον τῶν ἐμῶν ἄρχειν χρεὼν
καὶ τῶν ἐκείνου τοὺς ἐμοὺς ἡμᾶς τε πρός·
φίλων γὰρ οὐδὲν ἴδιον, οἵτινες φίλοι
ὀρθῶς πεφύκασ', ἀλλὰ κοινὰ χρήματα.
μένων δὲ τοὺς ἀπόντας, εἰ μὴ θήσομαι
τἄμ' ὡς ἄριστα, φαῦλός εἰμι κοὐ σοφός.
ἀλλ' ἐξανίστω τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς·
ὡς, ἢν θάνῃς σύ, παῖς ὅδ' ἐκφεύγει μόρον,
σοῦ δ' οὐ θελούσης κατθανεῖν, τόνδε κτενῶ.
δυοῖν δ' ἀνάγκη θατέρῳ λιπεῖν βίον.
ΑΝ. οἴμοι, πικρὰν κλήρωσιν αἵρεσίν τέ μοι
βίου καθίστης, καὶ λαχοῦσά τ' ἀθλία
καὶ μὴ λαχοῦσα δυστυχὴς καθίσταμαι.
ὦ μεγάλα πράσσων αἰτίας μικρᾶς πέρι,
πιθοῦ· τί καίνεις μ'; ἀντὶ τοῦ; ποίαν πόλιν
προὔδωκα; τίνα σῶν ἔκτανον παίδων ἐγώ;
ποῖον δ' ἔπρησα δῶμ'; ἐκοιμήθην βίᾳ
ξὺν δεσπόταισι· κᾆτ' ἔμ', οὐ κεῖνον, κτενεῖς,
τὸν αἴτιον τῶνδ', ἀλλὰ τὴν ἀρχὴν ἀφεὶς
πρὸς τὴν τελευτὴν ὑστέραν οὖσαν φέρει;
οἴμοι κακῶν τῶνδ'· ὦ τάλαιν' ἐμὴ πατρίς,
ὡς δεινὰ πάσχω· τί δέ με καὶ τεκεῖν ἐχρῆν
ἄχθος τ' ἐπ' ἄχθει τῷδε προσθέσθαι διπλοῦν;
ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν ποσὶν
οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακά;

---

306. πόνους C ab correctore et fortasse P. μόχθους ceteri. ὅτ' Hermannus (ὅσ' Pflugkius)] οὓς Τρωικαῖς Hartungus] Τροίαν 311. σώσειν Dobraeus] σῶσαι 321. ὕπο — ὑπὸ] ἄπο — ἀπὸ Reiskius. 323. τύχῃ φρονεῖν δοκεῖν] ὅσον δοκεῖν μόνον Nauckius.

324. Ἑλλήνων] Ἀργείων V. 330. 331. Iisdem prope verbis Menander utitur apud Stobaeum 104, 14. ἔξωθέν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὐτυχεῖν, | τὰ δ' ἔνδον εἰσὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἴσοι. ubi Valckenarius recte corrigit ex Euripide λαμπροί, τὰ δ' ἔνδον πᾶσιν —. Dobraeo versus 330—332. aliquando delendi videbantur, quod fieri non potest propter verba v. 333. φέρε δὴ διαπεράνωμεν λόγους, quae non apta sunt nisi post v. 324—329. adiecta quaedam fuerunt, a quibus ad rem praesentem nunc se redire illis verbis significat Andromacha. V. 332. solum deleri volebat Brunckius. Ceterum lemma duobus prioribus versibus ap. Stobaeum (post aliud Menandri fragmentum) praescriptum est τοῦ αὐτοῦ, in cod. Vindob. vero Μενάνδρου, qui librarii error esse potest pro Εὐριπίδου: de quo dixit Nauckius.

330. εὖ φρονεῖν] Non aptum huic loco, aptum vero εὐτυχεῖν, quod apud Stobaeum legitur. 334. δὴ Reiskius] τῇ. Necessarium est δή, ut ficta haec esse intelligatur. 346. ἀλλ' ἐψεύσεται Porsonus] ἀλλὰ ψεύσεται

348. τλήμων (τλῆμον MV) ἄνερ] Probabilius τλήμων ἀνήρ. 350. πόσας] δ' add. PC. 358. πίτνοντες] πιτνόντες M. πιτνῶντες, πιτνοῦντες, πίπτοντες alii. 359. ἐν] τοῖς Nauckius. 360. ἀπαιδίαν] ἀβουλίαν MV. 362. σου] που Reiskius. 372. πάσχοι] πάσχῃ MV aliique cum Stobaeo 74, 23. 385. τ' Hermannus] γ' 396—407. Hos versus hoc ordine collocandos esse coniecit Nauckius (p. 107.) 396. 404. 405. 399—403. 397. 398. 406. 407. Versus 397. 398. etiam Musgravius post 403. collocari voluit. 397. ταῦτ' ὀδύρομαι] ταῦτα δύρομαι Porsonus. 398. ἐξικμάζω ex alio verbo corruptum esse liquet, quod quale fuerit certo dici nequit. Ego conieci ex ἐξικνοῦμαι superscriptoque glossemate ἐξετάζω ortum esse ἐξικμάζω, quod pro ἐξικνέομαι dictum esse crediderat Schneide-

ἥτις σφαγὰς μὲν Ἕκτορος τροχηλάτους
κατεῖδον οἰκτρῶς τ' Ἴλιον πυρούμενον,
αὐτὴ δὲ δούλη ναῦς ἐπ' Ἀργείων ἔβην,
κόμης ἐπισπασθεῖσ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην
Φθίαν, φονεῦσιν Ἕκτορος νυμφεύομαι.
τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν ἡδύ; πρὸς τί χρὴ βλέπειν;
πρὸς τὰς παρούσας ἢ παρελθούσας τύχας;
εἷς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπὸς ὀφθαλμὸς βίου·
τοῦτον κτενεῖν μέλλουσιν οἷς δοκεῖ τάδε.
οὐ δῆτα τοὐμοῦ γ' οὕνεκ' ἀθλίου βίου·
ἐν τῷδε μὲν γὰρ ἐλπίς, εἰ σωθήσεται·
ἐμοὶ δ' ὄνειδος μὴ θανεῖν ὑπὲρ τέκνου.
ἰδού, προλείπω βωμὸν ἥδε χειρία
σφάζειν, φονεύειν, δεῖν, ἀπαρτῆσαι δέρην.
ὦ τέκνον, ἡ τεκοῦσά σ', ὡς σὺ μὴ θάνῃς,
στείχω πρὸς Ἅιδην· ἢν δ' ὑπεκδράμῃς μόρον,
μέμνησο μητρός, οἷα τλᾶσ' ἀπωλόμην,
καὶ πατρὶ τῷ σῷ, διὰ φιλημάτων ἰὼν
δάκρυά τε λείβων καὶ περιπτύσσων χέρας,
λέγ' οἷ' ἔπραξα. πᾶσι δ' ἀνθρώποις ἄρ' ἦν
ψυχὴ τέκν'· ὅστις δ' αὔτ' ἄπειρος ὢν ψέγει,
ἧσσον μὲν ἀλγεῖ, δυστυχῶν δ' εὐδαιμονεῖ.
ΧΟ. ᾤκτειρ' ἀκούσασ'· οἰκτρὰ γὰρ τὰ δυστυχῆ
βροτοῖς ἅπασι, κἂν θυραῖος ὢν κυρῇ.
ἐς ξύμβασιν δ' ἐχρῆν σὲ σήν τε παῖδ' ἄγειν,
Μενέλαε, καὶ τήνδ', ὡς ἀπαλλαχθῇ πόνων.
ΜΕ. λάβεσθέ μοι τῆσδ' ἀμφελίξαντες χέρας,
δμῶες· λόγους γὰρ οὐ φίλους ἀκούσεται.
ἐγὼ δ', ἵν' ἁγνὸν βωμὸν ἐκλίποις θεᾶς,
προὔτεινα παιδὸς θάνατον, ᾧ σ' ὑπήγαγον
ἐς χεῖρας ἐλθεῖν τὰς ἐμὰς ἐπὶ σφαγήν.
καὶ τἀμφὶ σοῦ μὲν ὧδ' ἔχοντ' ἐπίστασο·
τὰ δ' ἀμφὶ παιδὸς τοῦδε παῖς ἐμὴ κρινεῖ,
ἤν τε κτανεῖν νιν ἤν τε μὴ κτανεῖν θέλῃ.
ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκους τούσδ', ἵν' εἰς ἐλευθέρους
δούλη γεγῶσα μήποθ' ὑβρίζειν μάθῃς.
ΑΝ. οἴμοι· δόλῳ μ' ὑπῆλθες, ἠπατήμεθα.
ΜΕ. κήρυσσ' ἅπασιν· οὐ γὰρ ἐξαρνούμεθα.
ΑΝ. ἦ ταῦτ' ἐν ὑμῖν τοῖς παρ' Εὐρώτᾳ σοφά;
ΜΕ. καὶ τοῖς γε Τροίᾳ, τοὺς παθόντας ἀντιδρᾶν.
ΑΝ. τὰ θεῖα δ' οὐ θεῖ', οὐδ' ἔχειν ἡγεῖ δίκην;
ΜΕ. ὅταν τάδ' ᾖ, τότ' οἴσομεν· σὲ δὲ κτενῶ.
ΑΝ. ἦ καὶ νεοσσὸν τόνδ' ὑπὸ πτερῶν σπάσας;
ΜΕ. οὐ δῆτα· θυγατρὶ δ', ἢν θέλῃ, δώσω κτανεῖν.
ΑΝ. οἴμοι· τί δῆτά σ' οὐ καταστένω, τέκνον;
ΜΕ. οὔκουν θρασεῖά γ' αὐτὸν ἐλπὶς ἀναμένει.
ΑΝ. ὦ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἔχθιστοι βροτῶν,
Σπάρτης ἔνοικοι, δόλια βουλευτήρια,
ψευδῶν ἄνακτες, μηχανορράφοι κακῶν,
ἑλικτὰ κοὐδὲν ὑγιές, ἀλλὰ πᾶν πέριξ
φρονοῦντες, ἀδίκως εὐτυχεῖτ' ἀν' Ἑλλάδα.
τί δ' οὐκ ἐν ὑμῖν ἐστιν; οὐ πλεῖστοι φόνοι;
οὐκ αἰσχροκερδεῖς, οὐ λέγοντες ἄλλα μὲν
γλώσσῃ, φρονοῦντες δ' ἄλλ' ἐφευρίσκεσθ' ἀεί;
ὄλοισθ'· ἐμοὶ δὲ θάνατος οὐχ οὕτω βαρὺς
ὡς σοὶ δέδοκται. κεῖνα γάρ μ' ἀπώλεσεν,
ὅθ' ἡ τάλαινα πόλις ἀναλώθη Φρυγῶν
πόσις θ' ὁ κλεινός, ὅς σε πολλάκις δορὶ
ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χερσαίου κακόν.
νῦν δ' ἐς γυναῖκα γοργὸς ὁπλίτης φανεὶς
κτείνεις μ'. ἀπόκτειν'· ὡς ἀθώπευτόν γέ σε
γλώσσης ἀφήσω τῆς ἐμῆς καὶ παῖδα σήν.
ἐπεὶ σὺ μὲν πέφυκας ἐν Σπάρτῃ μέγας,
ἡμεῖς δὲ Τροίᾳ γ'. εἰ δ' ἐγὼ πράσσω κακῶς,
μηδὲν τόδ' αὔχει· καὶ σὺ γὰρ πράξειας ἄν.
ΧΟ. οὐδέποτε δίδυμα λέκτρ' ἐπαινέσω βροτῶν
οὐδ' ἀμφιμάτορας κόρους,
ἔριν μὲν οἴκων, δυσμενεῖς τε λύπας.
μίαν μοι στεργέτω πόσις γάμοις
ἀκοινώνητον ἀνδρὸς εὐνάν.
οὐδ' ἐνὶ πόλεσί γε δίπτυχοι τυραννίδες
μιᾶς ἀμείνονες φέρειν,
ἄχθος τ' ἐπ' ἄχθει καὶ στάσις πολίταις.
τόνων θ' ὕμνου ξυνεργάταιν δυοῖν
ἔριν Μοῦσαι φιλοῦσι κραίνειν.
πνοαὶ δ' ὅταν φέρωσι ναυτίλους θοαί,
κατὰ πηδαλίων διδύμα πραπίδων γνώμα
σοφῶν τε πλῆθος ἀθρόον ἀσθενέστερον
φαυλοτέρας φρενὸς αὐτοκρατοῦς
ἑνός, ὃ δύνασις ἀνά τε μέλαθρα κατά τε πόλιας
ὁπόταν εὑρεῖν θέλωσι καιρόν.
ἔδειξεν ἡ Λάκαινα τοῦ στρατηλάτα
Μενέλα· διὰ γὰρ πυρὸς ἦλθ' ἑτέρῳ λέκτρῳ,
κτείνει δὲ τὴν τάλαιναν Ἰλιάδα κόραν
παῖδά τε δύσφρονος ἐξ ἔριδος.
ἄθεος, ἄνομος, ἄχαρις ὁ φόνος. ἔτι σε πότνια
μετατροπὰ τῶνδ' ἔπεισιν ἔργων.
καὶ μὴν ἐσορῶ τόδε σύγκρατον
ζεῦγος πρὸ δόμων
ψήφῳ θανάτου κατακεκριμένον.
δύστηνε γύναι, τλῆμον δὲ σύ, παῖ,
μητρὸς λεχέων ὃς ὑπερθνῄσκεις,
οὐδὲν μετέχων,
οὐδ' αἴτιος ὢν βασιλεῦσιν.
ΑΝ. ἅδ' ἐγὼ χέρας αἱματη-
-ρὰς βρόχοισι κεκλημένα
πέμπομαι κατὰ γαίας.

ΜΟΛΟΣΣΟΣ.

μᾶτερ μᾶτερ, ἐγὼ δὲ σᾷ
πτέρυγι συγκαταβαίνω.

464—470. = 471—478.
479—485. = 486—493.
501—522. = 523—544.

rus in Lexico, quemadmodum Hesychius ἐξικμάζεται per ἐξόλλυται, ἐξικνεῖται explicat. Nihil prosunt scholia, in quibus per δακρύω (παρὰ τὴν ἰκμάδα), ἀναζητῶ, ἐρευνῶ explicatur.

407. κτενεῖν P. κτανεῖν ceteri. 419. ψέγει] λέγει C et Stobaeus 76, 3. 423. δ' ἐχρῆν] Libri partim sic partim δὲ χρῆν (δὲ χρὴ P). σήν τε Elmsleius] σὴν MV. σήν γε A. καὶ σὴν P. In BC σὴν παῖδ' ἐξάγειν. 425. χέρας] χεῖρας M. δέμας B et Flor. tres.

427. ἐγὼ δ' Hermannus] ἐγώ σ' 438. γε C. τ' ἐν plerique, ἐν vel γ' ἐν nonnulli. 440. τάδ' ᾖ, τότ' PC. τόδ' ᾖ τάδ' ceteri. 441. ὑπὸ (ἀπὸ Piersonus) πτερῶν σπάσας] ὑποσπάσας πτερῶν Nauckius. 443. σ' οὐ] γρ. σοῦ a m. sec. V, et sic plerique.

463. γὰρ] τοι Stobaeus 112, 5. 466. ἔριν μὲν οἴκων Ald. ex coniectura Musuri incerta: nam codices ἔριδας οἴκων. τε] δὲ Hartungus. 471. οὐδ' ἐνὶ πόλεσι γὰρ (recte γε Hartungus) D.] οὐδὲ γὰρ ἐν πόλεσι

475. τ'] δ' Kirchhoffius. 476. τόνων θ' ὕμνου Hermannus] τεκτόκοιν (τεκτόνων C) θ' ὕμνοιν (ὕμνου Duportus.) συνεργάταιν Duportus] ἐργάταιν 480. διδύμα — γνώμα] δίδυμαι — γνῶμαι MB. In V a m. sec. διδύμᾳ — γνώμᾳ. 484. ὃ Hermannus] ἃ 486. στρατηλάτα] στρατηλάτου PC: sed στρατηλάτα Choeroboscus Can. 1. p. 92. 487. λέκτρῳ Lentingius] λέχει 490. ἐξ (alio tempore ἀμφ') ἔριδος Hermannus] ἔριδος ὕπερ 491. σε] δὲ Hermannus. 497. δύστηνε] δύστανε PC. τλῆμον MA. τλήμων ceteri.

502. κεκλημένα (i. e. κεκλῃμένα) pr. V. κεκλειμένα vel κεκλιμένα ceteri.

ΑΝ. θῦμα δάϊον, ὦ χθονὸς
Φθίας κράντορες. ΜΟΛ. ὦ πάτερ,
μόλε φίλοις ἐπίκουρος.
ΑΝ. κεῖσο δή, τέκνον, ὦ φίλος,
μαστοῖς ματέρος ἀμφὶ σᾶς
νεκρὸς ὑπὸ χθονὶ σὺν νεκρῷ.
ΜΟΛ. ὤμοι μοι, τί πάθω; τάλας
δῆτ' ἐγὼ σύ τε, μᾶτερ.
ΜΕΝ. ἴθ' ὑποχθόνιοι· καὶ γὰρ ἀπ' ἐχθρῶν
ἥκετε πύργων· δύο δ' ἐκ δισσαῖν
θνήσκετ' ἀνάγκαιν· σὲ μὲν ἡμετέρα
ψῆφος ἀναιρεῖ, παῖδα δ' ἐμὴ παῖς
τόνδ' Ἑρμιόνη· καὶ γὰρ ἀνοία
μεγάλη λείπειν ἐχθροὺς ἐχθρῶν,
ἐξὸν κτείνειν
καὶ φόβον οἴκων ἀφελέσθαι.
ΑΝ. ὦ πόσις πόσις, εἴθε σὰν
χεῖρα καὶ δόρυ σύμμαχον
κτησαίμαν, Πριάμου παῖ.
ΜΟΛ. δύστανος, τί δ' ἐγὼ μόρου
παράτροπον μέλος εὕρω;
ΑΝ. λίσσου, γούνασι δεσπότου
χρίμπτων, ὦ τέκνον. ΜΟΛ. ὦ φίλος,
φίλος, ἄνες θάνατόν μοι.
ΑΝ. λείβομαι δάκρυσιν κόρας,
στάζω λισσάδος ὡς πέτρας
λιβὰς ἀνάλιος ἁ τάλαιν'.
ΜΟΛ. ὤμοι μοι. τί δ' ἐγὼ κακῶν
μῆχος ἐξανύσωμαι;
ΜΕΝ. τί με προσπίτνεις ἁλίαν πέτραν
ἢ κῦμα λιταῖς ὣς ἱκετεύων;
τοῖς γὰρ ἐμοῖσιν γέγον' ὠφελία,
σοὶ δ' οὐδὲν ἔχω φίλτρον, ἐπεί τοι
μέγ' ἀναλώσας ψυχῆς μόριον
Τροίαν εἷλον καὶ μητέρα σήν·
ἧς ἀπολαύων
Ἅιδην χθόνιον καταβήσει.
ΧΟ. καὶ μὴν δέδορκα τόνδε Πηλέα πέλας,
σπουδῇ τιθέντα δεῦρο γηραιὸν πόδα.

ΠΗΛΕΥΣ.

ὑμᾶς ἐρωτῶ τόν τ' ἐφεστῶτα σφαγῇ,
τί ταῦτα; πῶς τε κἀκ τίνος λόγου νοσεῖ
δόμος; τί πράσσετ' ἄκριτα μηχανώμενοι;
Μενέλα', ἐπίσχες· μὴ τάχυν' ἄνευ δίκης.
ἡγοῦ σὺ θᾶσσον· οὐ γὰρ ὡς ἔοικέ μοι
σχολῆς τόδ' ἔργον, ἀλλ' ἀνηβητηρίαν
ῥώμην μ' ἐπαινῶ λαμβάνειν, εἴπερ ποτέ.
πρῶτον μὲν οὖν κατ' οὖρον, ὥσπερ ἱστίοις,
ἐμπνεύσομαι τῇδ'· εἰπέ, τίνι δίκῃ χέρας
βρόχοισιν ἐκδήσαντες οἵδ' ἄγουσί σε
καὶ παῖδ'; ὕπαρνος γάρ τις ὣς ἀπόλλυσαι,
ἡμῶν ἀπόντων τοῦ τε κυρίου σέθεν.
ΑΝ. οἵδ', ὦ γεραιέ, σὺν τέκνῳ θανουμένην
ἄγουσί μ' οὕτως ὡς ὁρᾷς. τί σοι λέγω;
οὐ γὰρ μιᾶς σε κληδόνος προθυμίᾳ
μετῆλθον, ἀλλὰ μυρίων ὑπ' ἀγγέλων.
ἔριν δὲ τὴν κατ' οἶκον οἶσθά που κλύων
τῆς τοῦδε θυγατρός, ὧν τ' ἀπόλλυμαι χάριν.
καὶ νῦν με βωμοῦ Θέτιδος, ἣ τὸν εὐγενῆ
ἔτικτέ σοι παῖδ', ἣν σὺ θαυμαστὴν σέβεις,
ἄγουσ' ἀποσπάσαντες, οὔτε τῳ δίκῃ
κρίναντες οὔτε τοὺς ἀπόντας ἐκ δόμων
μείναντες, ἀλλὰ τὴν ἐμὴν ἐρημίαν
γνόντες τέκνου τε τοῦδ', ὃν οὐδὲν αἴτιον
μέλλουσι σὺν ἐμοὶ τῇ ταλαιπώρῳ κτενεῖν.
ἀλλ' ἀντιάζω σ', ὦ γέρον, τῶν σῶν πάρος
πίτνουσα γονάτων, χειρὶ δ' οὐκ ἔξεστί μοι
τῆς σῆς λαβέσθαι φιλτάτης γενειάδος,
ῥῦσαί με πρὸς θεῶν· εἰ δὲ μή, θανούμεθα
αἰσχρῶς μὲν ὑμῖν, δυστυχῶς δ' ἐμοί, γέρον.
ΠΗ. χαλᾶν κελεύω δεσμὰ πρὶν κλάειν τινά,
καὶ τῆσδε χεῖρας διπτύχους ἀνιέναι.
ΜΕΝ. ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ γ' ἄλλος οὐχ ἥσσων σέθεν
καὶ τῆσδε πολλῷ κυριώτερος γεγώς.
ΠΗ. πῶς; ἦ τὸν ἀμὸν οἶκον οἰκήσεις μολὼν
δεῦρ'; οὐχ ἅλις σοι τῶν κατὰ Σπάρτην κρατεῖν;
ΜΕΝ. εἷλόν νιν αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας ἐγώ.
ΠΗ. οὑμὸς δέ γ' αὐτὴν ἔλαβε παῖς παιδὸς γέρας.
ΜΕΝ. οὔκουν ἐκείνου τἀμὰ τἀκείνου τ' ἐμά;
ΠΗ. δρᾶν εὖ, κακῶς δ' οὔ, μηδ' ἀποκτείνειν βίᾳ.
ΜΕΝ. ὡς τήνδ' ἀπάξεις οὔποτ' ἐξ ἐμῆς χερός.
ΠΗ. σκήπτρῳ δὲ τῷδε σὸν καθαιμάξω κάρα.
ΜΕΝ. ψαῦσόν γ', ἵν' εἰδῇς, καὶ πέλας πρόσελθέ μου.
ΠΗ. σὺ γὰρ μετ' ἀνδρῶν, ὦ κάκιστε κἀκ κακῶν;
σοὶ ποῦ μέτεστιν ὡς ἐν ἀνδράσιν λόγου;
ὅστις πρὸς ἀνδρὸς Φρυγὸς ἀπηλλάγης λέχους,
ἄκληστ' ἄδουλα δώμαθ' ἑστίας λιπών,
ὡς δὴ γυναῖκα σώφρον' ἐν δόμοις ἔχων
πασῶν κακίστην. οὐδ' ἂν εἰ βούλοιτό τις
σώφρων γένοιτο Σπαρτιατίδων κόρη,
αἳ ξὺν νέοισιν ἐξερημοῦσαι δόμους
γυμνοῖσι μηροῖς καὶ πέπλοις ἀνειμένοις
δρόμους παλαίστρας τ' οὐκ ἀνασχετοὺς ἐμοὶ
κοινὰς ἔχουσι. κᾆτα θαυμάζειν χρεὼν
εἰ μὴ γυναῖκας σώφρονας παιδεύετε;
Ἑλένην ἐρέσθαι χρῆν τάδ', ἥτις ἐκ δόμων
τὸν σὸν λιποῦσα φίλιον ἐξεκώμασε
νεανίου μετ' ἀνδρὸς εἰς ἄλλην χθόνα.
κἄπειτ' ἐκείνης οὕνεχ' Ἑλλήνων ὄχλον
τοσόνδ' ἀθροίσας ἤγαγες πρὸς Ἴλιον·
ἣν χρῆν σ' ἀποπτύσαντα μὴ κινεῖν δόρυ,
κακὴν ἐφευρόντ', ἀλλ' ἐᾶν αὐτοῦ μένειν,
μισθόν τε δόντα μήποτ' εἰς οἴκους λαβεῖν.
ἀλλ' οὔ τι ταύτῃ σὸν φρόνημ' ἐπούρισας,
ψυχὰς δὲ πολλὰς κἀγαθὰς ἀπώλεσας,
παίδων τ' ἄπαιδας γραῦς ἔθηκας ἐν δόμοις,
πολιούς τ' ἀφείλου πατέρας εὐγενῆ τέκνα,
ὧν εἷς ἐγὼ δύστηνος, αὐθέντην δὲ σέ,

507. θῦμα — κράντορες Molotto continuant libri. Correxit Matthiae. 510. κεῖσο δή] κεῖσ' ἤδη. Correctum ex scholio in M. δίχα δύναται νοεῖσθαι, κεῖσο δὴ καὶ κεῖσ' ἤδη (i. e. κείσῃ δή). κείσει δὴ Musgravius. 512. νεκρῷ] νεκροῖς Nauckius. τε (voluit τ') addidit Ald. 520. ἀνοία] ἄνοια libri. 527. μέλος] τέλος] MVA. 532. δάκρυσι MVA. δακρύοισι BP. δακρύοις C. 537. προσπίτνεις] προσπιτνεῖς MVA. προσπίπτεις ceteri. 548. τί ταῦτα; πῶς τε κἀκ τίνος Hermannus] τί ταῦτα καὶ πῶς τ' ἐκ τίνος MVA. τί ταῦτα καὶ πῶς κἀκ τίνος B et Flor. tres. τί ταῦτα πῶς ταῦτ' ἐκ τίνος PC. 556. βρόχοισιν ἐκδήσαντες] βρόχοισιν ἐνδήσαντες Piersonus. βρόχοισι συνδήσαντες Hartungus.

567. ἄγουσ'] γρ. ἄγειν M. Notandum τῳ cum nomine feminino coniunctum: de quo dixi ad Aristoph. fragm. 90. Interrogativum vero τίνι δίκῃ v. 555. etsi alibi τῷ δίκῃ. 568. οὔτε Lentingius] οὐδὲ 571. κτενεῖν Ald. κτανεῖν codices, ut 407. 579. ἥσσων] ἥττων libri. 581. ἀμὸν (debebat ἁμὸν) C. ἐμὸν ceteri. ἢ σὺ τὸν ἐμὸν Lentingius. 586. ναὶ quod libri ante hunc versum habent deletum in C. Vid. ad v. 242. δρᾶν] δρᾶν γ' Lentingius. 589. γ'] δ' C. θ' V a m. sec. additum, AP. 592. λέχους] λέχος MVAB. ἄδουλα] ἄφρουρα Lentingius.

μιάστορ' ὥς τιν', ἐσδέδορκ' Ἀχιλλέως.
ὃς οὐδὲ τρωθεὶς ἦλθες ἐκ Τροίας μόνος,
κάλλιστα τεύχη δ' ἐν καλοῖσι σάγμασιν
ὅμοι' ἐκεῖσε δεῦρό τ' ἤγαγες πάλιν.
κἀγὼ μὲν ηὔδων τῷ γαμοῦντι μήτε σοὶ
κῆδος ξυνάψαι μήτε δώμασιν λαβεῖν
κακῆς γυναικὸς πῶλον· ἐκφέρουσι γὰρ
μητρῷ' ὀνείδη. τοῦτο καὶ σκοπεῖτέ μοι,
μνηστῆρες, ἐσθλῆς θυγατέρ' ἐκ μητρὸς λαβεῖν.
πρὸς τοῖσδε δ' εἰς ἀδελφὸν οἷ' ἐφύβρισας,
σφάξαι κελεύσας θυγατέρ' εὐηθέστατα;
οὕτως ἔδεισας μὴ οὐ κακὴν δάμαρτ' ἔχῃς.
ἑλὼν δὲ Τροίαν, εἶμι γὰρ κἀνταῦθά σοι,
οὐκ ἔκτανες γυναῖκα χειρίαν λαβών,
ἀλλ' ὡς ἐσεῖδες μαστόν, ἐκβαλὼν ξίφος
φίλημ' ἐδέξω, προδότιν αἰκάλλων κύνα,
ἥσσων πεφυκὼς Κύπριδος, ὦ κάκιστε σύ.
κἄπειτ' ἐς οἴκους τῶν ἐμῶν ἐλθὼν τέκνων
πορθεῖς ἀπόντων καὶ γυναῖκα δυστυχῆ
κτείνεις ἀτίμως παῖδά θ', ὃς κλάοντά σε
καὶ τὴν ἐν οἴκοις σὴν καταστήσει κόρην,
κεἰ τρὶς νόθος πέφυκε. πολλάκις δέ τοι
ξηρὰ βαθεῖαν γῆν ἐνίκησε σπορά,
νόθοι τε πολλοὶ γνησίων ἀμείνονες.
ἀλλ' ἐκκομίζου παῖδα. κύδιον βροτοῖς
πένητα χρηστὸν ἢ κακὸν καὶ πλούσιον
γαμβρὸν πεπᾶσθαι καὶ φίλον· σὺ δ' οὐδὲν εἶ.

ΧΟ. σμικρᾶς ἀπ' ἀρχῆς νεῖκος ἀνθρώποις μέγα
γλῶσσ' ἐκπορίζει· τοῦτο δ' οἱ σοφοὶ βροτῶν
ἐξευλαβοῦνται, μὴ φίλοις τεύχειν ἔριν.

ΜΕΝ. τί δῆτ' ἂν εἴποις τοὺς γέροντας ὡς σοφοί,
καὶ τοὺς φρονεῖν δοκοῦντας Ἕλλησίν ποτε;
ὅτ' ὢν σὺ Πηλεὺς καὶ πατρὸς κλεινοῦ γεγὼς

* * * *

κῆδος ξυνάψας, αἰσχρὰ μὲν σαυτῷ λέγεις,
ἡμῖν δ' ὀνείδη διὰ γυναῖκα βάρβαρον,
ἣν χρῆν σ' ἐλαύνειν τήνδ' ὑπὲρ Νείλου ῥοὰς
ὑπέρ τε Φᾶσιν, κἀμὲ παρακαλεῖν ἀεί,
οὖσαν μὲν Ἠπειρῶτιν, οὗ πεσήματα
πλεῖσθ' Ἑλλάδος πέπτωκε δοριπετῆ νεκρῶν,
τοῦ σοῦ δὲ παιδὸς αἵματος κοινουμένην·
Πάρις γάρ, ὃς σὸν παῖδ' ἔπεφν' Ἀχιλλέα,
Ἕκτορος ἀδελφὸς ἦν, δάμαρ δ' ἥδ' Ἕκτορος.
καὶ τῇδέ γ' εἰσέρχει σὺ ταὐτὸν ἐς στέγος
καὶ ξυντράπεζον ἀξιοῖς ἔχειν βίον,
τίκτειν δ' ἐν οἴκοις παῖδας ἐχθίστους ἐᾷς·
ἁγὼ προνοίᾳ τῇ τε σῇ κἀμῇ, γέρον,
παύειν θέλων τήνδ' ἐκ χερῶν ἁρπάζομαι.
καίτοι φέρ', ἅψασθαι γὰρ οὐκ αἰσχρὸν λόγου,
ἢν παῖς μὲν ἡμὴ μὴ τέκῃ, ταύτης δ' ἄπο
βλάστωσι παῖδες, τούσδε γῆς Φθιώτιδος
στήσεις τυράννους, βάρβαροι δ' ὄντες γένος
Ἕλλησιν ἄρξουσ'; εἶτ' ἐγὼ μὲν οὐ φρονῶ,
μισῶν τὰ μὴ δίκαια, σοὶ δ' ἔνεστι νοῦς;
γέρων γέρων εἶ· τὴν δ' ἐμὴν στρατηγίαν
λέγων ἔμ' ὠφελοῖς ἂν ἢ σιγῶν πλέον.
Ἑλένη δ' ἐμόχθησ' οὐχ ἑκοῦσ', ἀλλ' ἐκ θεῶν,
καὶ τοῦτο πλεῖστον ὠφέλησεν Ἑλλάδα·
ὅπλων γὰρ ὄντες καὶ μάχης ἀΐστορες
ἔβησαν ἐς τἀνδρεῖον· ἡ δ' ὁμιλία
πάντων βροτοῖσι γίγνεται διδάσκαλος.
εἰ δ' ἐς πρόσοψιν τῆς ἐμῆς ἐλθὼν ἐγὼ
γυναικὸς ἔσχον μὴ κτανεῖν, ἐσωφρόνουν.
οὐδ' ἄν σε Φῶκον ἤθελον κατακτανεῖν.
ταῦτ' εὖ φρονῶν σ' ἐπῆλθον, οὐκ ὀργῆς χάριν·
ἢν δ' ὀξυθυμῇς, σοὶ μὲν ἡ γλωσσαλγία
μείζων, ἐμοὶ δὲ κέρδος ἡ προμηθία.

ΧΟ. παύσασθον ἤδη, λῷστα γὰρ μακρῷ τάδε,
λόγων ματαίων, μὴ δύο σφαλῆθ' ἅμα.

ΠΗ. οἴμοι, καθ' Ἑλλάδ' ὡς κακῶς νομίζεται·
ὅταν τροπαῖα πολεμίων στήσῃ στρατός,
οὐ τῶν πονούντων τοὔργον ἡγοῦνται τόδε,
ἀλλ' ὁ στρατηγὸς τὴν δόκησιν ἄρνυται,
ὃς εἷς μετ' ἄλλων μυρίων πάλλων δόρυ
οὐδὲν πλέον δρῶν ἑνὸς ἔχει πλείω λόγον.
σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι κατὰ πτόλιν
φρονοῦσι δήμου μεῖζον, ὄντες οὐδένες·
οἱ δ' εἰσὶν αὐτῶν μυρίῳ σοφώτεροι,
εἰ τόλμα προσγένοιτο βούλησίς θ' ἅμα.
ὡς καὶ σὺ σός τ' ἀδελφὸς ἐξωγκωμένοι
Τροίᾳ κάθησθε τῇ τ' ἐκεῖ στρατηγίᾳ,
μόχθοισιν ἄλλων καὶ πόνοις ἐπηρμένοι.
δείξω δ' ἐγώ σοι μὴ τὸν Ἰδαῖον Πάριν
μείζω νομίζειν Πηλέως ἐχθρόν ποτε,
εἰ μὴ φθερεῖ τῆσδ' ὡς τάχιστ' ἀπὸ στέγης
καὶ παῖς ἄτεκνος, ἣν τάχ' οὑξ ἡμῶν γεγὼς
ἐλᾷ δι' οἴκων τῶνδ' ἐπισπάσας κόμης,
εἰ στεῖρος οὖσα μόσχος οὐκ ἀνέξεται
τίκτοντας ἄλλους, οὐκ ἔχουσ' αὐτὴ τέκνα.
ἀλλ', εἰ τὸ κείνης δυστυχεῖ παίδων πέρι,
ἄπαιδας ἡμᾶς δεῖ καταστῆναι τέκνων;
φθείρεσθε τῆσδε, δμῶες, ὡς ἂν ἐκμάθω
εἴ τίς με λύειν τῆσδε κωλύσει χέρας.
ἔπαιρε σαυτήν· ὡς ἐγώ, καίπερ τρέμων,
πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας ἐξανήσομαι.
ὧδ', ὦ κάκιστε, τῆσδ' ἐλυμήνω χέρας;
βοῦν ἢ λέοντ' ἤλπιζες ἐντείνειν βρόχοις;

668. κἀκεῖνό νυν ἄθρησον· εἰ σὺ παῖδα σὴν
δοὺς τῳ πολιτῶν, εἶτ' ἔπασχε τοιάδε,
670. σιγῇ κάθησ' ἄν; οὐ δοκῶ· ξένης δ' ὕπερ
τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους;
καὶ μὴν ἴσον γ' ἀνήρ τε καὶ γυνὴ σθένει
ἀδικουμένη πρὸς ἀνδρός· ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ
γυναῖκα μωραίνουσαν ἐν δόμοις ἔχων.
675. καὶ τῷ μὲν ἔστιν ἐν χεροῖν μέγα σθένος,
τῇ δ' ἐν γονεῦσι καὶ φίλοις τὰ πράγματα.
οὔκουν δίκαιον τοῖς γ' ἐμοῖς μ' ἐπωφελεῖν;

---

626. ἔχῃς] ἔχεις MVA. ἔχοις Brunckius. Per στερηθεὶης explicat schol. 629. ἀλλ'] σὺ δ' Galenus vol. 5. p. 147. et Clemens Alex. Strom. p. 485. 639. κύδιον PC cum Stobaeo 72, 14. κύδιστον ceteri. 650. τήνδ'] Probabilius τὴν 647. Lacunam post hunc versum indicavit Iacobsius. 654. δὲ Brunckius] τε, quod om. A. 655. 656. delet Nauckius. 661. παύειν Brunckius] κτανεῖν (θανεῖν A.) 664. τούσδε Heimsoethius] τῆσδε 668—677. Hos versus (quibus partim usi sunt Stobaeus 74, 24., Choerob. in Epimer. in Psalmos p. 80. Etym. M. p. 555 557.) ab vetere interpolatore compositos esse recte iudicavit Hirzelius in Diss. de Euripidis diverbiis p. 72. Iis sublatis verba γέρων γέρων εἶ aptissime sequuntur post verba σοὶ δ' ἔνεστι νοῦς v. 667.

677. τοῖς γ' ἐμοῖς] τοῖς γ' (τ' a m. sec.) ἐμοῖς γ' V. τοῖς ἐμοῖς μ' Reiskius. τοῖς ἐμοῖς ἐπωφελεῖν Stobaeus 74, 24. 682. ἀΐστορες PC. ἀνίστορες ceteri. ἀείστορες et ἀΐστορες in gl. Hesychii, qui per ἄπειροι explicat.

694. τροπαῖα] τρόπαια MAB. τρόπαιον Iulianus Caes. p. 331. 701. οἱ — αὐτῶν μυρίῳ] τῶν — ἀστῶν μυρίοι Hartungus. 707. μείζω P. ἥσσω ceteri et schol. 709. ἣν τάχ' οὑξ Hermannus] ἣν δδ' ἐξ 710. τῶνδ' Musgravius] τήνδ' (τῆσδ' P.) 711. εἰ Hermannus] ἢ στεῖρος] στερρὸς MB.

ἢ μὴ ξίφος λαβοῦσ' ἀμυνάθοιτό σε
ἔδεισας; ἕρπε δεῦρ' ὑπ' ἀγκάλας, βρέφος,
ξύλλυε μητρὸς δέσμ'· ἔτ' ἐν Φθίᾳ σ' ἐγὼ
θρέψω μέγαν τοῖσδ' ἐχθρόν. εἰ δ' ἀπῆν δορὸς
τοῖς Σπαρτιάταις δόξα καὶ μάχης ἀγών,
τἄλλ' ὄντες ἴστε μηδενὸς βελτίονες.
ΧΟ. ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν ἔφυ
καὶ δυσφύλακτον ὀξυθυμίας ὕπο.
ΜΕΝ. ἄγαν προνωπὴς ἐς τὸ λοιδορεῖν φέρει·
ἐγὼ δὲ πρὸς βίαν μέν, ἐς Φθίαν μολών,
οὔτ' οὖν τι δράσω φλαῦρον οὔτε πείσομαι.
καὶ νῦν μέν, οὐ γὰρ ἄφθονον σχολὴν ἔχω,
ἄπειμ' ἐς οἴκους· ἔστι γάρ τις οὐ πρόσω
Σπάρτης πόλις τις, ἣ πρὸ τοῦ μὲν ἦν φίλη,
νῦν δ' ἐχθρὰ ποιεῖ· τήνδ' ἐπεξελθεῖν θέλω
στρατηλατήσας χὐποχείριον λαβεῖν.
ὅταν δὲ τἀκεῖ θῶ κατὰ γνώμην ἐμήν,
ἥξω· παρὼν δὲ πρὸς παρόντας ἐμφανῶς
γαμβροὺς διδάξω καὶ διδάξομαι λόγους.
κἂν μὲν κολάζῃ τήνδε καὶ τὸ λοιπὸν ᾖ
σώφρων, καθ' ἡμᾶς σώφρον' ἀντιλήψεται·
θυμούμενος δὲ τεύξεται θυμουμένων,
ἔργοισι δ' ἔργα διάδοχ' ἀντιλήψεται.
τοὺς σοὺς δὲ μύθους ῥᾳδίως ἐγὼ φέρω·
σκιᾷ γὰρ ἀντίστοιχος ὢν φωνὴν ἔχεις,
ἀδύνατος, οὐδὲν ἄλλο πλὴν λέγειν μόνον.
ΠΗ. ἡγοῦ, τέκνον, μοι δεῦρ' ὑπ' ἀγκάλαις σταθείς,
σύ τ', ὦ τάλαινα· χείματος γὰρ ἀγρίου
τυχοῦσα λιμένας ἦλθες εἰς εὐηνέμους.
ΑΝ. ὦ πρέσβυ, θεοί σοι δοῖεν εὖ καὶ τοῖσι σοῖς,
σώσαντι παῖδα κἀμὲ τὴν δυσδαίμονα.
ὅρα δὲ μὴ νῷν εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ
πτήξαντες οἵδε πρὸς βίαν ἄγωσί με,
γέροντα μὲν σ' ὁρῶντες, ἀσθενῆ δ' ἐμέ,
καὶ παῖδα τόνδε νήπιον· σκόπει τάδε,
μὴ νῦν φυγόντες εἶθ' ἁλῶμεν ὕστερον.
ΠΗ. οὐ μὴ γυναικῶν δειλὸν εἰσοίσεις λόγον;
χώρει, τίς ὑμῶν ἅψεται; κλάων ἄρα
ψαύσει. θεῶν γὰρ οὕνεχ' ἱππικοῦ τ' ὄχλου
πολλῶν θ' ὁπλιτῶν ἄρχομεν Φθίαν κάτα·
ἡμεῖς δ' ἔτ' ὀρθοί, κοὐ γέροντες, ὡς δοκεῖς,
ἀλλ' ἔς γε τοιόνδ' ἄνδρ' ἀποβλέψας μόνον
τροπαῖον αὐτοῦ στήσομαι πρέσβυς περ ὤν.
πολλῶν νέων γὰρ κἂν γέρων εὔψυχος ὢν
κρείσσων· τί γὰρ δεῖ δειλὸν ὄντ' εὐσωματεῖν;
ΧΟ. ἢ μὴ γενοίμαν, ἢ πατέρων ἀγαθῶν εἴην πολυ-
κτήτων τε δόμων μέτοχος·
εἴ τι γὰρ πάθοι τις ἀμάχανον, ἀλκᾶς
οὐ σπάνις εὐγενέταις·
κηρυσσομένοισι δ' ἀπ' ἐσθλῶν δωμάτων

766—776. = 777—789.

τιμὰ καὶ κλέος· οὔτοι
λείψανα τῶν ἀγαθῶν
ἀνδρῶν ἀφαιρεῖται χρόνος· ἁ δ' ἀρετὰ
καὶ θανοῦσι λάμπει.
κρεῖσσον δὲ νίκαν μὴ κακόδοξον ἔχειν ἢ ξὺν φθόνῳ
σφάλλειν δυνάμει τε δίκαν·
ἁδὺ μὲν γὰρ αὐτίκα τοῦτο βροτοῖσιν,
ἐν δὲ χρόνῳ τελέθει
ξηρὸν καὶ ὀνείδεσιν ἔγκειται δόμων.
ταύταν ἤνεσα ταύταν
καὶ φέρομαι βιοτάν,
μηδὲν δίκας ἔξω κράτος ἐν θαλάμοις
καὶ πόλει δύνασθαι.
ὦ γέρον Αἰακίδα, [σαι δορὶ
πείθομαι καὶ ξὺν Λαπίθαισί σε Κενταύροις ὁμιλῆ-
κλεινοτάτῳ καὶ ἐπ' Ἀργῴου δορὸς ἄξενον ὑγρὰν
ἐκπερᾶσαι ποντιᾶν Ξυμπληγάδων κλεινὰν ἐπὶ ναυ-
στολίαν,
Ἰλιάδα τε πόλιν ὅτε πάρος
εὐδόκιμος Διὸς Ἶνις
ἀμφέβαλεν φόνῳ,
κοινὰν τὰν εὔκλειαν ἔχοντ'
Εὐρώπαν ἀφικέσθαι.

ΤΡΟΦΟΣ.

ὦ φίλταται γυναῖκες, ὡς κακὸν κακῷ
διάδοχον ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ πορσύνεται.
δέσποινα γὰρ κατ' οἶκον, Ἑρμιόνην λέγω,
πατρός τ' ἐρημωθεῖσα συννοίᾳ θ' ἅμα
οἷον δέδρακεν ἔργον, Ἀνδρομάχην κτανεῖν
καὶ παῖδα βουλεύσασα, κατθανεῖν θέλει,
πόσιν τρέμουσα, μάντι τῶν δεδραμένων
ἐκ τῶνδ' ἀτίμως δωμάτων ἀποσταλῇ,
ἢ κατθάνῃ κτείνασα τοὺς οὐ χρῆν κτανεῖν.
μόλις δέ νιν θέλουσαν ἀρτῆσαι δέρην
εἴργουσι φύλακες δμῶες, ἔκ τε δεξιᾶς
ξίφη καθαρπάζουσιν ἐξαιρούμενοι.
οὕτω μέγ' ἀλγεῖ, καὶ τὰ πρὶν δεδραμένα
ἔγνωκε πράξασ' οὐ καλῶς. ἐγὼ μὲν οὖν
δέσποιναν εἴργουσ' ἀγχόνης κάμνω, φίλαι·
ὑμεῖς δὲ βᾶσαι τῶνδε δωμάτων ἔσω
θανάτου νιν ἐκλύσασθε· τῶν γὰρ ἠθάδων
φίλων νέοι μολόντες εὐπιθέστεροι.
ΧΟ. καὶ μὴν ἐν οἴκοις προσπόλων ἀκούομεν
βοὴν ἐφ' οἷσιν ἦλθες ἀγγέλλουσα σύ.
δείξειν δ' ἔοικεν ἡ τάλαιν' ὅσον στένει
πράξασα δεινά· δωμάτων γὰρ ἐκπερᾷ
φεύγουσα χεῖρας προσπόλων πόθῳ θανεῖν.
ΕΡ. ἰώ μοί μοι.
σπάραγμα κόμας ὀνύχων τε δάϊ' ἀμύγματα θήσομαι.
ΤΡ. ὦ παῖ, τί δράσεις; σῶμα σὸν καταικιεῖ;
ΕΡ. αἰαῖ αἰαῖ.

825—829. = 830—833.

722. ἀγκάλας] ἀγκάλαις MVA. 723. δέσμ'; ἔτ' ἐν Hermannus] δεσμά· ἐν (δεσμὰ μητρός· ἐν Heathius.) 727. ἔφυ AB et γρ. a m. sec. V. γένος ceteri cum Stobaeo 116, 37. et Cram. Anecd. Oxon. vol. 2. p. 427. 733. ἔστι γάρ τις] καὶ γὰρ ἔστιν Hartungus. 735. τήνδ'] τὴν Hermannus. ἐπεξελθεῖν] ἐπελθεῖν οὖν B et Flor. tres. 736. χὐποχείριον C. καὶ (in P τ' pro καὶ) ὑποχείριον MVA. In B καὶ λαβεῖν ὑποχείριον 745. σκιᾷ] σκιᾶ M. σκιὰ ceteri. σκιᾶς Etym. M. p. 114, 46. Cram. Anecd. Oxon. vol. 1. p. 463. ἀντίστοιχος ὢν Reiskius] ἀντίστοιχος ὡς. ἀντίστοιχον Etym. M. et Cram. Anecd. 759. θεῶν] θεοῦ PC. 763. τροπαῖον] τρόπαιον MB. 764. ὢν Hermannus] ἦ, cum Stobaeo 51, 13. 765. δεῖ] χρὴ Heimsoethius. 770. γὰρ πάθοι τις ἀμάχανον D.] γὰρ ἂν πάσχοι τις ἀμήχανον 772. κηρυσσομένοισι Hermannus] κηρυσσομένων (—οις A.)

773. τιμὰ καὶ κλέος· οὔτοι] τιμὰν καὶ κλέος οὔτοι Valckenarius. 777. ξὺν] ξὺμ V. 782. ἁδὺ D.] ἡδὺ 790. καὶ ante Κεντ. in ceteris lectum om. VA. Κενταύροις] κενταύρων V a m. sec. et PC. 784. ὀνείδεσιν ἔγκειται] ὀνείδεσι νείκητε M. 794. ποντιᾶν Συμπληγάδων Hermannus] ποντίαν Συμπληγάδα (Ξυμπληγάδα Ald.) 798. Διὸς Hermannus] ὁ Διὸς 799. ἀμφέβαλεν] ἀμφέβαλε plerique. ἀμφέβαλλε VB. φόνῳ] φόνον P. 801. Εὐρώπαν C. Εὐρώταν ceteri. 802. Τρ. B. Θε. ceteri. κακῷ] κακῶν V. κακῶς PC. 808. μάντι D.] μὴ ἀντὶ vel μὴ 'ντὶ 810. κτείνασα] κτείνουσα VAP. χρῆν Elmsleius] χρὴ κτανεῖν] θανεῖν PC et γρ. a m. sec. V. 819. εὐπιθέστεροι Blomfieldus] εὐπειθέστεροι 826. δάϊ' ἀμύγματα] δάϊα μύγματα pr. P et Ald. 828. 833. 837. Τρ. AB. Θε. MVC. Χο. P. 829. αἶ vel αἲ libri partim ter partim quater.

ἔρρ' αἰθέριον πλοκάμων ἐμῶν ἄπο,
λεπτόμιτον φάρος.
ΤΡ. τέκνον, κάλυπτε στέρνα, σύνδησαι πέπλους.
ΕΡ. τί δέ με δεῖ καλύπτειν πέπλοις στέρνα; δῆλα καὶ
ἀμφιφανῆ καὶ ἄκρυπτα δεδράκαμεν πόσιν.
ΤΡ. ἀλγεῖς, φόνον ῥάψασα συγγάμῳ σέθεν;
ΕΡ. κατὰ μὲν οὖν στένω δαΐαν τόλμαν ἂν ἔρεξ'
ἁ κατάρατος ἐγὼ κατάρατος ἀνδράσιν.
ΤΡ. ξυγγνώσεταί σοι τήνδ' ἁμαρτίαν πόσις.
ΕΡ. τί μοι ξίφος ἐκ χερὸς ἠγρεύσω;
ἀπόδος ἀπόδος, ὦ φίλος, ἵν' ἀνταίαν
ἐρείσω πλαγάν· τί με βρόχων εἴργεις;
ΤΡ. ἀλλ' εἴ σ' ἀφείην μὴ φρονοῦσαν, ὡς θάνοις;
ΕΡ. οἴμοι πότμου. ποῦ μοι πυρὸς φίλα φλόξ;
ποῦ δ' ἐς πέτρας ἀερθῶ,
ἢ κατὰ πόντον ἢ καθ' ὕλαν ὀρέων,
ἵνα θανοῦσα νερτέροισιν μέλω;
ΤΡ. τί ταῦτα μοχθεῖς; ξυμφοραὶ θεήλατοι
πᾶσιν βροτοῖσιν ἢ τότ' ἦλθον ἢ τότε.
ΕΡ. ἔλιπες ἔλιπες, ὦ πάτερ, μ' ἐπακτίαν
μονάδ' ἔρημον οὖσαν ἐνάλου κώπας.
ὀλεῖ ὀλεῖ με τᾷδ'· οὐκέτ' ἐνοικήσω νυμφιδίῳ στέγᾳ.
τίνος ἀγαλμάτων ἱκέτις ὁρμαθῶ,
ἢ δούλα δούλας γούνασι προσπέσω;
Φθιάδος ἐκ γᾶς
κυανόπτερος ὄρνις εἴθ' εἴην,
ἢ πευκᾶεν σκάφος, ἃ διὰ Κυανέας ἐπέρασεν ἀκτὰς
πρωτόπλοος πλάτα.
ΤΡ. ὦ παῖ, τὸ λίαν οὔτ' ἐκεῖν' ἐπῄνεσα,
ὅτ' ἐς γυναῖκα Τρῳάδ' ἐξημάρτανες,
οὔτ' αὖ τὸ νῦν σου δεῖμ' ὃ δειμαίνεις ἄγαν.
οὐχ ὧδε κῆδος σὸν διώσεται πόσις
φαύλοις γυναικὸς βαρβάρου πεισθεὶς λόγοις.
οὐ γάρ τί σ' αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας ἔχει,
ἀλλ' ἀνδρὸς ἐσθλοῦ παῖδα σὺν πολλοῖς λαβὼν
ἕδνοισι πόλεώς τ' οὐ μέσως εὐδαίμονος.
πατὴρ δέ σ' οὐχ ὧδ', ὡς σὺ δειμαίνεις, τέκνον,
προδοὺς ἐάσει δωμάτων τῶνδ' ἐκπεσεῖν.
ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω, μηδὲ φαντάζου δόμων
πάροιθε τῶνδε, μή τιν' αἰσχύνην λάβῃς.

878. πρόσθεν μελάθρων τῶνδ' ὁρωμένη, τέκνον.

834—837. = 838—840.

ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' ἀλλόχρως τις ἔκδημος ξένος
σπουδῇ πρὸς ἡμᾶς βημάτων πορεύεται.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ξέναι γυναῖκες, ἦ τάδ' ἔστ' Ἀχιλλέως
παιδὸς μέλαθρα καὶ τυραννικαὶ στέγαι;
ΧΟ. ἔγνως· ἀτὰρ τίς ὢν σὺ πυνθάνει τάδε;
ΟΡ. Ἀγαμέμνονός τε καὶ Κλυταιμνήστρας τόκος·
ὄνομα δ' Ὀρέστης· ἔρχομαι δὲ πρὸς Διὸς
μαντεῖα Δωδωναῖ'. ἐπεὶ δ' ἀφικόμην
Φθίαν, δοκεῖ μοι ξυγγενοῦς μαθεῖν πέρι
γυναικός, εἰ ζῇ κεὐτυχοῦσα τυγχάνει
ἡ Σπαρτιᾶτις Ἑρμιόνη· τηλουρὰ γὰρ
ναίουσ' ἀφ' ἡμῶν πεδί' ὅμως ἐστὶν φίλη.
ΕΡ. ὦ ναυτίλοισι χείματος λιμὴν φανείς,
Ἀγαμέμνονος παῖ, πρός σε τῶνδε γουνάτων,
οἴκτειρον ἡμᾶς, ὧν ἐπισκοπεῖς τύχας,
πράσσοντας οὐκ εὖ. στεμμάτων δ' οὐχ ἥσσονας
σοῖς προστίθημι γόνασιν ὠλένας ἐμάς.
ΟΡ. ἔα·
τί χρῆμα; μῶν ἐσφάλμεθ' ἢ σαφῶς ὁρῶ
δόμων ἄνασσαν τήνδε Μενέλεω κόρην;
ΕΡ. ἥνπερ μόνην γε Τυνδαρὶς τίκτει γυνὴ
Ἑλένη κατ' οἴκους πατρί· μηδὲν ἀγνόει.
ΟΡ. ὦ Φοῖβ' ἀκέστορ, πημάτων δοίης λύσιν.
τί χρῆμα; πρὸς θεῶν ἢ βροτῶν πάσχεις κακά;
ΕΡ. τὰ μὲν πρὸς ἡμῶν, τὰ δὲ πρὸς ἀνδρός, ὅς μ' ἔχει,
τὰ δ' ἐκ θεῶν του· πανταχῇ δ' ὀλώλαμεν.
ΟΡ. τίς οὖν ἂν εἴη μὴ πεφυκότων γέ πω
παίδων γυναικὶ συμφορὰ πλὴν ἐς λέχος;
ΕΡ. τοῦτ' αὐτὸ καὶ νοσοῦμεν· εὖ μ' ὑπηγάγου.
ΟΡ. ἄλλην τιν' εὐνὴν ἀντὶ σοῦ στέργει πόσις;
ΕΡ. τὴν αἰχμάλωτον Ἕκτορος ξυνευνέτιν.
ΟΡ. κακόν γ' ἔλεξας, ἄνδρα δίσσ' ἔχειν λέχη.
ΕΡ. τοιαῦτα ταῦτα. κᾆτ' ἔγωγ' ἠμυνάμην.
ΟΡ. μῶν ἐς γυναῖκ' ἔρραψας οἷα δὴ γυνή;
ΕΡ. φόνον γ' ἐκείνῃ καὶ τέκνῳ νοθαγενεῖ.
ΟΡ. κἄκτεινας, ἤ τις ξυμφορά σ' ἀφείλετο;
ΕΡ. γέρων γε Πηλεύς, τοὺς κακίονας σέβων.
ΟΡ. σοὶ δ' ἦν τις ὅστις τοῦδ' ἐκοινώνει φόνου;
ΕΡ. πατήρ γ' ἐπ' αὐτὸ τοῦτ' ἀπὸ Σπάρτης μολών.
ΟΡ. κἄπειτα τοῦ γέροντος ἡσσήθη χερί;
ΕΡ. αἰδοῖ γε· καί μ' ἔρημον οἴχεται λιπών.
ΟΡ. ξυνῆκα· ταρβεῖς τοῖς δεδραμένοις πόσιν.
ΕΡ. ἔγνως· ὀλεῖ γάρ μ' ἐνδίκως. τί δεῖ λέγειν;
ἀλλ' ἄντομαί σε Δία καλοῦσ' ὁμόγνιον,
πέμψον με χώρας τῆσδ' ὅποι προσωτάτω,
ἢ πρὸς πατρῷον μέλαθρον· ὡς δοκοῦσί γε
δόμοι τ' ἐλαύνειν φθέγμ' ἔχοντες οἵδε με,
μισεῖ τε γαῖα Φθιάς· εἰ δ' ἥξει πάρος
Φοίβου λιπὼν μαντεῖον ἐς δόμους πόσις,
κτενεῖ μ' ἐπ' αἰσχίστοισιν, ἢ δουλεύσομεν
νόθοισι λέκτροις, ὧν ἐδέσποζον πρὸ τοῦ.
πῶς οὖν ἂν εἴποι τις τάδ' ἐξημάρτανες;
κακῶν γυναικῶν εἴσοδοί μ' ἀπώλεσαν,
αἵ μοι λέγουσαι τούσδ' ἐχαύνωσαν λόγους
"σὺ τὴν κακίστην αἰχμάλωτον ἐν δόμοις

833. πέπλους MA. πέπλοις ceteri. 834. καλύπτειν πέπλοις στέρνα Ald. στέρνα καλύπτειν πέπλοις codices. δῆλα καὶ | ἀμφιφανῆ] δῆλα γὰρ | κἀμφιφανῆ Hermannus. 836. φόνον] μόρον C. 837. δαΐαν τόλμαν Burgesius] δαΐας τόλμας 839. ἁ V. η A. ὦ ceteri. ἀνδράσιν Ald. ἀνθρώποις codices.
841. χερὸς Seidlerus] χειρὸς 844. ἀπόδος ἀπόδος, ὦ φίλος Bergkius] ἀπόδος, ὦ φίλος, ἀπόδος φίλος PC. φίλ' ceteri. 846. Τρ. B. Χο. P. θε. ceteri. θάνοις Ald. θάνῃς codices. 849. ἢ ante κατὰ addidit Seidlerus. 851. ΤΡ.] Χο. MP. θε. VA. Scholiasta, ἄμεινον τῆς τροφοῦ εἶναι τὸ πρόσωπον.
853. ἔλιπες ἔλιπες] ἔλειπες ἔλειπες B et Flor. tres. μ' om. PC. 854. μονάδ' Seidlerus] ὡσεὶ μαινάδ' 855. ἐνάλου Hermannus] ἐναλίου 856. ὀλεῖ ὀλεῖ με τᾷδ' οὐκέτ' ἐνοικήσω Seidlerus] ὀλεῖ μ' ὀλεῖ με δηλαδὴ πόσις (verba δηλαδὴ πόσις ex gl. illata om. C Lasc. et Ald.). οὐκέτι τᾷδ' ἐνοικήσω 858. στέγᾳ PC. στέγῃ ceteri. 859. ἀγαλμάτων] ἄγαλμα θεῶν Iacobsius. 861. Φθιάδος ἐκ γᾶς (γαίας Hermannus)] Versus non integer. 862. εἴθ' εἴην] ἀερθείην Seidlerus: sed verbis proximis melius convenit εἴην. 863. ἃ A. ἡ ceteri. 864. ἐπέρασεν] ἐπέρασ' Ald. ἀκτὰς] ἀκτᾶς VAPC. 866. Τρ. B. θε. ceteri. 870. φαύλοις] φαύλης VP. 878. Versum spurium eiecit Nauckius.

880. βημάτων Brunckius] δωμάτων 883. ἀτὰρ τίς ὢν σὺ πυνθάνῃ Valckenarius. ἀτὰρ δὴ τίς ὢν πυνθάνῃ MVABP. ἀτὰρ δὴ πυνθάνῃ τίς ὢν Havn. correctus. ἀτὰρ τίς ὢν γε πυνθάνῃ C. 898. γυνὴ] κόρη C.
900. ἀκέστορ MVC. ἀκέστωρ ceteri. Scripturam absurdam ἀκέστων memorat et explicat scholiasta.
901. κακά] κακόν pr. V et AB. 909. ἄνδρα A. ἕν' ἄνδρα ceteri, nisi quod ἄνδρ' ἕνα C. 917. τοῦ] πῶς Hermannus. 924. τ' Matthiae] γ' (μ' B.) 929. Oresti tribuunt libri. Correxit Lentingius. ἂν εἴποι τις τάδ' Pflugkius] τάδ' ὡς εἴποι τις

δούλην ἀνέξει σοὶ λέχους κοινουμένην;
μὰ τὴν ἄνασσαν, οὐκ ἂν ἔν γ' ἐμοῖς δόμοις
βλέπουσ' ἂν αὐγὰς τἄμ' ἐκαρποῦτ' ἂν λέχη."
κἀγὼ κλύουσα τούσδε Σειρήνων λόγους,
σοφῶν πανούργων ποικίλων λαλημάτων,
ἐξηνεμώθην μωρίᾳ. τί γάρ μ' ἐχρῆν
πόσιν φυλάσσειν, ᾗ παρῆν ὅσων ἔδει,
πολὺς μὲν ὄλβος, δωμάτων δ' ἠνάσσομεν;
παῖδας δ' ἐγὼ μὲν γνησίους ἔτικτον ἄν,
ἡ δ' ἡμιδούλους τοῖς ἐμοῖς νοθαγενεῖς.
ἀλλ' οὔποτ' οὔποτ', οὐ γὰρ εἰσάπαξ ἐρῶ,
χρὴ τούς γε νοῦν ἔχοντας, οἷς ἔστιν γυνή,
πρὸς τὴν ἐν οἴκοις ἄλοχον ἐσφοιτᾶν ἐᾶν
γυναῖκας· αὗται γὰρ διδάσκαλοι κακῶν·
ἡ μέν τι κερδαίνουσα συμφθείρει λέχος,
ἡ δ' ἀμπλακοῦσα συννοσεῖν αὑτῇ θέλει,
πολλαὶ δὲ μαργότητι· κἀντεῦθεν δόμοι
νοσοῦσιν ἀνδρῶν. πρὸς τάδ' εὖ φυλάσσετε
κλῄθροισι καὶ μοχλοῖσι δωμάτων πύλας·
ὑγιὲς γὰρ οὐδὲν αἱ θύραθεν εἴσοδοι
δρῶσιν γυναικῶν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ κακά.

ΧΟ. ἄγαν ἐφῆκας γλῶσσαν ἐς τὸ σύμφυτον.
ξυγγνωστὰ μέν νύν σοι τάδ', ἀλλ' ὅμως χρεὼν
κοσμεῖν γυναῖκας τὰς γυναικείας νόσους.

ΟΡ. σοφόν τι χρῆμα τοῦ διδάξαντος βροτοὺς
λόγους ἀκούειν τῶν ἐναντίων πάρα·
ἐγὼ γὰρ εἰδὼς τῶνδε σύγχυσιν δόμων
ἔριν τε τὴν σὴν καὶ γυναικὸς Ἕκτορος,
φυλακὰς ἔχων ἔμιμνον, εἴτ' αὐτοῦ μενεῖς
εἴτ' ἐκφοβηθεῖσ' αἰχμαλωτίδος φόβῳ
γυναικὸς οἴκων τῶνδ' ἀπηλλάχθαι θέλεις.
ἦλθον δὲ σὰς μὲν οὐ σέβων ἐπιστολάς,
εἰ δ' ἐνδιδοίης, ὥσπερ ἐνδίδως, λόγον,
πέμψων σ' ἀπ' οἴκων τῶνδ'. ἐμὴ γὰρ οὖσα πρὶν
ξὺν τῷδε ναίεις ἀνδρὶ σοῦ πατρὸς κάκῃ,
ὃς πρὶν τὰ Τροίας ἐσβαλεῖν ὁρίσματα
γυναῖκ' ἐμοί σε δοὺς ὑπέσχεθ' ὕστερον
τῷ νῦν σ' ἔχοντι, Τρῳάδ' εἰ πέρσοι πόλιν.
ἐπεὶ δ' Ἀχιλλέως δεῦρ' ἐνόστησεν γόνος,
σῷ μὲν ξυνέγνων πατρί, τὸν δ' ἐλισσόμην
γάμους ἀφεῖναι σούς, ἐμὰς λέγων τύχας
καὶ τὸν παρόντα δαίμον', ὡς φίλων μὲν ἂν
γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν, ἔκτοθεν δ' οὐ ῥᾴδιον,
φεύγων ἀπ' οἴκων ἃς ἐγὼ φεύγω φυγάς.
ὁ δ' ἦν ὑβριστὴς ἔς τ' ἐμῆς μητρὸς φόνον
τάς θ' αἱματωποὺς θεὰς ὀνειδίζων ἐμοί.
κἀγὼ ταπεινὸς ὢν τύχαις ταῖς οἴκοθεν
ἤλγουν μὲν ἤλγουν, ξυμφοραῖς δ' ἠνειχόμην,
σῶν δὲ στερηθεὶς ᾠχόμην ἄκων γάμων.
νῦν οὖν, ἐπειδὴ περιπετεῖς ἔχεις τύχας
καὶ ξυμφορὰν τήνδ' ἐσπεσοῦσ' ἀμηχανεῖς,
ἄξω σ' ἀπ' οἴκων καὶ πατρὸς δώσω χερί.
τὸ ξυγγενὲς γὰρ δεινόν, ἔν τε τοῖς κακοῖς
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον οἰκείου φίλου.

ΕΡ. νυμφευμάτων μὲν τῶν ἐμῶν πατὴρ ἐμὸς
μέριμναν ἕξει, κοὐκ ἐμὸν κρίνειν τόδε.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τῶνδέ μ' ἔκπεμψον δόμων,
μὴ φθῇ με προσβὰς δῶμα καὶ μολὼν πόσις,
ἢ πρέσβυς οἴκους μ' ἐξερημοῦσαν μαθὼν
Πηλεὺς μετέλθῃ πωλικοῖς διώγμασιν.

ΟΡ. θάρσει γέροντος χεῖρα· τὸν δ' Ἀχιλλέως
μηδὲν φοβηθῇς παῖδ', ὅσ' εἰς ἔμ' ὕβρισε.
τοία γὰρ αὐτῷ μηχανὴ πεπλεγμένη
βρόχοις ἀκινήτοισιν ἕστηκεν φόνου
πρὸς τῆσδε χειρός, ἣν πάρος μὲν οὐκ ἐρῶ,
τελουμένων δὲ Δελφὶς εἴσεται πέτρα.
ὁ μητροφόντης δ', ἢν δορυξένων ἐμῶν
μείνωσιν ὅρκοι Πυθικὴν ἀνὰ χθόνα,
δείξει γαμεῖν σφε μηδέν' ὧν ἐχρῆν ἐμέ.
πικρῶς δὲ πατρὸς φόνιον αἰτήσει δίκην
ἄνακτα Φοῖβον· οὐδέ νιν μετάστασις
γνώμης ὀνήσει, θεῷ διδόντα νῦν δίκας.
ἀλλ' ἔκ τ' ἐκείνου διαβολαῖς τε ταῖς ἐμαῖς
κακῶς ὀλεῖται· γνώσεται δ' ἔχθραν ἐμήν.
ἐχθρῶν γὰρ ἀνδρῶν μοῖραν εἰς ἀναστροφὴν
δαίμων δίδωσι, κοὐκ ἐᾷ φρονεῖν μέγα.

ΧΟ. ὦ Φοῖβ' ὁ πυργώσας τὸν ἐν Ἰλίῳ εὐτειχῆ πάγον,
καὶ πόντιε κυανέαις
ἵπποις διφρεύων ἅλιον πέλαγος,
τίνος οὕνεκ' ἄτιμον ὀργάναν χέρ' Ἐνυαλίῳ
τεκτοσύνας δοριμήστορι προσθέντες τάλαιναν
τάλαιναν μεθεῖτε Τροίαν;
πλείστους δ' ἐπ' ἀκταῖσιν Σιμοεντίσιν εὐίππους
ὄχους ἐζεύξατε καὶ φονίους
ἀνδρῶν ἁμίλλας ἔθετ' ἀστεφάνους·
ἀπὸ δὲ φθίμενοι βεβᾶσιν Ἰλιάδαι βασιλῆς,
οὐδ' ἔτι πῦρ ἐπιβώμιον ἐν Τροίᾳ θεοῖσιν
λέλαμπεν καπνῷ θυώδει.
βέβακε δ' Ἀτρείδας ἀλόχου παλάμαις,
αὐτά τ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ
πρὸς τέκνων ἀπηύρα·
θεοῦ θεοῦ νιν κέλευμ' ἐπεστράφη
μαντόσυνον, ὅτε νιν Ἀργόθεν πορευθεὶς
Ἀγαμεμνόνιος κέλωρ
ἀδύτων ἐπιβὰς κτάνεν, ματρὸς φονεύς,
ὦ δαῖμον, ὦ Φοῖβε, πῶς πείθομαι;
πολλαὶ δ' ἀν' Ἑλλάνων ἀγόρους στοναχὰς
μέλποντο δυστάνων τεκέων ἄλοχοι,

1009—1017. = 1018—1026.

1027—1036. = 1037—1046.

---

939. φυλάσσειν] φυλάττειν MVP. 947. κερδαίνουσα] κερδανοῦσα Nauckius. In κερδαίνουσα consentit Stobaeus 74, 4. 948. αὑτῇ Barnesius] αὐτῇ. συννοσεῖν θέλει τινά Heimsoethius. 955. νυν Canterus] οὖν 956. γυναικείας MA. γυναικείους ceteri. νόσους] γρ. φύσεις P. 961. μενεῖς] Libri partim sic partim μένεις. 962. φόβῳ] φόνῳ Lentingius. 964. σὰς μὲν οὐ σέβων] σὰς (τὰς σὰς Ald.) οὐ μένων P. 966. πέμψων Heathius] πέμψω 970. πέρσοι C. πέρσει ceteri. 975. ῥᾴδιον C. ῥᾳδίως ceteri. 980. ξυμφοραῖς δ' ἠνειχόμην D. in Annot. Oxon. συμφοραῖς (συμφορὰς Scaliger) δ' ἠνειχόμην. 985. 986. Versus in libris Oresti continuatos choro tribuit Hermannus, γὰρ in τοι mutato. 985. ἔν τε τοῖς κακοῖς] ἐν κακοῖσί τε Hermannus.

988. τόδε MPC et a m. sec. V. τάδε pr. V. 991. Versus ab initio in codicibus antiquioribus defectus. Syllabae ἢ πρέσβυς suppletae in Flor. tribus recentibus coniectura incerta. In Havn. οἴκους τε τούσδε μ' ἐξερημοῦσαν μαθών. Idem haud dubie voluit m. recentior quae in V adscripsit οἴκους τε τούς σ' ἐξερημοῦσαν μαθών. 992. μετέλθῃ ex uno Par. recenti. μετέλθοι ceteri. 994. μηδὲν] μηθὲν M. ὅσ' Lobeckius] ὃς 1002. αἰτήσει] ᾔτησεν Heimsoethius. 1009. ὦ Φοῖβ' ὁ — ἵπποις Ald. ἰὼ Φοῖβε — ἵπποισι codices. 1015. χέρ' Ἐνυαλίῳ τεκτοσύνας Bothius] χέρα τεκτοσύνας Ἐνυαλίῳ 1016. προσθέντες] προθέντες MAB. προσδόντες Hartungus. 1022. βασιλῆς Matthiae] βασιλῆες 1030. κέλευμ' MV. κέλευσμ' ceteri. 1035. ἔκτανεν (debebat κτάνεν ut Hermannus) Heathius] κτεάνων 1038. ἀγόρους Barnesius cum schol.] ἀγορὰς ἀχόρους M. ἀγοραὶ (hoc ab m. rec.) V. ἀγοραὶ ἀγόρους PC. 1039. τεκέων] τοκέων VA, quod

ἔκ τ' ἔλειπον οἴκους
πρὸς ἄλλον εὐνάτορ'· οὐχὶ σοὶ μόνᾳ
δύσφρονες ἐπέπεσον, οὐ φίλοισι, λῦπαι·
νόσον Ἑλλὰς ἔτλα νόσον·
διέβα δὲ Φρυγῶν πρὸς εὐκάρπους γύας
σκηπτὸς σταλάσσων τὸν Ἅιδα φόνον.
ΠΗ. Φθιώτιδες γυναῖκες, ἱστοροῦντί μοι
σημήνατ'· ᾐσθόμην γὰρ οὐ σαφῆ λόγον
ὡς δώματ' ἐκλιποῦσα Μενέλεω κόρη
φρούδη τάδ'· ἥκω δ' ἐκμαθεῖν σπουδὴν ἔχων
εἰ ταῦτ' ἀληθῆ· τῶν γὰρ ἐκδήμων φίλων
δεῖ τοὺς κατ' οἶκον ὄντας ἐκπονεῖν τύχας.
ΧΟ. Πηλεῦ, σαφῶς ἤκουσας· οὐδ' ἐμοὶ καλὸν
κρύπτειν ἐν οἷσπερ οὖσα τυγχάνω κακοῖς·
βασίλεια γὰρ τῶνδ' οἴχεται φυγὰς δόμων.
ΠΗ. τίνος φόβου τυχοῦσα; διαπέραινέ μοι.
ΧΟ. πόσιν τρέμουσα, μὴ δόμων νιν ἐκβάλῃ.
ΠΗ. μῶν ἀντὶ παιδὸς θανασίμων βουλευμάτων;
ΧΟ. ναί, καὶ γυναικὸς αἰχμαλωτίδος φόβῳ.
ΠΗ. ξὺν πατρὶ δ' οἴκους, ἢ τίνος λείπει μέτα;
ΧΟ. Ἀγαμέμνονός νιν παῖς βέβηκ' ἄγων χθονός.
ΠΗ. ποίαν περαίνων ἐλπίδ'; ἢ γῆμαι θέλων;
ΧΟ. καὶ σοῦ γε παιδὸς παιδὶ πορσύνων μόρον.
ΠΗ. κρυπτὸς καταστάς, ἢ κατ' ὄμμ' ἐλθὼν μάχῃ;
ΧΟ. ἁγνοῖς ἐν ἱροῖς Λοξίου Δελφῶν μέτα.
ΠΗ. οἴμοι· τόδ' ἤδη δεινόν. οὐχ ὅσον τάχος
χωρήσεταί τις Πυθικὴν πρὸς ἑστίαν
καὶ τἀνθάδ' ὄντα τοῖς ἐκεῖ λέξει φίλοις,
πρὶν παῖδ' Ἀχιλλέως κατθανεῖν ἐχθρῶν ὕπο;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἰώ μοί μοι·
οἵας ὁ τλήμων ἀγγελῶν ἥκω τύχας
σοί τ', ὦ γεραιέ, καὶ φίλοισι δεσπότου.
ΠΗ. αἰαῖ· πρόμαντις θυμὸς ὥς τι προσδοκᾷ.
ΑΓ. οὐκ ἔστι σοι παῖς παιδός, ὡς μάθῃς, γέρον
Πηλεῦ· τοιάσδε φασγάνων πληγὰς ἔχει
Δελφῶν ὑπ' ἀνδρῶν καὶ Μυκηναίου ξένου.
ΧΟ. ἆ ἆ, τί δράσεις, ὦ γεραιέ; μὴ πέσῃς·
ἔπαιρε σαυτόν. ΠΗ. οὐδέν εἰμ'· ἀπωλόμην.
φρούδη μὲν αὐδή, φροῦδα δ' ἄρθρα μου κάτω.
ΑΓ. ἄκουσον, εἰ καὶ σοῖς φίλοις ἀμυναθεῖν
χρῄζεις, τὸ πραχθέν, σὸν κατορθώσας δέμας.
ΠΗ. ὦ μοῖρα, γήρως ἐσχάτοις πρὸς τέρμασιν
οἵα με τὸν δύστηνον ἀμφιβᾶσ' ἔχεις.
πῶς δ' οἴχεταί μοι παῖς μόνου παιδὸς μόνος;
σήμαιν'· ἀκοῦσαι δ' οὐκ ἀκούσθ' ὅμως θέλω.
ΑΓ. ἐπεὶ τὸ κλεινὸν ἤλθομεν Φοίβου πέδον,
τρεῖς μὲν φαεννὰς ἡλίου διεξόδους
θέᾳ διδόντες ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν.
καὶ τοῦθ' ὕποπτον ἦν ἄρ'· ἔς δὲ συστάσεις
κύκλους τ' ἐχώρει λαὸς οἰκήτωρ θεοῦ.
Ἀγαμέμνονος δὲ παῖς διαστείχων πόλιν
εἰς οὖς ἑκάστῳ δυσμενεῖς ηὔδα λόγους
"ὁρᾶτε τοῦτον, ὃς διαστείχει θεοῦ
χρυσοῦ γέμοντα γύαλα, θησαυροὺς βροτῶν,
τὸ δεύτερον παρόντ' ἐφ' οἷσι καὶ πάρος
δεῦρ' ἦλθε, Φοίβου ναὸν ἐκπέρσαι θέλων;"
κἀκ τοῦδ' ἐχώρει ῥόθιον ἐν πόλει κακόν,
ἀρχαί τ' ἐπληροῦντ' ἔς τε βουλευτήρια
ἰδίᾳ θ', ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφέστασαν,
φρουρὰν ἐτάξαντ' ἐν περιστύλοις δόμοις.
ἡμεῖς δὲ μῆλα, φυλλάδος Παρνασίας
παιδεύματ', οὐδὲν τῶνδέ πω πεπυσμένοι,
λαβόντες ἦμεν, ἐσχάραις τ' ἐφέσταμεν
ξὺν προξένοισι μάντεσίν τε Πυθικοῖς.
καί τις τόδ' εἶπεν "ὦ νεανία, τί σοι
θεῷ κατευξώμεσθα; τίνος ἥκεις χάριν;"
ὁ δ' εἶπε "Φοίβῳ τῆς πάροιθ' ἁμαρτίας
δίκας παρασχεῖν βουλόμεσθ'· ᾔτησα γὰρ
πατρός ποτ' αὐτὸν αἵματος δοῦναι δίκην."
κἀνταῦθ' Ὀρέστου μῦθος ἰσχύων μέγα
ἐφαίνεθ', ὡς ψεύδοιτο δεσπότης ἐμὸς
ἥκων ἐπ' αἰσχροῖς. ἔρχεται δ' ἀνακτόρων
κρηπῖδος ἐντός, ὡς πάρος χρηστηρίων
εὔξαιτο Φοίβῳ, τυγχάνει δ' ἐν ἐμπύροις·
τῷ δὲ ξιφήρης ἆρ' ὑφειστήκει λόχος
δάφνῃ σκιασθείς· ὧν Κλυταιμνήστρας τόκος
εἷς ἦν ἁπάντων τῶνδε μηχανορράφος.
χὠ μὲν κατ' ὄμμα στὰς προσεύχεται θεῷ·
οἱ δ' ὀξυθήκτοις φασγάνοις ὡπλισμένοι
κεντοῦσ' ἀτευχῆ παῖδ' Ἀχιλλέως λάθρα.
χωρεῖ δὲ πρύμναν· οὐ γὰρ ἐς καιρὸν τυπεὶς
ἐτύγχαν', ἐξέλκει δέ, καὶ παραστάδος
κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας
ἔστη 'πὶ βωμοῦ, γοργὸς ὁπλίτης ἰδεῖν,
βοᾷ δὲ Δελφῶν παῖδας, ἱστορῶν τάδε
"τίνος μ' ἕκατι κτείνετ' εὐσεβεῖς ὁδοὺς
ἥκοντα; ποίας ὄλλυμαι πρὸς αἰτίας;"
τῶν δ' οὐδὲν οὐδεὶς μυρίων ὄντων πέλας
ἐφθέγξατ', ἀλλ' ἔβαλλον ἐκ χειρῶν πέτροις.
πυκνῇ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος
προύτεινε τεύχη κἀφυλάσσετ' ἐμβολὰς
ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερί.
ἀλλ' οὐδὲν ἦνεν· ἀλλὰ πόλλ' ὁμοῦ βέλη,
οἰστοί, μεσάγκυλ' ἔκλυτοί τ' ἀμφώβολοι,
σφαγῆς ἐχώρουν βουπόροι ποδῶν πάρος.
δεινὰς δ' ἂν εἶδες πυρρίχας φρουρουμένου
βέλεμνα παιδός. ὡς δέ νιν περισταδὸν
κύκλῳ κατεῖχον, οὐ διδόντες ἀμπνοάς,
βωμοῦ κενώσας δεξίμηλον ἐσχάραν,
τὸ Τρωικὸν πήδημα πηδήσας ποδοῖν
χωρεῖ πρὸς αὐτούς· οἱ δ' ὅπως πελειάδες
ἱέρακ' ἰδοῦσαι πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν.
πολλοὶ δ' ἔπιπτον μιγάδες ἔκ τε τραυμάτων
αὐτοί θ' ὑπ' αὐτῶν στενοπόρους κατ' ἐξόδους,
κραυγὴ δ' ἐν εὐφήμοισι δύσφημος δόμοις

---

explicat schol., alteram memorans scripturam τευχέων, ex τεκέων corruptam.

1040. ἔκ τ' Brunckius] ἐκ δ' 1045. Φρυγῶν Hermannus] Φρυγῶν καὶ πρὸς] ἄπ' Hartungus. 1046. τὸν addidit Hermannus. 1058 ἀντὶ παιδὸς] ἀντίποινα Nauckius. 1059. φόβῳ] φόνῳ Hartungus (ut Lentingius v. 962.). 1062. περαίνων] προτείνων Nauckius. ἢ Kirchhoffius] ἦ 1063. πορσύνων] πορσύνειν Hartungus. 1065. ἱροῖς D.] ἱεροῖς 1070. ἰώ μοί μοι Ald. et, ut videtur, C. ὤμοι μοι ceteri. 1072. προσδοκᾷ MC. προσδοκῶ V. προσδοκῶν P. 1079. εἰ καὶ] εἴπερ Hermannus. φίλοις ἀμυναθεῖν (ἀμυνάθειν libri)] ἀμυναθεῖν φίλοις Hartungus. 1083. δ' om. PC.

1099. δόμοις] δρόμοις M et Flor. duo. 1100. Παρνασίας L. Dindorfius] Παρνησίας 1102. ἦμεν Brunckius] ἧμεν 1104. τόδ'] τότ' Hermannus. 1105. κατευξώμεσθα M. κατευξώμεθα P. κατευξόμεσθα ceteri. 1114. ἆρ' (ἄρ' cum γρ. δεῖ a m. sec. V) ὑφειστήκει] κρύφιος εἱστήκει Nauckius. 1115. σκιασθεὶς] πυκασθεὶς Flor. tres. 1121. ἐξέλκει] I. e. *extrahit gladium e vagina.* Sic recte intellexit Heathius. 1130. κἀφυλάσσετ' Reiskius] καὶ φυλάσσετ'. καὶ φυλάσσεται βολὰς Lentingius. 1132. ἦνεν] ἤνυεν V (cum γρ. ἦνεν a m. sec.) et plerique. 1134. σφαγῆς] σφαγεῖς V aliique. 1136. παιδός] ποδός M aliique nonnulli. νιν C. μιν ceteri. 1143. ὑπ' αὐτῶν] ὑφ' αὐτῶν Is. Vossius.

πέτραισιν ἀντέκλαγξ'· ἐν εὐδίᾳ δέ πως
ἔστη φαεννοῖς δεσπότης στίλβων ὅπλοις,
πρὶν δή τις ἀδύτων ἐκ μέσων ἐφθέγξατο
δεινόν τι καὶ φρικῶδες, ὦρσε δὲ στρατὸν
στρέψας πρὸς ἀλκήν. ἔνθ' Ἀχιλλέως πίτνει
παῖς ὀξυθήκτῳ πλευρὰ φασγάνῳ τυπεὶς
Δελφοῦ πρὸς ἀνδρός, ὅσπερ αὐτὸν ὤλεσε
πολλῶν μετ' ἄλλων· ὡς δὲ πρὸς γαῖαν πίτνει,
τίς οὐ σίδηρον προσφέρει, τίς οὐ πέτρον,
βάλλων, ἀράσσων; πᾶν δ' ἀνάλωται δέμας
τὸ καλλίμορφον τραυμάτων ὕπ' ἀγρίων.
νεκρὸν δὲ δή νιν κείμενον βωμοῦ πέλας
ἐξέβαλον ἐκτὸς θυοδόκων ἀνακτόρων.
ἡμεῖς δ' ἀναρπάσαντες ὡς τάχος χεροῖν
κομίζομέν νιν σοὶ κατοιμῶξαι γόοις
κλαῦσαί τε, πρέσβυ, γῆς τε κοσμῆσαι τάφῳ.
τοιαῦθ' ὁ τοῖς ἄλλοισι θεσπίζων ἄναξ,
ὁ τῶν δικαίων πᾶσιν ἀνθρώποις κριτής,
δίκας διδόντα παῖδ' ἔδρασ' Ἀχιλλέως.
ἐμνημόνευσε δ', ὥσπερ ἄνθρωπος κακός,
παλαιὰ νείκη. πῶς ἂν οὖν εἴη σοφός;

ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ ἤδη φοράδην
Δελφίδος ἐκ γῆς δῶμα πελάζει.
τλήμων ὁ παθών, τλήμων δέ, γέρον,
καὶ σύ· δέχει γὰρ τὸν Ἀχίλλειον
σκύμνον ἐς οἴκους, οὐχ ὡς σὺ θέλεις·
αὐτός τε κακοῖς πήμασι κύρσας
εἰς ἓν μοίρας ξυνέκυρσας.

ΠΗ. ὤμοι ἐγώ, κακὸν οἷον ὁρῶ τόδε,
καὶ δέχομαι χερὶ δώμασιν ἁμοῖς.
ἰώ μοί μοι, αἰαῖ,
ὦ πόλι Θεσσαλία, διολώλαμεν,
οὐκέτι μοι γένος, οὐκέτι μοι τέκνα
λείπεται οἴκοις.
ὦ σχέτλιος παθέων ἄρ' ἐγώ, φίλον
ἐς τίνα βάλλων τέρψομαι αὐγάς;
ὦ φίλιον στόμα καὶ γένυ καὶ χέρες.
εἴθε σ' ὑπ' Ἰλίῳ ἤναρε δαίμων
Σιμοεντίδα παρ' ἀκτάν.

ΧΟ. οὗτός τ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ' ἐτιμᾶτ' ἄν, γέρον,
θανών, τὸ σόν τ' ἦν ὧδ' ἂν εὐτυχέστερον.

ΠΗ. ὦ γάμος ὦ γάμος, ὃς τάδε δώματα
καὶ πόλιν ὤλεσας ὤλεσας ἁμάν,
αἰαῖ αἰαῖ. ὦ παῖ,.

1173—1183. = 1184—1196.

μήποτε σῶν λεχέων τὸ δυσώνυμον
ὤφελ' ἐμὸν γένος ἐς τέκνα καὶ δόμον
ἀμφιβαλέσθαι
Ἑρμιόνας Ἀΐδαν ἐπὶ σοί, τέκνον,
ἀλλὰ κεραυνῷ πρόσθεν ὀλέσθαι,
μηδ' ἐπὶ τοξοσύνᾳ φονίῳ πατρὸς
αἷμα τὸ διογενές ποτε Φοῖβον
βροτὸς ἐς θεὸν ἀνάψαι.

ΧΟ. ὀτοτοῖ ὀτοτοῖ.
θανόντα δεσπόταν γόοις
νόμῳ τῷ νερτέρων κατάρξω.

ΠΗ. ὀτοτοῖ ὀτοτοῖ.
διάνδιχ', ὦ τάλας ἐγὼ
γέρων καὶ δυστυχὴς δακρύω.

ΧΟ. θεοῦ γὰρ αἶσα, θεὸς ἔκρανε συμφοράν.

ΠΗ. ὦ φίλος, ἔλειπες ἐν δόμοις μ' ἔρημον,
γέροντ' ἄπαιδα νοσφίσας.

ΧΟ. θανεῖν θανεῖν σε, πρέσβυ, χρῆν πάρος τέκνων.

ΠΗ. οὐ σπαράξομαι κόμαν,
οὐκ ἐπιθήσομαι κάρᾳ
κτύπημα χειρὸς ὀλοόν; ὦ πόλις πόλις,
διπλῶν τέκνων μ' ἐστέρησε Φοῖβος.

ΧΟ. ὦ κακὰ παθὼν ἰδών τε δυστυχὲς γέρον,
τίν' αἰῶν' ἐς τὸ λοιπὸν ἕξεις;

ΠΗ. ἄτεκνος, ἔρημος, οὐκ ἔχων πέρας κακῶν
διαντλήσω πόνους ἐς Ἅιδαν.

ΧΟ. μάτην δέ σ' ἐν γάμοισιν ὤλβισαν θεοί.

ΠΗ. ἀμπτάμενα τἀμὰ φροῦδα πάντα κεῖται
κόμπων μεταρσίων πρόσω.

ΧΟ. μόνος μόνοισιν ἐν δόμοις ἀναστρέφει.

ΠΗ. οὐκέτ' ἔστι μοι πόλις,
σκῆπτρα τάδ' ἐρρέτω 'πὶ γᾶν,
σύ τ', ὦ κατ' ἄντρα νύχια Νηρέως κόρη,
πανώλεθρον γᾷ πίτνοντα μ' ὄψει.

1197—1199. = 1200—1202.

1203—1213. = 1218—1225.

1214. 1215. = 1216. 1217.

1145. ἀντέκλαγξ'· ἐν εὐδίᾳ Lentingius] ἀντέκλαγξεν εὐδία 1148. τι Lentingius] τε 1149. στρέψας] τρέψας Barnesius. 1151. ὅσπερ — ἄλλων] Haec verba ab interpolatore addita esse posse intellexit Hermannus. 1171. κύρσας] ἔκυρσας M et Flor. duo. Verbum ex fine versus proximi illatum, cuius loco aliud requiritur, velut πληγείς, de quo cogitavit Herwerdenus. 1174. δώμασιν ἁμοῖς] δώμασι θ' ἁμοῖς MV. δώμασί τ' ἐμοῖς A. 1176. πόλι Ald. πόλις codices. Θεσσαλία] Θεσσαλίας Flor. unus recens. διολώλαμεν] ψχόμεθ' addunt libri, quod delevit Hermannus.

1178. λείπεται] λείπετ' ἐν APC. 1179. σχέτλιος παθέων] σχέτλια παθῶν PC. ἄρ' addidit Hermannus. φίλον ἐς τίνα βάλλων τέρψομαι αὐγάς Hermannus] εἰς τίνα δὴ φίλων (ο superscr. in A, i. e. φίλον) αὐγὰς βαλὼν (βάλλων Ald.) τέρψομαι 1184. οὗτός τ' ἂν ὡς ἐκ τῶνδ'] οὗτος (μὲν οὖν κἀ)κ τῶνδ' P, literis μὲν — κἀ in litura scriptis. 1187. καὶ πόλιν ὤλεσας ὤλεσας ἁμὰν Hermannus] καὶ πόλιν ἐμὰν (recte ἁμὰν Ald.) ὤλεσας 1188. αἰαῖ αἰαῖ] αἶ quater in M, bis in aliis, addito in omnibus ἒ ἔ vel ἒ ἒ, quod delevit Hermannus.

1190. ἐμὸν γένος] ἐμοὶ γέρας Hermannus. 1195. Φοῖβον Barnesius] Φοίβου 1197. 1200. ὀτοτοῖ ὀτοτοῖ P. In ceteris ὀττ— duplicato τ scriptum et syllaba το ter vel bis vel semel posita est. 1201. διάνδιχ', ὦ τάλας Heimsoethius in Prooemio Lect. Bonn. 1867/68. p. X.] διάδοχα (δ' ὦ addit A) τάλας 1202. καὶ δυστυχής] παιδοστερὴς Heimsoethius. 1205. ἔλειπες ἐν δόμῳ (δόμοις Hartungus)] δόμον ἔλειπες (vel ἔλιπες)

Post ἔρημον separato versu additum in codicibus, exceptis Flor. duobus recentibus, ὤμοι μοι (ἰώ μοί μοι Ald.) 1206. γέροντ' Matthiae] ταλαίπωρον ἐμὲ γέροντ' 1208. θανεῖν duplex in A, simplex in ceteris: unde interpolatum θανεῖν σε πρέσβυ χρῆν πάρος τῶν σῶν τέκνων in P, et θανεῖν σε πρέσβυ χρῆν πάρος Πηλεῦ τέκνων in Flor. duobus recentibus. 1210. ἐπιθήσομαι κάρᾳ | κτύπημα — ὦ πόλις πόλις Hermannus] ἐπιθήσομαι ἐμῷ | κάρᾳ κτύπημα — ὦ πόλις

1211. χειρὸς B. χερὸς ceteri. 1214. δυστυχές A. δυστυχὴς ceteri. γέρον] γέρων Havn. 1218. γάμοισιν P. γάμοις ceteri. 1219. τἀμὰ addidit Hermannus post φροῦδα collocatum ab ipso, ante φροῦδα ab Hartungo. 1220. κόμπων μεταρσίων Reiskius] κόμπῳ μεταρσίῳ 1222. οὐκέτ' ἔστι μοι πόλις Hermannus] οὔτε (οὐκέτι AP) μοι (vel οὔτ' ἐμοὶ) πόλις πόλις 1223. σκῆπτρα τάδ' ἐρρέτω 'πὶ γᾶν Hermannus] σκῆπτρά τ' ἐρρέτω τάδ' ἐπὶ γαῖαν 1224. νύχια (γρ. βύθια B, quod superscr. in A). μύχια Hermannus.
1225. πανώλεθρον γᾷ πίτνοντά μ' ὄψει Hermannus] πανώλεθρον μ' ὄψεαι πίτνοντα (vel πιτνόντα, πιτνοῦντα) πρὸς γᾶν

ΧΟ. ἰὼ ἰώ.
τί κεκίνηται; τίνος αἰσθάνομαι
θείου; κοῦραι, λεύσσετ', ἀθρήσατε.
δαίμων ὅδε τις λευκὴν αἰθέρα
πορθμευόμενος τῶν ἱπποβότων
Φθίας πεδίων ἐπιβαίνει.

ΘΕΤΙΣ.

Πηλεῦ, χάριν σῶν τῶν πάρος νυμφευμάτων
ἥκω Θέτις λιποῦσα Νηρέως δόμους.
καὶ πρῶτα μέν σοι τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς
μηδέν τι λίαν δυσφορεῖν παρῄνεσα·
κἀγὼ γάρ, ἣν ἄκλαυτ' ἐχρῆν τίκτειν τέκνα,
ἀπώλεσ' ἐκ σοῦ παῖδα τὸν ταχὺν πόδας
Ἀχιλλέα τεκοῦσα πρῶτον Ἑλλάδος.
ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον σημανῶ, σὺ δ' ἐνδέχου.
τὸν μὲν θανόντα τόνδ' Ἀχιλλέως γόνον
θάψον, πορεύσας Πυθικὴν πρὸς ἐσχάραν,
Δελφοῖς ὄνειδος, ὡς ἀπαγγέλλῃ τάφος
φόνον βίαιον τῆς Ὀρεστείας χερός·
γυναῖκα δ' αἰχμάλωτον, Ἀνδρομάχην λέγω,
Μολοσσίαν γῆν χρὴ κατοικῆσαι, γέρον,
Ἑλένῳ ξυναλλαχθεῖσαν εὐναίοις γάμοις,
καὶ παῖδα τόνδε, τῶν ἀπ' Αἰακοῦ μόνον
λελειμμένον δή· βασιλέα δ' ἐκ τοῦδε χρὴ
ἄλλον δι' ἄλλου διαπερᾶν Μολοσσίας
εὐδαιμονοῦντας· οὐ γὰρ ὧδ' ἀνάστατον
γένος γενέσθαι δεῖ τὸ σὸν κἀμόν, γέρον,
Τροίας τε· καὶ γὰρ θεοῖσι τἀκείνης μέλει,
καίπερ πεσούσης Παλλάδος προθυμίᾳ.
σὲ δ', ὡς ἂν εἰδῇς τῆς ἐμῆς εὐνῆς χάριν,

1254. θεὰ γεγῶσα καὶ θεοῦ πατρὸς τέκος,

κακῶν ἀπαλλάξασα τῶν βροτησίων
ἀθάνατον ἄφθιτόν τε ποιήσω θεόν.
κἄπειτα Νηρέως ἐν δόμοις ἐμοῦ μέτα
τὸ λοιπὸν ἤδη θεὸς ξυνοικήσεις θεᾷ·
ἔνθεν κομίζων ξηρὸν ἐκ πόντου πόδα
τὸν φίλτατον σοὶ παῖδ' ἐμοί τ' Ἀχιλλέα
ὄψει δόμους ναίοντα νησιωτικοὺς
Λευκὴν κατ' ἀκτὴν ἐντὸς Εὐξείνου πόρου.
ἀλλ' ἕρπε Δελφῶν ἐς θεόδμητον πόλιν
νεκρὸν κομίζων τόνδε, καὶ κρύψας χθονί,
ἐλθὼν παλαιᾶς χοιράδος κοῖλον μυχὸν
Σηπιάδος ἵζου· μίμνε δ', ἔς τ' ἂν ἐξ ἁλὸς
λαβοῦσα πεντήκοντα Νηρῄδων χορὸν
ἔλθω κομιστήν σου· τὸ γὰρ πεπρωμένον
δεῖ σ' ἐκκομίζειν· Ζηνὶ γὰρ δοκεῖ τάδε.
παῦσαι δὲ λύπης τῶν τεθνηκότων ὕπερ·
πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν ἥδε πρὸς θεῶν
ψῆφος κέκρανται, κατθανεῖν τ' ὀφείλεται.
ΠΗ. ὦ πότνι', ὦ γενναῖα συγκοιμήματα,
Νηρέως γένεθλον, χαῖρε· ταῦτα δ' ἀξίως
σαυτῆς τε ποιεῖς καὶ τέκνων τῶν ἐκ σέθεν.
παύσω δὲ λύπην σοῦ κελευούσης, θεά,
καὶ τόνδε θάψας εἶμι Πηλίου πτύχας,
οὗπερ σὸν εἷλον χερσὶ κάλλιστον δέμας.
κᾆτ' οὐ γαμεῖν δῆτ' ἔκ τε γενναίων χρεὼν
δοῦναί τ' ἐς ἐσθλούς, ὅστις εὖ βουλεύεται,
κακῶν δὲ λέκτρων μὴ 'πιθυμίαν ἔχειν,
μηδ' εἰ ζαπλούτους οἴσεται φερνὰς δόμοις;
οὐ γάρ ποτ' ἂν πράξειαν ἐκ θεῶν κακῶς.
ΧΟ. πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί,
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον ηὗρε θεός.
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

1246. τῶν Barnesius] τὸν vel τῶνδ' 1248. Μολοσσίας Hermannus] Μολοσσίαν 1251. τἀκείνης Lentingius] κἀκείνης 1252. προθυμίᾳ] προμηθίᾳ PC et γρ. B. 1254. Versus spurius, quem ἐν τοῖς πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων οὐ φέρεσθαι annotavit scholiasta. τέκος] τόκος PC.

1272. τ' om. A. 1282. ζαπλούτους] ζαχρύσους Stobaeus 72, 3. 1283. ἐκ θεῶν] ἐς τέλος Stobaeus 70, 10. qui hunc versum ex Antiopa affert.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΤΡΩΙΑΔΕΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.
ΑΘΗΝΑ.
ΕΚΑΒΗ.
ΧΟΡΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΩΝ ΤΡΩΙΑΔΩΝ.
ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.
ΚΑΣΑΝΔΡΑ.
ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.
ΕΛΕΝΗ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν ἔδοξεν Ἀθηνᾷ τε καὶ Ποσειδῶνι τὸ τῶν Ἀχαιῶν στράτευμα διαφθεῖραι, τοῦ μὲν εὐνοοῦντος τῇ πόλει διὰ τὴν κτίσιν, τῆς δὲ μισησάσης τοὺς Ἕλληνας διὰ τὴν Αἴαντος εἰς Κασάνδραν ὕβριν. οἱ δὲ Ἕλληνες κληρωσάμενοι περὶ τῶν αἰχμαλώτων γυναικῶν τὰς ἐν ἀξιώμασιν ἔδωκαν Ἀγαμέμνονι μὲν Κασάνδραν, Ἀνδρομάχην δὲ Νεοπτολέμῳ, Πολυξένην δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ. ταύτην μὲν οὖν ἐπὶ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ταφῆς ἔσφαξαν, Ἀστυάνακτα δὲ ἀπὸ τῶν τειχῶν ἔρριψαν, Ἑλένην δὲ ὡς ἀποκτενῶν Μενέλεως ἤγαγεν, Ἀγαμέμνων δὲ τὴν χρησμῳδὸν ἐνυμφαγώγησεν, Ἑκάβη δὲ τῆς μὲν Ἑλένης κατηγορήσασα, τοὺς ἀναιρεθέντας δὲ κατοδυραμένη καὶ τὸν Ἀστυάνακτα κηδεύσασα πρὸς τὰς Ὀδυσσέως ἤχθη σκηνάς, τούτῳ λατρεύειν δοθεῖσα.

Aelianus V. H. 2, 8. Κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἐνενηκοστὴν ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν ἐνίκα Ἐξαίνετος ὁ Ἀκραγαντῖνος στάδιον, ἀντηγωνίσαντο ἀλλήλοις Ξενοκλῆς καὶ Εὐριπίδης. καὶ πρῶτός γε ἦν Ξενοκλῆς — Οἰδίποδι καὶ Λυκάονι καὶ Βάκχαις καὶ Ἀθάμαντι σατυρικῷ. τούτου δεύτερος Εὐριπίδης ἦν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Παλαμήδει καὶ Τρῳάσι καὶ Σισύφῳ σατυρικῷ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

Ἥκω λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος
πόντου Ποσειδῶν, ἔνθα Νηρῄδων χοροὶ
κάλλιστον ἴχνος ἐξελίσσουσιν ποδός·
ἐξ οὗ γὰρ ἀμφὶ τήνδε Τρωικὴν χθόνα
Φοῖβός τε κἀγὼ λαΐνους πύργους πέριξ
ὀρθοῖσιν ἔθεμεν κανόσιν, οὔποτ' ἐκ φρενῶν
εὔνοι' ἀπέστη τῶν ἐμῶν Φρυγῶν πόλει,
ἣ νῦν καπνοῦται καὶ πρὸς Ἀργείου δορὸς
ὄλωλε πορθηθεῖσ'. ὁ γὰρ Παρνάσιος
Φωκεὺς Ἐπειὸς μηχαναῖσι Παλλάδος
ἐγκύμον' ἵππον τευχέων ξυναρμόσας
πύργων ἔπεμψεν ἐντὸς, ὀλέθριον βάρος·
ὅθεν πρὸς ἀνδρῶν ὑστέρων κεκλήσεται
δούρειος ἵππος, κρυπτὸν ἀμπισχὼν δόρυ.
ἔρημα δ' ἄλση καὶ θεῶν ἀνάκτορα
φόνῳ καταρρεῖ· πρὸς δὲ κρηπίδων βάθροις
πέπτωκε Πρίαμος Ζηνὸς ἑρκείου θανών.
πολὺς δὲ χρυσὸς Φρύγιά τε σκυλεύματα
πρὸς ναῦς Ἀχαιῶν πέμπεται· μένουσι δὲ
πρύμνηθεν οὖρον, ὡς δεκασπόρῳ χρόνῳ
ἀλόχους τε καὶ τέκν' εἰσίδωσιν ἄσμενοι,
οἳ τήνδ' ἐπεστράτευσαν Ἕλληνες πόλιν.
ἐγὼ δὲ, νικῶμαι γὰρ Ἀργείας θεοῦ
Ἥρας Ἀθάνας θ', αἳ ξυνεξεῖλον Φρύγας,
λείπω τὸ κλεινὸν Ἴλιον βωμούς τ' ἐμούς·
ἐρημία γὰρ πόλιν ὅταν λάβῃ κακὴ,
νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει.
πολλοῖς δὲ κωκυτοῖσιν αἰχμαλωτίδων
βοᾷ Σκάμανδρος δεσπότας κληρουμένων.
καὶ τὰς μὲν Ἀρκὰς, τὰς δὲ Θεσσαλὸς λεὼς
εἴληχ' Ἀθηναίων τε Θησεῖδαι πρόμοι.
ὅσαι δ' ἄκληροι Τρῳάδων, ὑπὸ στέγαις
ταῖσδ' εἰσὶ τοῖς πρώτοισιν ἐξῃρημέναι
στρατοῦ, ξὺν αὐταῖς δ' ἡ Λάκαινα Τυνδαρὶς
Ἑλένη, νομισθεῖσ' αἰχμάλωτος ἐνδίκως.
τὴν δ' ἀθλίαν τήνδ' εἴ τις εἰσορᾶν θέλει,
πάρεστιν, Ἑκάβην κειμένην πυλῶν πάρος,
δάκρυα χέουσαν πολλὰ καὶ πολλῶν ὕπερ·
ᾗ παῖς μὲν ἀμφὶ μνῆμ' Ἀχιλλείου τάφου
λάθρα τέθνηκε τλημόνως Πολυξένη,
φροῦδος δὲ Πρίαμος καὶ τέκν'· ἣν δὲ παρθένον
μεθῆκ' Ἀπόλλων δρομάδα Κασσάνδραν ἄναξ,
τὸ τοῦ θεοῦ τε παραλιπὼν τό τ' εὐσεβὲς
γαμεῖ βιαίως σκότιον Ἀγαμέμνων λέχος.
ἀλλ', ὦ ποτ' εὐτυχοῦσα, χαῖρέ μοι, πόλις,
ξεστόν τε πύργωμ'· εἴ σε μὴ διώλεσε
Παλλὰς Διὸς παῖς, ἦσθ' ἂν ἐν βάθροις ἔτι.

ΑΘΗΝΑ.

ἔξεστι τὸν γένει μὲν ἄγχιστον πατρὸς,
μέγαν τε δαίμον' ἐν θεοῖς τε τίμιον,
λύσασαν ἔχθραν τὴν πάρος, προσεννέπειν;

ΠΟ. ἔξεστιν· αἱ γὰρ ξυγγενεῖς ὁμιλίαι,
ἄνασσ' Ἀθάνα, φίλτρον οὐ σμικρὸν φρενῶν.

ΑΘ. ἐπῄνεσ' ὀργὰς ἠπίους· φέρω δὲ σοὶ
κοινοὺς ἐμαυτῇ τ' ἐς μέσον λόγους, ἄναξ.

ΠΟ. μῶν ἐκ θεῶν του καινὸν ἀγγελεῖς ἔπος,
ἢ Ζηνὸς, ἢ καὶ δαιμόνων τινὸς πάρα;

ΑΘ. οὔκ, ἀλλὰ Τροίας οὕνεκ', ἔνθα βαίνομεν,
πρὸς σὴν ἀφῖγμαι δύναμιν, ὡς κοινὴν λάβω.

ΠΟ. ἦ πού νιν ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα νῦν
εἰς οἶκτον ἦλθες πυρὶ κατῃθαλωμένης;

ΑΘ. ἐκεῖσε πρῶτ' ἄνελθε· κοινώσει λόγους
καὶ ξυνθελήσεις ἂν ἐγὼ πρᾶξαι θέλω;

ΠΟ. μάλιστ'· ἀτὰρ δὴ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν,
πότερον Ἀχαιῶν ἦλθες οὕνεκ' ἢ Φρυγῶν.

ΑΘ. τοὺς μὲν πρὶν ἐχθροὺς Τρῶας εὐφρᾶναι θέλω,
στρατῷ δ' Ἀχαιῶν νόστον ἐμβαλεῖν πικρόν.

ΠΟ. τί δ' ὧδε πηδᾷς ἄλλοτ' εἰς ἄλλους τρόπους,
μισεῖς τε λίαν καὶ φιλεῖς ὃν ἂν τύχῃς;

ΑΘ. οὐκ οἶσθ' ὑβρισθεῖσάν με καὶ ναοὺς ἐμούς;

ΠΟ. οἶδ', ἡνίκ' Αἴας εἷλκε Κασάνδραν βίᾳ.

ΑΘ. κοὐδὲν γ' Ἀχαιῶν ἔπαθεν οὐδ' ἤκουσ' ὕπο.

ΠΟ. καὶ μὴν ἐπερσάν γ' Ἴλιον τῷ σῷ σθένει.

ΑΘ. τοιγάρ σφε σὺν σοὶ βούλομαι δρᾶσαι κακῶς.

ΠΟ. ἕτοιμ' ἃ βούλει τἀπ' ἐμοῦ. δράσεις δὲ τί;

ΑΘ. δύστηνον αὐτοῖς νόστον ἐμβαλεῖν θέλω.

ΠΟ. ἐν γῇ μενόντων ἢ καθ' ἁλμυρὰν ἅλα;

ΑΘ. ὅταν πρὸς οἴκους ναυστολῶσ' ἀπ' Ἰλίου.
καὶ Ζεὺς μὲν ὄμβρον καὶ χάλαζαν ἄσπετον
πέμψει δνοφώδη τ' αἰθέρος φυσήματα,
ἐμοὶ δὲ δώσειν φησὶ πῦρ κεραύνιον,
βάλλειν Ἀχαιοὺς ναῦς τε πιμπράναι πυρί.
σὺ δ' αὖ τὸ σὸν παράσχες Αἰγαῖον πόρον
τρικυμίαις βρέμοντα καὶ δίναις ἁλὸς,
πλῆσον δὲ νεκρῶν κοῖλον Εὐβοίας μυχὸν,
ὡς ἂν τὸ λοιπὸν τἄμ' ἀνάκτορ' εὐσεβεῖν
εἰδῶσ' Ἀχαιοὶ θεούς τε τοὺς ἄλλους σέβειν.

ΠΟ. ἔσται τάδ'· ἡ χάρις γὰρ οὐ μακρῶν λόγων
δεῖται· ταράξω πέλαγος Αἰγαίας ἁλός.
ἀκταὶ δὲ Μυκόνου Δήλιοί τε χοιράδες
Σκῦρός τε Λῆμνός θ' αἱ Καφήρειοί τ' ἄκραι
πολλῶν θανόντων σώμαθ' ἕξουσιν νεκρῶν.
ἀλλ' ἕρπ' Ὄλυμπον καὶ κεραυνίους βολὰς
λαβοῦσα πατρὸς ἐκ χερῶν καραδόκει,
ὅταν στράτευμ' Ἀργεῖον ἐξιῇ κάλως.
μῶρος δὲ θνητῶν ὅστις ἐκπορθῶν πόλεις,
ναούς τε τύμβους θ', ἱρὰ τῶν κεκμηκότων,
ἐρημίᾳ δοὺς αὐτὸς ὤλεθ' ὕστερον.

ΕΚΑΒΗ.

ἄνα, δύσδαιμον, πεδόθεν κεφαλὴν
ἐπάειρε δέρην τ'· οὐκέτι Τροία
τάδε καὶ βασιλεῖς ἐσμεν Τροίας.

In hac fabula antiquioris recensionis teste uno utimur codice Vaticano 909. (V), unoque interpolatae Vaticano Palatino 287. (P.) Ceterorum usus fere nullus fuit, quum Neapolitanus et, qui passim interpolatus est, Havniensis ex Vaticano 909. vel, quod ad Havniensem attinet, ex alio libro simillimo sint derivati, tres alii vero ex Vaticano Palatino, in quo multa vitia levi ora Vaticani 909. ab correctore sunt emendata, alia vero non pauca temerariis coniecturis depravata.

3. ποδός] ποδὶ Aristides vol. I. p. 403. 6. ὀρθοῖσιν] ὀρθοῖς V. 9. Παρνάσιος] Παρνάσσιος V. 12. βάρος] βρέτας V. 13. κεκλήσεται] κληθήσεται P. 14. ἀμπισχὼν L. Dindorfius] ἀμπίσχων 15. ἀνάκτορα] ἀγάλματα superscr. in V. 17. ἑρκείου Musgravius] ἑρκίου 23. θεοῦ] θεᾶς V. 24. Ἀθάνας] ἀθήνας V. 32. Τρῳάδων] γρ. παρθένων V. 40. λάθρα] γρ. οἰκτρά, ὃ καὶ ἄμεινον V. Utrumque correctorum esse videtur pedem qui exciderat supplentium: Euripides fortasse ἤδη scripserat.

55. ἀγγελεῖς] ἀγγέλλεις P. 62. συνθελήσεις] συμπονήσεις P. 64. ἦλθες οὕνεκ'] οὕνεκ' ἦλθες P. 68. τύχῃς] τύχῃ P et Cyrillus c. Iulian. p. 176. 70. εἷλκε] εἷλε V. 71. γ' om. V. 72. ἐπερσάν γ' Victorius] ἐπέρσαντ' 75. δύστηνον] δύσνοστον P. 79. δνοφώδη D.] γνοφώδη 80. φησὶ π. κ.] π. κ. λέγει schol. Lycophr. 382. 82. παράσχες] πάρασχε V. 89. Μυκόνου] μυκίνου V. 94. Ἀργεῖον Canterus] Ἀργείων 95. ἐκπορθῶν Hartungus] ἐκπορθεῖ 96. ἱρὰ D.] ἱερὰ 98. δύσδαιμον] δυσδαῖμον V. κεφαλὴν] κεφαλὰ V. Utrumque explicat schol. 99. τ' addidit Hartungus.

μεταβαλλομένου δαίμονος ἀνέχου.
πλεῖ κατὰ πορθμόν, πλεῖ κατὰ δαίμονα,
μηδὲ προσίστη πρῷραν βιότου
πρὸς κῦμα πλέουσα τύχαισιν.
αἰαῖ αἰαῖ.
τί γὰρ οὐ πάρα μοι μελέᾳ στενάχειν,
ᾗ πατρὶς ἔρρει καὶ τέκνα καὶ πόσις;
ὦ πολὺς ὄγκος ξυστελλόμενος
προγόνων, ὡς οὐδὲν ἄρ' ἦσθα.
τί με χρὴ σιγᾶν, τί δὲ μὴ σιγᾶν;
τί δὲ θρηνῆσαι;
δύστηνος ἐγὼ τῆς βαρυδαίμονος
ἄρθρων κλισίας, ὡς διάκειμαι
νῶτ' ἐν στερροῖς λέκτροισι ταθεῖσ'.
οἴμοι κεφαλῆς, οἴμοι κροτάφων
πλευρῶν θ', ὥς μοι πόθος εἱλίξαι
καὶ διαδοῦναι νῶτον ἄκανθάν τ'
εἰς ἀμφοτέρους τοίχους μελέων
ἐπὶ τοὺς ἀεὶ δακρύων ἐλέγους.
μοῦσα δὲ χαὔτη τοῖς δυστήνοις,
ἄτας κελαδεῖν ἀχορεύτους.
πρῷραι ναῶν ὠκεῖαι,
Ἴλιον ἱερὰν αἳ κώπαις ἅλα
διὰ πορφυροειδῆ καὶ λίμνας
Ἑλλάδος εὐόρμους
αὐλῶν παιᾶνι στυγνῷ
συρίγγων τ' εὐφθόγγῳ φωνᾷ
βαίνουσαι πλεκτὰν Αἰγύπτου
παιδείαν ἐξηρτήσασθ' ἐν
Τροίας κόλποις,
τὰν Μενελάου μετανισσόμεναι
στυγνὰν ἄλοχον, Κάστορι λώβαν,
τῷ τ' Εὐρώτᾳ δυσκλείαν,
ἃ σφάζει μὲν τὸν πεντήκοντ'
ἀροτῆρα τέκνων, ἐμὲ τὰν μελέαν δ'
ἐς τάνδ' ἐξώκειλ' ἄταν.
ὤμοι θάκους οὓς θάσσω
σκηναῖς ἐφέδρους Ἀγαμεμνονίαις.
δούλα δ' ἄγομαι γραῦς ἐξ οἴκων,
κουρᾷ πενθήρει
κρᾶτ' ἐκπορθηθεῖσ' οἰκτρῶς.
ἀλλ' ὦ τῶν χαλκεγχέων Τρώων
ἄλοχοι μέλεαι, μέλεαι κοῦραι
122—137. = 138—152.

καὶ δύσνυμφοι, τύφεται Ἴλιον,
αἰάζωμεν·
μάτηρ δ' ὡσεὶ πτανοῖς κλαγγὰν
ὄρνις ἐξάρξω 'γὼ μολπὰν
οὐ τὰν αὐτὰν οἵαν δὴ
σκήπτρῳ Πριάμου διερειδομένα
ποδὸς ἀρχεχόρου πλαγαῖς Φρυγίαις
εὐκόμποις ἐξῆρχον θεούς.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

Ἑκάβη, τί θροεῖς; τί δὲ θωΰσσεις;
ποῖ λόγος ἥκει; διὰ γὰρ μελάθρων
ἄιον οἴκτους οὓς οἰκτίζει,
διὰ δὲ στέρνων φόβος ἀίσσει
Τρῳάσιν, αἳ τῶνδ' οἴκων εἴσω
δουλείαν αἰάζουσιν.
ΕΚ. ὦ τέκνον, Ἀργείων πρὸς ναυσὶν
κινεῖται κωπήρης χείρ.
ΗΜ. οἳ 'γώ, τί θέλουσ'; ἦ πού μ' ἤδη
ναυσθλώσουσιν πατρίας ἐκ γᾶς;
ΕΚ. οὐκ οἶδ', εἰκάζω δ' ἄταν.
ΗΜ. ἰὼ ἰώ.
μέλεαι μόχθων ἐπακουσόμεναι
Τρῳάδες, ἔξω κομίσασθ' οἴκων·
στέλλουσ' Ἀργεῖοι νόστον.
ΕΚ. αἰαῖ,
μή νύν μοι τὰν βακχεύουσαν
Κασάνδραν πέμψητ' ἔξω,
αἰσχύναν Ἀργείοισιν,
μαινάδ', ἐπ' ἄλγει δ' ἀλγυνθῶ.
Τροία Τροία δύσταν', ἔρρεις,
δύστανοι δ' οἵ σ' ἐκλείποντες
καὶ ζῶντες καὶ δμαθέντες.
ΗΜ. οἴμοι. τρομερὰ σκηνὰς ἔλιπον
τάσδ' Ἀγαμέμνονος ἐπακουσομένα,
βασίλεια, σέθεν, μή με κτείνειν
δόξ' Ἀργείων κεῖται μελέαν,
ἢ κατὰ πρύμνας ἤδη ναῦται
στέλλονται κινεῖν κώπας.
ΕΚ. ὦ τέκνον, ὀρθρεύουσαν ψυχὰν
ἐκπληχθεῖσ' ἦλθον φρίκᾳ.
ΗΜ. ἤδη τις ἔβα Δαναῶν κῆρυξ;
τῷ πρόσκειμαι δούλα τλάμων;
ΕΚ. ἐγγύς που κεῖσαι κλήρου.
ΗΜ. ἰὼ ἰώ.
τίς μ' Ἀργείων ἢ Φθιωτᾶν
ἢ νησαίαν ἄξει χώραν
163—175. = 176—196.

103. προσίστη] προσίστω V. Per ἀνθίστασο explicat schol. 108. συστελλόμενος Victorius] συστελλομένων 111. θρηνῆσαι] μὴ θρηνῆσαι V. 113. κλισίας] κλίσιος P. 114. στερροῖς Havn. στεροῖς V. στέρνοις P. ταθεῖσ' Ald. ταθεῖσα codices: unde Hermannus νῶτ' ἐν στερροῖσι ταθεῖσα 120. χ' αὐτὴ P. καὐτὴ V et schol. 123. ἅλα | διὰ πορφυροειδέα καὶ λίμνας Hartungus] δι' ἅλα πορφυροειδέα καὶ λιμένας. δι' ἅλα πορφυροειδῆ ex hoc loco Hesychius. κώπαισιν | δι' ἅλα τε πορφυροειδέα λιμένας θ' Hermannus. 127. εὐφθόγγῳ Ald. εὐφθόγγων codices. φωνᾷ Ald. et fortasse P. φωναῖς V. 128. πλεκτὰν] πλεκτάς, Musgravius. 129. ἐν Τροίας κόλποις Hartungus] αἲ αἲ Τροίας ἐν κόλποις 131. μετανισσόμεναι] μετανισόμεναι V. 133. δυσκλείαν Nauckius (quem v. Stud. Eurip. 2. p. 136.)] δύσκλειαν 135. τέκνων, ἐμὲ τὰν μελέαν δ' Lentingius] τέκνων Πρίαμον ἐμέ τε τὰν μελέαν ἑκάβαν (ἑκάβην Ald.) 138. οὓς] οἵους V. 139. ἐφέδρους Hermannus] ἔφεδρος Ἀγαμεμνονίαις Valckenarius] ἀγαμεμνονείαις 140. δούλα δ'] δούλ' V. 141. κουρᾷ Bothius] κουρᾷ ξυρήκει (ex Alc. 427.) cum schol. πενθήρει] πενθήρη P cum schol. 144. Alterum μέλεαι addidit Hermannus, deleto quod ante κόραι in libris legitur καί.

145. καὶ addit Ald., om. codices. δύσνυμφοι] δύσνυμφαι Havn. et P. 146. αἰάζωμεν] αἰάζομεν V. 147. ὡσεὶ] ὡς εἴ τις P. 148. ὄρνις D.] ὄρνισιν ὅπως 149. δὴ Hartungus] ποτὲ δὴ 150. ποδὸς] παιδὸς V. 153. 162. ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ] Χο. libri. Correctum ex schol. 156. φόβος] τάρβος Seidlerus. 160. τέκνον (ut v. 182.) Hartungus] τέκν' ναυσὶν Kirchhoffius] ναῦς ἤδη 162. οἳ 'γὼ Kirchhoffius] οἳ 'γὼ τλάμων. Hartungus τί θέλουσ' delere maluit. μ' ἤδη] γε δὴ P. 163. πατρίας D.] πατρῴας ἐκ] ἐπὶ P. 166. κομίσασθ' Ald. κομίζεσθ' codices. 169. αἰαῖ D.] ἒ ἒ βακχεύουσαν Ald. ἐκβακχεύουσαν codices. 170. πέμψητ' ἔξω] ἔξω πέμψητ' Nauckius. 172. ἄλγει] ἄλγεσι P. αἰσχυνθῶ P. αἰσχυνθῶ ἰὼ V. 173. Τροία Τροία Hartungus] ἰὼ τροία τροία 174. σ' ἐκλείποντες Burgesius] σ' ἐκλιπόντες V. σε λιπόντες P. 177. ἐπακουσομένα] ἐπακουσομέναν V. 182. ὀρθρεύουσαν] ὀρθρεύουσάν legit scholiasta: unde ἦλθες pro ἦλθον Hartungus. Fort. ὀρθρεύουσα. 184. ΗΜ. Seidlerus] Χο. hic et infra. 187. Φθιωτᾶν (i. e. Φθιωτᾶν) P. Φθιωτῶν V. ἄξει] ἥξει P.

δύστανον πόρσω Τροίας;
ΕΚ. φεῦ φεῦ.
τῷ δ' ἁ τλάμων ποῦ ποῦ γαίας
δουλεύσω γραῦς, ὡς κηφὴν,
δειλαία νεκροῦ μορφά,
νεκύων ἀμενηνὸν ἄγαλμ', ἢ
τὰν παρὰ προθύροις φυλακὰν κατέχουσ',
ἢ παίδων θρέπτειρ', ἃ Τροίας
ἀρχαγοὺς εἶχον τιμάς;
ΧΟ. αἰαῖ αἰαῖ. ποίοις δ' οἴκτοις
τὰν σὰν λύμαν ἐξαιάζεις;
οὐκ Ἰδαίοις ἱστοῖς κερκίδα
δινεύουσ' ἐξαλλάξω.
νέατον τεκέων σώματα λεύσσω,
νέατον· μόχθους ἕξω κρείσσους,
ἢ λέκτροις πλαθεῖσ' Ἑλλάνων —
ἔρροι νὺξ αὕτα καὶ δαίμων —
ἢ Πειρήνας ὑδρευσομένα
πρόπολος σεμνῶν ὑδάτων ἔσομαι.
τὰν κλεινὰν εἴθ' ἔλθοιμεν
Θησέως εὐδαίμονα χώραν·
μὴ γὰρ δὴ δίναν γ' Εὐρώτα,
τὰν ἐχθίσταν θεράπναν Ἑλένας,
ἔνθ' ἀντάσω Μενέλᾳ δούλα,
τῷ τᾶς Τροίας πορθητᾷ.
τὰν Πηνειοῦ σεμνὰν χώραν,
κρηπῖδ' Οὐλύμπου καλλίσταν,
ὄλβῳ βρίθειν φάμαν ἤκουσ'
εὐθαλεῖ τ' εὐκαρπείᾳ·
τάδε δεύτερά μοι μετὰ τὰν ἱερὰν
Θησέως ζαθέαν ἐλθεῖν χώραν.
καὶ τὰν Αἰτναίαν Ἡφαίστου
Φοινίκας ἀντήρη χώραν,
Σικελῶν ὀρέων ματέρ', ἀκούω
καρύσσεσθαι στεφάνοις ἀρετᾶς·
τάν τ' ἀγχιστεύουσαν γᾶν
Ἰονίῳ ναίοιν πόντῳ,
ἃν ὑγραίνει καλλιστεύων
ὁ ξανθὰν χαίταν πυρσαίνων

197—213. = 214—229.

Κρᾶθις, ζαθέαις παγαῖσι τρέφων
εὔανδρόν τ' ὀλβίζων γᾶν.
καὶ μὴν Δαναῶν ὅδ' ἀπὸ στρατιᾶς
κῆρυξ, νεοχμῶν μύθων ταμίας,
στείχει ταχύπουν ἴχνος ἐξανύων.
τί φέρει; τί λέγει; δοῦλαι γὰρ δὴ
Δωρίδος ἐσμὲν χθονὸς ἤδη.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.

Ἑκάβη, πυκνὰς γὰρ οἶσθά μ' ἐς Τροίαν ὁδοὺς
ἐλθόντα κήρυκ' ἐξ Ἀχαιικοῦ στρατοῦ,
ἐγνωσμένος δὲ καὶ πάροιθέ σοι, γύναι,
Ταλθύβιος ἥκω, καινὸν ἀγγέλλων λόγον.
ΕΚ. τόδε τόδ', ὦ φίλαι γυναῖκες, ⏑ _ ὃ φόβος ἦν πάλαι.
ΤΑ. ἤδη κεκλήρωσθ', εἰ τόδ' ἦν ὑμῖν φόβος.
ΕΚ. αἰαῖ. τίν' ἢ
Θεσσαλίας πόλιν Φθιάδος εἶπας ἢ Καδμείας χθονός;
ΤΑ. κατ' ἄνδρ' ἑκάστη κοὐχ ὁμοῦ λελόγχατε.
ΕΚ. τίν' ἄρα τίς ἔλαχε; τίνα πότμος εὐτυχὴς Ἰλιάδων μένει;
ΤΑ. οἶδ'· ἀλλ' ἕκαστα πυνθάνου, μὴ πάνθ' ὁμοῦ.
ΕΚ. τοὐμὸν δὲ τίς ἄρ' ἔλαχε τέκος, ἔννεπε, τλάμονα Κασάνδραν;
ΤΑ. ἐξαίρετόν νιν ἔλαβεν Ἀγαμέμνων ἄναξ.
ΕΚ. ἦ τᾷ Λακεδαιμονίᾳ νύμφᾳ δούλαν; ἰώ μοί μοι.
ΤΑ. οὔκ, ἀλλὰ λέκτρων σκότια νυμφευτήρια.
ΕΚ. ἦ τὰν τοῦ Φοίβου παρθένον, ᾇ γέρας ὁ χρυσοκόμας ἔδωκ' ἄλεκτρον ζόαν;
ΤΑ. ἔρως ἐτόξευσ' αὐτὸν ἐνθέου κόρης.
ΕΚ. ῥίπτε, τέκνον, ζαθέους [στολμούς.
κλῇδας καὶ ἀπὸ χροὸς ἐνδυτῶν στεφέων ἱεροὺς
ΤΑ. οὐ γὰρ μέγ' αὐτῇ βασιλικῶν λέκτρων τυχεῖν;
ΕΚ. τί δ', ὃ νεοχμὸν ἀπ' ἐμέθεν ἐλάβετε τέκος,
ΤΑ. Πολυξένην ἔλεξας, ἢ τίν' ἱστορεῖς;
ΕΚ. τῷ πάλος ἔζευξεν;
ΤΑ. τύμβῳ τέτακται προσπολεῖν Ἀχιλλέως.
ΕΚ. ὤμοι ἐγώ. τάφῳ πρόσπολον ἐτεκόμαν.
ἀτὰρ τίς ὅδ' ἢ νόμος ἢ τί θέσμιον, ὦ φίλος, Ἑλλάνων;
ΤΑ. εὐδαιμόνιζε παῖδα σήν· ἔχει καλῶς.
ΕΚ. τί τόδ' ἔλακες; ἆρά μοι ἀέλιον λεύσσει;
ΤΑ. ἔχει πότμος νιν, ὥστ' ἀπηλλάχθαι πόνων.
ΕΚ. τί δ', ἁ τοῦ χαλκεομήστορος Ἕκτορος δάμαρ,

---

189. πόρσω D.] πρόσω V. πόρρω P. 190. ποῦ ποῦ Ald. ποῦ πᾶ V. ποῦ παῖ P. 191. ὡς κηφὴν Seidlerus] ὡς κηφῆνα V. ὡς σκηφὴν ἁ P. 193. ἀμενηνὸν ἄγαλμ', ἢ | τὰν V. ἀμενηνά P. 194. παρὰ] παρά τε V. 197—234. choro tribuit Havn. 197. 198. Hecubae, 199. 200. choro, 201—228. Hecubae, 229—231. choro V. 197. 198. choro, 199—206. Hecubae, 207. 208. choro, 209—228. Hecubae, 229—231. choro tribuit P. Schol. ad v. 197. δύναται πρὸς τὴν Ἑκάβην, ἵν' ᾖ οὕτω, πῶς αὐτάρκως δύνασαι τὰ κατὰ σὲ θρηνῆσαι;
197. αἶ quater V, bis P. 198. ἐξαιάζεις (ἐξετάσεις Ald. et fortasse P)] ἐξαιάζουσ' Hermannus, probata in praecedentibus Seidleri coniectura αἰαῖ, ποίοις δ' οἴκτοις τὰν σὰν | καὶ ἐμὰν λύμαν —. Non magis satisfacit Hartungi coniectura, αἰαῖ· ποίοισιν δ' οἴκτοις τὰν ἀμὰν λύμαν ἐξαιάξω; etsi duas sententias recte distinxit. Nec verbum ἐξαιάζειν usquam alibi legitur.
199. ἱστοῖς Ald. ἱστοῖσι codices. 201. 202. νέατον Seidlerus (νέατος Heathius)] νέα τοι 202. μόχθους] μόχθους δ' Seidlerus. 204. αὕτα Seidlerus] αὐτὰ 208. πρόπολος D. in Annot. Oxon.] πρόσπολος. In P interpolatum πρόσπολος οἰκτρά. 210. δὴ δίναν] ἐν δίνᾳ γ' P. 211. τὰν ἐχθίσταν] τᾶς ἐχθίστας Hartungus. 215. εὐκαρπείᾳ Burgesius] εὐκαρπίᾳ 224. καρύσσεσθε V. κηρύσσεσθαι P. στεφάνοις] τ' addit P. 224. ναίοιν D. (ναίεσθαι H. Stephanus)] ναύτα V. ναύται P. 226. ἃν] τὰν Nauckius. 227. πυρσαίνων] πυρσεύων P.

228. παγαῖσι Seidlerus] πηγαῖσι 236. Ἀχαιικοῦ Ald. ἀχαϊκοῦ codices. 238. ἀγγέλλων Havn. ἀγγέλων V. ἀγγελῶν P. 239. τόδ', ὦ Seidlerus] τόδε Post γυναῖκες duae exciderunt syllabae, fortasse πάρεσθ'. γυναῖκες] Τρῳάδες P. 240. εἰ P. εἰς V. 242. πόλιν Hartungus] πόλιν ἢ ἢ P. ἢ καὶ V. 246. οἶδ'· ἀλλ'] σὺ δ' αὔθ' Nauckius.
247. δὲ addit Ald., om. codices. τοὐμὸν δὴ τίς ἔλαχε Nauckius. ἄρ' addit P, om. V. 250. Hunc quoque versum dochmiacum trimetrum fuisse verisimile est. Primi vero dochmii, ut nunc haec scripta leguntur, tanto improbabilior forma est, quum non difficile fuerit meliorem versum facere, velut τί φῄς; ἦ Λακαίνᾳ νύμφᾳ δούλαν; ἰώ, ἰώ μοι μοι. Adiectivi Λακεδαιμόνιος nulla sunt apud tragicos exempla, Λάκαινα vero frequens apud Euripidem. 254. ζόαν D.] ζωάν
255. κόρης] κούρης V. 257. κληῖδας P. κλειΐδας V. καὶ ἀπὸ] καὶ om. V. 259. αὐτῇ] αὐτὴ V.
260. τί δ' ὃ Musgravius] τί δὲ τὸ V. τί δὲ τὸν P. τέκος D.] τέκος ποῦ μοι 263. τῷ D.] ταύτην (ταύ- v ταν P.) τῷ 265. ὤμοι] οἴμοι V. 268. ἔχει] ἔχει V.
269. Versus non integer. Videtur trimeter dochmiacus fuisse. 271. ἁ — Ἀνδρομάχα D.] ἡ — ἀνδρομάχη χαλκεομήστορος] χαλκεομήτορος V. χαλκεομίτορος P. Correxit Kirchhoffius ex gl. Hesychii, χαλ-

'Ανδρομάχα τάλαινα, τίν' ἔχει τύχαν;
ΤΑ. καὶ τήνδ' 'Αχιλλέως ἔλαβε παῖς ἐξαίρετον.
ΕΚ. ἐγὼ δὲ τῷ πρόσπολος, ἁ τριτοβάμονος χερὶ
δευομένα βάκτρου γεραιῷ κάρᾳ;
ΤΑ. Ἴθακος 'Οδυσσεὺς ἔλαχ' ἄναξ δούλην σ' ἔχειν.
ΕΚ. ἐή,
ἄρασσε κρᾶτα κούριμον,
ἕλκ' ὀνύχεσσι δίπτυχον παρειάν.
ἰώ μοί μοι.
μυσαρῷ δολίῳ τε λέλογχα φωτὶ δουλεύειν,
πολεμίῳ δίκας, παρανόμῳ δάκει,
ὃς πάντα τἀκεῖθεν ἐνθάδ'
ἀντίπαλ' αὖθις ἐκεῖσε διπτύχῳ γλώσσᾳ
φίλα τὰ πρότερ' ἄφιλα τιθέμενος πάντων.
γοᾶσθέ μ', ὦ Τρῳάδες· βέβακα
δύσποτμος, οἴχομαι
τάλαιν', ἃ δυστυχεστάτῳ
προσέπεσον κλήρῳ.
ΧΟ. τὸ μὲν σὸν οἶσθα, πότνια, τὰς δ' ἐμὰς τύχας
τίς ἆρ' 'Αχαιῶν ἢ τίς Ἑλλήνων ἔχει;
ΤΑ. ἴτ', ἐκκομίζειν δεῦρο Κασάνδραν χρεὼν
ὅσον τάχιστα, δμῶες, ὡς στρατηλάτῃ
ἐς χεῖρα δούς νιν εἶτα τὰς εἰλῃγμένας
καὶ τοῖσιν ἄλλοις αἰχμαλωτίδων ἄγω.
ἔα, τί πεύκης ἔνδον ἵσταται σέλας;
πιμπρᾶσιν ἤ τί δρῶσι Τρῳάδες μυχούς,
ὡς ἐξάγεσθαι τῆσδε μέλλουσαι χθονὸς
πρὸς Ἄργος, αὐτῶν τ' ἐκπυροῦσι σώματα,
θανεῖν θέλουσαι; κάρτα τοι τοὐλεύθερον
ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρει κακά.
ἄνοιγ' ἄνοιγε, μὴ τὸ ταῖσδε πρόσφορον,
ἐχθρὸν δ' 'Αχαιοῖς, εἰς ἔμ' αἰτίαν βάλῃ.
ΕΚ. οὐκ ἔστιν, οὐ πιμπρᾶσιν, ἀλλὰ παῖς ἐμὴ
μαινὰς θοάζει δεῦρο Κασάνδρα δρόμῳ.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ἄνεχε πάρεχε, φῶς φέρε· σέβω, φλέγω,
ἰδοὺ ἰδού,
λαμπάσι τόδ' ἱερόν.
μακάριος μὲν ὁ γαμέτας,
‒ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡
μακαρία δ' ἐγὼ βασιλικοῖς λέκτροις
κατ' Ἄργος ἁ γαμουμένα.
Ὑμὴν, ὦ Ὑμέναι' ἄναξ.
ἐπεὶ σύ, μᾶτερ, ἐπὶ δάκρυσι
γόοισι τὸν θανόντα πατέρα πατρίδα τε
φίλαν καταστένουσ' ἔχεις,
ἐγὼ δέ γ' ἐπὶ γάμοις ἐμοῖς
ἀναφλέγω πυρὸς φῶς
ἐς αὐγάν, ἐς αἴγλαν,
διδοῦσ', ὦ Ὑμέναιε, σοί,
διδοῦσ', ὦ Ἑκάτα, φάος,
παρθένων ἐπὶ λέκτροις ἃ νόμος ἔχει.
πάλλε πόδ' αἰθέριον, ἄναγ' ἄναγε χορόν,
εὐὰν εὐοῖ,
ὡς ἐπὶ πατρὸς ἐμοῦ
μακαριωτάταις τύχαις.
ὁ χορὸς ὅσιος,
ἄγε σὺ Φοῖβέ νιν· κατὰ σὸν ἐν δάφναις
ἀνάκτορον θυηπολῶ,
Ὑμὴν, ὦ Ὑμέναι', Ὑμήν.
χόρευε, μᾶτερ, ἀναγέλασον,
ἕλισσε τᾷδ' ἐκεῖσε μετ' ἐμέθεν ποδῶν
φέρουσα φιλτάταν βάσιν.
βοᾶτε τὸν ὑμέναιον εὖ
μακαρίαις ἀοιδαῖς
ἰακχαῖς τε νύμφαν.
ἴτ', ὦ καλλίπεπλοι Φρυγῶν
κόραι, μέλπετ' ἐμῶν γάμων
τὸν πεπρωμένον εὐνᾷ πόσιν ἐμέθεν.
ΧΟ. βασίλεια, βακχεύουσαν οὐ λήψει κόρην,
μὴ κοῦφον αἴρῃ βῆμ' ἐς 'Αργείων στρατόν;
ΕΚ. Ἥφαιστε, δᾳδουχεῖς μὲν ἐν γάμοις βροτῶν,
ἀτὰρ λυγράν γε τήνδ' ἀναιθύσσεις φλόγα,
ἔξω τε μεγάλων ἐλπίδων. οἴμοι, τέκνον,
ὡς οὐχ ὑπ' αἰχμῆς σ' οὐδ' ὑπ' 'Αργείου δορὸς
γάμους γαμεῖσθαι τούσδ' ἐδόξαζόν ποτε.
παράδος ἐμοὶ φῶς· οὐ γὰρ ὀρθὰ πυρφορεῖς
μαινὰς θοάζουσ', οὐδέ σ' αἱ τύχαι, τέκνον,
σοφὴν ἔθηκαν, ἀλλ' ἔτ' ἐν ταὐτῷ μένεις.
ἐσφέρετε πεύκας, δάκρυά τ' ἀνταλλάσσετε
τοῖς τῆσδε μέλεσι, Τρῳάδες, γαμηλίοις.
ΚΑ. μῆτερ, πύκαζε κρᾶτ' ἐμὸν νικηφόρον
καὶ χαῖρε τοῖς ἐμοῖσι βασιλικοῖς γάμοις
καὶ πέμπε, κἂν μὴ τἀμά σοι πρόθυμά γ' ᾖ,
ὤθει βιαίως· εἰ γὰρ ἔστι Λοξίας,
Ἑλένης γαμεῖ με δυσχερέστερον γάμον
ὁ τῶν 'Αχαιῶν κλεινὸς 'Αγαμέμνων ἄναξ.
κτενῶ γὰρ αὐτὸν κἀντιπορθήσω δόμους
ποινὰς ἀδελφῶν καὶ πατρὸς λαβοῦσ' ἐμοῦ·
ἀλλ' αὔτ' ἐάσω· πέλεκυν οὐχ ὑμνήσομεν,
ὃς ἐς τράχηλον τὸν ἐμὸν εἶσι χἀτέρων,
μητροκτόνους τ' ἀγῶνας, οὓς οὑμοὶ γάμοι

308—324. = 325—340.

κεομήστορος: ἰσχυρόφρονος (χαλκεομίστωρ, ἰσχυροφόρος codex).

275. τριτοβάμονος] τριβάμονος V et schol. χερὶ Ald. χειρὶ VP. 277. Ἴθακος Nauckius] Ἰθάκης 278. ἐή D.] ἓ ἕ 282. τε addit Ald., om. codices. 287. φίλα τὰ πρότερ' ἄφιλα Seidlerus] ἄφιλα τὰ πρότερα φίλα 289. γοᾶσθέ μ', ὦ Τρῳάδες, βέβακα Hartungus] γοᾶσθ', ὦ Τρῳάδες, με | βέβακα 291. ἁ ante τάλαινα delevit Seidlerus. τάλαιν' ἃ Ald. τάλαινα ἃ P. τάλαινα V. 296. ἐς χεῖρα Ald. εἰς χεῖρας codices. δούς νιν] δῶμεν V. δῶ νιν Hartungus. εἰλῃγμένας Heathius] εἰλεγμένας 298. ἵσταται V. αἴθεται P. 300. μέλλουσαι P et schol. μέλλουσι V. 301. αὐτῶν Brodaeus] αὑτῶν 308. φέρε schol. et schol. Arist. Av. 1717. φέρω libri et schol. Aristoph. Vesp. 1317. 309. ἰδοὺ ἰδοὺ post τόδ' ἱερόν lectum transposuit Hermannus. ἰοὺ ἰού Musgr. Post 310. libri Ὑμὴν ὦ Ὑμέναι' ἄναξ. Delevit Hermannus et μέν addidit post μακάριος. 311. ‒ ◡ ◡ ◡ ◡ ◡] μακάριος ὅδε Hermannus. 315. δάκρυσι Hermannus] δάκρυσι καὶ 316. πατρίδα τε φίλαν] καὶ φίλαν | πάτραν Hermannus.

319. δέ γ' Hermannus] τόδ' 322. σοί] σὺ V. 324. Verba παρθένων ἐπὶ λέκτροις ante διδοῦσ' ὦ Ἑκάτα φάος lecta in libris transposita auctore schol. 325. ἄναγ' addidit Hermannus. ἄναγε] ἄνεχε P. 326. εὐὰν εὐοῖ] εὖ ἂν εὖ οἵ libri. 329. σὺ] σοὶ V. νιν Musgravius] νῦν 330. Duplex scriptura, θυηπολῶ et θυηπόλῳ, apud schol. 331. Ὑμὴν Seidlerus] ὦ Ὑμὴν 332. ἀναγέλασον] ἄναγε πόδα σὸν P. 335. βοᾶτε τὸν ὑμέναιον εὖ Fixius] βοάσατ' εὖ τὸν ὑμέναιον ὦ 337. ἰακχαῖς Seidlerus] ἰαχαῖς 338. ὦ] ἔξω V. 341. Schol. ταῦτά τινες τῷ Ταλθυβίῳ, τινὲς δὲ τῷ χορῷ ἐπιμερίζουσιν. 344. λυγράν] πικρὰν P. 346. σ' addidit Hartungus. 350. σοφὴν ἔθηκαν] ἐσωφρονήκασ' libri. Correxit Hartungus ex fragm. Cresphontis (455, ed. Nauck.) αἱ τύχαι δέ με — σοφὴν ἔθηκαν. 351. δάκρυα P (et schol. qui δάκρυα ἀνταλλάξατε). δάκρυσι V. 355. Suspecta γε particula. 356. βιαίως] αἰσίας V. 357. δυσχερέστερον] δυστυχέστερον P. 361. ἀλλ' αὔτ' Musgravius] ἀλλά τ', quod per τινὰ explicat schol. Legit igitur ἀλλ' ἅττ'. ἄλλας τ' P.

θήσουσιν, οἴκων τ' Ἀτρέως ἀνάστασιν·
πόλιν δὲ δείξω τήνδε μακαριωτέραν
ἢ τοὺς Ἀχαιούς, ἔνθεος μέν, ἀλλ' ὅμως
τοσόνδε γ' ἔξω στήσομαι βακχευμάτων,
οἳ διὰ μίαν γυναῖκα καὶ μίαν Κύπριν
θηρῶντες Ἑλένην μυρίους ἀπώλεσαν.
ὁ δὲ στρατηγὸς ὁ σοφὸς ἐχθίστων ὕπερ
τὰ φίλτατ' ὤλεσ', ἡδονὰς τὰς οἴκοθεν
τέκνων ἀδελφῷ δοὺς γυναικὸς οὕνεκα,
καὶ ταῦθ' ἑκούσης κοὐ βίᾳ λελησμένης.
ἐπεὶ δ' ἐπ' ἀκτὰς ἤλυθον Σκαμανδρίους,
ἔθνῃσκον, οὐ γῆς ὅρι' ἀποστερούμενοι,
οὐδ' ὑψιπύργου πατρίδος· οὓς δ' Ἄρης ἕλοι,
οὐ παῖδας εἶδον, οὐ δάμαρτος ἐν χεροῖν
πέπλοις ξυνεστάλησαν, ἐν ξένῃ δὲ γῇ
κεῖνται. τὰ δ' οἴκοι τοῖσδ' ὅμοι' ἐγίγνετο·
χῆραί τ' ἔθνῃσκον, οἱ δ' ἄπαιδες ἐν δόμοις,
ἄλλως τέκν' ἐκθρέψαντες, οὐδὲ πρὸς τάφους
ἔσθ' ὅστις αὐτοῖς αἷμα γῇ δωρήσεται.
ἦ τοῦδ' ἐπαίνου τὸ στράτευμ' ἐπάξιον.
σιγᾶν ἄμεινον τἀσχρά, μηδὲ μοῦσά μοι
γένοιτ' ἀοιδὸς ἥτις ὑμνήσει κακά.
Τρῶες δὲ πρῶτον μέν, τὸ κάλλιστον κλέος,
ὑπὲρ πάτρας ἔθνῃσκον· οὓς δ' Ἄρης ἕλοι,
νεκροί γ' ἐς οἴκους φερόμενοι φίλων ὕπο
ἐν γῇ πατρῴᾳ περιβολὰς εἶχον χθονός,
χερσὶν περισταλέντες ὧν ἐχρῆν ὕπο.
ὅσοι δὲ μὴ θάνοιεν ἐν μάχῃ Φρυγῶν,
ἀεὶ κατ' ἦμαρ ξὺν δάμαρτι καὶ τέκνοις
ᾤκουν, Ἀχαιοῖς ὧν ἀπῆσαν ἡδοναί.
τὰ δ' Ἕκτορός σοι λύπρ' ἄκουσον ὡς ἔχει·
δόξας ἀνὴρ ἄριστος οἴχεται θανών.
καὶ ταῦτ' Ἀχαιῶν ἵξις ἐξεργάζεται·
εἰ δ' ἦσαν οἴκοι, χρηστὸς ἔλαθεν ἂν γεγώς.
Πάρις τ' ἔγημε τὴν Διός, γήμας δὲ μή,
σιγώμενον τὸ κῆδος εἶχεν ἐν δόμοις.
φεύγειν μὲν οὖν χρὴ πόλεμον, ὅστις εὖ φρονεῖ·
εἰ δ' ἐς τόδ' ἔλθοι, στέφανος οὐκ αἰσχρὸς πόλει
καλῶς ὀλέσθαι, μὴ καλῶς δὲ δυσκλεές.
ὧν οὕνεκ' οὐ χρή, μῆτερ, οἰκτείρειν σε γῆν,
οὐ τἀμὰ λέκτρα· τοὺς γὰρ ἐχθίστους ἐμοὶ
καὶ σοὶ γάμοισι τοῖς ἐμοῖς διαφθερῶ.

ΧΟ. ὡς ἡδέως κακοῖσιν οἰκείοις γελᾷς,
μέλπεις θ' ἃ μέλπουσ' οὐ σαφῆ δείξεις ἴσως.

ΤΑ. εἰ μή σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσεν φρένας,
οὔ τἂν ἀμισθὶ τοὺς ἐμοὺς στρατηλάτας
τοιαῖσδε φήμαις ἐξέπεμπες ἂν χθονός.
ἀτὰρ τὰ σεμνὰ καὶ δοκήμασιν σοφὰ
οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα.
ὁ γὰρ μέγιστος τῶν Πανελλήνων ἄναξ,
Ἀτρέως φίλος παῖς, τῆσδ' ἔρωτ' ἐξαίρετον
μαινάδος ὑπέστη· καὶ πένης μέν εἰμ' ἐγώ,
ἀτὰρ λέχος γε τῆσδ' ἂν οὐκ ἐκτησάμην.
καὶ σοῦ μέν, οὐ γὰρ ἀρτίας ἔχεις φρένας,
Ἀργεῖ' ὀνείδη καὶ Φρυγῶν ἐπαινέσεις
ἀνέμοις φέρεσθαι παραδίδωμ'. ἕπου δέ μοι
πρὸς ναῦς, καλὸν νύμφευμα τῷ στρατηλάτῃ.
σὺ δ', ἡνίκ' ἄν σε Λαρτίου χρῄζῃ τόκος
ἄγειν, ἕπεσθαι· σώφρονος δ' ἔσει λάτρις
γυναικός, ὥς φασ' οἱ μολόντες Ἴλιον.

ΚΑ. ἦ δεινὸς ὁ λάτρις· τί ποτ' ἔχουσι τοὔνομα
κήρυκες; ἓν ἀπέχθημα πάγκοινον βροτοῖς
οἱ περὶ τυράννους καὶ πόλεις ὑπηρέται;
σὺ τὴν ἐμὴν φῂς μητέρ' εἰς Ὀδυσσέως
ἥξειν μέλαθρα; ποῦ δ' Ἀπόλλωνος λόγοι,
οἵ φασιν αὐτὴν εἰς ἔμ' ἡρμηνευμένοι
αὐτοῦ θανεῖσθαι; τἄλλα δ' οὐκ ὀνειδιῶ.
δύστηνος, οὐκ οἶδ' οἷά νιν μένει παθεῖν·
ὡς χρυσὸς αὐτῷ τἀμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ
δόξει ποτ' εἶναι. δέκα γὰρ ἐκπλήσας ἔτη
πρὸς τοῖσιν ἐνθάδ' ἵξεται μόνος πάτραν
* * * * * * *
οὗ δὴ στενὸν δίαυλον ᾤκισται πέτρας
δεινὴ Χάρυβδις, ὠμόφρων τ' ἐπιστάτης
Κύκλωψ, Λιγυστίς θ' ἡ συῶν μορφώτρια
Κίρκη, θαλάσσης θ' ἁλμυρᾶς ναυάγια,
λωτοῦ τ' ἔρωτες, ἡλίου θ' ἁγναὶ βόες,
αἳ σάρκα φωνήεσσαν ἥσουσίν ποτε,
πικρὰν Ὀδυσσεῖ γῆρυν. ὡς δὲ συντέμω,
ζῶν εἶσ' ἐς Ἅιδην, κἀκφυγὼν λίμνης ὕδωρ
κάκ' ἐν δόμοισι μυρί' εὑρήσει μολών.
ἀλλὰ γὰρ τί τοὺς Ὀδυσσέως ἐξακοντίζω πόνους;
στεῖχ' ὅπως τάχιστ' ἐς Ἅιδου νυμφίῳ γημώμεθα.
ἦ κακὸς κακῶς ταφήσει νυκτός, οὐκ ἐν ἡμέρᾳ,
ὦ δοκῶν σεμνόν τι πράσσειν, Δαναϊδῶν ἀρχηγέτα.
κἀμέ τοι νεκρὸν φάραγγες γυμνάδ' ἐκβεβλημένην
ὕδατι χειμάρρῳ ῥέουσαι νυμφίου πέλας τάφου
θηρσὶ δώσουσιν δάσασθαι, τὴν Ἀπόλλωνος λάτριν.
ὦ στέφη τοῦ φιλτάτου μοι θεῶν, ἀγάλματ' εὔια,
χαίρετ'· ἐκλέλοιφ' ἑορτάς, αἷς πάροιθ' ἠγαλλόμην.
ἴτ' ἀπ' ἐμοῦ χρωτὸς σπαραγμοῖς, ὡς ἔτ' οὖσ' ἁγνὴ
χρόα
δῶ θοαῖς αὔραις φέρεσθαί σοι τάδ', ὦ μαντεῖ' ἄναξ.
ποῦ σκάφος τὸ τοῦ στρατηγοῦ; ποῖ ποτ' ἐμβαίνειν
με χρή;
οὐκέτ' ἂν φθάνοις ἂν αὔραν ἱστίοις καραδοκῶν,
ὡς μίαν τριῶν Ἐρινὺν τῆσδέ μ' ἐξάξων χθονός.
χαῖρέ μοι, μῆτερ, δακρύσῃς μηδέν· ὦ φίλη πατρίς
οἵ τε γῆς ἔνερθ' ἀδελφοὶ χὠ τεκὼν ἡμᾶς πατήρ,
οὐ μακρὰν δέξεσθέ μ'· ἥξω δ' ἐς νεκροὺς νική-
φόρος
καὶ δόμους πέρσασ' Ἀτρειδῶν, ὧν ἀπωλόμεσθ' ὕπο.

ΧΟ. Ἑκάβης γεραιᾶς φύλακες, οὐ δεδόρκατε
δέσποιναν ὡς ἄναυδος ἐς πέδον πίτνει;
οὐκ ἀντιλήψεσθ'; ἢ μεθήσετ', ὦ κακαί,
γραῖαν πεσοῦσαν; αἴρετ' εἰς ὀρθὸν δέμας.

ΕΚ. ἐᾶτέ μ', οὔτοι φίλα τὰ μὴ φίλ', ὦ κόραι,
κεῖσθαι πεσοῦσαν· πτωμάτων γὰρ ἄξια

---

367. γ' ἔξω] δ' ἐκτὸς schol. ad Orest. 268. 368. Κύπριν] πόλιν P. 381. ἄλλως Tyrwhittus] ἄλλοις 382. αὐτοῖς] αὐτῶν P. 384. σιγᾶν] δ' addit Kirchhoffius. 387. Ἄρης ἕλοι] ἕλοι δόρυ P, coniectura non mala, quum Ἄρης ἕλοι ex v. 376. illatum esse possit. 388. γ'] δ' P. 396. ἵξις] ἧξις Antiatt. Bekkeri p. 99, 4. Recte ἵξις apud Hesychium. Schol. γρ. ἤρξις (i. e. ἡ ἔρξις). 397. ἔλαθεν ἂν γεγώς] ὢν ἐλάνθανεν P et Chr. P. 1658. 398. τ'] δ' P. 399. κῆδος] κῦδος V et Chr. P. 1660. et schol. εἶχεν P et schol. et Chr. P. εἶδεν V. 402. δυσκλεές] δυσκλεής V. 404. οὐ] ἢ P. 409. οὔ τἂν Hermannus] οὐκ ἂν V. οὔκουν P. 417. σοῦ Hermannus] σοὶ

421. ἡνίκ' ἄν σε] ἣν καὶ σὲ V. 433. ἐκπλήσας] ἀντλήσας P. 434. Lacunam post hunc versum indicavit Heathius. 436. ὠμόφρων τ' ἐπιστάτης] ὠμοβροστορειβάτης P: unde Scaliger ὠμοβρὼς τ' ὀρειβάτης. 442. ζῶν εἶσ'] καὶ ζῶν V. Ἅιδην] ᾅδου P. 444. ἐξακοντίζω] ἐξαντίζω V. 445. γημώμεθα] γαμώμεθα V. 447. ἀρχηγέτα] στρατηλάτα P. 452. ἐκλέλοιφ'] ἐκλέλοιπα δ' V. 455. ποῦ — ποῖ] ποῖ — ποῦ V. τοῦ στρατηγοῦ] τῶν Ἀτρειδῶν Cicero Ep. ad Att. 7,3. 456. οὐκέτ' ἂν] οὐκέτι Hartungus. αὔραν] οὖρον legit schol. 457. Ἐρινὺν (i. e. Ἐρινύων) P. Ἐρινὺν V. 459. χὠ] καὶ ὁ V. 460. ἥξω] ἥκω V. 463. ἐς πέδον] εἰς ᾅδην P. 465. δέμας] πάλιν P.

πάσχω τε καὶ πέπονθα κἄτι πείσομαι.
ὦ θεοί· κακοὺς μὲν ἀνακαλῶ τοὺς ξυμμάχους,
ὅμως δ' ἔχει τι σχῆμα κικλήσκειν θεούς,
ὅταν τις ἡμῶν δυστυχῆ λάβῃ τύχην.
πρῶτον μὲν οὖν μοι τἀγάθ' ἐξᾷσαι φίλον·
τοῖς γὰρ κακοῖσι πλεῖον' οἶκτον ἐμβαλῶ.
ἦμεν τύραννοι κἀς τύραννʼ ἐγημάμην,
κἀνταῦθ' ἀριστεύοντ' ἐγεινάμην τέκνα,
οὐκ ἀριθμὸν ἄλλως, ἀλλ' ὑπερτάτους Φρυγῶν,
κἀκεῖνά τ' εἶδον δορὶ πεσόνθ' Ἑλληνικῷ,
τρίχας τ' ἐτμήθην τάσδε πρὸς τύμβοις νεκρῶν,
καὶ τὸν φυτουργὸν Πρίαμον οὐκ ἄλλων πάρα
κλύουσ' ἔκλαυσα, τοῖσδε δ' εἶδον ὄμμασιν
αὐτὴ κατασφαγέντ' ἐφ' ἑρκείῳ πυρᾷ,
πόλιν θ' ἁλοῦσαν. ἃς δ' ἔθρεψα παρθένους
εἰς ἀξίωμα νυμφίων ἐξαίρετον,
ἄλλοισι θρέψασ' ἐκ χερῶν ἀφῃρέθην,
κοὔτ' ἐξ ἐκείνων ἐλπὶς ὡς ὀφθήσομαι,
αὐτή τ' ἐκείνας οὐκέτ' ὄψομαί ποτε.
τὸ λοίσθιον δὲ θριγκὸς ἀθλίων κακῶν,
δούλη γυνὴ γραῦς Ἑλλάδ' εἰσαφίξομαι.
ἃ δ' ἐστὶ γήρᾳ τῷδ' ἀσυμφορώτατα,
τούτοις με προσθήσουσιν, ἢ θυρῶν λάτριν
κλῇδας φυλάσσειν, τὴν τεκοῦσαν Ἕκτορα,
ἢ σιτοποιεῖν κἀν πέδῳ κοίτας ἔχειν
ῥυσοῖσι νώτοις βασιλικῶν ἐκ δεμνίων,
τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἱμένην χρόα
πέπλων λακίσματ', ἀδόκιμ' ὀλβίοις ἔχειν.
οἳ 'γὼ τάλαινα, διὰ γάμω μιᾶς δύο
γυναικὸς οἵων ἔτυχον, ὧν τε τεύξομαι.
ὦ τέκνον, ὦ ξύμβακχε Κασάνδρα θεοῖς,
οἵαις ἔλυσας ξυμφοραῖς ἄγνευμα σόν.
σύ τ', ὦ τάλαινα, ποῦ ποτ' εἶ, Πολυξένη;
ὡς οὔτε μ' ἄρσην οὔτε θήλεια σπορὰ
πολλῶν γενομένων τὴν τάλαιναν ὠφελεῖ.
τί δῆτά μ' ὀρθοῦτ'; ἐλπίδων ποίων ὕπο;
ἄγετε τὸν ἁβρὸν δήποτ' ἐν Τροίᾳ πόδα,
νῦν δ' ὄντα δοῦλον, στιβάδα πρὸς χαμαιπετῆ
πέτρινά τε κρήδεμν', ὡς πεσοῦσ' ἀποφθαρῶ
δακρύοις καταξανθεῖσα. τῶν δ' εὐδαιμόνων
μηδένα νομίζετ' εὐτυχεῖν πρὶν ἂν θάνῃ.

ΧΟ. ἀμφί μοι Ἴλιον, ὦ
Μοῦσα, καινῶν ὕμνων
ἄεισον ἐν δακρύοις
ᾠδὰν ἐπικήδειον·
νῦν γὰρ μέλος ἐς Τροίαν ἰακχήσω,
τετραβάμονος ὡς ὑπ' ἀπήνας
Ἀργείων ὀλόμαν τάλαινα δοριάλωτος,
ὅτ' ἔλιπον ἵππον οὐράνια
βρέμοντα, χρυσοφάλαρον, ἔνοπλον ἐν πύλαις
Ἀχαιοί·
ἀνὰ δ' ἐβόασεν λεὼς
Τρῳάδος ἀπὸ πέτρας σταθείς,
ἴτ', ὦ πεπαυμένοι πόνων,
τόδ' ἱερὸν ἀνάγετε ξόανον
Ἰλιάδι διογενεῖ κόρᾳ.
τίς οὐκ ἔβα νεανίδων,
τίς οὐ γεραιὸς ἐκ δόμων;
κεχαρμένοι δ' ἀοιδαῖς
δόλιον ἔσχον ἄταν.
πᾶσα δὲ γέννα Φρυγῶν
πρὸς πύλας ὡρμάθη,
πεύκᾳ ἐν οὐρείᾳ
ξεστὸν λόχον Ἀργείων
καὶ Δαρδανίας ἄταν θεᾷ δώσων
χάριν ἄζυγος ἀμβροτοπώλου·
κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοις λίνοισι, ναὸς ὡσεὶ
σκάφος κελαινὸν εἰς ἕδρανα
λάινα δάπεδά τε φόνια πατρίδι Παλλάδος θέσαν
θεᾶς.
ἐπὶ δὲ πόνῳ καὶ χαρᾷ
νύχιον ἐπεὶ κνέφας παρῆν,
Λίβυς τε λωτὸς ἐκτύπει
Φρύγιά τε μέλεα, παρθένοι δ'
ἀέριον ἀνὰ κρότον ποδῶν
βοὰν ἔμελπον εὔφρον'· ἐν
δόμοις δὲ παμφαὲς σέλας
πυρὸς μέλαιναν αἴγλαν
ἔδωκεν ὕπνῳ.
ἐγὼ δὲ τὰν ὀρεστέραν
τότ' ἀμφὶ μέλαθρα παρθένον
Διὸς κόραν ἐμελπόμαν
χοροῖσι· φοινία δ' ἀνὰ
πτόλιν βοὰ κατεῖχε περ-
γάμων ἕδρας· βρέφη δὲ φίλι-
α περὶ πέπλους ἔβαλλε μα-
τρὶ χεῖρας ἐπτοημένας·
λόχου δ' ἐξέβαιν' Ἄρης,

477. οὐ Τρῳὰς οὐδ' Ἑλληνὶς οὐδὲ βάρβαρος
γυνὴ τεκοῦσα κομπάσειεν ἄν ποτε.

511—530. == 531—550.

---

471. τις ἡμῶν] βροτῶν τις Hartungus. 474. ἦμεν τύραννοι] ἡ μὲν τύραννος Elmsleius ad Soph. Oed. R. 588. ἤμην τύραννος Apsinis (p. 96, 5. ed. Bak. sive in Walzii Rhet. vol. 9. p. 581.) codex Paris. Vid. L. Dindorf. ad Xen. Cyrop. p. 268. ed. Oxon. κἀς D.] κεἰς 477. 478. Eieci versus spurios, in quibus H. Stephanus οὓς pro οὐ scripsit, quod οἵους dicendum fuisset. οὐ etiam apud Apsinem. 479. κἀκεῖνά τ' εἶδον] καὶ ταῦτ' ἐπεῖδον Apsinis cod. Paris. 480. τ'] δ' P. τύμβοις] τύμβον P. 482. ἤκουον, ἀλλὰ τοῖσδ' ἐπεῖδον ὄμμασι Apsines. τοῖσδε δ' εἶδον] τοῖσδ' εἶδον P. 483. ἑρκείῳ Musgravius] ἑρκίῳ 490. Ἑλλάδ' εἰσαφίξομαι] εἰς δόμους ἀφίξομαι P. 493. κλῇδας] κλεῖδας V. 498. γάμω μιᾶς δύο D.] γάμων (γάμον P) μιᾶς ἕνα 507. χαμαιπετῆ] χαμερπτῆ V. χαμαιριφῆ Nauckius. 509. δακρύοις] ἄκραις vel πέτροις Hartungus. 513. ἄεισον ἐν δακρύοις] Aut hic versus aut 532. πεύκᾳ ἐν οὐρείᾳ (οὐράνια Havn.) corruptus, cui strophicus exaequari potest, si scribatur ἐν δακρύοις ᾆσον, quod tamen non satis probabile.

514. ἐπικήδειον ex schol. et Hesychio s. h. v.] ἐπιτήδειον 516. ἰακχήσω Seidlerus] ἰαχήσω 518. ὀλόμαν Musgravius] ὀλοίμαν 519. ἔλιπον] ἔλειπον V. 522. ἀνὰ δ' ἐβόασεν] ἂν δ' ἐβόασεν Hartungus. Illud est ap. Hesych. s. v. ἀνὰ δ' ἐβόασε 525. ἀνάγετε] ἄγετε V. 527. νεανιῶν Bothius] νεανίδων 532. Vid. ad v. 513. 534. θεᾷ P. θέα V. i. e. θέᾳ, quod legit schol. 535. χάριν Ald. καὶ χάριν PV. 536. ἀμβροτοπώλου Musgravius] ἀμβροταπώλου V. ἀμβρότα πώλου schol., ὡς ἱππότα, ἵν' ᾖ ἀμβρότου πώλου. 537. ἀμφιβόλοις λίνοισι] Schol. καθάπερ ναὸς σκάφος κλωστοῦ λίνου ἀμφιβόλοις, ὅ ἐστι σχοινίοις, οὕτως ἐπὶ τὸν ἵππον ἐπέβαλον: unde κλωστοῦ — λίνοιο Kirchhoffius. ὡσεὶ Matthiae] ὡς εἰς 539. φόνια Ald. φοίνια codices. πατρίδι] τε πατρίδι V. 541. ἐπὶ] ἐν V. 542. νύχιον] νύκτερον Hermannus. ἐπεὶ Hermannus] ἐπὶ 547. βοὰν Matthiae] βοάν τ' ἐν] ἐνὶ V. 550. ἔδωκεν ὕπνῳ] Verba, ut videtur, interpolatoris lacunam explentis, quae eodem modo scripta legit scholiasta. ἀπεδίωκεν ὕπνῳ Hermannus. 554. κόραν Seidlerus] κόραν Ἄρτεμιν

κόρας ἔργα Παλλάδος.
σφαγαὶ δ' ἀμφιβώμιοι
Φρυγῶν, ἔν τε δεμνίοις
καράτομος ἐρημία
νεανιῶν στέφανον ἔφερεν
Ἑλλάδι κουροτρόφῳ,
Φρυγῶν δὲ πατρίδι πένθος.
Ἑκάβη, λεύσσεις τήνδ' Ἀνδρομάχην
ξενικοῖς ἐπ' ὄχοις πορθμευομένην;
παρὰ δ' εἰρεσίᾳ μαστῶν ἕπεται
φίλος Ἀστυάναξ, Ἕκτορος ἶνις.
ποῖ ποτ' ἀπήνης νώτοισι φέρει,
δύστηνε γύναι, πάρεδρος χαλκέοις
Ἕκτορος ὅπλοις σκύλοις τε Φρυγῶν
δοριθηράτοις,
οἷσιν Ἀχιλλέως παῖς Φθιώτης
στέψει ναοὺς ἀπὸ Τροίας;

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ.

Ἀχαιοὶ δεσπόται μ' ἄγουσιν.
ΕΚ. ὤμοι. ΑΝ. τί παιᾶν' ἐμῶν στενάζεις
ΕΚ. αἰαῖ. ΑΝ. τόνδ' ἀλγέων
ΕΚ. ὦ Ζεῦ. ΑΝ. καὶ ξυμφορᾶς
ΕΚ. τέκεα, ΑΝ. πρίν ποτ' ἦμεν.
ΕΚ. βέβακ' ὄλβος, βέβακε Τροία
ΑΝ. τλάμων. ΕΚ. ἐμῶν τ' εὐγένεια παίδων.
ΑΝ. φεῦ φεῦ. ΕΚ. φεῦ δῆτ', ἐμᾶς τ'
ΑΝ. ὤμοι. ΕΚ. λαμπρὰ τύχα
ΑΝ. πόλεος, ΕΚ. ἃ καπνοῦται.
ΑΝ. μόλοις, ὦ πόσις, μοι,
ΕΚ. βοᾷς τὸν παρ' Ἅιδᾳ
παῖδ' ἐμόν, ὦ μελέα.
ΑΝ. σᾶς δάμαρτος ἄλκαρ.
ΕΚ. σύ τοι, λῦμ' Ἀχαιῶν,
τέκνων δήποτ' ἁμῶν
πρεσβυγενὲς Πριάμῳ,
κοίμισαί μ' ἐς Ἅιδου.
ΑΝ. οἵδε πόθοι μεγάλοι, σχέτλι' αἳ τάδε πάσχομεν ἄλγη,
οἰχομένας πόλεως, ἐπὶ δ' ἄλγεσιν ἄλγεα κεῖται,

577—581. = 582—585.

586—587. — 588a—588d.

590—595. = 596—603.

δυσφροσύναισι θεῶν· ὁ δὲ σὸς γόνος ἔκφυγεν Ἅιδαν,
ὃς λεχέων στυγερῶν χάριν ὤλεσε πέργαμα Τροίας.
σώματα δ' αἱματόεντα θεᾷ παρὰ Παλλάδι νεκρῶν
γυψὶ φέρειν τέταται, ζυγὰ δ' ἤνυσε δούλια Τροία.
ΕΚ. ὦ πατρίς, ὦ μελέα, καταλειπομέναν σε δακρύω,
νῦν τέλος οἰκτρὸν ὁρᾷς, καὶ ἐμὸν δόμον, ἔνθ' ἐλοχεύθην.
ὦ τέκν', ἐρημόπολις μάτηρ ἀπολείπεται ὑμῶν.
– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ οἷος ἰάλεμος, οἷά τε πένθη
δάκρυά τ' ἐκ δακρύων καταλείβεται ἁμετέροισι
δώμασιν, οὐδ' ὁ θανὼν ἀδάκρυτ' ἐπιλάθεται ἀλγέων.
ΧΟ. ὡς ἡδὺ δάκρυα τοῖς κακῶς πεπραγόσι
θρήνων τ' ὀδυρμοὶ μοῦσά θ', ἣ λύπας ἔχει.
ΑΝ. ὦ μῆτερ ἀνδρός, ὅς ποτ' Ἀργείων δορὶ
πλείστους διώλεσ', Ἕκτορος, τάδ' εἰσορᾷς;
ΕΚ. ὁρῶ τὰ τῶν θεῶν, ὡς τὰ μὲν πυργοῦσ' ἄνω
τὸ μηδὲν ὄντα, τὰ δὲ δοκοῦντ' ἀπώλεσαν.
ΑΝ. ἀγόμεθα λεία ξὺν τέκνῳ, τὸ δ' εὐγενὲς
ἐς δοῦλον ἥκει, μεταβολὰς τοιάσδ' ἔχον.
ΕΚ. τὸ τῆς ἀνάγκης δεινόν· ἄρτι κἀπ' ἐμοῦ
βέβηκ' ἀποσπασθεῖσα Κασάνδρα βίᾳ.
ΑΝ. φεῦ φεῦ.
ἄλλος τις Αἴας, ὡς ἔοικε, δεύτερος
παιδὸς πέφηνε σῆς· νοσεῖς δὲ χἀτέρα.
ΕΚ. ὧν γ' οὔτε μέτρον οὔτ' ἀριθμός ἐστί μοι·
κακῷ κακὸν γὰρ εἰς ἅμιλλαν ἔρχεται.
ΑΝ. τέθνηκέ σοι παῖς πρὸς τάφῳ Πολυξένη
σφαγεῖσ' Ἀχιλλέως, δῶρον ἀψύχῳ νεκρῷ.
ΕΚ. οἲ 'γὼ τάλαινα. τοῦτ' ἐκεῖν' ὅ μοι πάλαι
Ταλθύβιος αἴνιγμ' οὐ σαφῶς εἶπεν σαφές.
ΑΝ. εἶδόν νιν αὐτὴ κἀποβᾶσα τῶνδ' ὄχων
ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν.
ΕΚ. αἰαῖ, τέκνον, σῶν ἀνοσίων προσφαγμάτων.
αἰαῖ μάλ' αὖθις, ὡς κακῶς διόλλυσαι.
ΑΝ. ὄλωλεν ὡς ὄλωλεν, ἀλλ' ὅμως ἐμοῦ
ζώσης γ' ὄλωλεν εὐτυχεστέρῳ πότμῳ.
ΕΚ. οὐ ταὐτόν, ὦ παῖ, τῷ βλέπειν τὸ κατθανεῖν·
τὸ μὲν γὰρ οὐδέν, τῷ δ' ἔνεισιν ἐλπίδες.
ΑΝ. [ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσα, κάλλιστον λόγον
ἄκουσον, ὥς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενί.]
τὸ μὴ γενέσθαι τῷ θανεῖν ἴσον λέγω,
τοῦ ζῆν δὲ λυπρῶς κρεῖσσόν ἐστι κατθανεῖν.
ἀλγεῖ γὰρ οὐδὲν τῶν κακῶν ᾐσθημένος·
ὁ δ' εὐτυχήσας ἐς τὸ δυστυχὲς πεσὼν
ψυχὴν ἀλᾶται τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.
κείνη δ' ὁμοίως ὥσπερ οὐκ ἰδοῦσα φῶς

---

565. νεανιῶν Bothius] νεανίδων 566. κουροτρόφῳ] κουροτρόφον V. 567. πένθος] πένθη P. 568. τήνδ'] τὴν V. 572. Ἑκ. ante ποῖ delevit Kirchhoffius. 573. δύστηνε D.] δύστανε 576. Φθιώτης D.] Φθιώτας 578. ὤμοι Seidlerus] ἰώ μοί μοι (οἴμοι schol.) ἐμῶν — τόνδ' Hermannus] ἐμὸν — τῶνδ' 579. αἶ αἶ (debebat αἰαῖ) — ὦ Ζεῦ Seidlerus] αἶ αἶ αἶ αἶ — ἰώ 582. βέβακ' Seidlerus] βέβακεν 583. ἐμᾶς τ' Hermannus] ἐμῶν 584. ὤμοι D.] κακῶν, quod interpolatoris esse vidit Hermannus. λαμπρὰ Hermannus] οἰκτρά γε 585. πόλεος — πόσις Seidlerus] πόλεως — πόσι 588a. σύ τοι Seidlerus] σύ τε ὦ. Verba σύ τοι λ. Ἀ. Andromachae continuat, verba τέκνων — πρεσβυγενὲς Πριάμῳ Hecubae, postrema κ. μ' ἐς Ἅιδου Andromachae tribuit Hermannus. In libris omnia haec Hecubae sunt. 588b. δή ποθ' ἁμῶν (debebat δή ποτ' ἁμῶν) Seidlerus] δέσποθ' ἁμῶν 588c. Πριάμῳ Musgravius] Πρίαμε 590. οἵδε πόθοι μεγάλοι choro, proxima usque ad δακρύω (v. 596.) Andromachae, νῦν — ὁρᾷς choro, reliqua usque ad v. 603. Hecubae tribuit V. Correxit Seidlerus. Verba οἱ δὲ π. μ. choro etiam schol. tribuit. ΕΚ. οἵδε — ΑΝ. ἐπὶ — δακρύω. ΑΝ. ὦ πατρίς — ΕΚ. καὶ ἐγὼ δόμον — ἀλγέων Hermannus. σχέτλι' αἳ Hermannus] σχέτλια

592. ὁ δὲ] ὅτε V. ἔκφυγεν Ald. ἔφυγε codices. 593 σώματα δ' αἱματόεντα θεᾷ π. Π. Hermannus] αἱματόεντα δὲ θεᾷ π. Π. σώματα 597. ἐμὸν] ἐγὼ P. 599. ἐρημόπολις Seidlerus] ἔρημος πόλις 603. δώμασιν, οὐδ' ὁ θανὼν ἀδάκρυτ' ἐπιλάθεται ἀλγέων Hermannus] δόμοισιν, ὁ θανὼν δ' ἐπιλάθεται ἀλγέων ἀδάκρυτος 604. πεπραγόσι] πεπονθόσι P et Stobaeus 122, 4. 606. Ἀργείων] Fort. Ἀργείους 609. τὸ Elmsleius] τὰ 611. τοιάσδ'] τοσάσδ' P. 616. μοι] τις Chr. P. 41. 620. ἐκεῖν' ὅ Fixius] ἐκεῖνο 622. κἀπεκοψάμην] κἀπεκλαυσάμην Nauckius. 623. αὐτὴ κἀποβᾶσα] αὐτὴν ἀποβᾶσα V. 629. 630. Seclusi versus per se non reprehendendos, sed ineptissimos huic loco: quod perspexit Matthiae, qui priorem ex alia tragoedia illatum indicabat. Videntur autem lacunae explendae caussa illati esse. 630. ἐμβάλω] ἐμβαλῶ Ald. et Stobaeus 120, 1. 633. ᾐσθημένος] ησσημένος Hermannus. 636. κείνη δ' ὁμοίως ὥσπερ οὐκ P. ἐκείνη σ' ὁμοίως ὡς οὐκ V. ὥσπερ μὴ ἰδοῦσα in annot. scholiastae.

τέθνηκε, κοὐδὲν οἶδε τῶν αὑτῆς κακῶν.
ἐγὼ δὲ τοξεύσασα τῆς εὐδοξίας
λαχοῦσα πλεῖστον τῆς τύχης ἡμάρτανον.
ἃ γὰρ γυναιξὶ σώφρον' ἔσθ' ηὑρημένα,
ταῦτ' ἐξεμόχθουν Ἕκτορος κατὰ στέγας.
[πρῶτον μέν, ἔνθα κἂν προσῇ κἂν μὴ προσῇ
ψόγος γυναιξίν, αὐτὸ τοῦτ' ἐφέλκεται
κακῶς ἀκούειν, ἥτις οὐκ ἔνδον μένει,
τούτου παρεῖσα πόθον ἔμιμνον ἐν δόμοις,
εἴσω τε μελάθρων κομψὰ θηλειῶν ἔπη
οὐκ εἰσεφρούμην· τὸν δὲ νοῦν διδάσκαλον
οἴκοθεν ἔχουσα χρηστὸν ἐξήρκουν ἐμοί,
γλώσσης τε σιγὴν ὄμμα θ' ἥσυχον πόσει
παρεῖχον· ἤδη δ' ἁμὲ χρῆν νικᾶν πόσιν,
κείνῳ τε νίκην ὧν μ' ἐχρῆν παριέναι.]
καὶ τῶνδε κληδὼν ἐς στράτευμ' Ἀχαιικὸν
ἐλθοῦσ' ἀπώλεσέν μ'· ἐπεὶ γὰρ ᾑρέθην,
Ἀχιλλέως με παῖς ἐβουλήθη λαβεῖν
δάμαρτα· δουλεύσω δ' ἐν αὐθεντῶν δόμοις.
[κεἰ μὲν παρώσασ' Ἕκτορος φίλον κάρα
πρὸς τὸν παρόντα πόσιν ἀναπτύξω φρένα,
κακὴ φανοῦμαι τῷ θανόντι· τόνδε δ' αὖ
στέργουσ', ἐμαυτῆς δεσπόταις μισήσομαι.
καίτοι λέγουσιν ὡς μί' εὐφρόνη χαλᾷ
τὸ δυσμενὲς γυναικὸς εἰς ἀνδρὸς λέχος·
ἀπέπτυσ' αὐτήν, ἥτις ἄνδρα τὸν πάρος
καινοῖσι λέκτροις ἀποβαλοῦσ' ἄλλον φιλεῖ.
ἀλλ' οὐδὲ πῶλος ἥτις ἂν διαζυγῇ
τῆς συντραφείσης ῥᾳδίως ἕλξει ζυγόν.
καίτοι τὸ θηριῶδες ἄφθογγόν τ' ἔφυ
ξυνέσει τ' ἄχρηστον τῇ φύσει τε λείπεται.]
σὲ δ', ὦ φίλ' Ἕκτορ, εἶχον ἄνδρ' ἀρκοῦντά μοι
ξυνέσει, γένει, πλούτῳ τε κἀνδρείᾳ μέγαν·
ἀκήρατον δέ μ' ἐκ πατρὸς λαβὼν δόμων
πρῶτος τὸ παρθένειον ἐζεύξω λέχος.
καὶ νῦν ὄλωλας μὲν σύ, ναυσθλοῦμαι δ' ἐγὼ
πρὸς Ἑλλάδ' αἰχμάλωτος ἐς δοῦλον ζυγόν.
ἆρ' οὐκ ἐλάσσω τῶν ἐμῶν ηγεῖ κακῶν
Πολυξένης ὄλεθρον, ἣν καταστένεις;
ἐμοὶ γὰρ οὐδ', ὃ πᾶσι λείπεται βροτοῖς,
ξύνεστιν ἐλπίς, οὐδὲ κλέπτομαι φρένας
πράξειν τι κεδνόν· ἡδὺ δ' ἐστὶ καὶ δοκεῖν.
ΧΟ. ἐς ταὐτὸν ἥκεις ξυμφορᾶς· θρηνοῦσα δὲ
τὸ σὸν διδάσκεις μ' ἔνθα πημάτων κυρῶ.
ΕΚ. αὐτὴ μὲν οὔπω ναὸς εἰσέβην σκάφος,
γραφῇ δ' ἰδοῦσα καὶ κλύουσ' ἐπίσταμαι.
ναύταις γὰρ ἢν μὲν μέτριος ᾖ χειμὼν φέρειν,
προθυμίαν ἔχουσι σωθῆναι πόνων,
ὁ μὲν παρ' οἴαχ', ὁ δ' ἐπὶ λαίφεσιν βεβώς,
ὁ δ' ἄντλον εἴργων ναός· ἢν δ' ὑπερβάλῃ
πολὺς ταραχθεὶς πόντος, ἐνδόντες τύχῃ
παρεῖσαν αὑτοὺς κυμάτων δρομήμασιν.
οὕτω δὲ κἀγὼ πόλλ' ἔχουσα πήματα
ἄφθογγός εἰμι καὶ παρεῖσ' ἐῶ στόμα·
νικᾷ γὰρ οὑκ θεῶν με δύστηνος κλύδων.
ἀλλ', ὦ φίλη παῖ, τὰς μὲν Ἕκτορος τύχας
ἔασον· οὐ γὰρ δάκρυά νιν σώσει τὰ σά·
τίμα δὲ τὸν παρόντα δεσπότην σέθεν,
φίλον διδοῦσα δέλεαρ ἀνδρὶ σῶν τρόπων.
κἂν δρᾷς τάδ', ἐς τὸ κοινὸν εὐφρανεῖς φίλους
καὶ παῖδα τόνδε παιδὸς ἐκθρέψειας ἄν.
ἀλλ', ἐκ λόγου γὰρ ἄλλος ἐκβαίνει λόγος,
τίν' αὖ δέδορκα τόνδ' Ἀχαιικὸν λάτριν
στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων;
ΤΑ. Φρυγῶν ἀρίστου πρίν ποθ' Ἕκτορος δάμαρ,
μή με στυγήσῃς· οὐχ ἑκὼν γὰρ ἀγγελῶ
Δαναῶν τε κοινὰ Πελοπιδῶν τ' ἀγγέλματα.
ΑΝ. τί δ' ἔστιν; ὥς μοι φροιμίων ἄρχει κακῶν.
ΤΑ. ἔδοξε τόνδε παῖδα, πῶς εἴπω λόγον;
ΑΝ. μῶν οὐ τὸν αὐτὸν δεσπότην ἡμῖν ἔχειν;
ΤΑ. οὐδεὶς Ἀχαιῶν τοῦδε δεσπόσει ποτέ.
ΑΝ. ἀλλ' ἐνθάδ' αὐτὸν λείψανον Φρυγῶν λιπεῖν;
ΤΑ. οὐκ οἶδ' ὅπως σοι ῥᾳδίως εἴπω κακά.
ΑΝ. ἐπῄνεσ' αἰδῶ, πλὴν ἐὰν λέγῃς καλά.
ΤΑ. κτενοῦσι σὸν παῖδ', ὡς πύθῃ κακὸν μέγα.
ΑΝ. οἴμοι, γάμων τόδ' ὡς κλύω μεῖζον κακόν.
ΤΑ. νικᾷ δ' Ὀδυσσεὺς ἐν Πανέλλησιν λέγων
ΑΝ. αἰαῖ μάλ'· οὐ γὰρ μέτρια πάσχομεν κακά.
ΤΑ. λέξας ἀρίστου παῖδα μὴ τρέφειν πατρός·
ΑΝ. τοιαῦτα νικήσειε τῶν αὑτοῦ πέρι.
ΤΑ. ῥῖψαι δὲ πύργων δεῖν σφε Τρωικῶν ἄπο.
ἀλλ' ὣς γενέσθω, καὶ σοφωτέρα φανεῖ,
μήτ' ἀντέχου τοῦδ', εὐγενῶς δ' ἄλγει κακοῖς,
μήτε σθένουσα μηδὲν ἰσχύειν δόκει.
ἔχεις γὰρ ἀλκὴν οὐδαμῇ· σκοπεῖν δὲ χρή·
πόλις τ' ὄλωλε καὶ πόσις, κρατεῖ δὲ σύ,
ἡμεῖς τε πρὸς γυναῖκα μάρνασθαι μίαν
οἷοί τε· τούτων οὕνεκ' οὐ μάχης ἐρᾶν,
οὐδ' αἰσχρὸν οὐδὲν οὐδ' ἐπίφθονόν σε δρᾶν,
οὔτ' αὖ σ' Ἀχαιοῖς βούλομαι ῥίπτειν ἀράς.
εἰ γάρ τι λέξεις ᾧ χολώσεται στρατός,
οὔτ' ἂν ταφείη παῖς ὅδ' οὔτ' οἴκτου τύχοι.
σιγῶσα δ' εὖ τε τὰς τύχας κεκτημένη
τὸν τοῦδε νεκρὸν οὐκ ἄθαπτον ἂν λίποις,
αὐτή τ' Ἀχαιῶν πρευμενεστέρων τύχοις.
ΑΝ. ὦ φίλτατ', ὦ περισσὰ τιμηθεὶς τέκνον,
θανεῖ πρὸς ἐχθρῶν, μητέρ' ἀθλίαν λιπών.
ἡ τοῦ πατρὸς δέ σ' εὐγένει' ἀπώλεσεν,
ἣ τοῖσιν ἄλλοις γίγνεται σωτηρία,
τὸ δ' ἐσθλὸν οὐκ ἐς καιρὸν ἦλθε σοὶ πατρός.
ὦ λέκτρα τἀμὰ δυστυχῆ τε καὶ γάμοι,

698. Τροίᾳ μέγιστον ὠφέλημ', ἵν' οἵ ποτε
ἐκ σοῦ γενόμενοι παῖδες ὕστερον πάλιν
κατοικίσειαν, καὶ πόλις γένοιτ' ἔτι.

---

638. τῆς] τῆς τ' Ald. 639. πλεῖστον] Sic schol. legisse videtur. πλεῖον libri: quod πλέον λαχοῦσα scribendum foret. 642—651. seclusit Seidlerus. 646. τε om. V. 650. ἤδη Cobetus] ᾔδειν 652. 702. 863. 1017. Ἀχαιικὸν Ald. ἀχαϊκὸν codices, ut videtur, quod ad v. 702. 863. 1017. annotatum de V. 659. στέργουσ' Burgesius] στυγοῦσ' 656—667. seclusit D. 665. ἕλξει] ἕλκει P. 674. ἡγεῖ Fixius] ἔχειν 682. γραφῇ P et schol. et Chr. P. 623.] γραφὴν V. 686. ναὸς] νηὸς V. 687. τύχῃ] φορᾷ Chr. P. 628. 688. παρεῖσαν] παρῆκαν Chr. P. 629. 689. ἔχουσα — ἐῶ] ὁρῶσα — ἔχω Hartungus.

693. γὰρ] μὴ P. σώσει Havn. σώσῃ VP. 698—700. Eieci versus quos et verba et sententia non scriptos esse ab Euripide produnt, quod de secundo et tertio etiam Nauckius animadvertit Stud. Eurip. 2. p. 147. 698. Τροίᾳ] τροίας P. οἵ ποτε Ald. εἴ ποτε codices. 699. ἐκ σοῦ] ἐξ οὗ P. ὕστερον] Ἴλιον P. 711. αὐτὸν] αὐτοῦ V. 713. καλά] κακά V. 714. σὸν] τὸν V. 715. γάμων] κακῶν Nauckius. 720. δεῖν Iacobsius] δεῖ 723. ἰσχύειν] ἰσχύσειν V. 726. ἡμεῖς τε πρὸς — οἷοι] ἡμῖν τε πῶς — οἷον Nauckius. 729. Ἀχαιοῖς] Ἀχαιῶν V. 730. ᾧ Havn. correctus. ὧν VP. 732. τὰς τύχας κεκτημένη] ταῖς τύχαις κεχρημένη Hartungus. 737. 738. delet Nauckius. Versus alter legitur in fragm. Alexandri 59, 2., priori similis est Hippol. 1390. 737. ἀπώλεσεν] ἀποκτενεῖ P et Chr. P. 1515.

οἷς ἦλθον ἐς μέλαθρον Ἕκτορός ποτε,
οὐ σφάγιον υἱὸν Δαναΐδαις τέξουσ' ἐμόν,
ἀλλ' ὡς τύραννον Ἀσιάδος πολυσπόρου.
ὦ παῖ, δακρύεις; αἰσθάνει κακῶν σέθεν;
τί μου δέδραξαι χερσὶ κἀντέχει πέπλων,
νεοσσὸς ὡσεὶ πτέρυγας ἐσπίτνων ἐμάς;
οὐκ εἶσιν Ἕκτωρ κλεινὸν ἁρπάσας δόρυ,
γῆς ἐξανελθών, σοὶ φέρων σωτηρίαν,
οὐ ξυγγένεια πατρός, οὐκ ἰσχὺς Φρυγῶν·
λυγρὸν δὲ πήδημ' ἐς τράχηλον ὑψόθεν
πεσὼν ἀνοίκτως πνεῦμ' ἀπορρήξεις σέθεν.
ὦ νέον ὑπαγκάλισμα μητρὶ φίλτατον,
ὦ χρωτὸς ἡδὺ πνεῦμα· διὰ κενῆς ἄρα
ἐν σπαργάνοις σε μαστὸς ἐξέθρεψ' ὅδε,
μάτην δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις.
νῦν, οὔποτ' αὖθις, μητέρ' ἀσπάζου σέθεν,
πρόσπιτνε τὴν τεκοῦσαν, ἀμφὶ δ' ὠλένας
ἕλισσ' ἐμοῖς νώτοισι καὶ στόμ' ἅρμοσον.
ὦ βάρβαρ' ἐξευρόντες Ἕλληνες κακά,
τί τόνδε παῖδα κτείνετ' οὐδὲν αἴτιον;
ὦ Τυνδάρειον ἔρνος, οὔποτ' εἶ Διός,
πολλῶν δὲ πατέρων φημί σ' ἐκπεφυκέναι,
Ἀλάστορος μὲν πρῶτον, εἶτα δὲ Φθόνου,
Φόνου τε Θανάτου θ', ὅσα τε γῆ τρέφει κακά.
[οὐ γάρ ποτ' αὐχῶ Ζῆνά γ' ἐκφῦσαί σ' ἐγώ,
πολλοῖσι κῆρα βαρβάροις Ἕλλησί τε.]
ὄλοιο· καλλίστων γὰρ ὀμμάτων ἄπο
αἰσχρῶς τὰ κλεινὰ πεδί' ἀπώλεσας Φρυγῶν.
ἀλλ' ἄγετε, φέρετε, ῥίπτετ', εἰ ῥίπτειν δοκεῖ·
δαίνυσθε τοῦδε σάρκας. ἔκ τε γὰρ θεῶν
διολλύμεσθα, παιδί τ' οὐ δυναίμεθ' ἂν
θάνατον ἀρῆξαι. κρύπτετ' ἄθλιον δέμας
καὶ ῥίπτετ' ἐς ναῦν· ἐπὶ καλὸν γὰρ ἔρχομαι
ὑμέναιον, ἀπολέσασα τοὐμαυτῆς τέκνον.

ΧΟ. τάλαινα Τροία, μυρίους ἀπώλεσας
μιᾶς γυναικὸς καὶ λέχους στυγνοῦ χάριν.

ΤΑ. ἄγε, παῖ, φίλιον πρόσπτυγμα μεθεὶς
μητρὸς μογερᾶς βαῖνε πατρῴων
πύργων ἐπ' ἄκρας στεφάνας, ὅθι σοι
πνεῦμα μεθεῖναι ψῆφος ἐκράνθη.
λαμβάνετ' αὐτόν. τὰ δὲ τοιάδε χρὴ
κηρυκεύειν, ὅστις ἄνοικτος
καὶ ἀναιδείᾳ τῆς ἡμετέρας
γνώμης μᾶλλον φίλος ἐστίν.

ΕΚ. ὦ τέκνον, ὦ παῖ παιδὸς μογεροῦ,
συλώμεθα σὴν ψυχὴν ἀδίκως
μήτηρ κἀγώ. τί πάθω; τί σ' ἐγώ,
δύσμορε, δράσω; τάδε σοι δίδομεν
πλήγματα κρατὸς στέρνων τε κόπους·
τῶνδε γὰρ ἄρχομεν· οἳ 'γὼ πόλεως,
οἴμοι δὲ σέθεν· τί γὰρ οὐκ ἔχομεν,
τίνος ἐνδέομεν μὴ οὐ πανσυδίᾳ
χωρεῖν ὀλέθρου διὰ παντός;

ΧΟ. μελισσοτρόφου Σαλαμῖνος ὦ βασιλεῦ Τελαμών,
νάσου περικύμονος οἰκήσας ἕδραν
τᾶς ἐπικεκλιμένας ὄχθοις ἱεροῖς, ἵν' ἐλάας
πρῶτον ἔδειξε κλάδον γλαυκᾶς Ἀθάνα,
οὐράνιον στέφανον λιπαραῖσί τε κόσμον Ἀθήναις,
ἔβας τῷ τοξοφόρῳ ξυναριστεύων ποτ' Ἀλκμήνας
γόνῳ,
Ἴλιον Ἴλιον ἐκπέρσων, πόλιν
ἁμετέραν, τὸ πάροιθεν ⏑ ⏑́ ⏑ – –
ὅθ' Ἑλλάδος ἄγαγε πρῶτον ἄνθος ἀτυζόμενος
πώλων, Σιμόεντι δ' ἐπ' εὐρείτᾳ πλάταν
ἔσχασε ποντοπόρον καὶ ναύδετ' ἀνήψατο πρυμνᾶν,
καὶ χερὸς εὐστοχίαν ἐξεῖλε ναῶν,
Λαομέδοντι φόνον· κανόνων δὲ τυκίσματα Φοίβου
πυρὸς φοίνικι πνοᾷ καθελὼν Τροίας ἐπόρθησεν
χθόνα,
δὶς δὲ δυοῖν πιτύλοιν τείχη περὶ
Δαρδανίας φονία κατέλυσεν αἰχμά.
μάταν ἄρ', ὦ χρυσέαις ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων,
Λαομεδόντιε παῖ,
Ζανὸς ἔχεις κυλίκων
πλήρωμα, καλλίσταν λατρείαν·
ἁ δέ σε γειναμένα πυρὶ δαίεται.
ἠιόνες δ' ἅλιαι
ἴαχοῦσ'· οἷον δ' ὑπὲρ
οἰωνὸς τεκέων βοᾷ,
αἱ μὲν εὔνας, αἱ δὲ παῖδας,
αἱ δὲ ματέρας γεραιάς.
τὰ δὲ σὰ δροσόεντα λουτρὰ
γυμνασίων τε δρόμοι [θρόνοις
βεβᾶσι· σὺ δὲ πρόσωπα νεαρὰ χάρισι παρὰ Διὸς
καλλιγάλανα τρέφεις· Πριάμοιο δὲ γαῖαν
Ἑλλὰς ὤλεσ' αἰχμά.
Ἔρως Ἔρως, ὃς τὰ Δαρδάνεια μέλαθρά ποτ'
ἦλθες
Οὐρανίδαισι μέλων,
ὡς τότε μὲν μεγάλως
Τροίαν ἐπύργωσας, θεοῖσιν
κῆδος ἀναψάμενος. τὸ μὲν οὖν Διὸς
οὐκέτ' ὄνειδος ἐρῶ·
τὸ δὲ τᾶς λευκοπτέρου

794—807. = 808—819.

820—839. = 840—859.

---

742. οὐ σφάγιον υἱὸν Nauckius] οὐχ ὡς σφάγιον τέξουσ' ἐμὸν] τέξουσα δὴ Fixius. 743. Ἀσιάδος] ἀσιάτιδος V. Ἀσίδος Nauckius. 747. κλεινὸν] κλεινὸς V. 754. σπαργάνοις σε] σπαργάνοισι V. 756. οὔποτ' H. Stephanus] εἴποτ' 765. 766. seclusit D. Prior etiam Nauckio suspectus. 765. γ'] σ' V. ἐκφῦσαι] ἐκφῦναι (quod legisse videtur Chr. Ph. 337. οὐ γὰρ ἐρῶ ποτ' ἐκ θεοῦ φῦναί σ' ἐγώ) Ald., fortasse ex P: unde Reiskius Ζηνὸς ἐκφῦναί σ' ἐγώ. 769. ἀλλ' addidit Hermannus. 773. ναῦν] ναῦς V. 777. ΤΑ. Tyrwhittus] Ἀνδ. 778. Hunc versum quum solus habeat P, ab interpolatore fictus videri potest lacunae explendae caussa, ut versus 1220. eadem de caussa fictus legitur in solo P. Neque unus tantum, sed duo versus ex hoc systemate excidisse videntur, quod haud dubie proximo exaequatum fuit novem versuum systemati 785—793. 783. ἀναιδείᾳ] ἀναιδείας P. ἡμετέρας Tyrwhittus] ὑμετέρας 785. μογεροῦ] μονογενοῦ V. μονογενοῦς Havn.

789. κόπους Seidlerus] κτύπους 798. ἐλάας D.] ἐλαίας 799. Ἀθάνα Ald. et schol.] Ἀθάνας 800. λιπαραῖσι Ald. λιπαραῖς codices. τε addidit Seidlerus. 802. ἔβας Seidlerus] ἔβας ἔβας τῷ om. P. συναριστεύων] συναριστεύσων Ald. et fort. P. ποτ' addidit D. ἄμ' est in P. 806. πάροιθεν] πάροιθ' Ald. Lacunam indicavit D., eiecto interpolatoris supplemento ὅτ' ἔβας ἀφ' Ἑλλάδος. 811. ναων] νεῶν V. 814. τυκίσματα Ald. τυκτίσματα codices. 815. πνοᾷ] βοᾷ V. 816. περὶ] παρὰ P. 819. φονία Ald. φοινία codices. 820. μάταν] μάτην V. ἐν Havn. εἰν ceteri. 823. Ζανὸς D.] Ζηνὸς 825. γειναμένα Musgravius] γειναμένα Τροία 829. ἰαχοῦσ'· οἷον δ' ὑπὲρ οἰωνὸς Seidlerus] ἴαχον οἷον οἰωνὸς ὑπὲρ 830. τεκέων Stephanus] τέκνων V. In P ἴσχον οἷον οἰωνοὶ ὑπὲρ τοκέων. 831. εὔνας Hermannus] εὐνάτορας 840. Δαρδάνεια D.] Δαρδάνια 848. τὸ δὲ τᾶς Seidlerus] τὸ τᾶσδε

ἁμέρας φίλιον βροτοῖς
φέγγος ὀλοὸν εἶδε γαίας,
εἶδε περγάμων ὄλεθρον,
τεκνοποιὸν ἔχουσα τᾷδε
γᾷ πόσιν ἐν θαλάμοις, [πάσας,
ὃν ἀστέρων τέθριππος ἔλαβε χρύσεος ὄχος ἀναρ-
ἐλπίδα γᾷ πατρίᾳ μεγάλαν· τὰ θεῶν δὲ
φίλτρα φροῦδα Τροίᾳ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ καλλιφεγγὲς ἡλίου σέλας τόδε,
ἐν ᾧ δάμαρτα τὴν ἐμὴν χειρώσομαι
Ἑλένην· ὁ γὰρ δὴ πολλὰ μοχθήσας ἐγὼ
Μενέλαός εἰμι, καὶ στράτευμ' Ἀχαιικόν.
ἦλθον δὲ Τροίαν οὐχ ὅσον δοκοῦσί με
γυναικὸς οὕνεκ', ἀλλ' ἐπ' ἄνδρ' ὃς ἐξ ἐμῶν
δόμων δάμαρτα ξεναπάτης ἐλῄσατο.
κεῖνος μὲν οὖν δέδωκε σὺν θεοῖς δίκην
αὐτός τε καὶ γῆ δορὶ πεσοῦσ' Ἑλληνικῷ.
ἥκω δὲ τὴν Λάκαιναν, οὐ γὰρ ἡδέως
ὄνομα δάμαρτος ἥ ποτ' ἦν ἐμὴ λέγω,
ἄξων· δόμοις γὰρ τοῖσδ' ἐν αἰχμαλωτικοῖς
κατηρίθμηται Τρῳάδων ἄλλων μέτα.
οἵπερ γὰρ αὐτὴν ἐξεμόχθησαν δορί,
κτανεῖν ἐμοί νιν ἔδοσαν, εἴτε μὴ κτανὼν
θέλοιμ' ἄγεσθαι πάλιν ἐς Ἀργείαν χθόνα.
ἐμοὶ δ' ἔδοξε τὸν μὲν ἐν Τροίᾳ μόρον
Ἑλένης ἐᾶσαι, ναυπόρῳ δ' ἄγειν πλάτῃ
Ἑλληνίδ' ἐς γῆν, κᾆτ' ἐκεῖ δοῦναι κτανεῖν,
ποινὰς ὅσων τεθνᾶσ' ἐν Ἰλίῳ φίλοι.
ἀλλ' εἶα χωρεῖτ' ἐς δόμους, ὀπάονες,
κομίζετ' αὐτήν, τῆς μιαιφονωτάτης
κόμης ἐπισπάσαντες· οὔριοι δ' ὅταν
πνοαὶ μόλωσι, πέμψομέν νιν Ἑλλάδα.
ΕΚ. ὦ γῆς ὄχημα κἀπὶ γῆς ἔχων ἕδραν,
ὅστις ποτ' εἶ σύ, δυστόπαστος εἰδέναι,
Ζεύς, εἴτ' ἀνάγκη φύσεος εἴτε νοῦς βροτῶν,
προσηυξάμην σε· πάντα γὰρ δι' ἀψόφου
βαίνων κελεύθου κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγεις.
ΜΕ. τί δ' ἔστιν: εὐχὰς ὡς ἐκαίνισας θεῶν.
ΕΚ. αἰνῶ σε, Μενέλα', εἰ κτενεῖς δάμαρτα σήν.
ὁρῶν δὲ τήνδε φεῦγε, μή σ' ἕλῃ πόθῳ.
αἱρεῖ γὰρ ἀνδρῶν ὄμματ', ἐξαιρεῖ πόλεις,
πίμπρησι δ' οἴκους· ὧδ' ἔχει κηλήματα.
ἐγώ νιν οἶδα καὶ σὺ χοἰ πεπονθότες.

ΕΛΕΝΗ.

Μενέλαε, φροίμιον μὲν ἄξιον φόβου
τόδ' ἐστίν· ἐν γὰρ χερσὶ προσπόλων σέθεν
βίᾳ πρὸ τῶνδε δωμάτων ἐκπέμπομαι.
ἀτὰρ σχεδὸν μὲν οἶδά σοι στυγουμένη,
ὅμως δ' ἐρέσθαι βούλομαι· γνῶμαι τίνες
Ἕλλησι καὶ σοὶ τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι.
ΜΕ. οὐκ εἰς ἀκριβὲς ἦλθες, ἀλλ' ἅπας στρατὸς
κτανεῖν ἐμοί σ' ἔδωκεν, ὅνπερ ἠδίκεις.
ΕΛ. ἔξεστιν οὖν πρὸς ταῦτ' ἀμείψασθαι λόγῳ,
ὡς οὐ δικαίως, ἢν θάνω, θανούμεθα;
ΜΕ. οὐκ ἐς λόγους ἐλήλυθ', ἀλλά σε κτενῶν.
ΕΚ. ἄκουσον αὐτῆς, μὴ θάνῃ τοῦδ' ἐνδεής,
Μενέλαε, καὶ δὸς τοὺς ἐναντίους λόγους
ἡμῖν κατ' αὐτῆς· τῶν γὰρ ἐν Τροίᾳ κακῶν
οὐδὲν κάτοισθα. συντεθεὶς δ' ὁ πᾶς λόγος
κτενεῖ νιν οὕτως ὥστε μηδαμῆ φυγεῖν.
ΜΕ. σχολῆς τὸ δῶρον· εἰ δὲ βούλεται λέγειν,
ἔξεστι. τῶν σῶν δ' οὕνεχ', ὡς μάθῃ, λόγων
δώσω τόδ' αὐτῇ, τῆσδε δ' οὐ δώσω χάριν.
ΕΛ. ἴσως με, κἂν εὖ κἂν κακῶς δόξω λέγειν,
οὐκ ἀνταμείψει, πολεμίαν ἡγούμενος.
ἐγὼ δ', ἅ σ' οἶμαι διὰ λόγων ἰόντ' ἐμοῦ
κατηγορήσειν, ἀντιθεῖσ' ἀμείψομαι
τοῖς σοῖσι τἀμὰ καὶ τὰ σ' αἰτιάματα.
πρῶτον μὲν ἀρχὰς ἔτεκεν ἥδε τῶν κακῶν
Πάριν τεκοῦσα· δεύτερον δ' ἀπώλεσε
Τροίαν τε κἄμ' ὁ πρέσβυς οὐ κτανὼν βρέφος,
δαλοῦ πικρὸν μίμημ', Ἀλέξανδρόν ποτε.
ἐνθένδε τἀπίλοιπ' ἄκουσον ὡς ἔχει·
ἔκρινε τρισσὸν ζεῦγος ὅδε τρισσῶν θεῶν.
καὶ Παλλάδος μὲν ἦν Ἀλεξάνδρῳ δόσις
Φρυξὶ στρατηγοῦνθ' Ἑλλάδ' ἐξανιστάναι,
Ἥρα δ' ὑπέσχετ' Ἀσιάδ' Εὐρώπης θ' ὅρους
[τυραννίδ' ἕξειν, εἴ σφε κρίνειεν Πάρις.]
Κύπρις δὲ τοὐμὸν εἶδος ἐκπαγλουμένη
δώσειν ὑπέσχετ', εἰ θεὰς ὑπερδράμοι
κάλλει· τὸν ἐνθένδ' ὡς ἔχει σκέψαι λόγον·
νικᾷ Κύπρις θεάς, καὶ τοσόνδ' οὑμοὶ γάμοι
ὤνησαν Ἑλλάδ', οὐ κρατεῖσθ' ἐκ βαρβάρων,
οὔτ' ἐς δόρυ σταθέντες, οὐ τυραννίδι.
ἃ δ' ηὐτύχησεν Ἑλλάς, ὠλόμην ἐγὼ
εὐμορφίᾳ πραθεῖσα, κὠνειδίζομαι
ἐξ ὧν ἐχρῆν με στέφανον ἐπὶ κάρᾳ λαβεῖν.
οὔπω με φήσεις αὐτὰ τἀν ποσὶν λέγειν,
ὅπως ἀφώρμησ' ἐκ δόμων τῶν σῶν λάθρᾳ.
ἦλθ' οὐχὶ μικρὰν θεὸν ἔχων αὐτοῦ μέτα
ὁ τῆσδ' ἀλάστωρ, εἴτ' Ἀλέξανδρον θέλεις
ὀνόματι προσφωνεῖν νιν εἴτε καὶ Πάριν·
ὅν, ὦ κάκιστε, σοῖσιν ἐν δόμοις λιπὼν
Σπάρτης ἀπῆρας νηὶ Κρησίαν χθόνα.
εἶεν.
οὐ σ', ἀλλ' ἐμαυτὴν τοὐπὶ τῷδ' ἐρήσομαι,
τί δὴ φρονοῦσ' ἐκ δωμάτων ἅμ' ἑσπόμην
ξένῳ, προδοῦσα πατρίδα καὶ δόμους ἐμούς;
τὴν θεὸν κόλαζε καὶ Διὸς κρείσσων γενοῦ,
ὃς τῶν μὲν ἄλλων δαιμόνων ἔχει κράτος,
κείνης δὲ δοῦλός ἐστι· συγγνώμη δ' ἐμοί.
ἔνθεν δ' ἔχοις ἂν εἰς ἔμ' εὐπρεπῆ λόγον,
ἐπεὶ θανὼν γῆς ἦλθ' Ἀλέξανδρος μυχούς,
χρῆν μ', ἡνίκ' οὐκ ἦν θεοπόνητά μου λέχη,
λιποῦσαν οἴκους ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν.
ἔσπευδον αὐτὸ τοῦτο· μάρτυρες δέ μοι
πύργων πυλωροὶ κἀπὸ τειχέων σκοποί,
οἳ πολλάκις μ' ἐφηῦρον ἐξ ἐπάλξεων
πλεκταῖσιν ἐς γῆν σῶμα κλέπτουσαν τόδε.
βίᾳ δ' ὁ καινός μ' οὗτος ἁρπάσας πόσις
Δηίφοβος ἄλοχον εἶχεν ἀκόντων Φρυγῶν.
πῶς οὖν ἔτ' ἂν θνῄσκοιμ' ἂν ἐνδίκως, πόσι,
πρὸς σοῦ δικαίως, ἣν ὁ μὲν βίᾳ γαμεῖ,

---

850. γαίας Kirchhoffius] γαῖαν 852. τᾷδε γᾷ Hartungus] τάδε (τᾶσδε P) γᾶς 858. πατρίᾳ] πατρίδι V. 867. δέδωκε] ἔδωκε V. 869. Λάκαιναν] τάλαιναν V. 873. ἐξεμοχθησαν] ἐξεμόχθευσαν V. 875. Ἀργείαν] ἀργείων V. 879. τεθνᾶσ' Hoathius] τεθνᾶσιν 898. στυγουμένη] μισουμένη P. 901. ἦλθες] ἦλθεν schol. ἀλλ' ἅπας] ἀλλὰ πᾶς V. 905. κτενῶν Stephanus] κτενῶ (κτανὼν P, κτενῶν Flor. unus.)

910. μηδαμῆ Fixius. μηδαμῶς Ald. et fortasse P. μηδαμοῦ ceteri. 918. τοῖς σοῖσι] λόγοισι Hartungus. 921. κἄμ' ὁ Burgesius] κἀμὲ 923. ἐνθένδε Havn. ἔνθεν δέ 927. δ' Tzetza] θ' Ἀσιάδ'] Ἀσίας V et Tzetza Exeg. in Il. p. 40. Ἀσίδ' Nauckius. 928. eiecit Nauckius. 930. ὑπερδράμοι Tzetza] ὑπεκδράμοι 932. θεάς] θεὰ V. οὑμοὶ] οἱ 'μοὶ libri. 935. ἃ δ'] ἄρ' V. 938. τἀν ποσὶν] τἄμποσιν V, qui ξυμπαιδὶ 984. 940. θεὸν] θεῶν V. αὐτοῦ Schaeferus] αὑτοῦ 946. δωμάτων Bothius] δόμων (φρονοῦσά γ' ἐκ δόμων P) 951. ἔνθεν δ'] ἐνθένδ' V. 961. ἂν ἐνδίκως] ἄνευ δίκης Hartungus.

τὰ δ' οἴκοθεν κεῖν' ἀντὶ νικητηρίων
πικρῶς ἐδούλευσ'; εἰ δὲ τῶν θεῶν κρατεῖν
βούλει, τὸ χρῄζειν ἀμαθές ἐστί σοι τόδε.
ΧΟ. βασίλει', ἄμυνον σοῖς τέκνοισι καὶ πάτρᾳ,
πειθὼ διαφθείρουσα τῆσδ', ἐπεὶ λέγει
καλῶς, κακοῦργος οὖσα· δεινὸν οὖν τόδε.
ΕΚ. ταῖς θεαῖσι πρῶτα σύμμαχος γενήσομαι,
καὶ τήνδε δείξω μὴ λέγουσαν ἔνδικα.
ἐγὼ γὰρ Ἥραν παρθένον τε Παλλάδα
οὐκ ἐς τοσοῦτον ἀμαθίας ἐλθεῖν δοκῶ
ὥσθ' ἡ μὲν Ἄργος βαρβάροις ἀπημπόλα,
Παλλὰς δ' Ἀθήνας Φρυξὶ δουλεύειν ποτέ,
αἳ παιδιαῖσι καὶ χλιδῇ μορφῆς πέρι
ἦλθον πρὸς Ἴδην. τοῦ γὰρ οὕνεκ' ἂν θεὰ
Ἥρα τοσοῦτον ἔσχ' ἔρωτα καλλονῆς;
πότερον ἀμείνον' ὡς λάβοι Διὸς πόσιν,
ἢ γάμον Ἀθάνα θεῶν τινος θηρωμένη,
ἣ παρθενείαν πατρὸς ἐξῃτήσατο,
φεύγουσα λέκτρα; μάμαθεῖς ποίει θεὰς
τὸ σὸν κακὸν κοσμοῦσα· μὴ οὐ πείσῃς σοφούς.
Κύπριν δ' ἔλεξας, ταῦτα γὰρ γέλως πολύς,
ἐλθεῖν ἐμῷ ξὺν παιδὶ Μενέλεω δόμους.
οὐκ ἂν μένουσ' ἂν ἥσυχός γ' ἐν οὐρανῷ
αὐταῖς Ἀμύκλαις σ' ἤγαγεν πρὸς Ἴλιον;
ἦν οὑμὸς υἱὸς κάλλος ἐκπρεπέστατος,
ὁ σὸς δ' ἰδών νιν νοῦς ἐποιήθη Κύπρις·
τὰ μῶρα γὰρ πάντ' ἐστὶν Ἀφροδίτη βροτοῖς,
καὶ τοὔνομ' ὀρθῶς ἀφροσύνης ἄρχει θεᾶς·
ὃν εἰσιδοῦσα βαρβάροις ἐσθήμασι
χρυσῷ τε λαμπρὸν ἐξεμαργώθης φρένας.
ἐν μὲν γὰρ Ἄργει μίκρ' ἔχουσ' ἀνεστρέφου,
Σπάρτης δ' ἀπαλλαχθεῖσα τὴν Φρυγῶν πόλιν
χρυσῷ ῥέουσαν ἤλπισας κατακλύσειν
δαπάναισιν· οὐδ' ἦν ἱκανά σοι τὰ Μενέλεω
μέλαθρα ταῖς σαῖς ἐγκαθυβρίζειν τρυφαῖς.
εἶεν, βίᾳ γὰρ παῖδα φῂς σ' ἄγειν ἐμόν·
τίς Σπαρτιατῶν ᾔσθετ', ἢ ποίαν βοὴν
ἀνωλόλυξας, Κάστορος νεανίου
τοῦ ξυζύγου τ' ἔτ' ὄντος οὐ κατ' ἄστρα πω;
ἐπεὶ δὲ Τροίαν ἦλθες Ἀργεῖοί τέ σου
κατ' ἴχνος, ἦν δὲ δοριπετὴς ἀγωνία,
εἰ μὲν τὰ τοῦδε κρείσσον' ἀγγέλλοιτό σοι,
Μενέλαον ᾔνεις, παῖς ὅπως λυποῖτ' ἐμὸς,
ἔχων ἔρωτος ἀνταγωνιστὴν μέγαν·
εἰ δ' εὐτυχοῖεν Τρῶες, οὐδὲν ἦν ὅδε·
ἐς τὴν τύχην δ' ὁρῶσα τοῦτ' ἤσκεις, ὅπως
ἕποι' ἅμ' αὐτῇ, τἀρετῇ δ' οὐκ ἤθελες.
κἄπειτα πλεκταῖς σῶμα σὸν κλέπτειν λέγεις
πύργων καθεῖσ', ὡς μένουσ' ἀκουσίως;
ποῦ δῆτ' ἐλήφθης ἢ βρόχους ἀρτωμένη,
ἢ φάσγανον θήγουσ', ἃ γενναία γυνὴ
δράσειεν ἂν ποθοῦσα τὸν πάρος πόσιν;
καίτοι σ' ἐνουθέτουν γε πολλὰ πολλάκις,
ὦ θύγατερ, ἔξελθ', οἱ δ' ἐμοὶ παῖδες γάμους
ἄλλους γαμοῦσι, σὲ δ' ἐπὶ ναῦς Ἀχαικὰς
πέμψω ξυνεκκλέψασα, καὶ παῦσον μάχης
Ἕλληνας ἡμᾶς τ'. ἀλλὰ σοὶ τόδ' ἦν πικρόν.
ἐν τοῖς Ἀλεξάνδρου γὰρ ὕβριζες δόμοις
καὶ προσκυνεῖσθαι βαρβάρων ἀνδρῶν ὕπο
ἀρεστὸν ἦν σοι· κἀπὶ τοῖσδε σὸν δέμας
ἐξῆλθες ἀσκήσασα, κἄβλεψας πόσει
τὸν αὐτὸν αἰθέρ', ὦ κατάπτυστον κάρα·
ἣν χρῆν ταπεινὴν ἐν πέπλων ἐρειπίοις
φρίκῃ τρέμουσαν κρᾶτ' ἀπεσκυθισμένην
ἐλθεῖν, τὸ σῶφρον τῆς ἀναιδείας πλέον
ἔχουσαν ἐπὶ τοῖς πρόσθεν ἡμαρτημένοις.
Μενέλα', ἵν' εἰδῇς οἷ τελευτήσω λόγον,
στεφάνωσον Ἑλλάδ', ἀξίως τήνδε κτανὼν
σαυτοῦ, νόμον δὲ τόνδε ταῖς ἄλλαισι θὲς
γυναιξί, θνῄσκειν ἥτις ἂν προδῷ πόσιν.
ΧΟ. Μενέλαε, προγόνων ἀξίως δόμων τε σῶν
τῖσαι δάμαρτα, κἀφελοῦ πρὸς Ἑλλάδος
ψόγον τὸ θῆλύ τ', εὐγενὴς ἐχθροῖς φανείς.
ΜΕ. ἐμοὶ σὺ συμπέπτωκας ἐς ταὐτὸν λόγου,
ἑκουσίως τήνδ' ἐκ δόμων ἐλθεῖν ἐμῶν
ξένας ἐς εὐνάς, χὴ Κύπρις κόμπου χάριν
λόγοις ἐνεῖται. βαῖνε λευστήρων πέλας,
πόνους τ' Ἀχαιῶν ἀπόδος ἐν μικρῷ μακρούς
θανοῦσ', ἵν' εἰδῇς μὴ καταισχύνειν ἐμέ.
ΕΛ. μή, πρός σε γονάτων, τὴν νόσον τὴν τῶν θεῶν
προσθεὶς ἐμοὶ κτάνῃς με, συγγίγνωσκε δέ.
ΕΚ. μηδ' οὓς ἀπέκτειν' ἥδε συμμάχους προδῷς·
ἐγὼ πρὸ κείνων καὶ τέκνων σε λίσσομαι.
ΜΕ. παῦσαι, γεραιά· τῆσδε δ' οὐκ ἐφρόντισα.
λέγω δὲ προσπόλοισι πρὸς πρύμνας νεῶν
τήνδ' ἐκκομίζειν, ἔνθα ναυστολήσεται.
ΕΚ. μή νυν νεὼς σοὶ ταὐτὸν ἐσβήτω σκάφος.
ΜΕ. τί δ' ἔστι; μεῖζον βρῖθος ἢ πάροιθ' ἔχει;
ΕΚ. οὐκ ἔστ' ἐραστὴς ὅστις οὐκ ἀεὶ φιλεῖ.
ΜΕ. ὅπως ἂν ἐκβῇ τῶν ἐρωμένων ὁ νοῦς.
ἔσται δ' ἃ βούλει· ναῦν γὰρ οὐκ ἐσβήσεται
εἰς ἥνπερ ἡμεῖς· καὶ γὰρ οὐ κακῶς λέγεις·
ἐλθοῦσα δ' Ἄργος ὥσπερ ἀξία κακῶς
κακὴ θανεῖται καὶ γυναιξὶ σωφρονεῖν
πάσαισι θήσει. ῥᾴδιον μὲν οὐ τόδε·
ὅμως δ' ὁ τῆσδ' ὄλεθρος ἐς φόβον βαλεῖ
τὸ μῶρον αὐτῶν, κἂν ἔτ' ὦσ' ἐχθίονες.
ΧΟ. οὕτω δὴ τὸν ἐν Ἰλίῳ
ναὸν καὶ θυόεντα βω-
μὸν προὔδωκας Ἀχαιοῖς,
ὦ Ζεῦ, καὶ πελάνων φλόγα,
σμύρνης αἰθερίας τε κα-
πνὸν καὶ Πέργαμον ἱράν,
Ἰδαῖά τ' Ἰδαῖα κισσοφόρα νάπη
χιόνι κατάρυτα ποταμίᾳ
τέρμονά τε πρωτόβολον ἁλίῳ
τὰν καταλαμπομέναν ζαθέαν θεράπναν.
φροῦδαί σοι θυσίαι χορῶν τ'
εὔφαμοι κέλαδοι κατ' ὄρ-

1060—1070 = 1071—1080.

969. ταῖς add. P et Aristoteles Rhet. 3, 17., om. ceteri. 970. ἔνδικα] ἐνδίκως V. 975. αἳ libri et schol. οὐ Hartungus. 976. ἦλθον πρὸς Ald. et, ut videtur, P. ἦλθον (ἤλυθον Kirchhoffius) ἐπ' 978. λάβοι — Ἀθάνα Seidlerus] λάβῃ — Ἀθηνᾶ 979. θηρωμένη] πειρωμένη P. 981. μάμαθεῖς D.] μὴ ἀμαθεῖς 982. οὐ addidit Seidlerus. 985. γ'] σ' Hermannus. ἡσύχως ἐν οὐρανῷ Paleius. οὔκουν — ἥσυχος κατ' οὐρανὸν Heimsoethius. 986. σ' addidit Reiskius. 991. εἰσιδοῦσα] ἰδοῦσα V. 995. ἤλπισας] σε addit Hermannus. 998. σ' addidit Schaeferus. 1001. τ' om. V. 1012. ποῦ] ποῖ V. 1015. σ' — γε Burgesius] γ' — σε

1018. πέμψω Ald. πέμπω VP. 1022. βαρβάρων — ἦν σοι D.] βαρβάρων ὕπ' ἤθελες. μεγάλα γὰρ ἦν σοι libri. Manifestam interpolatoris verba obliterata supplentis fraudem partim animadvertit Lehrsius in Fleckeiseni Annal. vol. 85. p. 814. 1047. νεῶν] νεὼς V. 1051. οὐκ ἔστ'] οὐδεὶς Arist. Rhet. 2, 21. et Eudem. 7, 2. 1052. Hecubae tribuit V. 1053. δ' ἃ] τάδ' ἃ V. 1058. τῆσδ'] τῆς V. 1059. ἐχθίονες] αἰσχίονες Hermannus. Per ἀκόλαστοι explicat schol. 1065. ἱρὰν Heathius] ἱερὰν 1068. κατάρυτα Seidlerus] κατάρρυτα 1072. εὔφαμοι D.] εὔρημοι

φαν τε παννυχίδες θεῶν,
χρυσέων τε ξοάνων τύποι,
Φρυγῶν τε ζάθεοι σελᾶ-
ναι ξυνδώδεκα πλήθει.
μέλει μέλει μοι τάδ' εἰ φρονεῖς, ἄναξ,
οὐράνιον ἕδρανον ἐπιβεβὼς
αἰθέρα τ', ἐμᾶς πόλεος ὀλομένας,
ἃν πυρὸς αἰθομένα κατέλυσεν ὁρμά.
ὦ φίλος ὦ πόσι μοι,
σὺ μὲν φθίμενος ἀλαίνεις
ἄθαπτος, ἄνυδρος, ἐμὲ δὲ πόντιον σκάφος
αἴσσον πτεροῖσι πορεύσει
ἱππόβοτον Ἄργος, ἵνα τε τείχη
λάϊνα Κυκλώπι' οὐράνια νέμονται.
τέκνων δὲ πλῆθος ἐν πύλαις
δάκρυσι κατᾴορα στένει, βοᾷ βοᾷ,
μᾶτερ, ὤμοι, μόναν δή μ' Ἀχαιοὶ κομίζουσι σέθεν
ἀπ' ὀμμάτων
κυανέαν ἐπὶ ναῦν
εἰναλίαισι πλάταις
ἢ Σαλαμῖν' ἱεράν,
ἢ δίπορον κορυφὰν
Ἴσθμιον, ἔνθα πύλας
Πέλοπος ἔχουσιν ἕδραι.
εἴθ' ἀκάτου Μενέλα
μέσον πέλαγος ἰούσας
δίπαλτον ἱερὸν ἀνὰ μέσον πλατᾶν πέσοι
Αἰγαίου κεραυνοφαὲς πῦρ,
Ἰλιόθεν ὅτε με πολυδάκρυτον
Ἑλλάδι λάτρευμα γᾶθεν ἐξορίζει·
χρύσεα δ' ἔνοπτρα, παρθένων
χάριτας, ἔχουσα τυγχάνει Διὸς κόρα·
μηδὲ γαῖάν ποτ' ἔλθοι Λάκαιναν πατρῷόν τε θά-
λαμον ἑστίας,
μηδὲ πόλιν Πιτάνας,
χαλκόπυλόν τε θεάν,
δύσγαμον αἶσχος ἑλὼν
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ
καὶ Σιμοεντιάσιν
μέλεα πάθεα ῥοαῖσιν.
ἰὼ ἰώ,
καιναὶ καινῶν μεταβάλλουσαι
χθονὶ συντυχίαι. λεύσσετε Τρώων
τόνδ' Ἀστυάνακτ' ἄλοχοι μέλεαι
νεκρόν, ὃν πύργων δίσκημα πικρὸν
Δαναοὶ κτείναντες ἔχουσιν.

ΤΑ. Ἑκάβη, νεὼς μὲν πίτυλος εἷς λελειμμένος
λάφυρα τἀπίλοιπ' Ἀχιλλείου τόκου
μέλλει πρὸς ἀκτὰς ναυστολεῖν Φθιώτιδας·
αὐτὸς δ' ἀνῆκται Νεοπτόλεμος, καινάς τινας
Πηλέως ἀκούσας ξυμφοράς, ὥς νιν χθονὸς
Ἄκαστος ἐκβέβληκεν ὁ Πελίου γόνος.
οὗ θᾶσσον οὕνεκ' ἢ χάριν μονῆς ἔχων
φροῦδος, μετ' αὐτοῦ δ' Ἀνδρομάχη, πολλῶν ἐμοὶ
δακρύων ἀρωγός, ἡνίκ' ἐξώρμα χθονὸς
πάτραν τ' ἀναστένουσα καὶ τὸν Ἕκτορος
τύμβον προσεννέπουσα. καί σφ' ᾐτήσατο
θάψαι νεκρὸν τόνδ', ὃς πεσὼν ἐκ τειχέων
ψυχὴν ἀφῆκεν Ἕκτορος τοῦ σοῦ γόνος,
φόβον τ' Ἀχαιῶν, χαλκόνωτον ἀσπίδα
τήνδ', ἣν πατὴρ τοῦδ' ἀμφὶ πλευρ' ἐβάλλετο,
μή νιν πορεῦσαι Πηλέως ἐφ' ἑστίαν,
μηδ' ἐς τὸν αὐτὸν θάλαμον, οὗ νυμφεύσεται
μήτηρ νεκροῦ τοῦδ' Ἀνδρομάχη, λύπας ὁρᾶν,
ἀλλ' ἀντὶ κέδρου περιβόλων τε λαΐνων
ἐν τῇδε θάψαι παῖδα· σὰς δ' εἰς ὠλένας
δοῦναι, πέπλοισιν ὡς περιστείλῃς νεκρὸν
στεφάνοις θ', ὅση σοι δύναμις, ὡς ἔχει τὰ σά,
ἐπεὶ βέβηκε καὶ τὸ δεσπότου τάχος
ἀφείλετ' αὐτὴν παῖδα μὴ δοῦναι τάφῳ.
ἡμεῖς μὲν οὖν, ὅταν σὺ κοσμήσῃς νέκυν,
γῆν τῷδ' ἐπαμπισχόντες ἀροῦμεν δόρυ·
σὺ δ' ὡς τάχιστα πρᾶσσε τἀπεσταλμένα.
ἑνὸς μὲν οὖν μόχθου σ' ἀπαλλάξας ἔχω·
Σκαμανδρίους γὰρ τάσδε διαπερῶν ῥοὰς
ἔλουσα νεκρὸν κἀπένιψα τραύματα.
ἀλλ' εἶμ' ὀρυκτὸν τῷδ' ἀναρρήξων τάφον,
ὡς ξύντομ' ἡμῖν τἀπ' ἐμοῦ τε κἀπὸ σοῦ
εἰς ἓν ξυνελθόντ' οἴκαδ' ὁρμήσῃ πλάτην.

ΕΚ. θέσθ' ἀμφίτορνον ἀσπίδ' Ἕκτορος πέδῳ,
λυπρὸν θέαμα κοὐ φίλον λεύσσειν ἐμοί.
ὦ μεῖζον' ὄγκον δορὸς ἔχοντες ἢ φρενῶν,
τί τόνδ', Ἀχαιοί, παῖδα δείσαντες φόνον
καινὸν διειργάσασθε; μὴ Τροίαν ποτὲ
πεσοῦσαν ὀρθώσειεν; οὐδὲν ἦτ' ἄρα,
ὅθ' Ἕκτορος μὲν εὐτυχοῦντος ἐς δόρυ
διωλλύμεσθα μυρίου τ' ἄλλης χερός,
πόλεως δ' ἁλούσης καὶ Φρυγῶν ἐφθαρμένων
βρέφος τοσόνδ' ἐδείσατ'. οὐκ αἰνῶ φόβον,
ὅστις φοβεῖται μὴ διεξελθὼν λόγῳ.
ὦ φίλταθ', ὥς σοι θάνατος ἦλθε δυστυχής.
εἰ μὲν γὰρ ἔθανες πρὸ πόλεως, ἥβης τυχὼν
γάμων τε καὶ τῆς ἰσοθέου τυραννίδος,
μακάριος ἦσθ' ἄν, εἴ τι τῶνδε μακάριον.
νῦν δ' αὔτ' ἰδὼν μὲν γνούς τε σῇ ψυχῇ, τέκνον,
οὐκ οἶσθ', ἐχρήσω δ' οὐδὲν ἐν δόμοις ἔχων.
δύστηνε, κρατὸς ὥς σ' ἔκειρεν ἀθλίως
τείχη πατρῷα, Λοξίου πυργώματα,
ὃν πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον
φιλήμασίν τ' ἔδωκεν, ἔνθεν ἐκγελᾷ
ὀστέων ῥαγέντων φόνος, ἵν' αἰσχρὰ μὴ λέγω.
ὦ χεῖρες, ὡς εἰκοὺς μὲν ἡδείας πατρὸς
κέκτησθ', ἐν ἄρθροις δ' ἔκλυτοι πρόκεισθε νῦν.

1081—1090. = 1100—1117.

1076. συνδώδεκα Barnesius] σὺν δώδεκα 1077. φρονεῖς] φρόνιμος Hermannus. 1078. ἐπιπεβὼς Seidlerus] ἐπιβεβηκὼς 1079. τ' ἐμᾶς πόλεος Hermannus] τε πόλεως 1084. φθίμενος Ald. φθιμένοις codices. 1086. αἴσσον] ᾆσσον et v. 1103. ἁγνὸν pro Αἰγαίου Hermannus. 1087. ἵνα τε τείχη Seidlerus] ἵνα τείχεα 1103. πλατᾶν Seidlerus] πλάταν 1105. ὅτε] εὖτε Kirchhoffius. πολυδάκρυτον Seidlerus] πολύδακρυν 1109. κόρα libri et schol. κόρᾳ Musgravius. 1113. θεάν Musgravius] θεᾶς θάλαμον libri. θάλαμον delevit Musurus in Ald. Schol. τινὲς θεᾶς μέλαθρον· ἢ προσυπακουστέον αὐτὸ ἔξωθεν. 1116. Σιμοεντιάσιν Hermannus] σιμοεντίσι 1117. ῥοαῖσιν Musgravius] τρωῆσιν (προῆσιν P) 1122. κτείναντες Harl. κτείνοντες ceteri. 1126. Νεοπτόλεμος — συμφοράς] συμφοράς — Νεοπτόλεμος Nauckius Stud. Eurip. 2. p. 161. Elmsleio Νεοπτόλεμος pro δεσπότης illatum videbatur.

1129. ἢ] οὐ Seidlerus. ἔχων] ἔχειν Hermannus. 1133. καί σφ'] κἄμ' Nauckius. 1148. ἐπαμπισχόντες] ἀμπισχόντες V. ἀροῦμεν Elmsleius] αἰροῦμεν V. αἱρούμεν P. 1155. ὁρμήσῃ Reiskius] ὁρμήσει V. ὁρμίσῃ Ald. et fortasse P. 1163. διωλλύμεσθα P (?) et Ald. διολλύμεσθα V. μυρίου Nauckius. μυρίους V. μυρίας P (?) et Ald. 1171. δ' addidit Reiskius. 1172. οὐκ οἶσθ'] συνοῖσθ' (debebat potius κάτοισθ') Hartungus. 1173. ὥς σ' P. ὅς V. 1178. εἰκοὺς] εἰκοῦς libri, quod pro genitivo accepit schol. 1179. νῦν addidit Nauckius (δὴ Fixius, μοι Ald. fortasse ex P.)

ὦ πολλὰ κόμπους ἐκβαλὸν φίλον στόμα,
ὄλωλας, ἐψεύσω μ᾽, ὅτ᾽ ἐσπίπτων λέχος,
ὦ μῆτερ, ηὔδας, ἦ πολύν σοι βοστρύχων
πλόκαμον κεροῦμαι, πρὸς τάφον θ᾽ ὁμηλίκων
κώμους ἐπάξω, φίλα διδοὺς προσφθέγματα.
σὺ δ᾽ οὐκ ἔμ᾽, ἀλλ᾽ ἐγὼ σὲ τὸν νεώτερον,
γραῦς, ἄπολις, ἄτεκνος, ἄθλιον θάπτω νεκρόν.
οἴμοι, τὰ πόλλ᾽ ἀσπάσμαθ᾽ αἵ τ᾽ ἐμαὶ τροφαὶ
ὕπνοι τ᾽ ἐκεῖνοι φροῦδά μοι. τί καί ποτε
γράψειεν ἄν σε μουσοποιὸς ἐν τάφῳ;
τὸν παῖδα τόνδ᾽ ἔκτειναν Ἀργεῖοί ποτε
δείσαντες; αἰσχρὸν τοὐπίγραμμά γ᾽ Ἑλλάδι.
ἀλλ᾽ οὖν πατρῴων οὐ λαχὼν ἕξεις ὅμως
ἐν ᾗ ταφήσει χαλκόνωτον ἰτέαν.
ὦ καλλίπηχυν Ἕκτορος βραχίονα
σώζουσ᾽, ἄριστον φύλακ᾽ ἀπώλεσας σέθεν.
ὡς ἡδὺς ἐν πόρπακι σῷ κεῖται τύπος,
ἴτυός τ᾽ ἐν εὐτόρνοισι περιδρόμοις ἱδρώς,
ὃν ἐκ μετώπου πολλάκις πόνους ἔχων
ἔσταζεν Ἕκτωρ, προστιθεὶς γενειάδι.
φέρετε, κομίζετ᾽ ἀθλίῳ κόσμον νεκρῷ
ἐκ τῶν παρόντων· οὐ γὰρ ἐς κάλλος τύχας
δαίμων δίδωσιν· ὧν δ᾽ ἔχω, λήψει τάδε.
θνητῶν δὲ μῶρος ὅστις εὖ πράσσειν δοκῶν
βέβαια χαίρει· τοῖς τρόποις γὰρ αἱ τύχαι,
ἔμπληκτος ὡς ἄνθρωπος, ἄλλοτ᾽ ἄλλοσε
πηδῶσι, κοὐδεὶς αὐτὸς εὐτυχεῖ ποτε.
ΧΟ. καὶ μὴν πρὸ χειρῶν αἵδε σοι σκυλευμάτων
Φρυγίων φέρουσι κόσμον ἐξάπτειν νεκρῷ.
ΕΚ. ὦ τέκνον, οὐχ ἵπποισι νικήσαντά σε
οὐδ᾽ ἥλικας τόξοισιν, οὓς Φρύγες νόμους
τιμῶσιν, οὐκ ἐς πλησμονὰς θηρώμενοι,
μήτηρ πατρός σοι προστίθησ᾽ ἀγάλματα
τῶν σῶν ποτ᾽ ὄντων, νῦν δέ σ᾽ ἡ θεοστυγὴς
ἀφείλεθ᾽ Ἑλένη, πρὸς δὲ καὶ ψυχήν σέθεν
ἔκτεινε, καὶ πάντ᾽ οἶκον ἐξαπώλεσεν.
ΧΟ. ἐή, φρενῶν [λεως.
ἔθιγες ἔθιγες, ὦ μέγας ἐμοί ποτ᾽ ὢν ἀνάκτωρ πό-
ΕΚ. ἃ δ᾽ ἐν γάμοις ἐχρῆν σε προσθέσθαι χροΐ,
Ἀσιατίδων γήμαντα τὴν ὑπερτάτην,
Φρύγια πέπλων ἀγάλματ᾽ ἐξάπτω χροός.
σύ τ᾽, ὦ ποτ᾽ οὖσα καλλίνικε μυρίων
μῆτερ τροπαίων, Ἕκτορος φίλον σάκος,
στεφανοῦ· θανεῖ γὰρ οὐ θανοῦσα σὺν νεκρῷ·
ἐπεὶ σὲ πολλῷ μᾶλλον ἢ τὰ τοῦ σοφοῦ
κακοῦ τ᾽ Ὀδυσσέως ἄξιον τιμᾶν ὅπλα.
ΧΟ. αἰαῖ, πικρὸν
ὄδυρμα γαῖά σ᾽, ὦ τέκνον, δέξεται.
στέναζε, μᾶτερ, ΕΚ. αἰαῖ.
ΧΟ. νεκρῶν ἴακχον. ΕΚ. οἴμοι.

1216. 1217. = 1226. 1227.

ΧΟ. οἴμοι δῆτα σῶν ἀλάστων κακῶν.
ΕΚ. τελαμῶσιν ἕλκη τὰ μὲν ἐγώ σ᾽ ἰάσομαι
τλήμων ἰατρὸς ὄνομ᾽ ἔχουσα, τἄργα δ᾽ οὔ·
τὰ δ᾽ ἐν νεκροῖσι φροντιεῖ πατὴρ σέθεν.
ΧΟ. ἄρασσ᾽ ἄρασσε κρᾶτα
πιτύλους διδοῦσα χειρός.
ΕΚ. ὤμοι μοι ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – – –
ὦ φίλταται γυναῖκες.
ΧΟ. – – σασ᾽ ἔνεπε τίνα θροεῖς αὐδάν.
ΕΚ. οὐκ ἦν ἄρ᾽ ἐν θεοῖσι πλὴν οὑμοὶ πόνοι,
Τροία τε πόλεων ἔκκριτον μισουμένη,
μάτην δ᾽ ἐβουθυτοῦμεν. εἰ δ᾽ ἡμᾶς θεὸς
⏑ – ⏑ – – περιβαλὼν κάτω χθονός,
ἀφανεῖς ἂν ὄντες οὐκ ἂν ὑμνηθεῖμεν ἂν
μούσαις ἀοιδὰς δόντες ὑστέροις βροτῶν.
χωρεῖτε, θάπτετ᾽ ἀθλίῳ τύμβῳ νεκρόν·
ἔχει γὰρ οἷα δεῖ γε νερτέρων στέφη.
δοκῶ δὲ τοῖς θανοῦσι διαφέρειν βραχύ,
εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερισμάτων.
κενὸν δὲ γαύρωμ᾽ ἐστὶ τῶν ζώντων τόδε.
ΧΟ. ἰὼ ἰώ·
μελέα μήτηρ, ἣ τὰς μεγάλας
ἐλπίδας ἐπὶ σοὶ κατέκαμψε βίου.
μέγα δ᾽ ὀλβισθεὶς ὡς ἐκ πατέρων
ἀγαθῶν ἐγένου
δεινῷ θανάτῳ διόλωλας.
ΕΚ. ἔα ἔα·
τίνας Ἰλιάσιν ταῖσδ᾽ ἐν κορυφαῖς
λεύσσω φλογέας δαλοῖσι χέρας
διερέσσοντας. μέλλει Τροίᾳ
καινόν τι κακὸν προσέσεσθαι.
ΤΑ. αὐδῶ λοχαγοῖς, οἳ τέταχθ᾽ ἐμπιμπράναι
Πριάμου τόδ᾽ ἄστυ, μηκέτ᾽ ἀργοῦσαν φλόγα
ἐν χερσὶ σώζειν, ἀλλὰ πῦρ ἐνιέναι,
ὡς ἂν κατασκάψαντες Ἰλίου πόλιν
στελλώμεθ᾽ οἴκαδ᾽ ἄσμενοι Τροίας ἄπο.
ὑμεῖς δ᾽, ἵν᾽ αὐτὸς λόγος ἔχῃ μορφὰς δύο,
χωρεῖτε, Τρώων παῖδες, ὀρθίαν ὅταν
σάλπιγγος ἠχὼ δῶσιν ἀρχηγοὶ στρατοῦ,
πρὸς ναῦς Ἀχαιῶν, ὡς ἀποστέλλησθε γῆς.
σύ τ᾽, ὦ γεραιὰ δυστυχεστάτη γύναι,
ἕπου. μεθήκουσίν σ᾽ Ὀδυσσέως πάρα
οἵδ᾽, ᾧ σε δούλην κλῆρος ἐκπέμπει χθονός.

1235—1237. = 1238—1239.

1184. κώμους] κομμοὺς Nauckius. ἐπάξω Nauckius] ἀπάξω 1188. ὕπνοι] πόνοι Nauckius. 1196. σῷ Dobraeus (σοι Reiskius)] σὸς 1199. ἔσταζεν] ἔσταξεν V. 1206. αὐτὸς (φυτὸς Valcken.)] αὐτὸς libri. 1211. θηρώμενοι] θοινώμενοι Seidlerus.

1216. 1117. His versibus probabile est respondisse versus 1226. 1227. 1216. ἐή D.] ἓ ἕ 1220. Hic versus quum in solo legatur P, non dubitandum quin lacunae explendae caussa ab interpolatore compositus sit, et parum scite quidem, ad similitudinem v. 1208., quemadmodum idem v. 778. composuit. 1226. αἰαῖ D.] αἶ quater codices. 1227. ὄδυρμα γαῖά σ᾽, ὦ] Duorum dochmiorum reliquiae. αἰαῖ ⏑ – | πατρίδι πατρίδι, γᾶ πικρὸν ὄδυρμά σ᾽, ὦ Hermannus. 1228. στέναζε Ald. (fortasse ex P). στέναξον V. 1229. νεκρῶν ἴακχον Hecubae tribuit V. οἴμοι D. (ὤμοι Hermannus hic et v. 1231.)] οἴμοι μοι

1232—1239. choro continuat V. 1232. ἰάσομαι] ἰήσομαι V. 1234. φροντίει (voluit φροντιεῖ ut Chr. P. 1383.) P. φροντίσει V. 1235. κρᾶτα Seidlerus] χειρὶ κρᾶτα 1237. ΕΚ. ὤμοι — ὦ Hermannus] ἰώ μοί μοι. ΕΚ. ὦ 1239. – – σασ᾽ (θαρσήσασ᾽ Hermannus) D.] Ἑκάβη σάς 1241. ἔκκριτον] Fort. ἐκκριδόν. 1243. ⏑ – ⏑ – – D.] ἀφανεῖς ἂν ὄντες V, verbis ex versu proximo illatis. ἔστρεψέ τ᾽ ἄνω (i. e. ἔστρεψε τἄνω) supplevit interpolator in P. 1244. ἂν ὑμνηθεῖμεν Hermannus] ἂν ὑμνήθημεν V. ἂν ὑμνηθῆμεν P. ἀνυμνήθημεν Hartungus. 1245. δόντες P. διδόντες V. ὑστέροις Ald. ὑστέραν P. ἀοιδοῖς V. Versus nondum persanatus. βροτῶν] βροτοῖς Ald. 1246. ἀθλίῳ] ἄθλιον Dobraeus. 1247. δεῖ Ald. (ex P) et Chr. P. 1448. δή V. 1251. μήτηρ D.] μάτηρ 1252. ἐπὶ] ἐν Porsonus. κατέκαμψε Burgesius] κατέγναψε. κατέκναψε Porsonus. 1253. ὀλβισθεὶς ὡς ἐκ πατέρων | ἀγαθῶν ἐγένου] ὀλβισθείς, ὡς ἐξ ἀγαθῶν Hermannus. 1260. τέταχθ᾽ ἐμπιμπράναι Hartungus] τέταχθεν πιμπράναι V. τέταχθε πιμπράναι P. 1262. χερσὶ] χειρὶ P. 1265. ὡυτὸς Ald. αὐτὸς VP.

1271. χθονός] πάτρας P.

ΕΚ. οἴ 'γὼ τάλαινα· τοῦτο δὴ τὸ λοίσθιον
καὶ τέρμα πάντων τῶν ἐμῶν ἤδη κακῶν·
ἔξειμι πατρίδος, πόλις ὑφάπτεται πυρί.
ἀλλ', ὦ γεραιὲ πούς, ἐπίσπευσον μόλις,
ὡς ἀσπάσωμαι τὴν ταλαίπωρον πόλιν.
ὦ μεγάλα δήποτ' ἐμπνέουσ' ἐν βαρβάροις
Τροία, τὸ κλεινὸν ὄνομ' ἀφηρήσει τάχα.
πιμπρᾶσί σ', ἡμᾶς δ' ἐξάγουσ' ἤδη χθονὸς
δούλας· ἰὼ θεοί. καὶ τί τοὺς θεοὺς καλῶ;
καὶ πρὶν γὰρ οὐκ ἤκουσαν ἀνακαλούμενοι.
φέρ' ἐς πυρὰν δράμωμεν, ὡς κάλλιστά μοι
ξὺν τῇδε πατρίδι κατθανεῖν πυρουμένῃ.
ΤΑ. ἐνθουσιᾷς, δύστηνε, τοῖς σαυτῆς κακοῖς·
ἀλλ' ἄγετε, μὴ φείδεσθ'· Ὀδυσσέως δὲ χρὴ
ἐς χεῖρα δοῦναι τήνδε καὶ πέμπειν γέρας.
ΕΚ. ὀτοτοτοτοτοτοῖ.
⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ –
⏑́ Κρόνιε, πρύτανι Φρύγιε, γενέτα πάτερ,
ἀνάξια τᾶς
Δαρδάνου γονᾶς τάδ' οἷα
πάσχομεν δέδορκας;
ΧΟ. δέδορκεν, ἁ δὲ μεγαλόπολις
ἄπολις ὄλωλεν οὐδ' ἔτ' ἔστι Τροία.
ΕΚ. ὀτοτοτοτοτοτοῖ.
λέλαμπεν Ἴλιος,
περγάμων τε πυρὶ καταίθεται τέραμνα
καὶ πόλις ἄκρα τε τειχέων.
μαλερὰ μέλαθρα πυρὶ κατάδρομα
δαΐῳ τε λόγχᾳ.
ΧΟ. πτέρυγι δὲ καπνὸς ὥς τις οὐ-
ράνια πεσοῦσα δορὶ καταφθίνει γᾶ.
ΕΚ. ἰὼ γᾶ τρόφιμε τῶν ἐμῶν τέκνων.

1287—1293. == 1294—1301.

ΧΟ. ἐή.
ΕΚ. ὦ τέκνα, κλύετε, μάθετε ματρὸς αὐδάν.
ΧΟ. ἰαλέμῳ τοὺς θανόντας ἀπύεις.
ΕΚ. γεραιά γ' ἐς πέδον τιθεῖσα μέλε' ἐμὰ
καὶ χερσὶ γαῖαν κτυποῦσα δισσαῖς.
ΧΟ. διάδοχά σοι γόνυ τίθημι γαίᾳ
τοὺς ἐμοὺς καλοῦσα νέρθεν
ἀθλίους ἀκοίτας.
ΕΚ. ἀγόμεθα, φερόμεθ' ΧΟ. ἄλγος ἄλγος βοᾷς.
ΕΚ. δούλειον ὑπὸ μέλαθρον ἐκ πάτρας ἐμᾶς.
ἰώ.
Πρίαμε Πρίαμε, σὺ μὲν ὀλόμενος ἄταφος ἄφιλος
ἄτας ἐμᾶς ἄϊστος εἶ.
ΧΟ. μέλας γὰρ ὄσσε κατεκάλυψε
θάνατος ὅσιον ἀνοσίοις σφαγαῖσιν.
ΕΚ. ἰὼ θεῶν μέλαθρα καὶ πόλις φίλα.
ΧΟ. ἐή.
ΕΚ. τὰν φόνιον ἔχετε φλόγα δορός τε λόγχαν.
ΧΟ. τάχ' ἐς φίλαν γᾶν πεσεῖσθ' ἀνώνυμοι.
ΕΚ. κόνις δ' ἴσα καπνῷ πτέρυγι πρὸς αἰθέρα
ἄϊστον οἴκων ἐμῶν με θήσει.
ΧΟ. ὄνομα δὲ γᾶς ἀφανὲς εἶσιν· ἄλλᾳ δ'
ἄλλο φροῦδον, οὐδ' ἔτ' ἔστιν
ἁ τάλαινα Τροία.
ΕΚ. ἐμάθετ', ἐκλύετε; ΧΟ. Περγάμων γε κτύπον.
ΕΚ. ἔνοσις ἅπασαν ἔνοσις ἐπικλύσει πόλιν.
ἰώ.
τρομερὰ τρομερὰ μέλεα, φέρετ' ἐμὸν ἴχνος. ἴτ' ἐπὶ
δούλειον ἁμέραν βίου.
ΧΟ. ἰὼ τάλαινα πόλις· ὅμως δὲ
πρόφερε πόδα σὸν ἐπὶ πλάτας Ἀχαιῶν.

1302—1315. == 1316—1332.

1273. τῶν ἐμῶν ἤδη Musgravius] ἤδη τῶν ἐμῶν. ἦλθε τῶν ἐμῶν Nauckius. 1277. ἐμπνέουσ' P et Chr. P. 1704. ἀμπνέουσ' V. 1278. ἀφηρήσει L. Dindorfius in Thesauro s. v. Ἀφαιρέω] ἀφαιρήσει 1284. σαυτῆς] αὐτοῖς V. 1287. Versus 1287—1293. non dubitandum videtur quin responderint versibus 1294—1301. etsi hodie nec stropha neque antistropha in integrum restitui potest. Neque enim satisfacit quod Hermannus scripsit uno versu γενέτα πάτερ, ἀνάξι' ἀνάξια τᾶς σᾶς —. 1287. ὀτο— Seidlerus] ὀττο—. Post hunc versum lacunam indicavit Hermannus. 1289. ἀνάξια P. ἄξια V. 1297. μαλερὰ — λόγχᾳ] Verba infra post καταφθίνει γᾶ lecta huc transposuit Hermannus. 1298. οὐράνια Seidlerus] οὐρανία (οὐρανίᾳ schol.)

1302. ἐή D.] ἒ ἔ. Post quod in V additum μέλαθρα τῷ πυρὶ καταδέδρακεν, recte omissum in P. Est scholion ad v. 1297. recte correctum ab Kirchhoffio, τὰ μέλαθρα τὸ πῦρ καταδεδράμηκεν. 1303. ματρὸς] μητρὸς P. 1305. γ' Seidlerus] τ' μέλε' ἐμὰ Hermannus] μέλεα 1306. κτυποῦσα Musgravius cum schol.] κρύπτουσα 1311. πάτρας Hermannus] πάτρας γ' 1312. ἰὼ Ald. (ex P ?) ἰὼ ἰὼ V. 1314. ΧΟ. praescripsit Seidlerus. κατεκάλυψε Hermannus] κατακαλύψει. 1315. ἀνοσίοις L. Dindorfius in Thesauro] ἀνοσίαις 1317. ἐή D.] ἒ ἐ 1321. με θήσει Scaliger] μεθήσει 1325. γε addidit Seidlerus. 1326. ἔνοσις] ἔνωσις utrobique V. 1329. Alterum τρομερὰ addidit Ald., om. codices. ἴτ' —] Ταλθ. personae nota praescripta in libris. Correxit Seidlerus. 1330. ἐπὶ Hermannus] ἐπὶ τάλαιναν

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΕΚΑΒΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.
ΕΚΑΒΗ.
ΧΟΡΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.
ΠΟΛΥΞΕΝΗ.
ΟΔΥΣΣΕΥΣ.
ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.
ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

(Ex codice Parisino [A] 2712.)

Μετὰ τὴν Ἰλίου πολιορκίαν οἱ μὲν Ἕλληνες εἰς τὴν ἀντιπέραν Τρῳάδος Χερρόνησον καθωρμίσθησαν. Ἀχιλλεὺς δὲ νυκτὸς ὁραθεὶς σφαγῆναι ἠξίου μίαν τῶν Πριάμου θυγατέρων. οἱ μὲν οὖν Ἕλληνες τιμῶντες τὸν ἥρωα Πολυξένην ἀποσπάσαντες Ἑκάβης ἐσφαγίασαν, Πολυμήστωρ δὲ ὁ τῶν Θρᾳκῶν βασιλεὺς ἕνα τῶν Πριαμιδῶν Πολύδωρον κατέσφαξεν. εἰλήφει δὲ τοῦτον παρὰ τοῦ Πριάμου ὁ Πολυμήστωρ εἰς παρακαταθήκεν μετὰ χρημάτων. ἁλούσης δὲ τῆς πόλεως κατασχεῖν αὐτοῦ βουλόμενος τὸν πλοῦτον φονεύειν ὥρμησε, καὶ φιλίας δυστυχοῦς ὠλιγώρησεν. ἐκριφέντος δὲ τοῦ σώματος εἰς τὴν θάλασσαν τὸ κλυδώνιον πρὸς τὰς τῶν αἰχμαλωτίδων σκηνὰς αὐτὸν ἐξέβαλεν. Ἑκάβη δὲ τὸν νεκρὸν θεασαμένη ἐπέγνω· κοινωσαμένη δὲ τὴν γνώμην Ἀγαμέμνονι Πολυμήστορα σὺν τοῖς παισὶν αὐτοῦ ὡς ἑαυτὴν μετεπέμψατο, κρύπτουσα τὸ γεγονός, ὡς θησαυροὺς ἐν Ἰλίῳ μηνύσῃ αὐτῷ· παραγενομένου δὲ τοὺς μὲν υἱοὺς κατέσφαξεν, αὐτὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστέρησεν. ἐπὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων λέγουσα τὸν κατήγορον ἐνίκησεν. ἐκρίθη γὰρ οὐκ ἄρχειν ὠμότητος, ἀλλ' ἀμύνασθαι τὸν κατάρξαντα.

ΠΟΛΥΔΩΡΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
λιπών, ἵν' Ἅιδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν,
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς γεγὼς τῆς Κισσέως
Πριάμου τε πατρός, ὅς μ', ἐπεὶ Φρυγῶν πόλιν

In Hecuba, Oreste et Phoenissis antiquioris recensionis testibus utimur quattuor MVA et (in quo v. 1—522. ab manu multo recentiore suppleti sunt) B: interpolatae uno Florentino (32, 2.) C. Nam Vaticanus Palatinus 287. (P) his fabulis caret.

1. σκότου] γρ. καὶ σκότους M. 3. τῆς Κισσέως] γρ. τῆς Κισσίας MV.

κίνδυνος ἔσχε δορὶ πεσεῖν Ἑλληνικῷ,
δείσας ὑπεξέπεμψε Τρωικῆς χθονὸς
Πολυμήστορος πρὸς δῶμα, Θρηκίου ξένου,
ὃς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα
σπείρει, φίλιππον λαὸν εὐθύνων δορί.
πολὺν δὲ σὺν ἐμοὶ χρυσὸν ἐκπέμπει λάθρα
πατήρ, ἵν', εἴ ποτ' Ἰλίου τείχη πέσοι,
τοῖς ζῶσιν εἴη παισὶ μὴ σπάνις βίου.
νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν· ὃ καί με γῆς
ὑπεξέπεμψεν· οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα
οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἦν νέῳ βραχίονι.
ἕως μὲν οὖν γῆς ὀρθ' ἔκειθ' ὁρίσματα
πύργοι τ' ἄθραυστοι Τρωικῆς ἦσαν χθονὸς,
Ἕκτωρ τ' ἀδελφὸς οὑμὸς ηὐτύχει δορί,
καλῶς παρ' ἀνδρὶ Θρηκὶ, πατρῴῳ ξένῳ,
τροφαῖσιν, ὥς τις πτόρθος, ηὐξόμην τάλας.
ἐπεὶ δὲ Τροία θ' Ἕκτορός τ' ἀπόλλυται
ψυχή, πατρῴα θ' ἑστία κατεσκάφη,
αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πίτνει,
σφαγεὶς Ἀχιλλέως παιδὸς ἐκ μιαιφόνου.
κτείνει με χρυσοῦ τὸν ταλαίπωρον χάριν
ξένος πατρῷος, καὶ κτανὼν εἰς οἶδμ' ἁλὸς
μεθῆχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ.
κεῖμαι δ' ἐπ' ἀκταῖς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ,
πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος,
ἄκλαυτος, ἄταφος· νῦν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλης
Ἑκάβης ἀΐσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμόν,
τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος,
ὅσονπερ ἐν γῇ τῇδε Χερσονησίᾳ
μήτηρ ἐμὴ δύστηνος ἐκ Τροίας πάρα.
πάντες δ' Ἀχαιοὶ ναῦς ἔχοντες ἥσυχοι
θάσσουσ' ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε Θρῃκίας χθονός·
ὁ Πηλέως γὰρ παῖς ὑπὲρ τύμβου φανεὶς
κατέσχ' Ἀχιλλεὺς πᾶν στράτευμ' Ἑλληνικόν,
πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην·
αἰτεῖ δ' ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν Πολυξένην
τύμβῳ φίλον πρόσφαγμα καὶ γέρας λαβεῖν.
καὶ τεύξεται τοῦδ', οὐδ' ἀδώρητος φίλων
ἔσται πρὸς ἀνδρῶν· ἡ πεπρωμένη δ' ἄγει
θανεῖν ἀδελφὴν τῷδ' ἐμὴν ἐν ἤματι.
δυοῖν δὲ παίδοιν δύο νεκρὼ κατόψεται
μήτηρ, ἐμοῦ τε τῆς τε δυστήνου κόρης.
φανήσομαι γάρ, ὡς τάφου τλήμων τύχω,
δούλης ποδῶν πάροιθεν ἐν κλυδωνίῳ.
τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξῃτησάμην
τύμβου κυρῆσαι κἀς χέρας μητρὸς πεσεῖν.
τοὐμὸν μὲν οὖν ὅσονπερ ἤθελον τυχεῖν
ἔσται· γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι
Ἑκάβῃ· περᾷ γὰρ ἥδ' ὑπὸ σκηνῆς πόδα
Ἀγαμέμνονος, φάντασμα δειμαίνουσ' ἐμόν.
φεῦ·
ὦ μῆτερ, ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων
δούλειον ἦμαρ εἶδες, ὡς πράσσεις κακῶς,
ὅσονπερ εὖ ποτ'· ἀντισηκώσας δέ σε
φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας.

ΕΚΑΒΗ.

ἄγετ', ὦ παῖδες, τὴν γραῦν πρὸ δόμων,
ἄγετ' ὀρθοῦσαι τὴν ὁμόδουλον,
Τρῳάδες, ὑμῖν, πρόσθε δ' ἄνασσαν.
λάβετε, φέρετε, πέμπετ', ἀείρετέ μου
γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι·
κἀγὼ σκολιῷ σκίπωνι χερὸς
διερειδομένα σπεύσω βραδύπουν
ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα.
ὦ στεροπὰ Διός, ὦ σκοτία νύξ,
τί ποτ' αἴρομαι ἔννυχος οὕτω
δείμασι, φάσμασιν; ὦ πότνια χθών,
μελανοπτερύγων μᾶτερ ὀνείρων,
ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν,
ἣν περὶ παιδὸς ἐμοῦ τοῦ σῳζομένου κατὰ Θρῄκην
ἀμφὶ Πολυξείνης τε φίλης θυγατρὸς δι' ὀνείρων
φοβερὰν ἐδάην.
ὦ χθόνιοι θεοί, σώσατε παῖδ' ἐμόν,
ὃς μόνος οἴκων ἄγκυρ' ἔτ' ἐμῶν,
τὴν χιονώδη Θρῄκην κατέχει,
ξείνου πατρίου φυλακαῖσιν.
ἔσται τι νέον,
ἥξει τι μέλος γοερὸν γοεραῖς.
οὔποτ' ἐμὰ φρὴν ὧδ' ἀλίαστος
φρίσσει, ταρβεῖ.
ποῦ ποτε θείαν Ἑλένου ψυχὰν
ἢ Κασάνδραν ἐσίδω, Τρῳάδες,
ὥς μοι κρίνωσιν ὀνείρους;
εἶδον γὰρ βαλιὰν ἔλαφον λύκου αἵμονι χαλᾷ
σφαζομέναν, ἀπ' ἐμῶν γονάτων σπασθεῖσαν ἀνοί-
καὶ τόδε δεῖμά μοι· [κτως.
ἦλθ' ὑπὲρ ἄκρας τύμβου κορυφᾶς
φάντασμ' Ἀχιλέως·
ᾔτει δὲ γέρας τῶν πολυμόχθων
τινὰ Τρῳάδων.
ἀπ' ἐμᾶς οὖν ἀπ' ἐμᾶς τόδε παιδὸς
πέμψατε, δαίμονες, ἱκετεύω.

ΧΟΡΟΣ.

Ἑκάβη, σπουδῇ πρός σ' ἐλιάσθην
τὰς δεσποσύνους σκηνὰς προλιποῦσ',
ἵν' ἐκληρώθην καὶ προσετάχθην
δούλη, πόλεως ἀπελαυνομένη
τῆς Ἰλιάδος, λόγχης αἰχμῇ
δοριθήρατος πρὸς Ἀχαιῶν,
οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσ',
ἀλλ' ἀγγελίας βάρος ἀραμένη
μέγα, σοί τε, γύναι, κῆρυξ ἀχέων.
ἐν γὰρ Ἀχαιῶν πλήρει ξυνόδῳ
λέγεται δόξαι σὴν παῖδ' Ἀχιλεῖ
σφάγιον θέσθαι· τύμβου δ' ἐπιβὰς
οἶσθ' ὅτε χρυσέοις ἐφάνη ξὺν ὅπλοις,
τὰς ποντοπόρους δ' ἔσχε σχεδίας,
λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας,
τάδε θωΰσσων,
ποῖ δή, Δαναοί, τὸν ἐμὸν τύμβον
στέλλεσθ' ἀγέραστον ἀφέντες;

8. Χερσονησίαν et 33. Χερσονησίᾳ Brunckius] Χερρονησίαν — Χερρονησίᾳ 13. ἦν] Didymus ἢ legisse videtur: v. Annot. ad Scholia vol. 4. p. 233. 23. λιθόδμήτῳ (γρ. θεοδμήτῳ) M. 28. ἀκταῖς] ἀκτῆς M. 30. ἄκλαυτος D.] ἄκλαυστος. Conf. Soph. Antig. 29. 38. Ἑλληνικόν] γρ. καὶ ἀχαϊκόν M. 44. τὴν ἐμὴν τῇδ' ἡμέρᾳ V cum γρ. τῷδ' ἐμὴν ἐν ἤματι 50. κἀς D.] κεἰς 56. ἦμαρ εἶδες] εἶδες ἦμαρ V.

69. ἔννυχος] ἐννυχίοις Hartungus. 70. χθών] νύξ legit schol. (qui πότνια pro anapaesto habuisse videtur), sed addito οἱ δὲ γράφουσι χθών. 74. ἣν] ἦν MV. 78. φοβερὰν] εἶδον γὰρ φοβερὰν MV (ex v. 90.) εἶδον γὰρ recte omissum in B. ἐδάην Hartungus] ὄψιν ἔμαθον ἐδάην 80. ἄγκυρ' ἔτ' ἐμῶν codex unus recens. ἄγκυρά τ' ἐμῶν ceteri. ἄγκυρ' ἁμῶν Meinekius ad Theocr. p. 472. 82. πατρίου M. πατρῴου ceteri. 85. ἀλίαστος] ἀλίαστον Nauckius. 92. ἀνοίκτως Porsonus] ἀνάγκᾳ οἰκτρῶς 93. καὶ τόδε δεῖμά μοι si recte legitur, verba καὶ τόδε — Ἀχιλέως in duo dimetros redigenda erunt. Sed fortasse post μοι duo exciderunt anapaesti pariterque post νέον v. 83. 95. Ἀχιλέως] ἀχιλλέως MV. Correctum ex recentioribus. Pariter infra 110. 130. 98. οὖν ἀπ' ἐμᾶς] ἀπ' ἐμᾶς οὖν Hartungus.

πολλῆς δ' ἔριδος ξυνέπαισε κλύδων,
δόξα δ' ἐχώρει δίχ' ἀν' Ἑλλήνων
στρατὸν αἰχμητήν, τοῖς μὲν διδόναι
τύμβῳ σφάγιον, τοῖς δ' οὐχὶ δοκοῦν.
ἦν δὲ τὸ μὲν σὸν σπεύδων ἀγαθὸν
τῆς μαντιπόλου βάκχης ἀνέχων
λέκτρ' Ἀγαμέμνων·
τὼ Θησείδα δ', ὄζω Ἀθηνῶν,
δισσῶν μύθων ῥήτορες ἦσαν·
γνώμῃ δὲ μιᾷ ξυνεχωρείτην,
τὸν Ἀχίλλειον τύμβον στεφανοῦν
αἵματι χλωρῷ, τὰ δὲ Κασάνδρας
λέκτρ' οὐκ ἐφάτην τῆς Ἀχιλείας
πρόσθεν θήσειν ποτὲ λόγχης.
σπουδαὶ δὲ λόγων κατατεινομένων
ἦσαν ἴσαι πως, πρὶν ὁ ποικιλόφρων
κόπις ἡδυλόγος δημοχαριστὴς
Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν
μὴ τὸν ἄριστον Δαναῶν πάντων
δούλων σφαγίων οὕνεκ' ἀπωθεῖν,
μηδέ τιν' εἰπεῖν παρὰ Περσεφόνῃ
στάντα φθιμένων
ὡς ἀχάριστοι Δαναοὶ Δαναοῖς
τοῖς οἰχομένοις ὑπὲρ Ἑλλήνων
Τροίας πεδίων ἀπέβησαν.
ἥξει δ' Ὀδυσεὺς ὅσον οὐκ ἤδη,
πῶλον ἀφέλξων σῶν ἀπὸ μαστῶν,
ἔκ τε γεραιᾶς χερὸς ὁρμήσων.
ἀλλ' ἴθι ναούς, ἴθι πρὸς βωμούς,
ἵζ' Ἀγαμέμνονος ἱκέτις γονάτων·
κήρυσσε θεοὺς τούς τ' οὐρανίδας
τούς θ' ὑπὸ γαίας.
ἢ γάρ σε λιταὶ διακωλύσουσ'
ὀρφανὸν εἶναι παιδὸς μελέας,
ἢ δεῖ σ' ἐπιδεῖν τύμβου προπετῆ
φοινισσομένην αἵματι παρθένον
ἐκ χρυσοφόρου
δειρῆς νασμῷ μελαναυγεῖ.
ΕΚ. οἳ 'γὼ μελέα, τί ποτ' ἀπύσω;
ποίαν ἀχώ, ποῖον ὀδυρμόν.
δειλαία δειλαίου γήρως,
δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς,
τᾶς οὐ φερτᾶς. ὤμοι μοι.
τίς ἀμύνει μοι; ποία γέννα,
ποία δὲ πόλις;
φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες.
ποίαν, ἢ ταύταν ἢ κείναν,
στείχω; πῆ δ' ἥσω; ποῦ τις θεῶν
ἢ δαίμων ἔσται ἀρωγός;

ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι Τρῳάδες, ὦ
κάκ' ἐνεγκοῦσαι
πήματ', ἀπωλέσατ', ὠλέσατ'· οὐκέτι μοι βίος
ἀγαστὸς ἐν φάει.
ὦ τλάμων ἅγησαί μοι πούς,
ἅγησαι τᾷ γηραιᾷ
πρὸς τάνδ' αὐλάν· ὦ τέκνον, ὦ παῖ
δυστανοτάτας ματέρος, ἔξελθ'
ἔξελθ' οἴκων· ἄϊε ματέρος
αὐδάν, ὦ τέκνον, ὡς εἰδῇς
οἵαν οἵαν ἀΐω φάμαν
περὶ σᾶς ψυχᾶς.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ.

ἰώ,
μᾶτερ μᾶτερ, τί βοᾷς; τί νέον
καρύξασ' οἴκων μ', ὥστ' ὄρνιν,
θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας;
ΕΚ. ὤμοι μοι, τέκνον.
ΠΟΛΥΞ. τί με δυσφημεῖς; φροίμιά μοι κακά.
ΕΚ. αἰαῖ, σᾶς ψυχᾶς.
ΠΟΛΥΞ. ἐξαύδα, μὴ κρύψῃς δαρόν.
δειμαίνω δειμαίνω, μᾶτερ,
τί ποτ' ἀναστένεις.
ΕΚ. τέκνον τέκνον μελέας ματρός.
ΠΟΛΥΞ. τί τόδ' ἀγγέλλεις;
ΕΚ. σφάξαι σ' Ἀργείων κοινὰ
ξυντείνει πρὸς τύμβον γνώμα
Πηλείδᾳ γέννᾳ.
ΠΟΛΥΞ. οἴμοι, μᾶτερ, πῶς φθέγγει
ἀμέγαρτα κακῶν; μάνυσόν μοι
μάνυσον, μᾶτερ.
ΕΚ. αὐδῶ, παῖ, δυσφάμους φάμας·
ἀγγέλλουσ' Ἀργείων δόξαι
ψήφῳ τᾶς σᾶς περί μοι ψυχᾶς.
ΠΟΛΥΞ. ὦ δεινὰ παθοῦσ', ὦ παντλάμων,
ὦ δυστάνου μᾶτερ βιοτᾶς,
οἵαν οἵαν αὖ σοι λώβαν
ἐχθίσταν ἀρρήταν τ'
ὦρσέν τις δαίμων.
οὐκέτι σοι παῖς ἅδ' οὐκέτι δὴ
γήρᾳ δειλαίᾳ δειλαίῳ
ξυνδουλεύσω.
σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐριθρέπταν,
μόσχον δειλαία δειλαίαν
εἰσόψει χειρὸς ἀναρπαστὰν
σᾶς ἄπο λαιμότομόν θ' Ἅιδᾳ

---

147. ἱκέτις] ἱκτὶς Nauckius. 149. γαίας Porsonus] γαῖαν 152. τύμβου] τύμβῳ V, sed ου a m. rec.

160. ἀμύνει] ἀμύνῃ MV. γέννα] γενεά Porsonus: vid. Annot. Oxon. p. 40. 163. 164. Verba interpolata, quae paullo aliter scripta legisse videtur Dionysius de comp. verb. c. 17. p. 210. ed. Schaef. σπονδεῖος ἀξίωμα ἔχει μέγα καὶ σεμνότητα πολλήν· παράδειγμα δὲ αὐτοῦ τόδε "ποίαν δῆθ' ὁρμάσω; ταύταν ἢ κείναν, κείναν ἢ ταύταν", ex quibus hoc vel simile quid confici potest, αἰαῖ, ποίαν δῆθ' ὁρμάσω; | ἢ ταύταν ἢ κείναν; τίς θεῶν cet. Nihili est πῆ δ' ἥσω, quod per ὁρμήσω et πέμψω explicat scholiasta. Similiter infra v. 1059. ποίαν, ἢ ταύταν ἢ τάνδ', | ἐξαλλάξω; 163. κείναν] ὁδόν addit V cum γρ. νομᾶ a m. sec. et ὁδὸν est etiam in Ven. 468. 165. δαίμων Musgravius (nisi quod male δαίμων νῷν scripsit)] δαιμόνων ἔσται ἀρωγός D.] ἐπαρωγός (corruptum ex ἔστ' ἀρωγός). In Ven. 468. est ἀρωγός, addito a m. sec. ἔσται. In C. ἔστ' ἐπαρωγός.

171. γηραιᾷ Hermannus] γραίᾳ 177. ψυχᾶς] Fort. addendum ὤμοι μοι. 178. Alterum μᾶτερ in recentioribus nonnullis omissum. 179. καρύξασ' A. κηρύξασ' M, sed κα a m. rec. 181—197. Hos versus, in quibus ordo sententiarum turbatus est, Hartungus (praeeunte partim Reisigio Coniect. p. 288.) sic transponit, 181. 186. 183. 188. 187. 182. 184. 185. 195—197. 192—194. 189—191. 181. ὤμοι μοι Hermannus. ὤμοι A. ἰώ μοι V, ut videtur. οἴμοι M. Versus est dochmiacus ut 183. 186. 187. τέκνον Hermannus] ὦ τέκνον 188. ἀγγέλλεις] ἀγγέλεις (altero λ a m. sec. addito) M (ut v. 196. ἀγγέλουσ', addito in utroque altero λ a m. sec., scriptum est in M et Ven. 468.), quod non intellexit librarius codicis Mosq. qui ἀγγελεῖς scripsit: unde τί δὲ τόδ' ἀγγελεῖς Hartungus metro dochmiaco, ut v. 186.

194. μάνυσον] μάνυσόν μοι V. 195. δυσφάμους D.] δυσφήμους 197. ψήφῳ] ψήφοις M. τᾶς σᾶς περί μοι ψυχᾶς] περὶ σᾶς μοι ψυχᾶς Hartungus. 198. παντλάμων M, ut videtur. παντλᾶμον ceteri. 201. ἐχθίσταν] αἰσχίσταν V, quod superscr. in M. Desunt syllabae duae. λώβαν repetit Hermannus. 203. δειλαίᾳ δειλαίῳ] δειλαίῳ δειλαίᾳ MVAB.

γᾶς ὑποπεμπομέναν σκότον, ἔνθα νεκρῶν μέτα
τάλαινα κείσομαι.
σὲ μέν, ὦ μᾶτερ δύστανε βίου,
κλάω πανδύρτοις θρήνοις·
τὸν ἐμὸν δὲ βίον, λώβαν λύμαν τ',
οὐ μετακλάομαι, ἀλλὰ θανεῖν μοι
ξυντυχία κρείσσων ἐκύρησεν.

ΧΟ. καὶ μὴν Ὀδυσσεὺς ἔρχεται σπουδῇ ποδός,
Ἑκάβη, νέον τι πρὸς σὲ σημανῶν ἔπος.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

γύναι, δοκῶ μέν σ' εἰδέναι γνώμην στρατοῦ
ψῆφόν τε τὴν κρανθεῖσαν, ἀλλ' ὅμως φράσω.
ἔδοξ' Ἀχαιοῖς παῖδα σὴν Πολυξένην
σφάξαι πρὸς ὀρθὸν χῶμ' Ἀχιλλείου τάφου.
ἡμᾶς δὲ πομποὺς καὶ κομιστῆρας κόρης
τάσσουσιν εἶναι· θύματος δ' ἐπιστάτης
ἱερεύς τ' ἐπέσται τοῦδε παῖς Ἀχιλλέως.
οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; μήτ' ἀποσπασθῇς βίᾳ
μήτ' ἐς χερῶν ἅμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί·
γίγνωσκε δ' ἀλκὴν καὶ παρουσίαν κακῶν
τῶν σῶν. σοφόν τοι κἀν κακοῖς ἃ δεῖ φρονεῖν.

ΕΚ. αἰαῖ· παρέστηχ', ὡς ἔοικ', ἀγὼν μέγας,
πλήρης στεναγμῶν οὐδὲ δακρύων κενός.
κἀγὼ γὰρ οὐκ ἔθνῃσκον οὗ μ' ἐχρῆν θανεῖν,
οὐδ' ὤλεσέν με Ζεύς, τρέφει δ', ὅπως ὁρῶ
κακῶν κάκ' ἄλλα μείζον' ἡ τάλαιν' ἐγώ.
εἰ δ' ἔστι τοῖς δούλοισι τοὺς ἐλευθέρους
μὴ λυπρὰ μηδὲ καρδίας δηκτήρια
ἐξιστορῆσαι, σοὶ μὲν εἰρῆσθαι χρεών,
ἡμᾶς δ' ἀκοῦσαι τοὺς ἐρωτῶντας τάδε.

ΟΔ. ἔξεστ', ἐρώτα· τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθονῶ.
ΕΚ. οἶσθ' ἡνίκ' ἦλθες Ἰλίου κατάσκοπος,
δυσχλαινίᾳ τ' ἄμορφος, ὀμμάτων τ' ἄπο
φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν;
ΟΔ. οἶδ'· οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου.
ΕΚ. ἔγνω δέ σ' Ἑλένη καὶ μόνῃ κατεῖπ' ἐμοί;
ΟΔ. μεμνήμεθ' ἐς κίνδυνον ἐλθόντες μέγαν.
ΕΚ. ἥψω δὲ γονάτων τῶν ἐμῶν ταπεινὸς ὤν;
ΟΔ. ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν.
ΕΚ. τί δῆτ' ἔλεξας δοῦλος ὢν ἐμὸς τότε;
ΟΔ. πολλῶν λόγων εὑρήμαθ', ὥστε μὴ θανεῖν.
ΕΚ. ἔσωσα δῆτά σ', ἐξέπεμψά τε χθονός;
ΟΔ. ὥστ' εἰσορᾶν γε φέγγος ἡλίου τόδε.
ΕΚ. οὔκουν κακύνει τοῖσδε τοῖς βουλεύμασιν,
ὃς ἐξ ἐμοῦ μὲν ἔπαθες οἷα φῄς παθεῖν,
δρᾷς δ' οὐδὲν ἡμᾶς εὖ, κακῶς δ' ὅσον δύνᾳ;
ἀχάριστον ὑμῶν σπέρμ', ὅσοι δημηγόρους
ζηλοῦτε τιμάς· μηδὲ γιγνώσκοισθέ μοι,
οἳ τοὺς φίλους βλάπτοντες οὐ φροντίζετε,
ἢν τοῖσι πολλοῖς πρὸς χάριν λέγητέ τι.
ἀτὰρ τί δὴ σόφισμα τοῦθ' ἡγούμενοι
ἐς τήνδε παῖδα ψῆφον ὥρισαν φόνου;
πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν
πρὸς τύμβον, ἔνθα βουθυτεῖν μᾶλλον πρέπει;
ἢ τοὺς κτανόντας ἀνταποκτεῖναι θέλων
ἐς τήνδ' Ἀχιλλεὺς ἐνδίκως τείνει φόνον;
ἀλλ' οὐδὲν αὐτὸν ἥδε γ' εἴργασται κακόν.
Ἑλένην νιν αἰτεῖν χρῆν τάφῳ προσφάγματα·
κείνη γὰρ ὤλεσέν νιν ἐς Τροίαν τ' ἄγει.
εἰ δ' αἰχμαλώτων χρή τιν' ἔκκριτον θανεῖν
κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν, οὐχ ἡμῶν τόδε·
ἡ Τυνδαρὶς γὰρ εἶδος ἐκπρεπεστάτη
ἀδικοῦσά θ' ἡμῶν οὐδὲν ἧσσον ηὑρέθη.
τῷ μὲν δικαίῳ τόνδ' ἁμιλλῶμαι λόγον·
ἃ δ' ἀντιδοῦναι δεῖ σ', ἀπαιτούσης ἐμοῦ,
ἄκουσον. ἥψω τῆς ἐμῆς, ὡς φῄς, χερὸς
καὶ τῆσδε γραίας προσπίτνων παρηίδος·
ἀνθάπτομαί σου τῶνδε τῶν αὐτῶν ἐγώ,
χάριν τ' ἀπαιτῶ τὴν τόθ', ἱκετεύω τέ σε,
μή μου τὸ τέκνον ἐκ χερῶν ἀποσπάσῃς,
μηδὲ κτάνητε. τῶν τεθνηκότων ἅλις·
ἦδ' ἀντὶ πολλῶν ἐστί μοι παραψυχή,
πόλις, τιθήνη, βάκτρον, ἡγεμὼν ὁδοῦ.
οὐ τοὺς κρατοῦντας χρὴ κρατεῖν ἃ μὴ χρεών,
οὐδ' εὐτυχοῦντας εὖ δοκεῖν πράξειν ἀεί.
κἀγὼ γὰρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἴμ' ἔτι,
τὸν πάντα δ' ὄλβον ἦμαρ ἕν μ' ἀφείλετο.
ἀλλ', ὦ φίλον γένειον, αἰδέσθητί με,
οἴκτειρον· ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαιικὸν στρατὸν
παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν φθόνος
γυναῖκας, ἃς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκτείνατε
βωμῶν ἀποσπάσαντες, ἀλλ' ᾠκτείρατε.
νόμος δ' ἐν ὑμῖν τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος
καὶ τοῖσι δούλοις αἵματος κεῖται πέρι.
τὸ δ' ἀξίωμα, κἂν κακῶς λέγῃς, τὸ σὸν
πείσει· λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν
κἀκ τῶν δοκούντων αὑτὸς οὐ ταὐτὸν σθένει.

ΧΟ. οὐκ ἔστιν οὕτω στερρὸς ἀνθρώπου φύσις,
ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων
κλύουσα θρήνους οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ.

ΟΔ. Ἑκάβη, διδάσκου, μηδὲ τῷ θυμουμένῳ
τὸν εὖ λέγοντα δυσμενῆ ποιοῦ φρενί.
ἐγὼ τὸ μὲν σὸν σῶμ', ὑφ' οὗπερ ηὐτύχουν,
σῴζειν ἕτοιμός εἰμι, κοὐκ ἄλλως λέγω·
ἃ δ' εἶπον εἰς ἅπαντας, οὐκ ἀρνήσομαι,
Τροίας ἁλούσης ἀνδρὶ τῷ πρώτῳ στρατοῦ
σὴν παῖδα δοῦναι σφάγιον ἐξαιτουμένῳ.
ἐν τῷδε γὰρ κάμνουσιν αἱ πολλαὶ πόλεις,
ὅταν τις ἐσθλὸς καὶ πρόθυμος ὢν ἀνὴρ
μηδὲν φέρηται τῶν κακιόνων πλέον.
ἡμῖν δ' Ἀχιλλεὺς ἄξιος τιμῆς, γύναι,
θανὼν ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος κάλλιστ' ἀνήρ.
οὔκουν τόδ' αἰσχρόν, εἰ βλέποντι μὲν φίλῳ
χρώμεσθ', ἐπεὶ δ' ὄλωλε, μὴ χρώμεσθ' ἔτι;
εἶεν· τί δῆτ' ἐρεῖ τις, ἤν τις αὖ φανῇ
στρατοῦ τ' ἄθροισις πολεμίων τ' ἀγωνία;
πότερα μαχούμεθ', ἢ φιλοψυχήσομεν,
τὸν κατθανόνθ' ὁρῶντες οὐ τιμώμενον;
καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν,
κεἰ σμίκρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι·

279. ταύτη γέγηθα κἀπιλήθομαι κακῶν·

209. σκότον] σκότος M. 210. τάλαινα Seidlerus] ἁ τάλαινα 211. σὲ Hermannus] καὶ σέ ὦ addidit Kingius. βίου addidit Porsonus ex recentioribus quibusdam codicibus, in quibus est δυστάνου βίου. 212. πανδύρτοις Blomfieldus] πανοδύρτοις 224. ἐπέσται Nauckius] ἐπέστη 236. χρεών — τάδε] τάδε — χρεών Nauckius. 247—250. Hoc ordine in recentioribus nonnullis codicibus: in MV aliisque 249. 250. 247. 248. 253. δύνᾳ Porsonus] δύνῃ 260. τὸ χρῆν] Incertum est hic et alibi utrum τὸ χρῆν an τὸ χρή scribendum sit: de quo dixit Nauckius Stud. Eurip. I. p. 7.

267. αἰχμαλώτων A. αἰχμάλωτον ceteri. 269. ἐκπρεπεστάτη M, superscr. a m. sec. εὐπρεπεστάτη, quod est in ceteris. 274. τῆσδε γραίας Valckenarius] τῆσδε (τῆς recentiores nonnulli) γεραιᾶς παρηίδος] παρειάδος MVC ab librario cui γενειάδος observabatur. 279. Versum ex Or. 66. illatum notavit Nauckius. 282. τοὺς κρατοῦντας] τὸν κρατοῦντα Stobaeus 105, 20. 283. πράξειν] πράσσειν V. πράττειν recentes multi. 293. λέγῃς Muretus] λέγῃ 295. αὑτὸς Porsonus] αὐτὸς 312. ὄλωλε] ἄπεστι A.

τύμβον δὲ βουλοίμην ἂν ἀξιούμενον
τὸν ἐμὸν ὁρᾶσθαι· διὰ μακροῦ γὰρ ἡ χάρις.
εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν φῄς, τάδ' ἀντάκουέ μου·
εἰσὶν παρ' ἡμῖν οὐδὲν ἧσσον ἄθλιαι
γραῖαι γυναῖκες ἠδὲ πρεσβῦται σέθεν,
νύμφαι τ' ἀρίστων νυμφίων τητώμεναι,
ὧν ἥδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις.
τόλμα τάδ'· ἡμεῖς δ', εἰ κακῶς νομίζομεν
τιμᾶν τὸν ἐσθλόν, ἀμαθίαν ὀφλήσομεν·
οἱ βάρβαροι δὲ μήτε τοὺς φίλους φίλους
ἡγεῖσθε μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας
θαυμάζεθ', ὡς ἂν ἡ μὲν Ἑλλὰς εὐτυχῇ,
ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια τοῖς βουλεύμασιν.
ΧΟ. αἰαῖ· τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πέφυκ' ἀεὶ
τολμᾷ θ' ἃ μὴ χρή, τῇ βίᾳ νικώμενον.
ΕΚ. ὦ θύγατερ, οὑμοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα
φροῦδοι μάτην ῥιφθέντες ἀμφὶ σοῦ φόνου·
σὺ δ' εἴ τι μείζω δύναμιν ἢ μήτηρ ἔχεις,
σπούδαζε, πάσας ὥστ' ἀηδόνος στόμα
φθογγὰς ἱεῖσα, μὴ στερηθῆναι βίου.
πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦδ' Ὀδυσσέως γόνυ
καὶ πεῖθ'. ἔχεις δὲ πρόφασιν· ἔστι γὰρ τέκνα
καὶ τῷδε, τὴν σὴν ὥστ' ἐποικτεῖραι τύχην.
ΠΟΛΥΞ. ὁρῶ σ', Ὀδυσσεῦ, δεξιὰν ὑφ' εἵματος
κρύπτοντα χεῖρα καὶ πρόσωπον ἔμπαλιν
στρέφοντα, μή σου προσθίγω γενειάδος.
θάρσει· πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία·
ὡς ἕψομαί γε τοῦ τ' ἀναγκαίου χάριν
θανεῖν τε χρῄζουσ'· εἰ δὲ μὴ βουλήσομαι,
κακὴ φανοῦμαι καὶ φιλόψυχος γυνή.
τί γάρ με δεῖ ζῆν; ᾗ πατὴρ μὲν ἦν ἄναξ
Φρυγῶν ἁπάντων· τοῦτό μοι πρῶτον βίου·
ἔπειτ' ἐθρέφθην ἐλπίδων καλῶν ὕπο,
βασιλεῦσι νύμφη, ζῆλον οὐ σμικρὸν γάμων
ἔχουσ', ὅτου δῶμ' ἑστίαν τ' ἀφίξομαι·
δέσποινα δ' ἡ δύστηνος Ἰδαίαισιν ἦν
γυναιξί, παρθένων τ' ἀπόβλεπτος μέτα,
ἴση θεοῖσι, πλὴν τὸ κατθανεῖν μόνον·
νῦν δ' εἰμὶ δούλη. πρῶτα μέν με τοὔνομα
θανεῖν ἐρᾶν τίθησιν οὐκ εἰωθὸς ὄν·
ἔπειτ' ἴσως ἂν δεσποτῶν ὠμῶν φρένας
τύχοιμ' ἄν, ὅστις ἀργύρου μ' ὠνήσεται,
τὴν Ἕκτορός τε χἀτέρων πολλῶν κάσιν,
προσθεὶς δ' ἀνάγκην σιτοποιὸν ἐν δόμοις,
σαίρειν τε δῶμα κερκίσιν τ' ἐφεστάναι
λυπρὰν ἄγουσαν ἡμέραν μ' ἀναγκάσει·
λέχη δὲ τἀμὰ δοῦλος ὠνητός ποθεν
χρανεῖ, τυράννων πρόσθεν ἠξιωμένα.
οὐ δῆτ'· ἀφίημ' ὀμμάτων ἐλευθέρων
φέγγος τόδ', Ἅιδῃ προστιθεῖσ' ἐμὸν δέμας.
ἄγ' οὖν μ', Ὀδυσσεῦ, καὶ διέργασαί μ' ἄγων·
οὔτ' ἐλπίδος γὰρ οὔτε του δόξης ὁρῶ
θάρσος παρ' ἡμῖν ὥς ποτ' εὖ πρᾶξαί με χρή.
μῆτερ, σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ
λέγουσα μήτε δρῶσα· συμβούλου δέ μοι
θανεῖν, πρὶν αἰσχρῶν μὴ κατ' ἀξίαν τυχεῖν.
ὅστις γὰρ οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν,
φέρει μέν, ἀλγεῖ δ' αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ·
θανὼν δ' ἂν εἴη μᾶλλον εὐτυχέστερος
ἢ ζῶν· τὸ γὰρ ζῆν μὴ καλῶς μέγας πόνος.
ΧΟ. δεινὸς χαρακτὴρ κἀπίσημος ἐν βροτοῖς
ἐσθλῶν γενέσθαι, κἀπὶ μεῖζον ἔρχεται
τῆς εὐγενείας ὄνομα τοῖσιν ἀξίοις.
ΕΚ. καλῶς μὲν εἶπας, θύγατερ· ἀλλὰ τῷ καλῷ
λύπη πρόσεστιν. εἰ δὲ δεῖ τῷ Πηλέως
χάριν γενέσθαι παιδὶ καὶ ψόγον φυγεῖν
ὑμᾶς, Ὀδυσσεῦ, τήνδε μὲν μὴ κτείνετε,
ἡμᾶς δ' ἄγοντες πρὸς πυρὰν Ἀχιλλέως
κεντεῖτε, μὴ φείδεσθ'· ἐγὼ 'τεκον Πάριν,
ὃς παῖδα Θέτιδος ὤλεσεν τόξοις βαλών.
ΟΔ. οὐ σ', ὦ γεραιά, κατθανεῖν Ἀχιλλέως
φάντασμ' Ἀχαιούς, ἀλλὰ τήνδ', ᾐτήσατο.
ΕΚ. ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύσατε,
καὶ δὶς τόσον πῶμ' αἵματος γενήσεται
γαίᾳ νεκρῷ τε τῷ τάδ' ἐξαιτουμένῳ.
ΟΔ. ἅλις κόρης σῆς θάνατος· οὐ προσοιστέος
ἄλλος πρὸς ἄλλῳ· μηδὲ τόνδ' ὠφείλομεν.
ΕΚ. πολλή γ' ἀνάγκη θυγατρὶ συνθανεῖν ἐμέ.
ΟΔ. πῶς; οὐ γὰρ οἶδα δεσπότας κεκτημένος.
ΕΚ. ὅμοια κισσὸς δρυὸς ὅπως τῆσδ' ἕξομαι.
ΟΔ. οὔκ, ἤν γε πείθῃ τοῖσι σοῦ σοφωτέροις.
ΕΚ. ὡς τῆσδ' ἑκοῦσα παιδὸς οὐ μεθήσομαι.
ΟΔ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μὴν τήνδ' ἄπειμ' αὐτοῦ λιπών.
ΠΟΛΥΞ. μῆτερ, πιθοῦ μοι· καὶ σύ, παῖ Λαερτίου,
χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις,
σύ τ', ὦ τάλαινα, τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου.
βούλει πεσεῖν πρὸς οὖδας, ἑλκῶσαί τε σὸν
γέροντα χρῶτα πρὸς βίαν ὠθουμένη,
ἀσχημονῆσαί τ' ἐκ νέου βραχίονος
σπασθεῖσ'; ἃ πείσει· μὴ σύ γ'· οὐ γὰρ ἄξιον.
ἀλλ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἡδίστην χέρα
δὸς καὶ παρειὰν προσβαλεῖν παρηίδι·
ὡς οὔποτ' αὖθις, ἀλλὰ νῦν πανύστατον
ἀκτῖνα κύκλον θ' ἡλίου προσόψομαι.
τέλος δέχει δὴ τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων.
ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσ', ἄπειμι δὴ κάτω.
ΕΚ. ὦ θύγατερ, ἡμεῖς δ' ἐν φάει δουλεύσομεν.
ΠΟΛΥΞ. ἄνυμφος ἀνυμέναιος ὧν μ' ἐχρῆν τυχεῖν.
ΕΚ. οἰκτρὰ σύ, τέκνον, ἀθλία δ' ἐγὼ γυνή.
ΠΟΛΥΞ. ἐκεῖ δ' ἐν Ἅιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.
ΕΚ. οἴμοι τί δράσω; ποῖ τελευτήσω βίον;
ΠΟΛΥΞ. δούλη θανοῦμαι πατρὸς οὖσ' ἐλευθέρου.
ΕΚ. ἡμεῖς δὲ πεντήκοντά γ' ἄμμοροι τέκνων.
ΠΟΛΥΞ. τί σοι πρὸς Ἕκτορ' ἢ γέροντ' εἴπω πόσιν;
ΕΚ. ἄγγελλε πασῶν ἀθλιωτάτην ἐμέ.
ΠΟΛΥΞ. ὦ στέρνα μαστοί θ', οἵ μ' ἐθρέψαθ' ἡδέως.
ΕΚ. ὦ τῆς ἀώρου θύγατερ ἀθλία τύχης.
ΠΟΛΥΞ. χαῖρ', ὦ τεκοῦσα, χαῖρε Κασάνδρα τέ μοι,
ΕΚ. χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε.

---

332. πέφυκ' ἀεὶ libri nonnulli recentiores cum Stobaeo 62, 25. πεφυκέναι MV aliique. 333. νικώμενον] κρατούμενον recentiores nonnulli et Stobaeus. 335. ῥιφθέντες duo codices recentes. ῥιφέντες ceteri.
355. παρθένων Kirchhoffius] παρθένοις MA. παρθένοισι V. τ' a m. sec. habet M. 359. ὠμῶν φρένας] Non apparet cur sic loqui maluerit quam ὠμοφρόνων scribere, quod restituit L. Dindorfius in Thes. vol. 7. p. 2567. 367. ἐλευθέρων Hartungus] ἐλεύθερον 369. ἄγ' οὖν] ἄγου μ' M. ἀγοῦ μ' V. ἄγουμ' (ν a m. sec. inserto) codex Ven. 468. ἄγ' οὖν, omisso μ', Thomas Mag. s. v. διαχρῶμαι. ἄγου δέ μ' ὦ Ζεῦ dixit hunc locum imitatus Cleanthes apud Epict. Enchir. c. 77.

373. μήτε Brunckius] μηδὲ 375. κακῶν] πόνων Stobaeus 30, 3. 378. μὴ καλῶς] ἐν κακοῖς Stobaeus 30, 3.: sed μὴ καλῶς 121, 20. μέγας πόνος] πόνος μέγας Stobaeus utrobique. 380. μεῖζον] πλεῖον V. πλεῖστον Stobaeus. 381. ὄνομα] τοὔνομα A et Ven. 468. et Stobaeus 88, 6. τοὔνομ' ὅστις ἄξιος Hermannus.
384. ψόγον φυγεῖν] φυγεῖν ψόγον V. 392. πῶμ' Porsonus] πόμ' 394. σῆς] εἷς M. 398. ὅμοια Reiskius] ὁποῖα 407. νέου βραχίονος] βραχίονος νέου V. 419. βίον] τάδε Nauckius. 425. ἀθλία Marklandus] ἀθλίου M. ἀθλίας ceteri. 427. τόδε] χαρά (γρ. τόδε) M.

ΠΟΛΥΞ. ὅ τ' ἐν φιλίπποις Θρῃξὶ Πολύδωρος κάσις.
ΕΚ. εἰ ζῇ γ'· ἀπιστῶ δ'· ὧδε πάντα δυστυχῶ.
ΠΟΛΥΞ. ζῇ καὶ θανούσης ὄμμα συγκλῄσει τὸ σόν.
ΕΚ. τέθνηκ' ἔγωγε πρὶν θανεῖν κακῶν ὕπο.
ΠΟΛΥΞ. κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ' ἀμφιθεὶς κάρᾳ πέπλους·
ὡς πρὶν σφαγῆναί γ' ἐκτέτηκα καρδίαν
θρήνοισι μητρός, τήνδε τ' ἐκτήκω γόοις.
ὦ φῶς· προσειπεῖν γὰρ σὸν ὄνομ' ἔξεστί μοι,
μέτεστι δ' οὐδὲν πλὴν ὅσον χρόνον ξίφους
βαίνω μεταξὺ καὶ πυρᾶς Ἀχιλλέως.
ΕΚ. οἳ 'γὼ· προλείπω· λύεται δέ μου μέλη.
ὦ θύγατερ, ἅψαι μητρός, ἔκτεινον χέρα,
δός· μὴ λίπῃς μ' ἄπαιδ'. ἀπωλόμην, φίλαι.
ΧΟ. αὔρα, ποντιὰς αὔρα,
ἅτε ποντοπόρους κομίζεις
θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας,
ποῖ με τὰν μελέαν πορεύσεις;
τῷ δουλόσυνος πρὸς οἶκον
κτηθεῖσ' ἀφίξομαι;
ἢ Δωρίδος ὅρμον αἴας,
ἢ Φθιάδος, ἔνθα καλλίστων ὑδάτων πατέρα
φασὶν Ἀπιδανὸν γύας λιπαίνειν;
ἢ νάσων, ἁλιήρει
κώπᾳ πεμπομέναν τάλαιναν,
οἰκτρὰν βιοτὰν ἔχουσαν οἴκοις,
ἔνθα πρωτόγονός τε φοῖνιξ
δάφνα θ' ἱεροὺς ἀνέσχε
πτόρθους Λατοῖ φίλᾳ
ὠδῖνος ἄγαλμα Δίας;
ξὺν Δηλιάσιν τε κούραις Ἀρτέμιδός τε θεᾶς
χρυσέαν ἄμπυκα τόξα τ' εὐλογήσω;
ἢ Παλλάδος ἐν πόλει
τᾶς καλλιδίφρου θεᾶς
ναίουσ' ἐν κροκέῳ πέπλῳ
ζεύξομαι ἅρματι πώλους,
ἐν δαιδαλταῖσι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις,
ἢ Τιτάνων γενεάν,
τὰν Ζεὺς ἀμφιπύρῳ
κοιμίζει φλογμῷ Κρονίδας;
ὤμοι τεκέων ἐμῶν,
ὤμοι πατέρων, χθονός θ',
ἃ καπνῷ κατερείπεται
τυφομένα, δορίληπτος
πρὸς Ἀργείων· ἐγὼ δ' ἐν ξείνᾳ χθονὶ δὴ κέκλημαι
δούλα, λιποῦσ' Ἀσίαν

441. ὡς τὴν Λάκαιναν ξύγγονον Διοσκόροιν
Ἑλένην ἴδοιμι· διὰ καλῶν γὰρ ὀμμάτων
αἴσχιστα Τροίαν εἷλε τὴν εὐδαίμονα.

444—454. = 455—465.
466—474. = 475—483.

Εὐρώπας θεράπναν,
ἀλλάξασ' Ἅιδα θαλάμους.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ.
ποῦ τὴν ἄνασσαν δήποτ' οὖσαν Ἰλίου
Ἑκάβην ἂν ἐξεύροιμι, Τρῳάδες κόραι;
ΧΟ. αὕτη πέλας σου νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονί,
Ταλθύβιε, κεῖται, ξυγκεκλῃμένη πέπλοις.
ΤΑ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω; πότερά σ' ἀνθρώπους ὁρᾶν,
ἢ δόξαν ἄλλως τήνδε κεκτῆσθαι μάτην,
τύχην δὲ πάντα τὰν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν;
οὐχ ἥδ' ἄνασσα τῶν πολυχρύσων Φρυγῶν;
οὐχ ἥδε Πριάμου τοῦ μέγ' ὀλβίου δάμαρ;
καὶ νῦν πόλις μὲν πᾶσ' ἀνέστηκεν δορί,
αὐτὴ δὲ δούλη, γραῦς, ἄπαις, ἐπὶ χθονὶ
κεῖται κόνει φύρουσα δύστηνον κάρα.
φεῦ φεῦ. γέρων μέν εἰμ'· ὅμως δέ μοι θανεῖν
εἴη, πρὶν αἰσχρᾷ περιπεσεῖν τύχῃ τινί.
ἀνίστασ', ὦ δύστηνε, καὶ μετάρσιον
πλευρὰν ἔπαιρε καὶ τὸ πάλλευκον κάρα.
ΕΚ. ἔα· τίς οὗτος σῶμα τοὐμὸν οὐκ ἐᾷς
κεῖσθαι· τί κινεῖς μ', ὅστις εἶ, λυπουμένην;
ΤΑ. Ταλθύβιος ἥκω, Δαναϊδῶν ὑπηρέτης,
Ἀγαμέμνονος πέμψαντος, ὦ γύναι, πάρα.
ΕΚ. ὦ φίλτατ', ἆρα κἄμ' ἐπισφάξαι τάφῳ
δοκοῦν Ἀχαιοῖς ἦλθες; ὡς φίλ' ἂν λέγοις.
σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν, ἡγοῦ μοι, γέρον.
ΤΑ. σὴν παῖδα κατθανοῦσαν ὡς θάψῃς, γύναι,
ἥκω μεταστείχων σε· πέμπουσιν δέ με
δισσοί τ' Ἀτρεῖδαι καὶ λεὼς Ἀχαιικός.
ΕΚ. οἴμοι, τί λέξεις; οὐκ ἄρ' ὡς θανουμένους
μετῆλθες ἡμᾶς, ἀλλὰ σημανῶν κακά;
ὄλωλας, ὦ παῖ, μητρὸς ἁρπασθεῖσ' ἄπο·
ἡμεῖς δ' ἄτεκνοι τοὐπὶ σ'· ὢ τάλαιν' ἐγώ.
πῶς καί νιν ἐξεπράξατ'; ἆρ' αἰδούμενοι;
ἢ πρὸς τὸ δεινὸν ἤλθεθ' ὡς ἐχθράν, γέρον,
κτείνοντες; εἰπέ, καίπερ οὐ λέξων φίλα.
ΤΑ. διπλᾶ με χρῄζεις δάκρυα κερδᾶναι, γύναι,
σῆς παιδὸς οἴκτῳ· νῦν τε γὰρ λέγων κακὰ
τέγξω τόδ' ὄμμα, πρὸς τάφῳ θ', ὅτ' ὤλλυτο.
παρῆν μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαιικοῦ στρατοῦ
πλήρης πρὸ τύμβου σῆς κόρης ἐπὶ σφαγάς·
λαβὼν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερὸς
ἔστησ' ἐπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγώ·
λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι,
σκίρτημα μόσχου σῆς καθέξοντες χεροῖν,
ἕσποντο· πλήρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
πάγχρυσον αἴρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
χοὰς θανόντι πατρί· σημαίνει δέ μοι
σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρῦξαι στρατῷ.
κἀγὼ καταστὰς εἶπον ἐν μέσοις τάδε
"σιγᾶτ', Ἀχαιοί, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς·
σίγα, σιώπα·" νήνεμον δ' ἔστησ' ὄχλον.
ὁ δ' εἶπεν "ὦ παῖ Πηλέως, πατὴρ δ' ἐμός,
δέξαι χοάς μοι τάσδε κηλητηρίους,
νεκρῶν ἀγωγούς· ἐλθὲ δ', ὡς πίῃς μέλαν

490. ψευδῆ, δοκοῦντας δαιμόνων εἶναι γένος

---

428. Θρῃξὶ] θραξὶ V. 480. συγκλῄσει D.] συγκλείσει 432. κάρᾳ πέπλους Kirchhoffius] κάρα πέπλοις 435. ὄνομ'] ὄμμ' Wakefieldus. 438. μου] μοι V. 441—443. Versus spurios eiecit D. 451. ἔνθα Porsonus] ἔνθα τὸν 453. πατέρα] Fort. τοκέα, duabus syllabis pronunciandum, ut θεᾶς in antistropha v. 464. monosyllabum est. 454. γύας Hermannus. τὰς γύας codices recentiores multi. πεδία MV aliique.
460. φίλᾳ] φίλας Hartungus. 467. τᾶς καλλιδίφρου] τὰς καλλιδίφρους a m. sec. M. θεᾶς ναίουσ' Nauckius] Ἀθαναίας, cum schol. Aristoph. Eq. 563. 469. ἅρματι] ἅρα M. 470. δαιδαλταῖσι D.] δαιδαλέαισι 478. δορίληπτος tres libri recentes. δορίκτητος MV aliique. 479. πρὸς Porsonus. ὑπ' recentiores libri nonnulli. Praepositione carent MV aliique.

490. eiecit Nauckius. 495. αὐτὴ codex Mosq. αὕτη ceteri. 501. ἔα] γρ. ὠή M. ἐᾷς] ἐᾷ M et fortasse V. 504. πάρα D.] μέτα 521. Ἀχαιικοῦ D.] ἀχαϊκοῦ. Vid. Annot. Oxon. p. 47. 528. αἴρει pr. M et Flor. unus. ἔρρει ceteri et correctus M. Neutrum verbum huic loco aptum offenditque repetitum χειρί. Requiritur verbum quale est ἐξέρραινε vel ἐξέρρανε. 531. καταστὰς M. παραστὰς ceteri. 535. μοι codices nonnulli recentes. μου MV.

κόρης ἀκραιφνὲς αἷμ', ὅ σοι δωρούμεθα
στρατός τε κἀγώ· πρευμενὴς δ' ἡμῖν γενοῦ,
λῦσαί τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια
νεῶν δὸς ἡμῖν, πρευμενοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου
νόστου τυχόντας πάντας ἐς πάτραν μολεῖν."
τοσαῦτ' ἔλεξε, πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
εἶτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβὼν
ἐξεῖλκε κολεοῦ, λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ
νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν.
ἡ δ', ὡς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον
"ὦ τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
ἑκοῦσα θνήσκω· μή τις ἅψηται χροὸς
τοὐμοῦ· παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
ἐλευθέραν δέ μ', ὡς ἐλευθέρα θάνω,
πρὸς θεῶν μεθέντες κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
δούλη κεκλῆσθαι βασιλὶς οὖσ' αἰσχύνομαι."
λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν, Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ
εἶπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίαις.
κἀπεὶ τόδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος,
λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος
ἔρρηξε λαγόνος ἐς μέσον παρ' ὀμφαλόν,
μαστούς τ' ἔδειξε στέρνα θ' ὡς ἀγάλματος
κάλλιστα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ
ἔλεξε πάντων τλημονέστατον λόγον
"ἰδοὺ τόδ', εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία,
παίειν προθυμεῖ, παῖσον, εἰ δ' ὑπ' αὐχένα
χρῄζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε."
ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκτῳ κόρης,
τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροάς·
κρουνοὶ δ' ἐχώρουν. ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως
πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών.
ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον,
ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν
φύλλοις ἔβαλλον, οἱ δὲ πληροῦσιν πυρὰν
κορμοὺς φέροντες πευκίνους, ὁ δ' οὐ φέρων
πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουεν κακά
"ἕστηκας, ὦ κάκιστε, τῇ νεάνιδι
οὐ πέπλον, οὐδὲ κόσμον ἐν χεροῖν ἔχων;
οὐκ εἶ τι δώσων τῇ περίσσ' εὐκαρδίῳ
ψυχήν τ' ἀρίστῃ;" τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω
παιδὸς θανούσης· εὐτεκνωτάτην δέ σε
πασῶν γυναικῶν δυστυχεστάτην θ' ὁρῶ.
ΧΟ. δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε
πόλει τε τιμῇ· θεῶν ἀναγκαῖον τόδε.
ΕΚ. ὦ θύγατερ, οὐκ οἶδ' εἰς ὅ τι βλέψω κακῶν,
πολλῶν παρόντων· ἢν γὰρ ἅψωμαί τινος,
τόδ' οὐκ ἐᾷ με, παρακαλεῖ δ' ἐκεῖθεν αὖ
λύπη τις ἄλλη διάδοχος κακῶν κακοῖς.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν ὥστε μὴ στένειν πάθος
οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός·
τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες ἀγγελθεῖσά μοι
γενναῖος. οὔκουν δεινόν, εἰ γῆ μὲν κακὴ
τυχοῦσα καιροῦ θεόθεν εὖ στάχυν φέρει,
χρηστὴ δ' ἁμαρτοῦσ' ὧν χρεὼν αὐτὴν τυχεῖν
κακὸν δίδωσι καρπόν, ἄνθρωποι δ' ἀεὶ
ὁ μὲν πονηρὸς οὐδὲν ἄλλο πλὴν κακός,
ὁ δ' ἐσθλὸς ἐσθλός, οὐδὲ συμφορᾶς ὕπο
φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐστ' ἀεί.
ἆρ' οἱ τεκόντες διαφέρουσιν, ἢ τροφαί;
ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς
δίδαξιν ἐσθλοῦ· τοῦτο δ' ἤν τις εὖ μάθῃ,
οἶδεν τό γ' αἰσχρόν, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθών.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐτόξευσεν μάτην·
σὺ δ' ἐλθὲ καὶ σήμηνον Ἀργείοις τάδε,
μὴ θιγγάνειν μοι μηδέν', ἀλλ' εἴργειν ὄχλον
τῆς παιδός. ἔν τοι μυρίῳ στρατεύματι
ἀκόλαστος ὄχλος ναυτική τ' ἀναρχία
κρείσσων πυρός, κακὸς δ' ὁ μή τι δρῶν κακόν.
σὺ δ' αὖ λαβοῦσα τεῦχος, ἀρχαία λάτρι,
βάψασ' ἔνεγκε δεῦρο ποντίας ἁλός,
ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις ἐμὴν
νύμφην τ' ἄνυμφον παρθένον τ' ἀπάρθενον
λούσω προθῶμαί θ'· ὡς μὲν ἀξία, πόθεν;
οὐκ ἂν δυναίμην· ὡς δ' ἔχω· τί γὰρ πάθω;
κόσμον τ' ἀγείρασ' αἰχμαλωτίδων πάρα,
αἵ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηνωμάτων
ναίουσιν, εἴ τις τοὺς νεωστὶ δεσπότας
λαθοῦσ' ἔχει τι κλέμμα τῶν αὑτῆς δόμων.
ὦ σχήματ' οἴκων, ὦ ποτ' εὐτυχεῖς δόμοι,
ὦ πλεῖστ' ἔχων κάλλιστά τ' εὐτεκνώτατε
Πρίαμε, γεραιά θ' ἥδ' ἐγὼ μήτηρ τέκνων,
ὡς ἐς τὸ μηδὲν ἥκομεν, φρονήματος
τοῦ πρὶν στερέντες. εἶτα δῆτ' ὀγκούμεθα
ὁ μέν τις ἡμῶν πλουσίοις ἐν δώμασιν,
ὁ δ' ἐν πολίταις τίμιος κεκλημένος.
τὰ δ' οὐδὲν ἄλλ' ἢ φροντίδων βουλεύματα,
γλώσσης τε κόμποι. κεῖνος ὀλβιώτατος,
ὅτῳ κατ' ἦμαρ τυγχάνει μηδὲν κακόν.
ΧΟ. ἐμοὶ χρῆν ξυμφοράν,
ἐμοὶ χρῆν πημονὰν γενέσθαι,
Ἰδαίαν ὅτε πρῶτον ὕλαν
Ἀλέξανδρος εἰλατίναν
ἐτάμεθ', ἅλιον ἐπ' οἶδμα ναυστολήσων
Ἑλένας ἐπὶ λέκτρα, τὰν καλλίσταν ὁ χρυσοφαὴς
Ἅλιος αὐγάζει.
πόνοι γὰρ καὶ πόνων
ἀνάγκαι κρείσσονες κυκλοῦνται.
κοινὸν δ' ἐξ ἰδίας ἀνοίας
κακὸν τᾷ Σιμουντίδι γᾷ
ὀλέθριον ἔμολε, συμφορά τ' ἀπ' ἄλλων.

629—637. = 638—646.

555. οἱ δ', ὡς τάχιστ' ἤκουσαν ὑστάτην ὄπα,
μεθῆκαν, οὗπερ καὶ μέγιστον ἦν κράτος.

541. πάτραν] πάτρας M. 551. κτείνατ'] κτείνετ' M. 555. 556. eiecit Iacobsius. 559. λαγόνος] λαγόνας MA, recte si μέσας scribatur cum Brunckio. 567. πνεύματος] πνευμόνων Valckenarius ad Stephani Thes. s. v. Πνεύμων. 569. εὐσχήμως] εὐσχήμων Plinius Epist. 4, 11. 570. κρύπτουσ'] κρύπτειν θ' MV: sed κρύπτουσ' Clemens Alex. p. 234. 506. aliique in Annot. Oxon. indicati p. 56. 574. δὲ πληροῦσιν] δ' ἐπλήρουσαν Choeroboscus in Theodos. vol. 2. p. 537, 4. et in Crameri Anecd. Oxon. vol. 4. p. 182. interpolato codice usus: de quo dixi in Praef. ad Annot. Oxon. p. XVII. 580. λέγω Heathius] λέγων (λέγον a m. sec. M. aliique), unde Erfurdtio scribendum videbatur λέγων | παιδὸς θανούσης εὐτεκνωτάτην τέ σε — 582. θ' om. codex Ven. 468. et Choerob. in Theodos. vol. 2. p. 551.

595. ἄνθρωποι (vel ἐν βροτοῖς) Hermannus] ἀνθρώποις 600. γε μέντοι (sic etiam schol. Hom. Od. 3, 43.)] γέ τοι τι M aliique nonnulli. 602. οἶδεν τό γ' αἰσχρόν] καὶ τἀσχρὸν οἶδε Hartungus. 605. μοι M. μου ceteri. 606. ἔν τοι] ἐν γὰρ (γρ. τοι) V. 607. ἀναρχία] ἀταξία Dio Chrys. 32. p. 445. 609. τεῦχος] τ' ἄγγος V. 613. πόθεν] γρ. καὶ τυχεῖν M. 617. ναίουσιν] θάσσουσιν V. 620. τ'] κ' M. 626. τὰ δ'—ἀλλ' ἢ Reiskius] τάδ'—ἄλλως 627. κεῖνος ὀλβιώτατος] κεῖνο δ' ὀλβιώτατον Nauckius. 637. Ἅλιος] ἥλιος V. 639. κρείσσονες] μείζονες V.

ἐκρίθη δ' ἔρις, ἃν ἐν Ἴδᾳ κρίνει τρισσὰς μακάρων
παῖδας ἀνὴρ βούτας,
ἐπὶ δορὶ καὶ φόνῳ καὶ ἐμῶν μελάθρων λώβᾳ·
στένει δὲ καί τις ἀμφὶ τὸν εὔροον Εὐρώταν
Λάκαινα πολυδάκρυτος ἐν δόμοις κόρα,
πολιόν τ' ἐπὶ κρᾶτα μάτηρ
τέκνων θανόντων τίθεται χέρα,
δρύπτεταί τε παρειάν,
δίαιμον ὄνυχα τιθεμένα σπαραγμοῖς.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

γυναῖκες, Ἑκάβη ποῦ ποθ' ἡ παναθλία,
ἡ πάντα νικῶσ' ἄνδρα καὶ θῆλυν σποράν
κακοῖσιν; οὐδεὶς στέφανον ἀνθαιρήσεται.
ΧΟ. τί δ', ὦ τάλαινα σῆς κακογλώσσου βοῆς;
ὡς οὔποθ' εὕδει λυπρά σου κηρύγματα.
ΘΕ. Ἑκάβη φέρω τόδ' ἄλγος· ἐν κακοῖσι δὲ
οὐ ῥᾴδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα.
ΧΟ. καὶ μὴν περῶσα τυγχάνει δόμων ὕπερ
ἥδ', ἐς δὲ καιρὸν σοῖσι φαίνεται λόγοις.
ΘΕ. ὦ παντάλαινα, κἄτι μᾶλλον ἢ λέγω,
δέσποιν', ὄλωλας, οὐκέτ' εἶ βλέπουσα φῶς,
ἄπαις ἄνανδρος ἄπολις ἐξεφθαρμένη.
ΕΚ. οὐ καινὸν εἶπας, εἰδόσιν δ' ὠνείδισας.
ἀτὰρ τί νεκρὸν τόνδε μοι Πολυξένης
ἥκεις κομίζουσ', ἧς ἀπηγγέλθη τάφος
πάντων Ἀχαιῶν διὰ χερὸς σπουδὴν ἔχειν;
ΘΕ. ἥδ' οὐδὲν οἶδεν, ἀλλά μοι Πολυξένην
θρηνεῖ, νέων δὲ πημάτων οὐχ ἅπτεται.
ΕΚ. οἲ 'γὼ τάλαινα, μῶν τὸ βακχεῖον κάρα
τῆς θεσπιῳδοῦ δεῦρο Κασάνδρας φέρεις;
ΘΕ. ζῶσαν λέλακας, τὸν θανόντα δ' οὐ στένεις
τόνδ'. ἀλλ' ἄθρησον σῶμα γυμνωθὲν νεκροῦ,
εἴ σοι φανεῖται θαῦμα καὶ παρ' ἐλπίδας.
ΕΚ. οἴμοι, βλέπω δὴ παῖδ' ἐμὸν τεθνηκότα
Πολύδωρον, ὅν μοι Θρῂξ ἔσωζ' οἴκοις ἀνήρ.
ἀπωλόμην δύστηνος, οὐκέτ' εἰμὶ δή.
ὦ τέκνον τέκνον,
αἰαῖ, κατάρχομαι νόμον
βακχεῖον, ἐξ ἀλάστορος
ἀρτιμαθὴς κακῶν.
ΘΕ. ἔγνως γὰρ ἄτην παιδός, ὦ δύστηνε σύ;
ΕΚ. ἄπιστ' ἄπιστα, καινὰ καινὰ δέρκομαι.
ἕτερα δ' ἀφ' ἑτέρων κακὰ κακῶν κυρεῖ·
οὐδέποτ' ἀστένακτος, ἀδάκρυτος ἁμέρα ἐπισχήσει·
ΧΟ. δείν', ὦ τάλαινα, δεινὰ πάσχομεν κακά.
ΕΚ. ὦ τέκνον τέκνον ταλαίνας ματρός,
τίνι μόρῳ θνῄσκεις, τίνι πότμῳ κεῖσαι;
πρὸς τίνος ἀνθρώπων;
ΘΕ. οὐκ οἶδ'· ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ θαλασσίαις.
ΕΚ. ἔκβλητον, ἢ πέσημα φοινίου δορός,
ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ;
ΘΕ. πόντου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων.
ΕΚ. ὤμοι, αἰαῖ, ἔμαθον ἔνυπνον ὀμμάτων
ἐμῶν ὄψιν, οὐδὲ παρέβα με φά-
σμα μελανόπτερον, [ἂν ἐσεῖδον ἀμφί σ',]
ὦ τέκνον, οὐκέτ' ὄντα Διὸς ἐν φάει.
ΧΟ. τίς γάρ νιν ἔκτειν'; οἶσθ' ὀνειρόφρων φράσαι;
ΕΚ. ἐμὸς ἐμὸς ξένος, Θρῄκιος ἱππότας,
ἵν' ὁ γέρων πατὴρ ἔθετό νιν κρύψας.
ΧΟ. οἴμοι, τί λέξεις; χρυσὸν ὡς ἔχοι κτανών;
ΕΚ. ἄρρητ', ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα,
οὐχ ὅσι', οὐδ' ἀνεκτά. ποῦ δίκα ξένων;
ὦ κατάρατ' ἀνδρῶν, ὡς διεμοιράσω
χρόα, σιδαρέῳ τεμὼν φασγάνῳ
μέλεα τοῦδε παιδός, οὐδ' ᾤκτισας.
ΧΟ. ὦ τλῆμον, ὥς σε πολυπονωτάτην βροτῶν
δαίμων ἔθηκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τοῦδε δεσπότου δέμας
Ἀγαμέμνονος, τοὐνθένδε σιγῶμεν, φίλαι.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ἑκάβη, τί μέλλεις παῖδα σὴν κρύπτειν τάφῳ
ἐλθοῦσ', ἐφ' οἷσπερ Ταλθύβιος ἤγγειλέ μοι
μὴ θιγγάνειν σῆς μηδέν' Ἀργείων κόρης;
ἡμεῖς μὲν οὖν εἰῶμεν, οὐδ' ἐψαύομεν·
σὺ δὲ σχολάζεις, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.
ἥκω δ' ἀποστελῶν σε· τἀκεῖθεν γὰρ εὖ
πεπραγμέν' ἐστὶν, εἴ τι τῶνδ' ἐστὶν καλῶς.
ἔα. τίν' ἄνδρα τόνδ' ἐπὶ σκηναῖς ὁρῶ
θανόντα Τρώων; οὐ γὰρ Ἀργεῖον πέπλοι
δέμας περιπτύσσοντες ἀγγέλλουσί μοι.
ΕΚ. δύστην', ἐμαυτὴν γὰρ λέγω λέγουσα σέ,
Ἑκάβη, τί δράσω; πότερα προσπέσω γόνυ
Ἀγαμέμνονος τοῦδ', ἢ φέρω σιγῇ κακά;
ΑΓ. τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν
δύρει, τὸ πραχθὲν δ' οὐ λέγεις, τίς ἔσθ' ὅδε.
ΕΚ. ἀλλ' εἴ με δούλην πολεμίαν θ' ἡγούμενος
γονάτων ἀπώσαιτ', ἄλγος αὖ προσθείμεθ' ἄν.
ΑΓ. οὔτοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων
ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων.
ΕΚ. ἆρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς
μᾶλλον φρένας τοῦδ' ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς;
ΑΓ. εἴ τοί με βούλει τῶνδε μηδὲν εἰδέναι,
ἐς ταὐτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ κλύειν.
ΕΚ. οὐκ ἂν δυναίμην τοῦδε τιμωρεῖν ἄτερ
τέκνοισι τοῖς ἐμοῖσι. τί στρέφω τάδε;
τολμᾶν ἀνάγκη, κἂν τύχω κἂν μὴ τύχω.
Ἀγάμεμνον, ἱκετεύω σε τῶνδε γουνάτων
καὶ σοῦ γενείου δεξιᾶς τ' εὐδαίμονος.
ΑΓ. τί χρῆμα μαστεύουσα; μῶν ἐλεύθερον
αἰῶνα θέσθαι; ῥᾴδιον γάρ ἐστί σοι.
ΕΚ. οὐ δῆτα· τοὺς κακοὺς δὲ τιμωρουμένη
αἰῶνα τὸν ξύμπαντα δουλεῦσαι θέλω.

---

649. εὔροον Hermannus] εὔρουν vel εὔρρουν 660. οὐδεὶς] ἢ τίς Heimsoethius. 665. ὕπερ MA. ἄπο V et superscr. in A. In cod. Mosq. γρ. ὕπο. πάρος Heimsoethius. 666. δὲ om. M. 668. οὐκέτ'] κοὐκέτ' V. 684. Alterum τέκνον in recentioribus plerisque omissum. 685. νόμον] νόμων (γρ. γόων) M. νόμων, superscr. ο a m. sec. V. Schol. γρ. δὲ καὶ βακχείων γόων 687. Schol. γρ. ἀρτιμαθῆ νόμον 690. ἀστένακτος ἀδάκρυτος — ἁμέρα Hermannus] ἀδάκρυτος ἀστένακτος — ἁμέρα μ' ἀδάκρυτον ἀστένακτον Venetus 468. Utramque scripturam explicat schol. 696. θαλασσίαις] θαλασσίοις Hartungus. 699. ἔκβλητον] ἐκβλῆτ' Hartungus, ut versus sit dochmiacus, recepto φονίου. φοινίου] φονίου M et Venetus 468.
700. ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ] Ante vel post haec verba excidit fortasse alter dochmius.

702. ὤμοι, αἰαῖ] Fort. ὤμοι μοι. ἔνυπνον Hermannus] ἐνύπνιον 704. οὐδὲ παρέβα με Hermannus] οὔ με παρέβα 705. Post μελανόπτερον excidit dochmius, quem interpolator inepte supplevit verbis ἂν ἐσεῖδον ἀμφί σ', quae seclusi. 712. ἔχοι M. ἔχῃ V. 715. ποῦ δίκα ξένων] Requiritur dochmius. ποῦ θεῶν δίκα Nauckius. 716. ὦ Brunckius] ἰὼ 720. ᾤκτισας] ᾤκτίσω MV (librario ad διεμοιράσω aberrante).
729. εἰῶμεν Nauckius] ἐῶμεν οὐδ' ἐψαύομεν Bothius] οὐδὲ ψαύομεν 734. Ἀργεῖον] ἀργεῖοι V.
742. αὖ Brunckius] ἂν 746. μᾶλλον] Fort. ὀρθῶς. 755. γάρ ἐστί σοι] δ' οὐκ ἔστι μοι Heimsoethius. 756—758. om. MV et Venetus 468., sed Venetus in margine habet a m. sec., et in textu, sed deletos, post v. 779. 757. δουλεῦσαι] δουλεύειν C et a m. pr. Venetus 468.

ΑΓ. καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκεσιν καλεῖς;
ΕΚ. οὐδέν τι τούτων ὧν σὺ δοξάζεις, ἄναξ.
ΑΓ. ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
ΕΚ. ὁρᾷς νεκρὸν τόνδ', οὗ καταστάζω δάκρυ;
ΑΓ. ὁρῶ· τὸ μέντοι μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν.
ΕΚ. τοῦτόν ποτ' ἔτεκον κἄφερον ζώνης ὕπο.
ΑΓ. ἔστιν δὲ τίς σῶν οὗτος, ὦ τλῆμον, τέκνων;
ΕΚ. οὐ τῶν θανόντων Πριαμιδῶν ὑπ' Ἰλίῳ.
ΑΓ. ἦ γάρ τιν' ἄλλον ἔτεκες ἢ κείνους, γύναι;
ΕΚ. ἀνόνητά γ', ὡς ἔοικε, τόνδ' ὃν εἰσορᾷς.
ΑΓ. ποῦ δ' ὢν ἐτύγχαν', ἡνίκ' ὤλλυτο πτόλις;
ΕΚ. πατήρ νιν ἐξέπεμψεν ὀρρωδῶν θανεῖν.
ΑΓ. ποῖ τῶν τότ' ὄντων χωρίσας τέκνων μόνον;
ΕΚ. ἐς τήνδε χώραν, οὗπερ ηὑρέθη θανών.
ΑΓ. πρὸς ἄνδρ', ὃς ἄρχει τῆσδε Πολυμήστωρ χθονός;
ΕΚ. ἐνταῦθ' ἐπέμφθη πικροτάτου χρυσοῦ φύλαξ.
ΑΓ. θνήσκει δὲ πρὸς τοῦ καὶ τίνος πότμου τυχών;
ΕΚ. τίνος δ' ὑπ' ἄλλου; Θρῄξ νιν ὤλεσε ξένος.
ΑΓ. ὦ τλῆμον, ἦ που χρυσὸν ἠράσθη λαβεῖν;
ΕΚ. τοιαῦτ', ἐπειδὴ ξυμφορὰν ἔγνω Φρυγῶν.
ΑΓ. ηὗρες δὲ ποῦ νιν, ἢ τίς ἤνεγκεν νεκρόν;
ΕΚ. ἥδ', ἐντυχοῦσα ποντίας ἀκτῆς ἔπι.
ΑΓ. τοῦτον ματεύουσ', ἢ πονοῦσ' ἄλλον πόνον;
ΕΚ. λούτρ' ᾤχετ' οἴσουσ' ἐξ ἁλὸς Πολυξένῃ.
ΑΓ. κτανών νιν, ὡς ἔοικεν, ἐκβάλλει ξένος.
ΕΚ. θαλασσόπλαγκτόν γ', ὧδε διατεμὼν χρόα.
ΑΓ. ὦ σχετλία σὺ τῶν ἀμετρήτων πόνων.
ΕΚ. ὄλωλα, κοὐδὲν λοιπόν, Ἀγάμεμνον, κακῶν.
ΑΓ. φεῦ φεῦ· τίς οὕτω δυστυχὴς ἔφυ γυνή;
ΕΚ. οὐκ ἔστιν, εἰ μὴ τὴν τύχην αὐτὴν λέγοις.
ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' ἀμφὶ σὸν πίπτω γόνυ,
ἄκουσον. εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ,
στέργοιμ' ἄν· εἰ δὲ τοὔμπαλιν, σύ μοι γενοῦ
τιμωρὸς ἀνδρὸς ἀνοσιωτάτου ξένου,
ὃς οὔτε τοὺς γῆς νέρθεν οὔτε τοὺς ἄνω
δείσας δέδρακεν ἔργον ἀνοσιώτατον.
ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε κἀσθενεῖς ἴσως·
ἀλλ' οἱ θεοὶ σθένουσι χὡ κείνων κρατῶν
νόμος· νόμῳ γὰρ τοὺς θεοὺς ἡγούμεθα,
καὶ ζῶμεν ἄδικα καὶ δίκαι' ὡρισμένοι·
ὃς ἐς σ' ἀνελθὼν εἰ διαφθαρήσεται,
καὶ μὴ δίκην δώσουσιν οἵτινες ξένους
κτείνουσιν ἢ θεῶν ἱρὰ τολμῶσιν φέρειν,
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον.
ταῦτ' οὖν ἐν αἰσχρῷ θέμενος αἰδέσθητί με,
οἴκτειρον ἡμᾶς, ὡς γραφεύς τ' ἀποσταθεὶς
ἰδοῦ με κἀνάθρησον οἷ' ἔχω κακά.
τύραννος ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν δούλη σέθεν,
εὔπαις ποτ' οὖσα, νῦν δὲ γραῦς ἄπαις θ' ἅμα,
ἄπολις ἔρημος ἀθλιωτάτη βροτῶν.
οἴμοι τάλαινα, ποῖ μ' ὑπεξάγεις πόδα;
ἔοικα πράξειν οὐδέν· ὦ τάλαιν' ἐγώ.
τί δῆτα θνητοὶ τἄλλα μὲν μαθήματα
μοχθοῦμεν ὡς χρὴ πάντα καὶ ματεύομεν,

793. κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοί,
ξενίας τ' ἀριθμῷ πρῶτα τῶν ἐμῶν φίλων·
τυχὼν δ' ὅσων δεῖ καὶ λαβὼν προμηθίαν
ἔκτεινε, τύμβου δ', εἰ κτανεῖν ἐβούλετο,
οὐκ ἠξίωσεν, ἀλλ' ἀφῆκε πόντιον.

758. ἐπάρκεσιν iidem. ἐπάρκειαν ceteri. 759. Post hunc v. lacunam indicavit Hermannus. 774. δ' V. γ' ceteri. 793—797. Versus spurios notarunt Matthiae (v. 794. 795.) et D. (v. 793. 796. 797.) 794. φίλων] ξένων A aliique multi et γρ. M. 795. προμηθίαν] προθυμίαν Hermannus. 800. τοὺς] Fort. καὶ 804. ἱρὰ D.] ἱερὰ

πειθὼ δὲ τὴν τύραννον ἀνθρώποις μόνην
οὐδέν τι μᾶλλον ἐς τέλος σπουδάζομεν
μισθοὺς διδόντες μανθάνειν, ἵν' ἦν ποτε
πείθειν ἅ τις βούλοιτο, τυγχάνειν θ' ἅμα;
πῶς οὖν ἔτ' ἄν τις ἐλπίσαι πράξειν καλῶς;
οἱ μὲν τοσοῦτοι παῖδες οὐκέτ' εἰσί μοι,
αὐτὴ δ' ἐπ' αἰσχροῖς αἰχμάλωτος οἴχομαι·
καπνὸν δὲ πόλεως τόνδ' ὑπερθρῴσκονθ' ὁρῶ.
καὶ μὴν ἴσως μὲν τοῦ λόγου κενὸν τόδε,
Κύπριν προβάλλειν· ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται·
πρὸς σοῖσι πλευροῖς παῖς ἐμὴ κοιμίζεται
ἡ φοιβάς, ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.
ποῦ τὰς φίλας δῆτ' εὐφρόνας δείξεις, ἄναξ,
ἢ τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων
χάριν τίν' ἕξει παῖς ἐμή, κείνης δ' ἐγώ;
ἄκουε δή νυν· τὸν θανόντα τόνδ' ὁρᾷς;
τοῦτον καλῶς δρῶν ὄντα κηδεστὴν σέθεν
δράσεις. ἑνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι.
εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι
καὶ χερσὶ καὶ κόμαισι καὶ ποδῶν βάσει,
ἢ Δαιδάλου τέχναισιν ἢ θεῶν τινος,
ὡς πάνθ' ὁμαρτῇ σῶν ἔχοιτο γουνάτων
κλάοντ', ἐπισκήπτοντα παντοίους λόγους·
ὦ δέσποτ', ὦ μέγιστον Ἕλλησιν φάος,
πιθοῦ, παράσχες χεῖρα τῇ πρεσβύτιδι
τιμωρόν, εἰ καὶ μηδέν ἐστιν, ἀλλ' ὅμως.
ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς τῇ δίκῃ θ' ὑπηρετεῖν
καὶ τοὺς κακοὺς δρᾶν πανταχοῦ κακῶς ἀεί.
ΧΟ. δεινόν γε, θνητοῖς ὡς ἅπαντα συμπίτνει,
καὶ τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν,
φίλους τιθέντες τούς τε πολεμιωτάτους,
ἐχθρούς τε τοὺς πρὶν εὐμενεῖς ποιούμενοι.
ΑΓ. ἐγὼ σὲ καὶ σὸν παῖδα καὶ τύχας σέθεν,
Ἑκάβη, δι' οἴκτου χεῖρά θ' ἱκεσίαν ἔχω,
καὶ βούλομαι θεῶν θ' οὕνεκ' ἀνόσιον ξένον
καὶ τοῦ δικαίου τήνδε σοι δοῦναι δίκην,
εἴ πως φανείη γ' ὥστε σοί τ' ἔχειν καλῶς,
στρατῷ τε μὴ δόξαιμι Κασάνδρας χάριν
Θρῄκης ἄνακτι τόνδε βουλεῦσαι φόνον.
ἔστιν γὰρ ᾗ ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι·
τὸν ἄνδρα τοῦτον φίλιον ἡγεῖται στρατός,
τὸν κατθανόντα δ' ἐχθρόν· εἰ δ' ἐμοὶ φίλος
ὅδ' ἐστί, χωρὶς τοῦτο κοὐ κοινὸν στρατῷ.
πρὸς ταῦτα φρόντιζ'· ὡς θέλοντα μέν μ' ἔχεις
σοὶ ξυμπονῆσαι καὶ ταχὺν προσαρκέσαι,
βραδὺν δ', Ἀχαιοῖς εἰ διαβληθήσομαι.
ΕΚ. φεῦ·
οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος·

831. ἐκ τοῦ σκότου τε τῶν τε νυκτέρων βροτοῖς
φίλτρων μεγίστη γίγνεται βροτοῖς χάρις.

818. ἦν Elmsleius] ἡ 820. πῶς] τί M. 831. 832. eiecit Matthiae. Utuntur iis Orion Anthol. 8, 17. p. 54. Tzetza Exeg. p. 86. et partim schol. Hom. Od. 10, 481. 831. σκότου (libri partim σκότους) τε] σκότου γὰρ A. βροτοῖς] πάνυ AC. Licentius interpolavit Ald. ἐκ τοῦ σκότους γὰρ νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων φίλτρων ὁμοῦ τε τοῖς βροτοῖς πολλὴ χάρις. τῶν τε νυκτερησίων Nauckius. 839. ἔχοιτο] ἔχοιντο AC. 842. παράσχες M. πάρασχε ceteri. 847. τὰς ἀνάγκας οἱ νόμοι διώρισαν] Immo αἱ ἀνάγκαι τοὺς νόμους διωρισαν, ut Didymus monet. ταῖς ἀνάγκαις τοὺς νόμους διώρισαν Hartungus. 848. τε cod. Augustanus. γε ceteri. 853. δίκην] χάριν M et (cum γρ. καὶ δίκην) Venet. 468. 854. φανείη] φανείην C. 859. δ' ἐμοὶ Elmsleius] δέ σοι 864. οὐκ ἔστι θνητῶν (sic etiam ap. Liban vol. 2. p. 63.)] οὐκ ἔστιν ἀνδρῶν Aristoteles Rhet. 2, 21.

ἢ χρημάτων γὰρ δοῦλός ἐστιν ἢ τύχης,
ἢ πλῆθος αὐτὸν πόλεος ἢ νόμων γραφαὶ
εἴργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ γνώμην τρόποις.
ἐπεὶ δὲ ταρβεῖς τῷ τ' ὄχλῳ πλέον νέμεις,
ἐγώ σε θήσω τοῦδ' ἐλεύθερον φόβου.
ξύνισθι μὲν γάρ, ἤν τι βουλεύσω κακὸν
τῷ τόνδ' ἀποκτείναντι, συνδράσῃς δὲ μή.
ἢν δ' ἐξ Ἀχαιῶν θόρυβος ἢ 'πικουρία
πάσχοντος ἀνδρὸς Θρῃκὸς οἷα πείσεται
φανῇ τις, εἶργε μὴ δοκῶν ἐμὴν χάριν.
τὰ δ' ἄλλα θάρσει· πάντ' ἐγὼ θήσω καλῶς.
ΑΓ. πῶς οὖν; τί δράσεις; πότερα φάσγανον χερὶ
λαβοῦσα γραίᾳ φῶτα βάρβαρον κτενεῖς,
ἢ φαρμάκοισιν ἢ 'πικουρίᾳ τίνι;
τίς σοι ξυνέσται χείρ; πόθεν κτήσει φίλους;
ΕΚ. στέγαι κεκεύθασ' αἵδε Τρῳάδων ὄχλον.
ΑΓ. τὰς αἰχμαλώτους εἶπας, Ἑλλήνων ἄγραν;
ΕΚ. ξὺν ταῖσδε τὸν ἐμὸν φονέα τιμωρήσομαι.
ΑΓ. καὶ πῶς γυναιξὶν ἀρσένων ἔσται κράτος;
ΕΚ. δεινὸν τὸ πλῆθος ξὺν δόλῳ τε δύσμαχον.
ΑΓ. δεινόν· τὸ μέντοι θῆλυ μέμφομαι γένος.
ΕΚ. τί δ'; οὐ γυναῖκες εἷλον Αἰγύπτου τέκνα
καὶ Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν;
ἀλλ' ὣς γενέσθω· τόνδε μὲν μέθες λόγον·
πέμψον δέ μοι τήνδ' ἀσφαλῶς διὰ στρατοῦ
γυναῖκα. καὶ σὺ Θρῃκὶ πλαθεῖσα ξένῳ
λέξον, καλεῖ σ' ἄνασσα δήποτ' Ἰλίου
Ἑκάβη, σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος,
καὶ παῖδας· ὡς δεῖ καὶ τέκν' εἰδέναι λόγους
τοὺς ἐξ ἐκείνης. τὸν δὲ τῆς νεοσφαγοῦς
Πολυξένης ἐπίσχες, Ἀγάμεμνον, τάφον,
ὡς τώδ' ἀδελφὼ πλησίον μιᾷ φλογί,
δισσὴ μέριμνα μητρί, κρυφθῆτον χθονί.
ΑΓ. ἔσται τάδ' οὕτως· καὶ γὰρ εἰ μὲν ἦν στρατῷ
πλοῦς, οὐκ ἂν εἶχον τήνδε σοι δοῦναι χάριν·
νῦν δ', οὐ γὰρ ἵησ' οὐρίους πνοὰς θεός,
μένειν ἀνάγκη πλοῦν ὁρῶντας ἡσύχους.
γένοιτο δ' εὖ πως· πᾶσι γὰρ κοινὸν τόδε
ἰδίᾳ θ' ἑκάστῳ καὶ πόλει, τὸν μὲν κακὸν
κακόν τι πάσχειν, τὸν δὲ χρηστὸν εὐτυχεῖν.
ΧΟ. σὺ μέν, ὦ πατρὶς Ἰλιάς,
τῶν ἀπορθήτων πόλις οὐκέτι λέξει·
τοῖον Ἑλλάνων νέφος ἀμφί σε κρύπτει
δορὶ δὴ δορὶ πέρσαν.
ἀπὸ δὲ στεφάναν κέκαρσαι
πύργων, κατὰ δ' αἰθάλου
κηλῖδ' οἰκτροτάταν κέχρωσαι.
τάλαιν', οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω.
μεσονύκτιος ὠλλύμαν,
ἦμος ἐκ δείπνων ὕπνος ἀδὺς ἐπ' ὄσσοις
κίδναται, μολπᾶν δ' ἄπο καὶ χοροποιῶν
θυσιᾶν καταπαύσας
πόσις ἐν θαλάμοις ἔκειτο,
ξυστὸν δ' ἐπὶ πασσάλῳ
ναύταν οὐκέθ' ὁρῶν ὅμιλον
Τρωίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα
ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις
μίτραισιν ἐρρυθμιζόμαν

905—913. = 914—922.
923—932. = 933—942.

χρυσέων ἐνόπτρων
λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγάς,
ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.
ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν·
κέλευμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροίας τόδ' "ὦ
παῖδες Ἑλλάνων, πότε δὴ πότε τὰν
Ἰλιάδα σκοπιὰν πέρσαντες ἥξετ' οἴκους;"
λέχη δὲ φίλια μονόπεπλος
λιποῦσα, Δωρὶς ὡς κόρα,
σεμνὰν προσίζουσ'
οὐκ ἤνυσ' Ἄρτεμιν ἁ τλάμων·
ἄγομαι δὲ θανόντ' ἰδοῦσ' ἀκοίταν
τὸν ἐμὸν ἅλιον ἐπὶ πέλαγος,
πόλιν τ' ἀποσκοποῦσ', ἐπεὶ νόστιμον
ναῦς ἐκίνησεν πόδα καί μ' ἀπὸ γᾶς
ὥρισεν Ἰλιάδος· τάλαιν', ἀπεῖπον ἄλγει·
τὰν τοῖν Διοσκόροιν Ἑλέναν κάσιν, Ἰδαῖόν τε βού-
 ταν αἰνόπαριν κατάρᾳ
διδοῦσ', ἐπεί με γᾶς
ἐκ πατρίας ἀπώλεσεν [ρός τις οἰζύς·
ἐξῴκισέν τ' οἴκων γάμος, οὐ γάμος, ἀλλ' ἀλάστο-
ὧν μήτε πέλαγος ἅλιον ἀπαγάγοι πάλιν,
μήτε πατρῷον ἵκοιτ' ἐς οἶκον.

ΠΟΛΥΜΗΣΤΩΡ.

[ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Πρίαμε, φιλτάτη δὲ σύ,]
Ἑκάβη, δακρύω σ' εἰσορῶν πόλιν τε σήν,
τήν τ' ἀρτίως θανοῦσαν ἔκγονον σέθεν.
φεῦ·
οὐκ ἔστιν οὐδὲν πιστὸν οὔτ' εὐδοξία
οὔτ' αὖ καλῶς πράσσοντα μὴ πράξειν κακῶς.
φύρουσι δ' αὐτὰ θεοὶ πάλιν τε καὶ πρόσω
ταραγμὸν ἐντιθέντες, ὡς ἀγνωσίᾳ
σέβωμεν αὐτούς, ἀλλὰ ταῦτα μὲν τί δεῖ
θρηνεῖν προκόπτοντ' οὐδὲν ἐς πρόσθεν κακῶν;
σὺ δ', εἴ τι μέμφει τῆς ἐμῆς ἀπουσίας,
σχές· τυγχάνω γὰρ ἐν μέσοις Θρῄκης ὅροις
ἀπών, ὅτ' ἦλθες δεῦρ'· ἐπεὶ δ' ἀφικόμην,
ἤδη πόδ' ἔξω δωμάτων αἴροντί μοι
ἐς ταὐτὸν ἥδε συμπίτνει δμωίς σέθεν,
λέγουσα μύθους ὧν κλύων ἀφικόμην.
ΕΚ. αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον,
Πολυμῆστορ, ἐν τοιοῖσδε κειμένη κακοῖς.
ΠΟΛΥΜ. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν. ἀλλὰ τίς χρεία σ' ἐμοῦ;
τί χρῆμ' ἐπέμψω τὸν ἐμὸν ἐκ δόμων πόδα;
ΕΚ. ἴδιον ἐμαυτῆς δή τι πρὸς σὲ βούλομαι
καὶ παιδας εἰπεῖν σούς· ὀπάονας δέ μοι
χωρὶς κέλευσον τῶνδ' ἀποστῆναι δόμων.

970. ὅτῳ γὰρ ὤφθην εὐτυχοῦσ', αἰδώς μ' ἔχει,
ἐν τῷδε πότμῳ τυγχάνουσ', ἵν' εἰμὶ νῦν,
κοὐκ ἂν δυναίμην προσβλέπειν ὀρθαῖς κόραις.
ἀλλ' αὐτὸ μὴ δύσνοιαν ἡγήσῃ σέθεν,
Πολυμῆστορ· ἄλλως δ' αἴτιόν τι καὶ νόμος,
975. γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον.

866. πόλεος] πόλεως libri praeter Flor. unum omnes. 890. πλαθεῖσα Brunckius] πλασθεῖσα 894. ἐκείνης] ἐκείνου M. 900. οὐρίους A. οὐρίας ceteri. οὔριοι πνοαί Troad. 882. 901. ἡσύχους Hartungus] ἥσυχον 908. τοῖον recentes nonnulli. τοιόνδ' MV aliique. 911. αἰθάλου Triclinius] αἰθάλου καπνοῦ 915. ἀδὺς D.] ἡδὺς

929. κέλευμα (quam formam Andr. 1030. servarunt libri veteres) D.] κέλευσμα 932. οἴκους Kingius] ἐς οἴκους 943. Ἑλέναν incertum esse credit Nauckius utrum ab Euripide scriptum an ab glossatore additum sit. 946. πατρίας D.] πατρῴας ἀπώλεσεν] γρ. ἀπούρισεν M. 953. delet Nauckius, quem v. Stud. Eurip. 1. p. 19. 956. οὐδὲν πιστὸν (sic etiam Stobaeus 8, 22. 105, 35.)] πιστὸν οὐδὲν MC. 957. πράσσοντα] πράξαντα Stobaeus. 958. αὐτὰ Hermannus] αὖθ' οἱ 970—972. eiecit D., 971. notaverat Porsonus. 972. προσβλέπειν σ' plerique. σ' om. MC. 973—975. eiecit Hartungus. 982. μέν C. μὲν ἡμῖν ceteri. In alio cod. Flor. τόδε est omissum.

ΠΟΛΥΜ. χωρεῖτ'· ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἥδ' ἐρημία.
φίλη μὲν εἶ σὺ, προσφιλὲς δέ μοι τόδε
στράτευμ' Ἀχαιῶν. ἀλλὰ σημαίνειν σ' ἐχρῆν
τί χρὴ τὸν εὖ πράσσοντα μὴ πράσσουσιν εὖ
φίλοις ἐπαρκεῖν· ὡς ἕτοιμός εἰμ' ἐγώ.
ΕΚ. πρῶτον μὲν εἰπὲ παῖδ' ὃν ἐξ ἐμῆς χερὸς
Πολύδωρον ἔκ τε πατρὸς ἐν δόμοις ἔχεις,
εἰ ζῇ· τὰ δ' ἄλλα δεύτερόν σ' ἐρήσομαι.
ΠΟΛΥΜ. μάλιστα· τοὐκείνου μὲν εὐτυχεῖς μέρος.
ΕΚ. ὦ φίλταθ', ὡς εὖ κἀξίως σέθεν λέγεις.
ΠΟΛΥΜ. τί δῆτα βούλει δεύτερον μαθεῖν ἐμοῦ;
ΕΚ. εἰ τῆς τεκούσης τῆσδε μέμνηταί τί μου.
ΠΟΛΥΜ. καὶ δεῦρό γ' ὡς σὲ κρύφιος ἐζήτει μολεῖν.
ΕΚ. χρυσὸς δὲ σῶς, ὃν ἦλθεν ἐκ Τροίας ἔχων;
ΠΟΛΥΜ. σῶς, ἐν δόμοις γε τοῖς ἐμοῖς φρουρούμενος.
ΕΚ. σῶσόν νυν αὐτὸν, μηδ' ἔρα τῶν πλησίον.
ΠΟΛΥΜ. ἥκιστ'· ὀναίμην τοῦ παρόντος, ὦ γύναι.
ΕΚ. οἶσθ' οὖν ἃ λέξαι σοί τε καὶ παισὶν θέλω;
ΠΟΛΥΜ. οὐκ οἶδα. τῷ σῷ τοῦτο σημανεῖς λόγῳ.
ΕΚ. ἔστ', ὦ φιληθεὶς ὡς σὺ νῦν ἐμοὶ φιλεῖ,
ΠΟΛΥΜ. τί χρῆμ' ὃ κἀμὲ καὶ τέκν' εἰδέναι χρεών;
ΕΚ. χρυσοῦ παλαιαὶ Πριαμιδῶν κατώρυχες.
ΠΟΛΥΜ. ταῦτ' ἔσθ' ἃ βούλει παιδὶ σημῆναι σέθεν;
ΕΚ. μάλιστα, διὰ σοῦ γ'· εἶ γὰρ εὐσεβὴς ἀνήρ.
ΠΟΛΥΜ. τί δῆτα τέκνων τῶνδε δεῖ παρουσίας;
ΕΚ. ἄμεινον, ἢν σὺ κατθάνῃς, τούσδ' εἰδέναι.
ΠΟΛΥΜ. καλῶς ἔλεξας τῇδε καὶ σοφώτερον.
ΕΚ. οἶσθ' οὖν Ἀθάνας Ἰλίας ἵνα στέγαι;
ΠΟΛΥΜ. ἐνταῦθ' ὁ χρυσός ἐστι; σημεῖον δὲ τί;
ΕΚ. μέλαινα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω.
ΠΟΛΥΜ. ἔτ' οὖν τι βούλει τῶν ἐκεῖ φράζειν ἐμοί;
ΕΚ. σῶσαί σε χρήμαθ' οἷς ξυνεξῆλθον θέλω.
ΠΟΛΥΜ. ποῦ δῆτα, πέπλων ἐντὸς ἢ κρύψασ' ἔχεις;
ΕΚ. σκύλων ἐν ὄχλῳ ταῖσδε σῴζεται στέγαις.
ΠΟΛΥΜ. ποῦ δ'; αἵδ' Ἀχαιῶν ναύλοχοι περιπτυχαί.
ΕΚ. ἴδιαι γυναικῶν αἰχμαλωτίδων στέγαι.
ΠΟΛΥΜ. τἄνδον δὲ πιστὰ κἀρσένων ἐρημία;
ΕΚ. οὐδεὶς Ἀχαιῶν ἔνδον, ἀλλ' ἡμεῖς μόναι.
ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκους· καὶ γὰρ Ἀργεῖοι νεῶν
λῦσαι ποθοῦσιν οἴκαδ' ἐκ Τροίας πόδα·
ὡς πάντα πράξας ὧν σε δεῖ στείχῃς πάλιν
ξὺν παισὶν οὗπερ τὸν ἐμὸν ᾤκισας γόνον.
ΧΟ. οὔπω δέδωκας, ἀλλ' ἴσως δώσεις δίκην·
ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν
λέχριος ἐκπεσεῖ φίλας καρδίας,
ἀμέρσας βίον. τὸ γὰρ ὑπέγγυον
Δίκᾳ καὶ θεοῖσιν οὐ ξυμπίτνει
ὀλέθριον ὀλέθριον κακόν.
ψεύσει σ' ὁδοῦ τῆσδ' ἐλπίς, ἥ σ' ἐπήγαγε
θανάσιμον πρὸς Ἀίδαν, ἰὼ τάλας·
ἀπολέμῳ δὲ χειρὶ λείψεις βίον.
ΠΟΛΥΜ. ὤμοι, τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας.
ΧΟ. ἠκούσατ' ἀνδρὸς Θρῃκὸς οἰμωγήν, φίλαι;
ΠΟΛΥΜ. ὤμοι μάλ' αὖθις, τέκνα, δυστήνου σφαγῆς.
ΧΟ. φίλαι, πέπρακται καίν' ἔσω δόμων κακά.
ΠΟΛΥΜ. ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε λαιψηρῷ ποδί·
βάλλων γὰρ οἴκων τῶνδ' ἀναρρήξω μυχούς.
ΧΟ. ἰδοὺ, βαρείας χειρὸς ὁρμᾶται βέλος.
βούλεσθ' ἐπεσπέσωμεν; ὡς ἀκμὴ καλεῖ
Ἑκάβῃ παρεῖναι Τρῳάσιν τε συμμάχους.
ΕΚ. ἄρασσε, φείδου μηδὲν, ἐκβάλλων πύλας·
οὐ γάρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις,
οὐ παῖδας ὄψει ζῶντας, οὓς ἔκτειν' ἐγώ.
ΧΟ. ἦ γὰρ καθεῖλες Θρῇκα καὶ κρατεῖς ξένου,
δέσποινα, καὶ δέδρακας οἷάπερ λέγεις;
ΕΚ. ὄψει νιν αὐτίκ' ὄντα δωμάτων πάρος
τυφλὸν, τυφλῷ στείχοντα παραφόρῳ ποδί,
παίδων τε δισσῶν σώμαθ', οὓς ἔκτειν' ἐγὼ
ξὺν ταῖς ἀρίσταις Τρῳάσιν· δίκην δέ μοι
δέδωκε· χωρεῖ δ', ὡς ὁρᾷς, ὅδ' ἐκ δόμων.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι κἀποστήσομαι
θυμῷ ζέοντι Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ.
ΠΟΛΥΜ. ὤμοι ἐγώ, πᾷ βῶ, πᾷ στῶ, πᾷ κέλσω;
τετράποδος βάσιν θηρὸς ὀρεστέρου
τιθέμενος ἐπὶ χεῖρα κατ' ἴχνος;
ποίαν, ἢ ταύταν, ἢ κείναν, ἢ τάνδ'
ἐξαλλάξω τὰς ἀνδροφόνους μάρψαι
χρῄζων Ἰλιάδας, αἵ με διώλεσαν;
τάλαιναι κόραι τάλαιναι Φρυγῶν,
ὦ κατάρατοι, ποῖ καί με φυγᾷ
πτώσσουσι μυχῶν;
εἴθε μοι ὀμμάτων αἱματόεν βλέφαρον
ἀκέσαι' ἀκέσαιο τυφλόν, Ἅλιε,
φέγγος ἀπαλλάξας.
ἆ ἆ. σῖγα σῖγα, κρυπτὰν
βάσιν αἰσθάνομαι τάνδε γυναικῶν,
πᾷ πόδ' ἐπᾴξας
σαρκῶν ὀστέων τ' ἐμπλησθῶ,
θοίναν ἀγρίων θηρῶν τιθέμενος
ἀρνύμενος λώβαν, λύμας ἀντίποιν' ἐμᾶς; ὦ τάλας.
ποῖ, πᾷ φέρομαι τέκν' ἔρημα λιπὼν
βάκχαις Ἅιδου διαμοιρᾶσαι,
σφακτὰ κυσίν τε [φονίαν] δαῖτ' [ἀνήμερον]
ὀρείαν τ' ἐκβολάν;
πᾷ βῶ, πᾷ στῶ, πᾷ κάμψω,
ναῦς ὅπως ποντίοις πείσμασι λινόκροκον
φᾶρος στέλλων, ἐπὶ τάνδε συθεὶς

983. σε χρῆν M. σε χρὴ ceteri. 990. σέθεν λέγεις] λέγεις σέθεν C. 994. ἔχων] ἄγων (γρ. φέρων) Ven. 468. 996. τῶν πλησίον] Mire dictum pro τῶν τῶν πλησίον, ut τῶν τῶν πέλας scribendum videri posset, qualia saepius reperiuntur apud prosae orationis scriptores, si similia apud tragicos legerentur. 1000. ἔστ', ὦ Hermannus] ἔστω 1013. ἢ Valckenarius] ἢ 1025. ἐς C. εἰς ceteri. πεσὼν cod. Cantabr. unus. ἐμπεσὼν ceteri. 1026. ἐκπεσεῖ Hermannus] ἐκπέσῃ 1029 βίον Hermannus] βίοτον 1030. θεοῖσιν] θεοῖς M. οὐ Hemsterhusius] οὐ 1031. Alterum ὀλέθριον delendum videri dixi in Annot. Oxon., nisi aliquot in initio versus syllabae exciderint, ut sit dimeter dochmiacus. 1033. ἰὼ] ὦ recentiores nonnulli. Requiritur dochmius. ὦ, φεῦ, τάλας Hartungus. 1034. βίον] βίοτον MC.

1037. αὖθις] αὖ σφῷν Hermannus. 1041. A quibusdam Polymestori tribui annotavit scholiasta. 1055. ζέοντι recentes duo. ῥέοντι ceteri. 1059. Versus non integer. ἐπὶ χεῖρα καὶ ποδὸς ἴχνος Hartungus.

1060. ἢ κείναν addidit Hartungus. Tribus pronominibus utitur scholiasta, ἆρα ταύτην, ἆρα ἐκείνην, ἆρα τήνδε. 1063. τάλαιναι κόραι Hermannus] κόραι τάλαιναι 1067. Duo dochmii fortasse sic restituendi, ἀκέσσαι' ἀκέσσαι', Ἅλιε, τυφλὸν 1069. ἃ ἃ V. ἃ ἃ ceteri. Rectior scriptura est ἆ ἆ. 1070. Alterum σῖγα om. MA aliique non pauci. τάνδε] τᾶνδε C. 1073. ἀγρίων] ἀγρίαν M. 1074. ὦ Hermannus] ἰὼ 1077. σφακτὰ Hermannus] σφακτὰν κυσίν duo recentes. κυσί ceteri. φονίαν (φοινίαν Mosq. unus) et ἀνήμερον seclusit D. 1078. ὀρείαν Brunckius] οὐρείαν 1079. πᾷ βῶ, πᾷ στῶ, πᾷ κάμψω Porsonus] πᾷ στῶ κάμψω πᾷ βῶ (πᾷ στῶ πᾷ βῶ πᾷ κάμψω codex unus recentissimus). πᾷ βῶ delet Nauckius ut illatum ex v. 1056. 1081. συθεὶς] συθῶ Hartungus, signo interrogandi post κάμψω posito.

τέκνων ἐμῶν φύλαξ ὀλέθριον κοίταν.
ΧΟ. ὦ τλῆμον, ὥς σοι δύσφορ' εἴργασται κακά·
δράσαντι δ' αἰσχρὰ δεινὰ τἀπιτίμια.
ΠΟΛΥΜ. αἰαῖ, ἰὼ Θρήκης [γένος.
λογχοφόρον, ἔνοπλον, εὔϊππον, Ἄρηι κάτοχον
ἰὼ Ἀχαιοί, ἰὼ Ἀτρεῖδαι.
βοὰν βοὰν ἀϋτῶ, βοάν·
ὦ ἴτε, μόλετε πρὸς θεῶν.
κλύει τις, ἢ οὐδεὶς ἀρκέσει; τί μέλλετε;
γυναῖκες ὤλεσάν με,
γυναῖκες αἰχμαλωτίδες.
δεινὰ δεινὰ πεπόνθαμεν. ὤμοι ἐμᾶς λώβας.
ποῖ τράπωμαι; ποῖ πορευθῶ;
ἀμπτάμενος οὐράνιον ὑψιπετὲς ἐς μέλαθρον,
Ὠρίων ἢ Σείριος ἔνθα πυρὸς φλογέας
ἀφίησιν ὄσσων αὐγάς, ἢ τὸν Ἄιδα
μελάγχρωτα πορθμὸν ᾄξω τάλας;
ΧΟ. ξυγγνώσθ', ὅταν τις κρείσσον' ἢ φέρειν κακὰ
πάθῃ, ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζόης.
ΑΓ. κραυγῆς ἀκούσας ἦλθον· οὐ γὰρ ἥσυχος
πέτρας ὀρείας παῖς λέλακ' ἀνὰ στρατὸν
Ἠχώ, διδοῦσα θόρυβον. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν
πύργους πεσόντας ᾖσμεν Ἑλλήνων δορί,
φόβον παρέσχεν οὐ μέσως ὅδε κτύπος.
ΠΟΛΥΜ. ὦ φίλτατ', ᾐσθόμην γάρ, Ἀγάμεμνον, σέθεν
φωνῆς ἀκούσας, εἰσορᾷς ἃ πάσχομεν;
ΑΓ. ἔα·
Πολυμῆστορ ὦ δύστηνε, τίς σ' ἀπώλεσε;
τίς ὄμμ' ἔθηκε τυφλὸν αἱμάξας κόρας,
παῖδάς τε τούσδ' ἔκτεινεν; ἦ μέγαν χόλον
σοὶ καὶ τέκνοισιν εἶχεν ὅστις ἦν ἄρα.
ΠΟΛΥΜ. Ἑκάβη με σὺν γυναιξὶν αἰχμαλωτίσιν
ἀπώλεσ', οὐκ ἀπώλεσ', ἀλλὰ μειζόνως.
ΑΓ. τί φῄς; σὺ τοὔργον εἴργασαι τόδ', ὡς λέγει;
σὺ τόλμαν, Ἑκάβη, τήνδ' ἔτλης ἀμήχανον;
ΠΟΛΥΜ. ὤμοι, τί λέξεις; ἦ γὰρ ἐγγύς ἐστί που;
σήμηνον, εἰπὲ ποῦ 'σθ', ἵν' ἁρπάσας χεροῖν
διασπάσωμαι καὶ καθαιμάξω χρόα. [σομαι,
ΑΓ. οὗτος, τί πάσχεις; ΠΟΛΥΜ. πρὸς θεῶν σε λίσ-
μέθες μ' ἐφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χέρα.
ΑΓ. ἴσχ'· ἐκβαλὼν δὲ καρδίας τὸ βάρβαρον
λέγ', ὡς ἀκούσας σοῦ τε τῆσδέ τ' ἐν μέρει
κρίνω δικαίως ἀνθ' ὅτου πάσχεις τάδε.
ΠΟΛΥΜ. λέγοιμ' ἄν. ἦν τις Πριαμιδῶν νεώτατος
Πολύδωρος, Ἑκάβης παῖς, ὃν ἐκ Τροίας ἐμοὶ
πατὴρ δίδωσι Πρίαμος ἐν δόμοις τρέφειν,
ὕποπτος ὢν δὴ Τρωικῆς ἁλώσεως.
τοῦτον κατέκτειν'· ἀνθ' ὅτου δ' ἔκτεινά νιν,
ἄκουσον, ὡς εὖ καὶ σοφῇ προμηθίᾳ.
ἔδεισα μὴ σοὶ πολέμιος λειφθεὶς ὁ παῖς
Τροίαν ἀθροίσαι καὶ ξυνοικίσαι πάλιν,

1087. δαίμων ἔδωκεν, ὅστις ἐστί σοι βαρύς.

1083. ἐμῶν] μου Hartungus. 1087. eiecit Hermannus, illatum ex v. 723. ubi ἔθηκεν, quod hic quoque in C. 1089. Ἄρηι D.] ἄρει 1092. βοὰν primum fortasse delendum.. 1093. ὦ (ὦ V) ἴτε MV. ἴτε A. ἴτ' ὦ ἴτ' ὦ Hermannus. ἴτ' ἴτε Porsonus. 1097. Alterum δεινὰ omittunt recentes nonnulli. 1100. αἰθέρ' ante ἀμπτάμενος lectum delendum esse animadvertit scholiasta metricus, ἔν τισι τὸ αἰθέρα περισσὸν καὶ οὐ φέρεται. 1105. τὸν Ἄιδα D.] τὸν ἐς ἀΐδαν 1106. μελάγχρωτα Flor. unus. μελαγχρῶτα M. μελανόχωτα ceteri. 1108. ζόης] ζωῆς libri, nisi quod in uno recenti superscr. ο 1109. ἥσυχος] ἡσύχως V. 1112. ᾖσμεν ex Etym. M. p. 439, 1.] ἴσμεν 1113. παρέσχεν] ἂν addunt MV. 1139. ἀθροίσαι καὶ ξυνοικίσαι Nauckius] ἀθροίσῃ καὶ ξυνοικίσῃ

γνόντες δ' Ἀχαιοὶ ζῶντα Πριαμιδῶν τινα
Φρυγῶν ἐς αἶαν αὖθις ἄρειαν στόλον,
κἄπειτα Θρῄκης πεδία τρίβοιεν τάδε
λεηλατοῦντες, γείτοσιν δ' εἴη κακὸν
Τρώων, ἐν ᾧπερ νῦν, ἄναξ, ἐκάμνομεν.
Ἑκάβη δὲ παιδὸς γνοῦσα θανάσιμον μόρον
λόγῳ με τοιῷδ' ἤγαγ', ὡς κεκρυμμένας
θήκας φράσουσα Πριαμιδῶν ἐν Ἰλίῳ
χρυσοῦ· μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει
δόμους, ἵν' ἄλλος μή τις εἰδείη τάδε.
ἵζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ·
πολλαὶ δὲ χειρὸς αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς,
αἱ δ' ἔνθεν, ὡς δὴ παρὰ φίλῳ, Τρώων κόραι
θάκους ἔχουσαι, κερκίδ' Ἠδωνῆς χερὸς
ᾔνουν, ὑπ' αὐγὰς τούσδε λεύσσουσαι πέπλους·
ἄλλαι δὲ κάμακα Θρῃκίαν θεώμεναι
γυμνόν μ' ἔθηκαν διπτύχου στολίσματος.
ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν ἐκπαγλούμεναι
τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον, ὡς πρόσω πατρὸς
γένοιντο, διαδοχαῖς ἀμείβουσαι χεροῖν.
κᾆτ' ἐκ γαληνῶν πῶς δοκεῖς προσφθεγμάτων
εὐθὺς λαβοῦσαι φάσγαν' ἐκ πέπλων ποθὲν
κεντοῦσι παῖδας, αἱ δὲ πολεμίων δίκην
ξυναρπάσασαι τὰς ἐμὰς εἶχον χέρας
καὶ κῶλα· παισὶ δ' ἀρκέσαι χρῄζων ἐμοῖς,
εἰ μὲν πρόσωπον ἐξανισταίην ἐμόν,
κόμης κατεῖχον, εἰ δὲ κινοίην χέρας,
πλήθει γυναικῶν οὐδὲν ἤνυον τάλας.
τὸ λοίσθιον δέ, πῆμα πήματος πλέον,
ἐξειργάσαντο δείν'· ἐμῶν γὰρ ὀμμάτων,
πόρπας λαβοῦσαι τὰς ταλαιπώρους κόρας
κεντοῦσιν, αἱμάσσουσιν· εἶτ' ἀνὰ στέγας
φυγάδες ἔβησαν· ἐκ δὲ πηδήσας ἐγὼ
θὴρ ὣς διώκω τὰς μιαιφόνους κύνας,
ἅπαντ' ἐρευνῶν τοῖχον, ὡς κυνηγέτης,
βάλλων ἀράσσων. τοιάδε σπεύδων χάριν
πέπονθα τὴν σὴν πολέμιόν τε σὸν κτανών,
Ἀγάμεμνον. ὡς δὲ μὴ μακροὺς τείνω λόγους,
εἴ τις γυναῖκας τῶν πρὶν εἴρηκεν κακῶς,
ἢ νῦν λέγων τίς ἐστιν, ἢ μέλλει λέγειν,
ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω·
γένος γὰρ οὔτε πόντος οὔτε γῆ τρέφει
τοιόνδ'· ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται.
ΧΟ. μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς
τὸ θῆλυ συνθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος.
ΕΚ. Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισιν οὐκ ἐχρῆν ποτε
τῶν πραγμάτων τὴν γλῶσσαν ἰσχύειν πλέον.
ἀλλ' εἴτε χρήστ' ἔδρασε, χρήστ' ἔδει λέγειν,
εἴτ' αὖ πονηρά, τοὺς λόγους εἶναι σαθροὺς
καὶ μὴ δύνασθαι τἄδικ' εὖ λέγειν ποτέ.
σοφοὶ μὲν οὖν εἰσ' οἱ τάδ' ἠκριβωκότες,
ἀλλ' οὐ δύναιντ' ἂν διὰ τέλους εἶναι σοφοί,

1185. πολλαὶ γὰρ ἡμῶν αἱ μὲν εἰσ' ἐπίφθονοι,
αἱ δ' εἰς ἀριθμὸν τῶν κακῶν πεφύκαμεν.

1151. χειρὸς Miltonus] χεῖρες 1153. θάκους — ᾔνουν Hermannus] θάκουν — ᾔνουν θ' 1156. στολίσματος] γρ. στοχίσματος M. 1159. διαδοχαῖς] Libri partim sic partim διαδοχαῖσιν χεροῖν] χερῶν duo codices recentes. διὰ χερὸς ceteri, adscripto in C γρ. καὶ ἀμείβουσαι χεροῖν. 1178. εἴ τις] ὅστις Stobaeus 73, 9. 1179. τίς ἐστιν A. ἐστί τις ceteri. Apud Stobaeum λέγει τις ἢ πάλιν μέλλει λέγειν. 1182. γρ. ὁ δ' αὐταῖς ξυντυχὼν M. 1185. 1186. Eieci versus spurios, de quibus dixi in Annot. Oxon. p. 77. Iis sublatis versus 1132—1184. totidem respondent versibus 1187—1237. Utitur his versibus Stobaeus 69, 16. 1193. δύναιντ' ἂν codex Leid. δύνανται ceteri, nisi quod δύναινται V.

κακῶς δ' ἀπώλοντ'· οὔτις ἐξήλυξέ πω.
καί μοι τὸ μὲν σὸν ὧδε φροιμίοις ἔχει·
πρὸς τόνδε δ' εἶμι καὶ λόγοις ἀμείψομαι,
ὃς φὴς Ἀχαιῶν πόνον ἀπαλλάσσων διπλοῦν
Ἀγαμέμνονός θ' ἕκατι παῖδ' ἐμὸν κτανεῖν.
ἀλλ', ὦ κάκιστε, πρῶτον οὔποτ' ἂν φίλον
τὸ βάρβαρον γένοιτ' ἂν Ἕλλησιν γένος,
οὐδ' ἂν δύναιτο. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν
πρόθυμος ἦσθα; πότερα κηδεύσων τινά,
ἢ ξυγγενὴς ὤν, ἢ τίν' αἰτίαν ἔχων;
ἢ σῆς ἔμελλον γῆς τεμεῖν βλαστήματα
πλεύσαντες αὖθις; τίνα δοκεῖς πείσειν τάδε;
ὁ χρυσός, εἰ βούλοιο τἀληθῆ λέγειν,
ἔκτεινε τὸν ἐμὸν παῖδα καὶ κέρδη τὰ σά.
ἐπεὶ δίδαξον τοῦτο· πῶς, ὅτ' ηὐτύχει
Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν,
ἔζη τε Πρίαμος Ἕκτορός τ' ἤνθει δόρυ,
τί δ' οὐ τότ', εἴπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν
θέσθαι, τρέφων τὸν παῖδα κἀν δόμοις ἔχων
ἔκτεινας, ἢ ζῶντ' ἦλθες Ἀργείοις ἄγων;
ἀλλ' ἡνίχ' ἡμεῖς οὐκέτ' ἦμεν ἐν φάει,
καπνῷ δ' ἐσήμην' ἄστυ πολεμίων ὕπο,
ξένον κατέκτας σὴν μολόντ' ἐφ' ἑστίαν.
πρὸς τοῖσδέ νυν ἄκουσον ὡς φανεῖ κακός.
χρῆν σ', εἴπερ ὀρθῶς ἦσθ' Ἀχαιοῖσιν φίλος,
τὸν χρυσὸν ὃν φὴς οὐ σόν, ἀλλὰ τοῦδ' ἔχειν,
δοῦναι φέροντα πενομένοις τε καὶ χρόνον
πολὺν πατρῴας γῆς ἀπεξενωμένοις·
σὺ δ' οὐδὲ νῦν πω σῆς ἀπαλλάξαι χερὸς
τολμᾷς, ἔχων δὲ καρτερεῖς ἔτ' ἐν δόμοις.
καὶ μὴν τρέφων μὲν ὥς σε παῖδ' ἐχρῆν τρέφειν
σώσας τε τὸν ἐμὸν εἶχες ἂν καλὸν κλέος·
ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ ἀγαθοὶ σαφέστατοι
φίλοι· τὰ χρηστὰ δ' αὔθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους.
εἰ δ' ἐσπάνιζες χρημάτων, ὁ δ' ηὐτύχει,
θησαυρὸς ἄν σοι παῖς ὑπῆρχ' οὑμὸς μέγας·
νῦν δ' οὔτ' ἐκεῖνον ἄνδρ' ἔχεις σαυτῷ φίλον,
χρυσοῦ τ' ὄνησις οἴχεται παῖδές τε σοί,
αὐτός τε πράσσεις ὧδε. σοὶ δ' ἐγὼ λέγω,
Ἀγάμεμνον, εἰ τῷδ' ἀρκέσεις, κακὸς φανεῖ·
οὔτ' εὐσεβῆ γὰρ οὔτε πιστὸν οἷς ἐχρῆν,
οὐχ ὅσιον, οὐ δίκαιον εὖ δράσεις ξένον·
αὐτὸν δὲ χαίρειν τοῖς κακοῖς σε φήσομεν
τοιοῦτον ὄντα· δεσπότας δ' οὐ λοιδορῶ.

ΧΟ. φεῦ φεῦ· βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα
χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων.

ΑΓ. ἀχθεινὰ μέν μοι τἀλλότρια κρίνειν κακά·
ὅμως δ' ἀνάγκη· καὶ γὰρ αἰσχύνην φέρει
πρᾶγμ' ἐς χέρας λαβόντ' ἀπώσασθαι τόδε.
ἐμοὶ δ', ἵν' εἰδῇς, οὔτ' ἐμὴν δοκεῖς χάριν
οὔτ' οὖν Ἀχαιῶν ἄνδρ' ἀποκτεῖναι ξένον,
ἀλλ' ὡς ἔχῃς τὸν χρυσὸν ἐν δόμοισι σοῖς.
λέγεις δὲ σαυτῷ πρόσφορ' ἐν κακοῖσιν ὤν.
τάχ' οὖν παρ' ὑμῖν ῥᾴδιον ξενοκτονεῖν·
ἡμῖν δέ γ' αἰσχρὸν τοῖσιν Ἕλλησιν τόδε.
πῶς οὖν σε κρίνας μἀδικεῖν φύγω ψόγον;
οὐκ ἂν δυναίμην. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μὴ καλὰ
πράσσειν ἐτόλμας, τλῆθι καὶ τὰ μὴ φίλα.

ΠΟΛΤΜ. οἴμοι, γυναικός, ὡς ἔοιχ', ἡσσώμενος
δούλης ὑφέξω τοῖς κακίοσιν δίκην.

ΕΚ. οὔκουν δικαίως, εἴπερ εἰργάσω κακά;

ΠΟΛΤΜ. οἴμοι τέκνων τῶνδ' ὀμμάτων τ' ἐμῶν,
τάλας.

ΕΚ. ἀλγεῖς· τί δ', ἡμᾶς παιδὸς οὐκ ἀλγεῖν δοκεῖς;

ΠΟΛΤΜ. χαίρεις ὑβρίζουσ' εἰς ἔμ', ὦ πανοῦργε σύ.

ΕΚ. οὐ γάρ με χαίρειν χρή, σὲ τιμωρουμένην;

ΠΟΛΤΜ. ἀλλ' οὐ τάχ', ἡνίκ' ἄν σε ποντία νοτίς

ΕΚ. μῶν ναυστολήσῃ γῆς ὅρους Ἑλληνίδος;

ΠΟΛΤΜ. κρύψῃ μὲν οὖν πεσοῦσαν ἐκ καρχησίων.

ΕΚ. πρὸς τοῦ βιαίων τυγχάνουσαν ἁλμάτων;

ΠΟΛΤΜ. αὐτὴ πρὸς ἱστὸν ναὸς ἀμβήσει ποδί.

ΕΚ. ὑποπτέροις νώτοισιν, ἢ ποίῳ τρόπῳ;

ΠΟΛΤΜ. κύων γενήσει πύρσ' ἔχουσα δέργματα.

ΕΚ. πῶς δ' οἶσθα μορφῆς τῆς ἐμῆς μετάστασιν;

ΠΟΛΤΜ. ὁ Θρῃξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε.

ΕΚ. σοὶ δ' οὐκ ἔχρησεν οὐδὲν ὧν ἔχεις κακῶν;

ΠΟΛΤΜ. οὐ γάρ ποτ' ἄν σύ μ' εἷλες ὧδε σὺν δόλῳ.

ΕΚ. θανοῦσα δ' ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον;

ΠΟΛΤΜ. θανοῦσα· τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται

ΕΚ. μορφῆς ἐπῳδόν, ἢ τί, τῆς ἐμῆς ἐρεῖς;

ΠΟΛΤΜ. κυνὸς ταλαίνης σῆμα, ναυτίλοις τέκμαρ.

ΕΚ. οὐδὲν μέλει μοι, σοῦ γέ μοι δόντος δίκην.

ΠΟΛΤΜ. καὶ σήν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασάνδραν θανεῖν.

ΕΚ. ἀπέπτυσ'· αὐτῷ ταῦτα σοὶ δίδωμ' ἔχειν.

ΠΟΛΤΜ. κτενεῖ νιν ἡ τοῦδ' ἄλοχος, οἰκουρὸς πικρά.

ΕΚ. μήπω μανείη Τυνδαρὶς τοσόνδε παῖς.

ΠΟΛΤΜ. καὐτόν γε τοῦτον, πέλεκυν ἐξάρασ' ἄνω.

ΑΓ. οὗτος σύ, μαίνει, καὶ κακῶν ἐρᾷς τυχεῖν; [νει

ΠΟΛΤΜ. κτεῖν', ὡς ἐν Ἄργει φόνια λουτρά σ' ἀναμέ-

ΑΓ. οὐχ ἕλξετ' αὐτόν, δμῶες, ἐκποδὼν βίᾳ;

ΠΟΛΤΜ. ἀλγεῖς ἀκούων; ΑΓ. οὐκ ἐφέξετε στόμα;

ΠΟΛΤΜ. ἐγκλῄετ'· εἴρηται γάρ. ΑΓ. οὐχ ὅσον τάχος
νήσων ἐρήμων αὐτὸν ἐκβαλεῖτέ ποι,
ἐπείπερ οὕτω καὶ λίαν θρασυστομεῖ;
Ἑκάβη, σὺ δ', ὦ τάλαινα, διπτύχους νεκροὺς
στείχουσα θάπτε· δεσποτῶν δ' ὑμᾶς χρεὼν
σκηναῖς πελάζειν, Τρῳάδες· καὶ γὰρ πνοὰς
πρὸς οἶκον ἤδη τάσδε πομπίμους ὁρῶ.
εὖ δ' ἐς πάτραν πλεύσαιμεν, εὖ δὲ τἀν δόμοις
ἔχοντ' ἴδοιμεν τῶνδ' ἀφειμένοι πόνων.

ΧΟ. ἴτε πρὸς λιμένας σκηνάς τε, φίλαι,
τῶν δεσποσύνων πειρασόμεναι
μόχθων· στερρὰ γὰρ ἀνάγκη.

1194. ἀπώλοντ' οὔτις codex interpolatus Kingii. ἀπώλοντο κοὔτις ceteri. ἀπώλοντο vel κακῶς δ' ἀπώλοντο ab interpolatore antiquiore illatum videtur, quum verba poetae obliterata essent. κακῶν δ' ἐπηῦρον Hartungus. κακῶς δ' ὄλοιντο (vel ὄλοιντ' ἂν) Hermannus. 1195. ὧδε codex Kingii. ὧδ' ἐν ceteri. 1201. οὐδ' D.] οὔτ' 1214. ἦμεν] ἐσμὲν MV. 1217. φανεῖ] φανῇς MV. φανῇ alii. 1218. ὀρθῶς (vel ὄντως) ἦσθ' Hermannus] ἦσθα τοῖς 1236. κακοῖς] κακοῖσι V.

1249. μἀδικεῖν D.] μὴ ἀδικεῖν 1254. κακά] τάδε C (et Flor. alius cum γρ. κακά) et schol. Homeri Il. 13, 154. 1256. τί δ', ἡμᾶς Scaliger] τί δέ με 1258. χρή] χρῆν MV. 1262. ἀμβήσῃ C aliique recentiores. ἐμβήσῃ ceteri. 1270. βίον] πότμον Musgravius. 1271. σῷ] σὸν MV. 1279. γε] σε M aliique nonnulli. 1281. ἀναμένει] ἀμμένει correctus C. 1285. ποι] που M aliique nonnulli.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΗΛΕΚΤΡΑ.	ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.
ΕΛΕΝΗ.	ΠΥΛΑΔΗΣ.
ΕΡΜΙΟΝΗ.	ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΧΟΡΟΣ.	ΦΡΥΞ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.	ΑΠΟΛΛΩΝ.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.	

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

I. Ὀρέστης διὰ τὴν τῆς μητρὸς σφαγὴν ἅμα καὶ ὑπὸ τῶν Ἐρινύων δειματούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀργείων κατακριθεὶς θανάτῳ, μέλλων φονεύειν Ἑλένην καὶ Ἑρμιόνην, ἀνθ' ὧν Μενέλαος παρὼν οὐκ ἐβοήθησε, διεκωλύθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος. παρ' οὐδετέρῳ δὲ κεῖται ἡ μυθοποιία. ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει, ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν Ἀργείων ἡλικιωτίδων Ἠλέκτρας, αἳ καὶ παραγίνονται ὑπὲρ τῆς τοῦ Ὀρέστου πυνθανόμεναι συμφορᾶς. προλογίζει δὲ Ἠλέκτρα. τὸ δὲ δρᾶμα κωμικωτέραν ἔχει τὴν καταστροφήν.

II. Ἡ δὲ διασκευὴ τοῦ δράματός ἐστι τοιαύτη· πρὸς τὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος βασίλεια ὑπόκειται Ὀρέστης κάμνων καὶ κείμενος ὑπὸ μανίας ἐπὶ κλινιδίου, ᾧ προσκαθέζεται πρὸς τοῖς ποσὶν Ἠλέκτρα. διαπορεῖται δὲ τί δήποτε οὐ πρὸς τῇ κεφαλῇ. οὕτω δὲ μᾶλλον ἐδόκει τὸν ἀδελφὸν τημελεῖν, πλησιαίτερον οὕτω προσκαθεζομένη. ἔοικεν οὖν διὰ τὸν χορὸν ὁ ποιητὴς διασκευάσαι. διηγέρθη γὰρ ἂν Ὀρέστης ἄρτι καὶ μόλις καταδαρθείς, πλησιαίτερον αὐτῷ τῶν κατὰ τὸν χορὸν γυναικῶν παρισταμένων. ἔστι δὲ ὑπονοῆσαι τοῦτο ἐξ ὧν φησιν Ἠλέκτρα τῷ χορῷ "σῖγα σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης." πιθανὸν οὖν ταύτην εἶναι τὴν πρόφασιν τῆς τοιαύτης διαθέσεως.

III. Τὸ δρᾶμα τῶν ἐπὶ σκηνῆς εὐδοκιμούντων, χείριστον δὲ τοῖς ἤθεσι. πλὴν γὰρ Πυλάδου πάντες φαῦλοι ἦσαν

ΗΛΕΚΤΡΑ.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ θεήλατος,
ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις.
ὁ γὰρ μακάριος, κοὐκ ὀνειδίζω τύχας,
Διὸς πεφυκώς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος
κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον
ἀέρι ποτᾶται, καὶ τίνει ταύτην δίκην,
ὡς μὲν λέγουσιν, ὅτι θεοῖς ἄνθρωπος ὢν

De codicibus huius fabulae supra diximus p. 88.

2. συμφορὰ θεήλατος] συμφορὰν θεήλατον (sed adscripto α et οσ) MV et schol. M, qui nominativos reiicit, accusativos ab εἰπεῖν pendere ratus. 3. ἀνθρώπου] ἀνθρώπων V et Lucianus Ocyp. 167.

7. ταύτην δ.] δ. ταύτην V.

κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον,
ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.
οὗτος φυτεύει Πέλοπα, τοῦ δ' Ἀτρεὺς ἔφυ,
ᾧ στέμματα ξήνασ' ἐπέκλωσεν θεὰ
ἔριν, Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ
θέσθαι. τί τἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ;
ἔδαισε δ' οὖν νιν τέκν' ἀποκτείνας Ἀτρεύς·
Ἀτρέως δέ, τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῶ τύχας,
ὁ κλεινός, εἰ δὴ κλεινός, Ἀγαμέμνων ἔφυ
Μενέλεώς τε Κρήσσης μητρὸς Ἀερόπης ἄπο.
γαμεῖ δ' ὁ μὲν δὴ τὴν θεοῖς στυγουμένην
Μενέλαος Ἑλένην, ὁ δὲ Κλυταιμνήστρας λέχος
ἐπίσημον εἰς Ἕλληνας Ἀγαμέμνων ἄναξ·
ᾧ παρθένοι μὲν τρεῖς ἔφυμεν ἐκ μιᾶς,
Χρυσόθεμις Ἰφιγένειά τ' Ἠλέκτρα τ' ἐγώ,
ἄρσην τ' Ὀρέστης, μητρὸς ἀνοσιωτάτης,
ἣ πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ' ὑφάσματι
ἔκτεινεν· ὧν δ' ἕκατι παρθένῳ λέγειν
οὐ καλόν· ἐῶ τοῦτ' ἀσαφὲς ἐν κοινῷ σκοπεῖν.
Φοίβου δ' ἀδικίαν μὲν τί δεῖ κατηγορεῖν;
πείθει δ' Ὀρέστην μητέρ', ἥ σφ' ἐγείνατο,
κτεῖναι, πρὸς οὐχ ἅπαντας εὔκλειαν φέρον.
ὅμως δ' ἀπέκτειν', οὐκ ἀπειθήσας θεῷ·
κἀγὼ μετέσχον, οἷα δὴ γυνή, φόνου,
Πυλάδης θ', ὃς ἡμῖν ξυγκατείργασται τάδε.
ἐντεῦθεν ἀγρίᾳ ξυντακεὶς νόσῳ δέμας
τλήμων Ὀρέστης ὅδε πεσὼν ἐν δεμνίοις
κεῖται, τὸ μητρὸς δ' αἷμά νιν τροχηλατεῖ
μανίαισιν· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς
δεινῶπας, αἳ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ.
ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ ἐξ ὅτου σφαγαῖς
θανοῦσα μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας,
ὧν οὔτε σῖτα διὰ δέρης ἐδέξατο,
οὐ λούτρ' ἔδωκε χρωτί· χλανιδίων δ' ἔσω
κρυφθείς, ὅταν μὲν σῶμα κουφισθῇ νόσου,
ἔμφρων δακρύει, ποτὲ δὲ δεμνίων ἄπο
πηδᾷ δρομαῖος, πῶλος ὣς ἀπὸ ζυγοῦ.
ἔδοξε δ' Ἄργει τῷδε μήθ' ἡμᾶς στέγαις,
μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα
μητροκτονοῦντας· κυρία δ' ἥδ' ἡμέρα,
ἐν ᾗ διοίσει ψῆφον Ἀργείων πόλις,
[εἰ χρὴ θανεῖν νὼ λευσίμῳ πετρώματι,
ἢ φάσγανον θήξαντ' ἐπ' αὐχένος βαλεῖν]
ἐλπίδα δὲ δή τιν' ἔχομεν ὥστε μὴ θανεῖν·
ἥκει γὰρ ἐς γῆν Μενέλεως Τροίας ἄπο,
λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ
ἀκταῖσιν ὁρμεῖ, δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον
ἄλαισι πλαγχθείς· τὴν δὲ δὴ πολύστονον
Ἑλένην, φυλάξας νύκτα, μή τις εἰσιδὼν
μεθ' ἡμέραν στείχουσαν, ὧν ὑπ' Ἰλίῳ
παῖδες τεθνᾶσιν, ἐς πέτρων ἔλθῃ βολάς,
προὔπεμψεν ἐς δῶμ' ἡμέτερον· ἔστιν δ' ἔσω
κλαίουσ' ἀδελφὴν ξυμφοράς τε δωμάτων.
ἔχει δὲ δή τιν' ἀλγέων παραψυχήν·
ἣν γὰρ κατ' οἴκους ἔλιφ', ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει,
παρθένον ἐμῇ τε μητρὶ παρέδωκεν τρέφειν
Μενέλαος ἀγαγὼν Ἑρμιόνην Σπάρτης ἄπο,
ταύτῃ γέγηθε κἀπιλήθεται κακῶν.
βλέπω δὲ πᾶσαν εἰς ὁδόν, πότ' ὄψομαι
Μενέλαον ἥκονθ'· ὡς τά γ' ἄλλ' ἐπ' ἀσθενοῦς
ῥώμης ὀχούμεθ', ἤν τι μὴ κείνου πάρα
σωθῶμεν. ἄπορον χρῆμα δυστυχῶν δόμος.

ΕΛΕΝΗ.

ὦ παῖ Κλυταιμνήστρας τε κἀγαμέμνονος,
παρθένε μακρὸν δὴ μῆκος, Ἠλέκτρα, χρόνου,
πῶς, ὦ τάλαινα, σύ τε κασίγνητός τε σὸς
τλήμων Ὀρέστης μητρὸς ὅδε φονεὺς ἔφυ;
προσφθέγμασιν γὰρ οὐ μιαίνομαι σέθεν,
ἐς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν.
καίτοι στένω γε τὸν Κλυταιμνήστρας μόρον,
ἐμῆς ἀδελφῆς, ἥν, ἐπεὶ πρὸς Ἴλιον
ἔπλευσ' ὅπως ἔπλευσα θεομανεῖ πότμῳ,
οὐκ εἶδον, ἀπολειφθεῖσα δ' αἰάζω τύχας.
ΗΛ. Ἑλένη, τί σοι λέγοιμ' ἂν ἅ γε παροῦσ' ὁρᾷς,
ἐν ξυμφοραῖσι τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον;
ἐγὼ μὲν ἄυπνος, πάρεδρος ἀθλίῳ νεκρῷ,
νεκρὸς γὰρ οὗτος οὕνεκα σμικρᾶς πνοῆς,
θάσσω· τὰ τούτου δ' οὐκ ὀνειδίζω κακά·
σὺ δ' ἡ μακαρία μακάριός θ' ὁ σὸς πόσις
ἥκετον ἐφ' ἡμᾶς ἀθλίως πεπραγότας.
ΕΛ. πόσον χρόνον δὲ δεμνίοις πέπτωχ' ὅδε;
ΗΛ. ἐξ οὗπερ αἷμα γενέθλιον κατήνυσεν.
ΕΛ. ὦ μέλεος, ἡ τεκοῦσά θ', ὡς διώλετο.
ΗΛ. οὕτως ἔχει τάδ', ὥστ' ἀπείρηκεν κακοῖς.
ΕΛ. πρὸς θεῶν, πίθοι' ἂν δῆτά μοί τι, παρθένε;
ΗΛ. ὡς ἀσχολός γε συγγόνου προσεδρίᾳ.
ΕΛ. βούλει τάφον μοι πρὸς κασιγνήτης μολεῖν;
ΗΛ. μητρὸς κελεύεις τῆς ἐμῆς; τίνος χάριν;
ΕΛ. κόμης ἀπαρχὰς καὶ χοὰς φέρουσ' ἐμάς.
ΗΛ. σοὶ δ' οὐχὶ θεμιτὸν πρὸς φίλων στείχειν τάφον;
ΕΛ. δεῖξαι γὰρ Ἀργείοισι σῶμ' αἰσχύνομαι.
ΗΛ. ὀψέ γε φρονεῖς εὖ, τότε λιποῦσ' αἰσχρῶς δόμους.
ΕΛ. ὀρθῶς ἔλεξας, οὐ φίλως δέ μοι λέγεις.
ΗΛ. αἰδὼς δὲ δὴ τίς σ' ἐς Μυκηναίους ἔχει;
ΕΛ. δέδοικα πατέρας τῶν ὑπ' Ἰλίῳ νεκρῶν.
ΗΛ. δεινὸν γάρ· Ἄργει τ' ἀναβοᾷ διὰ στόμα.
ΕΛ. σύ νυν χάριν μοι, τὸν φόβον λύσασα, δός.
ΗΛ. οὐκ ἂν δυναίμην μητρὸς ἐσβλέψαι τάφον.
ΕΛ. αἰσχρόν γε μέντοι προσπόλους φέρειν τάδε.
ΗΛ. τί δ' οὐχὶ θυγατρὸς Ἑρμιόνης πέμπεις δέμας;
ΕΛ. εἰς ὄχλον ἕρπειν παρθένοισιν οὐ καλόν.
ΗΛ. καὶ μὴν τίνοι γ' ἂν τῇ τεθνηκυίᾳ τροφάς.
ΕΛ. καλῶς ἔλεξας, πείθομαί τέ σοι, κόρη.
ὦ τέκνον, ἔξελθ', Ἑρμιόνη, δόμων πάρος,
καὶ λαβὲ χοὰς τάσδ' ἐν χεροῖν κόμας τ' ἐμάς·
ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
μελίκρατ' ἄφες γάλακτος οἰνωπόν τ' ἄχνην,

111. καὶ πέμψομέν γε θυγατέρ'· εὖ γάρ τοι λέγεις.

---

13. ἔριν] γρ. ἔρις MV. 28. ἀδικίαν μὲν] ἁμαρτίαν Heimsoethius. 34. δέμας Hermannus] νοσεῖ. Conf. Suppl. 1106. ἀσιτίαις δ' ἐμὸν | δέμας γεραιὸν συντακεὶς ἀποφθερῶ. 35. ὅδε Reiskius] ὁ δὲ (οὐδὲ C) 37. Eubulus in loco simili apud Athen. 7. p. 300. utitur verbis ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεάν. 38. δεινῶπας] Εὐμενίδας libri contra manifestum poetae mentem, quae adiectivum aliquod postulat. Quamobrem restitui aptissimum verbis proximis epitheton δεινῶπας, quo Eumenides compellantur apud Sophoclem Oed. Col. 84. ὦ πότνιαι δεινῶπες. Γοργῶπες — δειναὶ θεαὶ dicuntur infra 261. 51. eiecit Nauckius Stud. Eurip. 1. p. 28.: ego una cum praecedente seclusi. Compositi autem sunt ex v. 442. 946.

68. εἰς ὁδὸν Musgravius] εἴσοδον, cum schol. 69. ῥώμης] ῥοπῆς Nauckius. 74. ἔφυ] Pro ἔφυτε et hoc pro ἔχετε dictum esse annotavit Thomas Mag., ex quo Heathius male collegit scholiastam (cuius nomen ignorabat) ἔχει legisse. 79. ὅπως Porsonus] ὅπως δ' 84. πνοῆς] ῥοπῆς Hartungus. 86. ἡ] εἰ M et schol. qui post πόσις interpungit. 88. δὲ] δ' ἐν Musgravius. 91. ἀπείρηκεν M. ἀπείρηκε V. ἀπείρηκα ἐν alii. 97. θεμιτὸν] θεμιστὸν M. φίλων M, pr. V, A. φίλον alii. 110. καλῶς] Libri multi ὀρθῶς (ex v. 100.) 111. eiecit Hermannus.

καὶ στᾶσ' ἐπ' ἄκρου χώματος λέξον τάδε
"Ἑλένη σ' ἀδελφὴ ταῖσδε δωρεῖται χοαῖς,
φόβῳ προσελθεῖν μνῆμα σὸν ταρβοῦσά τε
Ἀργεῖον ὄχλον. εὐμενῆ δ' ἄνωγέ νιν
ἐμοί τε καὶ σοὶ καὶ πόσει γνώμην ἔχειν
τοῖν τ' ἀθλίοιν τοῖνδ', οὓς ἀπώλεσεν θεός.
ἃ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμέ,
ἅπανθ' ὑπισχνοῦ νερτέρων δωρήματα."
ἴθ', ὦ τέκνον μοι, σπεῦδε, καὶ χοὰς τάφῳ
δοῦσ' ὡς τάχιστα τῆς πάλιν μέμνησ' ὁδοῦ.
ΗΛ. ὦ φύσις, ἐν ἀνθρώποισιν ὡς μέγ' εἶ κακόν,
σωτήριόν τε τοῖς καλῶς κεκτημένοις.
εἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθρισεν τρίχας,
σώζουσα κάλλος; ἔστι δ' ἡ πάλαι γυνή.
θεοί σε μισήσειαν, ὥς μ' ἀπώλεσας
καὶ τόνδε πᾶσάν θ' Ἑλλάδ'. ὦ τάλαιν' ἐγώ.
αἵδ' αὖ πάρεισι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι
φίλαι ξυνῳδοί· τάχα μεταστήσουσ' ὕπνου
τόνδ' ἡσυχάζοντ', ὄμμα δ' ἐκτήξουσ' ἐμὸν
δακρύοις, ἀδελφὸν ὅταν ὁρῶ μεμηνότα.
ὦ φίλταται γυναῖκες, ἡσύχῳ ποδὶ
χωρεῖτε, μὴ ψοφεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος.
φιλία γὰρ ἡ σὴ πρευμενὴς μέν, ἀλλ' ἐμοὶ
τόνδ' ἐξεγεῖραι ξυμφορὰ γενήσεται.

ΧΟΡΟΣ.

σῖγα σῖγα, λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης
τίθετε, μὴ κτυπεῖτε ⏑ ⏑ – ⏑ – •
ΗΛ. ἀποπρὸ βᾶτ' ἐκεῖσ' ἀποπρό μοι κοίτας.
ΧΟ. ἰδού, πείθομαι.
ΗΛ. ἆ ἆ, σύριγγος ὅπως πνοὰ
λεπτοῦ δόνακος, ὦ φίλα, φώνει μοι. [οὕτως
ΧΟ. ἴδ', ἀτρεμαίαν ὡς ὑπ' ὄροφον φέρω βοάν. ΗΛ. ναί
κάταγε κάταγε, πρόσιθ' ἀτρέμας, ἀτρέμας ἴθι·
λόγον ἀπόδος ἐφ' ὅ τι
χρέος ἐμόλετέ ποτε. χρόνια γὰρ πεσὼν ὅδ' εὐνάζεται.
ΧΟ. πῶς ἔχει; λόγου μετάδος, ὦ φίλα.
τίνα τύχαν εἴπω; τίνα δὲ συμφοράν;
ΗΛ. ἔτι μὲν ἐμπνέει, βραχὺ δ' ἀναστένει.
ΧΟ. τί φής; ὦ τάλας.
ΗΛ. ὀλεῖς, εἰ βλέφαρα κινήσεις
ὕπνου γλυκυτάταν φερομένῳ χάριν. [μόχθων.
ΧΟ. μέλεος ἐχθίστων θεόθεν ἐργμάτων, τάλας. ΗΛ. φεῦ·
ἄδικος ἄδικα τότ' ἄρ' ἔλακεν ἔλακεν, ἀπόφονον ὅτ'
ἐπὶ τρίποδι
Θέμιδος ἄρ' ἐδίκασε φόνον ὁ Λοξίας ἐμᾶς ματέρος.

140—152. = 153—165.

ΧΟ. ὁρᾷς; ἐν πέπλοισι κινεῖ δέμας.
ΗΛ. σὺ γάρ νιν, ὦ τάλαινα, θωΰξασ' ⏑ –
ἔβαλες ἐξ ὕπνου.
ΧΟ. εὕδειν μὲν οὖν ἔδοξα.
ΗΛ. οὐκ ἀφ' ἡμῶν, οὐκ ἀπ' οἴκων
πάλιν ἀνὰ πόδα σὸν εἱλίξεις μεθεμένα κτύπου;
ΧΟ. ὑπνώσσει. λέγεις εὖ. [βροτῶν,
ΗΛ. πότνια πότνια νύξ, ὑπνοδότειρα τῶν πολυπόνων
ἐρεβόθεν ἴθι, μόλε μόλε κατάπτερος
τὸν Ἀγαμεμνόνιον ἐπὶ δόμον.
ὑπὸ γὰρ ἀλγέων ὑπό τε συμφορᾶς
διοιχόμεθ', οἰχόμεθα. κτύπον ἠγάγετ'· οὐχὶ σῖγα
σῖγα φυλασσομένα •
στόματος ἀνακέλαδον ἄπο λέχεος ἅ-
συχον ὕπνου χάριν παρέξεις, φίλα;
ΧΟ. θρόει τίς κακῶν τελευτὰ μένει.
ΗΛ. θανεῖν· τί δ' ἄλλο γ'; οὐδὲ γὰρ ⏑ – ⏑
πόθον ἔχει βορᾶς.
ΧΟ. πρόδηλος ἄρ' ὁ πότμος.
ΗΛ. ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς
μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς
πατροφόνου ματρός.
ΧΟ. δίκᾳ μέν, καλῶς δ' οὔ. [σας
ΗΛ. ἔθανες ἔθανες, ὦ τεκομένα με μᾶτερ, ἀπὸ δ' ὤλε-
πατέρα τέκνα τε τάδε σέθεν ἀφ' αἵματος·
ὀλόμεθ' ἰσονέκυ', ὀλόμεθα.
σύ τε γὰρ ἐν νεκροῖς, τό τ' ἐμὸν οἴχεται
βίου τὸ πλέον μέρος ἐν στοναχαῖσί τε καὶ γόοισι
δάκρυσί τ' ἐννυχίοις·
ἄγαμος, ἔπιδ', ἄτεκνος ἅτε βίοτον ἁ
μέλεος ἐς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον.
ΧΟ. ὅρα παροῦσα, παρθέν' Ἠλέκτρα, πέλας,
μὴ κατθανών σε σύγγονος λέληθ' ὅδε·
οὐ γάρ μ' ἀρέσκει τῷ λίαν παρειμένῳ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νόσου,
ὡς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί τε.
ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὡς εἶ σοφὴ
καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός.
πόθεν ποτ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην;
ἀμνημονῶ γάρ, τῶν πρὶν ἀπολειφθεὶς φρενῶν.
ΗΛ. ὦ φίλταθ', ὥς μ' ηὔφρανας εἰς ὕπνον πεσών.
βούλει θίγω σου κἀνακουφίσω δέμας;
ΟΡ. λαβοῦ λαβοῦ δῆτ', ἐκ δ' ὄμορξον ἀθλίου
στόματος ἀφρώδη πέλανον ὀμμάτων τ' ἐμῶν.
ΗΛ. ἰδού, τὸ δούλευμ' ἡδὺ κοὐκ ἀναίνομαι
ἀδέλφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη.
ΟΡ. ὑπόβαλε πλευροῖς πλευρὰ καὐχμώδη κόμην

166—186. = 187—207.

119. Ἀργεῖον] ἀργείων MV. εὐμενῆ] γρ. πρευμενῆ MV. 122. ἐμέ] ἐμὴν MV. 128. ἀπέθρισεν] ἀπέθριξε C et schol. Aeschyli Agam. 544. et Hesychius, si glossa eius ἀπέθριξεν, ἀπέκοψεν huc referenda. 140. 141. choro, 142. Electrae tribuit Ald., 140—142. Electrae codices et Dionys. de comp. verb. c. 11. et Cleanthes apud Diog. L. 7, 172. 140. σῖγα σῖγα] σίγα σίγα libri. Recte Dionysii codex Bodl. λεπτὸν M et plerique. λευκὸν cum γρ. λεπτὸν V. Utrumque memorat schol. λευκὸν etiam Dionys. 141. τίθετε (quod Dionysium legisse ex verbis eius apparet) Porsonus] τιθεῖτε μὴ κτυπεῖτε] ψοφεῖτε μὴ κτυπεῖτε V. Post κτυπεῖτε lacunam indicavi. μηδ' ἔστω κτύπος libri, verbis ex v. 137. illatis, quae non leguntur apud Dionysium. 142. ἀποπρὸ βᾶτ'] ἀποπρόβατ' M et Dionys. 145. ἆ ἆ D. ἃ ἃ V. ἄ ἄ ceteri. 147. ἀτρεμαίαν] ἀτρεμαῖον pr. M et correctus V. ὑπ' ὄροφον D.] ὑπόροφον 154. 155. Electrae tribuunt libri. Correxit Seidlerus. 159. χάριν superscr. in A. χαράν libri omnes. 160. μέλεος] ὦ μέλεος M aliique. 161. τάλας] ὦ τάλας MV et plerique. ΗΛ. hoc loco Seidlerus, ante ἄδικος libri.

166. ἐν πέπλοισι] ἐμπέπλοισι M. 167. ⏑ –] ἄγαν Hermannus. 179. Ἀγαμεμνόνιον] ἀγαμεμνόνειον libri, nisi quod ι superscr. in A. 182. σῖγα σῖγα] σίγα σίγα MV. 185. ἄπο λέχεος] ἀπὸ δὲ λέχεος Hermannus. Requiritur dochmius. ἅσυχον D.] ἥσυχον 186. χάριν schol.] χαρὰν φίλα] ὦ φίλα M aliique. παρέξεις φίλοις Hartungus. 188. γ' om. MVA. εἴπω vel εἴπας addunt recentiores nonnulli. γ' εἴποις est in Ven. 468. Lacunam notavit Hermannus. 190. ἄρ'] ἆρ' MV. 193. ματρός] ματέρος MV. 195. δίκᾳ Triclinius] δίκαια 199. ἰσονέκυ' Porsonus] ἰσονέκυες libri, nisi quod ὀλόμεθ' ὀλόμεθ' ἰσονέκυες V. 206. ἔπιδ'] ἐπεὶ δ' recentiores nonnulli. ἅτε βίοτον ἁ] Verba non integra. Requiritur dochmius. ἄγαμος ἐπεί, ἄτεκνος, ἀτρέμα βίοτον ἁ Hermannus. 212. τε] γε MC et Plut. Mor. p. 165e., sed τε Stobaeus 100, 1. 220. πέλανον] πελανὸν M ut solet.

ἄφελε προσώπου· λεπτὰ γὰρ λεύσσω κόραις.
ΗΛ. ὦ βοστρύχων πινῶδες ἄθλιον κάρα,
ὡς ἠγρίωσαι διὰ μακρᾶς ἀλουσίας.
ΟΡ. κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν αὖθις· ὅταν ἀνῇ νόσος
μανιάς μ', ἄναρθρός εἰμι κἀσθενῶ μέλη.
ΗΛ. ἰδού· φίλον τοι τῷ νοσοῦντι δέμνιον,
ἀνιαρὸν ὂν τὸ κτῆμ', ἀναγκαῖον δ' ὅμως.
ΟΡ. αὖθίς μ' ἐς ὀρθὸν στῆσον, ἀνακύκλει δέμας·
δυσάρεστον οἱ νοσοῦντες ἀπορίας ὕπο.
ΗΛ. ἦ κἀπὶ γαίας ἁρμόσαι πόδας θέλεις
χρόνιον ἴχνος θείς; μεταβολὴ πάντων γλυκύ.
ΟΡ. μάλιστα. δόξαν γὰρ τόδ' ὑγιείας ἔχει·
κρεῖσσον δὲ τὸ δοκεῖν, κἂν ἀληθείας ἀπῇ.
ΗΛ. ἄκουε δή νυν, ὦ κασίγνητον κάρα,
ἕως ἐῶσί σ' εὖ φρονεῖν Ἐρινύες.
ΟΡ. λέξεις τι καινόν; κεἰ μὲν εὖ, χάριν φέρεις·
εἰ δ' ἐς βλάβην τιν', ἅλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν.
ΗΛ. Μενέλαος ἥκει, σοῦ κασίγνητος πατρός,
ἐν Ναυπλίᾳ δὲ σέλμαθ' ὥρμισται νεῶν.
ΟΡ. πῶς εἶπας; ἥκει φῶς ἐμοῖς καὶ σοῖς κακοῖς
ἀνὴρ ὁμογενὴς καὶ χάριτας ἔχων πατρός;
ΗΛ. ἥκει, τὸ πιστὸν τόδε λόγων ἐμῶν δέχου,
Ἑλένην ἀγόμενος Τρωικῶν ἐκ τειχέων.
ΟΡ. εἰ μόνος ἐσώθη, μᾶλλον ἂν ζηλωτὸς ἦν·
εἰ δ' ἄλοχον ἄγεται, κακὸν ἔχων ἥκει μέγα.
ΗΛ. ἐπίσημον ἔτεκε Τυνδάρεως ἐς τὸν ψόγον
γένος θυγατέρων δυσκλεές τ' ἀν' Ἑλλάδα.
ΟΡ. σύ νυν διάφερε τῶν κακῶν· ἔξεστι γάρ·
καὶ μὴ μόνον λέγ', ἀλλὰ καὶ φρόνει τάδε.
ΗΛ. οἴμοι, κασίγνητ'. ὄμμα σὸν ταράσσεται,
ταχὺς δὲ μετέθου λύσσαν, ἄρτι σωφρονῶν.
ΟΡ. ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι
τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας·
αὗται γὰρ αὗται πλησίον θρῴσκουσί μου.
ΗΛ. μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεμνίοις·
ὁρᾷς γὰρ οὐδὲν ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.
ΟΡ. ὦ Φοῖβ', ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες
γοργῶπες, ἐνέρων ἱερίαι, δειναὶ θεαί.
ΗΛ. οὔτοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν
σχήσω σε πηδᾶν δυστυχῆ πηδήματα.
ΟΡ. μέθες· μί' οὖσα τῶν ἐμῶν Ἐρινύων
μέσον μ' ὀχμάζεις, ὡς βάλῃς ἐς Τάρταρον.
ΗΛ. οἲ 'γὼ τάλαινα, τίν' ἐπικουρίαν λάβω,
ἐπεὶ τὸ θεῖον δυσμενὲς κεκτήμεθα;
ΟΡ. δὸς τόξα μοι κερουλκά, δῶρα Λοξίου,
οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνασθαι θεάς,
εἴ μ' ἐκφοβοῖεν μανιάσιν λυσσήμασιν.
βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί,
εἰ μὴ 'ξαμείψει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν.
οὐκ εἰσακούετ'; οὐχ ὁρᾶθ' ἑκηβόλων
τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας;
ἆ ἆ,
τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα
πτεροῖς· τὰ Φοίβου δ' αἰτιᾶσθε θέσφατα.
ἔα·
τί χρῆμ' ἀλύω πνεῦμ' ἀνεὶς ἐκ πλευμόνων;
ποῖ ποῖ ποθ' ἡλάμεσθα δεμνίων ἄπο;
ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὁρῶ.
ξύγγονε, τί κλάεις κρᾶτα θεῖσ' εἴσω πέπλων;
αἰσχύνομαί σοι μεταδιδοὺς πόνων ἐμῶν
ὄχλον τε παρέχων παρθένῳ νόσοις ἐμαῖς.
μὴ τῶν ἐμῶν ἕκατι συντήκου κακῶν·
σὺ μὲν γὰρ ἐπένευσας τάδ', εἴργασται δ' ἐμοὶ
μητρῷον αἷμα· Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι,
ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον
τοῖς μὲν λόγοις ηὔφρανε, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
οἶμαι δὲ πατέρα τὸν ἐμόν, εἰ κατ' ὄμματα
ἐξιστόρουν νιν μητέρ' εἰ κτεῖναί με χρή,
πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτεῖναι λιτὰς
μή τῆς τεκούσης ἐς σφαγὰς ὦσαι ξίφος.
[εἰ μήτ' ἐκεῖνος ἀναλαβεῖν ἔμελλε φῶς,
ἐγώ θ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά.]
καὶ νῦν ἀνακάλυπτ', ὦ κασίγνητον κάρα,
ἐκ δακρύων τ' ἄπελθε, κεἰ μάλ' ἀθλίως
ἔχομεν· ὅταν δὲ τἄμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς,
σύ μου τὸ δεινὸν καὶ διαφθαρὲν φρενῶν
ἴσχναινε παραμυθοῦ θ'· ὅταν δὲ σὺ στένῃς,
ἡμᾶς παρόντας χρή σε νουθετεῖν φίλα·
ἐπικουρίαι γὰρ αἵδε τοῖς φίλοις καλαί.
ἀλλ', ὦ τάλαινα, βᾶσα δωμάτων ἔσω,
ὕπνῳ τ' ἄυπνον βλέφαρον ἐκταθεῖσα δός,
σῖτόν τ' ὄρεξαι, λουτρά τ' ἐπιβαλοῦ χροΐ.
εἰ γὰρ προλείψεις μ', ἢ προσεδρίᾳ νόσον
κτήσει τιν', οἰχόμεσθα· σὲ γὰρ ἔχω μόνην
ἐπίκουρον, ἄλλων, ὡς ὁρᾷς, ἔρημος ὤν.
ΗΛ. οὐκ ἔστι· σὺν σοὶ καὶ θανεῖν αἱρήσομαι
καὶ ζῆν· ἔχει γὰρ ταὐτόν· ἢν σὺ κατθάνῃς,
γυνὴ τί δράσω; πῶς μόνη σωθήσομαι,
ἀνάδελφος ἀπάτωρ ἄφιλος; εἰ δὲ σοὶ δοκεῖ,
δρᾶν χρὴ τάδ'· ἀλλὰ κλῖνον εἰς εὐνὴν δέμας,
καὶ μὴ τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων
ἄγαν ἀποδέχου, μένε δ' ἐπὶ στρωτοῦ λέχους.
[κἂν μὴ νοσῇ γάρ, ἀλλὰ δοξάζῃ νοσεῖν,

224. κόραις] γρ. νόσῳ M. 227. ὅταν — μανιάς μ' Porsonus] ὅταν μ' — μανίας 228. μανιας] μανιας libri. Utrumque explicat schol. 229. δέμνιον] δέμνια Stobaeus 100, 2. 230. ὂν τὸ] μὲν τὸ Stobaeus. ὄν τι Kirchhoffius. δέμνια | ἀνιαρὸν ὄντα Hermannus. 233. πόδας θέλεις] Fort. θέλεις πόδα. 238. ἐῶσί σ'] ἐῶσιν M. 251. σύ νυν Canterus] σὺ νῦν. σύ τοι Plut. Mor. p. 88c. 257. eiecit Nauckius: post v. 270. transponi volebat Elmsleius. Legerunt hunc versum Longinus de sublim. c. 15, 2. et Plut. Mor. p. 991. 271. Oresti continuavit D., Electrae tribuunt libri. 275. ἆ ἆ D.] ἃ ἃ

277. πλευμόνων Nauckius] πνευμόνων 281. σοι libri recentiores. σε MV aliique. 286. ἔργον] εἰς ἔργον (ut schol. explicat) recentes nonnulli. Suspecta verbi ἐπαίρειν structura cum duplici accusativo: ut non improbabilis sit Kirchhoffii opinio unum post haec verba versum excidisse. ὃς δρᾶν μ' ἐπάρας Nauckius. 289. με χρή] χρεὼν duo codices recentes. 291. μὴ] μήπω M. μήπωτε V. μήποτε recentes nonnulli. 293. θ' cod. Harl. δ' ceteri. 292, 293. Versus spurios notavit L. Dindorfius. 294. ἀνακάλυπτ'] τὴν ὄψιν supplet scholiasta. 298. ἴσχναινε] ἴσχανε (γρ. ἴσχναινε) M. ἴσχνανε V. Utrumque, ἴσχναινε et quod metro repugnat ἴσχανε, explicat scholiasta. 303. λουτρά τ' ἐπιβαλοῦ χροΐ Hermannus] λούτρ' ἐπὶ χροΐ βάλλευ M. λουτρά τ' ἐπὶ χροΐ βάλε: unde Triclinius λουτρά τ' ἐπὶ χροὸς βάλε. 304. προσεδρίᾳ recentes nonnulli: quod metrum postulat v. 98. προσεδρείᾳ MVC. 307. καὶ θανεῖν] κατθανεῖν V aliique nonnulli. 314. νοσῇ] νοσησῇς M, ortum ex νοσῇ (quod est in A) et superscripto σῃσ. In Flor. uno νοσῇ — δοξάζει. Scholiasta, Καλλίστρατος τὴν ἐκτὸς τοῦ σ γραφὴν διδάσκει, κἂν μὴ νοσῇ γάρ, ἀλλὰ δοξάζῃ νοσεῖν, ἵν' ᾖ ἀπὸ τοῦ Ὀρέστου εἰς τὸ κοινὸν μεταβεβηκὼς ὁ λόγος. et in alio scholio δοξάζῃς ἀντὶ τοῦ δοξάζῃ τις, ὡς τὸ (Hom. Il. 3, 220.) "φαίης κε ζάκοτόν τιν' ἔμμεναι." Recte Callistratus νοσῇ — δοξάζῃ probavit: sed non animadvertit versus 314, 315, (quorum alterum etiam Nauckius Stud. Eurip. 1. p. 35 notavit, probata in priore librorum nonnullorum scriptura νοσῇς — δοξάζεις) ab interpolatore vetere esse compositos, qui νοσῇ et δοξάζῃ intellecto τις dixerat. Euripides post

κάματος βροτοῖσιν ἀπορία τε γίγνεται.]
ΧΟ. αἰαῖ,
δρομάδες ὦ πτεροφόροι ποτνιάδες θεαί,
ἀβάκχευτον αἳ θίασον ἐλάχετ' ἐν δάκρυσι καὶ γόοις,
μελάγχρωτες Εὐμενίδες, αἵτε τὸν
ταναὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεσθ' αἵματος
τινύμεναι δίκαν, τινύμεναι φόνον,
καθικετεύομαι καθικετεύομαι,
τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον ἐάσατ' ἐκλαθέσθαι λύσσας
μανιάδος δεινᾶς φοιταλέου μόχθων,
οἵων, ὦ τάλας, ὀρεχθεὶς ἔρρεις,
τρίποδος ἄπο φάτιν, ἂν ὁ Φοῖβος
ἔλακε, δεξάμενος ἱερὸν ἀνὰ δάπεδον,
ἵνα μεσόμφαλοι λέγονται μυχοί.
ὦ Ζεῦ,
τίς ἔλεος, τίς ὅδ' ἀγὼν φόνιος ἔρχεται, [λει
θοάζων σὲ τὸν μέλεον, ᾧ δάκρυα δάκρυσι συμβάλ-
πορεύων τις ἐς δόμον ἀλαστόρων
ματέρος αἷμα σᾶς, ὅ σ' ἀναβακχεύει;
κατολοφύρομαι καταλοφύρομαι.
ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς·
ἀνὰ δὲ λαῖφος ὥς τις ἀκάτου θοᾶς τινάξας δαίμων
κατέκλυσεν δεινῶν πόνων, ὡς πόντου
λάβροις ὀλεθρίοισιν ἐν κύμασιν.
τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον
ἕτερον ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων,
τὸν ἀπὸ Ταντάλου, σέβεσθαί με χρή;
καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει,
Μενέλαος ἄναξ, πολλῇ ἁβροσύνῃ
δῆλος ὁρᾶσθαι
τῶν Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν.
ὦ χιλιόναυν στρατὸν ὁρμήσας
ἐς γῆν Ἀσίαν,
χαῖρ', εὐτυχίᾳ δ' αὐτὸς ὁμιλεῖς,
θεόθεν πράξας ἅπερ ηὔχου.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ δῶμα, τῇ μέν σ' ἡδέως προσδέρκομαι
Τροίαθεν ἐλθών, τῇ δ' ἰδὼν καταστένω·
κύκλῳ γὰρ εἱλιχθεῖσαν ἀθλίοις κακοῖς
οὐπώποτ' ἄλλην μᾶλλον εἶδον ἑστίαν.
Ἀγαμέμνονος μὲν γὰρ τύχας ἠπιστάμην
[καὶ θάνατον, οἵῳ πρὸς δάμαρτος ὤλετο,]
Μαλέᾳ προσίσχων πρῷραν· ἐκ δὲ κυμάτων
ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξήγγειλέ μοι
Νηρέως προφήτης Γλαῦκος, ἀψευδὴς θεός,
ὅς μοι τάδ' εἶπεν ἐμφανῶς κατασταθείς
"Μενέλαε, κεῖται σὸς κασίγνητος θανών,
λουτροῖσιν ἀλόχου περιπεσὼν πανυστάτοις·
δακρύων δ' ἔπλησεν ἐμέ τε καὶ ναύτας ἐμοὺς
πολλῶν. ἐπεὶ δὲ Ναυπλίας ψαύω χθονός,
ἤδη δάμαρτος ἐνθάδ' ἐξορμωμένης,
δοκῶν Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
φίλαισι χερσὶ περιβαλεῖν καὶ μητέρα,
ὡς εὐτυχοῦντας, ἔκλυον ἀλιτύπων τινὸς
τῆς Τυνδαρείας παιδὸς ἀνόσιον φόνον."
καὶ νῦν ὅπου 'στὶν εἴπατ', ὦ νεάνιδες,
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὃς τὰ δείν' ἔτλη κακά.
βρέφος γὰρ ἦν τότ' ἐν Κλυταιμνήστρας χεροῖν,
ὅτ' ἐξέλειπον μέλαθρον ἐς Τροίαν ἰών,
ὥστ' οὐκ ἂν αὐτὸν γνωρίσαιμ' ἂν εἰσιδών.
ΟΡ. ὅδ' εἴμ' Ὀρέστης, Μενέλεως, ὃν ἱστορεῖς.
ἑκὼν ἐγώ σοι τἀμὰ σημανῶ κακά.
τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω
ἱκέτης, ἀφύλλους στόματος ἐξάπτων λιτάς·
σῶσόν μ'· ἀφῖξαι δ' αὐτὸν ἐς καιρὸν κακῶν.
ΜΕ. ὦ θεοί, τί λεύσσω; τίνα δέδορκα νερτέρων;
ΟΡ. εὖ γ' εἶπας· οὐ γὰρ ζῶ κακοῖς, φάος δ' ὁρῶ.
ΜΕ. ὡς ἠγρίωσαι πλόκαμον αὐχμηρόν, τάλας.
ΟΡ. οὐχ ἡ πρόσοψίς μ', ἀλλὰ τἄργ' αἰκίζεται.
ΜΕ. δεινὸν δὲ λεύσσεις ὀμμάτων ξηραῖς κόραις.
ΟΡ. τὸ σῶμα φροῦδον· τὸ δ' ὄνομ' οὐ λέλοιπέ με.
ΜΕ. ὦ παρὰ λόγον μοι σὴ φανεῖσ' ἀμορφία.
ΟΡ. ὅδ' εἰμὶ μητρὸς τῆς ταλαιπώρου φονεύς.
ΜΕ. ἤκουσα· φείδου δ' ὀλιγάκις λέγειν κακά.
ΟΡ. φειδόμεθ'· ὁ δαίμων δ' ἔς με πλούσιος κακῶν.
ΜΕ. τί χρῆμα πάσχεις; τίς σ' ἀπόλλυσιν νόσος;
ΟΡ. ἡ ξύνεσις, ὅτι σύνοιδα δείν' εἰργασμένος.
ΜΕ. πῶς φῄς; σοφόν τοι τὸ σαφές, οὐ τὸ μὴ σαφές.
ΟΡ. λύπη μάλιστά γ' ἡ διαφθείρουσά με·
ΜΕ. δεινὴ γὰρ ἡ θεός, ἀλλ' ὅμως ἰάσιμος.
ΟΡ. μανίαι τε, μητρὸς αἵματος τιμωρίαι.
ΜΕ. ἤρξω δὲ λύσσης πότε; τίς ἡμέρα τότ' ἦν;
ΟΡ. ἐν ᾗ τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ.
ΜΕ. πότερα κατ' οἴκους, ἢ προσεδρεύων πυρᾷ;
ΟΡ. νυκτός, φυλάσσων ὀστέων ἀναίρεσιν.
ΜΕ. παρῆν τις ἄλλος, ὃς σὸν ὤρθευεν δέμας;
ΟΡ. Πυλάδης, ὁ συνδρῶν αἷμα καὶ μητρὸς φόνον.
ΜΕ. φαντασμάτων δὲ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο;

316—331. = 332—347.

---

verba μένε δ' ἐπὶ στρωτοῦ λέχους aut nihil aut aliud quid addiderat. δοξάζῃ A. δοξάζεις V. δοξάζῃς ceteri.

320. γόοις] θρήνοις Hermannus, ut versus accuratius respondeat antistrophico 336. ubi sententia non fert συμβαλεῖ, quod Porsonus scripsit, quia codices quidam recentes συμβάλει. 321. μελάγχρωτες L. Dindorfius in Thesauro s. v. μελάγχρως] μελαγχρῶτες 327. δεινᾶς addidit Hermannus. φοιταλέου μόχθων Hermannus] φοιταλέου. φεῦ (κακῶν addunt codices recentes multi) μόχθων 329. ὁ Φοῖβος om. M. 330. ἔλακε δεξάμενος ἱερὸν ἀνὰ Hartungus] ἔλακεν ἔλακε δεξάμενος ἀνά. (ἔλακε, δεξάμενος, ἔλακεν ἀνὰ Hermannus.) 331. μυχοί Triclinius] μυχοὶ γᾶς 332. ὦ Kingius] ἰώ 337. δόμον Triclinius] δόμους

339. 340. transponit Kirchhoffius, ut duplicatum κατολοφύρομαι respondeat duplicato καθικετεύομαι in stropha v. 324. 349. πολλῇ ἁβροσύνῃ Triclinius] πολλῇ δ' ἁβροσύνῃ, quod etiam schol. legit. πολλῇ si recte legitur, crasis adhibenda erit πολλἀβροσύνῃ, de qua dixi in Annot. Oxon. p. 91. ποδὸς ἁβροσύνῃ Kirchhoffius. Dio Chrys. vol. 2. p. 86. ed. Reisk. καὶ γὰρ οὗτος (Μενέλαος) ἦν οὐ μακρὰν τοῦ τε Ταντάλου καὶ Πέλοπος, ὅθεν οἶμαι καὶ τὸν χορὸν Εὐριπίδης εἰς τοῦτο αἰνιττόμενον πεποίηκεν ἐν τῇ προσόδῳ τοῦ βασιλέως "Μενέλαος δὲ πολλῇ (libri alii πολὺ, πολὺ δ', πολύ γ', πολλῇ γ') ἁβροσύνῃ δῆλος ὁρᾶται τοῦ Τανταλιδῶν ἐξ αἵματος ὤν". πολλῇ] πολὺ (a m. pr. in πολλῇ mutatum) M. πολὺ δ' a pr. m. etiam B et schol. Homeri Od. 4, 95. in ed. mea vol. 2. p. 756.

361. Seclusi versum spurium, de quo dixi in Annot. Oxon. p. 92. 365. τάδ'] τόδ' MV. κατασταθεὶς M et recentes nonnulli. παρασταθεὶς ceteri. 367. πανυστάτοις] ἀρκυστάτοις Nauckius. 373. ἀλιτύπων] ἀλικτύπων MV. 374. παιδὸς] γρ. θυγατρὸς M. 381. σημανῶ V aliique. μηνύσω M ut videtur aliique.

383. ἀφύλλους Reiskius] ἀφύλλου (cum schol. et Hesychio s. h. v.) 384. αὐτὸν Schaeferus] αὐτὸς 389. δεινὸν δὲ] δεινόν τε C. 390. με AC. μοι MV.

391. παρὰ λόγον D. in Thesauro s. v. Παράλογος] παράλογον 394. εἰς με Elmsleius] εἰς ἐμὲ 398. μάλιστά γ'] μάλιστ' ἔσθ' Canterus. 399. δεινὴ γὰρ ἡ θεὸς] δεινή γε νοῦσος Herwerdenus ad Soph. Oed. R. p. 100. 400. μητρὸς C aliique recentes. μητρός θ' veteres. 402. γρ. ἡ ταλαίνης μητρὸς ἐξώγκουν τάφον BM. 407. φαντασμάτων codices recentiores pleri-

ΟΡ. ἔδοξ' ἰδεῖν τρεῖς νυκτὶ προσφερεῖς κόρας.
ΜΕ. οἶδ' ἃς ἔλεξας, ὀνομάσαι δ' οὐ βούλομαι.
ΟΡ. σεμναὶ γάρ· εὐπαίδευτα δ' ἀποτρέπει λέγειν.
ΜΕ. αὗταί σε βακχεύουσι συγγενεῖ φόνῳ;
ΟΡ. οἴμοι διωγμῶν, οἷς ἐλαύνομαι τάλας.
ΜΕ. οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους.
ΟΡ. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς ξυμφορᾶς
ΜΕ. μὴ θάνατον εἴπῃς· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν.
ΟΡ. Φοῖβος κελεύσας μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον.
ΜΕ. ἀμαθέστερός γ' ὢν τοῦ καλοῦ καὶ τῆς δίκης.
ΟΡ. δουλεύομεν θεοῖς, ὅ τι ποτ' εἰσὶν οἱ θεοί.
ΜΕ. κᾆτ' οὐκ ἀμύνει Λοξίας τοῖς σοῖς κακοῖς;
ΟΡ. μέλλει· τὸ θεῖον δ' ἐστὶ τοιοῦτον φύσει.
ΜΕ. πόσον χρόνον δὲ μητρὸς οἴχονται πνοαί;
ΟΡ. ἕκτον τόδ' ἦμαρ· ἔτι πυρὰ θερμὴ τάφου.
ΜΕ. ὡς ταχὺ μετῆλθόν σ' αἷμα μητέρος θεαί.
ΟΡ. οὐ σοφός, ἀληθὴς δ' ἐς φίλους ἔφυν φίλος.
ΜΕ. πατρὸς δὲ δὴ τί σ' ὠφελεῖ τιμωρία;
ΟΡ. οὔπω· τὸ μέλλον δ' ἴσον ἀπραξίᾳ λέγω.
ΜΕ. τὰ πρὸς πόλιν δὲ πῶς ἔχεις δράσας τάδε;
ΟΡ. μισούμεθ' οὕτως ὥστε μὴ προσεννέπειν.
ΜΕ. οὐδ' ἥγνισαι σὸν αἷμα κατὰ νόμους χεροῖν;
ΟΡ. ἐκκλῄομαι γὰρ δωμάτων ὅπη μόλω.
ΜΕ. τίνες πολιτῶν δ' ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς;
ΟΡ. Οἴαξ, τὸ Τροίᾳ μῖσος ἀναφέρων πατρί.
ΜΕ. ξυνῆκα· Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου.
ΟΡ. οὗ γ' οὐ μετῆν μοι· διὰ τριῶν δ' ἀπόλλυμαι.
ΜΕ. τίς δ' ἄλλος; ἦ που τῶν ἀπ' Αἰγίσθου φίλων;
ΟΡ. οὗτοί μ' ὑβρίζουσ', ὧν πόλις τανῦν κλύει.
ΜΕ. Ἀγαμέμνονος δὲ σκῆπτρ' ἐᾷ σ' ἔχειν πόλις;
ΟΡ. πῶς, οἵτινες ζῆν οὐκ ἐῶσ' ἡμᾶς ἔτι;
ΜΕ. τί δρῶντες, ἤ τι καὶ σαφῶς εἰπεῖν ἔχεις;
ΟΡ. ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται τῇδ' ἡμέρᾳ.
ΜΕ. φεύγειν πόλιν τήνδ', ἢ θανεῖν, ἢ μὴ θανεῖν;
ΟΡ. θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι.
ΜΕ. κᾆτ' οὐχὶ φεύγεις γῆς ὑπερβαλὼν ὅρους;
ΟΡ. κύκλῳ γὰρ εἱλισσόμεθα παγχάλκοις ὅπλοις.
ΜΕ. ἰδίᾳ πρὸς ἐχθρῶν, ἢ πρὸς Ἀργείας χερός;
ΟΡ. πάντων πρὸς ἀστῶν, ὡς θάνω· βραχὺς λόγος.
ΜΕ. ὦ μέλεος, ἥκεις ξυμφορᾶς πρὸς τοὔσχατον.
ΟΡ. ἐς σ' ἐλπὶς ἡ 'μὴ καταφυγὰς ἔχει κακῶν.
ἀλλ' ἀθλίως πράσσουσιν εὐτυχὴς μολὼν
μετάδος φίλοισι σοῖσι σῆς εὐπραξίας,
καὶ μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε,
ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει
χάριτας πατρῴας ἐκτίνων εἰς οὕς σε δεῖ.
ὄνομα γάρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι
οἱ μὴ 'πὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι.
ΧΟ. καὶ μὴν γέροντι δεῦρ' ἁμιλλᾶται ποδὶ
ὁ Σπαρτιάτης Τυνδάρεως μελάμπεπλος
κουρᾷ τε θυγατρὸς πενθίμῳ κεκαρμένος.
ΟΡ. ἀπωλόμην, Μενέλαε· Τυνδάρεως ὅδε
στείχει πρὸς ἡμᾶς, οὗ μάλιστ' αἰδώς μ' ἔχει
εἰς ὄμματ' ἐλθεῖν τοῖσιν ἐξειργασμένοις.
καὶ γάρ μ' ἔθρεψε μικρὸν ὄντα, πολλὰ δὲ
φιλήματ' ἐξέπλησε, τὸν Ἀγαμέμνονος
παῖδ' ἀγκάλαισι περιφέρων, Λήδα θ' ἅμα,
τιμῶντέ μ' οὐδὲν ἧσσον ἢ Διοσκόρω·
οἷς, ὦ τάλαινα καρδία ψυχή τ' ἐμή,
ἀπέδωκ' ἀμοιβὰς οὐ καλάς· τίνα σκότον
λάβω προσώπῳ; ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος
θῶμαι, γέροντος ὀμμάτων φεύγων κόρας;

ΤΥΝΔΑΡΕΩΣ.

ποῦ ποῦ θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ἴδω πόσιν,
Μενέλαον; ἐπὶ γὰρ τῷ Κλυταιμνήστρας τάφῳ
χοὰς χεόμενος ἔκλυον ὡς ἐς Ναυπλίαν
ἥκοι ξὺν ἀλόχῳ πολυετὴς σεσωσμένος.
ἄγετέ με· πρὸς γὰρ δεξιὰν αὐτοῦ θέλω
στὰς ἀσπάσασθαι, χρόνιος εἰσιδὼν φίλον.
ΜΕ. ὦ πρέσβυ, χαῖρε, Ζηνὸς ὁμόλεκτρον κάρα.
ΤΥ. ὦ χαῖρε καὶ σύ, Μενέλεως, κήδευμ' ἐμόν.
ἔα· τὸ μέλλον ὡς κακὸν τὸ μὴ εἰδέναι.
ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων
στίλβει νοσώδεις ἀστραπάς, στύγημ' ἐμόν.
Μενέλαε, προσφθέγγει νιν, ἀνόσιον κάρα;
ΜΕ. τί γάρ; φίλου μοι πατρός ἐστιν ἔκγονος.
ΤΥ. κείνου γὰρ ὅδε πέφυκε τοιοῦτος γεγώς;
ΜΕ. πέφυκεν· εἰ δὲ δυστυχεῖ, τιμητέος.
ΤΥ. βεβαρβάρωσαι χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις.
ΜΕ. Ἑλληνικόν τοι τὸν ὁμόθεν τιμᾶν ἀεί.
ΤΥ. καὶ τῶν νόμων γε μὴ πρότερον εἶναι θέλειν.
ΜΕ. πᾶν τοὐξ ἀνάγκης δοῦλόν ἐστ' ἐν τοῖς σοφοῖς.
ΤΥ. κέκτησό νυν σὺ τοῦτ', ἐγὼ δ' οὐ κτήσομαι.
ΜΕ. ὀργὴ γὰρ ἅμα σου καὶ τὸ γῆρας οὐ σοφόν.
ΤΥ. πρὸς τόνδε σοφίας τις ἂν ἀγὼν ἥκοι πέρι;
εἰ τὰ καλὰ πᾶσι φανερὰ καὶ τὰ μὴ καλά,
τούτου τίς ἀνδρῶν ἐγένετ' ἀσυνετώτερος,
ὅστις τὸ μὲν δίκαιον οὐκ ἐσκέψατο,
οὐδ' ἦλθεν ἐπὶ τὸν κοινὸν Ἑλλήνων νόμον;
ἐπεὶ γὰρ ἐξέπνευσεν Ἀγαμέμνων βίον
πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς ὑπὲρ κάρα,
αἴσχιστον ἔργον, οὐ γὰρ αἰνέσω ποτέ,
χρῆν αὐτὸν ἐπιθεῖναι μὲν αἵματος δίκην
ὁσίαν διώκοντ', ἐκβαλεῖν τε δωμάτων
μητέρα· τὸ σῶφρόν τ' ἔλαβεν ἂν τῆς ξυμφορᾶς,

---

que. ἐκ φασμάτων M (et V?) ABC aliique, quod in ἐκφασμάτων ab alia m. in unum vocabulum est coniunctum cum gl. ἐκπλήξεων.

410. ἀποτρέπει Musgravius] ἀποτρέπου 415. εἴπῃς· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν] εἴπῃς τοῦ πατρός· τοῦτ' οὐ σοφόν Hartungus scholiastae interpretationem secutus. 418. εἰσὶν οἱ θεοί aliquot recentiores: εἰσὶ θεοί veteres et Iustinus de mon. 1. p. 126. εἰσὶν θεοί B. 423. μητέρος θεαί] Aut μητρὸς αἱ θεαί, aut, quod Nauckius coniecit, μητρῷον θεαί scripsisse videtur. 424. ἔφυν φίλος Brunckius] ἔφυς κακός. In recentioribus plerisque εἰπὼν κακῶς. 429. σὸν] σῶν recentes aliquot. σοῖν Hartungus. τόδ' αἷμα κατὰ νόμον πόλεως Nauckius. νόμους] νόμον M et recentes nonnulli. 430. ἐκκλῄομαι Musgravius] ἐκκλείομαι 431. δ' addidi ex B et Flor. uno. 432. Τροίᾳ Musgravius] Τροίας. Sic Τροίας pro Τροίᾳ scriptum in P Troad. 698. 433. φόνου MV. φόνος alii cum schol., unus φόνον. 439. τί δρῶντες; ἤ τι καὶ σαφῶς εἰπεῖν ἔχεις Nauckius] τί δρῶντες ὅ τι καὶ σαφὲς εἰπεῖν ἔχεις (ἔχεις εἰπεῖν C et alii nonnulli) ἐμοί. Schol. ὁ δὲ λόγος, εἰπέ μοι σαφὲς (σαφῶς cod. Monac.) ὅ τι δρῶντες οὐκ ἐῶσί σε ζῆν· τὸ ὅ τι γὰρ ἀντὶ τοῦ τί Ἀττικόν. ἐὰν δὲ γράφηται ἤ τί, ὁ στίχος οὕτως, τί δρῶντες, ἤ τί καὶ σαφὲς εἰπεῖν ἔχεις; Possunt etiam alia coniici, velut τί δρῶντες; ἤ μοι τὸ σαφὲς ἐξειπεῖν ἔχεις; 443. ὑπερβαλὼν] ὑπερβάλλων A. 445. Ἀργείας] ἀργείων V. χερός] γρ. χθονός V. Conf. 1027. 447. πρὸς] εἰς MV.

455. ταῖσι] ταῖς libri recentiores plures. καὶ ταῖς Hermannus. 461. ἐξειργασμένοις M. ἡμαρτημένοις V aliique multi. 468. βάλω Seidlerus] λάβω 475. χρόνιος M. χρόνιον ceteri. 481. ἀνόσιον] γρ. ἀκάθαρτον MB. 484. τιμητέος] γρ. μισητέος V a m. sec. 485. ἐν βαρβάροις] γρ. ἀφ' Ἑλλάδος MV et sic Apollon. Tyan. Epist. p. 49. 491. πρὸς τόνδε σοφίας τις ἂν ἀγὼν ἥκοι πέρι Porsonus] πρὸς τόνδ' ἀγὼν τίς σοφίας ἥκει πέρι 493. ἐγένετ'] γένετ' MV et qui ἐγένετ' a m. rec. habet B. 498. θυγατρὸς τῆς ἐμῆς] τῆς ἐμῆς θυγατρὸς V et recentiores multi. κάρα θυγατρὸς τῆς ἐμῆς πληγεὶς ὕπο Hermannus. 502. ἂν τῆς] ἀντί, sed mutatum in ἂν τῆς C. In aliis nonnullis ἀντὶ τῆς.

καὶ τοῦ νόμου τ' ἂν εἶχετ' εὐσεβής τ' ἂν ἦν.
νῦν δ' ἐς τὸν αὐτὸν δαίμον' ἦλθε μητέρι.
κακὴν γὰρ αὐτὴν ἐνδίκως ἡγούμενος
αὐτὸς κακίων μητέρ' ἐγένετο κτανών.
ἐρήσομαι δέ, Μενέλεως, τοσόνδε σε·
εἰ τόνδ' ἀποκτείνειεν ὁμόλεκτρος γυνή,
χὠ τοῦδε παῖς αὖ μητέρ' ἀνταποκτενεῖ,
κἄπειθ' ὁ κείνου γενόμενος φόνῳ φόνον
λύσει, πέρας δὴ ποῖ κακῶν προβήσεται;
καλῶς ἔθεντο ταῦτα πατέρες οἱ πάλαι·
εἰς ὀμμάτων μὲν ὄψιν οὐκ εἴων περᾶν
οὐδ' εἰς ἀπάντημ', ὅστις αἷμ' ἔχων κυροῖ,
φυγαῖσι δ' ὁσιοῦν, ἀνταποκτείνειν δὲ μή.
ἀεὶ γὰρ εἷς ἔμελλ' ἐνέξεσθαι φόνῳ,
τὸ λοίσθιον μίασμα λαμβάνων χεροῖν.
ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν γυναῖκας ἀνοσίους,
πρώτην δὲ θυγατέρ', ἣ πόσιν κατέκτανεν·
Ἑλένην τε τὴν σὴν ἄλοχον οὔποτ' αἰνέσω,
οὐδ' ἂν προσείποιμ'· οὐδὲ σὲ ζηλῶ κακῆς
γυναικὸς ἐλθόνθ' οὕνεκ' ἐς Τροίας πέδον.
ἀμυνῶ δ', ὅσονπερ δυνατός εἰμι, τῷ νόμῳ,
τὸ θηριῶδες τοῦτο καὶ μιαιφόνον
παύων, ὃ καὶ γῆν καὶ πόλεις ὄλλυσ' ἀεί.
ἐπεὶ τίν' εἶχες, ὦ τάλας, ψυχὴν τότε
ὅτ' ἐξέβαλλε μαστὸν ἱκετεύουσά σε
μήτηρ; ἐγὼ μὲν οὐκ ἰδὼν τἀκεῖ κακά,
δακρύοις γέροντ' ὀφθαλμὸν ἐκτήκω τάλας.
ἓν δ' οὖν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμορροθεῖ·
μισεῖ γε πρὸς θεῶν καὶ τίνεις μητρὸς δίκας
μανίαις ἀλαίνων καὶ φόβοις. τί μαρτύρων
ἄλλων ἀκούειν δεῖ μ' ἅ γ' εἰσορᾶν πάρα;
ὡς οὖν ἂν εἰδῇς, Μενέλεως, τοῖσιν θεοῖς
μὴ πρᾶσσ' ἐναντί', ὠφελεῖν τοῦτον θέλων·
ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
ἢ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
θυγάτηρ δ' ἐμὴ θανοῦσ' ἔπραξεν ἔνδικα·
ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τοῦδ' εἰκὸς ἦν αὐτὴν θανεῖν.
ἐγὼ δὲ τἄλλα μακάριος πέφυκ' ἀνήρ,
πλὴν ἐς θυγατέρας· τοῦτο δ' οὐκ εὐδαιμονῶ.
ΧΟ. Ζηλωτὸς ὅστις ηὐτύχησεν ἐς τέκνα,
καὶ μὴ 'πισήμους ξυμφορὰς ἐκτήσατο.
ΟΡ. ὦ γέρον, ἐγώ τοι πρὸς σὲ δειμαίνω λέγειν,
ὅπου γε μέλλω σήν τι λυπήσειν φρένα.
ἐγᾦδ'· ἀνόσιός εἰμι, μητέρα κτανών,
ὅσιος δέ γ', ἕτερον ὄνομα, τιμωρῶν πατρί.
ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν
τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σόν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου,
καὶ καθ' ὁδὸν εἶμι· νῦν δὲ σὴν ταρβῶ τρίχα.
τί χρῆν με δρᾶσαι; δύο γὰρ ἀντίθες δυοῖν·
πατὴρ μὲν ἐφύτευσέν με, σὴ δ' ἔτικτε παῖς,
τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα·
ἄνευ δὲ πατρὸς τέκνον οὐκ εἴη ποτ' ἄν.
ἐλογισάμην οὖν τῷ γένους ἀρχηγέτῃ
μᾶλλόν μ' ἀμῦναι τῆς ὑποστάσης τροφάς·
ἡ σὴ δὲ θυγάτηρ, μητέρ' αἰδοῦμαι λέγειν,
ἰδίοισιν ὑμεναίοισι κοὐχὶ σώφροσιν
εἰς ἀνδρὸς ᾔει λέκτρ'· ἐμαυτόν, ἢν λέγω
κακῶς ἐκείνην, ἐξερῶ· λέξω δ' ὅμως.
Αἴγισθος ἦν ὁ κρυπτὸς ἐν δόμοις πόσις.
τοῦτον κατέκτειν', ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα,
ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί.
ἐφ' οἷς δ' ἀπειλεῖς ὡς πετρωθῆναί με χρή
ἄκουσον ὡς ἅπασαν Ἑλλάδ' ὠφελῶ·
εἰ γὰρ γυναῖκες ἐς τόδ' ἥξουσιν θράσους,
ἄνδρας φονεύειν, καταφυγὰς ποιούμεναι
ἐς τέκνα, μαστοῖς τὸν ἔλεον θηρώμεναι,
παρ' οὐδὲν αὐταῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις
ἐπίκλημ' ἐχούσαις ὅ τι τύχοι. δράσας δ' ἐγὼ
δείν', ὡς σὺ κομπεῖς, τόνδ' ἔπαυσα τὸν νόμον.
μισῶν δὲ μητέρ' ἐνδίκως ἀπώλεσα,
ἥτις μεθ' ὅπλων ἄνδρ' ἀπόντ' ἐκ δωμάτων
πάσης ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάτην
προὔδωκε κοὐκ ἔσωσ' ἀκήρατον λέχος.
ἐπεὶ δ' ἁμαρτοῦσ' ᾔσθετ', οὐχ αὑτῇ δίκην
ἐπέθηκεν, ἀλλ' ὡς μὴ δίκην δοίη πόσει,
ἐζημίωσε πατέρα κἀπέκτειν' ἐμόν.
πρὸς θεῶν, ἐν οὐ καλῷ μὲν ἐμνήσθην θεῶν,
φόνον δικάζων, εἰ δὲ δὴ τὰ μητέρος
σιγῶν ἐπῄνουν, τί μ' ἂν ἔδρασ' ὁ κατθανών;
οὐκ ἄν με μισῶν ἀνεχόρευ' Ἐρινύσιν;
ἢ μητρὶ μὲν πάρεισι σύμμαχοι θεαί,
τῷ δ' οὐ πάρεισι μᾶλλον ἠδικημένῳ;
σύ τοι φυτεύσας θυγατέρ', ὦ γέρον, κακὴν
ἀπώλεσάς με· διὰ τὸ γὰρ κείνης θράσος
πατρὸς στερηθεὶς ἐγενόμην μητροκτόνος.
[ὁρᾷς; Ὀδυσσέως ἄλοχον οὐ κατέκτανε
Τηλέμαχος· οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν,
μένει δ' ἐν οἴκοις ὑγιὲς εὐναστήριον.]
ὁρᾷς; Ἀπόλλων ὃς μεσομφάλους ἕδρας
ναίων βροτοῖσι στόμα νέμει σαφέστατον,
ᾧ πειθόμεσθα πάνθ' ὅσ' ἂν κεῖνος λέγῃ,
τούτῳ πιθόμενος τὴν τεκοῦσαν ἔκτανον.
ἐκεῖνον ἡγεῖσθ' ἀνόσιον καὶ κτείνετε·
ἐκεῖνος ἥμαρτ', οὐκ ἐγώ. τί χρῆν με δρᾶν;
ἢ οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντί μοι
μίασμα λῦσαι; ποῖ τις οὖν ἔτ' ἂν φύγοι,
εἰ μὴ ὁ κελεύσας ῥύσεταί με μὴ θανεῖν;
ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ μὴ λέγ' εἴργασται τάδε,

---

506. μητέρ' ἐγένετο Porsonus] ἐγένετο μητέρα. γέγονε μητέρα Nauckius. 516. φόνῳ] φόνου MA. 517. χεροῖν] χερός MAB. 519. κατέκτανεν] κατέκτεινεν MV, ut κατέκτεινεν πόσιν scribendum videri possit. Monuit Hermannus. 530. δ' addidit Hermannus. 531. γε] τε Porsonus. σὺ Hermannus. 536. 537. Iidem versus 625. 626. Utrumque eiecit Brunckius: quod fieri non potest propter v. 564.: alterum solum Hermannus. 542. ηὐτύχησεν] εὐτύχηκεν M. ἐς τέκνα] ἐν τέκνοις Stobaeus 74, 10. 543. καὶ μὴ 'πισήμοις συμφοραῖς ὠδύρετο Stobaeus. 545. γε— τι Musgravius] σε (γε tres codices recentes) — τε 546. ἐγᾦδ' Hermannus] ἐγὼ δ' 549. λόγον] λέγειν recentiores nonnulli. 551. δυοῖν] λόγῳ Nauckius. 553. ἄρουρα] ἄρουρ' ὣς Hermannus.

555. 556. Versus suspecti Paleio. 556. μ' om. MC 561. ὁ] οἱ Nauckius. 564. χρὴ MA. δεῖ alii. 575. ἔσωσ' Kingius] ἔσωσεν 586. τὸ γὰρ Flor. duo et fortasse V. γὰρ τὸ ceteri. 588—590. Utitur his versibus Clemens Alex. Paed. 3. p. 279. qui vereor ne non sint scripti ab Euripide, sed ab vetere interpolatore, qui se prodidit verbis μένει δ' ἐν οἴκοις, pro quibus ἀλλ' ἔμεν' ἐν οἴκοις dicendum erat. Neque post prius ὁρᾷς alterum ὁρᾷς sine δέ particula inferri poterat, quod animadverterunt qui in codicibus recentioribus ὁρᾷς δ' Ἀπόλλων', ὃς — scripserunt, quod apud Iustinum quoque legitur de monarch. c. 5. p. 107. ed. Mor. (vol. 2 p. 142. ed. Otton.), Clemens an legerit non constat, qui omisso versus initio verbis ὃς μεσομφάλους — οὐκ ἐγώ utitur Protr. c. 7. p. 65. 590. εὐναστήριον] Tragicos non hac forma, sed εὐνατήριον usos esse ostendi in Annot. Oxon. ad Aeschyli Pers. 160. p. 251. 592. ναίων — νέμει] ναίει — νέμων Clemens. 593. Versus Nauckio suspectus. Omisit Clemens. 594. τούτῳ] κείνῳ Clemens. πιθόμενος] πειθόμενος MVAB et plerique. Idem codicum Clementis et Iustini vitium. 599. μὴ ὁ] Notanda crasis rarior.

ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως.
γάμοι δ' ὅσοις μὲν εὖ καθεστᾶσιν βροτῶν,
μακάριος αἰών· οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ,
τά τ' ἔνδον εἰσὶ τά τε θύραζε δυστυχεῖς.
ΧΟ. ἀεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς ξυμφοραῖς
ἔφυσαν ἀνδρῶν πρὸς τὸ δυστυχέστερον.
ΤΥ. ἐπεὶ θρασύνει κοὐχ ὑποστέλλει λόγῳ,
οὕτω δ' ἀμείβει μ' ὥστε μ' ἀλγῆσαι φρένα,
μᾶλλόν μ' ἀνάξεις ἐπὶ σὸν ἐξελθεῖν φόνον·
καλὸν πάρεργον δ' αὐτὸ θήσομαι πόνων
ὧν οὕνεκ' ἦλθον, θυγατρὶ κοσμήσων τάφον.
μολὼν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον
ἑκοῦσαν οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν
σοὶ σῇ τ' ἀδελφῇ λεύσιμον δοῦναι δίκην.
μᾶλλον δ' ἐκείνη σοῦ θανεῖν ἐπαξία,
ἣ τῇ τεκούσῃ σ' ἠγρίωσ', εἰς οὖς ἀεὶ
πέμπουσα μύθους ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον,
ὀνείρατ' ἀγγέλλουσα τἀγαμέμνονος,
καὶ τοῦθ' ὃ μισήσειαν Αἰγίσθου λέχος
οἱ νέρτεροι θεοί, καὶ γὰρ ἐνθάδ' ἦν πικρόν,
ἕως ὑφῆψε δῶμ' ἀνηφαίστῳ πυρί.
Μενέλαε, σοὶ δὲ τάδε λέγω δράσω τε πρός·
εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμεῖ κῆδός τ' ἐμόν,
μὴ τῷδ' ἀμύνειν φόνον ἐναντίον θεοῖς·
ἔα δ' ὑπ' ἀστῶν καταφονευθῆναι πέτροις,
ἢ μὴ 'πίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός.
τοσαῦτ' ἀκούσας ἴσθι, μηδὲ δυσσεβεῖς
ἕλῃ παρώσας εὐσεβεστέρους φίλους·
ἡμᾶς δ' ἀπ' οἴκων ἄγετε τῶνδε, πρόσπολοι.
ΟΡ. στεῖχ', ὡς ἀθορύβως οὑπιὼν ἡμῖν λόγος
πρὸς τόνδ' ἵκηται γῆρας ἀποφυγὼν τὸ σόν.
Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς,
διπλῆς μερίμνης διπτύχους ἰὼν ὁδούς;
ΜΕ. ἔασον· ἐν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος
ὅποι τράπωμαι τῆς τύχης ἀμηχανῶ.
ΟΡ. μή νυν πέραινε τὴν δόκησιν ἀλλ' ἐμοὺς
λόγους ἀκούσας πρόσθε, βουλεύου τότε.
ΜΕ. λέγ'· εὖ γὰρ εἶπας. ἔστι δ' οὗ σιγὴ λόγου
κρείσσων γένοιτ' ἄν, ἔστι δ' οὗ σιγῆς λόγος.
ΟΡ. λέγοιμ' ἂν ἤδη. τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων
ἐπίπροσθέν ἐστι καὶ σαφῆ μᾶλλον κλύειν.
ἐμοὶ σὺ τῶν σῶν, Μενέλεως, μηδὲν δίδου,
ἃ δ' ἔλαβες ἀπόδος, πατρὸς ἐμοῦ λαβὼν πάρα.
οὐ χρήματ' εἶπον· χρήματ', ἢν ψυχὴν ἐμὴν
σώσῃς, ἅπερ μοι φίλτατ' ἐστὶ τῶν ἐμῶν.
ἀδικῶ· λαβεῖν χρή μ' ἀντὶ τοῦδε τοῦ κακοῦ
ἄδικόν τι παρὰ σοῦ· καὶ γὰρ Ἀγαμέμνων πατὴρ
ἀδίκως ἀθροίσας Ἑλλάδ' ἦλθ' ὑπ' Ἴλιον,
οὐκ ἐξαμαρτὼν αὐτός, ἀλλ' ἁμαρτίαν
τῆς σῆς γυναικὸς ἀδικίαν τ' ἰώμενος.
ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν ἀνθ' ἑνὸς δοῦναί σε χρή.
ἀπέδοτο δ', ὡς χρὴ τοῖς φίλοισι τοὺς φίλους,
τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοὶ παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν,
ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολάβοις ξυνάορον.
ἀπότισον οὖν μοι ταὐτὸ τοῦτ' ἐκεῖ λαβών,
μίαν πονήσας ἡμέραν ἡμῶν ὕπερ
σωτήριος στάς, μὴ δέκ' ἐκπλήσας ἔτη.
ἃ δ' Αὐλὶς ἔλαβε σφάγι' ἐμῆς ὁμοσπόρου,
ἐῶ σ' ἔχειν ταῦθ'· Ἑρμιόνην μὴ κτεῖνε σύ.
δεῖ γάρ σ' ἐμοῦ πράσσοντος ὡς πράσσω τανῦν
πλέον φέρεσθαι κἀμὲ συγγνώμην ἔχειν.
ψυχὴν δ' ἐμὴν δὸς τῷ ταλαιπώρῳ πατρὶ
κἀμῆς ἀδελφῆς, παρθένου μακρὸν χρόνον·
θανὼν γὰρ οἶκον ὀρφανὸν λείψω πατρός.
ἐρεῖς, ἀδύνατον· αὐτὸ τοῦτο· τοὺς φίλους
ἐν τοῖς κακοῖς χρὴ τοῖς φίλοισιν ὠφελεῖν·
ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων;
ἀρκεῖ γὰρ αὐτὸς ὁ θεὸς ὠφελεῖν θέλων.
φιλεῖν δάμαρτα πᾶσιν Ἕλλησιν δοκεῖς·
κοὐχ ὑποτρέχων σε τοῦτο θωπείᾳ λέγω·
ταύτης ἱκνοῦμαί σ'. ὢ μέλεος, ἐμῶν κακῶν
εἰς οἷον ἥκω. τί δὲ ταλαιπωρεῖν με δεῖ;
ὑπὲρ γὰρ οἴκου παντὸς ἱκετεύω τάδε.
ὦ πατρὸς ὅμαιμε θεῖε, τὸν κατὰ χθονὸς
θανόντ' ἀκούειν τάδε δόκει ποτωμένην
ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ καὶ λέγειν ἁγὼ λέγω.
ταῦτ' ἔς τε δάκρυα καὶ γόους καὶ ξυμφορὰς
εἴρηκα κἀπῄτηκα τὴν σωτηρίαν,
θηρῶν ὃ πάντες κοὐκ ἐγὼ ζητῶ μόνος.
ΧΟ. κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι καὶ γυνή περ οὖσ' ὅμως
τοῖς δεομένοισιν ὠφελεῖν· οἷός τε δ' εἶ.
ΜΕ. Ὀρέστ', ἐγώ τοι σὸν καταιδοῦμαι κάρα,
καὶ ξυμπονῆσαι σοῖς κακοῖσι βούλομαι·
καὶ χρὴ γὰρ οὕτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ
ξυνεκκομίζειν, δύναμιν ἢν διδῷ θεός,
θνῄσκοντα καὶ κτείνοντα τοὺς ἐναντίους.
τὸ δ' αὖ δύνασθαι πρὸς θεῶν χρῄζω τυχεῖν·
ἥκω γὰρ ἀνδρῶν ξυμμάχων κενὸν δόρυ
ἔχων, πόνοισι μυρίοις ἀλώμενος,
σμικρᾷ ξὺν ἀλκῇ τῶν λελειμμένων φίλων.
μάχῃ μὲν οὖν ἂν οὐχ ὑπερβαλοίμεθα
Πελασγὸν Ἄργος· εἰ δὲ μαλθακοῖς λόγοις
δυναίμεθ', ἐνταῦθ' ἐλπίδος προσήκομεν.
σμικροῖσι γὰρ τὰ μεγάλα πῶς ἕλοι τις ἂν
πόνοισιν; ἀμαθὲς καὶ τὸ βούλεσθαι τάδε.
ὅταν γὰρ ἡβᾷ δῆμος εἰς ὀργὴν πεσών,
ὅμοιον ὥστε πῦρ κατασβέσαι λάβρον·
εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτὸς ἐντείνοντι μὲν
χαλῶν ὑπείκοι καιρὸν εὐλαβούμενος,
ἴσως ἂν ἐκπνεύσει'· ὅταν δ' ἀνῇ πνοάς,
τύχοις ἂν αὐτοῦ ῥᾳδίως ὅσον θέλεις.
ἔνεστι δ' οἶκτος, ἔνι δὲ καὶ θυμὸς μέγας,
καραδοκοῦντι κτῆμα τιμιώτατον.
ἐλθὼν δ' ἐγώ σοι Τυνδάρεων πειράσομαι
πόλιν τε πεῖσαι τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς.
καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ
ἔβαψεν, ἔστη δ' αὖθις, ἢν χαλᾷ πόδα.
μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὰς ἄγαν προθυμίας,

606. δυστυχέστερον] In cod. nonnullis δυστυχέστατον (cum Stobaeo 73, 34.) vel δυσχερέστερον vel δυσχερέστατον. 609. ἀνάξεις] ἀνάψεις recentiores libri pauci. 613. οὐκ ἄκουσαν] οὐχ ἑκοῦσαν Nauckius. ἐπισείσω] ἀνασείσω V et recentes quidam. 615. ἐπαξία Elmsleius] ἔστ' ἀξία 618. delet Paleius. 625. 626. Iidem versus 536. 537. 635. ὅποι recentiores multi: ὅπῃ MVAB. 640. Schol. ἔνιοι ἀθετοῦσι τοῦτον καὶ τὸν ἑξῆς στίχον· οὐκ ἔχουσι γὰρ τὸν Εὐριπίδειον χαρακτῆρα. 648. ὑπ' MAB. εἰς V. ἦλθεν Ἴλιον Hermannus. 654. ἀπολάβοις recentes duo. ἀπολάβῃς ceteri.

656. πονήσας] Imperativo πόνησον utitur scholiasta. 667. τί δεῖ] τί χρὴ M aliique: sed τί δεῖ Aristoteles Eth. Nic. 10, 9. Eth. magn. 2, 15. et Plutarchus Mor. p. 68e. 672. δεῖ] γρ. χρὴ M. 677. ταῦτ'] ταὔτ' Kirchhoffius. 694. γὰρ Barnesius] μὲν γὰρ (γὰρ om. A et Flor. unus). τὰ delere maluit Brunckius. 696. ὅταν γὰρ ὀργῇ δῆμος εἰς θυμὸν πέσῃ Stobaeus 46, 5. 697. ὥστε] ὥσπερ Stobaeus. 699. ὑπείκοι] ἕποιτο Stobaeus. 700. ἐκπνεύσει' C et alius Flor. cum Stobaeo. ἐκπνεύσειεν ceteri. 704. ἐλθὼν δ' ἐγώ σοι Τυνδάρεων in γρ. habent M et recentiores quidam: in textu cum ceteris ἐλθὼν δὲ Τυνδάρεών (Τυνδάρεω VC) τέ σοι (σοί τε C).

μισοῦσι δ' ἀστοί· δεῖ δέ μ', οὐκ ἄλλως λέγω,
σώζειν σε σοφίᾳ, μὴ βίᾳ τῶν κρεισσόνων.
ἀλκῇ δέ σ' οὐκ ἄν, ᾗ σὺ δοξάζεις ἴσως,
σώσαιμ' ἄν· οὐ γὰρ ῥᾴδιον λόγχῃ μιᾷ
στῆσαι τροπαῖα τῶν κακῶν, ἅ σοι πάρα.
ΟΡ. ὦ πλὴν γυναικὸς οὕνεκα στρατηλατεῖν
τἄλλ' οὐδέν, ὦ κάκιστε τιμωρεῖν φίλοις,
φεύγεις ἀποστραφείς με; τὰ δ' Ἀγαμέμνονος
φροῦδ'. ἄφιλος ἦσθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πράσσων κακῶς.
οἴμοι, προδέδομαι, κοὐκέτ' εἰσὶν ἐλπίδες,
ὅποι τραπόμενος θάνατον Ἀργείων φύγω·
οὗτος γὰρ ἦν μοι καταφυγὴ σωτηρίας.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε φίλτατον βροτῶν,
Πυλάδην, δρόμῳ στείχοντα Φωκέων ἄπο,
ἡδεῖαν ὄψιν· πιστὸς ἐν κακοῖς ἀνὴρ
κρείσσων γαλήνης ναυτίλοισιν εἰσορᾶν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

θᾶσσον ἢ μ' ἐχρῆν προβαίνων ἱκόμην δι' ἄστεως
ξύλλογον πόλεως ἀκούσας, τὸν δ' ἰδὼν αὐτὸς
  σαφῶς,
ἐπὶ σὲ σύγγονόν τε τὴν σήν, ὡς κτενοῦντας αὐτίκα.
τί τάδε; πῶς ἔχεις; τί πράσσεις, φίλταθ' ἡλίκων
  ἐμοὶ
καὶ φίλων καὶ ξυγγενείας; πάντα γὰρ τάδ' εἶ σύ μοι.
ΟΡ. οἰχόμεσθ', ὡς ἐν βραχεῖ σοι τἀμὰ δηλώσω κακά.
ΠΥ. ξυγκατασκάπτοις ἂν ἡμᾶς· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φί-
  λων.
ΟΡ. Μενέλεως κάκιστος ἔς με καὶ κασιγνήτην ἐμήν.
ΠΥ. εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίγνεσθαι κακόν.
ΟΡ. ὥσπερ οὐκ ἐλθὼν ἔμοιγε ταὐτὸν ἀπέδωκεν μολών.
ΠΥ. ἦ γὰρ ἔστιν ὡς ἀληθῶς τήνδ' ἀφιγμένος χθόνα;
ΟΡ. χρόνιος· ἀλλ' ὅμως τάχιστα κακὸς ἐφωράθη φίλοις.
ΠΥ. καὶ δάμαρτα τὴν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν;
ΟΡ. οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἐκείνη κεῖνον ἐνθάδ' ἤγαγεν.
ΠΥ. ποῦ 'στιν ἡ πλείστους Ἀχαιῶν ὤλεσεν γυνὴ μία;
ΟΡ. ἐν δόμοις ἐμοῖσιν, εἰ δὴ τούσδ' ἐμοὺς καλεῖν χρεών.
ΠΥ. σὺ δὲ τίνας λόγους ἔλεξας σοῦ κασιγνήτῳ πατρός;
ΟΡ. μή μ' ἰδεῖν θανόνθ' ὑπ' ἀστῶν καὶ κασιγνήτην ἐμήν.
ΠΥ. πρὸς θεῶν, τί πρὸς τάδ' εἶπε; τόδε γὰρ εἰδέναι
  θέλω.
ΟΡ. ηὐλαβεῖθ', ὃ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι.
ΠΥ. σκῆψιν ἐς ποίαν προβαίνων; τοῦτο πάντ' ἔχω μα-
  θών.   [τήρ.
ΟΡ. οὗτος ἦλθ' ὁ τὰς ἀρίστας θυγατέρας σπείρας πα-
ΠΥ. Τυνδάρεων λέγεις· ἴσως σοι θυγατέρος θυμούμενος.
ΟΡ. αἰσθάνει. τὸ τοῦδε κῆδος μᾶλλον εἵλετ' ἢ πατρός.
ΠΥ. κοὐκ ἐτόλμησεν πόνων σῶν ἀντιλάζυσθαι παρών;
ΟΡ. οὐ γὰρ αἰχμητὴς πέφυκεν, ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος.
ΠΥ. ἐν κακοῖς ἄρ' εἶ μεγίστοις, καί σ' ἀναγκαῖον θα-
  νεῖν.
ΟΡ. ψῆφον ἀμφ' ἡμῶν πολίτας ἐπὶ φόνῳ θέσθαι χρεών.
ΠΥ. ἣ κρινεῖ τί χρῆμα, λέξον· διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι.
ΟΡ. ἢ θανεῖν, ἢ ζῆν. ὁ μῦθος οὐ μακρὸς μακρῶν πέρι.
ΠΥ. φεῦγέ νυν λιπὼν μέλαθρα σὺν κασιγνήτῃ σέθεν.
ΟΡ. οὐχ ὁρᾷς; φυλασσόμεσθα φρουρίοισι πανταχῇ.
ΠΥ. εἶδον ἄστεως ἀγυιὰς τεύχεσιν πεφαργμένας.
ΟΡ. ὡσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν σῶμα πυργηρούμεθα.
ΠΥ. κἀμέ νυν ἐροῦ τί πάσχω· καὶ γὰρ αὐτὸς οἴχομαι.
ΟΡ. πρὸς τίνος; τοῦτ' ἂν προσείη τοῖς ἐμοῖς κακοῖς κα-
  κόν.   [πατήρ.
ΠΥ. Στρόφιος ἤλασέν μ' ἀπ' οἴκων φυγάδα θυμωθεὶς
ΟΡ. ἴδιον, ἢ κοινὸν πολίταις ἐπιφέρων ἔγκλημά τι;
ΠΥ. ὅτι συνηράμην φόνον σοι μητρὸς ἀνόσιον λέγων.
ΟΡ. ὦ τάλας, ἔοικε καὶ σὲ τἀμὰ λυπήσειν κακά.
ΠΥ. οὐχὶ Μενέλεω τρόποισι χρώμεθ'· οἰστέον τάδε.
ΟΡ. οὐ φοβεῖ μή σ' Ἄργος ὥσπερ κἄμ' ἀποκτεῖναι
  θέλῃ;
ΠΥ. οὐ προσήκομεν κολάζειν τοῖσδε, Φωκέων δὲ γῇ.
ΟΡ. δεινὸν οἱ πολλοί, κακούργους ὅταν ἔχωσι προστά-
  τας.   [δεί.
ΠΥ. ἀλλ' ὅταν χρηστοὺς λάβωσι, χρηστὰ βουλεύουσ'
ΟΡ. εἶεν. ἐς κοινὸν λέγειν χρή. ΠΥ. τίνος ἀναγκαίου
  πέρι;
ΟΡ. εἰ λέγοιμ' ἀστοῖσιν ἐλθὼν ΠΥ. ὡς ἔδρασας ἔνδικα;
ΟΡ. πατρὶ τιμωρῶν ἐμαυτοῦ; ΠΥ. μὴ λάβωσί σ' ἄσμενοι.
ΟΡ. ἀλλ' ὑποπτήξας σιωπῇ κατθάνω; ΠΥ. δειλὸν τόδε.
ΟΡ. πῶς ἂν οὖν δρῴην; ΠΥ. ἔχεις τίν', ἢν μένῃς, σω-
  τηρίαν;   [κῶν;
ΟΡ. οὐκ ἔχω. ΠΥ. μολόντι δ' ἐλπίς ἐστι σωθῆναι κα-
ΟΡ. εἰ τύχοι, γένοιτ' ἄν. ΠΥ. οὐκοῦν τοῦτο κρεῖσσον
  ἢ μένειν,   [θανεῖ.
ΟΡ. ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω. ΠΥ. θανὼν γοῦν ὧδε κάλλιον
ΟΡ. καὶ τὸ πρᾶγμά γ' ἔνδικόν μοι. ΠΥ. τῷ δοκεῖν εὔ-
  χου μόνον.   [μένων.
ΟΡ. εὖ λέγεις· φεύγω τὸ δειλὸν τῇδε. ΠΥ. μᾶλλον ἢ
ΟΡ. καί τις ἄν γέ μ' οἰκτίσειε ΠΥ. μέγα γὰρ ηὑγένειά
  σου.   [ἐν ὄμμασιν.
ΟΡ. θάνατον ἀσχάλλων πατρῷον. ΠΥ. πάντα ταῦτ'
ΟΡ. ἰτέον, ὡς ἄνανδρον ἀκλεῶς κατθανεῖν. ΠΥ. αἰνῶ
  τάδε.   [θεῶν.
ΟΡ. ἦ λέγωμεν οὖν ἀδελφῇ ταῦτ' ἐμῇ; ΠΥ. μὴ πρὸς
ΟΡ. δάκρυα γοῦν γένοιτ' ἄν. ΠΥ. οὐκοῦν οὗτος οἰω-
  νὸς μέγας·   [νεῖς.
ΟΡ. δηλαδὴ σιγᾶν ἄμεινον. ΠΥ. τῷ χρόνῳ δὲ κερδα-
ΟΡ. κεῖνό μοι μόνον πρόσαντες. ΠΥ. τί τόδε καινὸν
  αὖ λέγεις;
ΟΡ. μὴ θεαί μ' οἴστρῳ κατάσχωσ'. ΠΥ. ἀλλὰ κηδεύσω
  σ' ἐγώ.   [σοῦ.
ΟΡ. δυσχερὲς ψαύειν νοσοῦντος ἀνδρός. ΠΥ. οὐκ ἔμοιγε
ΟΡ. εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἐμῆς. ΠΥ. τόδ'
  οὖν ἴτω.   [κὸν μέγα.
ΟΡ. οὐκ ἄρ' ὀκνήσεις; ΠΥ. ὄκνος γὰρ τοῖς φίλοις κα-

714. οὐ γάρ ποτ' Ἄργους γαῖαν ἐς τὸ μαλθακὸν
προσηγόμεσθα· νῦν δ' ἀναγκαίως ἔχει
δουλοισιν εἶναι τοῖς σοφοῖσι τῆς τύχης.

714—716. Eieci versus spurios. Interpolatoris veteris fraudem non animadvertit Aristophanes Byzantius, de quo schol. τὸ δὲ Ἄργους γράφεται καὶ Ἄργου, ἵν' ᾖ Ἄργου γαῖαν. Ἀριστοφάνης δὲ μετὰ τοῦ σ. 723. ὅποι recentes plerique. ὅπῃ MVAB. 736. ἔς με] εἰς μὲ M. εἰς ἐμὲ ceteri. 737. εἰκότως] εἰκὸς ἦν Hermannus. 747. τόδε — θέλω] τοῦτο — ποθῶ V.

750. σπείρας (σπείρων recentes plures) πατὴρ] γρ. κεκτημένος M. 758. μῦθος V et Ven. 468. μῦθος δ' ceteri.

761. ἄστεως] ἄστεος MV. πεφαργμένας D.] πεφραγμένας. 768. ἔγκλημά τι] ἔγκλημα τί Hermannus. 770. θέλῃ] γρ. βίαν M. unde ἀποκτείνῃ βίᾳ lectum fuisse coniecit Hermannus. 771. προσήκομεν] προσῆκον (a m. sec. προσήκομεν) V: unde προσῆκον ἐμὲ Nauckius. 776. ἔδρασας] ἔπραξας VC. 779. μολόντι] μολόντα recentes multi. 782. 783. Hos versus transposuit Morellius, et recte quidem si v. 782. scriptus ab Euripide sit, de quo dubitat Nauckius Stud. Eurip. 1. p. 61. Inepte autem versum hoc loco positum esse proxima verba docent εὖ λέγεις, quae ad superiora spectant Pyladis verba θανὼν γοῦν ὧδε κάλλιον θανεῖ, et mire dictum τῷ (τὸ MAB) δοκεῖν εὔχου μόνον, sive sic scriptum sive, ut Barnesius voluit, τὸ δὲ (τόδε Paleius) δοκεῖν —. πρᾶγμά γ'] πρᾶγμ' MVB. 784. ἄν γέ μ' οἰκτίσειε] ἄν μ' ἐποικτίσειε Hermannus. ηὑγένεια] ἡ εὐγένεια MV. 786. κατθανεῖν] τὸ κατθανεῖν M et Ven. 468. 788. γοῦν] γ' ἂν V. 789. δὲ] γε V. γὰρ recentes plerique.

ΟΡ. ἕρπε νυν οἴαξ ποδός μοι. ΠΥ. φίλα γ' ἔχων κη-
δεύματα. [δὴ τόδε;
ΟΡ. καί με πρὸς τύμβον πόρευσον πατρός. ΠΥ. ὡς τί
ΟΡ. ὥς νιν ἱκετεύσω με σῶσαι. ΠΥ. τό γε δίκαιον ὧδ'
ἔχει.
ΟΡ. μητέρος δὲ μηδ' ἴδοιμι μνῆμα. ΠΥ. πολεμία γὰρ ἦν.
ἀλλ' ἔπειγ', ὡς μή σε πρόσθε ψῆφος Ἀργείων ἕλῃ,
περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰ νωχελῆ νόσῳ·
ὡς ἐγὼ δι' ἄστεως σε σμικρὰ φροντίζων ὄχλου
οὐδὲν αἰσχυνθεὶς ὀχήσω. ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος,
εἴ σε μὴ 'ν δειναῖσιν ὄντα συμφοραῖς ἐπαρκέσω;
ΟΡ. τοῦτ' ἐκεῖνο, κτᾶσθ' ἑταίρους, μὴ τὸ συγγενὲς
μόνον·
ὡς ἀνήρ, ὅστις τρόποισι συντακῇ, θυραῖος ὤν,
μυρίων κρείσσων ὁμαίμων ἀνδρὶ κεκτῆσθαι φίλος.
ΧΟ. ὁ μέγας ὄλβος ἅ τ' ἀρετὰ
μέγα φρονοῦσ' ἀν' Ἑλλάδα καὶ
παρὰ Σιμουντίοις ὀχετοῖς
πάλιν ἀνῆλθ' ἐξ εὐτυχίας Ἀτρείδαις
πάλαι παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς δόμων, [δαις
ὁπότε χρυσέας ἦλθ' ἔρις ἀρνὸς ἐπάγουσα Ταντα λί-
οἰκτρότατα θοινάματα καὶ σφάγια γενναίων τε-
ὅθεν φόνῳ φόνος ἐξαμείβων [κέων·
δι' αἵματος οὐ προλείπει
δισσοῖσιν Ἀτρείδαις.
τὸ καλὸν οὐ καλόν, τοκέων
πυριγενεῖ τέμνειν παλάμᾳ
χρόα, μελάνδετον δὲ φόνῳ
ξίφος ἐς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι·
τὸ δ' αὖ κακουργεῖν ἀσέβεια μαινόλις
κακοφρόνων τ' ἀνδρῶν παράνοια. θανάτου γὰρ
ἀμφὶ φόβῳ
Τυνδαρὶς ἰάκχησε τάλαινα, τέκνον, οὐ τολμᾷς ὅσια
κτείνων σὰν ματέρα· μὴ πατρῴαν
τιμῶν χάριν ἐξανάψῃ
δύσκλειαν ἐσαεί.
τίς νόσος ἢ τίνα δάκρυα καὶ
τίς ἔλεος μείζων κατὰ γᾶν
ἢ ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι;
οἷον ἔργον τλὰς ὁ τάλας
ἐκβεβάκχευται μανίαις,
Εὐμενίσιν θήραμα φόνῳ
δρομάσι δινεύων βλεφάροις
Ἀγαμεμνόνιος παῖς.
ὦ μέλεος, ματρὸς ὅτε
χρυσεοπηνήτων φαρέων
μαστὸν ὑπερτέλλοντ' ἐσιδὼν
σφάγιον ἔθετο ματέρα, πατρῴων παθέων ἀμοιβάν.
ΗΛ. γυναῖκες, ἦ που τῶνδ' ἀφώρμηται δόμων
τλήμων Ὀρέστης θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς;
ΧΟ. ἥκιστα· πρὸς δ' Ἀργεῖον οἴχεται λεὼν
ψυχῆς ἀγῶνα τὸν προκείμενον πέρι
δώσων, ἐν ᾧ ζῆν ἢ θανεῖν ὑμᾶς χρεών.
ΗΛ. οἴμοι· τί χρῆμ' ἔδρασε; τίς δ' ἔπεισέ νιν;
ΧΟ. Πυλάδης· ἔοικε δ' οὐ μακρὰν ὅδ' ἄγγελος
λέξειν τὰ κεῖθεν σοῦ κασιγνήτου πέρι.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ τλῆμον, ὦ δύστηνε τοῦ στρατηλάτου
Ἀγαμέμνονος παῖ, πότνι' Ἠλέκτρα, λόγους
ἄκουσον οὕς σοι δυστυχεῖς ἥκω φέρων.
ΗΛ. αἰαῖ· διοιχόμεσθα· δῆλος εἶ λόγῳ.
κακῶν γὰρ ἥκεις, ὡς ἔοικεν, ἄγγελος.
ΑΓ. ψήφῳ Πελασγῶν σὸν κασίγνητον θανεῖν
καὶ σ', ὦ τάλαιν', ἔδοξε τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
ΗΛ. οἴμοι· προσῆλθεν ἐλπίς, ἣν φοβουμένη
πάλαι τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις.
ἀτὰρ τίς ἀγών, τίνες ἐν Ἀργείοις λόγοι
καθεῖλον ἡμᾶς κἀπεκύρωσαν θανεῖν,
λέγ', ὦ γεραιέ, πότερα λευσίμῳ χερὶ
ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀπορρῆξαί με δεῖ
κοινὰς ἀδελφῷ ξυμφορὰς κεκτημένην.
ΑΓ. ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πυλῶν ἔσω
βαίνων, πυθέσθαι δεόμενος τά τ' ἀμφὶ σοῦ
τά τ' ἀμφ' Ὀρέστου· σῷ γὰρ εὔνοιαν πατρὶ
ἀεί ποτ' εἶχον, καί μ' ἔφερβε σὸς δόμος
πένητα μέν, χρῆσθαι δὲ γενναῖον φίλοις.
ὁρῶ δ' ὄχλον στείχοντα καὶ θάσσοντ' ἄκραν,
οὗ φασι πρῶτον Δαναὸν Αἰγύπτῳ δίκας
διδόντ' ἀθροῖσαι λαὸν ἐς κοινὰς ἕδρας.
ἀστῶν δὲ δή τιν' ἠρόμην ἄθροισμ' ἰδών,
τί καινὸν Ἄργει; μῶν τι πολεμίων πάρα
ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε Δαναϊδῶν πόλιν;
ὁ δ' εἶπ', Ὀρέστην κεῖνον οὐχ ὁρᾷς πέλας
στείχοντ' ἀγῶνα θανάσιμον δραμούμενον;
ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμ', ὃ μήποτ' ὤφελον,
Πυλάδην τε καὶ σὸν ξύγγονον στείχονθ' ὁμοῦ,
τὸν μὲν κατηφῆ καὶ παρειμένον νόσῳ,
τὸν δ' ὥστ' ἀδελφὸν ἴσα φίλῳ λυπούμενον,
νόσημα κηδεύοντα παιδαγωγίᾳ.
ἐπεὶ δὲ πλήρης ἐγένετ' Ἀργείων ὄχλος,
κῆρυξ ἀναστὰς εἶπε, τίς χρῄζει λέγειν,
πότερον Ὀρέστην κατθανεῖν ἢ μὴ χρεὼν
μητροκτονοῦντα; κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
Ταλθύβιος, ὃς σῷ πατρὶ συνεπόρθει Φρύγας.
ἔλεξε δ', ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεί,
διχόμυθα, πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος,
σὸν δ' οὐκ ἐπαινῶν ξύγγονον, καλοῖς κακοὺς
λόγους ἑλίσσων, ὅτι καθισταίη νόμους
ἐς τοὺς τεκόντας οὐ καλούς, τὸ δ' ὄμμ' ἀεὶ

807—818. = 819—830.

801. ἄστεως] ἄστεος M et plerique. 803. 'vom. MV. 806. ὡς] εἷς Paleius, ut εἷς ἀνὴρ et μυρίων Iph. Aul. 1394. 811. πάλαι] πάλιν Hartungus. παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς] παλαιᾶς ἐπὶ συμφορᾶς scholiastam legisse ex verbis (p. 208, 7. ed. Oxon.) εἰς τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας ἀνῆλθεν, ὅ ἐστιν εἰς δυστυχίαν, collegit Hermannus. Ceterorum scholiorum scriptores παλαιᾶς ἀπὸ συμφορᾶς legerunt. 812. χρυσέας ἦλθ' ἔρις ἀρνὸς ἐπάγουσα Ταντα λίδαις D.] χρυσέας ἔρις ἀρνὸς ἤλυθε Ταντα λίδαις χρυσέας] Duabus syllabis pronunciandum vel χρυσᾶς scribendum. χρυσοῦς pr. V, sed superscripto χρυσέας 820. τέμνειν] τεμεῖν Porsonus. 823. μαινόλις] μεγάλη (γρ. ποικίλη M) libri. Correxerunt Hermannus ad Orph. p. 309. et Porsonus in Miscell. p. 201. ed. Kidd., falso uterque usus accentu μαινολίς, quod notavit L. Dindorfius in Thesauro. 826. ἰάκχησε Porsonus] ἰάχησε 828. ὅσια | κτείνων σὰν ματέρα· μὴ] Suspectum σάν: unde Hermannus ὅσια· κτείνων δὲ ματέρα μὴ —. Hartungus, deleto σάν, in stropha v. 816. scripsit φόνῳ γὰρ φόνος —. 832. γᾶν] γαῖαν V. 834. οἷον ἔργον τλὰς Hartungus] οἷον οἷον (in Ven. 468. οἷον semel) ἔργον τελέσας ὁ τάλας addidit Hartungus. 845. ἐκβεβάκχευται Hermannus] βεβάκχευται 836. Εὐμενίσιν Seidlerus] Εὐμενίσι.

838. Ἀγαμεμνόνιος] ἀγαμεμνόνειος B aliique nonnulli. 841. χρυσεοπηνήτων] χρυσοπηνήτων Hermannus. 843. παθέων] πενθέων recentes nonnulli cum γρ. παθέων. 844. ἦ που] οὔ που Hermannus. 848. δώσων] δραμὼν Hartungus. Debebat potius δραμεῖν, quod coniecit Heimsoethius. δραμούμενος Chr. P. 416. Totum versum delet Kirchhoffius praecedente πέρι in τ' ἔπι mutato. 852. delet Paleius. 856. eiecit Brunckius. 861. ἀγὼν Porsonus] ἀγών 864. δεῖ] χρὴ V. 876. πόλιν] γρ. ὄχλον M. 891. καλοῖς] καλῶς Valckenarius.

φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις.
ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης ἄναξ.
οὗτος κτανεῖν μὲν οὔτε σ' οὔτε σύγγονον
εἴα, φυγῇ δὲ ζημιοῦντας εὐσεβεῖν.
ἐπερρόθησαν δ' οἱ μὲν ὡς καλῶς λέγοι,
οἱ δ' οὐκ ἐπῄνουν. κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται
ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει,
Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος
θορύβῳ τε πίσυνος κἀμαθεῖ παρρησίᾳ,
ὃς εἶπ' Ὀρέστην καὶ σ' ἀποκτεῖναι πέτροις
βάλλοντας· ὑπὸ δ' ἔτεινε Τυνδάρεως λόγους
τῷ σφὼ κατακτείνοντι τοιούτους λέγειν.
ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία,
μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπός, ἀνδρεῖος δ' ἀνήρ,
ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον,
αὐτουργός, οἵπερ καὶ μόνοι σῴζουσι γῆν,
ξυνετὸς δέ, χωρεῖν ὁμόσε τοῖς λόγοις θέλων,
ἀκέραιος, ἀνεπίληπτον ἠσκηκὼς βίον·
ὃς εἶπ' Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
στεφανοῦν, ὃς ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρὶ
κακὴν γυναῖκα κἄθεον κατακτανών,
ἣ κεῖν' ἀφῄρει, μήθ' ὁπλίζεσθαι χέρα
μήτε στρατεύειν ἐκλιπόντα δώματα,
εἰ τἄνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
φθείρουσιν, ἀνδρῶν εὔνιδας λωβώμενοι.
καὶ τοῖς γε χρηστοῖς εὖ λέγειν ἐφαίνετο,

895. τὸ γὰρ γένος τοιοῦτον· ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ
πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες· ὅδε δ' αὐτοῖς φίλος,
ὃς ἂν δύνηται πόλεος ἔν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ.

906. πιθανὸς ἔτ' αὐτοὺς περιβαλεῖν κακῷ τινι.
ὅταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις φρονῶν κακῶς
πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα·
ὅσοι δὲ σὺν νῷ χρηστὰ βουλεύουσ' ἀεί,
910. κἂν μὴ παραυτίκ', αὖθίς εἰσι χρήσιμοι
πόλει. θεᾶσθαι δ' ὧδε χρὴ τὸν προστάτην
ἰδόνθ'· ὅμοιον γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται
τῷ τοὺς λόγους λέγοντι καὶ τιμωμένῳ.

κοὐδεὶς ἔτ' εἶπε. σὸς δ' ἐπῆλθε σύγγονος,
ἔλεξε δ', ὦ γῆν Ἰνάχου κεκτημένοι,
ὑμῖν ἀμύνων οὐδὲν ἧσσον ἢ πατρὶ
ἔκτεινα μητέρ'· εἰ γὰρ ἀρσένων φόνος
ἔσται γυναιξὶν ὅσιος, οὐ φθάνοιτ' ἔτ' ἂν
θνῄσκοντες, ἢ γυναιξὶ δουλεύειν χρεών·
τοὐναντίον δὲ δράσετ' ἢ δρᾶσαι χρεών.
νῦν μὲν γὰρ ἡ προδοῦσα λέκτρ' ἐμοῦ πατρὸς
τέθνηκεν· εἰ δὲ δὴ κατακτενεῖτέ με,
ὁ νόμος ἀνεῖται, κοὐ φθάνοι θνῄσκων τις ἄν,
ὡς τῆς γε τόλμης οὐ σπάνις γενήσεται.
ἀλλ' οὐκ ἔπειθ' ὅμιλον εὖ δοκῶν λέγειν.
νικᾷ δ' ἐκεῖνος ὁ κακὸς ἐν πλήθει λέγων,
ὃς ἠγόρευε σύγγονον σέ τε κτανεῖν.
μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρούμενος θανεῖν
τλήμων Ὀρέστης· αὐτόχειρι δὲ σφαγῇ
ὑπέσχετ' ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ λείψειν βίον
ξὺν σοί. πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο
Πυλάδης δακρύων· ξὺν δ' ὁμαρτοῦσιν φίλοι
κλάοντες, οἰκτείροντες· ἔρχεται δέ σοι
πικρὸν θέαμα καὶ πρόσοψις ἀθλία.
ἀλλ' εὐτρέπιζε φάσγαν' ἢ βρόχον δέρῃ,
ὡς δεῖ λιπεῖν σε φέγγος· ηὑγένεια δὲ
οὐδέν σ' ἐπωφέλησεν, οὐδ' ὁ Πύθιος
τρίποδα καθίζων Φοῖβος, ἀλλ' ἀπώλεσεν.
ΧΟ. ὦ δυστάλαινα παρθέν', ὡς ξυνηρεφὲς
πρόσωπον ἐς γῆν σὸν βαλοῦσ' ἄφθογγος εἶ,
ὡς ἐς στεναγμοὺς καὶ γόους δραμουμένη.
ΗΛ. κατάρχομαι στεναγμόν, ὦ Πελασγία,
τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηίδων,
αἱματηρὸν ἄταν,
κτύπον τε κρατός, ὃν ἔλαχ' ἁ κατὰ χθονὸς
νερτέρων καλλίπαις θεά.
ἰακχείτω δὲ γᾶ Κυκλωπία,
σίδαρον ἐπὶ κάρα τιθεῖσα κούριμον,
πήματ' οἴκων.
ἔλεος ἔλεος ὅδ' ἔρχεται
τῶν θανουμένων ὕπερ
στρατηλατᾶν Ἑλλάδος ποτ' ὄντων.
βέβακε γὰρ βέβακεν, οἴχεται τέκνων
πρόπασα γέννα Πέλοπος, ὅ τ' ἐπὶ μακαρίοις
ζῆλος ὤν ποτ' οἴκοις·
φθόνος νιν εἷλε θεόθεν, ἅ τε δυσμενὴς
φοινία ψῆφος ἐν πόλει.
ἰώ, ὦ πανδάκρυτ' ἐφαμέρων
ἔθνη πολύπονα, λεύσσεθ' ὡς παρ' ἐλπίδας
μοῖρα βαίνει.

933. πάλαι Πελασγοί, Δαναΐδαι δεύτερον,

960—970. = 971—982.

896—897. Eieci versus spurios ab interpolatore compositos, quibus idem fere dicitur quod in praecedentibus satis clare dixerat Euripides, qui si quid huiusmodi addere voluisset, κηρύκων nomen non in altera sententiae parte, sed in initio posuisset his vel similibus verbis, τοιοῦτο γὰρ πᾶν ἐστι κηρύκων γένος, ut κηρύκων σπέρμα dixit in versu quem ex fabula perdita attulit scholiasta, ἀεί ποτ' ἐστὶ σπέρμα κηρύκων λάλον. 898. ἠγόρευε] ἠγόρευσε V. 901. ἐπερρόθησαν δ' (δ' om. V) οἱ μὲν ὡς] In codicibus recentioribus multis λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν οἱ μὲν ὡς, omisso in quibusdam in fine versus λέγοι. λαοὶ illatum ex Hec. 553. 904. Suspectus verbi ἠναγκασμένος usus, quo νόθον πολίτην significari credebat scholiasta antiquior: unde Thomas Mag. explicat, βεβιασμένος, νόθος πολίτης. 906—913. Versus 907—913. spurios esse intellexit Kirchhoffius, quibus ego addidi v. 906. in quo mire dictum, sed interpolatori relinquendum πιθανός, cui Moschopulus in interpretatione sua ἐπιτήδειος substituit. αὐτοὺς] Frustra ἀστοὺς Valckenarius. Recte *auditores* intellexit scholiasta, θορύβῳ τε πίσυνος: τεθαρρηκώς, πείθειν δυνάμενος εἰς τὸ περιβάλλειν κακῷ τινι τοὺς ἀκούοντας, ὥστε αὐτοὺς ποιῆσαί τι κακόν. 907. τοῖς] τις Musgravius. τοῖς etiam apud Stobaeum 45,4. ubi v. 907—910. afferuntur.

916. κατακτείνοντι] κατακτείναντι VC. 922. ἀνεπίληπτον codices recentiores, quod Hesychius legit, si glossa eius ad hunc locum referenda. ἀνεπίπληκτον MVAB. 929. εὔνιδας D.] εὐνίδας

933. eiecit Musgravius. Δαναΐδαι] δὲ addunt recentes quidam. Utitur hoc versu Eustath. ad Hom. p. 357,31. 320, 1. ad Dionys. v. 347. 937. 938. χρεών] Sic χρεών — χρεών 1128. 1129., sed mutata in diverbio persona. 946. πετρούμενος] πετρουμένους Ven. 468. aliique. 954. γρ. ὡς οὐ σ' ὁρᾶν δεῖ φέγγος M. 957—959. Schol. ἐν ἐνίοις οὐ φέρονται οἱ τρεῖς στίχοι οὗτοι· πῶς γὰρ οὐκ ἔμελλε στενάζειν οὕτω δυστυχῶς ἔχουσα; Vana opinio. 964. Περσέφασσα post νερτέρων lectum delevit Musgravius.
965. ἰακχείτω Porsonus] ἰαχείτω 967. τῶν Ἀτρειδῶν (ἀτρειδᾶν MV) post οἴκων, in nonnullis ante πήματ' οἴκων lectum delevit Musgravius. 970. στρατηλατᾶν MV (superscr. in V ῶν). στρατηλατῶν ceteri.

973. ζῆλος — οἴκοις Musgravius] ζηλωτὸς — οἶκος

975. φοινία Triclinius] φονία (φονεία V et Ven. 468.) πόλει Musgravius] πολίταις 976. ὦ Hartungus] ἰώ

ἕτερα δ' ἕτερος ἀμείβεται
πήματ' ἐν χρόνῳ μακρῷ·
βροτῶν δ' ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών.
μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ
μέσον χθονός τε τεταμέναν
αἰωρήμασι μυρίαις
πέτραν ἁλύσεσι χρυσέαισι φερομέναν
δίναισι βῶλον ἐξ Ὀλύμπου,
ἵν' ἐν θρήνοισιν ἀναβοάσω
γέροντι πατρὶ Ταντάλῳ
ὃς ἔτεκεν ἔτεκε γενέτορας ἐμέθεν δόμων,
οἳ κατεῖδον ἄτας,
ποτανὸν μὲν δίωγμα πώλων
τεθριπποβάμονι στόλῳ [νον
Πέλοψ ὁπότε πελάγεσι διεδίφρευσε, Μυρτίλου φό-
δικὼν ἐς οἶδμα πόντου,
λευκοκύμοσιν
πρὸς Γεραιστίαις
ποντίων σάλων
ἠόσιν ἁρματεύσας.
ὅθεν δόμοισι τοῖς ἐμοῖσιν ἦλθ' ἀρὰ πολύστονος,
λόχευμα ποιμνίοισι Μαιάδος τόκου,
τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ὁπότ'
ἐγένετο τέρας ὀλοὸν ὀλοὸν
Ἀτρέος ἱπποβώτα·
ὅθεν ἔρις τό τε πτερωτὸν
ἁλίου μετέβαλεν ἅρμα,
τὰν πρὸς ἑσπέραν κέλευθον
οὐρανοῦ προσαρμόσασα
μονόπωλον ἐς Ἀῶ,
ἑπταπόρου τε δρόμημα Πελειάδος
εἰς ὁδὸν ἄλλαν Ζεὺς μεταβάλλει,
τῶνδέ τ' ἀμείβει θανάτους θανάτων,
τά τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου
λέκτρα τε Κρήσσας Ἀερόπας δολί-
ας δολίοισι γάμοις. τὰ πανύστατα δ'
εἰς ἐμὲ καὶ γενέταν ἐμὸν ἤλυθε δόμων
πολυπόνοις ἀνάγκαις.

ΧΟ. καὶ μὴν ὅδε σὸς ξύγγονος ἕρπει
ψήφῳ θανάτου κατακυρωθείς,
ὅ τε πιστότατος πάντων Πυλάδης,
ἰσάδελφος ἀνήρ, ⏑⏑ ἰθύνων
νοσερὸν κῶλον
ποδὶ κηδοσύνῳ παράσειρος.

ΗΛ. οἲ 'γώ. πρὸ τύμβου γάρ σ' ὁρῶσ' ἀναστένω,
ἀδελφέ, καὶ πάροιθε νερτέρων πυρᾶς.
οἲ 'γὼ μάλ' αὖθις· ὥς σ' ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι
πανυστάτην πρόσοψιν ἐξέστην φρενῶν.

ΟΡ. οὐ σῖγ' ἀφεῖσα τοὺς γυναικείους γόους
στέρξεις τὰ κρανθέντ'; οἰκτρὰ μὲν τάδ', ἀλλ' ὅμως
φέρειν ἀνάγκη τὰς παρεστώσας τύχας.

ΗΛ. καὶ πῶς σιωπῶ, φέγγος εἰσορᾶν θεοῦ
τόδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῖς ταλαιπώροις μετόν;

ΟΡ. σὺ μή μ' ἀπόκτειν'· ἅλις ἀπ' Ἀργείας χερὸς
τέθνηχ' ὁ τλήμων· τὰ δὲ παρόντ' ἔα κακά.

ΗΛ. ὦ μέλεος ἥβης σῆς, Ὀρέστα, καὶ πότμου
θανάτου τ' ἀώρου. ζῆν ἐχρῆν σ', ὅτ' οὐκέτ' εἶ.

ΟΡ. μὴ πρὸς θεῶν μοι περιβάλῃς ἀνανδρίαν,
ἐς δάκρυα πορθμεύουσ' ὑπόμνησιν κακῶν.

ΗΛ. θανούμεθ'· οὐχ οἷόν τε μὴ στένειν κακά.
πᾶσιν γὰρ οἰκτρὸν ἡ φίλη ψυχὴ βροτοῖς.

ΟΡ. τόδ' ἦμαρ ἡμῖν κύριον· δεῖ δ' ἢ βρόχους
ἅπτειν κρεμαστούς, ἢ ξίφος θήγειν χερί.

ΗΛ. σύ νύν μ', ἀδελφέ, μή τις Ἀργείων κτάνῃ,
ὕβρισμα θέμενος τὴν Ἀγαμέμνονος γόνον.

ΟΡ. ἅλις τὸ μητρὸς αἷμ' ἔχω· σὲ δ' οὐ κτενῶ,
ἀλλ' αὐτόχειρι θνῆσχ' ὅτῳ βούλει τρόπῳ.

ΗΛ. ἔσται τάδ'· οὐδὲν σοῦ ξίφους λελείψομαι·
ἀλλ' ἀμφιθεῖναι σῇ δέρῃ θέλω χέρας.

ΟΡ. τέρπου κενὴν ὄνησιν, εἰ τερπνὸν τόδε
θανάτου πέλας βεβῶσι, περιβαλεῖν χέρας.

ΗΛ. ὦ φίλτατ', ὦ ποθεινὸν ἥδιστόν τ' ἔχων
τῆς σῆς ἀδελφῆς ὄνομα καὶ ψυχὴν μίαν.

ΟΡ. ἔκ τοί με τήξεις· καί σ' ἀμείψασθαι θέλω
φιλότητι χειρῶν. τί γὰρ ἔτ' αἰδοῦμαι τάλας;
ὦ στέρν' ἀδελφῆς, ὦ φίλον πρόσπτυγμ' ἐμοί,
τάδ' ἀντὶ παίδων καὶ γαμηλίου λέχους
προσφθέγματ' ἀμφὶ τοῖς ταλαιπώροις πάρα.

ΗΛ. φεῦ·
πῶς ἂν ξίφος νὼ ταὐτόν, εἰ θέμις, κτάνοι,
καὶ μνῆμα δέξαιθ' ἕν, κέδρου τεχνάσματα;

ΟΡ. ἥδιστ' ἂν εἴη ταῦθ'· ὁρᾷς δὲ δὴ φίλων
ὡς ἐσπανίσμεθ', ὥστε κοινωνεῖν τάφου.

ΗΛ. οὐδ' εἶφ' ὑπὲρ σοῦ, μὴ θανεῖν σπουδὴν ἔχων,
Μενέλαος ὁ κακός, ὁ προδότης τοὐμοῦ πατρός;

ΟΡ. οὐδ' ὄμμ' ἔδειξεν, ἀλλ' ἐπὶ σκήπτροις ἔχων
τὴν ἐλπίδ' ηὐλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους.

---

979. ἕτερος Porsonus] ἑτέροις 983. τε addidit Hermannus. μέσον καὶ codex recens Flor. et schol. Pindari Ol. 1, 97. μυρίαις addidit Hermannus ex verbis scholiastae p. 245, 7. μυρίαις στρεφομένη χρυσαῖς ἁλύσεσιν ἄνωθεν ἐξ οὐρανοῦ. 984. ἀναβοάσω] Probabilius ἀμβοάσω. 985. γέροντι πατρὶ] πατρὶ γέροντι recentes multi. 988. ποτανὸν Porsonus] τὸ πτανὸν
990. ὁπότε Flor. unus ab correctore et Ald. ὅτε ceteri. 992. Γεραιστίαις] Γεραστίαις Ald. 993. ἠόσιν] ἀιόσιν Flor. unus. ἠόσιν Hesychius s. h. v. 995. ἐμοῖσιν Hermannus] ἐμοῖς 1000. Ἀτρέος Porsonus] Ἀτρέως ἱπποβώτα D.] ἱπποβότα (ἱπποβάτα pauci.) 1001. τό τε πτερωτὸν] γρ. τὸ τέτρωρον M.
1002. ἁλίου Porsonus] ἀελίου 1003. ἑσπέραν] ἕσπερον recentes nonnulli. ἕσπερον κέλευθον glossa fortasse ex hoc loco sumta apud Hesychium et Photium: unde τὰν προσέσπερον κέλευθον Hartungus. προσαρμόσασα pr. V. προσαρμόσας corr. V et ceteri. μεθαρμόσασα glossator recens in ed. scholiorum Arseniana. 1007. 1008. Hos versus in dactylicos tetrametros mutavit Hermannus addito δεῖ post ἀμείβει.
1009. Κρήσσας] Κρησίδος Paleius. 1011. ἤλυθε in ἦλθε mutandum, nisi quis δόμων in versum proximum transferre malit, quod minus probabile. 1012. πολυπόνοις] πολυστόνοις B et codices duo recentes. 1015. ⏑⏑] πέλας vel ἀτρέμ' Hermannus. ἐξιθύνων Elmsleius. τοῦδ' ἰθύνων Hartungus.

1016. κῶλον] Ὀρέστου addunt libri veteres, omittunt Flor. duo. 1019. νερτέρων] νερτέρου MVA. νερτέρας C. 1020. σ' addidit Porsonus. ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι] ἰδοῦσα σ' ἐν ὄμμασι MC, cum γρ. ὡς ἰδοῦσας ὄμμασι in M. ἰδοῦσα σ' ὄμμασι V. ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι A. 1022. γόους] λόγους (γρ. γόους in M) MVAC. 1024. Hunc versum delet Kirchhoffius nec videtur legisse schol. qui in M annotavit ὅμως: λείπει τὸ δεῖ φέρειν. τινές γράφουσιν οἰκτρὰ μέν, ἀλλ' ὅμως φέρε. φέρειν] σ' addunt recentiores nonnulli. 1026. μετόν Musgravius] μέτα 1027. ἀπ' MVC. ὑπ' alii. 1031. μοι] μου M. 1032. ὑπόμνησιν] ὑπομνήσει Musgravius. 1038. τὴν Hermannus] τὸν libri. Non animadvertit errorem vetus corrector qui γόνον in δόμον mutavit, quod ἐν τοῖς ἀρίστοις Καλλιστράτου lectum et ab Aristophane Byzantio probatum esse annotavit scholiasta. 1039. αἷμ'· ἐγὼ δέ σ' recentiores nonnulli, αἷμ' ἐγὼ σὲ δ' pauci. αἷμ ἔχω· σὲ δ' veteres.
1046. ὄνομα] ὄμμα Hartungus. 1049. ἐμοί Nauckius] ἐμὸν 1051. ἀμφὶ] ἡμῖν codex recens unus. ἀμφοῖν Lobeckius. Versum spurium indicat Nauckius.
1056. θανεῖν] θάνοις Nauckius.

ἀλλ' εἶ', ὅπως γενναῖα κἀγαμέμνονος
δράσαντε κατθανούμεθ' ἀξιώτατα.
κἀγὼ μὲν εὐγένειαν ἀποδείξω πόλει,
παίσας πρὸς ἧπαρ φασγάνῳ· σὲ δ' αὖ χρεὼν
ὅμοια πράσσειν τοῖς ἐμοῖς τολμήμασι.
Πυλάδη, σὺ δ' ἡμῖν τοῦ φόνου γενοῦ βραβεύς,
καὶ κατθανόντοιν εὖ περίστειλον δέμας,
θάψον τε κοινῇ πρὸς πατρὸς τύμβον φέρων.
καὶ χαῖρ'· ἐπ' ἔργον δ', ὡς ὁρᾷς, πορεύομαι.
ΠΥ. ἐπίσχες. ἓν μὲν πρῶτά σοι μομφὴν ἔχω,
εἰ ζῆν με χρῄζειν σοῦ θανόντος ἤλπισας.
ΟΡ. τί γὰρ προσήκει κατθανεῖν σ' ἐμοῦ μέτα;
ΠΥ. ἤρου; τί δὲ ζῆν σῆς ἑταιρίας ἄτερ;
ΟΡ. οὐκ ἔκτανες σὺ μητέρ' ὡς ἐγὼ τάλας.
ΠΥ. ξὺν σοί γε κοινῇ· ταὐτὰ καὶ πάσχειν με δεῖ.
ΟΡ. ἀπόδος τὸ σῶμα πατρί, μὴ ξύνθνησκέ μοι.
σοὶ μὲν γὰρ ἔστι πόλις, ἐμοὶ δ' οὐκ ἔστι δή,
καὶ δῶμα πατρὸς καὶ μέγας πλούτου λιμήν.
γάμων δὲ τῆς μὲν δυσπότμου τῆσδ' ἐσφάλης,
ἥν σοι κατηγγύησ' ἑταιρίαν σέβων·
σὺ δ' ἄλλο λέκτρον παιδοποίησαι λαβών,
κῆδος δὲ τοὐμὸν καὶ σὸν οὐκέτ' ἔστι δή.
ἀλλ' ὦ ποθεινὸν ὄνομ' ὁμιλίας ἐμῆς,
χαῖρ'· οὐ γὰρ ἡμῖν ἔστι τοῦτο, σοί γε μήν·
οἱ γὰρ θανόντες χαρμάτων τητώμεθα.
ΠΥ. ἦ πολὺ λέλειψαι τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
μήθ' αἷμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον,
μὴ λαμπρὸς αἰθήρ, εἴ σ' ἐγὼ προδούς ποτε
ἐλευθερώσας τοὐμὸν ἀπολίποιμί σε.
καὶ ξυγκατέκτανον γάρ, οὐκ ἀρνήσομαι,
καὶ πάντ' ἐβούλευσ' ὧν σὺ νῦν τίνεις δίκας·
καὶ ξυνθανεῖν οὖν δεῖ με σοὶ καὶ τῇδ' ὁμοῦ.
ἐμὴν γὰρ αὐτήν, ἧς λέχος ποτ' ᾔνεσα,
κρίνω δάμαρτα· τί γὰρ ἐρῶ καλόν ποτε
γῆν Δελφίδ' ἐλθὼν Φωκέων ἀκρόπτολιν,
ὃς πρὶν μὲν ὑμᾶς δυστυχεῖν φίλος παρῆν,
νῦν δ' οὐκέτ' εἰμὶ δυστυχοῦντί σοι φίλος;
οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ ταῦτα μὲν κἀμοὶ μέλει.
ἐπεὶ δὲ κατθανούμεθ', ἐς κοινοὺς λόγους
ἔλθωμεν, ὡς ἂν Μενέλεως ξυνδυστυχῇ.
ΟΡ. ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τοῦτο κατθάνοιμ' ἰδών.
ΠΥ. πιθοῦ νυν, ἀνάμεινον δὲ φασγάνου τομάς.
ΟΡ. μενῶ, τὸν ἐχθρὸν εἴ τι τιμωρήσομαι.
ΠΥ. σίγα νυν· ὡς γυναιξὶ πιστεύω βραχύ.
ΟΡ. μηδὲν τρέσῃς τάσδ'· ὡς πάρεισ' ἡμῖν φίλαι.
ΠΥ. Ἑλένην κτάνωμεν, Μενέλεῳ λύπην πικράν.
ΟΡ. πῶς; τὸ γὰρ ἕτοιμον ἔστιν, εἴ γ' ἔσται καλῶς.
ΠΥ. σφάξαντες. ἐν δόμοις δὲ κρύπτεται σέθεν.
ΟΡ. μάλιστα· καὶ δὴ πάντ' ἀποσφραγίζεται.
ΠΥ. ἀλλ' οὐκέθ', Ἅιδην νυμφίον κεκτημένη.
ΟΡ. καὶ πῶς; ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας.
ΠΥ. τίνας; Φρυγῶν γὰρ οὐδέν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ.
ΟΡ. οἵους ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας.
ΠΥ. τρυφὰς γὰρ ἥκει δεῦρ' ἔχουσα Τρωικάς;
ΟΡ. ὥσθ' Ἑλλὰς αὐτῇ σμικρὸν οἰκητήριον.
ΠΥ. οὐδὲν τὸ δοῦλον πρὸς τὸ μὴ δοῦλον γένος.
ΟΡ. καὶ μὴν τόδ' ἔρξας δὶς θανεῖν οὐχ ἅζομαι.
ΠΥ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μήν, σοί γε τιμωρούμενος.
ΟΡ. τὸ πρᾶγμα δήλου καὶ πέραιν', ὅπως λέγεις.
ΠΥ. εἴσιμεν ἐς οἴκους, δῆθεν ὡς θανούμενοι.
ΟΡ. ἔχω τοσοῦτον, τἀπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω.
ΠΥ. γόους πρὸς αὐτὴν θησόμεσθ' ἃ πάσχομεν.
ΟΡ. ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην.
ΠΥ. καὶ νῷν παρέσται ταὔθ' ἅπερ κείνῃ τότε.
ΟΡ. ἔπειτ' ἀγῶνα πῶς ἀγωνιούμεθα;
ΠΥ. κρύπτ' ἐν πέπλοισι τοισίδ' ἕξομεν ξίφη.
ΟΡ. πρόσθεν δ' ὀπαδῶν τίς ὄλεθρος γενήσεται;
ΠΥ. ἐκκλῄσομέν σφας ἄλλον ἄλλοσε στέγης.
ΟΡ. καὶ τόν γε μὴ σιγῶντ' ἀποκτείνειν χρεών.
ΠΥ. εἶτ' αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον οἷ τείνειν χρεών.
ΟΡ. Ἑλένην φονεύειν· μανθάνω τὸ σύμβολον.
ΠΥ. ἔγνως· ἄκουσον δ' ὡς καλῶς βουλεύομαι.
εἰ μὲν γὰρ ἐς γυναῖκα σωφρονεστέραν
ξίφος μεθεῖμεν, δυσκλεὴς ἂν ἦν φόνος·
νῦν δ' ὑπὲρ ἁπάσης Ἑλλάδος δώσει δίκην,
ὧν πατέρας ἔκτειν', ὧν τ' ἀπώλεσεν τέκνα,
νύμφας τ' ἔθηκεν ὀρφανὰς ξυναόρων.
ὀλολυγμὸς ἔσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς,
σοὶ πολλὰ κἀμοὶ κέδν' ἀρώμενοι τυχεῖν,
κακῆς γυναικὸς οὕνεχ' αἷμ' ἐπράξαμεν.
ὁ μητροφόντης δ' οὐ καλεῖ ταύτην κτανών,
ἀλλ' ἀπολιπὼν τοῦτ' ἐπὶ τὸ βέλτιον πεσεῖ,
Ἑλένης λεγόμενος τῆς πολυκτόνου φονεύς.
οὐ δεῖ ποτ' οὐ δεῖ Μενέλεων μὲν εὐτυχεῖν,
τὸν σὸν δὲ πατέρα καὶ σὲ κἀδελφὴν θανεῖν
μητέρα τ', ἐῶ τοῦτ', οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν,
δόμους τ' ἔχειν σούς, δι' Ἀγαμέμνονος δόρυ
λαβόντα νύμφην· μὴ γὰρ οὖν ζῴην ἔτι,
εἰ μὴ 'π' ἐκείνῃ φάσγανον σπάσω μέλαν.
ἢν δ' οὖν τὸν Ἑλένης μὴ κατάσχωμεν φόνον,
πρήσαντες οἴκους τούσδε κατθανούμεθα.
ἑνὸς γὰρ οὐ σφαλέντες ἕξομεν κλέος,
καλῶς θανόντες ἢ καλῶς σεσωσμένοι.
ΧΟ. πάσαις γυναιξὶν ἀξία στυγεῖν ἔφυ

1062. πόλει] γρ. πατρὸς M. 1063. φασγάνῳ] φάσγανον Hartungus, collato v. 1172. 1072. 1079. ἑταιρίας — ἑταιρίαν] ἑταιρείας — ἑταιρείαν aliquot codices recentes. 1073. γρ. σὺ cod. Aug. σὴν ceteri. 1078. γάμων] γάμον V. 1082. ὄνομ'] ὄμμ' V et Ald. 1085. ἦ πολὺ] ἤ που a m. sec. M aliique nonnulli. 1086. μήθ' αἷμα — μὴ λαμπρὸς αἰθήρ] μὴ σῶμα — μὴ πνεῦμά τ' αἰθὴρ Hartungus: quod convenit scholiastae interpretationi, qui vocabulis σῶμα et ψυχή utitur. In cod. Vindob. 161. super αἰθήρ scriptum gl. καὶ ἀὴρ καὶ πνεῦμα: unde Heimsoethius, μὴ δέμας ἐμὸν δέξαιτο — μὴ λαμπρὸς αἰθὴρ πνεῦμ', ὅτ' ἂν προδούς ποτε | ἐλευθερώσας τοὐμὸν ἀπολίποιμί σε. Quorum nihil satisfacit. Nec poterat ὅτ' ἂν cum optativo construi. 1092. λέχος ποτ' ᾔνεσα Hartungus. λέχος κατῄνεσας Nauckius. λέχος (recentes quidam λέχος γ') ἐπῄνεσα libri. 1093. ἐρῶ καλόν] ἐγὼ ἐρῶ καλόν V. ἐρῶ κἀγὼ C, ex coniectura, sed ea fortasse vera. Nam καλόν ab antiquiore correctore additum videtur versus explendi caussa. 1094. γῆν] τὴν Ven. 468. Φωκέων] τ' addit Paleius 1106. ἔστιν, εἴ γ'] εἰ πάρεστ' Hartungus, quod scholiastae interpretationi convenit. εἴ γ' ἐν εὐμαρεῖ Heimsoethius: quo adiectivo utitur scholiasta, εἰ εὐμαρές ἐστι τὸ κτεῖναι.

1108. ἀποσφραγίζεται] Quod inter scholia posuit Arsenius γράφεται καὶ ἀποσφαλίζεται (sic, iterumque ἀποσφαλισθήσεται in glossemate ad ἀλλ' οὐκέθ') non legitur in codicibus. 1116. οὐχ ἅζομαι pauci recentes. οὐ χάζομαι ceteri. 1122. ἐκδακρῦσαι] ἐνδακρῦσαι Ven. 468. aliique non pauci. γ'] σφ' Hartungus. 1123. ταὔθ'] ταῦθ' libri. 1127. ἄλλον ἄλλοσε στέγης] ἄλλος ἄλλον ἐν στέγαις V. 1129. οἷ B aliique recentiores. ἣ MV aliique. 1131—1152. Totidem versus Orestis 1155—1176. 1131. βουλεύομαι] βεβούλευμαι Ven. 468 unde βεβούλευμαι καλῶς Hermannus. 1135. ἔκτειν'] ἔκτανεν (i. e. ἔκταν') Ven. 468. τ'] δ' M aliique pauci. 1137. ὀλολυγμὸς] δ' addit Flor. unus. ὀλόλυγμα δ' Hermannus. 1142. λεγόμενος] γενόμενος V. 1143. ποτ'] γὰρ Paleius. 1146. τ'] δ' M aliique nonnulli. 1148. σπάσω μέλαν] σπασόμεθα (voluit σπασώμεθα) V. 1149. οὖν] αὖ Ven. 468. et August. unus.

ἡ Τυνδαρὶς παῖς, ἣ κατῄσχυνεν γένος.
ΟΡ. φεῦ·
οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεῖσσον ἢ φίλος σαφής,
οὐ πλοῦτος, οὐ τυραννίς· ἀλόγιστον δέ τι
τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου.
σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγισθον ἐξηῦρες κακὰ
καὶ πλησίον παρῆσθα κινδύνων ἐμοί,
νῦν τ' αὖ δίδως μοι πολεμίων τιμωρίαν
κοὐκ ἐκποδὼν εἶ. παύσομαί σ' αἰνῶν, ἐπεὶ
βάρος τι κἀν τῷδ' ἐστίν, αἰνεῖσθαι λίαν.
ἐγὼ δὲ πάντως ἐκπνέων ψυχὴν ἐμὴν
δράσας τι χρῄζω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανεῖν,
ἵν' ἀνταναλώσω μὲν οἵ με προύδοσαν,
στένωσι δ' οἵπερ κἄμ' ἔθηκαν ἄθλιον.
Ἀγαμέμνονός τοι παῖς πέφυχ', ὃς Ἑλλάδος
ἦρξ' ἀξιωθείς, οὐ τύραννος, ἀλλ' ὅμως
ῥώμην θεοῦ τιν' ἔσχ'· ὃν οὐ καταισχυνῶ
δοῦλον παρασχὼν θάνατον, ἀλλ' ἐλευθέρως
ψυχὴν ἀφήσω, Μενέλεων δὲ τίσομαι.
ἑνὸς γὰρ εἰ λαβοίμεθ', εὐτυχοῖμεν ἄν,
εἴ ποθεν ἄελπτος παραπέσοι σωτηρία
κτανοῦσι, μὴ θανοῦσιν· εὔχομαι τάδε.
ὃ βούλομαι γὰρ ἡδὺ καὶ διὰ στόμα
πτηνοῖσι μύθοις ἀδαπάνως τέρψαι φρένα.
ΗΛ. ἐγώ, κασίγνητ', αὐτὸ τοῦτ' ἔχειν δοκῶ,
σωτηρίαν σοὶ τῷδέ τ' ἐκ τρίτων τ' ἐμοί.
ΟΡ. θεοῦ λέγεις πρόνοιαν. ἀλλὰ ποῦ τόδε;
ἐπεὶ τὸ συνετόν γ' οἶδα σῇ ψυχῇ παρόν.
ΗΛ. ἄκουε δή νυν· καὶ σὺ δεῦρο νοῦν ἔχε.
ΟΡ. λέγ'· ὡς τὸ μέλλειν ἀγάθ' ἔχει τιν' ἡδονήν.
ΗΛ. Ἑλένης κάτοισθα θυγατέρ'; εἰδότ' ἠρόμην.
ΟΡ. οἶδ', ἣν ἔθρεψεν Ἑρμιόνην μήτηρ ἐμή.
ΗΛ. αὕτη βέβηκε πρὸς Κλυταιμνήστρας τάφον.
ΟΡ. τί χρῆμα δράσουσ'; ὑποτίθης τίν' ἐλπίδα;
ΗΛ. χοὰς κατασπείσουσ' ὑπὲρ μητρὸς τάφου.
ΟΡ. καὶ δὴ τί μοι τοῦτ' εἶπας ἐς σωτηρίαν;
ΗΛ. ξυλλάβεθ' ὅμηρον τήνδ', ὅταν στείχῃ πάλιν.
ΟΡ. τίνος τόδ' εἶπας φάρμακον τρισσοῖς φίλοις;
ΗΛ. Ἑλένης θανούσης, ἤν τι Μενέλεώς σε δρᾷ,
ἢ τόνδε κἀμέ, πᾶν γὰρ ἓν φίλον τόδε,
λέγ' ὡς φονεύσεις Ἑρμιόνην· ξίφος δὲ χρὴ
δέρῃ πρὸς αὐτῇ παρθένου σπάσαντ' ἔχειν.
κἂν μέν σε σώζῃ μὴ θανεῖν χρῄζων κόρην
Μενέλαος, Ἑλένης πτῶμ' ἰδὼν ἐν αἵματι,
μέθες πεπᾶσθαι πατρὶ παρθένου δέμας·
ἢν δ' ὀξυθύμου μὴ κρατῶν φρονήματος
κτείνῃ σε, καὶ σὺ σφάζε παρθένου δέρην.
καί νιν δοκῶ, τὸ πρῶτον ἢν πολὺς παρῇ,
χρόνῳ μαλάξειν σπλάγχνον. οὔτε γὰρ θρασὺς
οὔτ' ἄλκιμος πέφυκε. τήνδ' ἡμῖν ἔχω
σωτηρίας ἔπαλξιν. εἴρηται λόγος.
ΟΡ. ὦ τὰς φρένας μὲν ἄρσενας κεκτημένη,
τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πρέπον,
ὡς ἀξία ζῆν μᾶλλον ἢ θανεῖν ἔφυς.
Πυλάδη, τοιαύτης ἆρ' ἁμαρτήσει τάλας
γυναικός, ἢ ζῶν μακάριον κτήσει λέχος.
ΠΥ. εἰ γὰρ γένοιτο, Φωκέων δ' ἔλθοι πόλιν
καλοῖσιν ὑμεναίοισιν ἀξιουμένη.
ΟΡ. ἥξει δ' ἐς οἴκους Ἑρμιόνη τίνος χρόνου;
ὡς τἄλλα γ' εἶπας, εἴπερ εὐτυχήσομεν,
κάλλισθ', ἑλόντες σκύμνον ἀνοσίου πατρός.
ΗΛ. καὶ δὴ πέλας νιν δωμάτων εἶναι δοκῶ·
τοῦ γὰρ χρόνου τὸ μῆκος αὐτὸ συντρέχει.
ΟΡ. καλῶς· σὺ μέν νυν, ξύγγον' Ἠλέκτρα, δόμων
πάρος μένουσα παρθένου δέχου πόδα·
φύλασσε δ', ἤν τις, πρὶν τελευτηθῇ φόνος,
ἢ ξύμμαχός τις ἢ κασίγνητος πατρὸς
ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ, γέγωνέ τ' ἐς δόμους,
ἢ σανίδα παίσασ' ἢ λόγους πέμψασ' ἔσω.
ἡμεῖς δ' ἔσω στείχοντες ἐπὶ τὸν ἔσχατον
ἀγῶν' ὁπλιζώμεσθα φασγάνῳ χέρας.
[Πυλάδη· σὺ γὰρ δὴ ξυμπονεῖς ἐμοὶ πόνους.]
ὦ δῶμα ναίων νυκτὸς ὀρφναίας πάτερ,
καλεῖ σ' Ὀρέστης παῖς σὸς ἐπίκουρον μολεῖν
τοῖς δεομένοισι. διὰ σὲ γὰρ πάσχω τάλας
ἀδίκως· προδέδομαι δ' ὑπὸ κασιγνήτου σέθεν,
δίκαια πράξας· οὗ θέλω δάμαρθ' ἑλὼν
κτεῖναι· σὺ δ' ἡμῖν τοῦδε συλλήπτωρ γενοῦ.
ΗΛ. ὦ πάτερ, ἱκοῦ δῆτ', εἰ κλύεις εἴσω χθονὸς
τέκνων καλούντων, οἳ σέθεν θνήσκουσ' ὕπερ.
ΠΥ. ὦ ξυγγένεια πατρὸς ἐμοῦ, κἀμὰς λιτάς,
Ἀγάμεμνον, εἰσάκουσον, ἔκσωσον τέκνα.
ΟΡ. ἔκτεινα μητέρ', ΠΥ. ἡψάμην δ' ἐγὼ ξίφους.
ΗΛ. ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσα κἀπέλυσ' ὄκνου.
ΟΡ. σοί, πάτερ, ἀρήγων. ΗΛ. οὐδ' ἐγὼ προὔδωκά σε.
ΠΥ. οὔκουν ὀνείδη τάδε κλύων ῥύσει τέκνα;
ΟΡ. δακρύοις κατασπένδω σ'. ΗΛ. ἐγὼ δ' οἴκτοισί γε.
ΠΥ. παύσασθε, καὶ πρὸς ἔργον ἐξορμώμεθα.
εἴπερ γὰρ εἴσω γῆς ἀκοντίζουσ' ἀραί,
κλύει. σὺ δ', ὦ Ζεῦ πρόγονε καὶ Δίκης σέβας,
δότ' εὐτυχῆσαι τῷδ' ἐμοί τε τῇδέ τε·
τρισσοῖς φίλοις γὰρ εἷς ἀγών, δίκη μία.
[ἢ ζῆν ἅπασιν ἢ θανεῖν ὀφείλεται.]
ΗΛ. Μυκηνίδες ὦ φίλιαι,
τὰ πρῶτ' ἀνὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων,
ΧΟ. τίνα θροεῖς αὐδάν,
πότνια; παραμένει γὰρ ἔτι σοι τόδ' ἐν Δαναϊδῶν
πόλει.
ΗΛ. στῆθ' αἱ μὲν ὑμῶν τόνδ' ἁμαξήρη τρίβον,
αἱ δ' ἐνθάδ' ἄλλον οἶμον ἐς φρουρὰν δόμων.

1246—1265. = 1266—1285.

1154. γένος] λέχος V. 1155. σαφής] γρ. καὶ ἀληθής M: unde ἡ ἀληθὴς φίλος Hermannus. 1160. τ'] δ' Ven. 468. aliique nonnulli. 1162. κἀν τῷδ'] καὶ τόδ' Stobaeus 14, 6. 1165. ἀνταναλώσω μὲν Canterus] ἀνταναλώσωμεν 1169. ἔσχ' Barnesius] ἔσχεν. ῥώμην τιν' ἐκ θεοῦ σχὼν Hartungus. 1170. ἐλευθέρως] ἐλεύθερος Nauckius. 1174. κτανοῦσι, μὴ] κτανοῦσιν, οὐ VC. 1176. φρένα] φρένας V. 1180. γ' om. recentiores multi. 1182. τὸ μέλλειν] τὰ μέλλοντ' Hartungus. 1183. εἰδότ' ἠρόμην] ἢ εἰδότ' ἠρόμην; Kirchhoffius. 1186. ὑποτίθης] ὑποτιθεῖς M. ὑποτίθεις V. 1181. κατασπείσουσ'] κατασπείσασ' V. τάφου] τάφῳ AB. 1196. Μενέλαος ed. Brubachii] Μενέλεως 1200. παρῇ] ῥυῇ Nauckius. Qui Hecub. v. 1055. ubi libri veteres θυμῷ ῥέοντι, recentes duo θυμῷ ζέοντι, corrigit πολλῷ ῥέοντι.

1205—1505. exciderunt ex V. 1208. ἢ M et Ven. 468. ἦ ceteri. ἧς Porsonus. ζῶν] σῶς (i. e. σώας) Hartungus. 1212. εἴπερ] εἰ τάδ' recentes nonnulli. 1220. ἐς δόμους] ἐν δόμοις M. 1223. 1224. inverso ordine leguntur in Ven. 468. 1224. Versum Hermanno et Nauckio suspectum seclusi. 1226. καλεῖ] καλῶ Cobetus, quod praestat, quum πάσχω sequatur. 1231. ἱκοῦ D.] ἵκου 1236. ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσα codex Kingii. ἐγὼ δ' ἐπεβούλευσα MAC. κἀγὼ δ' ἐπεβούλευσα Ven. 468. ἐγὼ δ' ἐπεκέλευσα B a m. sec. Fortasse a m. pr. habuit ἐγὼ δ' ἐπεβούλευσα. ἐγὼ δ' ἐπενεκέλευσα hic et Electr. 1224. Nauckius. 1238. οὔκουν Brunckius] οὐκοῦν ῥύσει] ῥῦσαι C, ut videtur, aliique nonnulli. ῥύσῃ ceteri. 1243. δότ'] δὸς C. 1245. seclusit Nauckius Stud. Eurip. 1. p. 61. 1246. φίλιαι D.] φίλαι 1247. πρῶτ' ἀνὰ Hartungus] πρῶτα κατὰ 1251. 1259. τόνδ'] τήνδ' a m. sec. Ven. 468. sed servato τόνδ' ὅς — v. 1260.

ΧΟ. τί δέ με τόδε χρέος ἀπύεις, ἔνεπέ μοι, φίλα.
ΗΛ. φόβος ἔχει με μή τις ἐπὶ δώμασι
σταθεὶς ἐπὶ φοίνιον αἷμα
πήματα πήμασιν ἐξεύρῃ.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

χωρεῖτ', ἐπειγώμεσθ'· ἐγὼ μὲν οὖν τρίβον
τόνδ' ἐκφυλάξω, τὸν πρὸς ἡλίου βολάς.
ΗΜ. καὶ μὴν ἐγὼ τόνδ', ὃς πρὸς ἑσπέραν φέρει.
ΗΛ. δόχμιά νυν κόρας διάφερ' ὀμμάτων
ἐκεῖθεν ἐνθάδ', εἶτα παλινσκοπιάν.
ΗΜ. ἔχομεν ὡς θροεῖς.
ΗΛ. ἑλίσσετέ νυν βλέφαρον,
κόρας διάδοτε διὰ βοτρύχων παντᾷ.
ΗΜ. ὅδε τίς ἐν τρίβῳ; [ἀνήρ;
⏑⏑⏑ τίς ὅδ' ἄρ' ἀμφὶ μέλαθρον πολεῖ σὸν ἀγρότας
ΗΛ. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', ὦ φίλαι· κεκρυμμένους
θῆρας ξιφήρεις αὐτίκ' ἐχθροῖσιν φανεῖ.
ΗΜ. ἄφοβος ἔχε· κενός, ὦ φίλα στίβος, ὃν οὐ δοκεῖς.
ΗΛ. τί δέ; τὸ σὸν βέβαιον ἔτι μοι μένει;
δὸς ἀγγελίαν ἀγαθάν τιν',
εἰ τάδ' ἔρημα τὰ πρόσθ' αὐλᾶς.
ΗΜ. καλῶς τά γ' ἐνθένδ'· ἀλλὰ τἀπὶ σοῦ σκόπει·
ὡς οὔτις ἡμῖν Δαναΐδων πελάζεται.
ΗΜ. ἐς ταυτὸν ἥκεις· καὶ γὰρ οὐδὲ τῇδ' ὄχλος.
ΗΛ. φέρε νυν ἐν πύλαισιν ἀκοὰν βάλω·
τί μέλλεθ' οἱ κατ' οἶκον ἐν ἀσυχίᾳ
σφάγια φοινίσσειν;
οὐκ εἰσακούουσ'· ὦ τάλαιν' ἐγὼ κακῶν.
ἆρ' ἐς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη;
τάχα τις Ἀργείων ἔνοπλος ὁρμήσας
ποδὶ βοηδρόμῳ μέλαθρα προσμίξει.
σκέψασθέ νυν ἄμεινον· οὐχ ἕδρας ἀγών·
ἀλλ' αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἑλίσσετε.
ΧΟ. ἀμείβω κέλευθον σκοποῦσα πάντα.
ΕΛ. ἰὼ Πελασγὸν Ἄργος, ὄλλυμαι κακῶς.
ΗΛ. ἠκούσαθ'; ἄνδρες χεῖρ' ἔχουσιν ἐν φόνῳ·
Ἑλένης τὸ κώκυμ' ἐστίν, ὡς ἀπεικάσαι.
ΧΟ. ὦ Διὸς ὦ Διὸς ἀέναον κράτος,
ἐλθ' ἐπίκουρον ἐμοῖσι φίλοισι πάντως.
ΕΛ. Μενέλαε, θνῄσκω· σὺ δὲ παρὼν μ' οὐκ ὠφελεῖς.
ΗΛ. καίνετε καίνετε, θείνετε θείνετε,
δίπτυχα, δίστομα φάσγανα ⏓⏑⏑
ἐκ χερὸς ἱέμενοι
τὰν λιποπάτορα λιπόγαμόν θ', ἃ πλείστους ἔκανεν
Ἑλλάνων
δόρει παρὰ ποταμὸν ὀλομένους, ὁπόθι
δάκρυα δάκρυσι συνέπεσε σιδαρέοις
βέλεσιν ἀμφὶ τὰς Σκαμάνδρου δίνας.
ΧΟ. σιγᾶτε σιγᾶτ'· ᾐσθόμην κτύπου τινὸς
κέλευθον ἐσπεσόντος ἀμφὶ δώματα.
ΗΛ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ἐς μέσον φόνον
ἥδ' Ἑρμιόνη πάρεστι· παύσωμεν βοήν.
στείχει γὰρ ἐσπεσοῦσα δικτύων βρόχους.
καλὸν τὸ θήραμ', ἢν ἁλῷ, γενήσεται,
πάλιν κατάστηθ' ἡσύχῳ μὲν ὄμματι,
χρόᾳ δ' ἀδήλῳ τῶν δεδραμένων πέρι·
κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἕξω κόρας,
ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα.
ὦ παρθέν', ἥκεις τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον
στέψασα καὶ σπείσασα νερτέροις χοάς.

ΕΡΜΙΟΝΗ.

ἥκω, λαβοῦσα πρευμένειαν. ἀλλά μοι
φόβος τις εἰσελήλυθ', ἥντιν' ἐν δόμοις
τηλουρὸς οὖσα δωμάτων κλύω βοήν.
ΗΛ. τί δ'; ἄξι' ἡμῖν τυγχάνει στεναγμάτων.
ΕΡ. εὔφημος ἴσθι· τί δὲ νεώτερον λέγεις;
ΗΛ. θανεῖν Ὀρέστην κἄμ' ἔδοξε τῇδε γῇ.
ΕΡ. μὴ δῆτ', ἐμούς γε συγγενεῖς πεφυκότας.
ΗΛ. ἄραρ'· ἀνάγκης δ' ἐς ζυγὸν καθέσταμεν.
ΕΡ. ἦ τοῦδ' ἕκατι καὶ βοὴ κατὰ στέγας;
ΗΛ. ἱκέτης γὰρ Ἑλένης γόνασι προσπεσὼν βοᾷ
ΕΡ. τίς; οὐδὲν οἶδα μᾶλλον, ἢν σὺ μὴ λέγῃς.
ΗΛ. τλήμων Ὀρέστης μὴ θανεῖν, ἐμοῦ θ' ὕπερ.
ΕΡ. ἐπ' ἀξίοισί τἄρ' ἀνευφημεῖ δόμος.
ΗΛ. περὶ τοῦ γὰρ ἄλλου μᾶλλον ἂν φθέγξαιτό τις;
ἀλλ' ἐλθὲ καὶ μετάσχες ἱκεσίας φίλοις,
σῇ μητρὶ προσπεσοῦσα τῇ μέγ' ὀλβίᾳ,
Μενέλαον ἡμᾶς μὴ θανόντας εἰσιδεῖν.
ἀλλ', ὦ τραφεῖσα μητρὸς ἐν χεροῖν ἐμῆς,
οἴκτειρον ἡμᾶς κἀποκούφισον κακῶν.
ἴθ' εἰς ἀγῶνα δεῦρ', ἐγὼ δ' ἡγήσομαι·
σωτηρίας γὰρ τέρμ' ἔχεις ἡμῖν μόνη.
ΕΡ. ἰδού, διώκω τὸν ἐμὸν ἐς δόμους πόδα.
σώθηθ' ὅσον γε τοὐπ' ἔμ'. ΗΛ. ὦ κατὰ στέγας
φίλοι ξιφήρεις, οὐχὶ συλλήψεσθ' ἄγραν;
ΕΡ. οἳ 'γώ· τίνας τούσδ' εἰσορῶ; ΟΡ. σιγᾶν χρεών·
ἡμῖν γὰρ ἥκεις, οὐχὶ σοί, σωτηρία.
ΗΛ. ἔχεσθ' ἔχεσθε· φάσγανον δὲ πρὸς δέρῃ
βαλόντες ἡσυχάζεθ', ὡς εἰδῇ τόδε
Μενέλαος, οὕνεκ' ἄνδρας, οὐ Φρύγας κακούς,
εὑρὼν ἔπραξεν οἷα χρὴ πράσσειν κακούς.

1254. Libri ἔνεπε vel (ut M) ἔννεπε 1256. φοίνιον] φόνιον M et plerique. 1258. 1278. ΗΜΙΧ.] ΧΟ. M. 1266. βλέφαρον] βλέφαρα recentes nonnulli.

1267. κόρας διάδοτε Canterus] κόραισι δίδοτε βοτρύχων Bergkius] βοστρύχων παντᾷ D.] πάντα (πάντη M.) 1268. τρίβῳ Seidlerus] τρίβῳ προσέρχεται (φαντάζεται Mosq. ex Phoen. 93.) 1269. ⏑⏑⏑] πρόσεχε Seidlerus. 1276. τιν'] τινα recentes duo. τινά μοι ceteri. 1278. ἐνθένδ' recentes duo. ἔνθεν ceteri. 1284. ἀσυχίᾳ D.] ἡσυχίᾳ 1285. Choro tribuit Kirchhoffius, Electrae versum strophicum 1265. Nauckius. σφάγια] τινὲς γράφουσι σφαγίδα φοινίσσειν, ὅ ἐστι τὴν μάχαιραν M. φοινίσσειν] φοινίσσουσ' Kirchhoffius.

1288. ἐκκεκώφωται] Libri plerique ἐκκεκώφηται (ἐκκεκώφηνται Clem. Alex. Strom. 2. p. 485.). ἐκκεκώφωται, quod ab Aristophane Byzantio probatum esse annotavit scholiasta, a m. sec. habet Ven. 468. 1289. ἔνοπλος recentes nonnulli. ἐν ὅπλοις M aliique.

1295. Versus bacchiacus tetrameter, corruptis verbis extremis σκοποῦσα πάντα (σκοποῦσ' ἅπαντα Ven. 468.), quo grammaticus Ambrosianus in Nauckii Append. ad Lexicon Vindob. p. 258. utitur, ubi scriptum σκοπεὺς ἀπατᾷ: unde Nauckius coniecit σκοπεύουσ' ἁπαντᾷ. σκοπευτὴς ἁπαντᾷ coniecerat Schneidewinus. 1297. ἠκούσαθ'; ἄνδρες Porsonus] ἠκούσατ' ἄνδρες 1300. ἐπίκουρον] ἐπίκουρος M et Ven. 468. ἐμοῖσι] ἐμοῖς recentes nonnulli. 1302. καίνετε καίνετε, θείνετε θείνετε Hermannus] φονεύετε καίνετε (καίνυτε M. καίνετε θείνετ' recentes nonnulli) ὄλλυτε

1303. ⏓⏑⏑ Hermannus (qui φάσγαν' ἔσω χροὸς coniicit)] πέμπετε (cum γρ. καὶ θείνετε M) libri plerique ex glossemate, quod omittunt AC et Ven 468. 1305. τὰν om. M aliique multi. θ' addidit Hermannus. 1307. δόρει — ὁπόθι — σιδαρέοις Hermannus] δορὶ — ὅθι — σιδαρέοισι 1309. συνέπεσε] ἔπεσε M. συνέπεσε ἔπεσε A. 1318. χρόᾳ MA. χροιᾷ alii et a m. sec. M. δ' Porsonus] τ' πέρι] ὕπερ recentes nonnulli. 1322. νερτέροις] νερτέρων recentes pauci. 1323. μοι] με aliquot codices. 1324. ἐν δόμοις] ἔνδοθεν Hartungus. 1329. ἐμούς] ἐμοῦ M. 1330. δ' om. A. 1333. οὐδὲν] οὐ γὰρ M et Ven. 468. 1341. κἀποκούφισον] κἀπικούφισον MC. 1345. ἔμ' Triclinius] ἐμοί 1350. βαλόντες] βάλλοντες MC.

ΧΟ. ἰὼ ἰὼ φίλαι, κτύπον ἐγείρετε, κτύπον καὶ βοὰν
πρὸ μελάθρων, ὅπως ὁ πραχθεὶς φόνος
μὴ δεινὸν Ἀργείοισιν ἐμβάλῃ φόβον,
βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικούς,
πρὶν ἐτύμως ἴδω τὸν Ἑλένας φόνον
καθαιμακτὸν ἐν δόμοις κείμενον,
ἢ καὶ λόγον του προσπόλων πυθώμεθα·
τὰς μὲν γὰρ οἶδα συμφοράς, τὰς δ' οὐ σαφῶς.
διὰ δίκας ἔβα θεῶν νέμεσις ἐς Ἑλέναν.
δακρύοισι γὰρ Ἑλλάδ' ἅπασαν ⏑ ⏑́ ⏑ –
ἔπλησε διὰ τὸν ὀλοὸν Ἰδαῖον ⏑ ⏑́
Πάριν, ὃς ἄγαγ' Ἑλλάδ' εἰς Ἴλιον.
ἀλλὰ κτυπεῖ γὰρ κλῇθρα βασιλείων δόμων,
σιγήσατ'· ἔξω γάρ τις ἐκβαίνει Φρυγῶν,
οὗ πευσόμεσθα τἀν δόμοις ὅπως ἔχει.

ΦΡΥΞ.

Ἀργεῖον ξίφος ἐκ θανάτου πέφευγα
βαρβάροις εὐμαρίσιν,
κεδρωτὰ παστάδων ὑπὲρ τέραμνα
Δωρικάς τε τριγλύφους,
φροῦδα φροῦδα, γᾶ γᾶ,
βαρβάροισι δρασμοῖς.
αἰαῖ· πᾷ φύγω, ξέναι,
πολιὸν αἰθέρ' ἀμπτάμενος ἢ πόντον, Ὠκεανὸς ὃν
ταυρόκρανος ἀγκάλαις
ἑλίσσων κυκλοῖ χθόνα;

ΧΟ. τί δ' ἔστιν, Ἑλένης πρόσπολ', Ἰδαῖον κάρα;

ΦΡ. Ἴλιον Ἴλιον, ὤμοι μοι,
Φρύγιον ἄστυ καλλίβωλόν τ' Ἴ-
δας ὄρος ἱερόν, ὥς σ' ὀλόμενον στένω
ἁρμάτειον ἁρμάτειον
μέλος βαρβάρῳ βοᾷ,
δι' ὀρνιθόγονον ὄμμα κυκνόπτερον
καλλοσύνας Λήδας σκύμνου δυσελένας,
ξεστῶν περγάμων Ἀπολλωνίων
Ἐρινύν. ὀτοτοῖ
ἰαλέμων ἰαλέμων
Δαρδανία τλάμων Γανυμήδεος
ἱπποσύνᾳ, Διὸς εὐνέτα.

ΧΟ. σαφῶς λέγ' ἡμῖν αὔθ' ἕκαστα τἀν δόμοις·
τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλοῦσ' ἔχω.

ΦΡ. αἴλινον αἴλινον ἀρχὰν θανάτου
βάρβαροι λέγουσιν, αἰαῖ,
Ἀσιάδι φωνᾷ, βασιλέων
ὅταν αἷμα χυθῇ κατὰ γᾶν ξίφεσιν
σιδαρέοισιν Ἅιδα.
ἦλθον δόμους, ἵν' αὔθ' ἕκαστά σοι λέγω,
λέοντες Ἕλλανες δύο διδύμω·
τῷ μὲν ὁ στρατηλάτας πατὴρ ἐκλῄζετο,
ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακόμητις ἀνήρ,
οἷος Ὀδυσσεύς, σιγᾷ δόλιος,
πιστὸς δὲ φίλοις, θρασὺς εἰς ἀλκάν,
ξυνετὸς πολέμου, φόνιός τε δράκων·
ἔρροι τᾶς ἀσύχου προνοίας
κακοῦργος ὤν. οἱ δὲ πρὸς θρόνους ἔσω
μολόντες ἇς ἔγημ' ὁ τοξότας Πάρις
γυναικός, ὄμμα δακρύοις
πεφυρμένοι, ταπεινοὶ
ἕζονθ', ὁ μὲν τὸ κεῖθεν, ὁ δὲ
τὸ κεῖθεν, ἄλλος ἄλλοθεν πεφαργμένοι.
περὶ δὲ γόνυ χέρας ἱκεσίους
ἔβαλον ἔβαλον Ἑλένας ἄμφω,
ἀνὰ δὲ δρομάδες ἔθορον ἔθορον
ἀμφίπολοι Φρύγες·
προσεῖπε δ' ἄλλος ἄλλον πεσὼν ἐν φόβῳ,
μή τις εἴη δόλος. κἀδόκει τοῖς μὲν οὔ, τοῖς δ' ἐς
ἀρκυστάταν
μηχανὰν ἐμπλέκειν παῖδα τὰν Τυνδαρίδ' ὁ ματρο-
φόντας δράκων.

ΧΟ. σὺ δ' ἦσθα ποῦ τότ', ἢ πάλαι φεύγεις φόβῳ;

ΦΡ. Φρυγίοις ἔτυχον Φρυγίοισι νόμοις
παρὰ βόστρυχον αὔραν αὔραν
Ἑλένας Ἑλένας εὐπᾶγι κύκλῳ
πτερίνῳ πρὸ παρηίδος ᾄσσων
βαρβάροις νόμοισιν.
ἁ δὲ λίνον ἠλακάτᾳ
δακτύλοις ἕλισσε,
νῆμά θ' ἵετο πέδῳ,
σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβον ἀγάλ-
ματα συστολίσαι χρῄζουσα λίνῳ,
φάρεα πορφύρεα, δῶρα Κλυταιμνήστρᾳ.
προσεῖπε δ' ὧδ' Ὀρέστας Λάκαιναν κόραν,
ὦ Διὸς παῖ, θὲς ἴχνος πέδῳ
δεῦρ' ἀποστᾶσα κλισμοῦ, Πέλοπος
ἐπὶ προπάτορος παλαιᾶς ἕδραν
ἑστίας, ἵν' εἰδῇς λόγους ἐμούς.
ἄγει δ' ἄγει νιν· ἁ δ' ἐφεί-
πετ', οὐ πρόμαντις ὧν ἔμελ-
λεν· ὁ δὲ συνεργὸς ἄλλ' ἔπρασσ'

1353—1365. = 1537—1548.

1353—1360. choro tribuit Seidlerus: Electrae continuant libri. 1355. ἐμβάλῃ] ἐμβάλλει M. ἐμβάλλῃ Flor. unus. 1363. ⏑ ⏑́ ⏑ –] ὀδύρμασίν τ' Hermannus. 1364. ὀλοὸν Hermannus] ὀλόμενον ὀλόμενον (semel ὀλόμενον recentes nonnulli.) ⏑ ⏑́] Φρύγα Hermannus. 1366—1368. Hos versus fuisse qui ab histrionibus additos censerent ex scholiis intelligitur. 1370. βαρβάροις] βαρβάροισιν MA. εὐμαρίσιν MA. ἐν εὐμαρίσιν alii cum Etym. M. p. 393. 1371. τέραμνα M. τέρεμνα ceteri. 1379. κυκλοῖ] κυκλεῖ M aliique pauci. 1382. καλλίβωλον] καὶ καλλίβολον M. καὶ legit etiam schol. vetus. τ' addidit Hermannus. Ἴδας] Ἰδαῖον Hartungus. Emendatio incerta, quum etiam καλλιβώλοιό τ' Ἴδας scribi possit. 1384. ἱερόν] Vel ἱρὸν 1387. δι' Porsonus] διὰ τὸ τᾶς 1388. σκύμνου] σκύμνον MC. δυσελένας duplicatum in M. 1389. ὀττοτοί M. ὀτοτοί alii. Versus non integer. Dochmium fecit Kirchhoffius ὀτοτοῖ in τοτοῖ mutato. 1392. ἱπποσύνᾳ Hermannus] ἱπποσύνα. ἱπποσύνας Musgravius. 1393. 1400. αὔθ' ἕκαστα] Vel αὐθέκαστα: de quo v. Nauck. Stud. Eurip. 1. p. 62. 1394. οὗτος ὁ στίχος ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις οὐ γράφεται M. 1395. θανάτου] θρήνου (quod schol. legisse videtur) Hartungus.

1399. Ἅιδα] ἀΐδαο C et alii. 1400. ἐς ante δόμους delevit Hermannus. 1401. δύο delet Hartungus. 1404. κακόμητις ἀνήρ Porsonus] κακομήτας ἀνήρ, nisi quod ἀνήρ omissum in A aliisque nonnullis. 1408. ἀσύχου D.] ἡσύχου 1413. πεφαργμένοι D.] πεφραγμένοι 1414. χέρας] χεῖρας M aliique multi. 1415. ἔβαλον et mox ἔθορον semel Ven. 468. ἔβαλον bis, altero λ superscripto, M. Incerta hic ut in aliis pluribus harum monodiarum locis metrorum descriptio versuumque multorum scriptura. Hoc loco versum dochmiacum trimetrum fecit Hartungus, περὶ δὲ γόνατα (sic Hermannus) χέρας ἱκεσίους ἔβαλλον Ἑλένας ἄμφω. 1423. ματροφόντας D.] μητροφόντας 1428. εὐπᾶγι Hermannus] εὐπηγεῖ AC. εὐπαγεῖ B aliique. 1430. βαρβάροις Kingius] βαρβάροισι 1433. νῆμά θ' A aliique. νήματα δ' MBC aliique. ἵετο] ἵετ' ἐν Hermannus. 1438. ὧδ' addidit Hermannus. Quae probabilior metri forma esse videtur quam novem deinceps positi bacchii προσεῖπεν δ' Ὀρέστας -- ἀποστᾶσα (ἀπόστα δὲ Nauckius) κλισμοῦ 1441. παλαιᾶς ἕδραν Hermannus] ἕδραν παλαιᾶς 1442. Duo πενθημιμερῆ trochaica.

ἰὼν κακὸς Φωκεύς,
οὐκ ἐκποδὼν ἴτ', ἀλλ' ἀεὶ κακοὶ Φρύγες;
ἔκλησε δ' ἄλλον ἄλλοσ' ἐν
στέγαισι, τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖς,
τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι, τοὺς δ' ἐκεῖσ' ἐκεῖθεν,
ἄλλον ἄλλοσε διαρμόσας ἀποπρὸ δεσποίνας.
ΧΟ. τί τοὐπὶ τῷδε συμφορᾶς ἐγίγνετο;
ΦΡ. Ἰδαία μᾶτερ, μᾶτερ,
ὀβρίμα ὀβρίμα, αἰαῖ,
φονίων παθέων ἀνόμων τε κακῶν
ἅπερ ἔδρακον ἔδρακον
ἐν δόμοις τυράννων.
οἱ δ' ἀμφὶ πορφυρέων πέπλων ὑπὸ σκότου
ξίφη σπάσαντες ἐν χεροῖν
ἄλλος ἄλλοσε
δίνασεν ὄμμα, μή τις παρὼν τύχοι.
ὡς κάπροι δ' ὀρέστεροι γυ-
ναικὸς ἀντίοι σταθέντες
ἐννέπουσι, κατθανεῖ
κατθανεῖ, κακός σ' ἀποκτενεῖ πόσις,
τὸν κασιγνήτου προδοὺς ἐν Ἄργει θανεῖν γόνον.
ἁ δ' ἀντίαχεν, ὤμοι μοι·
λευκὸν δ' ἐμβαλοῦσα πῆχυν στέρνοις
κτύπησε κρᾶτα μέλεον πλαγάν,
φυγᾷ δὲ ποδὶ τὸ χρυσεοσάνδαλον
ἴχνος ἔφερεν ἔφερεν·
ἐς κόμας δὲ δακτύλους δικὼν Ὀρέστας,
Μυκηνὶδ' ἀρβύλαν προβάς,
ὤμοις ἀριστεροῖσιν ἀνακλάσας δέρην,
παίειν λαιμῶν ἔμελλεν εἴσω μέλαν ξίφος.
ΧΟ. ποῦ δῆτ' ἀμύνειν οἱ κατὰ στέγας Φρύγες;
ΦΡ. ἰακχᾷ δόμων θύρετρα καὶ σταθμοὺς
μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες, ἔνθ' ἐμίμνομεν,
βοηδρομοῦμεν ἄλλος ἄλλοθεν στέγης,
ὁ μὲν πέτρους, ὁ δ' ἀγκύλας,
ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων.
ἔναντα δ' ἦλθεν
Πυλάδης ἀλίαστος, οἷος οἷος
Ἕκτωρ ὁ Φρύγιος, ἢ τρικόρυθος Αἴας,
ὃν εἶδον εἶδον ἐν πύλαισι Πριαμίσιν·
φασγάνων δ' ἀκμὰς ξυνήψαμεν. [Ἄρεως ἀλκὰν
τότε δὲ τότε διαπρεπεῖς ἐγένοντο Φρύγες ὅσον
ἥσσονες Ἑλλάδος ἐγενόμεθ' αἰχμᾶς,
ὁ μὲν οἰχόμενος φυγάς, ὁ δὲ νέκυς ὤν,
ὁ δὲ τραῦμα φέρων, ὁ δὲ λισσόμενος
θανάτου προβολάν·
ὑπὸ σκότον δ' ἐφεύγομεν·
νεκροὶ δ' ἔπιπτον, οἱ δ' ἔμελλον, οἱ δ' ἔκειντ'.
ἔμολε δ' ἁ τάλαιν' Ἑρμιόνα δόμους
ἐπὶ φόνῳ χαμαιπετεῖ ματρός, ἅ νιν ἔτεκεν τλάμων.
ἄθυρσοι δ' οἷά νιν δραμόντε βάκχαι
σκύμνον ἐν χεροῖν ὀρείαν
ξυνήρπασαν· πάλιν δὲ τὰν Διὸς κόραν
ἐπὶ σφαγὰν ἔτεινον·
ἁ δ' ἐκ θαλάμων ἐγένετο
διαπρὸ δωμάτων ἄφαντος,
ὦ Ζεῦ καὶ γᾶ καὶ φῶς καὶ νύξ,
ἤτοι φαρμάκοισιν ἢ μάγων
τέχναισιν ἢ θεῶν κλοπαῖς.
τὰ δ' ὕστερ' οὐ κάτοιδα· δρα-
πέτην γὰρ ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα.
πολύπονα δὲ πολύπονα πάθεα
Μενέλαος ἀνασχόμενος ἀνόνητον ἀπὸ
Τροίας ἔλαβ' ἔλαβε τὸν Ἑλένας γάμον.
ΧΟ. καὶ μὴν ἀμείβει καινὸν ἐκ καινῶν τόδε·
ξιφηφόρον γὰρ εἰσορῶ πρὸ δωμάτων
βαίνοντ' Ὀρέστην ἐπτοημένῳ ποδί.
ΟΡ. ποῦ 'στιν οὗτος ὃς πέφευγε τοὐμὸν ἐκ δόμων ξίφος;
ΦΡ. προσκυνῶ σ', ἄναξ, νόμοισι βαρβάροισι προσπίτνων.
ΟΡ. οὐκ ἐν Ἰλίῳ τάδ' ἐστίν, ἀλλ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί.
ΦΡ. πανταχοῦ ζῆν ἡδὺ μᾶλλον ἢ θανεῖν τοῖς σώφροσιν.
ΟΡ. οὔτι που κραυγὴν ἔθηκας Μενέλεῳ βοηδρομεῖν;
ΦΡ. σοὶ μὲν οὖν ἔγωγ' ἀμύνειν· ἀξιώτερος γὰρ εἶ.
ΟΡ. ἐνδίκως ἡ Τυνδάρειος ἆρα παῖς διώλετο;
ΦΡ. ἐνδικώτατ', εἴ γε λαιμοὺς εἶχε τριπτύχους θανεῖν.
ΟΡ. δειλίᾳ γλώσσῃ χαρίζει τἄνδον οὐχ οὕτω φρονῶν.
ΦΡ. οὐ γάρ, ἥτις Ἑλλάδ' αὐτοῖς Φρυξὶ διελυμήνατο;
ΟΡ. ὄμοσον, εἰ δὲ μή, κτενῶ σε, μὴ λέγειν ἐμὴν χάριν.
ΦΡ. τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ', ἣν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγώ.
ΟΡ. ὧδε κἀν Τροίᾳ σίδηρος πᾶσι Φρυξὶν ἦν φόβος;
ΦΡ. ἄπεχε φάσγανον· πέλας γὰρ δεινὸν ἀνταυγεῖ φόνον.
ΟΡ. μὴ πέτρος γένῃ δέδοικας, ὥστε Γοργόν' εἰσιδών;
ΦΡ. μὴ μὲν οὖν νεκρός· τὸ Γοργοῦς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγὼ
κάρα.
ΟΡ. δοῦλος ὢν φοβεῖ τὸν Ἅιδην, ὅς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;
ΦΡ. πᾶς ἀνήρ, κἂν δοῦλος ᾖ τις, ἥδεται τὸ φῶς ὁρῶν.
ΟΡ. εὖ λέγεις· σώζει σε σύνεσις. ἀλλὰ βαῖν' εἴσω δό-
μων.
ΦΡ. οὐκ ἄρα κτενεῖς μ'; ΟΡ. ἀφεῖσαι. ΦΡ. καλὸν
ἔπος λέγεις τόδε. [λέγεις.
ΟΡ. ἀλλὰ μεταβουλευσόμεσθα. ΦΡ. τοῦτο δ' οὐ καλῶς
ΟΡ. μῶρος, εἰ δοκεῖς με τλῆναι σὴν καθαιμάξαι δέρην·
οὔτε γὰρ γυνὴ πέφυκας οὔτ' ἐν ἀνδράσιν σὺ γ' εἶ.
τοῦ δὲ μὴ στῆσαί σε κραυγὴν οὕνεκ' ἐξῆλθον δόμων·
ὀξὺ γὰρ βοῆς ἀκοῦσαν Ἄργος ἐξεγείρεται.
Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξί-
φους·
ἀλλ' ἴτω ξανθοῖς ἐπ' ὤμων βοστρύχοις γαυρούμενος·
εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβών,
τὸν Ἑλένης φόνον διώκων, κἀμὲ μὴ σώζειν θέλει
ξύγγονόν τ' ἐμὴν Πυλάδην τε τὸν τάδε ξυνδρῶντά
μοι,
παρθένον τε καὶ δάμαρτα δύο νεκρὼ κατόψεται.
ΧΟ. ἰὼ ἰὼ τύχα, ἕτερον εἰς ἀγῶν' ἕτερον αὖ δόμος
φοβερὸν ἀμφὶ τοὺς Ἀτρείδας πίτνει.

1447. ἄλλοσ' ἐν στέγαις (στέγαισι Hermannus) MBC. ἄλλοσε στέγης alii. 1457. οἱ δ' additum ab Palcio. πορφυρέων est trisyllabum. 1458. Trimetrum fecit Hermannus, ξίφη σπάσαντε χεροῖν ἄλλος ἄλλοσε ἐν] ἐκ B. 1463. γρ. ἀποκτενεῖ M et Ven. 468. ἀποκτείνει ceteri. 1464. τὸν addunt C aliique, om. MAB. 1466. δ' ἀντίαχεν D.] δ' ἀνίαχεν M. δ' ἀνίαχεν ἴαχεν Ven. 468. et C. δ' ἴαχεν ἴαχεν recentissimi. 1467. κτύπησε κρᾶτα] Dochmium restituit Hermannus κτύπησέν τε κρᾶτα. πλαγάν] πλαγᾷ A et pr. M. 1468. φυγᾷ] φυγάδι Facius. 1472. λαιμῶν] λαιμὸν BC et correcti M et Ven. 468. 1473. ἰακχᾷ Hermannus] ἰαχᾷ 1474. ἐκβαλόντες] ἐμβαλόντες M et Ven. 468. 1483. δὲ Hermannus] δὴ 1484. Ἄρεως recentes nonnulli. Ἄρεος alii.

1494. ἐπὶ σφαγὰν ἔτεινον· ἁ δ' ἐκ παστάδων | ἐγένετο — ἄφαντος Hermannus. παστάδων per θαλάμων explicat schol. v. 1371. 1497. τέχναισιν recentes pauci. τέχναις meliores. 1498. οὐ κάτοιδα (κατοῖδα M) MB et Ven. 468. οὐκέτ' οἶδα ceteri. 1502. Τροίας ἔλαβ' ἔλαβε τὸν Hermannus] Τροίας ἔλαβε τόν 1506. τοὐμὸν ἐκ δόμων recentes pauci. ἐκ δόμων τοὐμὸν MVAB aliique. 1518. πᾶσι om. M. 1519. ἄπεχε] γρ. ἄπαγε M. πέλας] σέλας Hartungus. 1527. μῶρος, εἰ δοκεῖς] μῶρος εἶ δοκῶν Havn. Scholiastae dubitarunt utrum μῶρος, εἰ δοκεῖς — an μῶρος εἶ· δοκεῖς scribendum esset. 1533. λαβών] μολών V. 1534. θέλει] θέλῃ M et a m. pr. Ven. 468. In M γρ. κἀμὲ μὴ σώσῃ θανεῖν, et sic B. 1535. Πυλάδην] τρίτον Elmsleius ad Med. 56.

ΗΜ. Α. τί δρῶμεν; ἀγγέλλωμεν ἐς πόλιν τάδε
ἢ σῖγ᾽ ἔχωμεν; ΗΜ. Β. ἀσφαλέστερον, φίλαι.
ΗΜ. Α. ἴδε πρὸ δωμάτων ἴδε προκηρύσσει
θοάζων ὅδ᾽ αἰθέρος ἄνω καπνός.
ΗΜ. Β. ἅπτουσι πεύκας ὡς πυρώσοντες δόμους
τοὺς Τανταλείους, οὐδ᾽ ἀφίστανται φόνου.
ΧΟ. τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖς τέλος ὅπα θέλει.
μεγάλα δέ τις ἁ δύναμις· δι᾽ ἀλαστόρων
ἔπαισ᾽ ἔπαισε μέλαθρα τάδε δι᾽ αἱμάτων
διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ᾽ ἐκ δίφρου.
ἀλλὰ μὴν καὶ τόνδε λεύσσω Μενέλεων δόμων πέλας
ὀξύπουν, ᾐσθημένον που τὴν τύχην ἣ νῦν πάρα.
οὐκέτ᾽ ἂν φθάνοιτε κλῇθρα συμπεραίνοντες μο-
χλοῖς,
ὦ κατὰ στέγας Ἀτρεῖδαι. δεινὸν εὐτυχῶν ἀνὴρ
πρὸς κακῶς πράσσοντας, ὡς σὺ νῦν, Ὀρέστα, δυσ-
τυχεῖς.
ΜΕ. ἥκω κλύων τὰ δεινὰ καὶ δραστήρια
δισσοῖν λεόντοιν· οὐ γὰρ ἄνδρ᾽ αὐτὼ καλῶ.
ἤκουσα γὰρ δὴ τὴν ἐμὴν ξυνάορον
ὡς οὐ τέθνηκεν, ἀλλ᾽ ἄφαντος οἴχεται,
κενὴν ἀκούσας βάξιν, ἣν φόβῳ σφαλεὶς
ἤγγειλέ μοί τις. ἀλλὰ τοῦ μητροκτόνου
τεχνάσματ᾽ ἐστὶ ταῦτα καὶ πολὺς γέλως.
ἀνοιγέτω τις δῶμα· προσπόλοις λέγω
ὠθεῖν πύλας τάσδ᾽, ὡς ἂν ἀλλὰ παῖδ᾽ ἐμὴν
ῥυσώμεθ᾽ ἀνδρῶν ἐκ χερῶν μιαιφόνων
καὶ τὴν τάλαιναν ἀθλίαν δάμαρτ᾽ ἐμὴν
λάβωμεν, ᾗ δεῖ ξυνθανεῖν ἐμῇ χερὶ
τοὺς διολέσαντας τὴν ἐμὴν ξυνάορον.
ΟΡ. οὗτος σύ, κλῄθρων τῶνδε μὴ ψαύσῃς χερί·
Μενέλαον εἶπον, ὃς πεπύργωσαι θράσει·
ἢ τῷδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν,
ῥήξας παλαιὰ γεῖσα, τεκτόνων πόνον.
μοχλοῖς δ᾽ ἄραρε κλῇθρα, σῆς βοηδρόμου
σπουδῆς ἅ σ᾽ εἴρξει μὴ δόμων εἴσω περᾶν.
ΜΕ. ἔα, τί χρῆμα; λαμπάδων ὁρῶ σέλας,
δόμων δ᾽ ἐπ᾽ ἄκρων τούσδε πυργηρουμένους,
ξίφος δ᾽ ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ.
ΟΡ. πότερον ἐρωτᾶν ἢ κλύειν ἐμοῦ θέλεις;
ΜΕ. οὐδέτερ᾽· ἀνάγκη δ᾽, ὡς ἔοικε, σοῦ κλύειν.
ΟΡ. μέλλω κτενεῖν σὴν θυγατέρ᾽, εἰ βούλει μαθεῖν.
ΜΕ. Ἑλένην φονεύσας ἐπὶ φόνῳ πράσσεις φόνον;
ΟΡ. εἰ γὰρ κατέσχον μὴ θεῶν κλεφθεὶς ὕπο.
ΜΕ. ἀρνεῖ κατακτὰς κἀφ᾽ ὕβρει λέγεις τάδε.
ΟΡ. λυπράν γε τὴν ἄρνησιν· εἰ γὰρ ὤφελον
ΜΕ. τί χρῆμα δρᾶσαι; παρακαλεῖς γὰρ ἐς φόβον.
ΟΡ. τὴν Ἑλλάδος μιάστορ᾽ εἰς Ἅιδου βαλεῖν.
ΜΕ. ἀπόδος δάμαρτος νέκυν, ὅπως χώσω τάφῳ.
ΟΡ. θεοὺς ἀπαίτει· παῖδα δὲ κτενῶ σέθεν.
ΜΕ. ὁ μητροφόντης ἐπὶ φόνῳ πράσσει φόνον.
ΟΡ. ὁ πατρὸς ἀμύντωρ, ὃν σὺ προὔδωκας θανεῖν.
ΜΕ. οὐκ ἤρκεσέν σοι τὸ παρὸν αἷμα μητέρος;
ΟΡ. οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων ἀεί.
ΜΕ. ἦ καὶ σύ, Πυλάδη, τοῦδε κοινωνεῖς φόνου;
ΟΡ. φησὶν σιωπῶν· ἀρκέσω δ᾽ ἐγὼ λέγων.
ΜΕ. ἀλλ᾽ οὔτι χαίρων, ἤν γε μὴ φύγῃς πτεροῖς.
ΟΡ. οὐ φευξόμεσθα· πυρὶ δ᾽ ἀνάψομεν δόμους.
ΜΕ. ἦ γὰρ πατρῷον δῶμα πορθήσεις τόδε;
ΟΡ. ὡς μή γ᾽ ἔχῃς σύ, τήνδ᾽ ἐπισφάξας πυρί.
ΜΕ. κτεῖν᾽· ὡς κτανών γε τῶνδέ μοι δώσεις δίκην.
ΟΡ. ἔσται τάδ᾽. ΜΕ. ἆ ἆ, μηδαμῶς δράσῃς τάδε.
ΟΡ. σίγα νυν, ἀνέχου δ᾽ ἐνδίκως πράσσων κακῶς.
ΜΕ. ἦ γὰρ δίκαιον ζῆν σε; ΟΡ. καὶ κρατεῖν γε γῆς.
ΜΕ. ποίας; ΟΡ. ἐν Ἄργει τῷδε τῷ Πελασγικῷ.
ΜΕ. εὖ γοῦν θίγοις ἂν χερνίβων. ΟΡ. τί δὴ γὰρ οὔ;
ΜΕ. καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλοις. ΟΡ. σὺ δ᾽ ἂν
καλῶς;
ΜΕ. ἁγνὸς γάρ εἰμι χεῖρας. ΟΡ. ἀλλ᾽ οὐ τὰς φρένας.
ΜΕ. τίς δ᾽ ἂν προσείποι σ᾽; ΟΡ. ὅστις ἐστὶ φιλοπάτωρ.
ΜΕ. ὅστις δὲ τιμᾷ μητέρ᾽; ΟΡ. εὐδαίμων ἔφυ.
ΜΕ. οὔκουν σύ γ᾽. ΟΡ. οὐ γὰρ ἁνδάνουσιν αἱ κακαί.
ΜΕ. ἄπαιρε θυγατρὸς φάσγανον. ΟΡ. ψευδὴς ἔφυς.
ΜΕ. ἀλλὰ κτενεῖς μου θυγατέρ᾽; ΟΡ. οὐ ψευδὴς ἔτ᾽ εἶ.
ΜΕ. οἴμοι, τί δράσω; ΟΡ. πεῖθ᾽ ἐς Ἀργείους μολὼν
ΜΕ. πειθὼ τίν᾽; ΟΡ. ἡμᾶς μὴ κτανεῖν αἰτοῦ πόλιν.
ΜΕ. ἢ παῖδά μου φονεύσεθ᾽; ΟΡ. ὧδ᾽ ἔχει τάδε.
ΜΕ. ὦ τλῆμον Ἑλένη, ΟΡ. τἀμὰ δ᾽ οὐχὶ τλήμονα;
ΜΕ. σὲ σφάγιον ἐκόμισ᾽ ἐκ Φρυγῶν ΟΡ. εἰ γὰρ τόδ᾽ ἦν.
ΜΕ. πόνους πονήσας μυρίους. ΟΡ. πλήν γ᾽ εἰς ἐμέ.
ΜΕ. πέπονθα δεινά. ΟΡ. τότε γὰρ ἦσθ᾽ ἀνωφελής.
ΜΕ. ἔχεις με. ΟΡ. σαυτὸν σύ γ᾽ ἔλαβες κακὸς γεγώς.
ἀλλ᾽ εἶ᾽, ὕφαπτε δώματ᾽, Ἠλέκτρα, τάδε·
σύ τ᾽, ὦ φίλων μοι τῶν ἐμῶν σαφέστατε,
Πυλάδη, κάταιθε γεῖσα τειχέων τάδε.
ΜΕ. ὦ γαῖα Δαναῶν ἱππίου τ᾽ Ἄργους κτίται,
οὐκ εἶ᾽ ἐνόπλῳ ποδὶ βοηδρομήσετε;
πᾶσαν γὰρ ὑμῶν ὅδε βιάζεται πόλιν
ζῆν αἷμα μητρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένος.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Μενέλαε, παῦσαι λῆμ᾽ ἔχων τεθηγμένον,
Φοῖβός σ᾽ ὁ Λητοῦς παῖς ὅδ᾽ ἐγγὺς ὢν καλῶ,
σύ θ᾽, ὃς ξιφήρης τῇδ᾽ ἐφεδρεύεις κόρῃ,
Ὀρέσθ᾽, ἵν᾽ εἰδῇς οὓς φέρων ἥκω λόγους·
Ἑλένη μέν, ἣν σὺ διολέσαι πρόθυμος ὢν
ἥμαρτες, ὀργὴν Μενέλεῳ ποιούμενος,
ἥδ᾽ ἐστίν, ἣν ὁρᾶτ᾽ ἐν αἰθέρος πτυχαῖς,
σεσωσμένη τε κοὐ θανοῦσα πρὸς σέθεν.
ἐγώ νιν ἐξέσωσα κἀπὸ φασγάνου
τοῦ σοῦ κελευσθεὶς ἥρπασ᾽ ἐκ Διὸς πατρός.
Ζηνὸς γὰρ οὖσαν ζῆν νιν ἄφθιτον χρεών,
Κάστορί τε Πολυδεύκει τ᾽ ἐν αἰθέρος πτυχαῖς
ξύνθακος ἔσται, ναυτίλοις σωτήριος.
ἄλλην δὲ νύμφην ἐς δόμους κτῆσαι λαβών,
ἐπεὶ θεοὶ τῷ τῆσδε καλλιστεύματι
Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας ξυνήγαγον,
θανάτους τ᾽ ἔθηκαν, ὡς ἀπαντλοῖεν χθονὸς
ὕβρισμα θνητῶν ἀφθόνου πληρώματος
τὰ μὲν καθ᾽ Ἑλένην ὧδ᾽ ἔχει· σὲ δ᾽ αὖ χρεών,
Ὀρέστα, γαίας τῆσδ᾽ ὑπερβαλόνθ᾽ ὅρους

1544. φόνου] πόνου recentes aliquot. 1545. ἔχει] ἄγει Nauckius. βροτοῖς Seidlerus] βροτοῖσι 1547. ἔπαισ᾽ ἔπαισε Ven. 468. ἔπαισεν ἔπαισε AB. ἔπεσεν ἔπεσε MV. Utrumque explicat schol. 1549 πέλας] γρ. καὶ πέρα M. πάρος V. 1561. δῶμα] κλεῖθρα V.

1578. σὴν C aliique. σου plerique. 1579. πράσσεις] δράσεις V. 1583. δρᾶσαι] πρᾶξαι V. 1587. πράσσει] πράσσεις C aliique. πράσσει apud Polyaen. 8. 52. 1589. παρὸν] πάρος Marklandus. 1593. φύγῃς] φύγῃ Paleius.

1598. Hunc versum delent Heilandus et Nauckius. ἆ ἆ] Fort ἆ, μή 1600. γε] τε MVC. 1607. ἁνδάνουσιν] ἁνδάνουσί μ᾽ M. μ᾽ ἁνδάνουσιν recentes nonnulli. Conf. Annot. Oxon. ad Med. 12. p. 191. 1608. ἄπαιρε θυγατρὸς] θυγατρὸς ἀπαρεὶς Nauckius.

1611. κτανεῖν] θανεῖν A. 1614. σέ Canterus] σοὶ 1622. οὐκ εἶ᾽ Musgravius] οὐχὶ libri veteres: unde οὔκουν interpolatum in recentibus plurimis. 1623. ὑμῶν Brunckius] ἡμῶν 1629. Ἑλένη Brunckius] Ἑλένην (Ἑλένα Ald.) 1631. Versus merito suspectus Nauckio Stud. Eurip. 1. p. 64.: quo sublato fortasse scribendum σεσωσμένη ᾽στὶ pro σεσωσμένη τε. πτυχαῖς] πύλαις margo M. Sic Moschopulus in Phoen. 84. πτύχας per πύλας explicuit. 1633 κἀπό] καὶ ὑπὸ M.

Παρράσιον οἰκεῖν δάπεδον ἐνιαυτοῦ κύκλον.
κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον
Ἀζᾶσιν Ἀρκάσιν τ' Ὀρέστειον πέδον.
ἐνθένδε δ' ἐλθὼν τὴν Ἀθηναίων πόλιν
δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου
Εὐμενίσι τρισσαῖς· θεοὶ δέ σοι δίκης βραβῆς
πάγοισιν ἐν Ἀρείοισιν εὐσεβεστάτην
ψῆφον διοίσουσ', ἔνθα νικῆσαί σε χρή.
ἐφ' ἧς δ' ἔχεις, Ὀρέστα, φάσγανον δέρῃ,
γῆμαι πέπρωταί σ' Ἑρμιόνην· ὃς δ' οἴεται
Νεοπτόλεμος γαμεῖν νιν, οὐ γαμεῖ ποτε.
θανεῖν γὰρ αὐτῷ μοῖρα Δελφικῷ ξίφει,
δίκας Ἀχιλλέως πατρὸς ἐξαιτοῦντί με.
Πυλάδῃ δ' ἀδελφῆς λέκτρον, ᾧ ποτ' ᾔνεσας,
δός· ὁ δ' ἐπιὼν νιν βίοτος εὐδαίμων μένει.
Ἄργους δ' Ὀρέστην, Μενέλεως, ἔα κρατεῖν,
ἐλθὼν δ' ἄνασσε Σπαρτιάτιδος χθονός,
φερνὰς ἔχων δάμαρτος, ἥ σε μυρίοις
πόνοις διδοῦσα δεῦρ' ἀεὶ διήνυσε.
τὰ πρὸς πόλιν δὲ τῷδ' ἐγὼ θήσω καλῶς,
ὅς νιν φονεῦσαι μητέρ' ἐξηνάγκασα.
ΟΡ. ὦ Λοξία μαντεῖε, σῶν θεσπισμάτων.
οὐ ψευδόμαντις ἦσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμος.
καίτοι μ' ἐσῄει δεῖμα μή τινος κλύων
ἀλαστόρων δόξαιμι σὴν κλύειν ὄπα.
ἀλλ' εὖ τελεῖται, πείσομαι δὲ σοῖς λόγοις.
ἰδού, μεθίημ' Ἑρμιόνην ἀπὸ σφαγῆς,
καὶ λέκτρ' ἐπῄνεσ', ἡνίκ' ἂν διδῷ πατήρ.
ΜΕ. ὦ Ζηνὸς Ἑλένη χαῖρε παῖ· ζηλῶ δέ σε
θεῶν κατοικήσασαν ὄλβιον δόμον.
Ὀρέστα, σοὶ δὲ παῖδ' ἐγὼ κατεγγυῶ,
Φοίβου λέγοντος· εὐγενὴς δ' ἀπ' εὐγενοῦς
γῆμας ὄναιο καὶ σὺ χὠ διδοὺς ἐγώ.
ΑΠ. χωρεῖτέ νυν ἕκαστος οἷ προστάσσομεν,
νείκους τε διαλύεσθε. ΜΕ. πείθεσθαι χρεών.
ΟΡ. κἀγὼ τοιοῦτος· σπένδομαι δὲ συμφοραῖς,
Μενέλαε, καὶ σοῖς, Λοξία, θεσπίσμασιν.
ΑΠ. ἴτε νυν καθ' ὁδόν, τὴν καλλίστην
θεὸν Εἰρήνην τιμῶντες· ἐγὼ δ'
Ἑλένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω,
λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας,
ἔνθα παρ' Ἥρᾳ τῇ θ' Ἡρακλέους
Ἥβη πάρεδρος θεὸς ἀνθρώποις
ἔσται, σπονδαῖς ἔντιμος ἀεί,
ξὺν Τυνδαρίδαις, τοῖς Διὸς υἱοῖς,
ναύταις μεδέουσα θαλάσσης.
ΧΟ. ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

1647. πέδον Valckenarius] καλεῖν libri, quod supplementum est ineptum pedis qui exciderat. 1648. δ'] τ' V. ἔνθεν δέ γ' A. 1649. ὑπόσχες] ὑφέξεις a m. sec. M et sic Ven. 468. 1651. delet Nauckius. 1653. ἧς] ἣ MV et Ven. 468. 1655. γαμεῖν] ἄξεσθαι Elmsleius. 1658. ᾧ ποτ'] ὥς ποτ' AC et Ven. 468. ὅ πότ' V. 1659. μένει Brunckius] μένεῖ

1677. χὠ] καὶ ὁ MVC. 1678. προστάσσομεν] προτάσσομεν M. 1679. νείκους] νεῖκας M. νεῖκος Ven. 468. 1683. θεὸν MA. θεῶν alii. 1684. Ζηνὸς recentes nonnulli et Ald. Διὸς MVBC, Ven. 468. aliique cum Tzetza ad Lycophr. 510.: quae saepe ab librariis sunt permutata. Δίοις Nauckius. μελάθροις πελάσω] μελάθροισι πελῶ Nauckius.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΙΟΚΑΣΤΗ.	ΚΡΕΩΝ.
ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.	ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.	ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΧΟΡΟΣ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.	ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.	ΕΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΕΤΕΟΚΛΗΣ.	ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ[a].

. . . . ἐπιστρατεία[b] τοῦ Πολυνείκους μετὰ τῶν Ἀργείων ἐπὶ Θήβας καὶ ἀπώλεια τῶν ἀδελφῶν Πολυνείκους καὶ Ἐτεοκλέους καὶ θάνατος Ἰοκάστης. ἡ μυθοποιία κεῖται παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, πλὴν τῆς Ἰοκάστης. ἐδιδάχθη[c] ἐπὶ Ναυσικράτους[d] ἄρχοντος[e]. δεύτερος Εὐριπίδης καθῆκε διδασκαλίαν περὶ τούτου· καὶ γὰρ ταῦτά ὁ Οἰνόμαος καὶ Χρύσιππος, καὶ σώζεται. ὁ δὲ χορὸς[f] συνέστηκεν ἐκ Φοινισσῶν γυναικῶν. προλογίζει δὲ Ἰοκάστη.

[a] Copiosae argumenti Phoenissarum expositiones, maximam partem a grammaticis Byzantinis scriptae, leguntur in Scholiorum editione Oxoniensi vol. 3. p. 1—11. Vetus una superest Ὑπόθεσις ab Aristophane Byzantio scripta, quam ex codice Veneto 468. edidit Kirchhoffius.

[b] Ante ἐπιστρατεία quot verba exciderint non constat. Kirchhoffio supplendum videbatur, Ἡ μὲν ὑπόθεσις τοῦ δράματος ἐπιστρατεία —. Probabilius Adolfus Trendelenburgius (*Grammaticorum Graecorum de arte tragica iudiciorum reliquiae*, Bonnae 1867.) p. 8. post alia quae praecesserint sic perrexisse coniecit Aristophanem, τὸ δὲ κεφάλαιον ἐπιστρατεία —. Sic Aristophanes in ὑποθέσει Antigonae Sophocleae, τὸ δὲ κεφάλαιόν ἐστι τάφος Πολυνείκους, Ἀντιγόνης ἀναίρεσις cet. Inter reliqua excerpta unum esse quod ab Aristophane scriptum videri possit (p. 5, 4—8. τὸ δρᾶμά ἐστι — διὰ κενῆς) idem monet p. 28.

[c] ἐδιδάχθη addidit Kirchhoffius.

[d] Ναυσικράτους] Phoenissas brevi post Aves Aristophanis (i. e. post olymp. 91, 1.) tempore editas esse constat, de quo dixi in Annotationibus Oxoniensibus vol. 3. p. 127.: circa quae tempora nullum in Fastis est vestigium Nausicratis archontis. Ex quo colligi potest Nausicratem archontem suffectum fuisse.

[e] ἄρχοντος — σώζεται] Haec sic redintegranda esse coniecit Kirchhoffius, ἄρχοντος [ὀλυμπιάδος . . . . πρῶτος . . . .] δεύτερος Εὐριπίδης. [τρίτος . . . . .] καθῆκε διδασκαλίαν [. . . . .] περὶ τούτου· καὶ γὰρ ταῦτά [. . . .] ὁ Οἰνόμαος καὶ Χρύσιππος καὶ [Φοίνισσαι καὶ . . . . σάτυροι. οὐ] σώζεται. De quo dixi in Annot. ad Scholia vol. 3. p. 4.

[f] ὁ (addidi δὲ) χορὸς] ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται . . . ὁ χορὸς Trendelenburgius l. c. p. 9. Sic Aristophanes in aliis ὑποθέσεσι, velut Orestis, ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ἄργει, ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν cet.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

Ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν
καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις
Ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν εἱλίσσων φλόγα,
ὡς δυστυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ
ἀκτῖν' ἐφῆκας, Κάδμος ἡνίκ' ἦλθε γῆν
τήνδ', ἐκλιπὼν Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα·
ὃς παῖδα γήμας Κύπριδος Ἁρμονίαν ποτὲ
Πολύδωρον ἐξέφυσε, τοῦ δὲ Λάβδακον
φῦναι λέγουσιν, ἐκ δὲ τοῦδε Λάϊον.
ἐγὼ δὲ παῖς μὲν κλῄζομαι Μενοικέως,
καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με, τοῦτο γὰρ πατὴρ
ἔθετο, γαμεῖ δὲ Λάϊός μ'· ἐπεὶ δ' ἄπαις
ἦν χρόνια λέκτρα τἄμ' ἔχων ἐν δώμασιν,
ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον, ἐξαιτεῖ θ' ἅμα
παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν.
ὁ δ' εἶπεν "ὦ Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ,
μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.
εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς,
καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος."
ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς ἔς τε βακχεῖον πεσὼν
ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα, καὶ σπείρας βρέφος,
γνοὺς τἀμπλάκημα τοῦ θεοῦ τε τὴν φάτιν,
λειμῶν' ἐς Ἥρας καὶ Κιθαιρῶνος λέπας
δίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος.
Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι
φέρουσ' ἐς οἴκους ἔς τε δεσποίνης χέρας
ἔθηκαν. ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον
μαστοῖς ὑφεῖτο καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν.
ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος
παῖς οὑμὸς ἢ γνοὺς ἤ τινος μαθὼν πάρα
ἔστειχε, τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων,
πρὸς δῶμα Φοίβου, Λάϊός θ' οὑμὸς πόσις,
τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν
εἰ μηκέτ' εἴη. καὶ ξυνάπτετον πόδα
ἐς ταυτὸν ἄμφω Φωκίδος σχιστῆς ὁδοῦ.
καί νιν κελεύει Λαΐου τροχηλάτης
"ὦ ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο."
ὁ δ' εἷρπ' ἄναυδος μέγα φρονῶν. πῶλοι δέ νιν
χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν.
ὅθεν — τί τἀκτὸς τῶν κακῶν με δεῖ λέγειν; —
παῖς πατέρα καίνει καὶ λαβὼν ὀχήματα
Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν. ὡς δ' ἐπεζάρει
Σφὶγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν ἐμός τ' οὐκ ἦν πόσις,
Κρέων ἀδελφὸς τἀμὰ κηρύσσει λέχη,
ὅστις σοφῆς αἴνιγμα παρθένου μάθοι,
τούτῳ ξυνάψειν λέκτρα. τυγχάνει δέ πως
αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθών,
ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται.
γαμεῖ δὲ τὴν τεκοῦσαν οὐκ εἰδὼς τάλας,
οὐδ' ἡ τεκοῦσα παιδὶ συγκοιμωμένη.
τίκτω δὲ παῖδας παιδὶ δύο μὲν ἄρσενας,
Ἐτεοκλέα κλεινήν τε Πολυνείκους βίαν,
κόρας δὲ δισσάς· τὴν μὲν Ἰσμήνην πατὴρ
ὠνόμασε, τὴν δὲ πρόσθεν Ἀντιγόνην ἐγώ.
μαθὼν δὲ τἀμὰ λέκτρα μητρῴων γάμων
εἰς ὄμμαθ' αὑτοῦ δεινὸν ἐμβάλλει φόνον,
χρυσηλάτοις πόρπαισιν αἱμάξας κόρας.
ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται,
κλῄθροις ἔκρυψαν πατέρ', ἵν' ἀμνήμων τύχη
γένοιτο, πολλῶν δεομένη σοφισμάτων.
ζῶν δ' ἔστ' ἐν οἴκοις, πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν
ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας,
θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.
τὼ δ' ἐς φόβον πεσόντε μὴ τελεσφόρους
εὐχὰς θεοὶ κραίνωσιν οἰκούντοιν ὁμοῦ,
ξυμβάντ' ἔταξαν τὸν νεώτερον πάρος
φεύγειν ἑκόντα τήνδε Πολυνείκη χθόνα,
Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς
ἐνιαυτὸν ἀλλάσσοντ'. ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς
καθέζετ' ἀρχῆς, οὐ μεθίσταται θρόνων,
φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκη χθονός.
ὁ δ' Ἄργος ἐλθών, κῆδος Ἀδράστου λαβών,
πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει·
ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἑπτάπυλα τείχη τάδε
πατρῷ' ἀπαιτεῖ σκῆπτρα καὶ μέρη χθονός.
ἐγὼ δ' ἔριν λύσουσ' ὑπόσπονδον μολεῖν
ἔπεισα παιδὶ παῖδα, πρὶν ψαῦσαι δορός.
ἥξειν δ' ὁ πεμφθείς φησιν αὐτὸν ἄγγελος.
ἀλλ' ὦ φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας
Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς, δὸς δὲ σύμβασιν τέκνοις.
χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾶν βροτων
τὸν αὐτὸν ἀεὶ δυστυχῆ καθεστάναι.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ κλεινὸν οἴκοις Ἀντιγόνη θάλος πατρί,
ἐπεί σε μήτηρ παρθενῶνας ἐκλιπεῖν
μεθῆκε μελάθρων ἐς διῆρες ἔσχατον,
στράτευμ' ἰδεῖν Ἀργεῖον ἱκεσίαισι σαῖς,
ἐπίσχες, ὡς ἂν προυξερευνήσω στίβον,
μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται,
κἀμοὶ μὲν ἔλθῃ φαῦλος ὡς δούλῳ ψόγος,
σοὶ δ' ὡς ἀνάσσῃ· πάντα δ' ἐξειδὼς φράσω,
ἅ τ' εἶδον εἰσήκουσά τ' Ἀργείων πάρα,
σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων
ἐνθένδ' ἐκεῖσε δεῦρό τ' αὖ κείνου πάρα.
ἀλλ' οὔτις ἀστῶν τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις,

11. Κρέων τ' ἀδελφὸς μητρὸς ἐκ μιᾶς ἔφυ.

26. σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσων,
ὅθεν νιν Ἑλλὰς ὠνόμαζεν Οἰδίπουν.

52. καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός.

60. ὁ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα

De codicibus huius fabulae dictum supra p. 88.

7. Parum aptum ποτέ: aptius τότε 11. Eieci versum spurium, qui etiam Geelio suspectus fuit. 26. 27. Eieci versus spurios, quorum alterum Valckenarius, utrumque Paleius notavit. Ad priorem respicit schol. Homeri Il. 2,45. 26. μέσων cod. Cantabr. μέσον ceteri. Scholiasta p. 40, 21. διὰ μέσον τῶν σφυρῶν τὰ σιδηρᾶ κέντρα πείρας. 34. φύσαντας] τεκόντας Strabo 16. p. 762. 42. ποδῶν] ποδοῖν Ven. 468. 47. Κρέων] δ' addunt MVBC, deletum in Ven. 468, τ' addunt recentes nonnulli, de quo ineptit Thomas Mag. in scholio p. 50, 22.

52. eiecit Bergkius. Scholiasta p. 52, 10. παρ' οὐδενὶ κεῖται τὸ ἔπαθλα ἢ μόνῳ τῷ Εὐριπίδῃ. ὅθεν μεταγράφουσί τινες "καὶ σκῆπτρα χώρας ἆθλα τῆσδε λαμβάνει". (Verba in libris omissa καὶ σκ. — λαμβάνει addidit Hermannus) τὸ δ' ἑξῆς, καὶ σκῆπτρα χώρας τῆσδε ὡς ἆθλα λαμβάνει. Schol. Demosthenis (ad p. 41, 23) vol. 8. p. 146, 22. ἔπαθλα δὲ οὐχ εὕρηται εἰ μὴ ἅπαξ παρ' Εὐριπίδῃ. Versui spurio huius fabulae 1262. restituit Porsonus. 57. δὲ Wakefieldus] τε 60. eiecit Valckenarius. 61. ὄμμαθ' αὑτοῦ] ὄμματ' αὐτοῦ MVBC. 70. οἰκούντοιν Elmsleius] οἰκούντων 72. 76. Πολυνείκη D.] Πολυνείκην 81. λύσουσ' Valckenarius] λύουσ' 85. σύμβασιν] ξύμβασιν codices, ut videtur, omnes: ex quo non sequitur ξύμβασιν δὲ δὸς scribendum esse, quum librarii ξὺν etiam contra manifestas metri leges intulerint. 86. βροτῶν Valckenarius] βροτὸν 97. Eadem verba v. 143.

κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδί·
σκόπει δὲ πεδία καὶ παρ' Ἰσμηνοῦ ῥοὰς
Δίρκης τε νᾶμα πολεμίων στράτευμ' ὅσον.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ὄρεγέ νυν ὄρεγε γεραιὰν νέᾳ
χεῖρ' ἀπὸ κλιμάκων, ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων.
ΠΑ. ἰδού, ξύναψον, παρθέν'· ἐς καιρὸν δ' ἔβης·
κινούμενον γὰρ τυγχάνει Πελασγικὸν
στράτευμα, χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους.
ΑΝ. ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς
Ἑκάτα, κατάχαλκον ἅπαν
πεδίον ἀστράπτει.
ΠΑ. οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθόνα,
πολλοῖς μὲν ἵπποις, μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων.
ΑΝ. ἆρα πύλαι κλήθροις χαλκόδετ' ἔμβολά τε
λαϊνέοισιν Ἀμφίονος ὀργάνοις
τείχεος ἥρμοσται;
ΠΑ. θάρσει· τά γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις.
ἀλλ' εἰσόρα τὸν πρῶτον, εἰ βούλει μαθεῖν.
ΑΝ. τίς οὗτος ὁ λευκολόφας,
πρόπαρ ὃς ἁγεῖται στρατοῦ
πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ βραχίονι κουφίζων;
[ΠΑ. λοχαγός, ὦ δέσποινα. ΑΝ. τίς, πόθεν γεγώς,
αὔδασον, ὦ γεραιέ, τίς ὀνομάζεται.]
ΠΑ. οὗτος Μυκηναῖος μὲν αὐδᾶται γένος,
Λερναῖα δ' οἰκεῖ νάμαθ', Ἱππομέδων ἄναξ.
ΑΝ. ἐή, ὡς γαῦρος, ὡς φοβερὸς εἰσιδεῖν,
γίγαντι γηγενέτᾳ προσόμοιος,
ἀστρωπὸς ἐν γραφαῖσιν, οὐχὶ πρόσφορος
ἁμερίῳ γέννᾳ.
ΠΑ. τὸν δ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ;
⏑ –́ ⏑ ΑΝ. ἄλλος ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος.
τίς δ' ἐστὶν οὗτος; ΠΑ. παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ
Τυδεύς, Ἄρη δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.
ΑΝ. οὗτος ὁ τᾶς Πολυνείκεος, ὦ γέρον,
αὐτοκασιγνήτας νύμφας ὁμόγαμος κυρεῖ;
ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι, μιξοβάρβαρος.
ΠΑ. σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοί, τέκνον,
λόγχαις τ' ἀκοντιστῆρες εὐστοχώτατοι.
ΑΝ. σὺ δ', ὦ γέρον, πῶς αἰσθάνει σαφῶς τάδε;
ΠΑ. σημεῖ' ἰδὼν τότ' ἀσπίδων ἐγνώρισα,
σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων·
ἃ προσδεδορκὼς οἶδα τοὺς ὡπλισμένους.
ΑΝ. τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνῆμα τὸ Ζήθου περᾷ
καταβόστρυχος, ὄμμασι γοργός, εἰσιδεῖν νεανίας
λοχαγός; ὡς ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ
πάνοπλος ἀμφέπει.
ΠΑ. ὅδ' ἐστὶ Παρθενοπαῖος, Ἀταλάντης γόνος.
ΑΝ. ἀλλά νιν ἁ κατ' ὄρη μετὰ ματέρος
Ἄρτεμις ἱεμένα τόξοις δαμάσασ' ὀλέσειεν,
ὃς ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων.
ΠΑ. εἴη τάδ', ὦ παῖ· ξὺν δίκῃ δ' ἥκουσι γῆν·
ὃ καὶ δέδοικα μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί.
ΑΝ. ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ ματρὸς πολυπόνῳ
μοίρᾳ;
ὦ φίλτατ', εἰπέ, ποῦ 'στι Πολυνείκης, γέρον.
ΠΑ. ἐκεῖνος ἑπτὰ παρθένων τάφου πέλας
Νιόβης Ἀδράστῳ πλησίον παραστατεῖ.
ὁρᾷς; ΑΝ. ὁρῶ δῆτ' οὐ σαφῶς, ὁρῶ δέ πως
μορφῆς τύπωμα στέρνα τ' ἐξῃκασμένα.
ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας
ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος
πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα, περὶ δ' ὠλένας
δέρᾳ φιλτάτᾳ βάλοιμι χρόνῳ φυγάδα μέλεον. ὡς
ὅπλοισι χρυσέοισιν ἐκπρεπής, γέρον,
ἑῴοις ὅμοια φλεγέθων βολαῖς ἁλίου.
ΠΑ. ἥξει δόμους τούσδ', ὥστε σ' ἐμπλῆσαι χαρᾶς,
ἔνσπονδος. ΑΝ. οὗτος δ', ὦ γεραιέ, τίς κυρεῖ,
ὃς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς;
ΠΑ. ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ὦ δέσποιν', ὅδε·
σφάγια δ' ἅμ' αὐτῷ, γῆς φιλαιμάτου χοαί.
ΑΝ. ὦ λιπαροζώνου θύγατερ Ἀλίου
Σελαναία, χρυσεόκυκλον φέγγος,
ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα σώφρονα πώλοις
⏑ –́ – ⏑ μεταφέρων ἰθύνει.
ποῦ δ' ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει
Καπανεύς; ΠΑ. ἐκεῖνος προσβάσεις τεκμαίρεται
πύργων ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν.
ΑΝ. ἰώ,
Νέμεσι καὶ Διὸς βαρύβρομοι βρονταί,
κεραύνιόν τε φῶς αἰθαλόεν, σύ τοι
μεγαλαγορίαν ὑπεράνορα κοιμίζοις·
ὅδ' ἐστίν, αἰχμαλωτίδας
ὃς δορὶ Θηβαίας Μυκήναισιν εὔ-
χεται Λερναίᾳ τε δώσειν τριαι-
νᾳ Ποσιδωνίοις Ἀμυμωνίοις
ὕδασι, δουλείαν περιβαλών;
μήποτε μήποτε τάνδ', ὦ πότνια,

---

104. ἐπαντέλλων ex hoc, ut videtur, loco Hesychius. ἐπανατέλλων M. 111. φαύλως] φαῦλος Nauckius. 114. χαλκόδετ' ἔμβολά τε — λαϊνέοισιν Seidlerus] χαλκόδετά τ' ἔμβολα (vel χαλκόδετ' ἔμβολα) — λαϊνέοις 121. βραχίονι] βραχίονα C et lemma scholii in M. 123. 124. Versus spurios seclusit D. 126. μὲν om. M. 127. ἐή D.] ἒ ἒ 128. γίγαντι] γίγαντί τε Seidlerus. 129. ἀστρωπὸς D.] ἀστερωπός. στερρωπὸς Nauckius. 131. τὸν δ' Porsonus] τόνδ' 132. ⏑ – ⏑] Trium syllabarum defectus in recentibus nonnullis libris vocabulo λοχαγός est expletus. ΑΝ. ὁρῶ νιν· ἄλλος — Geelius. 134. Ἄρη] ἄρην VAC. 143. Idem versus 97. quod mirabatur Valckenarius: unde fuerunt qui hic deleri vellent, et recte, ut videtur. 146. εἰσιδεῖν] ἐσιδεῖν recentes nonnulli. 148. λοχαγός Paedagogo, reliqua ὡς — ἀμφέπει Antigonae tribuunt libri. Correxit Marklandus. Vocabulum λοχαγός, quod iam Battierium offendit, fortasse non scriptum ab Euripide, sed explendae lacunae caussa illatum, ut v. 132.

156. ματρὸς Hermannus] ματέρος 167. βάλοιμι χρόνῳ] βάλοιμ' ἐν χρόνῳ Hermannus. 171. τίς κυρεῖ codex unus. τίς πόθεν κυρεῖ libri veteres, unde in recentioribus nonnullis aut πόθεν aut κυρεῖ est omissum. 173. Ἀμφιάραος] Ἀμφιάρεως V. 174. φιλαιμάτου C. φιλαίματοι plerique. Id inepte scholiasta pro φιλαιμάτοιο dictum esse credidit, τὸ ἐπίθετον τῆς γῆς ἐπὶ τὰ σφάγια μετήγαγεν. οἱ δὲ γράφουσι γῆς φιλαιμάτου. οἱ δὲ τὸ τέλειον φιλαιμάτοιο λέγουσιν. χοαί Musgravius] ῥοαί 175. Ἀλίου Hermannus] ἀελίου. Λατοῦς Badhamus, quod ut metro aptum fieret, ἁ Λατοῦς coniecit Nauckius Stud. Eurip. 1. p. 70. contra quos disputavit Hauptius (Hermes vol. 1. p. 26.) 176. χρυσεόκυκλον] χρυσόκυκλον V. 178. σώφρονα Hermannus] καὶ σώφρονα 179. ⏑ –́ – ⏑] ἔνθεν ἐκεῖσε Hermannus. 181. Καπανεύς; Paedagogo tribuit Geelius. Nomen om. Flor. unus. προσβάσεις Valckenarius] ἑπτὰ προσβάσεις 183 Νέμεσι] νέμεσις Ven. 468. et recentes multi. 184. φῶς] πῦρ recentiores multi. κεραυνοῦ τε πῦρ Hermannus. 185. μεγαληγορίαν (debebat μεγαλαγορίαν) Valckenarius] μεγαλανορίαν κοιμίζοις recentes pauci et οις superscr. in V. κοιμίζεις ceteri. 186. Μυκήναισιν] μυκηνηίσι M. 186. εὔχεται addidit Matthiae. 188. Ποσιδωνίοις Hermannus] Ποσειδωνίοις. Ποσειδανίοις V habere dicitur: qui in scholio (p. 90, 18.) ποσειδωνείοις habet ut M. Ἀμυμωνίοις] ἀμυμωνείοις M aliique.

χρυσεοβόστρυχον ὦ Διὸς ἔρνος Ἄρτεμι,
δουλοσύναν τλαίην.
ΠΑ. ὦ τέκνον, ἔσβα δῶμα καὶ κατὰ στέγας
ἐν παρθενῶσι μίμνε σοῖς, ἐπεὶ πόθου
ἐς τέρψιν ἦλθες ὧν ἔχρῃζες εἰσιδεῖν.
ὄχλος γάρ, ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν,
χωρεῖ γυναικῶν πρὸς δόμους τυραννικούς.
φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ,
σμικράς τ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων,
πλείους ἐπεσφέρουσιν· ἡδονὴ δέ τις
γυναιξὶ μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλας λέγειν.

ΧΟΡΟΣ.

Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν
ἀκροθίνια Λοξίᾳ
Φοινίσσας ἀπὸ νάσου
Φοίβῳ δούλα μελάθρων,
ἵν' ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις
Παρνασοῦ κατενάσθη,
Ἰόνιον κατὰ πόντον ἐλά-
τᾳ πλεύσασα περιρρύτων
ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων
Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς
ἱππεύσαντος, ἐν οὐρανῷ
κάλλιστον κελάδημα,
πόλεος ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς
καλλιστεύματα Λοξίᾳ·
Καδμείων δ' ἔμολον γᾶν,
κλεινῶν Ἀγηνοριδᾶν,
ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαΐου
πεμφθεῖσ' ἐνθάδε πύργους,
ἴσα δ' ἀγάλμασι χρυσοτεύ-
κτοις Φοίβῳ λάτρις γενόμαν.
ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ
ἐπιμένει με κόμας ἐμὰς
δεῦσαι, παρθένιον χλιδάν,
Φοιβείαισι λατρείαις.
ὦ λάμπουσα πέτρα πυρὸς
δικόρυφον σέλας ὑπὲρ ἄκρων
Βακχείων Διονύσου,
οἴνα θ', ἃ καθαμέριον
στάζεις τὸν πολύκαρπον
οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν,
ζάθεά τ' ἄντρα δράκοντος, οὔ-
ρειαί τε σκοπιαὶ θεῶν,
νιφόβολόν τ' ὄρος ἱρόν, εἱ-
λίσσων ἀθανάτας θεοῦ
χορὸς γενοίμαν ἄφοβος
παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοι-
βου Δίρκαν προλιποῦσα.
νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων
θούριος μολὼν Ἄρης
αἷμα δάϊον φλέγει
τᾷδ', ὃ μὴ τύχοι, πόλει·
κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη,
κοινὰ δ', εἴ τι πείσεται
ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ,
Φοινίσσᾳ χώρᾳ. φεῦ φεῦ.
κοινὸν αἷμα, κοινὰ τέκεα
τᾶς κερασφόρου πέφυκεν Ἰοῦς·
ὧν μέτεστί μοι πόνων.
ἀμφὶ δὲ πτόλιν νέφος
ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει
σχῆμα φοινίου μάχης,
ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται,
παισὶν Οἰδίπου φέρων
πημονὰν Ἐρινύων.
Ἄργος ὦ Πελασγικόν,
δειμαίνω τὰν σὰν ἀλκὰν
καὶ τὸ θεόθεν· οὐ γὰρ ἄδικον
εἰς ἀγῶνα τόνδ' ἔνοπλος ὁρμᾷ
ὃς μετέρχεται δόμους.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

τὰ μὲν πυλωρῶν κλῇθρά μ' εἰσεδέξατο
δι' εὐπετείας τειχέων εἴσω μολεῖν.
ὃ καὶ δέδοικα μή με δικτύων ἔσω
λαβόντες οὐκ ἐκφρῶσ' ἀναίμακτον χρόα.
ὧν οὕνεκ' ὄμμα πανταχῇ διοιστέον,
κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ᾖ.
ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ
τὰ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι.
ὠή, τίς οὗτος; ἢ κτύπον φοβούμεθα;
ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται,
ὅταν δι' ἐχθρᾶς ποὺς ἀμείβηται χθονός.
πέποιθα μέντοι μητρὶ κοὐ πέποιθ' ἅμα,
ἥτις μ' ἔπεισε δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν.
ἀλλ' ἐγγὺς ἀλκή· βώμιοι γὰρ ἐσχάραι
πέλας πάρεισι, κοὐκ ἔρημα δώματα.
φέρ' ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος,
καὶ τάσδ' ἔρωμαι τίνες ἐφεστᾶσιν δόμοις.
ξέναι γυναῖκες, εἴπατ' ἐκ ποίας πάτρας
Ἑλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε.
ΧΟ. Φοίνισσα μὲν γῆ πατρίς ἡ θρέψασά με,
Ἀγήνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων δορὸς
Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον.
μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
μαντεῖα σεμνὰ Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας,
ἐν τῷδ' ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.
σὺ δ' ἀντάμειψαί μ' ὅστις ὢν ἐλήλυθας

202—213. = 214—225.
239—249. = 250—260.

191. χρυσεοβόστρυχον] χρυσεοβόστρυχε MV et recentes nonnulli. 196. ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν] Verba Geelio suspecta. ὃς θυραῖος εἰσῆλθεν πόλιν Heimsoethius. 197. χωρεῖ] χώρει V. Scholiasta, ἔνιοι στίζουσιν εἰς τὸ πόλιν καὶ τὸ χώρει παροξύνουσι 198. δέ M et Stobaeus 73, 36. γάρ V. 199. λόγων] ψόγων Stobaeus. 201. ἀλλήλας] ἀλλήλαις M et Etym. M. p. 420, 19., non Stobaeus. 207. κατενάσθη Kingius] κατενάσθην 214. πόλεος Musgravius] πόλεως 222. γενόμαν] ἐγενόμαν MVA aliique. 223. ἐπιμένει] περιμένει M et Ven. 468. ἐμάς] ἐμᾶς MA et pr. V. 226. ὦ recentes pauci, ἰὼ veteres libri. 228. Βακχείων] βακχειῶν M et pr. V. 234. ἱρὸν D.] ἱερὸν 235. ἀθανάτας] ἀθανάτου recentes nonnulli.

241. αἷμα — φλέγει] δεῖμα — φέρει Heimsoethius. 245. πείσεται ed. Brubachii ex schol.] πείσεθ' vel πείσετ' 246. ἑπτάπυργος] καλλίπυργος Heimsoethius. 247. Φοινίσσᾳ χώρᾳ] γρ. φοίνισσα χώρα schol. et sic codices aliquot. 250. πτόλιν Heathius] πόλιν 252. σχῆμα] σῆμα Heimsoethius ex schol. qui per σημεῖον et σύμβολον explicat. 253. εἴσεται] οἴσεται recentes nonnulli, quod praefert scholiasta. 259. ἔνοπλος] ἔνοπλον VC. ὁρμᾷ codex Kingii. ὁρμᾷ παῖς ceteri. 264. οὐκ ἐκφρῶσ'] οὐ μεθῶσιν VB. οὐ μεθῶσ' alii. Correxi ex annot. scholiastae, ἡ μὲν γραφὴ οὐκ ἐκφρῶσιν. οἱ οὖν ὑποκριταὶ διὰ τὸ δυσέκφορον μεταπλάττουσι τὴν λέξιν. quibus addit recta scriptura etiam Philoxenum ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων uti. Eandem secutus est Photius Lex. p. 359, 8. οὐκ ἐκφρῶσιν: οὐκ ἐξαφῶσι. Σοφοκλῆς, Sophoclis nomine pro Εὐριπίδης posito. 265. πανταχῇ] πανταχοῦ codices multi. 269. ᾖ] Libri partim sic partim ἦ. 285. πόλιν] πόλει Eustathius p. 236, 36.

ἑπτάστομον πύργωμα Θηβαίας χθονός.
ΠΟ. πατὴρ μὲν ἡμῖν Οἰδίπους ὁ Λαΐου,
ἔτικτε δ' Ἰοκάστη με, παῖς Μενοικέως·
καλεῖ δὲ Πολυνείκη με Θηβαῖος λεώς.
ΧΟ. ὦ ξυγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων,
ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὕπο,
γονυπετεῖς ἕδρας προσπίτνω σ', ἄναξ,
τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.
ἔβας ὦ χρόνῳ γᾶν πατρίαν. ἰὼ
πότνια, μόλε πρόδρομος, ἀμπέτασον πύλας.
κλύεις, ὦ τεκοῦσα τόνδ' ὦ μᾶτερ,
τί μέλλεις ὑπώροφα μέλαθρα περᾶν,
θιγεῖν τ' ὠλέναισι τέκνου σέθεν;
ΙΟ. Φοίνισσαν, ὦ νεάνιδες, βοὰν ἔσω
δόμων κλύουσα τῶνδε γήρᾳ τρομερὰν ἕλκω ⏑ ⏑
ποδὸς βάσιν.
ἰὼ τέκνον,
χρόνῳ σὸν ὄμμα μυρίαις ἐν ἁμέραις
προσεῖδον· ἀμφίβαλλε μα-
στὸν ὠλέναισι ματέρος,
παρηΐδων τ' ὄρεγμα βο-
στρύχων τε κυανόχρωτα χαί-
ταισι πλόκαμον σκιάζων δέραν ἐμάν.
ἰὼ ἰώ, μόλις φανεὶς
ἄελπτα κἀδόκητα ματρὸς ὠλέναις.
τί φῶ σε; πῶς ἅπαντα
καὶ χερσὶ καὶ λόγοισι
πολυέλικτον ἁδονὰν
ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο
περιχορεύουσα τέρψιν παλαιὰν λάβω χαρμονᾶν;
ἰὼ τέκος
ἔρημον πατρῷον ἔλιπες δόμον
φυγὰς ἀποσταλεὶς ὁμαίμου λώβᾳ,
ἦ ποθεινὸς φίλοις,
ἦ ποθεινὸς Θήβαις.
ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι
δακρυόεσσ' ἀνεῖσα πένθει κόμαν,
ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, ὦ τέκνον,
δυσόρφναια δ' ἀμφιτρυχῆ τάδε σκότι' ἀμείβομαι.
ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς ὀμματοστερὴς
ἀπήνας ὁμοπτέρου τᾶς ἀποζυγείσας δόμων
πόθον ἀμφιδάκρυτον ἀεὶ κατέχων
ἀνῇξε μὲν ξίφους
ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγὰν,
ὑπὲρ τέραμνά τ' ἀγχόνας
στενάζων ἀρὰς τέκνοις.
ξὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰὲν αἰαγμάτων σκότια κρύπτεται.
σὲ δ', ὦ τέκνον, καὶ γάμοισι δὴ κλύω
ζυγέντα παιδοποιὸν ἁδονὰν
ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν,
ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν,
ἄλαστα ματρὶ τᾷδε Λα-
ΐῳ τε τῷ παλαιγενεῖ,
γάμων ἐπακτὸν ἄταν.
ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις,
ὡς πρέπει ματέρι μακαρίᾳ·
ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη
λουτροφόρου χλιδᾶς· ἀνὰ δὲ Θηβαίαν
πόλιν ἐσιγάθη σᾶς ἔσοδος νύμφας.
ὄλοιτο τάδ' εἴτε σίδαρος
εἴτ' ἔρις εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος,
εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε
δώμασιν Οἰδιπόδα·
πρὸς ἐμὲ γὰρ κακῶν ἔμολε τῶνδ' ἄχη.
ΧΟ. δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναί,
καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος.
ΠΟ. μῆτερ, φρονῶν εὖ κοὐ φρονῶν ἀφικόμην
ἐχθροὺς ἐς ἄνδρας· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
πατρίδος ἐρᾶν ἅπαντας· ὃς δ' ἄλλως λέγει,
λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει.
οὕτω δ' ἐτάρβουν ἐς φόβον τ' ἀφικόμην,
μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνῃ,
ὥστε ξιφήρη χεῖρ' ἔχων δι' ἄστεως
κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον. ἓν δέ μ' ὠφελεῖ,
σπονδαί τε καὶ σὴ πίστις, ἥ μ' εἰσήγαγε
τείχη πατρῷα· πολύδακρυς δ' ἀφικόμην,
χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα καὶ βωμοὺς θεῶν
γυμνάσιά θ', οἷσιν ἐνετράφην, Δίρκης θ' ὕδωρ·
ὧν οὐ δικαίως ἀπελαθεὶς ξένην πόλιν
ναίω, δι' ὄσσων νᾶμ' ἔχων δακρυρροοῦν.

---

290. Πολυνείκη D.] Πολυνείκην 294. Hic versus si dochmiacus fuit, scribendum erit, τὸν οἴκοθεν ⏑ – – ⏑ νόμον σέβουσ'. 295. ἔβας ἔβας plerique, adscripto in M γρ. ἐβᾶς (sic). ἔβας C et a m. pr. Ven. 468. γᾶν] γαῖαν C. πατρίαν D.] πατρῴαν: quo servato versus ex dipodia iambica et tribus creticis compositus esse potest, ἔβας ἔβας, ὦ (libri ὦ) χρόνῳ γᾶν πατρῴαν. ἰὼ —. ἰὼ C. ἰὼ ἰὼ MV aliique. 296. πρόδρομος] πρόδομος M ab correctore et VA. ἀμπέτασον V, ut videtur. ἀναπέτασον ceteri. 298. τόνδ' ὦ μᾶτερ D.] τόνδε μᾶτερ 300. ὠλέναισι τέκνου σέθεν D.] ὠλέναις τέκνου 301. Φοίνισσαν ὦ νεάνιδες βοὰν (βοᾶν a m. pr.) ἔσω | δόμων κλύουσα τῶνδε γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν | ἕλκω ποδὸς βάσιν VB et Ven. 468. φοίνισσαν βοὰν κλύουσα | ὦ νεάνιδες γηρεῶι ποδὶ τρομερὰν | ἕλκω ποδὸς βάσιν M, et sic Flor. duo recentes, nisi quod in his γήραι τῷ παιδὶ scriptum est, pro quo γηραιῷ ποδὶ in C. Verba Φοίνισσαν βοὰν κλύουσα in initio posita etiam scholiasta legit p. 118, 12., sed Euripides non dubitandum quin ab verbis Φοίνισσαν ὦ νεάνιδες orsus sit. 303. γήρᾳ τρομερὰν] Sic Herc. f. 228. γήρᾳ δὲ τρομερὰ γυῖα. ⏑ – ποδὸς] ποδὶ ποδὸς Hermannus. παιδὶ ποδὸς Musgravius. 304. ἰὼ MB et plerique. ὦ VC et (qui a m. sec. ἰὼ) Ven. 468. ἰὼ ἰὼ τέκνον τέκνον Hermannus, qui versus 304—309. et 310—316. in stropham et antistropham redegit. 308. κυανόχρωτα — πλόκαμον] κυανόχρωτι — πλοκάμῳ Geelius. χαίταισι Hermannus (χαίταις Brodaeus)] χαίτας 309. Post δέραν excidit syllaba una, quam χρίμπτ' fuisse coniecit Hermannus. Poterat etiam ἔλθ'. ἐμάν] ἀμάν M et Flor. unus. 313. λόγοισι] κόμαισι (κόμησι C) codices recentes multi, quod ex Hecubae v. 837. illatum, καὶ χερσὶ καὶ κόμαισι, ubi Hartungus κόραισι, quod in Phoenissarum quoque versu coniecerat Musgravius. Hermannus, ut versus 310—316. responderent versibus 304—309, haec sic mutavit, τί φῶ τί φῶ σε; πῶς ἅπαν- τα χερσὶ καὶ κό- ραις λόγοις | τε πολυέλικτον ἁδονὰν | ἐκεῖσε δεῦρο περιχορεύ- | ουσα τέρψιν — χαρμονᾶν.

317. ἰὼ τέκος] ἐμὸν τέκος addit Flor. unus. 321. Θήβαις] πόλει Geelius. 323. δακρυόεσσ' ἀνεῖσα πένθει Hermannus] δακρυόεσσαν ἰεῖσα πενθήρη. Verae scripturae vestigia in scholiis supersunt. 324. ὦ addidit D. 325. ἀμφιτρύχη M. ἀμφὶ τρύχη ceteri. ἀμφιτρυχῆ restitutum ex gl. Hesychii et Bekkeri Anecd. p. 389. 333. τέραμνα MC. τέρεμνα ceteri. 334. ἀρὰς] ἀρὰς ἀραίας Hermannus. Fort. στενάζων τ' ἀρὰς ἐφῆκεν. 337. καὶ γάμοισι] καὶ delet Hermannus, solo κλύω in versum proximum translato. 348. ἔσοδος Seidlerus] εἴσοδος. εἴσοδοι M, quo refertur quod scholiasta annotavit γρ. καὶ ἐσιγάθησαν (pro ἐσιγάθη σᾶς) 361. δ' ἐτάρβουν Porsonus. δ' ἐτάρβησ' Hermannus. δὲ τάρβους libri, nisi quod codex Kingii δὲ τάρβος. 363. ἄστεως D.] ἄστεος 370. νᾶμ' Musgravius] αἷμ' C. ὄμμ' ceteri.

ἀλλ' ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ σὲ δέρκομαι
ἔχουσαν, οἴμοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν.
ὡς δεινὸν ἔχθρα, μῆτερ, οἰκείων φίλων
καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς.
τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ
σκότον δεδορκώς; τί δὲ κασίγνηται δύο;
ἦ που στένουσι τλήμονας φυγὰς ἐμάς.
ΙΟ. κακῶς θεῶν τις Οἰδίπου φθείρει γένος.
οὕτω γὰρ ἤρξατ', ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμέ,
κακῶς δὲ γῆμαι πατέρα σὸν φῦναί τε σέ.
ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν.
ὅπως δ' ἔρωμαι, μή τι σὴν δάκω φρένα
δέδοιχ', ἃ χρῄζω. διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα.
ΠΟ. ἀλλ' ἐξερώτα, μηδὲν ἐνδεὲς λίπῃς·
ἃ γὰρ σὺ βούλει, ταῦτ' ἐμοί, μῆτερ, φίλα.
ΙΟ. καὶ δή σ' ἐρωτῶ πρῶτον ὧν χρῄζω τυχεῖν·
τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος; ἦ κακὸν μέγα;
ΠΟ. μέγιστον· ἔργῳ δ' ἐστὶ μεῖζον ἢ λόγῳ.
ΙΟ. τίς ὁ τρόπος αὐτοῦ; τί φυγάσιν τὸ δυσχερές;
ΠΟ. ἓν μὲν μέγιστον, οὐκ ἔχει παρρησίαν.
ΙΟ. δούλου τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ.
ΠΟ. τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών.
ΙΟ. καὶ τοῦτο λυπρόν, ξυνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.
ΠΟ. ἀλλ' ἐς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δουλευτέον.
ΙΟ. αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.
ΠΟ. καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασιν, μέλλουσι δέ.
ΙΟ. οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάφησ' οὔσας κενάς;
ΠΟ. ἔχουσιν Ἀφροδίτην τιν' ἡδεῖαν κακῶν.
ΙΟ. πόθεν δ' ἐβόσκου, πρὶν γάμοις εὑρεῖν βίον;
ΠΟ. ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν.
ΙΟ. φίλοι δὲ πατρὸς καὶ ξένοι σ' οὐκ ὠφέλουν;
ΠΟ. εὖ πρᾶσσε· τὰ φίλων δ' οὐδέν, ἤν τις δυστυχῇ.
ΙΟ. οὐδ' ηὑγένειά σ' ἦρεν εἰς ὕψος μέγα;
ΠΟ. κακὸν τὸ μὴ 'χειν· τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με.
ΙΟ. ἡ πατρίς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.
ΠΟ. οὐδ' ὀνομάσαι δύναι' ἂν ὡς ἐστὶν φίλον.
ΙΟ. πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔσχεθες;
ΠΟ. οὐκ οἶδ'· ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσεν πρὸς τὴν τύχην.
ΙΟ. σοφὸς γὰρ ὁ θεός· τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος;
ΠΟ. ἔχρησ' Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινα.
ΙΟ. ποῖον; τί τοῦτ' ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν.
ΠΟ. κάπρῳ λέοντί θ' ἁρμόσαι παίδων γάμους.
ΙΟ. καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν, τέκνον;
ΠΟ. νὺξ ἦν, Ἀδράστου δ' ἦλθον ἐς παραστάδας.
ΙΟ. κοίτας ματεύων, ἢ φυγὰς πλανώμενος;
ΠΟ. ἦν ταῦτα· κᾆτά γ' ἦλθεν ἄλλος αὖ φυγάς.
ΙΟ. τίς οὗτος; ὡς ἄρ' ἄθλιος κἀκεῖνος ἦν.
ΠΟ. Τυδεύς, ὃν Οἰνέως φασὶν ἐκφῦναι πατρός.
ΙΟ. τί θηρσὶν ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος ἤκασεν;
ΠΟ. στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ' ἤλθομεν πέρι.
ΙΟ. ἐνταῦθα Ταλαοῦ παῖς ξυνῆκε θέσφατα;
ΠΟ. κἄδωκεν ἡμῖν δύο δυοῖν νεάνιδας.
ΙΟ. ἆρ' εὐτυχεῖς οὖν σοῖς γάμοις, ἢ δυστυχεῖς;
ΠΟ. οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος ἐς τόδ' ἡμέρας.
ΙΟ. πῶς δ' ἐξέπεισας δεῦρό σοι σπέσθαι στρατόν;
ΠΟ. δισσοῖς Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τόδε,
ἄμφω κατάξειν ἐς πάτραν, πρόσθεν δ' ἐμέ.
πολλοὶ δὲ Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι
πάρεισι, λυπρὰν χάριν, ἀναγκαίαν δ', ἐμοὶ
διδόντες· ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι
πόλιν. θεοὺς δ' ἐπώμοσ' ὡς ἀκουσίως
τοῖς φιλτάτοις ἑκοῦσιν ἠράμην δόρυ.
ἀλλ' ἐς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν,
μῆτερ, διαλλάξασαν ὁμογενεῖς φίλους
παῦσαι πόνων με καὶ σὲ καὶ πᾶσαν πόλιν.
πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθέν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ·
τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,
δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει.
ἁγὼ μεθήκω δεῦρο μυρίαν ἄγων
λόγχην· πένης γὰρ οὐδὲν εὐγενὴς ἀνήρ.
ΧΟ. καὶ μὴν Ἐτεοκλῆς ἐς διαλλαγὰς ὅδε
χωρεῖ· σὸν ἔργον, μῆτερ Ἰοκάστη, λέγειν
τοιούσδε μύθους οἷς διαλλάξεις τέκνα.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

μῆτερ, πάρειμι· τὴν χάριν δὲ σοὶ διδοὺς
ἦλθον. τί χρὴ δρᾶν; ἀρχέτω δή τις λόγου·
ὡς ἀμφὶ τείχη καὶ ξυνωρίδας λόχων
τάσσων ἐπέσχον πόλιν, ὅπως κλύοιμί σου
κοινὰς βραβείας, αἷς ὑπόσπονδον μολεῖν
τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων πείσασά με.
ΙΟ. ἐπίσχες· οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει·
βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύουσιν σοφόν.
σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς·
οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα
Γοργόνος, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἥκοντα σόν.
σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε,
Πολύνεικες· ἐς γὰρ ταυτὸν ὄμμασι βλέπων
λέξεις τ' ἄμεινον τοῦδέ τ' ἐνδέξει λόγους.
παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφόν·
ὅταν φίλος τις ἀνδρὶ θυμωθεὶς φίλῳ
εἰς ἓν ξυνελθὼν ὄμματ' ὄμμασιν διδῷ,
ἐφ' οἷσιν ἥκει, ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν,
κακῶν δὲ τῶν πρὶν μηδενὸς μνείαν ἔχειν.

372. κάρα ξυρηκὲς καὶ πέπλους μελαγχίμους

427b. Τυδεῖ τε κἀμοί· σύγγαμος γάρ ἐστ' ἐμός.

---

372. Versum spurium ex Alc. 427. fictum notavit Kirchhoffius. ξυρηκὲς] Hunc accentum diserte praecipit scholiasta. ξυρήκει vel ξυρηκεὶ est Alc. 427.

378. τλήμονας Brunckius] τλημονες. Recentes nonnulli τλήμονος φυγᾶς ἐμᾶς, et φυγᾶς ἐμᾶς etiam V.

381. φῦναι] φῦσαι Hermannus. 382. ταῦτα; δεῖ] τάδε; δεῖ γὰρ C. 383. ὅπως] ὅταν Heimsoethius. 386. ταῦτ' Nauckius] ταῦτ' 387. τυχεῖν] μαθεῖν duo codices. 391. ἔχει] ἔχειν codex unus et Plut. Mor. p. 605e. 393. τὰς τῶν κρατούντων] Schol. γράφουσί τινες τὰς τῶν πολιτῶν. 395. ἀλλ' ἐς] ὅπου Plutarchus in V. Demetrii c. 14. et Lucian. Apol. c. 3. 403. δ' particula, quam delevit Brunckius, legitur apud Plut. Mor. p. 606e. Sext. Empir. adv. mathem. 1, 279. et Maximum Planud. in Walzii Rhet. vol. 5. p. 422. ἤν τις δυστυχῇ] ἤν τις (superscr. in cod. Paris. τι) δυστυχῇς Maximus. ἢν (vel εἰ) σὺ δυστυχῇς Append. Prov. 2, 90. et Macarius 4, 22. 404. ηὑγένεια] εὐγένεια MV. 407. δύναι' Marklandus] δύναιμ' (cum Stobaeo 39, 3.) 408. ἔσχεθες MVBC. ἔσχες recentes plures. ἔχων Ven. 468.: unde Hermannus τίνα ποτ' ἐπινοίαν ἔχων. 409. 410. legebantur post v. 414. Transposuit Iacobsius.

416. ματεύων] μαστεύων MV. ἢ MV. ἢ alii. 417. κᾆτά γ'] κᾆτα δ' recentes nonnulli. κᾆτ' ἐπῆλθεν Nauckius. 420. θηρσὶν A et Taur. θηρσὶ δ' ceteri. ἤκασε] εἴκασεν MV. 423. κἄδωκεν] κἄδωκέ γ' Kirchhoffius. 426. σπέσθαι] ἕπεσθαι V. 427. τόδε] τάδε recentes multi. 427b. Versum spurium notavit Iortinus. σύγγαμος] σύγγαμβρος recentes multi. 428. τάδε] τόδε MV. 431. ἑκοῦσιν scriptura ab schol. annotata] τοκεῦσιν (γονεῦσιν recentes aliquot.) 444. χωρεῖ] γρ. ἥκει M 447. δὴ A et Taur. δὲ ceteri. 448. λόχων] λοχῶν V. 449. πόλιν om. C. 453. ἀνύουσιν] ἀνύτουσιν Porsonus. 456. Γοργόνος] Γοργοῦς Valckenarius. 457. στρέφε] γρ. τρέπε M. 462. ξυνελθὼν] συνελθόντ' a m. pr. M. (sed ὼν a m. sec.) et Flor. unus.

λόγος μὲν οὖν σὸς πρόσθε, Πολύνεικες τέκνον·
σὺ γὰρ στράτευμα Δαναϊδῶν ἥκεις ἄγων,
ἄδικα πεπονθώς, ὡς σὺ φῄς· κριτὴς δέ τις
θεῶν γένοιτο καὶ διαλλακτὴς κακῶν.
ΠΟ. ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ
κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων·
ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος
νοσῶν ἐν αὑτῷ φαρμάκων δεῖται σοφῶν.
ἐγὼ δὲ πατρὸς δωμάτων προυσκεψάμην
τοὐμόν τε καὶ τοῦδ'· ἐκφυγεῖν χρῄζων ἀράς,
ἅς Οἰδίπους ἐφθέγξατ' εἰς ἡμᾶς ποτε,
ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ' ἑκὼν αὐτὸς χθονός,
δοὺς τῷδ' ἀνάσσειν πατρίδος ἐνιαυτοῦ κύκλον,
ὥστ' αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβὼν
καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολεῖν.
ὁ δ' αἰνέσας ταῦθ' ὁρκίους τε δοὺς θεοὺς
ἔδρασεν οὐδὲν ὧν ὑπέσχετ', ἀλλ' ἔχει
τυραννίδ' αὐτὸς καὶ δόμων ἐμὸν μέρος.
καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι τἀμαυτοῦ λαβὼν
στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀποστεῖλαι χθονός,
οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβών,
καὶ τῷδ' ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὖθις αὖ χρόνον,
καὶ μήτε πορθεῖν πατρίδα μήτε προσφέρειν
πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις,
ἃ μὴ κυρήσας τῆς δίκης πειράσομαι
δρᾶν. μάρτυρας δὲ τῶνδε δαίμονας καλῶ,
ὡς πάντα πράσσων ξὺν δίκῃ δίκης ἄτερ
ἀποστεροῦμαι πατρίδος ἀνοσιώτατα.
ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς
λόγων ἀθροίσας εἶπον, ἀλλὰ καὶ σοφοῖς
καὶ τοῖσι φαύλοις ἔνδιχ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.
ΧΟ. ἐμοὶ μέν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα
τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν.
ΕΤ. εἰ πᾶσι ταυτὸ καλὸν ἔφυ σοφόν θ' ἅμα,
οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις·
νῦν δ' οὔθ' ὅμοιον οὐδὲν οὔτ' ἴσον βροτοῖς,
πλὴν ὀνομάσαι, τὸ δ' ἔργον οὐκ ἔστιν τόδε.
ἐγὼ γὰρ οὐδέν, μῆτερ, ἀποκρύψας ἐρῶ·
ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντολὰς
καὶ γῆς ἔνερθε, δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε,
τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα.
τοῦτ' οὖν τὸ χρηστόν, μῆτερ, οὐχὶ βούλομαι
ἄλλῳ παρεῖναι μᾶλλον ἢ σῴζειν ἐμοί·
ἀνανδρία γάρ, τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας
τοὔλασσον ἔλαβε. πρὸς δὲ τοῖσδ' αἰσχύνομαι
ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε καὶ πορθοῦντα γῆν
τυχεῖν ἃ χρῄζει· καὶ γὰρ ἂν Θήβαις τόδε
γένοιτ' ὄνειδος, εἰ Μυκηναίου δορὸς
φόβῳ παρείην σκῆπτρα τἀμὰ τῷδ' ἔχειν.
χρῆν δ' αὐτὸν οὐχ ὅπλοισι τὰς διαλλαγάς,
μῆτερ, ποιεῖσθαι· πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος

480. κακόν τι δρᾶσαι καὶ παθεῖν, ἃ γίγνεται.

ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.
ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλως τήνδε γῆν οἰκεῖν θέλει,
ἔξεστ'· ἐκεῖνο δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι,
ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαί ποτε.
πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα,
ζεύγνυσθε δ' ἵππους, πεδία πίμπλαθ' ἁρμάτων,
ὡς οὐ παρήσω τῷδ' ἐμὴν τυραννίδα.
εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι
κάλλιστον ἀδικεῖν, τἆλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών.
ΧΟ. οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς,
οὐ γὰρ καλὸν τοῦτ', ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν.
ΙΟ. ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακά,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν, ἀλλ' ἡμπειρία
ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.
τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι
φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύ γ'· ἄδικος ἡ θεός·
πολλοὺς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
εἰσῆλθε κἀξῆλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων·
ἐφ' ᾗ σὺ μαίνει. κεῖνο κάλλιον, τέκνον,
ἰσότητα τιμᾶν, ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις
πόλεις τε πόλεσι συμμάχους τε συμμάχοις
ξυνδεῖ· τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ,
τῷ πλέονι δ' ἀεὶ πολέμιον καθίσταται
τοὔλασσον ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας κατάρχεται.
καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
ἰσότης ἔταξε κἀριθμὸν διώρισε,
νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον ἡλίου τε φῶς
ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,
κοὐδέτερον αὐτοῖν φθόνον ἔχει νικώμενον.
εἶθ' ἥλιος μὲν νύξ τε δουλεύει βροτοῖς,
σὺ δ' οὐκ ἀνέξει δωμάτων ἔχων ἴσον
καὶ τῷδ' ἀπονεμεῖς; κᾆτα ποῦ 'στιν ἡ δίκη;
τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα,
τιμᾷς ὑπέρφευ καὶ μέγ' ἥγησαι τόδε,
περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.
ἢ πολλὰ μοχθεῖν πόλλ' ἔχων ἐν δώμασι
βούλει; τί δ' ἔστι τὸ πλέον; ὄνομ' ἔχει μόνον·
ἐπεὶ τά γ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν.
ἄγ', ἥν σ' ἔρωμαι δύο λόγω προθεῖσ' ἅμα,
πότερα τυραννεῖν, ἢ πόλιν σῶσαι θέλεις,
ἐρεῖς τυραννεῖν; ἣν δὲ νικήσῃ σ' ὅδε,
Ἀργεῖά τ' ἔγχη δόρυ τὸ Καδμείων ἕλῃ,

555. οὔτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί,
τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα·
ὅταν δὲ χρῄζωσ', αὔτ' ἀφαιροῦνται πάλιν.
ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.

470. δεῖ τἄνδιχ'] γρ. δεῖτ' ἄνδιχ' schol. quod pro ἄνδιχα accepit et per ἔξωθεν explicuit. 479. φόνου] γρ. φθόνου M. μολεῖν D.] μολών 480. Sublato hoc versu, quem notavit Nauckius, Polynicis versibus septem et viginti totidem respondent Eteoclis versus 499—525. 483. ἐμόν ex cod. uno et schol., ἐμῶν ceteri. 487. αὖ in libris omissum addidit corrector codicis Kingiani. 488. μήτε προσφέρειν Canterus] μήτε τι (nonnulli μηκέτι) προσφέρειν 492. ὡς] καὶ V. ὡς ab correctore habet M. 494. αὔθ'] οὖν θ' V. 499. ταυτὸ] ταυτὸν recentes nonnulli. 502. ὀνομάσαι] ὀνόμασιν Porsonus. 504. ἡλίου] αἰθέρος Stobaeus 17, 3., sed ἡλίου Plut. Mor. p. 481. 512. καὶ Hermannus] ταῖς 516. ἐξαιρεῖ] ἐξαίρει libri. ἐξαιρεῖ apud Plut. V. Pyrrhi c. 24. et aoristo ἐξελεῖν utitur qui huc respicit Iulianus or. 9. p. 73b.
519. μαθήσομαι Geelius pro μεθήσομαι: quo servato Valckenarius ἐκεῖνο in ἐκείνου mutabat. 520. δουλεῦσαί ποτε recentes plerique. δουλεύσω ποτέ MVAB aliique et scholiasta, sententia in interrogatione posita. 527. τόδ' A. τοῦτ' ceteri. 530. λέξαι] δεῖξαι Stobaeus 115, 1.: sed λέξαι Sextus Emp. p. 229. aliique in Annot. Oxon. indicati. 545. αὐτοῖν Ald. αὐτῶν codices, ut videtur, omnes. 538. νόμιμον] μόνιμον Plutarchus Mor. p. 481a. 547. ἔχων] ἔχειν a m. pr. Ven. 468. et Eusebius Pr. Ev. 6. p. 259c. 548. ἀπονεμεῖς Porsonus] ἀπονεῖμαι libri veteres, ἀπονέμειν recentes multi. 552. μοχθεῖν — ἔχων] μοχθῶν — ἔχειν Geelius. ἐν δώμασι] εὐδαίμονα Nauckius. 555—558. eiecit Nauckius: versum 558. notaverat Valckenarius. Interpolatoris manum praeter alia prodit ἐπιμελούμεθα pro ἐπιμελόμεθα dictum contra usum veterum Atticorum. Versibus 555—557. utitur Stobaeus 94, 9. 560. σῶσαι] σώσειν M.

ὄψει δαμασθὲν ἄστυ Θηβαίων τόδε,
ὄψει δὲ πολλὰς αἰχμαλωτίδας κόρας
βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθουμένας.
σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω,
ἀμαθεῖς Ἄδραστος χάριτας ἐς σ' ἀνήψατο·
ἀξύνετα δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθήσων πόλιν.
φέρ', ἢν ἕλῃς γῆν τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ,
πρὸς θεῶν, τροπαῖα πῶς ἀναστήσεις δορός;
πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων, ἑλὼν πάτραν,
κἀς σκῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς
"Θήβας πυρώσας τάσδε Πολυνείκης θεοῖς
ἀσπίδας ἔθηκε·" μήποτ', ὦ τέκνον, κλέος
τοιόνδε σοι γένοιθ' ἀφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.
ἢν δ' αὖ κρατηθῇς καὶ τὰ τοῦδ' ὑπερδράμῃ,
πῶς Ἄργος ἥξεις μυρίους λιπὼν νεκρούς;
ἐρεῖ δὲ δή τις, ὦ κακὰ μνηστεύματα
Ἄδραστε προσθεὶς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον
ἀπωλόμεσθα. δύο κακὼ σπεύδεις, τέκνον,
κείνων στέρεσθαι τῶνδέ τ' ἐν μέσῳ πεσεῖν.
μέθετον τὸ λίαν, μέθετον· ἀμαθία δυοῖν,
ἐς ταὔθ' ὅταν μόλητον, ἔχθιστον κακόν.
ΧΟ. ὦ θεοὶ, γένοισθε τῶνδ' ἀπότροποι κακῶν,
καὶ ξύμβασίν τιν' Οἰδίπου τέκνοις δότε.
ΕΤ. μῆτερ, οὐ λόγων ἔθ' ἀγὼν, ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος
σὺν μέσῳ μάτην, περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία·
οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν ἄλλως ἢ 'πὶ τοῖς εἰρημένοις,
ὥστ' ἐμὲ σκήπτρων κρατοῦντα τῆσδ' ἄνακτ' εἶναι
χθονός.
τῶν μακρῶν δ' ἀπαλλαγεῖσα νουθετημάτων μ' ἔα.
καὶ σὺ τῶνδ' ἔξω κομίζου τειχέων, ἢ κατθανεῖ.
ΠΟ. πρὸς τίνος; τίς ὧδ' ἄτρωτος, ὅστις εἰς ἡμᾶς ξίφος
φόνιον ἐμβαλὼν τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μό-
ρον;
ΕΤ. ἐγγὺς, οὐ πρόσω βεβηκώς· ἐς χέρας λεύσσεις ἐμάς;
ΠΟ. εἰσορῶ· δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κα-
κόν.
ΕΤ. κᾆτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μάχην;
ΠΟ. ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης.
ΕΤ. κομπὸς εἶ σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν
θανεῖν.
ΠΟ. καὶ σὲ δεύτερόν γ' ἀπαιτῶ σκῆπτρα καὶ μέρη χθονός.

566. ὀδυνηρὸς ἆρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν,
γενήσεται Θήβαισι, φιλότιμος δὲ σύ.

ΕΤ. οὐκ ἀπαιτούμεσθ'· ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δό-
μον. [λάσσου δὲ γῆς.
ΠΟ. τοῦ μέρους ἔχων τὸ πλεῖον; ΕΤ. φήμ'· ἀπαλ-
ΠΟ. ὦ θεῶν βωμοὶ πατρῴων, ΕΤ. οὓς σὺ πορθήσων
πάρει. [στρατευμένου;
ΠΟ. κλύετέ μου. ΕΤ. τίς δ' ἂν κλύοι σου πατρίδ' ἐπε-
ΠΟ. καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων δώμαθ', ΕΤ. οἳ στυ-
γοῦσί σε. [ελῶν.
ΠΟ. ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος, ΕΤ. καὶ γὰρ ἦλθες ἐξ-
ΠΟ. ἀδικίᾳ γ', ὦ θεοί. ΕΤ. Μυκήναις, μὴ 'νθάδ' ἀνα-
κάλει θεούς. [πολέμιος.
ΠΟ. ἀνόσιος πέφυκας, ΕΤ. ἀλλ' οὐ πατρίδος, ὡς σὺ,
ΠΟ. ὅς μ' ἄμοιρον ἐξελαύνεις. ΕΤ. καὶ κατακτενῶ γε
πρός. [κλύει.
ΠΟ. ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω; ΕΤ. καὶ γὰρ οἷα δρᾷς
ΠΟ. καὶ σὺ, μῆτερ; ΕΤ. οὐ θέμις σοι μητρὸς ὀνομά-
ζειν κάρα. [ὕδωρ.
ΠΟ. ὦ πόλις. ΕΤ. μολὼν ἐς Ἄργος ἀνακάλει Λέρνης
ΠΟ. εἶμι, μὴ πόνει· σὲ δ' αἰνῶ, μῆτερ. ΕΤ. ἔξιθι χθονός.
ΠΟ. ἔξιμεν· πατέρα δέ μοι δὸς εἰσιδεῖν. ΕΤ. οὐκ ἂν
τύχοις. [ποτέ.
ΠΟ. ἀλλὰ παρθένους ἀδελφάς. ΕΤ. οὐδὲ τάσδ' ὄψει
ΠΟ. ὦ κασίγνηται. ΕΤ. τί ταύτας ἀνακαλεῖς ἔχθι-
στος ὤν;
ΠΟ. μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε. ΙΟ. χαρτὰ γοῦν πάσχω,
τέκνον. [ἐγώ.
ΠΟ. οὐκέτ' εἰμὶ παῖς σός. ΙΟ. ἐς πόλλ' ἀθλία πέφυκ'
ΠΟ. ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει. ΕΤ. καὶ γὰρ ἀνθυβρίζο-
μαι. [ρεῖς τόδε;
ΠΟ. ποῦ ποτε στήσει πρὸ πύργων; ΕΤ. ὡς τί μ' ἱστο-
ΠΟ. ἀντιτάξομαι κτενῶν σε. ΕΤ. κἀμὲ τοῦδ' ἔρως
ἔχει. [σημανεῖ.
ΙΟ. ὦ τάλαιν' ἐγώ. τί δράσετ', ὦ τέκν'; ΠΟ. αὐτὸ
ΙΟ. πατρὸς οὐ φεύξεσθ' Ἐρινῦς; ΕΤ. ἐρρέτω πρόπας
δόμος.
ΠΟ. ὡς τάχ' οὐκέθ' αἱματηρὸν τοὐμὸν ἀργήσει ξίφος.
τὴν δὲ θρέψασάν με γαῖαν καὶ θεοὺς μαρτύρομαι
ὡς ἄτιμος, οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονός,
δοῦλος ὣς, ἀλλ' οὐχὶ ταὐτοῦ πατρὸς Οἰδίπου γεγώς.
κἄν τί σοι, πόλις, γένηται, μὴ 'μὲ, τόνδε δ' αἰτιῶ·
[οὐχ ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός.]
καὶ σὺ, Φοῖβ' ἄναξ ἀγυιεῦ, καὶ μέλαθρα χαίρετε,
ἥλικές θ' οὑμοὶ θεῶν τε δεξίμηλ' ἀγάλματα.
οὐ γὰρ οἶδ' εἴ μοι προσειπεῖν αὖθις ἔσθ' ὑμᾶς ποτε·
ἐλπίδες δ' οὔπω καθεύδουσ', αἷς πέποιθα σὺν θεοῖς
τόνδ' ἀποκτείνας κρατήσειν τῆσδε Θηβαίας χθο-
νός.
ΕΤ. ἔξιθ' ἐκ χώρας· ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκη πατὴρ
ἔθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ νεικέων ἐπώνυμον.
ΧΟ. Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν
Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς
μόσχος ἀδάματον πέσημα
δίκε τελεσφόρον διδοῦσα
χρησμὸν, οὗ κατοικίσαι

638—656. = 657—675

563. Θηβαίων] θηβαῖον MC. 565. πορθουμένας] γρ. καὶ λελησμένας MB, quae fortasse vera est scriptura. 566. 567. Eieci versus spurios, de quibus dixi in Annot. Oxon. p. 148. Alteram iam Valckenarius notaverat. 566. ὀδυνηρὸς] γρ. καὶ πονηρὸς M. γρ. καὶ δαπανηρὸς idem et B inter scholia. ἆρ' Brunckius] ἄρ' 569. Ἄ. χάριτας] χάριτας ἄ. Ven. 468. ἀνήψατο] ἀμείψατο recentes multi. 570. πόλιν] πάτραν Oenomaus apud Euseb. Pr. Ev. 6. p. 259c. 571. μὴ τύχοι] γρ. μὴ τύχῃ M. 572. δορός] δή MV, adscripto in V γρ. δορός. 573. κατάρξει] κατάρξεις recentes nonnulli. κατάρξῃ ceteri. 574. κεἰς (debebat κἀς) Valckenarius] καὶ 577. γένοιθ' recentes pauci. γένοιτ' ἂν ceteri. ἀφ' Geelius] ὑφ' 578. ὑπερδράμῃ (quod legit schol. qui per ὑπέρτερα γένηται explicuit) Canterus] ὑπεκδράμῃ (ὑπερδράμῃ, superscr. a m. sec. οι, in V esse dicitur.) 582. κακὼ] κακὰ pr. V. 584. ἀμαθία] ἀμαθίαι M, ut videtur, aliique nonnulli. 585. ἔχθιστον] αἴσχιστον A cum aliis paucis et supra versum αι in V. 588. ἔθ' ἀγὼν Musgravius] ἔστ' ἀγὼν 589. σὺν μέσῳ] συμμέσω M. 594. τίς] τίς δ' M aliique nonnulli. τίς ὅδ' V. 596. βεβηκὼς Reiskius] βέβηκας, cum schol.

603. πλεῖον] πλεῖστον recentes nonnulli. 604. πατρῴων recentes pauci. πατρῷοι ceteri. 607. ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος] Transponit Blomfieldus. 608. γ' recentes nonnulli. γε σῇ ceteri. 612. θέμις Grotius] θεμιτόν 615. ἔξιμεν Musgravius] ἔξειμι 618. μῆτερ post χαῖρε V. 619. πόλλ' recentes nonnulli. πολλά γ' veteres. 626. γαῖαν] γρ. πάτραν M. 628. γεγώς] μολὼν M et recentes pauci. 630. Seclusit Valckenarius. 636. ἔξιθ' ἐκ χ.] ἔξιθι χώρας MVABC. 640. ἀδάματον D.] ἀδάμαστον 642. κατοικίσαι] κατῴκισε libri. Rectam scripturam annotavit scholiasta.

πυροφόρα νιν Ἀόνων
πεδί' ἔχρη τὸ θέσφατον,
καλλιπόταμος ὕδατος ἵνα τε
νοτὶς ἐπέρχεται ῥυτᾶς
Δίρκας χλοηφόρους βαθυσπόρους γύας·
Βρόμιον ἔνθα τέκετο ‿ ‿
‿ ‿ ‿ Διὸς γάμοις,
κισσὸς ὃν περιστεφὴς
ἕλικος εὐθὺς ἔτι βρέφος
χλοηφόροισιν ἔρνεσιν
κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισεν,
Βάκχιον χόρευμα παρθένοισι Θηβαΐαις
καὶ γυναιξὶν εὐίοις.
ἔνθα φόνιος ἦν δράκων
Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ,
νάματ' ἔνυδρα καὶ ῥέεθρα
χλοερὰ δεργμάτων κόραισι
πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν·
ὃν ἐπὶ χέρνιβας μολὼν
Κάδμος ὄλεσε μαρμάρῳ,
κρᾶτα φόνιον ὀλεσίθηρος
ὠλένας δικὼν βολαῖς,
δίας ἀμάτορος φραδαῖσι Παλλάδος
γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας
ἐς βαθυσπόρους γύας·
ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ
πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων
ὅρων χθονός· σιδαρόφρων
δέ νιν φόνος πάλιν ξυνῆψε γᾷ φίλᾳ.
αἵματος δ' ἔδευσε γαῖαν, ἅ νιν εὐαλίοις
δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς.
καὶ σέ, τὸν προμάτορος
Ἰοῦς ποτ' ἔκγονον
Ἔπαφον, ὦ Διὸς γένεθλον,
ἐκάλεσ' ἐκάλεσα βαρβάρῳ βοᾷ,
ἰώ, βαρβάροις λιταῖς,
βᾶθι βᾶθι τάνδε γᾶν·

676—682. = 683—689.

σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν·
ἃν διώνυμοι θεαί,
Περσέφασσα καὶ φίλα
Δαμάτηρ θεά,
πάντων ἄνασσα, πάντων δὲ Γᾶ τροφὸς
ἐκτήσαντο· πέμπε πυρφόρους
θεάς, ἄμυνε τᾷδε γᾷ·
πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς.

ΕΤ. χώρει σὺ καὶ κόμιζε τὸν Μενοικέως
Κρέοντ', ἀδελφὸν μητρὸς Ἰοκάστης ἐμῆς,
λέγων τάδ', ὡς οἰκεῖα καὶ κοινὰ χθονὸς
θέλω πρὸς αὐτὸν συμβαλεῖν βουλεύματα,
πρὶν ἐς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μολεῖν.
καίτοι ποδῶν σῶν μόχθον ἐκλύει παρών·
ὁρῶ γὰρ αὐτὸν πρὸς δόμους στείχοντ' ἐμούς.

ΚΡΕΩΝ.

ἦ πόλλ' ἐπῆλθον εἰσιδεῖν χρῄζων σ', ἄναξ
Ἐτεόκλεες, πέριξ δὲ Καδμείων πύλας
φύλακάς τ' ἐπῆλθον σὸν δέμας θηρώμενος.
ΕΤ. καὶ μὴν ἐγώ σ' ἔχρῃζον εἰσιδεῖν, Κρέον·
πολλῷ γὰρ ηὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγάς,
ὡς ἐς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών.
ΚΡ. ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν
κήδει τ' Ἀδράστου καὶ στρατῷ πεποιθότα.
ἀλλ' ἐς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν·
ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων.
ΕΤ. τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.
ΚΡ. ἥκει τις αἰχμάλωτος Ἀργείων πάρα.
ΕΤ. λέγει δὲ δὴ τί τῶν ἐκεῖ νεώτερον;
ΚΡ. [μέλλειν πέριξ πύργοισι Καδμείων πόλιν]
ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν.
ΕΤ. ἐξοιστέον τἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει.
ΚΡ. ποῖ; μῶν νεάζων οὐχ ὁρᾷς ἃ χρῆν σ' ὁρᾶν;
ΕΤ. ἐκτὸς τάφρων τῶνδ', ὡς μαχουμένους τάχα.
ΚΡ. σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς, οἱ δ' ἄφθονοι.
ΕΤ. ἐγᾦδα κείνους τοῖς λόγοις ὄντας θρασεῖς.
ΚΡ. ἔχει τιν' ὄγκον τἄργος Ἑλλήνων πάρα.
ΕΤ. θάρσει· τάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνου.
ΚΡ. θέλοιμ' ἄν· ἀλλὰ τοῦθ' ὁρῶ πολλοῦ πόνου.
ΕΤ. ὡς οὐ καθέξω τειχέων εἴσω στρατόν.
ΚΡ. καὶ μὴν τὸ νικᾶν ἐστι πᾶν εὐβουλία.
ΕΤ. βούλει τράπωμαι δῆθ' ὁδοὺς ἄλλας τινάς;
ΚΡ. πάσας γε, πρὶν κίνδυνον εἰς ἅπαξ μολεῖν.
ΕΤ. εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμεν ἐκ λόχου;
ΚΡ. εἴπερ σφαλείς γε δεῦρο σωθήσει πάλιν.
ΕΤ. ἴσον φέρει νύξ, τοῖς δὲ τολμῶσιν πλέον.
ΚΡ. ἐνδυστυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας.
ΕΤ. ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον οὖσι προσβάλω δόρυ;
ΚΡ. ἔκπληξις ἂν γένοιτο· νικῆσαι δὲ δεῖ.

---

643. πυροφόρα νιν Ἀόνων | πεδί' ἔχρη τὸ θέσφατον] πεδία μὲν (μιν Musgravius) τὸ θέσφατον πυροφόρα δόμων (πυροφόρ' Ἀόνων Valckenarius) ἔχρησε libri. Correxit Hermannus. 646. ῥυτᾶς Hermannus] γαίας 648. βαθυσπόρους Hermannus] καὶ βαθυσπόρους 648. et 669. γύας Valckenarius] γυίας 649. τέκετο ‿ ‿ | ‿ ‿ ‿ Διὸς Hermannus] τέκετο μάτηρ Διὸς γάμοισι libri. Verba quae exciderint παρθένος κόρα vel λέκτρα ματέρος fuisse coniecit Hermannus. 652. ἕλικος Hermannus] ἑλικτός 655. Βάκχιον Valckenarius] βακχεῖον Θηβαΐαις Hermannus] Θηβαίαισι 656. εὐίοις] εὐίαις recentes nonnulli. 658. Ἄρεος] ἄρεως MV. 663. ὄλεσε Hermannus] ὤλεσε 665. ὠλένας Valckenarius] ὠλένης C. ὠλέναις MV. 667. φραδαῖσι Παλλάδος Hermannus] Παλλάδος φραδαῖσι 673. γᾷ φίλᾳ codex Kingii] φίλα γᾷ 674. εὐαλίοις Hermannus (εὐηλίοις Grotius)] εὐηλίοισι 676—678. Incerta horum versuum emendatio. καὶ σέ, τὸν προμάτορος, | γένεθλον Ἔπαφον ὦ Διός, | Ἰοῦς ἔκγονον Hermannus. καὶ σὲ δή, Διὸς γένε-|θλόν τε καὶ προμάτορος | Ἰοῦς ἔκγονον Heimsoethius. 679. ἐκάλεσ' ἐκάλεσα βαρβάρῳ βοᾷ] Huius quoque versus incerta emendatio est, quum antistrophici quoque versus (686.) suspecta sit scriptura propter improbabilem metri formam, qua servata Hermannus in stropha corrigebat, ἐκάλεσ' ἐκάλεσ' ἰὼ βαρβάρῳ βοᾷ. Heimsoethius in stropha κέκληκα βαρβάρῳ βοᾷ, in antistropha πάντων ἄνασσα Γᾶ τροφὸς —. 680. ἰώ, βαρβάροις λιταῖς] ἰώ, βαρβάροισί τ' ἐν λιταῖς Hermannus. λιταῖς] γρ. βοαῖς M.

682. Quod Euripides scripserat ΣΟΙ ΝΙΝ ΕΚΓΟΝΟΙ a quibusdam pro σῷ νιν ἐκγόνῳ acceptum esse annotavit scholiasta. 683. ἃν Hermannus] Libri vel ᾇ, quod est in melioribus, vel αἵ. Dativum probat scholiasta. 685. Δαμάτηρ] Δαμήτηρ MV. 687. ἐκτήσαντο A et recentes multi. ἐκτίσαντο MVB aliique. πυρφόρους] Libri multi πυροφόρους. Utrumque explicatur in scholiis. 688. ἄμυνε τᾷδε γᾷ Hermannus] ἀμῦναι τᾷδε γᾷ. Quod scholiasta annotavit et explicuit γρ. ἀμύνεται δὲ γᾶ, patet nihil aliud esse quam quod Hermannus restituit. 689. θεοῖς] θεοῖσιν MC. 699. ἐπῆλθον ex v. 697. illatum pro alio verbo, quod ἐπῄδων fuisse coniecit Heimsoethius. 710. Seclusi versum quem interpolator violata stichomythia intulit. 711. ἑλίξειν] Intelligitur πόλιν: nisi Euripides scripsit αὐτίκ' Ἀργείους πολιν. 713. χρῆν Ven. 468. χρὴ ceteri. 717. τἄργος MA. ἄργος ceteri. 720. εἴσω] ἔσω recentes nonnulli.

ΕΤ. βαθύς γέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος.
ΚΡ. ἅπαν κάκιον τοῦ φυλάσσεσθαι καλῶς.
ΕΤ. τί δ', εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν;
ΚΡ. κἀκεῖ πέφαρκται λαὸς ἅρμασιν πέριξ.
ΕΤ. τί δῆτα δράσω; πολεμίοισι δῶ πόλιν;
ΚΡ. μὴ δῆτα· βουλεύου δ', ἐπείπερ εἶ σοφός.
ΕΤ. τίς οὖν πρόνοια γίγνεται σοφωτέρα;
ΚΡ. ἕπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασιν, ὡς ἤκουσ' ἐγώ,
ΕΤ. τί προστετάχθαι δρᾶν; τὸ γὰρ σθένος βραχύ.
ΚΡ. λόχων ἄνακτας ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις.
ΕΤ. τί δῆτα δρῶμεν; ἀπορίαν γὰρ οὐ μενῶ.
ΚΡ. ἕπτ' ἄνδρας αὐτοῖς καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἑλοῦ.
ΕΤ. λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοστόλου δορός;
ΚΡ. λόχων, προκρίνας οἵπερ ἀλκιμώτατοι.
ΕΤ. ξυνῆκ', ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις.
ΚΡ. καὶ ξυστρατήγους· εἷς δ' ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ.
ΕΤ. θάρσει προκρίνας, ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ;
ΚΡ. ἀμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον.
ΕΤ. ἔσται τάδ'· ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολὼν
τάξω λοχαγοὺς πρὸς πύλαισιν, ὡς λέγεις,
ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς.
ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν,
ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων.
ἀλλ' εἶμ', ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα.
καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν
καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης ἑλεῖν δορί.
γάμους δ' ἀδελφῆς Ἀντιγόνης παιδός τε σοῦ
Αἵμονος, ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ,
σοὶ χρὴ μέλεσθαι· τὴν δόσιν δ' ἐχέγγυον
τὴν πρόσθε ποιῶ νῦν ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς.
μητρὸς δ' ἀδελφὸς εἶ· τί δεῖ μακρηγορεῖν;
τρέφ' ἀξίως νιν σοῦ τε τήν τ' ἐμὴν χάριν.
πατὴρ δ' ἐς αὐτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει
ὄψιν τυφλώσας· οὐκ ἄγαν σφ' ἐπήνεσα·
ἡμᾶς τ' ἀραῖσιν, ἢν τύχῃ, κατακτενεῖ.
ἓν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργόν, εἴ τι θέσφατον
οἰωνόμαντις Τειρεσίας ἔχει φράσαι,
τοῦδ' ἐκπυθέσθαι ταῦτ'· ἐγὼ δὲ παῖδα σὸν
Μενοικέα, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον,
λαβόντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, Κρέον·
σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς ἐς λόγους ἀφίξεται·
ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην
ἤδη πρὸς αὐτόν, ὥστε μοι μομφὰς ἔχειν.
πόλει δὲ καὶ σοὶ ταῦτ' ἐπισκήπτω, Κρέον·
ἤνπερ κρατήσῃ τἀμά, Πολυνείκους νέκυν
μήποτε ταφῆναι τῇδε Θηβαίᾳ χθονί·

766. κτανεῖν θ' ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.

---

732. Ἀργείων στρατόν] ἀργεῖον στρατόν Ven. 468. cum ου super utroque ον, i. e. Ἀργείου στρατοῦ· In recentibus multis Ἀργείων στρατῶν. 733. πέφαρκται D.] πέφρακται 734. πολεμίοισι δῶ] πολεμίοις δώσω M aliique nonnulli. 739. ἄνακτας Matthiae] ἀνάσσειν (ex v. 742.) 744. προσαμβάσεις] προσαναβάσεις Ven. 468. a m. pr. 745. ξυστρατήγους MVAH. ξυστρατηγοὺς alii. 746. θάρσει] γρ. θράσει M. 748. ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολὼν Aug. unus et qui δ' post ἑπτάπυργον addunt Flor. duo. ἑπτάπυλον δ' ἐς πόλιν μολὼν A. ἐλθὼν ἑπτάπυργον ἐς πόλιν MBC et Ven. 468. et recentiores multi. Alii ἐλθὼν δ' ἑ. ἐς π., quod est in V. 755. ἑλεῖν] γρ. καὶ ἐλθεῖν M. Sic recentes nonnulli. 756. eiecit Valckenarius. Redit infra 1376. 757. δ'] τ' M. 759. δ'] τ' M et Ven. 468. 761. μητρὸς δ'] μητέρος Nauckius. 762. τήν τ'] τὴν δ' MV. 763. ἀμαθίαν] ἁμαρτίαν (γρ. καὶ ἀμαθίαν) M. 765. τ'] δ' M et alii multi. 766. ἓν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργόν] ἓν δ' ἡμῖν ἀργόν ἐστιν MA.

θνήσκειν δὲ τὸν θάψαντα, κἂν φίλων τις ᾖ.
σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· προσπόλοις δ' ἐμοῖς λέγω,
ἐκφέρετε τεύχη πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα,
ὡς εἰς ἀγῶνα τὸν προκείμενον δορὸς
ὁρμώμεθ' ἤδη ξὺν δίκῃ νικηφόρῳ.
τῇ δ' εὐλαβείᾳ, χρησιμωτάτῃ θεῶν,
προσευξόμεσθα τήνδε διασῶσαι πόλιν.
ΧΟ. ὦ πολύμοχθος Ἄρης,
τί ποθ' αἵματι καὶ θανάτῳ κατέχει
Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς;
οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὥρας
βόστρυχον ἀμπετάσας λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει
μοῦσαν, ἐν ᾇ χάριτες χοροποιοί,
ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας
αἵματι Θήβας,
κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις,
οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα δινεύεις
ἅρμασι καὶ ψαλίοις τετραβάμοσι μώνυχα πῶλον,
Ἰσμηνοῦ τ' ἐπὶ χεύμασι βαίνων
ἱππείαισι θοάζεις,
Ἀργείοις ἐπιπνεύσας
σπαρτῶν γένναν,
ἀσπιδοφέρμονα θίασον, εὔοπλον,

784—800. = 801—817.

---

778. εἶπον] αὐδῶ M et Ald. ex v. 568. 781. ὁρμώμεθ'] ὁρμῶμεν recentes multi. 783. προσευξόμεσθα] προσευξόμεθα V. προσευχόμεθα M. διασῶσαι] διασώζειν M. 787. οὐκ] οὐδ' Heathius. ὥρας V, ut videtur, et recentes pauci: quam scripturam schol. annotavit. ὥραις M, Ven. 468. aliique. 788a. λωτοῦ] λοτοῦ pr. Ven. 468. et ο superscr. in M. quod quosdam hic mendose legere annotavit Eustathius p. 344, 36. μέλπει] πέμπηι (γρ. μέλπη) M. μέλπῃ ceteri. μέλπει Eustathius. 788b. χοροποιοί V, pr. M et recentes nonnulli: quod legit scholiasta. χαροποιοί ab correctore M aliique. γρ. μελοποιοί MB. 790. αἵματι] Pro γέννᾳ vel σπέρματι dictum, ut paullo post σπαρτῶν γένναν dixit. 762. οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ] οὐ πόδα θυρσομανῆ Musgravius. δινεύεις] δίνᾳ Hermannus. 793. ἅρμασι] λείπει τὸ ἀλλά M. ἀλλὰ a m. sec. post δινεύεις additum in Ven. 468. ψαλίοις] ψαλίων MAC et superscripto a m. sec. λίοις V. ψαλίων etiam schol. legit. μώνυχα πῶλον C aliique recentes. Ceteri μώνυχα πώλων (ut M) vel μωνύχων πώλων (ut V). 794. Ἀργείοις ἐπιπνεύσας — γένναν recentes nonnulli, Ἀργείους ἐπιπνεύσας — γέννᾳ veteres, sententia perversa. Ἀργείοις — γένναν legit scholiasta (p. 219, 17.): ἐπιπέμψας, παροξύνας τοὺς Θηβαίους καὶ ἐξ ἐναντίας αὐτοὺς στήσας τοῖς Ἀργείοις. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐναντίου νῦν εἶπεν· ἐν γὰρ τοῖς ἀνωτέρω τοὺς Ἀργείους εἶπε παροξύνεσθαι κατὰ τῶν Θηβῶν. τοῦτο δέ φησιν ὡς τοῦ Ἄρεως ἑκατέρους παρορμήσαντος κατ' ἀλλήλων. De sententia igitur etsi nulla dubitatio est, tamen suspecta sunt verba Ἀργείοις ἐπιπνεύσας, quae ex v. 789. ubi Ἀργείων ἐπιπνεύσας legitur, huc illata esse coniecit Hermannus. Auget erroris suspicionem quod infra post verba λάϊνα τείχεα in codicibus leguntur verba ab correctore metrico codicis Kingiani eiecta, χαλκῷ κοσμήσας, quae scholiasta p. 220, 9. explicat, οὐ συνθιασώτην καὶ σύγκωμον χορόν, ἀλλ' ἀντίπαλον, οὐ κισσῷ κοσμήσας, ἀλλὰ χαλκῷ, sed quae illic locum non habere metrum ostendit: ex quo colligi potest ea ad locum superiorem pertinere, ubi nunc Ἀργείοις ἐπιπνεύσας legitur: unde Hartungus coniecit κοσμήσας κατάχαλκον | σπαρτῶν γένναν. Quae certe probabilior coniectura est quam Hermanni, κοσμήσας θιασώταν | σπαρτῶν γέννας | ἀσπιδοφέρμονα χάλκεον εὔοπλον —. 796. θίασον producta syllaba prima dixit in arsi dactylica, ut ἱερός et alia apud epicos. εὔοπλον Triclinius] ἔνοπλον

ἀντίπαλον κατὰ λάϊνα τείχεα [χαλκῷ κοσμήσας];
ἢ δεινά τις Ἔρις θεός, ἃ τάδε
μήσατο πήματα γᾶς βασιλεῦσιν,
Λαβδακίδαισιν πολυμόχθοις.
ὦ ζαθέων πετάλων
πολυθηρότατον νάπος, Ἀρτέμιδος
χιονοτρόφον ὄμμα Κιθαιρών,
μήποτε τὸν θανάτῳ προτεθέντα, λόχευμ' Ἰοκάστας,
ὤφελες Οἰδιπόδαν θρέψαι, βρέφος ἔκβολον οἴκων,
χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον·
μηδὲ τὸ παρθένιον πτερόν, οὔρειον τέρας, ἐλθεῖν
πένθεα γαίας,
Σφιγγὸς ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς,
ἅ ποτε Καδμογενῆ τετραβάμοσι χαλαῖς,
τείχεσι χριμπτομένα, φέρεν αἰθέρος εἰς ἄβατον φῶς
γένναν, τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας
Καδμείοις ἐπιπέμπει·
δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα
θάλλει παίδων
Οἰδιπόδα κατὰ δώματα καὶ πόλιν.
οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν οὔποτ' ἔφυ καλόν,
οὐδ' οἱ μὴ νόμιμόν ποτε παῖδες
ματρὶ λόχευμα, μίασμα δὲ πατρός·
ἡ δὲ σύναιμον λέχος ἦλθεν.
ἔτεκες, ὦ γᾶ, ἔτεκές ποτε,
βάρβαρον ὡς ἀκοὰν ἐδάην ἐδάην ποτ' ἐν οἴκοις,
τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικολόφοιο δράκοντος
γένναν ὀδοντοφυᾶ, Θήβᾳ κάλλιστον ὄνειδος·
Ἁρμονίας δέ ποτ' εἰς ὑμεναίους
ἤλυθον οὐρανίδαι, φόρμιγγί τε τείχεα Θήβας
τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα
διδύμων ποταμῶν πόρον ἀμφὶ μέσον
Δίρκας, χλοεροτρόφον ἃ πεδίον
πρόπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει·
Ἰώ θ', ἁ κερόεσσα προμάτωρ,
Καδμείων βασιλῆας ἐγείνατο·
μυριάδας δ' ἀγαθῶν
ἑτέρας ἑτέροις μεταμειβομένα
πόλις ἅδ' ἐπ' ἄκροις
ἕστακ' Ἄρεως στεφάνοισιν.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ἡγοῦ πάροιθε, θύγατερ· ὡς τυφλῷ ποδὶ
ὀφθαλμὸς εἶ σύ, ναυβάταισιν ἄστρον ὥς·
δεῦρ' ἐς τὸ λευρὸν πέδον ἴχνος τιθεῖσ' ἐμὸν
πρόβαινε, μὴ σφαλῶμεν· ἀσθενὴς πατήρ·
κλήρους τέ μοι φύλασσε παρθένῳ χερί,
οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν
θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι.
τέκνον Μενοικεῦ, παῖ Κρέοντος, εἰπέ μοι
πόση τίς ἡ 'πίλοιπος ἄστεως ὁδὸς
πρὸς πατέρα τὸν σόν· ὡς ἐμὸν κάμνει γόνυ,
πυκνὴν δὲ βαίνων ἤλυσιν μόλις περῶ.
ΚΡ. θάρσει· πέλας γάρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς
ἐξώρμισαι σὸν πόδα· λαβοῦ δ' αὐτοῦ, τέκνον.
[ὡς πᾶσ' ἀπήνη πούς τε πρεσβύτου φιλεῖ
χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα.]
ΤΕ. εἶεν, πάρεσμεν· τί με καλεῖς σπουδῇ, Κρέον;
ΚΡ. οὔπω λελήσμεθ'· ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος
καὶ πνεῦμ' ἄθροισον αἶπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ.
ΤΕ. κόπῳ παρεῖμαι γοῦν Ἐρεχθειδῶν ἄπο
δεῦρ' ἐκκομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας·
κἀκεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορός,
οὗ καλλινίκους Κεκροπίδας ἔθηκ' ἐγώ·
καὶ τόνδε χρυσοῦν στέφανον, ὡς ὁρᾷς, ἔχω
λαβὼν ἀπαρχὰς πολεμίων σκυλευμάτων.
ΚΡ. οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη·
ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθ', ὥσπερ οἶσθα σύ,
δορὸς Δαναϊδῶν, καὶ μέγας Θήβαις ἀγών.
βασιλεὺς μὲν οὖν βέβηκε κοσμηθεὶς ὅπλοις
ἤδη πρὸς ἀλκὴν Ἐτεοκλῆς Μυκηνίδα·
ἐμοὶ δ' ἐπέσταλκ' ἐκμαθεῖν σέθεν πάρα
τί δρῶντες ἂν μάλιστα σώσαιμεν πόλιν.
ΤΕ. Ἐτεοκλέους μὲν οὕνεκ' ἂν κλῄσας στόμα
χρησμοὺς ἐπέσχον, σοὶ δ', ἐπεὶ χρῄζεις μαθεῖν,
λέξω· νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ πάλαι, Κρέον,
ἐξ οὗ 'τεκνώθη Λάϊος βίᾳ θεῶν
πόσιν τ' ἔφυσε μητρὶ μέλεον Οἰδίπουν·
αἵ θ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ
θεῶν σόφισμα κἀπίδειξις Ἑλλάδι.
ἃ ξυγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνῳ
χρῄζοντες, ὡς δὴ θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι,
ἥμαρτον ἀμαθῶς· οὔτε γὰρ γέρα πατρὶ

800. Λαβδακίδαισιν Canterus] Λαβδακίδαις 803. μήποτε bis in M. Ἰοκάστας] ἰοκάστης V. 806. γαίας] γαίᾳ Nauckius. 807. Σφιγγός, ἀμουσοτάταισι] Σφίγγ', ἀπομουσοτάταισι Nauckius, quem v. Stud. Eurip. I. p. 82. 808. τετραβάμοσι] τετραβάμοσιν ἐν codex Kingii. χαλαῖς Hermannus] χηλαῖς Ald. χαλαῖσι (γρ. χηλαῖσι) M. χαλαῖσι, superscr. η, V, et ceteri quoque vel χαλαῖσι vel χηλαῖσι. 809. χριμπτομένα] χριπτομένα Ven. 468. 810. τὰν codex Kingii. ἂν ceteri. 814. ἔφυ καλόν] ἔφυ φίλον Valckenarius. 815. νόμιμον Marklandus] νόμιμοι ποτε Grotius ex suo codice addidit. 816. δὲ additum ex schol. p. 228, 17. 817. ἡ δὲ (ἦτε Hermannus) σύναιμον λέχος Brunckius] ἡ δὲ συναίμονος εἰς λέχος V. ἡ δὲ σύναιμον εἰς λέχος ceteri. 821. Θήβᾳ D.] Θήβαις 824. πύργος ἀνέστα Ven. 468. C et eraso ν post α M. πύργος ἀνέσταν V. πύργοι ἀνέσταν A aliique. 827. ἃ πεδίον] In V aliisque nonnullis in ἀμπεδίον corruptum. 832. ἑτέρας ἑτέροις M. ἑτέροις ἑτέρας VC. ἑτέρας ἑτέραις Ven. 468. 833. Ἄρεως Porsonus] ἀρηίοις στεφάνοισιν] στεφάνοις V. 835. ναυβάταισιν M. ναύταισιν M. ναυτίλοισιν C aliique nonnulli recentes. 836. πέδον Barnesius] πεδίον

839. μαθὼν] λαβὼν (γρ. μαθὼν a m. sec.) V. 842. ἄστεως] ἄστεος MV aliique. 846. ἐξώρμισαι] ἐξόρμισαι V. ἐξορμίσαι (ἱ in ῆ mutato) M. 847. 848. ὡς πᾶσ' ἀπήνη] ἀπήνη recte memoratur ab Clytaemnestra quae curru vehitur Iph. A. 617. κἀμοὶ χερός τις ἐνδότω στηρίγματα, | θάκους ἀπήνης ὡς ἂν ἐκλίπω καλῶς, et Elect. 999. ἔκβητ' ἀπήνης, Τρῳάδες, χειρὸς δ' ἐμῆς | λάβεσθ', ἵν' ἔξω τοῦδ' ὄχου στήσω πόδα, absurde vero hoc loco, quum Tiresias non curru vectus, sed pedibus longam viam sit emensus. Quamobrem vereor ne duo hi versus ab interpolatore imprudenter sint compositi, duorum quos modo apposui locorum recordato, hoc sensu quem Schaeferus declaravit, *semper (s. omnis) enim senex, sive curru vehatur, sive pedibus incedat, libenter exspectat alienae manus levationem:* quale quid ab interpolatore dici poterat, non poterat ab Euripide. 848. κουφίσματα] Hoc vocabulo Plutarchus aliique recentiores usi sunt. 849. τί με καλεῖς] τί μ' ἐκάλεις Valckenarius. Utrumque dici poterat. σπουδῇ] σπεύδων Nauckius. 851. αἶπος ex gl. Hesychii (αἶπος: κάματος· ἢ ὑψηλὸς τόπος ἢ ὑλώδης) Hermannus] ἄπος (in κᾶπος corruptum in Ven. 468. aliisque nonnullis et Ald.) ἶπος Heimsoethius, qui recte monet in glossa Hesychii diversorum vocabulorum interpretationes confusas esse. Non constat tamen ἶπος genere neutro dictum esse ut ἶδος. 852. παρεῖμαι] In πάρειμι corruptum in MVAC, sed annotato γρ. παρεῖμαι, quod recte est in aliis. γοῦν] A quibusdam pro γοῦν' (*genua*) acceptum esse scholiastae annotatio docet. 864. μάλιστα] κάλλιστα VA: sed μάλιστα superscr. in V. 871. κἀπίδειξις] κ' ἀπόδειξις M aliique nonnulli. 872. χρόνῳ] σκότῳ Wakefieldus. 874. γέρα] γέρας M.

οὔτ' ἔξοδον διδόντες ἄνδρα δυστυχῆ
ἐξηγρίωσαν· ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς
δεινὰς νοσῶν τε καὶ πρὸς ἠτιμασμένος.
ἁγὼ τί δρῶν οὐ, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη,
εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.
ἐγγὺς δὲ θάνατος αὐτόχειρ αὐτοῖς, Κρέον·
πολλοὶ δὲ νεκροὶ περὶ νεκροῖς πεπτωκότες,
'Αργεῖα καὶ Καδμεῖα μίξαντες βέλη
πικροὺς γόους δώσουσι Θηβαίᾳ χθονί.
σύ τ' ὦ τάλαινα συγκατασκάπτει πόλι,
εἰ μὴ λόγοις τις τοῖς ἐμοῖσι πείσεται.
ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν, τῶν Οἰδίπου
μηδένα πολίτην μηδ' ἄνακτ' εἶναι χθονός,
ὡς δαιμονῶντας κἀνατρέψοντας πόλιν.
ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακόν ἐστι τἀγαθοῦ,
μί' ἔστιν ἄλλη μηχανὴ σωτηρίας.
ἀλλ' οὐ γὰρ εἰπεῖν οὔτ' ἐμοὶ τόδ' ἀσφαλὲς
πικρόν τε τοῖσι τὴν τύχην κεκτημένοις,
πόλει παρασχεῖν φάρμακον σωτηρίας,
ἄπειμι, χαίρεθ'· εἷς γὰρ ὢν πολλῶν μέτα
τὸ μέλλον, εἰ χρή, πείσομαι· τί γὰρ πάθω;
ΚΡ. ἐπίσχες αὐτοῦ, πρέσβυ. ΤΕ. μὴ 'πιλαμβάνου.
ΚΡ. μεῖνον, τί φεύγεις; ΤΕ. ἡ τύχη σ', ἀλλ' οὐκ ἐγώ.
ΚΡ. φράσον πολίταις καὶ πόλει σωτηρίαν.
ΤΕ. βούλει σὺ μέντοι κοὐχὶ βουλήσει τάχα.
ΚΡ. καὶ πῶς πατρῴαν γαῖαν οὐ σῶσαι θέλω;
ΤΕ. θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα καὶ σπουδὴν ἔχεις;
ΚΡ. ἐς γὰρ τί μ' ἄλλο δεῖ προθυμίαν ἔχειν;
ΤΕ. κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν θεσπισμάτων.
πρῶτον δ' ἐκεῖνο βούλομαι σαφῶς μαθεῖν,
ποῦ 'στιν Μενοικεύς, ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν;
ΚΡ. ὅδ' οὐ μακρὰν ἄπεστι, πλησίον δέ σου.
ΤΕ. ἀπελθέτω νυν θεσφάτων ἐμῶν ἑκάς.
ΚΡ. ἐμὸς πεφυκὼς παῖς ἃ δεῖ σιγήσεται.
ΤΕ. βούλει παρόντος δῆτά σοι τούτου φράσω;
ΚΡ. κλύων γὰρ ἂν τέρποιτο τῆς σωτηρίας.
ΤΕ. ἄκουε δή νυν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν,
ἃ δρῶντες ἂν σώσαιτε Καδμείων πόλιν.
σφάξαι Μενοικέα τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάτρας
σὸν παῖδ', ἐπειδὴ τὴν τύχην αὐτὸς καλεῖς.
ΚΡ. τί φής; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον;
ΤΕ. ἅπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν.
ΚΡ. ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ χρόνῳ κακά.
ΤΕ. σοί γ', ἀλλὰ πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια.
ΚΡ. οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκουσα· χαιρέτω πόλις.
ΤΕ. ἀνὴρ ὅδ' οὐκέθ' αὑτός, ἐκνεύει πάλιν.
ΚΡ. χαίρων ἴθ'· οὐ γὰρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων.
ΤΕ. ἀπόλωλεν ἀλήθει', ἐπεὶ σὺ δυστυχεῖς;
ΚΡ. ὦ πρός σε γονάτων καὶ γερασμίου τριχός,
ΤΕ. τί προσπίτνεις με; δυσφύλακτ' αἰτεῖ κακά.
ΚΡ. σίγα· πόλει δὲ τούσδε μὴ λέξῃς λόγους.
ΤΕ. ἀδικεῖν κελεύεις μ'; οὐ σιωπήσαιμεν ἄν.
ΚΡ. τί δή με δράσεις; παῖδά μου κατακτενεῖς;
ΤΕ. ἄλλοις μελήσει ταῦτ', ἐμοὶ δ' εἰρήσεται.
ΚΡ. ἐκ τοῦ δ' ἐμοὶ τόδ' ἦλθε καὶ τέκνῳ κακόν;
ΤΕ. ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς κεἰς ἀγῶν' ἔρχει λόγων.
δεῖ τόνδε θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς
ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος,
σφαγέντα φόνιον αἷμα γῇ Κάδμου χοὰς
δοῦναι παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων,
ὃς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ φόνον.
καὶ ταῦτα δρῶντες ξύμμαχον κτήσεσθ' Ἄρη.
χθὼν δ' ἀντὶ καρποῦ καρπὸν ἀντί θ' αἵματος
αἷμ' ἢν λάβῃ βρότειον, ἕξετ' εὐμενῆ
γῆν, ἥ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν
σπαρτῶν ἀνῆκεν· ἐκ γένους δὲ δεῖ θανεῖν
τοῦδ', ὃς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς.
σὺ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἶ σπαρτῶν γένους
ἀκέραιος, ἔκ τε μητρὸς ἀρσένων τ' ἄπο,
οἵ σοί τε παῖδες. Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι
σφαγὰς ἀπείργουσ'· οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος·
οὗτος δὲ πῶλος, τῇδ' ἀνειμένος πόλει,
θανὼν πατρῴαν γαῖαν ἐκσώσειεν ἄν.
πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον Ἀργείοισί τε
θήσει, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλών,
κλεινάς τε Θήβας. τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν πότμοιν
τὸν ἕτερον· ἢ γὰρ παῖδα σῶσον ἢ πόλιν.
τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις· ἡγοῦ, τέκνον,
πρὸς οἶκον. ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ,
μάταιος· ἢν μὲν ἐχθρὰ σημήνας τύχῃ,
πικρὸς καθέστηχ' οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ·
ψευδῆ δ' ὑπ' οἴκτου τοῖσι χρωμένοις λέγων
ἀδικεῖ τὰ τῶν θεῶν. Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον
χρῆν θεσπιῳδεῖν, ὃς δέδοικεν οὐδένα.
ΧΟ. Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας;
κἀμοὶ γὰρ οὐδὲν ἧσσον ἔκπληξις πάρα.
ΚΡ. τί δ' ἄν τις εἴποι; δῆλον οἵ γ' ἐμοὶ λόγοι.
ἐγὼ γὰρ οὔποτ' ἐς τόδ' εἶμι συμφορᾶς,
ὥστε σφαγέντα παῖδα προσθεῖναι πόλει.
πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος,
οὐδ' ἂν τὸν αὑτοῦ παῖδά τις δοίη κτανεῖν.
μή μ' εὐλογείτω τἀμά τις κτείνων τέκνα.
αὐτὸς δ', ἐν ὡραίῳ γὰρ ἕσταμεν βίῳ,
θνήσκειν ἕτοιμος πατρίδος ἐκλυτήριον.
ἀλλ' εἶα, τέκνον, πρὶν μαθεῖν πᾶσαν πόλιν,
ἀκόλαστ' ἐάσας μάντεων θεσπίσματα,
φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός·
λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε,
πύλας ἐφ' ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας μολών·
κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία·
ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανεῖ.

ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.

ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων;
ΚΡ. ὅπου χθονὸς τῆσδ' ἐκποδὼν μάλιστ' ἔσει.

946. κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ', ἀλλ' ἔχει λέχος.

877. προσητιμασμένος coniunctim libri plerique. 878. τί δρῶν οὐ ποῖα codex Harl. τί δρῶν ὁποῖα libri veteres, adscripto in V a m. sec. γρ. τί μὴ δρῶν. In recentioribus nonnullis τί οὐ δρῶν ποῖα: de quo dixi in Annot. Oxon. p. 157. 879. εἰς ἔχθος] γρ. εἰς ὄχλον schol. 884. πόλι V. πόλει M. πόλις alii. 885. λόγοις τις τοῖς ἐμοῖσι Porsonus] λόγοισι τοῖς ἐμοῖς τις 897. φεύγεις] μ' addunt recentes nonnulli. 902. μ' ἄλλο] μᾶλλον MC et Ven. 468. 906. σου] που V (in quo σου superscr.) C aliique nonnulli. 907. νυν] δή (γρ. νῦν a m. sec.) V. 912. σώσαιτε Καδμείων πόλιν] μάλιστα σώσαιμεν πόλιν καδμείων M (ex v. 864.) 915. Schol. γράφεται καὶ οὕτως, τί φής; ἐμὸν παῖδ' ἕνεκα γῆς σφάξαι θέλεις; 916. πέφυκε] πέπηγε Valckenarius. 917. χρόνῳ] λόγῳ Nauckius. 920. ἀνὴρ Hermannus] ἀνὴρ οὐκέθ' αὑτὸς] οὐκέτ' αὐτὸς libri. Correxit Valckenarius. 922. ἀλήθει'] ἡ ἀληθί' M. ἡ ἀλήθεια V. ἡ 'λήθεια C. 924. αἰτεῖ (libri αἰτῇ, recentes aliquot αἰτεῖς)] αἰνεῖ vir doctus in *Classical Journal* fasc. 4. p. 894. 933. Κάδμου—δοῦναι Nauckius] δοῦναι — Κάδμου 934. Ἄρεος] ἄρεως M. 936. Ἄρη] ἄρην VC. 939. ὑμῖν recentes nonnulli. ἡμῖν ceteri. 946. Versum spurium eiecit Valckenarius nec legisse videtur scholiasta, quantum ex verbis eius colligi potest p. 258, 1—3. 961. ἧσσον Brunckius] ἧττον 967. κτείνων] κτείνειν Nauckius. 968. βίῳ] βίου Kirchhoffius. 972. ἀπαλλαχθεὶς] ἀπαλλαγεὶς AC et a m. rec. B. 978. ξένων] ξένον VC.

ΜΕ. οὐκοῦν σὲ φράζειν εἰκός, ἐκπονεῖν δ' ἐμέ.
ΚΡ. Δελφοὺς περάσας ΜΕ. ποῖ με χρή, πάτερ, μολεῖν;
ΚΡ. Αἰτωλίδ' ἐς γῆν. ΜΕ. ἐκ δὲ τῆσδε ποῖ περῶ;
ΚΡ. Θεσπρωτὸν οὖδας. ΜΕ. σεμνὰ Δωδώνης βάθρα;
ΚΡ. ἔγνως. ΜΕ. τί δὴ τόδ' ἔρυμά μοι γενήσεται;
ΚΡ. πόμπιμος ὁ δαίμων. ΜΕ. χρημάτων δὲ τίς πόρος;
ΚΡ. ἐγὼ πορεύσω χρυσόν. ΜΕ. εὖ λέγεις, πάτερ.
χώρει νυν· ὡς σὴν πρὸς κασιγνήτην μολών,
ἧς πρῶτα μαστὸν εἵλκυσ', Ἰοκάστην λέγω,
μητρὸς στερηθεὶς ὀρφανός τ' ἀποζυγείς,
προσηγορήσων εἶμι καὶ σώσω βίον.
ἀλλ' εἶα, χώρει· μὴ τὸ σὸν κωλυέτω.
γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον
κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν·
ὅς μ' ἐκκομίζει πόλιν ἀποστερῶν τύχης
καὶ δειλίᾳ δίδωσι. καὶ ξυγγνωστὰ μὲν
γέροντι, τοὐμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει,
προδότην γενέσθαι πατρίδος ἥ μ' ἐγείνατο.
ὡς οὖν ἂν εἰδῆτ', εἶμι καὶ σώσω πόλιν,
ψυχήν τε δώσω τῆσδ' ὑπερθανεῖν χθονός.
αἰσχρὸν γάρ, οἱ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι
κοὐκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι,
στάντες παρ' ἀσπίδ' οὐκ ὀκνήσουσιν θανεῖν,
πύργων πάροιθε μαχόμενοι πάτρας ὕπερ·
ἐγὼ δὲ πατέρα καὶ κασίγνητον προδοὺς
πόλιν τ' ἐμαυτοῦ δειλὸς ὣς ἔξω χθονὸς
ἄπειμ'· ὅπου δ' ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι.
μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆν' Ἄρη τε φοίνιον,
ὃς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ
σπαρτοὺς ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο,
ἀλλ' εἶμι καὶ στὰς ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων
σφάξας ἐμαυτὸν σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ
δράκοντος, ἔνθ' ὁ μάντις ἐξηγήσατο,
ἐλευθερώσω γαῖαν. εἴρηται λόγος.
στείχω δέ, θανάτου δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει
δώσων, νόσου δὲ τήνδ' ἀπαλλάξω χθόνα.
εἰ γὰρ λαβὼν ἕκαστος ὅ τι δύναιτό τις
χρηστὸν διέλθοι τοῦτο κἀς κοινὸν φέροι
πατρίδι, κακῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλασσόνων
πειρώμεναι τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.
ΧΟ. ἔβας ἔβας, ὦ πτεροῦσσα, γᾶς λόχευμα
νερτέρου τ' Ἐχίδνας,
Καδμείων ἁρπαγά,
πολύφθορος, πολύστονος,
μιξοπάρθενον
δάιον τέρας,
φοιτάσι πτεροῖς
χαλαῖσί τ' ὠμοσίτοις·
Διρκαίων ἅ ποτ' ἐκ
τόπων νέους πεδαίρουσ'
ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν
ὀλομέναν τ' Ἐρινὺν
ἔφερες ἔφερες ἄχεα πατρίδι
φόνια· φόνιος ἐκ θεῶν
ὃς τάδ' ἦν ὁ πράξας.
ἰάλεμοι δὲ ματέρων,
ἰάλεμοι δὲ παρθένων
ἐστέναζον οἴκοις·
ἰήιον βοὰν βοάν,
ἰήιον μέλος μέλος
ἄλλος ἄλλ' ἐπωτότυζε
διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν.
βροντᾷ δὲ στεναγμὸς
ἀχά τ' ἦν ὅμοιος,
ὁπότε πόλεος ἀφανίσειεν
ἁ πτεροῦσσα παρθένος τιν' ἀνδρῶν.
χρόνῳ δ' ἔβα Πυθίαις ἀποστολαῖσιν
Οἰδίπους ὁ τλάμων
Θηβαίαν τάνδε γᾶν
τότ' ἀσμένοις, πάλιν δ' ἄχη·
ματρὶ γὰρ γάμους
δυσγάμους τάλας
καλλίνικος ὢν
αἰνιγμάτων ξυνάπτει,
μιαίνει δὲ πτόλιν·
δι' αἱμάτων δ' ἀμείβει
μυσαρὸν εἰς ἀγῶνα
καταβαλὼν ἀραῖσι
τέκεα μέλεος· ἀγάμεθ' ἀγάμεθ',
ὃς ἐπὶ θάνατον οἴχεται
γᾶς ὑπὲρ πατρῴας,
Κρέοντι μὲν λιπὼν γόους,
τὰ δ' ἑπτάπυργα κλῇθρα γᾶς
καλλίνικα θήσων.
γενοίμεθ' ὧδε ματέρες
γενοίμεθ' εὔτεκνοι, φίλα
Παλλάς, ἃ δράκοντος αἷμα
λιθόβολον κατειργάσω,
Καδμείαν μέριμναν
ὁρμήσασ' ἐπ' ἔργον,
ὅθεν ἐπέσυτο τάνδε γαῖαν
ἁρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὠή, τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ;
ἀνοίγετ', ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων.
ὠὴ μάλ' αὖθις· διὰ μακροῦ μέν, ἀλλ' ὅμως
ἔξελθ', ἄκουσον, Οἰδίπου κλεινὴ δάμαρ,
λήξασ' ὀδυρμῶν πενθίμων τε δακρύων.
ΙΟ. ὦ φίλτατ', ἦ που ξυμφορὰν ἥκεις φέρων,
Ἐτεοκλέους θανόντος, οὗ παρ' ἀσπίδα

1019—1042. = 1043—1066.

---

980. περάσας] φεῦγε addunt MVAC et a m. rec. supra versum B. πάτερ om. C aliique recentes. 983. δὴ τόδ' ἔρυμα Musgravius] δῆτ' ἔρυμα libri. δῆτα ῥῦμα Valckenarius. 987. Ἰοκάστην] Ἰοκάστης C aliique recentes. 989. σώσω recentes nonnulli. σώσων ceteri, nisi quod σῴζων A. 999. αἰσχρὸν] αἰσχρῶς Heimsoethius. 1006. μὰ τὸν] οὐ (vel οὔ) μὰ τὸν V et Ven. 468.: unde οὐ τὸν in recentibus nonnullis. Ἄρη] ἄρην VC Ven. 468. aliique. 1007. γαίας] γαίης A. 1010. μελαμβαθῆ] ελανβαφῆ M. μελαμβαφῆ recentes quidam. 1013—1018. Hos versus aliunde illatos esse censet Scheurleer de Demetrio Magnete p. 121. 1013. θανάτου MAC, Ven. 468. et schol. θανάτῳ alii. 1014. ἀπαλλάξω] ἀπαλλάξων AC. 1016. κἀς D.] κεἰς 1019. πτεροῦσσα Is. Vossius] πτεροῦσα 1021. ἁρπαγὰ Harl. ἁρπαγᾷ ceteri. 1022. πολύφθορος πολύστονος] Inverso ordine recentes plures: alii πολύστονος πολύμοχθος. 1023. μιξοπάρθενον recentes pauci. μιξοπάρθενος ceteri.

1029. τ' post ὀλομέναν delet Hartungus. 1036. 1037. βοὰν et μέλος duplicavit Grotius. 1038. ἀλλ' Valckenarius] ἄλλον 1040. ἀχά Musgravius] ἰαχά 1041. πόλεος Porsonus] πόλεως 1042. πτεροῦσσα] Alterum σ supra versum M. πτεροῦσα ceteri. 1045. ἀσμένοις] ἄσμενος recentes multi. 1046. ματρὶ] μητρὶ MV. 1047. τάλας Kingius] ὁ τάλας 1050. πτόλιν codex Kingii] πόλιν 1061. φίλα] φίλαι (γρ. φίλα) M aliique nonnulli, η a m. sec. superscr. in V. 1062. λιθόβολον] De accentu dixit Herodianus apud schol. Hom. Il. 3, 354. κατειργάσω] κατείργασαι C aliique recentes. 1065. ἐπέσυτο codex Cantabr. ἐπέσσυτο ceteri. γαῖαν Battierius] γᾶν 1070. κλεινὴ] γρ. κυδρὴ M, et sic recentes nonnulli. 1072. ἦ που] οὐ που Hartungus.

βέβηκας ἀεὶ πολεμίων εἴργων βέλη;
[τί μοί ποθ' ἥκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος;]
τέθνηκεν ἢ ζῇ παῖς ἐμός; σήμαινέ μοι.
ΑΓ. ζῇ, μὴ τρέσῃς τόδ', ὥς σ' ἀπαλλάξω φόβου.
ΙΟ. τί δ', ἑπτάπυργοι πῶς ἔχουσι περιβολαί;
ΑΓ. ἑστᾶσ' ἄθραυστοι κοὐκ ἀνήρπασται πόλις.
ΙΟ. ἦλθον δὲ πρὸς κίνδυνον Ἀργείου δορός;
ΑΓ. ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτήν. ἀλλ' ὁ Καδμείων Ἄρης
κρείσσων κατέστη τοῦ Μυκηναίου δορός.
ΙΟ. ἕν εἰπὲ πρὸς θεῶν, εἴ τι Πολυνείκους πέρι
οἶσθ'· ὡς μέλει μοι καὶ τόδ', εἰ λεύσσει φάος.
ΑΓ. ζῇ σοι ξυνωρὶς ἐς τόδ' ἡμέρας τέκνων.
ΙΟ. εὐδαιμονοίης· πῶς γὰρ Ἀργείων δόρυ
πυλῶν ἀπεστήσασθε πυργηρούμενοι;
λέξον, γέροντα τυφλὸν ὡς κατὰ στέγας
ἐλθοῦσα τέρψω τῆσδε γῆς σεσωσμένης.
ΑΓ. ἐπεὶ Κρέοντος παῖς ὁ γῆς ὑπερθανὼν
πύργων ἐπ' ἄκρων στὰς μελάνδετον ξίφος
λαιμῶν διῆκε τῇδε γῇ σωτήριον,
λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας
πύλας ἐφ' ἑπτά, φύλακας Ἀργείου δορός,
σὸς παῖς, ἐφέδρους θ' ἱππότας μὲν ἱππόταις
ἔταξ', ὁπλίτας δ' ἀσπιδηφόροις ἔπι,
ὡς τῷ νοσοῦντι τειχέων εἴη δορὸς
ἀλκὴ δι' ὀλίγου. περγάμων δ' ἀπ' ὀρθίων
λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατὸν
Τευμησὸν ἐκλιπόντα· καὶ τάφρου πέλας
δρόμῳ ξυνῆψεν ἄστυ Καδμείας χθονός.
παιὰν δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδουν ὁμοῦ
ἐκεῖθεν ἔκ τε τειχέων ἡμῶν πάρα.
καὶ πρῶτα μὲν προσῆγε Νηΐσταις πύλαις
λόχον πυκναῖσιν ἀσπίσιν πεφρικότα
ὁ τῆς κυναγοῦ Παρθενοπαῖος ἔκγονος,
ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει
ἐκηβόλοις τόξοισιν Ἀταλάντην κάπρον
χειρουμένην Αἰτωλόν· ἐς δὲ Προιτίδας
πύλας ἐχώρει σφάγι' ἔχων ἐφ' ἅρματι
ὁ μάντις Ἀμφιάραος οὐ σημεῖ' ἔχων
ὑβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως ἄσημ' ὅπλα.
Ὠγύγια δ' ἐς πυλώμαθ' Ἱππομέδων ἄναξ
ἔστειχ' ἔχων σημεῖον ἐν μέσῳ σάκει
στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα,
[τὰ μὲν σὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματα
βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα,
ὡς ὕστερον θανόντος εἰσορᾶν παρῆν.]
Ὁμολωίσιν δὲ τάξιν εἶχε πρὸς πύλαις
Τυδεύς, λέοντος δέρας ἔχων ἐπ' ἀσπίδι
χαίτῃ πεφρικός, δεξιᾷ δὲ λαμπάδα
Τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν ὡς πρήσων πόλιν.
ὁ σὸς δὲ Κρηναίαισι Πολυνείκης πύλαις
Ἄρη προσῆγε· Ποτνιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι
ἐπίσημα πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ,
εὖ πως στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι
πόρπαχ' ὑπ' αὐτόν, ὥστε μαίνεσθαι δοκεῖν.
ὁ δ' οὐκ ἔλασσον Ἄρεος ἐς μάχην φρονῶν
Καπανεὺς προσῆγε λόχον ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις·
σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν
γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενὴς ὅλην πόλιν
φέρων μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βάθρων,
ὑπόνοιαν ἡμῖν οἷα πείσεται πόλις.
ταῖς δ' ἑβδόμαις Ἄδραστος ἐν πύλαισιν ἦν,
ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληροῦν γραφῇ
ὕδρας ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν
Ἀργεῖον αὔχημ'· ἐκ δὲ τειχέων μέσων
δράκοντες ἔφερον τέκνα Καδμείων γνάθοις.
παρῆν δ' ἑκάστου τῶνδ' ἐμοὶ θεάματα
ξύνθημα παραφέροντι ποιμέσιν λόχων.
καὶ πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις
ἐμαρνάμεσθα σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις
πετρῶν τ' ἀραγμοῖς· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
ἔκλαγξε Τυδεὺς καὶ σὸς ἐξαίφνης γόνος
"ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς,
τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις,
γυμνῆτες, ἱππῆς, ἁρμάτων τ' ἐπιστάται;"
ἠχῆς δ' ὅπως ἤκουσαν, οὔτις ἀργὸς ἦν·
πολλοὶ δ' ἔπιπτον κρᾶτας αἱματούμενοι,
ἡμῶν τ' ἐς οὖδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων
πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκνενευκότας,
ξηρὰν δ' ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς.
ὁ δ' Ἀρκάς, οὐκ Ἀργεῖος, Ἀταλάντης γόνος,
τυφὼς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσὼν βοᾷ
πῦρ καὶ δικέλλας, ὡς κατασκάψων πόλιν·
ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ
Περικλύμενος παῖς, λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ
ἁμαξοπληθῆ, γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο·
ξανθὸν δὲ κρᾶτα διεπάλυνε καὶ ῥαφὰς
ἔρρηξεν ὀστέων, ἄρτι δ' οἰνωπὸν γένυν
καθημάτωσεν· οὐδ' ἀποίσεται βίον
τῇ καλλιτόξῳ μητρὶ Μαινάλου κόρῃ.
ἐπεὶ δὲ τάσδ' εἰσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας,
ἄλλας ἐπῄει παῖς σός, εἱπόμην δ' ἐγώ.
ὁρῶ δὲ Τυδέα καὶ παρασπιστὰς πυκνοὺς
Αἰτωλίσιν λόγχαισιν εἰς ἄκρον στόμα
πύργων ἀκοντίζοντας, ὥστ' ἐπάλξεων
λιπεῖν ἐρίπνας φυγάδας· ἀλλά νιν πάλιν,
κυναγὸς ὡσεί, παῖς σὸς ἐξαθροίζεται,
πύργοις δ' ἐπέστησ' αὖθις. ἐς δ' ἄλλας πύλας
ἠπειγόμεσθα τοῦτο παύσαντες νοσοῦν.
Καπανεὺς δὲ πῶς εἴποιμ' ἂν ὡς ἐμαίνετο;
μακραύχενος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις
ἔχων ἐχώρει, καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασε,
μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργαθεῖν Διὸς
τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν.
καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε καὶ πετρούμενος
ἀνεῖρφ', ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἱλίξας δέμας
κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα.
ἤδη δ' ὑπερβαίνοντα γεῖσα τειχέων

1074. Schol. ἐν τοῖς πολλοῖς ἀντιγράφοις οὐ φέρεται ὁ στίχος οὗτος: qui versus quum abesse nequeat, annotationem hanc ad versum proximum rettulit Valckenarius. In A post scholion v. 1069. legitur οὐ γράφεται ὁ στίχος. 1075. ἀγγελῶν] ἀγγέλλων C aliique recentes et γρ. A. 1077. τόδ', ὡς] τοῦδ' ὡς cod. Harl. σ' om. M. 1084. μέλει] μέλον A. τόδ'] τοῦδ' VC et Ven 468. 1095. θ' addidit Valckenarius. 1100. Τευμησὸν] τευμησσὸν (τελ a m. sec.) M. 1104. Νηΐσταις Ungerus in Paradoxis Thebanis 1. p. 310,] νηΐταις libri. Conf. annot. ad Aesch. Sept. 460. 1110. ἅρματι AB et, qui ἅρμασιν a m. sec. habent, M et Ven. 468. ἅρμασιν alii. 1116—1118. Versus spurios notavit Valckenarius. 1120. δέρας recentes pauci. δέρος ceteri. ἀσπίδι] ἀσπίδος recentes pauci. 1122. πεφρικὸς] πεφρικὼς M. 1124. Ἄρη] ἄρην recentes plerique.

1132. γρ. βάθρων (cum gl. θεμειλίων) M, et sic recentes aliquot. βίᾳ ceteri. 1135. ἐκπληροῦν Geelius] ἐκπληρῶν 1140. παραφέροντι] παρφέροντι pr. V et C. 1144. καὶ σὸς] καὶ ὁ σὸς M, recte si χὡ σὸς scribatur. 1147. ἱππῆς M. ἱππεῖς ceteri. τ' om. V. 1151. ἐκνενευκότας Marklandus] ἐκπεπνευκότας 1155. δικέλλας] δίκελλαν A et recentes plures. 1159. 1181. γεῖσ'] γεῖσσ' Ven. 468. 1162. κόρῃ] Schol. γρ. χθόνα 1175. εἰργαθεῖν D.] εἰργάθειν

βάλλει κεραυνῷ Ζεύς νιν· ἐκτύπησε δὲ
χθών, ὥστε δεῖσαι πάντας· ἐκ δὲ κλιμάκων
ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη,
κόμαι μὲν εἰς Ὄλυμπον, αἷμα δ' ἐς χθόνα,
χεῖρες δὲ καὶ κῶλ' ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος
εἱλίσσετ'· ἐς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός.
ὡς δ' εἶδ' Ἄδραστος Ζῆνα πολέμιον στρατῷ,
ἔξω τάφρου καθῖσεν Ἀργείων στρατόν.
οἱ δ' αὖ παρ' ἡμῶν δεξιὸν Διὸς τέρας
ἰδόντες ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους
ἱππῆς, ὁπλῖται, κἀς μέσ' Ἀργείων ὅπλα
ξυνῆψαν ἔγχη, πάντα δ' ἦν ὁμοῦ κακά·
ἔθνησκον, ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο,
τροχοί τ' ἐπήδων, ἄξονες δ' ἐπ' ἄξοσι
νεκροί τε νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ὁμοῦ.
πύργων μὲν οὖν γῆς ἔσχομεν κατασκαφὰς
ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν· εἰ δ' εὐτυχὴς
ἔσται τὸ λοιπὸν ἥδε γῆ, θεοῖς μέλει·
καὶ νῦν γὰρ αὐτὴν δαιμόνων ἔσωσέ τις.
ΧΟ. καλὸν τὸ νικᾶν· εἰ δ' ἀμείνον' οἱ θεοὶ
γνώμην ἔχουσιν, εὐτυχὴς εἴην ἐγώ.
ΙΟ. καλῶς τὰ τῶν θεῶν καὶ τὰ τῆς τύχης ἔχει·
παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι κἀκπέφευγε γῆ.
Κρέων δ' ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων
τῶν τ' Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν,
παιδὸς στερηθείς, τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς,
ἰδίᾳ δὲ λυπρῶς. ἀλλ' ἄνελθέ μοι πάλιν,
τί τἄπὶ τούτοις παῖδ' ἐμὼ δρασείετον.
ΑΓ. ἔα τὰ λοιπά· δεῦρ' ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς.
ΙΟ. τοῦτ' εἰς ὕποπτον εἶπας· οὐκ ἐατέον.
ΑΓ. μεῖζόν τι χρῄζεις παῖδας ἢ σεσωσμένους;
ΙΟ. καὶ τἀπίλοιπά γ' εἰ καλῶς πράσσω κλύειν.
ΑΓ. μέθες μ'· ἔρημος παῖς ὑπασπιστοῦ σέθεν.
ΙΟ. κακόν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ.
ΑΓ. κοὐκ ἂν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά.
ΙΟ. ἢν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα.
ΑΓ. αἰαῖ· τί μ' οὐκ εἴασας ἐξ εὐαγγέλου
φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνῦσαι κακά;
τὼ παῖδε τὼ σὼ μέλλετον, τολμήματα
αἴσχιστα, χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατοῦ,
λέξαντες Ἀργείοισι Καδμείοισί τε
ἐς κοινὸν οἷον μήποτ' ὤφελον λόγον.
Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς
πύργου, κελεύσας σῖγα κηρῦξαι στρατῷ
"Δαναῶν ἀριστῆς, οἵπερ ἤλθετ' ἐνθάδε,
Κάδμου τε λαός, μήτε Πολυνείκους χάριν
ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε μήθ' ἡμῶν ὕπερ.
ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τόνδε κίνδυνον μεθεὶς
μόνος ξυνάψω ξυγγόνῳ τὠμῷ μάχην·
κἂν μὲν κτάνω τόνδ', οἶκον οἰκήσω μόνος,
ἡσσώμενος δὲ τῷδε παραδώσω πόλιν.
ὑμεῖς δ' ἀγῶν' ἀφέντες Ἀργείαν χθόνα
νίσσεσθε βίοτον μὴ λιπόντες ἐνθάδε."
τοσαῦτ' ἔλεξε· σὸς δὲ Πολυνείκης γόνος
ἐκ τάξεων ὤρουσε κἀπῄνει λόγους.
πάντες δ' ἐπερρόθησαν Ἀργεῖοι τάδε
Κάδμου τε λαὸς ὡς δίκαι' ἡγούμενοι.
ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο, κἀν μεταιχμίοις
ὅρκους ξυνῆψαν ἐμμενεῖν στρατηλάται.
ἤδη δ' ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις
δισσοὶ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι·
φίλοι δ' ἐκόσμουν, τῆσδε μὲν πρόμον χθονὸς
σπαρτῶν ἀριστῆς, τὸν δὲ Δαναϊδῶν ἄκροι.
ἔσταν δὲ λαμπρώ, χρῶμά τ' οὐκ ἠλλαξάτην,
μαργῶντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἱέναι δόρυ.
παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων
λόγοισι θαρσύνοντες ἐξηύδων τάδε
"Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας
τροπαῖον Ἄργει τ' εὐκλεᾶ δοῦναι λόγον·"
Ἐτεοκλέα δ' αὖ "νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς,
νῦν καλλίνικος γενόμενος σκήπτρων κρατεῖς."
τάδ' ἠγόρευον παρακαλοῦντες ἐς μάχην.
μάντεις δὲ μῆλ' ἔσφαζον ἐμπύρους τ' ἀκμὰς
ῥήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν,
ἄκραν τε λαμπάδ', ἣ δυοῖν ὅρους ἔχει,
νίκης τε σῆμα καὶ τὰ τῶν ἡσσωμένων.
ἀλλ', εἴ τιν' ἀλκὴν ἢ σοφοὺς ἔχεις λόγους,
ἢ φίλτρ' ἐπῳδῶν, στεῖχ', ἐρήτυσον τέκνα
δεινῆς ἁμίλλης, ὡς ὁ κίνδυνος μέγας.
ΙΟ. ὦ τέκνον, ἔξελθ' Ἀντιγόνη δόμων πάρος·
οὐκ ἐν χορείαις οὐδὲ παρθενεύμασι

1225. ἔλεξε δ', ὦ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάται

1235. σπαρτῶν τε λαὸς ἅλις, ὅσος κεῖται νεκρός.

1262. καὶ τἆθλα δεινὰ δάκρυά σοι γενήσεται
δισσοῖν στερείσῃ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.

1181—1185. Quae in his versibus absurda sunt clara in luce collocarunt Geelius et Nauckius Stud. Eurip. 1. p. 87. qui haec tantum ab Euripide scripta esse censuit, βάλλει κεραυνῷ Ζεύς νιν· ἐκ δὲ κλιμάκων εἱλίσσετ', ἐς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός. In verbis tamen nihil est quod interpolatoris manum prodat. 1186. εἱλίσσετ' A. ἑλίσσετ' ceteri. 1188. καθῖσεν L. Dindorfius] καθεῖσεν 1189. Διὸς τέρας] τέρας Διὸς V. 1191. κἀς D.] κεὶς 1194. ἄξονες δ' — νεκροί τε Fritzschius ad Aristoph. Ran. 1403.] ἄξονές τ' — νεκροὶ δὲ 1199. καὶ νῦν — τις] Hunc versum addunt MC et ut videtur V, omittunt ceteri. 1201. ἔχουσιν] ἔχοιεν V et recentes pauci et γρ. V. 1203. κἀκπέφευγε] κἀπέφευγε M. καὶ πέφευγε Ven. 468. 1215. κοὐκ] οὐκ Ven. 468. aliique multi. γε] σε recentes tres. σοῖς] σοι Heimsoethius. 1216. με] γε MV et Ven. 468. 1225. Scholiasta, οὗτος ὁ στίχος ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις οὐ φέρεται. Nec videtur legisse Statius Theb. 7, 374. 1226. Δαναῶν] τ' addunt Ven. 468. (a m. sec.), C aliique recentes.

1230. τὠμῷ] μόνῳ Valckenarius. 1232. πόλιν] μόνος M. μόνος (ῳ superscr. a m. sec.) πόλιν (γρ. δόμον a m. sec.) V. μόνῳ A et adscripto a m. sec. καὶ πόλιν Ven. 468. δόμον (in μόνῳ mutatum) ab alia m. C. θρόνους Nauckius. 1233. Ἀργείαν] ἀργεῖον MVC et Ven. 468. 1235. Versum spurium eiecit Valckenarius et omisit librarius in cod. Flor. uno recenti. τε] δὲ recentes plures. ὅσος recentes. ὃς M (V?) BC aliique. νεκρός] θανὼν recentes quidam. 1240. τοῖσδε] τοῖσι δ' V. κἀν] καὶ MVC et Ven. 468. 1241. ἐμμενεῖν Elmsleius] ἐμμένειν στρατηλάται C et schol. qui addit ἔνιοι γράφουσι στρατηλάταις μετὰ τοῦ ι. στρατηλάτας MVB et Ven. 468. 1246. ἔσταν] στήτην Nauckius. 1249. Duo sine copula participia παρεξιόντες et θαρσύνοντες diversis originem dederunt huius versus scripturis, λόγοις ἐθάρσυνόν τε κἀξηύδων MABC (sic etiam Ven. 468. nisi quod ἐθράσυνον habet et a m. sec. λόγοισι θαρσύνοντες). λόγοισι θαρσύνοντες κἀξηύδων V. Recta scriptura λόγοισι θαρσύνοντες ἐξηύδων est in recentioribus nonnullis. 1251. τ'] δ' C et Ven. 468. 1252. νῦν — νῦν — κρατεῖς] σὺ — σὺ — κράτει Nauckius. 1255. ἐμπύρους τ' ἀκμὰς ῥήξεις τ' ἐνώμων] ἐμπύρου τ' ἀκμῆς ῥήξεις ἐνώμων 1256. ἐναντίαν] ἐναντίων recentes multi. 1258. τὰ] τὸ MBC et pr. Ven. 468. aliique. 1262. 1263. Versus spurios notavit Valckenarius. 1262. καὶ τἆθλα] κἄπαθλα Porsonus, recte, nisi crasin vitiosam admisit interpolator. 1263. στερείσῃ Reiskius] στερήσῃ 1264. δόμων πάρος] πάρος δόμων C.

νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις.
ἀλλ' ἄνδρ' ἀρίστω καὶ κασιγνήτω σέθεν
ἐς θάνατον ἐκνεύοντε κωλῦσαί σε δεῖ
ξὺν μητρὶ τῇ σῇ μὴ πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν.
ΑΝ. τίν', ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἔκπληξιν νέαν
φίλοις ἀϋτεῖς τῶνδε δωμάτων πάρος;
ΙΟ. ὦ θύγατερ, ἔρρει σῶν κασιγνήτων βίος.
ΑΝ. πῶς εἶπας; ΙΟ. αἰχμὴν ἐς μίαν καθέστατον.
ΑΝ. οἲ 'γώ, τί λέξεις, μῆτερ; ΙΟ. οὐ φίλ', ἀλλ' ἕπου.
ΑΝ. ποῖ; παρθενῶνας ἐκλιποῦσ'; ΙΟ. ἀνὰ στρατόν.
ΑΝ. αἰδούμεθ' ὄχλον. ΙΟ. οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά.
ΑΝ. δράσω δὲ δὴ τί; ΙΟ. συγγόνων λύσεις ἔριν.
ΑΝ. τί δρῶσα, μῆτερ; ΙΟ. προσπίτνουσ' ἐμοῦ μέτα.
ΑΝ. ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμι', οὐ μελλητέον.
ΙΟ. ἔπειγ' ἔπειγε, θύγατερ· ὡς, ἢν μὲν φθάσω
παῖδας πρὸ λόγχης, οὑμὸς ἐν φάει βίος.
θανοῦσι δ' αὐτοῖς ξυνθανοῦσα κείσομαι.
ΧΟ. αἰαῖ αἰαῖ·
τρομερὰν φρίκᾳ τρομερὰν φρέν' ἔχω·
διὰ σάρκα δ' ἐμὰν
ἔλεος ἔλεος ἔμολε ματέρος δειλαίας.
δίδυμα τέκεα πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει,
ἰώ μοι πόνων,
ἰὼ Ζεῦ, ἰὼ γᾶ,
ὁμογενῆ δέραν, ὁμογενῆ ψυχὰν
δι' ἀσπίδων; δι' αἱμάτων;
τάλαιν' ἐγώ, τάλαινα,
πότερον ἄρα νέκυν ὀλόμενον ἀχήσω;
φεῦ δᾶ φεῦ δᾶ,
δίδυμοι θῆρες, φόνιαι ψυχαί,
δορὶ παλλόμεναι
πέσεα πέσεα δάϊ' αὐτίχ' αἱμάξετον.
τάλανες, ὅτι ποτὲ μονομάχον ἐπὶ φρέν' ἠλθέτην,
βοᾷ βαρβάρῳ
ἰακχὰν στενακτὰν
μελομέναν νεκροῖς δάκρυσι θρηνήσω.
σχεδὸν τύχα πέλας φόνου·
κρινεῖ φάος τὸ μέλλον.
πότμος ἄποτμος ὁ φόνος ἕνεκ' Ἐρινύων.
ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ
πρὸς δόμους στείχοντα, παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους.
ΚΡ. οἴμοι, τί δράσω; πότερ' ἐμαυτὸν ἢ πόλιν
στένω δακρύσας, ἣν πέριξ ἔχει νέφος
τοσοῦτον ὥστε δι' Ἀχέροντος ἰέναι;

1284—1295. = 1296—1307.

ἐμός τε γὰρ παῖς γῆς ὄλωλ' ὑπερθανών,
τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί·
ὃν ἄρτι κρημνῶν ἐκ δρακοντείων ἑλὼν
αὐτοσφαγῆ δύστηνος ἐκόμισ' ἐν χεροῖν,
βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν· ἐγὼ δ' ἥκω μέτα
γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως
λούσῃ προθῆταί τ' οὐκέτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν.
τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ τὸν οὐ τεθνηκότα
τιμὰς διδόντα χθόνιον εὖ σέβειν θεόν.
ΧΟ. βέβηκ' ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω, Κρέον,
κόρη τε μητρὸς Ἀντιγόνη κοινῷ ποδί.
ΚΡ. ποῖ κἀπὶ ποίαν ξυμφοράν, σήμαινέ μοι.
ΧΟ. ἤκουσε τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ
εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ.
ΚΡ. πῶς φής; νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ
οὐκ ἐς τόδ' ἦλθον ὥστε καὶ τάδ' εἰδέναι.
ΧΟ. ἀλλ' οἴχεται μὲν σὴ κασιγνήτη πάλαι·
δοκῶ δ' ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον,
ἤδη πεπρᾶχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.
ΚΡ. οἴμοι, τὸ μὲν σημεῖον εἰσορῶ τόδε,
σκυθρωπὸν ὄμμα καὶ πρόσοψιν ἀγγέλου
στείχοντος, ὃς πᾶν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον.
ΑΓ. ὢ τάλας ἐγώ, τίν' εἴπω μῦθον ἢ τίνας λόγους;
ΚΡ. οἰχόμεσθ'· οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου.
ΑΓ. ὢ τάλας, δισσῶς ἀϋτῶ· μεγάλα γὰρ φέρω κακά.
ΚΡ. πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλοις πήμασιν; λέγεις δὲ τί;
ΑΓ. οὐκέτ' εἰσὶ σῆς ἀδελφῆς παῖδες ἐν φάει, Κρέον.
ΚΡ. αἰαῖ·
μεγάλα μοι θροεῖς πάθεα καὶ πόλει.
ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε;
ΧΟ. ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανεν.
ΚΡ. οἴμοι ξυμφορᾶς βαρυποτμωτάτας,
οἴμοι κακῶν δύστηνος· ὢ τάλας ἐγώ.
ΑΓ. εἰ καὶ τὰ πρὸς τούτοισί γ' εἰδείης κακά.
ΚΡ. καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα;
ΑΓ. τέθνηκ' ἀδελφὴ σὴ δυοῖν παίδοιν μέτα.
ΧΟ. ἀνάγετ' ἀνάγετε κωκυτόν,
ἐπὶ κάρα τε λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν.
ΚΡ. ὦ τλῆμον, οἷον τέρμον', Ἰοκάστη, βίου
γάμων τε τῶν σῶν Σφιγγὸς αἰνιγμοῖς ἔτλης.
πῶς καὶ πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος
ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπου; σήμαινέ μοι.
ΑΓ. τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματα χθονὸς
οἶσθ'· οὐ μακρὰν γὰρ τειχέων περιπτυχαὶ
ὥστ' οὐχ ἅπαντά σ' εἰδέναι τὰ δρώμενα·
ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις

1343. παίδων ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότων;

1272. φίλοις — καθέστατον] φίλοις ἀϋτεῖς; ΙΟ. σὼ κασιγνήτω, τέκνον, | ΑΝ. πῶς εἶπας; ΙΟ. αἰχμῆς ἐς πάλην καθέστατον Nauckius. 1281. Post hunc versum in libris veteribus repetitur v. 976. ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ, quem omittunt recentes plures. In B annotatum ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται. 1284. αἰαῖ αἰαῖ] Libri multi αἶ αἶ, alii αἶ αἶ αἶ. In V octies αἶ. Eaedem interiectiones in libris plerisque post v. 1286. repetuntur, recte omissae in recentibus nonnullis. 1287. ματέρος recentes pauci. ματρός ceteri cum veteribus.
1293. αἱμάτων] ἐγχέων Geelius. ἡμάτων C. F. Hermannus in Philologo vol. 3. p. 402. αἰχμάτων Nauckius, vocabulo aliunde non cognito, quod Sophocli Electr. 1394., ubi αἷμα legitur, inferre voluerat Musgravius. 1295. ἀχήσω D.] ἰαχήσω 1298. παλλόμεναι] βαλλόμεναι Musgravius. 1302. ἰακχὰν Musgravius] ἰαχὰν 1303. νεκροῖς] νεκρῶν C aliique recentes. 1304. φόνου] φόνος Barnesius. 1306. πότμος D.] ἄποτμος ἕνεκ'] ἕνεκεν V. 1309. γόους] λόγους V. 1312. τοσοῦτον C. τοιοῦτον ceteri.
1313. ἰέναι C. ἱέναι ceteri. οὐρίσαι Heimsoethius.

1319. προθῆται D.] πρόθηται 1321. εὖ σέβειν Valckenarius] εὐσεβεῖν 1322. δόμων ἔξω, Κρέον C aliique recentes. κρέον ἔξω δόμων MAB Ven. 468. κρέον δόμων ἔξω V (?). 1333. πρόσοψιν] πρόσωπον recentes pauci. 1336. Versum totum Creonti tribuunt libri. Correxit Valckenarius et ἄρχῃ (debebat ἄρχει) restituit pro ἀρχή. 1340. αἰαῖ] αἶ αἶ, superscripto ἓ ἓ, M. 1342. 1343. Creonti A., nuntio alii tribuunt. 1343. eiecit Geelius. 1344. ὥστ' ἐκδακρῦσαι recentes nonnulli. ὥστε δακρῦσαι MVBC et superscripto κ Ven. 468. ὥστ' ἂν δακρῦσαι Hartungus. ἐτύγχανεν M. ἐτύγχανον ceteri. 1347. τούτοισί γ'] τούτοισιν Ven. 468. 1350. Probabiliorem metri formam sic restituit Kirchhoffius, ἄναγ' ἄναγε κωκυτὸν ἐπὶ κρᾶτα λευ-|κοπήχεις κτύπους τιθεμένα χεροῖν 1353. αἰνιγμοῖς Geelius] αἰνιγμούς (αἰνιγμούς τ' recentes nonnulli. 1359. χαλκέοις] χαλκοῖς recentes pauci.

οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι,
ἔστησαν ἐλθόντ' ἐς μέσον μεταίχμιον,
ὡς εἰς ἀγῶνα μονομάχου τ' ἀλκὴν δορός.
βλέψας δ' ἐς Ἄργος ἧκε Πολυνείκης ἀράς
"ὦ πότνι' Ἥρα, σὸς γάρ εἰμ', ἐπεὶ γάμοις
ἔζευξ' Ἀδράστου παῖδα καὶ ναίω χθόνα,
δός μοι κτανεῖν ἀδελφὸν, ἀντήρη δ' ἐμὴν
καθαιματῶσαι δεξιὰν νικηφόρον."
Ἐτεοκλέης δὲ Παλλάδος χρυσάσπιδος
βλέψας πρὸς οἶκον ηὔξατ' "ὦ Διὸς κόρη,
δὸς ἔγχος ἡμῖν καλλίνικον ἐκ χερὸς
ἐς στέρν' ἀδελφοῦ τῆσδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν."
ἐπεὶ δ' ἀφείθη πυρσὸς ὣς Τυρσηνικῆς
σάλπιγγος ἠχὴ, σῆμα φοινίου μάχης,
ἦξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι·
κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν
ξυνῆψαν, ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας·
ἦσσον δὲ λόγχαις· ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις,
ὅπως σίδηρος ἐξολισθάνοι μάτην.
εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὸν ἴτυος ἅτερος μάθοι,
λόγχην ἐνώμα στόματι προφθῆναι θέλων.
ἀλλ' εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν
ὀφθαλμὸν, ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ.
πλείων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλασσ' ἱδρὼς
ἢ τοῖσι δρῶσι διὰ φίλων ὀρρωδίαν.
Ἐτεοκλέης δὲ ποδὶ μεταψαίρων πέτρον
ἴχνους ὑπόδρομον κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος
τίθησι· Πολυνείκης δ' ἀπήντησεν δορὶ,
πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδὼν,
κνήμης τε διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ·
στρατὸς δ' ἀνηλάλαξε Δαναϊδῶν ἅπας.

1362. δισσὼ στρατηγὼ καὶ διπλὼ στρατηλάτα.

1369. αἴσχιστον αἰτῶ στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν.
πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση,
κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας.

1376. κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.

κἂν τῷδε μόχθῳ γυμνὸν ὦμον εἰσιδὼν
ὁ πρόσθε τρωθεὶς στέρνα Πολυνείκους βίᾳ
διῆκε λόγχην, κἀπέδωκεν ἡδονὰς
Κάδμου πολίταις, ἀπὸ δ' ἔθραυσ' ἄκρον δόρυ.
ἐς δ' ἄπορον ἥκων δορὸς ἐπὶ σκέλος πάλιν
χωρεῖ, λαβὼν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον,
μέσον τ' ἄκοντ' ἔθραυσεν· ἐξ ἴσου δ' Ἄρης
ἦν, κάμακος ἀμφοῖν χεὶρ' ἀπεστερημένοιν.
ἐνθένδε κώπας ἁρπάσαντε φασγάνων
ἐς ταυτὸν ἧκον, ξυμβαλόντε δ' ἀσπίδας
πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης.
καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς τὸ Θεσσαλὸν
εἰσήγαγεν σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονός.
ἀπαλλαγεὶς γὰρ τοῦ παρεστῶτος πόνου
λαιὸν μὲν ἐς τοὔπισθεν ἀναφέρει πόδα,
πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος·
προβὰς δὲ κῶλον δεξιὸν δι' ὀμφαλοῦ
καθῆκεν ἔγχος σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν.
ὁμοῦ δὲ κάμψας πλευρὰ καὶ νηδὺν τάλας
ξὺν αἱματηραῖς σταγόσι Πολυνείκης πίτνει.
ὁ δ', ὡς κρατῶν δὴ καὶ νενικηκὼς μάχῃ,
ξίφος δικὼν ἐς γαῖαν ἐσκύλευέ νιν,
τὸν νοῦν πρὸς αὑτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ.
ὃ καί νιν ἔσφηλ'· ἔτι γὰρ ἐμπνέων βραχὺ,
σώζων σίδηρον ἐν λυγρῷ πεσήματι,
μόλις μὲν, ἐξέτεινε δ' εἰς ἧπαρ ξίφος
Ἐτεοκλέους ὁ πρόσθε Πολυνείκης πεσών.
γαῖαν δ' ὀδὰξ ἑλόντες ἀλλήλοιν πέλας
πίπτουσιν ἄμφω, κοὐ διώρισαν κράτος.

ΧΟ. φεῦ φεῦ, κακῶν σῶν, Οἰδίπου, σ' ὅσον στένω·
τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός.

ΑΓ. ἄκουε δή νυν καὶ τὰ πρὸς τούτοις κακά.
ἐπεὶ τέκνω πεσόντ' ἐλειπέτην βίον,
ἐν τῷδε μήτηρ ἡ τάλαινα προσπίτνει,
τετρωμένους δ' ἰδοῦσα καιρίους σφαγὰς
ᾤμωξεν "ὦ τέκν', ὑστέρα βοηδρόμος
πάρειμι." προσπίτνουσα δ' ἐν μέρει τέκνα
ἔκλα', ἐθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον
στένουσ', ἀδελφή θ' ἡ παρασπίζουσ' ὁμοῦ
"ὦ γηροβοσκὼ μητρὸς, ὦ γάμους ἐμοὺς
προδόντ' ἀδελφὼ φιλτάτω·" στέρνων δ' ἄπο
φύσημ' ἀνεὶς δύσπλητον Ἐτεοκλῆς ἄναξ
ἤκουσε μητρὸς, κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα
φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ' ἄπο
προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα.
ὁ δ' ἦν ἔτ' ἔμπνους, πρὸς κασιγνήτην δ' ἰδὼν
γραῖάν τε μητέρ' εἶπε Πολυνείκης τάδε
"ἀπωλόμεσθα, μῆτερ· οἰκτείρω δὲ σὲ
καὶ τήνδ' ἀδελφὴν καὶ κασίγνητον νεκρόν.
φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος.

1430. σὺν παρθένῳ τε καὶ προθυμίᾳ ποδός.

1360. Versum ex v. 1243. (δισσοὶ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι) ab interpolatore, ut videtur, compositum seclusit Nauckius, etsi tolerabilior est quam v. 1362. quem eiecit Valckenarius. 1363. μονομάχου τ' ἀλκὴν recentes pauci: quae vera est scriptura, ut ostendit Porsonus. μονομαχεῖν ἀλκὴν M. μονομαχοῦντ' ἀλκὴν (γρ. μονομάχου τὴν ἀλκὴν a m. sec.) V, et sic C et Ven. 468. 1369—1371. eiecit Valckenarius. 1369. αἰτῶ] αἰτῶν codex unus ab correctore. 1370. ὅση] ὅσα recentes nonnulli. 1371. διαδόντες] διδόντες BC et Ven. 468. 1373. ηὔξατ'] ηὔχετ' recentes nonnulli. 1376. Versum ex v. 755. fictum eiecit Valckenarius. κτανεῖν θ'] γρ. κτεῖναί θ' V.

1380. Scriptor Chr. Pat. p. 28. κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν, | ὡς ἂν μιμήσωμαί τι τῆς τραγῳδίας, | λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασιν | συνῆπτον. unde Valckenarius coniecit post v. 1380 lectum fuisse versum λοξὸν βλέποντες ἐμπύροισιν ὄμμασιν: quem legisse videri potest Statius Theb. 11, 530. 1383. ἐξολισθάνοι codex unus, ἐξολισθάνῃ C. ἐξολισθαίνῃ V. ἐξολισθαίνοι ceteri. 1386. κεγχρώμασιν] Hoc Hesychius interpretatur ταῖς περιφερείαις ἢ τοῖς καταστρώμασιν. Idem, κερχνώμασι: — καλοῦσι δὲ καὶ τὸν περὶ τὰς ἴτυς τῶν ἀσπίδων κόσμον. Quae antiquior est et magis Attica forma, restituenda fortasse Euripidi. Sic Κερχνείας, quod apud Aeschylum Prom. 676. servavit codex Mediceus, in apographis multis in Κεγχρείας est mutatum. 1388. ἐστάλασσ'] ἐστάλαξ' recentes nonnulli. 1394. κνήμης] κνήμην V (?) et recentes nonnulli.

1396. γυμνὸν ὦμον] γύμν' ὑπ' ὦμον Heimsoethius. γύμν' ἐκεῖνος Hartungus. 1397. βίᾳ om. M. Fort. τάχα. 1403. ἀπεστερημένοιν recentes multi. ἀπεστερημένοις] MVBC et Ven. 468. ἀπεστερημένων alii.

1404. ἁρπάσαντε] ἁρπάσαντες MVABC. 1405. συμβαλόντε] συμβάλλοντε M. συμβαλόντες VABC.

1410. ἀναφέρει] ἀμφέρει recentes plures et pr. V, in quo ἐ in α corr. a m. pr. 1423. ἀλλήλοιν] ἀλλήλων VABC. 1425. Οἰδίπου, σ' ὅσον στένω Hermannus] οἰδίπου σὰς ὧν στένω (γρ. ὅσον στένω) MV. Οἰδίπου γ' ὅσον alii. 1428. γρ. ὡς γὰρ πεσόντε παῖδε λιπέτην M. Sic recentiores nonnulli.

1430. eiecit Valckenarius. 1431. καιρίους] καιρίας C. 1434. μαστῶν] μάτην Nauckius. 1438. δύσπλητον] δύσθνητον M. δυσθνῆσκον Hermannus. 1439. ὑγρὰν] λυγρὰν M a m. sec. et recentes nonnulli.

θάψον δέ μ', ὦ τεκοῦσα καὶ σὺ σύγγονε,
ἐν γῇ πατρῴᾳ, καὶ πόλιν θυμουμένην
παρηγορεῖτον, ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω
χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα.
ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά μου τῇ σῇ χερὶ,
μῆτερ, (τίθησι δ' αὐτὸς ὀμμάτων ἔπι)
καὶ χαίρετ'· ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος."
ἄμφω δ' ἅμ' ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.
μήτηρ δ', ὅπως εἰσεῖδε τήνδε συμφοράν,
ὑπερπαθήσασ' ἥρπασ' ἐκ νεκρῶν ξίφος,
κἄπραξε δεινά· διὰ μέσου γὰρ αὐχένος
ὠθεῖ σίδηρον, ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις
θανοῦσα κεῖται, περιβαλοῦσ' ἀμφοῖν χέρας.
ἀνῆξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων,
ἡμεῖς μὲν ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμόν,
οἱ δ' ὡς ἐκεῖνον. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις,
οἱ μὲν πατάξαι πρόσθε Πολυνείκη δορὶ,
οἱ δ', ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι.
οἱ δ' εἰς ὅπλ' ᾖσσον· εὖ δέ πως προμηθίᾳ
καθῆστο Κάδμου λαὸς ἀσπίδων ἔπι·
κἄφθημεν οὔπω τεύχεσιν πεφαργμένον
Ἀργεῖον ἐσπεσόντες ἐξαίφνης στρατόν.
κοὐδεὶς ὑπέστη, πεδία δ' ἐξεπίμπλασαν
φεύγοντες, ἔρρει δ' αἷμα μυρίον νεκρῶν
λόγχαις πιτνόντων. ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
οἱ μὲν Διὸς τροπαῖον ἵστασαν βρέτας,
οἱ δ' ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν
σκυλεύματ' εἴσω τειχέων ἐπέμπομεν.
ἄλλοι δὲ τοὺς θανόντας Ἀντιγόνης μέτα
νεκροὺς φέρουσιν ἐνθάδ' οἰκτίσαι φίλοις.
πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέστατοι
τῇδ' ἐξέβησαν, οἱ δὲ δυστυχέστατοι.

ΧΟ. οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία
δώματος ἥκει· πάρα γὰρ λεύσσειν
πτώματα νεκρῶν τρισσῶν ἤδη
τάδε πρὸς μελάθροις κοινῷ θανάτῳ
σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων.

ΑΝ. οὐ προκαλυπτομένα βοτρυχώδεος
ἁβρὰ παρηίδος,
οὐδ' ὑπὸ παρθενίας τὸν ὑπὸ βλεφάροις
φοίνικ', ἐρύθημα προσώπου,
αἰδομένα φέρομαι βάκχα νεκύων,
κράδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς,
στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς,
ἁγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον. αἰαῖ, ἰώ μοι.
ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος, ὤμοι, Θῆβαι.
σὰ δ' ἔρις, οὐκ ἔρις, ἀλλὰ φόνῳ φόνος
Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε κρανθεὶς
αἵματι δεινῷ, αἵματι λυγρῷ.
τίνα δὲ προσῳδὸν
ἢ τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἐπὶ
δάκρυσι δάκρυσιν, ὦ δόμος ὦ δόμος,
ἀνακαλέσωμαι,
τρισσὰ φέρουσα τάδ' αἵματα σύγγονα,
ματέρα καὶ τέκνα, χάρματ' Ἐρινύος;
ἃ δόμον Οἰδιπόδα πρόπαν ὤλεσε,
τᾶς ἀγρίας ὅτε
δυσξύνετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω
Σφιγγὸς ἀοιδοῦ σῶμα φονεύσας.
ἰώ μοι, πάτερ,
τίς Ἑλλὰς ἢ βάρβαρος ἢ τῶν προπάροιθ' εὐγενετᾶν
ἕτερος ἔτλα κακῶν τοσῶνδ'
αἵματος ἁμερίου
τοιάδ' ἄχεα φανερά; τάλαιν'
ὡς ἐλελίζω. τίς ἄρ' ὄρνις δρυὸς ἢ ἐλάτας
ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις
ἑζομένα μονομάτορος ἐμοῖς
ἄχεσι συνῳδός;
αἴλινον αἰάγμασιν ἃ τοῖσδε προκλαίω
μονάδ' αἰῶνα διάξουσα τὸν ἀεὶ
χρόνον ἐν λειβομένοισιν δάκρυσιν.
τίν' ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας σπαραγμοῖς ἀπαρχὰς
  βάλω,
ματρὸς ἐμᾶς διδύμοισι γάλακτος παρὰ μαστοῖς,
ἢ πρὸς ἀδελφῶν
οὐλόμεν' αἰκίσματα δισσῶν;
ὀτοτοῖ ὀτοτοῖ,

1465. κἂν τῷδ' ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη στρατοῦ δίχα.

1449. ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω] γρ. καὶ τοσόνδε δὴ τύχω M: quod est in recentibus nonnullis. Recta scriptura utitur Teles apud Stobaeum 40, 8. 1456. ἥρπασεν νεκρῶν ξίφος M. ἥρπασ' ἐκ νεκρῶν ξίφος V et recentes plures, quorum nonnulli νεκροῦ. ἐκ νεκρῶν εἷλε ξίφος Ven. 468. 1458. ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις] γρ. σὺν τέκνοις δὲ φιλτάτοις B. 1463. Πολυνείκη D.] Πολυνείκην 1466. eiecit Valckenarius. 1468. πεφαργμένον D.] πεφραγμένον 1471. μυρίον] μυρίων MV Ven. 468. 1473. ἵστασαν] ἔστησαν recentes pauci. 1477. φίλοις] φίλους recentes multi. 1485. βοτρυχώδεος codex Kingii. βοστρυχώδεος ceteri. Et βοστρυχώδεα in Charmi Syracusani parodia apud Athenaeum 1. p. 4 b. 1495. ὤμοι Flor. unus. ὤμοι μοι ceteri. Θῆβαι] Θήβαις Hermannus. 1497. κρανθεὶς — λυγρῷ] χρανθένθ' | αἵμασι δεινοῖς, αἵμασι λυγροῖς Heimsoethius. αἵματι δεινῷ κρανθεῖσ', αἵματι λυγρῷ Hermannus.

1499. δὲ addunt recentes multi, om. MVAB aliique. 1502. ἀνακαλέσωμαι a m. sec. V, om. ceteri. 1503. τάδ' αἵματα Musgravius] τάδε σώματα libri. τάδ' αἱμακτὰ Ald., quod in cod. Aug. esse dicitur superscripto γρ. σώματα τάδε. φέρουσα πεσήματα Kirchhoffius. 1505. πρόπαν] πρόπαρ cod. Mosq. 1507. δυσξύνετον] δυσξύνετα V. δυσξυνέτου BC. ξυνετὸς recentes plures. ξυνετὸν MVB Ven. 468., quod scholiastam veterem quoque legisse verba eius ostendunt p. 371, 5. πᾶσι μὲν τοῖς ἄλλοις ἀσαφὲς, αὐτῷ δὲ μόνῳ σαφὲς καὶ καταληπτόν. ἔγνω] ἔγνως recentes aliquot. 1508. ἰώ μοι A Ven. 468. aliique. ἰώ μοι μοι MV aliique. πάτερ delet Hermannus. 1510. προπάροιθε M. προπάροιθεν ceteri praeter C, qui πάροιθεν. 1514. ἐλελίζω C et ab correctore Ven. 468. ἐλελίζει MVA aliique et Eustathius p. 125. 1515. δρυὸς recentes pauci. ἢ δρυὸς ceteri. 1516. ἀμφὶ om. M. Syllabas κόμοις ἀμφὶ a m. sec. habet Ven. 468. ἀκροκόμοισι κλάδοις Nauckius. 1517. μονομάτορος C aliique. μονομάτερος MV Ven. 468. μονομάτωρ Hermannus. Schol. ἡ μεμονωμένη τῆς μητρός. ἐμοῖς Seidlerus] ὀδυρμοῖς ἐμοῖς 1523. δάκρυσιν] Delevi quod libri addunt ἰαχήσω, quod ab interpolatore additum est, qui plena distinctione post προκλαίω posita in codice suo μόνα δ' (ut est in M aliisque multis) pro μονάδ' scriptum videbat ideoque verbum aliquod desiderabat ad sententiae integritatem. 1525. σπαραγμοῖς Ald. σπαραγμοῖσιν codices. 1527. μαστοῖς unus codex recens. μαστοῖσιν ceteri, ut in plerisque διδύμοισι scriptum. ubi novicii aliquot διδύμοις. Quum verba διδύμοισι (vel διδύμοις) γάλακτος decursum dactylorum inepte interrumpant, scribendum videtur ματρὸς ἐμᾶς διδύμοις γάλατος παρὰ μαστοῖς, vel ματρὸς ἐμᾶς διδύμοισι γαλακτούχοις, παρὰ μαστοῖς. De forma γάλατος pro γάλακτος ab librariis ubique fere obliterata dixi in Thesauro. Adiectivum γαλακτοῦχος annotavit Pollux 3, 50. 1528. δισσῶν] νεκρῶν VAPC aliique et cum γρ. δισσῶν M et Ven. 468. 1529. ὀτοτοῖ ὀτοτοῖ] Libri variant inter ὀτοττοτοῖ (M), ὀττοτοῖ ὀτοττοῖ (V), ὀτοττοῖ (Ven. 468.), ὀττοτοῖ (C).

λεῖπε σοὺς δόμους,
ἀλαὸν ὄμμα φέρων,
πάτερ γεραιέ, δεῖξον,
Οἰδιπόδα, σὸν αἰῶνα μέλεον, ὃς ἐπὶ δώμασιν
ἀέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλὼν ἕλκεις μακρόπνουν ζόαν.
κλύεις, ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων γεραιὸν
πόδα δεμνίοις
δύστανον ἰαύων;

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

τί μ', ὦ παρθένε, βακτρεύμασι τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες ἐς φῶς
λεχήρη σκοτίων ἐκ θαλάμων
οἰκτροτάτοισιν δάκρυσιν,
πολιὸν αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον, ἢ νέκυν ἔνερθεν, ἢ
πτανὸν ὄνειρον;

ΑΝ. δυστυχὲς ἀγγελίας ἔπος οἴσει,
πάτερ, οὐκέτι σοι τέκνα λεύσσει
φάος, οὐδ' ἄλοχος, παρὰ βάκτροις
ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασιν αἰὲν ἐμόχθει,
ὦ πάτερ, ὤμοι.

ΟΙ. ὤμοι ἐμῶν παθέων. πάρα γὰρ στενάχειν τάδ', ἀϋτεῖν.
τρισσαὶ ψυχαὶ ποίᾳ μοίρᾳ,
πῶς ἔλιπον φάος, ὦ τέκνον, αὔδα.

ΑΝ. οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν οὐδ' ἐπιχάρμασιν,
ἀλλ' ὀδύναισι λέγω· σὸς ἀλάστωρ
ξίφεσιν βρίθων
καὶ πυρὶ καὶ σχετλίαισι μάχαις ἐπὶ παῖδας ἔβα σούς,
ὦ πάτερ, ὤμοι.

ΟΙ. αἰαῖ. ΑΝ. τί τάδε καταστένεις;

ΟΙ. ὦ τέκνα. ΑΝ. δι' ὀδύνας ἔβας,
εἰ τὰ τέθριππά γ' ἔθ' ἅρματα λεύσσων
ἀελίου τάδε σώματα νεκρῶν
ὄμματος αὐγαῖς σαῖς ἐπενώμας.

ΟΙ. τῶν μὲν ἐμῶν τεκέων φανερὸν κακόν·
ἁ δὲ τάλαιν' ἄλοχος τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ;

ΑΝ. δάκρυα γοερὰ φανερὰ πᾶσι τιθεμένα
τέκεσι μαστὸν ἔφερεν ἔφερεν ἱκέτις ἱκέταν ὀρομένα.
ηὗρε δ' ἐν Ἠλέκτραισι πύλαις τέκνα
λωτοτρόφον κατὰ λείμακα λόγχαις
κοινὸν ἐνυάλιον
μάτηρ, ὥστε λέοντας ἐναύλους,
μαρναμένους ἐπὶ τραύμασιν, αἵματος
ἤδη ψυχρὰν λοιβάν, φονίαν,
ἂν ἔλαχ' Ἅιδας, ὤπασε δ' Ἄρης. [εἴσω
χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φάσγανον
σαρκὸς ἔβαψεν, ἄχει δὲ τέκνων ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοισιν.
πάντα δ' ἐν ἄματι τῷδε συνάγαγεν,
ὦ πάτερ, ἁμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεός,
ὃς τάδε τελευτᾷ.

ΧΟ. πολλῶν κατῆρξεν Οἰδίπου δόμοις κακῶν
τόδ' ἦμαρ· εἴη δ' εὐτυχέστερος βίος.

ΚΡ. οἴκτων μὲν ἤδη λήγεθ', ὡς ὥρα τάφου
μνήμην τίθεσθαι· τῶνδε δ', Οἰδίπου, λόγων
ἄκουσον· ἀρχὰς τησδε γῆς ἔδωκέ μοι
Ἐτεοκλέης παῖς σός, γάμων φερνὰς διδοὺς
Αἵμονι, κόρης τε λέκτρον Ἀντιγόνης σέθεν.
οὔκουν σ' ἐάσω τήνδε γῆν οἰκεῖν ἔτι·
σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας οὐ μή ποτε
σοῦ τήνδε γῆν οἰκοῦντος εὖ πράξειν πόλιν·
ἀλλ' ἐκκομίζου. καὶ τάδ' οὐχ ὕβρει λέγω,
οὐδ' ἐχθρὸς ὢν σοι, διὰ δὲ τοὺς ἀλάστορας
τοὺς σοὺς δεδοικὼς μή τι γῆ πάθῃ κακόν.

ΟΙ. ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον,
ὃν καὶ πρὶν ἐς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν
ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισε
φονέα γενέσθαι πατρός· ὦ τάλας ἐγώ.
ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ
κτείνει με νομίσας πολέμιον πεφυκέναι·
χρῆν γὰρ θανεῖν νιν ἐξ ἐμοῦ· πέμπει δέ με
μαστὸν ποθοῦντα θηρσὶν ἄθλιον βοράν·
κτανὼν τ' ἐμαυτοῦ πατέρ' ὁ δυσδαίμων ἐγὼ
ἐς μητρὸς ἦλθον τῆς ταλαιπώρου λέχος,
παῖδάς τ' ἀδελφοὺς ἔτεκον οὓς ἀπώλεσα,
ἀρὰς παραλαβὼν Λαΐου καὶ παισὶ δούς.
οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀσύνετος πέφυκ' ἐγὼ
ὥστ' εἰς ἔμ' ὄμματ' ἔς τ' ἐμῶν παίδων βίον
ἄνευ θεῶν του ταῦτ' ἐμηχανησάμην.
εἶεν· τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ;
τίς ἡγεμὼν μοι ποδὸς ὁμαρτήσει τυφλοῦ;
ἥδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσά γ' ἂν σάφ' οἶδ' ὅτι.
ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς; ἀλλ' οὐκ ἔστι μοι.

1596. καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ·

1604. οὐ σωζόμεσθα. Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν
ἐλθεῖν Κιθαιρὼν εἰς ἄβυσσα χάσματα,
ὅς μ' οὐ διώλεσ', ἀλλὰ δουλεῦσαί τέ μοι
δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην.

1530. λεῖπε M. λίπε ceteri. 1534. δώμασιν] δάκρυσιν Hermannus. 1535. μακρόπνουν] μακρόπουν recentes plures. ζόαν D.] ζωαν 1537. δεμνίοις δύστανον] δύστανον (δύστανος C) δεμνίοις recentes plures. 1539. τί μ'] τί δ' recentes multi. τί δ' — φῶς με λεχήρη Hermannus. 1542. δακρυσι V et recentes multi. δακρύοισιν M aliique. 1543. αἰθέρος] αἰθέριον Harl. 1545. πτανὸν] ποτανὸν Seidlerus. 1550. ὦ addidit Hermannus. 1551. ὤμοι μοι ἐμῶν (γρ. ὤμοι ἐγω παθέων) M, ut C et Ven. 468. ὤμοι μοι των ἐμων V. ἐμων C et Ven. 468. ὤμοι ἐμων recentes plures. 1556. σὸς codex Kingii. ὁ σὸς ceteri. 1560. ὦ πάτερ. ΟΙ. ἰώ μοι αἶ αι B et cum γρ. ὤμοι ἐγὼ M. ὦ πάτερ. ΟΙ. ἰω μοι αἶ αἶ V. ὦ πάτερ. ΟΙ. ἰω μοι μοι αἶ αἶ αι αἶ Ven. 468. ὦ πάτερ. ΟΙ. ἰω μοι αἶ αἶ C. Eodem fere modo variant recentiores codices, quorum in nonnullis ὤμοι pro ἰώ μοι. Recte Hermannus.
1562. γ' ἔθ' Seidlerus] γ' ἐς (εις recentes nonnulli).
1567. δάκρυα — ὀρομένα] Quattuor dimetros fecit Hermannus, δάκρυα δάκρυα γοερὰ γοερὰ | φανερὰ πᾶσι τιθεμένα, | τέκεσι μαστὸν ἔφερεν ἔφερεν | ἱκέτις ἱκτορ ὀρομένα. 1569. ἱκεταν V et recentes plerique. ἱκέτην B et Ven. 468. ἱκέτιν M. ὀρομένα] ὀρομένα (γρ. αἱρομενα) M. αἱρομένα ceteri et scholiasta, qui annotavit γραφεται δὲ καὶ ὀρομένα.

1577. ἔβαψεν] ἔβαλεν M. ἔπεμψεν V (in quo γρ. ἔβαψεν) ABC. 1579. ὃς τάδε] ὃς ταῦτα Porsonus. ὅστις τῷδε Hermannus. 1581. κατῆρξεν] ὑπῆρξεν recentes multi. 1586. παῖς σός] σὸς παῖς recentes.
1593. ὢν σοι] ὢν σὸς MVAC et Ven. 468. 1598. μ' ἐθέσπισεν] τεθεσπίκει Kirchhoffius. 1601. πεφυκέναι] δυσδαίμονα MV (uterque cum γρ. πεφυκέναι) C et Ven. 468. 1604—1607. Versus spurios eiecit Hartungus. Versus 1606. 1607. ego notaveram in Annotationibus Oxon. p. 181. 1604. οὐ] ᾧ potius exspectari monet Hermannus. 1606. μοι] με A et recentes nonnulli. δουλεύσοντά με Porsonus. 1607. δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην] Sic libri veteres. Libri recentes multi Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην, omisso δαίμων, pro quo πρός posuit corrector metricus cuius recensionem exhibet codex Kingianus. δαίμων δέδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην A. 1609. κτανὼν δ'] κτανὼν τ' Flor. unus. 1611. seclusit D.
1617. ζῶσά γ' ἂν] ζωσα γὰρ A Ven. 468. et recentes nonnulli.

ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν βίον;
πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις, Κρέον;
ἀποκτενεῖς γάρ, εἴ με γῆς ἔξω βαλεῖς.
οὐ μὴν ἑλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ
κακὸς φανοῦμαι· τὸ γὰρ ἐμόν ποτ' εὐγενὲς
οὐκ ἂν προδοίην, οὐδέπερ πράσσων κακῶς.
ΚΡ. σοί τ' εὖ λέλεκται, γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά,
ἐγώ τε ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα.
νεκρῶν δὲ τῶνδε τὸν μὲν ἐς δόμους χρεὼν
ἤδη κομίζειν, τόνδε δ', ὃς πέρσων πόλιν
πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε, Πολυνείκους νέκυν,
ἐκβάλετ' ἄθαπτον τῆσδ' ὅρων ἔξω χθονός.
κηρύξεται δὲ πᾶσι Καδμείοις τάδε,
ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῷ
ἢ γῇ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται.
σὺ δ' ἐκλιποῦσα τριπτύχων θρήνους νεκρῶν
κόμιζε σαυτήν, Ἀντιγόνη, δόμων ἔσω.
ΑΝ. ὦ πάτερ, ἐν οἵοις κείμεθ' ἄθλιοι κακοῖς.
ὥς σε στενάζω τῶν τεθνηκότων πλέον·
οὐ γὰρ τὸ μέν σοι βαρὺ κακῶν, τὸ δ' οὐ βαρύ,
ἀλλ' εἰς ἅπαντα δυστυχὴς ἔφυς, πάτερ.
ἀτὰρ σ' ἐρωτῶ τὸν νεωστὶ κοίρανον,
τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ;
ΚΡ. Ἐτεοκλέους βουλεύματ', οὐχ ἡμῶν, τάδε.
ΑΝ. ἄφρονά γε, καὶ σὺ μῶρος, ὃς ἐπίθου τάδε.
ΚΡ. πῶς; τἀντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν;
ΑΝ. οὐκ, ἢν πονηρά γ' ᾖ κακῶς τ' εἰρημένα.
ΚΡ. τί δ'; οὐ δικαίως ὅδε κυσὶν δοθήσεται;
ΑΝ. οὐκ ἔννομον γὰρ τὴν δίκην πράσσεσθέ νιν.
ΚΡ. εἴπερ γε πόλεως ἐχθρὸς ἦν οὐκ ἐχθρὸς ὤν.
ΑΝ. οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα.
ΚΡ. καὶ τῷ τάφῳ νυν τὴν δίκην παρασχέτω.
ΑΝ. τί πλημμελήσας, τὸ μέρος εἰ μετῆλθε γῆς;
ΚΡ. ἄταφος ὅδ' ἀνήρ, ὡς μάθῃς, γενήσεται.
ΑΝ. ἐγώ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις.
ΚΡ. σαυτὴν ἄρ' ἐγγὺς τῷδε συνθάψεις νεκρῷ.
ΑΝ. ἀλλ' εὐκλεές τοι δύο φίλω κεῖσθαι πέλας.
ΚΡ. λάζυσθε τήνδε κἀς δόμους κομίζετε.

1634. ἐᾶν δ' ἄκλαυτον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν.

1637. καὶ παρθενεύου τὴν ἰοῦσαν ἡμέραν
μένουσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἵμονος μένει.

1644. τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ' ἀποστέλλων χθονός;

ΑΝ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοῦδ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ.
ΚΡ. ἔκριν' ὁ δαίμων, παρθέν', οὐχ ἃ σοὶ δοκεῖ.
ΑΝ. κἀκεῖνο κέκριται, μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκρούς.
ΚΡ. ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν.
ΑΝ. ναὶ πρός σε τῆσδε μητρὸς Ἰοκάστης, Κρέον.
ΚΡ. μάταια μοχθεῖς· οὐ γὰρ ἂν τύχοις τάδε.
ΑΝ. σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λουτρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα.
ΚΡ. ἓν τοῦτ' ἂν εἴη τῶν ἀπορρήτων πόλει.
ΑΝ. ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν.
ΚΡ. οὐκ ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν.
ΑΝ. ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι.
ΚΡ. οὐκ ἐς γάμους σοὺς ξυμφορὰν κτήσει γόοις.
ΑΝ. ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε;
ΚΡ. πολλή γ' ἀνάγκη· ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος;
ΑΝ. νὺξ ἄρ' ἐκείνη Δαναΐδων μ' ἕξει μίαν.
ΚΡ. εἶδες τὸ τόλμημ' οἷον ἐξωνείδισεν;
ΑΝ. ἴστω σίδηρος ὅρκιόν τέ μοι ξίφος.
ΚΡ. τί δ' ἐκπροθυμεῖ τῶνδ' ἀπηλλάχθαι γάμων;
ΑΝ. ξυμφεύξομαι τῷδ' ἀθλιωτάτῳ πατρί.
ΚΡ. γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεστί τις.
ΑΝ. καὶ ξυνθανοῦμαί γ', ὡς μάθῃς περαιτέρω.
ΚΡ. ἴθ', οὐ φονεύσεις παῖδ' ἐμόν, λίπε χθόνα.
ΟΙ. ὦ θύγατερ, αἰνῶ μέν σε τῆς προθυμίας.
ΑΝ. ἀλλ' εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγοις, πάτερ;
ΟΙ. μέν' εὐτυχοῦσα, τἄμ' ἐγὼ στέρξω κακά.
ΑΝ. καὶ τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπεύσει, πάτερ;
ΟΙ. πεσὼν ὅπου μοι μοῖρα κείσομαι πέδῳ.
ΑΝ. ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ καὶ τὰ κλείν' αἰνίγματα;
ΟΙ. ὄλωλ'· ἓν ἦμάρ μ' ὤλβισ', ἓν δ' ἀπώλεσεν.
ΑΝ. οὐκοῦν μετασχεῖν κἀμὲ δεῖ τῶν σῶν κακῶν.
ΟΙ. αἰσχρὰ φυγὴ θυγατρὶ σὺν τυφλῷ πατρί.
ΑΝ. οὐ σωφρονούσῃ γ', ἀλλὰ γενναία, πάτερ.
ΟΙ. προσάγαγέ νύν με, μητρὸς ὡς ψαύσω σέθεν.
ΑΝ. ἰδού, γεραιᾶς φιλτάτης ψαῦσον χερί.
ΟΙ. ὦ μῆτερ, ὦ ξυνάορ' ἀθλιωτάτη.
ΑΝ. οἰκτρὰ πρόκειται πάντ' ἔχουσ' ὁμοῦ κακά.
ΟΙ. Ἐτεοκλέους δὲ πτῶμα Πολυνείκους τε ποῦ;
ΑΝ. τώδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας.
ΟΙ. προσθὲς τυφλὴν χέρ' ἐπὶ πρόσωπα δυστυχῆ.
ΑΝ. ἰδού, θανόντων σῶν τέκνων ἅπτου χερί.
ΟΙ. ὦ φίλα πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός.
ΑΝ. ὦ φίλτατον δῆτ' ὄνομα Πολυνείκους ἐμοί.
ΟΙ. νῦν χρησμός, ὦ παῖ, Λοξίου περαίνεται.
ΑΝ. ὁ ποῖος; ἀλλ' ἦ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακά;
ΟΙ. ἐν ταῖς Ἀθήναις κατθανεῖν μ' ἀλώμενον.
ΑΝ. ποῦ; τίς σε πύργος Ἀτθίδος προσδέξεται;
ΟΙ. ἱερὸς Κολωνὸς δώμα θ' ἱππίου θεοῦ.
ἀλλ' εἶα, τυφλῷ τῷδ' ὑπηρέτει πατρί,
ἐπεὶ προθυμεῖ τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς.
ΑΝ. ἴθ' ἐς φυγὰν τάλαιναν· ὄρεγε χέρα φίλαν,

1619. αὐτὸς om. V. 1620. ἀποκτείνεις C aliique. ἀποκτενεῖς MV et Ven. 468. 1625. χρωίζειν M. χρώζειν ceteri. 1626. ἐγώ τε] ἐγὼ δὲ M et Ven. 468. 1628. ἤδη] γρ. δμῶας M. τόνδε δ'] τὸν δὲ Porsonus, eiectis verbis ὃς πέρσων — ἄλλοις ἦλθε: quae si scripta ab Euripide sint, τοῦδε scribendum erit pro τόνδε.
1634. Versum ex Sophoclis Antig. 29. illatum eiecit Valckenarius. ἄκλαυτον recentes nonnulli. ἄκλαυστον veteres. 1635 τριπτύχων θρήνους νεκρῶν recentes plures. τριπτύχους θρήνους νεκρῶν (γρ. τριπτύχων νεκρῶν γόους) M. τριπτύχους θρήνους νεκρῶν VB et Ven. 468. 1637. 1638. eiecit D. 1637. ἰοῦσαν] εἰσιοῦσαν libri veteres, et sic recentes quoque exceptis paucis, qui ἰοῦσαν vel ἐπιοῦσαν. 1638. μένει] μενεῖ Ven. 468. et a m. sec. V. 1639. ἄθλιοι Barnesius] ἀθλίοις 1644. Versum spurium notavit Valckenarius. 1647. ἐπίθου C et pr. V. ἐπείθου MB Ven. 568. πείθει Hermannus. 1648. ἐκπονεῖν] ἐκτελεῖν recentes multi. 1653. Versus corruptus. Sensus tale quid postulat, οὔκουν ἔδωκε τὴν δίκην θανὼν πόλει; quod coniecit Nauckius Stud. Eurip. 1. p. 102.
1656. ἀνήρ Porsonus] ἀνὴρ 1660. λάζυσθε] λάζοισθε MV. κἀς D.] κεἰς (κεῖ M.)

1663. κἀκεῖνο MB Ven. 468. κἀκεῖνα alii. 1667. νεκρῷ λουτρὰ] λουτρὰ νεκρῷ V. 1671. γε om. V. 1674. πολλή γ' recentes multi. πολλή σ' MVAB aliique. πολλή τ' Flor. unus. 1676 ἄρ' Barnesius] ἄρ' (γὰρ Flor. unus. τἄρ' Hermannus.) 1682. λίπε MAB aliique. λεῖπε alii. 1684. φεύγοις M. φεύγεις ceteri.
1687. πέδῳ] θανὼν A aliique nonnulli. τέκνον Hermannus. 1689. μ' om. VA et Ven. 468. Schol. γράφεται, ἓν ἦμάρ μ' ὤλβισ' ἠδ' ἀπώλεσεν 1690. κἀμὲ δεῖ recentes multi. δεῖ κἀμὲ alii cum veteribus. κακῶν] πόνων Ven. 468. 1691. τυφλῷ πατρί] πατρὶ τυφλῷ VC. 1692. οὐ] i. e. οὐκ ἔστιν αἰσχρά. γενναία] γενναίαι (i. e. γενναίᾳ) M. 1694. φιλτάτης] φιλτάτη recentes multi. 1699. προσθὲς D.] πρόσθες
χεῖρ'] χέρ' C aliique recentes. 1707. δῶμά θ'] δῶμαθ' M aliique. ἱππίου recentes multi. ἱππείου veteres. 1710. χέρα Hermannus] χεῖρα

πάτερ γεραιέ, πομπίμαν
ἔχων ἔμ', ὥστε ναυσίπομπον αὔραν.
ΟΙ. ἰδού, πορεύομαι, τέκνον·
σύ μοι ποδαγὸς ἀθλία γενοῦ.
ΑΝ. γενόμεθα γενόμεθ' ἄθλιοί
γε δῆτα Θηβαιᾶν μάλιστα παρθένων.
ΟΙ. πόθι γεραιὸν ἴχνος τίθημι;
βάκτρα πρόσφερ', ὦ τέκνον.
ΑΝ. τᾷδε τᾷδε βᾶθί μοι,
τᾷδε τᾷδε πόδα τίθει,
ὥστ' ὄνειρον ἰσχύν.
ΟΙ. ἰὼ ἰώ, δυστυχεστάτας φυγᾶς·
⏑ – ἐλαύνων τὸν γέροντά μ' ἐκ πάτρας.
ἰὼ ἰώ, δεινὰ δείν' ἐγὼ τλάς.
ΑΝ. τί τλάς; τί τλάς; οὐχ ὁρᾷ Δίκα κακούς,
οὐδ' ἀμείβεται βροτῶν ἀσυνεσίας.
ΟΙ. ὅδ' εἰμὶ μοῦσαν ὃς ἐπὶ καλλίνικον οὐράνιον ἔβαν
παρθένου κόρας αἴνιγμ' ἀσύνετον εὑρών.
ΑΝ. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος.
ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν.
τάδε σ' ἐπέμενε μέλεα πάθεα
φυγάδα πατρίδος ἄπο γενόμενον,
ὦ πάτερ, θανεῖν που.
ποθεινὰ δάκρυα παρὰ φίλαισι παρθένοις
ἀπαρθένευτ' ἀλωμένα,
λιποῦσ' ἄπειμι πατρίδος ἀποπρὸ γαίας
φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν
ἐς πατρός γε συμφορὰς
εὐκλεᾶ με θήσει·
τάλαιν' ἐγὼ σοῦ ξυγγόνου θ' ὑβρισμάτων,
ὃς ἐκ δόμων ἄθαπτος οἴχεται νέκυς
μέλεος, ὅν, εἴ με καὶ θανεῖν, πάτερ, χρεών,
σκότια γᾷ καλύψω.
ΟΙ. πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς.
ΑΝ. ἅλις ὀδυρμάτων ἐμῶν.
ΟΙ. σὺ δ' ἀμφὶ βωμίους λιτάς.
ΑΝ. κόρον ἔχουσ' ἐμῶν κακῶν.
ΟΙ. ἴθ' ἀλλὰ Βρόμιος ἵνα τε σηκὸς ἄβατος ὄρεσι μαινάδων.
ΑΝ. Καδμείαν ᾧ
νεβρίδα στολιδωσαμένα ποτ' ἐγὼ
Σεμέλας ἱερὸν
θίασον ὄρεσιν ἀνεχόρευσα,
χάριν ἀχάριτον ἐς θεοὺς διδοῦσα;
ΟΙ. ὦ πάτρας κλεινῆς πολῖται, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἔγνων καὶ μέγιστος ἦν ἀνήρ,
ὃς μόνος Σφιγγὸς κατέσχον τῆς μιαιφόνου κράτη,
νῦν ἄτιμος αὐτὸς οἰκτρὸς ἐξελαύνομαι χθονός.
ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ καὶ μάτην ὀδύρομαι;
τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.
ΧΟ. ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

1715. σύ μοι VAC Ven. 468. σύ μου M. Versus uno iambo defectus. σὺ δὴ σύ μοι ποδαγὸς ἀθλία γενοῦ Hermannus. ποδαγὸς] ποδηγὸς A. ἀθλία] ἀθλίου a m. sec. Ven. 468. α superscr. in C. 1716. ἄθλιοι Porsonus] ἄθλιαι 1717. γε om. codex Kingii. παρθένων] δὴ addunt libri excepto Flor. uno. 1718. Ante vel post πόθι γεραιὸν aliquid excidisse, reliqua autem trimeter esse videntur, ἴχνος τίθημι; βάκτρα πρόσφερ', ὦ τέκνον. γεραιὸν] γηραιὸν C. 1721. τίθει] πάτερ addunt Ven. 468. et recentes multi. Quod probari potest deleto altero τᾷδε. 1722. ἰσχύν Hermannus (et, ut videtur, scholiasta p. 401, 13.)] ἰσχὺν ἔχων. 1723. φυγᾶς MV Ven. 468. φυγάς ceteri. 1724. ἐλαύνων] ἐλαύνει C, recte, si cum Nauckio scribatur φυγᾶς· | Κρέων ἐλαύνει — . Scholiasta (ad ἐλαύνων) λείπει τὸ ὁ Κρέων. 1726. τί τλάς; τί τλάς;] ἔτλας ἔτλας Hermannus. 1727. ἀσυνεσίας] ἀνοίας Heimsoethius. 1729. οὐράνιον] οὐράνιόν τ' MV et Ven. 468. 1740. 1741. inverso ordine in libris. Transposuit Hermannus. 1741. φεῦ —] Hunc versum Oedipo tribuunt libri: sed scholiasta, τινὲς καὶ τοῦτο τῆς Ἀντιγόνης λέγουσιν.

1744. ἐγὼ libri. ἐγὼ σοῦ Musgravius: quod legit scholiasta, qui explicat ἀθλία εἰμὶ ἕνεκα τῶν σῶν κακῶν καὶ τῶν τοῦ ἀδελφοῦ Πολυνείκους ὕβρεων. τάλαιν' ἐμῶν Nauckius. 1745. ἄθαπτος οἴχεται νέκυς C. νέκυς ἄθαπτος οἴχεται ceteri. 1746. χρεών] γρ. χρὴ a m. sec. V. χρεὼ M. 1747. σκότια Hermannus] σκοτίᾳ 1749. ἐμῶν] ἐμοὶ recentes nonnulli. 1755. Σεμέλας ἱερὸν θίασον Hermannus] Σεμέλας θίασον ἱερὸν 1757. ἀχάριτον Elmsleius] ἀχάριστον 1758. κλεινῆς recentes aliquot. κλεινοὶ veteres libri. Versus 1758. 1759. Valckenario ex Sophoclis Oed. R. 1524. illati videbantur, ubi legitur, ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε, | ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ, | πᾶς ὃν ἐζήλου πολιτῶν καὶ τύχαις ἐπέβλεπον, | εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν. Alii alterum tantum versum 1759. ab interpolatore illatum esse crediderunt.

1759. ἔγνω libri. Aut ἔγνων scribendum aut v. 1760. κατέσχον, quod in libris est, in κατέσχεν mutandum, ut monuit Geelius. 1761. νῦν] νῦν δ' C. αὐτὸς οἰκτρὸς MVC. αὐτὸς αὐτὸς (omisso οἰκτρὸς) Ven. 468. οἰκτρὸς] οἰκτρῶς recentes pauci. οἰκτρὸς οἰκτρῶς, deleto αὐτὸς, Hermannus. 1762. ἀλλὰ γὰρ] ἀτὰρ MV Ven. 468.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΚΕΤΙΔΕΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΙΘΡΑ.	ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΧΟΡΟΣ.	ΕΥΑΔΝΗ.
ΘΗΣΕΥΣ.	ΙΦΙΣ.
ΑΔΡΑΣΤΟΣ.	ΠΑΙΔΕΣ.
ΚΗΡΥΞ.	ΑΘΗΝΑ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.[a]

* * * * *

ἡ μὲν σκηνὴ ἐν Ἐλευσῖνι· ὁ δὲ χορὸς ἐξ Ἀργείων γυναικῶν, αἳ μητέρες ἦσαν τῶν ἐν Θήβαις πεπτωκότων. τὸ δὲ δρᾶμα ἐγκώμιον Ἀθηνῶν.

[a] Fragmentum ὑποθέσεως ab Aristophane Byzantio scriptae.

ΑΙΘΡΑ.

Δήμητερ ἑστιοῦχ' Ἐλευσίνης χθονὸς
τῆσδ', οἵ τε ναοὺς ἔχετε πρόσπολοι θεᾶς,
εὐδαιμονεῖν με Θησέα τε παῖδ' ἐμὸν
πόλιν τ' Ἀθηνῶν τήν τε Πιτθέως χθόνα,
ἐν ᾗ με θρέψας ὀλβίοις ἐν δώμασιν
Αἴθραν πατὴρ δίδωσι τῷ Πανδίονος
Αἰγεῖ δάμαρτα Λοξίου μαντεύμασιν.
ἐς τάσδε γὰρ βλέψασ' ἐπηυξάμην τάδε
γραῦς, αἳ λιποῦσαι δώματ' Ἀργείας χθονὸς
ἱκτῆρι θαλλῷ προσπίτνουσ' ἐμὸν γόνυ,
πάθος παθοῦσαι δεινόν· ἀμφὶ γὰρ πύλας
Κάδμου θανόντων ἑπτὰ γενναίων τέκνων
ἄπαιδές εἰσιν, οὕς ποτ' Ἀργείων ἄναξ
Ἄδραστος ἤγαγ', Οἰδίπου παγκληρίας
μέρος κατασχεῖν φυγάδι Πολυνείκει θέλων
γαμβρῷ· νεκροὺς δὲ τοὺς ὀλωλότας δορὶ
κρύψαι θέλουσι τῶνδε μητέρες χθονί,
εἴργουσι δ' οἱ κρατοῦντες. οὐδ' ἀναίρεσιν
δοῦναι θέλουσι, νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν.
κοινὸν δὲ φόρτον ταῖσδ' ἔχων χρείας ἐμῆς
Ἄδραστος ὄμμα δάκρυσιν τέγγων ὅδε
κεῖται, τό τ' ἔγχος τήν τε δυστυχεστάτην
στένων στρατείαν ἣν ἔπεμψεν ἐκ δόμων·

Prima haec est decem postremarum, secundum vulgarem ordinem, fabularum, in quibus antiquioris recensionis testibus, quibus in novem prioribus fabulis usi sumus, prorsus caremus, et duo tantum supersunt recensionis ab correctoribus interpolatae exempla, Florentinum (C) plutei 32. 2. decem fabulas complexum et Vaticanum Palatinum 287. (P), cui septem insunt fabulae, Supplices, Ion, Iphigenia utraque, Bacchae, Cyclops, Heraclidae et Danaae fragmentum spurium ante Bacchas collocatum. Recentiorum quorundam apographorum Parisinorum ex codice Florentino derivatorum usus nullus est.

1. Ἐλευσίνης Elmsleius] Ἐλευσῖνος

17. κρύψαι D.] θάψαι 20. ἐμῆς] ἐμοῦ Hartungus. 22. κεῖται] ἵκται Hermannus.

ὅς μ' ἐξοτρύνει παῖδ' ἐμὸν πεῖσαι λιταῖς
νεκρῶν κομιστὴν ἢ λόγοισιν ἢ δορὸς
ῥώμῃ γενέσθαι καὶ τάφου μεταίτιον,
μόνον τόδ' ἔργον προστιθεὶς ἐμῷ τέκνῳ
πόλει τ' Ἀθηνῶν. τυγχάνω δ' ὑπὲρ χθονὸς
ἀρότου προθύουσ' ἐκ δόμων ἐλθοῦσ' ἐμῶν
πρὸς τόνδε σηκὸν, ἔνθα πρῶτα φαίνεται
φρίξας ὑπὲρ γῆς τῆσδε κάρπιμος στάχυς.
δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδος
μένω πρὸς ἁγναῖς ἐσχάραις δυοῖν θεαῖν,
Κόρης τε καὶ Δήμητρος, οἰκτείρουσα μὲν
πολιὰς ἄπαιδας τάσδε μητέρας τέκνων,
σέβουσα δ' ἱρὰ στέμματ'. οἴχεται δέ μοι
κῆρυξ πρὸς ἄστυ δεῦρο Θησέα καλῶν,
ὡς ἢ τὸ τούτων λυπρὸν ἐξέλῃ χθονὸς,
ἢ τάσδ' ἀνάγκας ἱκεσίους λύσῃ θεοὺς
ὅσιόν τι δράσας· πάντα γὰρ δι' ἀρσένων
γυναιξὶ πράσσειν εἰκὸς, αἵτινες σοφαί.

ΧΟΡΟΣ.

ἱκετεύω σε, γεραιὰ, γεραρῶν ἐκ στομάτων πρὸς
  γόνυ πίπτουσα τὸ σὸν,
ἄνα μοι τέκνα λῦσαι φθιμένων
νεκύων, οἳ καταλείπουσι μέλη
θανάτῳ λυσιμελεῖ θηρσὶν ὀρείοισι βοράν·
ἐσιδοῦσ' οἰκτρὰ μὲν ὄσσων δάκρυ' ἀμφὶ βλεφάροις,
  ῥυσὰ δὲ σαρκῶν πολιᾶν
καταδρύμματα χειρῶν· τί γάρ; ἃ
φθιμένους παῖδας ἐμοὺς οὔτε δόμοις
προθέμαν, οὔτε τάφων χώματα γαίας ἐσορῶ.
ἔτεκες καὶ σύ ποτ', ὦ πότνια, κοῦρον φίλα ποι-
  ησαμένα λέκτρα πόσει σῷ· μετά νυν
δὸς ἐμοὶ σᾶς διανοίας, μετάδος δ', ὅσσον ἐπαλγῶ
  μελέα 'γὼ φθιμένων οὓς ἔτεκον·
παράπεισον δὲ τὸ σὸν, λισσόμεθ', ἐλθεῖν
τέκνον Ἰσμηνὸν ἐμάν τ' ἐς χέρα θεῖναι
νεκύων θαλερῶν σῶμα ταλαίνας ἄταφον·
ὁσίως οὔχ, ὑπ' ἀνάγκας δὲ προπίπτουσα προσαι-
  τοῦσ' ἔμολον δεξιπύρους θεῶν θυμέλας·
ἔχομεν δ' ἔνδικα· καὶ σοί τι πάρεστι σθένος ὥστ'
  εὐτεκνίᾳ δυστυχίαν τὰν παρ' ἐμοὶ
καθελεῖν· οἰκτρὰ δὲ πάσχουσ' ἱκετεύω
τὸν ἐμὸν παῖδα τάλαιν' ἐν χερὶ θεῖναι
νέκυν ἀμφιβαλεῖν λυγρὰ μέλη παιδὸς ἐμοῦ.
ἀγὼν ὅδ' ἄλλος ἔρχεται γόων γόοις
διάδοχος· ἀχοῦσιν προπόλων χέρες.
ἴτ' ὦ ξυνῳδοὶ κακοῖς,
ἴτ' ὦ ξυναλγηδόνες,
χορὸν τὸν Ἅιδας σέβει,
διὰ παρῆδος ὄνυχα λευκὸν
αἱματοῦτε χρῶτά τε φόνιον·
τὰ γὰρ φθιτῶν τοῖς ὁρῶσι κόσμος.
ἄπληστος ἅδε μ' ἐξάγει χάρις γόων
πολύπονος, ὡς ἐξ ἀλιβάτου πέτρας
ὑγρὰ ῥέουσα σταγὼν,
ἄπαυστος ἀεὶ γόων·
τὸ γὰρ θανόντων τέκνων
ἐπίπονόν τι κατὰ γυναῖκας
ἐς γόους πέφυκε πάθος. ἐή.
θανοῦσα τῶνδ' ἀλγέων λαθοίμαν.

42—47. = 48—53.

54—62. = 63—70.

71—78. = 79—86.

ΘΗΣΕΤΣ.

τίνων γόων ἤκουσα καὶ στέρνων κτύπον
νεκρῶν τε θρήνους, τῶνδ' ἀνακτόρων ἄπο
ἠχοῦς ἰούσης; ὡς φόβος μ' ἀναπτεροῖ
μή μοί τι μήτηρ, ἣν μεταστείχω ποδὶ
χρονίαν ἀποῦσαν ἐκ δόμων, ἔχῃ νέον.
ἔα.
τί χρῆμα; καινὰς ἐσβολὰς ὁρῶ λόγων,
μητέρα γεραιὰν βωμίαν ἐφημένην,
ξένας θ' ὁμοῦ γυναῖκας, οὐχ ἕνα ῥυθμὸν
κακῶν ἐχούσας· ἔκ τε γὰρ γερασμίων
ὄσσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν ἐς γαῖαν δάκρυ,
κουραὶ δὲ καὶ πεπλώματ' οὐ θεωρικά.
τί ταῦτα, μῆτερ; σὸν τὸ μηνύειν ἐμοὶ,
ἡμῶν δ' ἀκούειν· προσδοκῶ τι γὰρ νέον.

ΑΙ. ὦ παῖ, γυναῖκες αἵδε μητέρες τέκνων,
τῶν κατθανόντων ἀμφὶ Καδμείας πύλας
ἑπτὰ στρατηγῶν· ἱκεσίοις δὲ σὺν κλάδοις
φρουροῦσί μ', ὡς δέδορκας, ἐν κύκλῳ, τέκνον.
ΘΗ. τίς δ' ὁ στενάζων οἰκτρὸν ἐν πύλαις ὅδε;
ΑΙ. Ἄδραστος, ὡς λέγουσιν, Ἀργείων ἄναξ.
ΘΗ. οἱ δ' ἀμφὶ τόνδε παῖδες ἢ τούτου τέκνα;
ΑΙ. οὔκ, ἀλλὰ νεκρῶν τῶν ὀλωλότων κόροι.
ΘΗ. τί γὰρ πρὸς ἡμᾶς ἦλθον ἱκεσίᾳ χερί;
ΑΙ. οἶδ'· ἀλλὰ τῶνδε μῦθος οὑντεῦθεν, τέκνον.
ΘΗ. σὲ τὸν κατήρη χλανιδίοις ἀνιστορῶ.
λέγ' ἐκκαλύψας κρᾶτα καὶ πάρες γόον·
περᾷς γὰρ οὐδὲν μὴ διὰ γλώσσης ἰών.

ΑΔΡΑΣΤΟΣ.

ὦ καλλίνικε γῆς Ἀθηναίων ἄναξ,
Θησεῦ, σὸς ἱκέτης καὶ πόλεως ἥκω σέθεν.
ΘΗ. τί χρῆμα θηρῶν καὶ τίνος χρείαν ἔχων;
ΑΔ. οἶσθ' ἣν στρατείαν ἐστράτευσ' ὀλεθρίαν.
ΘΗ. οὐ γάρ τι σιγῇ διεπέρασας Ἑλλάδα.
ΑΔ. ἐνταῦθ' ἀπώλεσ' ἄνδρας Ἀργείων ἄκρους.
ΘΗ. τοιαῦθ' ὁ τλήμων πόλεμος ἐξεργάζεται.
ΑΔ. τούτους θανόντας ἦλθον ἐξαιτῶν πόλιν.
ΘΗ. κήρυξιν Ἑρμοῦ πίσυνος, ὡς θάψῃς νεκρούς;
ΑΔ. κἄπειτά γ' οἱ κτανόντες οὐκ ἐῶσί με.
ΘΗ. τί γὰρ λέγουσιν ὅσια χρῄζοντος σέθεν;
ΑΔ. τί δ'; εὐτυχοῦντες οὐκ ἐπίστανται φέρειν.
ΘΗ. ξύμβουλον οὖν μ' ἐπῆλθες; ἢ τίνος χάριν;
ΑΔ. κομίσαι σε, Θησεῦ, παῖδας Ἀργείων θέλων.
ΘΗ. τὸ δ' Ἄργος ὑμῖν ποῦ 'στιν; ἢ κόμποι μάτην;
ΑΔ. σφαλέντες οἰχόμεσθα. πρὸς σὲ δ' ἥκομεν.

---

27. μόνον] μόνῳ Reiskius. 29. προθύουσ'] προθύσουσ' Reiskius. 36. ἱρὰ D.] ἱερὰ 42. γεραρῶν] γεραιῶν Marklandus. 50. πολιᾶν C. πολιῶν P. 58. 'γὼ Kirchhoffius] τῶν C. om. P. 60. τὸ σὸν Kirchhoffius] σὸν δ P. σὸν ὃν C. λισσόμεθ'] λίσσομ' C et pr. P. 62. θαλερῶν] θαλερὰ C et pr. P. σῶμα ταλαίνας ἄταφον Elmsleius] σώματα λάϊνον (λάϊον pr. P) τάφον 64. προπίπτουσα a m. sec. P. προσπίπτουσα C et pr. P. 70. νέκυν] νέκυ' a m. sec. P et, ut videtur, C. παιδὸς P. παιδός γ' 71. γόοις Valckenarius] γόων 72. ἀχοῦσιν] ἰαχοῦσιν P. προπόλων Heathius] προσπόλων 73. ἴτ' ὦ — χορόν] Suspectum est, ut iam H. Stephanus in Thesauro animadvertit, vocabulum ξυναλγηδόνες. ἴτω ξυνῳδὸς γόοις, | ἴτω συναλγῶν κακοῖς | χορὸς — Hartungus. 74. κακοῖς C. κακοὶ P.

77. παρῆδος Heathius] παρηΐδος ὄνυχα] ὄνυχι pr. P. 78. κόσμος] κῆδος Hartungus. 81. ἀλιβάτου] ἀλιβάτου PC. 85. ἐή D.] ἓ ἓ (ἒ ἒ a m. sec. P). 90. γόων] γόους Hartungus. 94. ξένας Elmsleius] ξένους οὐχ ἕνα ῥυθμὸν C. οὐ ῥυθμόν γ' ἕνα P. 98. κουραὶ δὲ] κουραί τε Marklandus. 106. τόνδε] τῶνδε P. τούτου] τούτων PC, sed γρ. τούτου in P. 111. πάρες] παρεὶς Blomfieldus. γόον] λόγον P. 112. περᾷς — ἰὼν Marklandus] πέρας — ἰόν

ΘΗ. ἰδίᾳ δοκῆσάν σοι τόδ' ἢ πάσῃ πόλει;
ΑΔ. πάντες σ' ἱκνοῦνται Δαναΐδαι θάψαι νεκρούς.
ΘΗ. ἐκ τοῦ δ' ἐλαύνεις ἑπτὰ πρὸς Θήβας λόχους;
ΑΔ. δισσοῖσι γαμβροῖς τήνδε πορσύνων χάριν.
ΘΗ. τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν;
ΑΔ. οὐκ ἐγγενῆ ξυνῆψα κηδείαν δόμοις.
ΘΗ. ἀλλὰ ξένοις ἔδωκας Ἀργείας κόρας;
ΑΔ. Τυδεῖ γε Πολυνείκει τε τῷ Θηβαγενεῖ.
ΘΗ. τίν' εἰς ἔρωτα τῆσδε κηδείας μολών;
ΑΔ. Φοίβου μ' ὑπῆλθε δυστόπαστ' αἰνίγματα.
ΘΗ. τί δ' εἶπ' Ἀπόλλων παρθένοις κραίνων γάμον;
ΑΔ. κάπρῳ με δοῦναι καὶ λέοντι παῖδ' ἐμώ.
ΘΗ. σὺ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα;
ΑΔ. ἐλθόντε φυγάδε νυκτὸς εἰς ἐμὰς πύλας,
ΘΗ. τίς καὶ τίς εἰπέ· δύο γὰρ ἐξαυδᾷς ἅμα.
ΑΔ. Τυδεὺς μάχην ξυνῆψε Πολυνείκης θ' ἅμα.
ΘΗ. ἦ τοῖσδ' ἔδωκας θηρσὶν ὡς κόρας σέθεν;
ΑΔ. μάχῃ γε δισσοῖν κνωδάλοιν ἀπεικάσας.
ΘΗ. ἦλθον δὲ δὴ πῶς πατρίδος ἐκλιπόνθ' ὅρους;
ΑΔ. Τυδεὺς μὲν αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός.
ΘΗ. ὁ δ' Οἰδίπου παῖς τίνι τρόπῳ Θήβας λιπών;
ΑΔ. ἀραῖς πατρῴαις, μὴ κασίγνητον κτάνοι.
ΘΗ. σοφήν γ' ἔλεξας τήνδ' ἑκούσιον φυγήν.
ΑΔ. ἀλλ' οἱ μένοντες τοὺς ἀπόντας ἠδίκουν.
ΘΗ. ἦ πού σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται;
ΑΔ. ταῦτ' ἐκδικάζων ἦλθον, εἶτ' ἀπωλόμην.
ΘΗ. μάντεις δ' ἐπῆλθες ἐμπύρων τ' εἶδες φλόγα;
ΑΔ. οἴμοι· διώκεις μ' ᾗ μάλιστ' ἐγὼ 'σφάλην.
ΘΗ. οὐκ ἦλθες, ὡς ἔοικεν, εὐνοίᾳ θεῶν.
ΑΔ. τὸ δὲ πλέον, ἦλθον Ἀμφιάρεώ γε πρὸς βίαν.
ΘΗ. οὕτω τὸ θεῖον ῥᾳδίως ἀπεστράφης;
ΑΔ. νέων γὰρ ἀνδρῶν θόρυβος ἐξέπλησσέ με.
ΘΗ. εὐψυχίαν ἔσπευσας ἀντ' εὐβουλίας,
[ὃ δή γε πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας.]
ΑΔ. ἀλλ' ὦ καθ' Ἑλλάδ' ἀλκιμώτατον κάρα,
ἄναξ Ἀθηνῶν, ἐν μὲν αἰσχύναις ἔχω
πίτνων πρὸς οὖδας γόνυ σὸν ἀμπίσχειν χερί,
[πολιὸς ἀνὴρ τύραννος εὐδαίμων πάρος]
ὅμως δ' ἀνάγκη ξυμφοραῖς εἴκειν ἐμαῖς.
σῶσον νεκρούς μοι, τἀμά τ' οἰκτείρας κακὰ
καὶ τῶν θανόντων τάσδε μητέρας τέκνων,
αἷς γῆρας ἥκει πολιὸν εἰς ἀπαιδίαν,
ἐλθεῖν δ' ἔτλησαν δεῦρο καὶ ξένον πόδα
θεῖναι, μόλις γεραιὰ κινοῦσαι μέλη,
πρεσβεύματ' οὐ Δήμητρος ἐς μυστήρια,
ἀλλ' ὡς νεκροὺς θάψωσιν, ἃς αὐτὰς ἐχρῆν
κείνων ταφείσας χερσὶν ὡραίων τυχεῖν.
[σοφὸν δὲ πενίαν τ' εἰσορᾶν τὸν ὄλβιον,
πένητά τ' ἐς τοὺς πλουσίους ἀποβλέπειν
ζηλοῦνθ', ἵν' αὐτὸν χρημάτων ἔρως ἔχῃ,
τά τ' οἰκτρὰ τοὺς μὴ δυστυχεῖς δεδορκέναι·
τόν θ' ὑμνοποιὸν αὐτὸς ἂν τίκτῃ μέλη
χαίροντα τίκτειν· ἢν δὲ μὴ πάσχῃ τόδε,
οὔτοι δύναιτ' ἂν οἴκοθέν γ' ἀτώμενος
τέρπειν ἂν ἄλλους· οὐδὲ γὰρ δίκην ἔχει.
τάχ' οὖν ἂν εἴποις, Πελοπίαν παρεὶς χθόνα
πῶς ταῖς Ἀθήναις τόνδε προστάσσεις πόνον:
ἐγὼ δίκαιός εἰμ' ἀφηγεῖσθαι τάδε.
Σπάρτη μὲν ὠμὴ καὶ πεποίκιλται τρόπους·
τὰ δ' ἄλλα μικρὰ κἀσθενῆ. πόλις δὲ σὴ
μόνη δύναιτ' ἂν τόνδ' ὑποστῆναι πόνον·
τά τ' οἰκτρὰ γὰρ δέδορκε καὶ νεανίαν
ἔχει σὲ ποιμέν' ἐσθλόν· οὗ χρείᾳ πόλεις
πολλαὶ διώλοντ' ἐνδεεῖς στρατηλάτου.]
ΧΟ. κἀγὼ τὸν αὐτὸν τῷδέ σοι λόγον λέγω,
Θησεῦ, δι' οἴκτου τὰς ἐμὰς λαβεῖν τύχας.
ΘΗ. ἄλλοισι δὴ 'πόνησ' ἁμιλληθεὶς λόγῳ
τοιῷδ'. ἔλεξε γάρ τις ὡς τὰ χείρονα
πλείω βροτοῖσίν ἐστι τῶν ἀμεινόνων.
ἐγὼ δὲ τούτοις ἀντίαν γνώμην ἔχω,
πλείω τὰ χρηστὰ τῶν κακῶν εἶναι βροτοῖς.
εἰ μὴ γὰρ ἦν τόδ', οὐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει.
αἰνῶ δ' ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου
καὶ θηριώδους θεῶν διεσταθμήσατο,
πρῶτον μὲν ἐνθεὶς ξύνεσιν, εἶτα δ' ἄγγελον
γλῶσσαν λόγων δούς, ὡς γεγωνίσκειν ὄπα,
τροφήν τε καρποῦ, τῇ τροφῇ τ' ἀπ' οὐρανοῦ
σταγόνας ὑδρηλάς, ὡς τά τ' ἐκ γαίας τρέφοι
ἄρδοι τε νηδύν· πρὸς δὲ τοῖσδε χείματος
προβλήματ', αἶθόν τ' ἐξαμύνασθαι θεοῦ,
πόντου τε ναυστολήμαθ', ὡς διαλλαγὰς
ἔχοιμεν ἀλλήλοισιν ὧν πένοιτο γῆ.
ἃ δ' ἔστ' ἄσημα κοὐ σαφῶς γιγνώσκομεν,
ἐς πῦρ βλέποντες καὶ κατὰ σπλάγχνων πτύχας
μάντεις προσημαίνουσιν οἰωνῶν τ' ἄπο.
ἆρ' οὐ τρυφῶμεν θεοῦ κατασκευὴν βίῳ
δόντος τοιαύτην, οἷσιν οὐκ ἀρκεῖ τάδε;
ἀλλ' ἡ φρόνησις τοῦ θεοῦ μεῖζον σθένειν
ζητεῖ, τὸ γαῦρον δ' ἐν φρεσὶν κεκτημένοι
δοκοῦμεν εἶναι δαιμόνων σοφώτεροι.
ἧς καὶ σὺ φαίνει δεκάδος, οὐ σοφὸς γεγώς,
ὅστις κόρας μὲν θεσφάτοις Φοίβου ζυγεὶς
ξένοισιν ὧδ' ἔδωκας, ὡς ζώντων θεῶν,
λαμπρὸν δὲ θολερῷ σῶμα συμμίξας τὸ σὸν
ἥλκωσας οἴκους· χρῆν γὰρ οὔτε σώματα
ἄδικα δικαίοις τὸν σοφὸν ξυμμιγνύναι,
εὐδαιμονοῦντας δ' ἐς δόμους κτᾶσθαι φίλους.
κοινὰς γὰρ ὁ θεὸς τὰς τύχας ἡγούμενος

131. λόχους Marklandus] ὄχους 136. γε addidit Hermannus. Τυδεῖ τε Musurus in ed. Ald. 144. Πολυνείκης θ' ἅμα] Πολυνείκους βίᾳ Herwerdenus ad Soph. Oed. R. p. 138. 145. τοῖσδ' Valckenarius] τοῖς 146. μάχῃ Reiskius] μάχην 149. παῖς addidit Porsonus. 150. κτάνοι Hermannus] κτάνῃ 151. τήνδ' Marklandus] τήν γ' 153. ἦ που] ηπω P, ου a m. sec. pro ω et ἦ in litura. οὔ που Kirchhoffius. 154. ταῦτ' ἐκδικάζων Hermannus] ταυτὶ δικάζων C. ταυτὶ διδάξων P. 158. τὸ Musgravius] τί γε delevit m. sec. in P. 159. ῥᾳδίως P. ῥᾳδίως σ' et Ald. ἀπεστράφης Reiskius] ἀπεστράφη 161. εὐψυχίαν] γ' addit Valckenarius. 162. Seclusi versum spurium. In libris Adrasto tribuitur, quod correxit Valckenarius. δή γε] δῆτα Porsonus frustra. ὤλεσε Ald. ἤλασε PC. 166. seclusit D. πολιὸς ἀνὴρ εὐδαίμων πάρος pr. P. πολιὸς ἀνὴρ εὐδαιμονῶν ἴσως πάρος a m. sec. P. πολιὸς ἀνὴρ τύραννος εὐδαίμων πάρος C. 167. ἐμαῖς] ἐμέ Nauckius. 171. Versus interpolatus, cuius incerta est scriptura. ἐλθεῖν δ' ἔτλησαν ἔξοροι ξένον πόδα P, quod m. sec. mutavit in ἐλθεῖν δ' ἔτλησαν δεῦρο καὶ ξένον πόδα, quod legi videtur in C. ἐλθεῖν δ' ἔτλησαν ἔξοροι 'ν ξένῃ πόδα | θεῖσαι Kirchhoffius. Postrema verba haud dubie fuerunt κἀν ξένῃ πόδα θεῖναι.

174. ἃς Canterus] ὡς 176—192. Seclusi versus spurios. V. 176—179. notavit Nauckius, 180—183. Reiskius. 179. δεδορκέναι Marklandus ex v. 190.] δεδοικέναι 180. αὐτός] αὐτὸν Scaliger. ἂν Scaliger] ἂν 182. γ'] δ', superscripto γ', P. 187. ὠμὴ Canterus] ἡ 'μὴ 204. ὡς γεγωνίσκειν Iacobsius] ὥστε γινώσκειν 206. τ' Marklandus] γ' 206. τρέφοι — ἄρδοι Nauckius] τρέφῃ — ἄρδῃ 207. τοῖσδε Blomfieldus] τοῖσι 208. αιθον PC. αἶθον' Ald. τ' addidit Faber habetque P, si quid ex silentio colligendum. 211. σαφῶς] σαφῆ P. 212. καὶ a m. sec. additum in P. τὰ δὲ vel ἢ Kirchhoffius. 217. φρεσὶν] χερσὶ P. 222. λαμπρὸν δὲ] λαμπρόν τε Elmsleius. 223. χρῆν] χρὴ Hartungus. 225. δόμους] φόβους P.

τοῖς τοῦ νοσοῦντος πήμασιν διώλεσε
τὸν οὐ νοσοῦντα κοὐδὲν ἠδικηκότα.
ἐς δὲ στρατείαν πάντας Ἀργείους ἄγων,
μάντεων λεγόντων θέσφατ', εἶτ' ἀτιμάσας
βίᾳ παρελθὼν θεοὺς ἀπώλεσας πόλιν,
νέοις παραχθείς, οἵτινες τιμώμενοι
χαίρουσι, πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἄνευ δίκης,
φθείραντες ἀστούς, ὁ μὲν ὅπως στρατηλατῇ,
ὁ δ' ὡς ὑβρίζῃ δύναμιν ἐς χεῖρας λαβών,
ἄλλος δὲ κέρδους οὕνεκ', οὐκ ἀποσκοπῶν
τὸ πλῆθος εἴ τι βλάπτεται πάσχον τάδε.
τρεῖς γὰρ πολιτῶν μερίδες· οἱ μὲν ὄλβιοι
ἀνωφελεῖς τε πλειόνων τ' ἐρῶσ' ἀεί·
οἱ δ' οὐκ ἔχοντες καὶ σπανίζοντες βίου
δεινοί, νέμοντες τῷ φθόνῳ πλέον μέρος,
ἐς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσιν κακά,
γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φηλούμενοι·
τριῶν δὲ μοιρῶν ἡ 'ν μέσῳ σώζει πόλεις,
κόσμον φυλάσσουσ' ὅντιν' ἂν τάξῃ πόλις.
κἄπειτ' ἐγώ σοι ξύμμαχος γενήσομαι;
τί πρὸς πολίτας τοὺς ἐμοὺς λέγων καλόν;
χαίρων ἴθ'· εἰ γὰρ μὴ βεβούλευσαι καλῶς
αὐτός, πιέζειν τὴν τύχην ἡμᾶς λίαν.
ΧΟ. ἥμαρτεν· ἐν νέοισι δ' ἀνθρώπων τόδε
ἔνεστι· συγγνώμην δὲ τῷδ' ἔχειν χρεών.
ἀλλ' ὡς ἰατρὸν τῶνδ', ἄναξ, ἀφίγμεθα.
ΑΔ. οὔτοι δικαστήν σ' εἱλόμην ἐμῶν κακῶν,
οὐδ', εἴ τι πράξας μὴ καλῶς εὑρίσκομαι,
τούτων κολαστὴν κἀπιτιμητήν, ἄναξ,
ἀλλ' ὡς ὀναίμην. εἰ δὲ μὴ βούλει τάδε,
στέργειν ἀνάγκη τοῖσι σοῖς· τί γὰρ πάθω;
ἀλλ', ὦ γεραιαί, στείχετε γλαυκὴν χλόην
αὐτοῦ λιποῦσαι φυλλάδος καταστεφῆ,
θεούς τε καὶ γῆν τήν τε πυρφόρον θεὰν
Δήμητρα θέμεναι μάρτυρ' ἡλίου τε φῶς,
ὡς οὐδὲν ἡμῖν ἤρκεσαν λιταὶ θεῶν.
ΧΟ. * * * *
ὃς Πέλοπος ἦν παῖς, Πελοπίας δ' ἡμεῖς χθονὸς
ταὐτὸν πατρῷον αἷμα σοὶ κεκτήμεθα.
τί δρᾷς; προδώσεις ταῦτα, κἀκβαλεῖς χθονὸς
γραῦς οὐ τυχούσας οὐδὲν ὧν αὐτὰς ἐχρῆν;
μὴ δῆτ'· ἔχει γὰρ καταφυγὴν θὴρ μὲν πέτραν,
δοῦλος δὲ βωμοὺς θεῶν, πόλις δὲ πρὸς πόλιν
ἔπτηξε χειμασθεῖσα· τῶν γὰρ ἐν βροτοῖς
οὐκ ἔστιν οὐδὲν διὰ τέλους εὐδαιμονοῦν.
βᾶθι, τάλαιν', ἱερῶν δαπέδων ἄπο Περσεφονείας,
βᾶθι καὶ ἀντίασον γονάτων ἐπὶ χεῖρα βαλοῦσα,
τέκνων τεθνεώτων κομίσαι δέμας, ὦ μελέα 'γώ,
οὓς ὑπὸ τείχεσι Καδμείοισιν ἀπώλεσα κούρους.
πρός σε γενειάδος, ὦ φίλος, ὦ δοκιμώτατος Ἑλ-
λάδι,
ἄντομαι, ἀμφιπίτνουσα τὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα δειλαία·
οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων μ' ἱκέτιν,
ᾇ τιν' ἀλάταν, οἰκτρὸν ἰάλεμον οἰκτρὸν ἱεῖσαν,
μηδ' ἀτάφους, τέκνον, ἐν χθονὶ Κάδμου χάρματα
θηρῶν
παῖδας ἐν ἁλικίᾳ τᾷ σᾷ κατίδῃς, ἱκετεύω.
βλέψον ἐμῶν βλεφάρων ἔπι δάκρυον, ἃ περὶ σοῖσι
γούνασιν ὧδε πίτνω, τέκνοις τάφον ἐξανύσασθαι.
ΘΗ. μῆτερ, τί κλάεις λέπτ' ἐπ' ὀμμάτων φάρη
βαλοῦσα τῶν σῶν; ἆρα δυστήνους γόους
κλύουσα τῶνδε; κἀμὲ γὰρ διῆλθέ τι.
ἔπαιρε λευκὸν κρᾶτα, μὴ δακρυρρόει,
σεμναῖσι Δηοῦς ἐσχάραις παρημένη.
ΑΙ. αἰαῖ. ΘΗ. τὰ τούτων οὐχὶ σοὶ στενακτέον.
ΑΙ. ὦ τλήμονες γυναῖκες. ΘΗ. οὐ σὺ τῶνδ' ἔφυς.
ΑΙ. εἴπω τι, τέκνον, σοί τε καὶ πόλει καλόν;
ΘΗ. ὡς πολλά γ' ἐστὶ κἀπὸ θηλειῶν σοφά.
ΑΙ. ἀλλ' εἰς ὄκνον μοι μῦθος ὃν κεύθω φέρει.
ΘΗ. αἰσχρόν γ' ἔλεξας, χρήστ' ἔπη κρύπτειν φίλους.
ΑΙ. οὔτοι σιωπῶσ' εἶτα μέμψομαί ποτε
τὴν νῦν σιωπὴν ὡς ἐσιγήθη κακῶς,
οὐδ' ὡς ἀχρεῖον τὰς γυναῖκας εὖ λέγειν
δείσασ' ἀφήσω τῷ φόβῳ τοὐμὸν καλόν.
ἔγωγέ σ', ὦ παῖ, πρῶτα μὲν τὰ τῶν θεῶν
σκοπεῖν κελεύω μὴ σφαλῇς ἀτιμάσας·
σφάλλει γὰρ ἐν τούτῳ μόνῳ, τἄλλ' εὖ φρονῶν.

275. ἰώ μοι· λάβετε, φέρετε, πέμπετ', ἀείρετε
ταλαίνας χέρας γεραιάς.

---

227. πήμασιν διώλεσε] πήμασι ξυνώλεσεν Marklandus. 228. οὐ νοσοῦντα Lambinus ad Horat. carm. 3, 2, 29.] συννοσοῦντα 230. θέσφατ' εἶτ'] θεσφάτων τ' P. 232. παραχθείς] ταραχθείς Blomfieldus. 236. ἀποσκοπῶν] ἐπισκοπῶν Kirchhoffius. 237 πάσχον] πάσχει Kirchhoffius. 239. τε] δὲ Stobaeus 43, 10. 241. πλέον D.] πλεῖον 242. τούς] τούς τ' Kirchhoffius 243. φηλούμενοι] φιλούμενοι Ald. et Stobaeus. 244. ἡ 'ν μέσῳ] ἡ μέσῃ Stobaeus. 245. φυλάσσουσ' ex Stobaeo] φυλάττουσ' PC. τάξῃ πόλις] δόξῃ πόλει Stobaeus. 248. ἴθ'· εἰ γὰρ (εἰ δὲ Hermannus) μὴ Matthiae] ἴθι μὴ γὰρ (μὴ οὐ γὰρ a m. sec.) P. ἴθι δὴ μὴ γὰρ C. 249. Ante vel post αὐτός aliqua excidisse videntur: quod probabilius quam λίαν in τί δεῖ cum Hermanno, vel δ' ἐᾶν cum Nauckio esse mutandum. 250. νέοισι] νόσοισι Hartungus. 251. τῷδ'] τῶνδ' Hermannus. 252. delent Hermannus et Dobraeus, post 253. transponi volebat Scaliger. 253. σ' om. PC: additum in ed. Basil. a. 1562. 258. ἀλλ' Elmsleius ex v. 359.] ἄγ' 259. καταστεφῆ Scaliger] καταστροφῆ 261. μάρτυρ'] μάρτυρας P. 263. Lacunam ante hunc versum indicavit Canterus. Chori personae notam addidit Musgravius. 263. ὃς] Pittheum dicit. 267. γὰρ] τοι codex Paris. A. Stobaei 105, 18.

268. βωμούς] βωμὸν Stobaeus. 270. εὐδαιμονοῦν] εὐδαιμονεῖν Chrysippus περὶ ἀποφατικῶν in *Journal des Savants* 1838. p. 314. 273. τεθνεώτων Reiskius] τε θνατῶν PC. τεθνώτων Heathius, et recte fortasse, licet deterior haec forma recentiorum tantum poetarum exemplis cognita sit, velut Pseudo-Luciani Ocyp. 9. et epigrammatis ab Welckero e lapide editi, de quo vid. Hermann. Opusc. vol. 4. p. 314.

275. 276. Eieci versus quos interpolator leviter mutatos ex Hecubae v. 62. intulit, ubi legitur, λάβετε φέρετε πέμπετ' ἀείρετέ μου γεραιᾶς χειρὸς προσλαζύμεναι. 275. πέμπετ' ἀείρετε ex Hecubae l. c.] πέμπετε κρίνετε 277. σε addidit Marklandus. τε a m. sec. P. 278. ἄντομαι] ἄντομ' P, sed correctum a m. pr. ἀμφιπίτνουσα D.] ἀμφιπιτνοῦσα, ut supra v. 10. προσπιτνοῦσ' et v. 285. πιτνῶ. 279. δειλαία, quod dactyli mensuram habet, Hermannus pro δειλαίαν. Et sic P, si quid ex silentio colligendum, quod non credo. 280. ἱκέτιν Marklandus] ἱκέταν. Ceterum mihi non videtur dubitari posse quin hic quoque versus hexameter fuerit. Fortasse igitur δειλαία, qui parum elegans in fine praecedentis versus dactylus est, in hunc versum translato, sic haec sunt redintegranda, ἄντομαι ἄντομαι, ἀμφιπίτνουσα τὸ σὸν γόνυ καὶ χέρα | δειλαία, οἴκτισαι οἴκτισαι ἀμφὶ τέκνων μ' ἱκέτιν τάφου. De vocabulo τάφου addendo etiam Elmsleius cogitavit ad Med. 1232.

281. ᾗ (debebat ᾇ) Musgravius] ἣ ἰάλεμον — ἁλικίᾳ D.] ἰήλεμον — ἡλικίᾳ 290. ἐσχάραις Canterus] ἐσχατιαῖς P. αἰσχατιαῖς C. 296. ἔπη κρύπτειν Hermannus] ἐπικρύπτειν φίλους Barnesius] φίλοις 301. ἔγωγε C. ἐγὼ δέ P.

πρὸς τοῖσδε δ', εἰ μὲν μἀδικουμένοις ἐχρῆν
τολμηρὸν εἶναι, κάρτ' ἂν εἶχον ἥσυχος·
νυνὶ δὲ σοί τε τοῦτο τὴν τιμὴν φέρει,
κἀμοὶ παραινεῖν οὐ φόβον φέρει, τέκνον,
ἄνδρας βιαίους καὶ κατείργοντας νεκροὺς
τάφου τε μοίρας καὶ κτερισμάτων λαχεῖν
ἐς τήνδ' ἀνάγκην σῇ καταστῆσαι χερί,
νόμιμά τε πάσης ξυγχέοντας Ἑλλάδος
παῦσαι· τὸ γάρ τοι ξυνέχον ἀνθρώπων πόλεις
τοῦτ' ἔσθ', ὅταν τις τοὺς νόμους σώζῃ καλῶς.
ἐρεῖ δὲ δή τις ὡς ἀνανδρίᾳ χερῶν,
πόλει παρόν σοι στέφανον εὐκλείας λαβεῖν,
δείσας ἀπέστης, καὶ συὸς μὲν ἀγρίου
ἀγῶνος ἥψω, φαῦλον ἀθλήσας πόνον,
οὗ δ' ἐς κράνος βλέψαντα καὶ λόγχης ἀκμὴν
χρῆν ἐκπονῆσαι δειλὸς ὢν ἐφηυρέθης.
μὴ δῆτ' ἐμός γ' ὤν, ὦ τέκνον, δράσῃς τάδε.
ὁρᾷς, ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη
τοῖς κερτομοῦσι γοργὸν ὡς ἀναβλέπει
σὴ πατρίς; ἐν γὰρ τοῖς πόνοισιν αὔξεται.
αἱ δ' ἥσυχοι σκοτεινὰ πράσσουσαι πόλεις
σκοτεινὰ καὶ βλέπουσιν εὐλαβούμεναι.
οὐκ εἶ νεκροῖσι καὶ γυναιξὶν ἀθλίαις
προσωφελήσων, ὦ τέκνον, κεχρημέναις;
ὡς οὔτε ταρβῶ ξὺν δίκῃ σ' ὁρμώμενον,
Κάδμου θ' ὁρῶσα λαὸν εὖ πεπραγότα,
ἔτ' αὐτὸν ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν
πέποιθ'· ὁ γὰρ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν.

ΧΟ. ὦ φιλτάτη μοι, τῷδέ τ' εἴρηκας καλῶς
κἀμοί· διπλοῦν δὲ χάρμα γίγνεται τόδε.

ΘΗ. ἐμοὶ λόγοι μέν, μῆτερ, οἱ λελεγμένοι
ὀρθῶς ἔχουσ' ἐς τόνδε, κἀπεφηνάμην
γνώμην ὑφ' οἵων ἐσφάλη βουλευμάτων·
ὁρῶ δὲ κἀγὼ ταῦθ' ἅπερ με νουθετεῖς,
ὡς τοῖς ἐμοῖσιν οὐχὶ πρόσφορον τρόποις
φεύγειν τὰ δεινά. πολλὰ γὰρ δράσας καλὰ
ἔθος τόδ' εἰς Ἕλληνας ἐξεδειξάμην,
ἀεὶ κολαστὴς τῶν κακῶν καθεστάναι.
οὔκουν ἀπαυδᾶν δυνατόν ἐστί μοι πόνους.
τί γάρ μ' ἐροῦσιν οἵ γε δυσμενεῖς βροτῶν,
ὅθ' ἡ τεκοῦσα χὑπερορρωδοῦσ' ἐμοῦ
πρώτη κελεύεις τόνδ' ὑποστῆναι πόνον;
δράσω τάδ'· εἶμι καὶ νεκροὺς ἐκλύσομαι
λόγοισι πείσας· εἰ δὲ μή, βίᾳ δορὸς
ἤδη τόδ' ἔσται κοὐχὶ σὺν φθόνῳ θεῶν.
δόξαι δὲ χρῄζω καὶ πόλει πάσῃ τάδε.
δόξει δ' ἐμοῦ θέλοντος· ἀλλὰ τοῦ λόγου
προσδοὺς ἔχοιμ' ἂν δῆμον εὐμενέστερον.
καὶ γὰρ κατέστησ' αὐτὸν ἐς μοναρχίαν
ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν.
λαβὼν δ' Ἄδραστον δεῖγμα τῶν ἐμῶν λόγων
ἐς πλῆθος ἀστῶν εἶμι, καὶ πείσας τάδε
λεκτοὺς ἀθροίσας δεῦρ' Ἀθηναίων κόρους
ἄξω, παρ' ὅπλοις θ' ἥμενος πέμψω λόγους
Κρέοντι νεκρῶν σώματ' ἐξαιτούμενος.
ἀλλ', ὦ γεραιαί, σέμν' ἀφαιρεῖτε στέφη
μητρός, πρὸς οἴκους ὥς νιν Αἰγέως ἄγω,
φίλην προσάψας χεῖρα· τοῖς τεκοῦσι γὰρ
δύστηνος ὅστις μάντιδουλεύει τέκνων,
κάλλιστον ἔρανον· δοὺς γὰρ ἀντιλάζυται
παίδων παρ' αὐτοῦ τοιάδ' ἂν τοκεῦσι δῷ.

ΧΟ. ἱππόβοτον Ἄργος, ὦ πάτριον ἐμὸν πέδον,
ἐκλύετε τάδε γ' ἐκλύετ' ἄνακτος [γος;
ὅσια περὶ θεοὺς καὶ μεγάλᾳ Πελασγίᾳ καὶ κατ' Ἄρ-
εἰ γὰρ ἐπὶ τέρμα καὶ τὸ πλέον ἐμῶν κακῶν
ἱκόμενος ἔτι ματέρος ἄγαλμα
φόνιον ἐξέλοι, γᾶν δὲ φίλαν τὰν Ἰνάχου θεῖτ' ὀνήσας.
καλὸν δ' ἄγαλμα πόλεσιν εὐσεβὴς πόνος,
χάριν τ' ἔχει τὰν ἐσαεί.
τί μοι πόλις κρανεῖ ποτ'; ἆρα φίλιά μοι
τεμεῖ καὶ τέκνοις ταφὰς ληψόμεσθα;
ἄμυνε ματρί, πόλις, ἄμυνε, Παλλάδος,
νόμους βροτῶν μὴ μιαίνειν.
σύ τοι σέβεις δίκαν, τὸ δ' ἧσσον ἀδικίᾳ
νέμεις, τόν τε δυστυχῆ πάντα ῥύει.

ΘΗ. τέχνην μὲν ἀεὶ τήνδ' ἔχων ὑπηρετεῖς
πόλει τε κἀμοί, διαφέρων κηρύγματα·
ἐλθὼν δ' ὑπέρ τ' Ἀσωπὸν Ἰσμηνοῦ θ' ὕδωρ
σεμνῷ τυράννῳ φράζε Καδμείων τάδε
„Θησεύς σ' ἀπαιτεῖ πρὸς χάριν θάψαι νεκρούς,
ξυγγείτον' οἰκῶν γαῖαν, ἀξιῶν τυχεῖν,
φίλον τε θέσθαι πάντ' Ἐρεχθειδῶν λεών."
κἂν μὲν θέλωσιν αἰνέσαι, παλίσσυτος
στεῖχ', ἢν δ' ἀπιστῶσ', οἵδε δεύτεροι λόγοι,
κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον·
στρατὸς δὲ θάσσει κἀξετάζεται παρὼν
Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐτρεπὴς ὅδε.
καὶ μὴν ἑκοῦσά γ' ἀσμένη τ' ἐδέξατο
πόλις πόνον τόνδ', ὡς θέλοντά μ' ᾔσθετο.
ἔα· λόγων τίς ἐμποδὼν ὅδ' ἔρχεται;
Καδμεῖος, ὡς ἔοικεν, οὐ σάφ' οἶδ' ὅτι,
κῆρυξ. ἐπίσχες, ἤν σ' ἀπαλλάξῃ πόνου
μολὼν ὑπαντᾶξ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν.

ΚΗΡΥΞ.

τίς γῆς τύραννος; πρὸς τίν' ἀγγεῖλαί με χρὴ
λόγους Κρέοντος, ὃς κρατεῖ Κάδμου χθονός,
Ἐτεοκλέους θανόντος ἀμφ' ἑπταστόμους

365—368. = 369—372.

373—376. = 377—380.

---

304. μἀδικουμένοις D.] μὴ ἀδικουμένοις 305. σ' ἐχρῆν | τιμωρὸν Kirchhoffius. 306. νυνὶ] Vitiosum, quum tragici iota δεικτικῷ uti non soleant. νῦν δ' αὐτὸ σοί τε καὶ πόλει τιμὴν φέρει Hartungus. 310. καταστῆσαι Reiskius] καταστῆναι 312. τὸ γάρ τοι] τὸ μὲν γὰρ Stobaeus 43, 29. 314. χερῶν] φρενῶν Kirchhoffius. 323. γοργὸν ὡς a m. pr. P. γοργόν' ὡς a m. sec. P et C. 324. πράσσουσαι] πράσσουσιν a m. sec. P et Stobaeus. 337. ἐσφάλη] ἐσφάλην Ald. 341. ἐξεδειξάμην Hermannus] ἐξελεξάμην 344. τεκοῦσα] σὺ addidit m. sec. in P. Est correctoris, qui crasis ignarus χ' ὑπερορρωδοῦσ' legebat. 346. δράσω Kirchhoffius] δράσων 347. πείσας Elmsleius] πείσων 349. τάδε P, ut videtur, et Ald. τόδε C. 351. προσδοὺς Scaliger] προδοὺς

355. ἀστῶν Elmsleius] αὐτῶν 357. ἄξω Heimsoethius] ἥξω 362. μάντιδουλεύει D.] μὴ ἀντιδουλεύει 364. αὐτοῦ Marklandus] αὐτοῦ 366. τάδε γ' a m. sec. P. τάδ' C et pr. P. μεγάλᾳ Πελασγίᾳ Musgravius] μεγάλα Πελασγία 369. πλέον] πέρας Hartungus. 372. δὲ a m. sec. habet P et ut videtur C. φίλαν C et m. sec. P. φίλιον pr. P. τὰν addidit Heathius. 373. δ' addidit Ald. 375. τί μοι πόλις Musgravius] τιμόπτολις 379. τέκνοις] τέκνοισιν a m. sec. P. 380. τόν τε D.] ἀεὶ τὸν 381. ὑπηρετεῖς] Alloquitur Theseus praeconem quo comitante in scenam redit. 384. σεμνῷ] σεμνὸν Hermannus. 388. θέλωσ' ed. Brubachii] θέλωσιν 391. 392. post 394. collocavit Kirchhoffius. 396. οὐ σάφ' οἶδ' ὅτι] Hoc non magis ab Euripide scribi potuit quam οὐ σάφ' εἰδότι, quod coniecit Musgravius. οὐ σάφ' οἶδα γὰρ Hartungus. 392. εὐτρεπὴς Marklandus] εὐπρεπὴς 393. γ' Matthiae] τ' 398. μολὼν] μολὼν δ' a m. sec. P. ὑπαντᾶξ Elmsleius] ὑπαντᾷ

πύλας ἀδελφοῦ χειρὶ Πολυνείκους ὕπο;
ΘΗ. πρῶτον μὲν ἤρξω τοῦ λόγου ψευδῶς, ξένε,
Ζητῶν τύραννον ἐνθάδ'· οὐ γὰρ ἄρχεται
ἑνὸς πρὸς ἀνδρός, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις.
δῆμος δ' ἀνάσσει διαδοχαῖσιν ἐν μέρει
ἐνιαυσίαισιν, οὐχὶ τῷ πλούτῳ διδοὺς
τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ χὠ πένης ἔχων ἴσον.
ΚΗ. ἓν μὲν τόδ' ἡμῖν, ὥσπερ ἐν πεσσοῖς, δίδως
κρεῖσσον· πόλις γὰρ ἧς ἐγὼ πάρειμ' ἄπο
ἑνὸς πρὸς ἀνδρός, οὐκ ὄχλῳ, κρατύνεται,
οὐδ' ἔστιν αὐτὴν ὅστις ἐκχαυνῶν λόγοις
πρὸς κέρδος ἴδιον ἄλλοτ' ἄλλοσε στρέφει.
ὁ δ' αὐτίχ' ἡδὺς καὶ διδοὺς πολλὴν χάριν
εἰσαῦθις ἔβλαψ', εἶτα διαβολαῖς νέαις
κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματ' ἐξέδυ δίκης.
ἄλλως τε πῶς ἂν μὴ διορθεύων λόγους
ὀρθῶς δύναιτ' ἂν δῆμος εὐθύνειν πόλιν;
ὁ γὰρ χρόνος μάθησιν ἀντὶ τοῦ τάχους
κρείσσω δίδωσι· γαπόνος δ' ἀνὴρ πένης,
εἰ καὶ γένοιτο μάμμαθής, ἔργων ὕπο
οὐκ ἂν δύναιτο πρὸς τὰ κοίν' ἀποβλέπειν.
ἦ δὴ νοσῶδες τοῦτο τοῖς ἀμείνοσιν,
ὅταν πονηρὸς ἀξίωμ' ἀνὴρ ἔχῃ,
γλώσσῃ κατασχὼν δῆμον οὐδὲν ὢν τὸ πρίν.
ΘΗ. κομψός γ' ὁ κῆρυξ καὶ παρεργάτης λόγων.
ἐπεὶ δ' ἀγῶνα καὶ σὺ τόνδ' ἠγωνίσω,
ἄκου'· ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει,
ὅπου τὸ μὲν πρώτιστον οὐκ εἰσὶν νόμοι
κοινοί, κρατεῖ δ' εἷς τὸν νόμον κεκτημένος
αὐτὸς παρ' αὑτῷ, καὶ τόδ' οὐκέτ' ἔστ' ἴσον.
γεγραμμένων δὲ τῶν νόμων ὅ τ' ἀσθενὴς
ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει,
νικᾷ δ' ὁ μείων τὸν μέγαν δίκαι' ἔχων.
τοὐλεύθερον δ' ἐκεῖνο, τίς θέλει πόλει
χρηστόν τι βούλευμ' ἐς μέσον φέρειν ἔχων;
καὶ ταῦθ' ὁ χρῄζων λαμπρὸς ἔσθ', ὁ μὴ θέλων
σιγᾷ. τί τούτων ἔστ' ἰσαίτερον πόλει;
καὶ μὴν ὅπου γε δῆμος εὐθυντὴς χθονός,
ὑποῦσιν ἀστοῖς ἥδεται νεανίαις,
ἀνὴρ δὲ βασιλεὺς ἐχθρὸν ἡγεῖται τόδε,

435. ἔστιν δ' ἐνισπεῖν τοῖσιν ἀσθενεστέροις
τὸν εὐτυχοῦντα ταὔθ', ὅταν κλύῃ κακῶς,

καὶ τοὺς ἀρίστους οὕς τ' ἂν ἡγῆται φρονεῖν
κτείνει δεδοικὼς τῆς τυραννίδος πέρι.
πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις,
ὅταν τις ὡς λειμῶνος ἠρινοῦ στάχυν
τόλμας ἀφαιρῇ κἀπολωτίζῃ νέους;
κτᾶσθαι δὲ πλοῦτον καὶ βίον τί δεῖ τέκνοις,
ὡς τῷ τυράννῳ πλεῖον' ἐκμοχθῇ βίον;
ἢ παρθενεύειν παῖδας ἐν δόμοις καλῶς,
τερπνὰς τυράννοις ἡδονάς, ὅταν θέλῃ,
δάκρυα δ' ἑτοιμάζουσι; μὴ ζῴην ἔτι,
εἰ τἀμὰ τέκνα πρὸς βίαν νυμφεύσεται.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ πρὸς τὰ σ' ἐξηκόντισα·
ἥκεις δὲ δὴ τί τῆσδε γῆς κεχρημένος;
κλάων γ' ἂν ἦλθες, εἴ σε μὴ 'πεμψεν πόλις,
περισσὰ φωνῶν· τὸν γὰρ ἄγγελον χρεὼν
λέξανθ' ὅσ' ἂν τάξῃ τις ὡς τάχος πάλιν
χωρεῖν. τὸ λοιπὸν δ' εἰς ἐμὴν πόλιν Κρέων
ἧσσον λάλον σου πεμπέτω τιν' ἄγγελον.
ΧΟ. φεῦ φεῦ· κακοῖσιν ὡς ὅταν δαίμων διδῷ
καλῶς, ὑβρίζουσ' ὡς ἀεὶ πράξοντες εὖ.
ΚΗ. λέγοιμ' ἂν ἤδη. τῶν μὲν ἠγωνισμένων
σοὶ μὲν δοκείτω ταῦτ', ἐμοὶ δὲ τἀντία.
ἐγὼ δ' ἀπαυδῶ πᾶς τε Καδμεῖος λεὼς
Ἄδραστον ἐς γῆν τήνδε μὴ παριέναι·
εἰ δ' ἔστιν ἐν γῇ, πρὶν θεοῦ δῦναι σέλας,
λύσαντα σεμνὰ στεμμάτων μυστήρια
τῆσδ' ἐξελαύνειν, μηδ' ἀναιρεῖσθαι νεκροὺς
βίᾳ, προσήκοντ' οὐδὲν Ἀργείων πόλει.
κἂν μὲν πίθῃ μοι, κυμάτων ἄτερ πόλιν
σὴν ναυστολήσεις· εἰ δὲ μή, πολὺς κλύδων
ἡμῖν τε καὶ σοὶ ξυμμάχοις τ' ἔσται δορός.
σκέψαι δὲ καὶ μὴ τοῖς ἐμοῖς θυμούμενος
λόγοισιν, ὡς δὴ πόλιν ἐλευθέραν ἔχων,
σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον ἐκ βραχιόνων.
ἐλπὶς βροτοῖς κάκιστον, ἣ πολλὰς πόλεις
ξυνῆψ', ἄγουσα θυμὸν εἰς ὑπερβολάς.
ὅταν γὰρ ἔλθῃ πόλεμος ἐς ψῆφον πόλεως,
οὐδεὶς ἔθ' αὑτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται,
τὸ δυστυχὲς δὲ τοῦτ' ἐς ἄλλον ἐκτρέπει·
εἰ δ' ἦν παρ' ὄμμα θάνατος ἐν ψήφου φορᾷ,
οὐκ ἄν ποθ' Ἑλλὰς δοριμανὴς ἀπώλλυτο.
καίτοι δυοῖν γε πάντες ἄνθρωποι λόγοιν
τὸν κρείσσον' ἴσμεν καὶ τὰ χρηστὰ καὶ κακά,
ὅσῳ τε πολέμου κρεῖσσον εἰρήνη βροτοῖς·
ἣ πρῶτα μὲν μούσαισι προσφιλεστάτη,
γόοισι δ' ἐχθρά, τέρπεται δ' εὐπαιδίᾳ,

---

408. πλεῖστον] πλεῖον Elmsleius. 413. ἄλλοτ' Marklandus] αλλος 416. εἰσαῦθις Hermannus] εἰσαῦτις 417. διορθεύων] διοπτευων (quod per κατασκεψάμενος explicat Hesychius) Marklandus. 420. γαπόνος Scaliger] γᾶ πόνος P. γηπόνος C. 421. γένοιτο (sic Scaliger) μὴ 'μαθής (debebat μάμαθής) Lobeckius] πένοιτο κάμαθής 423. ἦ δὴ] ἤδη Stobaeus 106, 4. νοσῶδες τουτο τοῖς ἀμείνοσιν, ὅταν] νοσῶδες, ταὐτὸ τοῖς ἀμείνοσιν οταν Marklandus. 423—425. eiecit Kirchhoffius. 426. κομψός γ'] κομψὸς δ' P. 432. ἔστ' ἴσον Marklandus] ἔστ' ἴσοι P. ἔστι σοι C. 433. Stobaeus 44, 6. Εὐριπίδου Ἱκετίδων, Οὐκ ἔστιν οὐδὲν κρεισσον η νόμοι πόλει | καλῶς τεθέντες· ὅ τε γὰρ ασθενέστερος | ο πλουσιος — ἔχει, | νικᾷ δ' ὁ — ἔχων. Qui verba οὐκ ἔστιν — ἀσθενέστερος verbis ab Euripide scriptis γεγραμμένων δὲ — ἀσθενὴς substituisse videtur, quia praecedentes versus plures, ad quos verba γεγραμμένων δὲ — referuntur, apponere nolebat. 435. 436. Eieci versus ab Stobaeo vel non lectos vel, si legit, recte omissos. 436. ταὔθ' Barnesius] ταῦθ' 440. λαμπρός Canterus] λαμπρόν ὁ μη θέλων] ὁ δ' οὐ θέλων Hartungus. 441. ἔστ' Scaliger] ἔστιν 442. εὐθυντὴς Marklandus] αὐθέντης

445. οὕς τ' ἂν Marklandus] οὓς ἂν 449. τόλμας] τομαις Nauckius. κἀπολωτίζῃ] κἀπολωτιζει P. νέους] νέων Kirchhoffius. 451. delet Kirchhoffius. ὡς] γρ. ὃς P. 454. ἑτοιμάζουσιν] Requiritur τοῖς γονεῦσι vel τοῖς τεκοῦσι, de quibus cogitavit Marklandus, vel τοῖς θρέψασι, quod posuit Hartungus. ἔτι] Aptius ἐγώ, quod coniecit Hartungus. 455. νυμφεύσεται Hermannus] νυμφεύεται 456. τὰ σ' Marklandus] τάδ' 458. γ' Lentingius] δ' 460. πάλιν Marklandus] πόλει 464. καλῶς] κακῶς C. 466. δὲ τἀντία Porsonus] δὲ τἀναντία (δ' ἐναντία Heathius). 469. γῇ Marklandus] τῇ 470. μυστήρια] ἱκτήρια Nauckius. 471. τῆσδ'] γῆς Hartungus. 472. προσήκοντ'] προσηκόν γ' Nauckius. γε particula non opus. 478. βραχιόνων] ἐν βραχεῖ λόγῳ Hartungus. 479. βροτοῖς ex Stobaeo 110, 13.] γάρ ἐστι 481. πόλεως] λεὼ Stobaeus 55, 6. ubi cod. Paris. B δορὸς 485. ἀπώλλυτο] ἀπώλετο P a m. sec. 486. καίτοι Stobaeus] καὶ τοῖν γε] γὰρ Stobaeus. λόγοιν] λόγων P a m. sec. 490. γόοισι Stobaeus] ποιναῖσι τέρπεται δ' Stobaeus] τέρπεταί τ'

χαίρει δὲ πλούτῳ. ταῦτ' ἀφέντες οἱ κακοὶ
πολέμους ἀναιρούμεσθα καὶ τὸν ἥσσονα
δουλούμεθ' ἄνδρες ἄνδρα καὶ πόλις πόλιν.
σὺ δ' ἄνδρας ἐχθροὺς θεοῖς θανόντας ὠφελεῖς,
θάπτων κομίζων θ' οὓς ὕβρεις ἀπώλεσαν.
οὐ τἄρ' ἔτ' ὀρθῶς Καπανέως κεραύνιον
δέμας καπνοῦται, κλιμάκων ὀρθοστάτας
ὃς προσβαλὼν πύλαισιν ὤμοσεν πόλιν
πέρσειν θεοῦ θέλοντος ἤν τε μὴ θέλῃ,
οὐδ' ἥρπασεν χάρυβδις οἰωνοσκόπον,
τέθριππον ἅρμα περιβαλοῦσα χάσματι,
ἄλλοι τε κεῖνται πρὸς πύλαις λοχαγέται,
πέτροις καταξανθέντες ὀστέων ῥαφάς.
ἢ νυν φρονεῖν ἄμεινον ἐξαύχει Διός,
ἢ θεοὺς δικαίως τοὺς κακοὺς ἀπολλύναι.
φιλεῖν μὲν οὖν χρὴ τοὺς σοφοὺς πρῶτον τέκνα,
ἔπειτα τοκέας πατρίδα θ', ἣν αὔξειν χρεὼν
καὶ μὴ κατάξαι. σφαλερὸν ἡγεμὼν θρασὺς
νεώς τε ναύτης· ἥσυχος καιρῷ σοφός.
καὶ τοῦτό τοι τἀνδρεῖον, ἡ προμηθία.
ΧΟ. ἐξαρκέσας ἦν Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος,
ἡμᾶς δ' ὑβρίζειν οὐκ ἐχρῆν τοιάνδ' ὕβριν.
ΑΔ. ὦ παγκάκιστε — ΘΗ. σῖγ', Ἄδραστ', ἔχε στόμα
καὶ μὴ 'πίπροσθεν τῶν ἐμῶν τοὺς σοὺς λόγους
θῇς· οὐ γὰρ ἥκει πρὸς σὲ κηρύσσων ὅδε,
ἀλλ' ὡς ἔμ'· ἡμᾶς κἀποκρίνασθαι χρεών.
καὶ πρῶτα μέν σε πρὸς τὰ πρῶτ' ἀμείψομαι·
οὐκ οἶδ' ἐγὼ Κρέοντα δεσπόζοντ' ἐμοῦ,
οὐδὲ σθένοντα μεῖζον, ὥστ' ἀναγκάσαι
δρᾶν τὰς Ἀθήνας ταῦτ'· ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι
τὰ πράγμαθ' οὕτως, εἰ 'πιταξόμεσθα δή.
πόλεμον δὲ τοῦτον οὐκ ἐγὼ καθίσταμαι,
ὃς οὐδὲ σὺν τοῖσδ' ἦλθον ἐς Κάδμου χθόνα,
νεκροὺς δὲ τοὺς θανόντας, οὐ βλάπτων πόλιν
οὐδ' ἀνδροκμῆτας προσφέρων ἀγωνίας,
θάψαι δικαιῶ, τὸν Πανελλήνων νόμον
σῴζων. τί τούτων ἐστὶν οὐ καλῶς ἔχον;
εἰ γάρ τι καὶ πεπόνθατ' Ἀργείων ὕπο,
τεθνᾶσιν, ἠμύνασθε πολεμίους καλῶς,
αἰσχρῶς δ' ἐκείνοις, χἠ δίκη διοίχεται.
ἐάσατ' ἤδη γῇ καλυφθῆναι νεκρούς,
ὅθεν δ' ἕκαστον ἐς τὸ φῶς ἀφίκετο,
ἐνταῦθ' ἀπελθεῖν, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
τὸ σῶμα δ' ἐς γῆν· οὔτι γὰρ κεκτήμεθα
ἡμέτερον αὐτό, πλὴν ἐνοικῆσαι βίον,
κἄπειτα τὴν θρέψασαν αὐτὸ δεῖ λαβεῖν.
δοκεῖς κακουργεῖν Ἄργος οὐ θάπτων νεκρούς;
ἥκιστα· πάσης Ἑλλάδος κοινὸν τόδε,
εἰ τοὺς θανόντας νοσφίσας ὧν χρῆν λαχεῖν
ἀτάφους τις ἕξει· δειλίαν γὰρ ἐσφέρει
τοῖς ἀλκίμοισιν, οὗτος ἢν τεθῇ νόμος.
κἀμοὶ μὲν ἦλθες δείν' ἀπειλήσων ἔπη,
νεκροὺς δὲ ταρβεῖτ', εἰ κρυφήσονται χθονί;
τί μὴ γένηται; μὴ κατασκάψωσι γῆν
ταφέντες ὑμῶν; ἢ τέκν' ἐν μυχοῖς χθονὸς
φύσωσιν, ἐξ ὧν εἶσί τις τιμωρία;
σκαιόν γε τἀνάλωμα τῆς γλώσσης τόδε,
φόβους πονηροὺς καὶ κενοὺς δεδοικέναι.
ἀλλ', ὦ μάταιοι, γνῶτε τἀνθρώπων κακά·
παλαίσμαθ' ἡμῶν ὁ βίος, εὐτυχοῦσι δὲ
οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' εἰσαῦθις, οἱ δ' ἤδη βροτῶν.
τρυφᾷ δ' ὁ δαίμων· πρός τε γὰρ τοῦ δυστυχοῦς,
ὡς εὐτυχήσῃ, τίμιος γεραίρεται,
ὅ τ' ὄλβιός νιν πνεῦμα δειμαίνων λιπεῖν
ὑψηλὸν αἴρει. γνόντας οὖν χρεὼν τάδε
ἀδικουμένους τε μέτρια, μὴ θυμῷ, φέρειν,
ἀδικεῖν τε τοιαῦθ' οἷα μὴ βλάψαι πόλιν.
πῶς οὖν ἂν εἴη; τοὺς ὀλωλότας νεκροὺς
θάψαι δὸς ἡμῖν τοῖς θέλουσιν εὐσεβεῖν.
ἢ δῆλα τἀνθένδ'· εἶμι καὶ θάψω βίᾳ.
οὐ γάρ ποτ' εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται
ὡς εἰς ἔμ' ἐλθὼν καὶ πόλιν Πανδίονος
νόμος παλαιὸς δαιμόνων διεφθάρη.
ΧΟ. θάρσει· τὸ γάρ τοι τῆς Δίκης σῴζων φάος
πολλοὺς ὑπεκφύγοις ἂν ἀνθρώπων λόγους.
ΚΗ. βούλει ξυνάψω μῦθον ἐν βραχεῖ σαφῆ;
ΘΗ. λέγ', εἴ τι βούλει· καὶ γὰρ οὐ σιγηλὸς εἶ.
ΚΗ. οὐκ ἄν ποτ' ἐκ γῆς παῖδας Ἀργείων λάβοις.
ΘΗ. κἀμοῦ νυν ἀντάκουσον, εἰ βούλει, πάλιν.
ΚΗ. κλύοιμ' ἄν· οὐ γὰρ ἀλλὰ δεῖ δοῦναι μέρος.
ΘΗ. θάψω νεκροὺς γῆς ἐξελὼν Ἀσωπίας.
ΚΗ. ἐν ἀσπίσιν σοι πρῶτα κινδυνευτέον.
ΘΗ. πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους.
ΚΗ. ἦ πᾶσιν οὖν σ' ἔφυσεν ἐξαρκεῖν πατήρ;
ΘΗ. ὅσοι γ' ὑβρισταί· χρηστὰ δ' οὐ κολάζομεν.
ΚΗ. πράσσειν σὺ πόλλ' εἴωθας ἥ τε σὴ πόλις.
ΘΗ. τοιγὰρ πονοῦσα πολλὰ πόλλ' εὐδαιμονεῖ.
ΚΗ. ἐλθ', ὥς σε λόγχη σπαρτὸς ἐν πόλει λάβῃ.
ΘΗ. τίς δ' ἐκ δράκοντος θοῦρος ἂν γένοιτ' Ἄρης;
ΚΗ. γνώσει σὺ πάσχων· νῦν δ' ἔτ' εἶ νεανίας.
ΘΗ. οὔτοι μ' ἐπαίρεις ὥστε θυμῶσαι φρένας
τοῖς σοῖσι κόμποις· ἀλλ' ἀποστέλλου χθονός,
λόγους ματαίους οὕσπερ ἠνέγκω λαβών.
περαίνομεν γὰρ οὐδέν. ὁρμᾶσθαι χρεὼν
πάντ' ἄνδρ' ὁπλίτην ἁρμάτων τ' ἐπεμβάτην,
μοναμπύκων τε φάλαρα κινεῖσθαι στόμα
ἀφρῷ καταστάζοντα, Καδμείαν χθόνα.
χωρήσομαι γὰρ ἑπτὰ πρὸς Κάδμου πύλας
αὐτὸς σίδηρον ὀξὺν ἐν χεροῖν ἔχων
αὐτός τε κῆρυξ. σοὶ δὲ προστάσσω μένειν,

491. θεοῖς Marklandus] καὶ 495. οὓς ὕβρεις ἀπώλεσαν Marklandus] οὓς ὕβρις (ὕβρις οὓς Barnesius) ἀπώλεσεν 496. οὐ τἄρ' ἔτ' Marklandus] οὔτ' ἂν ἔτ' pr. P. οὔτ' ἄν γ' ἔτ' a m. sec. P et fortasse C. 497. ὀρθοστάτας ὃς Nauckius] ὀρθοστάτων, ἃς 508. κατάξαι] ταράξαι Elmsleius. 509. καιρῷ σοφός] δὲ καὶ σοφός, lacuna post hunc versum indicata, Hartungus. 510. καὶ] ὡς Kirchhoffius. τοι Hermannus] μοι 511. 512. in libris praeconi continuatos choro tribuit Elmsleius. 511. ὁ] σφε Matthiae. 512. τοιάνδ' Ald. τοιαύτην C. τοιαύτων P. 514. 'πίπροσθεν] 'πίπροσθε P a m. sec. 521. Scriptura suspecta. 'πιταξόμεσθα] 'πιτευξόμεσθα C. 523. οὐδὲ] οὔτε Kirchhoffius. 528. πεπόνθατ' Ald. πέπονθά γ' P. πέπονθέ γ' C. 530. δ' Heathius] τ' 531—536. Hos versus ex Moschione affert Stobaeus 122, 3. 532. φῶς Porsonus] σῶμ' 533. ἀπελθεῖν ex Stobaeo] ἀπῆλθε 537. βίον] μόνον Toupius.

539. νοσφίσας Marklandus] νοσφίσεις χρῆν C. δεῖ P. 543. κρυφήσονται Elmsleius] κρυβήσονται 545. μυχοῖς Marklandus] μυχῷ 550 παλαίσμαθ' a m. sec. P. πάλαισμά θ' pr. P et C. 551. τάχ'] τότ' Marklandus. εἰσαῦθις D.] ἐσαῦθις 553. ὡς] γρ. ὃς P. εὐτυχήσῃ] εὐτυχὴς ἢ Musgravius. εὐμενὴς ἢ Nauckius. 554. ὅ τ' Marklandus] ὁ δ' 557. βλάψαι] βλάψει Matthiae. 659. εὐσεβεῖν Marklandus] εἰσιδεῖν 561. φάος] σέβας Nauckius. 665. λόγους] ψόγους Hartungus. 566. σαφῆ Hartungus] σέθεν 573. ἄλλους πόνους] ἄθλους ἐγὼ Nauckius. 577. εὐδαιμονεῖ] εὐδαίμονα pr. P. 580. δ' ἔτ' Reiskius] δέ τ' 581. θυμῶσαι] θυμοῦσθαι Musgravius. 586. στόμα] Suspectum Nauckio. 587. καταστάζοντα] καταστάξοντα P. 589. 590. Inverso ordine libri. Transposuit Marklandus.

Ἄδραστε, κἀμοὶ μἀναμίγνυσθαι τύχας
τὰς σάς· ἐγὼ γὰρ δαίμονος τοὐμοῦ μέτα
στρατηλατήσω κλεινὸς ἐν κλεινῷ δορί.
ἓν δεῖ μόνον μοι, τοὺς θεοὺς ἔχειν, ὅσοι
δίκην σέβονται· ταῦτα γὰρ ξυνόνθ' ὁμοῦ
νίκην δίδωσιν. ἀρετὴ δ' οὐδὲν φέρει
βροτοῖσιν, ἢν μὴ τὸν θεὸν χρῄζοντ' ἔχῃ.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ. Α.

ὦ μέλεαι μελέων ματέρες λοχαγῶν,
ὥς μοι ὑφ' ἥπατι δεῖμα χλοερὸν ταράσσει.
ΗΜ. Β. τίν' αὐδὰν τάνδε προσφέρεις νέαν;
ΗΜ. Α. στράτευμα πᾷ Παλλάδος κριθήσεται.
ΗΜ. Β. διὰ δορὸς εἶπας, ἢ λόγων ξυναλλαγαῖς;
ΗΜ. Α. γένοιτ' ἂν κέρδος· εἰ δ' ἀρείφατοι
φόνοι μάχαι στερνοτυπής τ' ἀνὰ πτόλιν
πάλιν κτύπος φανήσεται,
τίν' ἂν λόγον τάλαινα,
τίν' ἂν τῶνδ' αἰτία λάβοιμι;
ΗΜ. Β. ἀλλὰ τὸν εὐτυχίᾳ λαμπρὸν ἄν τις αἱροῖ
μοῖρα πάλιν· τόδε μοι τὸ θράσος ἀμφιβαίνει.
ΗΜ. Α. δικαίους δαίμονας σύ γ' ἐννέπεις.
ΗΜ. Β. τίνες γὰρ ἄλλοι νέμουσι συμφοράς;
ΗΜ. Α. διάφορα πολλὰ θεῶν βροτοῖσιν εἰσορῶ.
ΗΜ. Β. φόβῳ γὰρ τῷ πάρος διόλλυσαι·
δίκα δίκαν ἐξεκάλεσσε καὶ φόνος
φόνον, κακῶν δ' ἀναψυχὰς
θεοὶ βροτοῖς νέμουσιν,
ἁπάντων τέρμ' ἔχοντες αὐτοί.
ΗΜ. Α. τὰ καλλίπυργα πεδία πῶς ἱκοίμεθ' ἄν,
Καλλίχορον θεᾶς ὕδωρ λιποῦσαι;
ΗΜ. Β. ποτανὰν εἴ μέ τις θεῶν κτίσαι,
διπόταμον ἵνα πόλιν μόλω.
ΗΜ. Α. εἰδείης ἂν φίλων
εἰδείης ἂν τύχας.
ΗΜ. Β. ἔτι ποτ' αἶσα; τίς ἄρα πότμος
ἐπιμένει τὸν ἄλκιμον
τᾶσδε γᾶς ἄνακτα;
ΗΜ. Α. κεκλημένους μὲν ἀνακαλούμεθ' αὖ θεούς·
ἀλλὰ φόβων πίστις ἅδε πρώτα.
ΗΜ. Β. ἰὼ Ζεῦ, τᾶς παλαιομάτορος
παιδογόνε πόριος Ἰνάχου.
ΗΜ. Α. πόλει μοι ξύμμαχος
γενοῦ τᾷδ' εὐμενής.

598—607. = 608—617.

ΗΜ. Β. τὸ σὸν ἄγαλμα, τὸ σὸν ἵδρυμα
πόλεος ἐκκόμιζέ μοι
πρὸς πυρὰν ὑβρισθέν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

γυναῖκες, ἥκω πόλλ' ἔχων λέγειν φίλα,
αὐτός τε σωθείς· ᾑρέθην γὰρ ἐν μάχῃ,
ἣν οἱ θανόντων ἑπτὰ δεσποτῶν λόχοι
ἠγωνίσαντο ῥεῦμα Διρκαῖον πάρα·
νίκην τε Θησέως ἀγγελῶν. λόγου δέ σε
μακροῦ 'ποπαύσω· Καπανέως γὰρ ἦν λάτρις,
ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ.
ΧΟ. ὦ φίλτατ', εὖ μὲν νόστον ἀγγέλλεις σέθεν
τήν τ' ἀμφὶ Θησέως βάξιν· εἰ δὲ καὶ στρατὸς
σῶς ἔστ' Ἀθηνῶν, πάντ' ἂν ἀγγέλλοις φίλα.
ΑΓ. σῶς καὶ πέπραγεν ὡς Ἄδραστος ὤφελε
πρᾶξαι ξὺν Ἀργείοισιν, οὓς ἀπ' Ἰνάχου
στείλας ἐπεστράτευσε Καδμείων πόλιν.
ΧΟ. πῶς γὰρ τροπαῖα Ζηνὸς Αἰγέως τόκος
ἔστησεν οἵ τε συμμετασχόντες δορός;
λέξον· παρὼν γὰρ τοὺς ἀπόντας εὐφρανεῖς.
ΑΓ. λαμπρὰ μὲν ἀκτὶς ἡλίου, κανὼν σαφής,
ἔβαλλε γαῖαν· ἀμφὶ δ' Ἠλέκτρας πύλας
ἔστην θεατής, πύργον εὐαυγῆ λαβών.
ὁρῶ δὲ φῦλα τρία τριῶν στρατευμάτων,
τευχεσφόρον μὲν λαὸν ἐκτείνοντ' ἄνω
Ἰσμήνιον πρὸς ὄχθον, ὡς μὲν ἦν λόγος,
αὐτόν τ' ἄνακτα, παῖδα κλεινὸν Αἰγέως,
καὶ τοὺς ξὺν αὐτῷ δεξιὸν τεταγμένους
κέρας, παλαιοὺς Κεκροπίας οἰκήτορας,
λαιὸν δὲ Πάραλον ἐστολισμένον δορί,
κρήνην παρ' αὐτὴν δ' Ἄρεος ἱππότην ὄχλον
πρὸς κρασπέδοισι στρατοπέδου τεταγμένον
ἴσους ἀριθμόν· ἁρμάτων δ' ὀχήματα
ἔνερθε σεμνῶν μνημάτων Ἀμφίονος.
Κάδμου δὲ λαὸς ἧστο πρόσθε τειχέων,
νεκροὺς ὄπισθεν θέμενος, ὧν ἔκειτ' ἀγών.
ἱππεῦσι δ' ἱππῆς ἦσαν ἀνθωπλισμένοι,
τετραόροισί τ' ἀντί' ἅρμαθ' ἅρμασιν.
κῆρυξ δὲ Θησέως εἶπεν ἐς πάντας τάδε
"σιγᾶτε, λαοί, σῖγα, Καδμείων στίχες,
ἀκούσαθ'· ἡμεῖς ἥκομεν νεκροὺς μέτα
θάψαι θέλοντες, τὸν Πανελλήνων νόμον
σῴζοντες, οὐδὲν δεόμενοι τεῖναι φόνον."
κοὐδὲν Κρέων τοῖσδ' ἀντεκήρυξεν λόγοις,
ἀλλ' ἧστ' ἐφ' ὅπλοις σῖγα. ποιμένες δ' ὄχων
τετραόρων κατῆρχον ἐντεῦθεν μάχης·
πέραν δὲ διελάσαντες ἀλλήλων ὄχους
παραιβάτας ἔστησαν ἐς τάξιν δορός.
χοἰ μὲν σιδήρῳ διεμάχονθ', οἱ δ' ἔστρεφον
πώλους ἐς ἀλκὴν αὖθις αὖ παραιβάτας.
ἰδὼν δὲ Φόρβας, ὃς μοναμπύκων ἄναξ
ἦν τοῖς Ἐρεχθείδαισιν, ἁρμάτων ὄχλον,
οἵ τ' αὖ τὸ Κάδμου διεφύλασσον ἱππικόν,
ξυνῆψαν ἀλκὴν κἀκράτουν ἡσσῶντό τε.

---

591. μἀναμίγνυσθαι D.] μὴ ἀναμίγνυσθαι (μὴ 'ναμίγνυσθαι a m. sec. P.) 593. κλεινὸς ἐν κλεινῷ] καινὸς ἐν καινῷ superscr. in C. 594. ἓν δεῖ μόνον μοι] ἑνὸς μόνον δεῖ Kirchhoffius. μοι] τοι Nauckius. 596. ἀρετὴ] ἡ 'ρετὴ libri. φέρει P. λέγει (γρ. φέρει) C. λύει Heimsoethius. 598. 599. 601. 3. 4. 5. 8. 611. 613–617. 620. 622–625. in libris Αἰ. (i. e. Αἴθρα) praescriptum habent. Correxit Matthiae. 599. δεῖμα χλοερὸν Ald. χλοερὸν δεῖμα PC. 601. στράτευμα πᾷ Παλλάδος Hermannus] στράτευμα μὲν παλλάδος P. στράτευμα πᾶ τὴν παλλάδος C. 605. στερνοτυπής τ' — κτύπος φανήσεται Elmsleius] στερνοτυπεῖς τ' (γ' C) — κτύποι φανήσονται ἀνὰ πτόλιν Marklandus] ἀνὰ τόπον 606. τίν' ἂν λόγον τάλαινα Nauckius] ὦ (ὦ delevit Hermannus) τάλαινα τίνα λόγον 607. αἰτία Hermannus] αἰτίαν 608. εὐτυχίᾳ Marklandus] εὐτυχῆ αἱροῖ Matthiae] αἱρῇ 611. ἄλλοι] ἄλλοισιν C. 614. δίκαν] δ' addit Kirchhoffius. ἐξεκάλεσσε Barnesius] ἐξεκάλεσε in P legi ex silentio colligitur. ἐκάλεσε C. Incerta scriptura, quum ἐξεκάλεσε vel ἐκάλεσε alius verbi glossema esse possit. 615. κακῶν δ' ἀναψυχὰς Scaliger] κακὸν δ' ἀνὰ ψυχὰς

618. ἁπάντων P a m. sec. πάντων pr. P. πάντα, superscripto των. C. τέρμ'] τέρματ' PC, sed τέρμ' a m. sec. P. 621. με Hermannus] σε 623. τύχας Heathius] ψυχάς 624. ἔτι] τίς Reiskius.

632. ἐκκόμιζέ μοι Musgravius] ἐκκομίζομαι 636. ἣν Dobraeus] ἵν' θανόντων Heathius] θανόντες 642. βάξιν Reiskius] τάξιν 644. πέπραγεν Piersonus] πεπραγμέν' 645. οὓς Reiskius] ὡς ἀπ' Canterus] ἐπ' 649. ἀπόντας γρ. P. παρόντας PC. 652. εὐαυγῆ Hemsterhusius] εὐαγῆ 653. στρατευμάτων Ald. . . . στρατευμάτων P. συστρατευμάτων C. συστρεμμάτων Nauckius. 658. παλαιοὺς Marklandus] παλαιὰς 659. λαιὸν Marklandus] αὐτὸν 660. δ' addidit Hartungus. ὄχλον Scaliger] ὄχον 666. δ' Hermannus] θ' 673. τεῖναι] θεῖναι Canterus. 679. αὖθις] αὖτις P. αὖ Hartung[illegible]] ἐς 681. ὄχλον Marklandus] ὄχον (superscr. ων) C. ὄχων (superscr. ον) P. 683. κἀκράτουν] καὶ 'κράτουν libri.

λεύσσων δὲ ταῦτα κοὺ κλύων, ἐκεῖ γὰρ ἦν,
ἔνθ' ἅρματ' ἠγωνίζεθ' οἵ τ' ἐπεμβάται,
τἀκεῖ παρόντα πολλὰ πήματ' οὐκ ἔχω
τί πρῶτον εἴπω, πότερα τὴν εἰς οὐρανὸν
κόνιν προσαντέλλουσαν, ὡς πολλὴ παρῆν,
ἢ τοὺς ἄνω τε καὶ κάτω φορουμένους
ἱμᾶσιν, αἱματός τε φοινίου ῥοάς,
τῶν μὲν πιτνόντων, τῶν δέ, θραυσθέντων δίφρων,
ἐς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων βίᾳ,
πρὸς ἁρμάτων τ' ἀγαῖσι λειπόντων βίον.
νικῶντα δ' ἵπποις ὡς ὑπείδετο στρατὸν
Κρέων τὸν ἐνθένδ', ἰτέαν λαβὼν χερὶ
χωρεῖ, πρὶν ἐλθεῖν ξυμμάχοις δυσθυμίαν.
καὶ μὴν τὰ Θησέως γ' οὐκ ὄκνῳ διεφθάρη,
ἀλλ' ἵετ' εὐθὺς λάμπρ' ἀναρπάσας ὅπλα·
καὶ ξυμπατάξαντες μέσον πάντα στρατὸν
ἔκτεινον ἐκτείνοντο, καὶ παρηγγύων
κελευσμὸν ἀλλήλοισι σὺν πολλῇ βοῇ
"θεῖν', ἀντέρειδε τοῖς Ἐρεχθείδαις δόρυ."
λόχος δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος
δεινὸς παλαιστὴς ἦν· ἔκλινε γὰρ κέρας
τὸ λαιὸν ἡμῶν· δεξιοῦ δ' ἡσσώμενον
φεύγει τὸ κείνων, ἦν δ' ἀγὼν ἰσόρροπος.
κἀν τῷδε τὸν στρατηγὸν αἰνέσαι παρῆν·
οὐ γὰρ τὸ νικῶν τοῦτ' ἐκήδευεν μόνον,
ἀλλ' ᾤχετ' ἐς τὸ κάμνον οἰκείου στρατοῦ.
ἔρρηξε δ' αὐδήν, ὥσθ' ὑπηχῆσαι χθόνα
"ὦ παῖδες, εἰ μὴ σχήσετε στερρὸν δόρυ
σπαρτῶν τόδ' ἀνδρῶν, οἴχεται τὰ Παλλάδος."
θάρσος δ' ἐνῶρσε παντὶ Κεκροπιδῶν στρατῷ.
αὐτός θ' ὅπλισμα τοὐπιδαύριον λαβὼν
δεινῆς κορύνης διαφέρων ἐσφενδόνα,
ὁμοῦ τραχήλους κἀπικείμενον κάρα
κυνέας θερίζων κἀποκαυλίζων ξύλῳ.
μόλις δέ πως ἔτρεψαν ἐς φυγὴν πόδα.
ἐγὼ δ' ἀνηλάλαξα κἀνωρχησάμην
κἄκρουσα χεῖρας. οἱ δ' ἔτεινον ἐς πύλας.
βοὴ δὲ καὶ κωκυτὸς ἦν ἀνὰ πτόλιν
νέων, γερόντων, ἱρά τ' ἐξεπίμπλασαν
φόβῳ. παρὸν δὲ τειχέων εἴσω μολεῖν,
Θησεὺς ἐπέσχεν· οὐ γὰρ ὡς πέρσων πόλιν
μολεῖν ἔφασκεν, ἀλλ' ἀπαιτήσων νεκρούς.
τοιόνδε τοι στρατηγὸν αἱρεῖσθαι χρεών,
ὃς ἔν τε τοῖς δεινοῖσίν ἐστιν ἄλκιμος
μισεῖ θ' ὑβριστὴν λαόν, ὃς πράσσων καλῶς
εἰς ἄκρα βῆναι κλιμάκων ἐνήλατα
ζητῶν ἀπώλεσ' ὄλβον ᾧ χρῆσθαι παρῆν.

ΧΟ. νῦν τήνδ' ἄελπτον ἡμέραν ἰδοῦσ' ἐγὼ
θεοὺς νομίζω καὶ δοκῶ τῆς ξυμφορᾶς
ἔχειν ἔλασσον, τῶνδε τισάντων δίκην.

ΑΔ. ὦ Ζεῦ, τί δῆτα τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς
φρονεῖν λέγουσι; σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα,
δρῶμέν τε τοιαῦθ' ἂν σὺ τυγχάνῃς θέλων.
ἡμῖν γὰρ ἦν τό τ' Ἄργος οὐχ ὑποστατὸν
αὐτοί τε πολλοὶ καὶ νέοι βραχίοσιν,
Ἐτεοκλέους δὲ σύμβασιν ποιουμένου,
μέτρια θέλοντος οὐκ ἐχρῄζομεν λαβεῖν,
κἄπειτ' ἀπωλόμεσθ'. ὁ δ' αὖ τότ' εὐτυχὴς
λαβὼν πένης ὡς ἀρτίπλουτα χρήματα,
ὕβριζ', ὑβρίζων δ' αὖθις ἀνταπώλετο
Κάδμου κακόφρων λαός. ὦ κενοὶ βροτῶν,
οἳ τόξον ἐντείνοντες ὡς καιροῦ πέρα,
καὶ πρὸς δίκης γε πολλὰ πάσχοντες κακά,
φίλοις μὲν οὐ πείθεσθε, τοῖς δὲ πράγμασι,
πόλεις τ', ἔχουσαι διὰ λόγου κάμψαι κακά,
φόνῳ καθαιρεῖσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πράγματα.
ἀτὰρ τί ταῦτα; κεῖνο βούλομαι μαθεῖν,
πῶς ἐξεσώθης· εἶτα τἄλλ' ἐρήσομαι.

ΑΓ. ἐπεὶ ταραγμὸς πόλιν ἐκίνησεν δορί,
πύλας διῆλθον, ἧπερ εἰσῄει στρατός.
ΑΔ. ὧν δ' οὕνεχ' ἀγὼν ἦν, νεκροὺς κομίζετε;
ΑΓ. ὅσοι γε κλεινοῖς ἑπτ' ἐφέστασαν λόχοις.
ΑΔ. πῶς φῄς; ὁ δ' ἄλλος ποῦ κεκμηκότων ὄχλος;
ΑΓ. τάφῳ δέδονται πρὸς Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
ΑΔ. τοὐκεῖθεν ἢ τοὐνθένδε; τίς δ' ἔθαψέ νιν;
ΑΓ. Θησεύς, σκιώδης ἔνθ' Ἐλευθερὶς πέτρα.
ΑΔ. οὓς δ' οὐκ ἔθαψε ποῦ νεκροὺς ἥκεις λιπών;
ΑΓ. ἐγγύς· πέλας γὰρ πᾶν ὅ τι σπουδάζεται.
ΑΔ. ἦ που πικρῶς νιν θέραπες ἦγον ἐκ φόνου;
ΑΓ. οὐδεὶς ἐπέστη τῷδε δοῦλος ὢν πόνῳ.
ΑΔ. ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
ΑΓ. φαίης ἄν, εἰ παρῆσθ' ὅτ' ἠγάπα νεκρούς.
ΑΔ. ἔνιψεν αὐτὸς τῶν ταλαιπώρων σφαγάς;
ΑΓ. κἄστρωσέ γ' εὐνὰς κἀκάλυψε σώματα.
ΑΔ. δεινὸν μὲν οὖν βάσταγμα κᾀσχύνην ἔχον.
ΑΓ. τί δ' αἰσχρὸν ἀνθρώποισι τἀλλήλων κακά;
ΑΔ. οἴμοι· πόσου σφιν ξυνθανεῖν ἂν ἤθελον.
ΑΓ. ἄκραντ' ὀδύρει ταῖσδέ τ' ἐξάγεις δάκρυ.
ΑΔ. δοκῶ μέν, αὗταί γ' εἰσὶν αἱ διδάσκαλοι.
ἀλλ' εἶμ', ἐπαρῶ χεῖρ' ἀπαντήσας νεκροῖς,
Ἅιδου τε μολπὰς ἐκχεῶ δακρυρρόους,
φίλους προσαυδῶν, ὧν λελειμμένος τάλας
ἔρημα κλάω· τοῦτο γὰρ μόνον βροτοῖς
οὐκ ἔστι τἀνάλωμ' ἀναλωθὲν λαβεῖν,
ψυχὴν βροτείαν· χρημάτων δ' εἰσὶν πόροι.

ΧΟ. τὰ μὲν εὖ, τὰ δὲ δυστυχῆ·
πόλει μὲν εὐδοξία
καὶ στρατηλάταις δορὸς

778—785. = 786—793.

---

689. τοὺς — φορουμένους Heathius] τὰς — φορουμένας: quo servato nonnulla post hunc versum excidisse coniecit Kirchhoffius. 690. ῥοάς a m. sec. P. ῥοαῖς PC. 694. νικῶντα] εἴκοντα Valckenarius. ὑπείδετο] ὑπεῖδε τὸν Porsonus. 695. τὸν Hermannus] τὸ 699. συμπατάξαντες] συμπατάξαντ' (numero duali) ἐς Blomfieldus. 705. δεξιοῦ Marklandus] δεξιὸν 708. ἐκήδευεν D.] ἐκέρδαινεν 713. Κεκροπιδῶν Elmsleius] Δαναϊδῶν 717. κἀποκαυλίζων Canterus] κἀποδαυλίζων 718. ἔτρεψαν Hermannus] ἔτρεψεν 722. ἱρά D.] ἱερά 726. τοι Elmsleius] τὸν 732. τῆς συμφορᾶς Reiskius] τᾶς συμφορᾶς P. τὰς συμφορὰς C. 734. ὦ — φρονεῖν] τί δῆτα τούτους τοὺς ταλαιπώρους φρονεῖν | βροτοὺς Diog. L. 9,71. 735. λέγουσι] λέγοιμ' ἂν Plutarchus Mor. p. 1056 b.

736 τοιαῦθ' — θέλων] τοιάδ' — φρονῶν Plutarchus. 739. δὲ Hartungus] τε 740. θέλοντος] τε δόντος Marklandus. διδόντος Hartungus. 743. δ' Hartungus] τ' αὖθις] αὐτὸς Nauckius. 745. ἐντείνοντες] ἐκτείνοντες P. τοῦ (ὡς Ald.) καιροῦ PC. οὐ καιρῷ Hartungus. τὸ τόξον ἐντείνοντες οἳ καιροῦ πέρα Nauckius. 746. Versus Nauckio suspectus. 751. ἐρήσομαι] εἰρήσεται Nauckius. 752. δορί] δορὸς Hermannus. 754. οὕνεχ' ἀγὼν Barnesius] οὕνεκ' ἀγὼν P. οὕνεκεν ἀγὼν C. 755. ὅσοι γε C cum γρ. ὡς οἵ γε, quod est in P. λόχοις Reiskius] δόμοις PC. πύλαις Kirchhoffius. 756. ποῦ Hermannus] ποῖ 760. ἥκεις Marklandus] ἥκει 763. Post hunc versum unius versus defectum indicavit Hermannus. Versum 764. in libris nuntio continuatum delere maluit Lobeckius. 765. αὐτὸς Reiskius] αὐτῶν 767. οὖν Elmsleius] ἦν κᾀσχύνην D.] καισχύνην ἔχον] φέρον Kirchhoffius. 769. πόσου Kirchhoffius] πόσῳ 772. ἀλλ' εἶμ', ἐπαρῶ Elmsleius] ἀλλ' εἶεν αἴρω (αἴρω P.) 773. ἐκχεῶ D.] ἐκχέω

διπλάζεται τιμά·
ἐμοὶ δὲ παίδων μὲν εἰσιδεῖν μέλη
πικρόν, καλὸν θέαμα δ', εἴπερ ὄψομαι
τὰν ἄελπτον ἁμέραν,
ἰδοῦσα πάντων μέγιστον ἄλγος.
ἄγαμόν μ' ἔτι δεῦρ' ἀεὶ
χρόνος παλαιᾷ πατὴρ
ὤφελ' ἁμέρᾳ κτίσαι.
τί γάρ μ' ἔδει παίδων;
τί μὲν γὰρ ἤλπιζον ἂν πεπονθέναι
πάθος περισσόν, εἰ γάμων ἀπεζύγην;
νῦν δ' ὁρῶ σαφέστατον
κακὸν τέκνων φιλτάτων στερεῖσα.
ἀλλὰ τάδ' ἤδη σώματα λεύσσω
τῶν οἰχομένων παίδων· μελέα
πῶς ἂν ὀλοίμην ξὺν τοῖσδε τέκνοις
κοινὸν ἐς Ἅιδην καταβᾶσα.
ΑΔ. στεναγμόν, ὦ ματέρες,
τῶν κατὰ χθονὸς νεκρῶν·
ἀΰσατ', ἀπύσατ' ἀντίφων' ἐμῶν
στεναγμάτων κλύουσαι.
ΧΟ. ὦ παῖδες, ὦ πικρὸν φίλων
προσηγόρημα ματέρων
προσαυδῶ σε τὸν θανόντα.
ΑΔ. ἰὼ ἰώ · ΧΟ. τῶν γ' ἐμῶν κακῶν ἐγώ.
ΑΔ. αἰαῖ. ΧΟ. ± ⏑ – ⏑ ± ⏑ –
ΑΔ. ἐπάθομεν ὦ — ΧΟ. τὰ κύντατ' ἄλγη κακῶν.
ΑΔ. ὦ πόλις Ἀργεία, τὸν ἐμὸν πότμον οὐκ ἐσορᾶτε;
ΧΟ. ὁρῶσι κἀμὲ τὰν τάλαιναν, τέκνων ἄπαιδα.
ΑΓ. προσάγετε τῶν δυσπότμων
σώμαθ' αἱματοσταγῆ,
σφαγέντα τ' οὐκ ἄξι' οὐδ' ὑπ' ἀξίων,
ἐν οἷς ἀγὼν ἐκράνθη.
ΧΟ. δόθ', ὡς περιπτυχαῖσι δὴ
χέρας προσαρμόσασ' ἐμοῖς
ἐν ἀγκῶσι τέκνα θῶμαι.
ΑΔ. ἔχεις ἔχεις — ΧΟ. πημάτων γ' ἅλις βάρος.
ΑΔ. αἰαῖ. ΧΟ. τοῖς τεκοῦσι δ' οὐ λέγεις;
ΑΔ. ἀίετέ μου. ΧΟ. στένεις ἐπ' ἀμφοῖν ἄχη.
ΑΔ. εἴθε με Καδμείων ἔναρον στίχες ἐν κονίαισιν.
ΧΟ. ἐμὸν δὲ μήποτ' ἐζύγη σῶμ' ἐς ἀνδρὸς εὐνάν.
ΑΔ. ἴδετε κακῶν πέλαγος, ὦ
ματέρες τάλαιναι τέκνων.
ΧΟ. κατὰ μὲν ὄνυξιν ἠλοκίσμεθ', ἀμφὶ δὲ
σποδὸν κάρα κεχύμεθα.
ΑΔ. ἰὼ ἰώ μοί μοι·
κατά με πέδον γᾶς ἕλοι,

798—810. = 811—823.

διὰ δὲ θύελλα σπάσαι,
πυρός τε φλογμὸς ὁ Διὸς ἐν κάρᾳ πέσοι.
ΧΟ. πικροὺς ἐσεῖδες γάμους,
πικρὰν δὲ Φοίβου φάτιν·
ἐρημά σ' ἁ πολύστονος Οἰδιπόδα
δώματα λιποῦσ' ἦλθ' Ἐρινύς.
ΘΗ. μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῷ
γόους, ἀφήσω, τοὺς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπὼν
εἴασα μύθους· νῦν δ' Ἄδραστον ἱστορῶ·
πόθεν ποθ' οἵδε διαπρεπεῖς εὐψυχίᾳ
θνητῶν ἔφυσαν; εἰπέ γ', ὡς σοφώτερος,
νέοισιν ἀστῶν τῶνδ'· ἐπιστήμων γὰρ εἶ.
εἶδον γὰρ αὐτῶν κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ
τολμήμαθ', οἷς ἤλπιζον αἱρήσειν πόλιν.
ἓν δ' οὐκ ἐρήσομαί σε, μὴ γέλωτ' ὄφλω,
ὅτῳ ξυνέστη τῶνδ' ἕκαστος ἐν μάχῃ,
ἢ τραῦμα λόγχης πολεμίων ἐδέξατο.
κενοὶ γὰρ οὗτοι τῶν τ' ἀκουόντων λόγοι
καὶ τοῦ λέγοντος, ὅστις ἐν μάχῃ βεβὼς
λόγχης ἰούσης πρόσθεν ὀμμάτων πυκνῆς
σαφῶς ἀπήγγειλ' ὅστις ἐστὶν ἀγαθός.
οὐκ ἂν δυναίμην οὔτ' ἐρωτῆσαι τάδε
οὔτ' αὖ πιθέσθαι τοῖσι τολμῶσιν λέγειν·
μόλις γὰρ ἄν τις αὐτὰ τἀναγκαῖ' ὁρᾶν
δύναιτ' ἂν ἑστὼς πολεμίοις ἐναντίος.
ΑΔ. ἄκουε δή νυν· καὶ γὰρ οὐκ ἄκοντί μοι
δίδως ἔπαινον τῶνδ', ἐγώ τε βούλομαι
φίλων ἀληθῆ καὶ δίκαι' εἰπεῖν πέρι.
ὁρᾷς τὸ Δῖον οὗ βέλος διέπτατο;
Καπανεὺς ὅδ' ἐστίν· ᾧ βίος μὲν ἦν πολύς,
ἥκιστα δ' ὄλβῳ γαῦρος ἦν· φρόνημα δὲ
οὐδέν τι μεῖζον εἶχεν ἢ πένης ἀνήρ,
φεύγων τραπέζαις ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν
τἀρκοῦντ' ἀτίζων· οὐ γὰρ ἐν γαστρὸς βορᾷ
τὸ χρηστὸν εἶναι, μέτρια δ' ἐξαρκεῖν ἔφη.
φίλοις τ' ἀληθὴς ἦν φίλος παροῦσί τε
καὶ μὴ παροῦσιν· ὧν ἀριθμὸς οὐ πολύς·
ἀψευδὲς ἦθος, εὐπροσήγορον στόμα,
ἄκραντον οὐδὲν οὔτ' ἐς οἰκέτας ἔχων
οὔτ' ἐς πολίτας. τὸν δὲ δεύτερον λέγω,
Ἐτέοκλον, ἄλλην χρηστότητ' ἠσκηκότα·
νεανίας ἦν, τῷ βίῳ μὲν ἐνδεής,
πλείστας δὲ τιμὰς ἔσχ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί.
φίλων δὲ χρυσὸν πολλάκις δωρουμένων
οὐκ εἰσεδέξατ' οἶκον, ὥστε τοὺς τρόπους

781. τιμά Marklandus] τιμή 782. δὲ παίδων pr. P. δὲ τῶν παίδων C et a m. sec. P. 785. ἁμέραν Hermannus] ἡμέραν 787. μ' ἔτι] με τὸ Nauckius. 788. παλαιᾷ — ἁμέρᾳ Bothius] παλαιὸς — ἁμέρᾳ (ἁμερᾶν Porsonus.) 789. μ' ἔδει Marklandus] με δεῖ 790. τί Nauckius] τὸ γὰρ] γὰρ οὐκ C et a m. sec. P. 793. στερεῖσα Marklandus] στερεῖσθαι 796. ὀλοίμην D.] ὀλοίμαν 799. νεκρῶν] νεκύων pr. P. 806. Lacunam indicavit Barnesius. 807. Totus versus chori est in libris. Correxit Hermannus. 809. ὁρῶσι κἀμὲ τὰν Heimsoethius] ὁρῶσιν ἐμὲ τὴν pr. P. ὁρῶσι κἀμὲ δῆτα τὴν a m. sec. P. ὁρῶσιν δῆτ' ἐμέ γε τὴν C. 811. τῶν addidit Hermannus. 816. προσαρμόσασ' Hermannus] προσαρμόσας 819. οὐ] οὖν Hermannus. 823. σῶμ' ἐς ἀνδρὸς Heimsoethius] δέμας | δέμας γ' ἐς ἀνδρὸς PC. Alterum δέμας delevit m. sec. in P et scripsit εἴς τιν' ἀνδρός. 825. τέκνων delet Hartungus. 828. Alterum ἰώ fortasse delendum.

835. ἔρημα δ' (σ' Hermannus) Marklandus] ἔγημας 838. σ'] γ' pr. P. στρατῷ et ἀφήσω, τοὺς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπὼν delet Nauckius. Mihi haec defecta videri pluribus dixi in Annot. Oxon. p. 423. ubi hanc proposui descriptionem, ΧΟ. ⏑ ± ⏑ – ⏑ ± ⏑ – ⏑ ± ⏑ – | γόους ἀφήσω – ⏑ – ⏑ – ⏑ – | ΘΗ. ⏑ ± ⏑ – ⏑ ± ⏑ – ⏑ ± ⏑ – | ⏑ ± ⏑ – ⏑ τοὺς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπὼν | εἴασα cet. 840. εἴασα Elmsleius] εἰς τὰ σὰ pr. P. εἰς τὰ σά γε a m. sec. P et C. ἱστορῶ] εἰσορῶ pr. P et in quo ἱστορῶ superscr. C. 842. εἰπέ γ'] εἰπὲ δ' Hartungus. 843. εἶ. | εἶδον γὰρ αὐτῶν] εἶ | ἰδὼν τὰ τούτων Dobraeus. 844. αὐτῶν] αὐτὸν P. 849. κενοὶ Grotius] κοινοὶ 852. ἀγαθὸς Marklandus] ἀγαθός 854. αὖ Reiskius] ἂν 858. τῶνδ' Matthiae] τῶν PC. τόνδ' Elmsleius. ἐγώ τε Nauckius] ἔγωγε PC. ἐγὼ δὲ Matthiae. 860. τὸ Δῖον Polybius 5, 9.] τὸν ἁβρὸν 864. φεύγων] ψέγων Athenaeus 4. p. 159a. μισῶν idem 6. p. 250e. ὅστις] εἴ τις Athenaeus 4. p. 159. 865. ἀτίζων] ἐπαινῶν Athenaeus. 867. φίλοις Brunckius] φίλος παροῦσι Reiskius] τοῖς παροῦσι 870. ἄκραντον] ἄκρατον Lentingius. οὔτ' Marklandus] οὐδ' 872. ἄλλην Matthiae] ἄλλον 874. ἔσχεν Ἀργείων χθονί PC. ἔσχ' ἐν Ἀργείων πόλει Teles apud Stobaeum 95, 21. 876. ὥστε — πα-

δούλους παρασχεῖν χρημάτων ζευχθεὶς ὕπο.
τούς τ' ἐξαμαρτάνοντας, οὐχὶ τὴν πόλιν,
ἤχθαιρ'· ἐπεί τοι κοὐδὲν αἰτία πόλις
κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακόν.
ὁ δ' αὖ τρίτος τῶνδ' Ἱππομέδων τοιόσδ' ἔφυ·
παῖς ὢν ἐτόλμησ' εὐθὺς οὐ πρὸς ἡδονὰς
Μουσῶν τραπέσθαι καὶ τὸ μαλθακὸν βίου,
ἀγροὺς δὲ ναίων, σκληρὰ τῇ φύσει διδοὺς
ἔχαιρε πρὸς τἀνδρεῖον, ἔς τ' ἄγρας ἰὼν
ἵπποις τε χαίρων τόξα τ' ἐντείνων χεροῖν,
πόλει παρασχεῖν σῶμα χρήσιμον θέλων.
ὁ τῆς κυναγοῦ δ' ἄλλος Ἀταλάντης γόνος,
Παρθενοπαῖος, εἶδος ἐξοχώτατος,
Ἀρκὰς μὲν ἦν, ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοὰς
παιδεύεται κατ' Ἄργος. ἐκτραφεὶς δ' ἐκεῖ
πρῶτον μέν, ὡς χρὴ τοὺς μετοικοῦντας ξένους,
λυπηρὸς οὐκ ἦν, οὐδ' ἐπίφθονος πόλει,
οὐδ' ἐξεριστὴς τῶν λόγων, ὅθεν βαρὺς
μάλιστ' ἂν εἴη δημότης τε καὶ ξένος·
λόχοις δ' ἐφεστὼς ὥσπερ Ἀργεῖος γεγὼς
ἤμυνε χώρᾳ, χὠπότ' εὖ πράσσοι πόλις,
ἔχαιρε, λυπρῶς δ' ἔφερεν, εἴ τι δυστυχοῖ.
Τυδέως δ' ἔπαινον ἐν βραχεῖ θήσω μέγαν·
οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρός, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι.
ἐκ τῶνδε μὴ θαύμαζε τῶν εἰρημένων,
Θησεῦ, πρὸ πύργων τούσδε τολμῆσαι θανεῖν·
τὸ γὰρ τραφῆναι μὴ κακῶς αἰδῶ φέρει·
αἰσχύνεται δὲ τἀγάθ' ἀσκήσας ἀνὴρ
κακὸς κεκλῆσθαι πᾶς τις· ἡ δ' εὐανδρία
διδακτόν, εἴπερ καὶ βρέφος διδάσκεται

899. πολλοὺς δ' ἐραστὰς κἀπὸ θηλειῶν ὅσας
ἔχων ἐφρούρει μηδὲν ἐξαμαρτάνειν.

903. δεινὸς σοφιστὴς πολλὰ τ' ἐξευρεῖν σοφά.
γνώμῃ δ' ἀδελφοῦ Μελεάγρου λελειμμένος,
ἴσον παρέσχεν ὄνομα διὰ τέχνης δορός,
εὑρὼν ἀκριβῆ μουσικὴν ἐν ἀσπίδι·
φιλότιμον ἦθος πλούσιον, φρόνημα δὲ
908. ἐν τοῖσιν ἔργοις, οὐχὶ τοῖς λόγοις ἴσον.

λέγειν ἀκούειν θ' ὧν μάθησιν οὐκ ἔχει.
ἃ δ' ἂν μάθῃ παῖς, ταῦτα σῴζεσθαι φιλεῖ
πρὸς γῆρας. οὕτω παῖδας εὖ παιδεύσετε.
ΧΟ. ἰὼ τέκνον, δυστυχῆ σ'
ἔτρεφον, ἔφερον ὑφ' ἥπατος
πόνους ἐνεγκοῦσ' ἐν ὠδῖσι· καὶ νῦν
Ἅιδας τὸν ἐμὸν ἔχει
μόχθον ἀθλίας, ἐγὼ δὲ
γηροβοσκὸν οὐκ ἔχω
τεκοῦσ' ἁ τάλαινα παῖδα.
ΘΗ. καὶ μὴν τὸν Οἰκλέους γε γενναῖον τόκον
θεοὶ ζῶντ' ἀναρπάσαντες ἐς μυχοὺς χθονὸς
αὐτοῖς τεθρίπποις εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς·
τὸν Οἰδίπου δὲ παῖδα, Πολυνείκη λέγω,
ἡμεῖς ἐπαινέσαντες οὐ ψευδοίμεθ' ἄν.
ξένος γὰρ ἦν μοι, πρὶν λιπὼν Κάδμου πόλιν
φυγῇ πρὸς Ἄργος διαβαλεῖν αὐθαίρετος.
ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶν σε βούλομαι τούτων πέρι;
ΑΔ. οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, σοῖσι πείθεσθαι λόγοις.
ΘΗ. τὸν μὲν Διὸς πληγέντα Καπανέα πυρὶ
ΑΔ. ἦ χωρὶς ἱρὸν ὡς νεκρὸν θάψαι θέλεις;
ΘΗ. ναί· τοὺς δέ γ' ἄλλους πάντας ἐν μιᾷ πυρᾷ.
ΑΔ. ποῦ δῆτα θήσεις μνῆμα τῷδε χωρίσας;
ΘΗ. αὐτοῦ παρ' οἴκους τούσδε συμπήξας τάφον.
ΑΔ. οὗτος μὲν ἤδη δμωσὶν ἂν μέλοι πόνος.
ΘΗ. ἡμῖν δέ γ' οἵδε· στειχέτω δ' ἄχθη νεκρῶν.
ΑΔ. ἴτ', ὦ τάλαιναι μητέρες, τέκνων πέλας.
ΘΗ. ἥκιστ', Ἄδραστε, τοῦτο πρόσφορον λέγεις.
ΑΔ. πῶς τὰς τεκούσας οὐ χρεὼν ψαῦσαι τέκνων;
ΘΗ. ὄλοιντ' ἰδοῦσαι τούσδ' ἂν ἠλλοιωμένους.
ΑΔ. πικρὰ γὰρ ὄψις αἷμα κὠτειλαὶ νεκρῶν.
ΘΗ. τί δῆτα λύπην ταῖσδε προσθεῖναι θέλεις;
ΑΔ. νικᾷς. μένειν χρὴ τλημόνως· λέγει γὰρ εὖ
Θησεύς. ὅταν δὲ τούσδε προσθῶμεν πυρί,
ὀστᾶ προσάξεσθ'. ὦ ταλαίπωροι βροτῶν,
οἳ κτᾶσθε λόγχας καὶ κατ' ἀλλήλων φόνους
τίθεσθε, παύσασθ', ἀλλὰ λήξαντες πόνων
ἄστη φυλάσσεθ' ἥσυχοι μεθ' ἡσύχων.
σμικρὸν τὸ χρῆμα τοῦ βίου· τοῦτον δὲ χρὴ
ὡς ῥᾷστα καὶ μὴ ξὺν πόνοις διεκπερᾶν.
ΧΟ. οὐκέτ' εὔτεκνος, οὐκέτ' εὔπαις,
οὐδ' εὐτυχίας μέτεστίν μοι

955—962. = 963—970.

ρασχεῖν — ζευχθεὶς — τούς τ' — τὴν πόλιν] οὐδὲ — παρέσχεν — πεισθεὶς — τοὺς δ' — τὴν τύχην Stobaeus 46, 4.

879. ἐπεί τοι κοὐδὲν a m. sec. P. ἐπεί τι γ' οὐδὲν pr. P. ἐπεί τοι γ' οὐδὲν C. ἐπεὶ κατ' οὐδὲν Stobaeus. πόλις] πέλει Stobaeus. 880. κλύουσα] ἀκούειν Stobaeus. 883. καὶ τὸ μαλθακὸν Fixius] πρὸς τὸ μαλθακὸν 885. ἔχαιρε] ἔβαινε Hartungus. 889. Παρθενοπαῖος] παῖς παρθενοπαῖος libri. Delevi παῖς. Παρθενοπαῖος secunda syllaba producta dixit Aeschyli exemplo Sept. ad Theb. 547. Παρθενοπαῖος Ἀρκάς· ὁ δὲ τοιόσδ' ἀνὴρ —. de quo dixi ad Sophoclis Fragm. 785. in ed. Oxon. tertia p. 175. De eadem emendatione cogitavit Hermannus, sed ut reiiceret, argumentis usus parum idoneis. 894. ἐξεριστής] ἐξεταστὴς Kirchhoffius. 896. ἐφεστὼς Blomfieldus] ἐνεστὼς 898. ἔφερεν Grotius] ἔφερ' δυστυχοῖ Reiskius] δυστυχεῖ 899. ὅσας] ἴσας Canterus frustra: nam v. 899. 900. interpolatoris esse ostendit L. Dindorfius in Thesauro vol. 5. p. 2290. 902. οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρὸς] οὐδ' ἐν λόγοις ἦν δεινὸς schol. Hom. Il. 4, 400. 903. Versum spurium eiecit Porsonus: de quo dixi in Annot. Oxon. p. 426. σοφά] σοφὸς Valckenarius. 904—908. Eieci versus spurios propter rationes in Annot. Oxon. p. 426. expositas.

908. ἴσον] ἔχων Ioann. Damasc. in Parall. sacris in Gaisfordi Appendice ad Stobaeum vol. 4. p. 381. 913. κεκλῆσθαι Stobaeus 1, 5.] γενέσθαι 914. διδακτὸν Stobaeus] διδακτὸς

915. λέγειν] λέγειν τ' Ioann. Damasc. ἀκούειν θ'] ἀκοῦον Hartungus. 916. μάθῃ Stobaeus] μάθοι παῖς Valckenarius] τις 917. παιδεύσετε Hermannus] παιδεύετε 924. τεκοῦσ' ἁ Hermannus] τεκοῦσα 925—939. Thesei Adrastique personae in libris permutatae. Correxit Musgravius. 925. Οἰκλέους Brodaeus] ἰοκλέους 926. ζῶντ'] Hic et alibi dubium est utrum ζῶντ' an ζῶν scribere praestet, cui adiectivo librarii propo constanter participium substituerunt. 928. δὲ Hermannus] τε Πολυνείκη Elmsleius] Πολυνείκην 932. δρᾶν σε Marklandus] δρᾶσαι 935. ἱρὸν D.] ἱερὸν 938. οἴκους Reiskius] οἰκτροὺς PC. 939. οὗτος Reiskius] αὐτὸς 944. ὄλοιντ'] λυποῖντ' Kirchhoffius. 945. 946. ΑΔ. et ΘΗ. addidit Hermannus. 945. πικρὰ γὰρ ὄψις Reiskius] πικραὶ γὰρ ὄψεις αἷμα κὠτειλαὶ νεκρων Toupius Emend. vol. 1. p. 456 collato Hom. Il. 17, 86. ἔρρεε δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν. καμάτω (χᾶμα, ω super ā scripto, a m. sec.) πέλει νεκρω P. χᾶμα τῳ τέλει νεκρω C. 949. βροτῶν] βροτοὶ a m. sec. P. 950. οἳ Marklandus] τί 952. κάστη Hartungus] ἄστη (commate post παύσασθ' posito.) 956. οὐκέτ' εὔτεκνος] οὐκ εὔτεκνος pr. P.

κουροτόκοις ἐν Ἀργείαις·
οὐδ' Ἄρτεμις λοχία
προσφθέγξαιτ' ἂν τὰς ἀτέκνους.
δυσαίων δ' ὁ βίος μοι,
πλαγκτὰ δ' ὡσεί τις νεφέλα
πνευμάτων ὑπὸ δυσχίμων ἀΐσσω.
ἑπτὰ ματέρες ἑπτὰ κούρους
ἐγεινάμεθ' αἱ ταλαίπωροι
κλεινοτάτους ἐν Ἀργείοις·
καὶ νῦν ἄπαις, ἄτεκνος
γηράσκω δυστανοτάτως,
οὔτ' ἐν καπφθιμένοισιν
οὔτ' ἐν ζῶσιν κρινομένα,
χωρίς δή τινα τῶνδ' ἔχουσα μοῖραν.
ὑπολελειμμένα μοι δάκρυα·
μέλεα παιδὸς ἐν οἴκοις
κεῖται μνήματα, πένθιμοι
κουραὶ καὶ στέφανοι κόμας,
λοιβαί τε νεκύων φθιμένων,
ἀοιδαί, τὰς χρυσοκόμας
Ἀπόλλων οὐκ ἐνδέχεται·
γόοισιν δ' ὀρθρευομένα
δάκρυσι νοτερὸν ἀεὶ πέπλων
πρὸς στέρνῳ πτύχα τέγξω.
καὶ μὴν θαλάμας τάσδ' ἐσορῶ δὴ
Καπανέως ἤδη τύμβον θ' ἱερὸν,
μελάθρων τ' ἐκτὸς
Θησέως ἀναθήματα νεκροῖς,
κλεινήν τ' ἄλοχον τοῦ καπφθιμένου
τοῦδε κεραυνῷ πέλας Εὐάδνην,
ἣν Ἶφις ἄναξ παῖδα φυτεύει.
τί ποτ' αἰθερίαν ἕστηκε πέτραν,
ἣ τῶνδε δόμων ὑπερακρίζει,
τήνδ' ἐμβαίνουσα κέλευθον;

ΕΥΑΔΝΗ.

τί φέγγος, τίν' αἴγλαν
ἐδίφρευε τόθ' ἅλιος σελάνα τε κατ' αἰθέρα,
λαμπάδ' ἵν' ὠκυθόαι νύμφαι ἱππεύουσι δι' ὄρφνας,
* * ἀνίκα γάμων
τῶν ἐμῶν πόλις Ἄργους
ἀοιδαῖς εὐδαιμονίας
ἐπύργωσε καὶ γαμέτα
χαλκεοτευχοῦς τὰς Καπανέως.
προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν
οἴκων ἐκβακχευσαμένα,
πυρὸς φῶς τάφον τε
ματεύουσα τὸν αὐτὸν,
ἐς Ἅιδαν καταλύσουσ' ἔμμοχθον
βίοτον αἰῶνός τε πόνους·
ἄδιστος γάρ τοι θάνατος
ξυνθνήσκειν θνήσκουσι φίλοις,
εἰ δαίμων τάδε δὴ κραίνοι.

ΧΟ. καὶ μὴν ὁρᾷς τήνδ' ἧς ἐφέστηκας πέλας
πυράν, Διὸς θησαυρὸν, ἔνθ' ἔνεστι σὸς
πόσις δαμασθεὶς λαμπάσιν κεραυνίοις.

ΕΥ. ὁρῶ δὴ τελευτὰν,
ἵν' ἕστακα, τύχα δέ μοι ξυνάπτει ποδὸς ἅλματι·
εὐκλείας χάριν ἔνθεν ὁρμάσω τᾶσδ' ἀπὸ πέτρας,
πηδήσασα πυρὸς ἔσω,
σῶμά τ' αἴθοπι φλογμῷ
πόσει ξυμμίξασα φίλον,
πέλας χρῶτα χρῷ θεμένα
Φερσεφόνας ἥξω θαλάμους,
σὲ τὸν θανόντ' οὔποτ' ἐμᾷ
προδοῦσα ψυχᾷ κατὰ γᾶς.
ἴτω φῶς γάμοι τε.
εἴθε τινὲς εὐναὶ
δικαίων ὑμεναίων ἐιν Ἄργει
φανῶσιν τέκνοισιν ἐμοῖς,
ὡς ὅδ' εὐναῖος γαμέτας
ξυντηχθεὶς αὔραις ἀδόλοις
γενναίας ἀλόχῳ ψυχᾶς.

ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς σὸς πατὴρ βαίνει πέλας
γεραιὸς Ἶφις ἐς νεωτέρους λόγους,
οὓς οὐ κατειδὼς πρόσθεν ἀλγήσει κλύων.

ΙΦΙΣ.

ὦ δυστάλαινα, δυστάλας δ' ἐγὼ γέρων,
ἥκω διπλοῦν πένθημ' ὁμαιμόνων ἔχων,
τὸν μὲν θανόντα παῖδα Καδμείων δορὶ
Ἐτέοκλον ἐς γῆν πατρίδα ναυσθλώσων νεκρὸν,
ζητῶν δ' ἐμὴν παῖδ', ἣ δόμων ἐξώπιος

990—1008. == 1012—1030.

960. μοι addidit Hartungus. 962. δυσχίμων Hermannus] δυσχείμων 967. δυστηνοτάτως Reiskius] δυστηνότατος 968. οὔτ' ἐν καπφθιμένοισιν Hartungus] οὔτ' ἐν φθιμένοισιν PC. οὔτ' ἐν τοῖς φθιμένοις a m. sec. P. καπφθιμένου pariter restitutum v. 984. 969. ζῶσιν] ζωοῖσιν PC. ζῶσιν a m. sec. P. κρινομένη (debebat κρινομένα) Reiskius] ἀριθμουμένη 970. ἔχουσα] ἴσχουσα a m. sec. P. 972. μέλεα Hermannus] μελέᾳ 974. καὶ] κοὐ Hartungus. 975. Hic versus accessit ex Plutarchi Mor. p. 394b. τε addidit Hermannus. Versus 975—977. post versum 971. transposuit Hartungus. 976. τὰς] ἃς ὁ Plutarchus. θ' ἃς Hartungus. 977. γόοισιν Hermannus] γόοισι

979. τέγξω] τάξω C. 984. καπφθιμένου Elmsleius] καταφθιμένου 991. ἐδίφρευε τόθ' ἅλιος Matthiae] ἐδιφρεύετο τάλας (quod ex ἅλιος corruptum esse viderat Barnesius) 993. λαμπάδ' ἵν' ὠκυθόαι νύμφαι] Verba corrupta, emendatio incerta. Metro versus antistrophici 1015. convenit Hermanni coniectura (in Iahnii Annalibus a. 1845. vol. III. p. 261.) λάμπαι δ' ὠκύθοοί νιν ἀμφιππεύουσι δι' ὄρφνας. et Hartungi λαμπάδ' ὠκυθόοις δίφροις (ὠκυθόοις τ' ὄχοις Kirchhoffius) ἱππεύουσα δι' ὄρφνας. 994. ὄρφνας Hermannus] ὀρφναίας 995. Lacunam indicavit Hermannus. 997. ἀοιδαῖς Musgravius] ἀοιδὰς PC. ἀείδουσ' Kirchhoffius. εὐδαιμονίας] εὐδαιμονίαν Kirchhoffius.

999. τὰς Καπανέως Hartungus] τε Καπανέως 1000. προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν] Emendatio incerta. ἔβαν δρομαῖος παρ' ἐμῶν Hartungus. 1002. φῶς Hermannus] φῶς καθέξουσα 1003. ματεύουσα Hermannus (ματεύσουσα Marklandus)] βατεύσουσα PC. βατεύουσα a m. sec. P. 1005. βίοτον] βίον τ' Kirchhoffius. 1006. ἄδιστος D.] ἥδιστος 1008. δὴ om. C.

1009. πέλας Canterus] πύλας 1010. ἔνθ' ἔνεστι Canterus] ἔνθεν (ἔνθ' pr. P) ἐστὶ PC. 1011. κεραυνίοις] Probabilius κεραυνίαις, ut λαμπάσιν κεραυνίαις est Bacch. 244. 1013. ἵν' Reiskius] ἣν 1014. ἅλματι Hermannus] ἀλλὰ τῆς 1017. πηδήσασα πυρὸς ἔσω] Incerta scriptura, quum de versu strophico 995. sola supersint vocabula ἀνίκα γάμων. πήδημα vel πηδῶσα Kirchhoffius. 1021. πέλας χρῶτα χρῷ Hartungus] χρῶτα χρωτὶ πέλας 1022. Φερσεφόνας Hartungus] φερσεφονείας P. περσεφονείας C et a m. sec. P.

1023. θανόντ'] θανόντα pr P. 1026. εἴθε] Requiruntur syllabae tres (⏑ – –) soloecumque est εἴθε — φανῶσιν. ὅθεν μὴ Hermannus. πόθεν δὴ Kirchhoffius.

1027. ἐιν Kirchhoffius] ἐν 1028. ἐμοῖς addidit Hartungus. 1029. ὡς ὅδ' Hartungus] ὁ σὸς (ὅσος pr. P) δ' PC. 1030. ἀλόχου (sic Hartungus) ψυχᾶς] ψυχᾶς (ψυχὰς P) ἀλόχῳ PC. ἀλόχῳ ψυχᾶς Ald. 1035. πένθημα L. Dindorfius] πένθιμον (πένθος μὲν a m. sec. P). ὁμαιμόνων Kirchhoffius] δαιμόνων 1036. τὸν] τὸ Hermannus. 1037. γῆν Hermannus] τὴν 1038. δ' Hartungus] τ'

βέβηκε πηδήσασα Καπανέως δάμαρ,
θανεῖν ἐρῶσα σὺν πόσει. χρόνον μὲν οὖν
τὸν πρόσθ' ἐφρουρεῖτ' ἐν δόμοις· ἐπεὶ δ' ἐγὼ
φυλακὰς ἀνῆκα τοῖς παρεστῶσιν κακοῖς,
βέβηκεν. ἀλλὰ τῇδέ νιν δοξάζομεν
μάλιστ' ἂν εἶναι· φράζετ' εἰ κατείδετε.
ΕΥ. τί τάσδ' ἐρωτᾷς; ἥδ' ἐγὼ πέτρας ἔπι
ὄρνις τις ὡσεὶ Καπανέως ὑπὲρ πυρᾶς
δύστηνον αἰώρημα κουφίζω, πάτερ.
ΙΦ. τέκνον, τίς αὔρα; τίς στόλος; τίνος χάριν
δόμων ὑπεκβᾶσ' ἦλθες ἐς τήνδε χθόνα;
ΕΥ. ὀργὴν λάβοις ἂν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων
κλύων· ἀκοῦσαι δ' οὔ σε βούλομαι, πάτερ.
ΙΦ. τί δ'; οὐ δίκαιον πατέρα τὸν σὸν εἰδέναι;
ΕΥ. κριτὴς ἂν εἴης οὐ σοφὸς γνώμης ἐμῆς.
ΙΦ. σκευῇ δὲ τῇδε τοῦ χάριν κοσμεῖς δέμας;
ΕΥ. θέλει τι καινὸν οὗτος ὁ στολμός, πάτερ.
ΙΦ. ὡς οὐκ ἐπ' ἀνδρὶ πένθιμος πρέπεις ὁρᾶν.
ΕΥ. ἐς γάρ τι πρᾶγμα νεοχμὸν ἐσκευάσμεθα.
ΙΦ. κἄπειτα τύμβῳ καὶ πυρᾷ φαίνει πέλας;
ΕΥ. ἐνταῦθα γὰρ δὴ καλλίνικος ἔρχομαι.
ΙΦ. νικῶσα νίκην τίνα; μαθεῖν χρῄζω σέθεν.
ΕΥ. πάσας γυναῖκας ἃς δέδορκεν ἥλιος.
ΙΦ. ἔργοις Ἀθάνας ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ;
ΕΥ. ἀρετῇ· πόσει γὰρ ξυνθανοῦσα κείσομαι.
ΙΦ. τί φῄς; τί τοῦτ' αἴνιγμα σημαίνεις σαθρόν;
ΕΥ. ᾄσσω θανόντος Καπανέως τήνδ' ἐς πυράν.
ΙΦ. ὦ θύγατερ, οὐ μὴ μῦθον ἐπὶ πολλοὺς ἐρεῖς;
ΕΥ. τοῦτ' αὐτὸ χρῄζω, πάντας Ἀργείους μαθεῖν.
ΙΦ. ἀλλ' οὐδέ τοί σοι πείσομαι δρώσῃ τάδε.
ΕΥ. ὅμοιον· οὐ γὰρ μὴ κίχῃς μ' ἑλὼν χερί.
καὶ δὴ παρεῖται σῶμα, σοὶ μὲν οὐ φίλον,
ἡμῖν δὲ καὶ τῷ ξυμπυρουμένῳ πόσει.
ΧΟ. ἰὼ γύναι, δεινὸν ἔργον ἐξειργάσω.
ΙΦ. ἀπωλόμην δύστηνος, Ἀργείων κόραι.
ΧΟ. ἐή, σχέτλια τάδε παθών,
τὸ πάντολμον ἔργον ὄψει τάλας.
ΙΦ. οὐκ ἄν τιν' εὕροιτ' ἄλλον ἀθλιώτερον.
ΧΟ. ἰὼ τάλας·
μετέλαχες τύχας Οἰδιπόδα, γέρον,
μέρος καὶ σὺ καὶ πόλις ἐμὰ τλάμων.
ΙΦ. οἴμοι· τί δὴ βροτοῖσιν οὐκ ἔστιν τόδε,
νέους δὶς εἶναι καὶ γέροντας αὖ πάλιν;
ἀλλ' ἐν δόμοις μὲν ἤν τι μὴ καλῶς ἔχῃ,
γνώμαισιν ὑστέραισιν ἐξορθούμεθα,
αἰῶνα δ' οὐκ ἔξεστιν. εἰ δ' ἦμεν νέοι
δὶς καὶ γέροντες, εἴ τις ἐξημάρτανε,
διπλοῦ βίου λαχόντες ἐξωρθούμεθ' ἄν.
ἐγὼ γὰρ ἄλλους εἰσορῶν τεκνουμένους
παίδων τ' ἐραστὴς ἦν πόθῳ τ' ἀπωλλύμην.
εἰ δ' ἐς τόδ' ἦλθον κἀξεπειράθην ⏑ –
οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων,
οὐκ ἄν ποτ' ἐς τόδ' ἦλθον εἰς ὃ νῦν κακόν·
ὅστις φυτεύσας καὶ νεανίαν τεκὼν
ἄριστον, εἶτα τοῦδε νῦν στερίσκομαι.
εἶεν· τί δὴ χρὴ τὸν ταλαίπωρόν με δρᾶν;
στείχειν πρὸς οἴκους; κᾆτ' ἐρημίαν ἴδω
πολλὴν μελάθρων ἀπορίαν τ' ἐμῷ βίῳ;
ἢ πρὸς μέλαθρα τοῦδε Καπανέως μόλω;
ἥδιστα πρίν γε δῆθ', ὅτ' ἦν παῖς ἥδε μοι.
ἀλλ' οὐκέτ' ἔστιν· ἥ γ' ἐμὴν γενειάδα
προσήγετ' ἀεὶ στόματι καὶ κάρα τόδε
κατεῖχε· πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον πέλει
γέροντι θυγατρός· ἀρσένων δὲ μείζονες
ψυχαί, γλυκεῖαι δ' ἧσσον ἐς θωπεύματα.
οὐχ ὡς τάχιστα δῆτά μ' ἄξετ' ἐς δόμους
σκότῳ τε δώσετ', ἔνθ' ἀσιτίαις ἐμὸν
δέμας γεραιὸν ξυντακεὶς ἀποφθερῶ;
τί μ' ὠφελήσει παιδὸς ὀστέων θιγεῖν;
ὦ δυσπάλαιστον γῆρας, ὡς μισῶ σ' ἔχων,
μισῶ δ' ὅσοι χρῄζουσιν ἐκτείνειν βίον,
βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι
παρεκτρέποντες ὀχετὸν ὥστε μὴ θανεῖν·
οὓς χρῆν, ἐπειδὰν μηδὲν ὠφελῶσι γῆν,
θανόντας ἔρρειν κἀκποδὼν εἶναι νέοις.
ΧΟ. ἰὼ ἰώ·
τάδε δὴ παίδων καὶ δὴ φθιμένων
ὀστᾶ φέρεται· λάβετ', ἀμφίπολοι
γραίας ἀμενοῦς, οὐ γὰρ ἔνεστιν
ῥώμη παίδων ὑπὸ πένθους,
πολλοῦ δὲ χρόνου ζώσης μέτρα δή,
καταλειβομένης τ' ἄλγεσι πολλοῖς.
τί γὰρ ἂν μεῖζον τοῦδ' ἔτι θνητοῖς
πάθος ἐξεύροις,
ἢ τέκνα θανόντ' ἐσιδέσθαι;

ΠΑΙΔΕΣ.

φέρω φέρω,

1123—1131. = 1132—1138.

1038. δ' Hartungus] τ' 1044 κατείδετε Elmsleius] κατοίδατε 1049. δόμων apographum Parisinum] δόμον PC. δόμον γ' Ald. ὑπεκβᾶσ' Kirchhoffius] ὑπερβᾶσ' 1050. ὀργὴν Reiskius] ὁρμὴν 1055. καινὸν Porsonus] κλεινὸν στολμὸς Marklandus] στόλος 1056. πένθιμος πρέπεις Marklandus] πενθίμῳ πρέπει σ' 1066. ἐπὶ] εἰς Porsonus. 1074. ἐή D.] ἒ ἒ 1076. ἀθλιώτερον] ἀθλιώτατον pr. P. 1079. καὶ ante πόλις addidit Hermannus. 1088. παίδων τ'] τ' om. C. 1089. εἰ δ' ἐς τόδ' ἦλθον] εἰ δ' εἰσιδὼν τόδ' ἐξεπειράθην σαφῶς Hartungus. ⏑–] τέκνων (ex versu proximo) libri. τεκὼν Canterus. μαθὼν Nauckius. εἰ δ' ᾐσθόμην τε κἀξεπειράθην τόδε Heimsoethius.

1094. χρὴ] χρῆν P. 1096. πολλὴν Reiskius] πολλῶν 1099. δῆθ' Canterus] δή ποτ' 1101. κατεῖχε Hermannus] κατεῖχε χειρὶ πέλει addidit Hermannus. 1105. τε Matthiae] δὲ 1110. βρωτοῖσι — μαγεύμασι Plutarchus Mor. p. 110e. νώτοισι καὶ στρωμναῖσι καὶ μαντεύμασιν PC. σίτοισι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγγανεύμασι apud Antonin. 7, 51. 1112. ὠφελῶσι γῆν Plutarchus] ὠφέλουν πόλιν P. ὠφέλουν πόλις (γρ. πάλιν) C. ὠφέλουν si recte legeretur, ἐπειδὴ cum Nauckio scribendum foret pro ἐπειδάν. 1114. Alterum ἰὼ addidit Hermannus. 1115. φέρεται Scaliger] φέρετε 1118. δὲ] τε Hartungus. δὲ χρόνου ζώσης] (δὲ ... α) δὴ χρόνου σώζεις P. δὴ ζώσης C. μέτρα Musgravius] μέτα 1119. καταλειβομένης — θνητοῖς D.] καταλειβομένας — θνατοῖς PC. κατατριβομένης Nauckius. 1123—1164. In hoc carmine plura turbata ab librariis et correctoribus Byzantinis verae personarum descriptionis ignaris. Personarum notae in ed. Ald. hae sunt, Παῖς. φέρω —. Ἡμ. ἰὼ ἰώ. — τάλας. Παῖς. ἔρημον —. Ἡμ. ἰὼ ἰὼ — Παῖς. βεβᾶσιν —. Εὐά. πάτερ, σὺ μὲν τῶν —. Ἶφις. εἰ γὰρ γένοιτο —. Παῖς. αἶ αἶ, γόων —. Εὐά. ἔτ' εἰσορᾶν σε —. Ἶφις. ἔχω τοσόνδε —. Εὐά. ἔκλαυσα τόδε —. Ἶφις. ὦ τέκνον. De codicibus PC haec annotavit Kirchhoffius "1123. Personae notam omissam in P addidit m. sec. In C ascriptum ζήτει πρόσωπον. 1127. ΧΟ. praefixum in P a m. pr. et C. Ἡμ. a m. sec. P. 1132. παπαῖ παπαῖ] Ab hoc inde versu usque ad finem cantici personarum notae omissae sunt in P, sed postea additae a m. sec. quae versibus 1132b. (ἐγὼ δ' —) 1139. 1149. (αἶ αἶ γόων) praefixit ΠΑ., v. 1134. (ἰὼ ἰὼ) ΗΜ. 1143. (πάτερ, σὺ μὲν —) 1154. 1161. ΕΥ., v. 1159. (ἔχω —) 1163. ΙΦ. Eadem v. 1145. post σὸν φόνον inseruit ΙΦ. E C nihil fere

τάλαινα μᾶτερ, ἐκ πυρᾶς πατρὸς μέλη,
βάρος μὲν οὐκ ἀβριθὲς ἀλγέων ὕπο,
ἐν δ' ὀλίγῳ τἀμὰ πάντα συνθείς.
ΧΟ. ἰὼ ἰώ·
πᾶ δάκρυα φέρεις φίλᾳ
ματρὶ τῶν ὀλωλότων,
σποδοῦ τε πλῆθος ὀλίγον ἀντὶ σωμάτων
εὐδοκίμων δήποτ' ἐν Μυκήναις;
ΠΑ. παπαῖ παπαῖ·
ἐγὼ δ' ἔρημος ἀθλίου πατρὸς τάλας
ἔρημον οἶκον ὀρφανεύσομαι λαβὼν
οὐ πατρὸς ἐν χερσὶ τοῦ τεκόντος.
ΧΟ. ἰὼ ἰώ·
ποῦ δὲ πόνος ἐμῶν τέκνων,
ποῦ λοχευμάτων χάρις,
τροφαί τε ματρὸς ἄϋπνά τ' ὀμμάτων τέλη
καὶ φίλιαι προσβολαὶ προσώπων;
ΠΑ. βεβᾶσιν, οὐκέτ' εἰσί σοι, μᾶτερ, τέκνα,
βεβᾶσιν· αἰθὴρ ἔχει νιν ἤδη
πυρὸς τετακότας σποδῷ·
ποτανοὶ δ' ἤνυσαν τὸν Ἅιδαν.
ΧΟ. πάτερ, μῶν σοῦ κλύεις τέκνου γόους;
ἆρ' ἀσπιδοῦχος ἔτι ποτ' ἀντιτίσεται
σὸν φόνον; εἰ γὰρ γένοιτο, τέκνον.
ΠΑ. ἔτ' ἂν θεοῦ θέλοντος ἐξέλθοι δίκα
πατρῷος· οὔπω κακὸν τόδ' εὕδει.
ἅλις γόων, ἅλις τύχας,
ἅλις δ' ἀλγέων ἐμοὶ πάρεστιν.
ΧΟ. ἔτ' Ἀσωποῦ σε δέξεται γάνος
χαλκέοις ἐν ὅπλοις Δαναϊδῶν στρατηλάταν,
τοῦ φθιμένου πατρὸς ἐκδικαστάν.
ΠΑ. ἔτ' εἰσορᾶν σε, πάτερ, ἐπ' ὀμμάτων δοκῶ
ΧΟ. φίλον φίλημα παρὰ γένυν τιθέντα σόν.
ΠΑ. λόγων δὲ παρακέλευμα σῶν
ἀέρι φερόμενον οἴχεται.
ΧΟ. δύστονα δ' ἄχη ματρί τ' ἔλιπεν,
σέ τ' οὔποτ' ἄλγη πατρῷα λείψει.
ΠΑ. ἔχω τοσόνδε βάρος ὅσον μ' ἀπώλεσεν.
ΧΟ. φέρ', ἀμφὶ μαστὸν ὑποβάλω σποδὸν τέκνου.
ΠΑ. ἔκλαυσα τόδε κλύων ἔπος
στυγνότατον· ἔθιγέ μου φρενῶν.
ΧΟ. ὦ τέκνον, ἔβας· οὐκέτι φίλον
φίλας ἄγαλμ' ὄψομαί σε ματρός.
ΘΗ. Ἄδραστε, καὶ γυναῖκες Ἀργεῖαι γένος,
ὁρᾶτε παῖδας τούσδ' ἔχοντας ἐν χεροῖν
πατέρων ἀρίστων σώμαθ' ὧν ἀνειλόμην·
τούτοις ἐγώ σφε καὶ πόλις δωρούμεθα.
ὑμᾶς δὲ τῶνδε χρὴ χάριν μεμνημένους
σώζειν, ὁρῶντας ὧν ἐκύρσατ' ἐξ ἐμοῦ.
παισὶν δ' ὑπειπον τοῖσδε τοὺς αὐτοὺς λόγους,
τιμᾶν πόλιν τήνδ', ἐκ τέκνων ἀεὶ τέκνοις
μνήμην παραγγέλλοντας ὧν ἐκύρσατε.
Ζεὺς δὲ ξυνίστωρ οἵ τ' ἐν οὐρανῷ θεοὶ
οἵων ὑφ' ἡμῶν στείχετ' ἠξιωμένοι.
ΑΔ. Θησεῦ, ξύνισμεν πάνθ' ὅσ' Ἀργείαν χθόνα
δέδρακας ἐσθλὰ δεομένην εὐεργετῶν,
χάριν τ' ἀγήρων ἕξομεν· γενναῖα γὰρ
παθόντες ὑμᾶς ἀντιδρᾶν ὀφείλομεν.
ΘΗ. τί δῆτ' ἔθ' ὑμῖν ἄλλ' ὑπουργῆσαί με χρή;
ΑΔ. χαῖρ'· ἄξιος γὰρ καὶ σὺ καὶ πόλις σέθεν.
ΘΗ. ἔσται τάδ'· ἀλλὰ καὶ σὺ τῶν αὐτῶν τύχοις.

ΑΘΗΝΑ.

ἄκουε, Θησεῦ, τῆσδ' Ἀθηναίας λόγους,
ἃ χρή σε δρᾶσαι, δρῶντα δ' ὠφελεῖν τὰ σά.
μὴ δῷς τάδ' ὀστᾶ τοῖσδ' ἐς Ἀργείαν χθόνα
παισὶν κομίζειν ῥᾳδίως οὕτω μεθείς,
ἀλλ' ἀντὶ τῶν σῶν καὶ πόλεως μοχθημάτων
πρῶτον λάβ' ὅρκον. τόνδε δ' ὀμνύναι χρεὼν
Ἄδραστον· οὗτος κύριος, τύραννος ὤν,
πάσης ὑπὲρ γῆς Δαναϊδῶν ὁρκωμοτεῖν.
ὁ δ' ὅρκος ἔσται, μήποτ' Ἀργείους χθόνα
ἐς τήνδ' ἐποίσειν πολέμιον παντευχίαν,
ἄλλων τ' ἰόντων ἐμποδὼν θήσειν δόρυ.
ἢν δ' ὅρκον ἐκλιπόντες ἔλθωσιν πόλιν,
κακῶς ὀλέσθαι πρόστρεπ' Ἀργείων χθόνα.
ἐν ᾧ δὲ τέμνειν σφάγια χρή σ' ἄκουέ μου·
ἔστιν τρίπους σοι χαλκόπους εἴσω δόμων,
ὃν Ἰλίου ποτ' ἐξαναστήσας βάθρα
σπουδὴν ἐπ' ἄλλην Ἡρακλῆς ὁρμώμενος
στῆσαί σ' ἐφεῖτο Πυθικὴν πρὸς ἐσχάραν.

1139—1145. = 1146—1152.

1153—1158. = 1159—1164.

---

enotatum, nisi quod eo in libro verbis εἰ γὰρ γένοιτο τέκνον v. 1145. praefixum esse Adrasti nomen patet ex apographis Parisinis." Euadnae et Iphidis personarum notas absurde illatas removerunt Tyrwhittus et posteriores editores, etsi de reliqua personarum descriptione multum inter se dissentientes. Novissime hoc carmen (inde ab v. 1139.) tractavit Heimsoethius in Prooemio Lectionum Bonnensium a. 1867/8. p. XII—XVI.

1124. πυρᾶς Marklandus] πυρὸς 1125. ὕπο Fixius] ὕπερ 1128. πᾶ] παῖ Hartungus δάκρυα φέρεις φίλαι (φίλα m. sec.) P. φέρεις δάκρυα φίλαι τῇ C. 1132. παπαῖ παπαῖ Musgravius] ἄπαις 1133. λαβὼν] λαχὼν Kirchhoffius. 1135. τέκνων] τόκων vir doctus apud Elmsleium. ποῦ λοχευμάτων Musgravius] πολυχευμάτων PC. ποῦ νυχευματων a m. sec. P: quod vocabulum alibi non legitur. 1137. ματρὸς] μαστῶν Marklandus. 1139. οὐκέτ' εἰσί μοι πατερ (μᾶτερ correxit m. sec. et addidit τέκνα) P. οὐκέτ' εἰσί μοι πάτερ (super πάτερ scriptum παῖδες) τέκνα C. 1143. μῶν σοῦ Heimsoethius] σὺ μὲν (τῶν addidit m. sec.) σῶν P. σὺ μὲν τῶν σῶν C. τέκνου Heimsoethius] τέκνων γόους C. λόγους P. 1144 ἀντιτίσεται Heimsoethius (ἀντιτίσομαι Canterus)] ἀντιτάσσομαι 1146. ἔτ' ἂν Musgravius] ὅταν ἐξέλθοι Heimsoethius] ἔλθοι PC, addito in utroque μοι a m. sec. 1147. ἅλις γόων Dobraeus] αἰ αἶ γόων 1150. δ' addidit Hermannus. ἀλγέων ἐμοὶ πάρεστιν Hermannus] ἀλγέων μοι πάρεστι C. ἀλγέων πάρεστί μοι Ald. et sic fortasse P, ex quo nihil dissensionis ad Hermanni scripturam enotatum. 1151. ἔτ' Ἀσωποῦ Elmsleius] στάσω ποῦ 1152. ἐν addidit Marklandus. χαλκέοισι ὅπλοις Ald. χαλκέοις ὅπλοισι Elmsleius. στρατηλάταν Heathius] στρατηλατῶν 1153. ἐκδικαστάν] ἐκδικατάν Ald.

1156. παρακέλευμα ed. Brubach.] παρακέλευσμα 1157. δύστονα δ' ἄχη ματρί τ' ἔλιπεν Heimsoethius] δυοῖν (δυεῖν superscripto οι in P) δ' ἄχη ματέρι τ' ἔλιπες 1160. τέκνου addidit Hermannus. 1164. φίλας Musgravius] φίλον a m. sec. P. φίλος pr. P et C. σε μητρός C. σῆς μητρός P. 1168. σφε Elmsleius] σε 1171. παισὶν (sic Reiskius) δ' Nauckius] πᾶσιν pr. P. πᾶσίν θ' a m. sec. P et C. 1176. Ἀργείαν] ἀργείων P. 1178. ἀγήρων] ἀγήρω γ' a m. sec. P. 1180. δῆτ' ἔθ' Elmsleius] δήποθ' 1182. ἔσται] ἔστω Lentingius. 1183. τῆσδ' Marklandus] τούσδ' 1184. τὰ σά Musgravius] τάδε PC. πόλιν Reiskius. 1186. οὕτω] οὕτως pr. P. 1190. ὁρκωμοτεῖν Reiskius] ὁρκωμοτῶν 1191. ἔσται] ἔστω apogr. Parisinum. 1194. πόλιν — χθόνα] χθόνα — πόλιν Kirchhoffius. 1195. πρόστρεπ'] πρόσθεν Kirchhoffius. 1196. σφάγια χρὴ Elmsleius] χρὴ σφάγια 1200. σ' Reiskius] γ'

ἐν τῷδε λαιμοὺς τρεῖς τριῶν μήλων τεμὼν
ἔγγραψον ὅρκους τρίποδος ἐν κοίλῳ κύτει,
κἄπειτα σῴζειν θεῷ δὸς ᾧ Δελφῶν μέλει,
μνημεῖά θ' ὅρκων μαρτύρημά θ' Ἑλλάδι.
ᾗ δ' ἂν διοίξῃς σφάγια καὶ ῥέξῃς φόνον
ὀξύστομον μάχαιραν ἐς γαίας μυχοὺς
κρύψον παρ' αὐτὰς ἑπτὰ πυρκαιὰς νεκρῶν·
φόβον γὰρ αὐτοῖς, ἤν ποτ' ἔλθωσιν πόλιν,
δειχθεῖσα θήσει καὶ κακὸν νόστον πάλιν.
δράσας δὲ ταῦτα πέμπε γῆς ἔξω νεκρούς.
τεμένη δ', ἵν' αὐτῶν σώμαθ' ἡγνίσθη πυρί,
μέθες παρ' αὐτὴν τρίοδον Ἰσθμίαν θεῷ.
σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· παισὶ δ' Ἀργείων λέγω·
πορθήσεθ' ἡβήσαντες Ἰσμηνοῦ πόλιν,
πατέρων θανόντων ἐκδικάζοντες φόνον,
σύ τ' ἀντὶ πατρός, Αἰγιαλεῦ, στρατηλάτης
νέος καταστάς, παῖς τ' ἀπ' Αἰτωλῶν μολὼν
Τυδέως, ὃν ὠνόμαζε Διομήδη πατήρ.
ἀλλ' οὐ φθάνειν χρὴ ξυσκιάζοντας γένυν,
καὶ χαλκοπληθῆ Δαναϊδῶν ὁρμᾶν στρατὸν
ἑπτάστομον πύργωμα Καδμείων ἔπι.
πικροὶ γὰρ αὐτοῖς ἥξετ' ἐκτεθραμμένοι
σκύμνοι λεόντων, πόλεος ἐκπορθήτορες.
κοὐκ ἔστιν ἄλλως· Ἐπίγονοι δ' ἀν' Ἑλλάδα
κληθέντες ᾠδὰς ὑστέροισι θήσετε·
τοῖον στράτευμα σὺν θεῷ πορεύσετε.
ΘΗ. δέσποιν' Ἀθάνα, πείσομαι λόγοισι σοῖς·
σὺ γάρ μ' ἀνορθοῖς, ὥστε μὴ 'ξαμαρτάνειν.
καὶ τόνδ' ἐν ὅρκοις ζεύξομαι· μόνον σύ με
εἰς ὀρθὸν ἵστη· σοῦ γὰρ εὐμενοῦς πόλει
οὔσης τὸ λοιπὸν ἀσφαλῶς οἰκήσομεν.
ΧΟ. στείχωμεν, Ἄδρασθ', ὅρκια δῶμεν
τῷδ' ἀνδρὶ πόλει τ'· ἄξια δ' ἡμῖν
προμεμοχθήκασι σέβεσθαι.

1205. ῥέξῃς D.] τρώσῃς 1211. ἡγνίσθη Marklandus] ἁγνισθῇ 1212. Ἰσθμίαν θεῷ Tyrwhittus] ἰσθμίας θεοῦ 1214. πορθήσεθ'] πορθήσαθ' C et pr. P.

1218. Διομήδη Elmsleius] διομήδην 1219. φθάνειν Brodaeus] φθονεῖν 1221. ἑπτάστομον Valckenarius] ἑπτάστολον 1224. Ἐπίγονοι Brodaeus] ἔκγονοι 1228. ἀνορθοῖς] ἂν ὀρθοῖς Kirchhoffius.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΙΟΛΑΟΣ.
ΚΟΠΡΕΥΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΔΗΜΟΦΩΝ.
ΜΑΚΑΡΙΑ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΛΚΜΗΝΗ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἰόλαος υἱὸς μὲν ἦν Ἰφικλέους, ἀδελφιδοῦς δὲ Ἡρακλέους· ἐν νεότητι δ' ἐκείνῳ συστρατευσάμενος ἐν γήρᾳ τοῖς ἐξ ἐκείνου βοηθὸς εὔνους παρέστη. τῶν γὰρ παίδων ἐξ ἁπάσης ἐλαυνομένων γῆς ὑπ' Εὐρυσθέως, ἔχων αὐτοὺς ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖ προσφυγὼν τοῖς θεοῖς ἔσχε τὴν ἀσφάλειαν, Δημοφῶντος τῆς πόλεως κρατοῦντος. Κοπρέως δὲ τοῦ Εὐρυσθέως κήρυκος ἀποσπᾶν θέλοντος τοὺς ἱκέτας ἐκώλυσεν αὐτόν· ὁ δὲ ἀπῆλθε πόλεμον ἀπειλήσας προσδέχεσθαι. Δημοφῶν δὲ τούτου μὲν ὠλιγώρει· χρησμῶν δὲ αὐτῷ νικηφόρων γενηθέντων, ἐὰν Δήμητρι τὴν εὐγενεστάτην παρθένον σφάξῃ, τοῖς λόγοις βαρέως ἔσχεν· οὔτε γὰρ ἰδίαν οὔτε τῶν πολιτῶν τινος θυγατέρα χάριν τῶν ἱκετῶν ἀποκτεῖναι δίκαιον ἡγεῖτο. τὴν μαντείαν δὲ προγνοῦσα μία τῶν Ἡρακλέους παίδων, Μακαρία, τὸν θάνατον ἑκουσίως ὑπέστη. ταύτην μὲν οὖν εὐγενῶς ἀποθανοῦσαν ἐτίμησαν· αὐτοὶ δὲ τοὺς πολεμίους ἐπιγνόντες παρόντας εἰς τὴν μάχην ὥρμησαν.

ΙΟΛΑΟΣ.

Πάλαι ποτ' ἐστὶ τοῦτ' ἐμοὶ δεδογμένον,
ὁ μὲν δίκαιος τοῖς πέλας πέφυκ' ἀνήρ,
ὁ δ' ἐς τὸ κέρδος λῆμ' ἔχων ἀνειμένον
πόλει τ' ἄχρηστος καὶ ξυναλλάσσειν βαρύς,
αὑτῷ δ' ἄριστος· οἶδα δ' οὐ λόγῳ μαθών·
ἐγὼ γὰρ αἰδοῖ καὶ τὸ συγγενὲς σέβων,
ἐξὸν κατ' Ἄργος ἡσύχῳ ναίειν, πόνων
πλείστων μετέσχον εἷς ἀνὴρ Ἡρακλέει,
ὅτ' ἦν μεθ' ἡμῶν· νῦν δ' ἐπεὶ κατ' οὐρανὸν
ναίει, τὰ κείνου τέκν' ἔχων ὑπὸ πτεροῖς
σῴζω τάδ', αὐτὸς δεόμενος σωτηρίας.
ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν γῆς ἀπηλλάχθη πατήρ,
πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἤθελ' Εὐρυσθεὺς κτανεῖν·

Huius fabulae codices sunt duo, PC, de quibus dictum p. 141. Codex P finitur v. 1002. excisis foliis duobus.

1. τοῦτ' ἐμοί] τοῦτό μοι Stobaeus 10, 1. 4. πόλει — ξυναλλάσσειν] φίλοις — συναλλάξαι Stobaeus. 5. αὑτῷ] αὐτῷ P. 7. ἡσύχῳ Elmsleius] ἡσύχως 8. εἷς ἀνὴρ Ald. et apogr. Parisina. εἷς ἀνὴρ ὢν P. εἷς ὢν ἀνὴρ C. Ἡρακλέει Porsonus] Ἡρακλεῖ (Ἡρακλέϊ Ald.) 10. τὰ κείνου Barnesius] τἀκείνου C. κἀκείνου P.

ἀλλ' ἐξέδραμεν. καὶ πόλις μὲν οἴχεται,
ψυχὴ δ' ἐσώθη. φεύγομεν δ' ἀλώμενοι,
ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν.
πρὸς τοῖς γὰρ ἄλλοις καὶ τόδ' Εὐρυσθεὺς κακοῖς
ὕβρισμ' ἐς ἡμᾶς ἠξίωσεν ὑβρίσαι·
πέμπων ὅπου γῆς πυνθάνοιθ' ἱδρυμένους
κήρυκας ἐξαιτεῖ τε κἀξείργει χθονός,
πόλιν προτείνων Ἄργος οὐ σμικρὰν φίλην
ἐχθράν τε θέσθαι, χαὐτὸν εὐτυχοῦνθ' ἅμα.
οἱ δ', ἀσθενῆ μὲν τἀπ' ἐμοῦ δεδορκότες,
σμικροὺς δὲ τούσδε καὶ πατρὸς τητωμένους,
τοὺς κρείσσονας σέβοντες ἐξείργουσι γῆς.
ἐγὼ δὲ σὺν φεύγουσι συμφεύγω τέκνοις,
καὶ σὺν κακῶς πράσσουσι συμπάσχω κακῶς,
ὀκνῶν προδοῦναι, μή τις ὧδ' εἴπῃ βροτῶν
"ἴδεσθ', ἐπειδὴ παισὶν οὐκ ἔστιν πατήρ,
Ἰόλαος οὐκ ἤμυνε συγγενὴς γεγώς."
πάσης δὲ χώρας Ἑλλάδος τητώμενοι,
Μαραθῶνα καὶ σύγκληρον ἐλθόντες χθόνα
ἱκέται καθεζόμεσθα βώμιοι θεῶν,
προσωφελῆσαι· πεδία γὰρ τῆσδε χθονὸς
δισσοὺς κατοικεῖν Θησέως παῖδας λόγος
κλήρῳ λαχόντας, ἐκ γένους Πανδίονος,
τοῖσδ' ἐγγὺς ὄντας· ὧν ἕκατι τέρμονας
κλεινῶν Ἀθηνῶν τήνδ' ἀφικόμεσθ' ὁδόν.
δυοῖν γερόντοιν δὲ στρατηγεῖται φυγή·
ἐγὼ μὲν ἀμφὶ τοῖσδε καλχαίνων τέκνοις,
ἡ δ' αὖ τὸ θῆλυ παιδὸς Ἀλκμήνης γένος
ἔσωθε ναοῦ τοῦδ' ὑπηγκαλισμένη
σῴζει· νέας γὰρ παρθένους αἰδούμεθα
ὄχλῳ πελάζειν κἀπιβωμιοστατεῖν.
Ὕλλος δ' ἀδελφοί θ' οἷσι πρεσβεύει γένος
ζητοῦσ' ὅπου γῆς πύργον οἰκιούμεθα,
ἢν τῆσδ' ἀπωθώμεσθα πρὸς βίαν χθονός.
ὦ τέκνα τέκνα, δεῦρο, λαμβάνεσθ' ἐμῶν
πέπλων· ὁρῶ κήρυκα τόνδ' Εὐρυσθέως
στείχοντ' ἐφ' ἡμᾶς, οὗ διωκόμεσθ' ὕπο
πάσης ἀλῆται γῆς ἀπεστερημένοι.
ὦ μῖσος, εἴθ' ὄλοιο χὠ πέμψας σ' ἀνήρ,
ὃς πολλὰ δὴ καὶ τῶνδε γενναίῳ πατρὶ
ἐκ τοῦδε ταὐτοῦ στόματος ἤγγειλας κακά.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

ἦ που καθῆσθαι τήνδ' ἕδραν καλὴν δοκεῖς
πόλιν τ' ἀφῖχθαι ξύμμαχον, κακῶς φρονῶν·
οὐ γάρ τις ἔστιν ὃς πάροιθ' αἱρήσεται
τὴν σὴν ἀχρεῖον δύναμιν ἀντ' Εὐρυσθέως.
χώρει· τί μοχθεῖς ταῦτ'; ἀνίστασθαί σε χρὴ
εἰς Ἄργος, οὗ σε λεύσιμος μένει δίκη.
ΙΟ. οὐ δῆτ', ἐπεί μοι βωμὸς ἀρκέσει θεοῦ
ἐλευθέρα τε γαῖ' ἐν ᾗ βεβήκαμεν.
ΚΟ. βούλει πόνον μοι τῇδε προσθεῖναι χερί;
ΙΟ. οὔτοι βίᾳ γέ μ' οὐδὲ τούσδ' ἄξεις λαβών.
ΚΟ. γνώσει σύ· μάντις δ' ἦσθ' ἄρ' οὐ καλὸς τάδε.
ΙΟ. οὐκ ἂν γένοιτο τοῦτ' ἐμοῦ ζῶντός ποτε.
ΚΟ. ἄπαιρ'· ἐγὼ δὲ τούσδε, κἂν σὺ μὴ θέλῃς,
ἄξω, νομίζων οὗπέρ εἰσ' Εὐρυσθέως.
ΙΟ. ὦ τὰς Ἀθήνας δαρὸν οἰκοῦντες χρόνον,
ἀμύνεθ'· ἱκέται δ' ὄντες ἀγοραίου Διὸς
βιαζόμεσθα καὶ στέφη μιαίνεται,
πόλει τ' ὄνειδος καὶ θεῶν ἀτιμία.

ΧΟΡΟΣ.

ἔα ἔα. τίς ἡ βοὴ βωμοῦ πέλας
ἕστηκε; ποίαν ξυμφορὰν δείξει τάχα;
ΙΟ. ἴδετε τὸν γέροντ' ἀμαλὸν ἐπὶ πέδῳ χύμενον· ὦ
τάλας.
ΧΟ. πρὸς τοῦ ποτ' ἐν γῇ πτῶμα δύστηνον πίτνεις;
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
ΙΟ. ὅδ', ὦ ξένοι, με σοὺς ἀτιμάζων θεοὺς
ἕλκει βιαίως Ζηνὸς ἐκ προβωμίων.
ΧΟ. σὺ δ' ἐκ τίνος γῆς, ὦ γέρον, τετράπτολιν
ξύνοικον ἦλθες
λαόν; ἢ πέραθεν ἁλίῳ πλάτᾳ
κατέχετ' ἐκλιπόντες Εὐβοῖδ' ἀκτάν;
ΙΟ. οὐ νησιώτην, ὦ ξένοι, τρίβω βίον,
ἀλλ' ἐκ Μυκηνῶν σὴν ἀφίγμεθα χθόνα.
ΧΟ. ὄνομα τί σε, γέρον, Μυκηναῖος ὠνόμαζεν λεώς;
ΙΟ. τὸν Ἡράκλειον ἴστε που παραστάτην
Ἰόλαον· οὐ γὰρ σῶμ' ἀκήρυκτον τόδε.
ΧΟ. οἶδ' εἰσακούσας καὶ πρίν· ἀλλὰ τοῦ ποτ' ἐν
χειρὶ σᾷ κομίζεις κόρους νεοτρεφεῖς; φράσον.
ΙΟ. Ἡρακλέους οἵδ' εἰσὶ παῖδες, ὦ ξένοι,
ἱκέται σέθεν τε καὶ πόλεως ἀφιγμένοι.
ΧΟ. τί χρέος, ἦ λόγων πόλεος, ἔνεπέ μοι, μελόμενοι
τυχεῖν;
ΙΟ. μήτ' ἐκδοθῆναι μήτε πρὸς βίαν θεῶν
τῶν σῶν ἀποσπασθέντες εἰς Ἄργος μολεῖν.

ΚΟΠΡΕΥΣ.

ἀλλ' οὔτι τοῖς σοῖς δεσπόταις τάδ' ἀρκέσει,
οἵ σοῦ κρατοῦντες ἐνθάδ' εὑρίσκουσί σε.
ΧΟ. εἰκὸς θεῶν ἱκτῆρας αἰδεῖσθαι, ξένε,
καὶ μὴ βιαίῳ
χειρὶ δαιμόνων ἀπολιπεῖν σφ' ἕδη·
πότνια γὰρ Δίκα τάδ' οὐ πείσεται.
ΚΟ. ἔκπεμπέ νυν γῆς τούσδε τοὺς Εὐρυσθέως,
κοὐδὲν βιαίῳ τῇδε χρήσομαι χερί.
ΧΟ. ἄθεον ἱκεσίαν μεθεῖναι πόλει ξένων προστροπάν.
ΚΟ. καλὸν δέ γ' ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα,
εὐβουλίας τυχόντα τῆς ἀμείνονος.
⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
–́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ –
ΧΟ. οὔκουν τυράννῳ τῆσδε γῆς φράσαντά σε
χρῆν ταῦτα τολμᾶν, ἀλλὰ μὴ βίᾳ ξένους

73—89. = 93—110.

---

14. ἐξέδραμεν Reiskius] ἐξέδραμον 21. προτείνων Canterus] προτιμῶν φίλην | ἐχθράν D.] φίλων ἔχθραν 22. τε] γε C. 27. συμπάσχω P. συμπράσσω C(?) et Ald. 37. ὄντας] ὄντος Dobraeus. 38. τήνδ' — ὁδόν Stephanus] τόνδ' (τῶνδ', superscripto τόνδ', P) — ὅρον 44. κἀπιβωμιοστατεῖν] Monstrum vocabuli ortum ex adiectivo κἀπιβωμίους et infinitiva aliquo: quem ἄγειν fuisse coniecit Erfurdtius, ἔχειν vel λαβεῖν Hartungus. 46. ζητοῦσ' Barnesius] ζητοῦσιν 52 σ' addidit Barnesius. 53. ὃς Elmsleius] ὡς 63. μοι] μὴ Dobraeus. 64. γ' ἐμ' Reisigius] γέ μ' 68. νομίζων] κομίζων Elmsleius. 69. τὰς] τάσδ' Hartungus. 75. γέροντ' ἀμαλὸν] γέροντα μᾶλλον PC. Correctum ex Hesychio s. v. ἀμαλόν. 77. πίτνεις Elmsleius] πιτνεῖς PC. Lacunam post hunc versum indicavit Seidlerus. 80. σὺ δ' Tyrwhittus] ὅδ' τετράπτολιν] τετράπολιν P. 83. κατέχετ' Hermannus] κατέσχετ' Εὐβοῖδ' Seidlerus] Εὔβοιδ' 87. λεώς Elmsleius] λαός 91 χειρὶ C. χερὶ P. τοῦ ποτε | ἐν χερὶ Hartungus. 96. πόλεος Elmsleius] πόλεως ἔνεπε Hermannus] ἔννεπε μελόμενος Canterus] μελομένῳ 98. εἰς Ἄργος μολεῖν] ἐκπεσεῖν χθονὸς infra v. 222, ubi versus 97. 98. repetuntur. 103. χειρὶ editio Hervagiana secunda] χερὶ ἀπολιπεῖν Seidlerus] ἀπολείπειν σφ' Musgravius] σ' 108. πόλει] πέλει Elmsleius. προστροπὰν Canterus] πρὸς τὸ πᾶν 109. δέ γ'] δ' Stobaeus 58, 4. πραγμάτων] πημάτων Hartungus collato Aesch. Prom. 267. 110. Post hunc versum exciderunt versus duo respondentes versibus 90. 91.

θεῶν ἀφέλκειν, γῆν σέβοντ' ἐλευθέραν.
ΚΟ. τίς δ' ἐστὶ χώρας τῆσδε καὶ πόλεως ἄναξ;
ΧΟ. ἐσθλοῦ πατρὸς παῖς Δημοφῶν ὁ Θησέως.
ΚΟ. πρὸς τοῦτον ἀγὼν ἆρα τοῦδε τοῦ λόγου
μάλιστ' ἂν εἴη· τἄλλα δ' εἴρηται μάτην.
ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς ἔρχεται σπουδὴν ἔχων
Ἀκάμας τ' ἀδελφός, τῶνδ' ἐπήκοοι λόγων.

ΔΗΜΟΦΩΝ.

ἐπείπερ ἔφθης πρέσβυς ὢν νεωτέρους
βοηδρομήσας τήνδ' ἐπ' ἐσχάραν Διός,
λέξον, τίς ὄχλον τόνδ' ἀθροίζεται τύχη;
ΧΟ. ἱκέται κάθηνται παῖδες οἵδ' Ἡρακλέους,
βωμὸν καταστέψαντες, ὡς ὁρᾷς, ἄναξ,
πατρός τε πιστὸς Ἰόλεως παραστάτης.
ΔΗ. τί δῆτ' ἰυγμῶν ἥδ' ἐδεῖτο συμφορά;
ΧΟ. βίᾳ νιν οὗτος τῆσδ' ἀπ' ἐσχάρας ἄγειν
ζητῶν βοὴν ἔστησε, κἄσφηλεν γόνυ
γέροντος, ὥστε μ' ἐκβαλεῖν οἴκτῳ δάκρυ.
ΔΗ. καὶ μὴν στολήν γ' Ἕλληνα καὶ ῥυθμὸν πέπλων
ἔχει, τὰ δ' ἔργα βαρβάρου χερὸς τάδε.
σὸν δὴ τὸ φράζειν ἐστὶ μὴ μέλλοντ' ἐμοί,
ποίας ἀφῖξαι δεῦρο γῆς ὅρους λιπών;
ΚΟ. Ἀργεῖός εἰμι· τοῦτο γὰρ θέλεις μαθεῖν·
ἐφ' οἷσι δ' ἥκω καὶ παρ' οὗ λέγειν θέλω.
πέμπει Μυκηνῶν δεῦρό μ' Εὐρυσθεὺς ἄναξ
ἄξοντα τούσδε· πολλὰ δ' ἦλθον, ὦ ξένε,
δίκαι' ὁμαρτῆ δρᾶν τε καὶ λέγειν ἔχων.
Ἀργεῖος ὢν γὰρ αὐτὸς Ἀργείους ἄγω,
ἐκ τῆς ἐμαυτοῦ τούσδε δραπέτας ἑλών,
νόμοισι τοῖς ἐκεῖθεν ἐψηφισμένους
θανεῖν· δίκαιοι δ' ἐσμὲν οἰκοῦντες πόλιν
αὐτοὶ καθ' αὑτῶν κυρίους κραίνειν δίκας.
πολλῶν δὲ κἄλλων ἑστίας ἀφιγμένων,
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς τοισίδ' ἔσταμεν λόγοις,
κοὐδεὶς ἐτόλμησ' ἴδια προσθέσθαι κακά.
ἀλλ' ἤ τιν' ἐς σὲ μωρίαν ἐσκεμμένοι
δεῦρ' ἦλθον, ἢ κίνδυνον ἐξ ἀμηχάνων
ῥίπτοντες, εἴτ' οὖν εἴτε μὴ γενήσεται·
οὐ γὰρ φρενήρη γ' ὄντα σ' ἐλπίζουσί που
μόνον τοσαύτης ἣν ἐπῆλθον Ἑλλάδος
τὰς τῶνδ' ἀβούλους ξυμφορὰς κατοικτιεῖν·
φέρ' ἀντίθες γάρ, τούσδε τ' ἐς γαῖαν παρεὶς
ἡμᾶς τ' ἐάσας ἐξάγειν, τί κερδανεῖς;
τὰ μὲν παρ' ἡμῶν τοιάδ' ἔστι σοι λαβεῖν·
Ἄργους τοσήνδε χεῖρα τήν τ' Εὐρυσθέως
ἰσχὺν ἅπασαν τῇδε προσθέσθαι πόλει.
ἢν δ' ἐς λόγους τε καὶ τὰ τῶνδ' οἰκτίσματα
βλέψας πεπανθῇς, ἐς πάλην καθίσταται
δορὸς τὸ πρᾶγμα· μὴ γὰρ ὡς μεθήσομεν
δόξῃς ἀγῶνα τόνδ' ἄτερ χαλυβδικοῦ.
τί δῆτα φήσεις, ποῖα πεδί' ἀφαιρεθεὶς
Τιρυνθίοις θεὶς πόλεμον Ἀργείοις τ' ἔχειν,
ποίοις δ' ἀμύνων ξυμμάχοις, τίνος δ' ὕπερ
θάψεις νεκροὺς πεσόντας; ἢ κακὸν λόγον
κτήσει πρὸς ἀστῶν, εἰ γέροντος οὕνεκα
τύμβου, τὸ μηδὲν ὄντος, ὡς εἰπεῖν ἔπος,
παίδων τε τῶνδ' εἰς ἄντλον ἐμβήσεις πόδα.
ἐρεῖς, τὸ λῷστον, ἐλπίδ' εὑρήσειν μόνον.
καὶ τοῦτο πολλῷ τοῦ παρόντος ἐνδεές·
κακῶς γὰρ Ἀργείοισιν οἵδ' ὡπλισμένοι
μάχοιντ' ἂν ἡβήσαντες, εἴ τι τοῦτό σε
ψυχὴν ἐπαίρει, χοὐν μέσῳ πολὺς χρόνος,
ἐν ᾧ διεργασθεῖτ' ἄν. ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ·
δοὺς μηδέν, ἀλλὰ τἄμ' ἐῶν ἄγειν ἐμέ
κτῆσαι Μυκήνας, μηδ', ὅπερ φιλεῖτε δρᾶν,
πάθῃς σὺ τοῦτο, τοὺς ἀμείνονας παρὸν
φίλους ἑλέσθαι, τοὺς κακίονας λάβῃς.
ΧΟ. τίς ἂν δίκην κρίνειεν ἢ γνοίη λόγον,
πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῶς;
ΙΟ. ἄναξ, ὑπάρχει μὲν τόδ' ἐν τῇ σῇ χθονί,
εἰπεῖν ἀκοῦσαί τ' ἐν μέρει πάρεστί μοι,
κοὐδείς μ' ἀπώσει πρόσθεν, ὥσπερ ἄλλοθεν.
ἡμῖν δὲ καὶ τῷδ' οὐδέν ἐστιν ἐν μέσῳ·
ἐπεὶ γὰρ Ἄργους οὐ μέτεσθ' ἡμῖν ἔτι,
ψήφῳ δοκῆσαν, ἀλλὰ φεύγομεν πάτραν,
πῶς ἂν δικαίως ὡς Μυκηναίους ἄγοι
ὅδ' ὄντας ἡμᾶς, οὓς ἀπήλασαν χθονός;
ξένοι γὰρ ἐσμεν. ἢ τὸν Ἑλλήνων ὅρον
φεύγειν δικαιοῦθ' ὅστις ἂν τἄργος φύγῃ;
οὔκουν Ἀθήνας γ'· οὐ γὰρ Ἀργείων φόβῳ
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελῶσι γῆς.
οὐ γάρ τι Τραχίς ἐστιν οὐδ' Ἀχαιικὸν
πόλισμ', ὅθεν σὺ τούσδε, τῇ δίκῃ μὲν οὔ,
τὸ δ' Ἄργος ὀγκῶν, οἷά περ καὶ νῦν λέγεις,
ἤλαυνες ἱκέτας βωμίους καθημένους.
εἰ γὰρ τόδ' ἔσται καὶ λόγους κρανοῦσι σούς,
οὐκ οἶδ' Ἀθήνας τάσδ' ἐλευθέρας ἔτι.
ἀλλ' οἶδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν·
θνῄσκειν θελήσουσ'· ἡ γὰρ αἰσχύνη πάρος
τοῦ ζῆν παρ' ἐσθλοῖς ἀνδράσιν νομίζεται.
πόλιν μὲν ἀρκεῖ· καὶ γὰρ οὖν ἐπίφθονον
λίαν ἐπαινεῖν ἐστι, πολλάκις δὲ δὴ
καὐτὸς βαρυνθεὶς οἶδ' ἄγαν αἰνούμενος·
σοὶ δ' ὡς ἀνάγκη τούσδε βούλομαι φράσαι
σῴζειν, ἐπείπερ τῆσδε προστατεῖς χθονός·
Πιτθεὺς μέν ἐστι Πέλοπος, ἐκ δὲ Πιτθέως
Αἴθρα, πατὴρ δ' ἐκ τῆσδε γεννᾶται σέθεν

---

116. πρὸς τοῦτον ἀγὼν ἆρα Hermannus] πρὸς τοῦτον ἀγὼν ἄρα P. πρὸς τοῦτον (superscr. τόνδ') ἀγών τις ἆρα C. 129. μ' ἐκβαλεῖν Reiskius] μὴ βαλεῖν P et superscr. μοι C. 130. καὶ] τε Elmsleius. 132. μέλλοντ' ἐμοὶ Matthiae] μέλλειν ἐμοὶ P. μέλλειν τ' ἐμοί C. 135. καὶ παρ' οὗ Stiblinus] καίπερ οὐ 138. ὁμαρτῆ] ἁμαρτῆ P. 140. τούσδε Scaliger] τούτους Ald. et fortasse P. τούτους γε C. ἑλὼν Kirchhoffius] ἔχων 145. τοῖσιν αὐτοῖς τοισίδ' Canterus] τοῖσι δ' αὐτοῖς τοῖσιν 147. ἤ τιν' — ἢ κίνδυνον Elmsleius] εἴ τιν' — εἰς κίνδυνον
149. ῥίπτοντες Elmsleius] ῥιπτοῦντες 152. τὰς τῶνδ' ἀβούλους] τὰς σφῶν ἀβούλως Kirchhoffius. κατοικτιεῖν Elmsleius] κατοικτίσεις (κατοικτίσειν apogr. Paris.) 153. τ' Reiskius] γ' 161. χαλυβδικοῦ Barnesius] χαλυβικοῦ

163. Τιρυνθίοισι Fixius] Τιρυνθίοις θῆς (θεὶς Musgravius.) τ' addidit Matthiae. 168. τε om. P. ἐμβήσεις Reiskius] ἐμβήσῃ 169. μόνον] χάριν Hartungus. 171. κακῶς] καλῶς Hermannus. 172. ἂν ἡβήσαντες Victorius] ἀνηβήσαντες τι addidit Elmsleius. 174. διεργασθεῖτ' ἂν] διεργασθεῖεν Hartungus. 175. δοὺς] δὸς Ald. 176. μηδ' — πάθῃς σὺ τοῦτο — τοὺς κακίονας λάβῃς] Similis structurae exempla collegit L. Dindorfius ad Xenoph. Inst. Cyri 3, 3, 26. p. 149. ed. Oxon. 179. 180. choro tribuit Elmsleius, Demophonti libri. 179. κρίνειεν Portus] κρίνοιεν PC et Stobaeus 46, 2. γνοίη] δοίη Stobaeus. 184. μέσῳ Valckenarius] μέρει 185. οὐ μέτεσθ' Dobraeus] οὐδέν ἐσθ' 188. ὅδ' Tyrwhittus] ὧδ' 190. φύγῃ Matthiae] φύγοι 191. οὐ γὰρ Stephanus] οὐκ ἄρ' 193. Ἀχαιικὸν P. Ἀχαϊκὸν C. Τραχὶς οὐδ' Ἀχαιικὸν τάδε Cobetus. 197. κρανοῦσι Elmsleius] κρινοῦσι (κραίνουσι Barnesius.) 198. οὐκ οἶδ'] οὔ φημ' Kirchhoffius. 200. πάρος Reiskius] βάρος C. om. P. 202. πόλιν] πόλει Kirchhoffius. 203. 204. λίαν — ἄγαν] λίαν γ' — ἄγαν γ' C. 205. σοὶ] σὺ P.

Θησεύς. πάλιν δὲ τῶνδ' ἄνειμί σοι γένος.
Ἡρακλέης ἦν Ζηνὸς Ἀλκμήνης τε παῖς,
κείνη δὲ Πέλοπος θυγατρός· αὐτανεψίων
πατὴρ ἂν εἴη σός τε καὶ τούτων γεγώς.
γένους μὲν ἥκεις ὧδε τοῖσδε, Δημοφῶν·
ἃ δ' ἐκτὸς ἤδη τοῦ προσήκοντός σε δεῖ
τῖσαι λέγω σοι παισί· φημὶ γάρ ποτε
ξύμπλους γενέσθαι τῶνδ' ὑπασπίζων πατρί,
ζωστῆρα Θησεῖ τὸν πολυκτόνον μέτα,
Ἅιδου τ' ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν
πατέρα σόν· Ἑλλὰς πᾶσα τοῦτο μαρτυρεῖ.
ἀλλ' ἄντομαί σε καὶ καταστέφω χεροῖν
μὴ πρὸς γενείου, μηδαμῶς ἀτιμάσῃς
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐς χέρας λαβών.
γενοῦ δὲ τοῖσδε συγγενής, γενοῦ φίλος,
πατήρ, ἀδελφός, δεσπότης· ἅπαντα γὰρ
ταῦτ' ἐστὶ κρείσσω πλὴν ὑπ' Ἀργείοις πεσεῖν.
ΧΟ. ᾤκτειρ' ἀκούσας τούσδε συμφορᾶς, ἄναξ.
τὴν δ' εὐγένειαν τῆς τύχης νικωμένην
νῦν δὴ μάλιστ' εἰσεῖδον· οἵδε γὰρ πατρὸς
ἐσθλοῦ γεγῶτες δυστυχοῦσ' ἀναξίως.
ΔΗ. τρισσαί μ' ἀναγκάζουσι συμφορᾶς ὁδοί,
Ἰόλαε, τοὺς σοὺς μὴ παρώσασθαι ξένους·
τὸ μὲν μέγιστον Ζεύς, ἐφ' οὗ σὺ βώμιος
θακεῖς νεοσσῶν τήνδ' ἔχων πανήγυριν,
τὸ ξυγγενές τε καὶ τὸ προυφείλειν καλῶς
πράσσειν παρ' ἡμῶν τούσδε πατρῴαν χάριν,
τό τ' αἰσχρόν, οὗπερ δεῖ μάλιστα φροντίσαι·
εἰ γὰρ παρήσω τόνδε συλᾶσθαι βίᾳ
ξένου πρὸς ἀνδρὸς βωμόν, οὐκ ἐλευθέραν
οἰκεῖν δοκήσω γαῖαν, Ἀργείοις δ' ὄκνῳ
ἱκέτας προδοῦναι· καὶ τάδ' ἀγχόνης πέλας.
ἀλλ' ὤφελες μὲν εὐτυχέστερος μολεῖν·
ὅμως δὲ καὶ νῦν μὴ τρέσῃς ὅπως σέ τις
ξὺν παισὶ βωμοῦ τοῦδ' ἀποσπάσει βίᾳ.
σὺ δ' Ἄργος ἐλθὼν ταῦτά τ' Εὐρυσθεῖ φράσον,
πρός τοῖσδέ τ', εἴ τι τοισίδ' ἐγκαλεῖ ξένοις,
δίκης κυρήσειν· τούσδε δ' οὐκ ἄξεις ποτέ.
ΚΟ. οὐδ' ἢν δίκαιον ᾖ τε καὶ νικῶ λόγῳ;
ΔΗ. καὶ πῶς δίκαιον τὸν ἱκέτην ἄγειν βίᾳ;
ΚΟ. οὔκουν ἐμοὶ τόδ' αἰσχρόν, ἀλλ' οὐ σοὶ βλάβος;

220. ὧν ἀντιδοῦναί σ' οἶδ' ἀπαιτοῦσιν χάριν,
μήτ' ἐκδοθῆναι μήτε πρὸς βίαν θεῶν
τῶν σῶν ἀποσπασθέντες ἐκπεσεῖν χθονός
σοὶ γὰρ τόδ' αἰσχρόν, χωρὶς ἔν τε πόλει κακόν,
ἱκέτας ἀλήτας συγγενεῖς, οἴμοι κακῶν,
βλέψον πρὸς αὐτοὺς βλέψον, ἕλκεσθαι βίᾳ.

211. αὐτανεψίων Reisigius ad Soph. Oed. Col. p. 332.] αὐτανεψίω 212. καὶ] χὠ Kirchhoffius. 215. φημι — πατρὶ] φησὶ — πατὴρ Kirchhoffius. 218. ἐρεμνῶν Barnesius] ἐρυμνῶν 220. eiecit Paleius. 221. 222. ex v. 97. 98. ab interpolatore conflictos notavit Porsono.
223—225. Eieci versus spurios. Sublatis versibus 220—225. quadraginta quinque Coprei versibus (134—178.) totidem respondent versus Iolai. 223. ἔν τε πόλει] ἐν πόλει Hermannus. ἅμα τε τῇ πόλει Hartungus, deleto κακόν. 225. βλέψον πρὸς αὐτούς, βλέψον] Ex Alcest 390.. 227. μὴ Kirchhoffius] καὶ 228. λαβών] λαβεῖν Elmsleius. 237. τοὺς σούς] τούσδε Elmsleius.
ξένους] λόγους Kirchhoffius. 238. βώμιος Stephanus] βωμίους 242. τό τ'] τὸ δ' P. 245. ὄκνῳ] ὀκνῶ C.
246. τάδ'] τόδ' Elmsleius. 247. εὐτυχέστερος C. εὐτυχέστερον P. 249. ἀποσπάσει Elmsleius] ἀποσπάσῃ
251. τοισιδ' P. τοῖσί γ' C. 252. κυρήσειν Kirchhoffius] κυρήσει C. κυρήσειε P. 253. οὐδ' Nauckius] οὐκ τε Heathius] τι 255. ἀλλ' οὐ Musgravius] ἀλλὰ σοὶ apogr. Parisinum. σὺ PC.

ΔΗ. ἐμοί γ', ἐὰν σοι τούσδ' ἐφέλκεσθαι μεθῶ.
ΚΟ. σὺ δ' ἐξόριζε, κᾆτ' ἐκεῖθεν ἄξομεν.
ΔΗ. σκαιὸς πέφυκας, τοῦ θεοῦ πλείω φρονῶν.
ΚΟ. δεῦρ', ὡς ἔοικε, τοῖς κακοῖσι φευκτέον.
ΔΗ. ἅπασι κοινὸν ῥῦμα δαιμόνων ἕδρα.
ΚΟ. ταῦτ' οὐ δοκήσει τοῖς Μυκηναίοις ἴσως.
ΔΗ. οὔκουν ἐγὼ τῶν ἐνθάδ' εἰμὶ κύριος;
ΚΟ. βλάπτων γ' ἐκείνους μηδέν, ἢν σὺ σωφρονῇς.
ΔΗ. βλάπτεσθ', ἐμοῦ γε μὴ μιαίνοντος θεούς.
ΚΟ. οὐ βούλομαί σε πόλεμον Ἀργείοις ἔχειν.
ΔΗ. κἀγὼ τοιοῦτος· τῶνδε δ' οὐ μεθήσομαι.
ΚΟ. ἄξω γε μέντοι τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ λαβών.
ΔΗ. οὐκ ἆρ' ἐς Ἄργος ῥᾳδίως ἄπει πάλιν.
ΚΟ. πειρώμενος δὴ τοῦτό γ' αὐτίκ' εἴσομαι.
ΔΗ. κλάων ἄρ' ἅψει τῶνδε κοὐκ εἰς ἀμβολάς.
ΧΟ. μὴ πρὸς θεῶν κήρυκα τολμήσῃς θενεῖν.
ΔΗ. εἰ μή γ' ὁ κῆρυξ σωφρονεῖν μαθήσεται.
ΧΟ. ἄπελθε· καὶ σὺ τοῦδε μὴ θίγῃς, ἄναξ.
ΚΟ. στείχω· μιᾶς γὰρ χειρὸς ἀσθενὴς μάχη.
ἥξω δὲ πολλὴν Ἄρεος Ἀργείου λαβὼν
πάγχαλκον αἰχμὴν δεῦρο· μυρίοι δέ με
μένουσιν ἀσπιστῆρες Εὐρυσθεύς τ' ἄναξ
αὐτὸς στρατηγῶν· Ἀλκάθου δ' ἐπ' ἐσχάτοις
καραδοκῶν τἀνθένδε τέρμασιν μένει.
λαμπρὸς δ' ἀκούσας σὴν ὕβριν φανήσεται
σοὶ καὶ πολίταις γῇ τε τῇδε καὶ φυτοῖς·
μάτην γὰρ ἥβην ὧδέ γ' ἂν κεκτῴμεθα
πολλὴν ἐν Ἄργει, μή σε τιμωρούμενοι.
ΔΗ. φθείρου· τὸ σὸν γὰρ Ἄργος οὐ δέδοικ' ἐγώ.
ἐνθένδε δ' οὐκ ἔμελλες αἰσχύνας ἐμὲ
ἄξειν βίᾳ τούσδ'· οὐ γὰρ Ἀργείων πόλει
ὑπήκοον τήνδ', ἀλλ' ἐλευθέραν ἔχω.
ΧΟ. ὥρα προνοεῖν, πρὶν ὅροις πελάσαι
στρατὸν Ἀργείων· μάλα δ' ὀξὺς Ἄρης
ὁ Μυκηναίων,
ἐπὶ τοῖσι δὲ δὴ μᾶλλον ἔτ' ἢ πρίν.
πᾶσι γὰρ οὗτος κήρυξι νόμος,
δὶς τόσα πυργοῦν τῶν γιγνομένων.
πόσα νιν λέξειν βασιλεῦσι δοκεῖς,
ὡς δείν' ἔπαθεν καὶ παρὰ μικρὸν
ψυχὴν ἦλθεν διακναῖσαι.
ΙΟ. οὐκ ἔστι τοῦδε παισὶ κάλλιον γέρας
ἢ πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι,
γαμεῖν τ' ἀπ' ἐσθλῶν· ὃς δὲ νικηθεὶς πόθῳ
κακοῖς ἐκοινώνησεν, οὐκ ἐπαινέσω,
τέκνοις ὄνειδος οὕνεχ' ἡδονῆς λιπεῖν.
τὸ δυστυχὲς γὰρ ηὑγένει' ἀμύνεται
τῆς δυσγενείας μᾶλλον· ἡμεῖς γὰρ κακῶν
ἐς τοὔσχατον πεσόντες ηὕρομεν φίλους
καὶ ξυγγενεῖς τούσδ', οἳ τοσῆσδ' οἰκουμένης
Ἑλληνίδος γῆς τῶνδε προὔστησαν μόνοι.
δότ', ὦ τέκν', αὐτοῖς χεῖρα δεξιὰν δότε,
ὑμεῖς τε παισί, καὶ πέλας προσέλθετε.
ὦ παῖδες, ἐς μὲν πεῖραν ἤλθομεν φίλων,
ἢν δ' οὖν ποθ' ὑμῖν νόστος ἐς πάτραν φανῇ
καὶ δώματ' οἰκήσητε καὶ τιμὰς πατρός,
• • • • • •
σωτῆρας ἀεὶ καὶ φίλους νομίζετε,
καὶ μήποτ' ἐς γῆν ἐχθρὸν αἴρεσθαι δόρυ,
μεμνημένοι τῶνδ', ἀλλὰ φιλτάτην πόλιν

256. ἐμοί] ἐμόν Hartungus. 258. πλείω] πλεῖον Ald. 263. γ' addidit Elmsleius. ἢν Matthiae] ἂν
282. ἥβην] ὕβριν P. 285. ἐνθένδε δ'] ἐνθένδ' P.
286. πόλει] πόλιν Elmsleius. 311. Lacunam post hunc versum indicavit Elmsleius. 313. αἴρεσθαι] αἴρεσθε C. 314. μεμνημένοι] μέμνησθέ μοι Kirchhoffius.

πασῶν νομίζετ'. ἄξιοι δ' ὑμῖν σέβειν
οἳ γῆν τοσήνδε καὶ Πελασγικὸν λεὼν
ἡμῶν ὑπηλλάξαντο πολεμίους ἔχειν,
πτωχοὺς ἀλήτας εἰσορῶντες· ἀλλ' ὅμως
οὐκ ἐξέδωκαν οὐδ' ἀπήλασαν χθονός.
ἐγὼ δὲ καὶ ζῶν καὶ θανών, ὅταν θάνω,
πολλῷ σ' ἐπαινῷ Θησέως, ὦ τᾶν, πέλας
ὑψηλὸν ἀρῶ καὶ λέγων τάδ' εὐφρανῶ,
ὡς εὖ τ' ἐδέξω καὶ τέκνοισιν ἤρκεσας
τοῖς Ἡρακλείοις, εὐγενὴς δ' ἀν' Ἑλλάδα
σῴζεις πατρῴαν δόξαν, ἐξ ἐσθλῶν δὲ φὺς
οὐδὲν κακίων τυγχάνεις γεγὼς πατρὸς
παύρων μετ' ἄλλων· ἕνα γὰρ ἐν πολλοῖς ἴσως
εὕροις ἂν ὅστις ἐστὶ μὴ χείρων πατρός.
ΧΟ. ἀεί ποθ' ἥδε γαῖα τοῖς ἀμηχάνοις
ξὺν τῷ δικαίῳ βούλεται προσωφελεῖν.
τοιγὰρ πόνους δὴ μυρίους ὑπὲρ φίλων
ἤνεγκε, καὶ νῦν τόνδ' ἀγῶν' ὁρῶ πέλας.
ΔΗ. σοί τ' εὖ λέλεκται καὶ τὰ τῶνδ' αὐχῶ, γέρον,
τοιαῦτ' ἔσεσθαι· μνημονεύσεται χάρις.
κἀγὼ μὲν ἀστῶν ξύλλογον ποιήσομαι,
τάξω θ', ὅπως ἂν τὸν Μυκηναίων στρατὸν
πολλῇ δέχωμαι χειρί. πρῶτα μὲν σκοποὺς
πέμψω πρὸς αὐτόν, μὴ λάθη με προσπεσών·
ταχὺς γὰρ Ἄργει πᾶς ἀνὴρ βοηδρόμος·
μάντεις δ' ἀθροίσας θύσομαι. σὺ δ' ἐς δόμους
ξὺν παισὶ χώρει Ζηνὸς ἐσχάραν λιπών.
εἰσὶν γὰρ οἵ σοῦ, κἂν ἐγὼ θυραῖος ὦ,
μέριμναν ἕξουσ'. ἀλλ' ἴθ' ἐς δόμους, γέρον.
ΙΟ. οὐκ ἂν λίποιμι βωμόν, εὐξόμεσθα δὴ
ἱκέται μένοντες ἐνθάδ' εὖ πρᾶξαι πόλιν·
ὅταν δ' ἀγῶνος τοῦδ' ἀπαλλαχθῇς καλῶς,
ἴμεν πρὸς οἴκους· θεοῖσι δ' οὐ κακίοσι
χρώμεσθα συμμάχοισιν Ἀργείων, ἄναξ·
τῶν μὲν γὰρ Ἥρα προστατεῖ, Διὸς δάμαρ,
ἡμῶν δ' Ἀθάνα. φημὶ δ' εἰς εὐπραξίαν
καὶ τοῦθ' ὑπάρχειν, θεῶν ἀμεινόνων τυχεῖν·
νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται.
ΧΟ. εἰ σὺ μέγ' αὐχεῖς, ἕτεροι σοῦ πλέον οὐ μέλονται,
ὦ ξεῖν' Ἀργόθεν ἐλθών·
μεγαλαγορίαισιν δέ γ' ἐμὰς
φρένας οὐ φοβήσεις.
μήπω ταῖς μεγάλαισιν οὕτω
καὶ καλλιχόροις Ἀθάναις
εἴη. σὺ δ' ἄφρων ὅ τ' Ἄργει
Σθενέλου τύραννος·
ὃς πόλιν ἐλθὼν ἑτέραν οὐδὲν ἐλάσσον' Ἄργους
θεῶν ἱκτῆρας ἀλάτας
καὶ ἐμᾶς χθονὸς ἀντισχομένους
ξένος ὢν βιαίως
ἕλκεις, οὐ βασιλεῦσιν εἴξας,
οὐκ ἄλλο δίκαιον εἰπών.
ποῦ ταῦτα καλῶς ἂν εἴη
παρά γ' εὖ φρονοῦσιν;
εἰρήνα μὲν ἔμοιγ' ἀρέσκει·
σοὶ δ', ὦ κακόφρων ἄναξ,
λέγω, εἰ πόλιν ἥξεις,
οὐχ οὕτως ἃ δοκεῖς κυρήσεις.
οὐ σοὶ μόνῳ ἔγχος οὐδ'
ἰτέα κατάχαλκός ἐστιν.
ἀλλ', ὦ πολέμων ἐραστά,
μή μοι δορὶ συνταράξῃς
τὰν εὖ χαρίτων ἔχουσαν
πόλιν, ἀλλ' ἀνάσχου.

353—361. = 362—370.

ΙΟ. ὦ παῖ, τί μοι ξύννοιαν ὄμμασιν φέρων
ἥκεις; νέον τι πολεμίων λέγεις πέρι;
μέλλουσιν ἢ πάρεισιν ἢ τί πυνθάνει;
οὐ γάρ τι μὴ ψεύσῃ γε κήρυκος λόγος·
ὁ γὰρ στρατηγὸς εὐτυχὴς τὰ πρόσθεν ὢν
εἶσιν, σάφ' οἶδα, καὶ μάλ' οὐ σμικρὸν φρονῶν
ἐς τὰς Ἀθήνας. ἀλλὰ τῶν φρονημάτων
ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων.
ΔΗ. ἥκει στράτευμ' Ἀργεῖον Εὐρυσθεύς τ' ἄναξ.
ἐγώ νιν αὐτὸς εἶδον. ἄνδρα γὰρ χρεών,
ὅστις στρατηγεῖν φησ' ἐπίστασθαι καλῶς,
οὐκ ἀγγέλοισι τοὺς ἐναντίους ὁρᾶν.
πεδία μὲν οὖν γῆς ἐς τάδ' οὐκ ἐφῆκέ πω
στρατόν, λεπαίαν δ' ὀφρύην καθήμενος
σκοπεῖ, δόκησιν δὴ τόδ' ἂν λέγοιμί σοι,
ποίᾳ προσάξει στρατόπεδόν τ' ἄνευ δορὸς,
ἐν ἀσφαλεῖ τε τῆσδ' ἱδρύσεται χθονός.
καὶ τἀμὰ μὲν δὴ πάντ' ἄραρ' ἤδη καλῶς·
πόλις τ' ἐν ὅπλοις σφάγιά θ' ἡτοιμασμένα
ἕστηκεν οἷς χρὴ ταῦτα τέμνεσθαι θεῶν,
θυηπολεῖται δ' ἄστυ μάντεων ὕπο,
[τροπαῖά τ' ἐχθρῶν καὶ πόλει σωτήρια.]
χρησμῶν δ' ἀοιδοὺς πάντας εἰς ἓν ἁλίσας
ἤλεγξα καὶ βέβηλα καὶ κεκρυμμένα
λόγια παλαιά, τῇδε γῇ σωτήρια.
καὶ τῶν μὲν ἄλλων διάφορ' ἐστὶ θεσφάτων
πόλλ'· ἓν δὲ πάντων γνῶμα ταυτὸν ἐμπρέπει·
σφάξαι κελεύουσίν με παρθένον κόρῃ
Δήμητρος, ἥτις ἐστὶ πατρὸς εὐγενοῦς.
ἐγὼ δ' ἔχω μέν, ὡς ὁρᾷς, προθυμίαν
τοσήνδ' ἐς ὑμᾶς· παῖδα δ' οὔτ' ἐμὴν κτενῶ
οὔτ' ἄλλον ἀστῶν τῶν ἐμῶν ἀναγκάσω
ἄκονθ'· ἑκὼν δὲ τίς κακῶς οὕτω φρονεῖ,
ὅστις τὰ φίλτατ' ἐκ χερῶν δώσει τέκνα;
καὶ νῦν πυκνὰς ἂν ξυστάσεις ἀστῶν ἴδοις,

315. ἄξιοι δ' Elmsleius] ἄξιοί γ' Ald. γ' om. PC. 317. ὑπηλλάξαντο Pflugkius] ἀπηλλάξαντο PC. ἐνηλλάξαντο Musgravius. κατηλλάξαντο Dobraeus. 320. ὅταν θάνῃς (θάνω Brodaeus)] Verba inutilia lacunae explendae caussa illata esse censet Hartungus. 321. ὦ τᾶν] ὦναξ Herwerdenus ad Soph. Oed. R. p. 166. 322. ἀρῶ Elmsleius] αἴρω 332. ὁρῶ] ὁρᾷ Nauckius. 336. τάξω θ' Elmsleius] τάξω δ' PC. τάξας Kirchhoffius. 338. λάθῃ] λάβῃ P. 340. μάντεις δ' Lentingius] μάντεις τ' 344. εὐξόμεσθα Cobetus] ἑζόμεσθα PC. ἑζώμεσθα Elmsleius. δὴ] δὲ Nauckius. 350. Ἀθάνα Elmsleius] ἀθηνᾶ 355. ὦ addidit Erfurdtius et ἐλθὼν restituit pro ἐπελθών. 357. μεγαλαγορίαισιν D.] μεγαληγορίαισι 359. Ἀθάναις] ἀθήναις P. 365. ἀντισχομένους D.] ἀντεχομένους

372. σοὶ Canterus] σὺ 373. εἰ] Fort. κεἰ 377. ὦ Canterus] οὐ ἐραστά Musgravius] ἐραστὰς 378. συνταράξῃς Ald. ex apogr. Paris.] συνταράξεις PC. 379. εὖ χαρίτων Elmsleius] εὐχαρίστως 382. λέγεις] λέξεις Kirchhoffius. ἔχεις Nauckius. 384. λόγος Stephanus] λόγους 385. πρόσθεν ὢν Tyrwhittus] πρὸς θεῶν 386. εἶσιν Elmsleius] ἐστὶν 387. τὰς] τάσδ' Hartungus. 393. τάδ' Stephanus] τόδ' 394. λεπαίαν Stiblinus] λεπάραν 396. τ' ἄνευ Musgravius] τὰ νῦν 398. μὲν δὴ Kirchhoffius] μὲν PC. μέντοι ab correctore C. μέν νυν Nauckius. 401. 402. Hos versus transponi voluit Tyrwhittus, et recte quidem si alter ab Euripide scriptus sit, quod non credo. 406. θεσφάτων] θεσφάτοις Kirchhoffius. θέσφατα Hartungus. 407. πάντων] πᾶσι apud Triclin. ad Soph. Antig. 174. Trach. 593. p. 312. 328. ed. meae Oxon. 408. κόρῃ Δήμητρος Barnesius] κόρην δήμητρί γ' 411. κτενῶ Elmsleius] κτανῶ 415. πυκνὰς Dobraeus] πικρὰς ἀστῶν ἴδοις Hartungus] ἂν εἰσίδοις

τῶν μὲν λεγόντων ὡς δίκαιον ἦν ξένοις
ἱκέταις ἀρήγειν, τῶν δὲ μωρίαν ἐμοῦ
κατηγορούντων· εἰ δὲ δὴ δράσω τόδε,
οἰκεῖος ἤδη πόλεμος ἐξαρτύεται.
ταῦτ' οὖν ὅρα σὺ καὶ ξυνεξεύρισχ' ὅπως
αὐτοί τε σωθήσεσθε καὶ πέδον τόδε,
κἀγὼ πολίταις μὴ διαβληθήσομαι.
οὐ γὰρ τυραννίδ' ὥστε βαρβάρων ἔχω·
ἀλλ' ἢν δίκαια δρῶ, δίκαια πείσομαι.
ΧΟ. ἀλλ' ἦ πρόθυμον οὖσαν οὐκ ἐᾷ θεὸς
ξένοις ἀρήγειν τήνδε χρῄζουσαν πόλιν.
ΙΟ. ὦ τέκν', ἔοιγμεν ναυτίλοισιν, οἵτινες
χειμῶνος ἐκφυγόντες ἄγριον μένος
ὡς χεῖρα γῇ ξυνῆψαν, εἶτα χερσόθεν
πνοαῖσιν ἠλάθησαν ἐς πόντον πάλιν.
οὕτω δὲ χἡμεῖς τῆσδ' ἀπωθούμεσθα γῆς
ἤδη πρὸς ἀκταῖς ὄντες ὡς σεσωσμένοι.
οἴμοι· τί δῆτ' ἔτερψας ὦ τάλαινά με
ἐλπὶς τότ', οὐ μέλλουσα διατελεῖν χάριν;
ξυγγνωστὰ γάρ τοι καὶ τὰ τοῦδ', εἰ μὴ θέλει
κτείνειν πολιτῶν παῖδας. αἰνέσας δ' ἔχω
καὶ τἀνθάδ'· εἰ θεοῖσι δὴ δοκεῖ τάδε
πράσσειν ἔμ', οὔτοι σοί γ' ἀπόλλυται χάρις.
ὦ παῖδες, ὑμῖν δ' οὐκ ἔχω τί χρήσομαι.
ποῖ τρεψόμεσθα; τίς γὰρ ἄστεπτος θεῶν;
ποῖον δὲ γαίας ἕρκος οὐκ ἀφίγμεθα;
ὀλούμεθ', ὦ τέκν', ἐκδοθησόμεσθα δή.
κἀμοῦ μὲν οὐδὲν εἴ με χρὴ θανεῖν μέλει,
πλὴν εἴ τι τέρψω τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς θανών·
ὑμᾶς δὲ κλάω καὶ κατοικτείρω, τέκνα,
καὶ τὴν γεραιὰν μητέρ' Ἀλκμήνην πατρός.
ὦ δυστάλαινα τοῦ μακροῦ βίου σέθεν,
τλήμων δὲ κἀγὼ πολλὰ μοχθήσας μάτην.
χρῆν χρῆν ἄρ' ἡμᾶς ἀνδρὸς εἰς ἐχθροῦ χέρας
πεσόντας αἰσχρῶς καὶ κακῶς λιπεῖν βίον.
ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι ξύμπραξον; οὐχ ἅπασα γὰρ
πέφευγεν ἐλπὶς τῶνδέ μοι σωτηρίας·
ἔμ' ἔκδος Ἀργείοισιν ἀντὶ τῶνδ', ἄναξ,
καὶ μήτε κινδύνευε σωθήτω τέ μοι
τέκν'· οὐ φιλεῖν δεῖ τὴν ἐμὴν ψυχήν· ἴτω.
[μάλιστα δ' Εὐρυσθεύς με βούλοιτ' ἂν λαβὼν
τὸν Ἡράκλειον ξύμμαχον καθυβρίσαι·
σκαιὸς γὰρ ἀνήρ. τοῖς σοφοῖς δ' εὐκτὸν σοφῷ
ἔχθραν ξυνάπτειν, μἀμαθεῖ φρονήματι·
πολλῆς γὰρ αἰδοῦς καὶ δίκης τις ἂν τύχοι.]
ΧΟ. ὦ πρέσβυ, μή νυν τήνδ' ἐπαιτιῶ πόλιν·
τάχ' ἂν γὰρ ἡμῖν ψεῦδος, ἀλλ' ὅμως κακὸν
γένοιτ' ὄνειδος ὡς ξένους προυδώκαμεν.
ΔΗ. γενναῖα μὲν τάδ' εἶπας, ἀλλ' ἀμήχανα.
οὐ σοῦ χατίζων δεῦρ' ἄναξ στρατηλατεῖ,
τί γὰρ γέροντος ἀνδρὸς Εὐρυσθεῖ πλέον
θανόντος; ἀλλὰ τούσδε βούλεται κτανεῖν.
δεινὸν γὰρ ἐχθροῖς βλαστάνοντες εὐγενεῖς
νεανίαι τε καὶ πατρὸς μεμνημένοι
λύμας· ἃ κεῖνον πάντα προσκοπεῖν χρεών.
ἀλλ' εἴ τιν' ἄλλην οἶσθα καιριωτέραν
βουλήν, ἑτοίμαζ', ὡς ἔγωγ' ἀμήχανος
χρησμῶν ἀκούσας εἰμὶ καὶ φόβου πλέως.

ΜΑΚΑΡΙΑ.

ξένοι, θράσος μοι μηδὲν ἐξόδοις ἐμαῖς
προσθῆτε· πρῶτον γὰρ τόδ' ἐξαιτήσομαι·
γυναικὶ γὰρ σιγή τε καὶ τὸ σωφρονεῖν
κάλλιστον, εἴσω θ' ἥσυχον μένειν δόμων.
τῶν σῶν δ' ἀκούσασ', Ἰόλεως, στεναγμάτων
ἐξῆλθον, οὐ ταχθεῖσα πρεσβεύειν γένους.
ἀλλ' εἰμὶ γάρ πως πρόσφορος, μέλει δέ μοι
μάλιστ' ἀδελφῶν τῶνδε, κἀμαυτῆς πέρι
θέλω πυθέσθαι, μὴ 'πὶ τοῖς πάλαι κακοῖς
προσκείμενόν τι πῆμα σὴν δάκνει φρένα.
ΙΟ. ὦ παῖ, μάλιστα σ' οὐ νεωστὶ δὴ τέκνων
τῶν Ἡρακλείων ἐνδίκως αἰνεῖν ἔχω.
ἡμῖν δὲ δόξας εὖ προχωρῆσαι δόμος
πάλιν μεθέσκτηκ' αὖθις ἐς τἀμήχανον·
χρησμῶν γὰρ ᾠδούς φησι σημαίνειν ὅδε,
οὐ ταῦρον οὐδὲ μόσχον, ἀλλὰ παρθένον
σφάξαι κόρῃ Δήμητρος ἥτις εὐγενής,
εἰ χρὴ μὲν ἡμᾶς, χρὴ δὲ τήνδ' εἶναι πόλιν.
ταῦτ' οὖν ἀμηχανοῦμεν· οὔτε γὰρ τέκνα
σφάξειν ὅδ' αὑτοῦ φησιν οὔτ' ἄλλου τινός.
ΜΑ. ἐν τῷδε κἀχόμεσθα σωθῆναι λόγῳ;
ΙΟ. ἐν τῷδε, τἄλλα γ' εὐτυχῶς πεπραγότες.
ΜΑ. μή νυν τρέσῃς ἔτ' ἐχθρὸν Ἀργεῖον δόρυ·
ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρὶν κελευσθῆναι, γέρον,
θνῄσκειν ἑτοίμη καὶ παρίστασθαι σφαγῇ.
τί φήσομεν γάρ, εἰ πόλις μὲν ἀξιοῖ
κίνδυνον ἡμῶν οὕνεκ' αἱρεσθαι μέγαν,
αὐτοὶ δὲ προστιθέντες ἄλλοισιν πόνους,
παρὸν σεσῶσθαι, φευξόμεσθα μὴ θανεῖν;
οὐ δῆτ', ἐπεί τοι καὶ γέλωτος ἄξια,
στένειν μὲν ἱκέτας δαιμόνων καθημένους,
πατρὸς δ' ἐκείνου φύντας οὗ πεφύκαμεν,
κακοὺς ὁρᾶσθαι· ποῦ τάδ' ἐν χρηστοῖς πρέπει;

494. κἀμοὶ λέγει μὲν οὐ σαφῶς, λέγει δέ πως,
εἰ μή τι τούτων ἐξαμηχανήσομεν,
ἡμᾶς μὲν ἄλλην γαῖαν εὑρίσκειν τινά,
αὐτὸς δὲ σῶσαι τήνδε βούλεται χθόνα.

---

416. ἦν Schaeferus] ἢ 417. ἐμοῦ Elmsleius] ἐμὴν 421. ἢν δίκαια] ἥνπερ ἄδικα Cobetus. 425. ἀλλ' ἦ] ἦ που Kirchhoffius. ἀλλ' ἆρα Hartungus. 429. ὡς Valckenarius] εἰς 429. πνοαῖσιν ed. Hervag. secunda] πνοιαῖσιν 435. θέλει Elmsleius] θέλοι 436. αἰνέσας] αἰνέσαι Hartungus. 437. εἰ] εἰ δὲ Hermannus. 443. κἀμοῦ] κἀμοὶ Stephanus. 451. ἅπασα Stephanus] ἅπασι 455. δεῖ] δὴ P. 456—460. Versus spurios notavit Usenerus in Museo Rhenano vol. 23. p. 157. 459. μἀμαθεῖ D.] μὴ 'μαθεῖ C. μὴ μαθεῖν (ἀμαθεῖ a m. sec.) P. 460. καὶ δίκης PC. καὶ τύχης Ald.: unde Grotius κἀτυχής τύχοι Tyrwhittus] τύχη 461. ἐπαιτιῶ] ἐπαινέσῃς Hartungus. τήνδε ταῦτ' αἴτει Usenerus. 462. ἡμῖν] οὐ μὲν Hartungus. ψεῦδος] ψευδὲς Nauckius. κέρδος Ald.

470. λύμας] Accusativus etsi cum μεμνημένοι construi potest, tamen probabilius λύμης, quod coniecit Elmsleius. 473. Post hunc versum brevem intercidisse sermonem Iolai Macariam e fano egressam mirantis coniecit Usenerus. 475. προσθῆτε Elmsleius] πρόσθητε 477. θ' Elmsleius] δ' 486. δόμος] δρόμος Hauptius in Museo Rhenano a. 1843. vol. 2. p. 316. 488. σημαίνειν] σημαίνων Hermannus ad Orest. p. 12. servato κελεύειν v. 490. 490. κόρῃ Δήμητρος Piersonus] κελεύειν μητρὸς PC. κελεύειν πατρὸς ἥτις εὐγενοῦς Brodaeus collatis v. 409. 513. 491. χρὴ — χρὴ Hermannus] χρῆν — χρῆν 493. σφάξειν Elmsleius] σφάζειν 494—497. Eieci versus spurios ab Nauckio notatos: quibus sublatis decem Iolai versus sunt, ut Macariae 474—483. 494. κἀμοὶ Barnesius] κἀμοὶ δὲ 495. ἐξαμηχανήσομεν] Dignum interpolatore verbum, quod in μηχάνημ' εὑρήσομεν mutari volebat Matthiae. 497. βούλεται] βούλεσθαι Reiskius. 498. κἀχόμεσθα Elmsleius] κεὐχόμεσθα 499. γ' C. δ' P. 500. Ἀργεῖον] Ἀργείων Elmsleius. 504. οὕνεκ' αἱρεσθαι Elmsleius] οὕνεχ' αἱρεῖσθαι (αἵρεσθαι P) PC. 506. παρὸν σεσῶσθαι] παρόν σφε σῶσαι Nauckius. 510. ἐν — πρέπει] ἂν — πρέποι Kirchhoffius.

κάλλιον, οἶμαι, τῆσδ', ἃ μὴ τύχοι ποτέ,
πόλεως ἁλούσης χεῖρας εἰς ἐχθρῶν πεσεῖν,
κἄπειτα δεινὰ πατρὸς οὖσαν εὐγενοῦς
παθοῦσαν Ἅιδην μηδὲν ἧσσον εἰσιδεῖν.
ἀλλ' ἐκπεσοῦσα τῆσδ' ἀλητεύσω χθονός,
κοὐκ αἰσχυνοῦμαι δῆτ', ἐὰν δή τις λέγῃ
"τί δεῦρ' ἀφίκεσθ' ἱκεσίοισι σὺν κλάδοις,
αὐτοὶ φιλοψυχοῦντες; ἔξιτε χθονός·
κακοὺς γὰρ ἡμεῖς οὐ προσωφελήσομεν."
ἀλλ' οὐδὲ μέντοι, τῶνδε μὲν τεθνηκότων,
αὐτὴ δὲ σωθεῖσ', ἐλπίδ' εὖ πράξειν ἔχω·
πολλοὶ γὰρ ἤδη τῇδε προύδοσαν φίλους.
τίς γὰρ κόρην ἔρημον ἢ δάμαρτ' ἔχειν
ἢ παιδοποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βουλήσεται;
οὐκοῦν θανεῖν ἄμεινον ἢ τούτων τυχεῖν
ἀναξίαν. ἄλλῃ δὲ κἂν πρέποι τινὶ
μᾶλλον τάδ', ἥτις μὴ 'πίσημος ὡς ἐγώ.
ἡγεῖσθ' ὅπου δεῖ σῶμα κατθανεῖν τόδε,
καὶ στεμματοῦτε καὶ κατάρχεσθ', εἰ δοκεῖ·
νικᾶτε δ' ἐχθρούς· ἥδε γὰρ ψυχὴ πάρα
ἑκοῦσα κοὐκ ἄκουσα· κἀξαγγέλλομαι
θνήσκειν ἀδελφῶν τῶνδε κἀμαυτῆς ὕπερ.
εὕρημα γάρ τοι μὴ φιλοψυχοῦσ' ἐγὼ
κάλλιστον ηὕρηκ', εὐκλεῶς λιπεῖν βίον.
ΧΟ. φεῦ φεῦ, τί λέξω, παρθένου μέγαν λόγον
κλύων, ἀδελφῶν ἣ πάρος θέλει θανεῖν;
τούτων τίς ἂν λέξειε γενναίους λόγους
μᾶλλον, τίς ἂν δράσειεν ἀνθρώπων ἔτι;
ΙΟ. ὦ τέκνον, οὐκ ἔστ' ἄλλοθεν τὸ σὸν κάρα,
ἀλλ' ἐξ ἐκείνου σπέρμα τῆς θείας φρενὸς
πέφυκας Ἡρακλῆος· οὐδ' αἰσχύνομαι
τοῖς σοῖς λόγοισι, τῇ τύχῃ δ' ἀλγύνομαι.
ἀλλ' ᾗ γένοιτ' ἂν ἐνδικωτέρως φράσω·
πάσας ἀδελφὰς τῆσδε δεῦρο χρὴ καλεῖν,
κᾆθ' ἡ λαχοῦσα θνησκέτω γένους ὕπερ·
σὲ δ' οὐ δίκαιον κατθανεῖν ἄνευ πάλου.
ΜΑ. οὐκ ἂν θάνοιμι τῇ τύχῃ λαχοῦσ' ἐγώ·
χάρις γὰρ οὐ πρόσεστι· μὴ λέξῃς, γέρον.
ἀλλ' εἰ μὲν ἐνδέχεσθε καὶ βούλεσθέ μοι
χρῆσθαι προθύμῳ, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγὼ
δίδωμ' ἑκοῦσα τοῖσδ', ἀναγκασθεῖσα δ' οὔ.
ΙΟ. φεῦ·
ὅδ' αὖ λόγος σοι τοῦ πρὶν εὐγενέστερος·
κἀκεῖνος ἦν ἄριστος, ἀλλ' ὑπερφέρεις
τόλμῃ τε τόλμαν καὶ λόγῳ χρηστῷ λόγον.
οὐ μὴν κελεύω γ', οὐδ' ἀπεννέπω, τέκνον,
θνήσκειν σ'· ἀδελφοὺς ὠφελεῖς θανοῦσα σούς.
ΜΑ. σοφῶς κελεύεις· μὴ τρέσῃς μιάσματος
τοὐμοῦ μετασχεῖν, ἀλλ' ἐλευθέρως θάνω.
ἕπου δέ, πρέσβυ· σῇ γὰρ ἐνθανεῖν χερὶ
θέλω· πέπλοις δὲ σῶμ' ἐμὸν κρύψον παρών·
ἐπεὶ σφαγῆς γε πρὸς τὸ δεινὸν εἶμ' ἐγώ,
εἴπερ πέφυκα πατρὸς οὗπερ εὔχομαι.
ΙΟ. οὐκ ἂν δυναίμην σῷ παρεστάναι μόρῳ.
ΜΑ. σὺ δ' ἀλλὰ τοῦδε χρῇζε, μή μ' ἐν ἀρσένων,
ἀλλ' ἐν γυναικῶν χερσὶν ἐκπνεῦσαι βίον.
ΔΗ. ἔσται τάδ', ὦ τάλαινα παρθένων· ἐπεὶ
κἀμοὶ τόδ' αἰσχρόν, μή σε κοσμεῖσθαι καλῶς,
πολλῶν ἕκατι, τῆς τε σῆς εὐψυχίας
καὶ τοῦ δικαίου· τλημονεστάτην δὲ σὲ
πασῶν γυναικῶν εἶδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ.
ἀλλ' εἴ τι βούλει τούσδε τὸν γέροντά τε,
χώρει προσειποῦσ' ὕστατον πρόσφθεγμα δή.
ΜΑ. ὦ χαῖρε, πρέσβυ, χαῖρε, καὶ δίδασκέ μοι
τοιούσδε τούσδε παῖδας ἐς τὸ πᾶν σοφούς
ὥσπερ σύ, μηδὲν μᾶλλον· ἀρκέσουσι γάρ.
πειρῶ δὲ σῶσαι μὴ θανεῖν πρόθυμος ὤν·
σοὶ παῖδές ἐσμεν, σαῖν χεροῖν τεθράμμεθα.
ὁρᾷς δὲ κἀμὲ τὴν ἐμὴν ὥραν γάμου
διδοῦσαν ἀντὶ τῶνδε κατθανουμένην.
ὑμεῖς δ', ἀδελφῶν ἡ παροῦσ' ὁμιλία,
εὐδαιμονοῖτε, καὶ γένοιθ' ὑμῖν ὅσων
ἡμὴ πάροιθεν καρδία σφαλήσεται.
καὶ τὸν γέροντα τήν τ' ἔσω γραῖαν δόμων
τιμᾶτε πατρὸς μητέρ' Ἀλκμήνην ἐμοῦ
ξένους τε τούσδε. κἂν ἀπαλλαγὴ πόνων
καὶ νόστος ὑμῖν εὑρεθῇ ποτ' ἐκ θεῶν,
μέμνησθε τὴν σώτειραν ὡς θάψαι χρεών·
κάλλιστά τοι δίκαιον· οὐ γὰρ ἐνδεὴς
ὑμῖν παρέστην, ἀλλὰ προύθανον γένους.
τάδ' ἀντὶ παίδων ἐστί μοι κειμήλια
καὶ παρθενείας, εἴ τι δὴ κάτω χθονός·
εἴη γε μέντοι μηδέν· εἰ γὰρ ἕξομεν
κἀκεῖ μερίμνας οἱ θανούμενοι βροτῶν,
οὐκ οἶδ' ὅποι τις τρέψεται· τὸ γὰρ θανεῖν
κακῶν μέγιστον φάρμακον νομίζεται.
ΙΟ. ἀλλ', ὦ μέγιστον ἐκπρέπουσ' εὐψυχίᾳ,
πασῶν γυναικῶν, ἴσθι, τιμιωτάτη
καὶ ζῶσ' ὑφ' ἡμῶν καὶ θανοῦσ' ἔσει πολύ·
καὶ χαῖρε· δυσφημεῖν γὰρ ἅζομαι θεάν,
ᾗ σὸν κατῆρκται σῶμα, Δήμητρος κόρην.
ὦ παῖδες, οἰχόμεσθα· λύεται μέλη
λύπῃ· λάβεσθε κεἰς ἕδραν μ' ἐρείσατε
αὐτοῦ πέπλοισι τοῖσδε κρύψαντες, τέκνα.
ὡς οὔτε τούτοις ἥδομαι πεπραγμένοις,
χρησμοῦ τε μὴ κρανθέντος οὐ βιώσιμον·
μείζων γὰρ ἄτη· ξυμφορὰ δὲ καὶ τάδε.
ΧΟ. οὔτινά φημι θεῶν ἄτερ ὄλβιον, οὐ βαρύποτμον
ἄνδρα γενέσθαι,
οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἀεὶ βεβάναι δόμον
εὐτυχίᾳ· παρὰ δ' ἄλλαν ἄλλα
μοῖρα διώκει·
τὸν μὲν ἀφ' ὑψηλῶν βραχὺν ᾤκισε,
τὸν δ' ἀτίταν εὐδαίμονα τεύχει. [σεται·
μόρσιμα δ' οὔτι φυγεῖν θέμις· οὐ σοφίᾳ τις ἀπώ-
ἀλλὰ μάταν ὁ πρόθυμος ἀεὶ πόνον ἕξει. [άλγει
ἀλλὰ σὺ μὴ προπίτνων τὰ θεῶν φέρε, μηδ' ὑπερ-
φροντίδα λύπᾳ·
εὐδόκιμον γὰρ ἔχει θανάτου μέρος
ἁ μελέα πρό τ' ἀδελφῶν καὶ γᾶς,

608—618. = 619–629.

---

511. ἃ] ὃ Nauckius. 513. κἄπειτα δεινὰ a m. sec. P. κἄπειτα τινὰ pr. P. κἄπειτα δέ τινα C et Ald. κἄπειτ' ἄτιμα Kirchhoffius. 515. ἀλητεύσω Stephanus] ἀλητεύω 526. καὶ (debebat κἂν ut Hartungus) πρέποι Scaliger] καὶ πρέπει 541. Ἡρακλῆος] Ἡράκλειος Elmsleius. Ἡρακλέους πέφυκας Fixius. 550. προθύμῳ Barnesius] προθύμως 557. σ' Reiskius] γ' ἀδελφοὺς] δ' addidit Barnesius. 567. ΔΗ. Heathius] ΙΟ.

568. κοσμεῖσθαι P. κοσμῆσαι C. 573. δὴ Elmsleius] μοι 577. μὴ] καὶ Kirchhoffius. 581. δ' P. τ' C. 582. εὐδαιμονοῖτε] εὐδαιμονεῖτε P. 583. πάροιθεν] πάροιθε P. σφαλήσεται Badhamus] σφαγήσεται 589. κάλλιστά τοι] ἄλλως τε καὶ Reiskius. 592. κάτω Stobaeus 120, 6] κατὰ 602. λύεται Miltonus] δύεται 611. ἄλλαν Seidlerus] ἄλλον P. ἄλλον γ' C. 613. ᾤκισε] ἔκτισε Cobetus. 614. τὸν δ' ἀτίταν Fixius] τὸν δ' ἀλήταν PC, quod contra metrum peccat et dialectum, quae ἀλάταν requireret. τὸν δ' ἀλίταν Hermannus. τὸν δὲ πλάνητ' Boeckhius. 617. ἕξει] ἕξει γ' C. 618. προπίτνων Elmsleius] προσπεσὼν P et superscripto πιτνῶν C. φέρε Elmsleius] ὕπερ 622. πρό τ' Barnesius] πρὸς

οὐδ' ἀκλεής νιν
δόξα πρὸς ἀνθρώπων ὑποδέξεται·
ἁ δ' ἀρετὰ βαίνει διὰ μόχθων·
ἄξια μὲν πατρὸς, ἄξια δ' εὐγενίας τάδε γίγνεται.
εἰ δὲ σέβεις θανάτους ἀγαθῶν, μετέχω σοι.
*   *   *   *   *   *

ΘΕΡΑΠΩΝ.
ὦ τέκνα, χαίρετ'· Ἰόλεως δὲ ποῦ γέρων
μήτηρ τε πατρὸς τῆσδ' ἕδρας ἀποστατεῖ;
ΙΟ. πάρεσμεν, οἵα δή γ' ἐμοῦ παρουσία.
ΘΕ. τί χρῆμα κεῖσαι καὶ κατηφὲς ὄμμ' ἔχεις;
ΙΟ. φροντίς τις ἦλθ' οἰκεῖος, ᾗ ξυνειχόμην.
ΘΕ. ἔπαιρέ νυν σεαυτὸν, ὄρθωσον κάρα.
ΙΟ. γέροντές ἐσμεν κοὐδαμῶς ἐρρώμεθα.
ΘΕ. ἥκω γε μέντοι χάρμα σοι φέρων μέγα.
ΙΟ. τίς δ' εἶ σύ; ποῦ σοι ξυντυχὼν ἀμνημονῶ;
ΘΕ. Ὕλλου πενέστης· οὔ με γιγνώσκεις ὁρῶν;
ΙΟ. ὦ φίλταθ', ἥκεις ἆρα νῷν σωτὴρ βλάβης;
ΘΕ. μάλιστα· καὶ πρός γ' εὐτυχεῖς τὰ νῦν τάδε.
ΙΟ. ὦ μῆτερ ἐσθλοῦ παιδὸς, Ἀλκμήνην λέγω,
ἔξελθ', ἄκουσον τούσδε φιλτάτους λόγους.
πάλαι γὰρ ὠδίνουσα τῶν ἀφιγμένων
ψυχὴν ἐτήκου νόστος εἰ γενήσεται.

ΑΛΚΜΗΝΗ.
τί χρῆμ' ἀϋτῆς πᾶν τόδ' ἐπλήσθη στέγος;
Ἰόλαε, μῶν τίς σ' αὖ βιάζεται παρὼν
κῆρυξ ἀπ' Ἄργους; ἀσθενὴς μὲν ἥ γ' ἐμὴ
ῥώμη, τοσόνδε δ' εἰδέναι σε χρὴ, ξένε,
οὐκ ἔστ' ἄγειν σε τούσδ' ἐμοῦ ζώσης ποτέ.
ἢ τἄρ' ἐκείνου μὴ νομιζοίμην ἐγὼ
μήτηρ ἔτ'· εἰ δὲ τῶνδε προσθίξει χερὶ,
δυοῖν γερόντοιν οὐ καλῶς ἀγωνιεῖ.
ΙΟ. θάρσει, γεραιὰ, μὴ τρέσῃς, οὐκ Ἀργόθεν
κῆρυξ ἀφῖκται πολεμίους λόγους ἔχων.
ΑΛ. τί γὰρ βοὴν ἔστησας ἄγγελον φόβου;
ΙΟ. σὺ πρόσθε ναοῦ τοῦδ' ὅπως βαίης πέλας.
ΑΛ. οὐκ ᾔσμεν ἡμεῖς ταῦτα· τίς γὰρ ἔσθ' ὅδε;
ΙΟ. ἥκοντα παῖδα παιδὸς ἀγγέλλει σέθεν.
ΑΛ. ὦ χαῖρε καὶ σὺ τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν.
ἀτὰρ τί χώρᾳ τῇδε προσβαλὼν πόδα
παῖς νῦν ἄπεστι; τίς νιν εἶργε συμφορὰ
ξὺν σοὶ φανέντα δεῦρ' ἐμὴν τέρψαι φρένα;
ΘΕ. στρατὸν καθίζει τάσσεταί θ' ὃν ἦλθ' ἔχων.
ΑΛ. τοῦδ' οὐκέθ' ἡμῖν τοῦ λόγου μέτεστι δή.
ΙΟ. μέτεστιν· ἡμῶν δ' ἔργον ἱστορεῖν τάδε.
ΘΕ. τί δῆτα βούλει τῶν πεπραγμένων μαθεῖν;
ΙΟ. πόσον τι πλῆθος ξυμμάχων πάρεστ' ἔχων;
ΘΕ. πολλούς· ἀριθμὸν δ' ἄλλον οὐκ ἔχω φράσαι.
ΙΟ. ἴσασιν, οἶμαι, ταῦτ' Ἀθηναίων πρόμοι.
ΘΕ. ἴσασι· καὶ δὴ λαιὸν ἕστηκεν κέρας.
ΙΟ. ἤδη γὰρ ὡς εἰς ἔργον ὥπλισται στρατός;
ΘΕ. καὶ δὴ παρῆκται σφάγια τάξεων πάρος.
ΙΟ. πόσον τι δ' ἔστ' ἄπωθεν Ἀργεῖον δόρυ;
ΘΕ. ὥστ' ἐξορᾶσθαι τὸν στρατηγὸν ἐμφανῶς.
ΙΟ. τί δρῶντα; μῶν τάσσοντα πολεμίων στίχας;
ΘΕ. ᾐκάζομεν ταῦτ'· οὐ γὰρ ἐξηκούομεν.
ἀλλ' εἶμ'· ἐρήμους δεσπότας τοὐμὸν μέρος
οὐκ ἂν θέλοιμι πολεμίοισι συμβαλεῖν.
ΙΟ. κἄγωγε σὺν σοί· ταὐτὰ γὰρ φροντίζομεν,
φίλοις παρόντες, ὡς ἔοιγμεν, ὠφελεῖν.
ΘΕ. ἥκιστα πρὸς σοῦ μῶρον ἦν εἰπεῖν ἔπος.
ΙΟ. καὶ μὴ μετασχεῖν γ' ἀλκίμου μάχης φίλοις.
ΘΕ. οὐκ ἔστ' ἐν ὄψει τραῦμα, μὴ δρώσης χερός.
ΙΟ. τί δ'; οὐ θένοιμι κἂν ἐγὼ δι' ἀσπίδος;
ΘΕ. θένοις ἂν, ἀλλὰ πρόσθεν αὐτὸς ἂν πέσοις.
ΙΟ. οὐδεὶς ἔμ' ἐχθρῶν προσβλέπων ἀνέξεται.
ΘΕ. οὐκ ἔστιν, ὦ τᾶν, ἥ ποτ' ἦν ῥώμη σέθεν.
ΙΟ. ἀλλ' οὖν μαχοῦμαί γ' ἀριθμὸν οὐκ ἐλάσσοσι.
ΘΕ. σμικρὸν τὸ σὸν σήκωμα προστίθης φίλοις.
ΙΟ. μή τοί μ' ἔρυκε δρᾶν παρεσκευασμένον.
ΘΕ. δρᾶν μὲν σύ γ' οὐχ οἷός τε, βούλεσθαι δ' ἴσως.
ΙΟ. ὡς μὴ μενοῦντα τἄλλα σοι λέγειν πάρα.
ΘΕ. πῶς οὖν ὁπλίταις τευχέων ἄτερ φανεῖ;
ΙΟ. ἔστ' ἐν δόμοισιν ἔνδον αἰχμάλωθ' ὅπλα
τοῖσδ', οἷσι χρησόμεσθα κἀποδώσομεν
ζῶντες· θανόντας δ' οὐκ ἀπαιτήσει θεός.
ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω κἀπὸ πασσάλων ἑλὼν
ἔνεγκ' ὁπλίτην κόσμον ὡς τάχιστά μοι.
αἰσχρὸν γὰρ οἰκούρημα γίγνεται τόδε,
τοὺς μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ δειλίᾳ μένειν.
ΧΟ. λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χρόνος
τὸ σόν, ἀλλ' ἡβᾷ· σῶμα δὲ φροῦδον.
τί πονεῖς ἄλλως ἃ σὲ μὲν βλάψει,
σμικρὰ δ' ὀνήσει πόλιν ἡμετέραν;
χρὴ γνωσιμαχεῖν σὴν ἡλικίαν,
τὰ δ' ἀμήχαν' ἐᾶν· οὐκ ἔστιν ὅπως
ἥβην κτήσει πάλιν αὖθις.
ΑΛ. τί χρῆμα μέλλεις σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὢν
λιπεῖν μ' ἔρημον ξὺν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς;
ΙΟ. ἀνδρῶν γὰρ ἀλκή· σοὶ δὲ χρὴ τούτων μέλειν.
ΑΛ. τί δ', ἢν θάνῃς σὺ, πῶς ἐγὼ σωθήσομαι;
ΙΟ. παιδὸς μελήσει παισὶ τοῖς λελειμμένοις.
ΑΛ. ἢν δ' οὖν, ὃ μὴ γένοιτο, χρήσωνται τύχῃ;
ΙΟ. οἵδ' οὐ προδώσουσίν σε, μὴ τρέσῃς, ξένοι.
ΑΛ. τοσόνδε γάρ τοι θάρσος, οὐδὲν ἄλλ' ἔχω.
ΙΟ. καὶ Ζηνὶ τῶν σῶν, οἶδ' ἐγὼ, μέλει πόνων.
ΑΛ. φεῦ·
Ζεὺς ἐξ ἐμοῦ μὲν οὐκ ἀκούσεται κακῶς·
εἰ δ' ἐστὶν ὅσιος αὐτὸς οἶδεν εἰς ἐμέ.
ΘΕ. ὅπλων μὲν ἤδη τήνδ' ὁρᾷς παντευχίαν,
φθάνοις δ' ἂν οὐκ ἂν τοῖσδε σὸν κρύπτων δέμας.
ὡς ἐγγὺς ἀγὼν, καὶ μάλιστ' Ἄρης στυγεῖ
μέλλοντας· εἰ δὲ τευχέων φοβεῖ βάρος,
νῦν μὲν πορεύου γυμνός, ἐν δὲ τάξεσιν
κόσμῳ πυκάζου τῷδ'· ἐγὼ δ' οἴσω τέως.
ΙΟ. καλῶς ἔλεξας· ἀλλ' ἐμοὶ πρόχειρ' ἔχων
τεύχη κόμιζε, χειρὶ δ' ἔνθες ὀξύην,

---

630. Ante hunc versum multa excidisse ostendit Kirchhoffius (v. infra p. 167.). Intercidisse enim nuntii sive Demophontis de morte Macariae narrationem et Alcmenae matris lamentationes cum chori carmine integro. 631. τε Musgravius] δέ 632. ἦλθ' Barnesius] ἦλθεν 634. συνειχόμην Elmsleius] συνεσχόμην 640. νῷν σωτὴρ Porsonus] σωτὴρ νῷν 643. τούσδε] τοῦδε Elmsleius. 649. σε χρὴ Dobraeus] σ' ἐχρῆν 652. προσθίξει Elmsleius] προσθίξεις 657. σὲ] σὺ Brodaeus. σὲ — πέλας] σὲ — καλῶν Hartungus. 658. ᾔσμεν Hermannus] ἴσμεν 660. καὶ σὺ] χαῖρε Nauckius. 662. παῖς Elmsleius] ποῦ 669. δ' delet Hermannus. ἄλλον] αὐτὸν Reiskius. 673. πάρος Hartungus] ἑκάς

680. ταὐτὰ Portus] ταῦτα 681. ὡς ἔοιγμεν] ὡς ἔοικεν Barnesius. ὥσπερ εἰκὸς Hartungus. 683. καὶ] ὡς Hartungus. 684. τραῦμα] ῥῦμα Nauckius. 685. θένοιμι — θένοις Piersonus] σθένοιμι — σθένοις 689. μαχοῦμαί γ' Elmsleius] μαχοῦμ'. μαχούμεθ' Dobraeus. 690. προστίθης] προστιθεὶς P. προστιθεις (superscr. ῃ) C. 694. ὁπλίτης Elmsleius] ὁπλίταις 706. χρὴ apogr. Paris. χρῆν PC. σὴν Porsonus] τὴν 710. τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς Ald. τέκνοις ἐμοῖς PC, recte, si γέρον addatur, quod coniecit Hartungus. 713. παισὶ Canterus] πᾶσι 721. ἂν οὐκ] ἔτ' οὐκ Hartungus. σὸν κρύπτων Dobraeus] συγκρύπτων 722. ἀγὼν] ἀγὼν libri.

λαιόν τ' ἔπαιρε πῆχυν, εὐθύνων πόδα.
ΘΕ. ἦ παιδαγωγεῖν γὰρ τὸν ὁπλίτην χρεών;
ΙΟ. ὄρνιθος οὕνεκ' ἀσφαλῶς πορευτέον.
ΘΕ. εἴθ' ἦσθα δυνατὸς δρᾶν ὅσον πρόθυμος εἶ.
ΙΟ. ἔπειγε· λειφθεὶς δεινὰ πείσομαι μάχης.
ΘΕ. σύ τοι βραδύνεις, οὐκ ἐγώ, δοκῶν τι δρᾶν.
ΙΟ. οὔκουν ὁρᾷς μου κῶλον ὡς ἐπείγεται;
ΘΕ. ὁρῶ δοκοῦντα μᾶλλον ἢ σπεύδοντά σε.
ΙΟ. οὐ ταὐτὰ λέξεις, ἡνίκ' ἂν λεύσσῃς μ' ἐκεῖ
ΘΕ. τί δρῶντα; βουλοίμην δ' ἂν εὐτυχοῦντά γε.
ΙΟ. δι' ἀσπίδος θείνοντα πολεμίων τινά.
ΘΕ. εἰ δή ποθ' ἥξομέν γε· τοῦτο γὰρ φόβος.
ΙΟ. φεῦ·
εἴθ', ὦ βραχίων, οἷον ἡβήσαντά σε
μεμνήμεθ' ἡμεῖς, ηνίκα ξὺν Ἡρακλεῖ
Σπάρτην ἐπόρθεις, ξύμμαχος γένοιό μοι
τοιοῦτος, οἷος ἂν τροπὴν Εὐρυσθέως
θείμην· ἐπεί τοι καὶ κακὸς μένειν δόρυ.
ἔστιν δ' ἐν ὄλβῳ καὶ τόδ' οὐκ ὀρθῶς ἔχον,
εὐψυχίας δόκησις· οἰόμεσθα γὰρ
τὸν εὐτυχοῦντα πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς.
ΧΟ. γᾶ καὶ παννύχιος σελάνα
καὶ λαμπρόταται θεοῦ
φαεσιμβρότου αὐγαί,
ἀγγελίαν μοι ἐνέγκοιτ',
ἰακχήσατε δ' οὐρανῷ
καὶ παρὰ θρόνον ἀρχέταν
γλαυκᾶς τ' ἐν Ἀθάνας.
μέλλω τᾶς πατριώτιδος γᾶς,
μέλλω καὶ ὑπὲρ δόμων,
ἱκέτας ὑποδεχθείς,
κίνδυνον πολιῷ τεμεῖν σιδάρῳ.
δεινὸν μὲν πόλιν ὡς Μυκήνας
εὐδαίμονα καὶ δορὸς
πολυαίνετον ἀλκᾷ
μῆνιν ἐμᾷ χθονὶ κεύθειν·
κακὸν δ', ὦ πόλις, εἰ ξένους
ἱκτῆρας παραδώσομεν
κελεύμασιν Ἄργους.
Ζεύς μοι ξύμμαχος, οὐ φοβοῦμαι,
Ζεύς μοι χάριν ἐνδίκως
ἔχει· οὔποτε θνατῶν
ἥσσονες παρ' ἐμοὶ θεοὶ φανοῦνται.
ἀλλ', ὦ πότνια, σὸν γὰρ οὖδας
γᾶς σὸν καὶ πόλις, ἇς σὺ μάτηρ
δέσποινά τε καὶ φύλαξ,
πόρευσον ἄλλᾳ τὸν οὐ δικαίως
τᾷδ' ἐπάγοντα δορυσσόητα

748—758. == 759—769.

στρατὸν Ἀργόθεν· οὐ γὰρ ἐμᾷ γ' ἀρετᾷ δίκαιός εἰμ'
ἐπεί σοι πολύθυστος ἀεὶ [ἐκπεσεῖν μελάθρων·
τιμὰ κραίνεται, οὐδὲ λάθει
μηνῶν φθινὰς ἁμέρα,
νέων τ' ἀοιδαὶ χορῶν τε μολπαί.
ἀνεμόεντι δὲ γᾶς ἐπ' ὄχθῳ [δῶν κρότοισιν.
ὀλολύγματα παννυχίοις ὑπὸ παρθένων ἰακχεῖ πο-
ΘΕ. δέσποινα, μύθους σοί τε καλλίστους φέρω
κλύειν ἐμοί τε συντομωτάτους λέγειν.
νικῶμεν ἐχθροὺς καὶ τροπαῖ' ἱδρύεται
παντευχίαν ἔχοντα πολεμίων σέθεν.
ΑΛ. ὦ φίλταθ', ἥδε σ' ἡμέρα διήλασεν
ἠλευθερῶσθαι τοῖσδε τοῖς ἀγγέλμασιν.
μιᾶς δέ μ' οὔπω ξυμφορᾶς ἐλευθεροις·
φόβος γὰρ εἴ μοι ζῶσιν οὓς ἐγὼ θέλω.
ΘΕ. ζῶσιν μέγιστόν γ' εὐκλεεῖς κατὰ στρατόν.
ΑΛ. ὁ μὲν γέρων οὖν ἔστιν Ἰόλεως ἔτι;
ΘΕ. μάλιστα, πράξας γ' ἐκ θεῶν κάλλιστα δή.
ΑΛ. τί δ' ἔστι; μῶν τι κεδνὸν ἠγωνίζετο;
ΘΕ. νέος μεθέστηκ' ἐκ γέροντος αὖθις αὖ.
ΑΛ. θαυμάστ' ἔλεξας· ἀλλά σ' εὐτυχῆ φίλων
μάχης ἀγῶνα πρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω.
ΘΕ. εἷς μου λόγος σοι πάντα σημανεῖ τάδε·
ἐπεὶ γὰρ ἀλλήλοισιν ὁπλίτην στρατὸν
κατὰ στόμ' ἐκτείνοντες ἀντετάξαμεν,
ἐκβὰς τεθρίππων Ὕλλος ἁρμάτων πόδα
ἔστη μέσοισιν ἐν μεταιχμίοις δορός.
κἄπειτ' ἔλεξεν "ὦ στρατήγ', ὃς Ἀργόθεν
ἥκεις, τί τήνδε γαῖαν οὐκ εἰάσαμεν,
καὶ τὰς Μυκήνας οὐδὲν εἴργασαι κακὸν
ἀνδρῶν στερήσας; ἀλλ' ἐμοὶ μόνος μόνῳ
μάχην ξυνάψας, ἢ κτανὼν ἄγου λαβὼν
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἢ θανὼν ἐμοὶ
τιμὰς πατρῴους καὶ δόμους ἔχειν ἄφες."
στρατὸς δ' ἐπῄνεσ', ἔς τ' ἀπαλλαγὰς πόνων
καλῶς λελέχθαι μῦθον ἔς τ' εὐψυχίαν.
ὁ δ' οὔτε τοὺς κλύοντας αἰδεσθεὶς λόγων
οὔτ' αὐτὸς αὑτοῦ δειλίαν, στρατηγὸς ὤν,
ἐλθεῖν ἐτόλμησ' ἐγγὺς ἀλκίμου δορός,
ἀλλ' ἦν κάκιστος· εἶτα τοιοῦτος γεγὼς
τοὺς Ἡρακλείους ἦλθε δουλώσων γόνους.
Ὕλλος μὲν οὖν ἀπῳχετ' ἐς τάξιν πάλιν·
μάντεις δ', ἐπειδὴ μονομάχου δι' ἀσπίδος
διαλλαγὰς ἔγνωσαν οὐ τελουμένας,
ἔσφαζον, οὐκ ἔμελλον, ἀλλ' ἀφίεσαν
λαιμῶν βροτείων εὐθὺς οὔριον φόνον.
οἱ δ' ἅρματ' εἰσέβαινον, οἱ δ' ὑπ' ἀσπίδων
πλευροῖς ἔκρυπτον πλεύρ'· Ἀθηναίων δ' ἄναξ

733. οὐκ P. κοὐκ apogr. Paris. unum fortasse ex C. δοκῶν] δοκῶ C. 734. οὔκουν Matthiae] οὐκοῦν 736. οὐ ταὐτὰ Heathius] σὺ ταῦτα 737. γε] σε P. 738. θείνοντα Elmsleius] θένοντα 744. θείμην Cobetus] θείην 747. καλῶς] χρεών Stobaeus 92, 5. 750. φαεσιμβρότου Musgravius] φαεσίμβροτοι 751. ἐνέγκοιτ' D.] ἐνέγκατε vel ἐνέγκατ'. Minus bene Hermannus ἐνέγκαιτ': v. L. Dindorf. ad Xenoph. Mem. p. 169. ed. Oxon. 752. ἰακχήσατε D.] ἰαχήσατε 754. γλαυκᾶς τ' ἐν Ἀθάνας] γλαυκᾷ τ' ἐν Ἀθάνᾳ 756. καὶ ὑπὲρ δόμων Nauckius] καὶ περὶ δόμων P. περὶ τῶν δόμων C. 761. πολυαίνετον — ἐμᾷ Canterus] πολυαινέτου — ἐμὲ 765. κελεύσμασιν (praetuli κελεύμασιν). Ἄργους Reiskius] καὶ λεύσιμον ἄργος 769. ἥσσονες παρ' ἐμοὶ θεοὶ φανοῦνται D. coniectura incerta] ἥσσους εἴτ' ἐμοῦ φανοῦνται (εἰ super οὖν) P. ἧσσον οὔτ' ἐμοῦ φανοῦνται C. ἥσσους δαίμονες ἔκ γ' ἐμοῦ φανοῦνται Kirchhoffius. 774. δορυσσόητα Bergkius] δορύσσοντα P. δορύσοντα C.

777. ἐπεὶ Hermannus] ἔσπι (sic) P. ἀλλ' ἐπί C. πολύθυστος D.] πολύθυτος 778. λάθει Kirchhoffius] λεύθει (υ in litura; λάθη m. sec.) P. λήθει C. 780. νέων Barnesius] ναῶν 781. δὲ γᾶς Erfurdtius] δ' P. δέ γ' C. 783. ἰακχεῖ D.] ἰαχεῖ 784. σοί τε καλλίστους φέρω κλύειν ἐμοί τε συντομωτάτους λέγειν Hartungus] σοί τε συντομωτάτους κλύειν ἐμοί τε τῶδε καλλίστους φέρω 788. διήλασεν] διήνυσεν Reiskius.
789. ἠλευθερῶσθαι] ἐλευθερῶσαι PC, sed superscr. in C ἠ et σθαι. 793. οὖν — ἔτι Elmsleius] οὐκ — ὅδε 794. γ' Elmsleius] δ' 797. φίλων — θέλω] θέλω — φίλων Nauckius. 799. σημανεῖ Elmsleius] σημαίνει
801. ἀντετάξαμεν] ἀντεταξάμην P. ἀντεταξάτην Kirchhoffius. 802. πόδα] ποδὶ Kirchhoffius. Probabilius ἵστη pro ἔστη scribit Paleius. 805. τί Heathius] ἐπεὶ P. ἐπὶ C. εἰάσαμεν Elmsleius et fortasse P. εἶα σὰ μὲν C. 806. εἴργασαι — ἀνδρῶν Hartungus] ἐργάσει — ἀνδρός 808. μάχην Reiskius] μάχη 813. λόγων ed. Hervag.] λόγω 824. πλευροῖς Elmsleius] πλευραῖς

στρατῷ παρήγγειλ' οἷα χρὴ τὸν εὐγενῆ
"ὦ ξυμπολῖται, τῇ τε βοσκούσῃ χθονὶ
καὶ τῇ τεκούσῃ νῦν τιν' ἀρκέσαι χρεών."
ὁ δ' αὖ τό τ' Ἄργος μὴ καταισχῦναι θέλειν
καὶ τὰς Μυκήνας ξυμμάχους ἐλίσσετο.
ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ
σάλπιγγι καὶ ξυνῆψαν ἀλλήλοις μάχην,
πόσον τιν' αὐχεῖς πάταγον ἀσπίδων βρέμειν,
πόσον τινὰ στεναγμὸν οἰμωγήν θ' ὁμοῦ;
τὰ πρῶτα μέν νυν πίτυλος Ἀργείου δορὸς
ἐρρήξαθ' ἡμᾶς· εἶτ' ἐχώρησαν πάλιν.
τὸ δεύτερον δὲ ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδί,
ἀνὴρ δ' ἐπ' ἀνδρὶ στὰς ἐκαρτέρει μάχῃ·
πολλοὶ δ' ἔπιπτον. ἦν δὲ δύο κελεύματα,
ὦ τὰς Ἀθήνας, ὦ τὸν Ἀργείων γύην
σπείροντες, οὐκ ἀρήξετ' αἰσχύνην πόλει;
μόλις δὲ πάντα δρῶντες οὐκ ἄτερ πόνων
ἐτρεψάμεσθ' Ἀργεῖον ἐς φυγὴν δόρυ.
κἀνταῦθ' ὁ πρέσβυς Ὕλλον ἐξορμώμενον
ἰδὼν ὀρέξας ἱκέτευσε δεξιὰν
Ἰόλαος ἐμβῆσαί νιν ἵππειον δίφρον.
λαβὼν δὲ χερσὶν ἡνίας Εὐρυσθέως
πώλοις ἐπεῖχε. τἀπὸ τοῦδ' ἤδη κλύων
λέγοιμ' ἂν ἄλλων, δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδών.
Παλληνίδος γὰρ σεμνὸν ἐκπερῶν πάγον
δίας Ἀθάνας, ἅρμ' ἰδὼν Εὐρυσθέως,
ἠράσαθ' Ἥβῃ Ζηνί θ' ἡμέραν μίαν
νέος γενέσθαι κἀποτίσασθαι δίκην
ἐχθρούς· κλύειν δὴ θαύματος πάρεστί σοι.
δισσὼ γὰρ ἀστέρ' ἱππικοῖς ἐπὶ ζυγοῖς
σταθέντ' ἔκρυψαν ἅρμα λυγαίῳ νέφει·
σὸν δὴ λέγουσι παῖδά θ' οἱ σοφώτεροι
Ἥβην θ'· ὁ δ' ὄρφνης ἐκ δυσαιθρίου νέων
βραχιόνων ἔδειξεν ἡβητὴν τύπον.
αἱρεῖ δ' ὁ κλεινὸς Ἰόλεως Εὐρυσθέως
τέτρωρον ἅρμα πρὸς πέτραις Σκειρωνίσι.
δεσμοῖς τε δήσας χεῖρας ἀκροθίνιον
κάλλιστον ἥκει τὸν στρατηλάτην ἄγων
τὸν ὄλβιον πάροιθε· τῇ δὲ νῦν τύχῃ
βροτοῖς ἅπασι λαμπρὰ κηρύσσει μαθεῖν,
τὸν εὐτυχεῖν δοκοῦντα μὴ ζηλοῦν, πρὶν ἂν
θανόντ' ἴδῃ τις· ὡς ἐφήμεροι τύχαι.

ΧΟ. ὦ Ζεῦ τροπαῖε, νῦν ἐμοὶ δεινοῦ φόβου
ἐλεύθερον πάρεστιν ἦμαρ εἰσιδεῖν.

ΑΛ. ὦ Ζεῦ, χρόνῳ μὲν τἄμ' ἐπεσκέψω κακά,
χάριν δ' ὅμως σοι τῶν πεπραγμένων ἔχω·
καὶ παῖδα τὸν ἐμὸν πρόσθεν οὐ δοκοῦσ' ἐγὼ
θεοῖς ὁμιλεῖν νῦν ἐπίσταμαι σαφῶς.
ὦ τέκνα, νῦν δὴ νῦν ἐλεύθεροι πόνων,
ἐλεύθεροι δὲ τοῦ κακῶς ὀλουμένου
Εὐρυσθέως ἔσεσθε καὶ πόλιν πατρὸς
ὄψεσθε, κλήρους δ' ἐμβατεύσετε χθονός,
καὶ θεοῖς πατρῴοις θύσεθ', ὧν ἀπειργμένοι
ξένοι πλανήτην εἴχετ' ἄθλιον βίον.
ἀτὰρ τί κεύθων Ἰόλεως σοφόν ποτε
Εὐρυσθέως ἐφείσαθ' ὥστε μὴ κτανεῖν;
λέξον· παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ οὐ σοφὸν τόδε,
ἐχθροὺς λαβόντα μἀποτίσασθαι δίκην.

ΘΕ. τὸ σὸν προτιμῶν, ὥς νιν ὀφθαλμοῖς ἴδοις
κρατοῦντα καὶ σῇ δεσποτούμενον χερί.
οὐ μὴν ἑκόντα γ' αὐτόν, ἀλλὰ πρὸς βίαν
ἔζευξ' ἀνάγκῃ· καὶ γὰρ οὐκ ἐβούλετο
ζῶν ἐς σὸν ἐλθεῖν ὄμμα καὶ δοῦναι δίκην.
ἀλλ', ὦ γεραιά, χαῖρε. καὶ μέμνησό μοι
ὃ πρῶτον εἶπας, ἡνίκ' ἠρχόμην λόγου,
ἐλευθερώσειν μ'· ἐν δὲ τοῖς τοιοῖσδε χρὴ
ἀψευδὲς εἶναι τοῖσι γενναίοις στόμα.

ΧΟ. ἐμοὶ χορὸς μὲν ἡδύς, εἰ λίγεια
λωτοῦ χάρις εἰνὶ δαιτί,
εἴη δ' εὔχαρις Ἀφροδίτα·
τερπνὸν δέ τι καὶ φίλων ἄρ'
εὐτυχίαν ἰδέσθαι
τῶν πάρος οὐ δοκούντων.
πολλὰ γὰρ τίκτει
Μοῖρα τελεσσιδώτειρ'
αἰών τε χρόνου παῖς.
ἔχεις ὁδόν τιν', ὦ πόλις, δίκαιον·
οὐ χρή ποτε τόδ' ἀφελέσθαι,
τιμᾶν θεούς· ὁ δὲ μή σε φάσκων
ἐγγὺς μανιῶν ἐλαύνει,
δεικνυμένων ἐλέγχων
τῶνδ'· ἐπίσημα γάρ τοι
θεὸς παραγγέλλει,
τῶν ἀδίκων παραιρῶν
φρονήματος ἀεί.
ἔστιν ἐν οὐρανῷ βεβακὼς
τεὸς γόνος, ὦ γεραιά·
φεύγω λόγον ὡς τὸν Ἅιδα
δόμον κατέβα πυρὸς
δεινᾷ φλογὶ σῶμα δαισθείς·
Ἥβας τ' ἐρατὸν χροΐζει
λέχος χρυσέαν κατ' αὐλάν.
ὦ Ὑμέναιε, δισσοὺς
παῖδας Διὸς ἠξίωσας.
ξυμφέρεται τὰ πολλὰ πολλοῖς·
καὶ γὰρ πατρὶ τῶνδ' Ἀθάναν
λέγουσ' ἐπίκουρον εἶναι,
καὶ τούσδε θεᾶς πόλις
καὶ λαὸς ἔσωσε κείνας,
ἔσχεν δ' ὕβριν ἀνδρός, ᾧ θυ-
μὸς ἦν πρὸ δίκας βίαιος.
μήποτ' ἐμοὶ φρόνημα
ψυχά τ' ἀκόρεστος εἴη.

892—900. = 901—909.
910—918. = 919—927.

---

825. παρήγγειλ' P. παρήγγελλ' C. 828. θέλειν Elmsleius] θέλων 837. ἐκαρτέρει] ἐκαρτέρουν Hartungus. μάχῃ] μάχην Nauckius. 838. δύο κελεύσματα (scripsi κελεύματα) L. Dindorfius] τοῦ κελεύσματος 847. τοῦδ' ἤδη] τοῦδε δὴ Nauckius. 848. λέγοιμ' ἂν ἄλλου (recte ἄλλων Elmsleius) Valckenarius] λέγειμεν ἂν ἄλλος P. λέγοι μὲν ἄλλος C. 854. ἐπὶ Reiskius] ὑπὸ 856. θ' Reiskius] γ' PC. σὸν παῖδα δὴ λέγουσιν Cobetus. 859. Ἰόλεως Victorius] πόλεως 863. πάροιθε] πάροιθεν P. 865. ζηλοῦν πρὶν] ζηλοῦτε πρὶν Stobaeus 105, 26.

882. μἀποτίσασθαι D.] μὴ 'ποτίσασθαι 884. κρατοῦντα] Corruptum. ἁλόντα Heimsoethius. πτήσσοντα Cobetus. κρατοῦσα Reiskius, quo probato τῇ σῇ pro καὶ σῇ scribendum foret, ut monuit Paleius. 886. ἀνάγκῃ Elmsleius] ἀνάγκη 888. μοι Reiskius] μου 890. ἐλευθερώσειν Porsonus] ἐλευθέρωσον 893. εἰνὶ D.] ἐνὶ δαιτὶ Canterus] δαὶ 894. δ'] τ' Elmsleius. 900. χρόνου PC. Κρόνου Ald. 902. τόδ' apogr. Paris. τοῦδ' PC. Suspecta huius versus scriptura propter solutam arsin choriambicam. 911. τεὸς] θεὸς PC. τ superscr. in apogr. Paris. uno. 912. φεύγω Elmsleius] φεύγει 915. ἐρατὸν apogr. Paris. ἐραστὸν PC. χροΐζει] χροίους P. 923. ἔσωσε κείνας] ἔσωσ' ἐκείνας apogr. Paris. unum. 924. ὕβριν Heathius] ὕβρεις 925. βίαιος Musgravius] βιαίως

ΑΓΓΕΛΟΣ.

δέσποιν', ὁρᾷς μέν, ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται,
Εὐρυσθέα σοι τόνδ' ἄγοντες ἥκομεν,
ἄελπτον ὄψιν, τῷδέ τ' οὐχ ἧσσον τυχεῖν·
οὐ γάρ ποτ' ηὔχει χεῖρας ἵξεσθαι σέθεν,
ὅτ' ἐκ Μυκηνῶν πολυπόνῳ ξὺν ἀσπίδι
ἔστειχε, μείζω τῆς δίκης φρονῶν πολύ,
πέρσων Ἀθήνας. ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν
δαίμων ἔθηκε καὶ μετέστησεν τύχην.
Ὕλλος μὲν οὖν ὅ τ' ἐσθλὸς Ἰόλεως βρέτας
Διὸς τροπαίου καλλίνικον ἵστασαν·
ἐμοὶ δὲ πρὸς σὲ τόνδ' ἐπιστέλλουσ' ἄγειν,
τέρψαι θέλοντες σὴν φρέν'· ἐκ γὰρ εὐτυχοῦς
ἥδιστον ἐχθρὸν ἄνδρα δυστυχοῦνθ' ὁρᾶν.
ΑΛ. ὦ μῖσος, ἥκεις; εἷλέ σ' ἡ Δίκη χρόνῳ;
πρῶτον μὲν οὖν μοι δεῦρ' ἐπίστρεψον κάρα
καὶ τλῆθι τοὺς σοὺς προσβλέπειν ἐναντίον
ἐχθρούς· κρατεῖ γὰρ νῦν γε κοὐ κρατεῖς ἔτι·
ἐκεῖνος εἶ σύ, βούλομαι γὰρ εἰδέναι,
ὃς πολλὰ μὲν τὸν ὄνθ' ὅπου 'στὶ νῦν ἐμὸν
παῖδ' ἠξίωσας, ὦ πανοῦργ', ἐφυβρίσαι;
τί γὰρ σὺ κεῖνον οὐκ ἔτλης καθυβρίσαι;
ὃς καὶ παρ' Ἅιδην ζῶντά νιν κατήγαγες,
χύδρας λέοντάς τ' ἐξαπολλύναι λέγων
ἔπεμπες. ἄλλα δ' οἷ' ἐμηχανῶ κακὰ
σιγῶ· μακρὸς γὰρ μῦθος ἂν γένοιτό μοι.
κοὐκ ἤρκεσέν σοι ταῦτα τολμῆσαι μόνον,
ἀλλ' ἐξ ἁπάσης κἀμὲ καὶ τέκν' Ἑλλάδος
ἤλαυνες ἱκέτας δαιμόνων καθημένους,
τοὺς μὲν γέροντας, τοὺς δὲ νηπίους ἔτι.
ἀλλ' ηὗρες ἄνδρας καὶ πόλισμ' ἐλεύθερον,
οἵ σ' οὐκ ἔδεισαν. δεῖ σε κατθανεῖν κακῶς,
καὶ κερδανεῖς ἅπαντα· χρῆν γὰρ οὐχ ἅπαξ
θνήσκειν σὲ πολλὰ πήματ' ἐξειργασμένον.
ΑΓ. οὐκ ἔστ' ἀνυστὸν τόνδε σοι κατακτανεῖν.
ΑΛ. ἄλλως ἄρ' αὐτὸν αἰχμάλωτον εἵλομεν.
ΑΓ. ⏑ ⏓ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ –
ΑΛ. εἴργει δὲ δὴ τίς τόνδε μὴ θανεῖν νόμος;
ΑΓ. τοῖς τῆσδε χώρας προστάταισιν οὐ δοκεῖ.
ΑΛ. τί δὴ τόδ'; ἐχθροὺς τοισίδ' οὐ καλὸν κτανεῖν;
ΑΓ. οὐχ ὅντιν' ἂν γε ζῶνθ' ἕλωσιν ἐν μάχῃ.
ΑΛ. καὶ ταῦτα δόξανθ' Ὕλλος ἐξηνέσχετο;
ΑΓ. χρῆν αὐτόν, οἶμαι, τῇδ' ἀπιστῆσαι χθονί.
ΑΛ. χρῆν τόνδε μὴ ζῆν μηδὲ φῶς ὁρᾶν ἔτι.
ΑΓ. τότ' ἠδικήθη πρῶτον οὐ θανὼν ὅδε.
ΑΛ. οὔκουν ἔτ' ἐστὶν ἐν καλῷ δοῦναι δίκην;
ΑΓ. οὐκ ἔστι τοῦτον ὅστις ἂν κατακτάνοι.
ΑΛ. ἔγωγε· καίτοι φημὶ κἄμ' εἶναί τινα.
ΑΓ. πολλὴν ἄρ' ἕξεις μέμψιν, εἰ δράσεις τόδε.
ΑΛ. φιλῶ πόλιν τήνδ'· οὐδὲν ἀντιλεκτέον.
τοῦτον δ', ἐπείπερ χεῖρας ἦλθεν εἰς ἐμάς,
οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξαιρήσεται.
πρὸς ταῦτα τὴν θρασεῖαν ὅστις ἂν θέλῃ
καὶ τὴν φρονοῦσαν μεῖζον ἢ γυναῖκα χρὴ
λέξει· τὸ δ' ἔργον τοῦτ' ἐμοὶ πεπράξεται.
ΧΟ. δεινόν τι καὶ ξυγγνωστόν, ὦ γύναι, σ' ἔχει
νεῖκος πρὸς ἄνδρα τόνδε, γιγνώσκω καλῶς.

ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ.

γύναι, σάφ' ἴσθι μή με θωπεύσοντά σε,
μηδ' ἄλλο μηδὲν τῆς ἐμῆς ψυχῆς πέρι
λέξονθ' ὅθεν χρὴ δειλίαν ὀφλεῖν τινα.
ἐγὼ δὲ νεῖκος οὐχ ἑκὼν τόδ' ἠράμην·
ᾔδη γε σοὶ μὲν αὐτανέψιος γεγώς,
τῷ σῷ δὲ παιδὶ συγγενὴς Ἡρακλέει.
ἀλλ' εἴτ' ἔχρῃζον εἴτε μή, θεὸς γὰρ ἦν,
Ἥρα με κάμνειν τήνδ' ἔθηκε τὴν νόσον.
ἐπεὶ δ' ἐκείνῳ δυσμένειαν ἠράμην
κἄγνων ἀγῶνα τόνδ' ἀγωνιούμενος,
πολλῶν σοφιστὴς πημάτων ἐγιγνόμην,
καὶ πόλλ' ἔτικτον νυκτὶ συνθακῶν ἀεὶ
ὅπως διώσας καὶ κατακτείνας ἐμοὺς
ἐχθροὺς τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοικοίην φόβῳ,
εἰδὼς μὲν οὐκ ἀριθμόν, ἀλλ' ἐτητύμως
ἄνδρ' ὄντα τὸν σὸν παῖδα· καὶ γὰρ ἐχθρὸς ὢν
ἀκούσεταί τις ἐσθλὰ χρηστὸς ὢν ἀνήρ.
κείνου δ' ἀπαλλαχθέντος οὐκ ἐχρῆν μ' ἄρα,
μισούμενον πρὸς τῶνδε καὶ ξυνειδότα
ἔχθραν πατρῴαν, πάντα κινῆσαι πέτρον,
κτείνοντα κἀκβάλλοντα καὶ τεχνώμενον;
τοιαῦτα δρῶντι τἄμ' ἐγίγνετ' ἀσφαλῆ.
οὔκουν σύ γ' ἂν λαβοῦσα τὰς ἐμὰς τύχας
ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα
ἤλαυνες ἂν κακοῖσιν, ἀλλὰ σωφρόνως
εἴασας οἰκεῖν Ἄργος; οὔτιν' ἂν πίθοις.
νῦν οὖν ἐπειδή μ' οὐ διώλεσαν τότε
πρόθυμον ὄντα, τοῖσιν Ἑλλήνων νόμοις
οὐχ ἁγνός εἰμι τῷ κτανόντι κατθανεῖν·
πόλις δ' ἀφῆκε σωφρονοῦσα, τὸν θεὸν
μεῖζον τίουσα τῆς ἐμῆς ἔχθρας πολύ.
ἅ γ' εἶπας ἀντήκουσας· ἐντεῦθεν δὲ χρὴ
τὸν προστρόπαιον τόν τε γενναῖον καλεῖν.
οὕτω γε μέντοι τἄμ' ἔχει· θανεῖν μὲν οὐ
χρῄζω, λιπὼν δ' ἂν οὐδὲν ἀχθοίμην βίον.
ΧΟ. παραινέσαι σοι σμικρόν, Ἀλκμήνη, θέλω,
τὸν ἄνδρ' ἀφεῖναι τόνδ', ἐπεὶ πόλει δοκεῖ.
ΑΛ. τί δ', ἢν θάνῃ τε καὶ πόλει πιθώμεθα;
ΧΟ. τὰ λῷστ' ἂν εἴη· πῶς τάδ' οὖν γενήσεται;
ΑΛ. ἐγὼ διδάξω ῥᾳδίως· κτανοῦσα γὰρ
τόνδ' εἶτα νεκρὸν τοῖς μετελθοῦσιν φίλων
δώσω· τὸ γὰρ σῶμ' οὐκ ἀπιστήσω χθονί·
οὗτος δὲ δώσει τὴν δίκην θανὼν ἐμοί.
ΕΥ. κτεῖν', οὐ παραιτοῦμαί σε· τήνδε δὲ πτόλιν,
ἐπεί μ' ἀφῆκε καὶ κατῃδέσθη κτανεῖν,

930. τυχεῖν] τύχην Stephanus. 932. πολυπόνῳ σὺν ἀσπίδι Hermannus] πολυπόνων σὺν ἀσπίσιν 933. μείζω] μεῖζον Cobetus. δίκης] τύχης apogr. Paris. unum. πολύ, πέρσων Ἀθήνας] πόλιν (sic Iacobsius) πέρσων Ἀθάνας Nauckius. 937. ἵστασαν Elmsleius] ἔστασαν 943. ἐναντίον Elmsleius] ἐναντίους 949. Ἅιδην Ald. ἅδη PC. 950. χύδρας Dobraeus] ὕδρας λέγων] θέλων Hartungus. 959. χρῆν Reiskius] χρὴ 961—974. Nuntii versus choro, Alcmenae versus nuntio tribuunt libri. Correxit Tyrwhittus et partim Barnesius. 962. Post hunc versum nuntii versum unum excidisse animadvertit Heilandus. 966. ζῶνθ' ἕλωσιν] ζῶν θέλωσιν pr. P. Incertum hic ut alibi utrum ζῶνθ' an ζῶν scripserit poeta. 968. χρῆν Dobraeus] χρῆν δ' (γ' Kirchhoffius) 969. μηδὲ φάος (recte φῶς L. Dindorfius) ὁρᾶν ἔτι Musgravius] μηδ' ὁρᾶν φάος ἔτι 973. καίτοι φημὶ κἄμ' εἶναί τινα Tyrwhittus] καὶ τί φημι κἂν μεῖναί τινα C et haud dubie P.

974. ἄρ' ἕξεις] ὑφέξεις Nauckius. 985 ὀφλεῖν] ὄφλειν PC. 988. Ἡρακλέει Elmsleius] ἡρακλεῖ 999. τις D.] γ' PC, τά γ' Canterus. 1004. τἄμ' ἐγίγνετ' Musgravius] τἀμὰ γίγνετ' 1005. ἂν λαβοῦσα Reiskius] ἀναλαβοῦσα 1006. δυσμενῆ Stephanus] δυσγενῆ 1011. κατθανεῖν Elmsleius] κατθανὼν 1012. δ' Hartungus] τ' 1013. μεῖζον τίουσα] πρόσθεν τιθεῖσα Cobetus Mnem. 6. p. 11. 1014. ἅ γ' Hermannus] πρὸς ἃ δὲ χρὴ — καλεῖν] σε χρὴ — κτανεῖν Hartungus. 1016. ἔχει Ald.] ἔχεις C. 1018. Χο. ἢ ἀγγ. praescriptum in C. 1020. ἢν — πιθώμεθα Elmsleius] ἂν — πειθώμεθα 1026. δὲ πτόλιν Elmsleius] δὴ πόλιν

χρησμῷ παλαιῷ Λοξίου δωρήσομαι,
ὃς ὠφελήσει μεῖζον' ἢ δοκεῖν χρόνῳ.
θανόντα γάρ με θάψεθ' οὗ τὸ μόρσιμον,
δίας πάροιθε παρθένου Παλληνίδος.
καὶ σοὶ μὲν εὔνους καὶ πόλει σωτήριος
μέτοικος ἀεὶ κείσομαι κατὰ χθονός,
τοῖς τῶνδε δ' ἐκγόνοισι πολεμιώτατος,
ὅταν μόλωσι δεῦρο σὺν πολλῇ χερὶ,
χάριν προδόντες τήνδε· τοιούτων ξένων
προύστητε. πῶς οὖν ταῦτ' ἐγὼ πεπυσμένος
δεῦρ' ἦλθον, ἀλλ' οὐ χρησμὸν ἠζόμην θεοῦ;
Ἥραν νομίζων θεσφάτων κρείσσω πολὺ
κοὐκ ἂν προδοῦναί μ'. ἀλλὰ μήτε μοι χοὰς
μήθ' αἷμ' ἐάσῃς εἰς ἐμὸν στάξαι τάφον.
κακὸν γὰρ αὐτοῖς νόστον ἀντὶ τῶνδ' ἐγὼ
δώσω· διπλοῦν δὲ κέρδος ἕξετ' ἐξ ἐμοῦ,
ὑμᾶς τ' ὀνήσω τούσδε τε βλάψω θανών.

ΑΛ. τί δῆτα μέλλετ', εἰ πόλει σωτηρίαν
κατεργάσασθαι τοῖσί τ' ἐξ ὑμῶν χρεὼν,
κτείνειν τὸν ἄνδρα τόνδ', ἀκούοντες τάδε;
δείκνυσι γὰρ κέλευθον ἀσφαλεστάτην.
ἐχθρὸς μὲν ἀνὴρ, ὠφελεῖ δὲ κατθανών.
κομίζετ' αὐτὸν, δμῶες, εἶτα χρὴ κυσὶ
δοῦναι κτανόντας· μὴ γὰρ ἐλπίσῃς ὅπως
αὖθις πατρῴας ζῶν ἔμ' ἐκβαλεῖς χθονός.

ΧΟ. ταὐτὰ δοκεῖ μοι. στείχετ', ὀπαδοί.
τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν
καθαρῶς ἔσται βασιλεῦσιν.

1030. θάψεθ'] θάψαθ' Dobraeus. οὗ τὸ] οὗ 'στι Kirchhoffius. 1032. καὶ σοὶ] χὑμῖν Kirchhoffius. 1038. ἠζόμην Cobetus Mnem. 6. p. 16.] ἠρόμην 1039. νομίζων Barnesius] νομίζω

1041. ἐάσῃς] ἐάσητ' Kirchhoffius. τάφον Heathius] τόπον 1053. ταὐτὰ Heathius] ταῦτα

Ex perdita fabulae huius parte, de qua diximus ad v. 630. fortasse versus quidam sumti sunt ab Stobaeo memorati, de quibus haec scripsit Kirchhoffius p. 496. "Recte Hermannus huc videtur rettulisse quae ex Euripidis Heraclidis apposuit Stobaeus 79, 3. (v. 1. 2.) et auctiora (v. 3. 4.) Orion Anth. 6, 7. p. 56.

ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῳ σέβει,
ὅδ' ἐστὶ καὶ ζῶν καὶ θανὼν θεοῖς φίλος.
ὅστις δὲ τὼ φύσαντε μὴ τιμᾶν θέλει,
μή μοι γένοιτο μήτε συνθύτης θεοῖς
μήτ' ἐν θαλάσσῃ κοινόπλουν στέλλοι σκάφος.

Accedit schol. Aristoph. Equit. v. 214. τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα: παρῳδίας τρόπος· παρῴδησε γὰρ τὸν ἴαμβον ἐξ Ἡρακλειδῶν Εὐριπίδου. Addit Nauckius versus quos cum lemmate Εὐριπίδης Ἡρακλεῖ habet Stobaeus 7, 9., omisso et poetae et fabulae nomine citat Plutarchus Mor. p. 447.

τὸ μὲν σφαγῆναι δεινὸν, εὔκλειαν δ' ἔχει·
τὸ μὴ θανεῖν δὲ δειλὸν, ἡδονὴ δ' ἔνι.

(δὲ δειλὸν Plut., δ' οὐ δεινὸν Stobaeus)."

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΗΡΑΚΛΗΣ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΣ

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.
ΜΕΓΑΡΑ.
ΛΥΚΟΣ.
ΙΡΙΣ.
ΛΥΤΤΑ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΘΗΣΕΥΣ.
ΧΟΡΟΣ ΘΗΒΑΙΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἡρακλῆς γήμας Μεγάραν τὴν Κρέοντος παῖδας ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε· καταλιπὼν δὲ τούτους ἐν ταῖς Θήβαις αὐτὸς εἰς Ἄργος ἦλθεν Εὐρυσθεῖ τοὺς ἄθλους ἐκπονήσων. πάντων δὲ περιγενόμενος ἐπὶ πᾶσιν εἰς Ἅιδου κατῆλθε, καὶ πολὺν ἐκεῖ διατρίψας χρόνον δόξαν ἀπέλιπε παρὰ τοῖς ζῶσιν ὡς εἴη τεθνηκώς. στασιάσαντες δὲ οἱ Θηβαῖοι πρὸς τὸν δυνάστην Κρέοντα, Λύκον ἐκ τῆς Εὐβοίας κατήγαγον * * *

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

Τίς τὸν Διὸς ξύλλεκτρον οὐκ οἶδεν βροτῶν,
Ἀργεῖον Ἀμφιτρύων', ὃν Ἀλκαῖός ποτε
ἔτιχθ' ὁ Περσέως, πατέρα τόνδ' Ἡρακλέους;
ὃς τάσδε Θήβας ἔσχεν, ἔνθ' ὁ γηγενὴς
σπαρτῶν στάχυς ἔβλαστεν, ὧν γένους Ἄρης
ἔσωσ' ἀριθμὸν ὀλίγον, οἳ Κάδμου πόλιν
τεκνοῦσι παίδων παισίν. ἔνθεν ἐξέφυ
Κρέων, Μενοικέως παῖς, ἄναξ τῆσδε χθονός.
Κρέων δὲ Μεγάρας τῆσδε γίγνεται πατήρ,
ἧς πάντες ὑμεναίοισι Καδμεῖοί ποτε
λωτῷ ξυνηλάλαξαν, ἡνίκ' εἰς ἐμοὺς
δόμους ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς νιν ἤγετο.
λιπὼν δὲ Θήβας, οὗ κατῳκίσθην ἐγώ,
Μεγάραν τε τήνδε πενθερούς τε παῖς ἐμός,
Ἀργεῖα τείχη καὶ Κυκλωπίαν πόλιν
ὠρέξατ' οἰκεῖν, ἣν ἐγὼ φεύγω, κτανὼν
Ἠλεκτρύωνα· συμφορὰς δὲ τὰς ἐμὰς
ἐξευμαρίζων καὶ πάτραν οἰκεῖν θέλων
καθόδου δίδωσι μισθὸν Εὐρυσθεῖ μέγαν,
ἐξημερῶσαι γαῖαν, εἴθ' Ἥρας ὕπο
κέντροις δαμασθεὶς εἴτε τοῦ χρεὼν μέτα.
καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἐξεμόχθησεν πόνους,
τὸ λοίσθιον δὲ Ταινάρου διὰ στόμα
βέβηκ' ἐς Ἅιδου τὸν τρισώματον κύνα
ἐς φῶς ἀνάξων, ἔνθεν οὐχ ἥκει πάλιν.
γέρων δὲ δή τίς ἐστι Καδμείων λόγος

In hac fabula uno utimur codice C, de quo supra dictum p. 141.

3. ἔτιχθ' Barnesius] ἔτικτεν 3. et 47. Ἡρακλέους Hermannus] Ἡρακλέος 7. τεκνοῦσι] Verbum suspectum. λείπουσι Hartungus. 10. ἧς Reiskius] ἣν 17. Ἠλεκτρύωνα Barnesius] ἠλεκτρυῶνα 18. ἐξευμαρίζων] ἐξευμαρίζειν Nauckius. 19. καθόδου Reiskius] καθόλου

ὡς ἦν πάρος Δίρκης τις εὐνάτωρ Λύκος,
τὴν ἑπτάπυργον τήνδε δεσπόζων πόλιν,
τὼ λευκοπώλω πρὶν τυραννῆσαι χθονὸς
Ἀμφίον' ἠδὲ Ζῆθον, ἐκγόνω Διός.
οὗ ταυτὸν ὄνομα παῖς πατρὸς κεκλημένος,
Καδμεῖος οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀπ' Εὐβοίας μολών,
κτείνει Κρέοντα καὶ κτανὼν ἄρχει χθονός,
στάσει νοσοῦσαν τήνδ' ἐπεσπεσὼν πόλιν.
ἡμῖν δὲ κῆδος ἐς Κρέοντ' ἀνημμένον
κακὸν μέγιστον, ὡς ἔοικε, γίγνεται.
τοὐμοῦ γὰρ ὄντος παιδὸς ἐν μυχοῖς χθονὸς
ὁ καινὸς οὗτος τῆσδε γῆς ἄρχων Λύκος
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελεῖν θέλει
κτανὼν δάμαρτά θ', ὡς φόνῳ σβέσῃ φόνον,
κἄμ', εἴ τι δὴ χρὴ κἄμ' ἐν ἀνδράσιν λέγειν,
γέροντ' ἀχρεῖον, μή ποθ' οἵδ' ἠνδρωμένοι
μήτρωσιν ἐκπράξωσιν αἵματος δίκην.
ἐγὼ δέ, λείπει γάρ με τοῖσδ' ἐν δώμασι
τροφὸν τέκνων οἰκουρόν, ἡνίκα χθονὸς
μέλαιναν ὄρφνην εἰσέβαινε παῖς ἐμός,
ξὺν μητρί, τέκνα μὴ θάνωσ' Ἡρακλέους,
βωμὸν καθίζω τόνδε σωτῆρος Διός,
ὃν καλλινίκου δορὸς ἄγαλμ' ἱδρύσατο
Μινύας κρατήσας οὑμὸς εὐγενὴς τόκος.
πάντων δὲ χρεῖοι τάσδ' ἕδρας φυλάσσομεν,
σίτων, ποτῶν, ἐσθῆτος, ἀστρώτῳ πέδῳ
πλευρὰς τιθέντες· ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι
δόμων καθήμεθ' ἀπορίᾳ σωτηρίας.
φίλων δὲ τοὺς μὲν οὐ σαφεῖς ὁρῶ φίλους,
οἱ δ' ὄντες ὀρθῶς ἀδύνατοι προσωφελεῖν.
τοιοῦτον ἀνθρώποισιν ἡ δυσπραξία,
ἧς μήποθ', ὅστις καὶ μέσως εὔνους ἐμοί,
τύχοι, φίλων ἔλεγχον ἀψευδέστατον.

ΜΕΓΑΡΑ.

ὦ πρέσβυ, Ταφίων ὅς ποτ' ἐξεῖλες πόλιν
στρατηλατήσας κλεινὰ Καδμείων δορός,
ὡς οὐδὲν ἀνθρώποισι τῶν θείων σαφές.
ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἐς πατέρ' ἀπηλάθην τύχης,
ὃς οὕνεκ' ὄλβου μέγας ἐκομπάσθη ποτέ,
ἔχων τυραννίδ', ἧς μακραὶ λόγχαι πέρι
πηδῶσ' ἔρωτι σώματ' εἰς εὐδαίμονα,
ἔχων δὲ τέκνα· κἄμ' ἔδωκε παιδὶ σῷ,
ἐπίσημον εὐνὴν Ἡρακλεῖ ξυνοικίσας.
καὶ νῦν ἐκεῖνα μὲν θανόντ' ἀνέπτατο,
ἐγὼ δὲ καὶ σὺ μέλλομεν θνῄσκειν, γέρον,
οἵ θ' Ἡράκλειοι παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς
σώζω νεοσσοὺς ὄρνις ὣς ὑφειμένη.
οἱ δ' εἰς ἔλεγχον ἄλλος ἄλλοθεν πίτνων,
ὦ μῆτερ, αὐδᾷ, ποῖ πατὴρ ἄπεστι γῆς;
τί δρᾷ; πόθ' ἥξει; τῷ νέῳ δ' ἐσφαλμένοι
ζητοῦσι τὸν τεκόντ'· ἐγὼ δὲ διαφέρω
λόγοισι μυθεύουσα. θαυμάζων δ', ὅταν
πύλαι ψοφῶσι, πᾶς ἀνίστησιν πόδα,
ὡς πρὸς πατρῷον προσπεσούμενοι γόνυ.
νῦν οὖν τίν' ἐλπίδ' ἢ πόρον σωτηρίας
ἐξευμαρίζει, πρέσβυ; πρὸς σὲ γὰρ βλέπω.
ὡς οὔτε γαίας ὅρι' ἂν ἐκβαῖμεν λάθρα·
φυλακαὶ γὰρ ἡμῶν κρείσσονες κατ' ἐξόδους·
οὔτ' ἐν φίλοισιν ἐλπίδες σωτηρίας
ἔτ' εἰσὶν ἡμῖν. ἥντιν' οὖν γνώμην ἔχεις
λέγ' ἐς τὸ κοινόν, μὴ θανεῖν ἕτοιμον ᾖ,
χρόνον δὲ μηκύνωμεν ὄντες ἀσθενεῖς.

ΑΜ. ὦ θύγατερ, οὔτοι ῥᾴδιον τὰ τοιάδε
φαύλως περαίνειν σπουδάσαντ' ἄνευ πόνου.
ΜΕ. λύπης τι προσδεῖς ἢ φιλεῖς οὕτω φάος;
ΑΜ. καὶ τῷδε χαίρω καὶ φιλῶ τὰς ἐλπίδας.
ΜΕ. κἀγώ· δοκεῖν δὲ τἀδόκητ' οὐ χρή, γέρον.
ΑΜ. ἐν ταῖς ἀναβολαῖς τῶν κακῶν ἔνεστ' ἄκη.
ΜΕ. ὁ δ' ἐν μέσῳ με λυπρὸς ὢν δάκνει χρόνος.
ΑΜ. γένοιτό τἄν, ὦ θύγατερ, οὔριος δρόμος
ἐκ τῶν παρόντων τῶνδ' ἐμοὶ καὶ σοὶ κακῶν,
ἔλθοι τ' ἔτ' ἂν παῖς οὑμός, εὐνάτωρ δὲ σός.
ἀλλ' ἡσύχαζε καὶ δακρυρρόους τέκνων
πηγὰς ἀφαίρει καὶ παρευκήλει λόγοις,
κλέπτουσα μύθοις ἀθλίους κλοπὰς ὅμως.
κάμνουσι γάρ τοι καὶ βροτῶν αἱ ξυμφοραί,
καὶ πνεύματ' ἀνέμων οὐκ ἀεὶ ῥώμην ἔχει,
[οἵ τ' εὐτυχοῦντες διὰ τέλους οὐκ εὐτυχεῖς·]
ἐξίσταται γὰρ πάντ' ἀπ' ἀλλήλων δίχα.
οὗτος δ' ἀνὴρ ἄριστος ὅστις ἐλπίσι
πέποιθεν ἀεί· τὸ δ' ἀπορεῖν ἀνδρὸς κακοῦ.

ΧΟΡΟΣ.

ὑψόροφ' ἐς μέλαθρα
καὶ γεραιὰ δέμνι', ἀμφὶ βάκτροις
ἔρεισμα θέμενος, ἐστάλην ἰαλέμων
γόων ἀοιδός, ὥστε πολιὸς ὄρνις,
ἔπη μόνον καὶ δόκημα νυκτερωπὸν
ἐννύχων ὀνείρων,
τρομερὰ μέν, ἀλλ' ὅμως πρόθυμα.
ὦ τέκεα πατρὸς ἀπάτορ', ὦ
γεραιέ, σύ τε, τάλαινα μᾶ-
τερ, ἃ τὸν Ἀΐδα δόμοις
πόσιν ἀναστενάζεις.
μὴ προκάμητε πόδα
βαρύ τε κῶλον, ὥστε πρὸς πετραῖον
λέπας ζυγοφόρον πῶλον ἐξανέντες· ὡς
βάρος φέρων τροχηλάτοιο κώλου,
λαβοῦ χερῶν καὶ πέπλων, ὅτου λέλοιπε
ποδὸς ἀμαυρὸν ἴχνος·
γέρων γέροντα παρακόμιζε,

107—118. = 119—129.

27. 97. εὐνάτωρ] εὐνήτωρ C. Tragici quum θοινάτωρ et ποινάτωρ et alia etiam extra orationem Doricam dixerint, non dubitandum quin εὐνάτωρ quoque dixerint, non εὐνήτωρ. 35. ἀνημμένον amicus Musgravii] ἀνηγμένον 38. 541. καινὸς Elmsleius] κλεινὸς 40. δάμαρτά θ' Canterus] δάμαρθ' 53. ἐσφραγισμένοι] Suspectum Nauckio. 62. θείων Kirchhoffius] θεῶν 63. ἀπηλάθην] ἀπεσφάλην L. Dindorfius in Thesauro s. v. Ἀποσφάλλομαι. 64. οὕνεκ' ὄλβου Canterus] οὐκ ἐν ὄλβῳ 71. ὑπὸ πτεροῖς Piersonus] ὑποπτέρους 72. ὑφειμένη] ὑφειμένους Kirchhoffius. ὑφημένη vel ἐφημένη Dobraeus. 74. ποῖ] ποῦ Elmsleius. 77. θαυμάζων δ' ὅταν — πᾶς Kirchhoffius] θαυμάζω δ' ὅταν — πᾶς τ'

80. πόρον Musgravius] πέδον 81. ἐξευμαρίζει] ἐξευμαρίζεις Nauckius. 83. κρείσσονες Hermannus] κρέσσονες 89. περαίνειν Reiskius] παραινεῖν 90. προσδεῖς Musgravius] προσδεῖ σ' 95. γένοιτό τἄν Erfurdtius] γένοιτ' ἂν 101—106. affert Stobaeus 110, 7. omisso versu 103. 104. ἐξίσταται] μεθίσταται Stobaeus. 107. ὑψόροφα Musgravius] ὑπώροφα C. ἐς addidit Hartungus. 109. ἰαλέμων Elmsleius] ἰηλέμων 111. ἔπη D.] ἔπεα (ὄνομα Plut. Mor. p. 1066 c.) 113. μὲν Tyrwhittus] μόνον 114. ὦ τέκεα Hermannus] ἰὼ τέκεα τέκεα 121. ζυγοφόρον — ἐξανέντες Hermannus] ζυγηφόρον — ἀνέντες 122. Verba corrupta, ab nemine dum probabiliter emendata. βάρος φέρον (φέρων Ald.) ex βαρυσφύρου corruptum videbatur Reiskio, qui in fine versus πώλου retinebat, pro quo κώλου scriptum affert Stephanus, etsi manifestum sit τροχηλάτοιο epitheton nec πώλῳ nec κώλῳ convenire: unde Hartungus, λέπας ζυγοφόρος ἐξανέντες οὐ βάρος | φέρων ὄχου τροχηλάτοιο πῶλος. φέρων] φέρω Heathius.

τὸ πάρος ἐν ἡλίκων πόνοις
ὦ ξύνοπλα δόρατα νέα νέῳ
ξυνῆν ποτ', εὐκλεεστάτας
πατρίδος οὐκ ὀνείδη.
ἴδετε, πατρὸς ὡς
γοργῶπες αἵδε προσφερεῖς
ὀμμάτων αὐγαί.
τὸ δὲ δὴ κακοτυχὲς οὐ λέλοιπεν ἐκ τέκνων,
οὐδ' ἀποίχεται χάρις.
Ἑλλὰς ὦ ξυμμάχους
οἵους οἵους ὀλέσασα
τούσδ' ἀπεστερήσει.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τῆσδε κοίρανον χθονὸς
Λύκον περῶντα τῶνδε δωμάτων πέλας.

ΛΥΚΟΣ.

τὸν Ἡράκλειον πατέρα καὶ ξυνάορον,
εἰ χρή μ', ἐρωτῶ· χρὴ δ', ἐπεί γε δεσπότης
ὑμῶν καθέστηχ', ἱστορεῖν ἃ βούλομαι.
τίν' ἐς χρόνον ζητεῖτε μηκῦναι βίον;
τίν' ἐλπίδ' ἀλκήν τ' εἰσορᾶτε μὴ θανεῖν;
ἢ τὸν παρ' Ἅιδη πατέρα τῶνδε κείμενον
πιστεύεθ' ἥξειν; ὡς ὑπὲρ τὴν ἀξίαν
τὸ πένθος αἴρεσθ', εἰ θανεῖν ὑμᾶς χρεών,
σὺ μὲν καθ' Ἑλλάδ' ἐκβαλὼν κόμπους κενοὺς
ὡς ξύγγαμός σοι Ζεὺς τέκοι νέον θεὸν,
σὺ δ' ὡς ἀρίστου φωτὸς ἐκλήθης δάμαρ.
τί δὴ τὸ σεμνὸν σῷ κατείργασται πόσει,
ὕδραν ἕλειον εἰ διώλεσε κτανὼν
ἢ τὸν Νέμειον θῆρ'; ὃν ἐν βρόχοις ἑλὼν
βραχίονός φησ' ἀγχόναισιν ἐξελεῖν.
τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε; τῶνδ' ἄρ' οὕνεκα
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρεών;
ὃς ἔσχε δόξαν οὐδὲν ὢν εὐψυχίας,
θηρῶν ἐν αἰχμῇ, τἄλλα δ' οὐδὲν ἄλκιμος,
ὃς οὔποτ' ἀσπίδ' ἔσχε πρὸς λαιᾷ χερὶ,
οὐδ' ἦλθε λόγχης ἐγγὺς, ἀλλὰ τόξ' ἔχων,
κάκιστον ὅπλων, τῇ φυγῇ πρόχειρος ἦν.
ἀνδρὸς δ' ἔλεγχος οὐχὶ τόξ' εὐψυχίας,
ἀλλ' ὃς μένων βλέπει τε κἀντιδέρκεται
δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα τάξιν ἐμβεβώς.
ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, γέρον,
ἀλλ' εὐλάβειαν· οἶδα γὰρ κατακτανὼν
Κρέοντα, πατέρα τῆσδε, καὶ θρόνους ἔχων.
οὔκουν τραφέντων τῶνδε τιμωροὺς ἐμοὶ
χρῄζω λιπέσθαι τῶν δεδραμένων δίκην.

ΑΜ. τῷ τοῦ Διὸς μὲν Ζεὺς ἀμυνέτω μέρει
παιδός· τὸ δ' εἰς ἔμ', Ἡράκλεις, ἐμοὶ μέλει
λόγοισι τὴν τοῦδ' ἀμαθίαν ὑπὲρ σέθεν
δεῖξαι· κακῶς γάρ σ' οὐκ ἐατέον κλύειν.
πρῶτον μὲν οὖν τἄρρητ', ἐν ἀρρήτοισι γὰρ
τὴν σὴν νομίζω δειλίαν, Ἡράκλεες,
ξὺν μάρτυσιν θεοῖς δεῖ μ' ἀπαλλάξαι σέθεν.
Διός κεραυνὸν δ' ἠρόμην τέθριππά τε,
ἐν οἷς βεβηκὼς τοῖσι γῆς βλαστήμασι
Γίγασι, πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη,
τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασε·
τετρασκελές θ' ὕβρισμα, Κενταύρων γένος,
Φολόην ἐπελθών, ὦ κάκιστε βασιλέων,
ἐροῦ τίν' ἄνδρ' ἀριστέα κρίνειαν ἄν,
ἢ οὐ παῖδα τὸν ἐμόν, ὃν σὺ φῂς εἶναι δοκεῖν·
Δίρφυν δ' ἐρωτῶν, ἥ σ' ἔθρεψ', Ἀβαντίδα,
οὐκ ἄν σ' ἐπαινέσειεν· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου
ἐσθλόν τι δράσας μάρτυρ' ἂν λάβοις πάτραν.
τὸ πάνσοφον δ' εὕρημα, τοξήρη σαγὴν,
μέμφει· κλύων νῦν τἀπ' ἐμοῦ σοφὸς γενοῦ.
ἀνὴρ ὁπλίτης δοῦλός ἐστι τῶν ὅπλων,
καὶ τοῖσι συνταχθεῖσιν οὖσι μἀγαθοῖς
αὐτὸς τέθνηκε δειλίᾳ τῇ τῶν πέλας,
θραύσας τε λόγχην οὐκ ἔχει τῷ σώματι
θάνατον ἀμῦναι, μίαν ἔχων ἀλκὴν μόνον·
ὅσοι δὲ τόξοις χεῖρ' ἔχουσιν εὔστοχον,
ἓν μὲν τὸ λῷστον, μυρίους οἰστοὺς ἀφεὶς
ἄλλοις τὸ σῶμα ῥύεται μὴ κατθανεῖν,
ἑκὰς δ' ἀφεστὼς πολεμίους ἀμύνεται,
τυφλοῖς ὁρῶντας οὐτάσας τοξεύμασι,
τὸ σῶμά τ' οὐ δίδωσι τοῖς ἐναντίοις,
ἐν εὐφυλάκτῳ δ' ἐστί· τοῦτο δ' ἐν μάχῃ
σοφὸν μάλιστα, δρῶντα πολεμίους κακῶς
σώζειν τὸ σῶμα, μὴ 'κ τύχης ὡρμισμένους.
λόγοι μὲν οἵδε τοῖσι σοῖς ἐναντίαν
γνώμην ἔχουσι τῶν καθεστώτων πέρι.
παῖδας δὲ δὴ τί τούσδ' ἀποκτεῖναι θέλεις;
τί σ' οἵδ' ἔδρασαν; ἕν τί σ' ἡγοῦμαι σοφὸν,
εἰ τῶν ἀρίστων τἄκγον' αὐτὸς ὢν κακὸς
δέδοικας. ἀλλὰ τοῦθ' ὅμως ἡμῖν βαρὺ,
εἰ δειλίας σῆς κατθανούμεθ' οὕνεκα,
ὃ χρῆν σ' ὑφ' ἡμῶν τῶν ἀμεινόνων παθεῖν,
εἰ Ζεὺς δικαίας εἶχεν εἰς ἡμᾶς φρένας.
εἰ δ' οὖν ἔχειν γῆς σκῆπτρα τῆσδ' αὐτὸς θέλεις,
ἔασον ἡμᾶς φυγάδας ἐξελθεῖν χθονός·
βίᾳ δὲ δράσῃς μηδὲν, ἢ πείσει βίαν,
ὅταν θεός σοι πνεῦμα μεταβαλὼν τύχῃ.
φεῦ·
ὦ γαῖα Κάδμου, καὶ γὰρ ἐς σ' ἀφίξομαι
λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος,
τοιαῦτ' ἀμύνεθ' Ἡρακλεῖ τέκνοισί τε;
ὃς εἷς Μινύαισι πᾶσι διὰ μάχης μολὼν
Θήβαις ἔθηκεν ὄμμ' ἐλεύθερον βλέπειν.
οὐδ' Ἑλλάδ' ᾔνεσ', οὐδ' ἀνέξομαί ποτε
σιγῶν, κακίστην λαμβάνων ἐς παῖδ' ἐμὸν,
ἣν χρῆν νεοσσοῖς τοῖσδε πῦρ λόγχας ὅπλα
φέρουσαν ἐλθεῖν, ποντίων καθαρμάτων
χέρσου τ' ἀμοιβάς, ὧν ἐμόχθησεν χάριν.
τὰ δ', ὦ τέκν', ὑμῖν οὔτε Θηβαίων πόλις

128. δόρατα Tyrwhittus] δούρατα 132—134. Haec fortasse sic sunt in ordinem redigenda, γοργῶπες αἵδε προσφερεῖς | ὀμμάτων αὐγαὶ τέκνων, οὐδ' ἀποίχεται χάρις. | τὸ δὲ κακοτυχὲς οὐκ ἐκλέλοιπεν δόμων. 137. ἀπεστερήσει L. Dindorfius in Thesauro s. v. Ἀποστερέω] ἀποστερήσῃ 139. πέλας] πάρος Kirchhoffius. 146. ὡς Matthiae] ὥσθ' 149. θεὸν addidit Wakefieldus post τέκοι positum: post νέον Erfurdtius. Ζεὺς ἐκοινώνει λέχους Pflugkius 155. οὕνεκα D.] οὕνεκεν 161. ὅπλων Elmsleius] ὅπλον 164. ταχεῖαν] βαθεῖαν Wakefieldus. 168. ἐμοὶ Camperus] ἐμούς 169. δίκην] κακῶν Hartungus. πικρούς Herwerdenus. 170. τῷ] τὸ Nauckius, qui μέρει interpolatoris supplementum esse credit. 171. παιδός] αὐτός Herwerdenus. 175. Ἡράκλεες] ὦ Ἡράκλεις Plutarchus V. Caton. min. c. 52.

183. ἀριστέα κρίναιεν (debebat κρίνειαν) Hartungus] ἄριστον ἐγκρίναιεν 184. δοκεῖν] κακόν Nauckius. 185. Δίρφυν Musgravius] Δίρφην Δίρφυς δ' Ἐρετρίας, ἥ σ' ἔθρεψ', Ἀβαντίδος vel Δίρφυς δ' Ἐρέτριά θ', ἥ σ' ἔθρεψ', Ἀβαντίδος Hartungus. δ' Hermannus] τ' 186. σ' Reiskius] γ' 188. σαγὴν D.] σάγην 189. γενοῦ Barnesius] γίνου 191. καὶ] κἀν Kirchhoffius. 192. μἀγαθοῖς D.] μὴ ἀγαθοῖς 194. μίαν Tyrwhittus] γ' ἂν 203. ὡρμισμένους] ὡρμισμένον Hartungus. 204. ἐναντίαν] ἐναντίοι Nauckius, eiecto versu proximo. 207. τί σ' οἵδ' Reiskius] τόσοι δ' 210. οὕνεκα] εἵνεκα C. 215. βίᾳ — βίαν Reiskius] βίαν — λίαν 216. θεός Musgravius] θεοῦ μεταβαλὼν] μεταβαλὸν duo apogr. Par. 220. ὃς εἷς Μινύαισι πᾶσι] Μινύαις ὃς εἷς ἅπασι Elmsleius. 226. ἐμόχθησεν corr. C. ἐμόχθησας pr. C. 227. τὰ δ', ὦ Elmsleius] τάδ' οὐ

οὔθ' Ἑλλὰς ἀρκεῖ· πρὸς δ' ἔμ' ἀσθενὴ φίλον
δεδόρκατ', οὐδὲν ὄντα πλὴν γλώσσης ψόφον.
ῥώμη γὰρ ἐκλέλοιπεν ἣν πρὶν εἴχομεν,
γήρᾳ δὲ τρομερὰ γυῖα κἀμαυρὸν σθένος.
εἰ δ' ἦν νέος τε κἄτι σώματος κρατῶν,
λαβὼν ἂν ἔγχος τοῦδε τοὺς ξανθοὺς πλόκους
καθημάτωσ' ἄν, ὥστ' Ἀτλαντικῶν πέραν
φεύγειν ὅρων νιν δειλίᾳ τοὐμὸν δόρυ.
ΧΟ. ἆρ' οὐκ ἀφορμὰς τοῖς λόγοισιν ἀγαθοὶ
θνητῶν ἔχουσι, κἂν βραδύς τις ᾖ λέγειν;
ΛΥ. σὺ μὲν λέγ' ἡμᾶς οἷς πεπύργωσαι λόγοις,
ἐγὼ δὲ δράσω σ' ἀντὶ τῶν λόγων κακῶς.
ἄγ', οἱ μὲν Ἑλικῶν', οἱ δὲ Παρνασοῦ πτύχας
τέμνειν ἄνωχθ' ἐλθόντες ὑλουργοὺς δρυὸς
κορμούς· ἐπειδὰν δ' ἐσκομισθῶσιν πόλει,
βωμὸν πέριξ νήσαντες ἀμφήρη ξύλα
ἐμπίμπρατ' αὐτῶν καὶ πυροῦτε σώματα
πάντων, ἵν' εἰδῶσ' οὕνεκ' οὐχ ὁ κατθανὼν
κρατεῖ χθονὸς τῆσδ', ἀλλ' ἐγὼ τὰ νῦν τάδε.
ὑμεῖς δέ, πρέσβεις, ταῖς ἐμαῖς ἐναντίοι
γνώμαισιν ὄντες, οὐ μόνον στενάξετε
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἀλλὰ καὶ δόμου
τύχας, ὅταν πάσχῃ τι, μεμνήσεσθε δὲ
δοῦλοι γεγῶτες τῆς ἐμῆς τυραννίδος.
ΧΟ. ὦ γῆς λοχεύμαθ', οὓς Ἄρης σπείρει ποτὲ
λάβρον δράκοντος ἐξερημώσας γένυν,
οὐ σκῆπτρα, χειρὸς δεξιᾶς ἐρείσματα,
ἀρεῖτε καὶ τοῦδ' ἀνδρὸς ἀνόσιον κάρα
καθαιματώσεθ', ὅστις οὐ Καδμεῖος ὢν
ἄρχει κάκιστος τῶν νέων ἔπηλυς ὤν;
ἀλλ' οὐκ ἐμοῦ γε δεσπόσεις χαίρων ποτέ,
οὐδ' ἁπόνησα πόλλ' ἐγὼ καμὼν χερὶ
ἕξεις, ἀπέρρων δ' ἔνθεν ἦλθες ἐνθάδε,
ὕβριζ'· ἐμοῦ γὰρ ζῶντος οὐ κτενεῖς ποτε
τοὺς Ἡρακλείους παῖδας· οὐ τοσόνδε γῆς
ἔνερθ' ἐκεῖνος κρύπτεται λιπὼν τέκνα.
ἐπεὶ σὺ μὲν γῆν τήνδε διολέσας ἔχεις,
ὁ δ' ὠφελήσας ἀξίων οὐ τυγχάνει·
κἄπειτα πράσσω πόλλ' ἐγώ, φίλους ἐμοὺς
θανόντας εὖ δρῶν οὗ φίλων μάλιστα δεῖ;
ὦ δεξιὰ χείρ, ὡς ποθεῖς λαβεῖν δόρυ,
ἐν δ' ἀσθενείᾳ τὸν πόθον διώλεσας.
ἐπεί σ' ἔπαυσ' ἂν δοῦλον ἐννέποντά με,
καὶ τάσδε Θήβας εὐκλεῶς ᾠκήσαμεν,
ἐν αἷς σὺ χαίρεις. οὐ γὰρ εὖ φρονεῖ πόλις
στάσει νοσοῦσα καὶ κακοῖς βουλεύμασιν·
οὐ γάρ ποτ' ἂν σὲ δεσπότην ἐκτήσατο.
ΜΕ. γέροντες, αἰνῶ· τῶν φίλων γὰρ οὕνεκα
ὀργὰς δικαίας τοὺς φίλους ἔχειν χρεών·
ἡμῶν δ' ἕκατι δεσπόταις θυμούμενοι
πάθητε μηδέν. τῆς δ' ἐμῆς, Ἀμφιτρύων,
γνώμης ἄκουσον, ἤν τί σοι δοκῶ λέγειν.
ἐγὼ φιλῶ μὲν τέκνα· πῶς γὰρ οὐ φιλῶ
ἅτικτον, ἁμόχθησα; καὶ τὸ κατθανεῖν
δεινὸν νομίζω· τῷ δ' ἀναγκαίῳ τρόπῳ
ὃς ἀντιτείνει, σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτῶν.
ἡμᾶς δ', ἐπειδὴ δεῖ θανεῖν, θνήσκειν χρεὼν
μὴ πυρὶ καταξανθέντας, ἐχθροῖσιν γέλων
διδόντας, οὑμοὶ τοῦ θανεῖν μεῖζον κακόν.
ὀφείλομεν γὰρ πολλὰ δώμασιν καλά·
σὲ μὲν δόκησις ἔλαβεν εὐκλεὴς δορός,
ὥστ' οὐκ ἀνεκτὸν δειλίας θανεῖν σ' ὕπο,
οὑμὸς δ' ἀμαρτύρητος εὐκλεὴς πόσις,
ὡς τούσδε παῖδας οὐκ ἂν ἐκσῶσαι θέλοι
δόξαν κακὴν λαβόντας· οἱ γὰρ εὐγενεῖς
κάμνουσι τοῖς αἰσχροῖσι τῶν τέκνων ὕπερ,
ἐμοί τε μίμημ' ἀνδρὸς οὐκ ἀπωστέον.
σκέψαι δὲ τὴν σὴν ἐλπίδ', ᾗ λογίζομαι.
ἥξειν νομίζεις παῖδα σὸν γαίας ὕπο·
καὶ τίς θανόντων ἦλθεν ἐξ Ἅιδου πάλιν;
ἀλλ' ὡς λόγοισι τόνδε μαλθάξαιμεν ἄν·
ἥκιστα· φεύγειν σκαιὸν ἄνδρ' ἐχθρὸν χρεών,
σοφοῖσι δ' εἴκειν καὶ τεθραμμένοις καλῶς·
ῥᾷον γὰρ αἰδοῦς ὑποβαλὼν φίλ' ἂν τύχοις.
ἤδη δ' ἐσῆλθέ μ' εἰ παραιτησαίμεθα
φυγὰς τέκνων τῶνδ'· ἀλλὰ καὶ τόδ' ἄθλιον,
πενίᾳ ξὺν οἰκτρᾷ περιβαλεῖν σωτηρίαν·
ὡς τὰ ξένων πρόσωπα φεύγουσιν φίλοις
ἓν ἦμαρ ἡδὺ βλέμμ' ἔχειν φασὶν μόνον.
τόλμα μεθ' ἡμῶν θάνατον, ὃς μένει σ' ὅμως.
προκαλούμεθ' εὐγένειαν, ὦ γέρον, σέθεν·
τὰς τῶν θεῶν γὰρ ὅστις ἐκμοχθεῖ τύχας
πρόθυμός ἐστιν, ἡ προθυμία δ' ἄφρων·
ὃ χρὴ γὰρ οὐδεὶς μὴ χρεὼν θήσει ποτέ.
ΧΟ. εἰ μὲν σθενόντων τῶν ἐμῶν βραχιόνων
ἦν τίς σ' ὑβρίζων, ῥᾳδίως ἐπαύσατ' ἄν·
νῦν δ' οὐδέν ἐσμεν· σὸν δὲ τοὐντεῦθεν σκοπεῖν
ὅπως διώσει τὰς τύχας, Ἀμφιτρύων.
ΑΜ. οὔτοι τὸ δειλὸν οὐδὲ τοῦ βίου πόθος
θανεῖν ἐρύκει μ', ἀλλὰ παιδὶ βούλομαι
σῶσαι τέκν'· ἄλλως δ' ἀδυνάτων ἔοικ' ἐρᾶν.
ἰδοὺ πάρεστιν ἥδε φασγάνῳ δέρη
κεντεῖν, φονεύειν, ἱέναι πέτρας ἄπο·
μίαν δὲ νῷν δὸς χάριν, ἄναξ, ἱκνούμεθα.
κτεῖνόν με καὶ τήνδ' ἀθλίαν παίδων πάρος,
ὡς μὴ τέκν' εἰσίδωμεν, ἀνόσιον θέαν,
ψυχορραγοῦντα καὶ καλοῦντα μητέρα
πατρός τε πατέρα· τἄλλα δ' ἢ πρόθυμος εἶ
πρᾶσσ'· οὐ γὰρ ἀλκὴν ἔχομεν ὥστε μὴ θανεῖν.
ΜΕ. κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι χάριτι προσθεῖναι χάριν,
ἡμῖν ἵν' ἀμφοῖν εἷς ὑπουργήσῃς διπλᾶ·
κόσμον πάρες μοι παισὶ προσθεῖναι νεκρῶν,
δόμους ἀνοίξας· νῦν γὰρ ἐκκεκλήμεθα·
ὡς ἀλλὰ ταῦτά γ' ἀπολάχωσ' οἴκων πατρός.
ΛΥ. ἔσται τάδ'· οἴγειν κλῆθρα προσπόλοις λέγω.
κοσμεῖσθ' ἔσω μολόντες· οὐ φθονῶ πέπλων.

348—333. == 364—379.

228. φίλον apogr. Paris.] φίλου 229. ψόφον corr. C. ψόφων pr. C. 234. πέραν (ut Hipp. 1053.) D. in Thesauro vol. 6. p. 753.] πέρα 235. νιν Elmsleius] ἂν 237. ἀγαθοὶ D.] οἱ 'γαθοὶ 241. ἐλθόντες Dobraeus] ἐλθόντας 243. βωμὸν Brodaeus] βωμῶν 245. οὐχ ὁ apogr. Paris.] οὐ 248. γνώμαισιν ὄντες] γνώμαις ἰόντες Wakefieldus. στενάξετε Heathius] στενάζετε 252. ΧΟ. Stephanus] ἈΜ. C. λοχεύμαθ' οὓς Porsonus] λόχευμα τοὺς 254. ἐρείσματα Stephanus] ὁρίσματα 255. ἀρεῖτε] αἱρεῖτε C: sed ἀρεῖτε margo C. 257. τῶν νέων] ἐγγενῶν Piersonus. 259. ἃ πόνησα apogr. Paris. ἂν πόνησα C. 269. πόθον Plutarchus Mor. p. 793c. πότμον C. πόνον Zastra in *Quaestionibus de Eur. H. F.* Vratisl. a. 1847.

282. τρόπῳ] πότμῳ Dobraeus. τρόπῳ — βροτῶν] βροτῶν — τρόπον Nauckius. 283. βροτῶν Porsonus] βροτόν 293. αἰσχροῖσι Stephanus] ἐχθροῖσι 296. ὕπο] ὕπερ Dobraeus. 311. ὑποβαλὼν φίλ' ἂν τύχοις (τύχοις etiam Stephanus) Brunckius] ὑπολαβὼν φίλ' ἂν τέμοις (γρ. φίλ' ἂν τελοῖς) 305. φίλοις Matthiae] φίλοι 309. ἐκμοχθεῖ] ἐκμοχθεῖν Reiskius: quo recepto v. 310. 'στ' Hartungus pro δ' 311. χρεὼν Porsonus] θεῶν 313. ἐπαύσατ' ἄν] ἔπαυσά γ' ἂν Musgravius. 315. διώσει] διοίσεις Nauckius. 320. πέτρας Brodaeus] πάτρας 325. ἢ Matthiae] εἰ 329. παισὶ Stephanus] παιδὶ 330. ἐκκεκλήμεθα D.] ἐκκεκλείσμεθα 331. ἀπολάχωσ'] ἀπολάβωσ' Nauckius.

ὅταν δὲ κόσμον περιβάλησθε σώμασιν,
ἥξω πρὸς ὑμᾶς νερτέρᾳ δώσων χθονί.
ΜΕ. ὦ τέκν', ὁμαρτεῖτ' ἀθλίῳ μητρὸς ποδὶ
πατρῷον ἐς μέλαθρον, οὗ τῆς οὐσίας
ἄλλοι κρατοῦσι, τὸ δ' ὄνομ' ἔσθ' ἡμῶν ἔτι.
ΑΜ. ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην,
μάτην δὲ παίδων γονέ' ἐμῶν ἐκλῄζομεν.
σὺ δ' ἦσθ' ἄρ' ἧσσον ἢ 'δόκεις εἶναι φίλος.
ἀρετῇ σε νικῶ θνητὸς ὢν θεὸν μέγαν·
παῖδας γὰρ οὐ προὔδωκα τοὺς Ἡρακλέους.
σὺ δ' ἐς μὲν εὐνὰς κρύφιος ἠπίστω μολεῖν,
τἀλλότρια λέκτρα δόντος οὐδενὸς λαβών,
σῴζειν δὲ τοὺς σοὺς οὐκ ἐπίστασαι φίλους.
[ἀμαθής τις εἶ θεός, ἢ δίκαιος οὐκ ἔφυς.]
ΧΟ. αἴλινον μὲν ἐπ' εὐτυχεῖ μολπᾷ Φοῖβος ἰακχεῖ,
τὰν καλλίφθογγον κιθάραν ἐλαύνων πλήκτρῳ
χρυσέῳ·
ἐγὼ δὲ τὸν γᾶς ἐνέρων τ' ἐς ὄρφναν
μολόντα, παῖδ' εἴτε Διός νιν εἴπω
εἴτ' Ἀμφιτρύωνος ἶνιν,
ὑμνῆσαι στεφάνωμα μόχθων δι' εὐλογίας θέλω.
γενναίων δ' ἀρεταὶ πόνων τοῖς θανοῦσιν ἄγαλμα.
πρῶτον μὲν Διὸς ἄλσος
ἠρήμωσε λέοντος,
πυρσοῦ δ' ἀμφεκαλύφθη
ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας
δεινῷ χάσματι θηρός·
τάν τ' ὀρεινόμον ἀγρίων Κενταύρων ποτὲ γένναν
ἔστρωσεν τόξοις φονίοις, ἐναίρων πτανοῖς βέλεσιν.
ξύνοιδε Πηνειὸς ὁ καλλιδίνας
μακραί τ' ἄρουραι πεδίων ἄκαρποι
καὶ Πηλιάδες θεράπναι
ξύγχορτοί θ' Ὁμόλας ἔναυλοι, πεύκαισιν ὅθεν χέρας
πληροῦντες χθόνα Θεσσαλῶν ἱππείαις ἐδάμαζον·
τάν τε χρυσοκάρανον
δόρκα ποικιλόνωτον,
συλήτειραν ἀγρωστᾶν,
κτείνας, θηροφόνον θεὰν
Οἰνωᾶτιν ἀγάλλει·
τεθρίππων τ' ἐπέβα
καὶ ψαλίοις ἐδάμασσε πώλους
Διομήδεος, αἳ φονίαισι φάτναις ἀχάλιν' ἐθόαζον
κάθαιμα σῖτα γένυσι, χαρμοναῖσιν ἀνδροβρῶσι δυσ-
τράπεζοι·
περῶν δ' ἀργυρορρύταν Ἕβρον
ἐξέπρασσε μόχθον,
Μυκηναίῳ πονῶν τυράννῳ,
τάν τε Πηλιάδ' ἀκτὰν

380—393. = 394—407.

Ἀναύρου παρὰ πηγὰς
Κύκνον ξεινοδαίκταν
τόξοις ὤλεσεν, Ἀμφαναίας οἰκήτορ' ἄμικτον·
ὑμνῳδῶν τε κορᾶν
ἤλυθεν ἑσπερίαν ἐς αὐλάν, [ἀμέρξων,
χρύσεον πετάλων ἄπο μηλοφόρων χερὶ καρπὸν
δράκοντα πυρσόνωτον, ὅς σφ' ἄπλατον ἀμφελικτὸς
ἕλικ' ἐφρούρει,
κτανών· ποντίας θ' ἁλὸς μυχοὺς
εἰσέβαινε, θνατοῖς
γαλανείας τιθεὶς ἐρετμοῖς·
οὐρανοῦ θ' ὑπὸ μέσσαν
ἐλαύνει χέρας ἕδραν,
Ἄτλαντος δόμον ἐλθών·
ἀστρωπούς τε κατέσχεν οἴκους εὐανορίᾳ θεῶν·
τὸν ἱππευτάν τ' Ἀμαζόνων στρατὸν
Μαιῶτιν ἀμφὶ πολυπόταμον
ἔβα δι' Εὔξεινον οἶδμα λίμνας,
τίν' οὐκ ἀφ' Ἑλλανίας
ἄγορον ἁλίσας φίλων,
κόρας Ἀρείας πέπλων
χρυσεόστολον φάρος,
ζωστῆρος ὀλεθρίους ἄγρας.
τὰ κλεινὰ δ' Ἑλλὰς ἔλαβε βαρβάρου κόρας
λάφυρα, καὶ σῴζεται Μυκήναις.
τάν τε μυριόκρανον
πολύφονον κύνα Λέρνας
ὕδραν ἐξεπύρωσεν
βέλεσί τ' ἀμφέβαλλε,
τὸν τρισώματον οἶσιν ἔκτα βοτῆρ' Ἐρυθείας.
δρόμων τ' ἄλλων ἀγάλματ' εὐτυχῆ
διῆλθε· τόν τε πολυδάκρυον
ἔπλευσ' ἐς Ἅιδαν, πόνων τελευτάν,
ἵν' ἐκπεραίνει τάλας
βίοτον οὐδ' ἔβα πάλιν.
στέγαι δ' ἔρημοι φίλων,
τὰν δ' ἀνόστιμον τέκνων
Χάρωνος ἐπιμένει πλάτα
βίου κέλευθον ἄθεον, ἄδικον· ἐς δὲ σὰς
χέρας βλέπει δώματ' οὐ παρόντος.
εἰ δ' ἐγὼ σθένος ἥβων
δόρυ τ' ἔπαλλον ἐν αἰχμᾷ,
Καδμείων τε σύνηβοι,
τέκεσιν ἂν παρέσταν
ἀλκᾷ· νῦν δ' ἀπολείπομαι τᾶς εὐδαίμονος ἥβας.
ἀλλ' ἐσορῶ γὰρ τούσδε φθιμένων
ἐνδύτ' ἔχοντας, τοὺς τοῦ μεγάλου
δή ποτε παῖδας τὸ πρὶν Ἡρακλέους,
ἄλοχόν τε φίλην ὑποσειραίους

408—424. = 425—441.

340. παίδων γονέ' ἐμῶν Elmsleius coniectura incerta] τὸν (οι superscr.) νεῶν C. γονέ' ἐμοῦ σ' Nauckius. γονέα νῷν Hermannus. παιδός σου γονεὺς ἐκλῃζόμην Reiskius. γονέα σ' ὡς Kirchhoffius. 341. ἧσσον Fixius] ἥσσων 347. Seclusi versum spurium. ἢ] εἰ Reiskius. 349. ἰακχεῖ D.] ἰαχεῖ 350. καλλίφθογγον Stephanus] καλλίφθιτον 364. ὀρεινόμον Canterus] ὀρεινόμων 366. ἔστρωσεν Reiskius] ἔτρωσεν 371. θ' Ὁμόλας Hermannus] τ' ὁμόλας 376. δόρκα D.] δόρκαν 377. ἀγρωστᾶν Canterus] ἀγρώσταν 379. Οἰνωᾶτιν] οἰνόα τίν' (γρ. τὴν) C. Correctum ex gl. Hesychii Οἰνωᾶτιν Ἄρτεμιν. 381. ἐδάμασσε Musgravius] ἐδάμασε C. Sic ἐξεκάλεσσε pro ἐξεκάλεσε restitutum Suppl. 614. 384. κάθαιμα Brodaeus] καθ' αἷμα 386. περῶν D.] πέραν 387. ἐξέπρασσε vel ἐξέπραξε D.] ἐξεπέρασ' μόχθον Musgravius] ὄχθον 389. Μηλιάδ' Hermannus] Πηλιάδ'

391. ξεινοδαίκταν Kirchhoffius deleta post πηγάς interpunctione] δὲ ξενοδαίκταν 394. ὑμνῳδῶν τε κορᾶν Nauckius] ὑμνῳδούς τε κόρας 395. ἑσπερίαν Musgravius] ἑσπέριον C. Ἑσπερίδων Nauckius. 396. χρύσεον — μηλοφόρων Wakefieldus] χρυσέων — μηλοφόρον 397. σφ' addidit Hermannus. 399. ἀμφελικτὸς Scaliger] ἀμφ' ἑλικτὸν 402. γαλανείας Heathius] ταλανίας 406. ἀστρωπούς] ἀστρώους Hermannus. 413. πέπλων] ποθῶν Nauckius. πέπλων — φάρος] πέπλον — μέτα Paleius. 417. σῴζεται Pflugkius] σῴζετ' ἐν 420. πολύφονον Stephanus] πολύφωνον 422. ἀμφέβαλλε Heathius] ἀμφέβαλε 426. τόν τε πολυδάκρυον Wakefieldus] τὸν πολυδάκρυτον 424. βοτῆρ'] βωτῆρ' Nauckius. 428. ἐκπεραίνει Heathius] ἐκπεράνῃ 435 δώματ' οὐ Musgravius] σῶμα τοῦ 443. ἐνδύτ' Heathius] ἐνδυμ' 445. ὑποσειραίους Musgravius] ὑπὸ σειραίοις

ποσὶν ἕλκουσαν τέκνα καὶ γεραιὸν
πατέρ' Ἡρακλέους. δύστηνος ἐγώ,
δακρύων ὡς οὐ δύναμαι κατέχειν
γραίας ὄσσων ἔτι πηγάς.
ΜΕ. εἶεν· τίς ἱρεύς, τίς σφαγεὺς τῶν δυσπότμων;
[ἢ τῆς ταλαίνης τῆς ἐμῆς ψυχῆς φονεύς]
ἕτοιμ' ἄγειν τὰ θύματ' εἰς Ἅιδου τάδε.
ὦ τέκν', ἀγόμεθα ζεῦγος οὐ καλὸν νεκρῶν,
ὁμοῦ γέροντες καὶ νέοι καὶ μητέρες.
ὦ μοῖρα δυστάλαιν' ἐμή τε καὶ τέκνων
τῶνδ', οὓς πανύστατ' ὄμμασιν προσδέρκομαι.
ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἐθρεψάμην
ὕβρισμα κἀπίχαρμα καὶ διαφθοράν.
φεῦ·
ἦ πολύ γε δόξης ἐξέπεσον εὐέλπιδος,
ἣν πατρὸς ὑμῶν ἐκ λόγων ποτ' ἤλπισα.
σοὶ μὲν γὰρ Ἄργος ἔνεμ' ὁ κατθανὼν πατήρ,
Εὐρυσθέως δ' ἔμελλες οἰκήσειν δόμους,
τῆς καλλικάρπου κράτος ἔχων Πελασγίας,
στολήν τε θηρὸς ἀμφέβαλλε σῷ κάρᾳ
λέοντος, ἧπερ αὐτὸς ἐξωπλίζετο·
σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἄναξ,
ἔγκληρα πεδία τἀμὰ γῆς κεκτημένος,
ὡς ἐξέπειθες τὸν κατασπείραντά σε·
ἐς δεξιὰν δὲ σὴν ἀλεξητήριον
ξύλον καθίει, Δαιδάλου ψευδῆ δόσιν.
σοὶ δ' ἣν ἔπερσε τοῖς ἑκηβόλοις ποτὲ
τόξοισι δώσειν Οἰχαλίαν ὑπέσχετο.
τρεῖς δ' ὄντας ὑμᾶς τριπτύχοις τυραννίσι
πατὴρ ἐπύργου μέγα φρονῶν εὐανδρίᾳ,
ἐγὼ δὲ νύμφας ἠκροθινιαζόμην,
κήδη ξυνάψουσ', ἔκ τ' Ἀθηναίων χθονὸς
Σπάρτης τε Θηβῶν θ', ὡς ἀνημμένοι κάλως
πρυμνησίοισι βίον ἔχοιτ' εὐδαίμονα.
καὶ ταῦτα φροῦδα· μεταβαλοῦσα δ' ἡ τύχη
νύμφας μὲν ὑμῖν Κῆρας ἀντέδωκ' ἔχειν,
ἐμοὶ δὲ δάκρυα λουτρά· δύστηνος φρενῶν.
πατὴρ δὲ πατρὸς ἑστιᾷ γάμους ὅδε,
Ἅιδην νομίζων πενθερόν, κῆδος πικρόν.
ὤμοι, τίν' ὑμῶν πρῶτον ἢ τίν' ὕστατον
πρὸς στέρνα θῶμαι; τῷ προσαρμόσω στόμα;
τίνος λάβωμαι; πῶς ἂν ὡς ξουθόπτερος
μέλισσα συνενέγκοιμ' ἂν ἐκ πάντων γόους,
εἰς ἓν δ' ἐνεγκοῦσ' ἀθρόον ἀποδοίην δάκρυ;
ὦ φίλτατ', εἴ τις φθόγγος εἰσακούεται
φθιτῶν παρ' Ἅιδῃ, σοὶ τάδ', Ἡράκλεις, λέγω·
"θνήσκει πατὴρ σὸς καὶ τέκν', ὄλλυμαι δ' ἐγώ,
ἣ πρὶν μακαρία διὰ σ' ἐκληζόμην βροτοῖς.
ἄρηξον, ἐλθὲ κἂν σκιὰ φάνηθί μοι."
[ἅλις γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸς ἂν γένοιο σύ·
κακοὶ γὰρ ἐς σέ γ', οἳ τέκνα κτείνουσι σά.]
ΑΜ. σὺ μὲν τὰ νέρθεν εὐτρεπῆ ποιοῦ, γύναι·
ἐγὼ δὲ σ', ὦ Ζεῦ, χεῖρ' ἐς οὐρανὸν δικὼν
αὐδῶ, τέκνοισιν εἴ τι τοισίδ' ὠφελεῖν
μέλλεις, ἀμύνειν, ὡς τάχ' οὐδὲν ἀρκέσεις.
καίτοι κέκλησαι πολλάκις· μάτην πονῶ·
θανεῖν γὰρ, ὡς ἔοικ', ἀναγκαίως ἔχει.
ἀλλ', ὦ γέροντες, μικρὰ μὲν τὰ τοῦ βίου,
τοῦτον δ' ὅπως ἥδιστα διαπεράσετε,
ἐξ ἡμέρας ἐς νύκτα μὴ λυπούμενοι.
ὡς ἐλπίδας μὲν ὁ χρόνος οὐκ ἐπίσταται
σώζειν, τὸ δ' αὑτοῦ σπουδάσας διέπτατο.
ὁρᾶτέ μ', ὅσπερ ἦν περίβλεπτος βροτοῖς,
ὀνομαστὰ πράσσων, καί μ' ἀφείλεθ' ἡ τύχη
ὥσπερ πτερὸν πρὸς αἰθέρ' ἡμέρᾳ μιᾷ.
ὁ δ' ὄλβος ὁ μέγας ἥ τε δόξ' οὐκ οἶδ' ὅτῳ
βέβαιός ἐστι· χαίρετ'· ἄνδρα γὰρ φίλον
πανύστατον νῦν, ἥλικες, δεδόρκατε.
ΜΕ. ἔα·
ὦ πρέσβυ, λεύσσω τἀμὰ φίλτατ'· ἢ τί φῶ;
ΑΜ. οὐκ οἶδα, θύγατερ· ἀφασία δὲ κἄμ' ἔχει.
ΜΕ. ὅδ' ἐστὶν ὃν γῆς νέρθεν εἰσηκούομεν,
εἰ μή γ' ὄνειρον ἐν φάει τι λεύσσομεν.
τί φημί; ποῖ' ὄνειρα κηραίνουσ' ὁρῶ;
οὐκ ἔσθ' ὅδ' ἄλλος ἀντὶ σοῦ παιδός, γέρον.
δεῦρ', ὦ τέκν', ἐκκρήμνασθε πατρῴων πέπλων,
ἴτ' ἐγκονεῖτε, μὴ μεθῆτ', ἐπεὶ Διὸς
σωτῆρος ὑμῖν οὐδέν ἐσθ' ὅδ' ὕστερος.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ὦ χαῖρε, μέλαθρον πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς,
ὡς ἄσμενός σ' εἰσεῖδον ἐς φάος μολών.
ἔα· τί χρῆμα; τέκν' ὁρῶ πρὸ δωμάτων
στολμοῖσι νεκρῶν κρᾶτας ἐξεστεμμένα,
ὄχλῳ τ' ἐν ἀνδρῶν τὴν ἐμὴν ξυνάορον
πατέρα τε δακρύοντα συμφορὰς τινας.
φέρ' ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σταθεὶς
τί καινὸν ἦλθε τοῖσδε δώμασιν χρέος.
ΑΜ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ὦ φάος μολὼν πατρί,
ἥκεις, ἐσώθης εἰς ἀκμὴν ἐλθὼν φίλοις;
ΗΡ. τί φής; τίν' ἐς ταραγμὸν ἥκομεν, πάτερ;
ΜΕ. διολλύμεσθα· σὺ δέ, γέρον, ξύγγνωθί μοι,
εἰ πρόσθεν ἥρπασ' ἃ σὲ λέγειν πρὸς τόνδ' ἐχρῆν·
τὸ θῆλυ γάρ πως μᾶλλον οἰκτρὸν ἀρσένων,
καὶ τἄμ' ἔθνησκε τέκν', ἀπωλλύμην δ' ἐγώ.
ΗΡ. Ἄπολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχει λόγου.
ΜΕ. τεθνᾶσ' ἀδελφοὶ καὶ πατὴρ οὑμὸς γέρων.
ΗΡ. πῶς φής; τί δράσας ἢ δορὸς ποίου τυχών;
ΜΕ. Λύκος σφ' ὁ καινὸς γῆς ἄναξ διώλεσεν.
ΗΡ. ὅπλοις ἀπαντῶν ἢ νοσησάσης χθονός;
ΜΕ. στάσει· τὸ Κάδμου δ' ἑπτάπυλον ἔχει κράτος.
ΗΡ. τί δῆτα πρὸς σὲ καὶ γέροντ' ἦλθεν φόβος;
ΜΕ. κτείνειν ἔμελλε πατέρα κἀμὲ καὶ τέκνα.
ΗΡ. τί φής; τί ταρβῶν ὀρφάνευμ' ἐμῶν τέκνων;
ΜΕ. μή ποτε Κρέοντος θάνατον ἐκτισαίατο.
ΗΡ. κόσμος δὲ πέπλων τίς ὅδε νερτέροις πρέπων;

---

451. ἱρεύς D.] ἱερευς 452. Versum spurium notavit Paleius. 456. ἐμῆς Kirchhoffius] ἐμῶν 457. τῶνδ'] τούσδ', superscr. ῶν, C. 460 γε -- ἐξέπεσον εὐέλπιδος Kirchhoffius] με — ἐξέπαισαν ἐλπίδες C. με δαίμων ἐξέπαισεν ἐλπίδος Hartungus. 465. ἀμφέβαλλε Canterus] ἀμφέβαλες 469. ἐξέπειθες Hermannus] ἐξέπειθε 470. δὲ] τε Musgravius. 471. Δαιδάλου] Μαινάλου Pflugkius collato Propertio 4, 9, 15. 474. ὑμᾶς addidit Canterus. 475. εὐανδρίᾳ Elmsleius] ἐπ' ἀνδρίᾳ 477. ξυνάψουσ'] συνάπτουσ' Kirchhoffius. 482. λουτρά· δύστηνος φρενῶν] λουτρὰ δυστήνοις (δυστήνῳ Fixius) φέρειν Bothius. 488. συνενέγκοιμ' D.] συνενέγκαιμ' C. συλλέξαιμ' Herwerdenus. 490. φθόγγος εἰσακούεται Nauckius] φθόγγον εἰσακούσεται 491. φθιτῶν Elmsleius] θνητῶν 494. κἂν Heimsoethius] καὶ 495. 496. Seclusi versus spurios, quos nuperrime Heimsoethius sic conformavit, χοὔτω γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸς (ἱκανὸς cum Barnesio) ἂν γένοιο σύ· | κακοὶ δὲ πρὸς σέ γ' (haec particula inutilis) οἳ τέκνα κτείνουσι σά. ἄλκαρ γὰρ ἐλθὼν ἱκανὸν ἂν γένοιο σὺ Reiskius. κακοὶ γάρ εἰσιν οἳ — Piersonus.

497. εὐτρεπῆ] εὐπρεπῆ, superscr. τ, C. 504. διαπεράσετε] διαπεράσατε Hartungus. 508. ὁρᾶτ' ἔμ' Kirchhoffius] ὁρᾶτέ μ' 528. συμφορὰς τίνας C cum γρ. συμφορᾶς τινος 530. τί καινὸν ἦλθε τοῖσδε Elmsleius] γύναι, τί καινὸν ἦλθε 531. ΑΜ. Elmsleius] ΜΕ. 540. δορὸς] μόρου Nauckius. 541. καινὸς Elmsleius hic ut v. 38. et 767.] κλεινὸς 543. δ' Dobraeus] γ' 548. πρέπων corrector apographi Paris. unius. πέπλων C.

ΜΕ. θανάτου τάδ' ἤδη περιβόλαι' ἐνήμμεθα.
ΗΡ. καὶ πρὸς βίαν ἐθνήσκετ'; ὢ τλήμων ἐγώ.
ΜΕ. φίλων ἔρημοι· σὲ δὲ θανόντ' ἠκούομεν.
ΗΡ. πόθεν δ' ἐς ὑμᾶς ἥδ' ἐσῆλθ' ἀθυμία;
ΜΕ. Εὐρυσθέως κήρυκες ἤγγελλον τάδε.
ΗΡ. τί δ' ἐξελείπετ' οἶκον ἑστίαν τ' ἐμήν;
ΜΕ. βίᾳ· πατὴρ μὲν ἐκπεσὼν στρωτοῦ λέχους.
ΗΡ. κοὐκ ἔσχεν αἰδῶ τὸν γέροντ' ἀτιμάσαι;
ΜΕ. αἰδώς γ' ἀποικεῖ τῆσδε τῆς θεοῦ πρόσω.
ΗΡ. οὕτω δ' ἀπόντες ἐσπανίζομεν φίλων;
ΜΕ. φίλοι γὰρ εἰσιν ἀνδρὶ δυστυχεῖ τινες;
ΗΡ. μάχας δὲ Μινυῶν, ἃς ἔτλην, ἀπέπτυσαν;
ΜΕ. ἄφιλον, ἵν' αὖθίς σοι λέγω, τὸ δυστυχές.
ΗΡ. οὐ ῥίψεθ' Ἅιδου τάσδε περιβολὰς κόμης
καὶ φῶς ἀναβλέψεσθε, τοῦ κάτω σκότου
φίλας ἀμοιβὰς ὄμμασιν δεδορκότες;
ἐγὼ δέ, νῦν γὰρ τῆς ἐμῆς ἔργον χερός,
πρῶτον μὲν εἶμι καὶ κατασκάψω δόμους
καινῶν τυράννων, κρᾶτα δ' ἀνόσιον τεμὼν
ῥίψω κυνῶν ἕλκημα, Καδμείων δ' ὅσους
κακοὺς ἐφηῦρον εὖ παθόντας ἐξ ἐμοῦ,
τῷ καλλινίκῳ τῷδ' ὅπλῳ χειρώσομαι,
τοὺς δὲ πτερωτοῖς διαφορῶν τοξεύμασι
νεκρῶν ἅπαντ' Ἰσμηνὸν ἐμπλήσω φόνου,
Δίρκης τε νᾶμα λευκὸν αἱμαχθήσεται.
τῷ γάρ μ' ἀμύνειν μᾶλλον ἢ δάμαρτι χρὴ
καὶ παισὶ καὶ γέροντι; χαιρόντων πόνοι·
μάτην γὰρ αὐτοὺς τῶνδε μᾶλλον ἤνυσα.
καὶ δεῖ μ' ὑπὲρ τῶνδ', εἴπερ οἵδ' ὑπὲρ πατρός,
θνήσκειν ἀμύνοντ'· ἢ τί φήσομεν καλὸν
ὕδρᾳ μὲν ἐλθεῖν ἐς μάχην λέοντί τε
Εὐρυσθέως πομπαῖσι, τῶν δ' ἐμῶν τέκνων
οὐκ ἐκπονήσω θάνατον; οὐκ ἄρ' Ἡρακλῆς
ὁ καλλίνικος, ὡς πάροιθε, λέξομαι.
ΧΟ. δίκαια τοὺς τεκόντας ὠφελεῖν τέκνα
πατέρα τε πρέσβυν τήν τε κοινωνὸν γάμων.
ΑΜ. πρὸς σοῦ μέν, ὦ παῖ, τοῖς φίλοις εἶναι φίλον
τά τ' ἐχθρὰ μισεῖν· ἀλλὰ μὴ 'πείγου λίαν.
ΗΡ. τί δ' ἐστὶ τῶνδε θᾶσσον ἢ χρεών, πάτερ;
ΑΜ. πολλοὺς πένητας, ὀλβίους δὲ τῷ λόγῳ
δοκοῦντας εἶναι, ξυμμάχους ἄναξ ἔχει,
οἳ στάσιν ἔθηκαν καὶ διώλεσαν πόλιν
ἐφ' ἁρπαγαῖσι τῶν πέλας, τὰ δ' ἐν δόμοις
δαπάναισι φροῦδα διαφυγόνθ' ὑπ' ἀργίας.
ὤφθης ἐσελθὼν πόλιν· ἐπεὶ δ' ὤφθης, ὅρα
ἐχθροὺς ἀθροίσας μὴ παρὰ γνώμην πέσῃς.
ΗΡ. μέλει μὲν οὐδὲν εἴ με πᾶσ' εἶδεν πόλις·
ὄρνιν δ' ἰδών τιν' οὐκ ἐν αἰσίοις ἕδραις,
ἔγνων πόνον τιν' ἐς δόμους πεπτωκότα·
ὥστ' ἐκ προνοίας κρύφιος εἰσῆλθον χθόνα.
ΑΜ. καλῶς· προσελθὼν νῦν πρόσειπέ θ' ἑστίαν
καὶ δὸς πατρῴοις δώμασιν σὸν ὄμμ' ἰδεῖν.
ἥξει γὰρ αὐτὸς σὴν δάμαρτα καὶ τέκνα
ἕλξων φονεύσων κἄμ' ἐπισφάξων ἄναξ·
μένοντι δ' αὐτοῦ πάντα σοι γενήσεται,
τῇ τ' ἀσφαλείᾳ κερδανεῖς· πόλιν δὲ σὴν
μὴ πρὶν ταράξῃς πρὶν τόδ' εὖ θέσθαι, τέκνον.
ΗΡ. δράσω τάδ'· εὖ γὰρ εἶπας· εἶμ' εἴσω δόμων.
χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν
Ἅιδου Κόρης τ' ἔνερθεν οὐκ ἀτιμάσω
θεοὺς προσειπεῖν πρῶτα τοὺς κατὰ στέγας.
ΑΜ. ἦλθες γὰρ ὄντως δώματ' εἰς Ἅιδου, τέκνον;
ΗΡ. καὶ θῆρά γ' ἐς φῶς τὸν τρίκρανον ἤγαγον.
ΑΜ. μάχῃ κρατήσας ἢ θεᾶς δωρήμασιν;
ΗΡ. μάχῃ· τὰ μυστῶν δ' ὄργι' ηὐτύχησ' ἰδών.
ΑΜ. ἦ καὶ κατ' οἴκους ἐστὶν Εὐρυσθέως ὁ θήρ;
ΗΡ. Χθονίας νιν ἄλσος Ἑρμιών τ' ἔχει πόλις.
ΑΜ. οὐδ' οἶδεν Εὐρυσθεύς σε γῆς ἥκοντ' ἄνω;
ΗΡ. οὐκ οἶδ'· ἵν' ἐλθὼν τἀνθάδ' εἰδείην πάρος.
ΑΜ. χρόνον δὲ πῶς τοσοῦτον ἦσθ' ὑπὸ χθονί;
ΗΡ. Θησέα κομίζων ἐχρόνισ' ἐξ Ἅιδου, πάτερ.
ΑΜ. καὶ ποῦ 'στιν; ἢ γῆς πατρίδος οἴχεται πέδον;
ΗΡ. βέβηκ' Ἀθήνας νέρθεν ἄσμενος φυγών.
ἀλλ' εἶ', ὁμαρτεῖτ', ὦ τέκν', ἐς δόμους πατρί.
καλλίονές τἄρ' εἴσοδοι τῶν ἐξόδων
πάρεισιν ὑμῖν. ἀλλὰ θάρσος ἴσχετε
καὶ νάματ' ὄσσων μηκέτ' ἐξανίετε·
σύ τ', ὦ γύναι μοι, ξύλλογον ψυχῆς λαβὲ
τρόμου τε παῦσαι, καὶ μέθεσθ' ἐμῶν πέπλων·
οὐ γὰρ πτερωτός, οὐδὲ φευξείω φίλους.
ἆ,
οἵδ' οὐκ ἀφιᾶσ', ἀλλ' ἀνάπτονται πέπλων
τοσῷδε μᾶλλον· ὧδ' ἔβητ' ἐπὶ ξυροῦ,
ἄξω λαβών γε τούσδ' ἐφολκίδας χεροῖν,
ναῦς δ' ὣς ἐφέλξω· καὶ γὰρ οὐκ ἀναίνομαι
θεράπευμα τέκνων. πάντα τἀνθρώπων ἴσα.
φιλοῦσι παῖδας οἵ τ' ἀμείνονες βροτῶν
οἵ τ' οὐδὲν ὄντες· χρήμασιν δὲ διάφοροι·
ἔχουσιν, οἱ δ' οὔ· πᾶν δὲ φιλότεκνον γένος.
ΧΟ. ἁ νεότας μοι φίλον· ἄχθος δὲ τὸ γῆρας ἀεὶ
βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων
ἐπὶ κρατὶ κεῖται,
βλεφάρων σκοτεινὸν
φάος ἐγκαλύψαν.
μή μοι μήτ' Ἀσιήτιδος
τυραννίδος ὄλβος εἴη,
μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη
τᾶς ἥβας ἀντιλαβεῖν,
ἃ καλλίστα μὲν ἐν ὄλβῳ,
καλλίστα δ' ἐν πενίᾳ. [των δ'
τὸ δὲ λυγρὸν φόνιόν τε γῆρας μισῶ· κατὰ κυμά-
ἔρροι, μηδέ ποτ' ὤφελεν θνατῶν δώματα καὶ πό-
λεις
ἐλθεῖν, ἀλλὰ κατ' αἰθέρ' ἀεὶ πτεροῖσι φορείσθω.
εἰ δὲ θεοῖς ἦν ξύνεσις καὶ σοφία κατ' ἄνδρας,
δίδυμον ἂν ἥβαν ἔφερον,
φανερὸν χαρακτῆρ'
ἀρετᾶς, ὅσοισιν
μέτα, κατθανόντες τ'
εἰς αὐγὰς πάλιν ἁλίου
δισσοὺς ἂν ἔβαν διαύλους,
ἁ δυσγένεια δ' ἁπλᾶν ἂν

637—654. = 655—672.

549. ἐνήμμεθα Kirchhoffius] ἀνήμμεθα 551. φίλων] γ' addit Hermannus. 557. αἰδώς γ'] αἰδῶ γ' Nauckius. 563. σκότου Nauckius] σκότους 581. ἐκπονήσω] ἐκπονῆσαι Musgravius. τῶν δ' ἐμῶν ὕπερ οὐκ ἐκπονεῖν τόδ' ἆθλον; Herwerdenus. 582. πάροιθε Elmsleius] πάροιθεν 583. ΧΟ. addidit Tyrwhittus. 593. ἐσελθὼν Kirchhoffius] ἐπελθὼν 604. δὲ L. Dindorfius] τε

608. τ' addidit Reiskius. 611. τρίκρανον Piersonus] τρικάρηνον 617. οὐκ οἶδ'· ἵν' ἐλθὼν Matthiae] οὐκ οἶδεν ἐλθὼν 619. ἐξ Ἅιδου Canterus] ἐν ἀΐδου 625. ἐξανίετε Heathius] ἐξανύετε 628. φευξείω Portus] φευξιῶ 629. ἀφιᾶσ' Barnesius] ἀφιᾶσιν 637. φίλον· ἄχθος δὲ τὸ Musgravius] φίλον ἄχθος· τὸ δὲ 640. κεῖται] κεῖσαι (superscr. τ) C. 642. φάος Canterus] φάρος ἐγκαλύψαν D.] ἐπικαλύψαν 649. φόνιον] στονόεν Nauckius. στυγερὸν Heimsoethius. 654. φορείσθω] φέρεσθαι Hartungus. 659. ἀρετᾶς Hermannus] ἀρετῆς 660. κατθανόντες τ' Dobraeus] καὶ θνατοὶ 661. εἰς αὐγὰς Musgravius] ἐς τὰς αὐγὰς 663. ἁπλᾶν Beckius] ἁπλοῦν

εἶχε ζόας βιοτάν,
καὶ τῷδ' ἦν τούς τε κακοὺς ἂν
γνῶναι καὶ τοὺς ἀγαθούς,
ἴσον ἅτ' ἐν νεφέλαισιν ἄστρων ναύταις ἀριθμὸς
πέλει.
νῦν δ' οὐδεὶς ὅρος ἐκ θεῶν χρηστοῖς οὐδὲ κακοῖς
σαφής,
ἀλλ' εἰλισσόμενός τις αἰὼν πλοῦτον μόνον αὔξει.
οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας
Μούσαις ξυγκαταμιγνύς,
ἀδίσταν ξυζυγίαν.
μὴ ζῴην μετ' ἀμουσίας,
αἰεὶ δ' ἐν στεφάνοισιν εἴην.
ἔτι τοι γέρων ἀοιδὸς
κελαδεῖ Μναμοσύναν·
ἔτι τὰν Ἡρακλέους
καλλίνικον ἀείδω
παρά τε Βρόμιον οἰνοδόταν
παρά τε χέλυος ἑπτατόνου
μολπὰν καὶ Λίβυν αὐλόν·
οὔπω καταπαύσομεν
Μούσας, αἵ μ' ἐχόρευσαν.
παιᾶνα μὲν Δηλιάδες
ὑμνοῦσ', ἀμφὶ πύλας τὸν
Λατοῦς εὔπαιδα γόνον
εἱλίσσουσαι καλλίχοροι·
παιᾶνας δ' ἐπὶ σοῖς μελάθροις
κύκνος ὣς γέρων ἀοιδὸς
πολιᾶν ἐκ γενύων
κελαδήσω· τὸ γὰρ εὖ
τοῖς ὕμνοισιν ὑπάρχει,
Διὸς ὁ παῖς· τὸ δ' εὐγενίας
κλέος ὑπερβάλλων ἀρεταῖς
μοχθήσας τὸν ἄκυμον
θῆκεν βίοτον βροτοῖς
πέρσας δείματα θηρῶν.
ΛΥ. ἐς καιρὸν οἴκων, Ἀμφιτρύων, ἔξω περᾷς·
χρόνος γὰρ ἤδη δαρὸς ἐξ ὅτου πέπλοις
κοσμεῖσθε σῶμα καὶ νεκρῶν ἀγάλμασιν.
ἀλλ' εἶα, παῖδας καὶ δάμαρθ' Ἡρακλέους
ἔξω κέλευε τῶνδε φαίνεσθαι δόμων,
ἐφ' οἷς ὑπέστητ' αὐτεπάγγελτοι θανεῖν.
ΑΜ. ἄναξ, διώκεις μ' ἀθλίως πεπραγότα
ὕβριν θ' ὑβρίζεις ἐπὶ θανοῦσι τοῖς ἐμοῖς·
ἃ χρῆν σε μετρίως, κεἰ κρατεῖς, σπουδὴν ἔχειν.
ἐπεὶ δ' ἀνάγκην προστίθης ἡμῖν θανεῖν,
στέργειν ἀνάγκη, δραστέον δ' ἃ σοὶ δοκεῖ.
ΛΥ. ποῦ δῆτα Μεγάρα; ποῦ τέκν' Ἀλκμήνης γόνου;
ΑΜ. δοκῶ μὲν αὐτήν, ὡς θύραθεν εἰκάσαι,
ΛΥ. τί χρῆμα; δόξης τῆσδ' ἔχεις τεκμήριον;
ΑΜ. ἱκέτιν πρὸς ἁγνοῖς ἑστίας θάσσειν βάθροις
ΛΥ. ἀνόνητά γ' ἱκετεύουσαν ἐκσῶσαι βίον.
ΑΜ. καὶ τὸν θανόντα γ' ἀνακαλεῖν μάτην πόσιν.
ΛΥ. ὁ δ' οὐ πάρεστιν οὐδὲ μὴ μόλῃ ποτέ.
ΑΜ. οὔκ, εἴ γε μή τις θεῶν ἀναστήσειέ νιν.
ΛΥ. χώρει πρὸς αὐτὴν καὶ κόμιζ' ἐκ δωμάτων.
ΑΜ. μέτοχος ἂν εἴην τοῦ φόνου δράσας τόδε.
ΛΥ. ἡμεῖς, ἐπειδὴ σοὶ τόδ' ἔστ' ἐνθύμιον,
οἱ δειμάτων ἔξωθεν ἐκπορεύσομεν
ξὺν μητρὶ παῖδας. δεῦρ' ἕπεσθε, πρόσπολοι,
ὡς ἂν σχολὴν λάβωμεν ἄσμενοι πόνων.
ΑΜ. σὺ δ' οὖν ἴθ', ἔρχει δ' οἷ χρεών· τὰ δ' ἄλλ' ἴσως
ἄλλῳ μελήσει. προσδόκα δὲ δρῶν κακῶς
κακόν τι πράξειν. ὦ γέροντες, ἐς καλὸν
στείχει, βρόχοισι δ' ἀρκύων δεδήσεται
ξιφηφόροισι, τοὺς πέλας δοκῶν κτενεῖν
ὁ παγκάκιστος. εἶμι δ', ὡς ἴδω νεκρὸν
πίπτοντ'· ἔχει γὰρ ἡδονὰς θνῄσκων ἀνὴρ
ἐχθρὸς τίνων τε τῶν δεδραμένων δίκην.
ΗΜ. Α. μεταβολὰ κακῶν· μέγας ὁ πρόσθ' ἄναξ
πάλιν ὑποστρέφει βίοτον εἰς Ἅιδαν.
ἰὼ δίκα καὶ θεῶν παλίρρους πότμος.
ΗΜ. Β. ἦλθες χρόνῳ μὲν οὗ δίκην δώσεις θανών,
ὕβρεις ὑβρίζων εἰς ἀμείνονας σέθεν.
ΗΜ. Α. χαρμοναὶ δακρύων ἔδοσαν ἐκβολάς·
πάλιν ἔμολεν ἃ πάρος οὔποτε διὰ φρενὸς ἂν
ἤλπισεν παθεῖν γᾶς ἄναξ.
ΗΜ. Β. ἀλλ', ὦ γεραιέ, καὶ τὰ δωμάτων ἔσω
σκοπῶμεν, εἰ πράσσει τις ὡς ἐγὼ θέλω.
ΛΥ. ἰώ μοί μοι.
ΗΜ. Α. τόδε κατάρχεται μέλος ἐμοὶ κλύειν
φίλιον ἐν δόμοις· θάνατος οὐ πόρσω.
βοᾷ φόνου φροίμιον στενάζων ἄναξ.
ΛΥ. ὦ πᾶσα Κάδμου γαῖ', ἀπόλλυμαι δόλῳ.
ΗΜ. Β. καὶ γὰρ διώλλυς· ἀντίποινα δ' ἐκτίνων
τόλμα, διδούς γε τῶν δεδραμένων δίκην.
ΗΜ. Α. τίς ὁ θεοὺς ἀνομίᾳ χραίνων θνητὸς ὤν,
ἄφρονα λόγον οὐρανίων μακάρων κατέβαλ',
ὡς ἄρ' οὐ σθένουσιν θεοί;
ΗΜ. Β. γέροντες, οὐκέτ' ἔστι δυσσεβὴς ἀνήρ.
σιγᾷ μέλαθρα· πρὸς χοροὺς τραπώμεθα.
φίλοι γὰρ εὐτυχοῦσιν οὓς ἐγὼ θέλω.
ΧΟ. χοροὶ χοροὶ καὶ θαλίαι μέλουσι Θήβας ἱερὸν κατ' ἄστυ.
μεταλλαγαὶ γὰρ δακρύων,
μεταλλαγαὶ ξυντυχίας
⏑ ⏑ ⏑ ἔτεκον ἀοιδάς.
βέβακ' ἄναξ ὁ καινός, ὁ δὲ παλαίτερος
κρατεῖ, λιμένα λιπών γε τὸν Ἀχερόντιον·
δοκημάτων δ' ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς. [ειν.
θεοὶ θεοὶ τῶν ἀδίκων μέλουσι καὶ τῶν ὁσίων ἐπᾴ-

735–748. = 750—759. exclusis v. 749. 754.
763—771. = 772—780.

660. ζόας D.] ζωᾶς 665. τῷδ' ἦν Porsonus] τῷδὶ 673. οὐ παύσομαι] μὴ παυσαίμην Dio Chrys. or. 32. p. 393 c. (450. Reisk.) καὶ μὴ παυσαίμην schol. Hesiodi Theog. 64. 675. ἀδίσταν Dio Chrys.] ἡδίστην C. καλλίστην Plutarchus Mor. p. 243 a. 676. μὴ — ἀμουσίας Stobaeus 81, 5] ἢ — εὐμουσίας 678. τοι] γὰρ Athenaeus 13. p. 608. 681. ἀείδω Elmsleius] ἀείσω 688. πύλας] πυρὰς Musgravius. 690. καλλίχοροι Hermannus] καλλίχορον 696. τὸ Nauckius] τᾶς εὐγενίας Hermannus] εὐγενείας 697. κλέος Pflugkius] πλέον ἀρεταῖς addidit Tyrwhittus. ἀρετᾷ Nauckius. 701. περᾷς Heathius] περᾷ 710. προστίθης Hermannus] προστιθεὶς 711. δ'] θ' Nauckius. 714. τῆσδ'] τίνος Boissonadius. 715. βάθροις Stephanus] βόθροις

717. ἀνακαλεῖν Hermannus] ἀνακαλεῖ 718. ὁ δ' D.] ὅδ' 720. καὶ κόμιζ' ἐκ δωμάτων] κἀκκόμιζε δωμάτων Elmsleius. 725. λάβωμεν Musgravius] λύσωμεν C. λεύσσωμεν Canterus. 728. πράξειν] πάσχειν Nauckius. 729. δεδήσεται Piersonus] γενήσεται C. λελήψεται Elmleius. 735—761. Quae in his choro tribuuntur in C inter ἡμιχόρια distribuit Hartungus. 740. 741. Choro continuavit Hermannus. Amphitruoni tribuit C. 745. ἂν addidit Fixius. διὰ φρενὸς ἐπήλπισεν Hermannus. 747. γεραιέ] γεραιοὶ Kirchhoffius. 751. πόρσω Nauckius] πρόσω 754. γαῖ' ἀπόλλυμαι] γῆ διόλλυμαι Elmsleius. 755. διώλλυς Musgravius] διώλλυσ' ἀντίποινα Canterus] ἀντάποινα 767. ⏑ ⏑ ⏑ ἔτεκον] ἔτεκον ἔτεκον Fixius recte fortasse, nisi in antistropha v. 776. ἄδικον delendum cum Hermanno. 768. βέβακ' Hermannus] βέβακεν καινὸς Piersonus] κλεινὸς 771. δ' addidit Hermannus. 773. μέλουσι Canterus] μέλλουσι ἐπᾴειν Matthiae] ἐπαΐειν

ὁ χρυσὸς ἅ τ' εὐτυχία
φρενῶν βροτοὺς ἐξάγεται,
δύνασιν ἄδικον ἐφέλκων.
χρόνου γὰρ οὔτις τὸ πάλιν εἰσορᾶν ἔτλα,
νόμον παρέμενος, ἀνομίᾳ χάριν διδούς·
ἔθραυσε δ' ὄλβου κελαινὸν ἅρμα.
Ἰσμήν' ὦ στεφαναφόρει,
ξεσταί θ' ἑπταπύλου πόλεως
ἀναχορεύσατ' ἀγυιαί,
Δίρκα θ' ἁ καλλιρρέεθρος,
ξύν τ' Ἀσωπιάδες κόραι, πατρὸς ὕδωρ βᾶτε λιποῦσαί μοι ξυναοιδοὶ
νύμφαι τὸν Ἡρακλέους
καλλίνικον ἀγῶν'· ὦ
Πυθίου δενδρῶτι πέτρα
Μουσῶν θ' Ἑλικωνιάδων δώματα,
κλῄζετ' εὐγαθεῖ κελάδῳ
ἐμὰν πόλιν, ἐμὰ τείχη,
σπαρτῶν γένος ἵν' ἐφάνη,
χαλκασπίδων λόχος, ὃς γᾶν
τέκνων τέκνοις μεταμείβει,
Θήβαις ἱερὸν φῶς.
ὦ λέκτρων δύο συγγενεῖς
εὐναί, θνατογενοῦς τε καὶ
Διός, ὃς ἦλθεν ἐς εὐνὰς
Νύμφας τᾶς Περσηΐδος· ὡς
πιστόν μοι τὸ παλαιὸν ἤδη λέχος, ὦ Ζεῦ, τὸ σὸν οὐκ ἐπ' ἐλπίδι φάνθη.
λαμπρὰν δ' ἔδειξ' ὁ χρόνος
τὰν Ἡρακλέος ἀλκάν·
γᾶς ὃς ἐξέβα θαλμάμων,
Πλούτωνος δῶμα λιπὼν νέρτερον.
κρείσσων μοι τύραννος ἔφυς
ἢ δυσγένει' ἀνάκτων·
ἃ νῦν ἐσορᾶν φαίνει
ξιφηφόρων ἐς ἀγώνων
ἅμιλλαν, εἰ τὸ δίκαιον
θεοῖς ἔτ' ἀρέσκει.
ἔα ἔα·
ἆρ' ἐς τὸν αὐτὸν πίτυλον ἥκομεν φόβου,
γέροντες, οἷον φάσμ' ὑπὲρ δόμων ὁρῶ;
φυγῇ φυγῇ.
νωθὲς πέδαιρε κῶλον, ἐκποδὼν ἔλα.
ὦναξ Παιάν,
ἀπότροπος γένοιό μοι πημάτων.

781—797. = 798—814.

ΙΡΙΣ.

θαρσεῖτε Νυκτὸς τήνδ' ὁρῶντες ἔκγονον
Λύσσαν, γέροντες, κἀμὲ τὴν θεῶν λάτριν,
Ἶριν· πόλει γὰρ οὐδὲν ἥκομεν βλάβος,
ἑνὸς δ' ἐπ' ἀνδρὸς δώματα στρατεύομεν,
ὅν φασιν εἶναι Ζηνὸς Ἀλκμήνης τ' ἄπο.
πρὶν μὲν γὰρ ἄθλους ἐκτελευτῆσαι πικρούς,
τὸ χρὴν νιν ἐξέσῳζεν, οὐδ' εἴα πατὴρ
Ζεύς νιν κακῶς δρᾶν οὔτ' ἔμ' οὔθ' Ἥραν ποτέ.
ἐπεὶ δὲ μόχθους διεπέρασ' Εὐρυσθέως,
Ἥρα προσάψαι κοινὸν αἷμ' αὐτῷ θέλει
παῖδας κατακτείναντι, συνθέλω δ' ἐγώ.
ἀλλ' εἶ', ἄτεγκτον ξυλλαβοῦσα καρδίαν,
Νυκτὸς κελαινῆς ἀνυμέναιε παρθένε,
μανίας τ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε καὶ παιδοκτόνους
φρενῶν ταραγμοὺς καὶ ποδῶν σκιρτήματα
ἔλαυνε, κίνει, φόνιον ἐξίει κάλων,
ὡς ἂν πορεύσας δι' Ἀχερούσιον πόρον
τὸν καλλίπαιδα στέφανον αὐθέντῃ φόνῳ
γνῷ μὲν τὸν Ἥρας οἷός ἐστ' αὐτῷ χόλος,
μάθῃ δὲ τὸν ἐμόν· ἢ θεοὶ μὲν οὐδαμοῦ,
τὰ θνητὰ δ' ἔσται μεγάλα, μὴ δόντος δίκην.

ΛΥΣΣΑ.

ἐξ εὐγενοῦς μὲν πατρὸς ἔκ τε μητέρος
πέφυκα, Νυκτὸς Οὐρανοῦ τ' ἀφ' αἵματος·
τιμὰς δ' ἔχω τάσδ', οὐκ ἀγασθῆναι φίλοις,
οὐδ' ἥδομαι φοιτῶσ' ἐπ' ἀνθρώπων δόμους·
παραινέσαι δὲ, πρὶν σφαλεῖσαν εἰσιδεῖν,
Ἥρᾳ θέλω σοί τ', ἢν πίθησθ' ἐμοῖς λόγοις.
ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἄσημος οὔτ' ἐπὶ χθονὶ
οὔτ' ἐν θεοῖσιν, οὗ σύ μ' ἐσπέμπεις δόμους·
ἄβατον δὲ χώραν καὶ θάλασσαν ἀγρίαν
ἐξημερώσας θεῶν ἀνέστησεν μόνος
τιμὰς πιτνούσας ἀνοσίων ἀνδρῶν ὕπο·
τῷδ' οὐ παραινῶ μεγάλα βούλεσθαι κακά.
ΙΡ. μὴ σὺ νουθέτει τά θ' Ἥρας κἀμὰ μηχανήματα.
ΛΥΣ. ἐς τὸ λῷον ἐμβιβάζω σ' ἴχνος ἀντὶ τοῦ κακοῦ.
ΙΡ. οὐχὶ σωφρονεῖν γ' ἔπεμψε δεῦρό σ' ἡ Διὸς δάμαρ.
ΛΥΣ. Ἥλιον μαρτυρόμεσθα δρῶσ' ἃ δρᾶν οὐ βούλομαι·
εἰ δὲ δή μ' Ἥρᾳ θ' ὑπουργεῖν σοί τ' ἀναγκαίως ἔχει
τάχος ἐπιρροίβδην θ' ὁμαρτεῖν ὡς κυνηγέτῃ κύνας,
εἶμί γ'· οὔτε πόντος οὕτω κύμασι στένων λάβρος
οὔτε γῆς σεισμὸς κεραυνοῦ τ' οἶστρος ὠδῖνας πνέων,
οἷ' ἐγὼ στάδια δραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέους,
καὶ καταρρήξω μέλαθρα καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ,
τέκν' ἀποκτείνασα πρῶτον· ὁ δὲ κανὼν οὐκ εἴσεται [ὑφῆ.
παῖδας οὓς ἔτικτ' ἐναίρων, πρὶν ἂν ἐμῆς λύσσης

775. φρενῶν L. Dindorfius] φρονεῖν 777. οὔτις τὸ πάλιν εἰσορᾶν ἔτλα Hermannus] οὔτις ἔτλα τὸ πάλιν εἰσορᾶν 780. ἔθραυσε δ' Hermannus] ἔθραυσεν
781. Ἰσμήν' ὦ στεφανηφόρει (debebat στεφαναφόρει) Tyrwhittus] ἰσμηνῷ στεφανοφορία 782. ἑπταπύλου Stephanus] ἑπτάπυλοι 784. καλλιρρέεθρος Erfardtius] καλλιρέεθρος 785. Ἀσωπιάδες Hermannus] ἀσωπίδες C. Ἀσωπίδες ὦ κόραι Fixius.
787. μοι addidit Hermannus. 789. ἀγῶν'· ὦ Πυθίου] ἀγῶνα· | ὦ Πυθοῦς Fixius. 791. Ἑλικωνιάδων Barnesius] ἑλικωνίδων C. Incerta huius vel antistrophici versus scriptura, qui non satis accurate sibi respondent. καὶ Μουσῶν δῶμ' Ἑλικωνιάδων et v. 808. ἔνερον pro νέρτερον Nauckius. 792. κλῄζετ' Hartungus] ἥξετ' 793. ἐμὰ Heathius] ἐμά τε 794. γένος ἵν' Fixius] ἵνα γένος ἐφάνη Hermannus] ἔφανε C. σπαρτῶν ἵνα γένος ἔβλαστεν Hartungus et in antistropha v. 811. ἀνάκτων | τῶνδ', ἃν νῦν ἐσορᾶν φάσκω. 801. ὡς Musgravius] καὶ 807. γᾶς ὃς Nauckius] ὃς γᾶς 810. ἢ δυσγένει' Canterus] ἡδὺς γένει 821. πημάτων Fixius] τῶν πημάτων

825. δώματα Scaliger] σώματα 828. χρὴν Ald. χρεὼν C. Vid. ad Hec. v. 260. 831. κοινὸν Wakefieldius] καινὸν 833. συλλαβοῦσα apogr. Paris.] σὴν λαβοῦσα 845. δ' ed. Hervag. secunda] τ' 846. δόμους Heimsoethius] φίλους C. πόλεις Kirchhoffius. 849. ἀνὴρ D.] ἀνὴρ 850. οὗ μ' Hartungus] γέ μ' 854. τῷδ' Heimsoethius] σοί τ' C. ὥστ' Musgravius. βούλεσθαι] βουλεῦσαι Camperus. 855. κἀμὰ Reiskius] κακὰ 856—858. Pravam quae in C est personarum descriptionem correxit Musgravius. 856. λῷον Nauckius] λῷστον ἐμβιβάζω σ' Musgravius] ἐμβιβάζουσ' 860. κυνηγέτῃ apogr. Paris. κυνηγέτει C. 861. λάβρος ed. Brubachii] λάβρως 863. στάδια δραμοῦμαι C (σταδια sine accentu et ο alteri α superscripto): unde σταδιοδραμοῦμαι Ald. forma vitiosa fortasse ex glossemate orta στάδια δραμοῦμαι super σταδιοδρομήσω scripto. 863. 871. Ἡρακλέους] ἡρακλέος C. 866. ἐμῆς λύσσης ὑφῆ Hermannus] ἐμὰς λύσσας ἀφῇ (ἀνῇ Wakefieldus.)

ἣν ἰδού, καὶ δὴ τινάσσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο,
καὶ διαστρόφους ἑλίσσει σῖγα γοργωποὺς κόρας.
ἀμπνοὰς δ' οὐ σωφρονίζει, ταῦρος ὣς εἰς ἐμβολήν,
δεινὰ μυκᾶται δὲ Κῆρας ἀνακαλῶν τὰς Ταρτάρου.
τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω καὶ καταυλήσω φόβῳ.
στεῖχ' ἐς Οὔλυμπον πεδαίρουσ', Ἶρι, γενναῖον πόδα·
ἐς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμεσθ' Ἡρακλέους.

ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, στέναξον· ἀποκείρεται
σὸν ἄνθος πόλεος, ὁ Διὸς ἔκγονος.
μέλεος Ἑλλάς, ἃ τὸν εὐεργέταν
ἀποβαλεῖς, ὀλεῖς μανιάσιν λύσσαις
χορευθέντ' ἀναύλοις
βέβακεν ἐν δίφροισιν ἁ πολύστονος,
ἅρμασι δ' ἐνδίδωσι κέντρ' ἐπὶ λώβᾳ
Νυκτὸς Γοργὼν ἑκατογκεφάλοις
ὄφεων ἰαχήμασι, Λύσσα μαρμαρωπός.
ταχὺ τὸν εὐτυχῆ μετέβαλεν δαίμων,
ταχὺ δὲ πρὸς πατρὸς τέκν' ἐκπνεύσεται.
[ἰώ μοι μέλεος.]
ἰὼ Ζεῦ, τὸ σὸν γένος ἄγονον αὐτίκα
λυσσάδες ὠμοβρῶτες ἄδικοι δίκαι
κακοῖσιν ἐκπετάσουσιν.
ἰὼ στέγαι,
κατάρχεται χορεύματ' ἄτερ τυπάνων,
οὐ Βρομίῳ κεχαρισμένα θύρσῳ,
ἰὼ δόμοι,
πρὸς αἵματ', οὐχὶ τᾶς Διονυσιάδος
βοτρύων ἐπὶ χεύμασι λοιβᾶς.
φυγῇ, τέκν', ἐξορμᾶτε· δάϊον τόδε
δάϊον μέλος ἐπαυλεῖται.
κυναγετεῖ τέκνων διωγμόν·
οὔποτ' οὔποτ' ἄκραντα δόμοισι Λύσσα βακχεύσει.
αἰαῖ κακῶν,
αἰαῖ δῆτα τὸν γεραιὸν ὡς στένω
πατέρα τάν τε παιδοτρόφον, ᾇ μάταν τέκεα γεννᾶται.
ἰδοὺ ἰδού.
θύελλα σείει δῶμα, συμπίπτει στέγη·
ἠή, τί δρᾷς, ὦ Διὸς παῖ;
μελάθρων τάραγμα ταρτάρειον,
ὡς ἐπ' Ἐγκελάδῳ ποτὲ Παλλάς, ἐς δόμους πέμπεις.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ λευκὰ γήρᾳ σώματ'

ΧΟ. ἀγκαλεῖς τίνα με τίνα βοάν;
ΑΓ. ἄλαστα τὰν δόμοισι.
ΧΟ. μάντιν οὐχ ἕτερον ἄξομαι.
ΑΓ. τεθνᾶσι παῖδες· αἰαῖ·
ΧΟ. στενάζεθ', ὡς στενακτά· δάϊοι φόνοι,
δάϊοι δὲ τοκέων χεῖρες.
ΑΓ. οὐκ ἂν τις εἴποι μᾶλλον ἢ πεπόνθαμεν.
ΧΟ. πῶς παισὶ στενακτὰν ἄταν ἄταν πατέρος ἀμφαίνεις;
λέγε λέγε, τίνα τρόπον ἔσυτο θεόθεν ἐπὶ μέλαθρα κακὰ τάδε
τλάμονές τε παίδων τύχαι.
ΑΓ. ἱερὰ μὲν ἦν πάροιθεν ἐσχάρας Διὸς
καθάρσι' οἴκων, γῆς ἄνακτ' ἐπεὶ κτανὼν
ἐξέβαλε τῶνδε δωμάτων Ἡρακλέης·
χορὸς δὲ καλλίμορφος εἱστήκει τέκνων,
πατήρ τε Μεγάρα τ'· ἐν κύκλῳ δ' ἤδη κανοῦν
εἵλικτο βωμοῦ, φθέγμα δ' ὅσιον εἴχομεν.
μέλλων δὲ δαλὸν χειρὶ δεξιᾷ φέρειν,
ἐς χέρνιβ' ὡς βάψειεν, Ἀλκμήνης τόκος,
ἔστη σιωπῇ. καὶ χρονίζοντος πατρὸς
παῖδες προσέσχον ὄμμ'· ὁ δ' οὐκέθ' αὑτὸς ἦν,
ἀλλ' ἐν στροφαῖσιν ὀμμάτων ἐφθαρμένος,
ῥίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλών,
ἀφρὸν κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδος.
ἔλεξε δ' ἅμα γέλωτι παραπεπληγμένῳ
"πάτερ, τί θύω πρὶν κτανεῖν Εὐρυσθέα
καθάρσιον πῦρ καὶ πόνους διπλοῦς ἔχω,
ἐξὸν μιᾶς μοι χειρὸς εὖ θέσθαι τάδε;
ὅταν δ' ἐνέγκω δεῦρο κρᾶτ' Εὐρυσθέως,
ἐπὶ τοῖσι νῦν θανοῦσιν ἁγνιῶ χέρας.
ἐκχεῖτε πηγάς, ῥίπτετ' ἐκ χειρῶν κανᾶ.
τίς μοι δίδωσι τόξα; τίς δ' ὅπλον χερός;
πρὸς τὰς Μυκήνας εἶμι· λάζυσθαι χρεὼν
μοχλοὺς δικέλλας θ', ὡς τὰ Κυκλώπων βάθρα
φοίνικι κανόνι καὶ τύκοις ἡρμοσμένα
στρεπτῷ σιδήρῳ ξυντριαινώσω πάλιν."
ἐκ τοῦδε βαίνων, ἅρματ' οὐκ ἔχων ἔχειν
ἔφασκε, δίφρου δ' εἰσέβαινεν ἄντυγα
κἄθεινε, κέντρον δῆθεν ὡς ἔχων χερί.
διπλοῦς δ' ὀπαδοῖς ἦν γέλως φόβος θ' ὁμοῦ
καί τις τόδ' εἶπεν, ἄλλος εἰς ἄλλον δρακὼν
"παίζει πρὸς ἡμᾶς δεσπότης, ἢ μαίνεται;"
ὁ δ' εἷρπ' ἄνω τε καὶ κάτω κατὰ στέγας,
μέσον δ' ἐς ἀνδρῶν' ἐσπεσὼν Νίσου πόλιν
ἥκειν ἔφασκε, δωμάτων εἴσω βεβώς.
κλιθεὶς δ' ἐς οὖδας, ὡς ἔχει, σκευάζεται
θοίνην. διελθὼν δ' ἐς βραχὺν χρόνον μονῆς

---

870. δεινὰ Canterus] δεινός 875. Versus 875—880. et 885—888. in stropham et antistropham redegit Hartungus, eiectis verbis ἰώ μοι μέλεος v. 886. ita ut v 881—884. μεσῳδὸς sint. 875 ὀτοτοτοῖ Hermannus] ὀτοτοτοτοτοτοῖ ἀποκείρεται Canterus] ἀποκείρετε 878. μανιάσιν Hermannus] μανίαισι λύσσαις Dobraeus] λύσσας 879. ἀναύλοις Tyrwhittus] ἐναύλοις 881 κέντρ' ἐπὶ Hartungus] κέντρον ὡς ἐπὶ 882. ἑκατογκεφάλοις Reiskius] ἑκατὸν κεφαλαῖς 885. ἐκπνεύσεται Elmsleius] ἐκπνεύσατε 886. Seclusit Hartungus. 888. λυσσάδες ὠμοβρῶτες Wakefieldus] λύσσα δέ σ' ὠμόβρωτος ἄδικοι Hartungus] ἀποινόδικοι: quod in ἀπόδικοι mutabat Pflugkius, coniectura non mala, quae si probetur, ὠμοβρῶτες in ὠμοβρὼν (sensu passivo ut apud Sophoclem fragm. 153.) mutandum erit. 889: ἐκπετάσουσιν] Verbum ex glossemate illatum pro alio verbo cuius mensura fuit ⏑ ⏒ – vel, si κακοῖς scribatur, – ⏑ ⏒ –. κακοῖς ἐκπατάσσουσιν Stephanus. 891. χορεύματ' ἄτερ τυπάνων Hermannus] χόρευμα (χορεύματα Stephanus) τυμπάνων ἄτερ 892. Βρομίῳ] Βρομίου Hartungus. 893. λοιβᾶς Barnesius] λώβας 896. τέκνων Hermannus] τε τέκνων 898. οὔποτ' alterum addidit D. Metrum idem quod v. 908. 901. ᾇ addidit Musgravius. 906. ἠή D.] ἢ ἤ 907. μελάθρων Pflugkius] μελάθρῳ

910. ἀγκαλεῖς D.] ἀνακαλεῖς τίνα prius addidit Hermannus. με τίνα δὴ βοάν Hartungus. 919. Alterum λέγε addidit D. ἔσυτο Hermannus] ἔσσυτο 921. τλήμονες — τύχαι Kirchhoffius] τλήμονας — τύχας 925. τέκνων Canterus] πέπλων 929. χέρνιβ'] χερνίβα hic lectum fuisse testatur Athenaeus 9. p. 409a. ex eoque Eustathius p. 1401, 11.: vid. Annot. Oxon. p. 992. et schol. Alc. 99. τόκος] γόνος Athenaeus. τόκος schol. Aristoph. Pac. 959. 930. πατρὸς Ald. πάρος C. 931. οὐκέθ' αὑτὸς Valckenarius] οὐκέτ' αὐτὸς 936. θύω Stephanus] θυμῶ 941. ῥίπτετ' Stephanus] ῥιπτεῖτ' 942. δ' addidit Barnesius. 944. ὡς τὰ Wakefieldus] ὥστε 945. τύκοις Brodaeus] τύχαις 946. συντριαινώσω Stephanus] συντριαινώσειν πάλιν Scaliger] πόλιν 947. ἐκ τοῦδε] αὐτοῦ δὲ Dio Chrys. or. 32. p. 391 c. 948. δ' Dio] τε ἄντυγα] ἄντυγας Dio. 949. κέντρον δῆθεν ὡς ἔχων Dio] κέντρῳ δῆθεν ὡς θένων 951. τόδ'] τότ' Elmsleius hic et Helen. 1589. 953. εἷρπ' Barnesius] εἷρπεν 956. ἔχει Dobraeus] ἐκεῖ 957. ἐς] ὡς Kirchhoffius.

Ἰσθμοῦ ναπαίας ἔλεγε προσβαίνειν πλάκας.
κἀνταῦθα γυμνὸν σῶμα θεὶς πορπαμάτων
πρὸς οὐδέν' ἡμιλλᾶτο, κἀκηρύσσετο
αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ καλλίνικος, οὐδενὸς
ἀκοὴν ὑπειπών. δεινὰ δ' Εὐρυσθεῖ βρέμων,
ἦν ἐν Μυκήναις τῷ λόγῳ. πατὴρ δέ νιν
θιγὼν κραταιᾶς χειρὸς ἐννέπει τάδε
"ὦ παῖ, τί πάσχεις; τίς ὁ τρόπος ξενώσεως
τῆσδ'; οὔτι που φόνος σ' ἐβάκχευσεν νεκρῶν,
οὓς ἄρτι καίνεις;" ὁ δέ νιν Εὐρυσθέως δοκῶν
πατέρα προταρβοῦνθ' ἱκέσιον ψαύειν χερὸς,
ὠθεῖ, φαρέτραν δ' εὐτρεπῆ σκευάζεται
καὶ τόξ' ἑαυτοῦ παισὶ, τοὺς Εὐρυσθέως
δοκῶν φονεύειν. οἱ δὲ ταρβοῦντες φόβῳ
ὥρουον ἄλλος ἄλλοσ', ἐς πέπλους ὁ μὲν
μητρὸς ταλαίνης, ὁ δ' ὑπὸ κίονος σκιὰν,
ἄλλος δὲ βωμὸν ὄρνις ὣς ἔπτηξ' ὕπο.
βοᾷ δὲ μήτηρ, ὦ τεκών, τί δρᾷς; τέκνα
κτείνεις; βοᾷ δὲ πρέσβυς οἰκετῶν τ' ὄχλος.
ὁ δ' ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλῳ,
πόρευμα δεινὸν ποδὸς, ἐναντίον σταθεὶς,
βάλλει πρὸς ἧπαρ· ὕπτιος δὲ λαΐνους
ὀρθοστάτας ἔδευσεν ἐκπνέων βίον.
ὁ δ' ἠλάλαξε κἀπεκόμπασεν τάδε
"εἷς μὲν νεοσσὸς ὅδε θανὼν Εὐρυσθέως
ἔχθραν πατρῴαν ἐκτίνων πέπτωκέ μοι."
ἄλλῳ δ' ἐπεῖχε τόξ', ὃς ἀμφὶ βωμίαν
ἔπτηξε κρηπῖδ' ὡς λεληθέναι δοκῶν.
φθάνει δ' ὁ τλήμων γόνασι προσπεσὼν πατρὸς
καὶ πρὸς γένειον χεῖρα καὶ δέρην βαλὼν,
ὦ φίλτατ', αὐδᾷ, μή μ' ἀποκτείνῃς, πάτερ·
σός εἰμι, σὸν παῖδ', οὐ τὸν Εὐρυσθέως ὀλεῖς.
ὁ δ' ἀγριωπὸν ὄμμα Γοργόνος στρέφων,
ὡς ἐντὸς ἔστη παῖς λυγροῦ τοξεύματος,
μυδροκτύπον μίμημ', ὑπὲρ κάρα βαλὼν
ξύλον καθῆκε παιδὸς ἐς ξανθὸν κάρα,
ἔρρηξε δ' ὀστᾶ. δεύτερον δὲ παῖδ' ἑλὼν,
χωρεῖ τρίτον θῦμ' ὡς ἐπισφάξων δυοῖν.
ἀλλὰ φθάνει νιν ἡ τάλαιν' εἴσω δόμων
μήτηρ ὑπεκλαβοῦσα, καὶ κλῄει πύλας.
ὁ δ' ὡς ἐπ' αὐτοῖς δὴ Κυκλωπίοισιν ὢν
σκάπτει μοχλεύει θύρετρα, κἀκβαλὼν σταθμὰ
δάμαρτα καὶ παῖδ' ἑνὶ κατέστρωσεν βέλει.
κἀνθένδε πρὸς γέροντος ἱππεύει φόνον·
ἀλλ' ἦλθεν εἰκὼν, ὡς ὁρᾶν ἐφαίνετο,
Παλλὰς κραδαίνουσ' ἔγχος ἐπὶ λόφῳ κέαρ,
κἄρριψε πέτρον στέρνον εἰς Ἡρακλέους,
ὅς νιν φόνου μαργῶντ' ἐπέσχε κεἰς ὕπνον
καθῆκε· πίτνει δ' ἐς πέδον, πρὸς κίονα
νῶτον πατάξας, ὃς πεσήμασι στέγης
διχορραγὴς ἔκειτο κρηπίδων ἔπι.
ἡμεῖς δ' ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα
ξὺν τῷ γέροντι δεσμὰ σειραίων βρόχων
ἀνήπτομεν πρὸς κίον', ὡς λήξας ὕπνου
μηδὲν προσεργάσαιτο τοῖς δεδραμένοις.
εὕδει δ' ὁ τλήμων ὕπνον οὐκ εὐδαίμονα,
παῖδας φονεύσας καὶ δάμαρτ'. ἐγὼ μὲν οὖν
οὐκ οἶδα θνητῶν ὅστις ἀθλιώτερος.

ΧΟ. ὁ φόνος ἦν ὃν Ἀργολὶς ἔχει πέτρα
τότε μὲν περισαμότατος καὶ ἄπιστος
Ἑλλάδι τῶν Δαναοῦ παίδων·
τὰ δ' ὑπερέβαλε, παρέδραμε τὰ τότε κακά.
διογενεῖ κόρῳ μονοτέκνου Πρόκνης
φόνον ἔχω λέξαι θυόμενον Μούσαις·
σὺ δὲ τέκνα τρίγονα τεκόμενος, ὦ τάλαν,
λυσσάδι συγκατειργάσω σᾷ μοίρᾳ.
ἐή, τίνα στεναγμὸν
ἢ γόον ἢ φθιτῶν ᾠδὰν ἢ τίν' Ἅιδα χορὸν ἀχήσω;
φεῦ φεῦ·
ἴδεσθε, διάνδιχα κλῇθρα κλίνεται ὑψιπύλων δό- [μων.
ἰώ μοι,
ἴδεσθε τὰ τέκνα πρὸ πατρὸς ἄθλια κείμενα δυστά- [νου,
εὕδοντος ὕπνον δεινὸν ἐκ παίδων φόνου.
περὶ δὲ δεσμὰ καὶ πολύβροχ' ἀμμάτων
ἐρείσμαθ' Ἡράκλειον
ἀμφὶ δέμας τάδε λαΐνοις
ἀνημμένα κίοσιν οἴκων.
ὁ δ', ὥς τις ὄρνις ἄπτερον καταστένων
ὠδῖνα τέκνων, πρέσβυς ὑστέρῳ ποδὶ
πικρὰν διώκων ἤλυσιν πάρεσθ' ὅδε.

ΑΜ. Καδμεῖοι γέροντες, οὐ σῖγα σῖγα τὸν ὕπνῳ παρει-
μένον ἐάσετ' ἐκλαθέσθαι κακῶν;

ΧΟ. κατὰ σὲ δακρύοις στένω, πρέσβυ, καὶ
τέκεα καὶ τὸ καλλίνικον κάρα.

ΑΜ. ἑκαστέρω προβᾶτε, μὴ κτυπεῖτε, μὴ
βοᾶτε, μὴ τὸν εὖ διαύοντα ὑπνώδεά τ'
εὐνᾶς ἐγείρετε.

ΧΟ. οἴμοι·
φόνος ὅσος ὅδ' ΑΜ. ἆ ἆ, διά μ' ὀλεῖτε. ΧΟ. κε-
χυμένος ἐπαντέλλει.

ΑΜ. οὐκ ἀτρεμαῖα θρῆνον αἰάξετ', ὦ γέροντες ⏑ –;
ἢ δέσμ' ἀνεγειρόμενος χαλάσας ἀπολεῖ πόλιν,
ἀπὸ δὲ πατέρα μέλαθρά τε καταρρήξει.

ΧΟ. ἀδύνατ' ἀδύνατά μοι.

ΑΜ. σῖγα, πνοὰς μάθω· φέρε πρὸς οὖς βάλω.

ΧΟ. εὕδει; ΑΜ. ναί, εὕδει ὕπνον ὕπνον ὀλόμενον,
ὃς ἔκανεν ἄλοχον, ἔκανε δὲ τέκεα, τοξήρει
ψαλμῷ τοξεύσας.

ΧΟ. στέναζέ νυν ΑΜ. στενάζω.

---

960. κἀκηρύσσετο Reiskius] κἀξεκηρύσσετο 978. πόρευμα Stephanus] τόρευμα C. τόρνευμα Matthiae. 980. ὀρθοστάτας Barnesius] ὀρθοστάδας 989. σὸν παῖδ' Elmsleius] σὸς παῖς 990. στρέφων ed. Hervag. sec.] τρέφων 998. Κυκλωπίοισιν D.] κυκλωπείοισιν 1003. ἐπὶ λόφῳ κέαρ] His verbis vitium inest cuius incerta emendatio est. ἐπίλογχον χερὶ Canterus. ἐπίλοφος κάρα Hartungus. Alii alia. 1005. μαργῶντ' ἐπέσχε Nauckius] μαργῶντος ἔσχε 1010. 1011. Hoc ordine Piersonus, inverso C. 1011. σειραίων βρόχων Piersonus] σειρεύων βρόχῳ

1017. πέτρα Hartungus] πάτρα 1018. ἄπιστος Reiskius] ἄριστος 1019. τῶν Hermannus. τῶν τῶν C. 1020. τὰ δ' Hermannus] τάδ' 1021. διογενεῖ D.] τάλανι διογενεῖ 1023. ὦ τάλαν D.] ὦ δαΐς C. οὐ δαεὶς Kirchhoffius. 1024. σᾷ addidit Kirchhoffius. 1025. ἒ ἔ (ἐή) Kirchhoffius] ἐς C. αἰαῖ Hartungus. 1027. τίν' Kirchhoffius] τὸν ἀχήσω Elmsleius] ἰαχήσω 1031. ἰώ μοι] ὤμοι Hermannus. 1033. τὰ Hermannus] τάδε 1034. ἐκ παίδων Dobraeus] ἐκποδὼν 1038. ἀνημμένα Elmsleius] ἀνημμέν' ἀμφὶ οἴκων Brodaeus] οἰκεῖν C. 1041. ἤλυσιν Canterus] τὴν λύσιν

1043. ἐάσετ' ἐκλαθέσθαι Hermannus] ἐάσατε λαθέσθαι 1045. κατὰ Elmsleius] καὶ 1048. προβᾶτε (ut ap. Soph. Oed. Col. 483.) D.] πρόβατε 1049. εὖ διαύοντα ὑπνώδεά τ' εὐνᾶς ἐγείρετε] Verba corrupta et defecta, sic vel similiter fortasse redintegranda, τὸν εὐδιάοντ' (sic Musgravius: εὕδι' ἰαύοντ' Kirchhoffius) ἀπ' εὐνᾶς | ἐγείρεθ' ὕπνῳ κάτοχον 1053. διά μ' ὀλεῖτε Wakefieldus] διαμολεῖτε ΧΟ. addidit Hermannus. ἐπαντέλλει apogr. Paris. ἐπαντέλλοι C.

1054. ἀτρεμαῖα — αἰάξετ' Hermannus] ἀτρεμέα — αἰάζετ' Post γέροντες indicavi duarum syllabarum defectum. 1055. ἢ — καταρρήξει Kirchhoffius] μὴ — καταράξῃ (καταρρήξῃ Hermannus.)

ΧΟ. τέκνων ὄλεθρον ΑΜ. ὤμοι.
ΧΟ. σέθεν τε παιδός. ΑΜ. αἰαῖ.
ΧΟ. ὦ πρέσβυ ΑΜ. σῖγα σῖγα·
παλίντροπος ἐξανεγειρόμενος στρέφεται· φέρε
ἀπόκρυφον δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρύψω.
ΧΟ. θάρσει· νὺξ ἔχει βλέφαρα παιδὶ σῷ.
ΑΜ. ὁρᾶθ' ὁρᾶτε.
τὸ φάος ἐκλιπεῖν ἐπὶ κακοῖσιν οὐ
φεύγω τάλας· ἀλλ' εἴ με κανεῖ πατέρ' ὄντα,
πρὸς δὲ κακοῖς κακὰ μήσεται,
πρὸς Ἐρινύσι θ' αἷμα σύγγονον ἕξει.
ΧΟ. τότε θανεῖν σ' ἐχρῆν, ὅτε δάμαρτι σᾷ φόνον ὁμο-
σπόρων [σας.
ἔμολες ἐκπράξων Ταφίων περίκλυστον ἄστυ πέρ-
ΑΜ. φυγᾷ φυγᾷ, γέροντες, ἀποπρὸ δωμάτων
διώκετε, φεύγετε μάργον ἄνδρ' ἐπεγειρόμενον.
τάχα δὲ φόνον ἕτερον ἐπὶ φόνῳ βαλὼν
ἀν' αὖ βακχεύσει Καδμείων πόλιν.
ΧΟ. ὦ Ζεῦ, τί παῖδ' ἤχθηρας ὧδ' ὑπερκότως
τὸν σόν, κακῶν δὲ πέλαγος ἐς τόδ' ἤγαγες;
ΗΡ. ἔα·
ἔμπνους μέν εἰμι καὶ δέδορχ' ἅπερ με δεῖ,
αἰθέρα τε καὶ γῆν τόξα θ' ἡλίου τάδε·
ὡς δ' ἐν κλύδωνι καὶ φρενῶν ταράγματι
πέπτωκα δεινῷ καὶ πνοὰς θερμὰς πνέω
μετάρσι', οὐ βέβαια, πνευμόνων ἄπο.
ἰδού, τί δεσμοῖς ναῦς ὅπως ὡρμισμένος
νεανίαν θώρακα καὶ βραχίονα,
πρὸς ἡμιθραύστῳ λαΐνῳ τυκίσματι
ἧμαι νεκροῖσι γείτονας θάκους ἔχων;
πτερωτά τ' ἔγχη τόξα τ' ἔσπαρται πέδῳ,
ἃ πρὶν παρασπίζοντ' ἐμοῖς βραχίοσιν
ἔσωζε πλευράς, ἐξ ἐμοῦ τ' ἐσώζετο.
οὔ που κατῆλθον αὖθις εἰς Ἅιδου πάλιν
Εὐρυσθέως δίαυλον ⏑ – ⏑ μολών;
ἀλλ' οὔτι Σισύφειον εἰσορῶ πέτρον
Πλούτωνά τ', οὐδὲ σκῆπτρα Δήμητρος κόρης.
ἔκ τοι πέπληγμαι· ποῦ ποτ' ὢν ἀμηχανῶ;
ὠή, τίς ἐγγὺς ἢ πρόσω φίλων ἐμῶν,
δύσγνοιαν ὅστις τὴν ἐμὴν ἰάσεται;
σαφῶς γὰρ οὐδὲν οἶδα τῶν εἰωθότων.
ΑΜ. γέροντες, ἔλθω τῶν ἐμῶν κακῶν πέλας;
ΧΟ. κἄγωγε σὺν σοί, μὴ προδοὺς τὰς ξυμφοράς.
ΗΡ. πάτερ, τί κλάεις καὶ ξυναμπίσχει κόρας,
τοῦ φιλτάτου σοι τηλόθεν παιδὸς βεβώς;
ΑΜ. ὦ τέκνον· εἶ γὰρ καὶ κακῶς πράσσων ἐμός.
ΗΡ. πράσσω δ' ἐγὼ τί λυπρόν, οὗ δακρυρροεῖς;
ΑΜ. ἃ κἂν θεῶν τις, εἰ πάθοι, καταστένοι.
ΗΡ. μέγας γ' ὁ κόμπος, τὴν τύχην δ' οὔπω λέγεις.
ΑΜ. ὁρᾷς γὰρ αὐτός, εἰ φρονῶν ἤδη κυρεῖς.
ΗΡ. παπαῖ, τόδ' ὡς ὕποπτον ἠνίξω πάλιν.
ΑΜ. καί σ' εἰ βεβαίως εὖ φρονεῖς ἤδη σκοπῶ.
ΗΡ. εἶπ' εἴ τι καινὸν ὑπογράφει τὠμῷ βίῳ.
ΑΜ. εἰ μηκέθ' Ἅιδου βάκχος εἶ, φράσαιμεν ἄν.
ΗΡ. οὐ γάρ τι βακχεύσας γε μέμνημαι φρένας.
ΑΜ. λύσω, γέροντες, δεσμὰ παιδός, ἢ τί δρῶ;
ΗΡ. καὶ τόν γε δήσαντ' εἴπ'· ἀναινόμεσθα γάρ.
ΑΜ. τοσοῦτον ἴσθι τῶν κακῶν· τὰ δ' ἄλλ' ἔα.
ΗΡ. ἀρκεῖ σιωπὴ γὰρ μαθεῖν ὃ βούλομαι;
ΑΜ. ὦ Ζεῦ, παρ' Ἥρας ἆρ' ὁρᾷς θρόνων τάδε;
ΗΡ. ἀλλ' ἦ τι κεῖθεν πολέμιον πεπόνθαμεν;
ΑΜ. τὴν θεὸν ἐάσας τὰ σὰ περιστέλλου κακά.
ΗΡ. ἀπωλόμεσθα· συμφορὰν λέξεις τίνα;
ΑΜ. ἰδοὺ θέασαι τάδε τέκνων πεσήματα.
ΗΡ. οἴμοι· τίν' ὄψιν τήνδε δέρκομαι τάλας;
ΑΜ. ἀπόλεμον, ὦ παῖ, πόλεμον ἔσπευσας τέκνοις.
ΗΡ. τί πόλεμον εἶπας; τούσδε τίς διώλεσεν;
ΑΜ. σὺ καὶ σὰ τόξα καὶ θεῶν ὃς αἴτιος.
ΗΡ. τί φής; τί δράσας; ὦ κάκ' ἀγγέλλων πάτερ.
ΑΜ. μανείς· ἐρωτᾷς δ' ἄθλι' ἑρμηνεύματα.
ΗΡ. ἦ καὶ δάμαρτός εἰμ' ἐγὼ φονεὺς ἐμῆς;
ΑΜ. μιᾶς ἅπαντα χειρὸς ἔργα σῆς τάδε.
ΗΡ. αἰαῖ· στεναγμῶν γάρ με περιβάλλει νέφος.
ΑΜ. τούτων ἕκατι σὰς καταστένω τύχας.
ΗΡ. ἦ γὰρ ξυνήραξ' οἶκον ἢ 'βάκχευσ' ἐμόν;
ΑΜ. οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, πάντα δυστυχῆ τὰ σά.
ΗΡ. ποῦ δ' οἶστρος ἡμᾶς ἔλαβε; ποῦ διώλεσεν;
ΑΜ. ὅτ' ἀμφὶ βωμὸν χεῖρας ἡγνίζου πυρί.
ΗΡ. οἴμοι· [τί δή γε φείδομαι ψυχῆς ἐμῆς,
τῶν φιλτάτων μοι γενόμενος παίδων φονεύς,]
οὐκ εἶμι πέτρας λισσάδος πρὸς ἅλματα,
ἢ φάσγανον πρὸς ἧπαρ ἐξακοντίσας
τέκνοις δικαστὴς αἵματος γενήσομαι;
ἢ σάρκα θερμῷ τὴν ἐμὴν πρήσας πυρί,
δύσκλειαν, ἥ μένει μ', ἀπώσομαι βίου;
ἀλλ' ἐμποδών μοι θανασίμων βουλευμάτων
Θησεὺς ὅδ' ἕρπει, ξυγγενὴς φίλος τ' ἐμός.
ὀφθησόμεσθα, καὶ τεκνοκτόνον μύσος
εἰς ὄμμαθ' ἥξει φιλτάτῳ ξένων ἐμῶν.
οἴμοι, τί δράσω; ποῖ κακῶν ἐρημίαν
εὕρω, πτερωτὸς ἢ κατὰ χθονὸς μολών;
φέρ', ἀντι – – κρατὶ περιβάλω σκότον.
αἰσχύνομαι γὰρ τοῖς δεδραμένοις κακοῖς,
καὶ τῶνδε προστρόπαιον αἷμα προσλαβὼν
οὐδὲν κακῶσαι τοὺς ἀναιτίους θέλω.

ΘΗΣΕΥΣ.

ἥκω ξὺν ἄλλοις οἳ παρ' Ἀσωποῦ ῥοὰς
μένουσιν ἔνοπλοι γῆς Ἀθηναίων κόροι,
σῷ παιδί, πρέσβυ, σύμμαχον φέρων δόρυ.
κληδὼν γὰρ ἦλθεν εἰς Ἐρεχθειδῶν πόλιν

1066. ὤμοι D.] ἰώ μοι 1069. ἐξανεγειρόμενος Hermannus] ἐξεγειρόμενος 1074. τὸ Hermannus] τὸ μὲν οὐ ed. Hervag. sec.] ὦ 1080. ἔμολες ἐκπράξων Matthiae] ἔμελλες ἐκπράξειν 1085. δὲ addidit Hermannus. 1086. ἀν' αὖ βακχεύσει Nauckius] ἀναβακχεύσει C. ὅδ' ἀναβακχεύσει Hermannus. 1087. ΧΟ. Heathius] Ἡρ. 1091. δ' addidit Reiskius. 1093. πνευμόνων ἄπο] πνεῦμ' ἔχων ἄνω Nauckius. 1096. πρὸς ἡμιθραύστῳ Elmsleius] πρόσειμι θραυστῷ τυκίσματι Fixius] τειχίσματι 1097. ἧμαι Musgravius] ἢ μὲν ἔχων Musgravius] ἔχω 1098. τόξα τ' Canterus] τόξα δ' 1101. οὔ που D.] οὔπω 1102. – ⏑ – D.] εἰς Ἅιδου C verbis ex superiore versu repetitis. ἐντολαῖς Piersonus. 1103. οὔτι Elmsleius] οὔτε πέτρον Brodaeus] πτερὸν 1105. ὢν ἀμηχανῶ;] εἰμ' ἀμηχανῶ. Paleius 1110. προδοὺς Stephanus] προδῷς 1115. ἃ κἂν θεῶν τις εἰ πάθοι Canterus] ἀκανθεων τίς εἴπαθ' οἱ

1118. 1119. Versus post 1120. lectos huc transposuit Nauckius. 1118. ὡς] εἰς Dobraeus. 1120. εἶπ' εἴ τι] ἐπεὶ τί Kirchhoffius. 1121. μηκέθ' Canterus] μὴ καθ' εἶ, φράσαιμεν Musgravius] ἐκφράσαιμεν 1126. σιωπὴ — ὃ Heathius] σιωπῇ — οὐ 1130. λέξεις Brodaeus] ἕξεις 1134. τί πόλεμον εἶπας] τί πόλεμον; εἰπὲ Nauckius. 1146. Verba τί δή γε (δῆτα Schaeferus) — φονεύς ab interpolatore addita esse intellexit Paleius et v. 1147. οὐκ scripsit pro κοὐκ, quod est in C. Sublatis verbis illis Herculis oratio quindecim constat versibus ut Thesei orationes v. 1162—1177. et 1213—1227. 1151. ἢ σάρκα θερμῷ τὴν ἐμὴν πρήσας Hartungus] ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν ἐμπρήσας C. ἢ σάρκα τήνδε τὴν ἐμὴν πρήσας L. Dindorfius. 1156. φιλτάτῳ Reiskius] φιλτάτων 1157. ποῖ] ποῦ Nauckius. κακῶν] κακοῖς Kirchhoffius. 1159. ἀντι (ἄν τι C) – –] ἀντιτείνων Paleius. σκότον D.] σκότος 1161. τῶνδε Kirchhoffius] τῷδε

ὡς σκῆπτρα χώρας τῆσδ' ἀναρπάσας Λύκος
ἐς πόλεμον ὑμῖν καὶ μάχην καθίσταται.
τίνων δ' ἀμοιβὰς ὧν ὑπῆρξεν Ἡρακλῆς
σώσας με νέρθεν, ἦλθον, εἴ τι δεῖ, γέρον,
ἢ χειρὸς ὑμᾶς τῆς ἐμῆς ἢ ξυμμάχων.
ἔα· τί νεκρῶν τῶνδε πληθύει πέδον;
οὔ που λέλειμμαι καὶ νεωτέρων κακῶν
ὕστερος ἀφῖγμαι; τίς τάδ' ἔκτεινεν τέκνα;
τίνος γεγῶσαν τήνδ' ὁρῶ ξυνάορον;
οὐ γὰρ δορός γε παῖδες ἵστανται πέλας,
ἀλλ' ἄλλο τοί που καινὸν εὑρίσκω κακόν.
ΑΜ. ὦ τὸν ἐλαιοφόρον ὄχθον ἔχων ἄναξ
ΘΗ. τί χρῆμά μ' οἰκτροῖς ἐκάλεσας προοιμίοις;
ΑΜ. ἐπάθομεν πάθεα μέλεα πρὸς θεῶν.
ΘΗ. οἱ παῖδες οἵδε τίνες, ἐφ' οἷς δακρυρροεῖς;
ΑΜ. ἔτεκε μέν νιν οὑμὸς ἶνις τάλας,
τεκόμενος δ' ἔκανε, φόνιον αἷμα τλάς.
ΘΗ. εὔφημα φώνει.
ΑΜ. βουλομένοισιν ἐπαγγέλλει.
ΘΗ. ὦ δεινὰ λέξας.
ΑΜ. οἰχόμεθ' οἰχόμεθα πτανοί.
ΘΗ. τί φής; τί δράσας;
ΑΜ. μαινομένῳ πιτύλῳ πλαγχθεὶς
ἑκατογκεφάλου βάλε βαφαῖς ὕδρας.
ΘΗ. Ἥρας ὅδ' ἀγών· τίς δ' ὅδ' οὑν νεκροῖς, γέρον;
ΑΜ. ἐμὸς ἐμὸς ὅδε γόνος ὁ πολύπονος, ὃς ἐπὶ δόρυ γι-
γαντοφόνον
ἦλθε ξὺν θεοῖσι Φλεγραῖον ἐς πεδίον ἀσπιστάς.
ΘΗ. φεῦ φεῦ· τίς ἀνδρῶν ὧδε δυσδαίμων ἔφυ;
ΑΜ. οὐκ ἂν ἴδοις ἕτερον πολυμοχθότερον πολυπλαγ-
κτότερόν τε θνατῶν.
ΘΗ. τί γὰρ πέπλοισιν ἄθλιον κρύπτει κάρα;
ΑΜ. αἰδόμενος τὸ σὸν ὄμμα καὶ φιλίαν ὁμόφυλον
αἷμά τε παιδοφόνον.
ΘΗ. ἀλλ' ὡς ξυναλγῶν γ' ἦλθον· ἐκκάλυπτέ νιν.
ΑΜ. ὦ τέκνον, πάρες ἀπ' ὀμμάτων
πέπλον, ἀπόδικε, ῥέθος ἀελίῳ δεῖξον·
βάρος ἀντίπαλον δακρύοισιν ἁμιλλᾶται.
ἱκετεύομεν ἀμφὶ σὰν
γενειάδα καὶ γόνυ καὶ χέρα προσπίτνων,
πολιόν τε δάκρυον ἐκβαλών.
ἰὼ παῖ, κατάσχεθε λέοντος ἀγρίου θυμόν, ὡς
δρόμον ἐπὶ φόνιον, ἀνόσιον ἐξάγει,
κακὰ θέλων κακοῖς ξυνάψαι, τέκνον.
ΘΗ. εἶεν· σὲ τὸν θάσσοντα δυστήνους ἕδρας
αὐδῶ, φίλοισιν ὄμμα δεικνύναι τὸ σόν.
οὐδεὶς σκότος γὰρ ὧδ' ἔχει μέλαν νέφος,
ὅστις κακῶν σῶν ξυμφορὰν κρύψειεν ἄν.
τί μοι προσείων χεῖρα σημαίνεις φόνον;
ὡς μὴ μύσος με σῶν βάλῃ προσφθεγμάτων;
οὐδὲν μέλει μοι ξύν γε σοὶ πράσσειν κακῶς·
καὶ γάρ ποτ' ηὐτύχησ'· ἐκεῖσ' ἀνοιστέον,
ὅτ' ἐξέσωσάς μ' ἐς φάος νεκρῶν πάρα.
χάριν δὲ γηράσκουσαν ἐχθαίρω φίλων,
καὶ τῶν καλῶν μὲν ὅστις ἀπολαύειν θέλει,
ξυμπλεῖν δὲ τοῖς φίλοισι δυστυχοῦσιν οὔ.
ἀνίστασ', ἐκκάλυψον ἄθλιον κάρα,
βλέψον πρὸς ἡμᾶς. ὅστις εὐγενὴς βροτῶν,
φέρει τὰ θεῶν γε πτώματ' οὐδ' ἀναίνεται.
ΗΡ. Θησεῦ, δέδορκας τόνδ' ἀγῶν' ἐμῶν τέκνων;
ΘΗ. ἤκουσα, καὶ βλέποντι σημαίνεις κακά.
ΗΡ. τί δῆτά μου κρᾶτ' ἀνεκάλυψας ἡλίῳ;
ΘΗ. τί δ' οὔ; μιαίνεις θνητὸς ὢν τὰ τῶν θεῶν.
ΗΡ. φεῦγ', ὦ ταλαίπωρ', ἀνόσιον μίασμ' ἐμόν.
ΘΗ. οὐδεὶς ἀλάστωρ τοῖς φίλοις ἐκ τῶν φίλων.
ΗΡ. ἐπῄνεσ'. εὖ δράσας δέ σ' οὐκ ἀναίνομαι.
ΘΗ. ἐγὼ δὲ πάσχων εὖ τότ' οἰκτείρω σε νῦν.
ΗΡ. οἰκτρὸς γάρ εἰμι τἄμ' ἀποκτείνας τέκνα.
ΘΗ. κλάω χάριν σὴν ἐφ' ἑτέραισι συμφοραῖς.
ΗΡ. ηὗρες δ' ἔτ' ἄλλους ἐν κακοῖσι μείζοσιν;
ΘΗ. ἅπτει κάτωθεν οὐρανοῦ δυσπραξίᾳ.
ΗΡ. τοιγὰρ παρεσκευάσμεθ' ὥστε κατθανεῖν.
ΘΗ. δοκεῖς ἀπειλῶν σῶν μέλειν τι δαίμοσιν;
ΗΡ. αὔθαδες ὁ θεός· πρὸς δὲ τοὺς θεοὺς ἐγώ.
ΘΗ. ἴσχε στόμ', ὡς μὴ μέγα λέγων μεῖζον πάθῃς.
ΗΡ. γέμω κακῶν δή, κοὐκέτ' ἔσθ' ὅπου τεθῇ.
ΘΗ. δράσεις δὲ δὴ τί; ποῖ φέρει θυμούμενος;
ΗΡ. θανών, ὅθενπερ ἦλθον, εἶμι γῆς ὕπο.
ΘΗ. εἴρηκας ἐπιτυχόντος ἀνθρώπου λόγους.
ΗΡ. σὺ δ' ἐκτὸς ὢν γε συμφορᾶς με νουθετεῖς.
ΘΗ. ὁ πολλὰ δὴ τλὰς Ἡρακλῆς λέγει τάδε;
ΗΡ. οὔκουν τοσαῦτά γ', εἰ μέτρῳ μοχθητέον.
ΘΗ. εὐεργέτης βροτοῖσι καὶ μέγας φίλος;
ΗΡ. οἵδ' οὐδέν ὠφελοῦσί μ', ἀλλ' Ἥρα κρατεῖ.
ΘΗ. οὐκ ἄν σ' ἀνάσχοιθ' Ἑλλὰς ἀμαθίᾳ θανεῖν.
ΗΡ. ἄκουε δή νυν, ὡς ἁμιλληθῶ λόγοις
πρὸς νουθετήσεις σάς· ἀναπτύξω δέ σοι
ἀβίωτον ἡμῖν νῦν τε καὶ πάροιθεν ὄν.
πρῶτον μὲν ἐκ τοῦδ' ἐγενόμην ὅστις κτανὼν
μητρὸς γεραιὸν πατέρα, προστρόπαιος ὤν,
ἔγημε τὴν τεκοῦσαν Ἀλκμήνην ἐμέ.
ὅταν δὲ κρηπὶς μὴ καταβληθῇ γένους
ὀρθῶς, ἀνάγκη δυστυχεῖν τοὺς ἐκγόνους.
Ζεὺς δ', ὅστις ὁ Ζεύς, πολέμιόν μ' ἐγείνατο
Ἥρᾳ· σὺ μέντοι μηδὲν ἀχθεσθῇς, γέρον·
πατέρα γὰρ ἀντὶ Ζηνὸς ἡγοῦμαί σ' ἐγώ.
ἔτ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι γοργωποὺς ὄφεις
ἐπεισέφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς
ἡ τοῦ Διὸς ξύλλεκτρος, ὡς ὀλοίμεθα.
ἐπεὶ δὲ σαρκὸς περιβόλαι' ἐκτησάμην
ἡβῶντα, μόχθους οὓς ἔτλην τί δεῖ λέγειν;
ποίους πρὸς ἢ λέοντας ἢ τρισωμάτους
Τυφῶνας ἢ Γίγαντας ἢ τετρασκελεῖς
κενταυροπληθῆ πόλεμον οὐκ ἐξήνυσα;
τήν τ' ἀμφίκρανον καὶ παλιμβλαστῆ κύνα
ὕδραν φονεύσας, μυρίων ἄλλων πόνων
διῆλθον ἀγέλας, κὰς νεκροὺς ἀφικόμην,
Ἅιδου πυλωρὸν κύνα τρίκρανον ἐς φάος

1173 οὔ που D.] οὔπω τι 1178. ἄναξ addidit Hermannus. 1182. νιν addidit Elmsleius. 1183. ἔκανε Matthiae] ἔκτανε 1190. βάλε addidit Hartungus. 1191. τίς δ' ὅδ' οὑν Reiskius] τίς δόλου 1192. ὃς addidit Canterus. 1193. σὺν (scripsi ξὺν) addit Ald., om. C. θεοῖσι Hermannus] θεοῖς 1196. οὐκ ἂν ἴδοις Elmsleius] οὐκ ἄν γ' εἰδείης 1199. αἰδόμενος Hermannus] αἰδούμενος 1202. ὡς ξυναλγῶν γ' Wakefieldus] εἰς συναλγοῦντ' 1205. δακρύοισιν ἁμιλλᾶται Hermannus] δακρύοις συναμιλλᾶται 1210. κατάσχεθε Elmsleius] κάτασχε ἀγρίου] ἄγριον Elmsleius. θυμὸν ὡς Elmsleius] θυμόν γ' ὅπως 1211. δρόμον Reiskius] βρόμον 1216. οὐδεὶς σκότος Canterus] ἴδ' εἰ σκότους 1219. βάλῃ Scaliger] βαλεῖ

1228. θεῶν Stiblinus] τῶν θεῶν 1237. γάρ εἰμι Reiskius] πάρειμι 1239. δ' ἔτ' Fixius] δέ γ' 1245. γέμω Plutarchus Mor. p. 1063d. et Longinus de sublim. c. 40.] γέμων ὅπου] Plut. l. c.] ὅπῃ C et Plut. Mor. p. 1063d. ὅποι Longinus. 1248. ἐπιτυχόντος] ἀποτυχόντος Schaeferus. 1249. σὺ δ' Wakefieldus] σύ γ' 1251. οὔκουν] οὐκ ἂν Kirchhoffius.
1254. σ' addidit Barnesius. 1256. νουθετήσεις Piersonus] νουθεσίας 1271. πρὸς Hartungus] ποτ'
1272. Τυφῶνας] Γηρυόνας Elmsleius. τετρασκελεῖς] τετρασκελῆ Reiskius. 1275. μυρίων Dobraeus] μυρίων τ' 1276. κὰς D.] κεἰς

ὅπως πορεύσαιμ' ἐντολαῖς Εὐρυσθέως.
τὸν λοίσθιον δὲ τόνδ' ἔτλην τάλας πόνον,
παιδοκτονήσας δῶμα θριγκῶσαι κακοῖς.
ἥκω δ' ἀνάγκης ἐς τόδ'· οὔτ' ἐμαῖς φίλαις
Θήβαις ἐνοικεῖν ὅσιον· ἢν δὲ καὶ μένω,
ἐς ποῖον ἱρὸν ἢ πανήγυριν φίλων
εἶμ'; οὐ γὰρ ἄτας εὐπροσηγόρους ἔχω.
ἀλλ' Ἄργος ἔλθω; πῶς, ἐπεὶ φεύγω πάτραν;
φέρ' ἀλλ' ἐς ἄλλην δή τιν' ὁρμήσω πόλιν·
κἄπειθ' ὑποβλεπώμεθ' ὡς ἐγνωσμένοι,
γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδουχούμενοι,
οὐχ οὗτος ὁ Διός, ὃς τέκν' ἔκτεινέν ποτε
δάμαρτά τ'; οὐ γῆς τῆσδ' ἀποφθαρήσεται;
κεκλημένῳ δὲ φωτὶ μακαρίῳ ποτὲ
αἱ μεταβολαὶ λυπηρόν· ᾧ δ' ἀεὶ κακῶς
ἔστ', οὐδὲν ἀλγεῖ, ξυγγενῶς δύστηνος ὤν.
ἐς τοῦτο δ' ἥξειν ξυμφορᾶς οἶμαί ποτε·
φωνὴν γὰρ ἥσει χθὼν ἀπεννέπουσά με
μὴ θιγγάνειν γῆς, καὶ θάλασσα μὴ περᾶν,
πηγαί τε ποταμῶν, καὶ τὸν ἁρματήλατον
Ἰξίον' ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσομαι.
καὶ ταῦτ' ἄριστα, μηδέν' Ἑλλήνων μ' ὁρᾶν,
ἐν οἷσιν εὐτυχοῦντες ἦμεν ὄλβιοι.
τί δῆτά με ζῆν δεῖ; τί κέρδος ἕξομεν
βίον γ' ἀχρεῖον ἀνόσιον κεκτημένοι;
χορευέτω δὴ Ζηνὸς ἡ κλεινὴ δάμαρ,
κρούουσ' Ὀλύμπου δῶματ' ἀρβύλῃ ποδός·
ἔπραξε γὰρ βούλησιν ἣν ἐβούλετο,
ἄνδρ' Ἑλλάδος τὸν πρῶτον αὐτοῖσιν βάθροις
ἄνω κάτω στρέψασα. τοιαύτῃ θεῷ
τίς ἂν προσεύχοιθ'; ἣ γυναικὸς οὕνεκα,
λέκτρων φθονοῦσα Ζηνί, τοὺς εὐεργέτας
Ἑλλάδος ἀπώλεσ' οὐδὲν ὄντας αἰτίους.
ΘΗ. οὐκ ἔστιν ἄλλου δαιμόνων ἀγὼν ὅδε
ἢ τῆς Διὸς δάμαρτος· εὖ τόδ' αἰσθάνει.
* * * *
παραινέσαιμ' ἂν μᾶλλον ἢ πάσχειν κακῶς.
οὐδεὶς δὲ θνητῶν ταῖς τύχαις ἀκήρατος,
οὐ θεῶν, ἀοιδῶν εἴπερ οὐ ψευδεῖς λόγοι.
οὐ λέκτρ' ἐν ἀλλήλοισιν, ὧν οὐδεὶς νόμος,
ξυνῆψαν; οὐ δεσμοῖσι διὰ τυραννίδας
πατέρας ἐκηλίδωσαν; ἀλλ' οἰκοῦσ' ὅμως
Ὄλυμπον ἠνέσχοντό θ' ἡμαρτηκότες.
καίτοι τί φήσεις, εἰ σὺ μὲν θνητὸς γεγὼς
φέρεις ὑπέρφευ τὰς τύχας, θεοὶ δὲ μή;
Θήβας μὲν οὖν ἔκλειπε τοῦ νόμου χάριν,
ἕπου δ' ἅμ' ἡμῖν πρὸς πόλισμα Παλλάδος.
ἐκεῖ χέρας σὰς ἁγνίσας μιάσματος
δόμους τε δώσω χρημάτων τ' ἐμῶν μέρος.
ἃ δ' ἐκ πολιτῶν δῶρ' ἔχω σώσας κόρους
δὶς ἑπτά, ταῦρον Κνώσιον κατακτανών,
σοὶ ταῦτα δώσω· πανταχοῦ δέ μοι χθονὸς
τεμένη δέδασται· ταῦτ' ἐπωνομασμένα
σέθεν τὸ λοιπὸν ἐκ βροτῶν κεκλήσεται
ζῶντος· θανόντα δ', εὖτ' ἂν εἰς Ἅιδου μόλῃς,
θυσίαις σε λαΐνοισί τ' ἐξογκώμασιν
τίμιον ἀνάξει πᾶσ' Ἀθηναίων πόλις.
καλὸς γὰρ ἀστοῖς στέφανος Ἑλλήνων ὕπο
ἄνδρ' ἐσθλὸν ὠφελοῦντας εὐκλείας τυχεῖν.
κἀγὼ χάριν σοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
τήνδ' ἀντιδώσω· νῦν γὰρ εἶ χρεῖος φίλων.
ΗΡ. οἴμοι· πάρεργα μὲν τάδ' ἔστ' ἐμῶν κακῶν,
ἐγὼ δὲ τοὺς θεοὺς οὔτε λέκτρ' ἃ μὴ θέμις
στέργειν νομίζω, δεσμά τ' ἐξάπτειν χεροῖν
οὔτ' ἠξίωσα πώποτ' οὔτε πείσομαι,
οὐδ' ἄλλον ἄλλου δεσπότην πεφυκέναι.
δεῖται γὰρ ὁ θεός, εἴπερ ἔστ' ὄντως θεός,
οὐδενός· ἀοιδῶν οἵδε δύστηνοι λόγοι.
ἐσκεψάμην δέ, καίπερ ἐν κακοῖσιν ὤν,
μὴ δειλίαν ὄφλω τιν' ἐκλιπὼν φάος.
ταῖς ξυμφοραῖς γὰρ ὅστις οὐχ ὑφίσταται,
οὐδ' ἀνδρὸς ἂν δύναιθ' ὑποστῆναι βέλος.
ἐγκαρτερήσω θάνατον· εἶμι δ' ἐς πόλιν
τὴν σήν, χάριν τε μυρίαν δώρων ἔχω.
ἀτὰρ πόνων δὴ μυρίων ἐγευσάμην·
ὧν οὔτ' ἀπεῖπον οὐδέν' οὔτ' ἀπ' ὀμμάτων
ἔσταξα πηγάς, οὐδ' ἂν ᾠόμην ποτὲ
ἐς τοῦθ' ἱκέσθαι, δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων βαλεῖν.
νῦν δ', ὡς ἔοικε, τῇ τύχῃ δουλευτέον.
εἶεν· γεραιέ, τὰς ἐμὰς φυγὰς ὁρᾷς,
ὁρᾷς δὲ παίδων ὄντα μ' αὐθέντην ἐμῶν·
δὸς τούσδε τύμβῳ καὶ περίστειλον νεκροὺς
δακρύοισι τιμῶν, ἐμὲ γὰρ οὐκ ἐᾷ νόμος,
πρὸς στέρν' ἐρείσας μητρὶ δούς τ' εἰς ἀγκάλας,
κοινωνίαν δύστηνον, ἣν ἐγὼ τάλας
διώλεσ' ἄκων. γῇ δ' ἐπὴν κρύψῃς νεκρούς,
οἴκει πόλιν τήνδ', ἀθλίως μέν, ἀλλ' ὅμως
ψυχὴν βιάζου τἀμὰ συμφέρειν κακά.
ὦ τέκν', ὁ φύσας χὠ τεκὼν ὑμᾶς πατὴρ
ἀπώλεσ', οὐδ' ὤνασθε τῶν ἐμῶν καλῶν,
ἁγὼ παρεσκεύαζον ἐκμοχθῶν βίου
εὔκλειαν ὑμῖν, πατρὸς ἀπόλαυσιν καλήν.
σέ τ' οὐχ ὁμοίως, ὦ τάλαιν', ἀπώλεσα,
ὥσπερ σὺ τἀμὰ λέκτρ' ἔσῳζες ἀσφαλῶς,
μακρὰς διαντλοῦσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας.
οἴμοι δάμαρτος καὶ τέκνων, οἴμοι δ' ἐμοῦ.
ὡς ἀθλίως πέπραγα, κἀποζεύγνυμαι
τέκνων γυναικός τ'· ὦ λυγραὶ φιλημάτων
τέρψεις, λυγραὶ δὲ τῶνδ' ὅπλων κοινωνίαι.

1338. θεοὶ δ' ὅταν τιμῶσιν, οὐδὲν δεῖ φίλων.
ἅλις γὰρ ὁ θεὸς ὠφελῶν, ὅταν θέλῃ.

1279. τὸν] τὸ Nauckius. πόνον Reiskius] φόνον. 1281. ἐμαῖς] ἐμοὶ Nauckius. 1283. ἱρὸν D.] ἱερὸν 1288. κληδουχούμενοι] βουκολούμενοι Kirchhoffius. 1293. συγγενῶς Stobaeus 104, 4.] συγγενῶν · 1297. ἁρματήλατον Musgravius] ἁρματηλάτην 1299. καὶ ταῦτ' ἄριστα] πρὸς ταῦτ' ἄριστον Nauckius. 1302. γ' Reiskius] τ' 1303. δὴ Hermannus] δὲ 1304. Ὀλύμπου (sic Heathius) δῶματ' ἀρβύλῃ ποδός Dobraeus] ὀλυμπίου ζηνὸς ἀρβύλῃ πόδα C. Incerta emendatio: tantum certum est, Ζηνὸς ex versu praecedente esse illatum. πόδα in πέδον mutari volebat Brodaeus. 1311. ἀγὼν Wakefieldus] ἀγών 1312. Lacunam post hunc versum indicavit Scaliger. 1315. οὐ ψευδεῖς] ἀψευδεῖς Elmsleius. 1316. λέκτρ' ἐν Lobeckius] λέκτρα τ' 1317. τυραννίδας] τυραννίδα Dobraeus. 1327. Κνώσιον D.] κνώσσιον

1331. θανόντα Dobraeus] θανόντος 1332. θυσίαις σε Reiskius] θυσίαισι 1338. 1339. Versus spurios notavit Nauckius. 1340. μὲν additum in ed. Brubach. 1345. ὄντως] ὀρθῶς Clemens Al. Strom. 5. p. 691. 1346. ἀοιδῶν Plutarchus Mor. p. 1052e. et Clemens] ἀοιδῶν δ' 1349. ταῖς συμφοραῖς — οὐδ' ἀνδρὸς —] Haec apud Stobaeum 108, 12. sic interpolata leguntur, τὰς συμφορὰς γὰρ ὅστις οὐκ ἐπίσταται | θνητὸς πεφυκὼς ὃν τρόπον χρεὼν φέρειν, | οὐδ' ἀνδρὸς —. 1351. ἐγκαρτερήσω] ἐγκαρτερήσων Madvigius. ἐγκαρτερήσας Kirchhoffius. 1352. μυρίαν Wakefieldus] μυρίων 1354. οὐδέν' D.] οὐδὲν 1364. ἐπὴν Hermannus] ἐπὰν 1366. Versus merito suspectus Nauckio. 1367. χὠ τεκὼν] καὶ τεκὼν Nauckius. οὐχ ἑκὼν Hirzelius. 1369. ἐκμοχθῶν Reiskius] ἐκ μόχθων βίου Dobraeus] βίᾳ 1370. ἀπόλαυσιν Canterus] ἀπόλλυσιν 1377. δὲ Hermannus] τε

ἀμηχανῶ γὰρ πότερ' ἔχω τάδ' ἢ μεθῶ,
ἃ πλευρὰ τἀμὰ προσπίτνοντ' ἐρεῖ τάδε
"ἡμῖν τέκν' εἷλες καὶ δάμαρθ'· ἡμᾶς ἔχεις
παιδοκτόνους σούς." εἶτ' ἐγὼ τάδ' ὠλέναις
οἴσω; τί φάσκων; ἀλλὰ γυμνωθεὶς ὅπλων,
ξὺν οἷς τὰ κάλλιστ' ἐξέπραξ' ἐν Ἑλλάδι,
ἐχθροῖς ἐμαυτὸν ὑποβαλὼν αἰσχρῶς θάνω;
οὐ λειπτέον τάδ', ἀθλίως δὲ σωστέον.
ἕν μοί τι, Θησεῦ, ξύγκαμ' ἀθλίῳ· κυνὸς
κόμιστρ' ἐς Ἄργος ξυγκατάστησον μολών,
λύπῃ τι παίδων μὴ πάθω μονούμενος.
ὦ γαῖα Κάδμου πᾶς τε Θηβαῖος λεώς,
κείρασθε, συμπενθήσατ', ἔλθετ' ἐς τάφον
παίδων, ἅπαντας δ' ἑνὶ λόγῳ πενθήσατε
νεκρούς τε κἀμέ· πάντες ἐξολώλαμεν
Ἥρας μιᾷ πληγέντες ἄθλιοι τύχῃ.
ΘΗ. ἀνίστασ', ὦ δύστηνε· δακρύων δ' ἅλις.
ΗΡ. οὐκ ἂν δυναίμην· ἄρθρα γὰρ πέπηγέ μου.
ΘΗ. καὶ τοὺς σθένοντας γὰρ καθαιροῦσιν τύχαι.
ΗΡ. φεῦ·
αὐτοῦ γενοίμην πέτρος ἀμνήμων κακῶν.
ΘΗ. παῦσαι· δίδου δὲ χεῖρ' ὑπηρέτῃ φίλῳ.
ΗΡ. ἀλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις.
ΘΗ. ἔκμασσε, φείδου μηδέν· οὐκ ἀναίνομαι.
ΗΡ. παίδων στερηθεὶς παῖδ' ὅπως ἔχω σ' ἐμόν.
ΘΗ. δίδου δέρῃ σὴν χεῖρ', ὁδηγήσω δ' ἐγώ.
ΗΡ. ζεῦγός γε φίλιον· ἅτερος δὲ δυστυχής.
ὦ πρέσβυ, τοιόνδ' ἄνδρα χρὴ κτᾶσθαι φίλον.
ΑΜ. ἡ γὰρ τεκοῦσα τόνδε πατρὶς εὔτεκνος.
ΗΡ. Θησεῦ, πάλιν με στρέψον, ὡς ἴδω τέκνα.
ΘΗ. ὡς δὴ τί; φίλτρον τοῦτ' ἔχων ῥᾴων ἔσει;
ΗΡ. ποθῶ, πατρός τε στέρνα προσθέσθαι θέλω.
ΑΜ. ἰδοὺ τάδ', ὦ παῖ· τἀμὰ γὰρ σπεύδεις φίλα.
ΘΗ. οὕτω πόνων σῶν οὐκέτι μνήμην ἔχεις;
ΗΡ. ἅπαντ' ἐλάσσω κεῖνα τῶνδ' ἔτλην κακά.
ΘΗ. εἴ σ' ὄψεταί τις θῆλυν ὄντ', οὐκ αἰνέσει.
ΗΡ. ζῶ σοι ταπεινός; ἀλλὰ πρόσθεν οὐ δοκῶ.
ΘΗ. ἄγαν γ'· ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς ποῦ κεῖνος ὤν;
ΗΡ. σὺ ποῖος ἦσθα, νέρθεν ἐν κακοῖσιν ὤν;
ΘΗ. ὡς ἐς τὸ λῆμα παντὸς ἦν ἥσσων ἀνήρ.
ΗΡ. πῶς οὖν ἂν εἴποις ὅτι συνέσταλμαι κακοῖς;
ΘΗ. πρόβαινε. ΗΡ. χαῖρ', ὦ πρέσβυ. ΑΜ. καὶ σύ μοι, τέκνον.
ΗΡ. θάφθ' ὥσπερ εἶπον παῖδας. ΑΜ. ἐμὲ δὲ τίς, τέκνον;
ΗΡ. ἐγώ. ΑΜ. πότ' ἐλθών; ΗΡ. ἡνίκ' ἂν θάψῃς τέκνα.
ΑΜ. πῶς; ΗΡ. εἰς Ἀθήνας πέμψομαι Θηβῶν ἄπο.
ἀλλ' ἐσκόμιζε τέκνα δυσκόμιστα γῇ.
ἡμεῖς δ' ἀναλώσαντες αἰσχύναις δόμον,
Θησεῖ πανώλεις ἑψόμεσθ' ἐφολκίδες.
ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ σθένος μᾶλλον φίλων
ἀγαθῶν πεπᾶσθαι βούλεται, κακῶς φρονεῖ.
ΧΟ. στείχομεν οἰκτροὶ καὶ πολύκλαυτοι,
τὰ μέγιστα φίλων ὀλέσαντες.

1386. ἀθλίῳ Piersonus] ἀθλίου, quod frustra defendit Reiskius ad Constant. Porph. vol. 2. p. 771. 1390. τάφον] ταφὰς Reiskius. 1391. ἅπαντας Reiskius] ἅπαντες 1393. ἄθλιοι Nauckius] ἀθλίῳ 1403. γε Reiskius] δὲ

1408. τε Musgravius] γε 1410. οὕτω Hermannus] οὕτως 1412. εἴ σ' ὄψεται Barnesius] εἰσόψεται ὄντ', οὐκ αἰνέσει Musgravius] ὄντα κοὐκ ἂν αἰνέσῃ 1413. πρόσθεν οὐ Iacobsius] προσθεῖναι 1414. ὤν] ἦν Hartungus. 1415. ἦσθα Hermannus] ἧς ἂν 1416. ὡς] πλὴν Badhamus. 1417. ἂν εἴποις L. Dindorfius] ἔτ' εἴπῃς 1418. πρόβαινε Reiskius] πρόσβαινε 1419. θάφθ' Barnesius] θάπθ'

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ἼΩΝ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΡΜΗΣ.
ΙΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΘΕΡΑΠΑΙΝΙΔΩΝ ΚΡΕΟΥΣΗΣ.
ΚΡΕΟΥΣΑ.
ΞΟΥΘΟΣ.
ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ ἢ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ ΚΡΕΟΥΣΗΣ.
ΠΥΘΙΑ ἤτοι ΠΡΟΦΗΤΙΣ.
ΑΘΗΝΑ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.*

Κρέουσαν τὴν Ἐρεχθέως Ἀπόλλων φθείρας ἔγκυον ἐποίησεν ἐν Ἀθήναις· ἡ δὲ τὸ γεννηθὲν ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν ἐξέθηκε, τὸν αὐτὸν τόπον καὶ τοῦ ἀδικήματος καὶ τῆς λοχείας μάρτυρα λαβοῦσα. τὸ μὲν οὖν βρέφος Ἑρμῆς ἀνελόμενος εἰς Δελφοὺς ἤνεγκεν· εὑροῦσα δ' ἡ προφῆτις ἀνέθρεψε· τὴν Κρέουσαν δὲ Ξοῦθος ἔγημε· συμμαχήσας γὰρ Ἀθηναίοις τὴν βασιλείαν καὶ τὸν τῆς προειρημένης γάμον ἔλαβε δῶρον. τούτῳ μὲν οὖν ἄλλος παῖς οὐκ ἐγένετο· τὸν δ' ἐκτραφέντα ὑπὸ τῆς προφήτιδος οἱ Δελφοὶ νεωκόρον ἐποίησαν. ὁ δ' ἀγνοῶν ἐδούλευσε τῷ πατρί.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Δελφοῖς.

ΕΡΜΗΣ.

Ἄτλας, ὁ χαλκόνωτος οὐρανὸν θεῶν
ὀχῶν παλαιὸν οἶκον ἐκ τριῶν μιᾶς
θεῶν ἔφυσε Μαῖαν, ἣ 'μ' ἐγείνατο
Ἑρμῆν, μεγίστῳ Ζηνὶ δαιμόνων λάτριν.
ἥκω δὲ Δελφῶν τήνδε γῆν, ἵν' ὀμφαλὸν
μέσον καθίζων Φοῖβος ὑμνῳδεῖ βροτοῖς,
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα θεσπίζων ἀεί.
ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλις,
τῆς χρυσολόγχου Παλλάδος κεκλημένη,
οὗ παῖδ' Ἐρεχθέως Φοῖβος ἔζευξεν γάμοις
βίᾳ Κρέουσαν, ἔνθα προσβόρρους πέτρας
Παλλάδος ὑπ' ὄχθῳ τῆς Ἀθηναίων χθονὸς

Huius fabulae codices sunt duo, PC, de quibus dictum p. 141.

1. ὁ χαλκόνωτος — ἔφυσε D. in Praefat. ad Sophoclis ed. Lips. a. 1867. p. V.] ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανόν, | θεῶν παλαιὸν οἶκον, ἐκτρίβων, θεῶν | μιᾶς ἔφυσε 3. ἣ 'μ' L. Dindorfius] ἥ μ'

10. παῖδ'] παῖδ' ἐξ P. 11. προσβόρρους πέτρας
ους ας
Barnesius] πρὸς βόροις πέτραις P. προσβόροις πέτραις C: unde προσβόρους πέτρας Ald. Versus 10—13. interpolatos esse et sic in ordinem redigendos esse censet Usenerus in Ritschelii Museo Rhenano a. 1867. vol. 23. p. 154. τῆς χρυσολόγχου Παλλάδος κεκλημένη· | ταύτης ὑπ' ὄχθῳ ταῖσι προσβόρροις πέτραις | παῖδ' ἐξ Ἐρεχθέως γῆς ἄνακτος Ἀτθίδος | βίᾳ Κρέουσαν Φοῖβος ἔζευξεν γάμοις.

Μακρὰς καλοῦσι γῆς ἄνακτες Ἀτθίδος.
ἀγνὼς δὲ πατρί, τῷ θεῷ γὰρ ἦν φίλον,
γαστρὸς διήνεγκ' ὄγκον· ὡς δ' ἦλθεν χρόνος,
τεκοῦσ' ἐν οἴκοις παῖδ' ἀπήνεγκεν βρέφος
ἐς ταυτὸν ἄντρον οὗπερ ηὐνάσθη θεῷ
Κρέουσα, κἀκτίθησιν ὡς θανούμενον
κοίλης ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κύκλῳ,
προγόνων νόμον σώζουσα τοῦ τε γηγενοῦς
Ἐριχθονίου· κείνῳ γὰρ ἡ Διὸς κόρη
φρουρὼ παραζεύξασα φύλακε σώματος
δισσὼ δράκοντε παρθένοις Ἀγραυλίσι
δίδωσι σώζειν· ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἔτι
νόμος τίς ἐστιν ὄφεσιν ἐν χρυσηλάτοις
τρέφειν τέκν'. ἀλλ' ἣν εἶχε παρθένος χλιδὴν
τέκνῳ προσάψασ' ἔλιπεν, ὡς θανουμένῳ.
καί μ' ὢν ἀδελφὸς Φοῖβος αἰτεῖται τάδε
"ὦ ξύγγον', ἐλθὼν λαὸν εἰς αὐτόχθονα
κλεινῶν Ἀθηνῶν, οἶσθα γὰρ θεᾶς πόλιν,
λαβὼν βρέφος νεογνὸν ἐκ κοίλης πέτρας
αὐτῷ ξὺν ἄγγει σπαργάνοισί θ' οἷς ἔχει
ἔνεγκε Δελφῶν τἀμὰ πρὸς χρηστήρια
καὶ θὲς πρὸς αὐταῖς εἰσόδοις δόμων ἐμῶν.
τὰ δ' ἄλλ', ἐμὸς γάρ ἐστιν, ὡς εἰδῇς, ὁ παῖς,
ἡμῖν μελήσει." Λοξίᾳ δ' ἐγὼ χάριν
πράσσων ἀδελφῷ πλεκτὸν ἐξάρας κύτος
ἤνεγκα, καὶ τὸν παῖδα κρηπίδων ἔπι
τίθημι ναοῦ τοῦδ', ἀναπτύξας κύτος
ἑλικτὸν ἀντίπηγος, ὡς ὁρῷθ' ὁ παῖς.
κυρεῖ δ' ἅμ' ἱππεύοντος ἡλίου κύκλῳ
προφῆτις ἐσβαίνουσα μαντεῖον θεοῦ·
ὄψιν δὲ προσβαλοῦσα παιδὶ νηπίῳ
ἐθαύμασ' εἴ τις Δελφίδων τλαίη κόρη
λαθραῖον ὠδῖν' ἐς θεοῦ ῥῖψαι δόμον,
ὑπέρ τε θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν,
οἴκτῳ δ' ἀφῆκεν ὠμότητα, καὶ θεὸς
ξυνεργὸς ἦν τῷ παιδὶ μὴ 'κπεσεῖν δόμων.
τρέφει δέ νιν λαβοῦσα· τὸν σπείραντα δὲ
οὐκ οἶδε Φοῖβον, οὐδὲ μητέρ' ἧς ἔφυ,
ὁ παῖς τε τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπίσταται.
νέος μὲν οὖν ὢν ἀμφὶ βωμίους τροφὰς
ἠλᾶτ' ἀθύρων· ὡς δ' ἀπηνδρώθη δέμας,
Δελφοί σφ' ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ
ταμίαν τε πάντων πιστόν, ἐν δ' ἀνακτόροις
θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον.
Κρέουσα δ' ἡ τεκοῦσα τὸν νεανίαν
Ξούθῳ γαμεῖται ξυμφορᾶς τοιᾶσδ' ὕπο·
ἦν ταῖς Ἀθήναις τοῖς τε Χαλκωδοντίδαις,
οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα, πολέμιος κλύδων·
ὃν ξυμπονήσας καὶ ξυνεξελὼν δορὶ
γάμων Κρεούσης ἀξίωμ' ἐδέξατο,
οὐκ ἐγγενὴς ὤν, Αἰόλου δὲ τοῦ Διὸς
γεγὼς Ἀχαιός· χρόνια δὲ σπείρας λέχη
ἄτεκνός ἐστι καὶ Κρέουσ'· ὧν οὕνεκα
ἥκουσι πρὸς μαντεῖ' Ἀπόλλωνος τάδε,
ἔρωτι παίδων. Λοξίας δὲ τὴν τύχην
ἐς τοῦτ' ἐλαύνει, κοὐ λέληθεν, ὡς δοκεῖ.
δώσει γὰρ εἰσελθόντι μαντεῖον τόδε
Ξούθῳ τὸν αὑτοῦ παῖδα, καὶ πεφυκέναι
κείνου σφε φήσει, μητρὸς ὡς ἐλθὼν δόμους
γνωσθῇ Κρεούσῃ, καὶ γάμοι τε Λοξίου
κρυπτοὶ γένωνται παῖς τ' ἔχῃ τὰ πρόσφορα·
Ἴωνα δ' αὐτόν, κτίστορ' Ἀσιάδος χθονός,
ὄνομα κεκλῆσθαι θήσεται καθ' Ἑλλάδα.
ἀλλ' ἐς δαφνώδη γύαλα βήσομαι τάδε,
τὸ κρανθὲν ὡς ἂν ἐκμάθω παιδὸς πέρι.
ὁρῶ γὰρ ἐκβαίνοντα Λοξίου γόνον
τόνδ', ὡς πρὸ ναοῦ λαμπρὰ θῇ πυλώματα
δάφνης κλάδοισιν. ὄνομα δ', οὗ μέλλει τυχεῖν,
Ἴων' ἐγώ σφε πρῶτος ὀνομάζω θεῶν.

ΙΩΝ.

ἅρματα μὲν τάδε λαμπρὰ τεθρίππων
ἥλιος ἤδη λάμπει κατὰ γῆν,
ἄστρα δὲ φεύγει πῦρ τόδ' ἀπ' αἰθέρος
ἐς νύχθ' ἱεράν,
Παρνησιάδες δ' ἄβατοι κορυφαὶ
καταλαμπόμεναι τὴν ἡμερίαν
ἁψῖδα βροτοῖσι δέχονται.
σμύρνης δ' ἀνύδρου καπνὸς εἰς ὀρόφους
Φοίβου πέτεται.
θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάθεον
Δελφίς, ἀείδουσ' Ἕλλησι βοάς,
ἃς ἂν Ἀπόλλων κελαδήσῃ.
ἀλλ', ὦ Φοίβου Δελφοὶ θέραπες,
τὰς Κασταλίας ἀργυροειδεῖς
βαίνετε δίνας, καθαραῖς δὲ δρόσοις
ἀφυδρανάμενοι στείχετε ναούς·
στόμα τ' εὔφημον φρουρεῖν ἀγαθόν,
φήμας τ' ἀγαθὰς τοῖς ἐθέλουσιν
μαντεύεσθαι
γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν.
ἡμεῖς δὲ πόνους οὓς ἐκ παιδὸς
μοχθοῦμεν ἀεὶ πτόρθοισι δάφνης
στέφεσίν θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου
καθαρὰς θήσομεν ὑγραῖς τε πέδον
ῥανίσιν νοτερόν, πτηνῶν τ' ἀγέλας,
αἳ βλάπτουσιν
σέμν' ἀναθήματα, τόξοισιν ἐμοῖς
φυγάδας θήσομεν· ὡς γὰρ ἀμήτωρ
ἀπάτωρ τε γεγὼς τοὺς θρέψαντας
Φοίβου ναοὺς θεραπεύω.
ἄγ' ὦ νεηθαλὲς ὦ
καλλίστας προπόλευμα δάφνας,
ἃ τὰν Φοίβου θυμέλαν
σαίρεις ὑπὸ ναοῖς
κήπων ἐξ ἀθανάτων,
ἵνα δρόσοι τέγγουσ' ἱεραὶ

112—127. = 128—143.

15. ὄγκον Brodaeus] οἶκον 17. οὗπερ ηὐνάσθη] οὗ παρηυνάσθη Reiskius. 22. φύλακε Porsonus] φύλακας 23. Ἀγραυλίσι] ἀγλαυρίσι P. 24. ἔτι Barnesius] ἐκεῖ 28. Φοῖβος] φίλος P. 30. πόλιν L. Dindorfius] πτόλιν 32. σὺν ἄγγει] ζυγάστρῳ Nauckius. 33. ἔνεγκε Δελφῶν Reiskius] ἔνεγκ' ἀδελφῷ

37. 39. κύτος Stephanus] σκύτος 40. ἑλικτὸν Hermannus] εἱλικτὸν ὁρῷθ' Scaliger] ὁρᾶθ' 41. ἅμ' ἱππεύοντος Musgravius] ἀνιππεύοντος 46. ὑπέρ τε Kirchhoffius] ὑπὲρ δὲ 47. ὠμότητα, καὶ (fort. χὠ) θεὸς] ὠμότηθ'· ὁ γὰρ θεὸς Kirchhoffius. 58. ὕπο] ἄπο Badhamus. 59. Χαλκωδοντίδαις] χαλκοδοντίδαις PC. χαλκωδοντιάδαις Eustathius p. 281, 44.

60. Εὐβοΐδα Matthiae] εὐβοΐδα

74. Ἀσιάδος] Vel Ἀσίδος 81. ἐγὼ] ἔγωγε C correctus. σφε addidit L. Dindorfius. νιν Scaliger.

83. λάμπει] κάμπτει Musgravius. 84. φεύγει] φλέγει superscr. in C. 85. πῦρ τόδ' P. πυρὶ τῷδ' C.

ἀπ' addidit Badhamus. 87. ἡμερίαν Canterus] ἡμέραν PC. πραείαν margo C. 90. πέτεται Musgravius] πέταται 97. ἀφυδρανάμενοι] φαιδρυνάμενοι Nauckius. 98. τ'] δ' Kirchhoffius. φρουρεῖν L. Dindorfius] φρουρεῖτ' PC. φρουρεῖτ', ἀγαθῶν φήμας ἀγαθὰς Hermannus. 100. μαντεύεσθαι] ε super αι C.

112. νεηθαλὲς] νεοθαλὲς P. 113. καλλίστας] κάλλιστον Dobraeus. 116. κήπων] κόμπων P.

117. δρόσοι] δρόσῳ P.

ῥυτὰν ἀέναον παγὰν
ἐκπροϊεῖσαι
μυρσίνας ἱερὰν φόβαν,
ᾇ σαίρω δάπεδον θεοῦ
παναμέριος ἅμ' ἀελίου πτέρυγι θοᾷ
λατρεύων τὸ κατ' ἆμαρ. [παῖ.
ὦ Παιὰν ὦ Παιάν, εὐαίων εὐαίων εἴης, ὦ Λατοῦς
καλόν γε τὸν πόνον, ὦ
Φοῖβε, σοὶ πρὸ δόμων λατρεύω.
τιμῶν μαντεῖον ἕδραν·
κλεινὸς δ' ὁ πόνος μοι,
θεοῖσιν δούλαν χέρ' ἔχειν,
οὐ θνατοῖς, ἀλλ' ἀθανάτοις·
εὐφάμοις δὲ πόνοις μοχθεῖν
οὐκ ἀποκάμνω.
Φοῖβός μοι γενέτωρ πατήρ·
τὸν βόσκοντα γὰρ εὐλογῶ.
τὸ δ' ὠφέλιμον ἐμοὶ πατέρος ὄνομα λέγω
Φοίβου τοῦ κατὰ ναόν.
ὦ Παιὰν ὦ Παιάν, εὐαίων εὐαίων εἴης, ὦ Λατοῦς παῖ.
ἀλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους
δάφνας ὁλκοῖς·
χρυσέων δ' ἐκ τευχέων ῥίψω
γαίας παγάν,
ἂν ἀποχεύωνται Κασταλίας δῖναι,
νοτερὸν ὕδωρ βάλλων,
ὅσιος ἀπ' εὐνᾶς ὤν.
εἴθ' οὕτως ἀεὶ Φοίβῳ
λατρεύων μὴ παυσαίμαν, ἢ
παυσαίμαν ἀγαθᾷ μοίρᾳ.
ἔα ἔα·
φοιτῶσ' ἤδη λείπουσίν τε
πτανοὶ Παρνασοῦ κοίτας·
αὐδῶ μὴ χρίμπτειν θριγκοῖς
μηδ' ἐς χρυσήρεις οἴκους.
μάρψω σ' αὖ τόξοις, ὦ Ζηνὸς
κῆρυξ, ὀρνίθων γαμφηλαῖς
ἰσχὺν νικῶν.
ὅδε πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει
κύκνος· οὐκ ἄλλᾳ
φοινικοφαῆ πόδα κινήσεις;
οὐδέν σ' ἁ φόρμιγξ ἁ Φοίβου
ξύμμολπος τόξων ῥύσαιτ' ἄν·
πάραγε πτέρυγας·
λίμνας ἐπίβα τᾶς Δηλιάδος·
αἱμάξεις, εἰ μὴ πείσει,
τὰς καλλιφθόγγους ᾠδάς.
ἔα ἔα·
τίς ὅδ' ὀρνίθων καινὸς προσέβα;

153—169. == 170—183.

μῶν ὑπὸ θριγκοὺς εὐναίας
καρφύρας θήσων τέκνοις;
ψαλμοί σ' εἴρξουσιν τόξων.
οὐ πείσει; χωρῶν ἐν δίναις
ταῖς Ἀλφειοῦ παιδούργει,
ἢ νάπος Ἴσθμιον
◡ ◡ – ◡ ◡ – ὡς ἀναθήματα
μὴ βλάπτηται
ναοί θ' οἱ Φοίβου – – –.
κτείνειν δ' ὑμᾶς αἰδοῦμαι
τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φάμας
θνατοῖς ◡ ◡ –
οἷς δ' ἔγκειμαι μόχθοις, Φοίβῳ
δουλεύσω, κοὐδὲν λήξω
τοὺς βόσκοντας θεραπεύων.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

οὐκ ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀθάναις εὐκίονες ἦσαν αὐλαὶ θεῶν μόνον, οὐδ' ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι,
ἀλλὰ καὶ παρὰ Λοξίᾳ τῷ Λατοῦς διδύμων προσώπων καλλιβλέφαρον φῶς.

ΗΜ. Β. ἰδοὺ τάνδ' ἄθρησον,
Λερναῖον ὕδραν ἐναίρει
χρυσέαις ἅρπαις ὁ Διὸς παῖς·
φίλα, πρόσιδ' ὄσσοις.

ΗΜ. Α. ὁρῶ, καὶ πέλας ἄλλος αὐτοῦ πανὸν πυρίφλεκτον αἴρει τις· ἆρ' ὃς ἐμαῖσι μυθεύεται παρὰ πήναις
ἀσπιστὰς Ἰόλαος, ὃς κοινοὺς αἱρόμενος πόνους
Δίῳ παιδὶ συναντλεῖ;

ΗΜ. Β. καὶ μὰν τόνδ' ἄθρησον
πτεροῦντος ἔφεδρον ἵππου·
τὰν πυρπνέουσαν ἐναίρει
τρισώματον ἀλκάν.

ΗΜ. Α. παντᾷ τοι βλέφαρον διώκω.
σκέψαι κλόνον ἐν τύποισιν λαΐνοισι Γιγάντων.

ΗΜ. Β. ὧδε δερκόμεθ', ὦ φίλαι, δή.

ΗΜ. Α. λεύσσεις οὖν ἐπ' Ἐγκελάδῳ
γοργωπὸν πάλλουσαν ἴτυν;

ΗΜ. Β. λεύσσω Παλλάδ' ἐμὰν θεόν.

ΗΜ. Α. τί γάρ; κεραυνὸν

184—193. == 194—204.

205—218. == 219—236. exclusis in antistropha Ionis versibus anapaesticis, qui in scena recitati extra responsionem interpositi sunt.

118. ῥυτὰν Fixius] τὰν PC. γᾶς τὰν Hermannus. ἀέναον Hermannus] ἀένναον 124. ἀελίου — θοᾷ — ἆμαρ D.] ἠελίου — θοῇ (θοᾷ Hermannus) — ἦμαρ 125. Alterum ὦ Παιὰν alterumque εὐαίων fortasse delendum hic et in antistropha v. 141. 130. μαντεῖον C. τὴν μαντεῖον P. 134. εὐφάμοις δὲ πόνοις P. εὐφάμοις πόνοις C. εὐφάμους πόνους Porsonus. 139. τὸ Musgravius] τόν 140. Φοίβου τοῦ] Φοῖβον τὸν Heathius. 147. ἀποχεύωνται D. in Thesauro vol. 8. p. 1462.] ἀποχεύονται 152. παυσαίμαν Ald. παυσαίμην PC. 156. χρίμπτειν θριγκοῖς Ald. χρίπτειν θριγγοῖς P (C?) 157. οἴκους] τοίχους Badhamus. 158. Ζηνὸς κῆρυξ] Fort. Ζανὸς κᾶρυξ 161. πρὸς Canterus] πρὸ 162. κύκνος Demetrius vol. 9. p. 87. ed. Walz.] κύκλος 163. φοινικοφαῆ] φοινικοβαφῆ Nauckius. 166. πάραγε Scaliger] παρά τε 168. αἱμάξεις (αἰάξεις Nauckius), εἰ μὴ πείσει (πείσῃ PC)] αἱμάξω σ', εἰ μὴ παύσεις Kirchhoffius. πείσει confirmatur v. 174.

172. καρφύρας] καρφηρὰς PC. Correctum ex Hesychio, Καρφυλαί (ordo postulat Καρφυραί): αἱ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων γενόμεναι κοῖται. Εὐριπίδης Ἴωνι. Apud eundem καρπύραι, καρφυραί, κάρφυροι. Dixit de his vocabulis Lobeckius Paralip. Gr. Gr. p. 311. Proleg. Path. p. 135. 174. ἐν om. P (C ?) habet Ald. 175. παιδούργει] Fort. τέκνα παιδούργει. 177. ◡ ◡ – ◡ ◡ –] Incertum utrum hic an ante ἢ νάπος dipodia exciderit. 178. – – –] μαντεῖοι Hartungus. 180. φάμας D.] φήμας 181. ◡ ◡ –] ἀεί Hartungus. 183. κοὐδὲν Hartungus] κοὐ 186. ἀγυιάτιδες ex Hesychio s. h. v. et Stephano Byz. s. v. ἀγυιά] ἀγυάτιδες θεραπεῖαι Ald. θεραπεῖ' PC. 188. ἀλλὰ Boeckhius] ἀλλά γε τῷ Λατοῦς διδύμων Ald. (C ?), τῶν λατοῦς διδύμων τε P. 189. καλλιβλέφαρον Brodaeus] καλλίφαρον 193. ὄσσοις Matthiae] ὄσσοισιν 195. πανὸν Athenaeus 15. p. 700.] πτανόν 196. ἆρ' — πήναις Boeckhius] ἄρ' — πήναισιν 203. πυρπνέουσαν Hermannus (πῦρ πνέουσαν Reiskius)] πυριπνέουσαν 205. παντᾷ Musgravius] πάντα 206. τύποισιν anonymus] τείχεσι 208. δερκόμεθ' Dobraeus] δερκόμεσθ' δή addidit Hermannus, coniectura incerta, quum pro φίλαι aliud quid scriptum esse ab Euripide possit. 212. ὄβριμον] ὄμβριμον PC, sed μ eraso in P.

ἀμφίπυρον ὄβριμον ἐν Διὸς
ἐκηβόλοισι χερσίν;
ΗΜ. Β. ὁρῶ, τὸν δάιον
Μίμαντα πυρὶ καταιθαλοῖ,
καὶ Βρόμιος ἄλλον ἀπολέμοισι κισσίνοισι βάκτροις
ἐναίρει Γᾶς τέκνων ὁ Βακχεύς.

ΧΟΡΟΣ.

σέ τοι τὸν παρὰ ναὸν αὐδῶ,
θέμις γυάλων ὑπερβῆναι λευκῷ ποδὶ βαλόν;
ΙΩ. οὐ θέμις, ὦ ξέναι.
ΧΟ. οὐδ' ἂν ἐκ σέθεν ἂν πυθοίμαν;
ΙΩ. αὔδα, τί θέλεις;
ΧΟ. ἆρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν
γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος;
ΙΩ. στέμμασί γ' ἐνδυτόν, ἀμφὶ δὲ Γοργόνες.
ΧΟ. οὕτω καὶ φάτις αὐδᾷ.
ΙΩ. εἰ μὲν ἐθύσατε πέλανον πρὸ δόμων
καί τι πυθέσθαι χρῄζετε Φοίβου,
πάριτ' ἐς θυμέλας, ἐπὶ δ' ἀσφάκτοις
μήλοισι δόμων μὴ πάριτ' ἐς μυχόν.
ΧΟ. ἔχω μαθοῦσα·
θεοῦ δὲ νόμον οὐ παραβαίνομεν·
ἃ δ' ἐκτός, ὄμμα τέρψει.
ΙΩ. πάντα θεᾶσθ', ὅ τι καὶ θέμις, ὄμμασι.
ΧΟ. μεθεῖσαν δεσπόται
θεοῦ γύαλα τάδ' εἰσιδεῖν.
ΙΩ. δμωαὶ δὲ τίνων κλῄζεσθε δόμων;
ΧΟ. Παλλάδος ἔνοικα τρόφιμα μέλαθρα τῶν ἐμῶν τυράννων·
παρούσας δ' ἀμφὶ τᾶσδ' ἐρωτᾷς.
ΙΩ. γενναιότης σοι καὶ τρόπων τεκμήριον
τὸ σχῆμ' ἔχεις τόδ', ἥτις εἶ ποτ', ὦ γύναι.
γνοίη δ' ἂν ὡς τὰ πολλά γ' ἀνθρώπου πέρι
τὸ σχῆμ' ἰδών τις εἰ πέφυκεν εὐγενής.
ἔα·
ἀλλ' ἐξέπληξάς μ' ὄμμα συγκλῄσασα σὸν
δακρύοις θ' ὑγράνασ' εὐγενῆ παρηίδα,
ὡς εἶδες ἁγνὰ Λοξίου χρηστήρια.
τί ποτε μερίμνης ἐς τόδ' ἦλθες, ὦ γύναι;
οὗ πάντες ἄλλοι γύαλα λεύσσοντες θεοῦ
χαίρουσιν, ἐνταῦθ' ὄμμα σὸν δακρυρροεῖ.

ΚΡΕΟΥΣΑ.

ὦ ξένε, τὸ μὲν σὸν οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχει
ἐς θαύματ' ἐλθεῖν δακρύων ἐμῶν πέρι·
ἐγὼ δ' ἰδοῦσα τούσδ' Ἀπόλλωνος δόμους
μνήμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά,
οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔσχον ἐνθάδ' οὖσά που.
ὦ τλήμονες γυναῖκες· ὦ τολμήματα
θεῶν. τί δῆτα; ποῖ δίκην ἀνοίσομεν,
εἰ τῶν κρατούντων ἀδικίαις ὀλούμεθα;
ΙΩ. τί χρῆμα δ' ἀνερεύνητα δυσθυμεῖ, γύναι;
ΚΡ. οὐδέν· μεθῆκα τόξα· τἀπὶ τῷδε δὲ
ἐγώ τε σιγῶ καὶ σὺ μὴ φρόντιζ' ἔτι.
ΙΩ. τίς δ' εἶ; πόθεν γῆς ἦλθες; ἐκ ποίου πατρὸς
πέφυκας; ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χρεών;
ΚΡ. Κρέουσα μέν μοι τοὔνομ', ἐκ δ' Ἐρεχθέως
πέφυκα, πατρὶς γῆ δ' Ἀθηναίων πόλις.
ΙΩ. ὦ κλεινὸν οἰκοῦσ' ἄστυ γενναίων τ' ἄπο
τραφεῖσα πατέρων, ὥς σε θαυμάζω, γύναι.
ΚΡ. τοσαῦτα κεὐτυχοῦμεν, ὦ ξέν', οὐ πέρα.
ΙΩ. πρὸς θεῶν ἀληθῶς, ὡς μεμύθευται βροτοῖς,
ΚΡ. τί χρῆμ' ἐρωτᾷς, ὦ ξέν', ἐκμαθεῖν θέλων;
ΙΩ. ἐκ γῆς πατρὸς σοῦ πρόγονος ἔβλαστεν πατήρ;
ΚΡ. Ἐριχθόνιός γε· τὸ δὲ γένος μ' οὐκ ὠφελεῖ.
ΙΩ. ἦ καί σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετο;
ΚΡ. ἐς παρθένους γε χεῖρας, οὐ τεκοῦσά νιν.
ΙΩ. δίδωσι δ', ὥσπερ ἐν γραφῇ νομίζεται
ΚΡ. Κέκροπός γε σῴζειν παισὶν οὐχ ὁρώμενον.
ΙΩ. ἤκουσα λῦσαι παρθένους τεῦχος θεᾶς.
ΚΡ. τοιγὰρ θανοῦσαι σκόπελον ᾕμαξαν πέτρας.
ΙΩ. εἶεν·
τί δαὶ τόδ'; ἆρ' ἀληθὲς ἢ μάτην λόγος;
ΚΡ. τί χρῆμ' ἐρωτᾷς; καὶ γὰρ οὐ κάμνω σχολῇ.
ΙΩ. πατὴρ Ἐρεχθεὺς σὰς ἔθυσε συγγόνους;
ΚΡ. ἔτλη πρὸ γαίας σφάγια παρθένους κτανεῖν.
ΙΩ. σὺ δ' ἐξεσώθης πῶς κασιγνήτων μόνη;
ΚΡ. βρέφος νεογνὸν μητρὸς ἦν ἐν ἀγκάλαις.
ΙΩ. πατέρα δ' ἀληθῶς χάσμα σὸν κρύπτει χθονός;
ΚΡ. πληγαὶ τριαίνης ποντίου σφ' ἀπώλεσαν.
ΙΩ. Μακραὶ δὲ χῶρός ἐστ' ἐκεῖ κεκλημένος;
ΚΡ. τί δ' ἱστορεῖς τόδ'; ὥς μ' ἀνέμνησάς τινος.
ΙΩ. τιμᾷ σφε Φοῖβος ἀστραπαί τε Πύθιαι;
ΚΡ. τιμᾷ γ' ἄτιμ'· ὡς μήποτ' ὤφελόν σφ' ἰδεῖν.
ΙΩ. τί δὲ στυγεῖς σὺ τοῦ θεοῦ τὰ φίλτατα;
ΚΡ. οὐδέν· ξύνοιδ' ἄντροισιν αἰσχύνην τινά.
ΙΩ. πόσις δὲ τίς σ' ἔγημ' Ἀθηναίων, γύναι;
ΚΡ. οὐκ ἀστός, ἀλλ' ἐπακτὸς ἐξ ἄλλης χθονός.
ΙΩ. τίς; εὐγενῆ νιν δεῖ πεφυκέναι τινά.
ΚΡ. Ξοῦθος, πεφυκὼς Αἰόλου Διός τ' ἄπο.
ΙΩ. καὶ πῶς ξένος σ' ὢν ἔσχεν οὖσαν ἐγγενῆ;
ΚΡ. Εὔβοι' Ἀθήναις ἔστι τις γείτων πόλις·
ΙΩ. ὅροις ὑγροῖσιν, ὡς λέγουσ', ὡρισμένη.
ΚΡ. ταύτην ἔπερσε Κεκροπίδαις κοινῷ δορί.
ΙΩ. ἐπίκουρος ἐλθών; κᾆτα σὸν γαμεῖ λέχος;
ΚΡ. φερνάς γε πολέμου καὶ δορὸς λαβὼν γέρας.
ΙΩ. ξὺν ἀνδρὶ δ' ἥκεις ἢ μόνη χρηστήρια;
ΚΡ. ξὺν ἀνδρί. σηκοῖς δ' ἐνστρέφει Τροφωνίου.
ΙΩ. πότερα θεατής, ἢ χάριν μαντευμάτων;
ΚΡ. κείνου τε Φοίβου θ' ἓν θέλων μαθεῖν ἔπος.
ΙΩ. καρποῦ δ' ὕπερ γῆς ἥκετ', ἢ παίδων πέρι;
ΚΡ. ἄπαιδές ἐσμεν, χρόνι' ἔχοντ' εὐνήματα.
ΙΩ. οὐδ' ἔτεκες οὐδὲν πώποτ', ἀλλ' ἄτεκνος εἶ;

217. ἀπολέμοισι κισσίνοισι Musgravius] ἀπολέμοις κισσίνοις 218. τέκνων Elmsleius] τέκνον 221. ποδὶ] ποδί γ' PC, sed γ' in P eraso. βηλόν (debebat βαλόν) vel γραμμὴν additum ab Hermanno. 222. ξέναι superscr. in apogr. Paris. (fortasse ex C). ξένοι PC. πυθοίμαν; ΙΩΝ. αὔδα, τί θέλεις] πυθοίμαν αὐδάν; ΙΩΝ. τίνα δὲ θέλεις PC. Correxit Hermannus. 224. ἐνδυτὸν Musgravius] ἐνδυτός 226. ἐθύσατε Stephanus] ἐδύσατε, cum λ super δ. 233. θεοῦ Hartungus] θεοῦ με PC. με θεοῦ Hermannus. 236. τᾶσδ' ἐρωτᾷς] τάδ' ἐρώτας P. (ασ, α superscr.) τάδ' (superscr. τάσδ') ἐρωτᾶς C. 237. γενναιότης σοι] γενναῖος εἴ τις Dobraeus. γενναιότητος Boissonadius. 245. οὗ Piersonus] ὃ 251. οἴκοι] ἐκεῖ Nauckius. ἔσχον Stephanus] ἔχομεν C. ἔσχομεν P. που] περ Dobraeus. 253. ἀνοίσομεν Musgravius] ἀνήσομεν

254. ὀλούμεθα Matthiae] ὀλοίμεθα 255. χρῆμα δ' Matthiae] χρῆμ' PC. Ionis non unum, ut nunc, versum, sed duos versus fuisse coniecit Heilandus. 257. φρόντιζ' ἔτι] φρόντιζέ τι P. 258. ποίου πατρὸς L. Dindorfius] ποίας πάτρας 266. θέλων Badhamus] θέλω 271. ὥσπερ] αἷσπερ Kirchhoffius. 275. εἶεν — ἆρ'] εἶεν· τί δ'; ἆρ' Nauckius. 285. Φοῖβος Matthiae] Πύθιος 286. τιμᾷ γ' ἄτιμ' Bothius] τιμᾷ τιμᾷ σφ' Scaliger] σ' 298. ξύνοιδ' Tyrwhittus] ξέν' οἶδ' 300. σηκοὺς (σηκοῖς Scaliger) δ' ἐνστρέφει apogr. Paris. et Ald. σηκός δ' εὖ στρέφει P. σηκοὺς δ' εὐστρέφει (ἐνστρέφεται τῷ τοῦ Τροφωνίου σηκῷ in marg.) C. 301. πότερα] πότερον Ammonius p. 69. Eranius Philo p. 169.

ΚΡ. ὁ Φοῖβος οἶδε τὴν ἐμὴν ἀπαιδίαν.
ΙΩ. ὦ τλῆμον, ὡς τἄλλ' εὐτυχοῦσ' οὐκ εὐτυχεῖς.
ΚΡ. σὺ δ' εἶ τίς; ὥς σου τὴν τεκοῦσαν ὤλβισα.
ΙΩ. τοῦ θεοῦ καλοῦμαι δοῦλος εἰμί τ', ὦ γύναι.
ΚΡ. ἀνάθημα πόλεως, ἤ τινος πραθεὶς ὕπο;
ΙΩ. οὐκ οἶδα, πλὴν ἕν, Λοξίου κεκλήμεθα.
ΚΡ. ἡμεῖς σ' ἄρ' αὖθις, ὦ ξέν', ἀντοικτείρομεν.
ΙΩ. ὡς μὴ εἰδόθ' ἥτις μ' ἔτεκεν ἐξ ὅτου τ' ἔφυν.
ΚΡ. ναοῖσι δ' οἰκεῖς τοισίδ', ἢ κατὰ στέγας;
ΙΩ. ἅπαν θεοῦ μοι δῶμ', ἵν' ἂν λάβῃ μ' ὕπνος.
ΚΡ. παῖς δ' ὢν ἀφίκου ναὸν, ἢ νεανίας;
ΙΩ. βρέφος λέγουσιν οἱ δοκοῦντες εἰδέναι.
ΚΡ. καὶ τίς γάλακτί σ' ἐξέθρεψε Δελφίδων;
ΙΩ. οὐπώποτ' ἔγνων μαστόν· ἡ δ' ἔθρεψέ με
ΚΡ. τίς, ὦ ταλαίπωρ'; ὡς νοσοῦσ' ηὗρον νόσους.
ΙΩ. Φοίβου προφῆτις, μητέρ' ὣς νομίζομεν.
ΚΡ. ἐς δ' ἄνδρ' ἀφίκου τίνα τροφὴν κεκτημένος;
ΙΩ. βωμοί μ' ἔφερβον οὑπιών τ' ἀεὶ ξένος.
ΚΡ. τάλαιν' ἄρ' ἡ τεκοῦσά σ', ἥτις ἦν ποτε.
ΙΩ. ἀδίκημά του γυναικὸς ἐγενόμην ἴσως.
ΚΡ. ἔχεις δὲ βίοτον; εὖ γὰρ ἤσκησαι πέπλοις.
ΙΩ. τοῖς τοῦ θεοῦ κοσμούμεθ', ᾧ δουλεύομεν.
ΚΡ. οὐδ' ἦξας εἰς ἔρευναν ἐξευρεῖν γονάς;
ΙΩ. ἔχω γὰρ οὐδέν, ὦ γύναι, τεκμήριον.
ΚΡ. φεῦ·
πέπονθέ τις σῇ μητρὶ ταὔτ' ἄλλη γυνή.
ΙΩ. τίς; εἰ πόνου μοι ξυλλάβοι, χαίροιμεν ἄν.
ΚΡ. ἧς οὕνεκ' ἦλθον δεῦρο πρὶν πόσιν μολεῖν.
ΙΩ. ποῖόν τι χρῄζουσ'; ὡς ὑπουργήσω, γύναι.
ΚΡ. μάντευμα κρυπτὸν δεομένη Φοίβου μαθεῖν.
ΙΩ. λέγοις ἄν· ἡμεῖς τἄλλα προξενήσομεν.
ΚΡ. ἄκουε δὴ τὸν μῦθον· ἀλλ' αἰδώς μ' ἔχει.
ΙΩ. οὐ τἄρα πράξεις οὐδέν· ἀργὸς ἡ θεός.
ΚΡ. Φοίβῳ μιγῆναί φησί τις φίλων ἐμῶν.
ΙΩ. Φοίβῳ γυνὴ γεγῶσα; μὴ λέγ', ὦ ξένη.
ΚΡ. καὶ παῖδά γ' ἔτεκε τῷ θεῷ λάθρα πατρός.
ΙΩ. οὐκ ἔστιν· ἀνδρὸς ἀδικίαν αἰσχύνεται.
ΚΡ. οὔ φησιν αὐτή· καὶ πέπονθεν ἄθλια.
ΙΩ. τί χρῆμα δράσασ', εἰ θεῷ ξυνεζύγη;
ΚΡ. τὸν παῖδ' ὃν ἔτεκεν ἐξέθηκε δωμάτων.
ΙΩ. ὁ δ' ἐκτεθεὶς παῖς ποῦ 'στιν; εἰσορᾷ φάος;
ΚΡ. οὐκ οἶδεν οὐδείς. ταῦτα καὶ μαντεύομαι.
ΙΩ. εἰ δ' οὐκέτ' ἔστι, τίνι τρόπῳ διεφθάρη;
ΚΡ. θῆράς σφε τὸν δύστηνον ἐλπίζει κτανεῖν.
ΙΩ. ποίῳ τόδ' ἔγνω χρωμένη τεκμηρίῳ;
ΚΡ. ἐλθοῦσ' ἵν' αὐτὸν ἐξέθηκ' οὐχ ηὗρ' ἔτι.
ΙΩ. ἦν δὲ σταλαγμὸς ἐν στίβῳ τις αἵματος;
ΚΡ. οὔ φησι· καίτοι πόλλ' ἐπεστράφη πέδον.
ΙΩ. χρόνος δὲ τίς τῷ παιδὶ διαπεπραγμένῳ;
ΚΡ. σοὶ ταυτὸν ἥβης, εἴπερ ἦν, εἶχ' ἂν μέτρον.
ΙΩ. ἀδικεῖ νιν ὁ θεός· ἡ τεκοῦσα δ' ἀθλία.
ΚΡ. οὔκουν ἔτ' ἄλλον ὕστερον τίκτει γόνον.
ΙΩ. τί δ', εἰ λάθρα νιν Φοῖβος ἐκτρέφει λαβών;
ΚΡ. τὰ κοινὰ χαίρων οὐ δίκαια δρᾷ μόνος.
ΙΩ. οἴμοι· προσῳδὸς ἡ τύχη τὠμῷ πάθει.
ΚΡ. καὶ σ', ὦ ξέν', οἶμαι μητέρ' ἀθλίαν ποθεῖν.
ΙΩ. καὶ μή μ' ἐπ' οἶκτον ἔξαγ' οὗ 'λελήσμεθα.
ΚΡ. σιγῶ· πέραινε δ' ὧν σ' ἀνιστορῶ πέρι.
ΙΩ. οἶσθ' οὖν ὃ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστά σοι;
ΚΡ. τί δ' οὐκ ἐκείνῃ τῇ ταλαιπώρῳ νοσεῖ;
ΙΩ. πῶς ὁ θεὸς ὃ λαθεῖν βούλεται μαντεύσεται;
ΚΡ. εἴπερ καθίζει τρίποδα κοινὸν Ἑλλάδος.
ΙΩ. αἰσχύνεται τὸ πρᾶγμα· μὴ 'ξέλεγχέ νιν.
ΚΡ. ἀλγύνεται δὲ χὴ παθοῦσα τῇ τύχῃ.
ΙΩ. οὐκ ἔστιν ὅστις σοι προφητεύσει τάδε.
ἐν τοῖς γὰρ αὑτοῦ δώμασιν κακὸς φανεὶς
Φοῖβος δικαίως τὸν θεμιστεύοντά σοι
δράσειεν ἄν τι πῆμ'· ἀπαλλάσσου, γύναι·
τῷ γὰρ θεῷ τἀναντί' οὐ μαντευτέον.
ἐς γὰρ τοσοῦτον ἀμαθίας ἔλθοιμεν ἄν,
εἰ τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν
φράζειν ἃ μὴ θέλουσιν ἢ προβωμίοις
σφαγαῖσι μήλων ἢ δι' οἰωνῶν πτεροῖς.
ἂν γὰρ βίᾳ σπεύδωμεν ἀκόντων θεῶν,
οὐκ ὄντα κεκτήμεσθα τἀγάθ', ὦ γύναι·
ἃ δ' ἂν διδῶσ' ἑκόντες, ὠφελούμεθα.
ΧΟ. πολλαί γε πολλοῖς εἰσι συμφοραὶ βροτῶν,
μορφαῖς δὲ διαφέρουσιν. ἕνα δ' ἂν εὐτυχῆ
μόλις ποτ' ἐξεύροι τις ἀνθρώπων βίον.
ΚΡ. ὦ Φοῖβε, κἀκεῖ κἀνθάδ' οὐ δίκαιος εἶ
ἐς τὴν ἀποῦσαν, ἧς πάρεισιν οἱ λόγοι,
ὅς γ' οὔτ' ἔσωσας τὸν σὸν, ὃν σῶσαί σ' ἐχρῆν,
οὔθ' ἱστορούσῃ μητρὶ μάντις ὢν ἐρεῖς,
ὡς, εἰ μὲν οὐκέτ' ἔστιν, ὀγκωθῇ τάφῳ,
εἰ δ' ἔστιν, ἔλθῃ μητρὸς εἰς ὄψιν ποτέ.
ἀλλ' οὖν ἐᾶν γε χρὴ τάδ', εἰ πρὸς τοῦ θεοῦ
κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν ἃ βούλομαι.
ἀλλ', ὦ ξέν', εἰσορῶ γὰρ εὐγενῆ πόσιν
Ξοῦθον πέλας δὴ τόνδε τὰς Τροφωνίου
λιπόντα θαλάμας, τοὺς λελεγμένους λόγους
σίγα πρὸς ἄνδρα, μή τιν' αἰσχύνην λάβω
διακονοῦσα κρυπτὰ καὶ προβῇ λόγος
οὐχ ᾗπερ ἡμεῖς αὐτὸν ἐξελίσσομεν.
τὰ γὰρ γυναικῶν δυσχερῆ πρὸς ἄρσενας,
κἂν ταῖς κακαῖσιν ἀγαθαὶ μεμιγμέναι
μισούμεθ'· οὕτω δυστυχεῖς πεφύκαμεν.

ΞΟΥΘΟΣ.

πρῶτον μὲν ὁ θεὸς τῶν ἐμῶν προσφθεγμάτων
λαβὼν ἀπαρχὰς χαιρέτω, σύ τ', ὦ γύναι.
μῶν χρόνιος ἐλθών σ' ἐξέπληξ' ὀρρωδίᾳ;
ΚΡ. οὐδέν γ'· ἀφίκου δ' ἐς μέριμναν. ἀλλά μοι
λέξον, τί θέσπισμ' ἐκ Τροφωνίου φέρεις,
παίδων ὅπως νῷν σπέρμα συγκραθήσεται,
ΞΟ. οὐκ ἠξίωσε τοῦ θεοῦ προλαμβάνειν

312. αὖθις] αὖτις P. 314. τοισίδ' Wakefieldus] τοῖσδε P. τοῖσδέ γ' C. 315. θεοῦ] τὸ θεοῦ Seidlerus. 318. καὶ τίς apogr. Paris. καί τις C. 319. ἡ δ' Musgravius] ἥδ' 324. τάλαιν' ἄρ' ἡ τεκοῦσά σ', ἥτις ἦν ποτε Dobraeus] τάλαινά σ' ἡ τεκοῦσ' ἥτις ποτ' ἦν ἄρα 330. ταὔτ' Matthiae] ταῦτ' 331. εἰ πόνου μοι ξυλλάβοι Yxemius] εἶπαν ἔμοι ξυλάβε P. εἶπον εἴ μοι ξυλλάβῃ C. 335. τἄλλα C. δέ τ' ἄλλα P. 336. αἰδώς μ' ἔχει Kirchhoffius] αἰδούμεθα 337. θεός] θεὸς αἰδώς C. 342. οὔ Dobraeus] ὅ 349. ἔγνω Brodaeus] ἔγνως 354. ταυτὸν — εἶχ' ἂν μέτρον] ταὔτ' ἂν — εἶχεν μέτρα Elmsleius. 356. οὔκουν ἔτ'] ὡς οὐκέτ' Kirchhoffius.

361. καὶ] ἃ Nauckius. μή μ' ἐπ' οἶκτον Nauckius] μή γ' ἐπ' οἶκτόν μ' 'λελήσμεθα Dobraeus] λελήσμεθα 368. δὲ χὴ Blomfieldus] δέ γ' 374. ἐς γὰρ τοσοῦτον] ἐς τοὔσχατον γὰρ Badhamus. 375. ἄκοντας Brodaeus] ἑκόντας 378. ἂν Scaliger] ἂν 379. οὐκ ὄντα Wakefieldus] ἄκοντα 381. βροτῶν] βροτοῖς Stobaeus 98, 41. 382. μορφαῖς Stobaeus] μορφαί ἕνα δ' ἂν εὐτυχῆ Heathius] ἓν δ' ἂν εὐτυχές PC. ἐν δ' εὐτυχίαις Stobaei codices. 386. ὅς γ' οὔτ' Dobraeus] σὺ δ' οὐκ C. 390. ἀλλ' οὖν ἐᾶν γε (γὰρ Reiskius) χρὴ Wakefieldus] ἀλλ' ἐᾶν χρὴ 396. καὶ προβῇ] κἄμ' ὀλῇ Stobaeus 74, 29. κἀποβῇ Nauckius. 397. ἐξελίσσομεν Stobaeus] ἐξειλίσσομεν 401. ὁ additum in ed. Brubach. 404. ἀφίκου] ἀφίγμην Badhamus. 406. συγκραθήσεται Wakefieldus] συγκαθήσεται

μαντεύμαθ'· ἓν δ' οὖν εἶπεν, οὐκ ἄπαιδά με
πρὸς οἶκον ἥξειν οὐδὲ σ' ἐκ χρηστηρίων.
ΚΡ. ὦ πότνια Φοίβου μῆτερ, εἰ γὰρ αἰσίως
ἔλθοιμεν, ἅ τε νῷν ξυμβόλαια πρόσθεν ἦν
ἐς παῖδα τὸν σόν, μεταπέσοι βελτίονα.
ΞΟ. ἔσται τάδ'· ἀλλὰ τίς προφητεύει θεοῦ;
ΙΩ. ἡμεῖς τά γ' ἔξω, τῶν ἔσω δ' ἄλλοις μέλει,
οἳ πλησίον θάσσουσι τρίποδος, ὦ ξένε,
Δελφῶν ἀριστῆς, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος.
ΞΟ. καλῶς· ἔχων δὴ πάνθ' ὅσων ἐχρῄζομεν
στείχοιμ' ἂν εἴσω· καὶ γάρ, ὡς ἐγὼ κλύω,
χρηστήριον πέπτωκε τοῖς ἐπήλυσι
κοινὸν πρὸ ναοῦ· βούλομαι δ' ἐν ἡμέρᾳ
τῇδ', αἰσία γάρ, θεοῦ λαβεῖν μαντεύματα.
σὺ δ' ἀμφὶ βωμούς, ὦ γύναι, δαφνηφόρους
λαβοῦσα κλῶνας εὐτέκνους εὔχου θεοῖς
χρησμούς μ' ἐνεγκεῖν ἐξ Ἀπόλλωνος δόμων.
ΚΡ. ἔσται τάδ' ἔσται. Λοξίας δ' ἐὰν θέλῃ
νῦν ἀλλὰ τὰς πρὶν ἀναλαβεῖν ἁμαρτίας,
ἅπας μὲν οὐ γένοιτ' ἂν εἰς ἡμᾶς φίλος,
ὅσον δὲ χρῄζει, θεὸς γάρ ἐστι, δέξομαι.
ΙΩ. τί ποτε λόγοισιν ἡ ξένη πρὸς τὸν θεὸν
κρυπτοῖσιν ἀεὶ λοιδοροῦσ' αἰνίσσεται,
ἤτοι φιλοῦσά γ' ἧς ὕπερ μαντεύεται,
ἢ καί τι σιγῶσ' ὧν σιωπᾶσθαι χρεών;
ἀτὰρ θυγατρὸς τῆς Ἐρεχθέως τί μοι
μέλει προσηκόν γ' οὐδέν; ἀλλὰ χρυσέαις
πρόχοισιν ἐλθὼν εἰς ἀπορραντήρια
δρόσον καθήσω. νουθετητέος δέ μοι
Φοῖβος, τί πάσχων παρθένους βίᾳ γαμῶν
προδίδωσι, παῖδάς τ' ἐκτεκνούμενος λάθρα
θνήσκοντας ἀμελεῖ. μὴ σύ γ'· ἀλλ' ἐπεὶ κρατεῖς,
ἀρετὰς δίωκε. καὶ γὰρ ὅστις ἂν βροτῶν
κακὸς πεφύκῃ, ζημιοῦσιν οἱ θεοί.
πῶς οὖν δίκαιον τοὺς νόμους ὑμᾶς βροτοῖς
γράψαντας αὐτοὺς ἀνομίαν ὀφλισκάνειν;
εἰ δ', οὐ γὰρ ἔσται, τῷ λόγῳ δὲ χρήσομαι,
δίκας βιαίων δώσετ' ἀνθρώποις γάμων,
σὺ καὶ Ποσειδῶν Ζεύς θ' ὃς οὐρανοῦ κρατεῖ,
ναοὺς τίνοντες ἀδικίας κενώσετε.
τὰς ἡδονὰς γὰρ τῆς προμηθίας πάρος
σπεύδοντες ἀδικεῖτ'. οὐκέτ' ἀνθρώπους κακοὺς
λέγειν δίκαιον, εἰ τὰ τῶν θεῶν κακὰ
μιμούμεθ', ἀλλὰ τοὺς διδάσκοντας τάδε.
ΧΟ. σὲ τὰν ὠδίνων λοχιὰν
ἀνειλείθυιαν, ἐμὰν
Ἀθάναν ἱκετεύω,
Προμαθεῖ Τιτᾶνι λοχευθεῖσαν κατ' ἀκροτάτας
κορυφᾶς Διός, ὦ πότνα Νίκα,
μόλε Πύθιον οἶκον,
Ὀλύμπου χρυσέων θαλάμων
πταμένα πρὸς ἀγυιάς,
Φοιβήιος ἔνθα γᾶς
μεσόμφαλος ἑστία
παρὰ χορευομένῳ τρίποδι
μαντεύματα κραίνει,
σὺ καὶ παῖς ἁ Λατογενής,
δύο θεαὶ δύο παρθένοι,
κασίγνηται σεμναὶ τοῦ Φοίβου.
ἱκετεύσατε δ', ὦ κόραι,
τὸ παλαιὸν Ἐρεχθέως
γένος εὐτεκνίας χρονίου καθαροῖς
μαντεύμασι κῦρσαι.
ὑπερβαλλούσας γὰρ ἔχει
θνατοῖς εὐδαιμονίας
ἀκίνητον ἀφορμάν,
τέκνων οἷς ἂν κουροτρόφοι λάμπωσιν ἐν θαλάμοις
πατρίοισι νεάνιδες ἧβαι,
διαδέκτορα πλοῦτον
ὡς ἕξοντες ἐκ πατέρων
ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις·
ἀλκά τε γὰρ ἐν κακοῖς
ξύν τ' εὐτυχίαις φίλον,
δορί τε γᾷ πατρίᾳ φέρει
σωτήριον ἀλκάν.
ἐμοὶ μὲν πλούτου τε πάρος
βασιλικῶν τ' εἶεν θαλάμων
τροφαὶ κήδειοι κεδνῶν τέκνων.
τὸν ἄπαιδα δ' ἀποστυγῶ
βίον ᾧ τε δοκεῖ ψέγω·
μετὰ δὲ κτεάνων μετρίων βιοτᾶς
εὔπαιδος ἐχοίμαν.
ὦ Πανὸς θακήματα καὶ
παραυλίζουσα πέτρα
μυχώδεσι Μακραῖς,
ἵνα χοροὺς στείβουσι ποδοῖν
Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι
στάδια χλοερὰ πρὸ Παλλάδος
ναῶν, συρίγγων

452—471. = 472—491.

408. μαντεύμαθ' Barnesius] μάντευμ' δ' οὖν L. Dindorfius] γοῦν 415. ὦ addidit Scaliger.
416. πάλος Ald. πάρος PC. 417. ἔχων Badhamus] ἔχω 431. γ' ἧς ὕπερ μαντεύεται Musgravius] γῆς ὑπερμαντεύεται 434. προσηκόν γ' οὐδὲν Nauckius] προσήκει τ' οὖδας PC. προσῆκέ μ' οὐδὲν Iustinus Mart. de monarch. 1. p. 128. χρυσέοις] χρυσέαις Iustinus. 435. πρόχοισιν] πρόχουσιν Ald. 437. πάσχων Canterus] πάσχει PC. παρέχει Iustinus. 438. τ' addidit Musgravius. ἐκτεκνούμενος Iustinus] τεκνούμενος 439. ἀμελεῖ Musgravius] ἀμέλει 440. ἂν Iustinus et Stobaeus Eclog. 1, 3. 5.] ὧν 441. πεφύκῃ] πέφυκε Stobaeus. 443. ἀνομίαν] ἀδικίας Iustinus ex eoque Clemens Al. p. 65. ed. Pott., ex v. 447. ut videtur. 444. οὐ γὰρ ἔσται] οὐ πάρεστι Iustinus. λόγῳ δὲ χρήσομαι Clemens (τῷ λόγῳ κεχρήσομαι Iustinus)] τῷ λοιπῷ δὲ χρήσομαι 447. τίνοντες Iustinus et Clemens] τίνοντες δ' 448. προμηθίας πάρος] προμηθείας πέρας Iustinus. 449. κακοὺς Iustinus] κακῶς 450. κακὰ Stephanus] καλὰ PC et Iustinus. 451. διδάσκοντος] διδάξαντας Iustinus. 452. λοχείαν εἰλείθυιαν ἐμὰν P. λοχίαν εἰλείθυιάν τε ἐμὰν Ald. et, ut videtur, C. λοχιὰν restituit Hemsterhusius. ἀνειλείθυιαν restitutum ex Hesychii aliorumque grammaticorum glossis indicatis in Annot. Oxon. p. 928.

455. Προμαθεῖ D.] Προμηθεῖ 457. κορυφᾶς Matthiae] κορυφὰς πότνα a m. sec. C. μάκαιρα P et pr. C. 458. μόλε Ald. μόλοι P. μόλει apogr. Paris. et fortasse C. 459. Ὀλύμπου] Οὐλύμπου Badhamus 461. γᾶς Reiskius] γᾶ 462. μεσόμφαλος] μεσσόμφαλος Nauckius. 463. παρὰ χορευομένῳ Heathius] παραχορευομένῳ PC. περιχορευομένῳ Wieselerus in Annal. Gotting. a. 1860. No. 17. p. 167. 465. σὺ καὶ correctus C. σύ τε καὶ P et pr. C. 467. τοῦ om. P. θεοῦ Hermannus. τε Hartungus. 472. ὑπερβαλλούσης, superscr. ας, C. 473. θνατοῖς] βροτοῖς Nauckius. 475. κουροτρόφοι Musgravius] καρποτρόφοι 479. ὡς ἕξοντες P. ὡς ἕξοντές γ' Ald. (C ?). καθέξοντες Kirchhoffius. 483. γᾶ] γὰρ P. 486. τ' εἶεν θαλάμων P. θαλάμων τ' εἶεν Ald. (C ?). τ' ἔτι καὶ γάμων (vel δόμων) Kirchhoffius. 487. τέκνων] γε τέκνων P. 494. μυχώδεσι Tyrwhittus] μυχοὶ δαισὶ P. μυχοὶ δαισὶ Ald. (C ?). 495. χοροὺς] χοροῖς Reiskius. στείβουσι] στείχουσι P.

ὑπ' αἰόλας ἰαχᾶς
ὕμνων, ὅταν αὐλίοις
συρίζῃς, ὦ Πάν,
τοῖσι σοῖς ἐν ἄντροις,
ἵνα τεκοῦσά τις παρθένος, ὦ μελέα,
βρέφος Φοίβῳ πτανοῖς ἐξώριζεν θοίναν
θηρσί τε φοινίαν δαῖτα, πικρῶν γάμων
ὕβριν. οὔτ' ἐπὶ κερκίσιν οὔτε λόγοις
φάτιν ἄϊον εὐτυχίας μετέχειν
θεόθεν τέκνα θνατοῖς.

ΙΩ. πρόσπολοι γυναῖκες, αἳ τῶνδ' ἀμφὶ κρηπῖδας δόμων
θυοδόκων φρούρημ' ἔχουσαι δεσπότην φυλάσσετε,
ἐκλέλοιπ' ἤδη τὸν ἱρὸν τρίποδα καὶ χρηστήριον
Ξοῦθος, ἢ μίμνει κατ' οἶκον ἱστορῶν ἀπαιδίαν;
ΧΟ. ἐν δόμοις ἔστ', ὦ ξέν'· οὔπω δῶμ' ὑπερβαίνει τόδε.
ὡς δ' ἐπ' ἐξόδοισιν ὄντος τῶνδ' ἀκούομεν πυλῶν
δοῦπον, ἐξιόντα τ' ἤδη δεσπότην ὁρᾶν πάρα.
ΞΟ. ὦ τέκνον, χαῖρ'· ἡ γὰρ ἀρχὴ τοῦ λόγου πρέπουσά μοι.
ΙΩ. χαίρομεν· σὺ δ' εὖ φρόνει γε, καὶ δύ' ὄντ' εὖ πρά-[ξομεν.
ΞΟ. δὸς χερός φίλημά μοι σῆς σώματός τ' ἀμφιπτυχάς.
ΙΩ. εὖ φρονεῖς μέν, ἤ σ' ἔμηνε θεοῦ τις, ὦ ξένε, βλάβη;
ΞΟ. οὐ φρονῶ, τὰ φίλταθ' εὑρὼν εἰ φιλεῖν ἐφίεμαι;
ΙΩ. παῦε· μὴ ψαύσας τὰ τοῦ θεοῦ στέμματα ῥήξῃς χερί.
ΞΟ. ἅψομαι, κοὐ ῥυσιάζω, τἀμὰ δ' εὑρίσκω φίλα.
ΙΩ. οὐκ ἀπαλλάξει, πρὶν εἴσω τόξα πνευμόνων λαβεῖν;
ΞΟ. ὡς τί δὴ φεύγεις με; σαυτοῦ γνώρισον τὰ φίλτατα.
ΙΩ. οὐ φιλῶ φρενοῦν ἀμούσους καὶ μεμηνότας ξένους.
ΞΟ. κτεῖνε καὶ πίμπρη· πατρὸς γάρ, ἢν κτάνῃς, ἔσει φονεύς.
ΙΩ. ποῦ δέ μοι πατὴρ σύ; ταῦτ' οὖν οὐ γέλως κλύειν [ἐμοί;
ΞΟ. οὔ· τρέχων ὁ μῦθος ἄν σοι τἀμὰ σημήνειεν ἄν.
ΙΩ. καὶ τί μοι λέξεις; ΞΟ. πατὴρ σός εἰμι καὶ σὺ παῖς ἐμός.
ΙΩ. τίς λέγει τάδ'; ΞΟ. ὅς σ' ἔθρεψεν ὄντα Λοξίας ἐμόν.
ΙΩ. μαρτυρεῖς σαυτῷ. ΞΟ. τὰ τοῦ θεοῦ γ' ἐκμαθὼν χρηστήρια.
ΙΩ. ἐσφάλης αἴνιγμ' ἀκούσας. ΞΟ. οὐκ ἄρ' ὄρθ' ἀκούο-[μεν.
ΙΩ. ὁ δὲ λόγος τίς ἐστι Φοίβου; ΞΟ. τὸν ξυναντήσαντά μοι
ΙΩ. τίνα συνάντησιν; ΞΟ. δόμων τῶνδ' ἐξιόντι τοῦ [θεοῦ
ΙΩ. ξυμφορᾶς τίνος κυρῆσαι; ΞΟ. παῖδ' ἐμὸν πεφυκέναι.
ΙΩ. σὸν γεγῶτ', ἢ δῶρον ἄλλων; ΞΟ. δῶρον, ὄντα δ' [ἐξ ἐμοῦ.
ΙΩ. πρῶτα δῆτ' ἐμοὶ ξυνάπτεις πόδα σόν; ΞΟ. οὐκ ἄλλῳ, τέκνον.
ΙΩ. ἡ τύχη πόθεν ποθ' ἥκει; ΞΟ. δύο μίαν θαυμάζο-[μεν.
ΙΩ. ἐκ τίνος δέ σοι πέφυκα μητρός; ΞΟ. οὐκ ἔχω φράσαι.
ΙΩ. οὐδὲ Φοῖβος εἶπε; ΞΟ. τερφθεὶς τοῦτο κεῖν' οὐκ ἠρόμην.
ΙΩ. γῆς ἄρ' ἐκπέφυκα μητρός. ΞΟ. οὐ πέδον τίκτει τέκνα.
ΙΩ. πῶς ἂν οὖν εἴην σός; ΞΟ. οὐκ οἶδ', ἀναφέρω δ' [ἐς τὸν θεόν.
ΙΩ. φέρε λόγων ἀψώμεθ' ἄλλων. ΞΟ. ταῦτ' ἄμεινον, ὦ τέκνον.
ΙΩ. ἦλθες ἐς νόθον τι λέκτρον; ΞΟ. μωρίᾳ γε τοῦ νέου.
ΙΩ. πρὶν κόρην λαβεῖν Ἐρεχθέως; ΞΟ. οὐ γὰρ ὕστερόν γέ πω.
ΙΩ. ἆρα δῆτ' ἐκεῖ μ' ἔφυσας; ΞΟ. τῷ χρόνῳ γε συν-[τρέχει.
ΙΩ. κᾆτα πῶς ἀφικόμεσθα δεῦρο; ΞΟ. τοῦτ' ἀμηχανῶ.
ΙΩ. διὰ μακρᾶς ἐλθὼν κελεύθου; ΞΟ. τοῦτο κἄμ' ἀπαιολᾷ.
ΙΩ. Πυθίαν δ' ἦλθες πέτραν πρίν; ΞΟ. ἐς φανάς γε [Βακχίου.
ΙΩ. προξένων δ' ἐν τοῦ κατέσχες; ΞΟ. ὅς με Δελφίσιν κόραις
ΙΩ. ἐθιάσευσ', ἢ πῶς τάδ' αὐδᾷς; ΞΟ. Μαινάσιν γε [Βακχίου
ΙΩ. ἔμφρον', ἢ κάτοινον ὄντα; ΞΟ. Βακχίου πρὸς ἡδοναῖς.
ΙΩ. τοῦτ' ἐκεῖν' ἵν' ἐσπάρημεν. ΞΟ. ὁ πότμος ἐξηῦ-[ρεν, τέκνον.
ΙΩ. πῶς δ' ἀφικόμεσθα ναούς; ΞΟ. ἔκβολον κόρης ἴσως.
ΙΩ. ἐκπεφεύγαμεν τὸ δοῦλον. ΞΟ. πατέρα νῦν δέχου, [τέκνον
ΙΩ. τῷ θεῷ γοῦν οὐκ ἀπιστεῖν εἰκός. ΞΟ. εὖ φρονεῖς ἄρα.
ΙΩ. καὶ τί βουλόμεσθά γ' ἄλλο ΞΟ. νῦν ὁρᾷς ἃ χρή [σ' ὁρᾶν
ΙΩ. ἢ Διός παιδὸς γενέσθαι παῖς; ΞΟ. ὅπερ σοὶ γίγνεται.
ΙΩ. ἦ θίγω δῆθ' οἵ μ' ἔφυσαν; ΞΟ. πιθόμενός γε τῷ [θεῷ.
ΙΩ. χαῖρέ μοι, πάτερ, ΞΟ. φίλον γε φθέγμ' ἐδεξάμην τόδε.
ΙΩ. ἡμέρα θ' ἡ νῦν παροῦσα. ΞΟ. μακάριόν γ' ἔθηκέ με.
ΙΩ. ὦ φίλη μῆτερ, πότ' ἆρα καὶ σὸν ὄψομαι δέμας;
νῦν ποθῶ σε μᾶλλον ἢ πρίν, ἥτις εἶ ποτ', εἰσιδεῖν.
ἀλλ' ἴσως τέθνηκας, ἡμεῖς δ' οὐδὲν ἂν δυναίμεθα.
ΧΟ. κοιναὶ μὲν ἡμῖν δωμάτων εὐπραξίαι·
ὅμως δὲ καὶ δέσποιναν ἐς τέκν' εὐτυχεῖν
ἐβουλόμην ἂν τούς τ' Ἐρεχθέως δόμους.
ΞΟ. ὦ τέκνον, ἐς μὲν σὴν ἀνεύρεσιν θεὸς
ὀρθῶς ἔκρανε καὶ ξυνῆψ' ἐμοί τε σέ,
σύ τ' αὖ τὰ φίλταθ' ηὗρες οὐκ εἰδὼς πάρος.
ὃ δ' ᾖξας ὀρθῶς, τοῦτο κἄμ' ἔχει πόθος,
ὅπως σύ τ', ὦ παῖ, μητέρ' εὑρήσεις σέθεν
ἐγώ θ' ὁποίας μοι γυναικὸς ἐξέφυς.
χρόνῳ δὲ δόντες ταῦτ' ἴσως εὕροιμεν ἄν.
ἀλλ' ἐκλιπὼν θεοῦ δάπεδ' ἀλητείαν τε σὴν
ἐς τὰς Ἀθήνας στεῖχε κοινόφρων πατρί,
οὗ σ' ὄλβιον μὲν σκῆπτρον ἀναμένει πατρός,
πολὺς δὲ πλοῦτος· οὐδὲ θάτερον νοσῶν
δυοῖν κεκλήσει δυσγενὴς πένης θ' ἅμα,
ἀλλ' εὐγενής τε καὶ πολυκτήμων βίου.
σιγᾷς; τί πρὸς γῆν ὄμμα σὸν βαλὼν ἔχεις,
ἐς φροντίδας τ' ἀπῆλθες, ἐκ δὲ χαρμονῆς
πάλιν μεταστὰς δεῖμα προσβάλλεις πατρί;

---

502. τοῖσι σοῖς] τοῖς σοῖσιν Hartungus. μελέα duabus syllabis pronunciandum. 504. ἐξώριζεν D.] ἐξώρισε 505. φοινίαν Matthiae] φονίαν 511. ἔχουσαι Stephanus] ἔχοντα 512. ἱρὸν D.] ἱερὸν 521. οὐ φρονῶ Iacobsius] σωφρονῶ φιλεῖν superscr. in C. φυγεῖν PC. 525. με Heathius] ἐμὲ γνώρισον Hermannus] γνωρίσας 526. οὐ φιλῶ Scaliger] ὀφείλω φρενοῦν Ald. (C ?). φρενῶν P, quo servato φρενῶν ἀμοίρους Nauckius. 528. ἐμοί superscr. in C. ἐμοῦ PC. 536. κυρῆσαι] κυρήσειν Nauckius. 537. ἄλλων Dobraeus] ἄλλως δ' Musgravius] σ' 540. ἐκ τίνος Hermannus] ἔα τίνος πέφυκα μητρός Canterus] μητρὸς πέφυκα 541. τοῦτο C. τούτῳ P: ut τῷδε coniici possit.

545. τοῦ νέου (gl. τῆς νεότητος) C. τοῦ λόγου P. 546. γέ πω] γέ που Kirchhoffius. γ' ἔτι Cobetus. 548. τοῦτ' Hermannus] ταῦτ' 549. ἀπαιολᾷ Musgravius] ἀπαιολεῖ 551. τοῦ Madvigius] τῷ 552. ἐθιάσευσ' — γε Musgravius] ἐθίασέ σ' — τε 553. κάτοινον ed. Hervag. sec.] κάτοικον 554. ἐκεῖν' ἵν' Elmsleius] ἐκεῖ νῦν πότμος Heathius] πότμος σ' 558. βουλόμεσθά γ'] βουλοίμεσθ' ἂν Hartungus. 559. ἢ Barnesius] ἢ ὅπερ σοὶ L. Dindorfius] ἥ σοί γε 560. πιθόμενος Heathius] πειθόμενος 562. θ'] δ' Hartungus. 576. δάπεδ' ἀλητείαν] δάπεδα λατρείαν (vel θητείαν) Piersonus. 577. στεῖχε] ἦλθε (i. e. ἐλθὲ) P. 578. ἀναμένεῖ (duplici accentu) apogr. Paris. unum] ἀναμένει 583. τ' D.] δ'

ΙΩ. οὐ ταυτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων
πρόσωθεν ὄντων ἐγγύθεν θ' ὁρωμένων.
ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ξυμφορὰν ἀσπάζομαι,
πατέρα σ' ἀνευρών· ὧν δὲ γιγνώσκω, πάτερ,
ἄκουσον. εἶναί φασι τὰς αὐτόχθονας
κλεινὰς Ἀθήνας οὐκ ἐπείσακτον γένος,
ἵν' ἐσπεσοῦμαι δύο νόσω κεκτημένος,
πατρός τ' ἐπακτοῦ καὐτὸς ὢν νοθαγενής.
καὶ τοῦτ' ἔχων τοὔνειδος, ἀσθενὴς μὲν ὢν
ὁ μηδὲν ὢν κἀξ οὐδένων κεκλημένος·
ἢν δ' ἐς τὸ πρῶτον πόλεος ὁρμηθεὶς ζυγὸν
ζητῶ τις εἶναι, τῶν μὲν ἀδυνάτων ὕπο
μισησόμεσθα, λυπρὰ γὰρ τὰ κρείσσονα,
ὅσοι δὲ χρηστοὶ δυνάμενοί τ' εἶναι σοφοὶ
σιγῶσι κοὐ σπεύδουσιν ἐς τὰ πράγματα,
γέλωτ' ἐν αὐτοῖς μωρίαν τε λήψομαι
οὐχ ἡσυχάζων ἐν πόλει φόβου πλέᾳ.
τῶν δ' ἐν λόγῳ τε χρωμένων τε τῇ πόλει
εἰς ἀξίωμα βὰς πλέον φρουρήσομαι
ψήφοισιν. οὕτω γὰρ τάδ', ὦ πάτερ, φιλεῖ·
οἱ τὰς πόλεις ἔχοντες ἀξίωμά τε
τοῖς ἀνθαμίλλοις εἰσὶ πολεμιώτατοι.
ἐλθὼν δ' ἐς οἶκον ἀλλότριον ἔπηλυς ὢν
γυναῖκά θ' ὡς ἄτεκνον, ἣ κοινουμένη
τὰς ξυμφορὰς σοι πρόσθεν ἀπολαχοῦσα νῦν
αὐτὴ καθ' αὑτὴν τὴν τύχην οἴσει πικρῶς,
πῶς οὐχ ὑπ' αὐτῆς εἰκότως μισήσομαι,
ὅταν παραστῶ σοὶ μὲν ἐγγύθεν ποδός,
ἡ δ' οὖσ' ἄτεκνος τὰ σὰ φίλ' εἰσορᾷ πικρῶς,
κᾆτ' ἢ προδούς σύ μ' ἐς δάμαρτα σὴν βλέπῃς,
ἢ τἀμὰ τιμῶν δῶμα συγχέας ἔχῃς;
ἄλλως τε τὴν σὴν ἄλοχον οἰκτείρω, πάτερ,
ἄπαιδα γηράσκουσαν· οὐ γὰρ ἀξία
πατέρων ἀπ' ἐσθλῶν οὖσ' ἀπαιδίᾳ νοσεῖν.
τυραννίδος δὲ τῆς μάτην αἰνουμένης
τὸ μὲν πρόσωπον ἡδύ, τἀν δόμοισι δὲ
λυπηρά· τίς γὰρ μακάριος, τίς εὐτυχής,
ὅστις δεδοικὼς καὶ περιβλέπων βίαν
αἰῶνα τείνει; δημότης ἂν εὐτυχὴς
ζῆν ἂν θέλοιμι μᾶλλον ἢ τύραννος ὤν,
ᾧ τοὺς πονηροὺς ἡδονὴ φίλους ἔχειν,
ἐσθλοὺς δὲ μισεῖ κατθανεῖν φοβούμενος.
εἴποις ἂν ὡς ὁ χρυσὸς ἐκνικᾷ τάδε
πλουτεῖν τε τερπνόν· οὐ φιλῶ ψόγους κλύειν
ἐν χερσὶ σώζων ὄλβον οὐδ' ἔχειν πόνους.
εἴη δ' ἔμοιγε μέτρια μὴ λυπουμένῳ.

616. ὅσας σφαγὰς δὴ φαρμάκων θανασίμων
γυναῖκες εὗρον ἀνδράσιν διαφθοράς.

ἃ δ' ἐνθάδ' εἶχον ἀγάθ' ἄκουσόν μου, πάτερ·
τὴν φιλτάτην μὲν πρῶτον ἀνθρώποις σχολὴν
ὄχλον τε μέτριον, οὐδέ μ' ἐξέπληξ' ὁδοῦ
πονηρὸς οὐδείς, κεῖνο δ' οὐκ ἀνασχετὸν
εἴκειν ὁδοῦ χαλῶντα τοῖς κακίοσιν.
θεῶν δ' ἐν εὐχαῖς ἢ λόγοισιν ἦν βροτῶν,
ὑπηρετῶν χαίρουσιν, οὐ γοωμένοις.
καὶ τοὺς μὲν ἐξέπεμπον, οἱ δ' ἧκον ξένοι,
ὥσθ' ἡδὺς ἀεὶ καινὸς ὢν καινοῖσιν ἦν.
ὃ δ' εὐκτὸν ἀνθρώποισι, κἂν ἄκουσιν ᾖ,
δίκαιον εἶναί μ' ὁ νόμος ἡ φύσις θ' ἅμα
παρεῖχε τῷ θεῷ. ταῦτα συννοούμενος
κρείσσω νομίζω τἀνθάδ' ἢ τἀκεῖ, πάτερ.
ἔα δ' ἐμαυτῷ ζῆν μ'· ἴση γὰρ ἡ χάρις,
μεγάλοισι χαίρειν σμικρά θ' ἡδέως ἔχειν.
ΧΟ. καλῶς ἔλεξας, εἴπερ οὓς ἐγὼ φιλῶ
ἐν τοῖσι σοῖσιν εὐτυχήσουσιν λόγοις.
ΞΟ. παῦσαι λόγων τῶνδ', εὐτυχεῖν δ' ἐπίστασο·
θέλω γὰρ οὗπέρ σ' ηὗρον ἄρξασθαι, τέκνον,
κοινῆς τραπέζης δαῖτα πρὸς κοινὴν πεσών,
θῦσαί θ' ἅ σου πρὶν γενέθλι' οὐκ ἐθύσαμεν.
καὶ νῦν μέν, ὡς δὴ ξένον ἄγων σ' ἐφέστιον
δείπνοισι τέρψω· τῆς δ' Ἀθηναίων χθονὸς
ἄξω θεατὴν δῆθεν, ὡς οὐκ ὄντ' ἐμόν.
καὶ γὰρ γυναῖκα τὴν ἐμὴν οὐ βούλομαι
λυπεῖν ἄτεκνον οὖσαν αὐτὸς εὐτυχῶν.
χρόνῳ δὲ καιρὸν λαμβάνων προσάξομαι
δάμαρτ' ἐᾶν σε σκῆπτρα τἄμ' ἔχειν χθονός.
Ἴωνα δ' ὀνομάζω σε, τῇ τύχῃ πρέπον,
ὁθούνεκ' ἀδύτων ἐξιόντι μοι θεοῦ
ἴχνος ξυνῆψας πρῶτος. ἀλλὰ τῶν φίλων
πλήρωμ' ἀθροίσας βουθύτῳ ξὺν ἡδονῇ
πρόσειπε, μέλλων Δελφίδ' ἐκλιπεῖν πόλιν.
ὑμῖν δὲ σιγᾶν, δμωΐδες, λέγω τάδε,
ἢ θάνατον εἰπούσαισι πρὸς δάμαρτ' ἐμήν.
ΙΩ. στείχοιμ' ἄν· ἓν δὲ τῆς τύχης ἄπεστί μοι·
εἰ μὴ γὰρ ἥτις μ' ἔτεκεν εὑρήσω, πάτερ,
ἀβίωτον ἡμῖν· εἰ δ' ἐπεύξασθαι χρεών,
ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μ' ἡ τεκοῦσ' εἴη γυνή,
ὥς μοι γένηται μητρόθεν παρρησία.
καθαρὰν γὰρ ἤν τις ἐς πόλιν πέσῃ ξένος,
κἂν τοῖς λόγοισιν ἀστὸς ᾖ, τό γε στόμα
δοῦλον πέπαται κοὐκ ἔχει παρρησίαν.
ΧΟ. ὁρῶ δάκρυα καὶ πενθίμους
ἀλαλαγὰς στεναγμάτων τ' ἐσβολάς,
ὅταν ἐμὰ τύραννος εὐπαιδίαν πόσιν ἔχοντ' εἰδῇ,
αὐτὴ δ' ἄπαις ᾖ καὶ λελειμμένη τέκνων.
τίν', ὦ παῖ πρόμαντι Λατοῦς, ἔχρησας ὑμνῳδίαν;
πόθεν ὁ παῖς ὅδ' ἀμφὶ ναοὺς σέθεν
τρόφιμος ἐξέβα, γυναικῶν τίνος;

676—694. = 695—713.

---

585. οὐ ταυτὸν εἶδος Scaliger] οὐ ταὔτ' (τὸ αὐτὸ superscr. in C)ὄνειδος 588 πάτερ Dobraeus] πέρι PC. τῶν δ' ἃ γιγνώσκω πέρι Const. Matthiae. 594. ὁ addidit Valckenarius. τὸ voluerat Scaliger. μηδὲν ὢν κἀξ οὐδένων Scaliger] μηδὲν καὶ οὐδὲν ὢν κεκλημένος apogr. Parisina] κεκλήσομαι 600. τε λήψομαι] τ' ὀφλήσομεν Nauckius. 602. ἐν λόγῳ Matthiae] αὖ λογίων PC. αὖ σοφῶν Badhamus. 605. οἱ τὰς πόλεις ἔχοντες ἀξίωμά τε Stobaeus 45, 4.] οἳ τὰς πόλεις ἔχουσι κἀξιώματα 611. πῶς Canterus] πῶς δ' 616. 617. eiecit D. 616. φαρμάκων] τε addit Heathius. 620. ἀπαιδίᾳ L. Dindorfius] ἀπαιδίαν 621. μάτην αἰνουμένης] πάλαι θρυλλουμένης Stobaeus 49, 2. 624. περιβλέπων Stobaeus] παραβλέπων βίαν Stephanus] βίον. 625. δημότης Stobaeus] δημότης δ' 627. ᾧ — μισεῖ — φοβούμενος] οἷς — μισεῖν — φοβουμένους Stobaeus. 630. ψόγους Brodaeus] ψόφους 632. δ' ἔμοιγε Lentingius (τ' ἔμοιγε Duportus)] γ' ἐμοὶ PC. γ' ἐμοὶ μὲν ed. Brubach.

633. μου, πάτερ] ὦ πάτερ Elmsleius. 634. ἀνθρώποις Dobraeus] ἀνθρώπων 638. λόγοισιν ἢ (i. e. ἦν) Musgravius] γόοισιν ἢ 641. καινὸς ὢν] καινὸς ἐν Nauckius. 646. μ' addidit D. 649. λόγοις] φίλοις PC, sed γρ. λόγοις C. 651. θέλω C. ἐλθὼν P: quo servato post hunc versum alium excidisse versum coniecit Kirchhoffius. ἄρξασθαι] εὔξασθαι Hermannus. 666. δμωΐδες Barnesius] δμωΐδεσσι 676. δάκρυα P. δάκρυα μὲν C. πενθίμους] Hoc πενθήρεις scribendum erit, si in antistropha v. 695. recte legatur δεσποίνᾳ, quod ex glossemate pro ποτνίᾳ illatum esse coniecit Heimsoethius. 677. ἀλαλαγὰς Hermannus] ἄλλας γε στεναγμάτων Musgravius] στεναγμῶν τ' om. C. 679. εἰδῇ Nauckius] ἤδη P. ἴδῃ C. 682. ὑμνῳδίαν Heathius et fortasse P. εἰς ὑμνῳδίαν C.

οὐ γάρ με σαίνει θέσφατα,
μή τιν' ἔχῃ δόλον.
δειμαίνω ξυμφορὰν
ἐφ' ὅ ποτε βάσεται.
ἄτοπος ἄτοπα γὰρ παραδίδωσί μοι τάδε θεοῦ φάμα.
ἔχει δόλον τύχαν θ' ὁ παῖς
ἄλλων τραφεὶς ἐξ αἱμάτων.
τίς οὐ τάδε ξυνοίσεται;
φίλαι, πότερ' ἐμᾷ δεσποίνᾳ
τάδε τορῶς ἐς οὖς γεγωνήσομεν,
πόσιν, ἐν ᾧ τὰ πάντ' ἔχουσ' ἐλπίδων μέτοχος ἦν
  τλάμων;
νῦν δ' ἡ μὲν ἔρρει ξυμφοραῖς, ὁ δ' εὐτυχεῖ,
πολιὸν ἐσπεσοῦσα γῆρας, πόσις δ' ἀτίετος φίλων.
μέλεος, ὃς θυραῖος ἐλθὼν δόμους
μέγαν ἐς ὄλβον οὐκ ἔσωσεν τύχας.
ὄλοιτ' ὄλοιθ' ὁ πότνιαν
ἐξαπαφὼν ἐμάν·
καὶ θεοῖσιν μὴ τύχοι
καλλίφλογα πέλανον ἐπὶ
πυρὶ καθαγνίσας· τὸ δ' ἐμὸν εἴσεται ⏑ ⏓ ⏑ – – –
⏑ ⏓ τυραννίδος φίλα.
ἤδη πέλας δείπνων κυρεῖ
παῖς καὶ πατὴρ νέος νέου,
ἵνα τε δειράδες Παρνασοῦ πέτρας
ἔχουσαι σκόπελον οὐράνιόν θ' ἕδραν,
ἵνα Βάκχιος ἀμφιπύρους ἀνέχων πεύκας
λαιψηρὰ πηδᾷ νυκτιπόλοις ἅμα σὺν βάκχαις.
μή τί ποτ' εἰς ἐμὰν πόλιν ἵκοιθ' ὁ παῖς,
νέαν δ' ἁμέραν ἀπολιπὼν θάνοι.
πενομένα γὰρ ἂν πόλις ἔχοι σκῆψιν ξενικὸν ἐσ-
  βολάν.
ἅλιας ἅλιας ὁ πάρος ἀρχαγὸς ὢν Ἐρεχθεὺς ἄναξ.
ΚΡ. ὦ πρέσβυ παιδαγώγ' Ἐρεχθέως πατρὸς
τοὐμοῦ ποτ' ὄντος, ἡνίκ' ἦν ἔτ' ἐν φάει,
ἔπαιρε σαυτὸν πρὸς θεοῦ χρηστήρια,
ὥς μοι ξυνησθῇς, εἴ τι Λοξίας ἄναξ
θέσπισμα παίδων ἐς γονὰς ἐφθέγξατο·
ξὺν τοῖς φίλοις γὰρ ἡδὺ μὲν πράσσειν καλῶς,
ὃ μὴ γένοιτο δ', εἴ τι τυγχάνοι κακόν,
εἰς ὄμματ' εὔνου φωτὸς ἐμβλέψαι γλυκύ.
ἐγὼ δέ σ', ὥσπερ καὶ σὺ πατέρ' ἐμόν ποτε,
δέσποιν' ὅμως οὖσ' ἀντικηδεύω πατρός.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ὦ θύγατερ, ἄξι' ἀξίων γεννητόρων
ἤθη φυλάσσεις κοὐ καταισχύνασ' ἔχεις
τοῦ σοῦ παλαιοὺς ἐκ γένους αὐτόχθονας.
ἕλχ' ἕλκε πρὸς μέλαθρα καὶ κόμιζέ με.
αἰπεινά τοι μαντεῖα· τοῦ γήρως δέ μοι
ξυνεκπονοῦσα κῶλον ἰατρὸς γενοῦ.
ΚΡ. ἕπου νυν· ἴχνος δ' ἐκφύλασσ' ὅπου τίθῃς.
ΠΑ. ἰδού·
  τὸ τοῦ ποδὸς μὲν βραδύ, τὸ τοῦ δὲ νοῦ ταχύ.
ΚΡ. βάκτρῳ δ' ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός.
ΠΑ. καὶ τοῦτο τυφλόν, ὅταν ἐγὼ βλέπω βραχύ.
ΚΡ. ὀρθῶς ἔλεξας· ἀλλὰ μὴ πάρες κόπῳ.
ΠΑ. οὔκουν ἑκών γε, τοῦ δ' ἀπόντος οὐ κρατῶ.
ΚΡ. γυναῖκες, ἱστῶν τῶν ἐμῶν καὶ κερκίδος
  δούλευμα πιστόν, τίνα τύχην λαβὼν πόσις
  βέβηκε παίδων ὧνπερ οὕνεχ' ἥκομεν;
  σημήνατ'· εἰ γὰρ ἀγαθά μοι μηνύσετε,
  οὐκ εἰς ἀπίστους δεσπότας βαλεῖς χάριν.
ΧΟ. ἰὼ δαῖμον.
ΠΑ. τὸ φροίμιον μὲν τῶν λόγων οὐκ εὐτυχές.
ΧΟ. ἰὼ τλᾶμον.
ΠΑ. ἀλλ' ἦ τι θεσφάτοισι δεσποτῶν νοσῶ;
ΧΟ. εἶεν· τί δρῶμεν θάνατος ὧν κεῖται πέρι;
ΚΡ. τίς ἥδε μοῦσα χὠ φόβος τίνων πέρι;
ΧΟ. εἴπωμεν ἢ σιγῶμεν ἢ τί δράσομεν;
ΚΡ. εἴφ'· ὡς ἔχεις γε συμφοράν τιν' εἰς ἐμέ.
ΧΟ. εἰρήσεταί τοι, κεἰ θανεῖν μέλλω διπλῇ.
  οὐκ ἔστι σοι, δέσποιν', ἐπ' ἀγκάλαις λαβεῖν
  τέκν', οὐδὲ μαστῷ σῷ προσαρμόσαι ποτέ.
ΚΡ. ὤμοι, θάνοιμι. ΠΑ. θύγατερ. ΚΡ. ὦ τάλαιν' ἐγώ.
  οἴμοι ξυμφορᾶς ἔλαβον ἔπαθον ἄχος ἄβιον, ὦ
    φίλαι.
ΠΑ. διοιχόμεσθα, τέκνον.
ΚΡ. αἰαῖ αἰαῖ·
  διανταῖος ἔτυπεν ὀδύνα με πνευμόνων τῶνδ' ἔσω.
ΠΑ. μήπω στενάξῃς, ΚΡ. ἀλλὰ πάρεισι γόοι.
ΠΑ. πρὶν ἂν μάθωμεν ΚΡ. ἀγγελίαν τίνα μοι;
ΠΑ. εἰ ταὐτὰ πράσσων δεσπότης τῆς ξυμφορᾶς
  κοινωνός ἐστιν, ἢ μόνη σὺ δυστυχεῖς.
ΧΟ. κείνῳ μέν, ὦ γεραιέ, παῖδα Λοξίας
  ἔδωκεν, ἰδίᾳ δ' εὐτυχεῖ ταύτης δίχα.
ΚΡ. τόδ' ἐπὶ τῷδε κακὸν ἄκρον ἔλακες ἔλακες ἄχος
    ἐμοὶ στένειν.
ΠΑ. πότερα δὲ φῦναι δεῖ γυναικὸς ἔκ τινος
  τὸν παῖδ' ὃν εἶπας, ἢ γεγῶτ' ἐθέσπισεν;
ΧΟ. ἤδη πεφυκότ' ἐκτελῆ νεανίαν
  δίδωσιν αὐτῷ Λοξίας· παρῆν δ' ἐγώ. [θροεῖς.
ΚΡ. πῶς φῄς; ἄφατον ἄρρητον ἀναύδατον λόγον ἐμοὶ
ΠΑ. κἄμοιγε. πῶς δ' ὁ χρησμὸς ἐκπεραίνεται
  σαφέστερόν μοι φράζε, χὤστις ἔσθ' ὁ παῖς.
ΧΟ. ὅτῳ ξυναντήσειεν ἐκ θεοῦ συθεὶς
  πρώτῳ πόσις σός, παῖδ' ἔδωκ' αὐτῷ θεός.
ΚΡ. ὀτοτοτοτοτοτοτοῖ.

686. ἔχῃ] ἔχει P. 691. τάδε θεοῦ φήμα (debebat φάμα) Nauckius] τάδε τ' εὔφημα P. τὸ δί ποτ' εὔφημα C. 693. ἐξ] ἀφ' superscr. in C. 695. δεσποίνᾳ] Vid. ad v. 676. 702. ἔσωσεν τύχας Heathius] ἔσωσε τύχης 703. ὄλοιθ' ὁ] ὄλοιτο P. ὄλοιτ' ὦ Ald. (et C). 709. Lacunam indicavit Canterus. 712. ἤδη Reiskius] ἢ δὴ πέλας Seidlerus] πελάσας 713. νέου Hartungus] νέων 714. τε addidit Matthiae. 715. ἔχουσαι] ἔχουσι Hartungus. 716. ἀμφιπύρους Brodaeus] ἀμφὶ πόρους P. ἀμφιπόρους C. 719. μή τί ποτ' Hermannus] μήποθ' (sic) 721. πενομένα Hermannus] στενομένα 723. ἅλιας ἅλιας ὁ D. in Annot. Oxon. p. 936.] ἀλίσας PC. ἅλις ἅλις ὁ Scaliger. 730. φίλοις γάρ] φίλοισι δ' Stobaeus 113, 4. 731. ὃ Stephanus] ἃ PC. Apud Stobaeum εἰ δ' ἄρα συμβαίνοι τι δυσχερέστερον. 732. ἐμβλέψαι Plut. Mor. 43 f. 69 a. et Stobaeus (ἐμβλέπειν schol. Pindari Nem. 8, 73.)] εἰσβλέψαι 735. ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ] πρεσβύτης apogr. Parisina. 737. τοῦ σοῦ παλαιοὺς ἐκ γένους Bothius] τοὺς σοὺς παλαιοὺς ἐκγόνους (εὐγενεῖς Reiskius.)

739. τοι Valckenarius] δέ μοι 741. τίθῃς Elmsleius] τιθεὶς P. τιθεῖς C. 743. περιφερῆ] κἀφόρα Hartungus. 745. πάρες κόπῳ Tyrwhittus] 'πάρεσκέ πω 746. ἀπόντος Reiskius] ἄκοντος 750. μηνύσετε Barnesius] μηνύσατε 751. χάριν Elmsleius] χαρὰν 755. ἀλλ' ἦ τι Musgravius] ἀλλά τι 759. εἴφ'] εἴπ' P. 762. ποτέ Wakefieldus] τάδε 763. Versum totum paedagogo tribuunt PC. Correxit Boissonadius. Post ἐγώ in PC repetitur v. 759. qui deletus est in ed. Hervag. sec. 764. οἴμοι addidit Hartungus. ἄβιον Hermannus] βίοτον 768. ἔτυπεν ed. Hervag. sec.] ἔτυπεν ἔτυπεν 771. ταὐτὰ Canterus] ταῦτα 775. εὐτυχεῖ] εὐτυχῶ C. 776. ἔλακες alterum addidit Seidlerus. 778. δὲ φῦναι Scaliger] διαφῦναι δὴ 780. ἐκτελῆ] ἐντελῆ Nauckius. 783. ἄφατον ἄρρητον Badhamus] ἄφατον ἄφατον PC. ἄφατον ἄφατόν τιν' Seidlerus. ἀναύδατον D.] ἀναύδητον 787. θεοῦ] ναοῦ Nauckius. 789. ὀτοτοτοτοτοτοτοῖ D.] ὀττο τοττο τοῖ PC.

τὸ δ' ἐμὸν ἄτεκνον ἄτεκνον ἔλαβεν ἄρα βίοτον, ἐν ἐρημίᾳ δ'
ὀρφανοὺς δόμους οἰκήσω.
ΠΑ. τίς οὖν ἐχρήσθη; τῷ ξυνῆψ' ἴχνος ποδὸς
πόσις ταλαίνης; πῶς δὲ ποῦ νιν εἰσιδών;
ΧΟ. οἶσθ', ὦ φίλη δέσποινα, τὸν νεανίαν
ὃς τόνδ' ἔσαιρε ναόν; οὗτός ἐσθ' ὁ παῖς.
ΚΡ. ἀν' ὑγρὸν ἀμπταίην
αἰθέρα πόρσω γαίας Ἑλλανίας, ἀστέρας ἑσπέρους,
οἷον οἷον ἄλγος ἔπαθον, φίλαι.
ΠΑ. ὄνομα δὲ ποῖον αὐτὸν ὀνομάζει πατήρ,
οἶσθ', ἢ σιωπῇ τοῦτ' ἀκύρωτον μένει;
ΧΟ. Ἴων', ἐπείπερ πρῶτος ἤντησεν πατρί.
μητρὸς δ' ὁποίας ἐστὶν οὐκ ἔχω φράσαι.
φροῦδος δ', ἵν' εἰδῇς πάντα τἀπ' ἐμοῦ, γέρον,
παιδὸς προθύσων ξένια καὶ γενέθλια,
σκηνὰς ἐς ἱρὰς τῆσδε λαθραίως πόσις,
κοινῇ ξυνάψων δαῖτα παιδὶ τῷ νέῳ.
ΠΑ. δέσποινα, προδεδόμεσθα, σὺν γάρ σοι νοσῶ,
τοῦ σοῦ πρὸς ἀνδρὸς καὶ μεμηχανημένως
ὑβριζόμεσθα, δωμάτων τ' Ἐρεχθέως
ἐκβαλλόμεσθα. καὶ σὸν οὐ στυγῶν πόσιν
λέγω, σὲ μέντοι μᾶλλον ἢ κεῖνον φιλῶν,
ὅστις σε γήμας ξένος ἐπεισελθὼν πόλιν
καὶ δῶμα, καὶ σὴν παραλαβὼν παγκληρίαν,
ἄλλης γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπούμενος
λάθρα πέφηνεν· ὡς λάθρα δ', ἐγὼ φράσω·
ἐπεί σ' ἄτεκνον ᾔσθετ', οὐκ ἔστεργέ σοι
ὅμοιος εἶναι τῆς τύχης τ' ἴσον φέρειν,
λαβὼν δὲ δοῦλα λέκτρα νυμφεύσας λάθρα
τὸν παῖδ' ἔφυσεν, ἐξενωμένον δέ τῳ
Δελφῶν δίδωσιν ἐκτρέφειν· ὁ δ' ἐν θεοῦ
δόμοισιν ἄφετος, ὡς λάθοι, παιδεύεται.
νεανίαν δ' ὡς ᾔσθετ' ἐκτεθραμμένον,
ἐλθεῖν σ' ἔπεισε δεῦρ' ἀπαιδίας χάριν.
κᾆθ' ὁ θεὸς οὐκ ἐψεύσαθ', ὅδε δ' ἐψεύσατο,
πάλαι τρέφων τὸν παῖδα, κᾆπλεκεν πλοκὰς
τοιάσδ'· ἁλοὺς μὲν ἀνέφερ' ἐς τὸν δαίμονα,
ἐλθὼν δὲ καὶ τὸν χρόνον ἀμύνεσθαι θέλων
τυραννίδ' αὐτῷ περιβαλεῖν ἔμελλε γῆς.
καινὸν δὲ τοὔνομ' ἀνὰ χρόνον πεπλασμένον,
Ἴων, ἰόντι δῆθεν ὅτι συνήντετο.
οἴμοι, κακούργους ἄνδρας ὡς ἀεὶ στυγῶ,
οἳ ξυντιθέντες τἄδικ' εἶτα μηχαναῖς
κοσμοῦσι. φαῦλον χρηστὸν ἂν λαβεῖν φίλον
θέλοιμι μᾶλλον ἢ κακὸν σοφώτερον.
καὶ τῶνδ' ἁπάντων ἔσχατον πείσει κακόν,
ἀμήτορ', ἀναρίθμητον, ἐκ δούλης τινὸς
γυναικός, ἐς σὸν δῶμα δεσπότην ἄγει.
ἁπλοῦν ἂν ἦν γὰρ τὸ κακόν, εἰ παρ' εὐγενοῦς
μητρός, πιθών σε, σὴν λέγων ἀπαιδίαν,
εἰσῴκισ' οἴκους· εἰ δὲ σοὶ τόδ' ἦν πικρόν,
τῶν Αἰόλου νιν χρῆν ὀρεχθῆναι γάμων.
ἐκ τῶνδε δεῖ σε δὴ γυναικεῖόν τι δρᾶν·
ἢ γὰρ ξίφος λαβοῦσαν ἢ δόλῳ τινὶ
ἢ φαρμάκοισι σὸν κατακτεῖναι πόσιν
καὶ παῖδα, πρὶν σοὶ θάνατον ἐκ κείνων μολεῖν·
δυοῖν γὰρ ἐχθροῖν εἰς ἓν ἐλθόντοιν στέγος
ἢ θάτερον δεῖ δυστυχεῖν ἢ θάτερον.
ἐγὼ μὲν οὖν σοι καὶ ξυνεκπονεῖν θέλω,
καὶ ξυμφονεύειν παῖδ' ὑπεισελθὼν δόμοις
οὗ δαῖθ' ὁπλίζει καὶ τροφεῖα δεσπόταις
ἀποδοὺς θανεῖν τε ζῶν τε φέγγος εἰσορᾶν.
ἓν γάρ τι τοῖς δούλοισιν αἰσχύνην φέρει,
τοὔνομα· τὰ δ' ἄλλα πάντα τῶν ἐλευθέρων
οὐδεὶς κακίων δοῦλος ὅστις ἐσθλὸς ᾖ.
ΧΟ. κἀγώ, φίλη δέσποινα, συμφορὰν θέλω
κοινουμένη τήνδ' ἢ θανεῖν ἢ ζῆν καλῶς.
ΚΡ. ὦ ψυχά, πῶς σιγάσω;
πῶς δὲ σκοτίας ἀναφήνω
εὐνάς, αἰδοῦς δ' ἀπολειφθῶ;
τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι;
πρὸς τίν' ἀγῶν' ἂν θείμεσθ' ἀρετῆς;
οὐ πόσις ἡμῶν προδότης γέγονεν;
στέρομαι δ' οἴκων, στέρομαι παίδων,
φροῦδαι δ' ἐλπίδες, ἃς διαθέσθαι
χρῄζουσα καλῶς οὐκ ἐδυνήθην,
σιγῶσα γάμους,
σιγῶσα τόκους πολυκλαύτους.
ἀλλ' οὐ τὸ Διὸς πολύαστρον ἕδος
καὶ τὴν ἐπ' ἐμοῖς σκοπέλοισι θεὰν
λίμνης τ' ἐνύδρου Τριτωνιάδος
πότνιαν ἀκτάν,
οὐκέτι κρύψω λέχος, ὡς στέρνων
ἀπονησαμένη ῥᾴων ἔσομαι.
στάζουσι κόραι δακρύοισιν ἐμαί,
ψυχὴ δ' ἀλγεῖ, κακὰ βουλευθεῖσ'
ἔκ τ' ἀνθρώπων ἔκ τ' ἀθανάτων,
οὓς ἀποδείξω
λέκτρων προδότας ἀχαρίστους.
ὦ τᾶς ἑπταφθόγγου μέλπων
κιθάρας ἐνοπάν, ἅτ' ἀγραύλοις
κέρασιν ἐν ἀψύχοις ἀχεῖ
μουσᾶν ὕμνους εὐαχήτους,
σοὶ μομφάν, ὦ Λατοῦς παῖ,
πρὸς τάνδ' αὐγὰν αὐδάσω.

---

790. ἄτεκνον ter in P. ἐν addidit Seidlerus. 792. 793. paedagogo tribuit Seidlerus, Creusae continuant PC. 793. δὲ ποῦ νιν εἰσιδὼν Scaliger] δέ που νιν εἰσίδω 796. ἀμπταίην Wakefieldus] ἂν πταίην 797. πόρσω D.] πρόσω 798. ἑσπέρους Seidlerus] ἑσπερίους 799. φίλαι om. C. 801. ἀκύρωτον] ἀκήρυκτον Nauckius. 803. μητρὸς δ' ὁποίας (δὲ ποίας apogr. Par.) ἐστίν] Haec verba in PC paedagogo tributa. Correxit Kirchhoffius. 806. ἱρὰς D.] ἱερὰς 807. κοινῇ] κοινὴν Kirchhoffius. δαῖτα Stephanus] παῖδα 825. κᾆθ'] καί σ' Hermannus. ὅδε δ' Canterus] ὅδ' 828. ἐλθὼν] λαθὼν Musgravius. Sed plura hic corrupta vel interpolata. καὶ πλέκων πλοκὰς | τοιάσδ' ἁλοὺς μὲν ἀνέφερ' εἰς τὸν δαίμονα, | λαθὼν δὲ καιρὸν εὐλαβούμενος τέλος | τυραννίδ' — Heimsoethius. λαβὼν δὲ καιρὸν (conf. v. 659.) φθόνον ἀμύνεσθαι θέλων Iacobsius. 829. γῆς. — Ἴων] γῆς, καινόν τε — Ἴων' Hermannus. 830. καινὸν] καινοὶ Badhamus. 833. μηχαναῖς — ἂν λαβεῖν Stephanus] μηχανὰς — ἀναλαβεῖν 836. καὶ] κἀκ Dobraeus. τῶνδ'] τοῦθ' Badhamus.

847. εἰ γάρ γ' ὑφήσεις τοῦδ', ἀπαλλάξει βίου·

838. ἄγει Hermannus] ἄγειν 844. ἢ γὰρ] ἤτοι Hartungus. 847. eiecit D. εἰ γάρ γ'] δεῖ σ'· εἰ δ' Hermannus. εἰ γὰρ σὺ φείσῃ Badhamus. ὡς εἴ γ' ὑφήσεις Hartungus. 848. 849. delet Badhamus. 851. ὑπεισελθὼν Wakefieldus] ἐπεισελθὼν 856. οὐδεὶς] οὐδὲν Dobraeus. 863. ἀγῶν' ἂν θείμεσθ' L. Dindorfius] ἀγῶνα (ἀγῶνας Musgravius) τιθέμεσθ' 864. οὐ] εἰ vel οὐ Dobraeus. 865. οἴκων — παίδων] παίδων — οἴκων Nauckius. 867. ἐδυνήθην Elmsleius] ἐδυνάσθην 876. ἀπονησαμένη (quod per ἀποσωρεύουσα explicat Hesychius, cui ἡ ἀποθεμένη additur in Bekk. Anecd. p. 432, 19.) Valckenarius] ἀπονισαμένη 877. ψυχὴ D.] ψυχά κακὰ βουλευθεῖσ' Hermannus] κακοβουλευθεῖσ' (κακοβουληθεῖσ' Badhamus). 882 ἅτ' — ἀχεῖ] ὅς τ' — ἀχεῖς Badhamus. 886. αὐγὰν] αἰθέρος addunt P et circulo inclusum C: unde αὐγὰν αἰθέρος αὐδῶ Nauckius.

ἦλθές μοι χρυσῷ χαίταν
μαρμαίρων, εὖτ' ἐς κόλπους
ἀνθισμὸν χρυσανταυγῆ,
κρόκεα πέταλα, φάρεσιν ἔδρεπον,
λευκοῖς δ' ἐμφὺς καρποῖσιν
χειρῶν εἰς ἄντρου κοίτας
κραυγὰν ὦ μᾶτέρ μ' αὐδῶσαν
θεὸς ὁμευνάτας
Κύπριδι χάριν πράσσων
ἆγες ἀναιδείᾳ.
τίκτω δ' ἁ δύστανός σοι
κοῦρον, τὸν φρίκᾳ ματρὸς
εἰς εὐνὰν βάλλω τὰν σάν,
ἵνα με λέχεσι μέλεα μέλεος
ἐζεύξω τὰν δύστανον.
οἴμοι μοι· καὶ νῦν ἔρρει
πτανοῖς ἁρπασθεὶς θοίνα παῖς
σὸς καὶ ἐμὸς τλάμων,
σὺ δὲ κιθάρᾳ κλάζεις
παιᾶνας μέλπων.
ὠή, τὸν Λατοῦς αὐδῶ,
ὅς γ' ὀμφὰν κληροῖς πρὸς χρυσέους
θάκους, γᾶς μεσσήρεις ἕδρας,
εἰς οὖς αὐδὰν καρύξω·
ἰὼ ἰώ, κακὸς εὐνάτωρ,
ὃς τῷ μὲν ἐμῷ νυμφεύτᾳ
χάριν οὐ προλαβὼν
παῖδ' εἰς οἴκους οἰκίζεις·
ὁ δ' ἐμὸς καὶ σὸς γενέτας ἀμαθὴς
οἰωνοῖς ἔρρει συλαθείς,
σπάργανα ματέρος ἐξαλλάξας.
μισεῖ σ' ἁ Δᾶλος καὶ δάφνας
ἔρνεα φοίνικα παρ' ἁβροκόμαν,
ἔνθα λοχεύματα σέμν' ἐλοχεύσατο
Λατὼ Δίοισί σε καρποῖς.
ΧΟ. οἴμοι, μέγας θησαυρὸς ὡς ἀνοίγνυται
κακῶν, ἐφ' οἷσι πᾶς ἂν ἐκβάλοι δάκρυ.
ΠΑ. ὦ θύγατερ, οὔτοι σὸν βλέπων ἐμπίμπλαμαι
πρόσωπον, ἔξω δ' ἐγενόμην γνώμης ἐμῆς.
κακῶν γὰρ ἄρτι κῦμ' ὑπεξαντλῶν φρενί,
πρύμνηθεν αἴρει μ' ἄλλο σῶν λόγων ὕπο,
οὓς ἐκβαλοῦσα τῶν παρεστώτων κακῶν
μετῆλθες ἄλλων πημάτων καινὰς ὁδούς.
τί φῄς; τίνα λόγον Λοξίου κατηγορεῖς;
ποῖον τεκεῖν φῂς παῖδα; ποῦ 'κθεῖναι πόλεως
θηρσὶν φίλον τύμβευμ'; ἄνελθέ μοι πάλιν.

887—896. = 897—906.

ΚΡ. αἰσχύνομαι μέν, ὦ γέρον, λέξω δ' ὅμως.
ΠΑ. ὡς ξυστενάζειν γ' οἶδα γενναίως φίλοις.
ΚΡ. ἄκουε τοίνυν· οἶσθα Κεκροπίας πέτρας;
ΠΑ. οἶδ', ἔνθα Πανὸς ἄδυτα καὶ βωμοὶ πέλας.
ΚΡ. ἐνταῦθ' ἀγῶνα δεινὸν ἠγωνίσμεθα.
ΠΑ. τίν'; ὡς ἀπαντᾷ δάκρυά μοι τοῖς σοῖς λόγοις.
ΚΡ. Φοίβῳ ξυνῆψ' ἄκουσα δύστηνον γάμον.
ΠΑ. ὦ θύγατερ, ἆρ' ἦν ταῦθ' ἅ γ' ᾐσθόμην ἐγώ;
ΚΡ. οὐκ οἶδ'· ἀληθῆ δ' εἰ λέγεις, ξυμφαῖμεν ἄν.
ΠΑ. νόσον κρυφαίαν ἡνίκ' ἔστενες λάθρα;
ΚΡ. τότ' ἦν ἃ νῦν σοι φανερὰ σημαίνω κακά.
ΠΑ. κᾆτ' ἐξέκλεψας πῶς Ἀπόλλωνος γάμους;
ΚΡ. ἔτεκον· ἀνάσχου ταῦτ' ἐμοῦ κλύων, γέρον.
ΠΑ. ποῦ τίς λοχεύει σ'; ἢ μόνη 'μόχθεις τάδε;
ΚΡ. μόνη κατ' ἄντρον οὗπερ ἐζεύχθην γάμοις.
ΠΑ. ὁ παῖς δὲ ποῦ 'στιν; ἵνα σὺ μηκέτ' ᾖς ἄπαις.
ΚΡ. τέθνηκεν, ὦ γεραιέ, θηρσὶν ἐκτεθείς.
ΠΑ. τέθνηκ'; Ἀπόλλων δ' ὁ κακὸς οὐδὲν ἤρκεσεν;
ΚΡ. οὐκ ἤρκεσ'. Ἅιδου δ' ἐν δόμοις παιδεύεται.
ΠΑ. τίς γάρ νιν ἐξέθηκεν; οὐ γὰρ δὴ σύ γε.
ΚΡ. ἡμεῖς, ἐν ὄρφνῃ σπαργανώσαντες πέπλοις.
ΠΑ. οὐδὲ ξυνῄδει σοί τις ἔκθεσιν τέκνου;
ΚΡ. αἱ ξυμφοραί γε καὶ τὸ λανθάνειν μόνον.
ΠΑ. καὶ πῶς ἐν ἄντρῳ παῖδα σὸν λιπεῖν ἔτλης;
ΚΡ. πῶς; οἰκτρὰ πολλὰ στόματος ἐκβαλοῦσ' ἔπη.
ΠΑ. φεῦ·
τλήμων σὺ τόλμης, ὁ δὲ θεὸς μᾶλλον σέθεν.
ΚΡ. εἰ παῖδά γ' εἶδες χεῖρας ἐκτείνοντά μοι,
ΠΑ. μαστὸν διώκοντ' ἢ πρὸς ἀγκάλαις πεσεῖν;
ΚΡ. ἐνταῦθ', ἵν' οὐκ ὢν ἄδικ' ἔπασχεν ἐξ ἐμοῦ.
ΠΑ. σοὶ δ' ἐς τί δόξ' εἰσῆλθεν ἐκβαλεῖν τέκνον;
ΚΡ. ὡς τὸν θεὸν σώσοντα τόν γ' αὑτοῦ γόνον.
ΠΑ. οἴμοι, δόμων σῶν ὄλβος ὡς χειμάζεται.
ΚΡ. τί κρᾶτα κρύψας, ὦ γέρον, δακρυρροεῖς;
ΠΑ. σὲ καὶ πατέρα σὸν δυστυχοῦντας εἰσορῶν.
ΚΡ. τὰ θνητὰ τοιαῦτ'· οὐδὲν ἐν ταὐτῷ μένει.
ΠΑ. μή νυν ἔτ' οἴκτων, θύγατερ, ἀντεχώμεθα.
ΚΡ. τί γάρ με χρὴ δρᾶν; ἀπορία τὸ δυστυχεῖν.
ΠΑ. τὸν πρῶτον ἀδικήσαντά σ' ἀποτίνου θεόν.
ΚΡ. καὶ πῶς τὰ κρείσσω θνητὸς οὖσ' ὑπερδράμω;
ΠΑ. πίμπρη τὰ σεμνὰ Λοξίου χρηστήρια.
ΚΡ. δέδοικα· καὶ νῦν πημάτων ἅδην ἔχω.
ΠΑ. τὰ δυνατά νυν τόλμησον, ἄνδρα σὸν κτανεῖν.
ΚΡ. αἰδούμεθ' εὐνὰς τὰς τόθ' ἡνίκ' ἐσθλὸς ἦν.
ΠΑ. σὺ δ' ἀλλὰ παῖδα τὸν ἐπὶ σοὶ πεφηνότα.
ΚΡ. πῶς; εἰ γὰρ εἴη δυνατόν· ὡς θέλοιμί γ' ἄν.
ΠΑ. ξιφηφόρους σοὺς ὁπλίσασ' ὀπάονας.
ΚΡ. στείχοιμ' ἄν· ἀλλὰ ποῦ γενήσεται τόδε;
ΠΑ. ἱεραῖσιν ἐν σκηναῖσιν, οὗ θοινᾷ φίλους.
ΚΡ. ἐπίσημον ὁ φόνος καὶ τὸ δοῦλον ἀσθενές.
ΠΑ. οἴμοι, κακίζει. φέρε, σύ νυν βούλευέ τι.
ΚΡ. καὶ μὴν ἔχω γε δόλια καὶ δραστήρια.
ΠΑ. ἀμφοῖν ἂν εἴην τοῖνδ' ὑπηρέτης ἐγώ.

937. πρόσβορρον ἄντρον, ἃς Μακρὰς κικλήσκομεν;

889. 890. inverso ordine PC. Transposuit Hartungus. 889. ἀνθισμὸν Musgravius] ἀνθίζειν 891. ἐμφὺς Reiskius] ἐμφύσας καρποῖσιν Dobraeus] καρποῖς 894. ὁμευνήτας (debebat ὁμευνάτας) Hartungus] ὁμευνέτας, superscripto in P ης 895. 896. inverso ordine in PC. Transposuit Matthiae 897. δύστανος D.] δύστηνος 900. μέλεα μέλεος Hermannus] μελέαν μελέοις 904. σὸς καὶ ἐμός D.] μοι καὶ σός 907. γ' om. P 910. γᾶς Hartungus] καὶ γαίας 912. ἰὼ duplicavit Paleius. 913. νυμφεύτᾳ Canterus] νυμφέτᾳ 916. καὶ σὸς γενέτας Hartungus] γενέτας καὶ σὸς P. γενέτας καὶ σός γ' C. γενέτας καὶ σὸς ἀπευθὴς Kirchhoffius. 918. σπάργανα Hermannus] οἰκεῖα σπάργανα 920. φοίνικα Brodaeus] φοίνια 922. καρποῖς] κάποις Kirchhoffius. 925. ὦ om. C. οὔτοι] οἴκτου Nauckius. ἐμπίμπλαμαι Barnesius] ἐμπίπλαμαι 927. κακῶν] κακὸν P. 928. ὕπο] ὕπερ, superscr. πο, PC. οὓς ἐκβαλοῦσα] ὥς μ' ἐκκαλοῦσα Kirchhoffius. 930. καινὰς Musgravius] κακάς 932. 'κθεῖναι Dobraeus] θεῖναι

934. μὲν Dobraeus] μέν σ' 935. ὡς συστενάζειν C. ὡς σοι στενάζειν P. 937. Versum ex v. 11. 13. confictum notavit Badhamus. 943. ξυμφαῖμεν L. Dindorfius in Praefat. ad Xen. Inst. Cyri p. X.] φαίημεν 945. τότ' L. Dindorfius] τοῦτ' 948. 'μόχθεις Valckenarius] μοχθεῖς 952. τέθνηκ' Barnesius] τέθνηκεν 953. Ἅιδου Brodaeus] αἰδοῦς 959. πῶς Matthiae] πῶς δ' 964. ἐς τί] ὡς τί Hartungus. δόξ' εἰσῆλθεν Dobraeus] δόξης ἦλθεν 965. σώσοντα Wakefieldus] σώζοντα 968. πατέρα σὸν δυστυχοῦντας] πάτραν σὴν δυστυχοῦσαν Badhamus. εἰσορῶν] εἰσορῶ P. 974. πίμπρη] πίπρη P. 978. σὺ Hermannus] νῦν 984. οἴμοι C, ὤμοι P. οἴμοι, κακίζει] τοὐμὸν κακίζεις Badhamus.

ΚΡ. ἄκουε τοίνυν· οἶσθα γηγενῆ μάχην;
ΠΑ. οἶδ', ἣν Φλέγρᾳ Γίγαντες ἔστησαν θεοῖς.
ΚΡ. ἐνταῦθα Γοργόν' ἔτεκε Γῆ, δεινὸν τέρας.
ΠΑ. ἦ παισὶν αὑτῆς ξύμμαχον, θεῶν πόνον;
ΚΡ. ναί· καί νιν ἔκτειν' ἡ Διὸς Παλλὰς θεά.
ΠΑ. ποῖόν τι μορφῆς σχῆμ' ἔχουσαν ἀγρίας;
ΚΡ. θώρακ' ἐχίδνης περιβόλοις ὡπλισμένον.
ΠΑ. ἆρ' οὗτός ἐσθ' ὁ μῦθος ὃν κλύω πάλαι;
ΚΡ. ταύτης Ἀθάναν δέρος ἐπὶ στέρνοις ἔχειν.
ΠΑ. ἣν αἰγίδ' ὀνομάζουσι, Παλλάδος στολήν;
ΚΡ. τόδ' ἔσχεν ὄνομα θεῶν ὅτ' ἦλθεν ἐς δόρυ.
ΠΑ. τί δῆτα, θύγατερ, τοῦτο σοῖς ἐχθροῖς βλάβος;
ΚΡ. Ἐριχθόνιον οἶσθας, τί δ' οὐ μέλλεις, γέρον;
ΠΑ. ὃν πρῶτον ὑμῶν πρόγονον ἐξανῆκε γῆ;
ΚΡ. τούτῳ δίδωσι Παλλὰς ὄντι νεογόνῳ
ΠΑ. τί χρῆμα; μέλλον γάρ τι προσφέρεις ἔπος.
ΚΡ. δισσοὺς σταλαγμοὺς αἵματος Γοργοῦς ἄπο.
ΠΑ. ἰσχὺν ἔχοντας τίνα πρὸς ἀνθρώπου φύσιν;
ΚΡ. τὸν μὲν θανάσιμον, τὸν δ' ἀκεσφόρον νόσων.
ΠΑ. ἐν τῷ καθάψασ' ἀμφὶ παιδὶ σώματος;
ΚΡ. χρυσοῖσι δεσμοῖς· ὁ δὲ δίδωσ' ἐμῷ πατρί.
ΠΑ. κείνου δὲ κατθανόντος ἐς σ' ἀφίκετο;
ΚΡ. ναί· κἀπὶ καρπῷ γ' αὔτ' ἐγὼ χερὸς φέρω.
ΠΑ. πῶς οὖν κέκρανται δίπτυχον δῶρον θεᾶς;
ΚΡ. κοίλης μὲν ὅστις φλεβὸς ἀπέσταξεν φόνος
ΠΑ. τί τῷδε χρῆσθαι; δύνασιν ἐκφέρει τίνα;
ΚΡ. νόσους ἀπείργει καὶ τροφὰς ἔχει βίου.
ΠΑ. ὁ δεύτερος δ' ἀριθμὸς ὃν λέγεις τί δρᾷ;
ΚΡ. κτείνει δρακόντων ἰὸς ὢν τῶν Γοργόνος.
ΠΑ. εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτὸν ἢ χωρὶς φορεῖς;
ΚΡ. χωρίς· κακῷ γὰρ ἐσθλὸν οὐ ξυμμίγνυται.
ΠΑ. ὦ φιλτάτη παῖ, πάντ' ἔχεις ὅσων σε δεῖ.
ΚΡ. τούτῳ θανεῖται παῖς· σὺ δ' ὁ κτείνων ἔσει.
ΠΑ. ποῦ καὶ τί δράσας; σὸν λέγειν, τολμᾶν δ' ἐμόν.
ΚΡ. ἐν ταῖς Ἀθήναις, δῶμ' ὅταν τοὐμὸν μόλῃ.
ΠΑ. οὐκ εὖ τόδ' εἶπας· καὶ σὺ γὰρ τοὐμὸν ψέγεις.
ΚΡ. πῶς; ἆρ' ὑπείδου τοῦθ' ὃ κἄμ' εἰσέρχεται;
ΠΑ. σὺ παῖδα δόξεις διολέσαι, κεἰ μὴ κτενεῖς.
ΚΡ. ὀρθῶς· φθονεῖν γάρ φασι μητρυιὰς τέκνοις.
ΠΑ. αὐτοῦ νυν αὐτὸν κτεῖν', ἵν' ἀρνήσῃ φόνους.
ΚΡ. προλάζυμαι γοῦν τῷ χρόνῳ τῆς ἡδονῆς.
ΠΑ. καὶ σόν γε λήσεις πόσιν ἅ σε σπεύδει λαθεῖν.
ΚΡ. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; χειρὸς ἐξ ἐμῆς λαβὼν
χρύσωμ' Ἀθάνας τόδε, παλαιὸν ὄργανον,
ἐλθὼν ἵν' ἡμῖν βουθυτεῖ λάθρα πόσις,
δείπνων ὅταν λήγωσι καὶ σπονδὰς θεοῖς
μέλλωσι λείβειν, ἐν πέπλοις ἔχων τόδε,
κάθες βαλὼν ἐς πῶμα τῷ νεανίᾳ
τῷ τῶν ἐμῶν μέλλοντι δεσπόσειν δόμων.

1035. ἰδίᾳ γε, μή τι πᾶσι, χωρίσας ποτὸν

κἄνπερ διέλθῃ λαιμόν, οὔποθ' ἵξεται
κλεινὰς Ἀθήνας, κατθανὼν δ' αὐτοῦ μενεῖ.
ΠΑ. σὺ μέν νυν εἴσω προξένων μέθες πόδα·
ἡμεῖς δ' ἐφ' ᾧ τετάγμεθ' ἐκπονήσομεν.
ἄγ', ὦ γεραιὲ πούς, νεανίας γενοῦ
ἔργοισι, κεἰ μὴ τῷ χρόνῳ πάρεστί σοι,
ἐχθρὸν δ' ἐπ' ἄνδρα στεῖχε δεσποτῶν μέτα,
καὶ ξυμφόνευε καὶ ξυνεξαίρει δόμων.
τὴν δ' εὐσέβειαν εὐτυχοῦσι μὲν καλὸν
τιμᾶν, ὅταν δὲ πολεμίους δρᾶσαι κακῶς
θέλῃ τις, οὐδεὶς ἐμποδὼν κεῖται νόμος.
ΧΟ. Εἰνοδία θύγατερ Δάματρος, ἃ τῶν νυκτιπόλων
ἐφόδων ἀνάσσεις
καὶ μεθαμερίων, ὅδωσον δυσθανάτων
κρατήρων πληρώματ', ἐφ' οἷσι πέμπει
πότνια πότνι' ἐμὰ χθονίας
Γοργοῦς λαιμοτόμων ἀπὸ σταλαγμῶν
τῷ τῶν Ἐρεχθεϊδᾶν
δόμων ἐφαπτομένῳ·
μηδὲ ποτ' ἄλλος ἄλλων ἀπ' οἴκων πόλεως ἀνάσσοι
πλὴν τῶν εὐγενετᾶν Ἐρεχθειδᾶν.
εἰ δ' ἀτελὴς θάνατος σπουδαί τε δεσποίνας, ὅ τε
καιρὸς ἄπεισι τόλμας,
ᾇ τε νῦν φέρετ' ἐλπίς, ἢ θηκτὸν ξίφος ἢ
λαιμῶν ἐξάψει βρόχον ἀμφὶ δειρήν,
πάθεσι πάθεα δ' ἐξανύτουσ'
εἰς ἄλλας βιότου κάτεισι μορφάς.
οὐ γὰρ δόμων γ' ἑτέρους
ἄρχοντας ἀλλοδαποὺς
ζῶσά ποτ' ὀμμάτων ἐν φαενναῖς ἀνέχοιτ' ἂν αὐγαῖς
ἁ τῶν εὐπατριδᾶν γεγῶσ' οἴκων.
αἰσχύνομαι τὸν πολύυμνον
θεόν, εἰ περὶ καλλιχόροισι παγαῖς
λαμπάδα θεωρὸν εἰκάδων ἐννύχιος ἄυπνος ὄψεται,
ὅτε καὶ Διὸς ἀστερωπὸς
ἀνεχόρευσεν αἰθήρ,
χορεύει δὲ Σελάνα
καὶ πεντήκοντα κόραι
Νηρέος, αἱ κατὰ πόντον
ἀενάων τε ποταμῶν
δίνας χορευόμεναι,

1048—1060. = 1061—1073.
1074—1089. = 1090—1105.

990. θεῶν] θεοῖς Hermannus. 992. 993. post 997. transposuit Kirchhoffius. 995. Ἀθάνας — ἔχειν] Ἀθάνα — ἔχει Nauckius. 999. οἶσθας, τί δ' οὐ μέλλεις D. in Annot. Oxon. p. 942. οἶσθ' ἢ τί δ' οὐ μέλλεις P. οἶσθ' ἢ τί δ' (γ' superscr.) οὐ μέλλεις C. 1004. ἔχοντας Dobraeus] ἔχοι γ' ἂν 1010. δῶρον Stephanus] δέρος PC. 1011. φόνος Canterus] φόνῳ PC, superscr. ου in C. 1012. χρῆσθαι L. Dindorfius] χρῆσθε 1014. ἀριθμὸς ὃν] ἀριθμὸν ὢν Nauckius. 1015. Γοργόνος Dobraeus] γοργόνων 1016. κραθέντ' αὐτὸν Canterus] κρανθὲν ταὐτὸν ἢ χωρὶς φορεῖς Snapius] ἰχῶρ' εἰσφορεῖς 1026. κτεῖν' Barnesius] κτεῖνον 1028. λαθεῖν Stephanus] λαβεῖν 1029. χειρὸς Barnesius] χερός 1035. eiecit Paleius: quo versu sublato novem Creusae versibus totidem respondent versus paedagogi. τι addidit Wakefieldus. In P superscr. ν ἅ, i. e. μὴν ἅπασι. 1036. δεσπόσειν D.] δεσπόζειν

1038. Ἀθήνας Ald. ἀθάνας PC. 1046. ὅταν — θέλῃ] ὅπου — θέλει Stobaeus 54, 22. 1064. ᾇ τε νῦν φέρετ' ἐλπὶς Scaliger] ὦ νῦν ἐλπὶς φέρετ' P. ἅτε νῦν φέρετ' ἐλπὶς C. ᾇ νῦν ἐλπὶς ἐφαίνετ' Badhamus. Suspectum φέρετ' elisa diphthongo. ξίφος ἢ λαιμῶν Scaliger] ξίφος ὁ (ἢ C) δαίμων PC. ξίφος εἰς | λαιμοὺς ἢ ἐάψει βρόχον ἀμφὶ δειρὴν Hartungus. 1065. ἐξάψει Reiskius] ἐξάψειν PC. ἢ θηκτὸν ξίφος ὤσει λαιμῶν ἢ ἐάψει (et in stropha v. 1050 δυσθανάτων σῶν) Kirchhoffius. δειρὴν Wakefieldus] δέρην 1068. κάτεισι μορφὰς Hermannus] μορφὰς κάτεισιν 1069. γ' ἑτέρους] πατρίων Nauckius. 1071. ὀμμάτων ἐν] ὄμμασι P. ὄμμασιν καὶ Nauckius. 1075. περὶ] παρὰ P. 1076. ἐννύχιος ἄυπνος ὄψεται Hartungus] ὄψεται ἐνύχιος (ἐννύχιος ed. Hervag. sec. νύχιος Badhamus) ἄυπνος ὢν κόραι Heathius] κοῦραι 1082. 1083. Νηρέος αἱ κατὰ πόντον | ἀενάων ποταμῶν] Versus corrupti, non respondentes antistrophicis 1098. 1099. Νηρέος ὅσαι τε πόντον | κατ' ἀενάων τε ποταμῶν δίνας, χορευομέναν Hermannus. Νηρεΐδες αἵ τε ναίουσ' | ἀμφ' ἀενάων ποταμῶν Hartungus. 1084. χορευόμεναι] Requiritur σέβουσι χοροῖς vel simile quid. Participium si recte legeretur, εἰλισσόμεναι coniici posset, quod ego proposui in Annot. Oxon. p. 946. πορευόμεναι Badhamus.

τὰν χρυσοστέφανον κόραν
καὶ ματέρα σεμνάν·
ἵν' ἐλπίζει βασιλεύσειν
ἄλλων πόνον ἐσπεσὼν
ὁ Φοίβειος ἀλάτας.
ὁρᾶθ' ὅσοι δυσκελάδοισιν
κατὰ μοῦσαν ἰόντες ἀείδεθ' ὕμνοις
ἀμέτερα λέχεα καὶ γάμους Κύπριδος ἀθέμιτας ἀνοσίους,
ὅσον εὐσεβίᾳ κρατοῦμεν
ἄδικον ἄροτον ἀνδρῶν.
παλίμφαμος ἀοιδὰ
καὶ μοῦσ' εἰς ἄνδρας ἴτω
δυσκέλαδος ἀμφὶ λέκτρων.
δείκνυσι γὰρ ὁ Διὸς ἐκ
παίδων ἀμνημοσύναν,
οὐ κοινὰν τεκέων τύχαν
οἴκοισι φυτεύσας
δεσποίνᾳ· πρὸς δ' Ἀφροδίταν
ἄλλαν θέμενος χάριν
νόθου παιδὸς ἔκυρσεν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ξέναι γυναῖκες, ποῦ κόρην Ἐρεχθέως
δέσποιναν εὕρω; πανταχῇ γὰρ ἄστεως
ζητῶν νιν ἐξέπλησα κοὐκ ἔχω λαβεῖν.
ΧΟ. τί δ' ἔστιν, ὦ ξύνδουλε; τίς προθυμία
ποδῶν ἔχει σε καὶ λόγους τίνας φέρεις;
ΘΕ. θηρώμεθ'· ἀρχαὶ δ' ἀπιχώριοι χθονὸς
ζητοῦσιν αὐτήν, ὡς θάνῃ πετρουμένη.
ΧΟ. οἴμοι, τί λέξεις; οὔ τί που λελήμμεθα
κρυφαῖον ἐς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φόνον;
ΘΕ. ἔγνως· μεθέξεις δ' οὐκ ἐν ὑστάτοις κακοῦ.
ΧΟ. ὤφθη δὲ πῶς τὰ κρυπτὰ μηχανήματα;
ΘΕ. τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσσώμενον
ἐξηῦρεν ὁ θεός, οὐ μιανθῆναι θέλων.
ΧΟ. πῶς; ἀντιάζω σ' ἱκέτις ἐξειπεῖν τάδε.
πεπυσμέναι γὰρ εἰ θανεῖν ἡμᾶς χρεὼν
ἥδιον ἂν θάνοιμεν εἴθ' ὁρᾶν φάος.
ΘΕ. ἐπεὶ θεοῦ μαντεῖον ᾤχετ' ἐκλιπὼν
πόσις Κρεούσης, παῖδα τὸν καινὸν λαβών,
πρὸς δεῖπνα θυσίας θ' ἃς θεοῖς ὡπλίζετο,
Ξοῦθος μὲν ᾤχετ' ἔνθα πῦρ πηδᾷ θεοῦ
βακχεῖον, ὡς σφαγαῖσι Διονύσου πέτρας
δεύσειε δισσὰς παιδὸς ἀντ' ὀπτηρίων,
λέξας "σὺ μὲν νυν, τέκνον, ἀμφήρεις μένων
σκηνὰς ἀνίστη τεκτόνων μοχθήμασιν.
θύσας δὲ γενέταις θεοῖσιν, ἢν μακρὸν χρόνον
μένω, παροῦσι δαῖτας ἑστία φίλοις.
λαβὼν δὲ μόσχους ᾤχεθ'. ὁ δὲ νεανίας
σεμνῶς ἀτοίχους περιβολὰς σκηνωμάτων
ὀρθοστάταις ἱδρύεθ' ἡλίου φλόγα
καλῶς φυλάξας, οὔτε πρὸς μέσας θεοῦ
ἀκτῖνας οὔτ' αὖ πρὸς τελευτώσας βολάς,
πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγώνιον,
ὡς πάντα Δελφῶν λαὸν ἐς θοίνην καλῶν.
λαβὼν δ' ὑφάσμαθ' ἱρὰ θησαυρῶν πάρα
κατεσκίαζε, θαύματ' ἀνθρώποις ὁρᾶν.
πρῶτον μὲν ὀρόφῳ πτέρυγα περιβάλλει πέπλων,
ἀνάθημα Δίου παιδός, οὓς Ἡρακλέης
Ἀμαζόνων σκυλεύματ' ἤνεγκεν θεῷ.
ἐνῆν δ' ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαίδ' ὑφαί·
Οὐρανὸς ἀθροίζων ἄστρ' ἐν αἰθέρος κύκλῳ·
ἵππους μὲν ἤλαυν' ἐς τελευταίαν φλόγα
Ἥλιος, ἐφέλκων λαμπρὸν Ἑσπέρου φάος.
μελάμπεπλος δὲ Νὺξ ἀσείρωτον ζυγοῖς
ὄχημ' ἔπαλλεν, ἄστρα δ' ὡμάρτει θεᾷ.
Πλειὰς μὲν ᾔει μεσοπόρου δι' αἰθέρος,
ὅ τε ξιφήρης Ὠρίων· ὕπερθε δὲ
Ἄρκτος στρέφουσ' οὐραῖα χρυσήρη πόλῳ.
κύκλος δὲ πανσέληνος ἠκόντιζ' ἄνω
μηνὸς διχήρης, Ὑάδες τε ναυτίλοις
σαφέστατον σημεῖον, ἥ τε φωσφόρος
Ἕως διώκουσ' ἄστρα. τοίχοισιν δ' ἔπι
ἤμπισχεν ἄλλα βαρβάρων ὑφάσματα,
εὐηρέτμους ναῦς ἀντίας Ἑλληνίσιν
καὶ μιξόθηρας φῶτας ἱππείας τ' ἄγρας,
ἐλάφων λεόντων τ' ἀγρίων θηράματα.
κατ' εἰσόδους δὲ Κέκροπα θυγατέρων πέλας
σπείραισιν εἰλίσσοντ', Ἀθηναίων τινὸς
ἀνάθημα, χρυσέους τ' ἐν μέσῳ ξυσσιτίῳ
κρατῆρας ἔστησ'· ἐν δ' ἄκροισι βὰς ποσὶ
κῆρυξ ἀνεῖπε τὸν θέλοντ' ἐγχωρίων
ἐς δαῖτα χωρεῖν. ὡς δ' ἐπληρώθη στέγη,
στεφάνοισι κοσμηθέντες εὐόχθου βορᾶς
ψυχὴν ἐπλήρουν. ὡς δ' ἀνεῖσαν ἡδονὴν
δαιτός, παρελθὼν πρέσβυς ἐς μέσον πέδον
ἔστη, γέλων δ' ἔθηκε συνδείπνοις πολὺν
πρόθυμα πράσσων· ἔκ τε γὰρ κρωσσῶν ὕδωρ
χεροῖν ἔπεμπε νίπτρα κἀξεθυμία
σμύρνης ἱδρῶτα χρυσέων τ' ἐκπωμάτων
ἦρχ', αὐτὸς αὑτῷ τόνδε προστάξας πόνον.
ἐπεὶ δ' ἐς αὐλοὺς ἧκον ἐς κρατῆρά τε
κοινόν, γέρων ἔλεξ' "ἀφαρπάζειν χρεὼν
οἰνηρὰ τεύχη σμικρά, μεγάλα δ' ἐσφέρειν,

1138. μέτρημ' ἔχουσαν τοὐν μέσῳ γε μυρίων
ποδῶν ἀριθμόν, ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί

1085. χρυσοστέφανον Elmsleius] χρυσεοστέφανον 1088. ἄλλων Brodaeus] ἄλλον πόνον (δόμον Nauckius) εἰσπεσὼν Heathius] πόνον τ' εἰσπεσεῖν 1090. δυσκελάδοις — ὕμνοισιν P. 1091. ἰόντες] ἱέντες Hartungus. 1093. κύπριδας ἀθεμιτας P. 1094. εὐσεβίᾳ] εὐσεβείᾳ PC. 1095. ἄροτον Barnesius] ἄροτρον 1096. παλίμφαμος Brodaeus] παλίμφαος 1097. μοῦσ' εἰς Canterus] μούσιος ἴτω Duportus] ἴστω 1099. δείκνυσι γὰρ ὁ Διὸς ἐκ] Versus defectus. δείκνυσι γὰρ οὖν ὁ Διὸς ἐκ Hermannus. δείκνυσι γὰρ ὅδε Διὸς οὐκ Hartungus. 1105. νόθου παιδὸς] νόθων παίδων PC, sed ου et ος superscr. in C. 1106. ξέναι Dobraeus] κλειναὶ PC. κλεινὴν Reiskius. 1111. ἀπιχώριοι Elmsleius] αἵδ' ἐπιχώριοι 1115. ἔγνως· μεθέξεις δ' (δ' addidit Hermannus) οὐκ ἐν ὑστάτοις κακοῦ Porsonus] ἐγνώσμεθ' ἐξ ἴσου κὲν (κἂν C) ὑστάτοις κακοῖς 1116. ὤφθη Stephanus] ἔφθη 1117. ἡσσώμενον] ἡσσημένον Hartungus. 1118. ἐξηῦρεν (ἐξεῦρεν PC)] ἔτευξεν Herwerdenus ad Soph. Oed. R. p. 89.

1120. ἡμᾶς Stephanus] ὑμᾶς 1125. εἰ θανεῖν ἡμᾶς] εἴτε κατθανεῖν Badhamus.

1131. δαῖτας ἑστία L. Dindorfius] δαῖτες ἔστωσαν

1133. σεμνῶς] σεμνῶν Dobraeus. 1134. φλόγα Bothius] φλογός 1135. 1136. θεοῦ — βολάς D.] βολάς — βίον PC. βολάς — θεοῦ Hermannus. 1138. 1139. Eieci versus spurios a Paleio notatos. 1141. ἱρὰ D.] ἱερὰ 1146. ὑφανταί] ὑφαντοῖς Musgravius. γράμμασιν] ῥάμμασιν Badhamus. 1148. φλόγα] πλάκα Wakefieldus. πτύχα Hartungus. 1154. χρυσήρη] χρυσήρει Stephanus. πόλῳ Brodaeus] πώλῳ

1164. σπείραισιν εἰλίσσοντ' Hermannus] σπείραις (σπείρας Stephanus) συνειλίσσοντ' PC. σπείραις ποδ' εἰλίσσοντ' Hartungus. 1167. ἐγχωρίων Lobeckius] ἐγχώριον 1170. ἀνεῖσαν Musgravius] ἀνῆσαν 1171. δαιτός addidit Reiskius. πέδον interpolatori versum defectum explenti deberi coniecit Kirchhoffius.

1177. ἧκον Dobraeus] ἧκεν 1178 κοινὸν Musgravius] καινὸν ἔλεξ' Barnesius] ἔλεξεν 1179. τεύχη Porsonus] σκεύη

ὡς θᾶσσον ἔλθωσ' οἴδ' ἐς ἡδονὰς φρενῶν."
ἦν δὴ φερόντων μόχθος ἀργυρηλάτους
χρυσέας τε φιάλας· ὁ δὲ λαβὼν ἐξαίρετον,
ὡς τῷ νέῳ δὴ δεσπότῃ χάριν φέρων,
ἔδωκε πλήρες τεῦχος, εἰς οἶνον βαλὼν
ὅ φασι δοῦναι φάρμακον δραστήριον
δέσποιναν, ὡς παῖς ὁ νέος ἐκλίποι φάος·
κοὐδεὶς τάδ' ᾔδειν· ἐν χεροῖν ἔχοντι δὲ
σπονδὰς μετ' ἄλλων παιδὶ τῷ πεφηνότι
βλασφημίαν τις οἰκετῶν ἐφθέγξατο·
ὁ δ', ὡς ἐν ἱρῷ μάντεσίν τ' ἐσθλοῖς τραφείς,
οἰωνὸν ἔθετο κἀκέλευσ' ἄλλον νέον
κρατῆρα πληροῦν· τὰς δὲ πρὶν σπονδὰς θεοῦ
δίδωσι γαίᾳ, πᾶσί τ' ἐκσπένδειν λέγει.
σιγὴ δ' ὑπῆλθεν. ἐκ δ' ἐπίμπλαμεν δρόσου
κρατῆρας ἱροὺς Βυβλίνου τε πώματος.
κἀν τῷδε μόχθῳ πτηνὸς ἐσπίπτει δόμοις
κῶμος πελειῶν· Λοξίου γὰρ ἐν δόμοις
ἄτρεστα ναίουσ'· ὡς δ' ἀπέσπεισαν μέθυ,
εἰς αὐτὸ χείλη πώματος κεχρημέναι
καθῆκαν, εἷλκον δ' εὐπτέρους εἰς αὐχένας.
καὶ ταῖς μὲν ἄλλαις ἄνοσος ἦν λοιβὴ θεοῦ,
ἣ δ' ἕζετ' ἔνθ' ὁ καινὸς ἔσπεισεν γόνος,
ποτοῦ τ' ἐγεύσατ', εὐθὺς εὔπτερον δέμας
ἔσεισε κἀβάκχευσεν, ἐκ δ' ἔκλαγξ' ὄπα
ἀξύνετον αἰάζουσ'· ἐθάμβησεν δὲ πᾶς
θοινατόρων ὅμιλος ὄρνιθος πόνους·
θνήσκει δ' ἀπασπαίρουσα φοινικοσκελεῖς
χηλὰς παρεῖσα. γυμνὰ δ' ἐκ πέπλων μέλη
ὑπὲρ τραπέζης ἧχ' ὁ μαντευτὸς γόνος,
βοᾷ δὲ "τίς μ' ἔμελλεν ἀνθρώπων κτενεῖν;
σήμαινε, πρέσβυ· σὴ γὰρ ἡ προθυμία,
καὶ πῶμα χειρὸς σῆς ἐδεξάμην πάρα."
εὐθὺς δ' ἐρευνᾷ γραῖαν ὠλένην λαβών,
ἐπ' αὐτοφώρῳ πρέσβυν ὡς ἔχονθ' ἕλοι.
ὤφθη δὲ καὶ κατεῖπ' ἀναγκασθεὶς μόλις
τόλμας Κρεούσης πώματός τε μηχανάς.
θεῖ δ' εὐθὺς ἔξω ξυλλαβὼν θοινάτορας
ὁ πυθόχρηστος Λοξίου νεανίας,
κἀν κοιράνοισι Πυθικοῖς σταθεὶς λέγει
"ὦ γαῖα σεμνή, τῆς Ἐρεχθέως ὕπο,
ξένης γυναικός, φαρμάκοισι θνήσκομεν."
Δελφῶν δ' ἄνακτες ὥρισαν πετρορριφῆ
θανεῖν ἐμὴν δέσποιναν οὐ ψήφῳ μιᾷ,
τὸν ἱρὸν ὡς κτείνουσαν ἔν τ' ἀνακτόροις
φόνον τιθεῖσαν. πᾶσα δὲ ζητεῖ πόλις
τὴν ἀθλίως σπεύσασαν ἀθλίαν ὁδόν·
παίδων γὰρ ἐλθοῦσ' εἰς ἔρον Φοίβου πάρα
τὸ σῶμα κοινῇ τοῖς τέκνοις ἀπώλεσεν.

ΧΟ. οὐκ ἔστ' οὐκ ἔστιν θανάτου
παρατροπὰ μελέᾳ μοι·
φανερὰ γὰρ φανερὰ τάδ' ἤδη
σπονδᾶς ἐκ Διονύσου βοτρύων θοαῖς
ἐχίδνας σταγόσιν μιγνυμένας φόνῳ,
φανερὰ θύματα νερτέρων,
ξυμφοραὶ μὲν ἐμῷ βίῳ,
λεύσιμοι δὲ καταφθοραὶ δεσποίνᾳ.
τίνα φυγὰν πτερόεσσαν ἢ
χθονὸς ὑπὸ σκοτίων μυχῶν πορευθῶ
θανάτου λεύσιμον ἄταν
ἀποφεύγουσα, τεθρίππων
ὠκίσταν χαλὰν ἐπιβᾶσ',
ἢ πρύμνας ἐπὶ ναῶν;
οὐκ ἔστι λαθεῖν, ὅτε μὴ χρῄζων
θεὸς ἐκκλέπτει.
τί ποτ', ὦ μελέα δέσποινα, μένει
ψυχῇ σε παθεῖν; ἆρα θέλουσαι
δρᾶσαί τι κακὸν τοὺς πέλας αὐταὶ
πεισόμεθ', ὥσπερ τὸ δίκαιον;

ΚΡ. πρόσπολοι, διωκόμεσθα θανασίμους ἐπὶ σφαγάς,
Πυθίᾳ ψήφῳ κρατηθεῖσ', ἔκδοτος δὲ γίγνομαι.

ΧΟ. ἴσμεν, ὦ τάλαινα, τὰς σὰς ξυμφοράς, ἵν' εἶ τύχης.

ΚΡ. ποῖ φύγω δῆτ'; ἐκ γὰρ οἴκων προὔλαβον μόλις πόδα,
μὴ θανεῖν· κλοπῇ δ' ἀφῖγμαι διαφυγοῦσα πολεμίους.

ΧΟ. ποῖ δ' ἂν ἄλλοσ' ἢ 'πὶ βωμόν; ΚΡ. καὶ τί μοι πλέον τόδε;

ΧΟ. ἱκέτιν οὐ θέμις φονεύειν. ΚΡ. τῷ νόμῳ δέ γ' ὄλλυμαι.

ΧΟ. χειρία γ' ἁλοῦσα. ΚΡ. καὶ μὴν οἵδ' ἀγωνισταὶ πικροὶ
δεῦρ' ἐπείγονται ξιφήρεις. ΧΟ. ἵζε νυν πυρᾶς ἔπι·
κἂν θάνῃς γὰρ ἐνθάδ' οὖσα, τοῖς ἀποκτείνασί σε
προστρόπαιον αἷμα θήσεις· οἰστέον δὲ τὴν τύχην.

ΙΩ. ὦ ταυρόμορφον ὄμμα Κηφισοῦ πατρός,
οἵαν ἔχιδναν τήνδ' ἔφυσας, ἢ πυρὸς
δράκοντ' ἀναβλέποντα φοινίαν φλόγα,
ᾗ τόλμα πᾶσ' ἔνεστιν, οὐδ' ἥσσων ἔφυ
Γοργοῦς σταλαγμῶν, οἷς ἔμελλέ με κτενεῖν.
λάζυσθ', ἵν' αὐτῆς τοὺς ἀκηράτους πλόκους
κόμης καταξήνωσι Παρνασοῦ πλάκες,
ὅθεν πετραῖον ἅλμα δισκευθήσεται.
ἐσθλοῦ δ' ἔκυρσα δαίμονος, πρὶν ἐς πόλιν
μολεῖν Ἀθηνῶν χὐπὸ μητρυιὰν πεσεῖν.
ἐν ξυμμάχοις γὰρ ἀνεμετρησάμην φρένας
τὰς σάς, ὅσον μοι πῆμα δυσμενής τ' ἔφυς·
εἴσω γὰρ ἄν με περιβαλοῦσα δωμάτων
ἄρδην ἂν ἐξέπεμψας εἰς Ἅιδου δόμους.
ἴδεσθε τὴν πανοῦργον, ἐκ τέχνης τέχνην
οἵαν ἔπλεξε· βωμὸν ἔπτηξεν θεοῦ,
ὡς οὐ δίκην δώσουσα τῶν εἰργασμένων.
ἀλλ' οὔτε βωμὸς οὔτ' Ἀπόλλωνος δόμος
σώσει σ', ὁ δ' οἶκτος ὁ σὸς ἐμοὶ κρείσσων πάρα
καὶ μητρὶ τἠμῇ· καὶ γὰρ εἰ τὸ σῶμά μοι
ἄπεστιν αὐτῆς, τοὔνομ' οὐκ ἄπεστί πω.

1187. ᾔδειν Piersonus] ᾔδει χεροῖν Canterus] χερσὶν 1190. 1195. ἱρῷ — ἱροὺς D.] ἱερῷ — ἱεροὺς 1194. σιγὴ] σιγῇ P. 1195. ἱροὺς] ἱερᾶς Musgravius. Βυβλίνου Blomfieldus] βιβλίνου 1196. μόχθῳ] μόχθου Kirchhoffius. 1198. ἀπέσπεισαν] ἀπεσπείσθη Nauckius. 1199. εἰς αὐτὸ P. κεἰς αὐτὰ Ald. (et C ?) 1205. αἰάζουσ'· ἐθάμβησεν Heathius] αἰάζουσα θάμβησεν 1207. θνήσκει δ'] θνήσκουσα δ' Ald. quasi θνήσκουσα κἀσπαίρουσα voluerit, quod coniecit Hartungus. 1209. ἧχ' Barnesius] ἧκεν 1210. 1265. κτενεῖν D.] κτανεῖν 1214. ἔχονθ' ἕλοι] λαβὼν ἔχοι D. ἁλόντ' ἔχοι Kirchhoffius. κτείνονθ' ἕλοι Hartungus. 1215. 1253. μόλις D.] μόγις 1220. ὕπο] ἄπο Nauckius. 1221. φαρμάκοισι θνήσκομεν] φαρμάκοις ἐθνήσκομεν Hartungus. 1223. οὐ] ἐν Reiskius. 1224. ἱρὸν D.] ἱερὸν 1227. Φοίβου Matthiae] φοῖβον 1231. γὰρ fortasse delendum. 1233. σπονδᾶς Dobraeus] σπονδάς θοαῖς Dobraeus] θοάς 1236. δεσποίνᾳ Hermannus] δέσποινα 1238. σκοτίων μυχῶν] σκοτίους μυχοὺς Hartungus. 1243. λαθεῖν Stephanus] λαβεῖν. 1245. μένει Porsonus] μέλει 1252. εἶ τύχης Scaliger] εὐτυχεῖς 1253. οἴκων Victorius] ἄκων 1259. κἂν] ἦν Nauckius. 1265. Vid. ad v. 1210. 1266—1281. Hos versus hoc ordine collocat Kirchhoffius 1269—1274. 1279—1281. 1275—1278. 1266—1268. 1267. Παρνασοῦ D.] παρνησοῦ 1268. δισκηθήσεται, superscr. ευ, PC. 1271. συμμάχοις] συμφόρῳ Nauckius. 1273. περιβαλοῦσα] παραλαβοῦσα Kirchhoffius. δωμάτων] δικτύων Dobraeus.

1277. καὶ] τῇ Badhamus. 1279—1281. post 1274. transposuit Musgravius. Legebantur post ἄπεστι πω 1278. 1280. ἔπλεξε Elmsleius] ἔπλεξ'· οὐ PC. ἔπλεξ' ἢ Dobraeus. νέαν πλέκουσ' ἐς βωμὸν Heimsoethius.

ΚΡ. ἀπεννέπω σε μὴ κατακτείνειν ἐμὲ
ὑπέρ τ' ἐμαυτῆς τοῦ θεοῦ θ', ἵν' ἕσταμεν.
ΙΩ. τί δ' ἐστὶ Φοίβῳ σοί τε κοινὸν ἐν μέσῳ;
ΚΡ. ἱερὸν τὸ σῶμα τῷ θεῷ δίδωμ' ἔχειν.
ΙΩ. κᾆτ' ἔκτανές με φαρμάκοις τὸν τοῦ θεοῦ;
ΚΡ. ἀλλ' οὐκέτ' ἦσθα Λοξίου, πατρὸς δὲ σοῦ.
ΙΩ. ἀλλ' ἐγενόμεσθα, πατρὸς οὐσίαν λέγω.
ΚΡ. οὐκοῦν τότ' ἦσθα· νῦν δ' ἐγώ, σὺ δ' οὐκέτ' εἶ.
ΙΩ. οὐκ εὐσεβής γε, τἀμὰ δ' εὐσεβῆ τότ' ἦν.
ΚΡ. ἔκτεινά σ' ὄντα πολέμιον δόμοις ἐμοῖς.
ΙΩ. οὔτοι ξὺν ὅπλοις ἦλθον ἐς τὴν σὴν χθόνα.
ΚΡ. μάλιστα· κἀπίμπρας γ' Ἐρεχθέως δόμους.
ΙΩ. ποίοισι πανοῖς ἢ πυρὸς ποίᾳ φλογί;
ΚΡ. ἔμελλες οἰκεῖν τἄμ', ἐμοῦ βίᾳ λαβών.
ΙΩ. πατρός γε γῆν διδόντος ἣν ἐκτήσατο.
ΚΡ. τοῖς Αἰόλου δὲ πῶς μετῆν τῆς Παλλάδος;
ΙΩ. ὅπλοισιν αὐτὴν οὐ λόγοις ἐρρύσατο.
ΚΡ. ἐπίκουρος οἰκήτωρ γ' ἂν οὐκ εἴη χθονός.
ΙΩ. κἄπειτα τοῦ μέλλειν μ' ἀπέκτεινες φόβῳ;
ΚΡ. ὡς μὴ θάνοιμί γ', εἰ σὺ μὴ μέλλων τύχοις.
ΙΩ. φθονεῖς ἄπαις οὖσ', εἰ πατὴρ ἐξηῦρέ με;
ΚΡ. σὺ τῶν ἀτέκνων δῆτ' ἀναρπάσει δόμους;
ΙΩ. ἡμῖν δέ γ' ἀλλὰ πατρικῆς οὐκ ἦν μέρος;
ΚΡ. ὅσ' ἀσπὶς ἔγχος θ'· ἥδε σοι παμπησία.
ΙΩ. ἔκλειπε βωμὸν καὶ θεηλάτους ἕδρας.
ΚΡ. τὴν σὴν ὅπου σοι μητέρ' ἐστὶ νουθέτει.
ΙΩ. σὺ δ' οὐχ ὑφέξεις ζημίαν κτείνουσ' ἐμέ;
ΚΡ. ἤν γ' ἐντὸς ἀδύτων τῶνδέ με σφάξαι θέλῃς.
ΙΩ. τίς ἡδονή σοι θεοῦ θανεῖν ἐν στέμμασι;
ΚΡ. λυπήσομέν τιν' ὧν λελυπήμεσθ' ὕπο.
ΙΩ. φεῦ·
δεινόν γε, θνητοῖς τοὺς νόμους ὡς οὐ καλῶς
ἔθηκεν ὁ θεὸς οὐδ' ἀπὸ γνώμης σοφῆς·
τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν,
ἀλλ' ἐξελαύνειν· οὐδὲ γὰρ ψαύειν καλὸν
θεῶν πονηρὰν χεῖρα, τοὺς δέ γ' ἐνδίκους
ἱερὰ καθίζειν, ὅστις ἠδικεῖτ', ἐχρῆν,
καὶ μὴ 'πὶ ταὐτὸ τοῦτ' ἰόντ' ἔχειν ἴσον
τόν τ' ἐσθλὸν ὄντα τόν τε μὴ θεῶν πάρα.

ΠΥΘΙΑ.

ἐπίσχες, ὦ παῖ· τρίποδα γὰρ χρηστήριον
λιποῦσα θριγκοῦ τοῦδ' ὑπερβάλλω ποδὶ
Φοίβου προφῆτις τρίποδος ἀρχαῖον νόμον
σῴζουσα, πασῶν Δελφίδων ἐξαίρετος.
ΙΩ. χαῖρ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, οὐ τεκοῦσά περ.
ΠΥ. ἀλλ' οὖν λεγόμεθά γ'· ἡ φάτις δ' οὔ μοι πικρά.
ΙΩ. ἤκουσας αἷς μ' ἔκτεινεν ἥδε μηχαναῖς;
ΠΥ. ἤκουσα· καὶ σύ γ' ὠμὸς ὢν ἁμαρτάνεις.
ΙΩ. οὐ χρή με τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι;
ΠΥ. προγονοῖς δάμαρτες δυσμενεῖς ἀεί ποτε.
ΙΩ. ἡμεῖς δὲ μητρυιαῖς γε πάσχοντες κακῶς.
ΠΥ. μὴ ταῦτα· λείπων ἱρὰ καὶ στείχων πάτραν
ΙΩ. τί δή με δρᾶσαι νουθετούμενον χρεών;
ΠΥ. καθαρὸς Ἀθήνας ἔλθ' ὑπ' οἰωνῶν καλῶν.
ΙΩ. καθαρὸς ἅπας τοι πολεμίους ὃς ἂν κτάνῃ.
ΠΥ. μὴ σύ γε· παρ' ἡμῶν δ' ἔκλαβ' οὓς ἔχω λόγους.
ΙΩ. λέγοις ἄν· εὔνους δ' οὖσ' ἐρεῖς ὅσ' ἂν λέγῃς.
ΠΥ. ὁρᾷς τόδ' ἄγγος χερὸς ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς;
ΙΩ. ὁρῶ παλαιὰν ἀντίπηγ' ἐν στέμμασιν.
ΠΥ. ἐν τῇδέ σ' ἔλαβον νεόγονον βρέφος ποτέ.
ΙΩ. τί φῄς; ὁ μῦθος εἰσενήνεκται νέος.
ΠΥ. σιγῇ γὰρ εἶχον αὐτά, νῦν δὲ δείκνυμεν.
ΙΩ. πῶς οὖν ἔκρυπτες τότε λαβοῦσ' ἡμᾶς πάλαι;
ΠΥ. ὁ θεός ἐβούλετ' ἐν δόμοις σ' ἔχειν λάτριν.
ΙΩ. νῦν δ' οὐχὶ χρῄζει; τῷ τόδε γνῶναί με χρή;
ΠΥ. πατέρα κατειπὼν τῆσδέ σ' ἐκπέμπει χθονός.
ΙΩ. σὺ δ' ἐκ κελευσμῶν, ἢ πόθεν, σῴζεις τάδε;
ΠΥ. ἐνθύμιόν μοι τότε τίθησι Λοξίας
ΙΩ. τί χρῆμα δρᾶσαι, λέγε, πέραινε σοὺς λόγους.
ΠΥ. σῶσαι τόδ' εὕρημ' ἐς τὸν ὄντα νῦν χρόνον.
ΙΩ. ἔχει δέ μοι τί κέρδος ἢ τίνα βλάβην;
ΠΥ. ἐνθάδε κέκρυπται σπάργαν' οἷς ἐνῆσθα σύ.
ΙΩ. μητρὸς τάδ' ἡμῖν ἐκφέρεις ζητήματα.
ΠΥ. ἐπεί γ' ὁ δαίμων βούλεται, πάροιθε δ' οὔ.
ΙΩ. ὦ μακαρίων μοι φασμάτων ἥδ' ἡμέρα.
ΠΥ. λαβών νυν αὐτὰ τὴν τεκοῦσαν ἐκπόνει.
πᾶσαν δ' ἐπελθὼν Ἀσιάδ' Εὐρώπης θ' ὅρους
γνώσει τάδ' αὐτός. τοῦ θεοῦ δ' ἕκατί σε
ἔθρεψά τ', ὦ παῖ, καὶ τάδ' ἀποδίδωμί σοι,
ἃ κεῖνος ἀκέλευστόν μ' ἐβουλήθη λαβεῖν
σῶσαί θ'· ὅτου δέ γ' οὕνεκ' οὐκ ἔχω λέγειν.
ᾔδει δὲ θνητῶν οὔτις ἀνθρώπων τάδε
ἔχοντας ἡμᾶς, οὐδ' ἵν' ἦν κεκρυμμένα.
καὶ χαῖρ'· ἴσον γάρ σ' ὡς τεκοῦσ' ἀσπάζομαι.
[ἄρξαι δ', ὅθεν σὴν μητέρα ζητεῖν σε χρή·
πρῶτον μὲν εἴ τις Δελφίδων τεκοῦσά σε
ἐς τούσδε ναοὺς ἐξέθηκε παρθένος,
ἔπειτα δ' εἴ τις Ἑλλάς· ἐξ ἡμῶν δ' ἔχεις
ἅπαντα Φοίβου θ', ὃς μετέσχε τῆς τύχης.]
ΙΩ. φεῦ φεῦ· κατ' ὄσσων ὡς ὑγρὸν βάλλω δάκρυ,
ἐκεῖσε τὸν νοῦν δοὺς ὅθ' ἡ τεκοῦσά με
κρυφαῖα νυμφευθεῖσ' ἀπημπόλα λάθρα,
καὶ μαστὸν οὐκ ἐπέσχεν· ἀλλ' ἀνώνυμος
ἐν θεοῦ μελάθροις εἶχον οἰκέτην βίον.
τὰ τοῦ θεοῦ μὲν χρηστά, τοῦ δὲ δαίμονος

1287. κᾆτ' ἔκτανές με Musgravius] κἄπειτ' ἔκτανες (ἔκαινες Heathius) με] σὺ Nauckius. 1288. πατρὸς Canterus] πατρὸς δ' PC πατέρα δ' οὐσίαν λέγω Hartungus. πατρὸς ἀπουσίᾳ λόγῳ Kirchhoffius. οὐσίαν] ἀπουσίαν Seidlerus coniectura incerta. 1289. οὐκέτ' εἶ] οὐκέτι Dobraeus. 1290. εὐσεβής L. Dindorfius] εὐσεβῆ PC, superscr. in C εὐσεβεῖς 1291. σ' Wakefieldus] δ' 1292. ὅπλοις Barnesius] ὅπλοισιν 1293. γ' om. P. 1294. πανοῖς Musgravius] πτανοῖς, superscr. in C δαλοῖς 1295. λαβὼν] λαχών, superscr. β, PC. 1296—1299. post 1303. collocavit Nauckius. 1296. γε] τε PC, sed γε superscr. in C. 1298. οὐ λόγοις] συμμάχοις Hartungus. 1299. γ'] δ' Hermannus. 1300. μέλλειν μ' ἀπέκτεινες] μέλλοντος ἔκτεινες Hartungus. 1301. μὴ μέλλων] τῶν ἐμῶν Hartungus. εἰ σὺ μή μ' ἑλὼν Paleius. 1303. ἀναρπάσει Cobetus] ἀναρπάσεις 1314. ἵζειν] ἕζειν P. 1316. τοὺς δέ γ' ἐνδίκους Dobraeus] τοῖσι δ' ἐνδίκοις 1320. τρίποδα] δῶμα Heimsoethius. 1321. θριγκοῦ τοῦδ'] θριγκοὺς τούσδ' Dobraeus. ποδὶ] πόδα Badhamus. πέδον Hartungus. 1325. λεγόμεθά γ' Elmsleius] λεγόμεσθ' PC. ἐλεγόμεθ' Paleius.

1326. αἷς Dobraeus] ὡς 1327. σύ γ'] σὺ δ' Hermannus. 1329. προγονοῖς Nauckius] προγόνοις 1331. ταῦτα] δῆτα Nauckius. ἱρὰ D.] ἱερὰ 1333. καθαρὸς Porsonus] καθαρῶς 1335. ἔκλαβ'] ἔκμαθ' Hartungus. 1337. ἄγγος Ald. ὄγκος PC. ἄγγος χερὸς] ἄγγους κύτος Iacobsius. χερὸς ὑπαγκάλισμ' ἐμῆς Elmsleius] χερὸς ὑπ' ἀγκάλαις ἐμαῖς 1342. τότε Hermannus] τόδε PC. τάδε Hartungus. 1343. θεὸς] θεός σ' Ald. σ' addidit Nauckius. 1347. τότε, superscr. τόδε, apogr. Paris. (et C ?). τόδε τε P. 1348. δρᾶσαι Musgravius] δράσειν 1351. σπάργαν' οἷς ἐνῆσθα σύ Reiskius] σπαργάνοισιν οἶσθα σύ 1354. μακαρίων] μακαρία Badhamus. 1355. Post hunc versum aliquid excidisse videtur. 1356. Ἀσιάδ' Scaliger] Ἀσίαν Ald. et fortasse PC. 1357. τάδ'] τάχ' L. Dindorfius. 1360. δέ γ' οὕνεκ' Badhamus] δ' ἐβούλεθ' οὕνεκ' apogr. Parisina et, ut videtur, PC. 1364—1368. seclusit D. 1364. ζητεῖσθαι PC, sed ζητεῖν σε supra versum C. 1372. οὐκ ἐπέσχεν Dobraeus] οὐχ ὑπέσχεν

βαρέα· χρόνον γὰρ ὄν μ' ἐχρῆν ἐν ἀγκάλαις
μητρὸς τρυφῆσαι καί τι τερφθῆναι βίου,
ἀπεστερήθην φιλτάτης μητρὸς τροφῆς·
τλήμων δὲ χὴ τεκοῦσά μ', ὡς ταυτὸν πάθος
πέπονθε, παιδὸς ἀπολέσασα χαρμονάς.
καὶ νῦν λαβὼν τήνδ' ἀντίπηγ' οἴσω θεῷ
ἀνάθημ', ἵν' εὕρω μηδὲν ὧν οὐ βούλομαι.
εἰ γάρ με δούλη τυγχάνει τεκοῦσά τις,
εὑρεῖν κάκιον μητέρ' ἢ σιγῶντ' ἐᾶν.
ὦ Φοῖβε, ναοῖς ἀνατίθημι τήνδε σοῖς.
καίτοι τί πάσχω, τοῦ θεοῦ προθυμίᾳ
πολεμῶ, τὰ μητρὸς ξύμβολ' ὃς σέσωκέ μοι.
ἀνοικτέον τάδ' ἐστὶ καὶ τολμητέον·
τὰ γὰρ πεπρωμέν' οὐχ ὑπερβαίη τις ἄν.
ὦ στέμμαθ' ἱρά, τί ποτέ μοι κεκεύθατε,
καὶ ξύνδεθ', οἷσι τἄμ' ἐφρουρήθη φίλα;
ἰδοὺ περίπτυγμ' ἀντίπηγος εὐκύκλου
ὡς οὐ γεγήρακ' ἔκ τινος θεηλάτου,
εὐρώς τ' ἄπεστι πλεγμάτων· ὁ δ' ἐν μέσῳ
χρόνος πολὺς δὴ τοῖσδε θησαυρίσμασιν.
ΚΡ. τί δῆτα φάσμα τῶν ἀνελπίστων ὁρῶ;
ΙΩ. σιγᾶν σὺ πολλὰ καὶ πάροιθεν οἶσθά μοι.
ΚΡ. οὐκ ἐν σιωπῇ τἀμά· μή με νουθέτει.
ὁρῶ γὰρ ἄγγος οὗ 'ξέθηκ' ἐγώ ποτε
σέ γ' ὦ τέκνον μοι βρέφος ἔτ' ὄντα νήπιον
[Κέκροπος ἐς ἄντρα καὶ Μακρὰς πετρηρεφεῖς.]
λείψω δὲ βωμὸν τόνδε, κεἰ θανεῖν με χρή.
ΙΩ. λάζυσθε τήνδε· θεομανὴς γὰρ ἥλατο
βωμοῦ λιποῦσα ξόανα· δεῖτε δ' ὠλένας.
ΚΡ. σφάζοντες οὐ λήγοιτ' ἄν· ὡς ἀνθέξομαι
καὶ τῆσδε καὶ σοῦ τῶν τ' ἔσω κεκρυμμένων.
ΙΩ. τάδ' οὐχὶ δεινά; ῥυσιάζομαι λόγῳ.
ΚΡ. οὔκ, ἀλλὰ σοῖς φίλοισιν εὑρίσκει φίλος.
ΙΩ. ἐγὼ φίλος σός; κᾆτά μ' ἔκτεινες λάθρα;
ΚΡ. παῖς γ', εἰ τόδ' ἐστὶ τοῖς τεκοῦσι φίλτατον.
ΙΩ. παῦσαι πλέκουσα· λήψομαί σ' ἐγὼ καλῶς.
ΚΡ. ἐς τοῦθ' ἱκοίμην, τοῦδε τοξεύω, τέκνον.
ΙΩ. κενὸν τόδ' ἄγγος, ἢ στέγει πλήρωμά τι;
ΚΡ. σά γ' ἐνδύθ', οἷσί σ' ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε.
ΙΩ. καὶ τοὔνομ' αὐτῶν ἐξερεῖς, πρὶν εἰσιδεῖν;
ΚΡ. κἂν μὴ φράσω γε, κατθανεῖν ὑφίσταμαι.
ΙΩ. λέγ'· ὡς ἔχει τι δεινὸν ἥ γε τόλμα σου.
ΚΡ. σκέψασθ' ὃ παῖς ποτ' οὖσ' ὕφασμ' ὕφην' ἐγώ.
ΙΩ. ποῖόν τι; πολλὰ παρθένων ὑφάσματα.
ΚΡ. οὐ τέλεον, οἷον δ' ἐκδίδαγμα κερκίδος.
ΙΩ. μορφὴν ἔχον τίν'; ὥς με μὴ ταύτῃ λάβῃς.
ΚΡ. Γοργὼ μὲν ἐν μέσοισιν ἠτρίοις πέπλων.
ΙΩ. ὦ Ζεῦ, τίς ἡμᾶς ἐκκυνηγετεῖ πότμος;
ΚΡ. κεκρασπέδωται δ' ὄφεσιν αἰγίδος τρόπον.
ΙΩ. ἰδού.
τόδ' ἔσθ' ὕφασμα δεσμά θ', ὡς εὑρίσκομεν.
ΚΡ. ὦ χρόνιον ἱστῶν παρθένευμα τῶν ἐμῶν.
ΙΩ. ἔστιν τι πρὸς τῷδ', ἢ μόνῳ τῷδ' εὐτυχεῖς;
ΚΡ. δράκοντε μαρμαίροντε παγχρύσῳ γένυι.
ΙΩ. δώρημ' Ἀθάνας, ἣ τέκν' ἐντρέφειν λέγει;
ΚΡ. Ἐριχθονίου γε τοῦ πάλαι μιμήματα.
ΙΩ. τί δρᾶν, τί χρῆσθαι, φράζε μοι, χρυσώματι;
ΚΡ. δέραια παιδὶ νεογόνῳ φέρειν, τέκνον.
ΙΩ. ἔνεισιν οἵδε· τὸ δὲ τρίτον ποθῶ μαθεῖν.
ΚΡ. στέφανον ἐλάας ἀμφέθηκά σοι τότε,
ἣν πρῶτ' Ἀθάνας σκόπελος ἐξηνέγκατο,
ὅς, εἴπερ ἔστιν, οὔποτ' ἐκλείπει χλόην,
θάλλει δ' ἐλάας ἐξ ἀκηράτου γεγώς.
ΙΩ. ὦ φιλτάτη μοι μῆτερ, ἀσμενός σ' ἰδὼν
πρὸς ἀσμένης πέπτωκα σὰς παρηίδας.
ΚΡ. ὦ τέκνον, ὦ φῶς μητρὶ κρεῖσσον ἡλίου,
ξυγγνώσεται γὰρ ὁ θεός, ἐν χεροῖν σ' ἔχω,
ἄελπτον εὕρημ', ὃν κατὰ γᾶς ἐνέρων
χθόνιον μετὰ Περσεφόνας τ' ἐδόκουν ναίειν.
ΙΩ. ἀλλ', ὦ φίλη μοι μῆτερ, ἐν χεροῖν σέθεν
ὁ κατθανών τε κοὐ θανὼν φαντάζομαι.
ΚΡ. ἰὼ ἰὼ λαμπρᾶς αἰθέρος ἀμπτυχαί,
τίν' αὐδὰν ἀΰσω, βοάσω; πόθεν μοι
ξυνέκυρσ' ἀδόκητος ἁδονά; πόθεν
ἐλάβομεν χαράν;
ΙΩ. ἐμοὶ γενέσθαι πάντα μᾶλλον ἄν ποτε,
μῆτερ, παρέστη τῶνδ' ὅπως σός εἰμ' ἐγώ.
ΚΡ. ἔτι φόβῳ τρέμω.
ΙΩ. μῶν οὐκ ἔχειν μ' ἔχουσα; ΚΡ. τὰς γὰρ ἐλπίδας
ἀπέβαλον πρόσω.
ἰὼ γύναι, πόθεν ἔλαβες ἐμὸν βρέφος ἐς ἀγκάλας;
τίν' ἀνὰ χέρα δόμους ἔβα Λοξίου;
ΙΩ. θεῖον τόδ'· ἀλλὰ τἀπίλοιπα τῆς τύχης
εὐδαιμονοῖμεν, ὡς τὰ πρόσθε δυστυχῆ.
ΚΡ. οὐκ ἀδάκρυτος ἐκλοχεύει, τέκνον,
γόοις δὲ ματρὸς ἐκ χερῶν ὁρίζει·
νῦν δὲ γενειάσιν παρὰ σέθεν πνέω,
μακαριωτάτας τυχοῦσ' ἁδονᾶς.
ΙΩ. τοὐμὸν λέγουσα καὶ τὸ σὸν κοινῶς λέγεις.
ΚΡ. ἄπαιδες οὐκέτ' ἐσμὲν οὐδ' ἄτεκνοι·
δῶμ' ἑστιοῦται, γᾶ δ' ἔχει τυράννους·
ἀνηβᾷ δ' Ἐρεχθεύς,
ὅ τε γηγενέτας δόμος οὐκέτι νύκτα δέρκεται,

1378. δὲ χὴ Schaeferus] δέ θ' ἡ 1380. οἴσω Brodaeus] οἶσον 1381. μηδὲν] μηθὲν P. 1386. ὃς σέσωκε Dobraeus] ὃς (ὅς γ' Stephanus) ἔσωσε 1388. οὐχ Nauckius] οὐδ' ὑπερβαίη τις ἄν Wakefieldus] ὑπερβαίη (ὑπερβαίης Barnesius) ποτ' ἄν 1389. ἱρὰ D.] ἱερά 1392. τινος] τύχης Badhamus. 1395. τί δῆτα] ἔα, τί τοῦτο Kirchhoffius 1396. ΙΩ. Heathius] ΧΟ. σιγᾶν σὺ πολλὰ καὶ πάροιθεν οἶσθά μοι] σιγᾶν σὺ πολλὰ καὶ πάροιθ' ᾔδησθά μοι Matthiae. σίγα σύ, πολλὴ καὶ πάροιθεν ἦσθά μοι Hartungus. σίγα· πολεμία καὶ πάροιθεν ἦσθά μοι Paleius. 1400. Versum spurium notavit Paleius. 1405. τῶν τ' ἔσω Tyrwhittus] τῶν γε σῶν P. τῶν τε σῶν C. 1406. λόγῳ] δόλῳ Badhamus. 1408. σός] σοι Hermannus. 1409. εἰ] ἢ οὐ Kirchhoffius. 1410. σ' Tyrwhittus] δ' 1411. τοξεύω] σαι super ω C. 1413. ἐνδύθ'] ἐνδύτ' cum duplici accentu P. 1416. ἥ γε τόλμα Jodrellus] ἡ τόλμα γε: ut ἡ τόλμη γέ σου scribendum videri possit, de quo dixi in Annot. Oxon. p. 957. ἥδε τόλμα σου L. Dindorfius. 1421. Γοργὼ L. Dindorfius] Γοργὼν ἠτρίοις Musgravius] ἠτρίων

1424. δεσμά θ' Musgravius] θέσφαθ' 1426. τῷδ' L. Dindorfius] τῷ γ' 1427. δράκοντε μαρμαίροντε Porsonus] δράκοντες ἀρχαῖον τι γένυι Heathius] γένει 1428. Creusae continuat Musgravius. ἣ Brodaeus] ἢ PC. ἢ τέκν' ἐντρέφειν; λέγε Dobraeus. 1430. χρυσώμασι vel χρυσώματι L. Dindorfius] χρυσώμια 1433. 1436. ἐλάας D.] ἐλαίας 1434. σκόπελος Stephanus] σκόπελον ἐξηνέγκατο Scaliger] εἰσηνέγκατο PC. Ἀθάνα σκόπελον εἰσηνέγκατο Matthiae. 1435. οὔποτ' Barnesius] οὔπερ 1436. ἀκηράτου] ἀγηράτου Badhamus. 1438. ἀσμένης L. Dindorfius] ἀσμένας 1445. ἀμπτυχαὶ Matthiae] ἀναπτυχαὶ 1448. ἁδονά D.] ἡδονά 1453. πόθεν Hartungus] πόθεν πόθεν ἔλαβες] ἔβαλες P. 1454. ἐς ἀγκάλας P. ἀγκάλαις C. 1455. χέρα Hermannus] χεῖρα 1457. πρόσθε δυστυχῆ] πρόσθ' ἐδυστύχει Bothius. 1458. τέκνον ante οὐκ lectum transposuit Paleius. 1461. ἁδονᾶς Matthiae] ἡδονᾶς 1462. Post hunc versum versus trimeter excidisse videtur Kirchhoffio. 1464. δῶμ' Hermannus] δῶμα δ' γᾶ Reiskius] τάδε 1466. νύκτα Marklandus] νύκτας

ἀελίου δ' ἀναβλέπει λαμπάσιν.
ΙΩ. μῆτερ, παρὼν μοι καὶ πατὴρ μετασχέτω
τῆς ἡδονῆς τῆσδ' ἧς ἔδωχ' ὑμῖν ἐγώ.
ΚΡ. ὦ τέκνον τέκνον, τί φῄς; οἷον οἷον ἀνελέγχομαι.
ΙΩ. πῶς εἶπας; ΚΡ. ἄλλοθεν σὺ γέγονας ἄλλοθεν.
ΙΩ. ὤμοι· νόθον με παρθένευμ' ἔτικτε σόν;
ΚΡ. οὐχ ὑπὸ λαμπάδων οὐδὲ χορευμάτων
ὑμέναιος ἐμός,
τέκνον, ἔτικτε σὸν κάρα.
ΙΩ. αἰαῖ· πέφυκα δυσγενής, μῆτερ, πόθεν;
ΚΡ. ἴστω Γοργοφόνα,
ΙΩ. τί τοῦτ' ἔλεξας;
ΚΡ. ἃ σκοπέλοις ἐπ' ἐμοῖς
τὸν ἐλαιοφυᾶ πάγον θάσσει.
ΙΩ. λέγεις λέγεις μοι δόλια κοὐ σαφῆ τάδε.
ΚΡ. παρ' ἀηδόνιον πέτραν Φοίβῳ
ΙΩ. τί Φοῖβον αὐδᾷς;
ΚΡ. κρυπτόμενον λέχος ηὐνάσθην.
ΙΩ. λέγ'· ὡς ἐρεῖς τι κεδνὸν εὐτυχές τέ μοι.
ΚΡ. δεκάτῳ δέ σε μηνὸς ἐν κύκλῳ
κρύφιον ὠδῖν' ἔτεκον Φοίβῳ.
ΙΩ. ὦ φίλτατ' εἰποῦσ', εἰ λέγεις ἐτήτυμα.
ΚΡ. παρθένια δὲ σᾶς ματέρος
σπάργαν' ἀμφίβολά σοι τάδ' ἐξ-
ῆψα, κερκίδος ἐμᾶς πλάνους.
γάλακτι δ' οὐκ ἐπέσχον, οὐδὲ μαστῷ
τροφεῖα ματρός, οὐδὲ λουτρὰ χειροῖν,
ἀνὰ δ' ἄντρον ἔρημον οἰωνῶν
γαμφηλαῖς φόνευμα θοίναμά τ' εἰς Ἅιδαν ἐκβάλλει.
ΙΩ. ὦ δεινὰ τλᾶσα μῆτερ.
ΚΡ. φόβῳ _ ⏑ _ καταδεθεῖσα σὰν
ἀπέβαλον ψυχὰν ἀπέβαλον, τέκνον·
ἔκτεινά σ' ἄκουσ'.
ΙΩ. ἐξ ἐμοῦ τ' οὐχ ὅσι' ἔθνησκες.
ΚΡ. ἰὼ ἰὼ δειναὶ μὲν αἱ τότε τύχαι,
δεινὰ δὲ καὶ τάδ'· ἑλισσόμεσθ' ἐκεῖθεν
ἐνθάδε δυστυχίαισιν
εὐτυχίαις τε πάλιν,
μεθίσταται δὲ πνεύματα.
μενέτω· τὰ πάροιθεν ἅλις κακά· νῦν δ'
ἐγένετό τις οὖρος ἐκ κακῶν, ὦ παῖ.
ΧΟ. μηδεὶς δοκείτω μηδὲν ἀνθρώποις ποτὲ
ἄελπτον εἶναι πρὸς τὰ τυγχάνοντα νῦν.
ΙΩ. ὦ μεταβαλοῦσα μυρίους ἤδη βροτῶν
καὶ δυστυχῆσαι καὖθις αὖ πρᾶξαι καλῶς,
Τύχη, παρ' οἵαν ἤλθομεν στάθμην βίου,
μητέρα φονεῦσαι καὶ παθεῖν ἀνάξια.
φεῦ·
ἆρ' ἐν φαενναῖς ἡλίου περιπτυχαῖς
ἔνεστι πάντα τάδε καθ' ἡμέραν μαθεῖν;
φίλον μὲν οὖν σ' εὕρημα, μῆτερ, ηὕρομεν,
καὶ τὸ γένος οὐδὲν μεμπτόν ἐσθ' ἡμῖν τόδε·
τὰ δ' ἄλλα πρὸς σὲ βούλομαι μόνην φράσαι.
δεῦρ' ἔλθ'· ἐς οὖς γὰρ τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω
καὶ περικαλύψαι τοῖσι πράγμασι σκότον.
ὅρα σύ, μῆτερ, μὴ σφαλεῖσ' ἃ παρθένοις
ἐγγίγνεται νοσήματ' ἐς κρυπτοὺς γάμους,
ἔπειτα τῷ θεῷ προστίθῃς τὴν αἰτίαν,
καὶ τοὐμὸν αἰσχρὸν ἀποφυγεῖν πειρωμένη
Φοίβῳ τεκεῖν με φῄς, τεκοῦσ' οὐκ ἐκ θεοῦ.
ΚΡ. μὰ τὴν παρασπίζουσαν ἅρμασίν ποτε
Νίκην Ἀθάναν Ζηνὶ γηγενεῖς ἔπι,
οὐκ ἔστιν ὅστις σοι πατὴρ θνητῶν, τέκνον,
ἀλλ' ὅσπερ ἐξέθρεψε Λοξίας ἄναξ.
ΙΩ. πῶς οὖν τὸν αὑτοῦ παῖδ' ἔδωκ' ἄλλῳ πατρί,
Ξούθου τέ φησι παῖδά μ' ἐκπεφυκέναι;
ΚΡ. πεφυκέναι μὲν οὐχί, δωρεῖται δέ σε
αὑτοῦ γεγῶτα· καὶ γὰρ ἂν φίλος φίλῳ
δοίη τὸν αὑτοῦ παῖδα δεσπότην δόμων.
ΙΩ. ὁ θεὸς ἀληθής, ἢ μάτην μαντεύεται,
ἐμοῦ ταράσσει, μῆτερ, εἰκότως φρένα.
ΚΡ. ἄκουε δή νυν ἅμ' ἐσῆλθεν, ὦ τέκνον·
εὐεργετῶν σε Λοξίας εἰς εὐγενῆ
δόμον καθίζει· τοῦ θεοῦ δὲ λεγόμενος
οὐκ ἔσχες ἄν ποτ' οὔτε παγκλήρους δόμους
οὔτ' ὄνομα πατρός. πῶς γάρ, οὗ γ' ἐγὼ γάμους
ἔκρυπτον αὐτὴ καί σ' ἀπέκτεινον λάθρα;
ὁ δ' ὠφελῶν σε προστίθησ' ἄλλῳ πατρί.
ΙΩ. οὐχ ὧδε φαύλως αὔτ' ἐγὼ μετέρχομαι,
ἀλλ' ἱστορήσω Φοῖβον εἰσελθὼν δόμοις
εἴτ' εἰμὶ θνητοῦ πατρὸς εἴτε Λοξίου.
ἔα· τίς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελὴς
ἀντήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν;
φεύγωμεν, ὦ τεκοῦσα, μὴ τὰ δαιμόνων
ὁρῶμεν, εἰ μὴ καιρός ἐσθ' ἡμᾶς ὁρᾶν.

ΑΘΗΝΑ.

μὴ φεύγετ'· οὐ γὰρ πολεμίαν με λεύσσετε,
ἀλλ' ἔν τ' Ἀθήναις κἀνθάδ' οὖσαν εὐμενῆ.
ἐπώνυμος δὲ σῆς ἀφικόμην χθονός,
Παλλάς, δρόμῳ σπεύσασ' Ἀπόλλωνος πάρα,
ὃς ἐς μὲν ὄψιν σφῷν μολεῖν οὐκ ἠξίου,
[μὴ τῶν πάροιθε μέμψις ἐς μέσον μόλῃ,]
ἡμᾶς δὲ πέμπει τοὺς λόγους ὑμῖν φράσαι,
ὡς ἥδε τίκτει σ' ἐξ Ἀπόλλωνος πατρός,
δίδωσι δ' οἷς ἔδωκεν, οὐ φύσασί σε,
ἀλλ' ὡς κομίζῃς οἶκον εὐγενέστατον.
ἐπεὶ δ' ἀνεψχθη πρᾶγμα μηνυθὲν τόδε,
θανεῖν σε δείσας μητρὸς ἐκ βουλευμάτων
καὶ τήνδε πρὸς σοῦ μηχαναῖς ἐρρύσατο.

1467. ἀελίου Hermannus] ἁλίου 1469. ὑμῖν ἐγώ] ἡμῖν θεός Kirchhoffius. 1470. Alterum τέκνον addidit Hermannus. 1471. σὺ addidit D. 1475. ὑμέναιος ἐμὸς] ἀνυμέναιος ἐμός γάμος Hartungus. 1477. πόθεν] ποθέν Paleius. 1478. Γοργοφόνα] θεός addit Hartungus. 1480. ἐλαιοφυᾶ D.] ἐλαιοφυῆ 1481. λέγεις alterum addidit Bothius. Dimetrum fecit Hartungus λέγεις ἄδηλα κοὐ σαφῆ. 1484. λέχος] Fort. ἐς λέχος: vid. Annot. Oxon. p. 960. 1490. δὲ σᾶς Paleius] δ' ἐμᾶς ἐξῆψα Fixius] ἐνῆψα 1493. χειροῖν Heathius] χεροῖν 1497. φόβῳ _ ⏑ _ (vel ⏑ _ _ φόβῳ) D.] ἐν φόβῳ 1499. ἀπέβαλον ante ψυχὰν addidit Hermannus. 1502. ἰὼ alterum addidit Hermannus.

1503. αἱ addidit Matthiae. 1504. δεινὰ Barnesius] δειλία 1509. ὦ fortasse delendum. 1510. ἀνθρώποις Dobraeus] ἀνθρώπων PC. 1513. καὖθις] καὖτις P. αὖ Piersonus] εὖ 1516. ἡλίου] αἰθέρος Badhamus. 1517. ἡμέραν] ἦμαρ ἓν Nauckius.

1519. ἐσθ' Hartungus] ὡς 1521. γὰρ] σοι schol. Phoeniss. 909. 1522. τοῖσι ed. Brubach.] τοῖς 1523. σφαλεῖσ' ἃ Musgravius] σφαλεῖσα 1525. προστίθῃς Elmsleius] προστιθεὶς P. προστιθεὶς C. προστιθῇς Stephanus. 1529. Ἀθάναν Matthiae] ἀθηνᾶν 1530. ὅστις] οὔτις Hartungus, recte, nisi ἔφυ pro τέκνον scribendum cum Nauckio. 1531. Λοξίας] σ' addidit Nauckius. 1538. ταράσσει] ταράσσων superscr. in PC. 1543. γάμους] γονάς Nauckius. 1549. θυοδόκων Piersonus] θεοδότων 1550. ἀντήλιον] ἀνθήλιον Ald. 1553. λεύσσετε Elmsleius] φεύγετε 1556. Παλλάς] πολλὰς P. 1558. Seclusi versum spurium. μέμψις PC. μέμψιν Ald.: unde μέμψιν ἐς μέσην Hartungus. 1561. οὐ φύσασί σε Stephanus] οὐ φασί σε 1562. κομίζῃς] νομίζεις PC. νομίζῃς apogr. Parisina. κομίζῃ σ' Lentingius, quo recepto Kirchhoffius οἶκος εὐγενέστατος coniicit. 1563. ἀνεψχθη Matthiae] ἀνώχθη

ἔμελλε δ' αὐτὰ διασιωπήσας ἄναξ
ἐν ταῖς Ἀθήναις γνωριεῖν ταύτην τε σὴν
σέ θ', ὡς πέφυκας τῆσδε καὶ Φοίβου πατρός.
ἀλλ' ὡς περαίνω πρᾶγμα καὶ χρησμοὺς θεῷ,
ἐφ' οἷσιν ἔζευξ' ἅρματ', εἰσακούσατον.
λαβοῦσα τόνδε παῖδα Κεκροπίαν χθόνα
χώρει, Κρέουσα, κἀς θρόνους τυραννικοὺς
ἵδρυσον· ἐκ γὰρ τῶν Ἐρεχθέως γεγὼς
δίκαιος ἄρχειν τῆς ἐμῆς ὅδε χθονός.
ἔσται δ' ἀν' Ἑλλάδ' εὐκλεής· οἱ τοῦδε γὰρ
παῖδες γενόμενοι τέσσαρες ῥίζης μιᾶς,
ἐπώνυμοι γῆς κἀπιφυλίου χθονὸς
λαῶν ἔσονται, σκόπελον οἳ ναίουσ' ἐμόν.
Γελέων μὲν ἔσται πρῶτος· εἶτα δεύτερον
Ὅπλητες Ἀργαδῆς τ', ἐμῆς δ' ἀπ' αἰγίδος
ἓν φῦλον ἕξουσ' Αἰγικορῆς, οἱ τῶνδε δ' αὖ
παῖδες γενόμενοι ξὺν χρόνῳ πεπρωμένῳ
Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαίας πόλεις
χέρσους τε παράλους, ὃ σθένος τἠμῇ χθονὶ
δίδωσιν· ἀντίπορθμα δ' ἠπείροιν δυοῖν
πεδία κατοικήσουσιν, Ἀσιάδος τε γῆς
Εὐρωπίας τε· τοῦδε δ' ὀνόματος χάριν
Ἴωνες ὀνομασθέντες ἕξουσιν κλέος.
Ξούθῳ δὲ καὶ σοὶ γίγνεται κοινὸν γένος,
Δῶρος μέν, ἔνθεν Δωρὶς ὑμνηθήσεται
πόλις· κατ' αἶαν Πελοπίαν δ' ὁ δεύτερος
Ἀχαιός, ὃς γῆς παραλίας Ῥίου πέλας
τύραννος ἔσται, κἀπισημανθήσεται
κείνου κεκλῆσθαι λαὸς ὄνομ' ἐπώνυμος.
καλῶς δ' Ἀπόλλων πάντ' ἔπραξε· πρῶτα μὲν
ἄνοσον λοχεύει σ', ὥστε μὴ γνῶναι φίλους·
ἐπεὶ δ' ἔτικτες τόνδε παῖδα κἀπέθου
ἐν σπαργάνοισιν, ἁρπάσαντ' εἰς ἀγκάλας
Ἑρμῆν κελεύει δεῦρο πορθμεῦσαι βρέφος,
ἔθρεψέ τ' οὐδ' εἴασεν ἐκπνεῦσαι βίον.
νῦν οὖν σιώπα παῖς ὅδ' ὡς πέφυκε σός,
ἵν' ἡ δόκησις Ξοῦθον ἡδέως ἔχῃ,
σύ τ' αὖ τὰ σαυτῆς ἀγάθ' ἔχουσ' ἴῃς, γύναι.
καὶ χαίρετ'· ἐκ γὰρ τῆσδ' ἀναψυχῆς πόνων
εὐδαίμον' ὑμῖν πότμον ἐξαγγέλλομαι.
ΙΩ. ὦ Διὸς Παλλὰς μεγίστου θύγατερ, οὐκ ἀπιστίᾳ
σοὺς λόγους ἐδεξάμεσθα· πείθομαι δ' εἶναι πατρὸς
Λοξίου καὶ τῆσδε· καὶ πρὶν τοῦτο δ' οὐκ ἄπιστον ἦν.
ΚΡ. τἀμά νυν ἄκουσον· αἰνῶ Φοῖβον οὐκ αἰνοῦσα πρίν,
οὕνεχ' οὗ ποτ' ἠμέλησε παιδὸς ἀποδίδωσί μοι.
αἵδε δ' εὐωποὶ πύλαι μοι καὶ θεοῦ χρηστήρια,
δυσμενῆ πάροιθεν ὄντα. νῦν δὲ καὶ ῥόπτρων χέρας
ἡδέως ἐκκρημνάμεσθα καὶ προσεννέπω πύλας.
ΑΘ. ᾔνεσ' οὕνεκ' εὐλογεῖς θεὸν μεταβαλοῦσ'· ἀεί ποτε
χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, ἐς τέλος δ' οὐκ ἀσθενῆ.
ΚΡ. ὦ τέκνον, στείχωμεν οἴκους. ΑΘ. στείχεθ', ἕψομαι δ' ἐγώ.
ΙΩ. ἀξία γ' ἡμῶν ὁδουρός. ΚΡ. καὶ φιλοῦσά γε πτόλιν.
ΑΘ. ἐς θρόνους δ' ἵζου παλαιούς. ΙΩ. ἄξιον τὸ κτῆμά μοι.
ΧΟ. ὦ Διὸς Λητοῦς τ' Ἄπολλον, χαῖρ'· ὅτῳ δ' ἐλαύνεται
ξυμφοραῖς οἶκος, σέβοντα δαίμονας θαρσεῖν χρεών·
ἐς τέλος γὰρ οἱ μὲν ἐσθλοὶ τυγχάνουσιν ἀξίων,
οἱ κακοὶ δ', ὥσπερ πεφύκασ', οὔποτ' εὖ πράξειαν ἄν.

1570. οἷσιν ἔζευξ' Scaliger] οἷς ἐζεύξασθ' 1572. κἀς D.] κεἰς 1574. τῆς Hartungus] τῆσδ' P. τῆς δ', superscr. γ', C. 1575. δ' L. Dindorfius] τ' 1577. γῆς κἀπιφυλίου] τε κἀπιφύλιοι Badhamus. γῆς τετραφυλίου Hartungus. 1578. λαῶν] λαὸν P. 1579. Γελέων Canterus] τελέων δεύτερον Canterus] δεύτερος PC: unde nonnulla post hunc versum excidisse coniecit Badhamus. δεύτεροι Hartungus. 1580. Ὅπλητες Ἀργαδῆς τ' ἐμῆς τ' (recte δ' Kirchhoffius) ἀπ' Canterus] ὃ πάντες ἀργαλῆς (ο super altero α C) τ' ἐμῆς ἀπ' 1581. ἓν φῦλον Hermannus] ἔμφυλον 1583. Κυκλάδας] κυκλάδος P. 1591. δ' Barnesius] τ' 1594. ἐπώνυμος] ἐπώνυμον Kirchhoffius.

1603. ἴῃς Wakefieldus] εἴῃς 1607. ἐδεξάμεσθα Musgravius] ἐνδεξόμεσθα 1608. καὶ πρὶν τοῦτο δ' οὐκ ἄπιστον ἦν] κεἰ πρὶν τοῦτ' ἄπιστον ἦν ἐμοὶ Dobraeus. 1611. αἵδε δ'] χαίρετ' Kirchhoffius. 1612. ῥόπτρων] ῥόπτρω P. 1613. πύλας Barnesius] πύλαις 1614. ποτε L. Dindorfius] που 1616. στείχωμεν Schaeferus] στείχοιμεν στείχεθ' Canterus] στείχεσθ' 1617. Κρ. ἀξία — πτόλιν. | Ἀθ. εἰς — παλαιούς. Κρ. ἄξιον — μοι PC. Correxit Hermannus.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΕΛΕΝΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΛΕΝΗ.
ΤΕΥΚΡΟΣ.
ΧΟΡΟΣ.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.
ΓΡΑΥΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΘΕΟΝΟΗ.
ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.
ΔΙΟΣΚΟΡΟΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἡρόδοτος ἱστορεῖ περὶ Ἑλένης καί φησιν ἐλθεῖν μὲν αὐτὴν εἰς Αἴγυπτον, καὶ τοῦτο φάσκειν καὶ τὸν Ὅμηρον, ποιοῦντα τὴν Ἑλένην παρέχειν τῷ Τηλεμάχῳ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ λαθικηδὲς φάρμακον, "τό οἱ πόρε Πολύδαμνα Θῶνος παράκοιτις", οὐ μὴν δὲ οὕτως, ὡς Εὐριπίδης φησίν. οἱ μὲν γὰρ πλανωμένην φασὶν αὐτὴν μετὰ τοῦ Μενελάου μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου πόρθησιν καὶ εἰς Αἴγυπτον παραγενέσθαι, κἀκεῖθεν πεπορίσθαι τὰ φάρμακα· ὁ δὲ τὴν μὲν ἀληθῶς Ἑλένην φησὶ μηδ' ὁπωσοῦν ἐλθεῖν εἰς Τροίαν, τὸ εἴδωλον δὲ αὐτῆς. κλέψας γὰρ αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς Ἥρας βουλῇ Πρωτεῖ τῷ βασιλεῖ τῆς Αἰγύπτου φυλάττειν παρέδωκε. τούτου δὲ θανόντος ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεοκλύμενος ἐπειρᾶτο γαμεῖν αὐτήν. ἡ δὲ ἱκέτις παρεκάθητο τῷ τοῦ Πρωτέως μνημείῳ, ὅθεν αὐτῇ ἐπιφαίνεται Μενέλεως, τὰς μὲν ναῦς ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀπολέσας, ὀλίγους δέ τινας τῶν ἑταίρων ἐν ἄντρῳ καθειργμένους σώζων. εἰς λόγους δὲ ἐλθόντες καὶ μηχανορραφήσαντες ἀπατῶσι μὲν τὸν Θεοκλύμενον, αὐτοὶ δὲ νηὶ ἐμβάντες, ὡς δὴ τῷ Μενέλεῳ θανόντι κατὰ θάλατταν θύσοντες, εἰς τὴν ἰδίαν διασώζονται.

ΕΛΕΝΗ.
Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαί,
ὃς ἀντὶ δίας ψακάδος Αἰγύπτου πέδον
λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύας.
Πρωτεὺς δ', ὅτ' ἔζη, τῆσδε γῆς τύραννος ἦν,
Φάρον μὲν οἰκῶν νῆσον, Αἰγύπτου δ' ἄναξ,
ὃς τῶν κατ' οἶδμα παρθένων μίαν γαμεῖ,
Ψαμάθην, ἐπειδὴ λέκτρ' ἀφῆκεν Αἰακοῦ.
τίκτει δὲ τέκνα δισσὰ τοῖσδε δώμασι,
Θεοκλύμενον ἄρσεν', ὅτι δὴ θεοὺς σέβων
βίον διήνεγκ', εὐγενῆ τε παρθένον
Εἰδώ, τὸ μητρὸς ἀγλάϊσμ', ὅτ' ἦν-βρέφος.

Huius fabulae codex unus est Florentinus C, de quo diximus p. 141. Ὑπόθεσιν ab grammatico aliquo Byzantino scriptam edidit Matthiae ex alio codice Florentino recentissimo. Ex didascalia sumtum est quod schol. Aristoph. Thesm. 1012. annotavit, Ἀνδρομέδαν: πιθανῶς· συνδεδίδακται γὰρ τῇ Ἑλένῃ (olymp. 91, 4.).

2. ψακάδος] ψεκάδος C. Correctum ex Arist. Thesm. 856. et Aristide vol. 2. p. 331.

7. Αἰακοῦ Musgravius] αἰόλου 9. Θεοκλύμενον] μὲν addit Scaliger. (Conf. ad v. 1643.) Quo recepto ὃς Νεοὺς scripsit Hermannus. ὅτι δὴ — διήνεγκ' delet Ὀ auckius. 11 Εἰδώ Matthiae] εἶδος

ἐπεὶ δ' ἐς ἥβην ἦλθεν ὡραία γάμων,
καλοῦσιν αὐτὴν Θεονόην· τὰ θεῖα γὰρ
τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα πάντ' ἠπίστατο,
προγόνου λαβοῦσα Νηρέως τιμὰς πάρα.
ἡμῖν δὲ γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος
Σπάρτη, πατὴρ δὲ Τυνδάρεως· ἔστιν δὲ δὴ
λόγος τις ὡς Ζεὺς μητέρ' ἔπτατ' εἰς ἐμὴν
Λήδαν, κύκνου μορφώματ' ὄρνιθος λαβών,
ὃς δόλιον εὐνὴν ἐξέπραξ' ὑπ' ἀετοῦ
δίωγμα φεύγων, εἰ σαφὴς οὗτος λόγος.
Ἑλένη δ' ἐκλήθην· ἃ δὲ πεπόνθαμεν κακὰ
λέγοιμ' ἄν. ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους πέρι
Ἰδαῖον ἐς κευθμῶν' Ἀλέξανδρον πάρα,
Ἥρα Κύπρις τε Διογενής τε παρθένος,
μορφῆς θέλουσαι διαπεράνασθαι κρίσιν.
τοὐμὸν δὲ κάλλος, εἰ καλὸν τὸ δυστυχές,
Κύπρις προτείνασ' ὡς Ἀλέξανδρος γαμεῖ,
νικᾷ· λιπὼν δὲ βούσταθμ' Ἰδαῖος Πάρις
Σπάρτην ἀφίκεθ', ὡς ἐμὸν σχήσων λέχος.
Ἥρα δὲ μεμφθεῖσ' οὕνεκ' οὐ νικᾷ θεάς,
ἐξηνέμωσε τἄμ' Ἀλεξάνδρῳ λέχη,
δίδωσι δ' οὐκ ἔμ', ἀλλ' ὁμοιώσασ' ἐμοὶ
εἴδωλον ἔμπνουν οὐρανοῦ ξυνθεῖσ' ἄπο,
Πριάμου τυράννῳ παιδί· καὶ δοκεῖ μ' ἔχειν,
κενὴν δόκησιν, οὐκ ἔχων. τὰ δ' αὖ Διὸς
βουλεύματ' ἄλλα τοῖσδε συμβαίνει κακοῖς·
πόλεμον γὰρ εἰσήνεγκεν Ἑλλήνων χθονὶ
καὶ Φρυξὶ δυστήνοισιν, ὡς ὄχλου βροτῶν
πλήθους τε κουφίσειε μητέρα χθόνα,
γνωτόν τε θείη τὸν κράτιστον Ἑλλάδος.
Φρυγῶν δ' ἐς ἀλκὴν προυτέθην ἐγὼ μὲν οὔ,
τὸ δ' ὄνομα τοὐμόν, ἆθλον Ἕλλησιν δορός.
λαβὼν δέ μ' Ἑρμῆς ἐν πτυχαῖσιν αἰθέρος
νεφέλῃ καλύψας, οὐ γὰρ ἠμέλησέ μου
Ζεύς, τόνδ' ἐς οἶκον Πρωτέως ἱδρύσατο,
πάντων προκρίνας σωφρονέστατον βροτῶν,
ἀκέραιον ὡς σώσαιμι Μενέλεῳ λέχος.
κἀγὼ μὲν ἐνθάδ' εἴμ', ὁ δ' ἄθλιος πόσις
στράτευμ' ἀθροίσας τὰς ἐμὰς ἀναρπαγὰς
θηρᾷ πορευθεὶς Ἰλίου πυργώματα.
ψυχαὶ δὲ πολλαὶ δι' ἔμ' ἐπὶ Σκαμανδρίοις
ῥοαῖσιν ἔθανον· ἡ δὲ πάντα τλᾶσ' ἐγὼ
κατάρατός εἰμι, καὶ δοκῶ προδοῦσ' ἐμὸν
πόσιν ξυνάψαι πόλεμον Ἕλλησιν μέγαν.
τί δῆτ' ἔτι ζῶ; θεοῦ τόδ' εἰσήκουσ' ἔπος
Ἑρμοῦ, τὸ κλεινόν μ' ἔτι κατοικήσειν πέδον
Σπάρτης ξὺν ἀνδρί, γνόντος ὡς εἰς Ἴλιον
οὐκ ἦλθον, ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί.
ἕως μὲν οὖν φῶς ἡλίου τόδ' ἔβλεπε
Πρωτεύς, ἄσυλος ἦν γάμων· ἐπεὶ δὲ γῆς
σκότῳ κέκρυπται, παῖς ὁ τοῦ τεθνηκότος
θηρᾷ γαμεῖν με. τὸν πάλαι δ' ἐμὸν πόσιν
τιμῶσα Πρωτέως μνῆμα προσπίτνω τόδε
ἱκέτις, ἵν' ἀνδρὶ τἀμὰ διασώσῃ λέχη,
ὡς, εἰ καθ' Ἑλλάδ' ὄνομα δυσκλεὲς φέρω,
μή μοι τὸ σῶμά γ' ἐνθάδ' αἰσχύνην ὄφλῃ.

ΤΕΤΚΡΟΣ.

τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν δωμάτων ἔχει κράτος;
Πλούτου γὰρ οἶκος ἄξιος προσεικάσαι,
βασίλειά τ' ἀμφιβλήματ' εὔθριγκοί θ' ἕδραι.
ἔα·
ὦ θεοί, τίν' εἶδον ὄψιν; ἐχθίστην ὁρῶ
γυναικὸς εἰκὼ φόνιον, ἥ μ' ἀπώλεσε
πάντας τ' Ἀχαιούς. θεοί σ', ὅσον μίμημ' ἔχεις
Ἑλένης, ἀποπτύσειαν. εἰ δὲ μὴ 'ν ξένῃ
γαίᾳ πόδ' εἶχον, τῷδ' ἂν εὐστόχῳ πτερῷ
ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἂν Διὸς κόρης.
ΕΛ. τί δ', ὦ ταλαίπωρ', ὅστις ὤν μ' ἀπεστράφης,
καὶ ταῖς ἐκείνης ξυμφοραῖς ἐμὲ στυγεῖς;
ΤΕ. ἥμαρτον· ὀργῇ δ' εἶξα μᾶλλον ἤ μ' ἐχρῆν·
μισεῖ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τὴν Διὸς κόρην.
ξύγγνωθι δ' ἡμῖν τοῖς λελεγμένοις, γύναι.
ΕΛ. τίς δ' εἶ, πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον;
ΤΕ. εἷς τῶν Ἀχαιῶν, ὦ γύναι, τῶν ἀθλίων.
ΕΛ. οὐ τἄρα σ' Ἑλένην εἰ στυγεῖς θαυμαστέον.
ἀτὰρ τίς εἶ, πόθεν, τίνος σ' αὐδᾶν χρεών;
ΤΕ. ὄνομα μὲν ἡμῖν Τεῦκρος, ὁ δὲ φύσας πατὴρ
Τελαμών, Σαλαμὶς δὲ πατρὶς ἡ θρέψασά με.
ΕΛ. τί δῆτα Νείλου τούσδ' ἐπιστρέφει γύας;
ΤΕ. φυγὰς πατρῴας ἐξελήλαμαι χθονός.
ΕΛ. τλήμων ἂν εἴης· τίς δέ σ' ἐκβάλλει πάτρας;
ΤΕ. Τελαμὼν ὁ φύσας. τίν' ἂν ἔχοις μᾶλλον φίλον;
ΕΛ. ἐκ τοῦ; τὸ γάρ τοι πρᾶγμα συμφορὰν ἔχει.
ΤΕ. Αἴας μ' ἀδελφὸς ὤλεσ' ἐν Τροίᾳ θανών.
ΕΛ. πῶς; οὔ τί που σῷ φασγάνῳ βίον στερείς;
ΤΕ. οἰκεῖον αὐτὸν ὤλεσ' ἅλμ' ἐπὶ ξίφος.
ΕΛ. μανέντ'; ἐπεὶ τίς σωφρονῶν τλαίη τάδ' ἄν;
ΤΕ. τὸν Πηλέως τιν' οἶσθ' Ἀιχλλέα γόνον;
ΕΛ. μνηστήρ ποθ' Ἑλένης ἦλθεν, ὡς ἀκούομεν.
ΤΕ. θανὼν ὅδ' ὅπλων ἔριν ἔθηκε συμμάχοις.
ΕΛ. καὶ δὴ τί τοῦτ' Αἴαντι γίγνεται κακόν;
ΤΕ. ἄλλου λαβόντος ὅπλ' ἀπηλλάχθη βίου.
ΕΛ. σὺ τοῖς ἐκείνου δῆτα πήμασιν νοσεῖς;
ΤΕ. ὁθούνεκ' αὐτῷ γ' οὐ ξυνωλόμην ὁμοῦ.
ΕΛ. ἦλθες γάρ, ὦ ξέν', Ἰλίου κλεινὴν πόλιν;
ΤΕ. καὶ ξύν γε πέρσας αὐτὸς ἀνταπωλόμην.
ΕΛ. ἤδη γὰρ ἧπται καὶ κατείργασται πυρί;
ΤΕ. ὥστ' οὐδ' ἴχνος γε τειχέων εἶναι σαφές.
ΕΛ. ὦ τλῆμον Ἑλένη, διὰ σ' ἀπόλλυνται Φρύγες
ΤΕ. καὶ πρός γ' Ἀχαιοί· μεγάλα δ' εἴργασται κακά.
ΕΛ. πόσον χρόνον γὰρ διαπεπόρθηται πόλις;
ΤΕ. ἑπτὰ σχεδόν τι καρπίμους ἐτῶν κύκλους.
ΕΛ. χρόνον δ' ἐμείνατ' ἄλλον ἐν Τροίᾳ πόσον;
ΤΕ. πολλὰς σελήνας, δέκα διελθούσας ἔτη.
ΕΛ. ἦ καὶ γυναῖκα Σπαρτιᾶτιν εἵλετε;
ΤΕ. Μενέλαος αὐτὴν ἦγ' ἐπισπάσας κόμης.
ΕΛ. εἶδες σὺ τὴν δύστηνον; ἢ κλύων λέγεις;
ΤΕ. ὥσπερ σέ γ', οὐδὲν ἧσσον, ὀφθαλμοῖς ὁρῶν.
ΕΛ. σκοπεῖτε μὴ δόκησιν εἴχετ' ἐκ θεῶν.
ΤΕ. ἄλλου λόγου μέμνησο, μὴ κείνης ἔτι.
ΕΛ. οὕτω δοκεῖτε τὴν δόκησιν ἀσφαλῆ;
ΤΕ. αὐτὸς γὰρ ὄσσοις εἶδον οἷς καὶ νῦν σ' ὁρῶ.
ΕΛ. ἤδη δ' ἐν οἴκοις ξὺν δάμαρτι Μενέλεως;
ΤΕ. οὔκουν ἐν Ἄργει γ' οὐδ' ἐπ' Εὐρώτα ῥοαῖς.

12. ὡραία Nauckius (ὡραίαν Musgravius)] ὡραίων 16. ἡμῖν] ἐμοὶ Aristoph. Thesm. 859. 34. ἄπο Reiskius] ὕπο 36. τυράννῳ Hermannus] τυράννου 42. προυτέθην Musgravius] προὐθέμην 48. Μενέλεῳ Portus] μενέλεω 56. δῆτ'] οὖν Aristophanes. 57. μ' addidit Hermannus. 59. λέκτρ'] λέχος Eustath. p. 30. 63. ἐμὸν] ἐγὼ Dobraeus. 69. Πλούτου] Πλούτῳ Nauckius.

74. μίμημ' Stephanus] μίσημ' 76. πόδ' Faber] ποτ' πτερῷ Elmsleius] πέτρῳ 77. ἀπόλαυσιν Reiskius] ἀπώλλυσ' ἵν' 78. ὢν] εἶ Cobetus. 86. τίνος σ' αὐδᾶν χρεὼν D.] τίνος ἐξαυδᾶν σε χρή 89. τούσδ' Elmsleius] τάσδ' 97. σωφρονῶν] εὖ φρονῶν Hermannus. 98. Ἀχιλλέα τιν' οἶσθα Πηλέως γόνον; Cobetus. 100. ὅδ' Portus] δ' 112. καρπίμους] καμπίμους Nauckius. 115. Σπαρτιᾶτιν Ald.] σπαρτιάτην 118. ὁρῶν Hermannus] ὁρῶ 122. εἶδον οἷς καὶ νῦν σ' ὁρῶ Hartungus] εἰδόμην καὶ νοῦς ὁρᾷ C. εἰδόμην ὡς νῦν σ' ὁρῶ Dobraeus. 124. γ' addidit Musgravius.

ΕΛ. αἰαῖ· κακὸν τόδ' εἶπας οἷς κακὸν λέγεις.
ΤΕ. ὡς κεῖνος ἀφανὴς ξὺν δάμαρτι κλῄζεται.
ΕΛ. οὐ πᾶσι πορθμὸς αὐτὸς Ἀργείοισιν ἦν;
ΤΕ. ἦν, ἀλλὰ χειμὼν ἄλλοσ' ἄλλον ὥρισεν.
ΕΛ. ποίοισιν ἐν νώτοισι ποντίας ἁλός;
ΤΕ. μέσον περῶσι πέλαγος Αἰγαίου πόρου.
ΕΛ. κἀκ τοῦδε Μενέλεων οὔτις εἶδ' ἀφιγμένον;
ΤΕ. οὐδείς· θανὼν δὲ κλῄζεται καθ' Ἑλλάδα.
ΕΛ. ἀπωλόμεσθα· Θεστιὰς δ' ἔστιν κόρη;
ΤΕ. Λήδαν ἔλεξας; οἴχεται θανοῦσα δή.
ΕΛ. οὔ πού νιν Ἑλένης αἰσχρὸν ὤλεσεν κλέος;
ΤΕ. φασίν, βρόχῳ γ' ἅψασαν εὐγενῆ δέρην.
ΕΛ. οἱ Τυνδάρειοι δ' εἰσὶν ἢ οὐκ εἰσὶν κόροι;
ΤΕ. τεθνᾶσι κοὐ τεθνᾶσι· δύο δ' ἐστὸν λόγω.
ΕΛ. πότερος ὁ κρείσσων; ὦ τάλαιν' ἐγὼ κακῶν.
ΤΕ. ἄστροις σφ' ὁμοιωθέντε φάσ' εἶναι θεώ.
ΕΛ. καλῶς ἔλεξας τοῦτο· θάτερον δὲ τί;
ΤΕ. σφαγαῖς ἀδελφῆς οὕνεκ' ἐκπνεῦσαι βίον.
ἅλις δὲ μύθων· οὐ διπλᾶ χρῄζω στένειν.
ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον τούσδε βασιλείους δόμους,
τὴν θεσπιῳδὸν Θεονόην χρῄζων ἰδεῖν,
σὺ προξένησον, ὡς τύχω μαντευμάτων
ὅπῃ νεὼς στείλαιμ' ἂν οὔριον πτερὸν
ἐς γῆν ἐναλίαν Κύπρον, οὗ μ' ἐθέσπισεν
οἰκεῖν Ἀπόλλων, ὄνομα νησιωτικὸν
Σαλαμῖνα θέμενον τῆς ἐκεῖ χάριν πάτρας.
ΕΛ. πλοῦς, ὦ ξέν', αὐτὸς σημανεῖ· σὺ δ' ἐκλιπὼν
γῆν τήνδε φεῦγε, πρίν σε παῖδα Πρωτέως
ἰδεῖν, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς· ἄπεστι δὲ
κυσὶν πεποιθὼς ἐν φοναῖς θηροκτόνοις·
κτείνει γὰρ Ἕλλην' ὅντιν' ἂν λάβῃ ξένον.
ὅτου δ' ἕκατι, μήτε σὺ ζήτει μαθεῖν
ἐγώ τε σιγῶ· τί γὰρ ἂν ὠφελοῖμί σε;
ΤΕ. καλῶς ἔλεξας, ὦ γύναι· θεοὶ δέ σοι
ἐσθλῶν ἀμοιβὰς ἀντιδωρησαίατο.
Ἑλένῃ δ' ὅμοιον σῶμ' ἔχουσ' οὐ τὰς φρένας
ἔχεις ὁμοίας, ἀλλὰ διαφόρους πολύ.
κακῶς δ' ὄλοιτο, μηδ' ἐπ' Εὐρώτα ῥοὰς
ἔλθοι· σὺ δ' εἴης εὐτυχὴς ἀεί, γύναι.
ΕΛ. ὦ μεγάλων ἀχέων καταβαλλομένα μέγαν οἶτον,
ποῖον ἁμιλλαθῶ γόον; ἢ τίνα μοῦσαν ἐπέλθω,
δάκρυσιν, ἢ θρήνοις, ἢ πένθεσιν;
ἐή·
πτεροφόροι νεάνιδες,
παρθένοι, Χθονὸς κόραι,
Σειρῆνες, εἴθ' ἐμοῖς γόοις
μόλοιτ' ἔχουσαι τὸν Λίβυν
λωτὸν ἢ σύριγγας, αἴλινον κακοῖς
τοῖς ἐμοῖσι σύνοχα δάκρυα,
πάθεσι πάθεα, μέλεσι μέλεα,
μουσεῖά τε θρηνήμασι ξυνῳδὰ
πέμψειε Φερσέφασσα
φόνια, χάριτας ἵν' ἐπὶ δάκρυσι
παρ' ἐμέθεν ὑπὸ μέλαθρα νύχια

167—178. = 179—190.

νέκυσιν ὀλομένοις λάβῃ.

ΧΟΡΟΣ.

κυανοειδὲς ἀμφ' ὕδωρ
ἔτυχον ἕλικά τ' ἀνὰ χλόαν
φοίνικας ἁλίου πέπλους
αὐγαῖσιν ἐν ταῖς χρυσέαις
ἀμφιθάλπουσ' ἔν τε δόνακος ἔρνεσιν·
ἔνθεν οἰκτρὸν ὅμαδον ἔκλυον,
ἄλυρον ἔλεγον, ὅ τι ποτ' ἔλακεν
_ ⏑́ ⏑ _ αἰάγμασι στένουσα,
νύμφα τις οἷα Ναῒς
ὄρεσι φυγάδα νόμον ἱεῖσα
γοερόν, ὑπὸ δὲ πέτρινα γύαλα
Πανὸς ἀναβοᾷ γάμους.
ΕΛ. ἰὼ ἰώ,
θήραμα βαρβάρου πλάτας,
Ἑλλανίδες κόραι,
ναύτας Ἀχαιῶν τις ἔμολεν ἔμολε,
δάκρυα δάκρυσί μοι φέρων,
Ἰλίου κατασκαφὰν
πυρὶ μέλουσαν δαΐῳ
δι' ἐμὲ τὰν πολυκτόνον,
δι' ἐμὸν ὄνομα πολύπονον.
Λήδα δ' ἐν ἀγχόναις
θάνατον ἔλαβεν αἰσχύνας ἐμᾶς ὑπ' ἀλγέων.
ὁ δ' ἐμὸς ἐν ἁλὶ πολυπλανὴς
πόσις ὀλόμενος οἴχεται,
Κάστορός τε συγγόνου τε διδυμογενὲς ἄγαλμα πατρίδος [σιά τε
ἀφανὲς ἀφανὲς ἱππόκροτα λέλοιπε δάπεδα γυμνά-
δονακόεντος Εὐρώτα, νεανιᾶν πόνον.
ΧΟ. αἰαῖ αἰαῖ·
ὦ δαίμονος πολυστόνου
μοίρας τε σᾶς, γύναι.
αἰὼν δυσαίων τις ἔλαχεν ἔλαχεν,
ὅτε σε τέκετο ματρόθεν
Ζεὺς πρέπων δι' αἰθέρος
χιονόχρως κύκνου πτερῷ·
τί γὰρ ἄπεστί σοι κακῶν;
τίνα δὲ βίοτον οὐκ ἔτλας;
μάτηρ μὲν οἴχεται,
δίδυμά τε Διὸς οὐκ εὐδαιμονεῖ τέκεα φίλα,
χθόνα δὲ πάτριον οὐχ ὁρᾷς,
διὰ δὲ πόλεας ἔρχεται [δωσιν,
βάξις, ἅ σε βαρβάροισι λέχεσι, πότνια, παραδί-
ὁ δὲ σὸς ἐν ἁλὶ κύμασί τε λέλοιπε βίοτον, οὐδέ ποτ' ἔτι
πάτρια μέλαθρα καὶ τὰν Χαλκίοικον ὀλβιεῖς.
ΕΛ. φεῦ φεῦ, τίς ἢ Φρυγῶν

191—209. = 210—228.

125. οἷς κακὸν] οἷς συμβὰν Nauckius. 127. αὐτὸς] αὗτὸς C. 131. Μενέλεων Barnesius] μενέλαον εἶδ'] οἶδ' Ald. 135. οὔ που Dobraeus] οὔπω 138. λόγω Schaeferus] λόγοι 144. 1526. βασιλείους] βασιλικοὺς Hartungus. 146. σὺ προξένησον Iacobsius] συμπροξένησον 155. delet Nauckius. 164. οἶτον Musgravius] οἶκτον 167. ἐή D.] ἒ ἒ 170. τὸν Λίβυν] τὸν et in antistropha v. 182. ταῖς delevit Hermannus. 171. αἴλινον Nauckius] αἰλίνοις 176. φόνια Bothius] φόνια φόνια φόνια, χάριτας] φόνι' ἀχάριτας Lobeckius. 177. ἐμέθεν Seidlerus] ἐμέθ' νύχια D.] νύχια παιᾶνας

181. ἁλίου] ἀλίω, superscr. ου, C. 183. ἀμφιθάλπουσ' ἔν τε Seidlerus] θάλπουσ' ἀμφί τ' ἐν 184. οἰκτρὸν Badhamus] οἰκτρὸν ἀνεβόασεν 185. ἔλεγον] θρῆνον C, sed ἔλεγον a m. sec. ποτ' corrector in apogr. Paris. altero] πόδ' C. 186. Lacunam indicavit Badhamus. 188. νόμον Matthiae] γάμον 189. γύαλα D.] μύχαλα (μύχατα Canterus) γύαλα γύαλα] κλαγγάς addit C, sed linea circumscriptum ab alia m.: de quo dixi in Annot. Oxon. p. 869. 197. μέλουσαν Stephanus] μέλλουσαν δαΐῳ Musgravius] ἰδαίῳ 199. πολύπονον Matthiae] πουλύπονον 202. ἐμᾶς ὑπ' Muretus] ἡμᾶς (vel ὑμᾶς) ἐπ' 209. νεανιᾶν Lentingius] νεανίαν 218. ἔτλας] ἔτλησας C, i. e. ἔτλης, superscr. ας. 225. λέχεσι, πότνια, παραδίδωσιν] πότνια, παραδίδωσι λέχεσιν Nauckius. 228. ὀλβιεῖς Scaliger] ὀλβιοῖς 229—240. et 241—252. in stropham et antistropham redigendi videbantur Burgesio ad Troad. p. 151. 229. τίς ἢ D.] τίς ἦν

ἢ τίς Ἑλλανίας ἀπὸ χθονὸς
ἔτεμε τὰν δακρυόεσσαν Ἰλίῳ
πεύκαν; ἔνθεν ὀλόμενον σκάφος
ξυναρμόσας ὁ Πριαμίδας ἔπλευσε βαρβάρῳ πλάτᾳ
τὰν ἐμὰν ἐφ' ἑστίαν,
[ἐπὶ τὸ δυστυχὲς κάλλος, ὡς ἕλοι γάμον ἐμόν.]
ἅ τε δόλιος ἁ πολυκτόνος Κύπρις
Δαναΐδαις ἄγουσα θάνατον Πριαμίδαισί τ',
ὦ τάλαινα συμφορᾶς.
ἁ δὲ χρυσέοις θρόνοις
Διὸς ὑπαγκάλισμα σεμνὸν Ἥρα
τὸν ὠκύπουν ἔπεμψε Μαιάδος γόνον,
ὅς με χλοερὰ δρεπομέναν ἔσω πέπλων
ῥόδεα πέταλ' ἀναρπάσας δι' αἰθέρος
τάνδε γαῖαν εἰς ἄνολβον
ἔριν ἔριν τάλαιναν ἔθετο
Πριαμίδαισιν Ἑλλάδος.
τὸ δ' ἐμὸν ὄνομα παρὰ Σιμουντίοις ῥοαῖσι
ματᾴδιον ἔχει φάτιν.

ΧΟ. ἔχεις μὲν ἀλγεῖν', οἶδα· σύμφορον δέ τοι
ὡς ῥᾷστα τἀναγκαῖα τοῦ βίου φέρειν.

ΕΛ. φίλαι γυναῖκες, τίνι πότμῳ ξυνεζύγην;
ἆρ' ἡ τεκοῦσά μ' ἔτεκεν ἀνθρώποις τέρας;
τέρας γὰρ ὁ βίος καὶ τὰ πράγματ' ἐστί μοι,
τὰ μὲν δι' Ἥραν, τὰ δὲ τὸ κάλλος αἴτιον.
εἴθ' ἐξαλειφθεῖσ', ὡς ἄγαλμ', αὖθις πάλιν
αἴσχιον εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ 'λαβον,
καὶ τὰς τύχας μὲν τὰς κακάς, ἃς νῦν ἔχω,
Ἕλληνες ἐπελάθοντο, τὰς δὲ μὴ κακὰς
ἔσωζον ὥσπερ τὰς κακὰς σῴζουσί μου.
ὅστις μὲν οὖν ἐς μίαν ἀποβλέπων τύχην
πρὸς θεῶν κακοῦται, βαρὺ μέν, οἰστέον δ' ὅμως·
ἡμεῖς δὲ πολλαῖς ξυμφοραῖς ἐγκείμεθα.
πρῶτον μὲν οὐκ οὖσ' ἄδικός εἰμι δυσκλεής·
καὶ τοῦτο μεῖζον τῆς ἀληθείας κακόν,
ὅστις τὰ μὴ προσόντα κέκτηται κακά.
ἔπειτα πατρίδος θεοί μ' ἀφιδρύσαντο γῆς
ἐς βάρβαρ' ἤθη, καὶ φίλων τητωμένη
δούλη καθέστηκ', οὖσ' ἐλευθέρων ἄπο·
τὰ βαρβάρων γὰρ δοῦλα πάντα πλὴν ἑνός.
ἄγκυρα δ' ἥ μου τὰς τύχας ὤχει μόνη,
πόσιν ποθ' ἥξειν καί μ' ἀπαλλάξειν κακῶν·
οὗτος τέθνηκεν, οὗτος οὐκέτ' ἔστι δή.
μήτηρ δ' ὄλωλε, καὶ φονεὺς αὐτῆς ἐγὼ
ἀδίκως μέν, ἀλλὰ τἄδικον τοῦτ' ἔστ' ἐμόν·
ὃ δ' ἀγλάϊσμα δωμάτων ἐμοῦ τ' ἔφυ,
θυγάτηρ ἄνανδρος πολιὰ παρθενεύεται·
τὼ τοῦ Διὸς δὲ λεγομένω Διοσκόρω
οὐκ ἐστόν. ἀλλὰ πάντ' ἔχουσα δυστυχῆ
τοῖς πράγμασιν τέθνηκα, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
τὸ δ' ἔσχατον τοῦτ', εἰ μόλοιμεν ἐς πάτραν,
κλῄθροις ἂν εἰργοίμεσθα, τὴν ὑπ' Ἰλίῳ
δοκοῦντες Ἑλένην Μενέλεῳ μ' ἐλθεῖν μέτα.
εἰ μὲν γὰρ ἔζη πόσις, ἀνεγνώσθημεν ἂν
ἐς ξύμβολ' ἐλθόντες, ἃ φανερὰ μόνοις ἂν ἦν.
νῦν δ' οὔτε τοῦτ' ἔστ' οὔτε μὴ σωθῇ ποτε.
τί δῆτ' ἔτι ζῶ; τίν' ὑπολείπομαι τύχην;
γάμους ἑλομένη τῶν κακῶν ἀπαλλαγάς,
μετ' ἀνδρὸς οἰκεῖν βαρβάρου, πρὸς πλουσίαν
τράπεζαν ἵζουσ'; ἀλλ' ὅταν πόσις πικρὸς
ξυνῇ γυναικί, καὶ τὸ σῶν ἐστιν πικρόν.
θανεῖν κράτιστον· πῶς θάνοιμ' ἂν οὖν καλῶς;
ἐς γὰρ τοσοῦτον ἤλθομεν βάθος κακῶν·
αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι διὰ τὸ κάλλος εὐτυχεῖς
γυναῖκες, ἡμᾶς δ' αὐτὸ τοῦτ' ἀπώλεσεν.

ΧΟ. Ἑλένη, τὸν ἐλθόνθ', ὅστις ἐστὶν ὁ ξένος,
μὴ πάντ' ἀληθῆ δοξάσῃς εἰρηκέναι.

ΕΛ. καὶ μὴν σαφῶς γ' ἔλεξ' ὀλωλέναι πόσιν.

ΧΟ. πόλλ' ἂν γένοιτο καὶ διὰ ψευδῶν ἔπη.

ΕΛ. καὶ τἄμπαλίν γε τῶνδ' ἀληθείᾳ σαφῆ.

ΧΟ. ἐς ξυμφορὰν γὰρ ἀντὶ τἀγαθοῦ φέρει.

ΕΛ. φόβος γὰρ ἐς τὸ δεῖμα περιβαλών μ' ἄγει.

ΧΟ. πῶς δ' εὐμενείας τοισίδ' ἐν δόμοις ἔχεις;

ΕΛ. πάντες φίλοι μοι πλὴν ὁ θηρεύων γάμους.

ΧΟ. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; μνήματος λιποῦσ' ἕδραν,

ΕΛ. ἐς ποῖον ἕρπεις μῦθον ἢ παραίνεσιν;

ΧΟ. ἐλθοῦσ' ἐς οἴκους, ἣ τὰ πάντ' ἐπίσταται,
τῆς ποντίας Νηρῇδος ἐκγόνου κόρης,
πυθοῦ πόσιν σὸν Θεονόης εἴτ' ἔστ' ἔτι
εἴτ' ἐκλέλοιπε φέγγος· ἐκμαθοῦσα δ' εὖ
πρὸς τὰς τύχας τὸ χάρμα τοὺς γόους τ' ἔχε.
πρὶν δ' οὐδὲν ὀρθῶς εἰδέναι, τί σοι πλέον
λυπουμένῃ γένοιτ' ἄν; ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ·
τάφον λιποῦσα τόνδε σύμμιξον κόρῃ,
ὅθενπερ εἴσει πάντα, τἀληθῆ φράσαι
ἔχουσ' ἐν οἴκοις τοῖσδε, τί βλέπεις πρόσω;
θέλω δὲ κἀγὼ σοὶ ξυνεισελθεῖν δόμους,
καὶ ξυμπυθέσθαι παρθένου θεσπίσματα·
γυναῖκα γὰρ δὴ ξυμπονεῖν γυναικὶ χρή.

ΕΛ. φίλαι, λόγους ἐδεξάμαν. βᾶτε βᾶτε δ' ἐς δόμους,

257. γυνὴ γὰρ οὔθ' Ἑλληνὶς οὔτε βάρβαρος
τεῦχος νεοσσῶν λευκὸν ἐκλοχεύεται,
ἐν ᾧ με Λήδαν φασὶν ἐκ Διὸς τεκεῖν.

299. ἀσχήμονες μὲν ἀγχόναι μετάρσιοι,
κἀν τοῖσι δούλοις δυσπρεπὲς νομίζεται,
σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι καὶ καλόν·
σμικρὸν δ' ὁ καιρὸς ἄρτ' ἀπαλλάξαι βίου.

330—339. — 340—347.

236. Verba ab interprete illata seclusit D. 238. ἅ τε Matthiae] ἁ δὲ 239. Πριαμίδαισί τ' G. Burgesius] πριαμίδαις τε 241. ἁ D.] ἡ 242. Διὸς ὑπαγκάλισμα] Vel ἁ ante Διὸς addendum vel παραγκάλισμα scribendum cum Hermanno. 245. πέταλ' ἀναρπάσας D. in Annot. Oxon. p. 871.] πέταλα χαλκίοικον ὡς ἀθάναν μόλοιμ' ἀναρπάσας 253. σύμφορον] ε (i. e. συμφέρον) superscr. in C ab alia m. σύμφορον Stobaeus 108, 22. τοι L. Dindorfius] σοι 257—259. Versus spurios notavit Badhamus. 263. 'λαβον Porsonus] λαβεῖν (γρ. λάβω) C. 264. 265. κακὰς corrector apogr Paris.] καλὰς C utrobique. 268. βαρὺ μὲν ἔστ', οἰστὸν δ' ὅμως Cobetus. 277. δ' ἥ Scaliger] δὴ ὤχει Musgravius] ὀχεῖ 279. οὗτος τέθνηκεν] εἴπερ τέθνηκεν Hermannus. 283. πολιὰ Ald.] πολιᾶ C. πολιὰ si recte legitur, pro χρόνια dictum est.

288. κλῄθροις Elmsleius] κλείθροις ὑπ' Ἰλίῳ] ἀπ' Ἰλίου Nauckius. 289. μέτα] ἄτερ Brunckius. Μενέλεω μολεῖν μέτα Hartungus. 291. ἐλθόντες, ἃ φανερὰ] ἐλθόνθ' ἃ φανέρ' ἂν Porsonus. ἐλθόνθ' ἃ φανέρ' ἂν μόνοισιν ἦν Hartungus. 292. σωθῇ] σωθῶ Badhamus. δοθῇ Nauckius. 294. ἀπαλλαγὰς Matthiae] ὑπαλλαγὰς 297. σῶν ἐστιν Seidlerus] σῶμ' ἐστὶ C. σῴζεσθαι Matthiae. 298. πῶς θάνοιμ' ἂν οὖν Stephanus] προθάνοιμ' ἂν οὐ 299—302. Versus spurios eiecit Hartungus. Versum 302. notaverat L. Dindorfius in Thesauro s. v. Μικρός. 302. σμικρὸν] σμικρὸς Badhamus. ἄρτ'] κἄρτ' Reiskius. ἄρθρ' Keilius. 308. σαφῶς γ' Ald. γ' om. C, ut videtur. ἔλεξ' Barnesius] ἔλεξεν 309. ἔπη — ἀληθείας (ἀληθείᾳ Kirchhoffius) σαφῆ] σαφῆ — ἀληθείας ἔπη Hermannus. 320. δ' εὖ] δὲ Herwerdenus ad Soph. Oed. R. p. 108. 325. φράσαι] μαθεῖν Heimsoethius. 326. τοῖσδε] τήνδε Nauckius.

ἀγῶνας ὡς πύθησθ' ἐμούς.
ΧΟ. θέλουσαν οὐ μόλις καλεῖς.
ΕΛ. ἰὼ μέλεος ἅδ' ἁμέρα.
τίν' ἄρα τάλαινα τίνα λόγον δακρυόεντ' ἀκούσομαι;
ΧΟ. μὴ πρόμαντις ἀλγέων
προλάμβαν', ὦ φίλα, γόους.
ΕΛ. τί μοι πόσις μέλεος ἔτλα; πότερα δέρκεται φάος
τέθριππά θ' ἅρμαθ' ἁλίου
λεύσσει κέλευθά τ' ἀστέρων,
⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – – ⏑ –
ἢ κἀν νέκυσι κατὰ χθονὸς τὰν χθόνιον ἔχει τύχαν;
ΧΟ. ἐς τὸ φέρτερον τίθει
τὸ μέλλον, ὅ τι γενήσεται.
ΕΛ. σὲ γὰρ ἐκάλεσα, σὲ δὲ κατόμοσα,
τὸν ὑδρόεντι δόνακι χλωρὸν
Εὐρώταν, θανόντος ἀνδρὸς εἰ
βάξις ἔτυμος ἅδε μοι.
ΧΟ. τί τάδ' ἀσύνετα;
ΕΛ. φόνιον αἰώρημα
διὰ δέρης ὀρέξομαι,
ἢ ξιφοκτόνον δίωγμα
λαιμορύτου σφαγᾶς
αὐτοσίδαρον ἔσω πελάσω διὰ σαρκὸς ἅμιλλαν,
θῦμα τριζύγοις θεαῖσι [βουστάθμους.
τῷ τε σύριγγ' ἀν' Ἴδᾳ σεβίζοντι Πριαμίδᾳ ποτ' ἀμφὶ
ΧΟ. ἄλλοσ' ἀποτροπὰ κακῶν
γένοιτο, τὸ δὲ σὸν εὐτυχές.
ΕΛ. ἰὼ ἰὼ Τροία τάλαινα,
δι' ἔργ' ἄνεργ' ὄλλυσαι μέλεά τ' ἔτλας·
τὰ δ' ἐμὰ δῶρα Κύπριδος ἔτεκε
πολὺ μὲν αἷμα, πολὺ δὲ δάκρυον,
ἄχεά τ' ἄχεσι, δάκρυα δάκρυσιν
[ἔλαβε πάθεα, ματέρες τε παῖδας ὤλεσαν]
ἀπὸ δὲ παρθένοι κόμας
ἔθεντο σύγγονοι νεκρῶν Σκαμάνδριον
ἀμφὶ Φρύγιον οἶδμα.
βοὰν βοὰν δ' Ἑλλὰς
κελάδησε κἀνωτότυξεν,
ἐπὶ δὲ κρατὶ χέρας ἔθηκεν,
ὄνυχι δ' ἁπαλόχροα γένυν
ἔδευσε φοινίαισι πλαγαῖς.
ὦ μάκαρ Ἀρκαδίᾳ ποτὲ παρθένε Καλλιστοῖ, Διὸς
ἃ λεχέων ἐπέβας τετραβάμοσι γυίοις,
ὡς πολὺ ματρὸς ἐμᾶς ἔλαχες πλέον,
ἃ μορφᾶς θηρῶν λαχνογυίων
ὄμματι λάβρῳ σχῆμα διαίνεις
ἐξαλλάξασ' ἄχθεα λύπης·
ἄν τέ ποτ' Ἄρτεμις ἐξεχορεύσατο,
χρυσοκέρατ' ἔλαφον, Μέροπος Τιτανίδα κούραν,
καλλοσύνας ἕνεκεν· τὸ δ' ἐμὸν δέμας
ὤλεσεν ὤλεσε Πέργαμα Δαρδανίας
ὀλομένους τ' Ἀχαιούς.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ὦ τὰς τεθρίππους Οἰνομάῳ Πῖσαν κάτα
Πέλοψ ἁμίλλας ἐξαμιλληθείς ποτε,
εἴθ' ὤφελες τόθ', ἡνίκ' ἔρανον ἐς θεοὺς
* * * * * *
πεισθεὶς ἐποίεις, ἐν θεοῖς λιπεῖν βίον,
πρὶν τὸν ἐμὸν Ἀτρέα πατέρα γεννῆσαί ποτε,
ὃς ἐξέφυσεν Ἀερόπης λέκτρων ἄπο
Ἀγαμέμνον' ἐμέ τε Μενέλεων, κλεινὸν ζυγόν·
πλεῖστον γὰρ οἶμαι, καὶ τόδ' οὐ κόμπῳ λέγω,
στράτευμα κώπῃ διορίσαι Τροίαν ἔπι
τύραννος, οὐδὲν πρὸς βίαν στρατηλατῶν,
ἑκοῦσι δ' ἄρξας Ἑλλάδος νεανίαις.
καὶ τοὺς μὲν οὐκέτ' ὄντας ἀριθμῆσαι πάρα,
τοὺς δ' ἐκ θαλάσσης ἀσμένως πεφευγότας,
νεκρῶν φέροντας ὀνόματ' εἰς οἴκους πάλιν.
ἐγὼ δ' ἐπ' οἶδμα πόντιον γλαυκῆς ἁλὸς
τλήμων ἀλῶμαι χρόνον ὅσονπερ Ἰλίου
πύργους ἔπερσα, κἀς πάτραν χρῄζων μολεῖν,
οὐκ ἀξιοῦμαι τοῦδε πρὸς θεῶν τυχεῖν.
Λιβύης δ' ἐρήμους ἀξένους τ' ἐπιδρομὰς
πέπλευκα πάσας· χὤταν ἐγγὺς ὦ πάτρας,
πάλιν μ' ἀπωθεῖ πνεῦμα, κοὔποτ' οὔριον
εἰσῆλθε λαῖφος, ὥστε μ' ἐς πάτραν μολεῖν.
καὶ νῦν τάλας ναυαγὸς ἀπολέσας φίλους
ἐξέπεσον ἐς γῆν τήνδε· ναῦς δὲ πρὸς πέτρας

---

332. ἀγῶνας ὡς πύθησθ' ἐμούς D.] ἀγῶνας ἐντὸς οἴκων (δόμων Ald., quod superscr. in apogr. Paris. altero) ὡς πύθησθε τοὺς ἐμούς 335. ἅδ' addidit Seidlerus. 336. λόγον δακρυόεντ' Hermannus] δακρυόεντα λόγον 342. τέθριππά θ' ἅρμαθ' ἁλίου D.] τέθριππά τ' ἀελίου 343. λεύσσει Hartungus] ἐς Post ἀστέρων lacunam indicavit Hermannus. ἀστέρων] δὲ additum in C annotavit Furia: de quo dubitari potest, quum neque in Ald. neque in apogr. Parisinis legatur. 344. ἢ κἀν νέκυσι D.] ἢ νέκυσι C. ἢ 'ν νέκυσι Iacobsius. ἢ μετὰ νέκυσι Paleius. 346. χθόνιον] φόνιον Hartungus. 348. κατόμοσα Elmsleius] κατώμοσα C, quod servari potest si duae syllabae exciderint, quae Hermanni coniectura est, qui haec sic descripsit, σὲ δὲ κατώμοσ' | εἰπέ, τὸν ὑδρόεντα δόνακι | χλωρὸν Εὐρώταν, θανόντος cet. 349. ὑδρόεντι Reiskius] ὑδρόεντα χλωρὸν Stephanus] χῶρον 350. ἀνδρὸς εἰ βάξις ἔτυμος Hermannus] εἰ βάξις ἔτυμος ἀνδρὸς 352. τί τάδ' ἀσύνετα] Haec verba Helenae continuat C: chori persona a m. rec. adscripta in apogr. Paris. altero, unde choro tribuit Ald. Improbabilem metri formam sic correxit Hartungus ΧΟ. τί τάδ' ἀσύνετ'; ΕΛ. ὀρέξομαι | φόνιον αἰώρημ' ἐν ἅμμασιν δέρης 355. λαιμορύτου] Mirum vocabulum nusquam alibi lectum. αἱμορύτου Hartungus: quo recepto διωγμὸν pro δίωγμα scribendum erit cum Nauckio. 356. ἅμιλλαν Musgravius] ἅμιλλα 358. σύριγγ' ἀν' Ἴδᾳ Matthiae] σύριγγ' ἀοιδαὶ C. συρίγγων ἀοιδὰν Hermannus. συρίγγων ἀοιδαῖς coniecerat Elmsleius ad Med. 1224. reliquis parum probabiliter mutatis σεβίζοντι Musgravius] σέβιζον 359. Πριαμίδᾳ Matthiae] πριαμίδας 361. ἰὼ ἰὼ D.] ἰὼ C, quod servari potest si ἰὼ τάλαινα Τροία scribatur cum Hermanno. 363. Κύπριδος L. Dindorfius] κύπρις 366. Seclusi verba suspecta ἔλαβε πάθεα ματέρες τε παῖδας ὤλεσαν, in quibus si quid sit ab Euripide scriptum, nonnulla excidisse putanda erunt, ut dixi in Annot. Oxon. p. 874. ubi haec sic digessi, ἄχεά τ' ἄχεσιν | * * * * * * * | * * * ἔλαβε πάθεα | ματέρας τ' ἄπαιδας, deleto ὤλεσαν, quod Hermannus notaverat.

368. Σκαμάνδριον] Σκαμανδρίων Hartungus. 370. 371. Ἑλλὰς αἶα | ἐκελάδησ', ἀνωτότυξεν Paleius. 371. κἀνοτότυξεν C. 374. φοινίαισι Hermannus] φονίαισι C. Ante φοινίαισι πλαγαῖς nonnulla excidisse videntur Hermanno. 376. ἃ λεχέων] ἃ ζαθέων λεχέων Hermannus. Δίων ἃ λεχέων Nauckius, deleto Καλλιστοῖ Διός. 378. ἃ μορφᾶς — διαίνεις Hermannus] ἃ μορφᾷ — λεαίνης λαχνογυίων Reiskius] λάχνα γυίων 380. ἄχθεα Hermannus] ἄχεα 382. χρυσοκέρατ'] ω super α C. 386. Πῖσαν L. Dindorfius] πίσαν 388. ἐς θεοὺς | πεισθεὶς (inepte πρισθεὶς Stephanus) ἐποίεις, ἐν θεοῖς λιπεῖν βίον] ἐν θεοῖς, | προθείς σ', ἐποίει Τάνταλος, λιπεῖν βίον Hartungus. Ego lacunam post ἐς θεοὺς indicavi cum Hermanno, qui tale quid ab Euripide scriptum fuisse coniecit, ἡνίκ' ἔρανον εἰς θεῶν | σφαγέντα καινὸν Ζεὺς πάλιν Δηοῦς λιταῖς | πεισθεὶς ἐποίει σ', εὐθέως λιπεῖν βίον. Verba ἡνίκ' — ἐποίεις delet Nauckius. 402. κἀς D.] καὶ εἰς C, κεἰς superscr. a m. sec. 404. δ' Hermannus] τ'

πολλοὺς ἀριθμοὺς ἄγνυται ναυαγίων.
τρόπις δ' ἐλείφθη ποικίλων ἁρμοσμάτων,
ἐφ' ἧς ἐσώθην μόλις ἀνελπίστῳ τύχῃ
Ἑλένη τε, Τροίας ἣν ἀποσπάσας ἔχω.
ὄνομα δὲ χώρας, ἥτις ἥδε καὶ λεώς,
οὐκ οἶδ'· ὄχλον γὰρ ἐσπεσεῖν ᾐσχυνόμην,
[ὥσθ' ἱστορῆσαι τὰς ἐμὰς δυσχλαινίας,]
κρύπτων ὑπ' αἰδοῦς τὰς τύχας. ὅταν δ' ἀνὴρ
πράξῃ κακῶς ὑψηλός, εἰς ἀηθίαν
πίπτει κακίω τοῦ πάλαι δυσδαίμονος.
χρεία δὲ τείρει μ'· οὔτε γὰρ σῖτος πάρα
οὔτ' ἀμφὶ χρῶτ' ἐσθῆτες· αὐτὰ δ' εἰκάσαι
πάρεστι ναὸς ἔκβολ' οἷς ἀμπίσχομαι.
πέπλους δὲ τοὺς πρὶν λαμπρά τ' ἀμφιβλήματα
χλιδάς τε πόντος ἥρπασ'· ἐν δ' ἄντρου μυχοῖς
κρύψας γυναῖκα τὴν κακῶν πάντων ἐμοὶ
ἄρξασαν ἥκω, τούς τε περιλελειμμένους
φίλων φυλάσσειν τἄμ' ἀναγκάσας λέχη.
μόνος δὲ νοστῶ, τοῖς ἐκεῖ ζητῶν φίλοις
τὰ πρόσφορ' ἤν πως ἐξερευνήσας λάβω.
ἰδὼν δὲ δῶμα περιφερὲς θριγκοῖς τόδε
πύλας τε σεμνὰς ἀνδρὸς ὀλβίου τινὸς
προσῆλθον· ἐλπὶς δ' ἔκ γε πλουσίων δόμων
λαβεῖν τι ναύταις, ἐκ δὲ μὴ 'χόντων βίον,
οὐδ' εἰ θέλοιεν, ὠφελεῖν ἔχοιεν ἄν.
ὠή· τίς ἂν πυλωρὸς ἐκ δόμων μόλοι,
ὅστις διαγγείλειε τἄμ' εἴσω κακά;

ΓΡΑΥΣ.

τίς πρὸς πύλαισιν; οὐκ ἀπαλλάξει δόμων,
καὶ μὴ πρὸς αὐλείοισιν ἑστηκὼς πύλαις
ὄχλον παρέξεις δεσπόταις; ἢ κατθανεῖ
Ἕλλην πεφυκώς, οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί.

ΜΕ. ὦ γραῖα, ταῦτα ταῦτ' ἔπη καλῶς λέγεις.
ἔξεστι· πείσομαι γάρ· ἀλλ' ἄνες λόγον.

ΓΡ. ἄπελθ'· ἐμοὶ γὰρ τοῦτο πρόσκειται, ξένε,
μηδένα πελάζειν τοισίδ' Ἑλλήνων δόμοις.

ΜΕ. ἆ, μὴ προσείλει χεῖρα μηδ' ὤθει βίᾳ.

ΓΡ. πείθει γὰρ οὐδὲν ὧν λέγω· σὺ δ' αἴτιος.

ΜΕ. ἄγγειλον εἴσω δεσπόταισι τοῖσι σοῖς.

ΓΡ. πικροὺς ἂν οἶμαί γ' ἀγγελεῖν τοὺς σοὺς λόγους.

ΜΕ. ναυαγὸς ἥκω, ξένος, ἀσύλητον γένος.

ΓΡ. οἶκον πρὸς ἄλλον νύν τιν' ἀντὶ τοῦδ' ἴθι.

ΜΕ. οὔκ, ἀλλ' ἔσω πάρειμι· καὶ σύ μοι πιθοῦ.

ΓΡ. ὀχληρὸς ἴσθ' ὤν· καὶ τάχ' ὠσθήσει βίᾳ.

ΜΕ. αἰαῖ· τὰ κλεινὰ ποῦ 'στί μοι στρατεύματα;

ΓΡ. οὐκοῦν ἐκεῖ που σεμνὸς ἦσθ', οὐκ ἐνθάδε.

ΜΕ. ὦ δαῖμον, ὡς ἀνάξι' ἠτιμώμεθα.

ΓΡ. τί βλέφαρα τέγγεις δάκρυσι; πρὸς τί δ' οἰκτρὸς εἶ;

ΜΕ. πρὸς τὰς πάροιθεν ξυμφορὰς εὐδαίμονας.

ΓΡ. οὔκουν ἀπελθὼν δάκρυα σοῖς δώσεις φίλοις;

ΜΕ. τίς δ' ἥδε χώρα; τοῦ δὲ βασίλειοι δόμοι;

ΓΡ. Πρωτεὺς τάδ' οἰκεῖ δώματ', Αἴγυπτος δὲ γῆ.

ΜΕ. Αἴγυπτος; ὦ δύστηνος, οἷ πέπλευκ' ἄρα.

ΓΡ. τί δὴ τὸ Νείλου μεμπτόν ἐστί σοι γάνος;

ΜΕ. οὐ τοῦτ' ἐμέμφθην· τὰς ἐμὰς στένω τύχας.

ΓΡ. πολλοὶ κακῶς πράσσουσιν, οὐ σὺ δὴ μόνος.

ΜΕ. ἔστ' οὖν ἐν οἴκοις ὅντιν' ὀνομάζεις ἄναξ;

ΓΡ. τόδ' ἐστὶν αὐτοῦ μνῆμα, παῖς δ' ἄρχει χθονός.

ΜΕ. ποῦ δῆτ' ἂν εἴη; πότερον ἐκτὸς ἢ 'ν δόμοις;

ΓΡ. οὐκ ἔνδον· Ἕλλησιν δὲ πολεμιώτατος.

ΜΕ. τίν' αἰτίαν σχὼν ἧς ἐπηυρόμην ἐγώ;

ΓΡ. Ἑλένη κατ' οἴκους ἐστὶ τούσδ' ἡ τοῦ Διός.

ΜΕ. πῶς φῄς; τίν' εἶπας μῦθον; αὖθίς μοι φράσον.

ΓΡ. ἡ Τυνδαρὶς παῖς, ἣ κατὰ Σπάρτην ποτ' ἦν.

ΜΕ. πόθεν μολοῦσα; τίνα τὸ πρᾶγμ' ἔχει λόγον;

ΓΡ. Λακεδαίμονος γῆς δεῦρο νοστήσασ' ἄπο.

ΜΕ. πότ'; οὔ τί που λελῄσμεθ' ἐξ ἄντρων λέχος;

ΓΡ. πρὶν τοὺς Ἀχαιούς, ὦ ξέν', ἐς Τροίαν μολεῖν.
ἀλλ' ἕρπ' ἀπ' οἴκων· ἔστι γάρ τις ἐν δόμοις
τύχη, τύραννος ᾗ ταράσσεται δόμος.
καιρὸν γὰρ οὐδέν' ἦλθες· ἢν δὲ δεσπότης
λάβῃ σε, θάνατος ξένιά σοι γενήσεται.
εὔνους γάρ εἰμ' Ἕλλησιν, οὐχ ὅσον πικροὺς
λόγους ἔδωκα δεσπότην φοβουμένη.

ΜΕ. τί φῶ; τί λέξω; ξυμφορὰς γὰρ ἀθλίας
ἐκ τῶν πάροιθεν τὰς παρεστώσας κλύω,
εἰ τὴν μὲν αἱρεθεῖσαν ἐκ Τροίας ἄγων
ἥκω δάμαρτα καὶ κατ' ἄντρα σώζεται,
ὄνομα δὲ ταυτὸν τῆς ἐμῆς ἔχουσά τις
δάμαρτος ἄλλη τοισίδ' ἐνναίει δόμοις.
Διὸς δ' ἔλεξε παῖδά νιν πεφυκέναι.
ἀλλ' ἦ τίς ἐστι Ζηνὸς ὄνομ' ἔχων ἀνὴρ
Νείλου παρ' ὄχθας; εἷς γὰρ ὅ γε κατ' οὐρανόν.
Σπάρτη δὲ ποῦ γῆς ἐστι πλὴν ἵνα ῥοαὶ
τοῦ καλλιδόνακός εἰσιν Εὐρώτα μόνον;
ἁπλοῦν δὲ Τυνδάρειον ὄνομα κλῄζεται.
Λακεδαίμονος δὲ γαῖά τις ξυνώνυμος
Τροίας τ'; ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω τί χρὴ λέγειν.
πολλοὶ γάρ, ὡς εἴξασιν, ἐν πολλῇ χθονὶ
ὀνόματα ταὔτ' ἔχουσι, καὶ πόλις πόλει
γυνή γυναικί τ'· οὐδὲν οὖν θαυμαστέον,
οὐδ' αὖ τὸ δεινὸν προσπόλου φευξούμεθα.
ἀνὴρ γὰρ οὐδεὶς ὧδε βάρβαρος φρένας,
ὃς ὄνομ' ἀκούσας τοὐμὸν οὐ δώσει βοράν.
κλεινὸν τὸ Τροίας πῦρ ἐγώ θ', ὃς ἧψά νιν,
Μενέλαος, οὐκ ἄγνωστος ἐν πάσῃ χθονί.
δόμων ἄνακτα προσμενῶ· δισσὰς δέ μοι
ἔχει φυλάξεις· ἢν μὲν ὠμόφρων τις ᾖ,
κρύψας ἐμαυτὸν εἶμι πρὸς ναυάγια,
ἢν δ' ἐνδιδῷ τι μαλθακόν, τὰ πρόσφορα
τῆς νῦν παρούσης ξυμφορᾶς αἰτήσομαι.
κακῶν δέ γ' ἡμῖν ἔσχατον τοῖς ἀθλίοις
ἄλλους τυράννους αὐτὸν ὄντα βασιλέα
βίον προσαιτεῖν· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει.

---

411. ἐλείφθη Stephanus] ἐλήφθη   412. ἧς apogr. unum] οἷς   416. Seclusi versum spurium.   418. ἀηθίαν] ἀηδίαν Portus.   420. σῖτος Barnesius] σῖτον   422. ἔκβολ' οἷς Reiskius] ἐκβόλοις   426. τε Hermannus] γε   432. γε Musgravius] τε   441. ταῦτα ταῦτ' ἔπη καλῶς λέγεις] Verba interpolata, quibus nihil profuerunt Stephani, qui ταῦτα πάντ' scripsit, aliorumque coniecturae.   442. λόγον] χόλου G. Clarkius.   445. προσείλει] πρόσιλλε Badhamus. πρόσειε Matthiae.   446. σὺ δ' αἴτιος in initio versus ponit Dobraeus.   448. πικροὺς R. B. Hirschigius] πικρῶς   γ'] μ' Hartungus.   456. τί δ' Matthiae] τίν'   458. οὔκουν Matthiae] οὐκοῦν   459. βασίλειοι] βασιλικοὶ Hartungus.   460. 461. Haec imitatur Aristophanes Thesm. 874.   460. οἰκεῖ δώματ'] ἐστὶ μέλαθρα Aristophanes.   461. πέπλευκ' ἄρα] πεπλώκαμεν Aristophanes 877.

466. μνῆμα] σῆμα Aristophanes 886.   474. γῆς Victorius] τοῖς, superscr. ἧς   475. λέχος Heathius] λέχους   479. οὐδέν' Musgravius] οὐδὲν   491. ὅ γ'] ὅτε, sed superscr. γ, C.   492. ἵνα ῥοαὶ Matthiae] ἵν' αἱ ῥοαὶ C.   πλὴν ἵν' εὔροοι — Εὐρώτα ῥοαί Nauckius.   495. ἁπλοῦν] διπλοῦν Nauckius.   497—499. delet Badhamus.   498. ταὔτ' Matthiae] ταῦτ'   504. delet Cobetus.   505. δισσὰς — ἔχει Musgravius] ἔχει — δισσάς: quo servato προσμενῶν vel προσμένων scribi potest lacuna ante hunc versum indicata.   507. κρύψας] κρύψων Badhamus.   509. παρούσης ξυμφορᾶς (συμφορᾶς C)] παρούσαις συμφοραῖς Reiskius.   510. δέ γ' Hermannus] δέ θ' C. δ' ἔθ' Hartungus. δ' ἓν Nauckius.

λόγος γάρ ἐστιν οὐκ ἐμός, σοφῶν δ' ἔπος,
δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύειν πλέον.

ΧΟ. ἤκουσα τᾶς θεσπιῳδοῦ κόρας,
ἃ χρήζουσ' ἐφάνη τυράννοις
δόμοις, ὡς Μενέλαος οὔπω
μελαμφαὲς οἴχεται
δι' ἔρεβος χθονὶ κρυφθείς,
ἀλλ' ἔτι κατ' οἶδμ' ἅλιον
τρυχόμενος οὔπω λιμένων
ψαύσειεν πατρίας γᾶς,
ἀλατείᾳ βιότου
ταλαίφρων, ἄφιλος φίλων,
παντοδαπᾶς ἐπὶ γᾶς
πόδα χριμπτόμενος εἰναλίῳ
κώπᾳ Τρῳάδος ἐκ γᾶς.

ΕΛ. ἥδ' αὖ τάφου τοῦδ' εἰς ἕδρας ἐγὼ πάλιν
στείχω, μαθοῦσα Θεονόης φίλους λόγους,
ἣ πάντ' ἀληθῶς οἶδε· φησὶ δ' ἐν φάει
πόσιν τὸν ἀμὸν ζῶντα φέγγος εἰσορᾶν,
πορθμοὺς δ' ἀλᾶσθαι μυρίους πεπλευκότα
ἐκεῖσε κἀκεῖσ' οὐδ' ἀγύμναστον πλάνοις
ἥξειν, ὅταν δὴ πημάτων λάβῃ τέλος.
ἓν δ' οὐκ ἔλεξεν, εἰ μολὼν σωθήσεται.
ἐγὼ δ' ἀπέστην τοῦτ' ἐρωτῆσαι σαφῶς,
ἡσθεῖσ', ἐπεί νιν εἶπέ μοι σεσωσμένον.
ἐγγὺς δέ νίν που τῆσδ' ἔφασκ' εἶναι χθονός,
ναυαγὸν ἐκπεσόντα σὺν παύροις φίλοις.
ὤμοι, πόθ' ἥξεις; ὡς ποθεινὸς ἂν μόλοις.
ἔα, τίς οὗτος; οὔ τί που κρυπτεύομαι
Πρωτέως ἀσέπτου παιδὸς ἐκ βουλευμάτων;
οὐχ ὡς δρομαία πῶλος ἢ βάκχη θεοῦ
τάφῳ ξυνάψω κῶλον; ἄγριος δέ τις
μορφὴν ὅδ' ἐστίν, ὅς με θηρᾶται λαβεῖν.

ΜΕ. σὲ τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἡμιλλημένην
τύμβου 'πὶ κρηπῖδ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας,
μεῖνον· τί φεύγεις; ὡς δέμας δείξασα σὸν
ἔκπληξιν ἡμῖν ἀφασίαν τε προστίθης.

ΕΛ. ἀδικούμεθ', ὦ γυναῖκες· εἰργόμεσθα γὰρ
τάφου πρὸς ἀνδρὸς τοῦδε, καί μ' ἑλὼν θέλει
δοῦναι τυράννοις, ὧν ἐφεύγομεν γάμους.

ΜΕ. οὐ κλῶπές ἐσμεν οὐδ' ὑπηρέται κακῶν.

ΕΛ. καὶ μὴν στολήν γ' ἄμορφον ἀμφὶ σῶμ' ἔχεις.

ΜΕ. στῆσον φόβους μεθεῖσα λαιψηρὸν πόδα.

ΕΛ. ἵστημ', ἐπεί γε τοῦδ' ἐφάπτομαι τόπου.

ΜΕ. τίς εἶ; τίν' ὄψιν σήν, γύναι, προσδέρκομαι;

ΕΛ. σὺ δ' εἶ τίς; αὐτὸς γὰρ σὲ κἄμ' ἔχει λόγος.

ΜΕ. οὐπώποτ' εἶδον προσφερέστερον δέμας.

ΕΛ. ὦ θεοί. θεὸς γὰρ καὶ τὸ γιγνώσκειν φίλους.

ΜΕ. Ἑλληνὶς εἶ τις ἢ 'πιχωρία γυνή;

ΕΛ. Ἑλληνίς· ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν.

ΜΕ. Ἑλένῃ σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστ' εἶδον, γύναι.

ΕΛ. ἐγὼ δὲ Μενέλεῴ γε σ'· οὐδ' ἔχω τί φῶ.

ΜΕ. ἔγνως γὰρ ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον.

ΕΛ. ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας.

ΜΕ. ποίας δάμαρτος; μὴ θίγῃς ἐμῶν πέπλων.

ΕΛ. ἥν σοι δίδωσι Τυνδάρεως, ἐμὸς πατήρ.

ΜΕ. ὦ φωσφόρ' Ἑκάτη, πέμπε φάσματ' εὐμενῆ.

ΕΛ. οὐ νυκτίφαντον πρόπολον Ἐνοδίας μ' ὁρᾷς.

ΜΕ. οὐ μὴν γυναικῶν γ' εἷς δυοῖν ἔφυν πόσις.

ΕΛ. ποίων δὲ λέκτρων δεσπότης ἄλλων ἔφυς;

ΜΕ. ἣν ἄντρα κεύθει κἀκ Φρυγῶν κομίζομαι.

ΕΛ. οὐκ ἔστιν ἄλλη σή τις ἀντ' ἐμοῦ γυνή.

ΜΕ. οὔ που φρονῶ μὲν εὖ, τὸ δ' ὄμμα μου νοσεῖ;

ΕΛ. οὐ γάρ με λεύσσων σὴν δάμαρθ' ὁρᾶν δοκεῖς;

ΜΕ. τὸ σῶμ' ὅμοιον, τὸ δὲ σαφές μ' ἀποστερεῖ.

ΕΛ. σκέψαι· τὸ δ' οὐδεὶς ἔστι σοῦ σοφώτερος.

ΜΕ. ἔοικας· οὔτοι τοῦτό γ' ἐξαρνήσομαι.

ΕΛ. τίς οὖν διδάξει σ' ἄλλος ἢ τὰ σ' ὄμματα;

ΜΕ. ἐκεῖ νοσοῦμεν, ὅτι δάμαρτ' ἄλλην ἔχω.

ΕΛ. οὐκ ἦλθον ἐς γῆν Τρῳάδ', ἀλλ' εἴδωλον ἦν.

ΜΕ. καὶ τίς βλέποντα σώματ' ἐξεργάζεται;

ΕΛ. αἰθήρ, ὅθεν σὺ θεοπόνητ' ἔχεις λέχη.

ΜΕ. τίνος πλάσαντος θεῶν; ἄελπτα γὰρ λέγεις.

ΕΛ. Ἥρας διάλλαγμ', ὡς Πάρις με μὴ λάβοι.

ΜΕ. πῶς οὖν ἂμ' ἐνθάδ' ἦσθά τ' ἐν Τροίᾳ θ' ἅμα;

ΕΛ. τοὔνομα γένοιτ' ἂν πολλαχοῦ, τὸ σῶμα δ' οὔ.

ΜΕ. μέθες με, λύπης ἅλις ἔχων ἐλήλυθα.

ΕΛ. λείψεις γὰρ ἡμᾶς, τὰ δὲ κέν' ἐξάξει λέχη;

ΜΕ. καὶ χαῖρέ γ' Ἑλένῃ προσφερὴς ὁθούνεκ' εἶ.

ΕΛ. ἀπωλόμην· λαβοῦσά σ' οὐχ ἕξω πόσιν.

ΜΕ. τοὐκεῖ με μέγεθος τῶν πόνων πείθει, σὺ δ' οὔ.

ΕΛ. οἲ 'γώ· τίς ἡμῶν ἐγένετ' ἀθλιωτέρα;
οἱ φίλτατοι λείπουσί μ' οὐδ' ἀφίξομαι
Ἕλληνας οὐδὲ πατρίδα τὴν ἐμήν ποτε.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Μενέλαε, μαστεύων σε κιγχάνω μόλις,
πᾶσαν πλανηθεὶς τήνδε βάρβαρον χθόνα,
πεμφθεὶς ἑταίρων τῶν λελειμμένων ὕπο.

ΜΕ. τί δ' ἔστιν; οὔ που βαρβάρων συλᾶσθ' ὕπο;

ΑΓ. θαῦμ' ἔστ', ἔλασσον τοὔνομ' ἢ τὸ πρᾶγμ' ἔχον.

ΜΕ. λέγ'· ὡς φέρεις τι τῇδε τῇ σπουδῇ νέον.

ΑΓ. λέγω πόνους σε μυρίους τλῆναι μάτην.

ΜΕ. παλαιὰ θρηνεῖς πήματ'· ἀγγέλλεις δὲ τί;

ΑΓ. βέβηκεν ἄλοχος σὴ πρὸς αἰθέρος πτύχας
ἀρθεῖσ' ἄφαντος· οὐρανῷ δὲ κρύπτεται,
λιποῦσα σεμνὸν ἄντρον οὗ σφ' ἐσῴζομεν,
τοσόνδε λέξασ'· "ὦ ταλαίπωροι Φρύγες
πάντες τ' Ἀχαιοί, δι' ἔμ' ἐπὶ Σκαμανδρίοις
ἀκταῖσιν Ἥρας μηχαναῖς ἐθνήσκετε,
δοκοῦντες Ἑλένην οὐκ ἔχοντ' ἔχειν Πάριν.
ἐγὼ δ' ἐπειδὴ χρόνον ἔμειν' ὅσον μ' ἐχρῆν,

---

513. σοφῶν] σοφὸν, sed ῶν superscr., C. 514. ἰσχύειν] ἰσχύει, sed ειν superscr., C. 516. χρήζουσ'] χρήσασ' scribendum esse ostendi in Thesauro vol. 8. p. 1648. ἐφάνη Ald. ἐφάνην C: unde ἐφάνη 'ν Badhamus. 521. ψαύσειεν L. Dindorfius] ψαύσειε 526. εἰναλίῳ Hermannus] ἐναλίῳ 530. ἐν φάει] ἐμφανῶς Iacobsius. 531. ἀμὸν D.] ἀμὸν 532. πεπλευκότα Matthiae] πεπλωκότα C: v. ad Aristoph. Thesm. 878. 533. ἐκεῖσε κἀκεῖσ' Canterus] ἐκεῖσε κεῖσε 540. ὤμοι Dobraeus] ὥς μοι 542. Πρωτέως] πρωτέος, sed ω superscr., C. 549. προστίθης Matthiae] προστιθεῖς 553. οὐδ' D.] οὐχ 555. φόβους Hermannus (φόβον Valckenarius)] φόβου 556.] τόπου] τάφου Elmsleius. 557. Apud Aristoph. Thesm. 905. ὦ θεοί, τίν' ὄψιν εἰσορῶ; τίς εἶ γύναι; 561. Hic versus accessit ex Aristoph. Thesm. 907.

564. Μενέλεῳ] Μενελάῳ C et libri Aristoph. Thesm. 910. 565. γάρ] ἆρ' Aristophanes. 570. πρόπολον Canterus] πρόσπολον 575. οὔ που] ἦ που superscr. in C. 577. τὸ δὲ σαφές μ' ἀποστερεῖ] τοῦ σαφοῦς δ' ἀπεστέρην Hartungus. 578. τὸ δ' οὐδεὶς ἔστι σοῦ σοφώτερος Wyttenbachius] τί σου δεῖ τίς ἐστί σου σοφώτερος 580. σ' Matthiae] σά γ' 581. ἐκεῖ νοσοῦμεν Scaliger] ἐκεῖνο σοῦ μὲν 586. Ἥρας Scaliger] ἦρα λάβοι] λάβῃ, superscr. οι, C. 587. ἄμ' anonymus in *Quarterly Review* fasc. 19. p. 932. ἦσθά τ' Barnesius] ἦσθ' C. ἦσθας Nauckius. 589. λύπης Elmsleius] λύπας 590. ἐξάξει Cobetus] ἐξάξεις 596. λείπουσί μ' Musgravius] λείπουσιν 597. κιγχάνω Matthiae] κιχάνω 600. οὔ που] ἦ που superscr. in C, ut v. 575. 601. θαῦμ' ἔστ' — ἔχον Scaliger] θαυμάστ' — ἔχων 607. λιποῦσα σεμνὸν] λιποῦσ' ἐρεμνὸν Schneidewinus. λιποῦσ' ἔρημον Cobetus. 609. πάντες] τάλανες Hermannus.

τὸ μόρσιμον σώσασα, πάλιν εἰς οὐρανὸν
ἄπειμι· φήμας δ' ἡ τάλαινα Τυνδαρὶς
ἄλλως κακὰς ἤκουσεν οὐδὲν αἰτία."
ὦ χαῖρε, Λήδας θύγατερ, ἐνθάδ' ἦσθ' ἄρα;
ἐγὼ δέ σ' ἄστρων ὡς βεβηκυῖαν μυχοὺς
ἤγγελλον, εἰδὼς οὐδὲν ὡς ὑπόπτερον
δέμας φοροίης. οὐκ ἐῶ σε κερτομεῖν
ἡμᾶς τόδ' αὖθις, ὡς μάτην ἐν Ἰλίῳ
πόνους παρεῖχες σῷ πόσει καὶ ξυμμάχοις.
ΜΕ. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο· ξυμβεβᾶσιν οἱ λόγοι
οἱ τῆσδ' ἀληθεῖς· ὦ ποθεινὸς ἡμέρα,
ἣ σ' εἰς ἐμὰς ἔδωκεν ὠλένας λαβεῖν.
ΕΛ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν Μενέλεως, ὁ μὲν χρόνος
παλαιός, ἡ δὲ τέρψις ἀρτίως πάρα.
ἔλαβον ἀσμένα πόσιν ἐμόν, φίλαι, περί τ' ἐπέ-
τασα χέρα
φίλιον ἐν μακρᾷ φλογὶ φαεσφόρῳ.
ΜΕ. κἀγὼ σέ· πολλοὺς δ' ἐν μέσῳ λόγους ἔχων
οὐκ οἶδ' ὁποίου πρῶτον ἄρξωμαι τανῦν.
ΕΛ. γέγηθα, κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας
ἀνεπτέρωκα καὶ δάκρυ σταλάσσω, [βω.
περὶ δὲ γυῖα χέρας ἔβαλον ἔβαλον ἁδονὰν ὡς λά-
ὦ πόσις, ὦ φιλτάτη πρόσοψις.
ΜΕ. ⏑ ⏒ ⏑ – ⏑ ⏒ ⏑ οὐκ ἐμέμφθην·
ἔχω τὰ τῆς Διός τε λέκτρα Λήδας θ',
ἂν ὑπὸ λαμπάδων κόροι λευκόπωλοι ξυνομαίμονες
ὤλβισαν ὤλβισαν
τὸ πρόσθεν, ἐκ δόμων δὲ νοσφίσας ἐμοῦ
πρὸς ἄλλαν ἐλαύνει θεὸς ξυμφορὰν τᾶσδε κρείσσω.
ΕΛ. τὸ κακὸν δ' ἀγαθὸν σέ τε κἀμὲ συνάγαγεν, ὦ πόσι,
χρόνιον, ἀλλ' ὅμως ὀναίμαν τύχας.
ΜΕ. ὄναιο δῆτα. ταὐτὰ δὴ ξυνεύχομαι·
δυοῖν γὰρ ὄντοιν οὐχ ὁ μὲν τλήμων, ὁ δ' οὔ.
ΕΛ. φίλαι φίλαι, τὰ πάρος οὐκέτι στένομεν, οὐδ' ἀλγῶ.
πόσιν ἐμὸν ἐμὸν ἔχομεν ἔχομεν, ὃν ἔμενον
ἔμενον ἐκ Τροίας πολυετῆ μολεῖν.
ΜΕ. ἔχεις μ' ἔχω τέ σ'· ἡλίους δὲ μυρίους
μόλις διελθὼν ᾐσθόμην τὰ τῆς θεοῦ.
ἐμὰ δὲ δάκρυα χαρμονὰν πλέον ἔχει χάριτος ἢ λύ-
πας.
ΕΛ. τί φῶ; τίς ἂν τάδ' ἤλπισεν βροτῶν ποτε;
ἀδόκητον ἔχω σε πρὸς στέρνοις.
ΜΕ. κἀγὼ σὲ τὴν δοκοῦσαν Ἰδαίαν πόλιν
μολεῖν Ἰλίου τε μελέους πύργους.
πρὸς θεῶν, δόμων πῶς τῶν ἐμῶν ἀπεστάλης;
ΕΛ. ἐή, πικρὰς ἐς ἀρχὰς βαίνεις·
ἐή, πικρὰν δ' ἐρευνᾷς φάτιν.
ΜΕ. λέγ'· ὡς ἀκουστὰ πάντα δῶρα δαιμόνων.
ΕΛ. ἀπέπτυσα μὲν λόγον, οἷον οἷον ἐσοίσομαι.
ΜΕ. ὅμως δὲ λέξον· ἡδύ τοι μόχθων κλύειν.
ΕΛ. οὐκ ἐπὶ λέκτρα βαρβάρου νεανία, [γάμων.
πετομένας κώπας, πετομένου δ' ἔρωτος ἀδίκων
ΜΕ. τίς γάρ σε δαίμων ἢ πότμος συλᾷ πάτρας;
ΕΛ. ὁ Διὸς ὁ Διὸς ὦ πόσι με παῖς Ἑρμᾶς ἐπέλασεν
Νείλῳ.
ΜΕ. θαυμαστά· τοῦ πέμψαντος; ὦ δεινοὶ λόγοι.
ΕΛ. κατεδάκρυσα καὶ βλέφαρον ὑγραίνω
δάκρυσιν· ἁ Διός μ' ἄλοχος ὤλεσεν.
ΜΕ. Ἥρα; τί νῷν χρῄζουσα προσθεῖναι κακόν;
ΕΛ. ὤμοι ἐμῶν δεινῶν, λουτρῶν καὶ κρηνῶν,
ἵνα θεαὶ μορφὰν ἐφαίδρυναν ἔνθεν ἔμολεν κρίσις.
ΜΕ. τί δ' ἐς κρίσιν σοι τήνδ' ἐφῆχ' Ἥρα κακόν;
ΕΛ. Κύπριν ὡς ἀφέλοιτο ΜΕ. πῶς; αὔδα.
ΕΛ. Πάριν, ᾧ μ' ἐπένευσεν, ΜΕ. ὦ τλάμων.
ΕΛ. τλάμονα τλαμόνως ἐπέλασ' Αἰγύπτῳ.
ΜΕ. εἶτ' ἀντέδωκ' εἴδωλον, ὡς σέθεν κλύω.
ΕΛ. τά τε σὰ κατὰ μέλαθρα πάθεα πάθεα, μᾶτερ, οἴ
'γώ. ΜΕ. τί φῄς;
ΕΛ. οὐκ ἔστιν μάτηρ· ἀγχόνιον βρόχον
δι' ἐμὲ κατεδήσατο, δύσγαμον αἰσχύναν.
ΜΕ. ὤμοι· θυγατρὸς δ' Ἑρμιόνης ἔστιν βίος;
ΕΛ. ἄγαμος ἄτεκνος, ὦ πόσι, καταστένει γάμον ἄγα-
μον ἐμόν
ΜΕ. ὦ πᾶν κατ' ἄκρας δῶμ' ἐμὸν πέρσας Πάρις,
τάδε καὶ σὲ διώλεσε μυριάδας τε
χαλκεόπλων Δαναῶν ψυχάς.
ΕΛ. ἐμὲ δὲ πατρίδος ἄπο κακόποτμον ἀραίαν
ἔβαλε θεὸς ἀπό τε πόλεος ἀπό τε σέθεν,
ὅτε μέλαθρα λέχεά τ' ἔλιπον οὐ λιποῦσ' ἐπ' αἰσχροῖς
γάμοις.
ΧΟ. εἰ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τύχης εὐδαίμονος
τύχοιτε, πρὸς τὰ πρόσθεν ἀρκέσειεν ἄν.
ΑΓ. Μενέλαε, κἀμοὶ πρόσδοτέ τι τῆς ἡδονῆς,
ἣν μανθάνω μὲν καὐτός, οὐ σαφῶς δ' ἔχω.
ΜΕ. ἀλλ', ὦ γεραιέ, καὶ σὺ κοινώνει λόγων.
ΑΓ. οὐχ ἥδε μόχθων τῶν ἐν Ἰλίῳ βραβεύς;
ΜΕ. οὐχ ἥδε, πρὸς θεῶν δ' ἦμεν ἠπατημένοι,
νεφέλης ἄγαλμ' ἔχοντες ἐν χεροῖν λυγρόν.
ΑΓ. τί φῄς;
νεφέλης ἄρ' ἄλλως εἴχομεν πόνους πέρι;

613. πάλιν Nauckius] πατέρ' 620. μάτην Miltonus] ἄδην, cum gl. δαψιλῶς, C. 621. σῷ Miltonus] ᾧ 624. ἥ σ' Canterus] ὡς 625. χρόνος] πόνος Musgravius. 628. περί τ' ἐπέτασα Hermannus] περιπετάσασα 631. ἄρξωμαι Hermannus] ἄρξομαι 634. χέρας Elmsleius] χεῖρας ἔβαλον duplicavit Hermannus. ἁδονὰν D.] ἡδονὰν 637. Septem syllabarum defectum indicavit D. οὐκ] Fort. οὐδ' 638. τῆς Schaeferus] τοῦ τε addidit Reiskius. 640. λευκόπωλοι Elmsleius] λεύκιπποι 641. δὲ νοσφίσας ἐμοῦ πρὸς ἄλλαν ἐλαύνει Elmsleius] δ' ἐνόσφισαν θεοί σ' ὁμοῦ (ἐμοῦ Portus). πρὸς ἄλλαν δ' ἐλαύνει C. ΕΛ. ante πρὸς ἄλλαν δ' addebat Tyrwhittus, quod ante verba proxima τὸ κακὸν poni debebat, ut monuit Hermannus. 644. συνάγαγεν, ὦ πόσι (vel συνάγαγεν, πόσι) D.] συνάγαγε πόσιν 646—651. Helenae tribuit C. Correxit Tyrwhittus. 647. δυοῖν] δυεῖν, superscr. οἷ, C. 650. ἐμὸν duplicavit Seidlerus: utrumque ἐμόν post alterum ἔχομεν transposuit Hermannus. 652. μ' addidit Matthiae. 654. χαρμονὰν Elmsleius] χορμονά, superscr. ὰν, C. χαρμονᾷ Hermannus.

661. 662. ἐή — ἐή D.] ἓ ἕ — ἓ ἕ 661. πικρὰν — ἀρχὰν C, sed utrique ὰν superscr. ὰς 666. λέκτρα L. Dindorfius] λέκτρου γὰρ addidit Barnesius. 667. πόσι με παῖς Ἑρμᾶς Hermannus] πόσι παῖς μ', omisso Ἑρμᾶς, quod desiderari animadverterat Elmsleius 675. Ἥρα in C Helenae verbis additum Menelai esse vidit Hermannus et τί νῷν scripsit pro τίνων κακόν D.] κακῶν 679. τί δ' ἐς — τήνδ' ἔθηχ' (ἐφῆχ' Seidlerus) — κακόν Musgravius] τάδ' εἰς — τῶνδ' ἔθηχ' — κακόν 681. ἐπένευσεν Lachmannus] ἐπένευσ' τλάμων Hermannus] τλῆμον 682. τλάμονα τλάμον' ὧδ' (debebat τλαμόνως ut Kirchhoffius) Hermannus] τλάμων τλάμων ὧδ' 684. τά τε Hermannus] τὰ δὲ σὰ addidit Hermannus. 686. ἀγχόνιον Elmsleius] ἀγχόνειον βρόχον Reisigius] δὲ βρόχον 687. δύσγαμον Brodaeus] δύσγαμος 690. ἐμόν L. Dindorfius] αἰσχύνα, superscr. αν, C, quod ex v. 687. repetitum. 693. ψυχὰς addidit Elmsleius. 695. ἔβαλε apogr. unum. ἔβαλλε C. τε πόλεος Matthiae] τε om. C. 696. ὅτε Hartungus] ὅτι 699. πρόσδοτέ τι] προσδοτέα Elmsleius. προσδίδου vel μεταδίδου Nauckius. 706. τί φῄς delet Hartungus

ΜΕ. Ἥρας τάδ' ἔργα καὶ θεῶν τρισσῶν ἔρις.
ΑΓ. ἡ δ' οὖσ' ἀληθῶς ἐστιν ἥδε σὴ δάμαρ;
ΜΕ. αὕτη· λόγοις δ' ἐμοῖσι πίστευσον τάδε.
ΑΓ. ὦ θύγατερ, ὁ θεὸς ὡς ἔφυ τι ποικίλον
καὶ δυστέκμαρτον. εὖ δέ πως ἀναστρέφει
ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀναφέρων· ὁ μὲν πονεῖ,
ὁ δ' οὐ πονήσας αὖθις ὄλλυται κακῶς,
βέβαιον οὐδὲν τῆς ἀεὶ τύχης ἔχων.
σὺ γὰρ πόσις τε σὸς πόνων μετέσχετε,
σὺ μὲν λόγοισιν, ὁ δὲ δορὸς προθυμίᾳ.
σπεύδων δ', ὅτ' ἔσπευδ', οὐδὲν εἶχε· νῦν δ' ἔχει
αὐτόματα πράξας τἀγάθ' εὐτυχέστατα.
οὐκ ἄρα γέροντα πατέρα καὶ Διοσκόρω
ᾔσχυνας, οὐδ' ἔδρασας οἷα κλῄζεται.
νῦν ἀνανεοῦμαι τὸν σὸν ὑμέναιον πάλιν,
καὶ λαμπάδων μεμνήμεθ', ἃς τετραόροις
ἵπποις τροχάζων παρέφερον· σὺ δ' ἐν δίφροις
ξὺν τῷδε νύμφη δῶμ' ἔλειπες ὄλβιον.
κακὸς γὰρ ὅστις μὴ σέβει τὰ δεσποτῶν
καὶ ξυγγέγηθε καὶ ξυνωδίνει κακοῖς.
ἐγὼ μὲν εἴην, κεἰ πέφυχ' ὅμως λάτρις,
ἐν τοῖσι γενναίοισιν ἠριθμημένος
δούλοισι, τοὔνομ' οὐκ ἔχων ἐλεύθερον,
τὸν νοῦν δέ· κρεῖσσον γὰρ τόδ' ἢ δυοῖν κακοῖν
ἕν' ὄντα χρῆσθαι, τὰς φρένας τ' ἔχειν κακὰς
ἄλλων τ' ἀκούειν δοῦλον ὄντα τῶν πέλας.
ΜΕ. ἄγ', ὦ γεραιέ, πολλὰ μὲν παρ' ἀσπίδα
μοχθήματ' ἐξέπλησας ἐκπονῶν ἐμοί,
καὶ νῦν μετασχὼν τῆς ἐμῆς εὐπραξίας
ἄγγειλον ἐλθὼν τοῖς λελειμμένοις φίλοις
τάδ' ὡς ἔχονθ' ηὕρηκας οὗ τ' ἐσμὲν τύχης,
μένειν τ' ἐπ' ἀκταῖς τούς τ' ἐμοὺς καραδοκεῖν
ἀγῶνας, οἵ μένουσί μ', ὡς ἐλπίζομεν,
κεἰ τήνδε πως δυναίμεθ' ἐκκλέψαι χθονός,
φρουρεῖν ὅπως ἂν εἰς ἓν ἐλθόντες τύχης
ἐκ βαρβάρων σωθῶμεν, ἢν δυνώμεθα.
ΑΓ. ἔσται τάδ', ὦναξ. ἀλλά τοι τὰ μάντεων
εἰσεῖδον ὡς φαῦλ' ἐστὶ καὶ ψευδῶν πλέα.
οὔτ' ἦν ἄρ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐμπύρου φλογὸς
οὔτε πτερωτῶν φθέγματ'· εὔηθες δέ τοι
τὸ καὶ δοκεῖν ὄρνιθας ὠφελεῖν βροτούς.
Κάλχας γὰρ οὐκ εἶπ' οὐδ' ἐσήμηνε στρατῷ
νεφέλης ὕπερ θνήσκοντας εἰσορῶν φίλους,
οὐδ' Ἕλενος, ἀλλὰ πόλις ἀνηρπάσθη μάτην.
[εἴποις ἄν, οὕνεχ' ὁ θεὸς οὐκ ἠβούλετο·]
τί δῆτα μαντευόμεθα; τοῖς θεοῖσι χρὴ
θύοντας αἰτεῖν ἀγαθά, μαντείας δ' ἐᾶν·
βίου γὰρ ἄλλως δέλεαρ ηὑρέθη τόδε,
κοὐδεὶς ἐπλούτησ' ἐμπύροισιν ἀργὸς ὤν·
γνώμη δ' ἀρίστη μάντις ἥ τ' εὐβουλία.
ΧΟ. ἐς ταὐτὸ κἀμοὶ δόξα μάντεων πέρι
χωρεῖ γέροντι· τοὺς θεοὺς ἔχων τις ἂν
φίλους ἀρίστην μαντικὴν ἔχοι δόμοις.
ΕΛ. εἶεν· τὰ μὲν δὴ δεῦρ' ἀεὶ καλῶς ἔχει·
ὅπως δ' ἐσώθης, ὦ τάλας, Τροίας ἄπο,
κέρδος μὲν οὐδὲν εἰδέναι, πόθος δέ τις
τὰ τῶν φίλων φίλοισιν αἰσθέσθαι κακά.
ΜΕ. ἦ πόλλ' ἀνήρου μ' ἑνὶ λόγῳ μιᾷ θ' ὁδῷ.
τί σοι λέγοιμ' ἂν τὰς ἐν Αἰγαίῳ φθορὰς,
τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοικὰ πυρπολήματα,
Κρήτην τε Λιβύης θ' ἃς ἐπεστράφην πόλεις,
σκοπιάς τε Περσέως; οὔτ' ἂν ἐμπλήσαιμί σε
μύθων, λέγων τ' ἄν σοι κάκ' ἀλγοίην ἔτι,
πάσχων τ' ἔκαμνον· δὶς δὲ λυπηθεῖμεν ἄν.
ΕΛ. κάλλιον εἶπας ἤ σ' ἀνηρόμην ἐγώ.
ἓν δ' εἰπὲ πάντα παραλιπών, πόσον χρόνον
πόντου 'πὶ νώτοις ἅλιον ἐφθείρου πλάνον;
ΜΕ. ἐνιαυσίους πρὸς τοῖσιν ἐν Τροίᾳ δέκα
ἔτεσι διῆλθον ἑπτὰ περιδρομὰς ἐτῶν.
ΕΛ. φεῦ φεῦ· μακρόν γ' ἔλεξας, ὦ τάλας, χρόνον.
σωθεὶς δ' ἐκεῖθεν ἐνθάδ' ἦλθες ἐς σφαγάς.
ΜΕ. πῶς φῄς; τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
ΕΛ. θανεῖ πρὸς ἀνδρὸς οὗ τάδ' ἐστὶ δώματα.
ΜΕ. τί χρῆμα δράσας ἄξιον τῆς ξυμφορᾶς;
ΕΛ. ἥκεις ἄελπτος ἐμποδὼν τ' ἐμοῖς γάμοις.
ΜΕ. ἦ γὰρ γαμεῖν τις τἄμ' ἐβουλήθη λέχη;
ΕΛ. ὕβριν θ' ὑβρίζειν εἰς ἔμ' ἣν ἔτλην ἐγώ.
ΜΕ. ἰδίᾳ σθένων τις ἢ τυραννεύων χθονός;
ΕΛ. ὃς γῆς ἀνάσσει τῆσδε Πρωτέως γόνος.
ΜΕ. τόδ' ἔστ' ἐκεῖν' αἴνιγμ' ὃ προσπόλου κλύω.
ΕΛ. ποίοις ἐπιστὰς βαρβάροις πυλώμασιν;
ΜΕ. τοῖσδ', ἔνθεν ὥσπερ πτωχὸς ἐξηλαυνόμην.
ΕΛ. οὔ που προσῄτεις βίοτον; ὦ τάλαιν' ἐγώ.
ΜΕ. τοὔργον μὲν ἦν τοῦτ', ὄνομα δ' οὐκ εἶχον τόδε.
ΕΛ. πάντ' οἶσθ' ἄρ', ὡς ἔοικας, ἀμφ' ἐμῶν γάμων.
ΜΕ. οἶδ'· εἰ δὲ λέκτρα διέφυγες τάδ' οὐκ ἔχω.
ΕΛ. ἄθικτον εὐνὴν ἴσθι σοι σεσωσμένην.
ΜΕ. τίς τοῦδε πειθώ; φίλα γάρ, εἰ σαφῆ, λέγεις.
ΕΛ. ὁρᾷς τάφου τοῦδ' ἀθλίους ἕδρας ἐμάς;
ΜΕ. ὁρῶ, τάλαινα, στιβάδας, ὧν τί σοὶ μέτα;
ΕΛ. ἐνταῦθα λέκτρων ἱκετεύομεν φυγάς.
ΜΕ. βωμοῦ σπανίζουσ', ἢ νόμοισι βαρβάροις;
ΕΛ. ἐρρύεθ' ἡμᾶς τοῦτ' ἴσον ναοῖς θεῶν.
ΜΕ. οὐδ' ἄρα πρὸς οἴκους ναυστολεῖν σ' ἔξεστί μοι;
ΕΛ. ξίφος μένει σε μᾶλλον ἢ τοὐμὸν λέχος.
ΜΕ. οὕτως ἂν εἴην ἀθλιώτατος βροτῶν.
ΕΛ. μή νυν καταιδοῦ· φεῦγε δ' ἐκ τῆσδε χθονός.
ΜΕ. λιπών σε; Τροίαν ἐξέπερσα σὴν χάριν.
ΕΛ. κρεῖσσον γὰρ ἤ σε τἄμ' ἀποκτεῖναι λέχη.
ΜΕ. ἄνανδρά γ' εἶπας Ἰλίου τ' οὐκ ἄξια.
ΕΛ. οὐκ ἂν κτάνοις τύραννον, ὃ σπεύδεις ἴσως.
ΜΕ. οὕτω σιδήρῳ τρωτὸν οὐκ ἔχει δέμας;
ΕΛ. εἴσει. τὸ τολμᾶν δ' ἀδύνατ' ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.
ΜΕ. σιγῇ παράσχω δῆτ' ἐμὰς δῆσαι χέρας;
ΕΛ. εἰς ἄπορον ἥκεις· δεῖ δὲ μηχανῆς τινος.

780. ΕΛ. φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός.

711. ὦ θύγατερ] σκέψαι Stobaeus Ecl. phys. 1, 7, 6. ἔφυ] ἔχει Stobaeus. 718. ὅτ'] ὅσ' Nauckius. 725. ἔλειπες Ald. ἔλιπες C. 728. κεἰ Musgravius] καὶ C. εἰ Stobaeus 62, 1. 731. δυοῖν] δυεῖν, superscr. οῖν, C. 735. ἐκπονῶν ἐμοὶ Barnesius] ἐκ πόνων ἐμῶν 738. ἔχονθ' Stephanus] ἔχων οὗ Tyrwhittus] οἱ 740. μένουσί μ', ὡς Musgravius] μένουσιν οὓς 741. κεἰ — πως L. Dindorfius] καὶ — πῶς ἐκκλέψαι Matthiae] ἐκπλέξαι C. In apogr. Par. uno κ super π: in altero ἐκπλεῦσαι ab correctore. 746. οὔτ' Nauckius] οὐδ' 751. οὐδ' Ἕλενος Porsonus] οὐδέν γε 752. delet Cobetus. 757. μόνη δ' ἀρίστη μάντεων εὐβουλία Nauckius.

765. ἑνὶ λόγῳ Piersonus] ἐν ὀλίγῳ 767. Εὐβοικὰ L. Dindorfius secundum Arcadium p. 51, 22.] εὐβοϊκὰ 768. Κρήτην] Κρήτης Kirchhoffius. Λιβύης Reiskius] λιβύην 769. οὔτ' ἂν L. Dindorfius] οὐ γὰρ 770. μύθων] μύθῳ Hermannus. 775. ἐνιαυσίους Faehsius] ἐνιαύσιον 776. ἑπτὰ Heathius] δ' ἑπτὰ 780. Versum ex Phoen. 972. illatum eiecit Valckenarius. 785. ἣν ἔτλην] ὦ τλήμων Nauckius. 788. αἴνιγμ' Canterus] αἶαγμ' 790. τοῖσδ' Scaliger] τοῖς 791. οὔ που] ἤ που superscr. in C. 802. σ' addidit Musgravius. 803. μένει σε Canterus] μέν εἰσι 806. Τροίαν] δ' addidit Hartungus. 808. ἄνανδρά γ' Cobetus] ἄνανδρ' ἄρ' 809. κτάνοις Musgravius] κτάνῃς ὃ Seidlerus] ὃν 811. ἀδύνατ' Stobaeus 54, 20.] ἀδύνατον

ΜΕ. δρῶντας γὰρ ἢ μὴ δρῶντας ἥδιον θανεῖν.
ΕΛ. μί' ἐστὶν ἐλπίς, ᾗ μόνῃ σωθεῖμεν ἄν.
ΜΕ. ὠνητὸς ἢ τολμητὸς ἢ λόγων ὕπο;
ΕΛ. εἰ μὴ τύραννός σ' ἐκπύθοιτ' ἀφιγμένον.
ΜΕ. ἐρεῖ δὲ τίς μ'; οὐ γνώσεταί γ' ὅς εἰμ' ἐγώ.
ΕΛ. ἔστ' ἔνδον αὐτῷ ξύμμαχος θεοῖς ἴση.
ΜΕ. φήμη τις οἴκων ἐν μυχοῖς ἱδρυμένη;
ΕΛ. οὔκ, ἀλλ' ἀδελφή· Θεονόην καλοῦσί νιν.
ΜΕ. χρηστήριον μὲν τοὔνομ'· ὅ τι δὲ δρᾷ φράσον.
ΕΛ. πάντ' οἶδ', ἐρεῖ τε συγγόνῳ παρόντα σέ.
ΜΕ. θνήσκοιμεν ἄν· λαθεῖν γὰρ οὐχ οἷόν τέ μοι.
ΕΛ. ἴσως ἂν ἀναπείσαιμεν ἱκετεύοντέ νιν.
ΜΕ. τί χρῆμα δρᾶσαι; τίν' ὑπάγεις μ' εἰς ἐλπίδα;
ΕΛ. παρόντα γαίᾳ μὴ φράσαι σε συγγόνῳ.
ΜΕ. πείσαντε δ' ἐκ γῆς διορίσαιμεν ἂν πόδα;
ΕΛ. κοινῇ γ' ἐκείνῃ ῥᾳδίως, λάθρα δ' ἂν οὔ.
ΜΕ. σὸν ἔργον, ὡς γυναικὶ πρόσφορον γυνή.
ΕΛ. ὡς οὐκ ἄχρωστα γόνατ' ἐμῶν ἕξει χερῶν.
ΜΕ. φέρ', ἢν δὲ δὴ νῷν μἀποδέξηται λόγους;
ΕΛ. θανεῖ· γαμοῦμαι δ' ἡ τάλαιν' ἐγὼ βίᾳ.
ΜΕ. προδότις ἂν εἴης· τὴν βίαν σκήψασ' ἔχεις.
ΕΛ. ἀλλ' ἁγνὸν ὅρκον σὸν κάρα κατώμοσα.
ΜΕ. τί φῄς; θανεῖσθαι κοὔποτ' ἀλλάξειν λέχη;
ΕΛ. ταὐτῷ ξίφει γε· κείσομαι δὲ σοῦ πέλας.
ΜΕ. ἐπὶ τοῖσδε τοίνυν δεξιᾶς ἐμῆς θίγε.
ΕΛ. ψαύω, θανόντος σοῦ τόδ' ἐκλείψειν φάος.
ΜΕ. κἀγὼ στερηθεὶς σοῦ τελευτήσειν βίον.
ΕΛ. πῶς οὖν θανούμεθ' ὥστε καὶ δόξαν λαβεῖν;
ΜΕ. τύμβου 'πὶ νώτῳ σὲ κτανὼν ἐμὲ κτενῶ.
πρῶτον δ' ἀγῶνα μέγαν ἀγωνιούμεθα
λέκτρων ὑπὲρ σῶν· ὁ δὲ θέλων ἴτω πέλας·
τὸ Τρωικὸν γὰρ οὐ καταισχυνῶ κλέος,
οὐδ' Ἑλλάδ' ἐλθὼν λήψομαι πολὺν ψόγον,
ὅστις Θέτιν μὲν ἐστέρησ' Ἀχιλλέως,
Τελαμωνίου δ' Αἴαντος εἰσεῖδον σφαγάς,
τὸν Νηλέως τ' ἄπαιδα· διὰ δὲ τὴν ἐμὴν
οὐκ ἀξιώσω κατθανεῖν δάμαρτ' ἐγώ;
μάλιστά γ'· εἰ γάρ εἰσιν οἱ θεοὶ σοφοί,
εὔψυχον ἄνδρα πολεμίων θανόνθ' ὕπο
κούφῃ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονί,
κακοὺς δ' ἐφ' ἕρμα στερεὸν ἐκβάλλουσι γῆς.
ΧΟ. ὦ θεοί, γενέσθω δήποτ' εὐτυχὲς γένος
τὸ Ταντάλειον καὶ μεταστήτω κακῶν.
ΕΛ. οἳ 'γὼ τάλαινα· τῆς τύχης γὰρ ὧδ' ἔχω·
Μενέλαε, διαπεπράγμεθ'· ἐκβαίνει δόμων
ἡ θεσπιῳδὸς Θεονόη· κτυπεῖ δόμος
κλῄθρων λυθέντων. φεῦγ'· ἀτὰρ τί φευκτέον;
ἀποῦσα γάρ σε καὶ παροῦσ' ἀφιγμένον
δεῦρ' οἶδεν· ὦ δύστηνος, ὡς ἀπωλόμην.
Τροίας δὲ σωθεὶς κἀπὸ βαρβάρου χθονὸς
ἐς βάρβαρ' ἐλθὼν φάσγαν' αὖθις ἐμπεσεῖ.

ΘΕΟΝΟΗ.

ἡγοῦ σὺ μὲν φέρουσα λαμπτήρων σέλας,
θείου δὲ σεμνόθεσμον αἰθέρος μυχόν,
ὡς πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ δεξώμεθα·
σὺ δ' αὖ κέλευθον, εἴ τις ἔβλαψεν ποδὶ
στείβων ἀνοσίῳ, δὸς καθαρσίῳ φλογί,
κροῦσόν τε πεύκην, ἵνα διεξέλθω, πάρος.
νόμον δὲ τὸν ἐμὸν θεοῖσιν ἀποδοῦσαι πάλιν
ἐφέστιον φλόγ' ἐς δόμους κομίζετε.
Ἑλένη, τί τἀμὰ πῶς ἔχει θεσπίσματα;
ἥκει πόσις σοι Μενέλεως ὅδ' ἐμφανής,
νεῶν στερηθεὶς τοῦ τε σοῦ μιμήματος.
ὦ τλῆμον, οἵους διαφυγὼν ἦλθες πόνους,
οὐδ' οἶσθα νόστον οἴκαδ' εἴτ' αὐτοῦ μενεῖς·
ἔρις γὰρ ἐν θεοῖς, ξύλλογός τε σοῦ πέρι
ἔσται πάρεδρος Ζηνὶ τῷδ' ἐν ἤματι.
Ἥρα μέν, ἥ σοι δυσμενὴς πάροιθεν ἦν,
νῦν ἐστιν εὔνους κἂς πάτραν σῶσαι θέλει
ξὺν τῇδ', ἵν' Ἑλλὰς τοὺς Ἀλεξάνδρου γάμους,
δώρημα Κύπριδος, ψευδονυμφεύτους μάθῃ·
Κύπρις δὲ νόστον σὸν διαφθεῖραι θέλει,
ὡς μὴ 'ξελεγχθῇ μηδὲ πριαμένη φανῇ
τὸ κάλλος Ἑλένης οὕνεκ' ἀνονήτοις γάμοις.
τέλος δ' ἐφ' ἡμῖν, εἴθ', ἃ βούλεται Κύπρις,
λέξασ' ἀδελφῷ σ' ἐνθάδ' ὄντα διολέσω,
εἴτ' αὖ μεθ' Ἥρας στᾶσα σὸν σώσω βίον,
κρύψασ' ὅμαιμον, ὅς με προστάσσει τάδε
εἰπεῖν, ὅταν γῆν τήνδε νοστήσας τύχῃς.
τίς εἶσ' ἀδελφῷ τόνδε σημανῶν ἐμῷ
παρόνθ', ὅπως ἂν τοὐμὸν ἀσφαλῶς ἔχῃ;
ΕΛ. ὦ παρθέν', ἱκέτις ἀμφὶ σὸν πίτνω γόνυ,
καὶ προσκαθίζω θᾶκον οὐκ εὐδαίμονα
ὑπέρ τ' ἐμαυτῆς τοῦδέ θ', ὃν μόλις ποτὲ
λαβοῦσ' ἐπ' ἀκμῆς εἰμι κατθανόντ' ἰδεῖν·
μή μοι κατείπῃς σῷ κασιγνήτῳ πόσιν
τόνδ' εἰς ἐμὰς ἥκοντα φίλτατον χέρας,
σῶσον δέ, λίσσομαί σε· συγγόνῳ δὲ σῷ
τὴν εὐσέβειαν μὴ προδῷς τὴν σὴν π[illegible]τε,
χάριτας πονηρὰς κἀδίκους ὠνουμένη.
ἡμᾶς δὲ μακαρίως μέν, ἀθλίως δ' ἐμοί,
Ἑρμῆς ἔδωκε πατρὶ σῷ σώζειν πόσει
τῷδ', ὃς πάρεστι κἀπολάζυσθαι θέλει.
πῶς οὖν θανὼν ἂν ἀπολάβοι; κεῖνος δὲ πῶς
τὰ ζῶντα τοῖς θανοῦσιν ἀποδοίη ποτ' ἄν;
ἤδη τὰ τοῦ θεοῦ καὶ τὸ τοῦ πατρὸς σκόπει,
πότερον ὁ δαίμων χὠ θανὼν τὰ τῶν πέλας
βούλοιντ' ἂν ἢ οὐ βούλοιντ' ἂν ἀποδοῦναι πάλιν.

903. μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὴν βίαν, τὰ κτητὰ δὲ
κτᾶσθαι κελεύει πάντας οὐκ εἰς ἁρπαγάς.
ἐατέος δ' ὁ πλοῦτος ἄδικός τις ὤν.
κοινὸς γάρ ἐστιν οὐρανὸς πᾶσιν βροτοῖς
καὶ γαῖ', ἐν ᾗ χρὴ δώματ' ἀναπληρουμένους
908. τἀλλότρια μὴ 'χειν μηδ' ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ.

---

817. σ' addidit Schaeferus. 818. μ'; οὐ γνώσεταί γ'] με γνώσεταί θ' Nauckius. 825. ἴσως Kirchhoffius] εἴ πως 829. γ' Reiskius] τ' λάθρα δ' ἂν οὔ L. Dindorfius] λάθρα δ' ὁμοῦ, superscr. λάθρ' οὐδαμοῦ 830. γυνή Brodaeus] γύναι 832. μἀποδέξηται D.] μὴ ἀποδέξηται 834. προδότης, superscr. ι, C. τὴν Scaliger] τὴν δὲ 838. τοίνυν Canterus] τοῖς νῦν 840. τελευτήσειν Musgravius] τελευτήσω 842. κτανῶ (debebat κτενῶ) Heathius] κτανεῖ 845. κλέος Scaliger] λέχος 847. τὸν Νηλέως τ' ἄπαιδα Bothius] τὸν Θησέως τε παῖδα 855. ΧΟ. addidit Musgravius. 865. μὲν Elmsleius] μοι 866. θείου (*sulfure purga*) δὲ σεμνόθεσμον αἰθέρος μυχόν Pflugkius coniectura incerta] θεῖον δὲ σεμνοῦ θεσμὸν αἰθέρος μυχῶν 867. δεξώμεθα Schaeferus] δεξαίμεθα 870. κροῦσόν τε — πάρος Reiskius] κροῦσον δὲ — πυρός 875. μιμήματος Stephanus] τιμήματος 878. θεοῖς Barnesius] θεοῖσι 881. κἂς D.] κεἰς 882. Ἀλεξάνδρου] Ἀλεξάνδρῳ Kirchhoffius. 885. μὴ 'ξελεγχθῇ L. Dindorfius] μήτ' ἐλεγχθῇ 886. ἀνονήτοις Piersonus] ὠνητοῖς 888. σ' Reiskius] γ' 892. εἶσ' — σημανῶν Scaliger] εἰς — σημανῶ γ' 898. μοι Seidlerus] μου 899. φίλτατον Cobetus] φιλτάτας 903—908. Versus spurios eiecit D.: versum 905. notaverat Hermannus. 913. ἀποδοίη ποτ' ἄν; Porsonus] ἂν ἀποδοίη ποτέ 914. ἤδη Barnesius] ἢ δὴ 916. οὐ addidit Canterus.

δοκῶ μέν. οὔκουν χρή σε συγγόνῳ πλέον
νέμειν ματαίῳ μᾶλλον ἢ χρηστῷ πατρί.
εἰ δ' οὖσα μάντις καὶ τὰ θεῖ' ἡγουμένη
τὸ μὲν δίκαιον τοῦ πατρὸς διαφθερεῖς,
τῷ δ' οὐ δικαίῳ ξυγγόνῳ δώσεις χάριν,
αἰσχρὸν τὰ μέν σε θεῖα πάντ' ἐξειδέναι,
τά τ' ὄντα καὶ μή, τὰ δὲ δίκαια μὴ εἰδέναι.
* * * * * *
τὴν τ' ἀθλίαν ἔμ', οἷσιν ἔγκειμαι κακοῖς,
ῥῦσαι, πάρεργον δοῦσα τοῦτο τῆς τύχης·
Ἑλένην γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐ στυγεῖ βροτῶν·
ἣ κλῄζομαι καθ' Ἑλλάδ' ὡς προδοῦσ' ἐμὸν
πόσιν Φρυγῶν ᾤκησα πολυχρύσους δόμους.
ἢν δ' Ἑλλάδ' ἔλθω κἀπιβῶ Σπάρτης ποτέ,
κλύοντες, εἰσιδόντες, ὡς τέχναις θεῶν
ὤλοντ', ἐγὼ δὲ προδότις οὐκ ἄρ' ἦν φίλων,
πάλιν μ' ἀνάξουσ' ἐς τὸ σῶφρον αὖθις αὖ,
ἐκδώσομαί τε θυγατέρ', ἣν οὐδεὶς γαμεῖ,
τὴν δ' ἐνθάδ' ἐκλιποῦσ' ἀλητείαν πικρὰν
ὄντων ἐν οἴκοις χρημάτων ὀνήσομαι.
κεἰ μὲν θανὼν ὅδ' ἐν πυρᾷ κατεστάλη,
πρόσω σφ' ἀπόντα δακρύοις ἂν ἠγάπων,
νῦν δ' ὄντα καὶ σωθέντ' ἀφαιρεθήσομαι;
μὴ δῆτα, παρθέν', ἀλλά σ' ἱκετεύω τόδε·
δὸς τὴν χάριν μοι τήνδε καὶ μιμοῦ τρόπους
πατρὸς δικαίου· παισὶ γὰρ κλέος τόδε
κάλλιστον, ὅστις ἐκ πατρὸς χρηστοῦ γεγὼς
ἐς ταυτὸν ἦλθε τοῖς τεκοῦσι τοῦ τρόπου.
ΧΟ. οἰκτροὶ μὲν οἱ παρόντες ἐν μέσῳ λόγοι,
οἰκτρὰ δὲ καὶ σύ. τοὺς δὲ Μενέλεω ποθῶ
λόγους ἀκοῦσαι τίνας ἐρεῖ ψυχῆς πέρι.
ΜΕ. ἐγὼ σὸν οὔτ' ἂν προσπεσεῖν τλαίην γόνυ
οὔτ' ἂν δακρῦσαι βλέφαρα· τὴν Τροίαν γὰρ ἂν
δειλοὶ γενόμενοι πλεῖστον αἰσχύνοιμεν ἄν.
καίτοι λέγουσιν ὡς πρὸς ἀνδρὸς εὐγενοῦς
ἐν ξυμφοραῖσι δάκρυ' ἀπ' ὀφθαλμῶν βαλεῖν.
ἀλλ' οὐχὶ τοῦτο τὸ καλόν, εἰ καλὸν τόδε,
αἱρήσομαι 'γὼ πρόσθε τῆς εὐψυχίας.
ἀλλ' εἰ μὲν ἄνδρα σοι δοκεῖ σῶσαι ξένον
ζητοῦντά γ' ὀρθῶς ἀπολαβεῖν δάμαρθ' ἐήν,
ἀπόδος τε καὶ πρὸς σῶσον· εἰ δὲ μὴ δοκεῖ,
ἄθλιος ἂν εἴην, σὺ δὲ γυνὴ κακὴ φανεῖ.
ἃ δ' ἄξι' ἡμῶν καὶ δίκαι' ἡγούμεθα
καὶ σῆς μάλιστα καρδίας ἀνθάψεται,
λέξω τάδ' ἀμφὶ μνῆμα σοῦ πατρὸς πόθῳ
"ὦ γέρον, ὃς οἰκεῖς τόνδε λάϊνον τάφον,
ἀπόδος, ἀπαιτῶ τὴν ἐμὴν δάμαρτά σε,
ἣν Ζεὺς ἔπεμψε δεῦρό σοι σῴζειν ἐμοί.
οἶδ' οὕνεχ' ἡμῖν οὔποτ' ἀποδώσεις θανών·
ἀλλ' ἥδε πατέρα νέρθεν ἀνακαλούμενον
οὐκ ἀξιώσει τὸν πρὶν εὐκλεέστατον
κακῶς ἀκοῦσαι· κυρία γάρ ἐστι νῦν.
ὦ νέρτερ' Ἅιδη, καὶ σὲ σύμμαχον καλῶ,
ὃς πόλλ' ἐδέξω τῆσδ' ἕκατι σώματα,
πεσόντα τὠμῷ φασγάνῳ, μισθὸν δ' ἔχεις·
ἢ νυν ἐκείνους ἀπόδος ἐμψύχους πάλιν,
ἢ τήνδ' ἀνάγκασόν γε μὴ εὐσεβοῦς πατρὸς
ἥσσω φανεῖσαν τἀμά γ' ἀποδοῦναι λέχη.
εἰ δ' ἐμὲ γυναῖκα τὴν ἐμὴν συλήσετε,
ἅ σοι παρέλιπεν ἥδε τῶν λόγων, φράσω.
ὅρκοις κεκλήμεθ', ὡς μάθῃς, ὦ παρθένε,
πρῶτον μὲν ἐλθεῖν διὰ μάχης σῷ ξυγγόνῳ·
κἀκεῖνον ἢ 'μὲ δεῖ θανεῖν· ἁπλοῦς λόγος.
ἢν δ' ἐς μὲν ἀλκὴν μὴ πόδ' ἀντιθῇ ποδί,
λιμῷ δὲ θηρᾷ τύμβον ἱκετεύοντε νώ,
κτανεῖν δέδοκται τήνδ' ἐμοί, κἄπειτ' ἐμὸν
πρὸς ἧπαρ ὦσαι δίστομον ξίφος τόδε,
τύμβου 'πὶ νώτοις τοῦδ', ἵν' αἵματος ῥοαὶ
τάφου καταστάζωσι· κεισόμεσθα δὲ
νεκρὼ δύ' ἑξῆς τῷδ' ἐπὶ ξεστῷ τάφῳ,
ἀθάνατον ἄλγος σοί, ψόγος δὲ σῷ πατρί.
οὐ γὰρ γαμεῖ τήνδ' οὔτε σύγγονος σέθεν
οὔτ' ἄλλος οὐδείς· ἀλλ' ἐγώ σφ' ἀπάξομαι,
εἰ μὴ πρὸς οἴκους δυνάμεθ', ἀλλὰ πρὸς νεκρούς."
τί ταῦτα; δακρύοις ἐς τὸ θῆλυ τρεπόμενος
ἐλεινὸς ἦν ἂν μᾶλλον ἢ δραστήριος.
κτεῖν', εἰ δοκεῖ σοι· δυσκλεῶς γὰρ οὐ κτενεῖς·
μᾶλλόν γε μέντοι τοῖς ἐμοῖς πείθου λόγοις,
ἵν' ᾖς δικαία καὶ δάμαρτ' ἐγὼ λάβω.
ΧΟ. ἐν σοὶ βραβεύειν, ὦ νεᾶνι, τοὺς λόγους,
οὕτω δὲ κρῖνον ὡς ἅπασιν ἁνδάνῃς.
ΘΕΟΝ. ἐγὼ πέφυκά τ' εὐσεβεῖν καὶ βούλομαι·
φιλῶ τ' ἐμαυτήν, καὶ κλέος τοὐμοῦ πατρὸς
οὐκ ἂν μιάναιμ', οὐδὲ συγγόνῳ χάριν
δοίην ἂν ἐξ ἧς δυσκλεὴς φανήσεται.
ἔνεστι δ' ἱρὸν τῆς δίκης ἐμοὶ μέγα
ἐν τῇ φύσει· καὶ τοῦτο Νηρέως πάρα
ἔχουσα σῴζειν Μενέλεων πειράσομαι·
Ἥρᾳ δ', ἐπείπερ βούλεταί σ' εὐεργετεῖν,
ἐς ταυτὸν οἴσω ψῆφον· ἡ Κύπρις δέ μοι
ἵλεως μὲν εἴη, ξυμβέβηκε δ' οὐδαμοῦ·
ἃ δ' ἀμφὶ τύμβῳ τῷδ' ὀνειδίζεις πατρί,
ἡμῖν ὅδ' αὐτὸς μῦθος. ἀδικοίην νιν ἄν,
εἰ μἀποδώσω· καὶ γὰρ ἂν κεῖνος βλέπων
ἀπέδωκεν ἄν σοι τήνδ' ἔχειν, ταύτῃ δὲ σέ.

957. ἐγὼ μὲν οὐ νῦν πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις

1008. πειράσομαι δὲ παρθένος μένειν ἀεί.

921. χάριν Reiskius] δίκην 923. Lacunam post hunc versum indicavit Hermannus. 929. ποτέ addidit Nauckius. πάλιν addidit Ald. adscriptumque est in apogr. uno. 931. ἄρ' ἦν] ἤμην Choeroboscus in Theod. vol. 2. p. 882, 10. cum eoque Etym. M. p. 430, 15. vitiosa deceptus codicis sui scriptura: de quo dixit L. Dindorfius ad Xenoph. Instit. Cyri 6, 1, 9. p. 268. ed. Oxon. 932. αὖ Canterus] ἂν 933. ἐκδώσομαι Elmsleius] ἐδώσομαι C. ἐδνώσομαι Hermannus. 935. ὀνήσομαι Ald. ὠνήσομαι C. 936. κατεστάλη Reiskius] κατεσφάγη 941. παισὶ Stobaeus 89, 2.] παιδὶ 943. τοῦ τρόπου Musgravius] τοὺς τρόπους 944. ΧΟ. L. Dindorfius] ΘΕ. οἰκτροὶ Portus] οἰκτρὸν 945. τοὺς Hermannus] τοῦ 953. αἱρήσομαι 'γὼ Porsonus] αἱρήσομαι τὸ εὐψυχίας Tyrwhittus] εὐδαιμονίας 955. δάμαρθ' ἐὴν Reiskius] δάμαρτ' ἐμὴν 957. Versum spurium notavit Nauckius. Similia verba Med. 446. 961. πόθῳ] πεσὼν Badhamus.

964. delet Badhamus. 965. οὕνεχ' ἡμῖν] οὕνεκ' αὐτὸς Kirchhoffius. ἀποδώσεις Stephanus] ἀπολέσεις 973. γε μὴ εὐσεβοῦς πατρὸς ἥσσω Hermannus] γ' εὐσεβοῦς πατρὸς κρείσσω C. γε δυσσεβοῦς πατρὸς κρείσσω Elmsleius. 974. τἀμά γ' Barnesius] τἄμ' 980. πόδ' Brodaeus] ποτ' 981. θηρᾷ Canterus] θηρᾶν 985. καταστάζουσι, superscr. ω, C. 992. ἐλεινὸς L. Dindorfius] ἐλεεινὸς 993. οὐ] οὖν Reiskius. 994. πείθου] Vel πιθοῦ 1001. φανήσεται Badhamus] φανήσομαι 1002. ἱρὸν D.] ἱερὸν 1004. Μενέλεων Brodaeus] μενέλεως 1005. Ἥρᾳ Reiskius] ἥρα 1006. Κύπρις Canterus] χάρις 1008. eiecit Badhamus. 1010. αὐτὸς Matthiae] αὐτὸς ἀδικοίην νιν Porsonus] ἀδικοίημεν 1011. μἀποδώσω D.] μὴ ἀποδώσω 1012. τήνδ' Musgravius] τὴν γ'

ὡς οὖν περαίνω μὴ μακράν, σιγήσομαι
ἅ μου καθικετεύσατ᾽, οὐδὲ μωρίᾳ
ξύμβουλος ἔσομαι τῇ κασιγνήτου ποτέ.
εὐεργετῶ γὰρ κεῖνον οὐ δοκοῦσ᾽ ὅμως,
ἐκ δυσσεβείας ὅσιον εἰ τίθημί νιν.
αὐτοὶ μὲν οὖν εὑρίσκετ᾽ ἔξοδόν τινα,
ἐγὼ δ᾽ ἀποστᾶσ᾽ ἐκποδὼν σιγήσομαι.
ἐκ τῶν θεῶν δ᾽ ἄρχεσθε, χἰκετεύετε
γῆν μέν σ᾽ ἐᾶσαι πατρίδα νοστῆσαι Κύπριν,
Ἥρας δὲ τὴν ἔννοιαν ἐν ταὐτῷ μένειν,
ἣν ἐς σὲ καὶ σὸν πόσιν ἔχει σωτηρίας.
σὺ δ᾽, ὦ θανών μοι πάτερ, ὅσον γ᾽ ἐγὼ σθένω,
οὔποτε κεκλήσει δυσσεβὴς ἀντ᾽ εὐσεβοῦς.
ΧΟ. οὐδείς ποτ᾽ ηὐτύχησεν ἔκδικος γεγώς,
ἐν τῷ δικαίῳ δ᾽ ἐλπίδες σωτηρίας.
ΕΛ. Μενέλαε, πρὸς μὲν παρθένου σεσώσμεθα·
τοὐνθένδε δὴ σὲ τοὺς λόγους φέροντα χρὴ
κοινὴν ξυνάπτειν μηχανὴν σωτηρίας.
ΜΕ. ἄκουε δή νυν· χρόνιος εἶ κατὰ στέγας,
καὶ ξυντέθραψαι προσπόλοισι βασιλέως.
ΕΛ. τί τοῦτ᾽ ἔλεξας; ἐσφέρεις γὰρ ἐλπίδας,
ὡς δή τι δράσων χρηστὸν ἐς κοινόν γε νῷν.
ΜΕ. πείσειας ἄν τιν᾽ οἵτινες τετραζύγων
ὄχων ἀνάσσουσ᾽ ὥστε νῷν δοῦναι δίφρους;
ΕΛ. πείσαιμ᾽ ἄν· ἀλλὰ τίνα φυγὴν φευξούμεθα,
πεδίων ἄπειροι βαρβάρου τ᾽ ὄντες χθονός;
ΜΕ. ἀδύνατον εἶπας. φέρε, τί δ᾽, εἰ κρυφθεὶς δόμοις
κτάνοιμ᾽ ἄνακτα τῷδε διστόμῳ ξίφει;
ΕΛ. οὐκ ἄν σ᾽ ἀνάσχοιτ᾽ οὐδὲ σιγήσειεν ἂν
μέλλοντ᾽ ἀδελφὴ ξύγγονον κατακτενεῖν.
ΜΕ. ἀλλ᾽ οὐδὲ μὴν ναῦς ἔστιν ᾗ σωθεῖμεν ἂν
φεύγοντες· ἣν γὰρ εἴχομεν θάλασσ᾽ ἔχει.
ΕΛ. ἄκουσον, ἤν τι καὶ γυνὴ λέξῃ σοφόν.
βούλει λέγεσθαι μὴ θανὼν τεθνηκέναι;
ΜΕ. κακὸς μὲν ὄρνις· εἰ δὲ κερδανῶ λέγειν,
ἕτοιμός εἰμι μὴ θανὼν λόγῳ θανεῖν.
ΕΛ. καὶ μὴν γυναικείοις σ᾽ ἂν οἰκτισαίμεθα
κουραῖσι καὶ θρήνοισι πρὸς τὸν ἀνόσιον.
ΜΕ. σωτηρίας δὲ τοῦτ᾽ ἔχει τί νῷν ἄκος;
παλαιότης γὰρ τῷ λόγῳ γ᾽ ἔνεστί τις.
ΕΛ. ὡς δὴ θανόντα σ᾽ ἐνάλιον κενῷ τάφῳ
θάψαι τύραννον τῆσδε γῆς αἰτήσομαι.
ΜΕ. καὶ δὴ παρεῖκεν· εἶτα πῶς ἄνευ νεὼς
σωθησόμεσθα κενοταφοῦντ᾽ ἐμὸν δέμας;
ΕΛ. δοῦναι κελεύσω πορθμίδ᾽, ᾗ καθήσομεν
κόσμον τάφῳ σῷ πελαγίους εἰς ἀγκάλας.
ΜΕ. ὡς εὖ τόδ᾽ εἶπας, πλὴν ἕν· εἰ χέρσῳ ταφὰς
θεῖναι κελεύσει σ᾽, οὐδὲν ἡ σκῆψις φέρει.
ΕΛ. ἀλλ᾽ οὐ νομίζειν φήσομεν καθ᾽ Ἑλλάδα
χέρσῳ καλύπτειν τοὺς θανόντας ἐναλίους.
ΜΕ. τοῦτ᾽ αὖ κατορθοῖς· εἶτ᾽ ἐγὼ ξυμπλεύσομαι
καὶ ξυγκαθήσω κόσμον ἐν ταὐτῷ σκάφει.
ΕΛ. σὲ καὶ παρεῖναι δεῖ μάλιστα τούς τε σοὺς
πλωτῆρας, οἵπερ ἔφυγον ἐκ ναυαγίας.
ΜΕ. καὶ μὴν ἐάνπερ ναῦν ἐπ᾽ ἀγκύρας λάβω,
ἀνὴρ παρ᾽ ἄνδρα στήσεται ξιφηφόρος.
ΕΛ. σὲ χρὴ βραβεύειν πάντα· πόμπιμοι μόνον
λαίφει πνοαὶ γένοιντο καὶ νεὼς δρόμος.
ΜΕ. ἔσται· πόνους γὰρ δαίμονες παύσουσί μου.
ἀτὰρ θανόντα τοῦ μ᾽ ἐρεῖς πεπυσμένη;
ΕΛ. σοῦ· καὶ μόνος γε φάσκε διαφυγεῖν μόρον
Ἀτρέως πλέων ξὺν παιδὶ καὶ θανόνθ᾽ ὁρᾶν.
ΜΕ. καὶ μὴν τάδ᾽ ἀμφίβληστρα σώματος ῥάκη
ξυμμαρτυρήσει ναυτικῶν ἐρειπίων.
ΕΛ. ἐς καιρὸν ἦλθε, τότε δ᾽ ἄκαιρ᾽ ἀπώλλυτο·
τὸ δ᾽ ἄθλιον κεῖν᾽ εὐτυχὲς τάχ᾽ ἂν πέσοι.
ΜΕ. πότερα δ᾽ ἐς οἴκους σοὶ ξυνεισελθεῖν με χρή,
ἢ πρὸς τάφῳ τῷδ᾽ ἥσυχοι καθώμεθα;
ΕΛ. αὐτοῦ μέν᾽· ἢν γὰρ καί τι πλημμελές σε δρᾷ,
τάφος σ᾽ ὅδ᾽ ἂν ῥύσαιτο φάσγανόν τε σόν.
ἐγὼ δ᾽ ἐς οἴκους βᾶσα βοστρύχους τεμῶ,
πέπλων τε λευκῶν μέλανας ἀνταλλάξομαι,
παρῇδί τ᾽ ὄνυχα φόνιον ἐμβαλῶ χροός.
μέγας γὰρ ἀγών, καὶ βλέπω δύο ῥοπάς·
ἢ γὰρ θανεῖν δεῖ μ᾽, ἢν ἁλῶ τεχνωμένη,
ἢ πατρίδα τ᾽ ἐλθεῖν καὶ σὸν ἐκσῶσαι δέμας.
ὦ πότνι᾽, ἣ Δίοισιν ἐν λέκτροις πίτνεις,
Ἥρα, δύ᾽ οἰκτρὼ φῶτ᾽ ἀνάψυξον πόνων,
αἰτούμεθ᾽, ὀρθὰς ὠλένας πρὸς οὐρανὸν
ῥίπτονθ᾽, ἵν᾽ οἰκεῖς ἀστέρων ποικίλματα.
σύ θ᾽, ἣ ᾽πὶ τὠμῷ κάλλος ἐκτήσω γάμῳ,
κόρη Διώνης Κύπρι, μή μ᾽ ἐξεργάσῃ.
ἅλις δὲ λύμης, ἥν μ᾽ ἐλυμήνω πάρος
τοὔνομα παρασχοῦσ᾽, οὐ τὸ σῶμ᾽, ἐν βαρβάροις.
θανεῖν δ᾽ ἔασόν μ᾽, εἰ κατακτεῖναι θέλεις,
ἐν γῇ πατρῴᾳ. τί ποτ᾽ ἄπληστος εἶ κακων,
ἔρωτας, ἀπάτας δόλιά τ᾽ ἐξευρήματα
ἀσκοῦσα φίλτρα θ᾽ αἱματηρὰ δωμάτων;
εἰ δ᾽ ἦσθα μετρία, τἄλλα γ᾽ ἡδίστη θεῶν
πέφυκας ἀνθρώποισιν· οὐκ ἄλλως λέγω.
ΧΟ. σὲ τὰν ἐναυλείοις ὑπὸ δενδροκόμοις
μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν ἀναβοάσω,
σὲ τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα μελῳδὸν
ἀηδόνα δακρυόεσσαν,
ἔλθ᾽, ὦ διὰ ξουθᾶν γενύων ἐλελιζομένα,
θρήνοις ἐμοῖς ξυνεργός,
Ἑλένας μελέας πόνους,
τὸν Ἰλιάδων τ᾽ ἀει-
δοῦσα δακρυόεντα πόνον
Ἀχαιῶν ὑπὸ λόγχαις,
ὅτ᾽ ἔμολεν ἔμολε πεδία βαρβάρῳ πλάτᾳ,
ὃς ἔδραμε ῥόθια μέλεα Πριαμίδαις ἄγων

1107—1121. = 1122—1136.

1013. καὶ γὰρ τίσις τῶνδ᾽ ἐστὶ τοῖς τε νερτέροις
καὶ τοῖς ἄνωθεν πᾶσιν ἀνθρώποις. ὁ νοῦς
τῶν κατθανόντων ζῇ μὲν οὔ, γνώμην δ᾽ ἔχει
ἀθάνατον, εἰς ἀθάνατον αἰθέρ᾽ ἐμπεσών.

1013—1016. Versus spurios eiecit D. 1017. περαίνω Stephanus] παραινῶ 1019. τῇ Dobraeus] τοῦ 1021. ἐκ δυσσεβείας — νιν Brodaeus] ἐξ εὐσεβείας — νῦν 1022. εὑρίσκετ᾽ ἔξοδόν τινα Hermannus] τὴν ἔξοδόν γ᾽ εὑρίσκετε 1025. γῆν L. Dindorfius] τὴν 1034. κοινὴν] κοινῇ Cobetus. 1041. ἂν addidit Canterus. 1043. Verba ἀδύνατον εἶπας Helenae tribuit C. Correxit Matthiae. 1045. σ᾽ addidit Portus. 1046. κατακτενεῖν D.] κατακτανεῖν 1090. λέξῃ] λέξω L. Dindorfius. 1050. τεθνηκέναι Cobetus] λόγῳ θανεῖν 1051. λέγειν, quod in λέγων mutavit Barnesius, interpolatoris supplementum esse vidit Nauckius, cui οὗτος post ὄρνις excidisse videtur. 1053. σ᾽ addidit Hermannus. 1056. Helenae tribuit C. Correxit Tyrwhittus. 1059. παρεῖκεν Ald. παρῆκεν C. 1061. κελεύσω apogr. Paris.] κελεύων καθήσομεν Musgravius] καθήσομαι 1062. πελαγίους D.] πελαγίας 1064. κελεύσει L. Dindorfius] κελεύει 1089. χροός] χερός Dobraeus. 1096. ῥίπτονθ᾽ Elmsleius] ῥιπτοῦνθ᾽ 1098. κόρη D.] κούρη 1100. delet Nauckius. 1104. δωμάτων] σωμάτων Musgravius. 1111. ἔλθ᾽ ὦ Musgravius] ἔλθε 1113. μελέας] μελέους Hermannus. 1114. ἀειδοῦσα Lachmannus] ἀεὶ δοῦσα (ἀείδουσα Brodaeus) 1115. πόνον] πότμον Badhamus et in antistropha v. 1130 ἐνάλοισιν ἀκταῖς. 1117. ὅτ᾽ ἔμολεν L. Hoffmannus] ὃς ἔμολεν

Λακεδαίμονος ἄπο λέχεα
σέθεν, ὦ Ἑλένα, Πάρις αἰνόγαμος
πομπαῖσιν Ἀφροδίτας.
πολλοὶ δ' Ἀχαιῶν ἐν δορὶ καὶ πετρίναις
ῥιπαῖσιν ἐκπνεύσαντες Ἅιδαν μέλεον ἔχουσιν,
τάλαιναν ὧν ἀλόχων κείραντες ἔθειραν·
ἄνυμφα μέλαθρα δὲ κεῖται·
πολλοὺς δὲ πυρσεύσας φλογερὸν σέλας ἀμφιρύταν
Εὔβοιαν εἷλ' Ἀχαιῶν
μονόκωπος ἀνήρ, πέτραις
Καφηρίσιν ἐμβαλὼν
Αἰγαίαις τ' ἐνάλοις δόλιον
ἀκταῖς ἀστέρα λάμψας.
ἀλίμενα δ' ὄρεα Μάλεα, βαρβάρου στολᾶς
ὅτ' ἔσυτο πατρίδος ἀποπρὸ χειμάτων πνοᾷ
τέρας οὐ τέρας, ἔριν ἔριν
Δαναῶν, νεφέλαν ἐπὶ ναυσὶν ἄγων,
εἴδωλον ἱρὸν Ἥρας.
ὅ τι θεός, ἢ μὴ θεός, ἢ τὸ μέσον,
τίς φύσιν ἐρευνήσας βροτῶν
μακρότατον πέρας ηὗρεν,
ὃς τὰ θεῶν ἐσορᾷ
δεῦρο καὶ αὖθις ἐκεῖσε
καὶ πάλιν ἀντιλόγοις
πηδῶντ' ἀνελπίστοις τύχαις;
σὺ Διὸς ἔφυς, ὦ Ἑλένα, θυγάτηρ·
πτανὸς γὰρ ἐν κόλποις σε Λή-
δας ἐτέκνωσε πατήρ.
καὶ ἰαχὴ σὴ καθ' Ἑλλανίαν
ἄδικος, ἄπιστος, προδότις, ἄθεος· οὐδ' ἔχω
τί τὸ σαφές, ὅ τι ποτ' ἐν βροτοῖς.
τό τοι θεῶν ἔπος ἀλαθὲς ηὗρον.
ἄφρονες ὅσοι τὰς ἀρετὰς πολέμῳ
κτᾶσθε δορὸς ἀλκαίου τε λόγ-
χαις καταπαυόμενοι πό-
θους θανάτων ἀμαθῶς.
εἰ γὰρ ἅμιλλα κρινεῖ νιν
αἵματος, οὔποτ' ἔρις
λείψει κατ' ἀνθρώπων πόλεις·
ἃ Πριαμίδαι γᾶς ἔλιπον θαλάμους,
ἐξὸν διορθῶσαι λόγοις
σὰν ἔριν, ὦ Ἑλένα.
νῦν δ' οἱ μὲν Ἅιδᾳ μέλονται κάτω,
τείχεα δέ, φλογμὸς ὥστε Διός, ἐπέσυτο φλόξ,

1137—1150. = 1151—1164.

ἐπὶ δὲ πάθεα πάθεσι φέρεις
ἀθλίοις ἐν συμφοραῖς αἰλίνοις.

ΘΕΟΚΛΥΜΕΝΟΣ.

ὦ χαῖρε, πατρὸς μνῆμ'· ἐπ' ἐξόδοισι γὰρ
ἔθαψα, Πρωτεῦ, σ' ἕνεκ' ἐμῆς προσρήσεως·
ἀεὶ δέ σ' ἐξιών τε κεἰσιὼν δόμους
Θεοκλύμενος παῖς ὅδε προσεννέπω, πάτερ.
ὑμεῖς μὲν οὖν κύνας τε καὶ θηρῶν βρόχους,
δμῶες, κομίζετ' ἐς δόμους τυραννικούς·
ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν πόλλ' ἐλοιδόρησα δή·
οὐ γάρ τι θανάτῳ τοὺς κακοὺς κολάζομεν.
καὶ νῦν πέπυσμαι φανερὸν Ἑλλήνων τινὰ
ἐς γῆν ἀφῖχθαι καὶ λεληθέναι σκοπούς,
ἤτοι κατόπτην ἢ κλοπαῖς θηρώμενον
Ἑλένην· θανεῖται δ', ἤν γε δὴ ληφθῇ μόνον.
ἔα·
ἀλλ', ὡς ἔοικε, πάντα διαπεπραγμένα
ηὕρηκα· τύμβου γὰρ κενὰς λιποῦσ' ἕδρας
ἡ Τυνδαρὶς παῖς ἐκπεπόρθμευται χθονός.
ὠή, χαλᾶτε κλῇθρα, λύεθ' ἱππικὰς
φάτνας, ὀπαδοί, κἀκκομίζεθ' ἅρματα,
ὡς ἂν πόνου γ' ἕκατι μὴ λάθῃ με γῆς
τῆσδ' ἐκκομισθεῖσ' ἄλοχος, ἧς ἐφίεμαι.
ἐπίσχετ'· εἰσορῶ γὰρ οὓς διώκομεν
παρόντας ἐν δόμοισι κοὐ πεφευγότας.
αὕτη, τί πέπλους μέλανας ἐξῆψω χροὸς
λευκῶν ἀμείψασ', ἔκ τε κρατὸς εὐγενοῦς
κόμας σίδηρον ἐμβαλοῦσ' ἀπέθρισας,
χλωροῖς τε τέγγεις δάκρυσι σὴν παρηίδα
κλάουσα; πότερον ἐννύχοις πεπεισμένη
στένεις ὀνείροις, ἢ φάτιν τιν' οἴκοθεν
κλύουσα λύπῃ σὰς διέφθαρσαι φρένας;

ΕΛ. ὦ δέσποτ', ἤδη γὰρ τόδ' ὀνομάζω σ' ἔπος,
ὄλωλα· φροῦδα τἀμὰ κοὐδέν εἰμ' ἔτι.
ΘΕ. ἐν τῷ δὲ κεῖσαι ξυμφορᾶς; τίς ἡ τύχη;
ΕΛ. Μενέλαος, οἴμοι, πῶς φράσω; τέθνηκέ μοι.
ΘΕ. πῶς οἶσθα; μῶν σοι Θεονόη λέγει τάδε;
ΕΛ. κείνη τέ φησιν ὅ τε παρὼν, ὅτ' ὤλλυτο.
ΘΕ. ἥκει γὰρ ὅστις καὶ τάδ' ἀγγέλλει σαφῆ;
ΕΛ. ἥκει· μόλοι γὰρ οἷ σφ' ἐγὼ χρῄζω μολεῖν.
ΘΕ. τίς ἐστί; ποῦ 'στιν; ἵνα σαφέστερον μάθω.
ΕΛ. ὅδ' ὃς κάθηται τῷδ' ὑποπτήξας τάφῳ.
ΘΕ. Ἄπολλον, ὡς ἐσθῆτι δυσμόρφῳ πρέπει.
ΕΛ. οἴμοι, δοκῶ μὲν κἀμὸν ὧδ' ἔχειν πόσιν.
ΘΕ. ποδαπὸς δ' ὅδ' ἀνὴρ καὶ πόθεν κατέσχε γῆν;
ΕΛ. Ἕλλην, Ἀχαιῶν εἷς ἐμῷ ξύμπλους πόσει.
ΘΕ. θανάτῳ δὲ ποίῳ φησὶ Μενέλεων θανεῖν;
ΕΛ. οἰκτρόταθ' ὑγροῖσιν ἐν κλυδωνίοις ἁλός.
ΘΕ. ποῦ βαρβάροισι πελάγεσιν ναυσθλούμενον;
ΕΛ. Λιβύης ἀλιμένοις ἐκπεσόντα πρὸς πέτραις.
ΘΕ. καὶ πῶς ὅδ' οὐκ ὄλωλε κοινωνῶν πλάτης;
ΕΛ. ἐσθλῶν κακίους ἔνιοτ' εὐτυχέστεροι.
ΘΕ. λιπὼν δὲ ναὸς ποῦ πάρεστιν ἔκβολα;
ΕΛ. ὅπου κακῶς ὄλοιτο, Μενέλεως δὲ μή.
ΘΕ. ὄλωλ' ἐκεῖνος· ἦλθε δ' ἐν ποίῳ σκάφει;
ΕΛ. ναῦταί σφ' ἀνείλοντ' ἐντυχόντες, ὡς λέγει.

1197. ΘΕ. οὐδέν τι χαίρω σοῖς λόγοις, τὰ δ' εὐτυχῶ.

1119. λέχεα disyllabum, nisi λέχη scribendum. 1120. ὦ Ἑλένα Seidlerus] ὡς εἷλε 1124. ὧν Matthiae] τῶν 1125. μέλαθρα δὲ D.] δὲ μέλαθρα 1126. πολλοὺς Ald. πολλὰ C. ἀμφιρύταν Matthiae] ἀμφὶ ῥυτὰν C. ἀμφὶ κλυτὰν Nauckius. 1129 Καφηρίσιν Heathius] καφηρίαις 1130. ἐνάλοις Musgravius] ἐναλίοις ἀκταῖς δόλιον C. Transposuit Hermannus. 1132. Μάλεα Hermannus] μέλεα 1133. ὅτ' ἔσυτο Musgravius] ὅτε σὺ τὸ χειμάτων Heathius] χευμάτων 1134. τέρας — τέρας] γέρας — γέρας Badhamus. ἔριν ἔριν Hartungus. ἀλλ' ἔριν C. ἔριν ἔριδι Hermannus. 1136. ἱρὸν D.] ἱερὸν 1138. τίς φύσιν — ηὗρεν Hermannus] τί φῂς — εὑρεῖν 1139. μακρότατον] ἀκρότατον Nauckius. 1140. θεῶν] βροτῶν Hartungus. 1141. δεῦρο Dobraeus] δεινὰ 1142. ἀντιλόγοις] ἀμφιλόγοις Dobraeus. 1147. καὶ ἰαχὴ σὴ] Fort. νῦν δ' ἰάχησαι. καίτοι κέκλησαι Elmsleius. 1148. ἄπιστος, προδότις D.] προδότις ἄπιστος 1150. τοι addidit Hermannus.

1152. ἀλκαίου τε λόγχαις Hermannus] ἀλκαίου λόγχαισιν 1154. πόθους θανάτων Seidlerus] πόνους, θνατῶν ἀμαθῶς Musgravius] ἀπαθῶς 1155. κρινεῖ Heathius] κρίνει 1158. καὶ (debebat ἃ) Πριαμίδαι Hartungus] αἳ πριαμίδος C. Πριαμίδος ἃ Musgravius.

1162. φλογμὸς Stephanus] φλογερός

1164. ἀθλίοις ἐν συμφοραῖς αἰλίνοις] Verba interpolata. Metrum verba postulat qualia Hermannus posuit coniectura incerta ἐν ἀθλίοις πάθεσιν (vel ἄχεσιν) Ἰλίοισιν. Super αἰλίνοις in C scriptum ἰλίοις ab alia m. 1168. προσεννέπω Hermannus] προσεννέπει 1190. πεπεισμένη] σεσεισμένη Nauckius. 1197. delet Hartungus. Hermanno Helenae versus unus excidisse videbatur. 1198. πῶς] πῶς δ' Hermannus. 1201. οἷ σφ' Dobraeus] ὡς 1209. οἰκτρόταθ' ὑγροῖσιν ἐν Hermannus] οἰκτρότατον ὑγροῖσι 1217. ἀνείλοντ' Cobetus] ἄνειλον

ΘΕ. ποῦ δὴ τὸ πεμφθὲν ἀντὶ σοῦ Τροίᾳ κακόν;
ΕΛ. νεφέλης λέγεις ἄγαλμ'; ἐς αἰθέρ' οἴχεται.
ΘΕ. ὦ Πρίαμε καὶ γῆ Τρῳάς, ὡς ἔρρεις μάτην.
ΕΛ. κἀγὼ μετέσχον Πριαμίδαις δυσπραξίας.
ΘΕ. πόσιν δ' ἄθαπτον ἔλιπεν ἢ κρύπτει χθονί;
ΕΛ. ἄθαπτον· οἳ 'γὼ τῶν ἐμῶν τλήμων κακῶν.
ΘΕ. τῶνδ' οὕνεκ' ἔτεμες βοστρύχους ξανθῆς κόμης;
ΕΛ. φίλος γάρ ἐστιν, ὅς ποτ' ἐστὶν, ἐνθάδ' ὤν.
ΘΕ. ὀρθῶς μὲν ἥδε συμφορὰ δακρύεται;
ΕΛ. ἐν εὐμαρεῖ γοῦν σὴν κασιγνήτην λαθεῖν.
ΘΕ. οὐ δῆτα. πῶς οὖν; τόνδ' ἔτ' οἰκήσεις τάφον;
ΕΛ. τί κερτομεῖς με, τὸν θανόντα δ' οὐκ ἐᾷς;
ΘΕ. πιστὴ γὰρ εἶ σὺ σῷ πόσει φεύγουσά με.
ΕΛ. ἀλλ' οὐκέτ'· ἤδη δ' ἄρχε τῶν ἐμῶν γάμων.
ΘΕ. χρονία μὲν ἦλθες, ἀλλ' ὅμως αἰνῶ τάδε.
ΕΛ. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; τῶν πάρος λαθώμεθα.
ΘΕ. ἐπὶ τῷ; χάρις γὰρ ἀντὶ χάριτος ἐλθέτω.
ΕΛ. σπονδὰς τέμωμεν καὶ διαλλάχθητί μοι.
ΘΕ. μεθίημι νεῖκος τὸ σὸν, ἴτω δ' ὑπόπτερον.
ΕΛ. πρός νύν σε γονάτων τῶνδ', ἐπείπερ εἶ φίλος,
ΘΕ. τί χρῆμα θηρῶσ' ἱκέτις ὠρέχθης ἐμοῦ;
ΕΛ. τὸν κατθανόντα πόσιν ἐμὸν θάψαι θέλω.
ΘΕ. τίς δ' ἔστ' ἀπόντων τύμβος; ἢ θάψεις σκιάν;
ΕΛ. Ἕλλησίν ἐστι νόμος, ὃς ἂν πόντῳ θάνῃ,
ΘΕ. τί δρᾶν; σοφοί τοι Πελοπίδαι τὰ τοιάδε.
ΕΛ. κενοῖσι θάπτειν ἐν πέπλων ὑφάσμασιν.
ΘΕ. κτέριζ'· ἀνίστη τύμβον οὗ χρῄζεις χθονός.
ΕΛ. οὐχ ὧδε ναύτας ὀλομένους τυμβεύομεν.
ΘΕ. πῶς δαί; λέλειμμαι τῶν ἐν Ἕλλησιν νόμων.
ΕΛ. ἐς πόντον ὅσα χρὴ νέκυσιν ἐξορμίζομεν.
ΘΕ. τί σοι παράσχω δῆτα τῷ τεθνηκότι;
ΕΛ. ὅδ' οἶδ'· ἐγὼ δ' ἄπειρος, εὐτυχοῦσα πρίν.
ΘΕ. ὦ ξένε, λόγων μὲν κληδόν' ἤνεγκας φίλην.
ΜΕ. οὔκουν ἐμαυτῷ γ' οὐδὲ τῷ τεθνηκότι.
ΘΕ. πῶς τοὺς θανόντας θάπτετ' ἐν πόντῳ νεκρούς;
ΜΕ. ὡς ἂν παρούσης οὐσίας ἕκαστος ᾖ.
ΘΕ. πλούτου λέγ' οὕνεχ' ὅ τι θέλεις ταύτης χάριν.
ΜΕ. προσφάζεται μὲν αἷμα πρῶτα νερτέροις.
ΘΕ. τίνος; σύ μοι σήμαινε, πείσομαι δ' ἐγώ.
ΜΕ. αὐτὸς σὺ γίγνωσκ'· ἀρκέσει γὰρ ἂν διδῷς.
ΘΕ. ἐν βαρβάροις μὲν ἵππον ἢ ταῦρον νόμος.
ΜΕ. διδούς γε μὲν δὴ δυσγενὲς μηδὲν δίδου.
ΘΕ. οὐ τῶνδ' ἐν ἀγέλαις ὀλβίαις σπανίζομεν.
ΜΕ. καὶ στρωτὰ φέρεται λέκτρα σώματος κενά.
ΘΕ. ἔσται· τί δ' ἄλλο προσφέρειν νομίζεται;
ΜΕ. χαλκήλαθ' ὅπλα· καὶ γὰρ ἦν φίλος δορί.
ΘΕ. ἄξια τάδ' ἔσται Πελοπιδῶν ἃ δώσομεν.
ΜΕ. καὶ τἄλλ' ὅσα χθὼν καλὰ φέρει βλαστήματα.
ΘΕ. πῶς οὖν; ἐς οἶδμα τίνι τρόπῳ καθίετε;
ΜΕ. ναῦν δεῖ παρεῖναι κἀρετμῶν ἐπιστάτας.
ΘΕ. πόσον δ' ἀπείργει μῆκος ἐκ γαίας δόρυ;
ΜΕ. ὥστ' ἐξορᾶσθαι ῥόθια χερσόθεν μόλις.
ΘΕ. τί δὴ τόδ' Ἑλλὰς νόμιμον ἐκ τίνος σέβει;
ΜΕ. ὡς μὴ πάλιν γῇ θύματ' ἐκβάλλῃ κλύδων.
ΘΕ. Φοίνισσα κώπη ταχύπορος γενήσεται.
ΜΕ. καλῶς ἂν εἴη Μενέλεῴ τε πρὸς χάριν.
ΘΕ. οὔκουν σὺ χωρὶς τῆσδε δρῶν ἀρκεῖς τάδε;
ΜΕ. μητρὸς τόδ' ἔργον ἢ γυναικὸς ἢ τέκνων.
ΘΕ. ταύτης ὁ μόχθος, ὡς λέγεις, θάπτειν πόσιν.
ΜΕ. ἐν εὐσεβεῖ γοῦν νόμιμα μὴ κλέπτειν νεκρῶν.
ΘΕ. ἴτω· πρὸς ἡμῶν ἄλοχον εὐσεβῆ τρέφειν·
ἐλθὼν δ' ἐς οἴκους ἐξελοῦ κόσμον νεκρῷ,
καί σ' οὐ κεναῖσι χερσὶ γῆς ἀποστελῶ,
δράσαντα τῇδε πρὸς χάριν. φήμας δέ μοι
ἐσθλὰς ἐνεγκὼν ἀντὶ τῆς ἀχλαινίας
ἐσθῆτα λήψει σῖτά θ', ὥστε σ' ἐς πάτραν
ἐλθεῖν, ἐπεὶ νῦν γ' ἀθλίως ἔχονθ' ὁρῶ.
σὺ δ', ὦ τάλαινα, μὴ 'πὶ τοῖς ἀνηνύτοις
* * * * *
τρύχουσα σαυτήν· Μενέλεως δ' ἔχει πότμον,
κοὐκ ἂν δύναιτο ζῆν ὁ κατθανὼν πόσις.
ΜΕ. σὸν ἔργον, ὦ νεᾶνι· τὸν παρόντα μὲν
στέργειν πόσιν χρή, τὸν δὲ μηκέτ' ὄντ' ἐᾶν·
ἄριστα γάρ σοι ταῦτα πρὸς τὸ τυγχάνον.
ἢν δ' Ἑλλάδ' ἔλθω καὶ τύχω σωτηρίας,
παύσω ψόγου σε τοῦ πρὶν, ἢν γυνὴ γένῃ
οἵαν γενέσθαι χρή σε σῷ ξυνευνέτῃ.
ΕΛ. ἔσται τάδ'· οὐδὲ μέμψεται πόσις ποτὲ
ἡμῖν· σὺ δ' αὐτὸς ἐγγὺς ὢν εἴσει τάδε.
ἀλλ', ὦ τάλας, εἴσελθε καὶ λουτρῶν τύχε
ἐσθῆτά τ' ἐξάλλαξον. οὐκ εἰς ἀμβολὰς
εὐεργετήσω σ'. εὐμενέστερον γὰρ ἂν
τῷ φιλτάτῳ μοι Μενέλεῳ τὰ πρόσφορα
δρῴης ἂν, ἡμῶν τυγχάνων οἵων σε χρή.
ΧΟ. ὀρεία ποτὲ δρομάδι κώλῳ
μάτηρ θεῶν ἐσύθη
ἀν' ὑλᾶντα νάπη
ποτάμιόν τε χεῦμ' ὑδάτων
βαρύβρομόν τε κῦμ' ἅλιον
πόθῳ τᾶς ἀποιχομένας
ἀρρήτου κούρας.
κρόταλα δὲ Βρόμια διαπρύσιον
ἱέντα κέλαδον ἀνεβόα,
θηρῶν ὅτε ζυγίους
ζεύξασα θεὰ σατίνας
τὰν ἁρπασθεῖσαν κυκλίων
χορῶν ἔξω παρθενίων
μετὰ κοῦραι ἀελλόποδες,
ἁ μὲν τόξοις Ἄρτεμις, ἁ δ'
ἔγχει καὶ Γοργοῖ πάνοπλος

1301—1318. = 1319—1336.

1218. δὴ Scaliger] δὲ 1220. ὡς addidit Scaliger. 1224. ἔτεμες D.] ἔταμες 1225. ὅς] οἷς Musgravius. ὡς Hermannus. ὡς ποτ' ἐνθάδ' ὢν πόσις Nauckius. 1227. λαθεῖν Iacobsius] θανεῖν 1230. εἶ σὺ Elmsleius] ἐσσὶ 1232. χρονία Barnesius] χρόνια 1233. λαθώμεθα Elmsleius] λαθοίμεθα 1236. μεθίημι] μεθῆκα Cobetus. 1240. τίς Ald. τί C. 1243. πέπλων Scaliger] πέπλοις 1249. ὅδ' Hartungus] οὐκ 1257. ἀρκέσει — διδῷς Barnesius] ἀρκέσειε — δίδως 1259. μὲν δὴ] μέντοι Nauckius. 1261. φέρεται Canterus] φέρετε 1267. ναῦν Canterus] νῦν 1271. θύματ' Hermannus] λύματ' C. πάλιν θυλήματ' Nauckius. ἐκβάλλῃ Ald. ἐκβάλῃ C. 1273. τε Reiskius] γε 1274. οὔκουν D.] οὐκοῦν 1279. ἐξελοῦ Badhamus] ἐξελῶ 1282. γ' post ἐνεγκὼν delevit Hermannus. τῆς] τῆσδ' Hartungus. 1284. γ'] σ' Hartungus. 1286. Lacunam ante hunc versum indicavit Matthiae: qua non animadversa τρύχουσα in ed. Ald. in τρύχου σὺ est mutatum. Μενέλεως δ' ἔχει πότμον] Μενέλεων δ' ἔχει πότμος Nauckius. 1287. πόσις] ἅπαξ L. Dindorfius. 1289. πόσιν χρή] πόσιν δὴ Hermannus, commate post νεᾶνι posito. ξύνευνον probabilius Hartungus: quanquam etiam πόσιν νῦν coniici potest. 1292. 1293. Hoc ordine Canterus: inverso C. 1300. χρή Matthiae] χρὴν 1303. ὑλᾶντα L. Dindorfius] ὑλάεντα 1311. ζεύξασα θεὰ C. Incertum utrum ζευξάσᾳ θεᾷ cum Hermanno an ζεύξασαι θεαὶ cum Badhamo scribendum sit, quum verbum in initio versus 1317. positum exciderit. σατίνας Musgravius] σατίναν 1314. μετὰ Hermannus] μετὰ κοῦραι Heathius] κουρᾶν δ' 1316. καὶ Γοργοῖ Seidlerus] Γοργῷ

⏑ – – – Ζεὺς δ' ἐδράνων
αὐγάζων ἐξ οὐρανίων
ἄλλαν μοῖραν ἔκραινε.
δρομαίων δ' ὅτε πολυπλανήτων
μάτηρ ἔπαυσε πόνων,
ματεύουσ' ἀπόρους
θυγατρὸς ἁρπαγὰς δολίους,
χιονοθρέμμονας μὲν ἔπερσ'
Ἰδαιᾶν Νυμφᾶν σκοπιάς,
ῥίπτει δ' ἐν πένθει
πέτρινα κατὰ δρία πολυνιφέα·
βροτοῖσι δ' ἄχλοα πεδία γᾶς
οὐ καρπίζουσ' ἀρότοις
λαῶν φθείρει γενεάν·
ποίμναις δ' οὐχ ἵει θαλερὰς
βοσκὰς εὐφύλλων ἑλίκων·
πόλεων δ' ἐπέλειπε βίος.
οὐδ' ἦσαν θεῶν θυσίαι,
βωμοῖς τ' ἄφλεκτοι πέλανοι·
πηγὰς δ' ἀμπαύει δροσερὰς
λευκῶν ἐκβάλλειν ὑδάτων
πένθει παιδὸς ἀλάστῳ.
ἐπεὶ δ' ἔπαυσ' εἰλαπίνας
θεοῖς βροτείῳ τε γένει,
Ζεὺς μειλίσσων στυγίους
ματρὸς ὀργὰς ἐνέπει,
βᾶτε, σεμναὶ Χάριτες,
ἴτε, τᾷ περὶ παρθένῳ
Δηοῖ θυμωσαμένᾳ
λύπαν ἐξαλλάξατ' ἀλᾶν,
Μοῦσαί θ' ὕμνοισι χορῶν,
χαλκοῦ τ' αὐδὰν χθονίαν
τύπανα λάβετε βυρσοτενῆ.
καλλίστα τότε πρώτα μακάρων
Κύπρις γέλασεν θεὰ
δέξατό τ' ἐς χέρας
βαρύβρομον αὐλὸν
τερφθεῖσ' ἀλαλαγμῷ.
ὃν οὐ θέμις σ' οὐδ' ὁσία,
ἐπύρωσας ἐν γᾶς θαλάμοις,
μῆνιν δ' ἔσχες μεγάλας
ματρός, ὦ παῖ, θυσίας
οὐ σεβίζουσα θεοῖς.
μέγα τοι δύναται νεβρῶν
παμποίκιλοι στολίδες,
κισσοῦ τε στεφθεῖσα χλόα
νάρθηκας εἰς ἱερούς,
ῥόμβων θ' εἱλισσομένα
κύκλιος ἔνοσις αἰθερία
βακχεύουσά τ' ἔθειρα Βρομίῳ
καὶ παννυχίδες θεᾶς.
εὖ δέ νιν ἄμασιν
ὑπέρβαλε σελάνα.
μορφᾷ μόνον ηὔχεις.

1337—1352. = 1353—1368.

ΕΛ. τὰ μὲν κατ' οἴκους εὐτυχοῦμεν, ὦ φίλαι·
ἡ γὰρ ξυνεκκλέπτουσα Πρωτέως κόρη,
πόσιν παρόντα τὸν ἐμὸν ἱστορουμένη,
οὐκ εἶπ' ἀδελφῷ· κατθανόντα δ' ἐν χθονὶ
οὔ φησιν αὐγὰς εἰσορᾶν ἐμὴν χάριν.
* * * * * *
[κάλλιστα δῆτ' ἀνήρπασεν ἐν τύχῃ πόσις·]
ἃ γὰρ καθήσειν ὅπλ' ἔμελλεν εἰς ἅλα,
ταῦτ' ἐμβαλὼν πόρπακι γενναίαν χέρα
αὐτὸς κομίζει, δόρυ τε δεξιᾷ λαβών,
ὡς τῷ θανόντι χάριτα δὴ ξυνεκπονῶν.
προὔργου δ' ἐς ἀλκὴν σῶμ' ὅπλοις ἠσκήσατο,
ὡς βαρβάρων τροπαῖα μυρίων χερὶ
στήσων, ὅταν κωπῆρες ἐσβῶμεν σκάφος,
πέπλους ἀμείψας ἀντὶ ναυφθόρου στολῆς,
ἁγώ νιν ἐξήσκησα καὶ λουτροῖς χρόα
ἔδωκα, χρόνια νίπτρα ποταμίας δρόσου.
ἀλλ' ἐκπερᾷ γὰρ δωμάτων ὁ τοὺς ἐμοὺς
γάμους ἑτοίμους ἐν χεροῖν ἔχειν δοκῶν,
σιγητέον μοι· καὶ σὲ προσποιούμεθα
εὔνουν κρατεῖν τε στόματος, ἢν δυνώμεθα
σωθέντες αὐτοὶ καὶ σὲ συσσῶσαί ποτε.

ΘΕ. χωρεῖτ' ἐφεξῆς ὡς ἔταξεν ὁ ξένος,
δμῶες, φέροντες ἐνάλια κτερίσματα.
Ἑλένη, σὺ δ', ἤν σοι μὴ κακῶς δόξω λέγειν,
πιθοῦ, μέν' αὐτοῦ· ταὐτὰ γὰρ παροῦσά τε
πράξεις τὸν ἄνδρα τὸν σὸν ἤν τε μὴ παρῇς.
δέδοικα γάρ σε μή τις ἐμπεσὼν πόθος
πείσῃ μεθεῖναι σῶμ' ἐς οἶδμα πόντιον,
τοῦ πρόσθεν ἀνδρὸς χάρισιν ἐκπεπληγμένην·
ἄγαν γὰρ αὐτὸν οὐ παρόνθ' ὅμως στένεις.

ΕΛ. ὦ καινὸς ἡμῖν πόσις, ἀναγκαίως ἔχει,
τὰ πρῶτα λέκτρα νυμφικάς θ' ὁμιλίας
τιμᾶν· ἐγὼ δὲ διὰ τὸ μὲν στέργειν πόσιν
καὶ ξυνθάνοιμ' ἄν· ἀλλὰ τίς κείνῳ χαρις
ξὺν κατθανόντι κατθανεῖν μ'; ἔα δ' ἐμὲ
αὐτὴν μολοῦσαν ἐντάφια δοῦναι νεκρῷ.
θεοὶ δὲ σοί τε δοῖεν οἷ' ἐγὼ θέλω
καὶ τῷ ξένῳ τῷδ', ὅτι συνεκπονεῖ τάδε.
ἕξεις δέ μ' οἵαν χρή σ' ἔχειν ἐν δώμασι

1317. ⏑ – – –] προυξωρμῶντο Hermannus. Ζεὺς δ' ἐδράνων supplevi praeeunte Burgesio ad Troad. p. 196., deleto δ', quod in C post αὐγάζων legitur. 1321. μαστεύουσ' (debebat ματεύουσ' ut Hermannus) ἀπόρους Heathius] μαστεύουσα πόνους 1323. μὲν ἔπερσ' Hartungus (διέπερσ' Hermannus)] γ' ἐπέρασ' 1329. λαῶν Matthiae] λαῶν δὲ γενεὰν Seidlerus] γένναν 1330. ποίμναις Scaliger] ποίμνας 1332. πόλεων Fixius] πολέων Ald. πολλέων C. ἐπέλειπε Badhamus] ἀπέλειπε 1335. δ' Hartungus] τ' 1336. ἐκβάλλειν Hermannus] ἐκβαλεῖν 1337. ἀλάστῳ L. Dindorfius] ἀλάστωρ 1340. ἐνέπει Heathius] ἐννέπει 1342. τᾷ Musgravius] τὰν 1344. ἀλᾶν Bothius] ἀλαλᾷ 1345. χορῶν Matthiae] χορὸν 1346. τ' Stephanus] δ' 1347. τύπανα Heathius] τύμπανα λάβετε Musgravius] τε λάβετε βυρσοτενῆ Canterus] πυρσογενῆ 1348. καλλίστα — πρώτα Matthiae] κάλλιστα — πρῶτα 1349. γέλασεν vel πέλασεν D.] γέλασέ τε 1353. ὃν Canterus] ὧν σ' addidit Bothius. οὐδ' Hermannus] οὔθ' 1354. ἐπύρωσας] ἐπώρσας D. γᾶς addidit Hermannus. 1355. ἔσχες Seidlerus.] εἶχες 1357. οὐ σεβίζουσα] συσσεβίζουσα Seidlerus. θεοῖς] θεᾶς Heathius. 1358. δύναται Musgravius] δύνανται 1360. κισσοῦ Musgravius] κισσῷ 1362. ῥόμβων Musgravius] ῥόμβῳ εἱλισσομένα Fixius] ἑλισσομένα 1363. κύκλιος Scaliger] κυκλίοις 1366. εὖ δέ νιν ἄμασιν (ὄμμασιν Bothius) ὑπέρβαλε σελάνα μορφᾷ μόνον ηὔχεις] Emendatio incerta. εὖ pro ἃ et ηὔχεις pro ηὔχει scriptum videri potest. In literis υπερ nomen latet ab consonante incipiens, velut Κύπρις. 1373. Post hunc versum lacunam indicavit Hermannus. 1374. Seclusi versum ab interpolatore, ut videtur, fictum lacunae explendae caussa. ἀνήρπασεν ἐν τύχῃ] ἀνήρπασεν τεύχη Barnesius. 1376. πόρπακι Victorius] ὄρπακι 1381. στήσων anonymus] θήσων σκάφος Ald. εἰς σκάφος C. 1382. ἀμείψας Hermannus] ἀμείψας δ' 1391. κτερίσματα Ald. στερίσματα C. 1393. πιθοῦ D.] πείθου 1399. ὦ] Fort. ὁ καινὸς Elmsleius] κλεινὸς 1403. ξὺν κατθανόντι Piersonus] ξυγκατθανόντι μ' addidit Kirchhoffius. δ' ἐμὲ Nauckius] δέ με 1407. χρή σ' Matthiae] χρῆν

γυναίκ', ἐπειδὴ Μενέλεων εὐεργετεῖς
κἄμ'· ἔρχεται γὰρ δή τιν' ἐς τύχην τάδε.
ὅστις δὲ δώσει ναῦν, ἐν ᾗ τάδ' ἄξομεν,
πρόσταξον, ὡς ἂν τὴν χάριν πλήρη λάβω.
ΘΕ. χώρει σύ, καὶ ναῦν τοῖσδε πεντηκόντορον
Σιδωνίαν δὸς κἀρετμῶν ἐπιστάτας.
ΕΛ. οὔκουν ὅδ' ἄρξει ναὸς ὃς κοσμεῖ τάφον;
ΘΕ. μάλιστ'· ἀκούειν τοῦδε χρὴ ναύτας ἐμούς.
ΕΛ. αὖθις κέλευσον, ἵνα σαφῶς μάθωσί σου.
ΘΕ. αὖθις κελεύω, καὶ τρίτον γ', εἴ σοι φίλον.
ΕΛ. ὄναιο, κἀγὼ τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.
ΘΕ. μή νυν ἄγαν σὸν δάκρυσιν ἐκτήξῃς χρόα.
ΕΛ. ἥδ' ἡμέρα σοι τὴν ἐμὴν δείξει χάριν.
ΘΕ. τὰ τῶν θανόντων οὐδέν, ἀλλ' ἄλλως πόνος.
ΕΛ. ἔστιν τι κἀκεῖ κἀνθάδ' ὧν ἐγὼ λέγω.
ΘΕ. οὐδὲν κακίω Μενέλεώ μ' ἕξεις πόσιν.
ΕΛ. οὐδὲν σὺ μεμπτός· τῆς τύχης με δεῖ μόνον.
ΘΕ. ἐν σοὶ τόδ', ἢν σὴν εἰς ἔμ' εὔνοιαν διδῷς.
ΕΛ. οὐ νῦν διδαξόμεσθα τοὺς φίλους φιλεῖν.
ΘΕ. βούλει ξυνεργῶν αὐτὸς ἐκπέμψω στόλον;
ΕΛ. ἥκιστα· μὴ δούλευε σοῖς δούλοις, ἄναξ.
ΘΕ. ἀλλ' εἶα· τοὺς μὲν Πελοπιδῶν ἐῶ νόμους.
καθαρὰ γὰρ ἡμῖν δώματ'· οὐ γὰρ ἐνθάδε
ψυχὴν ἀφῆκε Μενέλεως· ἴτω δέ τις
φράσων ὑπάρχοις τοῖς ἐμοῖς φέρειν γάμων
ἀγάλματ' οἴκους εἰς ἐμούς· πᾶσαν δὲ χρὴ
γαῖαν βοᾶσθαι μακαρίαις ὑμνῳδίαις
ὑμέναιον Ἑλένης κἀμόν, ὡς ζηλωτὸς ᾖ.
σὺ δ', ὦ ξέν', ἐλθὼν πελαγίους εἰς ἀγκάλας
τῷ τῆσδε πρίν ποτ' ὄντι δοὺς πόσει τάδε,
πάλιν πρὸς οἴκους σπεῦδ' ἐμὴν δάμαρτ' ἔχων,
ὡς τοὺς γάμους τοὺς τῆσδε συνδαίσας ἐμοὶ
στέλλῃ πρὸς οἴκους, ἢ μένων εὐδαιμονῇς.
ΜΕ. ὦ Ζεῦ, πατήρ τε καὶ σοφὸς κλῄζει θεός·
βλέψον πρὸς ἡμᾶς καὶ μετάστησον κακῶν.
ἕλκουσι δ' ἡμῖν πρὸς λέπας τὰς ξυμφορὰς
σπουδῇ ξύναψαι· κἂν ἄκρᾳ θίγῃς χερί,
ἥξομεν ἵν' ἐλθεῖν βουλόμεσθα τῆς τύχης.
ἅλις δὲ μόχθων οὓς ἐμοχθοῦμεν πάρος.
κέκλησθέ μοι, θεοί, πολλὰ χρήστ' ἐμοῦ κλύειν
καὶ λύπρ'· ὀφείλω δ' οὐκ ἀεὶ πράσσειν κακῶς,
ὀρθῷ δὲ βῆναι ποδί, μίαν δ' ἐμοὶ χάριν
δόντες τὸ λοιπὸν εὐτυχῆ με θήσετε.
ΧΟ. Φοίνισσα Σιδωνιὰς ὦ
ταχεῖα κώπα, ῥοθίοισι μάτηρ,
εἰρεσίᾳ φίλα,
χοραγὲ τῶν καλλιχόρων
δελφίνων, ὅταν αὔραις πέλαγος νήνεμον ᾖ,
γλαυκὰ δὲ Πόντου θυγάτηρ
Γαλάνεια τάδ' εἴπῃ, [αις,
κατὰ μὲν ἱστία πετάσατ' αὔραις λείποντες εἰναλί
λάβετε δ' εἰλατίνας πλάτας,
ἰὼ ναῦται, ἰὼ ναῦται,
πέμποντες εὐλιμένους

1451–1464. = 1465–1477.

Περσείων οἴκων Ἑλέναν ἐπ' ἀκτάς.
ἦ που κόρας ἂν ποταμοῦ
παρ' οἶδμα Λευκιππίδας, ἢ πρὸ ναοῦ
Παλλάδος ἂν λάβοις
χρόνῳ ξυνελθοῦσα χοροῖς
ἢ κώμοις Ὑακίνθου, νυχίαν εὐφροσύναν,
ὃν ἐξαμιλλησάμενος
τροχῷ τέρμονι δίσκου
ἔκανε Φοῖβος, ὅθεν Λακαίνᾳ γᾷ βούθυτον ἁμέραν
ὁ Διὸς εἶπε σέβειν γόνος,
μόσχον θ', ἃν λιπέτην οἴκοις
⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ –
ἇς οὔπω πεῦκαι πρὸ γάμων ἔλαμψαν.
δι' ἀέρος εἴθε ποτανοὶ
γενοίμεθ' ὅθι στολάδες
οἰωνοὶ Λίβυες
ὄμβρον χειμέριον λιποῦσαι νίσσονται πρεσβυτάτᾳ
σύριγγι πειθόμεναι
ποιμένος, ὃς ἄβροχα πεδία καρποφόρα τε γᾶς
ἐπιπετόμενος ἰακχεῖ.
ὦ πταναὶ δολιχαύχενες,
ξύννομοι νεφέων δρόμου,
βᾶτε Πλειάδας ὑπὸ μέσας
Ὠρίωνά τ' ἐννύχιον,
καρύξατ' ἀγγελίαν,
Εὐρώταν ἐφεζόμεναι,
Μενέλεως ὅτι Δαρδάνου
πόλιν ἑλὼν δόμον ἥξει.
μόλοιτέ ποθ' ἵππιον ἅρμα
δι' αἰθέρος ἱέμενοι
παῖδες Τυνδαρίδαι,
λαμπρῶν οἳτ' ἄστρων ὑπ' ἀέλλαισι ναίετ' οὐράνιοι,
σωτῆρε τᾶς Ἑλένας
γλαυκὸν ὑπὲρ οἶδμα κυανόχροά τε κυμάτων
ῥόθια πολιὰ θαλάσσας,
ναύταις εὐαεῖς ἀνέμων
πέμποντες Διόθεν πνοάς·
δύσκλειαν δ' ἀπὸ συγγόνου
βάλετε βαρβάρων λεχέων,
ἃν Ἰδαίων ἐρίδων
ποιναθεῖσ' ἐκτήσατο γᾶν
οὐκ ἐλθοῦσά ποτ' Ἰλίου
Φοιβείους ἐπὶ πύργους.
ΑΓ. [ἄναξ, τὰ κάκιστ' ἐν δόμοις εὑρήκαμεν·]

1415. χρὴ Reiskius] χρῆν 1424. με δεῖ Musgravius] μέλει 1433. χρὴ Matthiae] χρῆν 1443. λέπας Musgravius] δέπας 1447. πολλὰ χρήστ' ἐμοῦ κλύειν | καὶ λύπρ'] Verba vitii suspecta. πολλὰ χρῆσθ' ὁμοῦ κλύειν καὶ λύπρ' Nauckius. πολλὰ χρήστ' ἐμοὶ τυχεῖν κἄλυπ' Hermannus. 1448. λύπρ' Scaliger] λυπρά γ' 1452. ῥοθίοισι Canterus] ῥόθοισι μάτηρ Matthiae] μήτηρ 1453. εἰρεσίᾳ Barnesius] εἰρεσία 1460. λείποντες] διδόντες Hartungus. εἰναλίαις Seidlerus] ἐναλίαις 1462. ἰὼ (in initio versus) Hermannus] ὦ

1466. πρὸ ναοῦ Canterus] προνάου 1470. νυχίαν Matthiae] νύχιον εἰς C: quo servato Musgravius in stropha v. 1457. εὐήνεμον pro νήνεμον εὐφροσύναν Matthiae] εὐφρόναν 1472. τέρμονι] τέρμονα Matthiae. 1473. ὅθεν Hermannus] τᾷ 1475. Διὸς Musgravius] διὸς δ' 1476. λιπέτην Hermannus] λίποιτ' 1477. πρὸ Canterus] πρὸς 1478. εἴθε Barnesius] εἰ 1479. γενοίμεθ' — Λίβυες Hermannus] γενοίμεθα λίβυες οἰωνοὶ στολάδες 1481. χ. λιποῦσαι Hermannus] λιποῦσαι χ. 1482. πρεσβυτάτᾳ] πρεσβυτάτου Paleius. 1486. ἰακχεῖ Musgravius] ἰαχεῖ 1487. ὦ πταναὶ Canterus] ὁπόταν αἱ 1489. Πλειάδας Stephanus] πελειάδες 1493. Μενέλεως Matthiae] μενέλαος 1495. ἵππιον Elmsleius] ἵππειον ἅρμα] οἶδμα cum γρ. ἅρμα C. 1498. οἳτ' ἄστρων ὑπ' ἀέλλαισι Hermannus] ἄστρων ὑπ' ἀέλλαισιν οἳ 1500. σωτῆρε Musgravius] σωτῆρες 1501. ὑπὲρ οἶδμα Hermannus] ἐπ' οἶδμ' ἅλιον 1509. ποιναθεῖσ' (ποινηθεῖσ' Scaliger) Hermannus] πονηθεῖσ' γᾶν Musgravius] τὰν 1510. ἐλθοῦσα Musgravius] ἐλθοῦσαν ποτ' addidit Bothius. 1512. ἄναξ, τὰ κάκιστ' ἐν δόμοις εὑρήκαμεν] Intactum reliqui versum vel interpolatum vel, quod probabilius, totum ab interpolatore confictum lacunae explendae caussa.

ὡς καίν' ἀκούσει πήματ' ἐξ ἐμοῦ τάχα.
ΘΕ. τί δ' ἔστιν; ΑΓ. ἄλλης ἐκπόνει μνηστεύματα
γυναικός· Ἑλένη γὰρ βέβηκ' ἔξω χθονός.
ΘΕ. πτεροῖσιν ἀρθεῖσ' ἢ πεδοστιβεῖ ποδί;
ΑΓ. Μενέλαος αὐτὴν ἐκπεπόρθμευται χθονός,
ὃς αὐτὸς αὑτὸν ἦλθεν ἀγγέλλων θανεῖν.
ΘΕ. ὦ δεινὰ λέξας· τίς δέ νιν ναυκληρία
ἐκ τῆσδ' ἀπῆρε χθονός; ἄπιστα γὰρ λέγεις.
ΑΓ. ἥν γε ξένῳ δίδως σύ, τοὺς δὲ σοὺς ἔχων
ναύτας βέβηκεν, ὡς ἂν ἐν βραχεῖ μάθῃς.
ΘΕ. πῶς; εἰδέναι πρόθυμος· οὐ γὰρ ἐλπίδων
εἴσω βέβηκα μίαν ὑπερδραμεῖν χέρα
τοσούσδε ναύτας, ὧν ἀπεστάλης μέτα.
ΑΓ. ἐπεὶ λιποῦσα τούσδε βασιλείους δόμους
ἡ τοῦ Διὸς παῖς πρὸς θάλασσαν ἐστάλη,
σοφώταθ' ἁβρὸν πόδα τιθεῖσ' ἀνέστενε
πόσιν πέλας παρόντα κοὐ τεθνηκότα.
ὡς δ' ἤλθομεν σῶν περίβολον νεωρίων,
Σιδωνίαν ναῦν πρωτόπλουν καθείλκομεν,
ζυγῶν τε πεντήκοντα κἀρετμῶν μέτρα
ἔχουσαν· ἔργου δ' ἔργον ἐξημείβετο·
ὁ μὲν γὰρ ἱστόν, ὁ δὲ πλάτην καθίστατο
ταρσόν τε χειρί, λευκά θ' ἱστί' εἰς ἓν ἦν,
πηδάλιά τε ζεύγλαισι παρακαθίετο.
κἀν τῷδε μόχθῳ τοῦτ' ἄρα σκοπούμενοι
Ἕλληνες ἄνδρες Μενέλεῳ ξυνέμποροι
προσῆλθον ἀκταῖς ναυφθόροις ἠσθημένοι
πέπλοισιν, εὐειδεῖς μέν, αὐχμηροὶ δ' ὁρᾶν.
ἰδὼν δέ νιν παρόντας Ἀτρέως γόνος
προσεῖπε, δόλιον οἶκτον ἐς μέσον φέρων
"ὦ τλήμονες, πῶς ἐκ τίνος νεὼς ποτε
Ἀχαιίδος θραύσαντες ἥκετε σκάφος;
ἆρ' Ἀτρέως παῖδ' ὀλόμενον ξυνθάψετε,
ὃν Τυνδαρὶς παῖς ἥδ' ἀπόντα κενοταφεῖ;"
οἱ δ' ἐκβαλόντες δάκρυα ποιητῷ τρόπῳ
ἐς ναῦν ἐχώρουν Μενέλεῳ ποντίσματα
φέροντες. ἡμῖν δ' ἦν μὲν ἥδ' ὑποψία
λόγος τ' ἐν ἀλλήλοισι, τῶν ἐπεσβατῶν
ὡς πλῆθος εἴη· διεσιωπῶμεν δ' ὅμως
τοὺς σοὺς λόγους σώζοντες· ἄρχειν γὰρ νεὼς
ξένον κελεύσας πάντα συνέχεας τάδε.
καὶ τἄλλα μὲν δὴ ῥᾳδίως εἴσω νεὼς
ἐθέμεθα κουφίζοντα· ταύρειος δὲ πούς
οὐκ ἤθελ' ὀρθὸς σανίδα προσβῆναι κάτα,
ἀλλ' ἐξεβρυχᾶτ' ὄμμ' ἀναστρέφων κύκλῳ,
κυρτῶν τε νῶτα κἀς κέρας παρεμβλέπων
μὴ θιγγάνειν ἀπεῖργεν. ὁ δ' Ἑλένης πόσις
ἐκάλεσεν "ὦ πέρσαντες Ἰλίου πόλιν,
οὐκ εἶ' ἀναρπάσαντες Ἑλλήνων νόμῳ
νεανίαις ὤμοισι ταύρειον δέμας
ἐς πρῷραν ἐμβαλεῖτε (φάσγανόν θ' ἅμα
πρόχειρον ὤθει) σφάγια τῷ τεθνηκότι;"
οἱ δ' ἐς κέλευσμ' ἐλθόντες ἐξανήρπασαν
ταῦρον, φέροντες δ' εἰσέθεντο σέλματα.
μονάμπυκον δὲ Μενέλεως ψήχων δέρην
μέτωπά τ' ἐξέπεισεν ἐσβῆναι δόρυ.
τέλος δ', ἐπειδὴ ναῦς τὰ πάντ' ἐδέξατο,
πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδὸς
Ἑλένη καθέζετ' ἐν μέσοις ἑδωλίοις,
ὅ τ' οὐκέτ' ὢν λόγοισι Μενέλεως πέλας·
ἄλλοι δὲ τοίχους δεξιοὺς λαιούς τ' ἴσοι
ἀνὴρ παρ' ἄνδρ' ἕζονθ' ὑφ' εἵμασι ξίφη
λαθραῖ' ἔχοντες, ῥόθιά τ' ἐξεπίμπλατο
βοῆς, κελευστοῦ φθέγμαθ' ὡς ἠκούσαμεν.
ἐπεὶ δὲ γαίας ἦμεν οὔτ' ἄγαν πρόσω
οὔτ' ἐγγύς, οὕτως ἤρετ' οἰάκων φύλαξ
"ἔτ', ὦ ξέν', ἐς τὸ πρόσθεν, ἢ καλῶς ἔχει,
πλεύσωμεν; ἀρχαὶ γὰρ νεὼς μέλουσι σοί."
ὁ δ' εἶφ' "ἅλις μοι·" δεξιᾷ δ' ἑλὼν ξίφος
ἐς πρῷραν εἷρπε, κἀπὶ ταυρείῳ σφαγῇ
σταθεὶς νεκρῶν μὲν οὐδενὸς μνήμην ἔχων,
τέμνων δὲ λαιμὸν ηὔχετ' "ὦ ναίων ἅλα
πόντιε Πόσειδον Νηρέως θ' ἁγναὶ κόραι,
σώσατέ μ' ἐπ' ἀκτὰς Ναυπλίας δάμαρτά τε
ἄσυλον ἐκ γῆς." αἵματος δ' ἀπορροαὶ
εἰς οἶδμ' ἐσηκόντιζον οὔριοι ξένῳ.
καί τις τόδ' εἶπε "δόλιος ἡ ναυκληρία·
πάλιν πλέωμεν Ναξίαν· κέλευε σύ·
σὺ δὲ στρέφ' οἴακ'." ἐκ δὲ ταυρείου φόνου
Ἀτρέως σταθεὶς παῖς ἀνεβόησε συμμάχοις
"τί μέλλετ', ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα,
σφάζειν, φονεύειν βαρβάρους, νεώς τ' ἄπο
ῥίπτειν ἐς οἶδμα;" ναυβάταις δὲ τοῖσι σοῖς
βοᾷ κελευστὴς τὴν ἐναντίαν ὄπα
"οὐκ εἶ' ὁ μέν τις λοῖσθον ἀρεῖται δόρυ,
ὁ δὲ ζύγ' ἄξας, ὁ δ' ἀφελὼν σκαλμοῦ πλάτην,
καθαιματώσει κρᾶτα πολεμίων ξένων;"
ὀρθοὶ δ' ἀνῇξαν πάντες, οἱ μὲν ἐν χεροῖν
κορμοὺς ἔχοντες ναυτικούς, οἱ δὲ ξίφη·
φόνῳ δὲ ναῦς ἐρρεῖτο· παρακέλευσμα δ' ἦν
πρύμνηθεν Ἑλένης "ποῦ τὸ Τρωικὸν κλέος;
δείξατε πρὸς ἄνδρας βαρβάρους·" σπουδῆς δ' ὕπο
ἔπιπτον, οἱ δ' ὠρθοῦντο, τοὺς δὲ κειμένους
νεκροὺς ἂν εἶδες. Μενέλεως δ' ἔχων ὅπλα,
ὅπῃ νοσοῖεν ξύμμαχοι κατασκοπῶν,
ταύτῃ προσῆγε χειρὶ δεξιᾷ ξίφος,
ὥστ' ἐκκολυμβᾶν ναός· ἠρήμωσε δὲ
σῶν ναυβατῶν ἐρέτμ'. ἐπ' οἰάκων δὲ βὰς
ἄναξ ἐς Ἑλλάδ' εἶπεν εὐθύνειν δόρυ.
οἱ δ' ἱστί' ἦρον, οὔριοι δ' ἧκον πνοαί,
βεβᾶσι δ' ἐκ γῆς· διαφυγὼν δ' ἐγὼ φόνον
καθῆκ' ἐμαυτὸν εἰς ἅλ' ἄγκυραν πάρα.
ἤδη δὲ κάμνονθ' ὁρμιὰν τείνων μέ τις
ἀνείλετ', ἐς δὲ γαῖαν ἐξέβησέ σοι
τάδ' ἀγγελοῦντα. σώφρονος δ' ἀπιστίας

1521. ἥν γε] ἥδ' ἦν Hermannus. ἥνπερ Hartungus. τοὺς δὲ Kirchhoffius] τούς τε 1526. βασιλείους] βασιλικοὺς Hartungus hic et v. 144. 459. 1534. καθίστατο Barnesius] καθίσατο 1535. τε χειρί] τ' ἔνειρε Badhamus. εἰς ἓν] εἰμέν' Boeckhius in libro de inscr. naval. p. 112. 1545. ὀλόμενον Stephanus] ὀλούμενον συνθάψετε Badhamus] συνθάπτετε
1546. ἀπόντα Brodaeus] ἄκοντα 1548. ποντίσματα] Vocabulum suspectum, nusquam alibi lectum.
1550. τ' L. Dindorfius] δ' 1554. τἄλλα Canterus] ταῦτα 1558. κἀς D.] κεἰς 1561. νόμῳ] κόροι Nauckius. 1564. ὤθει Duportus] ὤσει

1570. κλιμακτῆρας ed. Hervag. sec.] κλιμαντῆρας
1571. ἑδωλίοις] ἑδωλίων, superscr. οις, C. 1575. ῥόθια — κελευστοῦ Piersonus] ὄρθρια — κελεύθου
1580. σοί Elmsleius] μοι 1581. εἶφ' Barnesius] εἶπεν
ἑλὼν] ἔχων Cobetus. 1584. λαιμὸν Stephanus] δαίμον' 1588. οὔριαι Reiskius (οὔριοι Elmsleius)] οὔρια 1589. τόδ'] τότ' Reiskius. Conf. Herc. f. 951.
1590. ἀξίαν, superscr. να, C: unde Ναξίαν Ald. Neutrum verum. ἀξιῶ Hermannus. τί νῦν πλέωμεν Ναυπλίαν Paleius. 1592. συμμάχοις Nauckius] συμμάχους 1595. ναυβάταις Brunckius] ναυάταις
1597. λοῖσθον] ξυστὸν Taeuberus. θραυσθὲν Hartungus. ἀρεῖται Elmsleius] αἱρεῖται 1604. κλέος; δείξατε] κλέος δείξετε Hartungus. 1607. ὅπῃ Elmsleius] ὅποι 1611. ἄναξ] ἄνακτ' Emperius. 1612. ἱστί' Emperius] ἱστὸν οὔριοι Elmsleius] οὔριαι C. Conf. ad Hec. 900. 1615. ὁρμιὰν τείνων Ald. ὁρμιατόνων (in marg. γρ. ὁρμιὰν τίνων) C.

οὐκ ἔστιν οὐδὲν χρησιμώτερον βροτοῖς.
ΧΟ. οὐκ ἄν ποτ' ηὔχουν οὔτε σ' οὔθ' ἡμᾶς λαθεῖν
Μενέλαον, ὦναξ, ὡς ἐλάνθανεν παρών.
ΘΕ. ὦ γυναικείαις τέχναισιν αἱρεθεὶς ἐγὼ τάλας·
ἐκπεφεύγασιν γάμοι με. κεἰ μὲν ἦν ἁλώσιμος
ναῦς διώγμασιν, πονήσας εἷλον ἂν τάχα ξένους·
νῦν δὲ τὴν προδοῦσαν ἡμᾶς τισόμεσθα σύγγονον,
ἥτις ἐν δόμοις ὁρῶσα Μενέλεων οὐκ εἶπέ μοι.
τοιγὰρ οὔποτ' ἄλλον ἄνδρα ψεύσεται μαντεύμασιν.
ΧΟ. οὗτος ὦ, ποῖ σὸν πόδ' αἴρεις, δέσποτ', ἐς ποῖον φόνον;
ΘΕ. οἷπερ ἡ δίκη κελεύει μ'· ἀλλ' ἀφίστασ' ἐκποδών.
ΧΟ. οὐκ ἀφήσομαι πέπλων σῶν· μεγάλα γὰρ σπεύδεις κακά.
ΘΕ. ἀλλὰ δεσποτῶν κρατήσεις δοῦλος ὤν;- ΧΟ. φρονῶ γὰρ εὖ.
ΘΕ. οὐκ ἔμοιγ', εἰ μὴ μ' ἐάσεις. ΧΟ. οὐ μὲν οὖν σ' ἐάσομεν.
ΘΕ. ξύγγονον κτανεῖν κακίστην. ΧΟ. εὐσεβεστάτην μὲν οὖν. [δρᾶν.
ΘΕ. ἥ με προύδωκεν. ΧΟ. καλήν γε προδοσίαν, δίκαια
ΘΕ. τἀμὰ λέκτρ' ἄλλῳ διδοῦσα; ΧΟ. τοῖς γε κυριωτέροις.
ΘΕ. κύριος δὲ τῶν ἐμῶν τίς; ΧΟ. ὃς ἔλαβεν πατρὸς πάρα. [λετο.
ΘΕ. ἀλλ' ἔδωκεν ἡ τύχη μοι. ΧΟ. τὸ δὲ χρεὼν ἀφεί-
ΘΕ. οὐ σὲ τἀμὰ χρὴ δικάζειν. ΧΟ. ἤν γε βελτίω λέγω.
ΘΕ. ἀρχόμεσθ' ἄρ', οὐ κρατοῦμεν. ΧΟ. ὅσια δρᾶν, τὰ δ' ἔκδικ' οὔ. [σὴν
ΘΕ. κατθανεῖν ἐρᾶν ἔοικας. ΧΟ. κτεῖνε· σύγγονον δὲ
οὐ κτενεῖς ἡμῶν ἑκόντων, ἀλλ' ἔμ'· ὡς πρὸ δεσποτῶν
τοῖσι γενναίοισι δούλοις εὐκλεέστατον θανεῖν.

ΔΙΟΣΚΟΡΟΙ.

ἐπίσχες ὀργὰς αἷσιν οὐκ ὀρθῶς φέρει,
Θεοκλύμενε, γῆς τῆσδ' ἄναξ· δισσοὶ δέ σε
Διόσκοροι καλοῦμεν, οὓς Λήδα ποτὲ
ἔτικτεν Ἑλένην θ', ἣ πέφευγε σοὺς δόμους·
οὐ γὰρ πεπρωμένοισιν ὀργίζει γάμοις,
οὐδ' ἡ θεᾶς Νηρῇδος ἔκγονος κόρη
ἀδικεῖ σ', ἀδελφὴ Θεονόη, τὰ τῶν θεῶν
τιμῶσα πατρός τ' ἐνδίκους ἐπιστολάς.
ἐς μὲν γὰρ ἀεὶ τὸν παρόντα νῦν χρόνον
κείνην κατοικεῖν σοῖσιν ἐν δόμοις ἐχρῆν·
ἐπεὶ δὲ Τροίας ἐξανεστάθη βάθρα,
καὶ τοῖς θεοῖς παρέσχε τοὔνομ', οὐκέτι·
ἐν τοῖσι δ' αὐτοῖς δεῖ νιν ἐζεῦχθαι γάμοις
ἐλθεῖν τ' ἐς οἴκους καὶ ξυνοικῆσαι πόσει.
ἀλλ' ἴσχε μὲν σῆς ξυγγόνου μέλαν ξίφος,
νόμιζε δ' αὐτὴν σωφρόνως πράσσειν τάδε.
πάλαι δ' ἀδελφὴν κἂν πρὶν ἐξεσώσαμεν,
ἐπείπερ ἡμᾶς Ζεὺς ἐποίησεν θεούς·
ἀλλ' ἥσσον' ἦμεν τοῦ πεπρωμένου θ' ἅμα
καὶ τῶν θεῶν, οἷς ταῦτ' ἔδοξεν ὧδ' ἔχειν.
σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ, ξυγγόνῳ δ' ἐμῇ λέγω
"πλεῖ ξὺν πόσει σῷ· πνεῦμα δ' ἕξετ' οὔριον·
σωτῆρε δ' ἡμεῖς σὼ κασιγνήτω διπλῶ
πόντον παριππεύοντε πέμψομεν πάτραν.
ὅταν δὲ κάμψῃς καὶ τελευτήσῃς βίον,
θεὸς κεκλήσει καὶ Διοσκόρων μέτα
σπονδῶν μεθέξεις· ξένιά τ' ἀνθρώπων πάρα
ἕξεις μεθ' ἡμῶν· Ζεὺς γὰρ ὧδε βούλεται.
οὗ δ' ὥρισέν σε πρῶτα Μαιάδος τόκος
Σπάρτης ἀπάρας τῶν κατ' οὐρανὸν δόμων,
κλέψας δέμας σόν, μὴ Πάρις γήμειέ σε,
φρουροῦ παρ' Ἀκτὴν τεταμένην νῆσον λέγω,
Ἑλένη τὸ λοιπὸν ἐν βροτοῖς κεκλήσεται,
ἐπεὶ κλοπὰς σὰς ἐκ δόμων ἐδέξατο.
καὶ τῷ πλανήτῃ Μενέλεῳ θεῶν πάρα
μακάρων κατοικεῖν νῆσόν ἐστι μόρσιμον·
τοὺς εὐγενεῖς γὰρ οὐ στυγοῦσι δαίμονες,
τῶν δ' ἀναριθμήτων μᾶλλόν εἰσιν οἱ πόνοι."
ΘΕ. ὦ παῖδε Λήδας καὶ Διός, τὰ μὲν πάρος
νείκη μεθήσω σφῷν κασιγνήτης πέρι·
ἐγὼ δ' ἀδελφὴν οὐκέτ' ἂν κτάνοιμ' ἐμήν.
κείνη δ' ἴτω πρὸς οἶκον, εἰ θεοῖς δοκεῖ.
ἴστον δ' ἀρίστης σωφρονεστάτης θ' ἅμα
γεγῶτ' ἀδελφῆς ὁμογενοῦς ἀφ' αἵματος.
καὶ χαίρεθ', Ἑλένης οὕνεκ' εὐγενεστάτης
γνώμης, ὃ πολλαῖς ἐν γυναιξὶν οὐκ ἔνι.
ΧΟ. πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί,
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον ηὗρε θεός.
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

1628. ἀφίστασ' Porsonus] ἀφίστασθ' 1630. ὤν] Notandum masculinum numeri singularis de choro mulierum dictum: de quo exposui in Annot. Oxon. ad Hippolyti v. 1105. p. 312. Fallitur G. Clarkius, qui coryphaei verba v. 1627—1641. προσπόλῳ praeter exspectationem prodeunti tribuit, cui parum conveniunt verba v. 1639—1641. 1638. τὰ δ' ἔκδικ' οὔ Porsonus] τάνδ' ἐκδικῶ 1640. ἔμ'· ὡς πρὸ Porsonus] ἐμὲ πρὸ 1643. γῆς] γαίας Nauckius. Conf. ad v. 9.
1647. ἔκγονος Matthiae] ἐκγόνη C. εὐγενὴς Nauckius. 1650. εἰς (ἐς) Stephanus] εἰ

1654. ἐν τοῖσι δ' Bothius] ἐν τοῖσιν C: quod servari potest, si praecedens versus spurius sit: quae Nauckii sententia est. αὐτοῖς] αὐτῆς Nauckius. ἐν δ' οἷσιν αὐτῆς G. Clarkius. 1655. τ' Hermannus] δ' 1657. πράσσειν Matthiae] πράττειν 1658. κἂν Heathius] καὶ 1659. Versus Nauckio suspectus. 1660. ἥσσον' Piersonus] ἥσσονες ἦμεν] ἐσμὲν Nauckius. 1663. πλεῖ Cobetus] πλεῖν ἕξετ' ed. Hervag. sec.] ἄξετ' 1664. διπλῶ Schaeferus] διπλῷ 1670. σε apogr. Paris.] σοι 1672. οὐρανὸν] Εὐρώταν Reiskius. 1673. φρουροῦ] φρουρὸν Hermannus. φρούδου (i. e. πρὸ ὁδοῦ) Hartungus. Ἀκτὴν] Ἀκτῇ Hermannus. τεταμένην Reiskius] τεταγμένους νῆσον] μνῆσον (in marg. γρ. νῆσον) C. 1679. delet Hartungus. 1685. ὁμογενοῦς Canterus] μονογενοῦς

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΥΤΟΥΡΓΟΣ ΜΥΚΗΝΑΙΟΣ.
ΗΛΕΚΤΡΑ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.
ΠΥΛΑΔΗΣ, κωφὸν πρόσωπον.
ΧΟΡΟΣ.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
ΠΡΕΣΒΥΣ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΔΙΟΣΚΟΡΟΙ.

ΑΥΤΟΥΡΓΟΣ.

Ὦ γῆς παλαιὸν Ἄργος, Ἰνάχου ῥοαί,
ὅθεν ποτ' ἄρας ναυσὶ χιλίαις Ἄρη
ἐς γῆν ἔπλευσε Τρῳάδ' Ἀγαμέμνων ἄναξ.
κτείνας δὲ τὸν κρατοῦντ' ἐν Ἰδαίᾳ χθονὶ
Πρίαμον, ἑλών τε Δαρδάνου κλεινὴν πόλιν,
ἀφίκετ' ἐς τόδ' Ἄργος, ὑψηλῶν δ' ἐπὶ
ναῶν τέθεικε σκῦλα πλεῖστα βαρβάρων.
κἀκεῖ μὲν ηὐτύχησεν· ἐν δὲ δώμασι
θνήσκει γυναικὸς πρὸς Κλυταιμνήστρας δόλῳ
καὶ τοῦ Θυέστου παιδὸς Αἰγίσθου χερί.
χὠ μὲν παλαιὰ σκῆπτρα Ταντάλου λιπὼν
ὄλωλεν, Αἴγισθος δὲ βασιλεύει χθονός,
ἄλοχον ἐκείνου Τυνδαρίδα κόρην ἔχων.
οὓς δ' ἐν δόμοισιν ἔλιφ', ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει,
ἄρσενά τ' Ὀρέστην θῆλύ τ' Ἠλέκτρας θάλος,
τὸν μὲν πατρὸς γεραιὸς ἐκκλέπτει τροφεὺς
μέλλοντ' Ὀρέστην χερὸς ὕπ' Αἰγίσθου θανεῖν,
Στροφίῳ τ' ἔδωκε Φωκέων ἐς γῆν τρέφειν·
ἣ δ' ἐν δόμοις ἔμεινεν Ἠλέκτρα πατρός,
ταύτην ἐπειδὴ θαλερὸς εἶχ' ἥβης χρόνος,
μνηστῆρες ᾔτουν Ἑλλάδος πρῶτοι χθονός.
δείσας δὲ μή τῳ παῖδ' ἀριστέων τέκοι,
Ἀγαμέμνονος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις
Αἴγισθος οὐδ' ἥρμοζε νυμφίῳ τινί.
ἐπεὶ δὲ καὶ τοῦτ' ἦν φόβου πολλοῦ πλέων,
μή τῳ λαθραίως τέκνα γενναίῳ τέκοι,
κτανεῖν σφε βουλεύσαντος ὠμόφρων ὅμως
μήτηρ νιν ἐξέσωσεν Αἰγίσθου χερός.
ἐς μὲν γὰρ ἄνδρα σκῆψιν εἶχ' ὀλωλότα,
παίδων δ' ἔδεισε μὴ φθονηθείη φόνῳ.
ἐκ τῶνδε δὴ τοιόνδ' ἐμηχανήσατο
Αἴγισθος· ὃς μὲν γῆς ἀπηλλάχθη φυγὰς
Ἀγαμέμνονος παῖς, χρυσὸν εἶφ' ὃς ἂν κτάνῃ,
ἡμῖν δὲ δὴ δίδωσιν Ἠλέκτραν ἔχειν
δάμαρτα, πατέρων μὲν Μυκηναίων ἄπο
γεγῶσιν· οὐ δὴ τοῦτό γ' ἐξελέγχομαι·
λαμπροὶ γὰρ ἐς γένος γε, χρημάτων δὲ δὴ
πένητες, ἔνθεν ηὑγένει' ἀπόλλυται·
ὡς ἀσθενεῖ δοὺς ἀσθενῆ λάβοι φόβον.
εἰ γάρ νιν ἔσχεν ἀξίωμ' ἔχων ἀνήρ,
εὕδοντ' ἂν ἐξήγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος
φόνον, δίκη τ' ἂν ἦλθεν Αἰγίσθῳ τότε.
ἣν οὔποθ' ἁνὴρ ὅδε, σύνοιδέ μοι Κύπρις,
ᾔσχυνεν εὐνῇ· παρθένος δ' ἔτ' ἐστὶ δή.
αἰσχύνομαι γὰρ ὀλβίων ἀνδρῶν τέκνα
λαβὼν ὑβρίζειν, οὐ κατάξιος γεγώς.
στένω δὲ τὸν λόγοισι κηδεύοντ' ἐμοὶ

Electrae codex unus est Florentinus C, de quo supra diximus p. 141. Ex eo hanc fabulam, omissam in ed. Aldina, primum edidit Victorius Romae a. 1545.

1. Ἄργος] ἄλσος Heimsoethius. 4. Ἰδαίᾳ Elmsleius] ἰλιάδι 14. δόμοισιν ἔλιφ' Seidlerus] δόμοις ἔλιπεν 22. παῖδ' ἀριστέων — ποινάτορ' Porsonus] παῖδας ἀργείων — ποινάτορας 23. εἶχεν] εἶργεν Nauckius. 27. σφε βουλεύσαντος ὠμόφρων Seidlerus] σφ' ἐβουλεύσαντ', ὠμόφρων δ' 32. φυγὰς Victorius] φύλαξ 33. εἶφ' Barnesius] εἶπεν 37. δὲ δὴ] γε μὴν Stobaeus 97, 5. 40—42. eiecit Kirchhoffius, 44. Nauckius.

ἄθλιον Ὀρέστην, εἴ ποτ' εἰς Ἄργος μολὼν
γάμους ἀδελφῆς δυστυχεῖς εἰσόψεται.
ὅστις δέ μ' εἶναί φησι μῶρον, εἰ λαβὼν
νέαν ἐς οἴκους παρθένον μὴ θιγγάνω,
γνώμης πονηροῖς κανόσιν ἀναμετρούμενος
τὸ σῶφρον ἴστω καὐτὸς αὖ τοιοῦτος ὤν.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ὦ νὺξ μέλαινα, χρυσέων ἄστρων τροφέ,
ἐν ᾗ τόδ' ἄγγος τῷδ' ἐφεδρεῦον κάρᾳ
φέρουσα πηγὰς ποταμίους μετέρχομαι,
οὐ δή τι χρείας ἐς τοσόνδ' ἀφιγμένη,
ἀλλ' ὡς ὕβριν δείξωμεν Αἰγίσθου θεοῖς,
γόους τ' ἀφείην αἰθέρ' ἐς μέγαν πατρί.
ἡ γὰρ πανώλης Τυνδαρίς, μήτηρ ἐμή,
ἐξέβαλέ μ' οἴκων, χάριτα τιθεμένη πόσει·
τεκοῦσα δ' ἄλλους παῖδας Αἰγίσθῳ πάρα
πάρεργ' Ὀρέστην κἀμὲ ποιεῖται δόμων.

ΑΥ. τί γὰρ τάδ', ὦ δύστην', ἐμὴν μοχθεῖς χάριν,
πόνους ἔχουσα, πρόσθεν εὖ τεθραμμένη,
καὶ ταῦτ' ἐμοῦ λέγοντος οὐκ ἀφίστασαι;

ΗΛ. ἐγώ σ' ἴσον θεοῖσιν ἡγοῦμαι φίλον·
ἐν τοῖς ἐμοῖς γὰρ οὐκ ἐνύβρισας κακοῖς.
μεγάλη δὲ θνητοῖς μοῖρα συμφορᾶς κακῆς
ἰατρὸν εὑρεῖν, ὡς ἐγὼ σὲ λαμβάνω.
δεῖ δή με κἀκέλευστον εἰς ὅσον σθένω
μόχθου 'πικουφίζουσαν, ὡς ῥᾷον φέρῃς,
ξυνεκκομίζειν σοὶ πόνους. ἅλις δ' ἔχεις
τἄξωθεν ἔργα· τἀν δόμοις δ' ἡμᾶς χρεὼν
ἐξευτρεπίζειν. εἰσιόντι δ' ἐργάτῃ
θύραθεν ἡδὺ τἄνδον εὑρίσκειν καλῶς.

ΑΥ. εἴ τοι δοκεῖ σοι, στεῖχε· καὶ γὰρ οὐ πρόσω
πηγαὶ μελάθρων τῶνδ'. ἐγὼ δ' ἅμ' ἡμέρᾳ
βοῦς εἰς ἀρούρας ἐσβαλὼν σπερῶ γύας.
ἀργὸς γὰρ οὐδεὶς θεοὺς ἔχων ἀνὰ στόμα
βίον δύναιτ' ἂν ξυλλέγειν ἄνευ πόνου.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

Πυλάδη, σὲ γὰρ δὴ πρῶτον ἀνθρώπων ἐγὼ
πιστὸν νομίζω καὶ φίλον ξένον τ' ἐμοί·
μόνος δ' Ὀρέστην τόνδ' ἐθαύμαζες φίλων,
πράσσονθ' ἃ πράσσω δείν' ὑπ' Αἰγίσθου παθών,
ὅς μου κατέκτα πατέρα χἠ πανώλεθρος
μήτηρ. ἀφῖγμαι δ' ἐκ θεοῦ χρηστηρίων
Ἀργεῖον οὖδας οὐδενὸς ξυνειδότος,
φόνον φονεῦσι πατρὸς ἀλλάξων ἐμοῦ.
νυκτὸς δὲ τῆσδε πρὸς τάφον μολὼν πατρὸς
δάκρυά τ' ἔδωκα καὶ κόμης ἀπηρξάμην
πυρᾷ τ' ἐπέσφαξ' αἷμα μηλείου φόνου,
λαθὼν τυράννους οἳ κρατοῦσι τῆσδε γῆς.
καὶ τειχέων μὲν ἐντὸς οὐ βαίνω πόδα,
δυοῖν δ' ἅμιλλαν ξυντιθεὶς ἀφικόμην
πρὸς τέρμονας γῆς τῆσδ', ἵν' ἐκβάλλω πόδα
ἄλλην ἐπ' αἶαν, εἴ μέ τις γνοίη σκοπῶν
ζητῶν τ' ἀδελφήν, φασὶ γάρ νιν ἐν γάμοις
ζευχθεῖσαν οἰκεῖν οὐδὲ παρθένον μένειν,
ὡς ξυγγένωμαι καὶ φόνου ξυνεργάτιν
λαβὼν τά γ' εἴσω τειχέων σαφῶς μάθω.
νῦν οὖν, Ἕως γὰρ λευκὸν ὄμμ' ἀναίρεται,
ἔξω τρίβου τοῦδ' ἴχνος ἀλλαξώμεθα.
ἢ γάρ τις ἀροτὴρ ἤ τις οἰκέτις γυνὴ
φανήσεται νῷν, ἥντιν' ἱστορήσομεν
εἰ τούσδε ναίει ξύγγονος τόπους ἐμή.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τήνδε πρόσπολόν τινα,
πηγαῖον ἄχθος ἐπὶ κεκαρμένῳ κάρᾳ
φέρουσαν, ἑζώμεσθα κἀκπυθώμεθα
δούλης γυναικός, ἤν τι δεξώμεσθ' ἔπος
ἐφ' οἷσι, Πυλάδη, τήνδ' ἀφίγμεθα χθόνα.

ΗΛ. ξύντειν', ὥρα, ποδὸς ὁρμάν·
ὢ ἔμβα ἔμβα κατακλάουσα.
ἰώ μοί μοι.
ἐγενόμαν Ἀγαμέμνονος
καί μ' ἔτικτε Κλυταιμνήστρα,
στυγνὰ Τυνδάρεω κόρα·
κικλήσκουσι δέ μ' ἀθλίαν Ἠλέκτραν πολιῆται.
φεῦ φεῦ τῶν σχετλίων πόνων καὶ στυγερᾶς ζόας.
ὦ πάτερ, σὺ δ' ἐν Ἅιδᾳ δὴ
κεῖσαι, σᾶς ἀλόχου σφαγεὶς Αἰγίσθου τ', Ἀγάμεμνον.
ἴθι τὸν αὐτὸν ἔγειρε γόον,
ἄναγε πολύδακρυν ἁδονάν.
ξύντειν', ὥρα, ποδὸς ὁρμάν·
ὢ ἔμβα ἔμβα κατακλάουσα.
ἰώ μοί μοι.
τίνα πόλιν, τίνα δ' οἶκον, ὦ
τλᾶμον ξύγγονε, λατρεύεις
οἰκτρὰν ἐν θαλάμοις λιπὼν
πατρῴοις ἐπὶ συμφοραῖς ἀλγίσταισιν ἀδελφάν;
ἔλθοις τῶνδε πόνων ἐμοὶ τᾷ μελέᾳ λυτήρ,
ὦ Ζεῦ Ζεῦ, πατρί θ' αἱμάτων
ἐχθίστων ἐπίκουρος, Ἄργει κέλσας πόδ' ἀλάταν.
θὲς τόδε τεῦχος, ἐμᾶς ἀπὸ κρατὸς ἑλοῦσ', ἵνα πα-
  τρὶ γόους νυχίους
ἐπορθρεύσω,
ἰακχὰν μέλος Ἀΐδα
Ἀΐδα, πάτερ,
σοὶ κατὰ γᾶς ἐνέπω γόους,
οἷς ἀεὶ τὸ κατ' ἆμαρ
διέπομαι, κατὰ μὲν φίλαν
ὄνυχι τεμνομένα δέραν,
χέρα δὲ κρᾶτ' ἐπὶ κούριμον
τιθεμένα θανάτῳ σῷ.
ἒ ἤ, δρύπτε κάρα·

112—124. = 127—139.

140—149. = 157—166.

---

52. πονηροῖς] πονηρᾶς Musgravius. 53. αὖ] ἂν Nauckius. 56. ποταμίους (ex v. 309.) Fixius] ποταμίας 57—59. Versus spurios notavit Nauckius. 59. ἀφείην Portus] ἀφίην 61 χάριτα τιθεμένη] τιθεμένη χάριν Herwerdenus. 81. ξυλλέγειν — πόνου] συλλέγειν — πόνων Stobaeus 30, 12. 87. χρηστηρίων Barnesius] μυστηρίων 95. δυοῖν δ' ἅμιλλαν Piersonus] δυεῖν δ' ἁμίλλαιν 96. ἵν' ἐκβάλω C. ἵν' ἐμβάλω margo C. πόδα Hartungus] ποδὶ 98. ζητῶν τ' Piersonus] ζητοῦντ'

102. Ἕως — ἀναίρεται] Ἕω — ἐγείρεται Kirchhoffius. 107. πρόσπολον Seidlerus] προσπόλων 108. ἐν (ἐπὶ Herwerdenus) κεκαρμένῳ apogr. Parisina et, ut opinor, C. ἐγκεκαρμένῳ Victorius. Conf. v. 55. 110. 111. delet Herwerdenus. 112. 127. ξύντειν' (σύντειν' C)] συντείνειν Dobraeus. 113. 128. ἔμβα ἔμβα] ἔμβα βᾶ L. Dindorfius. 115. Ἀγαμέμνονος Seidlerus] ἀγαμέμνονος κούρα 116. μ' ἔτικτε Seidlerus] με τέκε 117. Τυνδάρεω D.] τυνδαρέου

121. ζόας D.] ζωᾶς 127. 128. Vid. ad v. 112. 113. 130. τίνα δ'] τίν' ἂν' Dobraeus. 134. ἀδελφάν Heathius] ἀδελφεάν 138. ἐχθίστων] αἰσχίστων Seidlerus. 139. Post hunc versum praeter versus duo qui responderint versibus 125. 126. septem alii excidisse videntur Nauckio, qui versibus 150—156. responderint. 140. θές] Alloquitur servam. ἐμᾶς D.] ἐμῆς

142. ἐπορθρεύσω D.] ἐπορθοβοάσω (ἐπορθροβοάσω Faber) 143. ἰακχὰν Seidlerus] ἰαχὰν μέλος Matthiae] ἀοιδὰν μέλος Ἀΐδα alterum addidit Hermannus. 144. ἐνέπω Seidlerus] ἐννέπω 146. διέπομαι] τάκομαι vel ἔγκειμαι D. 148. δὲ D.] τε ἐπὶ κούριμον Barnesius] ἀποκούριμον 150. ἒ ἤ D.] ἒ ἕ

οἷα δέ τις κύκνος ἀχέτας
ποταμίοις παρὰ χεύμασιν
πατέρα φίλτατον ἀγκαλεῖ,
ὀλόμενον δολίοις βρόχων
ἕρκεσιν, ὣς σὲ τὸν ἄθλιον
πατέρ' ἐγὼ κατακλάομαι,
λουτρὰ πανύσταθ' ὑδρανάμενον χροῒ, κοίτᾳ ἐν οἰ-
ἰώ μοί μοι [κτροτάτᾳ θανάτου
πικρᾶς μὲν πελέκεως τομᾶς
σᾶς, πάτερ, πικρᾶς δ'
ἐκ Τροΐας ὁδίου βουλᾶς.
οὐ μίτραισι γυνή σε
δέξατ' οὐδ' ἐπὶ στεφάνοις,
ξίφεσι δ' ἀμφιτόμοις λυγρὰν
Αἰγίσθου λώβαν θεμένα
δόλιον ἔσχεν ἀκοίταν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀγαμέμνονος ὦ κόρα,
ἤλυθον, Ἠλέκτρα, ποτὶ σὰν αὐλὰν ἀγρότειραν.
ἔμολέ τις ἔμολέ τις ἀνὴρ γαλακτοπότας
Μυκηναῖος οὐριβάτας·
ἀγγέλλει δ' ὅτι νῦν τριταίαν καρύσσουσιν θυσίαν
Ἀργεῖοι, πᾶσαι δὲ παρ' Ἥραν μέλλουσι παρθενι-
καὶ στείχειν.
ΗΛ. οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, θυμὸν, οὐδ' ἐπὶ χρυσέ-
οις ὅρμοισιν πεπόταμαι
τάλαιν', οὐδ' ἱστᾶσα χοροὺς Ἀργείαις ἅμα νύμφαις
εἱλικτὸν κρούσω πόδ' ἐμόν.
δάκρυσι νυχεύω, δακρύων δέ μοι μέλει
δειλαίᾳ τὸ κατ' ἆμαρ.
σκέψαι μου πιναρὰν κόμαν
καὶ πέπλων τρύχη τάδ' ἐμῶν,
εἰ πρέποντ' Ἀγαμέμνονος κούρᾳ 'σται βασιλείᾳ
Τροίᾳ θ', [illegible] τοὐμοῦ πατέρος
μέμναταί ποθ' ἁλοῦσα.
ΧΟ. μεγάλα θεός· ἀλλ' ἴθι,
καὶ παρ' ἐμοῦ χρῆσαι πολύπηνα φάρεα δῦναι,
χρύσεά τε χάρισαι προσθήματ' ἀγλαΐας.
δοκεῖς τοῖσι σοῖς δακρύοις,
μὴ τιμῶσα θεοὺς, κρατήσειν ἐχθρῶν; οὔτοι στο-
ναχαῖς, [παῖ.
ἀλλ' εὐχαῖσι θεοὺς σεβίζουσ' ἕξεις εὐαμερίαν, ὦ
ΗΛ. οὐδεὶς θεῶν ἐνοπᾶς κλύει τᾶς δυσδαίμονος, οὐ πα-
λαιῶν πατρὸς σφαγιασμῶν.
οἴμοι τοῦ τε καπφθιμένου τοῦ τε ζῶντος ἀλάτα,
ὅς που γᾶν ἄλλαν κατέχει μέλεος ἀλαίνων ποτὶ
θῆσσαν ἑστίαν,
τοῦ κλεινοῦ πατρὸς ἐκφύς.
αὐτὰ δ' ἐν χερνῆσι δόμοις
ναίω ψυχὰν τακομένα
δωμάτων πατρίων φυγάς, οὐρείας ἀν' ἐρίπνας.
μάτηρ δ' ἐν λέκτροις φονίοις
ἄλλῳ ξύγγαμος οἰκεῖ.
ΧΟ. πολλῶν κακῶν Ἕλλησιν αἰτίαν ἔχει
σῆς μητρὸς Ἑλένη ξύγγονος δόμοις τε σοῖς.
ΗΛ. οἴμοι, γυναῖκες· ἐξέβην θρηνημάτων·
ξένοι τινὲς παρ' οἶκον οἵδ' ἐφεστίους
εὐνὰς ἔχοντες ἐξανίστανται λόχου·
φυγῇ σὺ μὲν κατ' οἶμον, ἐς δόμους δ' ἐγὼ,
φῶτας κακούργους ἐξαλύξωμεν ποδί.
ΟΡ. μέν', ὦ τάλαινα· μὴ τρέσῃς ἐμὴν χέρα.
ΗΛ. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, προσπίτνω σε μὴ θανεῖν.
ΟΡ. ἄλλους κτάνοιμ' ἂν μᾶλλον ἐχθίους σέθεν.
ΗΛ. ἄπελθε, μὴ ψαῦ' ὧν σε μὴ ψαύειν χρεών.
ΟΡ. οὐκ ἔσθ' ὅτου θίγοιμ' ἂν ἐνδικώτερον.
ΗΛ. καὶ πῶς ξιφήρης πρὸς δόμοις λοχᾷς ἐμέ;
ΟΡ. μείνασ' ἄκουσον, καὶ τάχ' οὐκ ἄλλως ἐρεῖς.
ΗΛ. ἕστηκα· πάντως δ' εἰμὶ σή· κρείσσων γὰρ εἶ.
ΟΡ. ἥκω φέρων σοι σοῦ κασιγνήτου λόγους.
ΗΛ. ὦ φίλτατ', ἆρα ζῶντος, ἢ τεθνηκότος;
ΟΡ. ζῇ· πρῶτα γάρ σοι τἀγάθ' ἀγγέλλειν θέλω.
ΗΛ. εὐδαιμονοίης, μισθὸν ἡδίστων λόγων.
ΟΡ. κοινῇ δίδωμι τοῦτο νῷν ἀμφοῖν ἔχειν.
ΗΛ. ποῦ γῆς ὁ τλήμων τλήμονας φυγὰς ἔχων;
ΟΡ. οὐχ ἕνα νομίζων φθείρεται πόλεως νόμον.
ΗΛ. οὔ που σπανίζων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου;
ΟΡ. ἔχει μὲν, ἀσθενὴς δὲ δὴ φεύγων ἀνήρ.
ΗΛ. λόγον δὲ δὴ τίν' ἦλθες ἐκ κείνου φέρων;
ΟΡ. εἰ ζῇς, ὅπως τε ζῶσα συμφορᾶς ἔχεις.
ΗΛ. οὐκοῦν ὁρᾷς μου πρῶτον ὡς ξηρὸν δέμας.
ΟΡ. λύπαις γε συντετηκὸς, ὥστε με στένειν.
ΗΛ. καὶ κρᾶτα πλόκαμόν τ' ἐσκυθισμένον ξυρῷ.
ΟΡ. δάκνει σ' ἀδελφὸς ὅ τε θανὼν ἴσως πατήρ;
ΗΛ. οἴμοι, τί γάρ μοι τῶνδέ γ' ἐστὶ φίλτερον;
ΟΡ. φεῦ φεῦ· τί δαὶ σοῦ σῷ κασιγνήτῳ δοκεῖς;
ΗΛ. ἀπὼν ἐκεῖνος, οὐ παρὼν ἡμῖν φίλος.
ΟΡ. ἐκ τοῦ δὲ ναίεις ἐνθάδ' ἄστεως ἑκάς;
ΗΛ. ἐγημάμεσθ', ὦ ξεῖνε, θανάσιμον γάμον.
ΟΡ. ᾤμωξ' ἀδελφὸν σόν. Μυκηναίων τίνι;
ΗΛ. οὐχ ᾧ πατήρ μ' ἤλπιζεν ἐκδώσειν ποτέ.
ΟΡ. εἴφ', ὡς ἀκούσας σῷ κασιγνήτῳ λέγω.
ΗΛ. ἐν τοῖσδ' ἐκείνου τηλορὸς ναίω δόμοις.
ΟΡ. σκαφεύς τις ἢ βουφορβὸς ἄξιος δόμων.
ΗΛ. πένης ἀνὴρ γενναῖος ἔς τ' ἔμ' εὐσεβής.
ΟΡ. ἡ δ' εὐσέβεια τίς πρόσεστι σῷ πόσει;

167—189. = 190—212.

153. ἀγκαλεῖ D.] καλεῖ 162. Τροΐας D.] τροίας ὁδίου Hermannus] ὁδοῦ μίτραισι (μύροισι Herwordenus) γυνή σε Seidlerus] μίτραις σὲ γυνή 167. κόρα Plut. V. Lysandri c. 15.] κούρα 168. αὐλὰν ἀγρότειραν Hartungus] ἀγροτέραν (ἀγρότειραν Plutarchus) αὐλάν 169. ἀνὴρ γ. Hartungus] γ. ἀνήρ 170. οὐριβάτας D.] ὀρειβάτας 178. οὐδ' ἱστᾶσα χοροὺς Reiskius] οὐδὲ χοροὺς στᾶσα C. οὐδὲ στᾶσα χοροῖς Seidlerus. 180. εἱλικτον] ἑλικτὸν Victorius. πόδ' ἐμὸν Canterus] πόλεμον 181. νυχεύω Hermannus] χεύω C. 182. ἆμαρ D.] ἦμαρ 184. καὶ πέπλων τρύχη τάδ' ἐμῶν Nauckius] καὶ τρύχη τάδ' ἐμῶν πέπλων C. Fort. καὶ τρύχη πέπλων τάδ' ἐμῶν. Conf. v. 501. 185. εἰ πρέποντ' Reiskius] εἴπερ ποτ' κούρᾳ 'σται Nauckius] κούρας τὰ C. κούρᾳ τᾷ Reiskius. 187. Τροίᾳ θ', ἃ τοὐμοῦ L. Dindorfius] τᾷ τροίᾳ θ' ἃ 'μοῦ 190. τε post πολύπηνα addidit Seidlerus. Malim πολύπην' ἐν 191. χάρισαι] χάρισιν Musgravius. προσθήματ' Victorius] προθήματ'. προσχήματ' Reiskius. 193. τοῖσι σοῖς Heathius] τοῖς σοῖσι 195. εὐχαῖσι θεοὺς Seidlerus] εὐχαῖς τοὺς θεούς γε 201. τοῦ τε καπφθιμένου Elmsleius] τοῦ καταφθιμένου

206. χερνῆσι] χέρνησι C accentu minus recto: de quo dixi in Thesauro vol. 8. p. 1451. 210. πατρίων Bothius] πατρῴων 211. ἀν' Musgravius] ναίουσ' 211. φονίοις Barnesius] φόνιος 219. ποδί] ποδός Hartungus. 222. κτάνοιμ' ἂν Barnesius] ἂν κτάνοιμι 225. ἐμέ] ἐμοῖς, superscr. ἐ (i. e. ἐμὲ) C. 226. οὐκ ἄλλως Victorius] οὐ καλῶς 233. ἔχων] ἔχει Dio Chrys. 13. p. 220. 234. νόμον] τόπον Dio. 235. οὔ που] ἤ που Dio. σπανίζων] σπανίζει Dio. 236. ἀσθενὴς δὲ δὴ] ἀσθενῆ δ' ἅτε Dio. 238. ὅπως Elmsleius] ὅπου 240. γε Heathius] τε συντετηκὸς Reiskius] συντέτηκας 244. σοῦ Seidlerus] σύ 248. τίνι Hartungus] τινά (γρ. καὶ τινί, ἵν' ᾖ ὁ νοῦς μυκηναίων τινὶ ἐγαμήθης) 251. In τηλορός, quod non videtur pro τηλουρός dici potuisse, τλημόνως latere videtur L. Dindorfio, cuius emendationi non solum proxima Orestis, sed etiam ipsius Electrae verba v. 206. 305. conveniunt.

ΗΛ. οὐπώποτ' εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν.
ΟΡ. ἅγνευμ' ἔχων τι θεῖον, ἢ σ' ἀπαξιῶν;
ΗΛ. γονέας ὑβρίζειν τοὺς ἐμοὺς οὐκ ἠξίου.
ΟΡ. καὶ πῶς γάμον τοιοῦτον οὐχ ἥσθη λαβών;
ΗΛ. οὐ κύριον τὸν δόντα μ' ἡγεῖται, ξένε.
ΟΡ. ξυνῆκ'· Ὀρέστῃ μή ποτ' ἐκτίσῃ δίκην.
ΗΛ. τοῦτ' αὐτὸ ταρβῶν, πρὸς δὲ καὶ σώφρων ἔφυ.
ΟΡ. φεῦ·
γενναῖον ἄνδρ' ἔλεξας, εὖ τε δραστέον.
ΗΛ. εἰ δή ποθ' ἥξει γ' ἐς δόμους ὁ νῦν ἀπών.
ΟΡ. μήτηρ δέ σ' ἡ τεκοῦσα ταῦτ' ἠνέσχετο;
ΗΛ. γυναῖκες ἀνδρῶν, ὦ ξέν', οὐ παίδων, φίλαι.
ΟΡ. τίνος δέ σ' οὕνεχ' ὕβρισ' Αἴγισθος τάδε;
ΗΛ. τεκεῖν μ' ἐβούλετ' ἀσθενῆ, τοιῷδε δούς.
ΟΡ. ὡς παῖδα δῆθεν μὴ τέκοις ποινάτορα;
ΗΛ. τοιαῦτ' ἐβούλευσ'· ὧν ἐμοὶ δοίη δίκην.
ΟΡ. οἶδεν δέ σ' οὖσαν παρθένον μητρὸς πόσις;
ΗΛ. οὐκ οἶδε· σιγῇ τοῦθ' ὑφαιρούμεσθά νιν.
ΟΡ. αἵδ' οὖν φίλαι σοι τούσδ' ἀκούουσιν λόγους;
ΗΛ. ὥστε στέγειν γε τἀμὰ καὶ σ' ἔπη καλῶς.
ΟΡ. τί δῆτ' Ὀρέστης πρὸς τόδ', Ἄργος ἢν μόλῃ;
ΗΛ. ἤρου τόδ'; αἰσχρόν γ' εἶπας· οὐ γὰρ νῦν ἀκμή;
ΟΡ. ἐλθὼν δὲ δὴ πῶς φονέας ἂν κτάνοι πατρός;
ΗΛ. τολμῶν ὑπ' ἐχθρῶν οἷ' ἐτολμήθη πατήρ.
ΟΡ. ἦ καὶ μετ' αὐτοῦ μητέρ' ἂν τλαίης κτανεῖν;
ΗΛ. ταὐτῷ γε πελέκει τῷ πατὴρ ἀπώλετο.
ΟΡ. λέγω τάδ' αὐτῷ, καὶ βέβαια τἀπὸ σοῦ;
ΗΛ. θάνοιμι μητρὸς αἷμ' ἐπισφάξασ' ἐμῆς.
ΟΡ. φεῦ·
εἴθ' ἦν Ὀρέστης πλησίον κλύων τάδε.
ΗΛ. ἀλλ', ὦ ξέν', οὐ γνοίην ἂν εἰσιδοῦσά νιν.
ΟΡ. νέα γάρ, οὐδὲν θαῦμ', ἀπεζεύχθης νέου.
ΗΛ. εἷς ἂν μόνος νιν τῶν ἐμῶν γνοίη φίλων.
ΟΡ. ἆρ' ὃν λέγουσιν αὐτὸν ἐκκλέψαι φόνου;
ΗΛ. πατρός γε παιδαγωγὸς ἀρχαῖος γέρων.
ΟΡ. ὁ κατθανὼν δὲ σὸς πατὴρ τύμβου κυρεῖ;
ΗΛ. ἔκυρσεν ὡς ἔκυρσεν, ἐκβληθεὶς δόμων.
ΟΡ. οἴμοι, τόδ' οἷον εἶπας· αἴσθησις γὰρ οὖν
κἀκ τῶν θυραίων πημάτων δάκνει βροτούς.
λέξον δ', ἵν' εἰδὼς σῷ κασιγνήτῳ φέρω
λόγους ἀτερπεῖς, ἀλλ' ἀναγκαίους κλύειν.
ἔνεστι δ' οἶκτος ἀμαθίᾳ μὲν οὐδαμοῦ,
σοφοῖσι δ' ἀνδρῶν· καὶ γὰρ οὐδ' ἀζήμιον
γνώμην ἐνεῖναι τοῖς σοφοῖς λίαν σοφήν.
ΧΟ. κἀγὼ τὸν αὐτὸν τῷδ' ἔρον ψυχῆς ἔχω.
πρόσω γὰρ ἄστεως οὖσα τἀν πόλει κακὰ
οὐκ οἶδα, νῦν δὲ βούλομαι κἀγὼ μαθεῖν.
ΗΛ. λέγοιμ' ἄν, εἰ χρή· χρὴ δὲ πρὸς φίλον λέγειν
τύχας βαρείας τὰς ἐμὰς κἀμοῦ πατρός.
ἐπεὶ δὲ κινεῖς μῦθον, ἱκετεύω, ξένε,
ἄγγελλ' Ὀρέστῃ τἀμὰ κἀκείνου κακά,
πρῶτον μὲν οἵοις ἐν πέπλοις αὐλίζομαι,
πίνῳ θ' ὅσῳ βέβριθ', ὑπὸ στέγαισί τε
οἵαισι ναίω βασιλικῶν ἐκ δωμάτων,
αὐτὴ μὲν ἐκμοχθοῦσα κερκίσιν πέπλους,
αὐτὴ δὲ πηγὰς ποταμίους φορουμένη,
ἀνέορτος ἱρῶν καὶ χορῶν τητωμένη.
ἀναίνομαι δὲ Κάστορ', ᾧ, πρὶν ἐς θεοὺς
ἐλθεῖν, ἔμ' ἐμνήστευον, οὖσαν ἐγγενῆ.
μήτηρ δ' ἐμὴ Φρυγίοισιν ἐν σκυλεύμασι
θρόνῳ κάθηται, πρὸς δ' ἕδραισιν Ἀσίδες
δμωαὶ στατίζουσ', ἃς ἔπερσ' ἐμὸς πατήρ,
Ἰδαῖα φάρη χρυσέαις ἐζευγμέναι
πόρπαισιν. αἷμα δ' ἔτι πατρὸς κατὰ στέγας
μέλαν σέσηπεν· ὃς δ' ἐκεῖνον ἔκτανεν,
ἐς ταὐτὰ βαίνων ἅρματ' ἐκφοιτᾷ πατρί,
καὶ σκῆπτρ', ἐν οἷς Ἕλλησιν ἐστρατηλάτει,
μιαιφόνοισι χερσὶ γαυροῦται λαβών.
Ἀγαμέμνονος δὲ τύμβος ἠτιμασμένος,
οὔπω χοάς ποτ' οὐδὲ κλῶνα μυρσίνης
ἔλαβε, πυρὰ δὲ χέρσος ἀγλαϊσμάτων.
μέθῃ δὲ βρεχθεὶς τῆς ἐμῆς μητρὸς πόσις
ὁ κλεινός, ὡς λέγουσιν, ἐνθρῴσκει τάφῳ,
πέτροις τε λεύει μνῆμα λάϊνον πατρός,
καὶ τοῦτο τολμᾷ τοὔπος εἰς ἡμᾶς λέγειν
"ποῦ παῖς Ὀρέστης; ἆρά σοι τύμβῳ καλῶς
παρὼν ἀμύνει;" ταῦτ' ἀπὼν ὑβρίζεται.
ἀλλ', ὦ ξέν', ἱκετεύω σ', ἀπάγγειλον τάδε.
πολλοὶ δ' ἐπιστέλλουσιν, ἑρμηνεὺς δ' ἐγώ,
αἱ χεῖρες, ἡ γλῶσσ' ἡ ταλαίπωρός τε φρὴν
κάρα τ' ἐμὸν ξυρῆκες ὅ τ' ἐκείνου τεκών.
αἰσχρὸν γάρ, εἰ πατὴρ μὲν ἐξεῖλεν Φρύγας,
ὁ δ' ἄνδρ' ἕν' εἷς ὢν οὐ δυνήσεται κτανεῖν,
νέος πεφυκὼς κἀξ ἀμείνονος πατρός.
ΧΟ. καὶ μὴν δέδορκα τόνδε, σὸν λέγω πόσιν,
λήξαντα μόχθου πρὸς δόμους ὡρμημένον.
ΑΥ. ἔα· τίνας τούσδ' ἐν πύλαις ὁρῶ ξένους;
τίνος δ' ἕκατι τάσδ' ἐπ' ἀγραύλους πύλας
προσῆλθον; ἦ 'μοῦ δεόμενοι; γυναικί τοι
αἰσχρὸν μετ' ἀνδρῶν ἑστάναι νεανιῶν.
ΗΛ. ὦ φίλτατ', εἰς ὕποπτα μὴ μόλῃς ἐμοί.
τὸν ὄντα δ' εἴσει μῦθον· οἵδε γὰρ ξένοι
ἥκουσ' Ὀρέστου πρός με κήρυκες λόγων.
ἀλλ', ὦ ξένοι, ξύγγνωτε τοῖς εἰρημένοις.
ΑΥ. τί φασίν; ἁνὴρ ἔστι καὶ λεύσσει φάος;
ΗΛ. ἔστιν λόγῳ γοῦν· φασὶ δ' οὐκ ἄπιστ' ἐμοί.
ΑΥ. ἦ καί τι πατρὸς σῶν τε μέμνηται κακῶν;
ΗΛ. ἐν ἐλπίσιν ταῦτ'· ἀσθενὴς φεύγων ἀνήρ.
ΑΥ. ἦλθον δ' Ὀρέστου τίν' ἀγορεύοντες λόγον;
ΗΛ. σκοποὺς ἔπεμψε τούσδε τῶν ἐμῶν κακῶν.
ΑΥ. οὐκοῦν τὰ μὲν λεύσσουσι, τὰ δὲ σύ που λέγεις.
ΗΛ. ἴσασιν, οὐδὲν τῶνδ' ἔχουσιν ἐνδεές.
ΑΥ. οὐκοῦν πάλαι χρῆν τοῖσδ' ἀνεπτύχθαι πύλας.
χωρεῖτ' ἐς οἴκους· ἀντὶ γὰρ χρηστῶν λόγων
ξενίων κυρήσεθ', οἷ' ἐμὸς κεύθει δόμος.
αἴρεσθ', ὀπαδοί, τῶνδ' ἔσω τεύχη δόμων·
καὶ μηδὲν ἀντείπητε, παρὰ φίλου φίλοι
μολόντες ἀνδρός· καὶ γὰρ εἰ πένης ἔφυν,
οὔτοι τό γ' ἦθος δυσγενὲς παρέξομαι.
ΟΡ. πρὸς θεῶν, ὅδ' ἀνήρ, ὃς ξυνεκκλέπτει γάμους

308. ἢ γυμνὸν ἕξω σῶμα καὶ στερήσομαι,

311. ἀναίνομαι δὲ γυμνὰς οὖσα παρθένος,

256. ἀπαξιῶν Schaeferus] ἀναξιῶν 267. μ' ἐβούλετ' Porsonus] με βούλετ' 268. ὡς παῖδα δῆθεν — ποινάτορα Elmsleius] ὡς δῆθε παῖδας — ποινάτορας. Idem codicis vitium v. 22. 272. φίλαι σοι Victorius] φίλαισι 277. πατήρ] ποτέ Nauckius. πάρος Herwerdenus. 291. κἀκ] καὶ Dobraeus. 295 σοφοῖσι δ' Stobaeus 3, 27.] σοφοῖσιν οὐ γὰρ] καὶ γὰρ Stobaeus. 296. ἐνεῖναι — λίαν Stobaeus] μὲν εἶναι — λίην σοφήν] σοφόν Stobaeus. 303. κἀκείνου D.] καὶ κείνου 304. αὐλίζομαι] στολίζομαι Schaeferus. V. 308. eiecit Herwerdenus.

310. ἱρῶν D.] ἱερῶν 311. Eieci versum ab interpolatore compositum, qui non animadvertit de virginitate satis supra dictum esse. δὲ γυμνὰς] ναικας (i. e. γυναῖκας) superscr. in C. 312. ᾧ — ἐμνήστευον] ὃς — ἐμνήστευεν Nauckius. 313. ἔμ' ἐμνήστευον Scaliger] ἐμὲ μνήστευον 315. ἕδραισιν Ἀσίδες Hermannus] ἕδρας ἀσιήτιδες 318. οὔπω χοάς ποτ' Porsonus] οὐπώποτε χοὰς 327. κλεινός] καινὸς Kirchhoffius. 343. ἦ 'μοῦ L. Dindorfius] ἤ μου 363. δυσγενὲς Canterus] δυσμενὲς

τοὺς σούς, Ὀρέστην οὐ καταισχύνειν θέλων;
ΗΛ. οὗτος κέκληται πόσις ἐμὸς τῆς ἀθλίας.
ΟΡ. φεῦ·
οὐκ ἔστ' ἀκριβὲς οὐδὲν εἰς εὐανδρίαν·
ἔχουσι γὰρ ταραγμὸν αἱ φύσεις βροτῶν.
ἤδη γὰρ εἶδον ἄνδρα γενναίου πατρὸς
τὸ μηδὲν ὄντα, χρηστὰ δ' ἐκ κακῶν τέκνα,
λιμόν τ' ἐν ἀνδρὸς πλουσίου φρονήματι,
γνώμην δὲ μεγάλην ἐν πένητι σώματι.
πῶς οὖν τις αὐτὰ διαλαβὼν ὀρθῶς κρινεῖ;
πλούτῳ; πονηρῷ τἄρα χρήσεται κριτῇ·
ἢ τοῖς ἔχουσι μηδέν; ἀλλ' ἔχει νόσον
πενία, διδάσκει δ' ἄνδρα τῇ χρείᾳ κακόν.
ἀλλ' εἰς ὅπλ' ἔλθω; τίς δὲ πρὸς λόγχην βλέπων
μάρτυς γένοιτ' ἂν ὅστις ἐστὶν ἀγαθός;
κράτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα.
οὗτος γὰρ ἀνὴρ οὔτ' ἐν Ἀργείοις μέγας
οὔτ' αὖ δοκήσει δωμάτων ὠγκωμένος,
ἐν τοῖς δὲ πολλοῖς ὢν ἄριστος ηὑρέθη.
οὐ μὴ φρονήσεθ', οἳ κενῶν δοξασμάτων
πλήρεις πλανᾶσθε, τῇ δ' ὁμιλίᾳ βροτοὺς
κρινεῖτε καὶ τοῖς ἤθεσιν τοὺς εὐγενεῖς;
οἱ γὰρ τοιοῦτοι τὰς πόλεις οἰκοῦσιν εὖ
καὶ δώμαθ', αἱ δὲ σάρκες αἱ κεναὶ φρενῶν
ἀγάλματ' ἀγορᾶς εἰσιν. οὐδὲ γὰρ δόρυ
μᾶλλον βραχίων σθεναρὸς ἀσθενοῦς μένει·
ἐν τῇ φύσει δὲ τοῦτο κἀν εὐψυχίᾳ.
ἀλλ' ἄξιος γὰρ ὅ τε παρὼν ὅ τ' οὐ παρὼν
Ἀγαμέμνονος παῖς, οὗπερ οὕνεχ' ἥκομεν,
δεξώμεθ' οἴκων καταλύσεις· χωρεῖν χρεών,
δμῶες, δόμων τῶνδ' ἐντός. ὡς ἐμοὶ πένης
εἴη πρόθυμος πλουσίου μᾶλλον ξένος.
αἰνῶ μὲν οὖν τοῦδ' ἀνδρὸς ἐσδοχὰς δόμων,
ἐβουλόμην δ' ἄν, εἰ κασίγνητός με σὸς
εἰς εὐτυχοῦντας ἦγεν εὐτυχῶν δόμους.
ἴσως δ' ἂν ἔλθοι· Λοξίου γὰρ ἔμπεδοι
χρησμοί, βροτῶν δὲ μαντικὴν χαίρειν ἐῶ.
ΧΟ. νῦν ἢ πάροιθεν μᾶλλον, Ἠλέκτρα, χαρᾷ
θερμαινόμεσθα καρδίαν· ἴσως γὰρ ἂν
μόλις προβαίνουσ' ἡ τύχη σταίη καλῶς.
ΗΛ. ὦ τλῆμον, εἰδὼς δωμάτων χρείαν σέθεν
τί τούσδ' ἐδέξω μείζονας σαυτοῦ ξένους;
ΑΥ. τί δ'; εἴπερ εἰσίν, ὡς δοκοῦσιν, εὐγενεῖς,
οὐκ ἔν τε μικροῖς ἔν τε μὴ στέρξουσ' ὁμῶς;
ΗΛ. ἐπεὶ νυν ἐξήμαρτες ἐν σμικροῖσιν ὤν,
ἔλθ' ὡς παλαιὸν τροφὸν ἐμοῦ φίλον πατρός,
ὃς ἀμφὶ ποταμὸν Τάναον Ἀργείας ὅρους
τέμνοντα γαίας Σπαρτιάτιδός τε γῆς
ποίμναις ὁμαρτεῖ πόλεος ἐκβεβλημένος·
κέλευε δ' αὐτὸν ἐς δόμους ἀφιγμένον
ἐλθεῖν ξένων τ' ἐς δαῖτα πορσῦναί τινα.
ἡσθήσεταί τοι καὶ προσεύξεται θεοῖς,
ζῶντ' εἰσακούσας παῖδ' ὅν ἐκσώζει ποτέ.
οὐ γὰρ πατρῴων ἐκ δόμων μητρὸς πάρα
λάβοιμεν ἄν τι· πικρὰ δ' ἀγγείλαιμεν ἄν,
εἰ ζῶντ' Ὀρέστην ἡ τάλαιν' αἴσθοιτ' ἔτι.
ΑΥ. ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι, τούσδ' ἀπαγγελῶ λόγους
γέροντι· χώρει δ' ἐς δόμους ὅσον τάχος
καὶ τἄνδον ἐξάρτυε. πολλά τοι γυνὴ
χρῄζουσ' ἂν εὕροι δαιτὶ προσφορήματα.
ἔστιν δὲ δὴ τοσαῦτά γ' ἐν δόμοις ἔτι,
ὥσθ' ἕν γ' ἐπ' ἦμαρ τούσδε πληρῶσαι βορᾶς.
ἐν τοῖς τοιούτοις δ' ἡνίκ' ἂν γνώμη πέσῃ,
σκοπῶ τὰ χρήμαθ' ὡς ἔχει μέγα σθένος,
ξένοις τε δοῦναι σῶμά τ' ἐς νόσον πεσὸν
δαπάναισι σῶσαι· τῆς δ' ἐφ' ἡμέραν βορᾶς
ἐς μικρὸν ἥκει· πᾶς γὰρ ἐμπλησθεὶς ἀνὴρ
ὁ πλούσιός τε χὠ πένης ἴσον φέρει.
ΧΟ. κλειναὶ νᾶες, αἵ ποτ' ἔβατε Τροίαν
τοῖς ἀμετρήτοις ἐρετμοῖς,
πέμπουσαι χοροὺς μετὰ Νηρῄδων,
ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφὶς πρῴραις κυανεμβόλοις
εἱλισσόμενος,
πορεύων τὸν τᾶς Θέτιδος
κοῦφον ἅλμα ποδῶν Ἀχιλῆ
ξὺν Ἀγαμέμνονι Τρωίας ἐπὶ Σιμουντίδας ἀκτάς.
Νηρῆδες δ' Εὐβοΐδας ἀκτὰς λιποῦσαι
Ἡφαίστου χρυσέων ἀκμόνων
μόχθους ἀσπιστὰς ἔφερον τευχέων,
ἀνά τε Πήλιον ἀνά τε πρυμνᾶς Ὄσσας ἱερᾶς νάπας,
Νυμφᾶν σκοπιάς,
κόρας μάτευσ', ἔνθα πατὴρ
ἱππότας τρέφεν Ἑλλάδι φῶς,
Θέτιδος εἰνάλιον γόνον, ταχύπορον πόδ' Ἀτρείδαις.
Ἰλιόθεν δ' ἔκλυόν τινος ἐν λιμέσιν
Ναυπλίοισι βεβῶτος
τᾶς σᾶς, ὦ Θέτιδος παῖ,
κλεινᾶς ἀσπίδος ἐν κύκλῳ
τοιάδε σήματα δείματα
Φρύγια τετύχθαι·
περιδρόμῳ μὲν ἴτυος ἕδρᾳ
Περσέα λαιμοτόμαν ὑπὲρ
ἁλὸς ποτανοῖσι πεδίλοισι φυὰν
Γοργόνος ἴσχειν, Διὸς ἀγγέλῳ ξὺν Ἑρμᾷ,
τῷ Μαίας ἀγροτῆρι κούρῳ·
ἐν δὲ μέσῳ κατέλαμπε σάκει φαέθων
κύκλος ἀελίοιο

432—441. = 442—451.

452—463. = 464—475.

370. δ' Stobaeus] τ' 372. δὲ Seidlerus] τε 373. κρινεῖ Victorius] κρίνῃ 377. ἔλθω] ἐλθὼν Kirchhoffius. 382. τοῖς δὲ] τοῖσι Nauckius. δὲ Kirchhoffius] τε 383. φρονήσεθ'] φρονήσηθ' Stobaeus 86, 4. οὐ μὴ ἀφρονήσεθ' Badhamus Praef. ad Ion. p. XVIII. οὐ σωφρονήσεθ' L. Dindorfius in Thes. s. v. Ἀφρονέω, collato Soph. Ai. 1259. 386. τοιοῦτοι] τοιοίδε Stobaeus. 387. φρενῶν] βροτῶν Stobaeus. 388. δόρυ Stobaeus] δορὶ 407. στέρξουσ' Victorius] στέξουσ' ὁμῶς Seidlerus] ὅμως 409. ἐμοῦ Victorius] ἐμὸν 410. Τάναον L. Dindorfius in Praef. ad Pausan. p. II. Apud Pausan 2, 38, 7. libri plerique Τάνος, ut Τᾶνος scribendum videri possit: quocum comparari potest Aegyptiacum Τᾶνος, de quo dictum in Thes. vol. 7. p. 1608. 412. πόλεος Musgravius] πόλεως 413. αὐτὸν Victorius] αὐτὸν τόνδ' ἀφιγμένον] ἀφιγμένος Hartungus.

426. γνώμη πέσῃ Schaeferus] γνώμη πέσοι C. γνώμης πέσω Stobaeus 91, 6. ποτ' ἐμπέσῃ Hartungus. 428. ξένοις] φίλοις Plutarchus Mor. p. 33c. et Stobaeus. ξένοις legit Dio Chrys. p. 33c. 429. ἐφ' ἡμέραν] ἐφημέρου Stobaeus. 431. χὠ] καὶ Stobaeus. 436. κυανεμβόλοις C et Aristoph. Ran. 1317. κυανεμβόλοισιν Victorius 439. Ἀχιλῆ Heathius] ἀχιλλῆ 440. Τρωικὰς vel Τρωίας Seidlerus] τροίας 442. Εὐβοΐδας Seidlerus] εὐβοΐδας 444. ἔφερον] ἔμολον Dobraeus. 445. πρυμνᾶς ed. Lips. a. 1778.] πρύμνας 446. ἱερᾶς] ἱερᾶς Hermannus. 447. Νυμφᾶν Seidlerus] νυμφαίας 448. κόρας μάτευσ'] Verba vel interpolata vel ab librario corrupta, non respondentia verbis in stropha v. 438. positis πορεύων τόν. ἐμάστευον Paleius, deleto κόρας 450. εἰνάλιον Seidlerus] ἐνάλιον 452. τινος Victorius] τινές 459. λαιμοτόμαν Seidlerus] λαιμότομον

ἵπποις ἆμ πτεροέσσαις,
ἄστρων τ' αἰθέριοι χοροί,
Πλειάδες, Ὑάδες, Ἕκτορος
ὄμμασι τροπαῖοι·
ἐπὶ δὲ χρυσοτύπῳ κράνει
Σφίγγες ὄνυξιν ἀοίδιμον
ἄγραν φέρουσαι· περιπλεύρῳ δὲ κύτει
πύρπνοος ἔσπευδε δρόμῳ λέαινα χαλαῖς
Πειρηναῖον ὁρῶσα πῶλον.
ἄορι δ' ἐν φονίῳ τετραβάμονες ἵπποι ἔπαλλον,
κελαινὰ δ' ἀμφὶ νῶθ' ἵετο κόνις.
τοιῶνδ' ἄνακτα δοριπόνων
ἔκανεν ἀνδρῶν, Τυνδαρί, σὰ λέχεα, κακόφρων κόρα.
τοιγάρ σέ ποτ' οὐρανίδαι
πέμψουσιν θανάτοισι· σὰν δ'
ἔτ' ἔτι φόνιον ὑπὸ δέραν
ὄψομαι αἷμα χυθὲν σιδάρῳ.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ποῦ ποῦ νεᾶνις πότνι' ἐμὴ δέσποινά τε,
Ἀγαμέμνονος παῖς, ἥν ποτ' ἐξέθρεψ' ἐγώ;
ὡς πρόσβασιν τῶνδ' ὀρθίαν οἴκων ἔχει
ῥυσῷ γέροντι τῷδε προσβῆναι ποδί.
ὅμως δὲ πρός γε τοὺς φίλους ἐξελκτέον
διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλίρροπον γόνυ.
ὦ θύγατερ, ἄρτι γάρ σε πρὸς δόμοις ὁρῶ,
ἥκω φέρων σοι τῶν ἐμῶν βοσκημάτων
ποίμνης νεογνὸν θρέμμ' ὑποσπάσας τόδε,
στεφάνους τε, τευχέων τ' ἐξελὼν τυρεύματα,
παλαιόν τε θησαύρισμα Διονύσου τόδε
ὀσμῇ κατῆρες, σμικρόν, ἀλλ' ἐπεσβαλεῖν
ἡδὺ σκύφον τοῦδ' ἀσθενεστέρῳ ποτῷ.
ἴτω φέρων τις τοῖς ξένοις τάδ' ἐς δόμους·
ἐγὼ δὲ τρύχει τῷδ' ἐμῶν πέπλων κόρας
δακρύοισι τέγξας ἐξομόρξασθαι θέλω.

ΗΛ. τί δ', ὦ γεραιέ, διάβροχον τόδ' ὄμμ' ἔχεις;
μῶν τἀμὰ διὰ χρόνου σ' ἀνέμνησεν κακά;
ἢ τὰς Ὀρέστου τλήμονας φυγὰς στένεις
καὶ πατέρα τὸν ἐμόν, ὅν ποτ' ἐν χεροῖν ἔχων
ἀνόνητ' ἔθρεψας σοί τε καὶ τοῖς σοῖς φίλοις;
ΠΡ. ἀνόνηθ'· ὅμως δ' οὖν τοῦτό γ' οὐκ ἠνεσχόμην.
ἦλθον γὰρ αὐτοῦ πρὸς τάφον, πάρεργ' ὁδοῦ,
καὶ προσπεσὼν ἔκλαυσ' ἐρημίας τυχών,
σπονδάς τε, λύσας ἀσκὸν ὃν φέρω ξένοις,
ἔσπεισα, τύμβῳ δ' ἀμφέθηκα μυρσίνας.
πυρᾶς δ' ἐπ' αὐτῆς οἶν μελάγχιμον πόκῳ
σφάγιον ἐσεῖδον αἷμά τ' οὐ πάλαι χυθὲν
ξανθῆς τε χαίτης βοστρύχους κεκαρμένους.
κἀθαύμασ', ὦ παῖ, τίς ποτ' ἀνθρώπων ἔτλη
πρὸς τύμβον ἐλθεῖν· οὐ γὰρ Ἀργείων γέ τις·
ἀλλ' ἦλθ' ἴσως που σὸς κασίγνητος λάθρα,
μολὼν δ' ἐθαύμασ' ἄθλιον τύμβον πατρός.
σκέψαι δὲ χαίτην προστιθεῖσα σῇ κόμῃ,
εἰ χρῶμα ταὐτὸ κουρίμης ἔσται τριχός·
φιλεῖ γὰρ αἷμα ταὐτὸν οἷς ἂν ᾖ πατρός,
τὰ πόλλ' ὅμοια σώματος πεφυκέναι.
ΗΛ. οὐκ ἄξι' ἀνδρός, ὦ γέρον, σοφοῦ λέγεις,
εἰ κρυπτὸν ἐς γῆν τήνδ' ἂν Αἰγίσθου φόβῳ
δοκεῖς ἀδελφὸν τὸν ἐμὸν εὐθαρσῆ μολεῖν.
ἔπειτα χαίτης πῶς ξυνοίσεται πλόκος,
ὁ μὲν παλαίστραις ἀνδρὸς εὐγενοῦς τραφείς,
ὁ δὲ κτενισμοῖς θῆλυς; ἀλλ' ἀμήχανον.
πολλοῖς δ' ἂν εὕροις βοστρύχους ὁμοπτέρους
καὶ μὴ γεγῶσιν αἵματος ταὐτοῦ, γέρον.
ΠΡ. σὺ δ' εἰς ἴχνος βᾶσ' ἀρβύλης σκέψαι βάσιν,
εἰ ξύμμετρος σῷ ποδὶ γενήσεται, τέκνον.
ΗΛ. πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ
γαίας ποδῶν ἔκμακτρον; εἰ δ' ἔστιν τόδε,
δυοῖν ἀδελφοῖν ποὺς ἂν οὐ γένοιτ' ἴσος
ἀνδρός τε καὶ γυναικός, ἀλλ' ἄρσην κρατεῖ.
ΠΡ. οὐκ ἔστιν, εἰ καὶ γῆν κασίγνητος μόλοι,
κερκίδος ὅτῳ γνοίης ἂν ἐξύφασμα σῆς,
ἐν ᾧ ποτ' αὐτὸν ἐξέκλεψα μὴ θανεῖν;
ΗΛ. οὐκ οἶσθ', Ὀρέστης ἡνίκ' ἐκπίπτει χθονός,
νέαν μ' ἔτ' οὖσαν; εἰ δὲ κἄκρεκον πέπλους,
πῶς ἂν τότ' ὢν παῖς ταὐτὰ νῦν ἔχοι φάρη,
εἰ μὴ ξυναύξοινθ' οἱ πέπλοι τῷ σώματι;
[ἀλλ' ἤ τις αὐτοῦ τάφον ἐποικτείρας ξένος
ἐκείρατ', ἢ τῆσδε σκοποὺς λαθὼν χθονός.]
ΠΡ. οἱ δὲ ξένοι ποῦ; βούλομαι γὰρ εἰσιδὼν
αὐτοὺς ἐρέσθαι σοῦ κασιγνήτου πέρι.
ΗΛ. οἵδ' ἐκ δόμων βαίνουσι λαιψηρῷ ποδί.
ΠΡ. ἀλλ' εὐγενεῖς μέν, ἐν δὲ κιβδήλῳ τόδε·
πολλοὶ γὰρ ὄντες εὐγενεῖς εἰσιν κακοί·
ὅμως δὲ χαίρειν τοὺς ξένους προσεννέπω.
ΟΡ. χαῖρ', ὦ γεραιέ. τοῦ ποτ', Ἠλέκτρα, τόδε
παλαιὸν ἀνδρὸς λείψανον φίλων κυρεῖ;
ΗΛ. οὗτος τὸν ἀμὸν πατέρ' ἔθρεψεν, ὦ ξένε.
ΟΡ. τί φῄς; ὅδ' ὃς σὸν ἐξέκλεψε σύγγονον;
ΗΛ. ὅδ' ἔσθ' ὁ σώσας κεῖνον, εἴπερ ἔστ' ἔτι.
ΟΡ. ἔα·
τί μ' ἐσδέδορκεν, ὥσπερ ἀργύρου σκοπῶν
λαμπρὸν χαρακτῆρ'; ἢ προσεικάζει μέ τῳ;
ΗΛ. ἴσως Ὀρέστου σ' ἥλιχ' ἥδεται βλέπων.
ΟΡ. φίλου γε φωτός· τί δὲ κυκλεῖ πέριξ πόδα;
ΗΛ. καὐτὴ τόδ' εἰσορῶσα θαυμάζω, ξένε.
ΠΡ. ὦ πότνι', εὔχου, θύγατερ Ἠλέκτρα, θεοῖς
ΗΛ. τί τῶν ἀπόντων ἢ τί τῶν ὄντων πέρι;
ΠΡ. λαβεῖν φίλον θησαυρόν, ὃν φαίνει θεός.
ΗΛ. ἰδού, καλῶ θεούς. ἢ τί δὴ λέγεις, γέρον;
ΠΡ. βλέψον νυν ἐς τόνδ', ὦ τέκνον, τὸν φίλτατον.
ΗΛ. πάλαι δέδοικα μὴ σύ γ' οὐκέτ' εὖ φρονῇς.
ΠΡ. οὐκ εὖ φρονῶ 'γὼ σὸν κασίγνητον βλέπων;
ΗΛ. πῶς εἶπας, ὦ γεραί', ἀνέλπιστον λόγον;

466. ἆμ D.] ἂν 469. τροπαῖοι Barnesius] τροπαίοις 470. χρυσοτύπῳ Seidlerus] χρυσεοτύπῳ 475. ὁρῶσα Bothius] θορῶσα 476. ἄορι δ' ἐν Hartungus] ἐν δὲ δορὶ (δόρει Hermannus) 480. Metrum dochmiacum restitui potest duplicato ἔκανεν: quod proposuit Hermannus. ἔκανεν] ἔκανες Seidlerus frustra. Τυνδαρί, σὰ λέχεα Seidlerus] τυνδαρὶς ἀλέχεα 481. κόρα D.] κούρα 484. σὰν δ' L. Dindorfius] κἂν 485. φόνιον] φοίνιον Hartungus. 486. ὄψομαι Erfurdtius] ὄψομ' 488. ἥν] ὃν Piersonus. 491. ἐξελκτέον Hartungus apud Stiblinum p. 663.] ἐξελεκτέον 496. στεφάνους] πελάνους Iacobsius. 497. παλαιόν] πολιόν Scaliger. 498. κατῆρες] προσηνὲς Hartungus. 499. τοῦδ' Reiskius] τῷδ' 504. ἀνέμνησεν Dobraeus] ἀνέμνησαν 508. δ' οὖν Elmsleius] γοῦν 519. ἄθλιον] ἀθλίου Lentingius.

521. χρῶμα ταὐτὸ Scaliger] χρώματ' αὐτῆς 533. γενήσεται] φανήσεται Dobraeus. 536. δυοῖν D.] δυεῖν 537. ἄρσην] ἄρσην Kirchhoffius. 538. οὐκ] εἰ δ' C, sed superscr. οὐκ. Aberraverat librarius ad εἰ δ' ἔστιν v. 535. μόλοι Musgravius] μολὼν C, quod servari potest si post haec verba versus unus excidisse putetur. 543. ταὐτὰ νῦν Barnesius] νῦν ταῦτ' ἂν C. ταῦτ' (sic Portus) ἀνὴρ Elmsleius. ἔχοι] ἔχῃ, superscr. οι, C. 545. 546. Seclusi versus spurios, quos interpolator fortasse non hoc loco, ubi prorsus inepte illati sunt, sed post 531. collocaverat, quo transposuit Paleius. 546. λαθὼν Victorius] λαβὼν C: unde Seidlerus σκότος (σκότους apogr. unum) λαβών. 556. ἐξέκλεψε Piersonus] ἐξέθρεψε

ΠΡ. ὁρᾶν Ὀρέστην τόνδε τὸν Ἀγαμέμνονος.
ΗΛ. ποῖον χαρακτῆρ' εἰσιδών, ᾧ πείσομαι;
ΠΡ. οὐλὴν παρ' ὀφρύν, ἥν ποτ' ἐν πατρὸς δόμοις
νεβρὸν διώκων σοῦ μέθ' ἡμάχθη πεσών.
ΗΛ. πῶς φής; ὁρῶ μὲν πτώματος τεκμήριον.
ΠΡ. ἔπειτα μέλλεις προσπίτνειν τοῖς φιλτάτοις;
ΗΛ. ἀλλ' οὐκέτ', ὦ γεραιέ· συμβόλοισι γὰρ
τοῖς σοῖς πέπεισμαι θυμόν. ὦ χρόνῳ φανείς,
ἔχω σ' ἀέλπτως. ΟΡ. κἀξ ἐμοῦ γ' ἔχει χρόνῳ.
ΗΛ. οὐδέποτε δόξασ'. ΟΡ. οὐδ' ἐγὼ γὰρ ἤλπισα.
ΗΛ. ἐκεῖνος εἶ σύ; ΟΡ. σύμμαχός γέ σοι μόνος,
ἢν ἐκσπάσωμαί γ' ὃν μετέρχομαι βόλον.
πέποιθα δ'· ἢ χρὴ μηκέθ' ἡγεῖσθαι θεούς,
εἰ τἄδικ' ἔσται τῆς δίκης ὑπέρτερα.
ΧΟ. ἔμολες ἔμολες, ὦ χρόνιος ἁμέρα,
κατέλαμψας, ἔδειξας ἐμφανῆ
πόλει πυρσόν, ὃς παλαιᾷ φυγᾷ
πατρῴων ἀπὸ δωμάτων
τάλας ἀλαίνων ἔβα.
θεὸς αὖ θεὸς ἁμετέραν τις ἄγει
νίκαν, ὦ φίλα.
ἄνεχε χέρας, ἄνεχε λόγον, ἵει λιτάς,
λιτὰς ἐς θεούς, τύχᾳ σοι τύχᾳ
κασίγνητον ἐμβατεῦσαι πόλιν.
ΟΡ. εἶεν· φίλας μὲν ἡδονὰς ἀσπασμάτων
ἔχω, χρόνῳ δὲ καὖθις αὐτὰ δώσομεν.
σὺ δ', ὦ γεραιέ, καίριος γὰρ ἤλυθες,
λέξον τί δρῶν ἂν φονέα τισαίμην πατρὸς
μητέρα τε τὴν κοινωνὸν ἀνοσίων γάμων.
ἔστιν τί μοι κατ' Ἄργος εὐμενὲς φίλων,
ἢ πάντ' ἀνεσκευάσμεθ', ὥσπερ αἱ τύχαι;
τῷ ξυγγένωμαι; νύχιος, ἢ καθ' ἡμέραν;
ποίαν ὁδὸν τραπώμεθ' εἰς ἐχθροὺς ἐμούς;
ΠΡ. ὦ τέκνον, οὐδεὶς δυστυχοῦντί σοι φίλος.
εὕρημα γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται τόδε,
κοινῇ μετασχεῖν τἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.
σὺ δ', ἐκ βάθρων γὰρ πᾶς ἀνῄρησαι φίλοις
οὐδ' ἐλλέλοιπας ἐλπίδ', ἴσθι μου κλύων,
ἐν χειρὶ τῇ σῇ πάντ' ἔχεις καὶ τῇ τύχῃ
πατρῷον οἶκον καὶ πόλιν λαβεῖν σέθεν.
ΟΡ. τί δῆτα δρῶντες τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα;
ΠΡ. κτανὼν Θυέστου παῖδα σήν τε μητέρα.
ΟΡ. ἥκω 'πὶ τόνδε στέφανον· ἀλλὰ πῶς λάβω;
ΠΡ. τειχέων μὲν ἐλθὼν ἐντὸς οὐδ' ἂν εἰ θέλοις.
ΟΡ. φρουραῖς κέκασται δεξιαῖς τε δορυφόρων;
ΠΡ. ἔγνως· φοβεῖται γάρ σε κοὐχ εὕδει σαφῶς.
ΟΡ. εἶεν· σὺ δὴ τοὐνθένδε βούλευσον, γέρον.
ΠΡ. κἀμοῦ γ' ἄκουσον· ἄρτι γάρ μ' εἰσῆλθέ τι.
ΟΡ. ἐσθλόν τι μηνύσειας, αἰσθοίμην δ' ἐγώ.
ΠΡ. Αἴγισθον εἶδον, ἡνίχ' εἷρπον ἐνθάδε.
ΟΡ. προσηκάμην τὸ ῥηθέν. ἐν ποίοις τόποις;
ΠΡ. ἀγρῶν πέλας τῶνδ' ἱπποφορβίων ἔπι.
ΟΡ. τί δρῶνθ'; ὁρῶ γὰρ ἐλπίδ' ἐξ ἀμηχάνων.
ΠΡ. Νύμφαις ἐπόρσυν' ἔροτιν, ὡς ἔδοξέ μοι.
ΟΡ. τροφεῖα παίδων, ἢ πρὸ μέλλοντος τόκου;
ΠΡ. οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, βουσφαγεῖν ὡπλίζετο.
ΟΡ. πόσων μετ' ἀνδρῶν; ἢ μόνος δμώων μέτα;
ΠΡ. οὐδεὶς παρῆν Ἀργεῖος, οἰκεία δὲ χείρ.
ΟΡ. οὔ πού τις ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδών, γέρον;
ΠΡ. δμῶες μέν εἰσιν, οἵ σέ γ' οὐκ εἶδόν ποτε.
ΟΡ. ἡμῖν δ' ἂν εἶεν, εἰ κρατοῖμεν, εὐμενεῖς;
ΠΡ. δούλων γὰρ ἴδιον τοῦτο, σοὶ δὲ σύμφορον.
ΟΡ. πῶς οὖν ἂν αὐτῷ πλησιασθείην ποτέ;
ΠΡ. στείχων ὅθεν σε βουθυτῶν εἰσόψεται.
ΟΡ. ὁδὸν παρ' αὐτήν, ὡς ἔοικ', ἀγροὺς ἔχει.
ΠΡ. ὅθεν γ' ἰδών σε δαιτὶ κοινωνὸν καλεῖ.
ΟΡ. πικρόν γε συνθοινάτορ', ἢν θεὸς θέλῃ.
ΠΡ. τοὐνθένδε πρὸς τὸ πῖπτον αὐτὸς ἐννόει.
ΟΡ. καλῶς ἔλεξας. ἡ τεκοῦσα δ' ἐστὶ ποῦ;
ΠΡ. Ἄργει· παρέσται δ' ἐν τάχει θοίνην ἔπι.
ΟΡ. τί δ' οὐχ ἅμ' ἐξωρμᾶτ' ἐμὴ μήτηρ πόσει;
ΠΡ. ψόγον τρέμουσα δημοτῶν ἐλείπετο.
ΟΡ. ξυνῆχ'· ὕποπτος οὖσα γιγνώσκει πόλει.
ΠΡ. τοιαῦτα· μισεῖται γὰρ ἀνόσιος γυνή.
ΟΡ. πῶς οὖν ἐκείνην τόνδε τ' ἐν ταὐτῷ κτενῶ;
ΗΛ. ἐγὼ φόνον γε μητρὸς ἐξαρτύσομαι
ΟΡ. καὶ μὴν ἐκεῖνά γ' ἡ τύχη θήσει καλῶς.
ΗΛ. ὑπηρετείτω μὲν δυοῖν ὄντοιν ὅδε.
ΠΡ. ἔσται τάδ'· εὑρίσκεις δὲ μητρὶ πῶς φόνον;
ΗΛ. λεχώ μ' ἀπάγγελλ' οὖσαν ἄρσενος τόκῳ. 652
ΠΡ. πότερα πάλαι τεκοῦσαν, ἢ νεωστὶ δή;
ΗΛ. δέχ' ἡλίους, ἐν οἷσιν ἁγνεύει λεχώ.
ΠΡ. καὶ δὴ τί τοῦτο μητρὶ προσβάλλει φόνον;
ΗΛ. ἥξει κλύουσα λόχι' ἐμοῦ νοσήματα.
ΠΡ. πόθεν; τί δ' αὐτῇ σοῦ μέλειν δοκεῖς, τέκνον;
ΗΛ. ναί· καὶ δακρύσει γ' ἀξίωμ' ἐμῶν τόκων.
ΠΡ. ἴσως· πάλιν τοι μῦθον ἐς καμπὴν ἄγω.
ΗΛ. ἐλθοῦσα μέντοι δῆλον ὡς ἀπόλλυται.
ΠΡ. καὶ μὴν ὑπ' αὐτάς γ' εἰσίτω δόμων πύλας.
ΗΛ. οὐκοῦν τραπέσθαι σμικρὸν εἰς Ἅιδου τόδε;
ΠΡ. εἰ γὰρ θάνοιμι τοῦτ' ἰδὼν ἐγώ ποτε.
ΗΛ. πρώτιστα μέν νυν τῷδ' ὑφήγησαι, γέρον.
ΠΡ. Αἴγισθος ἔνθα νῦν θυηπολεῖ θεοῖς;
ΗΛ. ἔπειτ' ἀπαντῶν μητρὶ τἀπ' ἐμοῦ φράσον.
ΠΡ. ὥστ' αὐτά γ' ἐκ σοῦ στόματος εἰρῆσθαι δοκεῖν.
ΗΛ. σὸν ἔργον ἤδη· πρόσθεν εἴληχας φόνου.
ΟΡ. στείχοιμ' ἄν, εἴ τις ἡγεμὼν γίγνοιθ' ὁδοῦ.
ΠΡ. καὶ μὴν ἐγὼ πέμποιμ' ἂν οὐκ ἀκουσίως.
ΟΡ. ὦ Ζεῦ πατρῷε καὶ τροπαῖ' ἐχθρῶν ἐμῶν, 671
ΗΛ. Ἥρα τε, βωμῶν ἣ Μυκηναίων κρατεῖς, 674
ΟΡ. νίκην δὸς ἡμῖν, εἰ δίκαι' αἰτούμεθα.

651. λέγ', ὦ γεραιέ, τάδε Κλυταιμνήστρᾳ μολών·

580. οὐδέποτε δόξασ' Musgravius] οὐδέποτ' ἐδόξασ' 582. ἢν Musgravius] ἢν δ' ἐκσπάσωμαι Victorius] ἀσπάσωμαι 583. 584. Electrae tribuit C. Correxit Musgravius. 589. ἔβα Matthiae] ἔβασε C. ἔβα σέ Reiskius. 592. λιτὰς alterum addidit Matthiae. θεοὺς Victorius] τοὺς θεούς 591. τύχᾳ — τύχᾳ Tyrwhittus] τύχα — τύχα 606. γὰρ τὸ] γάρ τοι Seidlerus. γίγνεται τόδε,] βούλεσθαι φίλον Hartungus. 607. κοινῇ Victorius] τὸ κοινῇ 615. οὐδ' ἂν εἰ θέλοις] οὐδὲν ἂν σθένοις Nauckius. 624. ἐλπίδ' Barnesius] ἐλπίδας

631. μέν εἰσιν] μὲν οὖν εἰσ' Kirchhoffius. οἵ σέ γ' Piersonus] οὕς ἐγ' 632. δ' addidit Victorius. 636. παρ' Piersonus] γὰρ 637. γ' addidit Piersonus. ὅθεν σ' ἰδὼν σὲ Nauckius. 638. γε Reiskius] τε 641. δ' ἐν τάχει (vel βραχεῖ) Reiskius] δ' ἐν πόσει C (ex versu proximo). δ' ὦ πόσει Canterus. σὺν πόσει Scaliger. 642. ἐξωρμᾶτ' Reiskius] ἐξορμᾶτ' 647. ἐξαρτύσομαι Victorius] ἐξαιτήσομαι cum γρ. ἐξαρτίσομαι 649. μὲν] νῷν Nauckius. ὅδε Tyrwhittus] τόδε 651. Versum spurium notavit Matthiae. Eo servato unum post haec verba versum πρεσβύτου excidisse coniecit Heilandus. 654. δέχ' Elmsleius] λέγ' 656. λόχι' — νοσήματα Musgravius] λοχεῖ' — νοσήματος 659. ἄγω] ἄγε Iortinus. 661. ὑπ' — εἰσίτω Musgravius] ἐπ' — εἰσίω 666. ἔπειτ' ἀπαντῶν Piersonus] ἔπειτα πάντων 667. ὥστ' αὐτά γ' Elmsleius] ὡς ταὐτά γ' 671—677. Hi versus in C ordine quem in margine indicavi leguntur versibus duobus Ἥρα τε — αἰτούμεθα Oresti tributis. Correxit, partim aliis praeeuntibus, Kirchhoffius. Idem stichomythiam restituit v. 678—683., quos Oresti continuat C cum eoque Paleius, qui delet versus 678, 680—682.

ΗΛ. δὸς δῆτα πατρὸς τοῖσδε τιμωρὸν δίκην. 676
ΟΡ. οἴκτειρέ θ' ἡμᾶς, οἰκτρὰ γὰρ πεπόνθαμεν. 672
ΗΛ. οἴκτειρε δῆτα σούς γε φύντας ἐκγόνους. 673
ΟΡ. σύ τ', ὦ κάτω γῆς ἀνοσίως οἰκῶν, πάτερ, 677
ΗΛ. καὶ Γαῖ' ἄνασσα, χεῖρας ᾗ δίδωμ' ἐμάς,
ΟΡ. ἄμυν' ἄμυνε τοῖσδε φιλτάτοις τέκνοις.
ΗΛ. νῦν πάντα νεκρὸν ἐλθὲ σύμμαχον λαβών,
ΟΡ. οἵπερ γε σὺν σοὶ Φρύγας ἀνάλωσαν δορί.
ΗΛ. χὥσοι στυγοῦσιν ἀνοσίους μιάστορας.
ΟΡ. ἤκουσας, ὦ δείν' ἐξ ἐμῆς μητρὸς παθών;
ΗΛ. πάντ', οἶδ', ἀκούει τάδε πατήρ· στείχειν δ' ἀκμή.
καί σοι προφωνῶ πρὸς τάδ' Αἴγισθον θενεῖν·
ὡς, εἰ παλαισθεὶς πτῶμα θανάσιμον πεσεῖ,
τέθνηκα κἀγώ, μηδέ με ζῶσαν λέγε·
παίσω κάρα γὰρ τοὐμὸν ἀμφήκει ξίφει.
δόμων δ' ἔσω βᾶσ' εὐτρεπὲς ποιήσομαι.
ὡς, ἢν μὲν ἔλθῃ πύστις εὐτυχὴς σέθεν,
ὀλολύξεται πᾶν δῶμα, θνήσκοντος δὲ σοῦ
τἀναντί' ἔσται τῶνδε· ταῦτά σοι λέγω.
ΟΡ. πάντ' οἶδα. ΗΛ. πρὸς τάδ' ἄνδρα γίγνεσθαί σε χρή.
ὑμεῖς δέ μοι, γυναῖκες, εὖ πυρσεύετε
κραυγὴν ἀγῶνος τοῦδε. φρουρήσω δ' ἐγώ,
πρόχειρον ἔγχος χειρὶ βαστάζουσ' ἐμῇ·
οὐ γάρ ποτ' ἐχθροῖς τοῖς ἐμοῖς νικωμένη
δίκην ὑφέξω σῶμ' ἐμὸν καθυβρίσαι.
ΧΟ. ἀταλᾶς ὑπὸ ματρὸς
Ἀργηίων ὀρέων ποτὲ κληδὼν
ἐν πολιαῖσι μένει φάμαις
εὐαρμόστοις ἐν καλάμοις
Πᾶνα μοῦσαν ἀδύθροον
πνέοντ', ἀγρῶν ταμίαν,
χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον πορεῦσαι·
πετρίνοις δ' ἐπιστὰς
κᾶρυξ ἰάχει βάθροις·
ἀγορὰν ἀγοράν, Μυκηναῖοι,
στείχετε μακαρίων ὀψόμενοι τυράννων
φάσματα, δείματα. κῶμοι δ' Ἀτρειδᾶν ἐγέραιρον οἴκους·
θυμέλαι δ' ἐπίτναντο
χρυσήλατοι, σελαγεῖτο δ' ἀν' ἄστυ
πῦρ ἐπιβώμιον Ἀργείων·
λωτὸς δὲ φθόγγον κελάδει
κάλλιστον, Μουσᾶν θεράπων·
μολπαὶ δ' ηὔξοντ' ἐραταὶ
χρυσέας ἀρνὸς ὡς ἐπίλογοι Θυέστου·
κρυφίαις γὰρ εὐναῖς
πείσας ἄλοχον φίλαν
Ἀτρέως τέρας ἐκκομίζει πρὸς
δώματα· νεόμενος δ' εἰς ἀγόρους ἀϋτεῖ
τὰν κερόεσσαν ἔχειν χρυσόμαλλον κατὰ δῶμα ποίμναν.

690—712. = 713—725.

τότε δὴ τότε φαεννὰς
ἄστρων μετέβασ' ὁδοὺς
Ζεὺς καὶ φέγγος ἀελίου
λευκόν τε πρόσωπον ἀοῦς,
τὰ δ' ἕσπερα νῶτ' ἐλαύνει
θερμᾷ φλογὶ θεοπύρῳ,
νεφέλαι δ' ἔνυδροι πρὸς ἄρκτον
ξηραί τ' Ἀμμωνίδες ἕδραι
φθίνουσ' ἀπειρόδροσοι,
καλλίστων ὄμβρων Διόθεν στερεῖσαι.
λέγεται (τὰν δὲ πίστιν
σμικρὰν παρ' ἔμοιγ' ἔχει)
στρέψαι θερμὰν ἀέλιον
χρυσωπὸν ἕδραν ἀλλάξαν-
τα δυστυχίᾳ βροτείῳ
θνατᾶς ἕνεκεν δίκας.
φοβεροὶ δὲ βροτοῖσι μῦθοι
κέρδος πρὸς θεῶν θεραπείας.
ὧν οὐ μνασθεῖσα πόσιν
κτείνεις, κλεινῶν ξυγγενέτειρ' ἀδελφῶν.
ἔα ἔα·
φίλαι, βοῆς ἠκούσατ', ἢ δοκὼ κενὴ
ὑπῆλθέ μ' ὥστε νερτέρα βροντὴ Διός;
ἰδού, τάδ' οὐκ ἄσημα πνεύματ' αἴρεται·
δέσποιν', ἄμειψον δώματ', Ἠλέκτρα, τάδε.
ΗΛ. φίλαι, τί χρῆμα; πῶς ἀγῶνος ἥκομεν;
ΧΟ. οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, φόνιον οἰμωγὴν κλύω.
ΗΛ. ἤκουσα κἀγώ, τηλόθεν μέν, ἀλλ' ὅμως.
ΧΟ. μακρὰν γὰρ ἕρπει γῆρυς, ἐμφανής γε μήν.
ΗΛ. Ἀργεῖος ὁ στεναγμός, ἢ φίλων ἐμῶν;
ΧΟ. οὐκ οἶδα· πᾶν γὰρ μίγνυται μέλος βοῆς.
ΗΛ. σφαγὴν ἀϋτεῖς τήνδε μοι· τί μέλλομεν;
ΧΟ. ἐπίσχε, τρανῶς ὡς μάθῃς τύχας σέθεν.
ΗΛ. οὐκ ἔστι· νικώμεσθα· ποῦ γὰρ ἄγγελοι;
ΧΟ. ἥξουσιν· οὔτοι βασιλέα φαῦλον κτανεῖν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ καλλίνικοι παρθένοι Μυκηνίδες,
νικῶντ' Ὀρέστην πᾶσιν ἀγγέλλω φίλοις,
Ἀγαμέμνονος δὲ φονέα κείμενον πέδῳ
Αἴγισθον· ἀλλὰ θεοῖσιν εὔχεσθαι χρεών.
ΗΛ. τίς δ' εἶ σύ; πῶς μοι πιστὰ σημαίνεις τάδε;
ΑΓ. οὐκ οἶσθ' ἀδελφοῦ μ' εἰσορῶσα πρόσπολον;
ΗΛ. ὦ φίλτατ', ἔκ τοι δείματος δυσγνωσίαν
εἶχον προσώπου· νῦν δὲ γιγνώσκω σε δή.
τί φῄς; τέθνηκε πατρὸς ἐμοῦ στυγνὸς φονεύς;
ΑΓ. τέθνηκε· δίς σοι ταῦθ', ἅ γ' οὖν βούλει, λέγω.
ΗΛ. ὦ θεοὶ Δίκη τε πάνθ' ὁρῶσ', ἦλθές ποτε.
ποίῳ τρόπῳ δὲ καὶ τίνι ῥυθμῷ φόνου
κτείνει Θυέστου παῖδα βούλομαι μαθεῖν.
ΑΓ. ἐπεὶ μελάθρων τῶνδ' ἀπήραμεν πόδα,
ἐσβάντες ἦμεν δίκροτον εἰς ἀμαξιτόν,
ἔνθ' ἦν ὁ κλεινὸς τῶν Μυκηναίων ἄναξ.

726—736. = 737—746.

672. οἴκτειρέ θ' Victorius] οἰκτείρεθ' 678. καὶ Γαῖ' Musgravius] καὶ γῆ τ' 682. 683. Hoc ordine Reiskius: inverso C. 683. ὦ δείν' Reiskius] ὡς δεῖν 684. οἶδ' — προφωνῶ Victorius] οἶδεν — προσφωνῶ 685. θενεῖν Musgravius] θανεῖν 688. κάρα γάρ] γὰρ ἧπαρ Kirchhoffius. 699. ματρὸς D.] ματέρος 700. Ἀργηίων D.] ἀργείων 701. φάμαις — ἀδύθροον D.] φήμαις — ἡδύθροον 706. δ' Kirchhoffius] τ' ἰάχει] ἴαχεν Elmsleius. 712. κῶμοι Erfurdtius] χοροὶ 719. ὡς ἐπίλογοι C. ὡς ἐστι λόγος Seidlerus coniectura improbabili. εἶτα δόλοι Nauckius (et in stropha v. 705. καλλίποκον). 723. ἀγόρους Victorius] ἀγορᾶς 725. χρυσόμαλλον Musgravius] χρυσεόμαλλον

726. τότε δὴ τότε] τότε δὴ τότε δὴ Hartungus, qui in antistropha v. 737. τόδε addit post λέγεται. 728. μετέβασ' Musgravius] μεταβὰς 732. θεοπύρῳ] Vel θευπύρῳ 735. ἀπειρόδροσοι Bothius] ἄπειροι δρόσου 739. ἀέλιον Canterus] ἀελίου 737. Vid. ad v. 726. 740. ἀλλάξαντα] Metrum aliud postulat verbum, velut ἀμείψαντα 744. θεραπείας Matthiae] θεραπείαις 752. ἕν· φόνιον Victorius] ἐμφόνιον 755. Ἀργεῖος] ὀθνεῖος Camperus. 769. πατρὸς Barnesius] πατρός γ' 770. ταῦθ'] ταὔθ' Portus. ἅ γ' οὖν Elmsleius] ἃ γοῦν 771. ΧΟ. praescriptum in C. Correxit Kirchhoffius. 772. τίνι Victorius] τίνος 775. δίκροτον εἰς] εἰς δίκρουν Scaliger. δίκροον εἰς Lobeckius ad Phryn. p. 233.

κυρεῖ δὲ κήποις ἐν καταρρύτοις βεβώς,
δρέπων τερείνης μυρσίνης κάρα πλόκους·
ἰδών τ' ἀϋτεῖ "χαίρετ', ὦ ξένοι· τίνες
πόθεν πορεύεσθ' ἔστε τ' ἐκ ποίας χθονός;"
ὁ δ' εἶπ' Ὀρέστης "Θεσσαλοί· πρὸς δ' Ἀλφεὸν
θύσοντες ἐρχόμεσθ' Ὀλυμπίῳ Διί."
κλύων δὲ ταῦτ' Αἴγισθος ἐννέπει τάδε
"νῦν μὲν παρ' ἡμῖν χρὴ ξυνεστίους ἐμοὶ
θοίνῃ γενέσθαι· τυγχάνω δὲ βουθυτῶν
Νύμφαις· ἑῷοι δ' ἐξαναστάντες λέχους
ἐς ταυτὸν ἥξετ'. ἀλλ' ἴωμεν ἐς δόμους·"
καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε καὶ χερὸς λαβὼν
παρῆγεν ἡμᾶς, οὐδ' ἀπαρνεῖσθαι χρεών.
ἐπεὶ δ' ἐν οἴκοις ἦμεν, ἐννέπει τάδε
"λούτρ' ὡς τάχιστα τοῖς ξένοις τις αἰρέτω,
ὡς ἀμφὶ βωμὸν στῶσι χερνίβων πέλας."
ἀλλ' εἶπ' Ὀρέστης "ἀρτίως ἡγνίσμεθα
λουτροῖσι καθαροῖς ποταμίων ῥείθρων ἄπο.
εἰ δὲ ξένους ἀστοῖσι συνθύειν χρεών,
Αἴγισθ', ἕτοιμοι κοὐκ ἀπαρνούμεσθ', ἄναξ."
τοῦτον μὲν οὖν μεθεῖσαν ἐκ μέσου λόγον·
λόγχας δὲ θέντες, δεσπότου φρουρήματα,
δμῶες πρὸς ἔργον πάντες ἵεσαν χέρας.
οἱ μὲν σφαγεῖον ἔφερον, οἱ δ' ἦρον κανᾶ,
ἄλλοι δὲ πῦρ ἀνῆπτον ἀμφί τ' ἐσχάρας
λέβητας ὤρθουν· πᾶσα δ' ἐκτύπει στέγη.
λαβὼν δὲ προχύτας μητρὸς εὐνέτης σέθεν
ἔβαλλε βωμούς, τοιάδ' ἐννέπων ἔπη
"Νύμφαι πετραῖαι, πολλάκις με βουθυτεῖν
καὶ τὴν κατ' οἴκους Τυνδαρίδα δάμαρτ' ἐμήν,
πράσσοντας ὡς νῦν, τοὺς δ' ἐμοὺς ἐχθροὺς κακῶς·"
λέγων Ὀρέστην καὶ σέ. δεσπότης δ' ἐμὸς
τἀναντί' ηὔχετ', οὐ γεγωνίσκων λόγους,
λαβεῖν πατρῷα δώματ'. ἐκ κανοῦ δ' ἑλὼν
Αἴγισθος ὀρθὴν σφαγίδα, μοσχείαν τρίχα
τεμὼν ἐφ' ἁγνὸν πῦρ ἔθηκε δεξιᾷ,
κἄσφαξ', ἐπ' ὤμων μόσχον ὡς ἦραν χεροῖν
δμῶες· λέγει δὲ σῷ κασιγνήτῳ τάδε
"ἐκ τῶν καλῶν κομποῦσι τοῖσι Θεσσαλοῖς
εἶναι τόδ' ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς
ἵππους τ' ὀχμάζει· λαβὲ σίδηρον, ὦ ξένε,
δεῖξόν τε φήμην ἔτυμον ἀμφὶ Θεσσαλῶν."
ὁ δ' εὐκρότητον Δωρίδ' ἁρπάσας χεροῖν,
ῥίψας ἀπ' ὤμων εὐπρεπῆ πορπάματα,
Πυλάδην μὲν εἵλετ' ἐν πόνοις ὑπηρέτην,
δμῶας δ' ἀπωθεῖ· καὶ λαβὼν μόσχου πόδα,
λευκὰς ἐγύμνου σάρκας ἐκτείνων χέρα·
θᾶσσον δὲ βύρσαν ἐξέδειρεν ἢ δρομεὺς
δισσοὺς διαύλους ἵππιος διήνυσε,
κἀνεῖτο λαγόνας. ἱρὰ δ' ἐς χεῖρας λαβὼν
Αἴγισθος ἤθρει. καὶ λοβὸς μὲν οὐ προσῆν
σπλάγχνοις, πύλαι δὲ καὶ δοχαὶ χολῆς πέλας
κακὰς ἔφαινον τῷ σκοποῦντι προσβολάς.
χὠ μὲν σκυθράζει, δεσπότης δ' ἀνιστορεῖ
"τί χρῆμ' ἀθυμεῖς, ὦ ξέν'; ὀρρωδῶ τινα
δόλον θυραῖον. ἔστι δ' ἔχθιστος βροτῶν
Ἀγαμέμνονος παῖς πολέμιός τ' ἐμοῖς δόμοις."
ὁ δ' εἶπε "φυγάδος δῆτα δειμαίνεις δόλον,
πόλεως ἀνάσσων; οὐχ, ὅπως παστήρια
θοινασόμεσθα, Φθιάδ' ἀντὶ Δωρικῆς
οἴσει τις ἡμῖν κοπίδ'; ἀπορρήξω χέλυν."
λαβὼν δὲ κόπτει. σπλάγχνα δ' Αἴγισθος λαβὼν
ἤθρει διαιρῶν. τοῦ δὲ νεύοντος κάτω
ὄνυχας ἐπ' ἄκρους στὰς κασίγνητος σέθεν
ἐς σφονδύλους ἔπαισε, νωτιαῖα δὲ
ἔρρηξεν ἄρθρα· πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω
ἤσπαιρεν, ἠλάλαζε δυσθνῄσκον φόνῳ.
δμῶες δ' ἰδόντες εὐθὺς ᾖξαν ἐς δόρυ,
πολλοὶ μάχεσθαι πρὸς δύ'. ἀνδρείας δ' ὕπο
ἔστησαν ἀντίπρῳρα σείοντες βέλη
Πυλάδης Ὀρέστης τ'. εἶπε δ' "οὐχὶ δυσμενὴς
ἥκω πόλει τῇδ' οὐδ' ἐμοῖς ὀπάοσι,
φονέα δὲ πατρὸς ἀντετιμωρησάμην
τλήμων Ὀρέστης. ἀλλὰ μή με κτείνετε,
πατρὸς παλαιοὶ δμῶες." οἱ δ', ἐπεὶ λόγων
ἤκουσαν, ἔσχον κάμακας· ἐγνώσθη δ' ὑπὸ
γέροντος ἐν δόμοισιν ἀρχαίου τινός.
στέφουσι δ' εὐθὺς σοῦ κασιγνήτου κάρα
χαίροντες, ἀλαλάζοντες. ἔρχεται δέ σοι
κάρα 'πιδείξων, οὐχὶ Γοργόνος φέρων,
ἀλλ' ὃν στυγεῖς Αἴγισθον· αἷμα δ' αἵματος
πικρὸς δανεισμὸς ἦλθε τῷ θανόντι νῦν.

ΧΟ. θὲς ἐς χορόν, ὦ φίλα, ἴχνος,
ὡς νεβρὸς οὐράνιον
πήδημα κουφίζουσα σὺν ἀγλαΐᾳ.
νικᾷ στεφαναφορίαν
οἵαν παρ' Ἀλφειοῦ ῥεέθροις τελέσας
κασίγνητος σέθεν· ἀλλ' ἐπάειδε
καλλίνικον ᾠδὰν ἐμῷ χορῷ.

ΗΛ. ὦ φέγγος, ὦ τέθριππον ἡλίου σέλας,
ὦ γαῖα καὶ νὺξ, ἣν ἐδερκόμην πάρος,
νῦν ὄμμα τοὐμὸν ἀμπτυχαί τ' ἐλεύθεροι,
ἐπεὶ πατρὸς πέπτωκεν Αἴγισθος φονεύς.
φέρ', οἷα δὴ 'χω καὶ δόμοι κεύθουσί μου
κόμης ἀγάλματ' ἐξενέγκωμαι, φίλαι,
στέψω τ' ἀδελφοῦ κρᾶτα τοῦ νικηφόρου.

ΧΟ. σὺ μέν νυν ἀγάλματ' ἄειρε
κρατί· τὸ δ' ἁμέτερον
χωρήσεται Μούσαισι χόρευμα φίλον.
νῦν οἱ πάρος ἁμέτεροι
γαίας τυραννεύσουσι φίλοι βασιλῆς,
δικαίως τοὺς ἀδίκους καθελόντες.
ἀλλ' ἴτω ξύναυλος βοὰ χαρᾷ.

ΗΛ. ὦ καλλίνικε, πατρὸς ἐκ νικηφόρου
γεγώς, Ὀρέστα, τῆς ὑπ' Ἰλίῳ μάχης,
δέξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀνδήματα.
ἥκεις γὰρ οὐκ ἀχρεῖον ἔκπλεθρον δραμὼν
ἀγῶν' ἐς οἴκους, ἀλλὰ πολέμιον κτανὼν

859—865. = 873—879.

780. πορεύεσθ' ἔστε τ' Musgravius] πορεύεσθέ τ' 781. Ἀλφεὸν] ἀλφειόν, superscr. ε, C. 785. θοίνῃ Seidlerus] θοίνην 797. ἐκ μέσου] ἐν μέσῳ Hartungus. 800. σφαγεῖον ἔφερον Scaliger] σφάγι' ἐνέφερον C. σφάγιον ἐνέφερον Hartungus. 801. πῦρ ἀνῆπτον Canterus] πυρὰν ἧπτον 811. μοσχείαν Nauckius] μοσχίαν 819. Δωρίδ' ἁρπάσας] δορίδ' ἀναρπάσας Nauckius. 825. ἵππιος Musgravius] ἱππίους 826. ἱρὰ D.] ἱερά 828. πέλας] πλέαι Camperus.

835. παστήρια Nauckius] παστηρίαν 837. κοπίδ'; ἀπορρήξω] κοπίδ' ἀπορρῆξαι Musgravius. 843. ἠλάλαζε] ἐσφάδαζε Valckenarius. ἠσκάριζε Nauckius. ἠλύγαζε Hermannus ad Phoeniss. p. 131. δυσθνῄσκον] δυσθνητοῦν Nauckius. 845. ἀνδρείας Elmsleius] ἀνδρίας 849. δὲ Porsonus] τε 856. κάρα 'πιδείξων Heathius] κάρα γ' ἐπιδείξων 862. νικᾷ Canterus] νίκας 863. οἵαν D.] κρείσσω τοῖς C ab interpolatore, qui κρείσσω τῆς scripserat, quod restituit Canterus. 868. ἀμπτυχαί] ἀμπνοαί Reiskius. ἀμψυχαί Dobraeus. 870. 'χω Canterus] 'γώ 877. βασιλῆς Seidlerus] βασιλῆες 878. τοὺς Matthiae] τούσδ' 882. ἀνδήματα Blomfieldus] ἀναδήματα C. ἀγάλματα Barnesius ut v. 871. 873. ἀνάδημα anapaestum praebet in initio senarii Hippol. 82. ubi Paleius ἄνδημα. 883. ἔκπλεθρον Reiskius] ἐκπλεθρον

Αἴγισθον, ὃς σὸν πατέρα κἀμὸν ὤλεσε.
σύ τ', ὦ παρασπίστ', ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου
παίδευμα, Πυλάδη, στέφανον ἐξ ἐμῆς χερὸς
δέχου· φέρει γὰρ καὶ σὺ τῷδ' ἴσον μέρος
ἀγῶνος· ἀεὶ δ' εὐτυχεῖς φαίνοισθέ μοι.
ΟΡ. Θεοὺς μὲν ἡγοῦ πρῶτον, Ἠλέκτρα, τύχης
ἀρχηγέτας τῆσδ', εἶτα κἄμ' ἐπαίνεσον
τὸν τῶν θεῶν τε τῆς τύχης θ' ὑπηρέτην.
ἥκω γὰρ οὐ λόγοισιν, ἀλλ' ἔργοις κτανὼν
Αἴγισθον· ὡς δέ τῳ σάφ' εἰδέναι τάδε
προσθῶμεν, αὐτὸν τὸν θανόντα σοι φέρω,
ὄν, εἴτε χρῄζεις, θηρσὶν ἁρπαγὴν πρόθες,
ἢ σκῦλον οἰωνοῖσιν, αἰθέρος τέκνοις,
πήξασ' ἔρεισον σκόλοπι· σὸς γάρ ἐστι νῦν
δοῦλος, πάροιθε δεσπότης κεκλημένος.
ΗΛ. αἰσχύνομαι μέν, βούλομαι δ' εἰπεῖν ὅμως.
ΟΡ. τί χρῆμα; λέξον. ὡς φόβου γ' ἔξωθεν εἶ.
ΗΛ. νεκροὺς ὑβρίζειν, μή μέ τις φθόνῳ βάλῃ.
ΟΡ. οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις ἂν μέμψαιτό σε.
ΗΛ. δυσάρεστος ἡμῶν καὶ φιλόψογος πόλις.
ΟΡ. λέγ', εἴ τι χρῄζεις, σύγγον'· ἀσπόνδοισι γὰρ
νόμοισιν ἔχθραν τῷδε συμβεβλήκαμεν.
ΗΛ. εἶεν· τίν' ἀρχὴν πρῶτά σ' ἐξείπω κακῶν;
ποίας τελευτάς; τίνα μέσον τάξω λόγον;
καὶ μὴν δι' ὄρθρων γ' οὔποτ' ἐξελίμπανον
θρυλοῦσ', ἅ γ' εἰπεῖν ἤθελον κατ' ὄμμα σόν,
εἰ δὴ γενοίμην δειμάτων ἐλευθέρα
τῶν πρόσθε· νῦν οὖν ἐσμεν· ἀποδώσω δέ σοι
ἐκεῖν' ἅ σε ζῶντ' ἤθελον λέξαι κακά.
ἀπώλεσάς με κὠρφανὴν φίλου πατρὸς
καὶ τόνδ' ἔθηκας, οὐδὲν ἠδικημένος,
κἄγημας αἰσχρῶς μητέρ', ἄνδρα τ' ἔκτανες
στρατηλατοῦνθ' Ἕλλησιν, οὐκ ἐλθὼν Φρύγας.
ἐς τοῦτο δ' ἦλθες ἀμαθίας ὥστ' ἤλπισας
ὡς ἐς σὲ μὲν δὴ μητέρ' οὐχ ἕξεις κακὴν
γήμας, ἐμοῦ δὲ πατρὸς ἠδίκεις λέχη.
ἴστω δ', ὅταν τις δελεάσας δάμαρτά του
κρυπταῖσιν εὐναῖς εἶτ' ἀναγκασθῇ λαβεῖν,
δύστηνός ἐστιν, εἰ δοκεῖ τὸ σωφρονεῖν
ἐκεῖ μὲν αὐτὴν οὐκ ἔχειν, παρ' οἷ δ' ἔχειν.
ἄλγιστα δ' ᾤκεις, οὐ δοκῶν οἰκεῖν κακῶς·
ᾔδησθα γὰρ δῆτ' ἀνόσιον γήμας γάμον,
μήτηρ δὲ σ' ἄνδρα δυσσεβῆ κεκτημένη.
ἄμφω πονηρὼ δ' ὄντ' ἀφαιρεῖσθον τύχην,
κείνη τε τὴν σὴν καὶ σὺ τοὐκείνης κακόν.
πᾶσιν δ' ἐν Ἀργείοισιν ἤκουες τάδε·
ὁ τῆς γυναικός, οὐχὶ τἀνδρὸς ἡ γυνή.
καίτοι τόδ' αἰσχρόν, προστατεῖν γε δωμάτων
γυναῖκα, μὴ τὸν ἄνδρα· κἀκείνους στυγῶ
τοὺς παῖδας, ὅστις τοῦ μὲν ἄρσενος πατρὸς
οὐκ ὠνόμασται, τῆς δὲ μητρὸς ἐν πόλει.
ἐπίσημα γὰρ γήμαντι καὶ μείζω λέχη
τἀνδρὸς μὲν οὐδείς, τῶν δὲ θηλειῶν λόγος.
ὃ δ' ἠπάτα σε πλεῖστον οὐκ ἐγνωκότα,
ηὔχεις τις εἶναι τοῖσι χρήμασι σθένων·
τὰ δ' οὐδὲν εἰ μὴ βραχὺν ὁμιλῆσαι χρόνον.
ἡ γὰρ φύσις βέβαιος, οὐ τὰ χρήματα.
ἡ μὲν γὰρ ἀεὶ παραμένουσ' αἴρει κακά·
ὁ δ' ὄλβος ἄδικος καὶ μετὰ σκαιῶν ξυνὼν
ἐξέπτατ' οἴκων, σμικρὸν ἀνθήσας χρόνον.
ἃ δ' ἐς γυναῖκας, παρθένῳ γὰρ οὐ καλὸν
λέγειν, σιωπῶ, γνωρίμως δ' αἰνίξομαι.
ὕβριζες, ὡς δὴ βασιλικοὺς ἔχων δόμους
κάλλει τ' ἀραρώς. ἀλλ' ἔμοιγ' εἴη πόσις
μὴ παρθενωπός, ἀλλὰ τἀνδρείου τρόπου.
τὰ γὰρ τέκν' αὐτῶν Ἄρεος ἐκκρεμάννυται,
τὰ δ' εὐπρεπῆ δὴ κόσμος ἐν χοροῖς μόνον.
ἔρρ', οὐδὲν εἰδὼς ὧν ἐφευρεθεὶς χρόνῳ
δίκην δέδωκας. ὧδέ τις κακοῦργος ὢν
μή μοι, τὸ πρῶτον βῆμ' ἐὰν δράμῃ καλῶς,
νικᾶν δοκείτω τὴν δίκην, πρὶν ἂν πέλας
γραμμῆς ἵκηται καὶ τέλος κάμψῃ βίου.
ΧΟ. ἔπραξε δεινά· δεινὰ δ' ἀντέδωκε σοὶ
καὶ τῷδ'. ἔχει γὰρ ἡ Δίκη μέγα σθένος.
ΗΛ. εἶεν· κομίζειν τοῦδε σῶμ' εἴσω χρεὼν
σκότῳ τε δοῦναι, δμῶες, ὡς ὅταν μόλῃ
μήτηρ, σφαγῆς πάροιθε μὴ εἰσίδῃ νεκρόν.
ΟΡ. ἐπίσχες· ἐμβάλωμεν εἰς ἄλλον λόγον.
ΗΛ. τί δ'; ἐκ Μυκηνῶν μῶν βοηδρόμους ὁρᾷς;
ΟΡ. οὔκ, ἀλλὰ τὴν τεκοῦσαν, ἥ μ' ἐγείνατο.
ΗΛ. καλῶς ἄρ' ἄρκυν ἐς μέσην πορεύεται.
ΟΡ. ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
ΗΛ. καὶ μὴν ὄχοις γε καὶ στολῇ λαμπρύνεται.
ΟΡ. τί δῆτα δρῶμεν; μητέρ' ἦ φονεύσομεν;
ΗΛ. μῶν σ' οἶκτος εἷλε, μητρὸς ὡς εἶδες δέμας;
ΟΡ. φεῦ·
πῶς γὰρ κτάνω νιν, ἥ μ' ἔθρεψε κἄτεκεν;
ΗΛ. ὥσπερ πατέρα σὸν ἥδε κἀμὸν ὤλεσεν.
ΟΡ. ὦ Φοῖβε, πολλήν γ' ἀμαθίαν ἐθέσπισας.
ΗΛ. ὅπου δ' Ἀπόλλων σκαιὸς ᾖ, τίνες σοφοί;
ΟΡ. ὅστις μ' ἔχρησας μητέρ', ἣν οὐ χρῆν, κτανεῖν.
ΗΛ. βλάπτει δὲ δὴ τί πατρὶ τιμωρῶν σέθεν;
ΟΡ. μητροκτόνος νῦν φεύξομαι, τόθ' ἁγνὸς ὤν.
ΗΛ. καὶ μή γ' ἀμύνων πατρὶ δυσσεβὴς ἔσει.
ΟΡ. ἐγὼ δὲ μητρὶ τοῦ φόνου δώσω δίκας.
ΗΛ. τῷ δαὶ πατρῴαν διαμεθεὶς τιμωρίαν;
ΟΡ. ἆρ' αὔτ' ἀλάστωρ εἶπ' ἀπεικασθεὶς θεῷ;
ΗΛ. ἱερὸν καθίζων τρίποδ'; ἐγὼ μὲν οὐ δοκῶ.
ΟΡ. οὐδ' ἂν πιθοίμην εὖ μεμαντεῦσθαι τάδε.
ΗΛ. οὐ μὴ κακισθεὶς εἰς ἀνανδρίαν πεσεῖ;
ΟΡ. ἀλλ' ἦ τὸν αὐτὸν τῇδ' ὑποστήσω δόλον;
ΗΛ. ᾧ καὶ πόσιν καθεῖλες Αἴγισθον κτανών.
ΟΡ. εἴσειμι· δεινοῦ δ' ἄρχομαι προβλήματος,
καὶ δεινὰ δράσω γ'· εἰ θεοῖς δοκεῖ τάδε,
ἔστω· πικρὸν δὲ χἠδὺ τἀγώνισμά μοι.

889. ἀεὶ] αἰεὶ C. 894. τῳ Barnesius] τῷ 902. φθόνῳ] φθόνος Tyrwhittus. 904. φιλόψογος Victorius] φιλόψυχος 910. θρυλοῦσ' D.] θρυλλοῦσ' 912. πρόσθε Barnesius] πρόσθεν 919. σὲ μὲν] σ' ἐμὴν Nauckius. 921. δελεάσας Lobeckius] διολέσας 925. ᾤκεις Musgravius] οἰκεῖς 926. ᾔδησθα Lobeckius] ηδεισθα 928. ἀφαιρεῖσθον] ἀφῃρεῖσθον Kirchhoffius. ἐπηυρέσθην Nauckius. 929. κακόν] καλόν Kirchhoffius. 936. γήμαντι] γήμασι Kirchhoffius.

942. αἴρει κακά] αἱρεῖ κακά Fixius. αἴρει κάρα Tyrwhittus. 943. ἄδικος] ἀδίκως Stobaeus 93, 5. 945. ἃ] τὰ Musgravius. 948. ἀραρώς Scaliger] ἀραρὼν 952. ἐφευρεθεὶς — δέδωκας] ἐφευρέθης — δεδωκὼς Fixius. 953. ὧδέ τις κακοῦργος ὢν] ὥστε τῆς ἐπικουρίας Stobaeus Ecl. 1, 3, 18. 955. πέλας] τέλος Stobaeus et Orion Anth. 15. p 57. 956. τέλος] πέρας Orion. 959—961. 963. 965. Electrae, 962, 964. Oresti tribuit Nauckius, indicato unius versus defectu post 965. In C 959—961. 963. 965. Oresti, 962. 964 Electrae tribuuntur. 960. τε Reiskius] γε 966. γε Schaeferus] τε 976 μὴ Reiskius] μὴν 977. μητρὶ apogr. unum. μητρὸς Victorii editio. De C non constat. 978. δαὶ] δ' αὖ Porsonus. διαμεθεὶς Porsonus] διαμεθίης 981. οὐκ ἂν Kirchhoffius] οὐδ' ἂν C. οὔτἂν Hermannus. 982. πεσεῖ Elmsleius] πέσῃς 983. ἦ Matthiae] εἰς C. ἢ Victorius. 987. δὲ χἠδὺ] δ' οὐχ ἡδὺ Musgravius.

ΧΟ. ἰώ,
βασίλεια γύναι χθονὸς Ἀργείας,
παῖ Τυνδάρεω,
καὶ τοῖν ἀγαθοῖν ξύγγονε κούροιν
Διός, οἳ φλογερὰν αἰθέρ' ἐν ἄστροις
ναίουσι, βροτῶν ἐν ἁλὸς ῥοθίοις
τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες·
χαῖρε, σεβίζω σ' ἴσα καὶ μάκαρας
πλούτου μεγάλης τ' εὐδαιμονίας.
τὰς σὰς δὲ τύχας θεραπεύεσθαι
καιρός. χαῖρ', ὦ βασίλεια.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ἔκβητ' ἀπήνης, Τρῳάδες, χειρὸς δ' ἐμῆς
λάβεσθ', ἵν' ἔξω τοῦδ' ὄχου στήσω πόδα.
σκύλοισι μὲν γὰρ θεῶν κεκόσμηνται δόμοι
Φρυγίοις, ἐγὼ δὲ τάσδε,-Τρῳάδος χθονὸς
ἐξαίρετ', ἀντὶ παιδὸς ἣν ἀπώλεσα
σμικρὸν γέρας, καλὸν δὲ κέκτημαι δόμοις.
ΗΛ. οὔκουν ἐγώ, δούλη γὰρ ἐκβεβλημένη
δόμων πατρῴων δυστυχεῖς οἰκῶ δόμους,
μῆτερ, λάβωμαι μακαρίας τῆς σῆς χερός;
ΚΛ. δοῦλαι πάρεισιν αἵδε, μὴ σύ μοι πόνει.
ΗΛ. τί δ'; αἰχμάλωτόν τοί μ' ἀπῴκισας δόμων,
ᾑρημένων δὲ δωμάτων ᾑρήμεθα,
ὡς αἵδε, πατρὸς ὀρφανοὶ λελειμμένοι.
ΚΛ. τοιαῦτα μέντοι σὸς πατὴρ βουλεύματα
εἰς οὓς ἐχρῆν ἥκιστ' ἐβούλευσεν φίλων.
λέξω δέ, καίτοι δόξ' ὅταν λάβῃ κακὴ
γυναῖκα, γλώσσῃ πικρότης ἔνεστί τις,
ὡς μὲν παρ' ἡμῖν, οὐ καλῶς, τὸ πρᾶγμα δὲ
μαθόντας, ἢν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχῃ,
στυγεῖν δίκαιον· εἰ δὲ μή, τί δεῖ στυγεῖν;
ἡμᾶς δ' ἔδωκε Τυνδάρεως τῷ σῷ πατρὶ
οὐχ ὥστε θνήσκειν, οὐδ' ἃ γειναίμην ἐγώ.
κεῖνος δὲ παῖδα τὴν ἐμὴν Ἀχιλλέως
λέκτροισι πείσας ᾤχετ' ἐκ δόμων ἄγων
πρυμνοῦχον Αὖλιν, ἔνθ' ὑπερτείνας πυρᾶς
λευκὴν διήμησ' Ἰφιγόνης παρηίδα.
κεἰ μὲν πόλεως ἅλωσιν ἐξιώμενος,
ἢ δῶμ' ὀνήσων τἄλλα τ' ἐκσώσων τέκνα
ἔκτεινε πολλῶν μίαν ὕπερ, ξυγγνώστ' ἂν ἦν·
νῦν δ' οὕνεχ' Ἑλένη μάργος ἦν ὅ τ' αὖ λαβὼν
ἄλοχον κολάζειν προδότιν οὐκ ἠπίστατο,
τούτων ἕκατι παῖδ' ἐμὴν διώλεσεν.
ἐπὶ τοῖσδε τοίνυν, καίπερ ἠδικημένη,
οὐκ ἠγριούμην, οὐδ' ἂν ἔκτανον πόσιν·
ἀλλ' ἦλθ' ἔχων μοι μαινάδ' ἔνθεον κόρην,
λέκτροις τ' ἐπεισέφρηκε, καὶ νύμφα δύο
ἐν τοῖσιν αὐτοῖς δώμασιν κατεῖχ' ὁμοῦ.
μῶρον μὲν οὖν γυναῖκες, οὐκ ἄλλως λέγω·
ὅταν δ', ὑπόντος τοῦδ', ἁμαρτάνῃ πόσις
τἄνδον παρώσας λέκτρα, μιμεῖσθαι θέλει
γυνὴ τὸν ἄνδρα χἄτερον κτᾶσθαι φίλον.
κἄπειτ' ἐν ἡμῖν ὁ ψόγος λαμπρύνεται,
οἱ δ' αἴτιοι τῶνδ' οὐ κλύουσ' ἄνδρες κακῶς.
εἰ δ' ἐκ δόμων ἥρπαστο Μενέλεως λάθρα,
κτανεῖν μ' Ὀρέστην χρῆν, κασιγνήτης πόσιν
Μενέλαον ὡς σώσαιμι; σὸς δὲ πῶς πατὴρ
ἠνέσχετ' ἂν ταῦτ', εἶτα τὸν μὲν οὐ θανεῖν
κτείνοντα χρῆν τἄμ', ἐμὲ δὲ πρὸς κείνου παθεῖν;
ἔκτειν', ἐτρέφθην ἥνπερ ἦν πορεύσιμον
πρὸς τοὺς ἐκείνῳ πολεμίους. φίλων γὰρ ἂν
τίς ἂν πατρὸς σοῦ φόνον ἐκοινώνησέ μοι;
λέγ', εἴ τι χρῄζεις, κἀντίθες παρρησίᾳ,
ὅπως τέθνηκε σὸς πατὴρ οὐκ ἐνδίκως.
ΗΛ. δίκην ἔλεξας· ἡ δίκη δ' αἰσχρῶς ἔχει·
γυναῖκα γὰρ χρὴ πάντα συγχωρεῖν πόσει,
ἥτις φρενήρης· ᾗ δὲ μὴ δοκεῖ τάδε,
οὐδ' εἰς ἀριθμὸν τῶν ἐμῶν ἥκει λόγων.
μέμνησο, μῆτερ, οὓς ἔλεξας ὑστάτους
λόγους, διδοῦσα πρὸς σέ μοι παρρησίαν.
ΚΛ. καὶ νῦν γέ φημι, κοὐκ ἀπαρνοῦμαι, τέκνον.
ΗΛ. ἆρ' οὖν κλύουσα, μῆτερ, εἶτ' ἔρξεις κακῶς;
ΚΛ. οὐκ ἔστι, τῇ σῇ δ' ἡδὺ προσθήσω φρενί.
ΗΛ. λέγοιμ' ἄν· ἀρχὴ δ' ἥδε μοι προοιμίου.
εἴθ' εἶχες, ὦ τεκοῦσα, βελτίους φρένας.
τὸ μὲν γὰρ εἶδος αἶνον ἄξιον φέρειν
Ἑλένης τε καὶ σοῦ, δύο δ' ἔφυτε συγγόνω,
ἄμφω ματαίω Κάστορός τ' οὐκ ἀξίω.
ἡ μὲν γὰρ ἁρπασθεῖσ' ἑκοῦσ' ἀπῴχετο,
σὺ δ' ἄνδρ' ἄριστον Ἑλλάδος διώλεσας,
σκῆψιν προτείνουσ', ὡς ὑπὲρ τέκνου πόσιν
ἔκτεινας· οὐ γάρ, ὡς ἐγώ σ', ἴσασιν εὖ,
ἥτις, θυγατρὸς πρὶν κεκυρῶσθαι σφαγάς,
νέον τ' ἀπ' οἴκων ἀνδρὸς ἐξωρμημένου,
ξανθὸν κατόπτρῳ πλόκαμον ἐξήσκεις κόμης,
γυνὴ δ' ἀπόντος ἀνδρὸς ἥτις ἐκ δόμων
ἐς κάλλος ἀσκεῖ, διάγραφ' ὡς οὖσαν κακήν.
οὐδὲν γὰρ αὐτὴν δεῖ θύρασιν εὐπρεπὲς
φαίνειν πρόσωπον, ἤν τι μὴ ζητῇ κακόν.
μόνην δὲ πασῶν οἶδ' ἐγὼ σ' Ἑλληνίδων,
εἰ μὲν τὰ Τρώων εὐτυχοῖ, κεχαρμένην,
εἰ δ' ἥσσον' εἴη, ξυννέφουσαν ὄμματα,
Ἀγαμέμνον' οὐ χρῄζουσαν ἐκ Τροίας μολεῖν.
καίτοι καλῶς γε σωφρονεῖν παρεῖχέ σοι·
ἄνδρ' εἶχες οὐ κακίον' Αἰγίσθου πόσιν,
ὃν Ἑλλὰς αὑτῆς εἵλετο στρατηλάτην·
Ἑλένης δ' ἀδελφῆς τοιάδ' ἐξειργασμένης,
ἐξῆν κλέος σοι μέγα λαβεῖν· τὰ γὰρ κακὰ
παράδειγμα τοῖς ἐσθλοῖσιν εἴσοψίν τ' ἔχει.
εἰ δ', ὡς λέγεις, σὴν θυγατέρ' ἔκτεινεν πατήρ,
ἐγὼ τί σ' ἠδίκησ' ἐμός τε σύγγονος;
πῶς οὐ πόσιν κτείνασα πατρῴους δόμους
ἡμῖν προσῆψας, ἀλλ' ἐπηνέγκω λέχη

---

989. Τυνδάρεω D.] τυνδαρέου 997. χαῖρ' addidit Nauckius. 999. τοῦδ' ὄχου Victorius] τοῦ λόχου 1010. ὀρφανοὶ λελειμμένοι Seidlerus] ὀρφαναὶ λελειμμέναι 1011—1050. His versibus respondent versus Electrae 1060—1099. 1011. βουλεύματα Victorius] βουλεύεται 1016. μαθόντας Reiskius] μαθόντα σ' ἔχῃ Seidlerus] ἔχῃς 1018. δ' ἔδωκε Dawesius] δέδωκε 1019. θνήσκειν, οὐδ'] θνήσκειν τέκν' Heimsoethius. γειναίμην Reiskius] 'γεινάμην 1022. πυρᾶς Tyrwhittus] πύλας 1025. ἐκσώσων Nauckius] ἐκσώζων 1026. συγγνώστ' ἂν ἦν Scaliger] σύγγνωστά νιν 1027. Ἑλένη Heathius] ἑλένης 1028. προδότιν Canterus] προδότην 1030. τοίνυν Canterus] τὸ νῦν 1033. ἐπεισέφρηκε] ἐπεισέφρησε Dawesius frustra. De aoristo εἰσέφρηκα dixit Nauckius in *Mélanges Gréco-Romains* a. 1863. vol. 2. p. 537—539. eandemque formam ἐπεισέφρηκε restituit Herc. f. 1267. pro ἐπεισέφρησε, quod est in codice. δύο — κατεῖχ' ὁμοῦ Dawesius] δύω — κατείχομεν 1034. τοῖσιν αὐτοῖς Canterus] τοῖς αὐτοῖσι

1045. κτείνοντα] κτείναντα Matthiae. 1051. δίκην Nauckius] δίκαι' 1052. χρὴ Matthiae] χρῆν 1053. ᾗ Reiskius] εἰ 1058. ἆρ' οὖν Dobraeus] ἆρα 1062. φέρειν Porsonus] φέρει 1065. ἀπῴχετο Piersonus] ἀπώλετο 1068. ἐγώ σ' Hartungus] ἔγωγ' 1069. ἥτις L. Dindorfius] ἡ τῆς 1072. ἀνδρὸς ἥτις] ἥτις ἀνδρὸς Heimsoethius. 1074. θύρασιν Elmsleius] θύραισιν 1077. τὰ Τρώων εὐτυχοῖ Musgravius] πατρῷ' ἦν εὐτυχῆ 1078. συννέφουσαν Cobetus Var. Lect. p. 310.] συννεφοῦσαν 1088. πῶς οὐ πόσιν κτείνασα Canterus] πῶς οὖν πόσιν κτείνασ' οὐ 1089. ἐπηνέγκω Camperus] ἀπηνέγκω

τἀλλότρια, μισθοῦ τοὺς γάμους ὠνουμένη;
κοὔτ' ἀντιφεύγει παιδὸς ἀντὶ σοῦ πόσις
οὔτ' ἀντ' ἐμοῦ τέθνηκε, δὶς τόσως ἐμὲ
κτείνας ἀδελφῆς ζῶσαν· εἰ δ' ἀμείψεται
φόνον δικάζων φόνος, ἀποκτενῶ σ' ἐγὼ
καὶ παῖς Ὀρέστης, πατρὶ τιμωρούμενοι·
εἰ γὰρ δίκαι' ἐκεῖνα, καὶ τάδ' ἔνδικα.
ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ εὐγένειαν εἰσιδὼν
γαμεῖ πονηράν, μῶρός ἐστι· μικρὰ γὰρ
μεγάλων ἀμείνω σώφρον' ἐν δόμοις λέχη.
ΧΟ. τύχη γυναικῶν ἐς γάμους· τὰ μὲν γὰρ εὖ,
τὰ δ' οὐ καλῶς πίπτοντα δέρκομαι βροτῶν.
ΚΛ. ὦ παῖ, πέφυκας πατέρα σὸν στέργειν ἀεί·
ἔστιν δὲ καὶ τόδ'· οἱ μὲν εἰσιν ἀρσένων,
οἱ δ' αὖ φιλοῦσι μητέρας μᾶλλον πατρός.
ξυγγνώσομαί σοι· καὶ γὰρ οὐχ οὕτως ἄγαν
χαίρω τι, τέκνον, τοῖς δεδραμένοις ἐμοί.
σὺ δ' ὧδ' ἄλουτος καὶ δυσείματος χρόα
λεχὼ νεογνῶν ἐκ τόκων πεπαυμένη;
οἴμοι τάλαινα τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
ὡς μᾶλλον ἢ χρῆν ἤλασ' εἰς ὀργὴν πόσιν.
ΗΛ. ὀψὲ στενάζεις, ἡνίκ' οὐκ ἔχεις ἄκη.
πατὴρ μὲν οὖν τέθνηκε· τὸν δ' ἔξω χθονὸς
πῶς οὐ κομίζει παῖδ' ἀλητεύοντα σόν;
ΚΛ. δέδοικα· τοὐμὸν δ', οὐχὶ τοὐκείνου, σκοπῶ.
πατρὸς γάρ, ὡς λέγουσι, θυμοῦται φόνῳ.
ΗΛ. τί δαὶ πόσιν σὸν ἄγριον εἰς ἡμᾶς ἔχεις;
ΚΛ. τρόποι τοιοῦτοι· καὶ σὺ δ' αὐθάδης ἔφυς.
ΗΛ. ἀλγῶ γάρ· ἀλλὰ παύσομαι θυμουμένη.
ΚΛ. καὶ μὴν ἐκεῖνος οὐκέτ' ἔσται σοι βαρύς.
ΗΛ. φρονεῖ μέγ'· ἐν γὰρ τοῖς ἐμοῖς ναίει δόμοις.
ΚΛ. ὁρᾷς; ἀν' αὖ σὺ ζωπυρεῖς νείκη νέα.
ΗΛ. σιγῶ· δέδοικα γάρ νιν ὡς δέδοικ' ἐγώ.
ΚΛ. παῦσαι λόγων τῶνδ'· ἀλλὰ τί μ' ἐκάλεις, τέκνον;
ΗΛ. ἤκουσας, οἶμαι, τῶν ἐμῶν λοχευμάτων·
τούτων ὕπερ μοι θῦσον, οὐ γὰρ οἶδ' ἐγώ,
δεκάτῃ σελήνῃ παιδὸς ὡς νομίζεται·
τρίβων γὰρ οὐκ εἴμ', ἄτοκος οὖσ' ἐν τῷ πάρος.
ΚΛ. ἄλλης τόδ' ἔργον, ἥ σ' ἔλυσεν ἐκ τόκων.
ΗΛ. αὐτὴ 'λόχευον κἄτεκον μόνη βρέφος.
ΚΛ. οὕτως ἀγείτον' οἶκον ἵδρυσαι φίλων;
ΗΛ. πένητας οὐδεὶς βούλεται κτᾶσθαι φίλους.
ΚΛ. ἀλλ' εἶμι, παιδὸς ἀριθμὸν ὡς τελεσφόρον
θύσω θεοῖσι· σοὶ δ' ὅταν πράξω χάριν
τήνδ', εἶμ' ἐπ' ἀγρόν, οὗ πόσις θυηπολεῖ
Νύμφαισιν. ἀλλὰ τούσδ' ὄχους, ὀπάονες,
φάτναις ἄγοντες πρόσθεθ'. ἡνίκ' ἂν δέ με
δοκῆτε θυσίας τῆσδ' ἀπηλλάχθαι θεοῖς,
πάρεστε· δεῖ γὰρ καὶ πόσει δοῦναι χάριν.
ΗΛ. χώρει πένητας ἐς δόμους· φρούρει δέ μοι
μή σ' αἰθαλώσῃ πολύκαπνον στέγος πέπλους·
θύσεις γὰρ οἷα χρή σε δαίμοσιν θύειν.
κανοῦν δ' ἐνῆρκται καὶ τεθηγμένη σφαγίς,
ἥπερ καθεῖλε ταῦρον, οὗ πέλας πεσεῖ
πληγεῖσα· νυμφεύσει δὲ κἀν Ἅιδου δόμοις,
ᾧπερ ξυνηῦδες ἐν φάει· τοσήνδ' ἐγὼ
δώσω χάριν σοι, σὺ δὲ δίκην ἐμοὶ πατρός.

ΧΟ. ἀμοιβαὶ κακῶν· μετάτροποι πνέουσιν αὖραι δόμων.
τότε μὲν ἐν λουτροῖς ἔπεσεν ἐμὸς ἐμὸς ἀρχέτας,
ἰάκχησε δὲ στέγα, λάϊνοί τε θριγκοὶ δόμων,
τάδ' ἐνέποντος "ὦ σχέτλια, τί με, γύναι, φονεύ-
εις, φίλαν
πατρίδα δεκέτεσι σποραῖσιν ἐλθόντ' ἐμάν;"
⏑ ⏑́ – ⏑ – ⏑ ⏑́ – ⏑ –
⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ – [χους,
παλίρρους δὲ τάνδ' ὑπάγεται δίκα διαδρόμου λέ-
μέλεον ἃ πόσιν χρόνιον ἱκόμενον εἰς οἴκους
Κυκλώπειά τ' οὐράνια τείχε' ὀξυθήκτῳ βέλει
κατέκαν' αὐτόχειρ, πέλεκυν ἐν χεροῖν λαβοῦσα.
τλάμων
πόσις, ὅ τι ποτὲ τὰν τάλαιναν ἔσχεν κακόν.
ὀρεία τις ὡς λέαιν' ὀργάδων
δρύοχα νεμομένα τάδε κατήνυσεν.
ΚΛ. ὦ τέκνα, πρὸς θεῶν μὴ κτάνητε μητέρα.
ΧΟ. κλύεις ὑπώροφον βοάν;
ΚΛ. ἰώ μοί μοι.
ΧΟ. ᾤμωξα κἀγὼ πρὸς τέκνων χειρουμένης.
νέμει τοι δίκαν θεός, ὅταν τύχῃ·
σχέτλια μὲν ἔπαθες, ἀνόσια δ' εἰργάσω, τάλαιν',
εὐνέταν.
ἀλλ' οἵδε μητρὸς νεοφόνοις ἐν αἵμασι
πεφυρμένοι βαίνουσιν ἐξ οἴκων πόδα,
τροπαῖα δείγματ' ἀθλίων προσφαγμάτων.
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οἶκος ἀθλιώτερος
τῶν Ταντα λείων οὐδ' ἔφυ ποτ' ἐκγόνων.
ΟΡ. ἰὼ Γᾶ καὶ Ζεῦ, πανδερκέτα
βροτῶν, ἴδετε τάδ' ἔργα φόνια μυσαρά, δίγονα
σώματ' ἐν χθονὶ κείμενα πλαγᾷ
χερὸς ὑπ' ἐμᾶς, ἄποιν' ἐμῶν πημάτων.
⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ –
⏑ ⏑́ ⏑ – – ⏑ ⏑́ ⏑ – –
ΗΛ. δακρύτ' ἄγαν, ὦ ξύγγον', αἰτία δ' ἐγώ.
διὰ πυρὸς ἔμολον ἁ τάλαινα ματρὶ τᾷδ', ἅ μ' ἔτι-
κτε κούραν.
ΧΟ. ἰὼ τύχας, τᾶς σᾶς τύχας, μᾶτερ τεκοῦσ',
ἄλαστα, μέλεα καὶ πέρα
παθοῦσα σῶν τέκνων ὑπαί.
πατρὸς δ' ἔτισας φόνον δικαίως.
ΟΡ. ἰὼ Φοῖβ' ἀνύμνησας δίκαν,
ἄφαντα φανερὰ δ' ἐξέπραξας ἄχεα, φόνια δ' ὤπα-
σας λέχε' ἀπὸ γᾶς Ἑλλανίδος.

1147—1154. = 1155—1163.
1177—1189. = 1190—1205.

1093. ἀδελφῆς Victorius] ἀδελφοῦ 1094. δικάζων] δικαίως Nauckius. 1098. πονηρὰν Stobaeus 72, 4.] πονηρὰ 1099 ἐν δόμοις λέχη] εἰ δόμοις ἔχει Stobaeus. 1108. delet Nauckius. 1116. δαὶ] δ' αὖ Nauckius. 1121. ἀν' Boissonadius] ἂν 1125. οὐ γὰρ — παιδὸς delet O. Iahnius in Leutschii Philologo vol. 26. p. 4. 1130. ἵδρυσαι Musgravius] ἵδρυται: unde in ed. Ald. ἀγείτον' οἶκον in ἀγείτων οἶκος mutatum. 1146. σὺ δὲ δίκην ἐμοὶ Nauckius] σὺ δ' ἐμοὶ δίκην

1148. ἐν addidit Seidlerus. ἐν λουτροῖς et ἀρχέτας transponit Nauckius. 1150. ἰάκχησε Seidlerus] ἰάχησε 1151. ἐνέποντος ed. Brubach.] ἐννέποντος 1152. σχέτλια Seidlerus] σχετλία φονεύεις Victorius] φονεύσεις 1155. δίκα Victorius] δίκαν 1156. μέλεον Seidlerus] μελέαν 1157. εἰς οἴκους] ἐς οἴκους C, recte, si ἐς δόμους scribatur cum Heimsoethio: male, si Nauckii probetur coniectura de versu strophico 1148. 1159. κατέκαν' Seidlerus] κάν' 1160. λαβοῦσα. τλάμων] λαβοῦσ'. ὦ τλάμων Fixius. 1169. τοι δίκαν Victorius] δίκαν τοι 1171. εὐνέταν] Vel εὐνάταν 1172. νεοφόνοις ἐν] νεοφόνοισιν Nauckius. 1174. προσφαγμάτων Musgravius] προσφθεγμάτων 1177. Γᾶ καὶ] Γαῖα καὶ Nauckius et in antistropha v. 1190. ἰὼ Φοῖβε, σὰν ὕμνησας δίκαν. 1179. Interpolata sunt verba κείμενα πλαγᾷ non respondentia antistrophicis, quae sanissima videntur. 1182. δακρύτ' ἄγαν Victorius] δάκρυά τ' ἄγαν γ' 1183. ματρὶ Seidlerus] μητρὶ 1184. ΧΟ. addidit Kirchhoffius. 1186. μέλεα καὶ πέρα Seidlerus] μελέα καὶ πέρα γε 1190. ἰὼ Victorius] ὦ 1191. ἄφαντα Elmsleius] ἄφατα 1192. φόνια Seidlerus] φοίνια

τίνα δ' ἑτέραν μόλω πόλιν; τίς ξένος,
τίς εὐσεβὴς ἐμὸν κάρα
προσόψεται ματέρα κτανόντος;
ΗΛ. ἰὼ ἰώ μοι. ποῖ δ' ἐγώ, τίν' ἐς χορόν,
τίνα γάμον εἶμι; τίς πόσις με δέξεται νυμφικὰς ἐς
εὐνάς;
ΧΟ. πάλιν πάλιν φρόνημα σὸν μετεστάθη·
φρονεῖς γὰρ ὅσια νῦν, τότ' οὐ
φρονοῦσα, δεινὰ δ' εἰργάσω,
φίλα, κασίγνητον οὐ θέλοντα.
ΟΡ. κατεῖδες, οἷον ἁ τάλαιν' ἑῶν πέπλων
ἔβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖσιν,
ἰώ μοι, πρὸς πέδῳ
τιθεῖσα γόνιμα μέλεα; τακόμαν δ' ἐγώ.
ΧΟ. σάφ' οἶδα, δι' ὀδύνας ἔβας, ἰήιον
κλύων γόον ματρός, ἅ σ' ἔτικτεν.
ΟΡ. βοὰν δ' ἔλασκε τάνδε, πρὸς γένυν ἐμὰν
τιθεῖσα χεῖρα· τέκος ἐμόν, λιταίνω·
παρήδων τ' ἐξ ἐμᾶν
ἐκρήμναθ', ὥστε χέρας ἐμὰς λιπεῖν βέλος.
ΧΟ. τάλαινα, πῶς ἔτλας φόνον δι' ὀμμάτων
ἰδεῖν σέθεν ματρὸς ἐκπνεούσας;
ΟΡ. ἐγὼ μὲν ἐπιβαλὼν φάρη κόραις ἐμαῖς
φασγάνῳ κατηρξάμαν
ματέρος ἔσω δέρας μεθείς.
ΗΛ. ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσά σοι
ξίφους τ' ἐφηψάμαν ἅμα.
ΧΟ. δεινότατον παθέων ἔρεξας.
ΟΡ. λαβοῦ, κάλυπτε μέλεα ματέρος πέπλοις
καὶ καθάρμοσον σφαγάς.
φονέας ἔτικτες ἆρά σοι.
ΗΛ. ἰδού, φίλᾳ τε κοὐ φίλᾳ
φάρεα τάδ' ἀμφιβάλλομεν.
ΧΟ. τέρμα κακῶν μεγάλων δόμοισιν.
ἀλλ' οἵδε δόμων ὑπὲρ ἀκροτάτων
φαίνουσί τινες δαίμονες, ἢ θεῶν
τῶν οὐρανίων· οὐ γὰρ θνητῶν γ'
ἥδε κέλευθος· τί ποτ' ἐς φανερὰν
ὄψιν βαίνουσι βροτοῖσιν;

ΔΙΟΣΚΟΡΟΙ.

Ἀγαμέμνονος παῖ, κλῦθι· δίπτυχοι δέ σε
καλοῦσι μητρὸς ξύγγονοι Διόσκοροι,
Κάστωρ κασίγνητός τε Πολυδεύκης ὅδε.
δεινὸν δὲ ναυσὶν ἀρτίως πόντου σάλον
παύσαντ' ἀφίγμεθ' Ἄργος, ὡς εἰσείδομεν
σφαγὰς ἀδελφῆς τῆσδε, μητέρος δὲ σῆς.
δίκαια μέν νυν ἥδ' ἔχει· σὺ δ' οὐχὶ δρᾷς,
Φοῖβός τε Φοῖβος, ἀλλ' ἄναξ γάρ ἐστ' ἐμός,
σιγῶ· σοφὸς δ' ὢν οὐκ ἔχρησέ σοι σοφά.
αἰνεῖν δ' ἀνάγκη ταῦτα. τἀντεῦθεν δὲ χρὴ
πράσσειν ἃ μοῖρα Ζεύς τ' ἔκρανε σοῦ πέρι.
Πυλάδη μὲν Ἠλέκτραν δὸς ἄλοχον ἐς δόμους,
σὺ δ' Ἄργος ἔκλιπ'· οὐ γάρ ἐστι σοι πόλιν
τήνδ' ἐμβατεύειν, μητέρα κτείναντα σήν.
δειναὶ δὲ Κῆρές σ' αἱ κυνώπιδες θεαὶ
τροχηλατήσουσ' ἐμμανῆ πλανώμενον.
ἐλθὼν δ' Ἀθήνας Παλλάδος σεμνὸν βρέτας
πρόσπτυξον· εἵρξει γάρ νιν ἐπτοημένας
δεινοῖς δράκουσιν, ὥστε μὴ ψαύειν σέθεν,
γοργῶφ' ὑπερτείνουσά σου κάρᾳ κύκλον.
ἔστιν δ' Ἄρεώς τις ὄχθος, οὗ πρῶτον θεοὶ
ἕζοντ' ἐπὶ ψήφοισιν αἵματος πέρι,
Ἁλιρρόθιον ὅτ' ἔκταν' ὠμόφρων Ἄρης,
μῆνιν θυγατρὸς ἀνοσίων νυμφευμάτων,
πόντου κρέοντος παῖδ', ἵν' εὐσεβεστάτη
ψῆφος βεβαία τ' ἐστὶν ἔκ γε τοῦ θεοῖς.
ἐνταῦθα καὶ σὲ δεῖ δραμεῖν φόνου πέρι.
ἴσαι δέ σ' ἐκσώσουσι μὴ θανεῖν δίκῃ
ψῆφοι τεθεῖσαι· Λοξίας γὰρ αἰτίαν
εἰς αὑτὸν οἴσει, μητέρος χρήσας φόνον.
καὶ τοῖσι λοιποῖς ὅδε νόμος τεθήσεται,
νικᾶν ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ' ἀεί.
δειναὶ μὲν οὖν θεαὶ τῷδ' ἄχει πεπληγμέναι
πάγον παρ' αὐτὸν χάσμα δύσονται χθονός,
σεμνὸν βροτοῖσιν εὐσεβὲς χρηστήριον·
σὲ δ' Ἀρκάδων χρὴ πόλιν ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
οἰκεῖν Λυκαίου πλησίον σηκώματος·
ἐπώνυμος δὲ σοῦ πόλις κεκλήσεται.
σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· τόνδε δ' Αἰγίσθου νέκυν
Ἄργους πολῖται γῆς καλύψουσιν τάφῳ.
μητέρα δὲ τὴν σὴν ἄρτι Ναυπλίαν παρὼν
Μενέλαος, ἐξ οὗ Τρωικὴν εἷλε χθόνα,
Ἑλένη τε θάψει· Πρωτέως γὰρ ἐκ δόμων
ἥκει λιποῦσ' Αἴγυπτον οὐδ' ἦλθεν Φρύγας·
Ζεὺς δ', ὡς ἔρις γένοιτο καὶ φόνος βροτῶν,
εἴδωλον Ἑλένης ἐξέπεμψ' εἰς Ἴλιον.
Πυλάδης μὲν οὖν κόρην τε καὶ δάμαρτ' ἔχων
Ἀχαιίδος γῆς οἴκαδ' ἐσπορευέτω,
καὶ τὸν λόγῳ σὸν πενθερὸν κομιζέτω
Φωκέων ἐς αἶαν καὶ δότω πλούτου βάρος·
σὺ δ' Ἰσθμίας γῆς αὐχέν' ἐμβαίνων ποδὶ
χώρει πρὸς οἶκον Κεκροπίας εὐδαίμονα.
πεπρωμένην γὰρ μοῖραν ἐκπλήσας φόνου
εὐδαιμονήσεις τῶνδ' ἀπαλλαχθεὶς πόνων.
ΧΟ. ὦ παῖδε Διός, θέμις ἐς φθογγὰς
τὰς ὑμετέρας ἡμῖν πελάθειν;
ΔΙ. θέμις, οὐ μυσαροῖς τοῖσδε σφαγίοις.
ΟΡ. κἀμοὶ μύθου μέτα, Τυνδαρίδαι;

1206—1212. = 1213—1220.
1221—1226. = 1227—1232.

1195. τίς Victorius] τίς δὲ 1199. τίνα Victorius] τίν' εἰς 1201. ΧΟ. Kirchhoffius] ΟΡ. μετεστάθη D.] μετεστάθη πρὸς αὔραν 1203. φρονοῦσα Victorius] φρονοῦσά γ' εὖ. ΗΛ. 1205. οὐ θέλοντα Seidlerus] οὐκ ἐθέλοντα 1207. φοναῖσιν Seidlerus] φοναῖς 1208. ἰώ μοι Seidlerus] ἰὼ ἰώ μοι 1209. τακόμαν Seidlerus] τὰν κόμαν 1210. ΧΟ. Kirchhoffius] ΗΛ. 1214. γένυν Victorius] γένυν γ' 1215. χεῖρα Seidlerus] χέρας 1216. τ' ἐξ Victorius] τέ γ' ἐξ 1217. ἐκρήμναθ' Barnesius] ἐκρίμναθ' 1220. ματρὸς Seidlerus] μητρὸς 1221. κόραις Victorius] κόμαις ἐμαῖς Seidlerus] ἐμαῖσι 1224. δέ γ' ἐπεκέλευσα] δ' ἐπενεκέλευσα Nauckius. 1225. ἐφηψάμαν Seidlerus] ἐφηψάμην 1226. δεινότατον Victorius] ὦ δεινότατον 1227. ΟΡ. addidit Seidlerus. 1228. καὶ addidit Seidlerus. 1230. φίλᾳ — φίλᾳ Reiskius] φίλαι — φίλαι 1231. τάδ' Kirchhoffius] δέ γ' 1232. ΧΟ. versui 1233. praescriptum huc transtulit Kirchhoffius. μεγάλων Victorius] μεγάλων τε 1234. φαίνουσι] βαίνουσι Nauckius. 1239. καλοῦσι μητρὸς] μητρὸς καλοῦμεν Cobetus Nov. Lect. p. 200. ut est Helen. v. 1643. δισσοὶ δέ σε | Διόσκοροι καλοῦμεν. 1241. ναυσὶν Barnesius] ναὸς 1242. ἐσείδομεν Victorius] εἴδομεν 1251. κτείναντα] κτείναντι Scaliger. 1252. σ' addidit L. Dindorfius. 1255. ἐπτοημένας] ἐστομωμένας Kirchhoffius. 1258. Ἄρεως Seidlerus] ἄρεος 1261. Versus merito suspectus Herwerdeno. 1263. γε Schaeferus] τε C. ἐκ τούτου θεοῖς Hartungus. θεοῖς] βροτοῖς Kirchhoffius. 1265. ἐκσώσουσι Porsonus] ἐκσώζουσι 1267. αὐτὸν Victorius] τ' αὐτὸν 1271. χάσμα Victorius] φάσμα 1272. εὐσεβὲς] ἀστιβὲς Reiskius. 1285. ἐσπορευέτω] ἐκπορευέτω Reiskius. 1289. οἶκον] ὄχθον Valckenarius. 1294. μυσαροὺς Matthiae] μυσαροῖς 1295. ΟΡ. Victorius] ΗΛ.

ΔΙ. καὶ σοί· Φοίβῳ τήνδ' ἀναθήσω
πρᾶξιν φονίαν.
ΧΟ. πῶς ὄντε θεὼ τῆσδέ τ' ἀδελφὼ
τῆς καπφθιμένης
οὐκ ἠρκεσάτην κῆρας μελάθροις;
ΔΙ. μοῖραν ἀνάγκης ἦγεν τὸ χρεών,
Φοίβου τ' ἄσοφοι γλώσσης ἐνοπαί.
ΗΛ. τίς δ' ἔμ' Ἀπόλλων, ποῖοι χρησμοὶ
φονίαν ἔδοσαν μητρὶ γενέσθαι;
ΔΙ. κοιναὶ πράξεις, κοινοὶ δὲ πότμοι,
μία δ' ἀμφοτέρους
ἄτη πατέρων διέκναισεν.
ΟΡ. ὦ ξύγγονέ μοι, χρονίαν σ' ἐσιδὼν,
τῶν σῶν εὐθὺς φίλτρων στέρομαι,
καὶ σ' ἀπολείψω σοῦ λειπόμενος.
ΔΙ. πόσις ἔστ' αὐτῇ καὶ δόμος· οὐχ ἥδ'
οἰκτρὰ πέπονθεν, πλὴν ὅτι λείπει
πόλιν Ἀργείων.
ΟΡ. καὶ τίνες ἄλλαι στοναχαὶ μείζους
ἢ γῆς πατρίας ὅρον ἐκλείπειν;
ἀλλ' ἐγὼ οἴκων ἔξειμι πατρὸς,
καὶ ἐπ' ἀλλοτρίαις ψήφοισι φόνον
μητρὸς ὑφέξω. ΔΙ. θάρσει· Παλλάδος
ὁσίαν ἥξεις πόλιν· ἀλλ' ἀνέχου.
ΗΛ. περί μοι στέρνοις στέρνα πρόσαψον,
ξύγγονε φίλτατε·
διὰ γὰρ ζευγνῦσ' ἡμᾶς πατρίων
μελάθρων μητρὸς φόνιοι κατάραι.
ΟΡ. βάλε, πρόσπτυξον σῶμα· θανόντος δ'
ὡς ἐπὶ τύμβῳ καταθρήνησον.
ΔΙ. φεῦ φεῦ· δεινὸν τόδ' ἐγηρύσω
καὶ θεοῖσι κλύειν.
ἔνι γὰρ κἀμοὶ τοῖς τ' οὐρανίδαις
οἶκτοι θνητῶν πολυμόχθων.
ΟΡ. οὐκέτι σ' ὄψομαι.
ΗΛ. οὐδ' ἐγὼ ἐς σὸν βλέφαρον πελάσω.
ΟΡ. τάδε λοίσθιά μοι προσφθέγματά σου.
ΗΛ. ὦ χαῖρε, πόλις,
χαίρετε δ' ὑμεῖς πολλὰ, πολίτιδες.
ΟΡ. ὦ πιστοτάτη, στείχεις ἤδη;
ΗΛ. στείχω, βλέφαρον τέγγουσ' ἁπαλόν.
ΟΡ. Πυλάδη, χαίρων ἴθι, νυμφεύου
δέμας Ἠλέκτρας.
ΔΙ. τοῖσδε μελήσει γάμος· ἀλλὰ κύνας
τάσδ' ὑποφεύγων στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν·
δεινὸν γὰρ ἴχνος βάλλουσ' ἐπὶ σοὶ
χειροδράκοντες χρῶτα κελαιναὶ,
δεινῶν ὀδυνῶν καρπὸν ἔχουσαι·
νὼ δ' ἐπὶ πόντον Σικελὸν σπουδῇ
σώσοντε νεῶν πρῴρας ἐνάλους.
διὰ δ' αἰθερίας στείχοντε πλακὸς,
τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν,
οἷσιν δ' ὅσιον καὶ τὸ δίκαιον
φίλον ἐν βιότῳ, τούτους χαλεπῶν
ἐκλύοντες μόχθων σῴζομεν.
οὕτως ἀδικεῖν μηδεὶς θελέτω,
μηδ' ἐπιόρκων μέτα συμπλείτω·
θεὸς ὢν θνητοῖς ἀγορεύω.
ΧΟ. χαίρετε· χαίρειν δ' ὅστις δύναται
καὶ ξυντυχίᾳ μή τινι κάμνει
θνητῶν, εὐδαίμονα πράσσει.

1299. καπφθιμένης Elmsleius] καταφθιμένης 1300. ἠρκεσάτην Elmsleius] ἠρκέσατον 1301. μοῖραν — ἦγεν τὸ Seidlerus] μοίρας — ἡγεῖτο 1303. τίς δ' ἔμ' Seidlerus] τί δαί μ' 1304. μητρὶ Musgravius] μητέρι 1311. αὐτῇ Barnesius] αὐτὸς 1315. πατρίας Schaeferus] πατρῴας ἐκλείπειν Heathius] ἐκλιπεῖν 1323. πατρίων Hartungus] πατρῴων 1327. ΔΙ. Victorius] ΗΛ. 1348. νεῶν Grotius] νηῶν ἐνάλους Grotius] ἐναύλους 1354. μηδεὶς Schaeferus] μηθεὶς 1359. πράσσει Victorius] πράσσειν

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΒΑΚΧΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΒΑΚΧΩΝ.
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.
ΚΑΔΜΟΣ.
ΠΕΝΘΕΥΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ.
ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΕΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΑΓΑΥΗ.

I. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Διόνυσος ἀποθεωθεὶς, μὴ βουλομένου Πενθέως τὰ ὄργια αὐτοῦ ἀναλαμβάνειν, εἰς μανίαν ἀγαγὼν τὰς τῆς μητρὸς ἀδελφὰς, ἠνάγκασε Πενθέα διασπασθῆναι. ἡ μυθοποιία κεῖται παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πενθεῖ. [Schol. Aristoph. Ran. 67. αἱ διδασκαλίαι φέρουσι τελευτήσαντος Εὐριπίδου τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας.]

II. Διόνυσον οἱ προσήκοντες οὐκ ἔφασαν εἶναι θεόν. ὁ δὲ αὐτοῖς τιμωρίαν ἐπέστησε τὴν πρέπουσαν. ἐμμανεῖς γὰρ ἐποίησε τὰς τῶν Θηβαίων γυναῖκας, ὧν αἱ τοῦ Κάδμου θυγατέρες ἀφηγούμεναι τοὺς θιάσους εἰσῆγον ἐπὶ τὸν Κιθαιρῶνα. Πενθεὺς δὲ ὁ τῆς Ἀγαύης παῖς παραλαβὼν τὴν βασιλείαν ἐδυσφόρει τοῖς γενομένοις, καί τινας μὲν τῶν βακχῶν συλλαβὼν ἔδησεν, ἐπ' αὐτὸν δὲ τὸν θεὸν ἀγγέλους ἀπέστειλεν. οἱ δὲ ἑκόντος αὐτοῦ κυριεύσαντες ἦγον πρὸς τὸν Πενθέα, κἀκεῖνος ἐκέλευσε δήσαντας αὐτὸν ἔνδον φυλάττειν, οὐ λέγων μόνον ὅτι θεὸς οὐκ ἔστι Διόνυσος, ἀλλὰ καὶ πράττειν πάντα ὡς κατ' ἀνθρώπου τολμῶν. ὁ δὲ σεισμὸν ποιήσας κατέστρεψε τὰ βασίλεια. ἀγαγὼν δὲ εἰς Κιθαιρῶνα ἔπεισε τὸν Πενθέα κατόπτην γενέσθαι τῶν γυναικῶν, λαμβάνοντα γυναικὸς ἐσθῆτα. αἱ δ' αὐτὸν διέσπασαν, τῆς μητρὸς Ἀγαύης καταρξαμένης. Κάδμος δὲ τὸ γεγονὸς καταισθόμενος τὰ διασπασθέντα μέλη συναγαγὼν τελευταῖον τὸ πρόσωπον ἐν ταῖς τῆς τεκούσης ἐφώρασε χερσίν. Διόνυσος δὲ ἐπιφανεὶς τὰ μὲν πᾶσι παρήγγειλεν, ἑκάστῳ δὲ ἃ συμβήσεται διεσάφησεν, ἵνα μὴ ἔργοις ἢ λόγοις ὑπό τινος τῶν ἐκτὸς ὡς ἄνθρωπος καταφρονηθῇ.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Ἥκω Διὸς παῖς τήνδε Θηβαίαν χθόνα
Διόνυσος, ὃν τίκτει ποθ' ἡ Κάδμου κόρη,
Σεμέλη, λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρί·
μορφὴν δ' ἀμείψας ἐκ θεοῦ βροτησίαν
πάρειμι Δίρκης νάματ' Ἰσμηνοῦ θ' ὕδωρ.
ὁρῶ δὲ μητρὸς μνῆμα τῆς κεραυνίας
τόδ' ἐγγὺς οἴκων καὶ δόμων ἐρείπια
τυφόμενα, Δίου πυρὸς ἔτι ζῶσαν φλόγα,
ἀθάνατον Ἥρας μητέρ' εἰς ἐμὴν ὕβριν.
αἰνῶ δὲ Κάδμον, ἄβατον ὃς πέδον τόδε
τίθησι θυγατρὸς σηκόν· ἀμπέλου δέ νιν
πέριξ ἐγὼ 'κάλυψα βοτρυώδει χλόῃ.
λιπὼν δὲ Λυδῶν τῶν πολυχρύσων γύας
Φρυγῶν τε, Περσῶν θ' ἡλιοβλήτους πλάκας
Βάκτριά τε τείχη τήν τε δύσχιμον χθόνα
Μήδων ἐπελθὼν Ἀραβίαν τ' εὐδαίμονα
Ἀσίαν τε πᾶσαν, ἣ παρ' ἁλμυρὰν ἅλα
κεῖται, μιγάσιν Ἕλλησι βαρβάροις θ' ὁμοῦ
πλήρεις ἔχουσα καλλιπυργώτους πόλεις,
ἐς τήνδε πρῶτον ἦλθον Ἑλλήνων πόλιν,
κἀκεῖ χορεύσας καὶ καταστήσας ἐμὰς
τελετάς, ἵν' εἴην ἐμφανὴς δαίμων βροτοῖς.
πρώτας δὲ Θήβας τάσδε γῆς Ἑλληνίδος
ἀνωλόλυξα, νεβρίδ' ἐξάψας χροός,
θύρσον τε δοὺς ἐς χεῖρα, κίσσινον βέλος,
ἐπεί μ' ἀδελφαὶ μητρός, ἃς ἥκιστ' ἐχρῆν,
Διόνυσον οὐκ ἔφασκον ἐκφῦναι Διός,
Σεμέλην δὲ νυμφευθεῖσαν ἐκ θνητοῦ τινος
ἐς Ζῆν' ἀναφέρειν τὴν ἁμαρτίαν λέχους,
Κάδμου σοφίσμαθ', ὧν νιν οὕνεκα κτανεῖν
Ζῆν' ἐξεκαυχῶνθ', ὅτι γάμους ἐψεύσατο.
τοιγάρ νιν αὐτὰς ἐκ δόμων ᾤστρησ' ἐγὼ
μανίαις· ὄρος δ' οἰκοῦσι παράκοποι φρενῶν·
σκευήν τ' ἔχειν ἠνάγκασ' ὀργίων ἐμῶν,
καὶ πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων, ὅσαι
γυναῖκες ἦσαν, ἐξέμηνα δωμάτων·
ὁμοῦ δὲ Κάδμου παισὶν ἀναμεμιγμέναι
χλωραῖς ὑπ' ἐλάταις ἀνορόφοις ἧνται πέτραις.
δεῖ γὰρ πόλιν τήνδ' ἐκμαθεῖν, κεἰ μὴ θέλει,
ἀτέλεστον οὖσαν τῶν ἐμῶν βακχευμάτων,
Σεμέλης τε μητρὸς ἀπολογήσασθαί μ' ὕπερ,
φανέντα θνητοῖς δαίμον', ὃν τίκτει Διί.
Κάδμος μὲν οὖν γέρας τε καὶ τυραννίδα
Πενθεῖ δίδωσι θυγατρὸς ἐκπεφυκότι,
ὃς θεομαχεῖ τὰ κατ' ἐμὲ καὶ σπονδῶν ἄπο
ὠθεῖ μ', ἐν εὐχαῖς τ' οὐδαμῶς μνείαν ἔχει.
ὧν οὕνεκ' αὐτῷ θεὸς γεγὼς ἐνδείξομαι
πᾶσίν τε Θηβαίοισιν. ἐς δ' ἄλλην χθόνα,
τἀνθένδε θέμενος εὖ, μεταστήσω πόδα,
δεικνὺς ἐμαυτόν. ἢν δὲ Θηβαίων πόλις
ὀργῇ ξὺν ὅπλοις ἐξ ὄρους βάκχας ἄγειν
ζητῇ, ξυνάψω μαινάσι στρατηλατῶν.
ὧν οὕνεκ' εἶδος θνητὸν ἀλλάξας ἔχω
μορφήν τ' ἐμὴν μετέβαλον εἰς ἀνδρὸς φύσιν.
ἀλλ', ὦ λιποῦσαι Τμῶλον, ἔρυμα Λυδίας,
θίασος ἐμός, γυναῖκες, ἃς ἐκ βαρβάρων
ἐκόμισα παρέδρους καὶ ξυνεμπόρους ἐμοί,
αἴρεσθε τἀπιχώρι' ἐν πόλει Φρυγῶν
τύμπανα, Ῥέας τε μητρὸς ἐμά θ' εὑρήματα,
βασίλειά τ' ἀμφὶ δώματ' ἐλθοῦσαι τάδε
κτυπεῖτε Πενθέως, ὡς ὁρᾷ Κάδμου πόλις.
ἐγὼ δὲ βάκχαις ἐς Κιθαιρῶνος πτύχας
ἐλθών, ἵν' εἰσί, συμμετασχήσω χορῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀσίας ἀπὸ γαίας
ἱερὸν Τμῶλον ἀμείψασα θοάζω Βρομίῳ πόνον ἁδὺν
κάματόν τ' εὐκάματον, Βάκχιον ἀζομένα θεόν. 67
τίς ὁδῷ τίς ὁδῷ; τίς [ὁσιούσθω·
μελάθροις; ἔκτοπος ἔστω, στόμα τ' εὔφαμον ἅπας
τὰ νομισθέντα γὰρ ἀεὶ Διόνυσον ὑμνήσω. 71
ὦ μάκαρ, ὅστις εὐδαίμων τελετὰς θεῶν εἰδὼς βιο-
τὰν ἁγιστεύει [καθαρμοῖσιν· 75–77
καὶ θιασεύεται ψυχάν, ἐν ὄρεσσι βακχεύων ὁσίοις
τά τε ματρὸς μεγάλας ὄργια Κυβέλας θεμιτεύων,
ἀνὰ θύρσον τε τινάσσων κισσῷ τε στεφανωθεὶς
Διόνυσον θεραπεύει.
ἴτε βάκχαι, ἴτε βάκχαι, Βρόμιον παῖδα θεὸν θεοῦ
Διόνυσον κατάγουσαι Φρυγίων ἐξ ὀρέων
Ἑλλάδος εἰς εὐρυχόρους ἀγυιάς, τὸν Βρόμιον· 87
ὅν ποτ' ἔχουσ' ἐν ὠδίνων λοχίαις ἀνάγκαισι πτα-
μένας Διὸς βροντᾶς 88–90
νηδύος ἔκβολον μάτηρ ἔτεκεν, λιποῦσ' αἰῶνα κε-
ραυνίῳ πλαγᾷ· [Ζεύς·
λοχίοις δ' αὐτίκα νιν δέξατο θαλάμοις Κρονίδας
κατὰ μηρῷ δὲ καλύψας χρυσέαισι ξυνερείδει
περόναις κρυπτὸν ἀφ' Ἥρας. 98
ἔτεκεν δ', ἁνίκα Μοῖραι τέλεσαν ταυρόκερων θεόν,
στεφάνωσέν τε δρακόντων στεφάνοις, ἔνθεν ἄγραν
θυρσοφόροι μαινάδες ἀμφιβάλλονται πλοκάμοις.
ὦ Σεμέλας τροφοὶ Θῆβαι στεφανοῦσθε κισσῷ·
βρύετε βρύετε χλοήρει μίλακι καλλικάρπῳ,
καὶ καταβακχιοῦσθε δρυὸς ἢ ἐλάτας κλάδοισι,
στικτῶν τ' ἐνδυτὰ νεβρίδων

61—67. = 68—71.
72—87. = 88—101.
105—119. = 120—134.

Baccharum codices sunt duo, P (Vaticanus Palatinus 287.) et qui versu 755. terminatur C (Florentinus Laurentianus plutei 32, 2.): de quibus diximus p. 141.

1. Θηβαίαν schol. Hephaestionis c. 6. p. 183. ed. Gaisf. sec. et Priscianus vol. 2. p. 151.] Θηβαίων PC. 6. Δίου Barnesius] δίου τε PC. ἀδροῦ πυρὸς ἔτι Plutarchus V. Solon. c. 1. 13. τῶν πολυχρύσων Elmsleius] τὰς (quod τοὺς scribi debebat, ut monuit Elmsleius) πολυχρύσους PC cum Strabone p. 27. et 687. γύας] γυίας P et corr. C. 14. om. C. θ'] δ' Elmsleius. 15. δύσχιμον Elmsleius] δύσχειμον 20. Hunc versum post 22. transponit Piersonus. Paleio post v. 22. nonnulla excidisse videntur. Versum 20. deleri, versum 23. post 25. collocari vult Bernhardyus. 23. τάσδε L. Dindorfius] τῆσδε 25. θύρσον] θύρσου P. βέλος Stephanus] μέλος 31. ἐξεκαυχῶνθ' Stephanus] ἐξεκαυχώμεθ' 32. ᾤστρησ' Elmsleius] οἴστρησ' 46. οὐδαμῶς] οὐδαμοῦ Ald. et scriptor Christi patientis 1571.

53. 54. delet Bernhardyus. 56. λιποῦσαι] λιποῦσα P et pr. C. ἅπτουσαι apud Strabonem p. 469. 64. γαίας Hermannus] γᾶς 65. 70. ἁδὺν — εὔφαμον D.] ἡδὺν — εὔφημον 67. ἀζομένα Hermannus] εὐαζομένα θεόν om. P et pr. C. 70. ὁσιούσθω] ἐξοσιούσθω P. Hesychius ἐξοσιούσθω: ὅσιος γενέσθω. 71. ἀεί (αἰεὶ PC)] εὐοῖ Iacobsius. 76. ὄρεσσι Elmsleius] ὄρεσι 77. ὁσίοις Elmsleius] ὁσίοισι 78. θεμιτεύων Musgravius] θεμιστεύων PC, et sic Strabonis quoque codices p. 469. 84. Priori ἴτε in P praepositum ὦ. 94. κεραυνίῳ πλαγᾷ] κεραυνία πληγᾶ P. 97. χρυσέαισιν] χρυσέαις P. χρυσέαισι C: quod disyllabum est, aut scribendum χρυσαῖσι. ξυνερείδει] συνερείδει PC. 104. θυρσοφόροι] θηροτρόφοι P. 107. χλοήρει Elmsleius (qui tamen χλοηρᾷ praefert)] χλοηρεῖ P et superscr. α C. 108. μίλακι P. σμίλακι C, sed σ ab correctore addito. Vid. quae ad Aristoph. Nub. 1007. dixi in Annot. Oxon. 110. κλάδοισι] ἐν κλάδοις C. ἢ 'ν ἐλάτας κλάδοισι Blomfieldus. 111. τ'] δ' C.

στέφετε λευκοτρίχων πλοκάμων μαλλοῖς·
ἀμφὶ δὲ νάρθηκας ὑβριστὰς ὁσιοῦσθ'· αὐτίκα γᾶ
πᾶσα χορεύσει,
Βρόμιος εὖτ' ἂν ἄγῃ θιάσους
εἰς ὄρος εἰς ὄρος, ἔνθα μένει
θηλυγενὴς ὄχλος
ἀφ' ἱστῶν παρὰ κερκίδων τ'
οἰστρηθεὶς Διονύσῳ.
ὦ θαλάμευμα Κουρήτων ζαθέου τε Κρήτας
Διογενέτορες ἔναυλοι, τρικόρυθες ἔνθ' ἐν ἄντροις
βυρσότονον κύκλωμα τόδε μοι Κορύβαντες ηὗρον·
ἀνὰ δὲ βάκχια συντόνῳ
κέρασαν ἀδυβόᾳ Φρυγίων αὐλῶν
πνεύματι, ματρός τε Ῥέας ἐς χέρα θῆκαν, κτύ-
πον εὐάσμασι βακχᾶν·
παρὰ δὲ μαινόμενοι σάτυροι
ματέρος ἐξανύσαντο Ῥέας,
ἐς δὲ χορεύματα
ξυνῆψαν τριετηρίδων,
οἷς χαίρει Διόνυσος.
ἀδὺς ἐν οὔρεσιν, εὖτ' ἂν
ἐκ θιάσων δρομαίων
πέσῃ πεδόσε, νεβρίδος ἔχων
ἱερὸν ἐνδυτόν, ἀγρεύων
αἷμα τραγοκτόνον, ὠμοφάγον χάριν,
ἱέμενος εἰς ὄρεα Φρύγια, Λύδια.
ὁ δ' ἔξαρχος Βρόμιος, εὐοῖ. [νέκταρι,
ῥεῖ δὲ γάλακτι πέδον, ῥεῖ δ' οἴνῳ, ῥεῖ δὲ μελισσᾶν
Συρίας δ' ὡς λιβάνου καπνός.
ὁ Βακχεὺς δ' ἔχων
πυρσώδη φλόγα πεύκας
ἐκ νάρθηκος ἀίσσει
δρόμῳ, χοροὺς ἐρεθίζων πλανάτας
ἰακχαῖς τ' ἀναπάλλων,
τρυφερὸν πλόκαμον εἰς αἰθέρα ῥίπτων.
ἅμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει
τοιάδ', ὦ ἴτε βάκχαι, ἴτε βάκχαι,
Τμώλου χρυσορόου χλιδᾶ,
μέλπετε τὸν Διόνυσον
βαρυβρόμων ὑπὸ τυμπάνων,
εὔια τὸν εὔιον ἀγαλλόμεναι θεὸν
ἐν Φρυγίαισι βοαῖς ἐνοπαῖσί τε,
λωτὸς ὅταν εὐκέλαδος ἱερὸς ἱερὰ
παίγματα βρέμῃ, ξύνοχα φοιτάσιν
εἰς ὄρος εἰς ὄρος· ἀδομένα δ' ἄρα
πῶλος ὅπως ἅμα ματέρι φορβάδι
κῶλον ἄγει ταχύπουν σκιρτήμασι βάκχα.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

τίς ἐν πύλαισι; Κάδμον ἐκκάλει δόμων,
Ἀγήνορος παῖδ', ὃς πόλιν Σιδωνίαν
λιπὼν ἐπύργωσ' ἄστυ Θηβαίων τόδε.
ἴτω τις, εἰσάγγελλε Τειρεσίας ὅτι
ζητεῖ νιν· οἶδε δ' αὐτὸς ὧν ἥκω πέρι,
ἅ τε ξυνεθέμην πρέσβυς ὢν γεραιτέρῳ,
θύρσους ἀνάπτειν καὶ νεβρῶν δορὰς ἔχειν,
στεφανοῦν τε κρᾶτα κισσίνοις βλαστήμασιν.

ΚΑΔΜΟΣ.

ὦ φίλταθ', ὡς σὴν γῆρυν ᾐσθόμην κλύων,
σοφὴν σοφοῦ παρ' ἀνδρός, ἐν δόμοισιν ὤν.
ἥκω δ' ἕτοιμος τήνδ' ἔχων σκευὴν θεοῦ·
δεῖ γάρ νιν, ὄντα παῖδα θυγατρὸς ἐξ ἐμῆς,
ὅσον καθ' ἡμᾶς δυνατὸν αὔξεσθαι μέγαν.
ποῖ δεῖ χορεύειν, ποῖ καθιστάναι πόδα
καὶ κρᾶτα σεῖσαι πολιόν; ἐξηγοῦ σύ μοι
γέρων γέροντι, Τειρεσία· σὺ γὰρ σοφός.
ὡς οὐ κάμοιμ' ἂν οὔτε νύκτ' οὔθ' ἡμέραν
θύρσῳ κροτῶν γῆν· ἐπιλελήσμεθ' ἡδέως
γέροντες ὄντες. ΤΕ. ταὔτ' ἐμοὶ πάσχεις ἄρα.
κἀγὼ γὰρ ἡβῶ κἀπιχειρήσω χοροῖς.
ΚΑ. οὐκοῦν ὄχοισιν εἰς ὄρος περάσομεν.
ΤΕ. ἀλλ' οὐχ ὁμοίως ἂν ὁ θεὸς τιμὴν ἔχοι.
ΚΑ. γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ.
ΤΕ. ὁ θεὸς ἀμοχθὶ κεῖσε νῷν ἡγήσεται.
ΚΑ. μόνοι δὲ πόλεως Βακχίῳ χορεύσομεν;
ΤΕ. μόνοι γὰρ εὖ φρονοῦμεν, οἱ δ' ἄλλοι κακῶς.
ΚΑ. μακρὸν τὸ μέλλειν· ἀλλ' ἐμῆς ἔχου χερός.
ΤΕ. ἰδού, ξύναπτε καὶ ξυνωρίζου χέρα.
ΚΑ. οὐ καταφρονῶ 'γὼ τῶν θεῶν θνητὸς γεγώς.
ΤΕ. οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσι.
πατρίους παραδοχὰς ἅς θ' ὁμήλικας χρόνῳ
κεκτήμεθ', οὐδεὶς αὐτὰ καταβαλεῖ λόγος,
οὐδ' εἰ δι' ἄκρων τὸ σοφὸν ηὕρηται φρενῶν.
ἐρεῖ τις ὡς τὸ γῆρας οὐκ αἰσχύνομαι,
μέλλων χορεύειν κρᾶτα κισσώσας ἐμόν.
οὐ γὰρ διῄρηχ' ὁ θεὸς εἴτε τὸν νέον
θέλει χορεύειν εἴτε τὸν γεραίτερον,
ἀλλ' ἐξ ἁπάντων βούλεται τιμὰς ἔχειν
[κοινάς, δι' ἀριθμῶν δ' οὐδὲν αὔξεσθαι θέλει.]
ΚΑ. ἐπεὶ σὺ φέγγος, Τειρεσία, τόδ' οὐχ ὁρᾷς,
ἐγὼ προφήτης σοι λόγων γενήσομαι.
Πενθεὺς πρὸς οἴκους ὅδε διὰ σπουδῆς περᾷ,
Ἐχίονος παῖς, ᾧ κράτος δίδωμι γῆς.
ὡς ἐπτόηται· τί ποτ' ἐρεῖ νεώτερον;

ΠΕΝΘΕΥΣ.

ἔκδημος ὢν μὲν τῆσδ' ἐτύγχανον χθονός,
κλύω δὲ νεοχμὰ τήνδ' ἀνὰ πτόλιν κακά,

182. Διόνυσον, ὃς πέφηνεν ἀνθρώποις θεός

115. εὖτ' ἂν Elmsleius] ὅταν 121. ζαθέου D.] ζάθεοι Κρήτας] κρήτας C (ε superscr.), i. e. κρήτας et κρῆτες. Eadem scripturae diversitas in codicibus Strabonis p. 469. 123. τρικόρυθες ἔνθ' ἐν Dobraeus] ἔνθα τρικόρυθες ἐν PC et Strabo. 125. ηὗρον P. εὗρον C et Strabo. 126. βάκχια apogr. Paris.] βακχεία PC. βακχείῳ Strabo. 127. ἀδυβόᾳ Elmsleius] ἡδυβόᾳ PC. ἀνὰ δύο βοὰν Strabonis codices. 129. κτύπον εὐάσμασι Canterus] κτύπον ἐν (ἔν τ' C) ἄσμασι PC. καλλίκτυπον εὔασμα Strabonis codices p. 470. 131. Ῥέας Strabo] θεᾶς 133. ξυνῆψαν (συνῆψαν PC)] προσῆψαν Strabo. 134. οἷς Strabo] αἷς 135. ἀδὺς D.] ἡδύς οὔρεσιν] ὄρεσιν P. εὖτ' ἂν D.] ὅταν PC. Idem vitium v. 115. 138. ἀγρεύων] ἀγορεύων P et pr. C. 140. Λύδια] Λύδιά θ' Elmsleius.
141. εὐοῖ] εὖ οἵ P. 143. νέκταρι, Συρίας] νέκταρ συρείας P. 148. τοὺς (articulum omittere debebat) χοροὺς Brunckius] καὶ χοροῖς PC, sed literae ι in χοροῖς duo puncta subscripta in P. πλανάτας] πλάνας P. 149. ἰακχαῖς D.] ἰαχαῖς 150. πλόκαμον] πλόκον Burgesius. 153. Alteri ἴτε in P ὦ praescriptum. 154. χρυσορόου] χρυσορόα Elmsleius.

162. ἀδομένα D.] ἡδομένα 169. βάκχα Musgravius] βάκχου 170—172. θεράπων praescriptum in C. 170. ἐκκάλει Berglerus] ἐκκαλεῖ 182. Versum ex v. 860. confictum eiecit Dobraeus. 184. δεῖ Ald. δή PC. 188. ἡδέως Miltonus] ἡδέων 189. ταὔτ' ἐμοὶ L. Dindorfius] ταῦτά μοι 192. ὁμοίως ἂν ὁ θεὸς] ὁμοίαν ὁ θεὸς ἂν Elmsleius. ἔχοι] ἔχει, sed οι superscr. in P.
194. ἀμοχθὶ Elmsleius] ἀμοχθεὶ 201. πατρίους Valckenarius] πατρὸς 202. καταβαλεῖ Scaliger] καταβάλλει (—η P.) 203. ἄκρων — φρενῶν] ἄκρας — φρενὸς Plutarchus Mor. p. 756 b. 207. θέλει D. εἰ χρὴ PC, quod correctoris supplementum esse videtur, in ἐχρῆν mutatum in ed. Aldina. 209. Versum spurium notavit Bernhardyus Theolog. Gr. 3. p. IX.

γυναῖκας ἡμῖν δώματ' ἐκλελοιπέναι,
πλασταῖσι βακχείαισιν, ἐν δὲ δασκίοις
ὄρεσι θοάζειν, τὸν νεωστὶ δαίμονα
Διόνυσον, ὅστις ἐστί, τιμώσας χοροῖς·
πλήρεις δὲ θιάσοις ἐν μέσοισιν ἑστάναι
κρατῆρας, ἄλλην δ' ἄλλοσ' εἰς ἐρημίαν
πτώσσουσαν εὐναῖς ἀρσένων ὑπηρετεῖν,
πρόφασιν μὲν ὡς δὴ μαινάδας θυοσκόους,
τὴν δ' Ἀφροδίτην πρόσθ' ἄγειν τοῦ Βακχίου.
ὅσας μὲν οὖν εἴληφα, δεσμίους χέρας
σώζουσι πανδήμοισι πρόσπολοι στέγαις·
ὅσαι δ' ἄπεισιν, ἐξ ὄρους θηράσομαι,
Ἰνώ τ' Ἀγαύην θ', ἥ μ' ἔτικτ' Ἐχίονι,
Ἀκταίονός τε μητέρ', Αὐτονόην λέγω.
καὶ σφᾶς σιδηραῖς ἁρμόσας ἐν ἄρκυσι
παύσω κακούργου τῆσδε βακχείας τάχα.
λέγουσι δ' ὥς τις εἰσελήλυθε ξένος
γόης, ἐπῳδὸς Λυδίας ἀπὸ χθονός,
ξανθοῖσι βοστρύχοισιν εὐόσμοις κομῶν,
οἰνωπός, ὄσσοις χάριτας Ἀφροδίτης ἔχων,
ὃς ἡμέρας τε κεὐφρόνας ξυγγίγνεται,
τελετὰς προτείνων εὐίους νεάνισιν.
εἰ δ' αὐτὸν εἴσω τῆσδε λήψομαι στέγης,
παύσω κτυποῦντα θύρσον ἀνασείοντά τε
κόμας, τράχηλον σώματος χωρὶς τεμών.
ἐκεῖνος εἶναί φησι Διόνυσον θεόν,
ὃς ἐκπυροῦται λαμπάσιν κεραυνίοις
ξὺν μητρί, Δίους ὅτι γάμους ἐψεύσατο.
ταῦτ' οὐχὶ δεινῆς ἀγχόνης ἐπάξια,
ὕβρεις ὑβρίζειν, ὅστις ἔστιν ὁ ξένος;
ἀτὰρ τόδ' ἄλλο θαῦμα, τὸν τερασκόπον
ἐν ποικίλαισι νεβρίσι Τειρεσίαν ὁρῶ,
πατέρα τε μητρὸς τῆς ἐμῆς, πολὺν γέλων,
νάρθηκι βακχεύοντ'· ἀναίνομαι, πάτερ,
τὸ γῆρας ὑμῶν εἰσορῶν νοῦν οὐκ ἔχον.
οὐκ ἀποτινάξεις κισσόν; οὐκ ἐλευθέραν
θύρσου μεθήσεις χεῖρ', ἐμῆς μητρὸς πάτερ;
σὺ ταῦτ' ἔπεισας, Τειρεσία· τόνδ' αὖ θέλεις
τὸν δαίμον' ἀνθρώποισιν ἐσφέρων νέον
σκοπεῖν πτερωτοὺς κἀμπύρων μισθοὺς φέρειν.
εἰ μή σε γῆρας πολιὸν ἐξερρύετο,
καθῆσ' ἂν ἐν βάκχαισι δέσμιος μέσαις,
τελετὰς πονηρὰς εἰσάγων· γυναιξὶ γὰρ
ὅπου βότρυος ἐν δαιτὶ γίγνεται γάνος,
οὐχ ὑγιὲς οὐδὲν ἔτι λέγω τῶν ὀργίων.

ΧΟ. τῆς δυσσεβείας. ὦ ξέν', οὐκ αἰδεῖ θεοὺς
Κάδμον τε τὸν σπείραντα γηγενῆ στάχυν;
Ἐχίονος δ' ὢν παῖς καταισχύνεις γένος.

ΤΕ. ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς
καλὰς ἀφορμάς, οὐ μέγ' ἔργον εὖ λέγειν·
σὺ δ' εὔτροχον μὲν γλῶσσαν ὡς φρονῶν ἔχεις,
ἐν τοῖς λόγοισι δ' οὐκ ἔνεισί σοι φρένες.
[θρασύς τε δυνατὸς καὶ λέγειν οἷός τ' ἀνὴρ
κακὸς πολίτης γίγνεται νοῦν οὐκ ἔχων.]
οὗτος δ' ὁ δαίμων ὁ νέος, ὃν σὺ διαγελᾷς,
οὐκ ἂν δυναίμην μέγεθος ἐξειπεῖν ὅσος
καθ' Ἑλλάδ' ἔσται. δύο γάρ, ὦ νεανία,
τὰ πρῶτ' ἐν ἀνθρώποισι, Δημήτηρ θεά,
Γῆ δ' ἐστίν· ὄνομα δ' ὁπότερον βούλει κάλει·
αὕτη μὲν ἐν ξηροῖσιν ἐκτρέφει βροτούς·
ὃς δ' ἦλθεν ἐπὶ τἀντίπαλον ὁ Σεμέλης γόνος,
βότρυος ὑγρὸν πῶμ' ηὗρε κεἰσηνέγκατο
θνητοῖς, ὃ παύει τοὺς ταλαιπώρους βροτοὺς
λύπης, ὅταν πλησθῶσιν ἀμπέλου ῥοῆς,
ὕπνον τε, λήθην τῶν καθ' ἡμέραν κακῶν,
δίδωσιν, οὐδ' ἔστ' ἄλλο φάρμακον πόνων.
μάντις δ' ὁ δαίμων ὅδε· τὸ γὰρ βακχεύσιμον
καὶ τὸ μανιῶδες μαντικὴν πολλὴν ἔχει·
ὅταν γὰρ ὁ θεὸς ἐς τὸ σῶμ' ἔλθῃ πολύς,
λέγειν τὸ μέλλον τοὺς μεμηνότας ποιεῖ.
Ἄρεώς τε μοῖραν μεταλαβὼν ἔχει τινά·
στρατὸν γὰρ ἐν ὅπλοις ὄντα κἀπὶ τάξεσι
φόβος διεπτόησε, πρὶν λόγχης θιγεῖν·
μανία δὲ καὶ τοῦτ' ἐστὶ Διονύσου πάρα.
ἔτ' αὐτὸν ὄψει κἀπὶ Δελφίσιν πέτραις
πηδῶντα σὺν πεύκαισι δικόρυφον πλάκα,
πάλλοντα καὶ σείοντα βακχεῖον κλάδον,
μέγαν τ' ἀν' Ἑλλάδ'· ἀλλ' ἐμοί, Πενθεῦ, πιθοῦ,
μὴ τὸ κράτος αὐχει δύναμιν ἀνθρώποις ἔχειν,
μηδ', ἢν δοκῇς μέν, ἡ δὲ δόξα σου νοσῇ,
φρονεῖν δόκει τι· τὸν θεὸν δ' ἐς γῆν δέχου,
καὶ σπένδε καὶ βάκχευε καὶ στέφου κάρα.
οὐχ ὁ Διόνυσος σωφρονεῖν ἀναγκάσει
γυναῖκας ἐς τὴν Κύπριν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν ἐς τὰ πάντ' ἀεί.

243. ἐκεῖνος ἐν μηρῷ ποτ' ἐρράφη Διός

284. οὗτος θεοῖσι σπένδεται θεὸς γεγώς,
ὥστε διὰ τοῦτον τἀγάθ' ἀνθρώπους ἔχειν.
καὶ καταγελᾷς νιν, ὡς ἐνερράφη Διὸς
μηρῷ; διδάξω σ' ὡς καλῶς ἔχει τόδε.
ἐπεί νιν ἥρπασ' ἐκ πυρὸς κεραυνίου
Ζεύς, ἐς δ' Ὄλυμπον βρέφος ἀνήγαγεν νέον,
290. Ἥρα νιν ἤθελ' ἐκβαλεῖν ἀπ' οὐρανοῦ·
Ζεὺς δ' ἀντεμηχανήσαθ' οἷα δὴ θεός.
ῥήξας μέρος τι τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένου
αἰθέρος ἔθηκε τόνδ' ὅμηρον ἐκδιδοὺς
Διόνυσον Ἥρας νεικέων· χρόνῳ δέ νιν
βροτοὶ ῥαφῆναί φασιν ἐν μηρῷ Διός,
ὄνομα μεταστήσαντες, ὅτι θεᾷ θεὸς
297. Ἥρᾳ ποθ' ὡμήρευσε, συνθέντες λόγον.

220. Διόνυσον] διόνυσος P. 237. στέγαις] δόμοις P. 229. Ἀγαύην] ἀγαυὴν PC ὀξυτόνως, quod hic et infra correxi. 233. ὥς τις Ald. ὅστις PC. 235. εὐόσμοις κομῶν Badhamus] εὔοσμον κόμην PC. εὔκοσμος (εὔοσμος Brunckius) κόμην Stephanus. 236. οἰνωπὸς Barnesius] οἰνωπάς τ' P. οἰνωπά τ' C. οἰνῶπας Scaliger. 238. προτείνων] προπίνων Valckenarius in schedis mss. 242—247. post 238. transponit Kirchhoffius. 243. eiecit D. 244. κεραυνίοις Fixius] κεραυνίαις 246. ἐπάξια Elmsleius] ἔστ' ἄξια 251. πάτερ interpolatoris esse versum defectum explentis animadvertit Kirchhoffius. 263. δυσσεβείας Reiskius] εὐσεβείας 264. 265. transponit Musgravius.

270. 271. seclusit D. 270. τε P et Stobaeus 45, 2.] δὲ Ald. et, ut videtur, C. 278. ὃς δ' Fixius] ὅδ' (ὁ δ' Musgravius) 279. πῶμ' Elmsleius] πόμ' 282. ὕπνον C. ὕπνου P. 284—297. eiecit D.: vid. Annot. Oxon. p. 707. 289. δ' om. P. νέον Ald. θεὸν PC. 295. ῥαφῆναι Piersonus (ex v. 243.)] τραφῆναι ἐν μηρῷ Διός Ald. et fortasse C. ἐκ μρς (i. e. μητρὸς) διὸς P. 302—305. suspecti Nauckio, 305. Piersono. 302. Ἄρεως] ἄρεος P. 304. θιγεῖν] θίγειν PC. 306. Δελφίσιν] δελφοῖσιν P: unde interpolatum in C ἐν δελφοῖς ἔτ' αὐτὸν ὄψει κἀπὶ δελφίσιν πέτραις, ultima voce praeter primam literam erasa et in marg. πέτραις adscripto ab alia manu. 308. πάλλοντα Matthiae] βάλλοντα βακχεῖον] βάκχιον Ald. 311. νοσῇ Ald. νοσεῖ PC. 314. σωφρονεῖν] μὴ σωφρονεῖν P et μὴ super versum scripto C. nec legit scriptor Chr. Pat. 262. οὐ γὰρ θεός σε σωφρονεῖν ἀναγκάσει. μὴ σωφρονεῖν etiam Stobaeus 5, 46. 315. ἐν τῇ φύσει] εἰς τὴν φύσιν Stobaeus 5, 46. 316. omisit Stobaeus 5, 46.

τοῦτο σκοπεῖν χρή· καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν
οὖσ' ἥ γε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται.
ὁρᾷς: σὺ χαίρεις, ὅταν ἐφεστῶσιν πύλαις
πολλοί, τὸ Πενθέως δ' ὄνομα μεγαλύνῃ πόλις·
κἀκεῖνος, οἶμαι, τέρπεται τιμώμενος.
ἐγὼ μὲν οὖν καὶ Κάδμος, ὃν σὺ διαγελᾷς,
κισσῷ τ' ἐρεψόμεσθα καὶ χορεύσομεν,
πολιὰ ξυνωρίς, ἀλλ' ὅμως χορευτέον,
κοὐ θεομαχήσω σῶν λόγων πεισθεὶς ὕπο.
μαίνει γὰρ ὡς ἄλγιστα, κοὔτε φαρμάκοις
ἄκη λάβοις ἂν οὔτ' ἄνευ τούτων νοσεῖς.
ΧΟ. ὦ πρέσβυ, Φοῖβόν τ' οὐ καταισχύνεις λόγοις
τιμῶν τε Βρόμιον σωφρονεῖς, μέγαν θεόν.
ΚΑ. ὦ παῖ, καλῶς σοι Τειρεσίας παρῄνεσεν·
οἴκει μεθ' ἡμῶν, μὴ θύραζε τῶν νόμων.
νῦν γὰρ πέτει τε καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖς.
κεἰ μὴ γὰρ ἔστιν ὁ θεὸς οὗτος, ὡς σὺ φῄς,
παρὰ σοὶ λεγέσθω· καὶ καταψεύδου καλῶς
ὡς ἔστι, Σεμέλη θ' ἵνα δοκῇ θεὸν τεκεῖν,
ἡμῖν τε τιμὴ παντὶ τῷ γένει προσῇ.
ὁρᾷς τὸν Ἀκτέωνος ἄθλιον μόρον;
ὃν ὠμόσιτοι σκύλακες ἃς ἐθρέψατο
διεσπάσαντο, κρείσσον' ἐν κυναγίαις
Ἀρτέμιδος εἶναι κομπάσαντ', ἐν ὀργάσιν.
ὃ μὴ πάθῃς σύ· δεῦρό σου στέψω κάρα
κισσῷ· μεθ' ἡμῶν τῷ θεῷ τιμὴν δίδου.
ΠΕ. οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, βακχεύσεις δ' ἰών,
μηδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί;
τῆς σῆς δ' ἀνοίας τήνδε τὸν διδάσκαλον
δίκην μέτειμι· στειχέτω τις ὡς τάχος,
ἐλθὼν δὲ θάκους τοῦδ' ἵν' οἰωνοσκοπεῖ,
μοχλοῖς τριαίνου κἀνάτρεψον ἔμπαλιν,
ἄνω κάτω τὰ πάντα συγχέας ὁμοῦ,
καὶ στέμματ' ἀνέμοις καὶ θυέλλαισιν μέθες.
μάλιστα γάρ νιν δήξομαι δράσας τάδε.
οἱ δ' ἀνὰ πόλιν στείχοντες ἐξιχνεύσατε
τὸν θηλύμορφον ξένον, ὃς ἐσφέρει νόσον
καινὴν γυναιξὶ καὶ λέχη λυμαίνεται.
κἄνπερ λάβητε, δέσμιον πορεύσατε
δεῦρ' αὐτόν, ὡς ἂν λευσίμου δίκης τυχὼν
θάνῃ, πικρὰν βάκχευσιν ἐν Θήβαις ἰδών.
ΤΕ. ὦ σχέτλι', ὡς οὐκ οἶσθα ποῦ ποτ' εἶ λόγων.
μέμηνας ἤδη, καὶ πρὶν ἐξέστης φρενῶν.
στείχωμεν ἡμεῖς, Κάδμε, κἀξαιτώμεθα
ὑπέρ τε τούτου, καίπερ ὄντος ἀγρίου,
ὑπέρ τε πόλεως, τὸν θεὸν μηδὲν νέον
δρᾶν. ἀλλ' ἕπου μοι κισσίνου βάκτρου μέτα·
πειρῶ δ' ἀνορθοῦν σῶμ' ἐμόν, κἀγὼ τὸ σόν·
γέροντε δ' αἰσχρὸν δύο πεσεῖν· ἴτω δ' ὅμως.
τῷ Βακχίῳ γὰρ τῷ Διὸς δουλευτέον.
Πενθεὺς δ' ὅπως μὴ πένθος εἰσοίσει δόμοις
τοῖς σοῖσι, Κάδμε· μαντικῇ μὲν οὐ λέγω,
τοῖς πράγμασιν δέ· μῶρα γὰρ μῶρος λέγει.
ΧΟ. Ὁσία, πότνα θεῶν,
Ὁσία δ', ἃ κατὰ γᾶν
χρυσέαν πτέρυγα φέρεις,
τάδε Πενθέως ἀΐεις;
ἀΐεις οὐχ ὁσίαν
ὕβριν ἐς τὸν Βρόμιον,
τὸν Σεμέλας, τὸν παρὰ καλλιστεφάνοις
εὐφροσύναις δαίμονα πρῶτον μακάρων; ὃς τάδ' ἔχει,
θιασεύειν τε χοροῖς,
μετά τ' αὐλοῦ γελάσαι
ἀποπαῦσαί τε μερίμνας, ὁπόταν βότρυος ἔλθῃ γά-
νος ἐν δαιτὶ θεῶν,
κισσοφόροις δ' ἐν θαλίαις ἀνδράσι κρατὴρ ὕπνον ἀμφιβάλλῃ.
ἀχαλίνων στομάτων
ἀνόμου τ' ἀφροσύνας
τὸ τέλος δυστυχία·
ὁ δὲ τᾶς ἀσυχίας
βίοτος καὶ τὸ φρονεῖν
ἀσάλευτόν τε μένει
καὶ ξυνέχει δώματα· πόρσω γὰρ ὅμως
αἰθέρα ναίοντες ὁρῶσιν τὰ βροτῶν οὐρανίδαι.
τὸ σοφὸν δ' οὐ σοφία,
τό τε μὴ θνατὰ φρονεῖν.
βραχὺς αἰών· ἐπὶ τούτῳ δέ τις ἂν μεγάλα διώκων
τὰ παρόντ' οὐχὶ φέροι.
μαινομένων οἵδε τρόποι καὶ κακοβούλων παρ' ἔμοιγε
φωτῶν.
ἱκοίμαν ποτὶ Κύπρον,
νᾶσον τᾶς Ἀφροδίτας,
ἵν' οἱ θελξίφρονες νέμονται θνατοῖσιν Ἔρωτες,
χθόνα θ' ἂν ἑκατόστομοι
βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ
καρπίζουσιν ἄνομβρον.
ποῦ δ' ἁ καλλιστευομένα
Πιερία μούσειος ἕδρα,
σεμνὰ κλιτὺς Ὀλύμπου;
ἐκεῖσ' ἄγε μ', ὦ Βρόμιε [Βρόμιε],
προβακχήιε δαῖμον.
ἐκεῖ Χάριτες, ἐκεῖ δὲ Πόθος·
ἐκεῖ δὲ βάκχαισι θέμις ὀργιάζειν.
ὁ δαίμων ὁ Διὸς παῖς
χαίρει μὲν θαλίαισιν,
φιλεῖ δ' ὀλβοδότειραν Εἰρήναν, κουροτρόφον θεάν.
ἴσα δ' ἔς τε τὸν ὄλβιον
τόν τε χείρονα δῶκ' ἔχειν
οἴνου τέρψιν ἄλυπον·

370—385. = 386—401.
402—415. = 416—433.

320. ὄνομα Ald. οὔνομα PC. 327. νοσεῖς] νόσου Dobraeus. 333—336. suspecti Nauckio. 335. Σεμέλη θ' Tyrwhittus] σεμέλης 337. ἀκτέωνος C ab correctore: de quo v. Elmsleii annotatio. ἀκταίωνος P. 339. κυναγίαις Matthiae] κυνηγίαις 343. βακχεύσεις δ' ἰών] καὶ βακχεύσεις δ' ἰὼν C. 345. δ' addidit Matthiae. τήνδε C secundum Furiam. τόνδε P. 346. δίκην Elmsleius] δίκῃ 347. τοῦδ' Musgravius] τούσδ' οἰωνοσκοπεῖ] ὀρνιθοσκοπῇ (nisi hic collatoris error est pro οἰωνοσκοπῇ) P.

348. τριαίνου] τριαίνης P (?) et Ald. 359. ἐξέστης] ἐξεστὼς Herwerdeuus ad Soph. Oed. R. p. 114. Alciphro 3, 2. μέμηνας, ὦ θυγάτριον, καὶ ἀληθῶς ἐξέστης.

372. χρυσέαν Matthiae] χρύσεα PC, recte, si σκῆπτρα cum Elmsleio scribatur pro πτέρυγα 385. ἀμφιβάλλῃ Barnesius] ἀμφιβάλῃ 387. ἀσυχίας D.] ἡσυχίας 391. δώματα· πόρρω (correxi πόρσω) γὰρ ὅμως Stobaeus 58, 3.] δώματα πρόσω γὰρ ἀλλ' ὅμως 394. θνατὰ Elmsleius] θνητὰ 395. τούτῳ] τούτου Paleius.

398. μεγάλα (τὰ μεγάλα P)] μακρὰ Heimsoethius. μεγάλα Stobaeus 22, 17. 399. φέροι Tyrwhittus] φέρει PC et Stobaeus. 400. μαινομένων] δ' addit Stobaeus.

402. Κύπρον Hermannus] τὰν κύπρον 404. ἵν' οἱ Heathius] ἵνα 404. χθόνα (i. e. Aegyptum) Meinekius Philol. vol. 13. p. 555.] πάφον 406. ἄνομβρον Matthiae] ἄνομβροι 409. ποῦ δ' ἁ Nauckius] ὅπου δ' ἁ P et pr. C. ὅπου C a m. sec. et Ald. 411. κλιτὺς Canterus] κλειτὺς

412. ἄγε με, Βρόμιε Βρόμιε PC. ἄγε μ' ὦ Βρόμιε Hartungus. 413. προβακχήιε] πρόβακχ' εὔιε Hermannus. 415. βάκχαισι] βάκχαις Kirchhoffius, qui in antistropha χρῆταί τε, τοῦδ' ἂν δεχοίμαν. 419. Εἰρήναν] εἰρήνην P. 421. ἴσα] ἴσαν a m. sec. C.

μισεῖ δ' ᾧ μὴ ταῦτα μέλει,
κατὰ φάος νύκτας τε φίλας
εὐαίωνα διαζῆν,
σοφὰν δ' ἀπέχειν πραπίδα [φρένα τε]
περισσῶν παρὰ φωτῶν·
τὸ πλῆθος ὅ τι περ φαυλότερον
ἐνόμισε χρῆταί τε, τόδε τοι λέγοιμ' ἄν.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

Πενθεῦ, πάρεσμεν τήνδ' ἄγραν ἠγρευκότες,
ἐφ' ἣν ἔπεμψας, οὐδ' ἄκρανθ' ὡρμήσαμεν.
ὁ θὴρ δ' ὅδ' ἡμῖν πρᾶος, οὐδ' ὑπέσπασε
φυγῇ πόδ', ἀλλ' ἔδωκεν οὐκ ἄκων χέρας,
οὐδ' ὠχρός, οὐδ' ἤλλαξεν οἰνωπὸν γένυν,
γελῶν δὲ καὶ δεῖν κἀπάγειν ἐφίετο,
ἔμενέ τε, τοὐμὸν εὐτρεπὲς ποιούμενος.
κἀγὼ δι' αἰδοῦς εἶπον, ὦ ξέν', οὐχ ἑκὼν
ἄγω σε, Πενθέως δ', ὅς μ' ἔπεμψ', ἐπιστολαῖς.
ἃς δ' αὖ σὺ βάκχας εἷρξας, ἃς ξυνήρπασας
κἄδησας ἐν δεσμοῖσι πανδήμου στέγης,
φροῦδαί γ' ἐκεῖναι λελυμέναι πρὸς ὀργάδας
σκιρτῶσι, Βρόμιον ἀνακαλούμεναι θεόν.
αὐτόματα δ' αὐταῖς δεσμὰ διελύθη ποδῶν,
κλῇδές τ' ἀνῆκαν θύρετρ' ἄνευ θνητῆς χερός.
πολλῶν δ' ὅδ' ἀνὴρ θαυμάτων ἥκει πλέως
ἐς τάσδε Θήβας· σοὶ δὲ τἄλλα χρὴ μέλειν.

ΠΕ. μέθεσθε χειρῶν τοῦδ'· ἐν ἄρκυσιν γὰρ ὢν
οὐκ ἔστιν οὕτως ὠκὺς ὥστε μ' ἐκφυγεῖν.
ἀτὰρ τὸ μὲν σῶμ' οὐκ ἄμορφος εἶ, ξένε,
ὡς ἐς γυναῖκας, ἐφ' ὅπερ ἐς Θήβας πάρει·
πλόκαμός τε γάρ σου ταναὸς οὐ πάλης ὕπο,
γένυν παρ' αὐτὴν κεχυμένος, πόθου πλέως·
λευκὴν τε χροιὰν ἐς παρασκευὴν ἔχεις,
οὐχ ἡλίου βολαῖσιν, ἀλλ' ὑπὸ σκιᾶς,
τὴν Ἀφροδίτην καλλονῇ θηρώμενος.
πρῶτον μὲν οὖν μοι λέξον ὅστις εἶ γένος.

ΔΙ. οὐ κόμπος οὐδείς· ῥᾴδιον δ' εἰπεῖν τόδε·
τὸν ἀνθεμώδη Τμῶλον οἶσθά που κλύων.

ΠΕ. οἶδ', ὃς τὸ Σάρδεων ἄστυ περιβάλλει κύκλῳ.

ΔΙ. ἐντεῦθέν εἰμι, Λυδία δέ μοι πατρίς.

ΠΕ. πόθεν δὲ τελετὰς τάσδ' ἄγεις εἰς Ἑλλάδα;

ΔΙ. Διόνυσος ἡμᾶς εἰσέβησ' ὁ τοῦ Διός.

ΠΕ. Ζεὺς δ' ἔστ' ἐκεῖ τις, ὃς νέους τίκτει θεούς;

ΔΙ. οὐκ, ἀλλ' ὁ Σεμέλην ἐνθάδε ζεύξας γάμοις.

ΠΕ. πότερα δὲ νύκτωρ σ' ἢ κατ' ὄμμ' ἠνάγκασεν;

ΔΙ. ὁρῶν ὁρῶντα, καὶ δίδωσιν ὄργια.

ΠΕ. τὰ δ' ὄργι' ἐστὶ τίν' ἰδέαν ἔχοντά σοι;

ΔΙ. ἄρρητ' ἀβακχεύτοισιν εἰδέναι βροτῶν.

ΠΕ. ἔχει δ' ὄνησιν τοῖσι θύουσιν τίνα;

ΔΙ. οὐ θέμις ἀκοῦσαί σ', ἔστι δ' ἄξι' εἰδέναι.

ΠΕ. εὖ τοῦτ' ἐκιβδήλευσας, ἵν' ἀκοῦσαι θέλω.

ΔΙ. ἀσέβειαν ἀσκοῦντ' ὄργι' ἐχθαίρει θεοῦ.

ΠΕ. τὸν θεὸν ὁρᾶν γὰρ φῂς σαφῶς ποῖός τις ἦν;

ΔΙ. ὁποῖος ἤθελ'· οὐκ ἐγὼ 'τασσον τόδε.

ΠΕ. τοῦτ' αὖ παρωχέτευσας εὖ, κοὐδὲν λέγων.

ΔΙ. δόξει τις ἀμαθεῖ σοφὰ λέγων οὐκ εὖ φρονεῖν.

ΠΕ. ἦλθες δὲ πρῶτα δεῦρ' ἄγων τὸν δαίμονα;

ΔΙ. πᾶς ἀναχορεύει βαρβάρων τάδ' ὄργια.

ΠΕ. φρονοῦσι γὰρ κάκιον Ἑλλήνων πολύ.

ΔΙ. τάδ' εὖ γε μᾶλλον· οἱ νόμοι δὲ διάφοροι.

ΠΕ. τὰ δ' ἱρὰ νύκτωρ ἢ μεθ' ἡμέραν τελεῖς;

ΔΙ. νύκτωρ τὰ πολλά· σεμνότητ' ἔχει σκότος.

ΠΕ. τοῦτ' ἐς γυναῖκας δόλιόν ἐστι καὶ σαθρόν.

ΔΙ. κἀν ἡμέρᾳ τό γ' αἰσχρὸν ἐξεύροι τις ἄν.

ΠΕ. δίκην σε δοῦναι δεῖ σοφισμάτων κακῶν.

ΔΙ. σὲ δ' ἀμαθίας γε κἀσεβοῦντ' ἐς τὸν θεόν.

ΠΕ. ὡς θρασὺς ὁ βάκχος κοὐκ ἀγύμναστος λόγων.

ΔΙ. εἴφ' ὅ τι παθεῖν δεῖ· τί με τὸ δεινὸν ἐργάσει;

ΠΕ. πρῶτον μὲν ἁβρὸν βόστρυχον τεμῶ σέθεν.

ΔΙ. ἱερὸς ὁ πλόκαμος· τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.

ΠΕ. ἔπειτα θύρσον τόνδε παράδος ἐκ χεροῖν.

ΔΙ. αὐτός μ' ἀφαιροῦ· τόνδε Διονύσου φορῶ.

ΠΕ. εἱρκταῖσί τ' ἔνδον σῶμα σὸν φυλάξομεν.

ΔΙ. λύσει μ' ὁ δαίμων αὐτός, ὅταν ἐγὼ θέλω.

ΠΕ. ὅταν γε καλέσῃς αὐτὸν ἐν βάκχαις σταθείς.

ΔΙ. καὶ νῦν ἃ πάσχω πλησίον παρὼν ὁρᾷ.

ΠΕ. καὶ ποῦ 'στιν; οὐ γὰρ φανερὸς ὄμμασίν γ' ἐμοῖς.

ΔΙ. παρ' ἐμοί· σὺ δ' ἀσεβὴς αὐτὸν ὢν οὐκ εἰσορᾷς.

ΠΕ. λάζυσθε, καταφρονεῖ με καὶ Θήβας ὅδε.

ΔΙ. αὐδῶ με μὴ δεῖν σωφρονῶν οὐ σώφροσιν.

ΠΕ. ἐγὼ δὲ δεῖν γε κυριώτερος σέθεν.

ΔΙ. οὐκ οἶσθ' ὅ τι ζῇς οὐδ' ὁρᾷς ἔθ' ὅστις εἶ.

ΠΕ. Πενθεύς, Ἀγαύης παῖς, πατρὸς δ' Ἐχίονος.

ΔΙ. ἐνδυστυχῆσαι τοὔνομ' ἐπιτήδειος εἶ.

ΠΕ. χώρει. καθείρξατ' αὐτὸν ἱππικαῖς πέλας
φάτναισιν, ὡς ἂν σκότιον εἰσορᾷ κνέφας.
ἐκεῖ χόρευε· τάσδε δ' ἃς ἄγων πάρει
κακῶν ξυνεργοὺς ἢ διεμπολήσομεν,
ἢ χεῖρα δούπου τοῦδε καὶ βύρσης κτύπους
παύσας ἐφ' ἱστοῖς δμωίδας κεκτήσομαι.

ΔΙ. στείχοιμ' ἄν· ὅ τι γὰρ μὴ χρεών, οὔτοι χρεὼν
παθεῖν· ἀτάρ τοι τῶνδ' ἄποιν' ὑβρισμάτων
μέτεισι Διόνυσός σ', ὃν οὐκ εἶναι λέγεις·
ἡμᾶς γὰρ ἀδικῶν κεῖνον ἐς δεσμοὺς ἄγεις.

ΧΟ. ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ Ἀχελῴου θύγατερ,
πότνι', εὐπάρθενε Δίρκα, σὺ γὰρ ἐν σαῖς
ποτε παγαῖς τὸ Διὸς βρέφος ἔλαβες,
ὅτε μηρῷ πυρὸς ἐξ ἀθανάτου Ζεὺς
ὁ τεκὼν ἥρπασέ νιν, τάδ' ἀμβοάσας
"ἴθι, Διθύραμβ', ἐμὰν ἄρσενα τάνδε βᾶθι νηδύν·
ἀναφανῶ σε τόδ', ὦ Βάκχιε, Θήβαις ὀνομάζειν."
σὺ δέ μ', ὦ μάκαιρα Δίρκα, στεφαναφόρους ἀπωθεῖ

519—537. = 538—555.

427. σοφὰν] σοφὸν Ald. πραπίδα C. παρ' ἀσπίδα P. φρένα τε delet Hartungus. 428. παρὰ] ἀπὸ Reiskius. 429. ὅτιπερ P et pr. C. ὅτι τε C a m. sec. ὅ τι τὸ Brunckius. 431. χρῆταί τε, τόδε τοι λέγοιμ' ἄν] χρηστόν, τόδε τοι λέγοιμ' ἄν Hartungus. 438. ὠχρός, οὐδ'] ὠχρὸς ὢν Nauckius. 440. εὐτρεπὲς Canterus] εὐπρεπὲς PC. εὐπετὲς Nauckius. 447. ποδῶν] πεδῶν Meinekius. 451. μέθεσθε Burgesius] μαίνεσθε PC, adscripto in P γρ. λάζυσθε, quod ex v. 503. sumtum. μαίνεσθε χεῖρον τοῦδ' Bothius. τοῦδ'] ἐμοῦ superscr. in C. 457. τε Elmsleius] δὲ ἐς παρασκευὴν] ἐκ παρασκευῆς Kirchhoffius. 466. εἰσέβησ' Abreschius] εὐσέβησ' 468. ὁ Σεμέλην ἐνθάδε ζεύξας Musgravius] ὅς (ὃ C) σεμέλης ἐνθάδ' ἔζευξεν 469. σ' om. C. κατ' ὄμμ'] κατ' ὄμματ' P. 476. ἀσκοῦντ' ὄργι' Ald. ἀσκοῦνθ' ὄργι' PC.

477. ὁρᾶν γὰρ Musgravius] γὰρ ὁρᾶν ἦν Musgravius] ἢ P. ὢν C. 480. φρονεῖν] λέγειν Stobaeus 4, 18. 484. δὲ om. P. 485. ἱρὰ D.] ἱερὰ 490. ἀμαθίας γε κἀσεβοῦντ' C correctus. ἀμαθίας ἀσεβοῦντ' P et pr. C. 502. αὐτὸν Elmsleius] αὐτὸς 503. με καὶ Θήβας C ab correctore et schol. Aristoph. Ran. 103.] μου καὶ θήβης P et pr. C. 506. ἔθ' Elmsleius] οὐθ' 513. κτύπους] κτύπου C. 515. οὔτοι Porsonus] οὔτε P. οὔτι C. 516. τοι] δὴ Elmsleius. 519. Lacunam indicavit Musgravius. 525. ἀναβοάσας] ἀναβώσας Nauckius. 526. ἴθι Hermannus] ἴθ' ὦ 529. ἀναφανῶ] ἀναφαίνω Hermannus. 530. στεφαναφόρους D.] στεφανηφόρους

θιάσους ἔχουσαν ἐν σοί. τί μ' ἀναίνει; τί με φεύ-
γεις; [σοι
ἔτι ναὶ τὰν βοτρυώδη Διονύσου χάριν οἴνας ἔτι
τοῦ Βρομίου μελήσει.
οἵαν οἵαν ὀργὰν ἀναφαίνει χθόνιον
γένος ἐκφύς τε δράκοντός ποτε Πενθεύς,
ὃν Ἐχίων ἐφύτευσε χθόνιος,
ἀγριωπὸν τέρας, οὐ φῶτα βρότειον,
φόνιον δ' ὥστε γίγαντ' ἀντίπαλον θεοῖς,
ὃς ἔμ' ἐν βρόχοισι τὰν τοῦ Βρομίου τάχα ξυνάψει,
τὸν ἐμὸν δ' ἐντὸς ἔχει δώματος ἤδη θιασώταν
σκοτίαισι κρυπτὸν εἱρκταῖς. ἐσορᾷς τάδ', ὦ Διὸς
παῖ
Διόνυσε, σοὺς προφήτας ἐν ἁμίλλαισιν ἀνάγκας;
μόλε χρυσῶπα τινάσσων ἀνὰ θύρσον κατ' Ὄλυμ-
πον· φονίου δ'
ἀνδρὸς ὕβριν κατάσχες.
πόθι Νύσας ἄρα τᾶς θηροτρόφου θυρσοφορεῖς
θιάσους, ὦ Διόνυσ', ἢ κορυφαῖς Κωρυκίαις;
τάχα δ' ἐν ταῖς πολυδένδροισιν Ὀλύμπου
θαλάμαις, ἔνθα ποτ' Ὀρφεὺς κιθαρίζων
ξύναγεν δένδρεα Μούσαις, ξύναγεν θῆρας ἀγρώτας.
μάκαρ ὦ Πιερία,
σέβεταί σ' Εὔιος, ἥξει τε χορεύσων
ἅμα βακχεύμασι, τόν τ' ὠκυρόαν
διαβὰς Ἀξιὸν εἱλισσομένας μαινάδας ἄξει,
Λοιδίαν τε, τὸν εὐδαιμονίας
βροτοῖς ὀλβοδόταν,
πατέρα τε, τὸν ἔκλυον
εὔιππον χώραν ὕδασιν
καλλίστοισι λιπαίνειν.
ΔΙ. ἰώ,
κλύετ' ἐμᾶς κλύετ' αὐδᾶς,
ἰὼ βάκχαι, ἰὼ βάκχαι. [Εὐίου;
ΧΟ. τίς ὅδε, τίς, πόθεν ὅδ' ὁ κέλαδος ἀνά μ' ἐκάλεσεν
ΔΙ. ἰὼ ἰώ, πάλιν αὐδῶ,
ὁ Σεμέλας, ὁ Διὸς παῖς.
ΧΟ. ἰὼ ἰὼ δέσποτα δέσποτα,
μόλε νυν ἁμέτερον ἐς θίασον, ὦ
Βρόμιε Βρόμιε. πέδον χθονὸς ἔνοσι πότνια.
ἆ ἆ·
τάχα τὰ Πενθέως μέλαθρα διατινάξεται πεσήμασιν.
ὁ Διόνυσος ἀνὰ μέλαθρα·
σέβετέ νιν. σέβομεν ὤ.
εἴδετε λάϊνα κίοσιν ἔμβολα
διάδρομα τάδε; Βρόμιος ὃς ἀλαλάξεται στέγας ἔσω.
ΔΙ. ἅπτε κεραύνιον αἴθοπα λαμπάδα·
σύμφλεγε σύμφλεγε δώματα Πενθέως.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ἆ ἆ·
πῦρ οὐ λεύσσεις οὐδ' αὐγάζεις
Σεμέλας ἱερὸν ἀμφὶ τάφον, ἅν
ποτε κεραυνόβολος ἔλιπε φλόγα
Δίου βροντᾶς;
ΗΜ. δίκετε πεδόσε δίκετε τρομερὰ
σώματα, μαινάδες·
ὁ γὰρ ἄναξ τἄνω κάτω τιθεὶς ἔπεισι
μέλαθρα τάδε Διὸς γόνος.
ΔΙ. βάρβαροι γυναῖκες, οὕτως ἐκπεπληγμέναι φόβῳ
πρὸς πέδῳ πεπτώκατ'; ᾐσθησθ', ὡς ἔοικε, Βακχίου
διατινάξαντος τὰ Πενθέως δώματ'· ἀλλ' ἀνίστατε
σῶμα καὶ θαρσεῖτε σαρκὸς ἐξαμείψασαι τρόμον.
ΧΟ. ὦ φάος μέγιστον ἡμῖν εὐίου βακχεύματος,
ὡς ἐσεῖδον ἀσμένη σε, μονάδ' ἔχουσ' ἐρημίαν.
ΔΙ. εἰς ἀθυμίαν ἀφίκεσθ', ἡνίκ' εἰσεπεμπόμην,
Πενθέως ὡς ἐς σκοτεινὰς ὀρκάνας πεσούμενος;
ΧΟ. πῶς γὰρ οὔ; τίς μοι φύλαξ ἦν, εἰ σὺ συμφορᾶς
τύχοις;
ἀλλὰ πῶς ἠλευθερώθης ἀνδρὸς ἀνοσίου τυχών;
ΔΙ. αὐτὸς ἐξέσωσ' ἐμαυτὸν ῥᾳδίως ἄνευ πόνου.
ΧΟ. οὐδέ σου ξυνῆψε χεῖρε δεσμίοισιν ἐν βρόχοις;
ΔΙ. ταῦτα καὶ καθύβρισ' αὐτόν, ὅτι με δεσμεύειν δοκῶν
οὔτ' ἔθιγεν οὔθ' ἥψαθ' ἡμῶν, ἐλπίσιν δ' ἐβόσκετο.
πρὸς φάτναις δὲ ταῦρον εὑρών, οὗ καθεῖρξ' ἡμᾶς
ἄγων, [δῶν,
τῷδε περὶ βρόχους ἔβαλλε γόνασι καὶ χηλαῖς πο-
θυμὸν ἐκπνέων, ἱδρῶτα σώματος στάζων ἄπο,
χείλεσιν διδοὺς ὀδόντας· πλησίον δ' ἐγὼ παρὼν
ἥσυχος θάσσων ἔλευσσον. ἐν δὲ τῷδε τῷ χρόνῳ
ἀνετίναξ' ἐλθὼν ὁ Βάκχος δῶμα καὶ μητρὸς τάφῳ
πῦρ ἀνῆψ'· ὁ δ', ὡς ἐσεῖδε, δώματ' αἴθεσθαι δοκῶν,
ᾖσσ' ἐκεῖσε, κᾆτ' ἐκεῖσε, δμωσὶν Ἀχελῷον φέρειν
ἐννέπων, ἅπας δ' ἐν ἔργῳ δοῦλος ἦν μάτην πονῶν.
διαμεθεὶς δὲ τόνδε μόχθον, ὡς ἐμοῦ πεφευγότος,
ἵεται ξίφος κελαινὸν ἁρπάσας δόμων ἔσω.
κᾆθ' ὁ Βρόμιος, ὡς ἔμοιγε φαίνεται, δόξαν λέγω,
φάσμ' ἐποίησεν κατ' αὐλήν· ὁ δ' ἐπὶ τοῦθ' ὡρμη-
μένος
ᾖσσε κἀκέντει φαεννὸν αἰθέρ', ὡς σφάζων ἐμέ.
πρὸς δὲ τοῖσδ' αὐτῷ τάδ' ἄλλα Βάκχιος λυμαίνεται.
δώματ' ἔρρηξεν χαμᾶζε· συντεθράνωται δ' ἅπαν

534. ναὶ] ἢ (i. e. νὴ) superscr. in P. 537. Ad verba οἵαν οἵαν ὀργὰν adscriptum in C περισσόν: de quo dixi in Annot. Oxon. p. 724. 545. ὃς ἔμ' ἐν D.] ὅς με 546. ξυνάψει Brunckius] συνάψει PC: unde τάχει συνάψει Ald. 547. δ' om. C. 549. σκοτίαισι κρυπτὸν εἱρκταῖς Hermannus] σκοτίαις κρυπτὸν ἐν εἱρκταῖς 551. Ὄλυμπον] Ὀλύμπου Kirchhoffius. 556. Νύσας Elmsleius] νύσης 557. θυρσοφορεῖς] θυρσοφοραισιν, cum εἰ super αἰ, C. 560. ταῖς C. ταῖσι P. πολυδένδροισιν Matthiae] πολυδένδραισιν P. πολυδένδρεσσιν (alterum σ a m. sec.) C. 561. θαλάμαις Barnesius] θαλάμοις PC: quo servato alii ταῖς in τοῖς mutarunt. 565. μάκαρ Hermannus] μάκαιρ' 569. Ἀξιὸν] ἄξιον P. 570. εἱλισσομένας Heathius] εἱλισσομένας τε 571. Λοιδίαν Hermannus] λυδίαν τὸν Hermannus] τὸν τᾶς 572. τε delet Bothius. 578. ἰὼ (loco priore)] ὦ 579. ὅδ' addidit Hermannus. 583. ἁμέτερον D.] ἡμέτερον 584. πέδον] πέδου Elmsleius. Versus non integer, videturque potius verbum aliquod post χθονὸς excidisse, velut σείεται, quod coniecit Hartungus. 590. Verba σέβετέ νιν Baccho tribuunt apogr. Parisina et haud dubie C. Sequentibus hemichorii nota praefixa in Ald., fortasse etiam in PC. Nam post 590. usque ad finem cantici nullas personarum notas habet P. De C non constat. Canuntur haec ab singulis chori personis. KIRCHHOFF. ΔΙ. v. 594. addidit Tyrwhittus.

592. εἴδετε Dobraeus] ἴδετε λάϊνα C. τὰ λάϊνα P. κίοσιν om. P. 593. ὃς addidit Musgravius. ἀλαλάξεται] ἀλαλάζεται P, ut v. 588. διατινάζεται idem.

596. αὐγάζεις Nauckius] αὐγάζει 599 βροντᾶς] βροντῆς C. 600. δίκετε πεδόσε τρομερὰ δώματα δίκετε μαινάδες PC. Correctum ex Etym. M. p. 279, 20. ubi legitur δίκετε παῖδα δίκετε τρομερὰ σώματα μαινάδες et schol. Eurip. Phoen. 641. ubi δίκετε πεδόσε (πεδόσε omisit typotheta in ed. Oxon. vol. 3. p. 180, 8.) τρομερὰ σώματα. 601. τἄνω Nauckius] ἄνω 605. πεπτώκατ'; ᾐσθησθ' Porsonus] πεπτώκαθ' ᾔσθησθ' 606. τὰ Πενθέως δώματ' Musgravius] δῶμα πενθέως 607. σαρκὸς Reiskius] σάρκας 612. μοι] μου, superscr. οι, C. τύχοις] τύχας P. 615. χεῖρε Nauckius] χεῖρα 630. φάσμ' Iacobsius] φῶς 631. αἰθέρ' addidit Canterus. 632. τάδ' Victorius] τά δ'

πικροτάτους ἰδόντι δεσμοὺς τοὺς ἐμούς· κόπου δ' ὕπο
διαμεθεὶς ξίφος παρεῖται. πρὸς θεὸν γὰρ ὢν ἀνὴρ
ἐς μάχην ἐλθεῖν ἐτόλμησ'· ἥσυχος δ' ἐκβὰς ἐγὼ
δωμάτων ἥκω πρὸς ὑμᾶς, Πενθέως οὐ φροντίσας.
ὡς δέ μοι δοκεῖ, ψοφεῖ γοῦν ἀρβύλη δόμων ἔσω,
ἐς προνώπι' αὐτίχ' ἥξει. τί ποτ' ἄρ' ἐκ τούτων ἐρεῖ;
ῥᾳδίως γὰρ αὐτὸν οἴσω, κἂν πνέων ἔλθῃ μέγα·
πρὸς σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς ἀσκεῖν σώφρον' εὐοργησίαν.
ΠΕ. πέπονθα δεινά· διαπέφευγέ μ' ὁ ξένος,
ὃς ἄρτι δεσμοῖς ἦν κατηναγκασμένος.
ἔα ἔα·
ὅδ' ἐστὶν ἀνήρ. τί τάδε; πῶς προνώπιος
φαίνει πρὸς οἴκοις τοῖς ἐμοῖς, ἔξω βεβώς;
ΔΙ. στῆσον πόδ', ὀργῇ δ' ὑπόθες ἥσυχον πόδα.
ΠΕ. πόθεν σὺ δεσμὰ διαφυγὼν ἔξω περᾷς;
ΔΙ. οὐκ εἶπον ἢ οὐκ ἤκουσας ὅτι λύσει μέ τις;
ΠΕ. τίς; τοὺς λόγους γὰρ ἐσφέρεις καινοὺς ἀεί.
ΔΙ. ὃς τὴν πολύβοτρυν ἄμπελον φύει βροτοῖς.
ΠΕ. ὠνείδισας δὴ τοῦτο Διονύσῳ καλόν.
ΔΙ. ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
ΠΕ. κλῄειν κελεύω πάντα πύργον ἐν κύκλῳ.
ΔΙ. τί δ'; οὐχ ὑπερβαίνουσι καὶ τείχη θεοί;
ΠΕ. σοφὸς σοφὸς σύ, πλὴν ἃ δεῖ σ' εἶναι σοφόν.
ΔΙ. ἃ δεῖ μάλιστα, ταῦτ' ἔγωγ' ἔφυν σοφός.
κείνου δ' ἀκούσας πρῶτα τοὺς λόγους μάθε,
ὃς ἐξ ὄρους πάρεστιν ἀγγελῶν τί σοι·
ἡμεῖς δέ σοι μενοῦμεν, οὐ φευξούμεθα.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Πενθεῦ, κρατύνων τῆσδε Θηβαίας χθονός,
ἥκω, Κιθαιρῶν' ἐκλιπών, ἵν' οὔποτε
λευκῆς ἀνεῖσαν χιόνος εὐαυγεῖς βολαί.
ΠΕ. ἥκεις δὲ ποίαν προστιθεὶς σπουδὴν λόγου;
ΑΓ. βάκχας ποτνιάδας εἰσιδών, αἳ τῆσδε γῆς
οἴστροισι λευκὸν κῶλον ἐξηκόντισαν,
ἥκω φράσαι σοὶ καὶ πόλει χρῄζων, ἄναξ,
ὡς δεινὰ δρῶσι θαυμάτων τε κρείσσονα.
θέλω δ' ἀκοῦσαι, πότερά σοι παρρησίᾳ
φράσω τὰ κεῖθεν, ἢ λόγον στειλώμεθα.
τὸ γὰρ τάχος σου τῶν φρενῶν δέδοικ', ἄναξ,
καὶ τοὐξύθυμον καὶ τὸ βασιλικὸν λίαν.
ΠΕ. λέγ', ὡς ἀθῷος ἐξ ἐμοῦ πάντως ἔσει·
τοῖς γὰρ δικαίοις οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών.
ὅσῳ δ' ἂν εἴπῃς δεινότερα βακχῶν πέρι,
τοσῷδε μᾶλλον τὸν ὑποθέντα τὰς τέχνας
γυναιξὶ τόνδε τῇ δίκῃ προσθήσομεν.
ΑΓ. ἀγελαῖα μὲν βοσκήματ' ἄρτι πρὸς λέπας
μόσχων ὑπεξήκριζον, ἡνίχ' ἥλιος
ἀκτῖνας ἐξίησι θερμαίνων χθόνα.
ὁρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν,
ὧν ἦρχ' ἑνὸς μὲν Αὐτονόη, τοῦ δευτέρου
μήτηρ Ἀγαύη σή, τρίτου δ' Ἰνὼ χοροῦ.
ηὗδον δὲ πᾶσαι σώμασιν παρειμέναι,
αἱ μὲν πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φόβην,
αἱ δ' ἐν δρυὸς φύλλοισι πρὸς πέδῳ κάρα
εἰκῇ βαλοῦσαι σωφρόνως, οὐχ ὡς σὺ φῂς
ᾠνωμένας κρατῆρι καὶ λωτοῦ ψόφῳ
θηρᾶν καθ' ὕλην Κύπριν ἠρημωμένας.
ἡ σὴ δὲ μήτηρ ὠλόλυξεν ἐν μέσαις
σταθεῖσα βάκχαις, ἐξ ὕπνου κινεῖν δέμας,
μυκήμαθ' ὡς ἤκουσε κεροφόρων βοῶν.
αἱ δ' ἀποβαλοῦσαι θαλερὸν ὀμμάτων ὕπνον
ἀνῇξαν ὀρθαί, θαῦμ' ἰδεῖν εὐκοσμίας,
νέαι, παλαιαί, παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες.
καὶ πρῶτα μὲν καθεῖσαν εἰς ὤμους κόμας
νεβρίδας τ' ἀνεστείλανθ' ὅσαισιν ἁμμάτων
σύνδεσμ' ἐλέλυτο, καὶ καταστίκτους δορὰς
ὄφεσι κατεζώσαντο λιχμῶσιν γένυν.
αἱ δ' ἀγκάλαισι δορκάδ' ἢ σκύμνους λύκων
ἀγρίους ἔχουσαι λευκὸν ἐδίδοσαν γάλα,
ὅσαις νεοτόκοις μαστὸς ἦν σπαργῶν ἔτι
βρέφη λιπούσαις· ἐπὶ δ' ἔθεντο κισσίνους
στεφάνους δρυός τε μίλακός τ' ἀνθεσφόρου.
θύρσον δέ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν ἐς πέτραν,
ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς·
ἄλλη δὲ νάρθηκ' ἐς πέδον καθῆκε γῆς,
καὶ τῇδε κρήνην ἐξανῆκ' οἴνου θεός·
ὅσαις δὲ λευκοῦ πώματος πόθος παρῆν,
ἄκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα
γάλακτος ἑσμοὺς εἶχον· ἐκ δὲ κισσίνων
θύρσων γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί.
ὥστ', εἰ παρῆσθα, τὸν θεόν, τὸν νῦν ψέγεις,
εὐχαῖσιν ἂν μετῆλθες εἰσιδὼν τάδε.
ξυνήλθομεν δὲ βουκόλοι καὶ ποιμένες,
κοινῶν λόγων δώσοντες ἀλλήλοις ἔριν·
καί τις πλάνης κατ' ἄστυ καὶ τρίβων λόγων
ἔλεξεν εἰς ἅπαντας "ὦ σεμνὰς πλάκας
ναίοντες ὀρέων, θέλετε θηρασώμεθα
Πενθέως Ἀγαύην μητέρ' ἐκ βακχευμάτων,
χάριν τ' ἄνακτι δῶμεν;" εὖ δ' ἡμῖν λέγειν
ἔδοξε, θάμνων δ' ἐνελοχίζομεν φόβαις
κρύψαντες αὐτούς· αἱ δὲ τὴν τεταγμένην
ὥραν ἐκίνουν θύρσον ἐς βακχεύματα,
Ἴακχον ἀθρόῳ στόματι τὸν Διὸς γόνον
Βρόμιον καλοῦσαι· πᾶν δὲ συνεβάκχευ' ὄρος
καὶ θῆρες, οὐδὲν δ' ἦν ἀκίνητον δρόμῳ.
κυρεῖ δ' Ἀγαύη πλησίον θρῴσκουσά μου·
κἀγὼ 'ξεπήδησ' ὡς ξυναρπάσαι θέλων,
λόχμην κενώσας, ἔνθ' ἐκρυπτόμην δέμας.
ἡ δ' ἀνεβόησεν "ὦ δρομάδες ἐμαὶ κύνες,
θηρώμεθ' ἀνδρῶν τῶνδ' ὕπ'· ἀλλ' ἕπεσθέ μοι,
ἕπεσθε, θύρσοις διὰ χερῶν ὡπλισμέναι."
ἡμεῖς μὲν οὖν φεύγοντες ἐξηλύξαμεν
βακχῶν σπαραγμόν, αἱ δὲ νεμομέναις χλόην
μόσχοις ἐπῆλθον χειρὸς ἀσιδήρου μέτα.
καὶ τὴν μὲν ἂν προσεῖδες εὔθηλον πόριν

716. ὡς δεινὰ δρῶσι θαυμάτων τ' ἐπάξια·

636. ἐκβὰς ἐγὼ Bothius] ἐκ βάκχας ἄγων 641. ἀσκεῖν] ἀρκεῖ P. 647. πόδα] τρόπον Musgravius. 649. λύσει] λύσοι Elmsleius. Post 652. versum unum excidisse animadvertit Dobraeus. 653. κλῄειν Elmsleius] κλύειν P et pr. C. κλείειν corr. C. 655. σὺ] εἶ PC. Correctum ex Chr. P. 1529. 662. ἀνεῖσαν χιόνος L. Dindorfius in Thes. vol. 3. p. 2178.] χιόνος ἀνεῖσαν εὐαυγεῖς Musgravius] εὐαγεῖς 663. δὲ ποίαν Schaeferus] δ' ὁποίαν 669. τὰ κεῖθεν Brunckius] τἀκεῖθεν 673. eiecit Nauckius. 676. προσθήσομεν] προήσομεν Hartungus. 681. τοῦ Scaliger] τοῦ δὲ 683. τρίτου Ald. τρίτη PC.

687. ᾠνωμένας Elmsleius] οἰνωμένας 688. ἠρημωμένας] ἠρεμωμένας P. ἠνεμωμένας Nauckius. 694. παρθένοι τ' ἔτ' ἄζυγες ex Chr. P. 1834.] παρθένοι τε κἄζυγες 698. λιχμῶσιν Heathius] λιχμῶσαν 701. μαστὸς Elmsleius] μαζὸς 703. ἀνθεσφόρου ed. Brubach.] ἀνθεσφόρους 708. πώματος] πόματος P. 709. διαμῶσαι] λικμῶσαι superscr. in PC. 710. ἑσμοὺς Barnesius] ἐσμοὺς 715. κοινῶν] καινῶν C. 716. Versum ex v. 667. (ubi θαυμάτων τε κρείσσονα) huc illatum eiecit Dobraeus. 721. δῶμεν vel θώμεθ' Elmsleius] θῶμεν 722. ἐνελοχίζομεν D.] ἐλοχίζομεν P. ἐλλοχίζομεν C. 726. συνεβάκχευ' Porsonus] συνεβάκχευσ' PC. συνεβάκχευεν Longinus de sublim. c. 15, 6. 735. νεμομέναις] νεμόμεναι P.

μυκωμένην ἔχουσαν ἐν χεροῖν δίχα,
ἄλλαι δὲ δαμάλας διεφόρουν σπαράγμασιν.
εἶδες δ' ἂν ἢ πλεύρ' ἢ δίχηλον ἔμβασιν,
ῥιπτόμεν' ἄνω τε καὶ κάτω· κρεμαστὰ δὲ
ἔσταζ' ὑπ' ἐλάταις ἀναπεφυρμέν' αἵματι.
ταῦροι δ' ὑβρισταὶ κἀς κέρας θυμούμενοι
τὸ πρόσθεν ἐσφάλλοντο πρὸς γαῖαν δέμας,
μυριάσι χειρῶν ἀγόμενοι νεανίδων.
θᾶσσον δὲ διεφοροῦντο σαρκὸς ἐνδυτὰ
ἢ σὺ ξυνάψαις βλέφαρα βασιλείοις κόραις.
χωροῦσι δ' ὥστ' ὄρνιθες ἀρθεῖσαι δρόμῳ
πεδίων ὑποτάσεις, αἳ παρ' Ἀσωποῦ ῥοαῖς
εὔκαρπον ἐκβάλλουσι Θηβαίοις στάχυν,
Ὑσιάς τ' Ἐρυθράς θ', αἳ Κιθαιρῶνος λέπας
νέρθεν κατῳκήκασιν, ὥστε πολέμιοι
ἐπεσπεσοῦσαι πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω
διέφερον· ἥρπαζον μὲν ἐκ δόμων τέκνα,
ὁπόσα δ' ἐπ' ὤμοις ἔθεσαν, οὐ δεσμῶν ὕπο
προσείχετ', οὐδ' ἔπιπτεν ἐς μέλαν πέδον,
οὐ χαλκός, οὐ σίδηρος· ἐπὶ δὲ βοστρύχοις
πῦρ ἔφερον, οὐδ' ἔκαεν. οἱ δ' ὀργῆς ὕπο
εἰς ὅπλ' ἐχώρουν, φερόμενοι βακχῶν ὕπο·
οὗπερ τὸ δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν, ἄναξ.
τοῖς μὲν γὰρ οὐχ ᾕμασσε λογχωτὸν βέλος,
κεῖναι δὲ θύρσους ἐξανιεῖσαι χερῶν
ἐτραυμάτιζον κἀπενώτιζον φυγῇ
γυναῖκες ἄνδρας, οὐκ ἄνευ θεῶν τινος.
πάλιν δ' ἐχώρουν ὅθεν ἐκίνησαν πόδα,
κρήνας ἐπ' αὐτὰς ἃς ἀνῆκ' αὐταῖς θεός.
νίψαντο δ' αἷμα, σταγόνα δ' ἐκ παρηίδων
γλώσσῃ δράκοντες ἐξεφαίδρυνον χροός.
τὸν δαίμον' οὖν τόνδ', ὅστις ἔστ', ὦ δέσποτα,
δέχου πόλει τῇδ'· ὡς τά τ' ἄλλ' ἐστὶν μέγας
κἀκεῖνό φασιν αὐτόν, ὡς ἐγὼ κλύω,
τὴν παυσίλυπον ἄμπελον δοῦναι βροτοῖς.
οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις
οὐδ' ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι.
ΧΟ. ταρβῶ μὲν εἰπεῖν τοὺς λόγους ἐλευθέρους
ἐς τὸν τύραννον, ἀλλ' ὅμως εἰρήσεται·
Διόνυσος ἥσσων οὐδενὸς θεῶν ἔφυ.
ΠΕ. ἤδη τόδ' ἐγγὺς ὥστε πῦρ ὑφάπτεται
ὕβρισμα βακχῶν, ψόγος ἐς Ἕλληνας μέγας.
ἀλλ' οὐκ ὀκνεῖν δεῖ· στεῖχ' ἐπ' Ἠλέκτρας ἰὼν
πύλας· κέλευε πάντας ἀσπιδηφόρους
ἵππων τ' ἀπαντᾶν ταχυπόδων ἐπεμβάτας,
πέλτας θ' ὅσοι πάλλουσι καὶ τόξων χερὶ
ψάλλουσι νευράς, ὡς ἐπιστρατεύσομεν
βάκχαισιν. οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερβάλλει τάδε,
εἰ πρὸς γυναικῶν πεισόμεσθ' ἃ πάσχομεν.
ΔΙ. πείθει μὲν οὐδέν, τῶν ἐμῶν λόγων κλύων,
Πενθεῦ· κακῶς δὲ πρὸς σέθεν πάσχων ὅμως
οὔ φημι χρῆναί σ' ὅπλ' ἐπαίρεσθαι θεῷ,
ἀλλ' ἡσυχάζειν· Βρόμιος οὐκ ἀνέξεται
κινοῦντα βάκχας εὐίων ὀρῶν ἄπο.
ΠΕ. οὐ μὴ φρενώσεις μ', ἀλλὰ δέσμιος φυγὼν
σώσει τόδ'; ἢ σοὶ πάλιν ἀναστρέψω δίκην;
ΔΙ. θύοιμ' ἂν αὐτῷ μᾶλλον ἢ θυμούμενος
πρὸς κέντρα λακτίζοιμι θνητὸς ὢν θεῷ.
ΠΕ. θύσω, φόνον γε θῆλυν, ὥσπερ ἄξιαι,
πολὺν ταράξας ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς.
ΔΙ. φεύξεσθε πάντες, καὶ τόδ' αἰσχρόν, ἀσπίδας
θύρσοισι βακχῶν ἐκτρέπειν χαλκηλάτους.
ΠΕ. ἀπόρῳ γε τῷδε συμπεπλέγμεθα ξένῳ,
ὃς οὔτε πάσχων οὔτε δρῶν σιγήσεται.
ΔΙ. ὦ τᾶν, ἔτ' ἔστιν εὖ καταστῆσαι τάδε.
ΠΕ. τί δρῶντα; δουλεύοντα δουλείαις ἐμαῖς;
ΔΙ. ἐγὼ γυναῖκας δεῦρ' ὅπλων ἄξω δίχα.
ΠΕ. οἴμοι· τόδ' ἤδη δόλιον ἔς με μηχανᾷ.
ΔΙ. ποῖόν τι, σῶσαί σ' εἰ θέλω τέχναις ἐμαῖς;
ΠΕ. ξυνέθεσθε κοινῇ τάδ', ἵνα βακχεύητ' ἀεί.
ΔΙ. καὶ μὴν ξυνεθέμην τοῦτό γ', ἴσθι, τῷ θεῷ.
ΠΕ. ἐκφέρετέ μοι δεῦρ' ὅπλα· σὺ δὲ παῦσαι λέγων.
ΔΙ. ἆ·
βούλει σφ' ἐν ὄρεσι συγκαθημένας ἰδεῖν;
ΠΕ. μάλιστα, μυρίον γε δοὺς χρυσοῦ σταθμόν.
ΔΙ. τί δ' εἰς ἔρωτα τοῦδε πέπτωκας μέγαν;
ΠΕ. λυπρῶς νιν εἰσίδοιμ' ἂν ἐξῳνωμένας.
ΔΙ. ὅμως δ' ἴδοις ἂν ἡδέως ἅ σοι πικρά;
ΠΕ. σάφ' ἴσθι, σιγῇ γ' ὑπ' ἐλάταις καθήμενος.
ΔΙ. ἀλλ' ἐξιχνεύσουσίν σε, κἂν ἔλθῃς λάθρα.
ΠΕ. ἀλλ' ἐμφανῶς· καλῶς γὰρ ἐξεῖπας τάδε.
ΔΙ. ἄγωμεν οὖν σε κἀπιχειρήσεις ὁδῷ;
ΠΕ. ἄγ' ὡς τάχιστα, τοῦ χρόνου γὰρ οὐ φθονῶ.
ΔΙ. στεῖλαί νυν ἀμφὶ χρωτὶ βυσσίνους πέπλους.
ΠΕ. τί δὴ τόδ'; ἐς γυναῖκας ἐξ ἀνδρὸς τελῶ;
ΔΙ. μή σε κτάνωσιν, ἢν ἀνὴρ ὀφθῇς ἐκεῖ.
ΠΕ. εὖ γ' εἶπας αὐτό, καί τις εἶ πάλαι σοφός.
ΔΙ. Διόνυσος ἡμᾶς ἐξεμούσωσεν τάδε.
ΠΕ. πῶς οὖν γένοιτ' ἂν ἃ σύ με νουθετεῖς καλῶς;
ΔΙ. ἐγὼ στελῶ σε δωμάτων εἴσω μολών.
ΠΕ. τίνα στολήν; ἦ θῆλυν; ἀλλ' αἰδώς μ' ἔχει.
ΔΙ. οὐκέτι θεατὴς μαινάδων πρόθυμος εἶ.
ΠΕ. στολὴν δὲ τίνα φῂς ἀμφὶ χρῶτ' ἐμὸν βαλεῖν;
ΔΙ. κόμην μὲν ἐπὶ σῷ κρατὶ ταναὸν ἐκτενῶ.
ΠΕ. τὸ δεύτερον δὲ χρῆμα τοῦ κόσμου τί μοι;
ΔΙ. πέπλοι ποδήρεις· ἐπὶ κάρᾳ δ' ἔσται μίτρα.
ΠΕ. ἦ καί τι πρὸς τοῖσδ' ἄλλο προσθήσεις ἐμοί;
ΔΙ. θύρσον γε χειρὶ καὶ νεβροῦ στικτὸν δέρας.
ΠΕ. οὐκ ἂν δυναίμην θῆλυν ἐνδῦναι στολήν.
ΔΙ. ἀλλ' αἷμα θήσεις ξυμβαλὼν βάκχαις μάχην.
ΠΕ. ὀρθῶς· μολεῖν χρὴ πρῶτον ἐς κατασκοπήν.
ΔΙ. σοφώτερον γοῦν ἢ κακοῖς θηρᾶν κακά.
ΠΕ. καὶ πῶς δι' ἄστεως εἶμι Καδμείους λαθών;
ΔΙ. ὁδοὺς ἐρήμους ἴμεν· ἐγὼ δ' ἡγήσομαι.

738. δίχα Scaliger] δίκα PC. δίκῃ Elmsleius. ἀκμαῖς Nauckius. 740. πλεύρ' Barnesius] πλευρὰν 743. κἀς D.] κεἰς σὺ ξυνάψαι, superscr. ς, P. σὲ ξυνάψαι C. 746. ἐνδυτὰ] ἔνδυτα Ald. De PC non constat. 749. Ἀσωποῦ] αἰσωποῦ P. 750. Θηβαίοις Hartungus] θηβαῖον P. θηβαίων C. 751. Ὑσιάς D. in Thesauro vol. 8. p. 506.] ὑσίας Ἐρυθράς] Vel Ἐρύθρας: v. L. Dindorfius in Thesauro vol. 3. p. 2060. θ' om P. 755. In hoc versu desinunt C eiusque apographa Parisina duo, vacuis relictis in C foliis duobus. Ante hunc versum nonnulla excidisse videntur Hartungo. 758. ἔκαεν Elmsleius] ἐκαίεθ' C. ἔκαι' ἔθ' Bernhardyus Syntax. p. 468. 761. τοῖς Stephanus] τὰς 764. γυναῖκες Ald. γυναῖκας P. 767. νίψαι τὸ σῶμα ‿ ‿ ‿ ‿ ‿ ‿ ‿ | ‿ αἱματηρὰς σταγόνας ἐκ παρηίδων — δράκοντες — χρόα Hartungus. 768. δράκοντες Reiskius] δράκοντος 778. ὑφάπτεται ex Chr. P. 2227.] ἐφάπτεται P.

787—833. ΔΙ. Tyrwhittus] ἄγγελος P. 791. κινοῦντα Canterus] κινοῦντι βάκχας] σ' addit Lentingius. 793. τόδ'] πόδ' Car. Dilthey. 798. 799. Pentheo, 800—802. nuntio tribuit P. Correxit Tyrwhittus. 798. φεύξεσθε Elmsleius] φευξεῖσθε 799. ἐκτρέπειν] ἐντρέπειν Nauckius. 801. ὃς Musgravius] ὡς 802. ὦ τᾶν Scaliger] ὅταν 808. μὴν] Literam ν supra versum habet P. ἴσθι Musgravius] ἔστι P. ἔς τι Bothius. 814. ἐξῳνωμένας Elmsleius] ἐξοινωμένας 816. γ' Ald. δ' P. 817. ἔλθῃς Piersonus] θέλῃς 818. τάδε] τόδε Hermannus. 820. γὰρ οὐ Paleius (ut Hec. 238.)] δέ σ' οὐ 821. νυν Canterus] νιν 835. γε Hermannus] τε 837. αἷμα θήσεις] εὖ μαθήσει Nauckius.

ΠΕ. πᾶν κρεῖσσον ὥστε μὴ 'γγελᾶν βάκχας ἐμοί.
ΔΙ. ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ – ⏑ –́ ⏑ –
ΠΕ. ἐλθὼν ἐς οἴκους ἂν δοκῇ βουλεύσομαι.
ΔΙ. ἔξεστι· πάντῃ τό γ' ἐμὸν εὐτρεπὲς πάρα.
ΠΕ. στείχοιμ' ἄν· ἢ γὰρ ὅπλ' ἔχων πορεύσομαι,
ἢ τοῖσι σοῖσι πείσομαι βουλεύμασιν.
ΔΙ. γυναῖκες, ἀνὴρ ἐς βόλον καθίσταται·
ἥξει δὲ βάκχαις οὗ θανὼν δώσει δίκην.
Διόνυσε, νῦν σὸν ἔργον, οὐ γὰρ εἶ πρόσω,
τισώμεθ' αὐτόν. πρῶτα δ' ἔκστησον φρενῶν,
ἐνεὶς ἐλαφρὰν λύσσαν· ὡς φρονῶν μὲν εὖ
οὐ μὴ θελήσῃ θῆλυν ἐνδῦναι στολήν,
ἔξω δ' ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν ἐνδύσεται.
χρῄζω δέ νιν γέλωτα Θηβαίοις ὀφλεῖν
γυναικόμορφον ἀγόμενον δι' ἄστεως
ἐκ τῶν ἀπειλῶν τῶν πρίν, αἷσι δεινὸς ἦν.
ἀλλ' εἶμι κόσμον ὅνπερ εἰς Ἅιδου λαβὼν
ἄπεισι μητρὸς ἐκ χεροῖν κατασφαγείς,
Πενθεῖ προσάψων· γνώσεται δὲ τὸν Διὸς
Διόνυσον, ὃς πέφυκεν ἐν τέλει θεὸς
δεινότατος, ἀνθρώποισι δ' ἠπιώτατος.
ΧΟ. ἆρ' ἐν παννυχίοις χοροῖς
θήσω ποτὲ λευκὸν
πόδ' ἀναβακχεύουσα δέραν
αἰθέρ' ἐς δροσερὸν
ῥίπτουσ', ὡς νεβρὸς χλοεραῖς
ἐμπαίζουσα λείμακος ἁδοναῖς,
ἡνίκ' ἂν φοβερὰν φύγῃ
θήραν ἔξω φυλακᾶς
εὐπλέκτων ὑπὲρ ἀρκύων,
θωΰσσων δὲ κυναγέτας
συντείνῃ δρόμημα κυνῶν,
μόχθοις τ' ὠκυδρόμοις ἀελλὰς
θρώσκει πεδίον
παραποτάμιον, ἁδομένα
βροτῶν ἐρημίαις
σκιαροκόμοιό τ' ἔρνεσιν ὕλας.
τί τὸ σοφὸν ἢ τί τὸ κάλλιον
παρὰ θεῶν γέρας ἐν βροτοῖς
ἢ χεῖρ' ὑπὲρ κορυφᾶς
τῶν ἐχθρῶν κρείσσω κατέχειν;
ὅ τι καλὸν φίλον ἀεί.
ὁρμᾶται μόλις, ἀλλ' ὅμως
πιστόν τι τὸ θεῖον
σθένος· ἀπευθύνει δὲ βροτῶν
τούς τ' ἀγνωμοσύναν
τιμῶντας καὶ μὴ τὰ θεῶν
αὔξοντας ξὺν μαινομένᾳ δόξᾳ.
κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως
δαρὸν χρόνου πόδα καὶ
θηρῶσιν τὸν ἄσεπτον. οὐ
γὰρ κρεῖσσόν ποτε τῶν νόμων
γιγνώσκειν χρὴ καὶ μελετᾶν.
κούφα γὰρ δαπάνα νομίζειν
ἰσχὺν τόδ' ἔχειν,
ὅ τι ποτ' ἄρα τὸ δαιμόνιον,
τό τ' ἐν χρόνῳ μακρῷ
νόμιμον ἀεὶ φύσει τε πεφυκός.
τί τὸ σοφὸν ἢ τί τὸ κάλλιον
παρὰ θεῶν γέρας ἐν βροτοῖς
ἢ χεῖρ' ὑπὲρ κορυφᾶς
τῶν ἐχθρῶν κρείσσω κατέχειν;
ὅ τι καλὸν φίλον ἀεί.
εὐδαίμων μὲν ὃς ἐκ θαλάσσας
ἔφυγε χεῖμα, λιμένα δ' ἔκιχεν·
εὐδαίμων δ' ὃς ὕπερθε μόχθων
ἐγένεθ'· ἕτερα δ' ἕτερος ἕτερον
ὄλβῳ καὶ δυνάμει παρῆλθεν.
μυρίαι δὲ μυρίοισιν
ἔτ' εἴσ' ἐλπίδες· αἱ μὲν
τελευτῶσιν ἐν ὄλβῳ
βροτοῖς, αἱ δ' ἀπέβησαν·
τὸ δὲ κατ' ἆμαρ ὅτῳ βίοτος
εὐδαίμων, μακαρίζω.
ΔΙ. σὲ τὸν πρόθυμον ὄνθ' ἃ μὴ χρεὼν ὁρᾶν
σπεύδοντά τ' ἀσπούδαστα, Πενθέα λέγω,
ἔξιθι πάροιθε δωμάτων, ὄφθητί μοι,
σκευὴν γυναικὸς μαινάδος βάκχης ἔχων,
μητρός τε τῆς σῆς καὶ λόχου κατάσκοπος·
πρέπεις δὲ Κάδμου θυγατέρων μορφὴν μιᾷ.
ΠΕ. καὶ μὴν ὁρᾶν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ,
δισσὰς δὲ Θήβας καὶ πόλισμ' ἑπτάστομον·
καὶ ταῦρος ἡμῖν πρόσθεν ἡγεῖσθαι δοκεῖς,
καὶ σῷ κέρατα κρατὶ προσπεφυκέναι.
ἀλλ' ἦ ποτ' ἦσθα θήρ; τεταύρωσαι γὰρ οὖν.
ΔΙ. ὁ θεὸς ὁμαρτεῖ, πρόσθεν ὢν οὐκ εὐμενής,
ἔνσπονδος ἡμῖν· νῦν δ' ὁρᾷς ἃ χρή σ' ὁρᾶν.
ΠΕ. τί φαίνομαι δῆτ'; οὐχὶ τὴν Ἰνοῦς στάσιν,
ἢ τὴν Ἀγαύης ἑστάναι, μητρός γ' ἐμῆς;
ΔΙ. αὐτὰς ἐκείνας εἰσορᾶν δοκῶ σ' ὁρῶν.
ἀλλ' ἐξ ἕδρας σοι πλόκαμος ἐξέστηχ' ὅδε,
οὐχ ὡς ἐγώ νιν ὑπὸ μίτρᾳ καθήρμοσα.

862—881. = 882—901.

842. 'γγελᾶν Reiskius] γελᾶν Lacunam post v. 842. indicavit Kirchhoffius. 843. nuntio, 844. Pentheo, 845.846. nuntio tribuit P. Correxit Heathius. 843. ἐλθὼν Kirchhoffius] ἐλθόντ' ἂν Ald. ἂν P. βουλεύσομαι P. βουλεύσομεν Ald. 844. εὐτρεπὲς Canterus] εὐπρεπὲς 845. ἢ] ἡ pr. P. 846. ἢ τοῖσι σοῖσι πείσομαι Ald. ἢ τοῖς σοῖσι πείθομαι 847. 848. inverso ordine in P. Transposuit Musgravius. 848. βάκχαις L. Dindorfius] βάκχας 852. θελήσῃ Ald. θελήσει Pal. 854. χρῄζω] θήσω Chr. P. 2311. 860. ὃς — ἐν τέλει] ὡς ἐντελὴς Hirzelius p. 31., deleto versu proximo, in quo ineptum est ἀνθρώποισι. πέφυκεν] πέφηνεν legit interpolator v. 182. Διόνυσον, ὃς πέφηνεν ἀνθρώποις θεός. 862. πανυχίοις (sic) Ald. παννυχίοισι P. 864. δέραν Elmsleius] δέρην 865. αἰθέρ' εἰς Musgravius] εἰς αἰθέρα P: quo servato Nauckius in antistropha v. 885. coniecit τοὺς τὰν ἀγνωμοσύναν. 867. 874. ἁδοναῖς Elmsleius — ἁδομένα D.] ἡδοναῖς — ἡδομένα 869. θήραν Nauckius] θήραμ' P: unde φοβερὰν in φοβερὸν mutatum in Ald. 870. εὐπλέκτων] θ' addit Elmsleius. 873. μόχθοις] μοχθοῖς pr. P. ὠκυδρόμοις ἀελλὰς Hermannus] ὠκυδρόμοις τ' ἀέλλαις 874. παραποτάμιον Reiskius] παρὰ ποτάμιον 876. σκιαροκόμοιό τ' ἔρνεσιν Nauckius] σκιαροκόμου θ' (ἐν addit Ald.) ἔρνεσιν

883. τι addidit Nauckius. πιστὸν τό γε Ald. 885. Vid. ad v. 865. 887. σὺν μαινομένᾳ Barnesius] συμμαινομένα 893. τόδ' Heathius] τ' 902. χεῖμα] κῦμα Ald. θαλάσσας Brunckius] θαλάσσης 905. ἕτερα Elmsleius] ἑτέρα 907. μυρίαι δὲ μυρίοισιν | ἔτ' εἴσ' Hermannus] μυρίαι μυρίοισιν ἔτ' εἰσὶν P. 910. ἆμαρ Elmsleius] ἦμαρ 913. σπεύδοντα Musurus] σπένδοντα 916. καὶ] ἐκ Hermannus. 917. μορφὴν Musgravius] μορφῇ 921. κέρατα] κέρᾳ τε Ald. unde κέρατε Brodaeus. κέρατα etiam schol. Lycophr. 209. 923. Pentheo continuat P. Correxit Tyrwhittus. 926. γ' ab correctore additum in P. 927. Post haec verba versus unus Dionysi, duo Penthei excidisse videntur Kirchhoffio propter violatam stichomythiam. Eadem de caussa unius versus defectum post 934. idem notavit.

ΠΕ. ἔνδον προσείων αὐτὸν ἀνασείων τ' ἐγὼ
καὶ βακχιάζων ἐξ ἕδρας μεθώρμισα.
ΔΙ. ἀλλ' αὐτὸν ἡμεῖς, οἷς σε θεραπεύειν μέλει,
πάλιν καταστελοῦμεν· ἀλλ' ὄρθου κάρα.
ΠΕ. ἰδού, σὺ κόσμει· σοὶ γὰρ ἀνακείμεσθα δή.
ΔΙ. ζῶναί τέ σοι χαλῶσι κοὐχ ἑξῆς πέπλων
στολίδες ὑπὸ σφυροῖσι τείνουσιν σέθεν.
ΠΕ. κἀμοὶ δοκοῦσι παρά γε δεξιὸν πόδα·
τἀνθένδε δ' ὀρθῶς παρὰ τένοντ' ἔχει πέπλος.
ΔΙ. ἦ πού με τῶν σῶν πρῶτον ἡγήσει φίλων,
ὅταν παράλογον σώφρονας βάκχας ἴδῃς.
ΠΕ. πότερα δὲ θύρσον δεξιᾷ λαβὼν χερί,
ἢ τῇδε, βάκχῃ μᾶλλον εἰκασθήσομαι;
ΔΙ. ἐν δεξιᾷ χρὴ χἅμα δεξιῷ ποδὶ
αἴρειν νιν· αἰνῶ δ' ὅτι μεθέστηκας φρενῶν.
ΠΕ. ἆρ' ἂν δυναίμην τὰς Κιθαιρῶνος πτύχας
αὐταῖσιν ἐλάταις τοῖς ἐμοῖς ὤμοις φέρειν;
ΔΙ. δύναι' ἄν, εἰ βούλοιο· τὰς δὲ πρὶν φρένας
οὐκ εἶχες ὑγιεῖς, νῦν δ' ἔχεις οἵας σε δεῖ.
ΠΕ. μοχλοὺς φέρωμεν, ἢ χεροῖν ἀνασπάσω
κορυφαῖς ὑποβαλὼν ὦμον ἢ βραχίονα;
ΔΙ. μὴ σύ γε τὰ Νυμφῶν διολέσῃς ἱδρύματα
καὶ Πανὸς ἕδρας, ἔνθ' ἔχει συρίγματα.
ΠΕ. καλῶς ἔλεξας· οὐ σθένει νικητέον
γυναῖκας, ἐλάταισιν δ' ἐμὸν κρύψω δέμας.
ΔΙ. κρύψει σὺ κρύψιν ἥν σε κρυφθῆναι χρεών,
ἐλθόντα δόλιον μαινάδων κατάσκοπον.
ΠΕ. καὶ μὴν δοκῶ σφᾶς ἐν λόχμαις ὄρνιθας ὣς
λέκτρων ἔχεσθαι φιλτάτοις ἐν ἕρκεσιν.
ΔΙ. οὐκοῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτ' ἀποστέλλει φύλαξ·
λήψει δ' ἴσως σφᾶς, ἢν σὺ μὴ ληφθῇς πάρος.
ΠΕ. κόμιζε διὰ μέσης με Θηβαίας χθονός·
μόνος γὰρ αὐτῶν εἰμ' ἀνὴρ τολμῶν τόδε.
ΔΙ. μόνος σὺ πόλεως τῆσδ' ὑπερκάμνεις, μόνος·
τοιγάρ σ' ἀγῶνες ἀναμένουσιν οὓς ἐχρῆν.
ἕπου δέ· πομπὸς δ' εἶμ' ἐγὼ σωτήριος,
κεῖθεν δ' ἀπάξει σ' ἄλλος. ΠΕ. ἡ τεκοῦσά γε.
ΔΙ. ἐπίσημον ὄντα πᾶσιν. ΠΕ. ἐπὶ τόδ' ἔρχομαι.
ΔΙ. φερόμενος ἥξεις ΠΕ. ἁβρότητ' ἐμὴν λέγεις.
ΔΙ. ἐν χερσὶ μητρός. ΠΕ. καὶ τρυφᾶν μ' ἀναγκάσεις.
ΔΙ. τρυφάς γε τοιάσδ'. ΠΕ. ἀξίων μὲν ἅπτομαι.
ΔΙ. δεινὸς σὺ δεινὸς κἀπὶ δείν' ἔρχει πάθη,
ὥστ' οὐρανῷ στηρίζον εὑρήσεις κλέος.
ἔκτειν', Ἀγαύη, χεῖρας, αἵ θ' ὁμόσποροι
Κάδμου θυγατέρες· τὸν νεανίαν ἄγω
τόνδ' εἰς ἀγῶνα μέγαν, ὁ νικήσων δ' ἐγὼ
καὶ Βρόμιος ἔσται· τἄλλα δ' αὐτὸ σημανεῖ.
ΧΟ. ἴτε θοαὶ Λύσσας κύνες ἴτ' εἰς ὄρος,
θίασον ἔνθ' ἔχουσι Κάδμου κόραι,
ἀνοιστρήσατέ νιν ἐπὶ τὸν ἐν γυναικομίμῳ στολᾷ
μαινάδων κατάσκοπον λυσσώδη.
μάτηρ πρῶτά νιν λευρᾶς ἀπὸ πέτρας ἢ
σκόλοπος ὄψεται
δοκεύοντα, μαινάσιν δ' ἀπύσει
"τίς ὅδε Καδμείων μαστὴρ οὔριον δρόμον ἐς ὄρος
ἐς ὄρος
ἔμολεν, ὦ βάκχαι; τίς ἄρα νιν ἔτεκεν;
οὐ γὰρ ἐξ αἵματος γυναικῶν ἔφυ,
λεαίνας δέ τινος ὅδ' ἢ Γοργόνων Λιβυσσᾶν γένος."
ἴτω δίκα φανερός, ἴτω ξιφηφόρος
φονεύουσα λαιμῶν διαμπὰξ
τὸν ἄθεον ἄνομον ἄδικον Ἐχίονος τόκον γηγενῆ,
ὃς ἀδίκῳ γνώμᾳ παρανόμῳ τ' ὀργᾷ
περὶ σά, Βάκχι', ὄργια ματρός τε σᾶς
μανείσᾳ πραπίδι παρακόπῳ τε λήματι στέλλεται,
τὰν ἀνίκατον ὡς κρατήσων βίᾳ.
γνώμαν σώφρονα θνατοῖς ἀπροφασίστως
ἐς τὰ θεῶν ἔφυ
βροτείαν τ' ἔχειν ἄλυπος βίος. [μεγάλα
τὸ σοφὸν οὐ φθόνῳ χαίρω θηρεύουσα, τὰ δ' ἕτερα
φανερὰ τῶν ἀεὶ ἐπὶ τὰ καλὰ βίον
ἆμαρ ἐς νύκτα τ' εὐαγοῦντ' εὐσεβεῖν·
τὰ δ' ἔξω νόμιμα δίκας ἐκβαλόντα τιμᾶν θεούς.
ἴτω δίκα φανερός, ἴτω ξιφηφόρος
φονεύουσα λαιμῶν διαμπὰξ
τὸν ἄθεον ἄνομον ἄδικον Ἐχίονος τόκον γηγενῆ.
φάνηθι ταῦρος ἢ πολύκρανος ἰδεῖν δράκων
ἢ πυριφλέγων ὁρᾶσθαι λέων.
ἴθ', ὦ βάκχε, θηραγρευτᾷ βακχᾶν
γελῶντι προσώπῳ περίβαλε βρόχον θανάσιμον
ἐπ' ἀγέλαν πεσόντι τὰν μαινάδων.
ΑΓ. ὦ δῶμ', ὃ πρίν ποτ' ηὐτύχεις ἀν' Ἑλλάδα,
Σιδωνίου γέροντος, ὃς τὸ γηγενὲς
δράκοντος ἔσπειρ' ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος,
ὥς σε στενάζω, δοῦλος ὢν μέν, ἀλλ' ὅμως
χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν.
ΧΟ. τί δ' ἔστιν; ἐκ βακχῶν τι μηνύεις νέον;
ΑΓ. Πενθεὺς ὄλωλε, παῖς Ἐχίονος πατρός.
ΧΟ. ὦναξ Βρόμιε, θεὸς φαίνει μέγας.

977—996. = 997—1016.

930. 931. in marg. additos habet P. 940. παράλογον Porsonus] παρὰ λόγον 946. αὐταῖσιν ἐλάταις] αὐτῆσιν ἐλάταις schol. Eurip. Phoen. 3. αὐταῖσι βάκχαις P. 951. τὰ Stephanus] τῶν 952. Πανὸς Brodaeus] καπνὸς 955. κρυφθῆναι Ald. κρυφῆναι P. 962. αὐτῶν εἰμ' Elmsleius] εἰμ' αὐτῶν 964. ἐχρῆν] χρεὼν Hartungus. 965. εἰμ'] εἶμ' Ald. 977. Λύσσας D.] λύσσης 981. μαινάδων κατάσκοπον] μαινάδων τὸν κατάσκοπον Meinekius. Sed κατάσκοπον fortasse pro σκοπὸν ab librario positum est (ex v. 956.), tres autem syllabae vel ante vel post μαινάδων exciderunt.

986. οὔριον δρόμον Matthiae] ὀριοδρόμων ἐς — ἐς Ald. εἰς — εἰς P. 987. ἔμολεν Ald.] ἔμολεν ἔμολεν 989. ἔφυ Ald. ὅδ' ἔφυ P. 990. τινος ὅδ' ἢ Hermannus] τινος ἢ 993. 1014. λαιμῶν Tyrwhittus] δαίμων 996. τόκον ex v. 1016. Elmsleius] γόνον 998. περὶ τὰ βάκχι' ὄργια P. Verba interpolata, quae non persanantur Scaligeri coniectura περὶ σά, Βάκχι', ὄργια, nisi quod περὶ σὰ commendatur verbis proximis ματρός τε σᾶς. Pro ὄργια metrum postulat vocabulum disyllabum, quale est ἔργα, ut monuit Elmsleius. 999. μανείσᾳ Brodaeus] μανεῖσα 1001. τὰν P. τὸν Ald. 1002. σώφρονα θνατοῖς ἀπροφασίστως Heathius coniectura incerta] σώφρονα θάνατος ἀπροφάσιστος 1004. βροτείῳ — βίῳ Ald. βροτείῳ — βίος P. βροτείαν — βίος Elmsleius, collato Alcest. 802. ὄντας δὲ θνητοὺς θνητὰ καὶ φρονεῖν χρεών. 1005. φθόνῳ Ald. φθονῶ P. 1008. ἀεὶ ἐπὶ] Hiatus vitiosus, nec brevis in fine versus syllaba recte habet. 1009. ἆμαρ Elmsleius] ἦμαρ εὐαγοῦντ' Hermannus] εὖ ἄγουντ' 1019. ἢ] Fort. ἢ καί. ἤτοι Hartungus.
1020. θηραγρεύτα (debebat θηραγρευτᾳ) Nauckius] θηραγρότα (o a correctore) P. θηραγρέτα Ald. θηραγρέτᾳ Scaliger. τῷ θηραγρέτᾳ Brunckius. 1023. 1024. γελῶντι — μαινάδων] Incommoda metro sunt verba γελῶντι προσώπῳ. τὸν θηραγρέταν | γελῶντι προσώπῳ περίβαλε βρόχον θανάσιμον | ἐπ' ἀγέλαν πεσόντα τὰν μαινάδων Hartungus. Praepositionem ἐπ' transposuerat Fixius. ἐπὶ θανάσιμον P. 1024. πεσόντι Scaliger] πεσόντα 1025. ηὐτύχεις Heathius] εὐτυχεῖς 1027. δράκοντος (ὀδόντος Elmsleius) ἔσπειρ'] ἔσπειρ' ὀδόντων Hartungus. ὄφεος] Ἄρεος Elmsleius. 1029. Eadem verba Med. 54, unde hic eiici voluit Dobraeus. τὰ ex Med.] τῆς vel τις P.
1032. φαίνῃ P. καὶ γὰρ φαίνει Ald. ab correctore

ΑΓ. πῶς φῄς; τί τοῦτ᾽ ἔλεξας; ἢ ᾽πὶ τοῖς ἐμοῖς
χαίρεις κακῶς πράσσουσι δεσπόταις, γύναι;
ΧΟ. εὐάζω ξένα μέλεσι βαρβάροις·
οὐκέτι γὰρ δεσμῶν ὑπὸ φόβῳ πτήσσω.
ΑΓ. Θήβας δ᾽ ἀνάνδρους ὧδ᾽ ἄγεις ⏑ ⏓ ⏑ –
⏑ ⏓ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ – ⏑ ⏓ ⏑ – [ἐμόν.
ΧΟ. ὁ Διόνυσος ὁ Διόνυσος, οὐ Θῆβαι κράτος ἔχουσ᾽
ΑΓ. ξυγγνωστὰ μέν σοι, πλὴν ἐπ᾽ ἐξειργασμένοις
κακοῖσι χαίρειν, ὦ γυναῖκες, οὐ καλόν.
ΧΟ. ἔνεπέ μοι, φράσον, τίνι μόρῳ θνήσκει
ἄδικος ἄδικά τ᾽ ἐκπορίζων ἀνήρ.
ΑΓ. ἐπεὶ θεράπνας τῆσδε Θηβαίας χθονὸς
λιπόντες ἐξέβημεν Ἀσωποῦ ῥοάς,
λέπας Κιθαιρώνειον εἰσεβάλλομεν
Πενθεύς τε κἀγώ, δεσπότῃ γὰρ εἰπόμην,
ξένος θ᾽, ὃς ἡμῖν πομπὸς ἦν θεωρίας.
πρῶτον μὲν οὖν ποιηρὸν ἵζομεν νάπος,
τά τ᾽ ἐκ ποδῶν σιγηλὰ καὶ γλώσσης ἄπο
σῴζοντες, ὡς ὁρῷμεν οὐχ ὁρώμενοι.
ἦν δ᾽ ἄγκος ἀμφίκρημνον, ὕδασι διάβροχον,
πεύκαισι συσκιάζον, ἔνθα μαινάδες
καθῆντ᾽ ἔχουσαι χεῖρας ἐν τερπνοῖς πόνοις.
αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν θύρσον ἐκλελοιπότα
κισσῷ κομήτην αὖθις ἐξανέστεφον,
αἱ δ᾽ ἐκλιποῦσαι ποικίλ᾽ ὡς πῶλοι ζυγὰ
βακχεῖον ἀντέκλαζον ἀλλήλαις μέλος.
Πενθεὺς δ᾽ ὁ τλήμων, θῆλυν οὐχ ὁρῶν ὄχλον,
ἔλεξε τοιάδ᾽ "ὦ ξέν᾽, οὗ μὲν ἕσταμεν,
οὐκ ἐξικνοῦμαι μαινάδων ὅποι μόθων·
ὄχθον δ᾽ ἐπεμβὰς ἢ ᾽λάτην ὑψαύχενα
ἴδοιμ᾽ ἂν ὀρθῶς μαινάδων αἰσχρουργίαν."
τοὐντεῦθεν ἤδη τοῦ ξένου τι θαῦμ᾽ ὁρῶ·
λαβὼν γὰρ ἐλάτης οὐράνιον ἄκρον κλάδον
κατῆγεν, ἦγεν, ἦγεν ἐς μέλαν πέδον·
κυκλοῦτο δ᾽ ὥστε τόξον ἢ κυρτὸς τροχὸς
τόρνῳ γραφόμενος περιφορὰν ἑλικοδρόμον·
ὣς κλῶν᾽ ὄρειον ὁ ξένος χεροῖν ἄγων
ἔκαμπτεν ἐς γῆν, ἔργματ᾽ οὐχὶ θνητὰ δρῶν.
Πενθέα δ᾽ ἱδρύσας ἐλατίνων ὄζων ἔπι
ὀρθὸν μεθίει διὰ χερῶν βλάστημ᾽ ἄνω
ἀτρέμα, φυλάσσων μἀναχαιτίσειέ νιν.
ὀρθὴ δ᾽ ἐς ὀρθὸν αἰθέρ᾽ ἐστηρίζετο,
ἔχουσα νώτοις δεσπότην ἐφήμενον.
ὤφθη δὲ μᾶλλον ἢ κατεῖδε μαινάδας·
ὅσον γὰρ οὔπω δῆλος ἦν θάσσων ἄνω
καὶ τὸν ξένον μὲν οὐκέτ᾽ εἰσορᾶν παρῆν,
ἐκ δ᾽ αἰθέρος φωνή τις, ὡς μὲν εἰκάσαι,
Διόνυσος, ἀνεβόησεν "ὦ νεάνιδες,
ἄγω τὸν ὑμᾶς κἀμὲ τἀμά τ᾽ ὄργια
γέλων τιθέμενον· ἀλλὰ τιμωρεῖσθέ νιν."
καὶ ταῦθ᾽ ἅμ᾽ ἠγόρευε καὶ πρὸς οὐρανὸν
καὶ γαῖαν ἐστήριζε φῶς σεμνοῦ πυρός.
σίγησε δ᾽ αἰθήρ, σῖγα δ᾽ ὕλιμος νάπη
φύλλ᾽ εἶχε, θηρῶν δ᾽ οὐκ ἂν ἤκουσας βοήν.
αἱ δ᾽ ὠσὶν ἠχὴν οὐ σαφῶς δεδεγμέναι
ἔστησαν ὀρθαὶ καὶ διήνεγκαν κόρας.
ὁ δ᾽ αὖθις ἐπεκέλευσεν· ὡς δ᾽ ἐγνώρισαν
σαφῆ κελευσμὸν Βακχίου Κάδμου κόραι,
ἦξαν πελείας ὠκύτητ᾽ οὐχ ἥσσονες
ποδῶν ἔχουσαι ξυντόνοις δρομήμασι
μήτηρ Ἀγαύη ξύγγονοί θ᾽ ὁμόσποροι
πᾶσαί τε βάκχαι· διὰ δὲ χειμάρρου νάπης
ἀγμῶν τ᾽ ἐπήδων θεοῦ πνοαῖσιν ἐμμανεῖς.
ὡς δ᾽ εἶδον ἐλάτῃ δεσπότην ἐφήμενον,
πρῶτον μὲν αὐτοῦ χερμάδας κραταιβόλους
ἔρριπτον, ἀντίπυργον ἐπιβᾶσαι πέτραν,
ὄζοισί τ᾽ ἐλατίνοισιν ἠκοντίζετο·
ἄλλαι δὲ θύρσους ἵεσαν δι᾽ αἰθέρος
Πενθέως, στόχον δύστηνον· ἀλλ᾽ οὐκ ἤνυτον.
κρεῖσσον γὰρ ὕψος τῆς προθυμίας ἔχων
καθῆστο τλήμων, ἀπορίᾳ λελημμένος.
τέλος δὲ δρυΐνους ξυγκεραυνοῦσαι κλάδους
ῥίζας ἀνεσπάρασσον ἀσιδήροις μοχλοῖς.
ἐπεὶ δὲ μόχθων τέρματ᾽ οὐκ ἐξήνυτον,
ἔλεξ᾽ Ἀγαύη "φέρε περιστᾶσαι κύκλῳ
πτόρθου λάβεσθε, μαινάδες, τὸν ἀμβάτην
θῆρ᾽ ὡς ἕλωμεν, μηδ᾽ ἀπαγγείλῃ θεοῦ
χοροὺς κρυφαίους". αἱ δὲ μυρίαν χέρα
προσέθεσαν ἐλάτῃ κἀξανέσπασαν χθονός·
ὑψοῦ δὲ θάσσων ὑψόθεν χαμαιπετὴς
πίπτει πρὸς οὖδας μυρίοις οἰμώγμασι
Πενθεύς· κακοῦ γὰρ ἐγγὺς ὢν ἐμάνθανε.
πρώτη δὲ μήτηρ ἦρξεν ἱερία φόνου
καὶ προσπίτνει νιν· ὁ δὲ μίτραν κόμης ἄπο
ἔρριψεν, ὥς νιν γνωρίσασα μὴ κτάνοι
τλήμων Ἀγαύη, καὶ λέγει παρηΐδος
ψαύων "ἐγώ τοι, μῆτερ, εἰμὶ παῖς σέθεν
Πενθεύς, ὃν ἔτεκες ἐν δόμοις Ἐχίονος·
οἴκτειρε δ᾽ ὦ μῆτέρ με, μηδὲ ταῖς ἐμαῖς
ἁμαρτίαισι παῖδα σὸν κατακτάνῃς."
ἡ δ᾽ ἀφρὸν ἐξιεῖσα καὶ διαστρόφους
κόρας ἑλίσσουσ᾽, οὐ φρονοῦσ᾽ ἃ χρῆν φρονεῖν,
ἐκ Βακχίου κατείχετ᾽, οὐδ᾽ ἔπειθέ νιν.
λαβοῦσα δ᾽ ὠλέναις ἀριστερὰν χέρα,
πλευραῖσιν ἀντιβᾶσα τοῦ δυσδαίμονος

qui versum trimetrum facere voluit. Sed videtur dochmiacus fuisse. ὦναξ Βρόμιε, θεὸς σὺ Kirchhoffius. ἄναξ ὦ Βρόμιε, θεὸς Hartungus. θεὸς duplicavit Hermannus.

1033. ἢ] ἡ Brunckius. 1037. Lacunam indicavit Brunckius. Post ἄγεις haud dubie ὥστε lectum fuit, quod coniecit Hartungus. 1038. Versus ex tribus, ut videtur, dochmiis compositus, sic vel simili aliquo modo restituendis, ὁ Διόνυσος ὁ Διός, οὐκέτι Θῆβαι κράτος ἔχουσ᾽ ἐμόν. 1041. ἔνεπε Brunckius] ἔννεπε τίνι Chr. Pat. 653. et Ald.] τίνει 1044. ῥοὰς Ald. ῥοᾶς P. 1048. ποιηρὸν Ald. πικρὸν P. χλοηρὸν Chr. P. 676. 1049. ἐκ ποδῶν Chr. P. 677.] ἐκποδὼν 1050. ὁρῷμεν Musgravius] ὁρῶμεν 1053. καθῆντ᾽ Elmsleius] κάθηντ᾽ 1055. αὖθις Ald. αὖτις 1060. ὅποι μόθων Musgravius] ὅσοι νόθων P. μόθων Stephanus. 1061. ὄχθον δ᾽ ἐπεμβὰς Ald. ὄχθων δ᾽ ἐπ᾽ ἐμβὰς P. ἢ ᾽λάτην Tyrwhittus] εἰς ἐλάτην 1063. τι ab correctore additum in P: unde θαυμάστ᾽ Nauckius. 1066. κυκλοῦτο Ald. κυκλοῦται P. 1067. ἑλικοδρόμον Reiskius] ἕλκη (ἕλκει Victorius) δρόμον 1068. ὣς Barnesius] ὡς 1072. μἀναχαιτίσειε D.] μὴ ἀναχαιτίσειε

1083. ἐστήριζε] ἐστήριξε Ald. et Chr. P. 2259. 1084. ὕλιμος Chr. P. 2260.] εὔλειμος 1090. ἥσσονες] ἥσσονα Heathius. quod probandum foret, si constaret recte legi quod sequitur ἔχουσαι, in τρέχουσαι vel δραμοῦσαι mutatum ab Hartungo, collato Chr. P. 2015. πελείας ὠκύτητ᾽ οὐχ ἥσσονες | ποδῶν δράμωσι συντόνοις δρομήμασιν. 1096. κραταιβόλους] κραταβόλους P. Correctum ex Chr. P. 667. ubi καλάμῳ κραταιβόλῳ. 1098. τ᾽ Hermannus] δ᾽ 1099. ἄλλαι Brodaeus] ἄλλοι 1100. στόχον Reiskius] τ᾽ ὄχον οὐκ ἤνυτον] οὐχ ἤνυτον Elmsleius. 1102. τλήμων Ald.] τλῆμον λελημμένος Musgravius] λελησμένος 1103. δρυΐνους ξυγκεραυνοῦσαι κλάδους] δρυΐνοις συντριαινοῦσαι κλάδοις Hartungus. 1114. ἱερία Elmsleius] ἱερεία 1116. κτάνοι Brunckius] κτάνῃ 1123. χρῆν Brunckius] χρὴ 1124. Βακχίου Ald. βακχείου P.

ἀπεσπάραξεν ὦμον, οὐχ ὑπὸ σθένους,
ἀλλ' ὁ θεὸς εὐμάρειαν ἐπεδίδου χεροῖν.
Ἰνὼ δὲ τἀπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο
ῥηγνῦσα σάρκας, Αὐτονόη τ' ὄχλος τε πᾶς
ἐπεῖχε βακχῶν· ἦν δὲ πᾶσ' ὁμοῦ βοὴ,
ὁ μὲν στενάζων ὅσον ἐτύγχαν' ἐμπνέων,
αἱ δ' ἠλάλαζον. ἔφερε δ' ἡ μὲν ὠλένην,
ἡ δ' ἴχνος αὐταῖς ἀρβύλαις· γυμνοῦντο δὲ
πλευραὶ σπαραγμοῖς· πᾶσα δ' ἡματωμένη
χεῖρας διεσφαίριζε σάρκα Πενθέως.
κεῖται δὲ χωρὶς σῶμα, τὸ μὲν ὑπὸ στύφλοις
πέτραις, τὸ δ' ὕλης ἐν βαθυξύλῳ φόβῃ,
οὐ ῥᾴδιον ζήτημα· κρᾶτα δ' ἄθλιον,
ὅπερ λαβοῦσα τυγχάνει μήτηρ χεροῖν,
πήξασ' ἐπ' ἄκρον θύρσον ὡς ὀρεστέρου
φέρει λέοντος διὰ Κιθαιρῶνος μέσου,
λιποῦσ' ἀδελφὰς ἐν χοροῖσι μαινάδων.
χωρεῖ δὲ θήρᾳ δυσπότμῳ γαυρουμένη
τειχέων ἔσω τῶνδ', ἀνακαλοῦσα Βάκχιον,
τὸν ξυγκύναγον, τὸν ξυνεργάτην ἄγρας,
τὸν καλλίνικον, ᾗ δάκρυα νικηφορεῖ.
ἐγὼ μὲν οὖν τῇδ' ἐκποδὼν τῇ ξυμφορᾷ
ἄπειμ', Ἀγαύην πρὶν μολεῖν πρὸς δώματα.
τὸ σωφρονεῖν δὲ καὶ σέβειν τὰ τῶν θεῶν
κάλλιστον οἶμαι ταὐτὸ καὶ σοφώτατον
θνητοῖσιν εἶναι χρῆμα τοῖσι χρωμένοις.

ΧΟ. ἀναχορεύσωμεν Βάκχιον,
ἀναβοάσωμεν ξυμφορὰν
τὰν τοῦ δράκοντος ἐκγενέτα Πενθέως,
ὃς τὰν θηλυγενῆ στολὰν
νάρθηκά τε, πιστὸν Ἅιδαν,
ἔλαβεν εὔθυρσον,
ταῦρον προηγητῆρα συμφορᾶς ἔχων.
βάκχαι Καδμεῖαι,
τὸν καλλίνικον κλεινὸν ἐξεπράξατε
ἐς γόον, ἐς δάκρυα.
καλὸς ἀγὼν, ἐν αἵματι στάζουσαν
χέρα περιβαλεῖν τέκνου.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ ἐς δόμους ὁρμωμένην
Πενθέως Ἀγαύην μητέρ' ἐν διαστρόφοις
ὄσσοις, δέχεσθε κῶμον εὐίου θεοῦ.

ΑΓΑΥΗ.

Ἀσιάδες βάκχαι, ΧΟ. τί μ' ὀροθύνεις ὤ;
ΑΓΑ. φέρομεν ἐξ ὀρέων ἕλικα νεότομον ἐπὶ μέλαθρα,
μακαρίαν θήραν.
ΧΟ. ὁρῶ γε καὶ σε δέξομαι ξύγκωμον ὤ.
ΑΓΑ. ἔμαρψα τόνδ' ἄνευ βρόχων ⏑ – ⏑ –
⏑ ⏑ – ⏑ νέον λῖν,
ὡς ὁρᾶν πάρα.
ΧΟ. πόθεν ἐρημίας;
ΑΓΑ. Κιθαιρών ΧΟ. τί Κιθαιρών;
ΑΓΑ. κατεφόνευσέ νιν.
ΧΟ. τίς ἁ βαλοῦσα πρώτα, ΑΓΑ. ἐμὸν τὸ γέρας.
μάκαιρ' Ἀγαύη κληζόμεθ' ἐν θιάσοις.
ΧΟ. τίς ἄλλα; ΑΓΑ. τὰ Κάδμου ΧΟ. τί Κάδμου;
ΑΓΑ. γένεθλα
μετ' ἐμὲ μετ' ἐμὲ τοῦδ'
ἔθιγε θηρός. εὐτυχὴς γ' ἅδ' ἄγρα.
μέτεχέ νυν θοίνας. ΧΟ. τί μετέχω τλάμων;
ΑΓΑ. νέος ὁ μόσχος ἄρτι γένυν ὑπὸ κόρυθ' ἁπαλότριχα
κατάκομον θάλλει.
ΧΟ. πρέπει γὰρ ὥστε θηρὸς ἀγραύλου φόβῃ.
ΑΓΑ. ὁ Βάκχιος κυναγέτας σοφὸς σοφῶς
ἀνέπηλ' ἐπὶ θήρᾳ
τοῦδε μαινάδας.
ΧΟ. ὁ γὰρ ἄναξ ἀγρεύς.
ΑΓΑ. ἐπαινεῖς; ΧΟ. τί δ'; ἐπαινῶ.
ΑΓΑ. τάχα δὲ Καδμεῖοι
ΧΟ. καὶ παῖς γε Πενθεὺς ματέρ' ΑΓΑ. ἐπαινέσεται,
λαβοῦσαν ἄγραν τάνδε λεοντοφυᾶ
ΧΟ. περισσάν ΑΓΑ. περισσῶς. ΧΟ. ἀγάλλει; ΑΓΑ. γέγηθα
μεγάλα μεγάλα καὶ φανερὰ τᾷδε γᾷ κατειργασμένα.
ΧΟ. δεῖξόν νυν, ὦ τάλαινα, σὴν νικηφόρον
ἀστοῖσιν ἄγραν, ἣν φέρουσ' ἐλήλυθας.
ΑΓΑ. ὦ καλλίπυργον ἄστυ Θηβαίας χθονὸς
ναίοντες, ἔλθεθ', ὡς ἴδητε τήνδ' ἄγραν,
Κάδμου θυγατέρες θηρὸς ἣν ἠγρεύσαμεν,
οὐκ ἀγκυλητοῖς Θεσσαλῶν στοχάσμασιν,
οὐ δικτύοισιν, ἀλλὰ λευκοπήχεσιν
χειρῶν ἀκμαῖσι. κᾆτα κομπάζειν χρεὼν
καὶ λογχοποιῶν ὄργανα κτᾶσθαι μάτην;
ἡμεῖς δὲ ταύτῃ χειρὶ τόνδε θ' εἵλομεν
χωρίς τε θηρὸς ἄρθρα διεφορήσαμεν.
ποῦ μοι πατὴρ ὁ πρέσβυς; ἐλθέτω πέλας.
Πενθεύς τ' ἐμὸς παῖς ποῦ 'στιν; αἰρέσθω λαβὼν
πηκτῶν πρὸς οἴκους κλιμάκων προσαμβάσεις,
ὡς πασσαλεύσῃ κρᾶτα τριγλύφοις τόδε
λέοντος, ὃν πάρειμι θηράσασ' ἐγώ.
ΚΑ. ἕπεσθέ μοι φέροντες ἄθλιον βάρος
Πενθέως, ἕπεσθε, πρόσπολοι, δόμων πάρος,

1169—1182. == 1183—1199.

1132. στενάζων Ald. στυγνάζων P. ἐτύγχαν' ἐμπνέων Reiskius] ἐτύγχανε πνέων (πλέων a m. pr.) 1133. ἔφερε Portus] ἀνέφερε ὠλένην Ald. ἐλένην P. 1137. στύφλοις Barnesius] τυφλοῖς 1141. πήξασ' Brodaeus] πτήξασ' 1147. νικηφορεῖ] νίκη φέρει Hartungus. 1148. τῇδ' addidit Reiskius. 1151. ταὐτό Reiskius] γ' αὐτὸ P. δ' αὐτὸ Chr. Pat. 1161. et Orion Anth. 4. p. 55. 1153. Βάκχιον Hermannus] βακχείων P. βακχεῖον Ald. 1155. Πενθέως] τοῦ Πενθέως Ald. 1161. ἐξεπράξατε Scaliger] ἐξεπράξατο 1166. δόμους Stephanus] δρόμους 1169. ΑΓΑΥΗ Ald. γυνή P. τί μ' ὀροθύνεις ὤ Hermannus] τί με (δὴ addit Ald.) ὀρθεῖς (ὀρθοῖς Stephanus) ὦ P. τίνα θροεῖς αὐδάν Hartungus. τί με θροεῖς τάδ' ὤ Fixius. 1170. ὀρέων] ὄρεος Plut. V. Crassi c.33. Polyaen. 7, 41. recte, si duabus sylbis pronuntietur vel ὄρους scribatur. 1171. μακαρίαν θήραν Plut. V. Crassi c.33.] μακάριον θήραμα P et Plut. Mor. p. 501 b. μακάριον θήραν Polyaenus. 1172. γε et ὤ addidit Ald., om. P. 1173. Lacunam post βρόχων indicavit Canterus.

1174. λῖν (debebat λῖν ut Brunckius collato Eustathio p. 841, 22.) Stephanus] νιν 1179. πρώτα Hermannus] πρώτα ἐμὸν Plut. V. Crassi c. 33.] ἐμὸν ἐμὸν 1181. ΑΓΑ. ante τὰ addidit Heathius. γένεθλα Heathius] γένεθλα γένεθλα 1182. εὐτυχὴς γ' ἅδ' ἄγρα Nauckius] εὐτυχὴς (εὐτυχεῖς ab correctore) τάδ' ἄγρα P. εὐτυχεῖς τᾷδ' ἄγρᾳ Ald. 1187. θάλλει Musgravius] βάλλει 1188. ΧΟ. addidit Tyrwhittus. φόβῃ Brodaeus] φόβῳ 1189. Βάκχιος Ald. βακχεῖος P. σοφῶς Brunckius] σαφὸς 1190. ἀνέπηλ' D.] ἀνέπηλεν θήρᾳ τοῦδε Hermannus] θήρα τόνδε 1193. τί δ' addidit Ald., om. P. 1194. δὲ Ald. δὲ καὶ P. 1195. καὶ παῖς — περισσῶς choro, ἀγάλλῃ Agauae, reliqua choro tribuit P. Correxit Hermannus, partim aliis praeeuntibus. ἐπαινέσεται Ald. ἐπαινεύσεται P. 1196. λεοντοφυᾶ D.] λεοντοφυῆ 1197. περισσὰν Brodaeus] περισσὰς 1199. τᾷδε γᾷ L. Dindorfius] τάδ' ἔργα 1205. ἀγκυλητοῖς Nauckius] ἀγκυλωτοῖς 1207. χρεὼν — μάτην] μάτην — χρεὼν Nauckius. 1209. δὲ ταύτῃ] δέ γ' αὐτῇ Kirchhoffius. τόνδε Ald. τόδε P. 1212. αἰρέσθω Portus] αἱρέσθω 1213. πηκτῶν (ex Phoen. 491.) Barnesius, quod legit Chr. Pat. 1263.] πλεκτῶν

οὗ σῶμα μοχθῶν μυρίοις ζητήμασι
φέρω τόδ' εὑρὼν ἐν Κιθαιρῶνος πτυχαῖς
διασπαρακτὸν, κοὐδὲν ἐν ταὐτῷ πέδῳ
λαβὼν, ἐν ὕλῃ κείμενον δυσευρέτῳ.
ἤκουσα γάρ του θυγατέρων τολμήματα,
ἤδη κατ' ἄστυ τειχέων εἴσω βεβὼς
ξὺν τῷ γέροντι Τειρεσίᾳ, βακχῶν πάρα·
πάλιν δὲ κάμψας εἰς ὄρος κομίζομαι
τὸν κατθανόντα παῖδα μαινάδων ὕπο.
καὶ τὴν μὲν Ἀκτέων' Ἀρισταίῳ ποτὲ
τεκοῦσαν εἶδον Αὐτονόην Ἰνώ θ' ἅμα
ἔτ' ἀμφὶ δρυμοῖς οἰστροπλῆγας ἀθλίας,
τὴν δ' εἶπέ τίς μοι δεῦρο βακχείῳ ποδὶ
στείχειν Ἀγαύην, οὐδ' ἄκραντ' ἠκούσαμεν·
λεύσσω γὰρ αὐτὴν, ὄψιν οὐκ εὐδαίμονα.
ΑΓΑ. πάτερ, μέγιστον κομπάσαι πάρεστί σοι,
πάντων ἀρίστας θυγατέρας σπεῖραι μακρῷ
θνητῶν· ἁπάσας εἶπον, ἐξόχως δ' ἐμὲ,
ἣ τὰς παρ' ἱστοῖς ἐκλιποῦσα κερκίδας
ἐς μεῖζον ἥκω, θῆρας ἀγρεύειν χεροῖν.
φέρω δ' ἐν ὠλέναισιν, ὡς ὁρᾷς, τάδε
λαβοῦσα τἀριστεῖα, σοῖσι πρὸς δόμοις
ὡς ἀγκρεμασθῇ· σὺ δὲ, πάτερ, δέξαι χεροῖν·
γαυρούμενος δὲ τοῖς ἐμοῖς ἀγρεύμασι
κάλει φίλους ἐς δαῖτα· μακάριος γὰρ εἶ,
μακάριος, ἡμῶν τοιάδ' ἐξειργασμένων.
ΚΑ. ὦ πένθος οὐ μετρητὸν οὐδ' οἷόν τ' ἰδεῖν,
φόνον ταλαίναις χερσὶν ἐξειργασμένων.
καλὸν τὸ θῦμα καταβαλοῦσα δαίμοσιν
ἐπὶ δαῖτα Θήβας τάσδε κἀμὲ παρακαλεῖς.
οἴμοι κακῶν μὲν πρῶτα σῶν, ἔπειτ' ἐμῶν.
ὡς ὁ θεὸς ἡμᾶς ἐνδίκως μὲν, ἀλλ' ἄγαν,
Βρόμιος ἄναξ ἀπώλεσ' οἰκεῖος γεγώς.
ΑΓΑ. ὡς δύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώποις ἔφυ
ἔν τ' ὄμμασι σκυθρωπόν. εἴθε παῖς ἐμὸς
εὔθηρος εἴη, μητρὸς εἰκασθεὶς τρόποις,
ὅτ' ἐν νεανίαισι Θηβαίοις ἅμα
θηρῶν ὀριγνῷτ'· ἀλλὰ θεομαχεῖν μόνον
οἷός τ' ἐκεῖνος. νουθετητέος, πάτερ,
σοὐστίν. τίς αὐτὸν δεῦρ' ἂν ὄψιν εἰς ἐμὴν
καλέσειεν, ὡς ἴδῃ με τὴν εὐδαίμονα;
ΚΑ. φεῦ φεῦ· φρονήσασαι μὲν οἷ' ἐδράσατε
ἀλγήσετ' ἄλγος δεινόν· εἰ δὲ διὰ τέλους
ἐν τῷδ' ἀεὶ μενεῖτ', ἐν ᾧ καθέστατε,
οὐκ εὐτυχοῦσαι δόξετ' οὐχὶ δυστυχεῖν.
ΑΓΑ. τί δ' οὐ καλῶς τῶνδ', ἢ τί λυπηρῶς ἔχει,
ΚΑ. πρῶτον μὲν ἐς τόνδ' αἰθέρ' ὄμμα σὸν μέθες.
ΑΓΑ. ἰδού· τί μοι τόνδ' ἐξυπεῖπας εἰσορᾶν;
ΚΑ. ἔθ' αὐτὸς, ἤ σοι μεταβολὰς ἔχειν δοκεῖ;
ΑΓΑ. λαμπρότερος ἢ πρὶν καὶ διιπετέστερος.
ΚΑ. τὸ δὲ πτοηθὲν τόδ' ἔτι σῇ ψυχῇ πάρα;
ΑΓ. οὐκ οἶδα τοὔπος τοῦτο, γίγνομαι δέ πως
ἔννους, μετασταθεῖσα τῶν πάρος φρενῶν.
ΚΑ. κλύοις ἂν οὖν τι κἀποκρίναι' ἂν σαφῶς;
ΑΓΑ. ὡς ἐκλέλησμαί γ' ἃ πάρος εἴπομεν, πάτερ.
ΚΑ. ἐς ποῖον ἦλθες οἶκον ὑμεναίων μέτα;
ΑΓΑ. σπαρτῷ μ' ἔδωκας, ὡς λέγουσ', Ἐχίονι.
ΚΑ. τίς οὖν ἐν οἴκοις παῖς ἐγένετο σῷ πόσει;
ΑΓΑ. Πενθεὺς, ἐμῇ τε καὶ πατρὸς κοινωνίᾳ.
ΚΑ. τίνος πρόσωπον δῆτ' ἐν ἀγκάλαις ἔχεις;
ΑΓΑ. λέοντος, ὥς γ' ἔφασκον αἱ θηρώμεναι.
ΚΑ. σκέψαι νυν ὀρθῶς· βραχὺς ὁ μόχθος εἰσιδεῖν.
ΑΓΑ. ἔα, τί λεύσσω; τί φέρομαι τόδ' ἐν χεροῖν;
ΚΑ. ἄθρησον αὐτὸ καὶ σαφέστερον μάθε.
ΑΓΑ. ὁρῶ μέγιστον ἄλγος ἡ τάλαιν' ἐγώ.
ΚΑ. μῶν σοι λέοντι φαίνεται προσεικέναι;
ΑΓΑ. οὔκ, ἀλλὰ Πενθέως ἡ τάλαιν' ἔχω κάρα.
ΚΑ. ᾠμωγμένον γε πρόσθεν ἢ σὲ γνωρίσαι.
ΑΓΑ. τίς ἔκτανέν νιν; πῶς ἐμὰς ἦλθεν χέρας;
ΚΑ. δύστην' ἀλήθει', ὡς ἐν οὐ καιρῷ πάρει.
ΑΓΑ. λέγ', ὡς τὸ μέλλον καρδία πήδημ' ἔχει.
ΚΑ. σύ νιν κατέκτας καὶ κασίγνηται σέθεν.
ΑΓΑ. ποῦ δ' ὤλετ'; ἢ κατ' οἶκον, ἢ ποίοις τόποις;
ΚΑ. οὗπερ πρὶν Ἀκτέωνα διέλαχον κύνες.
ΑΓΑ. τί δ' ἐς Κιθαιρῶν' ἦλθε δυσδαίμων ὅδε;
ΚΑ. ἐκερτόμει θεὸν σάς τε βακχείας μολών.
ΑΓΑ. ἡμεῖς δ' ἐκεῖσε τίνι τρόπῳ κατήραμεν;
ΚΑ. ἐμάνητε, πᾶσά τ' ἐξεβακχεύθη πόλις.
ΑΓΑ. Διόνυσος ἡμᾶς ὤλεσ', ἄρτι μανθάνω.
ΚΑ. ὕβριν γ' ὑβρισθείς· θεὸν γὰρ οὐχ ἡγεῖσθέ νιν.
ΑΓΑ. τὸ φίλτατον δὲ σῶμα τοῦ παιδὸς, πάτερ;
ΚΑ. ἐγὼ μόλις τόδ' ἐξερευνήσας φέρω.
ΑΓΑ. ἦ πᾶν ἐν ἄρθροις ξυγκεκλῃμένον καλῶς;
ΚΑ. ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
ΑΓΑ. Πενθεῖ δὲ τί μέρος ἀφροσύνης προσῆκ' ἐμῆς;
ΚΑ. ὑμῖν ἐγένεθ' ὅμοιος, οὐ σέβων θεόν.
τοιγὰρ ξυνῆψε πάντας ἐς μίαν βλάβην,
ὑμᾶς τε τόνδε θ', ὥστε διολέσαι δόμους
κἄμ', ὅστις ἄτεκνος ἀρσένων παίδων γεγὼς
τῆς σῆς τόδ' ἔρνος, ὦ τάλαινα, νηδύος
αἴσχιστα καὶ κάκιστα κατθανόνθ' ὁρῶ,
ᾧ δῶμ' ἀνέβλεφ', ὃς ξυνεῖχες, ὦ τέκνον,
τοὐμὸν μέλαθρον, παιδὸς ἐξ ἐμῆς γεγὼς,
πόλει τε τάρβος ἦσθα· τὸν γέροντα δὲ
οὐδεὶς ὑβρίζειν ἤθελ' εἰσορῶν τὸ σὸν
κάρα· δίκην γὰρ ἀξίαν ἐλάμβανεν.
νῦν δ' ἐκ δόμων ἄτιμος ἐκβεβλήσομαι
ὁ Κάδμος ὁ μέγας, ὃς τὸ Θηβαίων γένος
ἔσπειρα κἀξήμησα κάλλιστον θέρος.
ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ γὰρ οὐκέτ' ὢν ὅμως

1221. δυσευρέτῳ] δυσεύρετον Reiskius. δυσευρέτως Hermannus. 1223. εἴσω D.] ἔξω 1224. πάρα Musgravius] πέρι 1227. Ἀκτέων' D.] ἀκταίων' Ἀρισταίῳ L. Dindorfius] ἀριστέα P. Ἀρισταίῳ Heathius. 1230. τὴν δ' Barnesius] τήνδ' 1232. αὐτὴν Scaliger] αὐτῆς 1237. μεῖζον P et Chr. Pat. 162.] μείζον' Ald. 1240. ἀγκρεμασθῇ Hermannus] ἂν κρεμασθῇ 1241. ἐμοῖς Ald. ἐμῆς P. 1245. ἐξειργασμένων, litera ω duobus punctis notata, P. ἐξειργασμένον Ald. 1252. σκυθρωπὸν Ald. σκυθρωπὸς P. εἴθε Ald. εἰ δὲ P. 1254. ἅμα] Probabilius θαμά. 1257. σοὐστίν. τίς Nauckius] σοί τ' ἐστίν. τίς P. σοί τ' ἐστὶ κἀμοὶ μὴ σοφοῖς χαίρειν κακοῖς. ποῦ 'στιν. τίς Ald. ex interpolatione Musuri. 1266. τόνδ' Stephanus] τῶνδ' 1270. 1271. Quum incredibile sit distichon hoc inter versus monostichos positum a poeta esse, unum inter hos duo versus Cadmi versum excidisse, interrupto Agauae sermone, coniecit Nauckius. Probabilior Kirchhoffii opinio est, qui γίγνομαι in γιγνώσκω mutato versum proximum ab interpolatore illatum esse censet.

1272. σαφῶς Reiskius] σοφῶς 1273. ἐκλέλησμαι Ald. ἐλέλησμαι P. 1274. ὑμεναίων] ὑμέναιον Scaliger. 1277. ἐμῇ Ald. ἐμοί P. ἐμή — κοινωνία Hartungus. 1280. νῦν P. νιν Elmsleius. 1281. φέρομαι] φέρομεν Elmsleius. 1284. προσεικέναι Brunckius] προσεοικέναι 1286. ᾠμωγμένον Elmsleius] οἰμωγμένον P. ἡμαγμένον Musgravius. 1287. ἦλθεν Elmsleius] ἦλθες P. ἦλθ' ἐς Ald. 1290. κασίγνηται Marklandus] κασίγνητοι 1292. Ἀκτέωνα D.] ἀκταίωνα 1298. γ' addidit Heathius. 1301. Lacunam post hunc versum indicavit Matthiae. 1309. ᾧ] ὃν superscr. in P. ἀνέβλεφ' Elmsleius] ἀνέβλεπεν 1313. ἐλάμβανεν] ἐλάμβανες Hermannus ad Orest. p. 66. ἔδωκεν ἂν Hartungus.

τῶν φιλτάτων ἔμοιγ' ἀριθμήσει, τέκνον·
οὐκέτι γενείου τοῦδε θιγγάνων χερί,
τὸν μητρὸς αὐδῶν πατέρα προσπτύξει, τέκνον,
λέγων, τίς ἀδικεῖ, τίς σ' ἀτιμάζει, γέρον;
τίς σὴν ταράσσει καρδίαν λυπηρὸς ὤν;
λέγ', ὡς κολάζω τὸν ἀδικοῦντά σ', ὦ πάτερ.
νῦν δ' ἄθλιος μέν εἰμ' ἐγώ, τλήμων δὲ σύ,
οἰκτρὰ δὲ μήτηρ, τλήμονες δὲ σύγγονοι.
εἰ δ' ἔστιν ὅστις δαιμόνων ὑπερφρονεῖ,
ἐς τοῦδ' ἀθρήσας θάνατον ἡγείσθω θεούς.

ΧΟ. τὸ μὲν σὸν ἀλγῶ, Κάδμε· σὸς δ' ἔχει δίκην
παῖς παιδὸς ἀξίαν μέν, ἀλγεινὴν δὲ σοί.

ΑΓΑ. ὦ πάτερ, ὁρᾷς γὰρ τἄμ' ὅσῳ μετεστράφη

*

ΔΙ. *

δράκων γενήσει μεταβαλών, δάμαρ τε σὴ
ἐκθηριωθεῖσ' ὄφεος ἀλλάξει τύπον,
ἣν Ἄρεος ἔσχες Ἁρμονίαν θνητὸς γεγώς.
ὄχον δὲ μόσχων, χρησμὸς ὡς λέγει Διός,
ἐλᾷς μετ' ἀλόχου, βαρβάρων ἡγούμενος.
πολλὰς δὲ πέρσεις ἀναρίθμῳ στρατεύματι
πόλεις· ὅταν δὲ Λοξίου χρηστήριον
διαρπάσωσι, νόστον ἄθλιον πάλιν
σχήσουσι· σὲ δ' Ἄρης Ἁρμονίαν τε ῥύσεται,
μακάρων τ' ἐς αἶαν σὸν καθιδρύσει βίον.
ταῦτ' οὐχὶ θνητοῦ πατρὸς ἐκγεγὼς λέγω
Διόνυσος, ἀλλὰ Ζηνός· εἰ δὲ σωφρονεῖν
ἔγνωθ', ὅτ' οὐκ ἠθέλετε, τὸν Διὸς γόνον
ηὐδαιμονεῖτ' ἂν ξύμμαχον κεκτημένοι.

ΑΓΑ. Διόνυσε, λισσόμεσθά σ', ἠδικήκαμεν.

ΔΙ. ὄψ' ἐμάθεθ' ἡμᾶς, ὅτε δ' ἐχρῆν, οὐκ ᾔδετε.

ΑΓΑ. ἐγνώκαμεν ταῦτ'· ἀλλ' ἐπεξέρχει λίαν.

ΔΙ. καὶ γὰρ πρὸς ὑμῶν θεὸς γεγὼς ὑβριζόμην.

ΑΓΑ. ὀργὰς πρέπει θεοὺς οὐχ ὁμοιοῦσθαι βροτοῖς.

ΔΙ. πάλαι τάδε Ζεὺς οὑμὸς ἐπένευσεν πατήρ.

ΑΓΑ. αἰαῖ, δέδοκται, πρέσβυ, τλήμονες φυγαί.

ΔΙ. τί δῆτα μέλλεθ' ἅπερ ἀναγκαίως ἔχει;

ΚΑ. ὦ τέκνον, ὡς ἐς δεινὸν ἤλθομεν κακόν,
σύ θ' ἡ τάλαινα ξύγγονοί τε παῖς τε σός,
ἐγώ θ' ὁ τλήμων βαρβάρους ἀφίξομαι
γέρων μέτοικος· ἔτι δέ μοὔστὶ θέσφατον
εἰς Ἑλλάδ' ἀγαγεῖν μιγάδα βάρβαρον στρατόν.
καὶ τὴν Ἄρεως παῖδ' Ἁρμονίαν, δάμαρτ' ἐμήν,
δράκων δρακαίνης φύσιν ἔχουσαν ἀγρίαν,
ἄξω 'πὶ βωμοὺς καὶ τάφους Ἑλληνικούς,
ἡγούμενος λόγχαισιν, οὐδὲ παύσομαι
κακῶν ὁ τλήμων, οὐδὲ τὸν καταιβάτην
Ἀχέροντα πλεύσας ἥσυχος γενήσομαι.

ΑΓΑ. ὦ πάτερ, ἐγὼ δὲ σοῦ στερεῖσα φεύξομαι.

ΚΑ. τί μ' ἀμφιβάλλεις χερσίν, ὦ τάλαινα παῖ,
ὄρνις ὅπως κηφῆνα πολιόχρων κύκνος;

ΑΓΑ. ποῖ γὰρ τράπωμαι πατρίδος ἐκβεβλημένη;

ΚΑ. οὐκ οἶδα, τέκνον· σμικρὸς ἐπίκουρος πατήρ.

ΑΓΑ. χαῖρ', ὦ μέλαθρον, χαῖρ', ὦ πατρία
πόλις· ἐκλείπω σ' ἐπὶ δυστυχίᾳ
φυγὰς ἐκ θαλάμων.

ΚΑ. στεῖχέ νυν, ὦ παῖ, τὸν Ἀρισταίου

* * *

ΑΓΑ. στένομαί σε, πάτερ. ΚΑ. κἀγὼ σέ, τέκνον,
καὶ σὰς ἐδάκρυσα κασιγνήτας.

ΑΓΑ. δεινῶς γάρ τοι τήνδ' αἰκίαν
Διόνυσος ἄναξ τοὺς σοὺς, πάτερ, εἰς
οἴκους ἔφερεν.

ΚΑ. καὶ γὰρ ἔπασχεν δεινὰ πρὸς ὑμῶν,
ἀγέραστον ἔχων ὄνομ' ἐν Θήβαις.

ΑΓΑ. χαῖρε, πάτερ, μοι. ΚΑ. χαῖρ', ὦ μελέα
θύγατερ. χαλεπῶς δ' ἐς τόδ' ἂν ἥκοις.

ΑΓΑ. ἄγετ' ὦ πομποί με, κασιγνήτας
ἵνα συμφυγάδας ληψόμεθ' οἰκτράς.
ἔλθοιμι δ' ὅπου
μήτε Κιθαιρὼν μιαρός μ' ἐσίδοι
μήτε Κιθαιρῶν' ὄσσοισιν ἐγώ,
μήθ' ὅθι θύρσου μνῆμ' ἀνάκειται·
βάκχαις δ' ἄλλαισι μέλοιεν.

ΧΟ. πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων,
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί,
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον ηὗρε θεός.
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

1318. τέκνον Reiskius] τέκνων 1319. θιγγάνων Brodaeus] θιγγάνω 1321. τίς ἀδικεῖ Barnesius] τίς σ' ἀδικεῖ

1330. Post hunc versum reliquam Agauae orationis partem et Dionysi sermonis initium uno codicis archetypi folio evulso excidisse Tyrwhittus aliique animadverterunt. Integra haec legerunt Apsines rhetor (in Walzii Rhetor. vol. 9. p. 587. 590.) et qui plura hinc sumsit scriptor Christi Patientis: de quo dictum est in Annot. Oxon. p. 772. et ab Kirchhoffio in Schneidewini Philologo vol. 8. p. 78—93. qui ex scriptore illo versus Euripideos triginta quattuor eruere conatus est p. 91—93. nonnullos satis, alios parum probabiliter. De argumento versuum perditorum coniectura fieri potest ex Apsinis verbis p. 587. κινήσομεν ἔλεον (καὶ ἀπὸ τοῦ κατηγορεῖν ἑαυτῶν) αὐτοὶ κατηγοροῦντες ἑαυτῶν. τοῦτο ἔστι μὲν εὑρεῖν καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς ποιηταῖς. ἀμέλει παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ τοῦ Πενθέως ἡ μήτηρ Ἀγαύη ἀπαλλαγεῖσα τῆς μανίας καὶ γνωρίσασα τὸν παῖδα τὸν ἑαυτῆς διεσπασμένον κατηγορεῖ μὲν αὑτῆς, ἔλεον δὲ κινεῖ. et p. 590. τοῦτον τὸν τρόπον κεκίνηκεν Εὐριπίδης οἶκτον ἐπὶ τῷ Πενθεῖ κινῆσαι βουλόμενος. ἕκαστον γὰρ αὐτοῦ τῶν μελῶν ἡ μήτηρ ἐν ταῖς χερσὶ κρατοῦσα καθ' ἕκαστον αὐτῶν οἰκτίζεται.

1330b. Hunc versum, qui haud dubie ultimus folii perditi in codice archetypo fuit, servavit schol. Dionysii Perieg. v. 391. ubi cum duobus proximis affertur. Ex eadem hac parte fabulae versus sumtus est quem scholiasta Aristophanis Pluti v. 907. ex Euripide ἐν Βάκχαις attulit, εἰ μὴ γὰρ ἴδιον ἔλαβον ἐς χέρας μύσος. Incertior res est de duabus glossis Antiatticistae in Bekkeri Anecd. p. 87. Γαυριᾶν: καὶ τοῦτο μέμφονται. Δημοσθένης περὶ τοῦ στεφάνου. Εὐριπίδης Βάκχαις. et p. 105. Λελάβημαι: ἀντὶ τοῦ εἴλημμαι — Εὐριπίδης Βάκχαις.
1332. Ἁρμονίαν Ald. ἁρμονίας P. 1333. ὄχον Ald. ὄχων P. 1342. ὅτ'] ὃν Nauckius. 1343. ηὐδαιμονεῖτ' Musgravius] εὐδαιμονοῖτ' 1344. 1346. 1348. Agauae tribuit Elmsleius, Cadmo P. 1345. ἐμάθεθ' — ᾔδετε Ald. ἐμέθεθ' (sic) — εἴδετε P. ᾔδετε (in codice ᾔδεται scriptum) ex hoc versu attulit Antiatt. Bekkeri p. 98.

1347. ὑμῶν Victorius] ἡμῶν 1349. τάδε Ald. τάγε P. ἐπένευσεν] ἐπήνεσεν P a m. pr. unde ἐμὸς ἐπήνεσεν Nauckius. 1350b. omisit Ald., habet P. 1352. τε παῖς τε σός Hartungus] τε σαὶ P. τε σαὶ φίλαι Ald. 1354. μοὔστὶ Hauptius] μοι τὸ 1357. φύσιν addidit Ald., om. P. σχῆμ' ἔχουσαν ἀγρίας Nauckius. 1362. στερεῖσα Barnesius] στερηθεῖσα 1364. πολιόχρων Musgravius] πολιόχρως 1367. πατρία Elmsleius] πατρῷα Lacunam post 1370. indicavit Hermannus. 1372. στένομαι Elmsleius] στέρομαι σε addidit Barnesius. 1373. κασιγνήτας Brunckius] κασιγνήτους 1374. τοι addidit Hermannus. τήνδ' D.] τάνδ' 1375. πάτερ addidit Hermannus. 1378. ἀγέραστον Barnesius] ἀγέρατον ἔχων ὄνομ' Ald. ὄνομ' ἔχων P. 1379. χαῖρε Ald. χαῖρ' ὦ P. 1380. δ' addidit Reiskius. 1382. ληψόμεθ' Elmsleius] ληψώμεθ' 1384. μ' ἐσίδοι addidit Musgravius. 1387. βάκχαις Ald. βάκχαισι P.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.	ΒΟΥΚΟΛΟΣ.
ΟΡΕΣΤΗΣ.	ΘΟΑΣ.
ΠΥΛΑΔΗΣ.	ΑΓΓΕΛΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.	ΑΘΗΝΑ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ὀρέστης κατὰ χρησμὸν ἐλθὼν εἰς Ταύρους τῆς Σκυθίας μετὰ Πυλάδου παρακινηθεὶς τὸ παρ' αὐτοῖς τιμώμενον τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ὑφελέσθαι προῃρεῖτο. προελθὼν δ' ἀπὸ τῆς νεὼς καὶ φανεὶς ὑπὸ τῶν ἐντοπίων ἅμα τῷ φίλῳ συλληφθεὶς ἀνήχθη κατὰ τὸν παρ' αὐτοῖς ἐθισμόν, ὅπως τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος ἱεροῦ σφάγιον γένωνται. τοὺς γὰρ καταπλεύσαντας ξένους ἀπέσφαττον.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Ταύροις τῆς Σκυθίας· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ἑλληνίδων γυναικῶν θεραπαινίδων τῆς Ἰφιγενείας.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

Πέλοψ ὁ Ταντάλειος ἐς Πῖσαν μολὼν
θοαῖσιν ἵπποις Οἰνομάου γαμεῖ κόρην,
ἐξ ἧς Ἀτρεὺς ἔβλαστεν· Ἀτρέως δ' ἄπο
Μενέλαος Ἀγαμέμνων τε· τοῦ δ' ἔφυν ἐγὼ
τῆς Τυνδαρείας θυγατρὸς Ἰφιγένεια παῖς,
ἣν ἀμφὶ δίναις, ἃς θάμ' Εὔριπος πυκναῖς
αὔραις ἑλίσσων κυανέαν ἅλα στρέφει,
ἔσφαξεν Ἑλένης οὕνεχ', ὡς δοκεῖ, πατὴρ
Ἀρτέμιδι κλειναῖς ἐν πτυχαῖσιν Αὐλίδος.
ἐνταῦθα γὰρ δὴ χιλίων ναῶν στόλον
Ἑλληνικὸν ξυνήγαγ' Ἀγαμέμνων ἄναξ,
τὸν καλλίνικον στέφανον Ἰλίου θέλων
λαβεῖν Ἀχαιούς, τούς θ' ὑβρισθέντας γάμους
Ἑλένης μετελθεῖν, Μενέλεῳ χάριν φέρων.
σχεθεὶς δ' ἀπλοίᾳ πνευμάτων τ' οὐ τυγχάνων
εἰς ἔμπυρ' ἦλθε, καὶ λέγει Κάλχας τάδε
"ὦ τῆσδ' ἀνάσσων Ἑλλάδος στρατηγίας,
Ἀγάμεμνον, οὐ μὴ ναῦς ἀφορμίσῃ χθονός,

Huius fabulae codices sunt duo, P (Vaticanus Palatinus 287.) et C (Florentinus Laurentianus plutei 32,2.) de quibus supra diximus p. 141. Florentini quinque exstant apographa recentia, Parisina tria, Florentinum unum unumque Venetum.

1. Πῖσαν] πίσσαν PC. Correctum ex cod. Veneto Aristoph. Ran. 1232. prima verba Πέλοψ — ἵπποις afferentis, ubi alii libri πίσαν, πεῖσαν, πίσσαν. 3. δ' ἄπο Badhamus] δὲ παῖς 4. τοῦ δ' Schaeferus] τουδ' 6. δίναις] δίνας Monkius.

9. κλειναῖς] κοίλαις Elmsleius, collato Iphig. Aul. 1600. Αὐλίδος κοίλους μυχοὺς in parte fabulae spuria. 11. Ἑλληνικὸν] ἑλληνικὴν P, superscr. ῶν, i. e. ἑλληνικῶν, et recte fortasse. 13. Ἀχαιούς] Ἀχαιοῖς Lentingius. 14. Ἑλένης] ἑλένη C. 15. σχεθεὶς δ' ἀπλοίᾳ coniectura incerta D. (δεθεὶς δ' ἀπλοίᾳ Nauckius)] δεινῆς τ' ἀπλοίας 16. ἀφορμίσῃ P. ἀφορμήσῃ apogr. Parisina et fortasse C. ἀφορμίσῃς Kirchhoffius.

πρὶν ἂν κόρην σὴν Ἰφιγένειαν Ἄρτεμις
λάβῃ σφαγεῖσαν· ὅ τι γὰρ ἐνιαυτὸς τέκοι
κάλλιστον, ηὔξω φωσφόρῳ θύσειν θεᾷ.
παῖδ' οὖν ἐν οἴκοις σὴ Κλυταιμνήστρα δάμαρ
τίκτει," τὸ καλλιστεῖον εἰς ἔμ' ἀναφέρων,
"ἥν χρή σε θῦσαι." καί μ' Ὀδυσσέως τέχναι
μητρὸς παρείλοντ' ἐπὶ γάμοις Ἀχιλλέως.
ἐλθοῦσα δ' Αὐλίδ' ἡ τάλαιν' ὑπὲρ πυρᾶς
μεταρσία ληφθεῖσ' ἐκαινόμην ξίφει·
ἀλλ' ἐξέκλεψεν ἔλαφον ἀντιδοῦσά μοι
Ἄρτεμις Ἀχαιοῖς, διὰ δὲ λαμπρὸν αἰθέρα
πέμψασά μ' ἐς τήνδ' ᾤκισεν Ταύρων χθόνα,
οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος
Θόας, ὃς ὠκὺν πόδα τιθεὶς ἴσον πτεροῖς
ἐς τοὔνομ' ἦλθε τόδε ποδωκείας χάριν.
ναοῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερίαν τίθησί με,
ὅθεν νόμοισι τοισίδ' ἥδεται θεὰ
Ἄρτεμις ἑορτῆς, τοὔνομ' ἧς καλὸν μόνον·
τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, τὴν θεὸν φοβουμένη.
θείου γὰρ ὄντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει,
ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἕλλην ἀνήρ,
κατάρχομαι μέν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει
ἄρρητ' ἔσωθεν τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς.
ἃ καινὰ δ' ἥκει νὺξ φέρουσα φάσματα,
λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἔστ' ἄκος.
ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ τῆσδ' ἀπαλλαχθεῖσα γῆς
οἰκεῖν ἐν Ἄργει, παρθένοισι δ' ἐν μέσαις
εὕδειν, χθονὸς δὲ νῶτα σεισθῆναι σάλῳ,
φεύγειν δὲ κἄξω στᾶσα θριγκὸν εἰσιδεῖν
δόμων πίτνοντα, πᾶν δ' ἐρείψιμον στέγος
βεβλημένον πρὸς οὖδας ἐξ ἄκρων σταθμῶν.
μόνος δ' ἐλείφθη στῦλος, ὡς ἔδοξέ μοι,
δόμων πατρῴων, ἐκ δ' ἐπικράνων κόμας
ξανθὰς καθεῖναι, φθέγμα δ' ἀνθρώπου λαβεῖν,
κἀγὼ τέχνην τήνδ' ἣν ἔχω ξενοκτόνον
τιμῶσ' ὑδραίνειν αὐτὸν ὡς θανούμενον,
κλάουσα. τοὔναρ δ' ὧδε συμβάλλω τόδε·
τέθνηκ' Ὀρέστης, οὗ κατηρξάμην ἐγώ.
στῦλοι γὰρ οἴκων παῖδές εἰσιν ἄρσενες·
θνῄσκουσι δ' οὓς ἂν χέρνιβες βάλωσ' ἐμαί.
[οὐδ' αὖ ξυνάψαι τοὔναρ ἐς φίλους ἔχω·
Στροφίῳ γὰρ οὐκ ἦν παῖς, ὅτ' ὠλλύμην ἐγώ.]
νῦν οὖν ἀδελφῷ βούλομαι δοῦναι χοὰς
ἀποῦσ' ἀπόντι, ταῦτα γὰρ δυναίμεθ' ἄν,
ξὺν προσπόλοισιν, ἃς ἔδωχ' ἡμῖν ἄναξ
Ἑλληνίδας γυναῖκας. ἀλλ' ἐξ αἰτίας
οὔπω τίνος πάρεισιν; εἶμ' εἴσω δόμων
ἐν οἷσι ναίω τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ὅρα, φυλάσσου μή τις ἐν στίβῳ βροτῶν.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ὁρῶ, σκοποῦμαι δ' ὄμμα πανταχῇ στρέφων.
ΟΡ. Πυλάδη, δοκεῖ σοι μέλαθρα ταῦτ' εἶναι θεᾶς;
ΠΥ. ἔμοιγ', Ὀρέστα· σοὶ δὲ συνδοκεῖν χρεών.
ΟΡ. καὶ βωμός, Ἕλλην οὗ καταστάζει φόνος;
ΠΥ. ἐξ αἱμάτων γοῦν ξάνθ' ἔχει θριγκώματα.
ΟΡ. θριγκοῖς δ' ὑπ' αὐτοῖς σκῦλ' ὁρᾷς ἠρτημένα;
ΠΥ. τῶν κατθανόντων γ' ἀκροθίνια ξένων.
ΟΡ. ὦ Φοῖβε, ποῖ μ' αὖ τήνδ' ἐς ἄρκυν ἤγαγες
χρήσας, ἐπειδὴ πατρὸς αἷμ' ἐτισάμην,
μητέρα κατακτάς; διαδοχαῖς δ' Ἐρινύων
ἠλαυνόμεσθα φυγάδες, ἔξεδροι χθονός,
δρόμους τε πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους.
ἐλθὼν δέ σ' ἠρώτησα πῶς τροχηλάτου
μανίας ἂν ἔλθοιμ' ἐς τέλος πόνων τ' ἐμῶν,
σὺ δ' εἶπας ἐλθεῖν Ταυρικῆς μ' ὅρους χθονός,
ἔνθ' Ἄρτεμις σὴ ξύγγονος βωμοὺς ἔχει,
λαβεῖν τ' ἄγαλμα θεᾶς, ὅ φασιν οὐνθάδε
ἐς τούσδε ναοὺς οὐρανοῦ πεσεῖν ἄπο·
λαβόντα δ' ἢ τέχναισιν ἢ τύχῃ τινί,
κίνδυνον ἐκπλήσαντ', Ἀθηναίων χθονὶ
δοῦναι· τὸ δ' ἐνθένδ' οὐδὲν ἐρρήθη πέρα·
καὶ ταῦτα δράσαντ' ἀμπνοὰς ἕξειν πόνων.
ἥκω δὲ πεισθεὶς σοῖς λόγοισιν ἐνθάδε
ἄγνωστον ἐς γῆν, ἄξενον. σὲ δ' ἱστορῶ,
Πυλάδη· σὺ γάρ μοι τοῦδε συλλήπτωρ πόνου,
τί δρῶμεν; ἀμφίβληστρα γὰρ τοίχων ὁρᾷς
ὑψηλά. πότερα δωμάτων προσαμβάσεις
ἐκβησόμεσθα; πῶς ἄρ' οὖν μάθοιμεν ἄν
[ἢ χαλκότευκτα κλῇθρα λύσαντες μοχλοῖς]
ὧν οὐδὲν ἴσμεν; ἢν δ' ἀνοίγοντες πύλας
ληφθῶμεν ἐσβάσεις τε μηχανώμενοι,
θανούμεθ'. ἀλλὰ πρὶν θανεῖν, νεὼς ἔπι
φεύγωμεν, ἧπερ δεῦρ' ἐναυστολήσαμεν;
ΠΥ. φεύγειν μὲν οὐκ ἀνεκτὸν οὐδ' εἰώθαμεν,
τὸν τοῦ θεοῦ τε χρησμὸν οὐ κακιστέον.
ναοῦ δ' ἀπαλλαχθέντε κρύψωμεν δέμας
κατ' ἄντρ', ἃ πόντος νοτίδι διακλύζει μέλας,
νεὼς ἄπωθεν, μή τις εἰσιδὼν σκάφος
βασιλεῦσιν εἴπῃ, κᾆτα ληφθῶμεν βίᾳ.

70. ἔνθ' Ἀργόθεν ναῦν ποντίαν ἐστείλαμεν;

76. ἀλλ' ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμὸν εὖ σκοπεῖν χρεών.

84. οὓς ἐξεμόχθουν περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα.

---

20. λάβῃ Schaeferus] λάβοι 23. τὸ καλλιστεῖον εἰς ἔμ' ἀναφέρων] Similis parenthesis Helen. 1563. 28. ἐξέκλεψεν] ἐξέκλεψέ μ' Badhamus. 35. ὅθεν νόμοισι τοισίδ' (τοῖσιδ' B. τοῖσιν C.)] Verba interpolata, de quibus alii alia coniecerunt. ὅπου νόμοις ὠμοῖσιν Herwerdenus Exerc. crit. p. 139. 38. θυ, superscripto ε, et υ a m. pr. in ει (i. e. θείου) mutato, P. θύω C. θύειν Kvíčala. 45. παρθένοισι — μέσαις] παρθενῶσι — μέσοις Marklandus. 48. ἐρείψιμον] ἐρέψιμον Reiskius. 52. καθεῖναι Brodaeus] καθεῖμαι 54. ὑδραίνειν Musgravius] ὕδραινον 57. παῖδές εἰσιν Artemidorus 2, 10. Stobaeus 77, 3. Menandri monost. 713.] εἰσὶ παῖδες 58. βάλωσ' ἐμαί Scaliger] βάλωσί με 59. 60. Versus ex v. 920. 921. ab interpolatore fictos eiecit Nauckius. 62. ἀποῦσ' ἀπόντι Badhamus (παροῦσ' ἀπόντι Canterus)] παροῦσα παντὶ 65. τίνος Marklandus] τινος εἶμ' Hermannus] εἴς μ' P. ἐς ἔμ' C.

68. πανταχῇ Monkius] πανταχοῦ 70. Versum spurium, in quo ἔνθα pro ὅποι dictum est, eiecit Badhamus. 73. θριγκώματα Kuhnkenius] θριχώματα (voluit θριγχώματα) P. τριχώματα C. 75. γ' ἀκροθίνια Hermannus] τἀκροθίνια 76. Versum spurium eiecit D. Tribuitur in PC Oresti: sed interpolator haud dubie Pyladis esse voluit, cui tribuit Reiskius.
78. χρήσας, ἐπειδὴ] χρήσας; ἐπεὶ γὰρ Marklandus, δ' post διαδοχαῖς in γ' mutato, quod delet Rauchensteinius. ἐτισάμην] αἰτησάμην P. 82. τροχηλάτου] ποινηλάτου Nauckius. οἰστρηλάτου Herwerdenus. 84. Versum ex v. 1455. (ubi ἐξεμόχθεις) illatum eiecit Marklandus. 86. σὴ a m. sec. P. σὺ C et pr. P. σοὶ Kirchhoffius. 87. οἱ 'νθάδε (debebat οὑνθάδε ut Hermannus) Marklandus] ἐνθάδε 91. οὐδὲν] οὐκέτ' Heimsoethius. πέρα Brodaeus] πέρας 94. ἄξενον Ald. ἄξεινον PC. 98. πῶς ἄρ' οὖν C. πῶς οὖν P. πῶς ἂν οὖν a m. sec. P. 99. ἢ] μὴ Hermannus. Seclusi versum ab hoc loco alienum. 102. ἀλλὰ] ἀλλ' ἢ Hartungus. 105. τε Kirchhoffius] δὲ οὐ κακιστέον] οὐκ ἀτιστέον Kirchhoffius. 106. ἀπαλλαχθέντε Canterus] ἀπαλλαχθέντες P et fortasse C.

ὅταν δὲ νυκτὸς ὄμμα λυγαίας μόλῃ,
τολμητέον νὼ ξεστὸν ἐκ ναοῦ λαβεῖν
ἄγαλμα πάσας προσφέροντε μηχανάς.
ὅρα δὲ γεῖσα τριγλύφων ὅποι κενὸν
δέμας καθεῖναι· τοὺς πόνους γὰρ ἀγαθοὶ
τολμῶσι, δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδαμοῦ.

ΟΡ. ἀλλ' εὖ γὰρ εἶπας, πειστέον· χωρεῖν χρεὼν
ὅποι χθονὸς κρύψαντε λήσομεν δέμας.
οὐ γὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' αἴτιον γενήσεται
πεσεῖν ἄχρηστον θέσφατον· τολμητέον·
μόχθος γὰρ οὐδεὶς τοῖς νέοις σκῆψιν φέρει.

ΧΟΡΟΣ.

εὐφαμεῖτ', ὦ
πόντου δισσὰς ξυγχωρούσας
πέτρας Εὐξείνου ναίοντες.
ὦ παῖ τᾶς Λατοῦς, Δίκτυνν' οὐρεία,
πρὸς σὰν αὐλάν, εὐστύλων
ναῶν χρυσήρεις θριγκούς,
ὁσίας ὅσιον πόδα παρθένιον
κληδούχου δούλα πέμπω,
Ἑλλάδος εὐίππου πύργους
καὶ τείχη χόρτων τ' εὐδένδρων
ἐξαλλάξασ' Εὐρώπαν,
πατρῴων οἴκων ἕδρας.
ἔμολον· τί νέον; τίνα φροντίδ' ἔχεις;
τί με πρὸς ναοὺς ἄγαγες ἄγαγες,
ὦ παῖ τοῦ τᾶς Τροίας πύργους
ἐλθόντος κλεινᾷ ξὺν κώπᾳ
χιλιοναύτᾳ μυριοτευχεῖ,
γένος Ἀτρειδᾶν τῶν κλεινῶν;

ΙΦ. ὦ δμωαί, δυσθρηνήτοις
ἴδεθ' ὡς θρήνοις ἔγκειμαι,
τᾶς οὐκ εὐμούσου μολπᾶς
ἀλύροις ἐλέγοις,
αἰαῖ, ἐν κηδείοις οἴκτοις,
οἷαι μοι ξυμβαίνουσ' ἆται,
ξύγγονον ἀμὸν κατακλαομένᾳ·
τοίαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων
νυκτός, τᾶς ἐξῆλθ' ὄρφνα.
ὀλόμαν ὀλόμαν·
οὐκ εἴσ' οἶκοι πατρῷοι·
οἴμοι μοι φροῦδος γέννα.
φεῦ φεῦ τῶν Ἄργει μόχθων.
ἰὼ ἰὼ δαίμων, ὃς τὸν
μοῦνόν με κασίγνητον συλᾷς
Ἅιδᾳ πέμψας, ᾧ τάσδε χοὰς
μέλλω κρατῆρά τε τὸν φθιμένων
ὑδραίνειν γαίας ἐν νώτοις
πηγάς τ' οὐρείων ἐκ μόσχων
Βάκχου τ' οἰνηρὰς λοιβάς,
ξουθᾶν τε πόνημα μελισσᾶν,
ἃ νεκροῖς θελκτήρια κεῖται.
ἀλλ' ἔνδος μοι πάγχρυσον
τεῦχος καὶ λοιβὰν Ἅιδα.
ὦ κατὰ γαίας Ἀγαμεμνόνιον
θάλος, ὡς φθιμένῳ τάδε σοι πέμπω·
δέξαι δ'· οὐ γὰρ πρὸς τύμβον σοι
ξανθὰν χαίταν, οὐ δάκρυ' οἴσω.
τηλόσε γὰρ δὴ σᾶς ἀπενάσθην
πατρίδος καὶ ἐμᾶς, ἔνθα δοκήμασι
κεῖμαι σφαχθεῖσ' ἁ τλάμων.

ΧΟ. ἀντιψάλμους ᾠδὰς ὕμνον τ'
Ἀσιήταν σοι βάρβαρον ἀχάν,
δέσποιν', ἐξαυδάσω, τὰν ἐν
θρήνοις μοῦσαν νέκυσι μελομέναν
τὰν ἐν μολπαῖς Ἅιδας ὑμνεῖ
δίχα παιάνων.
οἴμοι, τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων
ἔρρει φῶς σκήπτρων, οἴμοι,
καὶ τῶν εὐόλβων Ἄργει
βασιλέων ἀρχά,
μόχθος δ' ἐκ μόχθων ᾄσσει.
* * *
δινευούσαις ἵπποισιν
πταναῖς, ἀλλάξας δ' ἐξ ἕδρας
ἱερὸν * * ὄμμ' αὐγᾶς
ἅλιος. ἄλλοις δ' ἄλλα προσέβα
χρυσέας ἀρνὸς μελάθροις ὀδύνα,
φόνος ἐπὶ φόνῳ, ἄχεά τ' ἄχεσιν·
ἔνθεν τῶν πρόσθεν δμαθέντων

116. οὔτοι μακρὸν μὲν ἤλθομεν κώπῃ πόρον,
ἐκ τερμάτων δὲ νόστον ἀροῦμεν πάλιν.

---

111. νὼ D.] τὸ C (P ?). τοι Ald. 112. προσφέροντε C. προσφέροντα P. 113. δὲ γεῖσα Blomfieldus] δέ γ' εἴσω ὅποι] ὅπου Elmsleius. 114. οἱ 'γαθοὶ (debebat ἀγαθοὶ) Ald. ἀγαθοὶ PC, addito in P a m. sec. οἱ. ἀγαθοὶ Stobaeus 29, 6. 116. 117. Eieci versus spurios Oresti tributos in PC, Pyladi continuatos ab Marklando. 116. οὔτοι] οὔτω Badhamus. 117. ἀροῦμεν PC. ἄρωμεν a m. sec. P et Ald. 118. χρεὼν Scaliger. νέκρων P. νεκρῶν C. 121. ἄχρηστον] ἄκραντον Blomfieldus. 123—136. choro tribuit Tyrwhittus, Iphigeniae Ald. et fortasse PC. 123—228. Haec in quinque strophas totidemque antistrophas redigere conatus est Seidlerus. 126. ὦ — οὐρεία] Duo dochmii, quorum inter anapaestos spondiacos positorum exempla attuli in Annot. Oxon. ad Hec. 202. p. 43. Seidlero anapaesti esse videbantur, deletis ὦ et τᾶς. 130. ὁσίας ὅσιον π. π. Seidlerus] π. π ὅσιον ὁσίας 132. εὐίππου] τῆς (τᾶς C) εὐίππου PC, sed τῆς a m. sec. deleto in C. 134. Ineptum est τε, nisi scribatur χόρτους τ' εὐδένδρους — Εὐρώπας (Εὐρώπα Marklandus). 138. ἄγαγες ἄγαγες] ἄγεις ἄγεις P. 141. μυριοτευχεῖ Barnesius (μυριοτευχοῦς Seidlerus)] μυριοτεύχοις 142. γένος addidit D. Ἀτρειδᾶν] τῶν ἀτρειδᾶν a m. sec. P et Ald. 144. ἴδεθ' addidit D. 145. μολπᾶς Elmsleius] μολπᾶς βοὰν 147. αἰαῖ Nauckius (qui ἐν delet)] ἓ ἓ οἴκτοις Seidlerus] οἰκτοισιν 148. οἷαι Badhamus] αἳ 149. κατακλαομένᾳ Barnesius] κατακλαιομένα

150. τοίαν Elmsleius] ζωᾶς οἷαν ἰδόμαν] εἰδόμαν P. 152. ὀλόμαν ὀλόμαν Heathius] ὠλόμαν ὠλόμαν 154. μοι addidit Hermannus. Minus probabiliter Seidlerus ὀλόμαν ὀλόμαν· οὐκ εἴσ' οἶκοι | πατρῷοί μοι· φροῦδος γέννα. 156. Alterum ἰὼ addidit Heathius et δαίμων scripsit pro δαῖμον 158. μοῦνον Heathius] μόνον 163. ἐκ delet Seidlerus. πηγάς θ' ὑδάτων κρηναίων | γάλα τ' οὐρείων ἐκ μόσχων Koechly. 166. κεῖται Seidlerus] κεῖτ' 170. Ἀγαμεμνόνιον Marklandus] ἀγαμεμνόνειον 172. πρὸς τύμβον Heathius et Marklandus] πάρος τύμβου 176. καὶ ἐμᾶς — δοκήμασι Porsonus] κἐμᾶς — δοκίμα 177. σφαχθεῖσ' ἁ Marklandus] σφαχθεῖσα 180. ἀχὰν Nauckius] ἰαχὰν 181. δέσποιν' Ald. δεσποίνα τ' (γ' C) PC, sed literis α et τ' a m. sec. in P deletis. 182. θρήνοις Ald. θρήνοισιν PC. μελομέναν Marklandus] μέλεον 186—200. Iphigeniae tribuunt PC. Choro continuavit Elmsleius. 187. φῶς Heathius] φόως πατρῴων οἴκων in PC post οἴμοι lectum delevit Hartungus. 189. καὶ τῶν D.] τίν' ἐκ τῶν 192. δινευούσαις] Ante hunc versum versus unus excidisse videtur. 194. Versus defectus. ἱερὸν ἄρμ' αὐγᾶν | ἅλιος ἄλλᾳ προσέβαλεν, (ἄλλᾳ προσέβαλε etiam Hartungus) ὅτ' ἔβα | χρυσέας — Koechly. 197. τ' addidit Barnesius.

Τανταλιδᾶν ἐκβαίνει ποινὰ
_ ± εἰς οἴκους· σπεύδει δ'
ἀσπούδαστ' ἐπὶ σοὶ δαίμων.
ΙΦ. ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων
δαίμων τᾶς ματρὸς ζώνας
καὶ νυκτὸς κείνας ἐξ ἇς
λοχίαν στερρὰν παιδείαν
Μοῖραι ξυντείνουσιν θεαί·
ἃ μναστευθεῖσ' ἐξ Ἑλλάνων,
ἃν πρωτόγονον θάλος ἐν θαλάμοις
Λήδας ἁ τλάμων κούρα
σφάγιον πατρῴᾳ λώβᾳ
καὶ θῦμ' οὐκ εὐγάθητον
ἔτεκεν κἄτρεφεν εὐκταίαν
ἱππείοις ἐν δίφροισι
ψαμάθων Αὐλίδος ἐπιβᾶσαν
νύμφαν, οἴμοι, δύσνυμφον
τῷ τᾶς Νηρέως κούρας, αἰαῖ.
νῦν δ' ἀξείνου πόντου ξείνα
δυσχόρτους οἴκους ναίω
ἄγαμος, ἄτεκνος, ἄπολις, ἄφιλος,
οὐ τὰν Ἄργει μέλπουσ' Ἥραν,
οὐδ' ἱστοῖς ἐν καλλιφθόγγοις
κερκίδι Παλλάδος Ἀτθίδος εἰκὼ
καὶ Τιτάνων ποικίλλουσ', ἀλλ'
αἱμορράντων δυσφόρμιγγα
ξείνων αἱμάσσουσ' ἄταν,
οἰκτράν τ' αἰαζόντων αὐδάν,
οἰκτρόν τ' ἐκβαλλόντων δάκρυον.
καὶ νῦν κείνων μέν μοι λάθα,
τὸν δ' Ἄργει δμαθέντα κλαίω
ξύγγονον, ὃν ἔλιπον ἐπιμαστίδιον
ἔτι βρέφος, ἔτι νέον, ἔτι θάλος
ἐν χεροῖν ματρὸς πρὸς στέρνοις τ'
Ἄργει σκηπτοῦχον Ὀρέσταν.
ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' ἀκτὰς ἐκλιπὼν θαλασσίους
βουφορβὸς ἥκει, σημανῶν τί σοι νέον.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ.

Ἀγαμέμνονός τε καὶ Κλυταιμνήστρας τέκνον,
ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων.
ΙΦ. τί δ' ἔστι τοῦ παρόντος ἐκπλῆσσον λόγου;
ΒΟ. ἥκουσιν ἐς γῆν κυανέαν Ξυμπληγάδα
πλάτῃ φυγόντες δίπτυχοι νεανίαι,
θεᾷ φίλον πρόσφαγμα καὶ θυτήριον
Ἀρτέμιδι. χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα
οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη.
ΙΦ. ποδαποί; τίνος γῆς ὄνομ' ἔχουσιν οἱ ξένοι;
ΒΟ. Ἕλληνες· ἓν τοῦτ' οἶδα κοὐ περαιτέρω.
ΙΦ. οὐδ' ὄνομ' ἀκούσας οἶσθα τῶν ξένων φράσαι;
ΒΟ. Πυλάδης ἐκλῄζεθ' ἅτερος πρὸς θατέρου.
ΙΦ. τοῦ ξυζύγου δὲ τοῦ ξένου τί τοὔνομ' ἦν;
ΒΟ. οὐδεὶς τόδ' οἶδεν· οὐ γὰρ εἰσηκούσαμεν.
ΙΦ. ποῦ δ' εἴδετ' αὐτοὺς κἀντυχόντες εἵλετε;
ΒΟ. ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου.
ΙΦ. καὶ τίς θαλάσσης βουκόλοις κοινωνία;
ΒΟ. βοῦς ἤλθομεν νίψοντες ἐναλίᾳ δρόσῳ.
ΙΦ. ἐκεῖσε δὴ 'πάνελθε, ποῦ νιν εἵλετε
τρόπῳ θ' ὁποίῳ· τοῦτο γὰρ μαθεῖν θέλω.
χρόνιοι γὰρ ἥκουσ', οὐδέ πω βωμὸς θεᾶς
Ἑλληνικαῖσιν ἐξεφοινίχθη ῥοαῖς.
ΒΟ. ἐπεὶ τὸν ἐσρέοντα διὰ Συμπληγάδων
βοῦς ὑλοφορβοὺς πόντον εἰσεβάλλομεν,
ἦν τις διαρρὼξ κυμάτων πολλῷ σάλῳ
κοιλωπὸς ἀγμός, πορφυρευτικαὶ στέγαι.
ἐνταῦθα δισσοὺς εἶδέ τις νεανίας
βουφορβὸς ἡμῶν, κἀπεχώρησεν πάλιν
ἄκροισι δακτύλοισι πορθμεύων ἴχνος.
ἔλεξε δ' "οὐχ ὁρᾶτε; δαίμονές τινες
θάσσουσιν οἵδε." θεοσεβὴς δ' ἡμῶν τις ὢν
ἀνέσχε χεῖρε καὶ προσηύξατ' εἰσιδών
"ὦ ποντίας παῖ Λευκοθέας, νεῶν φύλαξ,
δέσποτα Παλαῖμον, ἵλεως ἡμῖν γενοῦ,
εἴτ' οὖν ἐπ' ἀκταῖς θάσσετον Διοσκόρω,
ἢ Νηρέως ἀγάλμαθ', ὃς τὸν εὐγενῆ
ἔτικτε πεντήκοντα Νηρῄδων χορόν."
ἄλλος δέ τις μάταιος, ἀνομίᾳ θρασύς,
ἐγέλασεν εὐχαῖς, ναυτίλους δ' ἐφθαρμένους
θάσσειν φάραγγ' ἔφασκε τοῦ νόμου φόβῳ,
κλύοντας ὡς θύοιμεν ἐνθάδε ξένους.
ἔδοξε δ' ἡμῶν εὖ λέγειν τοῖς πλείοσι,
θηρᾶν τε τῇ θεῷ σφάγια τἀπιχώρια.
κἀν τῷδε πέτραν ἅτερος λιπὼν ξένοιν
ἔστη, κάρα τε διετίναξ' ἄνω κάτω
κἀπεστέναξεν ὠλένας τρέμων ἄκρας,
μανίαις ἀλαίνων, καὶ βοᾷ κυναγὸς ὣς
"Πυλάδη, δέδορκας τήνδε; τήνδε δ' οὐχ ὁρᾷς
Ἅιδου δράκαιναν, ὥς με βούλεται κτανεῖν
δειναῖς ἐχίδναις εἰς ἔμ' ἐστομωμένη;
ἡ δ' ἐκ χιτώνων πῦρ πνέουσα καὶ φόνον
πτεροῖς ἐρέσσει, μητέρ' ἀγκάλαις ἐμὴν
ἔχουσα, πέτρινον ὄχθον, ὡς ἐπεμβάλῃ.
οἴμοι, κτενεῖ με. ποῖ φύγω;" παρῆν δ' ὁρᾶν
οὐ ταῦτα μορφῆς σχήματ', ἀλλ' ἠλλάσσετο
φθογγάς τε μόσχων καὶ κυνῶν ὑλάγματα,
ἃ φασ' Ἐρινῦς ἱέναι μιμήματα.
ἡμεῖς δὲ συσταλέντες, ὡς θανούμενοι,
σιγῇ καθήμεθ'· ὁ δὲ χερὶ σπάσας ξίφος,

---

199. ποινὰ D.] ποινά γ' PC. ποίναμ' Hartungus. 200. Duarum syllabarum defectum ante εἰς (ἐς PC) indicavit D. 205. ἐξ ἇς Elmsleius] ἐξ ἀρχᾶς 206. λοχίαν ex apogr. uno] λοχείαν PC. λόχιαι Hermannus. 207. ξυντείνουσιν] συντείνουσι Ald. et haud dubie PC. μοι συντείνουσι Koechly. 209. Versus ab hoc loco alienus, quem post v. 220. collocabat Scaliger. 213. κἄτρεφεν D.] ἔτρεφεν 214. ἱππείοις Marklandus] ἱππείοισιν 215. ἐπιβᾶσαν Canterus] ἐπέβασαν 216. νύμφαν Scaliger] νύμφαιον 224. καὶ addidit Tyrwhittus. 225. αἱμορράντων] αἱμόρραντον Monkius. 226. ἄταν Matthiae] ἄταν βωμούς 227. αὐδάν, οἰκτρόν Tyrwhittus] οὐδ' ἄνοικτρον 231. ἐπιμαστίδιον — θάλος] ἔτι βρέφος ἐπιμαστίδιον τότε, νέον ἔτι θάλος Hermannus. 234 στέρνοις Hermannus] στέρνοισι 238. τε Reiskius] καὶ 240. λόγου] γόου Koechly. 246. ὄνομ'] σχῆμ' Monkius.

250. τοῦ ξυζύγου] τῷ ξυζύγῳ Elmsleius. 252. ποῦ Musgravius] πῶς PC. Conf. v. 256. κἀντυχόντες Reiskius] καὶ τυχόντες 253. ἄκραις ex Plutarchi Mor. p. 602a.] ἀκταῖσιν 256. ποῦ Badhamus] πῶς (ut v. 252.) 258. ἥκουσ' Ald. ἥκουσιν PC. οὐδέ πω] ἐξ ὅτου Seidlerus. 258. 259. delet Monkius. 266. κἀπεχώρησαν] κἀνεχώρησαν Blomfieldus. 269. χεῖρε Marklandus] χεῖρα 279. ἡμῶν] ἡμῖν Elmsleius. 281. πέτραν] πέτροις P. ξένοιν Brodaeus] ξένην 283. κἀπεστέναξεν] κἀνεστέναξεν Monkius. 288. χιτώνων] χλιδώνων Hermannus. τρίτων αὖ Kirchhoffius. 290. πέτρινον] περὶ τὸν Hirzelius. 291. κτενεῖ] κτείνει C. κτανεῖ apud Longinum de sublim. c. 15, 2. 292. ταῦτα Marklandus] ταὐτὰ 294. ἃ φασ' apogr. Paris. unum ab correctore. ἃς φᾶσ' P. ἅς φασ' C. ἅφασκ' Badhamus. μιμήματα] μυκήματα Nauckius. χἃ φασ'—μυκήματα Heimsoethius. 295. θανούμενοι] μβ superscr. in C (i. e. θαμβούμενοι) 296. χερὶ σπάσας Piersonus] περισπάσας

μόσχους ὀρούσας ἐς μέσας λέων ὅπως,
παίει σιδήρῳ λαγόνας ἐς πλευρὰς ἱείς,
δοκῶν Ἐρινῦς θεὰς ἀμύνεσθαι τάδε,
ὥσθ᾽ αἱματηρὸν πέλαγος ἐξανθεῖν ἁλός.
κἀν τῷδε πᾶς τις, ὡς ὁρᾷ βουφόρβια
πίπτοντα καὶ πορθούμεν᾽, ἐξωπλίζετο,
κόχλους τε φυσῶν ξυλλέγων τ᾽ ἐγχωρίους·
πρὸς εὐτραφεῖς γὰρ καὶ νεανίας ξένους
φαύλους μάχεσθαι βουκόλους ἡγούμεθα.
πολλοὶ δ᾽ ἐπληρώθημεν οὐ μακρῷ χρόνῳ.
πίπτει δὲ μανίας πίτυλον ὁ ξένος μεθείς,
στάζων ἀφρῷ γένειον· ὡς δ᾽ εἰσείδομεν
προύργου πεσόντα, πᾶς ἀνὴρ ἔσχεν πόνον
βάλλων, ἀράσσων· ἅτερος δὲ τοῖν ξένοιν
ἀφρόν τ᾽ ἀπέψη σώματός τ᾽ ἐτημέλει
πέπλων τε προυκάλυπτον εὐπήνους ὑφάς,
καραδοκῶν μὲν τἀπιόντα τραύματα,
φίλον δὲ θεραπείαισιν ἄνδρ᾽ εὐεργετῶν.
ἔμφρων δ᾽ ἀνάξας ὁ ξένος πεσήματος
ἔγνω κλύδωνα πολεμίων προσκείμενον
καὶ τὴν παροῦσαν ξυμφορὰν αὐτοῖν πέλας,
ᾤμωξέ θ᾽· ἡμεῖς δ᾽ οὐκ ἀνίεμεν πέτρους
βάλλοντες, ἄλλος ἄλλοθεν προσκείμενοι.
οὗ δὴ τὸ δεινὸν παρακέλευσμ᾽ ἠκούσαμεν
"Πυλάδη, θανούμεθ᾽· ἀλλ᾽ ὅπως θανούμεθα
κάλλισθ᾽· ἕπου μοι, φάσγανον σπάσας χερί."
ὡς δ᾽ εἴδομεν δίπαλτα πολεμίων ξίφη,
φυγῇ λεπαίας ἐξεπίμπλαμεν νάπας.
ἀλλ᾽, εἰ φύγοι τις, ἅτεροι προσκείμενοι
ἔβαλλον αὐτούς· εἰ δὲ τούσδ᾽ ὠσαίατο,
αὖθις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἤρασσον πέτροις.
ἀλλ᾽ ἦν ἄπιστον· μυρίων γὰρ ἐκ χερῶν
οὐδεὶς τὰ τῆς θεοῦ θύματ᾽ ηὐτύχει βαλών.
μόλις δέ νιν τόλμῃ μὲν οὐ χειρούμεθα,
κύκλῳ δὲ περιβαλόντες ἐξεκλέψαμεν
πέτροισι χειρῶν φάσγαν᾽, ἐς δὲ γῆν γόνυ
καμάτῳ καθεῖσαν. πρὸς δ᾽ ἄνακτα τῆσδε γῆς
κομίζομέν νιν. ὁ δ᾽ ἐσιδὼν ὅσον τάχος
ἐς χέρνιβάς τε καὶ σφαγεῖ᾽ ἔπεμπέ σοι.
εὔχου δὲ τοιάδ᾽, ὦ νεᾶνι, σοὶ ξένων
σφάγια παρεῖναι· κἂν ἀναλίσκῃς ξένους
τοιούσδε, τὸν σὸν Ἑλλὰς ἀποτίσει φόνον,
δίκας τίνουσα τῆς ἐν Αὐλίδι σφαγῆς.
ΧΟ. θαυμάστ᾽ ἔλεξας τὸν φανένθ᾽, ὅστις ποτὲ
Ἕλληνος ἐκ γῆς πόντον ἦλθεν ἄξενον.
ΙΦ. εἶεν. σὺ μὲν κόμιζε τοὺς ξένους μολών,
τὰ δ᾽ ἐνθάδ᾽ ἡμεῖς οἷα φροντιούμεθα.
ὦ καρδία τάλαινα, πρὶν μὲν ἐς ξένους
γαληνὸς ἦσθα καὶ φιλοικτίρμων ἀεί,
ἐς θοὐμόφυλον ἀναμετρουμένη δάκρυ,
Ἕλληνας ἄνδρας ἡνίκ᾽ ἐς χέρας λάβοις.
νῦν δ᾽ ἐξ ὀνείρων οἷσιν ἠγριώμεθα,
δοκοῦσ᾽ Ὀρέστην μηκέθ᾽ ἥλιον βλέπειν,
δύσνουν με λήψεσθ᾽, οἵτινές ποθ᾽ ἥκετε.
καὶ τοῦτ᾽ ἄρ᾽ ἦν ἀληθές, ᾐσθόμην, φίλαι·
οἱ δυστυχεῖς γὰρ τοῖσιν εὐτυχεστέροις
αὐτοὶ καλῶς πράξαντες οὐ φρονοῦσιν εὖ.
ἀλλ᾽ οὔτε πνεῦμα Διόθεν ἦλθε πώποτε,
οὐ πορθμίς, ἥτις διὰ πέτρας Ξυμπληγάδας
Ἑλένην ἀπήγαγ᾽ ἐνθάδ᾽, ἥ μ᾽ ἀπώλεσε,
Μενέλεών θ᾽, ἵν᾽ αὐτοὺς ἀντετιμωρησάμην,
τὴν ἐνθάδ᾽ Αὖλιν ἀντιθεῖσα τῆς ἐκεῖ,
οὗ μ᾽ ὥστε μόσχον Δαναΐδαι χειρούμενοι
ἔσφαζον, ἱρεὺς δ᾽ ἦν ὁ γεννήσας πατήρ.
οἴμοι· κακῶν γὰρ τῶν τότ᾽ οὐκ ἀμνημονῶ,
ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα,
γονάτων τε τοῦ τεκόντος ἐξαρτωμένη,
λέγουσα τοιάδ᾽ "ὦ πάτερ, νυμφεύομαι
νυμφεύματ᾽ αἰσχρὰ πρὸς σέθεν· μήτηρ δ᾽ ἐμὲ
σέθεν κατακτείνοντος Ἀργεῖαί τε νῦν
ὑμνοῦσιν ὑμεναίοισιν, αὐλεῖται δὲ πᾶν
μέλαθρον, ἡμεῖς δ᾽ ὀλλύμεσθα πρὸς σέθεν.
Ἅιδης Ἀχιλλεὺς ἦν ἄρ᾽, οὐχ ὁ Πηλέως,
ὅν μοι προσείσας πόσιν ἐν ἁρμάτων ὄχοις
εἰς αἱματηρὸν γάμον ἐπόρθμευσας δόλῳ."
ἐγὼ δὲ λεπτῶν ὄμμα διὰ καλυμμάτων
ἔχουσ᾽ ἀδελφὸν οὐκ ἀνειλόμην χεροῖν,
ὃς νῦν ὄλωλεν, οὐ κασιγνήτῃ στόμα
ξυνῆψ᾽ ὑπ᾽ αἰδοῦς, ὡς ἰοῦσ᾽ ἐς Πηλέως
μέλαθρα· πολλὰ δ᾽ ἀπεθέμην ἀσπάσματα
εἰσαῦθις, ὡς ἥξουσ᾽ ἐς Ἄργος αὖ πάλιν.
ὦ τλῆμον, εἰ τέθνηκας, ἐξ οἵων καλῶν
ἔρρεις, Ὀρέστα, καὶ πατρὸς ζηλωμάτων.
τὰ τῆς θεοῦ δὲ μέμφομαι σοφίσματα,
ἥτις, βροτῶν μὲν ἤν τις ἅψηται φόνου,
ἢ καὶ λοχείας, ἢ νεκροῦ θίγῃ χεροῖν,
βωμῶν ἀπείργει, μυσαρὸν ὡς ἡγουμένη,
αὐτὴ δὲ θυσίαις ἥδεται βροτοκτόνοις.
οὐκ ἔσθ᾽ ὅπως ἔτεκεν ἂν ἡ Διὸς δάμαρ
Λητὼ τοσαύτην ἀμαθίαν. ἐγὼ μὲν οὖν
τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἑστιάματα
ἄπιστα κρίνω, παιδὸς ἡσθῆναι βορᾷ,
τοὺς δ᾽ ἐνθάδ᾽, αὐτοὺς ὄντας ἀνθρωποκτόνους,
ἐς τὴν θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ·
οὐδένα γὰρ οἶμαι δαιμόνων εἶναι κακόν.
ΧΟ. κυάνεαι κυάνεαι ξύνοδοι θαλάσσας,

392—406. = 407—420.

298. πλευρὰς] πλευράς θ᾽ Musgravius, quo recepto σιδήρῳ in σίδηρον mutavit Hartungus. 300. ὥσθ᾽ Marklandus] ὡς πέλαγος] πέλανον P a m. sec. Ald. 306. οὐ μακρῷ Nauckius] ἐν μακρῷ PC. ἐν μικρῷ Ald. 311. ἀπέψη Elmsleius] ἀπέψα PC cum Luciano Amor. c. 47. Hesychius, ἀπέψα: ἀπέμασσεν 312. πέπλων] πέπλου Lucianus. εὐπήνους ὑφὰς] εὐπήκτους ὑφὰς vel εὐπήκτοις ὑφαῖς libri Luciani: unde εὐπήκτοις ὑφαῖς Ald. 316. ἔγνω Scaliger] ἔγνωκε 318. πέτρους] οι (i. e. πέτροις) superscr. in C. 327. αὖθις Schaeferus] αὖτις C. οὔ τις P. 329. εὐτύχει PC. ηὐστόχει Badhamus. βαλὼν] λαβὼν P. 331. περιβαλόντες Reiskius] περιβάλλοντες ἐξεκλέψαμεν] ἐξεκόψαμεν Bothius. ἐξεκλέψαμεν πέπλοισι Koechly. 335. ἐς Valckenarius] τε PC. ὡς Ald. σφαγεῖ᾽ Musgravius] σφάγι᾽ PC: unde Ald. σφάγι᾽ ἐξέπεμπε 343. οἷα φροντιούμεθα] Suspectum φροντιούμεθα pro φροντιοῦμεν dictum. φροντιοῦμεν μία χρή (δεῖ Koechly) Badhamus.

346. τ᾽ οὐμόφυλον (debebat θοὐμόφυλον) Ald. τὸ ὁμόφυλον PC. 349. δοκοῦσ᾽ Ald. (et P ?) δοκοῦσαν C. 351. ᾐσθόμην L. Dindorfius] ἠχθόμην 354. αὐτοὶ καλῶς Seidlerus] αὐτοὶ κακῶς PC. Fort. πάλαι καλῶς. 356. ἀπήγαγ᾽] κατήγαγ᾽ Badhamus. 357. Μενέλεων Barnesius] μενέλαον 359. οὗ μ᾽ Piersonus] οἵ μ᾽ 360. ἱρεὺς D.] ἱερεὺς 361. τότ᾽ Ald. τοῦδ᾽ PC. 365. ἐμὲ Reiskius] ἐμὴ 366. νῦν Heathius] νιν 370. προσείσας Iac. Bernays] προσεἶπας PC. προτείνας Badhamus. 373. οὔτ᾽ (debebat οὐκ, ut Koechly) ἀνειλόμην Tyrwhittus] τοῦτον εἰλόμην 374. κασιγνήτῃ] ψ superscr. C, i. e. κασιγνήτῳ. 377. εἰσαῦθις Schaeferus] εἰσαῦτις 378. καλῶν Reiskius] κακῶν 384. αὐτὴ Portus] αὕτη 385. ἔτεκεν ἂν] ποτ᾽ ἔτεκεν Hermannus. 387. θεοῖσιν] τε θεοῖσιν Hermannus. 390. τὴν amicus Marklandi] τὸν

ἵν' οἶστρος ὁ ποτώμενος Ἀργόθεν
ἄξενον ἐπ' οἶδμα διεπέρασεν Ἰοῦς,
Ἀσιήτιδα γαῖαν
Εὐρώπας διαμείψας.
τίνες ποτ' ἄρα τὸν εὔυδρον δονακόχλοον
λιπόντες Εὐρώταν
ἢ ῥεύματα σεμνὰ Δίρκας
ἔβασαν ἔβασαν ἄμικτον αἶαν, ἔνθα κούρα
δία τέγγει
βωμοὺς καὶ περικίονας ναοὺς αἷμα βρότειον;
ἢ ῥοθίοις εἰλατίναις δικρότοισι κώπαις
ἔπλευσαν ἐπὶ πόντια κύματα
νάϊον ὄχημα λινοπόροισιν αὔραις,
φιλόπλουτον ἅμιλλαν
αὔξοντες μελάθροισιν;
φίλα γὰρ ἐλπὶς ἐγένετ' ἐπὶ πήμασι βροτῶν
ἄπληστος ἀνθρώποις,
ὄλβου βάρος οἳ φέρονται
πλάνητες ἐπ' οἶδμα πόλεις τε βαρβάρους περῶντες
κεινᾷ δόξᾳ. [ἥκει.
γνώμα δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ὄλβου, τοῖς δ' ἐς μέσον
πῶς τὰς ξυνδρομάδας πέτρας,
πῶς Φινεΐδας ἀΰπνους ἀκτὰς ἐπέρασαν,
παρ' ἅλιον αἰγιαλὸν ἐπ' Ἀμφιτρίτας
ῥοθίῳ δραμόντες;
ὅπου πεντήκοντα κορᾶν
Νηρῄδων ⏑ ⏑ χοροὶ
μέλπουσιν ἐγκυκλίοις,
πλησιστίοισι πνοαῖς,
συριζόντων κατὰ πρύμναν εὐναίων πηδαλίων,
αὔραισιν νοτίαις
ἢ πνεύμασι Ζεφύρου,
τὰν πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν,
λευκὰν ἀκτάν, Ἀχιλῆος
δρόμους καλλισταδίους,
ἄξεινον κατὰ πόντον.
εἴθ' εὐχαῖσιν δεσποσύνοις
Λήδας Ἑλένα φίλα παῖς ἐλθοῦσα τύχοι τὰν
Τρῳάδα λιποῦσα πόλιν, ἵν' ἀμφὶ χαίταν
δρόσον αἱματηρὰν

421—438. = 439—455.

ἑλιχθεῖσα λαιμοτόμῳ
δεσποίνας χερὶ θάνοι
ποινὰς δοῦσ' ἀντιπάλους.
ἄδιστ' ἂν δ' ἀγγελίαν
δεξαίμεσθ', Ἑλλάδος ἐκ γᾶς πλωτήρων εἴ τις ἔβα,
δουλείας ἐμέθεν
δειλαίας παυσίπονος·
καὶ γὰρ ὀνείροισι συνείην
δόμοις πόλει τε πατρῴᾳ,
τερπνῶν ὕμνων ἀπόλαυσιν,
κοινὰν χάριν ὄλβῳ.
ἀλλ' οἵδε χέρας δεσμοῖς δίδυμοι
ξυνερεισθέντες χωροῦσι, νέον
πρόσφαγμα θεᾶς· σιγᾶτε, φίλαι.
τὰ γὰρ Ἑλλήνων ἀκροθίνια δὴ
ναοῖσι πέλας τάδε βαίνει·
οὐδ' ἀγγελίας ψευδεῖς ἔλακεν
βουφορβὸς ἀνήρ.
ὦ πότνι', εἴ σοι τάδ' ἀρεσκόντως
πόλις ἥδε τελεῖ, δέξαι θυσίας,
ἃς ὁ παρ' ἡμῖν νόμος οὐχ ὁσίας
Ἕλλησι διδοὺς ἀναφαίνει.
ΙΦ. εἶεν·
τὰ τῆς θεοῦ μὲν πρῶτον ὡς καλῶς ἔχῃ
φροντιστέον μοι. μέθετε τῶν ξένων χέρας,
ὡς ὄντες ἱροὶ μηκέτ' ὦσι δέσμιοι.
ναοῦ δ' ἔσω στείχοντες εὐτρεπίζετε
ἃ χρὴ 'πὶ τοῖς παροῦσι καὶ νομίζεται.
φεῦ·
τίς ἆρα μήτηρ ἡ τεκοῦσ' ὑμᾶς ποτε
πατήρ τ' ἀδελφή τ', εἰ γεγῶσα τυγχάνει;
οἵων στερεῖσα διπτύχων νεανιῶν
ἀνάδελφος ἔσται. τὰς τύχας τίς οἶδ' ὅτῳ
τοιαίδ' ἔσονται; πάντα γὰρ τὰ τῶν θεῶν
εἰς ἀφανὲς ἕρπει, κοὐδὲν οἶδ' οὐδεὶς κακόν.
ἡ γὰρ τύχη παρήγαγ' ἐς τὸ δυσμαθές.
πόθεν ποθ' ἥκετ', ὦ ταλαίπωροι ξένοι;
ὡς διὰ μακροῦ μὲν τήνδ' ἐπλεύσατε χθόνα,
μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ' ἀεὶ κάτω.
ΟΡ. τί ταῦτ' ὀδύρει, κἀπὶ τοῖς μέλλουσι νῷ
κακοῖσι λυπεῖς, ἥτις εἶ ποτ', ὦ γύναι;
οὔτοι νομίζω σοφόν, ὃς ἂν μέλλων θανεῖν
οἴκτῳ τὸ δεῖμα τοὐλέθρου νικᾶν θέλῃ
[οὐχ ὅστις Ἅιδην ἐγγὺς ὄντ' οἰκτίζεται]
σωτηρίας ἄνελπις· ὡς δύ' ἐξ ἑνὸς
κακὼ ξυνάπτει, μωρίαν τ' ὀφλισκάνει
θνῄσκει θ' ὁμοίως· τὴν τύχην δ' ἐᾶν χρεών.
ἡμᾶς δὲ μὴ θρήνει σύ· τὰς γὰρ ἐνθάδε
θυσίας ἐπιστάμεσθα καὶ γιγνώσκομεν.
ΙΦ. πότερος ἄρ' ὑμῶν ἐνθάδ' ὠνομασμένος

394. ἵν' Hermannus] ἦν ποτώμενος] πετόμενος P. 396. ἄξενον Monkius] εὔξενον C. εὔξεινον P. Ἰοῦς addidit Erfurdtius. ποτε C et Ald. 399. ἆρα Seidlerus] ἄρα δονακόχλοον Elmsleius] δονακόχλοα 401. δία τέγγει] διατέγγει PC. Correxit Elmsleius, nisi quod dativos κούρᾳ δίᾳ posuit: de quo dixi in Annot. Oxon. p. 516. 405. περικίονας ναοὺς Elmsleius] περὶ κίονας ναῶν (ναοῦ P) 408. ἢ] ἡ Barnesius. εἰλατίναις Seidlerus] εἰλατίνοις PC. εἰλατίνοις δικρότοιο κώπας Kirchhoffius. 409. ἔπλευσαν] πόρευσαν D. ἔπεμψαν Rauchensteinius. 410. λινοπόροισιν] λινοτόνοισί τ' Rauchensteinius. 414. ἐγένετ' Ald. γένετ' PC. 417. τε om. P. 418. κεινᾷ δόξᾳ Elmsleius] κοιναὶ δόξαι P et ε super οι scripto C. 419. μὲν ἄκαιρος] μενέκαιρος Hermannus. 421. τὰς ξυνδρομάδας πέτρας] πέτρας τὰς ξυνδρομάδας Bothius. 425. παρ' ἅλιον Seidlerus] παράλιον 428. Νηρῄδων] νηρηίδων P. τῶν νηρηίδων C. Exciderunt syllabae duae, quae ποσὶ fuisse possunt, ut Hermannus coniecit, si in antistropha v. 445. recte legitur χερί, vel ποσσί, si χειρὶ scribendum sit. 429. ἐγκυκλίοις] ἐγκύκλιοι Heathius. 430. πλησιστίοισι] καὶ πλησιστίοισι Ald. 433. αὔραισιν Kirchhoffius] αὔραις PC. αὔραις ἐν C. 435. πολυόρνιθον] πολιόρνιθον P. 436. Ἀχιλῆος Ald. ἀχιλλῆος PC. 438. ἄξεινον P. εὔξεινον C. 439. δεσποσύνοις Marklandus] δεσποσύνας 442. χαίταν] χαίτα (i. e. χαίτᾳ) P.

444. ἑλιχθεῖσα] εἱλιχθεῖσα P. 445. θάνοι Seidlerus] θάνῃ 447. ἄδιστ' D.] ἥδιστ' δ' Hermannus] τήνδ' 448. δεξαίμεσθ' Ald. δεξαίμεθ' PC. 452. καὶ γὰρ Ald. καὶ om. P (et C ?). εἰ γὰρ Kirchhoffius. ὀνείροισι συνείην Kirchhoffius] ὀνείρασι συμβαίην 454. ὕμνων] ὕπνων Hermannus. ἀπόλαυσιν P. ἀπολαύειν C. 455. ὄλβῳ] ὄλβα P. ὄλβου Koechly. 456—462. Iphigeniae tribuunt PC, choro continuavit Seidlerus. 456. δίδυμοι Marklandus] διδύμοις 458. θεᾶς] θεᾷ Toupius. 466. Ἕλλησι διδοὺς] Verba vitii suspecta. 469. ἱροὶ D.] ἱεροὶ 470. ναοῦ Valckenarius] ναοὺς 474. στερεῖσα Scaliger] στερηθεῖσα 475. ὅτῳ] ὅτι P. 477. κακόν] ὅποι Koechly. 481. ἔσεσθ' ἀεὶ] ἔσεσθε δὴ Dobraeus. 482. νῷ Porsonus] νῷν 483. κακοῖσι λυπεῖς] λυπεῖ κακοῖσιν Cobetus, servato νῷν. 484. θανεῖν] κτανεῖν (vel κτενεῖν) Seidlerus. θανεῖν apud Stobaeum 8, 6. 486. eiecit Monkius. οὐχ] οὔθ' Ald. οὐδ' Hermannus.

Πυλάδης κέκληται; τόδε μαθεῖν πρῶτον θέλω.
ΟΡ. ὅδ', εἴ τι δή σοι τοῦτ' ἐν ἡδονῇ μαθεῖν.
ΙΦ. ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλληνος γεγώς;
ΟΡ. τί δ' ἂν μαθοῦσα τόδε πλέον λάβοις, γύναι;
ΙΦ. πότερον ἀδελφὼ μητρός ἐστον ἐκ μιᾶς;
ΟΡ. φιλότητί γ', ἐσμὲν δ' οὐ κασιγνήτω, γύναι.
ΙΦ. σοὶ δ' ὄνομα ποῖον ἔθεθ' ὁ γεννήσας πατήρ;
ΟΡ. τὸ μὲν δίκαιον δυστυχεῖς καλοίμεθ' ἄν.
ΙΦ. οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ· τοῦτο μὲν δὸς τῇ τύχῃ.
ΟΡ. ἀνώνυμοι θανόντες οὐ γελῴμεθ' ἄν.
ΙΦ. τί δὲ φθονεῖς τοῦτ', ἢ φρονεῖς οὕτω μέγα;
ΟΡ. τὸ σῶμα θύσεις τοὐμόν, οὐχὶ τοὔνομα.
ΙΦ. οὐδ' ἂν πόλιν φράσειας ἥτις ἐστί σοι;
ΟΡ. ζητεῖς γὰρ οὐδὲν κέρδος, ὡς θανουμένῳ.
ΙΦ. χάριν δὲ δοῦναι τήνδε κωλύει τί σε;
ΟΡ. τὸ κλεινὸν Ἄργος πατρίδ' ἐμὴν ἐπεύχομαι.
ΙΦ. πρὸς θεῶν ἀληθῶς, ὦ ξέν', εἶ κεῖθεν γεγώς;
ΟΡ. ἐκ τῶν Μυκηνῶν, αἵ ποτ' ἦσαν ὄλβιαι.
ΙΦ. φυγὰς δ' ἀπῆρας πατρίδος, ἢ ποίᾳ τύχῃ;
ΟΡ. φεύγω τρόπον γε δή τιν' οὐχ ἑκὼν ἑκών.
ΙΦ. καὶ μὴν ποθεινός γ' ἦλθες ἐξ Ἄργους μολών.
ΟΡ. οὔκουν ἐμαυτῷ γ', εἰ δὲ σοί, σὺ τοῦθ' ὅρα.
ΙΦ. ἆρ' ἄν τί μοι φράσειας ὧν ἐγὼ θέλω;
ΟΡ. ὡς ἐν παρέργῳ τῆς ἐμῆς δυσπραξίας.
ΙΦ. Τροίαν ἴσως οἶσθ', ἧς ἁπανταχοῦ λόγος.
ΟΡ. ὡς μήποτ' ὤφελόν γε, μηδ' ἰδὼν ὄναρ.
ΙΦ. φασίν νιν οὐκέτ' οὖσαν οἴχεσθαι δορί.
ΟΡ. ἔστιν γὰρ οὕτως, οὐδ' ἄκραντ' ἠκούσατε.
ΙΦ. Ἑλένη δ' ἀφῖκται δῶμα Μενέλεω πάλιν;
ΟΡ. ἥκει, κακῶς γ' ἐλθοῦσα τῶν ἐμῶν τινι.
ΙΦ. καὶ ποῦ 'στι; κἀμοὶ γάρ τι προὐφείλει κακόν.
ΟΡ. Σπάρτῃ ξυνοικεῖ τῷ πάρος ξυνευνέτῃ.
ΙΦ. ὦ μῖσος εἰς Ἕλληνας, οὐκ ἐμοὶ μόνῃ.
ΟΡ. ἀπέλαυσα κἀγὼ δή τι τῶν κείνης γάμων.
ΙΦ. νόστος δ' Ἀχαιῶν ἐγένεθ', ὡς κηρύσσεται;
ΟΡ. ὡς πάνθ' ἅπαξ με συλλαβοῦσ' ἀνιστορεῖς.
ΙΦ. πρὶν γὰρ θανεῖν σε τοῦδ' ἐπαυρέσθαι θέλω.
ΟΡ. ἔλεγχ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐρᾷς· λέξω δ' ἐγώ.
ΙΦ. Κάλχας τις ἦλθε μάντις ἐκ Τροίας πάλιν;
ΟΡ. ὄλωλεν, ὡς ἦν ἐν Μυκηναίοις λόγος.
ΙΦ. ὦ πότνι', ὡς εὖ. τί γὰρ ὁ Λαέρτου γόνος;
ΟΡ. οὔπω νενόστηκ' οἶκον, ἔστι δ', ὡς λόγος.
ΙΦ. ὄλοιτο, νόστου μήποτ' ἐς πάτραν τυχών.
ΟΡ. μηδὲν κατεύχου· πάντα τἀκείνου νοσεῖ.
ΙΦ. Θέτιδος δ' ὁ τῆς Νηρῇδος ἔστι παῖς ἔτι;
ΟΡ. οὐκ ἔστιν· ἄλλως λέκτρ' ἔγημ' ἐν Αὐλίδι.
ΙΦ. δόλια γάρ, ὡς ἴσασιν οἱ πεπονθότες.
ΟΡ. τίς εἶ ποθ'; ὡς εὖ πυνθάνει τἀφ' Ἑλλάδος.
ΙΦ. ἐκεῖθέν εἰμι· παῖς δ' ἔτ' οὖσ' ἀπῳχόμην.
ΟΡ. ὀρθῶς ποθεῖς ἄρ' εἰδέναι τἀκεῖ, γύναι.
ΙΦ. τί δ' ὁ στρατηγός, ὃν λέγουσ' εὐδαιμονεῖν;
ΟΡ. τίς; οὐ γὰρ ὅν γ' ἐγᾦδα τῶν εὐδαιμόνων.
ΙΦ. Ἀτρέως ἐλέγετο δή τις Ἀγαμέμνων ἄναξ.
ΟΡ. οὐκ οἶδ'· ἄπελθε τοῦ λόγου τούτου, γύναι.
ΙΦ. μὴ πρὸς θεῶν, ἀλλ' εἴφ', ἵν' εὐφρανθῶ, ξένε.
ΟΡ. τέθνηχ' ὁ τλήμων, πρὸς δ' ἀπώλεσέν τινα.
ΙΦ. τέθνηκε; ποίᾳ ξυμφορᾷ; τάλαιν' ἐγώ.
ΟΡ. τί δ' ἐστέναξας τοῦτο; μῶν προσῆκέ σοι;
ΙΦ. τὸν ὄλβον αὐτοῦ τὸν πάροιθ' ἀναστένω.
ΟΡ. δεινῶς γὰρ ἐκ γυναικὸς οἴχεται σφαγείς.
ΙΦ. ὦ πανδάκρυτος ἡ κτανοῦσα χὠ θανών.
ΟΡ. παῦσαί νυν ἤδη, μηδ' ἐρωτήσῃς πέρα.
ΙΦ. τοσόνδε γ', εἰ ζῇ τοῦ ταλαιπώρου δάμαρ.
ΟΡ. οὐκ ἔστι· παῖς νιν, ὃν ἔτεχ', οὗτος ὤλεσεν.
ΙΦ. ὦ ξυνταραχθεὶς οἶκος. ὡς τί δὴ θέλων;
ΟΡ. πατρὸς θανόντος αἷμα τιμωρούμενος.
ΙΦ. φεῦ·
ὡς εὖ κακὸν δίκαιον εἰσεπράξατο.
ΟΡ. ἀλλ' οὐ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχεῖ δίκαιος ὤν.
ΙΦ. λείπει δ' ἐν οἴκοις ἄλλον Ἀγαμέμνων γόνον;
ΟΡ. λέλοιπεν Ἠλέκτραν γε παρθένον μίαν.
ΙΦ. τί δέ, σφαγείσης θυγατρὸς ἔστι τις λόγος;
ΟΡ. οὐδείς γε, πλὴν θανοῦσαν οὐχ ὁρᾶν φάος.
ΙΦ. τάλαιν' ἐκείνη χὠ κτανὼν αὐτὴν πατήρ.
ΟΡ. κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο.
ΙΦ. ὁ τοῦ θανόντος δ' ἔστι παῖς Ἄργει πατρός;
ΟΡ. ἔστ', ἄθλιός γε, κοὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ.
ΙΦ. ψευδεῖς ὄνειροι, χαίρετ'· οὐδὲν ἦτ' ἄρα.
ΟΡ. οὐδ' οἱ σοφοί γε δαίμονες κεκλημένοι
πτηνῶν ὀνείρων εἰσὶν ἀψευδέστεροι.
πολὺς ταραγμὸς ἔν τε τοῖς θείοις ἔνι
κἀν τοῖς βροτείοις· ἓν δὲ λείπεται μόνον,
* * * *
ὅ τ' οὐκ ἄφρων ὢν μάντεων πεισθεὶς λόγοις
ὄλωλεν ὡς ὄλωλε τοῖσιν εἰδόσιν.
ΧΟ. φεῦ φεῦ· τί δ' ἡμῖν οἱ φίλοι γεννήτορες;
ἆρ' εἰσίν; ἆρ' οὐκ εἰσί; τίς φράσειεν ἄν;
ΙΦ. ἀκούσατ'· ἐς γὰρ δή τιν' ἥκομεν λόγον,
ὑμῖν τ' ὄνησιν, ὦ ξένοι, σπεύδουσ' ἅμα
κἀμοί. τὸ δ' εὖ μάλιστά γ' οὕτω γίγνεται,
εἰ πᾶσι ταὐτὸν πρᾶγμ' ἀρεσκόντως ἔχει.
θέλοις ἄν, εἰ σώσαιμί σ', ἀγγεῖλαί τί μοι
πρὸς Ἄργος ἐλθὼν τοῖς ἐμοῖς ἐκεῖ φίλοις,
δέλτον τ' ἐνεγκεῖν, ἥν τις οἰκτείρας ἐμὲ
ἔγραψεν αἰχμάλωτος, οὐχὶ τὴν ἐμὴν
φονέα νομίζων χεῖρα, τοῦ νόμου δ' ὕπο
θνήσκειν σφε, τῆς θεοῦ τάδε δίκαι' ἡγουμένης;
οὐδένα γὰρ εἶχον ὅστις Ἀργόθεν μολὼν
εἰς Ἄργος αὖθις τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς
πέμψειε σωθεὶς τῶν ἐμῶν φίλων τινί.
σὺ δ', εἰ γάρ, ὡς ἔοικας, οὔτε δυσγενὴς

494. εἴ τι C. ἔστι P. 495. Ἕλληνος] Ἑλλήνων Elmsleius. 498. ἐσμὲν δ' C (et P ?). δ' om. Ald. ἐσμέν, οὐ κασιγνήτω φύσει (γένει Koechly) Nauckius. 505. σοι] σή Nauckius. 511. δ' addidit Scaliger. 513. 514. Versus post 516 lectos huc transposuit Kirchhoffius. 514. τοῦθ' ὅρα Bothius] τοῦτ' (τοῦδ' Barnesius) ἔρα 518. ἰδὼν] ἰδεῖν Scaliger. 527. 528. post 520. transponendos, versus 529. 530. delendos esse censet Usenerus in Museo Rhen. vol. 23. p. 167. 533. ὡς εὖ. τί γὰρ Musgravius] ὡς ἔστι γὰρ 537. Θέτιδος] Ἀχιλεὺς Canterus. δ' ὁ] δὲ Elmsleius. 538. ἔγημ' ἐν Marklandus] ἔγημεν 539. ὡς ἴσασιν Nauckius] ὥς φασιν P. ὥς γέ φασιν C. 541. δ' addidit Hermannus. ἀπῳχόμην Badhamus] ἀπωλόμην

552. δεινῶς] δεινός P. 553. θανὼν] κτανὼν P. 556. παῖς] πῶς P. 558. αἷμα Elmsleius] τήνδε 566. ἀπώλετο] ἀπώνατο Nauckius. 570. οὐδ' Hermannus] οὔθ' 571. πτηνῶν] τυφλῶν Nauckius. 572. θείοις Scaliger] θεοῖς 573. λείπεται] λυπεῖται PC, sed λείπεται superscr. in C. ἓν δὲ λυπεῖσθαι μόνον Hermannus. Lacunam post hunc versum indicavit Monkius. 574. ὅ τ' Hermannus] ὅτ' 576. ἡμῖν φίλτατοι (rectius οἱ φίλοι Koechly) γεννήτορες Rauchensteinius] ἡμῖν οἵ τ' ἐμοὶ (τ' ἐμοὶ a m. sec. habet P) γεννήτορες 579. σπεύδουσ' Musgravius] σπουδῆς P et superscr. αἷ (i. e. σπουδαῖς) C. 580. τὸ δ' Marklandus] τόδ' μάλιστά γ' οὕτω] μάλιστα τοῦτο Nauckius. 582. θέλοις Portus] θέλεις 587. σφε Marklandus] γε τάδε Piersonus] ταῦτα 588. Ἀργόθεν Musgravius] ἀγγεῖλαι PC. ἀγγεῖλαι Portus: unde τάς τ' ἐμὰς Elmsleius. 588–590. delet Monkius. 590. τινί] τίνος PC, sed superscr. νι 591. δυσγενὴς] δυσμενὴς P.

καὶ τὰς Μυκήνας οἶσθα χοῦς κἀγὼ θέλω,
σώθητ' ἐκεῖσε, μισθὸν οὐκ αἰσχρὸν λαβὼν
κούφων ἕκατι γραμμάτων σωτηρίαν.
οὗτος δ', ἐπείπερ πόλις ἀναγκάζει τάδε,
θεᾷ γενέσθω θῦμα, χωρισθεὶς σέθεν.
ΟΡ. καλῶς ἔλεξας τἄλλα, πλὴν ἕν, ὦ ξένη·
τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ' ἐμοὶ βάρος μέγα.
ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς ξυμφοράς·
οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν.
οὔκουν δίκαιον ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ τοῦδ' ἐμὲ
χάριν τίθεσθαι, καὐτὸν ἐκδῦναι κακῶν.
ἀλλ' ὡς γενέσθω, τῷδε μὲν δέλτον δίδου·
πέμψει γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν·
ἡμᾶς δ' ὁ χρῄζων κτεινέτω. τὰ τῶν φίλων
αἴσχιστον ὅστις καταβαλὼν ἐς ξυμφορὰς
αὐτὸς σέσωσται· τυγχάνει δ' ὅδ' ὢν φίλος,
ὃν οὐδὲν ἧσσον ἢ 'μὲ φῶς ὁρᾶν θέλω.
ΙΦ. ὦ λῆμ' ἄριστον, ὡς ἀπ' εὐγενοῦς τινος
ῥίζης πέφυκας τοῖς φίλοις τ' ὀρθῶς φίλος.
τοιοῦτος εἴη τῶν ἐμῶν ὁμοσπόρων
ὅσπερ λέλειπται. καὶ γὰρ οὐδ' ἐγώ, ξένοι,
ἀνάδελφός εἰμι, πλὴν ὅσ' οὐχ ὁρῶσά νιν.
ἐπεὶ δὲ βούλει ταῦτα, τόνδε πέμψομεν
δέλτον φέροντα, σὺ δὲ θανεῖ· πολλὴ δέ τις
προθυμία σε τοῦδ' ἔχουσα τυγχάνει.
ΟΡ. θύσει δὲ τίς με καὶ τὰ δεινὰ τλήσεται;
ΙΦ. ἐγώ· θεᾶς γὰρ τήνδε προστροπὴν ἔχω.
ΟΡ. ἄζηλά γ', ὦ νεᾶνι, κοὐκ εὐδαίμονα.
ΙΦ. ἀλλ' εἰς ἀνάγκην κείμεθ', ἣν φυλακτέον.
ΟΡ. αὐτὴ ξίφει θύουσα θῆλυς ἄρσενας;
ΙΦ. οὔκ, ἀλλὰ χαίτην ἀμφὶ σὴν χερνίψομαι.
ΟΡ. ὁ δὲ σφαγεὺς τίς; εἰ τάδ' ἱστορεῖν με χρή.
ΙΦ. εἴσω δόμων τῶνδ' εἰσὶν οἷς μέλει τάδε.
ΟΡ. τάφος δὲ ποῖος δέξεταί μ', ὅταν θάνω;
ΙΦ. πῦρ ἱρὸν ἔνδον χάσμα τ' εὐρωπὸν πέτρας.
ΟΡ. φεῦ·
πῶς ἄν μ' ἀδελφῆς χεὶρ περιστείλειεν ἄν;
ΙΦ. μάταιον εὐχήν, ὦ τάλας, ὅστις ποτ' εἶ,
ηὔξω· μακρὰν γὰρ βαρβάρου ναίει χθονός.
οὐ μήν, ἐπειδὴ τυγχάνεις Ἀργεῖος ὤν,
ἀλλ' ὧν γε δυνατὸν οὐδ' ἐγὼ 'λλείψω χάριν.
πολύν τε γάρ σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ,
ξανθῷ τ' ἐλαίῳ σῶμα σὸν κατασβέσω,
καὶ τῆς ὀρείας ἀνθεμόρρυτον γάνος
ξουθῆς μελίσσης ἐς πυρὰν βαλῶ σέθεν.
ἀλλ' εἶμι, δέλτον τ' ἐκ θεᾶς ἀνακτόρων
οἴσω· τὸ μέντοι δυσμενὲς μή μου λάβῃς.
φυλάσσετ' αὐτούς, πρόσπολοι, δεσμῶν ἄτερ.
ἴσως ἄελπτα τῶν ἐμῶν φίλων τινὶ
πέμψω πρὸς Ἄργος, ὃν μάλιστ' ἐγὼ φιλῶ,
καὶ δέλτος αὐτῷ ζῶντας οὓς δοκεῖ θανεῖν
λέγουσα πιστὰς ἡδονὰς ἀπαγγελεῖ.
ΧΟ. κατολοφύρομαι σὲ τὸν χερνίβων ῥανίσι _ ◡ _
μελόμενον αἱμακταῖς.
ΟΡ. οἶκτος γὰρ οὐ ταῦτ', ἀλλὰ χαίρετ', ὦ ξέναι.
ΧΟ. σὲ δὲ τύχας μακαίρας, ὦ νεανία, σεβόμεθ', ἐς πάτραν
ὅτι πόδ' ἐπεμβάσει.
ΠΥ. ἄζηλά τοι φίλοισι, θνῃσκόντων φίλων.
ΧΟ. ὦ σχέτλιοι πομπαί.
φεῦ φεῦ, διόλλυσαι.
αἰαῖ αἰαῖ.
πότερος ὁ μέλλων;
ἔτι γὰρ ἀμφίλογα δίδυμα μέμονε φρήν,
σὲ πάρος ἢ σ' ἀναστενάξω γόοις.
ΟΡ. Πυλάδη, πέπονθας ταὐτὸ πρὸς θεῶν ἐμοί;
ΠΥ. οὐκ οἶδ'· ἐρωτᾷς οὐ λέγειν ἔχοντά με.
ΟΡ. τίς ἐστιν ἡ νεᾶνις; ὡς Ἑλληνικῶς
ἀνήρεθ' ἡμᾶς τούς τ' ἐν Ἰλίῳ πόνους
νόστον τ' Ἀχαιῶν τόν τ' ἐν οἰωνοῖς σοφὸν
Κάλχαντ' Ἀχιλλέως τ' ὄνομα, καὶ τὸν ἄθλιον
Ἀγαμέμνον' ὡς ᾤκτειρ', ἀνηρώτα τέ με
γυναῖκα παῖδάς τ'. ἔστιν ἡ ξένη γένος
ἐκεῖθεν Ἀργεία τις· οὐ γὰρ ἄν ποτε
δέλτον τ' ἔπεμπε καὶ τάδ' ἐξεμάνθανεν,
ὡς κοινὰ πράσσουσ', Ἄργος εἰ πράσσοι καλῶς.
ΠΥ. ἔφθης με μικρόν· ταὐτὰ δὲ φθάσας λέγεις,
πλὴν ἕν· τὰ γάρ τοι βασιλέων παθήματα
ἴσασι πάντες, ὧν ἐπιστροφή τις ἦν.
ἀτὰρ διῆλθε χἄτερον λόγον τινά.
ΟΡ. τίν'; ἐς τὸ κοινὸν δοὺς ἄμεινον ἂν μάθοις.
ΠΥ. αἰσχρὸν θανόντος σοῦ βλέπειν ἡμᾶς φάος·
κοινῇ δὲ πλεύσας, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν.
καὶ δειλίαν γὰρ καὶ κάκην κεκτήσομαι
Ἄργει τε Φωκέων τ' ἐν πολυπτύχῳ χθονί,
δόξω δὲ τοῖς πολλοῖσι, πολλοὶ γὰρ κακοί,
προδοὺς σε σῴζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος,
ἢ καὶ φονεύσας ἐπὶ νοσοῦσι δώμασι
ῥάψαι μόρον σοι σῆς τυραννίδος χάριν,
ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν.
ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι καὶ δι' αἰσχύνης ἔχω,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ χρὴ ξυνεκπνεῦσαί μέ σοι
καὶ ξυσφαγῆναι καὶ πυρωθῆναι δέμας,
φίλον γεγῶτα καὶ φοβούμενον ψόγον.
ΟΡ. εὔφημα φώνει· τἀμὰ δεῖ φέρειν κακά·
ἁπλᾶς δὲ λύπας ἐξὸν, οὐκ οἴσω διπλᾶς.
ὃ γὰρ σὺ λυπρὸν κἀπονείδιστον λέγεις,
ταῦτ' ἔστιν ἡμῖν, εἴ σε συμμοχθοῦντ' ἐμοὶ
κτενῶ· τὸ μὲν γὰρ εἰς ἔμ' οὐ κακῶς ἔχει

592. θέλω] φίλους Heimsoethius. 593. σώθητ' ἐκεῖσε Musgravius] σώθητι καὶ σὺ (καὶ ζῆ Canterus) 598. τόνδ' ἐμοὶ Lucian. Amor. c. 47.] τόνδε μοι 601. ἐμὲ] οἱ superscr. in P. 607. σέσωσται Ald. σέσωται C. σεσώσεται P. 608. ἢ 'μὲ Porsonus] ἤ με 610. ὀρθῶς C ab correctore. ὀρθὸς P et pr. C. 618. τήνδε Bothius] τῆσδε 622. οὔκ] οὔκουν P. 626. ἱρὸν D.] ἱερὸν πέτρας] χθονός Diodorus 20, 14. 631. ἀλλ' ὧν] ὅσων Nauckius. 'λλείψω Marklandus] λείψω 633. κατασβέσω] Exspectes verbum quale est κατακλύσω, de quo cogitavit Koechly, etsi ipse καταψεκῶ scripsit. κατασκεδῶ Geelius. 635. πυρὰν βαλῶ Canterus] πῦρ ἐμβαλὼν (ἐμβαλῶ Ald. cum duobus apogr. Paris.) 636. τ' ἐκ] τε P. 637. οἴσω] εἴσω P. μή μου] μὴ 'μοῦ Hermannus. λάβῃς C. βάλῃς P.

642. _ ◡ _] βαρβάρων Elmsleius. 646. σὲ δὲ] σὺ δὲ ex apogr. Florentino et μάκαρ, σὲ δ' ὦ Hermannus. μακαίρας, ὦ Kirchhoffius] μάκαρος, ὦ PC. 649. πόδ' Elmsleius] ποτ' 650. τοι Hermannus] τοῖς 652. διόλλυσαι] σὺ δὲ διόλλυσαι Monkius.
654. μέλλων] Versus ut videtur defectus, sive μέλλων retineatur sive μᾶλλον (intellecto διολλύμενος) cum Musgravio scribatur. 655. ἀμφίλογα ed. Brubach.] ἀμφίβολα (β et λ ex correctione m. sec.) P. μέμονε C correctus. μέμηνε P et pr. C. 658. ταὐτὸ] ταὐτὰ Elmsleius. 664. ᾤκτειρ' Heathius] ᾤκτειρεν
666. Ἀργεία τις] Ἀργειῶτις Nauckius. 668. πράσσοι Hermannus] πράσσει 669. ταὐτὰ] ταῦτα P. τἄλλα Monkius. φθάσας] φράσας P. 670. τοι Hermannus] τῶν 675. δὲ πλεύσας Elmsleius] τ' ἔπλευσα 679. σῴζεσθ'] Elisio vitiosa. νοστεῖν Heimsoethius. 680. καὶ φονεύσας] κἀφεδρεύσας Lobeckius. ἢ καὶ φονεῦσαί σ' — ῥάψας Bergkius. 682. Versus suspectus: vid. Annot. Oxon. p. 525. 687. κακά] ἐμέ Porsonus. 690. ταῦτ' L. Dindorfius] ταῦτ' PC. τοῦτ' Marklandus.

πράσσονθ' ἃ πράσσω πρὸς θεῶν λιπεῖν βίον.
σὺ δ' ὄλβιός τ' εἶ, καθαρά τ' οὐ νοσοῦντ' ἔχεις
μέλαθρ', ἐγὼ δὲ δυσσεβῆ καὶ δυστυχῆ.
σωθεὶς δὲ παῖδας ἐξ ἐμῆς ὁμοσπόρου
κτησάμενος, ἣν ἔδωκά σοι δάμαρτ' ἔχειν,
ὄνομά τ' ἐμοῦ γένοιτ' ἄν, οὐδ' ἄπαις δόμος
πατρῷος οὑμὸς ἐξαλειφθείη ποτ' ἄν.
ἀλλ' ἕρπε καὶ ζῆ καὶ δόμους οἴκει πατρός.
ὅταν δ' ἐς Ἑλλάδ' ἵππιόν τ' Ἄργος μόλῃς,
πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε·
τύμβον τε χῶσον κἀπίθες μνημεῖά μοι,
καὶ δάκρυ' ἀδελφὴ καὶ κόμας δότω τάφῳ,
ἄγγελλε δ' ὡς ὄλωλ' ὑπ' Ἀργείας τινὸς
γυναικός, ἀμφὶ βωμὸν ἁγνισθεὶς φόνῳ.
καὶ μὴ προδῷς μου τὴν κασιγνήτην ποτέ,
ἔρημα κήδη καὶ δόμους ὁρῶν πατρός.
καὶ χαῖρ'· ἐμῶν γὰρ φίλτατόν σ' ηὗρον φίλων.
ὦ ξυγκυναγὲ καὶ ξυνεκτραφεὶς ἐμοί,
ὦ πόλλ' ἐνεγκὼν τῶν ἐμῶν ἄχθη κακῶν.
ἡμᾶς δ' ὁ Φοῖβος μάντις ὢν ἐψεύσατο·
τέχνην δὲ θέμενος ὡς προσώταθ' Ἑλλάδος
ἀπήλασ' αἰδοῖ τῶν πάρος μαντευμάτων.
ᾧ πάντ' ἐγὼ δοὺς τἀμὰ καὶ πεισθεὶς λόγοις,
μητέρα κατακτὰς αὐτὸς ἀνταπόλλυμαι.
ΠΤ. ἔσται τάφος σοι, καὶ κασιγνήτης λέχος
οὐκ ἂν προδοίην, ὦ τάλας, ἐπεί σ' ἐγὼ
θανόντα μᾶλλον ἢ βλέποντ' ἕξω φίλον.
ἀτὰρ τὸ τοῦ θεοῦ γ' οὐ διέφθορέν σέ πω
μάντευμα, καίτοι γ' ἐγγὺς ἕστηκας φόνου.
ἀλλ' ἔστιν ἔστιν ἡ λίαν δυσπραξία
λίαν διδοῦσα μεταβολάς, ὅταν τύχῃ.
ΟΡ. σίγα· τὰ Φοίβου δ' οὐδέν ὠφελεῖ μ' ἔπη·
γυνὴ γὰρ ἥδε δωμάτων ἔξω περᾷ.
ΙΦ. ἀπέλθεθ' ὑμεῖς καὶ παρευτρεπίζετε
τἄνδον μολόντες τοῖς ἐφεστῶσι σφαγῇ.
δέλτου μὲν αἵδε πολύθυροι διαπτυχαὶ
ξένοις πάρεισιν· ἃ δ' ἐπὶ τοῖσδε βούλομαι,
ἀκούσατ'· οὐδεὶς αὐτὸς ἐν πόνοις τ' ἀνὴρ
ὅταν τε πρὸς τὸ θάρσος ἐκ φόβου πέσῃ.
ἐγὼ δὲ ταρβῶ μἀπονοστήσας χθονὸς
θῆται παρ' οὐδὲν τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς
ὁ τήνδε μέλλων δέλτον εἰς Ἄργος φέρειν.
ΟΡ. τί δῆτα βούλει; τίνος ἀμηχανεῖς πέρι;
ΙΦ. ὅρκον δότω μοι τάσδε πορθμεύσειν γραφάς.
ΟΡ. ἦ κἀντιδώσεις τῷδε τοὺς αὐτοὺς λόγους;
ΙΦ. τί χρῆμα δράσειν ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
ΟΡ. ἐκ γῆς ἀφήσειν μὴ θανόντα βαρβάρου.
ΙΦ. δίκαιον εἶπας· πῶς γὰρ ἀγγείλειεν ἄν;
ΟΡ. ἦ καὶ τύραννος ταῦτα συγχωρήσεται;
ΙΦ. πείσω σφε, καὐτὴ ναὸς ἐσβήσω σκάφος.
ΟΡ. ὄμνυ· σὺ δ' ἔξαρχ' ὅρκον ὅστις εὐσεβής.
ΙΦ. "δώσω" λέγειν χρὴ "τήνδε τοῖσι σοῖς φίλοις."
ΠΤ. τοῖς σοῖς φίλοισι γράμματ' ἀποδώσω τάδε.
ΙΦ. κἀγὼ σὲ σώσω κυανέας ἔξω πέτρας.
ΠΤ. τίν' οὖν ἐπόμνυς τοισίδ' ὅρκιον θεῶν;
ΙΦ. Ἄρτεμιν, ἐν ἧσπερ δώμασιν τιμὰς ἔχω.
ΠΤ. ἐγὼ δ' ἄνακτά γ' οὐρανοῦ, σεμνὸν Δία.
ΙΦ. εἰ δ' ἐκλιπὼν τὸν ὅρκον ἀδικοίης ἐμέ;
ΠΤ. ἄνοστος εἴην· τί δὲ σύ, μὴ σώσασά με;
ΙΦ. μήποτε κατ' Ἄργος ζῶσ' ἴχνος θείην ποδός.
ΠΤ. ἄκουε δή νυν ὃν παρήλθομεν λόγον.
ΙΦ. ἀλλ' αὖθις ἔσται καιρός, ἢν καλῶς ἔχῃ.
ΠΤ. ἐξαίρετόν μοι δὸς τόδ', ἤν τι ναῦς πάθῃ,
χἠ δέλτος ἐν κλύδωνι χρημάτων μέτα
ἀφανὴς γένηται, σῶμα δ' ἐκσώσω μόνον,
τὸν ὅρκον εἶναι τόνδε μηκέτ' ἔμπεδον.
ΙΦ. ἀλλ' οἶσθ' ὃ δράσω; πολλὰ γὰρ πολλῶν κυρεῖ·
τἀνόντα κἀγγεγραμμέν' ἐν δέλτου πτυχαῖς
λόγῳ φράσω σοι πάντ' ἀναγγεῖλαι φίλοις·
ἐν ἀσφαλεῖ γάρ· ἢν μὲν ἐκσώσῃς γραφήν,
αὐτὴ φράσει σιγῶσα τἀγγεγραμμένα,
ἢν δ' ἐν θαλάσσῃ γράμματ' ἀφανισθῇ τάδε,
τὸ σῶμα σώσας τοὺς λόγους σώσεις ἐμοί.
ΠΤ. καλῶς ἔλεξας τῶν θεῶν ἐμοῦ θ' ὕπερ.
σήμαινε δ' ᾧ χρὴ τάσδ' ἐπιστολὰς φέρειν
πρὸς Ἄργος, ὅ τι τε χρὴ κλύοντά σου λέγειν.
ΙΦ. ἄγγελλ' Ὀρέστῃ, παιδὶ τἀγαμέμνονος
"ἡ 'ν Αὐλίδι σφαγεῖσ' ἐπιστέλλει τάδε
ζῶσ' Ἰφιγένεια, τοῖς ἐκεῖ δ' οὐ ζῶσ' ἔτι."
ΟΡ. ποῦ δ' ἔστ' ἐκείνη; κατθανοῦσ' ἥκει πάλιν;
ΙΦ. ἥδ' ἣν ὁρᾷς σύ· μὴ λόγων ἔκπλησσέ με.
"κόμισαί μ' ἐς Ἄργος, ὦ ξύναιμε, πρὶν θανεῖν,
ἐκ βαρβάρου γῆς καὶ μετάστησον θεᾶς
σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμὰς ἔχω."
ΟΡ. Πυλάδη, τί λέξω; ποῦ ποτ' ὄνθ' ηὑρήμεθα;
ΙΦ. "ἢ σοῖς ἀραία δώμασιν γενήσομαι,
Ὀρέσθ'," ἵν' αὖθις ὄνομα δὶς κλύων μάθῃς.
ΟΡ. ὦ θεοί. ΙΦ. τί τοὺς θεοὺς ἀνακαλεῖς ἐν τοῖς ἐμοῖς;
ΟΡ. οὐδέν· πέραινε δ'· ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε.
τάχ' οὖν ἐρωτῶν σ' εἰς ἄπιστ' ἀφίξομαι.
ΙΦ. λέγ' οὕνεκ' ἔλαφον ἀντιδοῦσά μου θεὰ
Ἄρτεμις ἔσωσέ μ', ἣν ἔθυσ' ἐμὸς πατήρ,
δοκῶν ἐς ἡμᾶς ὀξὺ φάσγανον βαλεῖν,
ἐς τήνδε δ' ᾤκισ' αἶαν. αἵδ' ἐπιστολαί,
τάδ' ἐστὶ τἀν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα.
ΠΤ. ὦ ῥᾳδίοις ὅρκοισι περιβαλοῦσά με,
κάλλιστα δ' ὀμόσασ' οὐ πολὺν σχήσω χρόνον,
τὸν δ' ὅρκον ὃν κατώμοσ' ἐμπεδώσομεν.
ἰδού, φέρω σοι δέλτον ἀποδίδωμί τε,
Ὀρέστα, τῆσδε σῆς κασιγνήτης πάρα.
ΟΡ. δέχομαι· παρεὶς δὲ γραμμάτων διαπτυχὰς,
τὴν ἡδονὴν πρῶτ' οὐ λόγοις αἱρήσομαι.
ὦ φιλτάτη μοι ξύγγον', ἐκπεπληγμένος
ὅμως σ' ἀπίστῳ περιβαλὼν βραχίονι
ἐς τέρψιν εἶμι, πυθόμενος θαυμαστ' ἐμοί.
ΧΟ. ξεῖν', οὐ δικαίως τῆς θεοῦ τὴν πρόσπολον
χραίνεις ἀθίκτοις περιβαλὼν πέπλοις χέρα.
ΟΡ. ὦ ξυγκασιγνήτη τε κἀκ ταὐτοῦ πατρὸς

736. πρὸς Ἄργος, οἷσι βούλομαι πέμψαι φίλων.

692. λιπεῖν Badhamus] λύσειν P. λήσειν (superscr. γ, i. e. λήγειν) C. 713. ἀπήλασ' Heathius] ἀπήλασεν 719. γ' οὐ διέφθορέν σέ πω] γ' οὐ διέφθορέν μέ πω C. γ' οὐ διέφθειρέν μέ πω P. 727. πολύθυροι ex Aristot. Rhet. 3, 6.] πολύθρηνοι 729. αὐτός] αὐτὸς PC. τ' addidit Koechly. 731. μἀπονοστήσας D.] μὴ ἀπονοστήσας 736. eiecit Badhamus. 738. Idem versus Med. 748. 742. πείσω apogr. Paris. duo. ναὶ πείσω PC. 745. τοῖσι σοῖς Bothius] τοῖς ἐμοῖς 747. τοισίδ' Marklandus] τοῖσιν 748. ἧσπερ] οἷσπερ P.

754. αὖθις ἔσται καιρὸς Piersonus] αὖτις ἔσται καινός PC. οὔτις ἔστ' ἄκαιρος Bothius. 759. πολλῶν] πολλοῖς Nauckius. 761. ἀναγγεῖλαι] ἀπαγγεῖλαι Elmsleius. 765. ἐμοί] ὁμοῦ Badhamus. ἅμα Heimsoethius. 766. θεῶν] τε σῶν Hauptius. 769. τἀγαμέμνονος] i. e. τῷ Ἀγαμέμνονος. 773. λόγων Seidlerus] λόγοις 776. ξενοφόνους] ξενοκτόνους P. 779. αὖθις] αὖτις Ald. et fortasse PC. 780. 781. ΟΡ. Hermannus] πυ. 782. ἐρωτῶν σ'] ἐρωτῶσ' pr. P. Versus vel spurius vel corruptus. Iphigeniae verba fuisse τάχ' οὖν σ' ἔροιτ' ἂν πῶς ἄπυστος ᾠχόμην coniecit Heimsoethius. 786. ᾤκισ'] ᾤκησ' C. 787. τάδ'] ταῦτ' Plutarchus Mor. p. 182 e. ἐστὶ τἀν Plutarchus] ἐστὶν ἐν 793. διαπτυχὰς] ἀναπτυχὰς Badhamus. 796. σ' ἀπίστῳ Marklandus] ἀπιστῶ 799. χραίνεις] χραίνοις C.

'Αγαμέμνονος γεγῶσα, μή μ' ἀποστρέφου,
ἔχουσ' ἀδελφόν, οὐ δοκοῦσ' ἕξειν ποτέ.
ΙΦ. ἐγώ σ' ἀδελφὸν τὸν ἐμόν; οὐ παύσει λέγων;
τὸ δ' Ἄργος αὐτοῦ μεστὸν ἥ τε Ναυπλία.
ΟΡ. οὐκ ἔστ' ἐκεῖ σός, ὦ τάλαινα, σύγγονος.
ΙΦ. ἀλλ' ἡ Λάκαινα Τυνδαρίς σ' ἐγείνατο;
ΟΡ. Πέλοπός γε παιδὶ παιδός, οὗ 'κπέφυκ' ἐγώ.
ΙΦ. τί φής; ἔχεις τι τῶνδέ μοι τεκμήριον;
ΟΡ. ἔχω· πατρῴων ἐκ δόμων τι πυνθάνου.
ΙΦ. οὐκοῦν λέγειν μὲν χρὴ σέ, μανθάνειν δ' ἐμέ.
ΟΡ. λέγοιμ' ἂν ἀκοῇ πρῶτον Ἠλέκτρας τάδε·
Ἀτρέως Θυέστου τ' οἶσθα γενομένην ἔριν;
ΙΦ. ἤκουσα, χρυσῆς ἀρνὸς ἡνίκ' ἦν πέρι.
ΟΡ. ταῦτ' οὖν ὑφήνασ' οἶσθ' ἐν εὐπήνοις ὑφαῖς;
ΙΦ. ὦ φίλτατ', ἐγγύς τῶν ἐμῶν κάμπτεις φρενῶν.
ΟΡ. εἰκώ τ' ἐν ἱστοῖς ηλίου μετάστασιν;
ΙΦ. ὕφηνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.
ΟΡ. καὶ λούτρ' ἐς Αὖλιν μητρὸς ἀνεδέξω πάρα;
ΙΦ. οἶδ'· οὐ γὰρ ὁ γάμος ἐσθλὸς ὤν μ' ἀφείλετο.
ΟΡ. τί γάρ; κόμας σὰς μητρὶ δοῦσα σῇ φέρειν;
ΙΦ. μνημεῖά γ' ἀντὶ σώματος τοὐμοῦ τάφῳ.
ΟΡ. ἃ δ' εἶδον αὐτός, τάδε φράσω τεκμήρια·
Πέλοπος παλαιὰν ἐν δόμοις λόγχην πατρός,
ἣν χερσὶ πάλλων παρθένον Πισάτιδα
ἐκτήσαθ' Ἱπποδάμειαν, Οἰνόμαον κτανών,
ἐν παρθενῶσι τοῖσι σοῖς κεκρυμμένην.
ΙΦ. ὦ φίλτατ', οὐδὲν ἄλλο, φίλτατος γὰρ εἶ,
ἔχω σ', Ὀρέστα, τηλύγετον χθονὸς ἀπὸ πατρίδος,
Ἀργόθεν, ὦ φίλος.
ΟΡ. κἀγώ σε τὴν θανοῦσαν, ὡς δοξάζεται.
κατὰ δὲ δάκρυα, κατὰ δὲ γόος ἅμα χαρᾷ
τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον, ὡσαύτως δ' ἐμόν.
ΙΦ. σὲ τὸν τότ' ἔτι βρέφος ἔλιπον ἀγκάλαισι νεαρὸν
τροφοῦ νεαρὸν ἐν δόμοις.
ὦ κρεῖσσον' ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν τύχαν,
τί φῶ; θαυμάτων πέρα καὶ λόγου πρόσω τάδ' ἐπέβα.
ΟΡ. τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖμεν ἀλλήλων μέτα.
ΙΦ. ἄτοπον ἁδονὰν ἔλαβον, ὦ φίλαι·
δέδοικα δ' ἐκ χερῶν με μὴ πρὸς αἰθέρα
ἀμπτάμενος φύγῃ·
ἰὼ Κυκλωπὶς ἑστία, ἰὼ πατρίς,
Μυκήνα φίλα,
χάριν ἔχω ζόας, χάριν ἔχω τροφᾶς,
ὅτι μοι συνομαίμονα τόνδε δόμοισιν ἐξεθρέψω φάος.
ΟΡ. γένει μὲν εὐτυχοῦμεν, ἐς δὲ συμφοράς,
ὦ ξύγγον', ἡμῶν δυστυχὴς ἔφυ βίος.
ΙΦ. ἐγὼ δ' ἁ μέλεος οἶδ', ὅτε φάσγανον
δέρᾳ θῆκέ μοι μελεόφρων πατήρ.
ΟΡ. οἴμοι· δοκῶ γὰρ οὐ παρών σ' ὁρᾶν ἐκεῖ.
ΙΦ. ἀνυμέναιος, ὦ ξύγγον', Ἀχιλλέως
ἐς κλισίαν λέκτρων δόλιον ὅτ' ἀγόμαν·
παρὰ δὲ βωμὸν ἦν δάκρυα καὶ γόοι.
φεῦ φεῦ χερνίβων ἐκεῖ ‿ ‿ ‿
ΟΡ. ᾤμωξα κἀγὼ τόλμαν ἣν ἔτλη πατήρ.
ΙΦ. ἀπάτορ' ἀπάτορα πότμον ἔλαχον.
ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων κυρεῖ.
ΟΡ. εἰ σόν γ' ἀδελφόν, ὦ τάλαιν', ἀπώλεσας
δαίμονος τύχᾳ τινός.
ΙΦ. ὦ μελέα δεινᾶς τόλμας. δείν' ἔτλαν, ὤμοι ξύγγονε.
παρὰ δ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον ἀνόσιον
ἐξ ἐμᾶν δαϊχθεὶς χερῶν.
ἁ δ' ἐπ' αὐτοῖς τίς τελευτά;
τίς τύχα μοι ξυγκυρήσει;
τίνα σοι πόρον εὑρομένα [Ἀργείαν,
πάλιν ἀπὸ πόλεως, ἀπὸ φόνου πέμψω πατρίδ' ἐς
πρὶν ἐπὶ ξίφος αἵματι σῷ πελάσαι;
τόδε σόν, ὦ μελέα ψυχά, χρέος ἀνευρίσκειν,
πότερον κατὰ χέρσον, οὐχὶ ναΐ,
ἀλλὰ ποδῶν ῥιπᾷ;
θανάτῳ πελάσεις ἄρα βάρβαρα φῦλα
καὶ δι' ὁδοὺς ἀνόδους στείχων· διὰ κυανέας μὴν
στενοπόρου πέτρας μακρὰ κέλευθα ναΐοισιν δρα-
σμοῖς.
τάλαινα τάλαινα, τίς οὖν τάδ' ἰδὼν
ἢ θεὸς ἢ βροτὸς
τῶν ἀδοκήτων πόρον εὔπορον ἐξανύσας
δυοῖν τοῖν μόνοιν Ἀτρείδαιν φανεῖ κακῶν ἔκλυσιν;
ΧΟ. ἐν τοῖσι θαυμαστοῖσι καὶ μύθων πέρα
τάδ' εἶδον αὐτὴ κοὐ κλύουσ' ἀπαγγελῶ.
ΠΥ. τὸ μὲν φίλους ἐλθόντας εἰς ὄψιν φίλων,
Ὀρέστα, χειρῶν περιβολὰς εἰκὸς λαβεῖν·
λήξαντα δ' οἴκτων κἀπ' ἐκεῖν' ἐλθεῖν χρεών,
ὅπως τὸ κλεινὸν ὄνομα τῆς σωτηρίας
λαβόντες ἐκ τῆς βησόμεσθα βαρβάρου.
σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ταῦτα, μὴ 'κβάντας τύχης,
καιρὸν λαβόντας, ἡδονὰς ἄλλας λαβεῖν.
ΟΡ. καλῶς ἔλεξας· τῇ τύχῃ δ' οἶμαι μέλειν
τοῦδε ξὺν ἡμῖν· ἢν δέ τις πρόθυμος ᾖ,
σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει.
ΙΦ. οὐδέν μ' ἐπίσχῃ γ' οὐδ' ἀποστήσει λόγου
πρῶτον πυθέσθαι τίνα ποτ' Ἠλέκτρα πότμον
εἴληχε βιότου· φίλα γὰρ ἔσται πάντ' ἐμοί.
ΟΡ. τῷδε ξυνοικεῖ βίον ἔχουσ' εὐδαίμονα.
ΙΦ. οὗτος δὲ ποδαπὸς καὶ τίνος πέφυκε παῖς;
ΟΡ. Στρόφιος ὁ Φωκεὺς τοῦδε κλῄζεται πατήρ.
ΙΦ. ὁ δ' ἐστί γ' Ἀτρέως θυγατρός, ὁμογενὴς ἐμός;
ΟΡ. ἀνεψιός γε, μόνος ἐμοὶ σαφὴς φίλος.

806. ἡ Monkius] ἤ 807. γε Seidlerus] τε οὗ 'κπέφυκ' Elmsleius] ἐκπέφυκ' 808. ἔχεις] ἔχοις C. 811. ἀκοῇ Marklandus] ἄκουε 812. οἶσθα ed. Brubach.] οἶδα 813. ἡνίκ'] οὕνεκ' Barnesius. 815. κάμπτεις Blomfieldus] κάμπτῃ 818. ἀνεδέξω] ἀδέξω Kirchhoffius. 824. Πισάτιδα] πισσάτιδα P. 832. δάκρυα C (et P ?). δάκρυα δάκρυα Ald. 834. σὲ τὸν τότ' ἔτι Koechly] τὸ δέ τι PC. τότε σε, τότ' ἔτι Hermannus. 838. κρείσσον' ἢ λόγοισιν (λέγοι τις Hartungus) εὐτυχῶν τύχαν Hermannus] κρεῖσσον ἢ λόγοισιν εὐτυχῶν ἐμοῦ | ψυχά 839. τί φῶ] Ὀρ. τί φῶ; Ἰφ. P. 840. ἐπέβα] ἀπέβα Reiskius. 842. ἁδονὰν D.] ἡδονὰν 845. ἰὼ — ἰὼ Seidlerus] ὦ — ὦ Κυκλωπὶς ἑστία Hermannus] κυκλωπίδες ἑστίαι 847. ζόας Blomfieldus] ζωᾶς 849. δόμοισιν Seidlerus] δόμοις 852. ἐγὼ δ' ἁ Seidlerus] ἐγὼ PC. ἐγὼ δὲ apogr. Paris. unum. 856. ὦ addidit Seidlerus.

859. λέκτρων C. λύκων P. δόλιον D.] δολίαν 861. Ὀρ. 862—864. Ἰφ. 865—869. τόλμας Ὀρ. 869. δείν'— ἔκλυσιν Ἰφ. PC. Correxit Tyrwhittus. 861. ἐκεῖ ‿ ‿ ‿] τῶν ἐκεῖ Seidlerus. 864. πατέρ' ἀπάτορα, πότμον ἄποτμον ἔλαχον Nauckius. ἔλαχον, ὦ φίλος Hermannus. 867. τύχᾳ] τέχνᾳ Herwerdenus. 870. δείν' ἔτλαν Paleius] δείν' ἔτλαν δείν' ἔτλαν 871. ἀπέφυγες Musgravius] ἀμφέφυγες 873. αὐτοῖς Hermannus] αὐτοῖσι 874. συγκυρήσει Hermannus] συγχωρήσει 880. ἐπὶ delet Paleius. ξίφος] ξίφους C. πελάσαι] παλαῖσαι P. 882. τόδε Seidlerus] τόδε τόδε 887. δι' ὁδοὺς Reiskius] διόδους 892. τίς οὖν τάδ' ἰδὼν | ἢ θεὸς ἢ βροτὸς | τῶν ἀδοκήτων D.] τίς ἂν οὖν τάδ' ἂν ἢ θεὸς ἢ βροτὸς ἢ | τί τῶν ἀδοκήτων 897. εὔπορον Hermannus] ἄπορον 898. φανεῖ om. P. 901. κοὐ L. Dindorfius] καὶ 902. ΠΥ. addidit Heathius. 905. ὄνομα] ὄμμα apogr. Paris. unum. 907. 908. suspecti L. Dindorfio. 912. ἐπίσχῃ γ'] Versus interpolatus. Fort. ἐπισχήσει. ἀποστήσει] ἀποστήσῃ C. 913. πυθέσθαι] τι θέσθαι P. 914. γὰρ ἔσται πάντ' ἐμοί] γάρ ἐστι ταῦτά μοι Marklandus. 918. ὁ δ' L. Dindorfius] ὅδ'. Fort. ἔστιν δ' ὅδ'.

ΙΦ. οὐκ ἦν τόθ' οὗτος ὅτε πατὴρ ἔκτεινέ με.
ΟΡ. οὐκ ἦν· χρόνον γὰρ Στρόφιος ἦν ἄπαις τινά.
ΙΦ. χαῖρ' ὦ πόσις μοι τῆς ἐμῆς ὁμοσπόρου.
ΟΡ. κἀμός γε σωτήρ, οὐχὶ συγγενὴς μόνον.
ΙΦ. τὰ δεινὰ δ' ἔργα πῶς ἔτλης μητρὸς πέρι;
ΟΡ. σιγῶμεν αὐτά· πατρὶ τιμωρῶν ἐμῷ.
ΙΦ. ἡ δ' αἰτία τίς ἀνθ' ὅτου κτείνει πόσιν;
ΟΡ. ἔα τὰ μητρός· οὐδὲ σοὶ κλύειν καλόν.
ΙΦ. σιγῶ· τὸ δ' Ἄργος πρὸς σὲ νῦν ἀποβλέπει;
ΟΡ. Μενέλαος ἄρχει· φυγάδες ἐσμὲν ἐκ πάτρας.
ΙΦ. οὔ που νοσοῦντας θεῖος ὕβρισεν δόμους;
ΟΡ. οὔκ, ἀλλ' Ἐρινῦν δεῖμά μ' ἐκβάλλει χθονός.
ΙΦ. ταῦτ' ἄρ' ἐπ' ἀκταῖς κἀνθάδ' ἠγγέλθης μανείς;
ΟΡ. ὤφθημεν οὐ νῦν πρῶτον ὄντες ἄθλιοι.
ΙΦ. ἔγνωκα, μητρός σ' οὕνεκ' ἠλάστρουν θεαί.
ΟΡ. ὥσθ' αἱματηρὰ στόμι' ἐπεμβαλεῖν ἐμοί.
ΙΦ. τί γάρ ποτ' ἐς γῆν τήνδ' ἐπόρθμευσας πόδα;
ΟΡ. Φοίβου κελευσθεὶς θεσφάτοις ἀφικόμην.
ΙΦ. τί χρῆμα δρᾶσαι; ῥητὸν ἢ σιγώμενον;
ΟΡ. λέγοιμ' ἄν· ἀρχαὶ δ' αἵδε μοι πολλῶν πόνων.
ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦθ' ἃ σιγῶμεν κακὰ
ἐς χεῖρας ἦλθε, μεταδρομαῖς Ἐρινύων
ἠλαυνόμεσθα φυγάδες, ἐς τ' ἐμὸν πόδα
ἐς τὰς Ἀθήνας δή γ' ἔπεμψε Λοξίας,
δίκην παρασχεῖν ταῖς ἀνωνύμοις θεαῖς.
ἔστιν γὰρ ὁσία ψῆφος, ἣν Ἄρει ποτὲ
Ζεὺς εἵσατ' ἔκ του δὴ χερῶν μιάσματος.
ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε, πρῶτα μέν μ' οὐδεὶς ξένων
ἑκὼν ἐδέξαθ', ὡς θεοῖς στυγούμενον·
οἳ δ' ἔσχον αἰδῶ, ξένια μονοτράπεζά μοι
παρέσχον, οἴκων ὄντες ἐν ταὐτῷ στέγει,
σιγῇ δ' ἐτεκτήναντ' ἀπόφθεγκτόν μ', ὅπως
δαιτὸς γενοίμην πώματός τ' αὐτῶν δίχα,
ἐς δ' ἄγγος ἴδιον ἴσον ἅπασι βακχίου
μέτρημα πληρώσαντες εἶχον ἡδονήν.
κἀγὼ 'ξελέγξαι μὲν ξένους οὐκ ἠξίουν,
ἤλγουν δὲ σιγῇ κἀδόκουν οὐκ εἰδέναι,
μέγα στενάζων, οὕνεκ' ἦν μητρὸς φονεύς.
κλύω δ' Ἀθηναίοισι τἀμὰ δυστυχῆ
τελετὴν γενέσθαι, κἄτι τὸν νόμον μένειν,
χοῆρες ἄγγος Παλλάδος τιμᾶν λεών.
ὡς δ' εἰς Ἄρειον ὄχθον ἧκον, ἐς δίκην
ἔστην, ἐγὼ μὲν θάτερον λαβὼν βάθρον,
τὸ δ' ἄλλο πρέσβειρ' ἥπερ ἦν Ἐρινύων.
εἰπὼν δ' ἀκούσας θ' αἵματος μητρὸς πέρι,
Φοῖβός μ' ἔσωσε μαρτυρῶν, ἴσας δέ μοι
ψήφους διηρίθμησε Παλλὰς ὠλένῃ,
νικῶν δ' ἀπῆρα φόνια πειρατήρια.
ὅσαι μὲν οὖν ἕζοντο πεισθεῖσαι δίκῃ,
ψῆφον παρ' αὐτὴν ἱρὸν ὡρίσαντ' ἔχειν·
ὅσαι δ' Ἐρινῦν οὐκ ἐπείσθησαν νόμῳ,
δρόμοις ἀϊδρύτοισιν ἠλάστρουν μ' ἀεί,
ἕως ἐς ἁγνὸν ἦλθον αὖ Φοίβου πέδον,
καὶ πρόσθεν ἀδύτων ἐκταθείς, νῆστις βορᾶς,
ἐπώμοσ' αὐτοῦ βίον ἀπορρήξειν θανών,
εἰ μή με σώσει Φοῖβος, ὅς μ' ἀπώλεσεν.
ἐντεῦθεν αὐδὴν τρίποδος ἐκ χρυσοῦ λακὼν
Φοῖβός μ' ἔπεμψε δεῦρο, διοπετὲς λαβεῖν
ἄγαλμ' Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρῦσαι χθονί
ἀλλ' ἥνπερ ἡμῖν ὥρισεν σωτηρίαν,
ξύμπραξον· ἢν γὰρ θεᾶς κατάσχωμεν βρέτας,
μανιῶν τε λήξω καὶ σὲ πολυκώπῳ σκάφει
στείλας Μυκήναις ἐγκαταστήσω πάλιν.
ἀλλ', ὦ φιληθεῖσ', ὦ κασίγνητον κάρα,
σῶσον πατρῷον οἶκον, ἔκσωσον δ' ἐμέ·
ὡς τἄμ' ὄλωλε πάντα καὶ τὰ Πελοπιδῶν,
οὐράνιον εἰ μὴ ληψόμεσθα θεᾶς βρέτας.
ΧΟ. δεινή τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσε
τὸ Ταντάλειον σπέρμα διὰ πόνων τ' ἄγει.
ΙΦ. τὸ μὲν πρόθυμον, πρίν σε δεῦρ' ἐλθεῖν, ἔχω
Ἄργει γενέσθαι καὶ σέ, σύγγον', εἰσιδεῖν.
θέλω δ' ἅπερ σύ, σέ τε μεταστῆσαι πόνων
νοσοῦντά τ' οἶκον, οὐχὶ τοῖς κτανοῦσί με
θυμουμένη, πατρῷον ὀρθῶσαι θέλω·
σφαγῆς τε γὰρ σῆς χεῖρ' ἀπαλλάξαιμεν ἂν
σώσαιμί τ' οἴκους· τὴν θεὸν δ' ὅπως λάθω
δέδοικα καὶ τύραννον, ἡνίκ' ἂν κενὰς
κρηπῖδας εὕρῃ λαΐνας ἀγάλματος.
πῶς δ' οὐ θανοῦμαι; τίς δ' ἔνεστί μοι λόγος;
ἀλλ' εἰ μὲν ἕν τι ταῦθ' ὁμοῦ γενήσεται,
ἄγαλμά τ' οἴσεις κἄμ' ἐπ' εὐπρύμνου νεὼς
ἄξεις, τὸ κινδύνευμα γίγνεται καλόν·
τούτου δὲ χωρισθεῖσ' ἐγὼ μὲν ὄλλυμαι,
σὺ δ' ἂν τὸ σαυτοῦ θέμενος εὖ νόστου τύχοις.
οὐ μήν τι φεύγω γ', οὐδέ μ' εἰ θανεῖν χρεών,
σώσασά σ'· οὐ γὰρ ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων
θανὼν ποθεινός, τὰ δὲ γυναικὸς ἀσθενῆ.
ΟΡ. οὐκ ἂν γενοίμην σοῦ τε καὶ μητρὸς φονεύς,
ἅλις τὸ κείνης αἷμα, κοινόφρων δὲ σοὶ
καὶ ζῶν θέλοιμ' ἂν καὶ θανὼν λαχεῖν ἴσον.
γνώμης δ' ἄκουσον, εἰ πρόσαντες ἦν τόδε
Ἀρτέμιδι, πῶς ἂν Λοξίας ἐθέσπισε
κομίσαι μ' ἄγαλμα θεᾶς πόλισμ' ἐς Παλλάδος
καὶ σὸν πρόσωπον εἰσιδεῖν; ἅπαντα γὰρ
ξυνθεὶς τάδ' εἰς ἓν νόστον ἐλπίζω λαβεῖν.
ΙΦ. πῶς οὖν γένοιτ' ἂν ὥστε μήθ' ἡμᾶς θανεῖν,
λαβεῖν θ' ἃ βουλόμεσθα; τῇδε γὰρ νοσεῖ

1010. ἥξω δέ γ', ἥνπερ μαὐτὸς ἐνταυθοῖ πέσω,
πρὸς οἶκον, ἢ σοῦ κατθανὼν μενῶ μέτα.

930. οὔ που] ἢ (ἡ a m. sec.) που P. οὔπω, superscr. ἤ που, C. 931. 970. Ἐρινῦν D.] ἐρινύων 932. ἠγγέλθης Elmsleius] ἠγγέλης 934. σ' addidit Marklandus. 935. στόμι' ἐπεμβαλεῖν] στόμιά γ' ἐμβαλεῖν Elmsleius. 938. δρᾶσαι Musgravius] δράσειν 942. ἐς τ' (ἔνθ' Hermannus) ἐμὸν Koechly] ἔνθεν μοι 943. ἐς τὰς Ἀθήνας δή γ' (δῆτ' Scaliger) ἔπεμψε] ἐς τὴν Ἀθηναίων ἔπεμψε D. χρήσας Ἀθήνας εἰσέπεμψε Koechly. ἐς Παλλάδος πόλισμ' (ut v. 1014.) ἔπεμψε Herwerdenus. 946. δὴ] διὰ Badhamus. 947. ἐλθὼν] ἐλθόντα superscr. in C. μ' addidit Barnesius. 950. στέγει Ald. τέγει PC. 951. 952. post 954. transponit Schoenius. 952. αὐτῶν Scaliger] αὐτοῦ 955. κἀγὼ 'ξελέγξαι Marklandus] κἄγωγ' ἐξελέγξαι 961. δίκην — εἰπὼν δ' Elmsleius] δίκην τ' — εἰπὼν 966. διηρίθμησε C. διηρίθμιζε P. διερρύθμιζε Seidlerus. ὠλένῃ] εὐμενὴς Herwerdenus. 969. ἱρὸν D.] ἱερὸν 971. ἀϊδρύτοισιν L. Dindorfius in Thes. s. v. Ἀνίδρυτος] ἀνιδρύτοισιν 976. λακὼν Scaliger] λαβὼν 980. ἢν Seidlerus] ἂν 983. φιληθεῖσ'] φιλεῖσ' P. φίλη γ' Ald.: unde φίλη χεὶρ Badhamus. 984. δ' ἐμέ Seidlerus] δέ με 986. ληψόμεσθα] ληψόμεθα C. 988. ἄγει Canterus] ἀεί 991. σέ Canterus] σοί πόνων] πόνον PC, sed ων superscr. in C. 993. θέλω] πάλιν Marklandus. 992. τοῖς κτανοῦσι Hermannus] τῷ κτανοῦντι (κτανόντι Heathius) 993. θέλω] πάλιν Marklandus. 994 — 998. post 1003. transponit Koechly. 995. τ' Marklandus] δ' 998. πῶς δ'] δ' delet Koechly. 999. ταῦθ' Marklandus] τοῦθ' 1004—1006. spurios censet Paleius. 1005. σώσασά σ'] σῶσαι τὰ σ' Kirchhoffius. 1006. γυναικὸς Ald. γυναικῶν C (et P?). 1009. ζῶν Hartungus] ζῆν 1010. 1011. Versus spurios eiecit D. 1010. ἥξω δέ γ'] ἄξω δέ σ' Canterus. μαὐτὸς Marklandus] καὐτὸς 1011. ἢ σοῦ] εἰ σου PC, sed superscr. ἢ in C. 1014. Post hunc versum lacunam indicavit Kirchhoffius. 1017. θανεῖν] κτανεῖν P. 1018. λαβεῖν] λα-

νόστος πρὸς οἴκους· ἡ δὲ βούλευσις πάρα.
ΟΡ. ἆρ' οὖν τύραννον διολέσαι δυναίμεθ' ἄν;
ΙΦ. δεινὸν τόδ' εἶπας, ξενοφονεῖν ἐπήλυδας.
ΟΡ. ἀλλ', εἰ σὲ σώσει κἀμέ, κινδυνευτέον.
ΙΦ. οὐκ ἂν δυναίμην, τὸ δὲ πρόθυμον ᾔνεσα.
ΟΡ. τί δ', εἴ με ναῷ τῷδε κρύψειας λάθρα;
[ΙΦ. ὡς δὴ σκότος λαβόντες ἐκσωθεῖμεν ἄν;
ΟΡ. κλεπτῶν γὰρ ἡ νύξ, τῆς δ' ἀληθείας τὸ φῶς.]
ΙΦ. εἴσ' ἔνδον ἱροφύλακες, οὓς οὐ λήσομεν.
ΟΡ. οἴμοι· διεφθάρμεσθα· πῶς σωθεῖμεν ἄν;
ΙΦ. ἔχειν δοκῶ μοι καινὸν ἐξεύρημά τι.
ΟΡ. ποῖόν τι; δόξης μετάδος, ὡς κἀγὼ μάθω.
ΙΦ. ταῖς σαῖς ἀνίαις χρήσομαι σοφίσμασιν.
ΟΡ. δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὑρίσκειν τέχνας.
ΙΦ. φονέα σε φήσω μητρὸς ἐξ Ἄργους μολεῖν.
ΟΡ. χρῆσαι κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς, εἰ κερδανεῖς.
ΙΦ. ὡς οὐ θέμις σε λέξομεν θύειν θεᾷ,
ΟΡ. τίν' αἰτίαν ἔχουσ'; ὑποπτεύω τι γάρ.
ΙΦ. οὐ καθαρὸν ὄντα, τὸ δ' ὅσιον δώσω φόνῳ.
ΟΡ. τί δῆτα μᾶλλον θεᾶς ἄγαλμ' ἁλίσκεται;
ΙΦ. πόντου σε πηγαῖς ἁγνίσαι βουλήσομαι,
ΟΡ. ἔτ' ἐν δόμοισι βρέτας, ἐφ' ᾧ πεπλεύκαμεν.
ΙΦ. κἀκεῖνο νίψαι, σοῦ θιγόντος ὥς, ἐρῶ.
ΟΡ. ποῖ δῆτα; πόντου νοτερὸν εἶπας ἔκβολον;
ΙΦ. οὗ ναῦς χαλινοῖς λινοδέτοις ὁρμεῖ σέθεν.
ΟΡ. σὺ δ' ἤ τις ἄλλος ἐν χεροῖν οἴσει βρέτας;
ΙΦ. ἐγώ· θιγεῖν γὰρ ὅσιόν ἐστ' ἐμοὶ μόνῃ.
ΟΡ. Πυλάδης δ' ὅδ' ἡμῖν ποῦ τετάξεται πόνου;
ΙΦ. ταὐτὸν χεροῖν σοὶ λέξεται μίασμ' ἔχων.
ΟΡ. λάθρα δ' ἄνακτος ἢ εἰδότος δράσεις τάδε;
ΙΦ. πείσασα μύθοις· οὐ γὰρ ἂν λάθοιμί γε.
ΟΡ. καὶ μὴν νεώς γε πίτυλος εὐήρης πάρα.
ΙΦ. σοὶ δὴ μέλειν χρὴ τἄλλ' ὅπως ἕξει καλῶς.
ΟΡ. ἑνὸς μόνου δεῖ, τάσδε συγκρύψαι τάδε.
ἀλλ' ἀντίαζε καὶ λόγους πειστηρίους
εὕρισκ'· ἔχει τοι δύναμιν εἰς οἶκτον γυνή.
τὰ δ' ἄλλ' ἴσως ἂν πάντα συμβαίη καλῶς.
ΙΦ. ὦ φίλταται γυναῖκες, εἰς ὑμᾶς βλέπω,
καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστιν ἢ καλῶς ἔχειν
ἢ μηδὲν εἶναι καὶ στερηθῆναι πάτρας
φίλου τ' ἀδελφοῦ φιλτάτης τε συγγόνου.
καὶ πρῶτα μέν μοι τοῦ λόγου τάδ' ἀρχέτω·
γυναῖκές ἐσμεν, φιλόφρον ἀλλήλαις γένος,
σῴζειν τε κοινὰ πράγματ' ἀσφαλέσταται.
σιγήσαθ' ἡμῖν καὶ ξυνεκπονήσατε
φυγάς. καλόν τοι γλῶσσ' ὅτῳ πιστὴ παρῇ.
ὁρᾶτε δ' ὡς τρεῖς μία τύχη τοὺς φιλτάτους
ἢ γῆς πατρῴας νόστος ἢ θανεῖν ἔχει.
σωθεῖσα δ', ὡς ἂν καὶ σὺ κοινωνῇς τύχης,
σώσω σ' ἐς Ἑλλάδ'. ἀλλὰ πρός σε δεξιᾶς,
σὲ καὶ σ' ἱκνοῦμαι, σὲ δὲ φίλης παρηίδος,
γονάτων τε καὶ τῶν ἐν δόμοισι φιλτάτων,
τί φατέ; τίς ὑμῶν φησιν, ἢ τίς οὐ θέλει,
φθέγξασθε, ταῦτα; μὴ γὰρ αἰνουσῶν λόγους
ὄλωλα κἀγὼ καὶ κασίγνητος τάλας.
ΧΟ. θάρσει, φίλη δέσποινα, καὶ σῴζου μόνον·
ὡς ἔκ γ' ἐμοῦ σοι πάντα σιγηθήσεται,
ἴστω μέγας Ζεύς, ὧν ἐπισκήπτεις πέρι.
ΙΦ. ὄναισθε μύθων καὶ γένοισθ' εὐδαίμονες.
σὸν ἔργον ἤδη καὶ σὸν ἐσβαίνειν δόμους·
ὡς αὐτίχ' ἥξει τῆσδε κοίρανος χθονός,
θυσίαν ἐλέγξων εἰ κατείργασται ξένων.
ὦ πότνι', ἥπερ μ' Αὐλίδος κατὰ πτύχας
δεινῆς ἔσωσας ἐκ πατροκτόνου χερός,
σῶσόν με καὶ νῦν τούσδε τ'· ἢ τὸ Λοξίου
οὐκέτι βροτοῖσι διὰ σ' ἐτήτυμον στόμα.
ἀλλ' εὐμενὴς ἔκβηθι βαρβάρου χθονὸς
ἐς τὰς Ἀθήνας· καὶ γὰρ ἐνθάδ' οὐ πρέπει
ναίειν, παρόν σοι πόλιν ἔχειν εὐδαίμονα.
ΧΟ. ὄρνις, ἃ παρὰ πετρίνας πόντου δειράδας, ἀλκυών,
ἔλεγον οἰκτρὸν ἀείδεις,
εὐξύνετον ξυνετοῖς βοάν, ὅτι πόσιν κελαδεῖς ἀεὶ
μολπαῖς,
ἐγώ σοι παραβάλλομαι θρήνους, ἄπτερος ὄρνις,
ποθοῦσ' Ἑλλάνων ἀγόρους, ποθοῦσ' Ἄρτεμιν λο-
χίαν,
ἃ παρὰ Κύνθιον ὄχθον οἰκεῖ φοίνικά θ' ἁβροκόμαν
δάφναν τ' εὐερνέα καὶ γλαυκᾶς θαλλὸν ἱρὸν ἐλάας,
Λατοῦς ὠδῖνα φίλαν,
λίμναν θ' εἱλίσσουσαν ὕδωρ κύκλιον, ἔνθα κύκνος
μελῳδὸς Μούσας θεραπεύει.
ὦ πολλαὶ δακρύων λιβάδες, αἳ παρηίδας εἰς ἐμὰς
ἔπεσον, ἀνίκα πύργων
ὀλομένων ἐν ναυσὶν ἔβαν πολεμίων ἐρετμοῖσι καὶ
λόγχαις.
ζαχρύσου δὲ δι' ἐμπολᾶς νόστον βάρβαρον ἦλ-
θον,
ἔνθα τᾶς ἐλαφοκτόνου θεᾶς ἀμφίπολον κόραν
παῖδ' Ἀγαμεμνονίαν λατρεύω βωμούς τε μηλοθύ-
τας,
ζηλοῦσ' ἄταν διὰ παντὸς δυσδαίμον'· ἐν γὰρ ἀνάγ-
καις οὐ κάμνει σύντροφος ὤν
ὃν βάλλει δυσδαιμονία· τὸ δὲ μετ' εὐτυχίαν κακοῦ-
σθαι θνατοῖς βαρὺς αἰών.

1071. μητρὸς πατρός τε καὶ τέκνων, ὅτῳ κυρεῖ.

1089—1105. = 1106—1122.

θεῖν P. νοσεῖ Marklandus] νόει, quo servato versum 1019. delet Paleius.

1019. βούλευσις Marklandus] βούλησις 1020. οὖν Marklandus] ἂν 1023. δυναίμην] δυναίσθην Elmsleius. 1025. 1026. eiecit Kirchhoffius. 1025. σκότος] σκότον scribendum erit, si Euripidis hic versus sit. ἐκσωθεῖμεν Brodaeus] ἐξωθεῖμεν 1027. ἱεροφύλακες (scripsi ἱροφύλακες) Marklandus] ἱεροὶ φύλακες 1031. σαῖς ἀνίαις] σαῖσι μανίαις Kirchhoffius. 1032. γὰρ] μὲν Stobaeus 73, 26. 1035. ὡς] ὥστ' Dobraeus. σε Reiskius] γε 1037. φόνῳ Ald. φόβῳ PC. 1040. ἔτ'] ἔστ' P. 1041. ἐρῶ] ἐρᾷ P. 1042. εἶπας] εἶ παρ' Reiskius. 1044. σὺ δ' ἤ Iacobsius] σοὶ δή 1046. πόνου Brodaeus] φόνου PC. δόλου Musgravius. λόγου Koechly. χοροῦ Winckelmannus, locutione Platonica, de qua dixit Nauckius ad Lexic. Vindob. p. 138. 1047. ἔχων] ἔχειν Kirchhoffius. 1050. 1051. transponit Koechly unumque post 1049. versum Orestis excidisse coniicit. 1055. ἂν πάντα Marklandus] ἅπαντα 1056. εἰς Hermannus] ὡς 1059. delet Paleius φιλτάτης Seidlerus] φιλτάτου 1061. ἀλλήλαις] ἀλλήλων P. 1064. τοι] τι P. πιστὴ Hermannus] πίστις παρῇ] πάρα Hermannus.

1066. νόστος Heathius] νόστον 1071. eiecit D. 1080. κοίρανας] τύραννος P. 1081. ἐλέγξων Marklandus] ἐλέγχων 1091. οἰκτρὸν Barnesius] οἶτον 1092. ξυνετοῖς] ξυνετοῖσι Ald. 1097. λοχίαν Musgravius] λοχείαν (ὀλβίαν Nauckius) 1101. θαλλὸν ed. Brubach.] θάλος P. θάλλος C. ἱρὸν apogr. Paris. ἱερὸν PC. 1102. ὠδῖνα φίλαν] ὠδῖνι φίλας Paleius. 1104. κύκλιον Seidlerus] κύκνειον 1109. ὀλομένων] οὐλομένων C. ὀλλυμένων et in stropha 1092. ξυνετοῖσι Erfurdtius. ἐν P.] ἐνὶ C. ἐπὶ Elmsleius. 1112. νόστον] νᾶσον Nauckius. 1113. ἔνθα — ἐλαφοκτόνου] ἐν ᾧ — Ἑλλανοφόνου Nauckius. 1116. τε (τ' οὐ Musgravius) μηλοθύτας] θ' Ἑλληνοθύτας Nauckius. 1117. ζηλοῦσ'] ζητοῦσ' P. 1119. κάμνει Reiskius] κάμνεις 1120. ὃν βάλλει L. Dindorfius] μεταβάλλει PC. ὃς κάμνει — οὐ βάλλει Fritzschius. 1121. τὸ δὲ Seidlerus] τὸ γὰρ εὐτυχίαν Scaliger] εὐτυχίας

καὶ σὲ μέν, πότνι', Ἀργεία πεντηκόντορος οἶκον ἄξει·
συρίζων δ' ὁ κηροδέτας οὐρείου Πανὸς κάλαμος
κώπαις ἐπιθωΰξει,
ὁ Φοῖβός θ' ὁ μάντις ἔχων κέλαδον ἑπτατόνου λύρας
ἀείδων ἄξει λιπαρὰν αὖ σ' Ἀθηναίων ἐπὶ γᾶν.
ἐμὲ δ' αὐτοῦ προλιποῦσα βήσει ῥοθίοις πλάταις·
ἀέρι δ' ἱστία πρότονοι κατὰ πρῷραν ὑπὲρ στόλον ἐκπετάσουσι πόδα
ναὸς ὠκυπόμπου.
λαμπρὸν ἱππόδρομον βαίην, ἔνθ' εὐάλιον ἔρχεται πῦρ·
οἰκείων δ' ὑπὲρ θαλάμων ἐν νώτοις ἁμοῖς πτέρυγας
λήξαιμι θοάζουσα.
χοροῖς δὲ σταίην, ὅθι καὶ παρθένος εὐδοκίμων γάμων,
παρὰ πόδ' εἱλίσσουσα φίλας ματρὸς ἡλίκων θιάσους
ἐς ἁμίλλας Χαρίτων, ἁβροπλούτου ἔριν χλιδᾶς,
ὀρνυμένα, πολυποίκιλα φάρεα καὶ πλοκάμους περιβαλλομένα
γένυσιν ἐσκίαζον.

ΘΟΑΣ.

ποῦ 'σθ' ἡ πυλωρὸς τῶνδε δωμάτων γυνὴ
Ἑλληνίς; ἤδη τῶν ξένων κατήρξατο,
ἀδύτοις τ' ἐν ἁγνοῖς σῶμα λάμπονται πυρί;

ΧΟ. ἥδ' ἐστίν, ἥ σοι πάντ', ἄναξ, ἐρεῖ σαφῶς.
ΘΟ. ἔα·
τί τόδε μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βάθρων,
Ἀγαμέμνονος παῖ, θεᾶς ἄγαλμ' ἐν ὠλέναις;
ΙΦ. ἄναξ, ἔχ' αὐτοῦ πόδα σὸν ἐν παραστάσιν.
ΘΟ. τί δ' ἔστιν, Ἰφιγένεια, καινὸν ἐν δόμοις;
ΙΦ. ἀπέπτυσ'· ὁσίᾳ γὰρ δίδωμ' ἔπος τόδε.
ΘΟ. τί φροιμιάζει νεοχμόν; ἐξαύδα σαφῶς.
ΙΦ. οὐ καθαρά μοι τὰ θύματ' ἠγρεύσασθ', ἄναξ.
ΘΟ. τί τοὐκδιδάξαν τοῦτό σ', ἢ δόξαν λέγεις;
ΙΦ. βρέτας τὸ τῆς θεοῦ πάλιν ἕδρας ἀπεστράφη.
ΘΟ. αὐτόματον, ἤ νιν σεισμὸς ἔστρεψε χθονός;
ΙΦ. αὐτόματον· ὄψιν δ' ὀμμάτων ξυνήρμοσεν.

1123—1137. == 1138—1151.

ΘΟ. ἡ δ' αἰτία τίς; ἢ τὸ τῶν ξένων μύσος;
ΙΦ. ἥδ', οὐδὲν ἄλλο· δεινὰ γὰρ δεδράκατον.
ΘΟ. ἀλλ' ἢ τιν' ἔκανον βαρβάρων ἀκτῆς ἔπι;
ΙΦ. οἰκεῖον ἦλθον τὸν φόνον κεκτημένοι.
ΘΟ. τίν'; εἰς ἔρον γὰρ τοῦ μαθεῖν πεπτώκαμεν.
ΙΦ. μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῷ ξίφει.
ΘΟ. Ἄπολλον, οὐδ' ἐν βαρβάροις τόδ' ἤλπισ' ἄν.
ΙΦ. πάσης διωγμοῖς ἠλάθησαν Ἑλλάδος.
ΘΟ. ἦ τῶνδ' ἕκατι δῆτ' ἄγαλμ' ἔξω φέρεις;
ΙΦ. σεμνόν γ' ὑπ' αἰθέρ', ὡς μεταστήσω φόνου.
ΘΟ. μίασμα δ' ἔγνως τοῖν ξένοιν ποίῳ τρόπῳ;
ΙΦ. ἤλεγχον, ὡς θεᾶς βρέτας ἀπεστράφη πάλιν.
ΘΟ. σοφήν σ' ἔθρεψεν Ἑλλάς, ὡς ᾔσθου καλῶς.
ΙΦ. καὶ νῦν καθεῖσαν δέλεαρ ἡδύ μοι φρενῶν.
ΘΟ. τῶν Ἀργόθεν τι φίλτρον ἀγγέλλοντέ σοι;
ΙΦ. τὸν μόνον Ὀρέστην ἐμὸν ἀδελφὸν εὐτυχεῖν.
ΘΟ. ὡς δή σφε σώσαις ἡδοναῖς ἀγγελμάτων.
ΙΦ. καὶ πατέρα γε ζῆν καὶ καλῶς πράσσειν ἐμόν.
ΘΟ. σὺ δ' ἐς τὸ τῆς θεοῦ γ' ἐξένευσας εἰκότως.
ΙΦ. πᾶσάν γε μισοῦσ' Ἑλλάδ', ἥ μ' ἀπώλεσεν.
ΘΟ. τί δῆτα δρῶμεν, φράζε, τοῖν ξένοιν πέρι;
ΙΦ. τὸν νόμον ἀνάγκη τὸν προκείμενον σέβειν.
ΘΟ. οὔκουν ἐν ἔργῳ χέρνιβες ξίφος τε σόν;
ΙΦ. ἁγνοῖς καθαρμοῖς πρῶτά νιν νίψαι θέλω.
ΘΟ. πηγαῖσιν ὑδάτων ἢ θαλασσίᾳ δρόσῳ;
ΙΦ. θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά.
ΘΟ. ὁσιώτερον γοῦν τῇ θεῷ πέσοιεν ἄν.
ΙΦ. καὶ τἀμά γ' οὕτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι.
ΘΟ. οὔκουν πρὸς αὐτὸν ναὸν ἐκπίπτει κλύδων;
ΙΦ. ἐρημίας δεῖ· καὶ γὰρ ἄλλα δράσομεν.
ΘΟ. ἄγ' ἔνθα χρῄζεις· οὐ φιλῶ τἄρρηθ' ὁρᾶν.
ΙΦ. ἁγνιστέον μοι καὶ τὸ τῆς θεοῦ βρέτας.
ΘΟ. εἴπερ γε κηλὶς ἔβαλέ νιν μητροκτόνος.
ΙΦ. οὐ γάρ ποτ' ἄν νιν ἠράμην βάθρων ἄπο.
ΘΟ. δίκαιος ηὐσέβεια καὶ προμηθία.
ΙΦ. οἶσθά νυν ἅ μοι γενέσθω; ΘΟ. σὸν τὸ σημαίνειν τόδε. [γοιεν ἄν;
ΙΦ. δεσμὰ τοῖς ξένοισι προσθές. ΘΟ. ποῖ δέ σ' ἐκφύ-
ΙΦ. πιστὸν Ἑλλὰς οἶδεν οὐδέν. ΘΟ. ἴτ' ἐπὶ δεσμά, πρόσπολοι.
ΙΦ. κἀκκομιζόντων γε δεῦρο τοὺς ξένους, ΘΟ. ἔσται τάδε. [φλογός.
ΙΦ. κρᾶτα κρύψαντες πέπλοισιν. ΘΟ. ἡλίου πρόσθεν
ΙΦ. σῶν τέ μοι ξύμπεμπ' ὀπαδῶν. ΘΟ. οἵδ' ὁμαρτήσουσί σοι. [τύχας;
ΙΦ. καὶ πόλει πέμψον τιν' ὅστις σημανεῖ ΘΟ. ποίας
ΙΦ. ἐν δόμοις μίμνειν ἅπαντας. ΘΟ. μὴ ξυναντῷεν φόνῳ;
ΙΦ. μυσαρὰ γὰρ τὰ τοιάδ' ἐστί. ΘΟ. στεῖχε καὶ σήμαινε σύ. [ἐμέ. 1213
ΙΦ. καὶ φίλων γε δεῖ μάλιστα ΘΟ. τοῦτ' ἔλεξας εἰς
ΙΦ. μηδέν' εἰς ὄψιν πελάζειν. ΘΟ. εὖ γε κηδεύεις πόλιν. 1212

1214. ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις

—

1126. οὐρείου Π. κάλαμος Hartungus] κάλαμος οὐρείου π. 1128. κέλαδον ἑπτατόνου λύρας] ἑπτατόνου κέλαδον λύρας scribendum erit cum Marklando, si in antistropha v. 1144. recte legitur παρθένος, pro quo πάροχος Nauckius coniecit. 1131. ἄξει] πέμψει Paleius. αὖ σ' Fritzschius] ἐς P. εἰς Ald. (et C ?) 1132. προλιποῦσα Hermannus] λιποῦσα 1134. ἀέρι δ' ἱστία πρότονοι (πρότονος P) — πόδα] Incerta huius loci emendatio: unde alii alia coniecerunt, velut Seidlerus ἀέρι δ' ἱστία πρὸ προτόνου κατὰ | πρῷραν ὑπὲρ στόλον ἐκπετάσουσι πόδες. Hartungus ἀέρι δ' ἱστί' ἐπὶ προτόνοις — ἐκπετάσεις, | πόδα, et in antistropha v. 1152. γένυσιν οἳ et cum Hermanno συνεσκίαζον. 1137. λαμπρὸν ἱππόδρομον Ald. λαμπροὺς ἱπποδρόμους P (C ?) 1141. ἐν ν. ἁ. πτέρυγας Fritzschius] πτέρυγας ἐν ν. ἁ. 1143. χοροῖς δὲ σταίην] χοροὺς δ' ἱσταίην Badhamus. 1144. Ineptum παρθένος εὐδοκίμων γάμων. πάροχος pro παρθένος Nauckius, πάρεδρος Badhamus. εὐδοκίμουν Musgravius: quo recepto Fritzschius παρθένος εὐδοκίμουν, ἐμὸν — θιάσοις (θιάσοις etiam Badhamus). παρθένος εὐδοκίμων δόμων Koechly. 1145. παρὰ] περὶ Hermannus, verbis proximis aliter conformatis. 1146. ματρὸς Ald. ματέρος P (C ?). 1148. ἁβροπλούτου ἔριν χλιδᾶς D.] χαίτας (χλιδᾶς Marklandus) ἁβροπλούτοιο εἰς (ἐς C.) 1154. ἤδη Reiskius] ἢ δὴ 1156. τ' addidit Bothius. λάμπονται] δάπτονται Iacobsius. 1159. παραστάσιν] παραστάσει P.

1168. ἢ τὸ] ἤ τι Dobraeus. 1174. ἤλπισ' Elmsleius] ἔτλη τις, quo servato Gaisfordus delebat τόδ' 1181. νῦν] μὴν Monkius. Fort. καὶ δὴ 1182. τῶν] μῶν Badhamus. τι Matthiae] τί 1185. καὶ post ζῆν om. P. 1190. 1196. οὔκουν Marklandus] οὐκοῦν 1201. ποτ' ἄν νιν C. ποτε (ε in litura) νιν P. ἠράμην Musgravius] ἀνηράμην 1204. δέ σ'] δ' C. 1206. γε Elmsleius] δὲ 1207. κρᾶτα κρύψαντες Musgravius] κατακρύψαντες 1209. ποίας τύχας] ποίους λόγους Elmsleius. συναντῷεν] συναντῶσιν Elmsleius. 1212. 1213. transposuit Hermannus. 1213. γε δεῖ Hermannus] γ' οὐδεὶς 1214. Versum spurium eiecit D.

ΙΦ. σὺ δὲ μένων αὐτοῦ πρὸ ναῶν τῇ θεῷ ΘΟ. τί χρῆμα δρῶ;
ΙΦ. ἄγνισον πυρσῷ μέλαθρον. ΘΟ. καθαρὸν ὡς μόλῃς πάλιν; [δρᾶν;
ΙΦ. ἡνίκ' ἂν δ' ἔξω περῶσιν οἱ ξένοι, ΘΟ. τί χρή με
ΙΦ. πέπλον ὀμμάτων προθέσθαι. ΘΟ. μὴ παλαμναῖον λάβω; [ἐστί μοι;
ΙΦ. ἢν δ' ἄγαν δοκῶ χρονίζειν, ΘΟ. τοῦδ' ὅρος τίς
ΙΦ. θαυμάσῃς μηδέν. ΘΟ. τὰ τῆς θεοῦ πρᾶσσ' ἐπὶ σχολῆς καλῶς.
ΙΦ. εἰ γὰρ ὡς θέλω καθαρμὸς ὅδε πέσοι. ΘΟ. ξυνεύχομαι.
ΙΦ. τούσδ' ἄρ' ἐκβαίνοντας ἤδη δωμάτων ὁρῶ ξένους
καὶ θεᾶς κόσμον νεογνούς τ' ἄρνας, ὡς φόνῳ φόνον [ὅσα
μυσαρὸν ἐκνίψω, σέλας τε λαμπάδων τά τ' ἄλλ'
προυθέμην ἐγὼ ξένοισι καὶ θεᾷ καθάρσια.
ἐκποδὼν δ' αὐδῶ πολίταις τοῦδ' ἔχειν μιάσματος,
εἴ τις ἢ ναῶν πυλωρὸς χεῖρας ἁγνεύει θεοῖς,
ἢ γάμον στείχει ξυνάψων, ἢ τόκοις βαρύνεται,
φεύγετ', ἐξίστασθε, μή τῳ προσπέσῃ μύσος τόδε.
ὦ Διὸς Λητοῦς τ' ἄνασσα παρθέν', ἢν νίψω φόνον
τῶνδε καὶ θύσωμεν οὗ χρή, καθαρὸν οἰκήσεις δόμον,
εὐτυχεῖς δ' ἡμεῖς ἐσόμεθα. τἄλλα δ' οὐ λέγουσ' ὅμως
τοῖς τὰ πλείον' εἰδόσιν θεοῖς σοί τε σημαίνω, θεά.
ΧΟ. εὔπαις ὁ Λατοῦς γόνος,
τόν ποτε Δηλιάσιν καρποφόροις γυάλοις
τεκοῦσα χρυσοκόμαν
ἐν κιθάρᾳ σοφόν, ἅ τ' ἐπὶ τόξων
εὐστοχίᾳ γάνυται, φέρεν ἶνιν
ἀπὸ δειράδος εἰναλίας,
λοχεῖα κλεινὰ λιποῦσ'
ἀστάκτων μάτηρ ὑδάτων,
τὰν βακχεύουσαν Διονύσῳ
Παρνάσιον κορυφάν,
ὅθι ποικιλόνωτος οἰνωπὸς δράκων
σκιερᾷ κατάχαλκος εὐφύλλῳ δάφνᾳ,
γᾶς πελώριον
τέρας, ἄμφεπε μαντεῖον χθόνιον ⏑ – –
ἔτι νιν ἔτι βρέφος, ἔτι φίλας
ἐπὶ ματέρος ἀγκάλαισι θρώσκων
ἔκανες, ὦ Φοῖβε, μαντείων δ' ἐπέβας ζαθέων,
τρίποδί τ' ἐν χρυσέῳ θάσσεις, ἐν ἀψευδεῖ θρόνῳ
μαντείας βροτοῖς
θεσφάτων νέμων
ἀδύτων ὕπο, Κασταλίας ῥεέθρων
γείτων, μέσον γᾶς ἔχων μέλαθρον.
Θέμιν δ' ἐπεὶ γᾶς ἰὼν
παῖδ' ἀπενάσσατο – – ⏑ ἀπὸ ζαθέων
χρηστηρίων, νύχια
χθὼν ἐτεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων,
οἳ πολέσιν μερόπων τά τε πρῶτα
τά τ' ἔπειθ' ἅ τ' ἔμελλε τυχεῖν
ὕπνου κατὰ δνοφερὰς
γᾶς εὐνὰς ἔφραζον ⏑ –
μαντεῖον δ' ἀφείλετο τιμὰν
Φοῖβον φθόνῳ θυγατρός·
ταχύπους δ' ἐς Ὄλυμπον ὁρμαθεὶς ἄναξ
χέρα παιδνὸν ἕλιξεν ἐκ Ζηνὸς θρόνων
Πυθίων δόμων
χθονίαν ἀφελεῖν μῆνιν νυχίους τ' ὀνείρους.
γέλασε δ', ὅτι τέκος ἄφαρ ἔβα
πολύχρυσα θέλων λατρεύματα σχεῖν·
ἐπὶ δ' ἔσεισεν κόμαν παύσειν νυχίους ἐνοπάς,
ἀπὸ δὲ μαντοσύναν νυκτωπὸν ἐξεῖλεν βροτῶν,
καὶ τιμὰς πάλιν
θῆκε Λοξίᾳ,
πολυάνορι δ' ἐν ξενόεντι θρόνῳ
θάρση βροτοῖς θεσφάτων ἀοιδαῖς.

1234—1258. = 1259—1283.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ ναοφύλακες βώμιοί τ' ἐπιστάται,
Θόας ἄναξ γῆς τῆσδε ποῦ κυρεῖ βεβώς;
καλεῖτ' ἀναπτύξαντες εὐγόμφους πύλας
ἔξω μελάθρων τῶνδε κοίρανον χθονός.
ΧΟ. τί δ' ἔστιν, εἰ χρὴ μὴ κελευσθεῖσαν λέγειν;
ΑΓ. βεβᾶσι φροῦδοι δίπτυχοι νεανίαι
Ἀγαμεμνονείας παιδὸς ἐκ βουλευμάτων·
φεύγοντες ἐκ γῆς τῆσδε καὶ σεμνὸν βρέτας
λαβόντες ἐν κόλποισιν Ἑλλάδος νεώς.
ΧΟ. ἄπιστον εἶπας μῦθον· ὃν δ' ἰδεῖν θέλεις
ἄνακτα χώρας, φροῦδος ἐκ ναοῦ συθείς.
ΑΓ. ποῖ; δεῖ γὰρ αὐτὸν εἰδέναι τὰ δρώμενα.
ΧΟ. οὐκ ἴσμεν· ἀλλὰ στεῖχε καὶ δίωκέ νιν
ὅπου κυρήσας τούσδ' ἀπαγγελεῖς λόγους.
ΑΓ. ὁρᾶτ', ἄπιστον ὡς γυναικεῖον γένος·
μέτεστι χὐμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος.
ΧΟ. μαίνει; τί δ' ἡμῖν τῶν ξένων δρασμοῦ μέτα;
οὐκ εἶ κρατούντων πρὸς πύλας ὅσον τάχος;
ΑΓ. οὐ πρίν γ' ἂν εἴπῃ τοὔπος ἑρμηνεὺς τόδε,
εἴτ' ἔνδον εἴτ' οὐκ ἔνδον ἀρχηγὸς χθονός.
ὠή, χαλᾶτε κλῇθρα, τοῖς ἔνδον λέγω,
καὶ δεσπότῃ σημήναθ' οὕνεκ' ἐν πύλαις
πάρειμι, καινῶν φόρτον ἀγγέλλων κακῶν.
ΘΟ. τίς ἀμφὶ δῶμα θεᾶς τόδ' ἵστησιν βοήν,
πύλας ἀράξας καὶ ψόφον πέμψας ἔσω;
ΑΓ. ἔψευδον αἵδε καί μ' ἀπήλαυνον δόμων,
ὡς ἐκτὸς εἴης· σὺ δὲ κατ' οἶκον ἦσθ' ἄρα.
ΘΟ. τί προσδοκῶσαι κέρδος ἢ θηρώμεναι;
ΑΓ. αὖθις τὰ τῶνδε σημανῶ· τὰ δ' ἐν ποσὶ

1216. πυρσῷ Reiskius] χρυσῷ. 1220. μηδέν] μηθέν C. σχολῆς Schaeferus] σχολῇ 1223. κόσμον Kirchhoffius] κόσμους ἄρνας Piersonus] ἄρσενας ὡς] ὧν Kirchhoffius. 1233. θεά] θεᾷ P. 1235. τόν Hermannus] ὃν Δηλιάσιν Seidlerus] δηλιὰς ἐν 1237. τεκοῦσα addidit Paleius. χρυσοκόμαν (τ' addidit Koechly) Musgravius] χρυσοκόμαν φοῖβον 1239. φέρεν ἶνιν Burgesius] φέρει νιν εἰναλίας] ἐναλίας P. 1246. κατάχαλκος] κατάπαστος D. κατάφαρκτος Hartungus. 1248. ἄμφεπε Seidlerus] ἀμφέπει 1250. ἔτι νιν Seidlerus] ἔτι μιν PC. σὺ δέ νιν Nauckius 1254. θρόνῳ] χρόνῳ P. 1255. βροτοῖς Seidlerus] βροτοῖς ἀναφαίνων 1256. νέμων Musgravius] ἐμῶν 1257. ὕπο Seidlerus] ὑπέρ 1259. ἐπεὶ Scaliger] ἐπὶ γᾶς ἰὼν] γαίων Kvíčala. γάϊον Nauckius.
1260. – – ⏑] Πυθῶνος Hermannus. ἀπενάσσατ' Ἀπόλλων Hartungus. ἀπένασσεν ὁ Λατῷος Nauckius.
1262. ἐτεκνώσατο] τεκνώσατο C. φάσματ' ὀνείρων C.] φάσματ' ἀ (sic) P. 1265. ἅ τ' Hermannus] ὅσα τ' PC. ὅσ' Hartungus. 1266. ἔφραζον ⏑ – Hermannus] ἔφραζον· γαῖα δὲ (τὴν super δὲ in C) PC. ἔφραζε σαφῶς Hartungus. ⏑ –] ἄνω Hermannus. 1267. δ' addidit Hermannus. 1270. παιδνὸν Scaliger] ψαιδνόν ἕλιξεν Seidlerus] ἕλιξ' 1271. ἐκ — θρόνων] ἐς — θρόνον Barnesius. Ζηνὸς Hermannus] διὸς 1272. ἀφελεῖν μῆνιν νυχίους τ' ὀνείρους Seidlerus] θεᾶς μῆνιν νυχίους τ' ἐνοπάς 1276. ἐπὶ Musgravius] ἐπεὶ παύσειν Koechly] παῦσε ἐνοπάς Seidlerus] ὀνείρους 1277. δὲ μαντοσύναν Marklandus] δὲ λαθοσύναν (δ' ἀλαθοσύναν Nauckius) 1285. γης τῆσδε] τῆσδε γῆς P. 1288. εἰ χρὴ μή] εἴ με χρὴ Lentingius. 1299. χὐμῖν Marklandus] θ' ὑμῖν τῶν π. μέρος] τῶνδε τῶν π. Nauckius. 1301. nuntio, 1302. 1303. choro tribuunt PC. Correxit Heathius. 1302. εἴπῃ Porsonus] εἴποι 1306. ἀγγέλλων] ἀγγελῶν Nauckius. 1308. ψόφον] φόνον P. 1309. ἔψευδον Heimsoethius] ψευδῶς ἔλεγον 1310. εἴης Scaliger] ἧς 1312. αὖθις Schaeferus] αὖτις

παρόντ' ἄκουσον. ἡ νεᾶνις, ἣ 'νθάδε
βωμοῖς παρίστατ', Ἰφιγένει', ἔξω χθονὸς
ξὺν τοῖς ξένοισιν οἴχεται, σεμνὸν θεᾶς
ἄγαλμ' ἔχουσα· δόλια δ' ἦν καθάρματα.
ΘΟ. πῶς φής; τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκτημένη;
ΑΓ. σῴζουσ' Ὀρέστην· τοῦτο γὰρ σὺ θαυμάσει.
ΘΟ. τὸν ποῖον; ἆρ' ὃν Τυνδαρὶς τίκτει κόρη;
ΑΓ. ὃν τοῖσδε βωμοῖς θεὰ καθωσιώσατο.
ΘΟ. ὦ θαῦμα, πῶς σε μεῖζον ὀνομάσας τύχω;
ΑΓ. μὴ 'νταῦθα τρέψῃς σὴν φρέν', ἀλλ' ἄκουέ μου·
σαφῶς δ' ἀθρήσας καὶ κλύων ἐκφρόντισον
διωγμὸν ὅστις τοὺς ξένους θηράσεται.
ΘΟ. λέγ'· εὖ γὰρ εἶπας· οὐ γὰρ ἀγχίπλουν πόρον
φεύγουσιν, ὥστε διαφυγεῖν τοὐμὸν δόρυ.
ΑΓ. ἐπεὶ πρὸς ἀκτὰς ἤλθομεν θαλασσίας,
οὗ ναῦς Ὀρέστου κρύφιος ἦν ὡρμισμένη,
ἡμᾶς μέν, οὓς σὺ δεσμὰ συμπέμπεις ξένων
ἔχοντας, ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὡς ἀπόρρητον φλόγα
θύουσα καὶ καθαρμὸν ὃν μετῴχετο.
αὐτὴ δ' ὄπισθεν δέσμ' ἔχουσα τοῖν ξένοιν
ἔστειχε χερσί. καὶ τάδ' ἦν ὕποπτα μέν,
ἤρεσκε μέντοι σοῖσι προσπόλοις, ἄναξ.
χρόνῳ δ', ἵν' ἡμῖν δρᾶν τι δὴ δοκοῖ πλέον,
ἀνωλόλυξε καὶ κατῇδε βάρβαρα
μέλη μαγεύουσ', ὡς φόνον νίζουσα δή.
ἐπεὶ δὲ δαρὸν ἦμεν ἥμενοι χρόνον,
εἰσῆλθεν ἡμᾶς μὴ λυθέντες οἱ ξένοι
κτάνοιεν αὐτὴν δραπέται τ' οἰχοίατο.
φόβῳ δ' ἃ μὴ χρῆν εἰσορᾶν καθήμεθα
σιγῇ, τέλος δὲ πᾶσιν ἦν αὑτὸς λόγος,
στείχειν ἵν' ἦσαν, καίπερ οὐκ ἐωμένοις.
κἀνταῦθ' ὁρῶμεν Ἑλλάδος νεὼς σκάφος
ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον,
ναύτας τε πεντήκοντ' ἐπὶ σκαλμῶν πλάτας
ἔχοντας, ἐκ δεσμῶν δὲ τοὺς νεανίας
ἐλευθέρους πρύμνηθεν ἑστῶτας νεώς.
κοντοῖς δὲ πρῷραν εἶχον, οἱ δ' ἐπωτίδων
ἄγκυραν ἐξανῆπτον, οἱ δὲ κλίμακας
σπεύδοντες ἦγον διὰ χερῶν πρυμνήσια,
πόντῳ δὲ δόντες τοῖν ξένοιν καθίεσαν.
ἡμεῖς δ' ἀφειδήσαντες, ὡς εἰσείδομεν
δόλια τεχνήματ', εἰχόμεσθα τῆς ξένης
πρυμνησίων τε, καὶ δι' εὐθυντηρίας
οἴακας ἐξῃροῦμεν εὐπρύμνου νεώς.
λόγοι δ' ἐχώρουν "τίνι λόγῳ πορθμεύετε
κλέπτοντες ἐκ γῆς ξόανα καὶ θυηπόλους;
τίνος τίς ὢν σὺ τήνδ' ἀπεμπολᾷς χθονός;"
ὁ δ' εἶπ' "Ὀρέστης, τῆσδ' ὅμαιμος, ὡς μάθῃς,
Ἀγαμέμνονος παῖς, τήνδ' ἐμὴν κομίζομαι
λαβὼν ἀδελφήν, ἣν ἀπώλεσ' ἐκ δόμων."
ἀλλ' οὐδὲν ἧσσον εἰχόμεσθα τῆς ξένης,
καὶ πρὸς σ' ἕπεσθαι διεβιαζόμεσθά νιν·
ὅθεν τὰ δεινὰ πλήγματ' ἦν γενειάδων.
κεῖνοί τε γὰρ σίδηρον οὐκ εἶχον χεροῖν
ἡμεῖς τε· πυγμαὶ δ' ἦσαν ἐγκροτούμεναι,
καὶ κῶλ' ἀπ' ἀμφοῖν τοῖν νεανίαιν ἅμα
ἐς πλευρὰ καὶ πρὸς ἧπαρ ἠκοντίζετο,
ὥστε ξυνάπτειν καὶ ξυναποκαμεῖν μέλη.
δεινοῖς δὲ σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι
ἐφεύγομεν πρὸς κρημνόν, οἱ μὲν ἐν κάρᾳ
κάθαιμ' ἔχοντες τραύμαθ', οἱ δ' ἐν ὄμμασιν·
ὄχθοις δ' ἐπισταθέντες εὐλαβεστέρως
ἐμαρνάμεσθα καὶ πέτρους ἐβάλλομεν.
ἀλλ' εἶργον ἡμᾶς τοξόται πρύμνης ἔπι
σταθέντες ἰοῖς, ὥστ' ἀναστεῖλαι πρόσω.
κἀν τῷδε, δεινὸς γὰρ κλύδων ὤκειλε ναῦν
πρὸς γῆν, φόβος δ' ἦν παρθένῳ τέγξαι πόδα,
λαβὼν Ὀρέστης ὦμον εἰς ἀριστερόν,
βὰς ἐς θάλασσαν κἀπὶ κλίμακος θορών,
ἔθηκ' ἀδελφὴν ἐντὸς εὐσέλμου νεώς,
τό τ' οὐρανοῦ πέσημα, τῆς Διὸς κόρης
ἄγαλμα. ναὸς δ' ἐκ μέσης ἐφθέγξατο
βοή τις "ὦ γῆς Ἑλλάδος ναῦται νεώς,
λάβεσθε κώπης ῥόθιά τ' ἐκλευκαίνετε·
ἔχομεν γὰρ ὧνπερ οὕνεκ' ἄξενον πόρον
Συμπληγάδων ἔσωθεν εἰσεπλεύσαμεν."
οἱ δὲ στεναγμὸν ἡδὺν ἐκβρυχώμενοι
ἔπαισαν ἅλμην. ναῦς δ', ἕως μὲν ἐντὸς ἦν
λιμένος, ἐχώρει, στόμια διαπερῶσα δὲ
λάβρῳ κλύδωνι συμπεσοῦσ' ἠπείγετο·
δεινὸς γὰρ ἐλθὼν ἄνεμος ἐξαίφνης νεὼς
ὤθει πάλιν πρυμνήσι'· οἱ δ' ἐκαρτέρουν
πρὸς κῦμα λακτίζοντες· ἐς δὲ γῆν πάλιν
κλύδων παλίρρους ἦγε ναῦν. σταθεῖσα δὲ
Ἀγαμέμνονος παῖς ηὔξατ' "ὦ Λητοῦς κόρη,
σῶσόν με τὴν σὴν ἱερίαν πρὸς Ἑλλάδα
ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ κλοπαῖς σύγγνωθ' ἐμαῖς.
φιλεῖς δὲ καὶ σὺ σὸν κασίγνητον, θεά·
φιλεῖν δὲ κἀμὲ τοὺς ὁμαίμονας δόκει."
ναῦται δ' ἐπηυφήμησαν εὐχαῖσιν κόρης
παιᾶνα, γυμνὰς ἐκ χερῶν ἐπωμίδας.

1319. τὸν] τὸ P. 1320. θεὰ] θεᾷ P. 1324. διωγμὸν Hermannus] διωγμὸς 1325. ἀγχίπλουν] ἀγχίπουν Hesychius s. h. v. 1327. θαλασσίας] θαλασσίους Hermannus, ut v. 236. 1333. δ' ὄπισθεν (ὄπισθε PC) — χερσί] δὲ χερσὶ — ἔστειχ' ὄπισθε Nauckius Stud. Eurip. 1. p. 48. 1334. χερσί] χεροῖν P, sed superscr. χερσὶν μέν] μοι Badhamus. 1336. δοκοῖ Matthiae] δοκῇ 1338. μαγεύουσ' Reiskius] ματεύουσ' 1343. αὑτὸς Schaeferus] αὐτὸς 1346. post v. 1394. ponit Hermannus, refutatus ab Nitzschio in Leutschii Philologo vol. 12. p. 4. Hermannum secutus versus proximos sic scripsit Koechly, κἀνταῦθ' ὁρῶμεν | ναύτας — νεανίας | ἐλευθέρους ⏑–⏑–⏑–⏑– ⏑–⏑– πρύμνηθεν ἑστῶτες νεώς | σπεύδοντες — πρυμνήσια | κοντοῖς — κλίμακα (non κλίμακας) | πόντῳ διδόντες τοῖν ξένοιν καθίεσαν, partim praeeunte Kirchhoffio. κατήρει] κατῆρες Marklandus. 1349. νεὼς Ald. νεῶν PC. 1350. πρῷραν] πρώροις P. 1351. ἄγκυραν Scaliger] ἀγκύρας 1353. τοῖν ξένοιν Seidlerus] τὴν ξένην 1358. λόγῳ] νόμῳ Nauckius. 1359. ξόανα καὶ θυηπόλους Musgravius] ξόανον καὶ θυηπόλον

1360. σὺ addidit Marklandus. 1368. δ' Ald. τ' PC. 1380. παρθένῳ Badhamus (ἱερίαν Koechly)] In P spatium vacuum est, quod manus sec. inserto ναυάταις (ut Ald.) explevit. In C est ὥστε μή. τῇ κόρῃ vel τῇ ξένῃ maluit Kirchhoffius. 1383. εὐσέλμου Piersonus] εὐσήμου 1384. τ' Marklandus] δ' 1385. ναὸς Kirchhoffius] νηὸς δ' addidit Marklandus. 1387. κώπης Reiskius] κώπαις· τ' ἐκλευκαίνετε Scaliger] τε λευκαίνετε 1388. ἄξενον Munkius] εὔξεινον 1395. πάλιν πρυμνήσι'] παλιμπρυμνηδὸν ex gl. Hesychii Hermannus (qui ante hunc versum transposuit verba v. 1346. ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον.) 1396. εἰς δὲ γῆν Canterus] εἰς γῆν δὲ P et superscr. δὴ C. εἰς γῆν δ' ἔμπαλιν Musgravius. 1399. ἱερίαν Barnesius] ἱέρειαν 1404. ἐκ χερῶν ἐπωμίδας] ἐκβαλόντες ἐπωμίδας C: unde Matthiae γυμνὰς ἐκβαλόντες ὠλένας. Musgravius γυμνὰς ἐξ ἐπωμίδων χέρας, qui recte sensit χέρας requiri cum verbis proximis κώπῃ προσαρμόσαντες coniungendum. γυμνὰς ὠλένας ἐπωμίδων | ⏑–⏑ ἐκβαλόντες –⏑– χέρας κώπῃ — κελεύσματος Koechly, indicato unius post haec verba versus defectu, lacunis exempli caussa sic expletis, πρὸς αἰθέρ' ἐκβαλόντες, εἶτ' αὖθις χέρας | κ. π. ἐκ κ. | παλιρρόθοισιν ἀντέτεινον κύμασιν.

κώπῃ προσαρμόσαντες ἐκ κελεύματος
⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ – ⏑ ⏑́ ⏑ –
μᾶλλον δὲ μᾶλλον πρὸς πέτρας ᾔει σκάφος,
χὠ μέν τις ἐς θάλασσαν ὡρμήθη ποσίν,
ἄλλος δὲ πλεκτὰς ἐξανῆπτεν ἀγκύλας.
κἀγὼ μὲν εὐθὺς πρὸς σὲ δεῦρ' ἀπεστάλην,
σοὶ τὰς ἐκεῖθεν σημανῶν, ἄναξ, τύχας.
ἀλλ' ἕρπε, δεσμὰ καὶ βρόχους λαβὼν χεροῖν·
εἰ μὴ γὰρ οἶδμα νήνεμον γενήσεται,
οὐκ ἔστιν ἐλπὶς τοῖς ξένοις σωτηρίας.
πόντου δ' ἀνάκτωρ Ἴλιόν τ' ἐπισκοπεῖ
σεμνὸς Ποσειδῶν, Πελοπίδαις δ' ἐναντίος.
καὶ νῦν παρέξει τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον
σοὶ καὶ πολίταις, ὡς ἔοικεν, ἐν χεροῖν
λαβεῖν ἀδελφήν θ', ἣ φόνον τὸν Αὐλίδι
ἀμνημόνευτον θεᾷ προδοῦσ' ἁλίσκεται.
ΧΟ. ὦ τλῆμον Ἰφιγένεια, συγγόνου μέτα
θανεῖ πάλιν μολοῦσα δεσποτῶν χέρας.
ΘΟ. ὦ πάντες ἀστοὶ τῆσδε βαρβάρου χθονός,
οὐκ εἶα πώλοις ἐμβαλόντες ἡνίας
παράκτιοι δραμεῖσθε κἀκβολὰς νεὼς
Ἑλληνίδος δέξεσθε, σὺν δὲ τῇ θεῷ
σπεύδοντες ἄνδρας δυσσεβεῖς θηράσετε,
οἱ δ' ὠκυπόμπους ἕλξετ' ἐς πόντον πλάτας;
ὡς ἐκ θαλάσσης ἔκ τε γῆς ἱππεύμασι
λαβόντες αὐτοὺς ἢ κατὰ στύφλου πέτρας
ῥίψωμεν, ἢ σκόλοψι πήξωμεν δέμας.
ὑμᾶς δὲ τὰς τῶνδ' ἵστορας βουλευμάτων
γυναῖκας αὖθις, ἡνίκ' ἂν σχολὴν λάβω,
ποινασόμεσθα· νῦν δὲ τὴν προκειμένην
σπουδὴν ἔχοντες οὐ μενοῦμεν ἥσυχοι.

ΑΘΗΝΑ.

ποῖ ποῖ διωγμὸν τόνδε πορθμεύεις, ἄναξ
Θόας; ἄκουσον τῆσδ' Ἀθηναίας λόγους.
παῦσαι διώκων ῥεῦμά τ' ἐξορμῶν στρατοῦ·
πεπρωμένος γὰρ θεσφάτοισι Λοξίου
δεῦρ' ἦλθ' Ὀρέστης, τόν τ' Ἐρινύων χόλον
φεύγων ἀδελφῆς τ' Ἄργος ἐσπέμψων δέμας
ἄγαλμά θ' ἱρὸν εἰς ἐμὴν ἄξων χθόνα.
πρὸς μὲν σ' ὅδ' ἡμῖν μῦθος· ὃν δ' ἀποκτενεῖν
δοκεῖς Ὀρέστην ποντίῳ λαβὼν σάλῳ,
ἤδη Ποσειδῶν χάριν ἐμὴν ἀκύμονα
πόντου τίθησι νῶτα πορθμεύων πλάτῃ.
μαθὼν δ', Ὀρέστα, τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς,
κλύεις γὰρ αὐδήν, καίπερ οὐ παρὼν, θεᾶς,
χώρει λαβὼν ἄγαλμα σύγγονόν τε σήν.
ὅταν δ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς,
χῶρός τίς ἐστιν Ἀτθίδος πρὸς ἐσχάτοις
ὅροισι, γείτων δειράδος Καρυστίας,
ἱερός, Ἁλάς νιν οὑμὸς ὀνομάζει λεώς·
ἐνταῦθα τεύξας ναὸν ἵδρυσαι βρέτας,
ἐπώνυμον γῆς Ταυρικῆς πόνων τε σῶν,
οὓς ἐξεμόχθεις περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα
οἴστροις Ἐρινῦν. Ἄρτεμιν δέ νιν βροτοὶ
τὸ λοιπὸν ὑμνήσουσι Ταυροπόλον θεάν.
νόμον τε θὲς τόνδ'· ὅταν ἑορτάζῃ λεώς
τῆς σῆς σφαγῆς ἄποιν', ἐπισχέτω ξίφος
δέρῃ πρὸς ἀνδρὸς αἷμά τ' ἐξανιέτω
ὁσίας ἕκατι θεά θ' ὅπως τιμὰς ἔχῃ.
σὲ δ' ἀμφὶ σεμνάς, Ἰφιγένεια, κλίμακας
Βραυρωνίας δεῖ τῆσδε κληδουχεῖν θεᾶς·
οὗ καὶ τεθάψει κατθανοῦσα, καὶ πέπλων
ἄγαλμά σοι θήσουσιν εὐπήνους ὑφάς,
ἃς ἂν γυναῖκες ἐν τόκοις ψυχορραγεῖς
λείπωσ' ἐν οἴκοις. τάσδε δ' ἐκπέμπειν χθονὸς
Ἑλληνίδας γυναῖκας ἐξεφίεμαι
* * * *
γνώμης δικαίας οὕνεκ', ἐξέσωσα δὲ
καὶ πρίν σ' Ἀρείοις ἐν πάγοις ψήφους ἴσας
κρίνασ', Ὀρέστα, καὶ νόμισμ' ἐς ταὐτό γε,
νικᾶν ἰσήρεις ὅστις ἂν ψήφους λάβῃ.
ἀλλ' ἐκκομίζου σὴν κασιγνήτην χθονός,
Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ σὺ μὴ θυμοῦ, Θόας.
ΘΟ. ἄνασσ' Ἀθάνα, τοῖσι τῶν θεῶν λόγοις
ὅστις κλύων ἄπιστος, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.
ἐγὼ δ' Ὀρέστῃ τ', εἰ φέρων βρέτας θεᾶς
βέβηκ', ἀδελφῇ τ' οὐχὶ θυμοῦμαι· τί γὰρ
πρὸς τοὺς σθένοντας θεοὺς ἁμιλλᾶσθαι καλόν;
ἴτωσαν ἐς σὴν ξὺν θεᾶς ἀγάλματι
γαῖαν, καθιδρύσαιντό τ' εὐτυχῶς βρέτας.
πέμψω δὲ καὶ τάσδ' Ἑλλάδ' εἰς εὐδαίμονα
γυναῖκας, ὥσπερ σὸν κέλευμ' ἐφίεται.
παύσω δὲ λόγχην, ἣν ἐπαίρομαι ξένοις,
νεῶν τ' ἐρετμά, σοὶ τάδ' ὡς δοκεῖ, θεά.
ΑΘ. αἰνῶ· τὸ γὰρ χρῆν σοῦ τε καὶ θεῶν κρατεῖ·
ἴτ', ὦ πνοαί, ναυσθλοῦσθε τὸν Ἀγαμέμνονος
παῖδ' εἰς Ἀθήνας· ξυμπορεύσομαι δ' ἐγώ,
σῴζουσ' ἀδελφῆς τῆς ἐμῆς σεμνὸν βρέτας.
ΧΟ. ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ τῆς σωζομένης
μοίρας εὐδαίμονες ὄντες.
ἀλλ', ὦ σεμνὴ παρά τ' ἀθανάτοις
καὶ παρὰ θνητοῖς Παλλὰς Ἀθάνα,
δράσομεν οὕτως ὡς σὺ κελεύεις.
μάλα γὰρ τερπνὴν κἀνέλπιστον
φήμην ἀκοαῖσι δέδεγμαι.
ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν
βίοτον κατέχοις
καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

1405. 1483. κελεύματος — κέλευμ' D.] κελεύσματος — κέλευσμ' 1408. ἀγκύλας Musgravius] ἀγκύρας (sed ρ ab correctore in P.) 1415. δ'] τ' Marklandus. 1418. ἀδελφήν θ' Musgravius] τ' ἀδελφὴν φόνον τὸν Αὐλίδι | ἀμνημόνευτον θεᾷ] φόνου τοῦ 'ν Αὐλίδι | ἀμνημόνευτον θεὰν Badhamus. 1435. πορθμεύεις] πορσύνεις Nauckius. 1438. πεπρωμένος Hermannus] πεπρωμένοις 1439. τόν] τῶν P. 1441. ἱρὸν D.] ἱερὸν Post hunc versum in solo C additus est versus τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἀναψυχάς, cui similis est Hipp. v. 600. τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον. κακῶν ἀναψυχὰς legitur Suppl. 615. 1453. τεύξας Piersonus] τάξας

1454. γῆς Hermannus] τῆς 1456. Ἐρινῦν D.] ἐριννύων 1458. θὲς Porsonus] θέσθε P. θέσθαι, superscr. ε, C. 1460. ἐξανιέτω Musgravius] ἐξανυέτω 1461. θεά θ' Marklandus] θεᾶς 1468. Lacunam post hunc versum indicavit Brodaeus. Incertum quot versus exciderint. 1469. ἐξέσωσα δὲ καὶ πρίν σ'] ἐκσώσασά σε καὶ πρίν γ' PC. Correctum ex schol. Arist. Ran. 697. ubi ἐξέσωσα δὲ (sic cod. Ven.: ἐξέσωσά σε Ald.) καὶ πρίν σ' (sic cod. Ven.: πρίν τ' duo alii, πρίν γ' Ald.) 1471. νόμισμ' ἐς ταὐτό γε] Verba vel corrupta ab librario vel interpolata. νόμισμ' ἔσται τόδε Marklandus. νόμιμον ἔστω τόδε Koechly. 1473. κασιγνήτην Elmsleius] κασίγνητον 1485. νεῶν Boissonadius] νηῶν θεά Ald. θεᾷ PC. 1486. Thoanti, 1487—1489. Apollini tribuunt PC. Correctum in Ald. χρῆν D.] χρεών: de quo dictum in Annot. Oxon. ad Hec. 260. 1490. ΧΟ. Seidlerus] Ἀθ. 1491. εὐδαίμονες Ald. εὐδαίμονος PC. 1495. τερπνὴν L. Dindorfius] τερπνὸν

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.	ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.
ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ.	ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.
ΧΟΡΟΣ.	ΑΧΙΛΛΕΥΣ.*
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.	ΑΓΓΕΛΟΣ.

* In PC sequitur ΘΕΡΑΠΩΝ, qui non diversus est ab πρεσβύτῃ. Θερ. C in colloquio v. 855—895. ubi Πρεσβ. P.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Ὦ πρέσβυ, δόμων τῶνδε πάροιθεν
στεῖχε.

ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ.

στείχω. τί δὲ καινουργεῖς,
Ἀγάμεμνον ἄναξ; ΑΓ. πεύσει. ΠΡ. σπεύδω.

Iphigeniae Aulidensis codices duo sunt PC, de quibus dictum supra p. 248.

Tragoediam hanc Euripides moriens imperfectam reliquit: perficere conati sunt interpolatores alii antiqui et Euripidis aetati proximi, alii recentiores linguae tragicae metrorumque parum periti, de quibus Matthiae egoque diximus in Annot. Oxon. p. 437—446. Aliorum qui postea hanc quaestionem tractarunt sententias examinavit F. G. Vitzius in dissertationibus duabus *de Iphigeniae Aulidensis auctore et fatis*, Torgavine editis a. 1862. 1863. Inter antiquiores fabulae interpolatores Euripides minor fuisse videtur, cui prologus versibus iambicis scriptus et iam ab Aristotele lectus (vid. ad v. 80.), qui inepte post exordium anapaesticum illatus legitur inde ab v. 49., probabiliter tribui potest. Incertior res est de amplis quibus parodus aucta est additamentis, quae manum minus quam prologus ille iambicus peritam produnt, etsi ipsa quoque satis antiqua esse videntur multumque praestant recentiorum interpolatorum commentis, quibus aliae huius fabulae partes, praesertim extrema, contaminatae sunt. Nos omnia quae non viderentur a poeta scripta esse uncis quadratis inclusimus, partim aliis praeeuntibus: de quo dictum in Annot. Oxon. p. 444.

1. δόμων τῶνδε Ald. τῶνδε δόμων C (et P ?)

μάλα τοι γῆρας τοὐμὸν ἄυπνον
καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς ὀξὺ πάρεστιν.
ΑΓ. τίς ποτ' ἄρ' ἀστὴρ ὅδε πορθμεύει;
ΠΡ. Σείριος, ἐγγὺς τῆς ἑπταπόρου
Πλειάδος ᾄσσων ἔτι μεσσήρης.
ΑΓ. οὔκουν φθόγγος γ' οὔτ' ὀρνίθων
οὔτε θαλάσσης· σιγαὶ δ' ἀνέμων
τόνδε κατ' Εὔριπον ἔχουσιν.
ΠΡ. τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς ἀΐσσεις,
Ἀγάμεμνον ἄναξ;
ἔτι δ' ἡσυχία τῇδε κατ' Αὖλιν,
καὶ ἀκίνητοι φυλακαὶ τειχέων.
στείχωμεν ἔσω. ΑΓ. ζηλῶ σέ, γέρον,
ζηλῶ δ' ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον
βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς, ἀκλεής·
τοὺς δ' ἐν τιμαῖς ἧσσον ζηλῶ.
ΠΡ. καὶ μὴν τὸ καλόν γ' ἐνταῦθα βίου.
ΑΓ. τοῦτο δέ γ' ἐστὶν τὸ καλὸν σφαλερόν·
γλυκὺ μέν, λυπεῖ δὲ προσιστάμενον.
τοτὲ μὲν τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντ'
ἀνέτρεψε βίον, τοτὲ δ' ἀνθρώπων
γνῶμαι πολλαὶ
καὶ δυσάρεστοι διέκναισαν.
ΠΡ. οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέως·
οὐκ ἐπὶ πᾶσίν σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,

4. τοι Barnesius] τὸ 7. ΠΡ. et 9. ΑΓ. delet Bremius. 20. ζηλῶ] ἐπαινῶ Stobaeus 68, 2. quod legitur Hipp. 264. 22. Post hunc versum καὶ τὸ φιλότιμον addunt PC. Delevit Bothius. 28. ἀριστέως ex Stobaeo 105, 6.] ἀριστέος

'Αγάμεμνον, 'Ατρεύς.
δεῖ δέ σε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι·
θνητὸς γὰρ ἔφυς. κἂν μὴ σὺ θέλῃς,
τὰ θεῶν οὕτω βουλόμεν' ἔσται.
σὺ δὲ λαμπτῆρος φάος ἀμπετάσας
δέλτον τε γράφεις
τήνδ' ἣν πρὸ χερῶν ἔτι βαστάζεις,
καὶ ταὐτὰ πάλιν γράμματα συγχεῖς
καὶ σφραγίζεις λύεις τ' ὀπίσω,
ῥίπτεις τε πέδῳ πεύκην, θαλερὸν
κατὰ δάκρυ χέων,
καὶ τῶν ἀπόρων οὐδενὸς ἐνδεῖς
μὴ οὐ μαίνεσθαι.
τί πονεῖς; τί νέον περὶ σοί, βασιλεῦ;
φέρε κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς.
πρὸς δ' ἄνδρ' ἀγαθὸν πιστόν τε φράσεις·
σῇ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως
πέμπει φερνὴν
ξυννυμφοκόμον τε δίκαιον.
[ΑΓ. ἐγένοντο Λήδᾳ Θεστιάδι τρεῖς παρθένοι,
Φοίβη Κλυταιμνήστρα τ', ἐμὴ ξυνάορος,
'Ελένη τε· ταύτης οἱ τὰ πρῶτ' ὠλβισμένοι
μνηστῆρες ἦλθον 'Ελλάδος νεανίαι.
δειναὶ δ' ἀπειλαὶ καὶ κατ' ἀλλήλων φόνος
ξυνίσταθ', ὅστις μὴ λάβοι τὴν παρθένον.
τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρί,
δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως
ἅψαιτ' ἄριστα, καί νιν εἰσῆλθεν τάδε,
ὅρκους ξυνάψαι δεξιάς τε συμβαλεῖν
μνηστῆρας ἀλλήλοισι καὶ δι' ἐμπύρων
σπονδὰς καθεῖναι κἀπαράσασθαι τάδε,
ὅτου γυνὴ γένοιτο Τυνδαρὶς κόρη,
τούτῳ ξυναμυνεῖν, εἴ τις ἐκ δόμων λαβὼν
οἴχοιτο τόν τ' ἔχοντ' ἀπωθοίη λέχους,
κἀπιστρατεύειν καὶ κατασκάψειν πόλιν
"Ελλην' ὁμοίως βάρβαρόν θ' ὅπλων μέτα.
ἐπεὶ δ' ἐπιστώθησαν, ὧδέ πως γέρων
ὑπῆλθεν αὐτοὺς Τυνδάρεως πυκνῇ φρενί·
δίδωσ' ἑλέσθαι θυγατρὶ μνηστήρων ἕνα,
ὅτου πνοαὶ φέροιεν 'Αφροδίτης φίλαι.
ἡ δ' εἵλεθ', ὅς σφε μήποτ' ὤφελεν λαβεῖν,
Μενέλαον. ἐλθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς
κρίνας ὅδ', ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει,
Λακεδαίμον', ἀνθηρὸς μὲν εἱμάτων στολῇ,
χρυσῷ τε λαμπρός, βαρβάρῳ χλιδήματι,
ἐρῶν ἐρῶσαν ᾤχετ' ἐξαναρπάσας
'Ελένην πρὸς "Ιδης βούσταθμ', ἔκδημον λαβὼν
Μενέλαον· ὁ δὲ καθ' 'Ελλάδ' οἰστρήσας δρόμῳ
ὅρκους παλαιοὺς Τυνδάρεω μαρτύρεται,
ὡς χρὴ βοηθεῖν τοῖσιν ἠδικημένοις.
τοὐντεῦθεν οὖν "Ελληνες ᾄξαντες δορί,
τεύχη λαβόντες, στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα
ἥκουσι τῆσδε, ναυσὶν ἀσπίσιν θ' ὁμοῦ
ἵπποις τε πολλοῖς ἅρμασίν τ' ἠσκημένοι.
κἀμὲ στρατοῦ γ' ἄνακτα Μενέλεω χάριν
εἵλοντο, σύγγονόν γε. τἀξίωμα δὲ
ἄλλος τις ὤφελ' ἀντ' ἐμοῦ λαβεῖν τόδε.
ἠθροισμένου δὲ καὶ ξυνεστῶτος στρατοῦ
ἥμεσθ' ἀπλοίᾳ χρώμενοι κατ' Αὐλίδα.
Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένοις
ἀνεῖλεν 'Ιφιγένειαν ἣν ἔσπειρ' ἐγὼ
'Αρτέμιδι θῦσαι τῇ τόδ' οἰκούσῃ πέδον,
καὶ πλοῦν τ' ἔσεσθαι καὶ κατασκαφὰς Φρυγῶν
θύσασι, μὴ θύσασι δ' οὐκ εἶναι τάδε.
κλύων δ' ἐγὼ ταῦτ' ὀρθίῳ κηρύγματι
Ταλθύβιον εἶπον πάντ' ἀφιέναι στρατόν,
ὡς οὔποτ' ἂν τλὰς θυγατέρα κτανεῖν ἐμήν.
οὗ δή μ' ἀδελφὸς πάντα προσφέρων λόγον
ἔπεισε τλῆναι δεινά. κἀν δέλτου πτυχαῖς
γράψας ἔπεμψα πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμὴν
πέμπειν 'Αχιλλεῖ θυγατέρ' ὡς γαμουμένην,
τό τ' ἀξίωμα τἀνδρὸς ἐκγαυρούμενος,
ξυμπλεῖν τ' 'Αχαιοῖς οὕνεκ' οὐ θέλοι λέγων,
εἰ μὴ παρ' ἡμῶν εἶσιν ἐς Φθίαν λέχος·
πειθὼ γὰρ εἶχον τήνδε πρὸς δάμαρτ' ἐμήν,
ψευδῆ ξυνάψας ἀμφὶ παρθένου γάμον.
μόνοι δ' 'Αχαιῶν ἴσμεν ὡς ἔχει τάδε
Κάλχας 'Οδυσσεὺς Μενέλεώς θ'. ἃ δ' οὐ καλῶς
ἔγνων τότ', αὖθις μεταγράφω καλῶς πάλιν
ἐς τήνδε δέλτον, ἣν κατ' εὐφρόνης σκιὰν
λύοντα καὶ ξυνδοῦντά μ' εἰσεῖδες, γέρον.
ἀλλ' εἶα χώρει τάσδ' ἐπιστολὰς λαβὼν
πρὸς "Αργος. ἃ δὲ κέκευθε δέλτος ἐν πτυχαῖς,
λόγῳ φράσω σοι πάντα τἀγγεγραμμένα·
πιστὸς γὰρ ἀλόχῳ τοῖς τ' ἐμοῖς δόμοισιν εἶ.
ΠΡ. λέγε καὶ σήμαιν', ἵνα καὶ γλώσσῃ
σύντονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδῶ.]
ΑΓ. πέμπω σοι πρὸς ταῖς πρόσθεν
δέλτοις, ὦ Λήδας ἔρνος,
μὴ στέλλειν τὰν σὰν ἶνιν πρὸς
τὰν κολπώδη πτέρυγ' Εὐβοίας,
Αὖλιν ἀκλύσταν.
εἰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ
παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους.
ΠΡ. καὶ πῶς 'Αχιλεὺς λέκτρων ἀπλακὼν
οὐ μέγα φυσῶν θυμὸν ἐπαρεῖ
σοὶ σῇ τ' ἀλόχῳ;

33. βουλόμεν' ἔσται] βουλομένως ἔσται Plutarch. Mor. p. 103b. νενόμισται Stobaeus. 43. τί πονεῖς apogr. Flor. τί πονεῖς τί πονεῖς PC. τί νέον] τί νέον τί νέον P a m. sec. περὶ] πάρα Porsonus. 45. δ' a m. sec. P, om. C et pr. P. 47. πέμπει vel πέμπεν C. πέμπε pr. P. πέμπεν a m. sec. P. πέμπει — δίκαιον] πέμπειν — δικαιοῖ Hermannus. 54. μὴ] ἂν superscr. in C. 57. ἄριστα] Hesychius, ἄθραυστα: ἀπρόσκοπα. Εὐριπίδης 'Ιφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι, quam gl. huc rettulit Hemsterh. quo vocabulo si hic uti voluisset Euripides, ἀθραύστου potius dicturus erat. 62. συναμυνεῖν Heathius] συναμύνειν 63. ἀπωθοίη] ἀπώσασθαι (literis ωσα in litura scriptis) P. 64. κἀπιστρατεύσειν Marklandus] κἀπιστρατεύειν κατασκάψειν] κατασκάπτειν a m. sec. P. 66. ὧδέ Klotzius] εὖ δέ 68. δίδωσ' Marklandus] δίδωσιν 70. ὅς σφε Monkius] ὥς γε 72. κρίνας — ἀνθρώπων] κρίνων — 'Αργείων Clemens Alex. Paed. p. 95. 77. δρόμῳ Marklandus] μο (extrito ut videtur υ) P. μενέλαος οὖν καθ' ἑλλάδ' οἰστρήσας μόνος a m. sec. P. μόρῳ C. πόθῳ Toupius.

79. ἠδικημένοις] ἀδικουμένοις pr. P. 80. Sine nomine poetae attulit Aristot. Rhet. 3, 11. ubi libri τοὐλεύθερον "Ελληνες ᾄξαντες δορί, sed schol. recens annotavit γράφεται δὲ καὶ ἀΐξαντες δόρυ (i. e. δορί) 83. ἅρμασίν τ' Reiskius] θ' ἅρμασιν 84. στρατηγεῖν κἆτα PC. Ineptum est κἆτα, quod ex glossemate κατά ortum esse posse monet Paleius, qui στρατηγεῖν πᾶσι scripsit. στρατοῦ γ' ἄνακτα Iacobsius, quod recepi etsi incertum. 89. κεχρημένοις Heathius] κεχρημένος 92. κατασκαφὰς P ab correctore. κατασφαγὰς C et pr. P. 102. οὕνεκ' Barnesius] τοὔνεκ' 105. ἀμφὶ Marklandus] ἀντὶ 109. κατ' εὐφρόνης σκιὰν Ald. fortasse ex coniectura. κατ' εὐφρόνην C (et P ?) 115. 116. post 118. positos in PC transposuit Reiskius. 117. ταῖς — δέλτοις] τὰς — δέλτους Monkius collato v. 891. 119. πρὸς proximo versui addit Monkius, deleto τάν. 122. εἰς ἄλλας C et apographa et haud dubie P. εἰς τὰς ἄλλας Ald. 124. λέκτρων Scaliger] λέκτρ' ἀπλακὼν Porsonus] ἀμπλακὼν 125. ἐπαρεῖ Reiskius] ἐπαίρει

τόδε καὶ δεινόν. σήμαιν' ὅ τι φής.
ΑΓ. ὄνομ', οὐκ ἔργον, παρέχων Ἀχιλεὺς
οὐκ οἶδε γάμους, οὐδ' ὅ τι πράσσομεν,
οὐδ' ὅτι κείνῳ παῖδ' ἐπεφήμισα
νυμφείους εἰς ἀγκώνων
εὐνὰς ἐκδώσειν λέκτροις.
ΠΡ. δεινά γε τολμᾷς, Ἀγάμεμνον ἄναξ,
ὃς τῷ τῆς θεᾶς σὴν παῖδ' ἄλοχον
φατίσας ἦγες σφάγιον Δαναοῖς.
ΑΓ. οἴμοι, γνώμας ἐξέσταν,
αἰαῖ, πίπτω δ' εἰς ἄταν.
ἀλλ' ἴθ' ἐρέσσων σὸν πόδα, γήρᾳ
μηδὲν ὑπείκων. ΠΡ. σπεύδω, βασιλεῦ.
ΑΓ. μή νυν μήτ' ἀλσώδεις ἵζου
κρήνας μήθ' ὕπνῳ θελχθῇς.
ΠΡ. εὔφημα θρόει.
ΑΓ. πάντῃ δὲ πόρον σχιστὸν ἀμείβων
λεῦσσε, φυλάσσων μή τίς σε λάθῃ
τροχαλοῖσιν ὄχοις παραμειψαμένη
παῖδα κομίζουσ' ἐνθάδ' ἀπήνη
Δαναῶν πρὸς ναῦς.
[ΠΡ. ἔσται τάδε. ΑΓ. κλῄθρων δ' ἐξόρμα·]
ἢν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσῃς,
πάλιν ἐξόρμα, σεῖε χαλινούς,
ἐπὶ Κυκλώπων ἱεὶς θυμέλας.
ΠΡ. πιστὸς δὲ φράσας τάδε πῶς ἔσομαι,
λέγε, παιδὶ σέθεν τῇ σῇ τ' ἀλόχῳ;
ΑΓ. σφραγῖδα φύλασσ' ἣν ἐπὶ δέλτῳ
τῇδε κομίζεις. ἴθι. λευκαίνει
τόδε φῶς ἤδη λάμπουσ' ἠὼς
πῦρ τε τεθρίππων τῶν Ἀελίου·
ξύλλαβε μόχθων.
θνητῶν δ' ὄλβιος ἐς τέλος οὐδεὶς
οὐδ' εὐδαίμων·
οὔπω γὰρ ἔφυ τις ἄλυπος.

ΧΟΡΟΣ.

ἔμολον ἀμφὶ παρακτίαν ψάμαθον Αὐλίδος ἐναλίας,
Εὐρίπου διὰ χευμάτων κέλσασα, στενόπορθμον
Χαλκίδα, πόλιν ἐμάν, προλιποῦσ', ἀγχιάλων ὑδάτων τροφὸν τᾶς κλεινᾶς Ἀρεθούσας·
[Ἀχαιῶν στρατιὰν ὡς κατιδοίμαν
Ἀχαιῶν τε πλάτας ναυσιπόρους
ἡιθέων, οὓς ἐπὶ Τροίαν ἐλάταις χιλιόναυσιν
τὸν ξανθὸν Μενέλαον
ἁμέτεροι πόσεις
ἐνέπουσ' Ἀγαμέμνονά τ' εὐπατρίδαν
στέλλειν ἐπὶ τὰν Ἑλέναν,
ἀπ' Εὐρώτα δονακοτρόφου
Πάρις ὁ βουκόλος ἂν ἔλαβε,
δῶρον τᾶς Ἀφροδίτας,
ὅτ' ἐπὶ κρηναίαισι δρόσοις
Ἥρᾳ Παλλάδι τ' ἔριν ἔριν
μορφᾶς ἁ Κύπρις ἔσχεν.]
πολύθυτον δὲ δι' ἄλσος Ἀρτέμιδος ἤλυθον ὀρομένα,
φοινίσσουσα παρῇδ' ἐμὰν αἰσχύνᾳ νεοθαλεῖ,
ἀσπίδος ἔρυμα καὶ κλισίας ὁπλοφόρους Δαναῶν
θέλουσ' ἵππων τ' ὄχλον ἰδέσθαι.
[κατεῖδον δὲ δύ' Αἴαντε συνέδρω
τὸν Οἰλέως Τελαμῶνός τε γόνον,
τὰς Σαλαμῖνος στέφανον,
Πρωτεσίλαόν τ' ἐπὶ θάκοις
πεσσῶν ἡδομένους μορφαῖσι πολυπλόκοις,
Παλαμήδεά θ', ὃν τέκε παῖς ὁ Ποσειδᾶνος, Διομήδεά θ' ἡδοναῖς δίσκου κεχαρημένον,
παρὰ δὲ Μηριόνην, Ἄρεος
ὄζον, θαῦμα βροτοῖσι,
τὸν ἀπὸ νησαίων τ' ὀρέων
Λαέρτα τόκον, ἅμα δὲ Νιρέα, κάλλιστον Ἀχαιῶν·
τὸν ἰσάνεμόν τε ποδοῖν
λαιψηροδρόμον Ἀχιλῆα,
τὸν ἁ Θέτις τέκε καὶ
Χείρων ἐξεπόνασεν,
εἶδον αἰγιαλοῖσι
παρά τε κροκάλαις δρόμον ἔχοντα σὺν ὅπλοις·
ἅμιλλαν δ' ἐπόνει ποδοῖν
πρὸς ἅρμα τέτρωρον
ἑλίσσων περὶ νίκας.
ὁ δὲ διφρηλάτας ἐβόατ'
Εὔμηλος Φερητιάδας,
ᾧ καλλίστους ἰδόμαν
χρυσοδαιδάλτους στομίοις
πώλους κέντρῳ θεινομένους,
τοὺς μὲν μέσους ζυγίους,
λευκοστίκτῳ τριχὶ βαλιούς,
τοὺς δ' ἔξω σειροφόρους,
ἀντήρεις καμπαῖσι δρόμων,
πυρρότριχας, μονόχαλα δ' ὑπὸ σφυρὰ
ποικιλοδέρμονας· οἷς παρεπάλλετο
Πηλείδας σὺν ὅπλοισι παρ' ἄντυγα καὶ σύριγγας ἁρματείους.

164—170. = 186—191.
[171—185. = 195—205.]

130. ἐπεφήμισα Marklandus] ἐπέφησα 132. ἐκδώσειν Marklandus] ἐνδώσειν λέκτροις] λέκτρον Monkius. 134. ὃς τῷ Canterus] οὕτω 145. τις Marklandus] τε 149. Hunc versum eiici voluit Monkius, post 152. transponebat olim Hermannus. τάδε om. P.

150. Ineptum est γάρ ubi δέ dici debebat, etiam si versus praecedens in locum inferiorem transponatur: unde nonnulla ante v. 150. excidisse coniecit Boissonadius, de quo dixi in Annot. Oxon. p. 450. ubi etiam νιν delendum esse conieci. 151. ἐξόρμα, σεῖε Blomfieldus] ἐξορμάσῃς P. ἐξορμάσεις τοὺς a m. sec. P, Ald. (et C ?) 156. τῇδε superscr. in C. τήνδε PC. 171—184. 192—302. De his interpolatorum veterum additamentis dictum ab me in Annot Oxon. p. 441. 450. et ab Vitzio Diss. 1. p. 8. 9. Multa in his sunt manifesta peccata librariorum: alia quae aliquid offensionis habent ab scriptore horum versuum sunt commissa, cuiusmodi est quod chorus virginum πόσεις suos memorat v. 176., alia denique ita sunt comparata ut non liqueat utrum librariis an scriptori ipsi sint imputanda. Quamobrem caute procedendum fuit in mutanda codicum scriptura. Versus 231—302. spurios esse ante me animadvertit Hermannus. 171. κατιδοίμαν D. in ed. a. 1830.] ἴδοιμ' ἂν 173. ἡιθέων Marklandus] ἡμιθέων οὓς Scaliger] ὡς 180. ἔλαβε C. ἔλαβες pr. P. ἔλαβεν a m. sec. P, recte, si in antistropha v. 201. Ἄρεως scribatur pro Ἄρεος. 186. ὀρομένα Canterus] ὀρωμέναν 191. τ' ὄχλον Heathius] ὄχλον τ' P et Ald. τ' om. C.

194. τῆς (debebat τᾶς ut Elmsleius) Σαλαμῖνος Brodaeus] τοῖς σαλαμινίοις (σαλαμῖνος a m. sec. P): quod τοῖς Σαλαμίνοις esse potest, de quo dixi in Annot. Oxon. p. 451. τὸν Σαλαμῖνος Hartungus. 216. ἐβόατ' D.] βοᾶτ' 218. ἰδόμαν D.] εἰδόμαν 219. στομίοις C. στομίοισι P (?) et Ald. 223. σειροφόρους D.] σειραφόρους 225. πυρρότριχας] Dialectus tragicorum πυρσότριχας postulabat. Monuit Monkius. 229. ὅπλοισι Heathius] ὅπλοις.

ναῶν δ' εἰς ἀριθμὸν ἤλυθον
καὶ θέαν ἀθέσφατον,
τὰν γυναικεῖον ὄψιν ὀμμάτων
ὡς πλήσαιμι, μείλινον ἁδονάν.
καὶ κέρας μὲν ἦν
δεξιὸν πλάτας ἔχων
Φθιώτας ὁ Μυρμιδόνων Ἄρης
πεντήκοντα ναυσὶ θουρίαις.
χρυσέαις δ' εἰκόσιν
κατ' ἄκρα Νηρῆδες ἕστασαν θεαί,
πρύμναις σῆμ' Ἀχιλλείου στρατοῦ.
Ἀργείων δὲ ταῖσδ' ἰσήρετμοι
νᾶες ἕστασαν πέλας·
ὧν ὁ Μηκιστέως στρατηλάτας
παῖς ἦν, Ταλαὸς ὃν τρέφει πατήρ,
Καπανέως τε παῖς
Σθένελος· Ἀτθίδος δ' ἄγων
ἑξήκοντα ναῦς ὁ Θησέως
παῖς ἑξῆς ἐναυλόχει θεὰν
Παλλάδ' ἐν μωνύχοις
ἔχων πτερωτοῖσιν ἅρμασιν θετὸν
εὔσημόν τε φάσμα ναυβάταις.
τῶν Βοιωτῶν δ' ὅπλισμα ποντίας
πεντήκοντα νῆας εἰδόμαν
σημείοισιν ἐστολισμένας·
τοῖς δὲ Κάδμος ἦν
χρύσεον δράκοντ' ἔχων
ἀμφὶ ναῶν κόρυμβα·
Λήιτος δ' ὁ γηγενὴς
ἄρχε ναΐου στρατοῦ·
Φωκίδος τ' ἀπὸ χθονὸς·
Λοκρῶν δὲ τοῖσδ' ἴσας ἄγων
ναῦς ἦλθ' Οἰλέως τόκος κλυτὰν
Θρονιάδ' ἐκλιπὼν πόλιν.
ἐκ Μυκήνας δὲ τᾶς Κυκλωπίας
παῖς Ἀτρέως ἔπεμπε ναυβάτας
ναῶν ἑκατὸν ἠθροϊσμένους.
σὺν δ' Ἄδραστος ἦν
ταγός, ὡς φίλος φίλῳ,
τᾶς φυγούσας μέλαθρα
βαρβάρων χάριν γάμων
πρᾶξιν Ἑλλὰς ὡς λάβοι.
ἐκ Πύλου δὲ Νέστορος
Γερηνίου κατειδόμαν
πρύμνας σῆμα ταυρόπουν ὁρᾶν,
τὸν πάροικον Ἀλφεόν.
Αἰνιάνων δὲ δώδεκα στόλοι
ναῶν ἦσαν, ὧν ἄναξ Γουνεὺς
ἄρχε· τῶνδε δ' αὖ πέλας
Ἤλιδος δυνάστορες,
οὓς Ἐπειοὺς ὠνόμαζε πᾶς λεώς·
Εὔρυτος δ' ἄνασσε τῶνδε·
λευκήρετμον δ' Ἄρη
Τάφιον ἦγεν, ὧν Μέγης
ἄνασσε, Φυλέως λόχευμα,
τὰς Ἐχινάδας λιπὼν
νήσους ναυβάταις ἀπροσφόρους.
Αἴας δ' ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος
δεξιὸν κέρας πρὸς τὸ λαιὸν ξύναγε,
τῶν ἄσσον ὥρμει πλάταισιν
ἐσχάταισι συμπλέκων
δώδεκ' εὐστροφωτάταισι ναυσίν· ὡς
ἄϊον καὶ ναυβάταν
εἰδόμαν λεών·
ᾧ τις εἰ προσαρμόσει
βαρβάρους βάριδας,
νόστον οὐκ ἀποίσεται,
ἐνθάδ' οἷον εἰδόμαν
νάϊον πόρευμα,
τὰ δὲ κατ' οἴκους κλύουσα συγκλήτου
μνήμην σῴζομαι στρατεύματος.]

[231—241. = 242—252.]
[253—264. — 265—276.]
[277—288. — 289—302.]

ΠΡ. Μενέλαε, τολμᾷς δείν', ἅ σ' οὐ τολμᾶν χρεών.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ἄπελθε· λίαν δεσπόταισι πιστὸς εἶ.
ΠΡ. καλόν γέ μοι τοὔνειδος ἐξωνείδισας.
ΜΕ. κλάοις ἄν, εἰ πράσσοις ἃ μὴ πράσσειν σε δεῖ.
ΠΡ. οὐ χρῆν σε λῦσαι δέλτον, ἣν ἐγὼ 'φερον.
ΜΕ. οὐδέ γε φέρειν σὲ πᾶσιν Ἕλλησιν κακά.
ΠΡ. ἄλλοις ἁμιλλῶ ταῦτ'· ἄφες δὲ τήνδ' ἐμοί.
ΜΕ. οὐκ ἂν μεθείμην. ΠΡ. οὐδ' ἔγωγ' ἀφήσομαι.
ΜΕ. σκήπτρῳ τάχ' ἄρα σὸν καθαιμάξω κάρα.
ΠΡ. ἀλλ' εὐκλεές τοι δεσποτῶν θνῄσκειν ὕπερ.
ΜΕ. μέθες· μακροὺς δὲ δοῦλος ὢν λέγεις λόγους.
ΠΡ. ὦ δέσποτ', ἀδικούμεσθα. σὰς δ' ἐπιστολὰς
ἐξαρπάσας ὅδ' ἐκ χερῶν ἐμῶν βίᾳ,
Ἀγάμεμνον, οὐδὲν τῇ δίκῃ χρῆσθαι θέλει.
ΑΓ. ἔα·
τίς ποτ' ἐν πύλαισι θόρυβος καὶ λόγων ἀκοσμία;
ΜΕ. οὑμὸς, οὐχ ὁ τοῦδε μῦθος κυριώτερος λέγειν.
ΑΓ. σὺ δὲ τί τῷδ' εἰς ἔριν ἀφίξαι, Μενέλεως, βίᾳ τ' ἄγεις; [λάβω.
ΜΕ. βλέψον εἰς ἡμᾶς, ἵν' ἀρχὰς τῶν λόγων ταύτας
ΑΓ. μῶν τρέσας οὐκ ἀνακαλύψω βλέφαρον, Ἀτρέως γεγώς;

---

233. γυναικεῖον Boeckhius] γυναικείαν 234. μείλινον] Corruptum. 236. Μυρμιδόνων] Μυρμιδὼν Hermannus. 239. χρυσέαις Ald. (et C ?)] χρυσέαισι 240. ἄκρα Piersonus] ἄκραν 241. πρύμναις] πρύμναισι P. 246. Ἀτθίδος] Ἀτθίδας Dobraeus. 252. τε] τι Marklandus. 253. τῶν a m. sec. habet P, om. C et pr. P: unde ἐκ in antistropha v. 265. delet Nauckius. 255. ἐστολισμένας Scaliger] εὐστολισμένας 261. τ' Marklandus] δ' 262. Λοκρῶν Heathius (Λοκρὰς Marklandus)] λοκροῖς 263. ἦλθ' addidit Matthiae. 265. Κυκλωπίας] κυκλωπείας C et pr. P. 269. Ἄδραστος] ἀδελφὸς Marklandus. 277—302. Horum versuum responsio antistrophica lacunis corruptelisque verborum ita est obscurata ut restitui in integrum ullo modo nequeat operamque perdiderint multarum coniecturarum auctores, velut Hermannus, qui haec sic conformavit, Αἰνιάνων δὲ δωδεκάστολοι | νᾶες ἦσαν [ἔκ τε Περ- | ραιβίας,] ὧν ἄναξ | Γουνεὺς ἄρχε — πέλας | Ἤ. δ. | οὓς — λεώς | Ε. δ' — τῶνδ' | [ἔκγονος κλυτὸς | σὺν τρισὶν τέταρτος ὢν | ταξιάρχοισι.] λευ- | κήρετμον δ' [ἔτασσ'] | Ἄρη | Τάφιον ἡγεμὼν Μέγης, | Φυλέως λόχευμα, | τὰς Ἐχίνας λιπὼν [θοαῖς ναυσὶν] | νήσους ν. ἀ. et antistropham, [Λαρτίου παῖς δὲ] δεξιῷ κέρας | λαιὸν [ὅς] ξυνᾶγε, τῶν | ἄσσον ὥ. π. Αἴας θ' ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος | ἐσχάταισι συμπλέκων δώδεκ' εὐστροφωτάταισι ναυσὶν ὡς et reliqua ut in libris leguntur. Alia tentavit Schoenius in commentatione inserta Ritschelii Museo Rhen. a.1847. vol. 5.

278. Γουνεὺς Canterus] ἰουνεὺς 286. Ἐχινάδας Is. Vossius] ἐχίδνας (Ἐχίνας Brodaeus) 299. ἐνθάδ' οἷον Hermannus] ἔνθα δ' ἄιον P. ἐνθάδ' ἄιον C. 301. συγκλήτου] συλλόγου vel σύγκλυδος D. 308. οὐδέ γε φέρειν σε P. οὐδέ σε φέρειν C. πᾶσιν Kirchhoffius] δεῖ πᾶσιν PC. οὐδὲ σὲ φέρειν γ' ἅπασιν Elmsleius. 309. ἄλλοις Marklandus] ἄλλως 310. μεθείμην] Probabilius μεθείην. 317. ποτ' grammaticus Bekkeri Anecd. p. 369, 8.] δῆτ' πύλαισι] πύλαισιν P. πύλαις C. θύραισι grammaticus Bekkeri. 318. ΜΕ. Hermannus] Πρ.

ΜΕ. τήνδ' ὁρᾷς δέλτον, κακίστων γραμμάτων ὑπηρέτιν;
ΑΓ. εἰσορῶ, καὶ πρῶτα ταύτην σῶν ἀπάλλαξον χερῶν.
ΜΕ. οὔ, πρὶν ἂν δείξω γε Δαναοῖς πᾶσι τἀγγεγραμ-
μένα.
[ἀνείς;
ΑΓ. ἦ γὰρ οἶσθ' ἃ μή σε καιρὸς εἰδέναι, σήμαντρ'
ΜΕ. ὥστε σ' ἀλγῦναί γ', ἀνοίξας, ἃ σὺ κάκ' εἰργάσω
λάθρα.
[φρενός.
ΑΓ. ποῦ δὲ κἄλαβές νιν; ὦ θεοί, σῆς ἀναισχύντου
ΜΕ. προσδοκῶν σὴν παῖδ' ἀπ' Ἄργους, εἰ στράτευμ'
ἀφίξεται.
[τόδε;
ΑΓ. τί δέ σε τἀμὰ δεῖ φυλάσσειν; οὐκ ἀναισχύντου
ΜΕ. ὅτι τὸ βούλεσθαί μ' ἔκνιζε, σὸς δὲ δοῦλος οὐκ ἔφυν.
ΑΓ. οὐχὶ δεινά; τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι;
ΜΕ. πλάγια γὰρ φρονεῖς, τὰ μὲν νῦν, τὰ δὲ πάλαι, τὰ
δ' αὐτίκα.
ΑΓ. εὖ κεκόμψευσαι πονηρά· γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφή.
ΜΕ. νοῦς δέ γ' οὐ βέβαιος ἄδικον κτῆμα κοὐ σαφὲς φίλοις.
βούλομαι δέ σ' ἐξελέγξαι, καὶ σὺ μήτ' ὀργῆς ὕπο
ἀποτρέπου τἀληθὲς οὔτε κατατενῶ λίαν ἐγώ.
οἶσθ' ὅτ' ἐσπούδαζες ἄρχειν Δαναΐδαις πρὸς Ἴλιον,
τῷ δοκεῖν μὲν οὐχὶ χρῄζων, τῷ δὲ βούλεσθαι θέλων,
ὡς ταπεινὸς ἦσθα, πάσης δεξιᾶς προσθιγγάνων,
καὶ θύρας ἔχων ἀκλῄστους τῷ θέλοντι δημοτῶν,
καὶ διδοὺς πρόσρησιν ἑξῆς πᾶσι, κεἰ μή τις θέλοι,
τοῖς τρόποις ζητῶν πρίασθαι τὸ φιλότιμον ἐκ μέσου;
κᾆτ' ἐπεὶ κατέσχες ἀρχάς, μεταβαλὼν ἄλλους τρό-
πους
[φίλος,
τοῖς φίλοισιν οὐκέτ' ἦσθα τοῖς πρὶν ὡς πρόσθεν
δυσπρόσιτος ἔσω τε κλῄθρων σπάνιος. ἄνδρα δ'
οὐ χρεών
τὸν ἀγαθὸν πράσσοντα μεγάλα τοὺς τρόπους μεθι-
στάναι,
ἀλλὰ καὶ βέβαιον εἶναι τότε μάλιστα τοῖς φίλοις,
ἡνίκ' ὠφελεῖν μάλιστα δυνατός ἐστιν εὐτυχῶν.
ταῦτα μέν σε πρῶτ' ἐπῆλθον, ἵνα σε πρῶθ' ηὗρον
κακόν.
[τός,
ὡς δ' ἐς Αὖλιν ἦλθες αὖθις χὠ Πανελλήνων στρα-
οὐδὲν ἦσθ', ἀλλ' ἐξεπλήσσου τῇ τύχῃ τῇ τῶν θεῶν,
οὐρίας πομπῆς σπανίζων. Δαναΐδαι δ' ἀφιέναι
ναῦς διήγγελλον, μάτην δὲ μὴ πονεῖν ἐν Αὐλίδι.
ὡς ἄνολβον εἶχες ὄμμα σύγχυσίν τε, μὴ νεῶν
χιλίων ἄρχων τὸ Πριάμου πεδίον ἐμπλήσας δορός.
κἀμὲ παρεκάλεις, τί δράσω; τίνα δὲ πόρον εὕρω
πόθεν;
ὥστε μὴ στερέντας ἀρχῆς ἀπολέσαι καλὸν κλέος.
κᾆτ' ἐπεὶ Κάλχας ἐν ἱροῖς εἶπε σὴν θῦσαι κόρην
Ἀρτέμιδι, καὶ πλοῦν ἔσεσθαι Δαναΐδαις, ἡσθεὶς
φρένας
ἄσμενος θύσειν ὑπέστης παῖδα· καὶ πέμπεις ἑκών,
οὐ βίᾳ, μὴ τοῦτο λέξῃς, σῇ δάμαρτι, παῖδα σὴν
δεῦρ' ἀποστέλλειν, Ἀχιλλεῖ πρόφασιν ὡς γαμου-
μένην.
[φάς,
κᾆθ' ὑποστρέψας λέληψαι μεταβαλὼν ἄλλας γρα-
[ὡς φονεὺς οὐκέτι θυγατρὸς σῆς ἔσει μάλιστά γε.]
οὗτος αὐτός ἐστιν αἰθὴρ ὃς τάδ' ἤκουσεν σέθεν.
μυρίοι δέ τοι πεπόνθασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πράγματα·
ἐκπονοῦσ' ἑκόντες, εἶτα δ' ἐξεχώρησαν κακῶς,
τὰ μὲν ὑπὸ γνώμης πολιτῶν ἀσυνέτου, τὰ δ' ἐν-
δίκως,
ἀδύνατοι γεγῶτες αὐτοὶ διαφυλάξασθαι πόλιν.
Ἑλλάδος μάλιστ' ἔγωγε τῆς ταλαιπώρου στένω,
ἣ θέλουσα δρᾶν τι κεδνὸν βαρβάρους τοὺς οὐδένας
καταγελῶντας ἐξανήσει διὰ σὲ καὶ τὴν σὴν κόρην.
μή τι χρημάτων ἕκατι προστάτην θείμην χθονός,
μηδ' ὅπλων ἄρχοντα· νοῦν χρὴ τὸν στρατηλάτην
ἔχειν·
πόλεος ὡς ἄρχων ἀνὴρ πᾶς, ξύνεσιν ἢν ἔχων τύχῃ.
ΧΟ. δεινὸν κασιγνήτοισι γίγνεσθαι λόγους
μάχας θ', ὅταν ποτ' ἐμπέσωσιν εἰς ἔριν.
ΑΓ. βούλομαί σ' εἰπεῖν κακῶς αὖ, βραχέα, μὴ λίαν ἄνω
βλέφαρα πρὸς τἀναιδὲς ἀγαγών, ἀλλὰ σωφρονε-
στέρως,
[λεῖ.
ὡς ἀδελφὸν ὄντ'. ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς αἰδεῖσθαι φι-
εἰπέ μοι, τί δεινὰ φυσᾷς, αἱματηρὸν ὄμμ' ἔχων;
τίς ἀδικεῖ σε; τοῦ κέχρησαι; λέκτρα χρήστ' ἐρᾷς
λαβεῖν;
[κῶς
οὐκ ἔχοιμ' ἄν σοι παρασχεῖν· ὧν γὰρ ἐκτήσω, κα-
ἦρχες. εἶτ' ἐγὼ δίκην δῶ σῶν κακῶν, ὁ μὴ σφα-
λείς;
[λαις
ἢ δάκνει σε τὸ φιλότιμον τοὐμόν; ἀλλ' ἐν ἀγκά-
εὐπρεπῆ γυναῖκα χρῄζεις, τὸ λελογισμένον παρεὶς
καὶ τὸ καλόν, ἔχειν; πονηροῦ φωτὸς ἡδοναὶ κακαί.
εἰ δ' ἐγὼ γνοὺς πρόσθεν οὐκ εὖ μετεθέμην εὐβου-
λίαν,
[χος
μαίνομαι; σὺ μᾶλλον, ὅστις ἀπολέσας κακὸν λέ-
ἀναλαβεῖν θέλεις, θεοῦ σοι τὴν τύχην διδόντος εὖ.
ὤμοσαν τὸν Τυνδάρειον ὅρκον οἱ κακόφρονες
φιλόγαμοι μνηστῆρες. ἡ δέ γ' ἐλπίς, οἶμαι μέν, θεὸς
κἀξέπραξεν αὐτὸ μᾶλλον ἢ σὺ καὶ τὸ σὸν σθένος.
οὓς λαβὼν στράτευ'· ἕτοιμοι δ' εἰσὶ μωρίᾳ φρενῶν·
οὐ γὰρ ἀσύνετον τὸ θεῖον, ἀλλ' ἔχει ξυνιέναι
τοὺς κακῶς παγέντας ὅρκους καὶ ξυνηναγκασμέ-
νους.
τἀμὰ δ' οὐκ ἀποκτενῶ 'γὼ τέκνα· κοὐ τὸ σὸν μὲν εὖ
παρὰ δίκην ἔσται, κακίστης εὔνιδος τιμωρία,
ἐμὲ δὲ συντήξουσι νύκτες ἡμέραι τε δακρύοις,
ἄνομα δρῶντα κοὐ δίκαια παῖδας οὓς ἐγεινάμην.
ταῦτά σοι βραχέα λέλεκται καὶ σαφῆ καὶ ῥᾴδια·
εἰ δὲ μὴ βούλει φρονεῖν σύ, τἄμ' ἐγὼ θήσω καλῶς.
ΧΟ. οἵδ' αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων
μύθων, καλῶς δ' ἔχουσι, φείδεσθαι τέκνων.
ΜΕ. αἰαῖ, φίλους ἄρ' οὐχὶ κεκτήμην τάλας

---

324. πᾶσι] ἅπασι P. 331. δεινά; τὸν] δεῖν', εἰ τὸν Hermannus. 333. εὖ κεκόμψευσαι Ruhnkenius] ἐκκεκόμψευσαι πονηρά Monkius] πονηρὸν 334. δέ γ' οὐ] δ' οὐ pr. P. 336. ἀποτρέπου] ἀποστρέφου pr. P. οὔτε Hermannus] οὔτοι κατατενῶ λίαν Boeckhius] καταινῶ λίαν σ' 339. ἦσθα, πάσης Marklandus] ἧς πάσης P. ἧς ἁπάσης C. 349. ηὗρον Reiskius] εὗρος P. εὕρω Ald. (et C?) 350. ἦλθες Ald. ἦλθεν PC. αὖθις a m. sec. P. αὖτις C et pr. P. 354. ὡς] ὡς δ' C et a m. sec. P. ὄμμα] ὄνομα P. 355. τὸ om. C. πεδίον Elmsleius] τε πεδίον 356. δὲ om. P. πόθεν L. Dindorfius] ποθὲν 357. στερέντας Musgravius] στερέντα σ' 358. ἱροῖς D.] ἱεροῖς 364. seclusit D.

365. ante v. 363. transposuit Monkius. 367. ἑκόντες Canterus] ἔχοντες 373. μή τι χρημάτων Palsius coniectura incerta] μηδέν' ἂν χρειους (sic pr. P, χρέος a m. sec. P et C). 375. πόλεος Grotius] πόλεως 378. αὖ Marklandus] εὖ 379. σωφρονεστέρως Stobaeus 31, 2.] σωφρονέστερος 380. ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς αἰδεῖσθαι φιλεῖ Grotius] ἀνὴρ γὰρ αἰσχρὸς (αἰσχρῶς C) οὐκ αἰδεῖσθαι φιλεῖ PC. ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς χρηστὸν αἰδεῖσθαι φιλεῖ Stobaeus. 382. χρήστ' ἐρᾷς Heathius] ἐρᾷς χρηστά 384. δῶ σῶν Dawesius] δώσω 388. μετεθέμην εὐβουλίαν Monkius] μετετέθην εὐβουλίᾳ 392. ἡ δέ γ'] ἦγε δ' Matthiae. 394. στράτευ'· ἕτοιμοι δ' εἰσὶ Monkius] στράτευέ γ' (γ' om. C) οἶμαι δ' εἴσῃ 394b. Hic versus accessit ex Theophilo ad Autol. 2, 54. et Stobaeo 28, 10. 395. συνηναγκασμένους] κατηναγκασμένους Theophilus et Stobaeus. 396. τἀμὰ δ' οὐκ] τὰ δ' ἀμ' οὐκ C. κοὐ Lentingius] καὶ 397. παρὰ Reiskius et Porsonus] πέρα δίκην Porsonus] δίκης PC. Hesychius παρὰ δίκην: παρὰ τὸ δίκαιον. 401. σὺ Marklandus] εὖ 404. οὐχὶ κεκτήμην] οὐκ ἐκεκτήμην Hartungus.

ΑΓ. εἰ τοὺς φίλους γε μὴ θέλεις ἀπολλύναι.
ΜΕ. δείξεις δὲ ποῦ μοι πατρὸς ἐκ ταὐτοῦ γεγώς;
ΑΓ. ξυσσωφρονεῖν γὰρ, οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυν.
ΜΕ. ἐς κοινὸν ἀλγεῖν τοῖς φίλοισι χρὴ φίλους.
ΑΓ. εὖ δρῶν παρακάλει μ', ἀλλὰ μὴ λυπῶν ἐμέ.
ΜΕ. οὐκ ἄρα δοκεῖ σοι τάδε πονεῖν ξὺν Ἑλλάδι;
ΑΓ. Ἑλλὰς δὲ σὺν σοὶ κατὰ θεὸν νοσεῖ τινα.
ΜΕ. σκήπτρῳ νυν αὔχει, σὸν κασίγνητον προδούς·
ἐγὼ δ' ἐπ' ἄλλας εἶμι μηχανάς τινας,
φίλους τ' ἐπ' ἄλλους.

[ΑΓΓΕΛΟΣ.
ὦ Πανελλήνων ἄναξ,
Ἀγάμεμνον, ἥκω παῖδά σοι τὴν σὴν ἄγων,
ἣν Ἰφιγένειαν ὠνόμαξας ἐν δόμοις.
μήτηρ δ' ὁμαρτεῖ, σῆς Κλυταιμνήστρας δέμας,
καὶ παῖς Ὀρέστης, ὥστε τερφθείης ἰδὼν,
χρόνον παλαιὸν δωμάτων ἔκδημος ὤν.
ἀλλ' ὡς μακρὰν ἔτεινον, εὔρυτον παρὰ
κρήνην ἀναψύχουσι θηλύπουν βάσιν,
αὐταί τε πῶλοί τ'· ἐς δὲ λειμώνων χλόην
καθεῖμεν αὐτὰς, ὡς βορᾶς γευσαίατο.
ἐγὼ δὲ πρόδρομος σῆς παρασκευῆς χάριν
ἥκω· πέπυσται γὰρ στρατὸς, ταχεῖα δὲ
διῆξε φήμη, παῖδα σὴν ἀφιγμένην.
πᾶς δ' ἐς θέαν ὅμιλος ἔρχεται δρόμῳ,
σὴν παῖδ' ὅπως ἴδωσιν· οἱ δ' εὐδαίμονες
ἐν πᾶσι κλεινοὶ καὶ περίβλεπτοι βροτοῖς.
λέγουσι δ' "ὑμέναιός τις, ἢ τί πράσσεται;
ἢ πόθον ἔχων θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ
ἐκόμισε παῖδα;" τῶν δ' ἂν ἤκουσας τάδε
"Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τὴν νεάνιδα,
Αὐλίδος ἀνάσσῃ. τίς νιν ἄξεταί ποτε;"
ἀλλ' εἶα, τἀπὶ τοισίδ' ἐξάρχου κανᾶ,
στεφανοῦσθε κρᾶτα. καὶ σὺ, Μενέλεως ἄναξ,
ὑμέναιον εὐτρέπιζε καὶ κατὰ στέγας
λωτὸς βοάσθω καὶ ποδῶν ἔστω κτύπος·
φῶς γὰρ τόδ' ἥκει μακάριον τῇ παρθένῳ.]
ΑΓ. [ἐπῄνεσ'. ἀλλὰ στεῖχε δωμάτων ἔσω·
τὰ δ' ἄλλ' ἰούσης τῆς τύχης ἔσται καλῶς.]
οἴμοι, τί φῶ δύστηνος; ἄρξωμαι πόθεν;
εἰς οἷ' ἀνάγκης ζεύγματ' ἐμπεπτώκαμεν.
ὑπῆλθε δαίμων, ὥστε τῶν σοφισμάτων
πολλῷ γενέσθαι τῶν ἐμῶν σοφώτερος.
ἡ δυσγένεια δ' ὡς ἔχει τι χρήσιμον·
καὶ γὰρ δακρῦσαι ῥᾳδίως αὐτοῖς ἔχει,
ἅπαντά τ' εἰπεῖν, τῷ δὲ γενναίῳ φύσιν
ἄνολβα ταῦτα. προστάτην δὲ τοῦ βίου
τὸν ὄγκον ἔχομεν τῷ τ' ὄχλῳ δουλεύομεν.
ἐγὼ γὰρ ἐκβαλεῖν μὲν αἰδοῦμαι δάκρυ,
τὸ μὴ δακρῦσαι δ' αὖθις αἰδοῦμαι τάλας,
ἐς τὰς μεγίστας ξυμφορὰς ἀφιγμένος.
εἶεν, τί φήσω πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμήν;
πῶς δέξομαί νιν; ποῖον ὄμμα συμβαλῶ;
καὶ γάρ μ' ἀπώλεσ' ἐπὶ κακοῖς ἅ μοι πάρα
ἐλθοῦσ' ἄκλητος. εἰκότως δ' ἅμ' ἔσπετο
θυγατρὶ νυμφεύσουσα, καὶ τὰ φίλτατα
δώσουσ', ἵν' ἡμᾶς ὄντας εὑρήσει κακούς.
τὴν δ' αὖ τάλαιναν παρθένον, τί παρθένον;
Ἅιδης νιν, ὡς ἔοικε, νυμφεύσει τάχα,
ὡς ᾤκτισ'· οἶμαι γάρ νιν ἱκετεύσειν τάδε
"ὦ πάτερ, ἀποκτενεῖς με; τοιούτους γάμους
γήμειας αὐτὸς χὥστις ἐστί σοι φίλος."
[παρὼν δ' Ὀρέστης ἐγγὺς ἀναβοήσεται
οὐ ξυνετὰ συνετῶς· ἔτι γάρ ἐστι νήπιος.
αἰαῖ, τὸν Ἑλένης ὥς μ' ἀπώλεσεν γάμον
γήμας ὁ Πριάμου Πάρις, ὃς εἴργασται τάδε.]
ΧΟ. κἀγὼ κατῴκτειρ', ὡς γυναῖκα δεῖ ξένην
ὑπὲρ τυράννων ξυμφορᾶς καταστένειν.
ΜΕ. ἀδελφὲ, δός μοι δεξιᾶς τῆς σῆς θιγεῖν.
ΑΓ. δίδωμι· σὸν γὰρ τὸ κράτος, ἄθλιος δ' ἐγώ.
ΜΕ. Πέλοπα κατόμνυμ', ὃς πατὴρ τοὐμοῦ πατρὸς
τοῦ σοῦ τ' ἐκλήθη, τὸν τεκόντα τ' Ἀτρέα,
ἦ μὴν ἐρεῖν σοι τἀπὸ καρδίας σαφῶς
καὶ μὴ 'πίτηδες μηδὲν, ἀλλ' ὅσον φρονῶ.
ἐγώ σ' ἀπ' ὄσσων ἐκβαλόντ' ἰδὼν δάκρυ
ᾤκτειρα καὐτὸς ἀνταφῆκά σοι πάλιν
καὶ τῶν παλαιῶν ἐξαφίσταμαι λόγων,
οὐκ ἐς σὲ δεινός· εἰμὶ δ' οὗπερ εἶ σὺ νῦν·
καί σοι παραινῶ μήτ' ἀποκτείνειν τέκνον
μήτ' ἀνθελέσθαι τοὐμόν. οὐ γὰρ ἔνδικον
σὲ μὲν στενάζειν, τἀμὰ δ' ἡδέως ἔχειν,
θνῄσκειν τε τοὺς σοὺς, τοὺς δ' ἐμοὺς ὁρᾶν φάος.
τί βούλομαι γάρ; οὐ γάμους ἐξαιρέτους
ἄλλους λάβοιμ' ἂν, εἰ γάμων ἱμείρομαι;
ἀλλ' ἀπολέσας ἀδελφὸν, ὅν μ' ἥκιστ' ἐχρῆν,
Ἑλένην ἕλωμαι, τὸ κακὸν ἀντὶ τἀγαθοῦ;
ἄφρων νέος τ' ἦν, πρὶν τὰ πράγματ' ἐγγύθεν
σκοπῶν ἐσεῖδον οἷον ἦν κτείνειν τέκνα.
ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης
εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ,
ἣ τῶν ἐμῶν ἕκατι θύεσθαι γάμων
μέλλει. τί δ' Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα;
ἴτω στρατεία διαλυθεῖσ' ἐξ Αὐλίδος.
σὺ δ' ὄμμα παῦσαι δακρύοις τέγγων τὸ σὸν,
ἀδελφὲ, κἀμὲ παρακαλῶν ἐς δάκρυα.
εἰ δέ τι κόρης σῆς θεσφάτων μέτεστί σοι,
μὴ 'μοὶ μετέστω· σοὶ νέμω τοὐμὸν μέρος.
[ἀλλ' ἐς μεταβολὰς ἦλθον ἀπὸ δεινῶν λόγων.
εἰκὸς πέπονθα· τὸν ὁμόθεν πεφυκότα
στέργων μετέπεσον. ἀνδρὸς οὐ κακοῦ τρόποι
τοιοίδε, χρῆσθαι τοῖσι βελτίστοις ἀεί.]
ΧΟ. γενναῖ' ἔλεξας Ταντάλῳ τε τῷ Διὸς
πρέποντα· προγόνους οὐ καταισχύνεις σέθεν.
ΑΓ. αἰνῶ σε, Μενέλα', ὅτι παρὰ γνώμην ἐμὴν

407. συσσωφρονεῖν — ἔφυν Plut. Mor. p. 46c.] συνσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν PC. Plutarchi scriptura memoriae error esse potest versus Sophoclei Antig. 518. recordati οὐ γὰρ ξυνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν. συσσωφρονεῖν, οὐ συννοσεῖν, σοὶ βούλομαι Hartungus. 412. αὔχει Tyrwhittus] αὐχεῖς 414. φίλους τ' ἐπ' ἄλλους] Verba fortasse non ab Euripide scripta, quae una cum v. 413. Kirchhoffius quoque suspecta habet. 414—441. ΑΓΓ. ὦ — ἔσται καλῶς] Versus ab interpolatore aevi inferioris compositos notavit L. Dindorfius: vid. Annot. Oxon. p. 459—461. 416. ὠνόμαξας] ὠνόμαζες Marklandus. 417. σὴ Κλυταιμνήστρα δάμαρ Elmsleius. 418. ὥστε] ὥς τι Hermannus. 422. τ' Marklandus] γ' 425. δὲ P a m. sec. γὰρ C. ἂν pr. P. 435. τοισίδ' P. τοῖσιν C.

442. ἄρξωμαι Burgesius] ἄρξομαι πόθεν Grotius] σέθεν 443. εἰς οἷ'] ἐς οἷά γ' C. 448. 449. ἅπαντα — ἄνολβα Musgravius] ἄνολβα — ἅπαντα 449. δὲ Plutarchus V. Niciae c. 5.] γε 450. ὄγκον Plutarchus] δῆμον τ'] δ' Plutarchus.

452. αἰδοῦμαι] οὐ σθένω Dobraeus. 456. πάρα Ald. πάρος PC, in παρὰ a m. pr. mutatum in P. 458. νυμφεύσουσα Marklandus] νυμφεύουσα 462. ἱκετεύσειν Marklandus] ἱκετεῦσαι 465—468. seclusit D. 466. συνετῶς] ξυνετῶς P. 468. ὅς Marklandus] ὅς μ' 489. πρὶν τὰ πράγματ' Lentingius] πρίν· τὰ πράγματα δ' 495. στρατεία Barnesius] στρατιὰ 500—503. seclusit D. 502. τρόποι τοιοίδε] τροπαὶ τοιαίδε a m. sec. P et superscr. in C. 505. προγόνους] δ' addit Hermannus. 506. Μενέλα' (ut Troad. 890.) Musgravius (Μενέλεως Barnesius)] μενέλαος

ὑπέθηκας ὀρθῶς τοὺς λόγους σοῦ τ' ἀξίως.
[ΜΕ. ταραχὴ γ' ἀδελφῶν διά τ' ἔρωτα γίγνεται
πλεονεξίαν τε δωμάτων· ἀπέπτυσα
τοιάνδε συγγένειαν ἀλλήλων πικράν.
ΑΓ.]ἀλλ' ἥκομεν γὰρ εἰς ἀναγκαίας τύχας,
θυγατρὸς αἱματηρὸν ἐκπρᾶξαι φόνον.
ΜΕ. πῶς; τίς δ' ἀναγκάσει σε τήν γε σὴν κτανεῖν;
ΑΓ. ἅπας Ἀχαιῶν ξύλλογος στρατεύματος.
ΜΕ. οὔκ, ἤν νιν εἰς Ἄργος γ' ἀποστείλῃς πάλιν.
ΑΓ. λάθοιμι τοῦτ' ἄν· ἀλλ' ἐκεῖν' οὐ λήσομεν.
ΜΕ. τὸ ποῖον; οὔτοι χρὴ λίαν ταρβεῖν ὄχλον.
ΑΓ. Κάλχας ἐρεῖ μαντεύματ' Ἀργείων στρατῷ.
ΜΕ. οὔκ, ἢν θάνῃ γε πρόσθε· τοῦτο δ' εὐμαρές.
ΑΓ. τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα φιλότιμον κακόν.
ΜΕ. κοὐδέν γε χρηστὸν οὐδὲ χρήσιμον παρόν.
ΑΓ. ἐκεῖνο δ' οὐ δέδοικας οὔμ' εἰσέρχεται;
ΜΕ. ὃν μὴ σὺ φράζεις, πῶς ὑπολάβοιμ' ἂν λόγον;
ΑΓ. τὸ Σισύφειον σπέρμα πάντ' οἶδεν τάδε.
ΜΕ. οὐκ ἔστ' Ὀδυσσεὺς ὅ τι σὲ κἀμὲ πημανεῖ.
ΑΓ. ποικίλος ἀεὶ πέφυκε τοῦ τ' ὄχλου μέτα.
ΜΕ. φιλοτιμίᾳ μὲν ἐνέχεται, δεινῷ κακῷ.
[ΑΓ. οὐκοῦν δόκει νιν στάντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις
λέξειν ἃ Κάλχας θέσφατ' ἐξηγήσατο,
κἄμ' ὡς ὑπέστην θῦμα, κᾆτα ψεύδομαι,
Ἀρτέμιδι θύσειν· ὃς ξυναρπάσας στρατὸν,
σὲ κἄμ' ἀποκτείναντας Ἀργείους κόρην
σφάξαι κελεύσει. κἂν πρὸς Ἄργος ἐκφύγω,
ἐλθόντες αὐτοῖς τείχεσιν Κυκλωπίοις
ξυναρπάσουσι καὶ κατασκάψουσι γῆν.
τοιαῦτα τἀμὰ πήματ'. ὦ τάλας ἐγώ,
ὡς ἠπόρημαι πρὸς θεῶν τὰ νῦν τάδε.
ἕν μοι φύλαξον, Μενέλεως, ἀνὰ στρατὸν
ἐλθών, ὅπως ἂν μὴ Κλυταιμνήστρα τάδε
μάθῃ, πρὶν Ἅιδῃ παῖδ' ἐμὴν προσθῶ λαβών,
ὡς ἐπ' ἐλαχίστοις δακρύοις πράσσω κακῶς.
ὑμεῖς τε σιγήν, ὦ ξέναι, φυλάσσετε.]
ΧΟ. μάκαρες οἳ μετρίας θεοῦ μετά τε σωφροσύνας με-
τέσχον λέκτρων Ἀφροδίτας,
γαλανείᾳ χρησάμενοι μαινομένων οἴστρων, ὅθι δὴ
δίδυμ' Ἔρως ὁ χρυσοκόμας τόξ' ἐντείνεται χαρί-
των,
τὸ μὲν ἐπ' εὐαίωνι πότμῳ, τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιο-
τᾶς. [μων,
ἀπενέπω νιν ἀμετέρων, Κύπρι καλλίστα, θαλά-
εἴη δέ μοι μετρία μὲν χάρις, πόθοι δ' ὅσιοι,
καὶ μετέχοιμι τᾶς Ἀφροδίτας, πολλὰν δ' ἀποθείμαν.
διάφοροι δὲ φύσεις βροτῶν, διάφοροι δὲ τρόποι,
τὸ δ' ὀρθῶς ἐσθλὸν σαφὲς ἀεί·
τροφαί θ' αἱ παιδευόμεναι μέγα φέρουσιν εἰς ἀρε-
τάν·
τό τε γὰρ αἰδεῖσθαι σοφία, τάν τ' ἐξαλλάσσουσαν
ἔχει
χάριν ὑπὸ γνώμας ἐσορᾶν τὸ δέον, ἔνθα δόξα φέρει
κλέος ἀγήρατον βιοτᾷ. μέγα τι θηρεύειν ἀρετὰν
γυναιξὶν μὲν κατὰ Κύπριν κρυπτάν, ἐν ἀνδράσι
δ' αὖ
κόσμος ἐνὼν ὁ μυριοπληθὴς μείζω πόλιν αὔξει.
[ἔμολες, ὦ Πάρις, ἦτε σύ γε
βουκόλος ἀργενναῖς ἐτράφης
Ἰδαίαις παρὰ μόσχοις,
βάρβαρα συρίζων, Φρυγίων
αὐλῶν Οὐλύμπου καλάμοις
μιμήματα πνείων.
εὔθηλοι δὲ τρέφοντο βόες,
ὅτε σε κρίσις ἔμαινε θεᾶν,
ἅ σ' εἰς Ἑλλάδα πέμπει
τῶν ἐλεφαντοδέτων πάροι-
θεν δόμων, ὃς τᾶς Ἑλένας
ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν
ἔρωτα δέδωκας,
ἔρωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθης.
ὅθεν ἔρις ἔρις Ἑλλάδα σὺν δορὶ ναυσί τ' ἄγει
ἐς πέργαμα Τροίας.
ἰὼ ἰώ,
μεγάλαι μεγάλων εὐδαιμονίαι·
τὴν τοῦ βασιλέως
ἴδετ' Ἰφιγένειαν, ἄνασσαν ἐμήν,
τὴν Τυνδάρεω τε Κλυταιμνήστραν,
ὡς ἐκ μεγάλων ἐβλαστήκασ'
ἐπί τ' εὐμήκεις ἥκουσι τύχας.
θεοί γ' οἱ κρείσσους οἵ τ' ὀλβοφόροι
τοῖς οὐκ εὐδαίμοσι θνητῶν.
στῶμεν, Χαλκίδος ἔκγονα θρέμματα,
τὴν βασίλειαν δεξώμεθ' ὄχων
ἄπο, μὴ σφαλερῶς ἐπὶ τὴν γαῖαν,
ἀγανῶς δὲ χεροῖν μαλακῇ γνώμῃ,
μὴ ταρβήσῃ νεωστὶ μολὸν
τὸ κλεινὸν τέκνον Ἀγαμέμνονος,
μηδὲ θόρυβον μηδ' ἔκπληξιν
ταῖς Ἀργείαις
ξεῖναι ξείναις παρέχωμεν.]

[ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ὄρνιθα μὲν τόνδ' αἴσιον ποιούμεθα,
τὸ σόν τε χρηστὸν καὶ λόγων εὐφημίαν·

543—557. = 558—572.

508—510. eiecit Boeckhius. 508. διά τ' ἔρωτα Dobraeus] γε διέρωτα P. τις δι' ἔρωτα C. 515. ἤν] εἰ et γ' a m. sec. P. ἀποστείλῃς Marklandus] ἀποστελεῖς 516. λήσομεν] αι (i. e. λήσομαι) superscr. in P. 519. θάνῃ] σανῇ Hermannus. 521. γε χρηστὸν Canterus] γ' ἄχρηστον 522. οὔμ' Marklandus] ὅ μ' P. ὅτι μ' C. 523. ὑπολάβοιμ' ἂν Marklandus] ὑπολάβοιμεν 524. οἶδεν a m. sec. P. εἶδεν pr. P. εἶδε C. 526. τ' Reiskius] γ'
528—542. Seclusi versus ab interpolatore vetere compositos: v. Annot. Oxon. p. 464. 528. νιν Canterus] νῦν 548. μαινομένων Reiskius] μαινόμεν' 551. πότμῳ] τύχᾳ Athenaeus 13. p. 562. f. ubi v. 549—552. memoriae errore Chaeremoni tribuuntur. 553. Κύπρι] ὦ κύπρι P. 558. δ' Reiskius] τ' 560. διάφοροι δὲ τρόποι Hoepfnerus] διάτροποι δὲ τρόποι τρόποι Barnesius] τρόποις τὸ δ' ὀρθῶς Musgravius] ὁ δ' ὀρθὸς 563. φέρουσιν Heathius] φέρουσ' εἰς ἀρετὰν Ald. (et C ?) εἰς τὰν ἀρετὰν pr. P. ἐς ἀρετὰν a m. sec. P.
567. δόξα Barnesius] δόξαν 568. βιοτᾷ Marklandus] βιοτάν 571. ἐν ἀνδράσι δ'] ἐν δ' ἀνδράσιν pr. P. 572. ἐνὼν Marklandus] ἔνδον 574—606. Versus spurii, quorum 574—598. ab interpolatoribus veteribus, reliqui (599—606.) ab recentissimo sunt compositi, qui miseros versiculos suos antiquioris interpolatoris versibus 590—598. substituit, accommodatos proximo Clytaemnestrae sermoni: v. Annot. Oxon. p. 467. 468. 578. Ὀλύμπου] Οὐλύμπου Heathius. 579. πνείων D.] πνέων (πλέων pr. P.) 581. ἔμαινε Hermannus] ἔμενε 582. 583. εἰς et τῶν addidit Hermannus. 584. ὃς] οὗ Musgravius. 588. ἔρις ἔρις ed. Hervag. sec.] ἔρις ἔριν 589. πέργαμα Τροίας Blomfieldus] τροίας πέργαμα 594. Τυνδάρεω D.] τυνδαρέου τε Ald. γε PC. 597. γ' fortasse delendum. 598. θνητῶν D.] θνατῶν P. τῶν θνατῶν P ab corr. et C. 600. τὴν] τήνδε C. ὄχων Canterus] ὄχλων 601. τὴν om. pr. P. 603. νεωστὶ D.] νεωστί μοι 604. τὸ om. pr. P. Ἀγαμέμνονος] Ἀγαμεμνόνιον Marklandus. μηδὲ] μὴ δὴ Marklandus.
607—630. veteris interpolatoris versus seclusit D.: versus 627—630. damnaverat Matthiae. Plures in his sunt versus (607—612.) qui scripti ab Euripide esse credi possent, nisi alii adiuncti essent quos non scriptos ab eo esse manifestum est.

ἐλπίδα δ' ἔχω τιν' ὡς ἐπ' ἐσθλοῖσιν γάμοις
πάρειμι νυμφαγωγός. ἀλλ' ὀχημάτων
ἔξω πορεύεθ' ἃς φέρω φερνὰς κόρη,
καὶ πέμπετ' ἐς μέλαθρον εὐλαβούμενοι.
σὺ δ' ὦ τέκνον μοι λεῖπε πωλικοὺς ὄχους,
ἁβρὸν τιθεῖσα κῶλον ἀσθενές θ' ἅμα.
ὑμεῖς δὲ νεάνιδές νιν ἀγκάλαις ἔπι
δέξασθε καὶ πορεύσατ' ἐξ ὀχημάτων.
καί μοι χερός τις ἐνδότω στηρίγματα,
θάκους ἀπήνης ὡς ἂν ἐκλίπω καλῶς.
αἱ δ' ἐς τὸ πρόσθεν στῆτε πωλικῶν ζυγῶν,
φοβερὸν γὰρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν,
καὶ παῖδα τόνδε, τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον,
λάζυσθ', Ὀρέστην· ἔτι γάρ ἐστι νήπιος.
τέκνον, καθεύδεις πωλικῷ δαμεὶς ὄχῳ;
ἔγειρ' ἀδελφῆς ἐφ' ὑμέναιον εὐτυχῶς·
ἀνδρὸς γὰρ ἀγαθοῦ κῆδος αὐτὸς ἐσθλὸς ὢν
λήψει, τὸ τῆς Νηρῇδος ἰσόθεον γένος.
ἑξῆς κάθησο δεῦρό μου ποδός, τέκνον,
πρὸς μητέρ', Ἰφιγένεια, μακαρίαν δέ με
ξέναισι ταῖσδε πλησία σταθεῖσα δός,
καὶ δεῦρο δὴ πατέρα πρόσειπε σὸν φίλον.]

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

[ὦ μῆτερ, ὑποδραμοῦσά σ', ὀργισθῇς δὲ μή,
πρὸς στέρνα πατρὸς στέρνα τἀμὰ περιβαλῶ.]
ΚΛ. ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον, Ἀγάμεμνων ἄναξ,
ἥκομεν, ἐφετμαῖς οὐκ ἀπιστοῦσαι σέθεν.
[ΙΦ. ἐγὼ δὲ βούλομαι τὰ σὰ στέρν', ὦ πάτερ,
ὑποδραμοῦσα προσβαλεῖν διὰ χρόνου.
ποθῶ γὰρ ὄμμα δὴ σόν. ὀργισθῇς δὲ μή.
ΚΛ. ἀλλ', ὦ τέκνον, χρή· φιλοπάτωρ δ' ἀεί ποτ' εἶ
μάλιστα παίδων τῶνδ' ὅσους ἐγὼ 'τεκον.]
ΙΦ. ὦ πάτερ, ἐσεῖδόν σ' ἀσμένη πολλῷ χρόνῳ.
ΑΓ. καὶ γὰρ πατὴρ σέ· τόδ' ἴσον ὑπὲρ ἀμφοῖν λέγεις.
ΙΦ. χαῖρ'· εὖ δέ μ' ἀγαγὼν πρὸς σ' ἐποίησας, πάτερ.
ΑΓ. οὐκ οἶδ' ὅπως φῶ τοῦτο καὶ μὴ φῶ, τέκνον.
ΙΦ. ἔα·
ὡς οὐ βλέπεις ἕκηλον, ἀσμενός μ' ἰδών.
ΑΓ. πόλλ' ἀνδρὶ βασιλεῖ καὶ στρατηλάτῃ μέλει.
ΙΦ. παρ' ἐμοὶ γενοῦ νῦν, μὴ 'πὶ φροντίδας τρέπου.
ΑΓ. ἀλλ' εἰμὶ παρὰ σοὶ νῦν ἅπας κοὐκ ἄλλοθι.
ΙΦ. μέθες νυν ὀφρὺν ὄμμα τ' ἔκτεινον φίλον.
ΑΓ. ἰδού, γέγηθά σ' ὡς γέγηθ' ὁρῶν, τέκνον.
ΙΦ. κἄπειτα λείβεις δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων σέθεν;
ΑΓ. μακρὰ γὰρ ἡμῖν ἡ 'πιοῦσ' ἀπουσία.
ΙΦ. οὐκ οἶδ' ὅ τι φῄς, οὐκ οἶδα, φίλτατ' ἐμοὶ πάτερ.
ΑΓ. συνετὰ λέγουσα μᾶλλον εἰς οἶκτόν μ' ἄγεις.
ΙΦ. ἀσύνετά νυν ἐροῦμεν, εἰ σέ γ' εὐφρανῶ.
ΑΓ. παπαῖ, τὸ σιγᾶν οὐ σθένω· σὲ δ' ᾔνεσα.
ΙΦ. μέν', ὦ πάτερ, κατ' οἶκον ἐπὶ τέκνοις σέθεν.
ΑΓ. θέλω γε· τὸ θέλειν δ' οὐκ ἔχων ἀλγύνομαι.
ΙΦ. ὄλοιντο λόγχαι καὶ τὰ Μενέλεω κακά.
ΑΓ. ἄλλους ὀλεῖ πρόσθ' ἁμὲ διολέσαντ' ἔχει.
ΙΦ. ὡς πολὺν ἀπῆσθα χρόνον ἐν Αὐλίδος μυχοῖς.
ΑΓ. καὶ νῦν γέ μ' ἴσχει δή τι μὴ στέλλειν στρατόν.
ΙΦ. ποῦ τοὺς Φρύγας λέγουσιν ᾠκίσθαι, πάτερ;
ΑΓ. οὗ μήποτ' οἰκεῖν ὤφελ' ὁ Πριάμου Πάρις.
ΙΦ. μακράν γ' ἀπαίρεις, ὦ πάτερ, λιπὼν ἐμέ.
ΑΓ. ἐς ταυτόν, ὦ θύγατερ, ἥκεις σῷ πατρί.
ΙΦ. φεῦ·
εἴθ' ἦν καλόν μοι σοί τ' ἄγειν ξύμπλουν ἐμέ.
ΑΓ. ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς, ἵνα μνήσει πατρός.
ΙΦ. ξὺν μητρὶ πλεύσασ' ἢ μόνη πορεύσομαι;
ΑΓ. μόνη, μονωθεῖσ' ἀπὸ πατρὸς καὶ μητέρος.
ΙΦ. οὔ πού μ' ἐς ἄλλα δώματ' οἰκίζεις, πάτερ;
ΑΓ. ἔα τάδ'· οὐ χρὴ τοιάδ' εἰδέναι κόρας.
ΙΦ. σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι, θέμενος εὖ τἀκεῖ, πάτερ.
ΑΓ. θῦσαί με θυσίαν πρῶτα δεῖ τιν' ἐνθάδε.
ΙΦ. ἀλλὰ ξὺν ἱροῖς χρὴ τό γ' εὐσεβὲς σκοπεῖν.
ΑΓ. εἴσει σύ· χερνίβων γὰρ ἑστήξεις πέλας.
ΙΦ. στήσομεν ἆρ' ἀμφὶ βωμόν, ὦ πάτερ, χορούς;
ΑΓ. ζηλῶ σὲ μᾶλλον ἢ 'μὲ τοῦ μηδὲν φρονεῖν.
χώρει δὲ μελάθρων ἐντὸς ὀφθῆναι κόραις,
πικρὸν φίλημα δοῦσα δεξιάν τ' ἐμοί,
μέλλουσα δαρὸν πατρὸς ἀποικήσειν χρόνον.
ὦ στέρνα καὶ παρῇδες, ὦ ξανθαὶ κόμαι,
ὡς ἄχθος ὑμῖν ἐγένεθ' ἡ Φρυγῶν πόλις
Ἑλένη τε· παύω τοὺς λόγους· ταχεῖα γὰρ
νοτὶς διώκει μ' ὀμμάτων ψαύσαντά σου.
ἴθ' ἐς μέλαθρα. σὲ δὲ παραιτοῦμαι τάδε,
Λήδας γένεθλον, εἰ κατῳκτίσθην ἄγαν,
μέλλων Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ἐκδώσειν ἐμήν.
ἀποστολαὶ γὰρ μακάριαι μέν, ἀλλ' ὅμως
δάκνουσι τοὺς τεκόντας, ὅταν ἄλλοις δόμοις
παῖδας παραδιδῷ πολλὰ μοχθήσας πατήρ.
ΚΛ. οὐχ ὧδ' ἀσύνετός εἰμι, πείσεσθαι δέ με
καὐτὴν δόκει τάδ', ὥστε μή σε νουθετεῖν,
ὅταν ξὺν ὑμεναίοισιν ἐξάγω κόρην·
ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ ξυνισχνανεῖ.
τοὔνομα μὲν οὖν παῖδ' οἶδ' ὅτῳ κατῄνεσας,
γένους δὲ ποίου χὠπόθεν μαθεῖν θέλω.
ΑΓ. Αἴγινα θυγάτηρ ἐγένετ' Ἀσωποῦ πατρός.
ΚΛ. ταύτην δὲ θνητῶν ἢ θεῶν ἔζευξε τίς;
ΑΓ. Ζεύς· Αἰακὸν δ' ἔφυσεν, Οἰνώνης πρόμον.
ΚΛ. τὰ δ' Αἰακοῦ παῖς τίς κατέσχε δώματα;
ΑΓ. Πηλεύς· ὁ Πηλεὺς δ' ἔσχε Νηρέως κόρην.
ΚΛ. θεοῦ διδόντος, ἢ βίᾳ θεῶν λαβών;
ΑΓ. Ζεὺς ἠγγύησε καὶ δίδωσ' ὁ κύριος.
ΚΛ. γαμεῖ δὲ ποῦ νιν; ἢ κατ' οἶδμα πόντιον;

---

612. εὐλαβούμενοι] εὐλαβούμεναι Barnesius. 616. νεάνιδές νιν Piersonus] νεανίδαισιν P. νεανίδεσσιν C. 623. καθεύδεις corr. P. θακεύεις C et pr. P. 626. τῆς addidit Portus. 631. 632. 635—639. seclusit D. Versus 635—637. damnaverat Porsonus. 631. σ'] γ' C et corr. P. 632. περιβαλῶ] προσβαλῶ Porsonus. 636. προσβαλεῖν] περιβαλεῖν Porsonus. 637. δὴ om. pr. P. 638. ΚΛ. Porsonus] Ἀγ. χρή] χρῶ a m. sec. P. 639. τῶνδ'] τῷδ' Fixius. τέκον corr. P. τέκνον C et pr. P. 644. βλέπεις C. βλέπεις μ' P. ἕκηλον Blomfieldus] εὔκηλον 646. παρ'] πρὸς superscr. in P. ἐμοὶ] ἐμοῦ P. μὴ Barnesius] καὶ μὴ 659. γέγηθά σ' ὡς γέγηθ' ὁρῶν Musgravius] γέγηθ' ἕως γέγηθά σ' ὁρῶν 652—655. Versus suspecti. 652. ὅ τι φῄς] ὃ φῄς Heathius. ἐμοὶ] ὦ Marklandus. 654. νῦν C. μὲν pr. P. μέν γ' corr. P. 657. θέλειν] τελεῖν Nauckius.

659. πρόσθ' ἁμὲ Porsonus] πρόσθεν ἅ με 662. ᾠκίσθαι Porsonus] ᾠκῆσθαι 665. ἥκεις] σύ θ' super ἥκεις scriptum a m. sec P, et sic C. εἰς ταυτὸν ἥξεις, ὦ τέκνον, τῷ σῷ πατρί Paleius, qui v. 665. 666. spurios esse censet. Alii alia. 666. μοι] ἐμοὶ Monkius. 667. ἔτ' ἔστι Porsonus] αἰτεῖς τί 670. οὔ που] ἤ που corr. P. 671. ἔα τάδ' Gaisfordus] ἔα γε PC. ἔασον Blomfieldus. τοιάδ' Marklandus] τοι τάδ' 674. ἱροῖς D.] ἱεροῖς τό γ'] τόδ' P. 675. ἑστήξεις Elmsleius] ἑστήξῃ 678. Post ἐντὸς duo hemistichia excidisse opinatur Hermannus. 682. ὑμῖν Musgravius] ἡμῖν 694. συνισχνανεῖ anonymus in *Quarterly Review* fasc. 5. p. 393.] συνανίσχει (superscr. συνισχάνει) P. συνανίσχεται C. 698. ἐγένετ'] ἐγένατ' P. 700. τὰ Elmsleius] τοῦ 701. ὁ Πηλεὺς δ' — κόρην] ὁ δ' — κόρην Θέτιν Hartungus. Philetaerus apud Athen. 11. p. 474 d. Πηλεύς· ὁ πηλεὺς δ' ἐστὶν ὄνομα κεραμέως. 702. θεοῦ] τίνος Elmsleius. αὐτοῦ Hartungus. 704. ἢ Barnesius] ἦ

παγαὶ μένουσι χέρνιβές τέ σε στρατός τ'
Ἀχαιῶν θέλων
Ἰλίου πόλιν μολεῖν.
ἀλλὰ τὰν Διὸς κόραν
κλῄσωμεν Ἄρτεμιν, θεῶν ἄνασσαν,
ὡς ἐπ' εὐτυχεῖ πότμῳ.
ὦ πότνια πότνια, θύμασιν βροτησίοις
χαρεῖσα, πέμψον ἐς Φρυγῶν
γαῖαν Ἑλλάνων στρατὸν
καὶ δολόεντα Τροίας ἕδη,
Ἀγαμέμνονά τε λόγχαις
Ἑλλάσι κλεινότατον στέφανον
δὸς ἀμφὶ κρᾶθ' ἑὸν
κλέος ἀείμνηστον ἀμφιθεῖναι.
[ΑΓΓ. ὦ Τυνδαρεία παῖ, Κλυταιμνήστρα, δόμων
ἔξω πέρασον, ὡς κλύῃς ἐμῶν λόγων.
ΚΛ. φθογγῆς κλύουσα δεῦρο σῆς ἀφικόμην,
ταρβοῦσα τλήμων κἀκπεπληγμένη φόβῳ
μή μοί τιν' ἄλλην ξυμφορὰν ἥκῃς φέρων
πρὸς τῇ παρούσῃ. ΑΓΓ. σῆς μὲν οὖν παιδὸς πέρι
θαυμαστά σοι καὶ δεινὰ σημῆναι θέλω.
ΚΛ. μὴ μέλλε τοίνυν, ἀλλὰ φράζ' ὅσον τάχος.
ΑΓΓ. ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, πᾶν πεύσει σαφῶς.
λέξω δ' ἀπ' ἀρχῆς, ἤν τι μὴ σφαλεῖσά μου
γνώμη ταράξῃ γλῶσσαν ἐν λόγοις ἐμήν.
ἐπεὶ γὰρ ἱκόμεσθα τῆς Διὸς κόρης
Ἀρτέμιδος ἄλσος λειμακάς τ' ἀνθεσφόρους,
ἵν' ἦν Ἀχαιῶν ξύλλογος στρατεύματος,
σὴν παῖδ' ἄγοντες, εὐθὺς Ἀργείων ὄχλος
ἠθροίζεθ'. ὡς δ' ἐσεῖδεν Ἀγαμέμνων ἄναξ
ἐπὶ σφαγὰς στείχουσαν εἰς ἄλσος κόρην,
ἀνεστέναξε, κἄμπαλιν στρέψας κάρα
δάκρυα προῆκεν, ὀμμάτων πέπλον προθείς.
ἡ δὲ σταθεῖσα τῷ τεκόντι πλησίον
ἔλεξε τοιάδ' "ὦ πάτερ, πάρειμί σοι,
τοὐμὸν δὲ σῶμα τῆς ἐμῆς ὑπὲρ πάτρας
καὶ τῆς ἁπάσης Ἑλλάδος γαίας ὕπερ
θῦσαι δίδωμ' ἑκοῦσα πρὸς βωμὸν θεᾶς
ἄγοντας, εἴπερ ἐστὶ θέσφατον τόδε.
καὶ τοὐπ' ἔμ' εὐτυχοῖτε, καὶ νικηφόρου
δορὸς τύχοιτε, πατρίδα τ' ἐξίκοισθε γῆν.
πρὸς ταῦτα μὴ ψαύσῃ τις Ἀργείων ἐμοῦ·
σιγῇ παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως."
τοσαῦτ' ἔλεξε· πᾶς δ' ἐθάμβησεν κλύων
εὐψυχίαν τε κἀρετὴν τῆς παρθένου.
στὰς δ' ἐν μέσῳ Ταλθύβιος, ᾧ τόδ' ἦν μέλον,
εὐφημίαν ἀνεῖπε καὶ σιγὴν στρατῷ·
Κάλχας δ' ὁ μάντις ἐς κανοῦν χρυσήλατον
ἔθηκεν ὀξὺ χειρὶ φάσγανον σπάσας
κολεῶν ἔσωθεν, κρᾶτά τ' ἔστεψεν κόρης.
ὁ παῖς δ' ὁ Πηλέως ἐν κύκλῳ βωμὸν θεᾶς
λαβὼν κανοῦν ἔθρεξε χέρνιβάς θ' ὁμοῦ.
ἔλεξε δ' "ὦ παῖ Ζηνός, ὦ θηροκτόνε
τὸ λαμπρὸν εἱλίσσουσ' ἐν εὐφρόνῃ φάος,
δέξαι τὸ θῦμα τόδ' ὅ γέ σοι δωρούμεθα
στρατός τ' Ἀχαιῶν Ἀγαμέμνων ἄναξ θ' ὁμοῦ,
ἄχραντον αἷμα καλλιπαρθένου δέρης,
καὶ δὸς γενέσθαι πλοῦν νεῶν ἀπήμονα,
Τροίας τε πέργαμ' ἐξελεῖν ἡμᾶς δορί."
ἐς γῆν δ' Ἀτρεῖδαι πᾶς στρατός τ' ἔστη βλέπων.
ἱερεὺς δὲ φάσγανον λαβὼν ἐπηύξατο,
λαιμόν τ' ἐπεσκοπεῖθ', ἵνα πλήξειεν ἄν·
ἐμοὶ δ' ἐσῄει τ' ἄλγος οὐ μικρὸν φρενί
κἄστην νενευκώς· θαῦμα δ' ἦν αἴφνης ὁρᾶν·
πληγῆς κτύπον γὰρ πᾶς τις ᾔσθετ' ἂν σαφῶς,
τὴν παρθένον δ' οὐκ εἶδεν οὗ γῆς εἰσέδυ.
βοᾷ δ' ἱερεύς, ἅπας δ' ἐπήχησε στρατός,
ἄελπτον εἰσιδόντες ἔκ θεῶν τινος
φάσμ', οὗ γε μηδ' ὁρωμένου πίστις παρῆν·
ἔλαφος γὰρ ἀσπαίρουσ' ἔκειτ' ἐπὶ χθονὶ
ἰδεῖν μεγίστη διαπρεπής τε τὴν θέαν,
ἧς αἵματι βωμὸς ἐραίνετ' ἄρδην τῆς θεοῦ.
κἀν τῷδε Κάλχας πῶς δοκεῖς χαίρων ἔφη
"ὦ τοῦδ' Ἀχαιῶν κοίρανοι κοινοῦ στρατοῦ,
ὁρᾶτε τήνδε θυσίαν, ἣν ἡ θεὸς

1519. Ἀχαιῶν θέλων] Verba interpolata. Neque enim probabile est haec verbis in stropha positis v. 1489. δώσομεν ἁμέτερα respondere voluisse Euripidem.

1524. πότνια πότνια, θύμασιν Hermannus] πότνια θύμασι 1529. Ἑλλάσι Marklandus] ἑλλάδι 1530. κρᾶθ' ἑὸν Seidlerus (κάρα θ' ἑὸν Scaliger)] κάρα ἑὸν PC. κάρα τεὸν Ald. 1532—1659. Versus ab interpolatore compositos notavit Porsonus, quum aliis de caussis tum ut in extrema fabulae parte locum faceret versibus ex hac fabula allatis ab Aeliano, qui sic scribit De N. A. 7, 39. ὁ δὲ Εὐριπίδης (θῆλυν ἔλαφον κέρατα φύειν εἶπεν) ἐν τῇ Ἰφιγενείᾳ "ἔλαφον δ' Ἀχαιῶν χερσὶν ἐνθήσω φίλαις | κεροῦσσαν, ἣν σφάζοντες αὐχήσουσι σὴν | σφάζειν θυγατέρα. de quo dixi in Annot. Oxon. p. 439. Versus 1572—1629. in P ab manu recenti suppleti quum praecedentibus multo sint deteriores, ab alio recentiore interpolatore compositi esse videntur, etsi ne huic quidem omnia imputari vitia possunt quibus hi versus contaminati sunt in libris.

1536. ἥκῃς Portus] ἥκεις 1538. δεινά] κεδνὰ Weilius. 1541. μου] που Marklandus. 1544. ἀνθεσφόρους] ἀνθηφόρους a m. sec. P et η superscr. in C. 1550. προῆκεν D.] προῆγεν 1554. τῆς — γαίας ὕπερ] γῆς — προσφάγματα Hermannus. 1557. εὐτυχοῖτε Ald. εὐτυχεῖτε PC. 1558. δορὸς Reiskius] δώρου

1567. κολεῶν] κουλεῶν pr. P. ὁλῶν Weilius. 1569. ἔθρεξε] ἔβρεξε Weilius. 1570. ὦ παῖ Ζηνός, ὦ θηροκτόνε Nauckius] ὦ παῖ Ζηνὸς ἄρτεμις θηροκτόνε P. ὦ διὸς ἄρτεμις θηροκτόνε C. ὦ δῖ' Ἄρτεμις θηροκτόνε Eggerus (*Comptes rendus de l' Académie des inscriptions* 1865. p. 325.). Similiter Ἄρτεμις ex glossemate illatum videtur Iphig. T. 36. ὅθεν νόμοισι τοῖσιδ' (sic P a m. pr. τοῖσιν a m. sec. et C) ἥδεται θεὰ | Ἄρτεμις ἑορτῆς —, ubi satis probabilis est Weilii coniectura ὅθεν νόμοισι, τοῖσιν ἥδεται θεά, | χρώμεσθ' ἑορτῆς —. 1572 — 1629. in folio postmodum inserto in P scripsit manus altera. Post hoc folium duo alia in P sequuntur folia, quorum paginae tres postremae vacuae sunt relictae, in prioris vero folii pagina anteriore eadem manus recentior Danaës prologum, quem in fine fragmentorum (1117.) exhibebimus, scripsit, ab versificatore aliquo Byzantino compositum nec multo deteriorem praecedentibus Iphigeniae versibus 1572—1629. quibuscum hoc quoque commune habet quod in trimetris quidem iambicis duodecim syllabarum numerus servatus est, in reliquis vero versibus 49—63. metri forma non magis apparet quam in Iphigeniae versibus 1615—1620. 1627—1629. quales in PC leguntur. 1572. τόδ' ὅ γέ σοι] τοῦθ' ὅ σοι Porsonus. 1573. ἄναξ θ'] τ' ἄναξ Nauckius. στρατός τ' Ἀχαιῶν κοινὸς (ἀθρόος Weilius) Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ Hermannus. 1578. ἱερεὺς] ἱρεὺς P. 1579. ἵνα πλήξειεν ἄν] ἵν' εὖ πλήξειέ νιν Hermannus. 1580. ἐμοὶ δ' ἐσῄει τ' (ἐσῄειν scripsit Cobetus Nov. Lect. p. 212.) ἄλγος οὐ μικρὸν Hermannus] ἐμοὶ δέ τ' ἄλγος οὐ μικρὸν εἰσῄει 1582. ἄν] εὖ Hermannus. πληγῆς σαφῶς γὰρ πᾶς τις ᾔσθετο κτύπον Weilius. 1583. εἶδεν Matthiae] οἶδεν 1584. βοᾷ δ' ἱερεύς, ἅπας δ'] βοᾷ δὲ Κάλχας, πᾶς δ' Eggerus. βοᾷ δ' ὅ θ' ἱερεύς, πᾶς δ' Hermannus. 1588. διαπρεπής — θεοῦ] διαπρεπής θ', ἧς αἵματι | ὁ βωμὸς ἄρδην τῆς θεᾶς ἐρραίνετο Hermannus. 1589. ἐραίνετ'] ἐρραίνετ' ab corr. P (et C?) 1592. ὁρᾶτε τήνδε, βωμίαν ἣν ἡ θεὸς | προὔθηκε θυσίαν, ἔλαφον ὀρειδρό-

προύθηκε βωμίαν, ἔλαφον ὀρειδρόμον;
ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται,
ὡς μὴ μιάνῃ βωμὸν εὐγενεῖ φόνῳ.
ἡδέως τε τοῦτ' ἐδέξατο, καὶ πλοῦν οὔριον
δίδωσιν ἡμῖν Ἰλίου τ' ἐπιδρομάς.
πρὸς ταῦτα πᾶς τις θάρσος αἶρε ναυβάτης,
χώρει τε πρὸς ναῦν· ὡς ἡμέρᾳ τῇδε δεῖ
λιπόντας ἡμᾶς Αὐλίδος κοίλους μυχοὺς
Αἰγαῖον οἶδμα διαπερᾶν." ἐπεὶ δ' ἅπαν
κατηνθρακώθη θῦμ' ἐν Ἡφαίστου φλογί,
τὰ πρόσφορ' ηὔξαθ', ὡς τύχοι νόστου στρατός.
πέμπει δ' Ἀγαμέμνων μ' ὥστε σοι φράσαι τάδε,
λέγειν θ' ὁποίας ἐκ θεῶν μοίρας κυρεῖ
καὶ δόξαν ἔσχεν ἄφθιτον καθ' Ἑλλάδα.
ἐγὼ παρὼν δὲ καὶ τὸ πρᾶγμ' ὁρῶν λέγω·
ἡ παῖς σαφῶς σοι πρὸς θεοὺς ἀφίπτατο.
λύπης δ' ἀφαίρει καὶ πόσει πάρες χόλον·
ἀπροσδόκητα δὲ βροτοῖς τὰ τῶν θεῶν,
σῴζουσί θ' οὓς φιλοῦσιν. ἦμαρ γὰρ τόδε
θανοῦσαν εἶδε καὶ βλέπουσαν παῖδα σήν.
ΧΟ. ὡς ἥδομαί τοι ταῦτ' ἀκούσασ' ἀγγέλου·
ζῶν δ' ἐν θεοῖσι σὸν μένειν φράζει τέκος.
ΚΛ. ὦ παῖ θεῶν τοῦ κλέμμα γέγονας;
πῶς σε προσείπω; πῶς δ' οὐ φῶ
παραμυθεῖσθαι τούσδε μάτην μύθους,
ὡς σου πένθους λυγροῦ παυσαίμαν;
ΧΟ. καὶ μὴν Ἀγαμέμνων ἄναξ στείχει,
τούσδ' αὐτοὺς ἔχων σοι φράζειν μύθους.
ΑΓΑ. γύναι, θυγατρὸς οὕνεκ' ὄλβιοι γενοίμεθ' ἄν·
ἔχει γὰρ ὄντως ἐν θεοῖς ὁμιλίαν.
χρὴ δέ σε λαβοῦσαν τόνδε μόσχον νεογενῆ
στείχειν πρὸς οἴκους· ὡς στρατὸς πρὸς πλοῦν ὁρᾷ.
καὶ χαῖρε· χρόνια τἀμά σοι προσφθέγματα
Τροίηθεν ἔσται. καὶ γένοιτό σοι καλῶς.
ΧΟ. χαίρων, Ἀτρείδη, γῆν ἱκοῦ Φρυγίαν,
χαίρων δ' ἐπάνηκε,
κάλλιστά μοι σκῦλ' ἀπὸ Τροίας ἑλών.]

μον πέλας Hermannus. λαοί θ', ὁρᾶτε βωμίαν ἣν ἡ θεὸς | προύθηκε θυσίαν, τήνδ' ἔλαφον ὀρειδρόμον Weilius.

1595. μιάνῃ apogr. Paris. μιάνοι PC. 1596. ἡδέως τε τοῦτ' ἐδέξατο] ἣ δ' ὡς ἐδέξατ' αὐτὸ Hermannus. ἵλεως τ' ἄποιν' ἐδέξατ' οὔριόν τε πλοῦν Weilius.

1598. ναυβάτης] ναυάτης pr. P. 1599. ὡς ἡμέρᾳ] ἡμέρᾳ γ' ὡς Hermannus. Fort. ἡμέρᾳ γάρ. 1604. πέμπει δέ μ' Ἀγαμέμνων φράσαι τέ σοι τάδε Hermannus. πέμπει δὲ βασιλεύς μ' ὥστε σοι φράσαι τάδε, | κόρῃ θ' ὁποίας — Weilius. 1609. λύπης] λύπας Hermannus. 1610. δὲ] δὴ Bothius. γάρ Paleius. βροτοῖς Barnesius] βροτοῖσι 1613. τοι ταῦτ'] τοιαῦτ' Fixius.

1615. ὦ παῖ, τοῦ κλέμμα θεῶν γέγονας; | πῶς σε προσείπω; | πῶς δ' ἂν φῶ μὴ παραμυθεῖσθαι | τοιούσδε μάτην μύθους, ὥς σου | π. λ. π. Hermannus. ὦ παῖ, θεῶν του κλέμμ' ὡς γέγονας | πῶς φῶ; πῶς δ' οὔ; πῶς σε προσείπω; | παραμυθεῖσθαι τούσδε μάταιον | μύθους, ὥς σου | π. λ. π. Paleius. ὦ παῖ, γέγονάς του κλέμμα θεῶν; | πῶς σε προσείπω; πῶς δ' οὐ φῶ | παραμυθεῖσθαι τούσδ' ἄλλως | μύθους, ὥς σου | πένθους λυγροῦ παυσαίμαν, | ΧΟ. καὶ μὴν ὅδ' ἄναξ τούσδ' αὐτὸς ἔχων | στείχει σοι φράζειν μύθους Weilius. Sed anapaesti spondiaci alieni sunt ab hoc loco. 1616. δ' οὐ φῶ P. δὲ φῶ Ald. (et C ?)

1619. καὶ μὴν ὅδε δή σοι ἄναξ στείχει, | τούσδ' αὐτὸς ἔχων | φράζειν μύθους Ἀγαμέμνων Hermannus.

1621. οὕνεκ'] ἕνεκ' C et a m. sec. P. ὄλβιοι γενοίμεθ' PC, quo servato γύναι delet Nauckius, οὕνεκ' Barnesius, Hermannus vero ὀλβιζοίμεθ' scripsit. 1623. νεογενῆ Hermannus] νεαγενῆ PC. εὐγενῆ Porsonus.

1625. χρόνια Barnesius] χρόνιά γε 1627. χαίρων μὲν ἱκοῦ γαῖαν, Ἀτρείδη, | Φρυγίαν, χαίρων ἐπάνηκε δ' ἑλὼν | κάλλιστα σκῦλ' ἀπὸ Τροίας Hermannus. ἱκοῦ] ἵκου PC.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΚΥΚΛΩΨ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΣΑΤΥΡΩΝ.
ΟΔΥΣΣΕΥΣ.
ΚΥΚΛΩΨ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ὀδυσσεὺς ἀναχθεὶς ἐξ Ἰλίου εἰς Σικελίαν ἀπερρίφη, ἔνθα ὁ Πολύφημος· εὑρὼν δὲ δουλεύοντας ἐκεῖ τοὺς Σατύρους, οἶνον δοὺς ἄρνας ἤμελλε λαμβάνειν καὶ γάλα παρ᾽ αὐτῶν. ἐπιφανεὶς δ᾽ ὁ Πολύφημος ζητεῖ τὴν αἰτίαν τῆς τῶν ἰδίων ἐκφορήσεως. ὁ Σειληνὸς δὲ τὸν ξένον λῃστεύοντα καταλαβεῖν φησι.

ΣΕΙΛΗΝΟΣ.

Ὦ Βρόμιε, διὰ σὲ μυρίους ἔχω πόνους
νῦν χὤτ᾽ ἐν ἥβῃ τοὐμὸν ηὐσθένει δέμας·
πρῶτον μὲν ἡνίκ᾽ ἐμμανὴς Ἥρας ὕπο
Νύμφας ὀρείας ἐκλιπὼν ᾤχου τροφούς·
ἔπειθ᾽ ὅτ᾽ ἀμφὶ γηγενῆ μάχην δορὸς
ἐνδέξιος σῷ ποδὶ παρασπιστὴς γεγὼς
Ἐγκέλαδον ἰτέαν μέσην θενὼν δορὶ
ἔκτεινα. φέρ᾽ ἴδω, τοῦτ᾽ ἰδὼν ὄναρ λέγω;
οὐ μὰ Δί᾽, ἐπεὶ καὶ σκῦλ᾽ ἔδειξα Βακχίῳ.
καὶ νῦν ἐκείνων μεῖζον᾽ ἐξαντλῶ πόνον·
ἐπεὶ γὰρ Ἥρα σοι γένος Τυρσηνικὸν
λῃστῶν ἐπῶρσεν, ὡς ὁδηθείης μακράν,
ἐγὼ πυθόμενος ξὺν τέκνοισι ναυστολῶ
σέθεν κατὰ ζήτησιν· ἐν πρύμνῃ δ᾽ ἄκρᾳ
αὐτὸς λαβὼν ηὔθυνον ἀμφῆρες δόρυ,
παῖδές τ᾽ ἐπ᾽ ἐρετμοῖς ἥμενοι, γλαυκὴν ἅλα
ῥοθίοισι λευκαίνοντες ἐζήτουν σ᾽, ἄναξ.
ἤδη δὲ Μαλέας πλησίον πεπλευκότας
ἀπηλιώτης ἄνεμος ἐμπνεύσας δορὶ
ἐξέβαλεν ἡμᾶς τήνδ᾽ ἐς Αἰτναίαν πέτραν,
ἵν᾽ οἱ μονῶπες ποντίου παῖδες θεοῦ
Κύκλωπες οἰκοῦσ᾽ ἄντρ᾽ ἔρημ᾽ ἀνδροκτόνοι.
τούτων ἑνὸς ληφθέντες ἐσμὲν ἐν δόμοις
δοῦλοι· καλοῦσι δ᾽ αὐτὸν ᾧ λατρεύομεν
Πολύφημον· ἀντὶ δ᾽ εὐίων βακχευμάτων
ποίμνας Κύκλωπος ἀνοσίου ποιμαίνομεν.
παῖδες μὲν οὖν μοι κλιτύων ἐν ἐσχάτοις
νέμουσι μῆλα νέα νέοι πεφυκότες,
ἐγὼ δὲ πληροῦν πίστρα καὶ σαίρειν στέγας
μένων τέταγμαι τάσδε τῷ τε δυσσεβεῖ
Κύκλωπι δείπνων ἀνοσίων διάκονος.
καὶ νῦν τὰ προσταχθέντ᾽ ἀναγκαίως ἔχει,
σαίρειν σιδηρᾷ τῇδέ μ᾽ ἁρπάγῃ δόμους,
ὡς τόν τ᾽ ἀπόντα δεσπότην Κύκλωπ᾽ ἐμὸν

Huius fabulae codices sunt duo, P (Vaticanus Palatinus 287.) et C (Florentinus Laurentianus 32, 2.) Alterius apographo Parisino usus est Aldus. Ex P exciderunt versus 244—351. folio uno evulso.

2. ηὐσθένει Heathius] εὐσθένει PC. Vocabulorum εὐσθενής εὐσθένεια εὐσθενεῖν quum nulla alia apud Atticos veteres exempla reperiantur, ἔσθενεν vel, quod L. Dindorfius proposuit, ηὐθένει coniicere licet. 3. ἐμμανὴς] ἐκμανεὶς Scaliger. 5. ἔπειθ᾽ ὅτ᾽ Hermannus (ut postulat praecedens ἡνίκα)] ἔπειτά γ᾽ 7. μέσην θενὼν Elmsleius] ἐς μέσην θένων 13. ἐγὼ om. P. πυθόμενος] πειθόμενος pr. P. πυθόμενος οὖν γε a m. sec. P.

15. λαβὼν] λαχὼν Scaliger. ηὔθυνον Heathius (ἴθυνον Blomfieldus)] εὔθυνον 16. ἐπ᾽ addidit Seidlerus. 21. μονῶπες D.] μόνωπες 27. οὖν μοι] οὔμοὶ Scaliger. 28. νέα νέοι] νεανίαι Piersonus.

καθαροῖσιν ἄντροις μῆλά τ' ἐσδεχώμεθα.
ἤδη δὲ παῖδας προσνέμοντας εἰσορῶ
ποίμνας. τί ταῦτα; μῶν κρότος σικινίδων
ὅμοιος ὑμῖν νῦν τε χὤτε Βακχίῳ
κώμοις ξυνασπίζοντες Ἀλθαίας δόμους
προσῆτ' ἀοιδαῖς βαρβίτων σαυλούμενοι;

ΧΟΡΟΣ.

πᾶ γενναίων μὲν πατέρων,
γενναίων δ' ἐκ τοκάδων,
πᾶ δή μοι νίσσει σκοπέλους;
οὐ τᾷδ' ὑπήνεμος αὔρα
καὶ ποιηρὰ βοτάνα,
δινᾶέν θ' ὕδωρ ποταμῶν
ἐν πίστραις κεῖται πέλας ἄντρων, οὗ σοι βλαχαὶ τεκέων;
ψύττα, σὺ τᾷδ' οὐ κοὐ τᾷδε νεμεῖ,
οὐδ' αὖ κλιτὺν δροσεράν;
ὠή, ῥίψω πέτρον τάχα σου·
ὕπαγ' ὦ ὕπαγ' ὦ κεράστα
τοῦ μηλοβότα στασιωρὸς
Κύκλωπος ἀγροβάτα.
σπαργῶντας μαστοὺς χάλασον·
δέξαι θηλαῖσι γονὰς
ἃς λείπεις ἀρνῶν θαλάμοις.
ποθοῦσί σ' ἀμερόκοιτοι
βλαχαὶ σμικρῶν τεκέων.
εἰς αὐλὰν πότ' ἀμφιλαφῆ
ποιηροὺς λιποῦσα νομοὺς Αἰτναίων εἴσει σκοπέλων;
οὐ τάδε Βρόμιος, οὐ τάδε χοροὶ
βάκχαι τε θυρσοφόροι,
οὐ τυμπάνων ἀλαλαγμοί,
οὐκ οἴνου χλωραὶ σταγόνες,
κρήναις παρ' ὑδροχύτοις,
οὐδ' ἐν Νύσᾳ μετὰ Νυμφᾶν
ἴακχον ἴακχον ᾠδὰν
μέλπω πρὸς τὰν Ἀφροδίταν,
ἃν θηρεύων πετόμαν
βάκχαις ξὺν λευκόποσιν.
ὦ φίλος ὦ φίλε Βακχεῖε, ποῖ οἰοπολεῖς
ξανθὰν χαίταν σείων;
ἐγὼ δ' ὁ σὸς πρόπολος θητεύω
Κύκλωπι τῷ μονοδέρκτᾳ,
δοῦλος ἀλαίνων ξὺν τᾷδε τράγου
χλαίνᾳ μελέᾳ
σᾶς χωρὶς φιλίας.

41—48. = 56—62.

ΣΕ. σιγήσατ', ὦ τέκν', ἄντρα δ' ἐς πετρηρεφῆ
ποίμνας ἀθροῖσαι προσπόλους κελεύσατε.
ΧΟ. χωρεῖτ'· ἀτὰρ δὴ τίνα, πάτερ, σπουδὴν ἔχεις;
ΣΕ. ὁρῶ πρὸς ἀκταῖς ναὸς Ἑλλάδος σκάφος,
κώπης τ' ἄνακτας ξὺν στρατηλάτῃ τινὶ
στείχοντας ἐς τόδ' ἄντρον, ἀμφὶ δ' αὐχέσι
τεύχη φέρουσι κενά, βορᾶς κεχρημένοι,
κρωσσούς θ' ὑδρηλούς. ὦ ταλαίπωροι ξένοι.
τίνες ποτ' εἰσίν; οὐκ ἴσασι δεσπότην
Πολύφημον οἷός ἐστιν, ἄξενον στέγην
τήνδ' ἐμβεβῶτες καὶ Κυκλωπίαν γνάθον
τὴν ἀνδροβρῶτα δυστυχῶς ἀφιγμένοι.
ἀλλ' ἥσυχοι γίγνεσθ', ἵν' ἐκπυθώμεθα
πόθεν πάρεισι Σικελὸν Αἰτναῖον πάγον.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ξένοι, φράσαιτ' ἂν νᾶμα ποτάμιον πόθεν
δίψης ἄκος λάβοιμεν, εἴτε τις θέλει
βορὰν ὀδῆσαι ναυτίλοις κεχρημένοις;
τί χρῆμα; Βρομίου πόλιν ἔοιγμεν ἐσβαλεῖν·
Σατύρων πρὸς ἄντροις τόνδ' ὅμιλον εἰσορῶ.
χαίρειν προσεῖπα πρῶτα τὸν γεραίτατον.
ΣΕ. χαῖρ', ὦ ξέν', ὅστις δ' εἶ φράσον πάτραν τε σήν.
ΟΔ. Ἴθακος Ὀδυσσεύς, γῆς Κεφαλλήνων ἄναξ.
ΣΕ. οἶδ' ἄνδρα, κρόταλον δριμύ, Σισύφου γένος.
ΟΔ. ἐκεῖνος αὐτός εἰμι· λοιδόρει δὲ μή.
ΣΕ. πόθεν Σικελίαν τήνδε ναυστολῶν πάρει;
ΟΔ. ἐξ Ἰλίου τε κἀπὸ Τρωικῶν πόνων.
ΣΕ. πῶς; πορθμὸν οὐκ ᾔδησθα πατρῴας χθονός;
ΟΔ. ἀνέμων θύελλαι δεῦρό μ' ἥρπασαν βίᾳ.
ΣΕ. παπαῖ· τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξαντλεῖς ἐμοί.
ΟΔ. ἦ καὶ σὺ δεῦρο πρὸς βίαν ἀπεστάλης;
ΣΕ. λῃστὰς διώκων, οἳ Βρόμιον ἀνήρπασαν.
ΟΔ. τίς δ' ἥδε χώρα καὶ τίνες ναίουσί νιν;
ΣΕ. Αἰτναῖος ὄχθος Σικελίας ὑπέρτατος.
ΟΔ. τείχη δὲ ποῦ 'στι καὶ πόλεως πυργώματα;
ΣΕ. οὐκ εἴσ'· ἔρημοι πρῶνες ἀνθρώπων, ξένε.
ΟΔ. τίνες δ' ἔχουσι γαῖαν; ἦ θηρῶν γένος;
ΣΕ. Κύκλωπες ἄντρ' οἰκοῦντες, οὐ στέγας δόμων.
ΟΔ. τίνος κλύοντες; ἢ δεδήμευται κράτος;
ΣΕ. νομάδες· ἀκούει δ' οὐδὲν οὐδεὶς οὐδενός.
ΟΔ. σπείρουσι δ', ἢ τῷ ζῶσι, Δήμητρος στάχυν;
ΣΕ. γάλακτι καὶ τυροῖσι καὶ μήλων βορᾷ.
ΟΔ. Βρομίου δὲ πῶμ' ἔχουσιν, ἀμπέλου ῥοάς;
ΣΕ. ἥκιστα· τοιγὰρ ἄχορον οἰκοῦσι χθόνα.

---

37. σικινίδων] σικιννίδων Ald. 39. κώμοις συνασπίζοντες Dobraeus] κῶμοι συνασπίζοντες 40. σαυλούμενοι] συναυλούμενοι a m. sec. P. 41. πᾶ γενναίων D.] πᾶ δή μοι γενναίων 42. δ' L. Dindorfius] τ' 43. νίσσει] νίσῃ PC, sed ει a m. sec. superscr. in P. 48. οὗ σοι Casaubonus] οὔ σοι βλαχαί] η super α (i. e. βληχαί) P. 49—54. Hos versus post antistropham v. 62 repetendos esse Kirchhoffii coniectura est. 49. ψύττα | οὐ τάδ' οὐ οὐτᾶδε νέμη P. ψύττα οὐ τᾷδ' οὐ οὐ τᾷδε νέμη C. Correxit Nauckius. 50. οὐδ' αὖ addidit Hermannus. In C suppletum οὔτ' οὖν, quod οὔτ' αὖ scriptum in apogr. Paris. καὶ κλιτὺν Nauckius. κλιτὺν Ald. κλιτὴν PC. 53. τοῦ addidit Hermannus. στασίωρος (debebat στασιωρός ut Hermannus) Scaliger] στασίωρον PC. ὦ ὕπαγ', ὦ κεράστα. | ἢ ῥίψω πέτρον κατὰ σοῦ | Κύκλωπος ἀγροβάτα (vel ἀγρονόμου) | μηλοβότα στασίωρον Nauckius. 54. ἀγροβάτα P. ἀγροβότα Ald. (et C ?) 55. σπαργῶντας] μοι τοὺς additum a m. sec. in C. 56. γονὰς L. Dindorfius] σποράς 60. αὐλὰν πότ' D.] αὐλάν ποτ' ἀμφιλαφῆ Hartungus] ἀμφιβαίνεις P. ἀμφιβάλεις C. ἀμφιθαλεῖς Seidlerus. 61. λιποῦσα] ει (i. e. λείπουσα) superscr. a m. sec. in C. νομούς] νομάς L. Dindorfius. 62. εἴσει Seidlerus] εἴσω 66. 67. Inverso ordine PC. Transposuit Hermannus. 67. κρήναις P. κρήναισι Ald. (et C ?) 68. οὐδ' ἐν Νύσᾳ Kirchhoffius] οὐδ' ἐννύσσα P. οὐ νύσσα C. οὐ Νῦσά τε καὶ μετὰ νυμφᾶν | χορεύματ' ἐννύχια Hermannus, qui versus 63—68. versibus 49—54. respondere credit sic scriptis ὠὴ ὠή, ὁ κεράστας, ἢ ῥίψω π. τ. σου, ὠή, ὕπαγ' ὦ, ὕπαγ' ὦ, | τοῦ μ. στ. | Κ. ἀ.

75. σείων] σείεις PC, sed ων a m. sec. superscr. in C. οἰοπόλος (οἰοπολῶν Nauckius) — σείεις Kirchhoffius. 76. πρόπολος P. πρόσπολος C. 80. μελέᾳ] μέλεος Hartungus, idque post φιλίας positum. 86. ἄνακτας] ἄνακτα P. 88. φέρουσι Elmsleius] φέρονται PC. φέροντας Ald. ex apogr. Paris. 93. τὴν Bothius] τήνδ' 103. Ἴθακος] Ἰθάκης schol. Soph. Ai. 190. Ἴθακος Steph. Byz. s. v. Ἰθάκη. 104. γένος] γόνον schol. Soph. 105. αὐτός L. Dindorfius] οὗτος 106. πάρει Ald. (et C ?). πάρα P. 107. τε Hermannus] γε PC. 'γὼ Cobetus Nov. Lect. p. 222. 108. ᾔδησθα Matthiae] ᾔδεισθα 110. παπαῖ] παπαί PC. 118. οἰκοῦντες Nauckius] ἔχοντες 123. ῥοάς Reiskius] ῥοαῖς 124. ἄχορον] χαριν (i. e. ἄχαριν) superscr. a m. sec. in C.

ΟΔ. φιλόξενοι δὲ χὤσιοι περὶ ξένους;
ΣΕ. γλυκύτατά φασι τὰ κρέα τοὺς ξένους φορεῖν.
ΟΔ. τί φής; βορᾷ χαίρουσιν ἀνθρωποκτόνῳ;
ΣΕ. οὐδεὶς μολὼν δεῦρ' ὅστις οὐ κατεσφάγη.
ΟΔ. αὐτὸς δὲ Κύκλωψ ποῦ 'στιν; ἦ δόμων ἔσω;
ΣΕ. φροῦδος πρὸς Αἴτνῃ, θῆρας ἰχνεύων κυσίν.
ΟΔ. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, ὡς ἀπαίρωμεν χθονός;
ΣΕ. οὐκ οἶδ', Ὀδυσσεῦ· πᾶν δέ σοι ξυνδρῷμεν ἄν.
ΟΔ. ὄδησον ἡμῖν σῖτον, οὗ σπανίζομεν.
ΣΕ. οὐκ ἔστιν, ὥσπερ εἶπον, ἄλλο πλὴν κρέας.
ΟΔ. ἀλλ' ἡδὺ λιμοῦ καὶ τόδε σχετήριον.
ΣΕ. καὶ τυρὸς ὀπίας ἐστὶ καὶ βοὸς γάλα.
ΟΔ. ἐκφέρετε· φῶς γὰρ ἐμπολήμασιν πρέπει.
ΣΕ. σὺ δ' ἀντιδώσεις, εἰπέ μοι, χρυσὸν πόσον;
ΟΔ. οὐ χρυσόν, ἀλλὰ πῶμα Διονύσου φέρω.
ΣΕ. ὦ φίλτατ' εἰπών, οὗ σπανίζομεν πάλαι.
ΟΔ. καὶ μὴν Μάρων μοι πῶμ' ἔδωκε, παῖς θεοῦ.
ΣΕ. ὃν ἐξέθρεψα ταῖσδ' ἐγώ ποτ' ἀγκάλαις;
ΟΔ. ὁ Βακχίου παῖς, ὡς σαφέστερον μάθῃς.
ΣΕ. ἐν σέλμασιν νεώς ἐστιν, ἢ φέρεις σύ νιν;
ΟΔ. ὅδ' ἀσκός, ὅς κεύθει νιν, ὡς ὁρᾷς, γέρον.
ΣΕ. οὗτος μὲν οὐδ' ἂν τὴν γνάθον πλήσειέ μου.
ΟΔ. ναὶ δὶς τόσον πῶμ' ὅσον ἂν ἐξ ἀσκοῦ ῥυῇ.
ΣΕ. καλήν γε κρήνην εἶπας ἡδεῖάν τ' ἐμοί.
ΟΔ. βούλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ;
ΣΕ. δίκαιον· ἦ γὰρ γεῦμα τὴν ὠνὴν καλεῖ.
ΟΔ. καὶ μὴν ἐφέλκω καὶ ποτῆρ' ἀσκοῦ μέτα.
ΣΕ. φέρ' ἐγκάναξον, ὡς ἀναμνησθῶ πιών.
ΟΔ. ἰδού. ΣΕ. παπαιάξ, ὡς καλὴν ὀσμὴν ἔχει.
ΟΔ. εἶδες γὰρ αὐτήν; ΣΕ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὀσφραίνομαι.
ΟΔ. γεῦσαί νυν, ὡς ἂν μὴ λόγῳ 'παινῇς μόνον.
ΣΕ. βαβαί· χορεῦσαι παρακαλεῖ μ' ὁ Βάκχιος.
ἀᾶ.
ΟΔ. μῶν τὸν λάρυγγα διεκάναξέ σου καλῶς;
ΣΕ. ὥστ' εἰς ἄκρους γε τοὺς ὄνυχας ἀφίκετο.
ΟΔ. πρὸς τῷδε μέντοι καὶ νόμισμα δώσομεν.
ΣΕ. χάλα τὸν ἀσκὸν μόνον· ἔα τὸ χρυσίον.
ΟΔ. ἐκφέρετέ νυν τυρεύματ' ἢ μήλων τόκον.
ΣΕ. δράσω τάδ', ὀλίγον φροντίσας γε δεσποτῶν.
ὡς ἐκπιεῖν κἂν κύλικα μαινοίμην μίαν,
πάντων Κυκλώπων ἀντιδοὺς βοσκήματα,
ῥίψας τ' ἐς ἅλμην λευκάδος πέτρας ἄπο,
ἅπαξ μεθυσθεὶς καταβαλών τε τὰς ὀφρῦς.
ὡς ὅς γε πίνων μὴ γέγηθε μαίνεται·
ἵν' ἔστι τουτί τ' ὀρθὸν ἐξανιστάναι,
μαστοῦ τε δραγμός, καὶ παρεσκευασμένου
ψαῦσαι χεροῖν λειμῶνος, ὀρχηστύς θ' ἅμα,
κακῶν τε λῆστις. εἶτ' ἐγὼ οὐκ ὠνήσομαι
τοιόνδε πῶμα, τὴν Κύκλωπος ἀμαθίαν
κλάειν κελεύων καὶ τὸν ὀφθαλμὸν μέσον;
ΧΟ. ἄκου', Ὀδυσσεῦ, διαλαλήσωμέν τί σοι.
ΟΔ. καὶ μὴν φίλοι γε προσφέρεσθε πρὸς φίλον.
ΧΟ. ἐλάβετε Τροίαν τὴν Ἑλένην τε χειρίαν;
ΟΔ. καὶ πάντα γ' οἶκον Πριαμιδῶν ἐπέρσαμεν.
ΧΟ. οὔκουν, ἐπειδὴ τὴν νεᾶνιν εἵλετε,
ἅπαντες αὐτὴν διεκροτήσατ' ἐν μέρει,
ἐπεί γε πολλοῖς ἥδεται γαμουμένη;
τὴν προδότιν. ἣ τοὺς θυλάκους τοὺς ποικίλους
περὶ τοῖν σκελοῖν ἰδοῦσα καὶ τὸν χρύσεον
κλῳὸν φοροῦντα περὶ μέσον τὸν αὐχένα
ἐξεπτοήθη, Μενέλεων ἀνθρώπιον
λῷστον λιποῦσα. μηδαμοῦ γένος ποτὲ
φῦναι γυναικῶν ὤφελ', εἰ μὴ 'μοὶ μόνῳ.
ΣΕ. ἰδοὺ τάδ' ὑμῖν ποιμνίων βοσκήματα,
ἄναξ Ὀδυσσεῦ, μηκάδων ἀρνῶν τροφαί,
πηκτοῦ γάλακτός τ' οὐ σπάνια τυρεύματα.
φέρεσθε, χωρεῖθ' ὡς τάχιστ' ἄντρων ἄπο,
βότρυος ἐμοὶ πῶμ' ἀντιδόντες εὐίου.
ΧΟ. οἴμοι· Κύκλωψ ὅδ' ἔρχεται· τί δράσομεν;
ΟΔ. ἀπολώλαμεν γάρ, ὦ γέρον· ποῖ χρὴ φυγεῖν;
ΣΕ. εἴσω πέτρας τῆσδ', οὗπερ ἂν λάθοιτέ γε.
ΟΔ. δεινὸν τόδ' εἶπας, ἀρκύων μολεῖν ἔσω.
ΣΕ. οὐ δεινόν· εἰσὶ καταφυγαὶ πολλαὶ πέτρας.
ΟΔ. οὐ δῆτ'· ἐπεὶ τἂν μεγάλα γ' ἡ Τροία στένοι,
εἰ φευξόμεσθ' ἕν' ἄνδρα, μυρίον δ' ὄχλον
Φρυγῶν ὑπέστην πολλάκις ξὺν ἀσπίδι.
ἀλλ', εἰ θανεῖν δεῖ, κατθανούμεθ' εὐγενῶς,
ἢ ζῶντες αἶνον τὸν πάροιθε σώσομεν.

ΚΤΚΛΩΨ.

ἄνεχε, πάρεχε, τί τάδε; τίς ἡ ῥᾳθυμία;
τί βακχιάζετ'; οὐχὶ Διόνυσος τάδε,
οὐ κρόταλα χαλκοῦ τυμπάνων τ' ἀράγματα.
πῶς μοι κατ' ἄντρα νεόγονα βλαστήματα;
ἦ πρός τε μαστοῖς εἰσι χὐπὸ μητέρων
πλευρὰς τρέχουσι, σχοινίνοις τ' ἐν τεύχεσι
πλήρωμα τυρῶν ἐστιν ἐξημελγμένον;
τί φατε; τί λέγετε; τάχα τις ὑμῶν τῷ ξύλῳ
δάκρυα μεθήσει· βλέπετ' ἄνω καὶ μὴ κάτω.
ΧΟ. ἰδού, πρὸς αὐτὸν τὸν Δί' ἀνακεκύφαμεν,
καὶ τἄστρα καὶ τὸν Ὠρίωνα δέρκομαι.
ΚΤ. ἄριστόν ἐστιν εὖ παρεσκευασμένον;
ΧΟ. πάρεστιν. ὁ φάρυγξ εὐτρεπὴς ἔστω μόνον.
ΚΤ. ἦ καὶ γάλακτός εἰσι κρατῆρες πλέῳ;
ΧΟ. ὥστ' ἐκπιεῖν γέ σ', ἢν θέλῃς, ὅλον πίθον.
ΚΤ. μήλειον ἢ βόειον ἢ μεμιγμένον;
ΧΟ. ὃν ἂν θέλῃς σύ· μὴ 'μὲ καταπίῃς μόνον.
ΚΤ. ἥκιστ'· ἐπεί μ' ἂν ἐν μέσῃ τῇ γαστέρι

---

129. ἢ Kirchhoffius] ἡ 131. δρᾶσον Canterus] δράσεις 132. συνδρῷμεν Dawesius (de quo v. L. Dindorfius in Praefat. ad Xenoph. Cyrop. p. X. ed. Oxon.)] δρῴημεν 136. βοὸς] Διός Athen. 14. p. 658 c. 144. σέλμασιν D.] σέλμασι 147. ναὶ] καὶ Boissonadius, recte, nisi, quae Kirchhoffii opinio est, duo ante haec verba versus exciderunt. 148. τ' Boissonadius] γ' 152. ἐγκάναξον Piersonus] ἐκπάταξον 153. ὡς καλὴν ὀσμὴν] γεῦσιν ὡς καλὴν Hermannus. 157. ἀᾶ D.] ἆ ἆ ἆ 163. γε] τῶν Hermannus. 164. κἂν Paleius] γ' ἂν μαινοίμην] βουλοίμην Ald. 165. μὴ ἀντιδοὺς Hartungus et Kirchhoffius. 166. ῥίψας Kirchhoffius] ῥίψαι λευκάδος] λισσάδος Hartungus. 169. τ' ὀρθὸν Seidlerus] τοὐρθὸν PC. Corrupte apud Hesychium, τοῦθρον: τὸν ὄρθρον, i. e. τοὐρθόν: τὸ ὀρθόν. 170. παρεσκευασμένου] παρεσκευασμένον pr. P. παρεσκεπασμένου Hermannus. 171. ὀρχηστύς Canterus] ὀρχηστύος 172. ἐγὼ οὐκ ὠνήσομαι Tyrwhittus] ἐγὼ κυνήσομαι PC. In apogr. Paris. annotatum, οὕτως ἦν ἐν τῷ παλαιῷ (i. e. in cod. Flor. C) ἐγὼ υκυνήσομαι.

175. 177. 179—187. Sileno tribuunt PC. Correxit Tyrwhittus. 178. οὔκουν Hermannus] οὐκοῦν 184. κλῳὸν D.] κλοιὸν PC, ut v. 235. super κλῳῷ a m. sec. οι scriptum in P. 188. ποιμνίων Scaliger] ποιμένων 193. Sileno tribuit L. Dindorfius, Ulixi PC, choro Hermannus: de quo v. Paleii annotatio vol. 3. p. 571. 194. γὰρ] τἄρ' Hartungus. 195. εἴσω D.] ἔσω λάθοιτέ γε] λάθοιτ' ἴσως Kirchhoffius. 198. γ' ἡ] χἠ Paleius. 202. πάροιθε σώσομεν Hartungus (πάροιθ' ἐκσώσομεν Kirchhoffius)] πάρος (γ' addidit Ald.) εὖ σώσομεν 203. 214. 216. 218. Sileno tribuunt PC, Cyclopi tribuit Tyrwhittus. 204. οὐχὶ Musgravius] οὐ PC: unde διώνυσος C. 207. ἦ πρός γε μαστοῖς εἰσιν ἢ χ' ὑπὸ C et Ald. Recta totius versus scriptura partim ab L. Dindorfio partim ab Musgravio restituta est in P, si quid ex collatoris silentio colligi potest. 213. καὶ τἄστρα] τά τ' ἄστρα Choerobosc. Can. 1. p. 286, 3. 219. ὃν] ὅ γ' Casaubonus. 220. μ' Hermannus] γ'

πηδῶντες ἀπολέσαιτ' ἂν ὑπὸ τῶν σχημάτων.
ἔα· τίν' ὄχλον τόνδ' ὁρῶ πρὸς αὐλίοις;
λησταί τινες κατέσχον ἢ κλῶπες χθόνα;
ὁρῶ γέ τοι τούσδ' ἄρνας ἐξ ἄντρων ἐμῶν
στρεπταῖς λύγοισι σῶμα συμπεπλεγμένους,
τεύχη τε τυρῶν ξυμμιγῆ, γέροντά τε
πληγαῖς πρόσωπον φαλακρὸν ἐξῳδηκότα.
ΣΕ. ὤμοι, πυρέσσω ξυγκεκομμένος τάλας.
ΚΥ. ὑπὸ τοῦ; τίς ἐς σὸν κρᾶτ' ἐπύκτευσεν, γέρον;
ΣΕ. ὑπὸ τῶνδε, Κύκλωψ, ὅτι τὰ σ' οὐκ εἴων φέρειν.
ΚΥ. οὐκ ἦσαν ὄντα θεόν με καὶ θεῶν ἄπο;
ΛΕ. ἔλεγον ἐγὼ τάδ'· οἱ δ' ἐφόρουν τὰ χρήματα,
καὶ τόν γε τυρὸν οὐκ ἐῶντος ἤσθιον,
τούς τ' ἄρνας ἐξεφοροῦντο· δήσαντες δέ σε
κλῳῷ τριπήχει κατὰ τὸν ὀμφαλὸν μέσον
τὰ σπλάγχν' ἔφασκον ἐξαμήσεσθαι βίᾳ,
μάστιγί τ' εὖ τὸ νῶτον ἀπολέψειν σέθεν,
κἄπειτα συνδήσαντες ἐς θάδώλια
τῆς νηὸς ἐμβαλόντες ἀποδώσειν τινὶ
πέτρους μοχλεύειν, ἢ 'ς μυλῶνα καταβαλεῖν.
ΚΥ. ἄληθες; οὔκουν κοπίδας ὡς τάχιστ' ἰὼν
θήξεις μαχαίρας, καὶ μέγαν φάκελον ξύλων
ἐπιθεὶς ἀνάψεις; ὡς σφαγέντες αὐτίκα
πλήσουσι νηδὺν τὴν ἐμὴν ἀπ' ἄνθρακος
θερμὴν ἔδοντος δαῖτ' ἄτερ κρεανόμου,
τὰ δ' ἐκ λέβητος ἐφθὰ καὶ τετηκότα·
ὡς ἔκπλεώς γε δαιτός εἰμ' ὀρεσκόου·
ἅλις λεόντων ἐστί μοι θοινωμένῳ
ἐλάφων τε, χρόνιος δ' εἰμ' ἀπ' ἀνθρώπων βορᾶς.
ΣΕ. τὰ καινά γ' ἐκ τῶν ἠθάδων, ὦ δέσποτα,
ἡδίον' ἐστίν. οὐ γὰρ οὖν νεωστί γε
ἄλλοι πρὸς ἄντρα ταῦτ' ἀφίκοντο ξένοι.
ΟΔ. Κύκλωψ, ἄκουσον ἐν μέρει καὶ τῶν ξένων.
ἡμεῖς βορᾶς χρῄζοντες ἐμπολὴν λαβεῖν
σῶν ἆσσον ἄντρων ἤλθομεν νεὼς ἄπο.
τοὺς δ' ἄρνας ἡμῖν οὗτος ἀντ' οἴνου σκύφου
ἀπημπόλα τε κἀδίδου πιεῖν λαβὼν
ἑκὼν ἑκοῦσι, κοὐδὲν ἦν τούτων βίᾳ.
ἀλλ' οὗτος ὑγιὲς οὐδὲν ὧν φησιν λέγει,
ἐπεί γ' ἐλήφθη σοῦ λάθρα πωλῶν τὰ σά.
ΣΕ. ἐγώ; κακῶς γὰρ ἐξόλοι'. ΟΔ. εἰ ψεύδομαι.
ΣΕ. μὰ τὸν Ποσειδῶ τὸν τεκόντα σ', ὦ Κύκλωψ,
μὰ τὸν μέγαν Τρίτωνα καὶ τὸν Νηρέα,
μὰ τὴν Καλυψὼ τάς τε Νηρέως κόρας,
μά θ' ἱρὰ κύματ' ἰχθύων τε πᾶν γένος,
ἀπώμοσ', ὦ κάλλιστον, ὦ Κυκλώπιον,
ὦ δεσποτίσκε, μὴ τὰ σ' ἐξοδᾶν ἐγὼ
ξένοισι χρήματ'. ἢ κακῶς οὗτοι κακοὶ
οἱ παῖδες ἀπόλοινθ', οὓς μάλιστ' ἐγὼ φιλῶ.
ΧΟ. αὐτὸς ἔχ'. ἔγωγε τοῖς ξένοις τὰ χρήματα
περνάντα σ' εἶδον· εἰ δ' ἐγὼ ψευδῆ λέγω,
ἀπόλοιθ' ὁ πατήρ μου, τοὺς ξένους δὲ μἀδίκει.
ΚΥ. ψεύδεσθ'· ἔγωγε τῷδε τοῦ 'Ραδαμάνθυος
πλέον πέποιθα καὶ δικαιότερον λέγω.
θέλω δ' ἐρέσθαι· πόθεν ἐπλεύσατ', ὦ ξένοι;
ποδαποί, τίς ὑμᾶς ἐξεπαίδευσεν πόλις;
ΟΔ. Ἰθακήσιοι μὲν τὸ γένος, Ἰλίου δ' ἄπο,
πέρσαντες ἄστυ, πνεύμασιν θαλασσίοις
σὴν γαῖαν ἐξωσθέντες ἥκομεν, Κύκλωψ.
ΚΥ. ἦ τῆς κακίστης οἳ μετήλθεθ' ἁρπαγὰς
Ἑλένης Σκαμάνδρου γείτον' Ἰλίου πόλιν;
ΟΔ. οὗτοι, πόνον τὸν δεινὸν ἐξηντληκότες.
ΚΥ. αἰσχρὸν στράτευμά γ', οἵτινες μιᾶς χάριν
γυναικὸς ἐξεπλεύσατ' ἐς γαῖαν Φρυγῶν.
ΟΔ. θεοῦ τὸ πρᾶγμα· μηδέν' αἰτιῶ βροτῶν.
ἡμεῖς δέ σ', ὦ θεοῦ ποντίου γενναῖε παῖ,
ἱκετεύομέν τε καὶ λέγομεν ἐλευθέρως,
μὴ τλῇς πρὸς ἄντρα ταῦτ' ἀφιγμένους ξένους
κτανεῖν βοράν τε δυσσεβῆ θέσθαι γνάθοις·
οἳ τὸν σόν, ὦναξ, πατέρ' ἔχειν ναῶν ἕδρας
ἐρρυσάμεσθα γῆς ἐν Ἑλλάδος μυχοῖς.
ἱερός τ' ἄθραυστος Ταινάρου μένει λιμήν,
Μαλέας τ' ἄκροι κευθμῶνες, ἥ τε Σουνίῳ
δίας Ἀθάνας σῶς ὑπάργυρος πέτρα,
Γεραίστιοί τε καταφυγαί, τά θ' Ἑλλάδος
• • • • •
δύσφορά γ' ὀνείδη Φρυξὶν οὐκ ἐδώκαμεν·
ὧν καὶ σὺ κοινοῖ· γῆς γὰρ Ἑλλάδος μυχοὺς
οἰκεῖς ὑπ' Αἴτνης τῇ πυριστάκτῳ πέτρᾳ.
νόμος δὲ θνητοῖς, εἰ λόγους ἐπιστρέφει,
ἱκέτας δέχεσθαι ποντίους ἐφθαρμένους,
ξένιά τε δοῦναι καὶ πέπλοις ἐπαρκέσαι,
οὐκ ἀμφὶ βουπόροισι πηχθέντας μέλη
ὀβελοῖσι νηδὺν καὶ γνάθον πλῆσαι σέθεν.
ἅλις δὲ Πριάμου γαῖ' ἐχήρωσ' Ἑλλάδα,
πολλῶν νεκρῶν πιοῦσα δορυπετῆ φόνον,
ἀλόχους τ' ἀνάνδρους γραῦς τ' ἄπαιδας ὤλεσε
πολιούς τε πατέρας. εἰ δὲ τοὺς λελειμμένους
σὺ ξυμπυρώσας δαῖτ' ἀναλώσεις πικράν,
ποῖ τρέψεταί τις; ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ, Κύκλωψ,
πάρες τὸ μάργον σῆς γνάθου, τὸ δ' εὐσεβὲς
τῆς δυσσεβείας ἀνθελοῦ· πολλοῖσι γὰρ
κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἠμείψατο.
ΣΕ. παραινέσαι σοι βούλομαι· τῶν μὲν κρεῶν
μηδὲν λίπῃς τοῦδ'· ἢν δὲ τὴν γλῶσσαν δάκῃς,
κομψὸς γενήσει καὶ λαλίστατος, Κύκλωψ.
ΚΥ. ὁ πλοῦτος, ἀνθρωπίσκε, τοῖς σοφοῖς θεός·

---

230. τὰ σ'] τάδ' a m. sec. P. 231. ἦσαν] ἴσαν a m. sec. P. 234. ἐξεφοροῦντο] ἐξεφροῦντο (ut εἰσεφρούμην est Troad. 647.) Musgravius. 235. ὀμφαλὸν Scaliger] ὀφθαλμὸν 236. ἐξαμήσεσθαι Duportus] ἐξαμήσασθαι 237. ἀπολέψειν Ruhnkenius] ἀποθλίψειν 238. θάδώλια Seidlerus] τάδώλια 240. ἢ 'ς μυλῶνα Ruhnkenius] ἢ πυλῶνα 241. οὔκουν Matthiae] οὐκοῦν 243. ὡς apogr. Paris.] ὦ

244—351 exciderunt ex P. 244. πλήσουσι] πλήσωσι Barnesius. 245. ἔδοντος] ἑλόντος Dobraeus.

δαῖτ' ἄτερ κρεανόμου (κρεανόμων Dobraeus) Musgravius] δαῖτα τῷ κρεανόμῳ . 247. εἰμ' ὀρεσκόου Stephanus] ἱμεροσκόου 251. οὐ γὰρ οὖν Reiskius] οὐ γὰρ αὖ C. καὶ γὰρ οὐ Dobraeus. οὔ τι γὰρ Paleius.

252. ταῦτ' Barnesius] τὰ σ' C. πρὸς οἴκους σοὺς Heimsoethius. Conf. v. 288. 258. τούτων Barnesius] τούτῳ 260. ἐπεί γ' ἐλήφθη Heathius] ἐπεὶ κατελήφθη 261. γὰρ] ἄρ' Lentingius. 265. ἱρὰ D.] ἱερὰ

272. μἀδίκει D.] μὴ ἀδίκει 273. τῷδε Canterus] τοῦδε 274. πλέον Hermannus (πλείω Matthiae, μᾶλλον Kirchhoffius)] πολλὰ 288. ἄντρα ταῦτ' D. (ut Barnesius v. 252.)] ἄντρα σοὺς C. οἴκους σοὺς Heimsoethius. ξένους Kirchhoffius] φίλους 290. ναῶν Canterus] νεῶν 291. ἐρρυσάμεσθα Matthiae] εἰρυσάμεσθα C: unde ἱδρυσάμεσθα Stephanus. 292. ἱερός apogr. Paris.] ἱερεύς 293. Μαλέας Ald.] μαλέα

Σουνίῳ Musgravius] σουνίου 295. Lacunam post hunc versum indicavit Hartungus: tres versus excidisse opinatur Paleius, si idem huius sermonis versuum numerus fuerit qui Cyclopis v. 316—346. 296. δύσφορα apogr. Paris.] δύσφρονα 297. κοινοὶ Seidlerus] κοινοῦ 298. Αἴτνης Hermannus] αἴτνῃ

299. νόμος — ἐπιστρέφει Musgravius] νόμοις δὲ θνητοῖς εἰς λόγους ἀποστρέφῃ λόγους] νόμους Herwerdenus. 313. μὲν Ald.] γὰρ 314. ἢν δὲ Lentingius] ἤν τε 315. λαλίστατος] λαλητικὸς Nauckius.

τὰ δ' ἄλλα κόμποι καὶ λόγων εὐμορφίαι.
ἄκρας δ' ἐναλίας ἃς καθ' ἵδρυται πατὴρ
χαίρειν κελεύω· τί τάδε προυστήσω λόγῳ;
Ζηνὸς δ' ἐγὼ κεραυνὸν οὐ φρίσσω, ξένε,
οὐδ' οἶδ' ὅ τι Ζεύς ἐστ' ἐμοῦ κρείσσων θεός.
οὔ μοι μέλει τὸ λοιπόν· ὡς δ' οὔ μοι μέλει
ἄκουσον· ὅταν ἄνωθεν ὄμβρον ἐκχέῃ,
ἐν τῇδε πέτρᾳ στέγν' ἔχω σκηνώματα,
ἢ μόσχον ὀπτὸν ἤ τι θήρειον δάκος
δαινύμενος, εὖ τέγγων τε γαστέρ' ὑπτίαν,
ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα, πέδον
κρούω, Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπῶν.
ὅταν δὲ βορέας χιόνα Θρῄκιος χέῃ,
δοραῖσι θηρῶν σῶμα περιβαλὼν ἐμὸν
καὶ πῦρ ἀναίθων, χιόνος οὐδέν μοι μέλει.
ἡ γῆ δ' ἀνάγκῃ, κἂν θέλῃ κἂν μὴ θέλῃ,
τίκτουσα ποίαν τἀμὰ πιαίνει βοτά.
τὰ δ' οὔ τι θύω πλὴν ἐμοί, θεοῖσι δ' οὔ,
καὶ τῇ μεγίστῃ γαστρὶ τῇδε δαιμόνων·
ὡς τοὐμπιεῖν γε καὶ φαγεῖν τοὐφ' ἡμέραν,
Ζεὺς οὗτος ἀνθρώποισι τοῖσι σώφροσι,
λυπεῖν δὲ μηδὲν αὑτόν· οἳ δὲ τοὺς νόμους
ἔθεντο, ποικίλλοντες ἀνθρώπων βίον,
κλάειν ἄνωγα· τὴν δ' ἐμὴν ψυχὴν ἐγὼ
οὐ παύσομαι δρῶν εὖ κατεσθίων τε σέ.
ξένια δὲ λήψει τοιάδ', ὡς ἄμεμπτος ὦ,
πῦρ καὶ πατρῷον τόδε λέβητά θ', ὃς ζέσας
σὴν σάρκα δυσφόρητον ἀμφέξει καλῶς.
ἀλλ' ἕρπετ' εἴσω, τῷ κατ' αὔλιον θεῷ
ἵν' ἀμφὶ βωμὸν στάντες εὐωχῆτέ με.

ΟΔ. αἰαῖ. πόνους μὲν Τρωικοὺς ὑπεξέδυν
θαλασσίους τε, νῦν δ' ἐς ἀνδρὸς ἀνοσίου
γνώμην κατέσχον ἀλίμενόν τε καρδίαν.
ὦ Παλλάς, ὦ δέσποινα, Διογενὲς θεά,
νῦν νῦν ἄρηξον· κρείσσονας γὰρ Ἰλίου
πόνους ἀφῖγμαι κἀπὶ κινδύνου βάθρα.
σύ τ', ὦ φαεννῶν ἀστέρων οἰκῶν ἕδρας,
Ζεῦ ξένι', ὅρα τάδ'· εἰ γὰρ αὐτὰ μὴ βλέπεις,
ἄλλως νομίζει Ζεύς, τὸ μηδὲν ὤν, θεός.

ΧΟ. εὐρείας φάρυγος, ὦ Κύκλωψ,
ἀναστόμου τὸ χεῖλος· ὡς ἕτοιμά σοι
ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ κρέ' ἀνθρακιᾶς ἄπο
χναύειν, βρύκειν,
κρεοκοπεῖν μέλη ξένων,
δασυμάλλῳ ἐν αἰγίδι κλινομένῳ.
μή μοι μὴ προδίδου·
μόνος μόνῳ κόμιζε πορθμίδος σκάφος.
χαιρέτω μὲν αὖλις ἅδε,
χαιρέτω δὲ θυμάτων
ἀποβώμιος ἃν ἔχει θυσίαν
Κύκλωψ Αἰτναῖος ξενικῶν
κρεῶν κεχαρμένος βορᾷ.
νηλής, ὦ τλᾶμον, ὅστις μάταν
ἐφεστίους ἱκτῆρας ἐκθύεις δόμων,
κόπτων, βρύκων,
ἑφθά τε δαινύμενος μυσαροῖσιν ὀδοῦσιν
θέρμ' ἀπ' ἀνθράκων κρέα.

ΟΔ. ὦ Ζεῦ, τί λέξω, δείν' ἰδὼν ἄντρων ἔσω
κοὐ πιστά, μύθοις εἰκότ' οὐκ ἔργοις βροτῶν;
ΧΟ. τί δ' ἔστ', Ὀδυσσεῦ; μῶν τεθοίναται σέθεν
φίλους ἑταίρους ἀνοσιώτατος Κύκλωψ;
ΟΔ. δισσούς γ' ἀθρήσας κἀπιβαστάσας χεροῖν,
οἳ σαρκὸς εἶχον εὐτραφέστατον πάχος.
ΧΟ. πῶς, ὦ ταλαίπωρ', ἦτε πάσχοντες τάδε;
ΟΔ. ἐπεὶ πετραίαν τήνδ' ἐσήλθομεν στέγην,
ἀνέκαυσε μὲν πῦρ πρῶτον, ὑψηλῆς δρυὸς
κορμοὺς πλατείας ἐσχάρας βαλὼν ἔπι,
τρισσῶν ἁμαξῶν ὡς ἀγώγιμον βάρος.
ἔπειτα φύλλων ἐλατίνων χαμαιπετῆ
ἔστρωσεν εὐνὴν πλησίον πυρὸς φλογί.
κρατῆρα δ' ἐξέπλησεν ὡς δεκάμφορον,
μόσχους ἀμέλξας, λευκὸν ἐσχέας γάλα,
σκύφος δὲ κισσοῦ παρέθετ' εἰς εὖρος τριῶν
πήχεων, βάθος δὲ τεσσάρων ἐφαίνετο,
καὶ χάλκεον λέβητ' ἐπέζεσεν πυρί,
ὀβελούς τ' ἄκρους μὲν ἐγκεκαυμένους πυρί,
ξεστοὺς δὲ δρεπάνῳ τἄλλα, παλιούρου κλάδων,
Αἰτναῖά τε σφαγεῖα πελέκεων γνάθοις.
ὡς δ' ἦν ἕτοιμα πάντα τῷ θεοστυγεῖ
Ἅιδου μαγείρῳ, φῶτε συμμάρψας δύο
ἔσφαζ' ἑταίρων τῶν ἐμῶν ῥυθμῷ τινι
τὸν μὲν λέβητος ἐς κύτος χαλκήλατον,
τὸν δ' αὖ, τένοντος ἁρπάσας ἄκρου ποδός,
παίων πρὸς ὀξὺν στόνυχα πετραίου λίθου,
ἐγκέφαλον ἐξέρρανε, καὶ καθαρπάσας
λάβρῳ μαχαίρᾳ σάρκας ἐξώπτα πυρί,
τὰ δ' ἐς λέβητ' ἐφῆκεν ἕψεσθαι μέλη.
ἐγὼ δ' ὁ τλήμων δάκρυ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χέων
ἐχριμπτόμην Κύκλωπι κἀδιακόνουν·
ἄλλοι δ' ὅπως ὄρνιθες ἐν μυχοῖς πέτρας
πτήξαντες εἶχον, αἷμα δ' οὐκ ἐνῆν χροΐ.
ἐπεὶ δ' ἑταίρων τῶν ἐμῶν πλησθεὶς βορᾶς

---

317. εὐμορφίαι] εὐμορφία Nauckius. 318. καθ' ἵδρυται Hermannus] καθίδρυται 326. εὖ τέγγων τε Reiskius] ἐν στέγοντι 327. πέδον Musgravius (πίθον Hartungus)] πέπλον 329. βορέας] βορρᾶς Nauckius. 333. τίκτουσα] φύουσα Athenag. Leg. p. 28.: sed τίκτουσα apud Plut. Mor. p. 435b. 334. τὰ δ' οὔ τι Paleius] ἀγὼ οὔτινι C. ἀγὼ οὔ τι Hermannus. 336. τοὐμπιεῖν Reiskius] τοῦ πιεῖν γε] τε Hermannus. 340. δ' addidit Barnesius. 341. τε σέ] γέ σε Hermannus. 342. δὲ Fixius] τε 343. τόδε λέβητά θ' Hermannus] τόνδε λέβητά γ' 344. δυσφόρητον] διαφόρητον Scaliger. 346. βωμὸν Stephanus] κῶμον

350. γνώμην] ὠμὴν Reiskius. 355. νομίζει, η a m. sec. superscr. in P. νομίζῃ C. 356. φάρυγος Hermannus] φάρυγγος ὦ] ἰὼ Hermannus. 358. κρέ' (ut v. 374.) Io. Krausius (in dissert. de attractione apud tragicos, Vratisl. a. 1863. p. 40.)] καὶ ἄπο χναύειν Musgravius] ἀποχναύειν PC. ἄπο θερμὰ | χναύειν Hermannus, ut metrum idem sit quod v. 373. βρύκειν Casaubonus] βρύχειν. Idem vitium v. 372. 359. κρεοκοπεῖν L. Dindorfius] κρεωκοπεῖν 360. κλινομένῳ Reiskius] καινόμενα

363. ἅδε D.] ἥδε 365. ἔχει] Fort. ἴσχει. ὅδ' ἔχει Hartungus. θυσίαν] θυσίας pr. P. θυσίᾳ Hartungus.

369. μάταν | ἐφεστίους ἱκτῆρας ἐκθύεις δόμων] δωμάτων τ' (τ' om. C) ἐφεστίους | ξενικοὺς ἱκτῆρας ἐκθύει δόμων PC. Correxit Hermannus, qui versibus 356—361. antistropham respondere credebat v. 369—374. notato trium postremorum antistrophae versuum defectu. 372. βρύκων Casaubonus] βρύχων 374. θέρμ' Hermannus] ἀνθρώπων θέρμ' 376. οὐκ Kirchhoffius] οὐδ' 377. τεθοίναται Reiskius] γε θοινᾶται 380. εὐτραφέστατον Scaliger] εὐτρεφέστατον 382. στέγην Musgravius] χθόνα 387. ἔστρωσεν Piersonus (ἔνησεν Reiskius)] ἔστησεν 390. δὲ P. τε Ald. (et C ?) 391. πήχεων D.] πηχέων 392. ἐπέζεσεν] ἐπέστησεν Lobeckius. 393. τἄλλα — κλάδων Scaliger] γ' ἀλλὰ —κλάδῳ (κλάδῳ etiam apud Athen. 14. p. 660a.) 394. Post haec verba versum unum excidisse putat Hartungus. 395. γνάθοις] γνάθους Kirchhoffius. 397. Ἅιδου Scaliger] δίδου 401. στόνυχα Scaliger] γ' ὄνυχα 404. ἐφῆκεν] ἔθηκεν Nauckius.

406. κἀδιακόνουν D. in Thesauro vol. 2. p. 1183.] καὶ διηκόνουν 407. ἄλλοι] ἄλλοι Kirchhoffius.

ἀνέπεσε, φάρυγος αἰθέρ' ἐξιεὶς βαρύν,
εἰσῆλθέ μοί τι θεῖον· ἐμπλήσας σκύφος
Μάρωνος αὐτῷ τοῦδε προσφέρω πιεῖν,
λέγων τάδ' "ὦ παῖ ποντίου θεοῦ, Κύκλωψ,
σκέψαι τόδ' οἷον Ἑλλὰς ἀμπέλων ἄπο
θεῖον κομίζει πῶμα Διονύσου γάνος.",
ὁ δ' ἔκπλεως ὢν τῆς ἀναισχύντου βορᾶς
ἐδέξατ' ἔσπασέν τ' ἄμυστιν ἑλκύσας,
κἀπῄνεσ' ἄρας χεῖρα "φίλτατε ξένων,
καλὸν τὸ πῶμα δαιτὶ πρὸς καλῇ δίδως."
ἡσθέντα δ' αὐτὸν ὡς ἐπῃσθόμην ἐγώ,
ἄλλην ἔδωκα κύλικα, γιγνώσκων ὅτι
τρώσει νιν οἶνος καὶ δίκην δώσει τάχα.
καὶ δὴ πρὸς ᾠδὰς εἷρπ'. ἐγὼ δ' ἐπεγχέων
ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ σπλάγχν' ἐθέρμαινον ποτῷ.
ᾄδει δὲ παρὰ κλάουσι συνναύταις ἐμοῖς
ἄμουσ', ἐπήχει δ' ἄντρον. ἐξελθὼν δ' ἐγὼ
σιγῇ, σὲ σῶσαι κἄμ', ἐὰν βούλῃ, θέλω.
ἀλλ' εἴπατ' εἴτε χρῄζετ' εἴτ' οὐ χρῄζετε
φεύγειν ἄμικτον ἄνδρα καὶ τὰ Βακχίου
ναίειν μέλαθρα Ναΐδων νυμφῶν μέτα.
ὁ μὲν γὰρ ἔνδον σὸς πατὴρ τάδ' ᾔνεσεν.
ἀλλ' ἀσθενὴς γὰρ κἀποκερδαίνων ποτοῦ,
ὥσπερ πρὸς ἰξῷ τῇ κύλικι λελημμένος
πτέρυγας ἀλύει· σὺ δέ, νεανίας γὰρ εἶ,
σώθητι μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸν ἀρχαῖον φίλον
Διόνυσον ἀνάλαβ', οὐ Κύκλωπι προσφερῆ.
ΧΟ. ὦ φίλτατ', εἰ γὰρ τήνδ' ἴδοιμεν ἡμέραν,
Κύκλωπος ἐκφυγόντες ἀνόσιον κάρα.
ὡς διὰ μακροῦ γε τὸν σίφωνα τὸν φίλον
χηρεύομεν τόνδ' οὐκ ἔχοντα καταφυγήν.
ΟΔ. ἄκουε δή νυν ἣν ἔχω τιμωρίαν
θηρὸς πανούργου σῆς τε δουλείας φυγήν.
ΧΟ. λέγ'· ὡς Ἀσιάδος οὐκ ἂν ἥδιον ψόφον
κιθάρας κλύοιμεν ἢ Κύκλωπ' ὀλωλότα.
ΟΔ. ἐπὶ κῶμον ἕρπειν πρὸς κασιγνήτους θέλει
Κύκλωπας ἡσθεὶς τῷδε Βακχίου ποτῷ.
ΧΟ. ξυνῆκ', ἔρημον ξυλλαβὼν δρυμοῖσί νιν
σφάξαι μενοινᾷς ἢ πετρῶν ὦσαι κάτα.
ΟΔ. οὐδὲν τοιοῦτον, δόλιος ἡ 'πιθυμία.
ΧΟ. πῶς δαί; σοφόν τοί σ' ὄντ' ἀκούομεν πάλαι.
ΟΔ. κώμου μὲν αὐτὸν τοῦδ' ἀπαλλάξω, λέγων
ὡς οὐ Κύκλωψι πῶμα χρὴ δοῦναι τόδε,
μόνον δ' ἔχοντα βίοτον ἡδέως ἄγειν.
ὅταν δ' ὑπνώσσῃ Βακχίου νικώμενος,
ἀκρέμων ἐλάας ἐστὶν ἐν δόμοισί τις,
ὃν φασγάνῳ τῷδ' ἐξαποξύνας ἄκρον
ἐς πῦρ καθήσω· κᾆθ' ὅταν κεκαυμένον
ἴδω νιν, ἄρας θερμὸν ἐς μέσην βαλῶ
Κύκλωπος ὄψιν ὄμμα τ' ἐκτήξω πυρί.
ναυπηγίαν δ' ὡσεί τις ἁρμόζων ἀνὴρ
διπλοῖν χαλινοῖν τρύπανον κωπηλατεῖ,
οὕτω κυκλώσω δαλὸν ἐν φαεσφόρῳ
Κύκλωπος ὄψει καὶ ξυναυανῶ κόρας.
ΧΟ. ἰοῦ ἰοῦ.
γέγηθα, μαινόμεσθα τοῖς εὑρήμασιν.
ΟΔ. κἄπειτα καὶ σὲ καὶ φίλους γέροντά τε
νεὼς μελαίνης κοῖλον ἐμβήσας σκάφος
διπλαῖσι κώπαις τῆσδ' ἀποστελῶ χθονός.
ΧΟ. ἔστ' οὖν ὅπως ἂν ὥσπερ ἐκ σπονδῆς θεοῦ
κἀγὼ λαβοίμην τοῦ τυφλοῦντος ὄμματα
δαλοῦ; φόνου γὰρ τοῦδε κοινωνεῖν θέλω.
ΟΔ. δεῖ γοῦν· μέγας γὰρ δαλός, οὗ ξυλληπτέον.
ΧΟ. ὡς κἂν ἁμαξῶν ἑκατὸν ἀραίμην βάρος,
εἰ τοῦ Κύκλωπος τοῦ κακῶς ὀλουμένου
ὀφθαλμὸν ὥσπερ σφηκιὰν ἐκθύψομεν.
ΟΔ. σιγᾶτέ νυν· δόλον γὰρ ἐξεπίστασαι·
χὤταν κελεύω, τοῖσιν ἀρχιτέκτοσι
πείθεσθ'· ἐγὼ γὰρ ἄνδρας ἀπολιπὼν φίλους
τοὺς ἔνδον ὄντας οὐ μόνος σωθήσομαι.
καίτοι φύγοιμ' ἄν, κἀκβέβηκ' ἄντρου μυχῶν·
ἀλλ' οὐ δίκαιον ἀπολιπόντ' ἐμοὺς φίλους,
ξὺν οἷσπερ ἦλθον δεῦρο, σωθῆναι μόνον.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ Α.

ἄγε, τίς πρῶτος; τίς δ' ἐπὶ πρώτῳ
ταχθεὶς δαλοῦ κώπην ὀχμάσας
Κύκλωπος ἔσω βλεφάρων ὤσας
λαμπρὰν ὄψιν διακναίσει;
ΗΜ. Β. σῖγα σῖγα. καὶ δὴ μεθύων
ἄχαριν κέλαδον μουσιζόμενος
σκαιὸς ἀπῳδὸς καὶ κλαυσόμενος
χωρεῖ πετρίνων ἔξω μελάθρων.
φέρε νιν κώμοις παιδεύσωμεν
τὸν ἀπαίδευτον·
πάντως μέλλει τυφλὸς εἶναι.
ΧΟ. μάκαρ ὅστις εὐιάζει βοτρύων φίλαισι πηγαῖς
ἐπὶ κῶμον ἐκπετασθείς, φίλον ἄνδρ' ὑπαγκαλίζων,
ἐπὶ δεμνίοισί τ' ἄνθος χλιδανῆς ἔχων ἑταίρας
μυρόχριστος λιπαρὸν βόστρυχον, αὐδᾷ δὲ "θύραν
τίς οἴξει μοι;"
ΚΥ. παπαπαῖ, πλέως μὲν οἴνου, γάνυμαι δὲ δαιτὸς ἥβῃ,
σκάφος ὁλκὰς ὣς γεμισθεὶς ποτὶ σέλμα γαστρὸς
ἄκρας.
ὑπάγει μ' ὁ χόρτος εὔφρων ἐπὶ κῶμον ἦρος ὥραις,
ἐπὶ Κύκλωπας ἀδελφούς. φέρε μοι, ξεῖνε, φέρ',
ἀσκὸν ἔνδος μοι.
ΧΟ. καλὸν ὄμμασιν δεδορκὼς καλὸς ἐκπερᾷ μελάθρων.
⏑ ⏑ – φιλεῖ τις ἡμᾶς. λύχνα δ' ἀμμένει πάλαι σὸν
χρό'· ἄγ', ὡς τέρεινα νύμφα δροσερῶν ἔσωθεν ἄν-
τρων.

495—502. = 503—510. = 511—518.

---

410. φάρυγος Scaliger] φάρυγγος ἐξιεὶς] ἐξανιεὶς Athen. 1. p. 23e.: unde ἐξανεὶς Porsonus. 412. αὐτῷ τοῦδε L. Dindorfius] αὐτοῦ τῷδε 413. παῖ] τοῦ C. 417. τ' addidit Barnesius. 419. καλῇ] καλὸν PC, sed ῇ superscr. in C. 430. Ναΐδων Casaubonus] δαναΐδων 434. πτέρυγας ἀλύει] πτέρυγα σαλεύει Musgravius. 436. ἀνάλαβ', οὐ] ἀναλαβοῦ PC. Correctum in apogr. Paris. 439. τὸν σίφωνα τὸν φίλον] Suspectum σίφωνα correpta syllaba prima. τὸν φίλον σίφωνα δὴ Hermannus. 440. οὐκ ἔχοντα καταφυγὴν Hermannus] οὐκ ἔχομεν καταφαγεῖν (καταφυγεῖν superscr. in apogr. Paris.) 447. δρυμοῖσι Tyrwhittus] ῥυθμοῖσι 448. κάτα Nauckius] κάτω 449. 'πιθυμία] προθυμία Musgravius. 451. ἀπαλλάξω Casaubonus] ἀπαλλάξαι 454. ὑπνώσσῃ Hermannus] ὑπνώσῃ 458. βαλῶ — ὄμμα τ' Piersonus] βαλὼν — ὄμματ'

462. κυκλώσω] κυκλήσω Musgravius. 464. ἰοῦ ἰοῦ Hermannus] ἰού ἰού 469. ὥσπερ ἐκ σπονδῆς] ὡσπερεὶ σπονδῆς Dobraeus. ὥσπερ ἐν σπονδαῖς Kirchhoffius 472. οὗ Reiskius] ὃν 473. ἀραίμην Matthiae] ἀροίμην 475. ἐκθύψομεν Hertleinus] ἐκτρύψομεν P. ἐκθρύψομεν, superscr. τρι, C. 483. ΗΜΙΧ. Matthiae] Χο. 484. δαλοῦ Stephanus] δαλῷ 490. καὶ κλαυσόμενος] τάχα κλαυσόμενος Hartungus. κατακλαυσόμενος Hermannus. 491. χωρεῖ γε PC, sed γε deletum in C. 495. μάκαρ Hermannus] μακάριος 498. ὑπαγκαλίζων] ὑπαγκαλίους P. 499. δεμνίοισί τ' ἄνθος D.] δεμνίοις τε ξανθὸν 501. μυρόχριστος λιπαρὸν Scaliger] μυρόχριστος λιπαρὸς 503. παπαπαῖ (debebat παπαπαι) Lentingius] πᾶ πᾶ πᾶ 504. δὲ om. P. ἥβῃ Lobeckius] ἥβης 507. μ' ὁ] με Boissonadius. 512. καλὸς Scaliger] καλὸν 513. ⏑ ⏑ –] φίλος ὢν Hermannus. 514. πάλαι σὸν | χρό'· ἄγ', ὡς D.] δάια σὸν | χρόα χὡς

στεφάνων δ' οὐ μία χροιὰ περὶ σὸν κρᾶτα τάχ' ἐξομιλήσει.
ΟΔ. Κύκλωψ, ἄκουσον, ὡς ἐγὼ τοῦ Βακχίου
τούτου τρίβων εἴμ', ὃν πιεῖν ἔδωκά σοι.
ΚΥ. ὁ Βάκχιος δὲ τίς θεὸς νομίζεται;
ΟΔ. μέγιστος ἀνθρώποισιν ἐς τέρψιν βίου.
ΚΥ. ἐρυγγάνω γοῦν αὐτὸν ἡδέως ἐγώ.
ΟΔ. τοιόσδ' ὁ δαίμων· οὐδένα βλάπτει βροτῶν.
ΚΥ. θεὸς δ' ἐν ἀσκῷ πῶς γέγηθ' οἴκους ἔχων;
ΟΔ. ὅπου τιθῇ τις, ἐνθάδ' ἐστὶν εὐπετής.
ΚΥ. οὐ τοὺς θεοὺς χρὴ σῶμ' ἔχειν ἐν δέρμασιν.
ΟΔ. τί δ', εἴ σε τέρπει γ'; ἢ τὸ δέρμα σοι πικρόν;
ΚΥ. μισῶ τὸν ἀσκόν· τὸ δὲ ποτὸν φιλῶ τόδε.
ΟΔ. μένων νυν αὐτοῦ πῖνε κεὐθύμει, Κύκλωψ.
ΚΥ. οὐ χρή μ' ἀδελφοῖς τοῦδε προσδοῦναι ποτοῦ;
ΟΔ. ἔχων γὰρ αὐτὸς τιμιώτερος φανεῖ.
ΚΥ. διδοὺς δὲ τοῖς φίλοισι χρησιμώτερος.
ΟΔ. πυγμὰς ὁ κῶμος λοίδορόν τ' ἔριν φιλεῖ.
ΚΥ. μεθύω μέν· ἔμπας δ' οὔτις ἂν ψαύσειέ μου.
ΟΔ. ὦ τᾶν, πεπωκότ' ἐν δόμοισι χρὴ μένειν.
ΚΥ. ἠλίθιος ὅστις μὴ πιὼν κῶμον φιλεῖ.
ΟΔ. ὃς δ' ἂν μεθυσθεὶς γ' ἐν δόμοις μείνῃ, σοφός.
ΚΥ. τί δρῶμεν, ὦ Σειληνέ; σοὶ μένειν δοκεῖ;
ΣΕ. δοκεῖ· τί γὰρ δεῖ ξυμποτῶν ἄλλων, Κύκλωψ;
ΚΥ. καὶ μὴν λαχνῶδές γ' οὖδας ἀνθηρᾷ χλόῃ.
ΣΕ. καὶ πρός γε θάλπος ἡλίου πίνειν καλόν.
ΚΥ. ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ –
ΣΕ. κλίθητί νύν μοι πλευρὰ θεὶς ἐπὶ χθονός.
ΚΥ. τί δῆτα τὸν κρατῆρ' ὄπισθέ μου τίθης;
ΣΕ. ὡς μὴ παριών τις καταλάβῃ. ΚΥ. πίνειν μὲν οὖν
κλέπτων σὺ βούλει· κατάθες αὐτὸν ἐς μέσον.
σὺ δ', ὦ ξέν', εἰπὲ τοὔνομ' ὅ τι σε χρὴ καλεῖν.
ΟΔ. Οὖτιν· χάριν δὲ τίνα λαβών σ' ἐπαινέσω;
ΚΥ. πάντων σ' ἑταίρων ὕστερον θοινάσομαι.
ΣΕ. καλόν γε τὸ γέρας τῷ ξένῳ δίδως, Κύκλωψ.
ΚΥ. οὗτος, τί δρᾷς; τὸν οἶνον ἐκπίνεις λάθρα;
ΣΕ. οὔκ, ἀλλ' ἔμ' οὗτος ἔκυσεν, ὅτι καλὸν βλέπω.
ΚΥ. κλαύσει φιλῶν τὸν οἶνον οὐ φιλοῦντά σε.
ΣΕ. ναὶ μὰ Δί', ἐπεί μού φησ' ἐρᾶν ὄντος καλοῦ.
ΚΥ. ἔγχει· πλέων δὲ τὸν σκύφον δίδου μόνον.
ΣΕ. πῶς οὖν κέκραται, φέρε διασκεψώμεθα.
ΚΥ. ἀπολεῖς· δὸς οὕτως. ΣΕ. ναὶ μὰ Δί' οὐ πρὶν ἄν [γε σὲ
στέφανον ἴδω λαβόντα γεύσωμαί τέ τι.
ΚΥ. ᾠνοχόος ἄδικος. ΣΕ. οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ὦνος γλυκύς.
ἀπομυκτέον δέ σοί γ', ὅπως λήψει πιεῖν.
ΚΥ. ἰδού, καθαρὸν τὸ χεῖλος αἱ τρίχες τέ μου.
ΣΕ. θές νυν τὸν ἀγκῶν' εὐρύθμως, κᾆτ' ἔκπιε,
ὥσπερ μ' ὁρᾷς πίνοντα χὤσπερ οὐκ ἐμέ.
ΚΥ. ἆ ἆ, τί δράσεις; ΣΕ. ἡδέως ἠμύστισα.
ΚΥ. λάβ', ὦ ξέν', αὐτὸς οἰνοχόος τέ μοι γενοῦ.
ΟΔ. γιγνώσκεται γοῦν ἄμπελος τἠμῇ χερί.
ΚΥ. φέρ' ἔγχεόν νυν. ΟΔ. ἐγχέω, σίγα μόνον.
ΚΥ. χαλεπὸν τόδ' εἶπας, ὅστις ἂν πίῃ πολύν.
ΟΔ. ἰδοὺ λαβὼν ἔκπιθι καὶ μηδὲν λίπῃς.
ξυνεκθανεῖν δὲ σπῶντα χρὴ τῷ πώματι.
ΚΥ. παπαῖ, σοφόν γε τὸ ξύλον τῆς ἀμπέλου.
ΟΔ. κἂν μὲν σπάσῃς γε δαιτὶ πρὸς πολλῇ πολύν,
τέγξας ἄδιψον νηδύν, εἰς ὕπνον βαλεῖ·
ἢν δ' ἐκλίπῃς τι, ξηρανεῖ σ' ὁ Βάκχιος.
ΚΥ. ἰοὺ ἰού,
ὡς ἐξένευσα μόγις· ἄκρατος ἡ χάρις·
ὁ δ' οὐρανός μοι ξυμμεμιγμένος δοκεῖ
τῇ γῇ φέρεσθαι, τοῦ Διός τε τὸν θρόνον
λεύσσω τὸ πᾶν τε δαιμόνων ἁγνὸν σέβας.
οὐκ ἂν φιλήσαιμ'· αἱ Χάριτες πειρῶσί με.
ἅλις Γανυμήδην τόνδ' ἔχων ἀναπαύσομαι
κάλλιστα νὴ τὰς Χάριτας. ἥδομαι δέ πως
τοῖς παιδικοῖσι μᾶλλον ἢ τοῖς θήλεσιν.
ΣΕ. ἐγὼ γὰρ ὁ Διός εἰμι Γανυμήδης, Κύκλωψ;
ΚΥ. ναὶ μὰ Δί', ὃν ἁρπάζω γ' ἐγὼ 'κ τοῦ Δαρδάνου.
ΣΕ. ἀπόλωλα, παῖδες· σχέτλια πείσομαι κακά.
ΧΟ. μέμφει τὸν ἐραστὴν κἀντρυφᾷς πεπωκότι;
ΣΕ. οἴμοι· πικρότατον οἶνον ὄψομαι τάχα.
ΟΔ. ἄγε δή, Διονύσου παῖδες, εὐγενῆ τέκνα,
ἔνδον μὲν ἁνήρ, τῷ δ' ὕπνῳ παρειμένος
τάχ' ἐξ ἀναιδοῦς φάρυγος ὠθήσει κρέα,
δαλὸς δ' ἔσωθεν αὐλίων ὠθεῖ καπνόν.
παρηυτρέπισται δ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν πυροῦν
Κύκλωπος ὄψιν· ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσει.
ΧΟ. πέτρας τὸ λῆμα κἀδάμαντος ἕξομεν.
χώρει δ' ἐς οἴκους, πρίν τι τὸν πατέρα παθεῖν
ἀπάλαμνον, ὥς σοι τἀνθάδ' ἐστὶν εὐτρεπῆ.
ΟΔ. Ἥφαιστ', ἄναξ Αἰτναῖε, γείτονος κακοῦ
λαμπρὸν πυρώσας ὄμμ' ἀπαλλάχθηθ' ἅπαξ,
σύ τ', ὦ μελαίνης Νυκτὸς ἐκπαίδευμ', Ὕπνε,
ἄκρατος ἐλθὲ θηρὶ τῷ θεοστυγεῖ,
καὶ μὴ 'πὶ καλλίστοισι Τρωικοῖς πόνοις
αὐτόν τε ναύτας τ' ἀπολέσητ' Ὀδυσσέα
ὑπ' ἀνδρὸς ᾧ θεῶν οὐδὲν ἢ βροτῶν μέλει.
ἢ τὴν τύχην μὲν δαίμον' ἡγεῖσθαι χρεών,
τὰ δαιμόνων δὲ τῆς τύχης ἐλάσσονα.
ΧΟ. λήψεται τὸν τράχηλον ἐντόνως ὁ καρκίνος
τοῦ ξενοδαιτυμόνος· πυρὶ γὰρ τάχα
φωσφόρους ὀλεῖ κόρας·
ἤδη δαλὸς ἠνθρακωμένος
κρύπτεται ἐς σποδιάν, δρυὸς ἄσπετον ἔρνος.

---

517. χροιὰ Barnesius] χρόα 520. τούτου] θεοῦ Hermannus. πιεῖν] πιὼν PC. Correctum in apogr. Paris. 525. οἴκους Canterus] οἴνους 526. τιθῇ τις Porsonus] τιθεὶς P. τιθεῖ τις C. τιθῇς νιν Kirchhoffius. εὐπετής] εὐμενής Kirchhoffius. 527. χρὴ] χρῆν Nauckius. σῶμ'] δῶμ' Piersonus. 534. πληγὰς ὁ κῶμος λοίδορόν θ' ὕβριν φέρει apud Athen. 2. p. 36 d. 535. μεθύω μὲν Reiskius] μεθύωμεν 536. τᾶν] τὰν PC. 538. γ' delet Hartungus. 539. Σειληνὲ] σιληνὲ PC. 541. γ' Porsonus] τ' ἀνθηρᾷ χλόῃ Kirchhoffius] ἀνθηρᾶς χλόης Post 542. unius versus defectum indicavit Kirchhoffius. 545. τίθης] τιθεὶς P. τίθεῖς, superscr. η, C. 546. παριὼν Reiskius] παρὼν καταλάβῃ] καταβάλῃ P. 547. κατάθες Scaliger] κάτθες 550. ὕστερον] ὕστατον Hermannus. 551. ΣΕ. Lentingius] ΟΔ. 555. φησ' Florens Christianus] φῄς 556. μόνον] μόνῳ Hartungus. 558. ἄν γέ σε PC. ἄν σέ γε apogr. Paris. ἄν σέ τε Hermannus. 559. τέ τι Nauckius] τ' ἔτι 560. ᾠνοχόος Canterus] ὦ οἰνοχόος . οὐ addidit Hermannus. ναὶ addiderat Ald. 561. σοί γ'] σοὖσθ' Paleius. 562. αἱ τρίχες] εὐτυκές Nauckius.

563. νυν] δή superscr. in C. 564. ἐμέ] ἔτι Nauckius. 565. ημύστισα] ἠμίστισα pr. P. 566. λάβ', ὦ — τέ μοι Dobraeus] λαβὼν — γέ μου 567. ἄμπελος D] ἡ ἄμπελος 569. πίῃ Fixius] πίνῃ 571. σπῶντα Casaubonus] σιγῶντα, quo servato δὲ cum Scaligero delevit Kirchhoffius, cui unus ante haec verba versus Cyclopis excidisse videtur. 573. σπάσῃς Dobraeus] σπάσῃ 574. βαλεῖ Musgravius] βαλεῖς 586. τοῦ] τῆς Hermannus. 588. κἀντρυφᾷς πεπωκότι Casaubonus] κἀντρυφαῖς πεπωκότα 591. τῷδ'] ἔνθ' Hartungus. ὧσθ' Hermannus. 592. φάρυγος Matthiae] φάρυγγος 594. παρηυτρέπισται D.] παρευτρέπισται PC. πάντ' εὐτρέπισται κοὐδὲν Kirchhoffius. 598. ἀπάλαμνον Canterus] ἀπαλλαγμὸν 604. ναύτας] ναῦς P. Ὀδυσσέα] Ὀδυσσέως Hermannus. 605. ὑπ'] ἀπ' P. ἢ] οὐ Hermannus. 610. ξενοδαιτυμόνος Hermannus] ξένων δαιτυμόνος

ἀλλ' ἴτω Μάρων, πρασσέτω·
μαινομένου Ἐξελέτω βλέφαρον
Κύκλωπος, ὡς πίῃ κακῶς·
κἀγὼ τὸν φιλοκισσοφόρον Βρόμιον
ποθεινὸν εἰσιδεῖν θέλω,
Κύκλωπος λιπὼν ἐρημίαν.
ἆρ' ἐς τοσόνδ' ἀφίξομαι;
ΟΔ. σιγᾶτε πρὸς θεῶν, θῆρες, ἡσυχάζετε,
ξυνθέντες ἄρθρα στόματος· οὐδὲ πνεῖν ἐῶ,
οὐ σκαρδαμύσσειν, οὐδὲ χρέμπτεσθαί τινα,
ὡς μὴ 'ξεγερθῇ τὸ κακόν, ἐς τ' ἂν ὄμματος
ὄψις Κύκλωπος ἐξαμιλληθῇ πυρί.
ΧΟ. σιγῶμεν ἐγκάψαντες αἰθέρα γνάθοις.
ΟΔ. ἄγε νυν ὅπως ἅψεσθε τοῦ δαλοῦ χεροῖν
εἴσω μολόντες· διάπυρος δ' ἐστὶν καλῶς.
ΧΟ. οὔκουν σὺ τάξεις οὕστινας πρώτους χρεὼν
καυτὸν μοχλὸν λαβόντας ἐκκάειν τὸ φῶς
Κύκλωπος, ὡς ἂν τῆς τύχης κοινώμεθα;
ΗΜ. Α. ἡμεῖς μὲν ἐσμὲν μακρότερον πρὸ τῶν θυρῶν
ἑστῶτες ὠθεῖν ἐς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πῦρ.
ΗΜ. Β. ἡμεῖς δὲ χωλοί γ' ἀρτίως γεγενήμεθα.
ΗΜ. Α. ταυτὸν πεπόνθατ' ἆρ' ἐμοί. τοὺς γὰρ πόδας
ἑστῶτες ἐσπάσθημεν οὐκ οἶδ' ἐξ ὅτου.
ΟΔ. ἑστῶτες ἐσπάσθητε; ΗΜ. Β. καὶ τά γ' ὄμματα
μέστ' ἐστὶν ἡμῶν κόνεος ἢ τέφρας ποθέν.
ΟΔ. ἄνδρες πονηροὶ κοὐδὲν οἵδε σύμμαχοι.
ΧΟ. ὁτιὴ τὸ νῶτον τὴν ῥάχιν τ' οἰκτείρομεν,
καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι
τυπτόμενος, αὕτη γίγνεται πονηρία;
ἀλλ' οἶδ' ἐπῳδὴν Ὀρφέως ἀγαθὴν πάνυ,
ὡς αὐτόματον τὸν δαλὸν ἐς τὸ κρανίον
στείχονθ' ὑφάπτειν τὸν μονῶπα παῖδα γῆς.
ΟΔ. πάλαι μὲν ᾔδη σ' ὄντα τοιοῦτον φύσει,
νῦν δ' οἶδ' ἄμεινον. τοῖσι δ' οἰκείοις φίλοις
χρῆσθαί μ' ἀνάγκη. χειρὶ δ' εἰ μηδὲν σθένεις,
ἀλλ' οὖν ἐπεγκέλευέ γ', ὡς εὐψυχίαν
φίλων κελευσμοῖς τοῖσι σοῖς κτησώμεθα.
ΧΟ. δράσω τάδ'. ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύσομεν.
κελευμάτων δ' ἕκατι τυφέσθω Κύκλωψ.
ἰὼ ἰώ, γενναιότατ' ὠθεῖτε, σπεύδετε.
ἐκκάετε τὴν ὀφρὺν
θηρὸς τοῦ ξενοδαίτα.
τύφετ' ὦ, κάετ' ὦ
τὸν Αἴτνας μηλονόμον.
τόρνευ', ἕλκε, μή σ' ἐξοδυνηθεὶς
δράσῃ τι μάταιον.
ΚΥ. ὤμοι, κατηνθρακώμεθ' ὀφθαλμοῦ σέλας.
ΧΟ. καλός γ' ὁ παιάν· μέλπε μοι τόνδ', ὦ Κύκλωψ.
ΚΥ. ὤμοι μάλ', ὡς ὑβρίσμεθ', ὡς ὀλώλαμεν.
ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας
χαίροντες, οὐδὲν ὄντες· ἐν πύλαισι γὰρ
σταθεὶς φάραγγος τῆσδ' ἐναρμόσω χέρας.
ΧΟ. τί χρῆμ' ἀϋτεῖς, ὦ Κύκλωψ; ΚΥ. ἀπωλόμην.
ΧΟ. αἰσχρός γε φαίνει. ΚΥ. κἀπὶ τοῖσδέ γ' ἄθλιος.
ΧΟ. μεθύων κατέπεσες ἐς μέσους τοὺς ἄνθρακας;
ΚΥ. Οὖτίς μ' ἀπώλεσ'. ΧΟ. οὐκ ἄρ' οὐδείς σ' ἠδίκει.
ΚΥ. Οὖτίς με τυφλοῖ βλέφαρον. ΧΟ. οὐκ ἄρ' εἶ τυφλός.
ΚΥ. ὡς δὴ σύ. ΧΟ. καὶ πῶς σ' οὔτις ἂν θείη τυφλόν;
ΚΥ. σκώπτεις· ὁ δ' Οὖτις ποῦ 'στιν; ΧΟ. οὐδαμοῦ,
Κύκλωψ.
ΚΥ. ὁ ξένος, ἵν' ὀρθῶς ἐκμάθῃς, μ' ἀπώλεσεν,
ὁ μιαρός, ὅς με δοὺς τὸ πῶμα κατέκλυσεν.
ΧΟ. δεινὸς γὰρ οἶνος καὶ παλαίεσθαι βαρύς.
ΚΥ. πρὸς θεῶν πεφεύγασ' ἢ μένουσ' εἴσω δόμων;
ΧΟ. οὗτοι σιωπῇ τὴν πέτραν ἐπήλυγα
λαβόντες ἑστήκασι. ΚΥ. ποτέρας τῆς χερός;
ΧΟ. ἐν δεξιᾷ σου. ΚΥ. ποῦ; ΧΟ. πρὸς αὐτῇ τῇ πέτρᾳ.
ἔχεις; ΚΥ. κακόν γε πρὸς κακῷ· τὸ κρανίον
παίσας κατέαγα. ΧΟ. καί σε διαφεύγουσί γε.
ΚΥ. οὐ τῇδ'; ἐπεὶ τῇδ' εἶπας. ΧΟ. οὐ ταύτῃ λέγω.
ΚΥ. πῇ γάρ; ΧΟ. περιάγουσίν σε πρὸς τἀριστερά.
ΚΥ. οἴμοι· γελῶμαι· κερτομεῖτέ μ' ἐν κακοῖς.
ΧΟ. ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλὰ πρόσθεν οὗτός ἐστί σου.
ΚΥ. ὦ παγκάκιστε, ποῦ ποτ' εἶ; ΟΔ. τηλοῦ σέθεν
φυλακαῖσι φρουρῶ σῶμ' Ὀδυσσέως τόδε.
ΚΥ. πῶς εἶπας; ὄνομα μεταβαλὼν καινὸν λέγεις;
ΟΔ. ὅπερ μ' ὁ φύσας ὠνόμαζ' Ὀδυσσέα.
δώσειν δ' ἔμελλες ἀνοσίου δαιτὸς δίκας·
κακῶς γὰρ ἂν Τροίαν γε διεπυρώσαμεν,
εἰ μή σ' ἑταίρων φόνον ἐτιμωρησάμην.
ΚΥ. αἰαῖ· παλαιὸς χρησμὸς ἐκπεραίνεται.
τυφλὴν γὰρ ὄψιν ἐκ σέθεν σχήσειν μ' ἔφη
Τροίας ἀφορμηθέντος. ἀλλὰ καὶ σέ τοι
δίκας ὑφέξειν ἀντὶ τῶνδ' ἐθέσπισεν,
πολὺν θαλάσσῃ χρόνον ἐναιωρούμενον.
ΟΔ. κλάειν σ' ἄνωγα· καὶ δέδραχ' ὅπερ λέγω.
ἐγὼ δ' ἐπ' ἀκτὰς εἶμι καὶ νεὼς σκάφος
ἥσω 'πὶ πόντον Σικελὸν ἔς τ' ἐμὴν πάτραν.
ΚΥ. οὐ δῆτ', ἐπεί σε τήνδ' ἀπορρήξας πέτραν
αὐτοῖσι συνναύταισι συντρίψω βαλών.
ἄνω δ' ἐπ' ὄχθον εἶμι, καίπερ ὢν τυφλός,
δι' ἀμφιτρῆτος τῆσδε προσβαίνων πέτρας.
ΧΟ. ἡμεῖς δὲ συνναῦταί γε τοῦδ' Ὀδυσσέως
ὄντες τὸ λοιπὸν Βακχίῳ δουλεύσομεν.

---

616. ἴτω Μάρων, πρασσέτω] ἴτ' ὦ, μόρον πράσσετ' ὦ Kirchhoffius. 617. μαινομένου Ἐξελέτω Hermannus] μαινόμενος ἐξελέτω PC μαινομένου Ἔξελετ' ὦ Kirchhoffius. 631. εἴσω D.] ἔσω 632. ΧΟ. addidit Stephanus. οὔκουν Hermannus] οὐκοῦν 633. καυστὸν (vel καυτὸν) Scaliger] καὶ τὸν ἐκκάειν PC, non ἐκκαίειν ut Ald. 635. 636. choro tribuunt PC. Correxit Canterus. 635. μακρότερον Musgravius] μακρότεροι 638—641. Ὀδ. ταυτὸν — ΧΟ. τοὺς γὰρ — Ὀδ. ἑστῶτες ἐσπάσθητε. ΧΟ καὶ τά PC. Inter hemichoria distribuit Musgravius. 638. ταυτόν] ταυτόν τε P. ἆρ'] ἄρ' PC. 641. μέστ' ἐστὶν Scaliger] μέτεστιν ἡμῶν] Fort. ἡμῖν. κόνεος Musgravius] κόνεως 642. ἄνδρες Matthiae] ἄνδρες 649. ᾔδη Heathius] ᾔδειν 653. κελευσμοῖς] κελευμοῖς pr. P.

654. κινδυνεύσομεν] κινδυνευτέον schol. Plat. Lach. p. 94. ed. Ruhnk. (322. ed. Bekk.) 655. κελευμάτων editiones Hervag.] κελευσμάτων 656 Incerta metrorum descriptio. ἰὼ ἰώ, γενναιότατοι, | ὠθεῖτε, σπεύδετε | ἐκκαίετ' ὀφρὺν Hermannus. γενναιότατ'] γενναιότατα PC, verbis duobus proximis separato versu positis. 657. σπεύδετε] Fort. σπεύδετ' ὦ. 659. τύφετ' ὦ, καίετ' ὦ Musgravius] τυφέτω καιέτω 661. μή σ'] μὴ δ' C. ἐξοδυνηθεὶς] ἐξ ὀδύνης συθεὶς Kirchhoffius.

668. τῆσδ' Nauckius] τάσδ' 672. ἀπώλεσ' Matthiae] ἀπώλεσεν σ' addidit Battierius. 674. ὡς (ὢς Ald.) δὴ σύ] ὀλεῖς (vel ὀλῇ) σύ Kirchhoffius. Fortasse versus totus, qui inutilis est, delendus. σ' οὔτις Canterus] σύ. τίς 677. με Musgravius] μοι κατέκλυσε Canterus] κατέκαυσε (κατέσπασε a m. sec. P.) 678. οἶνος] ᾦνος Camperus. 680. ἐπήλυγα] Hesychius, ἐπήλυγας: ἐπίπροσθεν. 684. παίσας] παῖδας pr. P. πταίσας Reiskius.

685. οὐ δῆτ', ἐπεὶ L. Spengelius (*Eos* vol. 1. p. 195.)

686. περιάγουσίν σε] περιάγου κεῖσε Nauckius. 688. οὗτος] οὖτις Florens Christianus. Οὖτις Hartungus, qui hunc versum Ulixi tribuit. 690. σῶμ' Canterus] δῶμ' 692. μ' Nauckius] γ' φύσας] φύσας μ' apogr. Paris. 694. κακῶς] καλῶς Kirchhoffius. διεπυρώσαμεν Fixius] διεπυρωσάμην 704. τήνδ' — πέτραν Kirchhoffius] τῆσδ' — πέτρας 705. 706. omissos in P supplevit manus secunda. 705. συνναύταισι Canterus] σὺν ναύταισι (νυν ναύταισι pr. P, sed σὺν a m. sec.) 707 πέτρας Kirchhoffius] ποδί

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.

ΑΙΓΕΥΣ.

Schol. Eur. Med. 167. τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἄψυρτον ὀνομαστί. Aristoteles Poet. 25. p. 1461 b 20. ὀρθὴ δ' ἐπιτίμησις καὶ ἀλογίᾳ καὶ μοχθηρίᾳ, ὅταν μὴ ἀνάγκης οὔσης μηδὲν χρήσηται τῷ ἀλόγῳ, ὥσπερ Εὐριπίδης τῷ Αἰγεῖ, ἢ τῇ πονηρίᾳ, ὥσπερ ἐν Ὀρέστῃ τοῦ Μενελάου. De argumento videndae narrationes schol. Homeri Il. 11, 741. Plut. V. Thesei c. 12. Apollod. 1, 9, 28. Hygin. fab. 26. et Elmsleius ad Med. p. 66.

1. Clemens Alex. Strom. 6. p. 742.

ποίαν σε φῶμεν γαῖαν ἐκλελοιπότα
πόλει ξενοῦσθαι τῇδε; τίς πάτρας ὅρος;
τίς ἔσθ' ὁ φύσας; τοῦ κεκήρυξαι πατρός;

V. 2. πόλει ξενοῦσθαι pro πολυξενοῦσθαι Musgravius. γῆ δὲ τίς πάτρας θ' codex (nam Stromatum unus tantum codex est Florentinus Laurentianus). Correxit Bergkius.

2. Schol. Ar. Av. 494. (Suid. v. δεκατεύειν): τὴν δεκάτην εἱστίων ἐπὶ τοῖς τικτομένοις καὶ ἐν αὐτῇ τὰ ὀνόματα ἐτίθεντο τοῖς παισί, καθάπερ Εὐριπίδης ἐν Αἰγεῖ "τί σε μάτηρ ἐν δεκάτᾳ τόκου ὠνόμαζεν;". τί schol., τίς Suid. μάτηρ Elmsleius pro μᾶτερ. τόκου] τόκον ed. Ald. ὠνόμαζεν] ὠνόμασεν Elmsleius.

3. Stobaeus 73, 16.

δειλῶν γυναῖκες δεσποτῶν θρασύστομοι.

4. Stobaeus 73, 14.

πέφυκε γάρ πως παισὶ πολέμιος γυνὴ
τοῖς πρόσθεν ἡ ζυγεῖσα δευτέρα πατρί.

V. 1. παισὶ pro πᾶσι Musgravius. πολέμιος A. πολέμιον ceteri. 2. δευτέρα Elmsleius pro δευτέρῳ. Terminatio non expressa in A et Vind. πατρί AM et ut videtur pr. Vind. qui in litura πόσει ut Trincav.

5. Stobaeus 34, 3.

εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔσται σοι κακά.

ἔσται ed. Francof. ἔστι libri.

6. Stobaeus 39, 6.

τί γὰρ πατρῴας ἀνδρὶ φίλτερον χθονός;

7. Orion Flor. 6, 1. p. 48, 26. ed. Schneidew.

κρεῖσσον δὲ πλούτου καὶ βαθυσπόρου χθονὸς
ἀνδρῶν δικαίων κἀγαθῶν ὁμιλίαι.

Stobaeus 9, 8. Εὐριπίδου Θησεῖ "κρείσσων — πολυχρύσου χλιδῆς — κἀγαθῶν παρουσίαι."

8. Stobaeus 47, 6.

ἀνδρὸς δ' ὑπ' ἐσθλοῦ καὶ τυραννεῖσθαι καλόν.

In lemmate ἀρχέ (i. e. Ἀρχελάῳ) pro Αἰγεῖ cod. Vindob. Archelai locum praemittit Stobaeus. δ' om. codices.

9. Stobaeus 86, 11.

ἦ που κρεῖσσον τῆς εὐγενίας
τὸ καλῶς πράσσειν.

V. 1. που] πολὺ Elmsleius.

10. Stobaeus 118, 8.

κατθανεῖν δ' ὀφείλεται
καὶ τῷ κατ' οἴκους ἐκτὸς ἡμένῳ πόνων.

11. Stobaeus 7, 2.

ἔστι καὶ πταίσαντ' ἀρετὰν ἀποδείξασθαι θανάτῳ.

12. Harpocr. p. 235, 3. ed. meae Oxon. Πάνακτος — πόλις ἐστὶ μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ της Βοιωτίας, ὡς (ἧς Nauckius) καὶ Ε. ἐν Αἰγεῖ μνημονεύει.

13. Steph. Byz. p. 101, 12. ἄντρον: τὸ σπήλαιον. τὸ τοπικὸν ἔδει ἀντρίτης — εὕρηται δὲ ἀντραῖος, ὡς Ε. ἐν Αἴξί (Αἰγεῖ Meursius). Εὔπολις ἐν Αἰξί Valck.

De fragmentis duobus quae in libris quibusdam ex Aegeo, in aliis ex Αὔγῃ et Θησεῖ afferuntur, vide ad fragm. 273. et 393. Θησεῖ pro Αἰγεῖ scriptum etiam fr. 7.

ΑΙΟΛΟΣ.

Schol. Hom. Od. 10, 6. Αἴολος Τηλεπάτραν τὴν Λαιστρυγόνου (corr. Τηλεπόρην τὴν Λαιστρυγόνος: v. Leutsch. ad Apostol. Proverb. 1, 83. vol. 2. p. 262.) γήμας ἐγέννησε θυγατέρας ἓξ καὶ ταύταις ἴσους υἱούς — ὁ δὲ Εὐριπίδης ἑτέρως ἱστορεῖ. Ar. Nub. 1371. ὁ δ' εὐθὺς ἧσ' Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν' ὡς ἐβίνει | ἀδελφός,

---

Euripidis Fragmentorum collectio *Poetarum scenicorum* editioni meae primae, quae Lipsiae et Londini prodiit a. 1830., adiuncta ex Augusti Matthiae editione excerpta erat, cui excerpta ex F. G. Wagneri editione substituerunt librarii Oxonienses in editionibus secunda, tertia et quarta, de quo lectores monui in Praefatione editionis secundae Oxoniensis a. 1851. Nunc ego Nauckii potissimum editionem secutus sum, qui diligentissimam in his poetae reliquiis operam posuit (in *Tragicorum Graecorum Fragmentis* Lipsiae editis a. 1856. p. 289—554.) et vitiosa plurima emendavit, addito quem Matthiae colligere coeperat amplo scripturae diversae apparatu, ex quo ea tantum attuli quorum vel ad emendanda verba poetae usus aliquis esse posset vel quae aliis de caussis memoratu digna essent. Numeros fragmentorum servavi Nauckianos, quibus viri docti hodie plerumque utuntur. De argumentis fabularum doctissime disseruit Welckerus in opere de Tragicorum Graecorum fabulis vol. secundo, Bonnae edito a. 1839. p. 437—872. post Welckerum I. A. Hartungus in *Euripidis restituti* voluminibus duobus Hamburgi editis a. 1843.

ὠλεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. ubi schol. γέγραπται Εὐριπίδου Αἴολος δρᾶμα οὕτως καλούμενον, ἐν ᾧ παρήγαγε Μακαρέα τὸν παῖδα τοῦ Αἰόλου φθείραντα Κανάχην τὴν ἀδελφήν.. Dionys. Hal. Rhet. c. 9, 11. vol. 5. p. 354. ἀλλὰ καὶ Εὐριπίδης δι' ὅλων λόγων διοικήσεως σχῆμα περαίνει —. ἐν τῷ Αἰόλῳ ὁ Μακαρεύς ἐστιν ὁμιλήσας τῇ ἀδελφῇ καὶ λανθάνων καὶ συμβουλεύων τῷ πατρὶ τὰς ἀδελφὰς τοῖς ἀδελφοῖς συνοικίσαι, ἵνα τὸ οἰκεῖον διοικήσηται· καὶ οὕτως ἐσχημάτισται ὁ λόγος κοινῇ γνώμῃ καὶ συμβουλῇ. Argumentum fabulae Welckerus agnovit in narratione Sostrati apud Stobaeum 64, 35. (cf. Plut. Mor. p. 312c). Euripideum drama respicit Ovidius Trist. 2, 384. *nobilis est Canace fratris amore sui.* Canacem parturientem cantavit Nero (Suet. Neron. c. 21. Dio Cass. 63, 10. et 22.). Aeoli tragicam personam ab Aristophane in Aeolosicone risam esse tradit Platonius περὶ διαφορᾶς κωμῳδιῶν vol. 1. p. 20. ed. Oxon cuius fabulae duplex exstitit editio, Αἰολοσίκων πρῶτος et Αἰολοσίκων δεύτερος: de quo dixi ad Fragm. Aristophanis 122. p. 193. De Eriphi Aeolo (Com. 3. p. 556.) nihil scimus. Antiphanes teste Ath. 10. p. 444c. haec in Aeolo dixit, in quibus, ut Valckenarius monuit, manifesta est parodia tragica, Μακαρεὺς ἔρωτι τῶν ὁμοσπόρων μιᾶς | πληγεὶς τέως μὲν ἐπεκράτει τῆς συμφορᾶς | κατεῖχέ θ' αὑτόν· εἶτα παραλαβών ποτε οἶνον στρατηγόν, ὃς μόνος θνητοῖς ἄγει | τὴν τόλμαν εἰς τὸ πρόσθε τῆς εὐβουλίας, | νύκτωρ ἀναστὰς ἔτυχεν ὧν ἐβούλετο.

14. Dicaearchus de statu Graec. p. 22. (Muelleri Geogr. min. vol. 1. p. 109.) ἔστιν οὖν ἡ Ἑλλὰς ὑφ' Ἕλληνος οἰκισθεῖσα πόλις τε καὶ χώρα· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Εὐριπίδης (in Aeolo: de quo constat ex Strabone 8. p. 356.)

Ἕλλην γάρ, ὡς λέγουσι, γίγνεται Διός,
τοῦ δ' Αἴολος παῖς, Αἰόλου δὲ Σίσυφος
Ἀθάμας τε Κρηθεύς θ' ὅς τ' ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥοαῖς
θεοῦ μανεὶς ἔρριψε Σαλμωνεὺς φλόγα.

15. Stobaeus 65, 1.

ἴδοιμι δ' αὐτῶν ἔκγον' ἄρσεν' ἀρσένων·
πρῶτον μὲν εἶδος ἄξιον τυραννίδος·
πλείστη γὰρ ἀρετὴ τοῦθ' ὑπάρχον ἐν βίῳ,
τὴν ἀξίωσιν τῶν καλῶν τὸ σῶμ' ἔχειν.

V. 2. afferunt sine nomine fabulae Ath. 13. p. 566b. et poetae quoque nomine omisso Porphyr. Introd. in Aristot. Categ. p. 1b. 34. Etym. M. p. 295, 43. Etym. Gud. p. 163, 28. Georgius Cedrenus vol. 2. p. 181, 22. Eust. Il. p. 172 sq., respiciunt Gregorius Naz. vol. 1. p. 117d. Georgius Acropol. p. 146, 8. Eust. Il. p. 399, 11. et ex Phoenissis Philoponus in Porph. Introd. p. 11b. 44. (sive David. Proleg. in Porph. Introd. p. 21a. 1.) unde schol. Aristot. in Crameri Anecd. Paris. vol. 1. p. 403, 11. περὶ εἴδους φησὶν ὁ Εὐριπίδης περὶ φοινικός τινος "πρῶτον — τυραννίδος". 3. πλείστη γὰρ ἀρετὴ] πλείστης γὰρ ἀρετῆς Herwerdenus in Exercit. crit. Hag. Com. 1862. p. 31.

16. Stobaeus 45, 13.

λαμπροὶ δ' ἐν αἰχμαῖς Ἄρεος ἔν τε συλλόγοις,
μή μοι τὰ κομψὰ ποικίλοι γενοίατο,
ἀλλ' ὧν πόλει δεῖ, μεγάλα βουλεύοιντ' ἀεί.

V. 2. et 3. partim affert Aristot. Polit. 3, 4. p. 127a. 19. 3. μεγάλα βουλεύοντες εὖ ed., μέγα βουλεύοντες ἀεί A. μεγάλα βουλεύοιντ' ἀεί Gaisford.

17. Ar. Pac. 114. ὦ πάτερ, ὦ πάτερ, ἦ ῥ' ἔτυμός γε | δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει —; ubi schol. παρὰ τὰ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου

ἆρ' ἔτυμον φάτιν ἔγνων,
Αἴολον εὐνάζειν τέκνα φίλτατα;

V. 1. ἔγνων] εὗρον cod. Rav. 2. Αἴολον om. Rav. αἰόλος Ven. Αἰόλε, σ' Seidlerus.

18. Ar. Pac. 119. δοξάσαι ἔστι, κόραι· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἄχθομαι ὑμῖν | ἡνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον. ubi schol. καὶ τοῦτο παρὰ (πρὸς libri) τὸ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου ἔπος

δοξάσαι ἔστι, κόραι· τὸ δ' ἐτήτυμον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

19. Ar. Ran. 1475. τί δ' αἰσχρόν, ἢν μὴ τοῖς θεωμένοις δοκῇ; ubi scholia: παρὰ τὰ ἐξ Αἰόλου Εὐριπίδου

τί δ' αἰσχρόν, ἢν μὴ τοῖς χρωμένοις δοκῇ;

Serenus ap. Stobaeum 5, 82. Εὐριπίδης εὐδοκίμησεν ἐν θεάτρῳ εἰπὼν "τί δ' αἰσχρὸν ἂν μὴ τοῖς γε χρωμένοις δοκῇ;" καὶ ὁ Πλάτων ἐντυχὼν αὐτῷ "ὦ Εὐριπίδη" ἔφη "αἰσχρὸν τό γ' αἰσχρόν, κἂν δοκῇ κἂν μὴ δοκῇ". Plut. Mor. p. 33c. de Antisthene: τοὺς Ἀθηναίους ἰδὼν θορυβήσαντας ἐν τῷ θεάτρῳ "τί δ' — δοκῇ;" παραβάλλων εὐθὺς "αἰσχρὸν τό γ' αἰσχρόν, κἂν δοκῇ κἂν μὴ δοκῇ". Eodem versu Lais usa dicitur ad irridendum Euripidem: vid. Machon ap. Ath. 13. p. 582d., ubi εἰ μὴ τοῖσι χρωμένοις δοκεῖ legitur. Etiam versum quem Aristophanes praemittit, αἴσχιστον ἔργον προσβλέπεις μ' εἰργασμένος Euripideum esse coniecit Fritzschius. NAUCK.

20. Stobaeus 93, 9.

μὴ πλοῦτον εἴπῃς· οὐχὶ θαυμάζω θεὸν
ὃν χὠ κάκιστος ῥᾳδίως ἐκτήσατο.

Eosdem versus sine fabulae nomine habet Ath. 4. p. 159c., sine poetae et fabulae nomine Plut. Mor. p. 34d. Sextus Empir. p. 660, 27. p. 663, 20. Stobaeus 5, 4. Gregor. Naz. vol. 2. p. 210c. V. 2. καὶ Stobaeus 5, 4. et Gregor. Naz., χὠ vel καὶ ὁ ceteri.

21. Stobaeus 43, 20.

δοκεῖτ' ἂν οἰκεῖν γαῖαν, εἰ πένης ἅπας
λαὸς πολιτεύοιτο πλουσίων ἄτερ;
οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλὰ καὶ κακά,
ἀλλ' ἔστι τις σύγκρασις, ὥστ' ἔχειν καλῶς.
ἃ μὴ γὰρ ἔστι τῷ πένητι πλούσιος
δίδωσ'· ἃ δ' οἱ πλουτοῦντες οὐ κεκτήμεθα,
τοῖσιν πένησι χρώμενοι θηρώμεθα.

V. 3. et 4. sine fabulae nomine affert Plut. Mor. p. 369b. et p. 474a., item tertium et quarti dimidium (οὐκ — σύγκρασις) p. 25c. Theoprast. Metaphys. p. 316. σχεδὸν ἰσομοιρεῖ τὸ χεῖρον τῷ βελτίονι — ὥστε δοκεῖν καὶ Εὐριπίδην καθόλου λέγειν ὡς "οὐκ ἂν γένοιτο χωρὶς ἐσθλά". 5. πένητι pro πένηθ' ὁ Erfurdt. 7. θηρώμεθα pro πειθώμεθα Berglerus.

22. Stobaeus 91, 21.

τὴν δ' εὐγένειαν πρὸς θεῶν μή μοι λέγε·
ἐν χρήμασιν τόδ' ἐστί, μὴ γαυροῦ, πάτερ.
κύκλῳ γὰρ ἕρπει· τῷ μὲν ἔσθ', ὁ δ' οὐκ ἔχει·
κοινοῖσι δ' αὐτοῖς χρώμεθ'· ᾧ δ' ἂν ἐν δόμοις
χρόνον συνοικῇ πλεῖστον, οὗτος εὐγενής.

V. 5. εὐγενής Grotius pro εὐτυχής.

23. Stobaeus 116, 38.

ἀλλ' ἢ τὸ γῆρας τὴν Κύπριν χαίρειν ἐᾷ,
ἥ τ' Ἀφροδίτη τοῖς γέρουσιν ἄχθεται.

Versus 1. 2. omisso fabulae nomine affert Plut. Mor. p. 285b., v. 2. idem p. 786a. et 1094f.

24. Stobaeus 71, 3.

κακὸν γυναῖκα πρὸς νέαν ζεῦξαι νέον·
μακρὰ γὰρ ἰσχὺς μᾶλλον ἀρσένων μένει,
θήλεια δ' ἥβη θᾶσσον ἐκλείπει δέμας.

V. 3. θήλεια δ' H. Stephanus. θηλείας θ' A, θηλείας δ' ceteri. Versum primum cum aliis duobus (fr. 906.) coniunctum Clemens Alex. habet Strom. 6. p. 740.

25. Stobaeus 116, 4.

φεῦ φεῦ, παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει·
γέροντες οὐδέν ἐσμεν ἄλλο πλὴν ὄχλος
καὶ σχῆμ', ὀνείρων δ' ἕρπομεν μιμήματα·
νοῦς δ' οὐκ ἔνεστιν, οἰόμεσθα δ' εὖ φρονεῖν.

V. 1. iisdem verbis legitur fr. 344, 1. 2. οὐδέν ἐσμεν] ἐσμὲν οὐδὲν A Voss. ὄχλος] λόγος Valck. 4. οὐκ ἔνεστιν Pflugkius] οὐκέτ' ἐστίν ed., οὐκ ἔστιν AM.

26. Stobaeus 63, 1.

τῇ δ' Ἀφροδίτῃ πόλλ' ἔνεστι ποικίλα·
τέρπει τε γὰρ μάλιστα καὶ λυπεῖ βροτούς.
τύχοιμι δ' αὐτῆς ἡνίκ' ἐστὶν εὐμενής.

27. Plut. Mor. p. 959d. ἐπαινούσης τὸ Εὐριπίδειον

ἦ βραχύ τοι σθένος ἀνέρος· ἀλλὰ
ποικιλίᾳ πραπίδων
δεινὰ μὲν φῦλα πόντου
χθονίων τ' ἀερίων τε
δάμναται παιδεύματα.

Eundem locum sine poetae et fabulae nomine habet Plut. Mor. p. 98e. Fabulam indicat Stobaeus 54, 6. Εὐριπίδου Αἰόλῳ "βραχύ — πραπίδων" (v. 1. et 2.). V. 1. ἦ om. Stobaeus. τοι] μὲν Plut. p. 98. ἀνέρος] ἀνδρός Plut. p. 98. et Stobaeus. 2. ποικιλίᾳ] ποικιλίαι Stobaeus, ποικιλίαις Plut. p. 959. 3. δεινὰ μὲν πόντου p. 98., δαμᾷ φῦλα πόντου p. 959. 4. ἀερίων p. 98. ἐανά p. 959. 5. δάμναται om. p. 959. V. 3—5. Verba non integra, cf. Valck. Diatr. p. 147. et Kayser. in Ritschelii Museo Rhen. a. 1850. vol. 7. p. 122. NAUCK. Verbis χθόνια γῆς παιδεύματα, ut aliis Euripideis, utitur Lucian. Iov. Tragoed. c. 1.

28. Stobaeus 35, 3.

παῖδες, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς λόγους οἷός τε συντέμνειν καλῶς.

Locum repetit Ar. Thesm. 177. haec Euripidi tribuens: Ἀγάθων, σοφοῦ πρὸς ἀνδρὸς ὅστις ἐν βραχεῖ | πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν λόγους.

29. Stobaeus 22, 14.

σιγᾶν φρονοῦντα κρεῖσσον εἰς ὁμιλίαν
πεσόντα· τούτῳ δ' ἀνδρὶ μήτ' εἴην φίλος
μήτε ξυνείην, ὅστις αὐτάρκη φρονεῖν
πέποιθε, δούλους τοὺς φίλους ἡγούμενος.

V. 1. κρεῖσσον εἰς M. κρεῖσσον ἢ εἰς alii.

30. Stobaeus 39, 5.

ἀλλ' ὅμως
οἰκτρός τις αἰὼν πατρίδος ἐκλιπεῖν ὅρους.

31. Stobaeus 20, 7.

ὀργῇ γὰρ ὅστις εὐθέως χαρίζεται,
κακῶς τελευτᾷ· πλεῖστα γὰρ σφάλλει βροτούς.

32. Stobaeus 4, 11.

κακῆς ἀπ' ἀρχῆς γίγνεται τέλος κακόν.

33. Stobaeus 114, 8.

οἴμοι, τίς ἀλγεῖν οὐκ ἐπίσταται κακοῖς;
τίς ἂν κλύων τῶνδ' οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;

V. 2. οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ] Eadem verba Hecub. 298.

34. Stobaeus 98, 32.

γλυκεῖα γάρ μοι φροντὶς οὐδαμῇ βίου.

35. Stobaeus 104, 10.

ἀεὶ τὸ μὲν ζῇ, τὸ δὲ μεθίσταται κακόν,
τὸ δ' αὖ πέφηνεν αὖθις ἐξ ἀρχῆς νέον.

V. 2. αὖ πέφηνεν Badhamus] ἐξέφηνεν B. οὐκ ἔφηνεν (ἔφην' ἐν M) ceteri. αὖθις Grotius] αὐτῆς vel αὔτις libri.

36. Stobaeus 73, 13.

γυναῖκα δ' ὅστις παύσεται λέγων κακῶς,
δύστηνος ἆρα κοὐ σοφὸς κεκλήσεται.

37. Stobaeus 108, 19.

μοχθεῖν ἀνάγκη· τὰς δὲ δαιμόνων τύχας
ὅστις φέρει κάλλιστ', ἀνὴρ οὗτος σοφός.

Verba μοχθεῖν ἀνάγκη iterum habes fr. 719.

38. Stobaeus Ecl. 1, 8, 20. p. 232.

ὁ χρόνος ἅπαντα τοῖσιν ὕστερον φράσει·
λάλος ἐστὶν οὗτος, οὐκ ἐρωτῶσιν λέγει.

V. 2. λάλος pro ἄλλος Canterus. λάλος τις οὗτος κοὐκ ἐρωτῶσιν λέγει Coningtonus.

39. Stobaeus 50, 6.

τὰ πόλλ' ἀνάγκη διαφέρει τολμήματα.

40. Phot. Lex. p. 169, 7. et Suidas: κλῆρος Ἑρμοῦ: συνήθεια ἀρχαία. ἔβαλλον οἱ κληροῦντες εἰς ὑδρίαν ἐλαίας φύλλον ὃ προσηγόρευον Ἑρμῆν, καὶ πρῶτον ἐξῄρουν τοῦτο, τιμὴν τῷ θεῷ ταύτην ἀπονέμοντες· ἐλάγχανεν δὲ ὁ μετὰ τὸν θεόν. Εὐριπίδης ἐν τῷ Αἰόλῳ μνημονεύει τοῦ ἔθους τούτου.

41. Hesychius, ἀκρατές: ἀσθενές. Εὐριπίδης Αἰόλῳ.

42. Antiatt. p. 105, 25. κατηρτυκέναι (κατήρτυκεν cod.) ἐλέγοντο οἱ μηκέτι βόλον ἔχοντες ἵπποι. Εὐριπίδης Αἰόλῳ. Cf. fr. 818, 5.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Aelianus V. H. 2, 8. κατὰ τὴν πρώτην καὶ ἐνενηκοστὴν ὀλυμπιάδα, καθ' ἣν ἐνίκα Ἐξαίνετος ὁ Ἀκραγαντῖνος στάδιον, ἀντηγωνίσαντο ἀλλήλοις Ξενοκλῆς καὶ Εὐριπίδης. καὶ πρῶτός γε ἦν Ξενοκλῆς, ὅστις ποτὲ οὗτός ἐστιν, Οἰδίποδι καὶ Λυκάονι καὶ Βάκχαις καὶ Ἀθάμαντι σατυρικῷ· τούτου δεύτερος Εὐριπίδης ἦν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Παλαμήδει καὶ Τρῳάσι καὶ Σισύφῳ σατυρικῷ. γελοῖον δέ, οὐ γάρ; Ξενοκλέα μὲν ἡττᾶσθαι, Εὐριπίδην δὲ νικᾶν καὶ ταῦτα τοιούτοις δράμασι. De mytho, quem in eiusdem tituli dramate Sophocles tractavit, cf. Hyginus fab. 91. Παραχορήγημα huic dramati fuisse docemur schol. Eur. Hipp. 58. vol. 1. p. 83, 13. ἕτεροι δέ εἰσι (Hippolyti comites) τοῦ χοροῦ, καθάπερ ἐν τῷ Ἀλεξάνδρῳ ποιμένες. Ennium in Alexandro Euripidis vestigia legisse probabile est ex Varronis loco, vide fr. 65. Ceterum Ἀλεξάνδρα cum schol. Eur. habet Hesychius (fr. 64.), quod falsum esse intellexit Osannus in Wolfii Anal. vol. 2. p. 629 sqq. Huius dramatis videtur esse adespoton Diogenis L. 7, 67. NAUCK.

43. Ar. Ran. 100. ὅστις φθέγξεται | τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον, | αἰθέρα Διὸς δωμάτιον ἢ χρόνου πόδα. ubi schol. (cf. Suid. v. παρακεκινδυνευμένον): χρόνου πόδα ἐξ Ἀλεξάνδρου "καὶ χρόνου προύβαινε πούς". Ar. Ran. 311. τίν' αἰτιάσωμαι θεῶν μ' ἀπολλύναι; | αἰθέρα Διὸς δωμάτιον ἢ χρόνου πόδα; προύβαινε pro πρόβαινε Elmsleius. Cf. δαρὸν χρόνου πόδα Eur. Bacch. 889. et qui χρόνου πόδα ex Euripide commemorat Eust. Opusc. p. 46, 32.

44. Stobaeus 124, 20.

παλαιὰ καινοῖς δακρύοις οὐ χρὴ στένειν.

45. Stobaeus 114, 7.

A. οἶδ'· ἀλλὰ κάμπτειν τῷ χρόνῳ λύπας χρεών.
B. χρῆν· τοῦτο δ' εἰπεῖν ῥᾷον ἢ φέρειν κακά.

V. 1. κάμπτειν] κνάμπτειν AMVind. 2. χρῆν A.

χρή ceteri. Prior versus Priami videtur esse, alter Hecubae. NAUCK.

46. Stobaeus 105, 33.

ὥστ' οὔτις ἀνδρῶν εἰς ἅπαντ' εὐδαιμονεῖ.

47. Stobaeus 108, 17.

πάντων τὸ θανεῖν· τὸ δὲ κοινὸν ἄχος
μετρίως ἀλγεῖν σοφία μελετᾷ.

48. Stobaeus 4, 32.

ὅθεν δὲ νικᾶν χρῆν σε, δυστυχεῖς, ἄναξ·
ὅθεν δέ σ' οὐ χρῆν, εὐτυχεῖς. δούλοισι γὰρ
τοῖς σοῖσι νικᾷς, τοῖς δ' ἐλευθέροισιν οὔ.

V. 3. τοῖς σοῖσι νικᾷς Musgravius (τοῖς σοῖσιν εἴκεις Gesner)] τοῖς σοῖσιν ἥκεις A. τοῖς σοῦσιν ἥκεις M. τόσοισιν ἥκεις ceteri.

49. Stobaeus 62, 14.

σοφὸς μὲν οὖν εἶ, Πρίαμ', ὅμως δέ σοι λέγω·
δούλου φρονοῦντος μᾶλλον ἢ φρονεῖν χρεὼν
οὐκ ἔστιν ἄχθος μεῖζον οὐδὲ δώμασι
κτῆσις κακίων οὐδ' ἀνωφελεστέρα.

50. Stobaeus 62, 15.

ἤλεγχον· οὕτω γὰρ κακὸν δούλων γένος·
γαστὴρ ἅπαντα, τοὐπίσω δ' οὐδὲν σκοπεῖ.

Meinekius hunc locum cum fr. 49. coniungendum suspicatur.

51. Stobaeus 62, 16.

δούλων ὅσοι φιλοῦσι δεσποτῶν γένος,
πρὸς τῶν ὁμοίων πόλεμον αἴρονται μέγαν.

V. 1. δεσποτῶν] δεσπόται Bothius. 2. αἴρονται Elmsleius pro αἰροῦνται.

52. Stobaeus 62, 19.

δούλους γὰρ οὐ
καλὸν πεπᾶσθαι κρείσσονας τῶν δεσποτῶν.

53. Stobaeus 86, 2.

περισσόμυθος ὁ λόγος, εὐγένειαν εἰ
βρότειον εὐλογήσομεν.
τὸ γὰρ πάλαι καὶ πρωτον ὅτ' ἐγενόμεθα,
διὰ δ' ἔκρινεν ἁ τεκοῦσα βροτούς,
ὁμοίαν χθὼν ἅπασιν ἐξεπαίδευσεν ὄψιν.
ἴδιον οὐδὲν ἔχομεν· μία δὲ γονὰ
τό τ' εὐγενὲς καὶ τὸ δυσγενές·
νόμῳ δὲ γαῦρον αὐτὸ κραίνει χρόνος.
τὸ φρόνιμον εὐγένεια καὶ τὸ συνετὸν
ὁ θεὸς δίδωσιν, οὐχ ὁ πλοῦτος.

Scriptura et metrum incertum. χορός praescriptum in Vind. V. 2. βρότειον] δ' addit A. 4. τεκοῦσα codices. τεκοῦσα γᾶ ed. Trincav. δόκησις coniicit Meinekius, qui hunc versum post proximum collocat. 5. χθὼν] χέων M. ὄψιν] φύσιν Nauckius. 8. γαῦρον] γαύρων M. γαυρῶν A pr. m. 9. τὸ συνετὸν ᾧ | θεὸς δίδωσιν Hermannus. Verba τὸ φρόνιμον — πλοῦτος num Euripidea sint dubitatNauckius.

54. Stobaeus 86, 7.

οὐκ ἔστιν ἐν κακοῖσιν εὐγένεια,
παρ' ἀγαθοῖσι δ' ἀνδρῶν.

V. 2. παρ'] ἐπ' codex Voss.

55. Stobaeus 97, 8. et (v. 1. 2.) Clemens Alex. Strom. 4. p. 574.

κακόν τι παίδευμ' ἦν ἄρ' εἰς εὐανδρίαν
ὁ πλοῦτος ἀνθρώποισιν αἵ τ' ἄγαν τρυφαί·
πενία δὲ δύστηνον μέν, ἀλλ' ὅμως τρέφει
μοχθοῦντ' ἀμείνω τέκνα καὶ δραστήρια.

V. 1. παίδευμ' Clem., βούλευμ' Stobaeus. 4. μοχθεῖν τ' Coningtonus.

56. Stobaeus 93, 14.

ἄδικον [δ'] ὁ πλοῦτος, πολλὰ δ' οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ.

Prius δ' om. MVind. ποιεῖ] ποεῖ MVind.

57. Stobaeus 42, 3.

ἄναξ, διαβολαὶ δεινὸν ἀνθρώποις κακόν·
ἀγλωσσίᾳ δὲ πολλάκις ληφθεὶς ἀνὴρ
δίκαια λέξας ἧσσον εὐγλώσσου φέρει.

V. 2. et 3. sine poetae et fabulae nomine affert Clemens Alex. Strom. 1. p. 340. 2. ἀγλωσσίᾳ Clemens, εὐγλωσσίᾳ Stobaeus.

58. Stobaeus 62, 18.

ὦ παγκάκιστοι καὶ τὸ δοῦλον οὐ λόγῳ
ἔχοντες, ἀλλὰ τῇ τύχῃ κεκτημένοι.

V. 2. τύχῃ] φύσει Iacobsius.

59. Stobaeus 38, 20.

οἴμοι, θανοῦμαι διὰ τὸ χρήσιμον φρενῶν,
ἣ τοῖσιν ἄλλοις γίγνεται σωτηρία.

V. 2. ἣ pro ἃ Barnesius ex Eur. Troad. 743. et Med. 14.

60. Stobaeus 69, 20.

ἐκ τῶν ὁμοίων οἱ κακοὶ γαμοῦσ' ἀεί.

61. Clemens Alex. Strom. 6. p. 742.

χρόνος δὲ δείξει σ'· ᾧ τεκμηρίῳ μαθὼν
ἢ χρηστὸν ὄντα γνώσομαί σ' ἢ κακόν.

V. 1. σ' addidit Grotius. 2. γνώσομαί σε ἢ libri. γνώσομαι σέ γ' ἢ Grotius. γνωσόμεσθά σ' ἢ Schneidewinus.

62. Orion Flor. 1, 3. p. 41, 9.

μισῶ σοφὸν
ὄντ' ἐν λόγοισιν, ἐς δ' ὄνησιν οὐ σοφόν.

V. 2. ὄντ' addidit Meinekius. μισῶ σοφὸν λόγοισιν, ἐς δ' ὄνησιν οὔ Cobetus Nov. Lect. p. 293. Pacuvius Gellii 13, 8, 4. "*ego odi homines ignava opera et philosopha sententia.*"

63. Stobaeus 111, 8.

Ἑκάβη, τὸ θεῖον ὡς ἄελπτον ἔρχεται
θνητοῖσιν, ἕλκει δ' οὔποτ' ἐκ ταὐτοῦ τύχας.

V. 2. τύχας suspectum.

64. Hesychius, ἄρρητος κόρη: ἡ Περσεφόνη. Εὐριπίδης Ἀλεξάνδρῳ. Cf. Eur. Hel. 1307. et Carcin. fr. 5, 1.

65. Varro L. L. 7, 82. *apud Ennium — "quapropter Parim pastores nunc Alexandrum vocant". imitari dum voluit Euripidem et ponere* ἔτυμον, *est lapsus. nam Euripides quod Graeca posuit*, ἔτυμα *sunt aperta.* Ad hanc fabulam Casandrae versus ab Plutarcho Mor. p. 821 b. sine nomine poetae allatos rettulit Musgravius,

ἄκραντα γάρ μ' ἔθηκε θεσπίζειν θεός,
καὶ πρὸς παθόντων κἀν κακοῖσι κειμένων
σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δὲ μαίνομαι.

V. 3. μαίνομαι] μαινολίς Herwerdenus.

ΑΛΚΜΕΩΝ Α ET Β.

"Ἀλκμέων Euripidem scripsisse, non Ἀλκμαίων, docet grammaticus Crameri Anecd. Oxon. vol. 2. p. 337, 4. Ἀλκμέωνας· τὸ ΜΕ ψιλόν, ὡς παρὰ Εὐριπίδῃ ἔχει ἡ χρῆσις. συστείλας τὸ Ε φυλάττει τὸ Ω ὡς κύριον ἐν τῇ γενικῇ. Duo fuisse huius tituli dramata nescivit Ioannes Malalas p. 72, 11. καὶ μετὰ Αἰσχύλον ἐβασίλευσεν αὐτῶν Ἀλκμαίων ἔτη δύο· περὶ οὗ Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος δρᾶμα ἐξέθετο.

Prius drama, Ἀλκμέων ὁ διὰ Ψωφῖδος, scenae commissum est olymp. 85, 2. Argum. Alcest.: ἐδιδάχθη ἐπὶ Γλαυκίνου ἄρχοντος πρῶτος ἦν Σοφοκλῆς, δεύτερος Εὐριπίδης Κρήσσαις, Ἀλκμέωνι τῷ διὰ Ψω-

φῖδος, Τηλέφῳ, Ἀλκήστιδι. De mytho cf. Hygin. fab. 73. et Apollod. 3, 7, 5. Tatianus Orat. ad Graec. c. 24. p. 100. τί μοι συμβάλλεται πρὸς ὠφέλειαν ὁ κατὰ τὸν Εὐριπίδην μαινόμενος καὶ τὴν Ἀλκμαίωνος μητροκτονίαν ἀπαγγέλλων, ᾧ μηδὲ τὸ οἰκεῖον πρόσεστι σχῆμα, κέχηνε δὲ μέγα καὶ ξίφος περιφέρει καὶ κεκραγὼς πίμπραται καὶ φορεῖ στολὴν ἀπάνθρωπον.

Ἀλκμέωνα τὸν διὰ Κορίνθου spectat scholion Ar. Ran. 67. αἱ διδασκαλίαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν τὴν ἐν Αὐλίδι, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας. De argumento cf. Apollod. 3, 7, 7. Εὐριπίδης δέ φησιν Ἀλκμαίωνα κατὰ τὸν τῆς μανίας χρόνον ἐκ Μαντοῦς Τειρεσίου παῖδας δύο γεννῆσαι, Ἀμφίλοχον καὶ θυγατέρα Τισιφόνην, κομίσαντα δὲ εἰς Κόρινθον τὰ βρέφη δοῦναι τρέφειν Κορινθίων βασιλεῖ Κρέοντι, καὶ τὴν μὲν Τισιφόνην διενεγκοῦσαν εὐμορφίᾳ ὑπὸ τῆς Κρέοντος γυναικὸς ἀπεμποληθῆναι, δεδοικυίας μὴ Κρέων αὐτὴν γαμετὴν ποιήσηται, τὸν δὲ Ἀλκμαίωνα ἀγοράσαντα ταύτην ἔχειν οὐκ εἰδότα τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα θεράπαιναν, παραγενόμενον δὲ εἰς Κόρινθον ἐπὶ τὴν τῶν τέκνων ἀπαίτησιν καὶ τὸν υἱὸν κομίσασθαι. καὶ Ἀμφίλοχος κατὰ χρησμοὺς Ἀπόλλωνος Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος ᾤκησεν. Cf. Clemens Alex. Strom. 1. p. 399. Τειρεσίας τε αὖ καὶ Μαντὼ ἐν Θήβαις, ὥς φησιν Εὐριπίδης.

Haud pauca fragmenta utrius sint dramatis nescimus; plerique enim auctores simpliciter Ἀλκμαίωνα afferunt, et fortasse illa ὁ διὰ Ψωφῖδος et ὁ διὰ Κορίνθου grammaticis debentur, non poetae, quem ἐν Ψωφῖδι et ἐν Κορίνθῳ dicturum fuisse arbitror." NAUCK.

66. Hesychius, ἀτενής: "ἥκω δ' ἀτενὴς ἀπ' οἴκων", Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι τῷ διὰ Ψωφῖδος συντείνασα. καὶ ἀτενίζειν λέγουσι τοὺς συντείνοντας καὶ ἐπερείδοντας τὴν ὄψιν.

67. Aristoph. Eq. 1302.

οὐδὲ πυνθάνεσθε ταῦτ', ὦ παρθένοι, τἀν τῇ πόλει;

ubi schol. ὁ στίχος παρὰ τὰ ἐξ Ἀλκμαίωνος Εὐριπίδου. Alcmaeonem τὸν διὰ Ψωφῖδος dici chronologia docet. Euripidea verba fortasse Aristophanes mutavit. NAUCK.

68. Stobaeus 8, 12.

ὁ φόβος, ὅταν τις σώματος μέλλῃ πέρι
λέγειν καταστὰς εἰς ἀγῶν' ἐναντίον,
τό τε στόμ' εἰς ἔκπληξιν ἀνθρώπων ἄγει
τὸν νοῦν τ' ἀπείργει μὴ λέγειν ἃ βούλεται.
τῷ μὲν γὰρ ἔνι κίνδυνος, ὁ δ' ἀθῷος μένει.
ὅμως δ' ἀγῶνα τόνδε δεῖ μ' ὑπεκδραμεῖν·
ψυχὴν γὰρ ἆθλα τιθεμένην ἐμὴν ὁρῶ.

Lemma apud Stobaeum Εὐριπίδου ἀκμ' (sic Vind., Εὐρ. ἐν Ἀλκμήνῃ ed. Schowii, Εὐριπίδου Ἀλκμαίωνος Gaisfordus). Locum om. AM V. 2. εἰς pro ἐπ' Scaliger. 3. ἀνθρώπων] ἐνθρώσκων Meinekius. 5. δεῖ μ' ὑπεκδραμεῖν Vind., δεῖ γὰρ ὑποδραμεῖν B m. pr., ὑπερδραμεῖν B m. sec. 7. τιθεμένην] κειμένην Dobraeus Advers. 2. p. 128.

69. Aristot. Eth. Nic. 5, 11. p. 1136a, 13. ὥσπερ Εὐριπίδης εἴρηκε λέγων ἀτόπως

μητέρα κατέκταν τὴν ἐμήν, βραχὺς λόγος.
ἑκὼν ἑκοῦσαν ἢ οὐ θέλουσαν οὐχ ἑκών;

ubi Michael Ephes. fol. 74b. παρατίθεται τὰ τοῦ Εὐριπίδου ἰαμβεῖα ἐκ τοῦ Βελλεροφῶντος εἰς πίστωσιν τοῦ ἔστιν ἑκόντα ἀδικεῖσθαι. Alcmaeonis esse locum vidit Welcker. V. 1. κατέκταν Boisson. κατέκτα libri. 2. οὐ addidit Welcker. p. 579. cum paraphrasta, qui ἄκουσαν οὐχ ἑκών habet.

70. μάλιστα μέν μ' ἐπῆρ' ἐπισκήψας πατήρ,
ὅθ' ἅρματ' εἰσέβαινεν εἰς Θήβας ἰών.

Aristot. Eth. Nic. 3, 1. p. 1110a, 28. ἔνια δ' ἴσως οὐκ ἔστιν ἀναγκασθῆναι, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποθανετέον παθόντι τὰ δεινότατα. καὶ γὰρ τὸν Εὐριπίδου Ἀλκμαίωνα γελοῖα φαίνεται τὰ ἀναγκάσαντα μητροκτονῆσαι. ubi scholia fol. 39b. λέγει γὰρ παρ' αὐτῷ ὁ Ἀλκμαίων "μάλιστα — ἰών". διὰ γὰρ τούτων ἐντολὰς τοῦ πατρὸς διηγεῖται ὡς ἐντειλαμένου αὐτοῦ (αὐτῷ Nauckius) ἀποκτεῖναι τὴν μητέρα καὶ καταρασαμένου (sic Nauckius pro καταρασομένου) αὐτοῦ, εἰ μὴ ἀποκτείνῃ, ἀκαρπίαν τε γῆς καὶ ἀτεκνίαν.

71. Schol. Pindari Nem. 4, 32. Ἀμφιτρύωνος· ἀντὶ πατρωνυμικοῦ τοῦ Ἀμφιτρυωνιάδου — ὡς δὲ Ὅμηρος λέγει Ὑπερίονος Ἠελίοιο ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίδου, καὶ Εὐριπίδης (in Alcmaeone, ut coniecit Barnes.)

ὃς Οἰδίπουν ἀπώλεσ', Οἰδίπους δ' ἐμέ,
χρυσοῦν ἐνεγκὼν ὅρμον εἰς Ἄργους πόλιν.

οὐ γὰρ ὁ Οἰδίπους ἤνεγκε χρυσοῦν ὅρμον εἰς Ἄργος, ἀλλ' ὁ Πολυνείκης, καὶ ἔδωκεν Ἐριφύλῃ. ἔστιν οὖν Οἰδιποδίδης δέ με. V. 1. sine poetae et fabulae nomine exstat ap. anon. περὶ βαρβ. καὶ σολοικ. in cod. Oxon. ap. Cramerum in Museo philol. Cantabr. a. 1832. vol. 1. p. 112. et in cod. Paris. in Anecd. Boiss. vol. 3. p. 239. περὶ τὰ εἴδη (σολοικίζουσιν), "ὃς Οἰδίπουν ἀπώλεσ' (ὡς — ἀπώλεσεν cod. Paris.), Οἰδίπους δ' ἐμέ". ὃ σοὶ χρυσοῦν et δέ με schol. Pind.

72. Anonymus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 194, 3. de v. αἷμα disserens: τοιοῦτον δέ τι δοκεῖ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ διὰ Ψωφῖδος Ἀλκμαίωνι· "αἷμα γὰρ" φησὶ "σὸν μήτηρ ἀπενίψατο" τουτέστι καθάρσει τινὶ τὸν τῆς μητροκτονίας ἀπενίψατο μολυσμόν. Verba poetae corrupta et metro soluta. αἷμα γὰρ μυσαρὸν μητρὸς (μητρὸς etiam Welckerus) ἐνίψατο Herwerdenus, collato Orest. 1624. αἷμα μητρὸς μυσαρὸν ἐξειργασμένος.

73. Photius Lex. p. 410, 7. et Suidas: πενθερὰ τῷ νυμφίῳ ἡ τῆς κόρης μήτηρ καὶ πενθερὸς ὁ πατήρ· Εὐριπίδης δὲ γαμβρὸν αὐτὸν παρὰ τάξιν λέγει. ὁ γοῦν Ἀλκμαίων τῷ Φηγεῖ φησι

καί σ' ὦ γεραιέ· τήν τε παῖδ' ἣν δῷς ἐμοί,
γαμβρὸς νομίζει καὶ πατὴρ σωτήρ τ' ἐμός.

V. 1. καί σ'] χαῖρ' Meinekius, collato χαῖρ', ὦ γεραιέ ap. Eur. El. 553. παῖδα μὴ δῷς (δοὺς Suid.) Photius. παῖδ' ἣν δῷς Grotius. 2. νομίζῃ libri.

74. Hesychius, ἀργαίνειν: λευκαίνειν. Ε. Ἀλκμαίωνι διὰ Ψωφῖδος. Eust. Od. p. 1430, 63. ἀργαίνειν τὸ λευκαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀλκμαίωνι.

---

75. Anonymus in Creuzeri Meletem. 1. p. 66. et Annalibus Vindob. a. 1833. vol. 61. p. 190. et Crameri Anecd. Paris. vol. 1. p. 20. πάροδος δέ ἐστιν ᾠδὴ χοροῦ γινομένη ἅμα τῇ εἰσόδῳ, ὥσπερ — ἐν Ἀλκμαίωνι τῷ διὰ Κορίνθου

φίλαι φίλαι,
πρόβατε, μόλε τις ὅδε· ποδαπὸς ὁ ξένος
Κορίνθιος ἔμολεν ἀγχίαλος;

V. 1. φίλαι φίλαι Hermannus pro φίλε φίλε. 2. μόλε τις ὅδε (ὧδε Meinekius)] Recte, ut videtur, Hermannus μόλετε· τίς ὅδε; 3. Κορινθίοις Hermannus. ἄγχιμος Meinekius. Dixerunt de hoc fragm. Welckerus p. 580. et Hartungus vol. 2. p. 536.

76. Stobaeus 90, 2. Ε. Ἀλκμέωνι (ἀλκμαίωνι A Vind.)

ὦ παῖ Κρέοντος, ὡς ἀληθὲς ἦν ἄρα
ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν ἐσθλὰ γίγνεσθαι τέκνα,

κακῶν δ' ὅμοια τῇ φύσει τῇ τοῦ πατρός.

Utrius Alcmaeonis sit locus docet versus primus. NAUCK.

77. Stobaeus 22, 13. E. Ἀλκμαίωνος

ὁρᾶτε τὸν τύραννον, ὡς ἄπαις γέρων
φεύγει· φρονεῖν δὲ θνητὸν ὄντ' οὐ χρὴ μέγα.

Ad Alcmaeonem posteriorem hos versus rettulit Welckerus.

78. Hesychius, ἀπαιώνιστον: δύσφημον. Εὐριπίδης Ἀλκμαίωνι διὰ Κορίνθου.

---

79. Stobaeus 69, 7. E. Ἀλκμέωνος (ἀλκμαίωνος A.)

γυναῖκα καὶ ὠφελίαν
καὶ νόσον ἀνδρὶ φέρειν μεγίσταν
ἐδίδαξα τὠμῷ λόγῳ.

V. 1. ὠφέλειαν libri. Correctum ex Zon. Lex. p. 1897. ὠφέλεια: παρὰ δὲ τῷ Εὐριπίδῃ εὕρηται καὶ ὠφελία. 2. φέρειν Valck. φέρει A. φέρῃ Trincav. μεγίσταν Grotius et, ut videtur, A. μεγίστων Trincav. 3. τὠμῷ] τῷ ἐμῷ A. Locum totum om. Vind.

80. Stobaeus 22, 8. E. Ἀλκμέωνος (ἀλ^{κ} Vind.)

βροτοῖς τὰ μείζω τῶν μέσων τίκτει νόσους·
θεῶν δὲ θνητοὺς κόσμον οὐ πρέπει φέρειν.

81. Stobaeus 49, 6. Εὐριπίδου Ἀλκμέωνος (sic M: ἀλκμαίωνος A).

φεῦ φεῦ, τὰ μεγάλα μεγάλα καὶ πάσχει κακά.

φεῦ φεῦ] φεῦ semel Vind.

82. Stobaeus 22, 24. E. Ἀλκμαίωνι (ἀλ^{κ} Vind.)

ταπεινὰ γὰρ χρὴ τοὺς κακῶς πεπραγότας
λέγειν, ἐς ὄγκον δ' οὐκ ἄνω βλέπειν τύχης.

Cum v. 1. fragm. anonymi apud Plut. Mor. p. 28c. comparavit Nauck. μικρὸν φρονεῖν χρὴ τὸν κακῶς πεπραγότα.

83. Stobaeus 79, 16. E. Ἀλκμέωνος (ἀλκμαίωνος A.)

τὰ τῶν τεκόντων ὡς μετέρχεται θεὸς
μιάσματα

84. Priscianus vol. 2. p. 311. ed. Hertz. *Attici* ἐντρέπομαι τοῦτο καὶ τούτου. — *Euripides in Alcmaone*

εἰ τοῦ τεκόντος οὐδὲν ἐντρέπει πατρός.

85. Stobaeus 79, 23. E. Ἀλκμέωνι (sic M: ἀλκμαίωνι A.)

ἢ τί πλέον εἶναι παῖδας ἀνθρώποις, πάτερ,
εἰ μὴ 'πὶ τοῖς δεινοῖσιν ὠφελήσομεν;

86. Stobaeus 62, 20. E. Ἀλκμέωνος (sic M. βου-^{δ}σίρι Vind.).

μέτεστι τοῖς δούλοισι δεσποτῶν νόσου.

87. Stobaeus 62, 22. E. Ἀλκμέωνος (sic M: ἀλκμαίωνος A Vind.).

ὅστις δὲ δούλῳ φωτὶ πιστεύει βροτῶν,
πολλὴν παρ' ἡμῖν μωρίαν ὀφλισκάνει.

88. Erotianus Gloss. Hippocr. p. 344. (119, 12. ed. Klein.) σκεθροτέρης — κεῖται δὲ ὁτὲ μὲν ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, ὁτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκριβοῦς λογισμοῦ τὸ σκεθρόν, ὡς καὶ E. ἐν Ἀλκμαίωνί φησι

γυναῖκες, ὁρμήθητε μηδ' ἀθυμίαν
σχέθῃ τις ὑμῶν· ταῦτα γὰρ σκεθρῶς ὁρᾶν
ἡμᾶς ἀνάγκη τοὺς νομίζοντας τέχνην.

V. 1. ἀθυμίαν pro ἀτιμίαν Valckenarius. 2. σχέθῃ Vuclanius pro σκεθρήν. σκεθρῶς ὁρᾶν Valckenarius pro σκεθρώβοραν. 3. τέχνην] τύχην Nauckius.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

Omittit hanc fabulam marmor Albanum (Boeckh. C.I. 6047.). Incertas de argumento coniecturas protulit Welckerus p. 691. Plautus Rudent. 1, 1, 4. *proh di immortales, tempestatem quoiusmodi | Neptunus nobis nocte hac misit proxuma! | — non ventus fuit, verum Alcumena Euripidi.*

89. Ar. Ran. 93. ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα | χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης. schol. παρὰ τὰ ἐν Ἀλκμήνῃ Εὐριπίδου

πολὺς δ' ἀνεῖρπε κισσός, εὐφυὴς κλάδος,
ἀηδόνων μουσεῖον.

Omisso fabulae nomine Suidas v. χελιδόνων μουσεῖα. V. 1. ἂν εἷρπε scholiorum codices RΘ. εὐφυὴς] ἐκ φυῆς R. κλάδος] κλάδοις Hermannus. κλάδους Bergkius. 2. ἀηδόνων pro χελιδόνων Meinekius in Theocr. p. 439.

90. Ar. Ran. 536. μετακυλίνδειν αὑτὸν ἀεὶ πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον. ubi schol. (cf. Suid. v. ταῦτα πρὸς ἀνδρός ἐστι): ὅμοιον τῷ ἐν Ἀλκμήνῃ E.

οὐ γάρ ποτ' εἴων Σθένελον εἰς τὸν εὐτυχῆ
χωροῦντα τοῖχον τῆς δίκης ἀποστερεῖν.

V. 1. εἰς om. schol., habet Suid. 2. δίκης σ' Grotius.

91. Pollux 10, 117. πανὸς μέντοι καὶ φανὸς ἡ λαμπάς, ὡς ὅταν φῇ ἐν τῇ Ἀλκμήνῃ E.

πόθεν δὲ πεύκης πανὸν ἐξεῦρες λαβεῖν;

92. Stobaeus 43, 22. E. Ἀλκμήνης "ἀτρέκεια δ' ἄριστον ἀνδρὸς ἐν πόλει δικαίου πέλει". ἀτρέκεια δὲ | ἄριστον ὅπλον ἀνδρὸς ἐνδίκου πέλει Herwerdenus.

93. Stobaeus 45, 9.

ἴστω τ' ἄφρων ὢν ὅστις ἄνθρωπος γεγὼς
δῆμον κολούει χρήμασιν γαυρούμενος.

V. 1. ἴστω τ' A. ἴστω δ' alii.

94. Stobaeus 62, 24.

ἀεὶ δ' ἀρέσκειν τοῖς κρατοῦσι· ταῦτα γὰρ
δούλοις ἄριστα· κἀφ' ὅτῳ τεταγμένος
εἴη τις, ἀνδάνοντα δεσπόταις ποιεῖν.

95. Stobaeus 45, 7. (om. AM.)

τῶν γὰρ δυναστῶν πλεῖστος ἐν πόλει λόγος.

96. Stobaeus 92, 6.

ἀλλ' οὐδὲν ηὑγένεια πρὸς τὰ χρήματα·
τὸν γὰρ κάκιστον πλοῦτος εἰς πρώτους ἄγει.

97. Stobaeus 93, 15.

σκαιόν τι χρῆμα πλοῦτος ἥ τ' ἀπειρία.

98. Stobaeus 99, 16.

ἀλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα, γενναίως δ' ἴσως
ἔπραξας· αἰνεῖσθαι δὲ δυστυχῶν ἐγὼ
μισῶ· λόγος γὰρ τοὔργον οὐ νικᾷ ποτε.

V. 1. δ' addidit Matth. 2. ἔπραξ'· ἐπαινεῖσθαι Herwerdenus. 3. λόγος Porsonus] λογισμοὺς vel λογισμὸς libri, quod vocabulum non legitur apud tragicos. Eo servato alii γὰρ deleverunt.

99. Stobaeus 108, 18.

ἀλλ' εὖ φέρειν χρὴ συμφορὰς τὸν εὐγενῆ.

ἀλλ' εὖ] στερρῶς Men. mon. 480. et recte fortasse: vid. Cobet. Nov. Lect. p. 73.

100. Stobaeus 45, 12.

τὸν εὐτυχοῦντα χρῆν σοφὸν πεφυκέναι.

χρῆν pro χρὴ Meinekius.

101. Stobaeus 111, 7.

θάρσει, τάχ' ἂν γένοιτο· πολλά τοι θεὸς
κἀκ τῶν ἀέλπτων εὔπορ' ἀνθρώποις τελεῖ.

V. 1. πολλὰ τοῖς θεοῖς libri. Correxit Musgr. 2. τελεῖ Lobeck. pro πέλει.

102. Stobaeus 98, 22.

ἀλλ' ἡμέρα τοι πολλὰ καὶ μέλαινα νὺξ
τίκτει βροτοῖσιν.

V. 2. βροτοῖσιν Vind., βροτοῖς ceteri.

103. Stobaeus 114, 3.

σοφώτεροι γὰρ συμφορὰς τὰς τῶν πέλας
πάντες διαιρεῖν ἢ τύχας τὰς οἴκοθεν.

V. 2. διαιρεῖν] διαθρεῖν Valck.

104. Stobaeus 83, 6.

δεινόν τι τέκνων φίλτρον ἔθηκεν
θεὸς ἀνθρώποις.

105. Hesychius, ἀμολγὸν νύκτα: Ε. 'Αλκμήνῃ ζοφερὰν καὶ σκοτεινήν.

ΑΛΟΠΗ.

Cercyonem et Alopen idem drama dici intellexit Heathius. Argumentum tradit Hyginus fab. 187. Harpocr. p. 24, 8. ed. Oxon. 'Αλόπη — Κερκυόνος θυγάτηρ, ἐξ ἧς καὶ Ποσειδῶνος 'Ιπποθόων ὁ τῆς 'Ιπποθοωντίδος (formas veteres Atticas 'Ιπποθῶν ὁ τῆς 'Ιπποθωντίδος restituit Sauppius) φυλῆς ἐπώνυμος, ὡς 'Ελλάνικός τε ἐν β' 'Ατθίδος καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι.

106. Ammon. de diff. voc. p. 137. τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους· ἀναγινώσκομεν γάρ, ὥς φησιν, ἐν μὲν 'Αλόπῃ Εὐριπίδου

ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον
στείχονθ' ἑῷον ἐκ τρόχων πεπαυμένον.

ἐν δὲ Μηδείᾳ (46.) "ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι". V. 2. στείχονθ' ἑῷον scripsi pro στείχοντα θεωρόν.

107. Eust. Il. p. 656, 58. κῦμα τὸ γέννημα — ὡς δηλοῖ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Κερκυόνι τὸ "γέμουσαν κύματος θεοσπόρου", ἤγουν ἐγκυμονοῦσαν ἐκ Ποσειδῶνος. ibid. p. 1234, 42. ὅτι δὲ κῦμα δριμέως καὶ τὸ κατὰ γαστρὸς ἔμβρυον λέγεται — δηλοῖ Ε. ἐν τῷ "γ. κ. θ." Od. p. 1640, 60. κῦμα καὶ τὸ κύημα, ὡς δηλοῖ καὶ Ε. ἐν Κερκυόνι, οὗ τὴν θυγατέρα γέμειν ἔφη κύματος θεοσπόρου, τοῦ ἐκ Ποσειδῶνος δηλαδή. et iisdem fere verbis p. 1681, 42.

108. Eust. Od. p. 1902, 1. Εὐριπίδης ἀνάπαλιν ἔφη ἐν Κερκυόνι ἐπὶ φίλου ἀμελοῦς, Ποσειδῶν δὲ ἦν ἐκεῖνος, τὸ

πλήσας δὲ νηδὺν οὐδ' ὄναρ κατ' εὐφρόνην
φίλοις ἔδειξεν αὐτόν.

Ibid. p. 1607, 3. κατὰ τὸ "πλήσας δὲ νηδύν", ὅπερ Ε. ἐν Κερκυόνι φησὶν ἀντὶ τοῦ ἐγκύμονα ποιήσας.

109. Stobaeus 73, 12.

γυνὴ γυναικὶ σύμμαχος πέφυκέ πως.

110. Etym. M. p. 420, 18. ᾐδέσθην σὺν τῷ Ι, παρὰ τὸ αἰδῶ περισπώμενον. Ε. 'Αλόπῃ

οὐ μὴν σύ γ' ἡμᾶς τοὺς τεκόντας ᾐδέσω.

111. Stobaeus 79, 29.

ἐγὼ δ', ὃ μὲν μέγιστον, ἄρξομαι λέγειν
ἐκ τοῦδε πρῶτον· πατρὶ πείθεσθαι χρεὼν
παῖδας νομίζειν τ' αὐτὸ τοῦτ' εἶναι δίκην.

Eosdem versus sine fabulae nomine habet Orion Flor. 11. p. 56, 17. V. 1. ὃ μὲν] ὅθεν Orion. 2. πρῶτον om. Or. 3. τ'] δ' Or. τοῦτ' εἶναι] τὴν Or.

112. Stobaeus 74, 17.

τί δῆτα μοχθεῖν δεῖ γυναικεῖον γένος
φρουροῦντας; αἱ γὰρ εὖ τεθραμμέναι πλέον
σφάλλουσιν ἡμᾶς τῶν παρημελημένων.

V. 1. γένος pro γάμον Meinekius. 2. φρουροῦντας] φρενοῦντας Nauckius.

113. Phot. Lex. p. 315, 13. ὀδῆσαι: τὸ ὠνήσασθαι. Ε. 'Αλόπῃ καὶ Κύκλωπι (95.).

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ.

Eratosth. Catast. c. 15. Κηφεύς — ἦν δέ, ὡς Εὐριπίδης φησίν, Αἰθιόπων βασιλεύς, 'Ανδρομέδας δὲ πατήρ· τὴν δ' αὐτοῦ θυγατέρα δοκεῖ παραθεῖναι τῷ κήτει βορὰν, ἣν Περσεὺς ὁ Διὸς διέσωσε, δι' ἣν καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ἄστροις ἐτέθη 'Αθηνᾶς γνώμῃ. ibid. 17. 'Ανδρομέδα. αὕτη κεῖται ἐν τοῖς ἄστροις διὰ τὴν 'Αθηνᾶν τῶν Περσέως ἄθλων ὑπόμνημα, διατεταμένη τὰς χεῖρας, ὡς καὶ προετέθη τῷ κήτει· ἀνθ' ὧν σωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Περσέως οὐχ εἵλετο τῷ πατρὶ συμμένειν οὐδὲ τῇ μητρί, ἀλλ' αὐθαίρετος εἰς τὸ 'Αργος ἀπῆλθε μετ' ἐκείνου εὐγενές τι φρονήσασα. λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης σαφῶς ἐν τῷ περὶ αὐτῆς γεγραμμένῳ δράματι. Cf. Hygini Poet. Astron. 2, 9—11. p. 443 sq. schol. Lat. Arati p. 57. et 58. Pluribus mythum persequuntur Apollod. 2, 4, 3. Ov. Met. 4, 662 sqq. Hyginus fab. 61. al. Drama quando scenae commissum fuerit docet schol. Ar. Ran. 53. τῶν καλλίστων Εὐριπίδου δραμάτων ἡ 'Ανδρομέδα. διὰ τί δὲ μὴ ἄλλο τι τῶν πρὸ ὀλίγου διδαχθέντων καὶ καλῶν, 'Υψιπύλης Φοινισσῶν 'Αντιόπης; ἡ δὲ 'Ανδρομέδα ὀγδόῳ ἔτει (olymp. 91, 4.) προεισῆκται. (Sic vel προεισῆλθεν in editione Oxoniensi vol. 3. p. 407. correxi quod in VΘ προσῆκται, in R προσῆλθεν scriptum est. Similiter schol. ad v. 1333. p. 140, 14. τοῖς ὑπὸ Φρυνίχου μέλεσι προεισηγμένοις.) Cf. schol. Ar. Av. 348. καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν] παρὰ τὸ Εὐριπίδου ἐξ 'Ανδρομέδας "ἐκθεῖναι κήτει φορβάν", ὡς 'Ασκληπιάδης τὰ μηδέπω διδαχθείσης τῆς τραγῳδίας παρατιθέμενος. Ar. Thesm. 1060. 'Ηχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκάστρια, | ἥπερ πέρυσιν ἐν τῷδε ταὐτῷ χωρίῳ Εὐριπίδῃ καὐτὴ ξυνηγωνιζόμην. ubi schol. ἐπεὶ πέρυσιν (anno ante olym. p. 92, 1.) ἐδιδάχθη ἡ 'Ανδρομέδα. Schol. Ar. Thesm. 1012. 'Ανδρομέδαν] πιθανῶς· συνδεδίδακται γὰρ τῇ 'Ελένῃ. Nicobule ap. Ath. 12. p. 537 d. ὅτι ἐν τῷ τελευταίῳ δείπνῳ αὐτὸς ὁ 'Αλέξανδρος ἐπεισόδιόν τι μνημονεύσας ἐκ τῆς Εὐριπίδου 'Ανδρομέδας ἠγωνίσατο. Lucianus de conscr. hist. c. 1. vol. 2. p. 2. ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν παρεκινοῦντο καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου 'Ανδρομέδαν ἐμονῴδουν καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν μέρει διεξῄεσαν, καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν τῶν ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν, "σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε κἀνθρώπων 'Ερως" καὶ τὰ ἄλλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων. Similis Eunapii narratio est in Excerptis hist. Maii Scr. vet. nov. coll. 2. p. 275. (p. 80. ed. Niebuhr.) de histrione qui Nerone regnante in urbe barbara — cuius nomen in codice Vat. in ταύτην corruptum, ab Meinekio (*Hermes* vol. 2. p. 403.) in Τάπην mutatum est — Andromedam tragoe-

diam multis modis ab se mutatam incredibili cum successu egerit. Euripidei dramatis actorem spectat corrupta glossa Hesychii, περισχαδόν: τὸν ὑποκρινόμενον τὸν Περσέα ὡς πτωχὸν καὶ φθισίμορφον. de quo loco dixit Meinekius Com. 4. p. 702. Ennii Andromedae pauca quae supersunt fragmenta collegit Ribbeckius p. 23. 24.

114. Ar. Thesm. 1065.

ΑΝΔΡ. Ὦ νὺξ ἱερά,
ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις
ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ'
αἰθέρος ἱρᾶς
τοῦ σεμνοτάτου δι' Ὀλύμπου.

ubi scholia: ὁ Μνησίλοχος (huic enim Aristophanes verba tribuit) ὡς Ἀνδρομέδα. τοῦ προλόγου τῆς Ἀνδρομέδας εἰσβολή. De significatione verborum τοῦ προλόγου εἰσβολή dixi ad Aeschyli fr. 141. V. 1—3. ex Euripide affert schol. Theocr. 2, 166. ὅτι δὲ ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ἡ νύξ, Εὐριπίδης "ὦ νὺξ — νῶτα διφρεύουσα". cf. mutilum scholion codicis Townleiani Il. 24, 12. ἐμφαίνει ἄδηλον εἶναι τὸν (?) ἐπὶ τῷ μήκει τῆς νυκτός, ὡς καὶ ἡ Ἀνδρομέδα "ὦ νὺξ ἱερά".
2. ὡς μακρὸν] μακρὸν ὡς Bergkius. πῶς μακρὸν Meinekius. 4. ἱρᾶς Hermannus pro ἱερᾶς. ἁγνᾶς Herwerdenus. Euripidem expressit Ennius Andromedae fr. 1. (nox) *quae cava caeli signitenentibus conficis bigis.*

115. Ar. Thesm. 1070.

τί ποτ' Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν
μέρος ἐξέλαχον, θανάτου τλήμων
μέλλουσα τυχεῖν:

ubi scholia v. 1070. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ προλόγου (Andromedae Euripideae). et 1072. λείπει "μέλλουσα τυχεῖν".

116. Ar. Lys. 963. ποία ψυχή, ποῖοι δ' ὄρχεις, ποία δ' ὀσφύς; ubi schol. παρὰ τὰ ἐξ Ἀνδρομέδας "ποῖαι λιβάδες, ποία σειρήν;"

117. Ar. Thesm. 1015. φίλαι παρθένοι φίλαι, πῶς ἂν ἐπέλθοιμι (sic Brunckius. ἀπέλθοιμι libri. ὑπέλθοιμι Bentleius.) καὶ τὸν Σκύθην λάθοιμι; ubi schol. παρὰ τὰ ἐξ Ἀνδρομέδας Εὐριπίδου "φίλαι παρθένοι, φίλαι μοι". τὰ δὲ ἐπιφερόμενα πρὸς τὸ αὐτὸ χρήσιμον.

118. Ar. Thesm. 1018. κλύεις ὦ πρὸς Αἰδοῦς σε τὰν ἐν ἄντροις, κατάνευσον, ἔασον ὡς τὴν γυναῖκά μ' ἐλθεῖν. ubi schol. πρὸς τὴν Ἠχὼ Ἀνδρομέδα λέγει

πρὸς Αἰδοῦς σὲ τὰν ἐν ἄντροις,
ἀπόπαυσον, ἔασον
Ἀχοῖ με σὺν φίλαις γόου πόθον λαβεῖν.

Cf. schol. Ar. Thesm. 1059. ἐπεὶ εἰσήγαγε κακοστένακτον τὴν Ἠχὼ ὁ Εὐριπίδης ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ, εἰς τοῦτο παίζει. V. 1. προσαιδουσσαι τὰς codex. Correxit Seidlerus. προσαυδῶ σὲ τὰν ἐν ἄντροις Bothius. 2. ἀπόπαυσον pro ἀπόπασον Seidlerus.

119. Stobaeus 113, 2.

συνάλγησον, ὡς ὁ κάμνων
δακρύων μεταδοὺς ἔχει κουφότητα μόχθων.

V. 2. ἔχει τινὰ AB. τινὰ om. codex Vind. Metra eadem erunt quae fr. 118. si illic cum Nauckio scribatur uno versu ἀπόπαυσον, ἔασον Ἀχοῖ με σὺν φίλαισιν.

120. Ar. Thesm. 1022. ἄνοικτος ὅς μ' ἔδησε τὸν πολυπονώτατον βροτῶν. ubi schol. παρὰ τὸ τοῦ χοροῦ ἐν Ἀνδρομέδᾳ

ἄνοικτος ὃς τεκὼν σὲ τὴν
πολυπονωτάτην βροτῶν
μεθῆκεν Ἅιδᾳ πάτρας ὑπερθανεῖν.

V. 3. πάτρας pro πατρός Duentzer.

121. Ar. Av. 348. ὡς δεῖ τώδ' οἰμώζειν ἄμφω | καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν. ubi schol. παρὰ τὸ Εὐριπίδου ἐξ Ἀνδρομέδας "ἐκθεῖναι κήτει φορβάν", ὡς Ἀσκληπιάδης τὰ μηδέπω διδαχθείσης τῆς τραγῳδίας παρατιθέμενος, ὡς καὶ τὸ "σὰ γὰρ ταῦτα πάντα καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε" (Ar. Av. 423.) παρὰ τὰ ἐκ τῶν μηδέπω διδαχθεισῶν Φοινισσῶν φησιν, "κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ᾖ" (Eur. Phoen. 266.). καὶ ὅλως πολὺ παρὰ πᾶσι τὸ τοιαῦτον.

122. Ar. Thesm. 1029—1041.

ὁρᾷς ἔμ', οὐ χοροῖσιν οὐδ'
ὑφ' ἡλίκων νεανίδων
ψήφων κημὸν ἔστηκ' ἔχουσ',
ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη
κήτει βορὰ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι.
γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν
παιῶνι δεσμίῳ δὲ
γοᾶσθέ μ', ὦ γυναῖκες, ὡς
μέλεα μὲν πέπονθα μέλεος,
ὦ τάλας ἐγὼ τάλας,
ἀπὸ δὲ συγγόνων τάλαν' ἄνομα πάθεα
φῶτα λιτομέναν (-ένα schol.)
πολυδάκρυτον Ἀΐδα γόον φλέγουσαν (vel φλέγουσα)

et v. 1047—1055.

ἰώ μοι μοίρας ἄτεγκτε δαίμων·
ὦ κατάρατος ἐγώ·
τίς ἐμὸν οὐκ ἐπόψεται
πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ;
εἴθε με πυρφόρος αἰθέρος ἀστὴρ
τὸν βάρβαρον ἐξολέσειεν.
οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάταν φλόγα λεύσσειν
ἐστὶν ἐμοὶ φίλον, ὡς ἐκρεμάσθην
λαιμοτόμητ' ἄχη δαιμόνι', αἰόλαν
νέκυσιν ἐπὶ πορείαν.

Hoc canticum, quod Aristophanes Mnesilocho Andromedae partes agenti tribuit, maximam partem ex Euripidea tragoedia expressum videtur. Scholia v. 1030. πάλιν ἐξ Ἀνδρομέδας. 1034. καὶ τοῦτο ἐξ Ἀνδρομέδας. 1039. καὶ ταῦτα ἐξ Ἀνδρομέδας.

123. Ar. Thesm. 1098.

ὦ θεοί, τίν' ἐς γῆν βαρβάρων ἀφίγμεθα
ταχεῖ πεδίλῳ; διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος
τέμνων κέλευθον πόδα τίθημ' ὑπόπτερον.

Schol. εἰς Περσέα ἐξ Ἀνδρομέδας τρία τὰ πρῶτα. καὶ λοιπὸν ἐπέζευξε τὰ ἑξῆς. Meinekius his adiungit versum adespoton Eusebii P. E. p. 854d. ὑπέρ τε πόντου χεῦμ' ὑπέρ τε Πλειάδα.

124. Ar. Thesm. 1105. ἔα, τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ καὶ παρθένον | θεαῖς ὁμοίαν, ναῦν ὅπως ὡρμισμένην; ubi scholia, πάλιν ἐξ Ἀνδρομέδας

ἔα, τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ περίρρυτον
ἀφρῷ θαλάσσης παρθένου τ' εἰκώ τινα
ἐξ αὐτομόρφων λαΐνων τυκισμάτων
σοφῆς ἄγαλμα χειρός.

Maximus in Dionys. Areop. vol. 2. p. 234c. et Georg. Pachym. ibid. vol. 1. p. 564d. αὐτοφυὲς δὲ ἄγαλμά φησιν ὃ γίνεται ἐν ὕλῃ ἀτμήτῳ — ὡς δηλοῖ καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἀνδρομέδᾳ "παρθένου — χειρός".
V. 2. εἰκώ] εἰκόνα Maximus. παρθένου — τινα om. Pachym. 3. αὐτομόρφων] αὐτομόρφου Pachym. τυκισμάτων pro τειχισμάτων Iacobsius. Euripidem imitatur Ovidius Met. 4, 675. *marmoreum ratus esset opus.* Quae Aristophanes habet, παρθένον θεαῖς ὁμοίαν, ναῦν ὅπως ὡρμισμένην, ex Andromeda derivata esse non crediderim: ναῦς ὅπως ὡρμισμένος dixit Eur. Herc. f. 1094. NAUCK.

125. Ar. Thesm. 1110. 1058. 1101.

ΠΕΡΣ. ὦ παρθέν', οἰκτείρω σε κρεμαμένην ὁρῶν.
ΑΝΔΡ. σὺ δ' εἶ τίς ὅστις τοὐμὸν ᾤκτειρας πάθος;
ΠΕΡΣ. Περσεὺς πρὸς Ἄργος ναυστολῶν

Ex Eur. Andromeda hos versus derivatos esse dudum intellexerunt: v. 1. et 2. iam Barnesius coniunxit, versu 3. quem his adiungere non dubitavi, exclusi verba τὸ Γοργόνος κάρα κομίζων huic loco minime apta. NAUCK.

126. Diog. L. 4, 29. de Arcesilao: καὶ αὐτοῦ Κράντωρ ἐρωτικῶς διατεθεὶς ἐπύθετο τὰ ἐξ Ἀνδρομέδας Εὐριπίδου προενεγκάμενος

ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσει μοι χάριν;

καὶ ὃς τὰ ἐχόμενα (fr. 133.) "ἄγου με, ὦ ξένε, εἴτε δμωίδ' ἐθέλεις εἴτ' ἄλοχον". Schol BLV Il. 14, 235. εἰδέω χάριν: Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὀφλήσω, ὡς Εὐριπίδης "ὦ — χάριν". Suidas v. εἴσῃ: Εὐριπίδης "εἰ σώσαιμί σ', (ἐξ Ἀνδρομέδας) ὦ παρθένε, εἴσῃ μοι χάριν;" Parodiam versus corrupta produnt verba Eubuli in schol. Eur. Med. 476. παρθενεύεις ἕξεις μοι χάριν.

127. Stobaeus 34, 12.

σιγᾷς· σιωπὴ δ' ἄπορος ἑρμηνεὺς λόγων.

128. Stobaeus 112, 4. et sine fabulae nomine 5, 17.

τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων
οὔπώποθ' ὕβρισ', αὐτὸς ὀρρωδῶν παθεῖν.

Ammonius p. 25. ed. Valck. ὀρρωδεῖν εἴρηται ἐπὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι, καὶ Εὐριπίδης τὸν Περσέα λέγοντα εἰσάγει "τὰς — πεπραχότων — παθεῖν".

129. Ar. Thesm. 1107.

ὦ ξένε, κατοίκτειρόν με τὴν παναθλίαν,
λῦσόν με δεσμῶν.

Ad Andromedam haec verba rettulit Matthiae.

130. Stobaeus 111, 2.

μή μοι προτείνων ἐλπίδ' ἐξάγου δάκρυ.
γένοιτό τἂν πόλλ' ὧν δόκησις οὐκ ἔνι.

V. 1. ἐξάγου pro ἐξ ᾄδου Valckenarius. 2. τἂν pro τῶν Musgr. Prior versus Andromedae, alter Persei esse videtur. Monuit Matthiae.

131. Stobaeus 29, 57.

ἀλλ' ἡδύ τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων.

Eundem versum ex Euripide afferunt Plut. Mor. p. 630e. et Macrob. Sat. 7, 2, 9. om. poetae et fabulae nomine Anecd. Boiss. vol. 1. p. 159. et Aristot. Rhet. 1, 1. p. 1370b, 4., ubi scholia fol 22b, 39. Εὐριπίδου τὸ ῥητόν respiciunt Themistius p. 55d. λέγει που ἡ τραγῳδία ὅτι φέρει πολλὴν ἡδονὴν καὶ τῷ σωθέντι μεμνῆσθαι πόνων παροιχομένων. et Epictetus fr. 121. vol. 3. p. 104. (dummodo Epicteti sit locus, cf. Boisson. in Choric. p. 73 sq.): ὡς ἡδὺ τὴν θάλασσαν ἀπὸ γῆς ὁρᾶν, οὕτως ἡδὺ τῷ σωθέντι μεμνῆσθαι πόνων. Latine reddidit Cicero de Fin. 2, 32, 105. *nec male Euripides — suavis laborum est praeteritorum memoria.* ἀλλ', Aristot. Stobaeus, ὡς Plut. Macrob. Anecd. Boiss. τοι Stobaeus (ubi tamen τι M, σοι A) Aristot. Macrob., τῷ Anecd. Boiss. NAUCK.

132. Ath. 13. p. 561b. ἕτερος δέ τις προσέθηκε τῶν Εὐριπίδου τάδε

σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρως,
ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλά,
ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐτυχῶς συνεκπόνει
μοχθοῦσι μόχθους ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ.
καὶ ταῦτα μὲν δρῶν τίμιος θεοῖς ἔσει,
μὴ δρῶν δ' ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διδάσκεσθαι φιλεῖν
ἀφαιρεθήσει χάριτας αἷς τιμῶσί σε.

V. 1—3. habet Stobaeus 64, 6. Εὐριπίδου. "σὺ δ' ὦ — παρίστασο". Andromedae esse locum docet qui v. 1. affert Lucianus (vide supra p. 297.). 1. τύραννε θεῶν τε Ath., θεῶν τύραννε Lucian., κάκιστε πάντων θεῶν Stobaeus. Ἔρως om. Stobaeus. 3. 4. ap. Athenaeum sic scripti: ἢ τοῖς ἐρῶσιν, ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ, μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπόνει. exitus versuum sedem mutare iussi duce Stobaeo, ubi v. 3. ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρίστασο legitur. hinc pro εὐτυχῶς fortasse εὐμενῶς corrigendum. NAUCK. 5. θεοῖς] θνητοῖς Dobraeus. ἔσει et ἀφαιρεθήσει scripsi pro ἔσῃ et ἀφαιρεθήσῃ.

133. Herodianus π. σχημάτων p. 58, 10. (Rhet. vol. 8. p. 602.) παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ εἰσάγεται ἡ Ἀνδρομέδα (ἡ Ἀνδρομάχη libri) λέγουσα τῷ Περσεῖ

ἄγου δέ μ', ὦ ξέν', εἴτε πρόσπολον θέλεις
εἴτ' ἄλοχον εἴτε δμωίδ' . . . . . .

Cf. Diog. L. 4, 29. allatum fr. 126. Suidas, ἄλοχος: γαμετή. Εὐριπίδου ἐξ Ἀνδρομέδας "ἄγου με, ὦ ξένε, εἴτε δμωίδ' ἐθέλεις εἴτ' ἄλοχον". V. 1. ξέν'] ξεῖν' Herodiani codices Havn. et Ven. πρόσπολον θέλεις] πρὸς ὄλυμπον ἐθέλῃς Herod. cod. Havn.

134. Tiberius περὶ σχημάτων Rhet. vol. 8. p. 576. τοὺς δὲ χρόνους ἀλλοιοῦσιν — ὁποῖόν ἐστι καὶ τὸ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ

ὁρῶ δὲ πρὸς τῆς παρθένου θοινάματα

ἀντὶ τοῦ εἶδον. τῆς] τὰ Nauckius. Fritzschius cum hoc versu coniungit fr. 949.

135. Ath. 11. p. 477a. de v. κισσύβιον disputans ex eoque Eust. Od. p. 1632, 9. Νεοπτόλεμος δ' ὁ Παριανὸς ἐν τρίτῳ Γλωσσῶν τὸ κίσσινον ποτήριον σημαίνειν παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομέδᾳ

πᾶς δὲ ποιμένων ἔρρει λεώς,
ὁ μὲν γάλακτος κίσσινον φέρων σκύφος
πόνων ἀναψυκτῆρ', ὁ δ' ἀμπέλων γάνος.

Macrob. Sat. 5, 21, 13. *Euripidis auctoritate niti videtur, qui in Andromeda sic ait* "πᾶς — γάνος". V. 2. σκύφον Macrob. Philostr. Imag. 1, 29. p. 404, 19. πολλοὶ δὲ οἱ βουκόλοι γάλα ὀρέγοντες καὶ οἴνου ἐπισπάσαι.

136. Anecd. Bekk. p. 339, 6. ἄγορος καὶ ἄγοροι. Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ "οἱ κατ' οἶκον ἀμφὶ δαῖτα καὶ τράπεζαν". Αἰθίοπες σημαίνει. Fritzschius in Ar. Thesm. p. 544. οἱ κατ' οἶκον ἀμφὶ δαῖτα καὶ τράπεζαν [ἐν ἀγόροις] Αἰθίοπες. σημαίνει [δὲ τὴν ἀγοράν]. alii σημαίνει ex ἥμενοι ortum putant. NAUCK.

137. Schol. Plat p. 43. (383. Bekk.) ἐκιρνῶντο γὰρ ἐν αὐταῖς (ταῖς συνουσίαις) κρατῆρες τρεῖς. καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον σωτῆρος — ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ τέλειον, ὡς Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ καὶ Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς.

138. Stobaeus 62, 2.

νεότης μ' ἐπῆρε καὶ σθένος τοῦ νοῦ πλέον.

Sine fabulae nomine Lucianus Necyom. 2. vol. 1. p. 456. ubi θράσος pro σθένος.

139. Stobaeus 64, 7.

ἔρωτα δεινὸν ἔχομεν· ἐκ δὲ τῶν λόγων
ἑλοῦ τὰ βέλτισθ', ὡς ἄπιστόν ἐστ' ἔρως
κἀν τῷ κακίστῳ τῶν φρενῶν ἄρχειν φιλεῖ.

V. 2. ὡς pro ὥστ' Pierson. 3. κἀν] καὶ A. ἄρχειν] οἰκεῖν ed. ἀκεῖν M. ναρκεῖν A. Meinekius: [δεσπότην] ἔρωτα δεινὸν ἔχομεν, et deinde ὡς ἄπειστόν ἐστ' ἔρως κἀν τῷ κρατίστῳ τῶν φρενῶν ἄρχειν φιλεῖ.

140. Stobaeus 63, 22.

ὅσοι γὰρ εἰς ἔρωτα πίπτουσιν βροτῶν,

ἐσθλῶν ὅταν τύχωσι τῶν ἐρωμένων,
οὐκ ἔσθ' ὁποίας λείπεται τόδ' ἡδονῆς.

V. 3. ἔσθ' ὁποίας pro ἔστι ποίας Pflugkius. τόδ' Nauckius. τόθ' aut τοῦθ' libri.

141. Stobaeus 98, 31.

χρήμασιν γὰρ εὐτυχῶ,
ταῖς συμφοραῖσι δ', ὡς ὁρᾷς, οὐκ εὐτυχῶ.

142. Stobaeus 77, 12.

ἐγὼ δὲ παῖδας οὐκ ἐρῶ νόθους λαβεῖν·
τῶν γνησίων γὰρ οὐδὲν ὄντες ἐνδεεῖς
νόμῳ νοσοῦσιν. ὃ σε φυλάξασθαι χρεών.

ε
V. 1. ἐρῶ pro ἐῶ Nauckius. 3. ὥς σε Vind. ὡσ AB. Correxit Grotius.

143. Stobaeus 91, 20.

χρυσὸν μάλιστα βούλομαι δόμοις ἔχειν·
καὶ δοῦλος ὢν γὰρ τίμιος πλουτῶν ἀνήρ,
ἐλεύθερος δὲ χρεῖος ὢν οὐδὲν σθένει.
χρυσοῦ νόμιζε σαυτὸν οὕνεκ' εὐτυχεῖν.

V. 2. ὢν γάρ] γὰρ ὢν A. 3. δ' ἀχρεῖος AB. 4. σαυτὸν] αὐτὸν MVind.Voss. Versum 4 a superioribus seiungit Musgravius.

144. Ar. Thesm. 1128.

αἰαῖ, τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;
ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο βάρβαρος φύσις.

Euripideae Andromedae esse hos versus e loci nexu collegit Matthiae.

145. Ar. Ran. 105. μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν. ubi schol. (cf. Suid. v. μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει): καὶ τοῦτο παρὰ τὸ ἐν 'Ανδρομάχῃ ('Ανδρομέδᾳ Matth.)

μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἐγὼ γὰρ ἀρκέσω.

146. Stobaeus 99, 11.

ἦ που τὸ μέλλον ἐκφοβεῖ καθ' ἡμέραν·
ὡς τοῦ γε πάσχειν τοὐπιὸν μεῖζον κακόν.

147. Stobaeus 29, 20.

εὔκλειαν ἔλαβον οὐκ ἄνευ πολλῶν πόνων.

148. Stobaeus 81, 6.

ὦ τλῆμον, ὡς σοὶ τὰς τύχας μὲν ἀσθενεῖς
ἔδωχ' ὁ δαίμων, μέγα φρονοῦσι δ' οἱ λόγοι.

149. Stobaeus 105, 32.

οὐκ ἔστιν ὅστις εὐτυχὴς ἔφυ βροτῶν,
ὃν μὴ τὸ θεῖον ὡς τὰ πολλὰ συνθέλει.

V. 2. ᾧ pro ὃν Porsonus.

150. Stobaeus Ecl. 1, 3, 23. p. 118. Εὐριπίδου (in
8
codice A ad latus vers. seq. ἀνδρομάχ apponitur).

τήν τοι Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι Διὸς
ἐγγύς τε ναίειν τῆς βροτῶν ἁμαρτίας.

Fabulae nomen om. Orion Flor. 16. p. 57, 5. V. 1. τοι om. Orion. Διὸς Stobaeus, χρόνου Orion. cf. fr. 223. 2. ἁμαρτίας Orion, τιμωρίας Stobaeus.

151. Stobaeus Ecl. 1, 5, 2. p. 166.

. . . τὸ δαιμόνιον οὐχ ὁρᾷς
ὅπῃ μοίρας διεξέρχεται;
στρέφει δ' ἄλλους ἄλλοσ' εἰς ἁμέραν.

V. 1. δαιμόνιον] δαιμόνιος A. 2. μοίρα VA. μοίρας Grotius. ὅπη (debebat ὅπα) ποτὲ μοίρας Meinekius. ὅπη μοῖρά σου (vel σοι) Fritzschius. 3. στρέφει] στρέφεις A. ἄλλοσ' pro ἄλλως Hermannus. ἄλλοτ' ἄλλοσ' Herwerdenus p. 34. Versus erunt dochmiaci tres, si v. 2. Meinekii vel Fritzschii coniectura recipiatur.

152. Stobaeus 105, 17.

ὁ μὲν ὄλβιος ἦν, τὸν δ' ἀπέκρυψεν
θεὸς ἐκ κείνων τῶν ποτε λαμπρῶν·
νεύει βίοτος, νεύει δὲ τύχη
κατὰ πνεῦμ' ἀνέμων.

V. 1. τὸν pro τὸ Valck. 2. ἐκ κείνων Grotius. ἐκείνων libri. τύχη] τύχα libri

153. Stobaeus 67, 10.

τῶν γὰρ πλούτων ὅδ' ἄριστος,
γενναῖον λέχος εὑρεῖν.

154. Stobaeus 123, 4.

τὸ ζῆν ἀφέντες τὸ κατὰ γῆν τιμῶσί σου.
κενόν γ'· ὅταν γὰρ ζῇ τις, εὐτυχεῖν χρεών.

V. 1. τὸ ζῆν ἀφέντα σε κατὰ γῆς τιμῶσ' ἴσως Herwerdenus. 2. Alterius personae verba. ὅταν Vind. ὅτου AB. εὐτυχεῖν χρεών Musgravius coniectura incerta. εὐτυχεῖ κρέων libri. Creon in Antigona nominari poterat, non in Andromeda.

155. Hesychius, ἀγρεύματα: σκῦλα. Ε. 'Ανδρομέδᾳ.

156a. Hesychius, ἀμείβεται: παραιτεῖται. Ε. 'Ανδρομέδᾳ et omissa Euripidis mentione Etym. M. p. 81, 35.

156b. Antiatt. Bekkeri p. 78, 21. αἰσχροκερδής: Ε. 'Ανδρομέδᾳ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Aristophanes grammaticus in Argum. Soph. Antig. κεῖται ἡ μυθοποιία καὶ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν 'Αντιγόνῃ· πλὴν ἐκεῖ φωραθεῖσα μετὰ τοῦ Αἵμονος δίδοται πρὸς γάμου κοινωνίαν καὶ τέκνον τίκτει τὸν Μαίονα. (Αἵμονα codex Laur., cuius in margine ab alia antiqua
α
manu μαίδον adscriptum. Μαίμονα Paris. A. Scripsi Μαίονα. Cf. Il. 4, 394. Μαίων Αἱμονίδης. NAUCK.) Schol. Soph. Ant. 1350. ὅτι διαφέρει τῆς Εὐριπίδου 'Αντιγόνης αὕτη, ὅτι φωραθεῖσα ἐκείνη διὰ τὸν Αἵμονος ἔρωτα ἐξεδόθη πρὸς γάμον, ἐνταῦθα δὲ τοὐναντίον. Cf. fr. 213. et 215.

157. Ar. Ran. 1182.

Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ.

Scholia: ἐξ 'Αντιγόνης Εὐριπίδου. ἔστι δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ δράματος. εὐδαίμων] εὐτυχὴς Dio Chrys. 64. p. 593c. et schol. Aesch. Sept. 775., uterque omisso poetae nomine.

158. Ar. Ran. 1187.

εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν.

Hic quoque versus ex prologo Antigonae sumtus, ut monuit Grotius. Respicit Clearchus ap. Ath. 12. p. 524c. εἶτα πάλιν ἐγένοντο πάντων ἀθλιώτατοι βροτῶν.

159. Schol. Eur. Phoen. 1130. ἀνωτέρω (1099.) εἶπε "λεύκασπιν εἰσορῶμεν 'Αργείων στρατόν", ἐν δὲ τῇ 'Αντιγόνῃ

ἐπὶ χρυσεόνωτον
ἀσπίδα τὰν Καπανέως.

160. Ioannes Dam. post Stobaei Ecl. Gaisf. p. 706, 19.

νέοι νέοισι συννοσοῦσι τἀφανῆ.

161. Stobaeus 64, 4 et sine nomine fabulae Plutarchus ib. 64, 31.

ἤρων· τὸ μαίνεσθαι δ' ἄρ' ἦν ἔρως βροτοῖς.

162. Stobaeus 63, 4.

ἀνδρὸς δ' ὁρῶντος εἰς Κύπριν νεανίου

ἀφύλακτος ἡ τήρησις, ὡς κἂν φαῦλος ᾖ
τἄλλ', εἰς ἔρωτα πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος·
ἣν δ' ἂν προσῆται Κύπρις, ἥδιστον λαβεῖν.

V. 1. ὁρῶντος pro ἐρῶντος Musgravius. 2. ἄπρακτος ἡ φύλαξις Nauckius Stud. Eurip. 2. p. 157. ὡς κἂν Nauckius pro κἂν γάρ. 3. τἄλλ'] τὰ δ' ἄλλα A pr. m. MVind., τά γε A m. sec. et B. σοφώτερος] σοφώτατος Herwerdenus. 4. ἣν Musgravius pro ἥν.

163. Stobaeus 93, 13.
ἀνδρὸς φίλου δὲ χρυσὸς ἀμαθίας μέτα
ἄχρηστος, εἰ μὴ κἀρετὴν ἔχων τύχοι.

164. Stobaeus 67, 13. Εὐριπίδου Ἀντιγόνης
ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκέτ' ἔστ' ἐλεύθερος,
ἀλλ' ἕν γ' ἔχει τι χρηστόν· ἐν κήδει γὰρ ὢν
ἐσθλῷ δέδοικε μηδὲν ἐξαμαρτάνειν.

Sequitur apud Stobaeum 14. Ἱπποθόωντος "ἄριστον ἀνδρὶ κτῆμα συμπαθὴς γυνή". et 68, 24. Ἱπποθόου "ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκέτ' ἔστ' ἐλεύθερος. Ex quo Nauckius colligit lemmata excerptorum 67, 13. et 14. transponenda esse.

165. Ioannes Dam. post Stobaei Ecl. Gaisford. p. 717, 20. ἐξ Ἀντιγόνης
ἄκουσον· οὐ γὰρ οἱ κακῶς πεπραγότες
σὺν ταῖς τύχαισι τοὺς λόγους ἀπώλεσαν.

Euripidis dici Antigonam admodum probabile est, ac fortasse Ε. Ἀντιγόνης corrigendum. Impugnat poeta Sophoclem Antig. 563. οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει | νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται. NAUCK.

166. Stobaeus 90, 1.
τὸ μῶρον αὐτῷ τοῦ πατρὸς νόσημ' ἔνι·
φιλεῖ γὰρ οὕτως ἐκ κακῶν εἶναι κακούς.

V. 1. μωρὸν libri hic et alibi: de quo semel monemus. αὐτῷ] αὐτῇ (Antigonae) Suevernius.

167. Stobaeus 87, 1.
ἡ γὰρ δόκησις πατράσι παῖδας εἰκέναι
τὰ πολλὰ ταύτῃ γίγνεται τέκνων πέρι.

V. 1. πατράσι Gesnerus. ἅπασι libri. 2. τέκνων] τέκνα AB. Nauckius, priorem versum Creonti, alterum Haemoni tribuens, corrigit
ἡ γὰρ δοκεῖ σοι πατράσι παῖδας εἰκέναι;
τὰ πολλὰ ταύτῃ· γίγνεται δὲ κἄμπαλιν.

Non minus incerta Heimsoethii coniectura est (in Prooemio Lection. Bonn. aestiv. a. 1867. p. XIX.) τὰ πολλὰ ταύτῃ γίγνεται τέκνων σπορά.

168. Clemens Al. Strom. 6. p. 741. et Stobaeus 77, 10.
ὀνόματι μεμπτὸν τὸ νόθον, ἡ φύσις δ' ἴση.

169. Stobaeus 104, 9.
. . ἐπ' ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν.

170. Orion Flor. 1, 1. p. 41, 3.
οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱερὸν ἄλλο πλὴν λόγος,
καὶ βωμὸς αὐτῆς ἔστ' ἐν ἀνθρώπου φύσει.

Eosdem versus sine fabulae nomine affert Tzetz. in Hesiodi Op. 135. V. 1. habent Ar. Ran. 1391. (ubi schol. v. 1386. τὸ δὲ "οὐκ ἔστι Πειθοῦς" ἐξ Ἀντιγόνης Εὐριπίδου) et sine fabulae nomine Heraclides Alleg. Hom. c. 59. p. 181. schol. Hom. Il. 24, 486. Euripides ἱρὸν scripserat.

171. Stobaeus 48, 4.
δεῖ τοῖσι πολλοῖς τὸν τύραννον ἀνδάνειν.

172. Stobaeus 49, 5.
οὔτ' εἰκὸς ἄρχειν οὔτ' ἐχρῆν ἄνευ νόμου
τύραννον εἶναι· μωρία δὲ καὶ θέλειν
ὃς τῶν ὁμοίων βούλεται κρατεῖν μόνος.

V. 1. ἄρχειν] ἀρχὴν Herwerdenus p. 37. ἄνευ νόμου (νόμων Bothius) Badhamus pro εἶναι νόμον. 2. μωρία δὲ καὶ θέλειν] Sensus postulat potius μωρίαν δ' ὀφλισκάνει, quod post Herwerdenum, qui μωρίαν δ' ὀφλισκάνειν posuerat, coniecit Heimsoethius. Quod quum non appareat quomodo in μωρία δὲ καὶ θέλειν corrumpi potuerit, probabilius iudico recte hoc legi, sed post θέλειν unum vel plures versus excidisse.

173. Stobaeus 43, 21.
οἰκεῖος ἀνθρώποισι γίγνεσθαι φιλεῖ
πόλεμος ἐν ἀστοῖς, ἢν διχοστατῇ πόλις.

174. Stobaeus 108, 3.
μὴ οὖν θέλε λυπεῖν σαυτὸν εἰδὼς ὅτι
ἔσθ' ὅτε τὸ λυποῦν ὕστερον χαρὰν ἄγει
καὶ τὸ κακὸν ἀγαθοῦ γίγνεται παραίτιον.

Versum 1. ex duobus versibus, quorum priorem verbis μὴ νυν θέλε finitum fuisse coniecit Valckenarius, contraxisse videtur Stobaeus. εἰδὼς] τοῦθ' addit cod. Paris. B. 2. ἔσθ' ὅτε Heimsoethius pro πολλάκις, quo Hesychius utitur ad explicandum ἔσθ' ὅτε. Ceterum non improbabilis Dobraei opinio est (Advers. 2. p. 360.) qui hos versus Philemoni tribuit (cuius fragmentum aliud praecedit), Euripidi vero proximum (4.) οὐδεὶς ἐπὶ σμικροῖσι λυπεῖται σοφός, cui nunc Chaeremonis nomen praescriptum est, quod ad 5. transfert Dobraeus.

175. Stobaeus 108, 13.
ὅστις δὲ πρὸς τὸ πῖπτον εὐλόφως φέρει
τὸν δαίμον', οὗτος ἧσσόν ἐστ' ἀνόλβιος.

V. 1. εὐλόφως Abreschius (εὐκόλως Meinekius). εὐλόγως libri. 2. ἐστ' ἀνόλβιος Scaliger. ἐστὶν ὄλβιος libri. Suspectum tamen ἀνόλβιος, quum legitima forma ἄνολβος sit.

176. Stobaeus 125, 6.
θάνατος γὰρ ἀνθρώποισι νεικέων τέλος
ἔχει· τί γὰρ τοῦδ' ἐστὶ μεῖζον ἐν βροτοῖς;
τίς γὰρ πετραῖον σκόπελον οὐτάζων δορὶ
ὀδύναισι δώσει; τίς δ' ἀτιμάζων νέκυς,
εἰ μηδὲν αἰσθάνοιντο τῶν παθημάτων;

Versus 1. 2. in cod. Grotii etiam post 120, 5. leguntur, altero sic scripto ἔχει μαθεῖν δὲ πᾶσίν ἐστιν εὐμαρές.

177. Schol. Pind. Pyth. 3, 177. Θυώνη τῇ Σεμέλῃ — εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τὴν αὐτὴν Διώνην λέγουσιν, ὥσπερ Εὐριπίδης ἐν Ἀντιγόνῃ
ὦ παῖ Διώνης, ὡς ἔφυς μέγας θεός,
Διόνυσε, θνητοῖς τ' οὐδαμῶς ὑποστατός.

V. 2. ὑποστάτης libri. Correxit Scaliger.

178. Schol. Eur. Phoen. 1031. τὴν Σφίγγα ὁ Διόνυσος ἔπεμψε τοῖς Θηβαίοις, ὡς ἐναντίον (sic cod. Marcianus: ἐναντοία Monac.) λέγειν. ὡς ἐν Ἀντιγόνῃ λέγει Unger. Theb. Parad. p. 386.

ΑΝΤΙΟΠΗ.

Probus in Verg. Ecl. 2, 25. p. 7, 21. *Amphionem et Zethum Euripides et apud nos Pacuvius Iovis ex Antiopa Nyctei ait natos.* Euripidis et Pacuvii Antiopam memorat etiam Cicero de invent. 1, 50, 94. et de finibus 1, 2. Ioannes Malalas p. 49. (cf. Georgius Cedren. vol. 1. p. 44.). ὁ γὰρ σοφώτατος Εὐριπίδης ποιητικῶς ἐξέθετο δρᾶμα ὡς ὅτι ὁ Ζεὺς εἰς σάτυρον μεταβληθεὶς ἔφθειρε τὴν Ἀντιόπην κἀκεῖθεν ἐγεννήθη ὁ Ζῆθος καὶ ὁ Ἀμφίων οἱ μουσικοί. Hyginus fab. 8. "*eadem* (Antiopa) *Euripidis, quam scribit Ennius.*"

Post quae amplior sequitur expositio fabulae. Apollodorus 3, 5. 5. Ἀντιόπη θυγάτηρ ἦν Νυκτέως· ταύτῃ Ζεὺς συνῆλθεν. ἡ δὲ ὡς ἔγκυος ἐγένετο, τοῦ πατρὸς ἀπειλοῦντος εἰς Σικυῶνα ἀποδιδράσκει πρὸς Ἐπωπέα καὶ τούτῳ γαμεῖται. Νυκτεὺς δὲ ἀθυμήσας ἑαυτὸν φονεύει, δοὺς ἐντολὴν Λύκῳ παρὰ Ἐπωπέως καὶ παρὰ Ἀντιόπης λαβεῖν δίκας. ὁ δὲ στρατευσάμενος Σικυῶνα χειροῦται, καὶ τὸν μὲν Ἐπωπέα κτείνει, τὴν δὲ Ἀντιόπην ἤγαγεν αἰχμάλωτον. ἡ δὲ ἀγομένη δύο γεννᾷ παῖδας ἐν Ἐλευθεραῖς τῆς Βοιωτίας, οὓς ἐκκειμένους εὑρὼν βουκόλος (qui Ὀρδίων dicitur ab Cephalione ap. Ioannem Mal. p. 47. 48. et Cedren. p. 44.) ἀνατρέφει, καὶ τὸν μὲν καλεῖ Ζῆθον, τὸν δὲ Ἀμφίονα. Ζῆθος μὲν οὖν ἐπεμελεῖτο βουφορβίων, Ἀμφίων δὲ κιθαρῳδίαν ἤσκει δόντος αὐτῷ λύραν Ἑρμοῦ. Ἀντιόπην δὲ ᾐκίζετο Λύκος καθείρξας καὶ ἡ τούτου γυνὴ Δίρκη· λαθοῦσα δέ ποτε τῶν δεσμῶν αὐτομάτως λυθέντων ἧκεν ἐπὶ τὴν τῶν παίδων ἔπαυλιν, δεχθῆναι πρὸς αὐτῶν θέλουσα. οἱ δὲ ἀναγνωρισάμενοι τὴν μητέρα τὸν μὲν Λύκον κτείνουσι, τὴν δὲ Δίρκην δήσαντες ἐκ ταύρου θανοῦσαν ῥίπτουσιν εἰς κρήνην τὴν ἀπ' ἐκείνης καλουμένην Δίρκην. Cf. schol. Ap. Rhod. 4, 1090. et Cephalion (Muelleri Fragm. Hist. 3. p. 628.) ap. Io. Malal. p. 45—49. Schol. Ar. Ran. 53. διὰ τί δὲ μὴ ἄλλο τι τῶν πρὸ ὀλίγου (i. e. ante olymp. 93, 3.) διδαχθέντων καὶ καλῶν, Ὑψιπύλης Φοινισσῶν Ἀντιόπης; Parachoregemate poetam usum esse testatur scholion Eur. Hipp. 58. vol. 1. p. 83, 15. καὶ ἐν τῇ Ἀντιόπῃ δύο χοροὺς εἰσάγει, τόν τε Θηβαίων γερόντων διόλου καὶ τὸν μετὰ Δίρκης.

179. Schol. A Il. 11, 774. χόρτοι δὲ οἱ τριγχοί, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἀντιόπῃ

Οἰνόη
σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς τ' Ἐλευθεραῖς

V. 1. Οἰνόη additum ex Strabone 8. p. 375. ὠνομάζετο δ' Οἰνώνη (recte Οἰνόη hic et infra Casaubonus) πάλαι ὁμωνύμως δυσὶ δήμοις τῆς Ἀττικῆς, τῷ τε πρὸς Ἐλευθεραῖς "Οἰνώνη σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς δ' (τ' Casaubonus) Ἐλευθεραῖς", καὶ μιᾷ τῶν ἐκ τῆς τετραπόλεως τῆς περὶ Μαραθῶνα, καθ' ἧς ἡ παροιμία "Οἰνώνη τὴν χαράδραν". Verba σύγχορτα — Ἐλευθεραῖς afferuntur etiam in Etym. Gud. p. 568, 42. (ubi ταῖς δ' ut ap. Strabon.) et Apollon. Lex. Hom. p. 178. Dio Chrysost. 15. p. 237 b. πλήν γε τῆς Οἰνέως τοῦ Πανδίονος — νόθου παιδός· ὁ γὰρ ἐκείνου νομεὺς ὁ ἐν ταῖς Ἐλευθεραῖς καὶ ἡ γυνὴ τοῦ νομέως — εὑρόντες ἐν τῇ ὁδῷ παιδία οὐκ εἰδότες ὅτου ποτὲ ἦσαν, ἀνελόμενοι ἔτρεφον ὡς αὑτῶν καὶ οὐδὲ ὕστερον ἑκόντες οὐδέποτε ὡμολόγησαν ὅτι ἀλλότριοι ἦσαν. σὺ δὲ ἴσως καὶ τὸν Ζῆθον καὶ τὸν Ἀμφίονα ἐλοιδόρεις ἂν cet. Verba σύγχορτα ναίω πεδία etiam Andr. 17.

180. Harpocr. p. 297, 16. Ὑσιαὶ τῆς Βοιωτίας πόλις, ἧς μνημονεύει καὶ E. ἐν Ἀντιόπῃ. Steph. Byz. p. 651, 17. Ὑρία — Ἡσίοδος δ' ἐν Ὑρίᾳ τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι, E. δ' ἐν Ὑσιαῖς (sic Valck. pro Ὑσίᾳ).

181. Etym. M. p. 411, 12. Ζῆθος — ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐζήτει εὐμαρῶς τεκεῖν αὐτόν, ὥς φησιν E.

τὸν μὲν κικλήσκει Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ
τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν.

Etym. Gud. p. 230, 57. sive Etym. cod. Sorb. Ζῆθος· Εὐριπίδης σαφῶς ἐτυμολογεῖ ἐν Ἀντιόπῃ "Ζητῆσαι γὰρ τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσα γυνή". V. 1. κικλήσκει pro κίκλησκε Valckenarius.

182. Etym. M. p. 92, 24. λέγει δὲ Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολογῶν τὸ Ἀμφίων ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὸ παρὰ τὴν ἄμφοδον ἤγουν παρὰ τὸ παρὰ (ἀμφὶ Fritzschius) τὴν ὁδὸν γεννηθῆναι. Cf. Hyginus fab. 7. *dolor eam* (Antiopam) *in ipso bivio coegit partum edere. quos pastores pro suis educarunt et appellarunt Zethon* ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον, *alterum autem Amphionem* ὅτι ἐν διόδῳ ἢ ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν αὐτὸν ἔτεκεν. Quam etymologiam ridet Aristophanes fragm. 304. Ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα.

183. λαμπρός θ' ἕκαστος κἀπὶ τοῦτ' ἐπείγεται
νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος,
ἵν' αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνει βέλτιστος ὤν.

Hi versus compositi sunt ex his locis, Plat. Gorg. p. 484e. συμβαίνει γὰρ τὸ τοῦ Εὐριπίδου· λαμπρός τ' ἐστὶν ἕκαστος ἐν τούτῳ "κἀπὶ τοῦτ' — ὤν". ubi schol. τὰ ἰαμβεῖα ταῦτ' ἐστὶν ἐξ Ἀντιόπης τοῦ δράματος Εὐριπίδου ἐκ τῆς Ζήθου ῥήσεως πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἀμφίονα. (Valckenarius ἐν τούτῳ γέ τοι | λαμπρός θ' ἕκαστος.) Aristot. Rhet. 1, 11. ὥσπερ καὶ Εὐριπίδης φησὶ "κἀπὶ τοῦτ' — βέλτιστος ὤν". Plato Alcib. 2. p. 146a. φιλοτιμούμενόν τε καὶ νέμοντα τὸ πλεῖστον τῆς πολιτείας τούτῳ μέρος, "ἵν' — κράτιστος ὤν". Plut. Mor. p. 514a. φίλαυτος γὰρ ὢν καὶ φιλόδοξος ὁ τοιοῦτος "νέμει τὸ πλεῖστον — κράτιστος ὤν". p. 630b. οὐ γὰρ πράττων μόνον ἕκαστος οὐδὲ διημερεύων, ὡς E. φησίν, ἀλλὰ καὶ διαλεγόμενος, "ἵν' — κράτιστος ὤν" ἡδέως διατίθεται. p. 43b. χρὴ καὶ πρὸς τὴν τοῦ λέγοντος ἐμπειρίαν ἢ φυσικὴν δύναμιν ἡρμοσμένον, ἐν οἷς αὐτὸς ἑαυτοῦ κράτιστός ἐστι, ποιεῖσθαι τὰς ἐρωτήσεις. V. 2. τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ] ἑκάστης ἡμέρας πλεῖστον Aristot. 3. τυγχάνῃ Plut. Mor. p. 514a. βέλτιστος Plato Gorg. et Aristot. κράτιστος Plat. Alcib. et Plutarchus.

184. μοῦσάν τιν' ἄτοπον εἰσάγεις, ἀσύμφορον
ἀργόν, φίλοινον, χρημάτων ἀτημελῆ.

Hos versus composuit Porsonus ex Dion. Chrys. 73. p. 635a. πολὺ γὰρ ἂν εἴην τοῦ Ζήθου φαυλότερος τοιαῦτα ἐπιτιμῶν, ὡς ἐκεῖνος ἐνουθέτει τὸν ἀδελφόν, οὐκ ἀξιῶν φιλοσοφεῖν αὐτὸν οὐδὲ περὶ μουσικὴν διατρίβειν ἐάσαντα τὴν τῶν ἰδίων ἐπιμέλειαν· ἔφη δὲ αὐτὸν ἄτοπόν τινα καὶ ἀσύμφορον μοῦσαν εἰσάγειν· ὥσπερ ἂν τυχὸν εἴποι τις καὶ σὲ τοιαύτην προῃρῆσθαι πρᾶξιν, οὐκ ἀργὸν οὐδὲ φίλοινον οὐδαμῶς, χρημάτων μέντοι τῶν αὑτοῦ ἀτημελῆ ἴσως· καὶ νὴ Δία λέγοι ἂν καὶ τόδε τὸ ἔπος "ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δομοις" (fr. 188, 6.). Sextus Empir. p. 754, 3. λέγοντες τοὐναντίον αὐτὴν ἀσύμφορον εἶναι καὶ "ἀργήν, φίλοινον, χρημάτων ἀτημελῆ". V. 1. ἀσύμφορον Dio Chr. ἀσύμφωνον Sexti libri. 2. ἀργὸν Dio Chr. ἀργὴν Sextus.

185. Plato Gorg. p. 485e. κινδυνεύω οὖν πεπονθέναι νῦν ὅπερ ὁ Ζῆθος πρὸς τὸν Ἀμφίονα ὁ Εὐριπίδου, οὗπερ ἐμνήσθην· καὶ γὰρ ἐμοὶ τοιαῦτ' ἄττα ἐπέρχεται πρὸς σὲ λέγειν οἷάπερ ἐκεῖνος πρὸς τὸν ἀδελφόν, ὅτι ἀμελεῖς, ὦ Σώκρατες, ὧν δεῖ σε ἐπιμέλεσθαι, καὶ φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι, καὶ οὔτ' ἂν δίκης βουλαῖσι προσθεῖ' ἂν ὀρθῶς λόγον οὔτ' εἰκὸς ἂν καὶ πιθανὸν ἂν λάβοις οὔθ' ὑπὲρ ἄλλου νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιο. ubi schol. ὅτι ἀμελεῖς: καὶ ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα τοῦ Εὐριπίδου ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ἀντιόπης δράματος εἴληφε· — ὁ τῶν στίχων δὲ νοῦς οὗτος· ὁ Ζῆθός φησι τῷ Ἀμφίονι μουσικῷ ὄντι "ῥῖψον τὴν λύραν, κέχρησο δὲ ὅπλοις". Cf. Olympiodorus in *Archiv f. Philol. u. Paedag.* vol. 14. p. 285. πρὸς τὸν Ἀμφίονα: ὁ Ἀμφίων οὗτος μουσικὸς ἦν· ὁ οὖν Ζῆθος ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἔλεγεν αὐτῷ ὅτι ῥῖψον τὴν λύραν καὶ κέχρησο ὅπλοις. mox Olympiodorus, μειρακιώδει τινὶ

διαπρέπεις: ὁρᾷς πῶς τοῦ Εὐριπίδου γυναικώδει (γυναικομίμῳ Nauckius) εἰρηκότος αὐτὸς μειρακιώδει εἶπε. καὶ οὔτ' ἂν δίκαις βουλαῖσι: ὁ Εὐριπίδης εἶπε "καὶ οὔτ' ἂν ἀσπίδος κύτει προσομιλήσεις". Philostr. V. Apollon. 4, 21. p. 73, 26. (Phot. Bibl. p. 333b, 2.). νῦν δὲ ἴσως ὀμοῦνται (οἱ ἔφηβοι) — θύρσον λήψεσθαι κόρυν μὲν οὐδεμίαν φέρον, γυναικομίμῳ δὲ μορφώματι κατὰ τὸν Εὐριπίδην αἰσχρῶς διαπρέπον. Clemens Alex. Paed. 3. p. 286. ἀβροδίαιτον ἐπονειδίζων νεανίαν ὁ Σοφοκλῆς (fr. 706.) λέγει "γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν". Ex his excerptis sex versus poetae componere conatus est Nauckius,

. . . ἀμελεῖς ὧν [σε φροντίζειν ἐχρῆν·]
ψυχῆς [ἔχων γὰρ] ὧδε γενναίαν φύσιν
γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι
. . . . . . κοὔτ' ἂν ἀσπίδος κύτει
[ὀρθῶς] ὁμιλήσειας οὔτ' ἄλλων ὕπερ
νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό [τι].

V. 1. Ἄμφιον, ἀμελεῖς ὧν ἐπιμελεῖσθαί (debebat ἐπιμέλεσθαι) σε δεῖ coniecerat Luzacius. 6. τι addidit Grotius.

186. πῶς γὰρ σοφὸν τοῦτ' ἔστιν, εἴ τις εὐφυᾶ
λαβοῦσα τέχνη φῶτ' ἔθηκε χείρονα;

Plato Gorg. p. 486b. καίτοι πῶς σοφὸν τοῦτ' ἔστιν, ὦ Σώκρατες, εἴ τις εὐφυῆ λαβοῦσα τέχνη φῶτα ἔθηκε χείρονα, μήτε αὐτὸν αὑτῷ δυνάμενον βοηθεῖν μηδ' ἐκσῶσαι ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων μήτε ἑαυτὸν μήτε ἄλλον μηδένα, ὑπὸ δὲ τῶν ἐχθρῶν περισυλᾶσθαι πᾶσαν τὴν οὐσίαν, ἀτεχνῶς δὲ ἄτιμον ζῆν ἐν τῇ πόλει; Versus Euripideos composuit Grotius. εὐφυᾶ restitui pro εὐφυῆ.

187. Stobaeus 30, 1.

ἀνὴρ γὰρ ὅστις εὖ βίον κεκτημένος
τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελίᾳ παρεὶς ἐᾷ,
μολπαῖσι δ' ἡσθεὶς τοῦτ' ἀεὶ θηρεύεται,
ἀργὸς μὲν οἴκοις καὶ πόλει γενήσεται,
φίλοισι δ' οὐδείς· ἡ φύσις γὰρ οἴχεται,
ὅταν γλυκείας ἡδονῆς ἥσσων τις ᾖ.

V. 1. expressit Diphilus ap. Ath. 6. p. 247c. 2. παρειάσει libri. Correxit Valck. 3—6. affert Sextus Empir. p. 755, 15. ἐπείπερ ὁ μουσικευσάμενος "μολπαῖσιν ἡσθεὶς — ᾖ". 5. φίλοισί τ' οὐθείς, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται Sextus Emp. illatis memoriae errore verbis Eur. Orest. 1557.

188. ἀλλ' ἐμοὶ πιθοῦ·
παῦσαι μελῳδῶν, πολεμίων δ' εὐμουσίαν
ἄσκει· τοιαῦτ' ἄειδε καὶ δόξεις φρονεῖν,
σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίοις ἐπιστατῶν,
ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς σοφίσματα,
ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

Hos versus Valckenarius composuit ex Plat. Gorg. p. 486c. ἀλλ', ὠγαθέ, ἐμοὶ πείθου· παῦσαι δ' ἐλέγχων, πραγμάτων δ' εὐμουσίαν ἄσκει, καὶ ἄσκει ὁπόθεν δόξεις φρονεῖν, ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς εἴτε ληρήματα χρὴ φάναι εἶναι εἴτε φλυαρίας, "ἐξ ὧν — δόμοις", ζηλῶν οὐκ ἐλέγχοντας ἄνδρας τὰ μικρὰ ταῦτα, ἀλλ' οἷς ἔστι καὶ βίος καὶ δόξα καὶ ἄλλα πολλὰ ἀγαθά. (Olympiodorus in *Archiv f. Philol. u. Paedag.* vol. 14. p. 285. ἐκεῖνος (Zethus) δὲ εἶπε τῷ Ἀμφίονι πολέμων δὲ εὐμουσίαν ἄσκει, οὗτος δέ φησι πραγμάτων.) et Stobaei 56, 13. Εὐριπίδου Ἀντιόπης. "τοιαῦτ' — σοφίσματα". Dio Chrys. 73. p. 635c. καὶ νὴ Δία λέγοι ἂν καὶ τόδε τὸ ἔπος "ἐξ ὧν — δόμοις".

V. 2. παῦσαι μελῳδῶν restituit Nauckius collato Ar. Av. 1382. παῦσαι μελῳδῶν, ἀλλ' ὅ τι λέγεις εἰπέ μοι. Com. anon. 4. p. 659. παῦσαι μελῳδῶν, ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον. 4. ποιμνίοις Valck. ποιμνίων Stob.

189. Stobaeus 82, 2.

ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσῶν λόγων
ἀγῶνα θεῖτ' ἄν, εἰ λέγειν εἴη σοφός.

Eosdem versus omisso fabulae nomine habet Ath. 15. p. 677b. (ex eoque Eust. Il. p. 1192, 48.). Verba videntur Amphionis, sicut fr. 190—201.: de quo monuit Nauckius. Zethi et Amphionis controversiam respicit Aristides vol. 2. p. 133. ἵν' ὡς ἀληθῶς καὶ τὴν τοῦ Ἀμφίονος ῥῆσιν ἀνταποδῶ καὶ τὸν Ζῆθον ἀναμνησθῶμεν εἰπεῖν, εἰ μὴ κατὰ τὸν Εὐριπίδην εἰς ἀμφοτέρους ποιήσει τοὺς λόγους, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς ἐκείνους διελώμεθα.

190. Anecd. Boiss. vol. 4. p. 459. λύρα τοίνυν προσηγορεύθη διὰ τὸ λύτρον ὑπὸ Ἑρμοῦ δεδόσθαι τῆς κλοπῆς τῶν βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, καθάπερ φησὶν Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ "λύρα βοῶν ῥύσα ἐξερρύσατο". λύρᾳ et ῥύσια Boiss. λύρᾳ βοῶν γὰρ ῥύσι' ἐξελύσατο Schneidewinus. λύρα βοῶν νιν ῥύσι' ἐξερρύσατο Unger. Theb. Parad. p. 38.

191. Philostr. V. Soph. 2, 27. p. 270, 11. μελέτης δὲ ὁ Ἱππόδρομος οὔτε ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος ἠμέλει οὔτε ὁδοιπορῶν οὔτε ἐν Θετταλίᾳ, ἀλλὰ καὶ "κρεῖττον ὄλβου κτῆμα" ἐκάλει αὐτὴν ἐκ τῶν Εὐριπίδου τε ὕμνων καὶ Ἀμφίονος, quae quomodo intelligenda sint docet locus Philostrati a Kaysero allatus, V. Apoll. p. 131, 24. τὰ Τειρεσίου τε καὶ Σοφοκλέους ἑαυτῷ ἐπιθεσπίσας.

192. Iulianus Suidae v. Ἀμφίων: τρία δὲ ἅμα ταῦτα ξυνελθόντα ἤρκεσεν ἀποφῆναι τὸν Ἀμφίονα τῆς παλαιᾶς μουσικῆς εὑρετήν· χρόνος, θεοῦ πνεῦμα, ἔρως ὑμνῳδίας. Euripideum versum agnovit Kuster. θεῶν pro θεοῦ praebet Philostr. V. Apoll. 7, 34. p. 146, 27. τίς ὁ ἀπολογησόμενος ἔσται; "χρόνος" ἔφη "καὶ θεῶν πνεῦμα καὶ σοφίας ἔρως, ᾗ ξύνειμι".

193. Stobaeus 58, 1.

ὅστις δὲ πράσσει πολλὰ μὴ πράσσειν παρόν,
μῶρος, παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα.

V. 1. πολλὰ] πόλλ' ἃ Otto Hensius in *Exercit. crit. in Eurip. fragm.* (Halis a. 1868.) p. 16. παρὸν] χρεὼν Nauckius et Hensius.

194. Stobaeus 48, 3.

ὁ δ' ἥσυχος φίλοισί τ' ἀσφαλὴς φίλος
πόλει τ' ἄριστος. μὴ τὰ κινδυνεύματα
αἰνεῖτ'· ἐγὼ γὰρ οὔτε ναυτίλον φιλῶ
τολμῶντα λίαν οὔτε προστάτην χθονός.

V. 1. φίλοισιν ἀσφαλὴς M. 2. ἄριστος] ἀρεστὸς Nauckius.

195. Orion Flor. 2, 1. p. 44, 14.

ἅπαντα τίκτει χθὼν πάλιν τε λαμβάνει.

Men. monost. 89. γῆ πάντα τίκτει καὶ πάλιν κομίζεται. 539. χθὼν πάντα κομίζει καὶ πάλιν κομίζεται. 668. ἡ δοῦσα πάντα καὶ κομίζεται φύσις.

196. Stobaeus 105, 11.

τοιόσδε θνητῶν τῶν ταλαιπώρων βίος·
οὔτ' εὐτυχεῖ τὸ πάμπαν οὔτε δυστυχεῖ,
εὐδαιμονεῖ δὲ καὖθις οὐκ εὐδαιμονεῖ.
τί δῆτ' ἐν ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες
οὐ ζῶμεν ὡς ἥδιστα μὴ λυπούμενοι;

V. 3. δὲ pro τε Wagner. 4. et 5. om. fabulae nomine affert Clemens Alex. Strom. 6. p. 744., ubi v. 4. τί δήποτ' ὄλβῳ legitur.

197. Phot. Lex. p. 34, 15. εὔκρας: εὔκρατος. E.

βροτοῖσιν εὔκρας οὐ γένοιτ' ἂν ἡδέως

ἐν Ἀντιόπῃ. Schol. Plat. (ad Critiae p. 112c.) p. 211. (445. Bekk.) εὐκράς: εὔκρατος [ἢ εὐκέφαλος], ὡς Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ. Crameri Anecd. Oxon. vol. 4. p.

385, 1, τὸ μέντοι εὔκρας παρ' Εὐριπίδῃ ἀνεγνώσθη. ἡδέως] ἡδονὴ Lobeckius.

198. Stobaeus 16, 4.

εἰ δ' εὐτυχῶν τις καὶ βίον κεκτημένος
μηδὲν δόμοισι τῶν καλῶν πειράσεται,
ἐγὼ μὲν οὔποτ' αὐτὸν ὄλβιον καλῶ,
φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων εὐδαίμονα.

V. 2. μηδὲν δόμοισι] μηδὲν δ' ὅμως τι Floril. Vatic. MS. in Maii Script. vet. nov. coll. vol. 2. p. XXVII., ubi coaluit hic locus cum Philemonis fragmento (Meinekii Com. 4. p. 49.). 3. αὐτὸν οὔποτ' Stobaei cod. M. χρημάτων ab interpolatore additum esse versus explendi caussa videtur Hensio p. 55.

199. Stobaeus 3, 12.

τὸ δ' ἀσθενές μου καὶ τὸ θῆλυ σώματος
κακῶς ἐμέμφθης· εἰ γὰρ εὖ φρονεῖν ἔχω,
κρεῖσσον τόδ' ἐστὶ καρτεροῦ βραχίονος.

V. 2. ἐμέμφης A. φρονεῖν] φρενῶν Valck. Diatr. p. 78.

200. Stobaeus 6, 22.

καὶ μὴν ὅσοι μὲν σαρκὸς εἰς εὐεξίαν
ἀσκοῦσι βίοτον, ἢν σφαλῶσι χρημάτων,
κακοὶ πολῖται· δεῖ γὰρ ἄνδρ' εἰθισμένον
ἀκόλαστον ἦθος γαστρὸς ἐν ταὐτῷ μένειν.

V. 3. δεῖ γὰρ ἄνδρ'] λῇ γὰρ ὧδ' Heimsoethius in Prooem. Lect. Bonn. a. 1867. p. XVII.

201. Stobaeus 3, 27.

ἐγὼ μὲν οὖν ᾄδοιμι καὶ λέγοιμί τι
σοφόν, ταράσσων μηδὲν ὧν πόλις νοσεῖ.

V. 1. οὖν om. A. 2. νοσεῖ] νοεῖ Badhamus.

202. Clemens Alex. Strom. 1. p. 418.

ἔνδον δὲ θαλάμοις βουκόλον ⏑ – ⏑ –
κομῶντα κισσῷ στῦλον εὐίου θεοῦ.

V. 1. ἔνδον] εἶδον Bothius. 2. κομῶντα] κοσμοῦντα Toupius.

203. Stobaeus 98, 36.

πόλλ' ἔστιν ἀνθρώποισιν, ὦ ξένοι, κακά.

204. Stobaeus 99, 12.

φρονῶ δ' ἃ πάσχω, καὶ τόδ' οὐ σμικρὸν κακόν·
τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ
νοσοῦντα, κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία.

V. 1. Erotianus Gloss. Hippocr. p. 210. (84, 2. ed. Klein.) κατεφρόνεε: κατενόει. φρονεῖν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν, ὡς καὶ Ε. ἐν Ἀντιόπῃ φάσκει "φρονῶ — κακόν". ἃ — σμικρὸν] ὃ — μικρὸν Erot.

205. Clemens Alex. Strom. 1. p. 340. ἐγὼ γοῦν καὶ πάνυ ἀποδέχομαι τὴν τραγῳδίαν λέγουσαν

ὦ παῖ, γένοιντ' ἂν εὖ λελεγμένοι λόγοι
ψευδεῖς, ἐπῶν δὲ κάλλεσιν νικῷεν ἂν
τἀληθές· ἀλλ' οὐ τοῦτο τἀκριβέστατον,
ἀλλ' ἡ φύσις καὶ τοὐρθόν· ὃς δ' εὐγλωσσίᾳ
νικᾷ, σοφὸς μέν, ἀλλ' ἐγὼ τὰ πράγματα
κρείσσω νομίζω τῶν λόγων ἀεί ποτε.

Ioann. Dam. post Stobaei Ecl. Gaisf. p. 697, 5. Εὐριπίδου Ἀντιόπη. "ὃς δ' εὐγλωσσίᾳ — ἀεί ποτε" V. 1. λεγόμενοι οἱ codex. Correxit Marklandus. 5. ἀλλὰ γὰρ Io. Dam. ἀλλά γε Clem. ἀλλ' ἐγὼ Sylburg. 4. τοὐρθόν] Hesychius, τοὐρθόν: τὸ ὀρθόν (codex τοῦθρον τὸν ὄρθον). Quam glossam huc potius quam ad Eurip. Cycl. 169. (ubi τουτί τ' ὀρθὸν legitur) referendam esse monuit Schmidtius. 6. κρείσσω] κρεῖσσον Io. Dam.

206. Ammonius p. 86. Valck. κύειν μὲν τὸ ἔγκυον εἶναι, τίκτειν δὲ τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύειν. Εὐριπίδης ἐναντίον ἢ (ἐν Ἀντιόπῃ Valck.)

κύουσα τίκτω ἡνίκ' ἡγόμην πάλιν.

τίκτω θ' et πάλαι Valck. Eustathius Od. p. 1799, 54. καὶ φέρεται εἰς τοῦτο χρῆσις ἐξ Ἀντιόπης τὸ "κύουσα τίκτον".

207. Stobaeus 98, 38.

εἰ δ' ἠμελήθην ἐκ θεῶν καὶ παῖδ' ἐμώ,
ἔχει λόγον καὶ τοῦτο· τῶν πολλῶν βροτῶν
δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς.

Versum 1., omissum ab Stobaeo, servavit qui verba εἰ δ' — τοῦτο sine poetae et fabulae nomine attulit Marcus Antoninus 7, 41. et 11, 6. 3. extat in Men. mon. 125. Hierocles p. 69. ed. Gaisf. αὐτομάτως συμπίπτει τὸν μὲν εὐτυχῆ εἶναι, ὥς φασι, τὸν δὲ δυστυχῆ.

208. Stobaeus 74, 18.

οὐ σωφρονίζειν ἔμαθον· αἰδεῖσθαι δὲ χρή,
γύναι, τὸ λίαν καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον.

209. Clemens Alex. Strom. 5. p. 715. (ex eoque Euseb. Pr. E. p. 679 d.). οὔκουν ἔτι κατὰ τὴν πολλῶν δόξαν περὶ τοῦ θεοῦ (θείου Euseb.) ὑποληπτέον.

οὐδὲ γὰρ λάθρα δοκῶ
φωτὸς κακούργου σχήματ' ἐκμιμούμενον
σοὶ Ζῆν' ἐς εὐνὴν ὥσπερ ἄνθρωπον μολεῖν.

Ἀμφίων λέγει τῇ Ἀντιόπῃ. V. 3. Ζῆν' pro τήνδ' Valckenarius.

210. Stobaeus 98, 34. et omisso poetae fabulaeque nomine Clemens Alex. Strom. 3. p. 521.

φεῦ φεῦ, βροτείων πημάτων ὅσαι τύχαι
ὅσαι τε μορφαί· τέρμα δ' οὐκ εἴποι τις ἄν.

V. 1. βροτείων Clem. βρότειαι (βρότειοι B) Stobaeus. 2. ὅσαι τε] ὅσαι δὲ Clem.

211. Stobaeus 72, 18.

εἰ νοῦς ἔνεστιν· εἰ δὲ μή, τί δεῖ καλῆς
γυναικός, εἰ μὴ τὰς φρένας χρηστὰς ἔχοι;

V. 2. ἢ μὴ — ἔχῃ; Nauckius. Non opus.

212. Stobaeus 63, 2.

κόρος δὲ πάντων· καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων
λέκτροις ἐπ' αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπληγμένους,
δαιτὸς δὲ πληρωθείς τις ἄσμενος πάλιν
φαύλῃ διαίτῃ προσβαλὼν ἥσθη στόμα.

V. 2. ἐπ' pro ἐν Plugkius. 3. πληρωθείς τις] πληρωθείσης M. 4. ἥσῃ Stobaei codex A. οἴσει B. ἥσθην Athenaeus 10. p. 421 f. ὁ δ' Εὐριπίδης φησί "φαύλῃ — στόμα".

213. Stobaeus 70, 3.

κῆδος καθ' αὑτὸν τὸν σοφὸν κτᾶσθαι χρεών.

214. Stobaeus 70, 10.

πᾶσι δ' ἀγγέλλω βροτοῖς
ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν εὐγενῆ σπείρειν τέκνα.

V. 2. ἀνδρῶν] ἀρχῶν Meinekius, ἀμφοῖν Nauckius, quod probari posset si pro σπείρειν scriptum esset φῦναι ut fragm. 524, 3. ἐπ' ἀλόκων Heimsoethius in Prooemio Lect. Bonn. aestiv. a. 1867. p. XIX. post Herwerdenum Exerc. p. 36. qui ἀπ' ἀλόκων scripserat.

215. Stobaeus 62, 4. ubi in lemmate Ἀντιόπῃ M. Vind., Ἀντιγόνῃ A.

οὐ γάρ ποτ' ἄνδρα δοῦλον ὄντ' ἐλευθέρας
γνώμας διώκειν οὐδ' ἐς ἀργίαν βλέπειν.

216. Stobaeus 62, 12.

⏑ – τὸ δοῦλον οὐχ ὁρᾷς ὅσον κακόν;

217. Stobaeus 62, 41.

φεῦ φεῦ, τὸ δοῦλον ὡς ἁπανταχῇ γένος
πρὸς τὴν ἐλάσσω μοῖραν ὥρισεν θεός.

218. Stobaeus 36, 10.

κόσμος δὲ σιγῆς στέφανος ἀνδρὸς οὐ κακοῦ·
τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοῦθ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται,
κακὸν δ' ὁμίλημ', ἀσθενὲς δὲ καὶ πόλει.

V. 1. σιγῇ στεγανὸς Herwerdenus Exerc. p. 35. 2. τοῦθ' pro οὔθ' Porsonus.

219. Stobaeus 1, 8.

τρεῖς εἰσιν ἀρεταί, τὰς χρεών σ' ἀσκεῖν, τέκνον,
θεούς τε τιμᾶν τούς τε θρέψαντας γονεῖς
νόμους τε κοινοὺς Ἑλλάδος· καὶ ταῦτα δρῶν
κάλλιστον ἕξεις στέφανον εὐκλείας ἀεί.

Lemma Εὐριπίδου Ἀντιόπη ed. Trinc., Εὐριπίδης Ἡρακλείδαις AM. V. 1. τὰς χρή σ' A. τὰς χρήσεις M. ἃς χρή σ' alii. Restitui τὰς χρεών σ'.

220. Stobaeus 54, 5.

γνώμη γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,
εὖ δ' οἶκος, εἴς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα·
σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας
νικᾷ, σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία πλεῖστον κακόν.

V. 1—4. om. fabulae nomine afferunt Plutarchus V. Hom. c. 156. vol. 5. p. 1196. et Orion Flor. 17. p. 57, 8. respicit Diogenes cynicus ap. Diog. L. 6, 104. γνώμαις γὰρ ἀνδρῶν εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις, εὖ δ' οἶκος, οὐ ψαλμοῖσι καὶ τερετίσμασιν. item Epictetus (fr. 82.) ap. Stobaeum 46, 82. γνώμαις γὰρ ἀνδρῶν εὖ οἰκοῦνται πόλεις, ἀλλ' οὐ λίθοις καὶ ξύλοις. Clemens Alex. Strom. 2. p. 483. βουλαῖς γὰρ ἀνδρῶν ὁσίων εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις, εὖ δ' οἶκος. ubi ὁσίων aut ab librario aut ab Clemente ipso additum est. 3. 4. afferunt schol. Il. 2, 372. omisso fabulae nomine pariterque, omisso etiam poetae nomine, Galenus vol. 1. p. 5. ed. Bas., vol. 2. p. 14. Chart. et Sextus Empir. p. 663, 8. verba σοφὸν -- νικᾷ sine fabulae nomine Polybius 1, 35, 4. Eust. Il. p. 240, 42. Nicephorus Bryennius 4, 28. p. 156, 1. cf. Nicolaus Rhet. vol. 1. p. 278. eadem verba sine poetae fabulaeque nomine Plutarchus Mor. p. 790a. Themistius p. 207d. Doxopater Rhetor. vol. 2. p. 303, 25. cf. Themist. Orat. 15. p. 191a. καὶ οὐχ οὕτω σοφὸν βούλευμα ἓν τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ ὡς εὐσέβεια καὶ φιλανθρωπία. et 34. p. 56. ἐπαινῶ τὸν Εὐριπίδην τὴν ἀγαθὴν βουλὴν τῶν πολλῶν χειρῶν προτιμῶντα. Constant. Manass. fragm. 9, 75. p. 403. ed. Boiss. σύνεσις ἰσχύος ὑπερτέρα καὶ κρεῖττον βούλευμα σοφὸν μυρίων βραχιόνων. Io. Cinnam. 2, 6. p. 45, 11. πολλάκις ἓν βούλευμα συνετὸν ὑπὲρ μυριοπληθεῖς ὤνησε χεῖρας. Iulius Valerius de rebus gestis Alexandri 3, 2. in Maii Class. auct. vol. 7. p. 171. *cum unum quodvis imperatorium sapiens prudensque consultum praestet manui multorum inconsultius laborantium.* V. 1. γνώμη Stobaeus. γνώμαις ceteri, praeter Clementem, qui βουλαῖς substituit. ἀνδρός Stobaeus et Plut. ἀνδρῶν Or. Diog. Epict. Clem. 2. εἰς δ' Plut. εἴς τ' Stobaeus et Or. 3. ἓν βούλευμα] εὐβούλευμα plerique, sicut mox χεῖρας. 4. ὄχλῳ] ὅπλοις Galen. σὺν ὄχλου δ' ἀμαθίᾳ Heimsoethius. πλεῖστον] πλέον Stobaeus. χεῖρον ἢ Galen.

221. Stobaeus 30, 9.

πολλοὶ δὲ θνητῶν τοῦτο πάσχουσιν κακόν·
γνώμῃ φρονοῦντες οὐ θέλουσ' ὑπηρετεῖν
ψυχῇ, τὰ πολλὰ πρὸς φίλων νικώμενοι.

V. 2. γνώμῃ] αὐτοὶ Heusius p. 49.

222. Longinus de Subl. c. 40, 4. ἐπὶ δὲ τῆς συρομένης ὑπὸ τοῦ ταύρου Δίρκης (φησὶν Εὐριπίδης)

εἰ δέ που τύχοι
πέριξ ἑλίξας _ ⏑ εἷλχ' ὁμοῦ λαβὼν
γυναῖκα πέτραν δρῦν μεταλλάσσων ἀεί.

ταῦρος supplet Valck.

223. Stobaeus Ecl. 1, 3, 33. p. 122.

τήν τοι Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι χρόνου,
δείκνυσι δ' ἡμῶν ὅστις ἐστὶ μὴ κακός.

Cum v. 1. Nauckius confert Eur. fr. 150, 1. 2. ἐστὶ] ἔστ' ἢ Porsonus.

224. Stobaeus Ecl. 1, 3, 25. p. 118.

δίκα τοι δίκα χρόνιος· ἀλλ' ὅμως ὑποπεσοῦσ'
ἔλαθεν, ὅταν ἔχῃ τιν' ἀσεβῆ βροτῶν.

V. 2. ἔχῃ] ἕλῃ Fixius.

225. Ζῆθον μὲν ἐλθεῖν ἁγνὸν ἐς Θήβης πέδον
οἰκεῖν κελεύω, τὸν δὲ μουσικώτατον
κλεινὰς Ἀθήνας ἐκπερᾶν Ἀμφίονα.

Eubulus (Com. 3. p. 208.) ap. Ath. 2. p. 47b. Ζῆθον μὲν ἐλθεῖν ἁγνὸν ἐς Θήβης πέδον | οἰκεῖν κελεύει· καὶ γὰρ ἀξιωτέρους | πωλοῦσιν, ὡς ἔοικε, τοὺς ἄρτους ἐκεῖ· | σὺ δ' ὀξύπεινος· τὸν δὲ μουσικώτατον | κλεινὰς Ἀθήνας ἐκπερᾶν Ἀμφίονα, | οὗ ῥᾷστ' ἀεὶ πεινῶσι Κεκροπιδῶν κόροι | κάπτοντες αὔρας, ἐλπίδας σιτούμενοι. Dubitari non potest quin verba supra exhibita tragici sint poetae, nec video unde petita esse possint nisi ex Euripidis Antiopa. V. 1. ἐλθόνθ' Iacobsius. ἐνθένδ' vel ἔνθεν Meinekius. 2. κελεύω scripsi cum Iacobsio. NAUCK.

226. Probus in Vergil. Ecl. 6, 31. p. 21, 6. *sunt qui binis principiis mundum discriminent. nam Xenophanes Colophonius terram et aquam prodidit: — consentit in numero Euripides, sed speciem discriminat. terram enim et aerem inducit principia rerum esse in Antiopa* . . . . . . Verba Euripidea exciderunt: significari versus notissimos ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα cet. (fr. 935.) coniecit Schneidewinus, quae suspicio eo commendatur quod ipse Probus p. 11, 8. hos versus affert. NAUCK.

227. Anecd. Bekk. p. 109, 17. νόσον ἔχειν: ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἦθος ἔχειν. Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ. Eadem Phot. Lex. p. 303, 4. et Suid. v. νόσον ἔχειν.

228. Hesychius, εὐθυδήμονα: ἁπλοῦν δημότην. Ε. Ἀντιόπῃ.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ.

Agatharchides in Phot. Bibl. p. 444b, 29. οὐδ' Εὐριπίδου κατηγορῶ τῷ μὲν Ἀρχελάῳ περιτεθεικότος τὰς Τημένου πράξεις, τὸν δὲ Τειρεσίαν βεβιωκότα παρεισάγοντος πέντε γενεῶν πλέον. De argumento cf. Hyginus fab. 219. In Archelai Macedonum regis honorem hoc drama compositum fuisse coniecit auctor vitae Euripideae in Scholiorum ed. Oxon. vol. 1. p. 4, 2. ἐκεῖθεν δ' εἰς Μακεδονίαν περὶ Ἀρχέλαον γεγονὼς διέτριψε καὶ χαριζόμενος αὐτῷ δρᾶμα ὁμωνύμως ἔγραψε. De Euripide dicta videntur quae Philodemus habet de vitiis libro 10. p. 20. ed. Saupp.: διὸ καὶ φασὶν ἀχθόμενον αὐτὸν ἐπὶ τῷ σχεδὸν πάντας ἐπιχαίρειν πρὸς Ἀρχέλαον ἀπελθεῖν. Contra Diomedes p. 486, 1. *tristitia namque tragoediae proprium, ideoque Euripides petente Archelao rege ut de se tragoediam scriberet abnuit ac precatus est ne accideret Archelao aliquid tragoediae proprium, ostendens nihil aliud esse tragoediam quam miseriarum comprehensionem.* Obiter huius dramatis meminit Libanius Declam. vol. 4. p. 313. (δρᾶμα Ἀττικόν, δρᾶμα Μακεδονικόν, οὐκ Ἀρχέλαον Εὐριπίδου) respicere videtur Dio Chrysost. 4. p. 70d. ἢ οὐκ αἰπόλος ἦν ὁ Ἀρχέλαος, οὐδὲ ἦλθεν εἰς Μακεδονίαν αἶγας ἐλαύνων; Duplicem fuisse dramatis recensionem e fr. 229. collegit Valck. Diatr. p. 162. NAUCK.

229. Aristoph. Ran. 1206. Euripideos prologos ridens,

Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
Ἄργος κατασχών.

ubi schol. Ἀρχελάου αὕτη ἐστὶν ἡ ἀρχή, ὥς τινες, ψευδῶς· οὐ γὰρ φέρεται νῦν Εὐριπίδου λόγος οὐδεὶς τοιοῦτος. οὐ γάρ ἐστι, φησὶν Ἀρίσταρχος, τοῦ Ἀρχελάου, εἰ μὴ αὐτὸς μετέθηκεν ὕστερον, ὁ δὲ Ἀριστοφάνης τὸ ἐξ ἀρχῆς κείμενον εἶπε. Qui locus docet versus supra scriptos neque in Archelao neque in alia fabula ab Aristarcho inventos fuisse; aut igitur diversi extiterunt eiusdem dramatis prologi aut errarunt qui Archelai initium proferri ab Aristophane dicerent. NAUCK.

230. Tiberius περὶ σχημάτων Rhet. vol. 8. p. 577. καὶ Εὐριπίδης

Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατὴρ
Νείλου λιπὼν κάλλιστον ἐκ γαίας ὕδωρ,
ὃς ἐκ μελαμβρότοιο πληροῦται ῥοὰς
Αἰθιοπίδος γῆς, ἡνίκ' ἂν τακῇ χιὼν
τέθριππ' ἐλῶντος Ἡλίου κατὰ χθόνα,
ἐλθὼν ἐς Ἄργος ᾤκισ' Ἰνάχου πόλιν·
Πελασγιώτας δ' ὠνομασμένους τὸ πρὶν
Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ' ἀν' Ἑλλάδα.

Strabo 5. p. 221. καὶ Εὐριπίδης δ' ἐν Ἀρχελάῳ φησὶν ὅτι "Δαναὸς — πατὴρ ἐλθὼν ἐς Ἄργος — ἀν' Ἑλλάδα". Versum 1. dramatis Euripidei initium esse dicit auctor vit. 10. oratorum (Plut. Mor.) p. 837e. (cf. Vita Isocr. p. 106, 3. ed. Oxon.), eundem sine poetae et fabulae nomine affert Plut. Mor. p. 497b. Anonymus de Nilo in Athenaei edit. mene p. 165. (de quo scriptore vid. Val. Rosius in Anecdotis Graecis fasc. 1. Berol. a. 1864. p. 9—13.) Ἀναξαγόρας δὲ ὁ φυσικὸς φησιν ἀπὸ χιόνος τηκομένης τὴν ἀναπλήρωσιν γίνεσθαι τοῦ Νείλου· ὡσαύτως δὲ καὶ Εὐριπίδης καὶ ἕτεροί τινες τῶν τραγῳδιοποιῶν. (De Anaxagora et Euripide verbis similibus Theophyl. Simoc. Hist. 7, 17. p. 304.) — Εὐριπίδης δὲ καὶ τὸν τόπον ἀφορίζει λέγων οὕτως ἐν δράματι Ἀρχελάῳ "Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατὴρ Νείλου — κατὰ χθόνα" (v. 2—5.), ubi verba ἐν δράματι — πατὴρ Stephanus ex Strabone addidit, om. codices. Diod. Sic. 1, 38. Ἀναξαγόρας δ' ὁ φυσικὸς ἀπεφήνατο τῆς ἀναβάσεως αἰτίαν εἶναι τὴν τηκομένην χιόνα κατὰ τὴν Αἰθιοπίαν, ᾧ καὶ ὁ ποιητὴς Εὐριπίδης μαθητὴς ὢν ἠκολούθηκε· λέγει γοῦν "Νείλου — χιών" (v. 2—4.). Steph. Byz. v. Αἰθίοψ p. 47, 14. καὶ Αἰθιοπίς ὁ αὐτὸς (Eur.) ἐν Ἀρχελάῳ "Αἰθιοπίδος — χιών" Strabo 8. p. 371. Δαναὸς — κατ' Εὐριπίδην "Πελασγιώτας ὠν. — Ἑλλάδα". Initium respicit Seneca Natur. Quaest. 4, 2, 16. (cf. Io. Lydus de mens. 4, 68. p. 96, 19). *Anaxagoras ait ex Aethiopiae iugis solutas nives ad Nilum usque decurrere — hoc Aeschylus Sophocles Euripides tradunt.* V. 2. ἐκ γαίας] ἐκ γαίης Diodori Sic. codices quidam. εὐκταίης Tiber. ἧς γαίας Nauckius. εὐσταλῆς Herwerdenus. 3. ῥοὰς] θέρει anon. de Nilo. 4. ἡνίκ' ἂν] τὴν ἡνίκ' ἂν anon. ηνίκα Steph. Byz. mox τακείη Tiber. 5. τέθριππ' ἐλῶντος Iacobsius. τεθριππεύοντος libri. τέθριππ' ἔχοντος Doederlin. τέθριππ' ὀχοῦντος Grotius. ἅμ' ἱππεύοντος ἡλίου κύκλῳ dixit Eurip. Ion. 41. κατὰ χθόνα anon. κατ' αἰθέρα Tiber. δι' αἰθέρα Stephanus. 6. ἐς Strabo. κατ' Tiber. mox ᾤκησεν Strabo et Tiberius.

231. Dionys. de C. V. 25. vol. 5. p. 203. (p. 394 Schaef.). "περὶ τοῦ τὴν Χερρόνησον ἔχειν —" ὅμοιον τῷ παρ' Εὐριπίδῃ (in Archelao, ut coniecit Musgr.)

βασιλεῦ χώρας τῆς πολυβώλου
Κισσεῦ, πεδίον πυρὶ μαρμαίρει.

V. 1. ὦ ante βασιλεῦ delevit Valck.

232. Stobaeus 96, 3.

οὐ γὰρ ὑπερθεῖν κύματος ἄκραν
δυνάμεσθ'· ἔτι γὰρ θάλλει πενία
κακὸν ἔχθιστον, φεύγει δ' ὄλβος.

233. Stobaeus 88, 3.

ημῶν τί δῆτα τυγχάνεις χρείαν ἔχων;
πατέρων γὰρ ἐσθλῶν ἐλπίδας δίδως γεγώς.

Versus alter Archelai, alter Cissei esse videtur Nauckio.

234. Stobaeus 88, 5.

ἐν τοῖς τέκνοις γὰρ ἀρετὴ τῶν εὐγενῶν
ἔλαμψε, κρεῖσσόν τ' ἐστὶ πλουσίου γάμου
γένος· πένης γὰρ οὐκ ἐκεῖν' ἀπώλεσεν
τὸ τοῦ πατρὸς γενναῖον.

V. 2. ἔλαμψε Nauckius (ἐνέλαμψε Valck.). ἔλαβε AB. ἐν ἔλαβε vulgo. 3. γένος addidit Nauckius. πένης — γενναῖον] Haec vulgo cum fragm. 233. copulata hoc loco habent BM, om. A Vind.

235. Stobaeus 29, 13.

σοὶ δ' εἶπον, ὦ παῖ, τὰς τύχας ἐκ τῶν πόνων
θηρᾶν· ὁρᾷς γὰρ πατέρα σὸν τιμώμενον.

V. 2. πατέρα σὸν Bothius. σὸν πατέρα libri.

236. Stobaeus 79, 10.

πατρὸς δ' ἀνάγκη παισὶ πείθεσθαι λόγῳ.

λόγῳ] λόγων M.

237. Stobaeus 93, 12.

πλουτεῖς; ὁ πλοῦτος δ' ἀμαθία δειλόν θ' ἅμα.

238. Stobaeus 29, 44.

σὺν μυρίοισι τὰ καλὰ γίγνεται πόνοις.

239. Stobaeus 51, 4.

νεανίαν γὰρ ἄνδρα χρὴ τολμᾶν ἀεί·
οὐδεὶς γὰρ ὢν ῥᾴθυμος εὐκλεὴς ἀνήρ,
ἀλλ' οἱ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐδοξίαν.

Eosdem versus omisso fabulae nomine habet Orion Flor. 9, 22. p. 58, 3. Versus 2. et 3. Stobaeus etiam 29, 32. V. 1. ἄνδρα Stobaeus. ὄντα Orion. ἀεὶ Stobaeus. πονεῖν Orion. 2. ῥᾴθυμος] ἄθυμος Orion. εὐκλεὴς] εὐγενὴς v. l. ap. Stobaeum 29. 3. εὐδοξίαν (cum v. l. εὐανδρίαν) Stobaeus 51. εὐανδρίαν Stobaeus 29. Eadem fere verba fr. 1059, 7.

240. Stobaeus 29, 14.

οὐκ ἔστιν ὅστις ἡδέως ζητῶν βιοῦν
εὔκλειαν εἰσεκτήσατ', ἀλλὰ χρὴ πονεῖν.

V. 2. εὔκλειαν εἰσεκτήσατ'] Scriptura interpolata. εὐδοξίαν ἐκτήσατ' recte, ut videtur, Cobetus Nov. Lect. p. 295. Non minus suspecta est forma verbi βιοῦν. ηδέος ζήλῳ βίου Nauckius Stud. Eurip. 2. p. 35.

241. Vide fr. 366.

242. Stobaeus 51, 7.

ἐμὲ δ' ἆρ' οὐ
μοχθεῖν δίκαιον; τίς δ' ἄμοχθος εὐκλεής;
τίς τῶν μεγίστων δειλὸς ὢν ὠρέξατο;

V. 2. ἄμοχθος pro ἀμόχθητος Grotius. Versum 3. a praegressis seiungendum esse iudicat Badhamus.

243. Schol. Eur. Phoen. 1159. ἀμφίβολον πότερον τοὺς κρᾶτας εἶπεν ἢ τὰς κρᾶτας, ἐπεὶ καὶ ἐν Ἀρχελάῳ

ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κρᾶτ' ἀναστέψαι θελω.

244. Stobaeus 54, 11. 88, 4.

φέρει δὲ καὶ τοῦτ' οὐχὶ μικρόν, εὐγενὴς
ἀνὴρ στρατηγῶν εὐκλεᾶ τ' ἔχων φάτιν.

V. 1. φέρει] ἔχει Stobaeus loco priore.

245. Stobaeus 54, 10.

ὀλίγον ἄλκιμον δόρυ
κρεῖσσον στρατηγοῦ μυρίου στρατεύματος.

V. 2. στρατηγοῦ] στρατηγῷ Grotius.

246. Stobaeus 51, 9. Orion Flor. 7, 3. p. 51, 6.
ὀλίγοι γὰρ ἐσθλοὶ κρείσσονες πολλῶν κακῶν.

247. Stobaeus 7, 5.
ἓν δέ σοι μόνον προφωνῶ, μὴ 'πὶ δουλείαν ποτὲ
ζῶν ἑκὼν ἔλθῃς παρόν σοι κατθανεῖν ἐλευθέρῳ.

V. 2. ἐλευθέρῳ pro ἐλευθέρως Nauckius.

248. Stobaeus 52, 4.
νεανίας τε καὶ πένης σοφός θ' ἅμα·
ταῦτ' εἰς ἓν ἐλθόντ' ἄξι' ἐνθυμήσεως.

249. Stobaeus 91, 16.
τί δ' οὐκ ἂν εἴη χρηστὸς ὄλβιος γεγώς;

εἴη] ἢ AB.

250. Stobaeus 96, 4.
οὐκ ἔστι πενίας ἱερὸν ἐχθίστης θεοῦ.
μισῶ γὰρ ὄντως οἵτινες φρονοῦσι μέν,
φρονοῦσι δ' οὐδὲν ὥς γε χρημάτων ὕπερ.

V. 1. ἐχθίστης Bergkius pro αἰσχίστης. 3. οὐδενός γε (vel οὐδενός τε) libri. Correxit Wakefield. Versus 2. 3. non cohaerent cum versu primo.

251. Stobaeus 91, 18.
μὴ πλούσιον θῇς· ἐνδεέστερος γὰρ ὢν
ταπεινὸς ἔσται· κεῖνο δ' ἰσχύει μέγα,
πλοῦτος λαβών τε τοῦτον εὐγενὴς ἀνήρ.

V, 3. τε om. AMVind.

252. Stobaeus 47, 5.
τυραννίδ' ἣ θεῶν δευτέρα νομίζεται·
τὸ μὴ θανεῖν γὰρ οὐκ ἔχει, τὰ δ' ἄλλ' ἔχει.

V. 1. τυραννὶς εἶναι θεῶν βίος νομίζεται edebatur. τυραννίδα ἡ θεῶν β (ἠθῶν δευτέρα M) νομίζεται AM. 2. τὰ δ' ἄλλ' pro τἄλλα δ' Grotius.

253. Stobaeus 62, 11.
κρείσσω γὰρ οὔτε δοῦλον οὔτ' ἐλεύθερον
τρέφειν ἐν οἴκοις ἀσφαλὲς τοῖς σώφροσιν.

V. 1. κρείσσω pro κρεῖσσον Pflugkius. γὰρ οὔτε] γάρ τε AMVind.

254. Orion Flor. 3, 1. p. 44, 26.
εἰ τῶν δικαίων γὰρ νόμοι τ' αὐξήματα
μεγάλα φέρουσι πάντ' ἐν ἀνθρώποις ⏑ –·
τάδ' ἐστὶ χρήματ', ἤν τις εὐσεβῇ θεόν.

V. 1. σὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μόνῳ γ' αὐξήματα (ταὐξήματα Schneidewinus) Nauckius. οἱ τῶν δικαίων γὰρ δόμοι ταὐξήματα Herwerdenus p. 39. 2. πάντ' ἐν Nauckius pro πάντα δ'. ⏑ –] ἀεί Meinekius. 3. θεόν] θεούς Nauckius.

255. Stobaeus 34, 2.
ἁπλοῦς ὁ μῦθος, μὴ λέγ' εὖ· τὸ γὰρ λέγειν
εὖ δεινόν ἐστιν, εἰ φέροι τινὰ βλάβην.

V. 1. λέγ' εὖ Valck. λέγε libri. In fine praecedentis versus τῆς ἀληθείας ἔφυ lectum fuisse coniecit Herwerdenus p. 30. collato Phoen. 469.

256. Plut. Mor. p. 20d. δεῖ τῷ βελτίονι συνηγορεῖν, ὥσπερ ἐν τούτοις

A. πόλλ', ὦ τέκνον, σφάλλουσιν ἀνθρώπους θεοί.
B. τὸ ῥᾷστον εἶπας, αἰτιάσασθαι θεούς.

V. 1. ex Euripidis Archelao affert Iustinus M. vol. 1. p. 130. 2. Plut. Mor. p. 1049f. φήσει τις ἐπαινεῖν πάλιν τοῦ Εὐριπίδου λέγοντος "εἰ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρόν, οὐκ εἰσὶν θεοί" καὶ "τὸ ῥᾷστον — θεούς". Versus prior Cissei, Archelai alter esse videtur Nauckio.

257. Stobaeus Ecl. 1, 3. 47. p. 130. sine lemmate
δοκεῖς τὰ τῶν θεῶν ξυνετὰ νικήσειν ποτὲ
καὶ τὴν δίκην που μάκρ' ἀπῳκίσθαι βροτῶν·
ἡ δ' ἐγγύς ἐστιν, οὐχ ὁρωμένη δ' ὁρᾷ
ὃν χρὴ κολάζειν τ' οἶδεν· ἀλλ' οὐκ οἶσθα σὺ
ὁπόταν ἄφνω μολοῦσα διολέσῃ κακούς.

Orion Flor. 5, 1. p. 46, 26. Schneidew. ἐκ τοῦ Ἀρχελάου Εὐριπίδου "δοκεῖς — ὁρᾷ". V. 1. τὰ θεῶν σὺ Stobaeus (ubi tamen σὺ om. A), τὰ τῶν θεῶν Orion. νικήσειν] νικῆσαι v. l. ap. Stobaeum. 2. μάκρ' (vel μακρὰν) ἀποικεῖσθαι Stobaeus. μακρὰν ἀποκεῖσθαι Orion. 3. ἣδ' ἐστὶν ἐγγὺς Orion. ἡ δ' ἐγγύς ἐστιν Stobaeus. 5. ἄφνω μολοῦσα Grotius pro ἀμφωμολοῦσα.

258. Orion Flor. 3, 2. p. 45, 2.
μακάριος ὅστις νοῦν ἔχων τιμᾷ θεὸν
καὶ κέρδος αὑτῷ τοῦτο ποιεῖται μέγα.

V. 1. θεὸν] θεοὺς Nauckius. 2. αὑτῷ] αὐτὸ Rankius. αὑτῷ Nauckius.

259. Stobaeus 20, 11.
πολλοὺς δ' ὁ θυμὸς ὁ μέγας ὤλεσεν βροτῶν
ἥ τ' ἀξυνεσία, δύο κακὼ τοῖς χρωμένοις.

V. 1. πολλοὺς θ' cod. Voss. 2. ἀξυνεσία pro ἀσυνεσία Grotius.

260. Stobaeus 20, 25.
τῷ γὰρ βιαίῳ κἀγρίῳ τὸ μαλθακὸν
εἰς ταὐτὸν ἐλθὸν τοῦ λίαν παρείλετο.

V. 2. ταὐτὸν tres codd. Schowii, αὐτὸν ceteri.

261. Stobaeus 20, 12.
ὀργὴ δὲ φαύλη πόλλ' ἔνεστ' ἀσχήμονα.

Qui adiuncti sunt versus duo, ἔξω γὰρ ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος. | πόλλ' ἐστὶν ὀργῆς ἐξ ἀπαιδεύτου κακά, eorum prior Euripidis est ex Hypsipyla (fr. 760.), alter aliunde sumtus. Archelai versus est in Men. mon. 687.

262. Schol. Pind. Pyth. 2, 54. πειρατὰς τοὺς κατὰ πέλαγος λῃστὰς λέγομεν, κυρίως δὲ τοὺς ἐν ὁδῷ κακουργοῦντας· παρ' ὃ δὴ καὶ ὁδουροὺς αὐτοὺς λέγουσιν Εὐριπίδης ἐν Ἀρχελάῳ "ἔπαυσ' ὁδουροὺς λυμεῶνας" καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἰγεῖ —.

263. Stobaeus 62, 13.
ἔσωσα δούλην οὖσαν· οἱ γὰρ ἥσσονες
τοῖς κρείσσοσιν φιλοῦσι δουλεύειν βροτῶν.

Chori notam apponit codex Vind. V. 1. ἔσωσα] ἔσωσε Meinekius.

264. Stobaeus 105, 31. Orion Flor. 8, 2. p. 52, 27.
πάλαι σκοποῦμαι τὰς τύχας τὰς τῶν βροτῶν
ὡς εὖ μεταλλάσσουσιν· ὃς γὰρ ἂν σφαλῇ
εἰς ὀρθὸν ἔστη χὠ πρὶν εὐτυχῶν πίτνει.

V. 1. σκοποῦμαι] σκοπῶμεν Orion. τὰς τῶν βροτῶν Stobaei codex B. τὰς om. ceteri. ἐγὼ βροτῶν Nauckius. 2. εὖ] θεοὶ Hensius p. 49. μεταβάλλουσιν Stobaei cod. A. ὃς γὰρ ἂν ἀσφαλῶς Stobaei A. οὐ γὰρ ἀσφαλῶς Orion. 3. χὠ πρὶν εὐτυχῶν πίτνει Stobaeus (nisi quod πίπτει A, πιτνεῖ Vind.). πίπτει δ' ὁ πρὶν εὐτυχῶν Or.

265. Stobaeus 122, 7.
ἔστι τι καὶ παρὰ δάκρυσι κείμενον
ἡδὺ βροτοῖς, ὅταν
ἄνδρα φίλον στενάχῃ τις ἐν οἴκῳ.

V. 1. τι addidit Meinekius. 3. οἴκῳ AB. οἴκτῳ Vindob.

266. Stobaeus Ecl. 1, 3, 35. p. 124.
τὰ γὰρ οὐκ ὀρθῶς πρασσόμεν' ὀρθῶς
τοῖς πράσσουσιν κακὸν ἦλθεν.

ΑΥΓΗ.

Aristoph. Ran. 1080. οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος (Euripides) καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς; ubi schol. (1112.) vol. 2. p. 125, 16. ἔγραψε γὰρ τὴν Αὔγην ὠδίνουσαν ἐν ἱερῷ. Strabo 13. p. 615. Εὐριπίδης δ' ὑπὸ Ἀλέου φησὶ τοῦ τῆς Αὔγης πατρὸς εἰς λάρνακα τὴν Αὔγην κατατεθεῖσαν ἅμα τῷ παιδὶ Τηλέφῳ καταποντωθῆναι, Ἀθηνᾶς δὲ προνοίᾳ τὴν λάρνακα περαιωθεῖσαν ἐκπεσεῖν εἰς τὸ στόμα τοῦ Καΐκου, τὸν δὲ Τεύθραντα ἀναλαβόντα τὰ σώματα τῇ μὲν ὡς γαμετῇ χρήσασθαι, τῷ δ' ὡς ἑαυτοῦ παιδί. Fere eadem Paus. 8, 4, 9. Plura et partim diversa tradunt Apollod. 2, 7, 4. et 3, 9, 1. Hyginus fab. 99. et 100. cf. Paus. 8, 48, 7. Memoriae errore Diogenes L. 2, 33. verba κράτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα (Eur. El. 379) ex hac fabula affert. Schol. Eur. Rhes. 419. ubi de v. ἄμυστις agitur: ὡς ἐν Αὔγῃ (αὐτῇ codex: quod correxit Hermannus. Incertum autem utrum tragici an comici Αὔγη dicatur: nam Αὔγην Eubulus et Philyllius scripserunt) "σὺν τῷ (Σκυθῶν Fritzschius) βαθείας καὶ πυκνὰς ἕλκουσι τὰς ἀμύστιδας". NAUCK. Nomen in codicibus non raro ὀξυτόνως scribitur Αὐγή.

267. Stobaeus 18, 20.

νῦν δ' οἶνος ἐξέστησέ μ'· ὁμολογῶ δέ σε
ἀδικεῖν, τὸ δ' ἀδίκημ' ἐγένετ' οὐχ ἑκούσιον.

268. Clemens Alex. Strom. 7. p. 811. εὖ δὲ καὶ ἡ Αὔγη (ἡ αὐτὴ codex) δικαιολογουμένη πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν ἐπὶ τῷ χαλεπαίνειν αὐτῇ τετοκυίᾳ ἐν τῷ ἱερῷ λέγει

σκῦλα μὲν βροτοφθόρα
χαίρεις ὁρῶσα καὶ νεκρῶν ἐρείπια,
κοὐ μιαρά σοι ταῦτ' ἐστίν· εἰ δ' ἐγὼ 'τεκον,
δεινὸν τόδ' ἡγεῖ;

καίτοι καὶ τὰ ἄλλα ζῷα ἐν τοῖς ἱεροῖς τίκτοντα οὐδὲν ἀδικεῖ. Euripidi versus tribuit Grotius. V. 2. ὁρῶσα καὶ pro ὁρῶσ' ἀπὸ Heathius.

269. Stobaeus 43, 12.

δεινὴ πόλις νοσοῦσ' ἀνευρίσκειν κακά.

πόλις νοσοῦσ'] νοσοῦσα πόλις Heusius p. 16.

270. Apollon. de Coni. p. 514, 11. de accusativo χάριν: ὀνοματικῆς συντάξεως ἔτυχεν. ἐν μὲν γὰρ Κρήσσαις "ἐγὼ — κατακτενῶ" καὶ ἐν Αὔγῃ

καὶ βουθυτεῖν γὰρ ἠξίους ἐμὴν χάριν.

271. Stobaeus 63, 11.

Ἔρωτα δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν
καὶ τῶν ἁπάντων δαιμόνων ὑπέρτατον,
ἢ σκαιός ἐστιν ἢ καλῶν ἄπειρος ὢν
οὐκ οἶδε τὸν μέγιστον ἀνθρώποις θεόν.

V. 1. 3. 4. affert Ath. 13. p. 600d. κατὰ γὰρ τὸν αὐτὸν ποιητὴν ὅστις Ἔρωτα μὴ μόνον κρίνει θεόν, ἢ σκαιός — θεόν. Latine locum expressit Caecilius Statius (Com. Lat. p. 65, ed. Ribbeck.) ap. Cic. Tusc. 4, 32, 68. . . [*Amorem*] *deum qui non summum putet,* | *aut stultum aut rerum esse imperitum existumo.* Menandri vestigia Caecilium legisse coniecit Meinekius, qui v. 2. ἀνδρῶν θ' ἁπάντων δαιμόνων θ' ὑπέρτερον et v. 4. οὐκ οἶδεν ὄνθ' ἥδιστον.

272. Stobaeus 46, 9.

οὐ τῶν κακούργων οἶκτος, ἀλλὰ τῆς δίκης.

οἶκτος] οἶκος Bothius.

273. Stobaeus 111, 1. Εὐριπίδου Αὔγης (sic Vind., Αἰγέως A, fabulae nomen om. M).

πτηνὰς διώκεις, ὦ τέκνον, τὰς ἐλπίδας . . . .
οὐχ ἡ τύχη γε· τῆς τύχης δ' οὐχ εἷς τρόπος.

V. 2. ἔχει τύχη σε Hermannus: ante v. 2. nonnihil intercidisse statuit Meinekius.

274. Stobaeus 78, 4.

τίς δ' οὐχὶ χαίρει νηπίοις ἀθύρμασιν;

275. Stobaeus 105, 12.

πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισιν, οὐχ ἡμῖν μόνον,
ἢ καὶ παραυτίκ' ἢ χρόνῳ δαίμων βίον
ἔσφηλε, κοὐδεὶς διὰ τέλους εὐδαιμονεῖ.

V. 1. μόνον] μόνοις B.

276. Stobaeus 37, 20.

τὸ δ' ἐπιεικὲς ὠφελεῖ τὰς ξυμφοράς.

τὸ δ'] τὸ γὰρ Grotius.

277. Stobaeus 49, 8.

κακῶς δ' ὄλοιντο πάντες οἳ τυραννίδι
χαίρουσιν ὀλίγῃ τ' ἐν πόλει μοναρχίᾳ·
τοὐλεύθερον γὰρ ὄνομα παντὸς ἄξιον,
κἂν σμίκρ' ἔχῃ τις, μεγάλ' ἔχειν νομίζεται.

V. 2. ὀλίγων Grotius. 3. et 4. omisso fabulae nomine affert Philo Iud. vol. 2. p. 467. 4. σμίκρ'] μίκρ' Stobaeus. νομίζεται] νομιζέτω Philo.

278. Stobaeus 73, 41.

γυναῖκές ἐσμεν· τὰ μὲν ὄκνῳ νικώμεθα,
τὰ δ' οὐκ ἂν ἡμῶν θράσος ὑπερβάλοιτό τις.

V. 2. ὑπερβάλοιτο AB. ὑπερβάλλοιτο alii.

279. Stobaeus 22, 7.

ποῖ; πῶς δὲ λήσει; τίς δὲ νῷν πιστὸς φίλος;
Ζητῶμεν· ἡ δόκησις ἀνθρώποις κακόν,
καὶ τοὐπιχειρεῖν γ' ἐξαμαρτάνειν φιλεῖ.

V. 1. νῷν] νῦν B. 3. γ' additum ex Vindob.

280. Hesychius, κέρας ὄρθιον: ἡ νευρά. Εὐριπίδης Αὔγῃ (δὲ αὐγήν cod.).

281. Hesychius, ἀπενήσω: ἀπέβαλες. Ε. Αὔγῃ.

282. Hesychius, διέφθειρε: διῆγεν. Ε. Αὔγῃ. διέφερε Kusterus.

283. Antiatt. Bekkeri p. 116, 2. φιλοτραφής: ὃν ἡ συνήθεια φιλότροφον λέγει. Εὐριπίδης Αὔγῃ.

ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ.

Tzetzes postquam de Autolyci furtis narravit, haec addit Chil. 8, 459. ἐν Αὐτολύκῳ δράματι σατυρικῷ τὰ πάντα ὁ Εὐριπίδης ἀκριβῶς τὰ περὶ τούτου γράφει. De argumento vid. Hygin. fab. 201. Cf. Polyaen. 6, 52. Diomedes p. 488, 7. *Latina Atellana a Graeca satyrica differt, quod in satyrica fere satyrorum personae inducuntur aut si quae sunt ridiculae similes satyris, Autolycus, Busiris.* Duas fuisse dramatis editiones docere videtur Ath. 10. p. 413c., ubi Εὐριπίδης ἐν τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ legitur, nisi πρώτῳ corruptum ex σατυρικῷ, quae Nauckii coniectura est.

284. Ath. 10. p. 413c. πάντες γὰρ οἱ ἀθλοῦντες μετὰ τῶν γυμνασμάτων καὶ ἐσθίειν πολλὰ διδάσκονται· διὸ καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ λέγει

κακῶν γὰρ ὄντων μυρίων καθ' Ἑλλάδα
οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένους.
οἳ πρῶτα μὲν ζῆν οὔτε μανθάνουσιν εὖ
οὔτ' ἂν δύναιντο· πῶς γὰρ ὅστις ἔστ' ἀνὴρ

γνάθου τε δοῦλος νηδύος θ' ἡσσημένος
κτήσαιτ' ἂν ὄλβον εἰς ὑπερβολὴν πατρός;
οὐδ' αὖ πένεσθαι καὶ ξυνηρετεῖν τύχαις
οἷοί τ'· ἔθη γὰρ οὐκ ἐθισθέντες καλὰ
σκληρῶς διαλλάσσουσιν εἰς τἀμήχανα.
λαμπροὶ δ' ἐν ἥβῃ καὶ πόλεως ἀγάλματα
φοιτῶσ'· ὅταν δὲ προσπέσῃ γῆρας πικρὸν,
τρίβωνες ἐκβαλόντες οἴχονται κρόκας.
ἐμεμψάμην δὲ καὶ τὸν Ἑλλήνων νόμον,
οἳ τῶνδ' ἕκατι σύλλογον ποιούμενοι
τιμῶσ' ἀχρείους ἡδονὰς δαιτὸς χάριν.
τίς γὰρ παλαίσας εὖ, τίς ὠκύπους ἀνὴρ
ἢ δίσκον ἄρας ἢ γνάθον παίσας καλῶς
πόλει πατρῴᾳ στέφανον ἤρκεσεν λαβών;
πότερα μαχοῦνται πολεμίοισιν ἐν χεροῖν
δίσκους ἔχοντες ἢ δίχ' ἀσπίδων ποσὶ
θείνοντες ἐκβαλοῦσι πολεμίους πάτρας;
οὐδεὶς σιδήρου ταῦτα μωραίνει πέλας
στάς. ἄνδρας οὖν ἐχρῆν σοφούς τε κἀγαθοὺς
φύλλοις στέφεσθαι, χὤστις ἡγεῖται πόλει
κάλλιστα σώφρων καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ,
ὅστις τε μύθοις ἔργ' ἀπαλλάσσει κακὰ
μάχας τ' ἀφαιρῶν καὶ στάσεις· τοιαῦτα γὰρ
πόλει τε πάσῃ πᾶσί θ' Ἕλλησιν καλά.

ταῦτ' εἴληφεν ὁ Εὐριπίδης ἐκ τῶν τοῦ Κολοφωνίου ἐλεγειῶν Ξενοφάνους. V. 1—9. et 16—22. affert Galenus vol. 1. p. 4. ed. Basil. vol. 2. p. 10. Chart. 1. et 2. Eust. Il. p. 1299, 20. 12. Diog. L. 1, 56. 19. 20. (πότερα — ἔχοντες) iterum Galenus vol. 1. p. 5. ed. Basil. vol. 2. p. 13. Chart.) 22. Plut. Mor. p. 581f. p. 803b. Galenus ibidem. Fabulae nomen unus prodidit Athenaeus. V. 1. γὰρ Galen. et Eust. γε Ath. 5. ἡττημένος Galen. 6. ὑπερβολὴν Ath. ὑπεκτροφὴν Galen. 7. κἀξυπηρετεῖν Galen. καὶ ξυνηρετεῖν Ath. in codice Veneto, in ξυνηρετμεῖν mutatum in Epitome: de quo errore dixit Lobeck. ad Soph. Ai. 1329. 9. μεταλλάσσουσιν Galen. τἀμήχανον Galenus et Athenaei apographum unum. 12. ἐκβαλόντες] ἐκλείποντες Diog. L. 16. τί γὰρ π. et τί τ' ὠκ. Ath. 17. παίσας] πλήξας Galen. 20. δίχ' pro δι' Lobeck. ποσὶ Galen. χερὶ Ath. 21. θέοντες Galen. 23. ἄνδρας οὖν ἐχρῆν σοφοὺς Ath. ed. Ald. ex coniectura Musuri. ἄνδρας χρὴ σοφοὺς codex. οὖν χρῆν τοὺς σοφοὺς Dobraeus Adv. 2. p. 325. 24. χ' ὥς τις ex correctione Musuri. καὶ ὅστις codex. 26. τε pro γε Musgravius. 28. πάσῃ] ταύτῃ Nauckius.

285. Pollux 10, 111. de nomine λάρκος disputans, Εὐριπίδης μὲν εἴρηκεν ἐν Αὐτολύκῳ σατυρικῷ

τοὺς ὄνους τοὺς λαρκαγωγοὺς ἐξ ὄρους οἴσειν ξύλα.

286. Pollux 10, 178. φλοΐνην δὲ ἐσθῆτα Ἡροδότου εἰπόντος σοὶ τοῦτο ὑπάρχει λέγειν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πλεγμάτων — μάλιστα καὶ Εὐριπίδου ἐν Αὐτολύκῳ σατυρικῷ εἰπόντος "σχοινίνας γὰρ ἵπποισι φλοΐνας ἡνίας πλέκει".

ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ.

De argumento cf. Pind. Isthm. 7, 44. ὅ τοι πτερόεις ἔρριψε Πάγασος δεσπόταν ἐθέλοντ' ἐς οὐρανοῦ σταθμοὺς ἐλθεῖν μεθ' ὁμάγυριν Βελλεροφόνταν Ζηνός. Asclepiades ap. schol. Il. 6, 155. λέγεται δὲ αὐτὸν (Bellerophontem) ἐπαρθέντα ἐφ' οἷς ἔπραξε θελῆσαι μετὰ τοῦ Πηγάσου τὸν οὐρανὸν κατοπτεῦσαι (Pollux 4, 128. ἡ μηχανὴ δὲ θεοὺς καὶ ἥρως τοὺς ἐν ἀέρι, Βελλεροφόντας ἢ Περσέας.) — τὸν δὲ Δία μηνίσαντα οἶστρον ἐμβαλεῖν τῷ Πηγάσῳ, ὥστε ἐκπεσεῖν μὲν τὸν Βελλεροφόντην καὶ κατενεχθῆναι εἰς τὸ τῆς Λυκίας πεδίον τὸ ἀπ' αὐτοῦ καλούμενον Ἀλήιον πεδίον, ἀλᾶσθαι δὲ κατὰ τοῦτο πηρωθέντα. Heroem claudum et sordida veste indutum saepius ridet Aristophanes. Pac. 135. ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερὸν, | ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος. et 146. ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλεὶς καταρρυῇς | ἐντεῦθεν, εἶτα χωλὸς ὢν Εὐριπίδῃ | λόγον παράσχῃς καὶ τραγῳδία γένῃ. ubi schol. v. 136. αἰνίττεται δὲ εἰς τὸν Πήγασον καὶ τὸν Βελλεροφόντην Εὐριπίδου. et v. 147. λέγει δὲ περὶ Φιλοκτήτου καὶ Βελλεροφόντου, et in alio scholio, τοῦτο πρὸς Εὐριπίδην ἀποτείνεται, ἐπειδὴ ἐκεῖνος δρᾶμα ἐποίησε τὸν Βελλεροφόντην, ἐν ᾧ χωλὸν εἰσήγαγεν αὐτὸν διὰ τὸ πεπτωκέναι ἀπὸ τοῦ Πηγάσου βουλόμενον εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν. Ar. Ach. 426. ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα | ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὑτοσί; ubi scholia: εἰσήγαγε γὰρ καὶ τοῦτον καταβληθέντα ἐκ τοῦ Πηγάσου καὶ ἐρρυπωμένα ἱμάτια ἔχοντα. Verba δυσπινῆ πεπλώματα tragoediam sapiunt; utrum ex hac fabula an aliunde repetita sint nescimus. Docet Acharnensium locus fabulam ante olymp. 88, 3. scenae commissam esse. Aliquot locos ex hoc dramate laudatos ad Stheneboeam rettulimus (fr. 663. 665. 670.). Danaen et Bellerophontem Seneca confudit (fr. 326.), Alcmaeonem et Bellerophontem Michael Ephesius (fr. 69.). NAUCK.

287. Stobaeus 97, 16.

ἐγὼ τὸ μὲν δὴ πανταχοῦ θρυλούμενον
κράτιστον εἶναί φημι μὴ φῦναι βροτῷ·
τρισσῶν δὲ μοιρῶν ἐγκρινῶ νικᾶν μίαν,
πλούτου τε χὤτῳ σπέρμα γενναῖον προσῇ
πενίας τ'· ἀριθμὸν γὰρ τοσόνδε προυθέμην.
ὁ μὲν ζάπλουτος, εἰς γένος δ' οὐκ εὐτυχὴς,
ἀλγεῖ μὲν ἀλγεῖ, παγκάλως δ' ἀλγύνεται
ὄλβου διοίγων θάλαμον ἥδιστον χερί.
ἔξω δὲ βαίνων τοῦδε τὸν πάρος χρόνον
πλουτῶν ὑπ' ἄτης ζεῦγλαν ἀσχάλλει πεσών.
ὅστις δὲ γαῦρον σπέρμα γενναῖόν τ' ἔχων
βίου σπανίζει, τῷ γένει μὲν εὐτυχεῖ,
πενίᾳ δ' ἐλάσσων ἐστὶν, ἐν δ' ἀλγύνεται
φρονῶν, ὑπ' αἰδοῦς δ' ἔργ' ἀπωθεῖται χερῶν.
ὁ δ' οὐδὲν οὐδεὶς, διὰ τέλους δὲ δυστυχῶν
τοσῷδε νικᾷ· τοῦ γὰρ εὖ τητώμενος
οὐκ οἶδεν, ἀεὶ δυστυχῶν κακῶς τ' ἔχων.
οὕτως ἄμεινον μὴ πεπειρᾶσθαι καλῶν.
ἐκεῖνο γὰρ μεμνήμεθ', οἷος ἦν ποτε
κἀγὼ μετ' ἀνδρῶν ἡνίκ' εὐτύχουν βίῳ.

Versus 1. 2. affert idem 98, 39. et versus 11—14. 96, 1. V. 1. θρυλλούμενον ed. θρυλούμενον MVind. 2. βροτῷ] βροτόν A. 3. μοιρῶν] βροτ̃ Vind. ἐν κρίνω libri, ἐγκρινῶ Piersonus. ἐν κρίσει Badham.
τυχής
6. οὐκ εὐγενὴς Vind. fortasse huc spectat Hesychius, Ζάπλουτος: πλούσιος πάνυ. Phot. Lex. p. 51, 19. Ζάπλουτος: μεγαλοπλούσιος. 7. ἀλγεῖ μὲν, ἄλγος δ' εὐκόλως ἀμύνεται Hermannus Philol. 2. p. 133. ἀλγεῖ μὲν, ἄλγει παγκάλως δ' ἀμύνεται Badham. ἀβρύνεται pro ἀμύνεται Madvigius Philol. 1. p. 672. 8. ὄλβου] πλούτου Plut. Mor. p. 1069a. ἀποθήκας φυλάττει χρηματικὸς ἀνὴρ "πλούτου διοίγων — χερί". 9. βαίνον M. τοῦδε] τοῦ δ' ὁ Badham. 10.

Ζεύς τ' ἂν ἀσχάλλῃ A. Ζεῦς τ' ἀνασχάλει M. Ζεύς τ' ἀνασχάλλει Vind. Ζεῦγλαν ἀσχάλλει Salmasius. Ζεύγματ' ἀσχάλλει Badham. 11. γαῦρον] ταύρων Stobaeus 96. 13. πενίας Badham. 14. φρονῶν δ' ὑπ' αἰδοῦς Stobaeus 96. φρενῶν ὑπ' αἰδοῦς δ' 97. 16. τητώμενος] ἡττώμενος A. 17. οἶδεν] εἶδεν A. 18. ἄριστον] ἄμεινον A. 19. et 20. om. AMVind., qui cum h. l. iungunt adesp. fr. 461. 19. Fortasse legendum μεμνήμεθ' οἷον ἦν ποτε. 20. εὐτύχουν ποτέ vulgo. εὐτύχουν βίῳ correxi ex Io. Damasc. post Stobaei Ecl. Gaisf. p. 762, 25. ubi v. 20. sine lemmate extat inter adesp. fr. 229. et 230. interpositus. In codice M. v. 15—20. leguntur item supra apud Stobaeum inter 97, 9. et 10. cum lemmate Εὐρ. Βελλεροφόντι, ubi v. 15. οὐδ' οὐδὲν, v. 16. ἡττώμενος, v. 18. ἄμεινον, v. 19. ποτέ scribitur. NAUCK.

288. Iustinus Mart. vol. 1. p. 130.

φησίν τις εἶναι δῆτ' ἐν οὐρανῷ θεούς;
οὐκ εἰσίν, οὐκ εἴσ', εἴ τις ἀνθρώπων θέλει
μὴ τῷ παλαιῷ μῶρος ὢν χρῆσθαι λόγῳ.
σκέψασθε δ' αὐτοί, μὴ 'πὶ τοῖς ἐμοῖς λόγοις
γνώμην ἔχοντες. φήμ' ἐγὼ τυραννίδα
κτείνειν τε πλείστους χρημάτων τ' ἀποστερεῖν
ὅρκους τε παραβαίνοντας ἐκπορθεῖν πόλεις·
καὶ ταῦτα δρῶντες μᾶλλόν εἰσ' εὐδαίμονες
τῶν εὐσεβούντων ἡσυχῇ καθ' ἡμέραν.
πόλεις τε μικρὰς οἶδα τιμώσας θεούς,
αἳ μειζόνων κλύουσι δυσσεβεστέρων
λόγχης ἀριθμῷ πλείονος κρατούμεναι.
οἶμαι δ' ἂν ὑμᾶς, εἴ τις ἀργὸς ὢν θεοῖς
εὔχοιτο καὶ μὴ χειρὶ συλλέγοι βίον,
τὰ θεῖα πυργοῦσιν αἱ κακαί τε συμφοραί.

V. 4. αὐτοί pro αὐτὰ Bothius. 11. δυσσεβεστέρων pro δυσσεβεστέρῳ Grotius. 15. τὰ φλαῦρα πυργοῦν τὰς κακάς τε συμφοράς Heimsoethius *Krit. Stud.* 1. p. 47. Alia tentarunt Herwerdenus Exerc. p. 45. aliique: quorum omnium nihil satisfacit.

289. Stobaeus 108, 20.

τοῖς πράγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών·
μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδέν· ἀλλ' οὑντυγχάνων
τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἢν τιθῇ, πράσσει καλῶς.

Cum Eur. fr. 1040. hi versus coaluerunt apud Stobaeum 54, 14. Εὐριπίδου. "μισῶ δ' — μειλίγματα. τοῖς πράγμασιν — καλῶς". Poetae et fabulae nomine omisso locum habet Plut. Mor. p. 467a., item sine fabulae nomine Plut. de vita Hom. c. 153. vol. 5. p. 1194. v. 1. et dimidium 2. (τοῖς πρ. — οὐδέν) sine poetae et fabulae nomine Marcus Anton. 7, 38. et v. 1. omisso χρεών idem 11, 6. Cum v. 1. cf. versus Eur. Bacch. 673. τοῖς γὰρ δικαίοις οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών. 2. οὑντυγχάνων Valcken. ἀλλ' ἄλλου τυγχάνων vel ἀλλ' οὖν τυγχάνον Stobaei codd. ἀλλ' ὁ τυγχάνων Plut. utroque loco. 3. ἢν] ἂν Plut. πράσσει] πράσσῃ Stobaei MVind. πράξει Plut. Mor. p. 476.

290. Stobaeus 8, 1.

δόλοι δὲ καὶ σκοτεινὰ μηχανήματα
χρείας ἀνάνδρου φάρμαχ' εὕρηται βροτοῖς.

V. 2. ἀνάνδρου] ἄνανδρα Herwerdenus Exerc. p. 47.

291. Stobaeus 54, 10.

νείκη γὰρ ἀνδρῶν φόνια καὶ μάχας χρεὼν
δόλοισι κλέπτειν· τῆς δ' ἀληθείας ὁδὸς
φαύλη τίς ἐστι· ψεύδεσιν δ' Ἄρης φίλος.

V. 1. νείκη pro νίκη Musgr. χρεὼν pro χερῶν Meinekius. 2. κλέπτει] κλέπτειν AVind.

292. Stobaeus 54, 7.

ἀεὶ γὰρ ἄνδρα σκαιὸν ἰσχυρὸν φύσει
ἧσσον δέδοικα τἀσθενοῦς τε καὶ σοφοῦ.

V. 2. δέδοικ' ἀσθενοῦς A.

293. Stobaeus 115, 2.

ὦ παῖ, νέων τοι δρᾶν μὲν ἔντονοι χέρες,
γνῶμαι δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν γεραιτέρων·
ὁ γὰρ χρόνος δίδαγμα ποικιλώτατον.

V. 1. ἔντονοι] εὔτονοι Nauckius ex Cornuto de N. D. 31. p. 189. οἰκείως δὲ παρέδοσαν αὐτὸν (Herculem) Κῷοι τῇ Ἥβῃ συνοικοῦντα, ὡς ὁλοσχερέστερον αὐτὸν τὴν διάνοιαν ὄντα· ὡς γὰρ νέων τοι δρᾶν μὲν εὐτονώτεραι χέρες, ψυχαὶ δ' ἀμείνους τῶν γεραιτέρων πολύ. 2. extat in Men. mon. 101.

294. Stobaeus 100, 3. (v. 1—3.) et 100, 4. (v. 4—7.)

πρὸς τὴν νόσον τοι καὶ τὸν ἰατρὸν χρεὼν
ἰδόντ' ἀκεῖσθαι, μὴ 'πιτὰξ τὰ φάρμακα
διδόντ', ἐὰν μὴ ταῦτα τῇ νόσῳ πρέπῃ.
νόσοι δὲ θνητῶν αἱ μὲν εἴσ' αὐθαίρετοι,
αἱ δ' ἐκ θεῶν πάρεισιν, ἀλλὰ τῷ νόμῳ
ἰώμεθ' αὐτάς. ἀλλά σοι λέξαι θέλω,
εἰ θεοί τι δρῶσιν αἰσχρόν, οὐκ εἰσὶν θεοί.

V. 2. ἀκεῖσθαι] ἰᾶσθαι AM. μὴ ἐπιτακτὰ φ. libri. Correxit Nauckius collato Etym. M. p. 365, 29. ἐπιτάξ — εἰς δὲ ῥητορικὸν λεξικὸν εὗρον τὴν λέξιν σημαίνειν τὸ συντόμως, κωμικῶς· "ὅστις τῆς ὁδοῦ ῃτήσεταί σοι τὴν ἐπιτάξ" (Com. 4. p. 623.). οὐχ ὡς οἱ τραγικοί, μακρῶς. ἐπιτάξ idem fere quod ἐφεξῆς esse monet Nauckius. 6. ἀλλὰ] ἔχομεν ἀλλὰ A. ἔχομαι ἀλλὰ M. 7. ex Eur. Bellerophonte affert Iustinus M. vol. 1. p. 130., item ex Euripide sine fabulae nomine Plut. Mor. p. 21a. p. 1049f. δρῶσιν αἰσχρόν] δρῶσι φαῦλον Plut. priore loco et Iustinus.

295. Stobaeus 106, 1.

A. τιμή σ' ἐπαίρει τῶν πέλας μᾶλλον φρονεῖν.
B. θνήσκοιμ' ἄν· οὐ γὰρ ἄξιον λεύσσειν φάος
κακοὺς ὁρῶντας ἐκδίκως τιμωμένους.

Inter duas personas versus distribuit Matth., sed fortasse, id quod Meinekius coniicit, ab v. 2. aliud fragmentum orditur. V. 1. μᾶλλον] μεῖζον Cobetus Nov. Lect. p. 270. 3. ἐκδίκως] μὴ 'νδίκως Dobraeus.

296. Stobaeus 38, 13. sine nomine fabulae

φθονοῦσιν αὐτοὶ χείρονες πεφυκότες.
εἰς τἀπίσημα δ' ὁ φθόνος πηδᾶν φιλεῖ.

Bellerophontis esse locum tradit Gesnerus, et codex M v. 2. cum lemmate Εὐριπίδου Βελλεροφόντης habet post 38, 18.

297. Stobaeus 38, 19.

ἤδη γὰρ εἶδον καὶ δίκης παραστάτας
ἐσθλοὺς πονηρῷ τῷ φθόνῳ νικωμένους.

V. 2. πονηρῷ] πονηρῶν Bothius.

298. Io. Dam. post Stobaei Ecl. Gaisf. p. 706. 7.

ἀνὴρ δὲ χρηστὸς χρηστὸν οὐ μισεῖ ποτε,
κακῷ κακὸς δὲ συντέτηκεν ἡδοναῖς·
φιλεῖ δὲ θοὐμόφυλον ἀνθρώπους ἄγειν.

V. 1. legitur in Men. mon. 28. 2. respicit Aristot. Eth. M. 2, 11, p. 1209b, 36. οἱ φαῦλοι, ὥς φησιν Εὐριπίδης, αὐτοὶ ἑαυτοῖς ἡδεῖς εἰσιν· κακὸς κακῷ γὰρ συντέτηκεν. Eth. Eud. 7, 2. p. 1238a, 34. ὅθεν λέγεται "ἧλιξ ἥλικα τέρπει" καὶ "κακὸς κακῷ συντέτηκεν ἡδονῇ". Eth Eud. 7, 5. p. 1239b, 22. ἐνδέχεται καὶ τοὺς φαύλους ἀλλήλους φιλεῖν· "κακὸς κακῷ δὲ συντέτηκεν ἡδονῇ". hinc δὲ pro τε restitutum v. 3.

299. Stobaeus 10, 17.

ὡς ἔμφυτος μὲν πᾶσιν ἀνθρώποις κάκη·
ὅστις δὲ πλεῖστον μισθὸν εἰς χεῖρας λαβὼν

κακὸς γένηται, τῷδε συγγνώμη μὲν οὔ,
πλείω δὲ μισθὸν μείζονος τόλμης ἔχων
τὸν τῶν λεγόντων ῥᾷον ἂν φέροι ψόγον.

V. 2. ὅστις δὲ πλεῖστον] ὅστις δὲ παῦρον vel ὅστις γὰρ ὀλίγον Herwerdenus p. 43. 5. λεγόντων — ψόγον] ψεγόντων — λόγον Iacobsius.

300. Stobaeus 90, 10.

οὐκ ἂν γένοιτο τραύματ', εἴ τις ἐγξύσαι
θάμνοις ἐλείοις, οὐδ' ἂν ἐκ μητρὸς κακῆς
ἐσθλοὶ γένοιντο παῖδες εἰς ἀλκὴν δορός.

V. 1. τραύματ' pro τραῦμα Grotius. ἐγξύσαι pro ἐνξύσῃ Nauckius.

301. Stobaeus Ecl. 1, 4, 2b. p. 154.

πρὸς τὴν ἀνάγκην πάντα τἄλλ' ἔστ' ἀσθενῆ.

Cf. Soph. fr. 234. πρὸς τὴν ἀνάγκην οὐδ' Ἄρης ἀνθίσταται.

302. Diog. L. 4, 26. (cf. Hesych. Miles. 39. in Muelleri Fragm. Hist. 4. p. 167.). ἐθαύμαζε δὲ ὁ Κράντωρ πάντων δὴ μᾶλλον Ὅμηρον καὶ Εὐριπίδην — καὶ προεφέρετο τὸν στίχον τὸν ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου

οἴμοι· τί δ' οἴμοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν.

Suidas v. οἴμοι: καὶ Εὐριπίδης ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου "οἴμοι — πεπόνθαμεν". Eundem versum sine poetae et fabulae nomine habet Synesius Epist. 126.

303. Stobaeus 111, 9.

ὁρᾷς δ' ἀέλπτων μυρίων ἀναστροφάς·
πολλοὶ μὲν οἶδμα διέφυγον θαλάσσιον,
πολλοὶ δὲ λόγχαις πολεμίων ἀμείνονες
ἥσσους γεγῶτες κρείσσον' ἦλθον εἰς τύχην.

V. 3. ἀμείνονες] ἀμεινόνων Grotius.

304. Stobaeus 7, 1.

θάρσος δὲ πρὸς τὰς συμφορὰς μέγα σθένει.

305. Stobaeus 2, 15.

οὐδέποτ' εὐτυχίαν κακοῦ ἀνδρὸς ὑπέρφρονά τ' [ὄλβον
βέβαιον εἰκάσαι χρεών,
οὐδ' ἀδίκων γενεάν· ὁ γὰρ οὐδενὸς ἐκφὺς
χρόνος δικαίους ἐπάγων κανόνας
δείκνυσιν ἀνθρώπων κακότητας ἐμοί.

Theophilus ad Autol. 2, 54. p. 253. πάλιν Εὐριπίδης "οὐδέποτ' — κακότητας". V. 1. εὐτυχίην Stobaeus et Theoph. ὑπέρφρονα δ' ὄλβον libri. Correxit Gesner. 4. δικαίους ἐπάγων κανόνας om. Theoph. 5. ἐμοί om. Theoph.

306. Stobaeus 105, 2.

ποῦ δὴ τὸ σαφὲς θνατοῖσι βιοτᾶς;
θοαῖσι μὲν ναυσὶ πόρον πνοαὶ κατὰ βένθους ἅλιαι
ἰθύνουσι· τύχας δὲ θνητῶν
τὸ μὲν μέγ' εἰς οὐδὲν ὁ πολὺς χρόνος
μεθίστησι, τὸ δὲ μεῖον αὔξων.

V. 1. θνατοῖσι βιοτᾶς] Immo θνητοῖς βιοτῆς, ut v. 3. θνητῶν, non θνατῶν, scriptum est. In versibus proximis plura corrupta sunt. 2. μὲν] μὲν καὶ M. βένθους ἅλιαι] βένθος ἅλιον Herwerdenus Exerc. p. 46.

307. Schol. Eur. Or. 872. vol. 2. p. 225, 5. δεικνύουσι καὶ νῦν ἔτι ὑπεράνω τοῦ καλουμένου πρωνὸς χῶμα παντελῶς, οὗ συμβαίνει τοὺς Ἀργείους δικάζειν. τάχα δ' ἂν τούτου καὶ ἐν Βελλεροφόντῃ μνημονεύοι εἰπὼν

καὶ ξεστὸν ὄχθον Δαναϊδῶν ἑδρασμάτων
στὰς ἐν μέσοισιν εἶπε κηρύκων ὕπο.

V. 2. ὕπο addidit Cobetus.

308. Ar. Pac. 76. ὦ Πηγάσιόν μοι, φησί, γενναῖον πτερόν. ubi scholia: παρὰ τὰ ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου. ἐκεῖνος γὰρ διὰ Πηγάσου τοῦ πτερωτοῦ ἐπεθύμει εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. "ἄγ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου ταχὺ πτερόν". cf. Suid. v. εὕρημα: καὶ φησὶν Εὐριπίδης "ἄγ' — Πηγάσου ταχὺ πτερόν". Ar. Pac. 135. ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερόν.

309. Ar. Pac. 154. ἀλλ' ἄγε, Πήγασε, χώρει χαίρων, | χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων | διακινήσας φαιδροῖς ὠσίν. ubi scholia: καὶ τάδε ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου

ἴθι χρυσοχάλιν' αἴρων πτέρυγας.

310. Ar. Vesp. 757. σπεῦδ', ὦ ψυχή. ποῦ μοι ψυχή; | πάρες, ὦ σκιερά. μὰ τὸν Ἡρακλέα. ubi scholia: παρὰ τὰ ἐκ Βελλεροφόντου παίζει ταῦτα

πάρες, ὦ σκιερὰ φυλλάς, ὑπερβῶ
κρηναῖα νάπη· τὸν ὑπὲρ κεφαλῆς
αἰθέρ' ἰδέσθαι σπεύδω, τίν' ἔχει
στάσιν Εἰνοδία.

V. 4. Εἰνοδία pro εὐοδίας Valckenarius.

311. Plut. Mor. p. 529e. οὐδὲ δεῖ τοῖς ἐπαίνοις κηλούμενον ἥδεσθαι — μηδ' ὥσπερ ὁ Εὐριπίδου Πήγασος "ἔπτησσ' ὑπείκων μᾶλλον ἢ θέλοι" τῷ Βελλεροφόντῃ, τοῖς δεομένοις ἑαυτὸν ἐκδιδόναι. p. 807e. Ἀγησίλαος δὲ περὶ τὰς τῶν φίλων σπουδὰς αὐτὸς αὑτοῦ γιγνόμενος ἀσθενέστατος καὶ ταπεινότατος ὥσπερ ὁ Εὐριπίδου Πήγασος

ἔπτηξ' ὑπείκων μᾶλλον ἢ μᾶλλον (?) θέλοι,

καὶ ταῖς ἀτυχίαις προθυμότερον βοηθῶν τοῦ δέοντος ἐδόκει συνεξομοιοῦσθαι ταῖς ἀδικίαις.

312. Ar. Eq. 1249. κυλίνδετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα. ubi scholia: ταῦτα δὲ ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου. τὸ δὲ κυλίνδετ' ἀντὶ τοῦ κομίζετε.

313. Aelian. N. A. 5, 34. τοιοῦτόν τινα καὶ τὸν Βελλεροφόντην ἡρωικῶς καὶ μεγαλοψύχως εἰς θάνατον παρεσκευασμένον ὑμνεῖ ὁ Εὐριπίδης· πεποίηκε γοῦν πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν λέγοντα αὐτὸν

ἦσθ' εἰς θεοὺς μὲν εὐσεβής, ὅτ' ἦσθ', ἀεὶ
ξένοις τ' ἐπήρκεις οὐδ' ἔκαμνες εἰς φίλους

καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις. V. 2. ξένοις] ξένους aliquot libri.

314. Ar. Pac. 722. ΕΡΜ. οὐκ ἐνθάδ', ὦ τᾶν, ἔστι (ὁ κάνθαρος). ΤΡΥΓ. ποῖ γὰρ οἴχεται; | ΕΡΜ. ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ. ubi scholia, ὁ στίχος ἐκ Βελλεροφόντου Εὐριπίδου.

ΒΟΥΣΙΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ.

De argumento Apollod. 2, 5, 11. ἐννέα — ἔτη ἀφορία τὴν Αἴγυπτον κατέλαβε, Φράσιος δὲ ἐλθὼν ἐκ Κύπρου μάντις τὴν ἐπιστήμην ἔφη τὴν ἀφορίαν παύσεσθαι, ἐὰν ξένον ἄνδρα τῷ Διὶ σφάξωσι κατ' ἔτος. Βούσιρις δὲ ἐκεῖνον πρῶτον σφάξας τὸν μάντιν τοὺς κατιόντας ξένους ἔσφαζε. συλληφθεὶς οὖν καὶ Ἡρακλῆς τοῖς βωμοῖς προσεφέρετο, τὰ δὲ δεσμὰ διαρρήξας τόν τε Βούσιριν καὶ τὸν ἐκείνου παῖδα Ἀμφιδάμαντα ἀπέκτεινε. De eadem re Dio Chrys. 8. p. 136d. τὸν δὲ Βούσιριν εὑρὼν πάνυ ἐπιμελῶς ἀθλοῦντα καὶ δι' ὅλης ἡμέρας ἐσθίοντα καὶ φρονοῦντα μέγιστον ἐπὶ πάλῃ, διέρρηξεν ἐπὶ τὴν γῆν καταβαλών. Schol. Ap. Rh. 4, 1396. Βούσιριν τὸν Ποσειδῶνος κτείνει καὶ τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰφιδάμαντα καὶ τὸν κήρυκα Χάλβην καὶ τοὺς ὀπάονας πρὸς τῷ βωμῷ τοῦ Διός, ἔνθα ἐξενοκτόνουν. Conf. etiam Hygin. fab. 56. Satyricum drama fuisse docet Diomedis locus supra p. 308. allatus.

315. Stobaeus 62, 21.
δούλῳ γὰρ οὐχ οἷός τε τἀληθῆ λέγειν,
εἰ δεσπόταισι μὴ πρέποντα τυγχάνοι.

316. Hesychius, ἁγνίσαι: ἀποθῦσαι. Βουσίριδι. ubi Εὐριπίδης exidisse Guyetus vidit.

317. Hesychius, ἀτρεκήσασα: ἀκριβωσαμένη. Εὐριπίδης Βουσίριδι.

ΓΛΑΥΚΟΣ ν. ΠΟΛΥΙΔΟΣ.

ΔΑΝΑΗ.

Argumentum fabulae indicat Ioannes Mal. p. 34, 19. περὶ ἧς ἐμυθολόγησεν Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος ἐν τῇ συντάξει τοῦ αὐτοῦ δράματος ἐν κιβωτίῳ τινὶ βληθεῖσαν καὶ ῥιφεῖσαν τὴν Δανάην, ὡς φθαρεῖσαν ὑπὸ Διὸς μεταβληθέντος εἰς χρυσόν. quicum conferas hypothesin huius dramatis in Ps.-Eur. fr. 1117. allatam. Chorum mulieres efficiebant, id quod docet Pollux 4, 111. τῶν δὲ χορικῶν ᾀσμάτων τῶν κωμικῶν ἕν τι καὶ ἡ παράβασις, ὅταν ἃ ὁ ποιητὴς πρὸς τὸ θέατρον βούλεται λέγειν ὁ χορὸς παρελθὼν λέγῃ. ἐπιεικῶς δ' αὐτὸ ποιοῦσιν οἱ κωμῳδοποιηταί, τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν· ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. ἐν μέν γε τῇ Δανάῃ τὸν χορὸν τὰς γυναῖκας ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παρᾴδειν, ἐκλαθόμενος ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας. Mulieres de se dicentes uti interdum genere masculino notissimum est (cf. Eur. fr. 417, 4.); parabasi tragicorum poetarum quemquam usum esse non credibile videtur. Ex hac fabula petitos suspicor versus septendecim quos Sophocli tribuit Stobaeus Flor. 63, 6.: vide Soph. fr. 678. NAUCK.

318. Stobaens 75, 4.
γύναι, φίλον μὲν φέγγος ἡλίου τόδε,
καλὸν δὲ πόντου χεῦμ' ἰδεῖν εὐήνεμον,
γῆ τ' ἠρινὸν θάλλουσα πλούσιόν θ' ὕδωρ,
πολλῶν τ' ἔπαινον ἔστι μοι λέξαι καλῶν·
ἀλλ' οὐδὲν οὕτω λαμπρὸν οὐδ' ἰδεῖν καλὸν
ὡς τοῖς ἄπαισι καὶ πόθῳ δεδηγμένοις
παίδων νεογνῶν ἐν δόμοις ἰδεῖν φάος.

V. 3. θάλλουσα] θάλασσα M. πλούσιόν θ' ὕδωρ] Huc spectare Hesychium, πλούσιον: θαλασσιοειδές· οἱ δὲ τὸ ὕδωρ, suspicatur Nauckius.
6. πόθῳ] πόθου AB.

319. Stobaeus 71, 7.
καὶ νῦν παραινῶ πᾶσι τοῖς νεωτέροις
μὴ πρὸς τὸ γῆρας τοὺς γάμους ποιουμένοις
σχολῇ τεκνοῦσθαι παῖδας· οὐ γὰρ ἡδονή,
γυναικί τ' ἐχθρὸν χρῆμα πρεσβύτης ἀνήρ·
ἀλλ' ὡς τάχιστα. καὶ γὰρ ἐκτροφαὶ καλαὶ
καὶ συννεάζων ἡδὺ παῖς νέῳ πατρί.

V. 2. τοὺς γάμους interpolatoris esse suspicatur Nauckius pro ἀναβολήν. ποιουμένοις Bothius. ποιουμένους libri. 4. delendus videtur Nauckio, quum νέᾳ γυναικί potius dicendum fuerit, sicut fr. 804. 5. et 6. om. Vind. 7. νεογνῶν — φάος] νεογνὸν — θάλος F. G. Schmidtius in Annal. Soph. et Eurip. (a. 1864.) p. 132.

320. Stobaeus 73, 11. (v. 1. 2.) et 77, 1. (v. 1—4)
γυνὴ γὰρ ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων
οὐ τῶν τεκόντων ἐστίν, ἀλλὰ τοῦ λέχους·
τὸ δ' ἄρσεν ἕστηκ' ἐν δόμοις ἀεὶ γένος
θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμάορον.

V. 1. γὰρ] μὲν Stobaeus 77.

321. Stobaeus 73, 22.
συμμαρτυρῶ σοι· πανταχοῦ λελείμμεθα
πᾶσαι γυναῖκες ἀρσένων ἀεὶ δίχα.

322. Stobaens 74, 13.
ουκ ἔστιν οὔτε τεῖχος οὔτε χρήματα
οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν ὡς γυνή.

Idem locus cum lemmate Ἀλέξιδος (Com. 3. p. 521.) legitur 73, 42., ubi v. 2. οὐδ' ἄλλο.

323. Stohnens 73. 21.
ἦν γάρ τις αἶνος, ὡς γυναιξὶ μὲν τέχναι
μέλουσι, λόγχῃ δ' ἄνδρες εὐστοχώτεροι.
εἰ γὰρ δόλοισιν ἦν τὸ νικητήριον,
ἡμεῖς ἂν ἀνδρῶν εἴχομεν τυραννίδα.

V. 1. ἦν] τὴν AMVoss.Vind. ἦν ἄρα τις αἶνος Meinekius.

324. Stobaeus 64, 5.
ἔρως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ·
φιλεῖ κάτοπτρα καὶ κόμης ξανθίσματα,
φεύγει δὲ μόχθους. ἓν δέ μοι τεκμήριον·
οὐδεὶς προσαιτῶν βίοτον ἠράσθη βροτῶν,
ἐν τοῖς δ' ἔχουσιν ἡβητὴς πέφυχ' ὅδε.

V. 1. ἀργοῖς pro ἔργοις Piersonus. τοιούτοις Plutarchus Mor. p. 757a. ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς σκηνῆς ἀκούομεν "ἔρως γὰρ ἀργὸν κἀπὶ τοιούτοις ἔφυ", καὶ πάλιν αὖ ὧδε "οὐ Κύπρις μόνον, ἀλλ' ἐστὶ πολλῶν — λύσσα μαινάς" (Soph. fr. 678.). Idem p. 760d. σκόπει τοίνυν αὖθις, ἔφη, τοῖς Ἀρηίοις ἔργοις ὅσον Ἔρως περίεστιν, οὐκ ἀργὸς ὤν, ὡς Εὐριπίδης ἔλεγεν, οὐδὲ ἀστράτευτος. 5. ηβητὴς] εὐτυκὴς Nauckius.

325. Stobaeus 78, 8.
τάχ' ἂν πρὸς ἀγκάλαισι καὶ στέρνοις ἐμοῖς
πηδῶν ἀθύροι καὶ φιλημάτων ὄχλῳ
ψυχὴν ἐμὴν κτήσαιτο· ταῦτα γὰρ βροτοῖς
φίλτρον μέγιστον, αἱ ξυνουσίαι, πάτερ.

V. 2. πηδῶν] πεσὼν Nauckius. 3. βροτοῖς om. AB. ταῦτα γὰρ, πάτερ, ⏑ – μέγιστον φίλτρον, αἱ ξυνουσίαι Nauckius, nisi quis collato Ar. Thesm. 21. οἷόν γέ τοὔστιν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι conicere malit ταῦτα γάρ, πάτερ, φίλτρον μέγιστον, αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι. Nam v. 1. μέγιστον φίλτρον codex Vindob.

326. Stobaeus 91, 4.
ὦ χρυσέ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
ὡς οὔτε μήτηρ ἡδονὰς τοιάσδ' ἔχει,
οὐ παῖδες ἀνθρώποισιν, οὐ φίλος πατήρ,
οἵας σὺ χοἱ σὲ δώμασιν κεκτημένοι.
εἰ δ' ἡ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν τρέφειν.

Eundem locum attulit Ath. 4. p. 159b., item v. 1—4. Sextus Empir. p. 663, 23. v. 1. 2. et tertii initium (οὐ παῖδες) Athenag. Legat. c. 25. p. 117., v. 1. et alterius initium (ὡς οὔτε μήτηρ ἡδύς) Diodorus exc. Vat. p. 135., denique v. 1. Lucianus Timon. 41. vol. 1. p. 153. Somn. 14. vol. 2. p. 725. Sextus Empir. p. 570, 14. qui poetae et fabulae nomen omittunt.
V. 1. βροτοῖς] κτέρας Lucianus vol. 2. p. 725., ubi tamen A extremum vocabulum omittit. 2. ἡδονὰς] ἡδύς Diod. τοιάσδ'] τοίας Sextus et Stobaei Vind., τοίας Stobaei M. 3. ἀνθρώποισιν] ἐν δόμοισιν Ath. 4. om. Stobaeus et Seneca. 6. τρέφειν Sto-

baeus. ἔχειν Ath. E Bellerophonte locum petitum narrat Seneca Epist. 115. *nec apud Graecos tragicos desunt qui lucro innocentiam salutem opinionem mutent —*

pecunia ingens generis humani bonum,
cui non voluptas matris aut blandae potest
par esse prolis, non sacer meritis parens.
tam dulce si quid Veneris in vultu micat,
merito illa amores coelitum atque hominum movet.

cum hi novissimi versus in tragoedia Euripidis pronuntiati essent, totus populus ad eiiciendum et actorem et carmen consurrexit uno impetu, donec Euripides in medium ipse prosiluit petens ut expectarent viderentque quem admirator auri exitum faceret. dabat in illa fabula poenas Bellerophontes". Si ipsorum versuum sententiam consideres, errasse Senecam fateare necesse est. (De Ixione similia tradit Plutarchus Mor. p. 19e. Εὐριπίδης εἰπεῖν λέγεται πρὸς τοὺς τὸν Ἰξίονα λοιδοροῦντας ὡς ἀσεβῆ καὶ μιαρόν, "οὐ μέντοι πρότερον αὐτὸν ἐκ τῆς σκηνῆς ἐξήγαγον ἢ τῷ τροχῷ προσηλῶσαι". Quae paullo maiorem habent veritatis speciem, vera esse esse non affirmarim) Item erravit Gregorius Nyssenus Epist. 11. in Gallandi Bibl. Patr. vol. 6. p. 614c. ἀλλ' ὃ παντὸς πλούτου τοῖς γε νοῦν ἔχουσιν ὑψηλότερόν ἐστι, τὸ κάλλιστον ὄντως δεξίωμα κατὰ Πίνδαρον, τὰ σά φημι γράμματα. NAUCK.

327. Stobaeus 10, 18.

κρείσσων γὰρ οὔτις χρημάτων πέφυκ' ἀνήρ,
πλὴν εἷς τις· ὅστις δ' οὗτός ἐστιν οὐχ ὁρῶ.

V. 2. εἷς τις pro εἴ τις Porsonus. . οὐχ ὁρῶ] οὐκ ἐρῶ Badhamus.

328. Stobaeus 91, 23. 92, 6.

ἆρ' οἶσθ' ὁθούνεχ' οἱ μὲν εὐγενεῖς βροτῶν
πένητες ὄντες οὐδὲν ἀλφάνουσ' ἔτι,
οἳ δ' οὐδὲν ἦσαν πρόσθεν, ὄλβιοι δὲ νῦν,
δόξαν φέρονται τοῦ νομίσματος χάριν
καὶ συμπλέκοντες σπέρμα καὶ γάμους τέκνων;
δοῦναι δὲ πᾶς τις μᾶλλον ὀλβίῳ κακῷ
πρόθυμός ἐστιν ἢ πένητι κἀγαθῷ·
κακὸς δ' ὁ μὴ 'χων, οἱ δ' ἔχοντες ὄλβιοι.

Apud Stobaeum 91, 23. Εὐριπίδου Ἑκάβη. "ἆρ' — ὄλβιοι". sed 92, 6. Εὐριπίδου Δανάης. "ἆρ' — ὄλβιοι". Alterum locum om. codex Vind., habent AM. V. 1. ὅτ' οὖν ἔχοιμεν utroque loco M. • 2. ἐμφαίνουσ' 91. ἀλφάνουσ' 92. codex M, ubi ἀναφαίνουσ' A. 5. συμπλέκονται v. l. codicis A 92. 6. δοῦναί τε 92. μᾶλλον πλουσίῳ πᾶς τις 91., πᾶς τις μᾶλλον ὀλβίῳ 92. 8. ὄλβιοι] εὐγενεῖς Hensius p. 57.

329. Stobaeus 97, 14.

φιλοῦσι γάρ τοι τῶν μὲν ὀλβίων βροτοὶ
σοφοὺς τίθεσθαι τοὺς λόγους, ὅταν δέ τις
λεπτῶν ἀπ' οἴκων εὖ λέγῃ πένης ἀνήρ,
γελᾶν· ἐγὼ δὲ πολλάκις σοφωτέρους
πένητας ἄνδρας εἰσορῶ τῶν πλουσίων
καὶ θεοῖσι μικρὰ χειρὶ θύοντας τέλη
τῶν βουθυτούντων ὄντας εὐσεβεστέρους.

V. 2. τίθεσθαι pro ἡγεῖσθαι Valck. 6. θεοῖς Stobaeus. θεοῖσι Athenaeus. μικρᾷ Stobaei codices praeter AM, ubi μικρὰ legitur. 6. et 7. affert Ath. 2. p. 40d. "θεοῖσι μικρὰ θύοντας τέλη — εὐσεβεστέρους" Εὐριπίδης φησί. hinc Eust. Il. p. 892, 39. Εὐριπίδης "θεοῖσι μικρὰ θύοντας τέλη".

330. Stobaeus 16, 6.

ὅστις δόμοις μὲν ἥδεται πληρουμένους,
γαστρὸς δ' ἀφαιρῶν σῶμα δύστηνος κακοῖ,
τοῦτον νομίζω κἂν θεῶν συλᾶν βρέτη
τοῖς φιλτάτοις τε πολέμιον πεφυκέναι.

V. 1. δόμοις — πληρουμένοις vulgo. δόμους — πληρουμένους AVind. 2. δύστηνον A m. sec. 3. κἂν pro καὶ Pflugkius. συλᾶν] ἐλᾶν A m. pr.

331. Stobaeus 7, 6.

φεῦ, τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἁπανταχοῦ
πρέπει χαρακτὴρ χρηστὸς εἰς εὐψυχίαν.

V. 1. cf. Eur. fr. 953. 2. πρέπει] ῥέπει Nauckius.

332. Stobaeus Ecl. 1, 7, 8. p. 216. Εὐριπίδου Δανάης (quod lemma versui 6. a praecedentibus seiuncto adscribit A).

ἐς ταὐτὸν ἥκειν φημὶ ταῖς βροτῶν τύχαις
τόνδ' ὃν καλοῦσιν αἰθέρ', ᾧ τάδ' ἔστι δή.
οὗτος θέρους τε λαμπρὸν ἐκλάμπει σέλας,
χειμῶνά τ' αὔξει συντιθεὶς πυκνὸν νέφος,
θάλλειν τε καὶ μή, ζῆν τε καὶ φθίνειν ποιεῖ·
οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα τῶν μὲν εὐτυχεῖ
λαμπρᾷ γαλήνῃ, τῶν δὲ συννέφει πάλιν,
ζῶσίν τε σὺν κακοῖσιν, οἱ δ' ὄλβου μέτα
φθίνουσ' ἐτείοις προσφερεῖς μεταλλαγαῖς.

V. 1. τὰς (τῶν A) βροτῶν τύχας vulgo. Correxit Musgravius. 2. ᾧ τάδ'] ὅστις Porsonus. 3. ἐκλάμπει] ἐκπέμπει Nauckius. 6. δὲ — σπέρμα τῶν] δὴ — σπερμάτων A. 7. τὸν δὲ A. συννέφει A. συννεφεῖ alii. 9. φθίνου δ' αἰτίοις προσφέροις A. Correxit Valckenarius.

ΔΙΚΤΥΣ.

Argum. Eur. Med. ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος ὀλυμπιάδος πζ' ἔτει α'· πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης Μηδείᾳ, Φιλοκτήτῃ, Δίκτυϊ, Θερισταῖς σατύροις. De mytho v. Apollod. 2, 4, 1. et 3.

333. Stobaeus 83, 18.

ἐγὼ νομίζω πατρὶ φίλτατον τέκνα
παισίν τε τοὺς τεκόντας, οὐδὲ συμμάχους
ἄλλους γενέσθαι φήμ' ἂν ἐνδικωτέρους.

V. 1. τέκνα pro τέκνον Pflugkius.

334. Stobaeus 83, 17.

εἷς γάρ τις ἔστι κοινὸς ἀνθρώποις νόμος
καὶ θεοῖσι τοῦτο δόξαν, ὡς σαφῶς λέγω,
θηρσίν τε πᾶσι, τέκνα τίκτουσιν φιλεῖν.
τὰ δ' ἄλλα χωρὶς χρώμεθ' ἀλλήλων νόμοις.

V. 2. τοῦτο] ταὐτὸ Heathius. ὡς pro ὃ Grotius. 3. τέκνα] τέκν' ἃ B.

335. Stobaeus 52, 5.

νέος, πόνοις δέ γ' οὐκ ἀγύμναστος φρένας.

πόνοις δέ γ'] πόνοισι δ' Musgravius.

336. Plut. Mor. p. 106a. ὁ δὲ παραμυθούμενος τὴν Δανάην δυσπενθοῦσαν Δίκτυς φησί

δοκεῖς τὸν Ἅιδην σῶν τι φροντίζειν γόων
καὶ παῖδ' ἀνήσειν τὸν σόν, εἰ θέλοις στένειν;
παῦσαι· βλέπουσα δ' εἰς τὰ τῶν πέλας κακὰ
ῥᾴων γένοι' ἄν, εἰ λογίζεσθαι θέλοις
ὅσοι τε δεσμοῖς ἐκμεμόχθηνται βροτῶν
ὅσοι τε γηράσκουσιν ὀρφανοὶ τέκνων,
τούς δ' ἐκ μεγίστης ὀλβίας τυραννίδος
τὸ μηδὲν ὄντας· ταῦτά σε σκοπεῖν χρεών.

V. 7. μεγίστης] μέγιστον Elmsleius.

337. Soph. Ai. 787. τί μ' αὖ τάλαιναν ἀρτίως πεπαυμένην | κακῶν ἀτρύτων ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; ubi scholia: πρὸς τὸ Εὐριπίδου ἐν Δίκτυϊ "τί μ' ἄρτι

πημάτων λελησμένην ὀρθοῖς;" V. 1. τί μ' ἄρτι] τί μ' ὦ ἄρτι codex Laur. teste G. Wolffio, qui τί μ', ὦ ξέν', ἄρτι coniicit.

338. Stobaeus 13, 13.
θάρσει· τό τοι δίκαιον ἰσχύει μέγα.

339. Stobaeus 83, 21.
ὄντων δὲ παίδων καὶ πεφυκότος γένους
καινοὺς φυτεῦσαι παῖδας ἐν δόμοις θέλεις,
ἔχθραν μεγίστην σοῖσι συμβάλλων τέκνοις.

V. 3. σοῖσι συμβαλὼν Bergk. σοῖσιν ἐμβαλὼν Maehly.

340. Stobaeus 83, 6.
πατέρα τε παισὶν ἡδέως συνεκφέρειν
φίλους ἔρωτας ἐκβαλόντ' αὐθαδίαν,
παῖδάς τε πατρί· καὶ γὰρ οὐκ αὐθαίρετοι
βροτοῖς ἔρωτες οὐδ' ἑκουσία νόσος.
σκαιόν τι δὴ τὸ χρῆμα γίγνεσθαι φιλεῖ,
θεῶν ἀνάγκας ὅστις ἰᾶσθαι θέλει.

V. 2. φίλους] φίλος AB. ἐκβάλλοντ' αὐθάδειαν libri. Correxit Gesner.

341. Stobaeus 61, 8.
Κύπρις γὰρ οὐδὲ νουθετουμένη χαλᾷ,
ἤν τ' αὖ βιάζῃ, μᾶλλον ἐντείνειν φιλεῖ,
κἄπειτα τίκτει πόλεμον· εἰς δ' ἀνάστασιν
δόμων περαίνει πολλάκις τὰ τοιάδε.

V. 1. et 2. sine poetae et fabulae nomine habet Galenus vol. 1. p. 282. ed. Basil. vol. 5. p. 149. Chart. 1. οὐδὲ] οὐδὲν Galenus. 2. ἄν τ' αὖ βιάζῃ] ἀντ' ἃ βιάζην Stobaei A. ἄν τ' ἀβιάζῃ M. ἂν γὰρ βιάζῃ Gal. ἐκτείνειν Stobaei A.

342. Stobaeus Ecl. 1, 9, 4. 272.
φίλος γὰρ ἦν μοι, καί μ' ἔρως ἕλοι ποτὲ
οὐκ εἰς τὸ μῶρον οὐδέ μ' εἰς Κύπριν τρέπων.
ἀλλ' ἔστι δή τις ἄλλος ἐν βροτοῖς ἔρως
ψυχῆς δικαίας σώφρονός τε κἀγαθῆς.
καὶ χρῆν δὲ τοῖς βροτοῖσι τόνδ' εἶναι νόμον
τῶν εὐσεβούντων οἵτινές γε σώφρονες
ἐρᾶν, Κύπριν δὲ τὴν Διὸς χαίρειν ἐᾶν.

V. 3. et 4. affert omisso fabulae nomine Plut. Mor. p. 11f., item qui Εὐριπίδου Θησέως lemma habet Stobaeus 5, 21. 6—7. a praecedentibus separat A et Hesiodo tribuit. 6. οἵτινες] εἴ τινες V.

343. Stobaeus 44, 2.
μὴ νεῖκος, ὦ γεραιέ, κοιράνοις τίθου·
σέβειν δὲ τοὺς κρατοῦντας ἀρχαῖος νόμος.

κοιράνοις pro τυράννοις Salmasius.

344. Stobaeus 90, 5.
φεῦ φεῦ, παλαιὸς αἶνος ὡς καλῶς ἔχει·
οὐκ ἂν γένοιτο χρηστὸς ἐκ κακοῦ πατρός.

V. 1. recurrit fr. 25, 1. 2. omisso fabulae nomine habet Chrysippus π. ἀποφατ. c. 15. p. 11.

345. Stobaeus 86, 1.
εἰς δ' εὐγένειαν ὀλίγ' ἔχω φράσαι καλά·
ὁ μὲν γὰρ ἐσθλὸς εὐγενὴς ἔμοιγ' ἀνήρ,
ὁ δ' οὐ δίκαιος κἂν ἀμείνονος πατρὸς
Ζηνὸς πεφύκῃ, δυσγενὴς εἶναι δοκεῖ.

V. 3. κἂν] καὶ M. 4. Notandum Ζηνὸς in trimetro positum ubi metrum Διὸς ferebat: nisi Ζηνὸς per errorem illatum est. Nam sententia, ut videtur, generalis τέκνον potius postulat vel, quod Nauckius coniecit ἶνις. πέφυκεν B. πέφυκε Voss.

346. Stobaeus 93, 6. 94, 3.
μή μοί ποτ' εἴη χρημάτων νικωμένῳ
κακῷ γενέσθαι, μηδ' ὁμιλοίην κακοῖς.

Loco altero hi versus coniuncti cum fr. 461. V. 2. κακῷ] κακὸν Stobaeus loco altero.

347. Stobaeus 106, 2.
πολλοῖς παρέστην κἀφθόνησα δὴ βροτῶν
ὅστις κακοῖσιν ἐσθλὸς ὢν ὅμοιος ᾖ,
λόγων ματαίων εἰς ἅμιλλαν ἐξιών·
τὸ δ' ἦν ἄρ' οὐκ ἀκουστὸν οὐδ' ἀνασχετόν,
σιγᾶν κλύοντα δεινὰ πρὸς κακιόνων.

V. 1. παρέστην] πάρεστι ABM. 4. τὸ] τοῦ AB.

348. Stobaeus 36, 15.
τυραννικόν τοι πόλλ' ἐπίστασθαι λέγειν.

349. Stobaeus 39, 7. (v. 1. 2.) et 8. (v. 3—5.)
εἰ δ' ἦσθα μὴ κάκιστος, οὔποτ' ἂν πάτραν
τὴν σὴν ἀτίζων τήνδ' ἂν εὐλόγεις πόλιν·
ὡς ἔν γ' ἐμοὶ κρίνοιτ' ἂν οὐ καλῶς φρονεῖν
ὅστις πατρῴας γῆς ἀτιμάζων ὅρους
ἄλλην ἐπαινεῖ καὶ τρόποισιν ἥδεται.

V. 1. οὔποτ' ἂν πόλιν et 2. πόλιν pro πάτραν Boisson.

350. Hesychius, ἀζοίμην: ἀγανακτοίμην (-οίμι). E. Δίκτυϊ.

ΕΡΕΧΘΕΥΣ.

Lycurgus c. Leocr. p. 160, 9. φασὶ γὰρ Εὔμολπον τὸν Ποσειδῶνος καὶ Χιόνης μετὰ Θρᾳκῶν ἐλθεῖν τῆς χώρας ταύτης ἀμφισβητοῦντα, τυχεῖν δὲ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους βασιλεύοντα Ἐρεχθέα, γυναῖκα ἔχοντα Πραξιθέαν τὴν Κηφισοῦ θυγατέρα. μεγάλου δὲ στρατοπέδου μέλλοντος αὐτοῖς εἰσβάλλειν εἰς τὴν χώραν, εἰς Δελφοὺς ἰὼν ἠρώτα τὸν θεὸν τί ποιῶν ἂν νίκην λάβοι παρὰ τῶν πολεμίων. χρήσαντος δ' αὐτῷ τοῦ θεοῦ, τὴν θυγατέρα εἰ θύσειε πρὸ τοῦ συμβαλεῖν τῷ στρατοπέδῳ, κρατήσειν τῶν πολεμίων, ὁ δὲ τῷ θεῷ πειθόμενος τοῦτ' ἔπραξε καὶ τοὺς ἐπιστρατευομένους ἐκ τῆς χώρας ἐξέβαλε. διὸ καὶ δικαίως ἄν τις Εὐριπίδην ἐπαινέσειεν, ὅτι — τοῦτον τὸν μῦθον προείλετο ποιῆσαι. Plut. Mor. p. 310d. Ἐρεχθεὺς πρὸς Εὔμολπον πολεμῶν ἔμαθε νικῆσαι ἐὰν τὴν θυγατέρα προθύσῃ, καὶ συγκοινωνήσας τῇ γυναικὶ Πραξιθέᾳ προέθυσε τὴν παῖδα. μέμνηται E. ἐν Ἐρεχθεῖ. Cf. Demaratus Tragodum. in Muelleri Fragm. Hist. vol. 4. p. 379. et Apollod. 3, 15, 1. et 4. Drama paulo post olymp. 89, 4. actum esse e Plut. V. Niciae c. 9. (vide fr. 370.) conclusit Meinekius. Porsonus probabiliter huc refert adesp. fr. 339. NAUCK.

351. Steph. Byz. v. Αἰθίοψ p. 47, 13. λέγεται καὶ Αἰθιοπία γῆ. E. Ἐρεχθεῖ
Αἰθιοπίαν νιν ἐξέσωσ' ἐπὶ χθόνα.

ἐξέσωσ' pro ἐξέσωσας Lobeckius Aglaoph. p. 216. qui comparat Apollod. 3, 15. 4. Χιόνη δὲ Ποσειδῶνι μίγνυται· ἡ δὲ κρύφα τοῦ πατρὸς Εὔμολπον τεκοῦσα, ἵνα μὴ γένηται καταφανής, εἰς τὸν βυθὸν ῥίπτει τὸ παιδίον· Ποσειδῶν δὲ ἀνελόμενος εἰς Αἰθιοπίαν κομίζει καὶ δίδωσι Βενθεσικύμῃ τρέφειν.

352. Suidas v. ἀνάστατοι et σελῆναι: ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς σελήνας πελάνους εἴρηκεν Εὐριπίδης
καί μοι, πολὺν γὰρ πέλανον ἐκπέμπεις δόμων,
φράσον σελήνας τάσδε πυρίνου χλόης.

Suidas v. βοῦς ἕβδομος: ὁμοίως δὲ καὶ αἱ σελῆναι πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ, ἃ καὶ οὕτως ἐκάλουν· ἔστι δὲ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ καὶ παρ' Ἀχαιῷ ἐν Ἴριδι. V. 2. πυρίνου pro πυρίμου Toupius. Hesychius, σελήνας: πόπανα τῷ ἄστρῳ ὅμοια, πέμματα-

353. Schol. Ar. Pac. 97. ὀλολύζειν — εὔχεσθαι. καὶ Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ (sic correxi pro ἔρχεσθαι)

ὀλολύζετ', ὦ γυναῖκες, ὡς ἔλθῃ θεὰ
χρυσῆν ἔχουσα Γοργόν' ἐπίκουρος πόλει.

V. 1. ἔλθῃ pro ἐλέχθη Seidlerus. 2. χρυσῆν pro ἡ χρυσὸν Seidler.

354. Stobaeus 54, 12.

ὡς σὺν θεοῖσι τοὺς σοφοὺς κινεῖν δόρυ
στρατηλάτας χρή, τῶν θεῶν δὲ μὴ βίᾳ.

355. Stobaeus 54, 13.

οὐδεὶς στρατεύσας ἄδικα σῶς ἦλθεν πάλιν.

356. Stobaeus 94, 10.

τὰς οὐσίας γὰρ μᾶλλον ἢ τὰς ἁρπαγὰς
τιμᾶν δίκαιον· οὔτε γὰρ πλοῦτός ποτε
βέβαιος ἄδικος.

V. 2. οὔτι γὰρ Bothius.

357. Stobaeus 59, 3.

ναῦς ἡ μεγίστη κρεῖσσον ἢ μικρὸν σκάφος.

μικρὸν] σμικρὸν B. Euripidis sententiam fuisse πολλάκις | ναὸς μεγίστης κρεῖσσον ἦν μικρὸν σκάφος coniecit Herwerdenus p. 49.

358. Stobaeus 51, 12.

ὀλίγους ἐπαινῶ μᾶλλον ἢ πολλοὺς κακούς.

359. Hesychius, Ζεῦγος τριπάρθενον: Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ. καὶ Σοφοκλῆς Σισύφῳ "Χαρίτων τριζύγων". Schol. Arat. 172. Εὐριπίδης μὲν οὖν ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας Ὑάδας φησὶ γενέσθαι τρεῖς οὔσας.

360. Stobaeus 79, 4. et sine fabulae nomine Orion Flor. 8. p. 56, 8.

οὐκ ἔστι μητρὸς οὐδὲν ἥδιον τέκνοις·
ἐρᾶτε μητρός, παῖδες, ὡς οὐκ ἔστ' ἔρως
τοιοῦτος ἄλλος ὅστις ἡδίων ἐρᾶν.

V. 1. ἔστιν οὐδὲν (οὐθὲν M) μητρὸς Stobaeus. ἔστι μητρὸς οὐδὲν Or. 2. ὡς] καὶ Stobaei A. 3. οἷος Stobaeus. ὅστις Or.

361. Stobaeus 76, 12.

θετῶν δὲ παίδων ποῦ κράτος; τὰ φύντα γὰρ
κρείσσω νομίζειν τῶν δοκημάτων χρεών.

362. Lycurg. c. Leocr. p. 161, 23. post verba supra apposita, ἄξιον δέ, ὦ ἄνδρες δικασταί, καὶ τῶν ἰαμβείων ἀκοῦσαι ἃ πεποίηκε (Euripides Erechthei mythum tractans) λέγουσαν τὴν μητέρα τῆς παιδός· ὄψεσθε γὰρ ἐν αὐτοῖς μεγαλοψυχίαν καὶ γενναιότητα ἀξίαν καὶ τῆς πόλεως καὶ τοῦ γενέσθαι Κηφισοῦ θυγατέρα.

τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται,
ἥδιον ἐν βροτοῖσιν· οἳ δὲ δρῶσι μέν,
χρόνῳ δὲ δρῶσι, δυσγενέστερον ⏑ –.
ἐγὼ δὲ δώσω τὴν ἐμὴν παῖδα κτανεῖν.
λογίζομαι δὲ πολλά· πρῶτα μὲν πόλιν
οὐκ ἄν τιν' ἄλλην τῆσδε βελτίω λάβοιν·
ᾗ πρῶτα μὲν λεὼς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν,
αὐτόχθονες δ' ἔφυμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις
πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι
ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι.
ὅστις δ' ἀπ' ἄλλης πόλεος οἰκίζει πόλιν,
ἁρμὸς πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγείς,
λόγῳ πολίτης ἐστί, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
ἔπειτα τέκνα τοῦδ' ἕκατι τίκτομεν,
ὡς θεῶν τε βωμοὺς πατρίδα τε ῥυώμεθα.
πόλεως δ' ἁπάσης τοὔνομ' ἕν, πολλοὶ δέ νιν
ναίουσι· τούτους πῶς διαφθεῖραί με χρή,
ἐξὸν προπάντων μίαν ὕπερ δοῦναι θανεῖν;
εἴπερ γὰρ ἀριθμὸν οἶδα καὶ τοὐλάσσονος
τὸ μεῖζον, οὑνὸς οἶκος οὐ πλέον σθένει
πταίσας ἁπάσης πόλεος οὐδ' ἴσον φέρει.
εἰ δ' ἦν ἐν οἴκοις ἀντὶ θηλειῶν στάχυς
ἄρσην, πόλιν δὲ πολεμία κατεῖχε φλόξ,
οὐκ ἄν νιν ἐξέπεμπον εἰς μάχην δορός,
θάνατον προταρβοῦσ'; ἀλλ' ἔμοιγ' ἔστω τέκνα
ἃ καὶ μάχοιτο καὶ μετ' ἀνδράσιν πρέποι,
μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα.
τὰ μητέρων δὲ δάκρυ' ὅταν πέμπῃ τέκνα,
πολλοὺς ἐθήλυν' εἰς μάχην ὁρμωμένους.
μισῶ γυναῖκας αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ
ζῆν παῖδας εἵλοντ' ἢ παρῄνεσαν κακά.
καὶ μὴν θανόντες γ' ἐν μάχῃ πολλῶν μέτα
τύμβον τε κοινὸν ἔλαχον εὔκλειάν τ' ἴσην·
τῂμῇ δὲ παιδὶ στέφανος εἷς μιᾷ μόνῃ
πόλεως θανούσῃ τῆσδ' ὕπερ δοθήσεται.
καὶ τὴν τεκοῦσαν καὶ σὲ δύο θ' ὁμοσπόρω
σώσει· τί τούτων οὐχὶ δέξασθαι καλόν;
τὴν οὐκ ἐμὴν οὖν πλὴν φύσει δώσω κόρην
θῦσαι πρὸ γαίας. εἰ γὰρ αἱρεθήσεται
πόλις, τί παίδων τῶν ἐμῶν μέτεστί μοι;
οὔκουν ἅπαντα τοὔν γ' ἐμοὶ σωθήσεται;
ἄρξουσιν ἄλλοι, τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν.
ἐκεῖνο δ' οὗ τὸ πλεῖστον ἐν κοινῷ μέρος,
οὐκ ἔσθ' ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἀνὴρ
προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ·
οὐδ' ἀντ' ἐλάας χρυσέας τε Γοργόνος
τρίαιναν ὀρθὴν στᾶσαν ἐν πόλεως βάθροις
Εὔμολπος οὐδὲ Θρᾷξ ἀναστέψει λεὼς
στεφάνοισι, Παλλὰς δ' οὐδαμοῦ τιμήσεται.
χρῆσθ', ὦ πολῖται, τοῖς ἐμοῖς λοχεύμασιν,
σῴζεσθε, νικᾶτ'· ἀντὶ γὰρ ψυχῆς μιᾶς
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τήνδ' ἐγὼ σώσω πόλιν.
ὦ πατρίς, εἴθε πάντες οἳ ναίουσί σε
οὕτω φιλοῖεν ὡς ἐγώ· καὶ ῥᾳδίως
οἰκοῖμεν ἄν σε κοὐδὲν ἂν πάσχοις κακόν.

Plut. Mor. p. 604 d. τίς γὰρ εἴρηκε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοιοῦτον οἷον Εὐριπίδης; "ᾗ πρῶτα — ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώγιμοι (7—10), quinque additis ex alia fabula versibus, quos v. infra fr. 971. V. 2. ἥδιον codices. ἥδιστον Ald. 3. ⏑ –] λέγω Meinekius. 6. οὐκ ἄν — λάβοιν scripsi pro οὐκ ἂν (ἦν Bothius) — λαβεῖν. 9. ὁμοίως] ὁμοίαις Lyc. διαφοραῖς ἐκτισμέναι] διαφορηθεῖσαι βολαῖς Plut. 10. εἰσαγώγιμοι] εἰσαγώγιμαι Lycurgi codd. nonnulli. ἐξαγώγιμοι Plut. 11. et 21. πόλεος pro πόλεως Grotius. 11. οἰκήσῃ pro οἰκίσῃ Meinekius. 14. ἕκατι Matth.] ἕκητι Ald. ἕνεκα vel ἕνεκεν libri. 16. ἕν· πολλοὶ (ἓν etiam Scaliger) Musgravius pro ἐν πολλοῖς. 18. προπάντων Meinekius. πρὸ πάντων libri. ὕπερ δοῦναι] ὑπερδοῦναι libri plerique. 20. οὑνὸς Meinekius (οὑμὸς Bekkerus) pro ἑνός. πλέον scripsi pro πλεῖον. 22. θηλειῶν pro θηλέων Grotius. 24. μιν Ald. (debebat νιν, ut Matthiae). μὴν codices. 25. ἔστω Hermannus pro ἐστι (εἴη Ald.). 26. ἃ Ald., om. codices. 27. σχήματ' pro σχήματα δ' Scaliger. 31. εἵλοντ' ἢ pro εἵλοντο καὶ Matthiae. 34. 35. ἡ μία μόνη — θανοῦσα libri. Correxit Tyrwhitt. 36. ὁμοσπόρω pro ὁμοσπόρων Bekker. 37. σώσει pro ὡς εἰ Melanchthon. 38. οὖν addidit Nagel. 41. οὔκουν] οὐκοῦν libri. τοὔν (debebat τοὔν γ', ut Heinrichius) Reiskius. γοῦν τ' libri. 43. οὗ τὸ Ald. οὐ codices. 44. ἀνὴρ Bothius pro ἄτερ. 45. πάλαι θέσμιά τις ἐκβάλλει libri. Correxit Reiskius. 46. ἀντ' ἐλάας pro ἂν τελείας Dobr. 48. ἀναστέψει pro ἀναστρέψει Musgr. 51. σῴζεσθε καὶ libri. καὶ delevit Ald. 52. οὐ τήνδ' ἐγὼ Ald. ὑμῖν τήνδ' ἐγὼ οὐ codices.

363. Stobaeus 121, 15.

ἐγὼ δὲ τοὺς καλῶς τεθνηκότας

Ζῆν φημὶ μᾶλλον τοῦ βλέπειν τοὺς μὴ καλῶς.

V. 2. βλέπειν τοὺς] βλέποντος Gomperzius Musei Rhen. vol. 13. p. 478.

364. ὀρθῶς μ' ἐπήρου· βούλομαι δὲ σοί, τέκνον,
φρονεῖς γὰρ ἤδη κἀποσώσαις ἂν πατρὸς
γνώμας φράσαντος, ἢν θάνω, παραινέσαι
κειμήλι' ἐσθλὰ καὶ νέοισι χρήσιμα.
βραχεῖ δὲ μύθῳ πολλὰ συλλαβὼν ἐρῶ.
πρῶτον φρένας μὲν ἠπίους ἔχειν χρεών·
τῷ πλουσίῳ τε τῷ τε μὴ διδοὺς μέρος
ἴσον σεαυτὸν εὐσεβεῖν πᾶσιν δίδου.
δυοῖν παρόντοιν πραγμάτοιν πρὸς θάτερον
γνώμην προσάπτων τὴν ἐναντίαν μέθες.
ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ χρήματ', ἢν βούλῃ πολὺν
χρόνον μελάθροις ἐμμένειν· τὰ γὰρ κακῶς
οἴκους ἐσελθόντ' οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
ἔχειν δὲ πειρῶ· τοῦτο γὰρ τό τ' εὐγενὲς
καὶ τοὺς γάμους δίδωσι τοὺς πρώτους ἔχειν.
ἐν τῷ πένεσθαι δ' ἐστὶν ἥ τ' ἀδοξία,
κἂν ᾖ σοφός τις, ἥ τ' ἀτιμία βίου.
φίλους δὲ τοὺς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις
κέκτησο· τοὺς δὲ πρὸς χάριν σὺν ἡδονῇ
τῇ σῇ πονηροὺς κλῇθρον εἰργέτω στέγης.
ὁμιλίας τε τὰς γεραιτέρας φίλει,
ἀκόλαστα δ' ἤθη λαμπρὰ συγγελᾶν μόνον
μίσει· βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς κακῆς.
ἐξουσίᾳ δὲ μήποτ' ἐντυχὼν, τέκνον,
αἰσχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκαθεῖν.
ὃ καὶ σίδηρον ἀγχόνας τ' ἐφέλκεται,
χρηστῶν πενήτων ἤν τις αἰσχύνῃ τέκνα.
καὶ τοὺς πονηροὺς μήποτ' αὖξαν' ἐν πόλει·
κακοὶ γὰρ ἐμπλησθέντες ἢ νομίσματος
ἢ πόλεος ἐμπεσόντες εἰς ἀρχήν τινα
σκιρτῶσιν, ἀδόκητ' εὐτυχησάντων δόμων.
ἀλλ' ὦ τέκνον μοι δὸς χέρ', ὡς θίγῃ πατήρ,
καὶ χαῖρ'· ὑπ' αἰδοῦς δ' οὐ λίαν ἀσπάζομαι·
γυναικόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ.

Fragmentum hoc integrum attulit Stobaeus 3, 18.: particulas eius 94, 4. (v. 11—13.) 91, 22. et 92, 2. (v. 14—17.) 14, 3. (v. 18—20. eosdemque versus Plut. Mor. p. 63a. τῇ τραγικῇ Μερόπῃ memoria lapsus tribuit) 115, 3. (v. 21—23.) 17, 7. (v. 24—27.) 44, 4. (v. 28—31.) Versus 21. legitur inter Menandri monosticha 421.: v. 29—31. omisso poetae fabulaeque nomine leguntur ap. Plut. Mor. p. 337f. Versus 1—17. 21—34. apud Stobaeum 3, 18. omissi sunt in cod. Paris. A.

V. 2. κἀποσώσαις] κἀποσώσαι' Porsonus. 3. ἢν pro ἂν Nauckius. παραινέσαι cod. Voss. παραινέσας ceteri. 10. μέθες pro μίσει Salmasius. 12. τὰ γὰρ κακῶς] τὰ δ' ἀδίκως Stobaeus 3. 15. ἔχειν] ἀεὶ Stobaeus 92. 17. κἂν ᾖ σοφός τις] ἥτ' ἀνανδρία vel ἥτ' ἀνδρία Stobaeus 3. βίου] μένει Stobaeus 92. 20. κλῇθρον pro κλεῖθρον Nauckius. 21. τε] δὲ Men. mon. γεραιτέρους θέλε Stobaeus 3., sed γεραιτέρας φίλει Stobaeus 115. et Men. mon. 22. 23. ἀκόλαστα — κακῆς] βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς τίκτει λύπην Stobaeus 3. ab interpolatore verba quae exciderant inepte supplente, quod frequens apud Stobaeum interpolationis genus est.

22. δ' om. AMVind. 24. ἐξουσίαν et εὐτυχῶν Stobaeus 3. 25. διωκαθεῖν Elmsleius pro διωκάθειν. 26. ἀγχόνας] ἀνοχὰς ap. Stobaeum 17. Vindob. et B. 27. ἤν] ἂν Stobaeus 3 28. αὖξαν' ἐν Meinekius. αὐξάνειν Stobaeus 3. αὔξειν ἐν Stobaeus 44. 30. πόλεως Stobaeus 44. ἀρχήν τινα] τιμάς τινας Plut. 31. ἀδόκητ'] ἀδίκως Stobaeus 3. 34. ἀνδρὸς οὐ σοφοῦ] οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ codex Voss.

365. Anecd. Bachm. vol. 1. p. 191, 20. δεῦρ' ἀεὶ — τινὲς ἀντὶ τοῦ ὡδί. τοῦτο μὲν δεῦρο ὧδε. τὸ δὲ δεῦρ' ἀεί που· καὶ Εὐριπίδης

εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται.

Eundem versum habet Ar. Lys. 1135. Huc igitur spectat quod ad Ar. Lys. 1131. "Ὀλυμπίασιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ, πόσους" scholia vol. 3. p. 380, 7. annotant, ὅλος ὁ ἴαμβος λέλεκται ἐξ Ἐρεχθέως. Monuit Meinekius.

366. Stobaeus 29, 22.

ἐκ τῶν πόνων τοι τἀγάθ' αὔξεται βροτοῖς·
ὁ δ' ἡδὺς αἰὼν ἡ κακή τ' ἀνανδρία
οὔτ' οἶκον οὔτε πόλιν ἀπορθώσειεν ἄν.

Apud Stobaeum 29, 22. legitur Εὐριπίδου Ἐρεχθεῖ "ἐκ τῶν — οὔτ' οἶκον οὔτε βίοτον οὐδὲν ὠφελεῖ. Apud Orionem Flor. 7, 2. p. 51, 2. ἐκ τοῦ Ἐρεχθέως "ἐκ τῶν πόνων γὰρ τἀγάθ' αὔξεται βροτοῖς. ὁ δ' ἡδὺς ἀγὼν ἢ κακίστ' ἀτολμία οὔτ' οἶκον οὔτε γαῖαν ὀρθώσειεν ἄν". Porro Stobaeus 8, 13. Εὐριπίδου Ἀρχελάῳ (Stobaei vel librarii error pro Ἐρεχθεῖ) "ὁ δ' ἡδὺς αἰὼν ἡ κακή τ' ἀνανδρία | οὔτ' οἶκον οὔτε πόλιν ὀρθώσειεν (ἀνορθώσειεν Valcken.) ἄν". Versum 1. cum lemmate Εὐριπίδου Ἐρεχθέως habet Stobaeus 29, 11. et omisso poetae fabulaeque nomine schol. Aristot. Eth. in Crameri Anecd. Paris. vol. 1. p. 192, 27. legiturque inter monosticha Menandri 149. τοι] γὰρ Orion et monost. 3. Veram scripturam ἀπορθώσειεν restituit Meinekius in Leutschii Philologo vol. 14. p. 18. collato Phrynicho Bekkeri p. 13, 21. ἀπορθοῦν πόλιν ἢ οἰκίαν: σημαίνει μὲν τὸ διοικεῖν ὀρθῶς, μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἀπορθούντων τὰς ναῦς τοῖς οἴαξιν.

367. Clemens Alex. Strom. 6. p. 741.

αἰδοῦς δὲ καὐτὸς δυσκρίτως ἔχω πέρι·
καὶ δεῖ γὰρ αὐτῆς κἄστιν αὖ κακὸν μέγα.

V. 2. αὖ pro οὐ vel οὗ Badham.

368. Clemens Alex. Strom. 6. p. 739. Ὁμήρου εἰπόντος "ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι" Ε. ἐν Ἐρεχθεῖ γράφει

ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ
εὕδουσι, πηγαῖς δ' οὐχ ὑγραίνουσιν πόδας.

V. 1. εὕδουσιν ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ codex. Transposuit Musgr. 2. Eust. Il. p. 1058, 4. de Sellis, ὃ καὶ ἐν τῷ τοῦ Εὐριπίδου Ἐρεχθεῖ δηλοῦται εἰπόντος ὅτι πηγαῖς οὐχ ὑγραίνουσιν πόδας. De fragmento quod Eustathius ex Aristophanis affert Erechtheo, qui nullus fuit, ad fabulam Euripideam referendo, τοὐνθένδ' ἀπίχθυς βαρβάρους οἰκεῖν δοκῶ, dixi ad Aristoph. fr. 480. p. 222.

369. Proverb. append. 3, 97. μίασμα δρυός: παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ αἰνιττόμενον τὸ Θηβαίων παρανόμημα εἰς τὸ ἐν Δωδώνῃ μαντεῖον· — ἠσέβησαν γὰρ εἰς τὴν ἱέρειαν ἐμβαλόντες αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Δωδώνῃ λέβητα ζέοντα, ἐρωτικῶς διατεθεῖσαν εἰς ἕνα τῶν θεωρῶν.

370. Stobaeus 55, 4.

κείσθω δόρυ μοι μίτον ἀμφιπλέκειν ἀράχναις,
μετὰ δ' ἡσυχίας πολιῷ γήρᾳ συνοικοίην·
ἀείδοιμι δὲ στεφάνοις κάρα πολιὸν στεφανώσας
Θρηίκιον πέλταν πρὸς Ἀθάνας
περικίοσιν ἀγκρεμάσας θαλάμοις
δέλτων τ' ἀναπτύσσοιμι γῆρυν
ἃν σοφοὶ κλέονται.

V. 1. affert Plut. V. Niciae c. 9. ἐπόθουν τὸν ἀμίαντον καὶ ἀπόλεμον βίον, ἡδέως μὲν ᾀδόντων τὰ τοιαῦτα χορῶν ἀκούοντες "κείσθω — ἀράχναις". ἀρκείσθω (vel ἀρκείτω) Stobaeus, κείσθω Plut.

ἀράχνῃ Stobaeus. ἀράχναις Plut. 7. κλέονται pro καλέσονται Gaisfordus.

371. Etym. M. p. 152, 32. Ἀσιάδος κρούματα, τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης εἶπε παρῳδῶν τὸ ἐξ Ἐρεχθέως Εὐριπίδου. Aristophanis locus exstat Thesm. 120. Λατώ τε κρούματά τ᾽ Ἀσιάδος ποδὶ παράρυθμ᾽ εὔρυθμα Φρυγίων δινεύματα Χαρίτων.

ΕΥΡΥΣΘΕΥΣ ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ.

Herculis in hoc dramate partes fuisse docet fr. 372.; de Lernaea hydra intelligenda videntur fr. 374. et 375. NAUCK.

372. Erotian. Gl. Hippocr. p. 366. (p. 126, 11. ed. Klein.) τέρθρον γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔσχατον καὶ ἐπὶ τέλει, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ ποιεῖ τὸν Ἡρακλέα λέγοντα οὕτως

πέμψεις δ᾽ ἐς Ἅιδου ζῶντα κοὐ τεθνηκότα
καί μοι τὸ τέρθρον δῆλον εἰσπορεύομαι.

V. 1. ἐς] εἰς codices. 2. οἴμοι· τὸ τέρθρον δῆλον (et cum Heathio) ὡς πορεύομαι Weilius. οἷ πορεύομαι Erfurdtius.

373. Schol. Eur. Hec. 838. vol. 1. p. 423, 25. περὶ τῶν Δαιδάλου ἔργων ὅτι ἐκινεῖτο καὶ προΐει φωνὴν αὐτός τε Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ λέγει

οὐκ ἔστιν, ὦ γεραιέ, μὴ δείσῃς τάδε·
τὰ Δαιδάλεια πάντα κινεῖσθαι δοκεῖ
βλέπειν τ᾽ ἀγάλμαθ᾽· ὧδ᾽ ἀνὴρ κεῖνος σοφός.

καὶ Κρατῖνος ἐν Θρᾴτταις. V. 2. et 3. affert et Platoni comico male tribuit Tzetz. Chil. 1, 518. 2. δοκεῖ] δόκει Valck. 3. βλέπειν pro βλέπει Grotius Excerpt. p. 957.

374. Pollux 10, 145. ὅτι δὲ καὶ τὴν σπάθην ἐπὶ τοῦ ξίφους εἰρήκασιν εὕροις ἂν ἐν Εὐριπίδου Εὐρυσθεῖ σατυρικῷ

πᾶς δ᾽ ἐξεθέρισεν ὥστε πύρινον στάχυν
σπάθῃ κολούων φασγάνου μελανδέτου.

V. 1. πᾶς] τὰς Weilius. πάσας δ᾽ ἐθέρισεν Nauckius. στάχυν addidit Bentleius.

375. Pollux 10, 108. σκεῦος δὲ μαγειρικὸν καὶ ἠθμός, Εὐριπίδου ἐν Εὐρυσθεῖ σατυρικῷ εἰπόντος

ἢ κύαθον ἢ χαλκήλατον
ἠθμὸν προσίσχων τοῖσδε τοῖς ὑπωπίοις.

376. Stobaeus 62, 23.

πιστὸν μὲν οὖν εἶναι χρὴ τὸν διάκονον
τοιοῦτον εἶναι καὶ στέγειν τὰ δεσποτῶν.

V. 1. corruptus. πιστὸν μὲν οὖν εὔνουν τε χρὴ διάκονον Eugerus in Comment. Ostrovii edita a. 1863. p. 13. 2. τοιουτόν τ᾽ M.

377. Stobaeus 98, 40.

οὐκ οἶδ᾽ ὅτῳ χρὴ κανόνι τὰς βροτῶν τύχας
ὀρθῶς ἀθρήσαντ᾽ εἰδέναι τὸ δραστέον.

378. Stobaeus 77, 11.

μάτην δὲ θνητοὶ τοὺς νόθους φεύγουσ᾽ ἄρα
παῖδας φυτεύειν· ὃς γὰρ ἂν χρηστὸς φύῃ
οὐ τοὔνομ᾽ αὐτοῦ τὴν φύσιν διαφθερεῖ.

V. 2. φύῃ pro φυῇ Cobetus Nov. Lect. p. 560. 3. διαφθερεῖ pro διαφθείρει Valck.

379. Stobaeus 92, 7.

νῦν δ᾽ ἤν τις οἴκοι πλουσίαν φάτνην ἔχῃ,
πρῶτος γέγραπται τῶν τ᾽ ἀμεινόνων κρατεῖ.
τὰ δ᾽ ἔργ᾽ ἐλάσσω χρημάτων νομίζομεν.

V. 1. ἤν] ἂν libri. οἴκοι Grotius. οἴκων Vind. ὄκνων ceteri. φάτνην ἔχῃ A, ἔχῃ φάτνην ceteri. 2. τῶν τ᾽ ἀμεινόνων κρατεῖ Herwerdenus p. 60. τῶν κακιόνων κράτει libri. τῶν τ᾽ ἀρειόνων κρατεῖ Gomperzius Mus. Rhen. vol. 13. p. 478.

380. Ath. 11. p. 408d. ex eoque Eustath. Od. p. 1775, 19. Εὐριπίδης δ᾽ ἐν Εὐρυσθεῖ ἀρσενικῶς ἔφη "σκύφος τε μακρός". μικρός Nauckius.

381. Stephanus Byz. p. 606, 12. Τάρταρος — ὁ οἰκήτωρ Ταρτάριος, καὶ διὰ τῆς ΕΙ διφθόγγου παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν Εὐρυσθεῖ σατυρικῷ.

ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

Fuit fabula satyrica; v. Argumentum Medeae supra allatum p. 313.

ΘΗΣΕΥΣ.

"De argumento parum constat. Theseum et Minoem graviter rixantes ostendit fr. 386., οἱ ταττόμενοι παῖδες εἰς βορὰν τῷ Μινωταύρῳ memorantur ab schol. Aristoph. (fr. 389.), itaque probabiliter huc relata est Minotauri mentio quam habemus fr. 383. et 384. Tzetzes Chil. 11, 555. εἰς ὃν (labyrinthum) ἦν ὁ Μινώταυρος, βοάνθρωπον θηρίον· πολλοὶ δὲ ἐγκλειόμενοι ἐκεῖσε ἀνῃροῦντο ὑπὸ τοῦ Μινωταύρου μέν, ὥσπερ τισὶν ἀρέσκει καὶ Εὐριπίδῃ δὲ αὐτῷ ἐν δράματι Θησεῖ, κατά τινας ἑτέρους δὲ καμπαῖς δυσεξελεύτοις. Scenam in Creta fuisse consentaneum est. Aliquot Dictyis versus (fr. 342.) huic dramati tribuit Stobaeus Flor. 5, 21., item Aegei locum (fr. 7.) Flor. 9, 8." NAUCK.

382. Stephanus Byz. p. 287, 11. Εὐρώπη — λέγεται καὶ Εὐρώπεια καὶ διὰ τοῦ Ι Εὐρωπία — Εὐριπίδης ἐν Θησεῖ

σχεδὸν παρ᾽ αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας.

Aristid. vol. 2. p. 444. καίτοι κράσπεδον Εὐριπίδου φωνῇ μάλιστ᾽ ἄν τις αὐτὴν (Alexandriam) Αἰγύπτου προσείποι.

383. Plut. V. Thesei. c. 15. τοὺς δὲ παῖδας εἰς Κρήτην κομιζομένους ὁ μὲν τραγικώτατος μῦθος ἀποφαίνει τὸν Μινώταυρον ἐν τῷ λαβυρίνθῳ διαφθείρειν ἢ πλανωμένους αὐτοὺς καὶ τυχεῖν ἐξόδου μὴ δυναμένους ἐκεῖ καταθνήσκειν, τὸν δὲ Μινώταυρον, ὥσπερ Εὐριπίδης φησὶ

σύμμικτον εἶδος κἀποφώλιον τρέφος

γεγονέναι καὶ "ταύρου — φύσει" (fr. 384.). Plut. Mor. p. 520c. καὶ ζητοῦντες εἴ τι γεγένηται "σύμμι-

κτον εἶδος κἀποφώλιον τέρας". τρέφος Nauckius pro βρέφος vel τέρας.

384. Plut. V. Thesei c. 15.

ταύρου μεμῖχθαι καὶ βροτοῦ διπλῇ φύσει.

385. Ath. 10. p. 454 b. Εὐριπίδης δὲ τὴν ἐν τῷ Θησεῖ τὴν ἐγγράμματον ἔοικε ποιῆσαι ῥῆσιν. βοτὴρ δ' ἐστὶν ἀγράμματος αὐτόθι (sic Casaubonus pro αὐτῷ τι) δηλῶν τοὔνομα τοῦ Θησέως ἐπιγεγραμμένον οὕτως

ἐγὼ πέφυκα γραμμάτων μὲν οὐκ ἴδρις,
μορφὰς δὲ λέξω καὶ σαφῆ τεκμήρια.
κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος,
οὗτος δ' ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές·
τὸ δεύτερον δὲ πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο,
ταύτας διείργει δ' ἐν μέσοις ἄλλη μία·
τρίτον δὲ βόστρυχός τις ὣς εἱλιγμένος·
τὸ δ' αὖ τέταρτον ἡ μὲν εἰς ὀρθὸν μία,
λοξαὶ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμέναι
εἰσίν· τὸ πέμπτον δ' οὐκ ἐν εὐμαρεῖ φράσαι·
γραμμαὶ γάρ εἰσιν ἐκ διεστώτων δύο,
αὗται δὲ συντρέχουσιν εἰς μίαν βάσιν·
τὸ λοίσθιον δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφερές.

386. 387. Ar. Ran. 470.

τοία Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα
Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγὴς
φρουροῦσι Κωκυτοῦ τε περίδρομοι κύνες
Ἔχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνα σου
διασπαράξει, πνευμόνων τ' ἀνθάψεται
Ταρτησία μύραινα· τὼ νεφρὼ δέ σου
αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ᾑματωμένω
διασπάσονται Γοργόνες Τιθράσιαι.

In his haud pauca inesse ex Euripidis Theseo petita scholia indicant partim ad initium colloquii v. 465. vol. 2. p. 69, 3. partim ad v. 475. (p. 70, 5.) adscripta, et priore quidem loco, παραπλήσιά ἐστι τούτοις τὰ ἐν τῷ Θησεῖ πεποιημένα παρ' Εὐριπίδῃ. ἐκεῖ γὰρ τοιοῦτος ἦν σπουδάζων καὶ τοιαῦτα λέγει πρὸς τὸν Μίνωα. διστάσαι δὲ ἄν τις μὴ καὶ ταῦτα μιμεῖται Ἀριστοφάνης. et altero loco, ἀντὶ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἔχιδναν μύραιναν εἶπε. τὸ γὰρ Στυγὸς ἐπὶ πλησίον (ἐπιπλύνσιον cod. Ven. ἐπιπληκτικὸν Nauckius) εἶπε τούτοις. ἔστι δὲ ταῦτα ἐν Θησεῖ πεποιημένα Εὐριπίδῃ· ἐκεῖ γὰρ τοιοῦτός ἐστι σπουδάζων ὁ Εὐριπίδης οἷος ἐνταῦθα παίζων. quae grammaticus recentior composuit ex scholio superiore ad v. 465. Porro ad v. 470. (p. 69, 15.) καὶ τὰ μὲν ἑαυτῷ πλάττων λέγει, τὰ δὲ ἐξ Εὐριπίδου. "Cum v. 474. compares Soph. Trach. 778. σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο. Pro Ταρτησία (v. 475.) fortasse Eur. dixit Τιταρησία. Τιθράσιαι (v. 477.) substitutum esse pro Euripideo Λιβυστικαί coniecit Hermannus." NAUCK.

388. Schol. Ar. Ran. 473. p. 69, 19. Ἔχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος: ὁ τόπος οὗτος παρὰ τὰ ἐν Θησεῖ Εὐριπίδου

κάρα τε γάρ σου συγχέω κόμαις ὁμοῦ,
ῥανῶ τε πεδόσ' ἐγκέφαλον· ὀμμάτων δ' ἄπο
αἱμοσταγῆ πρηστῆρε ῥεύσονται κάτω.

V. 1. συγχέω] Est futurum, quod συγχεῶ scripsit Matthiae accentu vitioso, de quo dixi in Thesauro vol. 8. p. 1463. 2. ῥανῶ δὲ πεδόσ' Matthiae. ῥάνατε δ' cod. Ven. ῥᾶναί τε δ' ed. Ald. 3. αἱμοσταγῆ πρηστῆρε Barnesius pro αἱμοσταγεῖς (αἱματοσταγεῖν cod. Ven. et Flor.) πρηστῆρες.

389. 390. Ar. Vesp. 312.

ΠΑΙΣ. τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες,
ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς;
ΧΟΡ. ἀνόνητον ἄρ' ὦ θυλάκιόν σ' εἶχον ἄγαλμα.

ubi scholia, πράγματα βόσκειν: ὁ λόγος ἐκ Θησέως Εὐριπίδου. ἐκεῖ γὰρ ταῦτα λέγουσιν οἱ ταττόμενοι παῖδες εἰς βορὰν τῷ Μινωταύρῳ. καὶ τοῦτο (v. 314.) παρὰ τὰ ἐκ Θησέως· ἔστι δὲ Ἱππόλυτος ὁ λέγων ταῦτα

ἀνόνητον ἄγαλμ', ὦ πάτερ, οἴκοισι τεκών.

ἄγαλμ' ὦ pro ἄγαλμα Bergkius.

391. Schol. Eur. Hec. 285. τὸν φθόνον νῦν ἐπὶ τοῦ μώμου τίθησιν, ὡς ἐν Θησεῖ

καίτοι φθόνου μὲν μῦθον ἄξιον φράσω.

392. Plut. Mor. p. 112 d. καλῶς γὰρ ὁ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ Θησεὺς παρεσκευάσθαι φαίνεται πρὸς τὰ τοιαῦτα· ἐκεῖνος γάρ φησιν

ἐγὼ δὲ τοῦτο παρὰ σοφοῦ τινος μαθὼν
εἰς φροντίδας νοῦν συμφοράς τ' ἐβαλλόμην,
φυγάς τ' ἐμαυτῷ προστιθεὶς πάτρας ἐμῆς
θανάτους τ' ἀώρους καὶ κακῶν ἄλλας ὁδούς,
ἵν' εἴ τι πάσχοιμ' ὧν ἐδόξαζον φρενί,
μή μοι νεωρὲς προσπεσὸν μᾶλλον δάκοι.

Galenus vol. 1. p. 283. ed. Basil. vol. 5. p. 151. Chart τοῦτο λαβὼν Εὐριπίδης τὸ νόημα τὸν Θησέα πεποίηκε λέγοντα "ἐγὼ δὲ — δάκοι". Cic. Tusc. 3, 14, 29. *itaque apud Euripidem a Theseo dicta laudantur — "nam qui haec audita a docto meminissem viro, | futuras mecum commentabar miserias, | aut mortem acerbam aut exili maestam fugam | aut semper aliquam molem meditabar mali, | ut si qua invecta diritas casu foret, | ne me imparatum cura laceraret repens."* cf. ib. 3, 24, 58. *atque hoc idem — Theseus "futuras mecum commentabar miserias".* V. 1. τοῦτο om. Galenus. 2. εἰς φροντίδ' ἀεὶ συμφορὰς ἐβαλλόμην Plut. ed. Duebn. 4. κακῶν] κακὰς Gal. 5. ἵν'] ὥστ' Gal. φρενί] ποτε Galen. 6. νεωρὲς Musgr.] νεαρὸν Plut. νεαραῖς Galen. μᾶλλον Plut. ψυχὴν Gal. δάκῃ Plut. δάκοι Gal.

393. Stobaeus 45, 1. Εὐριπίδου Θησεῖ (sic Vind., Θησεῖ Αἰγεῖ A).

ἀνὴρ γὰρ ὅστις χρημάτων μὲν ἐνδεής,
δρᾶσαι δὲ χειρὶ δυνατός, οὐκ ἀνέξεται,
τὰ τῶν δ' ἐχόντων χρήμαθ' ἁρπάζειν φιλεῖ.

V. 3. δρᾶσαί τι B m. sec. δράσεται ceteri. δρᾶσαι δὲ Gesner.

394. Pollux 3, 51. συμπολίτης οὐ δόκιμον, εἰ καὶ Εὐριπίδης αὐτῷ κέχρηται ἐν Ἡρακλείδαις τε καὶ Θησεῖ.

ΘΥΕΣΤΗΣ.

Hanc fabulam respicere videtur Ar. Ach. 433. ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα· | κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν, | μεταξὺ τῶν Ἰνοῦς. ubi schol. ἤτοι τὰ τῶν Κρησσῶν ἢ αὐτοῦ τοῦ Θυέστου. Fortasse igitur, quae Valckenarii fuit suspicio, Thyestes et Cressae eandem fabulam significant. Inter Romanos Thyestem scripserunt cum alii tum Ennius et Varius. NAUCK.

395. Orion Flor. 5, 7. p. 47, 18.

οὐκ ἔστιν οὐδὲν χωρὶς ἀνθρώποις θεῶν·
σπουδάζομεν δὲ πόλλ' ὑπ' ἐλπίδων, μάτην
πόνους ἔχοντες, οὐδὲν εἰδότες σαφές.

V. 1. Theophil. ad Autol. 2, 9. p. 108. ὁμοίως καὶ Εὐριπίδης "οὐκ ἔστιν — θεοῦ". ἀνθρώπων θεῶν Or., ἀνθρώποις θεοῦ Theoph. 2. et 3. affert Theoph. ad Autol. 2, 10. p. 112. ὅθεν Εὐριπίδης ὁμολογεῖ λέ-

γων "σπουδάζομεν — εἰδότες", καὶ μὴ θέλοντες ὁμολογοῦσι τὸ ἀληθὲς μὴ ἐπίστασθαι. σαφές quum non legatur apud Theophilum, probabilis est Cobeti coniectura Nov. Lect. p. 293. ὑπ' ἐλπίδων κενῶν | μάτην πόνους ἔχοντες οὐδὲν εἰδότες.

396. Stobaeus 98, 21.

εἰ δ' ἄτερ πόνων
δοκεῖς ἔσεσθαι, μῶρος εἶ, θνητὸς γεγώς.

397. Orion Flor. 7, 4. p. 51, 8. et sine fabulae nomine 19. p. 57, 19.

γνώμης γὰρ οὐδὲν ἀρετὴ μονουμένη.

ἀρετὴ loco priore codex, ἢ ἀρετὴ (i. e. ἡ ἀρετὴ) loco altero.

398. Io. Damasc. post Stobaei Ecl. p. 697, 22.

οὐπώποτ' ἔργου μᾶλλον εἱλόμην λόγους.

οὐ addidit Gaisf.

399. Stobaeus 92, 3.

πλούτου δ' ἀπορρυέντος ἀσθενεῖς γάμοι·
τὴν μὲν γὰρ εὐγένειαν αἰνοῦσιν βροτοί,
μᾶλλον δὲ κηδεύουσι τοῖς εὐδαίμοσιν.

V. 2. et 3. omisso poetae fabulaeque nomine affert Aristoteles περὶ εὐγενείας ap. Stobaeum 86, 25. οὐκ ὀρθῶς ἐπιτιμῶσι Θέογνις οὐδὲ ὁ ποιητὴς ὁ ποιήσας ὡς ὅτι "τὴν μὲν εὐγ. — πλουσίοις". 3. τοῖς εὐδαίμοσιν] τοῖσι πλουσίοις Stobaeus 86, 25.

400. Aristot. Rhet. 2, 23. p. 1397a, 17. sine poetae fabulaeque nomine

ἀλλ' εἴπερ ἔστιν ἐν βροτοῖς ψευδηγορεῖν
πιθανά, νομίζειν χρή σε καὶ τοὐναντίον,
ἄπιστ' ἀληθῆ πολλὰ συμβαίνειν βροτοῖς.

ubi scholia fol. 43b, 27. Εὐριπίδου ταῦτά φησι πρὸς τὸν Θυέστην, ὃς ταῦτά φησι πρὸς τὸν Ἀτρέα τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.

401. Orion Flor. 5, 6. p. 47, 16.

θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις.

Theophilus ad Autol. 2, 9. p. 110. καὶ Θέστιος (i. e. Θυέστης) "θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέῃς σώζῃ". Plut. Mor. p. 405b. εἴ γε Πίνδαρος ἦν ὁ ποιήσας "θεοῦ — πλέοις". Poetae et fabulae nomine omisso versum proverbialem afferunt schol. Ar. Pac. 699. Thom. Mag. ad Eur. Phoen. 395. Stobaeus Ecl. 1, 2, 19. p. 38. Men. mon. 671. Macar. 4, 69. respicit Lucianus Hermot. 28. vol. 1. p. 768. ἐπὶ ῥιπὸς, ὡς ἡ παροιμία φησί, τὸν Αἰγαῖον ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντες. ubi versum integrum attulit scholiasta, denique Ar. Pac. 699. ΤΡΥΓ. ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης. | ΕΡΜ. Σιμωνίδης; πῶς; ΤΡΥΓ. ὅτι γέρων ὢν καὶ σαπρὸς | κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.

ΙΝΩ.

Hyginus fab. 4. *Ino Euripidis. Athamas in Thessalia rex cum Inonem uxorem, ex qua duos filios . . . . . perisse putaret, duxit Nymphae* (*Hypsei* Muncker.) *filiam Themistonem uxorem. ex ea geminos filios procreavit. postea resciit Inonem in Parnaso esse, quae* (*quam* Muncker) *bacchationis caussa eo pervenisse. misit qui eam adducerent. quam adductam celavit. resciit Themisto eam inventam esse, sed quae esset nesciebat. coepit velle filios eius necare. rei consciam, quam captivam esse credebat, ipsam Inonem sumpsit et ei dixit ut filios suos candidis vestimentis operiret, Inonis filios nigris. Ino suos candidis, Themistonis pullis opposuit* (*operuit* Tollius). *tunc Themisto decepta suos filios occidit, id ubi resciit, ipsa se necavit. Athamas autem in venatione per insaniam Learchum maiorem filium suum interfecit, Ino autem cum minore filio Melicerte in mare se deiecit et dea est facta.* Euripideum drama respicit Ar. Ach. 435. (cf. p. 382.). et Vesp. 1413. γυναικὶ — θαψίνῃ | Ἰνοῖ κρεμαμένῃ πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου. ubi schol.: εἰσήγαγε δὲ Εὐριπίδης τὴν Ἰνὼ ὠχρὰν ὑπὸ τῆς κακοπαθείας.

402. Schol. Pind. Isthm. 4, 39. ἀλλ' ἀνεγειρομένα χρῶτα λάμπει: τῷ αὐτῷ τρόπῳ καὶ Ε. κέχρηται

εὕδουσα δ' Ἰνοῦς συμφορὰ πολὺν χρόνον
νῦν ὄμμ' ἐγείρει.

V. 1. ἰδοῦσ' ἀδινοῦς συμφορὰν libri. Correxit Musgravius.

403. Plut. Mor. p. 556a. ὥσπερ τῆς Ἰνοῦς ἐν τοῖς θεάτροις λεγούσης ἀκούομεν, ἐφ' οἷς ἔδρασε μεταμελομένης,

φίλαι γυναῖκες, πῶς ἂν ἐξ ἀρχῆς δόμους
Ἀθάμαντος οἰκήσαιμι τῶν πεπραγμένων
δράσασα μηδέν;

404. Stobaeus 73, 25.

ὦ θνητὰ πράγματ', ὦ γυναικεῖαι φρένες·
ὅσον νόσημα τὴν Κύπριν κεκτήμεθα.

405. Stobaeus 73, 24. Εὐριπίδου Ἰνοῦς (Οἰνεῖ Arsenius p. 710. 21.).

φεῦ,
ὅσῳ τὸ θῆλυ δυστυχέστερον γένος
πέφυκεν ἀνδρῶν· ἔν τε τοῖσι γὰρ καλοῖς
πολλῷ λέλειπται κἀπὶ τοῖς αἰσχροῖς πλέον.

406. Stobaeus 68, 12.

νόμοι γυναικῶν οὐ καλῶς κεῖνται πέρι.
χρῆν γὰρ τὸν εὐτυχοῦνθ' ὅτι πλείστας ἔχειν
γυναῖκας, εἴπερ δὴ τροφὴ δόμοις παρῆν·
ὡς τὴν κακὴν μὲν ἐξέβαλλε δωμάτων,
τὴν δ' οὖσαν ἐσθλὴν ἡδέως ἐσῴζετο.
νῦν δ' εἰς μίαν βλέπουσι, κίνδυνον μέγαν
ῥίπτοντες· οὐ γὰρ τῶν τρόπων πειρώμενοι
νύμφας ἐς οἴκους ἑρματίζονται βροτοί.

V. 2. χρῆν pro χρὴ Grotius. ὅτι] ὅπως Erfurdtius. 3. δὴ unus B habet, ceteri om. εἴπερ ἐν δόμοις τροφὴ Pflugkius. 8. εἰς AVind. ἐς alii.

407. Stobaeus 38, 8.

τίς ἆρα μήτηρ ἢ πατὴρ κακὸν μέγα
βροτοῖς ἔφυσε τὸν δυσώνυμον φθόνον;
ποῦ καί ποτ' οἰκεῖ σώματος λαχὼν μέρος
ἐν χερσὶν ἢ σπλάγχνοισιν ἢ παρ' ὄμματα
ἔσθ' ἡμῖν; ὡς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας
τομαῖς ἀφαιρεῖν ἢ ποτοῖσι φαρμάκοις
πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων.

V. 2. respicit Aelianus N. A. 3, 17. λέγει μὲν οὖν Εὐριπίδης δυσώνυμον ὄντα τὸν φθόνον. 3. ποῦ καί] τί δὴ Valck. 4. παρ' ὄμματα; οὐκ ἔστιν· ὡς ἦν Meinekius. 6. ἡμῖν ὃς ἦν M. Vitiosum est ἔσθ' ἡμῖν, neque ἡμὶν scribere licet. 6. ποτοῖσι pro πότοις ἢ Valck. 7. Cf. Eur. Med. 471.

408. Stobaeus 88, 9. τοῦ αὐτοῦ (Εὐρ.) Ἰνοῖ (Οἰνεῖ M).

τό τ' εὐγενὲς
πολλὴν δίδωσιν ἐλπίδ' ὡς ἄρξουσι γῆς.

409. Stobaeus 38, 10.

τὴν εὐγένειαν, κἂν ἄμορφος ᾖ γάμος,
τιμῶσι πολλοὶ πρὸς τέκνων χάριν λαβεῖν,

τό τ' ἀξίωμα μᾶλλον ἢ τὰ χρήματα.

V. 1. γάμος] γυνὴ Nauckius. 2. τιμῶσι] θηρῶσι Herwerdenus p. 51.

410. Stobaeus 112, 3.

μὴ σκυθρωπὸς ἴσθ' ἄγαν
πρὸς τοὺς κακῶς πράσσοντας, ἄνθρωπος γεγώς.

411. Stobaeus 16, 15.

ἀμουσία τοι μηδ' ἐπ' οἰκτροῖσιν δάκρυ
στάζειν· κακὸν δέ, χρημάτων ὄντων ἅλις,
φειδοῖ πονηρᾷ μηδέν' εὖ ποιεῖν βροτῶν.

Stobaeus 113, 3. Εὐριπίδου Ἰνοῖ (sic A. οἰνεῖ M). "ἀμουσία — στάζειν". V. 3. εὐποιεῖν libri.

412. Stobaeus 110, 3.

ἐν ἐλπίσιν χρὴ τοὺς σοφοὺς ἔχειν βίον.

413. Stobaeus 110, 5.

μήτ' εὐτυχοῦσα πᾶσαν ἡνίαν χάλα
κακῶς τε πράσσουσ' ἐλπίδος κεδνῆς ἔχου.

414. Stobaeus 85, 2.

τοιάνδε χρὴ γυναικὶ πρόσπολον ἐᾶν
ἥτις τὸ μὲν δίκαιον οὐ σιγήσεται,
τὰ δ' αἰσχρὰ μισεῖ καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἔχει.

V. 1. ἐᾶν] περᾶν Valck. coll. Eur. Hipp. 645., σ' ἐλεῖν Lobeckius, νέμειν Dobraeus. 2. οὐ] εὖ Engerus. 3. ἐρεῖ pro ἔχει Dobraeus, quo recepto μισεῖν scribit Herwerdenus p. 51.

415. Stobaeus 41, 1.

ἴστω δὲ μηδεὶς ταῦθ' ἃ σιγᾶσθαι χρεών·
μικροῦ γὰρ ἐκ λαμπτῆρος Ἰδαῖον λέπας
πρήσειεν ἄν τις, καὶ πρὸς ἄνδρ' εἰπὼν ἕνα
πύθοιντ' ἂν ἀστοὶ πάντες ἃ κρύπτειν χρεών.

Plut. Mor. p. 507b. omisso poetae fabulaeque nomine "μικροῦ — πάντες (v. 2—4.). μικροῦ — ἄν τις sine fabulae nomine attulit schol. Pind. Pyth. 3, 66. V. 2. λέπας] σέλας schol. Pind. 3. καὶ πρὸς ἄνδρ' εἰπὼν ἕνα Plut. κἂν πρὸς ἕνα εἴποις ποτὲ Stobaeus. χἂν (i. e. καὶ ἃ ἂν) πρὸς ἄνδρ' εἴπῃς ἕνα Herwerdenus p. 52. 4. ἃ] οὓς Dobraeus. Probabilior Engeri coniectura p. 13. ἃ στέγειν.

416. Stobaeus 13, 7.

ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχός, εἰ δὲ βούλεται
πτωχοῦ κακίων, ὅστις ὢν εὔνους ἐμοὶ
φόβον παρελθὼν τἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.

Plut. Mor. p. 63a. οὐδεὶς γὰρ ἔστι ῥᾳδίως πλούσιος οὐδὲ βασιλεὺς οἷος εἰπεῖν "ἐμοὶ γὰρ — ἐρεῖ". V. 1. γὰρ εἴη] γένοιτο Stobaeus.

417. Stobaeus 89, 9.

ἐπίσταμαι δὲ πάνθ' ὅσ' εὐγενῆ χρεών,
σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές,
ὁρᾶν θ' ἃ δεῖ με κοὐχ ὁρᾶν ἃ μὴ πρέπει,
γαστρὸς κρατεῖν δέ· καὶ γὰρ ἐν κακοῖσιν ὢν
ἐλευθέροισιν ἐμπεπαίδευμαι τρόποις.

Orion Flor. 1, 5. p. 41, 15. ἐκ τῆς Ἰνοῦς "ἐπίσταμαι — ἃ μὴ πρέπει". V. 1. ὅσ' εὐγενῆ] ὅσαις γενῆ Or. 2. Plut. Mor. p. 506c. ἡ δ' Εὐριπίδειος Ἰνὼ παρρησίαν ἄγουσα περὶ αὑτῆς εἰδέναι φησὶ "σιγᾶν — ἀσφαλές". Gellius N. A. 13, 19, 4. *id quoque animadvertimus apud Aeschylum* ἐν τῷ πυρφόρῳ Προμηθεῖ *et apud Euripidem in tragoedia quae inscripta est* Ἰνὼ *eundem esse versum absque paucis syllabis. Aeschylus sic* "σιγῶν θ' ὅπου δεῖ καὶ λέγων τὰ καίρια", *Euripides ita* "σιγᾶν — ἀσφαλές". eundem versum ἀνωνύμως afferunt Plut. Mor. p. 606a. et anon. Rhet. vol. 3. p. 643, 29. respicit Iulianus p. 328d. σοφὸς διαφερόντως ἅτε, οἶμαι, διαγινώσκων λέγειν θ' ὅπου χρὴ καὶ σιγᾶν ὅπῃ καλόν. σιγᾶν θ'] θ' om. anon. et Stobaei codices praeter B. ὅπου] ὅπῃ Plut. Mor. p. 506c. δεῖ] χρὴ Or. Iulian. anon. 3. πρέπει Or. χρεὼν Stobaeus. πρέπον Nauckius. 4. Notandum ὢν de muliere dictum, de quo dixi in Annot. Oxon. ad Eurip. Hipp. 1105. p. 312.

418. Stobaeus 86, 8.

φειδώμεθ' ἀνδρῶν εὐγενῶν, φειδώμεθα,
κακοὺς δ' ἀποπτύωμεν, ὥσπερ ἄξιον.

V. 2. ἄξιον M pr. m. ἄξιοι ceteri.

419. Stobaeus 105, 19. E. Ἰνοῖ (οἰνεῖ M.)

ἄνασσα, πολλοῖς ἔστιν ἀνθρώπων κακά,
τοῖς δ' ἄρτι λήγει, τοῖς δὲ κίνδυνος μολεῖν.
κύκλος γὰρ αὐτὸς καρπίμοις τε γῆς φυτοῖς
θνητῶν τε γενεᾷ· τοῖς μὲν αὔξεται βίος,
τῶν δὲ φθίνει τε καὶ θερίζεται πάλιν.

V. 3—5. ἀνωνύμως attulit Plut. Mor. p. 104b. 3. κύκλος γὰρ αὐτὸς Plut. κύκλῳ γὰρ ἕρπει (quae verba sunt Eur. fr. 22, 3.) Stobaeus. γῆς] γῇ Stobaeus. 4. τοῖς Plut. τῶν Stobaeus. 5. καὶ θερίζεται] κἀκθερίζεται Plut.

420. Stobaeus 4, 9.

πολλοί γε θνητῶν τῷ θράσει τὰς συμφορὰς
ζητοῦσ' ἀμαυροῦν κἀποκρύπτεσθαι κακά.

V. 1. θράσει] πάθει A. 2. κἀποκρύπτεσθαι A. κἀπικρύπτεσθαι alii.

421. Stobaeus 94, 6.

κέκτησο δ' ὀρθῶς· ἂν ἔχῃς ἄνευ ψόγου,
κἂν σμικρὰ σῴζου, τῇ δίκῃ ξυνοῦσ' ἀεί,
μηδ' ὡς κακὸς ναύκληρος εὖ πράξας ποτὲ
ζητῶν τὰ πλείον', εἶτα πάντ' ἀπώλεσεν.

Stobaeus 9, 5. Εὐριπίδου Ἰνοῦς. "κέκτησο — ἀεί". V. 1. ἂν ἔχῃς] ἀνέχῃς 94., om. 9. 2. κἂν σμικρὰ] καὶ μικρὰ 9. κασμικρα 94 codex M. σῴζου] σῴζων 94. τῇ δίκῃ ξυνοῦσ' ἀεί 9. τοὔνεχ' ὃν σέβειν πρέπει 94. unde τοὔνδικον σέβουσ' ἀεὶ Nauckius Nihilo certior Hensii coniectura est p. 35. κέκτησο δ' ὀρθῶς· ἂν ἔχῃς ἄνευ ψόγου, | κἂν σμικρὰ σῴζου ξὺν δίκῃ σέβων ἃ δεῖ. Post ἂν fortasse δ' addendum.

422. Stobaeus 124, 7.

γίγνωσκε τἀνθρώπεια μηδ' ὑπερμέτρως
ἄλγει· κακοῖς γὰρ οὐ σὺ πρόσκεισαι μόνη.

423. Stobaeus 10, 23. 93. 4.

βίᾳ νυν ἕλκετ' ὦ κακοὶ τιμὰς βροτοί,
καὶ κτᾶσθε πλοῦτον πάντοθεν θηρώμενοι,
σύμμικτα μὴ δίκαια καὶ δίκαι' ὁμοῦ·
ἔπειτ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος.

V. 1. βίᾳ νῦν ἕλκετ' 10. καὶ νῦν ἐφέλκετ' 93. 4. τῶνδε] τοῦδε vel τόνδε 10. libri.

424. Stobaeus 105, 1.

ὁρᾷς τυράννους διὰ μακρῶν ηὐξημένους,
ὡς μικρὰ τὰ σφάλλοντα, καὶ μί' ἡμέρα
τὰ μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὰ δ' ἦρ' ἄνω.
ὑπόπτερος δ' ὁ πλοῦτος· οἷς γὰρ ἦν ποτε,
ἐξ ἐλπίδων πίπτοντας ὑπτίους ὁρῶ.

Philostr. V. Apoll. 7, 4. p. 131, 31. τραγῳδίας δὲ ὑποκριτοῦ παρελθόντος ἐς τὴν Ἔφεσον ἐπὶ τῇ Ἰνοῖ τῷ δράματι καὶ ἀκροωμένου τοῦ τῆς Ἀσίας ἄρχοντος — ὁ μὲν ὑποκριτὴς ἐπέραινεν ἤδη τὰ ἰαμβεῖα ἐν οἷς ὁ Εὐριπίδης διὰ μακρῶν αὐξηθέντας τοὺς τυράννους ἁλίσκεσθαί φησιν ὑπὸ μικρῶν, ἀναπηδήσας δὲ ὁ Ἀπολλώνιος "ἀλλ' ὁ δειλός" ἔφη "οὗτος οὔτε Εὐριπίδου ξυνίησιν οὔτε ἐμοῦ". V. 1. ηὐξημένους] ἠσκημένους Stobaeus. 2. et 3. habet Plut. Mor. p. 104a. εἰπόντος Εὐριπίδου "ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος" (Phoen. 558.) καὶ ὅτι "μικρότατα τὰ — ἄνω". verba μί' ἡμέρα — ἦρ' ἄνω (2. et 3.) respicit Philo Iud. vol. 1. p. 644. (cf. Io. Lydus de mens. 4, 7. p. 55, 18.): ἡ μία (ἐν μιᾷ Lyd.) γάρ, ὥς ἔφη τις, ἡμέρα τὸν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὸν δὲ ἦρεν

ἄνω. item Philo Iud. vol. 2. p. 85. ἡ μία πολλάκις ἡμέρα τὸν μὲν ὑψηλὸν καθαιρεῖ, τὸν δὲ ταπεινὸν μετέωρον ἐξαίρει. 2. ὡς μικρὰ Stobaeus. μικρότατα Plut. 3. τὰ μὲν Plut. τὸν μὲν ceteri. 4. ὁ] οὐ AM. οἷς AVind. οἷος alii. ποτε om. A.

425. Pollux 7, 178.

κοίλοις ἐν ἄντροις ἄλυχνος, ὥστε θήρ, μόνος.

426. Schol. Ar. Plut. 521. (cf. Suid. v. ἀνδραποδίζω): διαβάλλονται δὲ οἱ Θετταλοὶ ὡς ἀνδραποδισταὶ καὶ αἰσχροκερδεῖς καὶ ἄπιστοι. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἰνοῖ

πολλοὶ παρῆσαν, ἀλλ' ἄπιστα Θεσσαλῶν.

Schol. Eur. Phoen. 1408. vol. 3. p. 356, 5. λοιδορεῖ δὲ Θεσσαλοὺς ὁ Εὐριπίδης "πολλοὶ γάρ εἰσιν, ἀλλ' ἄπιστα Θεσσαλοῖς" (ἄπιστοι θεσσαλεῖς cod. Aug.). Θεσσαλῶν Hemsterhusius. ἐν Οἰνεῖ pro ἐν Ἰνοῖ Hartungus.

427. Hesychius, δ' ἄρα: ὡς δή. Εὐριπίδης Ἰνοῖ. Idem δαινά: ἢ δή, ὡς δή., corruptum, ut monuit L. Dindorfius, ex δ' ἄρα: ὡς δή.

ΙΞΙΩΝ.

De mytho cf. schol. Apoll. Rhod. 3, 62. schol. Il. 1, 268. al. Plutarchus Mor. p. 19e. ὥσπερ ὁ Εὐριπίδης εἰπεῖν λέγεται πρὸς τοὺς τὸν Ἰξίονα λοιδοροῦντας ὡς ἀσεβῆ καὶ μιαρόν, "οὐ μέντοι πρότερον αὐτὸν ἐκ τῆς σκηνῆς ἐξήγαγον ἢ τῷ τροχῷ προσηλῶσαι". Hinc et ingenium Ixionis et dramatis exitum cognoscimus. Obiter huius dramatis meminit Suidas v. Δημήτριος, quo auctore Demetrii Adramytteni cognomen ex Euripideo hoc dramate nonnulli derivandum putarunt: Δημήτριος ὁ ἐπίκλην Ἰξίων, γραμματικὸς Ἀδραμυττηνός — ἐπεκλήθη δὲ τοῦτο — ὅτι ἀπεσύλησεν Εὐριπίδειον φιλότιμον τὸ δρᾶμα ἔχων τὸν Ἰξίονα. Quae refert Diog. L. 9, 55. φησὶ δὲ Φιλόχορος πλέοντος αὐτοῦ (Protagoram dicit) ἐς Σικελίαν τὴν ναῦν καταποντισθῆναι, καὶ τοῦτο αἰνίττεσθαι Εὐριπίδην ἐν Ἰξίονι, nihil nos morabuntur. Cf. Clintoni Fast. Hell. vol. 2. p. 365. NAUCK.

428. Schol. Apoll. Rhod. 3, 62. Φλεγύου δὲ υἱὸς Ἰξίων, ὡς καὶ Εὐριπίδης "Φλεγύαντος υἱέ, δέσποτ' Ἰξίων". Choerob. in Theodos. p. 119, 26. σημειοῦται δὲ ὁ τεχνικὸς τινὰ περιττοσυλλάβως κλιθέντα — Ἀφίας Ἀφίαντος παρ' Εὐφορίωνι, Φλεγύας Φλεγύαντος παρ' Εὐριπίδῃ.

429. Stobaeus 10, 7.

ὅστις γὰρ ἀστῶν πλέον ἔχειν πέφυκ' ἀνήρ,
οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον οὐδὲ βούλεται
φίλοις τ' ἄμικτός ἐστι καὶ πάσῃ πόλει.

Stobaeus 22, 2. Εὐριπίδου Γλαύκῳ (sic falso M, ceteri lemma om.). "ὅστις — ἀνήρ, φίλοις — πόλει"

V. 1. ἀστῶν] ἐπὶ τῷ (AM) vel ἐπὶ τὸ 10. 3. Theodorus Metoch. p. 558. καὶ κατὰ τὸν Εὐριπίδου λόγον ὅστις εἰς τὸ κέρδος ἀεὶ λῆμ' ἀνειμένον ἔχει (Eur. Heracl. 3.) καὶ ὡς ἀληθῶς τὸν νοῦν παντάπασιν ἐξηρτημένον, "φίλοις ἄμικτος καὶ πάσῃ πόλει" καὶ αὖθις κατ' αὐτὸν "φίλοις τ' ἄχρηστος καὶ συναλλάξαι βαρύς" (Heracl. 4.).

430a. Stobaeus 51, 11.

τά τοι μέγιστα πάντ' ἀπείργασται βροτοῖς
τόλμ' ὥστε νικᾶν· οὔτε γὰρ τυραννίδες
χωρὶς πόνου γένοιντ' ἂν οὔτ' οἶκος μέγας.

V. 1. ἀπείργασται pro ἀπεργάζεται Heathius. 2. τόλμα Vind., τολμα M, τόλμ̂ς A, τόλμης B.

430b. Schol. Eurip. Or. 73. vol. 2. p. 32, 20. διὰ τοῦτο ὠνείδισεν αὐτὴν (Electram) ὡς μητροφόνου ἀδελφήν. οἱ δὲ τοῖς ἐναγέσι προσφθεγγόμενοι αὐτοὶ δοκοῦσι μιαίνεσθαι, ὡς καὶ ἐν Ἡρακλεῖ (1219.) καὶ Ἰξίονι δέδεικται.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ.

Argumentum dramatis idem fuit quod Hippolyti superstitis, tractandi ratio aliquantum diversa. Vita Eurip. in Schol. ed. Oxon. vol. 1. p. 8, 7. λέγουσι δὲ αὐτὸν γήμαντα τὴν Μνησιλόχου θυγατέρα Χοιρίλην καὶ νοήσαντα τὴν ἀκολασίαν αὐτῆς γράψαι πρῶτον δρᾶμα τὸν Ἱππόλυτον, ἐν ᾧ τὴν ἀναισχυντίαν ἐθριάμβευε τῶν γυναικῶν. Argum. Eur. Hipp. vol. 1. p. 72, 2. ἔστι δὲ οὗτος Ἱππόλυτος δεύτερος καὶ στεφανίας προσαγορευόμενος. ἐμφαίνεται δὲ ὕστερον γεγραμμένος· τὸ γὰρ ἀπρεπὲς καὶ κατηγορίας ἄξιον ἐν τούτῳ διώρθωται τῷ δράματι. Schol. Theocr. 2, 10. ταῖς ἔρωτι κατεχομέναις τὴν σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες, ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν πράττουσαν ἐν τῷ καλυπτομένῳ (κατακαλυπτομένῳ codex Vat.) Ἱππολύτῳ. Plut. Mor. p. 28a. καὶ ὁ σύσκηνος αὐτοῦ (Sophoclis) πάλιν ὁρᾷς ὅτι τήν τε Φαίδραν καὶ προσεγκαλοῦσαν τῷ Θησεῖ πεποίηκεν ὡς διὰ τὰς ἐκείνου παρανομίας ἐρασθεῖσαν τοῦ Ἱππολύτου. Titulum Ἱππόλυτος καλυπτόμενος praebent Pollux 9, 50. et schol. Theocr. 2, 10. Senecae tragico hoc drama notum fuisse coniecit Valckenarius.

431. Stobaeus 63, 3.

οἱ γὰρ Κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων ἄγαν
νοσοῦσ' ὁμοίως τοῖς ἄγαν θηρωμένοις.

V. 2. τοῖς διώκουσιν ἄγαν Stobaeus. τοῖς ἀγαθὰ ᾐρημένοις (cum v. l. τοῖς ἄγαν θηρωμένοις) Plut. Mor. p. 778b. ubi hos versus ἀνωνύμως affert.

432. Stobaeus 73, 23. (ubi chori notam codex Vindob. apponit)

ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλο πῦρ
μεῖζον ἐβλάστομεν γυναῖκες πολὺ δυσμαχώτερον.

Clemens Alex. Strom. 6. p. 742. Ἡσιόδου λέγοντος "σοὶ δ ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν ᾧ κεν ἅπαντες τέρπωνται" Εὐριπίδης ποιεῖ "ἀντὶ πυρὸς δὲ γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον καὶ δυσμαχώτερον βλάστον γυναῖκες". respicit Nicetas Eugen. 2, 345. Ζεὺς ἀντὶ πυρὸς ἐμπαρέσχε τῷ βίῳ πῦρ ἄλλο δεινόν, τῆς γυναικὸς τὴν πλάσιν. V. 1. ἐκβλαστῶμεν Stobaeus. Correxit Nauckius.

433. Stobaeus 63, 23.

ἔχω δὲ τόλμης καὶ θράσους διδάσκαλον
ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον,
Ἔρωτα, πάντων δυσμαχώτατον θεόν.

434. Stobaeus 63, 25. Σοφοκλέους Φαίδρᾳ. (Euripidi recte tribuit cod. Voss.)

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται,
οὐδ' αὖ γυναῖκας, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
ψυχὰς χαράσσει κἀπὶ πόντον ἔρχεται·

καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει
Ζεύς, ἀλλ' ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται.

Clemens Alex. Strom. 6. p. 745. Ἀνακρέοντος γὰρ ποιήσαντος "Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν μέλομαι —" Εὐριπίδης γράφει "Ἔρως — ἔρχεται". V. 3. χαράσσει] ταράσσει Clemens.

435. Schol. Il. 4, 249. συνεισφέρειν τὸν οἰκεῖον πόνον κελεύει — ὥς φησι καὶ ὁ τραγικὸς ἔνθεν λαβὼν

αὐτός τι νῦν δρῶν εἶτα δαίμονας κάλει·
τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει.

V. 1. ἀνωνύμως habet Suidas v. αὐτός τι, unde δρῶν εἶτα correctum pro δρᾷ χοὔτω. δαίμονας schol., τοὺς θεοὺς Suidas. 2. cum lemmate Εὐριπίδου Ἱππολύτου affert Stobaeus 29, 34. contra Clemens Alex. Strom. 6. p. 741. Εὐριπίδου μὲν ἐν Τημένῳ (κτιμένῳ codex) "τῷ γὰρ — συλλαμβάνει". eundem versum omisso fabulae nomine Euripidi tribuunt Crameri Anecd. Oxon. vol. 4. p. 255, 11. et Theodoretus vol. 4. p. 716., sine poetae et fabulae nomine habet Clemens Alex. Strom. 5 p. 654. cf. Zenob. 5, 93. Euripides imitatus videtur Aeschyli Pers. 742. ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός, χὡ θεὸς ξυνάπτεται. Euripidem Menander Com. 4. p. 249. γιγνώσκων ὅτι | τόλμῃ δικαίᾳ καὶ θεὸς συλλαμβάνει. Ar. Eq. 229. χὡ θεὸς ξυλλήψεται. τῷ γὰρ] τῷ δ' αὖ Clemens Alex. Strom. p. 654. Theodoret. Anecd. Oxon. καὶ θεὸς] χὡ θεὸς schol. συλλαμβάνει] ξυλλαμβάνει Theodoretus et Anecd. Oxon.

436. Stobaeus 12, 10.

ἔγωγέ φημι καὶ νόμον γε μὴ σέβειν
ἐν τοῖσι δεινοῖς τῶν ἀναγκαίων πλέον.

437. Stobaeus 51, 10.

οὐ γὰρ κατ' εὐσέβειαν αἱ θνητῶν τύχαι,
τολμήμασιν δὲ καὶ χερῶν ὑπερβολαῖς
ἁλίσκεταί τε πάντα καὶ θηρεύεται.

438. Erotianus Gloss. Hippocr. p. 120. (p. 62, 10. ed. Klein.) διεβλήθησαν: παρελογίσθησαν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ φησίν

τί δ', ἢν λυθεὶς με διαβάλῃς, παθεῖν σε δεῖ;

439. Stobaeus 31, 3.

ὦ πότνι' αἰδώς, εἴθε τοῖς πᾶσιν βροτοῖς
συνοῦσα τἀναίσχυντον ἐξῄρου φρενῶν.

V. 1. verba ὦ πότνι' αἰδώς recurrunt Iphig. A. 821. 2. ἐξῃροῦ pro ἐξῄρου Baiterus.

440. Stobaeus 105, 43.

ὁρῶ δὲ τοῖς πολλοῖσιν ἀνθρώποις ἐγὼ
τίκτουσαν ὕβριν τὴν πάροιθ' εὐπραξίαν.

441. Stobaeus 93, 3.

ὕβριν τε τίκτει πλοῦτος ἢ φειδὼ βίου.

πλοῦτος ἢ] πλοῦτος, οὐ Nauckius.

442. Stobaeus 82, 1.

φεῦ φεῦ, τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν
φωνήν, ἵν' ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν.
νῦν δ' εὐρόοισι στόμασι τἀληθέστατα
κλέπτουσιν, ὥστε μὴ δοκεῖν ἃ χρὴ δοκεῖν.

V. 1. et 2. habet Plut. Mor. p. 802a. τῶν Εὐριπιδείων ἐκείνων "εἴθ' ἦν ἄφωνον σπέρμα δυστήνων βροτῶν" (fr. 977.) καὶ "φεῦ φεῦ — λέγειν". 3. et 4. Clemens Alex. Strom. 1. p. 340. "νῦν δ' — χρὴ δοκεῖν", ἡ τραγῳδία λέγει. 2. ὦσι et λόγοι Stobaeus. ἦσαν et λέγειν Plut. 3. εὐρύθμοις πιστώμασι Stobaeus. εὐτρόχοισι στόμασι cum Porsono Nauckius Stud. Eurip. 2. p. 155. εὐθρόοισι στόμασι Burgesius collata Hesychii gl. εὐθρόοισιν: εὐήχοις.

443. Stobaeus 73, 55.

Θησεῦ, παραινῶ σοι τὸ λῷστον, εἰ φρονεῖς,
γυναικὶ πείθου μηδὲ τἀληθῆ κλύων.

V. 1. καὶ τὸ λώιστον φρονεῖς libri. Correxit Gaisford.

444. Stobaeus Ecl. 1, 8, 25. p. 234.

χρόνος διέρπων πάντ' ἀληθεύειν φιλεῖ.

445. Pollux 9, 50. στάσις ἵππων, ὡς Ε. ἐν Ἱππολύτῳ καλυπτομένῳ "πρὸς ἵππων εὐθὺς ὁρμήσας στάσιν".

446. Stobaeus 119, 8.

ὦ λαμπρὸς αἰθὴρ ἡμέρας θ' ἁγνὸν φάος,
ὡς ἡδὺ λεύσσειν τοῖς τε πράσσουσιν καλῶς
καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν, ὧν πέφυκ' ἐγώ.

447. Stobaeus 98, 44. (nomen fabulae solus servavit Vind.)

ὦ δαῖμον, ὡς οὐκ ἔστ' ἀποστροφὴ βροτοῖς
τῶν ἐμφύτων τε καὶ θεηλάτων κακῶν.

448. Iustinus M. vol. 1. p. 128.

ἀλλ' οὐ γὰρ ὀρθῶς ταῦτα κρίνουσιν θεοί.

449. Stobaeus 5, 16.

ὦ μάκαρ, οἵας ἔλαχες τιμάς,
Ἱππόλυθ' ἥρως, διὰ σωφροσύνην·
οὔποτε θνητοῖς
ἀρετῆς ἄλλη δύναμις μείζων·
ἦλθε γὰρ ἢ πρόσθ' ἢ μετόπισθεν
τῆς εὐσεβίας χάρις ἐσθλή.

450. Δίοπος apud Erotian. Gloss. Hippocr. p. 118. (62, 2. ed. Klein.). Vide Aesch. fr. 227.

ΚΑΔΜΟΣ.

Dramatis notitiam uni debemus Probo; sed verisimile est, quod Valckenarius coniecit, huc referendum esse fr. 922. ac fortasse idem drama respicit Horatius Epist. 2, 3, 187. *multaque tolles ex oculis — ne pueros coram populo Medea trucidet, | aut humana palam coquat exta nefarius Atreus, | aut in avem Procne vertatur, Cadmus in anguem.* NAUCK.

451. Probus in Verg. Ecl. 6, 31. p. 11, 25. *accipere debemus aera, quem Euripides in Cadmo* χάος *appellavit sic* "οὐρανὸς ὑπὲρ ἡμᾶς καινῶς φοτῶν ἕδος δαιμόνιον τόδ' ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ τε καὶ χθονός, οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος". Valckenarius, οὐρανὸς θ' ἡμᾶς ὕπερ· | καὶ γῆ βροτῶν κοινόν τε δαιμόνων θ' ἕδος· | τὸ δ' ἐν μέσῳ τοῦ τ' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς χάος μὲν ὀνομάζουσιν. Idem ad hanc fabulam referebat fragm. 922.

ΚΕΡΚΥΩΝ. V. ΑΛΟΠΗ.

ΚΡΕΣΦΟΝΤΗΣ.

Fabulam enarrat Hyginus fab. 137. Meropes filium, quem Telephontem appellat Hyginus, Aepytum Apollodorus 2, 8, 5. (cf. Pausan. 4, 3, 8.), Euripides Cresphontem dixit, id quod et titulus dramatis docet et

schol. Aristot. Eth. Nic. fol. 40b. (cf. Crameri Anecd. Paris. vol. 1. p. 191, 3.), ubi ad Aristotelis verba "οἰηθείη δ' ἄν τις καὶ τὸν υἱὸν πολέμιον εἶναι ὥσπερ ἡ Μερόπη" (Eth. Nicom. 3, 2, p. 1111a, 11.) haec annotantur: ἔστι παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ Κρεσφόντῃ ἐπιβουλεύουσα Κρεσφόντῃ τῷ υἱῷ δι' ἄγνοιαν. Epigr. Cyzic. in Anthol. Pal. 3, 5. Κρεσφόντου γενέτην πέφνες τὸ πάρος, Πολυφόντα, | κουριδίης ἀλόχου λέκτρα θέλων μιανεῖν. Ad hanc fabulam fr. 1068. rettulit Musgravius. De Ennii Cresphonte dixit Ribbeckius Trag. Lat. p. 25. NAUCK.

452. Sextus Empir. p. 175, 17. ὁ γοῦν Ε. φησὶν

ἐχρῆν γὰρ ἡμᾶς σύλλογον ποιουμένους
τὸν φύντα θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά,
τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον
χαίροντας εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων.

Eosdem versus afferunt et Euripidi tribunt Clemens Alex. Strom. 3. p. 517. (Theodoret. vol. 4. p. 820.) Stobaeus 120, 22.; omisso poetae nomine schol. Hermog. in Rhet. vol. 7. p. 765. V. 1. et 2. ex Euripide profert Aristid. vol. 2. p. 264. 2—4. Strabo 11. p. 520. et Menander Rhet. vol. 9. p. 282. et omisso poetae nomine 2—4. Plut. Mor. p. 36f., 2. et 3. Dio Chrys. 23. p. 276. 2. Plato Axiochi p. 368a. (Stobaeus 98, 75.), 4. Plut. Mor. p. 615e. et Seneca de morte Claud. 4. Eundem v. 4. respicit Heliod. 7, 11. θρηνοῦντες ἄνδρα προφήτην, ὃν χαίροντας καὶ εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν, ὡς τῆς βελτίονος μετειληχότα λήξεως καὶ πρὸς τῶν κρειττόνων κεκληρωμένον, ὁ θεῖος καὶ ἱερὸς παρεγγυᾷ λόγος. Fabulae nomen unus prodidit Cicero Tusc. 1, 48, 115. *qua est sententia in Cresphonte usus Euripides "nam nos decebat coetus celebrantes domum | lugere, ubi esset aliquis in lucem editus, | humanae vitae varia reputantes mala; | at qui labores morte finisset graves, | hunc omni amicos laude et laetitia exsequi.*

V. 1. ἐχρῆν] ἔδει Aristid. Clem. schol. Hermog. γάρ] μὲν Stobaeus. σύλλογον] συλλόγους vel συλλογισμοὺς v. l. in schol. Hermog., συλλόγους legit Cicero. 2. φύντα] ζῶντα Stobaeus. 3. καὶ] ὡς Strabonis libri nonnulli. πόνων] κακῶν Sextus. πεπαυμένον] λελασμένον schol. Hermog., ubi tamen πεπαυμένον codex Ven.

453. Schol. Eur. Phoen. 159. περὶ δὲ τοῦ πλήθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν Κρεσφόντῃ φησὶ

καὶ δὶς ἑπτ' αὐτῆς τέκνα
Νιόβης θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν.

Gellius N. A. 20, 7, 2. *Homerus pueros puellasque eius* (Niobes) *bis senos dicit fuisse, Euripides bis septenos.*

454. Plut. Mor. p. 110b. ὁ Κρεσφόντης δέ που ὁ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ περὶ τοῦ Ἡρακλέους λέγων φησὶ

εἰ μὲν γὰρ οἰκεῖ νερτέρας ὑπὸ χθονὸς
ἐν τοῖσιν οὐκέτ' οὖσιν, οὐδὲν ἂν σθένοι.

455. Plut. Mor. p. 90a. ἕτεροι πράγμασιν ἀβουλήτοις περιπεσόντες διδάσκονται τὸ χρήσιμον, ὥσπερ ἡ Μερόπη φησὶν

αἱ τύχαι δέ με
μισθὸν λαβοῦσαι τῶν ἐμῶν τὰ φίλτατα
σοφὴν ἔθηκαν.

Euripidi fr. hoc et 456. tribuit Barnesius.

456. Plut. Mor. p. 110d. ἡ δὲ Μερόπη λόγους ἀνδρώδεις προφερομένη κινεῖ τὰ θέατρα λέγουσα τοιαῦτα

τεθνᾶσι παῖδες οὐκ ἐμοὶ μόνῃ βροτῶν
οὐδ' ἀνδρὸς ἐστερήμεθ', ἀλλὰ μυρίαι
τὸν αὐτὸν ἐξήντλησαν ὡς ἐγὼ βίον.

457. Plut. Mor. p. 998e. σκόπει δὲ καὶ τὴν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ Μερόπην ἐπὶ τὸν υἱὸν αὐτὸν ὡς φονέα τοῦ υἱοῦ πέλεκυν ἀραμένην καὶ λέγουσαν

ὀσιωτέραν δὴ τήνδ' ἐγὼ δίδωμί σοι
πληγήν.

ὅσον ἐν τῷ θεάτρῳ κίνημα ποιεῖ συνεξορθιάζουσα φόβῳ, καὶ δέος μὴ φθάσῃ τὸν ἐπιλαμβανόμενον γέροντα καὶ τρώσῃ τὸ μειράκιον. Locum huc rettulit Valck. Cf. Aristot. Poet. 14. p. 1454a, 5. ἐν τῷ Κρεσφόντῃ ἡ Μερόπη μέλλει τὸν υἱὸν ἀποκτείνειν, ἀποκτείνει δὲ οὔ, ἀλλ' ἀνεγνώρισεν. V. 1. ὠνητέραν vulgo, ὀσιωτέραν *e mss.* Valckenarius Diatr. p. 181. ὀσιαιτέραν ed. Duebner. 2. πληγὴν delet Cobetus Var. Lect. p. 340.

458. Stobaeus 31, 15.

αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖσι γίγνεται, τέκνον.

459. Gellius N. A. 6, 3, 28. *Recte hoc vitio dat Lucilius poetae Euripidae quod, cum Polyphontes rex propterea se interfecisse fratrem diceret, quod ipse ante de nece consilium cepisset, Meropa fratris uxor hisce ad eum verbis eluserit,*

εἰ γάρ σ' ἔμελλεν, ὡς σὺ φῄς, κτείνειν πόσις,
χρῆν καὶ σὲ μέλλειν, ὡς χρόνος παρήλυθεν.

V. 2. χρῆν pro χρὴ Valck. παρήλυθεν ope codicis Vat. 3452. Hertzius restituit, παρῆ δῆθεν vel παρη δῆθεν libri deteriores.

460. Schol. Eur. Med. 85.

ἐκεῖνο γὰρ πέπονθ' ὅπερ πάντες βροτοί·
φιλῶν μάλιστ' ἐμαυτὸν οὐκ αἰσχύνομαι.

Polyphontae sunt verba.

461. Stobaeus 94, 3.

κέρδη τοιαῦτα χρή τινα κτᾶσθαι βροτῶν,
ἐφ' οἷσι μέλλει μήποθ' ὕστερον στένειν.

462. Stobaeus 55, 1. [στρ.

Εἰρήνα βαθύπλουτε καὶ καλλίστα μακάρων θεῶν,
ζῆλός μοι σέθεν, ὡς χρονίζεις.
δέδοικα δὲ μὴ πρὶν πόνοις
ὑπερβάλῃ με γῆρας,
πρὶν σὰν χαρίεσσαν ὥραν προσιδεῖν
καὶ καλλιχόρους ἀοιδὰς
φιλοστεφάνους τε κώμους.
ἴθι μοι, πότνα, πόλιν,
τὰν δ' ἐχθρὰν στάσιν εἶργ' ἀπ' οἴκων τὰν μαινομέναν τ' ἔριν ἀντ.
θηκτῷ τερπομέναν σιδάρῳ.

Polyb. 12, 26. ὁμογνωμονεῖν δὲ τῷ ποιητῇ καὶ τὸν Εὐριπίδην ἐν οἷς φησιν "Εἰρήνα — κώμους. Initium loci expressit Aristophanes in Γεωργοῖς fragm. 163. Εἰρήνη βαθύπλουτε καὶ ζευγάριον βοεικόν. V. 1. Εἰρήνα] Εἰρήνη Stobaeus. καὶ om. Polyb. 3. μὴ πρὶν πόνοις Stobaeus. μὴ πρὶν Polyb. 5. πρὶν σὰν Gesnerus. πρὶν ἂν Polyb. πρὶν γὰρ vel πρὶν περ Stobaeus. ὥραν προσιδεῖν Kayserus. προειδέωραν Stobaei Vind. προειδε ὥραν M. προιδεῖν ὥραν ceteri. προσιδεῖν ὥραν Polyb. 6. καλλιχρόνους Stobaei MVind. 8. πότνα pro πότνια Bergkius. πόλιν] πάλιν Bergkius.

ΚΡΗΣΣΑΙ.

Drama olymp. 85, 2, actum est: vid. Argum. Eur. Alc. supra p. 13. Cressas et Thyestem nonnisi titulo differre coniecit Valck., cui favet schol. Ar. Ach. 433. (vide supra p. 318.). Aristophanis locum Ran.

849. ὦ Κρητικὰς μὲν συλλέγων μονῳδίας, γάμους δ' ἀνοσίους εἰσφέρων, ut scholia tradunt, alii aliter interpretati sunt, Ἀπολλώνιος δὲ ὅτι δύναται καὶ εἰς τὴν Ἀερόπην τὴν ἐν ταῖς Κρήσσαις εἰρῆσθαι, ἣν εἰσήγαγε (Euripides) πορνεύουσαν. Sophocles Ai. 1297. Teucrum haec facit Menelao maledicentem: αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης (Aeropen dicit), ἐφ' ᾗ | λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ | ἐφῆκεν (Aeropen) ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν. ubi schol. ἡ ἱστορία ἐν ταῖς Κρήσσαις Εὐριπίδου, ὅτι διαφθαρεῖσαν αὐτὴν λάθρα ὑπὸ θεράποντος ὁ πατὴρ (Catreus) Ναυπλίῳ παρέδωκεν ἐντειλάμενος καταποντῶσαι· ὁ δὲ οὐκ ἐποίησεν, ἀλλ' ἐνεγγύησε Πλεισθένει. Apollod. 3, 2, 2. Ἀερόπην δὲ καὶ Κλυμένην Κατρεὺς Ναυπλίῳ δίδωσιν εἰς ἀλλοδαπὰς ἠπείρους ἀπεμπολῆσαι· τούτων Ἀερόπην μὲν ἔγημε Πλεισθένης καὶ παῖδας Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον ἔτεκε, Κλυμένην δὲ γαμεῖ Ναύπλιος. Apollod. 2, 1, 5. (Nauplius) ἔγημεν, ὡς — οἱ τραγικοὶ λέγουσι, Κλυμένην τὴν Κατρέως. Fortasse huc referendum fr. 818. NAUCK.

463. Stobaeus 109, 7.

λύπη μὲν ἄτῃ περιπεσεῖν αἰσχρᾷ τινι·
εἰ δ' οὖν γένοιτο, χρὴ περιστεῖλαι καλῶς
κρύπτοντα καὶ μὴ πᾶσι κηρύσσειν τάδε·
γέλως γὰρ ἐχθροῖς γίγνεται τὰ τοιάδε.

464. Stobaeus 29, 23.

οὐκ ἂν δύναιο μὴ καμὼν εὐδαιμονεῖν,
αἰσχρόν τε μοχθεῖν μὴ θέλειν νεανίαν.

465. Stobaeus 91, 7.

ἐπίσταμαι δὲ καὶ πεπείραμαι λίαν,
ὡς τῶν ἐχόντων πάντες ἄνθρωποι φίλοι.

V. 2. recurrit in Men. mon. 558. cf. Stobaeus 92, 5. Εὐριπίδου Κρήσσαις. "ὡς τῶν — φίλοι". ubi qui sequuntur versus ἔστιν δ' ἐν ὄλβῳ cet. ex Heraclidis petiti sunt (745—747.).

466. Stobaeus 74, 2.

οὐ γάρ ποτ' ἄνδρα τὸν σοφὸν γυναικὶ χρὴ
δοῦναι χαλινοὺς οὐδ' ἀφέντ' ἐᾶν κρατεῖν·
πιστὸν γὰρ οὐδέν ἐστιν· εἰ δέ τις κυρεῖ
γυναικὸς ἐσθλῆς, εὐτυχεῖ κακὸν λαβών.

467. Stobaeus 72, 4.

γαμεῖτε νῦν, γαμεῖτε, κᾆτα θνήσκετε
ἢ φαρμάκοισιν ἐκ γυναικὸς ἢ δόλοις.

468. Aristoph. Vesp. 763. τοῦτο δὲ | Ἅιδης διακρινεῖ πρότερον ἢ 'γὼ πείσομαι. ubi schol. ἐν Κρήσσαις Εὐριπίδου ὁ Ἀτρεὺς πρὸς τὴν Ἀερόπην "κρινεῖ ταῦτα". Ἅιδης addendum esse liquet. NAUCK.

469. Apollon. de Coni. p. 514, 9. de v. χάριν: φησὶν ὁ Τρύφων ὡς παρὰ Εὐριπίδῃ καὶ ἔτι ἄλλοις ποιηταῖς ὀνοματικῆς συντάξεως ἔτυχεν· ἐν μὲν γὰρ Κρήσσαις

ἐγὼ χάριν σὴν παῖδά σου κατακτενῶ;

καὶ ἐν Αὔγῃ —. παῖδας οὐ edidit Bekker., παῖδά σου Bastius in Greg. Cor. p. 32., quod praefero; agitur enim de Aeropa et verba sunt Nauplii. NAUCK.

470. Ath. 14. p. 640b. ἔφη τις τῶν παρόντων· αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι (Eur. Hipp. 436.).

τί γὰρ ποθεῖ τράπεζα; τῷ δ' οὐ βρίθεται;
πλήρης μὲν ὄψων ποντίων, πάρεισι δὲ
μόσχων τέρειναι σάρκες ἀρνεία τε δαὶς
καὶ πεπτὰ καὶ κροτητὰ τῆς ξουθοπτέρου
πελάνῳ μελίσσης ἀφθόνως δεδευμένα.

φησὶν ὁ Εὐριπίδης ἐν Κρήσσαις. V. 2. Cf. Eust. Od. p. 1532, 16. θηλυκὸν δὲ τέρεινα, οἷον "πάρεισι μόσχων τέρειναι σάρκες" ἤγουν ἁπαλαί. 3. χηνεία (vel χηνία) libri, ἀρνεία Meinekius. 4. et 5. ἀνωνύμως habet Plut. Mor. p. 1097d. 4. πεπτὰ] Schol. Ar. Eq. 1181. ἐλατὴρ δὲ πέμματος εἶδος· τινὲς μὲν ἄζυμα, τινὲς δὲ πεπτά, ὧν εἷς καὶ Εὐριπίδης. Suid. v. ἐλατήρ: καὶ ἐλατῆρος, πέμματος εἶδος ἀζύμου. Εὐριπίδης δὲ πεπτά.

471. Ath. 11. p. 504b., ubi τὸ κύκλῳ πίνειν illustratur: καὶ Εὐριπίδης δ' ἐν Κρήσσαις

τὰ δ' ἄλλα χαῖρε κύλικος ἑρπούσης κύκλῳ.

472. Ath. 3. p. 97a. τὰ ὀστᾶ, ὧν οὐδεὶς φθόνος αὐτοῖς (cynicis) ἀπολαύειν ὡς κυσί· τοῦτο γὰρ εἰσὶ καὶ εὔχονται καλεῖσθαι· "νόμος δὲ λείψαν' ἐκβάλλειν κυσίν" ἐν Κρήσσαις ὁ Εὐριπίδης ἔφη.

473. Etym. M. p. 796, 12. φλήναφος — παρὰ τὸ φλέω —. Εὐριπίδης παράγωγον ῥῆμα ἀπὸ τούτου ποιήσας φησὶν ἐν Κρήσσαις

πρὶν ἂν . . ἐκφλῆναί με καὶ μαθεῖν λόγον.

ΚΡΗΤΕΣ.

Ar. Ran. 849. ὦ Κρητικὰς μὲν συλλέγων μονῳδίας γάμους τ' ἀνοσίους εἰσφέρων. ubi schol. οἱ μὲν εἰς τὴν τοῦ Ἰκάρου μονῳδίαν ἐν τοῖς Κρησί — Τιμαχίδας δὲ διὰ τὴν ἐν τοῖς Κρησὶ (verba ἐν τοῖς Κρ. om. R) μῖξιν Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον. Io. Malalas p. 86, 10. περὶ δὲ τῆς Πασιφάης ἐξέθετο δρᾶμα Εὐριπίδης ὁ ποιητής. idem p. 31, 6. ἐξ ἧς (Εὐρώπης) ἔσχεν υἱὸν τὸν Μίνω, καθὼς καὶ Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος ποιητικῶς συνεγράψατο, ὅς φησι, Ζεὺς μεταβληθεὶς εἰς ταῦρον Εὐρώπην ἥρπασεν. Libanius Decl. vol. 3. p. 375. ἵνα μὴ τραγῳδὸς εἰσελθὼν Πασιφάην μιμήσηται τὴν ἐξοκείλασαν εἰς ἀλλόκοτον ἔρωτα. ibid. p. 64. οὐχ ὁρᾶτε τὸν Μίνω δεινὰ πάσχοντα ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διὰ τοῦ τῆς Πασιφάης ἔρωτος ἐν αἰσχύνῃ γεγενημένην; Chori partes Curetes agunt, Διὸς Ἰδαίου μύσται. Valck. huc refert fr. 904. NAUCK.

474. Ar. Ran. 1356. ἀλλ' ὦ Κρῆτες, Ἴδας τέκνα. ubi schol. τοὺς Κρῆτας λέγει. ἔστι δὲ ἐκ Κρητῶν Εὐριπίδου. Quae subiicit Aristophanes, τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε, Euripidea esse non credit Nauckius.

475a. Porphyrius de Abst. 4, 19. μικροῦ με παρῆλθε καὶ τὸ Εὐριπίδειον παραθέσθαι, ὃς τοὺς ἐν Κρήτῃ τοῦ Διὸς προφήτας ἀπέχεσθαί φησι διὰ τούτων· λέγουσι δ' οἱ κατὰ τὸν χορὸν πρὸς τὸν Μίνωα

Φοινικογενοῦς [παῖ τῆς Τυρίας] τέκνον Εὐρώπης
καὶ τοῦ μεγάλου Ζηνός, ἀνάσσων
Κρήτης ἑκατομπτολιέθρου·
ἥκω ζαθέους ναοὺς προλιπών,
οὓς αὐθιγενὴς τμηθεῖσα δοκὸς
στεγανοὺς παρέχει Χαλύβῳ πελέκει
καὶ ταυροδέτῳ κόλλῃ κραθεῖσ'
ἀτρεκεῖς ἁρμοὺς κυπαρίσσου.
ἁγνὸν δὲ βίον τείνομεν ἐξ οὗ
Διὸς Ἰδαίου μύστης γενόμην,
καὶ νυκτιπόλου Ζαγρέως βροντὰς
τάς τ' ὠμοφάγους δαῖτας τελέσας
μητρί τ' ὀρείᾳ δᾷδας ἀνασχὼν
καὶ Κουρήτων
βάκχος ἐκλήθην ὁσιωθείς.
πάλλευκα δ' ἔχων εἵματα φεύγω
γένεσίν τε βροτῶν καὶ νεκροθήκης

οὐ χριμπτόμενος τήν τ' ἐμψύχων
βρῶσιν ἐδεστῶν πεφύλαγμαι.

V. 1. παῖ τῆς Τυρίας delet Bothius. Εὐρώπης — Ζηνὸς scripsi pro Εὐρώπας — Ζανός. 3. ἑκατονπτολιέθρου codices Monac. Huc respicit Io. Malalas p. 359, 17. ἡ Κρήτη νῆσος ἥτις εἶχεν ἐν μέσῳ θαλάσσης ὑπαρχούσας πόλεις ἑκατόν, καθὼς περὶ τῆς αὐτῆς νήσου ἐξέθετο ὁ σοφώτατος Εὐριπίδης. 4—8. affert Erotianus Gloss. Hippocr. v. ἀτρεκέως p. 36. (p. 38, 17. ed. Klein.) καὶ Εὐριπίδης ἐν Κρησὶ (κλεισὶ ante Bentleium) φησὶν "ἥκω — ἀτρεκεῖς ἁρμούς". 4. προλείπων Porph. codd. 5. αὐθιγενὴς] αὖτις εὖνις Erot. δοκὸς Vulcanius. δορὸς Porph. δοκοὺς Erot. 6. στεγανοὺς] τετανοὺς Erot. Χαλύβῳ πελέκει Porph. χάλυβε (vel $χαλυβ^{ς}$) πελεκεῖς Erot. 7. ταυροδέτῳ Porph. ταυρολέτῳ vel ταυρολέτῳ Erot. τορνοδέτους Hartungus vol. 1. p. 108. στερροδέτῳ Herwerdenus p. 52. Quorum omnium nihil satisfacit. κρηθεῖσ' Porph. κολληθεὶς Erot. κόλλη κραθεῖσ' Hermannus. 11. καὶ μὴ νυκτιπόλου libri. μὴ delevit Rhoer βροντὰς codd. βιοτὰς ed. σπονδὰς Lobeckius Aglaoph. p. 622. 12. Respicit Hesychius, ὠμοφάγους δαῖτας: τοὺς τὰ ὠμὰ κρέα μερίζοντας καὶ ἐσθίοντας. 13. ὀρείᾳ δᾴδας ed. οριοδᾶδας codd. ὀρείῳ δῇδας Nauckius. 17. νεκροθήκη codex Monac. 91. E Porphyrio hausit Hieronymus tom. 3. fol. 36a. ed. Basil.: *Euripides in Creta Iovis prophetas non solum carnibus, sed et coctis cibis abstinuisse refert.* 19. τήν τ' ἐμψύχων] τῶν δ' ἐμψύχων Lobeckius.

ΛΑΜΙΑ.

Huius fabulae notitia tribus nititur testimoniis, quae unius instar sunt.

475b. Schol. Plat. p. 61. (315.) Σίβυλλαι μὲν γεγόνασι δέκα, ὧν πρώτη ὄνομα Σαμβήθη — δευτέρα δὲ Λίβυσσα, ἧς μνήμην ἐποιήσατο ἐν τῷ τῆς Λαμίας (σαλαμίνης codex unus) προλόγῳ Εὐριπίδης· ὄνομα δὲ αὐτῆς οὐ πάνυ σαφηνίζουσι. Eadem omnia leguntur ap. Photium in Quaest. ad Amphilochium 160. in Montef. Bibl. Coislin. p. 347. Lactantius Instit. 1, 6, 8. *Sibyllas decem numero fuisse — secundam Libycam, cuius meminit Euripides in Lamiae prologo.* Manifesto ad hanc fabulam referendi versus ab Diodoro 20, 41. servati, (ap. Nauckium inter fragm. inc. fab. 911.) ὅτι δὲ κατὰ τὴν Λιβύην γέγονεν αὕτη ἡ (Λάμια) καὶ τὸν Εὐριπίδην δεῖξαι τις ἂν μαρτυροῦντα· λέγει γὰρ

τίς τοὔνομα τὸ ἐπονείδιστον βροτοῖς
οὐκ οἶδε Λαμίας τῆς Λιβυστικῆς γένος;

Versus 1. incerta emendatio est. τίς τοὐμὸν ὄνομα τοὐπονείδιστον Meinekius.

ΛΙΚΥΜΝΙΟΣ.

De argumento non constat. Respicit hanc fabulam Ar. Av. 1242. λιγνὺς δὲ σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς | καταιθαλώσῃ σου Λικυμνίαις βολαῖς, ubi schol. vol. 3. p. 246, 13. ὁ μὲν Καλλίμαχος γράφων οὕτως "Λικυμνίαις βολαῖς" φησὶ "ταύτης τῆς διδασκαλίας οὐ μέμνηται". ἐν δὲ ἐνίοις τῶν σχολικῶν ὑπομνήμασι (corr. ὑπομνημάτων) ταυτὶ γέγραπται, "ἴσως ὁ Λικύμνιος ἐνεπύρισε τινῶν οἰκίας". ἐν δὲ τοῖς ἐπιγεγραμμένοις (ἐπιγραφομένοις cod. Ven.) Ἀπολλωνίου ταῦτα γέγραπται, ὅτι ἡμίφλεκτόν τινα εἰσάγει εἰς τοιοῦτό τι κεκεραυνωμένον ἀπὸ τῆς περιστάσεως ἐκείνης. εἴη δ' ἂν τοῦ Εὐριπίδου μεμνημένος ἀγγέλου τοῦ ἐν τῷ Λικυμνίῳ. λέγει γὰρ ἐπὶ τελευτῆς ἐκεῖνος. ἐν Λικυμνίῳ δράματι Εὐριπίδου εἰσήχθη τις κεραυνοβολούμενος. quae partim corrupta sunt, partim ab interpretibus scripta qui de Licymnio Euripideo nihil scirent, ut monuit Nauckius. Hesychius, Λικυμνίοις βολαῖς: τῶν ἐν τῷ Εὐριπίδου Λικυμνίῳ μνημονεύοι ἂν ἴσως· κεραυνοῦται γὰρ ἡ ναῦς κατὰ τὸν ἐκεῖ λόγον, οὐχ ὡς αὐτοῦ τοῦ Λικυμνίου κατεσκημμένου.

476. Diog. L, 3, 63. ὁ γοῦν φαῦλος λέγεται παρ αὐτῷ (Platoni) καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ, ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Λικυμνίῳ φέρεται ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους οὑτωσὶ

φαῦλον ἄκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν,
πᾶσαν ἐν ἔργῳ περιτεμνόμενον
σοφίαν, λέσχης ἀτρίβωνα.

V. 1. Photius Lex. p. 642, 20. φαῦλον: τὸ ἁπλοῦν· καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ Λικυμνίῳ "φαῦλον — ἀγαθόν". fere eadem Etym. M. p. 789, 34. Suidas v. εἰδέα et φαῦλον, item sine fabulae nomine schol. Plat. p. 84. (337.) Plutarchus V. Marcelli c. 21. τὸν δῆμον — ῥᾳθυμίας ἄπειρον καὶ κατὰ τὸν Εὐριπίδειον Ἡρακλέα "φαῦλον — ἀγαθόν". similiter idem V. Cimon. c. 4. Anecd. Bachm. vol. 1. p. 412, 7. φαῦλον — ἐπὶ δὲ ἀγαθοῦ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλεῖ "φαῦλον — ἀγαθόν". respicit Phryn. Bekk. p. 6, 19. et p. 368, 31. ἄκομψον καὶ φαῦλον· οἷον κομψείας καὶ πανουργίας ἀπηλλαγμένον. Iulianus p. 51a. φαύλῳ καὶ ἀκόμψῳ θεατῇ. Mire corrupta affert poetae verba Eust. Il. p. 1356, 62. φαῦλον — καὶ τὸ ἀγαθόν, ὡς Εὐριπίδης "φαῦλον κομψὸν τάχιστον". Lexic. Vind. p. 187, 6. ed. Nauck. Εὐριπίδης "φαῦλόν τ' ἄκομψον". 2. περιταμνόμενον libri.

477. Stobaeus 29, 7.

πόνος γάρ, ὡς λέγουσιν, εὐκλείας πατήρ.

Sophocli hunc versum tribuit Maximus Planudes Rhet. vol. 5. p. 441.

478. Stobaeus Ecl. 1, 4, 6. p. 156. Εὐριπίδης Λικυμνίῳ (διδύμῳ libri)

τὸ τῆς ἀνάγκης οὐ λέγειν ὅσον ζυγόν.

Fortasse hunc versum spectabat Doxopater Rhet. vol. 2. p. 291. μέλλει· τὸ θεῖον δ' ἐστὶ φύσει τοιοῦτον (l. τοιοῦτον φύσει ex Eur. Or. 420.). "τὸ τῆς ἀνάγκης ἰσχυρὸν ζυγόν". NAUCK.

479. Stephanus Byz. p. 618, 15. Τευθρανία, Μυσίας πόλις — τὸ ἐθνικὸν Τευθράνιος, — καὶ Τευθράντιος E. Λικυμνίῳ

Τευθράντιον δὲ σχῆμα Μυσίας χθονός.

480. Macrob. Sat. 1, 18, 6. *Euripides in Licymnio Apollinem Liberumque unum eundemque deum esse significans scribit* "δέσποτα φιλόδαφνε Βάκχε, Παιὰν Ἄπολλον εὔλυρε". δέσποτα | φιλόδαφνε Παιὰν Βάκχ' Ἄπολλον εὔλυρε Nauckius.

481. Hesychius, θριάζειν: φυλλολογεῖν, ἐνθουσιᾶν, ἐνθουσιάζειν. Ε. Λικυμνίῳ καὶ Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ (fr. 415a.).

482. Demetrius π. ποιημάτων in Volum. Hercul. ed. Oxon. 1. p. 115. ....ιν κ.... παρ' Εὐρειπίδη ἐν Νιυσανίῳ φειμ .... τοῦ καὶ πόλεις α..... Recte παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Λικυμνίῳ Welckerus.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΗ.

Μελάνιππος vitiose scribitur in marmore Albano (Corp. Inscr. 6047.) et in libris plerisque Eusebii Pr. E. p. 466d. Duae fuerunt huius tituli fabulae, quarum altera ἡ σοφή, altera ἡ δεσμῶτις appellatur; plerique tamen testes simpliciter Μελανίππην laudant, neque ausim decernere singuli loci utrius sint dramatis. NAUCK.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΗ Η ΣΟΦΗ.

Dionysius Hal. Rhet. 9, 11. vol. 5. p. 355. ἡ Μελανίππη σοφή, τὸ δρᾶμα Εὐριπίδου, ἐπιγέγραπται μὲν σοφή, ὅτι φιλοσοφεῖ καὶ διὰ τοῦτο τοιαύτης μητρός ἐστιν, ἵνα μὴ ἀπίθανος ᾖ ἡ φιλοσοφία· ἔχει δὲ διπλοῦν σχῆμα, τὸ μὲν τοῦ ποιητοῦ, τὸ δὲ τοῦ προσώπου τοῦ ἐν τῷ δράματι, τῆς Μελανίππης. et mox p. 356. ἡ δὲ Μελανίππη ἐπαιδεύθη (ἐπλήσθη Valck.) μὲν ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, γέγονε δὲ ταύτῃ παιδία, ἐξέθηκε δ' αὐτὰ εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια· ὁ δὲ πατὴρ ἡγεῖται ἐκ βοὸς εἶναι καὶ ὡς τέρας βούλεται κατακαῦσαι. βοηθοῦσα αὔτη (αὐτῇ Welck.) ἡ Μελανίππη ἀποφαίνεσθαι πειρᾶται ὅτι τέρας οὐδέν ἐστιν. οὕτω τὸ δρᾶμα ὅλον ἐσχημάτισται. καὶ ἅμα διδάσκει ἡμᾶς Εὐριπίδης ὅτι τὸν σχηματίζοντα ἐγγυτάτω δεῖ εἶναι τοῦ λῦσαι τὸ σχῆμα μετὰ τῆς ἀσφαλείας τοῦ σχήματος. περιερχομένη γὰρ πάσας αἰτίας τοῦ σῶσαι τὰ παιδία λέγει "εἰ δὲ παρθένος φθαρεῖσα ἐξέθηκε τὰ παιδία καὶ φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ φόνον δράσεις;" Similiter idem Rhet. 8, 10. vol. 5. p. 300. Εὐριπίδης ὁ ποιητὴς ἐν ὅλῳ δράματι λόγον ἐσχηματισμένον περαίνει ἐν τῇ Μελανίππῃ τῇ σοφῇ. κἀκεῖ δὲ τὸ σχῆμα διπλοῦν, τὸ μὲν αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ, τὸ δὲ τοῦ ὑποκειμένου προσώπου, τῆς Μελανίππης cet. Comparanda cum his quae Greg. Cor. exposuit Rhet. vol. 7. p. 1313. ἡ δὲ τῆς σοφῆς Μελανίππης αὕτη ἱστορία. Ἕλληνος τοῦ Διὸς Αἴολος τεκνωθεὶς ἐκ μὲν τῆς Εὐρυδίκης ἐγέννησε Κρηθέα (Κρήτην ed.) καὶ Σαλμωνέα καὶ Σίσυφον (ex his verbis coniicere possis huius fabulae esse fr. 14. NAUCK.), ἐκ δὲ τῆς Χείρωνος θυγατρὸς Ἵππης κάλλει διαφέρουσαν Μελανίππης· αὐτὸς μὲν οὖν — — ἐξέθηκε φιλότιμον. Exitus fabulae continetur iis quae tradit Hyginus fab. 186. *Menalippen excaecavit* (pater) *et in munimento conclusit.* Hoc drama respicit Tatianus Or. ad Gr. c. 33. p. 132. Μελανίππη τις ἦν σοφή· διὰ τοῦτο ταύτην ὁ Λυσίστρατος ἐδημιούργησεν. item ut videtur Ar. Thesm. 547. ἐπίτηδες εὑρίσκων λόγους, ὅπου γυνὴ πονηρὰ ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν Φαίδρας τε. Nonnus (a Meinekio indicatus) Dionys. 8, 236. καὶ σὲ σοφῆς προβέβουλεν ἀειδομένης Μελανίππης. Denique huc referendum quod Pollux 4, 141. habet, τὰ δ' ἔκσκευα πρόσωπα — Εὐίππη (immo Ἵππη) ἡ Χείρωνος ὑπαλλαττομένη εἰς ἵππον παρ' Εὐριπίδῃ (cf. fr. 492.) NAUCK.

483. Lucian. Iov. trag. 41. vol. 2. p. 681. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης μηδὲν ἐπειγούσης τῆς χρείας τῶν δραμάτων τὰ δοκοῦντά οἱ λέγῃ, ἄκουσον αὐτοῦ τότε παρρησιαζομένου "ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ — θεόν" (fr. 935.) καὶ πάλιν

Ζεὺς ὅστις ὁ Ζεύς, οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ

καὶ τὰ τοιαῦτα, ubi κλύων post λόγῳ plerique libri addant, omittit A. Iustinus M. vol. 1. p. 134. ἐν Φρίξῳ ὁ τραγικός — ἐν Φιλοκτήτῃ — ἐν Ἑκάβῃ "Ζεὺς ὅστις — λόγῳ". Plut. Mor. p. 756c. ἀκούεις δὲ δήπου τὸν Εὐριπίδην ὡς ἐθορυβήθη ποιησάμενος ἀρχὴν τῆς Μελανίππης "Ζεὺς γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ". μεταλαβὼν δὲ χορὸν ἄλλον — ἤλλαξε τὸν στίχον ὡς νῦν γέγραπται "Ζεὺς ὡς — ὕπο" (fr. 484.). respicit Athenagoras Legat. pro Christ. c. 6. p. 23. Ζῆνα γὰρ ὅστις ἐστὶ Ζεύς, οὐκ οἶδεν (Euripides) πλὴν λόγῳ. ὁ Ζεύς Lucianus, εἰ Ζεύς Iustinus M. (ubi ἦν Ζεύς cod. Arg.). Cf. Eur. Herc. f. 1263. Ζεὺς δ' ὅστις ὁ Ζεὺς πολέμιόν μ' ἐγείνατο. NAUCK.

484. Greg. Cor. Rhet. vol. 7. p. 1312. καὶ Εὐρ.

Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,
Ἕλλην' ἔτικτεν.

οὗτος ὁ στίχος ἐν δυσὶν εὕρηται δράμασιν Εὐριπίδου, ἔν τε τῷ λεγομένῳ Πειρίθῳ (fr. 594, 4.) καὶ ἐν τῇ σοφῇ Μελανίππῃ. — ἐν δὲ τῇ Μελανίππῃ παρεισάγει ταύτην προοιμιαζομένην "Ζεὺς — ἔτικτεν". V. 1. habet Ar. Ran. 1244. ubi schol.: Μελανίππης τῆς σοφῆς ἡ ἀρχή. item Plut. Mor. p. 756c. (vide fr. 483.) et omisso fabulae nomine Hermogenes Rhet. vol. 3. p. 434. καὶ Εὐριπίδης "Ζεύς, ὡς λέλεκται" ἀναφορά, "τῆς ἀληθείας ὕπο" βεβαίωσις.

485. Clemens Alex. Strom. 1. p. 361. μαρτυρεῖ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς Ἱπποῦς ὧδέ πως

ἣ πρῶτα μὲν τὰ θεῖα προυμαντεύσατο
χρησμοῖσι σαφέσιν ἀστέρων ἐπ' ἀντολαῖς.

Similiter Cyrillus c. Iulian. 4. p. 134b. V. 2. χρησμοῖσιν ἢ δι' ἀστέρων (vel ἠδ' ἀστέρων) ἐπαντολάς Clemens, correctum e Cyrillo. Locum huc rettulit Valck. in Eur. Phoen. 506.

486. Stephanus Byz. v. Βοιωτία p. 173, 17. de Boeoto, καὶ Εὐριπίδης

τὸν δ' ἀμφὶ βοῦς ῥιφέντα Βοιωτὸν καλεῖν.

βοῦς pro βοῦν Meinekius coll. Eust. in Dionys. P. 426. p. 178, 13. ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἔσχεν ὡς ῥιφεὶς ἀμφὶ τοὺς βόας. ῥιφθέντα Valck.

487. Aristophanes Lysistr. 1124.

ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι, νοῦς δ' ἔνεστί μοι·
αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω·
τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους
πολλοὺς ἀκούσασ' οὐ μεμούσωμαι κακῶς.

Schol. de v. 1125. ὁ στίχος (οἱ στίχοι Put.) ἐκ σοφῆς Μελανίππης Εὐριπίδου. Videntur quattuor versus allati aut desumpti esse ex Euripide aut ad exemplum huius poetae compositi, ut monet Nauckius. V. 1. μοῦσα δ' ἔστι μοι Suidas v. μουσωθῆναι.

488. Dionys. Hal. Rhet. 9, 11. vol. 5. p. 356. ὁμολογεῖ οὖν (Eur.) τὴν διδασκαλίαν τὴν ἀρχαίαν διὰ τῆς Μελανίππης

κοὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα,
ὡς οὐρανός τε γαῖά τ' ἦν μορφὴ μία·
ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα,
τίκτουσι πάντα κἀνέδωκαν εἰς φάος,
δένδρη, πετεινά, θῆρας οὕς θ' ἅλμη τρέφει
γένος τε θνητῶν.

V. 2—6. habet Diod. Sic. 1, 7. (quem locum repetit Eusebius Praep. Evang. p. 20d.) ἔοικε δὲ περὶ τῆς τῶν ὅλων φύσεως οὐδ' Εὐριπίδης διαφωνεῖν τοῖς προειρημένοις, μαθητὴς ὢν Ἀναξαγόρου τοῦ φυσικοῦ· ἐν γὰρ τῇ Μελανίππῃ (Μεναλίππῃ Euseb., de qua scriptura cf. C. Keilius Spec. Onomatol. Gr. p. 36.) τίθησιν οὕτως "ὡς — θνητῶν". V. 1. repetit Dionys. Hal. Rhet. 8, 10. vol. 5. p. 301. φησὶ γὰρ ἡ Μελανίππη "καὶ οὐκ ἐμὸς — πάρα". respicit Plato Sympos. p. 177a. ἡ μέν μοι ἀρχὴ τοῦ λόγου ἐστὶ κατὰ τὴν Εὐριπίδου Μελανίππην· οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλὰ Φαίδρου τοῦδε. Aristid. vol. 2. p. 41. καὶ μὴν οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἔφη ὁ Πλάτων τὸ τοῦ Εὐριπίδου προσπαίζων (quibus verbis Eurip. Hipp. 352. respici falso statuit schol. p. 398.). Plut. Mor. p. 661a. οὐκ ἐμός, εἶπεν, ὁ μῦθος, ἀλλ' οὑτοσὶ Φίλων cet. Iulianus p. 299C. οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος οὗτός ἐστιν, ἀλλὰ τοῦ θεοῦ. Aristid. vol. 1. p. 116. καίτοι τοῦτό γε οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος, ἀλλ' ἡ πόλις αὐτὴ συνομολογεῖ. Hor. Sat. 2, 2, 2. *nec meus hic sermo est, sed quae praecepit Ofellus | rusticus abnormis sapiens crassaque Minerva.* Cf. Eur. Hel. 516. λόγος γάρ ἐστιν οὐκ ἐμός, σοφῶν δ' ἔπος. 2—4. apponit Tzetzes Exeg. Il. p. 41, 18. ubi πῶς οὐρανός v. 2. legitur. Hunc locum spectare videtur Aristot. Poet. c. 15. p. 1454a, 31. παράδειγμα — τοῦ ἀπρεποῦς καὶ μὴ ἁρμόττοντος — ἡ τῆς Μελανίππης ῥῆσις. 3—6. omisit Dionys. NAUCK.

489. Dionys. Hal. Rhet. 8, 10. vol. 5. p. 301. ὁ μὲν Εὐριπίδου σχηματισμὸς οὗτος· ὁ δὲ τῆς Μελανίππης "τίς τὰ παιδία ἐξέθηκεν εἰς τὰ τοῦ πατρὸς βουφόρβια;" ibid. 9, 11. vol. 5. p. 355. περιερχομένη γὰρ πάσας αἰτίας τοῦ σῶσαι τὰ παιδία λέγει (Melanippe) "εἰ δὲ παρθένος φθαρεῖσα ἐξέθηκε τὰ παιδία καὶ φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ φόνον δράσεις;" Verba poetae metro soluta et partim ab Dionysio mutata, ut docet vocabulum παιδία, quo tragici non utuntur.

490. Aristot. Eth. Nicom. 5, 2. p. 1129b, 28. κρατίστη τῶν ἀρετῶν εἶναι δοκεῖ ἡ δικαιοσύνη καὶ οὔθ' ἕσπερος οὔθ' ἑῷος οὕτω θαυμαστός. ubi scholion codicis Paris. 1854. ab Osanno in Wolfii Anal. vol. 2. p. 538. editum: τοῦτο ἐκ τῆς Εὐριπίδου σοφῆς Μελανίππης· λέγει γὰρ ἐν αὐτῇ "δικαιοσύνης τὸ χρύσεον πρόσωπον". pro τὸ χρύσεον alter codex Parisinus 2023. τηλαυγὲς χρυσοῦν praebet, ubi τηλαυγὲς e Pindari Ol. 6, 4. immixtum esse recte indicat Meinekius; idem Aristotelis ope Euripideum locum sic iubet restitui:

δικαιοσύνας τὸ χρύσεον πρόσωπον·
οὔθ' ἕσπερος οὔθ' ἑῷος οὕτω
θαυμαστός.

Aristotelis vestigia legit Plotinus p. 53d. καλὸν τὸ τῆς δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης πρόσωπον καὶ οὔτε ἕσπερος οὔτε ἑῷος οὕτω καλά. extremis verbis utitur auctor Timarionis dialogi in *Notices et Extraits* vol. 9, 2. p. 179. καὶ οὔθ' ἕσπερος οὔθ' ἑῷος οὕτω θαυμαστὸς ὡς ἡμῖν ἐκεῖνος τῷ τότε παρανατέταλκε. Forma δικαιοσύνας debetur Athenaeo 12. p. 546b., quem locum attulimus in Soph. fr. 11. NAUCK.

491. Ar. Ran. 100. et 311. quos locos attulimus fr. 43. Schol. Ar. Ran. 100. αἰθέρα Διός: Εὐριπίδου ἐκ Μελανίππης

ὄμνυμι δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.

ubi ἐκ Μελανίππης Σοφοκλέους (omisso Εὐριπίδου) ed. Ald., εἰς τὴν Μελανίππην Σοφοκλῆς codex Mediol., probabiliter ἐκ Μελανίππης σοφῆς Bergler. Suidas v. παρακεκινδυνευμένον, Εὐριπίδης "ὄμνυμι δ' — Διός". utitur hoc versu leviter mutato Ar. Thesm. 272. ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ' οἴκησιν Διός. ubi scholia: ἐκ τῆς Μελανίππης Εὐριπίδου. ἱερὸν] Euripides ἱρὸν scripserat.

492. Hyginus Poet. Astr. 2, 18. p. 463. *Euripides autem in Menalippa Hippen Chironis Centauri filiam Thetin antea appellatam dicit. quae cum aleretur in monte Pelio et studium in venando maximum haberet, quodam tempore ab Aeolo Hellenis filio Iovis nepote persuasam concepisse, cumque iam partus appropinquaret, profugisse in silvam. — itaque cum parens eam persequeretur, dicitur illa petisse a deorum potestate ne pariens a parente conspiceretur. quae deorum voluntate postquam peperit, in equam conversa inter astra est constituta.* Similiter Eratosth. Catast. c. 18. Εὐριπίδης δέ φησι Μελανίππην (φησὶν ἐν Μελανίππῃ Ἵππην Valck.) εἶναι τὴν τοῦ Χείρωνος θυγατέρα, ὑπ' Αἰόλου δὲ ἀπατηθεῖσαν φθαρῆναι cet. Schol. Lat. Arati p. 59. *Euripides dicit Menalippen Chironis filiam esse, quae compressa gravida profugit in Pelion montem et dum a patre comprehendi timeret, deorum misericordia conversa in equum ad astra conscendit.* Pollucis locum 4, 141. vide supra p. 326.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΗ Η ΔΕΣΜΩΤΙΣ.

Argumentum fabulae exposuit Hyginus fab. 186. qui ex Μελανίππη ἡ δεσμῶτις Menalippen finxit *Desmontis filiam sive Aeoli, ut alii poetae dicunt.* Epigr. Cyzic. Anthol. Pal. 3, 16. Αἰολε καὶ Βοιωτέ, σοφὸν φιλομήτορα μόχθον | πτήξατε, μητέρ' ἐὴν ῥυόμενοι θανάτου· | τοὔνεκα γὰρ καὶ (fort. καλοί τε) πεφήνατε [κ]άλκιμοι ἄνδρες, | ὃς μὲν ἀπ' Αἰολίης, ὃς δ' ἀπὸ Βοιωτίης. quo epigrammate celebrantur Αἴολος καὶ Βοιωτὸς Ποσειδῶνος παῖδες ῥυόμενοι ἐκ δεσμῶν τὴν μητέρα Μελανίππην. Strabo 6. p. 265. de Metapontio disserens, ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸν Μετάποντον μυθεύουσι καὶ τὴν Μελανίππην τὴν δεσμῶτιν καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς Βοιωτόν. NAUCK.

493. Orion Flor. 5, 3. p. 47, 7. ἐκ Μελανίππης δεσμώτιδος E.

σὺν τῷ θεῷ χρὴ τοὺς σοφοὺς ἀναστρέφειν
βουλεύματ' ἀεὶ πρὸς τὸ χρησιμώτερον.

V. 1. ἀναστρέφειν pro ἀνατρέφειν Schneidewin.

494. Stobaeus 76, 10. Εὐριπίδου Μελανίππῃ

ἴστω δ' ἄφρων ὢν ὅστις ἄτεκνος ὢν τὸ πρὶν
παῖδας θυραίους εἰς δόμους ἐκτήσατο,
τὴν μοῖραν εἰς τὸ μὴ χρεὼν παραστρέφων·
ᾧ γὰρ θεοὶ διδῶσι μὴ φῦναι τέκνα,
οὐ χρὴ 'γκαλεῖσθαι πρὸς τὸ θεῖον, ἀλλ' ἐᾶν.

V. 4. ᾧ] ὡς A. διδῶσι pro δίδωσι Matthiae. φῦναι] φῦσαι Matthiae. 5. χρὴ 'γκαλεῖσθαι ed.,

χρὴ τλεῖσθαι A, χρὴ γλεῖσθαι MVind. χρὴ μάχεσθαι Herwerdenus p. 53.

495. Ath. 14. p. 613d. καὶ Εὐριπίδης δ' ἐν τῇ δεσμώτιδι Μελανίππῃ ἔφη

ἀνδρῶν δὲ πολλοὶ τοῦ γέλωτος οὕνεκα
ἀσκοῦσι χάριτας κερτόμους· ἐγὼ δέ πως
μισῶ γελοίους, οἵτινες σοφῶν πέρι
ἀχάλιν' ἔχουσι στόματα, κεἰς ἀνδρῶν μὲν οὐ
τελοῦσιν ἀριθμόν, ἐν γέλωτι δ' εὐπρεπεῖς
οἰκοῦσιν οἴκους καὶ τὰ ναυστολούμενα
ἔσω δόμων σώζουσι.

Eust. Od. p. 1837, 1. ex Epitome Athenaei: ὁ καλὸς Εὐριπίδης ἐν τῷ "οἳ γέλωτος εἵνεκα ἀσκοῦσι χάριτας κερτόμους εὐπρεπεῖς ὄντες ἐν γέλωτι". V. 3. σοφῶν πέρι pro τι εἴ τι σοφῶν Nauckius. 4. κεἰς apographa, καὶ εἰς codex. 5. εὐτρεπεῖς Meinekius. 6. οἰκοῦσιν pro οἰκοῦσι δ' Meinekius.

496. Stobaeus 69, 19. Εὐριπίδου Μελανίππη.

ἄλγιστόν ἐστι θῆλυ μισηθὲν γένος·
αἱ γὰρ σφαλεῖσαι ταῖσιν οὐκ ἐσφαλμέναις
αἶσχος γυναιξὶ καὶ κεκοίνωνται ψόγον
ταῖς οὐ κακαῖσιν αἱ κακαί· τὰ δ' εἰς γάμους
οὐδὲν δοκοῦσιν ὑγιὲς ἀνδράσιν φρονεῖν.

497. Stobaeus 69, 11. Εὐριπίδου Μελανίππη.

τῆς μὲν κακῆς κάκιον οὐδὲν γίγνεται
γυναικός, ἐσθλῆς δ' οὐδὲν εἰς ὑπερβολὴν
πέφυκ' ἄμεινον· διαφέρουσι δ' αἱ φύσεις.

Porphyrius ap. Euseb. Pr. E. p. 466d. Εὐριπίδης δὲ ἐν Μελανίππῃ τῇ δεσμώτιδι "τῆς μὲν — φύσεις". V. 1. οὐδὲν] οὐχὶ vel οὔτι Nauckius. γίνεται Euseb. et Stobaei M. 3. δ' αἱ] δ' αὖ Stobaei M.

498. Ath. 12. p. 523d. ὠνομάσθη δ' ἡ Σῖρις, ὡς μὲν Τίμαιός φησι καὶ Εὐριπίδης ἐν δεσμώτιδι Μελανίππῃ, ἀπὸ γυναικός τινος Σίριδος.

---

499. Stobaeus 74, 6. Εὐριπίδου Μελανίππη.

τίσασθε τήνδε· καὶ γὰρ ἐντεῦθεν νοσεῖ
τὰ τῶν γυναικῶν· οἱ μὲν ἢ παίδων πέρι
ἢ συγγενείας οὕνεκ' οὐκ ἀπώλεσαν
κακὴν λαβόντες· εἶτα τοῦτο τἄδικον
πολλαῖς ὑπερρύηκε καὶ χωρεῖ πρόσω,
ὥστ' ἐξίτηλος ἀρετὴ καθίσταται.

V. 1. ἐντεῦθεν pro ἐνταυθοῖ Elmsleius. 3. οὕνεκ'] εἵνεκ' A. 4. δ' οὐ τότ' ἄδικον libri. τοῦτο τἄδικον Porsonus. δ' ὧδε τἄδικον Elmsleius. 6. ὡς ἐξίτηλος ἡ ἀρετὴ libri. Correxit Elmsleius.

500. Stobaeus 73, 10. Εὐριπίδου Μελανίππης.

πλὴν τῆς τεκούσης θῆλυ πᾶν μισῶ γένος.

501. Vita Eur. in Schol. ed. Oxon. vol. 1. p. 7, 5. ἐν γοῦν τῇ Μελανίππῃ (μεναλίππῃ codex Paris.) περὶ αὐτῶν τάδε φησὶ

μάτην ἄρ' εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρῶν ψόγος
ψάλλει, κενὸν τόξευμα, καὶ κακῶς λέγει·
αἱ δ' εἴσ' ἀμείνους ἀρσένων, ἐγὼ λέγω

καὶ τὰ ἑξῆς. Verba καὶ κακῶς — ἐγὼ λέγω merito suspecta sunt Herwerdeno p. 54. qui interpolatori tribuit lacunam explenti.

502. Stobaeus 83, 3.

ὅστις δ' ἄμικτον πατέρ' ἔχει νεανίας
στυγνόν τ' ἐν οἴκοις, μεγάλα κέκτηται κακά.

V. 1. ἄμικτον pro μείλικτον (orto ex ἄμεικτον) Henthius.

503. Stobaeus 70, 1. Εὐριπίδου Μελανίππης.

γάμους δ' ὅσοι σπεύδουσι μὴ πεπρωμένους,
μάτην πονοῦσιν· ἡ δὲ τῷ χρεὼν πόσει
μένουσα κἀσπούδαστος ἦλθεν εἰς δόμους.

V. 1. ὅσοι] ὅσαι Bergkius. 2. τῷ M Vind. Voss., τῷ A, τὸ alii. 3. μένουσα] μέλλουσα Fixius.

504. Stobaeus 70, 4. τοῦ αὐτοῦ Μελανίππη.

ὅσοι γαμοῦσι δ' ἢ γένει κρείσσους γάμους
ἢ πολλὰ χρήματ', οὐκ ἐπίστανται γαμεῖν·
τὰ τῆς γυναικὸς γὰρ κρατοῦντ' ἐν δώμασι
δουλοῖ τὸν ἄνδρα, κοὐκέτ' ἔστ' ἐλεύθερος.
πλοῦτος δ' ἐπακτὸς ἐκ γυναικείων γάμων
ἀνόνητος· αἱ γὰρ διαλύσεις οὐ ῥᾴδιαι.

V. 1. δ' ἢ] δὴ MVind. 3. ἐν δώμασι] ἐν τοῖς δώμασι AMVind. ἐν τοῖς δόμοις Nauckius. 6. οὐ addidit Scaliger.

505. Stobaeus 72, 13. τοῦ αὐτοῦ Μελανίππης.

μετρίων λέκτρων, μετρίων δὲ γάμων
μετὰ σωφροσύνης
κῦρσαι θνητοῖσιν ἄριστον.

V. 1. δὲ] γε M. τε Nauckius.

506. Stobaeus 94, 1. Εὐριπίδου Μελανίππη.

ὦ τέκνον, ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος
ὁ μικρὸς εὔκρας ἐγένεθ', οἷς δ' ὄγκος κακόν.

V. 2. εὔκρας (vel εὐκρᾶς, ut dictum ad fr. 197., qui rectus accentus est) pro εὔκρατος Valck. ἐγένεθ', οἷς δ' pro ἐγένετο δ' Porsonus. ὄγκος] ὄγδοος A.

507. Stobaeus 108, 24. Εὐριπίδου Μελανίππης.

τὰ προσπεσόντα δ' ὅστις εὖ φέρει βροτῶν,
σοφὸν νομίζω σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖ.

Plut. Mor. p. 116f. καὶ ὁ Εὐριπίδης "ὅστις δ' ἀνάγκῃ — ἐπίσταται" (fr. 956.) καὶ ἐν ἄλλοις "τὰ — δοκεῖ". V. 1. προσπεσόντα] τυγχάνοντα Stobaeus. 2. σοφὸν νομίζω] ἄριστος εἶναι Plut. τ' ἐμοὶ] τέ μοι Plut. ut scriptum Med. 884. νῦν οὖν ἐπαινῶ σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖς.

508. Stobaeus Ecl. 1, 3, 14. p. 108. Εὐριπίδης Μελανίππῃ.

δοκεῖτε πηδᾶν τἀδικήματ' εἰς θεοὺς
πτεροῖσι, κἄπειτ' ἐν Διὸς δέλτου πτυχαῖς
γράφειν τιν' αὐτά, Ζῆνα δ' εἰσορῶντά νιν
θνητοῖς δικάζειν; οὐδ' ὁ πᾶς ἂν οὐρανὸς
Διὸς γράφοντος τὰς βροτῶν ἁμαρτίας
ἐξαρκέσειεν οὐδ' ἐκεῖνος ἂν σκοπῶν
πέμπειν ἑκάστῳ ζημίαν· ἀλλ' ἡ Δίκη
ἐνταῦθά πού 'στιν ἐγγύς, εἰ βούλεσθ' ὁρᾶν.

V. 4. ὁ πᾶς ἂν pro ὁπωσοῦν vel ὁποσοῦν Grotius. Stobaeus quae subiicit, ταύτας μὲν ἀνθρώποισιν cet. cum h. l. non cohaerere vidit Grotius: inter adespota (fr. 409.) recepit Nauckius. 5. delet Herwerdenus p. 53. et v. 7. scribit πέμπων θ' ἑκάστῳ —.

509. Stobaeus Ecl. 1, 8, 19. p. 232. Εὐριπίδου Μελανίππῃ (πηνελόπ ante Musgr. lemma om. A).

οὐκ ἔστι πράσσοντάς τι μοχθηρὸν λαθεῖν·
ὀξὺ βλέπει γὰρ ὁ χρόνος, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ.

V. 1. πράττοντας libri.

510. Stobaeus 124, 16. Εὐριπίδου Μελανίππης.

τί τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς τεθνηκέναι
καὶ τἀκχυθέντα συλλέγεις ἀλγήματα;

511. Stobaeus 115, 5. Εὐριπίδου Μελανίππης.

παλαιὸς αἶνος· ἔργα μὲν νεωτέρων,
βουλαὶ δ' ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος.

512. Stobaeus 116, 7. Εὐριπίδου Μελανίππης.

τί δ' ἄλλο; φωνὴ καὶ σκιὰ γέρων ἀνήρ.

513. Stobaeus 52, 3. Εὐριπίδου Μελανίππη.

παπαῖ, νέος καὶ σκαιὸς οἷός ἐστ' ἀνήρ.

514. Stobaeus 86, 9. Εὐριπίδου Μελανίππης.

ἐγὼ μὲν οὐκ οἶδ' ὅπως δὴ σκοπεῖν χρεὼν

τὴν εὐγένειαν· τοὺς γὰρ ἀνδρείους φύσιν
καὶ τοὺς δικαίους τῶν κενῶν δοξασμάτων,
κἂν ὦσι δούλων, εὐγενεστέρους λέγω.

Versus corruptissimos sic corrigit Heimsoethius in Prooemio. Lect. Bonn. aestiv. a. 1867. p. XV. ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ οἶδ' ὅπως σκοπεῖν χρεὼν | τὴν εὐγένειαν· τὰς γὰρ ἀνδρείας φύσεις | καὶ τὰς δικαίας καὶ κενὰς δοξασμάτων, | κἂν ὦσι δούλων, εὐγενεστέρας λέγω.

515. Stobaeus 62, 38. Εὐριπίδου Μελανίππης.

δοῦλον γὰρ ἐσθλὸν τοὔνομ' οὐ διαφθερεῖ,
πολλοὶ δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν ἐλευθέρων.

V. 1. διαφθείρει Stobaeus, διαφθερεῖ Flor. Leid. 123. in Philol. vol. 6. p. 578.

516. Stobaeus 30, 11. Εὐριπίδου Μελανίππη.

ἀργὸς πολίτης κεῖνος, ὡς κακός γ' ἀνήρ.

517. Erotianus Gloss. Hippocr. p. 62. (46, 3. ed. Klein.) ἀλάστορες: Βακχεῖος μὲν ἐν πρώτῳ φονεῖς φησίν, ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μελανίππης λέγοντος

ἴσως ἀλάστορ' οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν.

ἴσως] δείσας Pflugkius. ἀλάστορ' pro ἀλάστορας Elmsleius.

518. Schol. Plat. p. 68. (319.) Ἀδώνιδος κῆποι: ἐπὶ τῶν ἀώρων καὶ ὀλιγοχρονίων καὶ μὴ ἐρριζωμένων. ἐμνήσθη δὲ αὐτῆς (i. e. τῆς παροιμίας) καὶ Ε. Μελανίππῃ.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

Plutarchus Mor. p. 312 a. Ἄρης Ἀλθαίᾳ συνῆλθε καὶ Μελέαγρον ποιήσας, ὡς Εὐριπίδης ἐν Μελεάγρῳ. De mytho, quem ante Euripidem Sophocles, postea alii tractaverunt, cf. Apollod. 1, 8, 2. et 3. Ovid. Met. 8, 270—545. Hygin. fab. 174 schol. Il. 9, 534. 548. Eodem argumento enarrato Ioannes Mal. p. 166, 4. haec addit: ὁ σοφὸς Εὐριπίδης δρᾶμα περὶ τοῦ αὐτοῦ Μελεάγρου ἐξέθετο. Probabiliter huc relatum est adespoton fr. 152. ὦ Ζεῦ, γένοιτο καταβαλεῖν τὸν σῦν ἐμέ. Euripideum drama respici videtur ab schol. Vergil. Aen. 12, 468. *has viragines dici[mus, . .] qualis in tragoediis Atalanta traditur.* NAUCK.

519. Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα, Πελοπίας χθονὸς
ἐν ἀντιπόρθμοις πεδί' ἔχουσ' εὐδαίμονα·
Οἰνεὺς δ' ἀνάσσει τῆσδε γῆς Αἰτωλίας,
Πορθάονος παῖς, ὅς ποτ' Ἀλθαίαν γαμεῖ,
Λήδας ὅμαιμον, Θεστίου δὲ παρθένον.

Aristot. Rhet. 3, 9. p. 1409 b. δεῖ δὲ τὴν περίοδον καὶ τῇ διανοίᾳ τετελειῶσθαι καὶ μὴ διακόπτεσθαι ὥσπερ τὰ Σοφοκλέους ἰαμβεῖα "Καλυδὼν — χθονός". ubi scholia fol. 61 b, 20. "Καλυδὼν μὲν ἥδε γαῖα" τοῦ Εὐριπίδου ἐστίν, κεῖται δὲ ἐν τῷ Μελεάγρῳ "ἐν — παρθένον". ibidem fol. 61 a, 42. versus primus affertur: οἷόν ἐστι τὸ "γένοιτο, Ζεῦ, τὸν σῦν καταβαλεῖν ἐμέ" καὶ οἷόν ἐστι καὶ τὸ "Καλυδὼν — χθονός". Lucianus Symp. 25. vol. 3. p. 436. καὶ Εὐριπίδης "Καλυδὼν — εὐδαίμονα". Demetrius de Eloc. c. 58. (cf. Greg. Cor. Rhet. vol. 7. p. 1214.). οἱ δὲ πρὸς οὐδὲν ἀναπληροῦντες, φησί, τὸν σύνδεσμον ἐοίκασι τοῖς ὑποκριταῖς τοῖς τὸ καὶ τὸ πρὸς οὐδὲν ἐπιλέγουσιν (ἔπος λέγουσιν vulgo), οἷον εἴ τις ὧδε λέγοι "Καλυδὼν — χθονός, φεῦ, ἐν — εὐδαίμονα, αἶ αἶ". V. 1. e Meleagro laudatur ab schol. Ar. Ran. 1238. (vide fr. 520.)

520. Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν
θύων ἀπαρχάς.

Ar. Ran. 1238. ΕΥΡ. — Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς ΑΙΣΧ. ληκύθιον ἀπώλεσεν. | ΕΥΡ. ἔασον εἰπεῖν πρῶθ' ὅλον με τὸν στίχον. | "Οἰνεύς — ἀπαρχάς" ΑΙΣΧ. ληκύθιον ἀπώλεσεν. Scholia v. 1238. Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς: ἔστι μὲν ἐκ Μελεάγρου μετὰ ἱκανὰ τῆς ἀρχῆς. ἡ δὲ ἀρχὴ τοῦ δράματος "Καλυδὼν — χθονός" (fr. 519.). quae sequuntur τὸ δὲ λεῖπον τοῦ στίχου "οὐκ ἔθυσεν Ἀρτέμιδι" ab antiquis libris absunt. V. 2. schol. Il. 9, 535. in Crameri Anecd. Paris. vol. 3. p. 240, 12. (Eust. Il. p. 770, 21.). Οἰνεὺς ἀπαρχὰς θύων κατὰ Εὐριπίδην. Apollod. 1, 8, 2. τὰς ἀπαρχὰς Οἰνεὺς θεοῖς πᾶσι θύων.

521. Etym. M. p. 576, 30. Μελέαγρος: ἐτυμολογεῖ Εὐριπίδης

Μελέαγρε, μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν.

Proclus in Platon. Cratyl. c. 83. p. 43. (Anecd. Bekk. p. 1163.). ἵνα μὴ τὸν Μελέαγρον ὥσπερ Εὐριπίδης κακῶς ἐτυμολογήσῃ διὰ τὴν μελέαν ἄγραν. ἀγρεύεις] ἀγρεύσεις Valck.

522. Stobaeus 75, 2.

καὶ κτῆμα δ', ὦ τεκοῦσα, κάλλιστον τόδε,
πλούτου δὲ κρεῖσσον· τοῦ μὲν ὠκεῖα πτέρυξ,
παῖδες δὲ χρηστοί, κἂν θάνωσι, δώμασι
καλόν τι θησαύρισμα τοῖς τεκοῦσί τε
ἀνάθημα βιότου κοὔποτ' ἐκλείπει δόμους.

V. 4. καλόν τι Nauckius. καλὸν τὸ MVind. καλόν τε Alt. Meleagri sunt verba sicut fr. 523. et 524.

523. Stobaeus 8, 3.

δειλοὶ γὰρ ἄνδρες οὐκ ἔχουσιν ἐν μάχῃ
ἀριθμόν, ἀλλ' ἄπεισι κἂν παρῶσ' ὅμως.

524. Stobaeus 72, 12.

ἡγησάμην οὖν, εἰ παραζεύξειέ τις
χρηστῷ πονηρὸν λέκτρον, οὐκ ἂν εὐτεκνεῖν,
ἐσθλοῖν δ' ἀπ' ἀμφοῖν ἐσθλὸν ἂν φῦναι γόνον.

V. 3. ἂν φῦναι γόνον pro ἀμφοῖν ἔκγονον vel ἔκγονον ὂν Valck.

525. Stobaeus 74, 12.

ἔνδον μένουσαν τὴν γυναῖκ' εἶναι δόκει
ἐσθλήν, θύρασι δ' ἀξίαν τοῦ μηδενός.

V. 1. εἶναι δόκει pro εἶναι χρεὼν Herwerdenus p. 54. εἰπεῖν χρεὼν Heimsoethius in Prooem. Bonn. 1867. p. XI.

526. Stobaeus 73, 29.

εἰ κερκίδων μὲν ἀνδράσιν μέλοι πόνος,
γυναιξὶ δ' ὅπλων ἐμπέσοιεν ἡδοναί·
ἐκ τῆς ἐπιστήμης γὰρ ἐκπεπτωκότες
κεῖνοί τ' ἂν οὐδὲν εἶεν οὔθ' ἡμεῖς ἔτι.

V. 3. γὰρ] ἂν Dobraeus. ἐμπεπτωκότες Vind. 4. οὔθ' ἡμεῖς BVoss., οὐδ' ὑμεῖς ceteri. Welcker ante v. 1. haec verba collocat πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις ex Ar. Av. 829.

527. Ar. Ran. 1316. ἱστότονα πηνίσματα, κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας. Schol. 1315. τὸ δὲ κερκίδος ἐκ Μελεάγρου Εὐριπίδου. Schol. cod. Ven. 1316. καὶ ταῦτα Εὐριπίδου.

528. Stobaeus 64, 10.

ἡ γὰρ Κύπρις πέφυκε τῷ σκότῳ φίλη,
τὸ φῶς δ' ἀνάγκην προστίθησι σωφρονεῖν.

529. Stobaeus 70, 6.

εἰ δ' εἰς γάμους ἔλθοιμ', ὃ μὴ τύχοι ποτέ,
τῶν ἐν δόμοισιν ἡμερευουσῶν ἀεὶ
βελτίον' ἂν τέκοιμι δώμασιν τέκνα·

ἐκ γὰρ πατρὸς καὶ μητρὸς ὅστις ἐκπονεῖ
σκληρὰς διαίτας οἱ γόνοι βελτίονες.

V. 2. δόμοισιν pro πόνοισιν Musgravius. 3. δώμασιν pro δώματι Valck. σώμασιν Musgr. 4. et 5. cum lemmate Εὐριπίδου Μελεάγρῳ habet Io. Damasc. post Stobaei Ecl. Gaisf. p. 727, 22. et sine fabulae nomine Clemens Alex. Strom. 6. p. 741. 4. ἐκ] εἰς Io. Damasc. ὅστις ἐκπονεῖ] ἐκπονουμένων Clemens. 5. οἱ πόνοι Io. Dam. Atalantae haec verba videntur Nauckio sicut fr. 530. et 531.

530. Orion Flor. 7, 1. p. 50, 29.

τό τοι κράτιστον, κἂν γυνὴ κράτιστον ᾖ,
τοῦτ' ἔστιν ἀρετή· τὸ δ' ὄνομ' οὐχὶ διαφέρει.

V. 1. τὸ τ . . et in fine κράτι . . ῇ codex. Supplevit Schneidewin. 2. τοῦτ' ἔστ' codex. οὐχὶ pro οὐ Meinekius.

531. Stobaeus 87, 5.

μόνον δ' ἂν ἀντὶ χρημάτων οὐκ ἂν λάβοις
γενναιότητα κἀρετήν· καλὸς δέ τις
κἂν ἐκ πονηρῶν σωμάτων γένοιτο παῖς.

V. 1. ἀντὶ pro αὐτὰ Iacobsius coniectura incerta.

532. Stobaeus 73, 31.

μισῶ γυναῖκα . ., ἐκ πασῶν δὲ σέ,
ἥτις πονηρὰ τἄργ' ἔχουσ' εἶτ' εὖ λέγεις.

V. 1. γυναῖκας] γυναῖκα MVind. γυναῖκας πλεῖστον Meinekius. γυναῖκα πᾶσαν Nauckius. 2. ἔχουσ' εἶτ' εὖ pro ἔχουσα εὖ Dobraeus.

533. Stobaeus 62, 3.

ὡς ἡδὺ δούλοις δεσπότας χρηστοὺς λαβεῖν
καὶ δεσπόταισι δοῦλον εὐμενῆ δόμοις.

V. 1. in Men. mon. 556. sic scribitur: ὡς ἡδὺ δούλῳ δεσπότου χρηστοῦ τυχεῖν.

534. Τελαμὼν δὲ χρυσοῦν ἀετὸν πέλτης ἔπι
πρόβλημα θηρός, βότρυσι δ' ἔστεψεν κάρα,
Σαλαμῖνα κοσμῶν πατρίδα τὴν εὐάμπελον.
Κύπριδος δὲ μίσημ', Ἀρκὰς Ἀταλάντη, κύνας
καὶ τόξ' ἔχουσα, πελέκεως δὲ δίστομον
γένυν ἔπαλλ' Ἀγκαῖος· οἱ δὲ Θεστίου
παῖδες τὸ λαιὸν ἴχνος ἀνάρβυλοι ποδός,
τὸ δ' ἐν πεδίλοις, ὡς ἐλαφρίζον γόνυ
ἔχοιεν, ὃς δὴ πᾶσιν Αἰτωλοῖς νόμος.

Macrobius Sat. 5, 18, 17. *morem vero Aetolis fuisse uno tantummodo pede calceato in bellum ire ostendit clarissimus scriptor Euripides tragicus, in cuius tragoedia quae Meleager inscribitur, nuntius inducitur describens quo quisque habitu fuerit ex ducibus qui ad aprum capiendum convenerant. in eo hi versus sunt:* "Τελαμὼν — νόμος". §. 18. *animadvertitis diligentissime verba Euripidis a Marone servata; ait enim ille* "τὸ λαιὸν — ποδός" (v. 7.). mox §. 20. *ipsa Aristotelis verba ponam ex libro quem de poetis secundo subscripsit, in quo de Euripide loquens sic ait:* τοὺς δὲ Θεστίου κόρους τὸν μὲν ἀριστερὸν πόδα φησὶν Εὐριπίδης ἐλθεῖν ἔχοντας ἀνυπόδετον· λέγει γοῦν ὅτι τὸ λαιὸν ἴχνος ἦσαν ἀνάρβυλοι ποδός, τὸ δ' ἐν πεδίλοις, ὡς ἐλαφρίζον γόνυ ἔχοιεν. V. 1. ἀετὸν pro αἰετὸν Nauckius. 6. ακταιος P. Ἀγκαῖος Schrader. 7. παῖδες] κόροι in Aristotelis loco. 8. τὸν] τὸ §. 20. 9. πᾶσιν] τοῖσιν Nauckius.

535. Ar. Ran. 1402.

ΕΥΡ. σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον.

ubi schol. ἐκ Μελεάγρου Εὐριπίδου.

536. Stobaeus 98, 4. 121, 25.

τοὺς ζῶντας εὖ δρᾶν· κατθανὼν δὲ πᾶς ἀνὴρ
γῆ καὶ σκιά· τὸ μηδὲν εἰς οὐδὲν ῥέπει.

V. 1. δρᾶν] δρᾷ 98., ubi tamen δρᾶν MVind. δὲ πᾶς] οὐδεὶς 98. 2. ῥέπει] βλέπει 98.

537. Stobaeus 119, 9.

τερπνὸν τὸ φῶς τόδ'· ὁ δ' ὑπὸ γῆν Ἅιδου σκότος
οὐδ' εἰς ὄνειρον ἡδὺς ἀνθρώποις μολεῖν.
ἐγὼ μὲν οὖν γεγῶσα τηλικήδ' ὅμως
ἀπέπτυσ' αὐτὸ κοὔποτ' εὔχομαι θανεῖν.

V. 1. τερπνὸν pro ἄτερπνον Grotius. τὸ φῶς τόδ'· ὁ δ' ὑπὸ γῆν (vel γῆς) Nauckius pro τὸ φῶς τόδ'· ὑπὸ γῆν libri. 2. ἡδὺς ἀνθρώποις pro οὐδ' εἰς ἀνθρώπους Nauckius. 3. τηλικήδ' ὅμως pro τηλίκη δόμοις Valck.

538. Etym. M. p. 803, 45. φῷ: ἀντὶ τοῦ φωτί, σὺν τῷ ι. Εὐριπίδης ἐν Μελεάγρῳ

τὸ μὲν γὰρ ἐν φῷ, τὸ δὲ κατὰ σκότος κακόν.

Quum veteres non τὸ σκότος, sed ὁ σκότος dixerint, aut κατὰ σκότον aut cum Nauckio κατάσκοτον scribendum.

539. Phot. Lex. v. νῦν δή p. 305, 15. et Suid. v. νῦν δή: καὶ Ε. — Μελεάγρῳ

ὁρᾷς σὺ νῦν δή μ' ὡς ἐπράϋνας, τύχη.

τύχη Suidae codex V, τύχην ceteri.

540. Stobaeus 105, 46.

φεῦ, τὰ τῶν εὐδαιμονούντων ὡς τάχα στρέφει [θεός.

τάχα pro τάχιστα Grotius.

541. Schol. Pind. Nem. 10, 12. (Tydeus) ἀπεγεύσατο τῶν Μελανιππείων κρεῶν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ Μελεάγρῳ φησὶν

εἰς ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται
κάρηνα πυρσαῖς γένυσι Μελανίππου σπάσας.

V. 1. ἀνδροβρῶτας pro ἀνδροβώτους Musgr. 2. πυρσαῖς pro περσεὺς Salmasius. Τυδεὺς Grotius.

542. Hesychius, ἀντήλιοι θεοί: οἱ πρὸ τῶν πυλῶν ἱδρυμένοι. Ε. Μελεάγρῳ.

543. Hesychius, καθωσίωσε: [κατέλυσεν] κατέθυσεν. Ε. Μελεάγρῳ. κατέλυσεν delet Bentleius.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Ioannes Mal. p. 53, 12. ὁ γὰρ σοφώτατος Εὐριπίδης ποιητικῶς ἐξέθετο δρᾶμα περὶ τοῦ Οἰδίποδος καὶ τῆς Ἰοκάστης καὶ τῆς Σφιγγός. Summam argumenti omnes norunt, quid novarit Euripides et quam dispositionem instituerit parum constat. Ungerus huic dramati vindicandum suspicatur Soph. fr. 773., Meinekius adesp. fr. 107. et 309., alii adesp. fr. 6. NAUCK.

544. Aelianus N. A. 12, 7. τοῦτό τοι καὶ Εὐριπίδης ὑπαινίττεται λέγων

οὐρὰν δ' ὑπίλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν
καθέζετο.

Erotianus Gloss. Hippocr. p. 378. (130, 6. ed. Klein.) ὑπείλλει: ὑποστρέφει, ὡς καὶ Ε. ἐν Οἰδίποδι φησὶν "οὐρὰν — βάσιν". Athen. 15. p. 701b. καὶ ταῦτ' εἰπὼν "οὐρὰν ὑπίλας ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν" ὑπεξῆλθε τοῦ συμποσίου. V. 1. δ' om. Erot. ὑπήλλασ' vel ὑπίλλασ' Ael. ὑπείλλει Erot. ὑπήλας Ath. 2. καθέζετο] καθίζετο alii.

545. Schol. Eur. Phoen. 61. ἐν δὲ τῷ Οἰδίποδι οἱ Λαΐου θεράποντες ἐτύφλωσαν αὐτόν (Oedipum)

ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ
ἐξομματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας.

546. Stobaeus 1, 3.

οὔτοι νόμισμα λευκὸς ἄργυρος μόνον

καὶ χρυσός ἐστιν· ἀλλὰ χἀρετὴ βροτοῖς
νόμισμα κεῖται πᾶσιν, ᾗ χρῆσθαι χρεών.

Orion Flor. 20. p. 57, 21. omisso fabulae nomine: "οὔτοι — χρεών". Clemens Alex. Strom. 4. p. 575. οὔκουν μόνον τοῦτο νόμισμα λευκὸς ἄργυρος ἢ χρυσός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρετὴ βροτοῖς, ὥς φησιν ὁ Σοφοκλῆς. V. 1. νόμισμα λευκός] βροτοῖσι κέρδος Orion. μόνον] μόνος Or. 2. χἀρετὴ] χἠρετὴ Stobaeus. χ' ἡ ἀρετὴ Or. Fort. κἀρετή. βροτοῖς] μέγα Or. 3. ᾗ χρῆσθαι] ἣν κτᾶσθαι Nauckius.

547. Stobaeus 67, 1.

μεγάλη τυραννὶς ἀνδρὶ τέκνα καὶ γυνή·
ἴσην γὰρ ἀνδρὶ συμφορὰν εἶναι λέγω
τέκνων θ' ἁμαρτεῖν καὶ πάτρας καὶ χρημάτων
ἀλόχου τε κεδνῆς, ὡς μόνον τῶν χρημάτων
κρεῖσσον τόδ' ἐστὶν ἀνδρί, σώφρον' ἢν λάβῃ.

V. 1. legitur in Men. mon. 363. ubi τελοῦσα pro τέκνα scriptum est. 4. μόνων ed. μόνων A. χρημάτων] κτημάτων Nauckius. 5. κρεῖσσον τόδ' pro ἢ κρεῖσσον Fixius. ἢν] ἂν libri.

548. Stobaeus 73, 5.

ἄλλων δὲ πάντων δυσμαχώτατον γυνή.

ἀλλωξ ed. ἄλλων M. κακῶν Nauckius.

549. Stobaeus 69, 18.

πᾶσα γὰρ δούλη πέφυκεν ἀνδρὸς ἡ σώφρων γυνή·
ἡ δὲ μὴ σώφρων ἀνοίᾳ τὸν ξυνόνθ' ὑπερφρονεῖ.

Clemens Alex. Strom. 4. p. 592. πῶς οὐ μάτην Εὐριπίδης γράφει; ποτὲ μὲν "πᾶσα γὰρ ἀνδρὸς — εὐδοκιμοῦσαν" (fr. 550.), ποτὲ δὲ "πᾶσα γὰρ δούλη — ὑπερφέρει". V. 1. sine fabulae nomine affert Stobaeus 67, 2. πέφυκεν] ἐστὶν Clemens. 2. ἡ δὲ] εἰ δὲ Stobaeus. ὑπερφρονεῖ] ὑπερφέρει Clemens. C. Fr. Hermannus huc refert fr. 901.

550. Clemens Alex. Strom. 4. p. 592. et Stobaeus 73, 28.

πᾶσα γὰρ ἀνδρὸς κακίων ἄλοχος,
κἂν ὁ κάκιστος
γήμῃ τὴν εὐδοκιμοῦσαν.

Nomen fabulae omisit Clemens. V. 1. πᾶσα γὰρ ἀνδρὸς om. Stobaeus. κακίων] χείρων Cobetus. 2. κάκιστος] κράτιστος Clemens.

551. Stobaeus Ecl. 1, 9, 2. p. 270.

ἑνὸς δ' ἔρωτος ὄντος οὐ μί' ἡδονή·
οἱ μὲν κακῶν ἐρῶσιν, οἱ δὲ τῶν καλῶν.

V. 1. ἑνὸς δ' pro ἓν Grotius. 2. οἱ μὲν κακῶν Grotius. τῶν κακῶν A.

552. Stobaeus 66, 1.

νοῦν χρὴ θεᾶσθαι· ποῦ τι τῆς εὐμορφίας
ὄφελος, ὅταν μὴ τὰς φρένας καλὰς ἔχῃ;

V. 1. θεάσασθαι] θεᾶσθαι B. οὐδέν τι libri. νοῦν· τί Elmsleius. ποῦ τι Nauckius. 2. ὅταν μὴ pro ὅταν τις μὴ Piersonus. Cf. Eur. fr. 211, 2.

553. Stobaeus 105, 45.

ἀλλ' ἦμαρ ἕν τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.

ἓν addidit Nauckius. Idem comparavit Chaerem. fr. 20. τὸ τῆς τύχης τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.

554. Stobaeus 111, 5.

ἐκ τῶν ἀέλπτων ἡ χάρις μείζων βροτοῖς
φανεῖσα μᾶλλον ἢ τὸ προσδοκώμενον.

Locus mutilus aut corruptus: ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ὤρχησεν φρένας Ion fr. 50. NAUCK.

555. Stobaeus 38, 9.

φθόνος δ' ὁ πολλῶν φρένα διαφθείρων βροτῶν
ἀπώλεσ' αὐτὸν κἀμὲ συνδιώλεσεν.

V. 1. ὁ φθόνος δ' A pr. m. MVind.

556. Stobaeus 7, 10.

πότερα γενέσθαι δῆτα χρησιμώτερον
συνετὸν ἄτολμον ἢ θρασύν τε κἀμαθῆ;
τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν σκαιόν, ἀλλ' ἀμύνεται,
τὸ δ' ἡσυχαῖον ἀργόν· ἐν δ' ἀμφοῖν νόσος.

V. 2. ἄτολμον] ἀτολμόν τ' Piersonus. κἀμαθῆ Grotius. κἐμμανῆ, vel (quod ex M enotatum habeo) κ' ἐμμανῆ, codices, de quibus falsa tradiderunt editores. 4. ἡσυχαῖον pro ἡσύχιον Grotius. ἀργόν pro ἔργον Musgravius.

557. Stobaeus 109, 6.

ἐκμαρτυρεῖν γὰρ ἄνδρα τὰς αὑτοῦ τύχας
εἰς πάντας ἀμαθές, τὸ δ' ἐπικρύπτεσθαι σοφόν.

558. Stobaeus 105, 41.

πολλάς γ' ὁ δαίμων τοῦ βίου μεταστάσεις
ἔδωκεν ἡμῖν μεταβολάς τε τῆς τύχης.

559. Stobaeus Ecl. 1, 3, 3. p. 104. Εὐρ. Οἰδίποδι.

ὁρῶ γὰρ χρόνῳ δίκην πάντ' ἄγουσαν εἰς φῶς
βροτοῖς.

φῶς] φάος libri ut videtur. "Lemma dedit Heeren. tanquam ex VA, quod in A certe non legitur, ubi fragmentum ἀδέσποτον profertur". GAISFORDUS. Metrum est dochmiacum, quod Doricam formam postulat δίκαν.

560. Hesychius, ἀηδόνα: γλωσσίδα, μεταφορικῶς. Ε. Οἰδίποδι. Cf. fr. 923.

561. Hesychius, ἄναρθρος: ἄτονος, ἀσθενής. Ε. Οἰδίποδι.

ΟΙΝΕΥΣ.

Fabulam ante olymp. 88, 3, actam esse docet Ar. Ach. 418. ΕΥΡ. τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὶ | ὁ δύσποτμος γεραιὸς ἠγωνίζετο; ubi schol. γέγραπται τῷ Εὐριπίδῃ δρᾶμα Οἰνεύς. μετὰ δὲ τὸν θάνατον Τυδέως καὶ ἐπιστράτευσιν Διομήδους κατὰ Θηβαίων ἀφῃρέθη τὴν βασιλείαν Οἰνεὺς διὰ τὸ γῆρας ὑπὸ τῶν Ἀγρίου παίδων καὶ περιῄει ταπεινός, ἄχρις οὗ ἐπανελθὼν ὁ Διομήδης Ἄγριον μὲν ἀνεῖλε, τὴν βασιλείαν δὲ Οἰνεῖ παρέδωκε. Quibuscum comparetur Hyginus fab. 175. et Apollodorus 1, 8, 6. Libri inter Οἰνεῖ et Ἰνοῖ passim fluctuant (fr. 405. 408. 411. 417. 419., cf. fr. 426.).

562. ΔΙΟΜ. Ὦ γῆς πατρῴας χαῖρε φίλτατον πέδον
Καλυδῶνος, ἔνθεν αἷμα συγγενὲς φυγὼν
Τυδεύς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατὴρ δ' ἐμός,
ᾤκησεν Ἄργος, παῖδα δ' Ἀδράστου λαβὼν
συνῆψε γένναν.

Aristot. Rhet. 3, 16. p. 1417a, 15. ἔτι πεπραγμένα δεῖ λέγειν ὅσα μὴ πραττόμενα ἢ οἶκτον ἢ δείνωσιν φέρει. παράδειγμα δὲ ὁ Ἀλκίνου ἀπόλογος καὶ ὁ ἐν τῷ Οἰνεῖ πρόλογος. ubi schol. fol. 78 b, 19. ὁ δ' ἐν τῷ Οἰνεῖ πρόλογος παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐστὶ τοιοῦτος "ὦ γῆς — γένναν". Verba sunt Diomedis, item fr. 563. V. 2. Eur. Suppl. 148. Τυδεὺς μὲν αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός. 5. συνῆψε κῆδος Valck. συνῆψεν εὐνὴν Nauckius.

563. Erotianus Gloss. Hippocr. p. 362. (p. 125, 7. ed. Klein.) τιμωρέουσα: βοηθοῦσα, ὡς καὶ Ε. ἐν Οἰνεῖ (οἴνῃ libri) φησίν

ἐγὼ δὲ πατρὸς αἷμ' ἐτιμωρησάμην
σὺν τοῖς ἐφηβήσασι τῶν ὀλωλότων.

V. 2. ἐφηβήσασι pro ἐφηβήσασι καὶ Matthiae. ἐφ'

ἥβης παισὶ Madvigius. παισίν post ὀλωλότων lectum fuisse coniecit Hermannus.

564. Clemens Alex. Strom. 6. p. 739.
ἀλλ' ἄλλος ἄλλοις μᾶλλον ἥδεται τρόποις.

565. Philostr. Heroic. p. 285, 12. νυνὶ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπέ· οἰκεῖα γεωργεῖς ταῦτα, ἢ δεσπότης μὲν αὐτῶν ἕτερος, σὺ δὲ τρέφοντα τοῦτον τρέφεις, ὥσπερ τὸν τοῦ Εὐριπίδου Οἰνέα; τοῦτον] νιν Matthiae.

566. Ath. 15. p. 666e. κότταβος δ' ἐκαλεῖτο καὶ τὸ τιθέμενον ἆθλον τοῖς νικῶσιν ἐν τῷ πότῳ, ὡς Εὐριπίδης παρίστησιν ἐν Οἰνεῖ λέγων

πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασι
κάρα γέροντος· τὸν βαλόντα δὲ στέφειν
ἐγὼ 'τετάγμην, ἆθλα κοσσάβων διδούς.

V. 3. κοσσάβων] κοττάβων Nauckius. κότταβον Casaubonus.

567. Stobaeus 113, 1.

σχολὴ μὲν οὐχί, τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως
τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποκλαύσασθαι πάλιν.

Galenus vol. 1. p. 284. ed. Basil. vol. 5. p. 153. Chart. λέγεται δὲ καὶ τοιαῦτα — εἰς τὸ κατὰ τὴν λύπην ἀγωγόν "τοῖς δὲ δυστυχοῦσί πως τερπνὸν τὸ κλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας". Galenum aberrasse ad Aesch. Prom. 637. ὡς τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας, vidit Huschkius.

568. Stobaeus 106, 3. Εὐριπίδου Οἰνεῖ (οἰνοῖ A).

ὅταν κακοὶ πράξωσιν, ὦ ξένοι, καλῶς,
ἄγαν κρατοῦντες κοὐ νομίζοντες δίκην
δώσειν ἔδρασαν πάντ' ἐφέντες ἡδονῇ.

Verba sunt Oenei.

569. ΔΙΟΜ. σὺ δ' ὧδ' ἔρημος ξυμμάχων ἀπόλλυσαι;
ΟΙΝ. οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσίν, οἱ δ' ὄντες κακοί.

Ar. Ran 72. δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ· | οἱ μὲν — κακοί. ubi schol. Εὐριπίδου ἐξ Οἰνέως "σὺ δ' ὧδ' — κακοί. Diomedis priorem esse versum, alterum Oenei, vidit Grotius. V. 2. sine poetae et fabulae nomine habet Greg. Cypr. 3, 22a., imitatus videtur Rhinthon ap. Cic. ad Att. 1, 20, 3. *nam ut ait Rhinthon, ut opinor*, οἱ μὲν παρ' οὐδέν εἰσι, τοῖς δ' οὐδὲν μέλει. NAUCK.

570. Stobaeus 75, 3.

ὡς οὐδὲν ἀνδρὶ πιστὸν ἄλλο πλὴν τέκνων·
κέρδους δ' ἕκατι καὶ τὸ συγγενὲς νοσεῖ.

Versum priorem Oeneo, alterum Diomedi tribuit Herwerdenus p. 55.

571. Phot. Lex. p. 73, 12. et Suid. v. Ἡρακλείαν λίθον: ἡ δὲ Μαγνῆτις ὁμοία ἐστὶν ἀργύρῳ, ὡς E. Οἰνεῖ

τὰς βροτῶν
γνώμας σκοπῶν ὥστε Μαγνῆτις λίθος
τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν.

V. 2. σκοπῶν] ἐπωπῶν Nauckius. Respicit Plato Ion. p. 533d. ὥσπερ ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐριπίδης μὲν Μαγνῆτιν ὠνόμασεν, οἱ δὲ πολλοὶ Ἡρακλείαν.

572. Ar. Ach. 472. καὶ γὰρ εἴμ' ἄγαν | ὀχληρός, οὐ δοκῶν με κοιράνους στυγεῖν. ubi schol. ὀχληρός, οὐ δοκῶν με κοιράνους: τοῦτο πεπαρῴδηται ἀσήμως ἐξ Οἰνέως Εὐριπίδου. ὁ δὲ Σύμμαχος καὶ ἐκ Τηλέφου φησὶν αὐτό.

573. Hesychius, ἀθράνευτον: ἄστρατον (corr. ἄστρωτον ex Bekk. Anecd. p. 352, 15.). E. Οἰνεῖ.

574. Hesychius, ἀκρίζων: ἄκροις ποσὶν ἐπιπορευόμενος. E. Οἰνεῖ (σινεῖ codex).

ΟΙΝΟΜΑΟΣ.

Argum. Eur. Phoen. ἐπὶ Ναυσικράτους ἄρχοντος δεύτερος Εὐριπίδης καθῆκε διδασκαλίαν περὶ τούτου καὶ γὰρ ταῦτα ὁ Οἰνόμαος καὶ Χρύσιππος καὶ σώζεται. Verba defecta: de quo dixi in annot. ad Scholiorum ed. Oxon. vol. 3. p. 4. De mytho vide scriptores ad Soph. Oenomai fragmenta p. 145. indicatos.

575. Stobaeus 76, 2.

ἀμηχανῶ δ' ἔγωγε κοὐκ ἔχω μαθεῖν
εἴτ' οὖν ἄμεινόν ἐστι γίγνεσθαι τέκνα
θνητοῖσιν, εἴτ' ἄπαιδα καρποῦσθαι βίον.
ὁρῶ γὰρ οἷς μὲν οὐκ ἔφυσαν, ἀθλίους·
ὅσοισι δ' εἰσίν, οὐδὲν εὐτυχεστέρους.
καὶ γὰρ κακοὶ γεγῶτες ἐχθίστη νόσος,
κἂν αὖ γένωνται σώφρονες, κακὸν μέγα,
λυποῦσι τὸν φύσαντα μὴ πάθωσί τι.

V. 6. ἐχθίστη] αἰσχίστη Bergkius.

576. Stobaeus 99, 8.

ἕν ἐστι πάντων πρῶτον εἰδέναι τόδε,
φέρειν τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως·
χοὗτός γ' ἀνὴρ ἄριστος αἵ τε συμφοραὶ
ἧσσον δάκνουσιν. ἀλλὰ ταῦτα γὰρ λέγειν
ἐπιστάμεσθα, δρᾶν δ' ἀμηχάνως ἔχει.

V. 1. ἕν ἐστι pro ἔνεστι Erfurdtius. τόδε B. τουτί ceteri. βροτῷ Nauckius. 3. χοὗτός γ'] καὶ οὗτός γ' AMVind. οὗτός γ' B.

577. Stobaeus 122, 8.

ἀλλ' ἔστι γὰρ δὴ κἀν κακοῖσιν ἡδονὴ
θνητοῖς ὀδυρμοὶ δακρύων τ' ἐπιρροαί·
ἀλγηδόνας δὲ ταῦτα κουφίζει φρενῶν
καὶ καρδίας ἔλυσε τοὺς ἄγαν πόνους.

578. Clemens Alex. Strom. 6. p. 746. (ex eoque Theodoretus vol. 4. p. 881.) Εὐριπίδου δὲ ἐν μὲν τῷ Οἰνομάῳ γράφοντος

τεκμαιρόμεσθα τοῖς παροῦσι τἀφανῆ.

Similiter Soph. Oed. R. 916. ἀνὴρ ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται. Euripidis versum fortasse respicit Nicephorus Chumnus Epist. 84. in Boiss. Anecd. nov. p. 106. τὰ μέλλοντα τεκμαιρόμεθα τοῖς παροῦσιν. NAUCK.

579. Stobaeus 116, 5.

ὅστις δὲ θνητῶν βούλεται δυσώνυμον
εἰς γῆρας ἐλθεῖν, οὐ λογίζεται καλῶς·
μακρὸς γὰρ αἰὼν μυρίους τίκτει πόνους.

Cum v. 3. (ubi νόσους pro πόνους codex Voss.) adesp. fr. 465. μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει comparat Nauckius.

580. Stobaeus 58, 5

ὁ πλεῖστα πράσσων πλεῖσθ' ἁμαρτάνει βροτῶν.

Cf. adesp. fr. 259. NAUCK.

581. Orion Flor. 5, 5. p. 47, 13. ἐκ τοῦ Οἰνομάου

ἐγὼ μὲν εὖτ' ἂν τοὺς κακοὺς ὁρῶ βροτῶν
πίπτοντας, εἶναί φημι δαιμόνων γένος.

Euripidi locum tribuit Schneidewinus.

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ.

Fabulam scenae commissam esse olymp. 91, 2. docet Aelianus V. H. 2, 8., quem locum attulimus supra p. 293. Argumentum tradere videtur Hyginus fab. 105. Polyaen. I prooem. οἷον δὲ κἀκεῖνο στρατήγημα Ὀδυσσέως οἱ τραγῳδοὶ ᾄδουσι. Παλαμήδην ἐνίκησεν Ὀδυσσεὺς ἐν δικαστηρίῳ τῶν Ἀχαιῶν ὑποβαλὼν αὐτοῦ τῇ σκηνῇ βαρβαρικὸν χρυσίον, καὶ ὁ σοφώτατος τῶν Ἑλλήνων ἐκεῖνος ἥλω προδοσίας. Euripideam fabulam respicit Aristophanes, qui Mnesilochum haec dicentem facit Thesm. 770. τίν' οὖν ἂν ἄγγελον | πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον | ἐκ τοῦ Παλαμήδους· ὡς ἐκεῖνος τὰς πλάτας ῥίψω γράφων. et mox 778. ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι, | δέξασθε σμίλης ὁλκούς, | κήρυκας ἐμῶν μόχθων. ubi extrema verba fortasse ex ipso Euripide repetita sunt. Rem illustrant scholia v. 771. (cf. Suid. v. Παλαμήδης): ὁ γὰρ Εὐριπίδης ἐν τῷ Παλαμήδει ἐποίησε τὸν Οἴακα τὸν ἀδελφὸν Παλαμήδους ἐπιγράψαι εἰς τὰς ναῦς τὸν θάνατον αὐτοῦ, ἵνα φερόμεναι αὗται ἔλθωσιν εἰς τὸν Ναύπλιον τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ ἀπαγγείλωσι τὸν θάνατον αὐτοῦ. ὥσπερ Οἴαξ τῷ Ναυπλίῳ γράφει ἐν τῷ Παλαμήδει Εὐριπίδου. ὁ γὰρ Οἴαξ ἐγχαράττει πολλαῖς πλάταις τὰ περὶ τὸν Παλαμήδην καὶ ἀφίησιν εἰς θάλασσαν, ὥστε μιᾷ γέ τινι τὸν Ναύπλιον προσπεσεῖν. Adde iudicium Aristophanis Thesm. 848. (Euripides) τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύνεται. Versus ab Stobaeo 9, 21. allatos, Φιλήμονος ἐν Παλαμήδει (ἐκ Παλαμήδους cod. Vindob.) τοῦ γὰρ δικαίου κἀν βροτοῖσι καὶ (κἀν Meinekius) θεοῖς | ἀθάνατος ἀεὶ δόξα διατελεῖ μόνον, quos Philisco tribuit Grotius, Euripidis esse coniecit Meinekius. Idem de histrione qui Palamedem λώπει indutus inscite egerit intelligit gl. Hesychii λωπιστὸς ὁ Παλαμήδης: ἐκ τῆς τῶν ἱματίων ἐπιρράψεως (ἐπιρίψεως cod.). NAUCK.

582. Stobaeus 81, 7. E. Παλαμήδῃ (scriptura vitiosa pro Παλαμήδει frequens in codicibus)

τά τῆς γε λήθης φάρμακ' ὀρθώσας μόνος,
ἄφωνα καὶ φωνοῦντα συλλαβάς τε θεὶς
ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι,
ὥστ' οὐ παρόντα ποντίας ὑπὲρ πλακὸς
τἀκεῖ κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς,
παισίν τ' ἀποθνήσκοντα χρημάτων μέτρον
γράψαντας εἰπεῖν, τὸν λαβόντα δ' εἰδέναι.
ἃ δ' εἰς ἔριν πίπτουσιν ἀνθρώποις κακὰ
δέλτος διαιρεῖ, κοὐκ ἐᾷ ψευδῆ λέγειν.

V. 1. μόνος B. μόνον ceteri. 2. συλλαβάς τε θεὶς pro συλλαβὰς τιθεὶς Hemsterh. 3. respiciunt schol. Dionys. Thr. p. 786, 12. Στησίχορος δὲ Παλαμήδην εὑρετὴν αὐτῶν (τῶν γραμμάτων) ποιεῖται, ᾧ συμφωνεῖ καὶ Εὐριπίδης. Cf. Crameri Anecd. Oxon. vol. 4. p. 318, 20. 4—7. om. A. 6. χρημάτων pro γραμμάτων Scaliger. 7. γάψαντας εἰπεῖν] γράψαντα λείπειν Scaliger. 8. κακὰ] κακὴν Heathius. Cum hoc loco Hermannus coniungit versus qui apud Stobaeum Ecl. 1, 1. p. 4. Aeschyli de Prometheo versibus (Prom. 454—459.) adhaerent, ἔπειτα πάσης Ἑλλάδος καὶ ξυμμάχων | βίον διῴκησ' ὄντα πρὶν πεφυρμένον | θηρσίν θ' ὅμοιον. πρῶτα μὲν τὸν πάνσοφον ἀριθμὸν εὕρηκ' ἔξοχον σοφισμάτων.

583. Schol. BL Il. 2, 353. ἀστράπτων: ὅτι ἀκαταλλήλως εἴρηται· ἔδει γὰρ ἀστράπτοντα καὶ φαίνοντα, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Παλαμήδει

Λάϊε, πάλαι δή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων
σχολή μ' ἀπεῖργε.

Fabulae nomen omisit Anonymus περὶ σχημάτων in Rhet. vol. 8. p. 660. et Eust. Il. p. 236, 29. V. 1. Ineptum est Λάϊε, pro quo πάλαι coniecit Nauckius, collatis Rhes. 396. πάλαι πάλαι χρῆν τῇδε συγκάμνειν χθονί. Ar. Av. 921. πάλαι πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλῄζω πόλιν Eur. Med. 1116. φίλαι πάλαι (f. πάλαι πάλαι) δὴ προσμένουσα τὴν τύχην | καραδοκῶ.

584. Stobaeus 91, 24. E. Παλαμήδῃ

Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισι πᾶσι χρήματα
μοφὴν ἔχουσι, συντρέχει δ' εἰς ἓν τόδε·
τούτων δὲ πάντες, οἵ τε μουσικῆς φίλοι
ὅσοι τε χωρὶς ζῶσι, χρημάτων ὕπερ
μοχθοῦσιν, ὃς δ' ἂν πλεῖστ' ἔχῃ σοφώτατος.

V. 1. πᾶσι χρήματα AM. πᾶσιν αἱ τύχαι ceteri. 2. μορφὴν] μομφὴν Grotius. εἰς ἓν τόδε AM. εἰς χρήματα ceteri. 3. τούτου Vind. οἵ τε] οὔτε AM. 4. ζῶσι om. A. Codex M repetit hunc locum post 91, 29. ibique v. 1. πᾶσιν αἱ τύχαι, 2. εἰς χρήματα, 3. τούτου praebet. Ulixis esse verba coniecit Valck.

585. Stobaeus 54, 8. E. Παλαμήδει

στρατηλάται τἂν μυρίοι γενοίμεθα,
σοφὸς δ' ἂν εἷς τις ἢ δύ' ἐν μακρῷ χρόνῳ.

V. 1. γενοίμεθα] γενοίατο Meinekius.

586. Ad versum interpolatoris veteris ap. Ar. Ran. 1451. εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις, scholiasta (1499.) vol. 2. p. 152, 10. annotavit, πρὸς τὸν Εὐριπίδην, ὅτι εἰκὸς ἐκ Παλαμήδους πεπλάσθαι ταῦτα, quae temeraria ipsius coniectura est non animadvertentis referri haec verba ad superiores interpolatoris versus 1440. 1441. εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας | ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων, qualia nemo sibi persuadebit in Euripidis Palamede lecta fuisse. Dixi de his interpolationibus in Ar. Fragmentorum ed. Oxon. p. 520.

587. Orion Flor. 1, 6. p. 41, 19. ἐκ Παλαμήδους.

ὅστις λέγει μὲν εὖ, τὰ δ' ἔργ' ἐφ' οἷς λέγει
αἴσχρ' ἐστὶν αὐτοῦ, τὸ σοφὸν οὐκ αἰνῶ τόδε.

Io. Dam. post Stob. Ecl. p. 697, 16. Εὐριπίδου Παλαμήδῃ. "ὅστις — αἰνῶ ποτε". V. 2. τὸ σοφὸν Or., τοῦτον Io. Dam. τόδε] ποτε Io. Dam.

588. Stobaeus 9, 13. Εὐριπίδου Παλαμήδει.

εἷς τοι δίκαιος μυρίων οὐκ ἐνδίκων
κρατεῖ τὸ θεῖον τὴν δίκην τε συλλαβών.

V. 2. τὸ θεῖον] τό θ' ὅσιον Meinekius.

589. Strabo 10. p. 470. τὴν κοινωνίαν τῶν περὶ τὸν Διόνυσον ἀποδειχθέντων νομίμων παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ τῶν παρὰ τοῖς Φρυξὶ περὶ τὴν μητέρα τῶν θεῶν συνοικειῶν ἀλλήλοις. Εὐριπίδης τε ἐν ταῖς Βάκχαις τὰ παραπλήσια ποιεῖ — καὶ ἐν Παλαμήδῃ (παλαμήδει tres codices) φησὶν ὁ χορὸς

Θύσαν Διονύσου
κόραν, ὃς ἀν' Ἴδαν
τέρπεται σὺν ματρὶ φίλᾳ
τυμπάνων ἰάκχοις.

V. 1. οὐ σὰν Διονύσου κομᾶν (vel κομᾶνος) libri meliores. οὐ σὺν Διονύσῳ κομᾶν vulgo. Θύσαν Διονύσου κόραν Nauckius Observ. crit. p. 44.

590. Pollux 10, 145 Εὐριπίδης μὲν ἐν Παλαμήδει λέγει κώπην χρυσόκολλον.

591. Philostr. Heroic. p. 313, 13. ὡς σοφώτερόν τε καὶ ἀνδρειότερον ἑαυτοῦ τὸν Παλαμήδην ὁ Ὀδυσ-

σεὺς ἀπέκτεινεν, ἱκανῶς ἐκ τούτου διδάσκει ὁ Πρωτεσίλεως, ὅθεν καὶ τὸν θρῆνον τὸν παρ' Εὐριπίδῃ ἐπαινεῖ, ὁπότε Εὐριπίδης ἐν Παλαμήδους μέλεσίν φησιν

ἐκάνετ' ἐκάνετε τὰν
πάνσοφον, ὦ Δαναοί,
τὰν οὐδέν' ἀλγύνουσαν ἀηδόνα Μουσᾶν.

Diog. L. 2, 44. Εὐριπίδης δὲ καὶ ὀνειδίζει αὐτοῖς (Atheniensibus propter damnatum Socratem: quod falsum esse temporum rationes docent.) ἐν τῷ Παλαμήδει λέγων "ἐκάνετ' ἐκάνετε — Μουσᾶν". Tzetz. Exeg. Il. p. 44, 14. τοῦ Παλαμήδους τὸν ἄδικον θάνατον, ᾧ καὶ τὸν τραγικὸν Εὐριπίδην φιλῶ περὶ τούτου εἰπόντα "ἐκάνετ' — Μοῦσαν". Tzetz. in Lycophr. 384. τὰ δὲ περὶ τὸν Παλαμήδην καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ δράματι Παλαμήδους φησὶν "ἐκάνετ' — Μουσῶν", ἐκάνετ' ἐκάνετε τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν.

V. 1. τὰν πάνσοφον om. Philostr. 2. ὦ Δαναοί om. Diog. L. 3. οὐδέν' pro οὐδὲν Valck. Μουσᾶν] Μοῦσαν Tzetz. Exeg. et libri nonnulli Philostrati. Μουσῶν Tzetz. in Lycophr. Hunc locum respicit auctor argumenti Isocr. Busir. p. 114, 19. ed. Dindorf. Oxon. in eodem quo Diogenes L. 2, 44. versatus errore. NAUCK.

592. Harpocr. p. 96, 13. διεκωδώνισε Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς πρεσβείας (p. 393, 17.) ἀντὶ τοῦ διεπείρασε καὶ ἐξήτασεν. ἡ δὲ μεταφορὰ ἤτοι ἀπὸ τῶν περιπολούντων σὺν κώδωσι τῆς νυκτός, ὡς Εὐριπίδης Παλαμήδει, ἢ ἀπὸ τῶν δοκιμαζόντων τοὺς μαχίμους ὄρτυγας τῷ ἤχῳ τοῦ κώδωνος, ὡς Ἀρίσταρχος. Schol. Ar. Av. 842. κωδωνοφορῶν: οἱ περίπολοι οἱ τὰς φυλακὰς περισκοποῦντες ἐρχόμενοι ἐπὶ τοὺς φύλακας κώδωνας εἶχον. — μήποτε δὲ παρακωμῳδεῖ τὸν Εὐριπίδου Παλαμήδην οὐ πρὸ πολλοῦ δεδιδαγμένον

593. Hesychius, ἔμβολα: Ε. Παλαμήδει καὶ Σκίρωνι ἔμβολα· τὸ δὲ πολὺ ἀρρενικῶς λέγουσι τοὺς ἐμβόλους. Interpretatio excidit.

ΠΕΙΡΙΘΟΤΣ.

Fabulam de Theseo et Pirithoo exponit Hyginus fab. 79. schol. Tzetz. Chil. in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 359, 22. καὶ ἡ Κόρη, ἣν ὁ Πειρίθοός τε καὶ Θησεὺς ἁρπάζειν μέλλοντες συνεσχέθησαν· καὶ Πειρίθοος μὲν κατεβρώθη, ὁ δὲ Θησεὺς ἐσώθη παρ' Ἡρακλέους· κατ' Εὐριπίδην σώζονται καὶ οἱ δύο. Adde Greg. Cor. in Rhet. vol. 7. p. 1312. Dubitatum fuisse utrum Euripidis esset drama an Critiae docet Athenaeus (fr. 595.), cf. Vita Eurip. vol. 1. p. 4, 12. ed. Oxon. τούτων (Euripideorum dramatum) νοθεύεται τρία, Τέννης, Ῥαδάμανθυς, Πειρίθους. Welckerus huc refert fr. 857. et 930. NAUCK.

594. Greg. Cor. in Rhet. vol. 7. p. 1312. καὶ Εὐριπίδης "Ζεὺς — ὕπο" (v. 4.). οὗτος ὁ στίχος ἐν δυσὶν εὕρηται δράμασιν Εὐριπίδου, ἔν τε τῷ λεγομένῳ Πειρίθῳ καὶ ἐν τῇ σοφῇ Μελανίππῃ. ἐν μὲν γὰρ τῷ Πειρίθῳ παρεισάγεται Ἡρακλῆς ἐν Ἅιδου κατελθὼν κατὰ κέλευσιν Εὐρυσθέως καὶ ὑπὸ τοῦ Αἰακοῦ ἐρωτώμενος ὅστις ἐστὶ καὶ ἀποκρινόμενος

ἐμοὶ πατρὶς μὲν Ἄργος, ὄνομα δ' Ἡρακλῆς.
θεῶν δὲ πάντων πατρὸς ἐξέφυν Διός·
ἐμῇ γὰρ ἦλθε μητρὶ κεδνὸν εἰς λέχος
Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο.
ἥκω δὲ δεῦρο πρὸς βίαν Εὐρυσθέως.

Num verum sit quod Gregorius tradit ὑπὸ τοῦ Αἰακοῦ ἐρωτώμενος, dubito: ipsa verba prologum sapiunt. V. 3. κεδνὸν εἰς λέχος scripsi cum Coningtono pro κεδνῇ πρὸς λέχος. De v. 4. cf. fr. 484 NAUCK.

595. Ath. 11. p. 496b. πλημοχόη, σκεῦος κεραμεοῦν βεμβικῶδες — χρῶνται δὲ αὐτῷ ἐν Ἐλευσῖνι τῇ τελευταίᾳ τῶν μυστηρίων ἡμέρᾳ, ἣν καὶ ἀπ' αὐτοῦ προσαγορεύουσι πλημοχόας· ἐν ᾗ δύο πλημοχόας πληρώσαντες τὴν μὲν πρὸς ἀνατολάς, τὴν δὲ πρὸς δύσιν ἀνιστάμενοι ἀνατρέπουσιν ἐπιλέγοντες ῥῆσιν μυστικήν. μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ ὁ τὸν Πειρίθοον γράψας, εἴτε Κριτίας ἐστὶν ὁ τύραννος ἢ Ε., λέγων οὕτως

ἵνα πλημοχόας τάσδ' εἰς χθόνιον
χάσμ' εὐφήμως προχέωμεν.

V. 2. προχέωμεν pro προσχέωμεν Casaubonus.

596. Clemens Alex. Strom. 5. p. 717. (Eusebius Pr. E. p. 681b.). ἐν δὲ (ἔν τε Euseb.) τῷ Πειρίθῳ δράματι ὁ αὐτὸς (Eur.) καὶ τάδε τραγῳδεῖ

σὲ τὸν αὐτοφυῆ τὸν ἐν αἰθερίῳ
ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ',
ὃν πέρι μὲν φῶς, περὶ δ' ὀρφναία
νὺξ αἰολόχρως, ἄκριτός τ' ἄστρων
ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

ἐνταῦθα γὰρ τὸν μὲν αὐτοφυῆ τὸν δημιουργὸν νοῦν εἴρηκεν, τὰ δ' ἑξῆς ἐπὶ τοῦ κόσμου τάσσεται, ἐν ᾧ καὶ (αἱ addit Euseb.) ἐναντιότητες φωτός τε καὶ σκότους. V. 1. et 2. habent schol. Eur. Or. 970. ὅμοιον τούτῳ τὸ ἐν Πειρίθῳ "σὲ τὸν — ἐμπλέξαντα". Schol. Ap. Rhod. 4, 143. καὶ Εὐριπίδης ἐν Πειρίθῳ "σὲ τὸν — ῥύμβῳ". V. 1. αὐτοφυῆ] Dialectus Attica αὐτοφυᾶ postulat. Eust. in Dionys. P. 1134. de v. ῥόμβος disputans: τινὲς δὲ ῥύμβον γράφουσι διὰ τοῦ Υ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πειρίθῳ αἰθέριον ῥύμβον φησίν. Hesychius, αἰθέρος τύμβος: οὐρανός. ubi αἰθέρος (αἰθέριος) ῥύμβος correxit Salmasius. τὸν ἐν αἰθερίῳ] πάντων θεῶν αἰθέρα schol. Ap. Rh. 2. ῥύμβῳ] ῥόμβῳ Euseb. et schol. Eur. ὄμβρῳ Clemens. 5. Respicere videtur Perictyone Stobaei Flor. 79, 50. ἄστρων, τὰ οὐρανὸς ἐναψάμενος (οὐρανὸν συναψάμενα Meinekius) ἀμφιχορεύει. NAUCK

597. Clemens Alex. Strom. 5. p. 667. περὶ τούτων οἶμαι καὶ ἡ τραγῳδία φυσιολογοῦσά φησιν

ἀκάμας τε χρόνος περί γ' ἀενάῳ
ῥεύματι πλήρης φοιτᾷ τίκτων
αὐτὸς ἑαυτόν, δίδυμοί τ' ἄρκτοι
ταῖς ὠκυπλάνοις πτερύγων ῥιπαῖς
τὸν Ἀτλάντειον τηροῦσι πόλον.

Schol. Ar. Av. 179. (Suid. v. πόλος) πόλον γὰρ οἱ παλαιοὶ — τὸ περιέχον ἅπαν. Ε. Πειρίθῳ "καὶ τὸν Ἀτλάντιον φρουρῶν πόλον". V. 1. ἀκάμας τε πέριξ χρόνος ἀενάῳ Meinekius. 5. τηροῦσι Clemens. φρουρῶν schol. Ar. et Suid.

598. Plut. Mor. p. 482a. οὐ γὰρ ὁ συμπότης οὐδὲ ὁ συνέφηβος οὐδὲ ὁ ξένος

αἰδοῦς ἀχαλκεύτοισιν ἔζευκται πέδαις,

ἀλλ' ὁ σύναιμος. ibid. p. 533a. εἶτα ὥσπερ ἐνέχυρον προέμενος τὴν ἐπαγγελίαν "αἰδοῦς — πέδαις". Euripidis esse versum docet Plut. Mor. p. 763f. φιλίας καὶ κοινωνίας, οὐχ οἵαν Εὐριπίδης φησὶν ἀχαλκεύτοις ἐζεῦχθαι πέδαις. ad hanc fabulam relatus est propter Plut. Mor. p. 96c. ἔνιοι τῶν φίλων οὐδὲν ἀπολαύσαντες εὐτυχούντων συναπόλλυνται δυστυχοῦσιν, καὶ τοῦτο μάλιστα πάσχουσιν οἱ φιλόσοφοι καὶ χαρίεντες, ὡς Θησεὺς τῷ Πειρίθῳ κολαζομένῳ

καὶ δεδεμένῳ "πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἔζευκται πόδας". πέδαις ἀχαλκεύτοις dixit Aesch. Choeph. 493.

599. Stobaeus 121, 24.

οὔκουν τὸ μὴ ζῆν κρεῖσσόν ἐστ' ἢ ζῆν κακῶς;

Cf. Soph. fr. 436.

600. Stobaeus 37, 15. Πειρίθου

τρόπος δὲ χρηστὸς ἀσφαλέστερος νόμου·
τὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς ἂν διαστρέψαι ποτὲ
λόγος δύναιτο, τὸν δ' ἄνω τε καὶ κάτω
ῥήτωρ ταράσσων πολλάκις λυμαίνεται.

V. 1. δὲ Trincav. ἐστὶ codices. 3. λόγος — ῥήτωρ pro ῥήτωρ — λόγοις (λόγος Meinekius) Nauckius in *Mélanges Gréco-Romains* a. 1867. vol. 3. p. 46. collato Greg. Naz. vol. 2. p. 154c. ῥήτωρ πονηρὸς τοὺς νόμους (τοῖς νόμοις Men. monost. 709.) λυμαίνεται.

601. Stobaeus Ecl. 2, 7, 4. p. 336.

ὁ πρῶτος εἰπὼν οὐκ ἀγυμνάστῳ φρενὶ
ἔρριψεν ὅστις τόνδ' ἐκαίνισεν λόγον,
ὡς τοῖσιν εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη.

V. 3. ὡς τοῖσιν] πᾶσιν γὰρ Men. mon. 462. τύχη] ψυχὴ Stobaeus.

602. Hesychius, ἐφεξιν: χάριν, ἕνεκα. ἐποχήν· πρόφασιν. Εὐριπίδης Πειρίθῳ.

603. Hesychius, θρᾶξαι: ταράξαι, λυπῆσαι. Ε. Πειρίθῳ.

ΠΕΛΙΑΔΕΣ.

Vita Eurip. vol. 1. p. 4, 9. ἤρξατο δὲ διδάσκειν ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος κατ' ὀλυμπιάδα ὀγδοηκοστὴν πρώτην· πρῶτον δ' ἐδίδαξε τὰς Πελιάδας ἔτει πρώτῳ, ὅτε καὶ τρίτος ἐγένετο. De argumento pauca tradit Moses Chorenensis in Progymn. libro 3. (v. Maii Euseb. Chron. p. 43.) qui *Euripidem tragicum — in iis quae de Medea referat extremos mentiendi fines attingere* dixit. Meliora praebet Hyginus fab. 24., quorum haec attulisse sufficiat: *inde Peliades, id est Alcestis, Pelopia, Medusa, Pisidice, Hippothoe, Medeae impulsu patrem suum occisum in aeneo coxerunt. cum se deceptas esse viderent, a patria profugerunt.* Probabiliter Elmsleius huc refert fr. 852. NAUCK.

604. 605. Eurip. Med. 693.

τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.

Schol. σεσημείωται ὁ στίχος ὅτι καὶ ἐν Πελιάσιν ἐστιν, ὧν ἀρχή

Μήδεια πρὸς μὲν δώμασιν τυραννικοῖς.

606. Stobaeus 74, 26.

αἰνῶ· διδάξαι δ' ὦ τέκνον σε βούλομαι.
ὅταν μὲν ᾖς παῖς, μὴ πλέον παιδὸς φρονεῖν,
ἐν παρθένοις δὲ παρθένου τρόπους ἔχειν.
ὅταν δ' ὑπ' ἀνδρὸς χλαῖναν εὐγενοῦς πέσῃς,
. . . .
τὰ δ' ἄλλ' ἀφεῖναι μηχανήματ' ἀνδράσιν.

V. 2. πλέον] πλέω AMVind.Voss. Lacunam post v. 3. indicavit Grotius.

607. Stobaeus 3, 22. et omisso fabulae nomine schol. Pind. Pyth. 2, 173.

πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε τοῖς κρατοῦσί σου.

608. Stobaeus 49, 7.

τὸ δ' ἔσχατον δὴ τοῦτο θαυμαστὸν βροτοῖς,
τυραννίς, οὐχ εὕροις ἂν ἀθλιώτερον.
φίλους τε πορθεῖν καὶ κατακτανεῖν χρεών,
πλεῖστος φόβος πρόσεστι μὴ δράσωσί τι.

V. 1. ἐσχάτως et v. 3. πόλεις τε π. καὶ φίλους κτανεῖν Nauckius. φίλους τε πορθεῖν καὶ κτανεῖν χρεών, ἀφ' ὧν | πλεῖστος — Engerus p. 19. 4. πλεῖστος] ἐπεὶ Nauckius. δράσωσί τι] δράσοντί τι N.

609. Stobaeus Ecl. 2, 7, 2. p. 336. et omisso fabulae nomine Orion Flor. 5. p. 55, 29.

οὐκ ἔστι τὰ θεῶν ἄδικ', ἐν ἀνθρώποισι δὲ
κακοῖς νοσοῦντα σύγχυσιν πολλὴν ἔχει.

V. 1. τὰ τῶν θεῶν Stobaeus. τάκ θεῶν Meinekius. ἄδικα, τὰν βροτοῖσι δὲ | κακῶς Nauckius. τὰν βροτοῖσι δὲ | κάκ' ἐνναίοντα Heimsoethius in Prooem. Bonn. a. 1867. p. XX. 2. πολλὴν ἔχει] ἔχειν πολλὴν Orion.

610. Stobaeus 92, 4.

ὁρῶσι δ' οἱ διδόντες εἰς τὰ χρήματα.

διδόντες de parentibus qui filiam elocant intelligit Herwerdenus p. 57.

611. Io. Dam. post Stobaei Ecl. p. 721, 26.

ἐν τοῖσι μὲν δεινοῖσιν ὡς φίλοι φίλων·
ὅταν δὲ πράξωσ' εὖ, διωθοῦνται χάριν
αὐτοὶ δι' αὑτοὺς εὐτυχεῖν ἡγούμενοι.

V. 3. αὑτοὺς] αὑτῶν Nauckius.

612. Io. Dam. post Stob. Ecl. p. 706, 11. et 725, 10.

ὁ γὰρ ξυνὼν κακὸς μὲν ἦν τύχῃ γεγώς,
τοιούσδε τοὺς ξυνόντας ἐκπαιδεύεται,
χρηστοὺς δ' ὁ χρηστός· ἀλλὰ τὰς ὁμιλίας
ἐσθλὰς διώκειν, ὦ νέοι, σπουδάζετε.

V. 1. ὁ et μὲν om. p. 706. ἦν] ἂν p. 706. γεγώς] γένος p. 725. 2. τοιούτους δὲ et ἐκπορίζεται p. 706. 3. δ' ὁ] δὲ p. 706.

613. Io. Dam. post Stobaei Ecl. p. 697, 28.

φθείρου· τὸ γὰρ δρᾶν οὐκ ἔχων λόγους ἔχεις.

ἔχεις] λέγεις nescio quis.

614. Hesychius, ἀντεμμάσασθαι: ἀνταποδοῦναι, ἐπιπλῆξαι. Εὐριπίδης Πελιάσιν (πολιάσιν hic et fr. 615. codex). ἀντεμμάξασθαι Nauckius.

615. Hesychius, ἀρταμεῖν: κατακόπτειν. Ε. Π.

616. Antiatt. p. 95, 23. εὐστόχως: Ε. Πελιάσιν.

617. Schol. Plat. p. 137. (334. Bekk.), κατηβολή: τὸ ἐπιβάλλον. Εὐριπίδης Τημένῳ καὶ Πελιάσι. Eadem Hesychius, ubi κατηβόλη codex.

618. Antiatt. p. 106, 27. λύσιμον: θηλυκῶς λέγει Ε. Πελιάσιν.

619. Ὄβρια apud Aelianum N. A. 7, 47. cuius verba apposui ad Aeschyli fr. 43.

ΠΗΛΕΥΣ.

Fortasse hanc fabulam respiciunt Horatius Epist. 2, 3, 95. (vide Soph. fr. p. 146.) et Ar. Nub. 1063. ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο (διὰ τὸ σωφρονεῖν) τὴν μάχαιραν. Proposuerit poeta Πηλέως συμφοράς, ὥς νιν χθονὸς Ἄκαστος ἐκβέβληκεν ὁ Πελίου γόνος (Eur. Tro. 1127.), qua de re cf. Apollod. 3, 13, 3. et Antoninus Liber. c. 38. NAUCK.

620. Stobaeus 90, 7.

οὐκ ἔστιν ἀνθρώποισι τοιοῦτος σκότος,
οὐ χῶμα γαίας κλειστόν, ἔνθα τὴν φύσιν
ὁ δυσγενὴς κρύψας ἂν εἴη σοφός.

V. 1. τοιοῦτος pro τοιοῦτο Sallier. 2. χῶμα pro δῶμα Meinekius. κλειστὸν] κληστὸν Nauckius. 3. κρύψειεν ἂν κἂν ᾖ σοφός G. C. Lewis in *Foreign Quarterly Review* (a. 1831.) 13. p. 247. ὁ δυσγενὴς κρύψας ἂν ὀφθείη σοφός Engerus p. 19.

621. Stobaeus 93, 10.

τὸν ὄλβον οὐδὲν οὐδαμοῦ κρίνω βροτοῖς,
ὅν γ' ἐξαλείφει ῥᾷον ἢ γραφὴν θεός.

V. 1. οὐδὲν] οὐδέν' Nauckius. 2. ὅν γ'] ὃν A. ῥᾷον] μᾶλλον B. γραφὴν pro γράφει Meinekius.

622. Stobaeus 116, 6.

τὸ γῆρας, ὦ παῖ, τῶν νεωτέρων φρενῶν
σοφώτερον πέφυκε κἀσφαλέστερον,
ἡμπειρία τε τῆς ἀπειρίας κρατεῖ.

V. 3. ἐμπειρία Stobaeus et Men. mon. 169. ἡμπειρία Porsonus. τε] γὰρ Men. mon. quod probabilius.

623. Stobaeus Ecl. 1, 5, 10. p. 170.

κλύετ', ὦ Μοῖραι, Διός αἵτε παρὰ
θρόνον ἀγχοτάτω θεῶν ἑζόμεναι.

V. 1. κλύτε μοίραι vel κλύτε μοίρα libri. Correxit Seidlerus.

624. Io. Lydus de magistr. 3, 25. p. 217, 22. "τὰ δ' ἔνθεν οὐκέτ' ἂν φράσαι λόγῳ | δακρύων δυναίμην χωρίς" κατὰ τὸν Εὐριπίδου Πηλέα.

625a. βοάσομαί τἄρα τὰν ὑπέρτονον
βοάν· ἰώ, πύλαισιν ἤ τις ἐν δόμοις;

Ar. Nub. 1154.: βοάσομαί τἄρα τὰν ὑπέρτονον | βοάν. ἰώ, κλάετ' ὠβολοστάται. ubi schol. παρὰ τὰ ἐκ Πηλέως Εὐριπίδου· ἐπιφέρει γὰρ "ἰὼ — δόμοις;" V. 2. ἤ τις pro ἥτις Hermannus. ἐν om. Rav. ἐκ Πηλέως Σοφοκλέους cod. Ven., ubi sequentia omittuntur. Cf. Soph. fr. 442.

625b. Etym. Florent. in Milleri *Mélanges de littérature Grecque* p. 153. ᾔδεισθα κατὰ συγκοπὴν ᾖσθα γράφεται μετὰ τοῦ ῑ (hucusque etiam Etym. M. p. 431, 37. ubi γίνεται pro γράφεται). Εὐριπίδης Πηλεῖ

πάρεσμεν, ἀλλ' οὐκ ᾖσθ' ἂν οὐ παρόντα με.

Ὧρος ὁ Μιλήσιος.

626. Hesychius, ἀρκεῖ: προσαρκεῖ, βοηθεῖ. Ε. Πηλεῖ.

ΠΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

Hyginus fab. 86. *Thyestes Pelopis et Hippodamiae filius quod cum Aeropa Atrei uxore concubuit, a fratre Atreo de regno est eiectus. at is Atrei filium Plisthenem, quem pro suo educaverat, ad Atreum interficiendum misit, quem Atreus credens fratris filium esse, imprudens filium suum occidit.*

627a. Schol. A Il. 4, 319. ἔκταν — ἐν χρήσει ὁρᾶται Ἀττικοῖς. Εὐριπίδης Πλεισθένει

οὐ τὸν σὸν ἔκταν πατέρα, πολέμιόν γε μήν.

οὐ τὸν σὸν ἔκταν πατέρα] τὸν σὸν κατέκταν παῖδα Nauckius, quae verba ἀνωνύμως extant in Etym. M. p. 495. et Etym. Gud. p. 305, 28.

627b. Etym. M. p. 564, 22. ὅθεν καὶ τὸ λῇς ἀντὶ τοῦ θέλεις μετὰ τοῦ ῑ. Εὐριπίδης. Plenius Etym. Florent. ap. Millerum *Mélanges de littérature Grecque* p. 205. Λῇς (Λῷς codex): σὺν τῷ ῑ δευτέρας συζυγίας. Εὐριπίδης Πλεισθένει "καὶ κάταιθε χὤτι λῇς (κάταιθ' ἔχ' ὠτειλῆς codex) ποίει". Conf. ad fragm. 200. 714. Λῇς pro θῇς Euripidi Heracl. 163. restitui volebat Scaliger.

628. Stobaeus 48, 1.

δήμῳ δὲ μήτε πᾶν ἀναρτήσῃς κράτος
μήτ' αὖ κακώσῃς, πλοῦτον ἔντιμον τιθείς,
μηδ' ἄνδρα δήμῳ πιστὸν ἐκβάλῃς ποτὲ
μηδ' αὖξε καιροῦ μεῖζον, οὐ γὰρ ἀσφαλές,
μή σοι τύραννος λαμπρὸς ἐξ ἀστοῦ φανῇ.
κόλουε δ' ἄνδρα παρὰ δίκην τιμώμενον·
πόλει γὰρ εὐτυχοῦντες οἱ κακοὶ νόσος,

V. 5. ἀστοῦ pro αὐτοῦ Pierson. 6. κόλουε pro κώλυε Pierson.

629. Tzetz. in Crameri Anecd. Oxon. vol. 3. p. 373, 20. Εὐριπίδης γὰρ μέμνηται διφθερῶν λέγων ἐν Πλεισθένει

εἰσὶν γὰρ εἰσὶ διφθέραι μελαγγραφεῖς
πολλῶν γέμουσαι Λοξίου γηρυμάτων.

V. 1. μελαγγραφεῖς pro μελεγγραφεῖς Bergkius. Sic μελεμβαθής et μελεμβαφής pro μελαμ— in apographis Aeschyli Prom. 219.

630. Ammonius p. 34. Valck. (et omisso fabulae nomine Eust. Od. p. 1564, 33.) παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει

μηλοσφαγεῖ τε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις.

631. Steph. Byz. v. Ἄργος p. 113, 9. λέγεται γὰρ καὶ Ἀργόλας — Εὐριπίδης Πλεισθένει

ἐγὼ δὲ Σαρδιανός, οὐκέτ' Ἀργόλας.

οὐκέτ' Barnesius. οὐ γὰρ οὐκέτ' V. γὰρ οὐκέτ' R.

632. Ath. 15. p. 668b. τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο ἀφιέντες ἐπ' αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοσσάβους. διὸ — καὶ Ε. ἐν Πλεισθένει

πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς
Κύπριδος προσῳδὸν ἀχεῖ
μέλος ἐν δόμοισιν.

Eust. Il. p. 1170, 53. κότταβον δν ὁ φιλοσίγματος Ε. ἐν δυσὶ ΣΣ γράφει. et mox χρῆσις δὲ κοσσάβου ἐν τῷ "πολὺς κοσσάβων ἀραγμός". Hesychius, κότταβος: λάταξ. Ε. Πλεισθένει.

633. Stobaeus 93, 16

πολλῶν τὰ χρήματ' αἴτι' ἀνθρώποις κακῶν.

634. Antiatt. p. 107, 19. μόμφον: τὴν μέμψιν. Ε. Πλεισθένει. Eust. Od. p. 1761, 39. ἐπὶ δὲ πᾶσι λέγει ὁ αὐτὸς γραμματικὸς (Aristophanes) καὶ μομφὸν παρ' Εὐριπίδῃ τὴν μέμψιν λεχθῆναι. Rectus accentus μόμφος est. Cf. Nauck. Ar. Byz. p. 212.

ΠΟΛΥΙΔΟΣ.

Nomen fabulae in codicibus plerumque Πολύειδος, interdum Πολύϊδος, qua forma Attici usi esse videntur: de quo dixi ad Aristophanis Πολυΐδου fragmenta in ed. Oxon. p. 640. Fabulae Euripideae argumentum peti potest ex Hygini fab. 136. et Apollod. 3, 3, 1. Schol. Aristid. p. 728. Πολύειδος πεποίηται δρᾶμα Εὐριπίδῃ, ἐν ᾧ βοῦν τρίχρωμον ποιεῖ εὑρῆσθαι, ubi quae accedunt περὶ οὗ γέγονεν αὐτοῖς φιλονεικία βασιλείας, homini deberi imperito monet Nauckius. Noctuam a Polyido visam commemorat Aelianus N.

A. 5, 2. ἐν τῇ Κρήτῃ γλαῦκα μὴ γίνεσθαί φασι τὸ παράπαν —, ἔοικε δὲ ὁ Εὐριπίδης ἀβασανίστως πεποιηκέναι τὸν Πολύειδον ὁρῶντα τήνδε τὴν ὄρνιν καὶ ἐξ αὐτῆς τεκμηράμενον ὅτι εὑρήσει καὶ τὸν Γλαῦκον τὸν τεθνεῶτα τοῦ Μίνω τὸν υἱόν. Valckenarius huic dramati adscripsit versus ab Eratosthene ap. Eutoc. in Archim. p. 144. et a Plut. Mor. p. 1104d. servatos (adespota fr. 137. et 348.). Γλαῦκος fabula, quam ter laudat Stobaeus (fr. 638. 644. 645.), ab hoc dramate non diversa.

635. Stobaeus 3, 20.

ὅστις νέμει κάλλιστα τὴν αὐτοῦ φύσιν,
οὗτος σοφὸς πέφυκε πρὸς τὸ συμφέρον.

V. 1. τὴν αὐτοῦ φύσιν AM. τοῖς αὐτοῦ φίλοις ceteri. 2. πέφυκε πρὸς AM. πέφυκεν εἰς ceteri.

636. Stobaeus 61, 4.

οἱ τὰς τέχνας δ' ἔχοντες ἀθλιώτεροι
τῆς φαυλότητος· καὶ γὰρ ἐν κοινῷ ψέγειν
ἅπασι κεῖσθαι δυστυχὲς κοὐκ εὐτυχές.

V. 2. φαυλότητος καὶ Musgr., φαυλοτ[πας ε] A, φαυλότητός τε ceteri libri. 3. κοὐκ pro οὐκ Grotius; sed fortasse verba οὐκ εὐτυχές interpolatori debentur, ut monet Nauckius.

637. ἔα ἔα·

ὁρῶ γ' ἐπ' ἀκταῖς νομάδα κυματοφθόρον
ἁλιάετον· τὸν παῖδα χερσεύειν μόρος.
εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἔπτατο
ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις, ἡρμήνευσεν ἂν
τὸν παῖδ' ἐν ὑγροῖς κύμασιν τεθνηκέναι·
νῦν δ' ἐκλιπὼν ἤθη τε καὶ νόμον βίου
δεῦρ' ἔπτατ'· οὔκουν ἔσθ' ὁ παῖς ἐν οἴδμασιν.

Hermog. in Rhet. vol. 3. p. 327. ὅμοιον τούτῳ καὶ τὸ Εὐριπίδου ἐν Πολυΐδῳ (Πολυείδῳ Vindob.) "εἰ μὲν — τεθνηκέναι" (v. 4—6). τῷ γὰρ οἰκῶν παράκειται τὸ ἡρμήνευσεν ἄν· καθ' αὑτὸ δ' ἂν ἦν σκληρόν πως. ubi scholion ab Valck. Diatr. p. 201. editum: οὕτως ἔχουσι τὰ τοῦ Πολυΐδου ῥητά "ἔα ἔα· ὁρῶ — οἴδμασιν". Schol. Hermog. Rhet. vol. 7. p. 1072. "εἰ μὲν — θάλασσαν" (v. 4.) ἀντὶ τοῦ εἰ ὁ ἀμφίβιος ὄρνις εἰωθὼς εἰς γῆν πέτεσθαι ἐκ θαλάσσης καὶ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν, κατοικῶν δὲ ἐν ὕδασιν. τὸ ἡρμήνευσέν ἐστιν ἡ δριμύτης· η γὰρ ἑρμηνεία κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων ἐστίν, ἐνταῦθα δὲ τὸ ἐδήλωσε σημαίνει. ἡ πρώτη οὖν τροπὴ τὸ "ὁ κύματα οἰκῶν"· τὸ γὰρ οἰκεῖν οὐ κυρίως λέγοιτ' ἂν ἐπὶ κυμάτων· ἡ δευτέρα δὲ καὶ σκληροτέρα τὸ ἡρμήνευσεν, ὅπερ οὐ δοκεῖ παρακεῖσθαι τῷ οἰκῶν. similiter Io. Sicel. Rhet. vol. 6. p. 411. et Maximus Planudes Rhet. vol. 5. p. 536. V. 2. ὁρῶ γ' ἐπ' Valck. ὁρῶ τὸν schol. Hermog. κυματότροφον Ruhnk. 3. ἁλιάετον pro ἁλιαίετον Nauckius. χερσεύειν pro χερσεύει Dobraeus. 4. ἔπτατο pro ἵπτατο Matthiae.

638. Stobaeus 116, 2. E. Γλαύκῳ

φεῦ φεῦ, τὸ γῆρας ὡς ἔχει πολλὰς νόσους.

Quae his nectuntur, γέροντι δ' οὐχ οἷόν τε μηκύνειν χρόνον. | μακρὸς γὰρ αἰὼν συμφορὰς πολλὰς ἔχει, neque inter se neque cum versu supra scripto cohaerent, quod vidit Meinekius; versum tertium iam Grotius a superioribus diremit. Verba φεῦ φεῦ — νόσους repetit Floril. Leid. 122. in Philol. 6. p. 578. NAUCK.

639. Sextus Empir. p. 176, 1. ὁ γοῦν E. φησὶν

τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν κάτω νομίζεται;

Eosdem versus afferunt Diog. L. 9, 73. et schol. Plat. p. 119. (352. Bekk.) cf. scholion recens Ar. Ran. 1478. versum priorem et alterius dimidium (τίς — δὲ ζῆν) habent Plato Gorg. p. 492e. (Stobaeus Flor. 121, 36. Iambl. Protr. c. 17. p. 246.) schol. Eur. Hipp. 190. schol. Ar. Ran. 1082. (Suid. v. τίς δ' οἶδεν) Clemens Alex. Strom. 3. p. 517. Origenes c. Cels. 7, 50. vol. 1. p. 730f., versum priorem Tzetz. in Crameri Anecd. Oxon. vol. 4. p. 25, 26. et Eust. Opusc. p. 122, 55. parodia versus expressit Ar. Ran. 1477. τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, | τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, τὸ δὲ καθεύδειν κῴδιον; respicit Ar. Ran. 1082. καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν. De fabula plerique testes silent; e Phrixo locum esse petitum tradunt schol. Ar. Ran. 1082. παρὰ τὰ ἐκ Φρίξου Εὐριπίδου "τίς δ' — δὲ ζῆν;" ἀλλ' ὁ λέγων ἐστὶ Φρίξος, οὗτος δὲ (Aristophanes) ὡς παρὰ γυναικὸς εἰρημένον αὐτὸ λέγει. et schol. Plat. p. 119. (352.) τὰ ἰαμβεῖα ἐκ τοῦ Φρίξου τοῦ δράματος Εὐριπίδου "τίς — νομίζεται;" item schol. Ar. Ran. 1478. (cf. Suid. v. τίς δ' οἶδεν): τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν: παρὰ τὰ ἐκ Φρίξου Εὐριπίδου. vide fr. 830. Contra schol. Eur. Hipp. 190. ὡς καὶ αὐτὸς ἐν Πολυΐδῳ "τίς δ' — δὲ ζῆν;" schol. Ar. Ran. 1478. ἐξ Ἱππολύτου Εὐριπίδου, ubi ἐκ Πολυΐδου recte restituerunt. V. 1. τίς δ'] δ' om. Ar. Ran. 1477. et scholion recens huius loci. 2. δὲ ζῆν] δὲ τὸ ζῆν Clemens. κάτω νομίζεται] νομίζεται βροτοῖς Diog. L. ὑπνοῦν δὲ τὸ κατθανεῖν scholion recens Ar. Ran. 1478. NAUCK.

640. Schol. Il. 10, 56. τέλος — τὸ δαπάνημα, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πολυείδῳ

μάτην γὰρ οἴκῳ σὸν τόδ' ἐκβαίη τέλος.

Fabulae nomen omittunt Eust. Il. p. 789, 14. scholion recens Ar. Ran. 368. Philem. Lex. p. 161. γὰρ om. schol. Il. cod. L et Paris. 2681., schol. Ar., δ' praebent Eust. et Philemo, γ' ἂν Matth. οἴκῳ σὸν] εἰκοστὸν schol. Il. codd. L, Paris. 2681. et 2766. (vide Crameri Anecd. Paris. vol. 3. p. 78, 30. et p. 284, 19.) schol. Ar. Eust. Philemo, οἴκῳ σῷ Valck. τόδ'] τὸ δ' Eust., τόγ' schol. Il. cod. L. ἐκβαίη] ἐκβαίνει schol. Il. cod. Paris. 2681. NAUCK.

641. Stobaeus 123, 1. Εὐριπίδου Πολυΐδῳ.

⏑ ⏒ ⏑ ἀνθρώπων δὲ μαίνονται φρένες,
δαπάνας ὅταν θανοῦσι πέμπωσιν κενάς.

642. Stobaeus 95, 7. Εὐριπίδου Πολυείδῳ.

πλουτεῖς, τὰ δ' ἄλλα μὴ δόκει ξυνιέναι·
ἐν τῷ γὰρ ὄλβῳ φαυλότης ἔνεστί τις,
πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχές.

V. 3. ἀνωνύμως affert Clemens Alex. Strom. 4. p. 574. εἴρηταί γε ἡ πενία σοφίαν λάχε διὰ τὸ συγγενές. Themistius Orat. 13. p. 164b. ἤκουον γὰρ παρὰ τῶν ποιητῶν ὅτι πενίη σοφίαν ἔλαχε. Zenobius 5, 72. πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε· κομματικῶς τοῦτο ἐκ τῶν Εὐριπίδου εἵλκυσται, παρόσον οἱ πένητες πολλὰς τέχνας ἐπιτηδεύουσιν. Greg. Cypr. 3, 53. πενίη σοφίην ἔλαχε. cf. Diogenian. Vind. 3, 59. Greg. Cypr. Leid. 2, 100. Suid. v. πενία. Theodorus Prodromus ἀνατροπὴν τοῦ "ἡ πενίη σοφίην ἔλαχε" scripsit. NAUCK. συγγενές Clemens. δυστυχές Stobaeus inepte: de quo dixit Cobetus in Ἑρμῇ λογίῳ vol. 1. p. 446.

643. Stobaeus 91, 8. τοῦ αὐτοῦ Πολυΐδου.

οὐ γὰρ παρὰ κρατῆρα καὶ θοίνην μόνον
τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν ἡδονὰς ἔχει,
ἀλλ' ἐν κακοῖσι δύναμιν οὐ μικρὰν φέρει.

V. 1. οὐ γάρ τι Meinekius. κρητῆρα libri. 2. et 3. ἔχει et φέρει transposuit Nauckius.

644. Stobaeus 22, 1. E. Γλαύκῳ (lemma om. M).

βαρὺ τὸ φόρημ' οἴησις ἀνθρώπου κακοῦ.

φόρημ' pro φρόνημ' Salmasius. Codex A huic ver-

sui adiungit ὅστις γὰρ ἀστῶν πλέον ἔχειν πέφυκ' ἀνήρ, | φίλοις τ' ἄμικτός ἐστι καὶ πάσῃ πόλει (fr. 429.)

645. Stobaeus 45, 3. τοῦ αὐτοῦ Γλαύκῳ.
ὅταν κακός τις ἐν πόλει πράσσῃ καλῶς,
νοσεῖν τίθησι τῶν ἀμεινόνων φρένας,
παράδειγμ' ἔχοντας τῶν κακῶν ἐξουσίαν.

646. Stobaeus Ecl. 1, 3, 39. p. 126. Ε. Πολυείδῳ
οὐδεὶς παρανομῶν πρὸς θεοὺς ἐχέγγυος.

647. Schol. Ar. Thesm. 870. "οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον;" Ε. Πολυΐδῳ. Greg. Cor. p. 17. καὶ Ε. ἐν Πολυΐδῳ (al. ἐν Πολυξένῃ et ἐν Πολυδώρου τῷ δράματι) "οἶσθ' — δρᾶσον;" ἀντὶ τοῦ δράσεις ἐξήνεγκε. Sic Eur. Hec. 225. Hel. 315. 1233. Iph. A. 725. Ion. 1029. Cycl. 131.

648. Erotianus Gloss. Hippocr. p. 120. (p. 62, 10. ed. Klein.) διεβλήθησαν — μέμνηται τῆς λέξεως καὶ ἐν Πολυείδῳ καὶ ἐν Ὀρέστῃ.

ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ.

Schol. Aristid. p. 671. ὁ Πρωτεσίλαος δρᾶμα γέγραπται Εὐριπίδῃ. λέγει (λέγεται Oxon.) δὲ ὅτι γαμήσας καὶ μίαν ἡμέραν μόνην συγγενόμενος τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ἠναγκάσθη μετὰ τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῆς Τροίας ἐλθεῖν καὶ πρῶτος ἐπιβὰς τῆς Τροίας ἐτελεύτησε. καί φασιν (φησὶν D) ὅτι τοὺς κάτω δαίμονας ᾐτήσατο καὶ ἀφείθη μίαν ἡμέραν καὶ συνεγένετο τῇ γυναικὶ αὐτοῦ. Euripidis vestigia legere probabile est Hyginum fab. 103. et 104. Cf. Ovid. Heroid. Epist. 13. NAUCK.

649. Phot. Lex. p. 410, 9. et Suid. πενθερὰ τῷ νυμφίῳ ἡ τῆς κόρης μήτηρ, καὶ πενθερὸς ὁ πατήρ· Εὐριπίδης δὲ γαμβρὸν αὐτὸν παρὰ τάξιν λέγει. — καὶ ὁ Πρωτεσίλαος τῷ Ἀκάστῳ (sic Elmsl. ἀλκάστῳ Phot. ἀλκάθῳ Suid.) φησὶν
ἀξίως δ' ἐμὸς
γαμβρὸς κέκλησαι παῖδά μοι ξυνοικίσας.

V. 1. ἀξίως pro ἄξιος Kusterus.

650. Schol. Soph. Oed. C. 10. (Suid. v. βέβηλος) βέβηλος ἀνήρ, ὁ μιαρός. Ε. Πρωτεσιλάῳ
οὐ γὰρ θέμις βέβηλον ἅπτεσθαι δόμων.

βέβηλον Tricl. βεβήλοις codex L. βέβηλοι Suid.

651. Stobaeus 124, 8.
πέπονθεν οἷα καὶ σὲ καὶ πάντας μένει.

652. Stobaeus 111, 4.
πόλλ' ἐλπίδες ψεύδουσι καὶ λόγοι βροτούς.

καὶ λόγοι scripsi pro καὶ ἄλογοι: quod probabilius quam ψεύδουσιν ἄλογοι, quod Matthiae proposuit, vel, quod Herwerdenus p. 57. coniecit, ψεύδουσιν αἱ τυφλαί.

653. Stobaeus 98, 47.
οὐ θαῦμ' ἔλεξας θνητὸν ὄντα δυστυχεῖν.

654. Stobaeus 75, 7.
ὦ παῖδες, οἷον φίλτρον ἀνθρώποις φρενός.

655. Clemens Alex. Strom. 6. p. 751. Πλάτωνός τε ἐν Πολιτείᾳ εἰπόντος κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας, Εὐριπίδης ἐν Πρωτεσιλάῳ γράφει
κοινὸν γὰρ εἶναι χρῆν γυναικεῖον λέχος.

εἶναι χρῆν pro ἄρα καὶ Nauckius.

656. Stobaeus 19, 3.
δυοῖν λεγόντοιν, θατέρου θυμουμένου,
ὁ μἀντιτείνων τοῖς λόγοις σοφώτερος.

ἀνωνύμως habet Stobaeus 5, 18. et sine fabulae nomine Plut. Mor. p. 10a. V. 2. μἀντιτείνων scripsi. pro μὴ ἀντιτείνων.

657. Dio Chrysost. 37. p. 467b. ἐγὼ δὲ κατὰ τὴν Εὐριπίδου Λαοδάμειαν
οὐκ ἂν προδοίην καίπερ ἄψυχον φίλον.

658. Stobaeus 69, 9.
ὅστις δὲ πάσας συντιθεὶς ψέγει λόγῳ
γυναῖκας ἑξῆς, σκαιός ἐστι κοὐ σοφός·
πολλῶν γὰρ οὐσῶν τὴν μὲν εὑρήσεις κακήν,
τὴν δ' ὥσπερ αὕτη λῆμ' ἔχουσαν εὐγενές.

ΡΑΔΑΜΑΝΘΥΣ.

Veteres criticos spurium hoc drama iudicasse docet Vita Eurip. vol. 1. p. 4, 12. De argumento omnia incerta sunt. Prellerus huc referendum suspicatur Epigr. Cyzic. Anthol. Pal. 3, 13. Ἀλκίδας ὁ θρασὺς Ῥαδαμάνθυϊ ματέρα τάνδε | Ἀλκμήναν ὅσιον πρὸς λέχος ἐξέδοτο. NAUCK.

659. Strab. 8 p. 356. Στησίχορον δὲ καλεῖν πόλιν τὴν χώραν Πίσαν λεγομένην, ὡς ὁ ποιητὴς τὴν Λέσβον Μάκαρος πόλιν, Εὐριπίδης δ' ἐν Ἴωνι — καὶ ἐν Ῥαδαμάνθυϊ
οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα πρόσχωρον πόλιν.

660. Stobaeus Ecl. 2, 7, 12. p. 342. τοῦ αὐτοῦ.
ἔρωτες ἡμῖν εἰσι παντοῖοι βίου.
ὁ μὲν γὰρ εὐγένειαν ἱμείρει λαβεῖν·
τῷ δ' οὐχὶ τούτου φροντίς, ἀλλὰ χρημάτων
πολλῶν κεκλῆσθαι βούλεται πάτωρ δόμοις·
ἄλλῳ δ' ἀρέσκει μηδὲν ὑγιὲς ἐκ φρενῶν
λέγοντι πείθειν τοὺς πέλας τόλμῃ κακῇ·
οἱ δ' αἰσχρὰ κέρδη πρόσθε τοῦ καλοῦ βροτῶν
ζητοῦσιν. οὕτω βίοτος ἀνθρώπων πλάνη.
ἐγὼ δὲ τούτων οὐδενὸς χρῄζω τυχεῖν,
δόξαν δὲ βουλοίμην ἂν εὐκλείας ἔχειν.

Idem Flor. 64, 24. Εὐριπίδου Ῥαδάμανθυς. "ἔρωτες — πλάνη" (1—8.). V. 1. παντοῖοι] πᾶν οἱ vel πᾶσι Ecl. 2. ἱμείρεται Ecl. 3. τούτου] τοῦτο Ecl. 4. πάτωρ scripsi pro πατήρ. Schol. Eur. Or. 1190. πεπᾶσθαι — ὅθεν καὶ τὸ πολυπάμονος. ἐτυμολογεῖται δὲ πατὴρ παρὰ τὸ πεπᾶσθαι, καὶ ἀλλαχοῦ "πολλῶν καλεῖσθαι βούλομαι πατὴρ δόμων" ἀντὶ τοῦ δεσπότης. δόμοις Stobaeus Flor., δόμων schol. Eur., δ' ὅμως Stobaeus Ecl. 5. ἐκ om. Flor. codex A. 6. λέγοντα Ecl. 8. οὕτω om. Ecl. codex A. ἀνθρώποις Ecl. 9. δὲ addidit Grotius.

661. Antiatt. p. 94, 1. ἐξαιρεῖν ἀντὶ τοῦ ἀφαιρεῖν (ἐξαίρειν et ἀπαίρειν cod.). Ε. δὲ Ῥαδαμάνθυϊ
οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς _ ⏑ ἐξαιρήσεται.

ἀντὶ τοῦ ἀφαιρήσεται. ἡμᾶς αὐτὸν Pierson. Eur. Alc. 848. οὐκ ἔστιν ὅστις αὐτὸν ἐξαιρήσεται. Heracl. 977. τοῦτον δ' — οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξαιρήσεται. Med. 793. οὔτις ἔστιν ὅστις ἐξαιρήσεται. NAUCK.

ΣΘΕΝΕΒΟΙΑ.

Ar. Ran. 1043. Aeschylum dicentem facit: ἀλλ' οὐ μὰ Δί' οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας οὐδὲ Σθενεβοίας. Scholion Greg. Cor. e codice Mediceo partim in Rhet. vol. 7. 1321., integrum ab Welckero Tragod. p. 777. editum: ταῦτα (fr. 671.) λέγει Εὐριπίδης ἐν Σθενεβοίᾳ τῷ δράματι εἰσάγων τὸν Βελλεροφόντην γνωμολογοῦντα. ἔστι δὲ ἡ ὑπόθεσις αὕτη. Προῖτος ἦν Ἀκάμαντος (immo Ἄβαντος) υἱός, Ἀκρισίου δὲ [ἀδελφός], βασιλεὺς δὲ Τίρυνθος. γήμας δὲ Σθενέβοιαν ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε παῖδας. (Cf. Apollod. 2, 2, 1. ὁ δὲ (Proetus) ἧκεν εἰς Λυκίαν πρὸς Ἰοβάτην, ὡς δὲ τινές φασι πρὸς Ἀμφιάνακτα, καὶ γαμεῖ τὴν τούτου θυγατέρα, ὡς μὲν Ὅμηρος Ἄντειαν, ὡς δὲ οἱ τραγικοὶ Σθενέβοιαν.) Βελλεροφόντου δὲ φεύγοντος ἐκ Κορίνθου διὰ φόνον, αὐτὸν μὲν ἥγνισε τοῦ μύσους, ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ [τὸν Βελλεροφόντην] ἠγάπησε· τυχεῖν δὲ οὐ δυναμένη τοῦ ἐπιθυμηθέντος διέβαλεν (διέβαλλεν cod.) ὡς ἐπιθέντα αὐτῇ τὸν Κορίνθιον. πεισθεὶς δὲ ὁ Προῖτος ἐξέπεμψεν αὐτὸν εἰς Καρίαν, ἵνα ἀπόληται, δέλτον [δὲ ἣν ἐγεγράφει] ἐκέλευσεν πρὸς Ἰοβάτην διακομίζειν. ὁ δὲ τοῖς γράμμασιν ἀκόλουθα πράττων προσέταξεν αὐτῷ διακινδυνεῦσαι πρὸς τὴν Χίμαιραν. ὁ δὲ ἀγωνισάμενος τὸ θηρίον ἀνεῖ[λε καὶ μετὰ ταῦτα] ὑποστρέψας εἰς τὴν Τί[ρυνθα πρῶτον μὲν ἐ]μέμψατο τὸν Π[ροῖτον, ἔπειτα] δὲ καὶ τὴν Σθενέβο[ιαν ἠπείλησεν] ἀπάγξειν (ἀπάξειν cod.). μαθὼν [δὲ τὴν γυναῖκα τοῦ] Προίτου δεύτερον ἐπιβ[ουλεύουσαν αὐτῷ] ἀνεχώρησεν ἀνα[βιβάσας ἐπὶ τὸν] Πήγασον τὴν Σθενέβο[ιαν. καὶ ἐλθὼν] ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἤρ[θη εἰς ὕψος. γενόμενος] δὲ κατὰ Μῆλον τὴν νῆσον [εἰς τὴν νῆσον ἔρ]ριψεν αὐτήν, ἣν (μὲν cod.) ἀποθ[ανοῦσαν εὑρόντες τινὲς] ἁλιεῖς ἀναλαβόντες [ἐκόμισαν] εἰς Τίρυνθα. πάλιν δὲ ὑποστ[ρέψας ὁ] Βελλεροφόντης πρὸς τὸν Προῖ[τον] αὐτὸς ὡμολόγησεν πεπραχέναι ταῦτα· δὶς γὰρ ἐπιβουλευθεὶς ὑπ' ἀμφοτέρων δίκην εἰληφέναι τὴν πρέπουσαν, τῆς μὲν εἰς τὸ ζῆν, τοῦ δὲ εἰς τὸ λυπεῖσθαι. Ita locum margine laeso mutilum restituo partim Welckeri et Meinekii coniecturis adiutus. Schol. Ar. Pac. 140. (Suid. v. τραγικώτερος): δοκεῖ ὁ Βελλεροφόντης τὴν τοῦ Προίτου γυναῖκα μετὰ τὴν τῆς Χιμαίρας ἀναίρεσιν ἐπανελθὼν εἰς Κόρινθον ἀπατῆσαι ὡς ἐξων (καὶ ἐξὸν cod. Ven.) γυναῖκα καὶ ἐπιβιβάσας τοῦ Πηγάσου εἰς μέσην ῥῖψαι τὴν θάλασσαν. Ioannes Malalas postquam de Proeto, Stheneboea, Bellerophonte, Iobata suo more quaedam narravit, haec addit p. 84, 16. καθὼς συνεγράψατο Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ποιητὴς πληρώσας τὸ δρᾶμα. Ovidius Trist. 2, 397. tragoediarum argumenta recensens: *nam quid de tetrico referam domitore Chimaerae, | quem leto fallax hospita paene dedit?* Proclivi errore hoc drama cum Bellerophonte confunditur (vide fr. 663. 665. 670.). NAUCK. Coniecturam valde incertam de versu Euripideo ex Io. Malalae verbis p. 83, 13. eruendo proposuit Nauckius in *Mélanges Gréco-Romains* a. 1859. vol. 2. p. 255.

662. Οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
ἢ δυσγενὴς ὢν πλουσίαν ἀροῖ πλάκα.

Ar. Ran. 1217. ΕΥΡ. — πρὸς γὰρ τουτονὶ | τὸν πρόλογον οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον. | "οὐκ ἔστιν — | ἢ δυσγενὴς ὢν" ΑΙΣΧ. ληκύθιον ἀπώλεσεν. ubi schol. v. 1219. τὸ λοιπὸν τοῦ ἰάμβου "πλουσίαν ἀροῖ πλάκα". Σθενεβοίας δὲ ἡ ἀρχή. Eundem locum ἀνωνύμως affert Gregorius Naz. vol. 2. p. 210b. V. 1. addito Euripidis nomine laudant Nicostratus com. ap. Stobaeum 105, 48. et Philippides com. ib. 108, 10. ἀνωνύμως habent Aristot. Rhet. 2, 21. p. 1394b, 2. Chrysippus περὶ ἀποφατικῶν c. 7. p. 7. Plut. Mor. p. 103b. Men. mon. 697. NAUCK.

663. Stobaeus 68, 15.
πολλοὺς δὲ πλούτῳ καὶ γένει γαυρουμένους
γυνὴ κατῄσχυν' ἐν δόμοισι νηπία.

Iidem versus cum lemmate Εὐριπίδου Βελλεροφόντης extant apud Stobaeum 72, 6. ubi v. 2. ἐν om. A. Cum priore versu cf. Eur. fr. 1027, 2. NAUCK.

664. Stobaeus 29, 36.
ἄνευ τύχης γάρ, ὥσπερ ἡ παροιμία,
πόνος μονωθεὶς οὐκέτ' ἀλγύνει βροτούς.

V. 2. οὐκέτ' ἀλγύνει] οὐκέτ' ἀλδαίνει Musgravius. οὐδὲν ἀλφάνει βροτοῖς Hensius p. 7.

665. πέλας δὲ ταύτης δεινὸς ἵδρυται Κράγος
ἔνθηρος, ἡ λῃστῆρσι φρουρεῖται πόρος
κλύδωνι δεινῷ καὶ βροτοστόνῳ βρέμων.
Β. πτηνὸς πορεύσει πῶλος· οὐ ναυσθλώσομαι.

Ar. Pac. 124. ΚΟΡΑΙ ΤΡΥΓΑΙΟΥ. καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται; | ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει σε ταύτην τὴν ὁδόν | ΤΡΥΓΑΙΟΣ. πτηνὸς πορεύσει πῶλος· οὐ ναυσθλώσομαι. ubi schol. cod. Ven. v. 125. ὁ λόγος ἐκ Σθενεβοίας Εὐριπίδου. τινὲς δὲ οἴονται ἐκ Βελλεροφόντου παρῳδῆσαι (παρῳδῆσθαι Meinekius). ἔστι δὲ ἐν Σθενεβοίᾳ παρὰ τῷ τραγικῷ οὕτως "πέλας δὲ — πτηνὸς πορεύσει". V. 1. Κράγος Meinekius. κρά$^{\tau}$ codex Ven. 2. ἡ λῃστῆρσι pro ἢ λῃστὴς Meinekius. Idem πόρος addidit. 3. βροτοστόνῳ Fort. βαρυστόνῳ. βροτοκτόνῳ Meinekius. βρέμων pro βρέμει Meinekius. 4. Verba πῶλος· οὐ ναυσθλώσομαι ex Aristophane supplevit personaeque notam addidit Meinekius ad Ath. vol. 4. p. 188. Idem Arist. Pac. versum 140. τί δ' ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος totum ex Stheneboea sumtum esse monet, collatis scholiastarum annotationibus duabus, quarum in priore male Icarus pro Bellerophonte nominatur.

666. ποιητὴν δ' ἄρα
Ἔρως διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.

Ar. Vesp. 1074. ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν. ubi schol. ὁ στίχος Εὐριπίδου ἐκ Σθενεβοίας. Plut. Mor. p 405f. ὁ δ' Εὐριπίδης εἰπὼν ὡς Ἔρως ποιητὴν διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν, ἐνενόησεν ὅτι ποιητικὴν καὶ μουσικὴν ἔρως δύναμιν — κινεῖ. Plut. Mor. p. 762b. καίπερ ὢν ἐρωτικὸς ὁ Εὐριπίδης τὸ σμικρότατον ἀπεθαύμασεν, ἐπεὶ "ποιητὴν ἄρα Ἔρως — τὸ πρίν". Plut. Mor. p. 622c. πῶς εἴρηται τὸ "μουσικὴν δ' ἄρα Ἔρως — τὸ πρίν" ἐζητεῖτο. Plat. Sympos. p. 196e. (Stobaeus 63, 36.). πᾶς γοῦν ποιητὴς γίγνεται, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν, οὗ ἂν Ἔρως ἅψηται. Nicias Milesius in Argum. Theocr. Id. 11. ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε· οἱ γὰρ ἔρωτες | πολλοὺς ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους. Aristid. vol. 1. p. 51. (Διόνυσος) ποιεῖ χορευτήν, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν. ibid. p. 322. ὑφ' ὧν τις, "κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν" κατ' Εὐριπίδην, ἐμμελής τε καὶ δεξιὸς εὐθὺς γίγνεται. Longinus de Subl. c. 39, 2. οὐ γὰρ αὐλὸς — ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ῥυθμῷ καὶ συνεξομοιοῦσθαι τῷ μέλει τὸν ἀκροατήν, κἂν ἄμουσος ᾖ παντάπασι. V. 1. ποιητὴν] μουσικὴν Plut. Mor. p. 622c.

667. Ath. 10. p. 427e. τοῖς δὲ τετελευτηκόσι τῶν φίλων ἀπένεμον τὰ πίπτοντα τῆς τροφῆς ἀπὸ τῶν τραπεζῶν. διὸ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς Σθενεβοίας φησίν, ἐπειδὴ νομίζει τὸν Βελλεροφόντην τεθνάναι,

πεσὸν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χερός,
ἀλλ' εὐθὺς αὐδᾷ "τῷ Κορινθίῳ ξένῳ".

V. 2. ridet Cratinus ap. Ath. 11. p. 782d. ἵησι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει. item Ar. Thesm. 404. ἀνὴρ ἐρωτᾷ· τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα; | οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ. ubi scholia: ἐκ Σθενεβοίας Εὐριπίδου. Hesychius, Κορίνθιος ξένος: ἐπὶ τῶν τὰς λάταγας ῥιπτούντων, ἀπὸ τῆς παρ' Εὐριπίδῃ Σθενεβοίας τῷ Βελλεροφῶντι .π.χευούσης (sic cod. in quo ἀποχευούσης agnoscere sibi videbatur Schowius. ἐπιχευούσης, quod ἐπιχεούσης scribendum foret, Musgravius), de quo loco egit Piers. in Moer. p. 253.

668. τοιαῦτ' ἀλύει· νουθετούμενος δ' Ἔρως
μᾶλλον πιέζει.

Ar. Vesp. 111. τοιαῦτ' ἀλύει· νουθετούμενος δ' ἀεὶ μᾶλλον δικάζει. ubi schol. παρὰ τὰ Εὐριπίδου ἐκ Σθενεβοίας "τοιαῦτ' ἀλύει νουθετούμενος Ἔρως". Plut. Mor. p. 71a. οὐ γὰρ ἁπλῶς νουθετούμενος Ἔρως μᾶλλον πιέζει κατ' Εὐριπίδην, ἀλλ' ἐὰν νουθετῇ τις ἐν πολλοῖς cet. Verba νουθετούμενος δ' Ἔρως μᾶλλον πιέζει sine poetae fabulaeque nomine habet Galenus vol. 1. p. 282. ed. Basil. vol. 5. p. 149. Chart.

669. Phot. Lex. v. ξεναπάτας p. 309, 14. E. Σθενεβοίᾳ "τίς ἄνδρα τιμᾷ ξεναπάτην". Pollux 3, 58. ξεναπάτην δὲ E. εἴρηκε καὶ ξενοφόνον.

670. Stobaeus 73, 20.

ὦ παγκακίστη καὶ γυνή· τί γὰρ λέγων
μεῖζόν σε τοῦδ' ὄνειδος ἐξείποι τις ἄν;

Ex Stheneboea esse haec verba a Bellerophonte dicta coniecit Meinekius.

671. Aeschines c. Timarch. p. 21, 27. (cuius verba exscripsit Greg. Cor. Rhet. vol. 7. p. 1322. cf. Hermog. Rhet. vol. 3. p. 336.) Εὐριπίδης ἕν τι τῶν καλλίστων ὑπολαμβάνων εἶναι τὸ σωφρόνως ἐρᾶν, ἐν εὐχῆς μέρει τὸν ἔρωτα ποιούμενος λέγει που

ὁ δ' εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετήν τ' ἄγων ἔρως
ζηλωτὸς ἀνθρώποισιν· ὧν εἴην ἐγώ.

Schol. codicis Med. ad Greg. Cor. Rhet. vol. 7. p. 1321. ταῦτα λέγει Εὐριπίδης ἐν Σθενεβοίᾳ τῷ δράματι εἰσάγων τὸν Βελλεροφόντην γνωμολογοῦντα. Iidem versus cum Eur. fr. 551. male iuncti leguntur in Stobaei Ecl. 1, 9, 2. p. 270.

672. Ath. 10. p. 421f. ἐν Σθενεβοίᾳ δ' Εὐριπίδης περὶ εὐτελείας λέγων

βίος δὲ πορφυροῦς θαλάσσιος
οὐκ εὐτράπεζος, ἀλλ' ἐπάκτιοι φάτναι.
ὑγρὰ δὲ μήτηρ, οὐ πεδοστιβής, τροφὸς
θάλασσα· τήνδ' ἀροῦμεν, ἐκ ταύτης βίος
βρόχοισι καὶ πέδαισιν οἴκαδ' ἔρχεται.

V. 1. πορφυροῦς θαλάσσιος] πορφυρεῦσιν ἐνθαλάσσιος Meinekius. πορφυρεὺς θαλάσσιος Hermannus. θαλάσσιος delet Nauckius.

673. Stobaeus 85, 6.

κομίζετ' εἴσω τήνδε. πιστεύειν δὲ χρὴ
γυναικὶ μηδὲν, ὅστις εὖ φρονεῖ βροτῶν.

ΣΙΣΤΦΟΣ ΣΑΤΤΡΙΚΟΣ.

Fabula acta olymp. 91, 2. teste Aeliano V. H. 2, 8. (vide supra p. 293.). Quae Plutarchus (Mor. p. 879f. 880e.) et Galenus (vol. 4. p. 427. ed. Bas. vol. 2. p. 30. Chart.) ex hoc dramate afferunt, a Sexto Empirico p. 403, 1. recte, ut videtur, tribuuntur Critiae. Nam quadraginta duo quos Sextus attulit versus (in quibus notandum v. 39. χωρίῳ, vocabulum non tragicum) non habent colorem Euripideum.

674. Suidas, χαίρω σε ἐληλυθότα: Ὀρωπικοὶ οὕτω λέγουσιν. E. Σισύφῳ

χαίρω γέ σ', ὦ βέλτιστον Ἀλκμήνης τέκος,
⏑ – ⏑ τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα.

Sic etiam Etym. M. p. 808, 6. sed omissis poetae verbis, quae addit cod. Flor. ap. Miller. *Mélanges de litt. Grecque* p. 306. χαίρω σε, ὦ βέλτιστε Ἀ. τ. V. 1. γέ σ'] σέ γ' Heath. βέλτιστον pro βέλτιστε Valck. 2. ἐλθόντα supplet Heathius, σωθέντα Cobetus Var. Lect. p. 238.

675. Hesychius, ἑλίσσων: πλέκων, ψευδόμενος, οὐκ ἐπὶ εὐθείας λέγων, ἢ κινῶν (κοινόν codex). E. Σ. Poetam λόγους ἑλίσσων dixisse coniecit Matthiae.

ΣΚΕΙΡΩΝ ΣΑΤΤΡΙΚΟΣ.

De Scirone vide praeter alios Plut. V. Thesei c. 10. Euripidem quae de Procruste vulgo narrantur ad Scironem transtulisse e fr. 677. collegit Boettiger.

676. Pollux 9, 75. ἀλλὰ καὶ κόρη παρ' Ἀθηναίοις νόμισμα ἦν —. τάχα δ' ἂν εἴη κόρη, ὡς Εὐριπίδης ὠνόμασε παρθένον ἐν Σκίρωνι, λέγων περὶ τῶν ἑταιρίδων τῶν ἐν Κορίνθῳ

καὶ τὰς μὲν ἄξει, πῶλον ἢν διδῷς ἕνα,
τὰς δ' ἢν ξυνωρίδ'· αἱ δὲ κἀπὶ τεσσάρων
φοιτῶσιν ἵππων ἀργυρῶν. φιλοῦσι δὲ
τὸν ἐξ Ἀθηνῶν παρθένους ὅταν φέρῃ
πολλάς.

V. 1. ἄξει — ἢν pro ἄξῃ — ἂν Nauckius. 2. δ' ἢν pro δὲ idem. 4. τὸν pro τὰς Cobetus Nov. Lect. p. 14.

677. Pollux 10, 35. τῶν γὰρ ἀδοξοτέρων ἡ χαμεύνη καὶ τὸ χαμεύνιον· ἐν γοῦν τῷ σατυρικῷ Σκίρωνι Εὐριπίδης φησὶ

σχεδὸν χαμεύνη σύμμετρος Κορινθίας
παιδός, κνεφάλλου δ' οὐχ ὑπερτείνεις πόδα.

V. 2. ὑπερτείνεις] ὑπερτενεῖς Meinekius.

678. Ath. 9. p. 368d. καὶ κωλῆνα δὲ λέγουσι καὶ κωλῆν — E. Σκείρωνι "οὐδὲ κωλῆνες νεκρῶν". νεβρῶν Casaubonus.

679. Stobaeus 46, 10. τοῦ αὐτοῦ Σκίρωνι. "ἔστι τοι καλὸν | κακοὺς κολάζειν". κακοὺς pro τοὺς κακοὺς Grotius.

680. Ath. 3. p. 76c. μνημονεύει — ἐρινῶν συκῶν E. ἐν Σκίρωνι "ἢ προσπηγνύναι | κράδαις (sic Epitome: κραδαῖς codex) ἐριναῖς".

681. Hesychius, ἁμαρτεῖν: ἀκολουθεῖν. E. Σκείρωνι. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Φιλοκτήτῃ ἐπὶ τοῦ ἀποτυχεῖν. Verba E. Σκείρωνι in codice praecedenti glossae (ἁμαρτητήν) in codice illata huc transposuit Nauckius. ἁμαρτεῖν eadem qua ὁμαρτεῖν vi usurpari tradit Eust. Il. p. 592, 21.

682. ἔμβολα. V. fr. 593.

ΣΚΥΡΙΑΙ.

Argumentum fere idem fuerit quod cognominis fabulae Sophocleae, Achilles apud Lycomedem Scyri regem inter virgines delitescens et Ulixis dolo detectus. Σκύριοι bis Stobaeus, Σκύριαι Hesychius et Lex. rhet. (fr. 687.) Bergkius huc refert fr. 896. NAUCK.

683. Sextus Empir. p. 671, 22. τὸ παρὰ τῷ Ε. ἐπὶ τῇ Λυκομήδους θυγατρὶ Δηιδαμείᾳ λεγόμενον

ἡ παῖς νοσεῖ σοῦ κἀπικινδύνως ἔχει.

ΛΥΚ. πρὸς τοῦ; τίς αὐτὴν πημονὴ δαμάζεται;
μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῆς;

πυνθάνεται γὰρ μή τι πλευριτικὴ γέγονε διὰ τὸ τοὺς πλευριτικοὺς βήσσοντας ὑπόχολον ἀνάγειν. Locus huc relatus est secundum Apollod. 3, 13, 8. κἀκεῖ τρεφόμενος (Achilles) τῇ Λυκομήδους θυγατρὶ Δηιδαμείᾳ μίγνυται. V. 2. Lycomedis nomen praescripsit Nauckius. 3. γυμνάζει] χειμάζει Ruhnken. χολῆς] χολῇ Valck.

684. Stobaeus 109, 8. Εὐριπίδου Σκυρίοις.

σοφοὶ δὲ συγκρύπτουσιν οἰκείας βλάβας.

Orion Flor. 1, 10. p. 42, 12. ἐκ τῶν Σκυρίων. "σοφοὶ — βλάβας".

685. Stobaeus 105, 16. τοῦ αὐτοῦ Σκύριοι.

φεῦ τῶν βροτείων ὡς ἀνώμαλοι τύχαι.
οἱ μὲν γὰρ εὖ πράσσουσι, τοῖς δὲ συμφοραὶ
σκληραὶ πάρεισιν εὐσεβοῦσιν εἰς θεούς,
καὶ πάντ' ἀκριβῶς κἀπὶ φροντίδων βίον
οὕτω δικαίως ζῶσιν αἰσχύνης ἄτερ.

Anth. Pal. 10, 107. Εὐριπίδου. "θεοῦ — βροτός" (fr. 1014, 1.). "φεῦ τῶν — θεούς" (v. 1—3). V. 1—3. ἀνωνύμως attulit Io. Lydus de mens. 4, 7. p. 55, 7. et 4, 62. p. 94, 1. τύχαι per attractionem pro τυχῶν dictum esse monet Herwerdenus p. 58. 3. σκληραὶ om. Lydus p. 55. εἰς θεοὺς] πρὸς θεοὺς Anthol. πρὸς θεοῦ Lydus p. 55. πρὸς θεὸν p. 94. 4. καὶ] κἂν Nauckius. κεἰ Herwerdenus. 5. οὐ τῷ δικαίῳ] οὕτω δικαίως ABM. σὺν τῷ δικαίῳ Gesner.

686. Hesychius, ζεύγλας: ζυγοὶ ἢ μέρη τοῦ ζυγοῦ. καὶ ζευκτῆρες ἱμαντόδεσμοι. καὶ τροπωτῆρες. μεταφορικῶς Ε. Σκυρίαις.

687. παρασάγγης. V. Sophoclis fr. 459. ubi quae e Lexico rhet. post Photii Lexicon p. 674, 27. apposui excerpta sunt ἐκ τῶν Κλαυδίου Κασίλωνος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥήτορσι ζητουμένων: quod nomen aliunde non cognitum servavit codex apud Millerum *Mélanges de litt. Grecque* p. 453.

ΣΥΛΕΥΣ ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ.

Tzetzae schol. Aristoph. Proleg. e codice Mediol. edita ab H. Keilio (ap. Nauck. in Append. ad Lexicon Vind. p. 249, 19.) e codice Paris. a Cramero Anecd. Paris. vol. 1. p. 7. Ἡρακλῆς πραθεὶς τῷ Συλεῖ γεωργὸς (ὡς γεωργὸς cod. Paris.) δοῦλος ἐστάλη (ἔσταλται P) εἰς τὸν ἀγρόν, τὸν ἀμπελῶνα ἐργάσασθαι· ἀνεσπακὼς δὲ δικέλλῃ προρρίζους τὰς ἀμπέλους ἁπάσας νωτοφορήσας τε αὐτὰς εἰς τὸ οἴκημα (γεωργοῦ add. P) τοῦ ἀγροῦ ψωμοὺς μεγάλους (ἄρτους τε μεγάλους P) ἐποίησε τόν κρείττω τε τῶν βοῶν θύσας κατεθοινᾶτο, καὶ τὸν πιθεῶνα δὲ διαρρήξας καὶ τὸν κάλλιστον πίθον ἀποπωμάσας τάς θύρας τε ὡς τράπεζαν θεὶς ἤσθιέ τε καὶ ἔπινεν ᾄδων, καὶ τῷ προεστῶτι δὲ τοῦ ἀγροῦ δριμὺ ἐνορῶν φέρειν ἐκέλευεν ὡραῖά τε καὶ πλακοῦντας, καὶ τέλος ὅλον ποταμὸν πρὸς τὴν ἔπαυλιν τρέψας τὰ πάντα κατέκλυσεν. (ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον Εὐριπίδου δρᾶμα add. P.) Meinekius huic dramati adscribit fr. 899.

688. Philo Iud. vol. 2. p. 461. ἴδε γοῦν οἷα παρ' Εὐριπίδῃ φησὶν ὁ Ἡρακλῆς

πίμπρη, κάταιθε σάρκας, ἐμπλήσθητί μου
πίνων κελαινὸν αἷμα· πρόσθε γὰρ κάτω
γῆς εἶσιν ἄστρα, γῆ δ' ἄνεισ' εἰς αἰθέρα,
πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον.

Idem paulo post: πάλιν τὸν αὐτὸν σπουδαῖον οὐχ ὁρᾷς ὅτι οὐδὲ πωλούμενος θεράπων εἶναι δοκεῖ, καταπλήττων τοὺς ὁρῶντας, ὡς οὐ μόνον ἐλεύθερος ὤν, ἀλλὰ καὶ δεσπότης ἐσόμενος τοῦ πριαμένου; ὁ γοῦν Ἑρμῆς πυνθανομένῳ εἰ φαῦλός ἐστιν ἀποκρίνεται ,'ἥκιστα — δραστήριος" (fr. 689.). "οὐδεὶς δ' — ἐμβολήν" (fr. 690.). εἶτ' ἐπιλέγει τὸ ἦθος αὐτοῦ "σοῦ κατηγορῶ — θέλοις" (fr. 691.). ἐπεὶ δὲ καὶ πριαμένου Συλέως εἰς ἀγρὸν ἐπέμφθη, διέδειξεν ἔργοις τὸ τῆς φύσεως ἀδούλωτον. τὸν μὲν γὰρ ἄριστον τῶν ἐκεῖ ταύρων καταθύσας Διὶ πρόφασιν εὐωχεῖτο, πολὺν δ' οἶνον ἐμφορήσας ἀθρόον εὖ μάλα κατακλιθεὶς ἠκρατίζετο. Συλεῖ δὲ ἀφικομένῳ καὶ δυσανασχετοῦντι ἐπί τε τῇ βλάβῃ καὶ τῇ τοῦ θεράποντος ῥᾳθυμίᾳ καὶ ἐπὶ τῇ περιττῇ καταφρονήσει, μηδὲν μήτε τῆς χρόας μήτε ὧν ἔπραττε μεταβαλὼν εὐτολμότατά φησι "κλίθητι — ἔσῃ" (fr. 692.). τοῦτον οὖν πότερον δοῦλον ἢ κύριον τοῦ δεσπότου ἀποφαντέον, μὴ μόνον ἀπελευθεριάζειν, ἀλλὰ καὶ ἐπιτάγματα ἐπιτάσσειν τῷ κτησαμένῳ τολμῶντι, ὡς καὶ εἰ ἀφηνιάζοι τύπτειν καὶ προπηλακίζειν, εἰ δὲ καὶ βοηθοὺς ἐπάγοιτο, πάντας ἄρδην ἀπολλύναι; Versus supra scriptos ἀνωνύμως affert Philo Iud. vol. 1. p. 127. vol. 2. p. 449. cf. vol. 2. p. 53. πρὸς ταῦθ', ὡς ὁ τραγικός φησιν, ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανον. "πίμπρα — λόγον". Euseb. Pr. E. p. 242c. ἀλλὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐλευθεροστομῶν ἀντιφθέγξεται "ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανον. τέμνε, κάταιθε σάρκας — λόγον". hinc versum πρὸς ταῦτ' ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανον (Eur. Phoen. 521.) huic fragmento praefigunt; videtur potius Philo, quem sequitur Eusebius, duorum dramatum versus coniunxisse. Artemidorus 4, 59. ἔδοξέ τις λέγειν θεράπαιναν τὰ Εὐριπίδεια ἰαμβεῖα "ὀπτᾶς — μου" (v. 1.). V. 1. πίμπρα Philo, τέμνε Euseb. (ubi codices quattuor hoc verbum om.), ὀπτᾶς Artem., πίμπρη Pierson. κάταιθε] κατέσθιε Artem. 3. δ'] τ' Philo vol. 2. p. 449. et 461. ἄνεισ'] ἄνω Philo vol. 1. p. 127. et vol. 2. p. 449. ἄνισσ' Eusebii codex unus. εἰς αἰθέρα] εἰς οὐρανὸν Philo vol. 2. p. 449. ἐς οὐρανὸν Euseb. NAUCK.

689. Philo Iud. vol. 2. p. 461. (vide fr. 688.), qui Mercurii haec verba esse docet de Hercule dicta,

ἥκιστα φαῦλος, ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον·
πρόσχημα σεμνὸς κοὐ ταπεινὸς οὐδ' ἄγαν
εὔογκος ὡς ἂν δοῦλος, ἀλλὰ καὶ στολὴν
ἰδόντι λαμπρὸς καὶ ξύλῳ δραστήριος.

V. 2. πρόσχημα] τὸ σχῆμα Herwerdenus p. 59.

690. Philo Iud. vol. 2. p. 461. (vide fr. 688.), qui cum fr. 689. iungit. Sylei potius verba sunt.

οὐδεὶς δ' ἐς οἴκους δεσπότας ἀμείνονας
αὑτοῦ πρίασθαι βούλεται· σὲ δ' εἰσορῶν
πᾶς τις δέδοικεν. ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμεις,
ταῦρος λέοντος ὡς βλέπων πρὸς ἐμβολήν.

V. 1. δεσπότας] δεσπότης Musgravius.

691. Philo Iud. vol. 2. p. 461. (vide fr. 688.).

σοῦ κατηγορῶ
σιγῶντος ὡς εἴης ἂν οὐχ ὑπήκοος,
τάσσειν δὲ μᾶλλον ἢ 'πιτάσσεσθαι θέλοις.

692. Philo Iud. vol. 2. p. 461. (vide fr. 688.)

κλίνηθι καὶ πίωμεν· ἐν τούτῳ δέ μου
τὴν πεῖραν εὐθὺς λάμβαν' εἰ κρείσσων ἔσει.

V. 1. κλίνηθι pro κλίθητι Herwerdenus p. 59 2. εὐθὺ λάμβανε καὶ κρείττων ἔσῃ Philo. εὐθὺς Matthiae.

693. Stobaeus 46, 1.

τοῖς μὲν δικαίοις ἔνδικος, τοῖς δ' αὖ κακοῖς
πάντων μέγιστος πολέμιος κατὰ χθόνα.

694. Eust. Il. p. 107, 30. φέρει δὲ καὶ (Georgius Choerob.) χρῆσιν τῆς λέξεως (εἶα) κειμένην, φησί, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Συλεῖ ταύτην

εἶα δή, φίλον ξύλον,
ἔγειρέ μοι σεαυτὸ καὶ γίγνου θρασύ.

Verba εἶα — σεαυτὸ sine fabulae nomine affert Io. Alex. de accent. p. 25, 7. et ἀνωνύμως Etym. M. p. 294, 46. versum 2. ex Euripide Apollonius de pron. p. 93c. V. 1. φίλον om. Io. Al. et Etym. M. 2. ἔγειρε] ἔγειραι Apoll. ἐγεῖραι Io. Al. ἄγειρε Etym. M. ἔκτεινε Eust. Lucianus Asin. 5. vol. 2. p. 572. ab Nauckio indicatus, ἄγε δὴ σὺ ὁ φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τῆς παραδόξου θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν καὶ τέχνην εὕρισκε σοφήν. et Sueton. Ner. c. 49. ἄγ' ἔγειρε σεαυτόν.

695. Antiatt. Bekkeri p. 85, 11. βαυβᾶν: ἀντὶ τοῦ καθεύδειν. Ε. Συλεῖ.

βαυβῶμεν εἰσελθόντες· ἀπόμορξαι σέθεν
τὰ δάκρυα.

Matthiae Herculis haec esse verba suspicatur, quibus alloquatur Xenodicen Sylei filiam.

ΤΕΝΝΗΣ.

Argumentum dramatis fortasse iis continetur quae prodit Conon Photii Bibl. p. 135b, 19. Spuriam hanc fabulam veteribus visam fuisse constat e Vita Eur. Schol. vol. 1. p. 4, 12. Fr. 746. huc refert Nauckius.

696. Stobaeus 2, 17. τοῦ αὐτοῦ (Εὐρ.) Τέννῃ (sic M, τένῡ A, Τημένῳ duo Schowii cod.).

φεῦ,
οὐδὲν δίκαιόν ἐστιν ἐν τῷ νῦν γένει.

ΤΗΛΕΦΟΣ.

Iacobi Geelii de Euripidis Telepho commentatio prodiit in Annal. inst. Belg. a. 1830. Fabula acta est olymp. 85, 2. (v. supra p. 12.) Schol. Ar. Nub. 919. διαβάλλει Εὐριπίδην ὡς πτωχὸν εἰσενεγκόντα τὸν Τήλεφον, περὶ οὗ καὶ κωμῳδεῖται. Quae grammaticus aliquis Byzantinus ampliore auxit narratione vol. 1. p. 528, 1—14 qua carent codices Rav. et Ven. Meliora partim praebet qui Euripidem sequi videtur Hyginus fab. 101 cuius ex verbis "*Telephus ubi audivit, ad regem Agamemnonem venit et monitu Clytaemnestrae Orestem infantem de cunabulis rapuit, minitans se eum occisurum, nisi sibi Achivi mederentur*" Vaterus in dissert. de Sophoclis Alead. p. 19. collegit ad Euripidem referendum esse quod de Aeschylo tradit schol. Ar. Acharn. 332. ὁ Τήλεφος κατὰ τὸν τραγῳδοποιὸν Αἰσχύλον, ἵνα τύχῃ, παρὰ τοῖς Ἕλλησι σωτηρίας, τὸν Ὀρέστην εἶχε συλλαβών. "Telephi Euripidei habitum ridet Ar. Ach. 432. qui ei tribuit ῥακώματα 432., πιλίδιον Μύσιον 439., πτωχικὸν βακτήριον 448., σπυρίδιον 453., κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον 459., χυτρίδιον 463. Cf. quod Antisthenes narrat in Diog. L. 6, 87., Cratetem cynicae philosophiae se addixisse θεασάμενον ἔν τινι τραγῳδίᾳ Τήλεφον σπυρίδιον ἔχοντα καὶ τἄλλα λυπρόν. Maximus Tyrius 7. p. 126. ὁ Ἀγαμέμνων τὸ σκῆπτρον φέρει, ὁ βουκόλος διφθέραν, ὁ Ἀχιλλεὺς ὅπλα, ὁ Τήλεφος ῥάκια καὶ θύλακον. Item huc spectare videtur Horatius Epist. 2, 3, 95. Euripidem secutus videtur Ennius in Telepho, et Aristophanes nullam tragoediam saepius quam hanc parodia expressit. Olim huc referebatur fr. 880. Symmachus e Telepho expressa esse suspicatus est verba Aristophanis καὶ γάρ εἰμ' ἄγαν ὀχληρός Ach. 472. Cf. fr. 572." NAUCK.

697. ὦ γαῖα πατρίς, ἣν Πέλοψ ὁρίζεται,
χαῖρ', ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον
Πὰν ἐμβατεύεις, ἔνθεν εὔχομαι γένος.
Αὔγη γὰρ Ἀλέου παῖς με τῷ Τιρυνθίῳ
τίκτει λαθραίως Ἡρακλεῖ· ξύνοιδ' ὄρος
Παρθένιον, ἔνθα μητέρ' ὠδίνων ἐμὴν
ἔλυσεν Εἰλείθυια.

Dionys. Hal. de C. V. 26. vol. 5. p. 219. (p. 426. et 428. Schaef.): ἐκ δὲ τῆς ποιήσεως τῆς ἰαμβικῆς τὰ Εὐριπίδου ταυτὶ "ὦ — χαῖρ'", τὸ πρῶτον ἄχρι τούτου κῶλον. "ὅς τε — ἐμβατεύεις", τὸ δεύτερον μέχρι τοῦδε. "ἔνθεν — γένος", τοῦτο τὸ τρίτον. τὰ μὲν πρότερα μείζονα στίχου, τοῦτο δ' ἔλαττον "αὔγη — Ἡρακλεῖ", μετὰ τοῦτο "ξύνοιδ' — Παρθένιον", οὐδέτερον αὐτῶν στίχῳ συμμετρούμενον. εἶτ' αὖθις ἕτερον στίχου τ' ἔλαττον καὶ στίχου μεῖζον "ἔνθα — Εἰλείθυια", καὶ τὰ ἑξῆς. Locum ad Telephum rettulit Uptonus. V. 1. ὁρίζεται] οἰκίζεται Nauckius. 2. δυσχειμέρων Ἀρκάδων libri, quae verba transposuit Sylburgius, δυσχείμερον restituit Musgr. 3. Πὰν add. Musgr. γένος] Sic Ἀργεῖαι γένος ἐξευχόμεσθα Aesch. Suppl. 274. 4. Αὔγη pro αὐτὴ Leopardus.

698. Diogenes Epist. 5. in *Notices et Extr.* 10, 2. p. 241. Τήλεφόν τε τὸν Ἡρακλέους, ἡνίκα εἰς Ἄργος παρεγένετο, πολὺ χείρονι σχήματι τοῦ ἡμετέρου ἐμφανισθῆναι (tragici poetae dicunt)

πτώχ' ἀμφίβληστρα σώματος λαβὼν ῥάκη
ἀρκτήρια τύχης.

V. 1. ἀμφίβληστρα pro ἀμφίβλητα Boisson. λαβόντα Diogenes. 2. ἀλκτήρια Bernhardy. τύχης] ψύχους Dobraeus.

699. Ar. Acharn. 440.

δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
εἶναι μὲν ὅσπερ εἰμί, φαίνεσθαι δὲ μή.

Schol. οἱ δύο στίχοι οὗτοι ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.

Versus prior ab Aristophane mutatus; εἰς τὸ σήμερον Meinekius.

700. κώπης ἀνάσσων κἀποβὰς εἰς Μυσίαν
ἐτραυματίσθη πολεμίῳ βραχίονι.

Aristot. Rhet. 3, 2. p. 1405a, 29. τὸ δὲ ὡς ὁ Τήλεφος Εὐριπίδου φησὶ "κώπας ἀνάσσειν καὶ ἀποβὰς εἰς Μυσίαν" ἀπρεπές, ὅτι μεῖζον τὸ ἀνάσσειν ἢ κατ' ἀξίαν. ubi scholia fol. 53b, 10. κώπης εἶπεν ἀνάσσειν τὸν ἄρχοντα, τὸν δέκαρχον. μεταφορά ἐστι καὶ αὕτη ἀπὸ τοῦ βελτίονος. καὶ τὸ ἀποβὰς εἰς Μυσίαν ἐτραυματίσθη πολεμίῳ βραχίονι. V. 1. κώπης ἀνάσσων] κώπας ἀνάσσειν libri. Correctum ex scholio Stephani p. 302. 304.

701. Ar. Ach. 497. μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες οἱ θεώμενοι, | εἰ πτωχὸς ὢν ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν μέλλω. ubi scholia: ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου
μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκροι,
εἰ πτωχὸς ὢν τέτληκ' ἐν ἐσθλοῖσιν λέγειν.

V. 1. repetit Alexis ap. Ath. 15. p. 691f.

702. Ar. Ach. 446. εὐδαιμονοίης· Τηλέφῳ δ' ἁγὼ φρονῶ. Schol. παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου
καλῶς ἔχοιμι· Τηλέφῳ δ' ἁγὼ φρονῶ.

καλῶς ἔχοιμι dixit etiam Antiphanes Com. 3. p. 90., aliam lectionem praebet Ath. 5. p. 186c. Ἀρκεσίλαον δέ φασιν εἰς συμπόσιον παρακληθέντα καὶ συγκατακλιθέντα ἐνί τῶν βορῶς ἐσθιόντων, αὐτὸν δὲ μηδενὸς ἀπολαῦσαι δυνάμενον, ἐπεί τις αὐτῷ τῶν παρόντων ἐξέτεινε, φάναι "εὖ σοι γένοιτο, Τηλέφῳ δ' ἁγὼ νοῶ". ubi σοι pro μοι Arcesilaus substituit. NAUCK.

703. οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον ⏑ – ⏑ –
εἴτ' ἐστὶ Μυσὸς εἴτε κἄλλοθέν ποθεν,
[ἐκ τοῦ] προσώπου Τήλεφος γνωρίζεται.

Plat. Gorg. p. 521b. εἴ σοι Μυσόν γε ἥδιον καλεῖν, ὦ Σώκρατες. ubi Olympiodorus in *Archiv f. Philol. u. Paedag.* vol. 14. p. 527. ἡ παροιμία αὕτη ἐκ τοῦ Τηλέφου ἐστὶν Εὐριπίδου. ἐκεῖ γὰρ ἐρωτᾷ τις περὶ τοῦ Τηλέφου καί φησι τὸ "Μυσὸν Τήλεφον. εἴτε δὲ Μυσὸς ἦν εἴτε ἄλλοθέν ποθεν, πῶς ὅτι ὁ Τήλεφος γνωρίζεται;" Correxi haec ut potui; certum est quod v. 1. addidi οἶδ' ἄνδρα ex Ar. Ach. 430., qui ipsa illa οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον Euripidi tribuit; ad integritatem versus haud incommode ξένος δ' ὅδε suppleveris. Verba Ulixis esse suspicor. NAUCK.

704. Ar. Lys. 706.
ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος.

Schol. ἄνασσα πράγους: ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου. Quae Aristophanes subiicit, τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων; Euripidea esse coniecit Valck. Diatr. p. 210.

705. Ar. Eq. 1240.
ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Λύκιε, τί ποτέ μ' ἐργάσει;

Schol. ὁ στίχος ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου.

706. Stobaeus 13, 10.
Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ πέλεκυν ἐν χεροῖν ἔχων
μέλλοι τις εἰς τράχηλον ἐμβαλεῖν ἐμόν,
σιγήσομαι δίκαιά γ' ἀντειπεῖν ἔχων.

V. 3. γ'] τ' BMVind. Telephi verba, ut videtur Nauckio.

707. Ar. Acharn. 540.
ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν· ἀλλὰ τί χρῆν εἴπατε.

Schol. ἐρεῖ τις οὐ χρῆν: καὶ τοῦτο ἀπὸ Τηλέφου Εὐριπίδου. Suspectum τί productum, ut ἐμὲ δὲ τί χρὴ δρᾶν τότε ap. Eurip. Iph. A. 1366, ubi Gaisfordus χρὴ τί. Hic πῶς χρῆν Erfurdtius.

708. Sextus Empir. p. 557, 22. οὔτε ἡδονῆς οὔτε πλούτου ὄφελός τι ἔστιν ἀπούσης αὐτῆς (τῆς ὑγιείας)
⏑ – τί γάρ με πλοῦτος ὠφελεῖ νόσον;
σμίκρ' ἂν θέλοιμι καὶ καθ' ἡμέραν ἔχων
ἄλυπος οἰκεῖν μᾶλλον ἢ πλουτῶν νοσεῖν.

Cum lemmate Εὐριπίδου Τηλέφῳ v. 2. et 3. affert Stobaeus 93, 19. et 97, 11. V. 1. νόσον codices. νοσοῦντά γε ed. 2. σμίκρ' ἂν] σμικρὰν Stobaeus 93. μικρὰν Sextus. μίκρ' ἂν Stobaeus 97. (ubi tamen μικρὰν MVind.). θέλοιμι] θέλοιμ' ἂν Stobaeus 93. 2. ἔχων ἄλυπος] ἄλυπον ἔχων Sextus. 3 ἄλυπος οἰκεῖν] τροφὴν ἐνοικεῖν Stobaeus 93. μᾶλλον] βιοτὴν Sextus.

709. Stobaeus 29, 55.
οὐ τἄρ' Ὀδυσσεύς ἐστιν αἱμύλος μόνος·
χρεία διδάσκει, κἂν βραδύς τις ᾖ, σοφόν.

Priorem versum ἀνωνύμως habet Plut. V. Lysandri c. 20, alterum in proverbium abiisse docet Suidas v. χρεία: καὶ παροιμία "χρεία διδάσκει, κἂν ἄμουσος ᾖ, σοφὸν | Καρχηδόνιον", quae ad Menandri Καρχηδόνιον a Toupio relata sunt (cf. Meinek. Com. 4. p. 146). V. 1. οὐ τἄρ' Porsonus. οὐκ ἄρα Plut. οὐ γὰρ Stobaeus. μόνος] μόνον Plut.

710. Ar. Ach. 543.
καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ.

Schol. ἢ πολλοῦ γε δεῖ: ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὅλως. καὶ τοῦτο ἐκ Τηλέφου. Ulixis opinor verba sicut fr. 711. 712. 715. 717. NAUCK.

711. τὸν δὲ Τήλεφον
οὐκ οἰόμεσθα; νοῦς ἄρ' ἡμὶν οὐκ ἔνι.

Ar. Ach. 555. ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἐδρᾶτε· "τὸν δὲ — ἔνι". ubi schol. τὸν δὲ Τήλεφον: καὶ ταῦτα ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου. Verba ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἐδρᾶτε Euripidea non sunt. Aristides vol. 2. p. 19. τὸν δὲ Τήλεφον οὐκ οἴει τὰ αὐτὰ ταῦτα; ubi schol. p. 376. τίς τῶν ποιητῶν εἰσάγει τὸν Τήλεφον ἐλέγχοντα τὸν Ὀδυσσέα ἐκ τῶν αὐτοῦ (αὐτῶν recte p. 375.) λόγων οὓς πρὸς τὸν Τήλεφον εἶπε. V. 2. ἡμῖν] ὑμῖν cod. Rav. et Ven. aliique.

712. Ar. Thesm. 519. κᾆτ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα, οὐδὲν παθοῦσαι μεῖζον ἢ δεδράκαμεν; ubi schol. παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου
εἶτα δὴ θυμούμεθα
παθόντες οὐδὲν μεῖζον ἢ δεδρακότες;

V. 1. εἶτα pro εἰ Matth. 2. μεῖζον Ar. μᾶλλον schol. πεπονθότ' ἐστὶ μᾶλλον ἢ δεδρακότα Soph. Oed. C. 267.

713. Ar. Ach. 577. ὦ Λάμαχ', οὐ γὰρ οὗτος ἄνθρωπος πάλαι
ἅπασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακορροθεῖ.

Schol. κακορροθεῖ: κακῶς ἀγορεύει. καὶ τοῦτο ἐκ Τηλέφου.

714. Ar. Ach. 454. τί δ', ὦ τάλας, σὲ τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος; Schol. καὶ τοῦτο δὲ παρὰ τὰ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου
τί δ', ὦ τάλας; σὺ τῷδε πείθεσθαι μέλλεις;

μέλλεις] θέλεις Valck. Probabilius με λῄς Nauckius, qui haec Achillis verba esse coniecit. De verbo λῄς diximus ad fr. 627b.

715. Stobaeus 20, 37.
ὥρα σε θυμοῦ κρείσσονα γνώμην ἔχειν.

716. Ammon. v. πρόξενος p. 10. Valck οὐκ ὀρθῶς οὖν Ε. ἐν Τηλέφῳ πρόξενον εἴρηκε τὸν ἰδιόξενον
κακός τίς ἐστι προξένῳ σοὶ χρώμενος.

Eadem fere Etym. Gud. p. 481, 32.

717. Clem. Alex. Strom. 6. p. 746. ἐν Τηλέφῳ εἰπόντος Εὐριπίδου
Ἕλληνες ὄντες βαρβάροις δουλεύσομεν;

Θρασύμαχος ἐν τῷ ὑπὲρ Λαρισαίων λέγει "Ἀρχελάῳ δουλεύσομεν Ἕλληνες ὄντες βαρβάρῳ;" Pseudo-Callisth. 1, 25. p. 26. ἵνα μὴ Ἕλληνες ὄντες βαρβάρῳ δουλεύσωμεν.

718. Ar. Ach. 8. φιλῶ τοὺς ἱππέας | διὰ τοῦτο τοὔργον· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι. Schol. τὸ ἡμιστίχιον ἐκ τοῦ Τηλέφου Εὐριπίδου, ἔχον οὕτως

κακῶς ὀλοίατ'· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.

Suid. v. παρῳδούμενος: τὸ "ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι" παρ' Εὐριπίδῃ καὶ παρ' Ἀριστοφάνει εἰρημένον. ὀλοίατ' pro ὄλοιτ' ἄν Dobraeus.

719. Stobaeus 29, 9.

μοχθεῖν ἀνάγκη τοὺς θέλοντας εὐτυχεῖν.

Idem versus est in Men. mon. 338., cum Sophoclis fr. 463. coniunctus exstat ap. Stobaeum 29, 25. et ἀνωνύμως in Anecd. Boiss. vol. 1. p. 115. et Floril. Leid. 120. in Philol. 6. p. 578. Verba μοχθεῖν ἀνάγκη recurrunt in fr. 37, 1. cf. Corp. Inscr. 4310, 12. et 4379. o. 17. (vol. 3. p. 162. et 190.): μοχθεῖν ἀνάγκη· μεταβολὴ δ' ἔσται καλή. NAUCK.

720. Stobaeus 51, 8.

τόλμα ἀεί, κἄν τι τρηχὺ νέμωσι θεοί.

τόλμ' ἀεὶ ed. τόλμ ἀεὶ AVind. (ς supra τόλμ) τόλμης ἀεί B. κἄν τι] κάν τις M. Versus non Euripidis, sed poetae elegiaci: quod animadvertit Meinekius ad Men. p. 314. qui τολμᾶν δεῖ scripsit, quo non opus.

721. Ar. Nub. 891. ἴθ' ὅποι χρῄζεις· πολὺ γὰρ μᾶλλόν σ' | ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολῶ. Schol. πάντα δὲ ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου

ἴθ' ὅποι χρῄζεις· οὐκ ἀπολοῦμαι
τῆς σῆς Ἑλένης οὕνεκα.

722. Stobaeus 39, 10.

Σπάρτην ἔλαχες, κείνην κόσμει·
τὰς δὲ Μυκήνας ἡμεῖς ἰδίᾳ.

Priorem versum ἀνωνύμως afferunt Cicero ad Att. 4, 6, 2. Plut. Mor. p. 472e. p. 602b. Diogenianus 8, 16. schol. Theocr. 5, 61. Psellus Boiss. p. 168. Macarius 7, 78.; verba liberius mutant Diogenianus 8, 46. ἣν ἔλαχες Σπάρταν κόσμει, et Gregorius Cyprius 2, 76. (cf. Greg. Cypr. cod. Mosq. 3, 82.) κόσμει Σπάρταν, ἣν ἔλαχες. Eundem versum respiciunt Cicero ad Att. 1, 20, 3. *eam quam mihi dicis obtigisse* Σπάρταν *non modo nunquam deseram, sed etiam* — Synesius Epist. 101. (cf. Suid. v. κόσμει): ἀλλὰ κόσμει, φησίν, ἃν ἔλαχες Σπάρταν. Theodorus Metoch. p. 16. ὥστ' ἀνάγκην ταύτην ἔχομεν οὐ Σπάρταν κοσμεῖν, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἃν ἐλάχομεν, ἀλλὰ τύχην μάλιστα φέρειν. Theodorus Hyrtac. Epist. 46. in *Notices et Extr.* 5. p. 723. καὶ κόσμει Σπάρταν ἣν ἔλαχες. idem Epist. 61. in *Notices et Extr.* 6. p. 25. κοσμῶν σπάρτον ἣν ἔλαχον. et Epist. 87. ibid. p. 43. Πάτροκλος ἣν ἔλαχε σπάρτον ἐκόσμει. Nicephorus Chumnus Epist. 4. in Boisson. Anecd. Nov. p. 5. στέργουσι μὲν Σπαρτιᾶται Σπάρταν ἣν ἔλαχον. Moschopulus ad Eur. Or. 537. vol. 2. p. 157, 15. ἡ σπάρτος ἐπὶ θηλυκοῦ, ἀφ' οὗ τὸ κόσμει σπάρτον ἃν ἔλαχες. V. 1. Σπάρτην Stobaeus. σπάρτον schol. Eur. et Theod. Hyrt. Σπάρταν ceteri. κείνην Stobaeus. κείναν Diogenianus 8, 16. ταύταν Cic. Plut. Mor. p. 472. ταύτην Plut. Mor. 602. Psell. Macar. Σπάρταν schol. Theocr. Haec collegit Nauckius. Formae Doricae locum habent in proverbio Dorico: non habent in anapaestis Euripidis, qui Σπάρτην et κείνην scripserat.

723. Ar. Eq. 813.

ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει.

Schol. v. 809. τὸ δὲ "ὦ πόλις Ἄργους" ἀπὸ Τηλέφου Εὐριπίδου· τὸ δὲ "κλύεθ' οἷα λέγει" ἀπὸ Μηδείας (168.). Ar. Plut. 601. ὦ — λέγει. ubi schol. ὦ πόλις Ἄργους: ταῦτα ἐκ Τηλέφου Εὐριπίδου τραγικεύεται. Ex his colligi potest verbis κλύεθ' οἷα λέγει Euripidem et in Medea et in Telepho usum esse.

724. Stobaeus 22, 32.

σὺ δ' εἴκ' ἀνάγκῃ καὶ θεοῖσι μὴ μάχου·
τόλμα δὲ προσβλέπειν με καὶ φρονήματος
χάλα. τά τοι μέγιστα πολλάκις θεὸς
ταπείν' ἔθηκε καὶ συνέστειλεν πάλιν.

725. Plut. Mor. p. 46f. οὐ γὰρ μόνον, ὡς Εὐριπίδης φησί, τὸ Τηλέφου τραῦμα

πριστοῖσι λόγχης θέλγεται ῥινήμασιν,

ἀλλὰ καὶ τὸν ἐκ φιλοσοφίας ἐμφυόμενον εὐφυέσι νέοις δηγμὸν αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται.

726. Schol. Plat. p. 60. (377. Bekk.) ψυκτήρ: σκεῦος ἔνθα διανίζουσι τὰ ποτήρια, ἢ ποτηρίου εἶδος, ὡς Ε. Τηλέφῳ.

727a. Ar. Pac. 528. ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος. ubi schol. ἔστι δὲ Εὐριπίδου ἐκ Τηλέφου [ἢ Τληπολέμου] τὸ

ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον τέκος.

Verba ἢ Τληπολέμου delet Meinekius.

727b. Adiectivo λοχαῖος in hac fabula usum esse Euripidem colligi potest ex Etym. Florentino apud Millerum *Mélanges de littérature Grecque* p. 208. Λόχαιον: τὸν κεκλιμένον, ἐν ᾧ ἔστι λοχῆσαι. Εὐριπίδης Τηλέφῳ. καὶ ἐν Ἀλκήστιδι "κἄνπερ λόχαια σαυτὸν ἐξέδρας". καὶ λοχαίη σχῖνος παρὰ τῷ Ἀράτῳ (1057.). Quae sic sunt corrigenda, Λοχαῖον σῖτον: τὸν κεκλιμένον, ἐν ᾧ ἔστι λοχῆσαι. Εὐριπίδης Τηλέφῳ. καὶ ἐν Ἀλκήστιδι (848.) "κἄνπερ λοχαίας αὐτὸν ἐξ ἕδρας συθεὶς | μάρψω". καὶ λοχαίη cet. Glossa λοχαῖος σῖτος est apud Photium, qui explicat ὁ βαθὺς ἢ ὁ δι' ἐπομβρίαν κεκλιμένος. corrupta apud Hesychium λοχαῖος: κλεινόμενος εὔσιτος, ἀπὸ τοῦ . . . . εὐτροφεῖν. In versu Alcestidis nunc λοχήσας legitur: sed veram scripturam annotavit schol. cod. Vat. γράφεται λοχαίας (codex λοχίας, quod correxit Hartungus). λοχᾶν γὰρ αὐτὸν θέλει ὁ Ἡρακλῆς κρυφθείς.

ΤΗΜΕΝΙΔΑΙ.

Τημενίδες pro Τημενίδαι praebet Stobaeus, quem errorem esse videri librariorum, qui dativo Τημενίδαις vitiose Τημενίδες scripto decepti fuerint, monet Nauckius. Genuinam inscriptionem confirmat Dioscorides Anth. Pal. 11, 195. Γάλλον Ἀρισταγόρης ὠρχήσατο· τοὺς δὲ φιλόπλους | Τημενίδας ὁ καμὼν πολλὰ διῆλθον ἐγώ. | χὠ μὲν τιμηθεὶς ἀπεπέμπετο, τὴν δὲ τάλαιναν | Ὑρνηθὼ κροτάλων εἷς ψόφος ἐξέβαλεν. De argumento dramatis v. Pausan. 2, 19. et 28. Nicol. Damasc. in Muelleri Fragm. Hist. vol. 3. p. 376. et Diod. Sic. in Exc. Escor. ibid vol. 2. p. VIII. (vol. 2. p. 119. ed. Dindorf. Lips. a. 1867.)

728. Stobaeus 50, 1. Εὐριπίδου Τημενιδῶν (τιμενιδῶν M. τημενίδων al.)

⏑ – φιλεῖ τοι πόλεμος οὐ πάντων τυχεῖν,
ἐσθλῶν δὲ χαίρει πτώμασιν νεανιῶν,
κακοὺς δὲ μισεῖ. τῇ πόλει μὲν οὖν νόσος
τόδ' ἐστί, τοῖς δὲ κατθανοῦσιν εὐκλεές.

V. 1. πάντ' εὐτυχεῖν libri. Correxit Conington. 4. καταθανοῦσιν M.

729. Stobaeus 39, 1. Εὐριπίδου Τημενίσι.
εἰκὸς δὲ παντὶ καὶ λόγῳ καὶ μηχανῇ
πατρίδος ἐρῶντας ἐκπονεῖν σωτηρίαν.

730. Pollux 9, 27. τοῖς γὰρ ποιηταῖς καὶ τὰς χώρας λέγουσι πόλεις οὐ προσεκτέον, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ — ἐν Τημενίδαις
ἅπασα Πελοπόννησος εὐτυχεῖ πόλις.

731. Stobaeus 51, 2.
οὐκ ἔστι κρεῖσσον ἄλλο πλὴν κρατεῖν δορί.
κρεῖσσον] κρεῖττον libri.

732. Stobaeus 54, 17. Εὐριπίδου Τημενίσι
ῥώμη δέ γ' ἀμαθὴς πολλάκις τίκτει βλάβην.
γ' pro τ' Matthiae.

733. Stobaeus 124, 29. Εὐριπίδου Τημενίσι.
τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποισι κατθανεῖν μένει.
κοινὸν δ' ἔχοντες αὐτὸ κοινὰ πάσχομεν
πάντες· τὸ γὰρ χρεὼν μεῖζον ἢ τὸ μὴ χρεών.
V. 2. κοινὸν] πάντες Nauckius.

734. Stobaeus 1, 4. Εὐριπίδου Τημενίδων.
ἀρετὴ δέ, κἂν θάνῃ τις, οὐκ ἀπόλλυται,
ζῇ δ' οὐκέτ' ὄντος σώματος· κακοῖσι δὲ
ἅπαντα φροῦδα συνθανόνθ' ὑπὸ χθονός.
V. 1. ἀνωνύμως affert Sextus Empir. p. 660, 25.

735. Stobaeus 4, 10. Εὐριπίδου Τημενίσιν.
ἀσύνετος ὅστις ἐν φόβῳ μὲν ἀσθενής,
λαβὼν δὲ μικρὸν τῆς τύχης φρονεῖ μέγα.
V. 2. τύχης pro ψυχῆς Gesnerus.

736. ὡς σκαιὸς ἀνὴρ καὶ ξένοισιν ἄξενος
καὶ μνημονεύων οὐδὲν ὧν ἐχρῆν φίλου.
σπάνιον ἄρ' ἦν θανοῦσιν ἀσφαλεῖς φίλοι,
κἂν ὁμόθεν ὦσι· τὸ γὰρ ἔχειν πλέον κρατεῖ
τῆς εὐσεβείας· ἡ δ' ἐν ὀφθαλμοῖς χάρις
ἀπόλωλ' ὅταν τις ἐκ δόμων ἀνὴρ θάνῃ.
Stobaeus 126, 6. et 7. Εὐριπίδου Τημενίσιν. "ὡς — φίλου (v. 1. 2.) τοῦ αὐτοῦ "δάνειον — θάνῃ" (v. 3—6.) Coniungit hos locos M, qui τοῦ αὐτοῦ in libris ceteris ante versum 3. positum om. V. 1. ἀνὴρ libri. 3. σπάνιον δ' pro δάνειον δ' Gesnerus. δ' delet Nauckius. 5. ante τῆς εὐσεβείας lemma Εὐριπίδου habent MVind. 6. ἀνὴρ θάνῃ M. ἔλθῃ ceteri.

737. Stobaeus 13, 8. Εὐριπίδου Τημενίσι.
καλόν γ' ἀληθὴς κἀτενὴς παρρησία.
ἀτενὴς καὶ ἀληθὴς M.

738. Stobaeus 106, 7. Εὐριπίδου Τημενίσι.
πολλοὶ γεγῶτες ἄνδρες οὐκ ἔχουσ' ὅπως
δείξουσιν αὑτοὺς τῶν κακῶν ἐξουσίᾳ.
V. 2. δείξουσιν pro δείξωσιν Matth.

739. Stobaeus 88, 2. τοῦ αὐτοῦ Τημενίσι.
φεῦ φεῦ, τὸ φῦναι πατρὸς εὐγενοῦς ἄπο
ὅσην ἔχει φρόνησιν ἀξίωμά τε.
κἂν γὰρ πένης ὢν τυγχάνῃ, χρηστοῦ γεγὼς
τιμήν ἔχει τιν', ἀναμετρούμενος δέ πως
τὸ τοῦ πατρὸς γενναῖον ὠφελεῖ τρόπῳ.
V. 3. χρηστοῦ pro χρηστὸς Valck. 5. Suspectum ὠφελεῖ. οὐ φθερεῖ Engerus.

740. Aelianus N. A. 7, 39. ἐν δὲ τοῖς Τημενίδαις τὸν Ἡράκλειον ἆθλον ἔλαφον κέρατα ἔχειν ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησί, τὸν τρόπον τόνδε ᾄδων
. . . . ἦλθεν δ'
ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον, μεγάλων
ἄθλων ἕνα δεινὸν ὑποστάς,
κατ' ἔναυλ' ὀρέων ἀβάτους ἐπί τε
λειμῶνας ποίμνιά τ' ἄλση.
V. 3. Suspectus versus paroemiacus. ἦλθεν δ' ἐπὶ χρυσόκερων ἔλαφον, | μεγάλων ἄθλων δεῖμαθ' ὑποστὰς — Matthiae. 4. κατ' ἔναυλ'] Libri partim sic partim κατ' ἐναύλων. ἐπί τε] ἐπιὼν Nauckius. 5. ποίμνια m. ποιμένια ceteri. ἀποίμνια Meinekius in Fleckeiseni Annal. a. 1863. fasc. 6. p. 376

741. Ar. Ran. 1338. ἀλλά μοι ἀμφίπολοι λύχνον ἅψατε. ubi scholia: Ἀπολλώνιος παρὰ τὰ ἐκ τῶν Τημενιδῶν (Εὐμενίδων ante Dobraeum).

ΤΗΜΕΝΟΣ.

De argumento fabulae non constat. Temenum et Temenidas cur idem drama dici opinemur, nullam video rationem idoneam. Quem versum e Κτιμένῳ (i. e. Τημένῳ) affert Clemens Alex. supra exhibuimus fr. 435, 2. NAUCK:

742. Stobaeus 56, 14. Εὐριπίδου Βουτημένῳ (sic A et fortasse M).
ἄλλη πρὸς ἄλλο γαῖα χρησιμωτέρα.

743. Stobaeus 54, 15. Εὐριπίδου Τημένῳ (τιμένῳ AM).
τὸ δὲ στρατηγεῖν. τοῦτ' ἐγὼ κρίνω, καλῶς
γνῶναι τὸν ἐχθρὸν ᾗ μάλισθ' ἁλώσιμος.
V. 1. τὸ δὲ] τοῦ δὲ Dobraeus. τὸ δ' εὖ Nauckius. τοῦτ'] τοῦτό τ' MVind. ᾗ] εἰ AMVind.

744. Stobaeus 54, 16. ἐν ταὐτῷ.
ἄρξεις γὰρ οὕτω· χρὴ δὲ τὸν στρατηλάτην
ὁμῶς δίκαιον ὄντα ποιμαίνειν στρατόν.
V. 1. ἄρξεις ἄρ'] ἄρξεις γὰρ AB.

745. Stobaeus 51, 3. Εὐριπίδου Τημένῳ.
τολμᾶν δὲ χρεών· ὁ γὰρ ἐν καιρῷ
μόχθος πολλὴν εὐδαιμονίαν
τίκτει θνητοῖσι τελευτῶν.

746. Stobaeus 31, 1. Εὐριπίδου Τιμαίῳ (sic M, ζ νῃ Vind.: nomen fabulae om. ceteri).
αἰδὼς γὰρ ὀργῆς πλεῖον' ὠφελεῖ βροτούς.
In ζ νῃ Τέννῃ latere posse monet Nauckius. Idem (Stud. Eurip. 2. p. 27.) πλείον' restituit pro πλεῖον.

747. Hesychius, αἰσίως: καλῶς, δεξιῶς. Ε. Τη-
μ
μένῳ (τί codex).

748. Hesychius, ἀνανομήν: ἀναδασμόν. ἀνανέμειν γὰρ τὸ μερίζειν. Ε. Τημένῳ.

749. Hesychius, ἄπυργος: ἀτείχιστος. Ε. Τημένῳ (τιμένῳ cod.).

750. Schol. Plat. p. 137. (334. Bekk.) et Hesychius s. v. Κατηβολή. V. fr. 617.

751. Schol. Hippocr. (vol. 5. p. 214. Littr.) in Darembergii *Notices et Extr. des Manuscr. méd.* 1. p. 217. Βακχεῖος ὀδύνην καὶ ἄλγημα καὶ φλεγμονήν φησιν εἶναι τὸν σφακελισμόν, παραθέμενος Εὐριπίδου λέξεις ἐκ Τημένου (ἐκ κτημένου cod.) καὶ Ἱππολύτου (v. 1352, ubi σφάκελος legitur).

ΥΨΙΠΥΛΗ.

De argumento schol. Clem. Alex. ad p. 29, 9. ed. Pott. ὅτε οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας σὺν Ἀδράστῳ καὶ Πολυνείκει ἐστρατεύοντο, παρέβαλον εἰς τὴν Νεμέαν· τόπος δὲ οὗτος τοῦ Ἄργους. ζητοῦντες δὲ ὑδρεύσασθαι συνέτυχον Ὑψιπύλῃ τῇ Θόαντος θυγατρὶ τρεφούσῃ παιδίον Ὀφέλτην καλούμενον, Εὐφήγου (Εὐφήτου leg., cf. schol. Pind. Nem. prol. p. 424. ἐπὶ Ὀφέλτῃ τῷ Εὐφήτου καὶ Κρεούσης παιδί. *Ophelten Lyci regis filium* dicit Hyginus fab. 74., ubi *Lycurgi filium* probabiliter corrigitur secundum Apollodorum et alios.) καὶ Εὐρυδίκης. ἡ δὲ ἀποθεμένη τὸ παιδίον ἀπῆλθεν αὐτοῖς ὑδρεύσασθαι βουλομένη. δράκων δὲ ἐν τοσούτῳ περιπεσὼν τῷ παιδίῳ ἀνεῖλεν αὐτό· ἡ δὲ ἐπανελθοῦσα ἐθρήνει. Ἀμφιάραος δὲ ὁ μάντις, εἷς ὢν τῶν ἑπτὰ, ἀπὸ τοῦ συμβάντος τοῖς Ἕλλησι θάνατον προεμαντεύσατο καὶ τὸν παῖδα Ἀρχέμορον ἐκάλεσεν. Ἄδραστος δὲ παραμυθούμενος τὴν Ὑψιπύλην ἐπ' αὐτῷ τὸν Νεμεακὸν ἀγῶνα συνεστήσατο. Similiter Apollod. 3, 6, 4. et Hyginus fab. 74. Hypsipylen ab Eurydices ultione tutam praestant filii, si recte fr. 765. interpretatur Welckerus. Scenae commissum esse drama paulo ante olymp. 93, 3. docet schol. Ar. Ran. 53. τῶν πρὸ ὀλίγου διδαχθέντων καὶ καλῶν, Ὑψιπύλης, Φοινισσῶν, Ἀντιόπης. De Euripidea Hypsipyla dicta videntur quae narrat Ath. 8. p. 343f. ὀψοφάγος δ' ἦν καὶ Λεοντεὺς ὁ Ἀργεῖος τραγῳδὸς, Ἀθηνίωνος μὲν μαθητὴς, οἰκέτης δὲ γενόμενος Ἰόβα τοῦ Μαυρουσίων βασιλέως, ως φησιν Ἀμάραντος ἐν τοῖς περὶ σκηνῆς, γεγραφέναι φάσκων εἰς αὐτὸν τόδε τὸ ἐπίγραμμα τὸν Ἰόβαν, ὅτε κακῶς τὴν Ὑψιπύλην ὑπεκρίνατο "μή με Λεοντῆος τραγικοῦ κεναρηφαγον ηχος (κιναρηφάγου ἦθος Villebrunius) | λεύσσων Ὑψιπυλης ἐς κακὸν ἦτορ ὅρα (Ὑψιπύλης ὡς κακὸν ἦτορ ἔλα Iacobsius). | ἤμην γάρ ποτ' ἐγὼ Βάκχῳ φίλος" cet. NAUCK.

752. Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα
πηδᾷ χορεύων παρθένοις σὺν Δελφίσιν.

Ar. Ran. 1211. "Διόνυσος — πηδᾷ χορεύων". ubi schol. Διόνυσος ὅς: Ὑψιπύλης η ἀρχη. Schol. 1213. πηδᾷ χορεύων: — τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ στίχου "παρθένοις σὺν Δελφίσιν". Macrobius Sat. 1, 18, 4. *quod cum Varro et Granius Flaccus adfirment, etiam Euripides his docet* "Διόνυσος — πηδᾷ χορεύων". Schol. Ar. Nub. 604. σὺν πεύκαις: παρὰ τὸ Εὐριπίδειον "Διόνυσος — δοραῖς." Etym. M. v. ἄαπτος p. 1, 38. τὸ δὲ "καθαπτὸς — Παρνασοῦ" παρ' Εὐριπίδῃ. V. 1. ὃς θύρσοισι] ἐν πεύκαις schol. Ar. Nub. 2. πεύκαισι] πεύκῃσι Etym. M.

753. Didymus in Macrob. Sat. 5, 18, 12. Ἀχελῷον πᾶν υδωρ Ευριπίδης φησὶν ἐν Ὑψιπύλῃ· λέγων γὰρ περὶ ὕδατος ὄντος σφόδρα πόρρω τῆς Ἀκαρνανίας, ἐν ᾗ ἐστιν ὁ ποταμὸς Ἀχελῷος, φησι

δείξω μὲν Ἀργείοισιν Ἀχελῴου ῥόον.

ῥόον] δρόσον vel ῥοάς Elmsleius.

754. Plut. Mor. p. 93d. ὥσπερ ὁ τῆς Ὑψιπύλης τρόφιμος εἰς τὸν λειμῶνα καθίσας ἔδρεπεν

ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ αἱρόμενος
ἄγρευμ' ἀνθέων ηδομένᾳ ψυχᾷ
τὸ νήπιον ἄπληστον ἔχων.

Cf. Plut. Mor. p. 661f. ubi libri haec praebent: ὥσπερ ὁ * * πύλης τρόφιμος * * νος "ἕτερον ἀφ' ἑτέρας ἱώμενος ἄγρευμα ἂν συνηδόμεναι ψυχαὶ * μὴ πίον ἄπληστος ἐὼν" ἐπὶ πλεῖστον ἐξανθίζεται τοῦ λειμῶνος. V. 1. αἱρόμενος p. 93., ἱώμενος p. 661., neutrum sufficit. 3. ἄχρηστον ἔχων p. 93., ἄπληστος ἐὼν p. 661. Euripidi locum vindicavit Valck. Diatr. p. 212., qui verba εἰς τὸν λειμῶνα καθίσας ἔδρεπεν poetae adscripsit, quae Plutarchi esse videntur: idem apte comparavit Statii Theb. 4, 786. NAUCK. Non magis satisfacit Herwerdeni coniectura p. 60. ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ τε θηρώμενος, verbo quidem apto, sed offendens propter brevem in fine dochmii syllabam. V. 2. Dialectus postulat ἁδομένᾳ.

755. Ar. Ran. 1328. ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον Κυρήνης μελοποιῶν. ubi schol. (sicut Suidas v. δωδεκαμήχανον): ἔστι δὲ παρὰ τὰ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου "ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον ἄστρον." ἄστρον] ἄντρον codex Θ in glossa: hoc probat et speluncam, ubi draco latuerit, dici iudicat Welcker.; alii ἄστρον de sole dictum volunt, qui per duodecim zodiaci signa eat. NAUCK.

756. Ar. Ran. 1322. περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας. Scholion v. 1320. καὶ τὸ "περίβαλ', ὦ τέκνον" ἐξ Ὑψιπύλης. quod om. RV.

757. ἃ γοῦν παραινῶ, ταῦτά μου δέξαι, γύναι.
ἔφυ μὲν οὐδεὶς ὅστις οὐ πονεῖ βροτῶν,
θάπτει τε τέκνα χἄτερα κτᾶται νέα,
αὐτός τε θνήσκει· καὶ τάδ' ἄχθονται βροτοὶ
εἰς γῆν φέροντες γῆν. ἀναγκαίως δ' ἔχει τὸ
βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν,
καὶ τὸν μὲν εἶναι, τὸν δὲ μή· τί ταῦτα δεῖ
στένειν, ἅπερ δεῖ κατὰ φύσιν διεκπερᾶν;
δεινὸν γὰρ οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς.

Clemens Alex. Strom. 3. p. 587. ὁ γοῦν Εὐριπίδης λέγει "ἃ γοῦν — βροτοί" (1—4.). εἶτα ἐπιφέρει "ταῦτα δεῖ — βροτοῖς" (7—9). Plut. Mor. p. 110f. οὐ φαύλως γὰρ ἂν δόξειεν ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ Ἀμφιάρεως παραμυθεῖσθαι τὴν Ἀρχεμόρου μητέρα δυσχεραίνουσαν, ὅτι νήπιος ὢν ὁ παῖς καὶ ἄγαν ἄωρος ἐτελεύτησε. φησὶ γὰρ οὕτως "ἔφυ μὲν — βροτοῖς" (2—9.). Stobaeus 108, 11. Εὐριπίδου Ὑψιπύλῃ. "ἔφυ μὲν — διεκπερᾶν;" (2—8.). Verba βίον — μή (6 et 7.) ἀνωνύμως apponit Marcus Anton. 7, 40. v. 6. idem 11, 6. v. 9. cum lemmate Εὐριπίδου habet Stobaeus 29, 56. cf. Plut. Mor. p. 117d. οὐθὲν γὰρ δεινὸν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς. V. 1. ἃ γοῦν] ἅ γ' οὖν Matth. μου] μοι Porson. 2. οὐ πονεῖ βροτῶν] οὐκ ἀεὶ πονεῖ Stobaeus. 3. θάπτει] θάπτειν Stobaeus. καὶ ἕτερα Clem. et Stobaeus. χἄτερ' αὖ Plut. κτᾶται Plut. σπείρει Clem. κτᾶσθαι Stobaeus. νέα]. πάλιν Stobaeus. 4. αὐτός τε θνήσκει] αὐτοὺς θνήσκειν Stobaeus. καὶ τάδ] κατὰ δ' (id est κᾆτα δ') Stobaeus. 5. τήνδ' ἀναγκαίως Plut. et Stobaeus. γῆν ἀναγκαίως δ' Grotius e Ciceronis loco. 6. βίον] βίου M. Ant. 11, 6. 7. τὸν — τὸν] τὸ — τὸ Marcus Ant. 8. στένειν] στέγειν Clem. 9. δεινὸν γὰρ οὐδὲν] οὐθὲν γὰρ δεινὸν Plut. οὐκ αἰσχρὸν οὐδὲν Stobaeus 29. οὐ δεινὸν οὐδὲν Clemens. Latine locum reddidit Cicero Tusc. 3, 25, 59. *Carneades — reprehendere Chrysippum solebat laudantem Euripideum carmen illud "mortalis nemo est, quem non attingit dolor | morbusque. multis sunt humandi liberi, | rursum creandi, morsque est finita omnibus. | quae generi humano angorem nequidquam afferunt. | reddenda terrae est terra, tum vita omnibus | metenda, ut fruges. sic iubet necessitas."* NAUCK.

758. Stobaeus 10, 26.

κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον.

759. Orion Floril. 7, 5. p. 51, 10.

πρὸς τὰς φύσεις χρὴ καὶ τὰ πράγματα σκοπεῖν
καὶ τὰς διαίτας τῶν κακῶν τε κἀγαθῶν,
πειθὼ δὲ τοῖς μὲν σώφροσιν πολλὴν ἔχειν,
τοῖς μὴ δικαίοις δ' οὐδὲ συμβάλλειν χρεών.

V. 1. ἀνωνύμως habet Floril. Leid. 100. in Philol. 6. p. 587. unde φύσεις restitutum pro χρήσεις. 4. οὐδὲ pro οὐδὲν Schneidewin.

760. Stobaeus 20, 31.

ἔξω γὰρ ὀργῆς πᾶς ἀνὴρ σοφώτερος.

Idem versus ap. Stobaeum 20, 12. coniunctus cum fr. 261.

761. Stobaeus 110, 16.

ἄελπτον οὐδέν, πάντα δ' ἐλπίζειν χρεών.

762. Eust. Il. p. 959, 43. (Philem. Lex. p. 147.). λέγουσι δὲ καὶ σᾶ τὰ σωα οἱ παλαιοί — Ε. ἐν Ὑψιπύλῃ

εὔσημα καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα.

εὔσημα pro εὔφημα Valck.

763. Ar. Ran. 64. ἆρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφές, ἢ ἑτέρᾳ φράσω; ubi scholia: ἑτέρᾳ φράσω; — ἔστι δὲ τὸ ἡμιστίχιον ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου. Bothius ad priora verba ἆρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφές hanc annotationem rettulit.

764. Galenus vol. 5. p. 615. ed. Basil. vol. 12. p. 376. Chart. de v. ἀέτωμα sive ἀετὸς disputans: καὶ Εὐριπίδης ἐν Ὑψιπύλῃ φησὶ

ἰδού, πρὸς αἰθέρ' ἐξαμίλλησαι κόρας.
γραπτοὺς ἐν ἀετοῖσι προσβλέπων τύπους.

V. 1. ἐξαμιλλῆσαι ante Musgr. κόραι libri. κόραις Musgr. κόρας Hermannus. 2. οἷσι libri. ἐν αἰετοῖσι Valck.

765. Ar. Ran. 1320. οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου. ubi schol. παρὰ τὸ ἐξ Ὑψιπύλης Εὐριπίδου "οἰνάνθα τρέφει τὸν ἱερὸν βότρυν". οἰνάνθα τρέφει RV, οἰνάνθα φέρει ceteri libri. οἰνάνθας τε τρέφει Tzetzes in scholio ad hunc versum quod ex cod. Ambros. edidit H. Keilius in Ritschelii Museo Rhen. vol. 6. p. 617. (ap. Nauckium in Append. ad Lexicon Vindob. p. 251, 7.) οἶνα θ' ἃ φέρει τὸν ἱερὸν βότρυν οἰνάνθας γάνος Bergkius. Welckerus conferri iubet Anth. Pal. 3, 10. φαῖνε, Θόαν, Βάκχοιο φυτὸν τόδε· ματέρα γὰρ σὰν ῥύσῃ τοῦ θανάτου οἰκέτιν Ὑψιπύλαν cet., cui epigrammati haec praemittuntur: ἐν δὲ τῷ κατὰ δύσιν πλευρῷ — Εὔνεως γεγλυμμένος καὶ Θόας, οὓς ἐγέννησεν Ὑψιπύλη, ἀναγνωριζόμενοι τῇ μητρὶ καὶ τὴν χρυσῆν δεικνύντες ἄμπελον, ὅπερ ἦν αὐτοῖς τοῦ γένους σύμβολον, καὶ ῥυόμενοι αὐτὴν διὰ τὸν Ἀρχεμόρου θάνατον τῆς παρ' Εὐρυδίκης τιμωρίας.

766. Hesychius, ἀναδρομαί: vide fr. 850.

767. Harpocr. v. ἀρκτεῦσαι p. 58, 7. ed. Oxon. ὅτι δὲ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται, Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ, Ἀριστοφάνης Λημνίαις καὶ Λυσιστράτῃ. Similiter omisso fabulae nomine Anecd. Bekk. p. 444, 32. et Suid. v. ἀρκτεῦσαι.

768. Antiatt. p. 93, 26. ἐκδημία, οὐ μόνον ἀποδημία. Ε. Ὑψιπύλῃ.

769. Phot. Lex. p. 180, 12. κροταλίζειν· οὐ διὰ τῶν χειρῶν κροτεῖν, ἀλλὰ διὰ κροτάλου. τῆς κροταλισάσης, ὡς Εὐριπίδης (Εὐριπίδην Dobr.) φησὶν ὁ κωμικὸς περὶ τῆς Ὑψιπύλης λέγων. Ar. Ran. 1305. ποῦ 'στιν ἡ τοῖς ὀστράκοις | αὕτη κροτοῦσα; δεῦρο, Μοῦσ' Εὐριπίδου. ubi schol. λέγεται δὲ εἰς τὴν Ὑψιπύλην ταῦτα. Phryn. Bekk. p. 45, 30. κροτεῖν ὀστράκοις· Ἀριστοφάνης ἐπὶ τῆς Εὐριπίδου μελοποιίας. Euripides quid dixerit e Photii loco non satis apparet. Verbo κροταλίζειν usus est Anaxilas ap. Antiatt. Bekkeri p. 103, 9. NAUCK.

770. Antiatt. p. 109, 15. νεαρός: ἀντὶ τοῦ νέος. Ε. Ὑψιπύλῃ.

ΦΑΕΘΩΝ.

Longiora duo huius dramatis fragmenta (775. et 781.) extant in codicis Claromontani foliis duobus postremis (162. et 163.), ubi Euripidei versus partim reciso margine inferiore perierunt, partim vetere scriptura deleta novaque inducta (continet ille codex Pauli epistolas) obscurati sunt et detriti. Descripserunt illa fragmenta Imm. Bekkerus et Henricus Hasius, correcta edidit G. Hermannus Opusc. 3. p. 7—21. Bekkeri et Hasii apographa significabo literis B et H. Prioris integram apponam discrepantiam, ex altero (quod Matthiae repetiit) graviora quaeque attulisse sufficiet. Dubias literas punctis infra lineam positis indicabo. NAUCK. Tenuiores literarum ductus in codice saepe sunt ambigui nec literae, quarum similis forma est, velut Α Δ Λ et Є Θ Ο C, ubique distingui possunt. "Scena dramatis haud procul est ab Solis regia in finibus Aethiopum Oceano vicinorum, quorum rex Merops, coniux Clymenae, nuptias Phaethontis filii parat. Phaethon ut mortalis abnuit matrimonium cum dea ineundum; Clymene mater docet non Meropis ipsum, sed Solis esse filium, et fidem verbis suis factura imperat ut deum adeat. Phaethon Solis regiam petit et curru paterno impetrato magnis ausis excidit: fratrem mortuum lugent Heliades; cf. Plinius H. N. 37, 11. Huius dramatis fortasse est fr. 972. et versus ap. Plut. Mor. p. 465a." NAUCK.

771. Strabo 1. p. 33. ὅ τ' Εὐριπίδης ἐν (sic pro ἐπὶ Xylander) τῷ Φαέθοντι τὴν Κλυμένην δοθῆναί φησι

Μέροπι τῆσδ' ἄνακτι γῆς,
ἣν ἐκ τεθρίππων ἁρμάτων πρώτην χθόνα
Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ βάλλει φλογί.
καλοῦσι δ' αὐτὴν γείτονες μελάμβροτοι
Ἕω φαεννὰς Ἡλίου θ' ἱπποστάσεις.

νῦν μὲν δὴ κοινὰς ποιεῖται τὰς ἱπποστάσεις τῇ τε Ἠοῖ καὶ τῷ Ἡλίῳ, ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς πλησίον αὐτάς φησιν εἶναι τῇ οἰκήσει τοῦ Μέροπος· καὶ ὅλῃ γε τῇ δραματουργίᾳ τοῦτο παραπέπλεκται. V. 1. δάμαρ δοθεῖσα Nauckius, Κλυμένη δοθεῖσα Bothius supplet. 3. Hesychius, ἀνίσχων: ἀνατέλλων. 5. φαεννὰς Meinekius. φαεννὰν vel φαεννᾶς libri.

772. Eust. Od. p. 1731, 54. ἡ δὲ τοιαύτη προὶξ ὅτι καὶ φερνὴ λέγεται δηλοῖ, φασίν, ἐν Φαέθοντι Εὐριπίδης εἰπών

ἐλεύθερος δ' ὢν δοῦλός ἐστι τοῦ λέχους,
πεπραμένον τὸ σῶμα τῆς φερνῆς ἔχων.

V. 2. cf. Plut. Mor. p. 498a. ὑπομένει, τὸ σῶμα πεπραμένον τῆς φερνῆς ἔχων, ὡς Εὐριπίδης φησίν. Phaethontis sunt verba, item fortasse fr. 773. et 774. NAUCK.

773. Stobaeus 93, 2.

δεινόν γε, τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον,
σκαιοῖσιν εἶναι· τί ποτε τοῦτο ταἴτιον;
ἆρ' ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς συνηρετεῖ,

τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τῆς τύχης;

V. 1. δ'] γ' B. 2. τοῦτο AMVind.Voss. τούτου B. τοῦδε Arsenius p. 361, 22. τάιτιον AB. τ' αἴτιον Vind. 3. συνηρετμεῖ (debebat συνηρετεῖ, ut Meinekius) Dobraeus pro συνηρεφεῖ.

774. Stobaeus 40, 2.

ὡς πανταχοῦ γε πατρίς ἡ βόσκουσα γῆ.

γε om. M. Eundem versum habet Flor. Leid. 139. in Philol. 6. p. 578.

775. μνησθεὶς ὅ μοί ποτ' εἶφ', ὅτ' εὐνάσθη, θεός.
αἰτοῦ τί χρῄζεις ἕν· πέρα γὰρ οὐ θέμις
λαβεῖν σε· κἂν μὲν τυγχάνῃς ε . . .
θεοῦ πέφυκας· εἰ δὲ μή, ψευδὴς ἐγώ.
ΦΑΕ. πῶς οὖν πρόσειμι δῶμα θερμὸν Ἡλίου;
ΚΛΥ. κείνῳ μελήσει σῶμα μὴ βλάπτειν τὸ σόν.
ΦΑΕ. ἐπεὶ πατὴρ πέφυκεν; οὐ κακῶς λέγεις.
ΚΛΥ. σάφ' ἴσθι· πεύσει δ' αὐτὸ τῷ χρόνῳ σαφῶς.
ΦΑΕ. ἀρκεῖ· πέποιθα γάρ σε μὴ ψευδῆ λέγειν.
ἀλλ' ἕρπ' ἐς οἴκους· καὶ γὰρ αἵδ' ἔξω δόμων
δμωαὶ περῶσιν, αἳ πατρὸς κοιμωμένου
σαίρουσι δῶμα καὶ δόμων κειμήλια
καθ' ἡμέραν φοιβῶσι κἀπιχωρίοις
ὀσμαῖσι θυμιῶσιν εἰσόδους δόμων.
ὅταν δ' ὕπνον γεραιὸς ἐκλιπὼν πατὴρ
πύλας ἀμείψῃ καὶ λόγους γάμων πέρι
λέξῃ πρὸς ἡμᾶς, Ἡλίου μολὼν δόμους
τοὺς σοὺς ἐλέγξω, μῆτερ, εἰ σαφεῖς λόγοι.
ΧΟΡ. . . . . στρ. α'
. . . . . . κατὰ γᾶν
. . ■ . . . . .
. . . .

μέλπει δ' ἐν δένδρεσι λεπτὰν
ἀηδὼν ἁρμονίαν
ὀρθρευομένα γόοις
Ἴτυν Ἴτυν πολύθρηνον.
σύριγγας δ' οὐριβάται ἀντ. α'
κινοῦσιν ποίμνας ἐλάται·
ἔγρονται δ' εἰς βοτάναν
ξανθᾶν πώλων συζυγίαι.
ἤδη δ' εἰς ἔργα κυναγοὶ
στείχουσιν θηροφόνοι,
παγαῖς τ' ἐπ' Ὠκεανοῦ
μελιβόας κύκνος ἀχεῖ.
ἄκατοι δ' ἀνάγονται ὑπ' εἰρεσίας στρ. β'
ἀνέμων τ' εὐαέσιν ῥοθίοις
ἀνὰ δ' ἱστί . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .
σινδὼν δὲ πρότονον ἐπὶ μέσον πελάσσει.
τὰ μὲν οὖν ἑτέροισι μέριμνα πέλει, ἀντ. β'
κῶμον δ' ὑμεναίων δεσποσύνων
ἐμὲ καὶ τὸ δίκαιον ἄγει καὶ ἔρως
ὑμνεῖν· δμωσὶν γὰρ ἀνάκτων
εὐάμεροι προσιοῦσαι
μολπαὶ θράσος αὔξουσ'
ἐπὶ χάρματ'· εἰ δὲ τύχα τι τέκοι,
βαρὺν βαρεῖα φόβον ἔπεμψεν οἴκοις.
ὁρίζεται δὲ τόδε φάος γάμων τέλος,
τὸ δή ποτ' εὐχαῖς ἐγὼ
λισσομένα προσέβαν
ὑμέναιον ἀεῖσαι
φίλον φίλων δεσποτᾶν.
θεὸς ἔδωκε, χρόνος ἔκρανε
λέχος ἐμοῖσιν ἀρχέταις.
ἴτω τελεία γάμων ἀοιδά.
ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς πρὸ δόμων
κῆρύξ θ' ἱερὸς καὶ παῖς Φαέθων

Codex Clarom., nunc Paris. 107. fol. 162. verso continet v. 1—35., eodem folio recto v. 36—70. v. 1—4. Clymenae sunt. Phaethontis nomen ad v. 5. literis ΦΑΕ minio adscripsit m. sec., v. 6 9. personarum vices lineolis indicantur. V. 1. μνησθεὶς de Sole intelligit Nauckius, *dabit tibi quod petieris* μνησθεὶς et quae sequuntur. ΕΙΠΕΤΕΥΝΑCΘΗΘΕΟC (ante quintam literam Ο addidit m. sec.) B. 2. ΠΕΡΑΙΓΑΡΟΥΘΕΜΙC B, ΤΕΡΑΙΓΑΡΠΟΚΑΙ^{Λ} (Π in ΟΥ mutavit m. sec.) H. 3. ΤΥΓΧΑΝΗCΕ . . . . B. ΙΥΙΧΑΛΙΙΙωΔ ωΝ H. τυγχάνῃς ἐτητύμως corrigit Bekker. τυγχάνῃς δώρων θεοῦ Nauckius. 7. ἐπεὶ cod. εἴπερ m. sec. teste Bekkero. ΚΑΚωC H. ΚΑΛωC B. εἴπερ πατὴρ πέφυκε κοὐκ ἄλλως λέγεις Burges. 8. ΠΕΥCΗ cod. 9. ΨΕΥΔΗΛΕΓΕΙΝ B. ΨΕΥΔΗΕΙΝ (post ΕΙΝ m. sec. alterum Ν add. H. Corrector igitur ψευδη εἶναι voluit. ψευδη[γορ]εῖν Nauckius. 11. ΑΙΠΑΤΡΟC . . ΤΑCΓΑΜΟΥC B. ΑΙΠΑΤΡΟCΙΟΙΑωΡΙΜΟΙ (ΕΙ pro ΑΙ m. sec., eadem in fine ωΡΑΕΜΟΙ) H. αἳ πατρὸς κοιμωμένου Hermannus, cuius emendationem confirmat v. 15. 12. καὶ δόμων κειμήλια Bekkerus. In cod. solae supersunt literae ΚΑΙΛ. 13. ΚΑΠΙΧωΡΙΟΙC B. ΠΑΝΧΗΜΕΡ^{ΟC} H. 15. ΟΥΤΑΝ m. pr. ΟΤΑΝΔ m. sec. teste H. ὕπνον — ἐκλιπὼν Hermannus: pro quo etiam alia coniici possunt, quum in codice nihil legi possit praeter literas ΥΠΝΟΥC. 16. ΠΥΛΑCΑΜΕΡΨΗΚΑΙΔΟΥ . . . codex. Correxit et explevit Bekkerus. 17. μολὼν Bekkerus pro ΜΕΝΩΝ. 18. ΕΛΕΓΞω B. ΑΙΚCΟ (ΕΛΕΓΞω m. sec.) H. μῆτερ εἰ ψευδεῖς (σαφεῖς recte Hermannus) λόγοι Bekkerus. ΜΗΙCΡΟΙΕΑΦΑC . . . codex. Post v. 18. teste B versus vacuus, deinde v. 19. ΚΑΤΑΓΑΝ m. sec., v. 20. Α eadem manu, deinceps denuo versus vacuus. Stropharum notas addidit Hermannus. 21. δὲ δένδρεσι λεπτὰν Bekkerus pro ΔΕΔΕΝΔΡωΝΚΛΕΙΝΗΝ. μέλπει δ' ἐν δένδρῳ ἐλεινὴν Nauckius. ἐν δένδρεσι praeivit Burges.

23. ΙΤΟΡΕΥΟΜΕΝΑΥΘΟΝ (initio Θ addidit et literam Τ induxit m. alt.) H. Correxit Hermannus. Nauckius comparavit γόοισιν δ' ὀρθρευομένα Eur. Suppl. 978. 28. ξανθᾶν] ΞΑΝΘωΝ m. sec. 32. ΜΕΛΙΒΥΑC et ΑΓΕΙ cod. m. pr. teste H. Correxit m. sec. 33. ἄκατοι pro ΑΚΟΝΤΟΙ Dobraeus. εἰρεσίας Bekkerus. ΕΙΡΕΗ (ΑΣ add. m. sec.) H. 34. ΕΥΑΙCΙΝΟΙC m. pr. teste H, literam quartam in Ε mutavit m. sec., eadem ΑΝΕΜωΝΤ et ΡΟΘΙ supplevit. 36. ΠΡΟΓΟΝΟΝ et ΠΕΛΑCΕΙ cod. Correxit Herm. 37. ΕΤΑΡΟΙCΙ m. pr. ΕΤΕΡΟΙCΙ m. sec. 38. ΚΟCΜΕΙΝΥΜΕΝΑΙωΔΕ B. ΚΟCΜΟΝΥΜΕΝΑΙωΝΔΕ H. κῶμον δ' ὑμεναίων Herm. ΔΕCΠΟCΥΝΑωΝ cod. pr. m. teste B. Α induxit corrector. 39. ἄγει pro ΕΑΓΕΙ Hermannus. ΚΑΙΕΡωC B. ΚΑΙΡωΝ (Ν in C mutavit m. pr.) H. 40. ΥΜΙΝ m. pr. ΥΜΝΕΙΝ m. sec. ΑΝΑCCωΝ m. pr. ΑΝΑΚΤωΝ m. sec. 42. αὔξουσ' Hermannus pro ΑΙΟΥ C (ab C nova linea incipit). 43. ΤΥΙΧΑ teste H m. pr. Ι induxit m. sec. 44. ΟΙΚΟΙC B. Φ^{ΑΙΟ} (c post o addidit m. sec.) H. 45. ὁρίζεται δὲ τὸ (recte τόδε Hermannus) φάος Bekkerus. ΟΡΙΖΕΙΑΡΧΕΥΟ (Δ supra lineam addidit m. sec.) codex. τέλος Bekkerus. Ι-Λ^{ΟΣ} (m. sec. Ι in Τ mutavit) H. 48. ἀεῖσαι] Ε induxit m. sec. 50. ΕΔωΚΕΙ (Ι induxit manus sec.) H. 52. Ιω teste H m. pr. ΙΤω m. sec. ΑΙΔΑ m. pr. ΑΟΙΔΑ m. sec. teste H. 53. πρὸ δόμων Bekkerus pro ΙΠΟΛΙΤω. 54. Α in παῖς addidit m. sec.

βαίνουσι, τριπλοῦν ζεῦγος, ἔχειν χρὴ
στόμ' ἐν ἡσυχίᾳ·
περὶ γὰρ μεγάλων γνώμας δείξει,
παῖδ' ὑμεναίοις, ὥς φησι, θέλων
ζεῦξαι νύμφης τε λεπάδνοις.
ΚΗΡ. Ὠκεανοῦ πεδίων οἰκήτορες,
εὐφαμεῖτ', ὦ,
ἐκτόπιοί τε δόμων ἀπαείρετε,
ὦ ἴτε, λαοί.
κηρύσσω δ' ὁσίαν βασιλήιον,
αἰτῶ δ' αὐδὰν
εὐτεκνίαν τε γάμοις, ὧν ἔξοδος
ἅδ' ἕνεχ' ἥκει,
παιδὸς πατρός τε τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ λέχη
κρᾶναι θελόντων· ἀλλὰ τῆλ' ἔστω λεώς.
ΜΕΡ. . . . .
. . . . εἰ γὰρ εὖ λέγω
* * * *

776. θερμὴ δ' ἄνακτος φλὸξ ὑπερτέλλουσα γῆς
κάει τὰ πόρρω, τἀγγύθεν δ' εὔκρατ' ἔχει.

Stobaeus Ecl. 1, 25, 3. p. 540. Εὐριπίδης, πῦρ εἶναι τὸν ἥλιον. λέγει γοῦν ἐν — Φαέθοντι "θερμὴ — γῆς" (v. 1.). Vitruvius 9, 1, 13. *si radii (solis) per omnem mundum fusi circinationibus vagarentur neque extentionibus porrecti ad trigoni formam linearentur, propiora flagrarent. id autem etiam Euripides Graecorum poeta animadvertisse videtur; ait enim quae longius a sole essent, haec vehementius ardere, propiora vero eum temperata habere. itaque scribit in fabula Phaethonte sic:* "καίει — ἔχει". Coniunxit hos versus Barnesius. V. 2. κάει scripsi pro καίει. πόρρω] πόρσω dixerunt tragici. τὰ δ' ἐγγὺς εὔκρατ' ἔχει edd. Vitruv. τἀγγύθεν δ' εὔκρατ' ἔχει Valck. Diatr. p. 32.

777. Diog. L. 2, 10. φασὶ δ' αὐτὸν (Anaxagoram) προειπεῖν τὴν περὶ Αἰγὸς ποταμὸν γενομένην τοῦ λίθου πτῶσιν, ὃν εἶπεν ἐκ τοῦ ἡλίου πεσεῖσθαι. ὅθεν καὶ Εὐριπίδην μαθητὴν ὄντα αὐτοῦ χρυσέαν βῶλον εἰπεῖν τὸν ἥλιον ἐν τῷ Φαέθοντι. Hinc fuerunt qui fr. 771, 3. Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέᾳ φλέγει scribendum ducerent (v. Valck. Diatr. p. 31.); probabilius Matthiae coniecit respici Or. 983. ἀλύσεσι χρυσέαισι φερομέναν δίναισι βῶλον.

778. Stobaeus 43, 2.

ἐν τοῖσι μώροις τοῦτ' ἐγὼ κρίνω βροτῶν,
ὅστις πατὴρ ὢν παισὶ μὴ φρονοῦσιν εὖ
ἢ καὶ πολίταις παραδίδωσ' ἐξουσίαν.

V. 1. τοῦτ' ἐγὼ κρίνω] τοῦτον ἐγκρίνω Herwerdenus p. 60. 2. πατὴρ ὢν pro τῶν πατέρων Grotius.

779. Longinus de Sublim. c. 15, 4. de Euripide: ἥκιστά γέ τοι μεγαλοφυὴς ὢν ὅμως τὴν αὐτὸς αὑτοῦ φύσιν ἐν πολλοῖς γενέσθαι τραγικὴν προσηνάγκασε —. τῷ γοῦν Φαέθοντι παραδιδοὺς τὰς ἡνίας ὁ Ἥλιος

ἔλα δὲ μήτε Λιβυκὸν αἰθέρ' εἰσβαλὼν·
κρᾶσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων ἀψῖδα σὴν
κάτω διήσει . . . .

φησίν, εἶθ' ἑξῆς

ἵει δ' ἐφ' ἑπτὰ Πλειάδων ἔχων δρόμον.
τοσαῦτ' ἀκούσας εἶτ' ἔμαρψεν ἡνίας·
κρούσας δὲ πλευρὰ πτεροφόρων ὀχημάτων
μεθῆκεν, αἱ δ' ἔπταντ' ἐπ' αἰθέρος πτύχας.
πατὴρ δ' ὄπισθε νῶτα σειραίου βεβὼς
ἵππευε παῖδα νουθετῶν, ἐκεῖσ' ἔλα,
τῇδε στρέφ' ἅρμα, τῇδε.

ἆρ' οὐκ ἂν εἴποις ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ γράφοντος συνεπιβαίνει τοῦ ἅρματος καὶ συγκινδυνεύουσα τοῖς ἵπποις συνεπτέρωται; V. 2. ἀψῖδα σὴν pro ἀψῖδας ἣν Faber. 3. διήσει pro δίεισι Faber. 5. εἶτ' pro τις Manutius. 8. σειραίου pro σειρίου Rutgers. 9. ἔλα, τῇδε στρέφ' pro ἐλατῆρα ἔστρεφ' Portus.

780. Schol. Arati 172. φέρονται αἱ Ὑάδες ἐν τῷ μετώπῳ τοῦ Ταύρου. Θαλῆς μὲν οὖν β' αὐτὰς εἶπεν εἶναι —, Εὐριπίδης δὲ ἐν τῷ Φαέθοντι γ', Ἀχαιὸς δὲ δ', Ἱππίας δὲ καὶ Φερεκύδης ζ'.

781. πυρός τ' Ἐρινὺς ἐν νεκροῖς θερήνυαι
ζῶσ' ἥδ' ἀνίησ' ἀτμὸν ἐμφανῆ . .
ἀπωλόμην· οὐκ οἴσετ' εἰς δόμους νέκυν;
ἴθ', ὡς πόσις μοι πλησίον γαμηλίους
μολπὰς ἀϋτεῖ παρθένοις ἡγούμενος.
οὐ θᾶσσον; οὐκ ἀμολγὸν ἐξομόρξετε,
εἴ πού τις ἔστιν αἵματος χαμαὶ πεσών;
ἐπείγετ' εἶα, δμωΐδες· κρύψω δέ νιν
ξεστοῖσι θαλάμοις, ἔνθ' ἐμῷ κεῖται πόσει
χρυσός· μόνη δὲ κλῇθρ' ἐγὼ σφραγίζομαι.
ὦ καλλιφεγγὲς Ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας
καὶ τόνδ'· Ἀπόλλω δ' ἐν βροτοῖς σ' ὀρθῶς καλεῖ
ὅστις τὰ σιγῶντ' ὀνόματ' οἶδε δαιμόνων.
ΧΟΡ. Ὑμὴν Ὑμήν, στρ.
τὰν Διὸς οὐρανίαν ἀείδομεν
τὰν Ἐρώτων πότνιαν, τὰν παρθένοις
γαμήλιον Ἀφροδίταν.

55. βαίνουσι] ΒΑΙΝΟΥCΙΝ codex. ΤΥΠΛΟΥΝ (ΔΙΠΛΟΥΝ m. sec., literis ΔΙ super ΤΥ scriptis) H. 57. ΔΕΙΧΕΙ m. pr. ΔΕΙΞΕΙ m. sec. 58. ΛΕΓΩΝ m. pr. ΘΕΛΩΝ m. sec. 59. ΔΕ m. pr. ΤΕ m. sec. 60. praeconis personam adscripsit Hermannus. 62. ἐκτόπιοι Bekkerus pro CΚΙΩΠΟΙ. ΑΠΑΕΙΡΑΤΕ m. pr. ΑΠΑΕΙΡΕΤΕ m. sec. 63. ΩΙΕ m. pr. ΩΙΤΕ m. sec. 65. ΑΥΤΩΔΑΥΔΑΝ B. ΑΥΙΩΔΑΥΔΑΝ H. αἰτῶ δ' αἶσαν Herm. αἰτῶ δ' αὔξαν Duentzer. Philol. 5. p. 190. 67. ἕνεχ'] ΕΝΝΕΧ cod. m. pr. ΗΔΕΙ m. pr. ΗΞΕΙ m. sec. 69. ΤΗΔΕCΤΩ m. pr., CΙC (pro ΤΗ) m. sec. τῆλ' ἔστω Nauckius. σῖγ' ἔστω Hermannus. 70. verba εἰ — λέγω m. sec. addidit.

Codex Parisinus (107.) Claromontanus fol. 163. verso continet v. 1—37., folio recto v. 38—75. V. 1. ΠΥΡΟCΘΕΡΙΝΥC cod., i. e. πυρός θ' ἐρινὺς, ut ἐλπίς et alia in libris veteribus cum spiritu aspero interdum scribuntur. ΘΕΡΗΝΥΑΙ B. ΘΕΡΗΙΟΝ, literis ΗΙΟΝ incertis, H. πυρός τ' Ἐρινὺς ἐν νεκρῷ κεραυνίου | ζῶσ' ἐξανίησ' ἀτμὸν ἐμφανῆ — Herwerdenus p. 61. 3. Ν . . . cod. νέκυν Bekkerus. 4. ἴθ' ὡς Hermannus pro ΤΙΘΕΙΣ. μοι πλησίον γαμηλίους Hermannus. ΜΕΝΟΝ . . . . codex. 5. ΑΙΟΑΙΛΙΑΝΑΥΙΕΙΠΑΡΘΕΝΟΝ codex. Correxit Bekkerus. Idem ἡγούμενος addidit. 6. ΟΙΘΑCCΕΟΥCΜΟΛΓΟΝ B. οὐ θᾶσσον; οὐκ ἀμολγὸν Hermannus. 8. ΕΠΕΙΙΕΤΕΑΙΑΛΜΩΔΕC B. ἐπείγετ', εἶα, δμωΐδες Herm. ἄρα pro ΑΙΑ Nauckius. 11. et 12. habet schol. Eur. Or. 1389. vol. 2. p. 303, 26. ed. Oxon. Ἀπολλωνίων: τῶν ἀπολωλότων, ὡς ἐν τῷ Φαέθοντί φησιν "ὦ — βροτοῖς". Item Macrob. Sat. 1, 17, 10. *alii cognominatum Apollinem putant* ὡς ἀπολλύντα τὰ ζῷα — *ut Euripides in Phaethonte* "ὦ — βροτός" 11. καλλιφεγγές] χρυσοφεγγὲς Macrob. ἥλι'] ἥλιον schol. Eur. 12. ΚΑΙΤΟΝΔΕ B. ΚΑΙΡΟΝ H. καὶ τόνδ' schol. Eur. in cod. Paris. B. καὶ τοῦδ' in cod. Veneto: unde κἀκ τοῦδ' Porsonus. ὅθεν σ' Macrobius. ΑΠΟΛΛΩΝΔΕΝΒΡΟΤΟΙCΟΡΘΟCΚΑΛΗ B. In H haec verba, quae Hasius legere non magis quam versus 6—11. potuit, desunt. Ἀπόλλων οὕτως εἰκότως κλήζῃ βροτοῖς schol. Eur. Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλήζει βροτός Macrobius. Ἀπόλλων δ' εἰκότως κλήζει βροτοῖς Hermannus Philol. 2. p. 135. qui in Opusc. vol. 3. p. 15. scripserat Ἀπόλλω δ' ἐν βροτοῖς σ' ὀρθῶς καλεῖ. 15. ἀείδομεν Bekkerus. ΕΙΔΟΜΕΝ codex. 16. utrum ΠΑΡΘΕΝΟΝ an ΠΑΡΘΕΝΟΙC codex habuerit dubium.

πότνια, σοὶ τάδ' ἐγὼ νυμφεῖ' ὀφείλω,
Κύπρι, θεῶν καλλίστα,
τῷ τε νεόζυγι σῷ
πώλῳ, τὸν ἐν αἰθέρι κρύπτεις
σῶν γάμων γένναν·
ἃ τὸν μέγαν ἀντ.
τᾶσδε πόλεως βασιλῆ νυμφεύεται,
ἀστεριωποῖσιν δόμοισιν χρυσέοις
ἀρχόν, φίλον Ἀφροδίτᾳ.
ὦ μάκαρ, ὦ βασιλέως μείζων ἔτ' ὄλβος·
ὃς θεὰν κηδεύσεις
καὶ μόνος ἀθανάτοις
γαμβρὸς δι' ἀπείρονα γαῖαν
θνατὸς ὑμνήσει.
ΜΕΡ. χώρει σὺ καὶ τάσδ' εἰς δόμους ἄγων κόρας
γυναῖκ' ἄνωχθι πᾶσι τοῖς κατὰ στέγας
θεοῖς χορεῦσαι καὶ κυκλώσασθαι δόμους
σεμνοῖσιν ὑμεναίοισιν, Ἑστίας θ' ἕδος,
ἀφ' ἧς γε σώφρων πᾶς ἂν ἀρχετ . . .
εὐχὰς π . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
θεᾶς προσελθεῖν τέμενος ἐξ ἐμῶν δόμων.
ΑΕΡ. ὦ δέσποτ', ἔστρεψ' ἐκ δόμων ταχὺν πόδα.
οὐ γὰρ σὺ σώζει σεμνὰ θησαυρίσματα
χρυσοῦ, δι' ἁρμῶν ἐξαμείβεται πύλης
καπνοῦ μέλαινα λιγνὺς ἔνδοθεν στέγης.
προσθεὶς πρόσωπον φλόγα μὲν οὐχ ὁρῶ πυρός,
γέμοντα δ' οἶκον μέλανος ἔνδον αἰθάλου.

18. νυμφεῖ' ὀφείλω Bekkerus. ΝΥΜΦΙΑC . . B. ΝΥΜΦΙΑ^{C}φ^{ΛΟ} H. 20. ΝΕΟΖΥΓΙCΤω cod. μονόζυγι σῷ Hermannus. 21. κρύπτεις Bekkerus. ΔΑΥΩΝ H. 22. γένναν pro ΓΕΝΕΑΝ Bekkerus. 23. ἃ τὸν μέγαν Hermannus, ἃ ad νυμφεῖα referens. ΔΙΟΝΥΣΟΝ codex, sed literis omnibus dubiis. 24. νυμφεύεται] νυμφεύετε Hermannus. 25. ἀστερωποῖσιν δόμοισι (δόμοισιν Nauckius) Bekkerus. ΑCΤΕΡΩΙΟΙΩΟΜΟΙCΙ codex. χρυσέοις Bekkerus pro ΧΡΥCΕΙΗΝ. 26. ἀρχὸν Bekkerus pro ΑΡΧΕΟΝ. 27. ωΜΑΚΑΡωΝ B. ὦ μάκαρ ὦ Hermannus. ΒΑCΙΛΕΥC B. βασιλέως Hermannus. ἔτ' Hermannus. CΤ B. ΟΛΒΟC B. ὄλβον Hermannus. 28. κηδεύσεις Bekkerus. ΤΗ ΔΕΥΕΙC codex. 31. ὑμνήσῃ Bekkerus. ΥΜΝΗCΩΝ codex. 33. κατὰ στέγας Rau (in Epistola de Eurip. Phaethonte Lugd. Bat. a. 1832.). ΚΑΙΑΕΙ codex. 34. καὶ κυκλώσασθαι δόμους Herm. ΚΑΝΚΥΜωCΑCΘΑΙΛ.Μ ΟΙC codex. 36. ἀφ' ἧς γε σώφρων Burgesius. ΑΦΗCΤΙCΩΦΡΩΝ B. ΑΦΗCΤΙCΩΦ H, reliqua parte versus omissa. πᾶς ἂν ἄρχεσθαι θέλοι Hermannus. ΠΑCΑΝΑΡΧΕΤ . . B. 37. Π . . .] ποιεῖσθαι Hermannus. Idem post hunc versum quattuor, ut ex altero folio colligi potest, versuum, in fine folii recisorum, defectum notavit. 38. προσελθεῖν Bothius. ΠΡΟCΕΛΘΟΙΝ H. ΠΠΟCΕΛΘΙΝ B, ex quo προσέλθῃ fecit Hermannus. 39. δέσποτ'] ΠΑΤΕΡ codex, literis ΔΕCΠΟΤΑ minio ab altera manu superscriptis. ἔστρεψ' Burgesius. ΕCΤΡΕΦΑ codex. 40. σώζῃ Hermannus. σώζεις Burgesius. ΖΩCΗ codex. σεμνὰ θησαυρίσματα Burgesius. CΕΜΝΑΘΗΡΑΥ CΜΕΤΑ B. CΕΜΝΑΙΗΡΑΥCΜΕ^{ΗΑ} H. 41. δι' ἁρμῶν ἐξαμείβεται Bekkerus. ΔΙΑΡΕΙΩΝΕΥΑΜΕΤΡΕΙC H. 42. καπνοῦ μέλαινα λιγνὺς Hermannus. ΚΑΤ ΑΙΝΟΥΜΕΛΑΙΝΑΝΩC B. Litera antepenultima in H est non N, sed H. στέγης om. H. 43. προσθεὶς Bekkerus. ΠΡΟCΘΕΙCΕΙC codex. 44. ΕΝΑΦΝ^{ΑΙΘ}|^{ΠΩ}Υ H. ἔνδον αἰθάλου Herm. ἔνδοθεν καπνοῦ Bekkerus.

ἀλλ' ἔσιθ' ἐς οἶκον, μή τιν' Ἥφαιστος χόλον
δόμοις ἐπεισφρεὶς μέλαθρα συμφλέξῃ πυρὶ
ἐν τοῖσιν ἡδίστοισι Φαέθοντος γάμοις.
ΜΕΡ. πῶς φῄς; ὅρα μὴ θυμάτων πυρουμένων
κατ' οἶκον ἀτμὸν κεῖσ' ἀποσταλέντ' ἴδῃς.
ΘΕΡ. ἅπαντα ταῦτ' αἴθρη τ' ἀκάπνωτοί θ' ὁδοί.
ΜΕΡ. οἶδεν δ' ἐμὴ τάδ' ἢ οὐκ ἐπίσταται δάμαρ;
ΘΕΡ. θυηπολοῦσα θεοῖς ἐκεῖσ' ἔχει φρένας.
ΜΕΡ. ἀλλ' εἶμ', ἐπεί τοι καὶ φιλεῖ τὰ τοιάδε
ληφθέντα φαύλως ἐς μέγαν χειμῶν' ἄγειν.
σὺ δ' ὦ πυρὸς δέσποινα, Δήμητρος κόρη,
Ἥφαιστέ τ' εἶτε πρευμενεῖς δόμοις ἐμοῖς.
ΧΟΡ. τάλαιν' ἐγώ, τάλαινα, ποῖ πόδα
πτερόεντα καταστάσω;
ἀν' αἰθέρ' ἢ γᾶς ὑπὸ κεῦθος ἄφαν-
τον ἐξαμαυρωθῶ;
ἰώ μοί μοι, καταφανήσεται
βασίλεια τάλαινα παῖς τ' ἔσω
κρυφαῖος νέκυς.
ὀτοτοτοῖ, κεραύνιαί τ' ἐκ Διὸς
πυρίβολοι πλαγαὶ λέχεά θ' Ἀλίου.
ὦ δυστάλαινα τῶν ἀμετρήτων κακῶν
Ὠκεανοῦ κόρα,
πατρὸς ἴθι πρόσπεσε
γόνυ λιταῖς, σφαγὰς
σφαγὰς οἰκτρά τ' ἀρκέσαι σᾶς δειρᾶς.
ΜΕΡ. ἰώ μοί μοι.
ΧΟΡ. ἠκούσατ' ἀρχὰς δεσπότου στεναγμάτων;
ΜΕΡ. ἰὼ τέκνον.
ΧΟΡ. καλεῖ τὸν οὐ κλύοντα δυστυχῆ γόνον
. . . . των ὁρᾶν σαφῆ.

782. Plut. Mor. p. 608e. ἀλλὰ δέδια πάλιν μὴ συνεκβάλωμεν τῷ λυποῦντι τὴν μνήμην ὥσπερ ἡ Κλυμένη λέγουσα

μισῶ δὲ . . . . ἀγκύλον
τόξον κρανείας γυμνάσιά τ' οἰχοίατο.

V. 1. ἀγκύλον pro εὐάγκαλον scripsit et lacunam indicavit Nauckius. 2. οἰχοίατο pro οἴχοιτο Duebner.

783. Plut. Mor. p. 665c. πολλοὶ γὰρ οὔτε καίουσιν οὔτε κατορύττουσιν, ἀλλ' ἐῶσι περιφράξαντες ὥστε ὁρᾶσθαι τοὺς νεκροὺς ἀσήπτους ἀεί, τὴν Εὐριπίδου Κλυμένην ἐλέγχοντας ἐπὶ τοῦ Φαέθοντος εἰποῦσαν

φίλος δέ μοι
ἄλουτος ἐν φάραγξι σήπεται νέκυς.

784. Ath. 11. p. 503d.

ψυκτήρια
δένδρεα φίλαισιν ὠλέναισι δέξεται.

45. ἔσιθ' Bekkerus. ΕCΘ codex. 47. ΗΔΙ CΤΟΙCΙΝ B. ΠΑΙCΙΟΙCΙΝ H. 50. ΤΑΥΤΗΘΡΗ CΕΚΑΝΠωΤΟΥCΕΧΙ B. ΤΑΠΑΙΘΡΗCΕΚΑΝΠωΤΟΥ C^{Ο}Δ^{Ο}Ι H. Correxit Hermannus. 54. ΜΕΓΑΧΕΙ ΜωΝΑΔΙ BH. μέγαν χειμῶν' ἄγειν Hermannus. 56. εἶτε πρευμενεῖς L. Dindorfius pro ΕΙΗΡΕΠΕ ΥΜΕΡΕΙΣ. 57. ποῖ] ποῦ Nauckius. 59. ἀν' Nauckius. ΤΙΝ codex. 60. ΕΞΑΜΑΥΡωCω cod. ἐξαμαυρωθῶ Herm. 63. κρυφαῖος Hermannus. ΚΡΥΦΕΟΝ codex. 64. ΚΕΡΑΥΝΙΑΥ H. κεραύνιαί τ' Bekkerus. κεραύνιοί τ' Herm. 65. λέχεά θ' Ἀλίου Herm. ΔΕΧΕΑΙΑΛΙΟΥ codex. 69. γόνυ λιταῖς σφαγὰς Bekkerus. ΓΟΝΥΤΑΙCΦΑΓΑC codex. γονυπετὴς σφαγὰς Nauckius. 70. ΟΙΚΤΡΑΙ cod. οἰκτρά τ' Herm. οἰκτρὰς Boiss. ΗΚΟΥCΑΠΑΡΧΑC B. ΗΚΟΥCΑΤΑΡΧΑC H. ἠκούσατ' ἀρχὰς —; Herm. 74. initio ΚΑ literas supplevit Bekkerus, et v. 75. [ὀμμά]των.

V. 2. δένδρεα] δένδρων Dobraeus Adv. 2. p. 336. φίλοισιν codex. Correctum ex apogr. nonnullis. δέξεται pro λέξεται Casaubonus. De loco ubi Phaethontis corpus sepeliatur vulgo haec intelliguntur; Meinekio Solis verba videntur, Phaethontem ut ne periculosum iter ineat obtestantis: quocum comparat Ov. Met. 2, 76. et v. 1. οὐ ψυκτήρια scribendum coniicit.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ.

Fabula scenae commissa est olymp. 87, 1.: cf. Argum. Eur. Medeae supra p. 13. Euripidem secutus dramatis argumentum adumbrat Hyginus fab. 102. cuius in verbis corrupta nonnulla emendarunt Meinekius Anal. Alex. p. 74. et Schneidewinus Philol. 4. p. 658. Aeschyli Euripidis Sophoclis tragoedias cognomines inter se comparat Dio Chrys. orat. 52. p. 548—553. Ad Euripidem haec pertinent, p. 549. ὁ χορὸς αὐτῷ (Aeschylo) παραιτήσεως, ὥσπερ ὁ τοῦ Εὐριπίδου, οὐδὲν ἐδεήθη· ἄμφω γὰρ ἐκ τῶν Λημνίων ἐποίησαν τὸν χορόν. ἀλλ' ὁ μὲν Εὐριπίδης εὐθὺς ἀπολογουμένους πεποίηκε περὶ τῆς πρότερον ἀμελείας, ὅτι δὴ (διὰ Nauckius) τοσούτων ἐτῶν οὔτε προσέλθοιεν πρὸς τὸν Φιλοκτήτην οὔτε βοηθήσειαν οὐδὲν αὐτῷ. p. 550. ὁ Εὐριπίδης τὸν Ἄκτορα εἰσάγει ἕνα Λημνίων ὡς γνώριμον τῷ Φιλοκτήτῃ προσιόντα καὶ πολλάκις συμβεβληκότα. p. 551. ἥ τε τοῦ Εὐριπίδου σύνεσις καὶ περὶ πάντα ἐπιμέλεια, ὥστε μήτε ἀπίθανόν τι καὶ παρημελημένον ἐᾶσαι μήτε ἁπλῶς τοῖς πράγμασι χρῆσθαι, ἀλλὰ μετὰ πάσης ἐν τῷ εἰπεῖν δυνάμεως, ὥσπερ ἀντίστροφός ἐστι τῇ τοῦ Αἰσχύλου (ἁπλότητι addit Reiskius), πολιτικωτάτη καὶ ῥητορικωτάτη οὖσα καὶ τοῖς ἐντυγχάνουσι πλείστην ὠφέλειαν παρασχεῖν δυναμένη. εὐθὺς γοῦν πεποίηται προλογίζων αὐτῷ ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ ἄλλα τε ἐνθυμήματα πολιτικὰ στρέφων ἐν ἑαυτῷ καὶ πρῶτόν γε διαπορῶν ὑπὲρ αὐτοῦ, μὴ ἄρα δοκῇ μὲν τοῖς πολλοῖς σοφός τις εἶναι καὶ διαφέρων τὴν σύνεσιν, ᾖ δὲ τοὐναντίον. Ibid. ἐξὸν γὰρ αὐτῷ ἀλύπως καὶ ἀπραγμόνως ζῆν, ὁ δὲ ἑκὼν ἀεὶ ἐν πράγμασι καὶ κινδύνοις γίγνεται. τούτου δέ φησιν αἴτιον εἶναι τὴν τῶν εὐφυῶν καὶ γενναίων ἀνδρῶν φιλοτιμίαν. δόξης γὰρ ἀγαθῆς ἐφιέμενοι καὶ τοῦ εὐκλεεῖς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εἶναι μεγίστους καὶ χαλεπωτάτους ἑκόντες πόνους ὑφίστανται. "οὐδὲν — ἔφυ" (fr. 786, 1.). ἔπειτα σαφῶς καὶ ἀκριβῶς δηλοῖ τὴν τοῦ δράματος ὑπόθεσιν καὶ οὗ ἕνεκεν ἐλήλυθεν εἰς τὴν Λῆμνον. φησί τε ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἠλλοιῶσθαι, ὥστε ἐντυχόντα τῷ Φιλοκτήτῃ μὴ γνωσθῆναι ὑπ' αὐτοῦ —. Ibid. φησί τε πρεσβείαν μέλλειν παρὰ τῶν Τρώων ἀφικνεῖσθαι πρὸς τὸν Φιλοκτήτην δεησομένην αὐτόν τε καὶ τὰ ὅπλα ἐκείνοις παρασχεῖν ἐπὶ τῇ τῆς Τροίας βασιλείᾳ, ποικιλώτερον τὸ δρᾶμα κατασκευάζων καὶ ἀνευρίσκων λόγων ἀφορμάς, καθ' ἃς εἰς τἀναντία ἐπιχειρῶν εὐπορώτατος καὶ παρ' ὀντινοῦν ἱκανώτατος φαίνεται. Ibid. οὐ μόνον δὲ πεποίηκε τὸν Ὀδυσσέα παραγιγνόμενον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Διομήδους — καὶ τὸ ὅλον, ὡς ἔφην, δι' ὅλου τοῦ δράματος πλείστην μὲν ἐν τοῖς πράγμασι σύνεσιν καὶ πιθανότητα ἐπιδείκνυται, ἀμήχανον δὲ καὶ θαυμαστὴν ἐν τοῖς λόγοις δύναμιν, καὶ τά τε ἰαμβεῖα σαφῶς καὶ κατὰ φύσιν καὶ πολιτικῶς ἔχοντα καὶ τὰ μέλη οὐ μόνον ἡδονήν, ἀλλὰ καὶ πολλὴν πρὸς ἀρετὴν παράκλησιν. In eodem argumento eiusdem versatur oratio 59. inscripta ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ. quam integram subiicimus.

(P. 574.) ΟΔ. Φοβοῦμαι μή ποτε μάτην κατ' ἐμοῦ φανῶσι ταύτην οἱ σύμμαχοι τὴν δόξαν εἰληφότες ὡς ἀρίστου δὴ καὶ σοφωτάτου τῶν Ἑλλήνων. καίτοι ποία τις ἡ τοιαύτη σοφία καὶ φρόνησις, (p. 575.) δι' ἥν τις ἀναγκάζεται πλείω τῶν ἄλλων πονεῖν ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας καὶ νίκης, ἐξὸν ἕνα τοῦ πλήθους δοκοῦντα μηδενὸς ἔλαττον ἐν τούτοις ἔχειν τῶν ἀρίστων; ἀλλὰ γὰρ ἴσως χαλεπὸν εὑρεῖν οὕτω μεγαλόφρον καὶ φιλότιμον ὁτιοῦν ὡς ἀνὴρ πέφυκεν. τοὺς γὰρ φανεροὺς καὶ πλειόνων ἅπτεσθαι τολμῶντας σχεδὸν τούτους πάντες θαυμάζομεν καὶ τῷ ὄντι ἄνδρας ἡγούμεθα. ὑφ' ἧς φιλοτιμίας κἀγὼ προάγομαι πλεῖστα πράγματα ἔχειν καὶ ζῆν ἐπιπόνως παρ' ὀντινοῦν, ἀεί τινα προσδεχόμενος καινὸν κίνδυνον, ὀκνῶν διαφθεῖραι τὴν ἐπὶ τοῖς ἔμπροσθε γεγονόσιν εὔκλειαν. νῦν οὖν κατὰ πρᾶξιν πάνυ ἐπισφαλῆ καὶ χαλεπὴν δεῦρο ἐλήλυθα εἰς Λῆμνον, ὅπως Φιλοκτήτην καὶ τὰ Ἡρακλέους τόξα κομίζοιμι τοῖς συμμάχοις. ὁ γὰρ δὴ μαντικώτατος Φρυγῶν Ἕλενος ὁ Πριάμου κατεμήνυσεν, ὅτε ἔτυχεν αἰχμάλωτος ληφθείς, ἄνευ τούτων μήποτ' ἂν ἁλῶναι τὴν πόλιν. πρὸς μὲν δὴ τοὺς βασιλέας οὐχ ὡμολόγησα τὴν πρᾶξιν ἐπιστάμενος τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἔχθραν, ᾧ γε αὐτὸς αἴτιος ἐγενόμην καταλειφθῆναι, ὅτε δηχθεὶς ἔτυχεν ὑπὸ χαλεπῆς καὶ ἀνιάτου ἐχίδνης. οὐκ ἂν οὖν ᾤμην οὐδὲ πειθὼ τοιαύτην ἐξευρεῖν, ὑφ' ἧς ἄν ποτε ἐκεῖνος ἐμοὶ πράως ἔσχεν, ἀλλ' εὐθὺς ἀποθανεῖσθαι ᾤμην ὑπ' αὐτοῦ. ὕστερον δὲ τῆς Ἀθηνᾶς μοι παρακελευσαμένης καθ' ὕπνους, ὥσπερ εἴωθε, θαρροῦντα ἐπὶ τὸν ἄνδρα ἰέναι· αὐτὴ γὰρ ἀλλάξειν μου τὸ εἶδος καὶ τὴν φωνήν, ὥστε λαθεῖν αὐτῷ συγγενόμενον· οὕτω δὴ ἀφῖγμαι θαρρήσας. πυνθάνομαι δὲ καὶ παρὰ τῶν Φρυγῶν πρέσβεις ἀπεστάλθαι κρύφα, ἐάν πως δύνωνται τὸν Φιλοκτήτην πείσαντες δώροις ἅμα καὶ διὰ τὴν ἔχθραν τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀναλαβεῖν εἰς τὴν πόλιν αὐτὸν καὶ τὰ τόξα. τοιούτου προκειμένου ἄθλου πῶς οὐ πάντα χρὴ ἄνδρα γίγνεσθαι πρόθυμον; ὡς διαμαρτόντι τῆς πράξεως ταύτης πάντα τὰ πρότερον εἰργασμένα μάτην πεπονῆσθαι ἔοικεν. παπαῖ· πρόσεισιν ὁ ἀνήρ. αὐτὸς ὅδε ὁ Ποίαντος παῖς, οὐκ ἄδηλος τῇ συμφορᾷ, μόλις καὶ χαλεπῶς προβαίνων. (p. 576.) ὦ τοῦ χαλεποῦ καὶ δεινοῦ ὁράματος οὕτως. τό τε γὰρ εἶδος ὑπὸ τῆς νόσου φοβερὸν ἥ τε στολὴ ἀήθης· δοραὶ θηρίων καλύπτουσιν αὐτόν. ἀλλὰ σὺ ἄμυνον, ὦ δέσποινα Ἀθηνᾶ, καὶ μὴ μάτην φανῇς ἡμῖν ὑποσχομένη τὴν σωτηρίαν. ΦΙΛ. τί δὴ βουλόμενος ὅστις εἶ ποτε σὺ ἢ τίνα τόλμαν λαβών, πότερον ἁρπαγῆς χάριν ἥκεις ἐπὶ τήνδε τὴν ἄπορον στέγην ἢ κατάσκοπος τῆς ἡμετέρας δυστυχίας; ΟΔ. οὔτι γε ὁρᾷς ἄνδρα ὑβριστήν. ΦΙΛ. οὐ μὴν εἰωθώς γε πρότερον δεῦρο ἥκεις. ΦΙΛ. οὐ γὰρ εἰωθώς· εἴη δὲ νῦν ἐν καιρῷ ἀφῖχθαι. ΦΙΛ. πολλὴν ἔοικας φράζειν ἀλογίαν τῆς δεῦρο ὁδοῦ. ΟΔ. εὖ τοίνυν ἴσθι οὐ χωρὶς αἰτίας με ἥκοντα καὶ σοί γε οὐκ ἀλλότριον φανησόμενον. ΦΙΛ. πόθεν δή; τοῦτο γὰρ πρῶτον εἰκός με εἰδέναι. ΟΔ. ἀλλ' εἰμὶ Ἀργεῖος τῶν ἐπὶ Τροίαν πλευσάντων. ΦΙΛ. πόθεν; εἰπὲ πάλιν, ὡς εἰδῶ σαφέστερον. ΟΔ. οὐκοῦν ἔτι δεύτερον ἀκούεις· τῶν ἐπ' Ἴλιον στρατευσάντων Ἀχαιῶν εἶναί φημι. ΦΙΛ. καλῶς δῆτα ἔφησθα ἐμὸς εἶναι φίλος, ὁπότε γε τῶν ἐμοὶ πολεμιωτάτων Ἀργείων πέφηνας. τούτων δὴ τῆς ἀδικίας αὐτίκα μάλα σὺ ὑφέξεις δίκην. ΟΔ. ἀλλ' ὦ πρὸς θεῶν, ἐπίσχες ἀφεῖναι τὸ βέλος.

ΦΙΛ. οὐ δυνατόν, εἴπερ Ἕλλην ὢν τυγχάνεις, τὸ μὴ ἀπολωλέναι σε ἐν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ. ΟΔ. ἀλλὰ πέπονθά γε ὑπ' αὐτῶν τοιαῦτα ἐξ ὧν δικαίως σοὶ μὲν ἂν φίλος εἴην, ἐκείνων δὲ ἐχθρός. ΦΙΛ. καὶ τί δὴ τοῦτό ἐστιν ὃ πέπονθας οὕτω χαλεπόν; ΟΔ. φυγάδα με ἤλασεν ἐκ τοῦ στρατοῦ Ὀδυσσεύς. ΦΙΛ. τί δὲ ἔδρας ἐφ' ὅτῳ τῆσδε τῆς δίκης ἔτυχες; ΟΔ. οἶμαί σε γινώσκειν τὸν Ναυπλίου παῖδα Παλαμήδην· οὐδὲ γὰρ τῶν ἐπιτυχόντων οὐδὲ ὀλίγου ἄξιος συνέπλει οὔτε τῷ στρατῷ οὔτε τοῖς ἡγεμόσιν. τὸν δὴ τοιοῦτον ἄνδρα ὁ κοινὸς τῶν Ἑλλήνων λυμεὼν διέφθειρεν. ΦΙΛ. πότερον ἐκ τοῦ φανεροῦ μάχῃ κρατήσας ἢ μετὰ δόλου τινός; ΟΔ. προδοσίαν ἐπενεγκὼν τοῦ στρατοῦ τοῖς Πριαμίδαις. ΦΙΛ. ἦν δὲ κατ' ἀλήθειαν οὕτως ἔχον, ἢ πέπονθε κατεψευσμένος; ΟΔ. πῶς δ' ἂν δικαίως γένοιτο τῶν ὑπ' ἐκείνου (p. 577.) γιγνομένων ὁτιοῦν; ΦΙΛ. ὦ μηδενὸς ἀποσχόμενος τῶν χαλεπωτάτων, λόγῳ τε καὶ ἔργῳ πανουργότατε ἀνθρώπων Ὀδυσσεῦ, οἷον αὖ τοῦτον ἄνδρα ἀνῄρηκας, ὃς οὐδὲν ἧττον ὠφέλιμος ἦν τοῖς συμμάχοις ἤπερ οἶμαι σὺ τὰ κάλλιστα καὶ σοφώτατα ἀνευρίσκων καὶ συντιθείς· ὥσπερ ἀμέλει κἀμὲ ἐξέθηκας ὑπὲρ τῆς κοινῆς σωτηρίας τε καὶ νίκης περιπεσόντα τῇδε τῇ συμφορᾷ, δεικνύντα τὸν Χρύσης βωμόν, οὗ θύσαντες κρατήσειν ἔμελλον τῶν πολεμίων· εἰ δὲ μή, μάτην ἐγίγνετο ἡ στρατεία. ἀλλὰ τί δὴ σοὶ προσῆκον τῆς Παλαμήδους τύχης; ΟΔ. εὖ ἴσθι ὅτι ἐπὶ πάντας τοὺς ἐκείνου φίλους ἦλθε τὸ κακὸν καὶ πάντες ἀπολώλασιν ὅστις μὴ φυγεῖν ἐδυνήθη. οὕτω δὴ κἀγὼ τῆς παροιχομένης νυκτὸς διαπλεύσας μόνος δεῦρο ἐσώθην. σχεδὸν μὲν οὖν ἐν ὅσῃ ἔγωγε χρείᾳ καθέστηκας αὐτός· εἰ δ' οὖν ἔχεις τινὰ μηχανήν, συμπροθυμηθεὶς ἡμῖν περὶ τὸν οἴκαδε ἀπόπλουν ἡμᾶς τε εὖ πεποιηκὼς ἔσει καὶ ἅμα ἄγγελον ἀποπέμψεις πρὸς τοὺς σεαυτοῦ οἴκαδε τῶν σοὶ παρόντων κακῶν. ΦΙΛ. ἀλλ', ὦ δύστηνε, πρὸς τοιοῦτον ἕτερον ἥκεις σύμμαχον αὐτόν τε ἄπορον καὶ ἔρημον φίλων ἐπὶ τῆσδε τῆς ἀκτῆς ἐρριμμένον, γλίσχρως καὶ μόλις ἀπὸ τῶνδε τῶν τόξων πορίζοντα καὶ τροφὴν καὶ ἐσθῆτα, ὡς ὁρᾷς. ἣ γὰρ ἦν ἡμῖν ἐσθὴς πρότερον, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνάλωται. εἰ δὲ δὴ τοῦδ' ἐθελήσεις κοινωνεῖν τοῦ βίου μεθ' ἡμῶν ἐνθάδε, ἕως ἂν ἑτέρα σοι παραπέσῃ σωτηρία ποθέν, οὐκ ἂν φθονοῖμεν. δυσχερῆ γε μὴν τἄνδον ὁράματα, ὦ ξένε, τελαμῶνές τε ἕλκους ἀνάπλεοι καὶ ἄλλα σημεῖα τῆς νόσου· αὐτός τε οὐχ ἡδὺς συγγενέσθαι, ὅταν ἡ ὀδύνη προσπέσῃ. καίτοι λελώφηκε τῷ χρόνῳ τὸ πολὺ τῆς νόσου· κατ' ἀρχὰς δ' οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν.

Ex his non tot versus quot Valckenarius in Diatribe p. 117 seqq. aliique composuerunt, sed paucos tantum versus probabiliter componi posse monuit Nauckius, velut

p. 576. ΟΔ. πολλήν γ' ἔοικας ἀλογίαν φράζειν ὁδοῦ.
Ibid. ΦΙΛ. πόθεν δέ; πρῶτον γὰρ τόδ' εἰδέναι θέλω.
Ibid. ΟΔ. πόθεν; λέγ' αὖθις, ἵνα μάθω σαφέστερον.
Ibid. ΦΙΛ. οὐ δυνατόν, εἴπερ τυγχάνεις Ἕλλην γεγώς,
τὸ μἀπολωλέναι σε τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ.
Ibid. ΦΙΛ. μάχῃ κρατήσας ἢ δόλου τινὸς μέτα;

denique extrema verba κατ' ἀρχὰς δ' οὐδαμῶς ἀνεκτὸς ἦν trimetrum praebent. Item aliquot versus sine poetae aut fabulae nomine traditos ex hac fabula repetitos esse Dionis paraphrasi docemur (vide fr. 785. 787. 788.). Respicit hanc tragoediam Ar. Ach 423. ποίας ποθ' ἀνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων; | ἀλλ' ἢ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις; ubi schol. v. 424. εἰσήγαγε γὰρ τὸν Φιλοκτήτην ἐν τῇ Λήμνῳ πενόμενον. Ex hoc dramate versus ab Plutarcho Mor. p. 1108b. (adesp. 8.) ἀνωνύμως allatos esse coniecit Nauckius, ὑπέρ γε μέντοι παντὸς Ἑλλήνων στρατοῦ | αἰσχρὸν σιωπᾶν, βαρβάρους δ' ἐᾶν λέγειν, (quos in tragoedia aliqua ab Philocteta pronuntiatos esse novimus ex Ciceronis de Orat. 3, 35, 141.) et versum ab Zenobio 3, 56. et Suida allatum εἰς ἀσθενοῦντας ἀσθενῶν ἐλήλυθα, qui similis est Dionis verbis supra p. 352a. appositis πρὸς τοιοῦτον ἕτερον ἥκεις σύμμαχον αὐτόν τε ἄπορον καὶ ἔρημον φίλων cet.

785. Plut. Mor. p. 544c. omisso poetae fabulaeque nomine

πῶς δ' ἂν φρονοίην, ᾧ παρῆν ἀπραγμόνως
ἐν τοῖσι πολλοῖς ἠριθμημένῳ στρατοῦ
ἴσον μετασχεῖν τῷ σοφωτάτῳ τύχης;

Aristot. Eth. Nic. 6, 9. p. 1142a, 3. διὸ Εὐριπίδης "πῶς — ἴσον μετασχεῖν; τοὺς γὰρ περισσοὺς καί τι πράσσοντας πλέον" (fr. 786, 2.). Fabulam indicat Dio Chr. 52. et 59. (vide supra p. 351.). Ulixis sunt verba, qui προλογίζει teste Dione Chrysost. Scholiasta Soph. Phil. 1. καὶ παρὰ τούτῳ προλογίζει ὁ Ὀδυσσεύς, καθὰ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ· ἐκεῖνο μέντοι διαφέρει παρ' ὅσον ὁ μὲν Εὐριπίδης πάντα τῷ Ὀδυσσεῖ περιτίθησιν, οὗτος δὲ τὸν Νεοπτόλεμον παρεισάγων διὰ τούτου οἰκονομεῖται.

786. οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον ὡς ἀνὴρ ἔφυ·
τοὺς γὰρ περισσοὺς καί τι πράσσοντας πλέον
τιμῶμεν ἄνδρας τ' ἐν πόλει νομίζομεν.

V. 1. habet Dio Chr. 52. p. 551. (supra p. 351.), respicit Ar. Ran. 282. οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρόν ἐσθ' ὡς Ἡρακλῆς. ubi schol. παρὰ τὰ ἐκ Φιλοκτήτου "οὐδὲν — ἔφυ". Plut. Mor. p. 779d. οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρον καὶ τραχὺ καὶ δύσαρκτον ὡς ἀνὴρ ἔφυ εὐπραγίας δοκούσης ἀντιλαμβανόμενος. Hesychius, γαῦρος: αὐθάδης, σεμνός, μεγαλοπρεπής, ἢ μετέωρος. Ε. Φιλοκτήτῃ. 2. et 3. habet Stobaeus 29, 15. cohaerere v. 1. cum v. 2. et 3. docet Dio Chr. 59. p. 575. (supra p. 351.). Inter fr. 785. et 786. interposuit poeta ea quorum sententiam reddit Dio Chr. 52. p. 551. τούτου δέ φησιν αἴτιον εἶναι cet.: vide supra p. 351a.

787. Plut. Mor. p. 544c. sine poetae fabulaeque nomine

ὀκνῶ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν,
καὶ τοὺς παρόντας οὐκ ἀπωθοῦμαι πόνους.

V. 1. affert Stobaeus 29, 16. sine lemmate, huius fabulae esse versus docet Dio Chr. 59. (supra p. 351b.) ὀκνῶν διαφθεῖραι τὴν ἐπὶ τοῖς πρόσθε γεγονόσιν εὔκλειαν.

788. Plut. Mor. p. 521a. ἀλλ' οὐδὲ ἡδὺ τὸ θέαμα.

δύσμορφα μέντοι τἄνδον εἰσιδεῖν, ξένε.

Versum huc rettulit Gataker. secundum Dionis Chrys. verba 59. p. 577. δυσχερῆ γε μὴν τἄνδον ὁράματα, ὦ ξένε.

789. Stobaeus 120, 10.

ἅλις, ὦ βιοτά· πέραινε, πρίν τινα συντυχίαν
ἢ κτεάτεσσιν ἐμοῖς ἢ σώματι τῷδε γενέσθαι.

Chori notam apponit codex Vind. V. 1. ἅλις] μόλις A.

790. Aristot. Poet. c. 22. p. 1458b, 23. (vide Aesch. fr. 246.)

φαγέδαιν' ἀεί μου σάρκα θοινᾶται ποδός.

791. Stobaeus 59, 18.

μακάριος ὅστις εὐτυχῶν οἴκοι μένει·
ἐν γῇ δ' ὁ φόρτος, καὶ πάλιν ναυτίλλεται.

V. 1. repetit Stobaeus 39, 13. et omisso fabulae nomine affert Clem. Alex. Strom. 6. p. 739.

792. Iustinus Mart. vol. 1. p. 134. ἐν Φιλοκτήτῃ (praecedit Phrixi locus)

ὁρᾶτε δ' ὡς κἀν θεοῖσι κερδαίνειν καλὸν,
θαυμάζεται δ' ὁ πλεῖστον ἐν ναοῖς ἔχων
χρυσόν. τί δῆτα καὶ σὲ κωλύει λαβεῖν
κέρδος, παρόν γε κἀξομοιοῦσθαι θεοῖς;

V. 1. ὁρᾶτε δ'] ὅρα τόδ' Bothius. 3. λαβεῖν addidit Sylburgius.

793. Stobaeus Ecl. 2, 1, 2. p. 4.

τί δῆτα θάκοις μαντικοῖς ἐνήμενοι
σαφῶς διόμνυσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνων;
οὐ τῶνδε χειρώνακτες ἄνθρωποι λόγων·
ὅστις γὰρ αὐχεῖ θεῶν ἐπίστασθαι πέρι,
οὐδέν τι μᾶλλον οἶδεν ἢ πείθειν λέγων.

V. 1. θάκοις μαντικοῖς pro θώκοις ἀργικοῖς Nauckius. 3. οὐ pro οἱ idem et v. 5. πείθειν pro πείθει. ψεύδειν Heimsoethius.

794. Aristot. Rhet. ad Alex. c. 19. p. 1433b, 12. κέχρηται δὲ καὶ Ε. ἐν Φιλοκτήτῃ τεχνικῶς τούτῳ τῷ εἴδει (προκαταλήψεις dicit) διὰ τοῦδε

λέξω δ' ἐγώ, κἄν μου διαφθείρας δοκῇ
λόγους ὑποστὰς αὐτὸς ἠδικηκέναι·
ἀλλ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ τἀμὰ μαθήσῃ κλύων,
ὁ δ' αὐτὸς αὐτὸν ἐμφανιεῖ σοι λέγων.

V. 3. μαθήσῃ] πάντ' εἴσει Meinekius, alii alia. 4. ἐμφανιεῖ σοι] ἐμφανῆ θήσει Iacobsius. ἐμφανιζέτω Pflugkius. ἀλλ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ τἄμ' ἂν ἐκμάθοις κλύων, ὁ δ' αὐτὸς αὑτοῦ νοῦν ἂν ἐμφαίνοι λέγων Engerus p. 20. De sententia loci dixit H. Sauppius in Philologo vol. 15. p. 635.

795. Stobaeus 40, 1.

πατρὶς καλῶς πράσσουσα τὸν τυχόντ' ἀεὶ
μείζω τίθησι, δυστυχοῦσα δ' ἀσθενῆ.

V. 1. πράσσουσα] πράττουσα A. τυχόντ' Matthiae. εὐτυχοῦντ' libri. ἐνοικοῦντ' Badhamus. 2. δυστυχοῦσα B. δυστυχοῦντα ceteri.

796. Stobaeus 20, 17.

ὥσπερ δὲ θνητὸν καὶ τὸ σῶμ' ἡμῶν ἔφυ,
οὕτω προσήκει μηδὲ τὴν ὀργὴν ἔχειν
ἀθάνατον ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται.

Phalaridis Epist. 24. θνητοὺς γὰρ ὄντας ἀθάνατον ὀργὴν ἔχειν, ὥς φασί τινες, οὐ προσήκει. Cum v. 3. Nauckius comparat Soph. Oed. R. 589. οὔτ' ἄλλος ὅστις σωφρονεῖν ἐπίσταται. Eur. fr. 901, 3. ἥτις ἀνδρὶ συντέτηκε σωφρονεῖν ἐπίσταται.

797. Orion Flor. 5, 4. p. 47, 10. et sine fabulae nomine idem Flor. Eurip. 1. p. 55, 17.

φεῦ, μήποτ' εἴην ἄλλο πλὴν θεοῖς φίλος
ὡς πᾶν τελοῦσι, κἂν βραδύνωσιν, χρόνῳ.

V. 2. πᾶν τελοῦσι pro πάντ' ἔχωσι Nauckius.

798. Hesychius, αἰών: ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων — Ε. δὲ Φιλοκτήτῃ αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει "ἀπέπνευσεν αἰῶνα". Similiter Sophocli Ai. 1031. ἐκνάπτετ', αἰῶν' ἕς τ' (vel εὖτ') ἀπέψυξεν βίου restituebat Hermannus pro ἐκνάπτετ' αἰέν, ἕς τ' ἀπέψυξεν βίον.

ειν ειν
799. Hesychius, αἱρεῖς: δοξάζεις (sic cod.), ἡγῇ· Ε. Φιλοκτήτῃ. Anecd. Bekk. p. 359, 22. et Suidas: αἱρεῖς (αἱρεῖς Suid.): δοξάζεις, ἡγῇ.

800. Hesychius, ἀκριβές: ἄκρον. Ε. Φιλοκτήτῃ.

ΦΟΙΝΙΞ.

Euripideum drama respicit Ar. Ach. 421., qui Euripidem interrogantem facit: τὰ ποῖα τρύχη, — τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος; Argumenti summam indicat Apollod. 3, 13, 8. Φοῖνιξ ὁ Ἀμύντορος — ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐτυφλώθη καταψευσαμένης φθορὰν Φθίας της τοῦ πατρὸς παλλακίδος· Πηλεὺς δὲ αὐτὸν πρὸς Χείρωνα κομίσας ὑπ' ἐκείνου θεραπευθέντα τὰς ὄψεις βασιλέα κατέστησε Δολόπων. Cf. Epigr. Cyzic. Anth. Pal. 3, 3. Ἀλκιμέδη ξυνόμευνον Ἀμύντορα παιδὸς ἐρύκει, | Φοίνικος δ' ἐθέλει παῦσαι χόλον γενέτου· | — κεῖνος δ' αὖ δολίοις ψιθυρίσμασιν ἤχθετο κούρῳ, | ἦγε δ' ἐς ὀφθαλμοὺς λαμπάδα παιδολέτιν. Schol. A. Il. 9, 453. (Eust. Il. p. 763, 11..), ubi pro τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα Aristodemus οὐ πιθόμην οὐδ' ἔρξα scripsisse traditur: πρὸ δὲ αὐτοῦ Σωσιφάνης τὴν τοιαύτην εὗρε γραφήν· καὶ Εὐριπίδης δὲ ἀναμάρτητον εἰσάγει τὸν ἥρωα ἐν τῷ Φοίνικι. Schol. AB Il. 9, 448. ἡ ἱστορία (Phoenicis) παρὰ τῷ ποιητῇ· παρὰ γὰρ τοῖς τραγικοῖς παραλλάσσει. Diversas de Phoenice narrationes significat anonymus (Aelianus, ut suspicantur) Suidae v. ἐπηλυγάζονται: οἱ δ' οὖν περὶ πλείστου τιθέμενοι τὰ τοῦ Φοίνικος, καλλύνοντες ἄρα τὸ κακὸν αὐτοῦ καὶ ἐπηλυγάζοντες, ἄλλως φασὶ τοῦτο γενέσθαι. Euripidei mythi fontem indicavit Hieronymus teste Suida v. Ἀναγυράσιος: τούτου (daemonis Anagyrasii) δέ τις ἐξέκοψε τὸ ἄλσος· ὁ δὲ τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμηνε τὴν παλλακήν, ἥτις μὴ δυναμένη συμπεῖσαι τὸν παῖδα διέβαλεν ὡς ἀσελγῆ τῷ πατρί. ὁ δὲ ἐπήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν. ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ πατὴρ ἑαυτὸν ἀνήρτησεν, ἡ δὲ παλλακὴ εἰς φρέαρ ἑαυτὴν ἔρριψεν. ἱστορεῖ δὲ Ἱερώνυμος ἐν τῷ περὶ τραγῳδοποιῶν, ἀπεικάζων τούτοις τὸν Εὐριπίδου Φοίνικα. Eodem spectare videtur scriptor nescio quis apud Suid. v. ἐναύειν: ἐντεῦθεν Εὐριπίδης ἐναυσάμενος τὸν λόγον ἅπαντα, εἶτα μέντοι Φοίνικι περιτίθησιν. De histrionibus qui Phoenicem egerint vide Demosth. F. Leg. p. 418. (Greg. Cor. Rhet. vol. 7. p. 1241.) ταῦτα μὲν γὰρ τὰ ἰαμβεῖα ἐκ Φοίνικός ἐστιν Εὐριπίδου· τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα οὐδεπώποτε οὔτε Θεόδωρος οὔτε Ἀριστόδημος ὑπεκρίναντο, οἷς οὗτος (Aeschines) τὰ τρίτα λέγων διετέλεσεν, ἀλλὰ Μόλων ἠγωνίζετο καὶ εἰ δή τις ἄλλος τῶν παλαιῶν ὑποκριτῶν. Ennium in Phoenice legisse Euripidis vestigia coniecit Valck. Diatr. c. 24. NAUCK.

801. Stobaeus 71, 1.

μοχθηρόν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ τέκνα
δίδωσιν ὅστις οὐκέθ' ὡραῖος γαμεῖ·
δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή.

V. 2. γαμεῖ M. γαμεῖν AB. Meinekius post πρεσβύτῃ νέα (sic Valck. pro τέκνα) versum excidisse suspicatur, ut poeta dixerit τιμωρίαν δίδωσιν ὅστις — γαμεῖ· mihi δίδωσιν vel potius ΔΙΔΩϹ ex ἠλίθιος ortum videtur; quae suspicio si vera est, v. 2. et 3. a primo seiungendi erunt. NAUCK. 3. ex Euripide affert Ar. Thesm. 413. γαμοῦντι pro γέροντι legitur in Men. mon. 129. NAUCK.

802. Stobaeus 116, 36. Φοίνικι (Αἰόλου cod. Voss.).

ὦ γῆρας, οἷον τοῖς ἔχουσιν εἶ κακόν.

803. Stobaeus 43, 16.

ἀλλ' οὔποτ' αὐτὸς ἀμπλακὼν ἄλλον βροτὸν
παραινέσαιμ' ἂν παισὶ προσθεῖναι κράτη

πρὶν ἂν κατ' ὄσσων τυγχάνη μέλας σκότος,
εἰ χρὴ διελθεῖν πρὸς τέκνων νικώμενον.

V. 3. τυγχάνη] κιγχάνη Monkius. μέλας pro με καὶ Grotius. Amyntoris esse verba coniecit Meinekius.

804. Stobaeus 71, 8.

πικρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

πικρὸν] αἰσχρὸν Clemens Alex. Strom. 6. p. 745., qui Aristophani (fr. 497.) hunc versum tribuit.

805. Stobaeus 73, 57.

γυνή τε πάντων ἀγριώτατον κακόν.

806. Io. Damasc. post Stobaei Ecl. p. 697, 2.

οἱ πεῖραν οὐ δεδωκότες
μᾶλλον δοκοῦντες ἢ πεφυκότες σοφοί.

V. 1. οἱ ed. Gaisf., quo teste ὁ. codex Flor.

807. Stobaeus 90, 6.

μέγιστον ἆρ' ἦν ἡ φύσις· τὸ γὰρ κακὸν
οὐδεὶς τρέφων εὖ χρηστὸν ἂν θείη ποτέ.

V. 2. οὐ δεῖ στρέφων εὔχρηστον M.

808. Clem. Alex. Strom. 6. p. 746. Εὐριπίδου δὲ ἐν μὲν τῷ Οἰνομάῳ γράφοντος — ἐν δὲ τῷ Φοίνικι

τάφανη τεκμηρίοισιν εἰκότως ἁλίσκεται,

Ὑπερίδης λέγει "ἃ δ' ἐστὶν ἀφανῆ ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ τοῖς εἰκόσι ζητεῖν". Theodoretus vol. 4. p. 881. καὶ πάλιν ἐν τῷ Φοίνικι "τἀφανὲς (alii τἀφανῆ) — ἁλίσκεται. εἰκότως] ἐοικότως Theodor.

809. Aeschines c. Timarch. p. 21, 31. πάλιν τοίνυν ὁ αὐτὸς (Eur.) ἐν τῷ Φοίνικι ἀποφαίνεται, ὑπὲρ τῆς γεγενημένης αὐτῷ πρὸς τὸν πατέρα διαβολῆς ἀπολογούμενος καὶ ἀπεθίζων τοὺς ἀνθρώπους μὴ ἐξ ὑποψίας μηδ' ἐκ διαβολῆς, ἀλλ' ἐκ τοῦ βίου τὰς κρίσεις ποιεῖσθαι.

ἤδη δὲ πολλῶν ᾑρέθην λόγων κριτὴς
καὶ πόλλ' ἁμιλληθέντα μαρτύρων ὕπο
τἀναντί' ἔγνων συμφορᾶς μιᾶς πέρι.
κἀγὼ μὲν οὕτω χὤστις ἔστ' ἀνὴρ σοφὸς
λογίζομαι τἀληθὲς εἰς ἀνδρὸς φύσιν
σκοπῶν δίαιτάν θ' ἥντιν' ἡμερεύεται . . .
ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδεται κακοῖς ἀνήρ,
οὐ πώποτ' ἠρώτησα, γιγνώσκων ὅτι
τοιοῦτός ἐσθ' οἷσπερ ἥδεται ξυνών.

Post quae Aeschines pergit, σκέψασθε δ', ὦ Ἀθηναῖοι, τὰς γνώμας ἃς ἀποφαίνεται ὁ ποιητής. ἤδη δὲ πολλῶν πραγμάτων φησὶ γεγενῆσθαι κριτής, ὥσπερ νῦν ὑμεῖς δικασταί· καὶ τὰς κρίσεις οὐκ ἐκ τῶν μαρτυριῶν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ τῶν ὁμιλιῶν φησι ποιεῖσθαι, ἐκεῖσε ἀποβλέπων, πῶς τὸν καθ' ἡμέραν βίον ζῇ ὁ κρινόμενος καὶ ὅντινα τρόπον διοικεῖ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικήσοντα, καὶ τίσι χαίρει πλησιάζων· καὶ τελευτῶν οὐκ ὤκνησεν ἀποφήνασθαι τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι οἷσπερ ἥδεται ξυνών. Io. Damasc. post Stobaei Ecl. p. 698, 16. Εὐριπίδου. "ἤδη δὲ — ἱμερεύεται" (v. 1—6.), ubi quae subiiciuntur καὶ τῷδε δηλώσαιμ' ἂν cet. seiungenda esse vidit Boiss.: vide adesp. fr. 222. 7—9. habent Demosth. F. Leg. p. 417, 17. [ubi schol. cod. Monac. vol. 8. p. 435, 23. ed. Oxon. γνώμη Εὐριπίδου ἐκ Φοινίσσης, vitiose pro Φοίνικος.] (Greg. Cor. Rhet. vol. 7. p. 1322.) et Io. Dam. post Stobaei Ecl. p. 706, 3. Crameri Anecd. Oxon. vol. 4. p. 144, 31. (sive Maximus Planudes Rhet. vol. 5. p. 572.): ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδεται· τοῦτο τοῦ Θεόγνιδος. Tzetz. Anecd. Oxon. vol. 4. p. 145, 2. Μενάνδρου τοῦτο πέφυκεν ἐκ δράματος Πλοκίου, οὐ Θεόγνιδος. Sine poetae et fabulae nomine v. 7—9. afferunt Diodorus Sic. 12, 14. Hermog. Rhet. vol. 1. p. 25. Doxopater Rhet. vol. 2. p. 288. (Hermog. Rhet. vol. 3. p. 437.) ὅστις δ' ὁμιλῶν ἥδεται καὶ ταῦτα πρεσβεύων Φιλοκράτει, οὐ πώποτ' ἠρώτησα γιγνώσκων ὅτι ἀργύριον εἴληφ' οὗτος ὥσπερ Φιλοκράτης ὁ ὁμολογῶν. Libanius Epist. 430. ὅστις γὰρ ὁμιλῶν Εὐριπίδῃ (κατ' Εὐριπίδην Valck.) ἥδεται Θεμιστίῳ, οὐ πώποτ' ἠρώτησα γιγνώσκων ὅτι τοῦ ζῆν ὡς ἄριστα ποιεῖται λόγον. Verba γιγνώσκων — ξυνών (v. 8. 9.) ἀνωνύμως habet Plinius Epist. 4, 27, 6. item v. 9. Aphthon. Rhet. vol. 1. p. 67. anonymi Rhet. vol. 1. p. 130. vol. 3. p. 736. Manuel Palaeol. Praec. c. 72. p. 100., respicit Eust. Opusc. p. 351, 10. V. 1. λόγων κριτὴς] κριτὴς λόγων Io. Dam. 3. πέρι] πάρα Reiskius. ὕπερ Valck. 4. χὤστις pro καὶ ὅστις Valck. 5. λογίζεται Io. Dam. 6. σκοπῶν] βλέπων Io. Dam. θ' om. Aesch. ἐμπορεύεται Aeschines. ἱμερεύεται Io. Dam. unde ἡμερεύεται Gaisfordus. 9. ἐστιν ἕκαστος Aeschinis libri plerique, nonnulli Demosthenis et Hermogenis libri, Plinius, Aphthonius, Doxopater, anonymi Rhet. vol. 1. p. 130. et vol. 3. p. 736., Manuel Palaeol., Eust., ἐστιν sine dissensu Diodorus et Io. Dam. Rectam scripturam restituit H. Wolfius. Cum h. l. iungendum esse fr. 1052. coniecit Bergkius. NAUCK.

810. Stobaeus 93, 17. Εὐριπίδου Φοίνικι (sic MVind., Εὐριπίδου Πλεισθένης A)

ὦ πλοῦθ', ὅσῳ μὲν ῥᾷστον εἰ βάρος φέρειν,
πόνοι δὲ κἂν σοὶ καὶ φθοραὶ πολλαὶ βίου
ἔνεισ'· ὁ γὰρ πᾶς ἀσθενὴς αἰὼν βροτοῖς.

Stobaeus 91, 12. Εὐριπίδου Φοίνικι. "ὦ πλοῦθ' — φέρειν". V. 1. ὅσῳ μὲν] ὅσον μὲν δὴ 91. AM. 3. γὰρ πᾶς] πᾶς γὰρ Nauckius. αἰὼν pro δίων Grotius. Contra apud Soph. Ai. 645. δίων pro αἰὼν correxit Bergkius.

811. Stobaeus 38, 14.

φθόνον οὐ σέβω,
φθονεῖσθαι δὲ θέλοιμ' ἂν ἐπ' ἐσθλοῖς.

Chori notam apponit Vind.

812. Erotianus Gloss. Hippocr. p. 132. (p. 65, 7. ed. Klein.) διιπετὴς ὁ γόνος: ἀντὶ τοῦ διαυγὴς καὶ καθαρός, ὡς καὶ E. ἐν Φοίνικι λέγων

δμωσὶν δ' ἐμοῖσιν εἶπον ὡς ταυτηρίαις
πυρίδες καὶ διιπετῆ κτεῖναι.

Locus insanabilis. δμωσὶν δ' ἐμοῖσιν εἶπον ὡς καυτήρια | ἐς πῦρ ἔδει καὶ [ταῦτα] δὴ διιπετῆ | θεῖναι Valck.

813. Stobaeus 121, 12.

καίτοι ποτ' εἴ τιν' εἰσίδοιμ' ἀνὰ πτόλιν
τυφλὸν προηγητῆρος ἐξηρτημένον,
ἀδημονοῦντα συμφοραῖς ἐλοιδόρουν,
ὡς δειλὸς εἴη θάνατον ἐκποδὼν ἔχων.
καὶ νῦν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ἐναντίως
πέπτωχ' ὁ τλήμων· ὦ φιλόζωοι βροτοί,
οἳ τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν ἰδεῖν
ποθεῖτ' ἔχοντες μυρίων ἄχθος κακῶν·
οὕτως ἔρως βροτοῖσιν ἔγκειται βίου·
τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν, τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρίᾳ
πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου.

V. 1—8. om. A, qui tres extremos Euripidis Phoenici tribuit. 2. προηγήτορος libri. Correxit Grotius. 3. ἀδημονοῦντα Wyttenbachius. ἀ δαιμόνων ταῖς libri. ἀδημονῶν ταῖς Salmasius. εὐδαιμονῶν ταῖς Valck. 4. ἐκποδὼν] ἐμποδὼν Nauckius. 8. ποθεῖτ' Musgr. ποθοῦσ' Grotius. πόθον libri.

814. Stobaeus 39, 9.

σὺ δ' ὦ πατρῴα χθὼν ἐμῶν γεννητόρων

χαῖρ'· ἀνδρὶ γάρ τοι, κἂν ὑπερβάλλῃ κακοῖς,
οὐκ ἔστι τοῦ θρέψαντος ἥδιον πέδον.

V. 3. sine fabulae nomine affert Chrysippus περὶ ἀποφατικῶν c. 17. p. 12.

815. Hesychius, ἀμνήστευτος γυνή: ἡ παλλακή. Ε. Φοίνικι.

ΦΡΙΞΟΣ.

De argumento cf. Apollod. 1, 9, 1. et Hygini fab. 2. et 3. Duplicem dramatis recensionem memorant scholia Aristoph. et Tzetz., nil nisi prologum in altera recensione novatum fuisse coniecit Schneidewinus Philol. 3. p. 533. Nonnulli veterum huc referunt fr. 639.

816. Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπών,
Ἀγήνορος παῖς, ἦλθε Θηβαίαν χθόνα
Φοῖνιξ πεφυκώς, ἐκ δ' ἀμείβεται γένος
Ἑλληνικόν, Διρκαῖον οἰκήσας πέδον.
ἣ δ' ἦλθ' ἀνάγκη πεδία Φοινίκης λιπών,
λέγοιμ' ἄν. ἦσαν τρεῖς Ἀγήνορος κόροι·
Κίλιξ, ἀφ' οὗ καὶ Κιλικία κικλήσκεται,
Φοῖνιξ, ὅθεν περ τοὔνομ' ἡ χώρα φέρει,
καὶ Θάσος.

Ar. Ran. 1225. ΕΥΡ. Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν | Ἀγήνορος παῖς ΑΙΣΧ. ληκύθιον ἀπώλεσεν. ubi schol. τοῦ δευτέρου Φρίξου Εὐριπίδου ἡ ἀρχή. (τὸ λοιπὸν δὲ τοῦ στίχου "ἵκετ' ἐς Θήβης πέδον" addidit Musurus.) Tzetzes in scholio cod. Ambros. edito ab H. Keilio in Ritschelii Museo Rhen. vol. 6. p. 616. (ap. Nauckium in Append. ad Lexicon Vindob. p. 251.): Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ: δευτέρου Φρίξου τοῦτό τινες ἀρχὴν εἶναι λέγουσι, ψεύδονται δέ· τοῦ γὰρ πρώτου Φρίξου τοῦτό ἐστιν ἀρχή. δευτέρου δὲ Φρίξου ἀρχὴ "εἰ μὲν τόδ' ἦμαρ — ἐναυστόλουν" (fr. 818, 1. et 2.). κἂν οὐδὲν τούτων τῶν ψυχρῶν ἐνθαδὶ τεθειμένων ἐγίνωσκον τίς ἡ λύμη, κἂν εἰ μὴ τυχαίως προεσχεδίασα ταῦτα, οὐδὲν ἂν ἐγίνωσκον, καίτοι σχεδὸν τὰ λοιπὰ τῶν λόγου ἀξίων εἰδὼς ἀπὸ (ἐπὶ cod.) στόματος. τέως τοῦτο ἀρχὴ τοῦ πρώτου Φρίξου ἐστὶ "Σιδώνιον — κόροι" (1—6.). V. 1. sine fabulae nomine afferunt Lucianus Macrob. 23. vol. 3. p. 226. et Vit. 10. orat. in Plut. Mor. p. 837e. (Vita Isocr. in schol. ed. Oxon. p. 106, 4.). 3. ἀνωνύμως habet Plut. Mor. p. 607b., ubi ἐκ δ' ὁρίζεται γένος legitur. 6—9. afferuntur in schol. Eur. Phoen. 6. ἐν γοῦν τῷ Φρίξῳ φησὶν "ἦσαν — καὶ Θάσος". 6. τρεῖς Tzetz. γὰρ schol. Eur. corruptum ex nota numeri γ'. κόροι Tzetz. κοῦροι schol. Eur. 7. καὶ] ἡ alii libri. 8. Φοῖνιξ] θ' addit Valck. 9. καὶ Θάσος] καὶ Κάδμος Schneidew.

817. Eratosth. Catast. c. 14. Ταῦρος. οὗτος λέγεται ἐν τοῖς ἄστροις τεθῆναι διὰ τὸ Εὐρώπην ἀγαγεῖν ἐκ Φοινίκης εἰς Κρήτην διὰ τοῦ πελάγους, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ἐν τῷ Φρίξῳ. Hygin. Poet. Astr. 2, 21. p. 469. (Taurus) *dicitur inter astra esse constitutus, quod Europam incolumem transvexerit Cretam, ut Euripides dicit.* Io. Malal. p. 31, 6. ἐξ ἧς (ex Europa) ἔσχεν υἱὸν τὸν Μίνω, καθὼς καὶ Εὐριπίδης ὁ σοφώτατος ποιητικῶς συνεγράψατο, ὅς φησι, Ζεὺς μεταβληθεὶς εἰς ταῦρον τὴν Εὐρώπην ἥρπασεν.

818. Galenus vol. 1. p. 283. ed. Basil. vol. 5. p. 152. Chart. οὕτω δὲ εἰρῆσθαί φησι καὶ τὰ τοιαῦτα
εἰ μὲν τόδ' ἦμαρ πρῶτον ἦν κακουμένῳ
καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόνων ἐναυστόλουν,
εἰκὸς σφαδᾴζειν ἦν ἂν ὡς νεόζυγα
πῶλον χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον·
νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκὼς κακῶν.

Fabulam indicat Tzetzes (v. fr. 816.); olim ad Aeolum (fr. 42.) locus referebatur. V. 2. μακρὰν Tzetz. μακρὰ Gal. 3. respicit Etym. M. p. 737, 17. ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ λεξικῷ εὗρον τὸ σφαδάζειν σημαίνειν τὸ δυσθανατεῖν, ματαίως σπᾶσθαι, χαλεπαίνειν, μετ' ὀργῆς στενάζειν, ὡς Εὐριπίδης. ubi codex Flor. ap. Millerum *Mélanges de litt. Grecque* p. 276. verba poetae addit εἰ μὲν — κακουμένῳ, | εἰκὸς σφαδάζειν ἄν. Cf. Phot. Lex. p. 559, 7. et Suid. v. σφαδάζειν, ubi Euripidis nomen omissum. σφαδάζειν sine iota subscripto libri. ἦν] μ' ἦν Nauckius. Latine hos versus interpretatur Cic. Tusc. 3, 28, 67. *ut ille apud Euripidem "si mihi nunc tristis primum illuxisset dies | nec tam aerumnoso navigavissem salo, | esset dolendi caussa, ut iniecto equulei | freno repente tactu exagitantur novo: | sed iam subactus miseriis obtorpui".*

819. Stobaeus 67, 15.
γυνὴ γὰρ ἐν κακοῖσι καὶ νόσοις πόσει
ἥδιστόν ἐστι δώματ' ἢν οἰκῇ καλῶς,
ὀργήν τε πραΰνουσα καὶ δυσθυμίας
ψυχὴν μεθιστᾶσ'· ἡδὺ κἀπάται φίλων.

Eosdem versus omisso fabulae nomine habet Antipater apud Stobaeum 67, 25. V. 1. κακοῖσι καὶ νόσοις] νόσοισι καὶ κακοῖς loco altero.

820. Stobaeus 74, 31.
δίκαι' ἔλεξε· χρὴ γὰρ εὐναίῳ πόσει
γυναῖκα κοινῇ τὰς τύχας φέρειν ἀεί.

821. Stobaeus 73, 35.
ὡς ὑγιὲς οὐδέν φασι μητρυιὰς φρονεῖν
νόθοισι παισίν, ὧν φυλάξομαι ψόγον.

V. 1. ὑγιὲς οὐδὲν AM. οὐδὲν ὑγιὲς ceteri. 2. ὧν] ὃν Nauckius.

822. Stobaeus 94, 2.
κρείσσων δὲ βαιὸς ὄλβος ἀβλαβὴς βροτοῖς
ἢ δῶμα πλούτῳ δυσσεβῶς ὠγκωμένον.

V. 1. βαιὸς pro βίος Scaliger.

823. Etym. M. p. 410, 45. τὸ προστακτικὸν Ζῆ, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ — ἐν Φρίξῳ
δι' ἐλπίδος ζῆ καὶ δι' ἐλπίδος τρέφου.

824. Etym. M. p. 714, 21. σιροί: τὸ ἐπιτήδειον ἀγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν καὶ τῶν ἄλλων ὀσπρίων — ἡ τριβὴ τῆς ἀναγνώσεως ἐκτείνει αὐτό, εὑρίσκεται δὲ καὶ βραχύ, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Φρίξῳ (adde δευτέρῳ ex cod. Flor. ap. Millerum *Mélanges de litt. Grecque* p. 266.)
χρῄζων ἀνοῖξαι μὲν σιροὺς οὐκ ἠξίουν.

χρῄζων cod. Flor. καὶ μὴν cod. V teste Gaisf. (καὶ μῶν teste Valck.), ceteri codices sicut Draco p. 82, 3. omittunt. ἠξίουν cod. Flor. ἠξίου ceteri.

825. Stobaeus 43, 8.
αἱ γὰρ πόλεις εἴσ' ἄνδρες, οὐκ ἐρημία.

826. Stobaeus 8, 7.
ἀνὴρ δ' ὃς εἶναί φησιν, ἄνδρ' οὐκ ἄξιον
δειλὸν κεκλῆσθαι καὶ νοσεῖν αἰσχρὰν νόσον.

V. 1. φησιν, ἄνδρ' pro φῂς ἀνδρὸς Nauckius. 2. δειλὸν] δειλῷ MVind. αἰσχρὸν M.

827. Ath. 6. p. 264c. Εὐριπίδης δ' ἐν Φρίξῳ λάτριας αὐτοὺς (τοὺς πενέστας) ὀνομάζει διὰ τούτων

λάτρις πενέστης ἀμὸς ἀρχαίων δόμων.

Ex Athenaei Epitome, omisso fabulae nomine, Eust. Il. p. 1090, 50.

828. Stobaeus 62, 39.

πολλοῖσι δούλοις τοὔνομ' αἰσχρὸν, ἡ δὲ φρὴν
τῶν οὐχὶ δούλων ἔστ' ἐλευθερωτέρα.

829. Iustin. Mart. vol. 1. p. 34. ἐν Φρίξῳ ὁ τραγικὸς

εἰ δ' εὐσεβὴς ὢν τοῖσι δυσσεβεστάτοις
εἰς ταὔτ' ἔπρασσον, πῶς τάδ' ἂν καλῶς ἔχοι;
ἢ Ζεὺς ὁ λῷστος μηδὲν ἔνδικον φρονεῖ;

V. 1. εὐσεβεστάτοις ms. Steph. 2. ἔπρασσον] ἔπραττον libri. τάδ' ἂν] τάδε codex Argent. 3. ἢ Ζεὺς Nauckius. εἰ Ζεὺς ed., ὁ Ζεὺς ms. Steph.

830. Stobaeus 120, 18.

τίς δ' οἶδεν εἰ ζῆν τοῦθ' ὃ κέκληται θανεῖν,
τὸ ζῆν δὲ θνήσκειν ἐστί; πλὴν ὅμως βροτῶν
νοσοῦσιν οἱ βλέποντες, οἱ δ' ὀλωλότες
οὐδὲν νοσοῦσιν οὐδὲ κέκτηνται κακά.

831. Stobaeus 122, 9.

καὶ γὰρ πέφυκε τοῦτ' ἐν ἀνθρώπου φύσει·
ἢν καὶ δίκῃ θνήσκῃ τις, οὐχ ἧσσον ποθεῖ
πᾶς τις δακρύειν τοὺς προσήκοντας φίλους.

832. Stobaeus Ecl. 1, 3, 15. p. 110.

ὅστις δὲ θνητῶν οἴεται τοὐφ' ἡμέραν
κακόν τι πράσσων τοὺς θεοὺς λεληθέναι,
δοκεῖ πονηρὰ καὶ δοκῶν ἁλίσκεται,
ὅταν σχολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ Δίκη,
τιμωρίαν ἔτισεν ὧν ἦρξεν κακῶν.

V. 1—4. ex Eur. Phrixo affert Sextus Emp. p. 661, 25. et sine fabulae nomine p. 665, 23. Iustinus Mart. vol. 1. p. 120. καὶ Εὐριπίδης· ἄφθονον βίου μῆκος δίδωσι πρὸς κρίσιν. "ὅστις δὲ — Δίκη". ubi quae praecedunt verba ἄφθονον — κρίσιν, non magis Euripidea sunt quam qui continuo sequuntur versus hi: ὁρᾶθ' ὅσοι νομίζετ' οὐκ εἶναι θεόν, | δὶς ἐξαμαρτάνοντες οὐκ εὐγνωμόνως· | ἔστιν γὰρ ἔστιν. εἰ δέ τις πράσσει καλῶς | κακὸς πεφυκὼς, τὸν χρόνον κερδαινέτω· | χρόνῳ γὰρ οὗτος ὕστερον δώσει δίκην. in quibus Iudaei vel Christiani hominis fraudem recte agnovit Valckenarius. Clemens Alex. Strom. 5. p. 721 sq. (Euseb. P. E. p. 684a.) Diphilo (Com. 4. p. 67.) inter alia haec tribuit: μηδὲν πλανηθῇς· ἔστι κἀν Ἅιδου κρίσις, | ἥνπερ ποιήσει θεὸς ὁ πάντων δεσπότης, | οὗ τ' ὄνομα φοβερὸν οὐδ' ἂν ὀνομάσαιμ' ἐγώ· | ὃς τοῖς ἁμαρτάνουσι πρὸς μῆκος βίον | δίδωσιν. εἴ τις δ' οἴεται τοὐφ' ἡμέραν | "κακόν τι — τυγχάνῃ Δίκη" (2—4.). ὁρᾶθ' ὅσοι δοκεῖτε οὐκ εἶναι θεόν· | ἔστιν γὰρ ἔστιν· εἰ δέ τις πράττει καλῶς cet.

V. 1. τοὐφ' ἡμέραν] καθ' ἡμέραν Sextus p. 661. τοὐφήμερον idem p. 665. 2. τοὺς θεοὺς] τὸν θεὸν Iustinus. 3. πονηρά] τις ἀνὴρ Sextus p. 665. πονηρὸς Iustin. καὶ δοκῶν] κἀδικῶν Stobaeus, certe codex A. 4. τυγχάνει Sextus p. 661. et Stobaeus (certe A). 5. τιμωρίαν τ' Musgravius: aut hoc probandum aut v. 4. χὤταν corrigendum cum Nauckio.

833. Phot. Lex. p. 478, 3. πώγωνα πυρός: τὴν ἀναφορὰν τοῦ πυρός. Εὐριπίδης Φρίξῳ. Pollux 2, 88. ἐν δὲ τῇ τραγῳδίᾳ πώγων πυρὸς ἡ εἰς ὀξὺ ἀναδρομὴ τῆς φλογός. Aeschylus Agam. 306. ἀνδαίοντες ἀφθόνῳ μένει φλογὸς μέγαν πώγωνα.

834. Ἰλλάδας. Hesychius. V. Sophoclis fr. 80.

835. Schol. Apoll. Rhod. 2, 382. ἡ δὲ νῆσος καλεῖται Ἀρητιάς (ἀρκτιάς cod. Flor.) — ὅτι δὲ ἡ νῆσος αὕτη ὄρνιθας ἔχει τοξευούσας τοῖς πτεροῖς ὡς βέλεσιν ἱστορεῖ καὶ Εὐριπίδης ἐν Φρίξῳ.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ.

Drama cum Phoenissis et Oenomao scenae commissum est: vide p. 332. Aelianus N. A. 6, 15. ἔκειντο ἄμφω (puer et delphinus), ὁ μὲν τεθνεὼς, ὁ δὲ ψυχορραγῶν. Λάϊος δὲ ἐπὶ Χρυσίππῳ, ὦ καλὲ Εὐριπίδη, τοῦτο οὐκ ἔδρασεν, καίτοι τοῦ τῶν ἀρρένων ἔρωτος, ὡς λέγεις αὐτὸς καὶ ἡ φήμη διδάσκει, Ἑλλήνων πρώτιστος ἄρξας. Cic. Tusc. 4, 33, 71. *ut muliebres amores omittam — quis aut de Ganymedi raptu dubitat quid poetae velint, aut intellegit quid apud Euripidem et loquatur et cupiat Laius?* Aelianus V. H. 2, 21. ἤρα δὲ, φασὶ, τοῦ αὐτοῦ Ἀγάθωνος τούτου καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητής, καὶ τὸν Χρύσιππον τὸ δρᾶμα αὐτῷ χαριζόμενος λέγεται διαφροντίσαι. Disputavit de hoc dramate Valck. Diatr. c. 3. Musgravius huc rettulit locum Plutarchi Mor. p. 750b. τί οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν, εἰ καὶ Πρωτογένης ἔρωτι πολεμήσων πάρεστιν, ᾧ καὶ παιδιὰ πᾶσα καὶ σπουδὴ περὶ ἔρωτα καὶ δι' ἔρωτος, λήθη μὲν λόγων, λήθη δὲ πάτρας, οὐχ ὡς τῷ Λαΐῳ πέντε μόνον ἡμερῶν ἀπέχοντι τῆς πατρίδος.

836. Γαῖα μεγίστη καὶ Διὸς Αἰθήρ,
ὁ μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ,
ἡ δ' ὑγροβόλους σταγόνας νοτίας
παραδεξαμένη τίκτει θνητούς,
τίκτει δὲ βορὰν φῦλά τε θηρῶν·
ὅθεν οὐκ ἀδίκως
μήτηρ πάντων νενόμισται.
χωρεῖ δ' ὀπίσω
τὰ μὲν ἐκ γαίας φύντ' εἰς γαῖαν,
τὰ δ' ἀπ' αἰθερίου βλαστόντα γονῆς
εἰς οὐράνιον πάλιν ἦλθε πόλον·
θνήσκει δ' οὐδὲν τῶν γιγνομένων,
διακρινόμενον δ' ἄλλο πρὸς ἄλλου
μορφὴν ἑτέραν ἐπέδειξεν.

Sextus Empir. p. 751, 21. παρὰ τοῖς τραγικοῖς μέλη καὶ στάσιμα φυσικόν τινα ἐπέχοντα λόγον, ὁποῖά ἐστι τὰ οὕτω λεγόμενα "γαῖα — νενόμισται" (1—7).

V. 1. habet Diog. L. 7, 60. 8—14. Philo vol. 2. p. 498. et 612. 8—11. Heraclitus Alleg. Hom. c. 22. p. 77. 9—11. Marcus Anton. 7, 50. 12—14. Philo vol. 1. p. 45. vol. 2. p. 488. et 515. Clemens Alex. Strom. 6. p. 750. Plut. Mor. p. 908d. et Galenus π. φιλοσ. ἱστ. c. 15. vol. 4. p. 437. ed. Basil. vol. 2. p. 55. Chart. Euripidis Chrysippum unus memorat Clemens, poetae nomen habent Heracl. Plut. Gal., ceteri et poetae et fabulae nomen omittunt. Versus septem priores cum iis qui sequuntur coniungendos esse docet Vitruvius VIII. praef. §. 1. *Euripides auditor Anaxagorae, quem philosophum Athenienses scenicum appellaverunt, aera et terram eamque ex coelestium imbrium conceptionibus inseminatam fetus gentium et omnium animalium in mundo procreavisse, et quae ex ea essent prognata cum dissolverentur temporum necessitate coacta, in eandem redire, quaeque de aere nascerentur item in coeli regiones reverti, neque interitiones recipere, et dissolutione mutata in eam recidere in qua ante fuerant proprietatem.* Cf. Lucretius 2, 991 sqq. Fortasse item Pacuvius in Chryse p. 72. Euripidis vestigia legit. 5. δὲ om. libri Bekkeri (CR). 9. τὰ μὲν ἐκ γαίας] τὰ ἐκ γῆς μὲν M. Ant. εἰς]

ἐς Philo. 10. γονῆς] γένη M. Ant. 11. εἰς αἰθέρα (nihil amplius) Heracl. εἰς οὐράνιον πόλον ἦλθε πάλιν Philo. εἰς αἰθέριον πάλιν ἦλθε πόλον Marcus Anton. 12. ἰλὺς (i. e. ὅλως) δὲ οὐδὲν τῶν γιγνομένων φθείρεται Gal. θνήσκει (ceteris omissis) Plut. 13. διακρινόμενον] διακρινόμενα Gal. μεταμειβόμενα Plut. πρὸς ἄλλου Philo vol. 2. p. 488. 498. 515. πρὸς ἄλλο ceteri. 14. μορφὴν ἑτέραν] μορφὰς ἑτέρας Gal. μορφὰς Plut. μορφὴν ἰδίαν legisse videtur Vitruv. ἐπέδειξε Clem. et Gal. ἔδειξε Plut. ἀπέδειξε Philo. NAUCK.

837. Clemens Alex. Strom. 2. p. 462. ὁ μὲν γὰρ Λάϊος ἐκεῖνος κατὰ τὴν τραγῳδίαν φησὶν

λέληθεν οὐδὲν τῶνδέ μ' ὧν σὺ νουθετεῖς,
γνώμην δ' ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται.

V. 2. sine poetae nomine habent Plut. Mor. p. 446a. (vide fr. 838.) et Stobaeus Ecl. 2, 6, 6. p. 170. Huic dramati fr. 837. et 838. vindicavit Valck.

838. Alcinous Isag. Plat. dogm. c. 24. ὁρᾶται δέ γε ἐπὶ μὲν τῆς Μηδείας ὁ θυμὸς λογισμῷ μαχόμενος — ἐπὶ δὲ τοῦ Λαΐου τὸν Χρύσιππον ἁρπάζοντος ἐπιθυμία λογισμῷ μαχομένη· λέγει γὰρ οὕτως

αἰαῖ, τόδ' ἤδη θεῖον ἀνθρώποις κακόν,
ὅταν τις εἰδῇ τἀγαθόν, χρῆται δὲ μή.

Plut. Mor. p. 446a. αἱ δὲ τῆς ἀκρασίας (φωναὶ) ἕτεραι καὶ διαφέρουσαι "γνώμην ἔχοντά μ' ἡ φύσις βιάζεται" (fr. 837.) καὶ "αἰαῖ — μή". p. 33e. "αἶ αἶ — μή". Sine lemmate apud Stobaeum 5, 6. V. 1. τόδ' ἤδη θεῖον] τὸ δὴ θεῖον Plut. p. 446. τὸ θεῖόν ἐστιν vel τὸ δὲ θεῖον ἐν Alcinous.

839. Stobaeus 66, 2.

γνώμης σόφισμα καὶ χέρ' ἀνδρείαν ἔχων
δύσμορφος εἴην μᾶλλον ἢ καλὸς κακός.

V. 1. γνώμης σόφισμα pro γνώμη σοφός μοι Nauckius. ἔχων Gomperzius in Museo Rhen. vol. 13. p. 478. ἔχειν codices. ἔχοι Trinc. Cum v. 2. cf. Men. mon. 117. δύσμορφος εἴην μᾶλλον ἢ κακηλόγος. Anecd. Boiss. vol. 1. p. 154. δύσμορφος ἴσθι μᾶλλον ἢ κακὸς λόγοις.

840. Stobaeus 105, 13.

ὦ δέσποτ', οὐδεὶς οἶδεν ἄνθρωπος γεγὼς
οὔτ' εὐτυχοῦς ἀριθμὸν οὔτε δυστυχοῦς.

841. Hesychius, εἰάζων: εἷα ἐπικελεύων. Ε. Χρυσίππῳ.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ.

842. Hesychius, ἀπρόσειλος: ᾧ οὐδεὶς προσειλεῖται, ἀλλ' εὐθέως πίπτει. ἡ ἀκαυμάτιστος ἀπὸ τῆς εἵλης. Εὐριπίδης ἀλη. Anecd. Bekk. p. 440, 32. ἀπρόσειλος: ᾧ οὐδεὶς προσειλεῖται. οὕτως Εὐριπίδης. Hesychius aut Ἀλκμέωνι aut, quod Pearsonus voluerat, Ἀλκμήνῃ scripsisse videtur Nauckio. Ἀληπ Musurus, qui literam super η scriptam una cum accentu delevit: unde Ἀλόπῃ Sopingus.

843. 844. Schol. Ar. Plut. 907. ἰδίων τῶν ἰδιωτικῶν. Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις

εἰ μὴ γὰρ ἴδιον ἔλαβον εἰς χεῖρας μύσος.

Versus ex Agauae oratione nunc defecta sumtus: de quo diximus ad Bacch. 1330b. supra p. 247. Ex eadem parte fabulae glossae petitae esse videri possunt Antiatt. Bekkeri p. 87, 29. γαυριᾶν: καὶ τοῦτο μέμφονται. Δημοσθένης περὶ τοῦ στεφάνου. Ε. Βάκχαις. et p. 105, 30. λελάβημαι: ἀντὶ τοῦ εἴλημμαι. Ἡρόδοτος ἕκτῳ καὶ τετάρτῳ, Ε. Βάκχαις. λελάβηκα et λέλαμμαι dixerunt Herodotus aliique scriptores Ionici: λέλημμαι pro usitatiore εἴλημμαι Aeschylus, Euripides (Ion. 1113.), Aristophanes. λελάβημαι igitur non est veri simile dixisse Euripidem.

845. Etym. M. p. 702. 48. ῥάχις — ἐπὶ μὲν σώματος εἴρηται παρὰ τὸ τραχὺ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Ἑκάβῃ ἀκανθώδη εἶπε τὴν ῥάχιν. Meinekius Hist. crit. p. 254. pro ἀκανθώδη scribendum suspicatur ἄκανθαν et respici putat Eur. Tro. 117. καὶ διαδοῦναι νῶτον ἄκανθάν τ' εἰς ἀμφοτέρους τοίχους μελέων.

846. Stobaeus 49, 4. Εὐριπίδου Ἠλέκτρα.

ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξεύεται
δεινοῖς ἔρωσιν, ἧς φυλακτέον πέρι.

V. 2. ἐρῶσιν libri. ἧς Vind. οἷς AM. δεινῶς ἐρῶσιν, οὓς φυλακτέον, πάτερ Valck. De lemmate aut Stobaeus aut librarii errarunt.

847. Ar. Eq. 214. τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα. ubi schol. παρῴδησε γὰρ τὸν ἴαμβον ἐξ Ἡρακλειδῶν (?) Εὐριπίδου.

848. Orion Flor. Eur. 7. p. 56, 2.

ὅστις δὲ τοὺς τεκόντας ἐν βίῳ σέβει,
ὅδ' ἐστὶ καὶ ζῶν καὶ θανὼν θεοῖς φίλος·
ὅστις δὲ τὼ φύσαντε μὴ τιμᾶν θέλῃ,
μή μοι γένοιτο μήτε συνθύτης θεοῖς
μήτ' ἐν θαλάσσῃ κοινόπλουν στέλλοι σκάφος.

Stobaeus 79, 2. Εὐριπίδου Ἡρακλειδῶν. "ὅστις — φίλος". Fortasse Ἡρακλειδῶν (ῆρς Vind.) in Κρησσῶν mutandum cum Nauckio, sicut Κρήσσαις et Ἡρακλείδαις ap. Stobaeum 105, 26. confunduntur. 2. ὅδ' Or. ὁ δ' Stobaeus. 3. τοὺς φύσαντας et v. 4. τοῖς θεοῖς cod. τὼ φύσαντε et θεοῖς Schneidewinus. Ap. Stobaeum 1, 8. lemma Εὐριπίδης Ἡρακλείδαις praebent AM. Vide Eur. fr. 219.

849. Stobaeus 7, 9. Εὐριπίδης Ἡρακλεῖ. (?)

τὸ μὲν σφαγῆναι δεινόν, εὔκλειαν δ' ἔχει·
τὸ μὴ θανεῖν δὲ δειλὸν, ἡδονὴ δ' ἔνι.

ἀνωνύμως ap. Plut. Mor. p. 447e. 2. δὲ δειλὸν, Plut. δ' οὐ δεινὸν Stobaeus.

850. Hesychius, ἀναδρομαί: αὐξήσεις, βλαστήσεις. Ε. Ἱκέτισιν (?), Ὑψιπύλῃ.

851. Sub hoc numero Nauckius versus posuit ab Aeliano N. A. 7, 39. ex Iphigenia Aulidensi allatos, "ἔλαφον δ' Ἀχαιῶν χερσὶν ἐνθήσω φίλαις | κεροῦσσαν, ἣν σφάζοντες αὐχήσουσι σὴν | σφάζειν θυγατέρα" de quibus dixi ad Iphig. A. 1532. p. 281.

852. Ar. Ach. 119. ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε. ubi schol. παρῳδίᾳ χρῆται· ἔστι γὰρ ἐν τῇ Μηδείᾳ Εὐριπίδου "ὦ θερμόβουλον σπλάγχνον". Peliadum hoc esse fragmentum coniecit Elmsleius.

853. Achill. Tat. Isag. in Phaen. p. 122e. et p. 140c. ὁ δὲ Εὐριπίδης φησὶ

δείξας γὰρ ἄστρων τὴν ἐναντίαν ὁδὸν
δήμους τ' ἔσωσα καὶ τύραννος ἱζόμην.

V. 2. δήμους] δόμους Bergkius. θρόνους Heimsoethius

Krit. Stud 1. p. 166. Locus probabiliter ad Thyestem refertur: videntur Atrei verba esse, cf. Strab. 1. p. 23. et schol. Eur. Or. 990. NAUCK.

854. Achill. Tat. Isag. in Phaen. p. 139e. ἐνιαυτὸς δὲ ἡλίου εἴρηται, ἐπεὶ ἔχει τὰς πάσας ὥρας ἐν ἑαυτῷ τέσσαρας κατὰ τὸν Εὐριπίδην

ὁθούνεκα
αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ πάντα συλλαβὼν ἔχει.

V. 2. ὁθούνεκα | αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ pro ὅθ' οὕνεκ' αὑτῷ Meinekius. οὕνεκ' ἐν ἑαυτῷ Herwerdenus p. 67.

855. Aelianus N. A. 14, 6. ἔοικε δὲ ἄρα τῷ θηρίῳ τούτῳ (λυγκί) μαρτυρεῖν καὶ Εὐριπίδης τὸ ἀπρόσωπον, ὅταν που λέγῃ

ἥκει δ' ἐπ' ὤμοις ἢ συὸς φέρων βάρος
ἢ τὴν ἄμορφον λύγκα, δύστοκον δάκος.

ὑπὲρ ὅτου δὲ λέγει δύστοκον τοὺς κριτικοὺς ἐρέσθαι λῷον. V. 2. λύγκα pro λύγγα Hercherus.

856. Aelianus V. H. 12, 15. ἔπαιζε δὲ ἄρα ὁ Διὸς καὶ Ἀλκμήνης μετὰ παιδίων πάνυ σφόδρα. τοῦτό τοι καὶ ὁ Εὐριπίδης ἡμῖν ὑπαινίττεται ποιήσας τὸν αὐτὸν τοῦτον θεὸν λέγοντα

παίζω· μεταβολὰς γὰρ πόνων ἀεὶ φιλῶ.

λέγει δὲ τοῦτο παιδίον κατέχων.

857. Aeschines c. Timarch. p. 18, 15. καὶ πάλιν τὸν Εὐριπίδην ἀποφαινόμενον τὴν θεὸν ταύτην (Φήμην) οὐ μόνον τοὺς ζῶντας ἐμφανίζειν δυναμένην — ἀλλὰ καὶ τοὺς τετελευτηκότας, ὅταν λέγῃ

φήμη τὸν ἐσθλὸν κἂν μυχοῖς δείκνυσι γῆς.

Eundem versum ex Eur. affert Suidas v. φήμη. μυχοῖς Suidas. μυχῷ Aeschines.

858. Alexander Rhet. vol. 8. p. 440 sq. ἐπιμονὴ — ἡ ἐπὶ πλεῖον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ νοήματος ἐπιμονὴ μετὰ αὐξήσεως. Εὐριπίδης

ἀλλ' ἥδε μ' ἐξέσωσεν, ἥδε μοι τροφός,
μήτηρ, ἀδελφή, δμωίς, ἄγκυρα, στέγη.

V. 1. ἀλλὰ δὴ μ' ἔξω ἔσωσεν — ἡ μήτηρ libri. Correxit Normannus. ἥδε pro ἔνι δὲ Valck.

859. Anecd. Bekk. p. 340, 25. ἄγχιμος, ἀντὶ τοῦ πλησία. Εὐριπίδης

ἀλλ' ἄγχιμος γὰρ ἥδε Φοιβεία γυνή.

Φοιβεία pro φοιβία Matth.

860. Anecd. Bekk. p. 343. ἀδίαυλος τόπος, ὅθεν μὴ ἔστιν ἐπανελθεῖν. οὕτως Εὐριπίδης "θεοὶ χθόνιοι ζοφερὰν ἀδίαυλον ἔχοντες ἕδραν φθειρομένων Ἀχεροντίαν λίμνην". ζοφερὰν pro ζοφερὸν Bekkerus, qui anapaestos restituere conatus est: ζοφερὰν ἀδίαυλον ἔχοντες ἕδραν | τὴν φθειρομένων Ἀχεροντείαν | λίμνην.

861. Anecd. Bekk. p. 346, 19. ἄδωρος χάρις: ἡ μὴ ἐπὶ τέλους (τέλος Nauckius) ἐλθοῦσα δωρεά. οὕτως Ε. Eadem omissis οὕτως Ε. Phryn. Bekk. p. 26, 11. unde μὴ addidit Matth.

862. Anecd. Bekk. p. 362, 8. αἱματωπόν. Εὐριπίδης "δράκοντος αἱματωπὸν αἷμα". ὄμμα Boiss.

863. Anecd. Bekk. p. 362, 10. αἱματοσταγῆ: Εὐριπίδης καὶ Ἀριστοφάνης (Ran. 471.) "αἱματοσταγῆ κηλῖδα τέγγῃ".

864. 865. Anecd. Bekk. p. 369, 18. ἀκόμπαστος λόγος: Ε. φησὶ καὶ "ἀκόμπαστος φάτις".

866. Anecd. Bekk. p. 383, 1. ἀλάστορα προσβαλεῖν, οἷον μύσος καὶ ἀνοσιουργίαν. Εὐριπίδης

οὔ σοι παραινῶ μηχανωμένη κακὰ
ἐχθροῖσι, σαυτῇ προσβαλεῖν ἀλάστορα.

V. 2. σαυτῇ pro σαυτὴν Bekkerus.

867. Anecd. Boiss. vol. 3. p. 239. γίνεται δὲ (soloecismus) περὶ τὰ μέρη τοῦ λόγου καὶ περὶ τὰ παρεπόμενα. περὶ τὰ γένη, οἷον Εὐριπίδης

ὦ Κύπρις, ὡς ἡδεῖα καὶ μοχθηρὸς εἶ.

εἶ addidit Bernhardyus in Annal. Berol. a. 1831. 103. p. 817.

868. Crameri Anecd. Oxon. vol. 1. p. 122, 8. τὰ εἰς ΜΟΣ λήγοντα τῷ Ο παραληγόμενα δισύλλαβα μονογενῆ πάντα βαρύνεται, εἰ μὴ διάφορον εἴη τὸ σημαινόμενον· γόμος, νόμος, τρόμος, δρόμος. εἰ δέ τι ὀξύνεται, πρὸς διάφορον σημαινόμενον· νόμον κατὰ τρομὸν δρίμημα γηραιοῦ ποδὸς Εὐριπίδης. Legendum suspicor πρὸς διάφορον σημαινόμενον· νόμος καὶ νομός, τρόμος καὶ τρομός· "τρομὸν δρόμημα γηραιοῦ
μ
ποδός." δριμη cod. δρόμημα Cramer. NAUCK.

869. Anecd. Oxon. vol. 1. p. 182, 13. λέγουσι δ' αὐτὸν αἰθέρα Δία εἶναι, ὅτι ἔμπυρός ἐστι καὶ ζῇ. Εὐριπίδης

ἀλλ' αἰθὴρ τίκτει σε, κόρα,
Ζεὺς ὃς ἀνθρώποις ὀνομάζεται.

Fere eadem omisso Euripidis nomine Anecd. Oxon. vol. 2. p. 443, 6. et Etym. Gud. p. 230, 30. V. 1. κόρας Etym. G. 2. ὡς Etym. G. ἀνθρώποισιν Anecd. Oxon. vol. 2. et Etym. Gud.

870. Anecd. Oxon. vol. 2. p. 258, 2. σκόλοπος: διὰ τοῦ Ο ἡ παραλήγουσα. Εὐριπίδης

τίς ἔσθ' ὁ μέλλων σκόλοπος ἢ λευσμοῦ τυχεῖν;

871. Anecd. Oxon. vol. 2. p. 452, 17.

ὁ λῷστος οὗτος καὶ φιλοξενέστατος.

872. Anonym. in Anecd. Oxon. vol. 4. p. 253, 33.

οὐκ ἔστιν εὑρεῖν βίον ἄλυπον οὐδενί.

Omisso poetae nomine afferunt Hermogenes Rhet. vol. 1. p. 25. Aphthonius ibid. p. 68. anon. ibid. p. 130. schol. Aphthon. Rhet. vol. 2. p. 592. 593. Theodorus Metoch. Misc. 28. p. 184. 195. Men. mon. 419. Ioannes Georgides in Boiss. Anecd. 1. p. 69. Manuel Palaeol. Praec. ad fil. 55. p. 82. Menandro (Com. 4. p. 195.) locum tribuit Orion Flor. 8, 5. p. 53, 13. ἐκ τοῦ Πλοκίου "οὐκ — οὐδενός". βίον] τὸν βίον Ioannes Georgides. ἄλυπον ἐν οὐδενὶ plerique testes. ἄλυπον οὐδενὶ v. l. in Hermog. et Aphth. ἄλυπον οὐδενός Orion et Ioannes Georgides. NAUCK.

873. Apollod. 2, 1, 4. καὶ αὐτῷ (Belo Aegypti regi) γίνονται παῖδες δίδυμοι, Αἴγυπτος καὶ Δαναός, ὡς δέ φησιν Εὐριπίδης, καὶ Κηφεὺς καὶ Φινεὺς προσέτι. Scholia Aesch. Suppl. 317. ὁ Εὐριπίδης πέντε φησὶ παῖδας εἶναι Βήλου, Αἴγυπτον Δαναὸν Φοίνικα Φινέα Ἀγήνορα.

874. Aristid. vol. 1. p. 401. Ὅμηρος λέγει ἰοειδέα πόντον καὶ οἴνοπα πόντον, καὶ Ε. ἅλα πορφυρέην καὶ εἰ δή τις ἄλλος ἄλλο τι τοιοῦτον. Fortasse πορφύρεον οἶδμα vel πορφυρέας λίμνας (Eur. Hipp. 738. 744.) respicitur. Monuit Nauckius.

875. Aristid. vol. 2. p. 51. διὰ τοῦτο

Ζεὺς ἐν θεοῖσι μάντις ἀψευδέστατος.

καὶ ὅτι γε δι' αὐτὸ τοῦτο ὁ αὐτὸς οὗτος ποιητὴς μαρτυρεῖ. τὸ γὰρ δεύτερον ἔστιν αὐτῷ "καὶ τέλος αὐτὸς ἔχει". ubi schol. p. 402. Ε. ἐν ἀπράκτοις (ἀπταίστοις B) πράγμασι (δράμασι Nauckius) φησὶ τὸ "Ζεὺς — ἀψευδέστατος", εἶτα μετ' ὀλίγον "καὶ τέλος αὐτὸς ἔχει". ἐν θεοῖσι μάντις] μάντις ἐν θεοῖσιν v. l. in schol.

876. Ar. Lys. 713. (ubi schol. ἐξ Εὐριπίδου)

ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν καὶ σιωπῆσαι βαρύ.

877. Ar. Nub. 138. σύγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν. ubi schol. λέλεκται δὲ αὐτὸ παρὰ τὸ Εὐριπίδειον, ὅπερ οὕτως ἔχει

τηλοῦ γὰρ οἴκων βίοτον ἐξιδρυσάμην.

878. Ar. Ran. 840. ἄληθες, ὦ παῖ, τῆς ἀρουραίας

θεοῦ, ubi scholia, εἴρηται δὲ ὁ στίχος παρὰ τὰ Εὐριπίδου

ἀληθες, ὦ παῖ τῆς θαλασσίας θεοῦ:

Verba τῆς θαλασσίας θεοῦ recurrunt Rhes. 974. Fortasse eundem versum lusit Plato com. ap. schol. Ar. Pac. 792. ὁ Καρκίνου παῖς τοῦ θαλαττίου θεοῦ, ubi θεοῦ addidit Cobetus. Telephi locum esse coniecit Musgravius. NAUCK.

879. Ar. Ran. 1427.

μισῶ πολίτην ὅστις ὠφελεῖν πάτραν
βραδὺς φανεῖται, μεγάλα δὲ βλάπτειν ταχύς,
καὶ πόριμον αὑτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.

Ex Euripidea tragoedia hos versus depromptos esse Aristophanes ipse indicat.

880. Ar. Ran. 1400.

βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέσσαρα.

Euripidis esse versum loci nexus docet. Sedem versus ipsi grammatici Alexandrini ignorarunt, id quod docet scholiorum locus quamvis pessime habitus: Ἀρίσταρχός φησιν ἀδεσπότως τοῦτο προφέρεσθαι (περιφ. Schneidewinus), ὡς Εὐριπίδου πεποιηκότος κυβεύοντας ἐν τῷ Τηλέφῳ, οὓς καὶ περιεῖλε. μήποτ' οὖν ἐκεῖθεν ἦν. μᾶλλον δὲ ἐσχεδιακὼς ἂν εἴη Ἀριστοφάνης. οὐδὲ γὰρ τὸν Εὐριπίδην τοῦτο προφερόμενον, ἀλλὰ τὸν Διόνυσον χλευάζοντα. τινὲς δὲ ὅτι ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ἦν ὁ τόπος, οἱ δὲ ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. ἐμφαίνει δὲ καὶ Εὔπολις τοῦτο εἰδὼς "ἀποφθαρεὶς δὲ δύο κύβω καὶ τέτταρα" (Com. 2. p. 566). Scholion recens: ἐκ Μυρμιδόνων. Discimus ex hoc loco de sede verborum supra scriptorum quattuor extitisse coniecturas. Ficta narrat Eust. Il. p. 1084, 2. "βέβληκ' — καὶ τέτταρα", ἤγουν δύο μονάδας καὶ τέτταρα, ὃν στίχον Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ θείς, ὅπου κυβεύοντας ἥρωας εἰσήγαγε καὶ μαθὼν ἐπ' αὐτῷ χλευασθῆναι ὡς εὐτελεῖ, καθὰ σκώπτει καὶ ὁ κωμικός, αἰδεσθεὶς περιεῖλεν ὅλον τὸ ἐπεισόδιον. Similiter idem Od. p. 1397, 19. Cf. Zenob. 2, 85. "βέβληκ' — καὶ τέτταρα". τοῦτο Εὐριπίδου ἐστί· καὶ Ἀριστόξενος δὲ φησιν ὅτι Ε. διορθῶν τὸν Τήλεφον ἐξεῖλε τὴν πεττείαν. Eundem versum Euripidi vindicant Phot. Lex. p. 602, 11. et Suidas v. τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι. NAUCK. In Iphigenia Aulidensi nihil est quod huc referri possit. Talorum lusus memoratur in parodi parte spuria v. 196. πεσσῶν ἡδομένους μορφαῖσι πολυπλόκοις. Versus haud dubie in Telepho lectus fuit, ut Aristarchus et Aristoxenus tradiderunt.

881. πεσεῖν ἐς εὐνὴν καὶ γαμήλιον λέχος.

Ar. Thesm. 1122. Euripidem haec dicentem facit: τί δ' οὐκ ἐᾷς λύσαντά μ' αὐτήν, ὦ Σκύθα, | "πεσεῖν — λέχος;" Euripideum esse alterum versum certum videtur, ex Andromeda desumptum esse coniecit Porsonus in Eur. Hec. 1010. NAUCK.

882. Aristot. Eth. Eud. 8, 11. p. 1244a, 11. μὴ γάρ τι λέγει Ε. ποιήσας·

λόγων δίκαιον μισθὸν ἂν λόγους φέροις,
ἔργον δ' ἐκεῖνος ἔργον ὃς παρέσχετο.

V. 1. λόγων pro λόγον Nauckius. λόγου εἰσφέροις vel λόγου εἰσφέρῃς libri. Correxit Nauckius. 2. ἐκεῖνος pro ἐκείνοις Musgravius. ἔργον ὃς Meinekius. ἔργα libri.

883. Aristot. Polit. 5, 9. p. 1310a, 32. ὥστε ζῇ ἐν ταῖς τοιαύταις δημοκρατίαις ἕκαστος ὡς βούλεται καὶ εἰς ὃ χρῄζων (εἰς τὸ χρῇζον Goettlingius), ὥς φησιν Ε. Gaisfordus Suppl. 440. respici putabat.

884. Athen. 4. p. 158e. κατὰ τὸν Εὐριπίδην

ἐπεὶ τί δεῖ βροτοῖσι πλὴν δυοῖν μόνον,
Δήμητρος ἀκτῆς πώματός θ' ὑδρηχόου,
ἅπερ πάρεστι καὶ πέφυχ' ἡμᾶς τρέφειν;
ὧν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονή· τρυφῇ δέ τοι
ἄλλων ἐδεστῶν μηχανὰς θηρεύομεν.

Gellius N. A. 6, 16, 7. *indagines cuppediarum maiore detestatione dignas censebimus, si versus Euripidi recordemur, quibus saepissime Chrysippus philosophus usust. — Versus Euripidi ascribendos putavi,* "ἐπεὶ — θηρώμεθα". V. 1—3. ex Eurip. afferunt Sext. Emp. p. 661, 1. et Eust. Il. p. 868, 33. sine nomine Muson. ap. Stobaeum 40, 9. v. 1. et 2. ex Euripide Plutarchus Mor. p. 1044b. et ἀνωνύμως p. 36f. p. 1043f. Stobaeus 5, 7. v. 2. et 3. ἀνωνύμως Plutarchus Mor. p. 1044f. verba τρυφῇ — θηρεύομεν ex Euripide Teles ap. Stobaeum 108, 82. V. 1. ἐπεὶ τί δεῖ] καίτοι τί δεῖ Eust. τί γὰρ δέοι (i. e. δέον) Sextus Emp. βροτοῖσι om. Eust. δυοῖν] δυεῖν Gell. Plut. Mor. p. 36f., et v. l. ap. Stobaeum 40, 9. μόνον] μόνοιν vel μόνων Stobaeus 5. μόνων Eust. 2. πώματός θ'] καὶ πόματος Plut. p. 1043. et 1044. 3. ἅπερ] ἃ δὴ Sextus Emp. 4. πλησμονῆς Ath. πλησμονή Gell. δέ τοι Teles et Gell. γέ τοι Ath. 5. θηρεύομεν Teles et Ath. θηρώμεθα Gellius.

885. Ath. 4. p. 158e. κἂν ἄλλοις δέ φησιν ὁ σκηνικὸς οὗτος φιλόσοφος

ἀρκεῖ μετρία βιοτά μοι σώφρονος τραπέζης,
τὸ δ' ἄκαιρον ἅπαν τόδ' ὑπερβάλλον τε μὴ προσείμαν.

V. 2. τόδ' addidit Porsonus.

886. Theopompus com. ap. Ath. 4. p. 165b. Εὐριπίδου τἄριστον (τἄρ' ἐστὶν Meinekius) οὐ κακῶς ἔχον "τἀλλότρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδαίμονα". ubi δειπνεῖν lusui comico deberi, Euripidem φεύγειν vel simile quid dixisse suspicatur Nauckius.

887. Ath. 6. p. 270c. (Eust. Od. p. 1596, 45.): παρ' οὗ (i. e. ab Achaeo) ὁ σοφὸς Εὐριπίδης λαβὼν ἔφη

ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ.

Eundem versum sine poetae nomine afferunt Libanius Decl. vol. 3. p. 389. schol. Soph. Ant. 781. Gregor. Naz. vol. 2. p. 213c. Men. mon. 159. item verba ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις Aristot. Probl. 10, 47. p. 896a, 24. Themistius p. 164b. Clemens Alex. Strom. 3. p. 514. Antiphanes ap. Ath. 1. p. 28f. ἐν πλησμονῇ γὰρ Κύπρις, ἐν δὲ τοῖς κακῶς | πράσσουσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς. Plut. Mor. p. 126c. οὐ γὰρ ἐν πλησμοναῖς Κύπρις, ἀλλὰ μᾶλλον ἐν εὐδίᾳ καὶ γαλήνῃ. Aelianus N. A. 8, 1. τῆς Ἀφροδίτης ἐν πλησμονῇ καὶ ἐκεῖνοι μέμνηνται. πεινῶντι Ath. et Liban. πεινῶσι schol. Soph. Greg. Naz. Men. mon.

888. Ath. 11. p. 465b. (ex Epitome Eust. Il. p. 883, 26.) διόπερ καὶ Εὐριπίδης ἕνα τῶν Ἡλίου ἵππων φησὶν εἶναι

Βακχίου φιλανθέμου
αἴθοπα πεπαίνοντ' ὀρχάτους ὀπωρινούς,
ἐξ οὗ βροτοὶ καλοῦσιν οἶνον αἴθοπα.

V. 1. φιλανθέμου pro φιλανθέου Meinekius. Β. φ. omisit Epitome et Eust. 2. αἰθίοπα codex. Correxit epitomator.

889. Ath. 13. p. 561a. ἐμνημόνευσαν τοῦ σκηνικοῦ φιλοσόφου Εὐριπίδου ᾀσμάτων, ὧν ἦν καὶ τάδε

παίδευμα δ' Ἔρως σοφίας ἀρετῆς
πλεῖστον ὑπάρχει,
καὶ προσομιλεῖν οὗτος ὁ δαίμων
πάντων ἥδιστος ἔφυ θνητοῖς·
καὶ γὰρ ἄλυπον τέρψιν τιν' ἔχων
εἰς ἐλπίδ' ἄγει. τοῖς δ' ἀτελέστοις
τῶν τοῦδε πόνων μήτε συνείην
χωρίς τ' ἀγρίων ναίοιμι τρόπων.

τὸ δ' ἐρᾶν προλέγω τοῖσι νέοισιν
μήποτε φεύγειν,
χρῆσθαι δ' ὀρθῶς, ὅταν ἔλθῃ.

V. 2. ὑπάρχει pro ὑπάρχειν Casaubonus. ἀρετῆς τ' ἐσθλὸν ὑπάρχει Heimsoeth. Prooem. Bonn. 1866/7. p. XV. ἀρετῆς | πλεῖστον μετέχει Cobetus Mnem. vol. 7. p. 66. 4. Hanc verborum collocationem, si sic scripsit Euripides, aptiorem indicavit quam servata caesura πάντων θνητοῖς ἥδιστος ἔφυ, quod proposuit Nauckius Stud. Eurip. 1. p. 133.

890. Ath. 13. p. 599f. τὰ Εὐριπίδου ἐπὶ νοῦν λαμβάνων λέγω (et Stobaeus Ecl. 1, 9, 1. p. 208. sine lemmate)

τὴν Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷς ὅση θεός;
ἣν οὐδ' ἂν εἴποις οὐδὲ μετρήσειας ἂν
ὅση πέφυκε κἀφ' ὅσον διέρχεται.
αὕτη τρέφει σὲ κἀμὲ καὶ πάντας βροτούς.
τεκμήριον δέ, μὴ λόγῳ μόνον μάθῃς,
ἔργῳ δὲ δείξω τὸ σθένος τὸ τῆς θεοῦ.
ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖ', ὅταν ξηρὸν πέδον
ἄκαρπον αὐχμῷ νοτίδος ἐνδεῶς ἔχῃ·
ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς οὐρανὸς πληρούμενος
ὄμβρου πεσεῖν εἰς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο·
ὅταν δὲ συμμιχθῆτον ἐς ταὐτὸν δύο,
φύουσιν ἡμῖν πάντα καὶ τρέφουσ' ἅμα,
δι' ὧν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος.

V. 1. sine nomine affert Plut. Mor. p. 756e. τὴν δ' Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷς ὅση θεός; 2. ἣν] ἀλλ' Stobaeus. 3. sine nomine habet Plut. Mor. p. 442c. κἀφ'] καὶ ἐφ' A. 7. Aristot. Eth. Nic. 9, 2. p. 1155b, 3. Εὐριπίδης μὲν φάσκων ἐρᾶν μὲν ὄμβρου γαῖαν ξηρανθεῖσαν, "ἐρᾶν δὲ σεμνὸν — γαῖαν" (9. et 10.) Eth. M. 2, 11. p. 1208b, 16. ἐρᾷ μὲν γάρ, φησίν, ὄμβρου γαῖα, ὅταν ξηρὸν πέδον. ibid. p. 1210a, 14. διὸ καὶ Εὐριπίδης "ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖα, ὅταν ξηρὸν πέδον". Eth. Eud. 8, 1. p. 1235a, 16. ὅθεν εἴρηται "ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖα". Plut. Mor. p. 770a. οὕτω γὰρ ἐρᾶν ὄμβρου γαῖαν οἱ ποιηταὶ λέγουσι καὶ γῆς οὐρανόν. Marcus Anton. 10, 21. ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖα, ἐρᾷ δὲ ὁ σεμνὸς αἰθήρ, ἐρᾷ δὲ ὁ κόσμος ποιεῖν ὃ ἂν μέλλῃ γίνεσθαι. Schol. Hes. Theog. 138. Μένανδρος "ἐρᾷ μὲν ὄμβρων γαῖα". 7. ὅταν Aristot. et Stobaeus, ὅτε Ath. 9—14. ex Athenaei Epitome Eust. Il. p. 978, 23. 11. ταὐτὸν] αὐτὸν Stobaei A. 12. φύουσιν ἡμῖν] τίκτουσι μιν (i. e. τίκτουσιν ἡμῖν) Stobaeus. καὶ τρέφουσ'] κἀκτρέφουσ' Stobaeus. Verba καὶ τρέφουσ' ἅμα om. Eust. 13. δι' ὧν] ὅθεν καὶ Stobaeus.

891. εἴ μοι τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος
Ἀντήνορός τε τοῦ Φρυγὸς δοίη θεός,
οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι,
σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους.

Ath. 15. p. 665a. "εἴ μοι — δοίη θεός" (v. 1. et 2.) κατὰ τὸν πάνσοφον Εὐριπίδην, ἑταῖρε Τιμόκρατες, οὐκ ἂν δυναίμην ἀπομνημονεύειν ἔτι σοι τῶν πολλάκις λεχθέντων cet. Brevius ex Epitome Eust. Il. p. 1301, 33. 3. et 4. quos Musgr. huc rettulit, servarunt Plut. Mor. p. 502c. ὁ Εὐριπίδης καλῶς εἶπε πρὸς τὸν ἀσύνετον ἀκροατὴν "οὐκ ἂν δυναίμην — λόγους", et Stobaeus 4, 30. Εὐριπίδου. "οὐκ — λόγους". V. 1. εἴ μοι] κεἴ μοι Nauckius. μέλος] μέλι Barnesius.

892. Athenagor. Legat. pro Christ. c. 6. p. 22. ὁ μὲν Εὐριπίδης ἐπὶ μὲν τῶν κατὰ κοινὴν πρόληψιν ἀνεπιστημόνως ὀνομαζομένων θεῶν διαπορῶν

ὤφειλε δῆθεν, εἴπερ ἔστ' ἐν οὐρανῷ
Ζεύς, μὴ τὸν αὐτὸν δυστυχῆ καθεστάναι.

V. 1. ὤφειλε δ' ed. ὤφειλεν ἦδεν libri: unde ὤφειλε δῆθεν Nauckius. 2. τὸν αὐτὸν si dixisset Euripides, ἀεὶ addendum fuisset, ut Phoen. 83. dixit χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾶν βροτῶν | τὸν αὐτὸν ἀεὶ δυστυχῆ καθεστάναι. Quamobrem τὸν ἐσθλὸν scripsit Heimsoeth. in Prooem. Bonn. a. 1866 7. p. XIV.

893. Athenagor. Legat. pro Christ. c. 22. p. 102. "πολλάκις μοι — ἄγει" (adesp. fr. 72.). τὸ παρ' ἐλπίδα καὶ δίκην εὖ πράττειν ἢ κακῶς ἐν ἀφασίᾳ τὸν Εὐριπίδην ἐποίησε, τίνος ἡ τοιαύτη τῶν περιγείων διοίκησις, ἐν ᾗ εἴποι τις ἂν

πῶς οὖν τάδ' εἰσορῶντες ἢ θεῶν γένος
εἶναι λέγωμεν, ἢ νόμοισι χρώμεθα;

V. 1. εἰσορῶντας Bod. 1. et 2. θεῶν ἑνὸς Bod. 1. et 2. θεῶν ἕνος Aston.

894. σοφὸν γὰρ ἄνδρα, κἂν ἑκὰς ναίῃ χθονός,
κἂν μήποτ' ὄσσοις εἰσίδω, κρίνω φίλον.

Basilius Epist. 63. vol. 3. p. 156d. τὸν σοφὸν ἄνδρα, κἂν ἑκὰς ναίῃ χθονός, κἂν μήποτ' αὐτὸν ὄσσοις προσίδω, κρίνω φίλον, Εὐριπίδου ἐστὶ τοῦ τραγικοῦ λόγος. Iambl. V. Pyth. §. 237. ὥστ' ἐκ τῶν τοιῶνδε ἔργων μηδ' ἐκεῖνον τὸν λόγον ἀπιστεῖσθαι, ὡς ἄρα οἱ σπουδαῖοι ἄνδρες καὶ προσωτάτω γῆς οἰκοῦντες φίλοι εἰσὶν ἀλλήλοις πρὶν ἢ γνώριμοί τε καὶ προσήγοροι γένωνται. Iidem versus addito Euripidis nomine leguntur in codice quodam Cantabrigiensi (Dd. IV. 16.), unde protulit Babington in *Journal of classical and sacred philol.* 1. p. 133. Cf. Procop. Epist. 96. in Maii Class. Auct. 4. p. 267. σοφὸς ἦν ὄντως ὁ ταῦτα δήπου φθεγξάμενος, ὡς ἄρα τὸν σοφόν, κἂν ἑκὰς ναίῃ χθονός, κἂν μήπως ὄσσοις ἐσίδω, κρίνω φίλον. Ioannes Georgides in Boiss. Anecd. vol. 1. p. 90. τὸν σοφὸν ἄνδρα, κἂν ἑκὰς ναίῃ χθονός, κἂν μήποτ' αὐτὸν ὀφθαλμοῖς ἴδω, κρίνω φίλον. Themist. p. 275b. ὁ μὲν οὖν τραγικὸς ποιητὴς καὶ τὸν ἀγνῶτα μέν, ἀγαθὸν δὲ ἐπαινεῖ καὶ φίλον ἡγεῖται. V. 1. σοφὸν γὰρ ἄνδρα scripsi cum Porsono. NAUCK.

895. Choerob. in Theodos. p. 773, 19. τὸ τρέφοιν, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ

ἄφρων ἂν εἴην, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

ἀπὸ τοῦ τρεφοίην κατὰ συγκοπὴν τοῦ Η. Eadem fere Etym. M. p. 764, 62. Crameri Anecd. Oxon. vol. 4. p. 204, 25. p. 424, 3.

896. Chrysippus περὶ ἀποφατικῶν c. 8. p. 7. ὃ ἔλεγεν Εὐριπίδης

οὐκ ἐν γυναιξὶ τοὺς νεανίας χρεών,
ἀλλ' ἐν σιδήρῳ κἀν ὅπλοις τιμὰς ἔχειν.

897. Cic. ad Fam. 13, 15, 2. *Itaque ab Homeri magniloquentia confero me ad vera praecepta* Εὐριπίδου

μισῶ σοφιστήν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός.

Sine nomine Plut. V. Alex. 53. Mor. p. 1128b. Lucian. Apol. 5. vol. 1. p. 712. Mon. mon. 332. Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 348, 21. Imitatus est Ennius (Ribbeck. Trag. Lat. p. 41.): *qui ipse sibi sapiens prodesse non quit, nequiquam sapit.* respicere videtur Maximus Tyrius 21. p. 409. ἦν σοφὸς ὁ Ἡρακλῆς, ἀλλὰ οὐχ αὑτῷ σοφός.

898. Cic. ad Fam. 16, 8. 2.

ψῦχος δὲ λεπτῷ χρωτὶ πολεμιώτατον,

inquit Euripides.

899. κρέασι βοείοις χλωρὰ σῦκ' ἐπήσθιεν
ἄμουσ' ὑλακτῶν ὥστε βαρβάρῳ μαθεῖν.

Clemens Alex. Protr. p. 65. Εὐριπίδης — ἐμμανῆ εἰσάγων Ἡρακλέα καὶ μεθύοντα ἀλλαχόθι καὶ ἄπληστον· πῶς γὰρ οὐχί; ὃς ἑστιώμενος τοῖς κρέασι "χλωρὰ σῦκ' — μαθεῖν". V. 1. supplevit Musgr.

ex Ath. 7. p. 276f. (et ex Epitome Eust. Il. p. 867, 64.) λέγομεν οὖν ὀψοφάγους οὐ τοὺς βόεια ἐσθίοντας, οἷος ἦν Ἡρακλῆς, ὃς τοῖς βοείοις κρέασιν ἐπήσθιε σῦκα χλωρά, οὐδὲ τὸν φιλόσυκον. Plut. Mor. p. 667f. καὶ γὰρ ὀψοφάγους καὶ φιλόψους λέγομεν οὐχὶ τοὺς βοείοις χαίροντας ὥσπερ Ἡρακλῆς, ὃς τοῖς κρέασι χλωρὰ σῦκα ἔχων ἤσθιεν, οὐδὲ τὸν φιλόσυκον. ubi pro ἔχων ἤσθιεν cum Meinekio leg. ἐπήσθιεν, pro τοῖς κρέασι malim τοῖς βοείοις κρέασι. Sylei locum esse probabiliter coniecit Meinekius. Verba ἄμουσ' ὑλακτῶν de Hercule dicta recurrunt Alc. 760. NAUCK.

900. Clemens Alex. Str. 3. p. 520. λέγει γὰρ ἡ τραγῳδία

τὸ μὴ γενέσθαι κρεῖσσον ἢ φῦναι βροτοῖς.
ἔπειτα παῖδας σὺν πικραῖς ἀλγηδόσι
τίκτω; τεκοῦσα δ' ἢν μὲν ἄφρονας τέκω,
στένω ματαίως, εἰσορῶσα μὲν κακούς,
χρηστοὺς δ' ἀπολλῦσ'· ἢν δὲ καὶ σεσωσμένους,
τήκω τάλαιναν καρδίαν ὀρρωδίᾳ.
τί τοῦτο δὴ τὸ χρηστόν; οὐκ ἀρκεῖ μίαν
ψυχὴν ἀλύειν κἀπὶ τῇδ' ἔχειν πόνους;

Euripidis esse locum docet Stobaeus 120, 17. Εὐριπίδου. "τὸ μὴ — βροτούς" (v. 1.). V. 1. κρεῖττον Clemens. βροτούς Clemens et Stobaeus. βροτοῖς Nauckius. 3. ἄφρονας] ἄρσενας Madvigius. 5. ἀπολύουσι vel ἀπολύουσ' libri. ἀπολλῦσ' Nauckius. 6. τήκω — ὀρρωδίᾳ] τήκει — ὀρρωδία Herwerdenus in Observ. in Comicos (Lugd. Bat. 1855.) p. 126. 8. ἀλύειν pro ἀπολύειν Bergkius. κἀπὶ τῇδ' pro κἄπειτ' οὐδ' (vel ἠδ') Grotius.

901. οὐδεμίαν ὤνησε κάλλος εἰς πόσιν ξυνάορον,
ἀρετὴ δ' ὤνησε πολλάς· πᾶσα γὰρ ἀγαθὴ γυνὴ
ἥτις ἀνδρὶ συντέτηκε σωφρονεῖν ἐπίσταται.
πρῶτα μέν γε τοῦθ' ὑπάρχει· κἂν ἄμορφος
ᾖ πόσις, [κτημένη·
χρὴ δοκεῖν εὔμορφον εἶναι τῇ γε νοῦν κε-
οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ ταῦτα κρῖνόν ἐστιν,
ἀλλὰ νοῦς. [μὴ λέγῃ,
εὖ λέγειν δ', ὅταν τι λέξῃ, χρὴ δοκεῖν, κἂν
κἀκπονεῖν ἂν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ
λέγειν. [πόσει
ἡδὺ δ', ἤν κακόν τι πράξῃ, συσκυθρωπάζειν
ἄλοχον ἐν κοινῷ τε λύπης ἡδονῆς τ' ἔχειν
μέρος . . .
σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέ-
ξομαι [πικρόν.
καὶ κακῶν τῶν σῶν ξυνοίσω, κοὐδὲν ἐστί μοι
μετὰ γὰρ τῶν φίλων εὐτυχεῖν [πλὴν τόδε;
δυστυχεῖν τε χρή· τί γὰρ δὴ τὸ φίλον ἄλλο

Clemens Alex: Strom. 4. p. 620. φίλανδρον μετὰ σεμνότητος ὑπογράφει γυναῖκα Εὐριπίδης παραινῶν "εὐλογεῖν — μέλλῃ λέγειν" (7. et 8.). καὶ αὖθίς που τούτοις τὰ ὅμοια "ἡδὺ δ' — ἔχειν μέρος" (9. et 10.). τό τε πρᾶον καὶ φιλόστοργον ὧδέ πως ὑποδεικνύων κἀν ταῖς συμφοραῖς ἐπιφέρει "σοὶ δ' — πλὴν τόδε" (11—14.). paulo post sequuntur haec p. 621. χρὴ δὲ τὸν εὐδαίμονα γάμον οὔτε πλούτῳ ποτὲ οὔτε κάλλει κρίνεσθαι, ἀλλ' ἀρετῇ. "οὐδεμίαν" φησὶν ἡ τραγῳδία "ὤνησε κάλλος — ἐπίσταται" (1—3.). εἶτα οἷον παραινέσεις διδοῦσά φησι "πρῶτα μέν — νοῦς" (4—6.). καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις. Iustum ordinem horum versuum, quos manifestum est arcte inter se cohaerere, restituit Musgravius. V. 2. ἀρετὴ] ἀρετῇ codex. 4. πρῶτα μὲν γὰρ Grotius. 6. τὸ κρίνειν ἐστὶν codex. τὸ μορφὴν κρῖνόν ἐστιν Grotius. τὸ ταῦτα κρῖνόν ἐστιν Musgr. τὸ κρῖνόν ἐστι κάλλος G. A. Hirschig. 7. εὖ λέγειν pro εὐλογεῖν Sylburgius. 8. ἂν] ἀν codex. 9. τι πράξῃ pro πράξῃ τι Grotius. 10. τε λύπης pro λύπης τε Musgr. 12. καὶ οὐδὲν ἐστί codex. κοὐδὲν ἔσται Musgravius. 13. Versus non integer. 14. Addidi δυστυχεῖν, quod excidisse viderat Grotius, etsi loco alieno inseruit. Locum ex Oedipo (v. fr. 549.) petitum esse coniecit C. Fr. Hermannus.

902. Clemens Alex. Strom. 4. p. 631. sine poetae nomine

ὄλβιος ὅστις τῆς ἱστορίας
ἔσχε μάθησιν
μήτε πολιτῶν ἐπὶ πημοσύνην
μήτ' εἰς ἀδίκους πράξεις ὁρμῶν,
ἀλλ' ἀθανάτου καθορῶν φύσεως
κόσμον ἀγήρων, πῇ τε συνέστη
καὶ ὅπῃ καὶ ὅπως.
τοῖς δὲ τοιούτοις οὐδέποτ' αἰσχρῶν
ἔργων μελέτημα προσίζει.

Themist. p. 307d. καὶ αὗταί εἰσιν ἃς Εὐριπίδης ὁ σοφὸς οὔτε πολιτῶν φησιν ἐπὶ πημοσύνας (ἐπὶ π. om cod. Ambr.) οὔτ' εἰς ἀδίκους πράξεις ὁρμᾶν (οὔτε εἰς ἀδόξους πρηξίας ὁρμῶν Ambr.), ἀλλ' ἀθανάτου καθορᾶν φύσιος κόσμον ἀγήρω (γήρα Ambr.). 3. πημοσύνην Pierson. πημοσύνῃ Clemens. πημοσύνας Themistius. 6. ἀγήρων pro ἀγήρω Nauckius. Anecd. Bekk. p. 327, 32. ἀγήρω: τὰ μὴ γηρῶντα· μετὰ δὲ τοῦ ν̄ ἐστὶν αἰτιατικῆς πτώσεως. 7. ὅπῃ] ὅπῃ καὶ ὅπως coniunxerunt Aeschylus Prom. 876. ὅπως τε χὤπῃ, ταῦτα δεῖ μακροῦ χρόνου | εἰπεῖν, et Dio Chrys. 76 p. 445. περὶ δὲ τῆς θείας — διακοσμήσεως — εἰπὲ ὅπῃ τε καὶ ὅπως ἔχει, hic vero suspectum ὅπῃ, quum praecedat πῇ τε συνέστη: unde ὅπου Meinekius, ὅτῳ Nauckius.

903. Clemens Alex. Str. 4. p. 642. ὁ μὲν οὖν Εὐριπίδης φησὶ

χρύσεαι δή μοι πτέρυγες περὶ νώτῳ
καὶ τὰ Σειρήνων πτερόεντα πέδιλ' ἁρμόζεται,
βάσομαί τ' εἰς αἰθέρα πολὺν ἀερθεὶς
Ζηνὶ προσμίξων.

V. 1. respicit Plut. Mor. p. 786d. οὐ ταῖς Εὐριπίδου χρυσαῖς πτέρυξιν, ἀλλὰ τοῖς Πλατωνικοῖς ἐκείνοις καὶ οὐρανίοις πτεροῖς. 2. πτερόεντα pro ἐρόεντα Grotius. 3. εἰς pro ἐς Bergk. πολὺν Clemens vel librarius pro alio posuit adiectivo, quod haud dubie λαμπρὸν fuit.

904. σοὶ τῷ πάντων μεδέοντι χοὴν
πέλανόν τε φέρω, Ζεὺς εἴτ' Ἀίδης
ὀνομαζόμενος στέργεις· σὺ δέ μοι
θυσίαν ἄπυρον παγκαρπείας
δέξαι πλήρη προχυθεῖσαν.
σὺ γὰρ ἔν τε θεοῖς τοῖς οὐρανίδαις
σκῆπτρον τὸ Διὸς μεταχειρίζων
χθονίων θ' Ἅιδῃ μετέχεις ἀρχῆς.
πέμψον μὲν φῶς ψυχῆς ἐνέρων
τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθεῖν
πόθεν ἔβλαστον, τίς ῥίζα κακῶν,
τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένους
εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν.

Clemens Alex. Strom. 5. p. 688. πάνυ θαυμαστῶς ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς φιλόσοφος Εὐριπίδης τοῖς προειρημένοις ἡμῖν συνῳδὸς διὰ τούτων εὑρίσκεται, πατέρα καὶ υἱὸν ἅμα οὐκ οἶδ' ὅπως αἰνισσόμενος "σοὶ τῷ — προχυτίαν" (1—5.). ὁλοκάρπωμα γὰρ — ὁ Χριστός, καὶ ὅτι τὸν σωτῆρα αὐτὸν οὐκ εἰδὼς λέγει, σαφὲς ποιήσει ἐπάγων "σὺ γὰρ — ἀρχῆς" (6—8.). ἔπειτα ἄντικρυς λέγει "πέμψον — ἀνάπαυλαν" (9—13.).

V. 1. χοὴν] χλόην Bergkius. 2. φέρω pro φέρων Grotius. εἶτ' Ἀΐδης] Probabilius εἶθ' Ἅιδης. 4. ἄπυρον pro ἄπορον Abreschius. παγκαρπείας pro παγκαρπίας Grotius. 5. προχυθεῖσαν pro προχυτίαν Valck. 8. θ' pro δ' Sylburgius. 9. ψυχᾶς (debebat ψυχῆς) pro ψυχὰς Valck. ἐνέρων pro ἀνέρων Meinekius. ψυχαῖς ἀνέρων ταῖς βουλομέναις Grotius. 10. προμαθεῖν — τίνα δεῖ — ἐκθυσαμένους pro προσμαθεῖν — τίνα δὴ — ἐκθυσαμένοις Valckenarius. Cretensibus locum adscribit Valck.

905. Clemens Alex. Strom. 5. p. 732. ὁ τοίνυν μὴ πειθόμενος τῇ ἀληθείᾳ, διδασκαλίᾳ δὲ ἀνθρωπίνῃ τετυφωμένος δυσδαίμων ἄθλιός τε καὶ κατὰ τὸν Ε.

ὃς τάδε λεύσσων θεὸν οὐχὶ νοεῖ,
μετεωρολόγων δ' ἑκὰς ἔρριψεν
σκολιὰς ἀπάτας, ὧν ἀτηρὰ
γλῶσσ' εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν
οὐδὲν γνώμης μετέχουσα.

V. 2. δ'] θ' Wagner. 3. ἀτηρὰ pro ἀτειρὰ Potter.

906. Clemens Alex. Strom. 6. p. 740. Ἐπιχάρμου τε εἰπόντος — Εὐριπίδης γράφει

κακὸν γυναῖκα πρὸς νέον ζεῦξαι νέαν·
ὁ μὲν γὰρ ἄλλης λέκτρον ἱμείρει λαβεῖν,
ἡ δ' ἐνδεὴς τοῦδ' οὖσα βουλεύει κακά.

V. 1. γραῖαν γυναῖκα πρὸς νέον ζεῦξαι κακόν Scaliger. recurrit versus primus in Eur. fr. 24. ap. Stobaeum 71, 3. κακὸν γυναῖκα πρὸς νέαν ζεῦξαι νέον. Clemens locos diversos confudisse videtur. NAUCK.

907. Clemens Alex. Strom. 6. p. 743. πρὸς τούτοις Ὁμήρου λέγοντος "γαστέρα δ' — δίδωσιν" (Od. 17, 286.) Εὐριπίδης ποιεῖ

νικᾷ δὲ χρεία μ' ἡ κακῶς τ' ὀλουμένη
γαστήρ, ἀφ' ἧς δὴ πάντα γίγνεται κακά.

Diphilus ap. Ath. 10. p. 422b. εὖ γ' ὁ κατάχρυσος εἶπε πόλλ' Εὐριπίδης· | "νικᾷ δὲ χρεία μ' ἡ ταλαιπωρός τέ μου | γαστήρ". ταλαιπωρότερον οὐδέν ἐστι γὰρ | γαστρός. V. 1. χρεία μὲν κακῶς τε οὐλομένη Clementis codex.

908. Clemens Alex. Strom. 6. p. 744. αὖθις Εὐριπίδου εἰπόντος

ὦ πολύμοχθος βιοτὴ θνητοῖς,
ὡς ἐπὶ παντὶ σφαλερὰ κεῖσαι,
καὶ τὰ μὲν αὔξεις, τὰ δ' ἀποφθινύθεις·
κοὐκ ἔστιν ὅρος κείμενος οὐδεὶς
εἰς ὅντινα χρὴ τελέσαι θνητοῖς,
πλὴν ὅταν ἔλθῃ κρυερὰ Διόθεν
θανάτου πεμφθεῖσα τελευτή.

Δίφιλος γράφει "οὐκ ἔστι" cet. V. 1. βιοτὴ pro βιοτὰ (βίωτα codex) Nauckius. 4. κοὐκ — οὐδεὶς Grotius pro καὶ οὐκ — οὐδὲ εἷς. 5. θνητοῖς] θνητοὺς Grotius.

909. Clemens Alex. Strom. 6. p. 749. ἀλλὰ καὶ τοῦ ἰατροῦ Ἱπποκράτους "ἐπιβλέπειν οὖν δεῖ καὶ ὥρην καὶ χώρην καὶ ἡλικίην καὶ νούσους" γράφοντος Εὐριπίδης ἐν ἑξαμέτρῳ τηρήσει (χρήσει Hemsterh.) φησὶν

ὅσοι δ' ἰατρεύειν καλῶς
πρὸς τὰς διαίτας τῶν ἐνοικούντων πόλιν
τὴν γῆν τ' ἰδόντας, τὰς νόσους σκοπεῖν χρεών

V. 3. τ' addidit Valck. Bellerophontis esse locum coniecit Gataker.

910. πρὸς ταῦθ' ὅ τι χρὴ καὶ παλαμάσθω
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω·
τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ
καὶ τὸ δίκαιον σύμμαχον ἔσται,
κοὐ μή ποθ' ἁλῶ κακὰ πράσσων.

Clemens Alex. Strom. 6. p. 797. καί μοι δοκῶ κομπώδους μὲν εἶναι ψυχῆς καύχημα, πλὴν εὐσυνειδήτου, ἐπιφθέγγεσθαι τοῖς κατὰ περίστασιν συμβαίνουσι "πρὸς ταῦθ' — πράσσων" (1. et 3—5.) V. 1—3. omisso poetae nomine habent Cicero ad Att. 8, 8, 2. et Suidas v. παλαμᾶσθαι. 3. Cicero ad Att. 6, 1, 8. Verba τὸ γὰρ εὖ — δίκαιον sine poetae nomine habet Marcus Anton. 7, 42. Euripideum esse locum docet Suidas v. ἁλωτόν: καὶ Εὐριπίδης "οὐ μή ποθ' ἁλῶ κακὰ πράσσων". Parodia locum expressit Ar. Ach. 659. πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω | καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω· | τὸ γαρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον | ξύμμαχον ἔσται, κοὐ μή ποθ' ἁλῶ | περὶ τὴν πόλιν ὢν ὥσπερ ἐκεῖνος | δειλὸς καὶ λακαταπύγων. 1. παλαμάσθω] παλαμᾶσθαι Clemens. 5. κοὐ μή ποθ' ἁλῶ κακὰ] καὶ οὐ μή ποτε ἁλῶ καλὰ Clemens.

911. κορυφὴ δὲ θεῶν ὁ πέριξ χθόν' ἔχων
φαεννὸς αἰθήρ.

Cornutus de N. D. 20. p. 104. "κορυφὴ δὲ θεῶν" κατὰ τὸν Εὐριπίδην "ὁ — αἰθήρ". V. 1. πέριξ pro περὶ Meinekius. 2. φαεννὸς vel φαεινὸς libri. φαέθων Machly. Probabilius νήνεμος anonymus in *Foreign Review and Continental Miscellany* fasc. 10. p. 238.

912. ἡ φύσις ἐβούλεθ', ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει.

Cyrillus de Trinit. dial. 2. vol. 5, 1. p. 456a. τοῖς δὲ τὸ ἀνθ' ὅτου λέγουσιν ἕν γε τουτοισὶ σοφὸν ὑπειπεῖν τὸ τισὶν ὑμνούμενον "ἡ φύσις — μέλει". Aelianus N. A. 4, 54. Ὅμηρος μὲν οὖν ἔδωκεν ἵππῳ φωνήν, ἀσπίδι δὲ ἡ φύσις, ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει, φησὶν Εὐριπίδης. Ibid. 9, 1. διδάσκει δὲ ἡ φύσις, ᾗ νόμων ἀνθρωπικῶν μέλει οὐδέν. Sextus Emp. p. 576, 12. οὐχ ἡμᾶς αἰτιᾶσθαι δεῖ, ἀλλὰ τὴν φύσιν, ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει. Aristaen. 2, 5. p. 145. τῆς φύσεως βουλομένης, ᾗ νόμων, ὡς ἔοικεν, οὐδὲν μέλει. Adde parodiam Anaxandr. com. ap. Aristot. Eth. Nic. 7, 11. p. 1152a, 23. ἡ πόλις ἐβούλεθ', ᾗ νόμων οὐδὲν μέλει.

913. ἀμφὶ πόντου κύματ' εὐρέος περᾷ . . .
σμικραῖς ἑαυτοὺς ἐπιτρέπουσιν ἐλπίσιν.

Dio Chr.. 64 p. 594c. εἶτα Εὐριπίδης τὸν ναύτην μέμφεται, ἀμφὶ πόντου κύματ' εὐρέος περῶντα· καὶ διὰ τῶν ἑξῆς ἐπιτιμᾷ λέγων ὅτι σμικραῖς ἐπιτρέπουσιν αὑτοὺς ἐλπίσιν. ὦ παῖ Μνησαρχίδου, ποιητὴς μόνον ἦσθα, σοφὸς δὲ οὐδαμῶς. οὔτε γὰρ πίττῃ τὴν ψυχὴν οὔτε σχοινίοις ἐπιτρέπουσιν οὔτε τριδάκτυλον αὐτοὺς σῴζει ξύλον πεύκινον, ἀλλ' ἐπέτρεψαν βεβαίῳ καὶ μεγάλῳ πράγματι, τῇ τύχῃ. V. 1. restituit Matth., sed incertum utrum περᾷ an περῶν Euripides dixerit. 2. correxit Porsonus. σμικραῖσιν αὑτοὺς Meinekius. Verba τριδάκτυλον αὐτοὺς σῴζει ξύλον πεύκινον ex Euripide sumpta esse non crediderim. NAUCK.

914. V. fr. 475b.

915. Diod. Sic. exc. Vat. p. 18. (vol. 2. p. 146, 10. ed. Dind. a. 1867.) de proverbio "ἐγγύα πάρα δ' ἄτα" disputans: καὶ Εὐριπίδης

οὐκ ἐγγυῶμαι· ζημία φιλέγγυον
σκοπεῖν· τὰ Πυθοῖ δ' οὐκ ἐᾷ τὰ γράμματα.

ἐᾷ τὰ] ἐᾷ με Matthiae.

916. Dionys. de C. V. c. 4. vol 5. p. 25. (p. 54. Schaef.) καλῶς ἂν ἔχοι τὰ Εὐριπίδεια ταῦτα ἐπενεγκεῖν

μή μοι
λεπτῶν θίγγανε μύθων, ψυχή·
τί περισσὰ φρονεῖς; εἰ μὴ μέλλεις
σεμνύνεσθαι παρ' ὁμοίοις.

917. Eratosth. Catast. c. 13. de Erichthonio: λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς γενέσεως αὐτοῦ τὸν τρόπον τοῦτον· Ἥφαιστον ἐρασθέντα Ἀθηνᾶς βούλεσθαι αὐτῇ μιγῆναι· τῆς δὲ ἀποστρεφομένης καὶ τὴν παρθενίαν μᾶλλον αἱρουμένης ἔν τινι τόπῳ τῆς Ἀττικῆς κρύπτεσθαι, ὃν λέγουσι καὶ ἀπ' ἐκείνου προσαγορευθῆναι Ἥφαιστον (Ἡφαιστεῖον Matth.). ὃς (ὁ δὲ Nauckius) δόξας αὐτὴν κρατήσειν καὶ ἐπιθέμενος πληγεὶς ὑπ' αὐτῆς τῷ δόρατι ἀφῆκε τὴν ἐπιθυμίαν, φερομένης εἰς τὴν γῆν τῆς σπορᾶς· ἐξ ἧς γενηθῆναι λέγουσι παῖδα, ὃς ἐκ τούτου Ἐριχθόνιος ἐκλήθη καὶ αὐξηθεὶς τοῦθ' εὗρε καὶ ἐθαυμάσθη ἀγωνιστὴς γενόμενος. Similiter Hyginus Poet. Astr. 2. 13. p. 446. *de cuius progenie Euripides ita dicit: Vulcanum Minervae pulchritudine corporis inductum petiisse ab ea ut sibi nuberet neque impetrasse, et coepisse Minervam sese occultare in eodem loco qui propter Vulcani amorem Hephaestius est adpellatus. quo persecutum Vulcanum ferunt coepisse ei vim adferre* cet.

918. Etym. M. p. 112, 26. ἀντηρίς ἀντηρίδος, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ

κρήμνη σεαυτὴν ἐκ μέσης ἀντηρίδος.

Etym. Gud. p. 845, 47. κρήμνη, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ "κρήμνη — μέσης". Eundem versum ἀνωνύμως afferunt Choerob. Epim. p. 60, 8. Etym. M. p. 537, 35. Eust. Il. p. 903, 51. item verba κρήμνη σεαυτὴν Eust. Il. p. 695, 43. p. 1003, 24. κρήμνη σεαυτὴν] κρήμνη σεαυτὸν codex Havn. in Etym. M. p. 537., κρημνίσαι αὐτὴν Etym. M. p. 112. κρήμνισεν αὐτὴν Eust. p. 903, 51. ἀντηρίδος om. Etym. G. et codex Havn. Etym. M. p. 537. Εὐριπίδῃ in Εὐπόλιδι mutat Nauckius.

919. Etym. M. p. 272, 1. διαψαίρουσι — Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ καθαίρειν, οἷον

γλῶσσῃ διαψαίρουσα μυκτήρων τόπους.

Fere eadem Zon. Lex. v. διαψαίρουσα p. 536. τόπους om. codex Voss.

920. Eust. Il. p. 566, 14. de v. οἰκέτης: παράγει δὲ αὐτὸς (Aristophanes grammaticus) καὶ παροιμίαν ἐξ Εὐριπίδου λέγουσαν

ἔνδον γυναικῶν καὶ παρ' οἰκέταις λόγος.

οἰκέταις pro οἰκέτας Valckenarius.

921. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς
περαιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσον λαβεῖν.

Galenus vol. 1. p. 3. ed. Basil., vol. 2. p. 8. Chart. τῷ γήρᾳ λοιδοροῦνται δέον ἑαυτοῖς, καὶ τὸν Εὐριπίδην ἐπαινοῦσι λέγοντα "οὐ γὰρ ἀφελὲς εἶναι περαιτέρω τὸ κάλλος ἢ μέσῳ λαβεῖν". V. 1. οὐ γὰρ ἐστιν ἀσφαλὲς Valck., ἐστιν omisit Nauckius. 2. μέσον pro μέσῳ Nauckius. μέσως Valck.

922. οἴμοι, δράκων μου γίγνεται τὸ ἥμισυ·
τέκνον, περιπλάκηθι τῷ λοιπῷ πατρί.

Hermog. in Rhet. vol. 3. p. 180. γίνεται δὲ τὸ κακόζηλον κατὰ τὸ εὐτελὲς πολλάκις, ὡς ἐκεῖνο "οἴμοι — ἥμισυ". mox ibidem: τὰ εὐτελῶς εἰρημένα ἡ σεμνότης διορθοῦται, ὡς παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ "οἴμοι — ἥμισυ". τοῦτο γὰρ κοινῶς καὶ εὐτελῶς εἰπὼν ἐθεράπευσε τῇ ἐπιφορᾷ "τέκνον — πατρί" V. 1. τὸ ἥμισυ] τό γ' ἥμισυ Barnesius. τόδ' ἥμισυ Nauckius. Locum e Cadmo petitum esse coniecit Valckenarius. Falsum videtur, ut monuit Nauckius, quod tradit schol. Hermog. Rhet. vol. 7. p. 853. περὶ Κέκροπος ὁ λόγος εἰς δράκοντα μεταβαλλομένου. et ibid. ἀσυνεσία γάρ τις τὸ λέγειν τὸν Κέκροπα ὅτι δράκων μου γέγονε τὸ ἥμισυ.

923. Hesychius, ἀηδόνα: γλωσσίδα, μεταφορικῶς Εὐριπίδης Οἰδίποδι. καὶ τοὺς αὐλοὺς δὲ "λωτίνας ἀηδόνας" που ἔφη. Idem, λωτίνας ἀηδόνας: τοὺς αὐλούς. Anecd. Bekk. p. 349, 3. ἀηδόνα: ἔστι μὲν ἡ ὄρνις, ἐκ μεταφορᾶς δὲ οἱ τραγικοὶ τὴν γλωσσίδα τῶν βοῶν (τῶν αὐλῶν Nauckius), ἔστι δὲ ὅπου καὶ τὸν αὐλόν. ἡ λέξις Διδύμου.

924. Hesychius, Αἰγυπτία ἐμπολή: ὁ ῥῶπος καὶ τὰ ἐκεῖθεν φορτία, ὡς Εὐριπίδης.

925. Stobaeus 3, 3. sine lemmate.

πολλαῖσι μορφαῖς οἱ θεοὶ σοφισμάτων
σφάλλουσιν ἡμᾶς κρείσσονες πεφυκότες.

Plut. Mor. p. 431a. πολλαῖς γὰρ οἱ θεοὶ μορφαῖς οὐ σοφισμάτων, ὡς Εὐριπίδης φησίν, ἀλλὰ πραγμάτων σφάλλουσιν ἡμᾶς. Plut. Mor. p. 20f. πάλιν Εὐριπίδου λέγοντος "πολλαῖσι — πεφυκότες". V. 2. κρείσσονες] κρείττονες Plut. et Stobaeus.

926. Io. Dam. post Stobaei Ecl. p. 724, 25. τοῦ αὐτοῦ (praecedit Eur. Hec. 600.).

παῖς ὢν φυλάσσου πραγμάτων αἰσχρῶν ἄπο·
ὡς ἣν τραφῇ τις μὴ κακῶς, αἰσχύνεται
ἀνὴρ γενόμενος αἰσχρὰ δρᾶν· νέος δ' ὅταν
πόλλ' ἐξαμάρτῃ, τὴν ἁμαρτίαν ἔχει
εἰς γῆρας αὑτοῦ τοῖς τρόποισιν ἔμφυτον.

V. 1. 2. φυλάσσου — ἢν] φυλάττου — ἂν codex.

927. Io. Dam. post Stobaei Ecl. p. 728, 10. Εὐριπίδου κωμικοῦ (voluit τραγικοῦ).

ὅστις νέος ὢν Μουσῶν ἀμελεῖ,
τόν τε παρελθόντ' ἀπόλωλε χρόνον
καὶ τὸν μέλλοντα τέθνηκε.

928. νοῦν ἔχοντος ἦν ἄρα,
φίλον πρίασθαι χρημάτων πολλῶν σαφῆ.

Liban. Epist. 487. ἐπαινῶν Εὐριπίδην λέγοντα νοῦν ἔχοντος εἶναι "φίλον — σαφῆ". V. 1. ἦν ἄρα addidit Porsonus. Theodorus Hyrt. Epist. 81. in *Notices et Extr.* 6. p. 40. Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς δίκαιον εἶναί φησι πολλῶν σαφῆ φίλον πρίασθαι χρημάτων.

929. Longinus de Subl. c. 15, 4. ὅμοια καὶ τὰ ἐπὶ τῆς Κασσάνδρας αὐτῷ (Euripidi) "ἀλλ' ὦ φίλιπποι Τρῶες".

930. οὔκ· ἀλλ' ἔτ' ἔμπνουν Ἀΐδης μ' ἐδέξατο.

Lucian. Necyom. 2. vol. 1. p. 456. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· κᾆτ' ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν. ΜΕΝ. "οὔκ — ἐδέξατο". Euripidis versum esse docet loci nexus.

931. Lucian. Pisc. 3. vol. 1. p. 573. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δή μοι καταφευκτέον· τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος ἐκσώσειέ με·

μὴ κτεῖνε· τὸν ἱκέτην γὰρ οὐ θέμις κτανεῖν.

932. νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων κτενεῖτέ με;

Lucian. Pisc. 3. vol. 1. p. 573. ΠΛΑΤ. τί δέ; οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστίν; οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους (Eur. Or. 413.); ΛΟΥΚ. "νῦν — με;" ῥημάτων] ῥήματος Nauckius. κτενεῖτε pro κτείνετε Guyetus. Euripideum esse versum e praegressis verbis patet.

933. ὦ παγκάκιστα χθόνια γῆς παιδεύματα.

Lucian. Iov. trag. 1. vol. 2. p. 643.: vide fr. 934. E Luciano hunc versum sumpsit Theodorus Prodr. in *Notices et Extr.* 8, 2. p. 143.

934. τί δ' ἔστι; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς.

Lucian. Iov. trag. 2. vol. 2. p. 643. ΖΕΥΣ. ὦ παγκάκιστα χθόνια γῆς παιδεύματα, | σύ τ', ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' εἴργασαι κακά. | ΑΘΗΝ. τί δ' ἔστι; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς. ΖΕΥΣ. ὦ μεγαλοσμαράγου στε-

ροπᾶς ῥοίζημα, τί ῥέξεις; ΗΡΑ. κοίμισον ὀργάν, εἰ μὴ — τὸν Εὐριπίδην ὅλον καταπεπώκαμεν, ὥστε σοι ὑποδραματουργεῖν. Non dubitavi ex hoc loco duos Euripideos versus acquirere. Schol. Luciani Navig. c. 5. vol. 3. p. 255. μεμυήμεθα γὰρ καὶ αὐτοί, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγῳδῶν "πρὸς οἰκεῖον χορὸν ἐρεῖς". NAUCK.

935. Lucianus Iov. trag. 41. vol. 2. p. 689. ἄκουσον αὐτοῦ (Εὐριπίδου) τότε παρρησιαζομένου

ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα
καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις;
τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

Eosdem versus habent Stobaeus Ecl. 1, 2, 2. p. 26. Heraclit. Alleg. Hom. c. 23. p. 81. Vita Arati vol. 2. p. 437. Athenag. Leg. pro Christ. c. 6. p. 23. Clemens Alex. Strom. 5. p. 717. (Euseb. P. E. p. 681a.) Tzetz. Exeg. Il. p. 53, 2. (cf. p. 68, 4.), item graviter corruptos Probus in Verg. Ecl. 6, 31. p. 11, 8. V. 1. et 2. afferunt Plut. Mor. p. 601a., 780d., 919b. et Clem. Alex. Protr. p. 21., cf. schol. Il. 14, 200. p. 392b, 33. 3. respiciunt Pseudo-Lucianus Philop. c. 12. vol. 3. p. 597. et Clemens Alex. Protr. p. 63. Latine locum interpretatur Cicero N. D. 2, 25, 65. *Euripides autem ut multa praeclare, sic hoc breviter: vides sublime fusum immoderatum aethera. | qui tenero terram circumiectu amplectitur? | hunc summum habeto divum, hunc perhibeto Iovem.* Antiopae esse fragmentum docere videtur Probus in Vergil. Ecl. 6, 31. p. 21, 6. (cf. quae diximus in fr. 226.). Ennius in Thyeste: *aspice hoc sublime candens, quem invocant omnes Iovem.* NAUCK.

936. Io. Lydus de mens. 4, 62. p. 94, 10. οὐδὲν γὰρ ἀσφαλὲς οὐδὲ κεκριμένον ἐστὶν ἐπὶ τῆς τύχης, ὡς Ε. φησίν. Fortasse respicitur Eur. Alc. 785. τὸ τῆς τύχης γὰρ ἀφανὲς οἷ προβήσεται, | κἄστ' οὐ διδακτὸν οὐδ' ἁλίσκεται τέχνῃ. NAUCK.

937. πυριγενὴς δὲ δράκων ὁδὸν ἡγεῖται [ταῖς] τετραμόρφοις
ὥραις ζευγνὺς ἁρμονίᾳ πολύκαρπον ὄχημα.

Macrob. Sat. 1, 17, 59. *solis meatus — iter suum velut flexum draconis involvit, unde Euripides* "πυριγενὴς δὲ δράκων ΟΚΟΝ ἡγεῖται ταῖς τετραμόρφοις ὥραις ΖΕΥΓΗΙC ΑΡΜΟΝΙΑΙΠΟΥΚΑΡΠΟΝ ὄχημα". Ita libri optimi.

938. Macrob. Saturn. 1, 23, 8. *haec sola* (Ἑστία), *quam terram esse accipimus, manet immobilis intra domum deorum, id est intra mundum, ut ait Euripides*

καὶ Γαῖα μῆτερ· Ἑστίαν δέ σ' οἱ σοφοὶ
βροτῶν καλοῦσιν ἡμένην ἐν αἰθέρι.

Theol. Arithm. p. 7. Ast. καὶ δὴ Εὐριπίδης ὡς Ἀναξαγόρου γενόμενος μαθητὴς οὕτω τῆς γῆς μέμνηται "ἑστίαν δέ γε (l. σε) οἱ σοφοὶ βροτῶν νομίζουσιν (ὀνομάζουσιν Nauckius)".

939. Orion Flor. 8, 1. p. 52, 25.

ἀεί τι καινὸν ἡμέρα παιδεύεται.

Posidipp. com. ap. Stobaeum 99, 30. comparat Nauckius, ἡ δ' ἡμέρα | ἀεί τι καινὸν εἰς τὸ φροντίζειν φέρει.

940. Orion Flor. Eurip. 2. p. 55, 20.

εὖ ἴσθ', ὅταν τις εὐσεβῶν θύῃ θεοῖς,
κἂν μικρὰ θύῃ, τυγχάνει σωτηρίας.

V. 1. εὖ] σάφ' Nauckius.

941. Orion Flor. Eurip. 3. p. 55, 23.

ἦ πολλὰ καὶ δύσγνωστα βουλεύει θεός.

942. Orion Flor. Eurip. 6. p. 55, 32.

θεοῖς ἀρέσκου· πᾶν γὰρ ἐκ θεῶν τέλος.

943. Orion Flor. Eurip. 10. p. 56, 12.

καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν.

Idem versus cum Eurip. Heracl. 297. et 298. coniunctus extat apud Stobaeum 79, 3. ἐν ταὐτῷ (Ε. Ἡρακλείδαις). "οὐκ ἔστι παισὶ τοῦδε κάλλιον γέρας | ἢ πατρὸς ἐσθλοῦ κἀγαθοῦ πεφυκέναι | καὶ τοῖς τεκοῦσιν ἀξίαν τιμὴν νέμειν".

944. Orion Flor. Eurip. 12. p. 56, 21.

ὡς ἡδὺ πατέρα παισὶν ἤπιον κυρεῖν
καὶ παῖδας εἶναι πατρὶ μὴ στυγουμένους.

945. Orion Flor. Eurip. 13. p. 56, 24.

ἢν οἱ τεκόντες τοῦτο γιγνώσκωσ' ὅτι
νέοι ποτ' ἦσαν, ἠπίως τὴν τῶν τέκνων
οἴσουσι Κύπριν, ὄντες οὐ σκαιοὶ φύσιν.

V. 1. ἢν — γιγνώσκωσ'] ἂν — γινώσκωσιν codex. 3. ὄντες cod., unde φύντες οὐ σκαιοὶ φύσει Nauckius.

946. Orion Flor. Eurip. 14. p. 56, 28.

ὅστις πατὴρ πρὸς παῖδας ἐκβαίνει πικρῶς,
τὸ γῆρας οὗτος ἑρματίζεται βαρύ.

V. 1. πικρῶς] πικρὸς Wagner. 2. ἑρματίζεται pro τερματίζεται Nauckius.

947. Philo Iud. Quaest. in Genes. vol. 7. p. 188. ed. Richter. *optime dixit Epicharmus: quicunque, ait, minus delinquit, optimus est vir; nemo est enim innocens, nemo reprehensionis expers. et Euripides "quicunque incontinentes sunt et redundat in eis malum inimicitiae et iniustitiae, mali sunt; in quibus autem opposita praevalent, virtute praediti: in aliis vero ita quasi aequalis sit commixtio, ita ut nulli sint qui omnia mala habeant sine ullo bono".* ibid. p. 240. *Euripides quoque neminem irreprehensibilem dixit, tamen quibusdam abundantur malitiarum fomenta turpia iniqua, adeo pravis adversantur strenui: quibusdam tamen ita altrinsecus inest temperantia, ut nonnulli* (immo *nulli*) *omnia pessima obtineant absque ullo bono, nonnulli omnia necessaria* (exspectes *nulli omnia bona) sine ullo malo.* NAUCK.

948. Plat. Epist. 1. p. 309d. καί μοι τὸ τοῦ Εὐριπίδου κατὰ καιρόν ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι σοὶ πραγμάτων ἄλλων ποτὲ ξυμπεσόντων

εὔξει τοιοῦτον ἄνδρα σοι παρεστάναι.

In verbis prioribus versum καὶ ξυμπεσόντων πραγμάτων ἄλλων ποτὲ latere coniecit Grotius.

949. Plut. Mor. p. 22e. τῷ θοάζειν ἢ τὸ κινεῖσθαι σημαίνουσιν, ὡς Εὐριπίδης

κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός,

ἢ τὸ καθέζεσθαι. Probabiliter Heathius ad Andromedam rettulit, cuius vide fr. 131.

950. Plut. Mor. p. 34b. καὶ πάλιν τοῦ Εὐριπίδου λέγοντος

τίς δ' ἐστὶ δοῦλος τοῦ θανεῖν ἄφροντις ὤν;

ὑπακουστέον ὅτι καὶ περὶ πόνου καὶ περὶ νόσου τὰ αὐτὰ εἴρηκεν. Eundem versum ἀνωνύμως afferunt Plut. Mor. p. 106d. Clemens Alex. Strom. 4. p. 586. Philo Iud. vol. 2. p. 448. Cicero ad Att. 9, 2a, 2.

951. 952. Plut. Mor. p. 36e. καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου παραπλησίως (Stobaeus 5, 2. sine lemmate)

ἐγὼ δ'
οὐδὲν πρεσβύτερον νομί-
ζω τᾶς σωφροσύνας, ἐπεὶ
τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ ξύνεστι.

V. 2. τῆς σωφροσύνης Stobaeus. 3. ξύνεστι] σύνεστι Plut. Pergit Plut. καὶ τὸ

τιμὰν τὰν τέτασθε, πλούτῳ δ' ἀρετὰν κατεργάσασθαι δοκεῖτ', ἐν ἐσθλοῖς δὲ καθήσεσθ' ἄνολβοι.

V. 1. τιμᾶν τὰν τέτασθε] τιμάν τ' ἀντέτασθε Musgr. τιμάν πέπασθε Nauckius. 2. κάθησθ' Nauckius.

953. Plut. Mor. p. 85a. ἀξιέραστον ἡγούμενοι τὴν ἀρετὴν ὁμόσε χωρῶμεν αὐτῇ, τὸ Εὐριπίδειον ἐφ' ἑκάστῳ φθεγγόμενοι

φεῦ, τοῖσι γενναίοισιν ὡς ἅπαν καλόν.

ἀνωνύμως habet Plut. V. Pomp. c. 73. Cf. Eur. fr. 331, 1.

954. Plut. Mor. p. 102b. κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Εὐριπίδην

. . ἀλλ' ἐπ' ἄλλῃ φάρμακον κεῖται νόσῳ·
λυπουμένῳ μὲν μῦθος εὐμενὴς φίλων,
ἄγαν δὲ μωραίνοντι νουθετήματα.

V. 1. ἀλλ' addit Gataker. 2. et 3. ἀνωνύμως habent Plut. Mor. p. 69d. et Sotion ap. Stobaeum 113, 15. 2. μὲν] γὰρ Plut. Mor. p. 69. φίλων] φίλου Stobaeus.

955. Plut. Mor. p. 102f. τῶν μὲν γὰρ καλῶς λεγομένων ἔστιν ἐν ὑποθήκης μέρει καὶ τοῦτο

μηδ' εὐτύχημα μηδὲν ὧδ' ἔστω μέγα,
ὅ σ' ἐξεπαρεῖ μεῖζον ἢ χρεὼν φρονεῖν,
μηδ' ἤν τι συμβῇ δυσχερές, δουλοῦ πάλιν·
ἀλλ' αὐτὸς ἀεὶ μίμνε τὴν σαυτοῦ φύσιν
σώζων βεβαίως ὥστε χρυσὸς ἐν πυρί.

Euripidis esse locum docet Libanius Epist. 471. τοῦτον οὔτε εὐτυχία πώποτε ἐπῆρεν ἐν δυσκολίᾳ τε οὐκ ἔπτηξεν Εὐριπίδου μεμνημένος. V. 2. ἐξεπαρεῖ pro ἐξεπαίρῃ Matth. 3. ἄν τι et 4. αὐτὸς αἰεὶ libri.

956. Plut. Mor. p. 116f. καὶ ὁ Εὐριπίδης

ὅστις δ' ἀνάγκῃ συγκεχώρηκεν βροτῶν,
σοφὸς παρ' ἡμῖν καὶ τὰ θεῖ' ἐπίσταται.

Eosdem versus ἀνωνύμως habet Epictet. Enchir. 52. ubi pro βροτῶν legitur καλῶς, quo de loco Simplicius vol. 4. p. 523. τὸ δεύτερον δέ ἐστι μὲν Εὐριπίδου τοῦ τραγικοῦ.

957. Plut. Mor. p. 120a. ἀώρως ἐτελεύτησεν· οὐκοῦν εὐποτμότερος διὰ τοῦτο καὶ κακῶν ἀπείρατός ἐστιν; ὁ βίος γάρ, φησὶν Εὐριπίδης, ὄνομ' ἔχει, πόνος ἐγὼ σ' (πόνος γεγὼς Nauckius.). οὗτος δ' ἐπὶ τῆς εὐανθεστάτης ἡλικίας προαπεφοίτησεν cet. ὄνομ' ἔχει μόνον dixit Eur. Phoen. 553.

958. Plut. Mor. p. 132b. πρὸς δὲ τὸν οἶνον, ἅπερ Εὐριπίδης πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, διαλεκτέον

εἴης μοι, μέτριον δέ πως εἴης μηδ' ἀπολείποις.

959. Plut. Mor. p. 379d. Ἕλληνες μὲν γὰρ ἔν γε τούτοις λέγουσιν ὀρθῶς καὶ νομίζουσιν ἱερὸν Ἀφροδίτης ζῷον εἶναι τὴν περιστερὰν καὶ τὸν δράκοντα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τὸν κόρακα τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τὸν κύνα τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Εὐριπίδης

Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσει.

Locum repetiit Aristoph. fr. 535. ap. Eust. Od. p. 1467, 37. καὶ κύων ἀκράχολος | Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι. Cf. Hesych. vv. ἄγαλμα Ἑκάτης et Ἑκάτης ἄγαλμα.

960. Plut. Mor. p. 384d. στιχιδίοις τισὶν οὐ φαύλως ἔχουσιν, ὦ φίλε Σαραπίων, ἐνέτυχον πρῴην, ἃ Δικαίαρχος Εὐριπίδην οἴεται πρὸς Ἀρχέλαον εἰπεῖν

οὐ βούλομαι πλουτοῦντι δωρεῖσθαι πένης,
μή μ' ἄφρονα κρίνῃς ἢ διδοὺς αἰτεῖν δοκῶ.

Poetae nomen omittit Comp. Men. et Philem. p. 358., ubi haec extant: αἰσχύνομαι πλουτοῦντι δωρεῖσθαι φίλῳ, | μή μ' ἄφρονα κρίνῃ καὶ διδοὺς αἰτῶν δοκῶ. Quae num Menandro (Com. 4. p. 267.) tribuenda sint dubito. Non fuisse Euripideos versus ad Archelaum fabulam referendos recte indicat Meinekius Com. 4. p. 707. NAUCK.

961. Plut. Mor. p. 416e. ἡ δὲ φύσις αἰσθητὰς εἰκόνας ἐξέθηκε — ὡς Εὐριπίδης εἴκασεν ἐν οἷς εἶπεν

ὁ δ' ἄρτι θάλλων σάρκα διοπετὴς ὅπως
ἀστὴρ ἀπέσβη, πνεῦμ' ἀφεὶς εἰς αἰθέρα.

Ib. p. 1090c. σφαλερὸν γὰρ ἡ ἐπ' ἄκρον εὐεξία, φησὶν Ἱπποκράτης· "ὁ δ' ἄρτι — ἀστὴρ ἀπέσβη" κατὰ τὸν Εὐριπίδην. V. 1. σάρκα] σαρκὶ p. 1090.

962. Plut. Mor. p. 431a. ἀλλ' ἀνοιστέος ὁ λόγος, ὡς ὁ αὐτὸς ἀνήρ φησιν (Εὐριπίδης) ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς ὑπόθεσιν. Herc. F. 1221. ἐκεῖσ' ἀνοιστέον respici putabat Matthiae.

963. Plut. Mor. p. 432c. οὐ γάρ, ὡς Ε. φησί,

μάντις δ' ἄριστος ὅστις εἰκάζει καλῶς.

Appian. B. Civ. 2, 153. τοῦ δὲ τὸ ἰαμβεῖον εἰπόντος, ὅτι "μάντις ἄριστος — καλῶς". Arrian. Exp. Alex. 7, 16, 6. τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι αὐτοῖς λόγον τοῦ Εὐριπίδου τοῦ ποιητοῦ ἔπος, ἔχει δὲ τὸ ἔπος Εὐριπίδῃ ὧδε "μάντις δ' ἄριστος — καλῶς". Cicero ad Att. 7, 13a. 4. omisso poetae nomine: μάντις δ' ἄριστος. Gregorius Naz. vol. 1. p. 122a. (Socrates Hist. Eccl. 3, 23. p. 163a. Niceph. Callist. Hist. Eccl. 10, 37. vol. 2. p. 91d.): εἴπερ μάντις ἄριστος ὅστις εἰκάζειν οἶδε καλῶς. Menandro (Com. 4. p. 288.) versus tribuitur in schol. Aristid. p. 403. Plut. Mor. p. 399a. ὁ μὲν εἰκάζων καλῶς, ὃν ἄριστον μάντιν ἀνηγόρευκεν ἡ παροιμία. Latine reddit Cic. de Div. 2, 5, 12. *est quidam Graecus vulgaris in hanc sententiam versus "bene qui coniiciet, vatem hunc perhibeto optimum".*

964. τῶν ἄγαν γὰρ ἅπτεται
θεός, τὰ μικρὰ δ' εἰς τύχην ἀφεὶς ἐᾷ.

Plut. Mor. p. 464a. ὁ μὲν οὖν θεός, ὡς Εὐριπίδης φησί, τῶν ἄγαν ἅπτεται, "τὰ μικρὰ — ἐᾷ". p. 811d. ὡς ὁ τοῦ κόσμου βασιλεὺς "τῶν ἄγαν γὰρ ἅπτεται θεός, τὰ — ἐᾷ" κατὰ τὸν Εὐριπίδην. V. 2. ἀφεὶς] ἀνεὶς p. 811.

965. Plut. Mor. p. 480d. "χαλεποὶ πόλεμοι γὰρ ἀδελφῶν", ὡς Εὐριπίδης εἴρηκεν, ὄντες χαλεπώτατοι τοῖς γονεῦσιν αὐτοῖς εἰσιν. Aristot. Polit. 8, 7. p. 1328a, 15. ὅθεν εἴρηται "χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν".

966. Plut. Mor. p. 526c. οὐ γὰρ μόνον κατὰ τὸν Εὐριπίδην

ἀκόλαστα πάντῃ γίγνεται δούλων τέκνα,

ἀλλὰ καὶ μικρολόγων. Diog. L. 4, 35. de Arcesilao, στωμύλου δὲ ἀγεννοῦς πράγματα αὐτῷ παρέχοντος ἔφη "ἀκόλασθ' ὁμιλεῖν γίγνεται δούλων τέκνα".

967. ἡ γὰρ σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ἐστ' ἀπόκρισις.

Plut. Mor. p. 532f. τὴν γὰρ σιωπὴν ὁ μὲν Εὐριπίδης φησὶ τοῖς σοφοῖς ἀπόκρισιν εἶναι. Versum ipsum habemus in Men. mon. 222., ubi ἐστ' a nonnullis libris abest: unde τοῖς σοφοῖσιν ἀπόκρισις Nauckius.

968. Plut. Mor. p. 539b. ὁ γοῦν Εὐριπίδης εἰπὼν

εἰ δ' ἦσαν ἀνθρώποισιν ὠνητοὶ λόγοι,
οὐδεὶς ἂν αὐτὸν εὖ λέγειν ἐβούλετο·
νῦν δ' ἐκ βαθείας γὰρ πάρεστιν αἰθέρος
λαβεῖν ἀμισθί, πᾶς τις ἥδεται λέγων
τά τ' ὄντα καὶ μή· ζημίαν γὰρ οὐκ ἔχει·

φορτικωτάτῃ κέχρηται μεγαλαυχίᾳ.

969. Plut. Mor. p. 549a. ὅθεν Εὐριπίδης ἄτοπος εἰς ἀποτροπὴν κακίας τούτοις χρώμενος

οὔτοι προσελθοῦσ' ἡ Δίκη σε, μὴ τρέσῃς,
παίσει πρὸς ἧπαρ οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν

τὸν ἄδικον, ἀλλὰ σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ
στείχουσα μάρψει τοὺς κακούς, ὅταν τύχῃ.

Stobaeus Ecl. 1, 3, 21. p. 114. Εὐριπίδου. "οὔτι — τοὺς κακοὺς ἀεὶ βροτῶν". V. 1. οὔτι Stobaeus. μὴ τρέσῃς] πώποτε Stobaeus. 3. σιγῇ Stobaeus. Huc respicit Plut. Mor. 549d. ἡ δὲ ἀτρέμα καὶ βραδεῖ ποδὶ κατ' Εὐριπίδην καὶ ὡς ἔτυχεν ἐπιπίπτουσα δίκη. 4. μάρψει] μάρπει Stobaeus. ὅταν τύχῃ] ἀεὶ βροτῶν Stobaeus.

970. τὰ τῶν τεκόντων σφάλματ' εἰς τοὺς ἐκγόνους
οἱ θεοὶ τρέπουσιν.

Plut. Mor. p. 556e. ἃ γὰρ Εὐριπίδης ἐγκαλεῖ καὶ παρρησιάζεται πρὸς τοὺς θεοὺς τὰ τῶν τεκόντων σφάλματα εἰς τοὺς ἐκγόνους τρέποντας, αἰτιᾶσθαι νόμιζε καὶ τοὺς σιωπῶντας ἡμῶν. Cf. p. 562f. ὅθεν οὐδὲ πάντα τὰ τῶν τεκόντων σφάλματα εἰς τοὺς ἐκγόνους οἱ θεοὶ τρέπουσιν· ἀλλ' ἐὰν μὲν ἐκ φαύλου γένηται χρηστός cet. θεοὶ fortasse sine articulo dixerat Euripides.

971. εἰ δὲ πάρεργον χρή τι κομπάσαι, γύναι,
οὐρανὸν ὑπὲρ γῆς ἔχομεν εὖ κεκραμένον,
ἵν' οὔτ' ἄγαν πῦρ οὔτε χεῖμα συμπίτνει·
ἃ δ' Ἑλλὰς Ἀσία τ' ἐκτρέφει κάλλιστα, γῆν
δέλεαρ ἔχοντες τήνδε συνθηρεύομεν.

Plut. Mor. p. 604e. τίς γὰρ εἴρηκε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἐγκώμιον τοιοῦτον οἷον Εὐριπίδης; "ἡ πρῶτα — ἐξαγώγιμοι" (fr. 362.). "εἰ δὲ πάρεργον — συνθηρεύομεν". ἀλλ' ὁ ταῦτα γράψας εἰς Μακεδονίαν ᾤχετο καὶ παρ' Ἀρχελάῳ κατεβίωσεν. Plutarchus duos diversarum fabularum locos attulit: itaque non opus erit Dobraei coniectura (v. 1.) κομπάσαι γυναῖκα χρή. V. 1. εἰ δ' οὐ πάρεργον Bergkius. εἰ δ' οὖν (vel αὖ) πάρεργον Dobr., ego εἰ δ' ἐκ παρέργου malim. 2. κεκραμένον pro συγκεκραμένον Grotius. 3. συμπίτνει] συμπιτνεῖ libri. 4. τ' ἐκτρέφει pro τε τρέφει Musgr. κάλλιστα τῆς γε δέλεαρ ἔχοντες συνθηρεύομεν libri. Correxit Lobeckius. NAUCK.

972. πολλοὺς δὲ βροντῆς τραῦμ' ἄναιμον ὤλεσεν.

Plut. Mor. p. 666c. πολλοὺς γάρ, ὡς ὁ Εὐριπίδης φησίν, "βροντῆς — ὤλεσε". Theo Smyrn. de musica c. 2. p. 75. ὥς τίς φησι "πολλοὺς δὲ — ὤλεσε". τραῦμ' Theo. πνεῦμ' Plut.

973. Plut. Mor. p. 699a. Εὐριπίδης δὲ σαφῶς δήπου λέγων

οἶνος περάσας πνευμόνων διαρροάς

δῆλός ἐστιν Ἐρασιστράτου βλέπων τι ὀξύτερον. Macrob. Saturn. 7, 15, 23. *Euripides vero huius rei manifestissimus adstipulator est*, "οἶνος — διαρροάς". Cf. Plut. Mor. p. 1047d. τῶν ποιητῶν Εὐριπίδην Ἀλκαῖον Εὔπολιν Ἐρατοσθένην, λέγοντας ὅτι τὸ ποτὸν διὰ τοῦ πνεύμονος διέξεισι. πνευμόνων] πλευμόνων Macrobius.

974. ἄλλην θέλουσιν εἰσαγώγιμον λαβεῖν.

Plut. Mor. p. 713d. οὐ γὰρ μόνον ὅσοι τὴν σωτηρίαν οἴκοι καὶ παρ' αὐτῶν ἔχοντες "ἄλλην — λαβεῖν", ὡς Εὐριπίδης εἶπεν, ἀβέλτεροί εἰσιν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι — ἔξωθεν ἐπάγειν τὰ τέρποντα φιλοτιμοῦνται.

975. Plut. Mor. p. 747d. πολλὰς δὲ καὶ συνθέσεις τῶν ὀνομάτων κατὰ μέλη μιμητικῶς σχηματίζουσιν, ὡς Εὐριπίδης "ὁ πετόμενος ἱερὸν ἀνὰ Διὸς αἰθέρα γοργοφόνος."

976. Plut. Mor. p. 755b. τὸν μὲν Ζεύξιππον ὁ πατὴρ ἔφη γελάσαι καὶ εἰπεῖν ἅτε δὴ καὶ φιλευριπίδην ὄντα,

πλούτῳ χλιδῶσα θνητὰ δ', ὦ γύναι, φρόνει.

φρόνει pro φρονεῖς Nauckius.

977. Plut. Mor. p. 802a. μηδὲ πολλάκις δέηται τῶν Εὐριπιδείων ἐκείνων

εἴθ' ἦν ἄφωνον σπέρμα δυστήνων βροτῶν.

978. Plut. Mor. p. 812c. ὁ δὲ — πρὸς ὃ μὴ πέφυκε μηδὲ ἤσκηται προσάγων αὑτὸν — προσακούει τὸ τοῦ Εὐριπίδου

τέκτων γὰρ ὢν ἔπρασσες οὐ ξυλουργικά.

ἔπραττες ap. Plutarchum.

979. Plut. Mor. p. 965e. εἶτα κατ' Εὐριπίδην

ὁ τῆς τύχης παῖς κλῆρος ἐπὶ τούτῳ ταγεὶς

τὰ χερσαῖα προεισάγει δίκαια τῶν ἐνάλων. Plut: Mor. p. 644d. παυσώμεθα τὰς Μοίρας ἀτιμάζοντες καὶ τὸν τῆς τύχης παῖδα κλῆρον, ὡς Εὐριπίδης φησίν.

980. Plut. Mor. p. 1028f. εἰ δὲ ὀρθῶς ὁ Εὐριπίδης διορίζεται θέρους τέσσαρας μῆνας καὶ χειμῶνος ἴσους

φίλης τ' ὀπώρας διπτύχους ἦρός τ' ἴσους

ἐν τῷ διὰ πασῶν αἱ ὧραι μεταβάλλουσιν.

981. Plut. Mor. p. 1040b. (Chrysippus) ἐπαινεῖ πάλιν ἐν ἄλλοις καὶ προφέρεται τὰ τοῦ Εὐριπίδου ταυτὶ πολλάκις

ἀλλ' ἔστι, κεἰ τις ἐγγελᾷ λόγῳ,
Ζεὺς καὶ θεοὶ βρότεια λεύσσοντες πάθη.

V. 1. ἔστιν εἰ vulgo: ἔστι κεἰ Duebnerus edidit. ἀλλ' ἔστι, κεἰ τις ἐγγελᾷ τὠμῷ λόγῳ Nauckius.

982. Plut. Comp. Demetr. et Anton. c. 2. κοιμίζων δὲ τοὺς θιάσους καὶ τὰ βακχεῖα καταπαύων ἀμφίπολος Ἄρεος ἀνιέρου κατὰ τὸν Ε. ἐγένετο (Demetrius).

983. φίλων λαβεῖν γὰρ πεῖραν οὐ σμικρὸν κακόν.

Plut. V. Fabii c. 17. οὐ μόνον δ' ἦν ἄρα τὸ φίλων πεῖραν λαβεῖν, ὡς Εὐριπίδης φησίν, οὐ σμικρὸν κακόν, ἀλλὰ καὶ τὸ φρονίμων στρατηγῶν. Euripidis versum restituit Boissonadius. Cf. Philemo ap. Stobaeum 30, 4. εὔχου μὴ λαβεῖν πεῖραν φίλων. NAUCK.

984. Plut. Mor. p. 24d. sine nomine poetae

εἰ δὲ θανεῖν θέμις, ὧδε θανεῖν καλόν,
εἰς ἀρετὴν καταλυσαμένους βίον.

Idem Comp. Pelop. et Marc. c. 3. ἄριστον μὲν γὰρ νικῶντα σώζεσθαι τὸν στρατηγόν, εἰ δὲ θανεῖν, εἰς ἀρετὴν καταλύσαντα βίον, ὡς Ε. φησίν. V. 2. καταλυσαμένους] καταδυσαμένους p. 24.

985. Plut. V. Solon. c. 22. Λυκούργῳ καὶ πόλιν οἰκοῦντι καθαρὰν ὄχλου ξενικοῦ καὶ χώραν κεκτημένῳ

πολλοῖσι πολλήν, δὶς τόσοις δὲ πλείονα

κατ' Εὐριπίδην, καὶ τὸ μέγιστον εἱλωτικοῦ πλήθους — περικεχυμένου τῇ Λακεδαίμονι, καλῶς εἶχεν — τοὺς πολίτας συνέχειν ἐν τοῖς ὅπλοις. πολλοῖσι pro πολλοῖς Musgr. τόσοις δὲ pro τοσοῖσδε Nauckius.

986. Polyb. 5, 106. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἀεί ποτε Πελοποννήσιοι — κατὰ τὸν Εὐριπίδην ἦσαν ἀεὶ πρασίμοχθοί τινες καὶ οὔποτε (κοὔποθ') ἥσυχοι δορί. πρασίμοχθοι in codicis Vaticani apographis duobus in πλησίμοχθοι corruptum, ex quo τλησίμοχθοι fecit Grotius. περισσόμοχθοι Heimsoethius in Procemio Bonn. a. 1867. p. XV.

987. Pollux 2, 14. ὡς καὶ Εὐριπίδης τὴν ἀγήρων ἀρετὴν καὶ Δημοσθένης τιμὰς ἀγήρως.

988. Pollux 3, 5. καὶ Ζεύς τις συγγένειος ὁ τὰ τῆς συγγενείας δίκαια ἐφορῶν παρ' Εὐριπίδῃ.

989. Pollux 7, 31. κλωστήρ· οὕτω δὲ καὶ τὴν περιστροφὴν τοῦ λίνου Εὐριπίδης ὠνόμασεν "λίνου κλωστῆρα περιφέρει λαβών".

990. Pollux 7, 109. καὶ Εὐριπίδης λέγει "κορμοῖσι πεύκης".

991. Pollux 10, 27. τῷ δὲ κλεῖσαι ἴσον καὶ τὸ πακτοῦν καὶ τὸ ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας ἐστίν, ὥσπερ τῷ ἀνοίγειν ταυτόν τὸ λύειν, ὡς ἔφη Ε. "λῦε πακτὰ δωμάτων". Aristophanes Ach. 479. Euripidem dicentem facit: ἀνὴρ ὑβρίζει· κλεῖε πηκτὰ δωμάτων. unde πακτὰ in πηκτὰ mutat Nauckius. Neque enim hoc vocabulum inter ea fuisse videtur quorum forma Dorica etiam in diverbiis usi sint poetae tragici.

992. Porphyr. de Abst. 3, 25. συγγενὲς ἡμῖν τὸ τῶν λοιπῶν ζῴων γένος· καὶ γὰρ τροφαὶ πᾶσαι αἱ αὐταὶ πᾶσιν αὐτοῖς καὶ πνεύματα ὡς Ε. καὶ φοινίους ἔχει ῥοὰς τὰ ζῷα πάντα, καὶ κοινοὺς ἁπάντων δείκνυσι γονεῖς, οὐρανὸν καὶ γῆν. In his Euripidea esse "φοινίους ἔχει ῥοὰς | τὰ ζῷα πάντα" coniecit Valck. αἵματός τε φοινίου ῥοάς dixit Eur. Suppl. 690.; videndum tamen, ut monet Nauckius, an Porphyrius respiciat fr. 836.

993. Priscianus p. 1084, 24. (vol. 2. p. 166. ed. Hertz.). *in una autem eademque persona possessor simul et possessio intransitive intelligi non potest, nisi figurate dicat aliquis. — Euripides* "ἐγὼ δ' ἐμός εἰμι". Similiter Priscianus p. 1113, 10. (vol. 2. p. 205.). Videtur Apollodori comici versus indicari, apud Donatum in Terent. Phorm. 4, 1, 21. sic scriptus: ἐγὼ γάρ εἰμι μόνος τῶν ἐμῶν ἐμός (τῶν ἐμῶν ἐμὸς μόνος Guyetus). Cf. Meinekius Com. vol. 4. p. 447. NAUCK.

994. Priscianus p. 1168, 29. et p. 1177, 4. (vol. 2. p. 282. et 300.). *Latini despero illam rem.* — Εὐριπίδης

οὐχ ἑσπέρας φάσ', ἀλλὰ καὶ μεσημβρίας
τούτους ἀφεστήκασιν ἡμέραν τρίτην.

Verba μεσημβρίας τούτους ἀφεστήκασιν omisso poetae nomine habet Etym. Voss. p. 332b. ed. Gaisf. Scriptura incerta.

995. Proverb. append. 3, 69. λίθων χοαί· ἄργυρος καὶ χρυσός. καὶ γὰρ Εὐριπίδης φησὶ

λευκοὺς λίθους ἔχοντες αὐχοῦσιν μέγα.

Eadem Phot. Lex. p. 223, 16. et Suidas v. λίθων χοαί. Omisso poetae nomine versum repetit Suidas v. λευκοὺς λίθους. ἔχοντες] φέροντες codex Vat. 482.

996. Schol. Aesch. Eum. 276. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ "τί σιγᾷς; μῶν φόνον τιν' εἰργάσω;"

997. Schol. Apoll. Rh. 1, 1280. de v. γλαυκῶπις: καὶ Ε. ἐπὶ τῆς σελήνης ἐχρήσατο "γλαυκῶπίς τε στρέφεται μήνη". Cf. Plut. Mor. p. 934d. γλαυκῶπιν αὐτὴν (lunam) οἱ ποιηταὶ καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἀνακαλοῦνται. NAUCK.

998. Schol. Apoll. Rh 4, 71. ἤπειρος λέγεται πᾶσα γῆ καταχρηστικῶς· κυρίως δὲ ἡ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλουσα, ὡς φανερὸν Ε. πεποίηκεν

ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβάλλων πόδα.

Similiter Phot. Lex. p. 72, 14. Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 169, 33. Anecd. Bachm. vol. 1. p. 251, 23. Suid. v. ἤπειρος, Zon. Lex. p. 1001. ἤπειρον] ἄπειρον schol. Apoll. in cod. Flor. εἰς ἄπειρον] ὡς ἄπειρον Zon. ἐκβάλλων] ἐκβάλλω Zon. ἐκβαλὼν v. l. ap. Suid. πόδα] χθόνα schol. Apoll. Eundem versum suspicantur viri docti afferri in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 183, 11. et Etym. Gud. p. 247, 6. καὶ Ε. φησὶν "ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐξεπλεύσαμεν". Cf. Dionys. P. 430. Δωδώνης ἤπειρος ἀπείριτος ἐκτετάνυσται.

999. Hephaestio p. 98. ed. Gaisf. sec. τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, οἷον παρὰ μὲν αὐτῷ Εὐριπίδῃ

ἑῴος ἡνίχ' ἱππότης ἐξέλαμψεν ἀστήρ.

Versum ex Hephaestione repetivit Triclinius ad Ar. Equit. 756. vol. 2. p. 266, 12.

1000. Schol. Ar. Nub. 30. ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με: — Ε. "τί χρέος ἔβα δῶμα". Eur. Herc. F. 530. τί καινὸν ἦλθε δώμασιν χρέος;

1001. Schol. Eur. Or. 895. καὶ ἐν ἄλλοις κατὰ τῶν κηρύκων λέγει ὅτι

ἀεί ποτ' ἐστὶ σπέρμα κηρύκων λάλον.

ποτ' ἐστὶ pro ποτε Musgr.

1002. Schol. Eur. Tro. 628. ἔθος ἐστὶ τῷ Εὐριπίδῃ τῷ βλέπειν χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ ζῆν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ

τὸ μὲν τέθνηκε σῶμα· τοῦτο δ' αὖ βλέπει.

αὖ βλέπει pro ἀναβλέπει recte correxit Cobetus. Praeterea σώματος, τὸ δ' scribendum suspicatur Nauckius Stud. Eurip. 2. p. 64.

1003. Schol. A. Il. 6, 239. de ἔτης: δῆλον ὅτι διὰ τοῦτο συγκαταθετέον τῷ Ἀσκαλωνίτῃ ψιλοῦντι. παρὰ γοῦν τῷ Αἰσχύλῳ (fr. 314.) οὕτως εὕρομεν — καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ

πόλεως μὲν ἀρχῷ, φωτὶ δ' οὐκ ἔτῃ πρέπων.

Ex schol. Eust. Il. p. 641, 59. πόλεως μὲν ἀρχῷ pro πόλει μὲν ἄρχων Herwerdenus p. 69. ut ἔτης et πόλεως ἀγός sibi opponuntur ab Aeschylo Suppl. 247.

1004. Schol. Odyss. 4, 387. τὰ μὲν περὶ τῶν μητέρων ἐκ γενέσεως ἱκανά φησιν Ὅμηρος ἔχειν τεκμήρια, τὸ δὲ τῶν πατέρων ἀδιόριστον εἶναι — ὅθεν καὶ Εὐριπίδης

ἀεὶ δὲ μήτηρ φιλότεκνος μᾶλλον πατρός·
ἡ μὲν γὰρ αὑτῆς οἶδεν ὄνθ', ὁ δ' οἴεται.

Schol. Od. 1, 215. ὁμοίως Ε. "μήτηρ φιλότεκνος — οἴεται". Eust. Od. p. 1412, 14. ὅτι δὲ τῇ μητρὶ ἀνάκειται ἡ περὶ τῶν παίδων ἀκριβὴς εἴδησις δηλοῖ καὶ Ε. λέγων "μήτηρ φιλότεκνος — οἴεται". Stobaeus 76, 7. Μενάνδρου. "ἔστιν δὲ μήτηρ — οἴεται". V. 1. ἀεὶ δὲ] αἰεὶ δὲ schol. Od. 4, 387. ἔστιν δὲ Stobaeus, om. schol. Od. 1, 215. et Eust. φιλότεκνον codex Marc. in schol. Od. 1, 215. 2. αὑτῆς οἶδεν] οἶδεν αὑτῆς codex Marc. in schol. Od. 4, 387. αὑτῆς οἶδεν ceteri. ὄνθ'] ἐόντας schol. Od. 1, 215. υἱόν Stobaeus. Menandro hos versus falso tribuit Stobaeus.

1005. Schol. Pind. Isthm. 4, 104. de Herculis ex Megara filiis, καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ δὲ διαλλάττουσι· Διονύσιος μὲν ἐν πρώτῳ Κύκλων Θηρίμαχον καὶ Δηικόωντα, Εὐριπίδης δὲ προστίθησιν αὐτοῖς καὶ Ἀριστόδημον. "Tres filios Herculis ex Megara commemorat Eur. Herc. F. 774. 994., sed nomina non prodit. Deperditum igitur drama grammaticus spectat". BOECKH.

1006. Schol. Pind. Nem. 1, 13. ἄκρως ἔνδοξος ὁ εὐτυχής. καὶ Εὐριπίδης

τὸν εὐτυχοῦντα καὶ φρονεῖν νομίζομεν.

Omisso nomine Stobaeus Ecl. 1, 6, 12. p. 198. Simplicius in Aristot. Phys. Ausc. fol. 73b. καὶ τῶν ποιητῶν ἔνιοι πάντα σχεδὸν εἰς τὴν τύχην ἄγουσιν, ὥστε καὶ τῆς τέχνης οἰκείαν αὐτὴν ποιεῖν λέγοντες "τέχνη τύχην ἔστερξε καὶ τύχη τέχνην" (Agathonis versus) τὸν εὐτυχοῦντα δὲ καὶ φρονεῖν φασι.

1007. ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐστιν ἐν ἑκάστῳ θεός.

Schol. Pind. Nem. 6, 7. ἐμφερές τι ἔχομεν τοῖς θεοῖς· ἢ κατὰ νοῦν. θεὸς (θεῖος ante Valck.) γάρ τις ἐν ἡμῖν κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Cic. Tusc. 1, 26, 65. *ergo animus, ut ego dico, divinus, ut Euripides audet dicere,*

deus est. Theo Rhet. vol. 1. p. 212. οἷον Ε. ὁ ποιητὴς τὸν νοῦν ἡμῶν ἑκάστου ἔφησεν εἶναι θεόν. Nemesius Emes.de N. H. p. 348. Ε. δὲ καὶ Μένανδρος ἐν ἐνίοις τὸν νοῦν τὸν ἐν ἑκάστῳ φασὶ προνοεῖν ἑκάστου, θεῶν δὲ μηδένα. Men. mon. 434. "ὁ νοῦς γὰρ — θεός. Tzetz. Exeg. Il. p. 53, 6. ὁ Μένανδρος πάλιν φησὶν "ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἐστιν ἑκάστῳ θεός". Plut. Mor. p. 999e. καθάπερ Μένανδρος "ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ὁ θεός". Iambl. Protr. c. 8. p. 138. ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ὁ θεός, εἴτε Ἑρμότιμος εἴτε Ἀναξαγόρας εἶπε τοῦτο καὶ ὅτι "ὁ θνητὸς αἰὼν μέρος ἔχει θεοῦ τινος". Men. ap. Iustin. M. de monarch. p. 41e. θεός ἐστι τοῖς χρηστοῖς ἀεὶ | ὁ νοῦς γάρ, ὡς ἔοικεν, ὦ σοφώτατοι. Marc. Anton. 12, 26. ἐπελάθου δὲ καὶ τοῦ ὅτι ὁ ἑκάστου νοῦς θεός. Iulianus p. 68d. νῷ καὶ φρονήσει καὶ τὸ ὅλον τῷ ἐν ἡμῖν θεῷ. Idem p. 196d. ἀλλ' ὅτι τῷ λόγῳ καὶ τῷ ἐν ἡμῖν θεῷ, τοῦτ' ἔστι τῷ νῷ, ταῦτά ἐστιν ἀπόρρητα. Hermes Poemandr. c. 12. p. 100. οὗτος δὲ ὁ νοῦς ἐν μὲν ἀνθρώποις θεός ἐστι.

1008. Schol. Pind. Pyth. 4, 71. ἐπειδὴ δὲ οἱ οἰκέται τῶν δεσποτῶν τοὺς πόνους διαλύουσι τῇ θεραπείᾳ, λυσιπόνους αὐτοὺς ἐκάλεσεν, ὡς Ε. "δούλᾳσι γάρ τε ζῶμεν οἱ ἐλεύθεροι". δούλοισι γὰρ ζῶμεν πόνων ἐλεύθεροι Heimsoethius *Krit. Stud* 1. p. 280. δούλοισιν ἀργοὶ ζῶμεν οἵ γ' ἐλεύθεροι Herwerdenus p. 68.

1009. Schol. Soph. Ai. 833. ἀσφαδάστῳ — καὶ παρ' Εὐριπίδῃ

ὁ δ' ἐσφάδᾳζεν οὐκ ἔχων ἀπαλλαγάς.

1010. Schol. Soph. Trach. 172. de Dodonaeis columbis, Ε. τρεῖς γεγονέναι φησὶν αὐτάς· οἱ δὲ δύο.

1011. Serv. Verg. A. 7, 337. *tibi nomina mille: — secundum Euripidem, in cuius tragoedia dicit Furia se non esse unius potestatis, sed se fortunam, se Nemesin, se fatum, se esse necessitatem.*

1012. Sextus Empir. p. 539, 16. ἐκ γῆς δὲ καὶ αἰθέρος (γεγενῆσθαι τὰ πάντα) Ε., ὡς πάρεστιν ἐκδέξασθαι ἐκ τοῦ λέγειν αὐτὸν

Αἰθέρα καὶ Γαῖαν πάντων γενέτειραν ἀείδω.

Hippol. c. Haeres. p. 312. ed. Mill. ἐκ γῆς δὲ καὶ ἀέρος Εὐριπίδης, ὡς πάρεστιν ἐπιγνῶναι ἐκ τοῦ λέγειν αὐτὸν "αἰθέρα — ἀείδω".

1013. φθείρουσιν ἤθη χρήσθ' ὁμιλίαι κακαί.

Socrates Hist. Eccl. 3, 16. p. 155d. ἀλλὰ καὶ τὸ φθείρουσιν — κακαί" δείκνυσι μὴ ἀνήκοον (Παῦλον) τῶν Εὐριπίδου δραμάτων τυγχάνοντα. Omisso poetae nomine hunc versum afferunt Paulus Epist. ad Corinth. 1, 15, 33. Clemens Alex. Paed. 2. p. 198. et (quo loco τραγικὸν ἰαμβεῖον dicitur) Strom. 1. p. 350. Gregorius Naz. vol. 2. p. 191b. Cyrill. c. Iul. 1. p. 3c. Theodoretus vol. 2. p. 1343. Isidorus Pelus. Epist. 4, 35. Athanasius vol. 1. p. 914a. Ioannes Chrysost. vol. 1. p. 565a. vol. 2. p. 909c. vol. 4. p. 42b. p. 151c. vol. 5. p. 142e. vol. 7. p. 35b. vol. 8. p. 457c. vol. 11. p. 602d. vol. 12. p. 274. Cf. Men. mon. 738. Latine reddidit Tertullianus ad uxorem 1, 8. *memor illius versiculi sanctificati per apostolum "bonos corrumpunt mores congressus mali".* Menandro tribuit Photius Quaest. Amphiloch. 151. in Maii Script. vet. nov. coll. vol. 9. p. 102. item Hieronymus tom. 3. fol. 148d. ed. Basil. *in alia quoque epistola Menandri ponit senarium* "φθείρουσιν — κακαί". Cf. Hieronym. tom. 5. fol. 86d. tom. 9. p. 185b. p. 248c. NAUCK.

1014. Stobaeus Ecl. 1, 2, 17. p. 36. sine lemmate

θεοῦ γὰρ οὐδεὶς χωρὶς εὐτυχεῖ βροτῶν
οὐδ' εἰς τὸ μεῖζον ἦλθε· τὰς θνητῶν δ' ἐγὼ
χαίρειν κελεύω θεῶν ἄτερ προθυμίας.

V. 1. recurrit in Men. mon. 250. (Anecd. Boiss. vol. 1. p. 155.), ubi θεοῦ γὰρ χωρὶς οὐδεὶς εὐτυχεῖ βροτῶν. item in Anth. Pal. 10, 107. Εὐριπίδου. "θεοῦ μὲν ἐκτὸς οὐδεὶς (οὔτις Iacobs.) εὐτυχεῖ βροτός." cum Anthologia consentit, sed omittit poetae nomen Io. Lydus de mens. 4, 7. p. 55, 6. 2. μεῖζον pro μεῖον Nauckius.

1015. Stobaeus Ecl. 2, 7, 11. p 340. sine lemmate

τὰ πλεῖστα θνητοῖς τῶν κακῶν αὐθαίρετα.

Insequenti Euripidis loco τοῦ αὐτοῦ praescriptum. Idem versus legitur in Men. mon. 499.

1016. Stobaeus 1, 6. sine lemmate.

οὐκ ἔστιν ἀρετῆς κτῆμα τιμιώτερον·
οὐ γὰρ πέφυκε δοῦλον οὔτε χρημάτων
οὔτ' εὐγενείας οὔτε θωπείας ὄχλου.
ἀρετὴ δ' ὅσῳπερ μᾶλλον ἂν χρῆσθαι θέλῃς,
τοσῷδε μᾶλλον αὔξεται τελουμένη.

Euripidis esse locum docet Orion Flor. Eurip. 21. p. 57, 25. Cum v. 1. cf. Men. mon. 416. οὐκ ἔστι σοφίας κτῆμα τιμιώτερον. mon. 482. σοφία δὲ πλούτου κτῆμα τιμιώτερον. 3. εὐγενείας] ἀσφαλείας Stobaeus. ὄχλου] ὄχλων Or. 4. et 5. fortasse a praegressis dirimendi sunt; an ἀρετὴ v. 4. in αὕτη mutandum? 5. τελουμένη Orion. τελειουμένη Stobaeus. NAUCK.

1017. Stobaeus 1, 7. Εὐριπίδου.

ἀρετὴ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις καλῶν.

καλῶν pro καλόν Meinekius.

1018. Stobaeus 4, 2. Εὐριπίδου (Μενάνδρου Dobraeus).

τὸ μὴ εἰδέναι σε μηδὲν ὧν ἁμαρτάνεις,
ἔκκαυμα τόλμης ἱκανόν ἐστι καὶ θράσους.

V. 1. τὸ μήδ' (vel τὸ δὲ μήδ') εἰδέναι μηδὲν libri. Correxit Grotius.

1019. Stobaeus 4, 19. τοῦ αὐτοῦ (Εὐριπίδου).

τὸ δ' ὠκὺ τοῦτο καὶ τὸ λαιψηρὸν φρενῶν
εἰς πημονὰς καθῆκε πολλὰ δὴ βροτούς.

V. 1. ὠκὺ] ὀξὺ Meinekius (Hermes vol. 3. p. 161.) 2. εἰς συμφορὰν καθίστησι πολλὴν] εἰς ἡδονὰς καθῆκε πολλὰ unus Schowii codex. εἰς πημονὰς καθῆκε πολλὰ Hermannus.

1020. Stobaeus 4, 31. τοῦ αὐτοῦ (Εὐριπίδου).

εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, κεἴ σ' ἐλάνθανεν πάρος,
τὸ σκαιὸν εἶναι πρῶτ' ἀμουσίαν ἔχει.

V. 1. κεἴ pro κἂν εἰ Valck. 2. ἀμουσίας Grotius.

1021. Stobaeus 9, 15. Εὐριπίδου.

φεῦ φεῦ, τὸ νικᾶν τἄνδιχ' ὡς καλὸν γέρας,
τὰ μὴ δίκαια δ' ὡς ἁπανταχοῦ κακόν·
καὶ γλῶσσα φλαύρα καὶ φθόνος τοῦ μὴ φθονεῖν
ὅσῳ κάκιον μὴ καλῶς ὠγκωμένοις.

V. 1. τἄνδιχ' pro καὶ δίκαι' Musgravius.

1022. Stobaeus 12, 1. Εὐριπίδου.

δύστηνος ὅστις τὰ καλὰ καὶ ψευδῆ λέγων
οὐ τοῖσδε χρῆται τοῖς καλοῖς ἀληθέσιν.

V. 1. τὰ καλὰ καὶ pro καὶ τὰ καλὰ Porson. καὶ ψευδῆ] κἀψευδῆ F. G. Schmidtius in Analectis Soph. et Eurip. p. 137. 2. καλοῖς pro κακοῖς Grotius. κἀληθέσιν Porson.

1023. Stobaeus 13, 1. Εὐριπίδου.

πότερα θέλεις σοι μαλθακὰ ψευδῆ λέγω
ἢ σκλήρ' ἀληθῆ; φράζε· σὴ γὰρ ἡ κρίσις.

1024. Stobaeus 13, 15. Εὐριπίδου.

ἀτὰρ σιωπᾶν τά γε δίκαι' οὐ χρή ποτε.

1025. Stobaeus 20, 26. Εὐριπίδου.
ὀργαὶ γὰρ ἀνθρώποισι συμφορᾶς ὕπο
δειναί, πλάνος τε καρδίᾳ προσίσταται.

1026. Stobaeus 20, 39. τοῦ αὐτοῦ (Εὐριπίδου).
ὁ θυμὸς ἀλγῶν ἀσφάλειαν οὐκ ἔχει.

1027. Stobaeus 22, 5. Εὐριπίδου.
ὅταν δ' ἴδῃς πρὸς ὕψος ἠρμένον τινὰ
λαμπρῷ τε πλούτῳ καὶ γένει γαυρούμενον
ὀφρύν τε μείζω τῆς τύχης ἐπηρκότα,
τούτου ταχεῖαν νέμεσιν εὐθὺς προσδόκα.

Iidem versus extant in Comp. Men. et Philem. p. 360. De versuum auctore et lectione testes dissentiunt. Εὐριπίδου Stobaei cod. A, Φιλιστίωνος Maximus Conf. vol. 2. p. 625. et Comp. Men. V. 1. δ' addidit Meinekius. πρὸς ὕψος ἠρμένον τινὰ] πονηρὸν εἰς ὕψος φερόμενον Comp. Men. πονηρὸν εἰς ὕψος αἰρόμενον Max. Conf. 2. λαμπρῷ] κακῶς Comp. Men. 3. ὀφρὺν] ὀφρῦν Stobaei M et Max. Conf. ἐπηρκότα] καθηρκότα Max. Conf. 4. ταχεῖαν] τάχιον Max. Conf. et Comp. Men. νέμεσιν εὐθὺς] νέμεσιν εὐθὺ Bothius. νέμεσιν ἥξειν Comp. Men. μεταβολὴν Maximus Confessor, qui hunc addit versum: ἐπαίρεται γὰρ μεῖζον, ἵνα καὶ μεῖζον πέσῃ, qui num Euripideus sit dubito. Respicere videtur Basilius Macedo Exhort. 65. μὴ οὖν μέγα ἐπαρθῇς, φησίν, ἵνα μὴ μεῖζον πέσῃς. unde ἐπαίρεται γὰρ μέγ', ἵνα corrigas. NAUCK.

1028. Stobaeus 22, 6. τοῦ αὐτοῦ.
κρινεῖ τίς αὐτὸν πώποτ' ἀνθρώπων μέγαν,
ὃν ἐξαλείφει πρόφασις ἡ τυχοῦσ' ὅλον;

V. 1. κρινεῖ τίς αὐτὸν pro κρίνει τίς αὐτὸν Valck. πώποτ' ἀνθρώπων Valck. pro ἄνθρωπον πώποτ' vel πώποτ' ἄνθρωπον.

1029. Stobaeus 23, 5. Εὐριπίδου.
ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοί,
αὐτοὶ δ' ἁμαρτάνοντες οὐ γιγνώσκομεν.

Eosdem versus ἀνωνύμως habent Anecd. Boiss. vol. 1. p. 114. Orion Ritschel. Opusc. 1. p. 566. Men. mon. 46. et 47. Vita Aesopi p. 46, 5. V. 1. πάντες Vita Aesopi. εἰς τὸ] τοῦ Vita Aesopi. 2. ἁμαρτάνοντες] ὅταν σφάλωμεν Stobaeus, ubi ὅταν ποιῶμεν AM. συνήκαμεν Orion. γινώσκομεν ceteri. Euripidem imitatur Sosicrates ap. Stobaeum 23, 2. ἀγαθοὶ δὲ τὸ κακόν ἐσμεν ἐφ' ἑτέρων ἰδεῖν, | αὐτοὶ δ' ὅταν ποιῶμεν οὐ γινώσκομεν.

1030. Stobaeus Ecl. 1, 3, 40. p. 126. sine lemmate.
συγγνώμονάς τοι τοὺς θεοὺς εἶναι δοκεῖς,
ὅταν τις ὅρκῳ θάνατον ἐκφυγεῖν θέλῃ
ἢ δεσμὸν ἢ βίαια πολεμίων κακά,
ἢ παισὶν αὐθένταισι κοινωνῇ δόμων;
ἦτἄρα θνητῶν εἰσιν ἀσυνετώτεροι,
ἢ τἀπιεικῆ πρόσθεν ἡγοῦνται δίκης.

Stobaeus 28, 12. Εὐριπίδου. "συγγνώμονας — κακά (1—3.). V. 1. δοκεῖ] δοκεῖς Stobaei Flor. codex A. 4. παισὶν] τοῖσιν Valck. καὶ σὺν Boiss. 5. ἦτἄρα pro ἢ τἄρα Nauckius. 6. εἰ ed. ἢ A.

1031. Stobaeus 36, 14. Μενάνδρου.
οὔτ' ἐκ χερὸς μεθέντα καρτερὸν λίθον
ῥᾷον κατασχεῖν οὔτ' ἀπὸ γλώσσης λόγον.

Tragici poetae locum esse coniecit Meinekius Com. 4. p. XIII., quam coniecturam confirmat codex Vindob., ubi insequenti Euripidis loco τοῦ αὐτοῦ Δίκτυος praefigitur: iam patet Menandri locum excidisse. Fortasse huc respicit Plut. Mor. p. 507 a. οὔτε γὰρ πτηνὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀφέντα ῥᾴδιόν ἐστιν αὖθις κατασχεῖν οὔτε λόγον ἐκ τοῦ στόματος προέμενον κρατῆσαι καὶ συλλαβεῖν δυνατόν. V. 1. χερὸς μεθέντα] χερῶν ἀφέντα legisse videtur Plut. NAUCK.

1032. Stobaeus 39, 2. sine lemmate.
μὴ κάμνε πατρίδα σὴν λαβεῖν πειρώμενος.

Sequitur Phoenissarum locus, cui τοῦ αὐτοῦ Φοινίσσαις praescribit Vindob. πατρίδι συλλαβεῖν Machly.

1033. Stobaeus 39, 4. τοῦ αὐτοῦ (sic Vind. praecedit Phoenissarum locus).
πολλοῦ γὰρ χρυσοῦ καὶ πλούτου
κρείσσων πάτρα σώφρονι ναίειν.
τὸ δὲ σύντροφον ἀδύ τι θνητοῖς
ἐν βίῳ χωρεῖ.

V. 1. πολλῷ χ. γὰρ καὶ πλούτου κρεῖσσον Nauckius. κρεῖσσον παρὰ σώφρονι F. G. Schmidtius Anal. p. 39. 3. et 4. non integri. 3. aut ἡδύ aut θνατοῖς scribendum.

1034. Musonius apud Stobaeum 40, 9. Εὐριπίδης.
ἅπας μὲν ἀὴρ αἰετῷ περάσιμος,
ἅπασα δὲ χθὼν ἀνδρὶ γενναίῳ πατρίς.

1035. Stobaeus 43, 13. τοῦ αὐτοῦ (ita Vindob. praecedit Eur. fr. 269.).
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἴσον·
χρῆν γὰρ τύχας μὲν τὰς μάτην πλανωμένας
μηδὲν δύνασθαι, τἀμφανῆ δ' ὑψήλ' ἄγειν.
ὅστις κατ' ἰσχὺν πρῶτος ὠνομάζετο
ἢ τόξα πάλλων ἢ μάχῃ δορὸς σθένων,
τοῦτον τυραννεῖν τῶν κακιόνων ἐχρῆν.

V. 1. iisdem verbis in Hecub. 805. legitur. 2. χρῆν pro χρὴ Matth. Idem v. 4—6. alius loci esse suspicabatur. 4. πρῶτος ὢν ἠτάζετο Meinekius. 5. τόξ' ἰάλλων Meinekius. 6. τούτων] τοῦτον Vind.

1036. Stobaeus 46, 3. Εὐριπίδου.
ἐγὼ γὰρ ὅστις μὴ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
βωμὸν προσίζει, τὸν νόμον χαίρειν ἐῶν
πρὸς τὴν δίκην ἄγοιμ' ἂν οὐ τρέσας θεούς·
κακὸν γὰρ ἄνδρα χρὴ κακῶς πάσχειν ἀεί.

1037. Stobaeus 48, 2. Εὐριπίδου.
ἀλλ' οὐ πρέπει τύραννον, ὡς ἐγὼ φρονῶ,
οὐδ' ἄνδρα χρηστὸν νεῖκος ἄρεσθαι κακοῖς·
τιμὴ γὰρ αὕτη τοῖσιν ἀσθενεστέροις.

1038. Stobaeus 51, 6. Εὐριπίδου.
σὺν τοῖσι δεινοῖς αὔξεται κλέος βροτοῖς.

1039. Stobaeus 51, 14. Εὐριπίδου.
νεανίας γὰρ ὅστις ὢν Ἄρη στυγῇ,
κόμη μόνον καὶ σάρκες, ἔργα δ' οὐδαμοῦ.
ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος
ὅ τ' ὄλβος ἔξωθέν τίς ἐστι πραγμάτων·
ἀλλ' οὐκ ἔνεστι στέφανος οὐδ' εὐανδρία,
εἰ μή τι καὶ τολμῶσι κινδύνου μέτα·
οἱ γὰρ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐδοξίαν,
ἡ δ' εὐλάβεια σκότον ἔχει καθ' Ἑλλάδα,
τὸ διαβιῶναι μόνον ἀεὶ θηρωμένη.

V. 1. ὢν om AB. 3. Ath. 14. p. 641 c. ὄντως γὰρ κατὰ τὸν Εὐριπίδην ἀποβλέψαντα ἔστιν εἰς τὰ παρακείμενα εἰπεῖν "ὁρᾷς — βίος". 4. ὅ τ' ὄλβος ὡς ἔξωθέν ἐστι πραγμάτων Halmius. ὅ τ' ὄλβος ἐξοχώτατόν τι πραγμάτων Heimsoethius in Prooem. Bonn. 1866/7. p. XVI. 7. εὐδοξίαν pro εὐανδρίαν restitutum ex fr. 239, 3.

1040. Stobaeus 54, 14. Εὐριπίδου.
μισῶ δ' ὅταν τις καὶ χθονὸς στρατηλάτης
μὴ πᾶσι πάντων προσφέρῃ μειλίγματα.

Continuo subiicitur τοῖς πράγμασιν γὰρ cet. (Eur. fr. 289.), quae cum his versibus non cohaerent. V. 2. πάντων] πάντως Gesner.

1041. Stobaeus 67, 8. τοῦ αὐτοῦ (Εὐριπίδου).
οἰκοφθόρον γὰρ ἄνδρα κωλύει γυνὴ
ἐσθλὴ παραζευχθεῖσα καὶ σώζει δόμους.

V. 2. σώζει] αὔξει A.

1042. Stobaeus 69, 3. Εὐριπίδου.
οὐ πάντες οὔτε δυστυχοῦσιν ἐν γάμοις
οὔτ' εὐτυχοῦσι· συμφορὰ δ' ὃς ἂν τύχῃ
κακῆς γυναικός, εὐτυχεῖ δ' ἐσθλῆς τυχών.

1043. Stobaeus 69, 5. Εὐριπίδου.
μακάριος ὅστις εὐτυχεῖ γάμον λαβὼν
ἐσθλῆς γυναικός, δυστυχεῖ δ' ὁ μὴ λαβών.

V. 2. δυστυχεῖ δ' pro εὐτυχεῖ δ' Lobeck. Cum v. 1. cf. Men. mon. 614. sive Anecd. Boiss. 1. p. 157. μακάριος ὅστις εὐτυχεῖ γενναῖος ὤν.

1044. Stobaeus 71, 5. Εὐριπίδου.
ἐγὼ γὰρ ἕξω λέκτρα αὐτοῖς καλῶς ἔχειν
δίκαιόν ἐστιν οἷσι συγγηράσομαι.

V. 1. ἕξω] ἔξω M. 2. οἷσι M. Locus nondum emendatus. A. ἐγὼ παρέξω λέκτρα σοι καλῶς ἔχειν. B. δίκαιόν ἐστιν, οἷσι συγγηράσομαι, Valck.

1045. Stobaeus 73, 1. Εὐριπίδου.
δεινὴ μὲν ἀλκὴ κυμάτων θαλασσίων,
δειναὶ δὲ ποταμῶν καὶ πυρὸς θερμοῦ πνοαί,
δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία,
ἀλλ' οὐδὲν οὕτω δεινὸν ὡς γυνὴ κακόν·
οὐδ' ἂν γένοιτο γράμμα τοιοῦτον γραφῇ
οὐδ' ἂν λόγος δείξειεν. εἰ δέ του θεῶν
τόδ' ἐστὶ πλάσμα, δημιουργὸς ὢν κακῶν
μέγιστος ἴστω καὶ βροτοῖσι δυσμενής.

Vita Aesopi ed. Westerm. p. 21, 5. ὦ Εὐριπίδη, χρυσοῦν σου τὸ ἀψευδὲς στόμα, ὅτε ἔλεγες "πολλαὶ μὲν — κακόν" (1—4.). V. 1. δεινὴ μὲν ἀλκὴ Stobaeus. πολλαὶ μὲν ὀργαὶ Vita Aesopi. 2. ποταμῶν Vita Aesopi. ποταμοῦ Stobaeus. θερμοῦ] θερμαὶ Stobaei codex Vind. 4. ἀλλ'] πλὴν Vita Aesopi. 5. τοιοῦτον pro τοιοῦτ' ἐν Nauckius et γραφεῖ pro γραφῇ. 6. δείξειεν] λέξειεν BVoss.

1046. Stobaeus 74, 10. Εὐριπίδου.
μοχθοῦμεν ἄλλως θῆλυ φρουροῦντες γένος·
ἥτις γὰρ αὐτὴ μὴ πέφυκεν ἔνδικος,
τί δεῖ φυλάσσειν κἀξαμαρτάνειν πλέον;

V. 1. φρουροῦντες Vind. φρονοῦντες A. 2. ἔνδικος B. ἔνδον A. ενδοσ MVind., unde ἔννομος Nauckius. 3. τί δὴ φυλάσσει A.

1047. Stobaeus 74, 15. Εὐριπίδου.
γυναικὶ δ' ὄλβος, ἢν πόσιν στέργοντ' ἔχῃ.

ἢν pro ἂν Nauckius.

1048. Stobaeus 79, 27. Εὐριπίδου.
ἀλλ' ἴσθ', ἐμοὶ μὲν οὗτος οὐκ ἔσται νόμος,
τὸ μὴ οὐ σέ, μῆτερ, προσφιλῆ νέμειν ἀεὶ
καὶ τοῦ δικαίου καὶ τόκων τῶν σῶν χάριν.
στέργω δὲ τὸν φύσαντα τῶν πάντων βροτῶν
μάλισθ'· ὁρίζω τοῦτο, καὶ σὺ μὴ φθόνει·
κείνου γὰρ ἐξέβλαστον· οὐδ' ἂν εἷς ἀνὴρ
γυναικὸς αὐδήσειεν, ἀλλὰ τοῦ πατρός.

V. 1. ἴστ'] ἴσθ' MVind. 2. οὔ σε] οὐδὲ B. ἀεὶ pro δεῖ Scaliger. 6. εἷς] μ' addit Nauckius, nisi v. 7. αὐδήσειέ μ' scribendum sit cum Meinekio.

1049. Stobaeus 81, 3. Εὐριπίδου.
καὶ τῶν παλαιῶν πόλλ' ἔπη καλῶς ἔχει·
λόγοι γὰρ ἐσθλοὶ φάρμακον φόβου βροτοῖς.

V. 2. λόγοι γὰρ ἐσθλοὶ Nauckius. λόγος γὰρ ἐσθλὸς ed. λόγος γὰρ ἐσθλοῦ A. λόγου γὰρ ἐσθλοῦ BMVind. φόβου] θυμοῦ Nauckius collato Men. mon. 37. θυμοῦ φάρμακον χρηστὸς λόγος.

1050. Stobaeus 87, 8. Εὐριπίδου.
ἡ φύσις ἑκάστῳ τοῦ γένους ἐστὶν πατρίς.

τοῦ] τῶν Vind. πατρὶς] πάρος Bothius. Lemma Εὐριπίδου ἠλεκ$^{\tau}$ scribitur in Vind.; sequitur Electrae locus. AM coniungunt hunc versum cum Epicharmi, si libris fides, loco: οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ἀποδεδειγμένος τόπος, | ὃς ἢ πονηροὺς πάντας ἢ χρηστοὺς ποιεῖ.

1051. Stobaeus 88, 1. Εὐριπίδου.
εἰ τοῖς ἐν οἴκῳ χρήμασιν λελείμμεθα,
ἡ δ' εὐγένεια καὶ τὸ γενναῖον μένει.

V. 1. εἰ] ἢ Voss. Trinc. ἦν AB. νῦν Nauckius. τῶν ἐν οἴκῳ χρημάτων Maehly.

1052. Stobaeus 88, 8. Εὐριπίδου.
τὸν σὸν δὲ παῖδα σωφρονοῦντ' ἐπίσταμαι
χρηστοῖς θ' ὁμιλοῦντ' εὐσεβεῖν τ' ἠσκηκότα.
πῶς οὖν ἂν ἐκ τοιοῦδε σώματος κακὸς
γένοιτ' ἄν; οὐδεὶς τοῦτό μ' ἂν πίθοι ποτέ.

V. 1. τὸν σὸν δὲ pro τοσόνδε Pierson. 3. σώματος] λήματος Duentzer. Philol. 5. p. 191. σώματος ex glossemate σώφρονος superscripto ortum videtur Heimsoethio in Prooemio Bonn. a. 1867. p. IX. Ex Hippolyto priore locum petitum esse coniecit Monkius, e Phoenice (fr. 809. 9.) Bergkius.

1053. Stobaeus 90, 3. τοῦ αὐτοῦ (Εὐριπίδου).
οὐ γάρ τις οὕτω παῖδας εὖ παιδεύσεται,
ὥστ' ἐκ πονηρῶν μὴ οὐ κακοὺς πεφυκέναι.

V. 2. κακοὺς] κακοῦ M.

1054. Stobaeus 93, 7. τοῦ αὐτοῦ (Εὐριπίδου).
χρυσοῦ σὲ πλήθει, τούσδε δ' οὐ χαίρειν χρεών;
σκαιόν τὸ πλουτεῖν κἄλλο μηδὲν εἰδέναι.

V. 1. et 2. ἀνωνύμως habet Plut. Mor. p. 20d. 2. σκαιὸν τὸ] σκαιόν γε Plut.

1055. Stobaeus 99, 4. Εὐριπίδου.
ὅστις δὲ λύπας φησὶ πημαίνειν βροτούς,
δεῖν δ' ἀγχονῶν τε καὶ πετρῶν ῥίπτειν ἄπο,
οὐκ ἐν σοφοῖσιν ἐστιν, εὐχέσθω δ' ὅμως
ἄπειρος εἶναι τῆς νόσου ταύτης ἀεί.

V. 1. πημαίνειν] ποιμαίνειν B. 2. δεῖν] δεῖ A. ἀγχονῶν Piersonus. ἀνχρόνων MVind. ἂν χρόνων alii. ῥίπτειν M. ῥιπτεῖν alii.

1056. Stobaeus 99, 10. Εὐριπίδου.
λῦπαι γὰρ ἀνθρώποισι τίκτουσιν νόσους.

1057. Stobaeus 102, 2. Εὐριπίδου.
μέλλων τ' ἰατρὸς τῇ νόσῳ διδοὺς χρόνον
ἰάσατ' ἤδη μᾶλλον ἢ τεμὼν χρόα.

V. 1. μένοντ' B. μέλλοντ' ceteri libri. μέλλων τ' Valck.

1058. Stobaeus 105, 8. Εὐριπίδου.
οὐ χρή ποτ' ὀρθαῖς ἐν τύχαις βεβηκότα
ἕξειν τὸν αὐτὸν δαίμον' εἰσαεὶ δοκεῖν·
ὁ γὰρ θεός πως, εἰ θεόν σφε χρὴ καλεῖν,
κάμνει ξυνὼν τὰ πολλὰ τοῖς αὐτοῖς ἀεί.
θνητῶν δὲ θνητὸς ὄλβος· οἱ δ' ὑπέρφρονες
καὶ τῷ παρόντι τοὐπιὸν πιστούμενοι
ἔλεγχον ἔλαβον τὴν τύχην ἐν τῷ παθεῖν.

1059. Stobaeus 105, 40. Εὐριπίδου.
βέβαια δ' οὐδεὶς θνητὸς εὐτυχεῖ γεγώς.

1060. Stobaeus 108, 15. Εὐριπίδου.
θνητὸς γὰρ ὢν καὶ θνητὰ πείσεσθαι δόκει·
θεοῦ βίον ζῆν ἀξιοῖς ἄνθρωπος ὤν;

V. 2. θεοῦ] ἢ θεοῦ scribendum, nisi forte hic versus cum praegresso non cohaeret. Tanquam ex Eur. Hippol. fragmentum affertur in codice Vindob.: ni-

mirum Hippolyti superstitis est locus quem statim Stobaeus subiicit. NAUCK.

1061. Stobaeus 108, 23.

πάντων ἄριστον μὴ βιάζεσθαι θεούς,
στέργειν δὲ μοῖραν· τῶν δ' ἀμηχάνων ἔρως
πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν.

Locus lemmate caret, sed teste Gaisfordo "Euripidi tribuere videtur" codex Vind.

1062. Stobaeus 108, 25. Εὐριπίδου.

πέπονθας οἷα χἅτεροι πολλοὶ βροτῶν·
τὰς γὰρ παρούσας οὐχὶ σῴζοντες τύχας
ὤλοντ' ἐρῶντες μειζόνων ἀβουλίᾳ.

1063. Stobaeus 108, 43. Εὐριπίδου.

ἀνδρῶν τάδ' ἐστὶν ἐνδίκων τε καὶ σοφῶν
κἀν τοῖσι δεινοῖς μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς.

V. 2. τοῖσι δεινοῖς pro τοῖς δεινοῖσι Grotius. Aeschylo (fr. 369.) tribuit Plut. Mor. p. 116f. καὶ ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος "ἀνδρῶν γάρ ἐστιν ἐναρέτων τε καὶ σοφῶν | ἐν τοῖς κακοῖσι μὴ τεθυμῶσθαι θεοῖς".

1064. Stobaeus 113, 5. τοῦ αὐτοῦ (Εὐριπίδου).

οὐκ ἔστι λύπης ἄλλο φάρμακον βροτοῖς
ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ φίλου παραίνεσις·
ὅστις δὲ ταύτῃ τῇ νόσῳ ξυνὼν ἀνὴρ . . . .
μέθῃ ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα,
παραυτὰ δ' ἡσθεὶς ὕστερον στένει διπλᾶ.

V. 2. παραινεσεις sine accentu M. Post v. 3. quaedam exidisse monet Nauckius. 4. μέθῃ Valck. μεθ' ἧς] μέθης M. Bergkius ὅστις — ἀνὴρ μεθύῃ, ταράσσει κοὐ γαληνίζει φρένα. 5. παραυτίχ' ἡσθεὶς Gesner. παραύθ' ὅδ' ἡσθεὶς Dobraeus. παρ' αὐτὰ (παραυτὰ M) δ' ἡσθεὶς libri. διπλᾶ] διπλῶς A.

1065. Stobaeus 116, 6. τοῦ αὐτοῦ (Εὐριπίδου).

ὦ γῆρας, οἵαν ἐλπίδ' ἡδονῆς ἔχεις,
καὶ πᾶς τις εἰς σὲ βούλετ' ἀνθρώπων μολεῖν·
λαβὼν δὲ πεῖραν, μεταμέλειαν λαμβάνει,
ὡς οὐδέν ἐστι χεῖρον ἐν θνητῷ γένει.

V. 2. βούλετ' ἀνθρώπων] ἕτοιμος ἀνθρώπων Elmsleius. βούλεται βροτῶν Wagnerus. 3. μεταμέλειαν] μεταμέλεια Meinekius. μεταμέλειαν ἀλφάνει Heimsoethius in Prooem. Bonn. a. 1868. p. XII. 4. ὡς] οἷς Vind. ἐν θνητῷ γένει A. ἐν τῷ γήραι (γήρας Vind.) βαρύ alii.

1066. Stobaeus 126, 1. Εὐριπίδου.

τύμβῳ γὰρ οὐδεὶς πιστὸς ἀνθρώπων φίλος.

1067. Strabo 4. p. 183. φθόρον Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων — Εὐριπίδης ἀπήνεγκεν εἰς τὸν Δία·

Ζεὺς γὰρ κακὸν μὲν Τρωσί, πῆμα δ' Ἑλλάδι
θέλων γενέσθαι ταῦτ' ἐβούλευσεν πατήρ.

1068. πολὺν μὲν ἄροτον, ἐκπονεῖν δ' οὐ ῥάδιον·
κοίλη γὰρ ὄρεσι περίδρομος τραχεῖά τε
δυσείσβολός τε πολεμίοις . . . .
. . . . . . καλλίκαρπον . . . .
κατάρρυτόν τε μυρίοισι νάμασι
καὶ βουσὶ καὶ ποίμναισιν εὐβοτωτάτην,
οὔτ' ἐν πνοαῖσι χείματος δυσχείμερον
οὔτ' αὖ τεθρίπποις ἡλίου θερμὴν ἄγαν
. . . .
γαίης Λακαίνης κύριον φαύλου χθονός
. . . .
ἀρετὴν ἐχούσης μεῖζον' ἢ λόγῳ φράσαι
. . . .
Παμισὸν εἰς θάλασσαν ἐξορμώμενον
. . . .
πρόσω . . . ναυτίλοισιν . . . . .
πρόσω δὲ βάντι ποταμὸν Ἦλις ἡ Διὸς
γείτων καλεῖται.

Strabo 8. p. 366. περὶ δὲ τῆς φύσεως τῶν τόπων καὶ τούτων καὶ τῶν Μεσσηνιακῶν ταῦτα μὲν ἀποδεκτέον λέγοντος Εὐριπίδου· τὴν γὰρ Λακωνικήν φησιν ἔχειν "πολὺν — πολεμίοις" (1—3.). τὴν δὲ Μεσσηνιακὴν "καλλίκαρπον κατάρρυτόν τε — ἄγαν" (4—8). καὶ ὑποβὰς τῶν πάλων φησὶν ὧν οἱ Ἡρακλεῖδαι περὶ τῆς χώρας ἐποιήσαντο τὸν μὲν πρότερον γενέσθαι "γαίης — χθονός" (9.), τὸν δὲ δεύτερον τῆς Μεσσήνης "ἀρετὴν — φράσαι", (10.), οἵαν καὶ ὁ Τυρταῖος φράζει. τὴν δὲ Λακωνικὴν καὶ τὴν Μεσσηνίαν ὁρίζειν αὐτοῦ φήσαντος "Παμισὸν — ἐξορμώμενον" (11) οὐ συγχωρητέον. — οὐκ εὖ δὲ οὐδ' ὅτι τῆς Μεσσηνίας ὁμοίως ἐπιθαλαττιαίας οὔσης τῇ Λακωνικῇ, φησὶν αὐτὴν "πρόσω ναυτίλοισιν" (12.) εἶναι. ἀλλ' οὐδὲ τὴν Ἦλιν εὖ διορίζει "πρόσω - - γείτων κάθηται" (13. et 14.). V. 3. πολέμοις libri ut videtur omnes, πολεμίοις n ex corr. 5. μυρίοισιν (vel μυρίοις) ἅρμασι libri. μυρίοισι νάμασι Casaub. 6. ποίμναισιν pro ποιμέσιν Valck. εὐβοτωτάτην pro εὐβοτάτην Casaub. 9. γαίης] γαίας Nauckius. φύλου libri optimi, φαύλου Casaub. 14. καλεῖται pro κάθηται Nauckius Philol. vol. 4. p. 547. Cresphontis esse hunc locum coniecit Musgravius.

1069. Strabo 8. p. 379. τοῦ δ' οὖν Εὐριπίδου φήσαντος οὕτως

ἥκω περίκλυστον προλιποῦσ' Ἀκροκόρινθον,
ἱερὸν ὄχθον, πόλιν Ἀφροδίτας.

τὸ περίκλυστον ἤτοι κατὰ βάθους δεκτέον cet. Plut. Mor. p. 767f. ἐπεὶ δὲ ἔρως ἔθιγεν αὐτῆς (Laidis) Ἱππολόχου τοῦ Θεσσαλοῦ, ὕδατι χλωρῷ κατακλυζόμενον προλιποῦσ' Ἀκροκόρινθον καὶ ἀποδρᾶσα τῶν ἄλλων ἐραστῶν κρύφα μέγαν στρατὸν ᾤχετο. Verba ὕδατι χλωρῷ aliunde Plutarchum sumpsisse coniecit Meinekius: recte idem iudicat verba illa exordium esse carminis parodici, chorumque ista canentem compositum fuisse aut ex hierodulis aut e mulieribus Corinthiacis. NAUCK.

1070. Strabo 13. p. 616. ὁ δὲ Κάϊκος οὐκ ἀπὸ τῆς Ἴδης ῥεῖ, καθάπερ εἴρηκε Βακχυλίδης, οὐθ' ὡς (οὐδ' ὀρθῶς Meinekius) Εὐριπίδης τὸν Μαρσύαν φησὶ

τὰς διωνομασμένας
ναίειν Κελαινὰς ἐσχάτοις Ἴδης τόποις.

ναίειν Straboni deberi videtur, Euripides ναίει dixerit. NAUCK.

1071. Suidas v. Εὐριπίδειον ἔπος: ἔφη Εὐριπίδης

ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων.

Eundem versum ἀνωνύμως afferunt Plut. Mor. p. 71f. p. 88d. p. 481a. p. 1110e. Galenus vol. 4. p. 266. ed. Basil. vol. 6. p. 139. Chart. Flor. Leid. 135. in Philol. vol. 6. p. 578. Eust. Il. p. 887, 5. Et Greg. Naz. Orat. 1. p. 7b. ἡ τῆς παροιμίας μὴ πόρρω θῶμεν, ἄλλους ἰατρεύειν ἐπιχειροῦντες αὐτοὶ βρύοντες ἕλκεσι. ubi verba Euripidea attulit Elias Cretensis p. 29b.

1072. Suidas: εὐφημία — ἡ ὄντως εὐσέβεια κοῦφόν ἐστι καὶ σωφροσύνης ἀνάπλεων καὶ ἥκιστα ἀλγεινόν. εὐφημία γὰρ εὐκολώτατος πόνων, ἤκουσάς που, ὦ παῖ Ἀρίστωνος, καὶ Εὐριπίδου· εὐφημία γὰρ παρὰ σπονδαῖσι κάλλιστον.

1073. Suidas, παλαιγενές: — τοὺς γὰρ εὐήθεις ἀρχαίους καὶ παλαιοὺς ἔλεγον. — καὶ Εὐριπίδης "ἀρχαῖον εἴρηκας" ἀντὶ τοῦ εὔηθες. "εὐεργετῆσαι γὰρ τὸ σῶμ' οὐ βούλομαι". Extrema verba, quae cum praegressis non cohaerent, unde ducta sint ignoro. NAUCK.

1074. Theophil. ad Autol. 2, 9. p. 108. καὶ πάλιν Εὐριπίδης

σῶσαι γὰρ ὁπόταν τῷ θεῷ δοκῇ,
πολλὰς προφάσεις δίδωσιν εἰς σωτηρίαν.

V. 1. ὁπόταν τῷ θεῷ δοκῇ τινα Grotius. ὁπόταν ἄνδρα τῷ θεῷ δοκῇ Nauckius. 2. πολλὴν δίδωσι πρόφασιν Grotius. Probabilius Meinekius πολλὰς λαβὰς δίδωσιν.

1075. Theophil. ad Autol. 2, 53. p. 252. ὡσαύτως καὶ Εὐριπίδης

ἀνέχου πάσχων· δρῶν γὰρ ἔχαιρες.

ἀνέχου pro ἀνάσχου Heathius.

1076. Theophil. ad Autol. 2, 53. p. 254.

νόμου τὸν ἐχθρὸν δρᾶν, ὅπου λάβῃ κακῶς.

νόμου codex B. νόμον alii. νόμος Grotius. λάβῃ] λάβῃς Grotius.

1077. Theophil. ad Autol. 2, 53. p. 254. καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς (Εὐριπίδης)

ἐχθρὸν κακῶς δρᾶν ἀνδρὸς ἡγοῦμαι μέρος.

ἐχθρὸν vel ἐχθροὺς pro ἐχθροῦ Nauckius.

1078. Tzetz. in Lycophr. 175. κατὰ δὲ Εὐριπίδην ὅτι διωκομένη ἡ Θέτις ὑπὸ Πηλέως μετήλλαττεν ἑαυτὴν ὡς ὁ Πρωτεὺς εἰς διαφόρους ἰδέας. ibid. v. 178 ὁ δὲ Εὐριπίδης ἅπαξ φησὶ μιγῆναι Πηλέα τῇ Θέτιδι ἐν τῇ Σηπιάδι, καὶ ἕτεροι σὺν αὐτῷ.

1079. Varro L. L. 7, 82. p. 360. Speng. *apud Ennium "Andromachae nomen qui indidit, recte indidit". imitari dum voluit Euripidem et ponere* ἔτυμον, *est lapsus. nam Euripides quod Graeca posuit.* ἔτυμα *sunt aperta. ille ait, ideo nomen additum Andromachae, quod* ἀνδρὶ μάχεται. *hoc Ennii quis potest intellegere viro adversam significare — ?*

1080. Anecd. Bekk. p. 363, 3. αἱμύλος — Εὐριπίδης δὲ καὶ αἱμύλη εἶπε θηλυκῶς. Aesch. Prom. 206. αἱμύλας δὲ μηχανάς.

1081. Pollux 2, 51. ἀμβλυωπία, ἀφ' ἧς ἀμβλυωπὸς παρ' Εὐριπίδῃ. ἀμβλῶπες Nauckius. Rhes. 737. ἀμβλῶπες αὐγαί.

1082. Anecd. Bekk. p. 414, 15. ἀπάγου: ἀντὶ τοῦ πρὸς σαυτὸν ἄπαγε. Εὐριπίδης. Eadem Suidas v. ἀνάγου et (omisso Εὐριπίδης) Zon. Lex. p. 283.

1083. Etym. Gud. p. 183, 27. ἐμβριμώμενος: ἐπιτιμῶν — κεῖται δὲ ἡ λέξις ἐν τῷ Εὐριπίδῃ. Aeschylus dixit ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας Sept. 461.

1084. Pollux 9, 161. καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ εὐπαιδευσία.

1085. Schol. Aeschyli Sept. 269. θυστάδος: τῆς παρὰ ταῖς θυσίαις γινομένης, ἀφ' ἧς ἐνίοτε καὶ ἡ Βάκχη. σημαίνει γὰρ καὶ τοῦτο καὶ τὴν καθαρὰν ἐσθῆτα, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ.

1086. Etym. M. p. 564, 22. ὅθεν καὶ τὸ λῇς ἀντὶ τοῦ θέλεις μετὰ τοῦ ι Εὐριπίδης. Heracl. 163. hanc formam restituendam putavit Scaliger. Vide ad fr. 627 b. 714.

1087. Steph. Byz. v. Ξάνθος p. 480, 18. ἔστι καὶ Ξάνθος πόλις ἐν Λέσβῳ· ὁ πολίτης Ξάνθιος, ὡς Εὐρ.

1088. Pollux 3, 58. ξεναπάτην δὲ Εὐριπίδης εἴρηκε (fr. 669. καὶ ξενοφόνον. ξενοφονεῖν Nauckius, quod extat Iph. T. 1021.

1089. Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 114, 12. λέγουσι δὲ καὶ ἐγγύησε καὶ κατεγγύησε. (Scribendum bis ηγ — pro εγ —). καὶ Εὐριπίδης ἐπροξένει, καὶ Ἀριστοφάνης (fr. 737.).

1090. Phot. Lex. p. 482, 1. ῥακχίζειν: τὸ διαιρεῖν τὰ μέρη τῆς ῥάχεως, ἤτοι διακόπτειν, ὥς φησι (?) παρ' Εὐριπίδῃ. Eadem Anecd. Bachm. vol. 1. p. 357, 25. (ubi ῥακχίζων) et Crameri Anecd. Paris. 4. p. 174, 21. (ubi recte ῥαχίζειν). Similiter Cyrillus in Anecd. Paris. vol. 4. p. 199, 31. et Suidas, ῥαχίζειν: τὸ διαιρεῖν τὰ μέρη τῆς ῥάχεως, ἤτοι διακόπτειν, ὥς φησιν Εὐριπίδης.

1091. Anecd. Bachm. vol. 1. p. 418, 24. χνοῦν: τὸ λεπτὸν τοῦ ἀχύρου. Εὐριπίδης δὲ θηλυκῶς τὴν χνοῦν.

FRAGMENTA DUBIA ET SPURIA.

1092. Stobaeus 44, 1. Εὐριπίδου (sic Trinc.: lemma om. AMVind.).

ἄρχεσθαι χρεὼν
κακοὺς ὑπ' ἐσθλῶν καὶ κλύειν τῶν κρεισσόνων.

V. 2. κρεισσόνων pro κρεσσόνων Valck.

1093. 1094. Sub his numeris Nauckius versus posuit quos ex Rhesi prologis duobus spuriis attulit scriptor Ὑποθέσεως: quos v. supra p. 1.

1094b. Philodemus περὶ εὐσεβείας in Gomperzii Stud. Hercul. fasc. 2. p. 22. Αἰσχύλος δ' ἐν Ἡλιάσιν τὸν Δία καὶ αἰθέρα λέγει καὶ γῆν καὶ οὐρανὸν καὶ τὰ πάντα καὶ ὑπὲρ τὰ πάν[τα· Εὐριπί]δης δ' ἐν Μυσοῖς καὶ τὸν Δία καὶ οὐρανὸν ἡλιωπόν, Σοφοκλῆς δὲ cet. Quum trium tragicorum opinionem afferre voluisse Philodemus videatur, non dubitandum de nomine Euripidis, cuius tres ultimae supersunt literae ΔΗϹ, etsi in nomine fabulae erravit Philodemus. Nam Μυσοί fuerunt Aeschyli, Sophoclis et Agathonis, non fuerunt Euripidis. Adiectivum ἡλιωπός alibi non legitur.

1094c. Philodemus ibidem p. 42. τὴν Ἑκάτην ὀπαδὸν Ἀρτέμιδος, Δήμητρος δὲ λάτριν Εὐριπίδης.

1094d. Philodemus ibidem p. 48.

μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργαθεῖν Διὸς
τὸ μὴ οὐ κεραυνοῦν πυριβόλους μὲν τὰς πλάκας.

Legitur ap. Eurip. Phoen. 1175. μηδ' ἂν — Διὸς | τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν. Alter igitur apud Philodemum versus aliunde petitus est.

1095. Anecd. Bekk. p. 389, 10. ἀγοραῖος νοῦς: ὁ πάνυ εὐτελὴς καὶ συρφετώδης οὐδὲ πεφροντισμένος· οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαίδευτοι. οὕ-ως Εὐριπίδης. Aristophanis verba de Euripide dicta fuerunt (fr. 397.) τοὺς νοῦς δ' ἀγοραίους ἧττον ἢ 'κεῖνος ποιῶ: unde factum ut grammaticus οὕτως Εὐριπίδης scriberet pro οὕτως Ἀριστοφάνης.

1096. Anonymus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 4. p, 254, 19. Εὐριπίδου. "θράσει μὲν οὐδεὶς οὐδέπω, πόνῳ δὲ καὶ γενναιότητι καὶ ἐπιεικείᾳ ἀρετὴν ἐπεκτήσατο." Theocrito locum tribuit Arsenius p. 458, 17., sed ibi pro Θεοκρίτου leg. Θεοκτίστου: cf. Theo-

ctisti sent. in Orellii Opusc. sent. vol. 1. p. 404. NAUCK.

1097. Crameri Anecd. Oxon. vol. 4. p 316, 15. λιγυρῶς δὲ οὐ λέγω ἡδέως κατὰ τὸν Εὐριπίδην "ἡδονὴ πανταχοῦ ἐστι καὶ πάντα δι' ἡδονῆς γίνεται", ἀλλὰ λιγὺ τὸ ὀξύ. Schneidewinus Coni. crit. p. 110. ἡδονὴ δὲ πανταχοῦ 'στι πάντα καὶ δι' ἡδονῆς | γίγνεται. Mihi obscurum est quid verba ἡδονὴ — γίνεται hoc loco sibi velint. NAUCK.

1098. Georgius Syncellus Chronogr. p. 283, 6. Εὐριπίδης δὲ τὸν Ἄτλαντα ὄρος εἶναί φησιν ὑπερνεφές. Cosmas Hieros. in Greg. Naz. in Maii Spicil. vol. 2. p. 162. Εὐριπίδης δὲ ὁ τραγικὸς ὄρος ὑπερνέφελον ἔφησε τὸν Ἄτλαντα. Eur. Ion. 1. Ἄτλας ὁ χαλκόνωτος οὐρανὸν θεῶν | ὀχῶν παλαιὸν οἶκον.

1099. Gregorii Cor. codex Paris. 2678. ap. Schaef. p. 226. γενικὰς τῶν πληθυντικῶν τὰς εἰς ΩΝ ληγούσας διὰ τοῦ ΑΝ προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς, μουσᾶν λέγοντες ἀντὶ τοῦ μουσῶν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι (880.) ἁλιαδᾶν, καὶ Εὐριπίδης "κακᾶν βίων διαγωγήν", ἀντὶ τοῦ ἁλιαδῶν καὶ κακῶν βίων. De Euripide quae traduntur aut ficta sunt aut graviter corrupta. NAUCK.

1100. Lactantius Instit. 5, 15, 11. *neque enim falsa est illa sententia quae apud Euripidem fertur in hunc modum "quae hic mala putantur, haec sunt in caelo bona".* Euripidis nomen suspectum Nauckio.

1101. Macar. 6, 83. ὀχληρὸς δὲ ξένος ὄψιος μολών· αὕτη Εὐριπίδου ἐστίν. Leutschius recte refert ad Eur. Alc. 540. λυπουμένοις ὀχληρός, εἰ μόλοι, ξένος.

1102. Olympiod. in Plat. Alcib. p. 45. οὗτος (Ξέρξης) γὰρ οὐ μόνον κατὰ ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς φύσεως αὐτῆς καὶ τῶν στοιχείων ἐπήρετο καὶ ὥς φησιν Εὐριπίδης, ὅτι θάλατταν μὲν ἐπέζευξε. Aeschyli locum Pers. 72. Olympiodorus spectasse videtur. Certe non debebat ex h. l. concludi Euripidis esse trimetros a Plut. Mor. p. 110d. traditos. NAUCK.

1103. Olympiod. in Plat. Alcib. pr. p. 166. ἀλλὰ καὶ φιλογυμναστίαν ἤσκουν παρὰ τὸν Εὐρώταν κοινῶς ἄνδρες καὶ γυμναζόμενοι (l. ἄνδρες καὶ γυναῖκες γυμναζόμενοι). Respici videtur Eur. Andr. 595. NAUCK.

[**1104.** Sub hoc numero Nauckius posuerat "Lutat. Stat. Theb. 5, 163. p. 171. ed. Lindenbr. *circumvolat umbra: et hoc poetice, ut Euripides "syrseen opersu"*. quae ex Or. 676. ποτωμένην ψυχὴν ὑπὲρ σοῦ detorta esse animadvertit Philol. vol. 12. p. 195.]

1105. Anecd. Bekk. p. 338, 14. ἄγλαι: ὄμμα. Εὐριπίδης. Quum oculi αἴγλην ἀφιέναι et quae sunt similia dicantur, fuit qui grammaticum scriptura vitiosa deceptum ἄγλαι pro αἴγλα posuisse crederet. Probabilior Nauckii sententia est, qui ἄγλαι ὄμμα ex ἀγλάϊσμα corruptum esse credit, glossa sine interpretatione posita, ut p. 328, 31. et 362, 29.

1106. Anecd Bekk. p. 383, 8. ἀλίαστον: τὸ μάταιον (?). Εὐριπίδης. ἔστι δὲ τὸ ἀνέγκλητον, ὃ οὐκ ἔστι φυλάξασθαι, κατὰ ἀπόφασιν. Interpretatio aut inepta aut corrupta; pro ἀνέγκλητον Nauckius ἀνέγκλιτον vel ἀνέκκλιτον coniecit. ἀλίαστος legitur ap. Eur. Hec. 85. κόθποτ' ἐμὰ φρὴν ὧδ' ἀλίαστος φρίσσει ταρβεῖ.

1107. Anecd. Bekk. p. 378, 13. ἀλλήλων ἀντὶ τοῦ ἑαυτῶν. οὕτως Εὐριπίδης. Eadem Suidas v. ἀλλήλων et Philemon Osanni p. 19. Observationem perversam notavit Bernhardy.

1108. Etym. M. p. 190, 23. βάσκανος — ὁ φθονερὸς καὶ βλαβερός. οὕτως Ἀριστοφάνης. [οὕτως Εὐριπίδης.] Φερεκράτης δὲ ἐπὶ τοῦ λυπηροῦ. Verba οὕτως Εὐριπίδης om. codex Voss.

1109. Phot. Lex. p. 17, 11. ἔρριον: εἰς φθοράν. Εὐριπίδης. Hesychius, ἔρριον: εἰς φθόρον, εἰς ὄλεθρον. ἔρρ' ἰὼν Meinekius. Probabilius Blomfieldus ἔρρ' αἰθέριον ex Eur. Andr. 830. Lemma vitiosum proximae quoque apud Photium glossae praescriptum, ἔρριον: τάχιον, pro qua apud Hesychium duae leguntur glossae obscurae, ἐρρεῶς: ταχέως. ἐρραγέως: ταχέως.

1110. Phot. Lex. p. 54, 12. ζύγαστρον: κιβωτός, κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός, παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι. οὕτως Εὐριπίδης. Fortasse respicitur Eurip. Ion. 32. ubi pro αὐτῷ σὺν ἄγγει proposui αὐτῷ ζυγάστρῳ. Eodem nomine usus est Soph. Trach. 692. NAUCK.

1111. Ar. Thesm. 600. κρυπτὸς ἐγκαθήμενος. ubi schol. ἀντὶ τοῦ κεκρυμμένος. καλοῦνται μὲν γὰρ καὶ κρύπται (κρυπτεῖαι Bernhardy) παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ καὶ ἐν ταῖς τῶν Λακεδαιμονίων πολιτείαις. καὶ ἐν Θάσῳ ἀρχή τις κρύπτεται (κρυπτευταί Bernh). Euripidis mentio iam Dindorfio suspecta fuit; fortasse legendum καὶ παρ' Ἀριστοτέλει ἐν ταῖς τῶν Λακ. π., cf. Muelleri Fragm. Hist. vol. 2. p. 129. NAUCK.

1112. Pollux 7, 44. ἀποδῦσαι καὶ ἀπολωπίσαι, ὡς Σοφοκλῆς, καὶ περιλωπίσαι, ὅπερ Ὑπερίδης (Εὐριπίδης C) περιδῦσαι εἴρηκεν.

1113. Phot. Lex. p. 421, 22. περισοβεῖν (in codice solae supersunt literae περισο): περιφέρειν. Εὐριπίδης. Hesychius, περισοβεῖν: ἐν κύκλῳ πίνειν ἢ περιτρέχειν. ἢ φωνεῖν. ἢ διώκειν. Locutione φιάλην περισοβεῖν ἐν κύκλῳ, τὸ κύκλῳ πίνειν τοῦτ' εἶναι λέγων, utitur Pamphilus apud Athen. 11. p. 504a., allato inter alia Euripidis ex Cressis versu (fragm. 471.) τὰ δ' ἄλλα χαῖρε κύλικος ἑρπούσης καλῶς, ex quo Naberus in Prolegom. ad Photium p. 52. colligit verbum περισοβεῖν, quod Pamphili sit, per errorem Euripidi esse tributum.

1114. Schol. Phleg. Trall. Mirab. c. 3. p. 48. Franz. μεταξὺ Σουσιανῆς καὶ Βακτριανῆς τόπος ἐστι καταστίγωνα [καταστιγόνα Suidas s. v. Ἵππος Νισαῖος, κατὰ στηγῶνα Hesychius s. v. νησαίας, ubi vid. Schmidtii annotatio], ὅπερ Ἑλληνιστὶ νῆσον δηλοῖ. ἐνταῦθα δὲ ἵπποι διάφοροι γίνονται· εἰσὶ δὲ πᾶσαι ξανθαί. ὁ δὲ Εὐριπίδης πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ τὴν Νησαῖαν φησὶν εἶναι. Euripidis mentionem ad Dictyem referri iussit Unger. Theb. Parad. p. 376. coll. Suida v. Ἵππος Νισαῖος, cuius glossae initium cum scholio allato fere consentit, post διάφοροι γίνονται autem haec extant: οἱ δὲ ἀπὸ ἐρυθρᾶς θαλάσσης· εἶναι δὲ ξανθὰς πάσας. ὁ δὲ Ἡρόδοτος τῆς Μηδίας εἶναι τὸν τόπον Νίσαιον. ὁ δὲ Πολέμων κακῶς φησι λευκὸν ἵππον Νισαῖον. ἐν δὲ Δικτυῖ Ὀρφεὺς λέγει· ἡ Νίσα τόπος ἐστὶν ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Fortasse Euripides dixit Νησαίας ἵππους (hanc enim glossam praebent Photius Lex. p. 299, 2. et Hesychius), ὁ δὲ Εὐριπίδης autem errori debetur sive librariorum sive auctoris. NAUCK.

1115. Clem. Alex. Protr. p. 59.

θεὸν δὲ ποῖον, εἰπέ μοι, νοητέον;
τὸν πάνθ' ὁρῶντα καὐτὸν οὐχ ὁρώμενον.

Εὐριπίδης λέγει. Eosdem versus Philemoni tribuit Iustinus M. vol. 1. p. 114. Christiani hominis esse recte indicat Meinekius. V. 1. ποῖον εἰπέ μοι] εἰπέ μοι ποῖον Iustini cod. Arg. νοητέον Clem. νομιστέον Iust. 2. καὐτὸν] αὐτὸν δὲ Iustini cod. Arg.

1116. Clemens Alex. Strom. 5. p. 691. παγκάλως τοίνυν ὁ Εὐριπίδης συνᾴδει τούτοις γράφων

ποῖος δ' ἂν οἶκος τεκτόνων πλασθεὶς ὕπο
δέμας τὸ θεῖον περιβάλοι τοίχων πτυχαῖς;

Christiani poetae haec esse suspicatur Nauckius.

1117. ΔΑΝΑΗ*)

Ὑπόθεσις. Ἀκρίσιος Ἄργους ὢν βασιλεὺς κατὰ χρησμὸν δή τινα τὴν παῖδα Δανάην κατάκλειστον ἐν τοῖς παρθενῶσιν ἐφύλαττε καλλίστην οὖσαν· ἧς ἐρασθεὶς ὁ Ζεὺς ἐπεὶ οὐκ εἶχεν ὅπως μιχθείη αὐτῇ, χρυσὸς γενόμενος καὶ ῥυεὶς διὰ τοῦ στέγους εἰς τὸν κόλπον τῆς παρθένου, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ἐξήκοντος δὲ τοῦ χρόνου βρέφος τὸν Περσέα ἀπέτεκε. τοῦτο μαθὼν Ἀκρίσιος εἰς κιβωτὸν ἀμφοτέρους, τήν τε μητέρα καὶ τὸ βρέφος, ἐνέβαλε καὶ κελεύει ῥίπτειν κατὰ τῆς θαλάσσης. ἰδοῦσαι δὲ ταῦθ' αἱ Νηρηΐδες καὶ κατελεήσασαι τὸ γεγονὸς ἐμβάλλουσι τὴν (τὸν cod.) κιβωτὸν εἰς δίκτυα Σεριφίων ἁλιέων, κἀντεῦθεν περιεσώθη ἥ τε μήτηρ καὶ τὸ βρέφος, ὅπερ ἀνδρωθὲν Περσεὺς ὠνομάσθη.

Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα. Ἑρμῆς. Δανάη. τροφός. Ἀκρίσιος. ἄγγελος. χορός. Ἀθηνᾶ.

ΕΡΜΗΣ. Δόμοι μὲν οἵδ' εὔπυργά τ' ἐρύματα χθονὸς
οὐκ ἐν πολυχρύσοισιν ἤσκηται χλιδαῖς·
ἀρχὴν δὲ τῶνδε καὶ θεῶν ἱδρύματα
Ἀκρίσιος εἴληχεν, τύραννος τῆσδε γῆς·
Ἕλλησι δ' Ἄργος ἡ πόλις κικλήσκεται.
οὗτος δ' ἔρωτι παιδὸς ἄρσενος σχεθεὶς
Πυθῶδ' ἀφῖκτο, καὶ λέγει Φοίβῳ τάδε
"πῶς ἂν γένοιτο σπέρμα παιδὸς ἐν δόμῳ,
τίνος θεῶν βροτῶν τε πρευμενοῦς τύχω;"
κεῖνος δὲ δυσξύμβλητον ἐξήνεγκ' ὄπα
"ἔσται μὲν ἔσται παιδὸς ἄρσενος τόκος
οὐκ ἐξ ἐκείνου· πρῶτα γὰρ θῆλυν σπορὰν
φῦσαι δεήσει. κᾆτά πως κείνη ποτὲ
εὐνὴν κρυφαίαν γνοῦσα καὶ μὴ γνοῦσα δὴ
ὑπόπτερον λέοντα τέξεται πατρί,
ὃς τῆσδέ τ' ἄρξει χἀτέρας πολλῆς χθονός".
τοιαῦτ' ἀκούσας Λοξίου μαντεύματα
γάμων ἀπείχεθ'· ὅμως δέ γε τίκτει λαθών,
πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικώμενος.
Δανάην δέ πως ὠνόμασε τήνδ', ὁθούνεκα
πολὺς παρῆλθεν εἰς γονὴν παίδων χρόνος.
ἐν παρθενῶσι δ' εὐθὺς οἷς ἐδείματο
δίδωσιν Ἀργείαισιν ἔμφρουρον κόραις,
εἰς ἀνδρὸς ὄψιν εὐλαβούμενος μολεῖν.
εἶθ' ὡς ὁ μακρὸς ηὔξανεν ταύτην χρόνος,
καὶ κάλλος εἶχεν ἔξοχον καθ' Ἑλλάδα,
φίλτροις ἀφύκτοις Ζεὺς κατασχεθεὶς πατὴρ
εὐνῇ συνελθεῖν λάθρα πως ἠβούλετο.
σαφῶς δὲ πείθειν οὐκ ἔχων εἰς μηχανὴν
τοιάνδ' ἐχώρησ', ὡς ἄπυρος χρυσὸς γεγὼς,
ποθεινὸν εἰδὼς κτῆμα τοῦτο τοῖς βροτοῖς,
διὰ στέγους ῥεύσειεν ἐν χερσὶν κόρης.
ἡ δ' ἀγνοοῦσα τὸν κεκρυμμένον δόλον
κόλποισι τὸν θεὸν εἰσρέοντ' ἐδέξατο.
χρόνῳ δ' ἑαυτὴν ὡς κατεῖδ' ἐγκύμονα,
εἰς θαῦμ' ἐσῄει κἀξεπέπληκτο σφοδρῶς,
ὡς εἰς τόδ' ἦλθε μέμψιν εὐλαβουμένη.
φυγῇ δὲ λάθρα τῆσδε γῆς ὁρμωμένην
μαθὼν πατήρ νιν, ἐγκατάκλειστον δόμοις
ὀργῇ χολωθεὶς καὶ σκότῳ κρύψας ἔχει,
τἀληθὲς ὄψει προσκοπούμενος μαθεῖν·
κἂν ταῦτ' ἀληθῆ καὶ σαφῶς ἔχοντ' ἴδῃ,
ἔγνωκεν ἄμφω ποντίους ἀφιέναι,
τὴν παῖδα καὶ τὸ τεχθέν. ὧν δέ γ' ἐστάλην,
μύθους Δανάῃ τούσδ' εὐπροσηγόρους ἄγων
ἐκ Διός, ἀφίξομαι τάχιστα σημανῶν.
ὑπηρέτην γὰρ ὄντα τἀπεσταλμένα
πράσσειν προθύμως, ὅστις ἄν γ' ᾖ νουνεχής.

ΧΟΡΟΣ. τίς ὁ καινότροπος οὗτος μῦθος
κατ' ἐμὰν ἧκεν ἀκουάν;
ἔνθ' ἀσπερχὲς μενεαίνουσα
τοῖσδε δώμασι κοιράνου ἀμφίδοξος πελάζω.
τίς δεσπότιν ἐμὴν Δανάην
βάξις ἔχει κατὰ πτόλιν,
ἣν μήποτ' ὤφελ' εἰς ὦτα φέρειν
ὁ πρῶτος τάδε φράσαι τολμήσας,
ὡς ἐγκύμων εἴληπται χρανθεῖσ' ἄλεκτρος
ἀνδρός· πατὴρ δέ μιν κλῄσας
ἐν παρθενῶσι σφραγῖσι δέμας φυλάσσει.
ταῦτ' ἐτήτυμα μαθεῖν θέλω.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τύραννον χθονὸς τῆσδ'
Ἀργείας Ἀκρίσιον πρὸ δόμων στείχοντα.
ὀργῇ βαρύς, ὡς δόξαι, κέαρ.

ΑΚΡΙΣ. σὺ δ' εἰ κατ' οἴκους εὐνοῶν ἐτύγχανες,
οὐκ ἄν ποτ' ἦλθες εἰς τόδε θράσους . .

---

*) ΔΑΝΑΗ] Danaes exordium hoc ab infimae aetatis grammatico fictum, qui similis fuit ei qui Iphigeniae Aulidensis partem extremam composuit, in uno legitur codice Vaticano Palatino 287. (P), subiectum Iphigeniae Aulidensi, ex quo non satis accurate primum edidit Henricus Commelinus in editione Euripidis Heidelbergensi a. 1597. Fraudem manifestam primus notavit Elmsleius a. 1811. in *Edinburgh Review* fasc. 37. p. 77. explicatius demonstravit F. Iacobsius a. 1820. in Wolfii Anal. 4. p. 392—410. indicatis etiam veterum poetarum locis quos imitatus est falsarius.

4. εἴληχεν, τύραννος] εἴληχ', ὢν τύραννος Musgravius. 6. σχεθεὶς et 27. κατασχεθεὶς] Hunc aoristum, reprehensum ab Elmsleio ad Heracl. 634., Euripidi Iph. T. 16. pro δεινῆς restituendum esse conieci, ubi Nauckius δεθεὶς praetulerat. Neque enim δεινῆς aptum est ἀπλοίας epitheton, quae χρονία potius dicenda erat. 9. τύχω Bothius] τυχὼν P. 15. ὑπόπτερον Bentleius] ὑπόπετρον P. 16. τ' Matthiae] γ' P. χἀτέρας Heathius] θατέρας P. 17. Similiter Aesch. Prom. 669. τοιοῖσδε πεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν.

18. ὅμως δέ γε] ὁ δέ γ' ὅμως Gust. Wolffius. 19. Versus ex Sophoclis fr. 847, 4. repetitus. 20. δέ πως] δὲ παῖδ' Boissonadius. 28. λάθρα πως] λάθρα imperite dictum syllaba altera correpta. λαθρίως Matthiae. 31. κτῆμα τοῦτο Matthiae] τοῦτο κτῆμα P. 33. ἀγνοοῦσα Heathius] αὖ μὴ γνοῦσα P. 36. σφοδρῶς pro σαφῶς Piersonus. 38. ὁρμωμένην Barnesius] ὁρμωμένης P. 42. κἂν ταῦτ' ἀληθῆ Musgravius] καὐτὰς τἀληθῆ P. 48. πράσσειν] πράσσων P. 53. δεσπότιν] δεσπότην P. 60. ταῦτ'] εἰ ταῦτ' Nauckius. 61. 62. Verba ab falsario vel librario detorta ex Eur. Herc. F. 138. ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τῆσδε κοίρανον χθονὸς | Λύκον περῶντα τῶνδε δωμάτων πύλας.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ.

Notae paullo melioris quam Danaes fragmentum, sed ipsae quoque commentitiae sunt epistolae quinque ab sophista aliquo compositae Euripidis nomen mentito, quas primum edidit Aldus Manutius in collectionis Epistolarum Venetiis a. 1499. editae parte altera, medias positas inter Anarcharsidis et Theanus Epistolas. Inania huius scriptoris commenta exagitavit Bentleius in dissertatione de Epistolis Euripidis (Opusc. p. 61—71. ed. Lips.). Nomen auctoris prodidit scriptor vitae Arati p. 271. ed. Petav. (vol. 2. p. 433. ed. Buhl.) 'Απολλωνίδης ὁ Κηφεὺς (Νικαεὺς Bentleius) ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας οὐκ εἶναι αὐτὰς (epistolas Arato tributas) 'Αράτου φησίν, ἀλλὰ Σαβειρίου Πόλλωνος (Σαβιδίου Πολλίωνος Bentleius. 'Ραβιρίου Πολλίωνος et alia coniecit Westerm. Biogr. p. 56.)· τοῦ δὲ αὐτοῦ φησιν εἶναι ἐπιγεγραμμένας Εὐριπίδου ἐπιστολάς. Ad nomina in his epistolis memorata quod attinet, eorum primum Κλίτων (Ep. 1, 9. et 5, 63.) ex Κλειτώ, quod Euripidis matris nomen fuit, fictum esse intellexit Bentleius; secundum Λαπρέτην (Ep. 2, 16.) Λαπρέπην scribendum videtur cum L. Dindorfio in Thesauro vol. 5. p. 112.: tertium Μέσατος (Ep. 5, 20. ubi ed. Ald. μεσάτος) ex verbis Aristophanis Vesp. 1502. υἱὸς Καρκίνου ὁ μέσατος fictum videtur, quod fuisse qui pro nomine proprio haberent ex scholiastae verbis colligi potest οὐ τὸν τραγικὸν λέγει Μέσατον.

Α'. 'Αρχελάῳ. τὸ μὲν ἀργύριον ἀνεπέμψαμέν σοι πάλιν, ὅπερ ἡμῖν 'Αμφίας ἐκόμιζεν, οὐ δόξαν κενὴν θηρώμενοι, εἰ μή γε καὶ ἀχθεσθήσεσθαί σε μᾶλλον ἢ ἀποδέξασθαι ἡμᾶς δι' αὐτὸ ἐνομίζομεν· τοὺς δ' ἄλλους αὐτὸ τοῦτο δὴ καὶ μάλιστα συκοφαντεῖν ἐπιχειρήσειν, ὡς ἐπίδειξιν οὖσαν τὸ πρᾶγμα καὶ πρόσχημα μᾶλλον εἰς τοὺς πολλούς, οὐ μεγαλοφροσύνην οὐδεμίαν· ὥστε τούτοιν μὲν ἀμφοῖν ἕνεκα κἂν ἐδεξάμεθα. καὶ Κλίτων δὲ ἐπέστειλεν ἡμῖν ὅπως λάβοιμεν, ἀπειλήσας ὀργιεῖσθαι μὴ λαβοῦσιν. ἀλλ' ὡς τὸ μὲν αὔταρκες ἡμῖν τε καὶ τοῖς φίλοις παρόν, τὸ δὲ ὑπὸ σοῦ πεμφθὲν πλέον ἢ ὅσον ᾗ τε κτῆσις ἥρμοζε καὶ ἦν ἡμῖν ἡ φυλακὴ ῥᾳδία. περὶ τῶν Πελλαίων νεανίσκων καὶ πρότερον μὲν ἐπεστείλαμέν σοι δεόμενοι καὶ νῦν δεόμεθα σῶσαί τε αὐτοὺς καὶ ἀνεῖναι τῶν δεσμῶν· οὐδὲν γὰρ ἀδικεῖν ἐοίκασιν ἢ οὐδὲν βλάψειν ἀφεθέντες ἔτι· μέτριον δὲ καὶ τὸ χαρίσασθαι δεομένοις ἡμῖν, καὶ τὸ ἐλεῆσαι δὲ τὸν πατέρα αὐτῶν, γέροντα, ὡς ἔστι πυνθάνεσθαι, τῶν εὐγενεστάτων ἐν Πέλλῃ καὶ κατὰ τἆλλα δοκίμων. ὃς αὐτὸς ἐλθὼν 'Αθήναζε ἐφ' ἡμᾶς κατέφυγεν, ἐλπίσας δύνασθαί τι παρὰ σοί, καὶ ἐδεήθη ταῦτα ἐπιστεῖλαί σοι. ἀλλὰ μὴ φαυλότερος γένῃ περὶ ἡμᾶς ἢ ἐκεῖνος ὑπέλαβεν.

Β'. Σοφοκλεῖ ἐκομίσθη 'Αθήναζε, ὦ Σοφόκλεις, ἡ περὶ τὸν εἰς Χίον πλοῦν γενομένη σοι συμφορά· καὶ ἴσθι οὕτω διατεθεῖσαν τὴν πόλιν ἅπασαν ὡς μηδὲ τοὺς ἐχθροὺς ἧσσον ἀχθεσθῆναι τῶν φίλων. τὸ δὲ τοσούτου κακοῦ ἥκοντος περισώζεσθαί σε, καὶ τὸ τῶν συνόντων σοι φίλων μηδὲ θεραπόντων ἀποβαλεῖν μηδένα, οὐκ ἄλλο τι ἔγωγε ἢ θεοῦ πρόνοιαν γενέσθαι πείθομαι. ἡ μέντοι περὶ τὰ δράματα συμφορά, ἣν τίς οὐχὶ κοινὴν ἁπάσης τῆς 'Ελλάδος νομίσειεν ἄν; δεινὴ μέν, ἀλλὰ περιόντος γε σοῦ ῥᾳδίως ἐπανορθωθήσεται. σκόπει δ' ὅπως ἀσφαλεστέραν ἢ ταχυτέραν ποιήσαιο τὴν ἐπάνοδον, καὶ ἤτοι ἄρα ἡ θάλασσα ἢ τὸ κρύος παραχρῆμα νηχόμενόν γε ἢ ὕστερον κακῶσαι δοκεῖ, ῥαΐσας τὸ σῶμα πρότερον ἡσυχῇ ἐπάνιθι. καὶ τὰ οἴκοι ἴσθι κατὰ νοῦν καὶ ὅσα ἐπέστειλας ἐπιτελῆ ὄντα. ἄσπασαι Χιονίδην τε καὶ Λαπρέτην, καὶ εἰδέτωσαν ἡμᾶς οὐχ ἥκιστα καὶ ἐπ' αὐτοῖς χαίροντας ὅτι σώζονται. 'Αντιγένη τὸν ἰατρόν, εἴπερ ἔτι ἐν Χίῳ καταλαμβάνεις καὶ μὴ ἀπῆρκέ πω εἰς 'Ρόδον, ἄσπασαι, καὶ ἴσθι ἀνδρῶν βέλτιστον ὄντα, καὶ τοὺς Κρατίνου υἱεῖς.

Γ'. 'Αρχελάῳ. ἀφίκετο 'Αθήναζε πρὸς ἡμᾶς ὁ Πελλαῖος γέρων ἅμα τοῖς ἑαυτοῦ νεανίσκοις, καὶ ἐγένετο μὲν ἡ ὄψις, ὦ βέλτιστε βασιλεῦ, ἡδεῖα μὲν ἐμοὶ τῷ θεωμένῳ τε καὶ δι' ὃν ταῦτα ἐγένετο, καλὴ δὲ καὶ σοὶ ἀπόντι καὶ φέρουσα δόξαν πολλὴν καὶ ζῆλον παρὰ πᾶσι τοῖς τε ἐπιτηδείοις τοῖς ἐμοῖς καὶ 'Αθηναίων ὁπόσοι εἶδον· εἶδον δὲ πολλοί. καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἠγάσθη τέ σου τῆς φιλανθρωπίας καὶ συνηύξατό σοι τὰ ἀγαθά. περιῄει γὰρ γέρων (οὐ πολλαῖς πάνυ ἡμέραις πρότερον ἐνθάδε ῥυπῶν τε καὶ κόμην ἔχων ἐν οὕτω πάνυ λιτῇ τινι ἐλπίδι τεθειμένος τὴν σωτηρίαν τῶν παίδων) λαμπρός τε ἐξαίφνης καὶ μετὰ δυοῖν παίδοιν νεανίαιν, θύων τε τοῖς θεοῖς, ἐμέ τε ὑμνῶν καὶ περιέπων, ὅτι σώσαιμι αὐτῷ τοὺς υἱέας, καὶ τὴν πόλιν τὴν τῶν 'Αθηναίων, ὅτι τοιούτους πολίτας τρέφοι. ἐγὼ δὲ πολλὰ μὲν καὶ ἕτερα εἰπεῖν ἔχω, οὐ βούλομαι δέ, ἐπιδεικνὺς ὅσῳ πλείονα ἐκ τούτου σεαυτὸν ὤνησας ἢ ἄλλον τινὰ ἀνθρώπων, δοκεῖν διὰ τοῦτο ἐλάττω σοι χάριν ἔχειν. ὁμολογῶ δὲ αὐτός τε εὖ τὰ μέγιστα πεπονθέναι καὶ πειράσασθαι τοῦ καλοῦ τούτου ἔργου πολλὰ πάνυ καὶ μεγάλα παρασχεῖν σοι χαριστήρια, ὅτι οὔτε τὸν δείλαιον γέροντα ἐκεῖνον, ὅτε ἠτύχει τῆς ἐφ' ἡμῖν, οὔτε ἡμᾶς τῆς ἐπὶ σοὶ γιγνομένης ἐψεύσω ἐλπίδος.

Δ'. τῷ αὐτῷ. καὶ τὰ περὶ τοὺς Πελλαίους, ὦ βέλτιστε 'Αρχέλαε, καὶ πολλὰ ἄλλα πεπολίτευταί σοι καλῶς καὶ πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς ἑτέρους ἐπιεικεῖς τε καὶ σπουδῆς ἀξίους πολλούς, καὶ οὐχ ἧσσον αὐτά, εὖ ἴσθι, ὅσα πρὸς ἄλλους τινάς, ἢ ὅσα πρὸς ἡμᾶς ἰδίᾳ πέπρακταί σοι καλῶς, ἐπιμελές μοι εἰδέναι, οὐ φιλοπράγμονι ὄντι, ἀλλὰ χαίροντι ἐφ' οἷς εὐδοκιμοῦντα πυνθάνομαί σε. καὶ χάριν σοι οὐκ ἐλάττω ὑπὲρ αὐτῶν ἔχω. οὐ γὰρ ἀφ' ὧν αὐτὸς ἔπαθόν τι ἰδίᾳ δεῖν μᾶλλον ἡσθῆναι ἢ ὅτι σὲ τοιοῦτον ὄντα ἔγνων ἔγωγε νομίζω. ταὐτὸ δὴ τοῦτό μοι περίεστιν ἀπὸ παντὸς ἔργου, ὅ τι ἂν εἰς ὀντινοῦν τῶν ἐπιεικῶν πυνθάνωμαί σε καλῶς πεπολιτευμένον.

Καὶ μέμνησο τούτων, ὦ βέλτιστε 'Αρχέλαε, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα οὐδὲν πλέον ἢ πολλοὺς πόνους καὶ πολλὰς φροντίδας ἔδωκέ σοι ὁ θεός, ἓν δὲ ἔδωκεν ἀγαθόν, δύνασθαι εὖ ποιεῖν οὓς ἂν ἐθέλῃς· θέλειν δὲ δεῖ τοὺς ἀξίους. καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐπ' αὐτῷ βουλομένῳ ἔστιν ἀφελέσθαι, ἓν δὲ οὐδὲ βουληθείς ποτε ἀφαιρήσεται, τὸ πολλοὺς εὖ πεποιηκέναι. ὥστε εὖ ἴσθι ὅτι οὐδεμία μείζων ἀνδρί, γενομένῳ ποτὲ ἐν δυνάμει, μεταμέλεια καὶ πολυωδυνία γίνεται ἢ εἰ, διδόντος τοῦ θεοῦ, μηδένα ἔδρασεν ἀγαθὸν μηδεέν, βουλομένῳ δὲ δρᾶν πέπαυται διδοὺς ὁ θεός. ἀλλ' οὐ σύ γε ἂν τοῦτο πώποτε πάθοις, οὐδὲ ἀνιάσῃ ὅτι οἴχεται ὁ καιρὸς εἰς ἀνθρώπων εὐεργεσίαν, ἀνεθεὶς φροῦδος ἤδη, καὶ πέπαυται παρὼν ὁ θεός, ἀλλὰ καὶ παρέσται μὲν ἀεί, καὶ στήσεται κατόπιν ἀξίῳ γε ὄντι καὶ χρωμένῳ ταῖς ἑαυτοῦ χάρισι δεξιῶς. ἀλλὰ δῆτα, κἂν ἐπίσχῃ πνέων, πάντως ἤδη καὶ πόλεις καὶ ἔθνη καὶ ἰδιῶται πολλοί, καὶ ᾔσθοντο τῆς σῆς δυνάμεως οὐ σὺν κακῷ, καὶ ἔχουσιν ἀπόμοιραν τῆς σῆς εὐπραξίας. καὶ οἱ μὲν πόνοι παύσαιντ' ἂν ἐκστάντος σοῦ, καὶ τὸ κινδυνεύειν, καὶ αἱ φροντίδες· τὸ δὲ συνειδὸς ὧν τε ἔπαθον τοῖς παθοῦσι καὶ σοὶ τῷ πεποιηκότι ἀεὶ μενεῖ, οὐ μικρὸν οὔτε κτῆμα οὔτε ἀπόλαυσμα, ἀλλὰ ἀρκοῦν τοῦτο καὶ ἐν δυσπραγίαις ἡδονὰς παρέχειν.

Ταῦτα δὴ παρακελεύομαι πράσσειν τε ἀεὶ καὶ μὴ ἀποκάμνειν, ὥσπερ οὐδ' ἀποκάμοις ἄν, οὐδέ ἐστί τις τούτου κόρος· τὰ δ' ἄλλα πράως ὁμοίως καὶ δεξιῶς χρῆσθαι τῇ παρούσῃ δυνάμει· καὶ γὰρ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἄλλον τινὰ ἀνθρώπων, οὐδ' ὅστις τεθνήξεσθαι παραχρῆμα μέλλων, σοῦ κελεύοντος, ἀφεθῇ, ἐκεῖνον μᾶλλον ἢ σεαυτὸν εὐφρανεῖ τὸ τοιοῦτον σὲ εἶναι τὸν τρόπον. ἔτι γε μὴν καὶ τὸ τοὺς ἁπανταχόθι τιμῆς καὶ λόγου τινὸς τῶν Ἑλλήνων ἀξίους, καὶ μάλιστα τοὺς κατὰ τέχνας σπουδαζομένους, καὶ πάλιν αὖ μάλιστα τούτων ἁπάντων τοὺς ποιεῖν ἢ λέγειν τι κατὰ παιδείαν δυναμένους, μετακαλεῖσθαί σε πανταχόθεν, καὶ χορηγίαις τῶν ἐπιτηδείων ἀφθόνοις καὶ ταῖς ἄλλαις φιλοφροσύναις τημελεῖν, ὅπως ἀπαλλαγέντες τῶν ἄλλων φροντίδων ἐπιδιδῶσιν ἀεὶ διὰ σὲ καὶ προΐωσιν ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἕκαστοι τέχναις· καὶ τὸ τούτων ἀναπιμπλάναι τὸν οἶκον, ἀλλὰ μὴ κολάκων καὶ βωμολόχων ἀνθρώπων, καὶ τούτους θεραπεύειν αὐτόν, οὐχ ὑπ' ἐκείνων θεραπεύεσθαι, μᾶλλον ὁμολογοῦντα ὥσπερ ἔστι, πυνθάνεσθαι πολλάκις ὅτι ἐπ' ἐκείνοις μᾶλλόν ἐστι τὸ σὲ εἶναι ὁποῖος εἶ, καὶ τὸ τοιοῦτον ὄντα παρὰ τοῖς ἔπειτα ἀνθρώποις λόγου τυχεῖν, ἢ ἐπὶ σοὶ τὸ ἐκείνους εὐτυχεῖν. ἐκείνοις μέν γε, κἂν ὑπολίπωσιν αἱ παρὰ σοῦ δωρεαί, καὶ πλοῦτον αὐτάρκη καὶ δόξαν εἶναι καὶ ἡδονὴν τὰς τέχνας.

Τίς σ' οὐκ ἂν ἀγάσαιτο καὶ μακαρίσειε τούτων ἁπάντων; καὶ μάλιστα ὅτι ὁμολογοῦσιν ἤδη καὶ ἴσασι πάντες εἰς τοῦτό σε ἥκοντα τῆς πρὸς τοὺς συνόντας σοι φιλανθρωπίας, ὥστε τὴν μὲν ἰσχὺν καὶ πάνυ σοι συμβάλλεσθαι, τὸ δὲ ὄνομα μηδὲν ἀντιπράσσειν τὸ τοῦ βασιλέως εἰς τὸ στέργεσθαι ὑπὸ τῶν φίλων.

Ε'. Κηφισοφῶντι. καὶ ἀφικόμεθα εἰς Μακεδονίαν, ὦ βέλτιστε Κηφισοφῶν, τό τε σῶμα οὐ μοχθηρῶς διατεθέντες καὶ ὡς οἷόν τε μάλιστα ἦν ἐπιεικῶς, κομιζόμενοι συντόμως. καὶ ἀπεδέξατο ἡμᾶς Ἀρχέλαος, ὡς εἰκός τε ἦν καὶ προσεδοκῶμεν ἡμεῖς, οὐ δωρεαῖς μόνον, ὧν οὐδὲν ἐχρῄζομεν ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ φιλοφροσύναις, ὧν οὐδ' ἂν εὔξαιτό τις μείζους παρὰ βασιλέων. καὶ κατελάβομεν Κλίτωνα ἐρρωμένον, καὶ ἔστιν ἡμῖν σὺν ἐκείνῳ τὰ πολλά· καὶ ὅταν τύχῃ, σὺν Ἀρχελάῳ ἄμεμπτος ἡ διαγωγή, πρός τε τοῖς ἔργοις οὐδὲν κωλυόμεθα τοῖς τούτων γίνεσθαι. ἀλλὰ καὶ πολὺς μὲν ἔγκειται ὁ Κλίτων, πολὺς δὲ ὁ Ἀρχέλαος ἑκάστοτε, φροντίζειν ἀεί τι καὶ ποιεῖν τῶν εἰωθότων ἀναγκάζοντες, ὥστε ἔμοιγε μισθὸν οὐκ ἀηδῆ μενοῦν, οὐδὲ ἄπονον, δοκεῖ Ἀρχέλαος ἀναπράσσεσθαι, τῶν τε δωρεῶν ὧν ἔδωκέ μοι εὐθέως ἀφικομένῳ καὶ ὅτι εἱστίᾳ με λαμπρότερον ἢ ἐμοὶ φίλον ἦν ἑκάστης ἡμέρας.

Περὶ δὲ ὧν ἐπέστειλας ἡμῖν, σὺ μὲν εὖ ποιεῖς ἐπιστέλλων ἃ δοκεῖς ἡμῖν εἰδέναι διαφέρειν. ἴσθι μέντοι μηδὲν μᾶλλον ἡμῖν ὧν νῦν Ἀγάθων ἢ Μέσατος λέγει μέλον ἢ τῶν Ἀριστοφάνους φληναφημάτων οἶσθά ποτε μέλον. καὶ τούτοις γε κἂν ἀδικήσαις ἡμᾶς ἐς τὰ μάλιστα, ἀποκρινάμενός ποτε, κἂν ὅλως μὴ παυομένους τῆς ἀναγωγίας αὐτοὺς ὁρᾷς.

Ἦν μέντοι τις τῶν ἀξίων περὶ Εὐριπίδου λέγειν τι καὶ ἀκούειν αἰτιᾶται ἡμᾶς τῆς πρὸς Ἀρχέλαον ὁδοῦ, ἃ μὲν τὸ πρόσθεν εἴπομεν περὶ τοῦ μὴ δεῖν εἰς Μακεδονίαν ἡμᾶς ἀποδημεῖν ἐπιστάμενος, ἃ δὲ μετὰ ταῦτα ἡμᾶς ἀπηνάγκασε βαδίσαι ἀγνοῶν, τοῦτον δὴ ἄξιον νόμιζε δηλοῦν αὐτῷ ἅπερ οἶσθα, ὦ Κηφισοφῶν· καὶ οὕτως πεπαύσεται ἀγνοῶν τὰς αἰτίας, καὶ ἅμα, ὅπερ εἰκός ἐστι τὸν ἀγνοοῦντα πάσχειν, καταγινώσκων ἡμῶν ὡς φιλοχρημάτων γενομένων. οὐ γάρ που δὴ πορφύραν καὶ σκῆπτρον φορεῖν, ἢ φρούρια λαβόντας ἐν Τριβαλλοῖς ἡγεῖσθαι, ὑπόχους καλουμένους, ὀρεχθῆναί τις ἂν φήσειεν ἡμᾶς, καὶ διὰ τοῦτο δὴ στείλασθαι τὴν πρὸς Ἀρχέλαον ὁδόν, ἀλλὰ δηλονότι πλούτου ἕνεκα. εἶτα πῶς ἄν, ὅτε νέοι τε καὶ ὅτε μέσοι τὴν ἡλικίαν ἦμεν, καὶ ὄν, ἔτι ζώσης ἡμῖν τῆς μητρός, ἧς ἕνεκα ἂν μόνης ἐβουλόμεθα πλουτεῖν, εἴπερ ἄλλως ἐβουλόμεθα, οὐχ ὅπως ἐδιώξαμεν, ἀλλὰ καὶ ἀπεωσάμεθα, ἐγκείμενον τὸν αὐτὸν τοῦτον πλοῦτον ἤδη, τηλικοῖσδε οὖσιν ἡμῖν ἱμερτὸν εἶναι εἰκότως ἄν τις νομίσειεν, εἰ μὴ διὰ τοῦτο ἄρα πολλὰ λαβεῖν σὺν ἀδοξίᾳ τέ τινι ἡμετέρᾳ καὶ οὐδὲ ἀπολαύσει ἔτι οὐδεμιᾷ ἐπεθυμήσαμεν, ἵνα ἐν βαρβάρῳ γῇ ἀποθάνωμεν, καὶ ἵνα πλείονα Ἀρχελάῳ καταλίποιμεν χρήματα.

Ἔτι δὲ δὴ καὶ προσθείης ὅτι, ἐπειδὴ τάχιστα ἀφικόμεθα εἰς Μακεδονίαν, ὀλίγαις ὕστερον ἡμέραις, τεσσαράκοντα τάλαντα ἀργυρίου διδόντος Ἀρχελάου, καὶ ἀγανακτοῦντος ὅτι οὐ λαμβάνοιμεν, ἀντέσχομεν μὴ λαβεῖν, τῶν τε ἄλλων δωρεῶν, ὁπόσα ἢ Κλίτων ἔδωκεν ἡμῖν, ἢ Ἀρχέλαος ἔπεισε λαβεῖν, οὐκ ἔσθ' ὅ τι ἐνθάδε ὑπολελείμμεθα, ἀλλ' οἴχονται αὐτὰ φέροντες, οἵπερ καὶ ταύτην τὴν ἐπιστολὴν φέρουσιν, ὑμῖν τοῖς αὐτόθι ἑταίροις καὶ ἐπιτηδείοις νεμήσοντες ἅπαντα. τίς ἂν οὕτως εὑρεθείη ἔτι σκαιὸς καὶ βάσκανος τὸν τρόπον, ὅστις ἂν φιλοχρηματίᾳ με θελχθέντα ταύτην ἀποδημῆσαι ὑπολάβοι τὴν ἀποδημίαν; ἀλλὰ δήπου ἀλαζονείαν τινά, ἢ τοῦ δύνασθαί τι μέγα ἐπιθυμίαν, ἐροῦσιν. ἀλλ' ἡ μὲν δύναμις ἡμῖν καὶ μένουσιν Ἀθήνησιν ἡ παρὰ Ἀρχελάου καὶ πάλαι ἦν. ἄλλως τε καὶ Κλίτων οὐ τοσοῦτον ἐδύνατο μέγα, τοῦ μὴ ἄλλον, ὃν προῃρούμην ἐξ ἀρχῆς, τρόπον βιοῦν ἐμέ· μηδ' ὅπου μὴ ἐθέλοιμι, ἀποθανεῖν· τελευταῖον δὲ καὶ παρέχειν λόγους ἐσαεὶ τοῖς κακῶς βουλομένοις ἡμᾶς λέγειν. εἰ δὲ δὴ καὶ δυνάμεώς τινος ὠρέχθημεν, τί ἄλλο ταύτῃ τῇ δυνάμει ἢ πρῶτον μὲν εἰς τὰ τῆς πόλεως, ἔπειτα εἰς τὰ τῶν φίλων, χρήσεσθαι ἐμέλλομεν; ἀλαζονείας τε ἕνεκα πολὺ ἂν μᾶλλον ἐν ὄψει τῶν τε φίλων καὶ οὐχ ἥκιστα τῶν ἐχθρῶν δύνασθαί τι ἐβουλόμεθα. καὶ μὴν εὐμετάβολον ἐμὲ οὔτε εἰς τὰ ἐπιτηδεύματα οὔτε εἰς ὑμᾶς τοὺς φίλους, καὶ οὐχ ἧσσον εἰς τοὺς ἐχθρούς, σκοπῶν εἴποι τις ἄν, οἷς ἅπασιν ἐκ νέου μέχρι τοῦ νῦν τοῖς αὐτοῖς κέχρημαι, πλὴν ἑνὸς ἀνδρός, Σοφοκλέους· πρὸς γὰρ δὴ τοῦτον μόνον ἴσασί με τάχα οὐχ ὁμοίως ἀεὶ τὴν γνώμην ἔχοντα. ὃν ἐγὼ ἐμίσησα μὲν οὐδέποτε, ἐθαύμασα δὲ ἀεί, ἔστερξα δ' οὐχ ὁμοίως ἀεί, ἀλλὰ φιλοτιμότερον μέν τινα εἶναι ποτὲ δόξας ὑπεῖδον, βουληθέντα δὲ ἐκλύσασθαι τὰ νείκη προθυμότατα ὑπεδεξάμην. καὶ ἀλλήλους μέν, ἐξ ὅτου συνέβη, στέργομέν τε καὶ στέρξομεν, τοὺς δ' ἐμβάλλοντας ἡμῖν πολλάκις τὰς ὑπονοίας εἶναι, ἐκ τοῦ ἡμᾶς ἀπεχθάνεσθαι, τὸν ἕτερον θεραπεύοντες, ἄν τι πλέον ἔχωσι, διαβεβλήμεθα.

Καὶ νῦν, ὦ βέλτιστε Κηφισοφῶν, οἶδ' ὅτι οὗτοί εἰσιν οἱ τοὺς περὶ ἡμῶν λόγους ἐμβάλλοντες εἰς τοὺς ὄχλους· ἀλλ' ὥσπερ ἀεὶ ἄπρακτοί αὐτῶν αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἐγένοντο, καὶ γέλωτα ἐξ αὐτῶν καὶ μῖσος, οὐδὲν πλέον, ὠφλίσκανον, καὶ νῦν ἴσθι ὅτι οὐκ ἄπρακτοι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κακῷ σφίσιν ἔσονται. σὺ μέντοι εὖ ποιεῖς περὶ τούτων ἡμῖν γράφων, ἐπειδήπερ οἴει ἡμῖν διαφέρειν· ἀλλ' ὥσπερ εὖ ποιεῖς γράφων, οὕτως ἀδικεῖν φήσαιμ' ἂν ἡμᾶς ἀντιλέγοντας ὑπὲρ αὐτῶν τοῖς οὐκ ἀξίοις.

Athenaeus 2. p. 61 b. Ἐπαρχίδης Εὐριπίδην φησὶ τὸν ποιητὴν ἐπιδημῆσαι τῇ Ἰκάρῳ καὶ γυναικός τινος μετὰ τέκνων κατὰ τοὺς ἀγρούς, δύο μὲν ἀρρένων τελείων, μιᾶς δὲ παρθένου, φαγούσης θανασίμους μύκητας καὶ ἀποπνιγείσης μετὰ τῶν τέκνων ποιῆσαι τουτὶ τὸ ἐπίγραμμα

ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος ἥλιε τέμνων,
ἆρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμματι πρόσθε πάθος;
μητέρα παρθενικήν τε κόρην δισσούς τε συναίμους
ἐν ταὐτῷ φέγγει μοιραδίῳ φθιμένους.

IV.

ARISTOPHANIS

FABULAE SUPERSTITES

ET

PERDITARUM FRAGMENTA.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΑΧΑΡΝΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ[a]

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.
ΚΗΡΥΞ.
ΑΜΦΙΘΕΟΣ.
ΠΡΕΣΒΕΙΣ Ἀθηναίων παρὰ βασιλέως ἥκοντες.
ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.
ΘΕΩΡΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΑΧΑΡΝΕΩΝ.
ΓΥΝΗ Δικαιοπόλιδος.
ΘΥΓΑΤΗΡ Δικαιοπόλιδος.
ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΛΑΜΑΧΟΣ.
ΜΕΓΑΡΕΥΣ.
ΚΟΡΑ θυγατέρε τοῦ Μεγαρέως.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΒΟΙΩΤΟΣ.
ΝΙΚΑΡΧΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Λαμάχου.
ΓΕΩΡΓΟΣ.
ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.
ΑΓΓΕΛΟΙ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ[b].

Ἐκκλησία ὑφέστηκεν Ἀθήνησιν ἐν τῷ φανερῷ, καθ' ἣν πολεμοποιοῦντας τοὺς ῥήτορας καὶ προφανῶς τὸν δῆμον ἐξαπατῶντας Δικαιόπολίς τις τῶν αὐτουργῶν ἐξελέγχων παρεισάγεται. τούτου δὲ διά τινος, Ἀμφιθέου καλουμένου, σπεισαμένου κατ' ἰδίαν τοῖς Λάκωσιν, Ἀχαρνικοὶ γέροντες πεπυσμένοι τὸ πρᾶγμα προσέρχονται διώκοντες ἐν χοροῦ σχήματι· καὶ μετὰ ταῦτα θύοντα τὸν Δικαιόπολιν ὁρῶντες, ὡς ἐσπεισμένον τοῖς πολεμιωτάτοις καταλεύσειν ὁρμῶσιν. ὁ δὲ ὑποσχόμενος ὑπὲρ ἐπιξήνου τὴν κεφαλὴν ἔχων ἀπολογήσεσθαι, ἐφ' ᾧτε, ἂν μὴ πείσῃ τὰ δίκαια λέγων, τὸν τράχηλον ἀποκοπήσεσθαι, ἐλθὼν ὡς Εὐριπίδην αἰτεῖ πτωχικὴν στολήν. καὶ στολισθεὶς τοῖς Τηλέφου ῥακώμασι παρῳδεῖ τὸν ἐκείνου λόγον, οὐκ ἀχαρίτως καθαπτόμενος Περικλέους περὶ τοῦ Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. παροξυνθέντων δέ τινων ἐξ αὐτῶν ἐπὶ τῷ δοκεῖν συνηγορεῖν τοῖς πολεμίοις, εἶτα ἐπιφερομένων, ἐνισταμένων δὲ ἑτέρων ὡς τὰ δίκαια αὐτοῦ εἰρηκότος, ἐπιφανεὶς Λάμαχος θορυβεῖν πειρᾶται. εἶτα γενομένου διελκυσμοῦ κατενεχθεὶς ὁ χορὸς ἀπολύει τὸν Δικαιόπολιν καὶ πρὸς τοὺς δικαστὰς διαλέγεται

[a] In codice Ravennate hae tantum personae sunt notatae, Δικαιόπολις. Κῆρυξ. Ἀμφίθεος. Χορὸς Ἀχαρνέων. Ἡμιχόριον. Λάμαχος. Μεγαρεύς. Cephisophontis nomen (v. 395–402. et 434., quod agnoscit scholiasta ad v. 394. 395.) servo Euripidis (nam δοῦλος ab Dicaeopolide appellatur v. 401.) impositum est ab grammaticis, quemadmodum servis in prologo Equitum in scenam prodeuntibus Niciae et Demosthenis nomina tribuerunt, Paphlagonem vero Κλέωνα appellarunt.

[b] Aristophanis fabularum decem ὑποθέσεις — nam Thesmophoriazusarum nulla superest ὑπόθεσις — etsi plura continent ex grammaticorum Alexandrinorum commentariis derivata, ut fragmenta quae insunt didascalica docent, tamen ita sunt ab grammaticis aetatis multo inferioris vel mutatae vel verbosis expositionibus amplificatae ut valde dissimiles argumentis ab Aristophane Byzantio oratione prosa scriptis evasisse videantur. Perinepte vero argumenta metrica, ex octo vel novem vel decem senariis iambicis composita, decem fabulis praescripta partim Ἀριστοφάνους γραμματικοῦ nomen in codicibus gerunt: de quo errore dixerunt Nauckius in libro de Aristophane Byzantio p. 256. egoque in Praefatione ad scholia Sophoclea vol. 2 p. xxii. Quae argumenta ab hominibus linguae metrique imperitis scripta quum in scholiorum editione Oxoniensi legi possint, in hac editione non magis repetenda esse putavi quam quae Thomas Magister aliique infimae aetatis grammatici de Aristophanis fabularum argumentis scripserunt.

περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ ἀρετῆς καὶ ἄλλων τινῶν. τοῦ δὲ Δικαιοπόλιδος ἄγοντος καθ' ἑαυτὸν εἰρήνην τὸ μὲν πρῶτον Μεγαρικός τις παιδία ἑαυτοῦ διεσκευασμένα εἰς χοιρίδια φέρων ἐν σάκκῳ πράσιμα παραγίνεται· μετὰ δὲ τοῦτον ἐκ Βοιωτῶν ἕτερος ἐγχέλεις τε καὶ παντοδαπῶν ὀρνίθων γόνον ἀνατιθέμενος εἰς τὴν ἀγοράν. οἷς ἐπιφανέντων τινῶν συκοφαντῶν συλλαβόμενός τινα ἐξ αὐτῶν ὁ Δικαιόπολις καὶ βαλὼν εἰς σάκκον τοῦτον τῷ Βοιωτῷ ἀντίφορτον ἐξάγειν ἐκ τῶν Ἀθηνῶν παραδίδωσι, καὶ προσαγόντων αὐτῷ πλειόνων καὶ δεομένων μεταδοῦναι τῶν σπονδῶν καθυπερηφανεῖ. παροικοῦντος δὲ αὐτῷ Λαμάχου, καὶ ἐνεστηκυίας τῆς τῶν Χοῶν ἑορτῆς, τοῦτον μὲν ἄγγελος παρὰ τῶν στρατηγῶν ἥκων κελεύει ἐξελθόντα μετὰ τῶν ὅπλων τὰς εἰσβολὰς τηρεῖν· τὸν δὲ Δικαιόπολιν παρὰ τοῦ ἱερέως τοῦ Διονύσου τις καλῶν ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται. καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μὲν τραυματίας καὶ κακῶς ἀπαλλάττων ἐπανήκει, ὁ δὲ Δικαιόπολις δεδειπνηκὼς καὶ μεθ' ἑταίρας ἀναλύων. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ σφόδρα πεποιημένων, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου τὴν εἰρήνην προκαλούμενον. ἐδιδάχθη ἐπὶ Εὐθύνου[a] ἄρχοντος ἐν Ληναίοις διὰ Καλλιστράτου· καὶ πρῶτος ἦν· δεύτερος Κρατῖνος Χειμαζομένοις. οὐ σώζονται. τρίτος Εὔπολις Νουμηνίαις.

[a] Εὐθύνου correxi pro Εὐθυμένους: de quo dixi in Scholiorum edit. Oxoniensi vol.3. p.415. Fuit autem Euthynus archon eponymus olymp. 88, 3. Aliud de anno Acharnensium testimonium est schol. Pacis 990.

ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ.

Ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν,
ἥσθην δὲ βαιά, πάνυ δὲ βαιὰ τέτταρα·
ἃ δ' ὠδυνήθην, ψαμμακοσιογάργαρα.
φέρ' ἴδω, τί δ' ἥσθην ἄξιον χαιρηδόνος;
ἐγᾦδ' ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ ηὐφράνθην ἰδών,
τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξήμεσεν.
ταῦθ' ὡς ἐγανώθην, καὶ φιλῶ τοὺς ἱππέας
διὰ τοῦτο τοὔργον· ἄξιον γὰρ Ἑλλάδι.
ἀλλ' ὠδυνήθην ἕτερον αὖ τραγῳδικόν,
ὅτε δὴ 'κεχήνη προσδοκῶν τὸν Αἰσχύλον,
ὁ δ' ἀνεῖπεν "εἴσαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορόν."
πῶς τοῦτ' ἔσεισέ μου δοκεῖς τὴν καρδίαν;
ἀλλ' ἕτερον ἥσθην, ἡνίκ' ἐπὶ Μόσχῳ ποτὲ
Δεξίθεος εἰσῆλθ' ᾀσόμενος Βοιώτιον.
τῆτες δ' ἀπέθανον καὶ διεστράφην ἰδών,
ὅτε δὴ παρέκυψε Χαῖρις ἐπὶ τὸν ὄρθιον.
ἀλλ' οὐδεπώποτ' ἐξ ὅτου 'γὼ ῥύπτομαι
οὕτως ἐδήχθην ὑπὸ κονίας τὰς ὀφρῦς
ὡς νῦν, ὁπότ' οὔσης κυρίας ἐκκλησίας
ἑωθινῆς ἔρημος ἡ πνὺξ αὑτηί·
οἱ δ' ἐν ἀγορᾷ λαλοῦσι κἄνω καὶ κάτω
τὸ σχοινίον φεύγουσι τὸ μεμιλτωμένον·
οὐδ' οἱ πρυτάνεις ἥκουσιν, ἀλλ' ἀωρίαν
ἥκοντες, εἶτα δ' ὠστιοῦνται πῶς δοκεῖς
ἐλθόντες ἀλλήλοισι περὶ πρώτου ξύλου,
ἄθροι καταρρέοντες· εἰρήνη δ' ὅπως
ἔσται προτιμῶσ' οὐδέν· ὦ πόλις πόλις.
ἐγὼ δ' ἀεὶ πρώτιστος εἰς ἐκκλησίαν
νοστῶν κάθημαι· κᾆτ' ἐπειδὰν ὦ μόνος,
στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι,
ἀπορῶ, γράφω, παρατίλλομαι, λογίζομαι,
ἀποβλέπων ἐς τὸν ἀγρόν, εἰρήνης ἐρῶν,
στυγῶν μὲν ἄστυ, τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν,
ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν, ἄνθρακας πρίω,
οὐκ ὄξος, οὐκ ἔλαιον, οὐδ' ᾔδει πρίω,
ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα χὠ πρίων ἀπῆν.
νῦν οὖν ἀτεχνῶς ἥκω παρεσκευασμένος
βοᾶν, ὑποκρούειν, λοιδορεῖν τοὺς ῥήτορας,
ἐάν τις ἄλλο πλὴν περὶ εἰρήνης λέγῃ.
ἀλλ' οἱ πρυτάνεις γὰρ οὑτοιὶ μεσημβρινοί.
οὐκ ἠγόρευον; τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον·
ἐς τὴν προεδρίαν πᾶς ἀνὴρ ὠστίζεται.

ΚΗΡΥΞ.

πάριτ' ἐς τὸ πρόσθεν,
πάριθ', ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος.

Scripturae pone lemmata sine auctoris nomine positae librorum sunt vel omnium vel meliorum, inter quos eminent Ravennas (litera R designatus) fabularum undecim et Venetus Marcianus 374. (V) septem complexus fabulas (Plutum, Nubes, Ranas, Equites, Aves, Pacem, Vespas). De his aliisque codicibus dictum in Praefatione voluminis tertii editionis Oxoniensis a. 1837. Coniecturis editoris litera D. est apposita.

3. ψαμμακοσιογάργαρα scholiasta, Hesychius et Suidas s. h. v., Eustathius p. 986, 52. et Macrobius Saturn. 5, 29, 13.] ψαμμοκοσιογάργαρα libri. 5. ηὐφράνθην in lemmate scholii] εὐφράνθην 10. 'κεχήνη Bentleius] κεχήνη. ἐκεχήνη ex hoc loco Herodianus in Hortis Adon. fol. 198a. (ubi διεκεχήνην, ex δὴ ἐκεχήνη corruptum) Etym. M. p. 386, 30. Cramer. Anecd. Oxon. 4. p. 417, 12. Augmentum plusquamperfecti saepissime omiserunt inferiorum temporum scriptores, nusquam omiserunt Attici veteres, exceptis poetarum locis iis in quibus augmentum quodvis, metro postulante, omittere licet, ex quo genere sunt carmina melica nunciorumque narrationes. Male igitur hoc loco κεχήνη sine coronide scribebatur pariterque Nub. 962. σωφροσύνη νενόμιστο, ubi recte Brunckius aliique 'νενόμιστο, maleque in libris omnibus Equit. 1306 ἐληλύθει legitur, ubi εἰληλύθει, comparandum cum Homerico εἰληλούθει, restituit Meinekius.

13. Μόσχῳ] Dubitat scholiasta utrum de vitulo sit intelligendum an nomen proprium sit Moschi, citharoedi Agrigentini.

23. ἀωρίαν] ἀωρίᾳ Suidas s. h. v. Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 4, 22. ἀωρίαν ἥκειν (nam sic codex): οἷον παρὰ τὴν δέουσαν ὥραν. 24. δ' ὠστιοῦνται] διωστιοῦνται Dobraeus. Hesychius, ὠστιοῦνται: ὠσθήσονται. 26. ἄθροι (debebat ἄθροι) Suidas s. h. v.] ἀθρόοι 32. ἐς] εἰς libri, ut alibi non raro ante literas consonantes: quod ubique correxi. Crasin κἀς ante literas consonantes intactam reliquerunt librarii v. 184. et Av. 949., in κείς mutatam in locis nonnullis tragicorum.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ.

ἤδη τις εἶπε; ΚΗ. τίς ἀγορεύειν βούλεται;
ΑΜ. ἐγώ. ΚΗ. τίς ὤν; ΑΜ. Ἀμφίθεος. ΚΗ. οὐκ ἄν-
θρωπος; ΑΜ. οὔ,
ἀλλ' ἀθάνατος. ὁ γὰρ Ἀμφίθεος Δήμητρος ἦν
καὶ Τριπτολέμου· τούτου δὲ Κελεὸς γίγνεται·
γαμεῖ δὲ Κελεὸς Φαιναρέτην τήθην ἐμήν,
ἐξ ἧς Λυκῖνος ἐγένετ'· ἐκ τούτου δ' ἐγὼ
ἀθάνατός εἰμ'· ἐμοὶ δ' ἐπέτρεψαν οἱ θεοὶ
σπονδὰς ποιῆσαι πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ.
ἀλλ' ἀθάνατος ὤν, ὦνδρες, ἐφόδι' οὐκ ἔχω·
οὐ γὰρ διδόασιν οἱ πρυτάνεις. ΚΗ. οἱ τοξόται.
ΑΜ. ὦ Τριπτόλεμε καὶ Κελεέ, περιόψεσθέ με;
ΔΙ. ὦνδρες πρυτάνεις, ἀδικεῖτε τὴν ἐκκλησίαν
τὸν ἄνδρ' ἀπάγοντες, ὅστις ἡμῖν ἤθελε
σπονδὰς ποιῆσαι καὶ κρεμάσαι τὰς ἀσπίδας.
ΚΗ. κάθησο σίγα. ΔΙ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ,
ἣν μὴ περὶ εἰρήνης γε πρυτανεύσητέ μοι.
ΚΗ. οἱ πρέσβεις οἱ παρὰ βασιλέως.
ΔΙ. ποίου βασιλέως; ἄχθομαι 'γὼ πρέσβεσι
καὶ τοῖς ταὼσι τοῖς τ' ἀλαζονεύμασιν.
ΚΗ. σίγα. ΔΙ. βαβαιάξ, ὠκβάτανα, τοῦ σχήματος.

ΠΡΕΣΒΥΣ.

ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς βασιλέα τὸν μέγαν,
μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας,
ἐπ' Εὐθυμένους ἄρχοντος· ΔΙ. οἴμοι τῶν δραχμῶν.
ΠΡ. καὶ δῆτ' ἐτρυχόμεσθα παρὰ Καΰστριον
πεδίον ὁδοιπλανοῦντες ἐσκηνημένοι,
ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι,
ἀπολλύμενοι. ΔΙ. σφόδρα τἄρ' ἐσωζόμην ἐγὼ
παρὰ τὴν ἔπαλξιν ἐν φορυτῷ κατακείμενος.
ΠΡ. ξενιζόμενοι δὲ πρὸς βίαν ἐπίνομεν
ἐξ ὑαλίνων ἐκπωμάτων καὶ χρυσίδων
ἄκρατον οἶνον ἡδύν. ΔΙ. ὦ Κραναὰ πόλις,
ἆρ' αἰσθάνει τὸν κατάγελων τῶν πρέσβεων;
ΠΡ. οἱ βάρβαροι γὰρ ἄνδρας ἡγοῦνται μόνους
τοὺς πλεῖστα δυναμένους φαγεῖν τε καὶ πιεῖν.
ΔΙ. ἡμεῖς δὲ λαικαστάς τε καὶ καταπύγονας.
ΠΡ. ἔτει τετάρτῳ δ' ἐς τὰ βασίλει' ἤλθομεν·
ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ᾤχετο, στρατιὰν λαβών,
κἄχεζεν ὀκτὼ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρῶν.
ΔΙ. πόσου δὲ τὸν πρωκτὸν χρόνου ξυνήγαγεν;
ΠΡ. τῇ πανσελήνῳ· κᾆτ' ἀπῆλθεν οἴκαδε.
εἶτ' ἐξένιζε, παρετίθει θ' ἡμῖν ὅλους
ἐκ κριβάνου βοῦς. ΔΙ. καὶ τίς εἶδε πώποτε
βοῦς κριβανίτας; τῶν ἀλαζονευμάτων.
ΠΡ. καὶ ναὶ μὰ Δί' ὄρνιν τριπλάσιον Κλεωνύμου
παρέθηκεν ἡμῖν· ὄνομα δ' ἦν αὐτῷ φέναξ.
ΔΙ. ταῦτ' ἄρ' ἐφενάκιζες σύ, δύο δραχμὰς φέρων.
ΠΡ. καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν Ψευδαρτάβαν,
τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν. ΔΙ. ἐκκόψειέ γε
κόραξ πατάξας τόν τε σὸν τοῦ πρέσβεως.
ΚΗ. ὁ βασιλέως ὀφθαλμός. ΔΙ. ὦναξ Ἡράκλεις·
πρὸς τῶν θεῶν, ἄνθρωπε, ναύφαρκτον βλέπεις,
ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων νεώσοικον σκοπεῖς;
ἄσκωμ' ἔχεις που περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κάτω.
ΠΡ. ἄγε δὴ σύ, βασιλεὺς ἅττα σ' ἀπέπεμψεν φράσον
λέξοντ' Ἀθηναίοισιν, ὦ Ψευδαρτάβα.

ΨΕΥΔΑΡΤΑΒΑΣ.

ἰαρταμὰν ἐξαρξ' ἀναπισσόναι σάτρα.
ΠΡ. ξυνήκαθ' ὃ λέγει; ΔΙ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν
[οὔ.
ΠΡ. πέμψειν βασιλέα φησὶν ὑμῖν χρυσίον.
λέγε δὴ σὺ μεῖζον καὶ σαφῶς τὸ χρυσίον.
ΨΕ. οὐ λῆψι χρυσό, χαυνόπρωκτ' Ἰαοναῦ.
ΔΙ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς σαφῶς. ΠΡ. τί δαὶ λέγει;
ΔΙ. ὅ τι; χαυνοπρώκτους τοὺς Ἰάονας λέγει,
εἰ προσδοκῶσι χρυσὸν ἐκ τῶν βαρβάρων.
ΠΡ. οὔκ, ἀλλ' ἀχάνας ὅδε γε χρυσίου λέγει.
ΔΙ. ποίας ἀχάνας; σὺ μὲν ἀλαζὼν εἶ μέγας.
ἀλλ' ἄπιθ'· ἐγὼ δὲ βασανιῶ τοῦτον μόνος.
ἄγε δὴ σὺ φράσον ἐμοὶ σαφῶς, πρὸς τουτονί,
ἵνα μή σε βάψω βάμμα Σαρδιανικόν·
βασιλεὺς ὁ μέγας ἡμῖν ἀποπέμψει χρυσίον;
(ἀνανεύει.)
ἄλλως ἄρ' ἐξαπατώμεθ' ὑπὸ τῶν πρέσβεων;
(ἐπινεύει.)
Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὑτοιί,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἰσὶν ἐνθένδ' αὐτόθεν.
καὶ τοῖν μὲν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ
ἐγᾦδ' ὅς ἐστι, Κλεισθένης ὁ Σιβυρτίου.
ὦ θερμόβουλον πρωκτὸν ἐξυρημένε·
τοιόνδε δ', ὦ πίθηκε, τὸν πώγων' ἔχων
εὐνοῦχος ἡμῖν ἦλθες ἐσκευασμένος;
ὁδὶ δὲ τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου Στράτων;
ΚΗ. σίγα, κάθιζε.
τὸν βασιλέως ὀφθαλμὸν ἡ βουλὴ καλεῖ
ἐς τὸ πρυτανεῖον. ΔΙ. ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη;
κἄπειτ' ἐγὼ δῆτ' ἐνθαδὶ στραγγεύομαι;
τοὺς δὲ ξενίζειν οὐδέποτέ γ' ἴσχει θύρα.
ἀλλ' ἐργάσομαί τι δεινὸν ἔργον καὶ μέγα.
ἀλλ' Ἀμφίθεός μοι ποῦ 'στιν; ΑΜ. οὑτοσὶ πάρα.
ΔΙ. ἐμοὶ σὺ ταυτασὶ λαβὼν ὀκτὼ δραχμὰς
σπονδὰς ποίησον πρὸς Λακεδαιμονίους μόνῳ
καὶ τοῖσι παιδίοισι καὶ τῇ πλάτιδι·
ὑμεῖς δὲ πρεσβεύεσθε καὶ κεχήνετε.
ΚΗ. προσίτω Θέωρος ὁ παρὰ Σιτάλκους.

---

52. ποιῆσαι Elmsleius] ποιεῖσθαι 58. ποιῆσαι] ποιεισθαι R. σπονδὰς ποιῆσαι ex hoc loco Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 45, 1. 59. σίγα] σίγα Berglerus, ut v. 123. est σίγα, κάθιζε. Quod si voluisset Aristophanes, hic quoque praetulisset σίγα, κάθησο. 63. ταὼσι] Hoc grammatici veteres ταῶσι scribebant, ut de Avium v. 102. 269. 884. testatur Trypho apud Athen. 9. p. 397 E. 68. παρὰ Καΰστριον πεδίον D.] παρὰ (sic R: διὰ ceteri) Καϋστρίων πεδίων 69. πεδίον] ποταμὸν Blaydesius. Scholiasta, Καΰστριος ποταμὸς τῆς Λυδίας παρὰ Μίλητον, πλησίον τῆς Λυδίας. Καΰστριον πεδίον est ap. Xenoph. Cyrop. 2, 1, 5. et Anab. 1, 2, 11. 70. τἄρ' Mehlerus Mnemos. vol. 1. p. 414.] γάρ 73. δὲ] γὰρ R. 78. φαγεῖν Frid. Morellus ad Libanium p. 317.] καταφαγεῖν 82. ὀρῶν editio Leidensis a. 1625.] ὀρῶν A.: ceteri ὄρων, ὅρων, ὄρρων 85. παρετίθει θ' Athenaeus 4. p. 130 F.] καὶ παρετίθετ' R. παρετίθει δ' ceteri.

93. τε Elmsleius] γε 95. ναύφαρκτον ex Photii Lex. p. 290, 13.] ναύφρακτον 100. ἐξαρξ' ἀναπισσόναι σάτρα Brunckius] ἐξαρξας πισόναστρα R. Aliorum vitia sunt ἐξύρξαν ἀπίσσονα σάτρα vel ἐξαρξάν ἀπισσόμαι σάτρα 104. χρυσὸ Elmsleius] χρῦσο 105. δαὶ Elmsleius] δ' αὖ 106. ὅ τι; Reiskius] ὅτι 107. χρυσὸν Elmsleius] χρυσίον 108. ὅδε Bentleius] ὁδί 114. ἠπατήμεθ' Etym. M. p. 68, 7. 115. ἄνδρες Elmsleius] ἄνδρες. et sic ubique ἀνήρ et ἄνθρωπος, neglecta crasi cum articulo: de quo semel monemus. 118. ὅς ἐστι] ὅστις ἐστὶ R. Sic v. 442. in R aliisque ὅστις εἴμ' ἐγώ scriptum pro ὅς εἴμ' ἐγώ. 119. ἐξυρημένε Suidas s. v. Κλεισθένην et Στράτων] ἐξευρημένε 126. στραγγεύομαι Kusterus] στραγεύομαι R. στρατεύομαι ceteri, ut apud Hesychium στρατεύομαι: διατρίβω. 127. οὐδέποτέ γ' ἴσχει θύρα R. Alii οὐδέποτέ γ' ἴσχ' ἡ θύρα. οὐδέποτ' ἴσχει γ' ἡ θύρα Suidas s. v. κρίνειν. 131. ποίησον Elmsleius] ποιῆσαι 133. κεχήνετε Herodianus apud Choeroboscum in Theodosium p. 559.] κεχήνατε libri et Suidas s. h. v.

ΘΕΩΡΟΣ.
ὁδί.
ΔΙ. ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος ἐσκηρύττεται.
ΘΕ. χρόνον μὲν οὐκ ἂν ἦμεν ἐν Θρᾴκῃ πολύν,
ΔΙ. μὰ Δί' οὐκ ἄν, εἰ μισθόν γε μὴ 'φερες πολύν.
ΘΕ. εἰ μὴ κατένιψε χιόνι τὴν Θρᾴκην ὅλην,
καὶ τοὺς ποταμοὺς ἔπηξ' ὑπ' αὐτὸν τὸν χρόνον,
ὅτ' ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο.
τοῦτον μετὰ Σιτάλκους ἔπινον τὸν χρόνον·
καὶ δῆτα φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς,
ὑμῶν τ' ἐραστὴς ὡς ἀληθῶς, ὥστε καὶ
ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφ', Ἀθηναῖοι καλοί.
ὁ δ' υἱός, ὃν Ἀθηναῖον ἐπεποιήμεθα,
ἤρα φαγεῖν ἀλλᾶντας ἐξ Ἀπατουρίων,
καὶ τὸν πατέρ' ἠντιβόλει βοηθεῖν τῇ πάτρᾳ·
ὁ δ' ὤμοσε σπένδων βοηθήσειν, ἔχων
στρατιὰν τοσαύτην ὥστ' Ἀθηναίους ἐρεῖν,
ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται.
ΔΙ. κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τι τούτων πείθομαι
ὧν εἶπας ἐνταυθὶ σύ, πλὴν τῶν παρνόπων.
ΘΕ. καὶ νῦν ὅπερ μαχιμώτατον Θρᾳκῶν ἔθνος
ἔπεμψεν ὑμῖν. ΔΙ. τοῦτο μέν γ' ἤδη σαφές.
ΚΗ. οἱ Θρᾷκες ἴτε δεῦρ', οὓς Θέωρος ἤγαγεν.
ΔΙ. τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν; ΘΕ. Ὀδομάντων στρατός.
ΔΙ. ποίων Ὀδομάντων; εἰπέ μοι, τουτὶ τί ἦν;
τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακεν;
ΘΕ. τούτοις ἐάν τις δύο δραχμὰς μισθὸν διδῷ,
καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην.
ΔΙ. τοισδὶ δύο δραχμὰς τοῖς ἀπεψωλημένοις;
ὑποστένοι μέντἂν ὁ θρανίτης λεώς,
ὁ σωσίπολις. οἴμοι τάλας, ἀπόλλυμαι,
ὑπὸ τῶν Ὀδομάντων τὰ σκόροδα πορθούμενος.
οὐ καταβαλεῖτε τὰ σκόροδ'; ΘΕ. ὦ μοχθηρὲ σύ,
οὐ μὴ πρόσει τούτοισιν ἐσκοροδισμένοις;
ΔΙ. ταυτὶ περιείδεθ' οἱ πρυτάνεις πάσχοντά με
ἐν τῇ πατρίδι, καὶ ταῦθ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων;
ἀλλ' ἀπαγορεύω μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν
τοῖς Θρᾳξὶ περὶ μισθοῦ· λέγω δ' ὑμῖν ὅτι
διοσημία 'στὶ καὶ ῥανὶς βέβληκέ με.
ΚΗ. τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἔνην.
οἱ γὰρ πρυτάνεις λύουσι τὴν ἐκκλησίαν.
ΔΙ. οἴμοι τάλας, μυττωτὸν ὅσον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἐκ Λακεδαίμονος γὰρ Ἀμφίθεος ὁδί.
χαῖρ', Ἀμφίθεε. ΑΜ. μήπω, πρὶν ἄν γε στῶ τρέχων·
δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας.
ΔΙ. τί δ' ἔστιν; ΑΜ. ἐγὼ μὲν δεῦρό σοι σπονδὰς φέρων
ἔσπευδον· οἱ δ' ὤσφροντο πρεσβῦταί τινες
Ἀχαρνικοί, στιπτοὶ γέροντες, πρίνινοι,
ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχαι, σφενδάμνινοι.
ἔπειτ' ἀνέκραγον πάντες, ὦ μιαρώτατε,
σπονδὰς φέρεις, τῶν ἀμπέλων τετμημένων;
κἀς τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο τῶν λίθων·
ἐγὼ δ' ἔφευγον· οἱ δ' ἐδίωκον κἀβόων.
ΔΙ. οἱ δ' οὖν βοώντων· ἀλλὰ τὰς σπονδὰς φέρεις;
ΑΜ. ἔγωγέ φημι, τρία γε ταυτὶ γεύματα.
αὗται μέν εἰσι πεντέτεις. γεῦσαι λαβών.
ΔΙ. αἰβοῖ. ΑΜ. τί ἔστιν; ΔΙ. οὐκ ἀρέσκουσίν μ', ὅτι
ὄζουσι πίττης καὶ παρασκευῆς νεῶν.
ΑΜ. σὺ δ' ἀλλὰ τασδὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών.
ΔΙ. ὄζουσι χαὖται πρέσβεων ἐς τὰς πόλεις
ὀξύτατον, ὥσπερ διατριβῆς τῶν ξυμμάχων.
ΑΜ. ἀλλ' αὑταιί τοί σοι τριακοντούτιδες
κατὰ γῆν τε καὶ θάλατταν. ΔΙ. ὦ Διονύσια,
αὗται μὲν ὄζουσ' ἀμβροσίας καὶ νέκταρος,
καὶ μὴ 'πιτηρεῖν σιτί' ἡμερῶν τριῶν,
κἀν τῷ στόματι λέγουσι, βαῖν' ὅποι θέλεις.
ταύτας δέχομαι καὶ σπένδομαι κἀκπίομαι,
χαίρειν κελεύων πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας·
ἐγὼ δὲ πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγεὶς
ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.
ΑΜ. ἐγὼ δὲ φεύξομαί γε τοὺς Ἀχαρνέας.

ΧΟΡΟΣ.
τῇδε πᾶς ἕπου, δίωκε, καὶ τὸν ἄνδρα πυνθάνου
τῶν ὁδοιπόρων ἁπάντων· τῇ πόλει γὰρ ἄξιον
ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα τοῦτον. ἀλλά μοι μηνύετε,
εἴ τις οἶδ' ὅποι τέτραπται γῆς ὁ τὰς σπονδὰς φέρων.
ἐκπέφευγ', οἴχεται φροῦδος. οἴμοι τάλας τῶν ἐτῶν
τῶν ἐμῶν·
οὐκ ἂν ἐπ' ἐμῆς γε νεότητος, ὅτ' ἐγὼ φέρων ἀνθρά-
κων φορτίον
ἠκολούθουν Φαΰλλῳ τρέχων, ὧδε φαύλως ἂν ὁ
σπονδοφόρος οὗτος ὑπ' ἐμοῦ τότε διωκόμενος
ἐξέφυγεν οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἂν ἀπεπλίξατο.
νῦν δ' ἐπειδὴ στερρὸν ἤδη τοὐμὸν ἀντικνήμιον
καὶ παλαιῷ Λακρατείδῃ τὸ σκέλος βαρύνεται,
οἴχεται. διωκτέος δέ· μὴ γάρ ἐγχάνοι ποτὲ
μηδὲ περ γέροντας ὄντας ἐκφυγὼν Ἀχαρνέας·
ὅστις, ὦ Ζεῦ πάτερ καὶ θεοί, τοῖσιν ἐχθροῖσιν ἐσπεί-
σατο,
οἷσι παρ' ἐμοῦ πόλεμος ἐχθοδοπὸς αὔξεται τῶν ἐμῶν
χωρίων· [τῷ
κοὐκ ἀνήσω πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπα-
ὀξύς, ὀδυνηρός, ⏑⏑–⏑ ἐπίκωπος, ἵνα
μήποτε πατῶσιν ἔτι τὰς ἐμὰς ἀμπέλους.
ἀλλὰ δεῖ ζητεῖν τὸν ἄνδρα καὶ βλέπειν Βαλλήναδε
καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς, ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτέ·
ὡς ἐγὼ βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις.
ΔΙ. εὐφημεῖτε εὐφημεῖτε.
ΧΟ. σῖγα πᾶς. ἠκούσατ', ἄνδρες, ἆρα τῆς εὐφημίας;

204–218. = 219—233.

---

140. ὅτ' ἐνθαδὶ Θέογνις ἠγωνίζετο] ἡνίκα Θέογνις ἠγωνίζετο Suidas s. v. εἰ μὴ et ψυχροῦ βίου: quasi ἡνίκα Θέογνις ἐνθάδ' ἠγωνίζετο legerit. 143. ὡς Dobraeus] ἦν ἀληθῶς] ἀληθὴς R. 152. ἐνταυθὶ Elmsleius] ἐνταῦθα R. ἐνταυθοῖ ceteri. 158. ἀποτεθρίακεν Hesychius et Suidas s. h. v.] ἀποτέθρακεν 171. διοσημία 'στὶ Elmsleius] διοσημί' ἐστί. διοσημία ἐστὶ Suidas s. v. διοσημία. 176. πρὶν ἄν γε Brunckius] γε πρὶν ἂν 180. στιπτοὶ] In hac scriptura consentiunt Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 8, 16. Etym. M. p. 163, 11. 714, 3. Suidas s. h. v. ut nihil tribuendum sit Erotiano p. 332. (p. 116, 2. ed. Klein.) ubi στεριφνοὶ legitur in glossa ex Hippocrate sumta p. 337, 36. apud quem nunc στρυφνούς legitur.

194. αὗται Bothius] αὗται σπονδαί τοι addidit Dobraeus. 201. Inepte infertur ἐγὼ δέ, pro quo ἤδη δέ potius dicendum erat, quod Dobraeus coniecit, vel quod propius ad literas in libris traditas accedit οὕτω δέ. Male alii de versibus 201. 202. delendis cogitarunt, qui prorsus necessarii sunt, ut spectatores intelligant quo consilio Dicaeopolis scenam relinquat domumque suam introeat, ex qua, praeparatis quibus opus erat, rursus egreditur v. 237. cum uxore et filia et servis duobus φαλλοφόροις, Dionysia ruralia celebraturus. Amphitheus vero, cuius nullae sunt in pompa Dionysiaca partes, scenam relinquit postquam versum 203. pronunciavit ἐγὼ δὲ φεύξομαί γε (male φευξοῦμαί γε R) τοὺς Ἀχαρνέας (ut v. 177. dixerat δεῖ γάρ με φεύγοντ' ἐκφυγεῖν Ἀχαρνέας), mox alius personae (uxoris Dicaeopolidis) partes acturus. 220. Λακρατείδῃ Bentleius] Λακρατίδῃ 221. ἐγχάνοι Brunckius] ἐγχάνῃ 231. Inter ὀδυνηρός et ἐπίκωπος excidit simile adiectivum: ἀνιαρός Blaydesius.

οὗτος αὐτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν. ἀλλὰ δεῦρο πᾶς
ἐκποδών· θύσων γὰρ ἀνήρ, ὡς ἔοικ᾽, ἐξέρχεται.
ΔΙ. εὐφημεῖτε εὐφημεῖτε.
προΐτω ᾽ς τὸ πρόσθεν ὀλίγον ἡ κανηφόρος·
ὁ Ξανθίας τὸν φαλλὸν ὀρθὸν στησάτω.

ΓΥΝΗ.

κατάθου τὸ κανοῦν, ὦ θύγατερ, ἵν᾽ ἀπαρξώμεθα.

ΘΥΓΑΤΗΡ.

ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν,
ἵν᾽ ἔτνος καταχέω τοὐλατῆρος τουτουί.
ΔΙ. καὶ μὴν καλόν γ᾽ ἔστ᾽, ὦ Διόνυσε δέσποτα,
κεχαρισμένως σοι τήνδε τὴν πομπὴν ἐμὲ
πέμψαντα καὶ θύσαντα μετὰ τῶν οἰκετῶν
ἀγαγεῖν τυχηρῶς τὰ κατ᾽ ἀγροὺς Διονύσια,
στρατιᾶς ἀπαλλαχθέντα· τὰς σπονδὰς δέ μοι
καλῶς ξυνενεγκεῖν τὰς τριακοντούτιδας.
ΓΥ. ἄγ᾽, ὦ θύγατερ, ὅπως τὸ κανοῦν καλὴ καλῶς
οἴσεις βλέπουσα θυμβροφάγον. ὡς μακάριος
ὅστις σ᾽ ὀπύσει, κἀκποιήσεται γαλᾶς
σοῦ μηδὲν ἧττους βδεῖν, ἐπειδὰν ὄρθρος ᾖ.
πρόβαινε, κἀν τὤχλῳ φυλάττεσθαι σφόδρα
μή τις λαθών σου περιτράγῃ τὰ χρυσία.
ΔΙ. ὦ Ξανθία, σφῷν δ᾽ ἐστὶν ὀρθὸς ἑκτέος
ὁ φαλλὸς ἐξόπισθε τῆς κανηφόρου·
ἐγὼ δ᾽ ἀκολουθῶν ᾄσομαι τὸ φαλλικόν·
σὺ δ᾽, ὦ γύναι, θεῶ μ᾽ ἀπὸ τοῦ τέγους. πρόβα.
Φαλῆς, ἑταῖρε Βακχίου, ξύγκωμε, νυκτοπεριπλά-
νητε, μοιχέ, παιδεραστά,
ἕκτῳ σ᾽ ἔτει προσεῖπον ἐς τὸν δῆμον ἐλθὼν ἄσμενος,
σπονδὰς ποιησάμενος ἐμαυτῷ, πραγμάτων τε καὶ
καὶ Λαμάχων ἀπαλλαγείς. [μαχῶν
πολλῷ γάρ ἐσθ᾽ ἥδιον, ὦ Φαλῆς Φαλῆς,
κλέπτουσαν εὑρόνθ᾽ ὡρικὴν ὑληφόρον,
τὴν Στρυμοδώρου Θρᾷτταν ἐκ τοῦ Φελλέως,
μέσην λαβόντ᾽, ἄραντα, καταβαλόντα καταγιγαρ-
Φαλῆς Φαλῆς, [τίσαι.
ἐὰν μεθ᾽ ἡμῶν ξυμπίῃς, ἐκ κραιπάλης
ἕωθεν εἰρήνης ῥοφήσει τρύβλιον·
ἡ δ᾽ ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται.
ΧΟ. οὗτος αὐτός ἐστιν, οὗτος.
βάλλε βάλλε βάλλε βάλλε,
παῖε πᾶς τὸν μιαρόν.
οὐ βαλεῖς, οὐ βαλεῖς;
ΔΙ. Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἐστι; τὴν χύτραν συντρίψετε.
ΧΟ. σὲ μὲν οὖν καταλεύσομεν, ὦ μιαρὰ κεφαλή.
ΔΙ. ἀντὶ ποίας αἰτίας, ὠχαρνέων γεραίτατοι;
ΧΟ. τοῦτ᾽ ἐρωτᾷς; ἀναίσχυντος εἶ καὶ βδελυρός,
ὦ προδότα τῆς πατρίδος, ὅστις ἡμῶν μόνος
σπεισάμενος εἶτα δύνασαι πρὸς ἔμ᾽ ἀποβλέπειν.
ΔΙ. ἀντὶ δ᾽ ὧν ἐσπεισάμην οὐκ οἴδατ᾽· ἀλλ᾽ ἀκούσατε.
ΧΟ. σοῦ γ᾽ ἀκούσωμεν; ἀπολεῖ· κατά σε χώσομεν τοῖς
λίθοις.
ΔΙ. μηδαμῶς, πρὶν ἄν γ᾽ ἀκούσητ᾽· ἀλλ᾽ ἀνάσχεσθ᾽, ὠγα-
ΧΟ. οὐκ ἀνασχήσομαι· μηδὲ λέγε μοι σὺ λόγον· [θοί.
ὡς μεμίσηκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν ἐ-
γὼ τεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι καττύματα.
σοῦ δ᾽ ἐγὼ λόγους λέγοντος οὐκ ἀκούσομαι μακρούς,
ὅστις ἐσπείσω Λάκωσιν, ἀλλὰ τιμωρήσομαι.
ΔΙ. ὠγαθοί, τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδὼν ἐάσατε,
τῶν δ᾽ ἐμῶν σπονδῶν ἀκούσατ᾽, εἰ καλῶς ἐσπει-
σάμην. [ἅπαξ
ΧΟ. πῶς δ᾽ ἔτ᾽ ἂν καλῶς λέγοις ἄν, εἴπερ ἐσπείσω γ᾽
οἷσιν οὔτε βωμὸς οὔτε πίστις οὔθ᾽ ὅρκος μένει;
ΔΙ. οἶδ᾽ ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα,
οὐχ ἁπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων.
ΧΟ. οὐχ ἁπάντων, ὦ πανοῦργε; ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν
ἐμφανῶς ἤδη πρὸς ἡμᾶς; εἶτ᾽ ἐγὼ σοῦ φείσομαι;
ΔΙ. οὐχ ἁπάντων οὐχ ἁπάντων· ἀλλ᾽ ἐγὼ λέγων ὁδὶ
πόλλ᾽ ἂν ἀποφήναιμ᾽ ἐκείνους ἔσθ᾽ ἃ κἀδικουμένους.
ΧΟ. τοῦτο τοὔπος δεινὸν ἤδη καὶ ταραξικάρδιον,
εἰ σὺ τολμήσεις ὑπὲρ τῶν πολεμίων ἡμῖν λέγειν.
ΔΙ. κἂν γε μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ,
ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὸν λάρυγγ᾽ ἔχων λέγειν.
ΧΟ. εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται,
μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα;
ΔΙ. οἷον αὖ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν.
οὐκ ἀκούσεσθ᾽ οὐκ ἀκούσεσθ᾽ ἐτεόν, ὠχαρνηίδαι;
ΧΟ. οὐκ ἀκουσόμεσθα δῆτα. ΔΙ. δεινά τἄρα πείσομαι.
ΧΟ. ἐξολοίμην, ἢν ἀκούσω. ΔΙ. μηδαμῶς, ὠχαρνικοί.
ΧΟ. ὡς τεθνήξων ἴσθι νυνί. ΔΙ. δήξομἄρ᾽ ὑμᾶς ἐγώ.
ἀνταποκτενῶ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους·
ὡς ἔχω γ᾽ ὑμῶν ὁμήρους, οὓς ἀποσφάξω λαβών.
ΧΟ. εἰπέ μοι, τί τοῦτ᾽ ἀπειλεῖ τοὔπος, ἄνδρες δημόται,
τοῖς Ἀχαρνικοῖσιν ἡμῖν; μῶν ἔχει του παιδίον
τῶν παρόντων ἔνδον εἵρξας; ἢ ᾽πὶ τῷ θρασύνεται;
ΔΙ. βάλλετ᾽, εἰ βούλεσθ᾽. ἐγὼ γὰρ τουτονὶ διαφθερῶ.
εἴσομαι δ᾽ ὑμῶν τάχ᾽ ὅστις ἀνθράκων τι κήδεται.
ΧΟ. ὡς ἀπωλόμεσθ᾽. ὁ λάρκος δημότης ὅδ᾽ ἔστ᾽ ἐμός.
ἀλλὰ μὴ δράσῃς ὃ μέλλεις· μηδαμῶς, ὦ μηδαμῶς.
ΔΙ. ὡς ἀποκτενῶ, κέκραχθ᾽· ἐγὼ γὰρ οὐκ ἀκούσομαι.
ΧΟ. ἀπολεῖς ἄρ᾽ ὁμήλικα τόνδε φιλανθρακέα;
ΔΙ. οὐδ᾽ ἐμοῦ λέγοντος ὑμεῖς ἀρτίως ἠκούσατε.
ΧΟ. ἀλλὰ νυνὶ λέγ᾽, εἴ σοι δοκεῖ, τόν τε Λακε-
δαιμόνιον αὐτὸν ὅτι τῷ τρόπῳ σοὔστὶ φίλος·
ὡς τόδε τὸ λαρκίδιον οὐ προδώσω ποτέ.
ΔΙ. τοὺς λίθους νύν μοι χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε.
ΧΟ. οὑτοιί σοι χαμαί, καὶ σὺ κατάθου πάλιν τὸ ξίφος.
ΔΙ. ἀλλ᾽ ὅπως μὴ ᾽ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι.
ΧΟ. ἐκσέσεισται χαμᾶζ᾽, οὐχ ὁρᾷς σειόμενον;
ἀλλὰ μή μοι πρόφασιν, ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος.
ὡς ὅδε γε σειστὸς ἅμα τῇ στροφῇ γίγνεται.
ΔΙ. ἐμέλλετ᾽ ἄρ᾽ ἅπαντες ἀνασείειν βοήν,

284—301. == 335—346.

242. προΐτω ᾽ς Wolfius] πρόϊθ᾽ ὡς 244. ΓΥΝΗ om. libri nonnulli. 259. ἧττους Elmsleius] ἧττον 278. ῥοφήσει Elmsleius] ῥοφήσεις 282. πᾶς Borgkius] παῖε 292. οἴδατ᾽ D.] ἴσατ R, ceteri ἴστετ᾽ vel ἴστε γ᾽. Forma deteriore οἴδατε etiam veteres Atticos interdum usos esse ex Phrynichi verbis colligi potest in Bekk. Anecd. p. 53, 5. οἴδατε: ἄμεινον τὸ ἴστε. 296. πρὶν ἄν γ᾽ ἀκούσητ᾽ Bentleius] πρίν γ᾽ ἀκούσητ᾽ R: alii πρὶν ἀκούσητε. 299. μοι σὺ Hermannus] σύ μοι R: alii δὴ σὺ 300. ὃν ἐγὼ τεμῶ Meinekius] ὃν ἐγὼ κατατεμῶ 301. ἱππεῦσι καττύματα] Codices plerique ἱππεῦσίν ποτ᾽ ἐς καττύματα (quod est in R.), quae correctoris metrici interpolatio est tetrametrum trochaicum facientis, γὼ κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσίν ποτ᾽ ἐς καττύματα, quo consilio in versu strophico (277.) pariter in plerisque εἶτα in ἔπειτα mutatum et νῦν post δύνασαι additum est. Animadvertit quodammodo errorem scholiasta metricus recentior, qui ad v. 299. p. 360, 13. ed. Oxon. hic τὸ ποτέ, supra τὸ νῦν περιττεύειν annotavit. 307. δ᾽ ἔτ᾽ Elmsleius] δέ γ᾽ 318. τὸν λάρυγγ᾽ Elmsleius] τὴν κεφαλὴν 321. οἷον R: οἷος ceteri et Suidas s. v. καταξαίνειν et φοινικίδα. τις] ἐφ᾽ R. 323. τἄρα Elmsleius (qui τἄρα scribere solebat)] γ᾽ ἄρα 325. δήξομ᾽ ἄρ᾽ (debebat δήξομἄρ᾽) ὑμᾶς Dawesius] δείξομ ὑμᾶς ἄρ᾽ R: ceteri δήξομαι γὰρ (vel γ᾽ ἄρ᾽) ὑμᾶς. 326. ὑμῶν] ὑμῖν Reiskius. 336. ἄρ᾽ ὁμήλικα Reisigius] ἄρα τὸν ἥλικα 338. νυνὶ Elmsleius] νῦν τόν τε] τε om. R et Greg. Cor. p. 129. 339. φίλος R et scholiasta: φίλον ceteri. 341. λίθους νύν μοι Brunckius] νῦν μοι λίθους 347. ἄρ᾽ Elmsleius] ἄρ᾽ βοήν] sic R: βοῆς ceteri

ὀλίγου τ' ἀπέθανον ἄνθρακες Παρνήσιοι,
καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀτοπίαν τῶν δημοτῶν.
ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν
ὁ λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία.
δεινὸν γὰρ οὕτως ὀμφακίαν πεφυκέναι
τὸν θυμὸν ἀνδρῶν ὥστε βάλλειν καὶ βοᾶν
ἐθέλειν τ' ἀκοῦσαι μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρον,
ἐμοῦ θέλοντος ὑπὲρ ἐπιξήνου λέγειν
ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅπανθ' ὅσ' ἂν λέγω.
καίτοι φιλῶ γε τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγώ.
ΧΟ. τί οὖν οὐ λέγεις, ἐπίξηνον ἐξενεγκὼν θύραζ',
ὅ τι ποτ', ὦ σχέτλιε, τὸ μέγα τοῦτ' ἔχεις;
πάνυ γὰρ ἐμέ γε πόθος ὅ τι φρονεῖς ἔχει.
ἀλλ' ᾗπερ αὐτὸς τὴν δίκην διωρίσω,
θεὶς δεῦρο τοὐπίξηνον ἐγχείρει λέγειν.
ΔΙ. ἰδοὺ θέασαι, τὸ μὲν ἐπίξηνον τοδί,
ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων οὑτοσὶ τυννουτοσί.
ἀμέλει μὰ τὸν Δί' οὐκ ἐνασπιδώσομαι,
λέξω δ' ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἅ μοι δοκεῖ.
καίτοι δέδοικα πολλά· τούς τε γὰρ τρόπους
τοὺς τῶν ἀγροίκων οἶδα χαίροντας σφόδρα
ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν
ἀνὴρ ἀλαζὼν καὶ δίκαια κἄδικα·
κἀνταῦθα λανθάνουσ' ἀπεμπολώμενοι·
τῶν τ' αὖ γερόντων οἶδα τὰς ψυχὰς ὅτι
οὐδὲν βλέπουσιν ἄλλο πλὴν ψήφῳ δακεῖν,
αὐτός τ' ἐμαυτὸν ὑπὸ Κλέωνος ἅπαθον
ἐπίσταμαι διὰ τὴν πέρυσι κωμῳδίαν.
εἰσελκύσας γάρ μ' ἐς τὸ βουλευτήριον
διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου
κἀκυκλοβόρει κἄπλυνεν, ὥστ' ὀλίγου πάνυ
ἀπωλόμην μολυνοπραγμονούμενος.
νῦν οὖν με πρῶτον πρὶν λέγειν ἐάσατε
ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.
ΧΟ. τί ταῦτα στρέφει τεχνάζεις τε καὶ πορίζεις τριβάς;
λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα παρ' Ἱερωνύμου
σκοτοδασυπυκνότριχά τιν' Ἄϊδος κυνῆν·
εἶτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου,
ὡς σκῆψιν ἀγὼν οὗτος οὐκ ἐσδέξεται.
ΔΙ. ὥρα 'στὶν ἄρα μοι καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καί μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ παῖ.

ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ.

τίς οὗτος; ΔΙ. ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης;
ΚΗ. οὐκ ἔνδον ἔνδον τ' ἐστίν, εἰ γνώμην ἔχεις.
ΔΙ. πῶς ἔνδον, εἶτ' οὐκ ἔνδον; ΚΗ. ὀρθῶς, ὦ γέρον.
ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια
οὐκ ἔνδον, αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν. ΔΙ. ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη,
ὅθ' ὁ δοῦλος οὑτωσὶ σοφῶς ὑποκρίνεται.
ἐκκάλεσον αὐτόν. ΚΗ. ἀλλ' ἀδύνατον. ΔΙ. ἀλλ' ὅμως.
οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.
Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,
ὑπάκουσον, εἴπερ πώποτ' ἀνθρώπων τινί·
Δικαιόπολις καλεῖ σε Χολλείδης, ἐγώ.

358—365. = 385—392.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐ σχολή. [ὅμως.
ΔΙ. ἀλλ' ἐκκυκλήθητ'. ΕΥ. ἀλλ' ἀδύνατον. ΔΙ. ἀλλ'
ΕΥ. ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.
ΔΙ. Εὐριπίδη. ΕΥ. τί λέλακας; ΔΙ. ἀναβάδην ποιεῖς,
ἐξὸν καταβάδην· οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς.
ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις,
ἐσθῆτ' ἐλεινήν; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.
ἀλλ' ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐριπίδη,
δός μοι ῥάκιόν τι τοῦ παλαιοῦ δράματος.
δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥῆσιν μακράν·
αὕτη δὲ θάνατον, ἢν κακῶς λέξω, φέρει.
ΕΥ. τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνεὺς ὁδὶ
ὁ δύσποτμος γεραιὸς ἠγωνίζετο;
ΔΙ. οὐκ Οἰνέως ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιωτέρου.
ΕΥ. τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος; ΔΙ. οὐ Φοίνικος, οὔ,
ἀλλ' ἕτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.
ΕΥ. ποίας ποθ' ἀνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;
ἀλλ' ἢ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;
ΔΙ. οὔκ, ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου.
ΕΥ. ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῆ θέλεις πεπλώματα
ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὑτοσί;
ΔΙ. οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κἀκεῖνος μὲν ἦν
χωλός, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν.
ΕΥ. οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον. ΔΙ. ναί, Τήλεφον·
τούτου δὸς ἀντιβολῶ σέ μοι τὰ σπάργανα.
ΕΥ. ὦ παῖ, δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα.
κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν,
μεταξὺ τῶν Ἰνοῦς. ΚΗ. ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ.
ΔΙ. ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῇ.
Εὐριπίδη, 'πειδήπερ ἐχαρίσω ταδί,
κἀκεῖνά μοι δὸς τἀκόλουθα τῶν ῥακῶν,
τὸ πιλίδιον περὶ τὴν κεφαλὴν τὸ Μύσιον.
δεῖ γάρ με δόξαι πτωχὸν εἶναι τήμερον,
εἶναι μὲν ὅσπερ εἰμί, φαίνεσθαι δὲ μή·
τοὺς μὲν θεατὰς εἰδέναι μ' ὅς εἰμ' ἐγώ,
τοὺς δ' αὖ χορευτὰς ἠλιθίους παρεστάναι,
ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω.
ΕΥ. δώσω· πυκνῇ γὰρ λεπτὰ μηχανᾷ φρενί.
ΔΙ. εὐδαιμονοίης, Τηλέφῳ δ' ἁγὼ φρονῶ.
εὖ γ'· οἷον ἤδη ῥηματίων ἐμπίμπλαμαι.
ἀτὰρ δέομαί γε πτωχικοῦ βακτηρίου.
ΕΥ. τουτὶ λαβὼν ἄπελθε λαΐνων σταθμῶν.
ΔΙ. ὦ θύμ', ὁρᾷς γὰρ ὡς ἀπωθοῦμαι δόμων,
πολλῶν δεόμενος σκευαρίων· νῦν δὴ γενοῦ
γλίσχρος προσαιτῶν λιπαρῶν τ'. Εὐριπίδη,
δός μοι σπυρίδιον διακεκαυμένον λύχνῳ.
ΕΥ. τί δ', ὦ τάλας, σὲ τοῦδ' ἔχει πλέκους χρέος;
ΔΙ. χρέος μὲν οὐδέν, βούλομαι δ' ὅμως λαβεῖν.
ΕΥ. λυπηρὸς ἴσθ' ὢν κἀποχώρησον δόμων.
ΔΙ. φεῦ·

436. ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.

348. Παρνήσιοι Elmsleius] παρνάσσιοι R: παρνάσιοι ceteri. Παρνήθιοι Bentleius. 392. ἀγὼν Porsonus] ἀγὼν vel ἂν ἀγὼν οὐκ ἐσδέξεται] οὐ προσδέξεται Suidas s. v. Σίσυφος. οὐχὶ δέξεται Cobetus. 394. ΚΗΦΙΣΟΦΩΝ] ΘΕΡΑΠΩΝ substituit Elmsleius: de quo videnda quae supra dixi in annotatione ad personas fabulae p. 1. 401. ὑποκρίνεται R: ἀπεκρίνατο ceteri. 404. Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον] Trimetrum fecit Lachmannus addito Εὐριπίδη. 406. καλεῖ] καλῶ Cobetus. Χολλείδης Elmsleius] Χολλίδης

410. ποιεῖς] ποεῖς R, qui hanc scripturam, frequentem etiam in tragicorum codicibus antiquioribus et in inscriptionibus Atticis, non raro, etsi non constanter praebet. 413. ἐλεινὴν Elmsleius] ἐλεεινὴν 415. τοῦ] του Elmsleius. 436. ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον] Versum e loco superiore (v. 384.) illatum delendum esse vidit Brunckius. 437. ἐχαρίσω Bentleius] ἐχαρίσω μοι 441. ὅσπερ ex Suida s. v. εἶναι et φαινόμενα] ὥσπερ 442. ὅς] ὅστις R aliique. Eodem modo erratum v. 118. 446. εὐδαιμονοίης] εὖ σοι γένοιτο apud Athen. 4. p. 186. φρονῶ] νοῶ ibidem. Euripidis ex Telepho versum memorat schol. κακῶς ἔχοιμι· Τηλέφῳ δ' ἁγὼ φρονῶ. 447. ἐμπίμπλαμαι] ἐμπίπλαμαι R aliique.

εὐδαιμονοίης, ὥσπερ ἡ μήτηρ ποτέ.
ΕΥ. ἄπελθε νῦν μοι. ΔΙ. μάλλά μοι δὸς ἓν μόνον,
κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουμένον.
ΕΥ. φθείρου λαβὼν τόδ'· ἴσθ' ὀχληρὸς ὢν δόμοις.
ΔΙ. οὔπω μὰ Δί' οἶσθ' οἷ' αὐτὸς ἐργάζει κακά.
ἀλλ', ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη, τουτὶ μόνον,
δός μοι χυτρίδιον σφογγίῳ βεβυσμένον.
ΕΥ. ἄνθρωπ', ἀφαιρήσει με τὴν τραγῳδίαν.
ἄπελθε ταυτηνὶ λαβών. ΔΙ. ἀπέρχομαι.
καίτοι τί δράσω; δεῖ γὰρ ἑνός, οὗ μὴ τυχὼν
ἀπόλωλ'· ἄκουσον, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη·
τουτὶ λαβὼν ἄπειμι κοὐ πρόσειμ' ἔτι·
ἐς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός.
ΕΥ. ἀπολεῖς μ'. ἰδού σοι. φροῦδά μοι τὰ δράματα.
ΔΙ. ἀλλ' οὐκέτ', ἀλλ' ἄπειμι. καὶ γάρ εἰμ' ἄγαν
ὀχληρός, οὐ δοκῶν με κοιράνους στυγεῖν.
οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ἐπελαθόμην
ἐν ᾧπέρ ἐστι πάντα μοι τὰ πράγματα.
Εὐριπίδιον ὦ γλυκύτατον καὶ φίλτατον,
κάκιστ' ἀπολοίμην, εἴ τί σ' αἰτήσαιμ' ἔτι,
πλὴν ἓν μόνον, τουτὶ μόνον τουτὶ μόνον,
σκάνδικά μοι δός, μητρόθεν δεδεγμένος.
ΕΥ. ἀνὴρ ὑβρίζει· κλῇε πηκτὰ δωμάτων.
ΔΙ. ὦ θύμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα.
ἆρ' οἶσθ' ὅσον τὸν ἀγῶν' ἀγωνιεῖ τάχα,
μέλλων ὑπὲρ Λακεδαιμονίων ἀνδρῶν λέγειν;
πρόβαινε νῦν, ὦ θυμέ· γραμμὴ δ' αὑτηί.
ἕστηκας; οὐκ εἶ καταπιὼν Εὐριπίδην;
ἐπῄνεσ'· ἄγε νυν, ὦ τάλαινα καρδία,
ἄπελθ' ἐκεῖσε, κᾆτα τὴν κεφαλὴν ἐκεῖ
παράσχες εἰποῦσ' ἅττ' ἂν αὐτῇ σοι δοκῇ.
τόλμησον, ἴθι, χώρησον, ἄγαμαι καρδίας.
ΧΟ. τί δράσεις; τί φήσεις; ἀλλ' ἴσθι νυν
ἀναίσχυντος ὢν σιδηροῦς τ' ἀνήρ,
ὅστις παρασχὼν τῇ πόλει τὸν αὐχένα
ἅπασι μέλλεις εἷς λέγειν τἀναντία.
ἁνὴρ οὐ τρέμει τὸ πρᾶγμ'. εἶά νυν,
ἐπειδήπερ αὐτὸς αἱρεῖ, λέγε.
ΔΙ. μή μοι φθονήσητ', ἄνδρες οἱ θεώμενοι,
εἰ πτωχὸς ὢν ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν
μέλλω περὶ τῆς πόλεως, τρυγῳδίαν ποιῶν.
τὸ γὰρ δίκαιον οἶδε καὶ τρυγῳδία.
ἐγὼ δὲ λέξω δεινὰ μέν, δίκαια δέ.
οὐ γάρ με νῦν γε διαβαλεῖ Κλέων ὅτι
ξένων παρόντων τὴν πόλιν κακῶς λέγω.
αὐτοὶ γάρ ἐσμεν οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγών,
κοὔπω ξένοι πάρεισιν· οὔτε γὰρ φόροι
ἥκουσιν οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι·
ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιεπτισμένοι·
τοὺς γὰρ μετοίκους ἄχυρα τῶν ἀστῶν λέγω.
ἐγὼ δὲ μισῶ μὲν Λακεδαιμονίους σφόδρα,
καὐτοῖς ὁ Ποσειδῶν, οὑπὶ Ταινάρῳ θεός,
σείσας ἅπασιν ἐμβάλοι τὰς οἰκίας·
κἀμοὶ γάρ ἐστιν ἀμπέλια κεκομμένα.
ἀτάρ, φίλοι γὰρ οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
τί ταῦτα τοὺς Λάκωνας αἰτιώμεθα;
ἡμῶν γὰρ ἄνδρες, οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω,
μέμνησθε τοῦθ', ὅτι οὐχὶ τὴν πόλιν λέγω,
ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρά, παρακεκομμένα,
ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα,
ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια·
κεἴ που σίκυον ἴδοιεν ἢ λαγῴδιον
ἢ χοιρίδιον ἢ σκόροδον ἢ χόνδρους ἅλας,
ταῦτ' ἦν Μεγαρικὰ κἀπέπρατ' αὐθημερόν.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ σμικρὰ κἀπιχώρια,
πόρνην δὲ Σιμαίθαν ἰόντες Μεγαράδε
νεανίαι κλέπτουσι μεθυσοκότταβοι·
κᾆθ' οἱ Μεγαρῆς ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι
ἀντεξέκλεψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο·
κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη
Ἕλλησι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης οὑλύμπιος
ἤστραπτ', ἐβρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
ἐτίθει νόμους ὥσπερ σκόλια γεγραμμένους,
ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτε γῇ μήτ' ἐν ἀγορᾷ
μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν.
ἐντεῦθεν οἱ Μεγαρῆς, ὅτε δὴ 'πείνων βάδην,
Λακεδαιμονίων ἐδέοντο τὸ ψήφισμ' ὅπως
μεταστραφείη τὸ διὰ τὰς λαικαστρίας·
κοὐκ ἠθέλομεν ἡμεῖς δεομένων πολλάκις.
κἀντεῦθεν ἤδη πάταγος ἦν τῶν ἀσπίδων.
ἐρεῖ τις, οὐ χρῆν· ἀλλὰ τί ἐχρῆν εἴπατε.
φέρ', εἰ Λακεδαιμονίων τις ἐκπλεύσας σκάφει
ἀπέδοτο φήνας κυνίδιον Σεριφίων,
καθῆσθ' ἂν ἐν δόμοισιν; ἢ πολλοῦ γε δεῖ·
καὶ κάρτα μέντἂν εὐθέως καθείλκετε
τριακοσίας ναῦς, ἦν δ' ἂν ἡ πόλις πλέα
θορύβου στρατιωτῶν, περὶ τριηράρχου βοῆς,
μισθοῦ διδομένου, Παλλαδίων χρυσουμένων,
στοᾶς στεναχούσης, σιτίων μετρουμένων,
ἀσκῶν, τροπωτήρων, κάδους ὠνουμένων,
σκορόδων, ἐλαῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις,
στεφάνων, τριχίδων, αὐλητρίδων, ὑπωπίων,
τὸ νεώριον δ' αὖ κωπέων πλατουμένων,
τύλων ψοφούντων, θαλαμιῶν τροπουμένων,
αὐλῶν κελευστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων.
ταῦτ' οἶδ' ὅτι ἂν ἐδρᾶτε· τὸν δὲ Τήλεφον
οὐκ οἰόμεσθα; νοῦς ἄρ' ἡμῖν οὐκ ἔνι.

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ.

ἀληθες, ὦπίτριπτε καὶ μιαρώτατε;
ταυτὶ σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν ἡμᾶς λέγειν,
καὶ συκοφάντης εἴ τις ἦν, ὠνείδισας;
ΗΜ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ λέγει γ' ἅπερ λέγει
δίκαια πάντα κοὐδὲν αὐτῶν ψεύδεται.
ΗΜ. εἶτ' εἰ δίκαια, τοῦτον εἰπεῖν αὔτ' ἐχρῆν;
ἀλλ' οὔτι χαίρων ταῦτα τολμήσει λέγειν.
ΗΜ. οὗτος σὺ ποῖ θεῖς, οὐ μενεῖς; ὡς εἰ θενεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, αὐτὸς ἀρθήσει τάχα.
ΗΜ. ἰὼ Λάμαχ', ὦ βλέπων ἀστραπάς,
βοήθησον, ὦ γοργολόφα, φανείς,
ἰὼ Λάμαχ', ὦ φίλ', ὦ φυλέτα·
εἴτε τις ἔστι ταξίαρχός τις ἢ

---

458. μάλλά D.] μὴ ἀλλὰ 459. κοτυλίσκιον — ἀποκεκρουμένον Athenaeus 11. p. 479.] κυλίσκιον — ἀποκεκρουσμένον. Scholiasta κυλίσκιον: — γράφεται δὲ κυλίκιον. 475. ὦ addidit Elmsleius habetque Suidas s. v. φιλτάτιον, sed ante Εὐριπίδιον. καὶ φίλτατον Elmsleius] καὶ φιλτάτιον 479. κλῇε Meinekius] κλεῖε. Euripidis verba λῦε πακτὰ δωμάτων apud Pollue. 10, 27. 491. ἀλλ' addidit Hermannus. 496. οἱ] ὦ R. 510. ὁ delet Bothius.

521. ἅλας Elmsleius] ἀλός 528. κἀντεῦθεν] κἀκεῖθεν Athenaeus 13. p. 570. ἀρχὴ Dobraeus] ἀρχὴ 531. ἤστραπτ' Plinius Epist. 1, 20.] ἤστραπτεν 532. σκόλια D.] σκολιὰ 533. μήτε γῇ Bentleius] μήτ' ἐν γῇ 548. στοᾶς] στοιᾶς Elmsleius. Qua forma in anapaestis usus est poeta, ubi metrum alteram non feret: in iambis utramque usitatam fuisse Photius docet. στοάν, καὶ σὺν τῷ ι στοιάν, ἑκάτερον λέγουσιν 556. ἡμῖν] ὑμῖν R aliique. 559. Hunc versum delet anonymus. 563. οὔτι Bentleius] οὐδὲ 566. ὦ Hermannus] ἰὼ 569. ταξίαρχός τις ἢ Elmsleius] ταξίαρχος ἢ στρατηγὸς ἢ

τειχομάχας ἀνήρ, βοηθησάτω
τις ἀνύσας. ἐγὼ γὰρ ἔχομαι μέσος.

ΛΑΜΑΧΟΣ.

πόθεν βοῆς ἤκουσα πολεμιστηρίας;
ποῖ χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν;
τίς Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τοῦ σάγματος;
ΔΙ. ὦ Λάμαχ' ἥρως, τῶν λόφων καὶ τῶν λόχων.
ΧΟ. ὦ Λάμαχ', οὐ γὰρ οὗτος ἄνθρωπος πάλαι
ἅπασαν ἡμῶν τὴν πόλιν κακορροθεῖ;
ΛΑ. οὗτος σὺ τολμᾷς πτωχὸς ὢν λέγειν τάδε;
ΔΙ. ὦ Λάμαχ' ἥρως, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε,
εἰ πτωχὸς ὢν εἶπόν τι κἀστωμυλάμην.
ΛΑ. τί δ' εἶπας ἡμᾶς; οὐκ ἐρεῖς; ΔΙ. οὐκ οἶδά πω·
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγιῶ.
ἀλλ' ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκέ μου τὴν μορμόνα.
ΛΑ. ἰδού. ΔΙ. παράθες νυν ὑπτίαν αὐτὴν ἐμοί.
ΛΑ. κεῖται. ΔΙ. φέρε νυν ἀπὸ τοῦ κράνους μοι τὸ πτερόν.
ΛΑ. τουτὶ πτίλον σοι. ΔΙ. τῆς κεφαλῆς νύν μου λαβοῦ,
ἵν' ἐξεμέσω· βδελύττομαι γὰρ τοὺς λόφους.
ΛΑ. οὗτος, τί δράσεις; τῷ πτίλῳ μέλλεις ἐμεῖν;
ΔΙ. πτίλον γάρ ἐστιν, εἰπέ μοι, τίνος ποτὲ
ὄρνιθός ἐστιν; ἆρα κομπολακύθου;
ΛΑ. οἴμ' ὡς τεθνήξεις. ΔΙ. μηδαμῶς, ὦ Λάμαχε·
οὐ γὰρ κατ' ἰσχύν ἐστιν· εἰ δ' ἰσχυρὸς εἶ,
τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας; εὔοπλος γὰρ εἶ.
ΛΑ. ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν πτωχὸς ὤν;
ΔΙ. ἐγὼ γάρ εἰμι πτωχός; ΛΑ. ἀλλὰ τίς γὰρ εἶ;
ΔΙ. ὅστις; πολίτης χρηστός, οὐ σπουδαρχίδης,
ἀλλ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος στρατωνίδης,
σὺ δ' ἐξ ὅτου περ ὁ πόλεμος μισθαρχίδης.
ΛΑ. ἐχειροτόνησαν γάρ με ΔΙ. κόκκυγές γε τρεῖς.
ταῦτ' οὖν ἐγὼ βδελυττόμενος ἐσπεισάμην,
ὁρῶν πολιοὺς μὲν ἄνδρας ἐν ταῖς τάξεσιν,
νεανίας δ' οἷος σὺ διαδεδρακότας [μάς,
τοὺς μὲν ἐπὶ Θρᾴκης μισθοφοροῦντας τρεῖς δραχ-
Τισαμενοφαινίππους, Πανουργιππαρχίδας·
ἑτέρους δὲ παρὰ Χάρητι, τοὺς δ' ἐν Χαόσιν
Γερητοθεοδώρους, Διομειαλαζόνας,
τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ κἀν Γέλᾳ κἀν Καταγέλᾳ.
ΛΑ. ἐχειροτονήθησαν γάρ. ΔΙ. αἴτιον δὲ τί
ὑμᾶς μὲν ἀεὶ μισθοφορεῖν ἁμηγέπη,
τωνδὶ δὲ μηδέν'; ἐτεόν, ὦ Μαριλάδη,
ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὤν; ἐνί,
ἀνένευσε· καίτοι γ' ἐστὶ σώφρων κἀργάτης.
τί δαὶ Δράκυλλος κεὐφορίδης ἢ Πρινίδης;
οἶδέν τις ὑμῶν τἀκβάταν' ἢ τοὺς Χαόνας;
οὔ φασιν. ἀλλ' ὁ Κοισύρας καὶ Λάμαχος,
οἷς ὑπ' ἐράνου τε καὶ χρεῶν πρώην ποτέ,
ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας,
ἅπαντες ἐξίστω παρῄνουν οἱ φίλοι.
ΛΑ. ὦ δημοκρατία, ταῦτα δῆτ' ἀνασχετά;
ΔΙ. οὐ δῆτ', ἐὰν μὴ μισθοφορῇ γε Λάμαχος.
ΛΑ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἀεὶ πολεμήσω, καὶ ταράξω πανταχῇ,
καὶ ναυσὶ καὶ πεζοῖσι, κατὰ τὸ καρτερόν.
ΔΙ. ἐγὼ δὲ κηρύττω γε Πελοποννησίοις
ἅπασι καὶ Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτίοις
πωλεῖν ἀγοράζειν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μή.
ΧΟ. ἀνὴρ νικᾷ τοῖσι λόγοισιν καὶ τὸν δῆμον μεταπείθει
περὶ τῶν σπονδῶν. ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαί-
στοις ἐπίωμεν. [λος ἡμῶν,
Ἐξ οὗ γε χοροῖσιν ἐφέστηκεν τρυγικοῖς ὁ διδάσκα-
οὔπω παρέβη πρὸς τὸ θέατρον λέξων ὡς δεξιός ἐστιν·
διαβαλλόμενος δ' ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐν Ἀθηναίοις
ταχυβούλοις,
ὡς κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν καὶ τὸν δῆμον καθυ-
βρίζει, [βούλους.
ἀποκρίνεσθαι δεῖται νυνὶ πρὸς Ἀθηναίους μετα-
φησὶν δ' εἶναι πολλῶν ἀγαθῶν ἄξιος ὑμῖν ὁ ποιητής,
παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι,
μηδ' ἥδεσθαι θωπευομένους μηδ' εἶναι χαυνοπο-
λίτας.
πρότερον δ' ὑμᾶς ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ πρέσβεις ἐξα-
πατῶντες [τις εἴποι,
πρῶτον μὲν ἰοστεφάνους ἐκάλουν· κἀπειδὴ τοῦτό
εὐθὺς διὰ τοὺς στεφάνους ἐπ' ἄκρων τῶν πυγι-
δίων ἐκάθησθε.
εἰ δέ τις ὑμᾶς ὑποθωπεύσας λιπαρὰς καλέσειεν
Ἀθήνας, [ριάψας.
ηὕρετο πᾶν ἂν διὰ τὰς λιπαράς, ἀφύων τιμὴν πε-
ταῦτα ποιήσας πολλῶν ἀγαθῶν αἴτιος ὑμῖν γεγέ-
νηται, [κρατοῦνται.
καὶ τοὺς δήμους ἐν ταῖς πόλεσιν δείξας, ὡς δημο-
τοιγάρτοι νῦν ἐκ τῶν πόλεων τὸν φόρον ὑμῖν ἀπά-
γοντες [στον,
ἥξουσιν, ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες τὸν ποιητὴν τὸν ἄρι-
ὅστις παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις τὰ δίκαια.
οὕτω δ' αὐτοῦ περὶ τῆς τόλμης ἤδη πόρρω κλέος ἥκει,
ὅτε καὶ βασιλεύς, Λακεδαιμονίων τὴν πρεσβείαν βα-
σανίζων, [κρατοῦσιν·
ἠρώτησεν πρῶτα μὲν αὐτοὺς πότεροι ταῖς ναυσὶ
εἶτα δὲ τοῦτον τὸν ποιητὴν ποτέρους εἴποι κακὰ
πολλά· [γεγενῆσθαι
τούτους γὰρ ἔφη τοὺς ἀνθρώπους πολὺ βελτίους
κἀν τῷ πολέμῳ πολὺ νικήσειν, τοῦτον ξύμβουλον
ἔχοντας. [λοῦνται,
διὰ ταῦθ' ὑμᾶς Λακεδαιμόνιοι τὴν εἰρήνην προκα-
καὶ τὴν Αἴγιναν ἀπαιτοῦσιν· καὶ τῆς νήσου μὲν
ἐκείνης
οὐ φροντίζουσ', ἀλλ' ἵνα τοῦτον τὸν ποιητὴν ἀφέ-
λωνται. [δίκαια·
ἀλλ' ὑμεῖς τοι μή ποτ' ἀφῆθ'· ὡς κωμῳδήσει τὰ
φησὶν δ' ὑμᾶς πολλὰ διδάξειν ἀγάθ', ὥστ' εὐδαίμο-
νας εἶναι, [πατύλλων,
οὐ θωπεύων, οὐδ' ὑποτείνων μισθούς, οὐδ' ἐξα-
οὐδὲ πανουργῶν, οὐδὲ κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα
πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω [διδάσκων.
καὶ πᾶν ἐπ' ἐμοὶ τεκταινέσθω.

---

570. τειχομάχας Dobraeus] τειχομάχος 575. Hunc versum choro, proximos duo ἡμιχορίῳ tribuit R. λόχων] φίλων R. 577b. Hunc versum delevit Brunckius. 581. ἰλιγγιῶ] ἠλιγγιῶ R. Voluit εἰλιγγιῶ, quod est in R infra v. 1218. et apud Suidam, scriptura antiqua, de qua dictum in Thesauro vol. 3. p. 243. 589. Verba ὄρνιθός ἐστιν Lamacho tribuebantur. Correxit Elmsleius. 590. τεθνήξεις Dawesius] τεθνήξει vel τεθνήξῃ 591. ἐστιν] σοὔστιν Meinekius. 597. μισθαρχίδης] μισθαρνίδης Meinekius. 598. γε Reiskius] τε 601. οἷος Elmsleius] οἵους 610. ἐνὶ Elmsleius] ενη R a m. recentiore, ἓν ἢ ceteri. 611. καίτοι γ' ἐστὶ] καίτοὔστίν γε Elmsleius. 612. τί δαὶ Δράκυλλος] τί δ' Ἀνθράκυλλος Reiskius. κεὐφορίδης] ἢ Εὐφορίδης Elmsleius. 615. ὑπ' Bentleius] ὑπὲρ ἐράνου] ἐράνων Reisigius.

633. ἄξιος] Infra v. 641. αἴτιος. 635. μηδ' — μηδ' Meinekius] μήθ' — μήτ' 636. ἀπὸ τῶν πόλεων οἱ πρέσβεις Bentleius] οἱ πρέσβεις ἀπὸ τῶν πόλεων 640. ηὕρετο Elmsleius] εὕρετο 645. παρεκινδύνευσ' εἰπεῖν ἐν Ἀθηναίοις Hermannus] παρεκινδύνευσ' ἐν ἀθηναίοις εἰπεῖν 651. κἀν Blaydesius] καὶ 655. ἀφῆθ' Tyrwhittus] ἀφήσετε R. ἀφήσηθ' alii. 657. οὐδ' — οὐδ' R et Suidas s. v. ὑποτείνων. οὔθ' — οὔτ' ceteri eodem errore quo v. 635. post μή praegressum in libris omnibus legitur μήτε — μήτε.

τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον
ξύμμαχον ἔσται, κοὐ μή ποθ' ἁλῶ
περὶ τὴν πόλιν ὢν ὥσπερ ἐκεῖνος
δειλὸς καὶ λακαταπύγων.
δεῦρο Μοῦσ' ἐλθὲ φλεγυρὰ πυρὸς ἔχουσα μένος, ἔν-
τονος Ἀχαρνική. [θιζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι,
οἷον ἐξ ἀνθράκων πρινίνων φέψαλος ἀνήλατ', ἐρε-
ἡνίκ' ἂν ἐπανθρακίδες ὦσι παρακείμεναι,
οἱ δὲ Θασίαν ἀνακυκῶσι λιπαράμπυκα,
οἱ δὲ μάττωσιν, οὕτω σοβαρὸν ἐλθὲ μέλος εὔτονον
ἀγροικότερον
ὡς ἐμὲ λαβοῦσα τὸν δημότην.
οἱ γέροντες οἱ παλαιοὶ μεμφόμεσθα τῇ πόλει.
οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων ὧν ἐναυμαχήσαμεν
γηροβοσκούμεσθ' ὑφ' ὑμῶν, ἀλλὰ δεινὰ πάσχομεν,
οἵτινες γέροντας ἄνδρας ἐμβαλόντες ἐς γραφὰς
ὑπὸ νεανίσκων ἐᾶτε καταγελᾶσθαι ῥητόρων,
οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφοὺς καὶ παρεξηυλημένους,
οἷς Ποσειδῶν ἀσφάλειός ἐστιν ἡ βακτηρία·
τονθορύζοντες δὲ γήρᾳ τῷ λίθῳ προσέσταμεν,
οὐχ ὁρῶντες οὐδὲν εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην.
ὁ δὲ νεανίαν ἑαυτῷ σπουδάσας ξυνηγορεῖν
ἐς τάχος παίει ξυνάπτων στρογγύλοις τοῖς ῥήμασιν·
κᾆτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν,
ἄνδρα Τιθωνὸν σπαράττων καὶ ταράττων καὶ κυ-
κῶν.
ὁ δ' ὑπὸ γήρως μασταρύζει, κᾆτ' ὀφλὼν ἀπέρχεται·
εἶτα λύζει καὶ δακρύει καὶ λέγει πρὸς τοὺς φίλους,
οὗ μ' ἐχρῆν σορὸν πρίασθαι, τοῦτ' ὀφλὼν ἀπέρχομαι.
ταῦτα πῶς εἰκότα, γέροντ' ἀπολέσαι, πολιὸν ἄν-
δρα, περὶ κλεψύδραν,
πολλὰ δὴ ξυμπονήσαντα καὶ θερμὸν ἀπομορξάμε-
νον ἀνδρικὸν ἱδρῶτα δὴ καὶ πολύν,
ἄνδρ' ἀγαθὸν ὄντα Μαραθῶνι περὶ τὴν πόλιν;
εἶτα Μαραθῶνι μὲν ὅτ' ἦμεν ἐδιώκομεν,
νῦν δ' ὑπ' ἀνδρῶν πονηρῶν σφόδρα διωκόμεθα,
κᾆτα πρὸς ἁλισκόμεθα.
πρὸς τάδε τί ἀντερεῖ Μαρψίας;
τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφόν, ἡλίκον Θουκυδίδην,
ἐξολέσθαι ξυμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ,
τῷδε τῷ Κηφισοδήμῳ, τῷ λάλῳ ξυνηγόρῳ;
ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κἀπεμορξάμην ἰδὼν
ἄνδρα πρεσβύτην ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενον,
ὃς μὰ τὴν Δήμητρ', ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης,
οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαίαν ῥᾳδίως ἠνέσχετο,
ἀλλὰ κατεπάλαισεν ἂν μὲν πρῶτον Εὐάθλους δέκα,
κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους,
περιετόξευσεν δ' ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ξυγ-
γενεῖς.
ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς γέροντας οὐκ ἐᾶθ' ὕπνου τυχεῖν,
ψηφίσασθε χωρὶς εἶναι τὰς γραφάς, ὅπως ἂν ᾖ
τῷ γέροντι μὲν γέρων καὶ νωδὸς ὁ ξυνήγορος,
τοῖς νέοισι δ' εὐρύπρωκτος καὶ λάλος χὠ Κλεινίου.
κἀξελαύνειν χρὴ τὸ λοιπόν, κἂν φύγῃ τις, ζημιοῦν,

665—691. = 692—718.

τὸν γέροντα τῷ γέροντι, τὸν νέον δὲ τῷ νέῳ.
ΔΙ. ὅροι μὲν ἀγορᾶς εἰσιν οἵδε τῆς ἐμῆς.
ἐνταῦθ' ἀγοράζειν πᾶσι Πελοποννησίοις
ἔξεστι καὶ Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτίοις
ἐφ' ᾧτε πωλεῖν πρὸς ἐμέ, Λαμάχῳ δὲ μή.
ἀγορανόμους δὲ τῆς ἀγορᾶς καθίσταμαι
τρεῖς τοὺς λαχόντας τούσδ' ἱμάντας ἐκ Λεπρῶν.
ἐνταῦθα μήτε συκοφάντης εἰσίτω
μήτ' ἄλλος ὅστις φασιανός ἐστ' ἀνήρ.
ἐγὼ δὲ τὴν στήλην καθ' ἣν ἐσπεισάμην
μέτειμ', ἵνα στήσω φανερὰν ἐν τἀγορᾷ.

ΜΕΓΑΡΕΥΣ.

ἀγορὰ 'ν Ἀθάναις χαῖρε, Μεγαρεῦσιν φίλα.
ἐπόθουν τυ ναὶ τὸν φίλιον ᾇπερ ματέρα.
ἀλλ', ὦ πονηρὰ κῶρι' ἀθλίω πατρός,
ἄμβατε ποττὰν μάδδαν, αἴ χ' εὕρητέ πα.
ἀκούετον δή, πότεχ' ἐμὶν τὰν γαστέρα·
πότερα πεπρᾶσθαι χρῄδδετ', ἢ πεινῆν κακῶς;

ΚΟΡΑ.

πεπρᾶσθαι πεπρᾶσθαι.
ΜΕ. ἐγώνγα καὐτός φαμι. τίς δ' οὕτως ἄνους
ὃς ὑμέ κα πρίαιτο, φανερὰν ζαμίαν;
ἀλλ' ἔστι γάρ μοι Μεγαρικά τις μαχανά.
χοίρως γὰρ ὑμὲ σκευάσας φασῶ φέρεν.
περίθεσθε τάσδε τὰς ὁπλὰς τῶν χοιρίων.
ὅπως δὲ δοξεῖτ' εἶμεν ἐξ ἀγαθᾶς ὑός·
ὡς ναὶ τὸν Ἑρμᾶν, αἴπερ ἰξεῖτ' οἴκαδις
ἄπρατα, πειρασεῖσθε τᾶς λιμῶ κακῶς.
ἀλλ' ἀμφίθεσθε καὶ ταδὶ τὰ ῥυγχία,
κἤπειτεν ἐς τὸν σάκκον ὧδ' ἐσβαίνετε.
ὅπως δὲ γρυλιξεῖτε καὶ κοΐξετε
χήσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.
ἐγὼν δὲ καρυξῶ Δικαιόπολιν ὅπα.
Δικαιόπολι, ἦ λῇς πρίασθαι χοιρία;
ΔΙ. τί; ἀνὴρ Μεγαρικός; ΜΕ. ἀγορασοῦντες ἵκομες.
ΔΙ. πῶς ἔχετε; ΜΕ. διαπεινᾶμες ἀεὶ ποττὸ πῦρ.
ΔΙ. ἀλλ' ἡδύ τοι νὴ τὸν Δί', ἢν αὐλὸς παρῇ.
τί δ' ἄλλο πράττεθ' οἱ Μεγαρῆς νῦν; ΜΕ. οἷα δή.
ὅκα μὲν ἐγὼν τηνῶθεν ἐμπορευόμαν,
ἄνδρες πρόβουλοι τοῦτ' ἔπρασσον τᾷ πόλει,
ὅπως τάχιστα καὶ κάκιστ' ἀπολοίμεθα.
ΔΙ. αὐτίκ' ἄρ' ἀπηλλάξεσθε πραγμάτων. ΜΕ. σά μάν;
ΔΙ. τί δ' ἄλλο Μεγαροῖ; πῶς ὁ σῖτος ὤνιος;
ΜΕ. παρ' ἁμὲ πολυτίματος, ᾇπερ τοὶ θεοί.
ΔΙ. ἅλας οὖν φέρεις; ΜΕ. οὐχ ὑμὲς αὐτῶν ἄρχετε;
ΔΙ. οὐδὲ σκόροδα; ΜΕ. ποῖα σκόροδ'; ὑμὲς τῶν ἀεί,

671. ἀνακυκῶσι pro ἀνακυκλῶσι ex Suida, qui κυκῶσι ex hoc loco posuit s. v. Θασίαν. 674. ἀγροικότερον ex uno codice Paris. A. quae grammatici correctio est. ἀγροικότονον ceteri. 685. νεανίαν Elmsleius] νεανίας 689. 691. ὀφλὼν Elmsleius] ὄφλων 690. εἶτα λύζει] γρ. εἶτ' ἀλύει ap. schol. male. 701. πρὸς ἁλισκόμεθα Elmsleius] προσαλισκόμεθα 702. τί Elmsleius] τίς 709. Ἀχαίαν Elmsleius] ἀχαιάν ἠνέσχετο] ἠνέσχετ' ἂν Etym. M. p. 180, 34. 710. κατεπάλαισεν ἂν μὲν Kusterus] κατεπάλαισε μὲν ἂν (ἂν om. R). 717. κἂν Elmsleius] κἢν

724. τούσδ' Elmsleius] τοὺς δ' 730. ἐπόθουν] ἐπόθευν Bentleius. τυ] τοι R. 731. κῶρι' Elmsleius] κόριχ' R: κόρι' vel κόριά γ' alii. ἀθλίω Bentleius] ἀθλίου 732. 835. μάδδαν] Scribendum μᾶδδαν (ut apud Atticos μᾶζα scribitur), nisi Dorienses α breve habuerunt: quanquam nulla in hac re est auctoritas librorum, qui etiam μάζα praebent in scriptis Atticorum, quos μᾶζα α longo pronunciasse novimus. 733. πότεχ' Reisigius] ποτέχετ' 738. ἀλλ' ἔστι γάρ μοι] ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν apud Suidam s. v. ἀλλ' ἔστιν et Μεγαρικαὶ σφίγγες: unde ἀλλ' ἔστ' ἐμίνγα Brambachius in Museo Rhen. a. 1866. vol. 21. p. 633. ἐμὶν Bentleius quoque conieceraț. 739. 764. χοίρως Elmsleius] χοίρους φέρεν Brunckius] φέρειν 741. 771. εἶμεν Ahrensius Dial. Dor. p. 170.] ἦμεν 742. αἴπερ Elmsleius] εἴπερ 743. ἄπρατα Ahrensius] τὰ πρᾶτα λιμῶ Bentleius] λιμοῦ 746. γρυλιξεῖτε D.] γρυλλιξεῖτε 750. ἀγορασοῦντες Elmsleius] ἀγοράσοντες ἵκομες Elmsleius] ἵκομεν R: ἥκομεν alii. 751. ἀεὶ] αἰὲς Brunckius. 755. ἔπρασσον Elmsleius] ἔπραττον τᾷ Brunckius] τῇ πόλει] πόλι Ahrensius. 757. ἀπηλλάξεσθε Cobetus] ἀπαλλάξεσθε

ὄκκ' ἐσβάλητε, τὼς ἀρουραῖοι μύες
πάσσακι τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε.
ΔΙ. τί δαὶ φέρεις; ΜΕ. χοίρως ἐγώνγα μυστικάς.
ΔΙ. καλῶς λέγεις· ἐπίδειξον. ΜΕ. ἀλλὰ μὰν καλαί.
ἄντεινον, αἱ λῇς· ὡς παχεῖα καὶ καλά.
ΔΙ. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; ΜΕ. χοῖρος ναὶ Δία.
ΔΙ. τί λέγεις σύ; ποδαπὴ χοῖρος ἥδε; ΜΕ. Μεγαρικά.
ἢ οὐ χοῖρός ἐσθ' ἅδ'; ΔΙ. οὐκ ἔμοιγε φαίνεται.
ΜΕ. οὐ δεινά; θᾶσθε τῶδε τὰς ἀπιστίας·
οὔ φατι τάνδε χοῖρον εἶμεν. ἀλλὰ μάν,
αἰ λῇς, περίδου μοι περὶ θυμιτιδᾶν ἁλῶν,
αἰ μή 'στιν οὗτος χοῖρος Ἑλλάνων νόμῳ.
ΔΙ. ἀλλ' ἔστιν ἀνθρώπου γε. ΜΕ. ναὶ τὸν Διοκλέα,
ἐμά γα. τὺ δέ νιν εἶμεν τίνος δοκεῖς;
ἢ λῇς ἀκοῦσαι φθεγγομένας; ΔΙ. νὴ τοὺς θεοὺς
ἔγωγε. ΜΕ. φώνει δὴ τὺ ταχέως, χοιρίον.
οὐ χρῆσθα; σιγῆς, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένα;
πάλιν τυ ἀποισῶ ναὶ τὸν Ἑρμᾶν οἴκαδις.
ΚΟ. κοΐ κοΐ.
ΜΕ. αὕτα 'στὶ χοῖρος; ΔΙ. νῦν γε χοῖρος φαίνεται.
ἀτὰρ ἐκτραφείς γε κύσθος ἔσται. ΜΕ. πέντ' ἐτῶν,
σάφ' ἴσθι, ποττὰν ματέρ' εἰκασθήσεται.
ΔΙ. ἀλλ' οὐχὶ θύσιμός ἐστιν αὑτηγί. ΜΕ. σά μάν;
πᾶ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐστι; ΔΙ. κέρκον οὐκ ἔχει.
ΜΕ. νέα γάρ ἐστιν· ἀλλὰ δελφακουμένα
ἑξεῖ μεγάλαν τε καὶ παχεῖαν κἠρυθράν.
ἀλλ' αἰ τράφεν λῇς, ἅδε τοι χοῖρος καλά.
ΔΙ. ὡς ξυγγενὴς ὁ κύσθος αὐτῆς θατέρᾳ.
ΜΕ. ὁμοματρία γάρ ἐστι κἠκ τωὐτῶ πατρός.
αἰ δ' ἂν παχυνθῇ κἀναχνωανθῇ τριχί,
κάλλιστος ἔσται χοῖρος Ἀφροδίτᾳ θύεν.
ΔΙ. ἀλλ' οὐχὶ χοῖρος τἀφροδίτῃ θύεται.
ΜΕ. οὐ χοῖρος Ἀφροδίτᾳ; μόνᾳ γα δαιμόνων.
καὶ γίγνεταί γα τᾶνδε τᾶν χοίρων τὸ κρῆς
ἅδιστον ἂν τὸν ὀδελὸν ἀμπεπαρμένον.
ΔΙ. ἤδη δ' ἄνευ τῆς μητρὸς ἐσθίοιεν ἄν;
ΜΕ. ναὶ τὸν Ποτειδᾶν, καί κ' ἄνις γα τῶ πατρός.
ΔΙ. τί δ' ἐσθίει μάλιστα; ΜΕ. πάνθ' ἅ κα διδῷς.
αὐτὸς δ' ἐρώτη. ΔΙ. χοῖρε χοῖρε. ΚΟ. κοΐ κοΐ.
ΔΙ. τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους; ΚΟ. κοΐ κοΐ κοΐ.
ΔΙ. τί δαί; φιβάλεως ἰσχάδας; ΚΟ. κοΐ κοΐ.
ΔΙ. ὡς ὀξὺ πρὸς τὰς ἰσχάδας κεκράγατον.
ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων
τοῖς χοιριδίοισιν. ἆρα τρώξονται; βαβαί,
οἷον ῥοθιάζουσ', ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις.
ποδαπὰ τὰ χοιρί'; ὡς Τραγασαῖα φαίνεται.
ἀλλ' οὔτι πάσας κατέτραγον τὰς ἰσχάδας.
ΜΕ. ἐγὼν γὰρ αὐτᾶν τάνδε μίαν ἀνειλόμαν.
ΔΙ. νὴ τὸν Δί' ἀστείω γε τὼ βοσκήματε·
πόσου πρίωμαί σοι τὰ χοιρίδια; λέγε.
ΜΕ. τὸ μὲν ἅτερον τούτων σκορόδων τροπαλίδος,
τὸ δ' ἅτερον, αἰ λῇς, χοίνικος μόνας ἁλῶν.
ΔΙ. ὠνήσομαί σοι· περίμεν' αὐτοῦ. ΜΕ. ταῦτα δή.
Ἑρμᾶ 'μπολαῖε, τὰν γυναῖκα τὰν ἐμὰν
οὕτω μ' ἀποδόσθαι τάν τ' ἐμωυτῶ ματέρα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ὤνθρωπε, ποδαπός; ΜΕ. χοιροπώλας Μεγαρικός.
ΣΥ. τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φαίνω ταδὶ
πολέμια καὶ σέ. ΜΕ. τοῦτ' ἐκεῖν', ἵκει πάλιν
ὅθενπερ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφυ.
ΣΥ. κλάων μεγαριεῖς. οὐκ ἀφήσεις τὸν σάκον;
ΜΕ. Δικαιόπολι Δικαιόπολι, φαντάδδομαι
ὑπό του. ΔΙ. τίς ὁ φαίνων σ' ἐστίν; ἀγορανόμοι,
τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε;
τί δὴ παθὼν φαίνεις ἄνευ θρυαλλίδος;
ΣΥ. οὐ γὰρ φανῶ τοὺς πολεμίους; ΔΙ. κλάων γε σύ,
εἰ μὴ 'τέρωσε συκοφαντήσεις τρέχων.
ΜΕ. οἷον τὸ κακὸν ἐν ταῖς Ἀθάναις τοῦτ' ἔνι.
ΔΙ. θάρρει, Μεγαρίκ'· ἀλλ' ἧς τὰ χοιρίδι' ἀπέδου
τιμῆς, λαβὲ ταυτὶ τὰ σκόροδα καὶ τοὺς ἅλας,
καὶ χαῖρε πόλλ'. ΜΕ. ἀλλ' ἁμὶν οὐκ ἐπιχώριον.
ΔΙ. πολυπραγμοσύνη νυν ἐς κεφαλὴν τράποιτ' ἐμοί.
ΜΕ. ὦ χοιρίδια, πειρῆσθε κἄνις τῶ πατρὸς
παίειν ἐφ' ἁλὶ τὰν μάδδαν, αἴ κά τις διδῷ.
ΧΟ. εὐδαιμονεῖ γ' ἄνθρωπος· οὐκ ἤκουσας οἷ προβαίνει
τὸ πρᾶγμα τοῦ βουλεύματος; καρπώσεται γὰρ ἀνὴρ
ἐν τἀγορᾷ καθήμενος·
κἂν εἰσίῃ τις Κτησίας,
ἢ συκοφάντης ἄλλος, οἰ-
μώζων καθεδεῖται·
οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑποψωνῶν σε πημανεῖ τι·
οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι,
οὐδ' ὠστιεῖ Κλεωνύμῳ·
χλαῖναν δ' ἔχων φανὴν δίει,
κοὐ ξυντυχών σ' Ὑπέρβολος
δικῶν ἀναπλήσει·
οὐδ' ἐντυχὼν ἐν τἀγορᾷ πρόσεισί σοι βαδίζων

836—847. = 848—859.

---

770. τῶδε Blaydesius] τοῦδε 772. θυμιτιδᾶν] Θυματιδᾶν codices quinque. θυμητίδαν R. θυμίτων Suidas s. v. θυμιτίδων, θυμητίδων s. v. περίδου. ἅλας Θυμίτας est v. 1099. 775. τὺ Brunckius] σύ 777. τὺ Kusterus] σύ χοιρίον Bentleius] τὸ χοιρίον R, χοιρίδιον ceteri. 778. οὐ χρῆσθα; σιγᾷς (debebat σιγῆς ut Ahrensius p. 195.); Bergkius] οὐ χρῆσθα σιγῆς (σιγῆν Greg. Cor. p. 228.). 779. τυ] τ' R. τύ γ' ceteri. 782. πέντ' ἐτῶν Megarensi tribuit Elmsleius, Dicaeopolidi libri. 784. οὐχὶ D. οὐ R. οὐδὲ ceteri. 786. νέα] νεαρὰ schol. ad v. 739. νέα Athenaeus 9. p. 374 f. 790. τωὐτῶ Brunckius] τωὐτοῦ 791. αἰ δ' ἂν] ἀλλ' ἂν R. κἀναχνωανθῇ Elmsleius] κἀναχνοανθῇ. κἀναχνοιανθῇ Ahrensius p. 189. 792. θύεν Elmsleius] θύειν 793. τἀφροδίτῃ Elmsleius] τῇ ἀφροδίτῃ 794. γα Brunckius] γε 795. γίγνεταί γα] γίνεταί γε R. 796. ἀμπεπαρμένον Elmsleius] ἐμπεπαρμένον 798. Ποτειδᾶν vel Ποτιδᾶν Ahrensius in Leutschii Philol. vol. 23. p. 13. ποσειδῶ R: in ceteris ποτειδᾶ, ποτείδα, ποτεῖδα, ποτίδα, ποτείδαν. καί κ' ἄνις Blaydesius] κἄνευ (quod est etiam in R) vel κἂν ἄνευ. κἄνις etiam Bentleius ex v. 834. 799. ἅ κα διδῷς Elmsleius] ἃ καὶ δίδως 801. Suspectum est tertium κοΐ, quo caret R. Fortasse τινάς post ἐρεβίνθους excidit. Versum spurium 803. Δι. τί δαί; σῦκα τρώγοις ἂν αὐτός; Κο. κοΐ κοΐ (sic scriptum in R nec multo aliter in aliis) delevit Bentleius.

804. κεκράγατον Brunckius] κεκράγατε 809. οὔτι R: οὐχὶ ceteri. Hunc v. Megarensi tribuit Hirschigius. 810. ἐγὼν — αὐτᾶν Elmsleius] ἐγὼ — αὐτῶν 813. ἅτερον Brunckius] ἕτερον τούτων] τουτὶ Elmsleius. 816. Ἑρμᾶ 'μπολαῖε Scaliger] ἑρμ' ἐμπολαῖε 817. ἐμωυτῶ Meinekius (ἐμαυτῶ Bentleius)] ἐμαυτοῦ 819. φαίνω (ut v. 912.) Blaydesius] φανῶ 821. ἀρχὰ Meinekius] ἀρχὰ 823. φαντάδδομαι Valckenarius] φαντάζομαι. Tum libri partim φ. ὑπὸ τοῦ (ὑπό του Brunckius). Δι. τίς. partim φ. Δι. ὑπὸ τοῦ; τίς 824. ἀγορανόμοι Elmsleius] ἀγορανόμοι 826. τί δὴ Brunckius] τίη vel τιή. τί δαὶ Elmsleius. παθὼν Scaliger] μαθὼν 830. τὰ χοιρίδι' ἀπέδου] ἀπέδου τὰ χοιρία Elmsleius. 833. πολυπραγμοσύνη R. πολυπραγμοσύνης ceteri. νυν Brunckius] νῦν 835. παίειν (omissum in R) contra dialectum peccat, quae παῖεν postulat, ut coniecit Hamakerus, ἁλὶ in ἅλεσι mutans. ἐφαλίσταν Meinekius. μάδδαν Portus] μᾶζαν 842. πημανεῖ τι L. Dindorfius] πημανεῖται

Κρατῖνος αὖ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ,
ὁ περιπόνηρος Ἀρτέμων,
ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μουσικήν,
ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν
πατρὸς Τραγασαίου·
οὐδ' αὖθις αὖ σε σκώψεται Παύσων ὁ παμπόνηρος,
Λυσίστρατός τ' ἐν τἀγορᾷ, Χολαργέων ὄνειδος,
ὁ περιαλουργὸς τοῖς κακοῖς,
ῥιγῶν τε καὶ πεινῶν ἀεὶ
πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας
τοῦ μηνὸς ἑκάστου.

ΒΟΙΩΤΟΣ.

ἴττω Ἡρακλῆς, ἔκαμόν γα τὰν τύλαν κακῶς,
κατάθου τὺ τὰν γλάχων' ἀτρέμας, Ἰσμηνία·
ὑμὲς δ', ὅσοι Θείβαθεν αὐληταὶ πάρα,
τοῖς ὀστίνοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός.
ΔΙ. παῦ' ἐς κόρακας. οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
πόθεν προσέπτανθ' οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
ἐπὶ τὴν θύραν μοι Χαιριδῆς βομβαύλιοι;
ΒΟ. νεὶ τὸν Ἰόλαον, ἐπιχαρίττως γ', ὦ ξένε·
Θείβαθι γὰρ φυσᾶντες ἐξόπισθέ μου
τἄνθεια τᾶς γλάχωνος ἀπέκιξαν χαμαί.
ἀλλ' αἴ τι βούλει, πρίασο, τῶν ἐγὼ φέρω,
τῶν ὀρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.
ΔΙ. ὦ χαῖρε, κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.
τί φέρεις; ΒΟ. ὅσ' ἐστὶν ἀγαθὰ Βοιωτοῖς ἁπλῶς,
ὀρίγανον, γλαχώ, ψιάθως, θρυαλλίδας,
νάσσας, κολοιώς, ἀτταγᾶς, φαλαρίδας,
τροχίλως, κολύμβως. ΔΙ. ὡσπερεὶ χειμὼν ἄρα
ὀρνιθίας ἐς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας.
ΒΟ. καὶ μὰν φέρω χᾶνας, λαγώς, ἀλώπεκας,
σκάλοπας, ἐχίνως, αἰελούρως, πικτίδας,
ἰκτίδας, ἐνύδριας, ἐγχέλιας Κωπαΐδας.
ΔΙ. ὦ τερπνότατον σὺ τέμαχος ἀνθρώποις φέρων,
δός μοι προσειπεῖν, εἰ φέρεις τὰς ἐγχέλεις.
ΒΟ. πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπάδων κορᾶν,
ἔκβαθι τῷδε κἠπιχάριτται τῷ ξένῳ.
ΔΙ. ὦ φιλτάτη σὺ καὶ πάλαι ποθουμένη,
ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χοροῖς,
φίλη δὲ Μορύχῳ. δμῶες, ἐξενέγκατε
τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα.
σκέψασθε, παῖδες, τὴν ἀρίστην ἔγχελυν,
ἥκουσαν ἕκτῳ μόλις ἔτει ποθουμένην·
προσείπατ' αὐτήν, ὦ τέκν'· ἄνθρακας δ' ἐγὼ
ὑμῖν παρέξω τῆσδε τῆς ξένης χάριν.
ἀλλ' ἔσφερ' αὐτήν· μηδὲ γὰρ θανών ποτε
σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης.
ΒΟ. ἐμοὶ δὲ τιμὰ τᾶσδε πᾶ γενήσεται;
ΔΙ. ἀγορᾶς τέλος ταύτην γέ που δώσεις ἐμοί·
ἀλλ' εἴ τι πωλεῖς τῶνδε τῶν ἄλλων λέγε.
ΒΟ. ἰώνγα ταῦτα πάντα. ΔΙ. φέρε, πόσου λέγεις;
ἢ φορτί' ἕτερ' ἐνθένδ' ἐκεῖσ' ἄξεις; ΒΟ. ἰών
ὅ τι γ' ἔντ' Ἀθάναις, ἐν Βοιωτοῖσιν δὲ μή.
ΔΙ. ἀφύας ἄρ' ἄξεις πριάμενος Φαληρικὰς
ἢ κέραμον. ΒΟ. ἀφύας ἢ κέραμον; ἀλλ' ἔντ' ἐκεῖ·
ἀλλ' ὅ τι παρ' ἁμῖν μή 'στι, τᾷδε δ' αὖ πολύ.
ΔΙ. ἐγᾦδα τοίνυν· συκοφάντην ἔξαγε
ὥσπερ κέραμον ἐνδησάμενος. ΒΟ. νεὶ τὼ θιώ,
λάβοιμι μέντἂν κέρδος ἀγαγὼν καὶ πολύ,
ἇπερ πίθακον ἀλιτρίας πολλᾶς πλέων.
ΔΙ. καὶ μὴν ὁδὶ Νίκαρχος ἔρχεται φανῶν.
ΒΟ. μικκός γα μᾶκος οὗτος. ΔΙ. ἀλλ' ἅπαν κακόν.
ΝΙ. ταυτὶ τίνος τὰ φορτί' ἐστί; ΒΟ. τῶδ' ἐμὰ
Θείβαθεν, ἴττω Δεύς. ΝΙ. ἐγὼ τοίνυν ὁδὶ
φαίνω πολέμια ταῦτα. ΒΟ. τί δὲ κακὸν παθὼν
ὀρναπετίοισι πόλεμον ἦρα καὶ μάχαν;
ΝΙ. καὶ σέ γε φανῶ πρὸς τοῖσδε. ΒΟ. τί ἀδικείμενος;
ΝΙ. ἐγὼ φράσω σοι τῶν περιεστώτων χάριν.
ἐκ τῶν πολεμίων εἰσάγεις θρυαλλίδα.
ΔΙ. ἔπειτα φαίνεις δῆτα καὶ θρυαλλίδα;
ΝΙ. αὕτη γὰρ ἐμπρήσειεν ἂν τὸ νεώριον.
ΔΙ. νεώριον θρυαλλίς; οἴμοι, τίνι τρόπῳ;
ΝΙ. ἐνθεὶς ἂν ἐς τίφην ἀνὴρ Βοιώτιος
ἅψας ἂν ἐσπέμψειεν ἐς τὸ νεώριον
δι' ὑδρορρόας, βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν.
κεἴπερ λάβοιτο τῶν νεῶν τὸ πῦρ ἅπαξ,
σελαγοῖντ' ἂν εὐθύς. ΔΙ. ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
σελαγοῖντ' ἂν ὑπὸ τίφης τε καὶ θρυαλλίδος;
ΝΙ. μαρτύρομαι. ΔΙ. ξυλλάμβαν' αὐτοῦ τὸ στόμα·
δός μοι φορυτόν, ἵν' αὐτὸν ἐνδήσας φέρω.
ΧΟ. ἔνδησον, ὦ βέλτιστε, τῷ
ξένῳ καλῶς τὴν ἐμπολὴν
οὕτως ὅπως
ἂν μὴ φέρων κατάξῃ.
ΔΙ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτ', ἐπεί
τοι καὶ ψοφεῖ λάλον τι καὶ
πυρορραγὲς
κἄλλως θεοῖσιν ἐχθρόν.
ΧΟ. τί χρήσεταί ποτ' αὐτῷ;
ΔΙ. πάγχρηστον ἄγγος ἔσται,
κρατὴρ κακῶν, τριπτὴρ δικῶν,
φαίνειν ὑπευθύνους λυχνοῦ-
χος, καὶ κύλιξ
τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.
ΧΟ. πῶς δ' ἂν πεποιθοίη τις ἀγ-
γείῳ τοιούτῳ χρώμενος
κατ' οἰκίαν
τοσόνδ' ἀεὶ ψοφοῦντι;
ΔΙ. ἰσχυρόν ἐστιν, ὠγάθ', ὥστ'
οὐκ ἂν καταγείη ποτ', εἴ-
περ ἐκ ποδῶν

929—939. = 940—951.

---

849. αὖ Elmsleius] ἀεὶ 850. ὁ Bentleius] οὐδ' ὁ 861. Ἰσμηνία] Fort. Ἰσμήνιχε ut v. 954. Boeoticum est Ἰσμειν—: sed in dialecto Boeotica restituenda, de qua dixit Boeckhius Corp. Inscr. vol. 1. p. 721., non liquet quousque procedendum sit apud Aristophanem. 863. φυσῆτε] φυσεῖτε R. 866. Χαιριδῆς Brunckius] χαιριδεῖς 867. νεὶ Brunckius] νὴ ἐπιχαρίττως γ' Elmsleius] ἐπιχαρίττω γ' vel ἐπιχαρίτως γ' 868. Θείβαθι] Θείβαθε Bergkius. 869. τἄνθεια] τἄνθια R. 870. αἴ Blaydesius] εἴ ἐγώ] ἰώ Elmsleius. ἰών Blaydesius. 874—876. Accusativos Doricos in ως restituit Brunckius pro ους, quod est in libris et apud Athen. 9. p. 395 c. 880. ἐνύδριας Elmsleius] ἐνύδρους ἐγχέλιας vel ἐγχέλις Meinekius] ἐγχέλεις 884. τῷδε] τῶδε Brunckius. κἠπιχάριτται Ahrensius Dial. Aeol. p. 177. κἠπιχαρίτται R: κἠπιχάριττα alii.

898. ἰώνγα (vel ἰώνγα secundum Apollon. de pronom. p. 324.) Brunckius] ἰώγα 899. ἰών] ἰὼν idque cum ἄξεις coniunctum et personae nota ante ὅ τι posita libri, exceptis duobus, qui rectam servarunt scripturam, nisi quod ἰώ praebent. 900. ἔντ' codex Flor. unus. ἔστ' ceteri. 996. θιώ Blaydesius] σιώ 912. δὲ Bentleius] δαὶ 914. ἀδικείμενος Elmsleius] ἀδικειμένος vel ἀδικημένος 916. θρυαλλίδα Suidas s. v. θρυαλλίς] θρυαλλίδας 917. δῆτα καὶ θρυαλλίδα Elmsleius] δῆτα διὰ θρυαλλίδας 919. οἴμοι Elmsleius] οἶμαι, idque Nicarcho tributum. 924. εὐθύς schol.] αἱ νῆες R: αἱ νηῦς alii. 927. ἐνδήσας φέρω] ἐνδήσω φέρων D. 928. ὥσπερ κέραμον, ἵνα μὴ καταγῇ φορούμενος] Versum spurium ex 905. et 932. compositum delevit Bothius. 939. τὰ] καὶ R.

κάτω κάρα κρέμαιτο.
ΧΟ. ἤδη καλῶς ἔχει σοι.
ΒΟ. μέλλω γέ τοι θερίδδεν.
ΧΟ. ἀλλ', ὦ ξένων βέλτιστε, καὶ
τοῦτον λαβὼν πρόσβαλλ' ὅπου
βούλει φέρων
πρὸς πάντα συκοφάντην.
ΔΙ. μόλις γ' ἐνέδησα τὸν κακῶς ἀπολούμενον.
αἴρου λαβὼν τὸν κέραμον, ὦ Βοιώτιε.
ΒΟ. ὑπόκυπτε τὰν τύλαν ἰών, Ἰσμήνιχε.
ΔΙ. χὤπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος.
πάντως μὲν οἴσεις οὐδὲν ὑγιές, ἀλλ' ὅμως·
κἂν τοῦτο κερδάνῃς ἄγων τὸ φορτίον,
εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὕνεκα.

ΘΕΡΑΠΩΝ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Δικαιόπολι. ΔΙ. τί ἐστι; τί με βωστρεῖς; ΘΕ. ὅ τι;
ἐκέλευε Λάμαχός σε ταυτησὶ δραχμῆς
ἐς τοὺς Χόας αὐτῷ μεταδοῦναι τῶν κιχλῶν,
τριῶν δραχμῶν δ' ἐκέλευε Κωπᾷδ' ἔγχελυν.
ΔΙ. ὁ ποῖος οὗτος Λάμαχος τὴν ἔγχελυν;
ΘΕ. ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὃς τὴν Γοργόνα
πάλλει, κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.
ΔΙ. οὐκ ἂν μὰ Δί' εἰ δοίη γέ μοι τὴν ἀσπίδα·
ἀλλ' ἐπὶ ταρίχει τοὺς λόφους κραδαινέτω·
ἢν δ' ἀπολιγαίνῃ, τοὺς ἀγορανόμους καλῶ.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τόδε λαβὼν τὸ φορτίον
εἴσειμ' ὑπαὶ πτερύγων κιχλᾶν καὶ κοψίχων.
ΧΟ. εἶδες ὦ εἶδες ὦ πᾶσα πόλι τὸν φρόνιμον ἄνδρα, τὸν ὑπέρσοφον,
οἷ' ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν,
ὧν τὰ μὲν ἐν οἰκίᾳ χρήσιμα, τὰ δ' αὖ πρέπει χλιαρὰ κατεσθίειν.
αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδέ γε πορίζεται.
οὐδέποτ' ἐγὼ Πόλεμον οἴκαδ' ὑποδέξομαι,
οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται
ξυγκατακλινείς, ὅτι παροίνιος ἀνὴρ ἔφυ,
ὅστις ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας
εἰργάσατο πάντα κακὰ κἀνέτρεπε κἀξέχει,
κἀμάχετο, καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένου
"πῖνε, κατάκεισο, λαβὲ τήνδε φιλοτησίαν,"
τὰς χάρακας ἧπτε πολὺ μᾶλλον ἔτι τῷ πυρί,
ἐξέχει θ' ἡμῶν βίᾳ τὸν οἶνον ἐκ τῶν ἀμπέλων.
⏓ ⏑ ⏓ ἐπτέρωταί τ' ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἅμα καὶ μεγάλα δὴ φρονεῖ, [θυρῶν.
τοῦ βίου δ' ἐξέβαλε δεῖγμα τάδε τὰ πτερὰ πρὸ τῶν
ὦ Κύπριδι τῇ καλῇ καὶ Χάρισι ταῖς φίλαις ξύντροφε Διαλλαγή,
ὡς καλὸν ἔχουσα τὸ πρόσωπον ἄρ' ἐλάνθανες.
πῶς ἂν ἐμὲ καὶ σέ τις Ἔρως ξυναγάγοι λαβών,
ὥσπερ ὁ γεγραμμένος ἔχων στέφανον ἀνθέμων;
ἢ πάνυ γερόντιόν ἴσως νενόμικάς με σύ;
ἀλλὰ σὲ λαβὼν τρία δοκῶ γ' ἂν ἔτι προσβαλεῖν·

971—987. = 988–999.

πρῶτα μὲν ἂν ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν,
εἶτα παρὰ τόνδε νέα μοσχίδια συκίδων,
καὶ τὸ τρίτον ἡμερίδος ὄσχον, ὁ γέρων ὁδί,
καὶ περὶ τὸ χωρίον ἐλᾴδας ἅπαν ἐν κύκλῳ,
ὥστ' ἀλείφεσθαί σ' ἀπ' αὐτῶν κἀμὲ ταῖς νουμηνίαις.
ΚΗ. ἀκούετε λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας
πίνειν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος· ὃς δ' ἂν ἐκπίῃ
πρώτιστος, ἀσκὸν Κτησιφῶντος λήψεται.
ΔΙ. ὦ παῖδες, ὦ γυναῖκες, οὐκ ἠκούσατε;
τί δρᾶτε; τοῦ κήρυκος οὐκ ἀκούετε;
ἀναβράττετ', ἐξοπτᾶτε, τρέπετ', ἀφέλκετε
τὰ λαγῷα ταχέως, τοὺς στεφάνους ἀνείρετε.
φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.
ΧΟ. ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας, μᾶλλον δὲ τῆς εὐωχίας, ἄνθρωπε, τῆς παρούσης.
ΔΙ. τί δῆτ', ἐπειδὰν τὰς κίχλας ὀπτωμένας ἴδητε;
ΧΟ. οἶμαί σε καὶ τοῦτ' εὖ λέγειν. ΔΙ. τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.
ΧΟ. ἤκουσας ὡς μαγειρικῶς κομψῶς τε καὶ δειπνητικῶς αὑτῷ διακονεῖται;

ΓΕΩΡΓΟΣ.

οἴμοι τάλας. ΔΙ. ὦ Ἡράκλεις, τίς οὑτοσί;
ΓΕ. ἀνὴρ κακοδαίμων. ΔΙ. κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.
ΓΕ. ὦ φίλτατε, σπονδαὶ γάρ εἰσι σοὶ μόνῳ,
μέτρησον εἰρήνης τί μοι, κἂν πέντ' ἔτη.
ΔΙ. τί δ' ἔπαθες; ΓΕ. ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε.
ΔΙ. πόθεν; ΓΕ. ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.
ΔΙ. ὦ τρισκακόδαιμον, εἶτα λευκὸν ἀμπέχει;
ΓΕ. καὶ ταῦτα μέντοι νὴ Δί' ὥπερ μ' ἐτρεφέτην
ἐν πᾶσι βολίτοις. ΔΙ. εἶτα νυνὶ τοῦ δέει;
ΓΕ. ἀπόλωλα τὠφθαλμὼ δακρύων τὼ βόε.
ἀλλ' εἴ τι κήδει Δερκέτου Φυλασίου,
ὑπάλειψον εἰρήνῃ με τὠφθαλμὼ ταχύ.
ΔΙ. ἀλλ', ὦ πονήρ', οὐ δημοσιεύων τυγχάνω.
ΓΕ. ἴθ' ἀντιβολῶ σ', ἤν πως κομίσωμαι τὼ βόε.
ΔΙ. οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κλᾶε πρὸς τοὺς Πιττάλου.
ΓΕ. σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα
ἐς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.
ΔΙ. οὐδ' ἂν στριβιλικίγξ· ἀλλ' ἀπιὼν οἴμωζέ ποι.
ΓΕ. οἴμοι κακοδαίμων τοῖν γεωργοῖν βοιδίοιν.
ΧΟ. ἁνὴρ ἐνηύρηκέν τι ταῖς σπονδαῖσιν ἡδύ, κοὐκ ἔοικεν οὐδενὶ μεταδώσειν.
ΔΙ. κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι· τὰς σηπίας στάθευε·
ΧΟ. ἤκουσας ὀρθιασμάτων; · ΔΙ. ὀπτᾶτε τἀγχέλεια.
ΧΟ. ἀποκτενεῖς λιμῷ 'μὲ καὶ τοὺς γείτονας κνίσῃ τε καὶ φωνῇ τοιαῦτα λάσκων.
ΔΙ. ὀπτᾶτε ταυτὶ καὶ καλῶς ξανθίζετε.

ΠΑΡΑΝΥΜΦΟΣ.

Δικαιόπολι Δικαιόπολι. ΔΙ. τίς οὑτοσί;
ΠΑ. ἔπεμψέ τίς σοι νυμφίος ταυτὶ κρέα
ἐκ τῶν γάμων. ΔΙ. καλῶς γε ποιῶν ὅστις ἦν.
ΠΑ. ἐκέλευε δ' ἐγχέαι σε τῶν κρεῶν χάριν,
ἵνα μὴ στρατεύοιτ', ἀλλὰ βινοίη μένων,
ἐς τὸν ἀλάβαστον κύαθον εἰρήνης ἕνα.
ΔΙ. ἀπόφερ' ἀπόφερε τὰ κρέα καὶ μή μοι δίδου,
ὡς οὐκ ἂν ἐγχέαιμι χιλιῶν δραχμῶν.
ἀλλ' αὑτηὶ τίς ἐστίν; ΠΑ. ἡ νυμφεύτρια
δεῖται παρὰ τῆς νύμφης τι σοὶ λέξαι μόνῳ.

1008—1017. = 1037–1046.

946. κάτω κάρα D.] κατωκάρα 947. θερίδδεν Brunckius] θερίδδειν 948. βέλτιστε, καὶ Elmsleius] βέλτιστε συνθέριζε καὶ καὶ τοῦτον] τουτονὶ Dobraeus. 955—958. continuabantur Boeotio. Correxit Elmsleius. 959—965. Θεράπων Λαμάχου Brunckius] ἄγγελος 959. τί ἐστι Elmsleius] τίς ἐστι 960. ἐκέλευε Elmsleius] ἐκέλευσε 967. ταρίχει Reiskius] ταρίχῃ 970. κιχλᾶν] κιχλῶν R. 981. παροίνιος] παροινικὸς Elmsleius. 983. κἀνέτρεπε Elmsleius] κἀνέτραπε 986. ἔτι Hermannus] ἐν 988. Ante ἐπτέρωται exciderunt syllabae tres ⏓ ⏑ ⏓, nisi in versu strophico 971. alterum εἶδες ὦ delendum. 988b. τάδε post δεῖγμα addidit Brunckius. 989—999. Dicaeopolidi tribuuntur in libris. Correxit Elmsleius.

997. ὄσχον Brunckius] κλάδον. ὄρχον Aldus. 1037. ἐνεύρηκεν (debebat ἐνηύρηκεν) Dobraeus] ἀνεύρηκεν 1044. 'μὲ Meinekius] με . 1048. Alterum Δικαιόπολι addidit Dobraeus, deleto altero τίς οὑτοσί. Nam παρανύμφου multo plus interest ut ab Dicaeopolide exaudiatur quam Dicaeopolidis ut quis ille sit cognoscat. 1055. χιλιῶν D.] χιλίων (μυρίων R)

ΔΙ. φέρε δή, τί σὺ λέγεις; ὡς γελοῖον, ὦ θεοί,
τὸ δέημα τῆς νύμφης ὃ δεῖταί μου σφόδρα,
ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
φέρε δεῦρο τὰς σπονδάς, ἵν' αὐτῇ δῶ μόνῃ,
ὁτιὴ γυνή 'στι τοῦ πολέμου τ' οὐκ αἰτία.
ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον, ὦ γύναι.
οἶσθ' ὡς ποιεῖτε τοῦτο; τῇ νύμφῃ φράσον,
ὅταν στρατιώτας καταλέγωσι, τουτῳὶ
νύκτωρ ἀλειφέτω τὸ πέος τοῦ νυμφίου.
ἀπόφερε τὰς σπονδάς. φέρε τὴν οἰνήρυσιν,
ἵν' οἶνον ἐγχέω λαβὼν ἐς τοὺς χόας.
ΧΟ. καὶ μὴν ὁδί τις τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακὼς
ὥσπερ τι δεινὸν ἀγγελῶν ἐπείγεται.
ΚΗ. ἰὼ πόνοι τε καὶ μάχαι καὶ Λάμαχοι.
ΛΑ. τίς ἀμφὶ χαλκοφάλαρα δώματα κτυπεῖ;
ΚΗ. ἰέναι σ' ἐκέλευον οἱ στρατηγοὶ τήμερον
ταχέως λαβόντα τοὺς λόχους καὶ τοὺς λόφους·
κἄπειτα τηρεῖν νιφόμενον τὰς ἐσβολάς.
ὑπὸ τοὺς Χόας γὰρ καὶ Χύτρους αὐτοῖσί τις
ἤγγειλε λῃστὰς ἐμβαλεῖν Βοιωτίους.
ΛΑ. ἰὼ στρατηγοὶ πλείονες ἢ βελτίονες.
οὐ δεινὰ μὴ 'ξεῖναί με μηδ' ἑορτάσαι;
ΔΙ. ἰὼ στράτευμα πολεμολαμαχαϊκόν.
ΛΑ. οἴμοι κακοδαίμων, καταγελᾷς ἤδη σύ μου.
ΔΙ. βούλει μάχεσθαι Γηρυόνῃ τετραπτίλῳ;
ΛΑ. αἰαῖ,
οἵαν ὁ κῆρυξ ἀγγελίαν ἤγγειλέ μοι.
ΔΙ. αἰαῖ, τίνα δ' αὖ μοι προστρέχει τις ἀγγελῶν;
ΚΗ. Δικαιόπολι. ΔΙ. τί ἔστιν; ΚΗ. ἐπὶ δεῖπνον ταχὺ
βάδιζε, τὴν κίστην λαβὼν καὶ τὸν χόα.
ὁ τοῦ Διονύσου γάρ σ' ἱερεὺς μεταπέμπεται.
ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι.
τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστὶν παρεσκευασμένα,
κλῖναι, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώματα,
στέφανοι, μύρον, τραγήμαθ', αἱ πόρναι πάρα,
ἄμυλοι, πλακοῦντες, σησαμοῦντες, ἴτρια,
ὀρχηστρίδες, τὰ φίλταθ' Ἁρμοδίου, καλαί.
ἀλλ' ὡς τάχιστα σπεῦδε. ΛΑ. κακοδαίμων ἐγώ.
ΔΙ. καὶ γὰρ σὺ μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα.
σύγκληε, καὶ δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω.
ΛΑ. παῖ παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί.
ΔΙ. παῖ παῖ, φέρ' ἔξω δεῦρο τὴν κίστην ἐμοί.
ΛΑ. ἅλας θυμίτας οἶσε, παῖ, καὶ κρόμμυα.
ΔΙ. ἐμοὶ δὲ τεμάχη· κρομμύοις γὰρ ἄχθομαι.
ΛΑ. θρῖον ταρίχους οἶσε δεῦρο, παῖ, σαπροῦ.
ΔΙ. κἀμοὶ σὺ δημοῦ θρῖον· ὀπτήσω δ' ἐκεῖ.
ΛΑ. ἔνεγκε δεῦρο τὼ πτερὼ τὼ 'κ τοῦ κράνους.
ΔΙ. ἐμοὶ δὲ τὰς φάττας γε φέρε καὶ τὰς κίχλας.
ΛΑ. καλόν γε καὶ λευκὸν τὸ τῆς στρούθου πτερόν.
ΔΙ. καλόν γε καὶ ξανθὸν τὸ τῆς φάττης κρέας.
ΛΑ. ὤνθρωπε, παῦσαι καταγελῶν μου τῶν ὅπλων.
ΔΙ. ὤνθρωπε, βούλει μὴ βλέπειν ἐς τὰς κίχλας;
ΛΑ. τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε τῶν τριῶν λόφων.
ΔΙ. κἀμοὶ λεκάνιον τῶν λαγῴων δὸς κρεῶν.
ΛΑ. ἀλλ' ἦ τριχοβρῶτες τοὺς λόφους μου κατέφαγον.
ΔΙ. ἀλλ' ἦ πρὸ δείπνου τὴν μίμαρκυν κατέδομαι.
ΛΑ. ὤνθρωπε, βούλει μὴ προσαγορεύειν ἐμέ;
ΔΙ. οὐκ, ἀλλ' ἐγὼ χὠ παῖς ἐρίζομεν πάλαι.
βούλει περιδόσθαι κἀπιτρέψαι Λαμάχῳ,
πότερον ἀκρίδες ἥδιόν ἐστιν ἢ κίχλαι;
ΛΑ. οἴμ' ὡς ὑβρίζεις. ΔΙ. τὰς ἀκρίδας κρίνει πολύ.
ΛΑ. παῖ παῖ, καθελών μοι τὸ δόρυ δεῦρ' ἔξω φέρε.
ΔΙ. παῖ παῖ, σὺ δ' ἀφελὼν δεῦρο τὴν χορδὴν φέρε.
ΛΑ. φέρε, τοῦ δόρατος ἀφελκύσωμαι τοὔλυτρον.
ἔχ', ἀντέχου, παῖ. ΔΙ. καὶ σύ, παῖ, τοῦδ' ἀντέχου.
ΛΑ. τοὺς κιλλίβαντας οἶσε, παῖ, τῆς ἀσπίδος.
ΔΙ. καὶ τῆς ἐμῆς τοὺς κριβανίτας ἔκφερε.
ΛΑ. φέρε δεῦρο γοργόνωτον ἀσπίδος κύκλον.
ΔΙ. κἀμοὶ πλακοῦντος τυρόνωτον δὸς κύκλον.
ΛΑ. ταῦτ' οὐ κατάγελώς ἐστιν ἀνθρώποις πλατύς;
ΔΙ. ταῦτ' οὐ πλακοῦς δῆτ' ἐστὶν ἀνθρώποις γλυκύς;
ΛΑ. κατάχει σύ, παῖ, τοὔλαιον. ἐν τῷ χαλκίῳ
ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξούμενον.
ΔΙ. κατάχει σὺ τὸ μέλι. κἀνθάδ' εὔδηλος γέρων
κλάειν κελεύων Λάμαχον τὸν Γοργάσου.
ΛΑ. φέρε δεῦρο, παῖ, θώρακα πολεμιστήριον.
ΔΙ. ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χόα.
ΛΑ. ἐν τῷδε πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι.
ΔΙ. ἐν τῷδε πρὸς τοὺς συμπότας θωρήξομαι.
ΛΑ. τὰ στρώματ', ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς ἀσπίδος.
ΔΙ. τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κιστίδος.
ΛΑ. ἐγὼ δ' ἐμαυτῷ τὸν γύλιον οἴσω λαβών.
ΔΙ. ἐγὼ δὲ θοἰμάτιον λαβὼν ἐξέρχομαι.
ΛΑ. τὴν ἀσπίδ' αἴρου, καὶ βάδιζ', ὦ παῖ, λαβών.
νίφει. βαβαιάξ· χειμέρια τὰ πράγματα.
ΔΙ. αἴρου τὸ δεῖπνον· συμποτικὰ τὰ πράγματα.
ΧΟ. ἴτε δὴ χαίροντες ἐπὶ στρατιάν.
ὡς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ὁδόν·
τῷ μὲν πίνειν στεφανωσαμένῳ,
σοὶ δὲ ῥιγῶν καὶ προφυλάττειν,
τῷ δὲ καθεύδειν
μετὰ παιδίσκης ὡραιοτάτης,
ἀνατριβομένῳ τε τὸ δεῖνα. [ποιητήν,
Ἀντίμαχον τὸν Ψακάδος, τὸν ξυγγραφῆ, τὸν μελέων
ὡς μὲν ἁπλῷ λόγῳ κακῶς ἐξολέσειεν ὁ Ζεύς·
ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα Λήναια χορηγῶν ἀπέλυσ'
ὃν ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος [ἄδειπνον.
δεόμενον, ἡ δ' ὠπτημένη
σίζουσα πάραλος, ἐπὶ τραπέζης κειμένη,
ὀκέλλοι· κᾆτα μέλ-
λοντος λαβεῖν αὐτοῦ κύων ἁρπάσασα φεύγοι.
τοῦτο μὲν αὐτῷ κακὸν ἕν· κᾆθ' ἕτερον νυκτερινὸν
γένοιτο.
ἠπιαλῶν γὰρ οἴκαδ' ἐξ ἱππασίας βαδίζων,
εἶτα πατάξειέ τις αὐτοῦ μεθύων τὴν κεφαλὴν Ὀρέ-
μαινόμενος· ὁ δὲ λίθον λαβεῖν [στης
βουλόμενος ἐν σκότῳ λάβοι
τῇ χειρὶ πέλεθον ἀρτίως κεχεσμένον·
ἐπᾴξειεν δ' ἔχων

1150—1161. = 1162—1173.

1062. αἰτία Blaydesius] ἀξία 1071. 1073—1077. κήρυκι tribuit Elmsleius, ἀγγέλῳ libri. 1085—1094. κήρυκι tribui quae vulgo ἀγγέλῳ β' tribuuntur. 1092. ἴτρια ex Athen. 14. p. 646d] ἰτρία, cum Etym. M. p. 479, 40. contra regulam Herodiani ap. Arcad. p. 119, 18.

1096. σύγκληε Meinekius] σύγκλειε 1102. δημοῦ Elmsleius] δὴ παῖ 1105. στρούθου Meinekius] στρουθοῦ 1107. 1108. post 1112. collocat Boissonadius. 1111. 1112. ἀλλ' ἦ] Dubitatur utrum sic scribendum sit an ἀλλ' ἦ, quod defendit Kruegerus in dissert. de formula ἀλλ' ἦ, Brunsvigae edita a. 1834. τριχοβρῶτες Pollux 2, 24. et Suidas s. h. v.] τριχόβρωτες. Utrumque memorat scholiasta.

1125. τυρόνωτον] γυρόνωτον Plutarch. Mor. p. 853c. 1142. αἴρου τὸ δεῖπνον] τὸ δεῖπνον αἴρου Meinekius. Idem aliique hunc versum ex duobus coaluisse coniiciunt, qui praecedentibus totidem Lamachi versibus responderint. 1150. τὸν ξυγγραφῆ, τὸν] τὸν μέλεον τῶν Elmsleius. 1155. ἀπέλυσ' (ἀπέλυσεν codices quattuor) ἄδειπνον] ἄδειπνον ἀπέλυσεν Suidas s. v. τευθίδες. ἀπέκλεισε δειπνῶν R. ἀπέκλεισ' ἄδειπνον Elmsleius. 1166. πατάξειε D.] κατάξειε

τὸν μάρμαρον, κᾄπειθ' ἁμαρτὼν βάλοι Κρατῖνον.
ΑΓ. ὦ δμῶες οἳ κατ' οἶκόν ἐστε Λαμάχου,
ὕδωρ ὕδωρ ἐν χυτριδίῳ θερμαίνετε·
ὀθόνια, κηρωτὴν παρασκευάζετε,
ἔρι' οἰσυπηρά, λαμπάδιον περὶ τὸ σφυρόν.
ἀνὴρ τέτρωται χάρακι διαπηδῶν τάφρον,
καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορρον ἐξεκόκκισεν,
καὶ τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσών,
καὶ Γοργόν' ἐξήγειρεν ἐκ τῆς ἀσπίδος.
πτίλον δὲ τὸ μέγα κομπολακύθου πεσὸν
πρὸς ταῖς πέτραισι δεινὸν ἐξηύδα μέλος
"ὦ κλεινὸν ὄμμα, νῦν πανύστατόν σ' ἰδὼν
λείπω φάος γε τοὐμόν, οὐκέτ' εἴμ' ἐγώ."
τοσαῦτα λέξας εἰς ὑδρορρόαν πεσὼν
ἀνίσταταί τε καὶ ξυναντᾷ δραπέταις
λῃστὰς ἐλαύνων καὶ κατασπέρχων δορί.
ὁδὶ δὲ καὐτός· ἀλλ' ἄνοιγε τὴν θύραν.
ΛΑ. ἀτταταῖ ἀτταταῖ,
στυγερὰ τάδε γε κρυερὰ πάθεα.
τάλας ἐγὼ διόλλυμαι
δορὸς ὑπὸ πολεμίου τυπείς.
ἐκεῖνο δ' αἰακτὸν ἂν γένοιτό μοι,
Δικαιόπολις ἄν μ' ἴδοι τετρωμένον,
κᾆτ' ἐγχανεῖται ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν.
ΔΙ. ἀτταταῖ ἀτταταῖ
τῶν τιτθίων, ὡς σκληρὰ καὶ κυδώνια.
φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω,
τὸ περιπεταστὸν κᾀπιμανδαλωτόν·
τὸν γὰρ χόα πρῶτος ἐκπέπωκα.
ΛΑ. ὦ ξυμφορὰ τάλαινα τῶν ἐμῶν κακῶν.
ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων.
ΔΙ. ἰὴ ἰὴ χαῖρε Λαμαχίππιον.
ΛΑ. στυγερὸς ἐγώ. ΔΙ. μογερὸς ἐγώ.
ΛΑ. τί με σὺ κυνεῖς; ΔΙ. τί με σὺ δάκνεις;
ΛΑ. τάλας ἐγὼ ξυμβολῆς βαρείας.
ΔΙ. τοῖς Χουσὶ γάρ τις ξυμβολὰς ἐπράττετο;
ΛΑ. ἰὼ ἰὼ Παιὰν Παιάν.
ΔΙ. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τήμερον Παιώνια.
ΛΑ. λάβεσθέ μου λάβεσθε τοῦ σκέλους· παπαῖ,
προσλάβεσθ', ὦ φίλοι.
ΔΙ. ἐμοῦ δέ γε σφὼ τοῦ πέους ἄμφω μέσου
προσλάβεσθ', ὦ φίλαι.
ΛΑ. ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος
καὶ σκοτοδινιῶ.
ΔΙ. κἀγὼ καθεύδειν βούλομαι καὶ στύομαι
καὶ σκοτοβινιῶ.
ΛΑ. θύραζέ μ' ἐξενέγκατ' ἐς τοῦ Πιττάλου
παιωνίαισι χερσίν.
ΔΙ. ὡς τοὺς κριτάς μ' ἐκφέρετε· ποῦ 'στιν ὁ βασιλεύς;
ἀπόδοτέ μοι τὸν ἀσκόν.
ΛΑ. λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτά.
ΔΙ. ὁρᾶτε τουτονὶ κενόν. τήνελλα καλλίνικος.
ΧΟ. τήνελλα δῆτ', εἴπερ καλεῖς, ὦ πρέσβυ, καλλίνικος.
ΔΙ. καὶ πρός γ' ἄκρατον ἐγχέας ἄμυστιν ἐξέλαψα.
ΧΟ. τήνελλά νυν, ὦ γεννάδα· χώρει λαβὼν τὸν ἀσκόν.
ΔΙ. ἕπεσθέ νυν ᾄδοντες ὦ τήνελλα καλλίνικος.
ΧΟ. ἀλλ' ἑψόμεσθα σὴν χάριν τήνελλα καλλίνικον ᾄδοντες σὲ καὶ τὸν ἀσκόν.

1172. μάρμαρον] βόρβορον Hermannus. 1174. ΑΓΓΕΛΟΣ] Θεράπων Λαμάχου Brunckius. 1179. παλίνορρον Elmsleius] παλίνορον 1181—1188. spurios esse iudicavit Blaydesius, partim aliis praeeuntibus. 1185. γε τοὐμόν] Ineptum supplementum trium quae exciderant syllabarum, velut ποθεινόν. 1188. λῃστάς] λῃσταῖς Elmsleius. 1190—1197. His Lamachi versibus credas respondisse totidem Dicaeopolidis versus 1198–1202.: sed responsio non potest restitui nisi audacioribus adhibilis mutationibus. 1191. τάδε γε κρυερὰ] γε om. R. κρυερὰ τάδε τὰ Meinekius. 1195. αἰακτὸν Porsonus] αἰακτὸν οἰμωκτὸν 1196. ἄν μ' R. Alii ἂν εἴ μ' vel γὰρ εἴ μ' 1197. κᾆτ' ἐγχανεῖται R. Alii κᾆτ' ἐγχάνοι vel κατεγχάνοι 1201. κᾀπιμανδαλωτὸν] καὶ τὸ μανδαλωτὸν Bentleius.

1202. χόα Elmsleius] χοᾶ 1206. Ante hunc versum unum excidisse trimetrum Dicaeopolidis probabilis Bothii coniectura est. 1208. ΔΙ. μογερὸς ἐγώ. | ΛΑ. τί με σὺ κυνεῖς;] ΔΙ. τί με σὺ κυνεῖς; | ΛΑ. μογερὸς ἐγώ Bergkius. 1210. ἐγὼ τῆς (τῆς omittere debebat) ξυμβολῆς Bothius] ἐγὼ τῆς ἐν μάχῃ ξυμβολῆς 1218. ἰλιγγιῶ] εἰλιγγιῶ R. Conf. ad v. 581. 1222. ἐς τοῦ Πιττάλου] ἐς τὰ Πιττάλου Elmsleius ut est Vesp. 1432.
1226. ὀδυρτά] ὀδυρτή Suidas s. v. Ὀδύρση. 1228. καλεῖς] κρατεῖς Blaydesius. 1232. Duos tetrametros fecit Elmsleius, ἀλλ' ἑψόμεσθα σὴν χάριν, τήνελλα καλλίνικος, | τήνελλα καλλίνικον ᾄδοντες σὲ καὶ τὸν ἀσκόν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΙΠΠΗΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.[a]
ΝΙΚΙΑΣ.
ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ οὗ ὄνομα ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.
ΚΛΕΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΙΠΠΕΩΝ.
ΔΗΜΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

I. Τὸ δρᾶμα τῶν Ἱππέων ποιεῖται εἰς Κλέωνα τὸν τῶν Ἀθηναίων δημαγωγόν. ὑπόκειται δὲ ὡς Παφλαγὼν νεώνητος, δουλεύων τῷ Δήμῳ καὶ προαγόμενος παρ' αὐτῷ περιττότερον. ἐπιτιθεμένων δὲ αὐτῷ δυοῖν τοῖν ὁμοδούλοιν, καὶ κατά τινα λόγια πονηρίᾳ διάσημον ἀλλαντοπώλην Ἀγοράκριτον ἐπαγόντοιν, ὡς ἐπιτροπεύσῃ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, αὐτοὶ οἱ Ἀθηναίων Ἱππεῖς συλλαβόντες ἐν χοροῦ σχήματι παραφαίνονται· ὑφ' ὧν προπηλακιζόμενος ὁ Κλέων ἀγανακτεῖ, καὶ διενεχθεὶς ἱκανῶς περὶ τοῦ ἀνώτερος εἶναι τῶν ἐναντιουμένων, σφᾶς ὡς συνομωμοκότας κατὰ τῆς πόλεως διαβαλὼν πρὸς τὴν βουλὴν ἵεται· διώξαντος δὲ καὶ τοῦ ἀλλαντοπώλου κατὰ πόδας οἱ Ἱππεῖς περί τε τοῦ ποιητοῦ τινα καὶ τῶ νπρογόνων, ἔτι δὲ καὶ τῶν συγκινδυνευόντων σφίσιν ἐπὶ ταῖς μάχαις ἵππων, πρὸς τοὺς πολίτας ἁδροτέρως διαλέγονται. ὁ δὲ ἀλλαντοπώλης περιγεγενημένος ἐν βουλῇ μάλα γελοίως τοῦ Κλέωνος καὶ λοιδορούμενος αὖθις αὐτῷ προσέρχεται· ἐκκαλεσαμένου δὲ τοῦ Κλέωνος τὸν Δῆμον, προσελθὼν οὗτος διαφερομένων ἀκροᾶται. λόγων δὲ πολλῶν γενομένων κατὰ τοῦ Κλέωνος, τοῦ Ἀγορακρίτου μάλ' ἐντέχνως τοῖς ἐπινοήμασι καὶ ταῖς θωπείαις καὶ προσέτι ταῖς ἐκ τῶν λογίων ὑπερβολαῖς κρατοῦντος κατὰ μικρὸν τοῖς λόγοις ὁ Δῆμος συνεφέλκεται. δείσαντος δὲ τοῦ Κλέωνος κἀπὶ τὸ ψωμίζειν τὸν Δῆμον ὁρμήσαντος, ἀντιψωμίζειν ἅτερος ἐγχειρεῖ. καὶ τέλος τοῦ Δήμου τὴν ἑκατέρου κίστην συνέντος, εἶτα τῆς μὲν κενῆς, τῆς δὲ τοῦ Κλέωνος μεστῆς εὑρεθείσης, ἐλεγχθεὶς αὐτὸς ὡς περιφανῶς τὰ τοῦ Δήμου κλέπτων, εἴκει θατέρῳ τῆς ἐπιτροπείας. μετὰ ταῦτα δὲ τοῦ ἀλλαντοπώλου τὸν Δῆμον ἀφεψήσαντος, εἶτα νεώτερον ἐξαυτῆς εἰς τοὐμφανὲς γεγονότα προάγοντος, Κλέων περικείμενος τὴν Ἀγορακρίτου σκευὴν ἐπὶ παραδειγματισμῷ διὰ μέσης πόλεως ἀλλαντοπωλῶν ἀνὰ μέρος καὶ τῇ τέχνῃ χρησάμενος

[a] ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ. ΝΙΚΙΑΣ. — ΚΛΕΩΝ.] Tria haec nomina non leguntur in hac fabula, sed in exemplaribus ab Aristophane histrionibus traditis latebant sub personis Οἰκέτου α', Οἰκέτου β' et Παφλαγόνος, etsi spectatores statim intelligebant Παφλαγόνα Cleonem esse, neque obscurum erat οἰκέτην α' et β' Demosthenem et Niciam, copiarum Atheniensium duces, repraesentare. Ipsa Demosthenis, Niciae et Cleonis nomina ab grammaticis demum Alexandrinis non spectatorum, qui nulli tum temporis erant, sed lectorum caussa praescripta sunt, ut ex ὑποθέσει tertia scholiastarumque annotationibus colligi potest: de quo dixi in Annotationibus Oxoniensibus p. 291. Isiciarius ἀλλαντοπώλου nomine appellativo designatur usque ad versum 1257, ubi nomen sibi proprium, Ἀγοράκριτος, Δήμῳ prodit.

πέμπεται, καὶ ἡ ἐπιτροπὴ τῷ ἀλλαντοπώλῃ παραδίδοται. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν ἄγαν καλῶς πεποιημένων.

II. Ὁ σκοπὸς αὐτῷ πρὸς τὸ καθελεῖν Κλέωνα. οὗτος γὰρ βυρσοπώλης ὢν ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων ἐκ προφάσεως τοιαύτης. Ἀθηναῖοι πόλιν Πύλον, λεγομένην Σφακτηρίαν, ἐπολιόρκουν διὰ Δημοσθένους στρατηγοῦ καὶ Νικίου· ὧν στρατηγῶν χρονισάντων ἐδυσχέραινον οἱ Ἀθηναῖοι. καὶ εἰς ἐκκλησίαν συνελθόντων αὐτῶν καὶ ἀδημονούντων, Κλέων τις βυρσοπώλης ἀναστὰς ὑπέσχετο δεσμίους φέρειν τοὺς ὑπεναντίους εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν, εἰ στρατηγὸς αἱρεθείη· ὅπερ καὶ γέγονε. κατὰ τὰς ὑποσχέσεις οὖν ἐστρατήγει, κυκῶν τὴν πόλιν. ἐφ' οἷς μὴ ἐνεγκὼν Ἀριστοφάνης καθίησι τὸ τῶν Ἱππέων δρᾶμα δι' αὐτοῦ, ἐπεὶ τῶν σκευοποιῶν οὐδεὶς ἐπλάσατο τὸ τοῦ Κλέωνος πρόσωπον διὰ φόβον. καὶ τὰ μὲν πρῶτα κύπτει φοβούμενος· εἶτα προφανεὶς αὐτὸς ἀνεδίδαξε τὸ δρᾶμα.

III. Ἔοικεν ὁ προλογίζων εἶναι Δημοσθένης, ὃς ἐκεκμήκει περὶ τὴν Πύλου πολιορκίαν, ἀφῃρέθη δὲ τὴν στρατηγίαν ὑπὸ Κλέωνος, ὑποσχομένου τότε τοῖς Ἀθηναίοις παραστήσασθαι τὴν Πύλον εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν· ὃ καὶ κατώρθωσε διὰ τὸ τὰ πλεῖστα τῆς ἁλώσεως προπεπονῆσθαι Δημοσθένει. ἔοικε δὲ ὡς ἐπὶ οἰκίας δεσποτικῆς ποιεῖσθαι τὸν λόγον· εἴη δ' ἂν δεσπότης ὁ Δῆμος, οἰκία ἡ πόλις. οἰκέται δὲ δύο τοῦ Δήμου προλογίζουσι, κακῶς πάσχοντες ὑπὸ Κλέωνος. ὁ δὲ χορὸς ἐκ τῶν ἱππέων ἐστίν, οἳ καὶ ἐζημίωσαν τὸν Κλέωνα πέντε ταλάντοις ἐπὶ δωροδοκίᾳ ἁλόντα. λέγουσι δὲ τῶν οἰκετῶν τὸν μὲν εἶναι Δημοσθένην, τὸν δὲ Νικίαν, ἵνα ὦσι δημηγόροι οἱ δύο.

Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ Στρατοκλέους ἄρχοντος δημοσίᾳ εἰς Λήναια, δι' αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοφάνους. πρῶτος ἐνίκα· δεύτερος Κρατῖνος Σατύροις· τρίτος Ἀριστομένης Ὑλοφόροις.

Ἰστέον ὅτι εἰς τέτταρα μέρη διῄρητο ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων, εἰς πεντακοσιομεδίμνους, εἰς ἱππέας, εἰς ζευγίτας καὶ εἰς θῆτας.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

Ἰατταταιὰξ τῶν κακῶν, ἰατταταῖ.
κακῶς Παφλαγόνα τὸν νεώνητον κακὸν
αὐταῖσι βουλαῖς ἀπολέσειαν οἱ θεοί.
ἐξ οὗ γὰρ εἰσήρρησεν ἐς τὴν οἰκίαν,
πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.

ΝΙΚΙΑΣ.

κάκιστα δῆθ' οὗτός γε πρῶτος Παφλαγόνων
αὐταῖς διαβολαῖς. ΔΗ. ὦ κακόδαιμον, πῶς ἔχεις;
ΝΙ. κακῶς καθάπερ σύ. ΔΗ. δεῦρο δὴ πρόσελθ', ἵνα
ξυναυλίαν κλαύσωμεν Οὐλύμπου νόμον.
ΔΗ. καὶ ΝΙ. μυμῦ μυμῦ μυμῦ μυμῦ μυμῦ μυμῦ.
ΔΗ. τί κινυρόμεθ' ἄλλως; οὐκ ἐχρῆν ζητεῖν τινα
σωτηρίαν νῷν, ἀλλὰ μὴ κλάειν ἔτι; [μοι λέγε,
ΝΙ. τίς οὖν γένοιτ' ἄν; ΔΗ. λέγε σύ. ΝΙ. σὺ μὲν οὖν
ἵνα μὴ μάχωμαι. ΔΗ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.
ΝΙ. πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἁμὲ χρὴ λέγειν;
ΔΗ. ἀλλ' εἰπὲ θαρρῶν, εἶτα κἀγώ σοι φράσω.
ΝΙ. ἀλλ' οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε. πῶς ἂν οὖν ποτε
εἴποιμ' ἂν αὐτὸ δῆτα κομψευριπικῶς;
ΔΗ. μή μοί γε, μή μοι, μὴ διασκανδικίσῃς·
ἀλλ' εὑρέ τιν' ἀπόκινον ἀπὸ τοῦ δεσπότου.
ΝΙ. λέγε δὴ μόλωμεν ξυνεχὲς ὡδὶ ξυλλαβών.
ΔΗ. καὶ δὴ λέγω· μόλωμεν. ΝΙ. ἐξόπισθε νῦν [λῶς.
αὐτὸ φαθὶ τοῦ μόλωμεν. ΔΗ. αὐτό. ΝΙ. πάνυ καὥσπερ δεφόμενος νῦν ἀτρέμα πρῶτον λέγε
τὸ μόλωμεν, εἶτα δ' αὐτό, κατεπάγων πυκνόν.
ΔΗ. μόλωμεν αὐτὸ μόλωμεν αὐτομολῶμεν. ΝΙ. ἤν,
οὐχ ἡδύ; ΔΗ. νὴ Δί'· πλήν γε περὶ τῷ δέρματι
δέδοικα τουτονὶ τὸν οἰωνόν. ΝΙ. τί δαί;
ΔΗ. ὁτιὴ τὸ δέρμα δεφομένιων ἀπέρχεται.
ΝΙ. κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῷν
θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν του πρὸς βρέτας.
ΔΗ. ποῖον βρέτας πρός; ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς;
ΝΙ. ἔγωγε. ΔΗ. ποίῳ χρώμενος τεκμηρίῳ;
ΝΙ. ὁτιὴ θεοῖσιν ἐχθρός εἰμ'. οὐκ εἰκότως;
ΔΗ. εὖ προσβιβάζεις μ'. ἀλλ ἑτέρᾳ πῃ σκεπτέον.
βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω;
ΝΙ. οὐ χεῖρον· ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα,
ἐπίδηλον ἡμῖν τοῖς προσώποισιν ποιεῖν,
ἢν τοῖς ἔπεσι χαίρωσι καὶ τοῖς πράγμασιν.
ΔΗ. λέγοιμ' ἂν ἤδη. νῷν γάρ ἐστι δεσπότης
ἄγροικος ὀργήν, κυαμοτρώξ, ἀκράχολος,
Δῆμος πυκνίτης, δύσκολον γερόντιον

---

4. εἰσήρρησεν] Schol. ἐν ἐνίοις ἀντιγράφοις εἰσέφρησε γράφεται. Huc fortasse referenda, ut Albertus coniecit, Hesychii gl. Εἰσέφρηκεν (εἰσέφρικεν codex): εἰσεπήδησεν. De utraque forma v. Nauckius in *Mélanges Gréco-Romains* vol. 2. a. 1863. p. 588. 7. αὐταῖς] αὐταῖσι libri plures (ex v. 3.): sed αὐταῖς schol. Homeri Il. 3, 2. 9. νόμον] νόμῳ Suidas s. v. ξυναυλίαν et Eustathius p. 1175, 63. 10. Hunc versum libri alii Niciae alii Demostheni tribuunt, recte ambobus tribuit scholiasta. μυμῦ] In libris sexies μῦ μῦ.

13. λέγε σύ Niciae continuatur in libris. Correxit Bergkius. 13. 14. ΝΙ. σὺ — ΔΗ μὰ Bergkius] ΔΗ. σὺ — ΝΙ. μὰ —. Versus 15. 16. in libris inverso ordine leguntur, priore Niciae, altero Demostheni tributo. Transposuit H. Sauppius.

23. φαθὶ] φάθι, contra grammaticorum veterum praeceptum, de quo dixi in Annot. Oxon. p. 294. 27. νὴ Δί D.] νὴ Δία. Vid. ad v. 319. 29. δεφομένων Bentleius] τῶν δεφομένων 32. πρὸς addidit D. ἡγεῖ γάρ] ἡγῇ σὺ R. 35. ἀλλ' ἑτέρᾳ πῃ σκεπτέον] Niciae tribuunt libri. Correxit Hermannus.

ὑπόκωφον. οὗτος τῇ προτέρᾳ νουμηνίᾳ
ἐπρίατο δοῦλον, βυρσοδέψην Παφλαγόνα,
πανουργότατον καὶ διαβολώτατόν τινα.
οὗτος καταγνοὺς τοῦ γέροντος τοὺς τρόπους,
ὁ βυρσοπαφλαγὼν, ὑποπεσὼν τὸν δεσπότην
ᾔκαλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα
κοσκυλματίοις ἄκροισι τοιαυτὶ λέγων
"ὦ Δῆμε, λοῦσαι πρῶτον ἐκδικάσας μίαν,
ἐνθοῦ, ῥόφησον, ἔντραγ', ἔχε τριώβολον.
βούλει παραθῶ σοι δόρπον;" εἶτ' ἀναρπάσας
ὅ τι ἄν τις ἡμῶν σκευάσῃ, τῷ δεσπότῃ
Παφλαγὼν κεχάρισται τοῦτο. καὶ πρώην γ' ἐμοῦ
μᾶζαν μεμαχότος ἐν Πύλῳ Λακωνικὴν,
πανουργότατά πως περιδραμὼν ὑφαρπάσας
αὐτὸς παρέθηκε τὴν ὑπ' ἐμοῦ μεμαγμένην.
ἡμᾶς δ' ἀπελαύνει κοὐκ ἐᾷ τὸν δεσπότην
ἄλλον θεραπεύειν, ἀλλὰ βυρσίνην ἔχων
δειπνοῦντος ἑστὼς ἀποσοβεῖ τοὺς ῥήτορας.
ᾄδει δὲ χρησμούς· ὁ δὲ γέρων σιβυλλιᾷ.
ὁ δ' αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμακκοακότα,
τέχνην πεποίηται. τοὺς γὰρ ἔνδον ἄντικρυς
ψευδῆ διαβάλλει· κᾆτα μαστιγούμεθα
ἡμεῖς· Παφλαγὼν δὲ περιθέων τοὺς οἰκέτας
αἰτεῖ, ταράττει, δωροδοκεῖ, λέγων ταδὶ
"ὁρᾶτε τὸν Ὕλαν δι' ἐμὲ μαστιγούμενον;
εἰ μή μ' ἀναπείσετ', ἀποθανεῖσθε τήμερον."
ἡμεῖς δὲ δίδομεν· εἰ δὲ μή, πατούμενοι
ὑπὸ τοῦ γέροντος ὀκταπλάσια χέζομεν.
νῦν οὖν ἀνύσαντε φροντίσωμεν, ὠγαθέ,
ποίαν ὁδὸν νὼ τρεπτέον καὶ πρὸς τίνα.
ΝΙ. κράτιστ' ἐκείνην τὴν μόλωμεν, ὠγαθέ.
ΔΗ. ἀλλ' οὐχ οἷόν τε τὸν Παφλαγόν' οὐδὲν λαθεῖν·
ἐφορᾷ γὰρ αὐτὸς πάντ'. ἔχει γὰρ τὸ σκέλος
τὸ μὲν ἐν Πύλῳ, τὸ δ' ἕτερον ἐν τἠκκλησίᾳ.
τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος
ὁ πρωκτός ἐστιν αὐτόχρημ' ἐν Χάοσιν,
τὼ χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ νοῦς δ' ἐν Κλωπιδῶν.
ΝΙ. κράτιστον οὖν νῷν ἀποθανεῖν. ΔΗ. ἀλλὰ σκόπει
ὅπως ἂν ἀποθάνοιμεν ἀνδρικώτατα.
ΝΙ. πῶς δῆτα πῶς γένοιτ' ἂν ἀνδρικώτατα;
βέλτιστον ἡμῖν αἷμα ταύρειον πιεῖν·
ὁ Θεμιστοκλέους γὰρ θάνατος αἱρετώτερος.
ΔΗ. μὰ Δί' ἀλλ' ἄκρατον οἶνον ἀγαθοῦ δαίμονος·
ἴσως γὰρ ἂν χρηστόν τι βουλευσαίμεθα.
ΝΙ. ἰδού γ' ἄκρατον. περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστί σοι;
πῶς δ' ἂν μεθύων χρηστόν τι βουλεύσαιτ' ἀνήρ;
ΔΗ. ἄληθες, οὗτος; κρουνοχυτρολήραιος εἶ.
οἶνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν;
οἴνου γὰρ εὕροις ἄν τι πρακτικώτερον;
ὁρᾷς; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελοῦσι τοὺς φίλους.
ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἴνου χόα,
τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν.
ΝΙ. οἴμοι, τί ποθ' ἡμᾶς ἐργάσει τῷ σῷ ποτῷ;
ΔΗ. ἀγάθ'· ἀλλ' ἔνεγκ'· ἐγὼ δὲ κατακλινήσομαι.
ἢν γὰρ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω
βουλευματίων καὶ γνωμιδίων καὶ νοιδίων.
ΝΙ. ὡς εὐτυχῶς ὅτι οὐκ ἐλήφθην ἔνδοθεν
κλέπτων τὸν οἶνον. ΔΗ. εἰπέ μοι, Παφλαγὼν τί δρᾷ;
ΝΙ. ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος
ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος.
ΔΗ. ἴθι νυν, ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολὺν
σπονδήν. ΝΙ. λαβὲ δὴ καὶ σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος·
ἕλχ' ἕλκε τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου.
ΔΗ. ὦ δαῖμον ἀγαθέ, σὸν τὸ βούλευμ', οὐκ ἐμόν.
ΝΙ. εἴπ', ἀντιβολῶ, τί ἐστι; ΔΗ. τοὺς χρησμοὺς ταχὺ
κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφλαγόνος ἔνδοθεν,
ἕως καθεύδει. ΝΙ. ταῦτ'. ἀτὰρ τοῦ δαίμονος
δέδοιχ' ὅπως μὴ τεύξομαι κακοδαίμονος.
ΔΗ. φέρε νυν ἐγὼ 'μαυτῷ προσαγάγω τὸν χόα.
[τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω καὶ λέγω τι δεξιόν.]
ΝΙ. ὡς μεγάλ' ὁ Παφλαγὼν πέρδεται καὶ ῥέγκεται.
ὥστ' ἔλαθον αὐτὸν τὸν ἱερὸν χρησμὸν λαβών,
ὅνπερ μάλιστ' ἐφύλαττεν. ΔΗ. ὦ σοφώτατε,
φέρ' αὐτόν, ἵν' ἀναγνῶ· σὺ δ' ἔγχεον πιεῖν
ἀνύσας τι. φέρ' ἴδω τί ἄρ' ἔνεστιν αὐτόθι.
ὦ λόγια. δός μοι δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.
ΝΙ. ἰδού· τί φησ' ὁ χρησμός; ΔΗ. ἑτέραν ἔγχεον.
ΝΙ. ἐν τοῖς λογίοις ἔνεστιν ἑτέραν ἔγχεον;
ΔΗ. ὦ Βάκι. ΝΙ. τί ἐστι; ΔΗ. δὸς τὸ ποτήριον ταχύ.
ΝΙ. πολλῷ γ' ὁ Βάκις ἐχρῆτο τῷ ποτηρίῳ.
ΔΗ. ὦ μιαρὲ Παφλαγών, ταῦτ' ἄρ' ἐφυλάττου πάλαι,
τὸν περὶ σεαυτοῦ χρησμὸν ὀρρωδῶν; ΝΙ. τιή;
ΔΗ. ἐνταῦθ' ἔνεστιν αὐτὸς ὡς ἀπόλλυται.
ΝΙ. καὶ πῶς; ΔΗ. ὅπως; ὁ χρησμὸς ἄντικρυς λέγει
ὡς πρῶτα μὲν στυππειοπώλης γίγνεται,
ὃς πρῶτος ἕξει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
ΝΙ. εἷς οὑτοσὶ πώλης. τί τοὐντεῦθεν; λέγε.
ΔΗ. μετὰ τοῦτον αὖθις προβατοπώλης δεύτερος.
ΝΙ. δύο τώδε πώλα. καὶ τί τόνδε χρὴ παθεῖν;
ΔΗ. κρατεῖν, ἕως ἕτερος ἀνὴρ βδελυρώτερος
αὐτοῦ γένοιτο· μετὰ δὲ ταῦτ' ἀπόλλυται.
ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης ὁ Παφλαγών,
ἅρπαξ, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων.
ΝΙ. τὸν προβατοπώλην ἦν ἄρ' ἀπολέσθαι χρεὼν
ὑπὸ βυρσοπώλου; ΔΗ. νὴ Δί'. ΝΙ. οἴμοι δείλαιος.
πόθεν οὖν ἂν ἔτι γένοιτο πώλης εἷς μόνος;
ΔΗ. ἔτ' ἐστὶν εἷς, ὑπερφυᾶ τέχνην ἔχων.
ΝΙ. εἴπ', ἀντιβολῶ, τίς ἐστιν; ΔΗ. εἴπω; ΝΙ. νὴ Δία.
ΔΗ. ἀλλαντοπώλης ἔσθ' ὁ τοῦτον ἐξελῶν.
ΝΙ. ἀλλαντοπώλης; ὦ Πόσειδον τῆς τέχνης.
φέρε ποῦ τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐξευρήσομεν;
ΔΗ. ζητῶμεν αὐτόν. ΝΙ. ἀλλ' ὁδὶ προσέρχεται
ὥσπερ κατὰ θεῖον εἰς ἀγοράν. ΔΗ. ὦ μακάριε
ἀλλαντοπῶλα, δεῦρο δεῦρ', ὦ φίλτατε,
ἀνάβαινε σωτὴρ τῇ πόλει καὶ νῷν φανείς.

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

τί ἐστι; τί με καλεῖτε; ΔΗ. δεῦρ' ἐλθ', ἵνα πύθῃ
ὡς εὐτυχὴς εἶ καὶ μεγάλως εὐδαιμονεῖς.
ΝΙ. ἴθι δή, κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεὸν καὶ τοῦ θεοῦ
τὸν χρησμὸν ἀναδίδαξον αὐτὸν ὡς ἔχει·
ἐγὼ δ' ἰὼν προσκέψομαι τὸν Παφλαγόνα.
ΔΗ. ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί·
ἔπειτα τὴν γῆν πρόσκυσον καὶ τοὺς θεούς.

---

51. ἐνθοῦ D.] ἔνθου 55. μᾶζαν D.] μάζαν 61. ὁ δὲ R et Suidas s. v. σιβυλλιᾷ] εἶθ' ὁ ceteri. 62. μεμακκοακότα] μεμακκοηκότα R. 66. ταδὶ Brunckius] τάδε 80. ΔΗ. addidit Sauppius. 81. ἀποθάνοιμεν] ἀποθάνωμεν RV aliique. 82. Demostheni, 83. 84. Niciae tribuunt libri. Correxit Sauppius. 84. αἱρετώτερος] αἱρετώτατος Suidae codex Oxon. s. v. νῶιν. 87. ποτοῦ] πότου Kockius et πότῳ v. 97. γοῦν] οὖν R.
ον
γὰρ corr. V. 89. κρουνοχυτρολήραιος codex Flor. Γ: κρουνοχυτρολήραιον ceteri cum Suida s. h. v. et schol. Demosth. vol. 8. p. 133, 23. 90. ἐπίνοιαν] ἀπόνοιαν Sylburg. ad Etym. M. p. 618, 23. 95. 113. 355. χόα R. χοᾶ ceteri.

107. Demostheni tribuit Hermannus. 114. ex v. 96. repetitum delevit Wielandus. 121. φησ' Bentleius] φησιν 139. δείλαιος] δείλαος R. 147. θεῖον] θεὸν Cobetus.

ΑΛ. ἰδού· τί ἔστιν; ΔΗ. ὦ μακάρι', ὦ πλούσιε,
ὦ νῦν μὲν οὐδείς, αὔριον δ' ὑπέρμεγας·
ὦ τῶν Ἀθηνῶν ταγὲ τῶν εὐδαιμόνων.
ΑΛ. τί μ', ὦγάθ', οὐ πλύνειν ἐᾷς τὰς κοιλίας
πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας, ἀλλὰ καταγελᾷς;
ΔΗ. ὦ μῶρε, ποίας κοιλίας; δευρὶ βλέπε.
τὰς στίχας ὁρᾷς τὰς τῶνδε τῶν λαῶν; ΑΛ. ὁρῶ.
ΔΗ. τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει,
καὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν λιμένων καὶ τῆς πυκνός·
βουλὴν πατήσεις καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις,
δήσεις, φυλάξεις, ἐν πρυτανείῳ λαικάσει.
ΑΛ. ἐγώ; ΔΗ. σὺ μέντοι· κοὐδέπω γε πάνθ' ὁρᾷς.
ἀλλ' ἐπανάβηθι κἀπὶ τοὐλεὸν τοδὶ
καὶ κάτιδε τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ.
ΑΛ. καθορῶ. ΔΗ. τί δαί; τἀμπόρια καὶ τὰς ὁλκάδας;
ΑΛ. ἔγωγε. ΔΗ. πῶς οὖν οὐ μεγάλως εὐδαιμονεῖς;
ἔτι νῦν τὸν ὀφθαλμὸν παρέβαλλ' ἐς Καρίαν
τὸν δεξιόν, τὸν δ' ἕτερον ἐς Καλχηδόνα.
ΑΛ. εὐδαιμονήσω δ', εἰ διαστραφήσομαι;
ΔΗ. οὔκ, ἀλλὰ διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρναται.
γίγνει γάρ, ὡς ὁ χρησμὸς οὑτοσὶ λέγει,
ἀνὴρ μέγιστος. ΑΛ. εἰπέ μοι, καὶ πῶς ἐγὼ
ἀλλαντοπώλης ὢν ἀνὴρ γενήσομαι;
ΔΗ. δι' αὐτὸ γάρ τοι τοῦτο καὶ γίγνει μέγας,
ὁτιὴ πονηρὸς κἀξ ἀγορᾶς εἶ καὶ θρασύς.
ΑΛ. οὐκ ἀξιῶ 'γὼ 'μαυτὸν ἰσχύειν μέγα.
ΔΗ. οἴμοι, τί ποτ' ἔσθ' ὅτι σαυτὸν οὐ φῂς ἄξιον;
ξυνειδέναι τί μοι δοκεῖς σαυτῷ καλόν.
μῶν ἐκ καλῶν εἶ κἀγαθῶν; ΑΛ. μὰ τοὺς θεούς,
εἰ μὴ 'κ πονηρῶν γ'. ΔΗ. ὦ μακάριε τῆς τύχης,
ὅσον πέπονθας ἀγαθὸν ἐς τὰ πράγματα.
ΑΛ. ἀλλ', ὦγάθ', οὐδὲ μουσικὴν ἐπίσταμαι,
πλὴν γραμμάτων, καὶ ταῦτα μέντοι κακὰ κακῶς.
ΔΗ. τουτὶ μόνον σ' ἔβλαψεν, ὅτι καὶ κακὰ κακῶς.
ἡ δημαγωγία γὰρ οὐ πρὸς μουσικοῦ
ἔτ' ἐστὶν ἀνδρὸς οὐδὲ χρηστοῦ τοὺς τρόπους,
ἀλλ' εἰς ἀμαθῆ καὶ βδελυρόν. ἀλλὰ μὴ παρῇς
ἅ σοι διδόασ' ἐν τοῖς λογίοισιν οἱ θεοί.
ΑΛ. πῶς δῆτά φησ' ὁ χρησμός; ΔΗ. εὖ νὴ τοὺς θεοὺς
καὶ ποικίλως πως καὶ σοφῶς ᾐνιγμένος.
Ἀλλ' ὁπόταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχήλης
γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον αἱματοπώτην,
δὴ τότε Παφλαγόνων μὲν ἀπόλλυται ἡ σκοροδάλμη,
κοιλιοπώλῃσιν δὲ θεὸς μέγα κῦδος ὀπάζει,
αἴ κα μὴ πωλεῖν ἀλλᾶντας μᾶλλον ἕλωνται.
ΑΛ. πῶς οὖν πρὸς ἐμὲ ταῦτ' ἐστίν; ἀναδίδασκέ με,
ΔΗ. βυρσαίετος μὲν ὁ Παφλαγών ἐσθ' οὑτοσί.
ΑΛ. τί δ' ἀγκυλοχήλης ἐστίν; ΔΗ. αὐτό που λέγει,
ὅτι ἀγκύλαις ταῖς χερσὶν ἁρπάζων φέρει.
ΑΛ. ὁ δράκων δὲ πρὸς τί; ΔΗ. τοῦτο περιφανέστατον.
ὁ δράκων γάρ ἐστι μακρὸν ὅ τ' ἀλλᾶς αὖ μακρόν·
εἶθ' αἱματοπώτης ἔσθ' ὅ τ' ἀλλᾶς χὠ δράκων.
τὸν οὖν δράκοντά φησι τὸν βυρσαίετον
ἤδη κρατήσειν, αἴ κε μὴ θαλφθῇ λόγοις.
ΑΛ. τὰ μὲν λόγι' αἰκάλλει με· θαυμάζω δ' ὅπως
τὸν δῆμον οἷός τ' ἐπιτροπεύειν εἴμ' ἐγώ.
ΔΗ. φαυλότατον ἔργον· ταῦθ' ἅπερ ποιεῖς ποίει·
τάραττε καὶ χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα
ἅπαντα, καὶ τὸν δῆμον ἀεὶ προσποιοῦ
ὑπογλυκαίνων ῥηματίοις μαγειρικοῖς.
τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικά,
φωνὴ μιαρά, γέγονας κακῶς, ἀγόραιος εἶ·
ἔχεις ἅπαντα πρὸς πολιτείαν ἃ δεῖ·
χρησμοί τε συμβαίνουσι καὶ τὸ Πυθικόν.
ἀλλὰ στεφανοῦ καὶ σπένδε τῷ Κοαλέμῳ·
χὤπως ἀμυνεῖ τὸν ἄνδρα. ΑΛ. καὶ τίς ξύμμαχος
γενήσεταί μοι; καὶ γὰρ οἵ τε πλούσιοι
δεδίασιν αὐτὸν ὅ τε πένης βδύλλει λεώς.
ΔΗ. ἀλλ' εἰσὶν ἱππῆς ἄνδρες ἀγαθοὶ χίλιοι
μισοῦντες αὐτόν, οἳ βοηθήσουσί σοι,
καὶ τῶν πολιτῶν οἱ καλοί τε κἀγαθοί,
καὶ τῶν θεατῶν ὅστις ἐστὶ δεξιός,
κἀγὼ μετ' αὐτῶν χὠ θεὸς ξυλλήψεται.
καὶ μὴ δέδιθ'· οὐ γάρ ἐστιν ἐξῃκασμένος.
ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ αὐτὸν οὐδεὶς ἤθελε
τῶν σκευοποιῶν εἰκάσαι. πάντως γε μὴν
γνωσθήσεται· τὸ γὰρ θέατρον δεξιόν.
ΑΛ. οἴμοι κακοδαίμων, ὁ Παφλαγὼν ἐξέρχεται.

ΚΛΕΩΝ.

οὔ τοι μὰ τοὺς δώδεκα θεοὺς χαιρήσετον,
ὁτιὴ 'πὶ τῷ δήμῳ ξυνόμνυτον πάλαι.
τουτὶ τί δρᾷ τὸ Χαλκιδικὸν ποτήριον;
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Χαλκιδέας ἀφίστατον.
ἀπολεῖσθον, ἀποθανεῖσθον, ὦ μιαρωτάτω.
ΔΗ. οὗτος, τί φεύγεις; οὐ μενεῖς; ὦ γεννάδα
ἀλλαντοπῶλα, μὴ προδῷς τὰ πράγματα.
ἄνδρες ἱππῆς, παραγένεσθε· νῦν ὁ καιρός. ὦ Σίμων,
ὦ Παναίτι', οὐκ ἐλᾶτε πρὸς τὸ δεξιὸν κέρας;
ἄνδρες ἐγγύς· ἀλλ' ἀμύνου, κἀπαναστρέφου πάλιν.
ὁ κονιορτὸς δῆλος αὐτῶν ὡς ὁμοῦ προσκειμένων.
ἀλλ' ἀμύνου καὶ δίωκε καὶ τροπὴν αὐτοῦ ποιοῦ.

ΧΟΡΟΣ.

παῖε παῖε τὸν πανοῦργον καὶ ταραξιππόστρατον
καὶ τελώνην καὶ φάραγγα καὶ Χάρυβδιν ἁρπαγῆς,
καὶ πανοῦργον καὶ πανοῦργον· πολλάκις γὰρ αὔτ'
ἐρῶ. [ρας.
καὶ γὰρ οὗτος ἦν πανοῦργος πολλάκις τῆς ἡμέ-
ἀλλὰ παῖε καὶ δίωκε καὶ τάραττε καὶ κύκα
καὶ βδελύττου, καὶ γὰρ ἡμεῖς, κἀπικείμενος βόα·
εὐλαβοῦ δὲ μὴ 'κφύγῃ σε· καὶ γὰρ οἶδε τὰς ὁδούς,
ἅσπερ Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων.
ΚΛ. ὦ γέροντες ἡλιασταί, φράτερες τριωβόλου,
οὓς ἐγὼ βόσκω κεκραγὼς καὶ δίκαια κἄδικα,
παραβοηθεῖθ', ὡς ὑπ' ἀνδρῶν τύπτομαι ξυνωμοτῶν.
ΧΟ. ἐν δίκῃ γ', ἐπεὶ τὰ κοινὰ πρὶν λαχεῖν κατεσθίεις,
κἀποσυκάζεις πιέζων τοὺς ὑπευθύνους σκοπῶν
ὅστις αὐτῶν ὠμός ἐστιν ἢ πέπων ἢ μὴ πέπων,
κἄν τιν' αὐτῶν γνῷς ἀπράγμον' ὄντα καὶ κεχηνότα,
καταγαγὼν ἐκ Χερρονήσου διαλαβὼν ἠγκύρισας,
εἶτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον αὐτὸν ἐνεκολήβασας·
καὶ σκοπεῖς γε τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν,
πλούσιος καὶ μὴ πονηρὸς καὶ τρέμων τὰ πράγματα.
ΚΛ. ξυνεπίκεισθ' ὑμεῖς; ἐγὼ δ', ὦνδρες, δι' ὑμᾶς τύ-
πτομαι,
ὅτι λέγειν γνώμην ἔμελλον ὡς δίκαιον ἐν πόλει

159. Ἀθηνῶν Dawesius] ἀθηναίων 174. Χαλκηδόνα (debebat Καλχηδόνα secundum Holsten. ad Steph. Byz. p. 125.) Scaliger] καρχηδόνα 195. πῶς δῆτά φησ' — ᾐνιγμένος] πῶς δή; τί φησ' — ᾐνιγμένα Meinekius. 197. 204. ἀγκυλοχήλης ex schol.] ἀγκυλοχείλης 201. αἴκα R et Etym. M. p. 732, 30. αἴκεν vel αἴκε ceteri. 207. ὅ τ' ἀλλᾶς Bentleius] ἀλλᾶς τ' 209. τὸν βυρσαίετον] τοῦ βυρσαιέτου Bentleius. 210. αἴ κε] αἴ κα Etym. M.

218. ἀγόραιος R. ἀγοραῖος ceteri. 234. ΑΛ. C. F. Hermannus] ΝΙ. 240. 241. Schol. ἔν τισιν οἱ δύο στίχοι οὐκ ἔγκεινται. 242. Schol. τινὲς δέ φασι τὸ μὲν "ἄνδρες ἱππεῖς" τὸν ἀλλαντοπώλην λέγειν, ἄλλοι δὲ τὸ "ἄνδρες ἐγγύς" τὸν θεράποντα. Sic R. 255. φράτερες D.] φράτορες 261. κἄν D.] κἤν ἀπράγμον' ὄντα] ἀπράγμονα R, omisso ὄντα. 262. διαλαβὼν Casaubonus] διαβαλὼν ἠγκύρισας Brunckius] ἀγκυρίσας 266. ὦνδρες] ἄνδρες R.

ἱστάναι μνημεῖον ὑμῶν ἐστιν ἀνδρείας χάριν.
ΧΟ. ὡς δ' ἀλαζών, ὡς δὲ μάσθλης· εἶδες οἷ' ὑπέρχεται
ὡσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς κἀκκοβαλικεύεται;
ἀλλ' ἐὰν ταύτῃ γε νικᾷ, ταυτηὶ πεπλήξεται·
ἢν δ' ὑπεκκλίνῃ γε δευρί, τὸ σκέλος κυρηβάσει.
ΚΛ. ὦ πόλις καὶ δῆμ', ὑφ' οἵων θηρίων γαστρίζομαι.
ΧΟ. καὶ κέκραγας, ὥσπερ ἀεὶ τὴν πόλιν καταστρέφει;
ΚΛ. ἀλλ' ἐγώ σε τῇ βοῇ ταύτῃ γε πρῶτα τρέψομαι.
ΧΟ. ἀλλ' ἐὰν μὲν τόνδε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ·
ἢν δ' ἀναιδείᾳ παρέλθῃ σ', ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.
ΚΛ. τουτονὶ τὸν ἄνδρ' ἐγὼ 'νδείκνυμι, καὶ φήμ' ἐξάγειν
ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα.
ΑΛ. ναὶ μὰ Δία κἄγωγε τοῦτον, ὅτι κενῇ τῇ κοιλίᾳ
ἐσδραμὼν ἐς τὸ πρυτανεῖον, εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέᾳ.
ΔΗ. νὴ Δί', ἐξάγων γε τἀπόρρηθ', ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας
καὶ τέμαχος, οὗ Περικλέης οὐκ ἠξιώθη πώποτε.
ΚΛ. ἀποθανεῖσθον αὐτίκα μάλα.
ΑΛ. τριπλάσιον κεκράξομαί σου.
ΚΛ. καταβοήσομαι βοῶν σε.
ΑΛ. κατακεκράξομαί σε κράζων.
ΚΛ. διαβαλῶ σ', ἐὰν στρατηγῇς.
ΑΛ. κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον.
ΚΛ. περιελῶ σ' ἀλαζονείαις.
ΑΛ. ὑποτεμοῦμαι τὰς ὁδούς σου.
ΚΛ. βλέψον ἔς μ' ἀσκαρδάμυκτος.
ΑΛ. ἐν ἀγορᾷ κἀγὼ τέθραμμαι.
ΚΛ. διαφορήσω σ', εἴ τι γρύξει.
ΑΛ. κοπροφορήσω σ', εἰ λαλήσεις.
ΚΛ. ὁμολογῶ κλέπτειν· σὺ δ' οὐχί.
ΑΛ. νὴ τὸν Ἑρμῆν τὸν ἀγοραῖον,
κἀπιορκῶ γε βλεπόντων.
ΚΛ. ἀλλότρια τοίνυν σοφίζει,
καί σε φαίνω τοῖς πρυτάνεσιν
ἀδεκατεύτους τῶν θεῶν ἱ-
ρὰς ἔχοντα κοιλίας. [θράσους
ΧΟ. ὦ μιαρὲ καὶ βδελυρὲ καὶ κατακεκρᾶκτα, τοῦ σοῦ
πᾶσα μὲν γῆ πλέα, πᾶσα δ' ἐκκλησία, καὶ τέλη
καὶ γραφαὶ καὶ δικαστήρι', ὦ βορβοροτάραξι καὶ
τὴν πόλιν ἅπασαν ἡμῶν ἀνατετυρβακώς,
ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν,
κἀπὸ τῶν πετρῶν ἄνωθεν τοὺς φόρους θυννοσκο-
πῶν.
ΚΛ. οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλαι καττύεται.
ΑΛ. εἰ δὲ μὴ σύ γ' οἶσθα κάττυμ', οὐδ' ἐγὼ χορδεύματα,
ὅστις ὑποτέμνων ἐπώλεις δέρμα μοχθηροῦ βοὸς
τοῖς ἀγροίκοισιν πανούργως, ὥστε φαίνεσθαι παχύ,
καὶ πρὶν ἡμέραν φορῆσαι, μεῖζον ἦν δυοῖν δοχμαῖν.

303—313. = 382—396.

ΧΟ. νὴ Δὶ κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταυτόν, ὥστε καὶ γέλων
πάμπολυν τοῖς δημόταισι καὶ φίλοις παρασχεθεῖν.
πρὶν γὰρ εἶναι Περγασῆσιν, ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν.
ἆρα δῆτ' οὐκ ἀπ' ἀρχῆς ἐδήλους ἀναί-
δειαν, ἥπερ μόνη προστατεῖ ῥητόρων;
ᾗ σὺ πιστεύων ἀμέργει τῶν ξένων τοὺς καρπί-
μους,
πρῶτος ὤν· ὁ δ' Ἱπποδάμου λείβεται θεώμενος.
ἀλλ' ἐφάνη γὰρ ἀνὴρ ἕτερος πολὺ
σοῦ μιαρώτερος, ὥστε με χαίρειν,
ὅς σε παύσει καὶ πάρεισι, δῆλός ἐστιν αὐτόθεν,
πανουργίᾳ τε καὶ θράσει
καὶ κοβαλικεύμασιν.
ἀλλ' ὦ τραφεὶς ὅθενπέρ εἰσιν ἄνδρες οἵπερ εἰσί,
νῦν δεῖξον ὡς οὐδὲν λέγει τὸ σωφρόνως τραφῆναι.
ΑΛ. καὶ μὴν ἀκούσαθ' οἷός ἐστιν οὑτοσὶ πολίτης.
ΚΛ. οὐκ αὖ μ' ἐάσεις; ΑΛ. μὰ Δί', ἐπεὶ κἀγὼ πονηρός
εἰμι.
ΧΟ. ἐὰν δὲ μὴ ταύτῃ γ' ὑπείκῃ, λέγ' ὅτι κἀκ πονηρῶν.
ΚΛ. οὐκ αὖ μ' ἐάσεις; ΑΛ. μὰ Δία. ΚΛ. ναὶ μὰ Δία.
ΑΛ. μὰ τὸν Ποσειδῶ.
ΚΛ. οἴμοι, διαρραγήσομαι. ΑΛ. καὶ μὴν σ' ἐγὼ οὐ πα-
ρήσω.
ΧΟ. πάρες πάρες πρὸς τῶν θεῶν αὐτῷ διαρραγῆναι.
ΚΛ. τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς ἐμοῦ λέγειν ἔναντα;
ΑΛ. ὁτιὴ λέγειν οἷός τε κἀγὼ καὶ καρυκοποιεῖν.
ΚΛ. ἰδοὺ λέγειν. καλῶς γ' ἂν οὖν τι πρᾶγμα προσπε-
σόν σοι
ὠμοσπάρακτον παραλαβὼν μεταχειρίσαιο χρηστῶς.
ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι πεπονθέναι δοκεῖς; ὅπερ τὸ πλῆθος.
εἴ που δικίδιον εἶπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου,
τὴν νύκτα θρυλῶν καὶ λαλῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς σεαυτῷ,
ὕδωρ τε πίνων κἀπιδεικνὺς τοὺς φίλους τ' ἀνιῶν,
ᾤου δυνατὸς εἶναι λέγειν. ὦ μῶρε τῆς ἀνοίας.
ΑΛ. τί δαὶ σὺ πίνων τὴν πόλιν πεποίηκας, ὥστε νυνὶ
ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν;
ΚΛ. ἐμοὶ γὰρ ἀντέθηκας ἀνθρώπων τίν'; ὅστις εὐθὺς
θύννεια θερμὰ καταφαγών, κᾆτ' ἐπιπιὼν ἀκράτου
οἴνου χόα κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς.
ΑΛ. ἐγὼ δέ γ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν
καταβροχθίσας, κᾆτ' ἐπιπιὼν τὸν ζωμὸν ἀναπόνι-
πτος
λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας καὶ Νικίαν ταράξω. [με
ΧΟ. τὰ μὲν ἄλλα μ' ἤρεσας λέγων· ἓν δ' οὐ προσίεταί
τῶν πραγμάτων, ὁτιὴ μόνος τὸν ζωμὸν ἐκροφήσει.
ΚΛ. ἀλλ' οὐ λάβρακας καταφαγὼν Μιλησίους κλονήσεις.
ΑΛ. ἀλλὰ σχελίδας ἐδηδοκὼς ὠνήσομαι μέταλλα.
ΚΛ. ἐγὼ δ' ἐπεσπηδῶν γε τὴν βουλὴν βίᾳ κυκήσω.

322—334. = 397—408.

339. ἀλλ' αὐτὸ περὶ τοῦ πρότερος εἰπεῖν πρῶτα δια-
μαχοῦμαι

---

268. ἱστάναι Elmsleius] ἑστάναι 270. ἡμᾶς om. R, cui non tantum tribuendum ut ὄντας substituatur cum Cobeto. κἀκκοβαλικεύεται Toupius] καὶ κοβαλικεύεται R. ἐκκοβαλικεύεται ceteri. 272. τὸ R. πρὸς ceteri. 274. Ante hunc versum chori tetrametrum unum excidisse coniecit Sauppius. 275. ΚΛ. Bergkius] ΑΛ. 276. μὲν τόνδε Porsonus] μέντοι γε τήνελλος εἶ] τήνελλ' ἔσει Porsonus. 277. παρέλθῃ σ' Bergkius] παρέλθῃς 278. 'νδείκνυμι D.] δείκνυμι. ἐνδείκνυμι legit scholiasta. 282. ἐξάγων Porsonus] ἐξαγαγών 290. ἀλαζονείαις Elmsleius] ἀλαζονείας 292. ἔς με Bentleius] εἰς ἔμ' ἀσκαρδάμυκτος] Sic etiam ap. Polluc. 2, 67. ἀσκαδαμυκτί in Bekk. Anecd. p. 452, 3. et Etym. M. et Suida s. h. v. 294. γρύξει Elmsleius] γρύξεις vel γρύζεις 300. φαίνω Burgesius] φαινῶ R, φανῶ ceteri. 301. ἱρὰς Hermannus] ἱερὰς 304. κατακεκρᾶκτα Hermannus] κεκράκτα 312. ἐκκεκώφηκας] Incertum est utrum sic an ἐκκεκώφωκας scripserit Aristophanes. 313. θυννοσκοπῶν] θυννοσκοπεῖς Kockius.

319—321. Coryphaei, non Demosthenis, cui in libris tribuuntur, esse vidit Beerius. 319. νὴ Δὶ D.] νὴ δία R. καὶ νὴ δία ceteri. De apocope νὴ Δί vel νηδί, hic et alibi ubi ab metro vel postulatur vel commendatur restituta vid. Annot. Oxon. p. 312. καὶ γέλων Elmsleius] κατάγελων παρασχεθεῖν Elmsleius] παρασχέθειν 325. ῥητόρων Bentleius] τῶν ῥητόρων 326. ἀμέργεις (debebat ἀμέργει ut Kockius) Bothius] ἀμέλγει R. ἀμέλγεις ceteri et Suidas s. v. ἀμέλγειν. 339. ἀλλ' αὐτὸ (τοῦτο addunt V aliique nonnulli) — διαμαχοῦμαι (σοι addit R)] Hunc versum in R hoc loco, in aliis post 336. lectum, eiecit D. 340. σ' ἐγὼ Bentleius] ἐγώ σ' 342. ἔναντα Bothius] ἐναντία 344. τι] σοι R. om. V. 346. ὅ μοι π.] ὅπερ π. μοι RV. 360. ῥοφήσει Elmsleius] ῥοφήσεις 361. ΚΛ. addidit Casaubonus.

ΑΛ. ἐγὼ δὲ κινήσω γέ σου τὸν πρωκτὸν ἀντὶ φύσκης.
ΚΛ. ἐγὼ δέ γ' ἐξέλξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα.
ΧΟ. νὴ τὸν Ποσειδῶ κἀμέ τἄρ', ἤνπερ γε τοῦτον ἕλκης.
ΚΛ. οἷόν σε δήσω 'ν τῷ ξύλῳ.
ΑΛ. διώξομαί σε δειλίας.
ΚΛ. ἡ βύρσα σου θρανεύσεται.
ΑΛ. δερῶ σε θύλακον κλοπῆς.
ΚΛ. διαπατταλευθήσει χαμαί.
ΑΛ. περικόμματ' ἐκ σου σκευάσω.
ΚΛ. τὰς βλεφαρίδας σου παρατιλῶ.
ΑΛ. τὸν πρηγορῶνά σοὐκτεμῶ.
ΔΗ. καὶ νὴ Δί' ἐμβαλόντες αὐ-
τῷ πάτταλον μαγειρικῶς
ἐς τὸ στόμ', εἶτα δ' ἔνδοθεν
τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐ-
τοῦ σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρικῶς
κεχηνότος
τὸν πρωκτὸν εἰ χαλαζᾷ.
ΧΟ. ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα καὶ λόγων ἐν
πόλει [οὐ-
τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι· καὶ τὸ πρᾶγμ' ἦν ἄρ'
φαῦλον ὧδ' ⏓ ⏑ – ⏓ ⏑ –. ἀλλ' ἔπιθι καὶ στρόβει,
μηδὲν ὀλίγον ποίει. νῦν γὰρ ἔχεται μέσος·
ὡς ἐὰν νυνὶ μαλάξῃς αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ,
δειλὸν εὑρήσεις· ἐγὼ γὰρ τοὺς τρόπους ἐπίσταμαι.
ΑΛ. ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἅπαντα τὸν βίον,
κᾆτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, τἀλλότριον ἀμῶν θέρος.
νῦν δὲ τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν,
ἐν ξύλῳ δήσας ἀφαύει κἀποδόσθαι βούλεται.
ΚΛ. οὐ δέδοιχ' ὑμᾶς, ἕως ἂν ζῇ τὸ βουλευτήριον
καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον.
ΧΟ. ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται κοὐ μεθί-
στησι τοῦ χρώματος τοῦ παρεστηκότος.
εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἓν Κρατίνου κῴδιον,
καὶ διδασκοίμην προσᾴδειν Μορσίμου τραγῳδίᾳ.
ὦ περὶ πάντ' ἐπὶ πᾶσί τε πράγμασι
δωροδόκοισιν ἐπ' ἄνθεσιν ἵζων,
εἴθε φαύλως, ὥσπερ ηὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν.
ᾄσαιμι γὰρ τότ' ἂν μόνον,
πῖνε πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς·
τὸν Ἰουλίου τ' ἂν οἴομαι, γέροντα πυροπίπην,
ἡσθέντ' ἰηπαιωνίσαι καὶ Βακχέβακχον ᾆσαι.
ΚΛ. οὔ τοί μ' ὑπερβαλεῖσθ' ἀναιδείᾳ μὰ τὸν Ποσειδῶ,
ἢ μή ποτ' ἀγοραίου Διὸς σπλάγχνοισι παραγενοίμην.
ΑΛ. ἔγωγε νὴ τοὺς κονδύλους, οὓς πολλὰ δὴ 'πὶ πολλοῖς
ἠνεσχόμην ἐκ παιδίου, μαχαιρίδων τε πληγάς,
ὑπερβαλεῖσθαί σ' οἴομαι τούτοισιν, ἢ μάτην γ' ἂν
ἀπομαγδαλιὰς σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην.
ΚΛ. ἀπομαγδαλιὰς ὥσπερ κύων; ὦ παμπόνηρε, πῶς
οὖν
κυνὸς βορὰν σιτούμενος μαχεῖ σὺ κυνοκεφάλλῳ;
ΑΛ. καὶ νὴ Δί' ἄλλα γ' ἐστί μου κόβαλα παιδὸς ὄντος.
ἐξηπάτων γὰρ τοὺς μαγείρους ἐπιλέγων τοιαυτί
"σκέψασθε, παῖδες· οὐχ ὁρᾶθ'; ὥρα νέα, χελιδών."
οἱ δ' ἔβλεπον, κἀγὼ 'ν τοσούτῳ τῶν κρεῶν ἔκλε-
πτον.
ΧΟ. ὦ δεξιώτατον κρέας, σοφῶς γε προυνοήσω·
ὥσπερ ἀκαλήφας ἐσθίων πρὸ χελιδόνων ἔκλεπτες.
ΑΛ. καὶ ταῦτα δρῶν ἐλάνθανόν γ'· εἰ δ' οὖν ἴδοι τις
αὐτῶν,
ἀποκρυπτόμενος ἐς τὼ κοχώνα τοὺς θεοὺς ἀπώμνυν·
ὥστ' εἶπ' ἀνὴρ τῶν ῥητόρων ἰδών με τοῦτο
δρῶντα [πεύσει."
"οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ παῖς ὅδ' οὐ τὸν δῆμον ἐπιτρο-
ΧΟ. εὖ γε ξυνέβαλεν αὔτ'· ἀτὰρ δῆλόν γ' ἀφ' οὗ ξυνέγνω·
ὁτιὴ 'πιώρκεις θ' ἡρπακὼς καὶ κρέας ὁ πρωκτὸς
εἶχεν.
ΚΛ. ἐγώ σε παύσω τοῦ θράσους, οἶμαι δὲ μᾶλλον ἄμφω.
ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας καθιείς,
ὁμοῦ ταράττων τήν τε γῆν καὶ τὴν θάλατταν εἰκῇ.
ΑΛ. ἐγὼ δὲ συστείλας γε τοὺς ἀλλᾶντας εἶτ' ἀφήσω
κατὰ κῦμ' ἐμαυτὸν οὔριον, κλάειν σε μακρὰ κε-
λεύσας.
ΔΗ. κἄγωγ', ἐάν τι παραχαλᾷ, τὴν ἀντλίαν φυλάξω.
ΚΛ. οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρα καταπροίξει τάλαντα
πολλὰ [ρίει·
κλέψας Ἀθηναίων. ΧΟ. ἄθρει, καὶ τοῦ ποδὸς πα-
ὡς οὗτος ἤδη καικίας ἢ συκοφαντίας πνεῖ.
ΑΛ. σὲ δ' ἐκ Ποτειδαίας ἔχοντ' εὖ οἶδα δέκα τάλαντα.
ΚΛ. τί δῆτα; βούλει τῶν ταλάντων ἓν λαβὼν σιωπᾶν;
ΧΟ. ἁνὴρ ἂν ἡδέως λάβοι. τοὺς τερθρίους παρίει.
τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίγνεται.
ΚΛ. φεύξει γραφὰς ⏑ ⏓ ⏑ –
ἑκατονταλάντους τέτταρας.
ΑΛ. σὺ δ' ἀστρατείας γ' εἴκοσιν,
κλοπῆς δὲ πλεῖν ἢ χιλίας.
ΚΛ. ἐκ τῶν ἀλιτηρίων σέ φη-
μι γεγονέναι τῶν τῆς θεοῦ.
ΑΛ. τὸν πάππον εἶναί φημί σου
τῶν δορυφόρων. ΚΛ. ποίων; φράσον.
ΑΛ. τῶν Βυρσίνης τῆς Ἱππίου.
ΚΛ. κόβαλος εἶ. ΑΛ. πανοῦργος εἶ.
ΧΟ. παῖ' ἀνδρικῶς. ΚΛ. ἰοὺ ἰού,
τύπτουσί μ' οἱ ξυνωμόται.
ΧΟ. παῖ' αὐτὸν ἀνδρειότατα καὶ
γάστριζε καὶ τοῖς ἐντέροις
καὶ τοῖς κόλοις,
χὤπως κολᾷ τὸν ἄνδρα.
ὦ γεννικώτατον κρέας ψυχήν τ' ἄριστε πάντων,
καὶ τῇ πόλει σωτὴρ φανεὶς ἡμῖν τε τοῖς πολίταις,
ὡς εὖ τὸν ἄνδρα ποικίλως τ' ἐπῆλθες ἐν λόγοισιν.
πῶς ἄν σ' ἐπαινέσαιμεν οὕτως ὥσπερ ἡδόμεσθα;
ΚΛ. ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρά μ' οὐκ ἐλάνθανεν
τεκταινόμενα τὰ πράγματ', ἀλλ' ἠπιστάμην
γομφούμεν' αὐτὰ πάντα καὶ κολλώμενα.
ΧΟ. οἴμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἁμαξουργοῦ λέγεις;
ΑΛ. οὔκουν ἐν Ἄργει μ' οἷα πράττει λανθάνει.
πρόφασιν μὲν Ἀργείους φίλους ἡμῖν ποιεῖ·
ἰδίᾳ δ' ἐκεῖ Λακεδαιμονίοις ξυγγίγνεται.

---

365. δέ γ' Brunckius] δ' R. δέ τ' ceteri. ἐξέλξω Porsonus] ἐξελλέγξω R. ἐξελῶ ceteri et Suidas s. v. κύβδα. 366. κἀμέ τἄρ' Bothius] κἀμὲ γάρ, quo servato scribendum foret τοῦτόν γ' ἐάν περ ἕλκης. 367. δήσω 'ν τῷ Elmsleius] δήσω τῷ 872. ἐκ σου D.] ἐκ σοῦ 874. πρηγορῶνα Bentleius] πρηγορεῶνα 388. ὀλίγον] ἔλαττον R, quod schol. quoque memorat. ποίει] ποιοῦ Bergkius. 400. ἕν] ἐν scholiasta. 401. προσᾴδειν] ὑπᾴδειν Cobetus. τραγῳδίᾳ Meinekius et Cobetus] τραγῳδίαν 404. ηὗρες D.] εὗρες 407. Ἰουλίου] Οὐλίου Bothius. Βουλίου Meinekius. πυροπίπην] πυρροπίπην nonnulli. 413. παιδίου R. παιδίων ceteri. 414. 415. ἀπομαγδαλιὰς D.] ἀπὸ μαγδαλιᾶς. ἀπομαγδαλίας Suidas s. h. v. 416. κυνοκεφάλλῳ D. ex Phrynicho in Bekk. Anecd. p. 49. et Photio p. 188, 11.] κυνοκεφάλῳ

418. ἐπιλέγων] λέγων RV aliique nonnulli. 421. σοφῶς Bentleius] ὡς σοφῶς 424. 484. τὼ Meinekius] τὰ ἀπώμνυν Bentleius] ἀπώμνυον 428. θ' om. R. κρέας] τὸ κρέας R. 437. ἤδη] ἤτοι R. 438. 439. ΑΛ. — ΚΛ. Kusterus] ΚΛ. — ΑΛ. 438. Ποτειδαίας Thierschius] Ποτιδαίας 442. ⏑ ⏓ ⏑ –] σὺ δειλίας Meinekius. λιποταξίου φεύξει γραφὰς Kockius. 443. γ' om. R. 453. ἀνδρειότατα D.] ἀνδρικώτατα 465. ἐν Ἄργει μ' Porsonus] μ' ἐν Ἄργει

καὶ ταῦτ' ἐφ' οἷσίν ἐστι συμφυσώμενα
ἐγῷδ'· ἐπὶ γὰρ τοῖς δεδεμένοις χαλκεύεται.
ΧΟ. εὖ γ' εὖ γε, χάλκευ' ἀντὶ τῶν κολλωμένων.
ΑΛ. καὶ ξυγκροτοῦσιν ἄνδρες αὔτ' ἐκεῖθεν αὖ,
καὶ ταῦτά μ' οὔτ' ἀργύριον οὔτε χρυσίον
διδοὺς ἀναπείσεις οὔτε προσπέμπων φίλους,
ὅπως ἐγὼ ταῦτ' οὐκ 'Αθηναίοις φράσω.
ΚΛ. ἐγὼ μὲν οὖν αὐτίκα μάλ' ἐς βουλὴν ἰὼν
ὑμῶν ἁπάντων τὰς ξυνωμοσίας ἐρῶ,
καὶ τὰς ξυνόδους τὰς νυκτερινὰς ἐν τῇ πόλει,
καὶ πάνθ' ἃ Μήδοις καὶ βασιλεῖ ξυνόμνυτε,
καὶ τἀκ Βοιωτῶν ταῦτα συντυρούμενα.
ΑΛ. πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος;
ΚΛ. ἐγώ σε νὴ τὸν 'Ηρακλέα παραστορῶ.
ΧΟ. ἄγε δὴ σὺ τίνα νοῦν ἢ τίνα ψυχὴν ἔχεις;
νυνὶ διδάξεις, εἴπερ ἀπεκρύψω ποτὲ
ἐς τὼ κοχώνα τὸ κρέας, ὡς αὐτὸς λέγεις.
θεύσει γὰρ ᾄξας ἐς τὸ βουλευτήριον,
ὡς οὗτος ἐσπεσὼν ἐκεῖσε διαβαλεῖ
ἡμᾶς ἅπαντας καὶ κραγὸν κεκράξεται.
ΑΛ. ἀλλ' εἶμι· πρῶτον δ', ὡς ἔχω, τὰς κοιλίας
καὶ τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ καταθήσομαι.
ΧΟ. ἔχε νυν, ἄλειψον τὸν τράχηλον τουτῳί,
ἵν' ἐξολισθάνειν δύνῃ τὰς διαβολάς.
ΑΛ. ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτριβικῶς ταυταγί.
ΧΟ. ἔχε νυν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί. ΑΛ. τί δαί;
ΧΟ. ἵν' ἄμεινον, ὦ τᾶν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ. [νυν
καὶ σπεῦδε ταχέως. ΑΛ. ταῦτα δρῶ. ΧΟ. μέμνησό
δάκνειν, διαβάλλειν, τοὺς λόφους κατεσθίειν,
χὤπως τὰ κάλλαι' ἀποφαγὼν ἥξεις πάλιν.
ἀλλ' ἴθι χαίρων, καὶ πράξειας
κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν, καί σε φυλάττοι
Ζεὺς ἀγοραῖος· καὶ νικήσας
αὖθις ἐκεῖθεν πάλιν ὡς ἡμᾶς
ἔλθοις στεφάνοις κατάπαστος.
ὑμεῖς δ' ἡμῖν πρόσσχετε τὸν νοῦν
τοῖς ἀναπαίστοις,
ὦ παντοίας ἤδη μούσης
πειραθέντες καθ' ἑαυτούς.
Εἰ μέν τις ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων κωμῳδοδιδάσκαλος
ἡμᾶς [ναι,
ἠνάγκαζεν λέξοντας ἔπη πρὸς τὸ θέατρον παραβῆ-
οὐκ ἂν φαύλως ἔτυχεν τούτου· νῦν δ' ἄξιός ἐσθ' ὁ
ποιητής, [δίκαια,
ὅτι τοὺς αὐτοὺς ἡμῖν μισεῖ, τολμᾷ τε λέγειν τὰ
καὶ γενναίως πρὸς τὸν Τυφῶ χωρεῖ καὶ τὴν ἐριώ-
λην. [όντας
ἃ δὲ θαυμάζειν ὑμῶν φησιν πολλοὺς αὐτῷ προσι-
καὶ βασανίζειν, πῶς οὐχὶ πάλαι χορὸν αἰτοίη καθ'
ἑαυτόν, [ἀνὴρ
ἡμᾶς ὑμῖν ἐκέλευε φράσαι περὶ τούτου. φησὶ γὰρ
οὐχ ὑπ' ἀνοίας τοῦτο πεπονθὼς διατρίβειν, ἀλλὰ
νομίζων
κωμῳδοδιδασκαλίαν εἶναι χαλεπώτατον ἔργον
ἁπάντων· [σασθαι·
πολλῶν γὰρ δὴ πειρασάντων αὐτὴν ὀλίγοις χαρί-
ὑμᾶς τε πάλαι διαγιγνώσκων ἐπετείους τὴν φύσιν
ὄντας, [διδόντας·
καὶ τοὺς προτέρους τῶν ποιητῶν ἅμα τῷ γήρᾳ προ-
τοῦτο μὲν εἰδὼς ἅπαθε Μάγνης ἅμα ταῖς πολιαῖς
κατιούσαις,
ὃς πλεῖστα χορῶν τῶν ἀντιπάλων νίκης ἔστησε
τροπαῖα· [γίζων
πάσας δ' ὑμῖν φωνὰς ἱεὶς καὶ ψάλλων καὶ πτερυ-
καὶ λυδίζων καὶ ψηνίζων καὶ βαπτόμενος βατρα-
χείοις [ἐφ' ἥβης,
οὐκ ἐξήρκεσεν, ἀλλὰ τελευτῶν ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ
ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὤν, ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπε-
λείφθη·
εἶτα Κρατίνου μεμνημένος, ὃς πολλῷ ῥεύσας ποτ'
ἐπαίνῳ [ρασύρων
διὰ τῶν ἀφελῶν πεδίων ἔρρει, καὶ τῆς στάσεως πα-
ἐφόρει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς
προθελύμνους. [διλε"
ᾆσαι δ' οὐκ ἦν ἐν ξυμποσίῳ πλὴν "Δωροῖ συκοπέ-
καὶ "τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων·" οὕτως ἤνθησεν
ἐκεῖνος.
νυνὶ δ' ὑμεῖς αὐτὸν ὁρῶντες παραληροῦντ' οὐκ
ἐλεεῖτε, [ἐνόντος
ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ'
τῶν θ' ἁρμονιῶν διαχασκουσῶν· ἀλλὰ γέρων ὢν
περιέρρει, [ἀπολωλώς,
ὥσπερ Κοννᾶς, στέφανον μὲν ἔχων αὖον, δίψῃ δ'
ὃν χρῆν διὰ τὰς προτέρας νίκας πίνειν ἐν τῷ πρυ-
τανείῳ,
καὶ μὴ ληρεῖν, ἀλλὰ θεᾶσθαι λιπαρὸν παρὰ τῷ Διο-
νύσῳ. [γμούς.
οἵας δὲ Κράτης ὀργὰς ὑμῶν ἠνέσχετο καὶ στυφελι-
ὃς ἀπὸ σμικρᾶς δαπάνης ὑμᾶς ἀριστίζων ἀπέπεμ-
πεν, [ἐπινοίας·
ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας
χοὗτος μέντοι μόνος ἀντήρκει, τοτὲ μὲν πίπτων,
τοτὲ δ' οὐχί.
ταῦτ' ὀρρωδῶν διέτριβεν ἀεί, καὶ πρὸς τούτοισιν
ἔφασκεν [ἐπιχειρεῖν,
ἐρέτην χρῆναι πρῶτα γενέσθαι, πρὶν πηδαλίοις
κᾆτ' ἐντεῦθεν πρῳρατεῦσαι καὶ τοὺς ἀνέμους δια-
θρῆσαι, [πάντων,
κᾆτα κυβερνᾶν αὐτὸν ἑαυτῷ. τούτων οὖν οὕνεκα
ὅτι σωφρονικῶς κοὐκ ἀνοήτως ἐσπηδήσας ἐφλυά-
ρει,
αἴρεσθ' αὐτῷ πολὺ τὸ ῥόθιον, παραπέμψατ' ἐφ'
θόρυβον χρηστὸν ληναΐτην, [ἕνδεκα κώπαις,
ἵν' ὁ ποιητὴς ἀπίῃ χαίρων,
κατὰ νοῦν πράξας,
φαιδρὸς λάμποντι μετώπῳ.
ἵππι' ἄναξ Πόσειδον, ᾧ
χαλκοκρότων ἵππων κτύπος
καὶ χρεμετισμὸς ἁνδάνει,
καὶ κυανέμβολοι θοαὶ
μισθοφόροι τριήρεις,
μειρακίων θ' ἅμιλλα λαμ-
πρυνομένων ἐν ἅρμασιν
καὶ βαρυδαιμονούντων,
δεῦρ' ἐλθ' ἐς χορόν, ὦ χρυσοτρίαιν', ὦ
δελφίνων μεδέων, Σουνιάρατε,
ὦ Γεραίστιε παῖ Κρόνου,
Φορμίωνί τε φίλτατ', ἐκ
τῶν ἄλλων τε θεῶν 'Αθη-
ναίοις πρὸς τὸ παρεστός.
εὐλογῆσαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, ὅτι
ἄνδρες ἦσαν τῆσδε τῆς γῆς ἄξιοι καὶ τοῦ πέπλου,
οἵτινες πεζαῖς μάχαισιν ἔν τε ναυφάρκτῳ στρατῷ
πανταχοῦ νικῶντες ἀεὶ τήνδ' ἐκόσμησαν πόλιν·

551—580. = 581—610.

477. ἐν R. ἐπὶ ceteri. 482. ψυχὴν] γνώμην R. 483. διδάξεις] δὲ (τε Meinekius) δείξεις margo codicis unius. ποτὲ] τότε Brunckius. 503. πρόσχετε (debebat πρόσσχετε) Bentleius] προσέχετε 513. πῶς Bentleius] ὡς

564. παρεστός R. παρεστώς ceteri. 567. ναυφάρκτῳ D.] ναυφράκτῳ

οὐ γὰρ οὐδεὶς πώποτ' αὐτῶν τοὺς ἐναντίους ἰδὼν
ἠρίθμησεν, ἀλλ' ὁ θυμὸς εὐθὺς ἦν ἀμυνίας·
εἰ δέ που πέσοιεν ἐς τὸν ὦμον ἐν μάχῃ τινί,
τοῦτ' ἀπεψήσαντ' ἄν, εἶτ' ἠρνοῦντο μὴ πεπτωκέναι,
ἀλλὰ διεπάλαιον αὖθις. καὶ στρατηγὸς οὐδ' ἂν εἷς
τῶν πρὸ τοῦ σίτησιν ᾔτησ' ἐρόμενος Κλεαίνετον·
νῦν δ' ἐὰν μὴ προεδρίαν φέρωσι καὶ τὰ σιτία,
οὐ μαχεῖσθαί φασιν. ἡμεῖς δ' ἀξιοῦμεν τῇ πόλει
προῖκα γενναίως ἀμύνειν καὶ θεοῖς ἐγχωρίοις.
καὶ πρὸς οὐκ αἰτοῦμεν οὐδέν, πλὴν τοσουτονὶ μόνον·
ἤν ποτ' εἰρήνη γένηται καὶ πόνων παυσώμεθα,
μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις.
ὦ πολιοῦχε Παλλάς, ὦ
τῆς ἱερωτάτης ἁπα-
σῶν πολέμῳ τε καὶ ποιη-
ταῖς δυνάμει θ' ὑπερφερού-
σης μεδέουσα χώρας,
δεῦρ' ἀφικοῦ λαβοῦσα τὴν
ἐν στρατιαῖς τε καὶ μάχαις
ἡμετέραν ξυνεργὸν
Νίκην, ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταίρα,
τοῖς τ' ἐχθροῖσι μεθ' ἡμῶν στασιάζει.
νῦν οὖν δεῦρο φάνηθι· δεῖ
γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε πά-
σῃ τέχνῃ πορίσαι σε νί-
κην εἴπερ ποτὲ καὶ νῦν.
ἃ ξύνισμεν τοῖσιν ἵπποις, βουλόμεσθ' ἐπαινέσαι.
ἄξιοι δ' εἴσ' εὐλογεῖσθαι· πολλὰ γὰρ δὴ πράγματα
ξυνδιήνεγκαν μεθ' ἡμῶν, ἐσβολάς τε καὶ μάχας.
ἀλλὰ τἀν τῇ γῇ μὲν αὐτῶν οὐκ ἄγαν θαυμάζομεν,
ὡς ὅτ' ἐς τὰς ἱππαγωγοὺς εἰσεπήδων ἀνδρικῶς,
πριάμενοι κώθωνας, οἱ δὲ καὶ σκόροδα καὶ κρόμμυα·
εἶτα τὰς κώπας λαβόντες ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοὶ
ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν, ἱππαπαῖ, τίς ἐμβαλεῖ;
ληπτέον μᾶλλον. τί δρῶμεν; οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα;
ἐξεπήδων τ' ἐς Κόρινθον· εἶτα δ' οἱ νεώτατοι
ταῖς ὁπλαῖς ὤρυττον εὐνὰς καὶ μετῆσαν στρώματα·
ἤσθιον δὲ τοὺς παγούρους ἀντὶ ποίας Μηδικῆς,
εἴ τις ἐξέρποι θύραζε. κἀκ βυθοῦ θηρώμενοι·
ὥστ' ἔφη Θέωρος εἰπεῖν καρκίνον Κορίνθιον
"δεινά γ', ὦ Πόσειδον, εἰ μηδ' ἐν βυθῷ δυνήσομαι
μήτε γῇ μήτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν τοὺς ἱππέας."
ΧΟ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν καὶ νεανικώτατε,
ὅσην ἀπὼν παρέσχες ἡμῖν φροντίδα·
καὶ νῦν ἐπειδὴ σῶς ἐλήλυθας πάλιν,
ἄγγειλον ἡμῖν πῶς τὸ πρᾶγμ' ἠγωνίσω.
ΑΛ. τί δ' ἄλλο γ' εἰ μὴ νικόβουλος ἐγενόμην;
ΧΟ. νῦν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσίν ἐστιν ἐπολολύξαι.
ὦ καλὰ λέγων, πολὺ δ' ἀμείνον' ἔτι τῶν λόγων
ἐργασάμεν', εἴθ' ἐπέλ-
θοις ἅπαντά μοι σαφῶς·
ὡς ἐγώ μοι δοκῶ
κἂν μακρὰν ὁδὸν διελθεῖν
ὥστ' ἀκοῦσαι. πρὸς τάδ', ὦ βέλ-
τιστε, θαρρήσας λέγ', ὡς ἅ-

616–623. = 683–690.

πάντες ἡδόμεσθά σοι.
ΑΛ. καὶ μὴν ἀκοῦσαί γ' ἄξιον τῶν πραγμάτων.
εὐθὺς γὰρ αὐτοῦ κατόπιν ἐνθένδ' ἱέμην·
ὁ δ' ἄρ' ἔνδον ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς ἔπη
τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων,
κρημνοὺς ἐρείπων καὶ ξυνωμότας λέγων
πιθανώταθ'· ἡ βουλὴ δ' ἅπασ' ἀκροωμένη
ἐγένεθ' ὑπ' αὐτοῦ ψευδατραφάξυος πλέα,
κἄβλεψε νᾶπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασεν.
κἄγωγ' ὅτε δὴ 'γνων ἐνδεχομένην τοὺς λόγους
καὶ τοῖς φενακισμοῖσιν ἐξαπατωμένην,
"ἄγε δὴ Σκίταλοι καὶ Φένακες" ἦν δ' ἐγώ
"Βερέσχεθοί τε καὶ Κόβαλοι καὶ Μόθων,
ἀγορά τ', ἐν ᾗ παῖς ὢν ἐπαιδεύθην ἐγώ,
νῦν μοι θράσος καὶ γλῶτταν εὔπορον δότε
φωνήν τ' ἀναιδῆ." ταῦτα φροντίζοντί μοι
ἐκ δεξιᾶς ἀπέπαρδε καταπύγων ἀνήρ.
κἀγὼ προσέκυσα· κᾆτα τῷ πρωκτῷ θενὼν
τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξα, κἀναχανὼν μέγα
ἀνέκραγον "ὦ βουλή, λόγους ἀγαθοὺς φέρων
εὐαγγελίσασθαι πρῶτος ὑμῖν βούλομαι·
ἐξ οὗ γὰρ ἡμῖν ὁ πόλεμος κατερράγη,
οὐπώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας."
οἱ δ' εὐθέως τὰ πρόσωπα διεγαλήνισαν·
εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια· κἀγὼ 'φρασα
αὐτοῖς ἀπόρρητον ποιησάμενος ταχύ,
ἵνα τὰς ἀφύας ὠνοῖντο πολλὰς τοὐβολοῦ,
τῶν δημιουργῶν ξυλλαβεῖν τὰ τρύβλια.
οἱ δ' ἀνεκρότησαν καὶ πρὸς ἔμ' ἐκεχήνεσαν.
ὁ δ' ὑπονοήσας, ὁ Παφλαγών, εἰδὼς τ' ἄρα
οἷς ἥδεθ' ἡ βουλὴ μάλιστα ῥήμασιν,
γνώμην ἔλεξεν "ἄνδρες, ἤδη μοι δοκεῖ
ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις
εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ."
ἐπένευσεν εἰς ἐκεῖνον ἡ βουλὴ πάλιν.
κἄγωγ' ὅτε δὴ 'γνων τοῖς βολίτοις ἡττημένος,
διακοσίαισι βουσὶν ὑπερηκόντισα·
τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλιῶν παρῄνεσα
εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων εἰσαύριον,
αἱ τριχίδες εἰ γενοίαθ' ἑκατὸν τοὐβολοῦ.
ἐκαραδόκησεν εἰς ἔμ' ἡ βουλὴ πάλιν.
ὁ δὲ ταῦτ' ἀκούσας ἐκπλαγεὶς ἐφληνάφα.
κᾆθ' εἷλκον αὐτὸν οἱ πρυτάνεις χοἰ τοξόται.
οἱ δ' ἐθορύβουν περὶ τῶν ἀφύων ἑστηκότες·
ὁ δ' ἠντιβόλει γ' αὐτοὺς ὀλίγον μεῖναι χρόνον,
ἵν' ἅθ' ὁ κῆρυξ οὐκ Λακεδαίμονος λέγει
πύθησθ'· ἀφῖκται γὰρ περὶ σπονδῶν λέγων.
οἱ δ' ἐξ ἑνὸς στόματος ἅπαντες ἀνέκραγον
"νυνὶ περὶ σπονδῶν; ἐπειδή γ', ὦ μέλε,
ᾔσθοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας;
οὐ δεόμεθα σπονδῶν· ὁ πόλεμος ἑρπέτω."
ἐκεκράγεσάν τε τοὺς πρυτάνεις ἀφιέναι·
εἶθ' ὑπερεπήδων τοὺς δρυφάκτους πανταχῇ.
ἐγὼ δὲ τὰ κορίανν' ἐπριάμην ὑποδραμὼν
ἅπαντα τά τε γήτει' ὅσ' ἦν ἐν τἀγορᾷ·

---

600. καὶ σκόροδα] καὶ om. RV aliique et Athenaeus 11. p. 483e. οἱ δὲ σκόροδ', ἐλάας, κρόμμυα Bergkius, quae pariter coniuncta Acharn. 550. 602. ἱππαπαῖ D.] ἱππαπαί 609. μηδ' Brunckius] μήτ' 610. μήτε γῇ Bentleius] μήτ' ἐν γῇ 614. ἠγωνίσω] ἠγώνισαι Cobetus. 616. γε om. RV aliique. 617. ἀμείνον' Berglerus] ἄμεινον 618. ἐργασάμεν' Bentleius] εἰργασμέν'

625. ἱέμην D.] ἱέμην 628. ἐρείπων Brunckius] ἐρείδων 635. Μόθων Kusterus] μόθωνες 639. ἀπέπαρδε] ἐπέπαρδε Halbertsma. 640. θενὼν D.] θένων 641. ἐξήραξα Bentleius] ἐξάραξα 643. πρῶτος V correctus et Phrynichus p. 266. ed. Lob. πρῶτον ceteri. 652. ὑπονοήσας] ἐπινοήσας Meinekius. εἰδώς τ' ἄρα D.] εἰδὼς τἄμα R. εἰδὼς ἄρα ceteri. 654. ἤδη μοι] κἀμοὶ R. 655. εἰσηγγελμέναις] ἠγγελμέναις R. 659. διακοσίαισι D.] διηκοσίῃσι 660. χιλιῶν] χιλίων libri: sed schol. τὸ δὲ χιλίων περισπῶσι. 674. ἀφιέναι Brunckius] ἀπιέναι ὑποδραμὼν] ὑπεκδραμὼν R.

ἔπειτα ταῖς ἀφύαις ἐδίδουν ἡδύσματα
ἀποροῦσιν αὐτοῖς προῖκα κἀχαριζόμην.
οἱ δ' ὑπερεπήνουν ὑπερεπύππαζόν τέ με
ἅπαντες οὕτως ὥστε τὴν βουλὴν ὅλην
ὀβολοῦ κοριάννοις ἀναλαβὼν ἐλήλυθα.
ΧΟ. πάντα τοι πέπραγας οἷα χρὴ τὸν εὐτυχοῦντα·
ηὗρε δ' ὁ πανοῦργος ἕτερον πολὺ πανουργίαις
μείζοσι κεκασμένον
καὶ δόλοισι ποικίλοις
ῥήμασίν θ' αἱμύλοις.
ἀλλ' ὅπως ἀγωνιεῖ φρόν-
τιζε τἀπίλοιπ' ἄριστα·
ξυμμάχους δ' ἡμᾶς ἔχων εὔ-
νους ἐπίστασαι πάλαι.
ΑΛ. καὶ μὴν ὁ Παφλαγὼν οὑτοσὶ προσέρχεται,
ὠθῶν κολόκυμα καὶ ταράττων καὶ κυκῶν,
ὡς δὴ καταπιόμενός με. μορμὼ τοῦ θράσους.
ΚΛ. εἰ μή σ' ἀπολέσαιμ', εἴ τι τῶν αὐτῶν ἐμοὶ
ψευδῶν ἐνείη, διαπέσοιμι πανταχῇ.
ΑΛ. ἥσθην ἀπειλαῖς, ἐγέλασα ψολοκομπίαις,
ἀπεπυδάρισα μόθωνα, περιεκόκκασα.
ΚΛ. οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρ' ἔτ', εἰ μή σ' ἐκφάγω
ἐκ τῆσδε τῆς γῆς, οὐδέποτε βιώσομαι.
ΑΛ. εἰ μὴ 'κφάγῃς; ἐγὼ δέ γ', εἰ μή σ' ἐκπίω,
κᾆτ' ἐκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαρραγῶ.
ΚΛ. ἀπολῶ σε νὴ τὴν προεδρίαν τὴν ἐκ Πύλου.
ΑΛ ἰδοὺ προεδρίαν· οἷον ὄψομαί σ' ἐγὼ
ἐκ τῆς προεδρίας ἔσχατον θεώμενον.
ΚΛ. ἐν τῷ ξύλῳ δήσω σε νὴ τὸν οὐρανόν.
ΑΛ. ὡς ὀξύθυμος. φέρε τί σοι δῶ καταφαγεῖν;
ἐπὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλλαντίῳ;
ΚΛ. ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τἄντερα.
ΑΛ. ἀπονυχιῶ σου τἀν πρυτανείῳ σιτία.
ΚΛ. ἕλξω σε πρὸς τὸν δῆμον, ἵνα δῷς μοι δίκην.
ΑΛ. κἀγὼ δέ σ' ἕλξω καὶ διαβαλῶ πλείονα.
ΚΛ. ἀλλ', ὦ πονηρέ, σοὶ μὲν οὐδὲν πείθεται·
ἐγὼ δ' ἐκείνου καταγελῶ γ' ὅσον θέλω.
ΑΛ. ὡς σφόδρα σὺ τὸν δῆμον σεαυτοῦ νενόμικας.
ΚΛ. ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν οἷς ψωμίζεται.
ΑΛ. κᾆθ' ὥσπερ αἱ τιτθαί γε σιτίζεις κακῶς.
μασώμενος γὰρ τῷ μὲν ὀλίγον ἐντίθης,
αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας.
ΚΛ. καὶ νὴ Δί' ὑπό γε δεξιότητος τῆς ἐμῆς
δύναμαι ποιεῖν τὸν δῆμον εὐρὺν καὶ στενόν.
ΑΛ. χὠ πρωκτὸς οὑμὸς τουτογὶ σοφίζεται.
ΚΛ. οὐκ, ὦγάθ', ἐν βουλῇ με δόξεις καθυβρίσαι.
ἴωμεν ὡς τὸν Δῆμον. ΑΛ. οὐδὲν κωλύει·
ἰδού, βάδιζε, μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.
ΚΛ. ὦ Δῆμε, δεῦρ' ἔξελθε. ΑΛ. νὴ Δί', ὦ πάτερ,
ἔξελθε δῆτ'. ΚΛ. ὦ Δημίδιον ὦ φίλτατον,
ἔξελθ', ἵν' εἰδῇς οἷα περιυβρίζομαι.

ΔΗΜΟΣ.

τίνες οἱ βοῶντες; οὐκ ἄπιτ' ἀπὸ τῆς θύρας;
τὴν εἰρεσιώνην μου κατεσπαράξατε.
τίς, ὦ Παφλαγών, ἀδικεῖ σε; ΚΛ. διὰ σὲ τύπτομαι
ὑπὸ τουτουὶ καὶ τῶν νεανίσκων. ΔΗΜ. τιή;
ΚΛ. ὁτιὴ φιλῶ σ', ὦ Δῆμ', ἐραστής τ' εἰμὶ σός.
ΔΗΜ. σὺ δ' εἶ τίς ἐτεόν; ΑΛ. ἀντεραστὴς τουτουί,
ἐρῶν πάλαι σου βουλόμενός τέ σ' εὖ ποιεῖν,
ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ καλοί τε κἀγαθοί.
ἀλλ' οὐχ οἷοί τ' ἐσμὲν διὰ τουτονί. σὺ γὰρ
ὅμοιος εἶ τοῖς παισὶ τοῖς ἐρωμένοις·
τοὺς μὲν καλούς τε κἀγαθοὺς οὐ προσδέχει,
σαυτὸν δὲ λυχνοπώλαισι καὶ νευρορράφοις
καὶ σκυτοτόμοις καὶ βυρσοπώλαισιν δίδως.
ΚΛ. εὖ γὰρ ποιῶ τὸν δῆμον. ΑΛ. εἰπέ νυν, τί δρῶν;
ΚΛ. ὅτι τῶν στρατηγῶν ὑποδραμὼν τοὺς ἐκ Πύλου
πλεύσας ἐκεῖσε τοὺς Λάκωνας ἤγαγον.
ΑΛ. ἐγὼ δὲ περιπατῶν γ' ἀπ' ἐργαστηρίου
ἕψοντος ἑτέρου τὴν χύτραν ὑφειλόμην.
ΚΛ. καὶ μὴν ποιήσας αὐτίκα μάλ' ἐκκλησίαν,
ὦ Δῆμ', ἵν' εἰδῇς ὁπότερος νῷν ἐστί σοι
εὐνούστερος, διάκρινον, ἵνα τοῦτον φιλῇς
ΑΛ. ναὶ ναὶ διάκρινον δῆτα, πλὴν μὴ 'ν τῇ πυκνί.
ΔΗΜ. οὐκ ἂν καθιζοίμην ἐν ἄλλῳ χωρίῳ·
ἀλλ' ἐς τὸ πρόσθε χρὴ παρεῖν' ἐς τὴν πύκνα.
ΑΛ. οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ὁ γὰρ γέρων
οἴκοι μὲν ἀνδρῶν ἐστι δεξιώτατος,
ὅταν δ' ἐπὶ ταυτησὶ καθῆται τῆς πέτρας,
κέχηνεν ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας.
ΧΟ. νῦν δή σε πάντα δεῖ κάλων ἐξιέναι σεαυτοῦ,
καὶ λῆμα θούριον φορεῖν καὶ λόγους ἀφύκτους,
ὅτοισι τόνδ' ὑπερβαλεῖ. ποικίλος γὰρ ἀνὴρ
κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμήχανος πορίζειν.
πρὸς ταῦθ' ὅπως ἔξει πολὺς καὶ λαμπρὸς ἐπὶ τὸν ἄνδρα.
ἀλλὰ φυλάττου, καὶ πρὶν ἐκεῖνον προϊκέσθαι σου, πρότερον σὺ [βάλλου.
τοὺς δελφῖνας μετεωρίζου καὶ τὴν ἄκατον παρα-
ΚΛ. τῇ μὲν δεσποίνῃ 'Αθηναίᾳ, τῇ τῆς πόλεως μεδεούσῃ,
εὔχομαι, εἰ μὲν περὶ τὸν δῆμον τὸν 'Αθηναίων γεγένημαι [λαβακχῶ,
βέλτιστος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα καὶ Κύνναν καὶ Σα-
ὥσπερ νυνὶ μηδὲν δράσας δειπνεῖν ἐν τῷ πρυτανείῳ· [τιβεβηκώς,
εἰ δέ σε μισῶ καὶ μὴ περὶ σοῦ μάχομαι μόνος ἀν-
ἀπολοίμην καὶ διαπρισθείην κατατμηθείην τε λέπαδνα. [κατατμηθείς
ΑΛ. κἄγωγ', ὦ Δῆμ', εἰ μή σε φιλῶ καὶ μὴ στέργω,
ἑψοίμην ἐν περικομματίοις· κεἰ μὴ τούτοισι πέποιθας,
ἐπὶ ταυτησὶ κατακνησθείην ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ
καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς Κεραμεικόν. [το πολίτης;
ΚΛ. καὶ πῶς ἂν ἐμοῦ μᾶλλόν σε φιλῶν, ὦ Δῆμε, γενοι-
ὃς πρῶτα μέν, ἡνίκ' ἐβούλευόν σοι, χρήματα πλεῖστ' ἀπέδειξα [τοὺς δὲ μεταιτῶν,
ἐν τῷ κοινῷ, τοὺς μὲν στρεβλῶν, τοὺς δ' ἄγχων,
οὐ φροντίζων τῶν ἰδιωτῶν οὐδενός, εἰ σοὶ χαριοίμην.
ΑΛ. τοῦτο μέν, ὦ Δῆμ', οὐδὲν σεμνόν· κἀγὼ γάρ τοῦτό σε δράσω. [ραθήσω.
ἁρπάζων γὰρ τοὺς ἄρτους σοι τοὺς ἀλλοτρίους πα-

---

684. ηὗρε D.] εὗρε 697. περιεκόκκασα Photius p. 416, 16.] περιεκόκκαυσα R. περιεκόκκυσα ceteri. 698. Δήμητρ' ἔτ', εἰ Reisigius] δήμητρά γ' εἰ R. δήμητρ' ἐὰν ceteri. 701. κᾆτ' ἐκροφήσας Seagerus] κἀπεκροφήσας. κἂν ἐκροφήσας Bothius. 723. ὡς Meinekius] ἐς R. εἰς ceteri. 725. Hic versus Cleoni, 726. 727. isiciario tribuebantur. Correxit Reiskius. 726. Alterum ὦ addidit Elmsleius. 727. οἷα περιυβρίζομαι Elmsleius] οἷάπερ ὑβρίζομαι

740. βυρσοπώλαισιν δίδως] βυρσοπώλαις ἐπιδίδως Cobetus. 741. νυν] μοί νυν R. 742. τοὺς Bentleius] τῶν. Schol. explicat καταδραμὼν τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς. 754. καθῆται Bekkerus] κάθηται 759. εὐμήχανος πορίζειν Elmsleius] εὐμηχάνους πορίζων 760. ἐπὶ Cobetus] ἐς 761. προϊκέσθαι σου Schmidtius ex gl. Hesychii προϊκέσθαι: ἐφικέσθαι (ἐπικέσθαι codex)] προσικέσθαι σου R et Suidas s. v. δελφίς. προσκεῖσθαί σοι ceteri. πρότερον R et Suidas. πρότερος ceteri. 763. 'Αθηναίᾳ V. Ἀθηναίῃ ceteri.

ὡς δ' οὐχὶ φιλεῖ σ' οὐδ' ἔστ' εὔνους, τοῦτ' αὐτό σε
πρῶτα διδάξω, [λαύει.
ἀλλ' ἢ διὰ τοῦτ' αὔθ' ὁτιή σου τῆς ἀνθρακιᾶς ἀπο-
σὲ γάρ, ὃς Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας Μα-
ραθῶνι, [δωκας.
καὶ νικήσας ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρέ-
ἐπὶ ταῖσι πέτραις οὐ φροντίζει σκληρῶς σε καθή-
μενον οὕτως, [ἐπαναίρου,
οὐχ ὥσπερ ἐγὼ ῥαψάμενός σοι τουτὶ φέρω. ἀλλ'
κᾆτα καθίζου μαλακῶς, ἵνα μὴ τρίβῃς τὴν ἐν Σαλα-
μῖνι.
ΔΗΜ. ἄνθρωπε, τίς εἶ; μῶν ἔκγονος εἶ τῶν Ἁρμοδίου
τις ἐκείνων; [λόδημον.
τοῦτό γέ τοί σου τοὔργον ἀληθῶς γενναῖον καὶ φι-
ΚΛ. ὡς ἀπὸ μικρῶν εὔνους αὐτῷ θωπευματίων γεγέ-
νησαι. [σμασιν εἷλες.
ΑΛ. καὶ σὺ γὰρ αὐτὸν πολὺ μικροτέροις τούτων δελεά-
ΚΛ. καὶ μὴν εἴ πού τις ἀνὴρ ἐφάνη τῷ δήμῳ μᾶλλον
ἀμύνων
ἢ μᾶλλον ἐμοῦ σε φιλῶν, ἐθέλω περὶ τῆς κεφαλῆς
περιδόσθαι. [πιθάκναισι
ΑΛ. καὶ πῶς σὺ φιλεῖς, ὃς τοῦτον ὁρῶν οἰκοῦντ' ἐν ταῖς
καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις ἔτος ὄγδοον οὐκ ἐλεαί-
ρεις, [δὲ φέροντος
ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις· Ἀρχεπτολέμου
τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας, τὰς πρεσβείας τ' ἀπε-
λαύνεις
ἐκ τῆς πόλεως ῥαθαπυγίζων, αἳ τὰς σπονδὰς προ-
καλοῦνται. [λογίοισιν
ΚΛ. ἵνα γ' Ἑλλήνων ἄρξῃ πάντων. ἔστι γὰρ ἐν τοῖς
ὡς τοῦτον δεῖ ποτ' ἐν Ἀρκαδίᾳ πεντωβόλου ἡλιά-
σασθαι, [ραπεύσω,
ἢν ἀναμείνῃ· πάντως δ' αὐτὸν θρέψω 'γὼ καὶ θε-
ἐξευρίσκων εὖ καὶ μιαρῶς ὁπόθεν τὸ τριώβολον ἕξει.
ΑΛ. οὐχ ἵνα γ' ἄρξῃ μὰ Δί' Ἀρκαδίας προνοούμενος,
ἀλλ' ἵνα μᾶλλον
σὺ μὲν ἁρπάζῃς καὶ δωροδοκῇς παρὰ τῶν πόλεων,
ὁ δὲ δῆμος [μὴ καθορᾷ σου,
ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ὁμίχλης ἃ πανουργεῖς
ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης ἅμα καὶ χρείας καὶ μισθοῦ πρός
σε κεχήνῃ. [τρίψῃ
εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος δια-
καὶ χῖδρα φαγὼν ἀναθαρρήσῃ καὶ στεμφύλῳ ἐς λό-
γον ἔλθῃ, [κόπτου,
γνώσεται οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρε-
εἶθ' ἥξει σοι δριμὺς ἄγροικος, κατὰ σοῦ τὴν ψῆφον
ἰχνεύων. [περὶ σαυτοῦ.
ἃ σὺ γιγνώσκων τόνδ' ἐξαπατᾷς, καὶ ὀνειροπολεῖς
ΚΛ. οὔκουν δεινὸν ταυτί σε λέγειν δῆτ' ἔστ' ἐμὲ καὶ
διαβάλλειν
πρὸς Ἀθηναίους καὶ τὸν δῆμον, πεποιηκότα πλεί-
ονα χρηστὰ [πόλιν ἤδη;
νὴ τὴν Δήμητρα Θεμιστοκλέους πολλῷ περὶ τὴν
ΑΛ. ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει. σὺ Θεμιστοκλεῖ
ἀντιφερίζεις; [χειλῆ,
ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν εὑρὼν ἐπι-
καὶ πρὸς τούτοις ἀριστώσῃ τὸν Πειραιᾶ προσέμα-
ξεν,
ἀφελών τ' οὐδὲν τῶν ἀρχαίων ἰχθῦς καινοὺς παρέ-
θηκε.
σὺ δ' Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι
διατειχίζων καὶ χρησμῳδῶν, ὁ Θεμιστοκλεῖ ἀντι-
φερίζων. [ἀπομάττει.
κἀκεῖνος μὲν φεύγει τὴν γῆν, σὺ δ' Ἀχιλλείων
ΚΛ. οὔκουν ταυτὶ δεινὸν ἀκούειν, ὦ Δῆμ', ἐστίν μ' ὑπὸ
τούτου,
ὁτιή σε φιλῶ; ΔΗΜ. παῦ παῦ' οὗτος, καὶ μὴ σκέρ-
βολλε πονηρά. [φιάζων.
πολλοῦ δὲ πολύν με χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυ-
ΑΛ. μιαρώτατος, ὦ Δημακίδιον, καὶ πλεῖστα πανοῦργα
ὁπόταν χασμᾷ, καὶ τοὺς καυλοὺς [δεδρακώς,
τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων
καταβροχθίζει, κἀμφοῖν χειροῖν
μυστιλᾶται τῶν δημοσίων.
ΚΛ. οὐ χαιρήσεις, ἀλλά σε κλέπτονθ'
αἱρήσω 'γὼ τρεῖς μυριάδας.
ΑΛ. τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις,
μιαρώτατος ὢν περὶ τὸν δῆμον
τὸν Ἀθηναίων; καί σ' ἐπιδείξω
νὴ τὴν Δήμητρ', ἢ μὴ ζῴην,
δωροδοκήσαντ' ἐκ Μυτιλήνης
πλεῖν ἢ μνᾶς τετταράκοντα.
ΧΟ. ὦ πᾶσιν ἀνθρώποις φανεὶς μέγιστον ὠφέλημα,
ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας. εἰ γὰρ ὧδ' ἐποίσεις,
μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει, καὶ μόνος καθέξεις [ναν,
τἀν τῇ πόλει, τῶν ξυμμάχων τ' ἄρξεις ἔχων τρίαι-
ᾗ πολλὰ χρήματ' ἐργάσει σείων τε καὶ ταράττων.
καὶ μὴ μεθῇς τὸν ἄνδρ', ἐπειδή σοι λαβὴν δέδωκεν·
κατεργάσει γὰρ ῥᾳδίως, πλευρὰς ἔχων τοιαύτας.
ΚΛ. οὐκ, ὠγαθοί, ταῦτ' ἐστί πω ταύτῃ μὰ τὸν Ποσειδῶ.
ἐμοὶ γὰρ ἔστ' εἰργασμένον τοιοῦτον ἔργον ὥστε
ἁπαξάπαντας τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐπιστομίζειν,
ἕως ἂν ᾖ τῶν ἀσπίδων τῶν ἐκ Πύλου τι λοιπόν.
ΑΛ. ἐπίσχες ἐν ταῖς ἀσπίσιν· λαβὴν γὰρ ἐνδέδωκας.
οὐ γάρ σ' ἐχρῆν, εἴπερ φιλεῖς τὸν δῆμον, ἐκ προνοίας
ταύτας ἐᾶν αὐτοῖσι τοῖς πόρπαξιν ἀνατεθῆναι.
ἀλλ' ἔστι τοῦτ', ὦ Δῆμε, μηχάνημ', ἵν', ἢν σὺ βούλῃ
τὸν ἄνδρα κολάσαι τουτονί, σοὶ τοῦτο μὴ 'κγένηται.
ὁρᾷς γὰρ αὐτῷ στῖφος οἷόν ἐστι βυρσοπωλῶν
νεανιῶν· τούτους δὲ περιοικοῦσι μελιτοπῶλαι
καὶ τυροπῶλαι· τοῦτο δ' εἰς ἓν ἐστι συγκεκυφός.
ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο καὶ βλέψειας ὀστρακίνδα,
νύκτωρ κατασπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας θέοντες
τὰς ἐσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν.
ΔΗΜ. οἴμοι τάλας· ἔχουσι γὰρ πόρπακας; ὦ πονηρέ,
ὅσον με παρεκόπτου χρόνον τοιαῦτα κρουσιδημῶν.
ΚΛ. ὦ δαιμόνιε, μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι, μηδ' οἰηθῇς
ἐμοῦ ποθ' εὑρήσειν φίλον βελτίον'· ὅστις εἷς ὢν
ἔπαυσα τοὺς ξυνωμότας, καί μ' οὐ λέληθεν οὐδὲν
ἐν τῇ πόλει ξυνιστάμενον, ἀλλ' εὐθέως κέκραγα.
ΑΛ. ὅπερ γὰρ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι πέπονθας.
ὅταν μὲν ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν οὐδέν,
ἐὰν δ' ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον κυκῶσιν,
αἱροῦσι· καὶ σὺ λαμβάνεις, ἢν τὴν πόλιν ταράττῃς.
ἓν δ' εἰπέ μοι τοσουτονί· σκύτη τοσαῦτα πωλῶν
ἔδωκας ἤδη τουτῳὶ κάττυμα παρὰ σεαυτοῦ
ταῖς ἐμβάσιν, φάσκων φιλεῖν; ΔΗΜ. οὐ δῆτα μὰ
τὸν Ἀπόλλω.
ΑΛ. ἔγνωκας οὖν δῆτ' αὐτὸν οἷός ἐστιν; ἀλλ' ἐγώ σοι
ζεῦγος πριάμενος ἐμβάδοιν τουτὶ φορεῖν δίδωμι.
ΔΗΜ. κρίνω σ' ὅσων ἐγᾦδα περὶ τὸν δῆμον ἄνδρ' ἄρι-
στον

---

781. Μαραθῶνι Bentleius] ἐν Μαραθῶνι 783. ταῖσι Brunckius] ταῖς 785. τρίβῃς Brunckius] τριβῇς 792. πιθάκναισι] Scholiasta, οἱ δὲ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσι: unde φιδάκναισι Brunckius. 798. πεντωβόλου Kusterus] πεντώβολον 806. χῖδρα D.] χίδρα ἔλθῃ] ἐλθὼν Hirschigius.

81. παῦ παῦ' οὗτος Elmsleius] παῦ' οὑτοσί. παῦ' ὦ οὗτος Bentleius. 822. 1044. ἐλελήθης Brunckius] ἐλελήθεις 826. χειροῖν Bentleius] χεροῖν 873. ὅσων Bentleius] ὅσον

εὐνούστατόν τε τῇ πόλει καὶ τοῖσι δακτύλοισιν.
ΚΛ. οὐ δεινὸν οὖν δῆτ' ἐμβάδας τοσουτονὶ δύνασθαι,
ἐμοῦ δὲ μὴ μνείαν ἔχειν ὅσων πέπονθας; ὅστις
ἔπαυσα τοὺς βινουμένους τὸν Γρύττον ἐξαλείψας.
ΑΛ. οὔκουν σε δῆτα ταῦτα δεινόν ἐστι πρωκτοτηρεῖν
παῦσαί τε τοὺς βινουμένους; κοὐκ ἔσθ' ὅπως ἐκεί-
νους
οὐχὶ φθονῶν ἔπαυσας, ἵνα μὴ ῥήτορες γένοιντο.
τονδὶ δ' ὁρῶν ἄνευ χιτῶνος ὄντα τηλικοῦτον,
οὐπώποτ' ἀμφιμασχάλου τὸν Δῆμον ἠξίωσας,
χειμῶνος ὄντος· ἀλλ' ἐγώ σοι τουτονὶ δίδωμι.
ΔΗΜ. τοιουτονὶ Θεμιστοκλῆς οὐπώποτ' ἐπενόησεν.
καίτοι σοφὸν κἀκεῖν' ὁ Πειραιεύς· ἔμοιγε μέντοι
οὐ μεῖζον εἶναι φαίνετ' ἐξεύρημα τοῦ χιτῶνος.
ΚΛ. οἴμοι τάλας, οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις.
ΑΛ. οὔκ, ἀλλ' ὅπερ πίνων ἀνὴρ πέπονθ', ὅταν χεσείῃ,
τοῖσιν τρόποις τοῖς σοῖσιν ὥσπερ βλαυτίοισι χρῶμαι.
ΚΛ. ἀλλ' οὐχ ὑπερβαλεῖ με θωπείαις· ἐγὼ γὰρ αὐτὸν
προσαμφιῶ τοδί· σὺ δ' οἴμωζ', ὦ πονήρ'. ΔΗΜ. ἰαιβοῖ.
οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ, βύρσης κάκιστον ὄζων;
ΑΛ. καὶ τοῦτό γ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχεν, ἵν' ἀπο-
πνίξῃ· [ἐκεῖνον
καὶ πρότερον ἐπεβούλευσέ σοι. τὸν καυλὸν οἶσθ'
τοῦ σιλφίου τὸν ἄξιον γενόμενον; ΔΗΜ. οἶδα μέν-
τοι.
ΑΛ. ἐπίτηδες οὗτος αὐτὸν ἔσπευδ' ἄξιον γενέσθαι,
ἵν' ἐσθίοιτ' ὠνούμενοι, κἄπειτ' ἐν Ἡλιαίᾳ
βδέοντες ἀλλήλους ἀποκτείνειαν οἱ δικασταί.
ΔΗΜ. νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ πρὸς ἐμὲ τοῦτ' εἶπ' ἀνὴρ
κόπρειος.
ΑΛ. οὐ γὰρ τόθ' ὑμεῖς βδεόμενοι δήπου 'γένεσθε πυρροί;
ΔΗΜ. καὶ νὴ Δί' ἦν γε τοῦτο Πυρράνδρου τὸ μηχάνημα.
ΚΛ. οἵοισί μ', ὦ πανοῦργε, βωμολοχεύμασιν ταράττεις.
ΑΛ. ἡ γὰρ θεός μ' ἐκέλευσε νικῆσαί σ' ἀλαζονείαις.
ΚΛ. ἀλλ' οὐχὶ νικήσεις. ἐγὼ γάρ φημί σοι παρέξειν,
ὦ Δῆμε, μηδὲν δρῶντι μισθοῦ τρύβλιον ῥοφῆσαι.
ΑΛ. ἐγὼ δὲ κυλίχνιόν γέ σοι καὶ φάρμακον δίδωμι
τἀν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἑλκύδρια περιαλείφειν.
ΚΛ. ἐγὼ δὲ τὰς πολιάς γέ σοὐκλέγων νέον ποιήσω.
ΑΛ. ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγὼ τὠφθαλμιδίω περιψῆν.
ΚΛ. ἀπομυξάμενος ὦ Δῆμέ μου πρὸς τὴν κεφαλὴν ἀπο-
ΑΛ. ἐμοῦ μὲν οὖν. ΚΛ. ἐμοῦ μὲν οὖν. [ψῶ.
ἐγώ σε ποιήσω τριη-
ραρχεῖν, ἀναλίσκοντα τῶν
σαυτοῦ, παλαιὰν ναῦν ἔχοντ',
εἰς ἣν ἀναλῶν οὐκ ἐφέ-
ξεις οὐδὲ ναυπηγούμενος·
διαμηχανήσομαί θ' ὅπως
ἂν ἱστίον σαπρὸν λάβῃς.
ΧΟ. ἀνὴρ παφλάζει, παῦε παῦ',
ὑπερζέων· ὑφελκτέον
τῶν δαλίων, ἀπαρυστέον
τε τῶν ἀπειλῶν ταυτηί.
ΚΛ. δώσεις ἐμοὶ καλὴν δίκην
ἰπούμενος ταῖς ἐσφοραῖς.
ἐγὼ γὰρ ἐς τοὺς πλουσίους
σπεύσω σ' ὅπως ἂν ἐγγραφῇς.
ΑΛ. ἐγὼ δ' ἀπειλήσω μὲν οὐ-
δέν, εὔχομαι δέ σοι ταδί·
τὸ μὲν τάγηνον τευθίδων
ἐφεστάναι σίζον, σὲ δὲ
γνώμην ἐρεῖν μέλλοντα περὶ
Μιλησίων καὶ κερδανεῖν
τάλαντον, ἢν κατεργάσῃ,
σπεύδειν ὅπως τῶν τευθίδων
ἐμπλήμενος φθαίης ἔτ' εἰς
ἐκκλησίαν ἐλθεῖν ἔπει-
τα πρὶν φαγεῖν, ἀνὴρ μεθή-
κοι, καὶ σὺ τὸ τάλαντον λαβεῖν
βουλόμενος ἐ-
σθίων ἐπαποπνιγείης.
ΧΟ. εὖ γε νὴ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Δήμητρα.
ΔΗΜ. κἀμοὶ δοκεῖ καὶ τἄλλα γ' εἶναι καταφανῶς
ἀγαθὸς πολίτης, οἷος οὐδείς πω χρόνου
ἀνὴρ γεγένηται τοῖσι πολλοῖς τοὐβολοῦ.
σὺ δ', ὦ Παφλαγών, φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορόδισας.
καὶ νῦν ἀπόδος τὸν δακτύλιον, ὡς οὐκέτι
ἐμοὶ ταμιεύσεις. ΚΛ. ἔχε· τοσοῦτον δ' ἴσθ' ὅτι,
εἰ μή μ' ἐάσεις ἐπιτροπεύειν, ἕτερος αὖ
ἐμοῦ πανουργότερός τις ἀναφανήσεται.
ΔΗΜ. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ δακτύλιός ἐσθ' οὑτοσὶ
οὑμός· τὸ γοῦν σημεῖον ἕτερον φαίνεται,
ἀλλ' ἢ οὐ καθορῶ. ΑΛ. φέρ' ἴδω, τί σοι σημεῖον ἦν;
ΔΗΜ. δημοῦ βοείου θρῖον ἐξωπτημένον.
ΑΛ. οὐ τοῦτ' ἔνεστιν. ΔΗΜ. οὐ τὸ θρῖον; ἀλλὰ τί;
ΑΛ. λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν.
ΔΗΜ. αἰβοῖ τάλας. ΑΛ. τί ἔστιν; ΔΗΜ. ἀπόφερ' ἐκ- [ποδών.
οὐ τὸν ἐμὸν εἶχεν, ἀλλὰ τὸν Κλεωνύμου.
παρ' ἐμοῦ δὲ τουτονὶ λαβὼν ταμίευέ μοι.
ΚΛ. μὴ δῆτά πώ γ', ὦ δέσποτ', ἀντιβολῶ σ' ἐγώ,
πρὶν ἄν γε τῶν χρησμῶν ἀκούσῃς τῶν ἐμῶν.
ΑΛ. καὶ τῶν ἐμῶν νυν. ΚΛ. ἀλλ' ἐὰν τούτῳ πίθῃ,
μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε. ΑΛ. κἄν γε τουτῳί,
ψωλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυρρίνου.
ΚΛ. ἀλλ' οἵ γ' ἐμοὶ λέγουσιν ὡς ἄρξαι σε δεῖ
χώρας ἁπάσης ἐστεφανωμένον ῥόδοις.
ΑΛ. οὑμοὶ δέ γ' αὖ λέγουσιν ὡς ἁλουργίδα
ἔχων κατάπαστον καὶ στεφάνην ἐφ' ἅρματος
χρυσοῦ διώξει Σμικύθην καὶ κύριον.
ΔΗΜ. καὶ μὴν ἔνεγκ' αὐτοὺς ἰών, ἵν' οὑτοσὶ
αὐτῶν ἀκούσῃ. ΑΛ. πάνυ γε. ΔΗΜ. καὶ σύ νυν φέρε.
ΚΛ. ἰδού. ΑΛ. ἰδοὺ νὴ τὸν Δί'· οὐδὲν κωλύει.
ΧΟ. ἥδιστον φάος ἡμέρας
ἔσται τοῖσι παροῦσι πᾶ-
σιν καὶ τοῖς ἀφικνουμένοις,
ἢν Κλέων ἀπόληται.
καίτοι πρεσβυτέρων τινῶν
οἵων ἀργαλεωτάτων
ἐν τῷ δείγματι τῶν δικῶν
ἤκουσ' ἀντιλεγόντων,
ὡς εἰ μὴ 'γένεθ' οὗτος ἐν
τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἤ-
στην σκεύη δύο χρησίμω,
δοῖδυξ οὐδὲ τορύνη.
ἀλλὰ καὶ τόδ' ἔγωγε θαυ-
μάζω τῆς ὑομουσίας
αὐτοῦ· φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ
παῖδες οἳ ξυνεφοίτων

973—984. = 985—996.

---

878. δῆτα om. RV aliique. 891. πονήρ'. ἰαιβοῖ D.] πόνηρε (πόνηρ' R). αἰβοῖ 893. τοῦτό γ' Bentleius] τοῦτ' περιήμπισχεν] περιήμπεσχεν R. 899. κόπρειος Brunckius. κοπρεῖος R. κόπριος ceteri. 903. ἀλαζονείαις D.] ἀλαζονείας R. ἀλαζονείᾳ ceteri. 913. ἀναλίσκοντα τῶν σαυτοῦ delet Cobetus. 921. δαλίων G. Schneiderus] τῶν δάιδων RV. τῶν δάδων vel τῶν δᾳδῶν ceteri. τῶν δᾳδίων Bentleius.

940. ἐπαποπνιγείης Elmsleius] ἀποπνιγείης 974. πᾶσιν addidit Dobraeus. 975. τοῖς R. τοῖσιν ceteri. ἀφικνουμένοις scholiasta] ἀφικνουμένοισιν 981. 'γένεθ' Scaliger] γένοιθ' libri et Suidas s. v. δοῖδυξ. 984. δοίδυξ Suidas] δοῖδυξ

τὴν Δωριστὶ μόνην ἐναρ-
μόττεσθαι θαμὰ τὴν λύραν,
ἄλλην δ' οὐκ ἐθέλειν μαθεῖν·
κᾆτα τὸν κιθαριστὴν
ὀργισθέντ' ἀπάγειν κελεύ-
ειν, ὡς ἁρμονίαν ὁ παῖς
οὗτος οὐ δύναται μαθεῖν
ἢν μὴ δωροδοκηστί.
ΚΛ. ἰδοὺ θέασαι, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω.
ΑΛ. οἴμ' ὡς χεσείω, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω. [μασας;
ΔΗΜ. ταυτὶ τί ἔστι; ΚΛ. λόγια. ΔΗΜ. πάντ'; ΚΛ. ἐθαύ-
καὶ νὴ Δί' ἔτι γέ μοὔστι κιβωτὸς πλέα.
ΑΛ. ἐμοὶ δ' ὑπερῷον καὶ ξυνοικία δύο.
ΔΗΜ. φέρ' ἴδω, τίνος γάρ εἰσιν οἱ χρησμοί ποτε;
ΚΛ. οὑμοὶ μέν εἰσι Βάκιδος. ΔΗΜ. οἱ δὲ σοὶ τίνος;
ΑΛ. Γλάνιδος, ἀδελφοῦ τοῦ Βάκιδος γεραιτέρου.
ΔΗΜ. εἰσὶν δὲ περὶ τοῦ; ΚΛ. περὶ Ἀθηνῶν, περὶ Πύλου,
περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ, περὶ ἁπάντων πραγμάτων.
ΔΗΜ. οἱ σοὶ δὲ περὶ τοῦ; ΑΛ. περὶ Ἀθηνῶν, περὶ φα-
περὶ Λακεδαιμονίων, περὶ σκόμβρων νέων, [κῆς,
περὶ τῶν μετρούντων τἄλφιτ' ἐν ἀγορᾷ κακῶς,
περὶ σοῦ, περὶ ἐμοῦ, περὶ ἁπάντων πραγμάτων.
ΔΗΜ. ἄγε νυν ὅπως αὐτοὺς ἀναγνώσεσθέ μοι,
καὶ τὸν περὶ ἐμοῦ 'κεῖνον ᾧπερ ἥδομαι,
ὡς ἐν νεφέλαισιν αἰετὸς γενήσομαι.
ΚΛ. ἄκουε δή νυν καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν ἐμοί.
Φράζευ, Ἐρεχθεΐδη, λογίων ὁδόν, ἥν σοι Ἀπόλλων
ἴαχεν ἐξ ἀδύτοιο διὰ τριπόδων ἐριτίμων.
σώζεσθαί σ' ἐκέλευσ' ἱερὸν κύνα καρχαρόδοντα,
ὃς πρὸ σέθεν λάσκων καὶ ὑπὲρ σοῦ δεινὰ κεκραγὼς
σοὶ μισθὸν ποριεῖ, κἂν μὴ δρᾷς ταῦτ', ἀπολεῖται.
πολλοὶ γὰρ μίσει σφε κατακρώζουσι κολοιοί.
ΔΗΜ. ταυτὶ μὰ τὴν Δήμητρ' ἐγὼ οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγει.
τί γάρ ἐστ' Ἐρεχθεῖ καὶ κολοιοῖς καὶ κυνί;
ΚΛ. ἐγὼ μέν εἰμ' ὁ κύων· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω·
σοὶ δ' εἶπε σώζεσθαί μ' ὁ Φοῖβος τὸν κύνα.
ΑΛ. οὐ τοῦτό φησ' ὁ χρησμός, ἀλλ' ὁ κύων ὁδὶ
ὥσπερ θύρας σοῦ τῶν λογίων παρεσθίει.
ἐμοὶ γάρ ἐστ' ὀρθῶς περὶ τούτου τοῦ κυνός.
ΔΗΜ. λέγε νυν· ἐγὼ δὲ πρῶτα λήψομαι λίθον,
ἵνα μή μ' ὁ χρησμὸς ὁ περὶ τοῦ κυνὸς δάκῃ.
ΑΛ. Φράζευ, Ἐρεχθεΐδη, κύνα Κέρβερον ἀνδραποδιστήν,
ὃς κέρκῳ σαίνων σ', ὁπόταν δειπνῇς, ἐπιτηρῶν
ἐξέδεταί σοι τοὔψον, ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκῃς·
ἐσφοιτῶν τ' ἐς τοὐπτάνιον λήσει σε κυνηδὸν
νύκτωρ τὰς λοπάδας καὶ τὰς νήσους διαλείχων.
ΔΗΜ. νὴ τὸν Ποσειδῶ πολύ γ' ἄμεινον, ὦ Γλάνι.
ΚΛ. ὦ τᾶν, ἄκουσον, εἶτα διάκρινον τότε.
Ἔστι γυνή, τέξει δὲ λέονθ' ἱεραῖς ἐν Ἀθήναις,
ὃς περὶ τοῦ δήμου πολλοῖς κώνωψι μαχεῖται,
ὥστε περὶ σκύμνοισι βεβηκώς· τὸν σὺ φύλασσε,
τεῖχος ποιήσας ξύλινον πύργους τε σιδηροῦς.
ταῦτ' οἶσθ' ὅ τι λέγει; ΔΗΜ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ
ΚΛ. ἔφραζεν ὁ θεός σοι σαφῶς σώζειν ἐμέ· [μὲν οὔ.
ἐγὼ γὰρ ἀντὶ τοῦ λέοντός εἰμί σοι.
ΔΗΜ. καὶ πῶς μ' ἐλελήθης Ἀντιλέων γεγενημένος;
ΑΛ. ἓν οὐκ ἀναδιδάσκει σε τῶν λογίων ἑκὼν
μόνον, ὃ σιδηροῦν τεῖχός ἐστι καὶ ξύλον,
ἐν ᾧ σε σώζειν τόνδ' ἐκέλευσ' ὁ Λοξίας.
ΔΗΜ. πῶς δῆτα τοῦτ' ἔφραζεν ὁ θεός; ΑΛ. τουτονὶ
δῆσαί σ' ἐκέλευ' ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ.
ΔΗΜ. ταυτὶ τελεῖσθαι τὰ λόγι' ἤδη μοι δοκεῖ.
ΚΛ. μὴ πείθου· φθονεραὶ γὰρ ἐπικρώζουσι κορῶναι.
ἀλλ' ἱέρακα φίλει μεμνημένος ἐν φρεσὶν ὥς σοι
ἤγαγε συνδήσας Λακεδαιμονίων κορακίνους.
ΑΛ. τοῦτό γέ τοι Παφλαγὼν παρεκινδύνευσε μεθυσθείς.
Κεκροπίδη κακόβουλε, τί τοῦθ' ἡγεῖ μέγα τοὔργον;
καί κε γυνὴ φέροι ἄχθος, ἐπεί κεν ἀνὴρ ἀναθείῃ,
ἀλλ' οὐκ ἂν μαχέσαιτο· χέσαιτο γάρ, εἰ μαχέσαιτο.
ΚΛ. ἀλλὰ τόδε φράσσαι, πρὸ Πύλου Πύλον ἥν σοι ἔφρα-
ζεν. [Πύλοιο;
Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο ΔΗΜ. τί τοῦτο λέγει, πρὸ
ΑΛ. τὰς πυέλους φησὶν καταλήψεσθ' ἐν βαλανείῳ.
ΔΗΜ. ἐγὼ δ' ἄλουτος τήμερον γενήσομαι;
ΑΛ. οὗτος γὰρ ἡμῶν τὰς πυέλους ἀφήρπασεν.
ἀλλ' οὑτοσὶ γάρ ἐστι περὶ τοῦ ναυτικοῦ
ὁ χρησμός, ᾧ σε δεῖ προσέχειν τὸν νοῦν πάνυ.
ΔΗΜ. προσέχω· σὺ δ' ἀναγίγνωσκε, τοῖς ναύταισί μου
ὅπως ὁ μισθὸς πρῶτον ἀποδοθήσεται.
ΑΛ. Αἰγεΐδη, φράσσαι κυναλώπεκα, μή σε δολώσῃ,
λαίθαργον, ταχύπουν, δολίαν κερδώ, πολύιδριν.
οἶσθ' ὅ τι ἔστιν τοῦτο; ΔΗΜ. Φιλόστρατος ἡ κυ-
ναλώπηξ.
ΑΛ. οὐ τοῦτό φησιν, ἀλλὰ ναῦς ἑκάστοτε
αἰτεῖ ταχείας ἀργυρολόγους οὑτοσί·
ταύτας ἀπαυδᾷ μὴ διδόναι σ' ὁ Λοξίας.
ΔΗΜ. πῶς δὴ τριήρης ἐστὶ κυναλώπηξ; ΑΛ. ὅπως;
ὅτι ἡ τριήρης τ' ἐστὶ χὠ κύων ταχύ.
ΔΗΜ. πῶς οὖν ἀλώπηξ προσετέθη πρὸς τῷ κυνί;
ΑΛ. ἀλωπεκίοισι τοὺς στρατιώτας ᾔκασεν,
ὁτιὴ βότρυς τρώγουσιν ἐν τοῖς χωρίοις.
ΔΗΜ. εἶεν.
τούτοις ὁ μισθὸς τοῖς ἀλωπεκίοισι ποῦ;
ΑΛ. ἐγὼ ποριῶ καὶ τοῦτον ἡμερῶν τριῶν.
ἀλλ' ἔτι τόνδ' ἐπάκουσον, ὃν εἶπέ σοι ἐξαλέασθαι,
χρησμὸν Λητοΐδης, Κυλλήνην, μή σε δολώσῃ.
ΔΗΜ. ποίαν Κυλλήνην; ΑΛ. τὴν τούτου χεῖρ' ἐποίησεν
Κυλλήνην ὀρθῶς, ὁτιὴ φησ', ἔμβαλε κυλλῇ.
ΚΛ. οὐκ ὀρθῶς φράζει· τὴν Κυλλήνην γὰρ ὁ Φοῖβος
ἐς τὴν χεῖρ' ὀρθῶς ᾐνίξατο τὴν Διοπείθους.
ἀλλὰ γὰρ ἔστιν ἐμοὶ χρησμὸς περὶ σοῦ πτερυγωτός,
αἰετὸς ὡς γίγνει καὶ πάσης γῆς βασιλεύσεις.
ΑΛ. καὶ γὰρ ἐμοί, καὶ γῆς καὶ τῆς ἐρυθρᾶς γε θαλάσσης,
χὤτι γ' ἐν Ἐκβατάνοις δικάσεις, λείχων ἐπίπαστα.
ΚΛ. ἀλλ' ἐγὼ εἶδον ὄναρ, καί μοὐδόκει ἡ θεὸς αὐτὴ
τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυταίνῃ πλουθυγίειαν.
ΑΛ. νὴ Δία καὶ γὰρ ἐγώ· καί μοὐδόκει ἡ θεὸς αὐτὴ
ἐκ πόλεως ἐλθεῖν καὶ γλαῦξ αὐτῇ 'πικαθῆσθαι·
εἶτα καταοπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ
ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ, κατὰ τούτου δὲ σκοροδάλμην.
ΔΗΜ. ἰοὺ ἰού.

989. ἐναρμόττεσθαι D.] ἁρμόττεσθαι libri et Suidas s. v. Δωριστί. ἂν ἁρμόττεσθαι Aldus. 991. μαθεῖν] λαβεῖν Suidas l. c. 996. δωροδοκηστί] δωροδοκιστί RV. 1010. περὶ ἁπάντων πραγμάτων om. R et tres alii, addunt vero RV et quinque alii τὸ πέος οὑτοσὶ δάκοι, quae diversa est scriptura ad v. 1029. annotata. 1018. πρὸ σέθεν Porsonus] πρόσθε vel πρόσθεν γρ. λάσκων V. χάσκων vel δάκνων ceteri. 1019. δρᾷς Bothius] δρᾷ 1026. θύρας] ἀθάρης Hermannus. 1032. σοι Cobetus] σου που] ποι Cobetus 1037. δὲ V ut in oraculo apud Herodotum 5, 92. τε ceteri. 1039. φύλασσε V aliique. φύλαξαι alii.

1046. μόνον, ὃ D.] ὃ μόνον τεῖχός ἐστι] ἐστι τεῖχος R. 1049. ἐκέλευ' ἐν] ἐκέλευσε R. ἐκέλευε ceteri. ἐν additum ex Etym. M. p. 346, 18. ubi verba ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ afferuntur. 1052. ὥς σοι Bergkius] ὅς σοι 1056. ἀναθείῃ Cobetus] ἀναθείη 1058. φράσσαι D.] φράσαι R. φράζευ ceteri. 1062. Δήμῳ tribuit R. ἀφήρπασεν] ὑφήρπασεν Meinekius. 1074. τ' addidit Meinekius. 1080. τόνδ'] τοῦδ' Cobetus. 1087. βασιλεύσεις] βασιλεύεις R. 1089. γ' delet D.

οὐκ ἦν ἄρ' οὐδεὶς τοῦ Γλάνιδος σοφώτερος.
καὶ νῦν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ
γεροντάγωγεῖν κἀναπαιδεύειν πάλιν.
ΚΛ. μήπω γ', ἱκετεύω σ', ἀλλ' ἀνάμεινον, ὡς ἐγὼ
κριθὰς ποριῶ σοι καὶ βίον καθ' ἡμέραν.
ΔΗΜ. οὐκ ἀνέχομαι κριθῶν ἀκούων· πολλάκις
ἐξηπατήθην ὑπό τε σοῦ καὶ Θουφάνους.
ΚΛ. ἀλλ' ἄλφιτ' ἤδη σοιποριῶ 'σκευασμένα.
ΑΛ. ἐγὼ δὲ μαζίσκας γε διαμεμαγμένας
καὶ τοὔψον ὀπτόν· μηδὲν ἄλλ' εἰ μὴ 'σθιε.
ΔΗΜ. ἀνύσατέ νυν, ὅ τι περ ποιήσεθ'· ὡς ἐγώ,
ὁπότερος ἂν σφῷν εὖ με μᾶλλον αὖ ποιῇ,
τούτῳ παραδώσω τῆς πυκνὸς τὰς ἡνίας.
ΚΛ. τρέχοιμ' ἂν εἴσω πρότερος. ΑΛ. οὐ δῆτ', ἀλλ' ἐγώ.
ΧΟ. ὦ Δῆμε, καλήν γ' ἔχεις
ἀρχήν, ὅτε πάντες ἄν-
θρωποι δεδίασί σ' ὥσ-
περ ἄνδρα τύραννον.
ἀλλ' εὐπαράγωγος εἶ,
θωπευόμενός τε χαί-
ρεις κἀξαπατώμενος,
πρὸς τόν τε λέγοντ' ἀεὶ
κέχηνας· ὁ νοῦς δέ σου
παρὼν ἀποδημεῖ.
ΔΗΜ. νοῦς οὐκ ἔνι ταῖς κόμαις
ὑμῶν, ὅτε μ' οὐ φρονεῖν
νομίζετ'· ἐγὼ δ' ἑκὼν
ταῦτ' ἠλιθιάζω.
αὐτός τε γὰρ ἥδομαι
βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν,
κλέπτοντά τε βούλομαι
τρέφειν ἕνα προστάτην.
τοῦτον δ', ὅταν ᾖ πλέως,
ἄρας ἐπάταξα.
ΧΟ. χοὔτω μὲν ἂν εὖ ποιοῖς,
εἴ σοι πυκνότης ἔνεστ'
ἐν τῷ τρόπῳ, ὡς λέγεις,
τούτῳ πάνυ πολλή,
εἰ τούσδ' ἐπίτηδες ὥσ-
περ δημοσίους τρέφεις
ἐν τῇ πυκνί, κᾆθ' ὅταν
μή σοι τύχῃ ὄψον ὄν,
τούτων ὃς ἂν ᾖ παχύς,
θύσας ἐπιδειπνεῖς.
ΔΗΜ. σκέψασθε δέ μ', εἰ σοφῶς
αὐτοὺς περιέρχομαι,
τοὺς οἰομένους φρονεῖν
κἄμ' ἐξαπατύλλειν.
τηρῶ γὰρ ἑκάστοτ' αὐ-
τούς, οὐδὲ δοκῶν ὁρᾶν,
κλέπτοντας· ἔπειτ' ἀναγ-
κάζω πάλιν ἐξεμεῖν
ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου,
κημὸν καθιμηλῶν.
ΚΛ. ἄπαγ' ἐς μακαρίαν ἐκποδών. ΑΛ. σύ γ', ὦ φθόρε.
ΚΛ. ὦ Δῆμ', ἐγὼ μέντοι παρεσκευασμένος
τρίπαλαι κάθημαι, βουλόμενός σ' εὐεργετεῖν.
ΑΛ. ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε καὶ δωδεκάπαλαι
καὶ χιλιόπαλαι καὶ προπαλαιπαλαίπαλαι.
ΔΗΜ. ἐγὼ δὲ προσδοκῶν γε τρισμυριόπαλαι
βδελύττομαι σφὼ καὶ προπαλαιπαλαίπαλαι.

1111—1130. = 1131—1150.

ΑΛ. οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; ΔΗΜ. εἰ δὲ μή, φράσεις γε σύ.
ΑΛ. ἄφες ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί,
ἵνα σ' εὖ ποιῶμεν ἐξ ἴσου. ΔΗΜ. δρᾶν ταῦτα χρή
ἄπιτον. ΚΛ. ἰδού. ΔΗΜ. θέοιτ' ἄν. ΑΛ. ὑποθεῖν
οὐκ ἐῶ.
ΔΗΜ. ἀλλ' ἦ μεγάλως εὐδαιμονήσω τήμερον
ὑπὸ τῶν ἐραστῶν νὴ Δί' ἢ 'γὼ θρύψομαι.
ΚΛ. ὁρᾷς; ἐγώ σοι πρότερος ἐκφέρω δίφρον.
ΑΛ. ἀλλ' οὐ τράπεζαν, ἀλλ' ἐγὼ προτεραίτερος.
ΚΛ. ἰδοὺ φέρω σοι τήνδε μαζίσκην ἐγὼ
ἐκ τῶν ὀλῶν τῶν ἐκ Πύλου μεμαγμένην.
ΑΛ. ἐγὼ δὲ μυστίλας μεμυστιλημένας
ὑπὸ τῆς θεοῦ τῇ χειρὶ τἠλεφαντίνῃ.
ΔΗΜ. ὡς μέγαν ἄρ' εἶχες, ὦ πότνια, τὸν δάκτυλον.
ΚΛ. ἐγὼ δ' ἔτνος γε πίσινον εὔχρων καὶ καλόν·
ἐτόρυνε δ' αὔθ' ἡ Παλλὰς ἡ Πυλαιμάχος.
ΑΛ. ὦ Δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ,
καὶ νῦν ὑπερέχει σου χύτραν ζωμοῦ πλέαν.
ΔΗΜ. οἴει γὰρ οἰκεῖσθ' ἂν ἔτι τήνδε τὴν πόλιν,
εἰ μὴ φανερῶς ἡμῶν ὑπερεῖχε τὴν χύτραν;
ΚΛ. τουτὶ τέμαχός σοὔδωκεν ἡ Φοβεσιστράτη.
ΑΛ. ἡ δ' Ὀβριμοπάτρα γ' ἐφθὸν ἐκ ζωμοῦ κρέας
καὶ χόλικος ἠνύστρου τε καὶ γαστρὸς τόμον.
ΔΗΜ. καλῶς γ' ἐποίησε τοῦ πέπλου μεμνημένη.
ΚΛ. ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευσε τουτουὶ φαγεῖν
ἐλατῆρος, ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνωμεν καλῶς.
ΑΛ. λαβὲ καὶ ταδί νυν. ΔΗΜ. καὶ τί τούτοις χρήσομαι
τοῖς ἐντέροις; ΑΛ. ἐπίτηδες αὔτ' ἔπεμψέ σοι
ἐς τὰς τριήρεις ἐντερόνειαν ἡ θεός·
ἐπισκοπεῖ γὰρ περιφανῶς τὸ ναυτικόν.
ἔχε καὶ πιεῖν κεκραμένον τρία καὶ δύο.
ΔΗΜ. ὡς ἡδύς, ὦ Ζεῦ, καὶ τὰ τρία φέρων καλῶς.
ΑΛ. ἡ Τριτογενὴς γὰρ αὐτὸν ἐνετριτώνισεν.
ΚΛ. λαβέ νυν πλακοῦντος πίονος παρ' ἐμοῦ τόμον.
ΑΛ. παρ' ἐμοῦ δ' ὅλον γε τὸν πλακοῦντα τουτονί.
ΚΛ. ἀλλ' οὐ λαγῷ' ἕξεις ὁπόθεν δῷς, ἀλλ' ἐγώ.
ΑΛ. οἴμοι. πόθεν λαγῷά μοι γενήσεται;
ὦ θυμέ, νυνὶ βωμολόχον ἐξευρέ τι.
ΚΛ. ὁρᾷς τάδ', ὦ κακόδαιμον; ΑΛ. ὀλίγον μοι μέλει·
ἐκεινοὶ γὰρ ὡς ἔμ' ἔρχονταί τινες
πρέσβεις ἔχοντες ἀργυρίου βαλλάντια. [νους;
ΚΛ. ποῦ ποῦ; ΑΛ. τί δέ σοι τοῦτ'; οὐκ ἐάσεις τοὺς ξέ-
ὦ Δημίδιον, ὁρᾷς τὰ λαγῷ' ἅ σοι φέρω;
ΚΛ. οἴμοι τάλας, ἀδίκως γε τἄμ' ὑφήρπασας.
ΑΛ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ σὺ γὰρ τοὺς ἐκ Πύλου.
ΔΗΜ. εἴπ', ἀντιβολῶ, πῶς ἐπενόησας ἁρπάσαι;
ΑΛ. τὸ μὲν νόημα τῆς θεοῦ, τὸ δὲ κλέμμ' ἐμόν.
ΚΛ. ἐγὼ δ' ἐκινδύνευσ', ἐγὼ δ' ὤπτησά γε.
ΔΗΜ. ἄπιθ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ τοῦ παραθέντος ἡ χάρις.
ΚΛ. οἴμοι κακοδαίμων, ὑπεραναιδισθήσομαι.
ΑΛ. τί οὐ διακρίνεις, Δῆμ', ὁπότερός ἐστι νῷν
ἀνὴρ ἀμείνων περὶ σὲ καὶ τὴν γαστέρα;
ΔΗΜ. τῷ δῆτ' ἂν ὑμᾶς χρησάμενος τεκμηρίῳ
δόξαιμι κρίνειν τοῖς θεαταῖσιν σοφῶς;
ΑΛ. ἐγὼ φράσω σοι. τὴν ἐμὴν κίστην ἰὼν
ξύλλαβε σιωπῇ, καὶ βασάνισον ἅττ' ἔνι,
καὶ τὴν Παφλαγόνος· κἀμέλει κρινεῖς καλῶς.

1108. αὖ Reisigius] ἂν 1151. ἄπαγ'] γρ. ἔρρ' apud schol. 1155. 1157. προπαλαιπαλαίπαλαι D.] προπάλαι πάλαι πάλαι 1158. εἰ δὲ (sic R: εἴ γε ceteri) μή, φράσεις] εἴσομ', ἢν φράσῃς Porsonus.

1163. ἢ 'γὼ θρύψομαι] ἢ 'πιτρίψομαι Kockius. 1196. ἐκεινοὶ Elmsleius] ἐκεῖνοι ἔρχονται. ΚΛ. τίνες; ΑΛ. πρέσβεις libri. Correctum ex schol. 1201. ΑΛ. ante ἐγὼ δ' ὤπτησά γε delevit Bothius. 1206. ὑπεραναιδισθήσομαι D.] ὑπεραναιδεσθήσομαι libri et Suidas s. h. v. ὑπεραναιδευθήσομαι H. Stephanus in Thesauro. Antiatticista Bekkeri p. 80, 30. ἀναιδίζεσθαι: Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν. ἀναιδεύεται est v. 398, nisi illic quoque ἀναιδίζεται scribendum. 1211. τὴν] τήν τ' Meinekius.

ΔΗΜ. φέρ' ἴδω, τί οὖν ἔνεστιν; ΑΛ. οὐχ ὁρᾷς κενήν,
ὦ παππίδιον; ἅπαντα γάρ σοι παρεφόρουν.
ΔΗΜ. αὕτη μὲν ἡ κίστη τὰ τοῦ δήμου φρονεῖ.
ΑΛ. βάδιζέ νυν καὶ δεῦρο πρὸς τὴν Παφλαγόνος.
ὁρᾷς τάδ'; ΔΗΜ. οἴμοι τῶν ἀγαθῶν ὅσων πλέα.
ὅσον τὸ χρῆμα τοῦ πλακοῦντος ἀπέθετο·
ἐμοὶ δ' ἔδωκεν ἀποτεμὼν τυννουτονί.
ΑΛ. τοιαῦτα μέντοι καὶ πρότερον εἰργάζετο.
σοὶ μὲν προσεδίδου μικρὸν ὧν ἐλάμβανεν,
αὐτὸς δ' ἑαυτῷ παρετίθει τὰ μείζονα.
ΔΗΜ. ὦ μιαρέ, κλέπτων δή με ταῦτ' ἐξηπάτας;
ἐγὼ δέ τυ ἐστεφάνιξα κἀδωρησάμαν.
ΚΛ. ἐγὼ δ' ἔκλεπτον ἐπ' ἀγαθῷ γε τῇ πόλει.
ΔΗΜ. κατάθου ταχέως τὸν στέφανον, ἵν' ἐγὼ τουτῳὶ
αὐτὸν περιθῶ. ΑΛ. κατάθου ταχέως, μαστιγία.
ΚΛ. οὐ δῆτ', ἐπεί μοι χρησμός ἐστι Πυθικὸς
φράζων ὑφ' οὗ χρεών ἔμ' ἡττᾶσθαι μόνου.
ΑΛ. τοὐμόν γε φράζων ὄνομα καὶ λίαν σαφῶς.
ΚΛ. καὶ μήν σ' ἐλέγξαι βούλομαι τεκμηρίῳ,
εἴ τι ξυνοίσεις τοῦ θεοῦ τοῖς θεσφάτοις.
καί σου τοσοῦτον πρῶτον ἐκπειράσομαι·
παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου;
ΑΛ. ἐν ταῖσιν εὔστραις κονδύλοις ἡρμοττόμην.
ΚΛ. πῶς εἶπας; ὥς μού χρησμὸς ἅπτεται φρενῶν.
εἶεν.
ἐν παιδοτρίβου δὲ τίνα πάλην ἐμάνθανες;
ΑΛ. κλέπτων ἐπιορκεῖν καὶ βλέπειν ἐναντία.
ΚΛ. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Λύκιε, τί ποτέ μ' ἐργάσει;
τέχνην δὲ τίνα ποτ' εἶχες ἐξανδρούμενος;
ΑΛ. ἠλλαντοπώλουν καί τι καὶ βινεσκόμην.
ΚΛ. οἴμοι κακοδαίμων· οὐκέτ' οὐδέν εἰμ' ἐγώ.
λεπτή τις ἐλπίς ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα.
καί μοι τοσοῦτον εἰπέ· πότερον ἐν ἀγορᾷ
ἠλλαντοπώλεις ἐτεὸν ἢ 'πὶ ταῖς πύλαις;
ΑΛ. ἐπὶ ταῖς πύλαισιν, οὗ τὸ τάριχος ὤνιον.
ΚΛ. οἴμοι πέπρακται τοῦ θεοῦ τὸ θέσφατον.
κυλίνδετ' εἴσω τόνδε τὸν δυσδαίμονα.
ὦ στέφανε, χαίρων ἄπιθι, καί σ' ἄκων ἐγὼ
λείπω· σὲ δ' ἄλλος τις λαβὼν κεκτήσεται,
κλέπτης μὲν οὐκ ἂν μᾶλλον, εὐτυχὴς δ' ἴσως.
ΑΛ. Ἑλλάνιε Ζεῦ, σὸν τὸ νικητήριον.
ΧΟ. ὦ χαῖρε καλλίνικε, καὶ μέμνησ' ὅτι
ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμέ· καί σ' αἰτῶ βραχύ,
ὅπως ἔσομαί σοι Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν.
ΔΗΜ. ἐμοὶ δέ γ' ὅ τι σοι τοὔνομ' εἴπ'. ΑΛ. Ἀγοράκριτος·
ἐν τἀγορᾷ γὰρ κρινόμενος ἐβοσκόμην.
ΔΗΜ. Ἀγορακρίτῳ τοίνυν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω,
καὶ τὸν Παφλαγόνα παραδίδωμι τουτονί.
ΑΛ. καὶ μὴν ἐγώ σ', ὦ Δῆμε, θεραπεύσω καλῶς,
ὥσθ' ὁμολογεῖν σε μηδέν' ἀνθρώπων ἐμοῦ
ἰδεῖν ἀμείνω 'ν τῇ Κεχηναίων πόλει.
ΧΟ. τί κάλλιον ἀρχομένοισιν
ἢ καταπαυομένοισιν

1263—1289. = 1290—1315.

ἢ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀείδειν, μηδὲν ἐς Λυσί-
στρατον, [καρδίᾳ;
μηδὲ Θούμαντιν τὸν ἀνέστιον αὖ λυπεῖν ἑκούσῃ
καὶ γὰρ οὗτος, ὦ φίλ' Ἄπολλον, ἀεὶ πεινῇ θαλε-
ροῖς δακρύοισιν [νεσθαι.
σᾶς ἁπτόμενος φαρέτρας Πυθῶνι δίᾳ μὴ κακῶς πέ-
λοιδορῆσαι τοὺς πονηροὺς οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον,
ἀλλὰ τιμὴ τοῖσι χρηστοῖς, ὅστις εὖ λογίζεται.
εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος, ὃν δεῖ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ κακὰ,
αὐτὸς ἦν ἔνδηλος, οὐκ ἂν ἀνδρὸς ἐμνήσθην φίλου.
νῦν δ' Ἀρίγνωτον γὰρ οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπίσταται,
ὅστις ἢ τὸ λευκὸν οἶδεν ἢ τὸν ὄρθιον νόμον.
ἔστιν οὖν ἀδελφὸς αὐτῷ τοὺς τρόπους οὐ ξυγγενής,
Ἀριφράδης πονηρός. ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται·
ἔστι δ' οὐ μόνον πονηρός, οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ᾐσθόμην,
οὐδὲ παμπόνηρος, ἀλλὰ καὶ προσεξηύρηκέ τι.
τὴν γὰρ αὑτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαί-
νεται,
ἐν κασωρείοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον,
καὶ μολύνων τὴν ὑπήνην καὶ κυκῶν τὰς ἐσχάρας,
καὶ Πολυμνήστεια ποιῶν καὶ ξυνὼν Οἰωνίχῳ.
ὅστις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ σφόδρα βδελύττεται,
οὔ ποτ' ἐκ ταὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου.
ἦ πολλάκις ἐννυχίαισι
φροντίσι συγγεγένημαι,
καὶ διεζήτηχ' ὁπόθεν ποτὲ φαύλως ἐσθίει Κλεώνυ-
μος. [ἀνέρων
φασὶ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον τὰ τῶν ἐχόντων
οὐκ ἂν ἐξελθεῖν ἀπὸ τῆς σιπύης· τοὺς δ' ἀντιβο-
λεῖν ἂν ὁμοίως· [τραπέζῃ.
ἴθ' ὦ ἄνα, πρὸς γονάτων, ἐξελθε καὶ σύγγνωθι τῇ
φασὶν ἀλλήλαις ξυνελθεῖν τὰς τριήρεις ἐς λόγον,
καὶ μίαν λέξαι τιν' αὐτῶν, ἥτις ἦν γεραιτέρα·
οὐδὲ πυνθάνεσθε ταῦτ', ὦ παρθένοι, τἀν τῇ πόλει;
φασὶν αἰτεῖσθαί τιν' ἡμῶν ἑκατὸν ἐς Καλχηδόνα
ἄνδρα μοχθηρὸν πολίτην, ὀξίνην Ὑπέρβολον·
ταῖς δὲ δόξαι δεινὸν εἶναι τοῦτο κοὐκ ἀνασχετόν,
καί τιν' εἰπεῖν, ἥτις ἀνδρῶν ἆσσον οὐκ εἰληλύθει·
ἀποτρόπαι', οὐ δῆτ' ἐμοῦ γ' ἄρξει ποτ', ἀλλ' ἐάν
με χρῇ,
ὑπὸ τερηδόνων σαπεῖσ' ἐνταῦθα καταγηράσομαι·
οὐδὲ Ναυφάντης γε τῆς Ναύσωνος, οὐ δῆτ', ὦ θεοί,
εἴπερ ἐκ πεύκης γε κἀγὼ καὶ ξύλων ἐπηγνύμην.
ἢν δ' ἀρέσκῃ ταῦτ' Ἀθηναίοις, καθῆσθαί μοι δοκεῖ
ἐς τὸ Θησεῖον πλεούσας ἢ 'πὶ τῶν σεμνῶν θεῶν.
οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει·
ἀλλὰ πλείτω χωρὶς αὐτὸς ἐς κόρακας, εἰ βούλεται,
τὰς σκάφας, ἐν αἷς ἐπώλει τοὺς λύχνους, καθελκύ-
σας.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

εὐφημεῖν χρὴ καὶ στόμα κλῄειν καὶ μαρτυριῶν ἀπ-
έχεσθαι, [γηθεν,
καὶ τὰ δικαστήρια συγκλῄειν, οἷς ἡ πόλις ἥδε γέ-
ἐπὶ καιναῖσιν δ' εὐτυχίαισιν παιωνίζειν τὸ θέατρον.
ΧΟ. ὦ ταῖς ἱεραῖς φέγγος Ἀθήναις καὶ ταῖς νήσοις ἐπί-
κουρε,

1217. βάδιζέ νυν Cobetus] βάδιζε γοῦν. βάδιζε δ' οὖν Sauppius. 1218. τάδ' addidit Elmsleius. 1221. εἰργάζετο] ἠργάζετο R. 1225. τυ] τοι R aliique nonnulli. κἀδωρησάμαν V. κἀδωρησάμην ceteri. Fortasse κἀδωρυξάμαν. 1230. χρεών ἔμ' D.] δεήσει μ'. Sic Aesch. Prom. 996. φράσαι | πρὸς οὗ χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος. 1234. τοσοῦτον D.] τοσοῦτο 1237. μού (i. e. μοι ὁ) D.] μου ('μοῦ V.) 1238. εἶεν om. R. 1242. καί τι καὶ Meinekius] Κλ. καὶ τί; Ἀλλ. καὶ 1254—1256. Demostheni tribuit R. 1256. Φανὸς] Vel Φᾶνος: de quo vid. Lehrs. Aristarch. p. 280. ed. sec. 1262. 'ν addidit Hirschigius.

1270. οὗτος D.] οὑτοσὶ ἀεὶ addidit D. δακρύοισιν D.] δακρύοις 1271. δίᾳ μὴ D.] ἐν δίᾳ 1280. ἔστιν] ἔστι δ' Meinekius. 1285. κασωρίοισι (κασωρείοισι Cobetus) ex Stephano Byz. s. v. Κασώριον] κασαυρίοισι 1295. μὲν addidit Bentleius. 1296. ἂν ὁμοίως R. ἀνομοίως vel ἀλλ' ὅμως ceteri. 1303. Καλχηδόνα Casaubonus] Καρχηδόνα 1306. εἰληλύθει Meinekius] ἐληλύθει. Vid. ad Acharn. 16. 1307. χρῇ D.] χρὴ 1311. δοκεῖ Bentleius] δοκῶ 1312. πλεούσας Reiskius] πλεούσαις 1316. κλῄειν (et συγκλῄειν v. 1317.) hic et alibi restitutum pro κλείειν.

τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἥκεις, ἐφ' ὅτῳ κνισῶμεν
ἀγυιάς;
ΑΓ. τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ πε- [ποίηκα.
ΧΟ. καὶ ποῦ 'στιν νῦν, ὦ θαυμαστὰς ἐξευρίσκων ἐπι-
νοίας;
ΑΓ. ἐν ταῖσιν ἰοστεφάνοις οἰκεῖ ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθή- [ναις.
ΧΟ. πῶς ἂν ἴδοιμεν; ποίαν τιν' ἔχει σκευήν; ποῖος γε-
γένηται;
ΑΓ. οἷός περ Ἀριστείδῃ πρότερον καὶ Μιλτιάδῃ ξυνε- [σίτει.
ὄψεσθε δέ· καὶ γὰρ ἀνοιγνυμένων ψόφος ἤδη τῶν
πορπυλαίων.
ἀλλ' ὀλολύξατε φαινομέναισιν ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθή- [ναις
καὶ θαυμασταῖς καὶ πολυύμνοις, ἵν' ὁ κλεινὸς Δῆ-
μος ἐνοικεῖ.
ΧΟ. ὦ ταὶ λιπαραὶ καὶ ἰοστέφανοι καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆ- [ναι,
δείξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ἡμῖν καὶ τῆς γῆς τῆσδε
μόναρχον.
ΑΓ. ὅδ' ἐκεῖνος ὁρᾶν τεττιγοφόρας, ἀρχαίῳ σχήματι
λαμπρός,
οὐ χοιρινῶν ὄζων, ἀλλὰ σπονδῶν, σμύρνῃ κατάλει- [πτος.
ΧΟ. χαῖρ', ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων· καὶ σοὶ ξυγχαίρο-
μεν ἡμεῖς.
τῆς γὰρ πόλεως ἄξια πράττεις καὶ τοῦ Μαραθῶνι [τροπαίου.
ΔΗΜ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἐλθὲ δεῦρ', Ἀγοράκριτε.
ὅσα με δέδρακας ἀγάθ' ἀφεψήσας. ΑΓ. ἐγώ;
ἀλλ', ὦ μέλ', οὐκ οἶσθ' οἷος ἦσθ' αὐτὸς πάρος,
οὐδ' οἷ' ἔδρας· ἐμὲ γὰρ νομίζοις ἂν θεόν.
ΔΗΜ. τί δ' ἔδρων πρὸ τοῦ, κάτειπε, καὶ ποῖός τις ἦ;
ΑΓ. πρῶτον μέν, ὁπότ' εἴποι τις ἐν τἠκκλησίᾳ
"ὦ Δῆμ', ἐραστής εἰμι σὸς φιλῶ τέ σε
καὶ κήδομαί σου καὶ προβουλεύω μόνος,"
τούτοις ὁπότε χρήσαιτό τις προοιμίοις,
ἀνωρτάλιζες κἀκερουτίας. ΔΗΜ. ἐγώ;
ΑΓ. εἶτ' ἐξαπατήσας σ' ἀντὶ τούτων ᾤχετο.
ΔΗΜ. τί φής;
ταυτί μ' ἔδρων, ἐγὼ δὲ τοῦτ' οὐκ ᾐσθόμην;
ΑΓ. τὰ δ' ὦτά γ' ἄν σου νὴ Δί' ἐξεπετάννυτο
ὥσπερ σκιάδειον καὶ πάλιν ξυνήγετο.
ΔΗΜ. οὕτως ἀνόητος ἐγεγενήμην καὶ γέρων;
ΑΓ. καὶ νὴ Δί' εἴ γε δύο λεγοίτην ῥήτορε,
ὁ μὲν ποιεῖσθαι ναῦς μακράς, ὁ δ' ἕτερος αὖ
καταμισθοφορῆσαι τοῦθ', ὁ τὸν μισθὸν λέγων
τὸν τὰς τριήρεις παραδραμὼν ἂν ᾤχετο.
οὗτος, τί κύπτεις; οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς;
ΔΗΜ. αἰσχύνομαί τοι ταῖς πρότερον ἁμαρτίαις.
ΑΓ. ἀλλ' οὐ σὺ τούτων αἴτιος, μὴ φροντίσῃς,
ἀλλ' οἵ σε ταῦτ' ἐξηπάτων. νυνδὶ φράσον·
ἐάν τις εἴπῃ βωμολόχος ξυνήγορος
"οὐκ ἔστιν ὑμῖν τοῖς δικασταῖς ἄλφιτα,
εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτην τὴν δίκην",
τοῦτον τί δράσεις, εἰπέ, τὸν ξυνήγορον;
ΔΗΜ. ἄρας μετέωρον ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλῶ,
ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον.
ΑΓ. τουτὶ μὲν ὀρθῶς καὶ φρονίμως ἤδη λέγεις·
τὰ δ' ἄλλα, φέρ' ἴδω, πῶς πολιτεύσει φράσον.
ΔΗΜ. πρῶτον μὲν ὁπόσοι ναῦς ἐλαύνουσιν μακράς,
καταγομένοις τὸν μισθὸν ἀποδώσω 'ντελῆ.
ΑΓ. πολλοῖς γ' ὑπολίσφοις πυγιδίοισιν ἐχαρίσω.
ΔΗΜ. ἔπειθ' ὁπλίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ
οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται,
ἀλλ' ὥσπερ ἦν τὸ πρῶτον ἐγγεγράψεται.
ΑΓ. τοῦτ' ἔδακε τὸν πόρπακα τὸν Κλεωνύμου.
ΔΗΜ. οὐδ' ἀγορασάγένειος οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ.
ΑΓ. ποῦ δῆτα Κλεισθένης ἀγοράσει καὶ Στράτων;
ΔΗΜ. τὰ μειράκια ταυτὶ λέγω, τἀν τῷ μύρῳ,
ἃ στωμυλεῖται τοιαδὶ καθήμενα
"σοφός γ' ὁ Φαίαξ, δεξιῶς τε κατέμαθεν·
ξυνερτικὸς γάρ ἐστι καὶ περαντικός,
καὶ γνωμοτυπικὸς καὶ σαφὴς καὶ κρουστικός,
καταληπτικός τ' ἄριστα τοῦ θορυβητικοῦ."
ΑΓ. οὔκουν καταδακτυλικὸς σὺ τοῦ λαλητικοῦ;
ΔΗΜ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀναγκάσω κυνηγετεῖν ἐγὼ
τούτους ἅπαντας παυσαμένους ψηφισμάτων.
ΑΓ. ἔχε νυν ἐπὶ τούτοις τουτονὶ τὸν ὀκλαδίαν,
καὶ παῖδ' ἐνόρχην, ὅσπερ οἴσει τόνδε σοι·
κἄν που δοκῇ σοι, τοῦτον ὀκλαδίαν ποίει.
ΔΗΜ. μακάριος ἐς τἀρχαῖα δὴ καθίσταμαι.
ΑΓ. φήσεις γ', ἐπειδὰν τὰς τριακοντούτιδας
σπονδὰς παραδῶ σοι. δεῦρ' ἴθ' αἱ Σπονδαὶ ταχύ.
ΔΗΜ. ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλαί· πρὸς τῶν θεῶν,
ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντουτίσαι;
πῶς ἔλαβες αὐτὰς ἐτεόν; ΑΓ. οὐ γὰρ ὁ Παφλαγὼν
ἀπέκρυπτε ταύτας ἔνδον, ἵνα σὺ μὴ λάβοις;
νῦν οὖν ἐγώ σοι παραδίδωμ' ἐς τοὺς ἀγροὺς
αὐτὰς ἰέναι λαβόντα. ΔΗΜ. τὸν δὲ Παφλαγόνα,
ὃς ταῦτ' ἔδρασεν, εἴφ' ὅ τι ποιήσεις κακόν.
ΑΓ. οὐδὲν μέγ' ἀλλ' ἢ τὴν ἐμὴν ἕξει τέχνην·
ἐπὶ ταῖς πύλαις ἀλλαντοπωλήσει μόνος,
τὰ κύνεια μιγνὺς τοῖς ὀνείοις πράγμασιν,
μεθύων τε ταῖς πόρναισι λοιδορήσεται,
κἀκ τῶν βαλανείων πίεται τὸ λούτριον.
ΔΗΜ. εὖ γ' ἐπενόησας οὗπέρ ἐστιν ἄξιος,
πόρναισι καὶ βαλανεῦσι διακεκραγέναι,
καί σ' ἀντὶ τούτων ἐς τὸ πρυτανεῖον καλῶ
ἐς τὴν ἕδραν θ', ἵν' ἐκεῖνος ἦν ὁ φαρμακός.
ἕπου δὲ ταυτηνὶ λαβὼν τὴν βατραχίδα·
κἀκεῖνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην,
ἵν' ἴδωσιν αὐτόν, οἷς ἐλωβᾶθ', οἱ ξένοι.

1324. ἴδοιμεν Brunckius] ἴδωμεν τιν' addidit Porsonus. ποῖος Reisigius] καὶ ποῖος 1331. τεττιγοφόρας Porsonus ex Hesychio] τεττιγοφόρος 1334. τοῦ Μαραθῶνι Bentleius] τοὐμμαραθῶνι R. τοῦ 'ν μαραθῶνι ceteri. 1346. ᾐσθόμην] ᾔδειν RV aliique. 1350. Δί' εἴ γε Porsonus] Δία γ' εἰ 1352. τοῦθ' codices duo. τοῦτό θ' alii duo. τούτων R. τοῦτον ceteri. 1357. νυνδὶ Seidlerus] νῦν δὲ

1368. ὑπολίσφοις Brunckius] ὑπολίσποις 1369. ὁπλίτης Fr. Thierschius] ὁ πολίτης 1373. ἀγορασάγένειος D.] ἀγοράσει γ' (τ' R) οὐδεὶς ἐν ἀγορᾷ] οὐδεὶς ἐν τἀγορᾷ V. ἐν τ' ἀγορᾶι οὐδείς R. 1377. τε κατέμαθεν D.] τ' οὐκ ἀπέθανε. In cod. Paris. A. δεξιῶς ἐμάνθανε. 1378. ξυνερτικὸς D.] συνερκτικὸς vel ξυνερκτικὸς 1392. αὐτὰς Bentleius] ταύτας 1393. ἀπέκρυπτε ταύτας] ἀπέκρυπτεν αὐτὰς Hirschigius. λάβοις Brunckius] λάβῃς 1401. λούτριον Elmsleius] λοῦτρον 1405. ἦν] ἦσθ' Meinekius. Post v. 1408. chori versus aliquot excidisse coniecit Bergkius.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΝΕΦΕΛΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.	ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.
ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.	ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ ΣΤΡΕΨΙΑΔΟΥ.	ΠΑΣΙΑΣ, δανειστής.
ΜΑΘΗΤΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.	ΑΜΥΝΙΑΣ, δανειστής.
ΣΩΚΡΑΤΗΣ.	ΜΑΡΤΥΣ.
ΧΟΡΟΣ ΝΕΦΕΛΩΝ.	ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

I. Πρεσβύτης τις Στρεψιάδης ὑπὸ δανείων καταπονούμενος διὰ τὴν ἱπποτροφίαν τοῦ παιδὸς δεῖται τούτου φοιτήσαντα ὡς τὸν Σωκράτην μαθεῖν τὸν ἥττονα λόγον, εἴ πως δύναιτο τὰ ἄδικα λέγων ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοὺς χρήστας νικᾶν καὶ μηδενὶ τῶν δανειστῶν μηδὲν ἀποδοῦναι. οὐ βουλομένου δὲ τοῦ μειρακίσκου διαγνοὺς αὐτὸς ἐλθὼν μανθάνειν μαθητὴν τοῦ Σωκράτους ἐκκαλέσας τινὰ διαλέγεται. ἐκκυκληθείσης δὲ τῆς διατριβῆς οἵ τε μαθηταὶ κύκλῳ καθήμενοι πιναροὶ συνορῶνται καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐπὶ κρεμάθρας αἰωρούμενος καὶ ἀποσκοπῶν τὰ μετέωρα θεωρεῖται. μετὰ ταῦτα τελεῖ παραλαβὼν τὸν πρεσβύτην, καὶ τοὺς νομιζομένους παρ' αὐτῷ θεούς, Ἀέρα, προσέτι δὲ καὶ Αἰθέρα καὶ Νεφέλας κατακαλεῖται. πρὸς δὲ τὴν εὐχὴν εἰσέρχονται Νεφέλαι ἐν σχήματι χοροῦ καὶ φυσιολογήσαντος οὐκ ἀπιθάνως τοῦ Σωκράτους ἀποκαταστᾶσαι πρὸς τοὺς θεατὰς περὶ πλειόνων διαλέγονται. μετὰ δὲ ταῦτα ὁ μὲν πρεσβύτης διδασκόμενος ἐν τῷ φανερῷ τινὰ τῶν μαθημάτων γελωτοποιεῖ, καὶ ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀμαθίαν ἐκ τοῦ φροντιστηρίου ἐκβάλλεται, ἄγων πρὸς βίαν τὸν υἱὸν συνίστησι τῷ Σωκράτει. τούτου δὲ ἐξαγαγόντος αὐτῷ ἐν τῷ θεάτρῳ τὸν ἄδικον καὶ τὸν δίκαιον λόγον, διαγωνισθεὶς ὁ ἄδικος πρὸς τὸν δίκαιον λόγον, καὶ παραλαβὼν αὐτὸν ὁ ἄδικος λόγος ἐκδιδάσκει, κομισάμενος δὲ αὐτὸν ὁ πατὴρ ἐκπεπονημένον ἐπηρεάζει τοῖς χρήσταις καὶ ὡς κατωρθωκὼς εὐωχεῖ παραλαβών. γενομένης δὲ περὶ τὴν εὐωχίαν ἀντιλογίας πληγὰς λαβὼν ὑπὸ τοῦ παιδὸς βοὴν ἵστησι, καὶ προσκαταλαλούμενος ὑπὸ τοῦ παιδὸς ὅτι δίκαιον τοὺς πατέρας ὑπὸ τῶν υἱῶν ἀντιτύπτεσθαι, ὑπεραλγῶν διὰ τὴν πρὸς τὸν υἱὸν σύγκρουσιν ὁ γέρων κατασκάπτει καὶ ἐμπίπρησι τὸ φροντιστήριον τῶν Σωκρατικῶν. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν πάνυ δυνατῶς πεποιημένων.

II. Φασὶ τὸν Ἀριστοφάνην γράψαι τὰς Νεφέλας ἀναγκασθέντα ὑπὸ Ἀνύτου καὶ Μελήτου, ἵνα προδιασκέψαιντο ποῖοί τινες εἶεν Ἀθηναῖοι κατὰ Σωκράτους ἀκούοντες. ηὐλαβοῦντο γάρ, ὅτι πολλοὺς εἶχεν ἐραστάς, καὶ μάλιστα τοὺς περὶ Ἀλκιβιάδην, οἳ καὶ ἐπὶ τοῦ δράματος τούτου μηδὲ νικῆσαι ἐποίησαν τὸν ποιητήν. ὁ δὲ πρόλογός ἐστι τῶν Νεφελῶν ἁρμοδιώτατα καὶ δεξιώτατα συγκείμενος. πρεσβύτης γάρ ἐστιν ἄγροικος ἀχθόμενος παιδὶ ἀστικοῦ φρονήματος γέμοντι καὶ τῆς εὐγενείας εἰς πολυτέλειαν ἀπολελαυκότι. ἡ γὰρ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν

οἰκία, ὅθεν ἦν τὸ πρὸς μητρὸς γένος ὁ μειρακίσκος, ἐξ ἀρχῆς, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνῃρημένη νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπίασι, τὰς δὲ Πυθοῖ, ἐνίας δὲ Ἰσθμοῖ καὶ Νεμέᾳ καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς ἀγῶσιν. εὐδοκιμοῦσαν οὖν ὁρῶν ὁ νεανίσκος ἀπέκλινε πρὸς τὸ ἔθος τῶν πρὸς μητρὸς προγόνων.

III. Τὴν μὲν κωμῳδίαν καθῆκε κατὰ Σωκράτους, ὡς τοιαῦτα νομίζοντος καὶ Νεφέλας καὶ Ἀέρα καὶ τί γὰρ ἀλλ' ἢ ξένους εἰσάγοντος δαίμονας. χορῷ δὲ ἐχρήσατο Νεφελῶν πρὸς τὴν τοῦ ἀνδρὸς κατηγορίαν, καὶ διὰ τοῦτο οὕτως ἐπεγράφη τὸ δρᾶμα. διτταὶ δὲ φέρονται Νεφέλαι. οἱ δὲ κατηγορήσαντες Σωκράτους Μέλητος καὶ Ἄνυτος.

IV. Αἱ πρῶται Νεφέλαι[*] ἐν ἄστει ἐδιδάχθησαν ἐπὶ ἄρχοντος Ἰσάρχου, ὅτε Κρατῖνος μὲν ἐνίκα Πυτίνῃ, Ἀμειψίας δὲ Κόννῳ. διόπερ Ἀριστοφάνης ἀπορριφθεὶς παραλόγως ᾠήθη δεῖν ἀναδιδάξαι τὰς Νεφέλας [τὰς δευτέρας] καὶ ἀπομέμφεσθαι τὸ θέατρον. ἀποτυχὼν δὲ πολὺ μᾶλλον καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα οὐκέτι τὴν διασκευὴν εἰσήγαγεν. αἱ δὲ δεύτεραι Νεφέλαι ἐπὶ Ἀμεινίου ἄρχοντος.

V. Τὸ δρᾶμα τὸ τῶν Νεφελῶν κατὰ Σωκράτους γέγραπται τοῦ φιλοσόφου ἐπίτηδες ὡς κακοδιδασκαλοῦντος τοὺς νέους Ἀθήνησι, τῶν κωμικῶν πρὸς τοὺς φιλοσόφους ἐχόντων τινὰ ἀντιλογίαν, οὐχ, ὥς τινες, δι' Ἀρχέλαον τὸν Μακεδόνων βασιλέα, ὅτι προύκρινεν αὐτὸν Ἀριστοφάνους.

VI. Τοῦτο ταυτόν ἐστι τῷ προτέρῳ. διεσκεύασται δὲ ἐπὶ μέρους, ὡς ἂν δὴ ἀναδιδάξαι μὲν αὐτὸ τοῦ ποιητοῦ προθυμηθέντος, οὐκέτι δὲ τοῦτο δι' ἥν ποτε αἰτίαν ποιήσαντος. καθόλου μὲν οὖν σχεδὸν παρὰ πᾶν μέρος γεγενημένη διόρθωσις. τὰ μὲν γὰρ περιῄρηται, τὰ δὲ παραπέπλεκται, καὶ ἐν τῇ τάξει καὶ ἐν τῇ τῶν προσώπων διαλλαγῇ μετεσχημάτισται, τὰ δὲ ὁλοσχεροῦς τῆς διασκευῆς τοιαῦτα ὄντα τετύχηκεν· αὐτίκα ἡ παράβασις τοῦ χοροῦ ἤμειπται, καὶ ὅπου ὁ δίκαιος λόγος πρὸς τὸν ἄδικον λαλεῖ, καὶ τελευταῖον ὅπου καίεται ἡ διατριβὴ Σωκράτους.

[*] Αἱ πρῶται Νεφέλαι] De duplici Nubium editione dixi in Fragmentorum editione Oxoniensi p. 507—513. De loco Diogenis L. 2, 18., de quo ibi dixi p. 511—513. addendum omnia illa ἐδόκει δὲ συμποιεῖν usque ad verba οὗτός ἐστι τὰς σοφάς non esse ab Diogene scripta, sed margini olim adscripta fuisse ex Vita Euripidis loco alieno: quod demonstravit L. Dindorfius in Praefat. ad Xenophontis Memorabilium editionem Oxoniensem p. XIX. XX.

ΣΤΡΕΨΙΑΔΗΣ.

Ἰοὺ ἰού·
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον
ἀπέραντον. οὐδέποθ' ἡμέρα γενήσεται;
καὶ μὴν πάλαι γ' ἀλεκτρυόνος ἤκουσ' ἐγώ·
οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν πρὸ τοῦ.
ἀπόλοιο δῆτ', ὦ πόλεμε, πολλῶν οὕνεκα,
ὅτ' οὐδὲ κολάσ' ἔξεστί μοι τοὺς οἰκέτας.
ἀλλ' οὐδ' ὁ χρηστὸς οὑτοσὶ νεανίας
ἐγείρεται τῆς νυκτός, ἀλλὰ πέρδεται
ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ῥέγκωμεν ἐγκεκαλυμμένοι.
ἀλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν δακνόμενος
ὑπὸ τῆς δαπάνης καὶ τῆς φάτνης καὶ τῶν χρεῶν,
διὰ τουτονὶ τὸν υἱόν. ὁ δὲ κόμην ἔχων
ἱππάζεταί τε καὶ ξυνωρικεύεται
ὀνειροπολεῖ θ' ἵππους· ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι,
ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας·
οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν. ἅπτε, παῖ, λύχνον,
κἄκφερε τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν
ὁπόσοις ὀφείλω καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους.
φέρ' ἴδω, τί ὀφείλω; δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ.
τοῦ δώδεκα μνᾶς Πασίᾳ; τί ἐχρησάμην;
ὅτ' ἐπριάμην τὸν κοππατίαν. οἴμοι τάλας,
εἴθ' ἐξεκόπη πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ.

24. ἐξεκόπη Kusterus] ἐξεκόπην

ΦΕΙΔΙΠΠΙΔΗΣ.

Φίλων, ἀδικεῖς· ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον.
ΣΤ. τοῦτ' ἔστι τουτὶ τὸ κακὸν ὅ μ' ἀπολώλεκεν·
ὀνειροπολεῖ γὰρ καὶ καθεύδων ἱππικήν.
ΦΕ. πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια;
ΣΤ. ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους.
ἀτὰρ τί χρέος ἔβα με μετὰ τὸν Πασίαν;
τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμυνίᾳ.
ΦΕ. ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε.
ΣΤ. ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν,
ὅτε καὶ δίκας ὦφληκα χἄτεροι τόκου
ἐνεχυράσεσθαί φασιν. ΦΕ. ἐτεόν, ὦ πάτερ,
τί δυσκολαίνεις καὶ στρέφει τὴν νύχθ' ὅλην;
ΣΤ. δάκνει με δήμαρχός τις ἐκ τῶν στρωμάτων.
ΦΕ. ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τί με.
ΣΤ. σὺ δ' οὖν κάθευδε· τὰ δὲ χρέα ταῦτ' ἴσθ' ὅτι
ἐς τὴν κεφαλὴν ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται.
φεῦ.
εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς,
ἥτις με γῆμ' ἐπῆρε τὴν σὴν μητέρα·
ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος,
εὐρωτιῶν, ἀκόρητος, εἰκῇ κείμενος,
βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις καὶ στεμφύλοις.
ἔπειτ' ἔγημα Μεγακλέους τοῦ Μεγακλέους
ἀδελφιδῆν ἄγροικος ὢν ἐξ ἄστεως,

37. δήμαρχός τις] τις δήμαρχος V aliique.

σεμνὴν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην.
ταύτην ὅτ' ἐγάμουν, ξυγκατεκλινόμην ἐγὼ
ὄζων τρυγὸς, τρασιᾶς, ἐρίων περιουσίας,
ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,
δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος.
οὐ μὴν ἐρῶ γ' ὡς ἀργὸς ἦν, ἀλλ' ἐσπάθα.
ἐγὼ δ' ἂν αὐτῇ θοἰμάτιον δεικνὺς τοδὶ
πρόφασιν ἔφασκον, ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ.
ΣΤ. οἴμοι· τί γάρ μοι τὸν πότην ἧπτες λύχνον;
δεῦρ' ἔλθ', ἵνα κλάῃς. ΘΕ. διὰ τί δῆτα κλαύσομαι;
ΣΤ. ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων.
μετὰ ταῦθ', ὅπως νῷν ἐγένεθ' υἱὸς οὑτοσὶ,
ἐμοί τε δὴ καὶ τῇ γυναικὶ τἀγαθῇ,
περὶ τοὐνόματος δὴ 'ντεῦθεν ἐλοιδορούμεθα·
ἡ μὲν γὰρ ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα,
Ξάνθιππον ἢ Χάριππον ἢ Καλλιππίδην,
ἐγὼ δὲ τοῦ πάππου 'τιθέμην Φειδωνίδην.
τέως μὲν οὖν ἐκρινόμεθ'· εἶτα τῷ χρόνῳ
κοινῇ ξυνέβημεν κἀθέμεθα Φειδιππίδην.
τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο,
ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν,
ὥσπερ Μεγακλέης, ξυστίδ' ἔχων· ἐγὼ δ' ἔφην,
ὅταν μὲν οὖν τὰς αἶγας ἐκ τοῦ Φελλέως,
ὥσπερ ὁ πατήρ σου, διφθέραν ἐνημμένος.
ἀλλ' οὐκ ἐπίθετο τοῖς ἐμοῖς οὐδὲν λόγοις,
ἀλλ' ἵππερών μου κατέχεεν τῶν χρημάτων.
νῦν οὖν ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων ὁδοῦ
μίαν ηὗρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ,
ἣν ἢν ἀναπείσω τουτονὶ, σωθήσομαι.
ἀλλ' ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι.
πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραιμι; πῶς;
Φειδιππίδη, Φειδιππίδιον. ΦΕ. τί, ὦ πάτερ;
ΣΤ. κύσον με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.
ΦΕ. ἰδού. τί ἔστιν; ΣΤ. εἰπέ μοι, φιλεῖς ἐμέ;
ΦΕ. νὴ τὸν Ποσειδῶ τουτονὶ τὸν ἵππιον.
ΣΤ. μή μοί γε τοῦτον μηδαμῶς τὸν ἵππιον·
οὗτος γὰρ ὁ θεὸς αἴτιός μοι τῶν κακῶν.
ἀλλ' εἴπερ ἐκ τῆς καρδίας μ' ὄντως φιλεῖς,
ὦ παῖ, πιθοῦ μοι. ΦΕ. τί δὲ πίθωμαι δῆτά σοι;
ΣΤ. ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους,
καὶ μάνθαν' ἐλθὼν ἂν ἐγὼ παραινέσω. [σομαι,
ΦΕ. λέγε δὴ, τί κελεύεις; ΣΤ. καί τι πείσει; ΦΕ. πεί-
νὴ τὸν Διόνυσον. ΣΤ. δεῦρό νυν ἀπόβλεπε.
ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο καὶ τῳκίδιον;
ΦΕ. ὁρῶ. τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτεὸν, ὦ πάτερ;
ΣΤ. ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἐστὶ φροντιστήριον.
ἐνταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες οἳ τὸν οὐρανὸν
λέγοντες ἀναπείθουσιν ὡς ἔστιν πνιγεὺς
κἄστιν περὶ ἡμᾶς οὗτος, ἡμεῖς δ' ἄνθρακες.
οὗτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα.
ΦΕ. εἰσὶν δὲ τίνες; ΣΤ. οὐκ οἶδ' ἀκριβῶς τοὔνομα·
μεριμνοφροντισταὶ καλοί τε κἀγαθοί.
ΦΕ. αἰβοῖ, πονηροί γ', οἶδα. τοὺς ἀλαζόνας,
τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις·
ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν.
ΣΤ. ἰὴ ἰὴ σιώπα· μηδὲν εἴπῃς νήπιον.
ἀλλ' εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων,
τούτων γενοῦ μοι σχασάμενος τὴν ἱππικήν.
ΦΕ. οὐκ ἂν μὰ τὸν Διόνυσον, εἰ δοίης γέ μοι
τοὺς φασιανοὺς οὓς τρέφει Λεωγόρας.
ΣΤ. ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ὦ φίλτατ' ἀνθρώπων ἐμοὶ,
ἐλθὼν διδάσκου. ΦΕ. καὶ τί σοι μαθήσομαι;
ΣΤ. εἶναι παρ' αὐτοῖς φασιν ἄμφω τὼ λόγω,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστὶ, καὶ τὸν ἥττονα.
τούτοιν τὸν ἕτερον τοῖν λόγοιν, τὸν ἥττονα,
νικᾶν λέγοντά φασι τἀδικώτερα.
ἢν οὖν μάθῃς μοι τὸν ἄδικον τοῦτον λόγον,
ἃ νῦν ὀφείλω διὰ σὲ, τούτων τῶν χρεῶν
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί.
ΦΕ. οὐκ ἂν πιθοίμην· οὐ γὰρ ἂν τλαίην ἰδεῖν
τοὺς ἱππέας τὸ χρῶμα διακεκναισμένος.
ΣΤ. οὐκ ἄρα μὰ τὴν Δήμητρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδει,
οὔτ' αὐτὸς οὔθ' ὁ ζύγιος οὔθ' ὁ σαμφόρας·
ἀλλ' ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.
ΦΕ. ἀλλ' οὐ περιόψεταί μ' ὁ θεῖος Μεγακλέης
ἄνιππον. ἀλλ' εἴσειμι, σοῦ δ' οὐ φροντιῶ.
ΣΤ. ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι,
ἀλλ' εὐξάμενος τοῖσιν θεοῖς διδάξομαι
αὐτὸς βαδίζων ἐς τὸ φροντιστήριον.
πῶς οὖν γέρων ὢν κἀπιλήσμων καὶ βραδὺς
λόγων ἀκριβῶν σχινδαλάμους μαθήσομαι;
ἰτητέον. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι,
ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον.

ΜΑΘΗΤΗΣ.

βάλλ' ἐς κόρακας· τίς ἐσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν;
ΣΤ. Φείδωνος υἱὸς Στρεψιάδης Κικυννόθεν.
ΜΑ. ἀμαθής γε νὴ Δί', ὅστις οὑτωσὶ σφόδρα
ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας
καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξηυρημένην.
ΣΤ. ξύγγνωθί μοι· τηλοῦ γὰρ οἰκῶ τῶν ἀγρῶν.
ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον.
ΜΑ. ἀλλ' οὐ θέμις πλὴν τοῖς μαθηταῖσιν λέγειν.
ΣΤ. λέγε νυν ἐμοὶ θαρρῶν· ἐγὼ γὰρ οὑτοσὶ
ἥκω μαθητὴς ἐς τὸ φροντιστήριον.
ΜΑ. λέξω. νομίσαι δὲ ταῦτα χρὴ μυστήρια.
ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας·
δακοῦσα γὰρ τοῦ Χαιρεφῶντος τὴν ὀφρῦν
ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους ἀφήλατο.
ΣΤ. πῶς δῆτα τοῦτ' ἐμέτρησε; ΜΑ. δεξιώτατα.
κηρὸν διατήξας, εἶτα τὴν ψύλλαν λαβὼν
ἐνέβαψεν ἐς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε,
κᾆτα ψυχείσῃ περιέφυσαν Περσικαί.
ταύτας ὑπολύσας ἀνεμέτρει τὸ χωρίον.
ΣΤ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.
ΜΑ. τί δῆτ' ἂν, ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους
φρόντισμα; ΣΤ. ποῖον; ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.
ΜΑ. ἀνήρετ' αὐτὸν Χαιρεφῶν ὁ Σφήττιος
ὁπότερα τὴν γνώμην ἔχοι, τὰς ἐμπίδας
κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον.
ΣΤ. τί δῆτ' ἐκεῖνος εἶπε περὶ τῆς ἐμπίδος;
ΜΑ. ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος
στενόν· διὰ λεπτοῦ δ' ὄντος αὐτοῦ τὴν πνοὴν
βίᾳ βαδίζειν εὐθὺ τοὐρροπυγίου·

---

64. Χάριππον] Χαίριππον V. 65. τοῦ] τὸ τοῦ Cobetus. 74. ἵππερων D. ex Photio] ἵππερον 87. πιθοῦ μοι R. μοι om. ceteri. πιθοῦμαι V. τί δὲ C. F. Hermannus] τί οὖν πίθωμαι Dawesius] πείθομαι, recentiores nonnulli πιθοῦμαι 97. ἄνθρακες] ἄνθρακες Meinekius. 104. om. R. 105. ἰὴ ἰὴ D.] ἢ ἢ

125. εἴσειμι] εἶμι codex unus. ἄνιππον ὄντ'· ἀλλ' εἶμι Cobetus. 130. σχινδαλάμους Brunckius] σκινδάλμους RV. σκινδαλάμους alii. 137. ἐξηυρημένην Etym. M. p. 80, 9.] ἐξευρημένην. Augmentum verbo εὑρίσκω similibusque, in codicibus plerumque neglectum, ubique restitui, praeeunte Elmsleio: de quo dixi in Annot. Oxon. p. 127. 148. τοῦτ' ἐμέτρησε] τοῦτο διεμέτρησεν R et recentiores nonnulli, eiecto in aliis τοῦτο.

ἔπειτα κοῖλον πρὸς στενῷ προσκείμενον
τὸν πρωκτὸν ἠχεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνεύματος.
ΣΤ. σάλπιγξ ὁ πρωκτός ἐστιν ἄρα τῶν ἐμπίδων.
ὦ τρισμακάριος τοῦ διεντερεύματος.
ἦ ῥᾳδίως φεύγων ἂν ἀποφύγοι δίκην
ὅστις δίοιδε τοὔντερον τῆς ἐμπίδος.
ΜΑ. πρώην δέ γε γνώμην μεγάλην ἀφῃρέθη
ὑπ᾽ ἀσκαλαβώτου. ΣΤ. τίνα τρόπον; κάτειπέ μοι.
ΜΑ. ζητοῦντος αὐτοῦ τῆς σελήνης τὰς ὁδοὺς
καὶ τὰς περιφοράς, εἶτ᾽ ἄνω κεχηνότος
ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν.
ΣΤ. ἥσθην γαλεώτῃ καταχέσαντι Σωκράτους.
ΜΑ. ἐχθὲς δέ γ᾽ ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἑσπέρας.
ΣΤ. εἶεν· τί οὖν πρὸς τἄλφιτ᾽ ἐπαλαμήσατο;
ΜΑ. κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσας λεπτὴν τέφραν,
κάμψας ὀβελίσκον, εἶτα διαβήτην λαβών,
ἐκ τῆς παλαίστρας θοἰμάτιον ὑφείλετο.
ΣΤ. τί δῆτ᾽ ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν;
ἄνοιγ᾽ ἄνοιγ᾽ ἀνύσας τὸ φροντιστήριον,
καὶ δεῖξον ὡς τάχιστά μοι τὸν Σωκράτη.
μαθητιῶ γάρ· ἀλλ᾽ ἄνοιγε τὴν θύραν.
ὦ Ἡράκλεις, ταυτὶ ποδαπὰ τὰ θηρία;
ΜΑ. τί ἐθαύμασας; τῷ σοι δοκοῦσιν εἰκέναι;
ΣΤ. τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι, τοῖς Λακωνικοῖς.
ἀτὰρ τί ποτ᾽ ἐς τὴν γῆν βλέπουσιν οὑτοιί;
ΜΑ. ζητοῦσιν οὗτοι τὰ κατὰ γῆς. ΣΤ. βολβοὺς ἄρα
ζητοῦσι. μή νυν τουτογὶ φροντίζετε·
ἐγὼ γὰρ οἶδ᾽ ἵν᾽ εἰσὶ μεγάλοι καὶ καλοί.
τί γὰρ οἵδε δρῶσιν οἱ σφόδρ᾽ ἐγκεκυφότες;
ΜΑ. οὗτοι δ᾽ ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον.
ΣΤ. τί δῆθ᾽ ὁ πρωκτὸς ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπει;
ΜΑ. αὐτὸς καθ᾽ αὑτὸν ἀστρονομεῖν διδάσκεται.
ἀλλ᾽ εἴσιθ᾽, ἵνα μὴ ᾽κεῖνος ὑμῖν ἐπιτύχῃ.
ΣΤ. μήπω γε μήπω γ᾽, ἀλλ᾽ ἐπιμεινάντων, ἵνα
αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν.
ΜΑ. ἀλλ᾽ οὐχ οἷόν τ᾽ αὐτοῖσι πρὸς τὸν ἀέρα
ἔξω διατρίβειν πολὺν ἄγαν ἐστὶν χρόνον.
ΣΤ. πρὸς τῶν θεῶν, τί γὰρ τάδ᾽ ἐστίν; εἰπέ μοι.
ΜΑ. ἀστρονομία μὲν αὑτηί. ΣΤ. τουτὶ δὲ τί;
ΜΑ. γεωμετρία. ΣΤ. τοῦτ᾽ οὖν τί ἐστι χρήσιμον;
ΜΑ. γῆν ἀναμετρεῖσθαι. ΣΤ. πότερα τὴν κληρουχικήν;
ΜΑ. οὔκ, ἀλλὰ τὴν ξύμπασαν. ΣΤ. ἀστεῖον λέγεις.
τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον.
ΜΑ. αὕτη δέ σοι γῆς περίοδος πάσης. ὁρᾷς;
αἵδε μὲν Ἀθῆναι. ΣΤ. τί σὺ λέγεις; οὐ πείθομαι,
ἐπεὶ δικαστὰς οὐχ ὁρῶ καθημένους.
ΜΑ. ὡς τοῦτ᾽ ἀληθῶς Ἀττικὸν τὸ χωρίον.
ΣΤ. καὶ ποῦ Κικυννῆς εἰσὶν οὑμοὶ δημόται;
ΜΑ. ἐνταῦθ᾽ ἔνεισιν. ἡ δέ γ᾽ Εὔβοι᾽, ὡς ὁρᾷς,
ἡδὶ παρατέταται μακρὰ πόρρω πάνυ.
ΣΤ. οἶδ᾽· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους.
ἀλλ᾽ ἡ Λακεδαίμων ποῦ ᾽στιν; ΜΑ. ὅπου ᾽στίν; αὑτηί.
ΣΤ. ὡς ἐγγὺς ἡμῶν. τοῦτό νυν φροντίζετε,
ταύτην ἀφ᾽ ἡμῶν ἀπαγαγεῖν πόρρω πάνυ.
ΜΑ. ἀλλ᾽ οὐχ οἷόν τε. ΣΤ. νὴ Δί᾽ οἰμώξεσθ᾽ ἄρα.
φέρε τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ;
ΜΑ. αὐτός. ΣΤ. τίς αὐτός; ΜΑ. Σωκράτης. ΣΤ. ὦ Σώκρα-
ἴθ᾽ οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα. [τες.
ΜΑ. αὐτὸς μὲν οὖν σὺ κάλεσον· οὐ γάρ μοι σχολή.
ΣΤ. ὦ Σώκρατες,
ὦ Σωκρατίδιον.

185. εἰκέναι Brunckius] ἐοικέναι 189. τουτογὶ Porsonus] τουτό γε 195. ὑμῖν scholiasta] ἡμῖν 203. ἀναμετρεῖσθαι] ἀναμετρῆσαι Cobetus. 209. Ἀττικὸν] Ἀττικὴ Dobraeus. 215. νυν Bergkius] πάνυ (γρ. μέγα ap. schol.) In solo V πάλιν. 217. τε. ΣΤ. νὴ Δί᾽ Cobetus] τε νὴ Δί᾽. ΣΤ.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.
τί με καλεῖς, ὦφήμερε;
ΣΤ. πρῶτον μὲν ὅ τι δρᾷς, ἀντιβολῶ, κάτειπέ μοι.
ΣΩ. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.
ΣΤ. ἔπειτ᾽ ἀπὸ ταρροῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς,
ἀλλ᾽ οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς, εἴπερ; ΣΩ. οὐ γὰρ ἄν ποτε
ἐξηῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα,
εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόημα καὶ τὴν φροντίδα
λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα.
εἰ δ᾽ ὢν χαμαὶ τἄνω κάτωθεν ἐσκόπουν,
οὐκ ἄν ποθ᾽ ηὗρον· οὐ γὰρ ἀλλ᾽ ἡ γῆ βίᾳ
ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.
πάσχει δὲ ταὐτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα.
ΣΤ. τί φῄς;
ἡ φροντὶς ἕλκει τὴν ἰκμάδ᾽ ἐς τὰ κάρδαμα;
ἴθι νυν, κατάβηθ᾽, ὦ Σωκρατίδιον, ὡς ἐμέ,
ἵνα με διδάξῃς ὧνπερ ἕνεκ᾽ ἐλήλυθα.
ΣΩ. ἦλθες δὲ κατὰ τί; ΣΤ. βουλόμενος μαθεῖν λέγειν.
ὑπὸ γὰρ τόκων χρήστων τε δυσκολωτάτων
ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ᾽ ἐνεχυράζομαι.
ΣΩ. πόθεν δ᾽ ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμενος;
ΣΤ. νόσος μ᾽ ἐπέτριψεν ἱππικὴ δεινὴ φαγεῖν.
ἀλλά με δίδαξον τὸν ἕτερον τοῖν σοῖν λόγοιν,
τὸν μηδὲν ἀποδιδόντα. μισθὸν δ᾽ ὅντιν᾽ ἂν
πράττῃ μ᾽ ὀμοῦμαί σοι καταθήσειν τοὺς θεούς.
ΣΩ. ποίους θεοὺς ὀμεῖ σύ; πρῶτον γὰρ θεοὶ
ἡμῖν νόμισμ᾽ οὐκ ἔστι. ΣΤ. τῷ γὰρ ὄμνυτ᾽; ἢ
σιδαρέοισιν, ὥσπερ ἐν Βυζαντίῳ;
ΣΩ. βούλει τὰ θεῖα πράγματ᾽ εἰδέναι σαφῶς
ἅττ᾽ ἐστὶν ὀρθῶς; ΣΤ. νὴ Δί᾽, εἴπερ ἔστι γε.
ΣΩ. καὶ ξυγγενέσθαι ταῖς Νεφέλαισιν ἐς λόγους,
ταῖς ἡμετέραισι δαίμοσιν; ΣΤ. μάλιστά γε.
ΣΩ. κάθιζε τοίνυν ἐπὶ τὸν ἱερὸν σκίμποδα.
ΣΤ. ἰδοὺ κάθημαι. ΣΩ. τουτονὶ τοίνυν λαβὲ [κρατες,
τὸν στέφανον. ΣΤ. ἐπὶ τί στέφανον; οἴμοι, Σώ-
ὥσπερ με τὸν Ἀθάμανθ᾽ ὅπως μὴ θύσετε.
ΣΩ. οὔκ, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοὺς τελουμένους
ἡμεῖς ποιοῦμεν. ΣΤ. εἶτα δὴ τί κερδανῶ;
ΣΩ. λέγειν γενήσει τρῖμμα, κρόταλον, παιπάλη.
ἀλλ᾽ ἔχ᾽ ἀτρεμί. ΣΤ. μὰ τὸν Δί᾽ οὐ ψεύσει γέ με·
καταπαττόμενος γὰρ παιπάλη γενήσομαι.
ΣΩ. εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην καὶ τῆς εὐχῆς ἐπα-
κούειν. [μετέωρον,
ὦ δέσποτ᾽ ἄναξ, ἀμέτρητ᾽ Ἀήρ, ὃς ἔχεις τὴν γῆν
λαμπρός τ᾽ Αἰθὴρ σεμναί τε θεαὶ Νεφέλαι βροντη-
σικέραυνοι, [ωροι.
ἄρθητε, φάνητ᾽, ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ μετέ-
ΣΤ. μήπω μήπω γε, πρὶν ἂν τουτὶ πτύξωμαι, μὴ κατα-
βρεχθῶ. [μον᾽ ἔχοντα.
τὸ δὲ μηδὲ κυνῆν οἴκοθεν ἐλθεῖν ἐμὲ τὸν κακοδαί-
ΣΩ. ἔλθετε δῆτ᾽, ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ᾽ εἰς ἐπί-
δειξιν, [κάθησθε,
εἴτ᾽ ἐπ᾽ Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς χιονοβλήτοισι
εἴτ᾽ Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ἱερὸν χορὸν ἵστατε
Νύμφαις, [σθε πρόχοισιν,
εἴτ᾽ ἄρα Νείλου προχοὰς ὑδάτων χρυσέαις ἀρύτε-
ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ᾽ ἢ σκόπελον νιφόεντα Μί-
μαντος·

238. ἕνεκ᾽ Bentleius] οὕνεκ᾽ 261. ἀτρεμί R. ἀτρέμας ceteri. ἀτρεμεί probarunt grammatici nonnulli: de quo dixi in Annot. Oxon. p. 134. 263. ἐπακούειν RV. ὑπακούειν ceteri. Conf. ad v. 274. 272. προχοὰς V et Suidas s. v. ἀρύτεσθε: προχοαῖς ceteri. ἀρύτεσθε ex Suida] ἀρύεσθε πρόχοισιν] προχόοισι R. προχόοισιν V. Alii πρόχοισιν προχοῖσιν προχόησιν προχοαῖσιν προχόοις vel, ut apud Suidam, πρόχουσιν: de quo dixi in Annot. Oxon. p. 135 et in Thesauro vol. 6. p. 2108.

ἐπακούσατε δεξάμεναι θυσίαν καὶ τοῖς ἱεροῖσι χα-
ρεῖσαι.

ΧΟΡΟΣ.

ἀέναοι Νεφέλαι,
ἀρθῶμεν φανεραὶ δροσερὰν φύσιν εὐάγητον,
πατρὸς ἀπ' Ὠκεανοῦ βαρυαχέος
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς ἐπὶ
δενδροκόμους, ἵνα
τηλεφανεῖς σκοπιὰς ἀφορώμεθα,
καρπούς τ' ἀρδομέναν ἱερὰν χθόνα,
καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδήματα,
καὶ πόντον κελάδοντα βαρύβρομον·
ὄμμα γαρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται
μαρμαρέαις ἐν αὐγαῖς.
ἀλλ' ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον
ἀθανάτας ἰδέας ἐπιδώμεθα
τηλεσκόπῳ ὄμματι γαῖαν.

ΣΩ. ὦ μέγα σεμναὶ Νεφέλαι, φανερῶς ἠκούσατέ μου
καλέσαντος. [πτου;
ᾔσθου φωνῆς ἅμα καὶ βροντῆς μυκησαμένης θεοσέ-
ΣΤ. καὶ σέβομαί γ', ὦ πολυτίμητοι, καὶ βούλομαι ἀντα-
ποπαρδεῖν [πεφόβημαι·
πρὸς τὰς βροντάς· οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ
κεἰ θέμις ἐστίν, νυνί γ' ἤδη, κεἰ μὴ θέμις ἐστί, χεσείω.
ΣΩ. οὐ μὴ σκώψει μηδὲ ποιήσεις ἅπερ οἱ τρυγοδαίμο-
νες οὗτοι, [ἀοιδῆς.
ἀλλ' εὐφήμει· μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος
ΧΟ. παρθένοι ὀμβροφόροι,
ἔλθωμεν λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, εὔανδρον γᾶν
Κέκροπος ὀψόμεναι πολυήρατον·
οὗ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, ἵνα
μυστοδόκος δόμος
ἐν τελεταῖς ἁγίαις ἀναδείκνυται,
οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα,
ναοί θ' ὑψερεφεῖς καὶ ἀγάλματα,
καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται,
εὐστέφανοί τε θεῶν θυσίαι θαλίαι τε,
παντοδαπαῖς ἐν ὥραις,
ἦρί τ' ἐπερχομένῳ Βρομία χάρις,
εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα,
καὶ Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.
ΣΤ. πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβολῶ σε, φράσον, τίνες εἴσ', ὦ
Σώκρατες, αὗται [εἰσιν;
αἱ φθεγξάμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν; μῶν ἡρῷναί τινές
ΣΩ. ἥκιστ', ἀλλ' οὐράνιαι Νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ ἀνδρά-
σιν ἀργοῖς·
αἵπερ γνώμην καὶ διάλεξιν καὶ νοῦν ἡμῖν παρέχουσι
καὶ τερατείαν καὶ περίλεξιν καὶ κροῦσιν καὶ κατά-
ληψιν.
ΣΤ. ταῦτ' ἄρ' ἀκούσασ' αὐτῶν τὸ φθέγμ' ἡ ψυχή μου
πεπότηται, [λεσχεῖν,
καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ καὶ περὶ καπνοῦ στενο-
καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ' ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλο-
γῆσαι· [θυμῶ.
ὥστ' εἴ πως ἔστιν, ἰδεῖν αὐτὰς ἤδη φανερῶς ἐπι-
ΣΩ. βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'· ἤδη γὰρ ὁρῶ
κατιούσας [ροῦσ' αὗται πάνυ πολλαί,
ἡσυχῇ αὐτάς. ΣΤ. φέρε, ποῦ; δεῖξον. ΣΩ. χω-

275—290. = 299—313.

διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασέων, αὗται πλάγιαι.
ΣΤ. τί τὸ χρῆμα; [νυνὶ μόλις οὕτως.
ὡς οὐ καθορῶ. ΣΩ. παρὰ τὴν εἴσοδον. ΣΤ. ἤδη
ΣΩ. νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾷς αὐτάς, εἰ μὴ λημᾷς κολο-
κύνταις. [ἔχουσι.
ΣΤ. νὴ Δί' ἔγωγ', ὦ πολυτίμητοι· πάντα γὰρ ἤδη κατ-
ΣΩ. ταύτας μέντοι σὺ θεὰς οὔσας οὐκ ᾔδησθ' οὐδ' ἐνό-
μιζες; [καὶ καπνὸν εἶναι.
ΣΤ. μὰ Δί', ἀλλ' ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτὰς ἡγούμην
ΣΩ. οὐ γὰρ μὰ Δί' οἶσθ' ὁτιὴ πλείστους αὗται βόσκουσι
σοφιστάς, [μήτας,
θουριομάντεις, ἰατροτέχνας, σφραγιδονυχαργοκο-
κυκλίων τε χορῶν ᾀσματοκάμπτας, ἄνδρας μετεω-
ροφένακας, [ποιοῦσιν.
οὐδὲν δρῶντας βόσκουσ' ἀργούς, ὅτι ταύτας μουσο-
ΣΤ. ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στραπταίγλαν
δάϊον ὁρμάν, [τε θυέλλας,
πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ, πρημαινούσας
εἶτ' ἀερίας, διεράς, γαμψοὺς οἰωνοὺς ἀερονηχεῖς,
ὄμβρους θ' ὑδάτων δροσερᾶν Νεφελᾶν· εἶτ' ἀντ'
αὐτῶν κατέπινον [κιχηλᾶν.
κεστρᾶν τεμάχη μεγαλᾶν ἀγαθᾶν, κρέα τ' ὀρνίθεια
ΣΩ. διὰ μέντοι τάσδ' οὐχὶ δικαίως; ΣΤ. λέξον δή μοι,
τί παθοῦσαι, [ναιξίν;
εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξασι γυ-
οὐ γὰρ ἐκεῖναί γ' εἰσὶ τοιαῦται. ΣΩ. φέρε, ποῖαι
γάρ τινές εἰσιν;
ΣΤ. οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασιν δ' οὖν ἐρίοισιν πεπταμέ-
νοισι, [νας ἔχουσιν.
κοὐχὶ γυναιξίν, μὰ Δί', οὐδ' ὁτιοῦν· αὗται δὲ ῥῖ-
ΣΩ. ἀπόκριναί νυν ἅττ' ἂν ἔρωμαι. ΣΤ. λέγε νυν τα-
χέως ὅ τι βούλει.
ΣΩ. ἤδη ποτ' ἀναβλέψας εἶδες νεφέλην Κενταύρῳ
ὁμοίαν, [εἶτα τί τοῦτο;
ἢ παρδάλει ἢ λύκῳ ἢ ταύρῳ; ΣΤ. νὴ Δί' ἔγωγ'.
ΣΩ. γίγνονται πάνθ' ὅ τι βούλονται· κᾆτ' ἢν μὲν ἴδωσι
κομήτην, [φάντου,
ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων οἷόνπερ τὸν Ξενο-
σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ Κενταύροις ᾔκασαν
αὑτάς.
ΣΤ. τί γάρ, ἢν ἅρπαγα τῶν δημοσίων κατίδωσι Σίμωνα,
τί δρῶσιν; [νοντο.
ΣΩ. ἀποφαίνουσαι τὴν φύσιν αὐτοῦ λύκοι ἐξαίφνης ἐγέ-
ΣΤ. ταῦτ' ἄρα ταῦτα Κλεώνυμον αὗται τὸν ῥίψασπιν
χθὲς ἰδοῦσαι, [ἐγένοντο.
ὅτι δειλότατον τοῦτον ἑώρων, ἔλαφοι διὰ τοῦτ'
ΣΩ. καὶ νῦν γ' ὅτι Κλεισθένη εἶδον, ὁρᾷς, διὰ τοῦτ'
ἐγένοντο γυναῖκες.
ΣΤ. χαίρετε τοίνυν, ὦ δέσποιναι· καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ
κἄλλῳ,
οὐρανομήκη ῥήξατε κἀμοὶ φωνήν, ὦ παμβασίλειαι.
ΧΟ. χαῖρ', ὦ πρεσβῦτα παλαιογενές, θηρατὰ λόγων φι-
λομούσων· [ὅ τι χρῄζεις.
σύ τε, λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ, φράζε πρὸς ἡμᾶς
οὐ γὰρ ἂν ἄλλῳ γ' ὑπακούσαιμεν τῶν νῦν μετεω-
ροσοφιστῶν
πλὴν ἢ Προδίκῳ, τῷ μὲν σοφίας καὶ γνώμης οὕ-
νεκα, σοὶ δέ, βάλλεις,
ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς καὶ τὠφθαλμὼ παρα-
κἀνυπόδητος κακὰ πόλλ' ἀνέχει κἀφ' ἡμῖν σεμνο-
προσωπεῖς. [ρατῶδες.
ΣΤ. ὦ Γῆ τοῦ φθέγματος, ὡς ἱερὸν καὶ σεμνὸν καὶ τε-
ΣΩ. αὗται γάρ τοι μόναι εἰσὶ θεαί· τἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ
φλύαρος.

274. ἐπακούσατε] ὑπακούσατε V. οὐπακούσατε R. 282. ἀρδομέναν (ἀρδομένην R)] In libris nonnullis deterioribus ἀρδομέναν θ', praecedente τ' vel servato vel omisso. 296. σκώψει Elmsleius] σκώψῃς (σκώψεις Brunckius) ποιήσεις Brunckius] ποιήσῃς 297. ἀοιδῆς C. F. Hermannus] ἀοιδαῖς 322. φανερῶς] φανερὰς Halbertsma. 324. ἡσυχῇ αὐτάς Elmsleius] ἡσύχως αὐτάς RV. Alii vel sic vel ἥσυχα ταύτας.

329. ᾔδησθ' Blaydesius] ᾔδεις (RV) vel ᾔδης 335. στραπταίγλαν Bentleius (de quo vid. L. Dindorfius in Thes. vol. 7. p. 859.)] στρεπταιγλᾶν vel στρεπταίγλαν

ΣΤ. ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν, φέρε, πρὸς τῆς Γῆς, οὑλύμπιος οὐ
θεός ἐστιν; [λέγεις σύ;
ΣΩ. ποῖος Ζεύς; οὐ μὴ ληρήσεις· οὐδ' ἔστι Ζεύς. ΣΤ. τί
ἀλλὰ τίς ὕει; τουτὶ γὰρ ἔμοιγ' ἀπόφηναι πρῶτον
ἁπάντων. [δάξω.
ΣΩ. αὗται δήπου· μεγάλοις δέ σ' ἐγὼ σημείοις αὐτὸ δι-
φέρε, ποῦ γὰρ πώποτ' ἄνευ Νεφελῶν ὕοντ' ἤδη
τεθέασαι;
καίτοι χρῆν αἰθρίας ὕειν αὐτόν, ταύτας δ' ἀποδημεῖν.
ΣΤ. νὴ τὸν Ἀπόλλω, τοῦτό γέ τοι δὴ τῷ νῦν λόγῳ εὖ
προσέφυσας· [σκίνου οὐρεῖν.
καίτοι πρότερον τὸν Δί' ἀληθῶς ᾤμην διὰ κο-
ἀλλ' ὅστις ὁ βροντῶν ἐστι φράσον· τοῦτό με ποιεῖ
τετρεμαίνειν, [πάντα σὺ τολμῶν;
ΣΩ. αὗται βροντῶσι κυλινδόμεναι. ΣΤ. τῷ τρόπῳ, ὦ
ΣΩ. ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ κἀναγκασθῶσι
φέρεσθαι, [εἶτα βαρεῖαι
κατακρημνάμεναι πλήρεις ὄμβρου δι' ἀνάγκην,
εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται καὶ παταγοῦ-
σιν. [φέρεσθαι;
ΣΤ. ὁ δ' ἀναγκάζων ἐστὶ τίς αὐτάς, οὐχ ὁ Ζεύς, ὥστε
ΣΩ. ἥκιστ', ἀλλ' αἰθέριος δῖνος. ΣΤ. Δῖνος; τουτί μ'
ἐλελήθει,
ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασι-
λεύων. [μ' ἐδίδαξας,
ἀτὰρ οὐδέν πω περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς
ΣΩ. οὐκ ἤκουσάς μου τὰς Νεφέλας ὕδατος μεστὰς ὅτι
φημὶ [τητα;
ἐμπιπτούσας εἰς ἀλλήλας παταγεῖν διὰ τὴν πυκνό-
ΣΤ. φέρε τουτὶ τῷ χρὴ πιστεύειν; ΣΩ. ἀπὸ σαυτοῦ
'γώ σε διδάξω.
ἤδη ζωμοῦ Παναθηναίοις ἐμπλησθεὶς εἶτ' ἐταρά-
χθης [κορύγησεν;
τὴν γαστέρα, καὶ κλόνος ἐξαίφνης αὐτὴν διεκορ-
ΣΤ. νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεινὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι καὶ
τετάρακται, [κραγεν·
χὥσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέ-
ἀτρέμας πρῶτον παππὰξ παππάξ, κἄπειτ' ἐπάγει
παπαπαππάξ, [ἐκεῖναι.
χὤταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ παπαπαππάξ, ὥσπερ
ΣΩ. σκέψαι τοίνυν ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέ-
πορδας· [μέγα βροντᾶν;
τὸν δ' ἀέρα τόνδ' ὄντ' ἀπέραντον πῶς οὐκ εἰκὸς
ΣΤ. ταῦτ' ἄρα καὶ τὠνόματ' ἀλλήλοιν, βροντὴ καὶ
πορδή, ὁμοίω. [τοῦτο δίδαξον,
ἀλλ' ὁ κεραυνὸς πόθεν αὖ φέρεται λάμπων πυρί,
καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περι-
φλύει. [ὅρκους.
τοῦτον γὰρ δὴ φανερῶς ὁ Ζεὺς ἵησ' ἐπὶ τοὺς ἐπι-
ΣΩ. καὶ πῶς, ὦ μῶρε σὺ καὶ Κρονίων ὄζων καὶ βεκκε-
σέληνε, [πρησεν
εἴπερ βάλλει τοὺς ἐπιόρκους, πῶς οὐχὶ Σίμων' ἐνέ-
οὐδὲ Κλεώνυμον οὐδὲ Θέωρον; καίτοι σφόδρα γ'
εἴσ' ἐπίορκοι·
ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ γε νεὼν βάλλει καὶ Σούνιον ἄκρον
Ἀθηνέων [δρῦς γ' ἐπιορκεῖ.
καὶ τὰς δρῦς τὰς μεγάλας· τί παθών; οὐ γὰρ δὴ
ΣΤ. οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ εὖ σὺ λέγειν φαίνει. τί γάρ ἐστιν
δῆθ' ὁ κεραυνός;

ΣΩ. ὅταν ἐς ταύτας ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς κατα-
κλῃσθῇ, [ἀνάγκης
ἔνδοθεν αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, κἄπειθ' ὑπ'
ῥήξας αὐτὰς ἔξω φέρεται σοβαρὸς διὰ τὴν πυκνό-
τητα, [κάων.
ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης αὐτὸς ἑαυτὸν κατα-
ΣΤ. νὴ Δί', ἐγὼ γοῦν ἀτεχνῶς ἔπαθον τουτί ποτε Δια-
σίοισιν. [ἀμελήσας
ὤπτων γαστέρα τοῖς ξυγγενέσιν, κᾆτ' οὐκ ἔσχων
ἡ δ' ἄρ' ἐφυσᾶτ', εἶτ' ἐξαίφνης διαλακήσασα πρὸς
αὐτὼ [πρόσωπον.
τὠφθαλμώ μου προσετίλησεν καὶ κατέκαυσεν τὸ
ΧΟ. ὦ τῆς μεγάλης ἐπιθυμήσας σοφίας ἄνθρωπε παρ'
ἡμῶν,
ὡς εὐδαίμων ἐν Ἀθηναίοις καὶ τοῖς Ἕλλησι γενήσει,
εἰ μνήμων εἶ καὶ φροντιστὴς καὶ τὸ ταλαίπωρον
ἔνεστιν [διζῶν,
ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ μὴ κάμνεις μήθ' ἑστὼς μήτε βα-
μήτε ῥιγῶν ἄχθει λίαν, μήτ' ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς,
οἴνου τ' ἀπέχει καὶ γυμνασίων καὶ τῶν ἄλλων ἀνο-
ήτων, [ἄνδρα,
καὶ βέλτιστον τοῦτο νομίζεις, ὅπερ εἰκὸς δεξιὸν
νικᾶν πράττων καὶ βουλεύων καὶ τῇ γλώττῃ πο-
λεμίζων. [μερίμνης,
ΣΤ. ἀλλ' ἕνεκέν γε ψυχῆς στερρᾶς δυσκολοκοίτου τε
καὶ φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπι-
δείπνου, [ἔχοιμ' ἄν.
ἀμέλει θαρρῶν, οὕνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρ-
ΣΩ. ἄλλο τι δῆτ' οὖν νομιεῖς ἤδη θεὸν οὐδένα πλὴν ἅπερ
ἡμεῖς, [τρία ταυτί;
τὸ Χάος τουτὶ καὶ τὰς Νεφέλας καὶ τὴν γλῶτταν,
ΣΤ. οὐδ' ἂν διαλεχθείην γ' ἀτεχνῶς τοῖς ἄλλοις, οὐδ' ἂν
ἀπαντῶν· [βανωτόν.
οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην λι-
ΧΟ. λέγε νυν ἡμῖν ὅ τι σοι δρῶμεν θαρρῶν, ὡς οὐκ ἀτυ-
χήσεις,
ἡμᾶς τιμῶν καὶ θαυμάζων καὶ ζητῶν δεξιὸς εἶναι.
ΣΤ. ὦ δέσποιναι, δέομαι τοίνυν ὑμῶν τουτὶ πάνυ μι-
κρόν, [ἄριστον.
τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν
ΧΟ. ἀλλ' ἔσται σοι τοῦτο παρ' ἡμῶν· ὥστε τὸ λοιπόν
γ' ἀπὸ τουδὶ
ἐν τῷ δήμῳ γνώμας οὐδεὶς νικήσει πλείονας ἢ σύ.
ΣΤ. μή μοί γε λέγειν γνώμας μεγάλας· οὐ γὰρ τούτων
ἐπιθυμῶ, [διολισθεῖν
ἀλλ' ὅσ' ἐμαυτῷ στρεψοδικῆσαι καὶ τοὺς χρήστας
ΧΟ. τεύξει τοίνυν ὧν ἱμείρεις· οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυ-
μεῖς. [πόλοισι.
ἀλλὰ σεαυτὸν παράδος θαρρῶν τοῖς ἡμετέροις προ-
ΣΤ. δράσω ταῦθ' ὑμῖν πιστεύσας· ἡ γὰρ ἀνάγκη με
πιέζει [μ' ἐπέτριψεν.
διὰ τοὺς ἵππους τοὺς κοππατίας καὶ τὸν γάμον, ὅς
νῦν οὖν χρήσθων ὅ τι βούλονται.
τουτὶ τό γ' ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσιν
παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν,
αὐχμεῖν, ῥιγῶν, ἀσκὸν δείρειν,
εἴπερ τὰ χρέα διαφευξοῦμαι,

---

366. ὑμῖν Dobraeus] ἡμῖν 372. δὴ addidit Porsonus. νῦν Suidas s. v. τῷ νῦν λόγῳ, glossa ex hoc loco, ut videtur, sumta] νυνὶ 390. ἀτρέμας] ἀτρέμα RV, ut ἀτρεμὶ conicere liceat, de quo dictum ad v. 261.
399. πῶς] πῶς δῆτ' R. δῆτ' V. 401. Ἀθηνέων Porsonus] ἀθηναίων RV. ἀθηνῶν alii. 402. παθών] μαθὼν RV aliique.

404. κατακλῃσθῇ Meinekius] κατακλεισθῇ
408. ἐγὼ γοῦν] ἔγωγ' V. 409. ὤπτων] ὀπτῶν R.
420. ἕνεκέν γε] οὕνεκά γε Cobetus. γε om. R.
422. οὕνεκα] ἕνεκα R. εἵνεκα ceteri, uno excepto, qui οὕνεκα. 423. οὐδένα Bentleius] οὐδένα 436. παράδος θαρρῶν] θαρρῶν παράδος RV aliique nonnulli et Suidas s. v. πρόπολοι. 439. χρήσθων Brunckius] χρήσθων ἀτεχνῶς 440. τό γ' ἐμόν] τοὐμὸν Cobetus.
442. ῥιγῶν Heindorfius] ῥιγοῦν δείρειν Scaliger] δέρειν, pauci δαίρειν.

τοῖς ἀνθρώποις τ᾽ εἶναι δόξω
θρασύς, εὔγλωττος, τολμηρός, ἴτης,
βδελυρός, ψευδῶν ξυγκολλητής,
εὑρησιεπής, περίτριμμα δικῶν,
κύρβις, κρόταλον, κίναδος, τρύμη,
μάσθλης, εἴρων, γλοιός, ἀλαζών,
κέντρων, μιαρός, στρόφις, ἀργαλέος,
ματιολοιχός.
ταῦτ᾽ εἴ με καλοῦσ᾽ ἀπαντῶντες,
δρώντων ἀτεχνῶς ὅ τι χρῄζουσιν,
κεἰ βούλονται,
νὴ τὴν Δήμητρ᾽ ἔκ μου χορδὴν
τοῖς φροντισταῖς παραθέντων.
ΧΟ. λῆμα μὲν πάρεστι τῷδέ γ᾽
οὐκ ἄτολμον, ἀλλ᾽ ἕτοιμον. ἴσθι δ᾽ ὡς
ταῦτα μαθὼν παρ᾽ ἐμοῦ κλέος οὐρανόμηκες
ἐν βροτοῖσιν ἕξεις.
ΣΤ. τί πείσομαι; [ἀνθρώπων διάξεις.
ΧΟ. τὸν πάντα χρόνον μετ᾽ ἐμοῦ ζηλωτότατον βίον
ΣΤ. ἆρά γε τοῦτ᾽ ἄρ᾽ ἐγώ ποτ᾽ [ραις ἀεὶ καθῆσθαι,
ὄψομαι; ΧΟ. ὥστε γε σοῦ πολλοὺς ἐπὶ ταῖσι θύ-
βουλομένους ἀνακοινοῦσθαί τε καὶ ἐς λόγον ἐλθεῖν
πράγματα κἀντιγραφὰς πολλῶν ταλάντων,
ἄξια σῇ φρενὶ συμβουλευσομένους μετὰ σοῦ.
ἀλλ᾽ ἐγχείρει τὸν πρεσβύτην ὅ τι περ μέλλεις προ-
διδάσκειν, [πειρῶ.
καὶ διακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ καὶ τῆς γνώμης ἀπο-
ΣΩ. ἄγε δή, κάτειπέ μοι σὺ τὸν σαυτοῦ τρόπον,
ἵν᾽ αὐτὸν εἰδὼς ὅστις ἐστὶ μηχανὰς
ἤδη 'πὶ τούτοις πρὸς σὲ καινὰς προσφέρω.
ΣΤ. τί δέ; τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ, πρὸς τῶν θεῶν;
ΣΩ. οὔκ, ἀλλὰ βραχέα σου πυθέσθαι βούλομαι,
εἰ μνημονικὸς εἶ. ΣΤ. δύο τρόπω νὴ τὸν Δία·
ἢν μέν γ᾽ ὀφείληταί τί μοι, μνήμων πάνυ,
ἐὰν δ᾽ ὀφείλω, σχέτλιος, ἐπιλήσμων πάνυ.
ΣΩ. ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει;
ΣΤ. λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ᾽, ἀποστερεῖν δ᾽ ἔνι.
ΣΩ. πῶς οὖν δυνήσει μανθάνειν; ΣΤ. ἀμέλει, καλῶς.
ΣΩ. ἄγε νυν ὅπως, ὅταν τι προβάλωμαι σοφὸν
περὶ τῶν μετεώρων, εὐθέως ὑφαρπάσει.
ΣΤ. τί δαί; κυνηδὸν τὴν σοφίαν σιτήσομαι;
ΣΩ. ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος.
δέδοικά σ᾽, ὦ πρεσβῦτα, μὴ πληγῶν δέῃ.
φέρ᾽ ἴδω, τί δρᾷς, ἤν τίς σε τύπτῃ; ΣΤ. τύπτομαι,
κἄπειτ᾽ ἐπισχὼν ὀλίγον ἐπιμαρτύρομαι,
εἶτ᾽ αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν δικάζομαι.
ΣΩ. ἴθι νυν, κατάθου θοἰμάτιον. ΣΤ. ἠδίκηκά τι;
ΣΩ. οὔκ, ἀλλὰ γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.
ΣΤ. ἀλλ᾽ οὐχὶ φωράσων ἔγωγ᾽ εἰσέρχομαι.
ΣΩ. κατάθου. τί ληρεῖς; ΣΤ. εἰπὲ δή νύν μοι τοδί·
ἢν ἐπιμελὴς ὦ καὶ προθύμως μανθάνω,
τῷ τῶν μαθητῶν ἐμφερὴς γενήσομαι;
ΣΩ. οὐδὲν διοίσεις Χαιρεφῶντος τὴν φύσιν.
ΣΤ. οἴμοι κακοδαίμων, ἡμιθνὴς γενήσομαι.
ΣΩ. οὐ μὴ λαλήσεις, ἀλλ᾽ ἀκολουθήσεις ἐμοὶ
ἀνύσας τι δευρὶ θᾶττον; ΣΤ. ἐς τὼ χεῖρέ νυν
δός μοι μελιτοῦτταν πρότερον· ὡς δέδοικ᾽ ἐγὼ
εἴσω καταβαίνων ὥσπερ ἐς Τροφωνίου.
ΣΩ. χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;
ΧΟ. ἀλλ᾽ ἴθι χαίρων τῆς ἀνδρείας
οὕνεκα ταύτης.
εὐτυχία γένοιτο τἀνθρώπῳ, ὅτι προήκων
ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας
νεωτέροις τὴν φύσιν αὑτοῦ πράγμασιν χρωτί-
ζεται
καὶ σοφίαν ἐπασκεῖ.
ὦ θεώμενοι, κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως
τἀληθῆ, νὴ τὸν Διόνυσον τὸν ἐκθρέψαντά με.
οὕτω νικήσαιμί τ᾽ ἐγὼ καὶ νομιζοίμην σοφός,
ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος εἶναι θεατὰς δεξιοὺς
καὶ ταύτην σοφώτατ᾽ ἔχειν τῶν ἐμῶν κωμῳδιῶν
πρώτους ἠξίωσ᾽ ἀναγεῦσ᾽ ὑμᾶς, ἣ παρέσχε μοι
ἔργον πλεῖστον· εἶτ᾽ ἀνεχώρουν ὑπ᾽ ἀνδρῶν φορ-
τικῶν
ἡττηθεὶς, οὐκ ἄξιος ὤν· ταῦτ᾽ οὖν ὑμῖν μέμφομαι
τοῖς σοφοῖς, ὧν οὕνεκ᾽ ἐγὼ ταῦτ᾽ ἐπραγματευόμην.
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς ὑμῶν ποθ᾽ ἑκὼν προδώσω τοὺς δεξιούς.
ἐξ ὅτου γὰρ ἐνθάδ᾽ ὑπ᾽ ἀνδρῶν, οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν,
ὁ σώφρων τε χὠ καταπύγων ἄριστ᾽ ἠκουσάτην,
κἀγώ, παρθένος γὰρ ἔτ᾽ ἦ κοὐκ ἐξῆν πώ μοι τεκεῖν,
ἐξέθηκα, παῖς δ᾽ ἑτέρα τις λαβοῦσ᾽ ἀνείλετο,
ὑμεῖς δ᾽ ἐξεθρέψατε γενναίως κἀπαιδεύσατε·
ἐκ τούτου μοι πιστὰ παρ᾽ ὑμῖν γνώμης ἔσθ᾽ ὅρκια.
νῦν οὖν Ἠλέκτραν κατ᾽ ἐκείνην ἥδ᾽ ἡ κωμῳδία
ζητοῦσ᾽ ἦλθ᾽, ἤν που 'πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς·
γνώσεται γάρ, ἤνπερ ἴδῃ, τἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον.
ὡς δὲ σώφρων ἐστὶ φύσει σκέψασθ᾽· ἥτις πρῶτα μὲν
οὐδὲν ἦλθε ῥαψαμένη σκύτινον καθειμένον,
ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου, παχύ, τοῖς παιδίοις ἵν᾽ ᾖ γέλως·
οὐδ᾽ ἔσκωψε τοὺς φαλακρούς, οὐδὲ κόρδαχ᾽ εἵλκυσεν,
οὐδὲ πρεσβύτης ὁ λέγων τἄπη τῇ βακτηρίᾳ
τύπτει τὸν παρόντ᾽, ἀφανίζων πονηρὰ σκώμματα,
οὐδ᾽ εἰσῇξε δᾷδας ἔχουσ᾽, οὐδ᾽ ἰοὺ ἰοὺ βοᾷ,
ἀλλ᾽ αὑτῇ καὶ τοῖς ἔπεσιν πιστεύουσ᾽ ἐλήλυθεν.
κἀγὼ μὲν τοιοῦτος ἀνὴρ ὢν ποιητὴς οὐ κομῶ,
οὐδ᾽ ὑμᾶς ζητῶ 'ξαπατᾶν δὶς καὶ τρὶς ταὔτ᾽ εἰσάγων,
ἀλλ᾽ ἀεὶ καινὰς ἰδέας ἐσφέρων σοφίζομαι,
οὐδὲν ἀλλήλαισιν ὁμοίας καὶ πάσας δεξιάς·
ὃς μέγιστον ὄντα Κλέων᾽ ἔπαισ᾽ ἐς τὴν γαστέρα,
κοὐκ ἐτόλμησ᾽ αὖθις ἐπεμπηδῆσ᾽ αὐτῷ κειμένῳ.
οὗτοι δ᾽, ὡς ἅπαξ παρέδωκεν λαβὴν Ὑπέρβολος,
τοῦτον δείλαιον κολετρῶσ᾽ ἀεὶ καὶ τὴν μητέρα.
Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστος παρείλκυσεν
ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἱππέας κακὸς κακῶς,
προσθεὶς αὐτῷ γραῦν μεθύσην τοῦ κόρδακος οὕνεχ᾽,
Φρύνιχος πάλαι πεποίηχ᾽, ἣν τὸ κῆτος ἤσθιεν. [ἣν
εἶθ᾽ Ἕρμιππος αὖθις ἐποίησεν εἰς Ὑπέρβολον,
ἄλλοι τ᾽ ἤδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον,
τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι.
ὅστις οὖν τούτοισι γελᾷ, τοῖς ἐμοῖς μὴ χαιρέτω·
ἢν δ᾽ ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνησθ᾽ εὑρήμασιν,
ἐς τὰς ὥρας τὰς ἑτέρας εὖ φρονεῖν δοκήσετε.
ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν Ζῆνα τύραννον ἐς χορὸν
πρῶτα μέγαν κικλήσκω·
τόν τε μεγασθενῆ τριαίνης ταμίαν,
γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν·
καὶ μεγαλώνυμον ἡμέτερον πατέρ᾽,
Αἰθέρα σεμνότατον, βιοθρέμμονα πάντων·
τόν θ᾽ ἱππονώμαν, ὃς ὑπερλάμπροις ἀκτῖσιν κατέχει
γῆς πέδον, μέγας ἐν θεοῖς ἐν θνητοῖσί τε δαίμων.
ὦ σοφώτατοι θεαταί, δεῦρο τὸν νοῦν πρόσσχετε.

563—594. = 595—626.

444. τοῖς ἀνθρώποις τ᾽] τοῖς τ᾽ ἀνθρώποις RV aliique. 451. ματιολοιχός] ματτυολοιχός Bentleius: de quo dixi in Annot. Oxon. p. 148. 457. 462. 466. ΧΟ. Bentleius] Σω. 489. προβάλωμαι] προβάλλωμαι R. προβάλλωμαί σοι V. προβάλω σοι Hirschigius. 511. οὕνεκα Brunckius] ἕνεκα V. εἵνεκα ceteri.

513. ὅτι] ἐπεὶ Meinekius. 520. νικήσαιμί τ᾽ ἐγὼ Bentleius] νικήσαιμ᾽ ἔγωγε 533. ὑμῖν] ὑμῶν Sauppius. 553. πρώτιστος Cobetus] πρώτιστον (πρότερον R) 575. πρόσχετε (debebat πρόσσχετε) Bentleius] προσέχετε

ἠδικημέναι γὰρ ὑμῖν μεμφόμεσθ' ἐναντίον·
πλεῖστα γὰρ θεῶν ἁπάντων ὠφελούσαις τὴν πόλιν
δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ θύετ' οὐδὲ σπένδετε,
αἵτινες τηροῦμεν ὑμᾶς. ἢν γὰρ ᾖ τις ἔξοδος
μηδενὶ ξὺν νῷ, τότ' ἢ βροντῶμεν ἢ ψακάζομεν.
εἶτα τὸν θεοῖσιν ἐχθρὸν βυρσοδέψην Παφλαγόνα
ἡνίχ' ᾑρεῖσθε στρατηγόν, τὰς ὀφρῦς ξυνήγομεν
κἀποιοῦμεν δεινά· βροντὴ δ' ἐρράγη δι' ἀστραπῆς·
ἡ σελήνη δ' ἐξέλειπε τὰς ὁδούς· ὁ δ' ἥλιος
τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως ξυνελκύσας
οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων.
ἀλλ' ὅμως εἵλεσθε τοῦτον. φασὶ γὰρ δυσβουλίαν
τῇδε τῇ πόλει προσεῖναι, ταῦτα μέντοι τοὺς θεοὺς
ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ' ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν.
ὡς δὲ καὶ τοῦτο ξυνοίσει ῥᾳδίως διδάξομεν.
ἢν Κλέωνα τὸν λάρον δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς,
εἶτα φιμώσητε τούτου 'ν τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα,
αὖθις ἐς τἀρχαῖον ὑμῖν, εἴ τι κἀξημάρτετε,
ἐπὶ τὸ βέλτιον τὸ πρᾶγμα τῇ πόλει ξυνοίσεται.
ἀμφί μοι αὖτε, Φοῖβ' ἄναξ Δήλιε, Κυνθίαν ἔχων
ὑψικέρατα πέτραν·
ἥ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις
οἶκον, ἐν ᾧ κόραι σε Λυδῶν μεγάλως σέβουσιν·
ἥ τ' ἐπιχώριος ἡμετέρα θεός,
αἰγίδος ἡνίοχος, πολιοῦχος Ἀθάνα,
Παρνασίαν θ' ὃς κατέχων πέτραν σὺν πεύκαις σε-
λαγεῖ
Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων, κωμαστὴς Διόνυσος.
ἡνίχ' ἡμεῖς δεῦρ' ἀφορμᾶσθαι παρεσκευάσμεθα,
ἡ Σελήνη ξυντυχοῦσ' ἡμῖν ἐπέστειλεν φράσαι
πρῶτα μὲν χαίρειν Ἀθηναίοισι καὶ τοῖς ξυμμάχοις·
εἶτα θυμαίνειν ἔφασκε· δεινὰ γὰρ πεπονθέναι
ὠφελοῦσ' ὑμᾶς ἅπαντας, οὐ λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς.
πρῶτα μὲν τοῦ μηνὸς ἐς δᾷδ' οὐκ ἔλαττον ἢ δραχμήν,
ὥστε καὶ λέγειν ἅπαντας ἐξιόντας ἑσπέρας,
μὴ πρίῃ, παῖ, δᾷδ', ἐπειδὴ φῶς Σεληναίας καλόν.
ἄλλα τ' εὖ δρᾶν φησιν, ὑμᾶς δ' οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας
οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ' ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾶν·
ὥστ' ἀπειλεῖν φησιν αὐτῇ τοὺς θεοὺς ἑκάστοτε,
ἡνίκ' ἂν ψευσθῶσι δείπνου κἀπίωσιν οἴκαδε
τῆς ἑορτῆς μὴ τυχόντες κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν.
κᾆθ' ὅταν θύειν δέῃ, στρεβλοῦτε καὶ δικάζετε·
πολλάκις δ' ἡμῶν ἀγόντων τῶν θεῶν ἀπαστίαν,
ἡνίκ' ἂν πενθῶμεν ἢ τὸν Μέμνον' ἢ Σαρπηδόνα,
σπένδεθ' ὑμεῖς καὶ γελᾶτ'· ἀνθ' ὧν λαχὼν Ὑπέρ-
βολος
τῆτες ἱερομνημονεῖν, κἄπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν θεῶν
τὸν στέφανον ἀφῃρέθη· μᾶλλον γὰρ οὕτως εἴσεται
κατὰ σελήνην ὡς ἄγειν χρὴ τοῦ βίου τὰς ἡμέρας.
ΣΩ. μὰ τὴν Ἀναπνοήν, μὰ τὸ Χάος, μὰ τὸν Ἀέρα,
οὐκ εἶδον οὕτως ἄνδρ' ἄγροικον οὐδένα
οὐδ' ἄπορον οὐδὲ σκαιὸν οὐδ' ἐπιλήσμονα·
ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων,
ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν· ὅμως γε μὴν
αὐτὸν καλῶ θύραζε δευρὶ πρὸς τὸ φῶς.
ποῦ Στρεψιάδης; ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών.
ΣΤ. ἀλλ' οὐκ ἐῶσί μ' ἐξενεγκεῖν οἱ κόρεις.
ΣΩ. ἀνύσας τι κατάθου καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν. ΣΤ. ἰδού.
ΣΩ. ἄγε δή, τί βούλει πρῶτα νυνὶ μανθάνειν
ὧν οὐκ ἐδιδάχθης πώποτ' οὐδέν; εἰπέ μοι.
πότερον περὶ μέτρων ἢ ῥυθμῶν ἢ περὶ ἐπῶν;
ΣΤ. περὶ τῶν μέτρων ἔγωγ'· ἔναγχος γάρ ποτε
ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ.
ΣΩ. οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ', ἀλλ' ὅ τι κάλλιστον μέτρον
ἡγεῖ, πότερον τὸ τρίμετρον ἢ τὸ τετράμετρον.
ΣΤ. ἐγὼ μὲν οὐδὲν πρότερον ἡμιεκτέου.
ΣΩ. οὐδὲν λέγεις, ὤνθρωπε. ΣΤ. περίδου νυν ἐμοί,
εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον.
ΣΩ. ἐς κόρακας, ὡς ἄγροικος εἶ καὶ δυσμαθής.
τάχα γ' ἂν δύναιο μανθάνειν περὶ ῥυθμῶν.
ΣΤ. τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα;
ΣΩ. πρῶτον μὲν εἶναι κομψὸν ἐν ξυνουσίᾳ,
ἐπαΐονθ' ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν
κατ' ἐνόπλιον, χὠποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον.
ΣΤ. κατὰ δάκτυλον; νὴ τὸν Δί' ἀλλ' οἶδ'. ΣΩ. εἰπὲ δή.
ΣΤ. τίς ἄλλος ἀντὶ τουτουὶ τοῦ δακτύλου;
πρὸ τοῦ μέν, ἔτ' ἐμοῦ παιδὸς ὄντος, οὑτοσί.
ΣΩ. ἀγρεῖος εἶ καὶ σκαιός. ΣΤ. οὐ γάρ, ᾠζυρέ,
τούτων ἐπιθυμῶ μανθάνειν οὐδέν. ΣΩ. τί δαί;
ΣΤ. ἐκεῖν' ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτερον λόγον.
ΣΩ. ἀλλ' ἕτερα δεῖ σε πρότερα τούτων μανθάνειν,
τῶν τετραπόδων ἅττ' ἐστὶν ὀρθῶς ἄρρενα.
ΣΤ. ἀλλ' οἶδ' ἔγωγε τἄρρεν', εἰ μὴ μαίνομαι·
κριός, τράγος, ταῦρος, κύων, ἀλεκτρυών.
ΣΩ. ὁρᾷς ὃ πάσχεις; τήν τε θήλειαν καλεῖς
ἀλεκτρυόνα κατὰ ταὐτὸ καὶ τὸν ἄρρενα,
ΣΤ. πῶς δή; φέρ'. ΣΩ. ὅπως; ἀλεκτρυὼν κἀλεκτρυών.
ΣΤ. νὴ τὸν Ποσειδῶ. νῦν δὲ πῶς με χρὴ καλεῖν;
ΣΩ. ἀλεκτρύαιναν, τὸν δ' ἕτερον ἀλέκτορα.
ΣΤ. ἀλεκτρύαιναν; εὖ γε νὴ τὸν Ἀέρα·
ὥστ' ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου
διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον.
ΣΩ. ἰδοὺ μάλ' αὖθις τοῦθ' ἕτερον. τὴν κάρδοπον
ἄρρενα καλεῖς, θήλειαν οὖσαν. ΣΤ. τῷ τρόπῳ
ἄρρενα καλῶ 'γὼ κάρδοπον; ΣΩ. μάλιστά γε,
ὥσπερ γε καὶ Κλεώνυμον. ΣΤ. πῶς δή; φράσον.
ΣΩ. ταυτὸν δύναταί σοι κάρδοπος Κλεωνύμῳ.
ΣΤ. ἀλλ', ὠγάθ', οὐδ' ἦν κάρδοπος Κλεωνύμῳ,
ἀλλ' ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ 'νεμάττετο.
ἀτὰρ τὸ λοιπὸν πῶς με χρὴ καλεῖν; ΣΩ. ὅπως;
τὴν καρδόπην, ὥσπερ καλεῖς τὴν Σωστράτην.
ΣΤ. τὴν καρδόπην θήλειαν; ΣΩ. ὀρθῶς γὰρ λέγεις.
ΣΤ. ἐκεῖνο δ' ἦν ἄν, καρδόπη, Κλεωνύμη.

577. ὠφελούσαις] ὠφελοῦσαι R. 586. στρατηγήσει] στρατηγοίη V in annot. scholiastae. Poterat etiam στρατηγήσοι. 588. ταῦτα] πάντα Meinekius.

592. 'ν addidit Sauppius. 614. Σεληναίας] σεληναίης RV. σεληναίας vel σεληναῖον alii. 615. φησιν, ὑμᾶς δ' οὐκ Bentleius] φησιν ὑμᾶς κοὐκ 622. ἢ τὸν] ἤτοι Meinekius.

638. πότερον R aliique cum Longino Fragm. 3, 5.] πότερα. Contra v. 642. codex unus πότερα pro πότερον. Aristophanes, quum par sit utriusque versus ratio, utrobique aut πότερον aut πότερα scripserat. Tertius eiusdem generis versus est infra 845. ἢ ῥυθμῶν ἢ περὶ ἐπῶν Hermannus] ἢ περὶ ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν R aliique. ἢ ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν V. Alii ἢ περὶ ῥυθμῶν ἢ ἐπῶν. Apud Longinum ἢ περὶ ἐπῶν ἢ περὶ ῥυθμῶν. 647. τάχα Reiskius] ταχύ 640. ἐπαΐονθ'] ἐπαίοντ' R. εἶτ' ἐπαΐειν ceteri, quod correctoris est, qui syllabam verbi secundam corripi putabat. 652. νὴ τὸν Δί' Socrati tribuit Hirschigius. 654. ἔτ'] ἐπ' RV. 657. ἀδικώτερον Meinekius] ἀδικώτατον. Sic v. 115. τἀδικώτερα in libris pluribus corruptum in τἀδικώτατα. 661. Inter hunc versum proximumque duo versus excidisse coniecit Bentleius. 662. ὃ RV. ἃ alii. 663. ἀλεκτρυόνα] ἀλεκτρυὼ Porsonus recte, ut videtur. Vid. Annot. Oxon. p. 160. 664. φέρε. ὅπως codex recens unus. φέρε. πῶς ceteri. 666. τὸν δ' ἕτερον] τὸν ἕτερον δ' Cobetus. 669. σου] σοι Cobetus.

676. 'νεμάττετο (i. e. ἐνεμάττετο) Dobraeus] γ' ἀνεμάττετο. γ' om. V. 679. ΣΩ. addidit Hermannus.

ΣΩ. ἔθ' ἕν τι περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ,
ἅττ' ἄρρεν' ἐστίν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα.
ΣΤ. ἀλλ' οἶδ' ἔγωγ' ἃ θήλε' ἐστίν. ΣΩ. εἰπὲ δή.
ΣΤ. Λύσιλλα, Φίλιννα, Κλειταγόρα, Δημητρία.
ΣΩ. ἄρρενα δὲ ποῖα τῶν ὀνομάτων; ΣΤ. μυρία.
Φιλόξενος, Μελησίας, Ἀμυνίας.
ΣΩ. ἀλλ', ὦ πονηρέ, ταῦτά γ' ἔστ' οὐκ ἄρρενα.
ΣΤ. οὐκ ἄρρεν' ὑμῖν ἐστιν; ΣΩ. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
πῶς ἂν καλέσειας ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ;
ΣΤ. ὅπως ἄν; ὡδί, δεῦρο δεῦρ', Ἀμυνία.
ΣΩ. ὁρᾷς; γυναῖκα τὴν Ἀμυνίαν καλεῖς.
ΣΤ. οὔκουν δικαίως ἥτις οὐ στρατεύεται;
ἀτὰρ τί ταῦθ' ἃ πάντες ἴσμεν μανθάνω;
ΣΩ. οὐδὲν μὰ Δί', ἀλλὰ κατακλινεὶς δευρί ΣΤ. τί δρῶ;
ΣΩ. ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων.
ΣΤ. μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἐνθάδ', ἀλλ', εἴπερ γε χρή,
χαμαί μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι.
ΣΩ. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα. ΣΤ. κακοδαίμων ἐγώ,
οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον.
ΧΟ. φρόντιζε δὴ καὶ διάθρει, πάντα τρόπον τε σαυτὸν
στρόβει πυκνώσας.
ταχὺς δ', ὅταν εἰς ἄπορον πέσῃς,
ἐπ' ἄλλο πήδα [των
νόημα φρενός· ὕπνος δ' ἀπέστω γλυκύθυμος ὀμμά-
ΣΤ. ἀτταταῖ ἀτταταῖ.
ΧΟ. τί πάσχεις; τί κάμνεις;
ΣΤ. ἀπόλλυμαι δείλαιος· ἐκ τοῦ σκίμποδος
δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι,
καὶ τὰς πλευρὰς δαρδάπτουσιν
καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν,
καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν,
καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσιν,
καί μ' ἀπολοῦσιν.
ΧΟ. μή νυν βαρέως ἄλγει λίαν.
ΣΤ. καὶ πῶς; ὅτε μου
φροῦδα τὰ χρήματα, φρούδη χροιά,
φρούδη ψυχή, φρούδη δ' ἐμβάς·
καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι κακοῖς
φρουρᾶς ᾄδων
ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι.
ΣΩ. οὗτος, τί ποιεῖς; οὐχὶ φροντίζεις; ΣΤ. ἐγώ;
νὴ τὸν Ποσειδῶ. ΣΩ. καὶ τί δῆτ' ἐφρόντισας;
ΣΤ. ὑπὸ τῶν κόρεων εἴ μού τι περιλειφθήσεται.
ΣΩ. ἀπολεῖ κάκιστ'. ΣΤ. ἀλλ', ὦγάθ', ἀπόλωλ' ἀρτίως.
ΣΩ. οὐ μαλθακιστέ', ἀλλὰ περικαλυπτέα.
ἐξευρετέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς
κἀπαιόλημ'. ΣΤ. οἴμοι, τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι
ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα;
ΣΩ. φέρε νυν ἀθρήσω πρῶτον ὅ τι δρᾷ τουτονί.
οὗτος, καθεύδεις; ΣΤ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.
ΣΩ. ἔχεις τι; ΣΤ. μὰ Δί' οὐ δῆτ' ἔγωγ'. ΣΩ. οὐδὲν πάνυ;
ΣΤ. οὐδέν γε πλὴν ἢ τὸ πέος ἐν τῇ δεξιᾷ.
ΣΩ. οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τι φροντιεῖς;
ΣΤ. περὶ τοῦ; σὺ γάρ μοι τοῦτο φράσον, ὦ Σώκρατες.
ΣΩ. αὐτὸς ὅ τι βούλει πρῶτος ἐξευρὼν λέγε.
ΣΤ. ἀκήκοας μυριάκις ἁγὼ βούλομαι,

700—706. = 804—810.

682. ἔθ' ἕν τι Dobraeus] ἔτι γε RV. In aliis interpolatum ἔτ' ἔτι γε vel ἔτι δή γε. 687. οὐκ ἔστ'] ἔστ' οὐκ Kockius. 692. ἥτις RV. ὅστις ceteri. 696. ἐνθάδ'] ἐνταῦθ' RV ex glossemate. 705. νόημα - ὀμμάτων] Post hunc versum duo exciderunt versus respondentes versibus 812. 813., nisi imperfectum hoc carmen in editione secunda, qua nunc utimur, reliquit poeta, quemadmodum carmina chori locis pluribus desiderantur. 728. ἐξευρετέος Porsonus] ἐξευρητέος vel εὑρητέος

περὶ τῶν τόκων, ὅπως ἂν ἀποδῶ μηδενί.
ΣΩ. ἴθι νυν, καλύπτου καὶ σχάσας τὴν φροντίδα
λεπτὴν κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα,
ὀρθῶς διαιρῶν καὶ σκοπῶν. ΣΤ. οἴμοι τάλας.
ΣΩ. ἔχ' ἀτρέμα· κἂν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων,
ἀφεὶς ἄπελθε· κᾆτα τὴν γνώμην πάλιν
κίνησον αὖθις αὐτὸ καὶ ζυγώθρισον.
ΣΤ. ὦ Σωκρατίδιον φίλτατον. ΣΩ. τί, ὦ γέρον;
ΣΤ. ἔχω τόκου γνώμην ἀποστερητικήν.
ΣΩ. ἐπίδειξον αὐτήν. ΣΤ. εἰπὲ δή νύν μοι τοδί·
γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλὴν
καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην, εἶτα δὲ
αὐτὴν καθείρξαιμ' ἐς λοφεῖον στρογγύλον,
ὥσπερ κάτοπτρον, κᾆτα τηροίην ἔχων,
ΣΩ. τί δῆτα τοῦτ' ἂν ὠφελήσειέν σ'; ΣΤ. ὅ τι;
εἰ μηκέτ' ἀνατέλλοι σελήνη μηδαμοῦ,
οὐκ ἂν ἀποδοίην τοὺς τόκους. ΣΩ. ὁτιὴ τί δή;
ΣΤ. ὁτιὴ κατὰ μῆνα τἀργύριον δανείζεται.
ΣΩ. εὖ γ'· ἀλλ' ἕτερον αὖ σοι προβαλῶ τι δεξιόν,
εἴ σοι γράφοιτο πεντετάλαντός τις δίκη,
ὅπως ἂν αὐτὴν ἀφανίσειας εἰπέ μοι.
ΣΤ. ὅπως; ὅπως; οὐκ οἶδ'· ἀτὰρ ζητητέον.
ΣΩ. μή νυν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν γνώμην ἀεί,
ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα,
λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός.
ΣΤ. ηὕρηκ' ἀφάνισιν τῆς δίκης σοφωτάτην,
ὥστ' αὐτὸν ὁμολογεῖν σ' ἐμοί. ΣΩ. ποίαν τινά;
ΣΤ. ἤδη παρὰ τοῖσι φαρμακοπώλαις τὴν λίθον
ταύτην ἑόρακας, τὴν καλήν, τὴν διαφανῆ,
ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι; ΣΩ. τὴν ὕαλον λέγεις;
ΣΤ. ἔγωγε. φέρε, τί δῆτ' ἄν, εἰ ταύτην λαβών,
ὁπότε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεύς,
ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον
τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης;
ΣΩ. σοφῶς γε νὴ τὰς Χάριτας. ΣΤ. οἴμ' ὡς ἥδομαι
ὅτι πεντετάλαντος διαγέγραπταί μοι δίκη.
ΣΩ. ἄγε δὴ ταχέως τουτὶ ξυνάρπασον. ΣΤ. τὸ τί;
ΣΩ. ὅπως ἀποστρέψαις ἂν ἀντιδικῶν δίκην,
μέλλων ὀφλήσειν, μὴ παρόντων μαρτύρων.
ΣΤ. φαυλότατα καὶ ῥᾷστ'. ΣΩ. εἰπὲ δή. ΣΤ. καὶ δὴ λέγω.
εἰ πρόσθεν ἔτι μιᾶς ἐνεστώσης δίκης,
πρὶν τὴν ἐμὴν καλεῖσθ', ἀπαγξαίμην τρέχων.
ΣΩ. οὐδὲν λέγεις. ΣΤ. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγ', ἐπεὶ
οὐδεὶς κατ' ἐμοῦ τεθνεῶτος εἰσάξει δίκην.
ΣΩ. ὑθλεῖς· ἄπερρ'. οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι.
ΣΤ. ὁτιὴ τί; ναὶ πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Σώκρατες.
ΣΩ. ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλήθει σύ γ' ἅττ' ἂν καὶ μάθῃς·
ἐπεὶ τί νυνὶ πρῶτον ἐδιδάχθης; λέγε.
ΣΤ. φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; τί πρῶτον ἦν;
τίς ἦν ἐν ᾗ ματτόμεθα μέντοι τἄλφιτα;
οἴμοι τίς ἦν; ΣΩ. οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ,
ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον;
ΣΤ. οἴμοι, τί οὖν δῆθ' ὁ κακοδαίμων πείσομαι;
ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι μὴ μαθὼν γλωττοστροφεῖν.
ἀλλ', ὦ Νεφέλαι, χρηστόν τι συμβουλεύσατε.
ΧΟ. ἡμεῖς μέν, ὦ πρεσβῦτα, συμβουλεύομεν,
εἴ σοί τις υἱός ἐστιν ἐκτεθραμμένος,
πέμπειν ἐκεῖνον ἀντὶ σαυτοῦ μανθάνειν.
ΣΤ. ἀλλ' ἔστ' ἔμοιγ' υἱὸς καλός τε κἀγαθός·
ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν, τί ἐγὼ πάθω;
ΧΟ. σὺ δ' ἐπιτρέπεις; ΣΤ. εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ,
κἄστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας.
ἀτὰρ μέτειμί γ' αὐτόν· ἢν δὲ μὴ θέλῃ,

744. τὴν γνώμην] τῇ γνώμῃ Reiskius. 750. δὲ Hermannus] δή 769. φέρε τί δῆτ' ἄν] Haec Socrati tribuuntur in libris. Correxit Reisigius. 776. ἀποστρέψαις] ἀποστρέψαι' Meinekius.

οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας.
ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον.
ΧΟ. ἆρ' αἰσθάνει πλεῖστα δι' ἡμᾶς ἀγάθ' αὐτίχ' ἕξων
μόνας θεῶν; ὡς
ἕτοιμος ὅδ' ἐστὶν ἅπαντα δρᾶν
ὅσ' ἂν κελεύῃς. [νου
σὺ δ' ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου καὶ φανερῶς ἐπηρμέ-
γνοὺς ἀπολάψεις ὅ τι πλεῖστον δύνασαι
ταχέως· φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ' ἑτέρᾳ τρέπεσθαι.
ΣΤ. οὔτοι μὰ τὴν Ὁμίχλην ἔτ' ἐνταυθὶ μενεῖς·
ἀλλ' ἔσθι' ἐλθὼν τοὺς Μεγακλέους κίονας.
ΦΕ. ὦ δαιμόνιε, τί χρῆμα πάσχεις, ὦ πάτερ;
οὐκ εὖ φρονεῖς μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον.
ΣΤ. ἰδού γ' ἰδοὺ Δί' Ὀλύμπιον· τῆς μωρίας,
τὸ Δία νομίζειν ὄντα τηλικουτονί.
ΦΕ. τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν; ΣΤ. ἐνθυμούμενος
ὅτι παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαικά.
ὅμως γε μὴν πρόσελθ', ἵν' εἰδῇς πλείονα,
καί σοι φράσω πρᾶγμ' ὃ σὺ μαθὼν ἀνὴρ ἔσει.
ὅπως δὲ τοῦτο μὴ διδάξεις μηδένα.
ΦΕ. ἰδού· τί ἐστιν; ΣΤ. ὤμοσας νυνὶ Δία.
ΦΕ. ἔγωγ'. ΣΤ. ὁρᾷς οὖν ὡς ἀγαθὸν τὸ μανθάνειν;
οὐκ ἔστιν, ὦ Φειδιππίδη, Ζεύς. ΦΕ. ἀλλὰ τίς;
ΣΤ. Δῖνος βασιλεύει, τὸν Δί' ἐξεληλακώς.
ΦΕ. αἰβοῖ, τί ληρεῖς; ΣΤ. ἴσθι τοῦθ' οὕτως ἔχον.
ΦΕ. τίς φησι ταῦτα; ΣΤ. Σωκράτης ὁ Μήλιος
καὶ Χαιρεφῶν, ὃς οἶδε τὰ ψυλλῶν ἴχνη.
ΦΕ. σὺ δ' ἐς τοσοῦτον τῶν μανιῶν ἐλήλυθας
ὥστ' ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν; ΣΤ. εὐστόμει
καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς
καὶ νοῦν ἔχοντας· ὧν ὑπὸ τῆς φειδωλίας
ἀπεκείρατ' οὐδεὶς πώποτ' οὐδ' ἠλείψατο,
οὐδ' ἐς βαλανεῖον ἦλθε λουσόμενος· σὺ δὲ
ὥσπερ τεθνεῶτος καταλόει μου τὸν βίον.
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐλθὼν ὑπὲρ ἐμοῦ μάνθανε.
ΦΕ. τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν;
ΣΤ. ἄληθες; ὅσαπερ ἔστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά·
γνώσει δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς.
ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον ἐνταυθὶ χρόνον.
ΦΕ. οἴμοι, τί δράσω παραφρονοῦντος τοῦ πατρός;
πότερον παρανοίας αὐτὸν εἰσαγαγὼν ἕλω,
ἢ τοῖς σοροπηγοῖς τὴν μανίαν αὐτοῦ φράσω;
ΣΤ. φέρ' ἴδω, σὺ τοῦτον τί ὀνομάζεις; εἰπέ μοι.
ΦΕ. ἀλεκτρυόνα. ΣΤ. καλῶς γε. ταυτηνὶ δὲ τί;
ΦΕ. ἀλεκτρυόν'. ΣΤ. ἄμφω ταὐτό; καταγέλαστος εἶ.
μή νυν τὸ λοιπόν, ἀλλὰ τήνδε μὲν καλεῖν
ἀλεκτρύαιναν, τουτονὶ δ' ἀλέκτορα.
ΦΕ. ἀλεκτρύαιναν; ταῦτ' ἔμαθες τὰ δεξιὰ
εἴσω παρελθὼν ἄρτι παρὰ τοὺς γηγενεῖς;
ΣΤ. χἄτερά γε πόλλ'· ἀλλ' ὅ τι μάθοιμ' ἑκάστοτε,
ἐπελανθανόμην ἂν εὐθὺς ὑπὸ πλήθους ἐτῶν.
ΦΕ. διὰ ταῦτα δὴ καὶ θοἰμάτιον ἀπώλεσας;
ΣΤ. ἀλλ' οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα.
ΦΕ. τὰς δ' ἐμβάδας ποῖ τέτροφας, ὠνόητε σύ;
ΣΤ. ὥσπερ Περικλέης ἐς τὸ δέον ἀπώλεσα.
ἀλλ' ἴθι, βάδιζ', ἴωμεν· εἶτα τῷ πατρὶ
πιθόμενος ἐξάμαρτε· κἀγώ τοί ποτε
οἶδ' ἐξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος,
ὃν πρῶτον ἔλαβον ὀβολὸν Ἡλιαστικόν,
τούτου 'πριάμην σοι Διασίοις ἁμαξίδα.
ΦΕ. ἦ μὴν σὺ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἀχθέσει.
ΣΤ. εὖ γ' ὅτι ἐπείσθης. δεῦρο δεῦρ', ὦ Σώκρατες,
ἔξελθ'· ἄγω γάρ σοι τὸν υἱὸν τουτονὶ
ἄκοντ' ἀναπείσας. ΣΩ. νηπύτιος γάρ ἐστ' ἔτι
καὶ τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων τῶν ἐνθάδε.
ΦΕ. αὐτὸς τρίβων εἴης ἄν, εἰ κρεμαιό γε.
ΣΤ. οὐκ ἐς κόρακας; καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ;
ΣΩ. ἰδοὺ κρέμαι', ὡς ἠλίθιον ἐφθέγξατο
καὶ τοῖσι χείλεσιν διερρυηκόσιν.
πῶς ἂν μάθοι ποθ' οὗτος ἀπόφυξιν δίκης
ἢ κλῆσιν ἢ χαύνωσιν ἀναπειστηρίαν;
καίτοι ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος.
ΣΤ. ἀμέλει, δίδασκε· θυμόσοφός ἐστιν φύσει·
εὐθύς γέ τοι παιδάριον ὂν τυννουτονὶ
ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας ναῦς τ' ἔγλυφεν,
ἁμαξίδας τε σκυτίνας εἰργάζετο,
κἀκ τῶν σιδίων βατράχους ἐποίει πῶς δοκεῖς.
ὅπως δ' ἐκείνω τὼ λόγω μαθήσεται,
τὸν κρείττον', ὅστις ἐστί, καὶ τὸν ἥττονα,
ὃς τἄδικα λέγων ἀνατρέπει τὸν κρείττονα·
ἐὰν δὲ μή, τὸν γοῦν ἄδικον πάσῃ τέχνῃ.
ΣΩ. αὐτὸς μαθήσεται παρ' αὐτοῖν τοῖν λόγοιν,
ἐγὼ δ' ἀπέσομαι. ΣΤ. τοῦτό νυν μέμνησ', ὅπως
πρὸς πάντα τὰ δίκαι' ἀντιλέγειν δυνήσεται.

ΔΙΚΑΙΟΣ.

χώρει δευρί, δεῖξον σαυτὸν
τοῖσι θεαταῖς, καίπερ θρασὺς ὤν.

ΑΔΙΚΟΣ.

ἴθ' ὅποι χρῄζεις. πολὺ γὰρ μᾶλλόν σ'
ἐν τοῖς πολλοῖσι λέγων ἀπολῶ.
ΔΙ. ἀπολεῖς σύ; τίς ὤν; ΑΔ. λόγος. ΔΙ. ἥττων γ' ὤν.
ΑΔ. ἀλλά σε νικῶ τὸν ἐμοῦ κρείττω
φάσκοντ' εἶναι. ΔΙ. τί σοφὸν ποιῶν;
ΑΔ. γνώμας καινὰς ἐξευρίσκων.
ΔΙ. ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ διὰ τουτουσὶ
τοὺς ἀνοήτους.
ΑΔ. οὔκ, ἀλλὰ σοφούς. ΔΙ. ἀπολῶ σε κακῶς.
ΑΔ. εἰπέ, τί ποιῶν; ΔΙ. τὰ δίκαια λέγων.
ΑΔ. ἀλλ' ἀνατρέψω 'γὼ αὔτ' ἀντιλέγων·
οὐδὲ γὰρ εἶναι πάνυ φημὶ δίκην.
ΔΙ. οὐκ εἶναι φῄς; ΑΔ. φέρε γάρ, ποῦ 'στιν;
ΔΙ. παρὰ τοῖσι θεοῖς.
ΑΔ. πῶς δῆτα δίκης οὔσης ὁ Ζεὺς
οὐκ ἀπόλωλεν τὸν πατέρ' αὑτοῦ
δήσας; ΔΙ. αἰβοῖ, τουτὶ καὶ δὴ
χωρεῖ τὸ κακόν· δότε μοι λεκάνην.
ΑΔ. τυφογέρων εἶ κἀνάρμοστος.
ΔΙ. καταπύγων εἶ κἀναίσχυντος.

---

819. τὸ Valckenarius] τὸν 821. ἀρχαικά cum Phrynicho in Bekk. Anecd. p. 22, 30. et Antiattic. ib. p. 83, 1.] ἀρχαϊκά 823. πρᾶγμ'] τι πρᾶγμ' RV aliique nonnulli. 824. διδάξεις Dawesius] διδάξῃς 825. νυνὶ V. νῦν R. νῦν δὴ alii. 838. καταλόει Bekkerus] καταλούει 845. πότερον] πότερ' ἂν RV, quod πότερα esse potest. Conf. ad v. 638. 847. τοῦτον] τουτονὶ RV. τιν' (debebat τι, ut Meinekius) ὀνομάζεις Mehlerus ad Heraclit. p. 40.] τίνα νομίζεις. τουτονὶ τί νομίζεις Reisigius. 855. ἐτῶν] τῶν ἐτῶν RV aliique nonnulli, omisso in quattuor codicibus, inter quos V, ἄν.

861. πιθόμενος Bentleius] πειθόμενος 862. οἶδ'] οἶσθ' Kockius. πιθόμενος Suidas s. v. ἐξέτει] πειθόμενος 869. κρεμαθρων οὐ] κρεμαθρῶν οὔπω Meinekius. ἐνθάδε] ἐνθαδί Meinekius. 872. κρέμαι' Brunckius] κρέμαιό γ' 874. ἀπόφυξιν D] ἀπόφευξιν 876. καίτοι] καίτοι γε RV. 887. ἐγὼ δ' ἀπέσομαι. ΣΤ. Beerius] ΣΤ. ἐγὼ δ' ἀπέσομαι νῦν R. γοῦν V aliique. In aliis δ' οὖν. 888. Post hunc versum in R aliisque nonnullis scriptum Χοροῦ, quo significatur chori canticum desiderari, quod non scripserat poeta, quum alteram hanc Nubium editionem imperfectam relinqueret. 893. γ' om. V. 897. ταῦτα] καὶ ταῦτα R. 902. 'γαὔτ' (i.e. ἐγὼ αὔτ') Hermannus] γ' αὐτὰ R. ταῦτ' ceteri.

ΑΔ. ῥόδα μ' εἴρηκας. ΔΙ. καὶ βωμολόχος.
ΑΔ. κρίνεσι στεφανοῖς. ΔΙ. καὶ πατραλοίας.
ΑΔ. χρυσῷ πάττων μ' οὐ γιγνώσκεις.
ΔΙ. οὐ δῆτα πρὸ τοῦ γ', ἀλλὰ μολύβδῳ.
ΑΔ. νῦν δέ γε κόσμος τοῦτ' ἐστὶν ἐμοί.
ΔΙ. θρασὺς εἶ πολλοῦ. ΑΔ. σὺ δέ γ' ἀρχαῖος.
ΔΙ. διὰ σὲ δὲ φοιτᾶν οὐδεὶς ἐθέλει
τῶν μειρακίων·
καὶ γνωσθήσει ποτ' Ἀθηναίοις
οἷα διδάσκεις τοὺς ἀνοήτους.
ΑΔ. αὐχμεῖς αἰσχρῶς. ΔΙ. σὺ δέ γ' εὖ πράττεις.
καίτοι πρότερόν γ' ἐπτώχευες,
Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων,
ἐκ πηριδίου
γνώμας τρώγων Πανδελετείους.
ΑΔ. ὤμοι σοφίας. ΔΙ. ὤμοι μανίας,
ΑΔ. ἧς ἐμνήσθης. ΔΙ. τῆς σῆς πόλεώς θ',
ἥτις σε τρέφει
λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις.
ΑΔ. οὐχὶ διδάξεις τοῦτον Κρόνος ὤν.
ΔΙ. εἴπερ γ' αὐτὸν σωθῆναι χρὴ
καὶ μὴ λαλιὰν μόνον ἀσκῆσαι.
ΑΔ. δεῦρ' ἴθι, τοῦτον δ' ἔα μαίνεσθαι.
ΔΙ. κλαύσει, τὴν χεῖρ' ἢν ἐπιβάλλῃς.
ΧΟ. παύσασθε μάχης καὶ λοιδορίας.
ἀλλ' ἐπίδειξαι
σύ τε τοὺς προτέρους ἅττ' ἐδίδασκες,
σύ τε τὴν καινὴν
παίδευσιν, ὅπως ἂν ἀκούσας σφῷν
ἀντιλεγόντοιν κρίνας φοιτᾷ.
ΔΙ. δρᾶν ταῦτ' ἐθέλω. ΑΔ. κἄγωγ' ἐθέλω.
ΧΟ. φέρε δή, πότερος λέξει πρότερος;
ΑΔ. τούτῳ δώσω· κᾆτ' ἐκ τούτων
ὧν ἂν λέξῃ
ῥηματίοισιν καινοῖς αὐτὸν
καὶ διανοίαις κατατοξεύσω.
τὸ τελευταῖον δ', ἢν ἀναγρύξῃ,
τὸ πρόσωπον ἅπαν καὶ τὠφθαλμὼ
κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν
ὑπὸ τῶν γνωμῶν ἀπολεῖται.
ΧΟ. νῦν δείξετον τὼ πισύνω τοῖς περιδεξίοισι
λόγοισι καὶ φροντίσι καὶ γνωμοτύποις μερίμναις,
ὁπότερος αὐτοῖν λέγων ἀμείνων φανήσεται.
νῦν γὰρ ἅπας ἐνθάδε κίνδυνος ἀνεῖται σοφίας,
ἧς πέρι τοῖς ἐμοῖς φίλοις ἐστὶν ἀγὼν μέγιστος.
ἀλλ', ὦ πολλοῖς τοὺς πρεσβυτέρους ἤθεσι χρηστοῖς
στεφανώσας,
ῥῆξον φωνὴν ἥτινι χαίρεις, καὶ τὴν σαυτοῦ φύσιν
εἰπέ.
ΔΙ. λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν ὡς διέκειτο,

949—958. = 1024—1033.

ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη
'νενόμιστο. [ἀκοῦσαι·
πρῶτον μὲν ἔδει παιδὸς φωνὴν γρύξαντος μηδέν'
εἶτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κιθαρι-
στοῦ [τανίφοι.
τοὺς κωμήτας γυμνοὺς ἀθρόους, κεἰ κριμνώδη κα-
εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκεν τὼ μηρὼ μὴ
ξυνέχοντας, [βόαμα,
ἢ Παλλάδα περσέπολιν δεινάν, ἢ Τηλέπορόν τι
ἐντειναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρ-
έδωκαν. [καμπήν,
εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ' ἢ κάμψειέν τινα
οἵας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρῦνιν ταύτας τὰς δυσκολο-
κάμπτους, [ἀφανίζων.
ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς ὡς τὰς Μούσας
ἐν παιδοτρίβου δὲ καθίζοντας τὸν μηρὸν ἔδει προ-
βαλέσθαι [ἀπηνές·
τοὺς παῖδας, ὅπως τοῖς ἔξωθεν μηδὲν δείξειαν
εἶτ' αὖ πάλιν αὖθις ἀνιστάμενον ξυμψῆσαι καὶ προ-
νοεῖσθαι
εἴδωλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἥβης μὴ καταλείπειν.
ἠλείψατο δ' ἂν τοὐμφαλοῦ οὐδεὶς παῖς ὑπένερθεν
τότ' ἄν, ὥστε [ἐπήνθει·
τοῖς αἰδοίοισι δρόσος καὶ χνοῦς ὥσπερ μήλοισιν
οὐδ' ἂν μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς
τὸν ἐραστὴν [δίζεν,
αὐτὸς ἑαυτὸν προαγωγεύων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐβά-
οὐδ' ἂν ἑλέσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφάλαιον τῆς ῥα-
φανῖδος, [λινον,
οὐδ' ἄννηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν οὐδὲ σέ-
οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν, οὐδ' ἴσχειν τὼ πόδ'
ἐναλλάξ.
ΑΔ. ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνάμεστα
καὶ Κηκείδου καὶ Βουφονίων. ΔΙ. ἀλλ' οὖν ταῦτ'
ἐστὶν ἐκεῖνα, [ψεν
ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχας ἡμὴ παίδευσις ἔθρε-
σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοισι διδάσκεις ἐντε-
τυλίχθαι· [δέον αὐτοὺς
ὥστε μ' ἀπάγχεσθ', ὅταν ὀρχεῖσθαι Παναθηναίοις
τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων ἀμελῇ τῆς Τριτο-
γενείης. [λόγον αἱροῦ·
πρὸς ταῦτ', ὦ μειράκιον, θαρρῶν ἐμὲ τὸν κρείττω
κἀπιστήσει μισεῖν ἀγορὰν καὶ βαλανείων ἀπέχεσθαι,
καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἂν σκώπτῃ τίς σε,
φλέγεσθαι· [προσιοῦσιν,
καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι
καὶ μὴ περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας σκαιουργεῖν, ἄλλο
τε μηδὲν [ἀναπλήσειν·
αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅ τι τῆς Αἰδοῦς μέλλει τἄγαλμ'
μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσᾴττειν, ἵνα μὴ πρὸς ταῦτα
κεχηνώς, [θραυσθῇς·
μήλῳ βληθεὶς ὑπὸ πορνιδίου, τῆς εὐκλείας ἀπο-
μηδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μηδέν, μηδ' Ἰαπετὸν κα-
λέσαντα
μνησικακῆσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτροφήθης.
ΑΔ. εἰ ταῦτ', ὦ μειράκιον, πείσει τούτῳ, νὴ τὸν Διό-
νυσον [τομάμμαν.
τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, καί σε καλοῦσι βλι-
ΔΙ. ἀλλ' οὖν λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις δια-
τρίψεις,

913. μολύβδῳ Brunckius] μολίβδῳ 916. διὰ σὲ δὲ] δὲ om. V aliique nonnulli: in quibusdam δὴ scriptum. Proceleusmaticus in metro anapaestico non minus suspectus quam διὰ σὲ τὰ pro dactylo positum Av. 1752. Quamobrem utrobique ζά, de qua forma dixi in Thesauro vol. 2. p. 1107., restituendum foret, si satis constaret ζά pro syllaba longa interdum positum esse. 918. καὶ om. RV aliique; unde γνωσθήσει τοι Hermannus. 929. τοῦτον om. RV. 932. ἔα] Monosyllabum ideoque ᾱ potius scribendum hic et aliis locis nonnullis, quum synizesis aliena sit ab comicis. Vid. ad Thesm. 176. 945. ἀναγρύξῃ] ἀναγρύζῃ RV. 949—958. Respondent huic carmini versus 1024—1033. sed non omni ex parte, non librariorum culpa, sed, ut videtur, poetae, qui imperfectum reliquit.

962. 'νενόμιστο Brunckius] νενόμιστο. Vid. ad Acharn. 10. 976. ἐρασταῖσιν Toupius] ἐρασταῖς 982. ἄννηθον D.] ἄνηθον 986. Μαραθωνομάχας V. Μαραθωνομάχους ceteri cum Aristide vol 2. p. 162. 995. ὅ τι — μέλλει Reizius] ὅτι — μέλλεις ἀναπλήσειν] ἀναπλάττειν R. ἀναπλάσσειν vel ἀναπλάσειν alii nonnulli.

οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ',
  οἷάπερ οἱ νῦν, [γεξεπιτρίπτου·
οὐδ' ἑλκόμενος περὶ πραγματίου γλισχραντιλο-
ἀλλ' εἰς 'Ακαδήμειαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀπο-
  θρέξει [ἡλικιώτου,
στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος
μίλακος ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης καὶ λεύκης φυλλο-
  βολούσης, [ψιθυρίζῃ.
ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, ὁπόταν πλάτανος πτελέᾳ
ἢν ταῦτα ποιῇς ἁγὼ φράζω,
καὶ πρὸς τούτοις προσέχῃς τὸν νοῦν,
ἕξεις ἀεὶ στῆθος λιπαρόν,
χροιὰν λευκήν, ὤμους μεγάλους,
γλῶτταν βαιάν, πυγὴν μεγάλην,
πόσθην μικράν.
ἢν δ' ἅπερ οἱ νῦν ἐπιτηδεύῃς,
πρῶτα μὲν ἕξεις χροιὰν ὠχράν,
ὤμους μικρούς, στῆθος λεπτόν,
γλῶτταν μεγάλην, πυγὴν μικράν,
κωλῆν μεγάλην, ψήφισμα μακρόν,
καί σ' ἀναπείσει
τὸ μὲν αἰσχρὸν ἅπαν καλὸν ἡγεῖσθαι,
τὸ καλὸν δ' αἰσχρόν·
καὶ πρὸς τούτοις τῆς 'Αντιμάχου
καταπυγοσύνης ἀναπλήσει.
ΧΟ. ὦ καλλίπυργον σοφίαν κλεινοτάτην ἐπασκῶν,
ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος.
εὐδαίμονες δ' ἦσαν ἄρ' οἱ ζῶντες τότ' ἐπὶ τῶν
  προτέρων.
πρὸς οὖν τάδ', ὦ κομψοπρεπῆ μοῦσαν ἔχων,
δεῖ σε λέγειν τι καινόν, ὡς ηὐδοκίμηκεν ἀνήρ.
δεινῶν δέ σοι βουλευμάτων ἔοικε δεῖν πρὸς αὐτόν,
εἴπερ τὸν ἄνδρ' ὑπερβαλεῖ καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσεις.
ΑΔ. καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα κἀπε-
  θύμουν
ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίαις γνώμαισι συνταράξαι.
ἐγὼ γὰρ ἥττων μὲν λόγος δι' αὐτὸ τοῦτ' ἐκλήθην
ἐν τοῖσι φροντισταῖσιν, ὅτι πρώτιστος ἐπενόησα
καὶ τοῖς νόμοις καὶ ταῖς δίκαις τἀναντί' ἀντιλέξαι.
καὶ τοῦτο πλεῖν ἢ μυρίων ἔστ' ἄξιον στατήρων,
αἱρούμενον τοὺς ἥττονας λόγους ἔπειτα νικᾶν.
σκέψαι δὲ τὴν παίδευσιν ᾗ πέποιθεν ὡς ἐλέγξω·
ὅστις σε θερμῷ φησι λοῦσθαι πρῶτον οὐκ ἐάσειν.
καίτοι τίνα γνώμην ἔχων ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά;
ΔΙ. ὁτιὴ κάκιστόν ἐστι καὶ δειλὸν ποιεῖ τὸν ἄνδρα.
ΑΔ. ἐπίσχες· εὐθὺς γάρ σε μέσον ἔχω λαβὼν ἄφυκτον.
καί μοι φράσον, τῶν τοῦ Διὸς παίδων τίν' ἄνδρ'
  ἄριστον [νῆσαι;
ψυχὴν νομίζεις, εἰπέ, καὶ πλείστους πόνους πο-
ΔΙ. ἐγὼ μὲν οὐδέν' Ἡρακλέους βελτίον' ἄνδρα κρίνω.
ΑΔ. ποῦ ψυχρὰ δῆτα πώποτ' εἶδες Ἡράκλεια λουτρά;
καίτοι τίς ἀνδρειότερος ἦν; ΔΙ. ταῦτ' ἐστὶν αὔτ'
  ἐκεῖνα,
ἃ τῶν νεανίσκων ἀεὶ δι' ἡμέρας λαλούντων
πλῆρες τὸ βαλανεῖον ποιεῖ, κενὰς δὲ τὰς παλαίστρας.
ΑΔ. εἶτ' ἐν ἀγορᾷ τὴν διατριβὴν ψέγεις, ἐγὼ δ' ἐπαινῶ.
εἰ γὰρ πονηρὸν ἦν, Ὅμηρος οὐδέποτ' ἂν ἐποίει
τὸν Νέστορ' ἀγορητὴν ἂν οὐδὲ τοὺς σοφοὺς ἅπαντας.
ἄνειμι δῆτ' ἐντεῦθεν ἐς τὴν γλῶτταν, ἣν ὁδὶ μὲν
οὔ φησι χρῆναι τοὺς νέους ἀσκεῖν, ἐγὼ δέ φημι.
καὶ σωφρονεῖν αὖ φησι χρῆναι· δύο κακὼ με-
  γίστω.
ἐπεὶ σὺ διὰ τὸ σωφρονεῖν τῷ πώποτ' εἶδες ἤδη
ἀγαθόν τι γενόμενον, φράσον, καί μ' ἐξέλεγξον
  εἰπών. [μάχαιραν.
ΔΙ. πολλοῖς. ὁ γοῦν Πηλεὺς ἔλαβε δι' αὐτὸ τὴν
ΑΔ. μάχαιραν; ἀστεῖόν γε κέρδος ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων.
Ὑπέρβολος δ' οὐκ τῶν λύχνων πλεῖν ἢ τάλαντα
  πολλὰ
εἴληφε διὰ πονηρίαν, ἀλλ' οὐ μὰ Δία μάχαιραν.
ΔΙ. καὶ τὴν Θέτιν γ' ἔγημε διὰ τὸ σωφρονεῖν ὁ Πηλεύς.
ΑΔ. κᾆτ' ἀπολιποῦσά γ' αὐτὸν ᾤχετ'· οὐ γὰρ ἦν
  ὑβριστὴς [ζειν·
οὐδ' ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν τὴν νύκτα παννυχί-
γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει· σὺ δ' εἶ κρόνιππος.
σκέψαι γάρ, ὦ μειράκιον, ἐν τῷ σωφρονεῖν ἅπαντα
ἅνεστιν, ἡδονῶν θ' ὅσων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι,
παίδων, γυναικῶν, κοττάβων, ὄψων, πότων,
  καχασμῶν.
καίτοι τί σοι ζῆν ἄξιον, τούτων ἐὰν στερηθῇς;
εἶέν. πάρειμ' ἐντεῦθεν ἐς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγ-
  κας.
ἥμαρτες, ἠράσθης, ἐμοίχευσάς τι, κᾆτ' ἐλήφθης·
ἀπόλωλας· ἀδύνατος γὰρ εἶ λέγειν. ἐμοὶ δ' ὁμιλῶν
χρῶ τῇ φύσει, σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν.
μοιχὸς γὰρ ἢν τύχῃς ἁλούς, τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν,
ὡς οὐδὲν ἠδίκηκας· εἶτ' ἐς τὸν Δί' ἐπανενεγκεῖν,
κἀκεῖνος ὡς ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν·
καίτοι σὺ θνητὸς ὢν θεοῦ πῶς μεῖζον ἂν δύναιο;
ΔΙ. τί δ' ἢν ῥαφανιδωθῇ πιθόμενός σοι τέφρᾳ τε τιλθῇ;
ἕξει τίνα γνώμην λέγειν τὸ μὴ εὐρύπρωκτος εἶναι;
ΑΔ. ἢν δ' εὐρύπρωκτος ᾖ, τί πείσεται κακόν;
ΔΙ. τί μὲν οὖν ἂν ἔτι μεῖζον πάθοι τούτου ποτέ;
ΑΔ. τί δῆτ' ἐρεῖς, ἢν τοῦτο νικηθῇς ἐμοῦ;
ΔΙ. σιγήσομαι. τί δ' ἄλλο; ΑΔ. φέρε δή μοι φράσον·
ξυνηγοροῦσιν ἐκ τίνων;
ΔΙ. ἐξ εὐρυπρώκτων. ΑΔ. πείθομαι.
τί δαί; τραγῳδοῦσ' ἐκ τίνων;
ΔΙ. ἐξ εὐρυπρώκτων. ΑΔ. εὖ λέγεις.
δημηγοροῦσι δ' ἐκ τίνων;
ΔΙ. ἐξ εὐρυπρώκτων. ΑΔ. ἆρα δῆτ'
ἔγνωκας ὡς οὐδὲν λέγεις;
καὶ τῶν θεατῶν ὁπότεροι
πλείους σκόπει. ΔΙ. καὶ δὴ σκοπῶ.
ΑΔ. τί δῆθ' ὁρᾷς;
ΔΙ. πολὺ πλείονας, νὴ τοὺς θεούς,
τοὺς εὐρυπρώκτους· τουτονὶ
γοῦν οἶδ' ἐγὼ κἀκεινονὶ
καὶ τὸν κομήτην τουτονί.
ΑΔ. τί δῆτ' ἐρεῖς;
ΔΙ. ἡττήμεθ', ὦ βινούμενοι,
πρὸς τῶν θεῶν δέξασθέ μου

1005. 'Ακαδήμειαν Hermannus] ἀκαδημίαν 1013. λευκήν] λαμπρὰν libri deteriores. 1023. ἀναπλήσει] σ' ἀναπλήσει libri nonnulli recentiores. 1029. εὐδαίμονες — προτέρων] Sic RV: in recentioribus pluribus εὐδαίμονες δ' ἄρ' ἦσαν οἱ | τότε ζῶντες, ἡνίκ' ἦς | τῶν προτέρων — scriptura ab correctore metrico interpolata, qui haec verba versui strophico 951. exaequare volebat conatu inutili, ut diximus ad v. 949. 1031. ηὐδοκίμηκεν D.] εὐδοκίμηκεν 1036. μὴν πάλαι γ'] μὴν ἔγωγ' RV. καὶ μὴν πάλαι γ' est v. 4. 1040. καὶ τοῖς νόμοις Porsonus] καὶ τοῖσι νόμοις (τοῖσιν νομοισιν, omisso καὶ RV). τοῖσιν νόμοις ἐν ταῖς δίκαις Kockius. 1046. δειλὸν] δειλότατον RV aliique, ab librario positum cui obversabatur superlativus praecedens κάκιστον. 1047. σε μέσον ἔχω] σ' ἔχω μέσον libri nonnulli et Suidas s. v. εὐθύς. Utrique praestat μέσον σ' ἔχω.

1052. ἐστὶν αὔτ' Reisigius] ἐστὶ ταῦτ' 1063. δι' αὐτὸ Porsonus] διὰ τοῦτο 1066. Δία Elmsleius] Δί' οὐ 1073. καχασμῶν R. κιχλισμῶν ceteri. 1075. φύσεως] φύσεος Bentleius. 1083. πιθόμενος Kusterus] πειθόμενος 1103. βινούμενοι D.] κινούμενοι

θοἰμάτιον, ὡς
ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς.
ΣΩ. τί δῆτα; πότερα τοῦτον ἀπάγεσθαι λαβὼν
βούλει τὸν υἱόν, ἢ διδάσκω σοι λέγειν;
ΣΤ. δίδασκε καὶ κόλαζε, καὶ μέμνησ' ὅπως
εὖ μοι στομώσεις αὐτόν, ἐπὶ μὲν θἄτερα
οἷον δικιδίοις, τὴν δ' ἑτέραν αὐτοῦ γνάθον
στόμωσον οἵαν ἐς τὰ μείζω πράγματα.
ΣΩ. ἀμέλει, κομιεῖ τοῦτον σοφιστὴν δεξιόν.
ΣΤ. ὠχρὸν μὲν οὖν ἔγωγε καὶ κακοδαίμονα.
ΧΟ. χωρεῖτέ νυν. οἶμαι δέ σοι ταῦτα μεταμελήσειν.
τοὺς κριτὰς ἃ κερδανοῦσιν, ἤν τι τόνδε τὸν χορὸν
ὠφελῶσ' ἐκ τῶν δικαίων, βουλόμεσθ' ἡμεῖς φράσαι.
πρῶτα μὲν γάρ, ἢν νεᾶν βούλησθ' ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγρούς,
ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν, τοῖσι δ' ἄλλοις ὕστερον.
εἶτα τὸν καρπόν τε καὶ τὰς ἀμπέλους φυλάξομεν,
ὥστε μήτ' αὐχμὸν πιέζειν μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν.
ἢν δ' ἀτιμάσῃ τις ἡμᾶς θνητὸς ὢν οὔσας θεάς,
προσσχέτω τὸν νοῦν πρὸς ἡμῶν οἷα πείσεται κακά,
λαμβάνων οὔτ' οἶνον οὔτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τοῦ χωρίου.
ἡνίκ' ἂν γὰρ αἵ τ' ἐλᾶαι βλαστάνωσ' αἵ τ' ἄμπελοι,
ἀποκεκόψονται· τοιαύταις σφενδόναις παιήσομεν.
ἢν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν καὶ τοῦ τέγους
τὸν κέραμον αὐτοῦ χαλάζαις στρογγύλαις ξυντρίψομεν.
κἂν γαμῇ ποτ' αὐτὸς ἢ τῶν ξυγγενῶν ἢ τῶν φίλων,
ὕσομεν τὴν νύκτα πᾶσαν· ὥστ' ἴσως βουλήσεται
κἂν ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ὢν μᾶλλον ἢ κρῖναι κακῶς.
ΣΤ. πέμπτη. τετράς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα,
εἶθ' ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν
δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι,
εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἕνη τε καὶ νέα.
πᾶς γάρ τις ὀμνύς, οἷς ὀφείλων τυγχάνω,
θείς μοι πρυτανεῖ' ἀπολεῖν μέ φησι κἀξολεῖν,
καί μου μέτρι' ἄττα καὶ δίκαι' αἰτουμένου
"ὦ δαιμόνιε, τὸ μέν τι νυνὶ μὴ λάβῃς,
τὸ δ' ἀναβαλοῦ μοι, τὸ δ' ἄφες," οὔ φασίν ποτε
οὕτως ἀπολήψεσθ', ἀλλὰ λοιδοροῦσί με
ὡς ἄδικός εἰμι, καὶ δικάσεσθαί φασί μοι.
νῦν οὖν δικαζέσθων· ὀλίγον γάρ μοι μέλει,
εἴπερ μεμάθηκεν εὖ λέγειν Φειδιππίδης.
τάχα δ' εἴσομαι κόψας τὸ φροντιστήριον.
παῖ, ἠμί, παῖ παῖ. ΣΩ. Στρεψιάδην ἀσπάζομαι.
ΣΤ. κἄγωγέ σ'. ἀλλὰ τουτονὶ πρῶτον λαβέ·
χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.
καί μοι τὸν υἱόν, εἰ μεμάθηκε τὸν λόγον
ἐκεῖνον, εἴφ', ὃν ἀρτίως εἰσήγαγες.
ΣΩ. μεμάθηκεν. ΣΤ. εὖ γ', ὦ παμβασίλει' Ἀπαιόλη.
ΣΩ. ὥστ' ἀποφύγοις ἂν ἥντιν' ἂν βούλῃ δίκην.
ΣΤ. κεἰ μάρτυρες παρῆσαν, ὅτ' ἐδανειζόμην;
ΣΩ. πολλῷ γε μᾶλλον, κἂν παρῶσι χίλιοι.
ΣΤ. βοάσομαί τἄρα τὰν ὑπέρτονον
βοάν. ἰώ, κλάετ', ὠβολοστάται,
αὐτοί τε καὶ τἀρχαῖα καὶ τόκοι τόκων·
οὐδὲν γὰρ ἄν με φλαῦρον ἐργάσαισθ' ἔτι,
οἷος ἐμοὶ τρέφεται
τοῖσδ' ἐνὶ δώμασι παῖς,
ἀμφήκει γλώττῃ λάμπων,
πρόβολος ἐμός, σωτὴρ δόμοις, ἐχθροῖς βλάβη,
λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν·
ὃν κάλεσον τρέχων ἔνθοθεν ὡς ἐμέ.
ΣΩ. ὦ τέκνον, ὦ παῖ, ἔξελθ' οἴκων,
ἄιε σοῦ πατρός.
ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ.
ΣΤ. ὦ φίλος, ὦ φίλος.
ΣΩ. ἄπιθι λαβὼν τὸν υἱόν.
ΣΤ. ἰὼ ἰὼ τέκνον.
ἰοῦ ἰοῦ.
ὡς ἥδομαί σου πρῶτα τὴν χροιὰν ἰδών.
νῦν μέν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς
κἀντιλογικός, καὶ τοῦτο τοὐπιχώριον
ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ, τὸ "τί λέγεις σύ;" καὶ δοκεῖν
ἀδικοῦντ' ἀδικεῖσθαι καὶ κακουργοῦντ', οἶδ' ὅτι.
ἐπὶ τοῦ προσώπου τ' ἐστὶν Ἀττικὸν βλέπος.
νῦν οὖν ὅπως σώσεις μ', ἐπεὶ κἀπώλεσας.
ΦΕ. φοβεῖ δὲ δὴ τί; ΣΤ. τὴν ἕνην τε καὶ νέαν.
ΦΕ. ἕνη γάρ ἐστι καὶ νέα τις ἡμέρα;
ΣΤ. εἰς ἥν γε θήσειν τὰ πρυτανεῖά φασί μοι.
ΦΕ. ἀπολοῦσ' ἄρ' αὔθ' οἱ θέντες· οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως
μί' ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέρα δύο.
ΣΤ. οὐκ ἂν γένοιτο; ΦΕ. πῶς γάρ; εἰ μή πέρ γ' ἅμα
αὑτὴ γένοιτ' ἂν γραῦς τε καὶ νέα γυνή.
ΣΤ. καὶ μὴν νενόμισταί γ'. ΦΕ. οὐ γάρ, οἶμαι, τὸν νόμον
ἴσασιν ὀρθῶς ὅ τι νοεῖ. ΣΤ. νοεῖ δὲ τί;
ΦΕ. ὁ Σόλων ὁ παλαιὸς ἦν φιλόδημος τὴν φύσιν.
ΣΤ. τουτὶ μὲν οὐδέν πω πρὸς ἕνην τε καὶ νέαν.
ΦΕ. ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν ἐς δύ' ἡμέρας
ἔθηκεν, ἔς γε τὴν ἕνην τε καὶ νέαν,
ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ.
ΣΤ. ἵνα δὴ τί τὴν ἕνην προσέθηχ'; ΦΕ. ἵν', ὦ μέλε,
παρόντες οἱ φεύγοντες ἡμέρᾳ μιᾷ
πρότερον ἀπαλλάττοινθ' ἑκόντες, εἰ δὲ μή,
ἕωθεν ὑπανιῷντο τῇ νουμηνίᾳ.
ΣΤ. πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ
ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἕνῃ τε καὶ νέᾳ;
ΦΕ. ὅπερ οἱ προτένθαι γὰρ δοκοῦσί μοι ποιεῖν·
ἵν' ὡς τάχιστα τὰ πρυτανεῖ' ὑφελοίατο,
διὰ τοῦτο προυτένθευσαν ἡμέρᾳ μιᾷ.
ΣΤ. εὖ γ', ὦ κακοδαίμονες, τί κάθησθ' ἀβέλτεροι,
ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν, ὄντες λίθοι,
ἀριθμός, πρόβατ' ἄλλως, ἀμφορῆς νενησμένοι;
ὥστ' εἰς ἐμαυτὸν καὶ τὸν υἱὸν τουτονὶ
ἐπ' εὐτυχίαισιν ᾀστέον μοὐγκώμιον.
μάκαρ ὦ Στρεψίαδες,
αὐτός τ' ἔφυς ὡς σοφός,
χοἷον τὸν υἱὸν τρέφεις,
φήσουσι δή μ' οἱ φίλοι
χοἰ δημόται

1105. πότερα RV. πότερον ceteri. 1109. οἷον Teuffelius] οἵαν 1110. οἵαν] οἷον RV. 1115. ἃ] δ' ἃ Halbertsma. 1116. ἡμεῖς RV. ὑμῖν ceteri. 1119. καρπόν τε καὶ τὰς Coraës ad Plutarch. vol. 5. p. 352.] καρπὸν τεκούσας 1122. προσχέτω (debebat προσσχέτω) Bentleius] προσεχέτω 1124. ἐλᾶαι D.] ἐλαῖαι 1134. ἔσθ' ἕνη] ἔσθ' ἕνη R. ἔστ' ἕνη alii. Quae perpetua codicum fluctuatio est inter spiritum asperum et lenem. Ego ubique asperum praetuli: de quo dictum in Thesauro vol. 3. p. 1118—1121. 1135. ὀμνὺς] ὄμνυσ' RV aliique. 1137. καί μου Meinekius] ἐμοῦ μέτρι' ἄττα Porsonus] μέτριά τε. In recentioribus nonnullis μέτρι' ἅτα cum gl. ὀλίγα τινά.
1141. δικάσεσθαι Kusterus] δικάσασθαι (ut ἐνεχυράσασθαι pro ἐνεχυράσεσθαι plerique v. 35.) 1143. μεμάθηκεν] μεμάθηκέ γ' Cobetus.

1168. ἄπιθι λαβὼν τὸν υἱόν D.] ἄπιθι λαβὼν τὸν υἱόν σου RV. ἄπιθι σὺ λαβὼν ceteri. 1182. ἡμέρα] ἡμέραι R. 1192. προσέθηχ' Hirschigius] προσέθηκ' Cantabrig. unus. προσέθηκεν ceteri. 1197. ἀρχαὶ] ἀρχαί. αἱ ἀρχαὶ Athen. 4. p. 171 c. 1198. γὰρ om. RV. ποιεῖν R. παθεῖν ceteri. 1206. μάκαρ] μακάρτατ' Westphalius.

ζηλοῦντες ἡνίκ' ἂν σὺ νικᾷς λέγων τὰς δίκας.
ἀλλ' εἰσάγων σε βούλομαι πρῶτον ἑστιᾶσαι.

ΠΑΣΙΑΣ.

εἶτ' ἄνδρα τῶν αὑτοῦ τι χρὴ προϊέναι;
οὐδέποτέ γ', ἀλλὰ κρεῖττον εὐθὺς ἦν τότε
ἀπερυθριᾶσαι μᾶλλον ἢ σχεῖν πράγματα,
ὅτε τῶν ἐμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυνὶ χρημάτων
ἕλκω σε κλητεύσοντα, καὶ γενήσομαι
ἐχθρὸς ἔτι πρὸς τούτοισιν ἀνδρὶ δημότῃ.
ἀτὰρ οὐδέποτέ γε τὴν πατρίδα καταισχυνῶ
ζῶν, ἀλλὰ καλοῦμαι Στρεψιάδην. ΣΤ. τίς οὑτοσί;
ΠΑ. ἐς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν. ΣΤ. μαρτύρομαι,
ὅτι ἐς δύ' εἶπεν ἡμέρας. τοῦ χρήματος;
ΠΑ. τῶν δώδεκα μνῶν, ἃς ἔλαβες ὠνούμενος
τὸν ψαρὸν ἵππον. ΣΤ. ἵππον; οὐκ ἀκούετε,
ὃν πάντες ὑμεῖς ἴστε μισοῦνθ' ἱππικήν;
ΠΑ. καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν γ' ἐπώμνυς τοὺς θεούς.
ΣΤ. μὰ τὸν Δί'· οὐ γάρ πω τότ' ἐξηπίστατο
Φειδιππίδης μοι τὸν ἀκατάβλητον λόγον.
ΠΑ. νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἔξαρνος εἶναι διανοεῖ;
ΣΤ. τί γὰρ ἄλλ' ἂν ἀπολαύσαιμι τοῦ μαθήματος;
ΠΑ. καὶ ταῦτ' ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς;
ΣΤ. ποίους θεούς;
ΠΑ. τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆν, τὸν Ποσειδῶ. ΣΤ. νὴ Δία,
κἂν προσκαταθείην γ', ὥστ' ὀμόσαι, τριώβολον.
ΠΑ. ἀπόλοιο τοίνυν ἕνεκ' ἀναιδείας ἔτι.
ΣΤ. ἁλσὶν διασμηχθεὶς ὄναιτ' ἂν οὑτοσί.
ΠΑ. οἴμ' ὡς καταγελᾷς. ΣΤ. ἓξ χόας χωρήσεται.
ΠΑ. οὔ τοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς
ἐμοῦ καταπροίξει. ΣΤ. θαυμασίως ἥσθην θεοῖς,
καὶ Ζεὺς γέλοιος ὀμνύμενος τοῖς εἰδόσιν.
ΠΑ. ἦ μὴν σὺ τούτων τῷ χρόνῳ δώσεις δίκην.
ἀλλ' εἴτ' ἀποδώσεις μοι τὰ χρήματ' εἴτε μή,
ἀπόπεμψον ἀποκρινάμενος. ΣΤ. ἔχε νυν ἥσυχος.
ἐγὼ γὰρ αὐτίκ' ἀποκρινοῦμαί σοι σαφῶς.
ΠΑ. τί σοι δοκεῖ δράσειν;

ΜΑΡΤΥΣ.

ἀποδώσειν μοι δοκεῖ.
ΣΤ. ποῦ' σθ' οὗτος ἀπαιτῶν με τἀργύριον; λέγε,
τουτὶ τί ἔστι; ΠΑ. τοῦθ' ὅ τι ἐστί; κάρδοπος.
ΣΤ. ἔπειτ' ἀπαιτεῖς τἀργύριον τοιοῦτος ὤν;
οὐκ ἂν ἀποδοίην οὐδ' ἂν ὀβολὸν οὐδενί,
ὅστις καλέσειε κάρδοπον τὴν καρδόπην.
ΠΑ. οὐκ ἆρ' ἀποδώσεις; ΣΤ. οὐχ, ὅσον γέ μ' εἰδέναι.
οὔκουν ἀνύσας τι θᾶττον ἀπολιταργιεῖς
ἀπὸ τῆς θύρας; ΠΑ. ἄπειμι, καὶ τοῦτ' ἴσθ', ὅτι
θήσω πρυτανεῖ', ἢ μηκέτι ζῴην ἐγώ.
ΣΤ. προσαποβαλεῖς ἄρ' αὐτὰ πρὸς ταῖς δώδεκα.
καίτοι σε τοῦτό γ' οὐχὶ βούλομαι παθεῖν,
ὁτιὴ 'κάλεσας εὐηθικῶς τὴν κάρδοπον.

ΑΜΥΝΙΑΣ.

ἰώ μοί μοι.
ΣΤ. ἔα.
τίς οὑτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; οὔ τί που
τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο;
ΑΜ. τί δ' ὅστις εἰμί, τοῦτο βούλεσθ' εἰδέναι;
ἀνὴρ κακοδαίμων. ΣΤ. κατὰ σεαυτόν νυν τρέπου.
ΑΜ. ὦ σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχαι θραυσάντυγες
ἵππων ἐμῶν· ὦ Παλλάς, ὥς μ' ἀπώλεσας.
ΣΤ. τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ' εἴργασται κακόν;
ΑΜ. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τάν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα
τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον ἅλαβεν,
ἄλλως τε μέντοι καὶ κακῶς πεπραγότι.
ΣΤ. τὰ ποῖα ταῦτα χρήμαθ'; ΑΜ. ἁδανείσατο.
ΣΤ. κακῶς ἄρ' ὄντως εἶχες, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
ΑΜ. ἵππους ἐλαύνων ἐξέπεσον νὴ τοὺς θεούς.
ΣΤ. τί δῆτα ληρεῖς ὥσπερ ἀπ' ὄνου καταπεσών;
ΑΜ. ληρῶ, τὰ χρήματ' ἀπολαβεῖν εἰ βούλομαι;
ΣΤ. οὐκ ἔσθ' ὅπως σύ γ' αὐτὸς ὑγιαίνεις. ΑΜ. τί δαί;
ΣΤ. τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς.
ΑΜ. σὺ δὲ νὴ τὸν Ἑρμῆν προσκεκλήσεσθαί γέ μοι,
εἰ μἀποδώσεις τἀργύριον. ΣΤ. κάτειπέ νυν,
πότερα νομίζεις καινὸν ἀεὶ τὸν Δία
ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτ', ἢ τὸν ἥλιον
ἕλκειν κάτωθεν ταὐτὸ τοῦθ' ὕδωρ πάλιν;
ΑΜ. οὐκ οἶδ' ἔγωγ' ὁπότερον, οὐδέ μοι μέλει.
ΣΤ. πῶς οὖν ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ,
εἰ μηδὲν οἶσθα τῶν μετεώρων πραγμάτων;
ΑΜ. ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου μοι τὸν τόκον
ἀπόδοτε. ΣΤ. τοῦτο δ' ἔσθ' ὁ τόκος τί θηρίον;
ΑΜ. τί δ' ἄλλο γ' ἢ κατὰ μῆνα καὶ καθ' ἡμέραν
πλέον πλέον τἀργύριον ἀεὶ γίγνεται,
ὑπορρέοντος τοῦ χρόνου; ΣΤ. καλῶς λέγεις.
τί δῆτα; τὴν θάλατταν ἔσθ' ὅτι πλείονα
νυνὶ νομίζεις ἢ πρὸ τοῦ; ΑΜ. μὰ Δί', ἀλλ' ἴσην.
οὐ γὰρ δίκαιον πλείον' εἶναι. ΣΤ. κᾆτα πῶς
αὕτη μέν, ὦ κακόδαιμον, οὐδὲν γίγνεται
ἐπιρρεόντων τῶν ποταμῶν πλείων, σὺ δὲ
ζητεῖς ποιῆσαι τἀργύριον πλέον τὸ σόν;
οὐκ ἀποδιώξει σαυτὸν ἀπὸ τῆς οἰκίας;
φέρε μοι τὸ κέντρον. ΑΜ. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
ΣΤ. ὕπαγε, τί μέλλεις; οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα;
ΑΜ. ταῦτ' οὐχ ὕβρις δῆτ' ἐστίν; ΣΤ. ᾄξεις; ἐπιαλῶ
κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον.
φεύγεις; ἔμελλόν σ' ἆρα κινήσειν ἐγὼ

1214. ΠΑΣΙΑΣ] δανειστὴς R hic et posthac. 1233. ποίους θεούς R. Legebatur continuata Pasiae oratione ἵν' ἂν κελεύσω 'γώ σε; Στρ. τοὺς (τοὺς om. V aliique nonnulli) ποίους θεούς; 1238. χόας D.] χοᾶς vel χοάς. Utrumque legit scholiasta. 1243. μοι om. R aliique nonnulli. 1246. μοι R. σοι ceteri, quo recepto verba ἀποδώσειν σοι δοκεῖ in interrogatione posuit et Pasiae continuavit Bergkius, ut testis persona muta adstare cogitetur (ut in Vespis factum v. 1412. et in Pluto v. 891.): quae ratio non magis probari potest quam Beerii p. 116., qui prima verba τί σοι δοκεῖ δράσειν; choro, proxima ἀποδώσειν μοι δοκεῖ Pasiae tribui voluit. Scholiasta verba τί σοι δοκεῖ δράσειν; testi tributa legit, cui Pasias responderit ἀποδώσειν μοι δοκεῖ, nec dubitandum quin versus inter duas personas sit distribuendus. Aristophanem tamen probabile est pausam, quae Strepsiade domum introeunte est inter v. 1245 et 1247., aliter quam uno debili qui nunc legitur versu 1246. expleturum fuisse, si alteram fabulae editionem perfecisset. 1247. ἀπαιτῶν] ἀπαιτῶν RV. ὁ 'παιτῶν alii.

1256. προσαποβαλεῖς] καὶ προσαποβαλεῖς R. καὶ προσαπολεῖς V. 1260. τίς οὑτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν] τίς ἔσθ' ὁ θρηνῶν οὗτος RV. 1269. τε] γε RV aliique. 1277. προσκεκλήσεσθαί γέ μοι] προσκεκλῆσθαί μοι δοκεῖς RV aliique nonnulli, non Suidas s. v. προσκεκλήσεσθαι. 1278. μἀποδώσεις D.] μὴ ἀποδώσεις vel μὴ 'ποδώσεις 1285. μοι] γοῦν Meinekius. 1286. ἀπόδοτε RV. ἀπόδος γε ceteri. 1295. πλέον D.] πλεῖον 1296. ἀποδιώξει Elmsleius] ἀποδιώξεις ἀπὸ] ἐκ RV aliique. 1298. ΣΤ.] Scholiasta in RV: ταῦτα ἔοικεν ὁ μάρτυς λέγειν τῷ δανειστῇ. et alius: τινὲς τοῦτο Στρεψιάδου, τινὲς ὅλον τοῦ κλητῆρος. σαμφόρα] πασία RV, quorum V saepius in hoc colloquio Pasiae tribuit quae Amyniae sunt, incogitantia librarii non recordati versuum 30. 31. 1299. ἐπιαλῶ] ἐπὶ ἁλῶ R. ἐπὶ ἄλλων (γρ. ἐπεὶ ἁλῶ) V et ἐπεὶ ἁλῶ alii non pauci. Inania sunt scholiastarum commenta. 1301. ἔμελλόν σ' ἆρα κινήσειν ἐγώ] Sic Acharn. 347. ἐμέλλετ' ἄρ' ἅπαντες ἀνασείειν βοήν, quod ἀνασείσειν potius scribendum.

αὐτοῖς τροχοῖς τοῖς σοῖσι καὶ ξυνωρίσιν.
ΧΟ. οἷον τὸ πραγμάτων ἐρᾶν φλαύρων· ὁ γὰρ
γέρων ὅδ᾽ ἐξαρθεὶς
ἀποστερῆσαι βούλεται
τὰ χρήμαθ᾽ ἁδανείσατο·
κοὐκ ἔσθ᾽ ὅπως οὐ τήμερον
λήψεταί τι πρᾶγμ᾽, ὃ τοῦ-
τον ποιήσει τὸν σοφιστὴν ἴσως [κόν τι.
ἀνθ᾽ ὧν πανουργεῖν ἤρξατ᾽, ἐξαίφνης λαβεῖν κα-
οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ᾽ εὑρήσειν ὅπερ
πάλαι ποτ᾽ ἐζήτει,
εἶναι τὸν υἱὸν δεινόν οἱ
γνώμας ἐναντίας λέγειν
τοῖσιν δικαίοις, ὥστε νι-
κᾶν ἅπαντας οἷσπερ ἂν
ξυγγένηται, κἂν λέγῃ παμπόνηρ᾽.
ἴσως δ᾽ ἴσως βουλήσεται κἄφωνον αὐτὸν εἶναι.
ΣΤ. ἰοὺ ἰού.
ὦ γείτονες καὶ ξυγγενεῖς καὶ δημόται,
ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ πάσῃ τέχνῃ.
οἴμοι κακοδαίμων τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς γνάθου.
ὦ μιαρέ, τύπτεις τὸν πατέρα; ΦΕ. φήμ᾽, ὦ
πάτερ.
ΣΤ. ὁρᾶθ᾽ ὁμολογοῦνθ᾽ ὅτι με τύπτει. ΦΕ. καὶ μάλα.
ΣΤ. ὦ μιαρὲ καὶ πατραλοῖα καὶ τοιχωρύχε.
ΦΕ. αὖθίς με ταὐτὰ ταῦτα καὶ πλείω λέγε.
ἆρ᾽ οἶσθ᾽ ὅτι χαίρω πόλλ᾽ ἀκούων καὶ κακά;
ΣΤ. ὦ λακκόπρωκτε. ΦΕ. πάττε πολλοῖς τοῖς ῥόδοις.
ΣΤ. τὸν πατέρα τύπτεις; ΦΕ. κἀποφανῶ γε νὴ Δία
ὡς ἐν δίκῃ σ᾽ ἔτυπτον. ΣΤ. ὦ μιαρώτατε,
καὶ πῶς γένοιτ᾽ ἂν πατέρα τύπτειν ἐν δίκῃ;
ΦΕ. ἔγωγ᾽ ἀποδείξω, καί σε νικήσω λέγων.
ΣΤ. τουτὶ σὺ νικήσεις; ΦΕ. πολύ γε καὶ ῥᾳδίως.
ἑλοῦ δ᾽ ὁπότερον τοῖν λόγοιν βούλει λέγειν.
ΣΤ. ποίοιν λόγοιν; ΦΕ. τὸν κρείττον᾽, ἢ τὸν ἥττονα;
ΣΤ. ἐδιδαξάμην μέντοι σε νὴ Δί᾽, ὦ μέλε,
τοῖσιν δικαίοις ἀντιλέγειν, εἰ ταῦτά γε
μέλλεις ἀναπείσειν, ὡς δίκαιον καὶ καλὸν
τὸν πατέρα τύπτεσθ᾽ ἐστὶν ὑπὸ τῶν υἱέων.
ΦΕ. ἀλλ᾽ οἴομαι μέντοι σ᾽ ἀναπείσειν, ὥστε γε
οὐδ᾽ αὐτὸς ἀκροασάμενος οὐδὲν ἀντερεῖς.
ΣΤ. καὶ μὴν ὅ τι καὶ λέξεις ἀκοῦσαι βούλομαι.
ΧΟ. σὸν ἔργον, ὦ πρεσβῦτα, φροντίζειν ὅπῃ
τὸν ἄνδρα κρατήσεις,
ὡς οὗτος, εἰ μή τῳ 'πεποίθειν, οὐκ ἂν ἦν
οὕτως ἀκόλαστος.
ἀλλ᾽ ἔσθ᾽ ὅτῳ θρασύνεται ⏑ – ⏑ –·
δῆλον δὲ τὸ λῆμα.
ἀλλ᾽ ἐξ ὅτου τὸ πρῶτον ἤρξαθ᾽ ἡ μάχη γενέσθαι
ἤδη λέγειν χρὴ πρὸς χορόν· πάντως δὲ τοῦτο δράσεις.
ΣΤ. καὶ μὴν ὅθεν γε πρῶτον ἠρξάμεσθα λοιδορεῖσθαι
ἐγὼ φράσω· 'πειδὴ γὰρ εἱστιώμεθ᾽, ὥσπερ ἴστε,
πρῶτον μὲν αὐτὸν τὴν λύραν λαβόντ᾽ ἐγὼ 'κέ-
λευσα
ᾆσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν Κριόν, ὡς ἐπέχθη.
ὁ δ᾽ εὐθέως ἀρχαῖον εἶν᾽ ἔφασκε τὸ κιθαρίζειν
ᾄδειν τε πίνονθ᾽ ὡσπερεὶ κάχρυς γυναῖκ᾽ ἀλοῦσαν.
ΦΕ. οὐ γὰρ τότ᾽ εὐθὺς χρῆν σ᾽ ἀράττεσθαί τε καὶ πα-
τεῖσθαι,
ᾄδειν κελεύονθ᾽ ὡσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα;
ΣΤ. τοιαῦτα μέντοι καὶ τότ᾽ ἔλεγεν ἔνδον οἷάπερ νῦν,
καὶ τὸν Σιμωνίδην ἔφασκ᾽ εἶναι κακὸν ποιητήν.
κἀγὼ μόλις μέν, ἀλλ᾽ ὅμως ἠνεσχόμην τὸ πρῶτον·
ἔπειτα δ᾽ ἐκέλευσ᾽ αὐτὸν ἀλλὰ μυρρίνην λαβόντα
τῶν Αἰσχύλου λέξαι τί μοι· κᾆθ᾽ οὗτος εὐθὺς εἶπεν
"ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς,
ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνο-
ποιόν;"
κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν;
ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην, σὺ δ᾽ ἀλλὰ τούτων
λέξον τι τῶν νεωτέρων, ἅττ᾽ ἐστὶ τὰ σοφὰ ταῦτα.
ὁ δ᾽ εὐθὺς ᾖσ᾽ Εὐριπίδου ῥῆσίν τιν᾽, ὡς ἐβίνει
ἀδελφός, ὠλεξίκακε, τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν.
κἀγὼ οὐκέτ᾽ ἐξηνεσχόμην, ἀλλ᾽ εὐθὺς ἐξαράττω
πολλοῖς κακοῖς κᾀσχροῖσι· κᾆτ᾽ ἐντεῦθεν, οἷον εἰκός,
ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ᾽· εἶθ᾽ οὗτος ἐπαναπηδᾷ,
κἄπειτ᾽ ἔφλα με κἀσπόδει κἄπνιγε κἀπέτριβεν.
ΦΕ. οὔκουν δικαίως, ὅστις οὐκ Εὐριπίδην ἐπαινεῖς
σοφώτατον; ΣΤ. σοφώτατόν γ᾽ ἐκεῖνον, ὦ τί σ᾽
εἴπω; [δίκῃ γε.
ἀλλ᾽ αὖθις αὖ τυπήσομαι. ΦΕ. νὴ τὸν Δί᾽, ἐν
ΣΤ. καὶ πῶς δικαίως; ὅστις ὦναίσχυντέ σ᾽ ἐξέθρεψα,
αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος, ὅ τι νοοίης.
εἰ μέν γε βρῦν εἴποις, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν ἐπέσχον·
μαμμᾶν δ᾽ ἂν αἰτήσαντος ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον·
κακκᾶν δ᾽ ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε
ἐξέφερον ἂν καὶ προυσχόμην σε· σὺ δ᾽ ἐμὲ νῦν
βοῶντα καὶ κεκραγόθ᾽ ὅτι [ἀπάγχων
χεζητιῴην, οὐκ ἔτλης
ἔξω 'ξενεγκεῖν, ὦ μιαρέ,
θύραζέ μ᾽, ἀλλὰ πνιγόμενος
αὐτοῦ 'ποίησα κακκᾶν.
ΧΟ. οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας
πηδᾶν ὅ τι λέξει.
εἰ γὰρ τοιαῦτά γ᾽ οὗτος ἐξειργασμένος
λαλῶν ἀναπείσει,
τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἂν
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐρεβίνθου.
σὸν ἔργον, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά,
πειθώ τινα ζητεῖν, ὅπως δόξεις λέγειν δίκαια.
ΦΕ. ὡς ἡδὺ καινοῖς πράγμασιν καὶ δεξιοῖς ὁμιλεῖν,
καὶ τῶν καθεστώτων νόμων ὑπερφρονεῖν δύ-
νασθαι.
ἐγὼ γὰρ ὅτε μὲν ἱππικῇ τὸν νοῦν μόνῃ προσεῖχον,
οὐδ᾽ ἂν τρί᾽ εἰπεῖν ῥήμαθ᾽ οἷός τ᾽ ἢ πρὶν ἐξαμαρτεῖν.

1303–1310. = 1311—1320.
1345—1352. = 1391—1398.

1304. ἐξαρθεὶς Reisigius] ἐρασθεὶς 1308. λήψεταί τι Hermannus] λήψεται RV. Alii nonnulli τι λήψεται 1309. ἴσως ἀνθ᾽ addidit Reisigius. 1310. κακὸν λαβεῖν τι Hermannus] τι κακὸν λαβεῖν 1312. ἐζήτει] ἐπεζήτει RV. In aliis ἐζήτει vel ἐξεζήτει. ἐπηζήτει Hermannus, servato in versu strophico 1304. ἐρασθείς. 1347. πεποίθειν Dawesius] πεποίθει R. πέποιθ᾽ vel πέποιθεν ceteri. 1349. θρασύνεται ⏑ – ⏑ – δῆλον δὲ τὸ λῆμα D.] θρασύνεται. δῆλον (γε addunt libri deteriores) τὸ | λῆμ᾽ ἐστὶ τἀνθρώπου

1356. Κριὸν] De accentu huius nominis, quod in aliorum scriptorum libris interdum Κρῖος scribitur contra regulam Aristarchi, vid. Lehrs. de stud. Aristarchi p. 285. ed. sec. 1359. σ᾽ ἀράττεσθαι Meinekius] σ᾽ ἄρα τύπτεσθαι 1366. ἐγὼ — ποιηταῖς] Hunc versum post 1368. transponi posse credidit Hermannus. 1371. ἐβίνει D.] ἐκίνει 1373. κἀγὼ οὐκέτ᾽] κἀγ᾽ οὐκέτ᾽ R. κἀγὼ δ᾽ οὐκέτ᾽ V. 1374. κᾀσχροῖσι Meinekius] καἰσχροῖσι κᾆτ᾽ ἐντεῦθεν ex codice uno recenti. κἀντεῦθεν ceteri. 1376. κἀπέτριβεν] κἀπέθλιβε R. κἀπέθλιβεν V. 1379. τυπήσομαι Buttmannus] τυπτήσομαι γε D.] γ᾽ ἂν RV aliique. Alii γάρ. 1384. φράσαι] φράσας Cobetus. 1401. τὸν νοῦν μόνῃ Bentleius] τὸν νοῦν μόνον R. τὸν νοῦν μου V. μόνῃ τὸν νοῦν alii. 1402. οὐδ᾽] οὐκ V. ἢ D.] ἦν

νυνὶ δ' ἐπειδή μ' οὑτοσὶ τούτων ἔπαυσεν αὐτός,
γνώμαις δὲ λεπταῖς καὶ λόγοις ξύνειμι καὶ μερίμναις,
οἶμαι διδάξειν ὡς δίκαιον τὸν πατέρα κολάζειν.
ΣΤ. ἵππευε τοίνυν νὴ Δί', ὡς ἔμοιγε κρεῖττόν ἐστιν
ἵππων τρέφειν τέθριππον ἢ τυπτόμενον ἐπιτρι-
βῆναι.
ΦΕ. ἐκεῖσε δ' ὅθεν ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου μέτειμι,
καὶ πρῶτ' ἐρήσομαί σε τουτί· παῖδά μ' ὄντ' ἔτυπτες;
ΣΤ. ἔγωγέ σ', εὐνοῶν τε καὶ κηδόμενος. ΦΕ. εἰπὲ δή μοι,
οὐ κἀμέ σοι δίκαιόν ἐστιν εὐνοεῖν ὁμοίως
τύπτοντ', ἐπειδήπερ γε τοῦτ' ἔστ' εὐνοεῖν, τὸ τύ-
πτειν;
πῶς γὰρ τὸ μὲν σὸν σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι,
τοὐμὸν δὲ μή; καὶ μὴν ἔφυν ἐλεύθερός γε κἀγώ.
κλάουσι παῖδες, πατέρα δ' οὐ κλάειν δοκεῖς;
φήσεις νομίζεσθαι σὺ παιδὸς τοῦτο τοὔργον εἶναι·
ἐγὼ δέ γ' ἀντείποιμ' ἂν ὡς δὶς παῖδες οἱ γέροντες,
εἰκός τε μᾶλλον τοὺς γέροντας ἢ νέους τι κλάειν,
ὅσῳπερ ἐξαμαρτάνειν ἧττον δίκαιον αὐτούς.
ΣΤ. ἀλλ' οὐδαμοῦ νομίζεται τὸν πατέρα τοῦτο πάσχειν.
ΦΕ. οὔκουν ἀνὴρ ὁ τὸν νόμον θεὶς τοῦτον ἦν τὸ πρῶτον,
ὥσπερ σὺ κἀγώ, καὶ λέγων ἔπειθε τοὺς παλαιούς;
ἧττον τί δῆτ' ἔξεστι κἀμοὶ καινὸν αὖ τὸ λοιπὸν
θεῖναι νόμον τοῖς υἱέσιν, τοὺς πατέρας ἀντιτύπτειν;
ὅσας δὲ πληγὰς εἴχομεν πρὶν τὸν νόμον τεθῆναι,
ἀφίεμεν, καὶ δίδομεν αὐτοῖς προῖκα συγκεκόφθαι.
σκέψαι δὲ τοὺς ἀλεκτρυόνας καὶ τἄλλα τὰ βοτὰ ταυτί,
ὡς τοὺς πατέρας ἀμύνεται· καίτοι τί διαφέρουσιν
ἡμῶν ἐκεῖνοι, πλὴν ὅτι ψηφίσματ' οὐ γράφουσιν;
ΣΤ. τί δῆτ', ἐπειδὴ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἅπαντα μιμεῖ,
οὐκ ἐσθίεις καὶ τὴν κόπρον κἀπὶ ξύλου καθεύδεις;
ΦΕ. οὐ ταυτόν, ὦ τᾶν, ἐστίν, οὐδ' ἂν Σωκράτει δοκοίη.
ΣΤ. πρὸς ταῦτα μὴ τύπτ'· εἰ δὲ μή, σαυτόν ποτ' αἰτιά-
σει. [ζειν,
ΦΕ. καὶ πῶς; ΣΤ. ἐπεὶ σὲ μὲν δίκαιός εἰμ' ἐγὼ κολά-
σὺ δ', ἢν γένηταί σοι, τὸν υἱόν. ΦΕ. ἢν δὲ μὴ γέ-
νηται,
μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανὼν τεθνήξεις.
ΣΤ. ἐμοὶ μέν, ὦνδρες ἥλικες, δοκεῖ λέγειν δίκαια·
κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τἀπιεικῆ.
κλάειν γὰρ ἡμᾶς εἰκός ἐστ', ἢν μὴ δίκαια δρῶμεν.
ΦΕ. σκέψαι δὲ χἀτέραν ἔτι γνώμην. ΣΤ. ἀπὸ γὰρ
ὀλοῦμαι.
ΦΕ. καὶ μὴν ἴσως γ' οὐκ ἀχθέσει παθὼν ἃ νῦν πέπονθας.
ΣΤ. πῶς δή; δίδαξον γὰρ τί μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις.
ΦΕ. τὴν μητέρ' ὥσπερ καὶ σὲ τυπτήσω. ΣΤ. τί φῄς;
τί φῂς σύ; [τὸν ἥττω
τοῦθ' ἕτερον αὖ μεῖζον κακόν. ΦΕ. τί δ' ἢν ἔχων
λόγον σε νικήσω λέγων
τὴν μητέρ' ὡς τύπτειν χρεών;
ΣΤ. τί δ' ἄλλο γ' ἤ, ταῦτ' ἢν ποιῇς,
οὐδέν σε κωλύσει σεαυ-
τὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον
μετὰ Σωκράτους
καὶ τὸν λόγον τὸν ἥττω.
ταυτὶ δι' ὑμᾶς, ὦ Νεφέλαι, πέπονθ' ἐγώ,
ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τἀμὰ πράγματα.
ΧΟ. αὐτὸς μὲν οὖν σαυτῷ σὺ τούτων αἴτιος,
στρέψας σεαυτὸν ἐς πονηρὰ πράγματα.
ΣΤ. τί δῆτα ταῦτ' οὔ μοι τότ' ἠγορεύετε,
ἀλλ' ἄνδρ' ἄγροικον καὶ γέροντ' ἐπήρετε;
ΧΟ. ἡμεῖς ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοθ' ὅντιν' ἂν
γνῶμεν πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων,
ἕως ἂν αὐτὸν ἐμβάλωμεν ἐς κακόν,
ὅπως ἂν εἰδῇ τοὺς θεοὺς δεδοικέναι.
ΣΤ. οἴμοι, πονηρά γ', ὦ Νεφέλαι, δίκαια δέ.
οὐ γάρ μ' ἐχρῆν τὰ χρήμαθ' ἁδανεισάμην
ἀποστερεῖν. νῦν οὖν ὅπως, ὦ φίλτατε,
τὸν Χαιρεφῶντα τὸν μιαρὸν καὶ Σωκράτη
ἀπολεῖς, μετ' ἐμοῦ γ' ἐλθ', οἳ σὲ κἄμ' ἐξηπάτων.
ΦΕ. ἀλλ' οὐκ ἂν ἀδικήσαιμι τοὺς διδασκάλους.
ΣΤ. ναὶ ναί, καταιδέσθητι πατρῷον Δία.
ΦΕ. ἰδού γε Δία πατρῷον· ὡς ἀρχαῖος εἶ. [ἐπεὶ
Ζεὺς γάρ τις ἔστιν; ΣΤ. ἔστιν. ΦΕ. οὐκέτ' ἔστ',
Δῖνος βασιλεύει τὸν Δί' ἐξεληλακώς.
ΣΤ. οὐκ ἐξελήλακ', ἀλλ' ἐγὼ τοῦτ' ᾠόμην,
διὰ τουτονὶ τὸν Δῖνον. οἴμοι δείλαιος.
[ὅτε καὶ σὲ χυτρεοῦν ὄντα θεὸν ἡγησάμην.]
ΦΕ. ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει καὶ φληνάφα.
ΣΤ. οἴμοι παρανοίας· ὡς ἐμαινόμην ἄρα,
ὅτ' ἐξέβαλλον τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτη.
ἀλλ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς θύμαινέ μοι,
μηδέ μ' ἐπιτρίψῃς, ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε
ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ·
καί μοι γενοῦ ξύμβουλος, εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν
διωκάθω γραψάμενος εἴθ' ὅ τι σοι δοκεῖ.
ὀρθῶς παραινεῖς οὐκ ἐῶν δικορραφεῖν,
ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπιμπράναι τὴν οἰκίαν
τῶν ἀδολεσχῶν. δεῦρο δεῦρ', ὦ Ξανθία,
κλίμακα λαβὼν ἔξελθε καὶ σμινύην φέρων,
κἄπειτ' ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον
τὸ τέγος κατάσκαπτ', εἰ φιλεῖς τὸν δεσπότην,
ἕως ἂν αὐτοῖς ἐμβάλῃς τὴν οἰκίαν·
ἐμοὶ δὲ δᾷδ' ἐνεγκάτω τις ἡμμένην,
κἀγώ τιν' αὐτῶν τήμερον δοῦναι δίκην
ἐμοὶ ποιήσω, κεἰ σφόδρ' εἴσ' ἀλαζόνες.

ΜΑΘΗΤΗΣ Α.

ἰοὺ ἰού.

1412. τύπτοντ'] τύπτειν R. τύπτειν δ' V. τύπτειν τ' alii. γε om. RV aliique: quo omisso Bentleius τόδ' ἐστὶν scribebat pro τοῦτ' ἔστιν. 1415. κλάουσι — δοκεῖς] Parodia versus Euripidei Alcest. 619. χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς; unde factum ut tetrametris senarium immiscuerit: quod non animadvertit interpolator qui τίη δή vel τίη τί δη adiecit, quod in aliquot infimae aetatis codicibus legitur.

1418. 1419. inverso ordine in R. 1418. ἢ νέους Kusterus] ἢ τοὺς νέους R aliique. Alii, inter quos V, ἢ τοὺς νεωτέρους τι om. V aliique multi. 1421. θεὶς] τιθεὶς RV. 1436. τεθνήξεις Dawesius] τεθνήξει vel τεθνήξῃ 1448. τί δ' ἄλλο γ' ἤ, ταῦτ' ἢν Kockius] τί δῆτ' ἄλλο γ' ἢν ταύτην V. τί δ' ἄλλο γ' ἢν ταυτὶ ceteri.

1458. ὅντιν' ἂν Porsonus] ὅταν τινὰ 1462. οἴμοι Aldus. ὤμοι codices. 1465. Σωκράτη Aldus] Σωκράτην codices. 1466. ἐλθ'] ἐλθὼν RV et plerique.

1470. οὐκέτ' ἔστ' Porsonus] οὐκ ἔστ' οὐκ R. οὐκ ἔστιν οὐκ V. Alii οὐκ ἔστι (vel ἔστιν) γ'. 1473. διὰ] δία codex Paris. unus. Accentu carent RV. τότ' ᾠόμην | Δία Bentleius. οἴμοι] ὤμοι codices aliquot recentes, ut omnes supra v. 1462. et nonnulli v. 1504.

1474. ὅτε — ἡγησάμην] Perabsurdum est commentum scholiastae de Dino testaceo, quo nihil alienius ab Socratis numinibus cogitari potest. Mihi non dubitandum videtur quin versus hic ab interprete confictus sit δεικτικὸν illud τουτονὶ explicante ad eamque rem vasculum adhibente quod δῖνον Graeci vocant nomine ab forma ducto. Similis est error scholiastae τουτονὶ de signo aliquo Neptuni intelligentis v. 83. ubi vide quae dixi in Annot. Oxon. p. 121. 1484. ἐμπιμπράναι codex Barocc. 127. a m. pr. ἐμπιπράναι ceteri. 1493—1499. ΜΑΘΗΤΗΣ Α. — Β. — Γ.] Numeros in libris omissos addidit Brunckius, recte sentiens plures hic produci debuisse discipulos, ut supra quoque factum esse apparet ex v. 195. 196.

ΣΤ. σὸν ἔργον, ὦ δᾴς, ἱέναι πολλὴν φλόγα.
ΜΑΘ. Α. ἄνθρωπε, τί ποιεῖς; ΣΤ. ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας;

ΜΑΘΗΤΗΣ Β.

οἴμοι, τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν;
ΣΤ. ἐκεῖνος οὗπερ θοἰμάτιον εἰλήφατε.

ΜΑΘΗΤΗΣ Γ.

ἀπολεῖς ἀπολεῖς. ΣΤ. τοῦτ' αὐτὸ γὰρ καὶ βούλομαι,
ἢν ἡ σμινύη μοι μὴ προδῷ τὰς ἐλπίδας,
ἢ 'γὼ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσών.
ΣΩ. οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεόν, οὑπὶ τοῦ τέγους;
ΣΤ. ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.
ΣΩ. οἴμοι τάλας, δείλαιος ἀποπνιγήσομαι.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

ἐγὼ δὲ κακοδαίμων γε κατακαυθήσομαι.
ΣΤ. τί γὰρ παθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβριζέτην,
καὶ τῆς Σελήνης ἐσκοπεῖσθον τὴν ἕδραν;
δίωκε, βάλλε, παῖε, πολλῶν οὕνεκα,
μάλιστα δ' εἰδὼς τοὺς θεοὺς ὡς ἠδίκουν.
ΧΟ. ἡγεῖσθ' ἔξω· κεχόρευται γὰρ μετρίως τό γε τήμερον ἡμῖν.

1495. Στ.] ξανθ. οἰκ. R. 1497. ΜΑΘΗΤΗΣ Β.] σωκ. R. 1499. ΜΑΘΗΤΗΣ Γ.] σωκ. R. καὶ om. RV. 1503. ΣΤ.] ξανθ. οἰκ. R. 1505. ΧΑΙΡΕΦΩΝ] μαθ. R. ἕτερος φιλόσοφος V. Socrates et Chaerephon coniuncti nominantur v. 104. ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν. 1506. παθόντ' ἐς τοὺς θεοὺς ὑβριζέτην] μαθόντες τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε R aliique nonnulli. μαθόντες εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζετε V. Novem alii μαθόνθ' ὑβρίζετον ἐς (vel εἰς) τοὺς θεούς. Tres μαθόνθ' (vel μαθόντ') ὑβρίζετόν γ' εἰς τοὺς θεούς. unde Elmsleius ad Acharn. 733. μαθόνθ' ὑβριζέτην ἐς τοὺς θεούς, quod recepi, servato tamen ordine verborum qui est in libris antiquis. παθόντες pro μαθόντες praebuerunt codices recentes duo, Dorvillianus et Baroccianus 43.

1507. ἐσκοπεῖσθον pauci codices recentes. ἐσκοπεῖσθε RV et ceteri, exceptis quattuor, in quibus est ἐσκοπεῖτε τὰς ἕδρας. 1508. ἑρμ. praescriptum in R, ἑρμῆς in V. Ad δίωκε in R annotatum, πρὸς τὸν οἰκέτην, in V πρὸς τὸν Ξανθίαν ὁ Ἑρμῆς. 1509. ὡς ἠδίκουν] γρ. οὓς ἠδίκουν schol. 1510. γε om. RV. τό γε τήμερον ἡμῖν] Moeris p. 364. (210, 14. ed. Bekk.) τήμερον εἶναι Ἀττικῶς· ὡς Νεφέλαις "κεχόρευται γὰρ μετρίως ἡμῖν τοῦ τήμερον εἶναι", manifesto memoriae errore. Similiter in fine Thesm. 1218. ἀλλὰ πέπαισται μετρίως ἡμῖν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΣΦΗΚΕΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΣΙΑΣ. } οἰκέται Φιλοκλέωνος.	ΠΑΙΔΕΣ.
ΞΑΝΘΙΑΣ. }	ΚΥΩΝ.
ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.	ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.
ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.	ΧΑΙΡΕΦΩΝ, κωφὸν πρόσωπον.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΣΦΗΚΩΝ.	ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

I. Φιλοκλέων Ἀθηναῖος φιλόδικος ὢν τὴν φύσιν ἐφοίτα περὶ τὰ δικαστήρια συνεχῶς. Βδελυκλέων δὲ ὁ τούτου παῖς ἀχθόμενος ταύτῃ τῇ νόσῳ καὶ πειρώμενος τὸν πατέρα παύειν, ἐγκαθείρξας τοῖς οἴκοις καὶ δίκτυα περιβαλὼν ἐφύλαττε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. ὁ δὲ ἐξόδου αὐτῷ μὴ προκειμένης ἔκραζεν. οἱ δὲ συνδικασταὶ αὐτοῦ σφηξὶν ἑαυτοὺς ἀφομοιώσαντες παρεγένοντο, βουλόμενοι διὰ ταύτης τῆς τέχνης ὑποκλέπτειν τὸν συνδικαστήν· ἐξ ὧν καὶ ὁ χορὸς συνέστηκε καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγέγραπται. ἀλλ' οὐδὲν ἤνυον οὐδὲ οὗτοι. πέρας δὲ τοῦ νεανίσκου θαυμάζοντος τίνος ἕνεκα ὁ πατὴρ οὕτως ἥττηται τοῦ πράγματος, ἔφη ὁ πρεσβύτης εἶναι τὸ πρᾶγμα σπουδαῖον καὶ σχεδὸν ἀρχὴν τὸ δικάζειν. ὁ δὲ παῖς ἐπειρᾶτο τὰς ὑποψίας ἐξαιρεῖν τοῦ πράγματος νουθετῶν τὸν γέροντα. ὁ δὲ πρεσβύτης μηδαμῶς νουθετούμενος οὐ μεθίει τοῦ πάθους· ἀλλ' ἀναγκάζεται ὁ νέος ἐπιτρέπειν φιλοδικεῖν, καὶ ἐπὶ τῆς οἰκίας τοῦτο ποιεῖ, καὶ τοῖς κατὰ τὴν οἰκίαν δικάζει. καὶ δύο κύνες ἐπεισάγονται πολιτικῶς παρ' αὐτῷ κρινόμενοι· καὶ κατὰ τοῦ φεύγοντος ἐκφέρειν συνεχῶς τὴν ψῆφον μέλλων ἀπατηθεὶς ἄκων τὴν ἀποδικάζουσαν φέρει ψῆφον. περιέχει δὲ καὶ δικαιολογίαν τινὰ τοῦ χοροῦ ἐκ τοῦ ποιητοῦ προσώπου, ὡς σφηξὶν ἐμφερεῖς εἰσὶν οἱ τοῦ χοροῦ, ἐξ ὧν καὶ τὸ δρᾶμα. οἳ ὅτε μὲν ἦσαν νέοι, πικρῶς ταῖς δίκαις ἐφήδρευον. ἐπεὶ δὲ γέροντες γεγόνασι, κεντοῦσι τοῖς κέντροις, ἐπὶ τέλει δὲ τοῦ δράματος ὁ γέρων ἐπὶ δεῖπνον καλεῖται, καὶ ἐπὶ ὕβριν τρέπεται. καὶ κρίνει αὐτὸν ὕβρεως ἀρτόπωλις· ὁ δὲ γέρων πρὸς αὐλὸν καὶ ὄρχησιν τρέπεται, καὶ γελωτοποιεῖ τὸ δρᾶμα.

II. Τοῦτο τὸ δρᾶμα πεποίηται αὐτῷ οὐκ ἐξ ὑποκειμένης ὑποθέσεως, ἀλλ' ὡσανεὶ γενομένης. πέπλασται γὰρ τὸ ὅλον. διαβάλλει δὲ Ἀθηναίους ὡς φιλοδικοῦντας, καὶ σωφρονίζει τὸν δῆμον ἀποστῆναι τῶν δικῶν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς δικαστὰς σφηξὶν ἀπεικάζει κέντρα ἔχουσι καὶ πλήττουσι. πεποίηται δ' αὐτῷ χαριέντως. ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου διὰ Φιλωνίδου εἰς Λήναια ἐν τῇ πθ΄ ὀλυμπιάδι. δεύτερος ἦν. καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης Προαγῶνι, Λεύκων Πρέσβεσι τρίτος.

ΣΩΣΙΑΣ.

Οὗτος, τί πάσχεις, ὦ κακόδαιμον Ξανθία;

ΞΑΝΘΙΑΣ.

φυλακὴν καταλύειν νυκτερινὴν διδάσκομαι.
ΣΩ. κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προυφείλεις μέγα.
ἆρ' οἶσθά γ' οἷον κνώδαλον φυλάττομεν;
ΞΑ. οἶδ', ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.
ΣΩ. σὺ δ' οὖν παρακινδύνευ', ἐπεὶ καὐτοῦ γ' ἐμοῦ
κατὰ τοῖν κόραιν ὕπνου τι καταχεῖται γλυκύ.
ΞΑ. ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς ἐτεὸν ἢ κορυβαντιᾷς;
ΣΩ. οὔκ, ἀλλ' ὕπνος μ' ἔχει τις ἐκ Σαβαζίου.
ΞΑ. τὸν αὐτὸν ἄρ' ἐμοὶ βουκολεῖς Σαβάζιον.
κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως ἐπεστρατεύσατο
Μῆδός τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτὴς ὕπνος·
καὶ δῆτ' ὄναρ θαυμαστὸν εἶδον ἀρτίως.
ΣΩ. κἄγωγ' ἀληθῶς οἷον οὐδεπώποτε.
ἀτὰρ σὺ λέξον πρότερος. ΞΑ. ἐδόκουν ἀετὸν
καταπτόμενον ἐς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ
ἀναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα
φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς ἐς τὸν οὐρανόν,
κἄπειτα ταύτην ἀποβαλεῖν Κλεώνυμον.
ΣΩ. οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος.
ΞΑ. πῶς δή; ΣΩ. προτενεῖ τις τοῖσι συμπόταις λέγων
"τί ταυτὸν ἐν γῇ τ' ἀπέβαλεν κἀν οὐρανῷ
κἀν τῇ θαλάττῃ θηρίον τὴν ἀσπίδα;"
ΞΑ. οἴμοι, τί δῆτά μοι κακὸν γενήσεται
ἰδόντι τοιοῦτον ἐνύπνιον; ΣΩ. μὴ φροντίσῃς.
οὐδὲν γὰρ ἔσται δεινὸν οὐ μὰ τοὺς θεούς.
ΞΑ. δεινόν γέ τοὖστ' ἄνθρωπος ἀποβαλὼν ὅπλα.
ἀτὰρ σὺ τὸ σὸν αὖ λέξον. ΣΩ. ἀλλ' ἐστὶν μέγα.
περὶ τῆς πόλεως γάρ ἐστι τοῦ σκάφους ὅλου.
ΞΑ. λέγε νυν ἀνύσας τι τὴν τρόπιν τοῦ πράγματος.
ΣΩ. ἔδοξέ μοι περὶ πρῶτον ὕπνον ἐν τῇ πυκνὶ
ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα,
βακτηρίας ἔχοντα καὶ τριβώνια·
κἄπειτα τούτοις τοῖσι προβάτοις μοὐδόκει
δημηγορεῖν φάλλαινα πανδοκεύτρια
ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημένης ὑός.
ΞΑ. αἰβοῖ. ΣΩ. τί ἐστι; ΞΑ. παῦε παῦε, μὴ λέγε·
ὄζει κάκιστον τοὐνύπνιον βύρσης σαπρᾶς.
ΣΩ. εἶθ' ἡ μιαρὰ φάλλαιν' ἔχουσα τρυτάνην
ἵστη βόειον δημόν. ΞΑ. οἴμοι δείλαιος·
τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διιστάναι.
ΣΩ. ἐδόκει δέ μοι Θέωρος αὐτῆς πλησίον
χαμαὶ καθῆσθαι τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχων.
εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας
"ὁλᾷς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει."
ΞΑ. ὀρθῶς γε τοῦτ' Ἀλκιβιάδης ἐτραύλισεν.
ΣΩ. οὔκουν ἐκεῖν' ἀλλόκοτον, ὁ Θέωρος κόραξ
γενόμενος; ΞΑ. ἥκιστ', ἀλλ' ἄριστον. ΣΩ. πῶς;
ΞΑ. ὅπως;
ἄνθρωπος ὢν εἶτ' ἐγένετ' ἐξαίφνης κόραξ·
οὔκουν ἐναργὲς τοῦτο συμβαλεῖν, ὅτι
ἀρθεὶς ἀφ' ἡμῶν ἐς κόρακας οἰχήσεται;
ΣΩ. εἶτ' οὐκ ἐγὼ δοὺς δύ' ὀβολὼ μισθώσομαι
οὕτω σ' ὑποκρινόμενον σοφῶς ὀνείρατα;
ΞΑ. φέρε νυν κατείπω τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον,
ὀλίγ' ἄτθ' ὑπειπὼν πρῶτον αὐτοῖσιν ταδί,
μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα,
μηδ' αὖ γέλωτα Μεγαρόθεν κεκλεμμένον.
ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε κάρυ' ἐκ φορμίδος
δούλω διαρριπτοῦντε τοῖς θεωμένοις,
οὔθ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος,
οὐδ' αὖθις ἐνασελγαινόμενος Εὐριπίδης·
οὐδ' εἰ Κλέων γ' ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν,
αὖθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν.
ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν λογίδιον γνώμην ἔχον,
ὑμῶν μὲν αὐτῶν οὐχὶ δεξιώτερον,
κωμῳδίας δὲ φορτικῆς σοφώτερον.
ἔστιν γὰρ ἡμῖν δεσπότης ἐκεινοσὶ
ἄνω καθεύδων, ὁ μέγας, οὑπὶ τοῦ τέγους.
οὗτος φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῷν,
ἔνδον καθείρξας, ἵνα θύραζε μὴ 'ξίῃ.
νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ,
ἣν οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ' οὐδ' ἂν ξυμβάλοι,
εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν· ἐπεὶ τοπάζετε.
ΣΩ. Ἀμυνίας μὲν ὁ Προνάπους φήσ' οὑτοσὶ
εἶναι φιλόκυβον αὐτόν. ΞΑ. ἀλλ' οὐδὲν λέγει
μὰ Δί', ἀλλ' ἀφ' αὑτοῦ τὴν νόσον τεκμαίρεται.
ΣΩ. * * * * * *
ΞΑ. οὔκ, ἀλλὰ φιλο μέν ἐστιν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ.
ΣΩ. ὁδὶ δέ φησι Σωσίας πρὸς Δερκύλον
εἶναι φιλοπότην αὐτόν. ΞΑ. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ

---

3. προυφείλεις Elmsleius] προύφειλες, quod scholiasta quoque legit. Phrynichus in Bekk. Anecd. p.47, 29. κακόν τι σαυτῷ προυφείλεις: ἐπί τινος κακόν τι λαβεῖν ἐπισπωμένου. 7. τοῖν Hirschigius] ταῖν ὕπνου RV. ἤδη ceteri. 8. ἦ Berglerus] ἡ 11. ἀρτίως R. ἀρτίως τις ceteri. 16. καταπτόμενον Brunckius] καταπτάμενον 21. πῶς δή quod in libris cum Sosiae verbis coniunctum est, Xanthiae tribuit Bentleius. προτενεῖ Cobetus] προσερεῖ (προερεῖ V) λέγων] λέγω V. 22. τί Cobetus] ὅτι. Scholiasta, ἐν τῷ ὅτι περιττεύει τὸ ο Ἀττικῶς· τὸ γὰρ σημαινόμενον ἀντὶ τοῦ τί ταυτὸν ἐν γῇ ἐν ἐρωτήσει. 25. τοιοῦτον RV. τοιοῦτ' ceteri. 27. γέ τοὖστ' D.] γε πoὖστ' vel γέ πουστ' 34. τοῖσι προβάτοις RV. τοῖς προβάτοισι ceteri. 35. φάλλαινα et v. 39. φάλλαιν' R, φάλαινα et φάλαιν' ceteri: de quo dixi in Thesauro. 36. ἐμπεπρημένης Brunckius] ἐμπεπρημένην R. ἐμπεπρησμένην V. ἐμπεπρησμένης ceteri. Genitivum legit scholiasta. 41. διιστάναι RV. διιστάνειν ceteri cum Steph. Byz. s. v. Δῆμος.

48. γενόμενος Bothius] γιγνόμενος 50. συμβαλεῖν] συμβάλλειν R. 53. οὕτω σ' Geelius] οὕτως 55. ὀλίγ' ἄτθ' Kusterus] ὀλίγ' ἄττα RV. ὀλίγα γ' ceteri. πρῶτον RV. πρότερον ceteri. 57. κεκλεμμένον RV aliique: alii κεκλαμμένον, quod annotavit scholiasta, γράφεται Δωρικῶς κεκλαμμένον. 61. ἐνασελγαινόμενος D.] ἀνασελγαινόμενος, ut ἐνευρίσκειν constanter ab librariis in ἀνευρίσκειν corruptum est, et quae sunt similia. 72. οὐδ' ἂν συμβάλοι V. οὐδ' ἂν ξυμβάλῃ R. οὐδὲ ξυμβάλοι ceteri. 74. Προνάπους RV. Προνάπου ceteri. 75. Schol. cod. Rav. φιλόκυβος οὗτος. τινὲς ἀμοιβαῖα. χαριέστερον δὲ λέγεσθαι αὐτὰ (videtur versus dicere 76—84., quos fuerunt qui Xanthiae omnes tribuerent) συνεχῶς πρὸς ἑνός. Verbis ἀλλ' οὐδὲν λέγει in ed. Ald. Σω. est praescriptum, quod versui 76. potius praeponi debebat, ubi Ξαν. est, errore manifesto, quum idem Ξαν. etiam versui 77. praepositum sit. Quod animadvertit editor Florentinus a. 1515. qui versui 76. Σω. praescripsit, etsi hoc quoque falsum est, quum idem illud Σω. etiam ante verba ἀλλ' οὐδὲν λέγει legatur. In sequentibus hae sunt personarum notae in ed. Ald., quacum codices, de quibus editores tacuerunt, consentire videntur, 77. Ξαν. οὔκ — αὐτόν. 79. Σω. οὐδαμῶς — νόσος. 81. Ξαν. Νικόστρατος — 83. Σω. μὰ τὸν — 85. Ξαν. ἄλλως — usque ad v. 135. Qui sublatis personarum vicibus omnia uni Xanthiae tribuerunt, ut annotavit scholiasta, non cogitarunt hoc pacto Xanthiae orationem versibus constituram esse non interruptis octoginta duobus (54—135.) quod non est verisimile. Ego Bergkium secutus sum, qui hoc quoque recte animadvertit, post v. 76. Sosiae verba excidisse, ad quae manifeste referuntur proxima Xanthiae verba οὔκ, ἀλλὰ φιλο μέν ἐστιν ἀρχὴ τοῦ κακοῦ. 76. ἀρχὴ Dobraeus] ἀρχὴ

αὕτη γε χρηστῶν ἐστιν ἀνδρῶν ἡ νόσος.
ΣΩ. Νικόστρατος δ' αὖ φησιν ὁ Σκαμβωνίδης
εἶναι φιλοθύτην αὐτὸν ἢ φιλόξενον.
ΞΑ. μὰ τὸν κύν', ὦ Νικόστρατ', οὐ φιλόξενος,
ἐπεὶ καταπύγων ἐστὶν ὅ γε Φιλόξενος.
ἄλλως φλυαρεῖτ'· οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.
εἰ δὴ 'πιθυμεῖτ' εἰδέναι, σιγᾶτε νῦν.
φράσω γὰρ ἤδη τὴν νόσον τοῦ δεσπότου.
φιληλιαστής ἐστιν ὡς οὐδεὶς ἀνήρ,
ἐρᾷ τε τούτου, τοῦ δικάζειν, καὶ στένει,
ἢν μὴ 'πὶ τοῦ πρώτου καθίζηται ξύλου.
ὕπνου δ' ὁρᾷ τῆς νυκτὸς οὐδὲ πασπάλην.
ἢν δ' οὖν καταμύσῃ κἂν ἄχνην, ὅμως ἐκεῖ
ὁ νοῦς πέτεται τὴν νύκτα περὶ τὴν κλεψύδραν.
ὑπὸ τοῦ δὲ τὴν ψῆφόν γ' ἔχειν εἰωθέναι
τοὺς τρεῖς ξυνέχων τῶν δακτύλων ἀνίσταται,
ὥσπερ λιβανωτὸν ἐπιτιθεὶς νουμηνίᾳ.
καὶ νὴ Δί' ἢν ἴδῃ γέ που γεγραμμένον
υἱὸν Πυριλάμπους ἐν θύρᾳ Δῆμον καλόν,
ἰὼν παρέγραψε πλησίον "κημὸς καλός."
τὸν ἀλεκτρυόνα δ', ὃς ᾖδ' ἐφ' ἑσπέρας, ἔφη
ὀψ' ἐξεγείρειν αὐτὸν ἀναπεπεισμένον,
παρὰ τῶν ὑπευθύνων ἔχοντα χρήματα.
εὐθὺς δ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας,
κἄπειτ' ἐκεῖσ' ἐλθὼν προκαθεύδει πρῲ πάνυ,
ὥσπερ λεπὰς προσισχόμενος τῷ κίονι.
ὑπὸ δυσκολίας δ' ἅπασι τιμῶν τὴν μακρὰν
ὥσπερ μέλιττ' ἢ βομβυλιὸς εἰσέρχεται,
ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ἀναπεπλασμένος.
ψήφων δὲ δείσας μὴ δεηθείη ποτέ,
ἵν' ἔχοι δικάζειν, αἰγιαλὸν ἔνδον τρέφει.
τοιαῦτ' ἀλύει· νουθετούμενος δ' ἀεὶ
μᾶλλον δικάζει. τοῦτον οὖν φυλάττομεν
μοχλοῖσιν ἐνδήσαντες, ὡς ἂν μὴ 'ξίῃ.
ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ τὴν νόσον βαρέως φέρει.
καὶ πρῶτα μὲν λόγοισι παραμυθούμενος
ἀνέπειθεν αὐτὸν μὴ φορεῖν τριβώνιον
μηδ' ἐξιέναι θύραζ', ὁ δ' οὐκ ἐπείθετο.
εἶτ' αὐτὸν ἀπέλου κἀκάθαιρ', ὁ δ' οὐ μάλα.
μετὰ ταῦτ' ἐκορυβάντιζ', ὁ δ' αὐτῷ τυμπάνῳ
ᾄξας ἐδίκαζεν ἐς τὸ Καινὸν ἐμπεσών.
ὅτε δῆτα ταύταις ταῖς τελεταῖς οὐκ ὠφέλει,
διέπλευσεν εἰς Αἴγιναν· εἶτα ξυλλαβὼν
νύκτωρ κατέκλινεν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ.
ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι.
ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρίεμεν,
ὁ δ' ἐξεδίδρασκε διά τε τῶν ὑδρορροῶν
καὶ τῶν ὀπῶν· ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα
ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι κἀπακτώσαμεν·
ὁ δ' ὡσπερεὶ κολοιὸς αὑτῷ παττάλους
ἐνέκρουεν ἐς τὸν τοῖχον, εἶτ' ἐξήλλετο.
ἡμεῖς δὲ τὴν αὐλὴν ἅπασαν δικτύοις
καταπετάσαντες ἐν κύκλῳ φυλάττομεν.
ἔστιν δ' ὄνομα τῷ μὲν γέροντι Φιλοκλέων,
ναὶ μὰ Δία, τῷ δ' υἱεῖ γε τῳδὶ Βδελυκλέων,
ἔχων τρόπους φρυαγμοσεμνάκους τινάς.

ΒΔΕΛΥΚΛΕΩΝ.

ὦ Ξανθία καὶ Σωσία, καθεύδετε;
ΞΑ. οἴμοι. ΣΩ. τί ἐστι; ΞΑ. Βδελυκλέων ἀνίσταται.
ΒΔ. οὐ περιδραμεῖται σφῷν ταχέως δεῦρ' ἅτερος;
ὁ γὰρ πατὴρ ἐς τὸν ἰπνὸν εἰσελήλυθεν
καὶ μυσπολεῖ τι καταδεδυκώς. ἀλλ' ἄθρει,
κατὰ τῆς πυέλου τὸ τρῆμ' ὅπως μὴ 'κδύσεται·
σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο. ΞΑ. ταῦτ', ὦ δέσποτα.
ΒΔ. ἄναξ Πόσειδον, τί ποτ' ἄρ' ἡ κάπνη ψοφεῖ;
οὗτος, τίς εἶ σύ;

ΦΙΛΟΚΛΕΩΝ.

καπνὸς ἔγωγ' ἐξέρχομαι.
ΒΔ. καπνός; φέρ' ἴδω, ξύλου τίνος σύ; ΦΙ. συκίνου.
ΒΔ. νὴ τὸν Δί' ὅσπερ γ' ἐστὶ δριμύτατος καπνῶν.
ἀτὰρ οὐκέτ' ἐρρήσεις γε, ποῦ 'σθ' ἡ τηλία;
δύου πάλιν· φέρ' ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον.
ἐνταῦθά νυν ζήτει τιν' ἄλλην μηχανήν.
ἀτὰρ ἄθλιός γ' εἴμ' ὡς ἕτερος οὐδεὶς ἀνήρ,
ὅστις πατρὸς νυνὶ Καπνίου κεκλήσομαι.
ΣΩ. ὅδε τὴν θύραν ὠθεῖ· πίεζέ νυν σφόδρα
εὖ κἀνδρικῶς· κἀγὼ γὰρ ἐνταῦθ' ἔρχομαι·
καὶ τῆς κατακλῇδος ἐπιμέλου, καὶ τοῦ μοχλοῦ
φύλατθ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται.
ΦΙ. τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ', ὦ μιαρώτατοι,
δικάσοντά μ', ἀλλ' ἐκφεύξεται Δρακοντίδης;
ΞΑ. σὺ δὲ τοῦτο βαρέως ἂν φέροις. ΦΙ. ὁ γὰρ θεὸς
μαντευομένῳ μοὔχρησεν ἐν Δελφοῖς ποτέ,
ὅταν τις ἐκφύγῃ μ', ἀποσκλῆναι τότε.
ΞΑ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, τοῦ μαντεύματος.
ΦΙ. ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἔκφρες με, μὴ διαρραγῶ.
ΞΑ. μὰ τὸν Ποσειδῶ, Φιλοκλέων, οὐδέποτέ γε.
ΦΙ. διατρώξομαι τοίνυν ὀδὰξ τὸ δίκτυον.
ΞΑ. ἀλλ' οὐκ ἔχεις ὀδόντας. ΦΙ. οἴμοι δείλαιος·
πῶς ἄν σ' ἀποκτείναιμι; πῶς; δότε μοι ξίφος
ὅπως τάχιστ', ἢ πινάκιον τιμητικόν.
ΒΔ. ἄνθρωπος οὗτος μέγα τι δρασείει κακόν.

---

94. γ' ἔχειν] ἔχειν γ' V. κατέχειν Hirschigius. 98. υἱὸν RV. τὸν ceteri. τὸν τοῦ Bentleius. 100. ὃς] ὡς Hamakerus. ἐφ'] ἀφ' RV. 105. προσισχόμενος Hirschigius] προσεχόμενος 108. ἀναπεπλασμένος RV et γρ. schol. ὑποπεπλασμένος ceteri.
119. ταῦτ'] τοῦτ' V. τοῦδ' R. 121. δῆτα RV. δὴ δὲ ceteri. 122. ξυλλαβὼν RV, non συλλαβὼν ut ceteri. 125. ἐξεφρίεμεν Nauckius in *Mélanges Gréco-Romains (Bulletin del 'Académie de Pétersbourg)* vol. 6. p. 541.] ἐξεφρίομεν RV. ἐξεφρείομεν ceteri.

135. φρυαγμοσεμνακούς τινας Suidas s. h. v. φρυαγμοσεμνακουστίνας V. φρυαγμοσεμνακουστίνους R. ὀφρυαγμοσεμνακουστίνους alii. Scholiasta, συνήθως δὲ ὀφρυαγμο ἀπὸ τοῦ ὀφρῦς, ἢ φρύαγμα, καὶ σεμνὸν ἀντὶ τοῦ ὑπερήφανον. et in cod. Rav. σύνθετον παρὰ τὴν ὀφρὺν, καὶ (corrige ἢ) φρύαγμα, καὶ τὸ σεμνὸν, unde in scholio priore σύνθετον corrigendum pro συνήθως. Mores autem Bdelycleonis ab servis eius timeri indicio est etiam οἴμοι, quod v. 137. exclamat Xanthias ubi herum surrexisse videt. τινάς] Vid. ad Pac. 831.
142. ΞΑ.] Οἰκέ Ald. cui Brunckius Σω. substituit. Xanthiae tribuit Beerius p. 52. qui infra quoque locis pluribus Sosiae personam removit. Nam Sosias scenam relinquit post Bdelycleonis verba v. 138., mox Philocleonis partes acturus. 143. ΒΔ. om. Ald.: addidit Brunckius. 147. οὐκέτ' Elmsleius] οὐκ ἐρρήσεις R. ἐσερρήσεις ceteri, quod legisse videtur scholiasta qui explicat οὐκ εἰσελεύσῃ μετὰ φθορᾶς, ut Photius p. 17, 19. ἐρρήσεις explicat μετὰ βίας εἰσελεύσῃ, licet sensus loci ἐξελεύσῃ postulet. 150. ἕτερος] ἑτερός γ' RV. 151. νυνὶ] νῦν RV. 152—155. Bdelycleoni continuavit Reisigius. Οἰ. Ald. Σω. Brunckius.
152. ὅδε τὴν θύραν ὠθεῖ Hermannus] τὴν θύραν ὤθει RV. παῖ τὴν θύραν ὤθει ceteri. 154. κατακλῇδος Meinekius] κατακλεῖδος (κατάκλειδος V.) ἐπιμέλου D.] ἐπιμελοῦ 155. φύλατθ' Elmsleius] φυλαττέ θ' 158. ΞΑ. Beerius] ΒΔ. Ald. ΦΙ. addidit Brunckius. 161. ΞΑ. Beerius] ΦΙ. Ald. ΒΔ. Brunckius. 162. ΦΙ. addidit Brunckius. ἔκφρες Buttmannus] ἔκφερε 163. ΞΑ. Beerius] ΒΔ. Ald. et Brunck. 165. ΞΑ. Beerius. ΒΔ. Brunckius. Omisit Ald. fortasse typothetae culpa.

ΦΙ. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι
τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις·
νουμηνία γάρ ἐστιν. ΒΔ. οὔκουν κἂν ἐγὼ
αὐτὸν ἀποδοίμην δῆτ' ἄν; ΦΙ. οὐχ ὥσπερ γ' ἐγώ.
ΒΔ. μὰ Δί' ἀλλ' ἄμεινον. ἀλλὰ τὸν ὄνον ἔξαγε.
ΞΑ. οἵαν πρόφασιν καθῆκεν, ὡς εἰρωνικῶς,
ἵν' αὐτὸν ἐκπέμψειας. ΒΔ. ἀλλ' οὐκ ἔσπασεν
ταύτῃ γ'. ἐγὼ γὰρ ᾐσθόμην τεχνωμένου.
ἀλλ' εἰσιών μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ.
[ὅπως ἂν ὁ γέρων μηδὲ παρακύψῃ πάλιν.]
κάνθων, τί κλάεις; ὅτι πεπράσει τήμερον;
βάδιζε θᾶττον. τί στένεις, εἰ μὴ φέρεις
Ὀδυσσέα τιν'; ΞΑ. ἀλλὰ ναὶ μὰ Δία φέρει
κάτω γε τουτονί τιν' ὑποδεδυκότα.
ΒΔ. ποῖον; φέρ' ἴδωμαι. ΞΑ. τουτονί. ΒΔ. τουτὶ τί ἦν;
τίς εἶ ποτ', ὤνθρωπ', ἐτεόν; ΦΙ. Οὖτις νὴ Δία.
ΒΔ. Οὖτις σύ; ποδαπός; ΦΙ. Ἴθακος Ἀποδρασιππίδου.
ΒΔ. Οὖτις μὰ τὸν Δί' οὔ τι χαιρήσων γε σύ.
ὕφελκε θᾶττον αὐτόν. ὦ μιαρώτατος
ἵν' ὑποδέδυκεν· ὥστ' ἔμοιγ' ἰνδάλλεται
ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ.
ΦΙ. εἰ μή μ' ἐάσεθ' ἥσυχον, μαχούμεθα.
ΒΔ. περὶ τοῦ μαχεῖ νῷν δῆτα; ΦΙ. περὶ ὄνου σκιᾶς.
ΒΔ. πονηρὸς εἶ πόρρω τέχνης καὶ παράβολος.
ΦΙ. ἐγὼ πονηρός; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' οὐκ οἶσθα σὺ
νῦν μ' ὄντ' ἄριστον· ἀλλ' ἴσως, ὅταν φάγῃς
ὑπογάστριον γέροντος ἡλιαστικοῦ.
ΒΔ. ὤθει τὸν ὄνον καὶ σαυτὸν ἐς τὴν οἰκίαν.
ΦΙ. ὦ ξυνδικασταὶ καὶ Κλέων, ἀμύνατε.
ΒΔ. ἔνδον κέκραχθι τῆς θύρας κεκλῃμένης.
ὤθει σὺ πολλοὺς τῶν λίθων πρὸς τὴν θύραν,
καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν ἐς τὸν μοχλόν,
καὶ τῇ δοκῷ προσθεὶς τὸν ὅλμον τὸν μέγαν
ἀνύσας τι προσκύλισον. ΞΑ. οἴμοι δείλαιος·
πόθεν ποτ' ἐμπέπτωκέ μοι τὸ βώλιον;
ΒΔ. ἴσως ἄνωθεν μῦς ἐνέβαλέ σοί ποθεν.
ΞΑ. μῦς; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὑποδυόμενός τις οὑτοσὶ
ὑπὸ τῶν κεραμίδων ἡλιαστὴς ὀροφίας.
ΒΔ. οἴμοι κακοδαίμων, στροῦθος ἀνὴρ γίγνεται·
ἐκπτήσεται. ποῦ ποῦ 'στί μοι τὸ δίκτυον;
σοῦ σοῦ, πάλιν σοῦ. νὴ Δί' ἦ μοι κρεῖττον ἦν
τηρεῖν Σκιώνην ἀντὶ τούτου τοῦ πατρός.
ΞΑ. ἄγε νυν, ἐπειδὴ τουτονὶ σεσοβήκαμεν
κοὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι,
τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην;
ΒΔ. ἀλλ', ὦ πονήρ', ἥξουσιν ὀλίγον ὕστερον
οἱ ξυνδικασταὶ παρακαλοῦντες τουτονὶ
τὸν πατέρα. ΞΑ. τί λέγεις; ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαθύς.
ΒΔ. νὴ τὸν Δί', ὀψέ τἄρ' ἀνεστήκασι νῦν.
ὡς ἀπὸ μέσων νυκτῶν γε παρακαλοῦσ' ἀεί,
λύχνους ἔχοντες καὶ μινυρίζοντες μέλη
ἀρχαιομελισιδωνοφρυνιχήρατα,
οἷς ἐκκαλοῦνται τοῦτον. ΞΑ. οὔκουν, ἢν δέῃ,
ἤδη ποτ' αὐτοὺς τοῖς λίθοις βαλλήσομεν.
ΒΔ. ἀλλ', ὦ πονηρέ, τὸ γένος ἤν τις ὀργίσῃ
τὸ τῶν γερόντων, ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ.
ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφύος
ὀξύτατον, ᾧ κεντοῦσι, καὶ κεκραγότες
πηδῶσι καὶ βάλλουσιν ὥσπερ φέψαλοι.
ΞΑ. μὴ φροντίσῃς· ἐὰν ἐγὼ λίθους ἔχω,
πολλῶν δικαστῶν σφηκιὰν διασκεδῶ.

ΧΟΡΟΣ.

χώρει, πρόβαιν' ἐρρωμένως. ὦ Κωμία, βραδύνεις;
μὰ τὸν Δί', οὐ μέντοι πρὸ τοῦ γ', ἀλλ' ἦσθ' ἱμὰς
κύνειος·
νυνὶ δὲ κρείττων ἐστὶ σοῦ Χαρινάδης βαδίζειν.
ὦ Στρυμόδωρε Κονθυλεῦ, βέλτιστε συνδικαστῶν,
Εὐεργίδης ἆρ' ἐστί που 'νταῦθ', ἢ Χάβης ὁ Φλυεύς;
πάρεσθ' ὃ δὴ λοιπόν γ' ἔτ' ἐστίν, ἀππαπαῖ παπαιάξ,
ἥβης ἐκείνης, ἡνίκ' ἐν Βυζαντίῳ ξυνῆμεν
φρουροῦντ' ἐγώ τε καὶ σύ· κᾆτα περιπατοῦντε
νύκτωρ
τῆς ἀρτοπώλιδος λαθόντ' ἐκλέψαμεν τὸν ὅλμον,
κᾆθ' ἥψομεν τοῦ κορκόρου, κατασχίσαντες αὐτόν.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν, ὦνδρες, ὡς ἔσται Λάχητι νυνί·
σίμβλον δέ φασι χρημάτων ἔχειν ἅπαντες αὐτόν.
χθὲς οὖν Κλέων ὁ κηδεμὼν ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ
ἥκειν ἔχοντας ἡμερῶν ὀργὴν τριῶν πονηρὰν
ἐπ' αὐτόν, ὡς κολωμένους ὧν ἠδίκησεν. ἀλλὰ
σπεύδωμεν, ὦνδρες ἥλικες, πρὶν ἡμέραν γενέσθαι.
χωρῶμεν, ἅμα τε τῷ λύχνῳ πάντῃ διασκοπῶμεν,
μή που λαθών τις ἐμποδὼν ἡμᾶς κακόν τι δράσῃ.

ΠΑΙΣ.

τὸν πηλόν, ὦ πάτερ πάτερ, τουτονὶ φύλαξαι.
ΧΟ. κάρφος χαμᾶθέν νυν λαβὼν τὸν λύχνον πρόβυσον.
ΠΑ. οὔκ, ἀλλὰ τῳδί μοι δοκῶ τὸν λύχνον προβύσειν.
ΧΟ. τί δὴ παθὼν τῷ δακτύλῳ τὴν θρυαλλίδ' ὠθεῖς,
καὶ ταῦτα τοὐλαίου σπανίζοντος, ὦνόητε;
οὐ γὰρ δάκνει σ', ὅταν δέῃ τίμιον πρίασθαι.
ΠΑ. εἰ νὴ Δί' αὖθις κονδύλοις νουθετήσεθ' ἡμᾶς,
ἀποσβέσαντες τοὺς λύχνους ἄπιμεν οἴκαδ' αὐτοί·
κἄπειτ' ἴσως ἐν τῷ σκότῳ τουτουὶ στερηθεὶς
τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων.
ΧΟ. ἦ μὴν ἐγὼ σοῦ χἀτέρους μείζονας κολάζω.
ἀλλ' οὑτοσί μοι βόρβορος φαίνεται πατοῦντι,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐχ ἡμερῶν τεττάρων τὸ πλεῖστον
ὕδωρ ἀναγκαίως ἔχει τὸν θεὸν ποιῆσαι.

172. γ' om. RV. 174—229. In his versibus in Ald. nec Xanthiae nec Sosiae nomen legitur, sed constanter Οἱ. vel Οἰκέ. Omnia Xanthiae tribuenda esse vidit Beerius, quod ex parte tantum perspexerat Brunckius, qui v. 174—183. Xanthiae, v. 202—228. Sosiae
θ
nomine usus est. Versui 228. ξαν praescriptum esse in R annotavit Bekkerus. 175. ἵν' αὐτὸν R. ἵνα θᾶττον ceteri. 178. Versum spurium seclusit D. 181. τιν'] τινά V et fortasse R. τινά γ' alii. 183. ἴδωμαι] ἴδωμεν Richterus. 185. Ἀποδρασιππίδου Elmsleius] ἀπὸ δρασιππίδου. 190. ἥσυχον] ἡσύχως RV. 191. μαχεῖ Bekkerus] μάχει 198. κεκλῃμένης Meinekius] κεκλεισμένης 202. προσκύλισον Cobetus] προσκύλιε RV. προσκύλιέ γ' alii. οἴμοι] ὤιμοι R. 203. βώλιον] βωλίον Bergkius. 207. στροῦθος D.] στρουθός 208. μοι] μου RV et Suidas s. v. ἔποποι et σοῦ. 217. τἄρ' Leutingius] γὰρ

220. ἀρχαιομελι- Suidas s. v. ἀρχαῖος et μινυρίζω] ἀρχαιομελη— (ἀρχαῖαμελη— R). Scholiasta ex ἀρχαῖον, μέλος, Σιδών, Φρύνιχος et ἐρατόν compositum esse dicit, sed addit, Ἀρίσταρχος δέ φησι γεγενῆσθαι ἀπὸ τοῦ μέλι καὶ τοῦ Σιδῶνος etc. 236. γ' om. RV. 242. οὖν] γοῦν Hermannus. 244. κολωμένους ex gl. Hesychii H. Stephanus in Thesauro] χολουμένους, superscripto κολω, V. καλουμένους ceteri, nisi quod Ald. κολουμένους. ἠδίκησεν] ἠδίκηκεν Bergkius. 247. λαθών τις] λίθοσις V. 248—272. Versus asynartetos ex dimetro iambico et tripodia trochaica compositos correctores metrici in tetrametros iambicos mutarunt, quae interpolationes partim iam in RV reperiuntur. De quo errore, quem Florens Christianus et Brunckius animadverterunt, dictum in Annot. Oxon. p. 468—470. 248. ΠΑΙΣ] Pueri (quattuor, ut videtur) qui senes comitantur, extra chorum sunt, qui eos dimittit v. 408. 251. παθὼν Elmsleius] μαθὼν 255. αὐτοί] αὖθις Kiehlius. 259. μοι] μὴ R. βόρβορος] βάρβαρος V. μάρμαρος Hermannus.

ἔπεισι γοῦν τοῖσιν λύχνοις οὑτοιὶ μύκητες·
φιλεῖ δ', ὅταν τοῦτ' ᾖ, ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.
δεῖται δὲ καὶ τῶν καρπίμων ἅττα μὴ 'στι πρῷα
ὕδωρ γενέσθαι κἀπιπνεῦσαι βόρειον αὐτοῖς.
τί χρῆμ' ἄρ' οὐκ τῆς οἰκίας τῆσδε συνδικαστὴς
πέπονθεν, ὡς οὐ φαίνεται δεῦρο πρὸς τὸ πλῆθος;
οὐ μὴν πρὸ τοῦ γ' ἐφολκὸς ἦν, ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν
ἡγεῖτ' ἂν ᾄδων Φρυνίχου· καὶ γάρ ἐστιν ἀνὴρ
φιλῳδός. ἀλλά μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ', ὦνδρες,
ᾄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν, ἤν τί πως ἀκούσας
τοὐμοῦ μέλους ὑφ' ἡδονῆς ἑρπύσῃ θύραζε.
τί ποτ' οὐ πρὸ θυρῶν φαίνετ' ἄρ' ἡμῖν ὁ γέρων
μῶν ἀπολώλεκεν τὰς [οὐδ' ὑπακούει;
ἐμβάδας, ἢ προσέκοψ' ἐν
τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλόν που,
εἶτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ
τὸ σφυρὸν γέροντος ὄντος;
καὶ τάχ' ἂν βουβωνιῴη.
ἦ μὴν πολὺ δριμύτατός γ' ἦν τῶν παρ' ἡμῖν,
καὶ μόνος οὐκ ἂν ἐπείθετ',
ἀλλ' ὁπότ' ἀντιβολοίη
τις, κάτω κύπτων ἂν οὕτω
"λίθον ἕψεις" ἔλεγεν.
ὕπαγ', ὦ παῖ, ὕπαγε.
τάχα δ' ἂν διὰ τὸν χθιζινὸν ἄνθρωπον, ὃς ἡμᾶς διε-
ἐξαπατῶν λέγων ὡς [δύετ'
καὶ φιλαθήναιος ἦν καὶ
τἀν Σάμῳ πρῶτος κατείποι,
διὰ τοῦτ' ὀδυνηθεὶς
εἶτ' ἴσως κεῖται πυρέττων·
ἔστι γὰρ τοιοῦτος ἀνήρ.
ἀλλ', ὠγάθ', ἀνίστασο μηδ' οὕτω σεαυτὸν
ἔσθιε, μηδ' ἀγανάκτει.
καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει
τῶν προδόντων τἀπὶ Θρᾴκης·
ὃν ὅπως ἐγχυτριεῖς.
ὕπαγ', ὦ παῖ, ὕπαγε,
ΠΑ. ἐθελήσεις τί μοι οὖν, ὦ πάτερ, ἤν σού τι δεηθῶ;
ΧΟ. πάνυ γ', ὦ παιδίον. ἀλλ' εἰπὲ τί βούλει με πρία-
σθαι [ὦ παῖ.
καλόν; οἶμαι δέ σ' ἐρεῖν ἀστραγάλους δήπουθεν,
ΠΑ. μὰ Δί', ἀλλ' ἰσχάδας, ὦ παππία· ἥδιον γάρ. ΧΟ.
μὰ Δί', εἰ κρέμαισθέ γ' ὑμεῖς. [οὐκ ἂν
ΠΑ. μὰ Δί' οὔ τἄρα προπέμψω σε τὸ λοιπόν.
ΧΟ. ἀπὸ γὰρ τοῦδέ με τοῦ μισθαρίου
τρίτον αὐτὸν ἔχειν ἄλφιτα δεῖ καὶ ξύλα κὤψον·
σὺ δὲ σῦκά μ' αἰτεῖς.
ΠΑ. ἄγε νυν, ὦ πάτερ, ἢν μὴ τὸ δικαστήριον ἄρχων
καθίσῃ νῦν, πόθεν ὠνησόμεθ' ἄριστον; ἔχεις ἐλ-
πίδα χρηστήν τινα νῷν ἢ πόρον Ἕλλας ἱρὸν εἰπεῖν;
ΧΟ. ἀπαπαῖ φεῦ, ἀπαπαῖ φεῦ, μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε νῷν
οἶδ'
ὁπόθεν γε δεῖπνον ἔσται.
ΠΑ. τί με δῆτ', ὦ μελέα μῆτερ, ἔτικτες;
ΧΟ. ἵν' ἐμοὶ πράγματα βόσκειν παρέχῃς.
ἀνόνητον ἄρ' ὦ θυλάκιόν σ' εἶχον ἄγαλμα.
ΠΑ. ἐή,
πάρα νῷν στενάζειν.
ΦΙ. φίλοι, τήκομαι μὲν
πάλαι διὰ τῆς ὀπῆς
ὑμῶν ὑπακούων.
ἀλλ' οὐ γὰρ οἷός τ' ἔτ' εἴμ'
ᾄδειν, τί ποιήσω;
τηροῦμαι δ' ὑπὸ τῶνδ', ἐπεὶ
βούλομαί γε πάλαι μεθ' ὑ-
μῶν ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς καδί-
σκους κακόν τι ποιῆσαι.
ἀλλ', ὦ Ζεῦ Ζεῦ, μέγα βροντήσας
ἤ με ποίησον καπνὸν ἐξαίφνης,
ἢ Προξενίδην, ἢ τὸν Σέλλου
τοῦτον τὸν ψευδαμάμαξυν.
τόλμησον, ἄναξ, χαρίσασθαί μοι,
πάθος οἰκτείρας·
ἤ με κεραυνῷ διατινθαλέῳ
σπόδισον ταχέως·
κἄπειτ' ἀνελών μ' ἀποφυσήσας
εἰς ὀξάλμην ἔμβαλε θερμήν·
ἢ δῆτα λίθον με ποίησον ἐφ' οὗ
τὰς χοιρίνας ἀριθμοῦσιν.
ΧΟ. τίς γὰρ ἔσθ' ὁ ταῦτά σ' εἴργων
κἀποκλῄων τὰς θύρας; λέ-
ξον· πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις.
ΦΙ. οὑμὸς υἱός. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε· καὶ γὰρ τυγχάνει
οὑτοσὶ πρόσθεν καθεύδων. ἀλλ' ὕφεσθε τοῦ τόνου.
ΧΟ. τοῦ δ' ἔφεξιν, ὦ μάταιε, ταῦτα δρᾶν σε βούλεται;
± ⏑ ⏑ ⏑ ± ⏑ –
ΦΙ. οὐκ ἐᾷ μ', ὦνδρες, δικάζειν οὐδὲ δρᾶν οὐδὲν κακόν,
ἀλλά μ' εὐωχεῖν ἕτοιμός ἐστ', ἐγὼ δ' οὐ βούλομαι.
ΧΟ. τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χα-

273—281. = 282—290.

291—302. = 303—315.

334—345. = 365—378.

339. τίνα πρόφασιν ἔχων;

---

263. τοῦτ' ᾖ Florens Christianus] ἢ τουτὶ ποιεῖν] ποεῖν ὁ Ζεύς RV. 272. ἑρπύσῃ Florens Christianus] ἐξερπύσῃ 274. ἀπολώλεκεν Hermannus] ἀπολώλεκε 275. προσέκοψ' ἐν Bentleius] προσέκοψεν 276. εἶτ' ἐφλέγμηνεν αὐτοῦ] Huic versui respondet v. 283. διὰ τοῦτ' ὀδυνηθείς. Quum versus strophicus aptissimam praebeat metri formam, etsi cum duriore vocalis brevis ante γμ correptione, ± ⏑ ⏑ –, ⏑ ± –, ut paullo ante μῶν ἀπολώλεκεν τάς, aptissimumque sit verbum ἐφλέγμηνεν, non videtur dubitari posse quin versus antistrophicus interpolatoris manum sit expertus. 281. ὕπαγ', ὦ παῖ, ὕπαγε] Haec verba quibus etiam antistropha finitur, addidit Hermannus. 282. χθιζινὸν Hermannus] χθεσινὸν διεδύετ'] Vitiosa est syllaba ultima brevis. Fortasse διέδυ πως. De aoristo διέδυ etiam Bentleius cogitavit. λέγων ὡς καὶ Hermannus] καὶ λέγων ὡς 283. διὰ τοῦτ' ὀδυνηθείς] Versus ab interpolatore, ut videtur, compositus, quum verba poetae excidissent, quorum de metro dictum ad v. 276. 297. παππία Bentleius] παπία 298. κρέμαισθε Dobraeus] κρέμεσθε V. κρέμοισθε ceteri.

307. ἱρὸν Hermannus] ἱερὸν εἰπεῖν addidit Hermannus. 308. ἀπαπαῖ (codices ἀπαπαί) φεῦ in libris semel scriptum duplicavit Hermannus. 311. γε] τὸ Cobetus. 313. puero continuant, proxima ἀνόνητον — ἄγαλμα choro, reliqua ἒ ἔ — στενάζειν puero tribuunt libri. Correxit Cobetus. 315. ἄρ', ὦ θυλάκιόν σ' Hermannus] ἄρα σ' ὦ θυλάκιόν γ' 316. ἐή D.] ἒ ἔ. Hanc interiectionem etiam in stropha v. 303. ante verba σὺ δὲ σῦκά μ' αἰτεῖς ponendam esse coniecit Hermannus. 318. ἀλλ' οὐ γὰρ οἷός τ' ἔτ' εἴμ' D.] ἀλλὰ γὰρ οὐχ οἷός τ' εἴμ' 323. Alterum Ζεῦ addidit Porsonus. βροντήσας D.] βρόντα 334. κἀποκλῄων D.] κἀποκλείων (κατακλείων V.) τὰς θύρας] τῇ θύρᾳ V. 339. Interpolatoris vel interpretis verba τίνα πρόφασιν ἔχων, ad τοῦ δ' ἔφεξιν adscripta, eiicienda esse vidit Florens Christianus: de quo dixi in Annot. Oxon. p. 474.

νεῖν ὁ Δημολογοκλέων ὅδ',
ὅτι λέγεις τι περὶ τῶν νε-
ῶν ἀληθές. οὐ γὰρ ἄν ποθ'
οὗτος ἀνὴρ τοῦτ' ἐτόλμη-
σεν λέγειν, εἰ
μὴ ξυνωμότης τις ἦν.
ἀλλ' ἐκ τούτων ὥρα τινά σοι ζητεῖν καινὴν ἐπί-
νοιαν, [ποιήσει.
ἥτις σε λάθρα τἀνδρὸς τουδὶ καταβῆναι δεῦρο
ΦΙ. τίς ἂν οὖν εἴη; ζητεῖθ' ὑμεῖς, ὡς πᾶν ἂν ἔγωγε
ποιοίην· [θεῖν.
οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελ-
ΧΟ. ἔστιν ὀπὴ δῆθ' ἥντιν' ἂν ἔνδοθεν οἷός τ' εἴης δια-
λέξαι, [Ὀδυσσεύς;
εἶτ' ἐκδῦναι ῥάκεσιν κρυφθείς, ὥσπερ πολύμητις
ΦΙ. πάντα πέφαρκται κοὐκ ἔστιν ὀπῆς οὐδ' εἰ σέρφῳ
διαδῦναι. [γενέσθαι.
ἀλλ' ἄλλο τι δεῖ ζητεῖν ὑμᾶς· ὀπίαν δ' οὐκ ἔστι
ΧΟ. μέμνησαι δῆθ', ὅτ' ἐπὶ στρατιᾶς κλέψας ποτὲ τοὺς
ὀβελίσκους [ἑάλω;
ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τείχους ταχέως, ὅτε Νάξος
ΦΙ. οἶδ'· ἀλλὰ τί τοῦτ'; οὐδὲν γὰρ τοῦτ' ἐστὶν ἐκείνῳ
προσόμοιον. [ἐμαυτοῦ,
ἥβων γὰρ κἀδυνάμην κλέπτειν, ἴσχυόν τ' αὐτὸς
κοὐδείς μ' ἐφύλαττ', ἀλλ' ἐξῆν μοι
φεύγειν ἀδεῶς. νῦν δὲ ξὺν ὅπλοις
ἄνδρες ὁπλῖται διαταξάμενοι
κατὰ τὰς διόδους σκοπιωροῦνται,
τὼ δὲ δύ' αὐτῶν ἐπὶ ταῖσι θύραις
ὥσπερ με γαλῆν κρέα κλέψασαν
τηροῦσιν ἔχοντ' ὀβελίσκους.
ΧΟ. ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκπόριζε
μηχανὴν ὅπως τάχισθ'· ἕ-
ως γάρ, ὦ μελίττιον.
ΦΙ. διατραγεῖν τοίνυν κράτιστόν ἐστί μοι τὸ δίκτυον.
ἡ δέ μοι Δίκτυννα συγγνώμην ἔχοι τοῦ δικτύου.
ΧΟ. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστ' ἄνοντος ἐς σωτηρίαν.
ἀλλ' ἔπαγε τὴν γνάθον.
ΦΙ. διατέτρωκται τοῦτό γ'. ἀλλὰ μὴ βοᾶτε μηδαμῶς,
ἀλλὰ τηρώμεσθ' ὅπως μὴ Βδελυκλέων αἰσθήσεται.
ΧΟ. μηδέν, ὦ τᾶν, δέδιθι, μηδέν·
ὡς ἐγὼ τοῦτόν γ', ἐὰν γρύ-
ξῃ τι, ποιήσω δακεῖν τὴν
καρδίαν καὶ τὸν περὶ ψυ-
χῆς δρόμον δραμεῖν, ἵν' εἰδῇ
μὴ πατεῖν τὰ
τοῖν θεοῖν ψηφίσματα.
ἀλλ' ἐξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλῴδιον εἶτα κα-
θίμα [πείθους.
δήσας σαυτὸν καὶ τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διο-
ΦΙ. ἄγε νυν, ἢν αἰσθομένω τούτω ζητῆτόν μ' ἐσκαλα-
μᾶσθαι [νυνί,
κἀνάσπαστον ποιεῖν εἴσω, τί ποιήσετε; φράζετε
ΧΟ. ἀμυνοῦμέν σοι τὸν πρινώδη θυμὸν ἅπαντες καλέ-
σαντες, [σομεν ἡμεῖς.
ὥστ' οὐ δυνατόν σ' εἴργειν ἔσται· τοιαῦτα ποιή-
ΦΙ. δράσω τοίνυν ὑμῖν πίσυνος· καὶ μανθάνετ'· ἤν τι
πάθω 'γώ, [δρυφάκτοις.
ἀνελόντες καὶ κατακλαύσαντες θεῖναί μ' ὑπὸ τοῖσι
ΧΟ. οὐδὲν πείσει· μηδὲν δείσῃς. ἀλλ', ὦ βέλτιστε,
καθίει [οἷσιν
σαυτὸν θαρρῶν κἀπευξάμενος τοῖσι πατρῴοισι θε-
ΦΙ. ὦ Λύκε δέσποτα, γείτων ἥρως· σὺ γὰρ οἷσπερ ἐγὼ
κεχάρησαι, [φυρμοῖς·
τοῖς δακρύοισιν τῶν φευγόντων ἀεὶ καὶ τοῖς ὀλο-
ᾠκησας γοῦν ἐπίτηδες ἰὼν ἐνταῦθ', ἵνα ταῦτ'
ἀκροῷο, [θῆσθαι.
κἀβουλήθης μόνος ἡρώων παρὰ τὸν κλάοντα κα-
ἐλέησον καὶ σῶσον νυνὶ τὸν σαυτοῦ πλησιόχωρον·
κοὐ μή ποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω μηδ'
ἀποπάρδω.
ΒΔ. οὗτος, ἐγείρου. ΞΑ. τί τὸ πρᾶγμ'; ΒΔ. ὥσπερ
φωνή μέ τις ἐγκεκύκλωται.
ΞΑ. μῶν ὁ γέρων πῃ διαδύεται αὖ; ΒΔ. μὰ Δί' οὐ
δῆτ', ἀλλὰ καθιμᾷ
αὑτὸν δήσας. ΞΑ. ὦ μιαρώτατε, τί ποιεῖς; οὐ μὴ
καταβήσει; [λάσι παῖε,
ΒΔ. ἀνάβαιν' ἀνύσας κατὰ τὴν ἑτέραν καὶ ταῖσιν φυλ-
ἤν πως πρύμνην ἀνακρούσηται πληγεὶς ταῖς εἰρε-
σιώναις. [ἔσεσθαι,
ΦΙ. οὐ ξυλλήψεσθ' ὁπόσοισι δίκαι τῆτες μέλλουσιν
ὦ Σμικυθίων καὶ Τισιάδη καὶ Χρήμων καὶ Φερέ-
δειπνε; [μᾶλλον ἄγεσθαι;
πότε δ', εἰ μὴ νῦν, ἐπαρήξετέ μοι, πρίν μ' εἴσω
ΧΟ. εἰπέ μοι, τί μέλλομεν κινεῖν ἐκείνην τὴν χολήν,
ἥνπερ, ἡνίκ' ἄν τις ἡμῶν ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν;
νῦν ἐκεῖνο νῦν ἐκεῖνο
τοὐξύθυμον, ᾧ κολαζό-
μεσθα, κέντρον ἐντέτατ' ὀξύ.
ἀλλὰ θαἰμάτια λαβόντες ὡς τάχιστα, παιδία,
θεῖτε καὶ βοᾶτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε,
μισόπολιν οὗτος ὅτι
τόνδε λόγον ἐσφέρει,
μὴ δικάζειν δίκας.

403—429. = 461—487.

---

342. Δημολογοκλέων] Nomen suspectum, cuius syllabae extremae ex glossemate Βδελυκλέων romansisse videri possunt. ὅδ' addidit Hermannus coniectura incerta. 343. ὅτι λέγεις — ἀληθές] Verba ab interpolatore, ut videtur, lacunae explendae caussa conficta: de quo dixi in Annot. Oxon. p. 474. τῶν νεῶν, quod de trierarchia dictum intelligit scholiasta, corruptum videtur. 344. Philocleonis personam ante οὐ γὰρ — τις ἦν positam delevit Hermannus. 347. τουδὶ Brunckius] τοῦδε 348. ἂν post πᾶν addidit Bentleius. 350. διαλέξαι (ex gl. Hesychii διαλέξαι: διορύξαι) D. in Annot. Oxon. p. 475.] διορύξαι 352. πέφαρκται D.] πέφρακται 378. τοῖν θεοῖν Hirschigius] τῶν θεῶν R. ταῖν θεαῖν ceteri. 379. καλώδιον V. καλῴδιον ceteri. Vid. Boeckh. ad inscriptiones navales p. 146.

389. οἷσπερ] ὥσπερ Cobetus. 395. 396. 397. ΞΑ. Beerius] Οἰ. (i. e. οἰκέτης). 396. αὖ addidit D. 399. πρύμνην Elmsleius] πρύμναν 400. ὁπόσοισι Florens Christianus] ὁπόσοις (ὁπόσοι R). 401. Χρήμων] Vel Χρῆμον. 407. ἐντέτατ' ὀξύ] Diphthongus perfecti ἐντέταται neque elidi potest nec, si plene scribatur, corripi. Ex quo sequitur ἐντέτατ' ὀξύ veteris correctoris supplementum esse, quo eiecto quot syllabarum lacuna sit notanda non liquet, quum antistrophici quoque versus 465. incerta sit scriptura, etsi non improbabile est versum creticum trimetrum fuisse. 408. λαβόντες] βαλόντες superscr. in cod. Paris. uno.
410—414. μισόπολιν — δίκας D.] In libris haec sic scripta sunt, καὶ κελεύετ' αὐτὸν ἥκειν | ὡς ἐπ' ἄνδρα μισόπολιν | ὄντα κἀπολούμενον | ὅτι τόνδε λόγον εἰσφέρει | ὡς χρὴ μὴ δικάζειν δίκας. quibus in antistropha tres respondent versus cretici 468—470. omni ex parte integerrimi, quorum ad exemplum versus strophicos correxi sublatis quae lacunae explendae caussa interpolator vetus finxerat supplementis: de quo interpolationis genere dixi in Praef. ad Annotationes Oxonienses p. VI. 414. μὴ Hermannus] ὡς χρὴ μὴ

ΒΔ. ὦγαθοί, τὸ πρᾶγμ' ἀκούσατ', ἀλλὰ μὴ κεκράγετε.
ΧΟ. νὴ Δί' ἐς τὸν οὐρανόν γ'· ὡς τοῦδ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι.
ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής;
ὦ πόλις καὶ Θεώρου θεοισεχθρία,
κεἴ τις ἄλλος προέστηκεν ἡμῶν κόλαξ.
ΞΑ. Ἡράκλεις, καὶ κέντρ' ἔχουσιν. οὐχ ὁρᾷς, ὦ δέσποτα;
ΒΔ. οἷς γ' ἀπώλεσαν Φίλιππον ἐν δίκῃ τὸν Γοργίου.
ΧΟ. καὶ σέ γ' αὐτίκ' ἐξολοῦμεν· ἀλλὰ πᾶς ἐπίστρεφε
δεῦρο κἀξείρας τὸ κέντρον εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἵεσο,
ξυσταλείς, εὔτακτος, ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος,
ὡς ἂν εὖ εἰδῇ τὸ λοιπὸν σμῆνος οἷον ὤργισεν.
ΞΑ. τοῦτο μέντοι δεινὸν ἤδη νὴ Δί', εἰ μαχούμεθα·
ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὁρῶν δέδοικα τὰς ἐγκεντρίδας.
ΧΟ. ἀλλ' ἀφίει τὸν ἄνδρ'· εἰ δὲ μή, φήμ' ἐγὼ
τὰς χελώνας μακαριεῖν σε τοῦ δέρματος.
ΦΙ. εἶά νυν, ὦ ξυνδικασταί, σφῆκες ὀξυκάρδιοι,
οἱ μὲν ἐς τὸν πρωκτὸν αὐτῶν ἐσπέτεσθ' ὠργισμένοι,
οἱ δὲ τὠφθαλμὼ 'ν κύκλῳ κεντεῖτε καὶ τοὺς δακτύλους.
ΒΔ. ὦ Μίδα καὶ Φρὺξ βοήθει δεῦρο καὶ Μασυντία,
καὶ λάβεσθε τουτουὶ καὶ μὴ μεθῆσθε μηδενί·
εἰ δὲ μή, 'ν πέδαις παχείαις οὐδὲν ἀριστήσετε.
ὡς ἐγὼ πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον.
ΧΟ. εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις, ἕν τί σοι παγήσεται.
ΦΙ. ὦ Κέκροψ ἥρως ἄναξ, τὰ πρὸς ποδῶν Δρακοντίδη,
περιορᾷς οὕτω μ' ὑπ' ἀνδρῶν βαρβάρων χειρούμενον,
οὓς ἐγὼ 'δίδαξα κλάειν τέτταρ' ἐς τὴν χοίνικα;
ΧΟ. εἶτα δῆτ' οὐ πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά;
δῆλα δ', εἰ καὶ νῦν γε τούτω τὸν παλαιὸν δεσπότην
πρὸς βίαν χειροῦσιν, οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι
διφθερῶν κἀξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα,
καὶ κυνᾶς, καὶ τοὺς πόδας χειμῶνος ὄντος ὠφέλει,
ὥστε μὴ ῥιγῶν ἑκάστοτ'· ἀλλὰ τούτοις γ' οὐκ ἔνι
οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν αἰδὼς τῶν παλαιῶν ἐμβάδων.
ΦΙ. οὐκ ἀφήσεις οὐδὲ νυνί μ', ὦ κάκιστον θηρίον;
οὐδ' ἀναμνησθεὶς ὅθ' εὑρὼν τοὺς βότρυς κλέπτοντά σε
προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἐλάαν ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς,
ὥστε σε ζηλωτὸν εἶναι, σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα.
ἀλλ' ἄφες με καὶ σὺ καὶ σύ, πρὶν τὸν υἱὸν ἐκδραμεῖν.
ΧΟ. ἀλλὰ τούτων μὲν τάχ' ἡμῖν δώσετον καλὴν δίκην,
οὐκέτ' ἐς μακράν, ἵν' εἰδῆθ' οἷόν ἐστ' ἀνδρῶν τρόπος
ὀξυθύμων καὶ δικαίων καὶ βλεπόντων κάρδαμα.
ΒΔ. παῖε παῖ', ὦ Ξανθία, τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς οἰκίας.
ΞΑ. ἀλλὰ δρῶ τοῦτ'· ἀλλὰ καὶ σὺ τῦφε πολλῷ τῷ καπνῷ.
ΒΔ. οὐχὶ σοῦσθ'; οὐκ ἐς κόρακας; οὐκ ἄπιτε; παῖε τῷ ξύλῳ.
ΞΑ. καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελλαρτίου.
ἆρ' ἐμέλλομέν ποθ' ὑμᾶς ἀποσοβήσειν τῷ χρόνῳ.
ΒΔ. ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ ῥᾳδίως οὕτως ἂν αὐτοὺς διέφυγες,
εἴπερ ἔτυχον τῶν μελῶν τῶν Φιλοκλέους βεβρωκότες.
ΧΟ. ἆρα δῆτ' οὐκ αὐτόδηλα
τοῖς πένησιν, ἡ τυραννίς
ὡς λάθρα 'λάμβαν' ὑπιοῦσά με;
εἰ σύ γ', ὦ πόνῳ πονηρὲ καὶ κομηταμυνία,
τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις,
οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν
οὔτε λόγον εὐτράπελον,
αὐτὸς ἄρχων μόνος.
ΒΔ. ἔσθ' ὅπως ἄνευ μάχης καὶ τῆς κατοξείας βοῆς
ἐς λόγους ἔλθοιμεν ἀλλήλοισι καὶ διαλλαγάς;
ΧΟ. σοὺς λόγους, ὦ μισόδημε καὶ μοναρχίας ἐρῶν,
καὶ ξυνὼν Βρασίδᾳ καὶ φορῶν κράσπεδα
στεμμάτων, τήν θ' ὑπήνην ἄκουρον τρέφων;
ΒΔ. νὴ Δί' ἦ μοι κρεῖττον ἐκστῆναι τὸ παράπαν τοῦ πατρὸς
μᾶλλον ἢ κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι.
ΧΟ. οὐδὲ μὲν γ' οὐδ' ἐν σελίνῳ σοὔστιν οὐδ' ἐν πηγάνῳ·
τοῦτο γὰρ παρεμβαλοῦμεν τῶν τριχοινίκων ἐπῶν.
ἀλλὰ νῦν μὲν οὐδὲν ἀλγεῖς, ἀλλ' ὅταν ξυνήγορος
ταὐτὰ ταῦτά σου καταντλῇ καὶ ξυνωμότην καλῇ.
ΒΔ. ἆρ' ἄν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, ὑμεῖς ἀπαλλαχθεῖτέ μου;
ἢ δέδοκταί σοι δέρεσθαι καὶ δέρειν δι' ἡμέρας;
ΧΟ. οὐδέπω γ', οὔχ, ἕως ἄν τί μου λοιπὸν ᾖ,
ὅστις ἡμῶν ἐπὶ τυραννίδ' ὧδ' ἐστάλης.
ΒΔ. ὡς ἅπανθ' ἡμῖν τυραννίς ἐστι καὶ ξυνωμόται.
ἤν τε μεῖζον ἤν τ' ἔλαττον πρᾶγμά τις κατηγορῇ,
ἧς ἐγὼ οὐκ ἤκουσα τοὔνομ' οὐδὲ πεντήκοντ' ἐτῶν·
νῦν δὲ πολλῷ τοῦ ταρίχους ἐστὶν ἀξιωτέρα,
ὥστε καὶ δὴ τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται.
ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφώς, μεμβράδας δὲ μὴ 'θέλῃ,
εὐθέως εἴρηχ' ὁ πωλῶν πλησίον τὰς μεμβράδας
"οὗτος ὀψωνεῖν ἔοιχ' ἄνθρωπος ἐπὶ τυραννίδι,"
ἢν δὲ γήτειον προσαιτῇ τις ἀφύαις ἡδύσματα,
ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι θατέρῳ
"εἰπέ μοι, γήτειον αἰτεῖς, πότερον ἐπὶ τυραννίδι;
ἢ νομίζεις τὰς Ἀθήνας σοὶ φέρειν ἡδύσματα;"
ΞΑ. κἀμέ γ' ἡ πόρνη χθὲς εἰσελθόντα τῆς μεσημβρίας,
ὅτε κελητίσαι 'κέλευον, ὀξυθυμηθεῖσά μοι
ἤρετ' εἰ τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα.

---

415. κεκράγετε] κεκράγατε R. Eodem errore in Acharn. 133, in libris omnibus κεχήνατε pro κεχήνετε. 416. ὡς — μεθήσομαι] Bdelycleoni tribuit Hamakerus. τοῦδ' Dawesius] τόνδ' 417. Hunc versum Bdelycleoni tribuunt libri. Correxit Bentleius. 418. θεοισεχθρία Bentleius] θεὸς ἐχθρία vel θεοσεχθρία 419. ἡμῶν codex Paris. unus. ὑμῶν ceteri. 422. αὐτίκ' D.] αὖτις. In V αὐτῆς: unde αὐτοῖς Hirschigius, quod melius ex praecedente οἷς intelligitur. ἀλλὰ πᾶς V. ἀλλ' ἅπας ceteri. 432. τὠφθαλμὼ 'ν Elmsleius] τωφθαλμων sine accentu R. τὠφθαλμὼ ceteri. κεντεῖτε Florens Christianus] κεντεῖθ', οἱ δὲ 433. βοήθει Bentleius] βοηθεῖτε Μασυντία] μασιντυα V. 434. λάβεσθε] βάλεσθε R. βάλλεσθε V.

X

437. ἓν Berglerus] ἐν 441. ΧΟ.] ἡμι R. 442. δῆλα δ', εἰ Cobetus] δηλαδὴ 445. κυνᾶς] κυνῶν Hamakerus. καὶ] χαὶς Hamakerus. Fort. χὡς. 446. ῥιγῶν D.] ῥιγῶν γ' (ῥιγόν τ' R.) 452. ἄφες Cobetus] ἄνες 454. οἷον] οἷος V, Suidas s. v. ἵν' εἰδῇς et ed. Iuntina a. 1515. Sic οἷος pro οἷον in R Ach. 321.

458. ΒΔ. Beerius] Σω. 459. ἔντυφε] ἔκτυφε Meinekius. 461. ΒΔ. Brunckius] Χο. Aldus et, ut videtur, codices. 462. μελῶν τῶν Brunckius] μελέων 463. ἆρα —] ἡμι. praescriptum in Ald. et, ut opinor, in codicibus. Delevit Brunckius. αὐτόδηλα L. Dindorfius in Thesauro vol. 2. p. 1062.] αὐτὰ δῆλα 465. λάθρα 'λάμβαν' D.] λάθρα γ' ἐλάμβαν' R. λάθρα γ' ἐλάνθαν' ceteri. 466. πόνῳ πονηρὲ Leunepius ad Phalar. p. 61.] πονωπόνηρε 471. ἄνευ] ἂν ἐκ Hermannus. 472. ἔλθοιμεν V. ἔλθωμεν ceteri. 474. σοὺς (i. e. σοι ἐς) D.] σοὶ (σοὶ 'ς Bothius.) ἐρῶν

X

D.] ἐραστὰ 480. ΧΟ.] ἡμι R. μέν γ'] μὴν Brunckius. σοὔστιν] σ' οὔστιν V. που (vel ποῦ) 'στιν ceteri. 483. ταὐτὰ ταῦτα Berglerus] ταῦτα ταυτὰ vel ταῦτα ταῦτα ξυνωμότην Hamakerus] ξυνωμό-

T

τας (ξυνωμο R). 484. μου] μοι RV. 485. σοι Bergkius] μοι 486. οὐδέπω Hermannus] οὐδέποτε 487. ὧδ' addidit Hermannus. 488. ἡμῖν RV. ὑμῖν ceteri. 495. ἔοιχ' ἄνθρωπος (cum spiritu leni) RV. ἔοικ' ἄνθρωπος ceteri. 496. τις Brunckius] ταῖς ἡδύσματα Dobraeus] ἥδυσμά τι 501. ὅτε D.] ὅτι

ΒΔ. ταῦτα γὰρ τούτοις ἀκούειν ἡδέ', εἰ καὶ νῦν ἐγὼ
τὸν πατέρ' ὅτι βούλομαι τούτων ἀπαλλαχθέντα τῶν
ὀρθροφοιτοσυκοφαντοδικοταλαιπώρων τρόπων
ζῆν βίον γενναῖον ὥσπερ Μόρυχος, αἰτίαν ἔχω
ταῦτα δρᾶν ξυνωμότης ὢν καὶ φρονῶν τυραννίδα.
ΦΙ. νὴ Δί' ἐν δίκῃ γ'· ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα
ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν οὗ με νῦν ἀποστερεῖς·
οὐδὲ χαίρω βατίσιν οὐδ' ἐγχέλεσιν, ἀλλ' ἥδιον ἂν
δικίδιον σμικρὸν φάγοιμ' ἂν ἐν λοπάδι πεπνιγμένον.
ΒΔ. νὴ Δί' εἰθίσθης γὰρ ἥδεσθαι τοιούτοις πράγμασιν·
ἀλλ' ἐὰν σιγῶν ἀνάσχῃ καὶ μάθῃς ἁγὼ λέγω,
ἀναδιδάξειν οἴομαί σ' ὡς πάντα ταῦθ' ἁμαρτάνεις.
ΦΙ. ἐξαμαρτάνω δικάζων; ΒΔ. καταγελώμενος μὲν οὖν
οὐκ ἐπαΐεις ὑπ' ἀνδρῶν, οὓς σὺ μόνον οὐ προσκυνεῖς·
ἀλλὰ δουλεύων λέληθας. ΦΙ. παῦε δουλείαν λέ-
γων, [ὑπηρετεῖς
ὅστις ἄρχω τῶν ἁπάντων. ΒΔ. οὐ σύ γ', ἀλλ'
οἰόμενος ἄρχειν· ἐπεὶ δίδαξον ἡμᾶς, ὦ πάτερ,
ἥτις ἡ τιμή 'στί σοι καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα.
ΦΙ. πάνυ γε· καὶ τούτοισί γ' ἐπιτρέψαι 'θέλω. ΒΔ. καὶ
μὴν ἐγώ.
ἄφετέ νυν ἅπαντες αὐτόν. ΦΙ. καὶ ξίφος γέ μοι δότε·
ἢν γὰρ ἡττηθῶ λέγων σου, περιπεσοῦμαι τῷ ξίφει.
ΒΔ. εἰπέ μοι, τί δ' ἤν, τὸ δεῖνα, τῇ διαίτῃ μὴ 'μμένῃς;
ΦΙ. μηδέποτε πίοιμ' ἄκρατον μισθὸν ἀγαθοῦ δαίμονος.
ΧΟ. νῦν δὴ τὸν ἐκ θἠμετέρου
γυμνασίου δεῖ τι λέγειν
καινόν, ὅπως φανήσει
ΒΔ. ἐνεγκάτω μοι δεῦρο τὴν κίστην τις ὡς τάχιστα.
ἀτὰρ φανεῖ ποῖός τις ὤν, ἢν ταῦτα παρακελεύῃ;
ΧΟ. μὴ κατὰ τὸν νεανίαν
τονδὶ λέγειν. ὁρᾷς γὰρ ὡς
σοὶ μέγας ἐστὶν ἀγὼν
καὶ περὶ τῶν ἁπάντων,
εἴπερ, ὃ μὴ γένοιθ', οὗ-
τός σ' ἐθέλει κρατῆσαι.
ΒΔ. καὶ μὴν ὅσ' ἂν λέξῃ γ' ἁπλῶς μνημόσυνα γράψο-
μαι 'γώ.
ΦΙ. τί γὰρ φάθ' ὑμεῖς, ἢν ὁδί με τῷ λόγῳ κρατήσῃ;
ΧΟ. οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος
χρήσιμος ἔστ' οὐδ' ἀκαρῆ·
σκωπτόμενοι δ' ἐν ταῖς ὁδοῖς
θαλλοφόροι καλούμεθ', ἀν-
τωμοσιῶν κελύφη.
ἀλλ', ὦ περὶ τῆς πάσης μέλλων βασιλείας ἀντιλο-
γήσειν [νιζε.
τῆς ἡμετέρας, νυνὶ θαρρῶν πᾶσαν γλῶτταν βασά-

526—545. — 631—647.

ΦΙ. καὶ μὴν εὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς
ἀποδείξω
τῆς ἡμετέρας ὡς οὐδεμιᾶς ἥττων ἐστὶν βασιλείας.
τί γὰρ εὔδαιμον καὶ μακαριστὸν μᾶλλον νῦν ἐστι
δικαστοῦ, [ροντος;
ἢ τρυφερώτερον, ἢ δεινότερον ζῷον, καὶ ταῦτα γέ-
ὃν πρῶτα μὲν ἕρποντ' ἐξ εὐνῆς τηροῦσ' ἐπὶ τοῖσι
δρυφάκτοις [προσιόντι
ἄνδρες μεγάλοι καὶ τετραπήχεις· κἄπειτ' εὐθὺς
ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἁπαλήν, τῶν δημοσίων
κεκλοφυῖαν· [χοοῦντες
ἱκετεύουσίν θ' ὑποκύπτοντες, τὴν φωνὴν οἰκτρο-
"οἴκτειρόν μ', ὦ πάτερ, αἰτοῦμαί σ', εἰ καὐτὸς πώ-
ποθ' ὑφείλου [ράζων·"
ἀρχὴν ἄρξας ἢ 'πὶ στρατιᾶς τοῖς ξυσσίτοις ἀγο-
ὃς ἔμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ᾔδειν, εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν
ἀπόφυξιν. [νόν μοι.
ΒΔ. τουτὶ περὶ τῶν ἀντιβολούντων ἔστω τὸ μνημόσυ-
ΦΙ. εἶτ' εἰσελθὼν ἀντιβοληθεὶς καὶ τὴν ὀργὴν ἀπο-
μορχθεὶς [ποίηκα,
ἔνδον τούτων ὧν ἂν φάσκω πάντων οὐδὲν πε-
ἀλλ' ἀκροῶμαι πάσας φωνὰς ἱέντων εἰς ἀπόφυξιν.
φέρ' ἴδω, τί γὰρ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι θώπευμ' ἐν-
ταῦθα δικαστῇ; [θέασιν
οἱ μέν γ' ἀποκλάονται πενίαν αὐτῶν καὶ προστι-
κακὰ πρὸς τοῖς οὖσιν, ἕως ἀνιῶν ἂν ἰσώσῃ τοῖσιν
ἐμοῖσιν·
οἱ δὲ λέγουσιν μύθους ἡμῖν, οἱ δ' Αἰσώπου τι γέλοιον·
οἱ δὲ σκώπτουσ', ἵν' ἐγὼ γελάσω καὶ τὸν θυμὸν
καταθῶμαι. [ἀνέλκει,
κἂν μὴ τούτοις ἀναπειθώμεσθα, τὰ παιδάρι' εὐθὺς
τὰς θηλείας καὶ τοὺς υἱεῖς, τῆς χειρός, ἐγὼ δ'
ἀκροῶμαι· [ὑπὲρ αὐτῶν
τὰ δὲ συγκύψανθ' ἅμα βληχᾶται· κἄπειθ' ὁ πατὴρ
ὥσπερ θεὸν ἀντιβολεῖ με τρέμων τῆς εὐθύνης
ἀπολῦσαι· [σαις·
εἰ μὲν χαίρεις ἀρνὸς φωνῇ, παιδὸς φωνὴν ἐλεή-
εἰ δ' αὖ τοῖς χοιριδίοις χαίρω, θυγατρὸς φωνῇ με
πιθέσθαι. [ἀνεῖμεν.
χἠμεῖς αὐτῷ τότε τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ'
ἆρ' οὐ μεγάλη τοῦτ' ἔστ' ἀρχὴ καὶ τοῦ πλούτου
καταχήνη;
ΒΔ. δεύτερον αὖ σου τουτὶ γράφομαι, τὴν τοῦ πλούτου
καταχήνην· [δος ἄρχειν.
καὶ τἀγαθά μοι μέμνησ' ἅχεις φάσκων τῆς Ἑλλά-
ΦΙ. παίδων τοίνυν δοκιμαζομένων αἰδοῖα πάρεστι
θεᾶσθαι. [ἂν ἡμῖν
κἂν Οἴαγρος εἰσέλθῃ φεύγων, οὐκ ἀποφεύγει πρὶν
ἐκ τῆς Νιόβης εἴπῃ ῥῆσιν τὴν καλλίστην ἀπολέξας.
κἂν αὐλητής γε δίκην νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα
ἐν φορβειᾷ τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ηὔλησ' ἀπιοῦσιν.
κἂν ἀποθνήσκων ὁ πατήρ τῳ δῷ καταλείπων παῖδ'
ἐπίκληρον, [διαθήκη
κλάειν ἡμεῖς μακρὰ τὴν κεφαλὴν εἰπόντες τῇ
καὶ τῇ κόγχῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν
ἐπούσῃ,
ἔδομεν ταύτην ὅστις ἂν ἡμᾶς ἀντιβολήσας ἀναπείσῃ.

---

504. ὅτι Suidas s. v. εἰ καὶ] ὁτιὴ 505. ὀρθρο— ex scholiasta] ὀρθο— 507. τυραννίδα] τυραννικά V et Suidas s. v. εἰ καὶ et ξυνωμότης. 510. ἐγχέλεσιν ex Athenaeo 7. p. 299 c.] ἐγχέλυσιν 521. τούτοισί γ'] τούτοισιν Brunckius. 521—525. καὶ μὴν — μὴ 'μμένῃς Bdelycleoni omnia tribuebantur. Correxit Berglerus.
525. ἄκρατον Richterus] ἀκράτου 526. δὴ cod. Paris. unus. δὲ ceteri. 527. δεῖ τι λέγειν Porsonus] λέγειν τι δεῖ 530. Choro tribuunt libri. Bdelycleoni (qui versibus 529. 530. chori orationem interrumpit) tribuit Hermannus. ταῦτα] ταῦτ' αὐτὰ R. ταῦτα αὐτὰ V. 532. τονδὶ Bentleius] τόνδε λέγειν] λέγων Hirschigius. 533. ἐστὶν] ἔστ' RV. ἀγὼν Elmsleius] ἀγών 535. γένοιθ' Bentleius] γένοιτο νῦν 536. σ' addidit Porsonus. 537. γράψομαι 'γώ codex Vaticanus. γράψομ' ἐγὼ ceteri. 542. δ' ἐν Porsonus] δ' ἂν ἐν ταῖς codex Havniensis] ταῖσιν ὁδοῖς Porsonus] ὁδοῖς (ὁδοῖσιν V) ἁπάσαις 544. καλούμεθ' (i.e. καλεσόμεθα) Porsonus] καλοίμεθ'

550. καὶ D.] ἢ καὶ vel γ' ἢ καὶ 554. τὴν] τις Meinekius. 555. ὑποκύπτοντες] ὑποπίπτοντες R. 558. 562. ἀπόφυξιν RV. ἀπόφευξιν ceteri. 565. ἀνιῶν addidi ex V, in quo syllaba ων compendio est expressa. Ex eo ἀνιῶν attulit Bekkerus. 568. ἀναπειθώμεσθα Aldus: codices ἀναπειθώμεθα vel ἀναπειθόμεθα 570. συγκύψαντ' (sic) RV. συγκύπτονθ' ceteri. ἅμα βληχᾶται] ἅμ ἅμα βληχᾶται R. ἀποβληχᾶται V. 572. φωνῇ] κωλῇ Richterus. 576. γράφομαι Brunckius] γράψομαι

καὶ ταῦτ' ἀνυπεύθυνοι δρῶμεν· τῶν δ' ἄλλων οὐ-
δεμί' ἀρχή. [ῥίζω·
ΒΔ. τουτὶ γάρ τοί σε μόνον τούτων ὧν εἴρηκας μακα-
τῆς δ' ἐπικλήρου τὴν διαθήκην ἀδικεῖς ἀνακογχυ-
λιάζων. [ἀπορήσῃ,
ΦΙ. ἔτι δ' ἡ βουλὴ χὡ δῆμος ὅταν κρῖναι μέγα πρᾶγμ'
ἐψήφισται τοὺς ἀδικοῦντας τοῖσι δικασταῖς παρα-
δοῦναι· [ποβλῆς
εἶτ' Εὔαθλος χὡ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδα-
οὐχὶ προδώσειν ἡμᾶς φασιν, περὶ τοῦ πλήθους δὲ
μαχεῖσθαι.
κἂν τῷ δήμῳ γνώμην οὐδεὶς πώποτ' ἐνίκησεν,
ἐὰν μὴ [σαντας·
εἴπῃ τὰ δικαστήρι' ἀφεῖναι πρώτιστα μίαν δικά-
αὐτὸς δ' ὁ Κλέων ὁ κεκραξιδάμας μόνον ἡμᾶς οὐ
περιτρώγει, [ἀπαμύνει.
ἀλλὰ φυλάττει διὰ χειρὸς ἔχων καὶ τὰς μυίας
σὺ δὲ τὸν πατέρ' οὐδ' ὁτιοῦν τούτων τὸν σαυτοῦ
πώποτ' ἔδρασας. [ἐλάττων,
ἀλλὰ Θέωρος, καίτοὐστὶν ἀνὴρ Εὐφημίδου οὐδὲν
τὸν σφόγγον ἔχων ἐκ τῆς λεκάνης τἀμβάδι' ἡμῶν
περικωνεῖ. [κατερύκεις,
σκέψαι δ' ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν οἵων μ' ἀποκλῄεις καὶ
ἣν δουλείαν οὖσαν ἔφασκες χὐπηρεσίαν ἀποδείξειν.
ΒΔ. ἔμπλησο λέγων· πάντως γάρ τοι παύσει ποτὲ
κἀναφανήσει [περισέμνου.
πρωκτὸς λουτροῦ περιγιγνόμενος τῆς ἀρχῆς τῆς
ΦΙ. ὃ δέ γ' ἥδιστον τούτων ἐστὶν πάντων, οὗ 'γὼ 'πι-
λελήσμην,
ὅταν οἴκαδ' ἴω τὸν μισθὸν ἔχων, κᾆτ' εἰσήκονθ'
ἅμα πάντες [γάτηρ με
ἀσπάζωνται διὰ τἀργύριον, καὶ πρῶτα μὲν ἡ θυ-
ἀπονίζῃ καὶ τὼ πόδ' ἀλείφῃ καὶ προσκύψασα φι-
λήσῃ, [λαμᾶται,
καὶ παππίζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκα-
καὶ τὸ γύναιόν μ' ὑποθωπεῦσαν φυστὴν μᾶζαν
προσενέγκῃ,
κἄπειτα καθεζομένη παρ' ἐμοὶ προσαναγκάζῃ, φάγε
τουτί, [δεήσει
ἔντραγε τουτί· τούτοισιν ἐγὼ γάνυμαι κεἰ μή με
ἐς σὲ βλέψαι καὶ τὸν ταμίαν, ὁπότ' ἄριστον παρα-
θήσει [ταχὺ μάξῃ.
καταρασάμενος καὶ τονθορύσας, ἄλλην μή μοι
τάδε κέκτημαι πρόβλημα κακῶν, σκευὴν βελέων
ἀλεωρήν·
κἂν οἶνόν μοι μὴ 'γχῇς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τόνδ'
ἐσκεκόμισμαι [κεχηνὼς
οἴνου μεστόν, κᾆτ' ἐγχέομαι κλίνας· οὗτος δὲ
βρωμησάμενος τοῦ σοῦ δίνου μέγα καὶ στράτιον
ἆρ' οὐ μεγάλην ἀρχὴν ἄρχω [κατέπαρδεν.
καὶ τῆς τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω,

ὅστις ἀκούω ταὔθ' ἅπερ ὁ Ζεύς;
ἢν γοῦν ἡμεῖς θορυβήσωμεν,
πᾶς τίς φησιν τῶν παριόντων,
οἷον βροντᾷ τὸ δικαστήριον,
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ.
κἂν ἀστράψω, ποππύζουσιν,
κἀγκεχόδασίν μ' οἱ πλουτοῦντες
καὶ πάνυ σεμνοί.
καὶ σὺ δέδοικάς με μάλιστ' αὐτός·
νὴ τὴν Δήμητρα, δέδοικας, ἐγὼ δ'
ἀπολοίμην, εἴ σε δέδοικα.
ΧΟ. οὐπώποθ' οὕτω καθαρῶς
οὐδενὸς ἠκούσαμεν οὐ-
δὲ ξυνετῶς λέγοντος.
ΦΙ. οὔκ, ἀλλ' ἐρήμας ᾤεθ' οὗτος ῥᾳδίως τρυγήσειν·
καλῶς γὰρ ᾔδειν ὡς ἐγὼ ταύτῃ κράτιστός εἰμι.
ΧΟ. ὡς δ' ἐπὶ πάντ' ἐλήλυθεν
κοὐδὲν παρῆλθεν, ὥστ' ἔγωγ'
ηὐξανόμην ἀκούων,
κἂν μακάρων δικάζειν
αὐτὸς ἔδοξα νήσοις,
ἡδόμενος λέγοντι.
ΦΙ. ὡς οὗτος ἤδη σκορδινᾶται κἄστιν οὐκ ἐν αὑτοῦ.
ἦ μὴν ἐγώ σε τήμερον σκύτη βλέπειν ποιήσω.
ΧΟ. δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν
εἰς ἀπόφυξιν παλάμας.
τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶ-
ναι χαλεπὸν ⏑ ⏓ ⏑ –
μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι.
πρὸς ταῦτα μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι καὶ νεό-
κοπτον, [ρεῖξαι.
ἢν μή τι λέγῃς, ἥτις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατε-
ΒΔ. χαλεπὸν μὲν καὶ δεινῆς γνώμης καὶ μείζονος ἢ 'πὶ
τρυγῳδοῖς,
ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν.
ἀτάρ, ὦ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη ΦΙ. παῦσαι καὶ
μὴ πατέριζε. [δάξεις.
εἰ μὴ γὰρ ὅπως δουλεύω 'γὼ, τουτὶ ταχέως με δι-
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐχὶ τεθνήξεις, κἂν χρῇ σπλάγχνων
μ' ἀπέχεσθαι. [μέτωπον·
ΒΔ. ἀκρόασαί νυν, ὦ παππίδιον, χαλάσας ὀλίγον τὸ
καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ'
ἀπὸ χειρός, [προσιόντα·
τὸν φόρον ἡμῖν ἀπὸ τῶν πόλεων ξυλλήβδην τὸν
κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς καὶ τὰς πολλὰς ἑκατο-
στάς, [δημιόπρατα.
πρυτανεῖα, μέταλλ', ἀγοράς, λιμένας, μισθοὺς καὶ
τούτων πλήρωμα τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται
ἡμῖν.
ἀπὸ τούτου νυν κατάθες μισθὸν τοῖσι δικασταῖς
ἐνιαυτοῦ, [σθεν,
ἓξ χιλιάσιν, κοὔπω πλείους ἐν τῇ χώρᾳ κατένα-
γίγνεται ἡμῖν ἑκατὸν δήπου καὶ πεντήκοντα τά-
λαντα. [ὁ μισθός.
ΦΙ. οὐδ' ἡ δεκάτη τῶν προσιόντων ἡμῖν ἄρ' ἐγίγνεθ'

588. γάρ τοι] γὰρ τὸ V. σε μόνον Reiskius] σε-μνὸν (σεμνῶν R.) 593. ἡμᾶς] ὑμᾶς Brunckius. 596. δ' ὁ Κλέων] δὲ ὁ κλέων R. δὲ κλέων V. μόνον Florens Christianus] μόνους 599. Εὐφημίδου Meinekius] Εὐφημίου 600. σφόγγον Brunckius] σπόγγον 601. μ' addidit Hirschigius. ἀποκλῄεις Meinekius] ἀποκλείεις 602. χὐπηρεσίαν] καὶ ὑπηρεσίαν R. 606. κᾆτ' Florens Christianus] κᾆθ' V. κἄπειτ' ceteri. εἰσήκονθ' ἅμα] εἰσήκονθάμε V. ἥκονθ' ἅμα codices recentes duo. 609. παππίζουσ' V et Suidas s. v. ἐκκαλαμᾶσθαι. παππάζουσ' ceteri. τὸ addidit Florens Christianus. 612. τούτοισιν Bentleius] τοῖσιν κεἰ Elmsleius] καὶ δεήσει Brunckius] δεήσῃ 614. ἄλλην] ἀλλ' ἣν codex Flor. Γ. Quo recepto lacunam post μάξῃ indicavit Meinekius. 618. δίνου] δείνου R. 620. τῆς om. RV.

621. ταὔθ' D.] ταῦθ' 626. μ' om. V. 634. οὗτος Dawesius] οὕτως R. οὕτω ceteri. 636. ὡς δ' ἐπὶ πάντ' ἐλήλυθεν Porsonus] ὡς δὲ πάντ' ἐπελήλυθεν 642. ὡς D.] ὥσθ' 643. Bdelycleoni tribuit Hamakerus. 645. ἀπόφυξιν D.] ἀπόφευξιν 646. Post χαλεπὸν quattuor syllabarum defectum indicavit D. 654. τεθνήξεις Elmsleius] τεθνήσει (τεθνήξει codex Paris. B.) χρῇ Brunckius] χρὴ 655. παππίδιον Kusterus] παπίδιον 659. μισθοὺς] I. e. μισθώσεις, ut monuit Schoemannus, nisi id ipsum, deleto καί, restituendum cum Bergkio. 661. ἐνιαυτοῦ Bentleius] τοὐνιαυτοῦ

ΒΔ. μὰ Δί' οὐ μέντοι. ΦΙ. καὶ ποῖ τρέπεται δὴ 'πειτα
τὰ χρήματα τἄλλα;
ΒΔ. ἐς τούτους τοὺς "οὐχὶ προδώσω τὸν Ἀθηναίων
κολοσυρτὸν, [ὦ πάτερ, αὐτοὺς
ἀλλὰ μαχοῦμαι περὶ τοῦ πλήθους ἀεί." σὺ γὰρ,
ἄρχειν αἱρεῖ σαυτοῦ, τούτοις τοῖς ῥηματίοις περι-
πεφθείς. [τάλαντα
κᾆθ' οὗτοι μὲν δωροδοκοῦσιν κατὰ πεντήκοντα
ἀπὸ τῶν πόλεων, ἐπαπειλοῦντες τοιαυτὶ κἀναφο-
βοῦντες,
δώσετε τὸν φόρον, ἢ βροντήσας τὴν πόλιν ὑμῶν
ἀνατρέψω. [φους περιτρώγων.
σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελό-
οἱ δὲ ξύμμαχοι ὡς ᾔσθηνται τὸν μὲν σύρφακα τὸν
ἄλλον [μηδέν.
ἐκ κηθαρίου λαγαρυζόμενον καὶ τραγαλίζοντα τὸ
σὲ μὲν ἡγοῦνται Κόννου ψῆφον, τούτοισι δὲ δωρο-
φοροῦσιν
ὕρχας, οἶνον, δάπιδας, τυρὸν, μέλι, σήσαμα,
προσκεφάλαια, [πλουθυγίειαν·
φιάλας, χλανίδας, στεφάνους, ὅρμους, ἐκπώματα,
σοὶ δ' ὧν ἄρχεις πολλὰ μὲν ἐν γῇ, πολλὰ δ' ἐφ'
ὑγρᾷ πιτυλεύσας, [δωσιν.
οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἑψητοῖσι δί-
ΦΙ. μὰ Δί', ἀλλὰ παρ' Εὐχαρίδου καὐτὸς τρεῖς γ' ἄγλι-
θας μετέπεμψα.
ἀλλ' αὐτήν μοι τὴν δουλείαν οὐκ ἀποφαίνων ἀπο-
κναίεις. [τας ἐν ἀρχαῖς
ΒΔ. οὐ γὰρ μεγάλη δουλεία 'στὶν τούτους μὲν ἅπαν-
αὐτούς τ' εἶναι καὶ τοὺς κόλακας τοὺς τούτων
μισθοφοροῦντας; [αὐτὸς ἐλαύνων
σοὶ δ' ἤν τις δῷ τοὺς τρεῖς ὀβολοὺς, ἀγαπᾷς, οὓς
καὶ πεζομαχῶν καὶ πολιορκῶν ἐκτήσω, πολλὰ πο-
νήσας.
καὶ πρὸς τούτοις ἐπιταττόμενος φοιτᾷς, ὃ μάλιστά
μ' ἀπάγχει, [υἱός,
ὅταν εἰσελθὸν μειράκιόν σοι κατάπυγον, Χαιρέου
ὡδὶ διαβὰς, διακινηθεὶς τῷ σώματι καὶ τρυφεραν-
θεὶς, [ὑμῶν
ἥκειν εἴπῃ πρῴ κἀν ὥρᾳ δικάσονθ', ὡς ὅστις ἂν
ὕστερος ἔλθῃ τοῦ σημείου, τὸ τριώβολον οὐ κο-
μιεῖται·
αὐτὸς δὲ φέρει τὸ συνηγορικὸν, δραχμὴν, κἂν
ὕστερος ἔλθῃ· [ἑαυτοῦ,
καὶ κοινωνῶν τῶν ἀρχόντων ἑτέρῳ τινὶ τῶν μεθ'
ἤν τίς τι διδῷ τῶν φευγόντων, ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα
δύ' ὄντε
ἐσπουδάκατον, κᾆθ' ὡς πρίονθ' ὁ μὲν ἕλκει, ὁ δ'
ἀντενέδωκε·

σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλαγρέτην· τὸ δὲ πραττό-
μενόν σε λέληθεν.
ΦΙ. ταυτί με ποιοῦσ'; οἴμοι, τί λέγεις; ὥς μου τὸν θῖνα
ταράττεις, [χρῆμά με ποιεῖς.
καὶ τὸν νοῦν μου προσάγεις μᾶλλον, κοὐκ οἶδ' ὅ τι
ΒΔ. σκέψαι τοίνυν ὡς ἐξόν σοι πλουτεῖν καὶ τοῖσιν
ἅπασιν, [κλησαι·
ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκύ-
ὅστις πόλεων ἄρχων πλείστων, ἀπὸ τοῦ Πόντου
μέχρι Σαρδοῦς,
οὐκ ἀπολαύεις πλὴν τοῦθ' ὃ φέρεις ἀκαρῆ, καὶ
τοῦτ' ἐρίῳ σοι [ἔλαιον·
ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν ἀεὶ, τοῦ ζῆν ἕνεχ', ὥσπερ
βούλονται γάρ σε πένητ' εἶναι, καὶ τοῦθ' ὧν οὕνεκ',
ἐρῶ σοι· [γ' ἐπισίξῃ,
ἵνα γιγνώσκῃς τὸν τιθασευτήν· κᾆθ' ὅταν οὗτός
ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιρρύξας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπι-
πηδᾷς.
εἰ γὰρ ἐβούλοντο βίον πορίσαι τῷ δήμῳ ῥᾴδιον ἦν ἄν.
εἰσίν γε πόλεις χίλιαι, αἳ νῦν τὸν φόρον ἡμῖν ἀπά-
γουσιν· [ἑκάστη,
τούτων εἴκοσιν ἄνδρας βόσκειν εἴ τις προσέταξεν
δύο μυριάδ' ἂν τῶν δημοτικῶν ἔζων ἐν πᾶσι λα-
γῴοις [ριάτῃ,
καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖσιν καὶ πυῷ καὶ πυ-
άξια τῆς γῆς ἀπολαύοντες καὶ τοῦ Μαραθῶνι τρο-
παίου. [ἔχοντι.
νῦν δ' ὥσπερ ἐλαολόγοι χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν
ΦΙ. οἴμοι, τί πέπονθ'; ὥσπερ νάρκη κατὰ χειρός μου
καταχεῖται, [θακός εἰμι.
καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν, ἀλλ' ἤδη μαλ-
ΒΔ. ἀλλ' ὁπόταν μὲν δείσωσ' αὐτοὶ, τὴν Εὔβοιαν δι-
δόασιν
ὑμῖν καὶ σῖτον ὑφίστανται κατὰ πεντήκοντα με-
δίμνους [πέντε μεδίμνους,
ποριεῖν· ἔδοσαν δ' οὐπώποτέ σοι, πλὴν πρῴην
καὶ ταῦτα μόλις ξενίας φεύγων ἔλαβες κατὰ χοίνικα
ὧν οὕνεκ' ἐγώ σ' ἀπέκλῃον ἀεὶ, [κριθῶν.
βόσκειν ἐθέλων καὶ μὴ τούτους
ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντας.
καὶ νῦν ἀτεχνῶς ἐθέλω παρέχειν
ὅ τι βούλει σοι,
πλὴν κωλαγρέτου γάλα πίνειν.
ΧΟ. ἦ που σοφὸς ἦν ὅστις ἔφασκεν, πρὶν ἂν ἀμφοῖν
μῦθον ἀκούσῃς, [δεδόκησαι·
οὐκ ἂν δικάσαις. σὺ γὰρ οὖν νῦν μοι νικᾶν πολλῷ
ὥστ' ἤδη τὴν ὀργὴν χαλάσας τοὺς σκίπωνας κατα-
βάλλω.
ἀλλ' ὦ τῆς ἡλικίας ἡμῖν τῆς αὐτῆς ξυνθιασῶτα,
πιθοῦ πιθοῦ λόγοισι, μηδ' ἄφρων γένῃ,
μηδ' ἀτενὴς ἄγαν ἀτεράμων τ' ἀνήρ.

729—736. = 743—749.

---

665. Φι. addidit Bothius. 666. ΒΔ. ἐς — σὺ Bothius] Φι. ἐς — ΒΔ. σὺ 671. δώσετε] οἴσετε Meinekius: quod si legeretur, non pro imperativo, ut Meinekius vult, sed pro indicativo futuri habendum foret. 673. ᾔσθηνται V et Suidas s. h. v. ᾔσθοντο ceteri. 674. λαγαρυζόμενον] λαγαριζόμενον Ald. et meliores Suidae codices. 675. δωροφοροῦσιν V. δωροδοκοῦσιν ceteri. 676. ὕρχας, οἶνον] ὕρχας οἴνου Pollux 6, 14. ex Aristophane et 10, 73. ex Holcadibus affert. 678. σοὶ Florens Christianus] σὺ 680. γ' additum ex RV et Flor. Γ. ἄγλιθας D.] ἀγλῖθας 682. δουλεία 'στὶν Porsonus] δουλεί' ἐστὶν 684. οὓς] οἷς R. 687. κατάπυγον D.] καταπῦγον 691. δραχμὴν] δαρχμὴν Bergkius. 694. πρίονθ' Reisigius] πρίον' R. πρίονες V. Ceteri vel πρίον' vel πρίων, quod πρίωνε, numero duali, esse videri potest, si quid Photii glossae tribuendum, de qua dixi in Annot. Oxon. p. 495. ἀντενέδωκε Dobraeus] ἀντανέδωκε

695. κωλαγρέτην R. κωλακρέτην ceteri. 699. ὅπῃ ex Suida s. v. ἀκαρές] ὅποι. ὅπως Suidas s. v. ἐγκεκύκλησαι. 701. ἀκαρῆ] ἀκαρές Suidas. 702. ἔλαιον V cum scholiasta et Suida. ἄλευρον ceteri. 703. τοῦθ' ὧν Bentleius] τούτων οὕνεκ' Brunckius] εἵνεκ' 704. ἐπισίξῃ V. ἐπισίζῃ ceteri. 708. προσέταξεν] προσέταττεν Dawesius. 709. μυριάδ' ἂν Dobraeus] μυριάδες 710. πυῷ D.] πύῳ 711. τοῦ Bentleius] τοὺ 'ν 713. πέπονθ' ex Suida s. v. νάρκη] ποθ' κατὰ χειρός μου D.] μου κατὰ τῆς χειρὸς 718. κριθῶν] κριθὰς Dobraeus. 719. οὕνεκ' Brunckius] εἵνεκ' ἀπέκλῃον Meinekius] ἀπέκλειον
724. κωλακρέτου R. κωλακρέτου ceteri.

εἶθ' ὤφελέν μοι κηδεμὼν ἢ ξυγγενὴς
εἶναί τις ὅστις τοιαῦτ' ἐνουθέτει.
σοὶ δὲ νῦν τις θεῶν παρὼν ἐμφανὴς
ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος, καὶ δῆλός ἐστιν εὖ
σὺ δὲ παρὼν δέχου. [ποιῶν·
ΒΔ. καὶ μὴν θρέψω γ' αὐτὸν παρέχων
ὅσα πρεσβύτῃ ξύμφορα, χόνδρον
λείχειν, χλαῖναν μαλακήν, σισύραν,
πόρνην, ἥτις τὸ πέος τρίψει
καὶ τὴν ὀσφῦν.
ἀλλ' ὅτι σιγᾷ κοὐδὲν γρύζει,
τοῦτ' οὐ δύναταί με προσέσθαι.
ΧΟ. νενουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγμαθ' οἷς
τότ' ἐπεμαίνετ'· ἔγνωκε γὰρ ἀρτίως,
λογίζεταί τ' ἐκεῖνα πάνθ' ἁμαρτίας
ἃ σοῦ κελεύοντος οὐκ ἐπείθετο.
νῦν δ' ἴσως τοῖσι σοῖς λόγοις πείθεται, [τρόπον
καὶ σωφρονεῖ μέντοι μεθιστὰς ἐς τὸ λοιπὸν τὸν
πιθόμενός τέ σοι.
ΦΙ. ἰώ μοί μοι.
ΒΔ. οὗτος, τί βοᾷς;
ΦΙ. μή μοι τούτων μηδὲν ὑπισχνοῦ.
κείνων ἔραμαι, κεῖθι γενοίμαν,
ἵν' ὁ κῆρυξ φησί, τίς ἀψήφι-
στος; ἀνιστάσθω.
κἀπισταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς
ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος.
σπεῦδ', ὦ ψυχή. ποῦ μοι ψυχή;
πάρες, ὦ σκιερά. μὰ τὸν Ἡρακλέα,
μὴ νῦν ἔτ' ἐγὼ 'ν τοῖσι δικασταῖς
κλέπτοντα Κλέωνα λάβοιμι.
ΒΔ. ἴθ' ὦ πάτερ, πρὸς τῶν θεῶν, ἐμοὶ πιθοῦ.
ΦΙ. τί σοι πίθωμαι; λέγ' ὅ τι βούλει, πλὴν ἑνός.
ΒΔ. ποίου; φέρ' ἴδω. ΦΙ. τοῦ μὴ δικάζειν. τοῦτο δὲ
Ἅιδης διακρινεῖ πρότερον ἢ 'γὼ πείσομαι.
ΒΔ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τοῦτο κεχάρηκας ποιῶν,
ἐκεῖσε μὲν μηκέτι βάδιζ', ἀλλ' ἐνθάδε
αὐτοῦ μένων δίκαζε τοῖσιν οἰκέταις. [ται.
ΦΙ. περὶ τοῦ; τί ληρεῖς; ΒΔ. ταῦθ' ἅπερ ἐκεῖ πράττε-
ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σηκὶς λάθρα,
ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην.
πάντως δὲ κἀκεῖ ταῦτ' ἔδρας ἑκάστοτε.
καὶ ταῦτα μέν νυν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ
εἵλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον·
ἐὰν δὲ νίφῃ, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος,
ὕοντος εἴσει· κἂν ἔγρῃ μεσημβρινός,
οὐδείς σ' ἀποκλῄσει θεσμοθέτης τῇ κιγκλίδι.
ΦΙ. 'τουτί μ' ἀρέσκει. ΒΔ. πρὸς δὲ τούτοις γ', ἢν δίκην
λέγῃ μακράν τις, οὐχὶ πεινῶν ἀναμενεῖς,
δάκνων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον.
ΦΙ. πῶς οὖν διαγιγνώσκειν καλῶς δυνήσομαι
ὥσπερ πρότερον τὰ πράγματ' ἔτι μασώμενος;
ΒΔ. πολλῷ γ' ἄμεινον· καὶ λέγεται γὰρ τουτογί,
ὡς οἱ δικασταὶ ψευδομένων τῶν μαρτύρων
μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι.
ΦΙ. ἀνά τοί με πείθεις. ἀλλ' ἐκεῖν' οὔπω λέγεις,
τὸν μισθὸν ὁπόθεν λήψομαι. ΒΔ. παρ' ἐμοῦ.
ΦΙ. καλῶς,
ὁτιὴ κατ' ἐμαυτὸν κοὐ μεθ' ἑτέρου λήψομαι.
αἴσχιστα γάρ τοί μ' εἰργάσατο Λυσίστρατος
ὁ σκωπτόλης. δραχμὴν μετ' ἐμοῦ πρώην λαβὼν
ἐλθὼν διεκερματίζετ' ἐν τοῖς ἰχθύσιν,
κἄπειτ' ἐνέθηκε τρεῖς λοπίδας μοι κεστρέων·
κἀγὼ 'νέκαψ'· ὀβολοὺς γὰρ ᾠόμην λαβεῖν·
κᾆτα βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα·
κᾆθ' εἷλκον αὐτόν. ΒΔ. ὁ δὲ τί πρὸς ταῦτ' εἶφ';
ἀλεκτρυόνος μ' ἔφασκε κοιλίαν ἔχειν· [ΦΙ. ὅ τι;
ταχὺ γοῦν καθέψεις τἀργύριον, ἦ δ' ὃς γελῶν.
ΒΔ. ὁρᾷς ὅσον καὶ τοῦτο δῆτα κερδανεῖς;
ΦΙ. οὐ πάνυ τι μικρόν. ἀλλ' ὅπερ μέλλεις ποίει.
ΒΔ. ἀνάμενέ νυν· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἥξω φέρων.
ΦΙ. ὅρα τὸ χρῆμα, τὰ λόγι' ὡς περαίνεται.
ἠκηκόη γὰρ ὡς Ἀθηναῖοί ποτε
δικάσοιεν ἐπὶ ταῖς οἰκίαισι τὰς δίκας,
κἀν τοῖς προθύροις ἐνοικοδομήσοι πᾶς ἀνὴρ
αὑτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ,
ὥσπερ Ἑκάτειον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν.
ΒΔ. ἰδού, τί ἔτ' ἐρεῖς; ὡς ἅπαντ' ἐγὼ φέρω
ὅσαπερ ἔφασκον, κἄτι πολλῷ πλείονα.
ἀμὶς μέν, ἢν οὐρητιάσῃς, αὑτηὶ
παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου.
ΦΙ. σοφόν γε τουτὶ καὶ γέροντι πρόσφορον
ἐξηῦρες ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας.
ΒΔ. καὶ πῦρ γε τουτί, καὶ προσέστηκεν φακῆ
ῥοφεῖν, ἐὰν δέῃ τι. ΦΙ. τοῦτ' αὖ δεξιόν·
κἂν γὰρ πυρέττω, τόν γε μισθὸν λήψομαι.
αὐτοῦ μένων γὰρ τὴν φακῆν ῥοφήσομαι.
ἀτὰρ τί τὸν ὄρνιν ὡς ἔμ' ἐξηνέγκατε;
ΒΔ. ἵνα γ', ἢν καθεύδῃς ἀπολογουμένου τινός,
ᾄδων ἄνωθεν ἐξεγείρῃ σ' οὑτοσί.
ΦΙ. ἓν ἔτι ποθῶ, τὰ δ' ἄλλ' ἀρέσκει μοι. ΒΔ. τὸ τί;
ΦΙ. θἠρῷον εἴ πως ἐκκομίσαις τὸ τοῦ Λύκου.
ΒΔ. πάρεστι τουτί, καὐτὸς ἄναξ οὑτοσί.
ΦΙ. ὦ δέσποθ' ἥρως, ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν.
ΒΔ. οἷόσπερ ἡμῖν φαίνεται Κλεώνυμος.
ΦΙ. οὔκουν ἔχει γ' οὐδ' αὐτὸς ἥρως ὢν ὅπλα.
ΒΔ. εἰ θᾶττον ἐκαθίζου σύ, θᾶττον ἂν δίκην
ἐκάλουν. ΦΙ. κάλει νυν, ὡς κάθημαι 'γὼ πάλαι.
ΒΔ. φέρε νυν, τίν' αὐτῷ πρῶτον εἰσαγάγω δίκην;
τί τις κακὸν δέδρακε τῶν ἐν οἰκίᾳ;
ἡ Θρᾷττα προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν
ΦΙ. ἐπίσχες οὗτος· ὡς ὀλίγου μ' ἀπώλεσας.
ἄνευ δρυφάκτου τὴν δίκην μέλλεις καλεῖν,
ὃ πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐφαίνετο;

743. πράγμαθ' οἷς D.] πράγματα, | οἷς 749. πιθόμενος Brunckius] πειθόμενος τί V. τί μοι ceteri.
761. πίθωμαι Porsonus] πείθομαι 765. ἐνθάδε] ἐνθαδὶ Meinekius. 767. ἅπερ ἐκεῖ] ἃ κἀκεῖ Dobraeus.
770. δὲ RV. γε alii. Ante hunc versum nonnulla excidisse coniicit Meinekius. 772. εἵλη] ἕλη R. εἵλη ceteri. Scholiasta, ἕλη ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ δασέως, ληφθέντος δὲ τοῦ ι ψιλῶς. Et, οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ι εἵλην (corrige εἵλην) λέγουσιν. οὕτως Δίδυμος. ὄρθρον] Schol. γρ. καὶ κατ' ὀρθὸν ἐν πολλοῖς. 733. νίφῃ] νείφῃ R. 774. ὕοντος] ὕοντας V. 775. ἀποκλῄσει Meinekius] ἀποκλείσει

788. δραχμὴν] δαρχμὴν R in textu, δραχμὴν in margine. 789. διεκερματίζετ' V et Pollux 9, 89. διεκερμάτιζεν R. διεκερμάτιζέ μ' ceteri. Apud Suidam διεκερμάτισε τὴν δραχμὴν ἐν τοῖς ἰχθύσιν. 790. ἐνέθηκε ex V (qui κἄπειθεν ἔθηκε). ἐπέθηκε ceteri.
795. γοῦν] γὰρ Suidas s. v. ἀλεκτρυόνα. καθέψεις] καταπέψεις Hirschigius. γελῶν Tyrwhittus] λέγων
798. ταῦθ'] πάνθ' Reiskius 800. ἠκηκόη Brunckius] ἠκηκόειν 802. ἐνοικοδομήσοι D.] ἐνοικοδομήσει vel ἀνοικοδομήσει (—οι Dawesius). 804. Ἑκάτειον Brunckius] ἑκάταιον vel ἑκαταῖον vel ἑκατεῖον 806. ὅσαπερ V et Flor. Γ. ὅσαπερ γ' ceteri. 808. ἐπὶ] ἀπὸ Halbertsma. ἐκ Bergkius. 816. ἵνα γ'] ἵν' Cobetus. 822. ΒΔ. addidit Bergkius. 823. ΦΙ. Bergkius] ΟΙ. (i. e. Οἰκέτης). 825. κάθημαι 'γὼ Dawesius] κάθημ' ἐγὼ 826. εἰσαγάγω] εἰσάγω R. 827. οἰκίᾳ D.] τῇ οἰκίᾳ: quod τᾠκίᾳ scribendum foret. ἐν οἰκίᾳ est Ach. 975.

ΒΔ. μὰ τὸν Δί' οὐ πάρεστιν. ΦΙ. ἀλλ' ἐγὼ δραμὼν
αὐτὸς κομιοῦμαι τό γε παραυτίκ' ἔνδοθεν.
ΒΔ. τί ποτε τὸ χρῆμ'; ὡς δεινὸν ἡ φιλοχωρία.
ΞΑ. βάλλ' ἐς κόρακας. τοιουτονὶ τρέφειν κύνα.
ΒΔ. τί δ' ἔστιν ἐτεόν; ΞΑ. οὐ γὰρ ὁ Λάβης ἀρτίως
ὁ κύων παρᾴξας ἐς τὸν ἰπνὸν ὑφαρπάσας
τροφαλίδα τυροῦ Σικελικὴν κατεδήδοκεν;
ΒΔ. τοῦτ' ἄρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ
εἰσακτέον μοι· σὺ δὲ κατηγόρει παρών.
ΞΑ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'· ἀλλ' ἅτερός φησιν κύων
κατηγορήσειν, ἤν τις εἰσαγάγῃ γραφήν.
ΒΔ. ἴθι νυν, ἄγ' αὐτὼ δεῦρο. ΞΑ. ταῦτα χρὴ ποιεῖν.
ΒΔ. τουτὶ τί ἔστι; ΦΙ. χοιροκομεῖον Ἑστίας.
ΒΔ. εἶθ' ἱεροσυλήσας φέρεις; ΦΙ. οὔκ, ἀλλ' ἵνα
ἀφ' Ἑστίας ἀρχόμενος ἐπιτρίψω τινά.
ἀλλ' εἴσαγ' ἀνύσας· ὡς ἐγὼ τιμᾶν βλέπω.
ΒΔ. φέρε νυν, ἐνέγκω τὰς σανίδας καὶ τὰς γραφάς.
ΦΙ. οἴμοι, διατρίβεις κἀπολεῖς τριψημερῶν·
ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.
ΒΔ. ἰδού. ΦΙ. κάλει νυν. ΒΔ. ταῦτα δή. ΦΙ. τίς οὑτοσὶ
ὁ πρῶτός ἐστιν; ΒΔ. ἐς κόρακας, ὡς ἄχθομαι,
ὁτιὴ 'πελαθόμην τοὺς καδίσκους ἐκφέρειν.
ΦΙ. οὗτος σὺ ποῖ θεῖς; ΒΔ. ἐπὶ καδίσκους. ΦΙ. μηδαμῶς.
ἐγὼ γὰρ εἶχον τούσδε τοὺς ἀρυστίχους.
ΒΔ. κάλλιστα τοίνυν· πάντα γὰρ πάρεστι νῷν
ὅσων δεόμεθα, πλήν γε δὴ τῆς κλεψύδρας.
ΦΙ. ἡδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν; οὐχὶ κλεψύδρα;
ΒΔ. εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτὰ κἀπιχωρίως.
ἀλλ' ὡς τάχιστα πῦρ τις ἐξενεγκάτω
καὶ μυρρίνας καὶ τὸν λιβανωτὸν ἔνδοθεν,
ὅπως ἂν εὐξώμεσθα πρῶτα τοῖς θεοῖς.
ΧΟ. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς
καὶ ταῖς εὐχαῖς
φήμην ἀγαθὴν λέξομεν ὑμῖν,
ὅτι γενναίως ἐκ τοῦ πολέμου
καὶ τοῦ νείκους ξυνεβήτην.
εὐφημία μὲν πρῶτα νῦν ὑπαρχέτω.
ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον Πύθι', ἐπ' ἀγαθῇ τύχῃ
τὸ πρᾶγμ' ὃ μηχανᾶται
ἔμπροσθεν οὗτος τῶν θυρῶν,
ἅπασιν ἡμῖν ἁρμόσαι
παυσαμένοις πλάνων.
Ἰήιε Παιάν. [προπύλαιε,
ΒΔ. ὦ δέσποτ' ἄναξ, γεῖτον ἀγυιεῦ τοὐμοῦ προθύρου
δέξαι τελετὴν καινήν, ὦναξ, ἣν τῷ πατρὶ καινοτο-
μοῦμεν, [νινον ἦθος,
παῦσόν τ' αὐτοῦ τοῦτο τὸ λίαν στρυφνὸν καὶ πρί-
ἀντὶ σιραίου μέλιτος μικρὸν τῷ θυμιδίῳ παραμίξας·
ἤδη δ' εἶναι τοῖς ἀνθρώποις
ἤπιον αὐτόν,

868—874. = 885—890.

τοὺς φεύγοντάς τ' ἐλεεῖν μᾶλλον
τῶν γραψαμένων
κἀπιδακρύειν ἀντιβολούντων,
καὶ παυσάμενον τῆς δυσκολίας
ἀπὸ τῆς ὀργῆς
τὴν ἀκαλήφην ἀφελέσθαι.
ΧΟ. ξυνευχόμεσθα ταὐτά σοι κἀπᾴδομεν
νέαισιν ἀρχαῖς, ἕνεκα τῶν προλελεγμένων.
εὖνοι γάρ ἐσμεν ἐξ οὗ
τὸν δῆμον ᾐσθόμεσθά σου
φιλοῦντος ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ
τῶν γε νεωτέρων.
Ἰήιε Παιάν.
ΒΔ. εἴ τις θύρασιν ἠλιαστής, εἰσίτω·
ὡς ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ ἐσφρήσομεν.
ΦΙ. τίς ἆρ' ὁ φεύγων οὗτος; ὅσον ἁλώσεται.
ΒΔ. ἀκούετ' ἤδη τῆς γραφῆς· ἐγράψατο
κύων Κυδαθηναιεὺς Λάβητ' Αἰξωνέα
τὸν τυρὸν ἀδικεῖν ὅτι μόνος κατήσθιεν
τὸν Σικελικόν. τίμημα κλῳὸς σύκινος.
ΦΙ. θάνατος μὲν οὖν κύνειος, ἢν ἅπαξ ἁλῷ.
ΒΔ. καὶ μὴν ὁ φεύγων οὑτοσὶ Λάβης πάρα.
ΦΙ. ὦ μιαρὸς οὗτος· ὡς δὲ καὶ κλέπτον βλέπει,
οἷον σεσηρὼς ἐξαπατήσειν μ' οἴεται.
ΒΔ. ποῦ δ' ἔσθ' ὁ διώκων, ὁ Κυδαθηναιεὺς κύων;

ΚΥΩΝ.

αὖ αὖ.
ΒΔ. πάρεστιν οὗτος. ΦΙ. ἕτερος οὗτος αὖ Λάβης,
ἀγαθός γ' ὑλακτεῖν καὶ διαλείχειν τὰς χύτρας.
ΒΔ. σίγα, κάθιζε, σὺ δ' ἀναβὰς κατηγόρει.
ΦΙ. φέρε νυν, ἅμα τήνδ' ἐγχεάμενος κἀγὼ ῥοφῶ.
ΞΑ. τῆς μὲν γραφῆς ἠκούσαθ' ἣν ἐγραψάμην,
ἄνδρες δικασταί, τουτονί. δεινότατα γὰρ
ἔργων δέδρακε κἀμὲ καὶ τὸ ῥυππαπαῖ.
ἀποδρὰς γὰρ ἐς τὴν γωνίαν τυρὸν πολὺν
κατεσικέλιζε κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ,
ΦΙ. νὴ τὸν Δί', ἀλλὰ δῆλός ἐστ'· ἔμοιγέ τοι
τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν
ὁ βδελυρὸς οὗτος. ΞΑ. κοὐ μετέδωκ' αἰτοῦντί μοι.

832—834. Bdelycleoni tribuebantur. Correxit Beerius. 833. ἔνδοθεν. ΒΔ. τί ποτε τὸ χρῆμ';] ἔνδοθεν ὅ τι ποτὲ χρῆμ'. ΒΔ. Hermannus. τό γε] τό τε RV. 835. ΞΑ. Brunckius hic et in sequentibus pro Οἰ. quod est in ed. Ald. et, ut videtur, in codicibus. 837. ὑφαρπάσας Elmsleius] ἁρπάσας 842. εἰσαγάγῃ Bergkius] εἰσάγῃ 844—846. Personae in libris sic notatae Φι. τουτὶ — Οἰ. χοιροκομεῖον — | Φι. εἶθ' — Οἰ. οὒκ — τινά. Correxit Beerius p. 154. 858. δὴ τίς ἐστιν; οὐχὶ] δή τις ἐστὶν οὐχὶ Meinekius. 867. ξυνεβήτην Elmsleius] ξυνέβητον 868. Bdelycleoni tribuunt libri. Correxit D. 873. πλάνων] πλανῶν R. 875. προθύρου] προυπύλου V. προπύλαιε Scaliger ad Virgilii Culicem p. 8.] προσθ' πύλας R. προπύλου V. πρὸς πύλας ceteri. 877. τοῦτο Elmsleius] τουτὶ

885. ταὐτά (vel ταῦτα) addidit D.: ante ξυνευχόμεσθα addiderat Reisigius. 888. ᾐσθόμεσθα] ᾐσθήμεσθα Cobetus. 890. τῶν γε νεωτέρων] τῶν γενναιοτέρων RV et Flor. Γ. τῶν νῦν γε σοῦ νεωτέρων ceteri. Correctum ex schol. qui utramque scripturam memorat. Post hunc versum Ἰήιε Παιάν addidit Meinekius, ut est in stropha v. 874. 894. ΒΔ. Elmsleius] θε. (i. e. θεράπων): cui Ξανθίας substituit Brunckius. ἐγράψατο Bentleius] ἧς ἐγράψατο 900. κλέπτον] κλεπτὸν R. 901. σεσηρὼς] σεσηνὼς Richterus. 902. ποῦ δ' ἔσθ' ὁ Toupius] ποῦ δ' οὑ vel ποῦ δ' οὗ, quod scholiasta quoque legit, qui absurde annotavit τὸ πλῆρες ποῦ δὲ ὁ διώκων. ποῦ δ' ὁ Kusterus et Brunckius. Diphthongus in libris tradita servari potest, si scribatur ποῦ μού, i. e. ποῦ μοι ὁ, ut Pac. 1295. ποῦ μοι τὸ τοῦ Κλεωνύμου 'στὶ παιδίον. 903. Κύων] βδε. R, qui versum totum αὖ — Λάβης Bdelycleoni tribuit. αὖ αὖ extra versum posuit Hamakerus. Bdelycleoni solum πάρεστιν, proxima autem ἕτερος — χύτρας Philocleoni tribuenda esse vidit Tyrwhittus. πάρεστιν οὗτος. ἕτερος οὗτος αὖ Meinekius] πάρεστιν. ἕτερος οὗτος (οὗτος duplicatum in R) αὖ. Versum 904. Bdelycleoni reliquit Meinekius. 905. Bdelycleoni tribuit Tyrwhittus. In libris praescriptum κη, quod est κῆρυξ, cui Brunckius Σωσίας substituit. σίγα, κάθιζε ad patrem conversus dicit Bdelycleo: tum servum accusatoris partes agere iubet. 907. ΞΑ. Brunckius] θε. (i. e. θεράπων) ἣν] ς super ν scriptum in cod. Paris. B. unde ἧς Brunckius. 909. ῥυππαπαῖ D.] ῥυππαπαί vel ῥυπαπαί 914. ΞΑ. addidit Brunckius. Verba

καίτοι τίς ὑμᾶς εὖ ποιεῖν δυνήσεται,
ἢν μή τι κἀμοί τις προβάλλῃ τῷ κυνί;
ΦΙ. οὐδὲν μετέδωκεν; οὐδὲ τῷ κοινῷ γ' ἐμοί.
θερμὸς γὰρ ἀνὴρ οὐδὲν ἧττον τῆς φακῆς.
ΒΔ. πρὸς τῶν θεῶν, μὴ προκαταγίγνωσκ', ὦ πάτερ,
πρὶν ἄν γ' ἀκούσῃς ἀμφοτέρων. ΦΙ. ἀλλ', ὦγαθέ,
τὸ πρᾶγμα φανερόν ἐστιν· αὐτὸ γὰρ βοᾷ.
ΞΑ. μή νυν ἀφῆτέ γ' αὐτόν, ὡς ὄντ' αὖ πολὺ
κυνῶν ἁπάντων ἄνδρα μονοφαγίστατον,
ὅστις περιπλεύσας τὴν θυείαν ἐν κύκλῳ
ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκῖρον ἐξεδήδοκεν.
ΦΙ. ἐμοὶ δέ γ' οὐκ ἔστ' οὐδὲ τὴν ὑδρίαν πλάσαι.
ΞΑ. πρὸς ταῦτα τοῦτον κολάσατ'· οὐ γὰρ ἄν ποτε
τρέφειν δύναιτ' ἂν μία λόχμη κλέπτα δύο·
ἵνα μὴ κεκλάγγω διὰ κενῆς ἄλλως ἐγώ·
ἐὰν δὲ μή, τὸ λοιπὸν οὐ κεκλάγξομαι.
ΦΙ. ἰοὺ ἰού.
ὅσας κατηγόρησε τὰς πανουργίας.
κλέπτον τὸ χρῆμα τἀνδρός· οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ,
ὦλεκτρυόν; νὴ τὸν Δί', ἐπιμύει γέ τοι.
ὁ θεσμοθέτης. ποῦ 'σθ' οὗτος; ἀμίδα μοι δότω.
ΒΔ. αὐτὸς καθελοῦ· τοὺς μάρτυρας γὰρ ἐσκαλῶ.
Λάβητι μάρτυρας παρεῖναι τρύβλιον,
δοίδυκα, τυρόκνηστιν, ἐσχάραν, χύτραν,
καὶ τἄλλα τὰ σκεύη τὰ προσκεκλημένα.
ἀλλ' ἔτι σύ γ' οὐρεῖς καὶ καθίζεις οὐδέπω;
ΦΙ. τοῦτον δέ γ' οἶμ' ἐγὼ χεσεῖσθαι τήμερον.
ΒΔ. οὐκ αὖ σὺ παύσει χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος,
καὶ ταῦτα τοῖς φεύγουσιν, ἀλλ' ὀδὰξ ἔχει;
ἀνάβαιν', ἀπολογοῦ. τί σεσιώπηκας; λέγε.
ΦΙ. ἀλλ' οὐκ ἔχειν οὗτός γ' ἔοικεν ὅ τι λέγῃ.
ΒΔ. οὔκ, ἀλλ' ἐκεῖνό μοι δοκεῖ πεπονθέναι,
ὅπερ ποτὲ φεύγων ἔπαθε καὶ Θουκυδίδης·
ἀπόπληκτος ἐξαίφνης ἐγένετο τὰς γνάθους.
πάρεχ' ἐκποδών. ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι.
χαλεπὸν μέν, ὦνδρες, ἐστὶ διαβεβλημένου
ὑπεραποκρίνεσθαι κυνός· λέξω δ' ὅμως.
ἀγαθὸς γάρ ἐστι καὶ διώκει τοὺς λύκους.
ΦΙ. κλέπτης μὲν οὖν οὗτός γε καὶ ξυνωμότης.
ΒΔ. μὰ Δί', ἀλλ' ἄριστός ἐστι τῶν νυνὶ κυνῶν,
οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι.
ΦΙ. τί οὖν ὄφελος, τὸν τυρὸν εἰ κατεσθίει;
ΒΔ. ὅτι σοῦ προμάχεται καὶ φυλάττει τὴν θύραν
καὶ τἄλλ' ἄριστός ἐστιν· εἰ δ' ὑφείλετο,
ξύγγνωθι· κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταται.
ΦΙ. ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα,
ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον.
ΒΔ. ἄκουσον ὦ δαιμόνιέ μου τῶν μαρτύρων.
ἀνάβηθι, τυρόκνηστι, καὶ λέξον μέγα·
σὺ γὰρ ταμιεύουσ' ἔτυχες. ἀπόκριναι σαφῶς,
εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἅλαβες.
φησὶ κατακνῆσαι. ΦΙ. νὴ Δί', ἀλλὰ ψεύδεται.
ΒΔ. ὦ δαιμόνι', ἐλέει ταλαιπωρουμένους.
οὗτος γὰρ ὁ Λάβης καὶ τραχήλι' ἐσθίει
καὶ τὰς ἀκάνθας, κοὐδέποτ' ἐν ταὐτῷ μένει.
ὁ δ' ἕτερος οἷός ἐστιν οἰκουρὸς μόνον.
αὐτοῦ μένων γὰρ ἅττ' ἂν εἴσω τις φέρῃ,
τούτων μεταιτεῖ τὸ μέρος· εἰ δὲ μή, δάκνει.
ΦΙ. αἰβοῖ, τί κακόν ποτ' ἔσθ' ὅτῳ μαλάττομαι;
κακόν τι περιβαίνει με κἀναπείθομαι.
ΒΔ. ἴθ', ἀντιβολῶ σ', οἰκτείρατ' αὐτόν, ὦ πάτερ,
καὶ μὴ διαφθείρητε. ποῦ τὰ παιδία;
ἀναβαίνετ', ὦ πονηρά, καὶ κνυζούμενα
αἰτεῖσθε κἀντιβολεῖτε καὶ δακρύετε.
ΦΙ. κατάβα κατάβα κατάβα κατάβα. ΒΔ. καταβήσομαι.
καίτοι τὸ κατάβα τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ
ἐξηπάτηκεν. ἀτὰρ ὅμως καταβήσομαι.
ΦΙ. ἐς κόρακας. ὡς οὐκ ἀγαθόν ἐστι τὸ ῥοφεῖν.
ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νῦν γνώμην ἐμὴν
οὐδέν ποτ' ἀλλ' ἢ τῆς φακῆς ἐμπλήμενος.
ΒΔ. οὔκουν ἀποφεύγει δῆτα; ΦΙ. χαλεπὸν εἰδέναι.
ΒΔ. ἴθ', ὦ πατρίδιον, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου.
τηνδὶ λαβὼν τὴν ψῆφον ἐπὶ τὸν ὕστερον
μύσας παρᾷξον κἀπόλυσον, ὦ πάτερ.
ΦΙ. οὐ δῆτα· κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.
ΒΔ. φέρε νύν σε τηδὶ τὴν ταχίστην περιάγω.
ΦΙ. ὅδ' ἔσθ' ὁ πρότερος; ΒΔ. οὗτος. ΦΙ. αὕτη 'νταῦθ' [ἔνι.
ΒΔ. ἐξηπάτηται, κἀπολέλυκεν οὐχ ἑκών.
φέρ' ἐξεράσω. ΦΙ. πῶς ἄρ' ἠγωνίσμεθα;
ΒΔ. δείξειν ἔοικεν· ἐκπέφευγας, ὦ Λάβης.
πάτερ πάτερ, τί πέπονθας; ΦΙ. οἴμοι, ποῦ 'σθ'
ὕδωρ;
ΒΔ. ἔπαιρε σαυτόν. ΦΙ. εἰπέ νυν ἐκεῖνό μοι,
ὄντως ἀπέφυγεν; ΒΔ. νὴ Δί'. ΦΙ. οὐδέν εἰμ' ἄρα.
ΒΔ. μὴ φροντίσῃς, ὦ δαιμόνι', ἀλλ' ἀνίστασο.
ΦΙ. πῶς οὖν ἐμαυτῷ τοῦτ' ἐγὼ ξυνείσομαι,
φεύγοντ' ἀπολύσας ἄνδρα; τί ποτε πείσομαι;
ἀλλ', ὦ πολυτίμητοι θεοί, ξύγγνωτέ μοι·
ἄκων γὰρ αὔτ' ἔδρασα κοὐ τοὐμοῦ τρόπου.
ΒΔ. καὶ μηδὲν ἀγανάκτει γ'. ἐγὼ γάρ σ', ὦ πάτερ,
θρέψω καλῶς, ἄγων μετ' ἐμαυτοῦ πανταχοῖ,

ὁ βδελυρὸς οὗτος in aliis codicibus ad Philocleonis orationem referri annotavit scholiasta. Ergo scholiasta in suo libro servo tributa invenit. Quo spectat eius annotatio, τὸ ἑξῆς, κατεσικέλιζεν ὁ βδελυρός.

917. ΦΙ. Bergkius] ὁ κῦ R. θε. ceteri. Scholiasta (ad verba οὐδὲ τῷ κοινῷ γέ μοι) ἔστι δὲ τὰ μὲν πρὸ τούτων τοῦ θεράποντος, τὰ δὲ τοῦ γέροντος. κοινῷ] κυνῶι R. γ' ἐμοί] γέ μοι R. 918. ΦΙ. huic versui praescriptum delevit Bergkius. 922. ΞΑ. Brunckius] οἰκέ. ἀφῆτέ γ'] ἀφῆτ' ἔτ' Cobetus. 925. τὸ σκῖρον] τὸν σκίρρον Suidas s. v. σκίρρον. 927. ΞΑ. Brunckius] κυ. Ald. Nulla personae nota in R.

932. κατηγόρησε V. κατηγόρευσε ceteri. 936. βδε. R. θε. Ald. 938. τυρόκνηστιν] τυροκνῆστιν R.

939. τἄλλα τά] τἄλλα δὲ Reiskius. προσκεκλημένα Dobraeus] προσκεκαυμένα 941. οἶμ' ἐγώ] οἶμαι 'γώ Bekkerus. 942. οὐκ αὖ R et Flor. Γ. οὐκ ἂν ceteri. οὔκουν Reisigius. 944. Philocleoni, 945. Bdelycleoni, 946—948. Philocleoni, 949—952. Bdelycleoni tribuebantur. Correxit Brunckius. 961. ἐνέγραφ'] ἔγραφεν Cobetus.

δ

962. ΒΔ. Brunckius] κυ R. θε. ceteri, ut videtur, et Aldus. 966. φησί] βδε. praescriptum in Ald. delevit Brunckius. 967. ταλαιπωρουμένους] τοὺς ταλαιπωρουμένους RV et Flor. Γ. quo recepto ἐλέει in ἔλει mutandum foret ut ἀνελήμων interdum pro ἀνελεήμων et ἐλεινός pro ἐλεεινός dixerunt. Sed recte dictum ταλαιπωρουμένους sine articulo, intellecto τοὺς φεύγοντας. Similiter Demosthenes p. 761. οὐδ' ἐκεῖνο ἂν ἔχοις εἰπεῖν ὡς ἐλεήσας δεινὰ πάσχοντας ἀνθρώπους εἵλου διὰ ταῦτα βοηθεῖν αὐτοῖς. 970. Φιλ. praescriptum in R. οἰκουρός] οἰκουρεῖν Brunckius. 973. αἰβοῖ extra versum habet R. τί κακόν] τί τὸ κακόν RV. unde Hamakerus ΦΙ. αἰβοῖ. ΒΔ. τί τὸ κακόν; ΦΙ. ἔσθ' ὅτῳ μαλάττομαι. 974. περιβαίνει] περιμένει R. 977. πονηρά D.] πόνηρα κνυζούμενα] κνυζόμενα Ald.: unde κνυζώμενα Stephanus in Thesauro. 978. αἰτεῖσθε Hirschigius] αἰτεῖτε (αἴτει R) 979. ΦΙ.] ὁ γέρων ἢ ὁ αὐτός R. ΒΔ.] ὁ παῖς R. 983. ἀπεδάκρυσα] ἐπεδάκρυσα Hirschigius. 991. 'νταῦθ' ἔνι Dobraeus] ἐντευθενί 993. φέρ' ἐξεράσω. ΦΙ. Bergkius] ΦΙ. φέρ' ἐξεράσω 995. οἴμοι, ποῦ 'σθ' ὕδωρ Bdelycleoni tribuit Scaliger.

997. ἀπέφυγεν] πέφευγε R. 1004. πανταχοῖ Brunckius] πανταχοῦ

ἐπὶ δεῖπνον, ἐς ξυμπόσιον, ἐπὶ θεωρίαν,
ὥσθ' ἡδέως διάγειν σε τὸν λοιπὸν χρόνον·
κοὐκ ἐγχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος.
ἀλλ' εἰσίωμεν. ΦΙ. ταῦτά νυν, εἴπερ δοκεῖ.
ΧΟ. ἀλλ' ἴτε χαίροντες ὅποι βούλεσθ'.
ὑμεῖς δὲ τέως, ὦ μυριάδες
ἀναρίθμητοι,
νῦν μὲν τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι μὴ πέσῃ φαύλως
εὐλαβεῖσθε. [χαμᾶζ'
τοῦτο γὰρ σκαιῶν θεατῶν
ἐστὶ πάσχειν, κοὐ πρὸς ὑμῶν.
νῦν αὖτε λεῴ πρόσσχετε τὸν νοῦν, εἴπερ καθαρόν
τι φιλεῖτε.
μέμψασθαι γὰρ τοῖσι θεαταῖς ὁ ποιητὴς νῦν ἐπι-
θυμεῖ. [πεποιηκώς,
ἀδικεῖσθαι γάρ φησιν πρότερος πόλλ' αὐτοὺς εὖ
τὰ μὲν οὐ φανερῶς, ἀλλ' ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέ-
ροισι ποιηταῖς,
μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν,
εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδικὰ πολλὰ
χέασθαι·
μετὰ τοῦτο δὲ καὶ φανερῶς ἤδη κινδυνεύων καθ'
ἑαυτόν, [ἡνιοχήσας.
οὐκ ἀλλοτρίων, ἀλλ' οἰκείων Μουσῶν στόμαθ'
ἀρθεὶς δὲ μέγας καὶ τιμηθεὶς ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν
ὑμῖν, [φρόνημα,
οὐκ ἐκτελέσαι φησὶν ἐπαρθεὶς οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ
οὐδὲ παλαίστρας περικωμάζειν πειρῶν· οὐδ' εἴ τις
ἐραστὴς
κωμῳδεῖσθαι παιδίχ' ἑαυτοῦ μισῶν ἔσπευδε πρὸς
αὐτόν, [ἐπιεικῆ,
οὐδενὶ πώποτέ φησι πιθέσθαι, γνώμην τιν' ἔχων
ἵνα τὰς Μούσας αἷσιν χρῆται μὴ προαγωγοὺς ἀπο-
φήνῃ· [ἐπιθέσθαι,
οὐδ' ὅτε πρῶτόν γ' ἦρξε διδάσκειν, ἀνθρωπίσκοις
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων τοῖσι μεγίστοις
ἐπιχειρεῖν,
θρασέως ξυστὰς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς αὐτῷ τῷ καρχα-
ρόδοντι, [ἔλαμπον,
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων
ἐλιχμῶντο [θρον τετοκυίας,
περὶ τὴν κεφαλήν, φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὀλε-
φώκης δ' ὀσμήν, Λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους, πρωκτὸν
δὲ καμήλου.
τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὔ φησιν δείσας καταδωροδο-
κῆσαι, [αὐτοῦ
ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν ἔτι καὶ νυνὶ πολεμεῖ· φησίν τε μετ'
τοῖς ἠπιάλοις ἐπιχειρῆσαι πέρυσιν καὶ τοῖς πυρε-
τοῖσιν, [ἀπέπνιγον,
οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ καὶ τοὺς πάππους
κατακλινόμενοί τ' ἐπὶ ταῖς κοίταις ἐπὶ τοῖσιν
ἀπράγμοσιν ὑμῶν
ἀντωμοσίας καὶ προσκλήσεις καὶ μαρτυρίας ξυνε-
κόλλων, [μαρχον.
ὥστ' ἀναπηδᾶν δειμαίνοντας πολλοὺς ὡς τὸν πολέ-
τοιόνδ' εὑρόντες ἀλεξίκακον, τῆς χώρας τῆσδε κα-
θαρτήν, [διανοίαις,
πέρυσιν καταπρούδοτε καινοτάταις σπείραντ' αὐτὸν
ἃς ὑπὸ τοῦ μὴ γνῶναι καθαρῶς ὑμεῖς ἐποιήσατ'
ἀναλδεῖς·
καίτοι σπένδων πόλλ' ἐπὶ πολλοῖς ὄμνυσιν τὸν
Διόνυσον [ἀκοῦσαι.
μὴ πώποτ' ἀμείνον' ἔπη τούτων κωμῳδικὰ μηδέν'
τοῦτο μὲν οὖν ἔσθ' ὑμῖν αἰσχρὸν τοῖς μὴ γνοῦσιν
παραχρῆμα, [μισται,
ὁ δὲ ποιητὴς οὐδὲν χείρων παρὰ τοῖσι σοφοῖς νενό-
εἰ παρελαύνων τοὺς ἀντιπάλους τὴν ἐπίνοιαν ξυνέ-
ἀλλὰ τὸ λοιπὸν τῶν ποιητῶν, [τριψεν.
ὦ δαιμόνιοι, τοὺς ζητοῦντας
καινόν τι λέγειν κἀξευρίσκειν
στέργετε μᾶλλον καὶ θεραπεύετε,
καὶ τὰ νοήματα σῴζεσθ' αὐτῶν,
ἐσβάλλετέ τ' ἐς τὰς κιβωτοὺς
μετὰ τῶν μήλων.
κἂν ταῦτα ποιῆθ', ὑμῖν δι' ἔτους
τῶν ἱματίων
ὀζήσει δεξιότητος.
ὦ πάλαι ποτ' ὄντες ἡμεῖς ἄλκιμοι μὲν ἐν χοροῖς,
ἄλκιμοι δ' ἐν μάχαις,
καὶ κατ' αὐτὸ δὴ μόνον τοῦτ' ἄνδρες ἀνδρικώτατοι,
πρίν ποτ' ἦν, πρὶν ταῦτα· νῦν δ'
οἴχεται κύκνου τ' ἔτι πολιώτεραι δὴ
αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες.
ἀλλὰ κἀκ τῶν λειψάνων δεῖ τῶνδε ῥώμην
νανικὴν σχεῖν· ὡς ἐγὼ τοὐμὸν νομίζω
γῆρας εἶναι κρεῖττον ἢ πολλῶν κικίννους νανιῶν
καὶ σχῆμα κεὐρυπρωκτίαν.
εἴ τις ὑμῶν, ὦ θεαταί, τὴν ἐμὴν ἰδὼν φύσιν
εἶτα θαυμάζει μ' ὁρῶν μέσον διεσφηκωμένον,
ἥτις ἡμῶν ἐστιν ἡ 'πίνοια τῆς ἐγκεντρίδος,
ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν.
ἐσμὲν ἡμεῖς, οἷς πρόσεστι τοῦτο τοὐρροπύγιον,
Ἀττικοὶ μόνοι δικαίως ἐγγενεῖς αὐτόχθονες,
ἀνδρικώτατον γένος καὶ πλεῖστα τήνδε τὴν πόλιν
ὠφελῆσαν ἐν μάχαισιν, ἡνίκ' ἦλθ' ὁ βάρβαρος,
τῷ καπνῷ τύφων ἅπασαν τὴν πόλιν καὶ πυρπολῶν,
ἐξελεῖν ἡμῶν μενοινῶν πρὸς βίαν τἀνθρήνια.
εὐθέως γὰρ ἐκδραμόντες ξὺν δόρει ξὺν ἀσπίδι
ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι, θυμὸν ὀξίνην πεπωκότες,
στὰς ἀνὴρ παρ' ἄνδρ', ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων·
ὑπὸ δὲ τῶν τοξευμάτων οὐκ ἦν ἰδεῖν τὸν οὐρανόν.

1060—1090. = 1091—1121.

1011. νῦν μὲν] μὲν delet G. Burgesius: quo probato verba ἀναρίθμητοι, νῦν τὰ · εὐλαβεῖσθε in duo distribuenda erunt versus trimetros trochaicos, εὐλαβεῖσθε in ἐξευλαβεῖσθε mutato. 1015. πρόσσχετε D.] πρόσχετε codices Florentini duo. προσέχετε ceteri. 1025. πειρῶν Brunckius] περιιὼν vel περιών 1026. ἔσπευδε] ἔσπευσε RV. 1029—1037. Eadem fere verba in Pace 751—759. 1029. γ' addidit Kusterus. ἀνθρωπίσκοις ἐπιθέσθαι Conzius (collato Pac. 751. οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν)] ἀνθρώποις φησ' ἐπιθέσθαι vel ἀνθρώποις φησὶ πιθέσθαι, ortum ex v. 1027. 1030. ἐπιχειρεῖν] ἐπεχείρει est Pac. 752.
1035. Λαμίας R (ut Pac. 758.). Λαμίας δ' ceteri.
1037. αὐτοῦ] αὐτὸν (Cleonem) Bentleius. αὐτὸ D.

1050. εἰ παρελαύνων scholiasta] εἴπερ ἐλαύνων
1062. καὶ - - ἀνδρικώτατοι] καὶ κατ' αὐτὸ (δὴ addunt libri deteriores) τοῦτο μόνον ἄνδρες μαχιμώτατοι. Recepi Bentleii coniecturam, etsi incertam. Nam nihil praeter καὶ κατ' αὐτὸ τοῦτο, et fortasse ne hoc quidem, scriptum ab Aristophane, reliqua grammatici lacunam explentis additamentum esse videntur.
1064. οἴχεται V. οἴχεταί γε ceteri. τ' ἔτι Reisigius] τε. Hic quoque versus interpolatoris manum expertus esse videtur, qui δὴ metri explendi caussa addidit.
1065. αἵδ' — τρίχες] οἵδ' — τρίχας V (cum gl. οἱ κρόταφοι) cum scholiasta et Suida s. v. κύκνου.
1066. ῥώμην] γνώμην V et Suidas. 1067. νανικὴν - - νανιῶν D.] νεανικὴν - - νεανιῶν 1073. ἥτις Bentleius] ἤ τίς 1076. ἐγγενεῖς RVΓ. εὐγενεῖς ceteri.
1081. ξὺν δόρει ξὺν ἀσπίδι] ξὺν δορὶ ξὺν ἀσπίδι. σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι Etym. M. p. 284, 31. Vid. ad Pac. 358.

ἀλλ' ὅμως ἐωσάμεσθα ξὺν θεοῖς πρὸς ἑσπέραν.
γλαῦξ γὰρ ἡμῶν πρὶν μάχεσθαι τὸν στρατὸν διέπτετο.
εἶτα δ' εἰπόμεσθα θυννάζοντες ἐς τοὺς θυλάκους,
οἱ δ' ἔφευγον τὰς γνάθους καὶ τὰς ὀφρῦς κεντούμενοι·
ὥστε παρὰ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ καὶ νῦν ἔτι
μηδὲν Ἀττικοῦ καλεῖσθαι σφηκὸς ἀνδρικώτερον.
ἆρα δεινὸς ἦ τόθ' ὥστε πάντα μὴ δεδοικέναι,
καὶ κατεστρεψάμην
τοὺς ἐναντίους, πλέων ἐκεῖσε ταῖς τριήρεσιν.
οὐ γὰρ ἦν ἡμῖν ὅπως
ῥῆσιν εὖ λέξειν ἐμέλλομεν τότ', οὐδὲ
συκοφαντήσειν τινὰ
φροντίς, ἀλλ' ὅστις ἐρέτης ἔσοιτ' ἄριστος.
τοιγαροῦν πολλὰς πόλεις Μήδων ἑλόντες
αἰτιώτατοι φέρεσθαι τὸν φόρον δεῦρ' ἐσμέν, ὃν κλέπτουσιν οἱ νεώτεροι.
πολλαχοῦ σκοποῦντες ἡμᾶς εἰς ἅπανθ' εὑρήσετε
τοὺς τρόπους καὶ τὴν δίαιταν σφηξὶν ἐμφερεστάτους.
πρῶτα μὲν γὰρ οὐδὲν ἡμῶν ζῷον ἠρεθισμένον
μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν οὐδὲ δυσκολώτερον·
εἶτα τἄλλ' ὅμοια πάντα σφηξὶ μηχανώμεθα.
ξυλλεγέντες γὰρ καθ' ἑσμούς, ὡσπερεὶ τἀνθρήνια,
οἱ μὲν ἡμῶν οὗπερ ἄρχων, οἱ δὲ παρὰ τοὺς ἕνδεκα,
οἱ δ' ἐν ᾠδείῳ δικάζουσ', οἱ δὲ πρὸς τοῖς τειχίοις
ξυμβεβυσμένοι, πυκνὸν νεύοντες ἐς τὴν γῆν, μόλις
ὥσπερ οἱ σκώληκες ἐν τοῖς κυττάροις κινούμενοι.
ἔς τε τὴν ἄλλην δίαιταν ἐσμὲν εὐπορώτατοι.
πάντα γὰρ κεντοῦμεν ἄνδρα κἀκπορίζομεν βίον.
ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσιν ἐγκαθήμενοι,
οὐκ ἔχοντες κέντρον· οἳ μένοντες ἡμῶν τοῦ φόρου
τὸν γόνον κατεσθίουσιν, οὐ ταλαιπωρούμενοι.
τοῦτο δ' ἔστ' ἄλγιστον ἡμῖν, ἤν τις ἀστράτευτος ὢν
ἐκροφῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν, τῆσδε τῆς χώρας ὕπερ
μήτε κώπην μήτε λόγχην μήτε φλύκταιναν λαβών.
ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τὸ λοιπὸν τῶν πολιτῶν ἔμβραχὺ
ὅστις ἂν μὴ 'χῃ τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον.
ΦΙ. οὔ τοι ποτὲ ζῶν τοῦτον ἀποδυθήσομαι,
ἐπεὶ μόνος μ' ἔσωσε παρατεταγμένον,
ὅθ' ὁ βορέας ὁ μέγας ἐπεστρατεύσατο.
ΒΔ. ἀγαθὸν ἔοικας οὐδὲν ἐπιθυμεῖν παθεῖν.
ΦΙ. μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ οὐδαμῶς μοι ξύμφορον.
καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἐμπλήμενος
ἀπέδωκ' ὀφείλων τῷ κναφεῖ τριώβολον.
ΒΔ. ἀλλ' οὖν πεπειράσθω γ', ἐπειδήπερ γ' ἅπαξ
ἐμοὶ σεαυτὸν παραδέδωκας εὖ ποιεῖν.
ΦΙ. τί οὖν κελεύεις δρᾶν με; ΒΔ. τὸν τρίβων' ἄφες,
τηνδὶ δὲ χλαῖναν ἀναβαλοῦ τριβωνικῶς.
ΦΙ. ἔπειτα παῖδας χρὴ φυτεύειν κἀκτρέφειν,
ὅθ' οὑτοσί με νῦν ἀποπνῖξαι βούλεται;
ΒΔ. ἔχ', ἀναβαλοῦ τηνδὶ λαβών, καὶ μὴ λάλει.
ΦΙ. τουτὶ τὸ κακὸν τί ἐστι πρὸς πάντων θεῶν;
ΒΔ. οἱ μὲν καλοῦσι Περσίδ', οἱ δὲ καυνάκην.
ΦΙ. ἐγὼ δὲ σισύραν ᾠόμην Θυμαιτίδα.
ΒΔ. κοὐ θαῦμά γ'· ἐς Σάρδεις γὰρ οὐκ ἐλήλυθας.
ἔγνως γὰρ ἄν· νῦν δ' οὐχὶ γιγνώσκεις. ΦΙ. ἐγώ;
μὰ τὸν Δί' οὐ τοίνυν· ἀτὰρ δοκεῖ γέ μοι
ἐοικέναι μάλιστα Μορύχου σάγματι.
ΒΔ. οὔκ, ἀλλ' ἐν Ἐκβατάνοισι ταῦθ' ὑφαίνεται.
ΦΙ. ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ;
ΒΔ. πόθεν, ὦγάθ'; ἀλλὰ τοῦτο τοῖσι βαρβάροις
ὑφαίνεται πολλαῖς δαπάναις. αὕτη γέ τοι
ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως.
ΦΙ. οὔκουν ἐριώλην δῆτ' ἐχρῆν αὐτὴν καλεῖν
δικαιότερον ἢ καυνάκην; ΒΔ. ἔχ', ὦγαθέ,
καὶ στῆθί γ' ἀμπισχόμενος. ΦΙ. οἴμοι δείλαιος·
ὡς θερμὸν ἡ μιαρά τί μου κατήρυγεν.
ΒΔ. οὐκ ἀναβαλεῖ; ΦΙ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ'. ἀλλ', ὦγαθέ,
εἴπερ γ' ἀνάγκη, κριβανόν μ' ἀμπίσχετε.
ΒΔ. φέρ', ἀλλ' ἐγώ σε περιβαλῶ· σὺ δ' οὖν ἴθι.
ΦΙ. παράθου γε μέντοι καὶ κρεάγραν. ΒΔ. τιὴ τί δή;
ΦΙ. ἵν' ἐξέλῃς με πρὶν διερρυηκέναι.
ΒΔ. ἄγε νυν, ὑπολύου τὰς καταράτους ἐμβάδας,
τασδὶ δ' ἀνύσας ὑποδοῦ τι τὰς Λακωνικάς.
ΦΙ. ἐγὼ γὰρ ἂν τλαίην ὑποδήσασθαί ποτε
ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν δυσμενῆ καττύματα;
ΒΔ. ἔνθες πόδ', ὦ τᾶν, κἀπόβαιν' ἐρρωμένως
ἐς τὴν Λακωνικὴν ἀνύσας. ΦΙ. ἀδικεῖς γέ με
ἐς τὴν πολεμίαν ἀποβιβάζων τὸν πόδα.
ΒΔ. φέρε καὶ τὸν ἕτερον. ΦΙ. μηδαμῶς τοῦτόν γ', ἐπεὶ
πάνυ μισολάκων αὐτοῦ 'στιν εἷς τῶν δακτύλων.
ΒΔ. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα. ΦΙ. κακοδαίμων ἐγώ,
ὅστις ἐπὶ γήρως χίμετλον οὐδὲν λήψομαι.
ΒΔ. ἄνυσόν ποθ' ὑποδησάμενος· εἶτα πλουσίως
ὡδὶ προβὰς τρυφερόν τι διασαικώνισον.
ΦΙ. ἰδού. θεῶ τὸ σχῆμα, καὶ σκέψαι μ' ὅτῳ
μάλιστ' ἔοικα τὴν βάδισιν τῶν πλουσίων.
ΒΔ. ὅτῳ; δοθιῆνι σκόροδον ἠμφιεσμένῳ.
ΦΙ. καὶ μὴν προθυμοῦμαί γε σαυλοπρωκτιᾶν.
ΒΔ. ἄγε νυν, ἐπιστήσει λόγους σεμνοὺς λέγειν
ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν;
ΦΙ. ἔγωγε. ΒΔ. τίνα δῆτ' ἂν λέγοις; ΦΙ. πολλοὺς πάνυ.
πρῶτον μὲν ὡς ἡ Λάμι' ἁλοῦσ' ἐπέρδετο,
ἔπειτα δ' ὡς ὁ Καρδοπίων τὴν μητέρα.
ΒΔ. μή μοί γε μύθους, ἀλλὰ τῶν ἀνθρωπικῶν,
οἵους λέγομεν μάλιστα τοὺς κατ' οἰκίαν.
ΦΙ. ἐγῷδα τοίνυν τῶν γε πάνυ κατ' οἰκίαν
ἐκεῖνον, ὡς οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ.

1085. ἐωσάμεσθα grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 4. p. 446, 3.] ἐσωζόμεσθα V. ἐπαυσάμεσθα R. ἀπεωσάμεσθα ceteri, quod ἀπωσάμεσθα scribendum foret. ἑσπέραν V. ἑσπέρας R. ἑσπέρᾳ ceteri.
1087. 1088. Transponit Hamakerus. 1087. εἰπόμεσθα R. ἑπόμεσθα V. ἑσπόμεσθα ceteri. 1091. ἦ] ἦν RV. 1097. ὅστις D.] ὅστις ἂν RV et Flor. Γ. ὃς ἂν ceteri. 1107. ξυλλεγέντες Bentleius] ξυλλέγοντες vel συλλέγοντες 1108. ἄρχων D.] ἀρχων 1114. ἡμῖν Brunckius] ἡμῶν 1116. γόνον] πόνον Dobraeus. Schol. explicat per τὸν κάματον. 1118. ἐκροφῇ Reiskius] ἐκφορῇ 1120. ἐμβραχὺ R. ἔμβραχυ ceteri. 1127. ἐπανθρακίδων Scaliger] ἐπ' ἀνθρακίδων 1128. κναφεῖ D.] γναφεῖ 1133. κἀκτρέφειν Hirschigius] καὶ τρέφειν

1142. ἐοικέναι] προσεικέναι Cobetus. 1150. στῆθί γ' ἀμπισχόμενος] στῆθ' ἀναμπισχόμενος R. στῆθ' ἀμπισχόμενος V. 1157. ὑπολύου Hirschigius] ὑποδύου RV et Flor. Γ. ἀποδύου ceteri. 1158. ὑποδοῦ τι τὰς D. in Praefat. ad Luciani ed. Lips. a. 1858. vol. 1. p. XIX.] ὑπόδυθι τάς. (ὑποδοῦ λαβὼν Λακωνικὰς coniecerat Hirschigius.) 1159. ὑποδήσασθαι Scaliger] ὑποδύσασθαι 1161. πόδ' Brunckius] ποτ' 1167. ἐπὶ γήρως Hirschigius] ἐπιγήρω V. ἐπὶ γήρᾳ ceteri. 1168. ὑποδησάμενος Scaliger] ὑποδυσάμενος
1169. διασαικώνισον ex Hesychio et Photio D. (vid. Annot. Oxon. p. 518.)] διασαλακώνισον 1176. τίνα] τίνας libri deteriores. 1177. Λάμι' D.] Λαμί'. Rectus accentus Λάμια est apud Hesychium pariterque apud Photium in codice et apud Dobraeum: nam Naberus vitiosum accentum Λαμία tacite intulit. 1179. ἀνθρωπικῶν, Meinekius (Com. vol. 2. p. 241. ex Phrynicho in Bekk. Anecd. p. 21, 14. ἀνθρωπικὸς μῦθος: ὁ περὶ ἀνθρωπείων πραγμάτων)] ἀνθρωπίνων

ΒΔ. ὦ σκαιὲ κἀπαίδευτε, Θεογένης ἔφη
τῷ κοπρολόγῳ, καὶ ταῦτα λοιδορούμενος,
μῦς καὶ γαλᾶς μέλλεις λέγειν ἐν ἀνδράσιν;
ΦΙ. ποίους τινὰς δὲ χρὴ λέγειν; ΒΔ. μεγαλοπρεπεῖς,
ὡς ξυνεθεώρεις Ἀνδροκλεῖ καὶ Κλεισθένει.
ΦΙ. ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῖ
πλὴν ἐς Πάρον, καὶ ταῦτα δύ' ὀβολὼ φέρων.
ΒΔ. ἀλλ' οὖν λέγειν χρή σ' ὡς ἄρ' ἐμάχετ' αὐτίκα
Ἐφουδίων παγκράτιον Ἀσκώνδᾳ καλῶς,
ἤδη γέρων ὢν καὶ πολιός, ἔχων δέ τοι
πλευρὰν βαθυτάτην καὶ χέρας καὶ λαγόνα καὶ
θώρακ' ἄριστον. ΦΙ. παῦε παῦ', οὐδὲν λέγεις.
πῶς ἂν μαχέσαιτο παγκράτιον θώρακ' ἔχων;
ΒΔ. οὕτω διηγεῖσθαι νομίζουσ' οἱ σοφοί.
ἀλλ' ἕτερον εἰπέ μοι· παρ' ἀνδράσι ξένοις
πίνων σεαυτοῦ ποῖον ἂν λέξαι δοκεῖς
ἐπὶ νεότητος ἔργον ἀνδρικώτατον;
ΦΙ. ἐκεῖν' ἐκεῖν' ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν,
ὅτ' Ἐργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην.
ΒΔ. ἀπολεῖς με. ποίας χάρακας; ἀλλ' ὡς ἢ κάπρον
ἐδιώκαθές ποτ', ἢ λαγών, ἢ λαμπάδα
ἔδραμες, ἀνευρὼν ὅ τι νεανικώτατον.
ΦΙ. ἐγᾦδα τοίνυν τό γε νεανικώτατον·
ὅτε τὸν δρομέα Φάϋλλον, ὢν βούπαις ἔτι,
εἷλον διώκων λοιδορίας ψήφοιν δυοῖν.
ΒΔ. παῦ'· ἀλλὰ δευρὶ κατακλινεὶς προμάνθανε
ξυμποτικὸς εἶναι καὶ ξυνουσιαστικός. [μόνως.
ΦΙ. πῶς οὖν κατακλινῶ; φράζ' ἀνύσας. ΒΔ. εὐσχη-
ΦΙ. ὡδὶ κελεύεις κατακλινῆναι; ΒΔ. μηδαμῶς.
ΦΙ. πῶς δαί; ΒΔ. τὰ γόνατ' ἔκτεινε, καὶ γυμναστικῶς
ὑγρὸν χύτλασον σεαυτὸν ἐν τοῖς στρώμασιν.
ἔπειτ' ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων,
ὀροφὴν θέασαι, κρεκάδι' αὐλῆς θαύμασον·
ὕδωρ κατὰ χειρός· τὰς τραπέζας ἐσφέρειν·
δειπνοῦμεν· ἀπονενίμμεθ'· ἤδη σπένδομεν.
ΦΙ. πρὸς τῶν θεῶν, ἐνύπνιον ἑστιώμεθα;
ΒΔ. αὐλητρὶς ἐνεφύσησεν. οἱ δὲ ξυμπόται
εἰσὶν Θέωρος, Αἰσχίνης, Φανός, Κλέων,
ξένος τις ἕτερος πρὸς κεφαλῆς Ἀκέστορος.
τούτοις ξυνὼν τὰ σκόλι' ὅπως δέξει καλῶς.
ΦΙ. ἄληθες; ὡς οὐδεὶς γε Διακρίων ⏑ –.
ΒΔ. τάχ' εἴσομαι· καὶ δὴ γάρ εἰμ' ἐγὼ Κλέων,
ᾄδω δὲ πρῶτος Ἁρμοδίου· δέξαι δὲ σύ.
οὐδεὶς πώποτ' ἀνὴρ ἔγεντ' Ἀθήναις
ΦΙ. οὐχ οὕτω γε πανοῦργος οὐδὲ κλέπτης
ΒΔ. τουτὶ σὺ δράσεις; παραπολεῖ βοώμενος·
φήσει γὰρ ἐξολεῖν σε καὶ διαφθερεῖν
καὶ τῆσδε τῆς γῆς ἐξελᾶν. ΦΙ. ἐγὼ δέ γε,
ἐὰν ἀπειλῇ, νὴ Δί' ἕτερον ᾄσομαι.
ὤνθρωφ', οὗτος ὁ μαιόμενος τὸ μέγα κράτος,
ἀντρέψεις ἔτι τὰν πόλιν· ἁ δ' ἔχεται ῥοπᾶς.
ΒΔ. τί δ', ὅταν Θέωρος πρὸς ποδῶν κατακείμενος
ᾄδῃ Κλέωνος λαβόμενος τῆς δεξιᾶς,
Ἀδμήτου λόγον, ὦταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει,
τούτῳ τί λέξεις σκόλιον; ΦΙ. ᾠδικῶς ἐγώ,
οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν,
οὐδ' ἀμφοτέροισι γίγνεσθαι φίλον.
ΒΔ. μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης ὁ Σέλλου δέξεται,
ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικός· κᾆτ' ᾄσεται·
χρήματα καὶ βίον Κλειταγόρᾳ τε κἀμοὶ μετὰ Θετ-
ΦΙ. πολλὰ δὴ διεκόμπασας σὺ κἀγώ. [ταλῶν
ΒΔ. τουτὶ μὲν ἐπιεικῶς σύ γ' ἐξεπίστασαι·
ὅπως δ' ἐπὶ δεῖπνον ἐς Φιλοκτήμονος ἴμεν.
παῖ παῖ, τὸ δεῖπνον, Χρυσέ, συσκεύαζε νῷν,
ἵνα καὶ μεθυσθῶμεν διὰ χρόνου. ΦΙ. μηδαμῶς.
κακὸν τὸ πίνειν· ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται
καὶ θυροκοπῆσαι καὶ πατάξαι καὶ βαλεῖν,
κἄπειτ' ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ κραιπάλης.
ΒΔ. οὐκ, ἢν ξυνῇς γ' ἀνδράσι καλοῖς τε κἀγαθοῖς.
ἢ γὰρ παρῃτήσαντο τὸν πεπονθότα,
ἢ λόγον ἔλεξας αὐτὸς ἀστεῖόν τινα,
Αἰσωπικὸν γέλοιον ἢ Συβαριτικόν,
ὧν ἔμαθες ἐν τῷ ξυμποσίῳ· κᾆτ' ἐς γέλων
τὸ πρᾶγμ' ἔτρεψας, ὥστ' ἀφεὶς σ' ἀποίχεται.
ΦΙ. μαθητέον τἄρ' ἐστὶ πολλοὺς τῶν λόγων,
εἴπερ γ' ἀποτίσω μηδέν, ἤν τι δρῶ κακόν.
ΒΔ. ἄγε νυν ἴωμεν· μηδὲν ἡμᾶς ἰσχέτω.
ΧΟ. πολλάκις δὴ 'δοξ' ἐμαυτῷ δεξιὸς πεφυκέναι,
καὶ σκαιὸς οὐδεπώποτε·
ἀλλ' Ἀμυνίας ὁ Σέλλου μᾶλλον οὐκ τῶν Κρωβύλου,
οὗτος ὅν γ' ἐγώ ποτ' εἶδον ἀντὶ μήλου καὶ ῥοᾶς
δειπνοῦντα μετὰ Λεωγόρου.
πεινῇ γὰρ ᾗπερ Ἀντιφῶν.
ἀλλὰ πρεσβεύων γὰρ ἐς Φάρσαλον ᾤχετ', εἶτ' ἐκεῖ
μόνος μόνοις ⏑ ⏒ ⏑ –
τοῖς πενέσταισι ξυνῆν τοῖς
Θετταλῶν, αὐτὸς πενέστης ὢν ἐλάττων οὐδενός.
ὦ μακάρι' Αὐτόμενες, ὥς σε μακαρίζομεν,

1265—1274. == (excidit antistropha)

1275—1283. == 1284—1291. (excidit antistrophae versus primus.)

1185. γαλᾶς] γαλῆ R (ex v. 1182.) μέλλεις λέγειν] λέγεις V. 1188. οὐδαμοῖ Bekkerus] οὐδαμοῦ 1190. ὡς ἄρ' ἐμάχετ' Cobetus] ὡς ἐμάχετό γ'. ὡς ἐμαχέσατ' Dobraeus. 1192. ὢν καὶ πολιός] ὢν πολιὸς ὢν V. καὶ πολιὸς ὢν Bergkius. 1193. βαθυτάτην Bekkerus] καθυτάτην V. βαρυτάτην ceteri. καὶ λαγόνα V. καὶ λαγόνας R. λαγόνας τε ceteri ab correctore quem numerus singularis (de quo v. L. Dindorfius in Thes. vol. 5. p. 27.) offenderat. Qui facilius καὶ λαγόνε corrigere poterat. 1195. πῶς V. πῶς δ' ἂν ceteri. 1196. οὕτω] οὕτως libri. 1208. προμάνθανε Dobraeus] προσμάνθανε 1210. κατακλινῶ codex Paris. B. κατακλίνω ceteri. 1211. κατακλινῆναι Flor. Γ. κατακλίναι V. κατακλιθῆναι ceteri. 1212. δαί] δέ V. 1219. αὐλητρὶς Meinekius] αὐλητρὶς 1221. Ἀκέστορος Bentleius] Ἀκέστερος, ut in annot. scholiastae quoque Ἀκέστερον legebatur, ubi nunc Ἀκέστορα ex V. 1223. Διακρίων ⏑ –] Διακρίων (διακριῶν V) δεδέξεται libri. δεδέξεται ex glossemate illatum esse intellexit Dobraeus. Excidit fortasse ποτέ. 1224. τάχ' εἴσομαι G. Burgesius] ἐγὼ εἴσομαι 1225. δέξαι V. δέξει ceteri. 1226. ἔγεντ' Bentleius] ἐγένετ' Ἀθήναις Elmsleius] Ἀθηναῖος 1227. οὐδὲ addidit Bergkius.

1228. τουτὶ] τοῦτ' εἰ Porsonus, sublata interrogatione. 1231. ἕτερον Brunckius] ἑτέραν. ἕτερ' ἀντᾴσομαι Dobraeus. 1235. ἀντρέψεις Bentleius] ἀνατρέψεις 1240. delet Hamakerus. ᾠδικῶς] Libri alii sic, alii ᾠδικός. Fortasse ᾠδί πως. 1244. κᾆτ' ᾄσεται] κἀντᾄσεται Dobraeus. 1245. βίον Tyrwhittus] βίαν 1248. διεκόμπασας G. Burgesius (quod legisse videtur scholiasta, qui annotavit ἐπειδὴ κομπαστὴς ἦν)] διεκόμισας 1249. τουτὶ] ταυτὶ V. 1252. μεθυσθῶμεν — μηδαμῶς] μεθύωμεν — μή, μηδαμῶς Cobetus. 1254. πατάξαι] κατάξαι RV (ut κατάξαι pro πατάξαι in omnibus Acharn. 1166.) καταράξαι codex Vat. quod schol. memorat. 1262. τἄρ' Hermannus] γ' ἄρα R. ἄρα V. γ' ἄρ' ceteri. 1263. γ' additum ex R. 1264. ΒΔ. addidit Bergkius. 1267. Κρωβύλου] κρωβύλων V et Suidas s. v. Ἀμυνίας. 1268. ῥοᾶς Brunckius] ῥοάς V. ῥοιᾶς ceteri. 1270. ᾗπερ Kusterus] ἥπερ R. ἧπερ ceteri. εἴπερ Suidas. 1272. Lacunam indicavit D. μόνοις RVΓ et Suidas. μόνοισι ceteri. 1274. Θετταλῶν] Θετταλοῖς Suidas. ἐλάττων] ἔλαττον Bentleius.

παῖδας ἐφύτευσας ὅτι χειροτεχνικωτάτους,
πρῶτα μὲν ἅπασι φίλον ἄνδρα τε σοφώτατον,
τὸν κιθαραοιδότατον, ᾧ χάρις ἐφέσπετο·
τὸν δ' ὑποκριτὴν ἕτερον, ἀργαλέον ὡς σοφόν·
εἶτ' Ἀριφράδη, πολύ τι θυμοσοφικώτατον,
ὅντινά ποτ' ὤμοσε μαθόντα παρὰ μηδενός,
ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεος αὐτόματον ἐκμαθεῖν
γλωττοποιεῖν ἐς τὰ πορνεῖ' εἰσιόνθ' ἑκάστοτε.

[λείπουσι στίχοι ἕνδεκα.]

εἰσί τινες οἵ μ' ἔλεγον ὡς καταδιηλλάγην,
ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος
καί με κακίαις ἔκνισε· κᾆθ' ὅτ' ἀπεδειρόμην,
οὐκτὸς ἐγέλων μέγα κεκραγότα θεώμενοι,
οὐδὲν ἄρ' ἐμοῦ μέλον, ὅσον δὲ μόνον εἰδέναι
σκωμμάτιον εἴποτέ τι θλιβόμενος ἐκβαλῶ.
ταῦτα κατιδὼν ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα·
εἶτα νῦν ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

ΞΑ. ἰὼ χελῶναι μακάριαι τοῦ δέρματος,
καὶ τρισμακάριαι τοῦ 'πὶ ταῖς πλευραῖς τέγους.
ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς
κεράμῳ τὸ νῶτον ὥστε τὰς πληγὰς στέγειν.
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα στιζόμενος βακτηρίᾳ.

ΧΟ. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; παῖδα γάρ, κἂν ᾖ γέρων,
καλεῖν δίκαιον ὅστις ἂν πληγὰς λάβῃ.

ΞΑ. οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ' ἦν κακὸν
καὶ τῶν ξυνόντων πολὺ παροινικώτατος;
καίτοι παρῆν Ἵππυλλος, Ἀντιφῶν, Λύκων,
Λυσίστρατος, Θούφραστος, οἱ περὶ Φρύνιχον.
τούτων ἁπάντων ἦν ὑβριστότατος μακρῷ.
εὐθὺς γὰρ ὡς ἐνέπλητο πολλῶν κἀγαθῶν,
ἐνήλλετ', ἐσκίρτα, 'πεπόρδει, κατεγέλα,
ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον ηὐωχημένον·
κάτυπτεν ἐμὲ νεανικῶς, παῖ παῖ καλῶν.
εἶτ' αὐτὸν ὡς εἶδ', ᾔκασεν Λυσίστρατος
"ἔοικας, ὦ πρεσβῦτα, νεοπλούτῳ τρυγὶ
κλητῆρί τ' εἰς ἀχυρμὸν ἀποδεδρακότι."
ὁ δ' ἀνακραγὼν ἀντῄκασ' αὐτὸν πάρνοπι
τὰ θρῖα τοῦ τρίβωνος ἀποβεβληκότι,
Σθενέλῳ τε τὰ σκευάρια διακεκαρμένῳ.
οἱ δ' ἀνεκρότησαν, πλήν γε Θουφράστου μόνου·
οὗτος δὲ διεμύλλαινεν ὡς δὴ δεξιός.
ὁ γέρων δὲ τὸν Θούφραστον ἤρετ', εἰπέ μοι,
ἐπὶ τῷ κομᾷς καὶ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ,
κωμῳδολοιχῶν περὶ τὸν εὖ πράττοντ' ἀεί;
τοιαῦτα περιύβριζεν αὐτοὺς ἐν μέρει,
σκώπτων ἀγροίκως καὶ προσέτι λόγους λέγων
ἀμαθέστατ', οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι.
ἔπειτ' ἐπειδὴ 'μέθυεν, οἴκαδ' ἔρχεται
τύπτων ἅπαντας, ἤν τις αὐτῷ ξυντύχῃ.
ὁδὶ δὲ καὶ δὴ σφαλλόμενος προσέρχεται.
ἀλλ' ἐκποδὼν ἄπειμι πρὶν πληγὰς λαβεῖν.

ΦΙ. ἄνεχε, πάρεχε·
κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν
ἐπακολουθούντων ἐμοί·
οἷον, εἰ μὴ 'ρρήσεθ', ὑμᾶς,
ὦ πονηροί, ταυτηὶ τῇ
δᾳδὶ φρυκτοὺς σκευάσω.

ΞΥΜΠΟΤΗΣ ΤΙΣ.

ἦ μὴν σὺ δώσεις αὔριον τούτων δίκην
ἡμῖν ἅπασι, κεἰ σφόδρ' εἶ νεανίας.
ἄθροι γὰρ ἥξομέν σε προσκαλούμενοι.

ΦΙ. ἰὴ ἰή, καλούμενοι.
ἀρχαῖά γ' ὑμῶν· ἆρά γ' ἴσθ'
ὡς οὐδ' ἀκούων ἀνέχομαι
δικῶν; ἰαὶ ἰαιβοῖ.
τάδε μ' ἀρέσκει· βάλλε κημούς.
οὐκ ἄπει σύ; ποῦ 'στι ποῦ 'στιν
ἡλιαστής; ἐκποδών.
ἀνάβαινε δεῦρο χρυσομηλολόνθιον,
τῇ χειρὶ τουδὶ λαβομένη τοῦ σχοινίου.
ἔχου· φυλάττου δ', ὡς σαπρὸν τὸ σχοινίον·
ὅμως γε μέντοι τριβόμενον οὐκ ἄχθεται.
ὁρᾷς ἐγώ σ' ὡς δεξιῶς ὑφειλόμην
μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας·
ὧν οὕνεκ' ἀπόδος τῷ πέει τῳδὶ χάριν.
ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις οὐδὲ φιαλεῖς, οἶδ' ὅτι,
ἀλλ' ἐξαπατήσεις κἀγχανεῖ τούτῳ μέγα·
πολλοῖς γὰρ ἤδη χἀτέροις αὔτ' εἰργάσω.
ἐὰν γένῃ δὲ μὴ κακὴ νυνὶ γυνή,
ἐγώ σ', ἐπειδὰν οὑμὸς υἱὸς ἀποθάνῃ,
λυσάμενος ἕξω παλλακήν, ὦ χοιρίον.
νῦν δ' οὐ κρατῶ πω τῶν ἐμαυτοῦ χρημάτων.
νέος γὰρ εἰμι καὶ φυλάττομαι σφόδρα.
τὸ γὰρ ὑΐδιον τηρεῖ με, κἄστι δύσκολον
κἄλλως κυμινοπριστοκαρδαμογλύφον.
ταῦτ' οὖν περὶ μου δέδοικε μὴ διαφθαρῶ.
πατὴρ γὰρ οὐδείς ἐστιν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ.
ὁδὶ δὲ καὐτός· ἐπὶ σὲ κἄμ' ἔοικε θεῖν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα στῆθι τάσδε τὰς δετὰς

1278. ἐφέσπετο] ἐφέπετο R. 1280. Ἀριφράδη D.] Ἀριφράδην 1282. φύσεος Bentleius] φύσεως 1283. Undecim versuum lacunam notavit Heliodorus: de quo videnda scholiastae annotatio. 1286. κακίαις Florens Christianus] κακίσταις (κάκιστ' V). 1287. οὐκτὸς D.] οἱ 'κτὸς θεώμενοι] μ' οἱ θεώμενοι RVΓ.

1293. τέγους Bentleius] ἐμαῖς, quod om. V, Paris. C et Suidas s. v. στέγει. In R est στέγειν, omissis proximis versibus duobus, qui ab recenti manu in margine sunt adscripti: unde manifestus fit veteris error librarii cuius oculi ab τέγους (v. 1293.) aberraverant ad στέγειν (v. 1295.). 1295. τὰς πληγὰς Paris. B et Flor. Δ. τὰς πλευρὰς RVCΓ, Aldus et Suidas.
1300. παροινικώτατος] Aut hic παροινιώτατος aut in Acharn. 979., ubi παροίνιος legitur, παροινικός scribendum esse monet Elmsleius. Probabilius παροινικός. 1301. Ἵππυλλος Bentleius] Ἵππυλος: quo servato Blomfieldus ad Aesch. Prom. 214. παρῆν in παρῆσαν mutabat. Ἱππόλυτος Suidas s. v. παροινικώτατος.

1303. ὑβριστότατος] ὑβρίστατος Cobetus. 1305. 1306. transponit Meinekius. 1305. ἐνήλλετ' Kusterus] ἐνήλατ' RVΓ et Suidas. ἐνήλλατ' alii. 'πεπόρδει Brunckius] πεπόρδει. Vid. ad Acharn. 10. κατεγέλα] Fort. κἀγέλα. 1306. ηὐωχημένον D.] εὐωχημένον 1307. κάτυπτεν ἐμὲ Elmsleius] κατέτυπτέ με V. κάτυπτε δή με alii. 1310. ἀχυρμὸν D. (vid. Annot. Oxon. p. 526.)] ἄχυρον RV et, ut videtur, scholiasta, qui ἄχυρον ex Eupolide et Platone memorat. ἀχυρῶνας ceteri.

1324. καὶ δὴ Dobraeus] δὴ (δὴ om. V) καὶ 1329. μὴ 'ρρήσεθ' Bentleius] μὴ 'ρρήσεσθ' 1330. ταυτηὶ Bentleius] ταύτῃ 1322. ΞΥΜΠΟΤΗΣ ΤΙΣ praescripsi praeeunte Dobraeo, qui recte vidit versus hos nemini convenire nisi uni τῶν ἐπακολουθούντων, quos Philocleo dixerat v. 1328. In libris Bdelycleoni tribuuntur, quem nondum in scenam rediisse apparet ex v. 1360. Nec choro conveniunt, cui tribuit Beerius p. 155. 1334. ἄθροι Hirschigius] ἀθρόοι 1335. ἰὴ ἰὴ vel ἰὼ ἰὼ D.] ἰὴ (ἰὴ Brunckius) ἰεῦ 1338. ἰαὶ ἰαιβοῖ D.] ἰαιβοῖ αἰβοῖ (ἰαιβοῖ om. V) 1340. ἄπει σὺ D.] ἄπεισι RVΓ. ἄπεισι γὰρ ceteri. ποῦ 'στι addidit D.

1347. οὕνεκ' Brunckius] εἵνεκ' 1350. πολλοῖς — χἀτέροις] πολλοὺς — χἀτέρους Lentingius. αὔτ'] ταῦτ' Cobetus. 1354. πω Elmsleius] 'γὼ 1356. ὑΐδιον Elmsleius] υἵδιον RV. υἱίδιον alii. 1357. — καρδαμογλύφον D.] — καρδαμόγλυφον

λαβοῦσ', ἵν' αὐτὸν τωθάσω νεανικῶς,
οἵοις ποθ' οὗτος ἐμὲ πρὸ τῶν μυστηρίων.
ΒΔ. ὦ οὗτος οὗτος, τυφεδανὲ καὶ χοιρόθλιψ,
ποθεῖς ἐρᾶν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ.
οὔ τοι καταπροίξει μὰ τὸν Ἀπόλλω τοῦτο δρῶν.
ΦΙ. ὡς ἡδέως φάγοις ἂν ἐξ ὄξους δίκην.
ΒΔ. οὐ δεινὰ τωθάζειν σε, τὴν αὐλητρίδα
τῶν ξυμποτῶν κλέψαντα; ΦΙ. ποίαν αὐλητρίδα;
τί ταῦτα ληρεῖς, ὥσπερ ἀπὸ τύμβου πεσών;
ΒΔ. νὴ τὸν Δί', αὕτη πού 'στί σοί γ' ἡ Δαρδανίς.
ΦΙ. οὔκ, ἀλλ' ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς δᾲς κάεται.
ΒΔ. δᾲς ἥδε; ΦΙ. δᾲς δῆτ'. οὐχ ὁρᾷς ἐστιγμένην;
ΒΔ. τί δὲ τὸ μέλαν τοῦτ' ἐστὶν αὐτῆς τοὐν μέσῳ;
ΦΙ. ἡ πίττα δήπου καομένης ἐξέρχεται.
ΒΔ. ὁ δ' ὄπισθεν οὐχὶ πρωκτός ἐστιν οὑτοσί;
ΦΙ. ὄζος μὲν οὖν τῆς δᾳδὸς οὗτος ἐξέχει.
ΒΔ. τί λέγεις σύ; ποῖος ὄζος; οὐκ εἶ δεῦρο σύ;
ΦΙ. ἆ ἆ, τί μέλλεις δρᾶν; ΒΔ. ἄγειν ταύτην λαβὼν
ἀφελόμενός σε καὶ νομίσας σ' εἶναι σαπρὸν
κοὐδὲν δύνασθαι δρᾶν. ΦΙ. ἄκουσόν νυν ἐμοῦ.
Ὀλυμπίασιν ἡνίκ' ἐθεώρουν ἐγώ,
Ἐφουδίων ἐμαχέσατ' Ἀσκώνδᾳ καλῶς,
ἤδη γέρων ὤν· εἶτα τῇ πυγμῇ θενὼν
ὁ πρεσβύτερος κατέβαλε τὸν νεώτερον.
πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια.
ΒΔ. νὴ τὸν Δί' ἐξέμαθές γε τὴν Ὀλυμπίαν.

ΑΡΤΟΠΩΛΙΣ.

ἴθι μοι παράστηθ', ἀντιβολῶ πρὸς τῶν θεῶν.
ὁδὶ γὰρ ἀνήρ ἐστιν ὅς μ' ἀπώλεσεν
τῇ δᾳδὶ παίων, κἀξέβαλεν ἐντευθενὶ
ἄρτους δέκ' ὀβολῶν κἀπιθήκην τέτταρας.
ΒΔ. ὁρᾷς ἃ δέδρακας; πράγματ' αὖ δεῖ καὶ δίκας
ἔχειν διὰ τὸν σὸν οἶνον. ΦΙ. οὐδαμῶς γ', ἐπεὶ
λόγοι διαλλάξουσιν αὐτὰ δεξιοί·
ὥστ' οἶδ' ὁτιὴ ταύτῃ διαλλαχθήσομαι.
ΑΡ. οὔ τοι μὰ τὼ θεὼ καταπροίξει Μυρτίας
τῆς Ἀγκυλίωνος θυγατέρος καὶ Σωστράτης,
οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία.
ΦΙ. ἄκουσον, ὦ γύναι· λόγον σοι βούλομαι
λέξαι χαρίεντα. ΑΡ. μὰ Δία μή μοί γ', ὦ μέλε.
ΦΙ. Αἴσωπον ἀπὸ δείπνου βαδίζονθ' ἑσπέρας
θρασεῖα καὶ μεθύση τις ὑλάκτει κύων.
κἄπειτ' ἐκεῖνος εἶπεν "ὦ κύον κύον,
εἰ νὴ Δί' ἀντὶ τῆς κακῆς γλώττης ποθὲν
πυροὺς πρίαιο, σωφρονεῖν ἄν μοι δοκεῖς."
ΑΡ. καὶ καταγελᾷς μου; προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ,
πρὸς τοὺς ἀγορανόμους βλάβης τῶν φορτίων,
κλητῆρ' ἔχουσα Χαιρεφῶντα τουτονί.
ΦΙ. μὰ Δί', ἀλλ' ἄκουσον, ἤν τί σοι δόξω λέγειν.
Λᾶσός ποτ' ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης·
ἔπειθ' ὁ Λᾶσος εἶπεν, ὀλίγον μοι μέλει.
ΑΡ. ἄληθες, οὗτος; ΦΙ. καὶ σὺ δή μοι, Χαιρεφῶν,
γυναικὶ κλητεύων ἔοικας θαψίνῃ,
Ἰνοῖ κρεμαμένῃ πρὸς ποδῶν Εὐριπίδου.
ΒΔ. ὁδί τις ἕτερος, ὡς ἔοικεν, ἔρχεται
καλούμενός σε· τόν γέ τοι κλητῆρ' ἔχει.

ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ.

οἴμοι κακοδαίμων. προσκαλοῦμαί σ', ὦ γέρον,
ὕβρεως. ΒΔ. ὕβρεως; μή, μὴ καλέσῃ πρὸς τῶν θεῶν.
ἐγὼ γὰρ ὑπὲρ αὐτοῦ δίκην δίδωμί σοι,
ἣν ἂν σὺ τάξῃς, καὶ χάριν πρὸς εἴσομαι.
ΦΙ. ἐγὼ μὲν οὖν αὐτῷ διαλλαχθήσομαι
ἑκών· ὁμολογῶ γὰρ πατάξαι καὶ βαλεῖν.
ἀλλ' ἐλθὲ δευρί· πότερον ἐπιτρέπεις ἐμοί,
ὅ τι χρή μ' ἀποτίσαντ' ἀργύριον τοῦ πράγματος,
εἶναι φίλον τὸ λοιπόν, ἢ σύ μοι φράσεις;
ΚΑ. σὺ λέγε. δικῶν γὰρ οὐ δέομ' οὐδὲ πραγμάτων.
ΦΙ. ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος,
καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς μέγα σφόδρα·
ἐτύγχανεν γὰρ οὐ τρίβων ὢν ἱππικῆς.
κἄπειτ' ἐπιστάς εἶπ' ἀνὴρ αὐτῷ φίλος·
ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην.
ΒΔ. ὁμοιά σου καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις τρόποις.
ΚΑ. ἀλλ' οὖν σὺ μέμνησ' αὐτὸς ἀπεκρίνατο.
ΦΙ. ἄκουε, μὴ φεῦγ'. ἐν Συβάρει γυνή ποτε
κατέαξ' ἐχῖνον. ΚΑ. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
ΦΙ. οὑχῖνος οὖν ἔχων τιν' ἐπεμαρτύρατο·
εἶθ' ἡ Συβαρῖτις εἶπεν "εἰ ναὶ τὰν κόραν
τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐάσας ἐν τάχει
ἐπίδεσμον ἐπρίω, νοῦν ἂν εἶχες πλείονα."
οὕτω δὲ καὶ σὺ παράτρεχ' ἐς τὰ Πιττάλου.
ΚΑ. ὕβριζ', ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ.
ΒΔ. οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρ' ἔτ' ἐνταυθὶ μενεῖς,
ἀλλ' ἀράμενος ἐγὼ ΦΙ. τί ποιεῖς; ΒΔ. ὅ τι ποιῶ;
εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν· εἰ δὲ μή, τάχα
κλητῆρες ἐπιλείψουσι τοὺς καλουμένους.
ΦΙ. Αἴσωπον οἱ Δελφοί ποτ' ΒΔ. ὀλίγον μοι μέλει.
ΦΙ. φιάλην ἐπῃτιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ·
ὁ δ' ἔλεξεν αὐτοῖς ὡς ὁ κάνθαρός ποτε.
ΒΔ. οἴμ' ὡς ἀπολῶ σ' αὐτοῖσι τοῖσι κανθάροις.
ΧΟ. ζηλῶ γε τῆς εὐτυχίας
τὸν πρέσβυν, οἷ μετέστη
ξηρῶν τρόπων καὶ βιοτῆς·
ἕτερα δὲ νῦν ἀντιμαθὼν
ἦ μέγα πείσεταί τι
ἐπὶ τὸ τρυφῶν καὶ μαλακόν.

1450—1461. = 1462—1473.

1363. οἵοις RV. οἵως ceteri. 1365. ποθεῖς VΓ et Suidas s. v. σοφός. ποθεῖν ceteri. Fort. ληρεῖς. 1369. ποίαν] πῶς Florens Christianus. πόθεν D. 1371. σοί] τοι RVΓ et Suidas s. v. ταῦτα. αὕτη τοὔστι σοί γ' Meinekius. 1372. τοῖς θεοῖς] τοῖν θεοῖν Richterus. 1373. ἐστιγμένην] ἐσχισμένην Meinekius. Per διεστιγμένην et διερρηγμένην explicat scholiasta. 1374. αὐτῆς τοὐν] ἐν V, omisso αὐτῆς. 1380. σ' addidit Hirschigius. 1384. θενὼν D.] θένων 1386. ὑπώπια] ὑπώπιον V. 1405. δοκεῖς RV. δοκοῖς alii et Suidas s. v. Αἴσωπον: δοκῇς unus et Suidas s. v. μεθύση. 1412. ΑΡ. Brunckius] βδε ἡ θερά. R. βδε. alii. ΦΙ. addidit Reiskius. 1413. κλητεύων Dobraeus] κλητεύειν ἔοικας Reiskius] ἐοικώς

α

1415. ΒΔ. Brunckius] θερ R. θε ceteri et Aldus. 1417. ΚΑΤΗΓΟΡΟΣ Brunckius] Lineola mutatae personae index in R. ἀνήρ τις in Paris. C. Εὐ. (i. e. Εὐριπίδης) alii et Ald. οἴμοι] ὤμοι R. 1418. καλέσῃ Reiskius] καλέσῃς 1420. πρὸς εἴσομαι D.] προσείσομαι vel προείσομαι 1423. δευρί· πότερον Bentleius] δευρὶ πρότερον 1426. ΚΑ.] Lineola in R.

τ

1432. ΒΔ.] βδε. πρὸς τὸν κλη R. σου] σοι R. 1433. αὐτὸς] οὗτος Meinekius. ἀπεκρίνατο D.] ἀπεκρίνατο 1440. In libris legitur post 1431. Transposuit Hermannus. 1441. ἄρχων D.] ἀρχων 1442. ἐνταυθὶ Elmsleius] ἐνταυθοῖ 1443. ἐγὼ D.] οἴσω σε RV. ἔγωγε alii. 1449. ἀπολῶ σ' Reiskius] ἀπολεῖς τοῖσι] τοῖς RV. τοῖς σοῖς Meinekius. 1450. γε] σε V et lemma scholii: om. Suidas s. v. οἷ. 1452. ξηρῶν] σκληρῶν Hirschigius. 1454. μέγα πείσεταί τι D.] μέγα τι μέγα πείσεται R. μέγα τι μεταπείσεται V, et μεταπείσεται in scholio. μέγα τι πείσεται Paris. B. μεταπείσεται Flor. Δ. μεταπείσετ' Aldus. ἤθη μεταπεσεῖται Dobraeus, praeeunte Bentleio, qui μεταπεσεῖτ' pro Aldino μεταπείσετ' coniecerat. 1455. ἐπὶ τὸ τρυφῶν D.] ἐπιτρυφὸν (hoc accentu) R. ἐπὶ τὸ ῥυφᾶν V. ἐπὶ τὸ τρυφερὸν ceteri.

τάχα δ' ἂν ἴσως οὐκ ἐθέλοι.
τὸ γὰρ ἀποστῆναι χαλεπὸν
φύσεος, ἣν ἔχοι τις ἀεί.
καίτοι πολλοὶ ταῦτ' ἔπαθον·
ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων
μετεβάλοντο τοὺς τρόπους.
πολλοῦ δ' ἐπαίνου παρ' ἐμοὶ
καὶ τοῖσιν εὖ φρονοῦσιν
τυχὼν ἄπεισιν διὰ τὴν
φιλοπατρίαν καὶ σοφίαν
ὁ παῖς ὁ Φιλοκλέωνος.
οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῷ
ξυνεγενόμην οὐδὲ τρόποις
ἐπεμάνην, οὐδ' ἐξεχύθην.
τί γὰρ ἐκεῖνος ἀντιλέγων
οὐ κρείττων ἦν, βουλόμενος
τὸν φύσαντα σεμνοτέροις
κατακομῆσαι πράγμασι;
ΞΑ. νὴ τὸν Διόνυσον, ἄπορά γ' ἡμῖν πράγματα
δαίμων τις ἐσκεκύκληκεν ἐς τὴν οἰκίαν.
ὁ γὰρ γέρων ὡς ἔπιε διὰ πολλοῦ χρόνου
ἤκουσέ τ' αὐλοῦ, περιχαρὴς τῷ πράγματι
ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται
τἀρχαῖ' ἐκεῖν' οἷς Θέσπις ἠγωνίζετο·
καὶ τοὺς τραγῳδούς φησιν ἀποδείξειν κρόνους
τοὺς νῦν διορχησάμενος ὀλίγον ὕστερον.
ΦΙ. τίς ἐπ' αὐλείοισι θύραις θάσσει;
ΞΑ. τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν.
ΦΙ. κλῇθρα χαλάσθω τάδε. καὶ δὴ γὰρ
σχήματος ἀρχὴ
ΞΑ. μᾶλλον δέ γ' ἴσως μανίας ἀρχή.
ΦΙ. πλευρὰν λυγίσαντος ὑπὸ ῥύμης·
οἷον μυκτὴρ μυκᾶται καὶ
σφόνδυλος ἀχεῖ. ΞΑ. πῖθ' ἐλλέβορον.
ΦΙ. πτήσσει Φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ,
ΞΑ. τάχα βαλλήσεις.
ΦΙ. σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων.
πρωκτὸς χάσκει. ΞΑ. κατὰ σαυτὸν ὅρα.
ΦΙ. νῦν γὰρ ἐν ἄρθροις τοῖς ἡμετέροις
στρέφεται χαλαρὰ κοτυληδών.
ΞΑ. οὐκ εὖ μὰ Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ μανικὰ πράγματα.
ΦΙ. φέρε νυν ἀνείπω κἀνταγωνιστὰς καλῶ.
εἴ τις τραγῳδός φησιν ὀρχεῖσθαι καλῶς,
ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω.
φησίν τις, ἢ οὐδείς; ΞΑ. εἷς γ' ἐκεινοσὶ μόνος.
ΦΙ. τίς ὁ κακοδαίμων ἐστίν; ΞΑ. υἱὸς Καρκίνου
ὁ μέσατος. ΦΙ. ἀλλ' οὗτός γε καταποθήσεται·
ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου.
ἐν τῷ ῥυθμῷ γὰρ οὐδέν ἐστ'. ΞΑ. ἀλλ', ᾤζυρέ,
ἕτερος τραγῳδὸς Καρκινίτης ἔρχεται,
ἀδελφὸς αὐτοῦ. ΦΙ. νὴ Δί' ὠψώνηκ' ἄρα.
ΒΔ. μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἄλλο πλήν γε καρκίνους.
προσέρχεται γὰρ ἕτερος αὖ τῶν Καρκίνου.
ΦΙ. τουτὶ τί ἦν τὸ προσέρπον; ὀξίς, ἢ φάλαγξ;
ΞΑ. ὁ πινοτήρης οὗτός ἐστι τοῦ γένους,
ὁ σμικρότατος, ὃς τὴν τραγῳδίαν ποιεῖ.
ΦΙ. ὦ Καρκίν', ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας·
ὅσον τὸ πλῆθος κατέπεσεν τῶν ὀρχίλων.
ἀτὰρ καταβατέον γ' ἐπ' αὐτούς μοι· σὺ δὲ
ἅλμην κύκα τούτοισιν, ἢν ἐγὼ κρατῶ.
ΧΟ. φέρε νυν ἡμεῖς αὐτοῖς ὀλίγον ξυγχωρήσωμεν ἅπαντες,
ἵν' ἐφ' ἡσυχίας ἡμῶν πρόσθεν βεμβικίζωσιν ἑαυτούς.
ἄγ', ὦ μεγαλώνυμα τέκνα
τοῦ θαλασσίοιο,
πηδᾶτε παρὰ ψάμαθον
καὶ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτου,
καρίδων ἀδελφοί·
ταχὺν πόδα κυκλοσοβεῖτε,
καὶ τὸ Φρυνίχειον
ἐκλακτισάτω τις, ὅπως
ἰδόντες ἄνω σκέλος ὠ-
ζωσιν οἱ θεαταί.
στρόβει, παράβαινε κύκλῳ καὶ γάστρισον σεαυτόν,
ῥίπτε σκέλος οὐράνιον· βέμβικες ἐγγενέσθων.
καὐτὸς γὰρ ὁ ποντομέδων ἄναξ πατὴρ προσέρπει
ἡσθεὶς ἐπὶ τοῖσιν ἑαυτοῦ παισὶ τοῖς τριόρχοις.
ἀλλ' ἐξάγετ', εἴ τι φιλεῖτ' ὀρχούμενοι, θύραζε
ἡμᾶς ταχύ· τοῦτο γὰρ οὐδείς πω πάρος δέδρακεν,
ὀρχούμενον ὅστις ἀπήλλαξεν χορὸν τρυγῳδῶν.

1518—1522. = 1523—1527.

Scholiasta, οἷον ἐπὶ τὸ τρυφᾶν μαλακῶς, et corrupte in cod. Ven. μεταπείσεται τὸ τρυφᾶν καὶ μαλακὸν καὶ ἐπιμάλακον. Incerta huius loci emendatio est, quum non satis constet de metro versus antistrophici 1466, qui iambicus erit si cum libris optimis scribatur ὁ παῖς ὁ Φιλοκλέωνος, ithyphallicus si cum aliis παῖς ὁ Φιλοκλέωνος. In versu strophico si recte legitur ἢ, etiam μέγα servandum erit: quae saepe coniuncta reperiuntur. Incertum vero est nec satis aptum πείσεται, ad quae accedit quod choriambo (ἢ μέγα πεί-) in versu antistrophico dipodia iambica respondet, quod raro factum est.

1458. φύσεος] φύσεως RVBC, et Suidas s. v. ἀπόστηθι. ἔχοι R. ἔχει ceteri. 1459. ταῦτ'] Praestat τοῦτ'. 1461. μετεβάλοντο BCΔ. μετεβάλλοντο ceteri. μετέβαλλον Suidas. 1466. ὁ παῖς RVC. ὁ om. ceteri. 1473. κατακομῆσαι Meinekius] κατακοσμῆσαι (γρ. κατακηλῆσαι V). 1474. ΞΑ. hic et infra Brunckius] ΟΙ. (i. e. οἰκέτης) πράγματα] τὰ πράγματα RV. 1481. τοὺς νῦν Bentleius] τὸν νοῦν, cum Suida s. v. κρονικώτερα. διορχησάμενος RVΔ. διορχησόμενος ceteri et Suidas. 1482. αὐλείοισι] αὐλείαισι V. 1484. καὶ δὴ γὰρ RV. καὶ γὰρ δὴ ceteri. 1487. ῥύμης Lobeckius ad Phryn. p. 404.] ῥώμης 1490. πτήσσει] πτήσει V. πλήσσει Bentleius. πτήσσει etiam apud Aelian. V. H. 13, 17. 1491. βαλλήσεις] βαλλήσῃ R. 1492. γ' om. RV. Ad hunc versum et 1530. fortasse referenda Hesychii glossa οὐρανίαν. cuius tamen ex verbis παρὰ τοῦτο ἔπαιξεν Ἀριστοφάνης non magis quum ex scholio ad v. 1530. colligi potest Aristophanem οὐρανίαν scripsisse, quum aptius sit οὐράνιον cum σκέλος coniunctum.

1496—1510. In hoc colloquio libri Bdelycleoni tribuunt quae Xanthiae tribuenda esse ostendit Beerius p. 144. 1496. ΒΔ. οὐκ εὖ μὰ] οὐκ εὖ; ΒΔ. μὰ Dobraeus. 1502. μέσατος] μεσαίτατος R. 1507. οὐδὲν Brunckius] οὐδέν γ' 1510. πινοτήρης RV. πιννοτήρης ceteri: quod apud Sophoclem quoque corrigendum fragm. 116. 1514. μοι· σὺ δὲ Hermannus] μ' ᾤζυρέ 1518—1527. ἡμιχορίῳ tribuunt libri. 1519. 1521. θαλασσίοιο — ἀτρυγέτου D.] θαλασσίου — ἀτρυγέτοιο. θαλασσίου θεοῦ (θεοῦ monosyllabo) Bergkius. 1523. πόδα κυκλοσοβεῖτε D.] πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε (στροβεῖτε, γρ. σοβεῖτε V) 1526. ὠζωσιν] ὠιζωσιν R. 1528—1537. ἡμιχορίῳ tribuunt libri. Lineola est in R. 1533. τοῖς codex Havniensis. τοῖσι ceteri. τριόρχοις RVΓ. τριόρχαις ceteri. 1536. ἐξάγετ' — ἡμᾶς] ἐξάγετε ἑαυτοὺς ἔξω explicat scholiasta: unde ὑμᾶς Bentleius. 1537. ὀρχούμενον ὅστις] ὀρχούμενος ὅστις Γ. ὀρχούμενός τις R. τρυγῳδῶν RV. τραγῳδῶν ceteri.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΙΡΗΝΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΟΙΚΕΤΑΙ ΔΥΟ Τρυγαίου.
ΤΡΥΓΑΙΟΣ.
ΚΟΡΑΙ, θυγατέρες Τρυγαίου.
ΕΡΜΗΣ.
ΠΟΛΕΜΟΣ.
ΚΥΔΟΙΜΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΩΡΓΩΝ.
ΙΕΡΟΚΛΗΣ, μάντις.
ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ.
ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.
ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.
ΣΑΛΠΙΓΓΟΠΟΙΟΣ.
ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.
ΔΟΡΥΞΟΣ.
ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.
ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ.
ΕΙΡΗΝΗ, ΟΠΩΡΑ, ΘΕΩΡΙΑ } κωφὰ πρόσωπα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

I. Ἤδη τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ κεκμηῶτας τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς σύμπαντας Ἕλληνας Ἀριστοφάνης ἰδὼν (ἱκανὸς γὰρ διιππεύκει πολεμούντων αὐτῶν χρόνος) τὸ δρᾶμα συνέγραψε τοῦτο, προτρέπων τὰς πόλεις καταθέσθαι μὲν τὴν πρὸς αὐτὰς φιλονεικίαν, ὁμόνοιαν δὲ καὶ εἰρήνην ἀντὶ τῆς πρότερον ἔχθρας ἑλέσθαι. παρεισάγει τοίνυν γεωργόν, Τρυγαῖον τοὔνομα, μάλιστα τῆς εἰρήνης ἀντιποιούμενον. ὃς ἀσχάλλων ἐπὶ τῷ πολέμῳ εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν ἐβουλεύσατο πρὸς τὸν Δία, πευσόμενος παρ' αὐτοῦ δι' ἣν αἰτίαν οὕτως ἐκτρύχει τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, τοσοῦτον ποιήσας πόλεμον αὐτοῖς. ὃν δὴ διαποροῦντα τίνα τρόπον τὴν εἰς οὐρανὸν πορείαν ποιήσει, παρεισάγει τρέφοντα κάνθαρον ὡς ἀναπτησόμενον εἰς οὐρανὸν δι' αὐτοῦ, Βελλεροφόντου δίκην. προλογίζουσι δὲ οἱ δύο θεράποντες αὐτοῦ, οἷς καὶ ἐκτρέφειν προσετέτακτο τὸν κάνθαρον, δυσφοροῦντες ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ σιτίοις. ἡ δὲ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐκ μέρους μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ μέρους δὲ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἔκ τινων ἀνδρῶν Ἀττικῶν γεωργῶν.

II. Φέρεται[a] ἐν ταῖς Διδασκαλίαις δὶς[b] δεδιδαχὼς[c] Εἰρήνην ὁμωνύμως ὁ Ἀριστοφά-

[a] Φέρεται] φαίνεται V. Φέρειν de didascaliis dictum ap. schol. Arist. Rav. 67. οὕτω γὰρ καὶ αἱ Διδασκαλίαι φέρουσι, τελευτήσαντος Εὐριπίδου τὸν υἱὸν αὐτοῦ δεδιδαχέναι ὁμωνύμως (ὁμώνυμον substituit corrector in cod. Ven. 475. qui ex codice 474 descriptus est, in quo ὁμωνύμως) ἐν ἄστει Ἰφιγένειαν, Ἀλκμαίωνα, Βάκχας.

[b] δὶς addidi

[c] δεδιδαχὼς RV. ὅτι καὶ ἑτέραν δεδίδαχεν ed. Aldina, quae fortasse Musuri interpolatio est, cuius absurditatem, quae ex verbis inferioribus ἢ ἑτέραν καθῆκεν manifesta fit, quum ego sensissem, in editione scholiorum Oxoniensi vol. 3. p. 5. 20. non solum codicum RV scripturam restitui, sed etiam ὁμοίως, quod post Εἰρήνην in libris legitur, in ὁμωνύμως mutavi. Eodem redit quod Rogersius in editione huius fabulae Londinensi (a. 1866.) p. XXXIV. coniecit, ἐν ταῖς Διδασκαλίαις δεδιδαχὼς Εἰρήνην δὶς ὁ Ἀριστοφάνης, erroris originem minus probabiliter ab compendio μ̄ς repetens, quo ὁμοίως interdum exprimatur (ut apud Gaisfordum

νης.[d] ἄδηλον οὖν, φησὶν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν, ἢ ἑτέραν καθῆκεν, ἥτις οὐ σώζεται. Κράτης μέντοι δύο οἶδε δράματα γράφων οὕτως "ἀλλ' οὖν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν, ἢ Βαβυλωνίοις, ἢ ἐν τῇ ἑτέρᾳ Εἰρήνῃ." καὶ σποράδην δέ τινα ποιήματα παρατίθεται, ἅπερ ἐν τῇ νῦν φερομένῃ οὐκ ἔστιν.

III. Τρυγαῖος[e] ἄγροικος πρεσβύτης Ἀθήνησιν ὀχούμενος ἐπὶ κανθάρου ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναφέρεται. γενόμενος δὲ κατὰ τὴν τοῦ Διὸς οἰκίαν ἐντυγχάνει τῷ Ἑρμῇ καὶ ἀκούει ὅτι, μετοικισαμένων τῶν θεῶν εἰς τὰ τοῦ οὐρανοῦ ἀνωτάτω[f] διὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων ἀλληλοκτονίαν, ἐνοικισάμενος ὁ Πόλεμος εἰς ἄντρον τὴν Εἰρήνην εἶρξας λίθους ἐπιφορήσειε, καὶ νῦν μέλλει τὰς πόλεις ἐμβαλὼν ἐν θυείᾳ τρίβειν. καὶ μέχρι μέν τινος ἐναγώνιος γίνεται· ἐπεὶ δὲ μεταπεμπομένου τοῦ Πολέμου παρὰ Ἀθηναίων δοίδυκα Κλέωνα καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων Βρασίδαν ἑκάτεροι χρήσαντες ἀπολωλεκέναι εἰς Θρᾴκην ἔφασαν, ἀναθαρρεῖ· καὶ ἐν ᾧ περὶ κατασκευὴν δοίδυκος ὁ Πόλεμος γίνεται, κηρύττει τοὺς δημιουργούς, ἔτι δὲ καὶ ἐμπόρους ἅμα μοχλοὺς καὶ σχοινία λαβόντας παραγενέσθαι. συνδραμόντων δὲ πολλῶν ἐν χοροῦ σχήματι προθύμως ἀφέλκει τε τοὺς λίθους ἀπὸ τοῦ ἄντρου καὶ καθικετεύσας τὸν Ἑρμῆν συλλαβέσθαι ἐξάγει πρὸς τὸ φῶς τὴν Εἰρήνην. ἀσμένως[g] δὲ τῆς θεᾶς πᾶσιν ὀφθείσης, καὶ παρ' αὐτὴν εὐθέως Ὀπώρας τε καὶ Θεωρίας ἀναφανεισῶν, συμπαρὼν ὁ Ἑρμῆς ἀνιστορούσης τι τῆς Εἰρήνης καὶ πυνθανομένης τὰ περὶ τὸν Τρυγαῖον διασαφεῖ τὰ δέοντα· πάλιν ἀποφαινομένης πρὸς τοῦτο μηνύει, προδιελθόντος αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου καὶ δι' ἃς αἰτίας συνέστη, Φειδίου τε καὶ Περικλέους μνησθέντος. τὰ λοιπὰ τοῦ δράματος ἐπὶ τῆς γῆς ἤδη περαίνεται, καὶ ὁ μὲν χορὸς περὶ τῆς τοῦ ποιητοῦ τέχνης χἀτέρων τινῶν πρὸς τοὺς θεατὰς διαλέγεται, ὁ δὲ Τρυγαῖος, καθὰ συνέταξεν ὁ Ἑρμῆς, τὴν μὲν Θεωρίαν τῇ βουλῇ συνέστησεν, αὐτὸς δὲ τὴν Ὀπώραν γαμεῖν διαγνοὺς τὴν Εἰρήνην ἱδρύεται, καὶ θύσας[h] ἐν τῷ προφανεῖ πρὸς εὐωχίαν τρέπεται. ἐντεῦθεν οἵ τε τῶν εἰρηνικῶν ὅπλων δημιουργοὶ χαίροντες καὶ οἱ τῶν πολεμικῶν τοὔμπαλιν κλαίοντες. εἰσάγεται δὲ καὶ ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου παιδία τινὰ τῶν κεκλημένων ἐπὶ τὸ δεῖπνον λέγοντα ῥήσεις γελωτοποιούς. τὸ δὲ δρᾶμα τῶν ἄγαν ἐπιτετηδευμένων.[i] τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς κωμῳδίας ἐστὶ τοῦτο· συμβουλεύει Ἀθηναίοις σπείσασθαι πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. οὐ τοῦτο δὲ μόνον ὑπὲρ εἰρήνης Ἀριστοφάνης τὸ δρᾶμα τέθεικεν[k], ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀχαρνέας καὶ τοὺς Ἱππέας καὶ Ὁλκάδας, καὶ πανταχοῦ τοῦτο ἐσπούδακεν, τὸν δὲ Κλέωνα κωμῳδῶν τὸν ἀντιλέγοντα καὶ Λάμαχον τὸν φιλοπόλεμον ἀεὶ διαβάλλων. διὸ καὶ νῦν διὰ τούτου τοῦ δράματος εἰρήνης αὐτοὺς ἐπιθυμεῖν ποιεῖ, δεικνὺς ὁπόσα μὲν ὁ πόλεμος κακὰ ἐργάζεται, ὅσα δὲ ἀγαθὰ ἡ εἰρήνη ποιεῖ. οὐ μόνος δὲ περὶ εἰρήνης συνεβούλευσεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ποιηταί. οὐδὲν γὰρ συμβούλων διέφερον· ὅθεν αὐτοὺς καὶ διδασκάλους ὠνόμασαν, ὅτι πάντα τὰ πρόσφορα διὰ δραμάτων αὐτοὺς ἐδίδασκον. ἐνίκησε δὲ τῷ δράματι ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἄρχοντος Ἀλκαίου ἐν ἄστει· πρῶτος[l] Εὔπολις Κόλαξι, δεύτερος Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ, τρίτος Λεύκων Φράτερσι. τὸ δὲ δρᾶμα ὑπεκρίνατο Ἀπολλόδωρος, ἡνίκα ἑρμῆν λοιοκρότης.[m]

---

videre licet in annot. ad Etym. M, s. v. κῶλα, ναῦς, σύμβολα). Ὁμωνύμως autem significant in utroque Διδασκαλιῶν loco fabulam simpliciter Εἰρήνη fuisse appellatam, nulla addita nota qua altera Εἰρήνη a priore distingueretur.

[d] ὁ Ἀριστοφάνης RV. ὁ om. Aldus.

[e] III. Τρυγαῖος —] Hoc argumentum, quo caret R, legitur in V et ed. Aldina, cuius de interpolationibus dixi in annot. ad scholia vol. 3. p. 3.

[f] ἀνωτάτω] Videtur ἀνώτατα scripsisse: nam adverbio si usus esset, τὰ ἀνωτάτω τοῦ οὐρανοῦ potius dicendum fuisset.

[g] ἀσμένως] ἀσμένοις Meinekius, ut est in hac fabula v. 582.

[h] θύσας Meinekius] οὖσα

[i] ἐπιτετηδευμένων D.] ἐπιτετευγμένων

[k] τέθεικεν] Fort. καθῆκεν.

[l] πρῶτος — δεύτερος D.] πρῶτον — δεύτερον

[m] ἑρμῆν λοιοκρότης] Fortasse ἔτ' ἦν ὑποκριτής.

ΟΙΚΕΤΗΣ Α.

Αἶρ' αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.

ΟΙΚΕΤΗΣ Β.

ἰδού. δὸς αὐτῷ τῷ κάκιστ' ἀπολουμένῳ,
καὶ μήποτ' αὐτῆς μᾶζαν ἡδίω φάγοι.
ΟΙ. Α. δὸς μᾶζαν ἑτέραν ἐξ ὀνίδων πεπλασμένην.
ΟΙ. Β. ἰδοὺ μάλ' αὖθις. ποῦ γὰρ ἣν νῦν δὴ 'φερον;
ἢ κατέφαγεν; ΟΙ. Α. μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἐξαρπάσας
ὅλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τρίβε πολλὰς καὶ πυκνάς.
ΟΙ. Β. ἄνδρες κοπρολόγοι, προσλάβεσθε πρὸς θεῶν,
εἰ μή με βούλεσθ' ἀποπνιγέντα περιιδεῖν.
ΟΙ. Α. ἑτέραν ἑτέραν δὸς παιδὸς ἡταιρηκότος·
τετριμμένης γάρ φησιν ἐπιθυμεῖν. ΟΙ. Β. ἰδού.
ἑνὸς μέν, ὦνδρες, ἀπολελύσθαι μοι δοκῶ·
οὐδεὶς γὰρ ἂν φαίη με μάττοντ' ἐσθίειν.
ΟΙ. Α. αἰβοῖ, φέρ' ἄλλην χἀτέραν μοι χἀτέραν,
καὶ τρῖβ' ἔθ' ἑτέρας. ΟΙ. Β. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ·
οὐ γὰρ ἔθ' οἷός τ' εἴμ' ὑπερέχειν τῆς ἀντλίας.
ΟΙ. Α. αὐτὴν ἄρ' οἴσω ξυλλαβὼν τὴν ἀντλίαν.
ΟΙ. Β. νὴ τὸν Δί' ἐς κόρακάς γε, καὶ σαυτόν γε πρός.
ὑμῶν δέ γ' εἴ τις οἶδ' ἐμοὶ κατειπάτω
πόθεν ἂν πριαίμην ῥῖνα μὴ τετρημένην.
οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον
ἢ κανθάρῳ μάττοντα παρέχειν ἐσθίειν.
ὗς μὲν γάρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων,
φαύλως ἐρείδει· τοῦτο δ' ὑπὸ φρονήματος
βρενθύεταί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ,
ἢν μὴ παραθῶ τρίψας δι' ἡμέρας ὅλης
ὥσπερ γυναικὶ γογγύλην μεμαγμένην.
ἀλλ' εἰ πέπαυται τῆς ἐδωδῆς σκέψομαι
τηδὶ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μή μ' ἴδῃ.
ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων
τέως ἕως σαυτὸν λάθοις διαρραγείς.
οἷον δὲ κύψας ὁ κατάρατος ἐσθίει,
ὥσπερ παλαιστής, παραβαλὼν τοὺς γομφίους,
καὶ ταῦτα τὴν κεφαλήν τε καὶ τὼ χεῖρέ πως
ὡδὶ περιάγων, ὥσπερ οἱ τὰ σχοινία
τὰ παχέα συμβάλλοντες ἐς τὰς ὁλκάδας.
ΟΙ. Α. μιαρὸν τὸ χρῆμα καὶ κάκοσμον καὶ βορόν,
χὤτου ποτ' ἐστὶ δαιμόνων ἡ προσβολὴ
οὐκ οἶδ'. Ἀφροδίτης μὲν γὰρ οὔ μοι φαίνεται,
οὐ μὴν Χαρίτων γε. ΟΙ. Β. τοῦ γάρ ἐστ'; ΟΙ. Α. οὐκ ἔσθ' ὅπως
τοῦτ' ἔστι τὸ τέρας οὐ Διὸς σκαταιβάτου.
ΟΙ. Β. οὐκοῦν ἂν ἤδη τῶν θεατῶν τις λέγοι
νεανίας δοκησίσοφος "τὸ δὲ πρᾶγμα τί;
ὁ κάνθαρος δὲ πρὸς τί;" κᾆτ' αὐτῷ γ' ἀνὴρ
Ἰωνικός τίς φησι παρακαθήμενος
"δοκέω μέν, ἐς Κλέωνα τοῦτ' αἰνίσσεται,
ὡς κεῖνος ἀναιδέως σπατίλην ἐσθίει."
ἀλλ' εἰσιὼν τῷ κανθάρῳ δώσω πιεῖν.
ΟΙ. Α. ἐγὼ δὲ τὸν λόγον γε τοῖσι παιδίοις
καὶ τοῖσιν ἀνδρίοισι καὶ τοῖς ἀνδράσιν
καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω
καὶ τοῖς ὑπερηνορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα.
ὁ δεσπότης μου μαίνεται καινὸν τρόπον,
οὐχ ὅνπερ ὑμεῖς, ἀλλ' ἕτερον καινὸν πάνυ.
δι' ἡμέρας γὰρ ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπων
ὡδὶ κεχηνὼς λοιδορεῖται τῷ Διί,
καί φησιν "ὦ Ζεῦ, τί ποτε βουλεύει ποιεῖν;
κατάθου τὸ κόρημα· μὴ 'κκόρει τὴν Ἑλλάδα."

ΤΡΥΓΑΙΟΣ.

ἔα ἔα.
ΟΙ. Α. σιγήσαθ', ὡς φωνῆς ἀκούειν μοι δοκῶ.
ΤΡ. ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις ποθ' ἡμῶν τὸν λεών;
λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας.
ΟΙ. Α. τοῦτ' ἔστι τουτὶ τὸ κακὸν αὔθ' οὑγὼ 'λεγον.
τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε·
ἃ δ' εἶπε πρῶτον ἡνίκ' ἤρχεθ' ἡ χολή.
πεύσεσθ'. ἔφασκε γὰρ πρὸς αὑτὸν ἐνθαδὶ
"πῶς ἂν ποτ' ἀφικοίμην ἂν εὐθὺ τοῦ Διός;"
ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος,
πρὸς ταῦτ' ἀνηρριχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν,
ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταρρυείς.
ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι
εἰσήγαγ' Αἰτναῖον μέγιστον κάνθαρον,
κἄπειτα τοῦτον ἱπποκομεῖν μ' ἠνάγκασεν,
καὐτὸς καταψῶν αὐτὸν ὥσπερ πωλίον,
ὦ Πηγάσειον, φησί, γενναῖον πτερόν,
ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών.
ἀλλ' ὅ τι ποιεῖ τηδὶ διακύψας ὄψομαι.
οἴμοι τάλας· ἴτε δεῦρο δεῦρ', ὦ γείτονες·
ὁ δεσπότης γάρ μου μετέωρος αἴρεται
ἱππηδὸν ἐς τὸν ἀέρ' ἐπὶ τοῦ κανθάρου.
ΤΡ. ἥσυχος ἥσυχος, ἠρέμα, κάνθων·
μή μοι σοβαρῶς χώρει λίαν
εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς ῥώμῃ πίσυνος,
πρὶν ἂν ἰδίῃς καὶ διαλύσῃς
ἄρθρων ἶνας πτερύγων ῥύμῃ.
καὶ μὴ πνεῖ μοι κακόν, ἀντιβολῶ σ'·
εἰ δὲ ποιήσεις τοῦτο, κατ' οἴκους
αὐτοῦ μεῖνον τοὺς ἡμετέρους.
ΟΙ. Α. ὦ δέσποτ' ἄναξ, ὡς παραπαίεις.
ΤΡ. σίγα σίγα.
ΟΙ. Α. ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς;
ΤΡ. ὑπὲρ Ἑλλήνων πάντων πέτομαι,
τόλμημα νέον παλαμησάμενος.
ΟΙ. Α. τί πέτει; τί μάτην οὐχ ὑγιαίνεις;
ΤΡ. εὐφημεῖν χρὴ καὶ μὴ φλαῦρον
μηδὲν γρύζειν, ἀλλ' ὀλολύζειν·
τοῖς τ' ἀνθρώποισι φράσον σιγᾶν,

1–81. ΟΙΚΕΤΗΣ Α. — ΟΙΚΕΤΗΣ Β.] Sic Brunckius. In ed. Ald. et codicibus prior servus sigla Οἰ., alter ἕτ. (i. e. ἕτερος) significatur, versibus sic inter eos distributis: 1. Οἰ. αἶρ' —. 2. ἕτ. ἰδού. οἰ. δὸς — ἀπολουμένῳ. 3. ἕτ. καὶ μήποτ' —. 4. οἰ. δὸς —. 5. ἕτ. ἰδοὺ μάλ' αὖθις. οἰ. ποῦ — κατέφαγεν. 6. ἕτ. μὰ τὸν — ποδοῖν. 8. οἰ. ἀλλ' —. 9. ἕτ. ἄνδρες —. 11. οἰ. ἑτέραν — ἐπιθυμεῖν. 12. ἕτ. ἰδού —. 15. οἰ. αἰβοῖ —. 16. ἕτ. μὰ τὸν — ἀντλίαν. 19. οἰ. νὴ τὸν —. 20—39. ἕτ. ὑμῶν —. 40—42. οἰ. οὐκ —. 43—49. ἕτ. οὐκοῦν —. 50—61. οἰ. ἐγὼ —. (62. 63. τρυ. i. e. Τρυγαῖος.) 64—81. οἰ. In quibus quae perversa sunt partim Dobraeus, partim Beerius, quem v. p. 156., partim Meinekius correxerunt. 5. 'φερον Meinekius] 'φερες 6. ἢ D.] οὐ 7. περικυλίσας Bentleius] περικυκλίσας 16. ἔθ' addidit D. ἑτέρας RV. ἑτέρας γε ceteri. 18. ξυλλαβὼν RV et Suidas s. v. ἀντλία. προσλαβὼν ceteri et schol. 32. λάθοις Reisigius] λάθῃς 42. σκαταιβάτου Meinekius] καταιβάτου. Scholiasta, παίζει καταιβάτην (recte Meinekius σκαταιβάτην) αὐτὸν καλῶν, ἐπεὶ σκάτοις τρέφεται ὁ κάνθαρος.

47. αἰνίσσεται Dobraeus] αἰνίττεται 48. ἀναιδέως RV. ἀναιδῶς ceteri. σπατίλην Elmsleius] τὴν σπατίλην 52. ὑπερτάτοισιν Paris. B. ὑπὲρ τούτοισιν ceteri. 60. ἔα ἔα servo continuatum in libris Trygaeo tribuit Brunckius. 70. ἀνηρριχᾶτ' D.] ἀνερριχᾶτ'. ἀναρριχᾶτ' Etym. M. p. 99, 29. qui ib. lin. 8. imperfectum ponit ἀνηρριχώμην: de quo dixit L. Dindorfius in Thesauro s. hoc v. p. 545. 76. Πηγάσειον D. in Thesauro vol. 6. p. 1032. πηγάσιον RV. πηγάσιόν μοι ceteri. 90. ΟΙ. Α.] Α hic et in sequentibus om. libri. Male Brunckius omnia Οἰκέτῃ Β. tribuit. 98. ἀνθρώποισι] ἀνθρώποις R. ἀνθρώποις φράζω Dobraeus.

τούς τε κοπρῶνας καὶ τὰς λαύρας
καιναῖς πλίνθοισιν ἀποικοδομεῖν,
καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλῄειν.
ΟΙ. Α. οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομ', ἢν μή μοι φράσῃς
ὅποι πέτεσθαι διανοεῖ. ΤΡ. τί δ' ἄλλο γ' ἢ
ὡς τὸν Δί' ἐς τὸν οὐρανόν; ΟΙ. Α. τίνα νοῦν ἔχων;
ΤΡ. ἐρησόμενος ἐκεῖνον Ἑλλήνων πέρι
ἁπαξαπάντων ὅ τι ποιεῖν βουλεύεται.
ΟΙ. Α. ἐὰν δὲ μή σοι καταγορεύσῃ; ΤΡ. γράψομαι
Μήδοισιν αὐτὸν προδιδόναι τὴν Ἑλλάδα.
ΟΙ. Α. μὰ τὸν Διόνυσον οὐδέποτε ζῶντός γ' ἐμοῦ.
ΤΡ. οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἀλλ'. ΟΙ. Α. ἰοὺ ἰοὺ ἰού·
ὦ παιδί', ὁ πατὴρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται
ὑμᾶς ἐρήμους ἐς τὸν οὐρανὸν λάθρα.
ἀλλ' ἀντιβολεῖτε τὸν πατέρ', ὦ κακοδαίμονα.

ΚΟΡΗ.

ὦ πάτερ ὦ πάτερ, ἆρ' ἔτυμός γε
δώμασιν ἡμετέροις φάτις ἥκει
ὡς σὺ μετ' ὀρνίθων προλιπὼν ἐμὲ
ἐς κόρακας βαδιεῖ μεταμώνιος;
ἔστι τι τῶνδ' ἐτύμως; εἴπ', ὦ πάτερ, εἴ τι φι-
λεῖς με. [ὑμῖν,
ΤΡ. δοξάσαι ἔστι, κόραι· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἄχθομαι
ἡνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον πάππαν με καλοῦσαι,
ἔνδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ᾖ πάνυ πάμπαν.
ἢν δ' ἐγὼ εὖ πράξας ἔλθω πάλιν, ἕξετ' ἐν ὥρᾳ
κολλύραν μεγάλην καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ.
ΚΟ. καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται;
ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει σε ταύτην τὴν ὁδόν.
ΤΡ. πτηνὸς πορεύσει πῶλος· οὐ ναυσθλώσομαι.
ΚΟ. τίς δ' ἡ 'πίνοιά σοὔστιν ὥστε κάνθαρον
ζεύξαντ' ἐλαύνειν ἐς θεούς, ὦ παππία;
ΤΡ. ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξηυρέθη
μόνος πετηνῶν ἐς θεοὺς ἀφιγμένος.
ΚΟ. ἄπιστον εἶπας μῦθον, ὦ πάτερ πάτερ,
ὅπως κάκοσμον ζῷον ἦλθεν ἐς θεούς.
ΤΡ. ἦλθεν κατ' ἔχθραν ἀετοῦ πάλαι ποτέ,
ᾠ' ἐκκυλίνδων κἀντιτιμωρούμενος.
ΚΟ. οὐκοῦν ἐχρῆν σε Πηγάσου ζεῦξαι πτερόν,
ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτερος.
ΤΡ. ἀλλ' ὦ μέλ' ἄν μοι σιτίων διπλῶν ἔδει·
νῦν δ' ἅττ' ἂν αὐτὸς καταφάγω τὰ σιτία,
τούτοισι τοῖς αὐτοῖσι τοῦτον χορτάσω.
ΚΟ. τί δ', ἢν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος;
πῶς ἐξολισθεῖν πτηνὸς ὢν δυνήσεται;
ΤΡ. ἐπίτηδες εἶχον πηδάλιον, ᾧ χρήσομαι·
τὸ δὲ πλοῖον ἔσται Ναξιουργὴς κάνθαρος.
ΚΟ. λιμὴν δὲ τίς σε δέξεται φορούμενον;
ΤΡ. ἐν Πειραιεῖ δήπου 'στὶ Κανθάρου λιμήν.
ΚΟ. ἐκεῖνο τήρει, μὴ σφαλεὶς καταρρυῇς
ἐντεῦθεν, εἶτα χωλὸς ὢν Εὐριπίδῃ
λόγον παράσχῃς καὶ τραγῳδία γένῃ.
ΤΡ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'. ἀλλὰ χαίρετε.
ὑμεῖς δέ γ', ὑπὲρ ὧν τοὺς πόνους ἐγὼ πονῶ,
μὴ βδεῖτε μηδὲ χέζεθ' ἡμερῶν τριῶν·
ὡς εἰ μετέωρος οὗτος ὢν ὀσφρήσεται,
κάτω κάρα ῥίψας με βουκολήσεται.
ἀλλ' ἄγε, Πήγασε, χώρει χαίρων,
χρυσοχαλίνων πάταγον ψαλίων
διακινήσας φαιδροῖς ὠσίν.
τί ποιεῖς τί ποιεῖς; ποῖ παρακλίνεις
τοὺς μυκτῆρας πρὸς τὰς λαύρας;
ἵει σαυτὸν θαρρῶν ἀπὸ γῆς,
κᾆτα δρομαίαν πτέρυγ' ἐκτείνων
ὀρθὸς χώρει Διὸς εἰς αὐλάς,
ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων,
ἀπὸ δ' ἡμερινῶν σίτων πάντων.
ἄνθρωπε, τί δρᾷς, οὗτος ὁ χέζων
ἐν Πειραιεῖ παρὰ ταῖς πόρναις;
ἀπολεῖς μ' ἀπολεῖς. οὐ κατορύξεις,
κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλήν,
κἀπιφυτεύσεις ἕρπυλλον ἄνω,
καὶ μύρον ἐπιχεῖς; ὡς ἤν τι πεσὼν
ἐνθένδε πάθω, τοὐμοῦ θανάτου
πέντε τάλανθ' ἡ πόλις ἡ Χίων
διὰ τὸν σὸν πρωκτὸν ὀφλήσει.
οἴμ' ὡς δέδοικα κοὐκέτι σκώπτων λέγω.
ὦ μηχανοποιέ, πρόσεχε τὸν νοῦν ὡς ἐμέ·
ἤδη στρέφει τι πνεῦμα περὶ τὸν ὀμφαλόν,
κεἰ μὴ φυλάξει, χορτάσω τὸν κάνθαρον.
ἀτὰρ ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν ἐμοὶ δοκῶ,
καὶ δὴ καθορῶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Διός.
τίς ἐν Διὸς θύραισιν; οὐκ ἀνοίξετε;

ΕΡΜΗΣ.

πόθεν βροτοῦ με προσέβαλ'; ὦναξ Ἡράκλεις,
τουτὶ τί ἐστι τὸ κακόν; ΤΡ. ἱπποκάνθαρος.
ΕΡ. ὦ βδελυρὲ καὶ τολμηρὲ κἀναίσχυντε σὺ
καὶ μιαρὲ καὶ παμμίαρε καὶ μιαρώτατε,
πῶς δεῦρ' ἀνῆλθες, ὦ μιαρῶν μιαρώτατε;
τί σοί ποτ' ἔστ' ὄνομ'; οὐκ ἐρεῖς; ΤΡ. μιαρώτα-
τος. [τατος.
ΕΡ. ποδαπὸς τὸ γένος δ' εἶ; φράζε μοι. ΤΡ. μιαρώ-
ΕΡ. πατὴρ δέ σοι τίς ἐστ'; ΤΡ. ἐμοί; μιαρώτατος.
ΕΡ. οὔ τοι μὰ τὴν Γῆν ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ,
εἰ μὴ κατερεῖς μοι τοὔνομ' ὅ τι ποτ' ἔστι σοι.
ΤΡ. Τρυγαῖος Ἀθμονεύς, ἀμπελουργὸς δεξιός,
οὐ συκοφάντης οὐδ' ἐραστὴς πραγμάτων.
ΕΡ. ἥκεις δὲ κατὰ τί; ΤΡ. τὰ κρέα ταυτί σοι φέρων.
ΕΡ. ὦ δειλακρίων, πῶς ἦλθες; ΤΡ. ὦ γλίσχρων, ὁρᾷς
ὡς οὐκέτ' εἶναί σοι δοκῶ μιαρώτατος;
ἴθι νυν, κάλεσόν μοι τὸν Δί'. ΕΡ. ἰὴ ἰὴ ἰή,
ὅτ' οὐδὲ μέλλεις ἐγγὺς εἶναι τῶν θεῶν·
φροῦδοι γὰρ ἐχθὲς εἰσιν ἐξῳκισμένοι. [πάνυ,
ΤΡ. ποῖ γῆς; ΕΡ. ἰδοὺ γῆς. ΤΡ. ἀλλὰ ποῖ; ΕΡ. πόρρω
ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τοὐρανοῦ τὸν κύτταρον.
ΤΡ. πῶς οὖν σὺ δῆτ' ἐνταῦθα κατελείφθης μόνος;

---

100. ἀποικοδομεῖν Florens Christianus] ἀνοικοδομεῖν 101. ἐπικλῄειν Meinekius] ἐπικλείειν · 110. ἰοὺ ter posuit Kusterus, bis est in R et ceteris, ut opinor, codicibus, quater in ed. Ald. Quum ἰοὺ duplicari, non triplicari, soleat, conici potest, ΤΡ. οὐκ — ἀλλα. ΟΙ. Α. κακοδαίμων ἐγώ. (ut est in Vesp. v. 1166.), interiectione ἰοὺ ἰοὺ extra versum addita. 114. ΚΟΡΗ Brunckius. In Ald. et, ut opinor, in codicibus Παι. (i. e. παῖδες) Manifestum autem est plures hic in scenam productas esse puellas, etsi una tantum loquitur. ἆρ'] ἦ ῥ' scholiasta. 130. πετηνῶν R] πετεινῶν ceteri.

152. κάτω κάρα D.] κατωκάρα 155. χρυσοχαλίνων Bergkius] χρυσοχάλινον (χρυσοχαλινῶν, hoc accentu, codex Suidae s. v. ψαλίοις ap. Porsonum): quod ipsum quoque dici potuit, ut κροτάλων χειροτυπὴς πάταγος dixit Meleager Anth. Pal. 5, 175. 161. ὀρθὸς V. ὀρθῶς ceteri. 163. ἀπὸ δ' V. ἀπὸ θ' ceteri. σίτων Porsonus] σιτίων 175. στρέφει D.] στροφεῖ 176. φυλάξει Reiskius] φυλάξεις 180. προσέβαλ'] προσέβαλεν RV. 182. βδελυρὲ ex Suida s. v. μιαροί] μιαρὲ libri, ut Suidas s. v. τολμῆσαι. 185. ἔστ' ὄνομ' V et Par. B. cum Suida s. v. μιαροί. ἔστιν ὄνομ' R. ἐστὶ τοὔνομ' Ald. 187. ἔστ' Bentleius] ἔστιν 190. Τρυγαῖος] Hunc accentum probasse Herodianum, alios Τρύγαιος scripsisse annotavit scholiasta ad v. 62. 195. Triplex ἰὴ non minus suspectum quam triplex ἰοὺ v. 110. Fortasse scribendum ἴθι νυν, κάλεσόν μοι τὸν Δία δεῦρ'. ΕΡ. ἰὴ ἰή.

ΕΡ. τὰ λοιπὰ τηρῶ σκευάρια τὰ τῶν θεῶν,
χυτρίδια καὶ σανίδια κἀμφορείδια.
ΤΡ. ἐξῳκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα;
ΕΡ. Ἕλλησιν ὀργισθέντες. εἶτ' ἐνταῦθα μέν,
ἵν' ἦσαν αὐτοί, τὸν Πόλεμον κατῴκισαν,
ὑμᾶς παραδόντες δρᾶν ἀτεχνῶς ὅ τι βούλεται·
αὐτοὶ δ' ἀνῳκίσανθ' ὅπως ἀνωτάτω,
ἵνα μὴ βλέποιεν μαχομένους ὑμᾶς ἔτι
μηδ' ἀντιβολούντων μηδὲν αἰσθανοίατο.
ΤΡ. τοῦ δ' οὕνεχ' ἡμᾶς ταῦτ' ἔδρασαν; εἰπέ μοι.
ΕΡ. ὁτιὴ πολεμεῖν ᾑρεῖσθ' ἐκείνων πολλάκις
σπονδὰς ποιούντων· κεἰ μὲν οἱ Λακωνικοὶ
ὑπερβάλοιντο μικρόν, ἔλεγον ἂν ταδί
"ναὶ τὼ σιώ, νῦν ὡττικίων δωσεῖ δίκαν."
εἰ δ' αὖ τι πράξαιτ' ἀγαθὸν ἀττικωνικοὶ
κἄλθοιεν οἱ Λάκωνες εἰρήνης πέρι,
ἐλέγετ' ἂν ὑμεῖς εὐθὺς "ἐξαπατώμεθα
νὴ τὴν Ἀθηνᾶν, νὴ Δί', οὐχὶ πειστέον·
ἥξουσι καὖθις, ἢν ἔχωμεν τὴν Πύλον."
ΤΡ. ὁ γοῦν χαρακτὴρ ἡμεδαπὸς τῶν ῥημάτων.
ΕΡ. ὧν οὕνεκ' οὐκ οἶδ' εἴ ποτ' Εἰρήνην ἔτι
τὸ λοιπὸν ὄψεσθ'. ΤΡ. ἀλλὰ ποῖ γὰρ οἴχεται;
ΕΡ. ὁ Πόλεμος αὐτὴν ἐνέβαλ' εἰς ἄντρον βαθύ.
ΤΡ. ἐς ποῖον; ΕΡ. ἐς τουτὶ τὸ κάτω. κἄπειθ' ὁρᾷς
ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων,
ἵνα μὴ λάβητε μηδέποτ' αὐτήν. ΤΡ. εἰπέ μοι,
ἡμᾶς δὲ δὴ τί δρᾶν παρασκευάζεται;
ΕΡ. οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, ὅτι θυείαν ἑσπέρας
ὑπερφυᾶ τὸ μέγεθος εἰσηνέγκατο.
ΤΡ. τί δῆτα ταύτῃ τῇ θυείᾳ χρήσεται;
ΕΡ. τρίβειν ἐν αὐτῇ τὰς πόλεις βουλεύεται.
ἀλλ' εἶμι· καὶ γὰρ ἐξιέναι, γνώμην ἐμήν,
μέλλει· θορυβεῖ γοῦν ἔνδοθεν. ΤΡ. οἴμοι δείλαιος.
φέρ' αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὥσπερ ᾐσθόμην
καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας.

ΠΟΛΕΜΟΣ.

ἰὼ βροτοὶ βροτοὶ βροτοὶ πολυτλήμονες,
ὡς αὐτίκα μάλα τὰς γνάθους ἀλγήσετε.
ΤΡ. ὦναξ Ἄπολλον, τῆς θυείας τοῦ πλάτους.
ὅσον κακὸν καὶ τοῦ Πολέμου τοῦ βλέμματος.
ἆρ' οὗτός ἐστ' ἐκεῖνος ὃν καὶ φεύγομεν,
ὁ δεινός, ὁ ταλαύρινος, ὁ κατὰ τοῖν σκελοῖν;
ΠΟ. ἰὼ Πρασιαὶ τρὶς ἄθλιαι καὶ πεντάκις
καὶ πολλοδεκάκις, ὡς ἀπολεῖσθε τήμερον.
ΤΡ. τουτὶ μέν, ἄνδρες, οὐδὲν ἡμῖν πρᾶγμά πω·
τὸ γὰρ κακὸν τοῦτ' ἐστὶ τῆς Λακωνικῆς.
ΠΟ. ὦ Μέγαρα Μέγαρ', ὡς ἐπιτετρίψεσθ' αὐτίκα
ἁπαξάπαντα καταμεμυττωτευμένα.
ΤΡ. βαβαὶ βαβαιάξ, ὡς μεγάλα καὶ δριμέα
τοῖσιν Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαύματα.
ΠΡ. ἰὼ Σικελία, καὶ σὺ δ' ὡς ἀπόλλυσαι.
ΤΡ. οἵα πόλις τάλαινα διακναισθήσεται.
ΠΟ. φέρ' ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτὶ τἀττικόν.
ΤΡ. οὗτος, παραινῶ σοι μέλιτι χρῆσθἀτέρῳ.
τετρωβόλου τοῦτ' ἐστι· φείδου τἀττικοῦ.
ΠΟ. παῖ παῖ Κυδοιμέ.

ΚΥΔΟΙΜΟΣ.

τί με καλεῖς; ΠΟ. κλαύσει μα-
ἕστηκας ἀργός; οὑτοσί σοι κόνδυλος. [κρά.
ΤΡ. ὡς δριμύς. ΚΥ. οἰμοιμοῖ τάλας, ὦ δέσποτα.
ΤΡ. μῶν τῶν σκορόδων ἐνέβαλεν ἐς τὸν κόνδυλον;
ΠΟ. οἴσεις ἀλετρίβανον τρέχων; ΚΥ. ἀλλ', ὦ μέλε,
οὐκ ἔστιν ἡμῖν· ἐχθὲς εἰσῳκίσμεθα.
ΠΟ. οὔκουν παρ' Ἀθηναίων γε μεταθρέξει ταχύ;
ΚΥ. ἔγωγε νὴ Δί'· εἰ δὲ μή, 'γὼ κλαύσομαι.
ΤΡ. ἄγε δή, τί δρῶμεν, ὦ πονήρ' ἀνθρώπια;
ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον ἡμῖν ὡς μέγας·
εἴπερ γὰρ ἥξει τὸν ἀλετρίβανον φέρων,
τούτῳ ταράξει τὰς πόλεις καθήμενος.
ἀλλ', ὦ Διόνυσ', ἀπόλοιτο καὶ μὴ 'λθοι φέρων.
ΠΟ. οὗτος. ΚΥ. τί ἔστιν; ΠΟ. οὐ φέρεις; ΚΥ. τὸ
ἀπόλωλ' Ἀθηναίοισιν ἀλετρίβανος, [δεῖνα γάρ,
ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.
ΤΡ. εὖ γ', ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία, ποιῶν
ἀπόλωλ' ἐκεῖνος κἀν δέοντι τῇ πόλει. 272
ΠΟ. οὔκουν ἕτερόν γέ τιν' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει 271
ἀνύσας τι; ΚΥ. ταῦτ', ὦ δέσποθ'. ΠΟ. ἧκέ νυν
ΤΡ. ὦνδρες, τί πεισόμεσθα; νῦν ἀγὼν μέγας. [ταχύ.
ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει
μεμυημένος, νῦν ἐστιν εὔξασθαι καλὸν
ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.
ΚΥ. οἴμοι τάλας, οἴμοι γε, κᾆτ' οἴμοι μάλα.
ΠΟ. τί ἔστι; μῶν οὐκ αὖ φέρεις; ΚΥ. ἀπόλωλε γὰρ
καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοισιν ἀλετρίβανος.
ΠΟ. πῶς, ὦ πανοῦργ'; ΚΥ. ἐς τἀπὶ Θρᾴκης χωρία
χρήσαντες ἑτέροις αὐτὸν εἶτ' ἀπώλεσαν.
ΤΡ. εὖ γ' εὖ γε ποιήσαντες, ὦ Διοσκόρω.
ἴσως ἂν εὖ γένοιτο· θαρρεῖτ', ὦ βροτοί.
ΠΟ. ἀπόφερε τὰ σκεύη λαβὼν ταυτὶ πάλιν·
ἐγὼ δὲ δοίδυκ' εἰσιὼν ποιήσομαι.
ΤΡ. νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος,
ὃ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας,
ὡς ἥδομαι καὶ χαίρομαι κεὐφραίνομαι.
νῦν ἐστιν ἡμῖν, ὦνδρες Ἕλληνες, καλὸν
ἀπαλλαγεῖσι πραγμάτων τε καὶ μαχῶν
ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην,
πρὶν ἕτερον αὖ δοίδυκα κωλῦσαί τινα.
ἀλλ', ὦ γεωργοὶ κἄμποροι καὶ τέκτονες
καὶ δημιουργοὶ καὶ μέτοικοι καὶ ξένοι

273. ἢ πρίν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι.

---

202. κἀμφορείδια Dawesius] κἀμφορίδια 210. οὕνεχ' Brunckius] εἵνεχ' 211. ὁτιὴ Bentleius] ὅτι 214. 215. ὡττικίων — ἀττικωνικοὶ Cobetus] ἀττικίων — ἀττικωνικοί 214. δωσεῖ δίκαν Cobetus] δώσει δίκην 215. πράξαιτ' Bekkerus] πράξαιντ' 218. Ἀθηνᾶν, νὴ Δί', οὐχὶ] Ἀηναίαν· μὰ Δί' οὐχὶ Meinekius. 219. Πύλον] πόλιν RV. Utrumque memorat scholiasta. 220. ΤΡ. addidit Brunckius. 223. Post hunc versum in libris quibusdam additum esse τί φησί (Trygaeo tribuendum), quod τί φῄς scribendum esse monet Bambergius, annotavit scholiasta ad v. 173. 232. γνώμην] γνώμην γ' Herwerdenus. 242. τρὶς ἄθλιαι Dobraeus] τρισάθλιαι 246. ἐπιτετρίψεσθ' Elmsleius] ἐπιτρίψεσθ' 251. ΤΡ. addidit Dobraeus. οἵα] Sic etiam apud Harpocrat. s. v. Κεῖοι. οἵ' ἡ Blomfieldus ad Aeschyli Agam. p. 158.

253. σοι addunt codices, om. Ald. χρῆσθαι 'τέρῳ (debebat χρῆσθἀτέρῳ) Brunckius] χρῆσθαι θἀτέρῳ 254. τετρωβόλου Kusterus] τετρώβολον 257. 258. Κυδοιμῷ tribuit V. 257. ΤΡ. addidit Hermannus. οἰμοιμοῖ D.] οἴμοι RV. οἴμοι μοι ceteri. 258. ΤΡ. addidit Hermannus. ἐνέβαλεν Hermannus] ἐνέβαλες 260. ἐχθὲς] χθὲς γὰρ Halbertsma. 261. γε addidit D. Post 261. in libris quibusdam addi ἰὴ ἰή (Trygaeo tribuendum) annotavit scholiasta ad v. 173. 262. εἰ δὲ μή, 'γὼ κλαύσομαι Meinekius] εἰ δὲ μή γε, κλαύσομαι 269. Ἀθηναίοισιν ἀλετρίβανος Porsonus] Ἀθηναίοις ἀλετρίβανος 271. πότνια δέσποιν' Parisinus. δέσποινα πότνι' ceteri. 273. Versum spurium eiecit D. εἰ πρὶν legisse videtur scholiasta, qui explicat εἴπερ πρὸ τοῦ ἀπολέσαι τὰ πράγματα ἡμῶν ἀπώλετο. 274. γέ τιν' D.] γέ τι R. δῆτ' ceteri. 280. κᾆτ' Dobraeus] κἀτ' μάλα] μάλ' αὖ Dobraeus.

282. Λακεδαιμονίοισιν ἀλετρίβανος Porsonus] Λακεδαιμονίοις ἀλετρίβανος

καὶ νησιῶται, δεῦρ' ἴτ', ὦ πάντες λεῴ,
ὡς τάχιστ' ἅμας λαβόντες καὶ μοχλοὺς καὶ σχοινία·
νῦν γὰρ ἡμῖν ἁρπάσαι πάρεστιν ἀγαθοῦ δαίμονος.

ΧΟΡΟΣ.

δεῦρο πᾶς χώρει προθύμως εὐθὺ τῆς σωτηρίας.
ὦ Πανέλληνες, βοηθήσωμεν, εἴπερ πώποτε,
τάξεων ἀπαλλαγέντες καὶ κακῶν φοινικικῶν·
ἡμέρα γὰρ ἐξέλαμψεν ἥδε μισολάμαχος.
πρὸς τάδ' ἡμῖν, εἴ τι χρὴ δρᾶν, φράζε κἀρχιτεκτόνει·
οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως ἀπειπεῖν ἂν δοκῶ μοι τήμερον,
πρὶν μοχλοῖς καὶ μηχαναῖσιν ἐς τὸ φῶς ἀνελκύσαι
τὴν θεῶν πασῶν μεγίστην καὶ φιλαμπελωτάτην.
ΤΡ. οὐ σιωπήσεσθ', ὅπως μὴ περιχαρεῖς τῷ πράγματι
τὸν Πόλεμον ἐκζωπυρήσετ' ἔνδοθεν κεκραγότες;
ΧΟ. ἀλλ' ἀκούσαντες τοιούτου χαίρομεν κηρύγματος.
οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἥκειν σιτί' ἡμερῶν τριῶν.
ΤΡ. εὐλαβεῖσθέ νυν ἐκεῖνον τὸν κάτωθεν Κέρβερον,
μὴ παφλάζων καὶ κεκραγώς, ὥσπερ ἡνίκ' ἐνθάδ' ἦν, [σαι.
ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται τὴν θεὸν μὴ 'ξελκύ-
ΧΟ. οὔτι καὶ νῦν ἔστιν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται,
ἢν ἅπαξ ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς. ἰοῦ ἰοῦ.
ΤΡ. ἐξολεῖτέ μ', ὦνδρες, εἰ μὴ τῆς βοῆς ἀνήσετε·
ἐκδραμὼν γὰρ πάντα ταυτὶ ξυνταράξει τοῖν ποδοῖν.
ΧΟ. ὡς κυκάτω καὶ πατείτω πάντα καὶ ταραττέτω·
οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον παυσαίμεθ' ἄν.
ΤΡ. τί τὸ κακόν; τί πάσχετ', ὦνδρες; μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα.
ΧΟ. ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ', ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς
οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύετον.
ΤΡ. μή τι καὶ νυνί γ' ἔτ', ἀλλὰ παῦε παῦ' ὀρχούμενος.
ΧΟ. ἢν ἰδού, καὶ δὴ πέπαυμαι. ΤΡ. φῄς γε, παύει δ' οὐδέπω.
ΧΟ. ἓν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι, καὶ μηκέτι.
ΤΡ. τοῦτό νυν, καὶ μηκέτ' ἄλλο μηδὲν ὀρχήσησθ' ἔτι.
ΧΟ. οὐκ ἂν ὀρχησαίμεθ', εἴπερ ὠφελήσαιμέν τί σε.
ΤΡ. ἀλλ' ὁρᾶτ', οὔπω πέπαυσθε. ΧΟ. τουτογὶ νὴ τὸν
τὸ σκέλος ῥίψαντες ἤδη λήγομεν τὸ δεξιόν. [Δία
ΤΡ. ἐπιδίδωμι τοῦτό γ' ὑμῖν, ὥστε μὴ λυπεῖν ἔτι.
ΧΟ. ἀλλὰ καὶ τἀριστερόν τοί μοὖστ' ἀναγκαίως ἔχον.
ἥδομαι γὰρ καὶ γέγηθα καὶ πέπορδα καὶ γελῶ
μᾶλλον ἢ τὸ γῆρας ἐκδὺς ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα.
ΤΡ. μή τι καὶ νυνί γε χαίρετ'· οὐ γὰρ ἴστε πω σαφῶς·
ἀλλ' ὅταν λάβωμεν αὐτήν, τηνικαῦτα χαίρετε
καὶ βοᾶτε καὶ γελᾶτ'· ἤ-
δη γὰρ ἐξέσται τόθ' ὑμῖν
πλεῖν, μένειν, βινεῖν, καθεύδειν,
ἐς πανηγύρεις θεωρεῖν,
ἑστιᾶσθαι, κοτταβίζειν,
συβριάζειν,
ἰοῦ ἰοῦ κεκραγέναι.

346—360. = 385—399. = 582—600.
(at in Ranis 1370—1377. = 1482—1490. = 1491—1499.)

ΧΟ. εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην μέ ποτε τὴν ἡμέραν.
πολλὰ γὰρ ἀνεσχόμην πράγματά τε καὶ στιβάδας, ἃς ἔλαχε Φορμίων·
κοὐκέτ' ἄν μ' εὕροις δικαστὴν δριμὺν οὐδὲ δύσκολον, [πρὸ τοῦ,
οὐδὲ τοὺς τρόπους γε δήπου σκληρόν, ὥσπερ καὶ
ἀλλ' ἁπαλὸν ἄν μ' ἴδοις καὶ πολὺ νεώτερον ἀπαλλαγέντα πραγμάτων.
καὶ γὰρ ἱκανὸν χρόνον ἀπολλύμεθα καὶ κατατετρίμμεθα πλανώμενοι
ἐς Λύκειον κἀκ Λυκείου ξὺν δόρει ξὺν ἀσπίδι.
ἀλλ' ὅ τι μάλιστα χαριούμεθα ποιοῦντες, ἄγε
φράζε· σὲ γὰρ αὐτοκράτορ' εἵλετ' ἀγαθή τις ἡμῖν τύχη.
ΤΡ. φέρε δὴ κατίδω, πῇ τοὺς λίθους ἀφέλξομεν.
ΕΡ. ὦ μιαρὲ καὶ τολμηρέ, τί ποιεῖν διανοεῖ;
ΤΡ. οὐδὲν πονηρόν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλλικῶν.
ΕΡ. ἀπόλωλας, ὦ κακόδαιμον. ΤΡ. οὐκοῦν, ἢν λάχω.
Ἑρμῆς γὰρ ὢν κλήρῳ ποιήσεις οἶδ' ὅτι.
ΕΡ. ἀπόλωλας, ἐξόλωλας. ΤΡ. ἐς τίν' ἡμέραν;
ΕΡ. εἰς αὐτίκα μάλ'. ΤΡ. ἀλλ' οὐδὲν ἡμπόληκά πω,
οὔτ' ἄλφιτ' οὔτε τυρόν, ὡς ἀπολούμενος.
ΕΡ. καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε. ΤΡ. κᾆτα τῷ τρόπῳ
οὐκ ᾐσθόμην ἀγαθὸν τοσουτονὶ λαβών;
ΕΡ. ἆρ' οἶσθα θάνατον ὅτι προεῖφ' ὁ Ζεὺς ὃς ἂν
ταύτην ἀνορύττων εὑρεθῇ; ΤΡ. νῦν ἆρά με
ἅπασ' ἀνάγκη 'στ' ἀποθανεῖν; ΕΡ. εὖ ἴσθ' ὅτι.
ΤΡ. ἐς χοιρίδιόν μοί νυν δάνεισον τρεῖς δραχμάς·
δεῖ γὰρ μυηθῆναί με πρὶν τεθνηκέναι.
ΕΡ. ὦ Ζεῦ κεραυνοβρόντα. ΤΡ. μὴ πρὸς τῶν θεῶν
ἡμῶν κατείπῃς, ἀντιβολῶ σε, δέσποτα.
ΕΡ. οὐκ ἂν σιωπήσαιμι. ΤΡ. ναί, πρὸς τῶν κρεῶν
ἁγὼ προθύμως σοι φέρων ἀφικόμην.
ΕΡ. ἀλλ', ὦ μέλ', ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀμαλδυνθήσομαι,
εἰ μὴ τετορήσω ταῦτα καὶ λακήσομαι.
ΤΡ. μή νυν λακήσῃς, λίσσομαί σ', ὡρμήδιον. [μένοι,
εἰπέ μοι, τί πάσχετ', ὦνδρες; ἕστατ' ἐκπεπληγ-
ὦ πονηροί, μὴ σιωπᾶτ'· εἰ δὲ μή, λακήσεται.
ΧΟ. μηδαμῶς, ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μηδαμῶς, μή, μηδαμῶς,
εἴ τι κεχαρισμένον χοιρίδιον οἶσθα παρ' ἐμοῦ γε κατεδηδοκώς,
τοῦτο μὴ φαῦλον νόμιζ' ἐν τουτῳὶ τῷ πράγματι.
ΤΡ. οὐκ ἀκούεις οἷα θωπεύουσί σ', ὦναξ δέσποτα;
ΧΟ. ‒ ⏑ ⏑ ⏑ ‒ ⏑ ⏑ ⏑ ὥστε τήνδε μὴ λαβεῖν·
ἀλλὰ χάρισ', ὦ φιλανθρωπότατε καὶ μεγαλοδωρότατε δαιμόνων,

329. ὀρχήσησθ' Bekkerus] ὀρχήσεσθ' 334. τοί μοὖστ' D.] τοί μ' ἔστ' RV Paris. C. τι μ' ἔστ' ceteri. τι μοί 'στ' Brunckius. 341. βινεῖν D.] κινεῖν 344. συβριάζειν Meinekius Anal. Alex. p. 119. (cui fortasse praestat συρβιάζειν ab L. Dindorfio propositum in Thesauro vol. 7. p. 931.)] συβαρίζειν. Scriptura corrupta fraudem fecit Callistrato et Artemidoro, quorum interpretationes memorat scholiasta. 345. ἰοῦ ἰοῦ Hermannus] ἰού ἰού. Recto accentu 317. ubi vid. schol.

346. εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην μέ ποτε τὴν ἡμέραν D.] εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' (γένοιτο V) ἰδεῖν ταύτην με τὴν ἡμέραν ποτέ RV. εἰ γάρ μοι γένοιτ' ἰδεῖν ταύτην τὴν ἡμέραν ποτέ alii. εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν τὴν ἡμέραν ταύτην ποτέ Porsonus. 347. ἀνεσχόμην Brunckius] ἠνεσχόμην 354. ἀπολλύμεθα Kusterus] ἀπωλλύμεθα 357. ξὺν δόρει ξὺν ἀσπίδι Meinekius] σὺν δορὶ σὺν ἀσπίδι. σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι Choeroboscus p. 376, 19. qui hoc ex Sophoclis Μώμῳ sumtum esse annotavit. ξὺν δορὶ ξὺν ἀσπίδι libri in Vesp. 1081. Vid. Annot Oxon. p. 549. 361. πῇ Boissonadius] ποῖ
364. οὐκοῦν, ἢν λάχω] οὔκ, ἢν μὴ λάχω Dobraeus.
382. ὡρμήδιον (fortasse praestat Ἑρμήδιον) L. Dindorfius in Thesauro vol. 3. p. 2043.)] ὡρμίδιον. Conf. v. 924. 385. μηδαμῶς, μή] μὴ μηδαμῶς R. μὴ om. V. 388. νόμιζ' Bentleius] νομίζων τουτῳὶ Brunckius (ut τουτῳὶ τῷ πράγματι est in Lys. 615.)] τῷδε
390. Octo syllabarum defectum indicavit D. eiecto interpolatoris supplemento μὴ γένῃ παλίγκοτος ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν, quod Suidas quoque legit s. v. παλίγκοτος.

εἴ τι Πεισάνδρου βδελύττει τοὺς λόφους καὶ τὰς ὀφρῦς.
καί σε θυσίαισιν ἱεραῖσι προσόδοις τε μεγάλαισι διὰ παντός, ὦ δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.
ΤΡ. ἴθ', ἀντιβολῶ σ', ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα,
ἐπεί σε καὶ τιμῶσι μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ.
ΕΡ. κλέπται γάρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον ἢ πρὸ τοῦ.
ΤΡ. καί σοι φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα,
ὃ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται.
ΕΡ. ἴθι δή, κάτειπ'· ἴσως γὰρ ἂν πείσαις ἐμέ.
ΤΡ. ἡ γὰρ Σελήνη χὼ πανοῦργος Ἥλιος,
ὑμῖν ἐπιβουλεύοντε πολὺν ἤδη χρόνον,
τοῖς βαρβάροισι προδίδοτον τὴν Ἑλλάδα.
ΕΡ. ἵνα τί δὲ τοῦτο δρᾶτον; ΤΡ. ὁτιὴ νὴ Δία
ἡμεῖς μὲν ὑμῖν θύομεν, τούτοισι δὲ
οἱ βάρβαροι θύουσι. διὰ τοῦτ' εἰκότως
βούλοιντ' ἂν ἡμᾶς πάντας ἐξολωλέναι,
ἵνα τὰς τελετὰς λάβοιεν αὐτοὶ τῶν θεῶν.
ΕΡ. ταῦτ' ἄρα πάλαι τῶν ἡμερῶν παρεκλεπτέτην,
καὶ τοῦ κύκλου παρέτρωγον ὑφ' ἁμαρτωλίας.
ΤΡ. ναὶ μὰ Δία. πρὸς ταῦτ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, ξύλλαβε
ἡμῖν προθύμως τήνδε καὶ ξυνέλκυσον.
καί σοι τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν
πάσας τε τὰς ἄλλας τελετὰς τὰς τῶν θεῶν,
μυστήρι' Ἑρμῇ, Διπόλει', Ἀδώνια·
ἄλλαι τέ σοι πόλεις πεπαυμέναι κακῶν
ἀλεξικάκῳ θύσουσιν Ἑρμῇ πανταχοῦ,
χἄτερ' ἔτι πόλλ' ἕξεις ἀγαθά. πρῶτον δέ σοι
δῶρον δίδωμι τήνδ', ἵνα σπένδειν ἔχῃς.
ΕΡ. οἴμ' ὡς ἐλεήμων εἴμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων.
ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον, ὦνδρες. ἀλλὰ ταῖς ἄμαις
εἰσιόντες ὡς τάχιστα τοὺς λίθους ἀφέλκετε.
ΧΟ. ταῦτα δράσομεν· σὺ δ' ἡμῖν, ὦ θεῶν σοφώτατε,
ἅττα χρὴ ποιεῖν ἐφεστὼς φράζε δημιουργικῶς·
τἄλλα δ' εὑρήσεις ὑπουργεῖν ὄντας ἡμᾶς οὐ κακούς.
ΤΡ. ἄγε δή, σὺ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως
ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς.
σπονδὴ σπονδή·
εὐφημεῖτε εὐφημεῖτε.
σπένδοντες εὐχόμεσθα τὴν νῦν ἡμέραν
Ἕλλησιν ἄρξαι πᾶσι πολλῶν κἀγαθῶν,
χὤστις προθύμως ξυλλάβοι τῶν σχοινίων,
τοῦτον τὸν ἄνδρα μὴ λαβεῖν ποτ' ἀσπίδα.
ΧΟ. μὰ Δί', ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ διάξειν τὸν βίον,
ἔχονθ' ἑταίραν καὶ σκαλεύοντ' ἄνθρακας.
ΤΡ. ὅστις δὲ πόλεμον μᾶλλον εἶναι βούλεται,
μηδέποτε παύσασθ' αὐτόν, ὦ Διόνυσ' ἄναξ,
ἐκ τῶν ὀλεκράνων ἀκίδας ἐξαιρούμενον.
ΧΟ. κεἴ τις ἐπιθυμῶν ταξιαρχεῖν σοὶ φθονεῖ
ἐς φῶς ἀνελθεῖν, ὦ πότνι', ἐν ταῖσιν μάχαις
πάσχοι γε τοιαῦθ' οἷάπερ Κλεώνυμος.
ΤΡ. κεἴ τις δορυξὸς ἢ κάπηλος ἀσπίδων,
ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν,
ληφθεὶς ὑπὸ λῃστῶν ἐσθίοι κριθὰς μόνας.
ΧΟ. κεἴ τις στρατηγεῖν βουλόμενος μὴ ξυλλάβοι
ἢ δοῦλος αὐτομολεῖν παρεσκευασμένος,
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος·
ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ'. ἰὴ παιών, ἰή.
ΤΡ. ἄφελε τὸ παίειν, ἀλλ' ἰὴ μόνον λέγε.
ΧΟ. ἰὴ ἰὴ τοίνυν, ἰὴ μόνον λέγω.
ΤΡ. Ἑρμῇ, Χάρισιν, Ὥραισιν, Ἀφροδίτῃ, Πόθῳ.
ΧΟ. Ἄρει δὲ μή; ΤΡ. μή. ΧΟ. μηδ' Ἐνυαλίῳ γε; ΤΡ. μή.
ΧΟ. ὑπότεινε δὴ πᾶς καὶ κάταγε τοῖσιν κάλῳς.
ΕΡ. ὢ εἶα.
ΧΟ. εἶα μάλα.
ΕΡ. ὢ εἶα.
ΧΟ. ἔτι μάλα.
ΕΡ. ὢ εἶα, ὢ εἶα.
ΤΡ. ἀλλ' οὐχ ἕλκουσ' ἄνδρες ὁμοίως.
οὐ ξυλλήψεσθ'; οἷ' ὀγκύλλεσθ'·
οἰμώξεσθ' οἱ Βοιωτοί.
ΕΡ. εἶα νῦν.
ΤΡ. εἶα ὤ.
ΧΟ. ἀλλ' ἄγεθ' ἕλκετον, ὦ 'γαθέ, καὶ σφώ.
ΤΡ. οὔκουν ἕλκω κἀξαρτῶμαι
κἀπεμπίπτω καὶ σπουδάζω;
ΧΟ. πῶς οὖν οὐ χωρεῖ τοὔργον;
ΤΡ. ὦ Λάμαχ', ἀδικεῖς ἐμποδὼν καθήμενος.
οὐδὲν δεόμεθ', ὤνθρωπε, τῆς σῆς μορμόνος.
ΕΡ. οὐδ' οἵδε γ' εἷλκον οὐδὲν ἀργεῖοι πάλαι
ἀλλ' ἢ κατεγέλων τῶν ταλαιπωρουμένων,
καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἄλφιτα.
ΤΡ. ἀλλ' οἱ Λάκωνες, ὦγάθ', ἕλκουσ' ἀνδρικῶς.
ΧΟ. ἆρ' οἶσθ'; ὅσοι γ' αὐτῶν ἔχονται τοῦ ξύλου,
μόνοι προθυμοῦντ'· ἀλλ' ὁ χαλκεὺς οὐκ ἐᾷ.
ΕΡ. οὐδ' οἱ Μεγαρῆς δρῶσ' οὐδέν· ἕλκουσιν δ' ὅμως
γλισχρότατα σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια,

459—472. == 486—499.

---

402. κλέπται γάρ εἰσι νῦν γε μᾶλλον] κλέπται τε γὰρ νῦν μᾶλλόν εἰσιν V, in αι τε correctus. κλέπται τὰ νῦν γάρ εἰσι μᾶλλον Meinekius. Totum versum omittit R. 409. ἵνα τί δὲ] ἵνα τί δὴ R aliique nonnulli. ἵνα δὴ τί Bentleius. 412. ἡμᾶς RV et schol. ὑμᾶς alii. 414. παρεκλεπτέτην Brunckius] παρεκλέπτετον 415. ἁμαρτωλίας Bentleius] ἁρματωλίας: de quo schol. οὕτως η γραφή. μέμνηται Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ια' καὶ Φρύνιχος ἐν τῇ σοφιστικῇ παρασκευῇ οὕτω τίθησι τὴν λέξιν. δέον δὲ εἰπεῖν ἁμαρτίας ἀντὶ τοῦ ἁμαρτάνοντες, εἶπεν ὑφ' ἁρματωλίας ἀντὶ τοῦ φειδόμενοι (sed ἁρματωλία non est τοῦ φειδομένου, sed potius τοῦ οὐ φειδομένου) τῶν ἁρμάτων αὐτῶν. Ἄλλως. τῆς τῶν ἁρμάτων ἡνιοχείας. Bentleii coniecturam confirmat Antiatticista in Bekkeri Anecd. p. 79, 10. ἁμαρτωλία: Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ, Εὔπολις Μαρικᾷ. Contra ἁρματωλίας probavit Boeckhius (über die Geschichte der Mondcyclen p. 23.) qui licet sensum verborum τοῦ κύκλου παρέτρωγον optime explicuerit, tamen quomodo ἁρματωλία dici potuerit non ostendit. Nam ἁρματωλία non de eo dici potest qui male aurigat, sed de eo qui currum perdit. 417. τήνδε] τῶνδε Meinekius. ξυνέλκυσον] ξυνανέλκυσον Dobraeus. 420. Διπόλει' Porsonus] Διιπόλει' 422. ἄλλαι] ἄλλαι Meinekius. 430. τἄλλα] πάντα Meinekius. 432. φιαλοῦμεν] 'φιαλοῦμεν Eustath. p. 1430. 433. Trygaeo continuavit D.] ΕΡ.

435. εὐχόμεσθα Hamakerus] εὐχώμεσθα 439. διάξειν D.] διάγειν RVΓ. διάγειν ceteri. διαταγεῖν Cobetus. Incerta emendatio est, quum διάγειν ex glossemate illatum esse possit pro διατρίβειν, ut Hesychius διατρίβει per διάγει explicat. 445. πάσχοι γε τοιαῦθ'] πάσχοιτο τοιαῦταθ' V, quod ex τοιαῦτα superscriptoque θ' ortum esse probabilius est quam ex τοιαῦτ' ἅτθ', quod ego olim conieci. 447. κεἴ] εἴ RV. 450. ξυλλάβοι Meinekius] ξυλλάβῃ 453. Trygaeo, 454. choro, 455. 456. Trygaeo tribuit Beerius p. 157. 456. Ὥραισιν] ὥραις RVΓ. 457. μή; ΤΡ. νὴ Bentleius] ΤΡ. μὴ μή. 458. κάλῳς] κάλοις RV aliique. 462. ἔτι μάλα RVΓ. εἶα ἔτι μάλα ceteri. 464. ἄνδρες D.] ἄνδρας RV. ἄνδρες ceteri. 469. ἀλλ' ἄγεθ' ἕλκετον, ὦ 'γαθέ, καὶ σφὼ D.] ἄγετον ξυνέλκετον καὶ σφώ 472. ΧΟ. D.] ΕΡ. libri et scholiasta. 476. ἀργεῖοι D.] Ἀργεῖοι

ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ νὴ Δί' ἐξολωλότες.
ΤΡ. οὐδὲν ποιοῦμεν, ὦνδρες, ἀλλ' ὁμοθυμαδὸν
ἅπασιν ἡμῖν αὖθις ἀντιληπτέον.
ΕΡ. ὢ εἶα.
ΤΡ. εἶα μάλα.
ΕΡ. ὢ εἶα.
ΤΡ. εἶα νὴ Δία.
ΕΡ. μικρόν γε κινοῦμεν.
ΤΡ. οὔκουν δεινὸν δῆτα τόδ' ἐστίν,
τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾶν;
πληγὰς λήψεσθ', ὠργεῖοι.
ΕΡ. εἶα νῦν.
ΤΡ. εἶα ὤ.
ΧΟ. ὥς κακόνοι τινές εἰσιν ἐν ἡμῖν.
ΤΡ. ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' οἱ κιττῶντες
τῆς εἰρήνης σπᾶτ' ἀνδρείως.
ΧΟ. ἀλλ' εἴσ' οἳ κωλύουσιν.
ΕΡ. ἄνδρες Μεγαρῆς, οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε;
μισεῖ γὰρ ὑμᾶς ἡ θεὸς μεμνημένη·
πρῶτοι γὰρ αὐτὴν τοῖς σκορόδοις ἠλείψατε.
καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω
ἐντεῦθεν ἐχομένοις ὅθεν νῦν ἕλκετε·
οὐδὲν γὰρ ἄλλο δρᾶτε πλὴν δικάζετε.
ἀλλ' εἴπερ ἐπιθυμεῖτε τήνδ' ἐξελκύσαι,
πρὸς τὴν θάλατταν ὀλίγον ὑποχωρήσατε.
ΧΟ. ἄγ', ὦνδρες, αὐτοὶ δὴ μόνοι λαβώμεθ' οἱ γεωργοί.
ΕΡ. χωρεῖ γέ τοι τὸ πρᾶγμα πολλῷ μᾶλλον, ὦνδρες,
ὑμῖν. [θυμοῦ.
ΧΟ. χωρεῖν τὸ πρᾶγμά φησιν· ἀλλὰ πᾶς ἀνὴρ προ-
ΤΡ. οἵ τοι γεωργοὶ τοὔργον ἐξέλκουσι, κἄλλος οὐδείς.
ΧΟ. ἄγε νυν ἄγε πᾶς·
καὶ μὴν ὁμοῦ 'στιν ἤδη.
μή νυν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεντείνωμεν ἀνδρικώτε-
ἤδη 'στὶ τοῦτ' ἐκεῖνο. [ρον.
ὢ εἶα νῦν, ὢ εἶα πᾶς.
ὢ εἶα εἶα εἶα εἶα εἶα εἶα.
ὢ εἶα εἶα εἶα εἶα εἶα πᾶς.
ΤΡ. ὦ πότνια βοτρυόδωρε, τί προσείπω σ' ἔπος;
πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον
ὅτῳ προσείπω σ'; οὐ γὰρ εἶχον οἴκοθεν.
ὦ χαῖρ' Ὀπώρα, καὶ σὺ δ', ὦ Θεωρία.
οἷον δ' ἔχεις τὸ πρόσωπον, ὦ Θεωρία·
οἷον δὲ πνεῖς, ὡς ἡδὺ κατὰ τῆς καρδίας,
γλυκύτατον, ὥσπερ ἀστρατείας καὶ μύρου.
ΕΡ. μῶν οὖν ὅμοιον καὶ γυλιοῦ στρατιωτικοῦ;
ΤΡ. ἀπέπτυσ' ἐχθροῦ φωτὸς ἔχθιστον πλέκος.
τοῦ μὲν γὰρ ὄζει κρομμυοξυρεγμίας,
ταύτης δ' ὀπώρας, ὑποδοχῆς, Διονυσίων,
αὐλῶν, τρυγῳδῶν, Σοφοκλέους μελῶν, κιχλῶν,
ἐπυλλίων Εὐριπίδου, ΕΡ. κλαύσἄρα σὺ
ταύτης καταψευδόμενος· οὐ γὰρ ἥδεται
αὕτη ποιητῇ ῥηματίων δικανικῶν.
ΤΡ. κιττοῦ, τρυγοίπου, προβατίων βληχωμένων,
κόλπου γυναικῶν διατρεχουσῶν εἰς ἀγρόν,
δούλης μεθυούσης, ἀνατετραμμένου χοός,
ἄλλων τε πολλῶν κἀγαθῶν. ΕΡ. ἴθι νυν ἄθρει
οἷον πρὸς ἀλλήλας λαλοῦσιν αἱ πόλεις
διαλλαγεῖσαι καὶ γελῶσιν ἄσμεναι,
καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι
ἁπαξάπασαι καὶ κυάθοις προσκείμεναι.
ΤΡ. καὶ τῶνδε τοίνυν τῶν θεωμένων σκόπει
τὰ πρόσωφ', ἵνα γνῷς τὰς τέχνας. ΕΡ. αἰβοῖ τάλας,
ἐκεινονὶ γοῦν τὸν λοφοποιὸν οὐχ ὁρᾷς
τίλλονθ' ἑαυτόν; ὁ δέ γε τὰς σμινύας ποιῶν
κατέπαρδεν ἄρτι τοῦ ξιφουργοῦ 'κεινουί.
ΤΡ. ὁ δὲ δρεπανουργὸς οὐχ ὁρᾷς ὡς ἥδεται
καὶ τὸν δορυξὸν οἷον ἐσκιμάλισεν;
ΕΡ. ἴθι νυν ἄνειπε τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι.
ΤΡ. ἀκούετε λεῴ· τοὺς γεωργοὺς ἀπιέναι
τὰ γεωργικὰ σκεύη λαβόντας εἰς ἀγρὸν
ὡς τάχιστ' ἄνευ δορατίου καὶ ξίφους κἀκοντίου·
ὡς ἅπαντ' ἤδη 'στὶ μεστὰ τἀνθάδ' εἰρήνης σαπρᾶς.
ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας.
ΧΟ. ὦ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,
ἄσμενός σ' ἰδὼν προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμ-
πέλους·
τάς τε συκᾶς, ἃς ἐγὼ 'φύτευον ὢν νεώτερος,
ἀσπάσασθαι θυμὸς ἡμῖν ἐστι πολλοστῷ χρόνῳ.
ΤΡ. νῦν μὲν οὖν, ὦνδρες, προσευξώμεσθα πρῶτον
τῇ θεῷ, [γόνας·
ἥπερ ἡμῶν τοὺς λόφους ἀφεῖλε καὶ τὰς Γορ-
εἶθ' ὅπως λιταργιοῦμεν οἴκαδ' ἐς τὰ χωρία,
ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.
ΕΡ. ὦ Πόσειδον, ὡς καλὸν τὸ στῖφος αὐτῶν φαίνεται
καὶ πυκνὸν καὶ γοργὸν ὥσπερ μᾶζα καὶ πανδαισία.
ΤΡ. νὴ Δί', ἡ γὰρ σφῦρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' ἐξωπλι-
σμένη,
αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον.
ἦ καλῶς αὐτῶν ἀπαλλάξειεν ἂν μετόρχιον.
ὥστ' ἔγωγ' ἤδη 'πιθυμῶ καὐτὸς ἐλθεῖν εἰς ἀγρὸν
καὶ τριαινοῦν τῇ δικέλλῃ διὰ χρόνου τὸ γήδιον.
ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ὦνδρες,
τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς,
ἣν παρεῖχ' αὕτη ποθ' ἡμῖν,
τῶν τε παλασίων ἐκείνων,
τῶν τε σύκων, τῶν τε μύρτων,
τῆς τρυγός τε τῆς γλυκείας,
τῆς ἰωνιᾶς τε τῆς πρὸς
τῷ φρέατι, τῶν τ' ἐλαῶν,
ὧν ποθοῦμεν,
ἀντὶ τούτων τήνδε νυνὶ

489. νὴ Δία D.] εἶα νὴ Δία. εἶα servari poterit si in stropha, ubi libri optimi ἔτι μάλα, deteriorum probetur scriptura εἶα ἔτι μάλα. Ceterum νὴ Δία fortasse ex ἔτι μάλα corruptum: quae Meinekii coniectura est Porro post νὴ Δία quod in ed. Ald. et codicibus deterioribus additum est ΕΡ. ὢ εἶα ὢ εἶα, recte om. RVΓ.
491. δῆτα τόδ' ἐστὶν addidit D., collatis locis similibus Equit. 810. 820. 875. 878. Av. 27. 493. ὠργεῖοι] Quum in stropha v. 465. legatur οἱ Βοιωτοί, probabile est hic ἀργεῖοι scribendum esse cum Meinekio.
496. ἡμῖν ex Suida s. v. κακόνοι] ὑμῖν 497. ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' οἱ D.] ὑμεῖς μὲν οὖν οἱ μὲν ab correctore additum videtur versus defecti (οὖν ὑμεῖς οἱ) explendi caussa. Quod ego restitui comparandum cum Aeschyli Prom. v. 1058. ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἱ πημοσύναις ξυγκάμνουσαι – μετά ποι χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε τόπων. ὑμεῖς μέν γ' οὖν οἱ Bentleius. ὑμεῖς μὲν νῦν οἱ Lentingius.
511. ἐξέλκουσι] Aptius ἐκπράττουσι. 515. ἀνδρικώτερον] ἀνδρικωτέρως Dobraeus. 518. 519. Haec in duo dimetros, ὢ εἶα εἶα εἶα νῦν, | ὢ εἶα εἶα εἶα πᾶς probabiliter redigit Richterus. 524. ὦ Θεωρία] Εἰρήνη φίλη Meinekius. 527. ΕΡ. R. Trygaeo continuant ceteri. γυλιοῦ D. in Thesauro vol. 2. p. 805.] γυλίου

528. ΤΡ. Beerius p. 158.] ΕΡ. 531. τρυγῳδῶν Brunckius] τραγῳδῶν 532. ΕΡ. Beerius] ΤΡ. κλαύσἄρα D.] κλαῦσ' ἄρα R. κλαῦσ' ἄρα ceteri. 535. ΤΡ. addidit Beerius. 536. κόλπου γυναικῶν] κώμου, γυναικῶν Hamakerus. εἰς ἀγρὸν RV et Par. B. ἐς ἰπνὸν Ald. εἰς ἀγρὸν legit scholiasta, qui annotavit γρ. εἰς ἰπνόν. 537. χοὸς D.] χοῶς. χοὼς Elmsleius ad Acharn. 1000. 542. κυάθοις] κυάθους duo codices Suidae s. v. ὑπωπιασμέναι. κυάθοις apud Athen. 10. p. 424 b. 566. νὴ Δί'] νὴ τὸν δί' RVΓ. σφῦρα Bentleius] σφύρα 570. γήδιον D.] γήδιον

τὴν θεὸν προσείπατε.
ΧΟ. χαῖρε χαῖρ', ὡς ἦλθες ἡμῖν ἀσμένοις, ὦ φιλτάτη.
σῷ γὰρ ἐδάμην πόθῳ, δαιμόνια βουλόμενος εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.
ἦσθα γὰρ μέγιστον ἡμῖν κέρδος, ὦ ποθουμένη,
– ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις
– ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – πᾶσιν ὁπόσοι βίον ἐτρίβομεν γεωργικόν.
πολλὰ γὰρ ἐπάσχομεν πρίν ποτ' ἐπὶ σοῦ γλυκέα κἀδάπανα καὶ φίλα.
τοῖς ἀγροίκοισιν γὰρ ἦσθα χῖδρα καὶ σωτηρία.
ὥστε σὲ τά τ' ἀμπέλια καὶ τὰ νέα συκίδια
τἄλλα θ' ὁπόσ' ἐστὶ φυτὰ προσγελάσεται λαβόντ' ἄσμενα.
ἀλλὰ ποῦ ποτ' ἦν ἀφ' ἡμῶν τὸν πολὺν τοῦτον χρόνον
ἥδε, τοῦθ' ἡμᾶς δίδαξον, ὦ θεῶν εὐνούστατε.
ΕΡ. ὦ σοφώτατοι γεωργοί, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ', εἰ βούλεσθ' ἀκοῦσαι τήνδ' ὅπως ἀπώλετο.
πρῶτα μὲν γὰρ ἦρξεν ἄτης Φειδίας πράξας κακῶς·
εἶτα Περικλέης φοβηθεὶς μὴ μετάσχοι τῆς τύχης,
τὰς φύσεις ὑμῶν δεδοικὼς καὶ τὸν αὐτοδὰξ τρόπον,
πρὶν παθεῖν τι δεινὸν αὐτός, ἐξέφλεξε τὴν πόλιν,
ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος,
κἀξεφύσησεν τοσοῦτον πόλεμον ὥστε τῷ καπνῷ
πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι, τούς τ' ἐκεῖ τούς τ' ἐνθάδε.
ὡς δ' ἅπαξ τὸ πρῶτον ἄκουσ' ἐψόφησεν ἄμπελος
καὶ πίθος πληγεὶς ὑπ' ὀργῆς ἀντελάκτισεν πίθῳ,
οὐκέτ' ἦν οὐδεὶς ὁ παύσων, ἥδε δ' ἠφανίζετο.
ΤΡ. ταῦτα τοίνυν μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ 'πεπύσμην οὐδενός,
οὐδ' ὅπως αὐτῇ προσήκοι Φειδίας ἠκηκόη.
ΧΟ. οὐδ' ἔγωγε, πλήν γε νυνί. ταῦτ' ἄρ' εὐπρόσωπος ἦν,
οὖσα συγγενὴς ἐκείνου. πολλά γ' ἡμᾶς λανθάνει.
ΕΡ. κᾆτ' ἐπειδὴ 'γνωσαν ὑμᾶς αἱ πόλεις ὧν ἤρχετε
ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας,
πάντ' ἐμηχανῶντ' ἐφ' ὑμῖν, τοὺς φόρους φοβούμεναι,
κἀνέπειθον τῶν Λακώνων τοὺς μεγίστους χρήμασιν.
οἱ δ' ἅτ' ὄντες αἰσχροκερδεῖς καὶ διειρωνόξενοι
τήνδ' ἀπορρίψαντες αἰσχρῶς τὸν πόλεμον ἀνήρπασαν·
κᾆτα τἀκείνων γε κέρδη τοῖς γεωργοῖς ἦν κακά·
αἱ γὰρ ἐνθένδ' αὖ τριήρεις ἀντιτιμωρούμεναι
οὐδὲν αἰτίων ἂν ἀνδρῶν τὰς κράδας κατήσθιον.
ΤΡ. ἐν δίκῃ μὲν οὖν, ἐπεί τοι καὶ κορώνεών γέ μου
ἐξέκοψαν, ἣν ἐγὼ 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην.
ΧΟ. νὴ Δί', ὦ μέλ', ἐνδίκως γε δῆτ', ἐπεὶ κἀμοῦ λίθον
ἐμβαλόντες ἐκμέδιμνον κυψέλην ἀπώλεσαν.
ΕΡ. κᾆτα δ' ὡς ἐκ τῶν ἀγρῶν ξυνῆλθεν οὑργάτης λεώς,
τὸν τρόπον πωλούμενος τὸν αὐτὸν οὐκ ἐμάνθανεν,
ἀλλ' ἅτ' ὢν ἄνευ γιγάρτων καὶ φιλῶν τὰς ἰσχάδας
ἔβλεπεν πρὸς τοὺς λέγοντας· οἱ δὲ γιγνώσκοντες εὖ
τοὺς πένητας ἀσθενοῦντας κἀποροῦντας ἀλφίτων,
τήνδε μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκράγμασιν,
πολλάκις φανεῖσαν αὐτὴν τῆσδε τῆς χώρας πόθῳ,
τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχεῖς καὶ πλουσίους,
αἰτίας ἂν προστιθέντες ὡς φρονεῖ τὰ Βρασίδου.
εἶτ' ἂν ὑμεῖς τοῦτον ὥσπερ κυνίδι' ἐσπαράττετε·
ἡ πόλις γὰρ ὠχριῶσα κἀν φόβῳ καθημένη
ἅττα διαβάλοι τις αὐτῇ, ταῦτ' ἂν ἥδιστ' ἤσθιεν.
οἱ δὲ τὰς πληγὰς ὁρῶντες ἃς ἐτύπτεθ' οἱ ξένοι
χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύνουν τὸ στόμα,
ὥστ' ἐκείνους μὲν ποιῆσαι πλουσίους, ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν
ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε. ταῦτα δ' ἦν ὁ δρῶν
βυρσοπώλης. ΤΡ. παῦε παῦ', ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, μὴ λέγε,
ἀλλ' ἔα τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον οὗπερ ἔστ' εἶναι κάτω·
οὐ γὰρ ἡμέτερος ἔτ' ἔστ' ἐκεῖνος ἀνήρ, ἀλλὰ σός.
ἅττ' ἂν οὖν λέγῃς ἐκεῖνον,
κεἰ πανοῦργος ἦν, ὅτ' ἔζη,
καὶ λάλος καὶ συκοφάντης
καὶ κύκηθρον καὶ τάρακτρον,
ταῦθ' ἁπαξάπαντα νυνὶ
τοὺς σεαυτοῦ λοιδορεῖς.
ἀλλ' ὅ τι σιωπᾷς, ὦ πότνια, κάτειπέ μοι.
ΕΡ. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποι πρός γε τοὺς θεωμένους·
ὀργὴν γὰρ αὐτοῖς ὧν ἔπαθε πολλὴν ἔχει.
ΤΡ. ἡ δ' ἀλλὰ πρὸς σὲ μικρὸν εἰπάτω μόνον.
ΕΡ. εἴφ' ὅ τι νοεῖς αὐτοῖς πρὸς ἔμεγ', ὦ φιλτάτη.
ἴθ' ὦ γυναικῶν μισοπορπακιστάτη.
εἶεν, ἀκούω. ταῦτ' ἐπικαλεῖς; μανθάνω.
ἀκούσαθ' ὑμεῖς ὧν ἕνεκα μομφὴν ἔχει.
ἐλθοῦσά φησιν αὐτομάτη μετὰ τὰν Πύλῳ,
σπονδῶν φέρουσα τῇ πόλει κίστην πλέαν,
ἀποχειροτονηθῆναι τρὶς ἐν τἠκκλησίᾳ.
ΤΡ. ἡμάρτομεν ταῦτ'· ἀλλὰ συγγνώμην ἔχε·
ὁ νοῦς γὰρ ἡμῶν ἦν τότ' ἐν τοῖς σκύτεσιν.
ΕΡ. ἴθι νυν, ἄκουσον οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅστις κακόνους αὐτῇ μάλιστ' ἦν ἐνθάδε,
χὤστις φίλος κἄσπευδεν εἶναι μὴ μάχας.
ΤΡ. εὐνούστατος μὲν ἦν μακρῷ Κλεώνυμος.
ΕΡ. ποῖός τις οὖν εἶναι δοκεῖ τὰ πολεμικὰ

---

682. ὡς ἦλθες ἡμῖν ἀσμένοις, ὦ φιλτάτη D.] ὦ φίλταθ' ὡς ἀσμένοισιν ἡμῖν ἦλθες 584. ἐδάμην — βουλόμενος D.] ἐδάμημεν — βουλόμενοι 685. δαιμόνια R. δαίμονα ceteri. 588. μόνη — γεωργικόν] Legebatur πᾶσιν ὁπόσοι γεωργι- | κὸν βίον ἐτρίβομεν. μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις. Quae postrema verba μόνη γὰρ ἡμᾶς ὠφέλεις si scripta sunt ab Aristophane, in eum quo transposui locum esse transferenda liquet, indicatis et ante et post ea lacunis. Verborum quae post ὠφέλεις exciderunt sensus fuisse videtur πάντα παρέχουσ' ἀγαθά. 595. χῖδρα D.] χίδρα 599. ὁπόσ' Bentleius] ὅσ' (ὅσσ' V) 603. σοφώτατοι] λιπερνῆτες Diodorus Sic. 12, 40. cui obversabatur Archilochi versus ὦ λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε, quo Cratinum in Pytina usum esse annotavit scholiasta. δὴ ξυνίετε] τις ξυνιέτω Diodorus. 605. ἦρξεν ἄτης Seidlerus] αὐτῆς ἦρξεν libri et Diodorus. 610. κἀξεφύσησεν Bentleius] ἐξεφύσησεν 611. ἐνθάδε] ἐνθαδί hic et 671. Vesp. 765. Av. 1076. Meinekius. 615. 'πεπύσμην Paris. B. πεπύσμην ceteri. 616. ἠκηκόη Brunckius ex schol. (οὕτω διὰ τοῦ η Φρύνιχος ἀναγινώσκει)] ἠκηκόειν 618. πολλά γ'] πόλλ' ἄρ' Cobetus. 622. κἀνέπειθον] κᾆτ' ἔπειθον Cobetus.

628. καὶ Porsonus] τὴν 629. 'φύτευσα κἀξεθρεψάμην Bentleius] φυτεύσας ἐξεθρεψάμην 630. ἐνδίκως] ἐν δίκῃ Meinekius. γε δῆτ' Bentleius] γε om. RV aliique. δῆτά γ' Ald. 631. ἐκμέδιμνον Porsonus] ἐξμέδιμνον 632. κᾆτα δ'] κᾆτά γ' Meinekius. 640. αἰτίας] αἰτίαν Hamakerus. φρονεῖ] φρονοῖ RVΓ. Βρασίδου] Βρασίδα Suidas s. v. Βρασίδας. 643. ἅττα Florens Christianus] ἅττ' ἂν 644. ἐτύπτεθ' Hirschigius] ἐτύπτονθ' 648. βυρσοπώλης] ὁ βυρσοπώλης RV. 661. αὐτοῖς RVΓ. αὐτοῖσι ceteri. ἔμεγ' D.] ἔμ'

ὁ Κλεώνυμος; ΤΡ. ψυχὴν ἄριστος, πλήν γ' ὅτι
οὐκ ἦν ἄρ' οὗπέρ φησιν εἶναι τοῦ πατρός.
εἰ γάρ ποτ' ἐξέλθοι στρατιώτης, εὐθέως
ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγίγνετο.
ΕΡ. ἔτι νῦν ἄκουσον οἷον ἄρτι μ' ἤρετο·
ὅστις κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ 'ν τῇ πυκνί.
ΤΡ. Ὑπέρβολος νῦν τοῦτ' ἔχει τὸ χωρίον.
αὕτη, τί ποιεῖς; τὴν κεφαλὴν ποῖ περιάγεις;
ΕΡ. ἀποστρέφεται τὸν δῆμον ἀχθεσθεῖσ' ὅτι
αὑτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο.
ΤΡ. ἀλλ' οὐκέτ' αὐτῷ χρησόμεθ' οὐδέν, ἀλλὰ νῦν
ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου καὶ γυμνὸς ὢν
τοῦτον τέως τὸν ἄνδρα περιεζώσατο.
ΕΡ. πῶς οὖν ξυνοίσει ταῦτ', ἐρωτᾷ, τῇ πόλει;
ΤΡ. εὐβουλότεροι γενησόμεσθα. ΕΡ. τίνι τρόπῳ;
ΤΡ. ὅτι τυγχάνει λυχνοποιὸς ὤν. πρὸ τοῦ μὲν οὖν
ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα,
νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λύχνον βουλεύσομεν.
ΕΡ. ὢ ὤ,
οἷά μ' ἐκέλευσεν ἀναπυθέσθαι σου. ΤΡ. τὸ τί;
ΕΡ. πάμπολλα καὶ τἀρχαῖ' ἃ κατέλιπεν τότε.
πρῶτον δ' ὅ τι πράττει Σοφοκλέης ἀνήρετο.
ΤΡ. εὐδαιμονεῖ· πάσχει δὲ θαυμαστόν. ΕΡ. τὸ τί;
ΤΡ. ἐκ τοῦ Σοφοκλέους γίγνεται Σιμωνίδης.
ΕΡ. Σιμωνίδης; πῶς; ΤΡ. ὅτι γέρων ὢν καὶ σαπρὸς
κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.
ΕΡ. τί δαί; Κρατῖνος ὁ σοφὸς ἔστιν; ΤΡ. ἀπέθανεν,
ὅθ' οἱ Λάκωνες ἐνέβαλον. ΕΡ. τί παθών; ΤΡ. ὅ τι;
ὡρακιάσας· οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο
ἰδὼν πίθον καταγνύμενον οἴνου πλέων.
χἄτερα πόσ' ἄττ' οἴει γεγενῆσθ' ἐν τῇ πόλει;
ὥστ' οὐδέποτ', ὦ δέσποιν', ἀφησόμεσθά σου.
ΕΡ. ἴθι νυν, ἐπὶ τούτοις τὴν Ὀπώραν λάμβανε
γυναῖκα σαυτῷ τήνδε· κᾆτ' ἐν τοῖς ἀγροῖς
ταύτῃ ξυνοικῶν ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς.
ΤΡ. ὦ φιλτάτη, δεῦρ' ἐλθὲ καὶ δός μοι κύσαι.
ἆρ' ἂν βλαβῆναι διὰ χρόνου τί σοι δοκῶ,
ὦ δέσποθ' Ἑρμῆ, τῆς Ὀπώρας κατελάσας;
ΕΡ. οὔκ, εἴ γε κυκεῶν' ἐπιπίοις βληχωνίαν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀπάγαγε τῇ βουλῇ λαβών, ἧσπέρ ποτ' ἦν.
ΤΡ. ὦ μακαρία βουλὴ σὺ τῆς Θεωρίας,
ὅσον ῥοφήσει ζωμὸν ἡμερῶν τριῶν,
ὅσας δὲ κατέδει χόλικας ἑφθὰς καὶ κρέα.
ἀλλ', ὦ φίλ' Ἑρμῆ, χαῖρε πολλά. ΕΡ. καὶ σύ γε,
ὤνθρωπε, χαίρων ἄπιθι καὶ μέμνησό μου.
ΤΡ. ὦ κάνθαρ', οἴκαδ' οἴκαδ' ἀποπετώμεθα.
ΕΡ. οὐκ ἐνθάδ', ὦ τᾶν, ἐστί. ΤΡ. ποῖ γὰρ οἴχεται;
ΕΡ. ὑφ' ἅρματ' ἐλθὼν Ζηνὸς ἀστραπηφορεῖ.
ΤΡ. πόθεν οὖν ὁ τλήμων ἐνθάδ' ἕξει σιτία;
ΕΡ. τὴν τοῦ Γανυμήδους ἀμβροσίαν σιτήσεται.
ΤΡ. πῶς δῆτ' ἐγὼ καταβήσομαι; ΕΡ. θάρρει, καλῶς·
τῃδὶ παρ' αὐτὴν τὴν θεόν. ΤΡ. δεῦρ', ὦ κόρα,
ἕπεσθον ἅμ' ἐμοὶ θᾶττον, ὡς πολλοὶ πάνυ
ποθοῦντες ὑμᾶς ἀναμένουσ' ἐστυκότες.
ΧΟ. ἀλλ' ἴθι χαίρων· ἡμεῖς δὲ τέως τάδε τὰ σκεύη
παραδόντες [λιστα
τοῖς ἀκολούθοις δῶμεν σῴζειν, ὡς εἰώθασι μά-
περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζειν καὶ
κακοποιεῖν. [θεαταῖς,
ἀλλὰ φυλάττετε ταῦτ' ἀνδρείως· ἡμεῖς δ' αὖ τοῖσι
ἣν ἔχομεν ὁδὸν λόγων εἴπωμεν ὅσα τε νοῦς ἔχει.
Χρῆν μὲν τύπτειν τοὺς ῥαβδούχους, εἴ τις κω-
μῳδοποιητὴς [ἀναπαίστοις.
αὑτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς
εἰ δ' οὖν εἰκός τινα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις
ἄριστος [γεγένηται,
κωμῳδοδιδάσκαλος ἀνθρώπων καὶ κλεινότατος
ἄξιος εἶναί φησ' εὐλογίας μεγάλης ὁ διδάσκαλος
ἡμῶν. [πων κατέπαυσεν
πρῶτον μὲν γὰρ τοὺς ἀντιπάλους μόνος ἀνθρώ-
ἐς τὰ ῥάκια σκώπτοντας ἀεὶ καὶ τοῖς φθειρσὶν
πολεμοῦντας·
τούς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάττοντας καὶ τοὺς πει-
νῶντας ἐκείνους [παρέλυσεν
ἐξήλασ' ἀτιμώσας πρῶτος, καὶ τοὺς δούλους
τοὺς φεύγοντας κἀξαπατῶντας καὶ τυπτομένους
ἐπίτηδες, [τουδί,
οὓς ἐξῆγον κλάοντας ἀεί, καὶ τούτους οὕνεκα
ἵν' ὁ σύνδουλος σκώψας αὐτοῦ τὰς πληγὰς εἶτ'
ἀνέροιτο
"ὦ κακόδαιμον, τί τὸ δέρμ' ἔπαθες; μῶν ὑστρι-
χὶς εἰσέβαλέν σοι [τὸ νῶτον;"
ἐς τὰς πλευρὰς πολλῇ στρατιᾷ κἀδενδροτόμησε
τοιαῦτ' ἀφελὼν κακὰ καὶ φόρτον καὶ βωμολοχεύ-
ματ' ἀγεννῆ [δομήσας
ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν κἀπύργωσ' οἰκο-
ἔπεσιν μεγάλοις καὶ διανοίαις καὶ σκώμμασιν
οὐκ ἀγοραίοις,
οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν οὐδὲ γυ-
ναῖκας, [ἐπεχείρει,
ἀλλ' Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχων τοῖσι μεγίστοις
διαβὰς βυρσῶν ὀσμὰς δεινὰς κἀπειλὰς βορβορο-
θύμους. [χαρόδοντι,
καὶ πρῶτον μὲν μάχομαι πάντων αὐτῷ τῷ καρ-
οὗ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες
ἔλαμπον,
ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωξομένων
ἐλιχμῶντο [θρον τετοκυίας,
περὶ τὴν κεφαλήν, φωνὴν δ' εἶχεν χαράδρας ὀλε-
φώκης δ' ὀσμήν, Λαμίας ὄρχεις ἀπλύτους, πρω-
κτὸν δὲ καμήλου.

675. ψυχήν γ' R Ald. γ' om. V et Par. A. τ' BΓ. 676. οὗπερ Bentleius] ὅπερ 685. αὐτῷ] οὕτω Cobetus. 689. γενησόμεσθα. ΕΡ. τίνι τρόπῳ; D.] γενησόμεσθα (γενησόμεθα RVA) τρόπῳ τινί (τρόπῳ τινί Mercurio tribuit V) 693. τὸ τί Reiskius] τά τί 694. κατέλιπεν] κατέλειπεν V. 715. βουλὴ σὺ scholiasta, σὺ βουλὴ libri. 716. ῥοφήσει Elmsleius] ῥοφήσεις 725. θάρρει Brunckius] θάρσει 726. κόρα Meinekius] κόραι

733. Videtur alius cuiuspiam poetae versum non optimum ridere: qua sola ratione, quamvis incerta, explicari posse videtur cur tetrametrum trochaicum anapaestis admiscuerit. 740. τοῖς] τοὺς R. 742. 743. inverso ordine leguntur in libris. Transposuit Bergkius. 745. εἶτ' ἀνέροιτο Bentleius] ἐπανέροιτο 747. κἀδενδροτόμησε] κἀδενδροκόπησε Cobetus. τὸ νῶτον Suidas s. v. ὑστριχίς] τὸν νῶτον RVΓ. τὰ νῶτα ceteri. 753. βορβοροθύμους] βαρβαροθύμους legit scholiasta, τὸ βαρβαρῶδες δὲ τοῦ Κλέωνος δηλοῖ διὰ τοῦ βαρβαροθύμους. Id vero βαρβαρομύθους potius dicendum fuisset, quod coniecit Meinekius. Βορβοροτάραξις Cleon vocatur Equit. v. 309. 754. καὶ πρῶτον μὲν μάχομαι πάντων] Haec substituit verbis quibus in Vesp. 1031. usus erat θρασέως ξυστὰς εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς. μάχομαι] μαχόμην D. ut γένετο pro ἐγένετο dictum in parabasi Av. 701. ubi RVΓ ἐγένετ'. 755. Κύννης] Pravam Eratosthenis coniecturam κυνὸς ὡς memorat schol. 756. κεφαλαί] γλῶτται Bentleius hic et Vesp. 1033. ἐλιχμῶντο RV et Suidas s. v. Κύννα, ut est in Vesp. 1033. ἐλιχνῶντο. Idem legit Hesychius, ἐλιχνῶντο (codex ἐλίχνων): τοῦτο πεποίηται (πέπαικται Nauck. de Aristoph. Byz. p. 48.) ἐπὶ τοῦ λιχνεύειν παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Εἰρήνῃ.

τοιοῦτον ἰδὼν τέρας οὐ κατέδεισ', ἀλλ' ὑπὲρ ὑμῶν
  πολεμίζων [νυνὶ
ἀντεῖχον ἀεὶ καὶ τῶν ἄλλων νήσων. ὧν οὕνεκα
ἀποδοῦναί μοι τὴν χάριν ὑμᾶς εἰκὸς καὶ μνήμο-
  νας εἶναι. [λαίστρας περινοστῶν
καὶ γὰρ πρότερον πράξας κατὰ νοῦν οὐχὶ πα-
παῖδας ἐπείρων, ἀλλ' ἀράμενος τὴν σκευὴν εὐθὺς
  ἐχώρουν, [σχὼν τὰ δέοντα.
παῦρ' ἀνιάσας, πόλλ' εὐφράνας, πάντα παρα-
πρὸς ταῦτα χρεὼν εἶναι μετ' ἐμοῦ
καὶ τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς παῖδας·
καὶ τοῖς φαλακροῖσι παραινοῦμεν
ξυσπουδάζειν περὶ τῆς νίκης.
πᾶς γάρ τις ἐρεῖ νικῶντος ἐμοῦ
κἀπὶ τραπέζῃ καὶ ξυμποσίοις,
φέρε τῷ φαλακρῷ, δὸς τῷ φαλακρῷ
τῶν τρωγαλίων, καὶ μὴ ἀφαίρει
γενναιοτάτου τῶν ποιητῶν
λαμπρὸν τὸ μέτωπον ἔχοντος.
Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους ἀπωσαμένη μετ' ἐμοῦ
τοῦ φίλου χόρευσον,
κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαῖτας
καὶ θαλίας μακάρων· σοὶ γὰρ τάδ' ἐξ ἀρχῆς
  μέλει.
ἢν δέ σε Καρκίνος ἐλθὼν
ἀντιβολῇ μετὰ τῶν παίδων χορεῦσαι,
μήθ' ὑπάκουε μήτ' ἔλθῃς ξυνέριθος αὐτοῖς, ἀλλὰ
  νόμιζε πάντας
ὄρτυγας οἰκογενεῖς, γυλιαύχενας ὀρχηστὰς
νανοφυεῖς, σφυράδων ἀποκνίσματα, μηχανοδί-
  φας.
καὶ γὰρ ἔφασχ' ὁ πατὴρ ὃ παρ' ἐλπίδας
εἶχε τὸ δρᾶμα γαλῆν τῆς ἑσπέρας ἀπάγξαι.
τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων
τὸν σοφὸν ποιητὴν
ὑμνεῖν, ὅταν ἠρινὰ μὲν φωνῇ χελιδὼν
ἑζομένη κελαδῇ, χορὸν δὲ μὴ 'χῃ Μόρσιμος
μηδὲ Μελάνθιος, οὗ δὴ
πικροτάτην ὄπα γηρύσαντος ἤκουσ',
ἡνίκα τῶν τραγῳδῶν τὸν χορὸν εἶχον ἀδελφός
  τε καὶ αὐτός, ἄμφω
Γοργόνες ὀψοφάγοι, βατιδοσκόποι, ἅρπυιαι,
γραοσόβαι, μιαροί, τραγομάσχαλοι, ἰχθυολῦμαι·
ὧν καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατύ,
Μοῦσα θεά, μετ' ἐμοῦ ξύμπαιζε τὴν ἑορτήν.
TP. ὡς χαλεπὸν ἐλθεῖν ἦν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν.
ἔγωγέ τοι πεπόνηκα κομιδῇ τὼ σκέλη.
μικροὶ δ' ὁρᾶν ἄνωθεν ἦστ'. ἔμοιγέ τοι
ἀπὸ τοὐρανοῦ 'φαίνεσθε κακοήθεις πάνυ,
ἐντευθενὶ δὲ πολύ τι κακοηθέστεροι.
OI. ὦ δέσποθ', ἥκεις; TP. ὡς γ' ἐγὼ 'πυθόμην τινός.
OI. τί δ' ἔπαθες; TP. ἤλγουν τὼ σκέλη μακρὰν
  ὁδόν
διεληλυθώς. OI. ἴθι νυν, κάτειπέ μοι, TP. τὸ τί;
OI. ἄλλον τιν' εἶδες ἄνδρα κατὰ τὸν ἀέρα
πλανώμενον πλὴν σαυτόν; TP. οὔκ, εἰ μή γέ που
ψυχὰς δύ' ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων.
OI. τί δ' ἔδρων; TP. ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποτώ-
τὰς ἐνδιαεραυρινηχέτους τινάς. [μεναι,
OI. οὐκ ἦν ἄρ' οὐδ' ἃ λέγουσι κατὰ τὸν ἀέρα,
ὡς ἀστέρες γιγνόμεθ', ὅταν τις ἀποθάνῃ;
TP. μάλιστα. OI. καὶ τίς ἐστιν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ;
TP. Ἴων ὁ Χῖος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλαι
ἐνθάδε τὸν Ἀοῖόν ποθ'· ὡς δ' ἦλθ', εὐθέως
Ἀοῖον αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ἀστέρα.
OI. τίνες γάρ εἰσ' οἱ διατρέχοντες ἀστέρες,
οἳ καόμενοι θέουσιν; TP. ἀπὸ δείπνου τινὲς
τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ' ἀστέρων,
ἰπνοὺς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ.
ἀλλ' εἴσαγ' ὡς τάχιστα ταυτηνὶ λαβών,
καὶ τὴν πύελον κατάκλυζε, καὶ θέρμαιν' ὕδωρ·
στόρνυ τ' ἐμοὶ καὶ τῇδε κουρίδιον λέχος.
καὶ ταῦτα δράσας ἧκε δεῦρ' αὖθις πάλιν·
ἐγὼ δ' ἀποδώσω τήνδε τῇ βουλῇ τέως.
OI. πόθεν δ' ἔλαβες ταύτας σύ; TP. πόθεν; ἐκ τοὐ-
OI. οὐκ ἂν ἔτι δοίην τῶν θεῶν τριώβολον, [ρανοῦ.
εἰ πορνοβοσκοῦσ' ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί.
TP. οὔκ, ἀλλὰ κἀκεῖ ζῶσιν ἀπὸ τούτου τινές.
ἄγε νυν ἴωμεν. OI. εἰπέ μοι, δῶ καταφαγεῖν
ταύτῃ τι; TP. μηδέν· οὐ γὰρ ἐθελήσει φαγεῖν
οὔτ' ἄρτον οὔτε μᾶζαν, εἰωθυῖ' ἀεὶ
παρὰ τοῖς θεοῖσιν ἀμβροσίαν λείχειν ἄνω.
OI. λείχειν ἄρ' αὐτῇ κἀνθάδε σκευαστέον.
XO. εὐδαιμονικῶς γ' ὁ πρεσ-
βύτης, ὅσα γ' ὧδ' ἰδεῖν,
τὰ νῦν τάδε πράττει.
TP. τί δῆτ', ἐπειδὰν νυμφίον μ' ὁρᾶτε λαμπρὸν ὄντα;
XO. ζηλωτὸς ἔσει γέρων
αὖθις νέος ὢν πάλιν,
μύρῳ κατάλειπτος.
TP. οἶμαι. τί δῆθ', ὅταν ξυνὼν τῶν τιτθίων ἔχωμαι;
XO. εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν Καρκίνου στροβίλων.
TP. οὔκουν δικαίως; ὅστις εἰς
ὄχημα κανθάρου 'πιβὰς
ἔσωσα τοὺς Ἕλληνας, ὥστ'
ἐν τοῖς ἀγροῖς
ἅπαντας ὄντας ἀσφαλῶς
βινεῖν τε καὶ καθεύδειν.
OI. ἡ παῖς λέλουται καὶ τὰ τῆς πυγῆς καλά·

775—796. = 797—818.

856—867. = 910—921.

760. οὕνεκα Brunckius] εἵνεκα 770. καὶ] κἂν Meinekius. 774. λαμπρὸν] ἀνδρὸς libri. λαμπρὸν legit scholiasta, λαμπρὸν διὰ τὴν φαλακρότητα, ἢ εὐπαρρησίαστον. φαιδρὸς λάμποντι μετώπῳ dicitur Equit. 550. 785. ὑπάκουε Bentleius] ὑπακούσῃς 790. νανοφυεῖς H. Stephanus in Thesauro] ναννοφυεῖς 802. ἑζομένη] ἡδομένη Bergkius. Sic ἡδομένᾳ φωνᾷ Av. 236. 808. ὡδελφός (debebat ἀδελφός) Bentleius] ἀδελφός 822. 'φαίνεσθε D.] φαίνεσθε (φαίνεσθαι RΓ) 824. OI. (i. e. οἰκέτης) hic et infra Brunckius. θε. (i. e. θεράπων) libri. ὡς γ' ἐγὼ 'πυθόμην D.] ὡς ἔγωγ' RVΓ. ὡς ἐγὼ 'πυθόμην Aldus.

831. ἐνδιαεραυρινηχέτους D.] ἐνδιαεριαυερινηχέτους RV, ex quo corruptum quod in ceteris pro αυερι legitur ανερι et apud Suidam (s. v. διθυραμβοδιδάσκαλοι) αιερι. Neque aliter Didymus, de quo scholiasta, Δίδυμος δὲ πεπλάνηται λέγων αὐερινηχέτους· οὐ γὰρ λέγουσιν οὕτοι αὐέρα. Quod ego restitui non cum αὐήρ est compositum, sed cum αὖρι, quod idem esse ac ταχέως grammatici docent Aeschyli exemplo usi, qui αὐριβάτας dixerat: vid. fragm. 278. ἐνδιαεριαυρινηχύτους Meinekius. τινάς] Vocabulo comice composito additum ut in Vesp. 135. ἔχων τρόπους φρυαγμοσεμνάκους τινάς, in libris corruptum in —κουστίνους. 836. ὡς δ' ἦλθ' RVΓ. ὥστε γ' ceteri. 844. τ' ἐμοὶ Brunckius] τέ μοι 847. ταύτας RV. ταῦτα ceteri. ταῦτα Brunckius. πόθεν] ὁπόθεν Hirschigius, deleto σύ. Sed v. ad Av. 608. 850. τούτου D.] τούτων
851. ἄγε νυν ἴωμεν] Haec verba servo in libris adscripta Trygaeo tribuit Boissonadius. 860. γέρων Bergkius] γέρον 864. XO. addidit Bentleius. εὐδαιμονέστερος] εὐδαιμονίστερος R. φανεῖ Bentleius] φανεῖς 867. βινεῖν Florens Christianus] κινεῖν

ὁ πλακοῦς πέπεπται, σησαμῆ ξυμπλάττεται,
καὶ τἄλλ' ἁπαξάπαντα· τοῦ πέους δὲ δεῖ.
ΤΡ. ἴθι νυν ἀποδῶμεν τήνδε τὴν Θεωρίαν
ἀνύσαντε τῇ βουλῇ τι ταυτηί. ΟΙ. τί φής;
αὕτη Θεωρία 'στίν, ἣν ἡμεῖς ποτε
ἐπαίομεν Βραυρῶνάδ' ὑποπεπωκότες;
ΤΡ. σάφ' ἴσθι, κἀλήφθη γε μόλις. ΟΙ. ὦ δέσποτα,
ὅσην ἔχει τὴν πρωκτοπεντετηρίδα.
ΤΡ. εἶεν, τίς ἔσθ' ὑμῶν δίκαιος, τίς ποτε,
τίς διαφυλάξει τήνδε τῇ βουλῇ λαβών;
οὗτος, τί περιγράφεις; ΟΙ. τὸ δεῖν', εἰς Ἴσθμια
σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω.
ΤΡ. οὔπω λέγεθ' ὑμεῖς τίς ὁ φυλάξων. δεῦρο σύ·
καταθήσομαι γὰρ αὐτὸς ἐς μέσους ἄγων.
ΟΙ. ἐκεινοσὶ νεύει. ΤΡ. τίς; ΟΙ. ὅστις; Ἀριφράδης,
ἄγειν παρ' αὑτὸν ἀντιβολῶν. ΤΡ. ἀλλ', ὦ μέλε,
τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται.
ἄγε δὴ σὺ κατάθου πρῶτα τὰ σκεύη χαμαί.
βουλή, πρυτάνεις, ὁρᾶτε τὴν Θεωρίαν.
σκέψασθ' ὅσ' ὑμῖν ἀγαθὰ παραδώσω φέρων,
ὥστ' εὐθέως ἄραντας ὑμᾶς τὼ σκέλη
ταύτης μετέωρα καταγαγεῖν ἀνάρρυσιν.
τουτὶ δ' ὅρα τοὐπτάνιον ἡμῖν ὡς καλόν.
ΟΙ. διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικ' ἄρ'· ἐντεῦθεν γὰρ ἦν
πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ βουλῇ ποτέ.
ΤΡ. ἔπειτ' ἀγῶνά γ' εὐθὺς ἐξέσται ποιεῖν
ταύτην ἔχουσιν αὔριον καλὸν πάνυ,
ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἑστάναι,
πλαγίαν καταβάλλειν, ἐς γόνατα κύβδ' ἑστάναι,
καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλειψαμένοις νεανικῶς
παίειν, ὀρύττειν, πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ πέει·
τρίτῃ δὲ μετὰ ταῦθ' ἱπποδρομίαν ἄξετε,
ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ,
ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατετραμμένα
φυσῶντα καὶ πνέοντα προσκινήσεται,
ἕτεροι δὲ κείσονταί γ' ἀπεψωλημένοι
περὶ ταῖσι καμπαῖς ἡνίοχοι πεπτωκότες.
ἀλλ', ὦ πρυτάνεις, δέχεσθε τὴν Θεωρίαν.
θᾶσ' ὡς προθύμως ὁ πρύτανις παρεδέξατο.
ἀλλ' οὐκ ἄν, εἴ τι προῖκα προσαγαγεῖν σ' ἔδει·
ἀλλ' ηὗρον ἄν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν.
ΧΟ. ἦ χρηστὸς ἀνὴρ πολί-
ταις ἐστὶν ἅπασιν ὅσ-
τις γ' ἐστὶ τοιοῦτος.
ΤΡ. ὅταν τρυγᾶτ', εἴσεσθε πολλῷ μᾶλλον οἷός εἰμι.
ΧΟ. καὶ νῦν σύ γε δῆλος εἶ·
σωτὴρ γὰρ ἅπασιν ἀν-
θρώποις γεγένησαι.
ΤΡ. φήσεις γ', ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου νέου λεπαστήν.
ΧΟ. καὶ πλήν γε τῶν θεῶν ἀεί σ' ἡγησόμεσθα πρῶτον.
ΤΡ. πολλῶν γὰρ ὑμῖν ἄξιος
Τρυγαῖος ἀθμονεὺς ἐγώ,
δεινῶν ἀπαλλάξας πόνων
τὸν δημότην
καὶ τὸν γεωργικὸν λεών,
Ὑπέρβολόν τε παύσας.
ΟΙ. ἄγε δή, τί νῷν ἐντευθενὶ ποιητέον;
ΤΡ. τί δ' ἄλλο γ' ἢ ταύτην χύτραις ἱδρυτέον;
ΧΟ. χύτραισιν, ὥσπερ μεμφόμενον Ἑρμήδιον;
ΤΡ. τί δαὶ δοκεῖ; βούλεσθε λαρινῷ βοΐ;
ΧΟ. βοΐ; μηδαμῶς, ἵνα μὴ βοηθεῖν ποι δέῃ.
ΤΡ. ἀλλ' ὑῒ παχείᾳ καὶ μεγαλῃ; ΧΟ. μὴ μή. ΤΡ. τιή;
ΧΟ. ἵνα μὴ γένηται Θεογένους ὑηνία.
ΤΡ. τῷ δὴ δοκεῖ σοι δῆτα τῶν λοιπῶν; ΧΟ. ὀΐ.
ΤΡ. ὀΐ; ΧΟ. ναὶ μὰ Δί'. ΤΡ. ἀλλὰ τοῦτό γ' ἔστ'
Ἰωνικὸν
τὸ ῥῆμ'. ΧΟ. ἐπίτηδές γ', ἵν' ὅταν ἐν τἠκκλησίᾳ
ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγῃ τις οἱ καθήμενοι
ὑπὸ τοῦ δέους λέγωσ' Ἰωνικῶς ὀΐ,
ΤΡ. εὖ τοι λέγεις. ΧΟ. καὶ τἄλλα γ' ὦσιν ἤπιοι.
ὥστ' ἐσόμεθ' ἀλλήλοισιν ἀμνοὶ τοὺς τρόπους
καὶ τοῖσι συμμάχοισι πρᾳότεροι πολύ.
ΤΡ. ἴθι νυν, ἄγ' ὡς τάχιστα τὸ πρόβατον λαβών·
ἐγὼ δὲποριῶ βωμὸν ἐφ' ὅτου θύσομεν.
ΧΟ. ὡς πάνθ' ὅσ' ἂν θεὸς θέλῃ χἠ τύχη κατορθοῖ,
χωρεῖ κατὰ νοῦν, ἕτερον δ' ἑτέρῳ
τούτων κατὰ καιρὸν ἀπαντᾷ.
ΤΡ. ὡς ταῦτα δῆλά γ' ἔσθ'· ὁ γὰρ βωμὸς θύρασι καὶ δή.
ΧΟ. ἐπείγετε νῦν ἐν ὅσῳ
σοβαρὰ θεόθεν κατέχει
πολέμου μετάτροπος αὔρα.
νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς
εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει.
ΤΡ. τὸ κανοῦν πάρεστ' ὀλὰς ἔχον καὶ στέμμα καὶ
μάχαιραν, [βατον ἡμᾶς.
καὶ πῦρ γε τουτί, κοὐδὲν ἴσχει πλὴν τὸ πρό-
ΧΟ. οὔκουν ἁμιλλήσεσθον; ὡς
ἢν Χαῖρις ὑμᾶς ἴδῃ,
πρόσεισιν ἄκλητος αὐ-
λῶν, κᾆτα σάφ' οἶδ' ὅτι
φυσῶντι καὶ πονουμένῳ
προσδώσετε δήπου.
ΤΡ. ἄγε δή, τὸ κανοῦν λαβὼν σὺ καὶ τὴν χέρνιβα
περίιθι τὸν βωμὸν ταχέως ἐπιδέξια.
ΟΙ. ἰδού· λέγοις ἂν ἄλλο· περιελήλυθα.
ΤΡ. φέρε δή, τὸ δαλίον τόδ' ἐμβάψω λαβών.
σείου σὺ ταχέως· σὺ δὲ πρότεινε τῶν ὀλῶν,
καὐτός τε χερνίπτου, παραδοὺς ταύτην ἐμοί,
καὶ τοῖς θεαταῖς ῥῖπτε τῶν κριθῶν. ΟΙ. ἰδού.
ΤΡ. ἔδωκας ἤδη; ΟΙ. νὴ τὸν Ἑρμῆν, ὥστε γε
τούτων ὅσοιπέρ εἰσι τῶν θεωμένων
οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅστις οὐ κριθὴν ἔχει.
ΤΡ. οὐχ αἱ γυναῖκές γ' ἔλαβον. ΟΙ. ἀλλ' εἰς ἑσπέραν

939—955. = 1023—1038.

872. τι om. R. ταυτηί] ταυτηνί V. 873. 874. Trygaeo tribuit V. 882. αὐτὸς ἐς μέσους Seidlerus] αὐτοὺς ἐς μέσους RV. ἐς μέσους αὐτοὺς ceteri. 891. ὅρα D.] ὁρᾶτε 892. 893. in libris Trygaeo continuatos servo tribuit Beerius p. 158. 892. ἐντεῦθεν γὰρ ἦν — ποτέ D.] ἐνταῦθα γὰρ — ποτ' ἦν 894. γ'] θ' R. Fort. δ'. 897. ex R accessit. κύβδ'] κῦβδ' Meinekius hic et Equit. 365. Thesm. 489. 906. θᾶσ' D.] θέασ' 908. ἐκεχειρίαν] δεκεχειρίαν Hamakerus. 909. πολίταις Hermannus] πολίτης 916. γ' addidit D. (vid. Annot. Oxon. p. 586.) 918. πολλῶν] πολλοῦ Hirschigius. 919. ἀθμονεὺς Brunckius] ἀθμονεύς 921. δημότην D.] δημότην ὅμιλον

922. ΟΙ.] θε. R. Χο. ceteri. Et servi hunc versum esse docet numerus dualis νῷν, qui manifeste de Trygaeo et servo est intelligendus. Ex quo tamen non sequitur, quod volebat Dobraeus, etiam in sequentibus usque ad v. 934. servo esse tribuenda quae libri et scholiasta choro tribuunt, etsi infra v. 956. et sequentibus Trygaeus de sacrificio perficiendo non cum choro, sed cum servo colloquitur. 924. Ἑρμήδιον L. Dindorfius] ἑρμίδιον. Vid. ad v. 382. 926. δέῃ D.] δέοι 928. Θεογένους D.] Θεαγένους 929. δή] δαὶ Meinekius. 931. ὅταν addidit Meinekius. 932. λέγῃ Meinekius] λέγει 943. ἐπείγετε] ἄγ' ἐπείγετε Hermannus. 948. ΤΡ.] θε. R. 951. ὑμᾶς] ἡμᾶς Suidas s. v. Χαιριδεῖς 952. ἄκλητος αὐλῶν Bergkius] αὐλήσων (αὐλῶν D. in ed. a. 1820.) ἀκλητός 953. σάφ' D.] τοῦτ' εὖ 959. δαλίον Didymus apud schol.] δᾳδίον, quod reprobat schol. 962. τοῖς D.] τοῖσιν vel τοῖσι

δώσουσιν αὐτοῖς ἄνδρες. ΤΡ. ἀλλ' εὐχώμεθα.
τίς τῇδε; ποῦ ποτ' εἰσὶ πολλοὶ κἀγαθοί;
ΟΙ. τοισδὶ φέρε δῶ· πολλοὶ γάρ εἰσι κἀγαθοί.
ΤΡ. τούτους ἀγαθοὺς ἐνόμισας; ΟΙ. οὐ γὰρ, οἵτινες
ἡμῶν καταχεόντων ὕδωρ τοσουτονὶ
ἐς ταὐτὸ τοῦθ' ἑστᾶσ' ἰόντες χωρίον;
ΤΡ. ἀλλ' ὡς τάχιστ' εὐχώμεθ' εὐχώμεσθα δή.
ὦ σεμνοτάτη βασίλεια θεά,
πότνι' Εἰρήνη,
δέσποινα χορῶν, δέσποινα γάμων,
δέξαι θυσίαν τὴν ἡμετέραν.
ΟΙ. δέξαι δῆτ', ὦ πολυτιμήτη,
νὴ Δία, καὶ μὴ ποίει γ' ἅπερ αἱ
μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες.
καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι
τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν·
κἄν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς,
ἀναχωροῦσιν,
κᾆτ' ἢν ἀπίῃ, παρακύπτουσιν.
τούτων σὺ ποίει μηδὲν ἔθ' ἡμᾶς.
ΤΡ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀπόφηνον ὅλην σαυτὴν
γενναιοπρεπῶς τοῖσιν ἐρασταῖς
ἡμῖν, οἵ σου τρυχόμεθ' ἤδη
τρία καὶ δέκ' ἔτη.
λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγάς,
ἵνα Λυσιμάχην σε καλῶμεν.
παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας
τὰς περικόμψους.
αἷς στωμυλλόμεθ' εἰς ἀλλήλους·
μῖξον δ' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας
πάλιν ἐξ ἀρχῆς
φιλίας χυλῷ, καὶ ξυγγνώμῃ
τινὶ πραοτέρᾳ κέρασον τὸν νοῦν·
καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν
ἐμπλησθῆναι 'κ Μεγάρων σκορόδων,
σικύων πρῴων, μήλων, ῥοιῶν,
δούλοισι χλανισκιδίων μικρῶν·
κἀκ Βοιωτῶν γε φέροντας ἰδεῖν
χῆνας, νήττας, φάττας, τροχίλους·
καὶ Κωπᾴδων ἐλθεῖν σπυρίδας,
καὶ περὶ ταύτας ἡμᾶς ἀθρόους
ὀψωνοῦντας τυρβάζεσθαι
Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκέτῃ, ἄλλοις
τένθαις πολλοῖς· κᾆτα Μελάνθιον
ἥκειν ὕστερον ἐς τὴν ἀγοράν,
τὰς δὲ πεπρᾶσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν,
εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας,
ὀλόμαν ὀλόμαν, ἀποχηρωθεὶς
τᾶς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας·
τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.
ταῦτ', ὦ πολυτίμητ', εὐχομένοις ἡμῖν δίδου.
ΟΙ. λαβὲ τὴν μάχαιραν· εἶθ' ὅπως μαγειρικῶς
σφάξεις τὸν οἶν. ΤΡ. ἀλλ' οὐ θέμις. ΟΙ. τιὴ τί δή;
ΤΡ. οὐχ ἥδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς,
οὐδ' αἱματοῦται βωμός. ἀλλ' εἴσω φέρων
θύσας τὰ μηρί' ἐξελὼν δεῦρ' ἔκφερε,
χοὔτω τὸ πρόβατον τῷ χορηγῷ σώζεται.
ΧΟ. σέ τοι θύρασι χρὴ ⏑ ⏓ – μένοντα τοίνυν
σχίζας δευρὶ τιθέναι ταχέως
τά τε πρόσφορα πάντ' ἐπὶ τούτοις.
ΤΡ. οὔκουν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι;
ΧΟ. πῶς δ' οὐχί; τί γάρ σε πέφευγ'
ὅσα χρὴ σοφὸν ἄνδρα; τί δ' οὐ
σὺ φρονεῖς ὁπόσα χρεὼν τὸν
σοφῇ – – δόκιμον
φρενὶ πορίμῳ τε τόλμῃ;
ΤΡ. ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη τὸν Στιλβίδην πιέζει,
καὶ τὴν τράπεζαν οἴσομαι, καὶ παιδὸς οὐ δεήσει.
ΧΟ. τίς οὖν ἂν οὐκ ἐπαινέσει-
εν ἄνδρα τοιοῦτον, ὅσ-
τις πόλλ' ἀνατλὰς ἔσω-
σεν τὴν ἱερὰν πόλιν;
ὥστ' οὐχὶ μὴ παύσει ποτ' ὢν
ζηλωτὸς ἅπασιν.
ΟΙ. ταυτὶ δέδραται. τίθεσο τὼ μηρὼ λαβών.
ἐγὼ δ' ἐπὶ σπλάγχν' εἶμι καὶ θυλήματα.
ΤΡ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'· ἀλλ' ἥκειν ἐχρῆν.
ΟΙ. ἰδού, πάρειμι. μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ;
ΤΡ. ὄπτα καλῶς νυν αὐτά· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
προσέρχεται δάφνῃ τις ἐστεφανωμένος.
τίς ἄρα ποτ' ἐστίν; ΟΙ. ὡς ἀλαζὼν φαίνεται·
μάντις τίς ἐστιν. ΤΡ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' Ἱεροκλέης
οὗτός γέ πού 'σθ' ὁ χρησμολόγος οὐξ Ὠρεοῦ.
ΟΙ. τί ποτ' ἄρα λέξει; ΤΡ. δῆλος ἔσθ' οὗτός γ' ὅτι
ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς.
ΟΙ. οὔκ, ἀλλὰ κατὰ τὴν κνῖσαν εἰσελήλυθεν.
ΤΡ. μή νυν ὁρᾶν δοκῶμεν αὐτόν. ΟΙ. εὖ λέγεις.

ΙΕΡΟΚΛΗΣ.

τίς ἡ θυσία πόθ' αὑτηὶ καὶ τῷ θεῶν;
ΤΡ. ὄπτα σὺ σιγῇ, κἄπαγ' ἀπὸ τῆς ὀσφύος.
ΙΕ. ὅτῳ δὲ θύετ' οὐ φράσεθ'; ΟΙ. ἡ κέρκος ποιεῖ
καλῶς; ΤΡ. καλῶς δῆτ', ὦ πότνι' Εἰρήνη φίλη.
ΙΕ. ἄγε νυν ἀπάρχου, κᾆτα δὸς τἀπάργματα.
ΤΡ. ὀπτᾶν ἄμεινον πρῶτον. ΙΕ. ἀλλὰ ταυταγὶ
ἤδη 'στὶν ὀπτά. ΤΡ. πολλὰ πράττεις, ὅστις εἶ.
κατάτεμνε. ποῦ τράπεζα; τὴν σπονδὴν φέρε.
ΙΕ. ἡ γλῶττα χωρὶς τέμνεται. ΤΡ. μεμνήμεθα.
ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; ΙΕ. ἢν φράσῃς. ΤΡ. μὴ
νῷν μηδέν· Εἰρήνῃ γὰρ ἱερὰ θύομεν. [διαλέγου
ΙΕ. ὦ μέλεοι θνητοὶ καὶ νήπιοι, ΤΡ. ἐς κεφαλὴν σοί.
ΙΕ. οἵτινες ἀφραδίῃσι θεῶν νόον οὐκ ἀΐοντες
ξυνθήκας πεποίησθ' ἄνδρες χαροποῖσι πιθήκοις.
ΤΡ. αἰβοιβοῖ. ΙΕ. τί γελᾷς; ΤΡ. ἥσθην χαροποῖσι
πιθήκοις.
ΙΕ. καὶ κέπφοι τρήρωνες ἀλωπεκιδεῦσι πέπεισθε,
ὧν δόλιαι ψυχαί, δόλιαι φρένες. ΤΡ. εἴθε σου εἶναι
ὤφελεν, ὠλαζών, οὑτωσὶ θερμὸς ὁ πλεύμων.
ΙΕ. εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον,
μηδὲ Βάκις θνητούς, μηδ' αὖ Νύμφαι Βάκιν αὐτόν,
ΤΡ. ἐξώλης ἀπόλοι', εἰ μὴ παύσαιο βακίζων.
ΙΕ. οὔπω θέσφατον ἦν Εἰρήνης δέσμ' ἀναλῦσαι,
ἀλλὰ τόδε πρότερον ΤΡ. τοῖς ἁλσί γε παστέα
ταυτί.

1000. 'κ Μεγάρων Hamakerus] μεγάλων. Μεγάρων legit scholiasta. ἀγαθῶν ab interpolatore illatum videtur postquam Μεγάρων in μεγάλων corruptum erat. Fort. καὶ τὴν ἀγορὰν ἐμπλησθῆναι | πάλιν ἐκ Μεγάρων ἡμῖν σκορόδων —. 985. παρακύπτουσιν] παρακύπτουσ' αὖ Hirschigius. 1023. θύρασι Elmsleius] θύραισι Post χρὴ indicavi lacunam, nisi praestat quod in Annot. Oxon. p. 571. proposui σέ τοι θύρασι χρὴ μένοντ' ⏓ ⏑ – ⏑ – –

1029. χρεὼν libri aliquot Suidae s. v. τί γάρ] χρεών ἐστι RVCΓ. ἐστὶ χρεὼν ceteri. 1030. Exciderunt syllabae duae. 1033. οὖν ἂν D.] ἂν οὖν 1043. αὐτά RV. ταῦτα ceteri. 1046. ΤΡ. οὐ — Ὠρεοῦ. ΟΙ. τί ποτ' ἄρα λέξει; Meinekius] Τρ. οὐ — Ἱεροκλέης. θε. οὗτος — λέξει; 1047. γέ πού 'σθ'] γέ τοὔσθ' Bergkius. 1054. 1055. ΟΙ. — ΤΡ. Beerius] τρ. — θε. 1056. ΙΕ.] Servo tribuit Dobraeus. 1061. ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; ΙΕ. ἢν Bentleius] 'Ιε. ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; θε. ἢν 1063. κεφαλὴν σοί D.] κεφαλήν σοι 1066. ΤΡ. — ΙΕ. — ΤΡ. D.] θε. — τρ. — θε. αἰβοιβοῖ D.] αἰβοῖ βοῖ 1074. τόδε D.] τόγε RV. τότε ceteri. Conf. 1107. τοῖς] τοῖς δ' R.

ΙΕ. οὐ γάρ πω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
φυλόπιδος λῆξαι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.
ΤΡ. καὶ πῶς, ὦ κατάρατε, λύκος ποτ' ἂν οἶν ὑμεναιοῖ;
ΙΕ. ὡς ἡ σφονδύλη φεύγουσα πονηρότατον βδεῖ,
χἠ κώδων ἀκαλανθὶς ἐπειγομένη τυφλὰ τίκτει,
τουτάκις οὔπω χρῆν τὴν εἰρήνην πεποιῆσθαι.
ΤΡ. ἀλλὰ τί χρῆν ἡμᾶς; οὐ παύσασθαι πολεμοῦντας,
ἢ διακαυνιάσαι πότεροι κλαυσούμεθα μεῖζον,
ἐξὸν σπεισαμένοις κοινῇ τῆς Ἑλλάδος ἄρχειν;
ΙΕ. οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν.
ΤΡ. οὔποτε δειπνήσεις ἔτι τοῦ λοιποῦ 'ν πρυτανείῳ,
οὐδ' ἐπὶ τῷ πραχθέντι ποιήσεις ὕστερον οὐδέν.
ΙΕ. οὐδέποτ' ἂν θείης λεῖον τὸν τρηχὺν ἐχῖνον.
ΤΡ. ἆρα φενακίζων ποτ' Ἀθηναίους ἔτι παύσει;
ΙΕ. ποῖον γὰρ κατὰ χρησμὸν ἐκαύσατε μῆρα θεοῖσιν;
ΤΡ. ὅνπερ κάλλιστον δήπου πεποίηκεν Ὅμηρος·
ὣς οἱ μὲν νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο
Εἰρήνην εἵλοντο καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
ἔσπενδον δεπάεσσιν· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον·
χρησμολόγῳ δ' οὐδεὶς ἐδίδου κώθωνα φαεινόν.
ΙΕ. οὐ μετέχω τούτων· οὐ γὰρ ταῦτ' εἶπε Σίβυλλα.
ΤΡ. ἀλλ' ὁ σοφός τοι νὴ Δί' Ὅμηρος δεξιὸν εἶπεν·
ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος,
ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος.
ΙΕ. φράζεο δὴ μή πώς σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
ἰκτῖνος μάρψῃ. ΤΡ. τουτὶ μέντοι σὺ φυλάσσου,
ὡς οὗτος φοβερὸς τοῖς σπλάγχνοις ἐστὶν ὁ χρησμός.
ἔγχει δὴ σπονδὴν καὶ τῶν σπλάγχνων φέρε δευρί.
ΙΕ. ἀλλ' εἰ ταῦτα δοκεῖ, κἀγὼ 'μαυτῷ βαλανεύσω.
ΤΡ. σπονδὴ σπονδή.
ΙΕ. ἔγχει δὴ κἀμοὶ καὶ σπλάγχνων μοῖραν ὄρεξον.
ΤΡ. ἀλλ' οὔπω τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν·
ἀλλὰ τόδε πρότερον, σπένδειν ἡμᾶς, σὲ δ' ἀπελθεῖν.
ὦ πότνι' Εἰρήνη, παράμεινον τὸν βίον ἡμῖν.
ΙΕ. πρόσφερε τὴν γλῶσσαν. ΤΡ. σὺ δὲ τὴν σαυτοῦ γ' ἀπένεγκον.
[λαβὲ θᾶσσον.
ΙΕ. σπονδή. ΤΡ. καὶ ταυτὶ μετὰ τῆς σπονδῆς
ΙΕ. οὐδεὶς προσδώσει μοι σπλάγχνων; ΤΡ. οὐ γὰρ οἷόν τε
ἡμῖν προσδιδόναι, πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ.
ΙΕ. ναὶ πρὸς τῶν γονάτων. ΤΡ. ἄλλως, ὦ τᾶν, ἱκετεύεις·
οὐ γὰρ ποιήσεις λεῖον τὸν τρηχὺν ἐχῖνον.
ἄγε δή, θεαταί, δεῦρο συσπλαγχνεύετε
μετὰ νῷν. ΙΕ. τί δ' ἐγώ; ΤΡ. σὺ τὴν Σίβυλλαν ἔσθιε.
ΙΕ. οὔ τοι μὰ τὴν Γῆν ταῦτα κατέδεσθον μόνω,
ἀλλ' ἁρπάσομαι σφῷν αὐτά· κεῖται δ' ἐν μέσῳ.
ΤΡ. ὦ παῖε παῖε τὸν Βάκιν. ΙΕ. μαρτύρομαι.
ΤΡ. κἄγωγ', ὅτι τένθης εἶ σὺ κἀλαζὼν ἀνήρ.
παῖ' αὐτὸν ἐπέχων τῷ ξύλῳ τὸν ἀλαζόνα.
ΟΙ. σὺ μὲν οὖν· ἐγὼ δὲ τουτονὶ τῶν κῳδίων,
ἁλάμβαν' αὐτὸς ἐξαπατῶν, ἐκβολβιῶ.
οὐ καταβαλεῖς τὰ κῴδι', ὦ θυηπόλε;
ἤκουσας; ὁ κόραξ οἷος ἦλθ' ἐξ Ὠρεοῦ.
οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς Ἐλύμνιον;
ΧΟ. ἥδομαί γ' ἥδομαι
κράνους ἀπηλλαγμένος
τυροῦ τε καὶ κρομμύων.
οὐ γὰρ φιληδῶ μάχαις,
ἀλλὰ πρὸς πῦρ διέλκων μετ' ἀνδρῶν ἑταίρων φίλων,
ἐκκέας τῶν ξύλων ἅττ' ἂν ᾖ δανότατα τοῦ θέρους ἐκπεπρεμνισμένα,
κἀνθρακίζων τοὐρεβίνθου,
τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων,
χἄμα τὴν Θρᾷτταν κυνῶν,
τῆς γυναικὸς λουμένης.
οὐ γὰρ ἔσθ' ἥδιον ἢ τυχεῖν μὲν ἤδη 'σπαρμένα,
τὸν θεὸν δ' ἐπιψακάζειν, καί τιν' εἰπεῖν γείτονα,
εἰπέ μοι, τί τηνικαῦτα δρῶμεν, ὦ Κωμαρχίδη;
ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει, τοῦ θεοῦ δρῶντος καλῶς.
ἀλλ' ἄφευε τῶν φασήλων, ὦ γύναι, τρεῖς χοίνικας,
τῶν τε πυρῶν μῖξον αὐτοῖς, τῶν τε σύκων ἔξελε,
τόν τε Μανῆν ἡ Σύρα βωστρησάτω 'κ τοῦ χωρίου.
οὐ γὰρ οἷόν τ' ἐστὶ πάντως οἰναρίζειν τήμερον
οὐδὲ τυντλάζειν, ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον·
κἀξ ἐμοῦ δ' ἐνεγκάτω τις τὴν κίχλην καὶ τὼ σπίνω·
ἦν δὲ καὶ πυός τις ἔνδον καὶ λαγῷα τέτταρα,
εἴ τι μὴ 'ξήνεγκεν αὐτῶν ἡ γαλῆ τῆς ἑσπέρας·
ἐψόφει γοῦν ἔνδον οὐκ οἶδ' ἅττα κἀκυδοιδόπα·
ὧν ἔνεγκ', ὦ παῖ, τρί' ἡμῖν, ἓν δὲ δοῦναι τῷ πατρί·
μυρρίνας τ' αἴτησον ἐξ Αἰσχινάδου τῶν καρπίμων·
χἄμα τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Χαρινάδην τις βωσάτω,
ὡς ἂν ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν,
εὖ ποιοῦντος κὠφελοῦντος
τοῦ θεοῦ τἀρώματα.
ἡνίκ' ἂν δ' ἀχέτας
ᾄδῃ τὸν ἡδὺν νόμον,
διασκοπῶν ἥδομαι
τὰς Λημνίας ἀμπέλους,
εἰ πεπαίνουσιν ἤδη· τὸ γὰρ φῖτυ πρῷον φύει·
τόν τε φήληχ' ὁρῶν οἰδάνοντ'· εἶθ' ὁπόταν ᾖ πέπων, ἐσθίω κἀπέχω,
χἄμα φήμ', Ὧραι φίλαι· καὶ
τοῦ θύμου τρίβων κυκῶμαι·
κᾆτα γίγνομαι παχὺς
τηνικαῦτα τοῦ θέρους
μᾶλλον ἢ θεοῖσιν ἐχθρὸν ταξίαρχον προσβλέπων,
τρεῖς λόφους ἔχοντα καὶ φοινικίδ' ὀξεῖαν πάνυ,
ἣν ἐκεῖνός φησιν εἶναι βάμμα Σαρδιανικόν·

1127—1158. = 1159—1190.

1076 b. Hunc versum soli habent RV. 1086. τρηχὺν R. τραχὺν ceteri. Conf. 1114. 1090—1093. Versus non Homerici, sed e locutionibus Homericis compositi: Homerici vero sunt 1097. 1098. ex Il. 2, 63. 64. 1099. δὴ] δὴ νῦν R. 1100. ἰκτῖνος D.] ἴκτινος 1103. 'μαυτῷ] ἐμαυτὸν Antiatt. in Bekk. Anecd. p. 84, 16. et Suidas s. v. βαλανεύειν: sed ἐμαυτῷ idem s. v. ἐμαυτῷ βαλανεύσω. 1109. 1110. γλῶσσαν — θᾶσσον Richterus] γλῶτταν — θᾶττον, et φυλάττου 1100. 1109. ἀπένεγκον R] ἀπένεγκε ceteri. 1111. προσδώσει V. προδώσει RΓ. δώσει ceteri. σπλάγχνων D.] τῶν σπλάγχνων 1112. προσδιδόναι V. προδιδόναι RΓ. πρὶν διδόναι ceteri. 1114. τρηχὺν Cobetus] τραχύν. Conf. 1086. 1116. τί δ' ἐγώ RV. τί δ' ἔγωγε ceteri. σὺ addidit Meinekius.

1125. ὁ — Ἐλύμνιον Trygaeo tribuit Dobraeus. 1135. ἐκπεπρεμνισμένα Bothius. ἐκπεπρισμένα RV. ἐκπεπιεσμένα ceteri, utrumque vitiose: nam requiruntur duo cretici. 1142. τηνικαῦτα Bentleius] τηνικάδε 1154. Αἰσχινάδου] Suspecta syllaba secunda producta. Ἀρχινάδου Meinekius, quod aliunde non magis cognitum quam Αἰσχινάδου nomen vel, de quo Meinekius Com. vol. 4. p. 542. cogitabat, Αἰσχυνάδου, vel, quod ipsum quoque coniici potest, Ἐχινάδου. 1159. ἡνίκ' ἂν δ' Hermannus] ἡνίκα δ' ἂν 1164. φύει] φύσει RV. 1166. οἰδάνοντ' Bentleius] οἰδαίνοντ'

ἣν δέ που δέῃ μάχεσθ' ἔχοντα τὴν φοινικίδα,
τηνικαῦτ' αὐτὸς βέβαπται βάμμα Κυζικηνικόν·
κᾆτα φεύγει πρῶτος, ὥσπερ ξουθὸς ἱππαλε-
κτρυὼν
τοὺς λόφους σείων· ἐγὼ δ' ἔστηκα λινοπτώμενος.
ἡνίκ' ἂν δ' οἴκοι γένωνται, δρῶσιν οὐκ ἀνασχετά,
τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ' ἄνω τε καὶ
κάτω
ἐξαλείφοντες δὶς ἢ τρίς. αὔριον δ' ἔσθ' ἡ 'ξοδος·
τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητ'· οὐ γὰρ ᾔδειν ἐξιών·
εἶτα προσστὰς πρὸς τὸν ἀνδριάντα τὸν Πανδίονος
εἶδεν αὑτόν, κἀπορῶν θεῖ τῷ κακῷ βλέπων ὀπόν.
ταῦτα δ' ἡμᾶς τοὺς ἀγροίκους δρῶσι, τοὺς δ' ἐξ
ἄστεως
ἧττον, οἱ θεοῖσιν οὗτοι κἀνδράσιν ῥιψάσπιδες.
ὧν ἔτ' εὐθύνας ἐμοὶ δώσουσιν, ἢν θεὸς θέλῃ.
πολλὰ γὰρ δή μ' ἠδίκησαν,
ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες,
ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

ΤΡ. ἰοὺ ἰού.
ὅσον τὸ χρῆμ' ἐπὶ δεῖπνον ἦλθ' ἐς τοὺς γάμους.
ἔχ', ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηί·
πάντως γὰρ οὐδὲν ὄφελός ἐστ' αὐτῆς ἔτι.
ἔπειτ' ἐπιφόρει τοὺς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας
καὶ τῶν λαγῴων πολλὰ καὶ τοὺς κολλάβους.

ΔΡΕΠΑΝΟΥΡΓΟΣ

ποῦ ποῦ Τρυγαῖός ἐστιν; ΤΡ. ἀναβράττω κίχλας.
ΔΡ. ὦ φίλτατ', ὦ Τρυγαῖ', ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθὰ
δέδρακας εἰρήνην ποιήσας· ὡς πρὸ τοῦ
οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου,
νυνὶ δ' ἐγὼ μὲν πεντέδραχμα ταῦτ' ἐμπολῶ,
ὁδὶ δὲ τριδράχμους τοὺς κάδους ἐς τοὺς ἀγρούς.
ἀλλ', ὦ Τρυγαῖε, τῶν δρεπάνων τε λάμβανε
καὶ τῶνδ' ὅ τι βούλει προῖκα· καὶ ταυτὶ δέχου·
ἀφ' ὧν γὰρ ἀπεδόμεσθα κἀκερδάναμεν
τὰ δῶρα ταυτί σοι φέρομεν ἐς τοὺς γάμους.
ΤΡ. ἴθι νυν, καταθέμενοι παρ' ἐμοὶ ταῦτ' εἴσιτε
ἐπὶ δεῖπνον ὡς τάχιστα· καὶ γὰρ οὑτοσὶ
ὅπλων κάπηλος ἀχθόμενος προσέρχεται.

ΛΟΦΟΠΟΙΟΣ.

οἴμ' ὡς προθέλυμνόν μ', ὦ Τρυγαῖ', ἀπώλεσας.
ΤΡ. τί δ' ἔστιν, ὦ κακόδαιμον; οὔ τί που λοφᾷς;
ΛΟ. ἀπώλεσάς μου τὴν τέχνην καὶ τὸν βίον,
καὶ τουτουὶ καὶ τοῦ δορυξοῦ 'κεινουί.
ΤΡ. τί δῆτα τουτοινὶ κατάθω σοι τοῖν λόφοιν;
ΛΟ. αὐτὸς σὺ τί δίδως; ΤΡ. ὅ τι δίδωμ'; αἰσχύνομαι.
ὅμως δ' ὅτι τὸ σφήκωμ' ἔχει πόνον πολύν,
δοίην ἂν αὐτοῖν ἰσχάδων τρεῖς χοίνικας,
ἵν' ἀποκαθαίρω τὴν τράπεζαν τουτῳί.
ΛΟ. ἔνεγκε τοίνυν εἰσιὼν τὰς ἰσχάδας·
κρεῖττον γάρ, ὦ τᾶν, ἐστὶν ἢ μηδὲν λαβεῖν.
ΤΡ. ἀπόφερ' ἀπόφερ' ἐς κόρακας ἀπὸ τῆς οἰκίας.
τριχορρυεῖτον, οὐδέν ἐστον τὼ λόφω.
οὐκ ἂν πριαίμην οὐδ' ἂν ἰσχάδος μιᾶς.

ΘΩΡΑΚΟΠΩΛΗΣ.

τί δαὶ δεκάμνῳ τῷδε θώρακος κύτει
ἐνημμένῳ κάλλιστα χρήσομαι τάλας;
ΤΡ. οὗτος μὲν οὐ μή σοι ποιήσει ζημίαν.
ἀλλ' αἰρέ μοι τοῦτόν γε τῆς ἰσωνίας·
ἐναποπατεῖν γὰρ ἔστ' ἐπιτήδειος πάνυ.
ΘΩ. παῦσαί μ' ὑβρίζων τοῖς ἐμοῖσι χρήμασιν.
ΤΡ. ὡδί, παραθέντι τρεῖς λίθους. οὐ δεξιῶς;
ΘΩ. ποίᾳ δ' ἀποψήσει ποτ', ὠμαθέστατε;
ΤΡ. τῇδί, διεὶς τὴν χεῖρα διὰ τῆς θαλαμιᾶς [Δία,
καὶ τῇδ'. ΘΩ. ἅμ' ἀμφοῖν δῆτ'; ΤΡ. ἔγωγε νὴ
ἵνα μή γ' ἁλῶ τρύπημα κλέπτων τῆς νεώς.
ΘΩ. ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος;
ΤΡ. ἔγωγε νὴ Δί', ὦπίτριπτ'. οἴει γὰρ ἂν
τὸν πρωκτὸν ἀποδόσθαι με χιλιῶν δραχμῶν;
ΘΩ. ἴθι δή, 'ξένεγκε τἀργύριον. ΤΡ. ἀλλ', ὦγαθέ,
θλίβει τὸν ὄρρον. ἀπόφερ', οὐκ ὠνήσομαι.

ΣΑΛΠΙΓΓΟΠΟΙΟΣ.

τί δ' ἆρα τῇ σάλπιγγι τῇδε χρήσομαι,
ἣν ἐπριάμην δραχμῶν ποθ' ἑξήκοντ' ἐγώ;
ΤΡ. μόλυβδον ἐς τουτὶ τὸ κοῖλον ἐγχέας,
ἔπειτ' ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθεὶς ὑπόμακρον,
γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων.
ΣΑ. οἴμοι καταγελᾷς. ΤΡ. ἀλλ' ἕτερον παραινέσω.
τὸν μὲν μόλυβδον, ὥσπερ εἶπον, ἔγχεον,
ἐντευθενὶ δὲ σπαρτίοις ἠρτημένην
πλάστιγγα πρόσθες, καὐτό σοι γενήσεται
τὰ σῦκ' ἐν ἀγρῷ τοῖς οἰκέταισιν ἱστάναι.

ΚΡΑΝΟΠΟΙΟΣ.

ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὥς μ' ἀπώλεσας,
ὅτ' ἀντέδωκά γ' ἀντὶ τῶνδε μνᾶν ποτε·
καὶ νῦν τί δράσω; τίς γὰρ αὔτ' ὠνήσεται;
ΤΡ. πώλει βαδίζων αὐτὰ τοῖς Αἰγυπτίοις·
ἔστιν γὰρ ἐπιτήδεια συρμαίαν μετρεῖν.

ΔΟΡΥΞΟΣ.

οἴμ', ὦ κρανοποί', ὡς ἀθλίως πεπράγαμεν.
ΤΡ. οὗτος μὲν οὐ πέπονθεν οὐδέν. ΔΟ. ἀλλὰ τί
ἔτ' ἐστὶ τοῖσι κράνεσιν ὅ τι τις χρήσεται;
ΤΡ. ἐὰν τοιαυτασὶ μάθῃ λαβὰς ποιεῖν,
ἄμεινον ἢ νῦν αὔτ' ἀποδώσεται πολύ.
ΚΡ. ἀπίωμεν, ὦ δορυξέ. ΤΡ. μηδαμῶς γ', ἐπεὶ
τούτῳ γ' ἐγὼ τὰ δόρατα ταῦτ' ὠνήσομαι.
ΔΟ. πόσον δίδως δῆτ'; ΤΡ. εἰ διαπρισθείη δίχα,

1178. λινοπτώμενος] Mirum est syllabam primam, quam brevem esse oportebat, produci: unde ληνοπτώμενος, *torcularium prelum observans*, coniecit Meinekius Vindic. p. 48. coniectura parum probabile. Vulgatum explicat scholiasta, λινόπτας γάρ φησιν Ἀριστοτέλης τοὺς τὰ θηρευτικὰ λίνα φυλάττοντας, ὡς καὶ οἰνόπτας τοὺς οἰνοφύλακας. Alia verbi forma λινοπτάζει ab Hesychio est annotata. 1183. προσστὰς Lentingius] προστὰς 1195. ἐπιφόρει Dobraeus] ἐπισφόρει R. ἐπεισφόρει Γ. ἐπείσφερε ceteri. 1201. νυνὶ δ' ἐγὼ μὲν πεντέδραχμα ταῦτ' ἐμπολῶ Elmsleius] νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμων ἐμπολῶ 1210—1249. Quae in his versibus λοφοποιῷ, θωρακοπώλῃ et σαλπιγγοποιῷ tribuuntur, uni omnia ὅπλων καπήλῳ, quem Trygaeus v. 1209. dicit, tribui voluit Beerius p. 42. ne parachoregemate opus esset pluribus quam tribus histrionibus simul prodeuntibus. Quae opinio nec per se probabilis est nec verbis τί δαὶ et τί δ' ἆρα defendi potest, quibus θωρακοπώλης v. 1224. et σαλπιγγοποιός v. 1240. recte uti poterant quum uterque praecedentia Trygaei verba audivisset. Λοφοποιόν, ξιφουργόν, δρεπανουργὸν et δορυξόν distinguunt Mercurius et Trygaeus 545—549.

1216. ἔχει πόνον πολύν] πολὺν ἔχει πόνον Brunckius. 1217. αὐτοῖν Paris. B. αὐτῶν (αὐτὸν C) ceteri. 1224. θώρακος] θώρηκος R. 1225. ἐνημμένῳ] ἐνημμένως R. συνημμένῳ Meinekius. Per συντεθειμένῳ, ἐρραμμένῳ explicat scholiasta. 1229. μ' ὑβρίζων] 'νυβρίζων Elmsleius. 'φυβρίζων Meinekius. 1237. χιλιῶν R. χιλίων ceteri. 1244. κοττάβων] κότταβος Dobraeus. 1248. καὐτό Bentleius] καὐτός

1251. ἀντέδωκά γ' ἀντὶ] ἀντέδωκ' ἀντὶ RV. ἀντέδωκ' ἐγὼ 'ντὶ Meinekius. 1255—1264. ΔΟΡΥΞΟΣ] Hic quoque ὅπλων κάπηλον substituit Beerius p. 42., quem ab κρανοποιῷ v. 1260. δορυξοῦ nomine significari opinatur: de quo non cogitandum. 1255. ΔΟΡΥΞΟΣ] σαλπι R. 1256. ΔΟ. Brunckius] ΚΡ. 1262. διαπρισθείη Meinekius] διαπρισθεῖεν

λάβοιμ' ἂν αὔτ' ἐς χάρακας, ἑκατὸν τῆς δραχμῆς.
ΔΟ. ὑβριζόμεθα. χωρῶμεν, ὦ τᾶν, ἐκποδών.
ΤΡ. νὴ τὸν Δί', ὡς τὰ παιδί' ἤδη 'ξέρχεται
οὐρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρ', ἵνα
ἅττ' ᾄσεται προαναβάληταί μοι δοκεῖν.
ἀλλ' ὅ τι περ ᾄδειν ἐπινοεῖς, ὦ παιδίον,
αὐτοῦ παρ' ἐμὲ στὰν πρότερον ἀναβαλοῦ 'νθαδί.

ΠΑΙΣ ΛΑΜΑΧΟΥ.

Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα ΤΡ. παῦσαι
ὁπλοτέρους ᾄδων, καὶ ταῦτ', ὦ τρισκακόδαιμον,
εἰρήνης οὔσης· ἀμαθές γ' εἶ καὶ κατάρατον.
ΠΑ.Λ. Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας.
ΤΡ. ἀσπίδας; οὐ παύσει μεμνημένον ἀσπίδος ἡμῖν;
ΠΑ.Λ. Ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν.
ΤΡ. ἀνδρῶν οἰμωγή; κλαύσει, νὴ τὸν Διόνυσον,
οἰμωγὰς ᾄδων, καὶ ταύτας ὀμφαλοέσσας.
ΠΑ.Λ. ἀλλὰ τί δῆτ' ᾄδω; σὺ γάρ εἰπέ μοι οἷστισι χαίρεις.
ΤΡ. Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὶ τὰ τοιαυτί·
Ἄριστον προτίθεντο καὶ ἅττ' ἥδιστα πάσασθαι.
ΠΑ.Λ. Ὣς οἱ μὲν δαίνυντο βοῶν κρέα, καὐχένας ἵππων
ἔκλυον ἱδρώοντας, ἐπεὶ πολέμου ἐκόρεσθεν.
ΤΡ. εἶεν· ἐκόρεσθεν τοῦ πολέμου κᾆτ' ἤσθιον.
ταῦτ' ᾆδε, ταῦθ', ὡς ἤσθιον κεκορημένοι.
ΠΑ.Λ. Θωρήσσοντ' ἄρ' ἔπειτα πεπαυμένοι, ΤΡ. ἄσμενοι, οἶμαι.
ΠΑ.Λ. πύργων δ' ἐξεχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
ΤΡ. κάκιστ' ἀπόλοιο, παιδάριον, αὐταῖς μάχαις·
οὐδὲν γὰρ ᾄδεις πλὴν πολέμους. τοῦ καὶ ποτ' εἶ;
ΠΑ.Λ. ἐγώ; ΤΡ. σὺ μέντοι νὴ Δί'. ΠΑ.Λ. υἱὸς Λαμάχου.
ΤΡ. αἰβοῖ·
ἦ γὰρ ἐγὼ θαύμαζον ἀκούων, εἰ σὺ μὴ εἴης
ἀνδρὸς βουλομάχου καὶ κλαυσιμάχου τινὸς υἱός.
ἄπερρε καὶ τοῖς λογχοφόροισιν ᾆδ' ἰών.
ποῦ μοι τὸ τοῦ Κλεωνύμου 'στὶ παιδίον;
ᾆσον πρὶν εἰσιέναι τι· σὺ γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι
οὐ πράγματ' ᾄσει· σώφρονος γὰρ εἶ πατρός.

ΠΑΙΣ ΚΛΕΩΝΥΜΟΥ.

Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων.
ΤΡ. εἰπέ μοι, ὦ πόσθων, ἐς τὸν σαυτοῦ πατέρ' ᾄδεις;
ΠΑ.Κ. Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα, ΤΡ. κατῄσχυνας δὲ τοκῆας.
ἀλλ' εἰσίωμεν. εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς
ὅτι ταῦθ' ὅσ' ᾖσας ἄρτι περὶ τῆς ἀσπίδος
οὐ μὴ 'πιλάθῃ ποτ', ὢν ἐκείνου τοῦ πατρός.
ὑμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη 'νταῦθα τῶν μενόντων
φλᾶν ταῦτα πάντα καὶ σποδεῖν καὶ μὴ κενὰς παρέλκειν.
ἀλλ' ἀνδρικῶς ἐμβάλλετον
καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν τοῖν γνάθοιν· οὐδὲν γάρ, ὦ πονηροί,

1305—1310. = 1311—1315.

1266. οὐρησόμενα] ὀρχησόμενα Meinekius. 1267. δοκεῖν Bergkius] δοκεῖ 1270. In ed. Ald. hic et in sequentibus versibus praescriptum ΠΑΙ., in R. παῖδες. Παῖς Λαμάχου et Παῖς Κλεωνύμου Brunckius. 1271. 1278. ᾄδον] ᾄδων RV. 1275. μεμνημένον D.] μεμνημένος 1297. ᾄσει Dawesius] ᾄσεις 1307. ἐμβάλλετον] ἐμβάλλετ' ὦ Bergkius.

λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ', ἢν μή τι καὶ μασῶνται.
ΧΟ. ἡμῖν μελήσει ταῦτά γ'· εὖ ποιεῖς δὲ καὶ σὺ φράζων.
ἀλλ', ὦ πρὸ τοῦ πεινῶντες, ἐμβάλλεσθε τῶν λαγῴων·
ὡς οὐχὶ πᾶσαν ἡμέραν
πλακοῦσιν ἔστιν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις.
πρὸς ταῦτα βρύκετ', ἢ τάχ' ὑμῖν φημι μεταμελήσειν.
εὐφημεῖν χρὴ καὶ τὴν νύμφην ἔξω τινὰ δεῦρο κομίζειν,
δᾷδάς τε φέρειν, καὶ πάντα λεὼν ξυγχαίρειν κἀπιχορεύειν.
καὶ τὰ σκεύη πάλιν ἐς τὸν ἀγρὸν νυνὶ χρὴ πάντα κομίζειν
ὀρχησαμένους καὶ σπείσαντας καὶ Ὑπέρβολον ἐξελάσαντας,
κἀπευξαμένους τοῖσι θεοῖσιν
διδόναι πλοῦτον τοῖς Ἕλλησιν,
κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς
πάντας ὁμοίως οἶνόν τε πολύν,
σῦκά τε τρώγειν,
τάς τε γυναῖκας τίκτειν ἡμῖν,
καὶ τἀγαθὰ πάνθ' ὅσ' ἀπωλέσαμεν
ξυλλέξασθαι πάλιν ἐξ ἀρχῆς,
λῆξαί τ' αἴθωνα σίδηρον.
ΤΡ. δεῦρ', ὦ γύναι, εἰς ἀγρόν,
χὤπως μετ' ἐμοῦ καλὴ
καλῶς κατακείσει.
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ,
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ.
ΧΟ. ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαίως τἀγαθὰ νῦν ἔχεις
– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏓
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ,
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὦ.
[ΤΡ. τί δράσομεν αὐτήν;
ΧΟ. τί δράσομεν αὐτήν;

1316. ΧΟ. Bentleius] ἡμιχ. R. Τρ. alii. In ed. Ald. post Τρ. ante κατῄσχυνας v. 1301. positum nullae usque ad finem fabulae reperiuntur personarum notae. In cod. Flor. Γ et Parisino A finitur haec fabula versu 1300. De personarum descriptione quae est in codicibus Veneto, Parisino B et Flor. Δ tacent qui eos contulerunt. In B post v. 1347. spatium semipaginae, id est sex vel septem versuum, vacuum esse annotavit Brunckius. 1317. κἀπιχορεύειν V. κἀπικελεύειν ceteri. 1318. νυνὶ Kusterus] νῦν, quod om. V. 1329—1367. De huius carminis compositione videnda H. Schraderi commentatio in Ritschelii Museo Rhen. a. 1866. vol. 21. p. 93—108. Constat ex septem quinorum versuum strophis, interpositis post stropham secundam versibus 1339—1342. quos in libris quibusdam non lectos fuisse annotavit scholiasta p. 141, 16. ἐν τισιν οὐ φέρεται τὰ δ' μέτρα. De iisdem in alio scholio, ἐν τούτοις φέρονται κατά τινας παραγραφαί, ἵνα ὁ χορὸς ἀνὰ μέρος αὐτὰ λέγῃ. Non est tamen verisimile duas chorum cecinisse strophas, nulla interposita stropha Trygaei: quamobrem vereor ne post versum 1338. quinque exciderint versus Trygaei, quorum loco nunc quattuor illi leguntur 1339—1342. quos ab libris quibusdam abesse annotavit scholiasta. 1332. Huic versui in R praescriptum ἡμιχ. 1333. Hunc versum addidit Schraderus. Legerat haud dubie Heliodorus, qui de strophis πεντακώλοις loquitur in verbis ab scholiasta excerptis. 1334. ΧΟ.] ἀλλ^ο R. 13 36. Versus catalectici defectum indicavit Schraderus.

ΤΡ. τρυγήσομεν αὐτήν.
ΧΟ. τρυγήσομεν αὐτήν.]
ΧΟ. ἀλλ' ἀράμενοι φέρω-
μεν οἱ προτεταγμένοι
τὸν νυμφίον, ὦνδρες.
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὤ,
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὤ.
ΤΡ. οἰκήσετε γοῦν καλῶς
οὐ πράγματ' ἔχοντες, ἀλ-
λὰ συκολογοῦντες.
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὤ,
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὤ.
ΧΟ. του μὲν μέγα καὶ παχύ,
– ⏑́ ⏑ ⏑ – ⏑ –́
τῆς δ' ἡδὺ τὸ σῦκον.
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὤ,
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὤ.
ΤΡ. φήσεις γ', ὅταν ἐσθίῃς
οἶνόν τε πίῃς πολύν.
– ⏑́ ⏑ ⏑ – –
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὤ,
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὤ.
ΧΟ. ὦ χαίρετε χαίρετ', ἄν-
δρες, κἂν ξυνέπησθέ μοι,
πλακοῦντας ἔδεσθε.
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὤ
Ὑμὴν Ὑμέναι' ὤ.

1344. προτεταγμένοι Bentleius] προστεταγμένοι 1354. Versus unius defectum indicavit Dawesius, qui hoc carmen tractavit Misc. Crit. p. 292. (513. ed. Kidd.) 1356. 1357, addidit Schraderus. 1360. Indicavi versus unius defectum. 1363. 1364. habent RV, omittunt ceteri. 1363. ΧΟ. D. in Annot. Oxon. p. 582.] Τρυγ. RV, addito in V πρὸς τοὺς θεατάς.
1366. 1367. Haec epiphonemata addidit Schraderus videturque legisse Heliodorus, de quo scholiasta p. 141, 25. ed. Oxon. ὑφ' ἃ κορωνὶς τοῦ δράματος. Ὑμὴν Ὑμέναι' ὤ. οὕτως Ἡλιόδωρος. Ceterum cum hoc carmine comparandum carmen nuptiale in fine Avium, ex duabus compositum strophis chori quinorum versuum, quorum quattuor sunt acatalecti

–, ⏑́ ⏑ ⏑ –, ⏑ –́

quintus eiusdem metri catalecticus, addito utrobique epiphonemate Ὑμὴν ὢ Ὑμέναι' ὤ, (ut in Pace quoque v. 1332. in codice Veneto scriptum est ὑμὴν ὢ ὑμέναι' ὤ) eoque simplici, non, ut in Pace, duplicato, quod Dawesio sic potius scribendum videbatur, Ὑμὴν Ὑμέναι' Ὑμὴν | Ὑμὴν Ὑμέναιε. Apud Catullum in carmine nuptiali, quod eodem quo Aristophanes metro glyconeo scriptum est (61.)

⏑́ ⏑ o Hymenaee Hymen
o Hymen Hymenaee.

et

o Hymen Hymenaee io,
o Hymen Hymenaee.

et in carmine 62. ex versibus dactylicis hexametris composito versus est epiphthegmaticus

Hymen o Hymenaee, Hymen ades o Hymenaee.

Catullus autem quum haud dubie Graeca secutus sit exempla et epiphonemata illa post strophas ex quattuor versibus acatalectis compositos posuerit, verisimile est Aristophanem quoque strophis versuum trium, quorum tertius catalecticus est, non duos adiunxisse alios versus catalecticos Ὑμὴν Ὑμέναι' ὤ | Ὑμὴν Ὑμέναι' ὤ, sed potius unum acatalectum unumque catalecticum

Ὑμὴν ὢ Ὑμέναι', ἰώ
Ὑμὴν ὢ Ὑμέναιε.

vel, quod minus probabile, nomine illo quinquies intra duos versiculos posito,

Ὑμὴν ὢ Ὑμέναι', Ὑμήν.
Ὑμὴν ὢ Ὑμέναιε.

Et commendatur haec coniectura eo quod non solum in hoc carmine v. 1332. codex Venetus ὢ post primum Ὑμὴν praebet, Ὑμὴν ὢ Ὑμέναι' ὤ, sed etiam in Avibus legitur Ὑμὴν ὢ Ὑμέναι ὤ | Ὑμὴν ὢ Ὑμέναι' ὤ, ut modo dicebam, ubi pariter scribendum videtur,

Ὑμὴν ὢ Ὑμέναι', ἰώ
Ὑμὴν ὢ Ὑμέναιε.

Apud Catullum quoque librarii in exprimendo illo epiphonemate quum aliis modis peccarunt tum **io**, quod in fine versuum posuerat poeta, aliquoties etiam in initio posito, ubi o requiritur.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΟΡΝΙΘΕΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.
ΠΕΙΘΕΤΑΙΡΟΣ.[a]
ΤΡΟΧΙΛΟΣ, θεράπων Ἔποπος.
ΕΠΟΨ.
ΧΟΡΟΣ ΟΡΝΙΘΩΝ.
ΚΗΡΥΞ.
ΙΕΡΕΥΣ.
ΠΟΙΗΤΗΣ.
ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.
ΜΕΤΩΝ γεωμέτρης.
ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.
ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ.
ΑΓΓΕΛΟΙ.
ΙΡΙΣ.
ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.
ΚΙΝΗΣΙΑΣ διθυραμβοποιός.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.
ΠΟΣΕΙΔΩΝ.
ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΟΙΚΕΤΗΣ Πειθεταίρου

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

I. Δύο εἰσὶν Ἀθήνηθεν ἐκκεχωρηκότες πρεσβῦται διὰ τὰς δίκας. πορεύονται δὲ πρὸς τὸν Τηρέα ἔποπα γενόμενον, πευσόμενοι παρ' αὐτοῦ ποία ἐστὶ πόλις εἰς κατοικισμὸν βελτίστη. χρῶνται δὲ τῆς ὁδοῦ καθηγεμόσιν ὀρνέοις, ὁ μὲν κορώνῃ, ὁ δὲ κολοιῷ. ὀνομάζονται δὲ ὁ μὲν Πειθέταιρος, ὁ δὲ Εὐελπίδης, ὃς καὶ πρότερος ἄρχεται. ἡ σκηνὴ ἐν Ἀθήναις. τὸ δρᾶμα τοῦτο τῶν ἄγαν δυνατῶς πεποιημένων.

Ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου διὰ Καλλιστράτου ἐν ἄστει, ὃς ἦν δεύτερος τοῖς Ὄρνισι, πρῶτος Ἀμειψίας Κωμασταῖς, τρίτος Φρύνιχος Μονοτρόπῳ.[b] φοβερὰ δὲ τότε τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πράγματα. τὸ γὰρ ναυτικὸν ἀπώλετο περὶ Σικελίαν, Λάμαχος οὐκέτι ἦν, Νικίας ἐτεθνήκει, Δεκέλειαν ἦσαν τειχίσαντες Λακεδαιμόνιοι, Ἆγις ὁ Λακεδαιμονίων στρατηγὸς περιεκάθητο τὴν Ἀττικήν, Ἀλκιβιάδης τὰ Λακεδαιμονίων ἐφρόνει καὶ ἐκκλησιάζων συνεβούλευε τὰ χρηστὰ Λακεδαιμονίοις. ταῦτα αἱ Ἀθηναίων συμφοραί, διὰ ταῦτα αἱ Ἀθηναίων φυγαί. καὶ ὅμως οὐκ ἀπείχοντο τοῦ κακοπραγμονεῖν καὶ συκοφαντεῖν.

II. Τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας τὸ μέγιστον ἦν κλέος αὐτόχθοσι γενέσθαι, καὶ αὕτη φιλοτιμία πρώτη τὸ μηδέπω μηδεμιᾶς πόλεως φανείσης αὐτὴν πρῶτον ἀναβλαστῆσαι. ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ὑπὸ προεστώτων πονηρῶν καὶ πολιτῶν δυσχερῶν ἀνετέτραπτο, καὶ διωρθοῦτο πάλιν. ἐπὶ οὖν τοῦ Δεκελεικοῦ πολέμου, πονηρῶν τινῶν τὰ πράγματα ἐγχειρισθέντων, ἐπισφαλὴς γέγονεν ἡ παρ' αὐτῶν κατάστασις. καὶ ἐν μὲν ἄλλοις δράμασι διὰ τῆς κωμῳδικῆς ἀδείας ἤλεγχεν Ἀριστοφάνης τοὺς κακῶς πολιτευομένους, φανερῶς μὲν οὐδαμῶς, οὐ γὰρ ἐπὶ τούτου ἦν παρρησία[c], λεληθότως δέ, ὅσον ἀνῆκεν ἀπὸ κωμῳδίας προσκρούειν. ἐν δὲ

[a] ΠΕΙΘΕΤΑΙΡΟΣ hic et in ὑποθέσει fabulae et in fabula ipsa v. 644. 1046. 1123. 1271. 1495. scripsi pro Πεισθέταιρος. Minus probabiliter Dobraeus Πεισέταιρος: vid. Annot. Oxon. p. 583.
[b] Μονοτρόπῳ] Addit Ald. ἔστι δὲ λέ. quod non legitur in RV.
[c] παρρησία scripsi pro ἐκκλησία, quod habent RV, om. Par. A.

τοῖς Ὄρνισι καὶ μέγα τι διανενόηται. ὡς γὰρ ἀδιόρθωτον ἤδη νόσον τῆς πολιτείας νοσούσης καὶ διεφθαρμένης ὑπὸ τῶν προεστώτων, ἄλλην τινὰ πολιτείαν αἰνίττεται, ὡσανεὶ συγκεχυμένων τῶν καθεστώτων· οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὸ σχῆμα ὅλον καὶ τὴν φύσιν, εἰ δέοι, συμβουλεύει μετατίθεσθαι πρὸς τὸ ἠρεμαίως βιοῦν. καὶ ἡ μὲν ἀπότασις αὕτη. τὰ δὲ κατὰ θεῶν βλάσφημα ἐπιτηδείως ᾠκονόμηται. καινῶν γάρ φησι τὴν πόλιν προσδεῖσθαι θεῶν, ἀφροντιστούντων τῆς κατοικίας Ἀθηνῶν τῶν ὄντων καὶ παντελῶς ἠλλοτριωκότων αὐτοὺς τῆς χώρας. ἀλλ' ὁ μὲν καθόλου στόχος τοιοῦτος· ἕκαστον δὲ τῶν κατὰ μέρος οὐκ εἰκῇ, ἀλλ' ἄντικρυς Ἀθηναίων καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς ἐγχειριζομένων τὰ κοινὰ ἐλέγχει τὴν φαύλην διάθεσιν, ἐπιθυμίαν ἐγκατασπείρων τοῖς ἀκούουσιν ἀπαλλαγῆναι τῆς ἐνεστώσης μοχθηρᾶς πολιτείας. ὑποτίθεται γὰρ περὶ τὸν ἀέρα πόλιν, τῆς γῆς ἀπαλλάσσων, ἀλλὰ καὶ βουλὰς καὶ συνόδους ὀρνίθων, ταῖς Ἀθηναίων δυσχεραίνων. ἀλλὰ καὶ ὅσα παίζει, ἐπίσκοπον, ἢ ψηφισματογράφον, ἢ τοὺς λοιποὺς εἰσάγων, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ γυμνοῖ τὰς πάντων προαιρέσεις, ὡς αἰσχροκερδείας ἕνεκεν χρηματίζονται. εἶθ' ὕστερον καὶ τὸ θεῖον εἰς ἀπρονοησίαν κωμῳδεῖ. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν γερόντων πεποίηται, ὡς εἰ πεποιθοίη ἕτερος τῷ ἑτέρῳ καὶ ἐλπίζοι ἔσεσθαι ἐν βελτίοσι. τινὲς δέ φασι τὸν ποιητὴν τὰς ἐν ταῖς τραγῳδίαις τερατολογίας ἐν μὲν ἄλλοις διελέγχειν, ἐν δὲ τοῖς νῦν τὴν τῆς Γιγαντομαχίας συμπλοκὴν ἕωλον ἀποφαίνων ὄρνισιν ἔδωκε διαφέρεσθαι πρὸς θεοὺς περὶ τῆς ἀρχῆς.

Ἐπὶ Χαβρίου τὸ δρᾶμα καθῆκεν εἰς ἄστυ διὰ Καλλιστράτου· εἰς δὲ Λήναια τὸν Ἀμφιάραον ἐδίδαξε διὰ Φιλωνίδου. λάβοι δ' ἄν τις τοὺς χρόνους ἐκ τῶν πέρυσι γενομένων ἐπὶ Ἀριστομνήστου τοῦ πρὸ Χαβρίου. Ἀθηναῖοι γὰρ πέμπουσι τὴν Σαλαμινίαν, τὸν Ἀλκιβιάδην μεταστελλόμενοι ἐπὶ κρίσει τῆς τῶν μυστηρίων ἐκμιμήσεως. ὁ δὲ ἄχρι μὲν Θουρίου εἵπετο τοῖς μεθήκουσιν, ἐκεῖθεν δὲ δρασμὸν ποιησάμενος εἰς Πελοπόννησον ἐπεραιώθη. τῆς δὲ μετακλήσεως μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης, ἀποκρύπτων μὲν τὸ ὄνομα, τὸ δὲ πρᾶγμα δηλῶν ἐν οἷς γέ φησι (145.) "μηδαμῶς | ἡμῖν παρὰ θάλατταν, ἵν' ἀνακύψεται, | κλητήρ' ἄγουσ' ἕωθεν ἡ Σαλαμινία."

ΕΥΕΛΠΙΔΗΣ.
Ὀρθὴν κελεύεις, ᾗ τὸ δένδρον φαίνεται;
ΠΕΙΘΕΤΑΙΡΟΣ.
διαρραγείης· ἥδε δ' αὖ κρώζει πάλιν.
ΕΥ. τί, ὦ πονήρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν;
ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω.
ΠΕ. τὸ δ' ἐμὲ κορώνῃ πιθόμενον τὸν ἄθλιον
ὁδοῦ περιελθεῖν στάδια πλεῖν ἢ χίλια.
ΕΥ. τὸ δ' ἐμὲ κολοιῷ πιθόμενον τὸν δύσμορον
ἀποσποδῆσαι τοὺς ὄνυχας τῶν δακτύλων.
ΠΕ. ἀλλ' οὐδ' ὅπου γῆς ἐσμὲν οἶδ' ἔγωγ' ἔτι.
ΕΥ. ἐντευθενὶ τὴν πατρίδ' ἂν ἐξεύροις σύ που;
ΠΕ. οὐδ' ἂν μὰ Δί' ἔτ' ἐντεῦθεν Ἐξηκεστίδης.
ΕΥ. οἴμοι. ΠΕ. σὺ μέν, ὦ τᾶν, τὴν ὁδὸν ταύτην ἴθι.
ΕΥ. ἦ δεινὰ νὼ δέδρακεν οὐκ τῶν ὀρνέων,
ὁ πινακοπώλης Φιλοκράτης μελαγχολῶν,
ὃς τώδ' ἔφασκε νῷν φράσειν τὸν Τηρέα,
τὸν ἔποφ', ὃς ὄρνις ἐγένετ' ἐκ τῶν ὀρνέων·
κἀπέδοτο τὸν μὲν Θαρρελείδου τουτονὶ
κολοιὸν ὀβολοῦ, τηνδεδὶ τριωβόλου.
τὼ δ' οὐκ ἄρ' ἤστην οὐδὲν ἄλλο πλὴν δάκνειν.
καὶ νῦν τί κέχηνας; ἔσθ' ὅποι κατὰ τῶν πετρῶν
ἡμᾶς ἔτ' ἄξεις; οὐ γάρ ἐστ' ἐνταῦθά τις
ὁδός. ΠΕ. οὐδὲ μὰ Δί' ἐνταῦθά γ' ἀτραπὸς οὐδαμοῦ.
ΕΥ. ἡ δ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι;
ΠΕ. οὐ ταὐτὰ κρώζει μὰ Δία νῦν τε καὶ τότε.
ΕΥ. τί δὴ λέγει περὶ τῆς ὁδοῦ; ΠΕ. τί δ' ἄλλο γ' ἢ
βρύκουσ' ἀπέδεσθαί φησί μου τοὺς δακτύλους;
ΕΥ. οὐ δεινὸν οὖν δῆτ' ἐστὶν ἡμᾶς δεομένους
ἐς κόρακας ἐλθεῖν καὶ παρεσκευασμένους,
ἔπειτα μὴ 'ξευρεῖν δύνασθαι τὴν ὁδόν;
ἡμεῖς γάρ, ὦνδρες οἱ παρόντες ἐν λόγῳ,
νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκᾳ·

---

2. ἥδε δ' αὖ] ἡδεδὶ Cobetus. 5. 7. πιθόμενον Bentleius] πειθόμενον 9. οὐδ' ὅπου Dawesius] οὐδὲ ποῖ RV. οὐδὲ πῇ vel οὐδὲ ποῦ alii. 11. Δί' ἔτ' D.] Δία γ'. Recte additum ἔτι, quum plena sententia sit Execestidem in aliis quidem regionibus quibusvis viam esse inventurum, ἐντεῦθεν δὲ οὐκέτι. Minus probabiliter Δί' ἐντεῦθέν γ' ἂν Porsonus. Infelicius alii Δί' ἐνγετεῦθεν. Nam particularum γε, δὲ et μέν sic interpositarum exempla nulla reperiuntur nisi in formis vocabulorum in ἰῶτα δεικτικὸν exeuntibus, velut τουτογί τουτοδί ἡδεδί τηνδεδί τουτουμενί et reliquis. Ceterum similiter Δήμητρ' ἔτ' in Δήμητρά γ' corruptum est Equit. v. 698.

16. Suspectum ἐκ τῶν ὀρνέων, quod praeter exspectationem pro ἐκ τῶν ἀνθρώπων dictum esse credidit scholiasta, commento tam inepto ut multo credibilius videatur verba illa supplementum esse versus defecti. ἄνθρωπός ποτ' ὢν Koechly ex v. 75. 19. ἤστην] ἤστιν R. qui ἴστην voluisse videtur, quod memorat scholiasta. ἤστην (i. e. ᾐδείτην) ex hoc loco Etym. M. p. 438. extr. 23. ἡδ' R. ἡδ' (γρ. καὶ οὐδ') Γ. οὐδ' ceteri. ἤδη κορώνη legisse videtur scholiasta, qui annotavit, ὡς ἤδη φθεγξαμένης αὐτῆς. δύναται καὶ ἐρωτηματικῶς καὶ ἀποφαντικῶς. τινὲς γράφουσιν (τινὲς δὲ R) οὐδὲ ἡ κορώνη. τί δ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ λέγει πέρι; D. in ed. prima. τί δ' ἡ κορώνη; τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι; Meinekius. 26. μου] μοι Cobetus.

ὁ μὲν γὰρ ὢν οὐκ ἀστὸς ἐσβιάζεται,
ἡμεῖς δὲ φυλῇ καὶ γένει τιμώμενοι,
ἀστοὶ μετ' ἀστῶν, οὐ σοβοῦντος οὐδενὸς
ἀνεπτόμεθ' ἐκ τῆς πατρίδος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν,
αὐτὴν μὲν οὐ μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν
τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει κεὐδαίμονα
καὶ πᾶσι κοινὴν ἐναποτῖσαι χρήματα.
οἱ μὲν γὰρ οὖν τέττιγες ἕνα μῆν' ἢ δύο
ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾄδουσ', Ἀθηναῖοι δ' ἀεὶ
ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι πάντα τὸν βίον.
διὰ ταῦτα τόνδε τὸν βάδον βαδίζομεν,
κανοῦν δ' ἔχοντε καὶ χύτραν καὶ μυρρίνας
πλανώμεθα ζητοῦντε τόπον ἀπράγμονα,
ὅπου καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἄν.
ὁ δὲ στόλος νῷν ἐστι παρὰ τὸν Τηρέα
τὸν ἔποπα, παρ' ἐκείνου πυθέσθαι δεομένοιν
εἴ που τοιαύτην εἶδε πόλιν ᾗ 'πέπτετο.
ΠΕ. οὗτος. ΕΤ. τί ἐστιν; ΠΕ. ἡ κορώνη μοι πάλαι
ἄνω τι φράζει. ΕΤ. χὠ κολοιὸς οὑτοσὶ
ἄνω κέχηνεν ὡσπερεὶ δεικνύς τί μοι,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔστιν ἐνταῦθ' ὄρνεα.
εἰσόμεθα δ' αὐτίκ', ἢν ποιήσωμεν ψόφον.
ΠΕ. ἀλλ' οἶσθ' ὃ δρᾶσον; τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν.
ΕΤ. σὺ δὲ τῇ κεφαλῇ γ', ἵν' ᾖ διπλάσιος ὁ ψόφος.
ΠΕ. σὺ δ' οὖν λίθῳ κόψον λαβών. ΕΤ. πάνυ γ', εἰ δοκεῖ.
παῖ παῖ. ΠΕ. τί λέγεις, οὗτος; τὸν ἔποπα παῖ καλεῖς;
οὐκ ἀντὶ τοῦ παιδός σ' ἐχρῆν ἐποποῖ καλεῖν;
ΕΤ. ἐποποῖ. ποιήσεις τοί με κόπτειν αὖθις αὖ.
ἐποποῖ.

ΤΡΟΧΙΛΟΣ.

τίνες οὗτοι; τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην;
ΕΤ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, τοῦ χασμήματος.
ΤΡ. οἴμοι τάλας, ὀρνιθοθήρα τουτωί.
ΕΤ. οὕτως τι δεινὸν οὐδὲ κάλλιον λέγειν; [τί δαί,
ΤΡ. ἀπολεῖσθον. ΕΤ. ἀλλ' οὐκ ἐσμὲν ἀνθρώπω. ΤΡ.
ΕΤ. Ὑποδεδιὼς ἔγωγε, Λιβυκὸν ὄρνεον.
ΤΡ. οὐδὲν λέγεις. ΕΤ. καὶ μὴν ἐροῦ τὰ πρὸς ποδῶν.
ΤΡ. ὁδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν ὄρνις; οὐκ ἐρεῖς;
ΠΕ. Ἐπικεχοδὼς ἔγωγε Φασιανικός.
ΕΤ. ἀτὰρ σὺ τί θηρίον ποτ' εἶ πρὸς τῶν θεῶν;
ΤΡ. ὄρνις ἔγωγε δοῦλος. ΕΤ. ἡττήθης τινὸς
ἀλεκτρυόνος; ΤΡ. οὔκ, ἀλλ' ὅτε περ ὁ δεσπότης
ἔποψ ἐγένετο, τότε γενέσθαι μ' ηὔξατο
ὄρνιν, ἵν' ἀκόλουθον διάκονόν τ' ἔχῃ.
ΕΤ. δεῖται γὰρ ὄρνις καὶ διακόνου τινός;
ΤΡ. οὗτός γ', ἅτ', οἶμαι, πρότερον ἄνθρωπός ποτ' ὤν,
τοτὲ μὲν ἐρᾷ φαγεῖν ἀφύας Φαληρικάς,
τρέχω 'π' ἀφύας ἐγὼ λαβὼν τὸ τρύβλιον.
ἔτνους δ' ἐπιθυμεῖ, δεῖ τορύνης καὶ χύτρας,
τρέχω 'πὶ τορύνην. ΕΤ. τροχίλος ὄρνις οὑτοσί.
οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον, ὦ τροχίλε; τὸν δεσπότην
ἡμῖν κάλεσον. ΤΡ. ἀλλ' ἀρτίως νὴ τὸν Δία
εὕδει καταφαγὼν μύρτα καὶ σέρφους τινάς.
ΕΤ. ὅμως ἐπέγειρον αὐτόν. ΤΡ. οἶδα μὲν σαφῶς
ὅτι ἀχθέσεται, σφῷν δ' αὐτὸν οὕνεκ' ἐπεγερῶ.
ΠΕ. κακῶς σύ γ' ἀπόλοι', ὥς μ' ἀπέκτεινας δέει.
ΕΤ. οἴμοι κακοδαίμων, χὠ κολοιός μ' οἴχεται
ὑπὸ τοῦ δέους. ΠΕ. ὦ δειλότατον σὺ θηρίον,
δείσας ἀφῆκας τὸν κολοιόν; εἰπέ μοι,
σὺ δὲ τὴν κορώνην οὐκ ἀφῆκας καταπεσών;
ΠΕ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. ΕΤ. ποῦ γὰρ ἔστ'; ΠΕ. ἀπέπτετο.
ΕΤ. οὐκ ἆρ' ἀφῆκας; ὦγάθ', ὡς ἀνδρεῖος εἶ.

ΕΠΟΨ.

ἄνοιγε τὴν ὕλην, ἵν' ἐξέλθω ποτέ.
ΕΤ. ὦ Ἡράκλεις, τουτὶ τί ποτ' ἐστὶ θηρίον;
τίς ἡ πτέρωσις; τίς ὁ τρόπος τῆς τριλοφίας;
ΕΠ. τίνες εἰσί μ' οἱ ζητοῦντες; ΕΤ. οἱ δώδεκα θεοὶ
εἴξασιν ἐπιτρῖψαί σε. ΕΠ. μῶν με σκώπτετον
ὁρῶντε τὴν πτέρωσιν; ἦ γάρ, ὦ ξένω, [τοῦ;
ἄνθρωπος. ΕΤ. οὐ σοῦ καταγελῶμεν. ΕΠ. ἀλλὰ
ΠΕ. τὸ ῥάμφος ἡμῖν σου γέλοιον φαίνεται.
ΕΠ. τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέης λυμαίνεται
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τηρέα.
ΕΤ. Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις ἢ ταὼς;
ΕΠ. ὄρνις ἔγωγε. ΕΤ. κᾆτά σοι ποῦ τὰ πτερά;
ΕΠ. ἐξερρύηκε. ΕΤ. πότερον ὑπὸ νόσου τινός;
ΕΠ. οὔκ, ἀλλὰ τὸν χειμῶνα πάντα τὤρνεα
πτερορρυεῖ τε καὖθις ἕτερα φύομεν.
ἀλλ' εἴπατόν μοι, σφὼ τίν' ἐστόν; ΕΤ. νώ; βροτώ.
ΕΠ. ποδαπὼ τὸ γένος δ'; ΕΤ. ὅθεν αἱ τριήρεις αἱ καλαί.
ΕΠ. μῶν ἡλιαστά; ΕΤ. μάλλὰ θατέρου τρόπου,
ἀπηλιαστά. ΕΠ. σπείρεται γὰρ τοῦτ' ἐκεῖ
τὸ σπέρμ'; ΕΤ. ὀλίγον ζητῶν ἂν ἐξ ἀγροῦ λάβοις.
ΕΠ. πράγους δὲ δὴ τοῦ δεομένω δεῦρ' ἠλθέτην;
ΕΤ. σοὶ ξυγγενέσθαι βουλομένω. ΕΠ. τίνος πέρι;
ΕΤ. ὅτι πρῶτα μὲν ἦσθ' ἄνθρωπος, ὥσπερ νώ, ποτέ,
κἀργύριον ὠφείλησας, ὥσπερ νώ, ποτέ,
κοὐκ ἀποδιδοὺς ἔχαιρες, ὥσπερ νώ, ποτέ·
εἶτ' αὖθις ὀρνίθων μεταλλάξας φύσιν
καὶ γῆν ἐπέπτου καὶ θάλατταν ἐν κύκλῳ,
καὶ πάνθ' ὅσαπερ ἄνθρωπος ὅσα τ' ὄρνις φρονεῖς·
ταῦτ' οὖν ἱκέτα νὼ πρὸς σὲ δεῦρ' ἀφίγμεθα,
εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον,
ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλινῆναι μαλθακήν.
ΕΠ. ἔπειτα μείζω τῶν Κραναῶν ζητεῖς πόλιν;
ΕΤ. μείζω μὲν οὐδέν, προσφορωτέραν δὲ νῷν.
ΕΠ. ἀριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν. ΕΤ. ἐγώ;
ἥκιστα· καὶ τὸν Σκελλίου βδελύττομαι.

---

34. ἀνεπτόμεθ'—ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν scholiasta ad v. 45.] ἀνεπτόμεσθ' — ἀμφοῖν ποδοῖν, ut Suidas s. v. ἀμφοῖν (ubi ἀνιπτάμεσθ') et νομάδες. 40. ᾄδουσ' D.] ᾄδουσιν Ἀθηναῖοι — βίον omisit in textu R, sed annotato in margine versus 19. στίχος "ἀθηναῖοι δ' ἐπὶ τῶν δικῶν ᾄδουσι πάντα τὸν βίον". Nam sic praescripto στίχος versus in textu omissi suppleri in margine codicum solent. 45. ὅπου lemma scholii] ὅποι (ὅπη ΒΔ) 47. δεομένοιν Scaliger. δεομένων codex Vat. Kusteri. δεομένω RV aliique. 48. 'πέπτετο Dawesius] 'πέπτατο 49. πάλαι] πάλιν D. Nam fecerat hoc iam antea, ut ex v. 20. colligi potest. 53. ἢν D.] ἂν 58. σ' addidit Beckius. In libris deterioribus est γ'. 59. τοι V et Par. A. τι C. ἔτι ΒΔ. Totum versum om. R. 60. ΤΡΟΧΙΛΟΣ Brunckius] θεράπων (ἔποπος hic addunt RV) codices et Ald. 63. οὕτως τι VA et scholiasta. οὔτ' ὥστι R. οὕτω 'στὶ alii. οὕτω nusquam apud poetas Atticos ita legitur ut ab metro postuletur. 69. ἀτὰρ R. ἀλλὰ ceteri. θηρίον ποτ' εἶ] ποτ' εἶ θηρίον Meinekius. 76. τοτὲ] ὅτε Meinekius.

77. ἐγὼ λαβὼν] λαβὼν ἐγὼ R. 78. τορύνης] τε τορύνης ΑΒΔ. 84. οὕνεκ' Brunckius] εἵνεκ' 86. μ' fortasse delendum. 90. ἔστ' Meinekius] ἔστιν ἀπέπτετο Brunckius] ἀπέπτατο 97. ἢ Choeroboscus p. 602, 28. ed. Gaisf.] ἣν ξένω Meinekius] ξένοι 102. ταὼς] Athenienses ταὼς pronunciasse Athenaeus 9. p. 397 e. docet allato hoc loco et v. 269. 103. σοι ποῦ] ποῦ σοι Cobetus. 105. τὤρνεα A. τὰ ὄρνεα ceteri. 106. πτερορρυεῖ τε καὖθις] πτερορρυεῖ κᾆτ' αὖθις Dobraeus. πτερορρυοῦμεν καὖθις Cobetus. 108. δ' addidit D. 112. ἠλθέτην Elmsleius] ἤλθετον 118. ἐπέπτου καὶ θάλατταν Beckius] ἐπέτου καὶ τὴν θάλατταν (θάλασσαν R) 120. ἱκέτα Elmsleius] ἱκέται ἀφίγμεθα] Fort. ἀφίγμεθον. 122. ἐγκατακλινῆναι R et scholiasta. ἐγκατακλιθῆναι ceteri.

ΕΠ. ποίαν τιν᾽ οὖν ἥδιστ᾽ ἂν οἰκοίης πόλιν;
ΕΥ. ὅπου τὰ μέγιστα πράγματ᾽ εἴη τοιαδί·
ἐπὶ τὴν θύραν μου πρῴ τις ἐλθὼν τῶν φίλων
λέγοι ταδὶ "πρὸς τοῦ Διὸς τοὐλυμπίου,
ὅπως παρέσει μοι καὶ σὺ καὶ τὰ παιδία
λουσάμενα πρῴ· μέλλω γὰρ ἑστιᾶν γάμους·
καὶ μηδαμῶς ἄλλως ποιήσῃς· εἰ δὲ μή,
μή μοι τότ᾽ ἔλθῃς, ὅταν ἐγὼ πράττω κακῶς."
ΕΠ. νὴ Δία ταλαιπώρων γε πραγμάτων ἐρᾷς.
τί δαὶ σύ; ΠΕ. τοιούτων ἐρῶ κἀγώ. ΕΠ. τίνων;
ΠΕ. ὅπου ξυναντῶν μοι ταδί τις μέμψεται
ὥσπερ ἀδικηθεὶς παιδὸς ὡραίου πατήρ·
"καλῶς γέ μου τὸν υἱόν, ὦ Στιλβωνίδη,
εὑρὼν ἀπιόντ᾽ ἀπὸ γυμνασίου λελουμένον
οὐκ ἔκυσας, οὐ προσεῖπας, οὐ προσηγάγου,
οὐκ ὠρχιπέδισας, ὢν ἐμοὶ πατρικὸς φίλος."
ΕΠ. ὦ δειλακρίων σὺ τῶν κακῶν οἵων ἐρᾷς.
ἀτὰρ ἔστι γ᾽ ὁποίαν λέγετον εὐδαίμων πόλις
παρὰ τὴν ἐρυθρὰν θάλατταν. ΕΥ. οἴμοι, μηδαμῶς
ἡμῖν γε παρὰ θάλατταν, ἵν᾽ ἀνακύψεται
κλητῆρ᾽ ἄγουσ᾽ ἕωθεν ἡ Σαλαμινία.
Ἑλληνικὴν δὲ πόλιν ἔχεις ἡμῖν φράσαι;
ΕΠ. τί οὐ τὸν Ἠλεῖον Λέπρεον οἰκίζετον
ἐλθόνθ᾽; ΕΥ. ὁτιὴ νὴ τοὺς θεούς, ὅς οὐκ ἰδὼν
βδελύττομαι τὸν Λέπρεον ἀπὸ Μελανθίου.
ΕΠ. ἀλλ᾽ εἰσὶν ἕτεροι τῆς Λοκρίδος Ὀπούντιοι
ἵνα χρὴ κατοικεῖν. ΕΥ. ἀλλ᾽ ἔγωγ᾽ Ὀπούντιος
οὐκ ἂν γενοίμην ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου.
οὗτος δὲ δὴ τίς ἔσθ᾽ ὁ μετ᾽ ὀρνίθων βίος;
σὺ γὰρ οἶσθ᾽ ἀκριβῶς. ΕΠ. οὐκ ἄχαρις ἐς τὴν τρι-
οῦ πρῶτα μὲν δεῖ ζῆν ἄνευ βαλλαντίου. [βήν·
ΕΥ. πολλήν γ᾽ ἀφεῖλες τοῦ βίου κιβδηλίαν.
ΕΠ. νεμόμεθα δ᾽ ἐν κήποις τὰ λευκὰ σήσαμα
καὶ μύρτα καὶ μήκωνα καὶ σισύμβρια.
ΕΥ. ὑμεῖς μὲν ἄρα ζῆτε νυμφίων βίον.
ΠΕ. φεῦ φεῦ·
ἦ μέγ᾽ ἐνορῶ βούλευμ᾽ ἐν ὀρνίθων γένει,
καὶ δύναμιν ἣ γένοιτ᾽ ἄν, εἰ πίθοισθέ μοι.
ΕΠ. τί σοι πιθώμεθ᾽; ΠΕ. ὅ τι πίθησθε; πρῶτα μὲν
μὴ περιπέτεσθε πανταχῇ κεχηνότες·
ὡς τοῦτ᾽ ἄτιμον τοὔργον ἐστίν. αὐτίκα
ἐκεῖ παρ᾽ ἡμῖν τοὺς πετομένους ἢν ἔρῃ,
τίς ὄρνις οὗτος; ὁ Τελέας ἐρεῖ ταδὶ
"ἄνθρωπος ὄρνις ἀστάθμητος πετόμενος,
ἀτέκμαρτος, οὐδὲν οὐδέποτ᾽ ἐν ταὐτῷ μένων."
ΕΠ. νὴ τὸν Διόνυσον, εὖ γε μωμᾷ ταυταγί.
τί ἂν οὖν ποιοῖμεν; ΠΕ. οἰκίσατε μίαν πόλιν.
ΕΠ. ποίαν δ᾽ ἂν οἰκίσαιμεν ὄρνιθες πόλιν;
ΠΕ. ἄληθες; ὦ σκαιότατον εἰρηκὼς ἔπος, [ἄνω.
βλέψον κάτω. ΕΠ. καὶ δὴ βλέπω. ΠΕ. βλέπε νῦν
ΕΠ. βλέπω. ΠΕ. περίαγε τὸν τράχηλον. ΕΠ. νὴ Δία,
ἀπολαύσομαί τι δ᾽, εἰ διαστραφήσομαι.
ΠΕ. εἶδές τι; ΕΠ. τὰς νεφέλας γε καὶ τὸν οὐρανόν.
ΠΕ. οὐχ οὗτος οὖν δήπου ᾽στὶν ὀρνίθων πόλος;
ΕΠ. πόλος; τίνα τρόπον; ΠΕ. ὥσπερ εἴποι τις τόπος.
ὁτιὴ δὲ πολεῖται τοῦτο καὶ διέρχεται
ἅπαντα διὰ τούτου, καλεῖται νῦν πόλος·
ἢν δ᾽ οἰκίσητε τοῦτο καὶ φάρξηθ᾽ ἅπαξ,
ἐκ τοῦ πόλου τούτου κεκλήσεται πόλις.
ὥστ᾽ ἄρξετ᾽ ἀνθρώπων μὲν ὥσπερ παρνόπων,
τοὺς δ᾽ αὖ θεοὺς ἀπολεῖτε λιμῷ Μηλίῳ.
ΕΠ. πῶς; ΠΕ. ἐν μέσῳ δήπουθεν ἀήρ ἐστι γῆς.
εἶθ᾽ ὥσπερ ἡμεῖς, ἢν ἰέναι βουλώμεθα
Πυθώδε, Βοιωτοὺς δίοδον αἰτούμεθα,
οὕτως, ὅταν θύσωσιν ἄνθρωποι θεοῖς,
ἢν μὴ φόρον φέρωσιν ὑμῖν οἱ θεοί,
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους
τῶν μηρίων τὴν κνῖσαν οὐ διαφρήσετε.
ΕΠ. ἰοῦ ἰοῦ·
μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα,
μὴ ᾽γὼ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω·
ὥστ᾽ ἂν κατοικίζοιμι μετὰ σοῦ τὴν πόλιν,
εἰ ξυνδοκοίη τοῖσιν ἄλλοις ὀρνέοις.
ΠΕ. τίς ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ᾽ αὐτοῖς διηγήσαιτο; ΕΠ. σύ.
ἐγὼ γὰρ αὐτοὺς βαρβάρους ὄντας πρὸ τοῦ
ἐδίδαξα τὴν φωνήν, ξυνὼν πολὺν χρόνον.
ΠΕ. πῶς δῆτ᾽ ἂν αὐτοὺς ξυγκαλέσειας; ΕΠ. ῥᾳδίως.
δευρὶ γὰρ ἐμβὰς αὐτίκα μάλ᾽ ἐς τὴν λόχμην,
ἔπειτ᾽ ἀνεγείρας τὴν ἐμὴν ἀηδόνα,
καλοῦμεν αὐτούς· οἱ δὲ νῷν τοῦ φθέγματος
ἐάνπερ ἐπακούσωσι, θεύσονται δρόμῳ.
ΠΕ. ὦ φίλτατ᾽ ὀρνίθων σύ, μή νυν ἕσταθι·
ἀλλ᾽ ἀντιβολῶ σ᾽, ἄγ᾽ ὡς τάχιστ᾽ ἐς τὴν λόχμην
ἔσβαινε κἀνέγειρε τὴν ἀηδόνα.
ΕΠ. ἄγε σύννομέ μοι, παῦσαι μὲν ὕπνου,
λῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων,
οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς,
τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν
ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν
γένυος ξουθῆς·
καθαρὰ χωρεῖ διὰ φυλλοκόμου
μίλακος ἠχὼ πρὸς Διὸς ἕδρας,
ἵν᾽ ὁ χρυσοκόμας Φοῖβος ἀκούων.
τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων

---

127. οἰκοίης D.] οἰκοῖτ᾽ ἄν: quod in οἰκοῖτον mutabat Porsonus. Probabilius οἰκοίης, quum Epops in versibus praecedentibus et sequentibus solum alloquatur Euelpidem et v. 136. demum Pithetaeri quoque rationem habeat. 128. τοιαδί RΒΔ. τοιάδε ceteri. μοι ταδί Cobetus. 134. τότ᾽ editor Basileensis a. 1547.] τότε γ᾽. ποτ᾽ apud Suidam s. v. μή μοι. ὅταν] ὅτ᾽ Suidas. 139. μου RVΔ. μοι ceteri. 142. ὠρχιπέδισας L. Dindorfius in Thesauro vol. 5. p. 2263.] ὠρχιπέδησας 146. γε additum ex R solo. θάλατταν] τὴν θάλατταν libri. τὴν om. scriptor ὑποθέσεως II. supra p. 84. 149. τί οὐ] τί δ᾽ οὐ ap. Pausan. 5, 5, 3. schol. Acharn. 724. et Suidam s. v. ἀγορανομίας. 150. ἐλθόνθ᾽] ἐλθόντε RΓ. ὁτιὴ] ὅτι RVΓΔ. ὅτι vel ὁτιὴ ab interprete illatum videtur pro ἐγώ, ἐλθόντ᾽ in ἐλθόνθ᾽ mutato. Minus probabiliter ὅς in ὅσ᾽ mutabat Bothius. Verba νὴ τοὺς θεοὺς (τὸν θεὸν s. v. Λέπρεον) ὅς — Μελανθίου affert Suidas s. v. βδελύσσω et Λέπρεον, verba ὅς οὐκ — Μελανθίου scholiasta ad Pac. v. 803. vol. 3. p. 100. ubi ed. Ald. ὡς, sed ὅς RV. Restituto autem ἐγώ sententia est ironica. 155. ἔσθ᾽] ἐστὶν RΓ. 157. βαλλαντίου R. βαλαντίου ceteri. 159. νεμόμεθα Meinekius] νεμόμεσθα 164. πιθώμεθ᾽ Meinekius] πιθώμεσθ᾽ πίθησθε Dawesius] πίθοισθε 168. ὄρνις οὗτος RVΓ. οὗτος ὄρνις ceteri.

172. τί ἂν οὖν ποιοῖμεν] τί οὖν ποιῶμεν Cobetus. ποιῶμεν etiam Ald. 177. τι om. RVA. δ᾽ R. γ᾽ ceteri. 180. εἴποι τις] εἴποις ἂν D. εἰ λέγοις Cobetus, ut est infra v. 282. 181. ὁτιὴ D.] ὅτι 182. τούτου Bergkius] τοῦτο RVΓ. τοῦτό γε ceteri. 183. φάρξηθ᾽ D.] φράξηθ᾽ 189. Πυθώδε D.] πυθῶδε: de quo dixi in Thesauro vol. 6. p. 2218. 190. θύσωσιν] θύωσιν Meinekius, ἄνθρωποι] ἄνθρωποι libri. οἱ ἄνθρωποι Suidas s. v. ὡς Πυθῶδε. 192. Idem versus 1218. unde hoc loco deleri voluit Beckius, et recte fortasse, licet repetiti eadem in fabula versus etiam alibi apud Aristophanem reperiantur. 194. ἰοῦ ἰοῦ Meinekius] ἰού ἰού 200. ξυνὼν πολὺν] πολὺν ξυνὼν Δ. 203. καλοῦμεν (i.e. καλέσομεν)] γρ. καὶ καλοῖμι ἂν R. γρ. καλοῖμί γ᾽ ἂν Γ. καλοῖμ᾽ ἂν cod. Vat. 216. μίλακος] σμίλακος RV.

ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα, θεῶν
ἵστησι χορούς·
διὰ δ' ἀθανάτων στομάτων χωρεῖ
ξύμφωνος ὁμοῦ
θεία μακάρων ὀλολυγή.
(αὐλεῖ.)
ΠΕ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τοῦ φθέγματος τοὐρνιθίου·
οἷον κατεμελίτωσε τὴν λόχμην ὅλην.
ΕΤ. οὗτος. ΠΕ. τί ἔστιν; οὐ σιωπήσει; ΕΤ. τί δαί;
ΠΕ. οὔποψ μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.
ΕΠ. ἐποποποποποποποποποποποποῖ,
ἰὼ ἰώ, ἰτὼ ἰτὼ ἰτὼ ἰτώ,
ἴτω τις ὧδε τῶν ἐμῶν ὁμοπτέρων·
ὅσοι τ' εὐσπόρους ἀγροίκων γύας
νέμεσθε, φῦλα μυρία κριθοτράγων
σπερμολόγων τε γένη
ταχὺ πετόμενα, μαλθακὴν ἱέντα γῆρυν·
ὅσα τ' ἐν ἄλοκι θαμὰ
βῶλον ἀμφιτιττυβίζεθ' ὧδε λεπτὸν
ἡδομένᾳ φωνᾷ·
τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιό.
ὅσα θ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισσοῦ
κλάδεσι νομὸν ἔχει, [φάγα
τά τε κατ' ὄρεα, τά τε κοτινοτράγα, τά τε κομαρο
ἀνύσατε πετόμενα πρὸς ἐμὰν ἀοιδάν·
τριοτὸ τριοτὸ τοτοβρίξ·
οἵ θ' ἑλείας παρ' αὐλῶνας ὀξυστόμους
ἐμπίδας κάπτεθ', ὅσα τ' εὐδρόσους γῆς τόπους
ἔχετε λειμῶνά τ' ἐρόεντα Μαραθῶνος,
ὄρνις τε πτεροποίκιλος
ἀτταγᾶς ἀτταγᾶς.
ὧν τ' ἐπὶ πόντιον οἶδμα θαλάσσης
φῦλα μετ' ἀλκυόνεσσι ποτῆται,
δεῦρ' ἴτε πευσόμενοι τὰ νεώτερα,
πάντα γὰρ ἐνθάδε φῦλ' ἀθροΐζομεν
οἰωνῶν ταναοδείρων.
ἥκει γάρ τις δριμὺς πρέσβυς,
καινὸς γνώμην,
καινῶν ἔργων τ' ἐγχειρητής.
ἀλλ' ἴτ' ἐς λόγους ἅπαντα,
δεῦρο δεῦρο δεῦρο δεῦρο.
τοροτοροτοροτοροτιξ.
κικκαβαῦ κικκαβαῦ.
τοροτοροτοροτορολιλιλίξ.
ΠΕ. ὁρᾷς τιν' ὄρνιν; ΕΤ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ.
καίτοι κέχηνά γ' ἐς τὸν οὐρανὸν βλέπων.
ΠΕ. ἄλλως ἄρ' οὔποψ, ὡς ἔοικ', ἐς τὴν λόχμην
ἐμβὰς ἐπῷζε, χαραδριὸν μιμούμενος.
ΟΡΝΙΣ ΤΙΣ. τοροτὶξ τοροτίξ.
ΠΕ. ὠγάθ', ἀλλ' οὖν οὑτοσὶ καὶ δή τις ὄρνις ἔρχεται.
ΕΤ. νὴ Δί' ὄρνις δῆτα. τίς ποτ' ἐστίν; οὐ δήπου ταὼς;
ΠΕ. οὗτος αὐτὸς νῷν φράσει· τίς ἐστιν ὄρνις οὑτοσί;
ΕΠ. οὗτος οὐ τῶν ἠθάδων τῶνδ' ὧν ὁρᾶθ' ὑμεῖς ἀεί,
ἀλλὰ λιμναῖος. ΠΕ. βαβαί, καλός γε καὶ φοινι-
κιοῦς. ρος.
ΕΤ. εἰκότως γε· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτῷ 'στὶ φοινικόπτε-
ΕΤ. οὗτος, ὦ σέ τοι. ΠΕ. τί βωστρεῖς; ΕΤ. ἕτερος
ὄρνις οὑτοσί.
ΠΕ. νὴ Δί' ἕτερος δῆτα χοὖτος ἔξεδρον χώραν ἔχων.
τίς ποτ' ἔσθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀριβάτης;
ΕΠ. ὄνομα τούτῳ Μῆδός ἐστι. ΠΕ. Μῆδος; ὦναξ Ἡρά-
κλεις·
εἶτα πῶς ἄνευ καμήλου Μῆδος ὢν εἰσέπτετο;
ΕΤ. ἕτερος αὖ λόφον κατειληφώς τις ὄρνις οὑτοσί.
ΠΕ. τί τὸ τέρας τουτί ποτ' ἐστίν; οὐ σὺ μόνος ἄρ' ἦσθ'
ἔποψ, [λοκλέους
ἀλλὰ χοὖτος ἕτερος; ΕΠ. ἀλλ' οὗτος μέν ἐστι Φι-
ἐξ ἔποπος, ἐγὼ δὲ τούτου πάππος, ὥσπερ εἰ λέγοις
Ἱππόνικος Καλλίου κἀξ Ἱππονίκου Καλλίας.
ΠΕ. Καλλίας ἄρ' οὗτος οὕρνις ἐστίν· ὡς πτερορρυεῖ.
ΕΠ. ἅτε γὰρ ὢν γενναῖος ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλε-
ται,
αἵ τε θήλειαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά.
ΠΕ. ὦ Πόσειδον, ἕτερος αὖ τις βαπτὸς ὄρνις οὑτοσί.
τίς ὀνομάζεταί ποθ' οὗτος; ΕΠ. οὑτοσὶ κατωφαγᾶς.
ΠΕ. ἔστι γὰρ κατωφαγᾶς τις ἄλλος ἢ Κλεώνυμος;
ΕΤ. πῶς ἂν οὖν Κλεώνυμός γ' ὢν οὐκ ἀπέβαλε τὸν
λόφον;
ΠΕ. ἀλλὰ μέντοι τίς ποθ' ἡ λόφωσις ἡ τῶν ὀρνέων;
ἢ 'πὶ τὸν δίαυλον ἦλθον; ΕΠ. ὥσπερ οἱ Κᾶρες
μὲν οὖν
ἐπὶ λόφων οἰκοῦσιν, ὠγάθ', ἀσφαλείας οὕνεκα.
ΠΕ. ὦ Πόσειδον, οὐχ ὁρᾷς ὅσον ξυνείλεκται κακὸν
ὀρνέων; ΕΤ. ὦναξ Ἄπολλον, τοῦ νέφους. ἰοὺ ἰού·
οὐδ' ἰδεῖν ἔτ' ἔσθ' ὑπ' αὐτῶν πετομένων τὴν εἴσ-
οδον.
ΕΠ. οὑτοσὶ πέρδιξ, ἐκεινοσὶ δὲ νὴ Δί' ἀτταγᾶς,
οὑτοσὶ δὲ πηνέλοψ, ἐκεινηὶ δέ γ' ἀλκυών.
ΠΕ. τίς γὰρ ἔσθ' οὔπισθεν αὐτῆς; ΕΠ. ὅστις ἐστί; κει-
ρύλος. [γίλος;
ΠΕ. κειρύλος γὰρ ἔστιν ὄρνις; ΕΠ. οὐ γάρ ἐστι Σπορ-
ΕΠ. χαὐτηί γε γλαῦξ. ΕΤ. τί φῄς; τίς γλαῦκ' Ἀθήναζ'
ἤγαγεν; [στερά,
ΕΠ. κίττα, τρυγών, κορυδός, ἐλεᾶς, ὑποθυμίς, περι-

227. ἐποποιποὶ ποποποποιποποί R. ἐπό. ποί. πό. πό. πό. πο. ποι V. nec multo aliter codices ceteri. Incerta est huius versus scriptura, de qua dixi in Annot. Oxon. p. 592. Neque enim liquet utrum iambicum dimetrum, an trimetrum, quales sunt versus duo proximi, an dochmiacum esse voluerit poeta. Si dochmiacus fuit, quod non improbabile, bis scribendum erit ἐποποποποποποῖ. Non minus incertus syllabarum numerus est in aliis huius fabulae locis ubi avium voces exprimuntur. 236. ἡδομένᾳ] ἁδομένᾳ Bergkius. 247. ἔχετε -- Μαραθῶνος] Versus creticus tetrameter catalecticus in disyllabum. Eiusdem generis dimetris usus est in Lys. 783. 787. 789. 790. 791. 248. ὄρνις τε] τε om. RVΓ. 251. Versus Alcmanis leviter mutatus, ut annotavit scholiasta, qui addit διὸ καὶ Δωρικῶς εἴρηται. Ex quo apparet scholiastam non ποτᾶται legisse, ut nunc est in libris, sed ποτῆται, ut est apud Antig. Car. c. 27. Hoc igitur restitui cum Cobeto Mnemos. vol. 8. p. 65. 253. ἀθροΐζομεν D.] ἀθροίζομεν

267. Ὄρνις τις ex schol. (οἱ μὲν καὶ τοῦτο τοῦ Ἔποπος λέγουσιν εἶναι, οἱ δὲ ὀρνιθός τινος περιπταμένου)]
θ θ
ὀρνι ηλ R. In Ald. Ἔπο. 268. οὖν addidit D. in ed. a. 1822., nisi ἀλλὰ χοὐτοσὶ praeferendum sit. 269. ταὼς] Vid. ad v. 97. 270. αὐτὸς] αὐτοὺς Dobraeus. Praestat αὐτόν. 273. γε addidit Koechly. αὐτῷ 'στι RVΓΔ. αὐτῷ γ' ἐστὶ ceteri. 276. ὀριβάτης Brunckius] ὀρειβάτης. ἀβροβάτης Meinekius. 278. εἰσέπτατο RVΓ et Suidas s. v. κάμηλος. ἐπέπτατο ceteri (ἐπέπτετο Brunckius). 285. τῶν om. RV. 287. ἕτερος Bentleius] ὡς ἕτερος 291. ἡ τῶν BΔ. ἔστ' ἠπὶ τῶν R. ἔσθ' ἡ 'πὶ τῶν V. ἡ 'πὶ Ald. 292. ἢ Brunckius] ἡ 297. δὲ Elmsleius] γε 298. ἐκεινηὶ δέ γ' Leutschius] ἐνεινοσὶ δὲ νὴ δί' R. ἐκεινοσὶ δέ γ' ceteri. 299. 300. κειρύλος cod. Vat. κηρύλος, superscripto v. 299. ει, Γ. κηρύλος ceteri, nisi quod κιρύλος A. Et κιρύλος hoc nomen scriptum apud Hesychium, κειρύλος apud Photium: de quo dixi in Annot. Oxon. p. 597.

νέρτος, ἱέραξ, φάττα, κόκκυξ, ἐρυθρόπους, κεβλή-
πυρις,
πορφυρίς, κερχνής, κολυμβίς, ἀμπελίς, φήνη, δρύοψ.
ΕΥ. ἰοὺ ἰοὺ τῶν ὀρνέων, ἰοὺ ἰοὺ τῶν κοψίχων·
οἷα πιππίζουσι καὶ τρέχουσι διακεκραγότες.
ἆρ' ἀπειλοῦσίν γε νῷν; οἴμοι, κεχήνασίν γέ τοι
καὶ βλέπουσιν ἐς σὲ κἀμέ. ΠΕ. τοῦτο μὲν κἀμοὶ
δοκεῖ.

ΧΟΡΟΣ.

ποποποποποποποποῦ μ' ὃς ἐκάλεσε; τίνα τόπον
ἄρα νέμεται;
ΕΠ. οὑτοσὶ πάλαι πάρειμι κοὐκ ἀποστατῶ φίλων.
ΧΟ. τιτιτιτιτιτιτιτιτιτίνα λόγον ἄρα ποτε πρὸς ἐμὲ φί-
λον ἔχων;
ΕΠ. κοινόν, ἀσφαλῆ, δίκαιον, ἡδύν, ὠφελήσιμον.
ἄνδρε γὰρ λεπτὼ λογιστὰ δεῦρ' ἀφῖχθον ὡς ἐμέ.
ΧΟ. ποῦ; πᾶ; πῶς φῄς;
ΕΠ. φήμ' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφῖχθαι δεῦρο πρεσβύτα δύο·
ἥκετον δ' ἔχοντε πρέμνον πράγματος πελωρίου.
ΧΟ. ὦ μέγιστον ἐξαμαρτὼν ἐξ ὅτου 'τράφην ἐγώ,
πῶς λέγεις; ΕΠ. μήπω φοβηθῇς τὸν λόγον. ΧΟ.
τί μ' εἰργάσω;
ΕΠ. ἄνδρ' ἐδεξάμην ἐραστὰ τῆσδε τῆς ξυνουσίας.
ΧΟ. καὶ δέδρακας τοῦτο τοὔργον; ΕΠ. καὶ δεδρακώς
γ' ἥδομαι.
ΧΟ. κἀστὸν ἤδη που παρ' ἡμῖν; ΕΠ. εἰ παρ' ὑμῖν εἴμ'
ΧΟ. ἔα ἔα, [ἐγώ.
προδεδόμεθ' ἀνόσιά τ' ἐπάθομεν·
ὃς γὰρ φίλος ἦν, ὁμότροφά θ' ἡμῖν
ἐνέμετο πεδία παρ' ἡμῖν
παρέβη μὲν θεσμοὺς ἀρχαίους,
παρέβη δ' ὅρκους ὀρνίθων·
ἐς δὲ δόλον ἐκάλεσε, παρέβαλέ τ' ἐμὲ παρὰ
γένος ἀνόσιον, ὅπερ ἐξότ' ἐγένετ' ἐπ' ἐμοὶ
πολέμιον ἐτράφη.
ἀλλὰ πρὸς τοῦτον μὲν ἡμῖν ἐστιν ὕστερος λόγος·
τὼ δὲ πρεσβύτα δοκεῖ μοι τώδε δοῦναι τὴν δίκην
διαφορηθῆναί θ' ὑφ' ἡμῶν. ΠΕ. ὡς ἀπωλόμεσθ' ἄρα.
ΕΥ. αἴτιος μέντοι σὺ νῷν εἶ τῶν κακῶν τούτων μόνος.
ἐπὶ τί γάρ μ' ἐκεῖθεν ἦγες; ΠΕ. ἵν' ἀκολουθοίης
ἐμοί.
ΕΥ. ἵνα μὲν οὖν κλάοιμι μεγάλα. ΠΕ. τοῦτο μὲν λη-
ρεῖς ἔχων ['κκοπῇς;
κάρτα· πῶς κλαύσει γάρ, ἢν ἅπαξ γε τὠφθαλμὼ
ΧΟ. ἰὼ ἰώ,
ἔπαγ', ἔπιθ', ἐπίφερε πολέμιον
ὁρμὰν φονίαν, πτέρυγά τε παντᾷ
περίβαλε περί τε κύκλωσαι·
ὡς δεῖ τώδ' οἰμώζειν ἄμφω
327—335. = 343—351.

καὶ δοῦναι ῥύγχει φορβάν.
οὔτε γὰρ ὄρος σκιερὸν οὔτε νέφος αἰθέριον
οὔτε πολιὸν πέλαγος ἔστιν ὅ τι δέξεται
τώδ' ἀποφυγόντε με.
ἀλλὰ μὴ μέλλωμεν ἤδη τώδε τίλλειν καὶ δάκνειν.
ποῦ 'σθ' ὁ ταξίαρχος; ἐπαγέτω τὸ δεξιὸν κέρας.
ΕΥ. τοῦτ' ἐκεῖνο· ποῖ φύγω δύστηνος; ΠΕ. οὗτος, οὐ
μενεῖς; [τους δοκεῖς
ΕΥ. ἵν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ; ΠΕ. πῶς γὰρ ἂν τού-
ἐκφυγεῖν; ΕΥ. οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν. ΠΕ. ἀλλ' ἐγώ
τοί σοι λέγω [τρῶν.
ὅτι μένοντε δεῖ μάχεσθαι λαμβάνειν τε τῶν χυ-
ΕΥ. τί δὲ χύτρα νὼ γ' ὠφελήσει; ΠΕ. γλαῦξ μὲν οὐ
πρόσεισι νῷν. [πάσας
ΕΥ. τοῖς δὲ γαμψώνυξι τοισδί; ΠΕ. τὸν ὀβελίσκον ἁρ-
εἶτα κατάπηξον πρὸ σαυτοῦ. ΕΥ. τοῖσι δ' ὀφθαλ-
μοῖσι τί;
ΠΕ. ὀξύβαφον ἐντευθενὶ προσδοῦ λαβὼν ἢ τρύβλιον.
ΕΥ. ὦ σοφώτατ', εὖ γ' ἀνηῦρες αὐτὸ καὶ στρατηγικῶς·
ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς.
ΧΟ. ἐλελελεῦ, χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος· οὐ μέλλειν
ἐχρῆν. [τραν
ἕλκε, τίλλε, παῖε, δεῖρε, κόπτε πρώτην τὴν χύ-
ΕΠ. εἰπέ μοι τί μέλλετ', ὦ πάντων κάκιστα θηρίων,
ἀπολέσαι παθόντες οὐδὲν ἄνδρε καὶ διασπάσαι
τῆς ἐμῆς γυναικὸς ὄντε ξυγγενῆ καὶ φυλέτα;
ΧΟ. φεισόμεσθα γάρ τι τῶνδε μᾶλλον ἡμεῖς ἢ λύκων;
ἢ τίνας τισαίμεθ' ἄλλους τῶνδ' ἂν ἐχθίους ἔτι;
ΕΠ. εἰ δὲ τὴν φύσιν μὲν ἐχθροί, τὸν δὲ νοῦν εἰσιν φίλοι,
καὶ διδάξοντές τι δεῦρ' ἥκουσιν ἡμᾶς χρήσιμον;
ΧΟ. πῶς δ' ἂν οἵδ' ἡμᾶς τι χρήσιμον διδάξειάν ποτε
ἢ φράσειαν, ὄντες ἐχθροὶ τοῖσι πάπποις τοῖς ἐμοῖς;
ΕΠ. ἀλλ' ἀπ' ἐχθρῶν δῆτα πολλὰ μανθάνουσιν οἱ σο-
φοί. [λου
ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα. παρὰ μὲν οὖν φί-
οὐ μάθοις ἂν τοῦθ', ὁ δ' ἐχθρὸς εὐθὺς ἐξηνάγκασεν.
αὐτίχ' αἱ πόλεις παρ' ἀνδρῶν γ' ἔμαθον ἐχθρῶν κοὐ
φίλων
ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχη ναῦς τε κεκτῆσθαι μακράς.
τὸ δὲ μάθημα τοῦτο σώζει παῖδας, οἶκον, χρήματα.
ΧΟ. ἔστι μὲν λόγων ἀκοῦσαι πρῶτον, ὡς ἡμῖν δοκεῖ,
χρήσιμον· μάθοις γὰρ ἄν τι κἀπὸ τῶν ἐχθρῶν σοφόν.
ΠΕ. οἵδε τῆς ὀργῆς χαλᾶν εἴξασιν. ἄναγ' ἐπὶ σκέλος.
ΕΠ. καὶ δίκαιόν γ' ἐστί, κἀμοὶ δεῖ νέμειν ὑμᾶς χάριν.
ΧΟ. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἄλλο σοί πω πρᾶγμ' ἐνηντιώμεθα.
ΠΕ. μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν ἢ πρίν· ὥστε τὴν χύτραν
τώ τε τρυβλίω καθίει·
καὶ τὸ δόρυ χρή, τὸν ὀβελίσκον,
περιπατεῖν ἔχοντας ἡμᾶς

---

306. 309. ΕΥ. — ΠΕ. Brunckius] ΠΕ. — ΕΥ. In R ante versum 308. est πεισ θ 308. οἴμοι] οἶμαι Dobraeus. 310. πο—ποῦ D.] πο—ποῖ. ποῦ, syllaba πο in libris aliis octies, aliis novies, aliis decies posita. Versus hic et 316. sunt dochmiaci. ὃς Hauptius] ἆρ' ὃς ἄρα Aldus] ἄρα ποτὲ codices. 333—335. Versus ab interpolatore vitiose compositi, quum verba poetae in libro antiquiore maxima ex parte obliterata essent. Requiruntur versus paeonici tetrametri duo et dimeter unus, quales sunt antistrophici 349—351. Contra veterum Atticorum linguam peccat ἐξότε pro ἐξ ὅτου dictum. 336. ἀλλὰ πρὸς τοῦτον μὲν Porsonus] πρὸς μὲν οὖν (οὖν om. pr. V) τὸν ὄρνιν. Veram scripturam partim servavit Suidas (s. v. ὕστερος λόγος) ἀλλὰ πρὸς μὲν τούτους ὕστερος λόγος. 338. ἀπωλόμεσθ' Bentleius] ἀπολούμεσθ' vel ἀπολούμεθ' 342. κλαύσει D.] κλαυσεῖ (κλαύσῃ Γ) 349. περίβαλε Reisigius] ἐπίβαλε

348. ῥύγχει] Scholiasta γράφεται καὶ ῥάμφει· ὅπερ βέλτιον. ῥάμφος γὰρ ἐπὶ ὀρνέου, ἐπὶ δὲ χοίρου ῥύγχος. Sed vide quae in Thesauro sunt allata s. v. Ῥύγχος et in hac ipsa fabula 364. 479. 672. 1138. 1155. 358. νώ γ' ὠφελήσει] νὼ 'πωφελήσει Dobraeus. Debebat potius νῷν ὠφελήσει coniicere, ut φίλοισιν ὠφελεῖν dictum est v. 420. 359. τοισδί RV. τοῖσδε ceteri. 360. πρὸ σαυτοῦ Bentleius] πρὸς αὐτὸν 361. προσδοῦ Hauptius] προσθοῦ 364. μέλλειν] μένειν R et Suidas s. v. ἐλελεῦ et ῥύγχος. 368. ξυγγενῆ Bentleius] ξυγγενέε. Sic ad περικαλλῆ in Thesm. 289. scholiasta adscripsit τὸ ἐντελὲς περικαλλέε. 373. οἵδ' Brunckius] οἵγ' 377. εὐθὺς RV. αὐτὸς ceteri et Suidas s. v. ἀπ' ἐχθρῶν. Quod αὐτό σ' esse potest, ut monitum in *the classical Journal* 4. p. 710. 382. μάθοις γὰρ ἄν τι Dobraeus] μάθοι γὰρ ἄν τις 385. ἐνηντιώμεθα Bentleius] ἠναντιώμεθα 386. ἢ πρὶν Bergkius in Ritschelii Museo Rhen. vol. 1. p. 93.] ἡμῖν

τῶν ὅπλων ἐντός, παρ' αὐτὴν
τὴν χύτραν ἄκραν ὁρῶντας
ἐγγύς· ὡς οὐ φευκτέον νῷν.
ΕΥ. ἐτεόν, ἢν δ' ἄρ' ἀποθάνωμεν,
κατορυχησόμεσθα ποῦ γῆς;
ΠΕ. ὁ Κεραμεικὸς δέξεται νώ.
δημόθεν γὰρ ἵνα ταφῶμεν,
φήσομεν πρὸς τοὺς στρατηγοὺς
μαχομένω τοῖς πολεμίοισιν
ἀποθανεῖν ἐν Ὀρνεαῖς.
ΧΟ. ἄναγ' ἐς τάξιν πάλιν ἐς ταυτόν,
καὶ τὸν θυμὸν κατάθου κύψας
παρὰ τὴν ὀργὴν ὥσπερ ὁπλίτης·
κἀναπυθώμεθα τούσδε, τίνες ποτὲ
καὶ πόθεν ἔμολον,
ποίαν τιν' ἔχοντ' ἐπίνοιαν.
ἰὼ ἔποψ, σέ τοι καλῶ.
ΕΠ. καλεῖς δὲ τοῦ κλύειν θέλων;
ΧΟ. τίνες ποθ' οἵδε καὶ πόθεν;
ΕΠ. ξένω σοφῆς ἀφ' Ἑλλάδος.
ΧΟ. τύχης δὲ ποίας κομί-
ζει ποτ' αὐτὼ πρὸς ὄρ-
νιθας ἐλθεῖν ἔρως;
ΕΠ. βίου διαίτης τε καὶ
σοῦ ξυνοικεῖν τέ σοι
καὶ ξυνεῖναι τὸ πᾶν.
ΧΟ. λέγει δὲ δὴ τίνας λόγους;
ΕΠ. ἄπιστα καὶ πέρα κλύειν.
ΧΟ. τί φῄς; ὁρᾷ δὲ δή τι κέρ-
δος ἐνθάδ' ἄξιον μονῆς,
ὅτῳ πέποιθέ μοι ξυνὼν
κρατεῖν ἂν ἢ τὸν ἐχθρὸν ἢ
φίλοισιν ὠφελεῖν ἔχειν;
ΕΠ. λέγει μέγαν τιν' ὄλβον οὔ-
τε λεκτὸν οὔτε πιστόν· ὡς
σὰ γὰρ τὰ πάντα ταῦτα καὶ
τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ
τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων.
ΧΟ. πότερα μαινόμενος;
ΕΠ. ἄφατον ὡς φρόνιμος.
ΧΟ. ἔνι σοφόν τι φρενί;
ΕΠ. πυκνότατον κίναδος,
σόφισμα, κύρμα, τρῖμμα, παιπάλημ' ὅλον.
ΧΟ. λέγειν λέγειν κέλευέ μοι.
κλύων γὰρ ὧν σύ μοι λέγεις
λόγων ἀνεπτέρωμαι.
ΕΠ. ἄγε δὴ σὺ καὶ σὺ τὴν πανοπλίαν μὲν πάλιν
ταύτην λαβόντε κρεμάσατον τὐγαθῇ

410—412. = 413—415.
417—420. = 421—426.

ἐς τὸν ἰπνὸν εἴσω, πλησίον τοὐπιστάτου·
σὺ δὲ τούσδ' ἐφ' οἷσπερ τοῖς λόγοις ξυνέλεξ' ἐγώ,
φράσον, δίδαξον. ΠΕ. μὰ τὸν Ἀπόλλω 'γὼ μὲν οὔ,
ἢν μὴ διάθωνταί γ' οἵδε διαθήκην ἐμοὶ
ἥνπερ ὁ πίθηκος τῇ γυναικὶ διέθετο,
ὁ μαχαιροποιός, μήτε δάκνειν τούτους ἐμὲ
μήτ' ὀρχίπεδ' ἕλκειν μήτ' ὀρύττειν ΧΟ. οὔ τί που
τόνδ'; οὐδαμῶς. ΠΕ. οὔκ, ἀλλὰ τὠφθαλμὼ λέγω.
ΧΟ. διατίθεμαι 'γώ. ΠΕ. κατόμοσόν νυν ταῦτά μοι.
ΧΟ. ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις, πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς
καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν. ΠΕ. ἔσται ταυταγί.
ΧΟ. εἰ δὲ παραβαίην, ἑνὶ κριτῇ νικᾶν μόνον.
ΠΕ. ἀκούετε λεῴ· τοὺς ὁπλίτας νυνμενὶ
ἀνελομένους θὤπλ' ἀπιέναι πάλιν οἴκαδε,
σκοπεῖν δ' ὅ τι ἂν προγράφωμεν ἐν τοῖς πινακίοις.
ΧΟ. δολερὸν μὲν ἀεὶ κατὰ πάντα δὴ τρόπον
πέφυκεν ἄνθρωπος· σὺ δ' ὅμως λέγε μοι.
τάχα γὰρ τύχοις ἂν
χρηστὸν ἐξειπὼν ὅ τι μοι παρορᾷς, ἢ
δύναμίν τινα μείζω
παραλειπομένην ὑπ' ἐμῆς φρενὸς ἀξυνέτου,
σὺ δὲ τοῦθ' ηὗρες· λέγ' ἐς κοινόν.
ὃ γὰρ ἂν σὺ τύχῃς μοι
ἀγαθὸν πορίσας, τοῦτο κοινὸν ἔσται.
ἀλλ' ἐφ' ὅτῳπερ πράγματι τὴν σὴν ἥκεις γνώμην
ἀναπείσας, [παραβῶμεν.
λέγε θαρρήσας· ὡς τὰς σπονδὰς οὐ μὴ πρότεροι
ΠΕ. καὶ μὴν ὀργῶ, νὴ τὸν Δία, καὶ προπεφύραται λό-
γος εἷς μοι, [χεῖσθαι
ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει· φέρε παῖ στέφανον· κατα-
κατὰ χειρὸς ὕδωρ φερέτω ταχύ τις. ΕΥ. δειπνή-
σειν μέλλομεν, ἢ τί;
ΠΕ. μὰ Δί', ἀλλὰ λέγειν ζητῶ τι πάλαι μέγα καὶ λαρινὸν
ἔπος τι, [ὑπεραλγῶ,
ὅ τι τὴν τούτων θραύσει ψυχήν· οὕτως ὑμῶν
οἵτινες ὄντες πρότερον βασιλῆς ΧΟ. ἡμεῖς βασι-
λῆς; τίνος; ΠΕ. ὑμεῖς [Διὸς αὐτοῦ,
πάντων ὁπόσ' ἔστιν, ἐμοῦ πρῶτον, τουδί, καὶ τοῦ
ἀρχαιότεροι πρότεροί τε Κρόνου καὶ Τιτάνων ἐγέ-
νεσθε
καὶ γῆς. ΧΟ. καὶ γῆς; ΠΕ. νὴ τὸν Ἀπόλλω. ΧΟ.
τουτὶ μὰ Δί' οὐκ ἐπεπύσμην.
ΠΕ. ἀμαθὴς γὰρ ἔφυς κοὐ πολυπράγμων, οὐδ' Αἴσω-
πον πεπάτηκας, [γενέσθαι,
ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα
προτέραν τῆς γῆς, κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρ' αὐτῆς
ἀποθνήσκειν· [δ' ἀποροῦσαν
γῆν δ' οὐκ εἶναι, τὸν δὲ προκεῖσθαι πεμπταῖον, τὴν
ὑπ' ἀμηχανίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κα-
τορύξαι.

451—459. — 539—547.

390. παρ' αὐτὴν τὴν χύτραν ἄκραν Dawesius] παρὰ τὴν (παρ' αὐτὴν Paris. A.) χύτραν ἄκραν αὐτὴν ὁρῶντας 394. κατορυχησόμεσθα Elmsleius] κατορυχθησόμεσθα 396. δημόθεν Kockius] δημοσίᾳ, quod glossatoris est, quemadmodum ad verba Homeri Od. 19, 197. δημόθεν ἄλφιτα δῶκα καὶ αἴθοπα οἶνον Eustathius annotavit ξενίζεσθαι δημοσίᾳ τοὺς ἀξίους. 405. ποίαν τιν' ἔχοντ' Reisigius] ἐπὶ τίνα 409. ξένω D.] ξείνω

410. τύχης δὲ ποίας — ἐλθεῖν ἔρως; ΕΠ. βίου Reisigius] τύχη δὲ ποία — ἐλθεῖν; ΕΠ. ἔρως βίου 415. λέγει D.] λέγουσι δὴ om. R. 417. τί φῄς; in libris ante verba v. 416. λέγουσι δὲ δὴ etc. lectum huc transposuit D. δὲ δὴ addidit D. 419. τὸν ἐχθρὸν] τῶν ἐχθρῶν RV aliique. 424. σὰ γὰρ τὰ πάντα ταῦτα Meinekius] σὰ γὰρ ταῦτα πάντα RVΓΔ et scholiasta ad v. 348. σὰ ταῦτα γὰρ δὴ πάντα ceteri. 425. κεῖσε καὶ] καὶ om. R.

443. τόνδ' Valckenarius ad Herodot. 3, 46.] τόν 444. διατίθεμαι 'γὼ Porsonus] διατίθεμ' ἐγὼ RV. διατίθεμ' ἔγωγε ceteri. 448. ΠΕ.] κῆρυξ codex Vaticanus. Sunt verba Pithetaeri, qui κήρυκος munere fungitur.

454. παρορᾷς] παρορᾶτ' Bentleius. 457. ηὗρες L. Dindorfius] ὁρᾷς 460. πράγματι τὴν σὴν ἥκεις Dawesius] ἥκεις τὴν σὴν πράγματι 461. πρότεροι Hermannus] πρότερον 463. οὐ om. R, ut κωλύει οὐδὲν conlicere liceat, quemadmodum οὐδὲν κωλύει est apud Aristoph. Equit. 723. 972. et alios quosvis. Οὐ κωλύει pro οὐδὲν κωλύει Steph. Byz. s. v. Βοίβη p. 172, 14. ed. Mein. schol. Hom. Od. 18, 297. et schol. recentior ad Soph. Oed. T. 873. p. 299, 10. ed. Oxon. καταχεῖσθαι cod. Vat. καταχεῖσθε ceteri. 464. ΕΥ. Brunckius] ΧΟ. (ΕΠ. Paris. C, ut v. 486. 507. Ἐπο. pro Εὐ. est in ed. Aldina.)

ΕΥ. ὁ πατὴρ ἄρα τῆς κορυδοῦ νυνὶ κεῖται τεθνεὼς Κε-
φαλῆσιν. [ἐγένοντο,
ΠΕ. οὔκουν δῆτ' εἰ πρότεροι μὲν γῆς, πρότεροι δὲ θεῶν
ὡς πρεσβυτάτων αὐτῶν ὄντων ὀρθῶς ἔσθ' ἡ βασι-
λεία; [σε τὸ λοιπόν·
ΕΥ. νὴ τὸν Ἀπόλλω· πάνυ τοίνυν χρὴ ῥύγχος βόσκειν
οὐκ ἀποδώσει ταχέως ὁ Ζεὺς τὸ σκῆπτρον τῷ δρυ-
κολάπτῃ.
ΠΕ. ὡς οὐχὶ θεοὶ τοίνυν ἦρχον τῶν ἀνθρώπων τὸ πα-
λαιόν, [τούτων.
ἀλλ' ὄρνιθες, κἀβασίλευον, πόλλ' ἐστὶ τεκμήρια
αὐτίκα δ' ὑμῖν πρῶτ' ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρυόν', ὡς
ἐτυράννει [Μεγαβάζων,
ἦρχέ τε Περσῶν πρότερος πάντων Δαρείων καὶ
ὥστε καλεῖται Περσικὸς ὄρνις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἔτ'
ἐκείνης.
ΕΥ. διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας
διαβάσκει [ὀρθήν.
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν τῶν ὀρνίθων μόνος
ΠΕ. οὕτω δ' ἴσχυέ τε καὶ μέγας ἦν τότε καὶ πολύς, ὥστ'
ἔτι καὶ νῦν [θριον ᾄσῃ,
ἀπὸ τῆς ῥώμης τῆς τότ' ἐκείνης, ὁπόταν νόμον ὄρ-
ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, χαλκῆς, κεραμῆς,
σκυλοδέψαι,
σκυτῆς, βαλανῆς, ἀλφιταμοιβοί, τορνευτολυρασπι-
δοπηγοί· [τοῦτό γ' ἐρώτα.
οἱ δὲ βαδίζουσ' ὑποδησάμενοι νύκτωρ. ΕΥ. ἐμὲ
χλαῖναν γὰρ ἀπώλεσ' ὁ μοχθηρὸς Φρυγίων ἐρίων
διὰ τοῦτον. [ἐν ἄστει,
ἐς δεκάτην γάρ ποτε παιδαρίου κληθεὶς ὑπέπινον
κἄρτι καθηῦδον, καὶ πρὶν δειπνεῖν τοὺς ἄλλους
οὗτος ἄρ' ᾖσε, [κἄρτι προκύπτω
κἀγὼ νομίσας ὄρθρον ἐχώρουν Ἁλιμουντάδε,
ἔξω τείχους, καὶ λωποδύτης παίει ῥοπάλῳ με τὸ
νῶτον· [μάτιόν μου.
κἀγὼ πίπτω μέλλω τε βοᾶν, ὁ δ' ἀπέβλισε θοι-
ΠΕ. ἰκτῖνος δ' οὖν τῶν Ἑλλήνων ἦρχεν τότε κἀβασί-
λευεν. [τος βασιλεύων
ΕΠ. τῶν Ἑλλήνων; ΠΕ. καὶ κατέδειξέν γ' οὗτος πρῶ-
προκαλινδεῖσθαι τοῖς ἰκτίνοις. ΕΥ. νὴ τὸν Διόνυ-
σον, ἐγὼ γοῦν [σκων
ἐκαλινδούμην ἰκτῖνον ἰδών· κᾆθ' ὕπτιος ὢν ἀναχά-
ὀβολὸν κατεβρόχθισα· κᾆτα κενὸν τὸν θύλακον οἴ-
καδ' ἀφεῖλκον.

ΠΕ. Αἰγύπτου δ' αὖ καὶ Φοινίκης πάσης κόκκυξ βασι-
λεὺς ἦν·
χὡπόθ' ὁ κόκκυξ εἴποι κόκκυ, τότ' ἂν οἱ Φοίνικες
ἅπαντες [ριζον.
τοὺς πυροὺς ἂν καὶ τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις ἐθέ-
ΕΥ. τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοὔπος ἀληθῶς· κόκκυ, ψωλοὶ
πεδίονδε. [βασιλεύοι
ΠΕ. ἦρχον δ' οὕτω σφόδρα τὴν ἀρχὴν ὥστ' εἴ τις καὶ
ἐν ταῖς πόλεσιν τῶν Ἑλλήνων, Ἀγαμέμνων ἢ Με-
νέλαος, [ροδοκοίη.
ἐπὶ τῶν σκήπτρων ἐκάθητ' ὄρνις, μετέχων ὅ τι δω-
ΕΥ. τουτὶ τοίνυν οὐκ ᾔδη 'γώ· καὶ δῆτά μ' ἐλάμβανε
θαῦμα, [τραγῳδοῖς·
ὁπότ' ἐξέλθοι Πρίαμός τις ἔχων ὄρνιν ἐν τοῖσι
ὁ δ' ἄρ' εἱστήκει τὸν Λυσικράτη τηρῶν ὅ τι δωρο-
δοκοίη. [νῦν βασιλεύων
ΠΕ. ὃ δὲ δεινότατόν γ' ἐστὶν ἁπάντων, ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ
ἀετὸν ὄρνιν ἕστηκεν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, βασι-
λεὺς ὤν· [ράπων ἱέρακα·
ἡ δ' αὖ θυγάτηρ γλαῦχ', ὁ δ' Ἀπόλλων ὥσπερ θε-
ΕΠ. νὴ τὴν Δήμητρ' εὖ ταῦτα λέγεις. τίνος οὕνεκα
ταῦτ' ἄρ' ἔχουσιν; [νόμος ἐστί,
ΠΕ. ἵν' ὅταν θύων τις ἔπειτ' αὐτοῖς ἐς τὴν χεῖρ', ὡς
τὰ σπλάγχνα διδῷ, τοῦ Διὸς αὐτοὶ πρότεροι τὰ
σπλάγχνα λάβωσιν. [θας ἅπαντες·
ὤμνυ τ' οὐδεὶς τότ' ἂν ἀνθρώπων θεόν, ἀλλ' ὄρνι-
Λάμπων δ' ὄμνυσ' ἔτι καὶ νυνὶ τὸν χῆν', ὅταν ἐξα-
πατᾷ τι· [ἐνόμιζον,
οὕτως ὑμᾶς πάντες πρότερον μεγάλους ἁγίους τ'
νῦν δ' ἀνδράποδ', ἠλιθίους, Μανᾶς.
ὥσπερ δ' ἤδη τοὺς μαινομένους
βάλλουσ' ὑμᾶς, κἀν τοῖς ἱεροῖς
πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτὴς
ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους,
ἕρκη, νεφέλας, δίκτυα, πηκτάς·
εἶτα λαβόντες πωλοῦσ' ἀθρόους·
οἱ δ' ὠνοῦνται βλιμάζοντες·
κοὐδ' οὖν, εἴπερ ταῦτα δοκεῖ δρᾶν,
ὀπτησάμενοι παρέθενθ' ὑμᾶς,
ἀλλ' ἐπικνῶσιν τυρόν, ἔλαιον,
σίλφιον, ὄξος, καὶ τρίψαντες
κατάχυσμ' ἕτερον γλυκὺ καὶ λιπαρόν,
κἄπειτα κατεσκέδασαν θερμὸν
τοῦτο καθ' ὑμῶν
αὔων ὥσπερ κενεβρείων.
ΧΟ. πολὺ δὴ πολὺ δὴ χαλεπωτάτους λόγους
ἤνεγκας, ἄνθρωφ'· ὡς ἐδάκρυσά γ' ἐμῶν
πατέρων κάκην, οἳ
τάσδε τὰς τιμὰς προγόνων παραδόντων
ἐπ' ἐμοὶ κατέλυσαν,
σὺ δέ μοι κατὰ δαίμονα καί τινα συντυχίαν
ἀγαθὴν ἥκεις ἐμοὶ σωτήρ.
ἀναθεὶς γὰρ ἐγώ σοι
τά τε νοττία κἀμαυτὸν οἰκετεύσω. [ἄξιον ἡμῖν
ἀλλ' ὅ τι χρὴ δρᾶν σὺ δίδασκε παρών· ὡς ζῆν οὐκ

477. ΠΕ. Bentleius] ΕΠ. 479. ΕΥ.] Πεισ RV. 480. ΕΠ. ante οὐκ delevit Bentleius. οὐκ] ὡς Hamakerus. 481. ὡς R. ὡς δ' ceteri. ἦρχον τῶν ἀνθρώπων Bentleius] τῶν ἀνθρώπων ἦρχον 484. πρότερος Hirschigius] πρῶτον Δαρείων καὶ Μεγαβάζων Hauptius] Δαρείου καὶ Μεγαβάζου (sic RV: μεγαβύζου ceteri). 488. ἴσχυε Elmsleius] ἴσχυσε 489. νόμον Porsonus] μόνον. ὄρθριον νόμον est in Eccles. 741. 490. σκυλοδέψαι Bentleius. σκυτοδεψοί V et sine accentu R. σκυτόδεψοι superscripto αι Γ. σκυτοδέψαι ceteri. σκυλόδεψον vel σκυλοδεψόν in libris Demosth. p. 781, 18. eodemque accentu σκυτοδεψόν ap. Platon. Gorg. p. 517e, ut apud alios quoque accentus variat. Sed quum βυρσοδέψην, nisi libri fallunt, dixerit Aristoph. Eq. 44. Nub. 581., hoc loco non σκυλοδεψοί scripsi, sed σκυλοδέψαι praetuli. 492. ὑποδησάμενοι] ἀποδύσοντες Kockius. τοῦτό γ'] τοῦτ' R. 495. καθηῦδον Meinekius] καθεῦδον δειπνεῖν] δὲ πιεῖν Γ et Vat. δὲ πίνειν Α. 496. Ἁλιμουντάδε D.] ἀλιμουντάδε 499. 502. ἰκτῖνος et ἰκτῖνον D.] ἴκτινος et ἴκτινον 500. γ' om. RVΓ. 501. 502. προκαλινδεῖσθαι -- ἐκαλινδούμην Cobetus] προκυλινδεῖσθαι — ἐκυλινδούμην (ἐκυλινδόμην R)

505. τότ' ἂν οἱ Porsonus] τότ' οἱ RV. τόθ' οἱ Ald. τότε γ' οἱ Bentleius. 613. Λυσικράτη] λυσικράτην R. 515. ὄρνιν ἕστηκεν Tyrwhittus] ἕστηκεν ὄρνιν 620. ἂν addidit Porsonus. 521. νυνὶ Kusterus] νῦν 525. τοῖς ἱεροῖς] Scriptura suspecta, ut Meinekius annotavit, quum τοῖσιν ἀγροῖς potius exspectetur. 635. κατάχυσμ' ἕτερον] καταχυσμάτιον Kockius. 638. αὔων Reiskius] αὐτῶν κενεβρείων Bentleius] κενεβρίων 543. ἐμοὶ Paris. A. ἐμοῦ ceteri. 544. δέ μοι] Aptius δὲ νῦν τινα addidit Bentleius. κατὰ malebat Brunckius. 547. τά τε νοττία D. τά τε νεοττία R. τὰ νεοττία ceteri. οἰκετεύσω Hermannus] οἰκήσω

εἰ μὴ κομιούμεθα παντὶ τρόπῳ τὴν ἡμετέραν βασι-
λείαν. [εἶναι·
ΠΕ. καὶ δὴ τοίνυν πρῶτα διδάσκω μίαν ὀρνίθων πόλιν
κἄπειτα τὸν ἀέρα πάντα κύκλῳ καὶ πᾶν τουτὶ τὸ
μεταξὺ [βυλῶνα.
περιτειχίζειν μεγάλαις πλίνθοις ὀπταῖς ὥσπερ Βα-
ΕΥ. ὦ Κεβριόνη καὶ Πορφυρίων, ὡς σμερδαλέον τὸ πό-
λισμα. [ἀπαιτεῖν·
ΠΕ. κἄπειτ' ἢν τοῦτ' ἐπανεστήκῃ, τὴν ἀρχὴν τὸν Δί'
κἂν μὲν μὴ φῇ μηδ' ἐθελήσῃ μηδ' εὐθὺς γνωσιμα-
χήσῃ, [ἀπειπεῖν
ἱερὸν πόλεμον πρωυδᾶν αὐτῷ, καὶ τοῖσι θεοῖσιν
διὰ τῆς χώρας τῆς ὑμετέρας ἐστυκόσι μὴ διαφοι-
τᾶν, [βαινον
ὥσπερ πρότερον μοιχεύσοντες τὰς Ἀλκμήνας κατέ-
καὶ τὰς Ἀλόπας καὶ τὰς Σεμέλας· ἤνπερ δ' ἐπίωσ',
ἐπιβάλλειν [ἐκείνας.
σφραγῖδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψωλήν, ἵνα μὴ βινῶσ' ἔτ'
τοῖς δ' ἀνθρώποις ὄρνιν ἕτερον πέμψαι κήρυκα κε-
λεύω,
ὡς ὀρνίθων βασιλευόντων θύειν ὄρνισι τὸ λοιπόν,
κἄπειτα θεοῖς ὕστερον αὖθις· προσνείμασθαι δὲ
πρεπόντως [στον·
τοῖσι θεοῖσιν τῶν ὀρνίθων ὃς ἂν ἁρμόζῃ καθ' ἕκα-
ἢν Ἀφροδίτῃ θύῃ, κριθὰς ὄρνιθι φαληρίδι θύειν·
ἢν δὲ Ποσειδῶνί τις οἶν θύῃ, νήττῃ πυροὺς καθα-
γίζειν· [λιτοῦντας·
ἢν δ' Ἡρακλέει θύησι, λάρῳ ναστοὺς θύειν με-
κἂν Διὶ θύῃ βασιλεῖ κριόν, βασιλεύς ἐστ' ὀρχίλος
ὄρνις, [σφαγιάζειν.
ᾧ προτέρῳ δεῖ τοῦ Διὸς αὐτοῦ σέρφον ἐνόρχην
ΕΥ. ἥσθην σέρφῳ σφαγιαζομένῳ. βροντάτω νῦν ὁ μέ-
γας Ζάν. [λοιούς,
ΕΠ. καὶ πῶς ἡμᾶς νομιοῦσι θεοὺς ἄνθρωποι κοὐχὶ κο-
οἳ πετόμεσθα πτέρυγάς τ' ἔχομεν; ΠΕ. ληρεῖς·
καὶ νὴ Δί' ὅ γ' Ἑρμῆς [θεοὶ πάνυ πολλοί.
πέτεται θεὸς ὢν πτέρυγάς τε φορεῖ, κἄλλοι γε
αὐτίκα Νίκη πέτεται πτερύγοιν χρυσαῖν, καὶ νὴ
Δί' Ἔρως γε·
Ἶριν δέ γ' Ὅμηρος ἔφασκ' ἰκέλην βῆναι τρήρωνι
πελείῃ.
ΕΥ. ὁ Ζεὺς δ' ἡμῖν οὐ βροντήσας πέμψει πτερόεντα
κεραυνόν; [μηδέν,
ΠΕ. ἢν δ' οὖν ὑμᾶς μὲν ὑπ' ἀγνοίας εἶναι νομίσωσι τὸ
τούτους δὲ θεοὺς τοὺς ἐν Ὀλύμπῳ, τότε χρὴ
στρούθων νέφος ἀρθὲν [ἀνακάψαι·
καὶ σπερμολόγων ἐκ τῶν ἀγρῶν τὸ σπέρμ' αὐτῶν
κἄπειτ' αὐτοῖς ἡ Δημήτηρ πυροὺς πεινῶσι με-
τρείτω. [παρέχουσαν.
ΕΥ. οὐκ ἐθελήσει μὰ Δί', ἀλλ' ὄψει προφάσεις αὐτήν
ΠΕ. οἱ δ' αὖ κόρακες τῶν ζευγαρίων, οἷσιν τὴν γῆν κα-
ταροῦσιν, [ἐπὶ πείρᾳ·
καὶ τῶν προβάτων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάντων
εἶθ' Ἀπόλλων ἰατρός γ' ὢν ἰάσθω· μισθοφορεῖ δέ.
ΕΥ. μή, πρίν γ' ἂν ἐγὼ τὼ βοιδαρίω τὠμὼ πρώτιστ'
ἀπόδωμαι. [νον, σὲ Ποσειδῶ,
ΠΕ. ἢν δ' ἡγῶνται σὲ θεόν, σὲ βίον, σὲ δὲ Γῆν, σὲ Κρό-
ἀγάθ' αὐτοῖσιν πάντα παρέσται. ΕΠ. λέγε δή μοι
τῶν ἀγαθῶν ἕν. [κατέδονται,
ΠΕ. πρῶτα μὲν αὐτῶν τὰς οἰνάνθας οἱ πάρνοπες οὐ
ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἷς αὐτοὺς καὶ κερχνῄδων
ἐπιτρίψει. [δονται,
εἶθ' οἱ κνῖπες καὶ ψῆνες ἀεὶ τὰς συκᾶς οὐ κατέ-
ἀλλ' ἀναλέξει πάντας καθαρῶς αὐτοὺς ἀγέλη μία
κιχλῶν. [σφόδρ' ἐρῶσι.
ΕΠ. πλουτεῖν δὲ πόθεν δώσομεν αὐτοῖς; καὶ γὰρ τούτου
ΠΕ. τὰ μέταλλ' αὐτοῖς μαντευομένοις οὗτοι δώσουσι τὰ
χρηστά, [κατεροῦσιν,
τάς τ' ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μάντιν
ὥστ' ἀπολεῖται τῶν ναυκλήρων οὐδείς. ΕΠ. πῶς
οὐκ ἀπολεῖται; [πλοῦ·
ΠΕ. προερεῖ τις ἀεὶ τῶν ὀρνίθων μαντευομένῳ περὶ τοῦ
νυνὶ μὴ πλεῖ, χειμὼν ἔσται· νυνὶ πλεῖ, κέρδος ἐπέ-
σται. [παρ' ὑμῖν.
ΕΥ. γαῦλον κτῶμαι καὶ ναυκληρῶ, κοὐκ ἂν μείναιμι
ΠΕ. τοὺς θησαυρούς τ' αὐτοῖς δείξουσ' οὓς οἱ πρότερον
κατέθεντο [τάδε πάντες,
τῶν ἀργυρίων· οὗτοι γὰρ ἴσασι· λέγουσι δέ τοι
οὐδεὶς οἶδεν τὸν θησαυρὸν τὸν ἐμὸν πλὴν εἴ τις
ἄρ' ὄρνις. [ἀνορύττω.
ΕΥ. πωλῶ γαῦλον, κτῶμαι σμινύην, καὶ τὰς ὑδρίας
ΕΠ. πῶς δ' ὑγίειαν δώσομεν αὐτοῖς, οὖσαν παρὰ τοῖσι
θεοῖσιν; [σάφ' ἴσθι,
ΠΕ. ἢν εὖ πράττωσ', οὐχ ὑγιεία μεγάλη τοῦτ' ἐστί;
ὡς ἄνθρωπός γε κακῶς πράττων ἀτεχνῶς οὐδεὶς
ὑγιαίνει. [ἔστ' ἐν Ὀλύμπῳ·
ΕΠ. πῶς δ' ἐς γῆράς ποτ' ἀφίξονται; καὶ γὰρ τοῦτ'
ἢ παιδάρι' ὄντ' ἀποθνήσκειν δεῖ; ΠΕ. μὰ Δί', ἀλλὰ
τριακόσι' αὐτοῖς [παρὰ τοῦ; παρ' ἑαυτῶν.
ἔτι προσθήσουσ' ὄρνιθες ἔτη. ΕΠ. παρὰ τοῦ; ΠΕ.
οὐκ οἶσθ' ὅτι πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζώει λακέρυζα
κορώνη; [βασιλεύειν.
ΕΥ. βαβαί, ὡς πολλῷ κρείττους οὗτοι τοῦ Διὸς ἡμῖν

---

553. Κεβριόνη Brunckius] Κεβριόνα 554. κἄπειτ' ἢν D.] κἄπειτ' ἂν (κἄπειδ' ἂν Δ. κἄπειδὰν Par. B.) ἐπανεστήκῃ] ἐπανεστήκει RV. 555. μὴ φῇ] μὴ 'φῇ Ald. et fortasse codices: quod est μὴ ἀφῇ. 564. ἁρμόζῃ] ἁρμόττῃ Lobeckius. 565. κριθὰς Brunckius] πυροὺς (ex versu proximo illatum.) φαληρίδι] φαλαρίδι Athenaeus 7. p. 325 b. 566. Ποσειδῶνί τις οἶν θύῃ] Schol. γράφεται Ποσειδῶνί τις βοῦν θύῃ. καθαγίζειν] καταγίζειν R et Ald. 567. Ἡρακλέει Brunckius] Ἡρακλεῖ θύησι Meinekius] θύῃ τις RVΓ et scholiasta. τις βοῦν ceteri et Ald. quod interpolator sumsit ex scholiastae annotatione modo memorata ad v. 566. μελιτοῦντας Meinekius] μελιττούτας RV aliique, μελιτούτας Ald. quod nihil aliud est quam μελιτούττας. Apud Hesychium, μελιτοῦντας (codex μελιττοῦντας): πλακοῦντας. 569. ἐνόρχην RV aliique: ἐνορχιν deteriores. 573. 574. πέτεται] πέταται libri, nisi quod in Γ annotatum γρ. καὶ πέτεται 575. Ἶριν] Ἥρην Bentleius, quoniam non Iris, sed Iuno et Minerva cum columba comparantur Iliad. 5, 778. τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι, quem locum comparavit scholiasta, qui addit οἱ δὲ ἐν ἑτέροις ποιήμασιν Ὁμήρου φασὶ τοῦτο φέρεσθαι· εἰσὶ γὰρ αὐτοῦ καὶ ὕμνοι. Et sic in Hymno 1, 114. de Iride et Ilithyia βὰν δὲ ποσὶν τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι. βῆναι Meinekius, collatis locis Homericis] εἶναι

576. ΕΥ. Bentleius] ΕΠ. 578. στρούθων Meinekius] στρουθῶν 581. ΕΥ.] ΕΠ. R. 584. Ἀπόλλων Elmsleius] ὅ γ' Ἀπόλλων γ' addidit Brunckius. 585. ἀπόδωμαι (ut κατάθωμαι Vesp. 567.) D.] ἀποδῶμαι. Vid. L. Dindorf. ad Xen. Mem. p. 127. ed. Oxon. 586. σὲ δὲ (δὲ om. Γ) Γῆν] Scriptura vitii suspecta. 593. δώσουσι] δείξουσι Bergkius. 603. δώσομεν Koechly] δώσουσ' 604. ὑγιεία D.] ὑγίεια 607. ὄντ'] ἔτ' ὄντ' RV. 608. παρὰ τοῦ] Exspectes παρ' ὅτου, quod coniecit Bekkerus. Sed similiter πῶς pro ὅπως dictum Eccles. 761. et πόθεν pro ὁπόθεν Pac. 847. 609. πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς Bentleius] πέντε γενεὰς ἀνδρῶν 610. βαβαὶ Brunckius] αἰβοῖ: quod qui servare volent extra versum collocare et δὴ post πολλῷ addere debebunt, ut egofeci in ed. a. 1822.

ΠΕ. οὐ γὰρ πολλῷ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –;
καὶ πρῶτα μὲν οὐχὶ νεὼς ἡμᾶς
οἰκοδομεῖν δεῖ λιθίνους αὐτοῖς,
οὐδὲ θυρῶσαι χρυσαῖσι θύραις,
ἀλλ' ὑπὸ θάμνοις καὶ πρινιδίοις
οἰκήσουσιν. τοῖς δ' αὖ σεμνοῖς
τῶν ὀρνίθων δένδρον ἐλάας
ὁ νεὼς ἔσται· κοὐκ ἐς Δελφοὺς
οὐδ' εἰς Ἄμμων' ἐλθόντες ἐκεῖ
θύσομεν, ἀλλ' ἐν ταῖσιν κομάροις
καὶ τοῖς κοτίνοις στάντες ἔχοντες
κριθὰς, πυροὺς, εὐξόμεθ' αὐτοῖς
ἀνατείνοντες τὼ χεῖρ' ἀγαθῶν
διδόναι τι μέρος· καὶ ταῦθ' ἡμῖν
παραχρῆμ' ἔσται
πυροὺς ὀλίγους προβαλοῦσιν.
ΧΟ. ὦ φίλτατ' ἐμοὶ πολὺ πρεσβυτῶν ἐξ ἐχθίστου μεταπίπτων, [έτ' ἀφείμην.
οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἐγὼ ποθ' ἑκὼν τῆς σῆς γνώμης
ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις
ἐπηπείλησα καὶ κατώμοσα,
ἢν σὺ παρ' ἐμὲ θέμενος ὁμόφρονας λόγους
δικαίους ἄδολος ἐπὶ θεοὺς ἴῃς,
ἐμοὶ φρονῶν ξυνῳδὰ, μὴ
πολὺν χρόνον θεοὺς ἔτι
σκῆπτρα τἀμὰ τρίψειν.
ἀλλ' ὅσα μὲν δεῖ ῥώμῃ πράττειν, ἐπὶ ταῦτα τεταξόμεθ' ἡμεῖς· [ἀνάκειται.
ὅσα δὲ γνώμῃ δεῖ βουλεύειν, ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ'
ΕΠ. καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐχὶ νυστάζειν γ' ἔτι
ὥρα 'στὶν ἡμῖν οὐδὲ μελλονικιᾶν,
ἀλλ' ὡς τάχιστα δεῖ τι δρᾶν· πρῶτον δέ τοι
εἰσέλθετ' ἐς νεοττιάν τε τὴν ἐμὴν
καὶ τἀμὰ κάρφη καὶ τὰ παρόντα φρύγανα,
καὶ τοὔνομ' ἡμῖν φράσατον. ΠΕ. ἀλλὰ ῥᾴδιον.
ἐμοὶ μὲν ὄνομα Πειθέταιρος, τῳδεδὶ
Εὐελπίδης Κριῶθεν. ΕΠ. ἀλλὰ χαίρετον
ἄμφω. ΠΕ. δεχόμεθα. ΕΠ. δεῦρο τοίνυν εἴσιτον.
ΠΕ. ἴωμεν· εἰσηγοῦ σὺ λαβὼν ἡμᾶς. ΕΠ. ἴτε.
ΠΕ. ἀτὰρ τὸ δεῖνα δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν.
φέρ' ἴδω, φράσον νῷν, πῶς ἐγώ τε χοὐτοσὶ
ξυνεσόμεθ' ὑμῖν πετομένοις οὐ πετομένω;
ΕΠ. καλῶς. ΠΕ. ὅρα νυν ὡς ἐν Αἰσώπου λόγοις
ἐστὶν λεγόμενον δή τι, τὴν ἀλώπεχ', ὡς
φλαύρως ἐκοινώνησεν ἀετῷ ποτέ.
ΕΠ. μηδὲν φοβηθῇς· ἔστι γάρ τι ῥίζιον,
ὃ διατραγόντ' ἔσεσθον ἐπτερωμένω.
ΠΕ. οὕτω μὲν εἰσίωμεν. ἄγε δὴ, Ξανθία
καὶ Μανόδωρε, λαμβάνετε τὰ στρώματα.
ΧΟ. οὗτος, σὲ καλῶ σὲ καλῶ. ΕΠ. τί καλεῖς; ΧΟ. τούτους μὲν ἄγων μετὰ σαυτοῦ
ἀρίστισον εὖ· τὴν δ' ἡδυμελῆ ξύμφωνον ἀηδόνα Μούσαις [μετ' ἐκείνης.
κατάλειφ' ἡμῖν δεῦρ' ἐκβιβάσας, ἵνα παίσωμεν
ΠΕ. ὦ τοῦτο μέντοι νὴ Δί' αὐτοῖσιν πιθοῦ·
ἐκβίβασον ἐκ τοῦ βουτόμου τοὐρνίθιον.
ΕΥ. ἐκβίβασον αὐτοῦ πρὸς θεῶν αὐτήν, ἵνα
καὶ νὼ θεασώμεσθα τὴν ἀηδόνα.
ΕΠ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σφῷν, ταῦτα χρὴ δρᾶν. ἡ Πρόκνη
ἔκβαινε, καὶ σαυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖς ξένοις.
ΠΕ. ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', ὡς καλὸν τοὐρνίθιον,
ὡς δ' ἁπαλόν, ὡς δὲ λευκόν. ΕΥ. ἆρά γ' οἶσθ' ὅτι
ἐγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως;
ΠΕ. ὅσον δ' ἔχει τὸν χρυσὸν, ὥσπερ παρθένος.
ΕΥ. ἐγὼ μὲν αὐτὴν κἂν φιλῆσαί μοι δοκῶ.
ΠΕ. ἀλλ', ὦ κακόδαιμον, ῥύγχος ὀβελίσκοιν ἔχει.
ΕΥ. ἀλλ' ὥσπερ ᾠὸν νὴ Δί' ἀπολέψαντα χρὴ
ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα κᾆθ' οὕτω φιλεῖν.
ΕΠ. ἴωμεν. ΠΕ. ἡγοῦ δὴ σὺ νῷν τύχἀγαθῇ.
ΧΟ. ὦ φίλη, ὦ ξουθή,
ὦ φίλτατον ὀρνέων,
πάντων ξύννομε τῶν ἐμῶν
ὕμνων ξύντροφ' ἀηδοῖ,
ἦλθες ἦλθες, ὤφθης,
ἡδὺν φθόγγον ἐμοὶ φέρουσ'.
ἀλλ', ὦ καλλιβόαν κρέκουσ'
αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς,
ἄρχου τῶν ἀναπαίστων.
Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι, [ἀμενηνὰ,
ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ'
ἀπτῆνες ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοὶ ἀνέρες εἰκελόνειροι, [ἐοῦσι,
πρόσσχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν, τοῖς αἰὲν
τοῖς αἰθερίοις, τοῖσιν ἀγήρῳς, τοῖς ἄφθιτα μηδομένοισιν, [μετεώρων,
ἵν' ἀκούσαντες πάντα παρ' ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν
φύσιν οἰωνῶν γένεσίν τε θεῶν ποταμῶν τ' Ἐρέβους τε Χάους τε [τὸ λοιπόν.
εἰδότες ὀρθῶς παρ' ἐμοῦ Προδίκῳ κλάειν εἴπητε
Χάος ἦν καὶ Νὺξ Ἔρεβός τε μέλαν πρῶτον καὶ Τάρταρος εὐρύς·
γῆ δ' οὐδ' ἀὴρ οὐδ' οὐρανὸς ἦν· Ἐρέβους δ' ἐν ἀπείροσι κόλποις [ᾠὸν,
τίκτει πρώτιστον ὑπηνέμιον Νὺξ ἡ μελανόπτερος
ἐξ οὗ περιτελλομέναις ὥραις ἔβλαστεν Ἔρως ὁ ποθεινὸς, [κεσι δίναις.
στίλβων νῶτον πτερύγοιν χρυσαῖν, εἰκὼς ἀνεμώ-
οὗτος δὲ Χάει πτερόεντι μιγεὶς νυχίῳ κατὰ Τάρταρον εὐρὺν [ἐς φῶς.
ἐνεόττευσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν
πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἔρως ξυνέμιξεν ἅπαντα· [ὠκεανός τε
ξυμμιγνυμένων δ' ἑτέρων ἑτέροις γένετ' οὐρανὸς
καὶ γῆ πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἄφθιτον.
ὧδε μέν ἐσμεν [ἐσμὲν Ἔρωτος
πολὺ πρεσβύτατοι πάντων μακάρων ἡμεῖς. ὡς δ'

---

611. Duorum anapaestorum defectum repetito κρείττους οὗτοι explevit Reisigius. 612. καὶ addidit Brunckius. πρῶτα ΓΔΒ. πρῶτον ceteri. 619. εἰς] ὡς Meinekius. 624. τι] τὸ Meinekius. 632. δικαίους ἄδολος D.] δικαίους ἀδόλους ὁσίους. Versus 631. 632. sunt dochmiaci dimetri, qui apte sequuntur post antispasticos duo. 634. ἴῃς Brunckius] ἴοις 639. γ' additum ex Plutarchi V. Niciae c. 8. ubi γ' ἔτι in γέ πω corruptum in libris. 641. τοι D. in Annot. Oxon. p. 613.] τε 642. νεοττιάν Lobeckius] νεοττίαν τε Dobraeus] γε 644. Πειθέταιρος D.] Πεισθέταιρος τῳδεδὶ D.] τωδὶ τί R et γρ. V. τῷδε τί V. τῷ δὲ τί ceteri. Epopis personae notam ante τῳδεδὶ delevit Bergkius. 645. Κριῶθεν] Schol. γρ. καὶ Θριῆθεν. Et sic Θριῆθεν libri deteriores. 658. σαυτοῦ] σοῦ R et Suidas s. v. ἀριστήσασθε.

663. ΕΥ. addidit Beerius. ἐκβίβασον αὐτοῦ πρὸς θεῶν αὐτήν] ἐκβίβασον αὐτὴν δῆτα πρὸς θεῶν Meinekius. 666. τοῖς ξένοις] τοῖν ξένοιν Meinekius. 671. κἂν Sengerus] καὶ 675. τύχἀγαθῇ D.] τύχῃ ἀγαθῇ R. τύχῃ 'γαθῇ alii. ἀγαθῇ τύχῃ deteriores. 688. πρόσχετε (debebat πρόσσχετε) Bentleius] προσέχετε 692. παρ' ἐμοῦ Προδίκῳ R. Προδίκῳ παρ' ἐμοῦ ceteri. 698. πτερόεντι] Mirum hoc Χάους epitheton. 701. γένετ'] ἐγένετ' RVΓ. 703. μακάρων ἡμεῖς. ὡς δ' Dobraeus] μακάρων. ἡμεῖς δ' ὡς

πολλοῖς δῆλον· πετόμεσθά τε γὰρ καὶ τοῖσιν ἐρῶσι
σύνεσμεν· [μασιν ὥρας
πολλοὺς δὲ καλοὺς ἀπομωμοκότας παῖδας πρὸς τέρ-
διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν διεμήρισαν ἄνδρες ἐρα-
σταί, [δὲ Περσικὸν ὄρνιν.
ὁ μὲν ὄρτυγα δούς, ὁ δὲ πορφυρίων', ὁ δὲ χῆν', ὁ
πάντα δὲ θνητοῖς ἐστὶν ἀφ' ἡμῶν τῶν ὀρνίθων τὰ
μέγιστα. [ὀπώρας·
πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος, χειμῶνος,
σπείρειν μέν, ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λι-
βύην μεταχωρῇ, [καθεύδειν,
καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φράζει κρεμάσαντι
εἶτα δ' Ὀρέστῃ χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ῥιγῶν
ἀποδύῃ. [φαίνει,
ἰκτῖνος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανεὶς ἑτέραν ὥραν ἀπο-
ἡνίκα πεκτεῖν ὥρα προβάτων πόκον ἠρινόν· εἶτα
χελιδών, [σθαι.
ὅτε χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη καὶ ληδάριόν τι πρία
ἐσμὲν δ' ὑμῖν Ἄμμων, Δελφοί, Δωδώνη, Φοῖβος
Ἀπόλλων. [τρέπεσθε,
ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις, οὕτω πρὸς ἅπαντα
πρός τ' ἐμπορίαν καὶ πρὸς βιότου κτῆσιν καὶ πρὸς
γάμον ἀνδρός· [κρίνει·
ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσαπερ περὶ μαντείας δια-
φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστί, πταρμόν τ' ὄρνιθα κα-
λεῖτε,
ξύμβολον ὄρνιν, φωνὴν ὄρνιν, θεράποντ' ὄρνιν, ὄνον
ὄρνιν. [λων;
ἆρ' οὐ φανερῶς ἡμεῖς ὑμῖν ἐσμὲν μαντεῖος Ἀπόλ-
ἢν οὖν ἡμᾶς νομίσητε θεούς,
ἕξετε χρῆσθαι μάντεσι Μούσαις,
αὔραις, ὥραις, χειμῶνι, θέρει,
μετρίῳ πνίγει· κοὐκ ἀποδράντες
καθεδούμεθ' ἄνω σεμνυνόμενοι
παρὰ ταῖς νεφέλαις ὥσπερ χὠ Ζεύς·
ἀλλὰ παρόντες δώσομεν ὑμῖν
αὐτοῖς, παισίν, παίδων παισίν,
πλουθυγιείαν,
εὐδαιμονίαν, βίον, εἰρήνην,
νεότητα, γέλωτα, χορούς, θαλίας,
γάλα τ' ὀρνίθων.
ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν
ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν·
οὕτω πλουτήσετε πάντες.
Μοῦσα λοχμαία,
τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ,
ποικίλη, μεθ' ἧς ἐγὼ
νάπαισι καὶ κορυφαῖς ἐν ὀρείαις,
τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ,
ἰζόμενος μελίας ἐπὶ φυλλοκόμου,
τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ,
δι' ἐμῆς γένυος ξουθῆς μελέων
Πανὶ νόμους ἱεροὺς ἀναφαίνω
σεμνά τε μητρὶ χορεύματ' ὀρείᾳ,
τοτοτοτοτοτοτοτοτοτίξ,

737—768. = 769—800.

ἔνθεν ὡσπερεὶ μέλιττα
Φρύνιχος ἀμβροσίων μελέων ἀπεβόσκετο καρπόν,
ἀεὶ φέρων γλυκεῖαν ᾠδάν.
τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ.
εἰ μετ' ὀρνίθων τις ὑμῶν, ὦ θεαταί, βούλεται
διαπλέκειν ζῶν ἡδέως τὸ λοιπόν, ὡς ἡμᾶς ἴτω.
ὅσα γάρ ἐστιν ἐνθάδ' αἰσχρὰ τῷ νόμῳ κρατού-
μενα,
ταῦτα πάντ' ἐστὶν παρ' ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν καλά.
εἰ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν αἰσχρὸν τὸν πατέρα τύπτειν
νόμῳ,
τοῦτ' ἐκεῖ καλὸν παρ' ἡμῖν ἐστιν, ἤν τις τῷ πατρὶ
προσδραμὼν εἴπῃ πατάξας, αἶρε πλῆκτρον, εἰ μαχεῖ.
εἰ δὲ τυγχάνει τις ὑμῶν δραπέτης ἐστιγμένος,
ἀτταγᾶς οὗτος παρ' ἡμῖν ποικίλος κεκλήσεται.
εἰ δὲ τυγχάνει τις ὢν Φρὺξ μηδὲν ἧττον Σπινθάρου,
φρυγίλος ὄρνις ἐνθάδ' ἔσται, τοῦ Φιλήμονος γένους.
εἰ δὲ δοῦλός ἐστι καὶ Κὰρ ὥσπερ Ἐξηκεστίδης,
φυσάτω πάππους παρ' ἡμῖν, καὶ φανοῦνται φρά-
τερες.
εἰ δ' ὁ Πεισίου προδοῦναι τοῖς ἀτίμοις τὰς πύλας
βούλεται, πέρδιξ γενέσθω, τοῦ πατρὸς νεοττίον·
ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.
τοιάδε κύκνοι,
τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ,
ξυμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ
πτεροῖς κρέκοντες ἴακχον Ἀπόλλω,
τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ,
ὄχθῳ ἐφεζόμενοι παρ' Ἕβρον ποταμόν,
τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ,
διὰ δ' αἰθέριον νέφος ἦλθε βοά·
πτῆξε δὲ ποικίλα φῦλά τε θηρῶν,
κύματά τ' ἔσβεσε νήνεμος αἴθρη,
τοτοτοτοτοτοτοτοτοτίξ.
πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὄλυμπος·
εἷλε δὲ θάμβος ἄνακτας· Ὀλυμπιάδες δὲ μέλος Χά-
τιὸ τιὸ τιὸ τιοτίξ. [ριτες Μοῦσαί τ' ἐπωλόλυξαν.
οὐδέν ἐστ' ἄμεινον οὐδ' ἥδιον ἢ φῦσαι πτερά.
αὐτίχ' ὑμῶν τῶν θεατῶν εἴ τις ἦν ὑπόπτερος,
εἶτα πεινῶν τοῖς χοροῖσι τῶν τραγῳδῶν ἤχθετο,
ἐκπτόμενος ἂν οὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε,
κᾆτ' ἂν ἐμπλησθεὶς ἐφ' ἡμᾶς αὖθις αὖ κατέπτετο.
εἴ τε Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χεζητιῶν,
οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς θοἰμάτιον, ἀλλ' ἀνέπτετο,
κἀποπαρδὼν κἀναπνεύσας αὖθις αὖ κατέπτετο·
εἴ τε μοιχεύων τις ὑμῶν ἐστιν ὅστις τυγχάνει,
κᾆθ' ὁρᾷ τὸν ἄνδρα τῆς γυναικὸς ἐν βουλευτικῷ,
οὗτος ἂν πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγίσας ἀνέπτετο,
εἶτα βινήσας ἐκεῖθεν αὖθις αὖ καθέζετο.
ἆρ' ὑπόπτερον γενέσθαι παντός ἐστιν ἄξιον;
ὡς Διιτρέφης γε πυτιναῖα μόνον ἔχων πτερὰ
ᾑρέθη φύλαρχος, εἶθ' ἵππαρχος, εἶτ' ἐξ οὐδενὸς

---

704. τε addidit Brunckius. 713. 892. 1624. ἰκτῖνος D.] ἴκτινος 718. ἄνδρες Brunckius] ἀνδρός 738. —τίξ D.] —τίγξ hic et infra, nisi quod v. 753. et 773. τίξ ex R est annotatum, ut supra v. 260. —τίξ ex RV et Suida s. v. ἐποποῖ restitutum est pro —τίγξ.
740. καὶ κορυφαῖς Thierschius] κορυφαῖσί (κορυφαῖσιν V) τ'. Verba μεθ' ἧς ἐγὼ νάπαισί τ' ὀρείαις ἰζόμενος attulit Suidas s. v. ὀρείαις. 742. ἰζόμενος] ἑζόμενος Meinekius, ut ἐφεζόμενος est v. 774. 743. Syllabam τίξ hic et v. 775. om. RV.

749. ὡσπερεὶ Reiskius] ὥσπερ ἡ 759. μαχεῖ Reisigius] μάχει vel μάχῃ 763. ἐνθάδ'] οὗτος Dobraeus. 765. φράτερες D.] φράτορες 766. Πεισίου Caravella in Indice] Πισίου 767. νεοττίον D.] νεόττιον 772. πτεροῖς RVΓA. πτεροῖσι ceteri. ἴακχον VA. ἴαχον ceteri. 777. ποικίλα φῦλά τε] φῦλά τε ποικίλα Hermannus. 778. αἴθρη] αἰθὴρ (γρ. καὶ αἴθρη) Γ. αἰθὴρ etiam Vat. 787. τραγῳδῶν] τρυγῳδῶν "quidam" in Excerptis Scaligeri. 788. ἐκπτόμενος Brunckius] ἐκπετόμενος. Pariter κατέπτετο et ἀνέπτετο restitutum pro κατέπτατο et ἀνέπτατο 791. 792. 795. quo ultimo loco ἀνίπτατο RV. 796. καθέζετο] κατέπτετο Meinekius. 798. 1442. Διιτρέφης] Διειτρέφης Elmsleius: de quo dixi in Thes. vol. 2. p. 1470.

μεγάλα πράττει κἄστὶ νυνὶ ξουθὸς ἱππαλεκτρυών.
ΠΕ. ταυτὶ τοιαυτί· μὰ Δί' ἐγὼ μὲν πρᾶγμά πω
γελοιότερον οὐκ εἶδον οὐδεπώποτε.
ΕΥ. ἐπὶ τῷ γελᾷς; ΠΕ. ἐπὶ τοῖσι σοῖς ὠκυπτέροις.
οἶσθ' ᾧ μάλιστ' ἔοικας ἐπτερωμένος;
εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ.
ΕΥ. σὺ δὲ κοψίχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένῳ.
ΠΕ. ταυτὶ μὲν ᾐκάσμεσθα κατὰ τὸν Αἰσχύλον·
τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς.
ΕΠ. ἄγε δὴ τί χρὴ δρᾶν; ΠΕ. πρῶτον ὄνομα τῇ πόλει
θέσθαι τι μέγα καὶ κλεινὸν εἶτα τοῖς θεοῖς
θῦσαι μετὰ τοῦτο. ΕΥ. ταῦτα κἀμοὶ ξυνδοκεῖ.
ΕΠ. φέρ' ἴδω, τί δ' ἡμῖν τοὔνομ' ἔσται τῇ πόλει;
ΠΕ. βούλεσθε τὸ μέγα τοῦτο τοὐκ Λακεδαίμονος,
Σπάρτην ὄνομα καλῶμεν αὐτήν; ΕΠ. Ἡράκλεις·
Σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τῇμῇ πόλει;
οὐδ' ἂν χαμεύνῃ πάνυ γε κειρίαν ἔχων.
ΠΕ. τί δῆτ' ὄνομ' αὐτῇ θησόμεσθ'; ΕΠ. ἐντευθενὶ
ἐκ τῶν νεφελῶν καὶ τῶν μετεώρων χωρίων
χαῦνόν τι πάνυ. ΠΕ. βούλει Νεφελοκοκκυγίαν;
ΕΠ. ἰοῦ ἰοῦ.
καλόν σύ γ' ἀτεχνῶς καὶ μέγ' ηὗρες τοὔνομα.
ΕΥ. ἆρ' ἐστὶν αὑτηγὶ Νεφελοκοκκυγία,
ἵνα καὶ τὰ Θεογένους τὰ πολλὰ χρήματα
τά τ' Αἰσχίνου τάλαντα; ΠΕ. καὶ λῷστον μὲν οὖν
τὸ Φλέγρας πεδίον, ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς
ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν.
ΕΠ. λιπαρὸν τὸ χρῆμα τῆς πόλεως. τίς δαὶ θεὸς
πολιοῦχος ἔσται; τῷ ξανοῦμεν τὸν πέπλον;
ΠΕ. τί δ' οὐκ Ἀθηναίαν ἐῶμεν πολιάδα;
ΕΠ. καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις,
ὅπου θεός, γυνὴ γεγονυῖα, πανοπλίαν
ἕστηκ' ἔχουσα, Κλεισθένης δὲ κερκίδα;
ΠΕ. τίς δαὶ καθέξει τῆς πόλεως τὸ Πελαργικόν;
ΕΠ. ὄρνις ἀφ' ἡμῶν τοῦ γένους τοῦ Περσικοῦ,
ὅσπερ λέγεται δεινότατος εἶναι πανταχοῦ
Ἄρεως νεοττός. ΕΥ. ὦ νεοττὲ δέσποτα.
ὡς δ' ὁ θεὸς ἐπιτήδειος οἰκεῖν ἐπὶ πετρῶν.
ΠΕ. ἄγε νυν, σὺ μὲν βάδιζε πρὸς τὸν ἀέρα,
καὶ τοῖσι τειχίζουσι παραδιακόνει,
χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀποδὺς ὄργασον,
λεκάνην ἀνένεγκε, κατάπεσ' ἀπὸ τῆς κλίμακος,
φύλακας κατάστησαι, τὸ πῦρ ἔγκρυπτ' ἀεί,
κωδωνοφορῶν περίτρεχε, καὶ κάθευδ' ἐκεῖ·
κήρυκα δὲ πέμψον τὸν μὲν ἐς θεοὺς ἄνω,
ἕτερον δ' ἄνωθεν αὖ παρ' ἀνθρώπους κάτω,
κἀκεῖθεν αὖθις παρ' ἐμέ. ΕΥ. σὺ δέ γ' αὐτοῦ μένων
οἴμωζε παρ' ἔμ'. ΠΕ. ἴθ', ὠγάθ', οἷ πέμπω σ' ἐγώ.
οὐδὲν γὰρ ἄνευ σοῦ τῶνδ' ἃ λέγω πεπράξεται.
ἐγὼ δ' ἵνα θύσω τοῖσι καινοῖσιν θεοῖς,
τὸν ἱερέα πέμψοντα τὴν πομπὴν καλῶ.
παῖ παῖ, τὸ κανοῦν αἴρεσθε καὶ τὴν χέρνιβα.
ΧΟ. ὁμορροθῶ, ξυνθέλω,
ξυμπαραινέσας ἔχω
προσόδια μεγάλα
σεμνὰ προσιέναι θεοῖσιν,
ἅμα δὲ προσέτι χάριτος ἕνεκα
προβάτιόν τι θύειν.
ἴτω ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ θεῷ,
ξυναυλείτω δὲ Χαῖρις ᾠδᾷ.
ΠΕ. παῦσαι σὺ φυσῶν. Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἦν;
τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ πολλὰ δὴ καὶ δείν' ἰδὼν
οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβειωμένον.
ἱερεῦ, σὸν ἔργον, θῦε τοῖς καινοῖς θεοῖς.

ΙΕΡΕΥΣ.

δράσω τάδ'. ἀλλὰ ποῦ 'στιν ὁ τὸ κανοῦν ἔχων;
εὔχεσθε τῇ Ἑστίᾳ τῇ ὀρνιθείῳ καὶ τῷ ἰκτίνῳ τῷ ἑστιούχῳ καὶ ὄρνισιν Ὀλυμπίοις καὶ Ὀλυμπίῃσι πᾶσι καὶ πάσῃσιν.
ΠΕ. ὦ Σουνιέρακε, χαῖρ' ἄναξ Πελαργικέ.
ΙΕ. καὶ κύκνῳ Πυθίῳ καὶ Δηλίῳ καὶ Λητοῖ Ὀρτυγομήτρᾳ καὶ Ἀρτέμιδι Ἀκαλανθίδι,
ΠΕ. οὐκέτι Κολαινίς, ἀλλ' Ἀκαλανθὶς Ἄρτεμις.
ΙΕ. καὶ φρυγίλῳ Σαβαζίῳ, καὶ στρούθῳ μεγάλῃ μητρὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων,
ΠΕ. δέσποινα Κυβέλη, στροῦθε, μῆτερ Κλεοκρίτου.
ΙΕ. διδόναι Νεφελοκοκκυγιεῦσιν ὑγίειαν καὶ σωτηρίαν, αὐτοῖσι καὶ Χίοισι,
ΠΕ. Χίοισιν ἥσθην πανταχοῦ προσκειμένοις.
ΙΕ. καὶ ἥρωσιν ὄρνισι καὶ ἡρώων παισί, πορφυρίωνι καὶ πελεκᾶντι καὶ πελεκίνῳ καὶ φλέξιδι καὶ τέτρακι καὶ ταῶνι καὶ ἐλεᾷ καὶ βασκᾷ καὶ ἐλασᾷ καὶ ἐρῳδιῷ καὶ καταρράκτῃ καὶ μελαγκορύφῳ καὶ αἰγιθάλλῳ καὶ ἠρισάλπιγγι,
ΠΕ. παῦ' ἐς κόρακας· παῦσαι καλῶν. ἰοὺ ἰού,
ἐπὶ ποῖον, ὦ κακόδαιμον, ἱερεῖον καλεῖς
ἁλιαέτους καὶ γῦπας; οὐχ ὁρᾷς ὅτι

---

806. ἀποτετιλμένῳ] παρατετιλμένῳ R. 809—835. Quae in hoc colloquio Epopi tribuuntur in libris choro (i. e. coryphaeo) tribuit Beerius p. 37. Nam Epopem post v. 675. abiisse putat. 812. τοὔνομ' Bentleius] ὄνομ' RV aliique. οὔνομ' unus et Ald. 816. πάνυ γε] πάνυ τι Meinekius. κειρίαν γ' RV et Suidas s. v. κειρίαν et χαμεύνη. γ' om. ceteri. 819. ἰοῦ ἰοῦ Kockius] ἰοὺ ἰού 820. σύ addidit Brunckius. 821. αὑτηγὶ Elmsleius] αὕτη γ' ἡ 822. Θεογένους D.] Θεαγένους 823. τάλαντα Hauptius in Dissert. Berolin. a. 1865. p. 11.] γ' ἅπαντα καὶ λῷστον μὲν οὖν] Verba vel defecta vel interpolata. οὖν ex RVΓ restitutum pro ἤ, quod est in deterioribus, sumtum ex annotatione scholiastae, ἔξωθεν ὑπακουστέον τὸν ἢ διασαφητικὸν σύνδεσμον. βέλτιον (quasi λῷον legerit) φησὶ πιστεύειν τὰ χρήματα τούτων ἐν Νεφελοκοκκυγίᾳ ἀποκεῖσθαι ἢ εἰς τὸ Φλέγρας πεδίον. Sententia μᾶλλον μὲν οὖν postulare videtur. 825. ἀλαζονευόμενοι] ἀλαζονευομένους Suidas s. v. Φλεγραίας. 835. Ἄρεως] ἄρεος Paris. A. 841. φύλακας] Vel φυλακάς. 843. κήρυκα] κήρυκε Marklandus. ἐς] ὡς Meinekius.

856. προβάτιον Bentleius] πρόβατον 857. ἴτω bis Ald., ter codices. θεῷ Bentleius] τῷ θεῷ 858. συναυλείτω (ὑπαυλείτω Meinekius) — ᾠδᾷ Hermannus] συνᾳδέτω — ᾠδάν 861. ἐμπεφορβειωμένον Brunckius] ἐμπεφορβιωμένον 862. Epopi tribuitur in libris. Correxit D. 866. καὶ ὄρνισιν — καὶ πάσῃσιν] Haec verba aptius ante διδόναι v. 878. collocari monet Kockius et post ἑστιούχῳ excidisse coniicit καὶ Ποσειδῶνι τῷ Σουνιέρακι, quod manifestum fit ex versu proximo Pithetaeri. 869. ΠΕ. addidit Beckius. 875. 877. στρούθῳ — στροῦθε D.] στρουθῷ — στρουθέ 877. ΠΕ. addidit D. 881. ὄρνισι Hermannus] καὶ ὄρνισι 885. βασκᾷ D.] βάσκᾳ 886. ἐρῳδιῷ D.] ἐρωδιῷ, sine iota subscripto, contra Herodiani praeceptum, de quo dixit L. Dindorfius in Thesauro vol. 3. p. 2076. ἐδωλιῷ (ἐδώλιος: εἶδος ὀρνέου apud Hesychium) legisse scholiastam ex verbis eius colligi potest, ἡ βάσκα καὶ καταρράκται εἰσὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ἀναγεγραμμέναι, καὶ ἀντὶ ἐδωλίου εἰδώλιος (ἀντὶ ἐρωδιοῦ εἰδώλιος Bentleius). ὁ (οὔτε recte Meinekius) δὲ αἰγίθαλλος οὔτ' ἐρισάλπιγξ. Ex verbis postremis apparet post αἰγιθάλλῳ addendum esse quod in libris excidit καὶ ἠρισάλπιγγι: nam sic potius quam ἐρισάλπιγγι scribendum cum Meinekio, collata Hesychii glossa ἠρισάλπιγξ. 887. καταρράκτῃ Δ. καταράκτῃ RV aliique: de quo dixi in Thesauro vol. 4. p. 1204.

ἰκτῖνος εἷς ἂν τοῦτό γ' οἴχοιθ' ἁρπάσας;
ἄπελθ' ἀφ' ἡμῶν καὶ σὺ καὶ τὰ στέμματα·
ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τουτογὶ θύσω μόνος.
ΧΟ. εἶτ' αὖθις αὖ τἄρα σοι
δεῖ με δεύτερον μέλος
χέρνιβι θεοσεβὲς
ὅσιον ἐπιβοᾶν, καλεῖν δὲ
μάκαρας, ἕνα τινὰ μόνον, εἴπερ
ἱκανὸν ἕξετ' ὄψον.
τὰ γὰρ παρόντα θύματ' οὐδὲν ἄλλο πλὴν
γένειόν τ' ἐστὶ καὶ κέρατα.
ΠΕ. θύοντες εὐξώμεσθα τοῖς πτερίνοις θεοῖς.

ΠΟΙΗΤΗΣ.

Νεφελοκοκκυγίαν τὰν εὐδαίμονα
κλῆσον, ὦ Μοῦσα, τεαῖς ἐν ὕμνων ἀοιδαῖς.
ΠΕ. τουτὶ τὸ πρᾶγμα ποδαπόν; εἰπέ μοι, τίς εἶ;
ΠΟ. ἐγὼ μελιγλώσσων ἐπέων ἱεὶς ἀοιδὰν
Μουσάων θεράπων ὀτρηρός,
κατὰ τὸν Ὅμηρον.
ΠΕ. ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις;
ΠΟ. οὔκ, ἀλλὰ πάντες ἐσμὲν οἱ διδάσκαλοι
Μουσάων θεράποντες ὀτρηροί,
κατὰ τὸν Ὅμηρον.
ΠΕ. οὐκ ἐτὸς ὀτρηρὸν καὶ τὸ ληδάριον ἔχεις.
ἀτάρ, ὦ ποιητά, κατὰ τί δεῦρ' ἀνεφθάρης;
ΠΟ. μέλη πεποίηκ' ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας
τὰς ὑμετέρας κύκλιά τε πολλὰ καὶ καλά,
καὶ παρθένεια, καὶ κατὰ τὰ Σιμωνίδου.
ΠΕ. ταυτὶ σὺ πότ' ἐποίησας ἀπὸ ποίου χρόνου;
ΠΟ. πάλαι πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλῄζω πόλιν.
ΠΕ. οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην ταύτης ἐγώ,
καὶ τοὔνομ' ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ 'θέμην;
ΠΟ. ἀλλά τις ὠκεῖα Μουσάων φάτις
οἵαπερ ἵππων ἀμαρυγά.
σὺ δὲ πάτερ, κτίστορ Αἴτνας,
ζαθέων ἱερῶν ὁμώνυμε,
δὸς ἐμὶν ὅ τι περ
τεᾷ κεφαλᾷ θέλῃς
πρόφρων δόμεν ἐμὶν τεΐν.
ΠΕ. τουτὶ παρέξει τὸ κακὸν ἡμῖν πράγματα,
εἰ μή τι τούτῳ δόντες ἀποφευξούμεθα.
οὗτος, σὺ μέντοι σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις,
ἀπόδυθι καὶ δὸς τῷ ποιητῇ τῷ σοφῷ.
ἔχε τὴν σπολάδα· πάντως δέ μοι ῥιγῶν δοκεῖς.
ΠΟ. τόδε μὲν οὐκ ἀέκουσα φίλα
Μοῦσα τὸ δῶρον δέχεται·
τὺ δὲ τεᾷ φρενὶ μάθε
Πινδάρειον ἔπος·
ΠΕ. ἄνθρωπος ἡμῶν οὐκ ἀπαλλαχθήσεται.
ΠΟ. νομάδεσσι γὰρ ἐν Σκύθαις
ἀλᾶται Στράτων,
ὃς ὑφαντοδόνατον ἔσθος οὐ πέπαται·
ἀκλεὴς δ' ἔβα σπολὰς ἄνευ χιτῶνος.
ξύνες ὅ τοι λέγω.
ΠΕ. ξυνίημ' ὅτι βούλει τὸν χιτωνίσκον λαβεῖν.
ἀπόδυθι· δεῖ γὰρ τὸν ποιητὴν ὠφελεῖν.
ἄπελθε τουτονὶ λαβών. ΠΟ. ἀπέρχομαι,
κἀς τὴν πόλιν γ' ἐλθὼν ποιήσω τοιαδί·
κλῇσον, ὦ χρυσόθρονε, τὰν τρομεράν, κρυεράν·
νιφόβολα πεδία πολύπορά τ' ἤλυθον· ἀλαλαί.
ΠΕ. νὴ τὸν Δί', ἀλλ' ἤδη πέφευγας ταυταγὶ
τὰ κρυερὰ τονδὶ τὸν χιτωνίσκον λαβών.
τουτὶ μὰ Δί' ἐγὼ τὸ κακὸν οὐδέποτ' ἤλπισα,
οὕτω ταχέως τοῦτον πεπύσθαι τὴν πόλιν.
αὖθις σὺ περιχώρει λαβὼν τὴν χέρνιβα.
εὐφημία 'στω.

ΧΡΗΣΜΟΛΟΓΟΣ.

μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου.
ΠΕ. σὺ δ' εἶ τίς; ΧΡ. ὅστις; χρησμολόγος. ΠΕ. οἴ-
μωζέ νυν.
ΧΡ. ὦ δαιμόνιε, τὰ θεῖα μὴ φαύλως φέρε·
ὡς ἔστι Βάκιδος χρησμὸς ἄντικρυς λέγων
ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας. ΠΕ. κἄπειτα πῶς
ταῦτ' οὐκ ἐχρησμολόγεις σὺ πρὶν ἐμὲ τὴν πόλιν
τήνδ' οἰκίσαι; ΧΡ. τὸ θεῖον ἐνεπόδιζέ με.
ΠΕ. ἀλλ' οὐδὲν οἷόν ἐστ' ἀκοῦσαι τῶν ἐπῶν.
ΧΡ. Ἀλλ' ὅταν οἰκήσωσι λύκοι πολιαί τε κορῶναι
ἐν ταὐτῷ τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος,
ΠΕ. τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων;
ΧΡ. ᾐνίξαθ' ὁ Βάκις τοῦτο πρὸς τὸν ἀέρα.
πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι λευκότριχα κριόν·
ὃς δέ κ' ἐμῶν ἐπέων ἔλθῃ πρώτιστα προφήτης,
τῷ δόμεν ἱμάτιον καθαρὸν καὶ καινὰ πέδιλα,
ΠΕ. ἔνεστι καὶ τὰ πέδιλα; ΧΡ. λαβὲ τὸ βιβλίον.
καὶ φιάλην δοῦναι, καὶ σπλάγχνων χεῖρ' ἐνιπλῆσαι.
ΠΕ. καὶ σπλάγχνα διδόν' ἔνεστι; ΧΡ. λαβὲ τὸ βιβλίον.
κῆν μέν, θέσπιε κοῦρε, ποιῇς ταῦθ' ὡς ἐπιτέλλω,
αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι· αἰ δέ κε μὴ δῷς,
οὐκ ἔσει οὐ τρυγών, οὐ λάϊος, οὐ δρυκολάπτης.
ΠΕ. καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα; ΧΡ. λαβὲ τὸ βιβλίον.
ΠΕ. οὐδὲν ἄρ' ὅμοιός ἐσθ' ὁ χρησμὸς τουτῳί,
ὃν ἐγὼ παρὰ τἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην·
Αὐτὰρ ἐπὴν ἄκλητος ἰὼν ἄνθρωπος ἀλαζὼν
λυπῇ θύοντας καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ,
δὴ τότε χρὴ τύπτειν αὐτὸν πλευρῶν τὸ μεταξύ,
ΧΡ. οὐδὲν λέγειν οἶμαί σε. ΠΕ. λαβὲ τὸ βιβλίον.
καὶ φείδου μηδὲν μηδ' αἰετοῦ ἐν νεφέλῃσι,
μήτ' ἢν Λάμπων ᾖ μήτ' ἢν ὁ μέγας Διοπείθης.
ΧΡ. καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα; ΠΕ. λαβὲ τὸ βιβλίον.
οὐκ εἶ θύραζ' ἐς κόρακας; ΧΡ. οἴμοι δείλαιος.
ΠΕ. οὔκουν ἑτέρωσε χρησμολογήσεις ἐκτρέχων;

ΜΕΤΩΝ.

ἥκω παρ' ὑμᾶς ΠΕ. ἕτερον αὖ τουτὶ κακόν.
τί δαὶ σὺ δράσων; τίς δ' ἰδέα βουλεύματος;
τίς ἡ 'πίνοια, τίς ὁ κόθορνος, τῆς ὁδοῦ;
ΜΕ. γεωμετρῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα

---

895. ΧΟ. Dobraeus] ΙΕ. αὖ τἄρα Elmsleius] αὖτ' ἄρα 905. κλῆσον] κλεῖσον R. τεαῖς] νέαις Tyrwhittus. 919. παρθένεια D.] παρθενεῖα 920. ποίου] πόσου Bentleius. 929. κεφαλᾷ Brunckius] κεφαλῇ 930. τεΐν] τεῶν Kockius. 932. τούτῳ] γ' αὐτῷ Hamakerus. 933. οὗτος] Servum compellat hic et v. 958., quem adesse ex v. 850. apparet. 937. τὸ Meinekius] τόδε, quod om. A. 943. ὑφαντοδόνατον V. ἀμφιδόνητον R. ὑφαντοδόνητον alii et Suidas s. h. v. et νομάδες et σπολάς. ὑφαντοδίνητον Ald. 946. ξυνίημ'] ξυνῆχ' Cobetus.

949. γ' ἐλθὼν] γ' om. Γ. ἀπελθὼν Kockius, ut legitur in scholio. τοιαδί Meinekius] ταδί RVΓ. δὴ ταδί ceteri. 952. Scriptura incerta. πολύπορά τ' V et scholiasta. πολύσπορά τ' R ut videtur. πολύπυρα Δ et Vat. πολύπυρα, superscripto πο Γ. 953. ἤλυθον] ἦλθον V. ἀλαλαί Bentleius] ἀλαλάν, nulla post ἤλυθον posita interpunctione. 955. τὸν om. RΓ. 959. ΙΕ. ante εὐφημία lectum delevit Beerius. 975. ἐνιπλῆσαι Cobetus] ἐπιπλῆσαι 974. βιβλίον] βυβλίον hic et infra R. 976. διδόν'] διδόναι R. δοῦν' Meinekius. 977. κῆν Cobetus] κἂν 979. οὐ λάϊος Meinekius (quem v. Vindic. p. 106.)] οὐδ' αἰετός 982. παρὰ τἀπόλλωνος] παρ' Ἀπόλλωνος R. 991. ἐκτρέχων] ἀποτρέχων Hamakerus. ποι τρέχων D. 993. δαὶ Bentleius] δ' αὖ τίς δ'] δ' om. R. βουλεύματος Bergkius] βουλήματος

ὑμῖν διελεῖν τε κατὰ γύας. ΠΕ. πρὸς τῶν θεῶν,
σὺ δ' εἶ τίς ἀνδρῶν; ΜΕ. ὅστις εἴμ' ἐγώ; Μέτων,
ὃν οἶδεν Ἑλλὰς χὡ Κολωνός. ΠΕ. εἰπέ μοι,
ταυτὶ δέ σοι τί ἔστι; ΜΕ. κανόνες ἀέρος.
αὐτίκα γὰρ ἀὴρ ἔστι τὴν ἰδέαν ὅλος
κατὰ πνιγέα μάλιστα. προσθεὶς οὖν ἐγὼ
τὸν κανόν' ἄνωθεν τουτονὶ τὸν καμπύλον,
ἐνθεὶς διαβήτην—μανθάνεις; ΠΕ. οὐ μανθάνω.
ΜΕ. ὀρθῷ μετρήσω κανόνι προστιθείς, ἵνα
ὁ κύκλος γένηταί σοι τετράγωνος, κἀν μέσῳ
ἀγορά, φέρουσαι δ' ὦσιν εἰς αὐτὴν ὁδοὶ
ὀρθαὶ πρὸς αὐτὸ τὸ μέσον, ὥσπερ δ' ἀστέρος,
αὐτοῦ κυκλοτεροῦς ὄντος, ὀρθαὶ πανταχῇ
ἀκτῖνες ἀπολάμπωσιν. ΠΕ. ἅνθρωπος Θαλῆς.
Μέτων, ΜΕ. τί ἔστιν; ΠΕ. ἴσθ' ὁτιὴ φιλῶ σ'
ἐγώ,
κἀμοὶ πιθόμενος ὑπαποκίνει τῆς ὁδοῦ.
ΜΕ. τί δ' ἐστὶ δεινόν; ΠΕ. ὥσπερ ἐν Λακεδαίμονι
ξενηλατοῦμεν καὶ κεκίνηνταί τινες
πληγαὶ συχναὶ κατ' ἄστυ. ΜΕ. μῶν στασιάζετε;
ΠΕ. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'· ΜΕ. ἀλλὰ πῶς; ΠΕ. ὁμο-
θυμαδὸν
σποδεῖν ἅπαντας τοὺς ἀλαζόνας δοκεῖ.
ΜΕ. ὑπάγοιμί τἄρ' ἄν. ΠΕ. νὴ Δί', ὡς οὐκ οἶδ' ἂν εἰ
φθαίης ἔτ'· ἐπίκεινται γὰρ ἐγγὺς αὐταί.
ΜΕ. οἴμοι κακοδαίμων. ΠΕ. οὐκ ἔλεγον ἐγὼ πάλαι;
οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπιὼν ἀλλαχῇ;

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ.

ποῦ πρόξενοι; ΠΕ. τίς ὁ Σαρδανάπαλλος οὑτοσί;
ΕΠΙ. ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο τῷ κυάμῳ λαχὼν
ἐς τὰς Νεφελοκοκκυγίας. ΠΕ. ἐπίσκοπος;
ἔπεμψε δὲ τίς σε δεῦρο; ΕΠΙ. φαῦλον βιβλίον
Τελέου τι. ΠΕ. βούλει δῆτα τὸν μισθὸν λαβὼν
μὴ πράγματ' ἔχειν, ἀλλ' ἀπιέναι; ΕΠΙ. νὴ τοὺς
θεούς.
ἐκκλησιάσαι δ' οὖν ἐδεόμην οἴκοι μένων.
ἔστιν γὰρ ἃ δι' ἐμοῦ πέπρακται Φαρνάκῃ.
ΠΕ. ἄπιθι λαβών· ἔστιν δ' ὁ μισθὸς οὑτοσί.
ΕΠΙ. τουτὶ τί ἦν; ΠΕ. ἐκκλησία περὶ Φαρνάκου.
ΕΠΙ. μαρτύρομαι τυπτόμενος ὢν ἐπίσκοπος.
ΠΕ. οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐκ ἀποίσεις τὼ κάδω;
οὐ δεινά; καὶ πέμπουσιν ἤδη 'πισκόπους
ἐς τὴν πόλιν, πρὶν καὶ τεθύσθαι τοῖς θεοῖς.

ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΠΩΛΗΣ.

Ἐὰν δ' ὁ Νεφελοκοκκυγιεὺς τὸν Ἀθηναῖον ἀδικῇ
ΠΕ. τουτὶ τί ἔστιν αὖ κακὸν τὸ βιβλίον;
ΨΗ. ψηφισματοπώλης εἰμί, καὶ νόμους νέους
ἥκω παρ' ὑμᾶς δεῦρο πωλήσων. ΠΕ. τὸ τί;
ΨΗ. Χρῆσθαι Νεφελοκοκκυγιᾶς τοῖς αὐτοῖς μέτροισι
καὶ σταθμοῖσι [καὶ ψηφίσμασι] καθάπερ Ὀλο-
φύξιοι
ΠΕ. σὺ δέ γ' οἷσπερ ὠτοτύξιοι χρήσει τάχα.
ΨΗ. οὗτος, τί πάσχεις; ΠΕ. οὐκ ἀποίσεις τοὺς νόμους;
πικροὺς ἐγώ σοι τήμερον δείξω νόμους.
ΕΠΙ. καλοῦμαι Πειθέταιρον ὕβρεως ἐς τὸν μουνυχι-
ῶνα μῆνα.
ΠΕ. ἄληθες, οὗτος; ἔτι γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθα σύ;
ΨΗ. Ἐὰν δέ τις ἐξελαύνῃ τοὺς ἄρχοντας, καὶ μὴ δέχη-
ται κατὰ τὴν στήλην,
ΠΕ. οἴμοι κακοδαίμων, καὶ σὺ γὰρ ἐνταῦθ' ἦσθ' ἔτι;
ΕΠΙ. ἀπολῶ σε καὶ γράψω σε μυρίας δραχμάς.
ΠΕ. ἐγὼ δὲ σοῦ γε τὼ κάδω διασκεδῶ.
ΨΗ. μέμνησ' ὅτε τῆς στήλης κατετίλας ἑσπέρας;
ΠΕ. αἰβοῖ· λαβέτω τις αὐτόν. οὗτος, οὐ μενεῖς;
ἀπίωμεν ἡμεῖς ὡς τάχιστ' ἐντευθενὶ
θύσοντες εἴσω τοῖς θεοῖσι τὸν τράγον.
ΧΟ. ἤδη' μοὶ τῷ παντόπτᾳ
καὶ παντάρχᾳ θνητοὶ πάντες
θύσουσ' εὐκταίαις εὐχαῖς.
πᾶσαν μὲν γὰρ γᾶν ὀπτεύω,
σώζω δ' εὐθαλεῖς καρπούς,
κτείνων παμφύλων γένναν
θηρῶν, ἃ πάντ' ἐν γαίᾳ
ἐκ κάλυκος αὐξανόμενον γένυσι παμφάγοις
δένδρεσί τ' ἐφημένα καρπὸν ἀποβόσκεται·
κτείνω δ' οἳ κήπους εὐώδεις
φθείρουσιν λύμαις ἐχθίσταις,
ἑρπετά τε καὶ δάκετα πάνθ' ὅσαπερ
ἔστιν ὑπ' ἐμᾶς πτέρυγος ἐκ φοναῖς ὄλλυται.
τῇδε μέντοι θἠμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναγορεύεται,
ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Διαγόραν τὸν Μήλιον,
λαμβάνειν τάλαντον, ἤν τε τῶν τυράννων τίς
τινα [νειν.
τῶν τεθνηκότων ἀποκτείνῃ, τάλαντον λαμβά-
βουλόμεσθ' οὖν νῦν ἀνειπεῖν ταῦτα χἠμεῖς ἐνθάδε·
ἢν ἀποκτείνῃ τις ὑμῶν Φιλοκράτη τὸν Στρούθιον,
λήψεται τάλαντον· ἢν δὲ ζῶν τις ἀγάγῃ, τέτταρα,
ὅτι συνείρων τοὺς σπίνους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοὐ-
βολοῦ,
εἶτα φυσῶν τὰς κίχλας δείκνυσι καὶ λυμαίνεται,
τοῖς τε κοψίχοισιν ἐς τὰς ῥῖνας ἐγχεῖ τὰ πτερά,
τὰς περιστεράς θ' ὁμοίως ξυλλαβὼν εἵρξας ἔχει,
κἀπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένας ἐν δικτύῳ.
ταῦτα βουλόμεσθ' ἀνειπεῖν· κεἴ τις ὄρνιθας τρέφει
εἰργμένους ὑμῶν ἐν αὐλῇ, φράζομεν μεθιέναι.
ἢν δὲ μὴ πίθησθε, συλληφθέντες ὑπὸ τῶν ὀρνέων
αὖθις ὑμεῖς αὖ παρ' ἡμῖν δεδεμένοι παλεύσετε.
εὔδαιμον φῦλον πτηνῶν

1058—1087. ≙ 1088—1117.

996. κατὰ γύας Dawesius] κατ' ἀγυιάς 1007. ἀστέρος Vat. ἀστέρες ceteri. 1009. ἄνθρωπος] ἅνθρωπος Dobraeus. 1010. ἴσθ' Meinekius] οἶσθ' 1011. πιθόμενος Bentleius] πειθόμενος 1012. ξενηλατοῦμεν D.] ξενηλατοῦνται 1017. τἄρ' ἂν Elmsleius] γὰρ ἂν RV. γὰρ ἄν γε ceteri. νὴ Δί' Metoni tribuunt libri. Correxit Elmsleius. οἶδ' ἂν Flor. Δ. οἶδ' ἄρ' ceteri. 1018. ἔτ' D.] ἂν 1020. σαυτὸν] ἑαυτὸν R. 1025. Τελέου τι. ΠΕ. D.] Τελέου. ΠΕ. τί; 1027 δ' οὖν] γοῦν Dobraeus. 1036. κακὸν τὸ] κακόν; τί τὸ Cobetus. 1040. Νεφελοκοκκυγιᾶς D.] Νεφελοκοκκυγίας editiones ante Kusterum et fortasse codices. Νεφελοκκυγιέας Kusterus. τοῖς αὐτοῖς Hamakerus] τοῖσδε (καὶ τοῖσδε BCΔ) τοῖς 1041. καὶ ψηφίσμασι aut delendum, ut voluit Meinekius, aut καὶ νομίσμασι scribendum cum Bergkio.

1043. οἷσπερ D.] οἷσίπερ ὠτοτύξιοι D.] ὠτοτύξιοι RVΔ. ὀτοτύξιοι ceteri. 1046. Πειθέταιρον D.] Πεισθέταιρον 1047. μῆνα om. Δ. 1051. γράψω Mehlerus Mnemos. vol. 2. p. 105.] γράφω 1054. ΨΗ. Kockius] ΕΠΙ. 1056. 1057. Hos versus Sacerdoti tribuunt libri. Correxit Beerius. 1060. εὐχαῖς Bentleius] εὐχαῖσι 1064. ἃ Brunckius] οἳ 1065. αὐξανόμενον cod. Vat. αὐξανόμενα ceteri, superscripto in B ον. παμφάγοις Dobraeus] πολυφάγοις 1066. τ'] δ' RV. ἐφημένα Dobraeus] ἐφεζόμενα 1069. δάκετα πάνθ' ὅσαπερ Dissenus] δάκεθ' ὅσα περ (δάκεθ' ὁπόσαπερ ἂν deteriores) 1070. πτέρυγος] φάρυγος Meinekius. Nullus hic alis locus, sive ὑπ' retinetur, sive cum Kockio in ἐπ' mutetur. ἐκ φοναῖς ὄλλυται Reisigius] φοναῖσιν ἐξόλλυται (ἐν φοναῖς ὄλλυται Ald.) 1078. ζῶν τις L. Dindorfius Praefat. ad Xenoph. Cyrop. p. XIII.] ζῶντ'. Accusativum ζῶν memorat Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 22, 17. 1080. καὶ] πᾶσι καὶ RV et Suidas s. v. Φιλοκράτης. 1086. πίθησθε D.] πείθησθε

οἰωνῶν, οἳ χειμῶνος μὲν
χλαίνας οὐκ ἀμπίσχονται·
οὐδ' αὖ θερμὴ πνίγους ἡμᾶς
ἀκτὶς τηλαυγὴς θάλπει,
ἀλλ' ἀνθηρῶν λειμώνων
φύλλων τ' ἐν κόλποις ναίω,
ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξὺ μέλος ἀχέτας
θάλπεσι μεσημβρινοῖς ἡλιομανὴς βοᾷ.
χειμάζω δ' ἐν κοίλοις ἄντροις,
Νύμφαις οὐρείαις ξυμπαίζων·
ἠρινά τε βοσκόμεθα παρθένια
λευκότροφα μύρτα, Χαρίτων τε κηπεύματα.
τοῖς κριταῖς εἰπεῖν τι βουλόμεσθα τῆς νίκης πέρι,
ὅσ' ἀγάθ', ἢν κρίνωσιν ἡμᾶς, πᾶσιν αὐτοῖς δώ-
σομεν, [λαβεῖν.
ὥστε κρείττω δῶρα πολλῷ τῶν Ἀλεξάνδρου
πρῶτα μὲν γάρ, οὗ μάλιστα πᾶς κριτὴς ἐφίεται,
γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ' ἐπιλείψουσι Λαυρεωτικαί,
ἀλλ' ἐνοικήσουσιν ἔνδον, ἔν τε τοῖς βαλλαντίοις
ἐννεοττεύσουσι κἀκλέψουσι μικρὰ κέρματα.
εἶτα πρὸς τούτοισιν ὥσπερ ἐν ἱεροῖς οἰκήσετε.
τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς αἰετόν·
κἂν λαχόντες ἀρχίδιον εἶθ' ἁρπάσαι βούλησθέ τι,
ὀξὺν ἱερακίσκον ἐς τὰς χεῖρας ὑμῖν δώσομεν.
ἢν δέ που δειπνῆτε, πρηγορῶνας ὑμῖν πέμψομεν.
ἢν δὲ μὴ κρίνητε, χαλκεύεσθε μηνίσκους φορεῖν
ὥσπερ ἀνδριάντες· ὡς ὑμῶν ὃς ἂν μὴ μῆν' ἔχῃ,
ὅταν ἔχητε χλανίδα λευκήν, τότε μάλισθ' οὕτω
δίκην
δώσεθ' ἡμῖν, πᾶσι τοῖς ὄρνισι κατατιλώμενοι.

ΠΕ. τὰ μὲν ἱέρ' ἡμῖν ἐστιν, ὤρνιθες, καλά·
ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους πάρεστιν ἄγγελος
οὐδείς, ὅτου πευσόμεθα τἀκεῖ πράγματα.
ἀλλ' οὑτοσὶ τρέχει τις Ἀλφειὸν πνέων.

ΑΓΓΕΛΟΣ Α.

ποῦ ποῦ 'στι, ποῦ ποῦ ποῦ 'στι, ποῦ ποῦ ποῦ
στι, ποῦ
ποῦ Πειθέταιρός ἐστιν ἄρχων; ΠΕ. οὑτοσί.

ΑΓ. Α. ἐξῳκοδόμηταί σοι τὸ τεῖχος. ΠΕ. εὖ λέγεις.

ΑΓ. Α. κάλλιστον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον·
ὥστ' ἂν ἐπάνω μὲν Προξενίδης ὁ Κομπασεὺς
καὶ Θεογένης ἐναντίω δύ' ἅρματε,
ἵππων ὑπόντων μέγεθος ὅσον ὁ δούριος,
ὑπὸ τοῦ πλάτους ἂν παρελασαίτην. ΠΕ. Ἡρά-
κλεις.

ΑΓ. Α. τὸ δὲ μῆκός ἐστι, καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὔτ' ἐγώ,
ἑκατοντορόγυιον. ΠΕ. ὦ Πόσειδον, τοῦ μάκρους.
τίνες ᾠκοδόμησαν αὐτὸ τηλικουτονί;

ΑΓ. Α. ὄρνιθες, οὐδεὶς ἄλλος, οὐκ Αἰγύπτιος
πλινθοφόρος, οὐ λιθουργός, οὐ τέκτων παρῆν,
ἀλλ' αὐτόχειρες, ὥστε θαυμάζειν ἐμέ.
ἐκ μέν γε Λιβύης ἧκον ὡς τρισμύριαι
γέρανοι, θεμελίους καταπεπωκυῖαι λίθους.
τούτους δ' ἐτύκιζον αἱ κρέκες τοῖς ῥύγχεσιν.
ἕτεροι δ' ἐπλινθούργουν πελαργοὶ μύριοι·
ὕδωρ δ' ἐφόρουν κάτωθεν ἐς τὸν ἀέρα
οἱ χαραδριοὶ καὶ τἄλλα ποτάμι' ὄρνεα.

ΠΕ. ἐπηλοφόρουν δ' αὐτοῖσι τίνες; ΑΓ. Α. ἐρῳδιοὶ
λεκάναισι. ΠΕ. τὸν δὲ πηλὸν ἐνεβάλλοντο πῶς;

ΑΓ. Α. τοῦτ', ὠγάθ', ἐξηύρητο καὶ σοφώτατα·
οἱ χῆνες ὑποτύπτοντες ὥσπερ ταῖς ἄμαις
ἐς τὰς λεκάνας ἐνέβαλλον αὐτὸν τοῖν ποδοῖν.

ΠΕ. τί δῆτα πόδες ἂν οὐκ ἂν ἐργασαίατο;

ΑΓ. Α. καὶ νὴ Δί' αἱ νῆτται γε περιεζωσμέναι
ἐπλινθοφόρουν· ἄνω δὲ τὸν ὑπαγωγέα
ἐπέτοντ' ἔχουσαι κατόπιν ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑
⏑ ⏑ ⏑ ⏑, ⏑ ⏑ ⏑ ὥσπερ παιδία,
τὸν πηλὸν ἐν τοῖς στόμασιν αἱ χελιδόνες.

ΠΕ. τί δῆτα μισθωτοὺς ἂν ἔτι μισθοῖτό τις;
φέρ' ἴδω, τί δαί; τὰ ξύλινα τοῦ τείχους τίνες
ἀπειργάσαντ'; ΑΓ. Α. ὄρνιθες ἦσαν τέκτονες
σοφώτατοι πελεκᾶντες, οἳ τοῖς ῥύγχεσιν
ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας· ἦν δ' ὁ κτύπος
αὐτῶν πελεκώντων ὥσπερ ἐν ναυπηγίῳ.
καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις,
καὶ βεβαλάνωται καὶ φυλάττεται κύκλῳ,
ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται, πανταχῇ
φυλακαὶ καθεστήκασι καὶ φρυκτωρίαι
ἐν τοῖσι πύργοις. ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀποτρέχων
ἀπονίψομαι, σὺ δ' αὐτὸς ἤδη τἄλλα δρᾷ.

ΧΟ. οὗτος, τί ποιεῖς; ἆρα θαυμάζεις ὅτι
οὕτω τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται ταχύ;

ΠΕ. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε· καὶ γὰρ ἄξιον·
ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσιν.
ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος
ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο πυρρίχην βλέπων.

ΑΓΓΕΛΟΣ Β.

ἰοὺ ἰού, ἰοὺ ἰού, ἰοὺ ἰού.

ΠΕ. τί τὸ πρᾶγμα τουτί; ΑΓ. Β. δεινότατα πεπόν-
θαμεν.
τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς
διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτετ' ἐς τὸν ἀέρα,
λαθὼν κολοιοὺς φύλακας ἡμεροσκόπους.

ΠΕ. ὦ δεινὸν ἔργον καὶ σχέτλιον εἰργασμένος.
τίς τῶν θεῶν; ΑΓ. Β. οὐκ ἴσμεν· ὅτι δ' εἶχε
πτερά, [ἐχρῆν
τοῦτ' ἴσμεν. ΠΕ. οὔκουν δῆτα περιπόλους
πέμψαι κατ' αὐτὸν εὐθύς; ΑΓ. Β. ἀλλ' ἐπέμψα-
τρισμυρίους ἱέρακας ἱπποτοξότας, [μεν
χωρεῖ δὲ πᾶς τις ὄνυχας ἠγκυλωμένος,
κερχνῄς, τριόρχης, γύψ, κύμινδις, αἰετός·
ῥύμῃ τε καὶ πτεροῖσι καὶ ῥοιζήμασιν
αἰθὴρ δονεῖται τοῦ θεοῦ ζητουμένου·
κἄστ' οὐ μακρὰν ἄπωθεν, ἀλλ' ἐνταῦθά που
ἤδη 'στίν. ΠΕ. οὐκοῦν σφενδόνας δεῖ λαμβάνειν

1090. ἀμπίσχονται D.] ἀμπισχοῦνται (ἀμπισχνοῦνται Ald.) 1094. φύλλων] ὑλῶν Meinekius. τ' addidit Bentleius. ἐν κόλποις ναίω C. ἐν κόλποις ἐνναίω ceteri. κόλποις ἐνναίω Bergkius. 1095. ὀξὺ μέλος Brunckius] ὀξυμελὴς 1096. ἡλιομανὴς Suidas s. h. v.] ὑφηλιομανὴς R. ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς ceteri. 1102. ὅσ' Dawesius] οἷς 1106. Λαυρεωτικαί D.] Λαυριωτικαί. Recta huius adiectivi scriptura est vel Λαυρειωτικός vel, quod praeferendum, Λαυρεωτικός: de quo dixit L. Dindorfius in Thes. vol. 6. p. 135. 1113. πρηγορῶνας Bentleius] πρηγορεῶνας 1115. ἀνδριάντες] ἀνδριάντες Dobraeus. μῆν' Dobraeus] μηνιν R. μήνην ceteri. 1118. ὤρνιθες] ὄρνιθες RΔ. 1119. τοῦ τείχους] τείχους οὐ Elmsleius. 1123. Πειθέταιρος D.] Πεισθέταιρος ἄρχων Bothius] ἄρχων 1127. Θεογένης D.] Θεαγένης 1128. δούριος] δούρειος RΓΔ: quod etiam δούρεος esse potest. 1130. μῆκος] ὕψος Hermannus. 1131. ἑκατοντορόγυιον Hotchkisius] ἑκατοντόργυον R et Suidas s. v. δούρειος et ἐξῳκοδόμηται. ἑκατοντόργυιον vel ἑκατονταόργυιον ceteri. τοῦ μάκρους] Vid. schol. Hom. Il. 23, 419.

1139. ἐπλινθούργουν Bergkius] ἐπλινθοφόρουν 1142. ἐρῳδιοὶ D.] ἐρωδιοὶ 1146. αὐτὸν B. αὐτοῖς ceteri. 1150. Lacunam indicavit Dobraeus. Desideratur subiectum verbi ἐπέτοντο. 1154. ὄρνιθες cum Pithetaeri verbis coniungit Hamakerus. 1173. εἰσέπτετ' Brunckius (ad v. 90.)] ἐσέπτατ' vel εἰσέπτατ' 1181. τριόρχης] τρίορχος (ut v. 1206.) Meinekius. In πυρίορχις corruptum in Crameri Anecd. Oxon. vol. 2. p. 452, 16.

καὶ τόξα· χώρει δεῦρο πᾶς ὑπηρέτης·
τόξευε, παῖε, σφενδόνην τίς μοι δότω.
ΧΟ. πόλεμος αἴρεται, πόλεμος οὐ φατὸς
πρὸς ἐμὲ καὶ θεούς. ἀλλὰ φύλαττε πᾶς
ἀέρα περινέφελον, ὃν Ἔρεβος ἐτέκετο,
μή σε λάθη θεῶν τις ταύτη περῶν·
ἄθρει δὲ πᾶς τις πανταχῆ κύκλῳ σκοπῶν,
ὡς ἐγγὺς ἤδη δαίμονος πεδαρσίου
δίνης πτερωτὸς φθόγγος ἐξακούεται.
ΠΕ. αὕτη σὺ ποῖ ποῖ ποῖ πέτει; μέν' ἥσυχος,
ἔχ' ἀτρέμας αὐτοῦ· στῆθ'· ἐπίσχες τοῦ δρόμου.
τίς εἶ; ποδαπή; λέγειν ἐχρῆν ὁπόθεν ποτ' εἶ.

ΙΡΙΣ.

παρὰ τῶν θεῶν ἔγωγε τῶν Ὀλυμπίων.
ΠΕ. ὄνομα δέ σοι τί ἐστι, πλοῖον, ἢ κυνῆ;
ΙΡ. Ἶρις ταχεῖα. ΠΕ. Πάραλος, ἢ Σαλαμινία;
ΙΡ. τί δὲ τοῦτο; ΠΕ. ταυτηνί τις οὐ ξυλλήψεται
ἀναπτόμενος τρίορχος; ΙΡ. ἐμὲ συλλήψεται;
τί ποτ' ἐστὶ τουτὶ τὸ κακόν; ΠΕ. οἰμώξει μακρά.
ΙΡ. ἄτοπόν γε τουτὶ πρᾶγμα. ΠΕ. κατὰ ποίας πύλας
εἰσῆλθες ἐς τὸ τεῖχος, ὦ μιαρωτάτη;
ΙΡ. οὐκ οἶδα μὰ Δί' ἔγωγε κατὰ ποίας πύλας.
ΠΕ. ἤκουσας αὐτῆς οἷον εἰρωνεύεται;
πρὸς τοὺς κολοιάρχους προσῆλθες; οὐ λέγεις;
σφραγῖδ' ἔχεις παρὰ τῶν πελαργῶν; ΙΡ. τί τὸ
κακόν; [βολον
ΠΕ. οὐκ ἔλαβες; ΙΡ. ὑγιαίνεις μέν; ΠΕ. οὐδὲ σύμ-
ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδείς σοι παρών;
ΙΡ. μὰ Δί' οὐκ ἔμοιγ' ἐπέβαλεν οὐδείς, ὦ μέλε.
ΠΕ. κἄπειτα δῆθ' οὕτω σιωπῇ διαπέτει
διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους;
ΙΡ. ποίᾳ γὰρ ἄλλῃ χρὴ πέτεσθαι τοὺς θεούς;
ΠΕ. οὐκ οἶδα μὰ Δί' ἔγωγε· τῇδε μὲν γὰρ οὔ.
ἀδικεῖ δὲ καὶ νῦν. ἆρά γ' οἶσθα τοῦθ', ὅτι
δικαιότατ' ἂν ληφθεῖσα πασῶν Ἰρίδων
ἀπέθανες, εἰ τῆς ἀξίας ἐτύγχανες;
ΙΡ. ἀλλ' ἀθάνατός εἰμ'. ΠΕ. ἀλλ' ὅμως ἂν ἀπέθανες.
δεινότατα γὰρ τοι πεισόμεσθ', ἐμοὶ δοκεῖν,
εἰ τῶν μὲν ἄλλων ἄρξομεν, ὑμεῖς δ' οἱ θεοὶ
ἀκολασταίνετε, κοὐδέπω γνώσεσθ' ὅτι
ἀκροατέ' ὑμῖν ἐν μέρει τῶν κρειττόνων.
φράσον δέ τοί μοι, τὼ πτέρυγε ποῖ ναυστολεῖς;
ΙΡ. ἐγώ; πρὸς ἀνθρώπους πέτομαι παρὰ τοῦ πατρὸς
φράσουσα θύειν τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς
μηλοσφαγεῖν τε βουθύτοις ἐπ' ἐσχάραις
κνισᾶν τ' ἀγυιάς. ΠΕ. τί σὺ λέγεις; ποίοις θεοῖς;
ΙΡ. ποίοισιν; ἡμῖν, τοῖς ἐν οὐρανῷ θεοῖς.
ΠΕ. θεοὶ γὰρ ὑμεῖς; ΙΡ. τίς γάρ ἐστ' ἄλλος θεός;
ΠΕ. ὄρνιθες ἀνθρώποισι νυν εἰσιν θεοί,
οἷς θυτέον αὐτούς, ἀλλὰ μὰ Δί' οὐ τῷ Διί.
ΙΡ. ὦ μῶρε μῶρε, μὴ θεῶν κίνει φρένας
δεινάς, ὅπως μή σου γένος πανώλεθρον
Διὸς μακέλλῃ πᾶν ἀναστρέψῃ Δίκη,
λιγνὺς δὲ σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς
καταιθαλώσῃ σου Λικυμνίαις βολαῖς.

1188—1195. == 1262—1268.

ΠΕ. ἄκουσον αὕτη· παῦε τῶν παφλασμάτων·
ἔχ' ἀτρέμα. φέρ' ἴδω, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα
ταυτὶ λέγουσα μορμολύττεσθαι δοκεῖς;
ἆρ' οἶσθ' ὅτι Ζεὺς εἴ με λυπήσει πέρα,
μέλαθρα μὲν αὐτοῦ καὶ δόμους Ἀμφίονος
καταιθαλώσω πυρφόροισιν αἰετοῖς,
πέμψω δὲ πορφυρίωνας ἐς τὸν οὐρανὸν
ὄρνις ἐπ' αὐτόν, παρδαλᾶς ἐνημμένους,
πλεῖν ἑξακοσίους τὸν ἀριθμόν; καὶ δή ποτε
εἷς Πορφυρίων αὐτῷ παρέσχε πράγματα.
σὺ δ' εἴ με λυπήσεις τι, τῆς διακόνου
πρώτης ἀνατείνας τὼ σκέλη διαμηριῶ
τὴν Ἶριν αὐτήν, ὥστε θαυμάζειν ὅπως
οὕτω γέρων ὢν στύομαι τριέμβολον.
ΙΡ. διαρραγείης, ὦ μέλ', αὐτοῖς ῥήμασιν.
ΠΕ. οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐ ταχέως; εὐρὰξ πατάξ.
ΙΡ. ἦ μὴν σε παύσει τῆς ὕβρεως οὑμὸς πατήρ.
ΠΕ. οἴμοι τάλας. οὔκουν ἑτέρωσε πετομένη
καταιθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινά;
ΧΟ. ἀποκεκλήκαμεν διογενεῖς θεοὺς
μηκέτι τὴν ἐμὴν διαπερᾶν πόλιν,
μηδέ τιν' ἱερόθυτον ἀνὰ δάπεδον ἔτι
τῇδε βροτῶν θεοῖσι πέμπειν καπνόν.
ΠΕ. δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ τοὺς βροτοὺς
οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν.

ΚΗΡΥΞ.

ὦ Πειθέταιρ' ὦ Πειθέταιρ', ὦ μακάριε,
ὦ κλεινότατ', ὦ σοφώτατ', ὦ γλαφυρώτατε,
ὦ τρισμακάρι', ὦ κατακέλευσον. ΠΕ. τί σὺ λέγεις;
ΚΗ. στεφάνῳ σε χρυσῷ τῷδε σοφίας οὕνεκα
στεφανοῦσι καὶ τιμῶσιν οἱ πάντες λεῴ.
ΠΕ. δέχομαι. τί δ' οὕτως οἱ λεῴ τιμῶσί με;
ΚΗ. ὦ κλεινοτάτην αἰθέριον οἰκίσας πόλιν,
οὐκ οἶσθ' ὅσην τιμὴν παρ' ἀνθρώποις φέρει,
ὅσους τ' ἐραστὰς τησδε τῆς χώρας ἔχεις.
πρὶν μὲν γὰρ οἰκίσαι σε τήνδε τὴν πόλιν,
ἐλακωνομάνουν ἅπαντες ἄνθρωποι τότε,
ἐκόμων, ἐπείνων, ἐρρύπων, ἐσωκράτων,
ἐσκυταλιοφόρουν· νῦν δ' ὑποστρέψαντες αὖ
ὀρνιθομανοῦσι, πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς
ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες ἐκμιμούμενοι.
πρωτον μὲν εὐθὺς πάντες ἐξ εὐνῆς ἅμα
ἐπέτονθ' ἕωθεν ὥσπερ ἡμεῖς ἐπὶ νομόν·
κἄπειτ' ἂν ἅμα κατῆρον ἐς τὰ βιβλία·
εἶτ' ἂν ἐνέμοντ' ἐνταῦθα τὰ ψηφίσματα.
ὠρνιθομάνουν δ' οὕτω περιφανῶς ὥστε καὶ

1187. παῖε] πᾶς RA. πῶς τις C. Ald. et schol. ad v. 1118. 1196. τις πανταχῇ addidit Reisigius. 1206. ἀναπτόμενος Flor. Δ. ἀναπτάμενος ceteri. συλλήψεται Elmsleius] ξυλλήψεται 1208. τουτὶ πρᾶγμα Elmsleius] τουτὶ (τοῦτο ΒCΔ) τὸ πρᾶγμα 1212. κολοιάρχους] κολοιάρχους πῶς R. κολοιοὺς πῶς VAΓ et Vat. 1221. ἀδικεῖ (i. e. *iniuria tibi fit*) D.] ἀδικεῖς δὲ] με R. 1225. δοκεῖν Cobetus] δοκεῖ 1226. ἄρξομεν Cobetus] ἄρχομεν 1228. ἀκροατέ' Blaydesius] ακροατέον ποίοισιν] Pro ὁποίοισιν dictum. V. ad v. 608. 1242. καταιθαλώσῃ] καταιθαλώσει VΓΔ.

1250. ὄρνις A. ὄρνεις ceteri. 1259. ἦ μὴν Bentleius] ἢ μή παύσει R. παύσῃ ceteri. 1263. ἀποκεκλήκαμεν Reiskius] ἀποκεκλῄκαμεν 1265. ἔτι] ἂν ἔτι Meinekius. 1268. βροτῶν RV. βροτὸν ceteri. πέμπειν ARΓ. πέμπειν ἂν ceteri, ab correctore trimetrum faciente. Post hunc versum trium chori senariorum defectum indicavit Kockius, qui responderint versibus 1196—1198. 1271. Πειθέταιρ' D.] Πεισθέταιρ' Alterum ὦ Πειθέταιρ' addidi cum Dobraeo, deleto quod post ὦ μακάρι' legebatur ὦ σοφώτατε. 1273. 1274. ὦ τρισμακάρι', ὦ κλεινότ' (sic), ὦ σοφώτατε, | ὦ γλαφυρώτατε, ὦ κατακέλευσον R. Idem verborum ordo apud Suidam s. v. κατακέλευσον. 1281. ἄνθρωποι D.] ἄνθρωποι 1282. ἐσωκράτων R. ἐσωκράτουν ceteri. 1283. ἐσκυταλιοφόρουν· νῦν Porsonus] σκυτάλι' ἐφόρουν· νυνὶ 1288. κατῆρον Cobetus] κατῆραν βιβλία] βυβλία R aliique. 1289. ἂν ἐνέμοντ' Cobetus Mnemos. vol. 6. p. 317.] ἀπενέμοντ'. ANENEMONT' legit scholiasta, qui annotavit, συναληλιμμένον ἀμφίβολόν ἐστιν, ὃ καὶ ἐπιτετήδευκε. διελόντι δὲ τὸ μέν ἐστιν ἂν ἐνέμοντο, τὸ δὲ ἀνενέμοντο (libri ἀπενέμοντο), τουτέστιν ἀνεγίνωσκον.

πολλοῖσιν ὀρνίθων ὀνόματ' ἦν κείμενα.
πέρδιξ μὲν εἷς κάπηλος ὠνομάζετο
χωλός, Μενίππῳ δ' ἦν χελιδὼν τοὔνομα,
Ὀπουντίῳ δ' ὀφθαλμὸν οὐκ ἔχων κόραξ,
κορυδὸς Φιλοκλέει. χηναλώπηξ Θεογένει,
ἶβις Λυκούργῳ, Χαιρεφῶντι νυκτερίς,
Συρακοσίῳ δὲ κίττα· Μειδίας δ' ἐκεῖ
ὄρτυξ ἐκαλεῖτο· καὶ γὰρ ἤκειν ὄρτυγι
ὑπὸ στυφοκόπου τὴν κεφαλὴν πεπληγμένῳ.
ᾖδον δ' ὑπὸ φιλορνιθίας πάντες μέλη,
ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη
ἢ πηνέλοψ ἢ χήν τις ἢ περιστερὰ
ἢ πτέρυγες, ἢ πτεροῦ τι καὶ σμικρὸν προσῆν.
τοιαῦτα μὲν τἀκεῖθεν· ἓν δέ σοι λέγω,
ἥξουσ' ἐκεῖθεν δεῦρο πλεῖν ἢ μύριοι
πτερῶν δεόμενοι καὶ τρόπων γαμψωνύχων·
ὥστε πτερῶν σοι τοῖς ἐποίκοις δεῖ ποθέν.
ΠΕ. οὐ τἄρα μὰ Δί' ἡμῖν ἔτ' ἔργον ἑστάναι,
ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τὰς ἀρρίχους
καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίμπλη πτερῶν·
Μανῆς δὲ φερέτω μοι θύραζε τὰ πτερά·
ἐγὼ δ' ἐκείνων τοὺς προσιόντας δέξομαι.
ΧΟ. ταχὺ δὴ πολυάνορα τὰν πόλιν
καλεῖ τις ἀνθρώπων.
τύχα μόνον προσείη.
κατέχουσι δ' ἔρωτες ἐμᾶς πόλεως.
ΠΕ. θᾶττον φέρειν κελεύω.
ΧΟ. τί γὰρ οὐκ ἔνι ταύτῃ
καλὸν ἀνδρὶ μετοικεῖν;
Σοφία, Πόθος, ἀμβρόσιαι Χάριτες,
τό τε τᾶς ἀγανόφρονος Ἡσυχίας
εὐάμερον πρόσωπον.
ΠΕ. ὡς βλακικῶς διακονεῖς· οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις;
ΧΟ. φερέτω κάλαθον ταχύ τις πτερῶν,
σὺ δ' αὖθις ἐξόρμα,
τύπτων γε τοῦτον ὡδί.

1313—1322. == 1325—1334.

πάνυ γὰρ βραδύς ἐστί τις ὥσπερ ὄνος.
ΠΕ. Μανῆς γάρ ἐστι δειλός.
ΧΟ. σὺ δὲ τὰ πτερὰ πρῶτον
διάθες τάδε κόσμῳ,
τά τε μουσίχ' ὁμοῦ τά τε μαντικὰ καὶ
τὰ θαλάττι'. ἔπειτα δ' ὅπως φρονίμως
πρὸς ἄνδρ' ὁρῶν πτερώσεις.
ΠΕ. οὔ τοι μὰ τὰς κερχνῇδας ἔτι σοῦ σχήσομαι,
οὕτως ὁρῶν σε δειλὸν ὄντα καὶ βραδύν.

ΠΑΤΡΑΛΟΙΑΣ.

γενοίμαν αἰετὸς ὑψιπέτας, [ἐπ' οἶδμα λίμνας.
ὡς ἂν ποταθείην ὑπὲρ αἰθέρος ἀτρυγέτου γλαυκᾶς
ΠΕ. ἔοικεν οὐ ψευδαγγελήσειν ἄγγελος.
ᾄδων γὰρ ὅδε τις αἰετοὺς προσέρχεται.
ΠΑ. αἰβοῖ·
οὐκ ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέτεσθαι γλυκύτερον·
[ἐρῶ δ' ἐγώ τοι τῶν ἐν ὄρνισιν νόμων.]
ὀρνιθομανῶ γὰρ καὶ πέτομαι, καὶ βούλομαι
οἰκεῖν μεθ' ὑμῶν, κἀπιθυμῶ τῶν νόμων.
ΠΕ. ποίων νόμων; πολλοὶ γὰρ ὀρνίθων νόμοι.
ΠΑ. πάντων· μάλιστα δ' ὅτι καλὸν νομίζετε
τὸν πατέρα τοῖς ὄρνισιν ἄγχειν καὶ δάκνειν.
ΠΕ. καὶ νὴ Δί' ἀνδρεῖόν γε πάνυ νομίζομεν
ὃς ἂν πεπλήγῃ τὸν πατέρα νεοττὸς ὤν.
ΠΑ. διὰ ταῦτα μέντοι δεῦρ' ἀνοικισθεὶς ἐγὼ
ἄγχειν ἐπιθυμῶ τὸν πατέρα καὶ πάντ' ἔχειν.
ΠΕ. ἀλλ' ἔστιν ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν νόμος
παλαιὸς ἐν ταῖς τῶν πελαργῶν κύρβεσιν·
ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους
πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδῆς τρέφων,
δεῖ τοὺς νεοττοὺς τὸν πατέρα πάλιν τρέφειν.
ΠΑ. ἀπέλαυσά τἄρ' ἂν νὴ Δί' ἐλθὼν ἐνθαδί,
εἴπερ γέ μοι καὶ τὸν πατέρα βοσκητέον.
ΠΕ. οὐδέν γ'. ἐπειδήπερ γὰρ ἦλθες, ὦ μέλε,
εὔνους, πτερώσω σ' ὥσπερ ὄρνιν ὀρφανόν,
σοί τ', ὦ νεανίσκ', οὐ κακῶς ὑποθήσομαι,
ἀλλ' οἷάπερ αὐτὸς ἔμαθον ὅτε παῖς ἦ. σὺ γὰρ
τὸν μὲν πατέρα μὴ τύπτε· ταυτηνδὶ λαβὼν
τὴν πτέρυγα, καὶ τουτὶ τὸ πλῆκτρον θατέρᾳ,

1295. Θεογένει D.] Θεαγένει 1297. Συρακοσίῳ Bentleius] Συρακουσίῳ 1298. ἤκειν] ἦκεν RV. εἶκεν ceteri. ἤκει Suidas s. h. v. et grammaticus Crameri Anecd. Oxon. vol. 2. p. 444, 4. ἤκειν restitutum ex annotatione scholiastae, ὁ δὲ Σύμμαχος ἤκειν, ἐῴκει et Photio, ἤκειν: τὸ ἐῳκεῖν ἐπὶ γ' προσώπου. οὕτως Ἀριστοφάνης. 1299. στυφοκόπου Brunckius] στυφοκόμπου (quemadmodum apud Pollucem quoque 7, 136. 9, 107., qui hoc vocabulum ex comicis memorat, inserto μ in libris scriptum est aliosque grammaticos, de quo v. L. Dindorfius in Thesauro vol. 7. p. 919.) Scholiasta, Διονύσιος δὲ ὁ Ζώπυρος (scholiasta duos grammaticos, Διονύσιον et Ζώπυρον, quos ex Diogene L. 6, 100. novimus, pro uno habuisse videtur) γράφει ὑπ' ὀρτυγοκόμπου καὶ ἐξηγεῖτο ὅτι ἔγκειται τὸ μ: qui non viderat ὀρτυγοκόμπου librarii errore pro ὀρτυγοκόπου scriptum esse, quod verum habendum erit donec ostendatur quomodo στυφοκόπου correpta syllaba prima dici potuerit. 1301. ἐμπεποιημένη] ἐμπεπλεγμένη (γρ. καὶ ἐμπεποιημένη) Γ. 1308. οὐ τἄρα Elmsleius] οὐκ ἄρα vel οὐκ ἆρα. 1310. ἐμπίμπλη] ἐμπίπλη libri. ἐμπίμπλη scripsit Musurus in excerpto ex Favorino quod scholio ad Nub. 633. (vol. 1. p. 495, 9.) intulit: nam apud Favorinum (in Aldi Hortis Adon. fol. 54 b) legitur ἐμπίπλη. 1313. δὴ Cobetus] δ' ἂν τὰν Hermannus Elem. doctr. metr. p. 419.] τάνδε 1314. καλεῖ (i. e. καλέσει)] καλοῖ BCΔ. 1315. Pithetaero tribuunt libri. Correxit Bergkius. τύχα Meinekius] τύχη 1320. ἀμβρόσιαι A. ἀμβροσία ceteri. 1321. τᾶς D.] τῆς 1322. εὐάμερον BΔ. εὐήμερον ceteri. 1326. αὖθις Brunckius] αὖτις

1328. ἐστί τις Bentleius] τις (τις om. BC) ἐστιν 1335. 1336. Quum post stropham unus sequatur tetrameter catalecticus, mirum est post antistropham duos hos positos esse trimetros: quos probabile est ab interpolatore ex uno effictos esse tetrametro, quem Hauptius in Prooemio Lection. Berol. 1865/66. p. 9. restituit, οὔτοι μὰ τὰς κερχνῇδας ἔτι σοῦ σχήσομ', ὦ πονηρέ. 1338. αἰθέρος addidit Kockius. 1340. ψευδαγγελήσειν Bentleius] ψευδαγγελὴς εἶν' ἄγγελος D.] ἄγγελος 1343. Scholiasta ad v. 1342. μετὰ τοῦτον ἑνὸς στίχου φέρουσί τινες διάλειμμα καὶ Ἀριστοφάνης (incertum utrum scholiasta sic an Ἀριστοφάνους scripserit: Aristophanem autem dicit grammaticum) πλήρωμα οὕτως "ἐρῶ δ' ἐγώ τι (sic cod. Ven.: ἔγωγε Aldus) τῶν ἐν ὄρνισιν νομῶν". Seclusi supplementum inutile ex v. 1315. confictum, etsi verum esse potest unum hic excidisse versum. ἐγώ τοι Bekkerus] ἐγώ τι RV. ἔγωγε ceteri. 1343. 1345. 1346. Aldus et aliquot codices νόμων et νόμοι duplici accentu, ambiguitatis significandae caussa: v. Elmsl. ad Eurip. Medeam p. 272. 1344. πέτομαι καὶ — οἰκεῖν] πέτεσθαι καὶ — ε οἰκῶν Kockius. 1346. νομίζεται R. νομίζεται ceteri. 1354. ταῖς R et scholiasta. τοῖς ceteri. 1356. πελαργιδῆς D.] πελαργιδεῖς 1358. τἄρ' Elmsleius] γάρ 1362. σοί τ' Bergkius] σοὶ δ' 1363. ἦ scholiasta et grammaticus in Montef. Bibl. Coislin. p. 233.] ἦν 1364. ταυτηνδὶ Elmsleius] ταύτην δὲ RVΓ. ταύτην δέ γε alii. 1365. θατέρᾳ D.] θητέρᾳ

νομίσας ἀλεκτρυόνος ἔχειν τονδὶ λόφον,
φρούρει, στρατεύου, μισθοφορῶν σαυτὸν τρέφε,
τὸν πατέρα δ' ἔα ζῆν· ἀλλ' ἐπειδὴ μάχιμος εἶ,
ἐς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου, κἀκεῖ μάχου.
ΠΑ. νὴ τὸν Διόνυσον, εὖ γέ μοι δοκεῖς λέγειν,
καὶ πείσομαί σοι. ΠΕ. νοῦν ἄρ' ἕξεις νὴ Δία.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κού-
πέτομαι δ' ὁδὸν ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν μελέων [φαις·
ΠΕ. τουτὶ τὸ πρᾶγμα φορτίου δεῖται πτερῶν.
ΚΙ. ἀφόβῳ φρενὸς ὄμματι γένναν ἐφέπων
ΠΕ. ἀσπαζόμεσθα φιλύρινον Κινησίαν.
τί δεῦρο πόδα σὺ κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς;
ΚΙ. ὄρνις γενέσθαι βούλομαι λιγύφθογγος ἀηδών.
ΠΕ. παῦσαι μελῳδῶν, ἀλλ' ὅ τι λέγεις εἰπέ μοι.
ΚΙ. ὑπὸ σοῦ πτερωθεὶς βούλομαι μετάρσιος
ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καινὰς λαβεῖν
ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς.
ΠΕ. ἐκ τῶν νεφελῶν γὰρ ἄν τις ἀναβολὰς λάβοι;
ΚΙ. κρέμαται μὲν οὖν ἐντεῦθεν ἡμῶν η τέχνη.
τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται
ἀέρια καὶ σκότι' ἄττα καὶ κυαναυγέα
καὶ πτεροδόνητα· σὺ δὲ κλύων εἴσει τάχα.
ΠΕ. οὐ δῆτ' ἔγωγε. ΚΙ. νὴ τὸν Ἡρακλέα σύ γε.
ἅπαντα γὰρ δίειμί σοι τὸν ἀέρα,
εἴδωλα πετηνῶν,
αἰθεροδρόμων,
οἰωνῶν ταναοδείρων.
ΠΕ. ὠόπ.
ΚΙ. τὸν ἅλαδε δρόμον ἁλάμενος
ἅμ' ἀνέμων πνοαῖσι βαίην.
ΠΕ. νὴ τὸν Δί' ἦ 'γώ σου καταπαύσω τὰς πνοάς.
ΚΙ. τοτὲ μὲν νοτίαν στείχων πρὸς ὁδόν,
τοτὲ δ' αὖ βορέᾳ σῶμα πελάζων
ἀλίμενον αἰθέρος αὔλακα τέμνων.
χαρίεντά γ', ὦ πρεσβῦτ', ἐσοφίσω καὶ σοφά.
ΠΕ. οὐ γὰρ σὺ χαίρεις πτεροδόνητος γενόμενος;
ΚΙ. ταυτὶ πεποίηκας τὸν κυκλιοδιδάσκαλον,
ὃς ταῖσι φυλαῖς περιμάχητός εἰμ' ἀεί;
ΠΕ. βούλει διδάσκειν καὶ παρ' ἡμῖν οὖν μένων
Λεωτροφίδῃ χορὸν πετομένων ὀρνέων
Κεκροπίδα φυλήν; ΚΙ. καταγελᾷς μου, δῆλος εἶ.
ἀλλ' οὖν ἔγωγ' οὐ παύσομαι, τοῦτ' ἴσθ' ὅτι,
πρὶν ἂν πτερωθεὶς διαδράμω τὸν ἀέρα.

ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.

ὀρνιθές τινες οἵδ' οὐδὲν ἔχοντες πτεροποίκιλοι,
τανυσίπτερε ποικίλα χελιδοῖ·
ΠΕ. τουτὶ τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεγρήγορεν.
ὅδ' αὖ μινυρίζων δεῦρό τις προσέρχεται.
ΣΥ. τανυσίπτερε ποικίλα μάλ' αὖθις.
ΠΕ. ἐς θοἰμάτιον τὸ σκόλιον ᾄδειν μοι δοκεῖ,
δεῖσθαι δ' ἔοικεν οὐκ ὀλίγων χελιδόνων.
ΣΥ. τίς ὁ πτερῶν δεῦρ' ἐστὶ τοὺς ἀφικνουμένους;
ΠΕ. ὁδὶ πάρεστιν· ἀλλ' ὅτου δεῖ χρὴ λέγειν.
ΣΥ. πτερῶν πτερῶν δεῖ· μὴ πύθῃ τὸ δεύτερον.
ΠΕ. μῶν εὐθὺ Πελλήνης πέτεσθαι διανοεῖ;
ΣΥ. μὰ Δί', ἀλλὰ κλητήρ εἰμι νησιωτικὸς
καὶ συκοφάντης, ΠΕ. ὦ μακάριε τῆς τέχνης.
ΣΥ. καὶ πραγματοδίφης. εἶτα δέομαι πτερὰ λαβὼν
κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις καλούμενος.
ΠΕ. ὑπὸ πτερύγων τί προσκαλεῖ σοφώτερον;
ΣΥ. μὰ Δί', ἀλλ' ἵν' οἱ λῃσταί τε μὴ λυπῶσί με,
μετὰ τῶν γεράνων τ' ἐκεῖθεν ἀναχωρῶ πάλιν,
ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας.
ΠΕ. τουτὶ γὰρ ἐργάζει σὺ τοὔργον; εἰπέ μοι,
νεανίας ὢν συκοφαντεῖς τοὺς ξένους;
ΣΥ. τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.
ΠΕ. ἀλλ' ἔστιν ἕτερα νὴ Δί' ἔργα σώφρονα,
ἀφ' ὧν διαζῆν ἄνδρα χρῆν τοσουτονὶ
ἐκ τοῦ δικαίου μᾶλλον ἢ δικορραφεῖν.
ΣΥ. ὦ δαιμόνιε, μὴ νουθέτει μ', ἀλλὰ πτέρου.
ΠΕ. νῦν τοι λέγων πτερῶ σε. ΣΥ. καὶ πῶς ἂν λόγοις
ἄνδρα πτερώσειας σύ; ΠΕ. πάντες τοῖς λόγοις
ἀναπτεροῦνται. ΣΥ. πάντες; ΠΕ. οὐκ ἀκήκοας,
ὅταν λέγωσιν οἱ πατέρες ἑκάστοτε
τοῖς δημόταις ἐν τοῖσι κουρείοις ταδί
"δεινῶς γέ μου τὸ μειράκιον Διιτρέφης
λέγων ἀνεπτέρωκεν ὥσθ' ἱππηλατεῖν."
ὁ δέ τις τὸν αὑτοῦ φησιν ἐπὶ τραγῳδίᾳ
ἀνεπτερῶσθαι καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας.
ΣΥ. λόγοισι τἄρα καὶ πτεροῦνται; ΠΕ. φήμ' ἐγώ.
ὑπὸ γὰρ λόγων ὁ νοῦς τε μετεωρίζεται
ἐπαίρεταί θ' ἄνθρωπος. οὕτω καὶ σ' ἐγὼ
ἀναπτερώσας βούλομαι χρηστοῖς λόγοις
τρέψαι πρὸς ἔργον νόμιμον. ΣΥ. ἀλλ' οὐ βούλομαι.
ΠΕ. τί δαὶ ποιήσεις; ΣΥ. τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ.
παππῷος ὁ βίος συκοφαντεῖν ἐστί μοι.
ἀλλὰ πτέρου με ταχέσι καὶ κούφοις πτεροῖς
ἱέρακος, ἢ κερχνῇδος, ὡς ἂν τοὺς ξένους
καλεσάμενος, κᾆτ' ἐγκεκληκὼς ἐνθαδὶ
κατ' αὖ πέτωμαι πάλιν ἐκεῖσε. ΠΕ. μανθάνω.
ὡδὶ λέγεις· ὅπως ἂν ὠφλήκῃ δίκην
ἐνθάδε πρὶν ἥκειν ὁ ξένος. ΣΥ. πάνυ μανθάνεις.
ΠΕ. κᾆπειθ' ὁ μὲν πλεῖ δεῦρο, σὺ δ' ἐκεῖσ' αὖ πέτει
ἁρπασόμενος τὰ χρήματ' αὐτοῦ. ΣΥ. πάντ' ἔχεις.
βέμβικος οὐδὲν διαφέρειν δεῖ. ΠΕ. μανθάνω
βέμβικα· καὶ μὴν ἔστι μοι νὴ τὸν Δία
κάλλιστα Κορκυραῖα τοιαυτὶ πτερά.
ΣΥ. οἴμοι τάλας· μάστιγ' ἔχεις. ΠΕ. πτερῶ μὲν οὖν,
οἷσί σε ποιήσω τήμερον βεμβικιᾶν.

1366. τονδὶ D.] τόνδε τὸν RVΓ. γε τὸν alii. 1368. πατέρα δ' Meinekius] πατέρ' ἔα] ἃ D. Vid. ad Thesm. 176. 1376. φρενὸς ὄμματι Hermannus] φρενὶ σώματι γένναν D.] γενεὰν Aldus et scholiasta (τὴν τῶν ὀρνίθων γενεὰν intelligens). τε νέαν codices. Restitui γένναν, ut probabilior evaderet metri forma

⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –, ⏑ ⏑ ⏑ –

quae vocabula alibi quoque sunt permutata. Sic in Sophoclis ex Inacho fragmento (267.) apud schol. Aristoph. Pac. 530. in eodem metri genere εὐδαίμονες οἳ τότε γενεᾶς legitur, sed rectam scripturam γέννας servavit Philodemus in Gomperzii Studiis Herculanensibus fasc. 2. p. 51. Restituto autem γένναν idem huius versus metrum est quod v. 1374. πέτομαι δ' ὁδὸν ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν μελέων, ubi μελέων duabus syllabis est pronunciandum. ἐφέπων] Schol. τινὲς ἐπέων. 1381. λιγύφθογγος] γρ. λιγύμυθος V. γρ. λιγύμυθος ἢ λιγύμοχθος Γ. λιγύμοχθος annotatum in R. (qui in textu λιγύμυθος) et ab scholiasta. 1389. σκότι' ἄττα Dobraeus] σκότια RVΔ σκότιά γε alii. 1393. πετηνῶν RVΓΔ Ald. πετεινῶν Vat. 1394. ταναοδείρων producta syllaba prima ut v. 254. 1395. ἅλαδε δρόμον Hermannus] ἁλαδρόμον 1396. βαίην] γρ. βαίνων V.

1407. Κεκροπίδα] Exspectes nomen simile, sed ab avis alicuius nomine derivatum. Κρεκοπίδα Kockius.

1410. ὀρνιθές τινες D.] ὄρνιθες τίνες 1420. usque ad finem fabulae exciderunt in Γ. 1426. ὑπὸ VAΔ. ὑπαὶ ceteri. 1427. τε Hermannus] γε 1438. τοῖς] τοι Dobraeus. 1441. δημόταις Kockius] μειρακίοις Διιτρέφης Elmsleius] ὁ διιτρέφης. Vid. ad v. 798. 1445. καὶ πεποτῆσθαι] κἀπτοῆσθαι] Cobetus. 1448. θ' ἄνθρωπος Hirschigius] τ' ἄνθρωπος

1456. κατ' Dobraeus] κᾆτ'

ΣΤ. οἴμοι τάλας. ΠΕ. οὐ πτερυγιεῖς ἐντευθενί;
οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενος;
πικρὰν τάχ' ὄψει στρεψοδικοπανουργίαν.
ἀπίωμεν ἡμεῖς ξυλλαβόντες τὰ πτερά.
ΧΟ. πολλὰ δὴ καὶ καινὰ καὶ θαυ-
μάστ' ἐπεπτόμεσθα καὶ
δεινὰ πράγματ' εἴδομεν.
ἔστι γὰρ δένδρον πεφυκὸς
ἔκτοπόν τι, καρδίας ἀ-
πωτέρω, Κλεώνυμος,
χρήσιμον μὲν οὐδέν, ἄλ-
λως δὲ δειλὸν καὶ μέγα.
τοῦτο τοῦ μὲν ἦρος ἀεὶ
βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ,
τοῦ δὲ χειμῶνος πάλιν τὰς
ἀσπίδας φυλλορροεῖ.
ἔστι δ' αὖ χώρα πρὸς αὐτῷ
τῷ σκότῳ πόρρω τις ἐν
τῇ λύχνων ἐρημίᾳ,
ἔνθα τοῖς ἥρωσιν ἄνθρω-
ποι ξυναριστῶσι καὶ ξύν-
εισι, πλὴν τῆς ἑσπέρας.
τηνικαῦτα δ' οὐκέτ' ἦν
ἀσφαλὲς ξυντυγχάνειν.
εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρῳ
τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ,
γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ
πάντα τἀπιδέξια.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

οἴμοι τάλας, ὁ Ζεὺς ὅπως μή μ' ὄψεται.
ποῦ Πειθέταιρός ἐστιν; ΠΕ. ἔα, τουτὶ τί ἦν;
τίς οὑγκαλυμμός; ΠΡ. τῶν θεῶν ὁρᾷς τινα
ἐμοῦ κατόπιν ἐνταῦθα; ΠΕ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.
τίς δ' εἶ σύ; ΠΡ. πηνίκ' ἐστὶν ἄρα τῆς ἡμέρας;
ΠΕ. ὁπηνίκα; σμικρόν τι μετὰ μεσημβρίαν.
ἀλλὰ σὺ τίς εἶ; ΠΡ. βουλυτός, ἢ περαιτέρω;
ΠΕ. οἴμ' ὡς βδελύττομαί σε. ΠΡ. τί γὰρ ὁ Ζεὺς ποιεῖ;
ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας, ἢ ξυννέφει;
ΠΕ. οἴμωζε μεγάλ'. ΠΡ. οὕτω μὲν ἐκκεκαλύψομαι.
ΠΕ. ὦ φίλε Προμηθεῦ. ΠΡ. παῦε παῦε, μὴ βόα.
ΠΕ. τί γὰρ ἔστι; ΠΡ. σίγα, μὴ κάλει μου τοὔνομα·
ἀπὸ γάρ μ' ὀλεῖς, εἴ μ' ἐνθάδ' ὁ Ζεὺς ὄψεται.
ἀλλ' ἵνα φράσω σοι πάντα τἄνω πράγματα,
τουτὶ λαβών μου τὸ σκιάδειον ὑπέρεχε
ἄνωθεν, ὡς ἂν μή μ' ὁρῶσιν οἱ θεοί.
ΠΕ. ἰοὺ ἰού·
εὖ γ' ἐπενόησας αὐτὸ καὶ προμηθικῶς.
ὑπόδυθι ταχὺ δή, κᾆτα θαρρήσας λέγε.
ΠΡ. ἄκουε δή νυν. ΠΕ. ὡς ἀκούοντος λέγε.
ΠΡ. ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. ΠΕ. πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο;
ΠΡ. ἐξ οὗπερ ὑμεῖς ᾠκίσατε τὸν ἀέρα.
θύει γὰρ οὐδεὶς οὐδὲν ἀνθρώπων ἔτι
θεοῖσιν, οὐδὲ κνῖσα μηρίων ἄπο
ἀνῆλθεν ὡς ἡμᾶς ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου,
ἀλλ' ὡσπερεὶ Θεσμοφορίοις νηστεύομεν
ἄνευ θυηλῶν· οἱ δὲ βάρβαροι θεοὶ

1470—1481 = 1482—1493.

πεινῶντες ὥσπερ Ἰλλυριοὶ κεκριγότες
ἐπιστρατεύσειν φάσ' ἄνωθεν τῷ Διί,
εἰ μὴ παρέξει τἀμπόρι' ἀνεῳγμένα,
ἵν' εἰσάγοιτο σπλάγχνα κατατετμημένα.
ΠΕ. εἰσὶν γὰρ ἕτεροι βάρβαροι θεοί τινες
ἄνωθεν ὑμῶν; ΠΡ. οὐ γάρ εἰσι βάρβαροι,
ὅθεν ὁ πατρῷός ἐστιν Ἐξηκεστίδῃ;
ΠΕ. ὄνομα δὲ τούτοις τοῖς θεοῖς τοῖς βαρβάροις
τί ἐστίν; ΠΡ. ὅ τι ἐστίν; Τριβαλλοί. ΠΕ. μαν-
θάνω.
ἐντεῦθεν ἄρα τοὐπιτριβείης ἐγένετο;
ΠΡ. μάλιστα πάντων. ἓν δέ σοι λέγω σαφές·
ἥξουσι πρέσβεις δεῦρο περὶ διαλλαγῶν
παρὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν Τριβαλλῶν τῶν ἄνω·
ὑμεῖς δὲ μὴ σπένδεσθ', ἐὰν μὴ παραδιδῷ
τὸ σκῆπτρον ὁ Ζεὺς τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν,
καὶ τὴν Βασίλειάν σοι γυναῖκ' ἔχειν διδῷ.
ΠΕ. τίς ἐστιν ἡ Βασίλεια; ΠΡ. καλλίστη κόρη,
ἥπερ ταμιεύει τὸν κεραυνὸν τοῦ Διὸς
καὶ τἄλλ' ἁπαξάπαντα, τὴν εὐβουλίαν,
τὴν εὐνομίαν, τὴν σωφροσύνην, τὰ νεώρια,
τὴν λοιδορίαν, τὸν κωλαγρέτην, τὰ τριώβολα.
ΠΕ. ἅπαντά τἄρ' αὐτῷ ταμιεύει. ΠΡ. φήμ' ἐγώ.
ἣν γ' ἢν σὺ παρ' ἐκείνου παραλάβῃς, πάντ' ἔχεις.
τούτων ἕνεκα δεῦρ' ἦλθον, ἵνα φράσαιμί σοι.
ἀεί ποτ' ἀνθρώποις γὰρ εὔνους εἴμ' ἐγώ.
ΠΕ. μόνον θεῶν γὰρ διὰ σ' ἀπανθρακίζομεν.
ΠΡ. μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεούς, ὡς οἶσθα σύ.
ΠΕ. νὴ τὸν Δί' ἀεὶ δῆτα θεομισὴς ἔφυς.
ΠΡ. Τίμων καθαρός. ἀλλ' ὡς ἂν ἀποτρέχω πάλιν,
φέρε τὸ σκιάδειον, ἵνα με κἂν ὁ Ζεὺς ἴδῃ
ἄνωθεν, ἀκολουθεῖν δοκῶ κανηφόρῳ.
ΠΕ. καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει τονδὶ λαβών.
ΧΟ. πρὸς δὲ τοῖς Σκιάποσιν λί-
μνη τις ἔστ', ἄλουτος οὗ
ψυχαγωγεῖ Σωκράτης·
ἔνθα καὶ Πείσανδρος ἦλθε
δεόμενος ψυχὴν ἰδεῖν, ἣ
ζῶντ' ἐκεῖνον προὔλιπε,
σφάγι' ἔχων κάμηλον ἀ-
μνόν τιν', ἧς λαιμοὺς τεμὼν ὥσ-
περ ποθ' οὑδυσσεὺς ἀπῆλθε,
κᾆτ' ἀνῆλθ' αὐτῷ κάτωθεν
πρὸς τὸ λαῖγμα τῆς καμήλου
Χαιρεφῶν ἡ νυκτερίς.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

τὸ μὲν πόλισμα τῆς Νεφελοκοκκυγίας
ὁρᾶν τοδὶ πάρεστιν, οἷ πρεσβεύομεν.
οὗτος, τί δρᾷς; ἐπ' ἀριστέρ' οὕτως ἀμπέχει;
οὐ μεταβαλεῖ θοἰμάτιον ὧδ' ἐπὶ δεξιά;
τί, ὦ κακόδαιμον; Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν.
ὦ δημοκρατία, ποῖ προβιβᾷς ἡμᾶς ποτε,
εἰ τουτονὶ κεχειροτονήκασ' οἱ θεοί;
ἕξεις ἀτρέμας; οἴμωζε· πολὺ γὰρ δὴ σ' ἐγὼ
ἑόρακα πάντων βαρβαρώτατον θεῶν.

1553—1564. = 1694—1705.

1468. στρεψοδικοπανουργίαν] στρουθοδικοπανουργίαν varia lectio ap. schol. 1478. τοῦ addidit Bentleius. 1495. Πειθέταιρος D.] Πεισθέταιρος ἐστιν] ἐστ' Meinekius recte, nisi ἔα potius in ἆ mutandum, de quo v. annot. ad Thesm. 176. 1496. οὑγκαλυμμός Dawesius] ὁ συγκαλυμμός 1502. ξυννέφει Cobetus] ξυννεφεῖ 1503. ἐκκεκαλύψομαι] ἐκκαλύψομαι Aldus. 1506. γάρ μ' ὀλεῖς Meinekius] γάρ μ' ὀλέσει R. γὰρ ὀλέσει VA aliique. γὰρ ὀλέσεις Ald. ἀπὸ γὰρ ὄλωλ' Cobetus.

1527. Ἐξηκεστίδῃ Brunckius] Ἐξηκεστίδης 1541. κωλαγρέτην D.] κωλακρέτην 1542. τἄρ' Elmsleius] γὰρ vel γ' ἄρ' 1543. παραλάβῃς RV. λάβῃς ceteri. πάντ' V. ἅπαντ' ceteri. 1561. ποθ' addidit Hermannus. οὑδυσσεὺς Bentleius] Ὀδυσσεὺς 1563. λαῖγμα Bentleius] λαῖτμα V. λαῖμα ceteri 1568. μεταβαλεῖ Cobetus] μεταβαλεῖς 1571. κεχειροτονήκασ' Elmsleius] γ' ἐχειροτόνησαν 1572. ἕξεις ἀτρέμας; Triballo tribuunt libri. Correxit Bergkius. 1573. ἑόρακα D.] ἑώρακα

ἄγε δὴ τί δρῶμεν, Ἡράκλεις;

ΗΡΑΚΛΗΣ.

ἀκήκοας
ἐμοῦ γ' ὅτι τὸν ἄνθρωπον ἄγχειν βούλομαι,
ὅστις ποτ' ἔσθ' ὁ τοὺς θεοὺς ἀποτειχίσας.
ΠΟΣ. ἀλλ', ὠγάθ', ᾑρήμεσθα περὶ διαλλαγῶν
πρέσβεις. ΗΡ. διπλασίως μᾶλλον ἄγχειν μοι δοκεῖ.
ΠΕ. τὴν τυρόνηστίν τις δότω· φέρε σίλφιον·
τυρὸν φερέτω τις· πυρπόλει τοὺς ἄνθρακας.
ΗΡ. τὸν ἄνδρα χαίρειν οἱ θεοὶ κελεύομεν
τρεῖς ὄντες ἡμεῖς. ΠΕ. ἀλλ' ἐπίκνη τὸ σίλφιον.
ΗΡ. τὰ δὲ κρέα τοῦ ταῦτ' ἐστίν; ΠΕ. ὄρνιθές τινες
ἐπανιστάμενοι τοῖς δημοτικοῖσιν ὀρνέοις
ἔδοξαν ἀδικεῖν. ΗΡ. εἶτα δῆτα σίλφιον
ἐπικνῇς πρότερον αὐτοῖσιν; ΠΕ. ὦ χαῖρ', Ἡρά-
τί ἔστι; ΠΟ. πρεσβεύοντες ἡμεῖς ἥκομεν [κλεις.
παρὰ τῶν θεῶν περὶ πολέμου καταλλαγῆς.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ.
ΠΕ. καὶ μὴν τά γ' ὀρνίθεια λιπάρ' εἶναι πρέπει.
ΠΟ. ἡμεῖς τε γὰρ πολεμοῦντες οὐ κερδαίνομεν,
ὑμεῖς τ' ἂν ἡμῖν τοῖς θεοῖς ὄντες φίλοι
ὄμβριον ὕδωρ ἂν εἴχετ' ἐν τοῖς τέλμασιν,
ἀλκυονίδας τ' ἂν ἤγεθ' ἡμέρας ἀεί.
τούτων περὶ πάντων αὐτοκράτορες ἥκομεν
ΠΕ. ἀλλ' οὔτε πρότερον πώποθ' ἡμεῖς ἤρξαμεν
πολέμου πρὸς ὑμᾶς, νῦν τ' ἐθέλομεν, εἰ δοκεῖ,
ἐὰν τὸ δίκαιον ἀλλὰ νῦν ἐθέλητε δρᾶν,
σπονδὰς ποιεῖσθαι. τὰ δὲ δίκαι' ἐστὶν ταδί·
τὸ σκῆπτρον ἡμῖν τοῖσιν ὄρνισιν πάλιν
τὸν Δί' ἀποδοῦναι· κἂν διαλλαττώμεθα
ἐπὶ τοῖσδε, τοὺς πρέσβεις ἐπ' ἄριστον καλῶ.
ΗΡ. ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη ταῦτα, καὶ ψηφίζομαι.
ΠΟΣ. τί, ὦ κακόδαιμον; ἠλίθιος καὶ γάστρις εἶ.
ἀποστερεῖς τὸν πατέρα τῆς τυραννίδος;
ΠΕ. ἄληθες; οὐ γὰρ μεῖζον ὑμεῖς οἱ θεοὶ
ἰσχύσετ', ἢν ὄρνιθες ἄρξωσιν κάτω;
νῦν μέν γ' ὑπὸ ταῖς νεφέλαισιν ἐγκεκρυμμένοι
κύψαντες ἐπιορκοῦσιν ὑμᾶς οἱ βροτοί·
ἐὰν δὲ τοὺς ὄρνις ἔχητε συμμάχους,
ὅταν ὀμνύῃ τις τὸν κόρακα καὶ τὸν Δία,
ὁ κόραξ παρελθὼν τοὐπιορκοῦντος λάθρα
προσπτόμενος ἐκκόψει τὸν ὀφθαλμὸν θενών.
ΠΟΣ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, ταῦτά γέ τοι καλῶς λέγεις.
ΗΡ. κἀμοὶ δοκεῖ. ΠΕ. τί δαὶ σὺ φῄς;

ΤΡΙΒΑΛΛΟΣ.

ναβαισατρεῦ.
ΠΕ. ὁρᾷς; ἐπαινεῖ χοὖτος. ἕτερον νῦν ἔτι
ἀκούσαθ' ὅσον ὑμᾶς ἀγαθὸν ποιήσομεν.
ἐάν τις ἀνθρώπων ἱερεῖόν τῳ θεῶν
εὐξάμενος εἶτα διασοφίζηται λέγων,
μενετοὶ θεοί, καὶ μἀποδιδῷ μισητίᾳ,
ἀναπράξομεν καὶ ταῦτα. ΠΟΣ. φέρ' ἴδω, τῷ
ΠΕ. ὅταν διαριθμῶν ἀργυρίδιον τύχῃ [τρόπῳ;
ἄνθρωπος οὗτος, ἢ καθῆται λούμενος,
καταπτόμενος ἰκτῖνος, ἁρπάσας λάθρα,
προβάτοιν δυοῖν τιμὴν ἀνοίσει τῷ θεῷ.
ΗΡ. τὸ σκῆπτρον ἀποδοῦναι πάλιν ψηφίζομαι
τούτοις ἐγώ. ΠΟΣ. καὶ τὸν Τριβαλλόν νυν ἐροῦ.
ΗΡ. ὁ Τριβαλλός, οἰμώζειν δοκεῖ σοι; ΤΡΙ. σαυνάκα
βακταρικροῦσα. ΗΡ. φησί μ' εὖ λέγειν πάνυ.
ΠΟΣ. εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, κἀμοὶ ξυνδοκεῖ.
οὗτος, δοκεῖ δρᾶν ταῦτα τοῦ σκήπτρου πέρι.
ΠΕ. καὶ νὴ Δί' ἕτερόν γ' ἐστὶν οὗ 'μνήσθην ἐγώ.
τὴν μὲν γὰρ Ἥραν παραδίδωμι τῷ Διί,
τὴν δὲ Βασίλειαν τὴν κόρην γυναῖκ' ἐμοὶ
ἐκδοτέον ἐστίν. ΠΟΣ. οὐ διαλλαγῶν ἐρᾷς.
ἀπίωμεν οἴκαδ' αὖθις. ΠΕ. ὀλίγον μοι μέλει.
μάγειρε, τὸ κατάχυσμα χρὴ ποιεῖν γλυκύ.
ΗΡ. ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον, ποῖ φέρει;
ἡμεῖς περὶ γυναικὸς μιᾶς πολεμήσομεν;
ΠΟΣ. τί δαὶ ποιῶμεν; ΗΡ. ὅ τι; διαλλαττώμεθα.
ΠΟΣ. τί, ᾠζύρ'; οὐκ οἶσθ' ἐξαπατώμενος πάλαι;
βλάπτεις δέ τοι σὺ σαυτόν. ἢν γὰρ ἀποθάνῃ
ὁ Ζεύς, παραδοὺς τούτοισι τὴν τυραννίδα,
πένης ἔσει σύ. σοῦ γὰρ ἅπαντα γίγνεται
τὰ χρήμαθ', ὅσ' ἂν ὁ Ζεὺς ἀποθνῄσκων καταλίπῃ.
ΠΕ. οἴμοι τάλας, οἷόν σε περισοφίζεται.
δεῦρ' ὡς ἔμ' ἀποχώρησον, ἵνα τί σοι φράσω.
διαβάλλεταί σ' ὁ θεῖος, ὦ πονηρὲ σύ.
τῶν γὰρ πατρῴων οὐδ' ἀκαρῆ μέτεστί σοι
κατὰ τοὺς νόμους· νόθος γὰρ εἶ κοὐ γνήσιος.
ΗΡ. ἐγὼ νόθος; τί λέγεις; ΠΕ. σὺ μέντοι νὴ Δία,
ὤν γ' ἐκ ξένης γυναικός. ἢ πῶς ἄν ποτε
ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς,
οὖσαν θυγατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων;
ΗΡ. τί δ', ἢν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα
νοθεῖ' ἀποθνῄσκων; ΠΕ. ὁ νόμος αὐτὸν οὐκ ἐᾷ.
οὗτος ὁ Ποσειδῶν πρῶτος, ὃς ἐπαίρει σε νῦν,
ἀνθέξεταί σου τῶν πατρῴων χρημάτων
φάσκων ἀδελφὸς αὐτὸς εἶναι γνήσιος.
ἐρῶ δὲ δὴ καὶ τὸν Σόλωνός σοι νόμον·
"Νόθῳ δὲ μὴ εἶναι ἀγχιστείαν παίδων ὄντων γνησίων. ἐὰν δὲ παῖδες μὴ ὦσι γνήσιοι, τοῖς ἐγγυτάτω γένους μετεῖναι τῶν χρημάτων."
ΗΡ. ἐμοὶ δ' ἄρ' οὐδὲν τῶν πατρῴων χρημάτων
μέτεστιν; ΠΕ. οὐ μέντοι μὰ Δία. λέξον δέ μοι,
ἤδη σ' ὁ πατὴρ εἰσήγαγ' ἐς τοὺς φράτερας;
ΗΡ. οὐ δῆτ' ἐμέ γε. καὶ δῆτ' ἐθαύμαζον πάλαι.
ΠΕ. τί δῆτ' ἄνω κέχηνας αἰκίαν βλέπων;
ἀλλ' ἢν μεθ' ἡμῶν ᾖς, καταστήσω σ' ἐγὼ
τύραννον, ὀρνίθων τε παρέξω σοι γάλα.
ΗΡ. δίκαι' ἔμοιγε καὶ πάλιν δοκεῖς λέγειν

1576. γ' om. R. 1579. τυρόκνηστιν] τυροκνήστιν (i. e. τυροκνῆστιν) R. τις] μοι RVA. μοί τις cod. Voss. 1582. ἐπίκνη Meinekius] ἐπικνῶ. Imperativum legit scholiasta, qui per ἐπίβαλλε explicat. 1586. ἐπικνῇς Cobetus] ἐπικνᾷς 1590. ὀρνίθεια Brunckius] ὀρνίθια 1598. ἐὰν τὸ scholiasta] ἐάν τι ἀλλὰ Elmsleius] ἄλλο 1601. κἂν Seagerus] καὶ 1610. ὄρνις] ὄρνεις RV aliique. 1613. προσπτόμενος Brunckius] προσπτάμενος 1614. ταῦτά γε τοι RV aliique. τοι om. alii. Probabilius ταῦτά τοι. 1615. ναβαισατρεῦ] βαβακατρεῦ superscriptum in B. Et sic Suidas s. h. v. et grammaticus in Montef. Bibl. Coislin. p. 231. 1618. τῳ θεῶν B. τῷ θεῷ ceteri. 1620. μἀποδιδῷ D.] μὴ 'ποδιδῷ (ἀποδιδῷ RV) μισητίᾳ Suidas s. v. μενετοί] μισητίαν

1623. καθῆται Bekkerus] κάθηται 1624. καταπτόμενος Brunckius] καταπτάμενος ἰκτῖνος D.] ἴκτινος ἀναρπάσας] κἀναρπάσας RV. 1629. φησί μ' Dobraeus] φησὶν 1631. οὗτος Kockius] ΗΡ. οὗτος 1636. αὖθις] αὖτις R et Voss. 1639. περὶ γυναικὸς] γυναικὸς περὶ Meinekius. 1652. νοθεῖ' ἀποθνῄσκων] νόθῳ 'ξαποθνῄσκων (νοθωξ ἀποθνήσκων RV). Correctum ex scholiasta, qui annotavit, γράφεται νοθεῖα ὡς πρεσβεῖα. εἰ τὰ μὲν χρήματα ἐμοί, φησίν, ὡς νόθῳ καταλείψει, τὴν δὲ ἀρχὴν τοῖς γνησίοις. et infra, περισπωμένως δὲ ἀναγνωστέον τὸ νοθεῖα. τὰ νοθεῖ' ἀποθνήσκων apud Harpocrat. s. v. νοθεῖα (νοθεία ap. Suidam, νόθια ap. Photium). νοθεῖα ex Aristophane Pollux quoque memorat 3, 21. νόθῳ 'ποθνήσκων Kockius. 1669. φράτερας D.] φράτορας 1673. τε addidit Meinekius. 1674. πάλιν RV. πάλαι ceteri.

περὶ τῆς κόρης, κἄγωγε παραδίδωμί σοι.
ΠΕ. τί δαί σὺ φῄς; ΠΟΣ. τἀναντία ψηφίζομαι.
ΠΕ. ἐν τῷ Τριβαλλῷ πᾶν τὸ πρᾶγμα. τί σὺ λέγεις;
ΤΡΙ. καλάνι κόραυνα καὶ μεγάλα βασιλιναῦ
ὄρνιτο παραδίδωμι. ΗΡ. παραδοῦναι λέγει.
ΠΟΣ. μὰ τὸν Δί' οὐχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει,
εἰ μὴ βατίζει γ' ὥσπερ αἱ χελιδόνες.
ΠΕ. οὐκοῦν παραδοῦναι ταῖς χελιδόσιν λέγει.
ΠΟΣ. σφὼ νῦν διαλλάττεσθε καὶ ξυμβαίνετε.
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ σφῷν δοκεῖ, σιγήσομαι.
ΗΡ. ἡμῖν ἃ λέγεις σὺ πάντα συγχωρεῖν δοκεῖ.
ἀλλ' ἴθι μεθ' ἡμῶν αὐτὸς ἐς τὸν οὐρανόν,
ἵνα τὴν Βασίλειαν καὶ τὰ πάντ' ἐκεῖ λάβῃς.
ΠΕ. ἐς καιρὸν ἄρα κατεκόπησαν οὑτοιὶ
ἐς τοὺς γάμους. ΗΡ. βούλεσθε δῆτ' ἐγὼ τέως
ὀπτῶ τὰ κρέα ταυτὶ μένων; ὑμεῖς δ' ἴτε.
ΠΟΣ. ὀπτᾷς τὰ κρέα; πολλήν γε τενθείαν λέγεις.
οὐκ εἶ μεθ' ἡμῶν; ΗΡ. εὖ γε μέντἂν διετέθην.
ΠΕ. ἀλλὰ γαμικὴν χλανίδα δότω τις δεῦρό μοι.
ΧΟ. ἔστι δ' ἐν Φάναισι πρὸς τῇ
Κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγ-
γλωττογαστόρων γένος,
οἳ θερίζουσίν τε καὶ σπεί-
ρουσι καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτ-
ταισι συκάζουσί τε·
βάρβαροι δ' εἰσὶν γένος,
Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι.
κἀπὸ τῶν ἐγγλωττογαστό-
ρων ἐκείνων τῶν Φιλίππων
πανταχοῦ τῆς Ἀττικῆς ἡ
γλῶττα χωρὶς τέμνεται
ΑΓ. ὦ πάντ' ἀγαθὰ πράττοντες, ὦ μείζω λόγου,
ὦ τρισμακάριον πτηνὸν ὀρνίθων γένος,
δέχεσθε τὸν τύραννον ὀλβίοις δόμοις.
προσέρχεται γὰρ οἷος οὔτε παμφαὴς
ἀστὴρ ἰδεῖν ἔλαμψε χρυσαυγεῖ δόμῳ,
οὔθ' ἡλίου τηλαυγὲς ἀκτίνων σέλας
τοιοῦτον ἐξέλαμψεν, οἷον ἔρχεται
ἔχων γυναικὸς κάλλος οὐ φατὸν λέγειν,
πάλλων κεραυνόν, πτεροφόρον Διὸς βέλος·
ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου
χωρεῖ, καλὸν θέαμα· θυμιαμάτων δ'
αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ.
ὁδὶ δὲ καὐτός ἐστιν. ἀλλὰ χρὴ θεᾶς
Μούσης ἀνοίγειν ἱερὸν εὔφημον στόμα.
ΧΟ. ἄναγε, δίεχε, πάραγε, πάρεχε,
περιπέτεσθε
μάκαρα μάκαρι σὺν τύχᾳ.
ὦ φεῦ φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους.
ὦ μακαριστὸν σὺ γάμον τῇδε πόλει γήμας.
μεγάλαι μεγάλαι κατέχουσι τύχαι
γένος ὀρνίθων
διὰ τόνδε τὸν ἄνδρ'. ἀλλ' ὑμεναίοις
καὶ νυμφιδίοισι δέχεσθ' ᾠδαῖς
αὐτὸν καὶ τὴν Βασίλειαν.
Ἥρᾳ ποτ' Ὀλυμπίᾳ
τὸν ἠλιβάτων θρόνων
ἄρχοντα θεαὶ μέγαν
Μοῖραι ξυνεκοίμισαν
τοιῷδ' ὑμεναίῳ.
Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ,
Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ.
ὁ δ' ἀμφιθαλὴς Ἔρως
χρυσόπτερος ἡνίας
ηὔθυνε παλιντόνους,
Ζηνὸς πάροχος γάμων
κεὐδαίμονος Ἥρας.
Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ,
Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ.
ΠΕ. ἐχάρην ὕμνοις, ἐχάρην ᾠδαῖς·
ἄγαμαι δὲ λόγων. ἄγε νυν αὐτοῦ
καὶ τὰς χθονίας κλῄσατε βροντάς,
τάς τε πυρώδεις Διὸς ἀστεροπάς,
δεινόν τ' ἀργῆτα κεραυνόν.
ΧΟ. ὦ μέγα χρύσεον ἀστεροπῆς φάος,
ὦ Διὸς ἄμβροτον ἔγχος πυρφόρον,
ὦ χθόνιαι βαρυαχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα βρονταί,
αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει,
διὰ σὲ τὰ πάντα κρατήσας
καὶ πάρεδρον Βασίλειαν ἔχει Διός.
[Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ.]
ΠΕ. ἕπεσθε νῦν γάμοισιν, ὦ φῦλα πάντα συννόμων
πτεροφόρ', ἵτ' ἐπὶ πέδον Διὸς καὶ λέχος γαμήλιον.
ὄρεξον, ὦ μάκαιρα, σὴν χεῖρα καὶ πτερῶν ἐμῶν
λαβοῦσα συγχόρευσον· αἴρων δὲ κουφιῶ σ' ἐγώ.
ΧΟ. ἀλαλαί, ἰὴ παιὼν ἰή,
τήνελλα καλλίνικος, ὦ
δαιμόνων ὑπέρτατα.

1731—1737. = 1738—1744.

1678. καλάνι] καλαν R. 1679. λέγει Bentleius] λέγεις 1681. βατίζει γ' D.] βαδίζειν (βαδίζοι ΒΔ). βαβάζει γ' Bentleius, recte fortasse, quod verbum Hesychius annotavit, βαβάζω: τὸ μὴ διηρθρωμένα λέγω. βαδίζειν legerunt Didymus et Symmachus, ut annotavit scholiasta. 1694. Φάναισι D.] Φαναῖσι: de quo dixi in Thesauro vol. 8. p. 620. Alludit ad verbum φαίνειν, quod de sycophantis dicitur, ut monuit scholiasta.

1709. οὔτε — οὔθ'] οὐδὲ — οὐδ' Meinekius. 1710. ἰδεῖν ἔλαμψε] ἔλαμψεν ἰδεῖν R et Vossianus. δόμῳ] δρόμῳ Kiehlius Mnemos. 2. p. 107. 1720. ΧΟ.] ἡμιχ. hic et, ubi AB et Voss. omittunt, v. 1731. 1723. μάκαρα D.] τὸν μάκαρα

1724. τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους] Eadem coniunxit Iosephus A. I. 15, 2, 4. ἐν ὄψει τῆς τε ὥρας καὶ τοῦ κάλλους.

1725. πόλει R. τῇ πόλει ceteri. 1732. τὸν van Gent Mnemos. 7. p. 214.] τῶν 1733. θεαὶ Brunckius] θεοῖς 1735. τοιῷδ' Dawesius] ἐν τοιῷδ' 1737. Addidi alterum hoc Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ, ut est in antistropha 1744. Probabilior epiphonematis forma est,

Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι', ἰὼ
Ὑμήν, ὦ Ὑμέναιε.

ut dixi in annotatione ad Pacem supra p. 82. 1740. ηὔθυνε D.] εὔθυνε 1742. κεὐδαίμονος Dawesius] τῆς τ' εὐδαίμονος 1744. Alterum Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι' ὦ addunt RV et Voss., omittunt ceteri. 1754. διὰ σὲ τὰ] Vid. annot. ad Nub. 916. δία σκῆπτρα κρατήσας Dobraeus. 1756. Seclusi Ὑμὴν ὦ Ὑμέναι' ὦ, quod, nisi insititium esset, sic potius scribendum foret

Ὑμὴν ὦ, Ὑμέναι', ἰὼ
Ὑμήν, ὦ Ὑμέναιε.

1758. ἵτ' addidit D. 1761. ἀλαλαὶ ABC et Vat. (ut Lysistr. 1291.) ἀλαλαλαὶ RV et Voss. ἀλλαλαὶ Δ et Ald. Alterum ἰὴ addidit D. ut est Pac. 452.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.
ΚΑΛΟΝΙΚΗ.
ΜΥΡΡΙΝΗ.
ΛΑΜΠΙΤΩ.
ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.
ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΚΙΝΗΣΙΑΣ.
ΠΑΙΣ Κινησίου.
ΚΗΡΥΞ ΛΑΚΕΔΑΜΟΝΙΩΝ.
ΠΡΕΣΒΕΙΣ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.
ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΤΙΝΕΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.[a]

Λυσιστράτη τις Ἀθήνησι τῶν πολιτίδων καὶ τῶν Πελοποννησίων, ἔτι δὲ καὶ Βοιωτίων γυναικῶν σύλλογον ἐποιήσατο, διαλλαγὰς μηχανωμένη τοῖς Ἕλλησιν· ὀμόσαι δὲ ἀναπείσασα μὴ πρότερον τοῖς ἀνδράσι συνουσιάσειν, πρὶν ἂν πολεμοῦντες ἀλλήλοις παύσωνται, τὰς μὲν ἐξωπίους ἐμπριλὰς[b] καταλιποῦσα ὀπίσω, αὐτὴ δὲ πρὸς τὰς κατειληφυίας τὴν ἀκρόπολιν μετὰ τῶν οἰκείων ἀπαντᾷ. συνδραμόντων δὲ πρεσβυτῶν πολιτῶν μετὰ λαμπάδων καὶ πυρὸς πρὸς τὰς πύλας τὴν ἀναστολὴν ποιεῖται ἐξελθοῦσα, καὶ προβούλου τινὸς μετ' ὀλίγον παραβιάσασθαι μετὰ τοξοτῶν ὁρμήσαντος, εἶτα δὲ ἀποκρουσθέντος καὶ διαπυνθανομένου τί βουλόμεναι ταῦτα δεδράκασι, τὸ μὲν πρῶτόν φασιν ὅτι ἐγκρατεῖς γενόμεναι τοῦ ἀργυρίου μὴ ἐπιτρέψουσι τοῖς ἀνδράσιν ἀπὸ τούτου πολεμεῖν, δεύτερον δὲ ὅτι πολὺ ἄμεινον ταμιεύσονται καὶ τὸν παρόντα πόλεμον τάχιστα καταπαύσουσιν. οὗτος μὲν οὖν καταπλαγεὶς τοῦ θράσους ὡς τοὺς συμπροβούλους οἴχεται, ταῦτα μὴ παύσας· οἱ δὲ γέροντες ὑπομένοντες ταῖς γυναιξὶ λοιδοροῦνται. μετὰ ταῦτα αὐτῶν τινες αὐτομολοῦσαι μάλα γελοίως δι' ἀκρασίαν ὡς τοὺς ἄνδρας ἁλίσκονται· ἐγκαρτεροῦσι δὲ Λυσιστράτης ἱκετευούσης. Κινησίας τις τῶν πολιτῶν, ἀκρατῶς ἔχων τῆς γυναικός, παραγίνεται· ἡ δὲ χυτροτομοῦσα[c] αὐτὸν ἐπαγγέλλεται μὲν, τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν δὲ σπουδάζει. ἀφικνοῦνται δὲ καὶ παρὰ Λακεδαιμονίων περὶ σπονδῶν κήρυκες, ἐμφανίζοντες ἅμα καὶ τὰς προτέρας γυναῖκας. συνταχθέντες δὲ σφίσιν οἱ Ἀθηναῖοι[d] πρέσβεις αὐτοκράτορας ἀποστέλλουσιν. οἱ μὲν γέροντες εἰς ταυτὸν ταῖς γυναιξὶν ἀποκαταστάντες ἕνα χορὸν ἐκ τῆς διχορίας ἀποστέλλουσι[e]· καὶ Λυσιστράτη τοὺς παραγενο-

[a] ΥΠΟΘΕΣΙΣ] Hoc Argumentum primum edidit Kusterus ex codice, ut videtur, Vaticano Palatino. Legitur etiam in Ravennate et, qui Ravennati simillimus est, olim Augustano, nunc Monacensi.
[b] ἐμπριλάς] Vocabulum corruptum. Requiritur tertia verbi alicuius persona.
[c] χυτροτομοῦσα] κερτομοῦσα Brunckius.
[d] οἱ Ἀθηναῖοι addidit Kusterus.
[e] ἀποστέλλουσι] ἀποτελοῦσι Meinekius.

μένους πρὸς αὐτὴν ἐκ Λακεδαίμονος πρέσβεις ὀργῶντας διαλλάττεσθαι προσέλκει· καὶ ἑκατέρους ἀναμνήσασα τῆς[1] παλαιᾶς εἰς ἀλλήλους γενομένης εὐνοίας διαλλάττει ἐν φανερῷ, καὶ ξενίσασα κοινῇ παραδίδωσι τὰς γυναῖκας ἑκάστοις ἄγεσθαι.

Ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρξαντος. εἰσῆκται δὲ διὰ Καλλιστράτου.

[1] τῆς et εὐνοίας addidit Kusterus.

ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ.

Ἀλλ' εἴ τις ἐς Βακχεῖον αὐτὰς ἐκάλεσεν,
ἢ 'ς Πανός, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδος,
οὐδ' ἂν διελθεῖν ἦν ἂν ὑπὸ τῶν τυμπάνων.
νῦν δ' οὐδεμία πάρεστιν ἐνταυθὶ γυνή,
πλὴν ἥ γ' ἐμὴ κωμῆτις ἥδ' ἐξέρχεται.
χαῖρ', ὦ Καλονίκη.

ΚΑΛΟΝΙΚΗ.

καὶ σύ γ', ὦ Λυσιστράτη.
τί ξυντετάραξαι; μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον.
οὐ γὰρ πρέπει σοι τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς.
ΛΥ. ἀλλ', ὦ Καλονίκη, κάομαι τὴν καρδίαν,
καὶ πόλλ' ὑπὲρ ἡμῶν τῶν γυναικῶν ἄχθομαι,
ὁτιὴ παρὰ μὲν τοῖς ἀνδράσιν νενομίσμεθα
εἶναι πανοῦργοι, ΚΑ. καὶ γάρ ἐσμεν νὴ Δία.
ΛΥ. εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾶν ἐνθάδε
βουλευσομέναισιν οὐ περὶ φαύλου πράγματος,
εὕδουσι κοὐχ ἥκουσιν. ΚΑ. ἀλλ', ὦ φιλτάτη,
ἥξουσι· χαλεπή τοι γυναικῶν ἔξοδος.
ἡ μὲν γὰρ ἡμῶν περὶ τὸν ἄνδρ' ἐκύπτασεν,
ἡ δ' οἰκέτην ἤγειρεν, ἡ δὲ παιδίον
κατέκλινεν, ἡ δ' ἔλουσεν, ἡ δ' ἐψώμισεν.
ΛΥ. ἀλλ' ἕτερά τἄρ' ἦν τῶνδε προὐργιαίτερα
αὐταῖς. ΚΑ. τί δ' ἐστίν, ὦ φίλη Λυσιστράτη,
ἐφ' ὅ τι ποθ' ἡμᾶς τὰς γυναῖκας ξυγκαλεῖς;
τί τὸ πρᾶγμα; πηλίκον τι; ΛΥ. μέγα. ΚΑ. μῶν
καὶ παχύ;
ΛΥ. καὶ νὴ Δί παχύ. ΚΑ. κᾆπειτα πῶς οὐχ ἥκομεν;
ΛΥ. οὐχ οὗτος ὁ τρόπος· ταχὺ γὰρ ἂν ξυνήλθομεν.
ἀλλ' ἔστιν ὑπ' ἐμοῦ πρᾶγμ' ἀνεζητημένον,
πολλαῖσί τ' ἀγρυπνίαισιν ἐρριπτασμένον.
ΚΑ. ἦ πού τι λεπτόν ἐστι τοὐρριπτασμένον.
ΛΥ. οὕτω γε λεπτὸν ὥσθ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
ἐν ταῖς γυναιξίν ἐστιν ἡ σωτηρία.
ΚΑ. ἐν ταῖς γυναιξίν; ἐπ' ὀλίγου τἄρ' εἴχετο.
ΛΥ. ὡς ἔστ' ἐν ἡμῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα,
ἢ μηκέτ' εἶναι μήτε Πελοποννησίους
ΚΑ. βέλτιστα τοίνυν μηκέτ' εἶναι νὴ Δία.
ΛΥ. Βοιωτίους τε πάντας ἐξολωλέναι.
ΚΑ. μὴ δῆτα πάντας γ', ἀλλ' ἄφελε τὰς ἐγχέλεις.
ΛΥ. περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττήσομαι
τοιοῦτον οὐδέν· ἀλλ' ὑπονόησον σύ μοι.
ἢν δὲ ξυνέλθωσ' αἱ γυναῖκες ἐνθάδε,
αἵ τ' ἐκ Βοιωτῶν αἵ τε Πελοποννησίων
ἡμεῖς τε, κοινῇ σώσομεν τὴν Ἑλλάδα.
ΚΑ. τί δ' ἂν γυναῖκες φρόνιμον ἐργασαίατο
ἢ λαμπρόν, αἳ καθήμεθ' ἐξανθισμέναι,
κροκωτὰ φοροῦσαι καὶ κεκαλλωπισμέναι
καὶ Κιμμερίκ' ὀρθοστάδια καὶ περιβαρίδας;
ΛΥ. ταῦτ' αὐτὰ γάρ τοι κἄσθ' ἃ σώσειν προσδοκῶ,
τὰ κροκωτίδια καὶ τὰ μύρα χαὶ περιβαρίδες
χἠ 'γχουσα καὶ τὰ διαφανῆ χιτώνια.
ΚΑ. τίνα δὴ τρόπον ποθ'; ΛΥ. ὥστε τῶν νῦν μηδένας
ἀνδρῶν ἐπ' ἀλλήλοισιν αἴρεσθαι δόρυ,
ΚΑ. κροκωτὸν ἄρα νὴ τὼ θεὼ 'γὼ βάψομαι.
ΛΥ. μήτ' ἀσπίδα λαβεῖν ΚΑ. Κιμμερικὸν ἐνδύσομαι.
ΛΥ. μήτε ξιφίδιον. ΚΑ. κτήσομαι περιβαρίδας.
ΛΥ. ἆρ' οὐ παρεῖναι τὰς γυναῖκας δῆτ' ἐχρῆν;
ΚΑ. οὐ γὰρ μὰ Δί' ἀλλὰ πετομένας ἥκειν πάλαι.
ΛΥ. ἀλλ', ὦ μέλ', ὄψει τοι σφόδρ' αὐτὰς Ἀττικάς,
ἅπαντα δρώσας τοῦ δέοντος ὕστερον.
ἀλλ' οὐδὲ Παράλων οὐδεμία γυνὴ πάρα,
οὐδ' ἐκ Σαλαμῖνος. ΚΑ. ἀλλ' ἐκεῖναί γ' οἶδ' ὅτι
ἐπὶ τῶν κελήτων διαβεβήκασ' ὄρθριαι.
ΛΥ. οὐδ' ἃς προσεδόκων κἀλογιζόμην ἐγὼ
πρώτας παρέσεσθαι δεῦρο τὰς Ἀχαρνέων
γυναῖκας, οὐχ ἥκουσιν. ΚΑ. ἡ γοῦν Θεογένους
ὡς δεῦρ' ἰοῦσα θοὐκάτειον ἤρετο.
ἀτὰρ αἵδε καὶ δή σοι προσέρχονταί τινες,
χαὐθάτεραι χωροῦσί τινες. ἰοὺ ἰού, [Δία·
πόθεν εἰσίν; ΛΥ. Ἀναγυρουντόθεν. ΚΑ. νὴ τὸν
ὁ γοῦν ἀνάγυρός μοι κεκινῆσθαι δοκεῖ.

ΜΥΡΡΙΝΗ.

μῶν ὕστεραι πάρεσμεν, ὦ Λυσιστράτη;
τί φῄς; τί σιγᾷς; ΛΥ. οὐκ ἐπαινῶ, Μυρρίνη,
ἥκουσαν ἄρτι περὶ τοιούτου πράγματος.
ΜΥ. μόλις γὰρ ηὗρον ἐν σκότῳ τὸ ζώνιον.
ἀλλ' εἴ τι πάνυ δεῖ, ταῖς παρούσαισιν λέγε.

4. ἐνταυθὶ Elmsleius] ἐνταυθοῖ 12. 39. 244. ἐνθάδε] ἐνθαδὶ Meinekius hic et alibi in fine versuum. 16. ἥξοδος Dawesius] ἔξοδος 20. τἄρ' Elmsleius] γὰρ 24. νὴ Δί — κᾆπειτα D.] νὴ Δία — κᾆτα. Vid. Annot. Oxon. p. 758. 31. τἄρ' Mehlerus] γὰρ 38. ἀλλ' Brunckius] ἀλλ' 42. ἐργασαίατο] ἐργασαίμεθα Clemens Alex. Paed. 3. p. 254. (vol. 1. p. 330, 5. ed. mene Oxon.): sed tertia persona idem utitur p. 235. (= 306, 11.) τί γὰρ φρόνιμον γυναῖκες ἐργάσαιντο.

43. ἐξανθισμέναι Clemens p. 254. (ubi tamen in duobus codicibus ἐξανθισμέναι with η written above)] ἐξηνθισμέναι libri et Clemens p. 235. et Suidas s. h. v. 44. κροκωτὰ φοροῦσαι] κροκωτοφοροῦσαι (ut v. 219.) BCΔ cum Clemente p. 235. 45. καὶ Κιμμερικορθοστάδια BCΔ Voss. καὶ κιμβερινκορθοστάδια R Aug. Mox v. 52. libri κιμμερικὸν (exceptis Δ et Voss. qui Κιμμερινόν) quod utrobique restituendum esse dixi in Thesauro vol. 4. p. 1557. Κιμβερικόν est ap. Pollucem 7, 49. et Hesychium, sed Κιμμερικόν ap. Photium. 47. χαὶ Reisigius] καὶ 49. μηδένας Meinekius] μηδένα 63. Θεογένους ex schol.] Θεαγένους 64. θοὐκάτειον] τἀκάτιον. Correctum ex Suida s. v. Θεαγένης, ubi ἑκάτειον ex hoc loco memoratur. 66. χαὐθάτεραι (ut χρῆσθαι ἑτέρῳ in χρῆσθατέρῳ contractum Pac. 253.) D.] αἵδ' αὖθ' ἕτεραι. αἱδὶ δ' (vel θ') ἕτεραι Dobraeus, qui verba αἱδὶ — τινες Lysistratae tribui volebat. Infra v. 736. αὖθ' ἠτέρα in libris scriptum pro αὐτη 'τέρα. 70. Μυρρίνη] μυρρίνηι R: unde Μυρρίνην Invernizius.

ΛΥ. μὰ Δί' ἀλλ' ἐπαναμείνωμεν ὀλίγου γ' οὕνεκα
τάς τ' ἐκ Βοιωτῶν τάς τε Πελοποννησίων
γυναῖκας ἐλθεῖν. ΜΥ. πολὺ σὺ κάλλιον λέγεις.
ἡδὶ δὲ καὶ δὴ Λαμπιτὼ προσέρχεται.
ΛΥ. ὦ φιλτάτη Λάκαινα, χαῖρε, Λαμπιτοῖ.
οἷον τὸ κάλλος, γλυκυτάτη, σου φαίνεται.
ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾷ τὸ σῶμά σου.
κἂν ταῦρον ἄγχοις.

ΛΑΜΠΙΤΩ.

μάλα γ' οἰῶ ναὶ τὼ σιώ·
γυμνάδδομαι γὰρ καὶ ποτὶ πυγὰν ἅλλομαι.
ΛΥ. ὡς δὴ καλόν τι χρῆμα τιτθίων ἔχεις.
ΛΑ. ἅπερ ἱερεῖόν τοί μ' ὑποψαλάσσετε.
ΛΥ. ἡδὶ δὲ ποδαπή 'σθ' ἡ νεᾶνις ἁτέρα;
ΛΑ. πρέσβειρά τοι ναὶ τὼ σιὼ Βοιωτία
ἵκει ποθ' ἁμέ. ΛΥ. ναὶ μὰ Δία Βοιωτία,
καλόν γ' ἔχουσα τὸ πεδίον. ΚΑ. καὶ νὴ Δία
κομψότατα τὴν βληχὼ γε παρατετιλμένη.
ΛΥ. τίς δ' ἁτέρα παῖς; ΛΑ. χαία ναὶ τὼ σιώ,
Κορινθία δ' αὖ. ΛΥ. χαία νὴ τὸν Δία
δήλη 'στὶν οὖσα ταυταγὶ κἀντευθενί.
ΛΑ. τίς δ' αὖ συναλίαξε τόνδε τὸν στόλον
τὸν τᾶν γυναικῶν; ΛΥ. ἥδ' ἐγώ. ΛΑ. μύσιδδέ τοι
ὅ τι λῇς ποθ' ἁμέ. ΜΥ. νὴ Δί', ὦ φίλη γύναι,
λέγε δῆτα τὸ σπουδαῖον ὅ τι τοῦτ' ἐστί σοι.
ΛΥ. λέγοιμ' ἂν ἤδη. πρὶν λέγειν δ', ὑμᾶς τοδὶ
ἐπερήσομαί τι μικρόν. ΜΥ. ὅ τι βούλει γε σύ.
ΛΥ. τοὺς πατέρας οὐ ποθεῖτε τοὺς τῶν παιδίων
ἐπὶ στρατιᾶς ἀπόντας; εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι
πάσαισιν ὑμῖν ἐστιν ἀποδημῶν ἀνήρ.
ΚΑ. ὁ γοῦν ἐμὸς ἀνὴρ πέντε μῆνας, ὦ τάλαν,
ἄπεστιν ἐπὶ Θρᾴκης φυλάττων Εὐκράτη.
ΛΥ. ὁ δ' ἐμός γε τελέους ἑπτὰ μῆνας ἐν Πύλῳ.
ΛΑ. ὁ δ' ἐμός γα, καἴκ' ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ ποκά,
πορπακισάμενος φροῦδος ἀμπτάμενος ἔβα.
ΛΥ. ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλέλειπται φεψάλυξ.
ἐξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προὔδοσαν Μιλήσιοι,
οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον,
ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη 'πικουρία.
ἐθέλοιτ' ἂν οὖν, εἰ μηχανὴν εὕροιμ' ἐγώ,
μετ' ἐμοῦ καταλῦσαι τὸν πόλεμον; ΜΥ. νὴ τὼ θεώ·
ἐγὼ μὲν ἂν κἂν εἴ με χρείη τοὔγκυκλον
τουτὶ καταθεῖσαν ἐκπιεῖν αὐθημερόν.
ΚΑ. ἐγὼ δέ γ' ἂν κἂν ὡσπερεὶ ψῆττάν με δῆ
ἐπιδοῦν' ἐμαυτῆς παρατεμοῦσαν θἤμισυ.
ΛΑ. ἐγὼ δὲ καί κα ποττὸ Ταΰγετον ἄνω
ἔλσοιμ', ὅπα μέλλοιμί γ' εἰρήναν ἰδῆν.
ΛΥ. λέγοιμ' ἄν· οὐ δεῖ γὰρ κεκρύφθαι τὸν λόγον.
ἡμῖν γάρ, ὦ γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν
ἀναγκάσειν τοὺς ἄνδρας εἰρήνην ἄγειν,
ἀφεκτέ' ἐστὶ ΜΥ. τοῦ; φράσον. ΛΥ. ποιήσετ' οὖν;
ΜΥ. ποιήσομεν, κἂν ἀποθανεῖν ἡμᾶς δέῃ.
ΛΥ. ἀφεκτέα τοίνυν ἐστὶν ἡμῖν τοῦ πέους.
τί μοι μεταστρέφεσθε; ποῖ βαδίζετε;
αὗται; τί μοιμυᾶτε κἀνανεύετε;
τί χρὼς τέτραπται; τί δάκρυον κατείβεται;
ποιήσετ', ἢ οὐ ποιήσετ'; ἢ τί μέλλετε;
ΜΥ. οὐκ ἂν ποιήσαιμ', ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.
ΚΑ. μὰ Δί' οὐδ' ἔγωγ' ἄν, ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω.
ΛΥ. ταυτὶ σὺ λέγεις, ὦ ψῆττα; καὶ μὴν ἄρτι γε
ἔφησθα σαυτῆς κἂν παρατεμεῖν θἤμισυ.
ΚΑ. ἄλλ' ἄλλ' ὅ τι βούλει· κἄν με χρῇ, διὰ τοῦ πυρὸς
ἐθέλω βαδίζειν· τοῦτο μᾶλλον τοῦ πέους.
οὐδὲν γὰρ οἷον, ὦ φίλη Λυσιστράτη.
ΛΥ. τί δαὶ σύ; ΜΥ. κἀγὼ βούλομαι διὰ τοῦ πυρός.
ΛΥ. ὦ παγκατάπυγον θἠμέτερον ἅπαν γένος.
οὐκ ἐτὸς ἀφ' ἡμῶν εἰσιν αἱ τραγῳδίαι.
οὐδὲν γάρ ἐσμεν πλὴν Ποσειδῶν καὶ σκάφη.
ἀλλ', ὦ φίλη Λάκαινα, σὺ γὰρ ἐὰν γένῃ
μόνη μετ' ἐμοῦ, τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτ' ἄν,
ξυμψήφισαί μοι. ΛΑ. χαλεπὰ μὲν ναὶ τὼ σιὼ
γυναῖκάς ἐσθ' ὑπνῶν ἄνευ ψωλᾶς μόνας.
ὅμως γα μάν· δεῖ τᾶς γὰρ εἰράνας μάλα.
ΛΥ. ὦ φιλτάτη σὺ καὶ μόνη τούτων γυνή.
ΚΑ. εἰ δ' ὡς μάλιστ' ἀπεχοίμεθ' οὗ σὺ δὴ λέγεις,
ὃ μὴ γένοιτο, μᾶλλον ἂν διὰ τουτογὶ
γένοιτ' ἂν εἰρήνη; ΛΥ. πολύ γε νὴ τὼ θεώ.
εἰ γὰρ καθοίμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι
κἂν τοῖς χιτωνίοισι τοῖς ἀμοργίνοις
γυμναὶ παρίοιμεν, δέλτα παρατετιλμέναι,
στύοιντο δ' ἄνδρες κἀπιθυμοῖεν σπλεκοῦν,
ἡμεῖς δὲ μὴ προσίοιμεν, ἀλλ' ἀπεχοίμεθα,
σπονδὰς ποιήσαιντ' ἂν ταχέως, εὖ οἶδ' ὅτι.
ΛΑ. ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ἑλένας τὰ μᾶλά πα
γυμνᾶς παρενιδὼν ἐξέβαλ', οἰῶ, τὸ ξίφος.

---

74. οὕνεκα Brunckius] εἵνεκα 79. γλυκυτάτη Bisetus] ὦ γλυκυτάτη. Praestat fortasse ὦ γλύκη (ut ὦ γλύκων Eccles. 985.), quod coniecit Meinekius. 81. γ' Reisigius] γὰρ τὼ addidit Berglerus. 82. γὰρ Halbertsma] γε (τε Eustathius p. 1570. 12.) cum Suida s. v. πυγή. 83. καλόν τι Cobetus] καλὸν τὸ τιτθίων Kusterus] τῶν τιτθίων. τῶν τιτθῶν Bentleius. καλὸν τὸ χρῆμ' ἔχεις τῶν τιτθίων Bergkius. 85. 90. ἁτέρα D.] ἡτέρα 87. ἁμέ Hamakerus] ὑμέ ναὶ μὰ Δία Meinekius] νὴ δί' ὦ 88. ΚΑ. Brunckius] ΛΑ. (in Aug. lineola) 89. τὴν Bentleius] τὰν 90. χαία Invernizius] χαία μὲν 92. οὖσα ταυταγὶ] οὖσ' ἐνταυθαγὶ Bentleius. κἀντευθενί Bentleius] τἀντευθενί 93. συναλίαξε Brunckius] ξυναλίαζε (ξυναλίαξε Aug.) 94. ἥδ' Brunckius] ἅδ' μύσιδδέ τοι Bentleius] μυσιδδέτω (μύσιδδέ τω R.) 95. ΜΥ. νὴ — λέγε Beerius p. 163.] ΛΥ. νὴ — ΜΥ. λέγε 97. δ' additum in ed. Brubachiana. 100. εὖ Bentleius] ΜΥ. εὖ 105. καἴκ' ἐκ Ahrens. de dial. Dor. p. 382.] κἂν ἐκ. καἴκα 'κ Meinekius. ποκά Meinekius] πόκα 113. ἐγὼ μὲν ἂν Bentleius] ἔγωγ' ἂν cum Suida s. v. ἔγκυκλον 114. ἐκπιεῖν] ἐμπιεῖν Bergkius. 115. δέ γ' ἂν κἂν] ἐγὼ δὲ κἂν Suidas s. v. ψῆττα. ὡσπερεὶ Suidas] ὥσπερ ἢ vel ὥσπερ ἡ ψῆττάν με δῆ | ἐπιδοῦν' D. (v. ad Thesm. 217.)] ψῆτταν δοκῶ | δοῦναι ἄν (ἂν om. Suidas). De forma contracta δῆ, qua Aristophanes aliique poetae comici usi sunt, dictum in Thesauro vol. 2. p. 1036. Meinekius coniecerat ψῆτταν δέῃ | δοῦναί μ', et δοῦναί μ' etiam Reisigius.

116. παραταμοῦσαν (debebat παρατεμοῦσαν) Meinekius] παρταμοῦσα. παρατεμοῦσα Elmsleius. παρατεμεῖν est v. 132. 117. Ταΰγετον Bothius] Ταΰγετόν γ' 118. ἰδῆν Bergkius] ἰδεῖν 123. ἐστὶν ἡμῖν Bentleius] ἡμῖν ἐστι 126. μοιμυᾶτε L. Dindorfius in Thesauro vol. 5. p. 1238.] μοι μυᾶτε 130. ἔγωγ' ἂν Reisigius] ἐγὼ γὰρ 136. ΜΥ. Bentleius] ΛΑ. (fortasse ΑΛ. i. e. ἄλλη γυνή, quod coniecit Dobraeus.) 137. παγκατάπυγον Reiskius] πᾶν κατάπυγον 141. τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτ' ἂν Brunckius] τὸ πρᾶγμ' ἂν σωσαίμεσθ' ἔτι R. τὸ πρᾶγμ' ἀνασωσαίμεσθ' ἔτι alii. 143. ἐσθ' ὑπνῶν Dawesius] ὑπνῶν ἐστ' 144. γα Scaliger] γε τᾶς Tyrwhittus] τὰς μάλα D.] μάλ' αὖ 149. καθοίμεθ' Brunckius] καθήμεθ' 152 στύοιντο δ' Bothius] στύοιντ' ἂν 152. 157. ἄνδρες Brunckius] ἄνδρες 152. σπλεκοῦν D.] πλεκοῦν (σπεκλοῦν editio Zanetti) 153. προσίοιμεν] προσείμεθ' Halbertsma. 155. πα] πο R. ποῦ Suidas s. v. μῆλα 156. παρενιδὼν A et Suidas. παρευιδὼν R. παρευιδὼν alii. παρεσιδὼν B. παραϊδὼν cum digammo Meinekius. Sic παραβλέψας Ran. 409.

ΚΑ. τί δ', ἢν ἀφίωσ' ἄνδρες ἡμᾶς, ὦ μέλε;
ΛΥ. τὸ τοῦ Φερεκράτους, κύνα δέρειν δεδαρμένην.
ΚΑ. φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα.
ἐὰν λαβόντες δ' ἐς τὸ δωμάτιον βίᾳ
ἕλκωσιν ἡμᾶς; ΛΥ. ἀντέχου σὺ τῶν θυρῶν.
ΚΑ. ἐὰν δὲ τύπτωσιν, τί; ΛΥ. παρέχειν χρὴ κακῶς.
οὐ γὰρ ἔνι τούτοις ἡδονὴ τοῖς πρὸς βίαν.
κἄλλως ὀδυνᾶν χρή· κἀμέλει ταχέως πάνυ
ἀπεροῦσιν. οὐ γὰρ οὐδέποτ' εὐφρανθήσεται
ἁνήρ, ἐὰν μὴ τῇ γυναικὶ συμφέρῃ.
ΚΑ. εἴ τοι δοκεῖ σφῷν ταῦτα, χἠμῖν ξυνδοκεῖ.
ΛΑ. καὶ τὼς μὲν ἁμῶν ἄνδρας ἁμὲς πείσομες
παντᾶ δικαίως ἄδολον εἰράναν ἄγειν·
τὸν τῶν Ἀσαναίων γα μὰν ῥυάχετον
πᾶ κά τις ἀμπείσειεν αὖ μὴ πλαδδίην;
ΛΥ. ἡμεῖς ἀμέλει σοι τά γε παρ' ἡμῖν πείσομεν.
ΛΑ. οὐχ ἇς πόδας κ' ἔχωντι ταὶ τριήριες
καὶ τὠργύριον τὤβυσσον ᾖ πὰρ τᾷ σιῷ.
ΛΥ. ἀλλ' ἔστι καὶ τοῦτ' εὖ παρεσκευασμένον.
καταληψόμεθα γὰρ τὴν ἀκρόπολιν τήμερον.
ταῖς πρεσβυτάταις γὰρ προστέτακται τοῦτο δρᾶν,
ἕως ἂν ἡμεῖς ταῦτα συντιθώμεθα,
θύειν δοκούσαις καταλαβεῖν τὴν ἀκρόπολιν.
ΛΑ. παντᾶ κ' ἔχοι, καὶ τᾷδε γὰρ λέγεις, καλῶς.
ΛΥ. τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα, Λαμπιτοῖ,
ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀρρήκτως ἔχῃ;
ΛΑ. πάρφαινε μὰν τὸν ὅρκον, ὡς ὀμιόμεθα.
ΛΥ. καλῶς λέγεις. ποῦ 'σθ' ἡ Σκύθαινα; ποῖ βλέπεις;
θὲς ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τὴν ἀσπίδα,
καί μοι δότω τὰ τόμιά τις. ΚΑ. Λυσιστράτη,
τίν' ὅρκον ὁρκώσεις ποθ' ἡμᾶς; ΛΥ. ὅντινα;
εἰς ἀσπίδ', ὥσπερ φασὶν Αἰσχύλος ποτέ,
μηλοσφαγούσας. ΚΑ. μὴ σύ γ', ὦ Λυσιστράτη,
εἰς ἀσπίδ' ὀμόσῃς μηδὲν εἰρήνης πέρι.
ΛΥ. τίς ἂν οὖν γένοιτ' ἂν ὅρκος; ΚΑ. εἰ λευκόν ποθεν
ἵππον λαβοῦσαι τόμιον ἐντεμοίμεθα.
ΛΥ. ποῖ λευκὸν ἵππον; ΚΑ. ἀλλὰ πῶς ὀμούμεθα
ἡμεῖς; ΛΥ. ἐγώ σοι νὴ Δί', ἢν βούλῃ, φράσω.
θεῖσαι μέλαιναν κύλικα μεγάλην ὑπτίαν,
μηλοσφαγοῦσαι Θάσιον οἴνου σταμνίον,
ὀμόσωμεν ἐς τὴν κύλικα μὴ 'πιχεῖν ὕδωρ.
ΛΑ. φεῦ δᾶ, τὸν ὅρκον ἄφατον ὡς ἐπαινίω.
ΛΥ. φερέτω κύλικά τις ἔνδοθεν καὶ σταμνίον.
ΚΑ. ὦ φίλταται γυναῖκες, ὁ κεραμὼν ὅσος.
ταύτην μὲν ἄν τις εὐθὺς ἡσθείη λαβών.
ΛΥ. καταθεῖσα ταύτην προσλαβοῦ μοι τοῦ κάπρου.
δέσποινα Πειθοῖ καὶ κύλιξ φιλοτησία,
τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής.
ΚΑ. εὔχρων γε θαἶμα κἀποπυτίζει καλῶς.
ΛΑ. καὶ μὰν ποτόδδει γ' ἀδὺ ναὶ τὸν Κάστορα.
ΜΥ. ἐᾶτε πρώτην μ', ὦ γυναῖκες, ὀμνύναι.
ΚΑ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ, ἐάν γε μὴ λάχῃς.
ΛΥ. λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος, ὦ Λαμπιτοῖ·
λεγέτω δ' ὑπὲρ ὑμῶν μί' ἅπερ ἂν κἀγὼ λέγω·
ὑμεῖς δ' ἐπομεῖσθε ταὐτὰ κἀμπεδώσετε.
Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὔτε μοιχὸς οὔτ' ἀνὴρ
ΚΑ. οὐκ ἔστιν οὐδεὶς οὔτε μοιχὸς οὔτ' ἀνὴρ
ΛΥ. ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐστυκώς. λέγε.
ΚΑ. ὅστις πρὸς ἐμὲ πρόσεισιν ἐστυκώς. παπαῖ,
ὑπολύεταί μου τὰ γόνατ', ὦ Λυσιστράτη.
ΛΥ. οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον
ΚΑ. οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον
ΛΥ. κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη,
ΚΑ. κροκωτοφοροῦσα καὶ κεκαλλωπισμένη,
ΛΥ. ὅπως ἂν ἁνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου·
ΚΑ. ὅπως ἂν ἁνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου·
ΛΥ. κοὐδέποθ' ἑκοῦσα τἀνδρὶ τὠμῷ πείσομαι.
ΚΑ. κοὐδέποθ' ἑκοῦσα τἀνδρὶ τὠμῷ πείσομαι.
ΛΥ. ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ,
ΚΑ. ἐὰν δέ μ' ἄκουσαν βιάζηται βίᾳ,
ΛΥ. κακῶς παρέξω κοὐχὶ προσκινήσομαι.
ΚΑ. κακῶς παρέξω κοὐχὶ προσκινήσομαι.
ΛΥ. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὼ Περσικά.
ΚΑ. οὐ πρὸς τὸν ὄροφον ἀνατενῶ τὼ Περσικά.
ΛΥ. οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.
ΚΑ. οὐ στήσομαι λέαιν' ἐπὶ τυροκνήστιδος.
ΛΥ. ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί·
ΚΑ. ταῦτ' ἐμπεδοῦσα μὲν πίοιμ' ἐντευθενί·
ΛΥ. εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλῆθ' ἡ κύλιξ.
ΚΑ. εἰ δὲ παραβαίην, ὕδατος ἐμπλῆθ' ἡ κύλιξ.
ΛΥ. ξυνεπόμνυθ' ὑμεῖς ταῦτα πᾶσαι; ΜΥ. νὴ Δία.
ΛΥ. φέρ' ἐγὼ καθαγίσω τήνδε. ΚΑ. τὸ μέρος γ', ὦ φίλη,
ὅπως ἂν ὦμεν εὐθὺς ἀλλήλων φίλαι.
ΛΑ. τίς ὡλολυγά; ΛΥ. τοῦτ' ἐκεῖν' οὑγὼ 'λεγον·
αἱ γὰρ γυναῖκες τὴν ἀκρόπολιν τῆς θεοῦ
ἤδη κατειλήφασιν. ἀλλ', ὦ Λαμπιτοῖ,
σὺ μὲν βάδιζε καὶ τὰ παρ' ὑμῖν εὖ τίθει,
τασδὶ δ' ὁμήρους κατάλιφ' ἡμῖν ἐνθάδε·
ἡμεῖς δὲ ταῖς ἄλλαισι ταῖσιν ἐν πόλει
ξυνεμβάλωμεν εἰσιοῦσαι τοὺς μοχλούς.
ΚΑ. οὔκουν ἐφ' ἡμᾶς ξυμβοηθήσειν οἴει
τοὺς ἄνδρας εὐθύς; ΛΥ. ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.
οὐ γὰρ τοσαύτας οὔτ' ἀπειλὰς οὔτε πῦρ

157. ἀφίωσ' Kusterus] ἀφίωσιν 162. τύπτωσιν] τύπτωσι BCΔ Voss. τί addidit D. κακῶς ed. Iunt. κακὰ κῶς R, quod est κακά, superscripto κῶς: unde interpolatum in aliis κακὰ κακῶς. 166. ἁνήρ Meinekius] ἀνήρ 169. παντᾶ Brunckius] πάντα 170. ῥυάχετον ex Hesychio et Photio] ῥυάγχετον R. ῥυχάχετον alii et Suidas. 171. κά Dobraeus] καὶ ἀμπείσειεν (debebat ἀμπείσειεν, ut Ahrens Dial. Dor. p. 381.) Dobraeus] ἂν πείσειεν πλαδδίην Ahrens] πλαδδιῆν vel πλαδδιεῖν 173. ἇς (i. e. ἕως) Koenius ad Greg. Cor. p. 188. (ut ἇς Σέλευκος θέλῃ in inscr. Delphica 1706.)] ἆς vel ας sine accentu. πόδας Valckenarius Diatr. Eurip. p. 235.] σπουδᾶς R. Alii vel sic vel σποδᾶς (quod schol. explicat ἀντὶ τοῦ σπουδῆς), σποδάς, σπουδάς κ' Bergkius] γ', quod habent B et Voss., om. ceteri. ἔχωντι Bentleius] ἔχοντι τριήριες Koenius] τριήρεες 174. τὠργύριον L. Dindorfius in Thesauro vol. 8. p. 2646.] τἀργύριον πὰρ Koenius] παρὰ 180. παντᾶ κ' Bentleius] πάντα γ' τᾷδε B. τάδε ceteri. 181. τάχιστα] τάχιστ' ὦ C et Voss. 183. ὀμιόμεθα Elmsleius ad Acharn. 729.] ὀμιώμεθα 188. φασὶν, Αἰσχύλος] φασ' ἐν αἰσχύλῳ R Aug. 189. μηλοσφαγούσας] μηλοσφαγούσαις R Aug. 192. ἐντεμοίμεθα] ἐκτεμοίμεθα R Aug. 198. ἐπαινίω Elmsleius] ἐπαινιῶ

200—267. om. BCΔ Voss. 200—204. Lysistratae tribuunt libri. Correxit Reisigius. 200 κεραμὼν Reiskius] κεραμεών. κεραμὼν τὸ περιεκτικὸν et Κεράμων τὸ κύριον memorat Arcadius p. 13, 19. 201. Myrrhinae tribuit Hamakerus. 202. μοι Brunckius] μου 205. κἀποπυτίζει Brunckius] κἀποπυττίζει 207. ΜΥ. Hamakerus] ΛΥ. 212. 213. οὔτε — οὔτε Bekkerus] οὐδὲ — οὐδὲ 216. μου] μοι Cobetus. 229. 230. τὼ D.] τὰ 235. 236. ἐμπλῆθ' ἡ Dawesius] ἐμπλησθῇ. ἐμπλεῖθ' ἡ et Ach. 236. ἐμπλείμην (pro ἐμπλήμην) Buttmannus Gramm. vol. 2. p. 274. 237. ξυνεπόμνυθ' Bentleius] συνεπόμνυσθ' 238. γ'] τ' R Aug. 240. ὡλολυγά D.] ἁ ὀλολυγὰ τοῦτ'] ταῦτ' R et Aug. οὑγὼ 'λεγον Kusterus] οὐκ ἐγὼ 'λεγον 243. ὑμῖν Reisigius] ὑμῶν 244. κατάλιφ' Brunckius] κατάλειφ' 249. οὔτ' — οὔτε Bekkerus] οὐδ' — οὐδὲ

ἥξουσ' ἔχοντες ὥστ' ἀνοῖξαι τὰς πύλας
ταύτας, ἐὰν μὴ 'φ' οἷσιν ἡμεῖς εἴπομεν.
ΚΑ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐδέποτέ γ'· ἄλλως γὰρ ἂν
ἄμαχοι γυναῖκες καὶ μιαραὶ κεκλήμεθ' ἄν.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

χώρει, Δράκης, ἡγοῦ βάδην, εἰ καὶ τὸν ὦμον ἀλγεῖς
κορμοῦ τοσουτονὶ βάρος χλωρᾶς φέρων ἐλάας.
ἦ πόλλ' ἄελπτ' ἔνεστιν ἐν τῷ μακρῷ βίῳ, φεῦ,
ἐπεὶ τίς ἄν ποτ' ἤλπισ', ὦ Στρυμόδωρ', ἀκοῦσαι
γυναῖκας, ἃς ἐβόσκομεν
κατ' οἶκον ἐμφανὲς κακόν,
κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν βρέτας,
κατὰ δ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λαβεῖν,
μοχλοῖς δὲ καὶ κλήθροισιν
τὰ προπύλαια πακτοῦν;
ἀλλ' ὡς τάχιστα πρὸς πόλιν σπεύσωμεν, ὦ Φιλοῦργε,
ὅπως ἂν αὐτὰς ἐν κύκλῳ θέντες τὰ πρέμνα ταυτί,
ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο καὶ μετῆλθον,
μίαν πυρὰν νήσαντες ἐμπρήσωμεν αὐτόχειρες
πάσας ὑπὸ ψήφου μιᾶς, πρώτην δὲ τὴν Λύκωνος.
οὐ γὰρ μὰ τὴν Δήμητρ' ἐμοῦ ζῶντος ἐγχανοῦνται·
ἐπεὶ οὐδὲ Κλεομένης, ὃς αὐτὴν κατέσχε πρῶτος,
ἀπῆλθεν ἀψάλακτος, ἀλλ'
ὅμως Λακωνικὸν πνέων
ᾤχετο θὤπλα παραδοὺς ἐμοί,
σμικρὸν ἔχων πάνυ τριβώνιον,
πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλτος,
ἓξ ἐτῶν ἄλουτος.
οὕτως ἐπολιόρκησ' ἐγὼ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον ὠμῶς
ἐφ' ἑπτακαίδεκ' ἀσπίδας πρὸς ταῖς πύλαις καθεύδων.
τασδὶ δὲ τὰς Εὐριπίδῃ θεοῖς τε πᾶσιν ἐχθρὰς
ἐγὼ οὐκ ἄρα σχήσω παρὼν τολμήματος τοσούτου;
μή νυν ἔτ' ἐν τῇ τετραπόλει τοὐμὸν τροπαῖον εἴη.

256—265. = 271—280.

ἀλλ' αὐτὸ γάρ μοι τῆς ὁδοῦ
λοιπόν ἐστι χωρίον
τὸ πρὸς πόλιν, τὸ σιμὸν οἷ σπουδὴν ἔχω·
χὤπως ποτ' ἐξαμπρεύσομεν
τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου.
ὡς ἐμοῦ γε τὼ ξύλω τὸν ὦμον ἐξιπώκατον·
ἀλλ' ὅμως βαδιστέον
καὶ τὸ πῦρ φυσητέον,
μή μ' ἀποσβεσθὲν λάθῃ πρὸς τῇ τελευτῇ τῆς ὁδοῦ.
φῦ φῦ.
ἰοὺ ἰοὺ τοῦ καπνοῦ.
ὡς δεινόν, ὦναξ Ἡράκλεις,
προσπεσόν μ' ἐκ τῆς χύτρας
ὥσπερ κύων λυττῶσα τὠφθαλμὼ δάκνει·
κἄστιν γε Λήμνιον τὸ πῦρ
τοῦτο πάσῃ μηχανῇ.
οὐ γὰρ ἄν ποθ' ὧδ' ὀδὰξ ἔβρυκε τὰς λήμας ἐμοῦ.
σπεῦδε πρόσθεν ἐς πόλιν
καὶ βοήθει τῇ θεῷ.
ἢ πότ' αὐτῇ μᾶλλον ἢ νῦν, ὦ Λάχης, ἀρήξομεν;
φῦ φῦ.
ἰοὺ ἰοὺ τοῦ καπνοῦ.
τουτὶ τὸ πῦρ ἐγρήγορεν θεῶν ἕκατι καὶ ζῇ.
οὔκουν ἄν, εἰ τὼ μὲν ξύλω θείμεσθα πρῶτον αὐτοῦ,
τῆς ἀμπέλου δ' ἐς τὴν χύτραν τὸν φανὸν ἐγκα-
θέντες
ἅψαντες εἶτ' ἐς τὴν θύραν κριηδὸν ἐμπέσοιμεν;
κἂν μὴ καλούντων τοὺς μοχλοὺς χαλῶσιν αἱ γυ-
ναῖκες,
ἐμπιμπράναι χρὴ τὰς θύρας καὶ τῷ καπνῷ πιέζειν.
θώμεσθα δὴ τὸ φορτίον. φεῦ τοῦ καπνοῦ, βαβαιάξ.
τίς ξυλλάβοιτ' ἂν τοῦ ξύλου τῶν ἐν Σάμῳ στρα-
τηγῶν;
ταυτὶ μὲν ἤδη τὴν ῥάχιν θλίβοντά μου πέπαυται.
σὸν δ' ἐστὶν ἔργον, ὦ χύτρα, τὸν ἄνθρακ' ἐξεγεί-
ρειν, [σεις
τὴν λαμπάδ' ἡμμένην ὅπως πρόφρων ἐμοὶ προσοί-
δέσποινα Νίκη ξυγγενοῦ, τῶν τ' ἐν πόλει γυναικῶν
τοῦ νῦν παρεστῶτος θράσους θέσθαι τροπαῖον ἡμᾶς.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

λιγνὺν δοκῶ μοι καθορᾶν καὶ καπνόν, ὦ γυναῖκες,
ὥσπερ πυρὸς καομένου· σπευστέον ἐστὶ θᾶττον.
πέτου πέτου, Νικοδίκη,
πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Καλύκην
τε καὶ Κρίτυλλαν περιφυσήτῳ
ὑπό τε νόμων ἀργαλέων
ὑπό τε γερόντων ὀλέθρων.
ἀλλὰ φοβοῦμαι τόδε. μῶν ὑστερόπους βοηθῶ;
νῦν δὴ γὰρ ἐμπλησαμένη τὴν ὑδρίαν κνεφαία
μόλις ἀπὸ κρήνης ὑπ' ὄχλου καὶ θορύβου καὶ πατά-
γου χυτρείου,

286—295. = 296—305.

321—334. = 335—349.

---

254. ΓΕΡΟΝΤΩΝ] ἀνδρῶν pr. R. γερόντων rec. R. Chorus ex duobus constat ἡμιχορίοις, altero virorum, altero mulierum. Conf. ad v. 318. 255. βάρος χλωρᾶς φέρων Bentleius] φέρων βάρος χλωρᾶς ἐλάας Brunckius] ἐλαίας 256. ἔνεστιν Reisigius] ἔστιν 259. Στρυμόδωρ' Brunckius] Στρυμμόδωρ' 263. κατὰ δ' D.] κατά τ' 264. μοχλοῖς (μοχλοῖσιν R Aug.) δὲ καὶ κλήθροισιν] Si versus catalecticus esset, scribendum foret κλήθροις δὲ καὶ μοχλοῖσι. Sed probabilius est acatalectum fuisse: unde κλήθροισί μου Meinekius, parum probabiliter. Si in antistropha v. 279. recte legitur πινῶν ῥυπῶν ἀπαράτιλτος, quod tamen ipsum quoque incertum est, versus strophicus aliter erit corrigendus.

267. αὐτὰς Reisigius] αὐταῖς 270. ὑπὸ] ἀπὸ Meinekius. 277. 278. Horum versuum metrum hoc est

–⏑⏑, –⏑⏑⏑, –⏑–,

quo Euripides usus est in Hippolyto 1108. ἀλλὰ γὰρ ἄλλοθεν ἀμείβεται. = 1115. ῥᾴδια δ' ἤθεα τὸν αὔριον. neque in verbis quidquam est quod reprehendi possit. Idem de versibus strophicis dicendum 262. 263. κατὰ μὲν ἅγιον ἔχειν βρέτας, | κατὰ δ' ἀκρόπολιν ἐμὰν λαβεῖν, qui duo sund iambici dimetri. Quaeritur igitur quomodo haec responsionis inaequalitas sit explicanda. Coniecturae quibus versus antistrophici tentati sunt, ut duo evaderent dimetri iambici, manifesto falsae sunt.

277. ᾤχετο θ' ὤπλα BCΔ Voss. ᾤχετ' ὅπλα R. Ὤχετ' ὅπλα ed. Iunt. ᾤχεθ' ὅπλα Aug. 279. πινῶν] πεινῶν BC Aug. Voss. ἀπαράτιλτος si recte legitur, versus ex dipodia iambica et trochaica erit compositus, de quo tamen non liquet, quum versus strophici 264. incerta sit emendatio. 281. οὕτως Brunckius] οὕτω δ' ὠμῶς Bentleius] ὅμως 282. ἀσπίδας ex lemmate scholii] ἀσπίδων 285. ἐν τῇ τετραπόλει Meinekius] ἐνγετεραπολει R. ἐν τετραπόλει ceteri. ἐν τετραπτόλει Brunckius.

291. γρ. ἐξιπώκατον codicis Vossiani apogr. Cantabrig. γρ. ἐξιπώκειτον Voss. ἐξιπώκατον ceteri et Suidas. 301. ἂν addidit Brunckius. 304. ἤ ποτ' (debebat ἢ πότ' ut Bothius) Reiskius] εἴ ποτ' 306. ἕκατι] ἕκητι BCΔ Voss. 307. οὔκουν Brunckius] οὐκοῦν εἰ — θείμεσθα] οὖν — θώμεσθα R. 311. ἐμπιμπράναι Brunckius] ἐμπιπράναι 313. τοῦ ξύλου] τοῖν ξύλοιν BΔ. Fortasse ex v. 291. 307. 316. πρόφρων Reisigius coniectura incerta] πρῶτον R et Aug. πρῶτος vel πρώτως ceteri. 317. τ' delet
χ ν
Bergkius. 318. ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ] ἡμι γυ R. 328. μόλις Δ et Voss. μόγις ceteri.

δούλαισιν ὠστιζομένη
⏓ ⏑ ⏑ – ⏓ ⏑ ⏑ –
στιγματίαις θ', ἁρπαλέως
ἀραμένη ταῖσιν ἐμαῖς
δημότισιν καομέναις
φέρουσ' ὕδωρ βοηθῶ.
ἤκουσα γὰρ τυφογέρον-
τας ἄνδρας ἕρρειν, στελέχη
φέροντας, ὥσπερ βαλανεύσοντας,
ὡς τριτάλαντον τὸ βάρος,
δεινότατ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν,
ὡς πυρὶ χρὴ τὰς μυσαρὰς γυναῖκας ἀνθρακεύειν·
ἃς, ὦ θεά, μή ποτ' ἐγὼ πιμπραμένας ἴδοιμι,
ἀλλὰ πολέμου καὶ μανιῶν ῥυσαμένας Ἑλλάδα καὶ
ἐφ' οἷσπερ, ὦ χρυσολόφα [πολίτας,
σὰς πολιοῦχ' ἔσχον ἕδρας.
καί σε καλῶ ξύμμαχον, ὦ
Τριτογένει', ἤν τιν' ἐκεί-
νων ὑποπιμπρῇ τις ἀνήρ,
φέρειν ὕδωρ μεθ' ἡμῶν.
ἔασον ὦ. τουτὶ τί ἦν; ὦνδρες πόνῳ πονηροί·
οὐ γάρ ποτ' ἂν χρηστοί γ' ἔδρων οὐδ' εὐσεβεῖς
τάδ' ἄνδρες. [ἥκει·
ΧΟ. ΓΕ. τουτὶ τὸ πρᾶγμ' ἡμῖν ἰδεῖν ἀπροσδόκητον
ἑσμὸς γυναικῶν οὑτοσὶ θύρασιν αὖ βοηθεῖ.
ΧΟ. ΓΥ. τί βδύλλεθ' ἡμᾶς; οὔ τί που πολλαὶ δοκοῦμεν
εἶναι;
καὶ μὴν μέρος γ' ἡμῶν ὁρᾶτ' οὔπω τὸ μυριοστόν.
ΧΟ. ΓΕ. ὦ Φαιδρία, ταύτας λακεῖν ἐάσομεν τοσαυτί;
οὐ περικατᾶξαι τὸ ξύλον τύπτοντ' ἐχρῆν τιν' αὐ-
ταῖς; [ἄν,
ΧΟ. ΓΥ. θώμεσθα δὴ τὰς κάλπιδας χἠμεῖς χαμᾶζ', ὅπως
ἢν προσφέρῃ τὴν χεῖρά τις, μὴ τοῦτό μ' ἐμποδίζῃ.
ΧΟ. ΓΕ. εἰ νὴ Δί' ἤδη τὰς γνάθους τούτων τις ἢ δὶς ἢ
τρὶς
ἔκοψεν ὥσπερ Βουπάλου, φωνὴν ἂν οὐκ ἂν εἶχον.
ΧΟ. ΓΥ. καὶ μὴν ἰδοὺ παταξάτω τις· στᾶσ' ἐγὼ παρέξω,
κοὐ μή ποτ' ἄλλη σου κύων τῶν ὄρχεων λάβηται.
ΧΟ. ΓΕ. εἰ μὴ σιωπήσει, θενών σου 'κκοκκιῶ τὸ γῆρας.
ΧΟ. ΓΥ. ἅπτου μόνον Στρατυλλίδος τῷ δακτύλῳ προσ-
ελθών.
ΧΟ. ΓΕ. τί δ', ἢν σποδῶ τοῖς κονδύλοις, τί μ' ἐργάσει
τὸ δεινόν;
ΧΟ. ΓΥ. βρύκουσά σου τοὺς πλεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξα-
μήσω.
ΧΟ. ΓΕ. οὐκ ἔστ' ἀνὴρ Εὐριπίδου σοφώτερος ποιητής·
οὐδὲν γὰρ ὧδι θρέμμ' ἀναιδές ἐστιν ὡς γυναῖκες.
ΧΟ. ΓΥ. αἰρώμεθ' ἡμεῖς θοὔδατος τὴν κάλπιν, ὦ 'Ρο-
δίππη. [ἀφίκου;
ΧΟ. ΓΕ. τί δ', ὦ θεοῖς ἐχθρά, σὺ δεῦρ' ὕδωρ ἔχουσ'
ΧΟ. ΓΥ. τί δαὶ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων; ὡς σαυτὸν ἐμ-
πυρεύσων; [ὑφάψω.
ΧΟ. ΓΕ. ἐγὼ μὲν, ἵνα νήσας πυρὰν τὰς σὰς φίλας
ΧΟ. ΓΥ. ἐγὼ δέ γ', ἵνα τὴν σὴν πυρὰν τούτῳ κατασβέ-
σαιμι. [γον τάχ' αὐτὸ δείξει.
ΧΟ. ΓΕ. τοὐμὸν σὺ πῦρ κατασβέσεις; ΧΟ. ΓΥ. τοὔρ-
ΧΟ. ΓΕ. οὐκ οἶδά σ' εἰ τῇδ' ὡς ἔχω τῇ λαμπάδι στα-
θεύσω. [παρέξω.
ΧΟ. ΓΥ. εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λουτρόν γ' ἐγὼ
ΧΟ. ΓΕ. ἐμοὶ σὺ λουτρόν, ὦ σαπρά; ΧΟ. ΓΥ. καὶ ταῦτα
νυμφικόν γε. [θέρα γάρ εἰμι.
ΧΟ. ΓΕ. ἤκουσας αὐτῆς τοῦ θράσους; ΧΟ. ΓΥ. ἐλευ-
ΧΟ. ΓΕ. σχήσω σ' ἐγὼ τῆς νῦν βοῆς. ΧΟ. ΓΥ. ἀλλ'
οὐκέθ' ἡλιάξει. [ἔργον, ὠχελῷε.
ΧΟ. ΓΕ. ἔμπρησον αὐτῆς τὰς κόμας. ΧΟ. ΓΥ. σὸν
ΧΟ. ΓΕ. οἴμοι τάλας. ΧΟ. ΓΥ. μῶν θερμὸν ἦν;
ΧΟ. ΓΕ. ποῖ θερμόν; οὐ παύσει; τί δρᾷς;
ΧΟ. ΓΥ. ἄρδω σ', ὅπως ἂν βλαστάνῃς.
ΧΟ. ΓΕ. ἀλλ' αὖός εἰμ' ἤδη τρέμων.
ΧΟ. ΓΥ. οὐκοῦν ἐπειδὴ πῦρ ἔχεις, σὺ χλιανεῖς σεαυτόν.

ΠΡΟΒΟΥΛΟΣ.

ἆρ' ἐξέλαμψε τῶν γυναικῶν ἡ τρυφὴ
χὠ τυμπανισμὸς χοἱ πυκνοὶ Σαβάζιοι,
ὅ τ' Ἀδωνιασμὸς οὗτος οὑπὶ τῶν τεγῶν,
οὗ 'γώ ποτ' ὢν ἤκουον ἐν τἠκκλησίᾳ;
ἔλεγε δ' ὁ μὴ ὥρασι μὲν Δημόστρατος
πλεῖν ἐς Σικελίαν, ἡ γυνὴ δ' ὀρχουμένη,
αἰαῖ Ἄδωνιν, φησίν, ὁ δὲ Δημόστρατος
ἔλεγεν ὁπλίτας καταλέγειν Ζακυνθίων·
ἡ δ' ὑποπεπωκυῖ' ἡ γυνὴ 'πὶ τοῦ τέγους,
κόπτεσθ' Ἄδωνιν, φησίν· ὁ δ' ἐβιάζετο
ὁ θεοῖσιν ἐχθρὸς καὶ μιαρὸς Χολοζύγης.
τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἐστιν ἀκολαστάσματα.
ΧΟ. ΓΕ. τί δῆτ' ἄν, εἰ πύθοιο καὶ τὴν τῶνδ' ὕβριν;
αἳ τἄλλα θ' ὑβρίκασι κἀκ τῶν καλπίδων
ἔλουσαν ἡμᾶς, ὥστε θαἰματίδια
σείειν πάρεστιν ὥσπερ ἐνεουρηκότας.
ΠΡ. νὴ τὸν Ποσειδῶ τὸν ἁλυκόν, δίκαιά γε.
ὅταν γὰρ αὐτοὶ ξυμπονηρευώμεθα
ταῖσιν γυναιξὶ καὶ διδάσκωμεν τρυφᾶν,
τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν βλαστάνει βουλεύματα.
οἳ λέγομεν ἐν τῶν δημιουργῶν τοιαδὶ
"ὦ χρυσοχόε, τὸν ὅρμον ὃν ἐπεσκεύασας,
ὀρχουμένης μου τῆς γυναικὸς ἑσπέρας
ἡ βάλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος.
ἐμοὶ μὲν οὖν ἔστ' ἐς Σαλαμῖνα πλευστέα·
σὺ δ' ἢν σχολάσῃς, πάσῃ τέχνῃ πρὸς ἑσπέραν
ἐλθὼν ἐκείνῃ τὴν βάλανον ἐνάρμοσον."

---

330. δούλαισιν D.] δούλησιν. Post hunc versum excidit versus respondens antistrophico 345. 332. στιγματίαις] μαστιγίαις BCΔ Voss. 338. ὡς τριτάλαντον Bentleius] ἐς πόλιν ὡς τριτάλαντον τὸ addidit Bothius. 340. γυναῖκας] Suspectus diiambus, quum in versu strophico 326. choriambus positus sit. 341. πιμπραμένας] 'μπιμπραμένας Bergkius. 345. σὰς πολιοῦχ' Bentleius] πολιοῦχε σὰς 348. ἤν τιν' ἐκείνων ὑποπιμπρῇ τις ἀνὴρ D.] ἢν (εἰ Reisigius) τις ἐκείνας ὑποπίμπρησιν ἀνήρ. ὑποπίμπρησιν Brunckius: sed coniunctivus est ὑποπιμπρῇ. 350. ἔασον] Στρατυλλίδος nomen (ex v. 365.) in libris praescriptum
δ
delevit D. 352. ΓΕ.] ἀν (i. e. ἀνδρῶν) R et Aug., qui in sequentibus personarum vices lineolis notat. ἰδεῖν Voss. Vat., om. ceteri. ἑσμός] ἐσμὸς libri. 356. τοσαυτί] τοσαῦτα R Aug. 357. περικατᾶξαι D.] περικατάξαι τύπτοντ' ἐχρῆν] τύπτοντα χρῆν BCΔ Voss. αὐταῖς ex schol.] αὐτάς 358. χαμᾶζ' om. R Aug. 360. Δί' ἤδη τάς] δία τὰς R Aug. 362. ΧΟ. ΓΥ.] στρα. R hic et infra. στᾶσ' Brunckius] καὶ στᾶσ' 364. θενὼν D.] θένων σου 'κκοκκιῶ τὸ γῆρας Reisigius] ἐκκοκκιῶ τὸ γῆράς σου 365. ἅπτου R Aug. ἅψαι ceteri. 366. κονδύλοις] δακτύλοις R Aug.

367. πλεύμονας] πνεύμονας R Aug. 369. ὧδι R Aug. οὕτω ceteri. Euripidis versus fuisse potest οὐδὲν γὰρ ὧδε θρέμμ' ἀναιδὲς ὡς γυνή. 372. δαὶ R. δὲ alii. δὲ δὴ Δ. 377. γ' addidit Bentleius. 380. ἡλιάξει Buttmannus] ἡλιάξεις. ἡλιάζεις Δ. ἡλιάζει Cobetus. 384. ἂν βλαστάνῃς Brunckius] ἀναβλαστάνῃς 389. Ἀδωνιασμὸς editio Caninii] ἀδωνισμὸς 391. ἔλεγε Meinekius] ἔλεγεν 398. ἀκολαστάσματα (collato gramm. in Bekk. Anecd. p. 367, 20. ubi ἀκολαστάματα) Dobraeus] ἀκόλαστ' ᾄσματα 402. σείειν πάρεστιν] πάρεστι σείειν Brunckius. 408. ἐπεσκεύασας] ἐσκεύασας R Aug.

ἕτερος δέ τις πρὸς σκυτοτόμον ταδὶ λέγει
νεανίαν καὶ πέος ἔχοντ᾽ οὐ παιδικόν
"ὦ σκυτοτόμε μου τῆς γυναικὸς τοῦ ποδὸς
τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγόν,
ἅθ᾽ ἁπαλὸν ὄν· τοῦτ᾽ οὖν σὺ τῆς μεσημβρίας
ἐλθὼν χάλασον, ὅπως ἂν εὐρυτέρως ἔχῃ."
τοιαῦτ᾽ ἀπήντηκ᾽ ἐς τοιαυτὶ πράγματα,
ὅτε γ᾽ ὢν ἐγὼ πρόβουλος, ἐκπορίσας ὅπως
κωπῆς ἔσονται, τἀργυρίου νυνὶ δέον,
ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλημαι τῶν πυλῶν.
ἀλλ᾽ οὐδὲν ἔργον ἑστάναι. φέρε τοὺς μοχλούς,
ὅπως ἂν αὐτὰς τῆς ὕβρεως ἐγὼ σχέθω.
τί κέχηνας, ὦ δύστηνε; ποῖ δ᾽ αὖ σὺ βλέπεις,
οὐδὲν ποιῶν ἀλλ᾽ ἢ καπηλεῖον σκοπῶν;
οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας
ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσετ᾽; ἐνθενδὶ δ᾽ ἐγὼ
ξυνεκμοχλεύσω. ΛΥ. μηδὲν ἐκμοχλεύετε·
ἐξέρχομαι γὰρ αὐτομάτη. τί δεῖ μοχλῶν;
οὐ γὰρ μοχλῶν δεῖ μᾶλλον ἢ νοῦ καὶ φρενῶν.
ΠΡ. ἄληθες, ὦ μιαρὰ σύ; ποῦ 'σθ᾽ ὁ τοξότης;
ξυλλάμβαν᾽ αὐτὴν κὠπίσω τὼ χεῖρε δεῖ.
ΛΥ. εἴ τἄρα νὴ τὴν Ἄρτεμιν τὴν χεῖρά μοι
ἄκραν προσοίσει, δημόσιος ὢν κλαύσεται.
ΠΡ. ἔδεισας, οὗτος; οὐ ξυναρπάσει μέσην
καὶ σὺ μετὰ τούτου κἀνύσαντε δήσετον;

ΓΥΝΗ Α.

εἴ τἄρα νὴ τὴν Πάνδροσον ταύτῃ μόνον
τὴν χεῖρ᾽ ἐπιβαλεῖς, ἐπιχεσεῖ πατούμενος.
ΠΡ. ἰδού γ᾽ ἐπιχεσεῖ. ποῦ 'στιν ἕτερος τοξότης;
ταύτην προτέραν ξύνδησον, ὁτιὴ καὶ λαλεῖ.
ΓΥ. Β. εἴ τἄρα νὴ τὴν Φωσφόρον τὴν χεῖρ᾽ ἄκραν
ταύτῃ προσοίσεις, κύαθον αἰτήσεις τάχα.
ΠΡ. τουτὶ τί ἦν; ποῦ τοξότης; ταύτης ἔχου.
παύσω τιν᾽ ὑμῶν τῆσδ᾽ ἐγὼ τῆς ἐξόδου.
ΓΥ. Γ. εἴ τἄρα νὴ τὴν Ταυροπόλον ταύτῃ πρόσει,
ἐκκοκκιῶ σου τὰς στενοκωκύτους τρίχας.
ΠΡ. οἴμοι κακοδαίμων· ἐπιλέλοιφ᾽ ὁ τοξότης.
ἀτὰρ οὐ γυναικῶν οὐδέποθ᾽ ἔσθ᾽ ἡττητέα
ἡμῖν· ὁμόσε χωρῶμεν αὐταῖς, ὦ Σκύθαι,
ξυνταξάμενοι. ΛΥ. νὴ τὼ θεὼ γνώσεσθ᾽ ἄρα
ὅτι καὶ παρ᾽ ἡμῖν εἰσι τέτταρες λόχοι
μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων.
ΠΡ. ἀποστρέφετε τὰς χεῖρας αὐτῶν, ὦ Σκύθαι.
ΛΥ. ὦ ξύμμαχοι γυναῖκες, ἐκθεῖτ᾽ ἔνδοθεν,
ὦ σπερμαγοραιολεκιθολαχανοπώλιδες,
ὦ σκοροδοπανδοκευτριαρτοπώλιδες,
οὐχ ἕλξετ᾽, οὐ παιήσετ᾽, οὐκ ἀράξετε;
οὐ λοιδορήσετ᾽, οὐκ ἀναισχυντήσετε;
παύεσθ᾽, ἐπαναχωρεῖτε, μὴ σκυλεύετε.
ΠΡ. οἴμ᾽ ὡς κακῶς πέπραγέ μου τὸ τοξικόν.
ΛΥ. ἀλλὰ τί γὰρ ᾤου; πότερον ἐπὶ δούλας τινὰς
ἥκειν ἐνόμισας, ἢ γυναιξὶν οὐκ οἴει
χολὴν ἐνεῖναι; ΠΡ. νὴ τὸν Ἀπόλλω καὶ μάλα
πολλήν γ᾽, ἐάνπερ πλησίον κάπηλος ᾖ. [γῆς,
ΧΟ. ΓΕ. ὦ πόλλ᾽ ἀναλώσας ἔπη πρόβουλε τῆσδε τῆς
τί τοῖσδε σαυτὸν ἐς λόγον τοῖς θηρίοις ξυνάπτεις;
οὐκ οἶσθα λουτρὸν οἷον αἵδ᾽ ἡμᾶς ἔλουσαν ἄρτι,
ἐν τοῖσιν ἱματιδίοις καὶ ταῦτ᾽ ἄνευ κονίας;
ΧΟ. ΓΥ. ἀλλ᾽, ὦ μέλ᾽, οὐ χρὴ προσφέρειν τοῖς πλησίοι-
σιν εἰκῆ
τὴν χεῖρ᾽· ἐὰν δὲ τοῦτο δρᾷς, κυλοιδιᾶν ἀνάγκη.
ἐπεὶ θέλω 'γὼ σωφρόνως ὥσπερ κόρη καθῆσθαι,
λυποῦσα μηδέν᾽ ἐνθαδί, κινοῦσα μηδὲ κάρφος,
ἢν μή τις ὥσπερ σφηκιὰν βλίττῃ με κἀρεθίζῃ.
ΧΟ. ΓΕ. ὦ Ζεῦ, τί ποτε χρησόμεθα τοῖσδε τοῖς κνωδά-
οὐ γὰρ ἔτ᾽ ἀνεκτέα τάδ᾽, ἀλλὰ βασανιστέον [λοις;
τόδε σοι τὸ πάθος μετ᾽ ἐμοῦ
ὅ τι βουλόμεναί ποτε τὴν
Κραναὰν κατέλαβον,
ἐφ᾽ ὅ τι τε μεγαλόπετρον, ἄβατον ἀκρόπολιν,
ἱερὸν τέμενος.
ἀλλ᾽ ἀνερώτα καὶ μὴ πείθου καὶ πρόσφερε πάν-
τας ἐλέγχους. [μεθέντας.
ὡς αἰσχρὸν ἀκωδώνιστον ἐᾶν τὸ τοιοῦτον πρᾶγμα
ΠΡ. καὶ μὴν αὐτῶν τοῦτ᾽ ἐπιθυμῶ νὴ τὸν Δία πρῶτα
πυθέσθαι, [μοχλοῖσιν.
ὅ τι βουλόμεναι τὴν πόλιν ἡμῶν ἀπεκλῄσατε τοῖσι
ΛΥ. ἵνα τἀργύριον σῶν παρέχοιμεν καὶ μὴ πολεμοῖτε
δι᾽ αὐτό.
ΠΡ. διὰ τἀργύριον πολεμοῦμεν γάρ; ΛΥ. καὶ τἄλλα γε
πάντ᾽ ἐκυκήθη. [ἐπέχοντες.
ἵνα γὰρ Πείσανδρος ἔχοι κλέπτειν χοἰ ταῖς ἀρχαῖς
ἀεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων. οἱ δ᾽ οὖν τοῦδ᾽ οὕ-
νεκα δρώντων [καθέλωσιν.
ὅ τι βούλονται· τὸ γὰρ ἀργύριον τοῦτ᾽ οὐκέτι μὴ
ΠΡ. ἀλλὰ τί δράσεις; ΛΥ. τοῦτό μ᾽ ἐρωτᾷς; ἡμεῖς τα-
μιεύσομεν αὐτό.
ΠΡ. ὑμεῖς ταμιεύσετε τἀργύριον; ΛΥ. τί δὲ δεινὸν
τοῦτο νομίζεις; [ὑμῖν;
οὐ καὶ τἄνδον χρήματα πάντως ἡμεῖς ταμιεύομεν
ΠΡ. ἀλλ᾽ οὐ ταυτόν. ΛΥ. πῶς οὐ ταυτόν; ΠΡ. πολε-
μητέον ἔστ᾽ ἀπὸ τούτου.
ΛΥ. ἀλλ᾽ οὐδὲν δεῖ πρῶτον πολεμεῖν. ΠΡ. πῶς γὰρ
σωθησόμεθ᾽ ἄλλως;
ΛΥ. ἡμεῖς ὑμᾶς σώσομεν. ΠΡ. ὑμεῖς; ΛΥ. ἡμεῖς μέν-
τοι. ΠΡ. σχέτλιόν γε. [ΛΥ. ἀγανακτεῖς·
ΛΥ. ὡς σωθήσει, κἂν μὴ βούλῃ. ΠΡ. δεινόν γε λέγεις.
ἀλλὰ ποιητέα ταῦτ᾽ ἐστὶν ὅμως. ΠΡ. νὴ τὴν Δή-
μητρ᾽ ἄδικόν γε. [οὕνεκα καὶ πολὺ μᾶλλον.
ΛΥ. σωστέον, ὦ τᾶν. ΠΡ. κεἰ μὴ δέομαι; ΛΥ. τοῦδ᾽
ΠΡ. ὑμῖν δὲ πόθεν περὶ τοῦ πολέμου τῆς τ᾽ εἰρήνης
ἐμέλησεν; [ΛΥ. ἀκροῶ δή,
ΛΥ. ἡμεῖς φράσομεν. ΠΡ. λέγε δὴ ταχέως, ἵνα μὴ κλάῃς.
καὶ τὰς χεῖρας πειρῶ κατέχειν. ΠΡ. ἀλλ᾽ οὐ δύνα-
μαι· χαλεπὸν γὰρ
ὑπὸ τῆς ὀργῆς αὐτὰς ἴσχειν.

ΓΥΝΗ.

κλαύσει τοίνυν πολὺ μᾶλλον.

476—483. = 541—548.

---

416. μου τῆς Meinekius] τῆς μου τοῦ ποδὸς] τοὺς πόδας R Aug. 417. Post δακτυλίδιον una vel duae syllabae exciderunt. Fort. σφόδρα πιέζει 421. ὅτε γ᾽] ὅτ᾽ Meinekius. 423. ἀποκέκλημαι D.] ἀποκέκλισμαι R. ἀποκέκλεισμαι vel ἀποκέκλειμαι ceteri. τῶν πυλῶν] ταῖς πύλαις Hamakerus. 426. δ᾽ αὖ] δὲ BCΔ Voss. 429. ἐνθενδὶ δ᾽ B. ἐνθένδε γ᾽ R. ἐνθένδε δ᾽ alii. ἐντεῦθεν δ᾽ vel ἐνθαδὶ δ᾽ Bentleius.
439. 447. Στρα. praescriptum in libris, et v. 443. ΛΥ., ubi ed. Iunt. pariter Στρα. Correxi praeeunte Do-
πτ ρετ
braeo. 455. ΠΡ.] υρ R. ὑπη Aug. ὑπηρέτης Iunt.
459. οὐχ ἕλξετ᾽] οὐκ ἐξέλκετ᾽ R Aug. ἀράξετε Wakefieldus] ἀρήξετε 465. νὴ] μὰ R Aug.

467. τῆς addidit Kusterus. 476. τοῖς Hermannus] τοῖσιν 477. ἔτ᾽ Δ Voss. ἔστ᾽ ceteri. ἀνεκτέα Dobraeus] ἀνεκτὰ 484. πείθου] πιθοῦ R Aug. 486. αὐτῶν] πάντων Hamakerus. 487. ἀπεκλῄσατε D.] ἀπεκλείσατε τοῖσι μοχλοῖσιν editio Lugd. Bat. a. 1624.] τοῖς μοχλοῖς 488. παρέχοιμεν — πολεμοῖτε] Fort. παρέχωμεν (sic Frobenius) — πολεμῆτε 494. δὲ addidit Bentleius. 499. γε addidit Brunckius. 501. καὶ om. R Aug. 505. ΓΥΝΗ] ΛΥ. Alius haec verba esse mulieris intellexit Bentleius et apparet ex verbis proximis Probuli.

ΠΡ. τοῦτο μέν, ὦ γραῦ, σαυτῇ 'κρωξας· σὺ δέ μοι
λέγε. ΛΥ. ταῦτα ποιήσω
ἡμεῖς τὸν μὲν πρότερον πόλεμον καὶ χρόνον ἠνε-
σχόμεθ' ὑμῶν [ἐποιεῖτε.
ὑπὸ σωφροσύνης τῆς ἡμετέρας τῶν ἀνδρῶν ἅττ'
οὐ γὰρ γρύζειν εἰᾶθ' ἡμᾶς. κᾆτ' οὐκ ἠρέσκετέ γ'
ἡμᾶς. [ἂν οὖσαι
ἀλλ' ᾐσθανόμεσθα καλῶς ὑμῶν, καὶ πολλάκις ἔνδον
ἠκούσαμεν ἄν τι κακῶς ὑμᾶς βουλευσαμένους μέγα
πρᾶγμα· [λάσασαι
εἶτ' ἀλγοῦσαι τἄνδοθεν ὑμᾶς ἐπανηρόμεθ' ἂν γε-
"τί βεβούλευται περὶ τῶν σπονδῶν ἐν τῇ στήλῃ
παραγράψαι [δ' ὃς ἂν ἀνὴρ
ἐν τῷ δήμῳ τήμερον ὑμῖν;" "τί δέ σοι ταῦτ';" ἢ
"οὐ σιγήσει;" κἀγὼ 'σίγων. ΓΥ. Α. ἀλλ' οὐκ ἂν
ἐγώ ποτ' ἐσίγων. [ἔνδον ἐσίγων.
ΠΡ. κἂν ᾤμωζές γ', εἰ μὴ 'σίγας. ΛΥ. τοιγὰρ ἔγωγ'
κἄπειθ' ἕτερόν τι πονηρότερον βούλευμ' ἐπεπύ-
σμεθ' ἂν ὑμῶν· [ὧδ' ἀνοήτως;"
εἶτ' ἠρόμεθ' ἂν "πῶς ταῦτ', ὦνερ, διαπράττεσθ'
ὁ δέ μ' εὐθὺς ὑποβλέψας ἂν ἔφασκ', εἰ μὴ τὸν στή-
μονα νήσω, [δρεσσι μελήσει.
ὀτοτύξεσθαι μακρὰ τὴν κεφαλήν· πόλεμος δ' ἄν-
ΠΡ. ὀρθῶς γε λέγων νὴ Δί' ἐκεῖνος. ΛΥ. πῶς ὀρθῶς,
ὦ κακόδαιμον,
εἰ μηδὲ κακῶς βουλευομένοις ἐξῆν ὑμῖν ὑποθέσθαι;
ὅτε δὴ δ' ὑμῶν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς φανερῶς ἠκούομεν
ἤδη [εἶφ' ἕτερός τις·
"οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐν τῇ χώρᾳ;" "μὰ Δί' οὐ δῆτ'"
μετὰ ταῦθ' ἡμῖν εὐθὺς ἔδοξεν σῶσαι τὴν Ἑλλάδα
κοινῇ [ἀναμεῖναι;
ταῖσι γυναιξὶ ξυλλεχθείσαις. ποῖ γὰρ καὶ χρῆν
ἢν οὖν ἡμῶν χρηστὰ λεγουσῶν ἐθελήσητ' ἀντα-
κροᾶσθαι [ὑμᾶς.
κἀντισιωπᾶν ὥσπερ χἠμεῖς, ἐπανορθώσαιμεν ἂν
ΠΡ. ὑμεῖς ἡμᾶς; δεινόν γε λέγεις κοὐ τλητὸν ἔμοιγε.
ΛΥ. σιώπα. [λυμμα φορούσῃ
ΠΡ. σοί γ', ὦ κατάρατε, σιωπῶ 'γώ, καὶ ταῦτα κά-
περὶ τὴν κεφαλήν; μή νυν ζῴην. ΛΥ. ἀλλ' εἰ
τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι,
παρ' ἐμοῦ τουτὶ τὸ κάλυμμα λαβὼν
ἔχε καὶ περίθου περὶ τὴν κεφαλήν,
κᾆτα σιώπα,
καὶ τουτονγὶ τὸν καλαθίσκον,
κᾆτα ξαίνειν ξυζωσάμενος,
κυάμους τρώγων·
πόλεμος δὲ γυναιξὶ μελήσει. [ὅπως ἂν
ΧΟ. ΓΥ. ἀπαίρετ', ὦ γυναῖκες, ἀπὸ τῶν καλπίδων,
ἐν τῷ μέρει χἠμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμεν.
ἐγὼ γὰρ οὔποτε κάμοιμ' ἂν ὀρχουμένη,
οὐδὲ γόνατ' ἂν κόπος ἕλοι με καματηρὸς ἄν.
ἐθέλω δ' ἐπὶ πᾶν ἰέναι
μετὰ τῶνδ' ἀρετῆς ἕνεχ' αἷς
ἔνι φύσις, ἔνι χάρις,
ἔνι θράσος, ἔνι δὲ τὸ σοφόν, ἔνι φιλόπολις
ἀρετὴ φρόνιμος.
ἀλλ', ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτη καὶ μητριδίων ἀκαλη-
φῶν, [θεῖτε.
χωρεῖτ' ὀργῇ καὶ μὴ τέγγεσθ'· ἔτι γὰρ νῦν οὔρια
ΛΥ. ἀλλ' ἤνπερ ὅ τε γλυκύθυμος Ἔρως χἠ Κυπρογένει'
Ἀφροδίτη [καταπνεύσῃ,
ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν
κᾆτ' ἐνστάξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ
ῥοπαλισμούς, [σθαι.
οἶμαί ποτε Λυσιμάχας ἡμᾶς ἐν τοῖς Ἕλλησι καλεῖ-
ΠΡ. τί ποιησάσας; ΛΥ. ἢν παύσωμεν πρώτιστον μὲν
ξὺν ὅπλοισιν [φίαν Ἀφροδίτην.
ἀγοράζοντας καὶ μαινομένους. ΓΥ. νὴ τὴν Πα-
ΛΥ. νῦν μὲν γὰρ δὴ κἀν ταῖσι χύτραις κἀν τοῖς λαχά-
νοισιν ὁμοίως [Κορύβαντες.
περιέρχονται κατὰ τὴν ἀγορὰν ξὺν ὅπλοις, ὥσπερ
ΠΡ. νὴ Δία· χρὴ γὰρ τοὺς ἀνδρείους. ΛΥ. καὶ μὴν τό
γε πρᾶγμα γέλοιον, [ῥακίνους.
ὅταν ἀσπίδ' ἔχων καὶ Γοργόνα τις κᾆτ' ὠνῆται κο-
ΓΥ. νὴ Δί' ἐγὼ γοῦν ἄνδρα κομήτην φυλαρχοῦντ' εἶδον
ἐφ' ἵππου [γραός·
ἐς τὸν χαλκοῦν ἐμβαλλόμενον πῖλον λέκιθον παρὰ
ἕτερος δ' αὖ Θρᾷξ πέλτην σείων κἀκόντιον, ὥσπερ
ὁ Τηρεύς, [τέπινεν.
ἐδεδίσκετο τὴν ἰσχαδόπωλιν καὶ τὰς δρυπετεῖς κα-
ΠΡ. πῶς οὖν ὑμεῖς δυναταὶ παῦσαι τεταραγμένα πράγ-
ματα πολλὰ [ΠΡ. πῶς; ἀπόδειξον.
ἐν ταῖς χώραις καὶ διαλῦσαι; ΛΥ. φαύλως πάνυ.
ΛΥ. ὥσπερ κλωστῆρ', ὅταν ἡμῖν ᾖ τεταραγμένος, ὧδε
λαβοῦσαι, [δ' ἐκεῖσε,
ὑπενεγκοῦσαι τοῖσιν ἀτράκτοις τὸ μὲν ἐνταυθί, τὸ
οὕτως καὶ τὸν πόλεμον τοῦτον διαλύσομεν, ἤν τις
ἐάσῃ, [δ' ἐκεῖσε.
διενεγκοῦσαι διὰ πρεσβειῶν τὸ μὲν ἐνταυθί, τὸ
ΠΡ. ἐξ ἐρίων δὴ καὶ κλωστήρων καὶ ἀτράκτων πράγ-
ματα δεινὰ

---

506. 'κρωξας Meinekius] κρώξαις 507. καὶ χρόνον ἠνεσχόμεθ' ὑμῶν Porsonus] καὶ τὸν χρόνον ἠνεσχόμεθα (ἠνειχόμεσθα Voss). Recte Porsonus ὑμῶν addidisse videtur, quod cohaeret cum τῶν ἀνδρῶν, sed verba καὶ τὸν χρόνον interpolatoris esse videntur versum defectum sarcientis. 508. ἅττ' ἐποιεῖτε A. ἅττ' ἂν ποιεῖτε R Aug. ἅττ' ἂν ποιῆτε alii. 509. ἠρέσκετέ γ'] ἠρέσκετ' R. ἠρέσκεθ' Aug. 514. ταῦτ'] τοῦτ' BC. τοῦτο Voss. 515. ΓΥ.] Μυρρίνη, superscripto γυνή, B. μία γυνή C. 516. ᾤμωζες] ᾤμωξας B C Voss. Vat. ἔγωγ' est in ed. Iunt., om. codices. ἔνδον habent codices, om. ed. Iunt. 517. κἄπειθ' addidit D. πονηρότερον] δήπου addunt BΔ. 519. ἂν addidit Porsonus. ἔφασκ' εἰ Porsonus] ἔφασκε κεἰ νήσω] νήσεις BΔ. 524. εἶφ' addidit Dobraeus. 526. ταῖσι Florens Christianus] ταῖς 528. κἀντισιωπᾶν Kusterus] κἀντισιωπᾶθ' ἐπανορθώσαιμεν] ἐπανορθωσαίμεθ' legisse videtur Antiatt. Bekkeri p. 96, 25. qui ἐπανορθώσασθαι ex Thesmophoriazusis affert, de quo dixi ad Fragm. p. 510. ed. Oxon. ἂν om. R Aug. 533. περίθου] περιδοῦ Meinekius. 535. τουτονγὶ Elmsleius] τουτονὶ R Aug. τοῦτον ceteri.

539. ἀπαίρετ' ex schol., qui explicat ἀναχωρήσατε, Brunckius] αἴρεσθ' 540. τι] τε R Aug. 541. ἐγὼ γὰρ οὔποτε] Ante οὔποτε quinque syllabas excidisse versus strophicus docet 476. quibus supplendis non sufficit quod vetus interpolator posuit ἐγὼ γάρ. Prima versus syllaba fortasse ὡς fuit. Recentior interpolator, responsionis antistrophicae ignarus, in BΔ trimetrum fecit ἐγὼ γὰρ οὔποτ' ἂν κάμοιμ' ὀρχουμένη. Proximus quoque versus, ab Hermanno et Bentleio utcunque correctus, interpolatoris manum expertus esse videtur. 542. οὐδὲ] οὔτε BCΔ Voss. γόνατ' ἂν Hermannus] τὰ γόνατα ἕλοι με καματηρὸς ἂν Bentleius] ἑλεῖ (ἕλοι BΔ) μου καματηρός 546. θράσος Voss. δὲ θράσος ceteri. τὸ addidit Hermannus. 549. ἀνδρειοτάτη ex Athenaeo 3. p. 90. et Suida s. v. τήθη] ἀνδρειοτάτων 551. τε addidit Porsonus. 552. ημῶν] ἡμῖν Bentleius. 553. ἐνστάξῃ Hirschigius] ἐντέξῃ 557. κἂν — κἂν Brunckius] καὶ — καὶ 561. ἐφ' ἵππου] ἔφιππον R. ἐφ' ἵππον Aug. ἐφ' ἵππῳ schol. Pluti 427. 563. δ' αὖ Brunckius] δὲ 564. δρυπετεῖς D.] δρυπέπεις CR Aug. δρυπέτεις ceteri. 565. δυναταὶ Elmsleius] δύνασθε (δύνασθαι Voss.) 567 κλωστῆρ' Bentleius] κλωστὴρ

παύσειν οἴεσθ', ὦ ἀνόητοι; ΛΥ. κἂν ὑμῖν γ' εἴ τις
ἐνῆν νοῦς, [ἅπαντα.
ἐκ τῶν ἐρίων τῶν ἡμετέρων ἐπολιτεύεσθ' ἂν
ΠΡ. πῶς δή; φέρ' ἴδω. ΛΥ. πρῶτον μὲν ἐχρῆν, ὥσπερ
πόκου ἐν βαλανείῳ, [κλίνης
ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην, ἐκ τῆς πόλεως ἐπὶ
ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηροὺς καὶ τοὺς τριβόλους
ἀπολέξαι, [λοῦντας ἑαυτοὺς
καὶ τούς γε συνισταμένους τούτους καὶ τοὺς πι-
ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖσι διαξῆναι καὶ τὰς κεφαλὰς ἀποτῖλαι·
εἶτα ξαίνειν ἐς καλαθίσκον κοινὴν εὔνοιαν ἅπαντας,
καταμιγνύντας τούς τε μετοίκους κεἴ τις ξένος ἢ
φίλος ὑμῖν, [μῖξαι·
κεἴ τις ὀφείλει τῷ δημοσίῳ, καὶ τούτους ἐγκατα-
καὶ νὴ Δία τάς γε πόλεις, ὁπόσαι τῆς γῆς τῆσδ'
εἰσὶν ἄποικοι, [κεῖται
διαγιγνώσκειν ὅτι ταῦθ' ἡμῖν ὥσπερ τὰ κατάγματα
χωρὶς ἕκαστον· κᾆτ' ἀπὸ τούτων πάντων τὸ κά-
ταγμα λαβόντας [ποιῆσαι
δεῦρο ξυνάγειν καὶ ξυναθροίζειν εἰς ἕν, κἄπειτα
τολύπην μεγάλην, κᾆτ' ἐκ ταύτης τῷ δήμῳ χλαῖ-
ναν ὑφῆναι.
ΠΡ. οὔκουν δεινὸν ταυτὶ ταύτας ῥαβδίζειν καὶ τολυ-
πεύειν,' [ὦ παγκατάρατε,
αἷς οὐδὲ μετῆν πάνυ τοῦ πολέμου; ΛΥ. καὶ μήν,
πλεῖν ἠὲ διπλοῦν αὐτὸν φέρομεν. πρώτιστον μέν
γε τεκοῦσαι [σικακήσῃς.
κἀκπέμψασαι παῖδας ὁπλίτας. ΠΡ. σῖγα, μὴ μνη-
ΛΥ. εἶθ' ἡνίκ' ἐχρῆν εὐφρανθῆναι καὶ τῆς ἥβης ἀπο-
λαῦσαι, [μὲν ἐᾶτε,
μονοκοιτοῦμεν διὰ τὰς στρατιάς. καὶ θἠμέτερον
περὶ τῶν δὲ κορῶν ἐν τοῖς θαλάμοις γηρασκουσῶν
ἀνιῶμαι. [οὐκ εἶπας ὅμοιον.
ΠΡ. οὔκουν χἄνδρες γηράσκουσιν; ΛΥ. μὰ Δί', ἀλλ'
ὁ μὲν ἥκων γάρ, κἂν ᾖ πολιός, ταχὺ παῖδα κόρην
γεγάμηκεν· ['πιλάβηται,
τῆς δὲ γυναικὸς σμικρὸς ὁ καιρός, κἂν τούτου μὴ
οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην, ὀττευομένη δὲ κάθηται.
ΠΡ. ἀλλ' ὅστις ἔτι στῦσαι δυνατὸς
ΛΥ. σὺ δὲ δὴ τί παθὼν οὐκ ἀποθνήσκεις;
χοιρίον ἔσται· σορὸν ὠνήσει·
μελιτοῦτταν ἐγὼ καὶ δὴ μάξω.
λαβὲ ταυτὶ καὶ στεφάνωσαι.
ΓΥ. Α. καὶ ταυτασὶ δέξαι παρ' ἐμοῦ.
ΓΥ. Β. καὶ τουτονγὶ λαβὲ τὸν στέφανον.
ΛΥ. τοῦ δεῖ; τί ποθεῖς; χώρει 'ς τὴν ναῦν·
ὁ Χάρων σε καλεῖ,
σὺ δὲ κωλύεις ἀνάγεσθαι.
ΠΡ. εἶτ' οὐχὶ ταῦτα δεινὰ πάσχειν ἔστ' ἐμέ;
νὴ τὸν Δί' ἀλλὰ τοῖς προβούλοις ἄντικρυς
ἐμαυτὸν ἐπιδείξω βαδίζων ὡς ἔχω.
ΛΥ. μῶν ἐγκαλεῖς ὅτι οὐχὶ προυθέμεσθά σε;
ἀλλ' ἐς τρίτην γοῦν ἡμέραν σοὶ πρῴ πάνυ
ἥξει παρ' ἡμῶν τὰ τρίτ' ἐπεσκευασμένα.
ΧΟ. ΓΕ. οὐκέτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος·
ἀλλ' ἐπαποδυώμεθ', ἄνδρες, τουτῳὶ τῷ πράγματι.
ἤδη γὰρ ὄζειν ταδὶ πλειόνων καὶ μειζόνων
πραγμάτων μοι δοκεῖ,
καὶ μάλιστ' ὀσφραίνομαι τῆς Ἱππίου τυραννίδος·
καὶ πάνυ δέδοικα μὴ τῶν Λακώνων τινὲς
δεῦρο συνεληλυθότες ἄνδρες ἐς Κλεισθένους
τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλῳ
καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν τόν τε μισθόν,
ἔνθεν ἔζων ἐγώ.
δεινὰ γάρ τοι τάσδε γ' ἤδη τοὺς πολίτας νουθετεῖν,
καὶ λαλεῖν γυναῖκας οὔσας ἀσπίδος χαλκῆς πέρι,
καὶ διαλλάττειν πρὸς ἡμᾶς ἀνδράσιν Λακωνικοῖς,
οἷσι πιστὸν οὐδὲν εἰ μή περ λύκῳ κεχηνότι.
ἀλλὰ ταῦθ' ὕφηναν ἡμῖν, ἄνδρες, ἐπὶ τυραννίδι.
ἀλλ' ἐμοῦ μὲν οὐ τυραννεύσουσ', ἐπεὶ φυλάξομαι,
καὶ φορήσω τὸ ξίφος τὸ λοιπὸν ἐν μύρτου κλαδί,
ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι,
ὧδέ θ' ἑστήξω παρ' αὐτόν· αὐτὸ γάρ μοι γίγνεται
τῆς θεοῖς ἐχθρᾶς πατάξαι τῆσδε γραὸς τὴν γνάθον.
ΧΟ. ΓΥ. οὐκ ἄρ' εἰσιόντα σ' οἴκαδ' ἡ τεκοῦσα γνώσεται.
ἀλλὰ θώμεσθ', ὦ φίλαι γρᾶες, ταδὶ πρῶτον χαμαί.
ἡμεῖς γάρ, ὦ πάντες ἀστοί, λόγων κατάρχομεν
τῇ πόλει χρησίμων·
εἰκότως, ἐπεὶ χλιδῶσαν ἀγλαῶς ἔθρεψέ με.
ἑπτὰ μὲν ἔτη γεγῶσ' εὐθὺς ἠρρηφόρουν·
εἶτ' ἀλετρὶς ἢ δεκέτις οὖσα τἀρχηγέτι·
κᾆτ' ἔχουσα τὸν κροκωτὸν ἄρκτος ἢ Βραυρωνίοις·
κἀκανηφόρουν ποτ' οὖσα παῖς καλὴ 'χουσ'
ἰσχάδων ὁρμαθόν·
ἆρα προυφείλω τι χρηστὸν τῇ πόλει παραινέσαι;
εἰ δ' ἐγὼ γυνὴ πέφυκα, τοῦτο μὴ φθονεῖτέ μοι,
ἢν ἀμείνω γ' εἰσενέγκω τῶν παρόντων πραγμά-
των. [ρω,
τοὐράνου γάρ μοι μέτεστι· καὶ γὰρ ἄνδρας ἐσφέ-
τοῖς δὲ δυστήνοις γέρουσιν οὐ μέτεσθ' ὑμῖν, ἐπεὶ
τὸν ἔρανον τὸν γενόμενον παππῷον ἐκ τῶν Μη-
δικῶν
εἶτ' ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεσφέρετε τὰς ἐσφοράς,
ἀλλ' ὑφ' ὑμῶν διαλυθῆναι προσέτι κινδυνεύομεν.
ἆρα γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν; εἰ δὲ λυπήσεις τί με,
τῷδε τἀψήκτῳ πατάξω 'γὼ κοθόρνῳ τὴν γνάθον.
ΧΟ. ΓΕ. ταῦτ' οὖν οὐχ ὕβρις τὰ πράγματ' ἐστὶ
πολλή; κἀπιδώσειν μοι δοκεῖ τὸ χρῆμα μᾶλλον.
ἀλλ' ἀμυντέον τὸ πρᾶγμ' ὅστις γ' ἐνόρχης ἔστ' ἀνήρ.
ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐκδυώμεθ', ὡς τὸν ἄνδρα δεῖ
ἀνδρὸς ὄζειν εὐθύς, ἀλλ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει.

614—635. = 636—657.

658—681. = 682—705.

---

574. πόκου Kusterus] πόκον 577. πιλοῦντας] θλίβοντας R Aug.: quo scholiasta illud explicat.
583. τὰ om. R Aug. 588. παγκατάρατε] λακκατάρατε (debebat λακατάρατε) Bentleius, quod adiectivum annotavit Photius p. 203, 5. λακατάρατοι (codex λακκατάρατοι) per οἱ ἄγαν καταρατοὶ interpretatus.
589. ἠὲ D.] ἦγε: de qua corruptela dixi in annot. ad Harpocrat. vol. 1. p. 61. ed. Oxon. 591. ἡνίκ' ἐχρῆν D.] ἡνίκα χρῆν 592. θἠμέτερον Berglerus] κάθ' ἡμέτερον R Aug. κᾆθ' ἡμέτερον ceteri. 594. χἄνδρες Reisigius] γ' ἄνδρες R Aug. κἄνδρες ceteri. ἥκων γάρ] γὰρ ἥκων R Aug. 598. ἔτι — παθὼν Floreus Christianus] ἔστι — μαθὼν 600. χοιρίον ἔσται Elmsleius] χωρίον ἐστὶ 601. μελιτοῦτταν Bentleius] μελιττοῦταν 604. τουτονγὶ Elmsleius] τουτονὶ 606. δεῖ Bentleius] δέει vel δέῃ χώρει 'ς] χώρει εἰς libri.

612. σοὶ om. R Aug. 613. ἐπεσκευασμένα] ἐσκευασμένα R Aug. 615. ἄνδρες] ὦνδρες Meinekius. ἄνθρωποι R Aug. 616. πλειόνων καὶ μειζόνων] μειζόνων καὶ πλειόνων BCΔ Voss. 629. οὐδὲν πιστὸν] πιστὸν οὐδὲν R Aug. 634. αὐτὸ Scaliger] αὐτὸς
636. οὐκ ἄρ' Dobraeus] οὐ γὰρ εἰσιόντα σ' (quod legit scholiasta) Bentleius] εἰσιόντας 644. οὖσα τἀρχηγέτι Bentleius] οὖσά τ' ἀρχηγέτι 645. κᾆτ' ἔχουσα Bentleius] καταχέουσα R Aug. κατέχουσα ceteri. 646. 'χουσ' D.] ἔχουσ' 652. γενόμενον Geelius Mnemos. 2. p. 109.] λεγόμενον 657. τῷδε τἀψήκτῳ — 'γὼ Cobetus] τῷδέ γ' (τῷδέ σ' Dobraeus) ἀψήκτῳ — τῷ

ἀλλ' ἄγετε, λευκόποδες, οἵπερ ἐπὶ Λειψύδριον ἤλ-
θομεν, ὅτ' ἦμεν ἔτι,
νῦν δεῖ νῦν ἀνηβῆσαι πάλιν κἀναπτερῶσαι
πᾶν τὸ σῶμα κἀποσείσασθαι τὸ γῆρας τόδε.
εἰ γὰρ ἐνδώσει τις ἡμῶν ταῖσδε κἂν σμικρὰν λαβήν,
οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὗται λιπαροῦς χειρουργίας,
ἀλλὰ καὶ ναῦς τεκτανοῦνται, κἀπιχειρήσουσ' ἔτι
ναυμαχεῖν καὶ πλεῖν ἐφ' ἡμᾶς, ὥσπερ Ἀρτεμισία.
ἢν δ' ἐφ' ἱππικὴν τράπωνται, διαγράφω τοὺς ἱπ
πέας.
ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή, [πει,
κοὐκ ἂν ἀπολίσθοι τρέχοντος· τὰς Ἀμαζόνας σκό-
ἂς Μίκων ἔγραψ' ἀφ' ἵππων μαχομένας τοῖς ἀν-
δράσιν.
ἀλλὰ τούτων χρῆν ἁπασῶν ἐς τετρημένον ξύλον
ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τουτονὶ τὸν αὐχένα.

ΧΟ. ΓΥ. εἰ νὴ τὼ θεὼ με ζωπυρήσεις,
λύσω τὴν ἐμαυτῆς ὗν ἐγὼ δή, καὶ ποιήσω [νον.
τήμερον τοὺς δημότας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτούμε-
ἀλλὰ χἠμεῖς, ὦ γυναῖκες, θᾶττον ἐκδυώμεθα,
ὡς ἂν ὄζωμεν γυναικῶν αὐτοδὰξ ὠργισμένων.
νῦν πρὸς ἔμ' ἴτω τις, ἵνα μή ποτε φάγῃ σκόροδα,
μηδὲ κυάμους μέλανας.
ὡς εἰ καὶ μόνον κακῶς μ' ἐρεῖς, ὑπερχολῶ γάρ,
ἀετὸν τίκτοντα κάνθαρός σε μαιεύσομαι.
οὐ γὰρ ὑμῶν φροντίσαιμ' ἄν, ἢν ἐμοὶ ζῇ Λαμπιτὼ
ἥ τε Θηβαία φίλη παῖς εὐγενὴς Ἰσμηνία.
οὐ γὰρ ἔσται δύναμις, οὐδ' ἢν ἑπτάκις σὺ ψηφίσῃ,
ὅστις, ὦ δύστην', ἀπήχθου πᾶσι καὶ τοῖς γείτοσιν.
ὥστε κἀχθὲς θἠκάτῃ ποιοῦσα παιγνίαν ἐγὼ
τοῖσι παισὶ τὴν ἑταίραν 'κάλεσ' ἐκ τῶν γειτόνων,
παῖδα χρηστὴν κἀγαπητὴν ἐκ Βοιωτῶν ἔγχελυν·
οἱ δὲ πέμψειν οὐκ ἔφασκον διὰ τὰ σὰ ψηφίσματα.
κοὐχὶ μὴ παύσεσθε τῶν ψηφισμάτων τούτων,
πρὶν ἂν
τοῦ σκέλους ὑμᾶς λαβών τις ἐκτραχηλίσῃ φέρων.
ἄνασσα πράγους τοῦδε καὶ βουλεύματος,
τί μοι σκυθρωπὸς ἐξελήλυθας δόμων;

ΛΥ. κακῶν γυναικῶν ἔργα καὶ θήλεια φρὴν
ποιεῖ μ' ἀθυμεῖν περιπατεῖν τ' ἄνω κάτω.

ΧΟ. ΓΥ. τί φῄς; τί φῄς;

ΛΥ. ἀληθῆ ἀληθῆ.

ΧΟ. ΓΥ. τί δ' ἐστὶ δεινόν; φράζε ταῖς σαυτῆς φίλαις.

ΛΥ. ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν καὶ σιωπῆσαι βαρύ.

ΧΟ. ΓΥ. μή νύν με κρύψῃς ὅ τι πεπόνθαμεν κακόν.

ΛΥ. βινητιῶμεν, ἡ βράχιστον τοῦ λόγου.

ΧΟ. ΓΥ. ἰὼ Ζεῦ.

ΛΥ. τί Ζῆν' ἀϋτεῖς; ταῦτα δ' οὖν οὕτως ἔχει.
ἐγὼ μὲν οὖν αὐτὰς ἀποσχεῖν οὐκέτι
οἵα τ' ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν· ἀποδιδράσκουσι γάρ.
τὴν μέν γε πρώτην διαλέγουσαν τὴν ὀπὴν
κατέλαβον ᾗ τοῦ Πανός ἐστι ταὐλίον,
τὴν δ' ἐκ τροχιλίας αὖ κατειλυσπωμένην,
τὴν δ' αὐτομολοῦσαν, τὴν δ' ἐπὶ στρούθου μίαν
ἤδη πέτεσθαι διανοουμένην κάτω
εἰς Ὀρσιλόχου χθὲς τῶν τριχῶν κατέσπασα.
πάσας τε προφάσεις ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδε
ἕλκουσιν. ἤδη γοῦν τις αὐτῶν ἔρχεται.
αὕτη σὺ ποῖ θεῖς; ΓΥ. Α. οἴκαδ' ἐλθεῖν βούλομαι.
οἴκοι γάρ ἐστιν ἔριά μοι Μιλήσια
ὑπὸ τῶν σέων κατακαπτόμενα. ΛΥ. ποίων σέων;
οὐκ εἶ πάλιν; ΓΥ. Α. ἀλλ' ἥξω ταχέως, νὴ τὼ θεώ,
ὅσον διαπετάσασ' ἐπὶ τῆς κλίνης μόνον.

ΛΥ. μὴ διαπετάννυ, μηδ' ἀπέλθῃς μηδαμῆ.

ΓΥ. Α. ἀλλ' ἐῶ 'πολέσθαι τἄρι'; ΛΥ. ἢν τούτου δέῃ.

ΓΥ. Β. τάλαιν' ἐγώ, τάλαινα τῆς ἀμοργίδος,
ἣν ἄλοπον οἴκοι καταλέλοιφ'. ΛΥ. αὕτη 'τέρα
ἐπὶ τὴν ἄμοργιν τὴν ἄλοπον ἐξέρχεται.
χώρει πάλιν δεῦρ'. ΓΥ. Β. ἀλλὰ νὴ τὴν Φωσφόρον
ἔγωγ' ἀποδείρασ' αὐτίκα μάλ' ἀνέρχομαι.

ΛΥ. μὴ μἀποδείρῃς. ἢν γὰρ ἄρξῃ τουτουί,
ἑτέρα γυνὴ ταὐτὸν ποιεῖν βουλήσεται.

ΓΥ. Γ. ὦ πότνι' Εἰλείθυι', ἐπίσχες τοῦ τόκου,
ἕως ἂν εἰς ὅσιον μόλω 'γὼ χωρίον.

ΛΥ. τί ταῦτα ληρεῖς; ΓΥ. Γ. αὐτίκα μάλα τέξομαι.

ΛΥ. ἀλλ' οὐκ ἐκύεις σύ γ' ἐχθές. ΓΥ. Γ. ἀλλὰ τήμερον.
ἀλλ' οἴκαδέ μ' ὡς τὴν μαῖαν, ὦ Λυσιστράτη,
ἀπόπεμψον ὡς τάχιστα. ΛΥ. τίνα λόγον λέγεις;
τί τοῦτ' ἔχεις τὸ σκληρόν; ΓΥ. Γ. ἄρρεν παιδίον.

ΛΥ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐ σύ γ', ἀλλ' ἢ χαλκίον
ἔχειν τι φαίνει κοῖλον· εἴσομαι δ' ἐγώ.
ὦ καταγέλαστ', ἔχουσα τὴν ἱερὰν κυνῆν
κυεῖν ἔφασκες; ΓΥ. Γ. καὶ κυῶ γε νὴ Δία.

ΛΥ. τί δῆτα ταύτην εἶχες; ΓΥ. Γ. ἵνα μ' εἰ καταλάβοι
ὁ τόκος ἔτ' ἐν πόλει, τέκοιμ' ἐς τὴν κυνῆν
ἐσβᾶσα ταύτην, ὥσπερ αἱ περιστεραί.

ΛΥ. τί λέγεις; προφασίζει· περιφανῆ τὰ πράγματα.
οὐ τἀμφιδρόμια τῆς κυνῆς αὐτοῦ μενεῖς;

ΓΥ. Γ. ἀλλ' οὐ δύναμαι 'γωγ' οὐδὲ κοιμᾶσθ' ἐν πόλει,
ἐξ οὗ τὸν ὄφιν εἶδον τὸν οἰκουρόν ποτε.

ΓΥ. Α. ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι
ταῖς ἀγρυπνίαισι κικκαβιζουσῶν ἀεί.

---

664. λευκόποδες Hermannus] λυκόποδες, cum scholiasta et Photio et Suida s. h. v. 673. λιπαροῦς ex schol. Bentleius] λιπαρὰς vel λιπαρᾶς 676. διαγράφω Bentleius] διαγράψω vel διαγράψαι 678. τὰς D.] τὰς δ' 679. ἀφ' Cobetus] ἐφ' 692. μ' addidit Bentleius. 700. θἠκάτῃ D.] τῇ 'κάτῃ 701. τοῖσι] ταῖσι legit scholiasta. 704. παύσεσθε Bentleius] παύσησθε 705. ὑμᾶς λαβών] λαβὼν ὑμᾶς R Aug. λαβών τις ὑμᾶς Bentleius. φέρων] θέλων Suidas s. v. ψηφοφορία: unde θένων (debebat θενών) Bentleius. 706. 707. His versibus in R praescriptum γυνὴ πρὸς λυσιστράτην. Sunt coryphaei verba, eodemque modo intelligendum ΧΟ. ΓΥ. quod v. 710—716. praescriptum est ab Kustero. Nam in ed. Iunt., quacum codices consentire verisimile est, praescriptum ΑΛ. γυ. (i. e. ἄλλη γυνή) 709. ποιεῖ] ποιεῖν R Aug. ἀθυμεῖν Porsonus] ἄθυμον 723. στρούθου D.] στρουθοῦ 725. κατέσπασα] ἀνέσπασα Meinekius. 727. ἕλκουσιν] πλέκουσιν Wakefieldus. ἤδη] ἠδὶ Elmsleius. 728—777. Quae in his versibus Brunckius aliique diversis mulieribus tribuerunt in R Aug. et ed. Iunt. et haud dubie aliis quoque libris, ἄλλη vel γυνή, vel utroque coniuncto ἄλλη γυνή praescriptum habent. Non plures quam tres prodiisse recte iudicare videtur Beerius, qui de hac scena dixit p. 90—92. 730. κατακαπτόμενα Brunckius] κατακοπτόμενα. κατακαμπτόμενος Etym. M. p. 709. extr. (ubi κατακαπτόμενος Sylb.) καταπονούμενον Choerob. in Theodos. p. 453, 1. 731. ἀλλ' ἥξω] ἀνήξω Meinekius. 734. ἀλλ' ἐῶ] ἀλλ' ὦ D.: v. ad Thesm. 176. ἐῶ δ' interpolator in BΔ. 735. ἀμοργίδος] ἀμόργιδος Kusterus. 736 καταλέλοιφ'. — αὕτη 'τέρα D. in ed. Par. a. 1838.] καταλέλοιπ'. — αὖθ' ἡτέρα 739. ἔγωγ'] ἐγὼ δ' R Aug. ἀνέρχομαι Brunckius] ἀπέρχομαι (ἐπέρχομαι C et Vat.) ἐπανέρχομαι Kusterus. 740. μἀποδείρῃς D.] μὴ ἀποδείρῃς vel μὴ 'ποδείρῃς τουτουὶ Bentleius] τούτου σὺ R Aug. τοῦτο σὺ ceteri. τοῦδε σὺ Reisigius. 742. Εἰλείθυι'] εἰλήθυι' R Aug. 745. γ' ἐχθὲς] γε χθὲς R Aug. 749. ἀλλ' ἢ] ἀλλὰ R Aug. 754. ἔτ' om. R Aug. 760. γε delet Bentleius.

761. κικκαβιζουσῶν D. ex Photio p. 164, 20. κικκαβίζειν: τὴν τῶν γλαυκῶν φωνὴν οὕτως καλεῖ Ἀριστο-

ΛΥ. ὦ δαιμόνιαι, παύσασθε τῶν τερατευμάτων.
ποθεῖτ' ἴσως τοὺς ἄνδρας· ἡμᾶς δ' οὐκ οἴει
ποθεῖν ἐκείνους; ἀργαλέας γ' εὖ οἶδ' ὅτι
ἄγουσι νύκτας. ἀλλ' ἀνάσχεσθ', ὦγαθαί,
καὶ προσταλαιπωρήσατ' ἔτ' ὀλίγον χρόνον,
ὡς χρησμὸς ἡμῖν ἐστιν ἐπικρατεῖν, ἐὰν
μὴ στασιάσωμεν· ἔστι δ' ὁ χρησμὸς οὑτοσί.
ΓΥ. Α. λέγ' αὐτὸν ἡμῖν ὅ τι λέγει. ΛΥ. σιγᾶτε δή.
'Αλλ' ὁπόταν πτήξωσι χελιδόνες εἰς ἕνα χῶρον,
τοὺς ἔποπας φεύγουσαι, ἀπόσχωνταί τε φαλήτων,
παῦλα κακῶν ἔσται, τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θήσει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ΓΥ. Α. ἐπάνω κατακεισόμεθ'
ἡμεῖς;
ΛΥ. ἢν δὲ διαστῶσιν καὶ ἀναπτῶνται πτερύγεσσιν
ἐξ ἱεροῦ ναοῖο χελιδόνες, οὐκέτι δόξει
ὄρνεον οὐδ' ὁτιοῦν καταπυγωνέστερον εἶναι.
ΓΥ. Α. σαφής γ' ὁ χρησμὸς νὴ Δί'. ὦ πάντες θεοί,
μή νυν ἀπείπωμεν ταλαιπωρούμεναι,
ἀλλ' εἰσίωμεν. καὶ γὰρ αἰσχρὸν τουτογί,
ὦ φίλταται, τὸν χρησμὸν εἰ προδώσομεν.
ΧΟ. ΓΕ. μῦθον βούλομαι λέξαι τιν' ὑμῖν, ὅν ποτ' ἤκουσ'
αὐτὸς ἔτι παῖς ὤν.
οὕτως ἦν ποτε νέος Μελανίων τις, ὅς
φεύγων γάμον ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν,
κἀν τοῖς ὄρεσιν ᾤκει·
κᾆτ' ἐλαγοθήρει
πλεξάμενος ἄρκυς,
καὶ κύνα τιν' εἶχεν,
κοὐκέτι κατῆλθε πάλιν οἴκαδ' ὑπὸ μίσους.
οὕτω τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη
κεῖνος, ἡμεῖς τ' οὐδὲν ἧττον
τοῦ Μελανίωνος οἱ σώφρονες.

ΓΕΡΩΝ.

βούλομαί σε, γραῦ, κύσαι,
ΓΥ. κρόμμυόν τἄρ' οὐκ ἔδει.
ΓΕ. κἀνατείνας λακτίσαι.
ΓΥ. τὴν λόχμην πολλὴν φορεῖς.
ΓΕ. καὶ Μυρωνίδης γὰρ ἦν
τραχὺς ἐντεῦθεν μελάμπυ-
γός τε τοῖς ἐχθροῖς ἅπασιν,
ὥς δὲ καὶ Φορμίων.
ΧΟ. ΓΥ. κἀγὼ βούλομαι μῦθόν τιν' ὑμῖν ἀντιλέξαι
τῷ Μελανίωνι.
Τίμων ἦν τις ἀΐδρυτος ἀβάτοισιν ἐν
σκώλοισι τὰ πρόσωπα περιειργμένος,
'Ερινύος ἀπορρώξ.
οὗτος ἄρ' ὁ Τίμων
ᾤχεθ' ὑπὸ μίσους
⏓ ⏑ ⏑ ⏑ – –
πολλὰ καταρασάμενος ἀνδράσι πονηροῖς.
οὕτω κεῖνος ὑμῶν ἀντεμίσει
τοὺς πονηροὺς ἄνδρας ἀεί,
ταῖσι δὲ γυναιξὶν ἦν φίλτατος.
ΓΥ. τὴν γνάθον βούλει θένω;
ΓΕ. μηδαμῶς· ἔδεισά γε.
ΓΥ. ἀλλὰ κρούσω τῷ σκέλει;
ΓΕ. τὸν σάκανδρον ἐκφανεῖς.
ΓΥ. ἀλλ' ὅμως ἂν οὐκ ἴδοις
καίπερ οὔσης γραὸς ὄντ' αὐ-
τὸν κομήτην, ἀλλ' ἀπεψι-
λωμένον τῷ λύχνῳ.
ΛΥ. ἰοὺ ἰού, γυναῖκες, ἴτε δεῦρ' ὡς ἐμὲ
ταχέως. ΓΥ. τί δ' ἔστιν; εἰπέ μοι, τίς ἡ βοή;
ΛΥ. ἄνδρ' ἄνδρ' ὁρῶ προσιόντα παραπεπληγμένον,
τοῖς τῆς 'Αφροδίτης ὀργίοις εἰλημμένον.
ὦ πότνια, Κύπρου καὶ Κυθήρων καὶ Πάφου
μεδέουσ', ἴθ' ὀρθὴν ἥνπερ ἔρχει τὴν ὁδόν.
ΓΥ. ποῦ δ' ἐστὶν ὅστις ἐστί; ΛΥ. παρὰ τὸ τῆς Χλόης.
ΓΥ. ὦ νὴ Δί' ἐστὶ δῆτα. τίς κἀστίν ποτε;
ΛΥ. ὁρᾶτε· γιγνώσκει τις ὑμῶν; ΜΥ. νὴ Δία,
ἔγωγε· κἀστὶν οὑμὸς ἀνὴρ Κινησίας.
ΛΥ. σὸν ἔργον ἤδη τοῦτον ὀπτᾶν καὶ στρέφειν,
κἀξηπεροπεύειν, καὶ φιλεῖν καὶ μὴ φιλεῖν,
καὶ πάνθ' ὑπέχειν πλὴν ὧν ξύνοιδεν ἡ κύλιξ.
ΜΥ. ἀμέλει, ποιήσω ταῦτ' ἐγώ. ΛΥ. καὶ μὴν ἐγὼ
ξυνηπεροπεύσω σοὶ παραμένουσ' ἐνθαδί,
καὶ ξυσταθεύσω τοῦτον. ἀλλ' ἀπέλθετε.

ΚΙΝΗΣΙΑΣ.

οἴμοι κακοδαίμων, οἷος ὁ σπασμός μ' ἔχει
χὠ τέτανος ὥσπερ ἐπὶ τροχοῦ στρεβλούμενον.
ΛΥ. τίς οὗτος οὑντὸς τῶν φυλάκων ἑστώς; ΚΙ. ἐγώ.
ΛΥ. ἀνήρ; ΚΙ. ἀνὴρ δῆτ'. ΛΥ. οὐκ ἄπει δῆτ' ἐκποδών;
ΚΙ. σὺ δ' εἶ τίς ἡ 'κβάλλουσά μ'; ΛΥ. ἡμεροσκόπος.
ΚΙ. πρὸς τῶν θεῶν νυν ἐκκάλεσόν μοι Μυρρίνην.
ΛΥ. ἰδού, καλέσω 'γὼ Μυρρίνην σοι; σὺ δὲ τίς εἶ;
ΚΙ. ἀνὴρ ἐκείνης, Παιονίδης Κινησίας.
ΛΥ. ὦ χαῖρε φίλτατ'· οὐ γὰρ ἀκλεὲς τοὔνομα
τὸ σὸν παρ' ἡμῖν ἐστιν οὐδ' ἀνώνυμον.
ἀεὶ γὰρ ἡ γυνή σ' ἔχει διὰ στόμα.
κἂν ᾠὸν ἢ μῆλον λάβῃ, Κινησίᾳ
τουτὶ γένοιτο, φησίν. ΚΙ. ὦ πρὸς τῶν θεῶν.
ΛΥ. νὴ τὴν 'Αφροδίτην· κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ
λόγος τις, εἴρηκ' εὐθέως ἡ σὴ γυνὴ
ὅτι λῆρός ἐστι τἄλλα πρὸς Κινησίαν.

781–804. = 805–828.

φάνης] κακκαβιζουσῶν R Aug. κακκαβαζουσῶν Voss. κακκαβιαζουσῶν Δ. κικκαβαζουσῶν Dobraeus, collato κικκαβαῦ Av. 262.

764. ἐκείνους] ἐκείνους γ' R Aug. γ' Dobraeus] τ' R Aug., om. ceteri. 766. προσταλαιπωρήσατ' ἔτ'] προσταλαιπωρήσατέ γε R Aug. ἔτ' om. BΔ. 768. στασιάσωμεν] στασιῶμεν R Aug. 777—780. ΓΥ. Α.] ΧΟ. ΓΥ. libri. Unius ex tribus, de quibus ad v. 728. dictum est, mulieribus, etsi incertum cuius, haec verba esse intellexit Beerius. 777. γ' om. R Aug. 785. ἦν ποτε νέος Hermannus] ἦν νεανίσκος 787. ἐς Brunckius] εἰς 789. ἐλαγοθήρα BCΔ Voss. 795. τ'] δ' BC Voss. 797. ΓΕΡΩΝ] πρ (i. e. πρόβουλος) R Aug. 798. ΓΥ.] μία τῶν γυναικῶν R Aug. τἄρ'] γὰρ R Aug. 799. κἀνατείνας Bentleius] κἀνατείνας τὸ σκέλος, illato glossemate. Nam in R annotatum (ad ἀνατείνας) τὸ σκέλος ἢ τὸ αἰδοῖον. 803. ἅπασιν] ἁπαντῶν Meinekius. 809. ἦν τις Δ Voss. et Suidas s. v. ἀπορρῶγας. τις ἦν ceteri. ἀΐδρυτος] ἀνίδρυτος Suidas s. v. Τίμων. 810. τὰ πρόσωπα — 'Ερινύος Hermannus] τὸ πρόσωπον — 'Ερινύων

813. ἄρ' Hermannus] οὖν 814. Indicavi lacunam quam Bisetus verbis ex stropha v. 793. repetitis κοὐκέτι κατῆλθεν explevit. Meinekius lacunam post v. 812. ab se indicatam verbis εἰς ἀγρὸν ἔρημον explet.

820—890. om. BCΔ Voss., relicto in C spatio quattuor circiter plagularum. 821. ΓΥ. addidit Brunckius. 822—824. ΓΕ. Brunckius] Χο. ἀν. ἔδεισά γε] Vitii suspectum. 823. 825. ΓΥ. Brunckius] Χο. γυ. 824. σάκανδρον ex Suida s. h. v.] σάκανδρ' 830. 835. 836. ΓΥ.] ΓΥ. Α. Brunckius. 831. Alterum ἄνδρ' addidit Florens Christianus. 832. εἰλημμένον Kusterus] εἰλυμμένον 833. ὦ Bothius] ἄλλη. ὦ 839. ἤδη Dobraeus] εἴη 843. σοὶ addidit Porsonus. παραμένουσ'] περιμένουσ' Dobraeus.

844. ξυσταθεύσω D.] ξυνσταθεύσω 851. Μυρρίνην Kusterus] τὴν Μυρρίνην 852. ἀνὴρ Meinekius] ἀνὴρ Παιονίδης] παιονείδης R. Πεονίδης Bentleius.

ΚΙ. ἴθι νυν, κάλεσον αὐτήν. ΛΥ. τί οὖν; δώσεις τί μοι;
ΚΙ. ἔγωγέ σοι νὴ τὸν Δί', ἢν βούλῃ γε σύ·
ἔχω δὲ τουθ'· ὅπερ οὖν ἔχω δίδωμί σοι.
ΛΥ. φέρε νυν καλέσω καταβᾶσά σοι. ΚΙ. ταχύ νυν πάνυ.
ὡς οὐδεμίαν ἔχω γε τῷ βίῳ χάριν,
ἐξ οὗπερ αὕτη 'ξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας·
ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιών, ἔρημα δὲ
εἶναι δοκεῖ μοι πάντα, τοῖς δὲ σιτίοις
χάριν οὐδεμίαν οἶδ' ἐσθίων· ἔστυκα γάρ.
ΜΥ. φιλῶ φιλῶ 'γὼ τοῦτον, ἀλλ' οὐ βούλεται
ὑπ' ἐμοῦ φιλεῖσθαι. σὺ δ' ἐμὲ τούτῳ μὴ κάλει.
ΚΙ. ὦ γλυκύτατον Μυρρινίδιον, τί ταῦτα δρᾷς;
κατάβηθι δεῦρο. ΜΥ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν αὐτόσ' οὔ.
ΚΙ. ἐμοῦ καλοῦντος οὐ καταβήσει, Μυρρίνη;
ΜΥ. οὐ γὰρ δεόμενος οὐδὲν ἐκκαλεῖς ἐμέ.
ΚΙ. ἐγὼ οὐ δεόμενος; ἐπιτετριμμένος μὲν οὖν.
ΜΥ. ἄπειμι. ΚΙ. μὴ δῆτ', ἀλλὰ τῷ γοῦν παιδίῳ
ὑπάκουσον· οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν;

ΠΑΙΣ.

μαμμία μαμμία μαμμία.
ΚΙ. αὕτη, τί πάσχεις; οὐδ' ἐλεεῖς τὸ παιδίον
ἄλουτον ὂν κἄθηλον ἕκτην ἡμέραν;
ΜΥ. ἔγωγ' ἐλεῶ δῆτ'· ἀλλ' ἀμελὴς αὐτῷ πατὴρ
ἔστιν. ΚΙ. κατάβηθ', ὦ δαιμονία, τῷ παιδίῳ.
ΜΥ. οἷον τὸ τεκεῖν· καταβατέον. τί γὰρ πάθω;
ΚΙ. ἐμοὶ γὰρ αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ
πολλῷ γεγενῆσθαι κἀγανώτερον βλέπειν·
χἃ δυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύεται,
ταῦτ' αὐτὰ δή κἄσθ' ἅμ' ἐπιτρίβει τῷ πόθῳ.
ΜΥ. ὦ γλυκύτατον σὺ τεκνίδιον κακοῦ πατρός,
φέρε σε φιλήσω γλυκύτατον τῇ μαμμίᾳ.
ΚΙ. τί, ὦ πονηρά, ταῦτα ποιεῖς χἀτέραις
πείθει γυναιξί, κἀμέ τ' ἄχθεσθαι ποιεῖς
αὐτή τε λυπεῖ; ΜΥ. μὴ πρόσαγε τὴν χεῖρά μοι.
ΚΙ. τὰ δ' ἔνδον ὄντα τἀμὰ καὶ σὰ χρήματα
χεῖρον διατίθης. ΜΥ. ὀλίγον αὐτῶν μοι μέλει.
ΚΙ. ὀλίγον μέλει σοι τῆς κρόκης φορουμένης
ὑπὸ τῶν ἀλεκτρυόνων; ΜΥ. ἔμοιγε νὴ Δία.
ΚΙ. τὰ τῆς Ἀφροδίτης δ' ἱέρ' ἀνοργίαστά σοι
χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. οὐ βαδιεῖ πάλιν;
ΜΥ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἢν μὴ διαλλαχθῆτέ γε
καὶ τοῦ πολέμου παύσησθε. ΚΙ. τοιγάρ, ἢν δοκῇ,
ποιήσομεν καὶ ταῦτα. ΜΥ. τοιγάρ, ἢν δοκῇ,
κἄγωγ' ἄπειμ' ἐκεῖσε· νῦν δ' ἀπομώμοκα.
ΚΙ. σὺ δ' ἀλλὰ κατακλίνηθι μετ' ἐμοῦ διὰ χρόνου.
ΜΥ. οὐ δῆτα· καίτοι σ' οὐκ ἐρῶ γ' ὡς οὐ φιλῶ.
ΚΙ. φιλεῖς; τί οὖν οὐ κατεκλίνης, ὦ Μυρρίνη;
ΜΥ. ὦ καταγέλαστ', ἐναντίον τοῦ παιδίου;
ΚΙ. μὰ Δί', ἀλλὰ τοῦτό γ' οἴκαδ', ὦ Μανῆ, φέρε.
ἰδού, τὸ μέν σοι παιδίον καὶ δὴ 'κποδών,
σὺ δ' οὐ κατακλίνει. ΜΥ. ποῦ γὰρ ἄν τις καί, τάλαν,
δράσειε τοῦθ'; ΚΙ. ὅπου; τὸ τοῦ Πανὸς καλόν.
ΜΥ. καὶ πῶς ἔθ' ἁγνὴ δητ' ἂν ἔλθοιμ' ἐς πόλιν;
ΚΙ. κάλλιστα δήπου, λουσαμένη τῇ Κλεψύδρᾳ.
ΜΥ. ἔπειτ' ὀμόσασα δῆτ' ἐπιορκήσω, τάλαν;
ΚΙ. εἰς ἐμὲ τράποιτο· μηδὲν ὅρκου φροντίσῃς.
ΜΥ. φέρε νυν ἐνέγκω κλινίδιον νῷν. ΚΙ. μηδαμῶς.
ἀρκεῖ χαμαὶ νῷν. ΜΥ. μὰ τὸν Ἀπόλλω μή σ' ἐγώ,
καίπερ τοιοῦτον ὄντα, κατακλινῶ χαμαί.
ΚΙ. ἤ τοι γυνὴ φιλεῖ με, δήλη 'στὶν καλῶς.
ΜΥ. ἰδού, κατάκεισ' ἀνύσας τι· κἀγὼ 'κδύομαι.
καίτοι, τὸ δεῖνα, ψίαθός ἐστ' ἐξοιστέα.
ΚΙ. ποία ψίαθος; μή μοί γε. ΜΥ. νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
αἰσχρὸν γὰρ ἐπὶ τόνου γε. ΚΙ. δός μοί νυν κύσαι.
ΜΥ. ἰδού. ΚΙ. παπαιάξ. ἧκέ νυν ταχέως πάνυ.
ΜΥ. ἰδοὺ ψίαθος· κατάκεισο, καὶ δὴ 'κδύομαι.
καίτοι, τὸ δεῖνα, προσκεφάλαιον οὐκ ἔχεις.
ΚΙ. ἀλλ' οὐδὲ δέομ' ἔγωγε. ΜΥ. νὴ Δί' ἀλλ' ἐγώ.
ΚΙ. ἀλλ' ἦ τὸ πέος τόδ' Ἡρακλῆς ξενίζεται.
ΜΥ. ἀνίστασ', ἀναπήδησον. ἤδη πάντ' ἔχεις.
ΚΙ. ἅπαντα δῆτα. δεῦρό νυν, ὦ χρυσίον.
ΜΥ. τὸ στρόφιον ἤδη λύομαι. μέμνησό νυν·
μή μ' ἐξαπατήσῃς τὰ περὶ τῶν διαλλαγῶν.
ΚΙ. νὴ Δί' ἀπολοίμην ἆρα. ΜΥ. σισύραν οὐκ ἔχεις.
ΚΙ. μὰ Δί' οὐδὲ δέομαί γ', ἀλλὰ βινεῖν βούλομαι.
ΜΥ. ἀμέλει, ποιήσεις τοῦτο· ταχὺ γὰρ ἔρχομαι.
ΚΙ. ἅνθρωπος ἐπιτρίψει με διὰ τὰ στρώματα.
ΜΥ. ἔπαιρε σαυτόν. ΚΙ. ἀλλ' ἐπῆρται τοῦτό γε.
ΜΥ. βούλει μυρίσω σε; ΚΙ. μὰ τὸν Ἀπόλλω μή μέ γε.
ΜΥ. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἤν τε βούλῃ γ' ἤν τε μή.
ΚΙ. εἴθ' ἐκχυθείη τὸ μύρον, ὦ Ζεῦ δέσποτα.
ΜΥ. πρότεινέ νυν τὴν χεῖρα κἀλείφου λαβών.
ΚΙ. οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτογί,
εἰ μὴ διατριπτικόν γε, κοὐκ ὄζον γάμων.
ΜΥ. τάλαιν' ἐγώ, τὸ Ῥόδιον ἤνεγκον μύρον.
ΚΙ. ἀγαθόν· ἔασον, δαιμονία. ΜΥ. ληρεῖς ἔχων.
ΚΙ. κάκιστ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτος ἑψήσας μύρον.
ΜΥ. λαβὲ τόνδε τὸν ἀλάβαστον. ΚΙ. ἀλλ' ἕτερον ἔχω.
ἀλλ', ᾠζυρά, κατάκεισο καὶ μή μοι φέρε
μηδέν. ΜΥ. ποιήσω ταῦτα νὴ τὴν Ἄρτεμιν.
ὑπολύομαι γοῦν. ἀλλ' ὅπως, ὦ φίλτατε,
σπονδὰς ποιεῖσθαι ψηφιεῖ. ΚΙ. βουλεύσομαι.
ἀπολώλεκέν με κἀπιτέτριφεν ἡ γυνή,
τά τ' ἄλλα πάντα κἀποδείρασ' οἴχεται.
οἴμοι τί πάθω; τίνα βινήσω,
τῆς καλλίστης πασῶν ψευσθείς;
πῶς ταυτηνὶ παιδοτροφήσω;
ποῦ Κυναλώπηξ;
μίσθωσόν μοι τὴν τιτθήν.

862. σοι addidit Bentleius. 866. 'ξῆλθεν Florens Christianus] ξυνῆλθεν 885. γάρ] μὲν Brunckius. γὰρ in Bekk. Anecd. p. 335. 888. δή κἄσθ' ἅμ' Dobraeus] δῆσθ' (i. e. δὴ 'σθ') ἃ κἅμ' 895. διατίθης Porsonus] διατιθεὶς 898. δ' addidit Cobetus. 901. 902. ἢν D.] ἂν 904. κατακλίνηθι Elmsleius] κατακλίθητι 906. ὦ Μυρρίνη D.] ὦ μυρρίνιον R Aug. (librarii, ut videtur, error recordati diminutivi Μυρρινίδιον v. 872.) ὦ μύρριον ceteri. Μυρρινίδιον Dobraeus. 910. κατακλίνει] κατακλινεῖ BCΔ Voss. 912. ἂν ἔλθοιμ' Brunckius] ἀνέλθοιμ' 913. τῇ] 'ν τῇ Meinekius.

917. μή] οὐ μὴ Meinekius. 919. ἤ τοι] ἡ δὴ R Aug. 920. κἀγώ] καὶ δὴ Hamakerus ex v. 925. 921. ψίαθος] ψίεθος R Aug. hic et infra. 927. ἀλλ' οὐδὲ δέομαι 'γωγε (debebat δέομ' ἔγωγε) Bentleius] ἀλλ' οὐ (οὐδὲ Voss.) δέομ' οὐδὲν ἔγωγε 929. ΜΥ. ante ἤδη lectum hunc transposuit Hamakerus et ἔχω, quod est in libris, in ἔχεις mutavit. 933. ἆρα Brunckius] ἄρα. ἀλλὰ cum proximis Myrrhinae verbis coniungendum Meinekius. 934. οὐδὲ δέομαί γ', ἀλλὰ Dobraeus] οὐ δέομαί γ' ἀλλὰ R Aug. οὐδὲ δέομαι ἀλλὰ Voss. οὐ δέομαι ἀλλὰ C. οὐ δέομαι δῆτ' ἀλλὰ B. 936. ἡ 'νθρωπος (debebat ἅνθρωπος) Toupius] ἄνθρωπος 940. ὦ Ζεῦ δέσποτα] Scriptor περὶ κωμῳδίας vol. I. p. 28, 10. ed. Oxon. ubi de facetiarum comicarum generibus exponit, ἔκτον, inquit, κατὰ ἐξαλλαγήν, ὡς τὸ ὦ Βδεῦ δέσποτα ἀντὶ τοῦ ὦ Ζεῦ. Quae ad hunc versum rettulit Bentleius. Simili ioco Διὸς σκαταιβάτου pro Διὸς καταιβάτου dictum Pacis v. 42. restituit Meinekius. 941. νυν] δὴ R Aug. νῦν ceteri. 913. γε] τε RC Aug. 945. ἔασον Reisigius] ἔα αὔτ' ὦ 946. πρῶτος R Aug. πρῶτον ceteri. 951. βουλεύσομαι] βουλήσομαι Meinekius. 956. ταυτηνὶ Reisigius] ταύτην 958. μοι τὴν] μοί τινα Sengerus. τιτθήν D.] τίτθην (κύστην R. κύστιν Aug.)

ΧΟ. ΓΕ. ἐν δεινῷ γ', ὦ δύστηνε, κακῷ
τείρει ψυχὴν ἐξαπατηθείς.
κἄγωγ' οἰκτείρω σ', αἰαῖ.
ποῖος γάρ ἔτ' ἂν νεφρὸς ἀντίσχοι,
ποία ψυχή, ποῖοι δ' ὄρχεις,
ποία δ' ὀσφῦς, ποῖος δ' ὄρρος
κατατεινόμενος
καὶ μὴ βινῶν τοὺς ὄρθρους;
ΚΙ. ὦ Ζεῦ, δεινῶν ἀντισπασμῶν.
ΧΟ. ΓΕ. ταυτὶ μέντοι νυνί σ' ἐποίησ'
ἡ παμβδελυρὰ καὶ παμμυσαρά.
ΧΟ. ΓΥ. μὰ Δί' ἀλλὰ φίλη καὶ παγγλυκερά.
ΧΟ. ΓΕ. ποία γλυκερά;
μιαρὰ μιαρὰ δῆτ'· ὦ Ζεῦ Ζεῦ,
εἴθ' αὐτήν, ὥσπερ τοὺς θωμούς,
μεγάλῳ τυφῷ καὶ πρηστῆρι
ξυστρέψας καὶ ξυγγογγύλας
οἴχοιο φέρων, εἶτα μεθείης,
ἡ δὲ φέροιτ' αὖ πάλιν ἐς τὴν γῆν,
κᾆτ' ἐξαίφνης
περὶ τὴν ψωλὴν περιβαίη.

ΚΗΡΥΞ.

πᾶ τᾶν 'Ασανᾶν ἐστιν ἁ γερωία
ἢ τοὶ πρυτάνιες; λῶ τι μυσίξαι νέον.
ΠΡ. σὺ δ' εἶ πότερον ἄνθρωπος, ἢ Κονίσαλος;
ΚΗ. κᾶρυξ ἐγών, ὦ κυρσάνιε, ναὶ τὼ σιώ,
ἔμολον ἀπὸ Σπάρτας περὶ τᾶν διαλλαγᾶν.
ΠΡ. κἄπειτα δόρυ δῆθ' ὑπὸ μάλης ἥκεις ἔχων;
ΚΗ. οὐ τὸν Δί' οὐκ ἐγών γα. ΠΡ. ποῖ μεταστρέφει;
τί δὴ προβάλλει τὴν χλαμύδ'; ἢ βουβωνιᾷς
ὑπὸ τῆς ὁδοῦ; ΚΗ. παλεόρ γα, ναὶ τὸν Κάστορα,
ὤνθρωπος. ΠΡ. ἀλλ' ἔστυκας, ὦ μιαρώτατε.
ΚΗ. οὐ τὸν Δί' οὐκ ἐγών γα· μηδ' αὖ πλαδδίη.
ΠΡ. τί δ' ἐστί σοι τοδί; ΚΗ. σκυτάλα Λακωνικά.
ΠΡ. εἴπερ γε χαὔτη 'στὶ σκυτάλη Λακωνική.
ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδότ' ἐμὲ σὺ τἀληθῆ λέγε.
τί τὰ πράγμαθ' ὑμῖν ἐστι τἀν Λακεδαίμονι;
ΚΗ. ὀρσὰ Λακεδαίμων πᾶα καὶ τοὶ σύμμαχοι
ἅπαντες ἐστύκαντι· Πελλάνας δὲ δεῖ.
ΠΡ. ἀπὸ τοῦ δὲ τουτὶ τὸ κακὸν ὑμῖν ἐνέπεσεν;
ἀπὸ Πανός; ΚΗ. οὔκ, ἀλλ' ἆρχεν, οἰῶ, Λαμπιτώ,
ἔπειτα τἄλλαι ταὶ κατὰ Σπάρταν ἁμᾶ
γυναῖκες ᾇπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλαγίδος
ἀπήλααν τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὑσσάκων.
ΠΡ. πῶς οὖν ἔχετε; ΚΗ. μογίομες. ἂν γὰρ τὰν πόλιν
ᾇπερ λυχνοφορίοντες ἐπικεκύφαμες.
ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μύρτω σιγῆν
ἐῶντι, πρίν χ' ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγω
σπονδὰς ποιησώμεσθα ποττὰν Ἑλλάδα.
ΠΡ. τουτὶ τὸ πρᾶγμα πανταχόθεν ξυνομώμοται
ὑπὸ τῶν γυναικῶν· ἄρτι νυνὶ μανθάνω.
ἀλλ' ὡς τάχιστα φράΖε περὶ διαλλαγῶν
αὐτοκράτορας πρέσβεις ἀποπέμπειν ἐνθαδί.
ἐγὼ δ' ἑτέρους ἐνθένδε τῇ βουλῇ φράσω
πρέσβεις ἑλέσθαι, τὸ πέος ἐπιδείξας τοδί.
ΚΗ. ποτάομαι· κράτιστα γὰρ παντᾶ λέγεις.
ΧΟ. ΓΕ. οὐδέν ἐστι θηρίον γυναικὸς ἀμαχώτερον,
οὐδὲ πῦρ, οὐδ' ὧδ' ἀναιδὴς οὐδεμία πόρδαλις.
ΧΟ. ΓΥ. ταῦτα μέντοι σὺ ξυνιεὶς εἶτα πολεμεῖς ἐμοί,
ἐξόν, ὦ πονηρέ, σοὶ βέβαιον ἔμ' ἔχειν φίλην;
ΧΟ. ΓΕ. ὡς ἐγὼ μισῶν γυναῖκας οὐδέποτε παύσομαι.
ΧΟ. ΓΥ. ἀλλ' ὅταν βούλῃ σύ· νυνὶ δ' οὔ σε περιόψομαι
γυμνὸν ὄνθ' οὕτως. ὅρα γὰρ ὡς καταγέλαστος εἶ.
ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε προσιοῦσ' ἐγώ.
ΧΟ. ΓΕ. τοῦτο μὲν μὰ τὸν Δί' οὐ πονηρὸν ἐποιήσατε·
ἀλλ' ὑπ' ὀργῆς γὰρ πονηρᾶς καὶ τότ' ἀπέδυν ἐγώ.
ΧΟ. ΓΥ. πρῶτα μὲν φαίνει γ' ἀνήρ, εἶτ' οὐ καταγέλαστος εἶ.
κεἴ με μὴ 'λύπεις, ἐγὼ σοῦ κἂν τόδε τὸ θηρίον
τοὐπὶ τὠφθαλμῷ λαβοῦσ' ἐξεῖλον ἄν, ὃ νῦν ἔνι.
ΧΟ. ΓΕ. τοῦτ' ἄρ' ἦν με τοὐπιτρῖβον· δακτύλιος οὑτοσί·
ἐκσκάλευσον αὐτό, κᾆτα δεῖξον ἀφελοῦσά μοι·
ὡς τὸν ὀφθαλμόν γέ μου νὴ τὸν Δία πάλαι δάκνει.
ΧΟ. ΓΥ. ἀλλὰ δράσω ταῦτα· καίτοι δύσκολος ἔφυς ἀνήρ.
ἦ μέγ', ὦ Ζεῦ, χρῆμ' ἰδεῖν τῆς ἐμπίδος ἔνεστί σοι.
οὐχ ὁρᾷς; οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἥδε Τρικορυσία;
ΧΟ. ΓΕ. νὴ Δί' ὤνησάς γέ μ', ὡς πάλαι γέ μ' ἐφρεωρύχει,
ὥστ' ἐπειδὴ 'ξῃρέθη, ῥεῖ μου τὸ δάκρυον πολύ.
ΧΟ. ΓΥ. ἀλλ' ἀποψήσω σ' ἐγώ, καίτοι πάνυ πονηρὸς εἶ,
καὶ φιλήσω. ΧΟ. ΓΕ. μὴ φιλήσῃς. ΧΟ. ΓΥ. ἤν τε βούλῃ γ' ἤν τε μή.
ΧΟ. ΓΕ. ἀλλὰ μὴ ὥρασ' ἵκοισθ'· ὡς ἐστὲ θωπικαὶ φύσει,
κἄστ' ἐκεῖνο τοὔπος ὀρθῶς κοὐ κακῶς εἰρημένον,
οὔτε σὺν πανωλέθροισιν οὔτ' ἄνευ πανωλέθρων.
ἀλλὰ νυνὶ σπένδομαί σοι, καὶ τὸ λοιπὸν οὐκέτι
οὔτε δράσω φλαῦρον οὐδὲν οὔθ' ὑφ' ὑμῶν πείσομαι.
ἀλλὰ κοινῇ ξυσταλέντες τοῦ μέλους ἀρξώμεθα.
ΧΟ. οὐ παρασκευαΖόμεσθα
τῶν πολιτῶν οὐδέν', ὦνδρες,
φλαῦρον εἰπεῖν οὐδεέν·

1043—1072. = 1189—1215.

959. γ', ὦ] γ' ὦν Meinekius. 962. γάρ ἔτ' ἂν Meinekius] γὰρ ἂν (ἂν om. Δ Voss.) ἢ 964. ποῖος δ' ex schol. Ran. 224.] ποιος δ' ἂν (δ' om. C) 966. βινῶν] κινῶν R Aug. 970. Χο. γυ. R Aug. Voss. Κι. ceteri. 972. ὦ Ζεῦ Ζεῦ Brunckius] ὦ Ζεῦ ὦ Ζεῦ 976. ξυγγογγύλας Cobetus] ξυγγογγυλίσας 980. γερωία Valckenarius] γερωχία RC Aug. γερωσία ΒΔ. 982—1007. ΠΡ.] Quae in his Προβούλῳ tribuunt libri Cinesiae tribuit Beerius p. 92. partim praeeunte Bentleio. 981. μυσίξαι] μυθίξαι R Aug. 982. εἶ] εἶ τίς R Aug. σὺ δ' εἶ τί; πότερ' Bentleius. 988. παλεόρ γα D.] πάλαι ὄργα R Aug. παλεός γα alii et scholiasta, unus παλαιός γα. 989. ὤνθρωπος Toupius] ἄνθρωπος 993. εἰδότ' ἐμὲ Porsonus] εἰδότα με 998. ἆρχεν Elmsleius] ἀρχὰ μέν. ἆρχε μέν correxerat Hermannus. 999. ἔπειτα τἄλλαι Elmsleius] ἔπειτα δ' ἄλλαι R Aug. ἔπειτα ἄλλαι vel ἔπειτ' ἄλλαι alii. Σπάρταν R Aug. τὰν σπάρταν alii. 1001. ἀπήλααν Giesius de dial. Aeol. p. 317. et Ahrens de dial. Dor. p. 76. 1002. μογίομες] μογέομες ΒΔ, ut λυχνοφορέοντες iidem v. 1003. Vid. Ahrens p. 207. 1003. ἐπικεκύφαμες Reiskius] ἀποκεκύφαμες

1004. σιγῆν Invernizius] θιγῆν R Aug. σιγεῖν vel σίγειν alii. 1005. χ' Elmsleius] γ', quod om. R Aug. 1006. ποιησώμεσθα B. ποιησόμεσθα ceteri. 1010. ἀποπέμπειν C Vat. Voss. πέμπειν ceteri. 1013. παντᾶ Bentleius] πάντα 1016. σὺ addidit Bentleius. ξυνιεὶς Reiskius] ξυνιεὶς ἐμοί Hermannus] εἰπέ μοι 1017. σοὶ ΒΔ. σὺ ceteri. βέβαιον ἔμ' Hermannus] βεβαίαν μ' 1019. νυνὶ Kusterus] νῦν 1020. ὅρα Dobraeus] ὁρῶ 1025. κεἴ Dobraeus] κἂν με μὴ 'λύπεις Florens Christianus] μή με λυπῇς (λυπεῖς C.) κἂν] γ' ἂν R Aug. 1030. ἔφυς Brunckius] γ' ἔφυς 1035. καίτοι Florens Christianus] καίτοι γε 1037. ὥρασ' D.] ὥρας 1040. ἀλλὰ —] Χο. γυ ἀλλὰ — BC. 1042—1228. Chori sermonibus partim Χο. γυ. partim Χο. γε. praescriptum in libris. Senum et mulierum chorum in hac parte fabulae in unum coniungi chorum monuit scriptor ὑποθέσεως supra p. 104. οἱ γέροντες εἰς ταὐτὸν ταῖς γυναιξὶν ἀποκαταστάντες ἕνα χορὸν ἐκ τῆς διχορίας ἀποτελοῦσι. 1044. οὐδεέν Aug. οὐδὲ ἕν ceteri.

ἀλλὰ πολὺ τοὔμπαλιν πάντ' ἀγαθὰ καὶ λέγειν
καὶ δρᾶν· ἱκανὰ γὰρ τὰ κακὰ καὶ τὰ παρακείμενα.
ἀλλ' ἐπαγγελλέτω πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνή,
εἴ τις ἀργυρίδιον δεῖ-
ται λαβεῖν, μνᾶς ἢ δύ' ἢ τρεῖς,
ὡς πλέω 'στὶν
ἄχομεν βαλλάντια.
κἄν ποτ' εἰρήνη φανῇ,
ὅστις ἂν νυνὶ δανείση-
ται παρ' ἡμῶν,
ἂν λάβῃ μηκέτ' ἀποδῷ.
ἑστιᾶν δὲ μέλλομεν ξέ-
νους τινὰς Καρυστίους, ἄν-
δρας καλούς τε κἀγαθούς.
κἄστιν ἔτ' ἔτνος τι, καὶ δελφάκιον ἦν τί μοι,
καὶ τοῦτο τέθυχ', ὥστε κρέ' ἔδεσθ' ἁπαλὰ καὶ καλά.
ἥκετ' οὖν εἰς ἐμοῦ τήμερον· πρῲ δὲ χρὴ
τοῦτο δρᾶν λελουμένους, αὐ-
τούς τε καὶ τὰ παιδί', εἶτ' εἴ-
σω βαδίζειν,
μηδ' ἐρέσθαι μηδένα,
ἀλλὰ χωρεῖν ἄντικρυς,
ὥσπερ οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν,
γεννικῶς, ὡς
ἡ θύρα κεκλήσεται.
καὶ μὴν ἀπὸ τῆς Σπάρτης οἱδὶ πρέσβεις ἕλκοντες
ὑπήνας [ἔχοντες.
χωροῦσ', ὥσπερ χοιροκομεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν
ἄνδρες Λάκωνες πρῶτα μέν μοι χαίρετε,
εἶτ' εἴπαθ' ἡμῖν πῶς ἔχοντες ἥκετε.

ΛΑΚΩΝ.

τί δεῖ ποθ' ὑμὲ πολλὰ μυσίδδειν ἔπη;
ὁρῆν γὰρ ἔξεσθ' ὡς ἔχοντες ἵκομες.
ΧΟ. βαβαί· νενεύρωται μὲν ἥδε συμφορὰ
δεινῶς· τεθερμῶσθαί γε χεῖρον φαίνεται.
ΛΑ. ἄφατα. τί κα λέγοι τις; ἀλλ' ὅπα σέλει
παντᾶ τις ἐλσὼν ἁμὶν εἰράναν σέτω.
ΧΟ. καὶ μὴν ὁρῶ καὶ τούσδε τοὺς αὐτόχθονας
ὥσπερ παλαιστὰς ἄνδρας ἀπὸ τῶν γαστέρων
θαἰμάτι' ἀποστέλλοντας· ὥστε φαίνεται
ἀσκητικὸν τὸ χρῆμα τοῦ νοσήματος.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στιν ἡ Λυσιστράτη;
ὡς ἄνδρες ἡμεῖς οὑτοιὶ τοιουτοιί.
ΧΟ. χαὕτη ξυνᾴδει χἀτέρα ταύτη νόσος.
ἦ που πρὸς ὄρθρον σπασμὸς ὑμᾶς λαμβάνει;
ΑΘ. μὰ Δί', ἀλλὰ ταυτὶ δρῶντες ἐπιτετρίμμεθα.
ὥστ' εἴ τις ἡμᾶς μὴ διαλλάξει ταχύ,
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ Κλεισθένη βινήσομεν.
ΧΟ. εἰ σωφρονεῖτε, θαἰμάτια λήψεσθ', ὅπως
τῶν ἑρμοκοπιδῶν μή τις ὑμᾶς ὄψεται.
ΑΘ. νὴ τὸν Δί' εὖ μέντοι λέγεις. ΛΑ. ναὶ τὼ σιὼ
παντᾶ γα. φέρε τὸ ἔσθος ἀμβαλώμεθα.
ΑΘ. ὦ χαίρετ', ὦ Λάκωνες· αἰσχρά γ' ἐπάθομεν.
ΛΑ. ὦ πουλυχαρίδα, δεινά κα 'πεπόνθεμες,
αἰ εἶδον ἀμὲ τὤνδρες ἀμπεφλασμένως.
ΑΘ. ἄγε δή, Λάκωνες, αὔθ' ἕκαστα χρὴ λέγειν.
ἐπὶ τί πάρεστε δεῦρο; ΛΑ. περὶ διαλλαγᾶν
πρέσβεις. ΑΘ. καλῶς δὴ λέγετε· χἠμεῖς γ' οὑτοιί.
τί οὐ καλοῦμεν δῆτα τὴν Λυσιστράτην,
ἥπερ διαλλάξειεν ἡμᾶς ἂν μόνη;
ΛΑ. ναὶ τὼ σιώ, καὶ λῆτε, τὸν Λυσίστρατον.
ΑΘ. ἀλλ' οὐδὲν ἡμᾶς, ὡς ἔοικε, δεῖ καλεῖν·
αὐτὴ γάρ, ὡς ἤκουσεν, ἥδ' ἐξέρχεται.
χαῖρ', ὦ πασῶν ἀνδρειοτάτη· δεῖ δὴ νυνί σε γε-
νέσθαι [πολύπειρον·
δεινήν, ἀγαθήν, φαύλην, σεμνήν, ἀγανήν, ⏑ ⏑ –,
ὡς οἱ πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων τῇ σῇ ληφθέντες ἴυγγι
ξυνεχώρησάν σοι καὶ κοινῇ τἀγκλήματα πάντ' ἐπέ-
τρεψαν.
ΛΥ. ἀλλ' οὐχὶ χαλεπὸν τοὔργον, εἰ λάβοι γέ τις
ὀργῶντας ἀλλήλων τε μὴ 'κπειρωμένους.
τάχα δ' εἴσομαι 'γώ. ποῦ 'στιν ἡ Διαλλαγή;
πρόσαγε λαβοῦσα πρῶτα τοὺς Λακωνικούς,
καὶ μὴ χαλεπῇ τῇ χειρὶ μηδ' αὐθαδικῇ,
μηδ' ὥσπερ ἡμῶν ἄνδρες ἀμαθῶς τοῦτ' ἔδρων,
ἀλλ' ὡς γυναῖκας εἰκός, οἰκείως πάνυ.
ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.
ἴθι καὶ σὺ τούτους τοὺς Ἀθηναίους ἄγε·
οὗ δ' ἂν διδῶσι, πρόσαγε τούτου λαβομένη.
ἄνδρες Λάκωνες, στῆτε παρ' ἐμὲ πλησίον,
ἐνθένδε δ' ὑμεῖς, καὶ λόγων ἀκούσατε.
ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι, νοῦς δ' ἔνεστί μοι·
αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω,
τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους
πολλοὺς ἀκούσασ' οὐ μεμούσωμαι κακῶς.
λαβοῦσα δ' ὑμᾶς λοιδορῆσαι βούλομαι
κοινῇ δικαίως, οἳ μιᾶς ἐκ χέρνιβος
βωμοὺς περιρραίνοντες, ὥσπερ ξυγγενεῖς,
Ὀλυμπίασιν, ἐν Πύλαις, Πυθοῖ — πόσους
εἴποιμ' ἂν ἄλλους, εἴ με μηκύνειν δέοι; —
ἐχθρῶν παρόντων βαρβάρων στρατεύματι
Ἕλληνας ἄνδρας καὶ πόλεις ἀπόλλυτε.
εἷς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται.
ΑΘ. ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαί γ' ἀπεψωλημένος.

1054. πλέα (debebat πλέω, ut Bergkius) 'στὶν ἄχομεν Burgesius] πόλλ' ἐσῶστιν κἄχομεν 1057. ἀποδῷ RCΔ et schol. ἀποδιδῷ (ἀποδιδωι R) ceteri. 1060. ἔτ' addidit Reisigius. 1063. ὥστε] ὡς RCΔ. κρέ' ἔδεσθ' Reisigius] τὰ κρέα ἔξεσθ' 1067. εἴσω] ἔσω R Aug. 1071. ὡς Elmsleius] ἴσως δ' κεκλήσεται D.] κεκλείσεται 1073. χωροῦσ'] χωροῦσιν R Aug. 1074. μέν μοι R Aug. μέντοι ceteri. 1076. δεῖ Florens Christianus] δή ὑμὲ Ahrens de dial. Dor. p. 264.] ὕμμε 1077. ἵκομες Ahrens ib. p. 183.] ἥκομες 1079. τεθερμῶσθαί γε (τε Bothius)] Corruptum. τὸδ' Ἑρμοῦ στόμα Hermannus scholiastae annotatione confisus, ἀντὶ τοῦ χεῖρον τῆς τάσεως τοῦ Ἑρμοῦ φαίνεται, τουτέστι χεῖρον τέταται τοῦ Ἑρμοῦ, ἐπειδὴ πριαπῶδες ἔχει τὸ αἰδοῖον καὶ ἐν τέταται μεγάλως. 1080. κα Ahrens l. c. p. 381.] κἂν 1081. ἐλσὼν — σέτω Vat. et schol. ἐλθὼν — θέτω ceteri. ἁμὶν Brunckius] ἀμῖν 1083. ἄνδρας] παῖδας Vat. et schol. 1087. ἄνδρες Meinekius] ἄνδρες 1088. νόσος Reisigius] νόσῳ

1096. γα Reisigius] γε τὸ ἔσθος] ἔσθος cum digammo pronunciandum. ἀμβαλώμεθα Brunckius] ἐμβαλώμεσθα vel ἐμβαλώμεθα 1097. ὦ Bothius] ὦ 1098—1236. om. BCΔ. In C quinque paginae vacuae. 1098. 1242. πουλυχαρίδα Bentleius] πολυχαρίδα κα 'πεπόνθεμες Bergkius (praeeunte Elmsleio, qui τἂν ἐπεπόνθεμες)] κ' αὖ πεπόνθαμες 1099. αἰ Meinekius] αἴ κ' εἶδον Brunckius] ἴδον. εἶδον cum digammo pronunciandum, ut ἔσθος v. 1096. ἀμὲ τὤνδρες Elmsleius] ἀμὲς ἄνδρες (ἄνδρας R) ἀμπεφλασμένως Meinekius] ἀναπεφλασμένως 1102. γ' οὑτοιί Cobetus] τουτογὶ 1105. καὶ Ahrens de dial. Dor. p. 348.] κἂν (καλεῖτε pr. R) 1106. 1107. ΑΘ. Beerius p. 165. Choro tribuunt libri. 1109. ⏑ ⏑ –] Incertum est in qua sede versus tres syllabae exciderint. ἀφελῆ Meinekius. Alii alia. 1119. ἢν] κἂν Meinekius. 1121. τούτου Dobraeus] τούτους 1123. δ' Bergkius] τ' vel θ' 1129. ἐκ Bentleius] τε cum Suida s. v. χερνίβος χέρνιβος] χερνίβος R et Suidas 1133. βαρβάρων] βαρβάροις Hermannus. στρατεύματι] στρατεύμασι Reiskius et Hermannus.

ΛΥ. εἶτ', ὦ Λάκωνες, πρὸς γὰρ ὑμᾶς τρέψομαι,
οὐκ ἴσθ' ὅτ' ἐλθὼν δεῦρο Περικλείδας ποτὲ
ὁ Λάκων Ἀθηναίων ἱκέτης καθέζετο
ἐπὶ τοῖσι βωμοῖς ὠχρὸς ἐν φοινικίδι,
στρατιὰν προσαιτῶν; ἡ δὲ Μεσσήνη τότε
ὑμῖν ἐπέκειτο, χὡ θεὸς σείων ἅμα.
ἐλθὼν δὲ σὺν ὁπλίταισι τετρακισχιλίοις
Κίμων ὅλην ἔσωσε τὴν Λακεδαίμονα.
ταυτὶ παθόντες τῶν Ἀθηναίων ὕπο
δῃοῦτε χώραν, ἧς ὕπ' εὖ πεπόνθατε;
ΑΘ. ἀδικοῦσιν οὗτοι νὴ Δί', ὦ Λυσιστράτη.
ΛΑ. ἀδικίομες· ἀλλ' ὁ πρωκτὸς ἄφατον ὡς καλός.
ΛΥ. ὑμᾶς δ' ἀφήσειν τοὺς Ἀθηναίους μ' οἴει;
οὐκ ἴσθ' ὅθ' ὑμᾶς οἱ Λάκωνες αὖθις αὖ
κατωνάκας φοροῦντας ἐλθόντες δορὶ
πολλοὺς μὲν ἄνδρας Θετταλῶν ἀπώλεσαν,
πολλοὺς δ' ἑταίρους Ἱππίου καὶ ξυμμάχους
ξυνεκμαχοῦντες τῇ τόθ' ἡμέρᾳ μόνοι,
ἠλευθέρωσαν, κἀντὶ τῆς κατωνάκης
τὸν δῆμον ὑμῶν χλαῖναν ἠμπισχον πάλιν;
ΛΑ. οὔπα γυναῖκ' ὄπωπα χαϊωτέραν.
ΑΘ. ἐγὼ δὲ κύσθον γ' οὐδέπω καλλίονα.
ΛΥ. τί δῆθ' ὑπηργμένων γε πολλῶν κἀγαθῶν
μάχεσθε κοὐ παύεσθε τῆς μοχθηρίας;
τί δ' οὐ διηλλάγητε; φέρε, τί τοὐμποδών;
ΛΑ. ἁμές γα λῶμες, αἴ τις ἁμὶν τὤγκυκλον [Πύλον,
λῇ τοῦτ' ἀποδόμεν. ΛΥ. ποῖον, ὦ τᾶν; ΛΑ. τὰν
ἅσπερ πάλαι δεόμεθα καὶ βλιμάδδομες.
ΑΘ. μὰ τὸν Ποσειδῶ, τοῦτο μέν γ' οὐ δράσετε.
ΛΥ. ἄφετ', ὠγάθ', αὐτοῖς. ΑΘ. κᾆτα τίνα κινήσομεν;
ΛΥ. ἕτερόν γ' ἀπαιτεῖτ' ἀντὶ τούτου χωρίον.
ΑΘ. τὸ δεῖνα τοίνυν παράδοθ' ἡμῖν τουτονὶ
πρώτιστα τὸν Ἐχινοῦντα καὶ τὸν Μηλιᾶ
κόλπον τὸν ὄπισθεν καὶ τὰ Μεγαρικὰ σκέλη.
ΛΑ. οὐ τὼ σιώ, οὐχὶ πάντα γ', ὦ λισσάνιε.
ΛΥ. ἐᾶτε, μηδὲν διαφέρου περὶ σκελοῖν.
ΑΘ. ἤδη γεωργεῖν γυμνὸς ἀποδὺς βούλομαι.
ΛΑ. ἐγὼ δὲ κοπραγωγῆν γα λῶ, ναὶ τὼ σιώ.
ΛΥ. ἐπὴν διαλλαγῆτε, ταῦτα δράσετε.
ἀλλ' εἰ δοκεῖ δρᾶν ταῦτα, βουλεύσασθε καὶ
τοῖς ξυμμάχοις ἐλθόντες ἀνακοινώσατε.
ΑΘ. ποίοισιν, ὦ τᾶν, ξυμμάχοις; ἐστύκαμεν.
οὐ ταὐτὰ δόξει τοῖσι συμμάχοισι νῷν,
βινεῖν ἅπασιν; ΛΑ. τοῖσι γῶν, ναὶ τὼ σιώ,
ἁμοῖσι. ΑΘ. καὶ γὰρ, ναὶ μὰ Δία, Καρυστίοις.
ΛΥ. καλῶς λέγετε. νῦν οὖν ὅπως ἁγνεύσετε,
ἕως ἂν αἱ γυναῖκες ὑμᾶς ἐν πόλει
ξενίσωμεν ὧν ἐν ταῖσι κίσταις εἴχομεν.
ὅρκους δ' ἐκεῖ καὶ πίστιν ἀλλήλοις δότε.
κἄπειτα τὴν αὑτοῦ γυναῖχ' ὑμῶν λαβὼν
ἄπεισ' ἕκαστος. ἀλλ' ἴωμεν ὡς τάχος.
ΛΑ. ἄγ' ὅπα τυ λῇς. ΑΘ. νὴ τὸν Δί' ὡς τάχιστά γε.
ΧΟ. στρωμάτων δὲ ποικίλων καὶ
χλανιδίων καὶ ξυστίδων καὶ
χρυσίων, ὅσ' ἐστί μοι,
οὐ φθόνος ἔνεστί μοι πᾶσι παρέχειν φέρειν
τοῖς παισίν, ὁπόταν τε θυγάτηρ τινὶ κανηφορῇ.
πᾶσιν ὑμῖν λέγω λαμβάνειν τῶν ἐμῶν
χρημάτων νῦν ἔνδοθεν, καὶ
μηδὲν οὕτως εὖ σεσημάν-
θαι τὸ μὴ οὐχὶ
τοὺς ῥύπους ἀνασπάσαι,
χἄττ' ἂν ἔνδον ᾖ φορεῖν.
ὄψεται δ' οὐδὲν σκοπῶν, εἰ
μή τις ὑμῶν
ὀξύτερον ἐμοῦ βλέπει.
εἰ δέ τῳ μὴ σῖτος ὑμῶν
ἔστι, βόσκει δ' οἰκέτας καὶ
σμικρὰ πολλὰ παιδία,
ἔστι παρ' ἐμοῦ λαβεῖν πυρίδια λεπτὰ μέν,
ὁ δ' ἄρτος ἀπὸ χοίνικος ἰδεῖν μάλα νεανίας.
ὅστις οὖν βούλεται τῶν πενήτων ἴτω
εἰς ἐμοῦ σάκκους ἔχων καὶ
κωρύκους, ὡς λήψεται πυ-
ρούς· ὁ Μανῆς δ'
οὑμὸς αὐτοῖς ἐμβαλεῖ.
πρός γε μέντοι τὴν θύραν
προαγορεύω μὴ βαδίζειν
τὴν ἐμήν, ἀλλ'
εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ Α.

ἄνοιγε τὴν θύραν σύ· παραχωρεῖν ἔδει

1148. ἀδικίομες D.] ἀδικιοῦμες R Aug. ἀδικοῦμες ceteri. ἄφατον ὡς Bentleius] ἄφατος καὶ 1149. μ' addidit Dobraeus. 1153. ἑταίρους Ἱππίου ex Suida s. v. κατωνάκαι] ἑτέρους ἱππίους 1154. ξυνεκμαχοῦντες] ξυνεκμοχλοῦντες (quod verbum legitur v. 430.) Meinekius. 1155. ἠλευθέρωσαν D.] κἀλευθέρωσαν. Qui neglecto augmento καὶ addidit corrector non animadvertit cohaerere verba οὐκ ἴσθ' ὅθ' ὑμᾶς — ἠλευθέρωσαν. 1159. γε Bothius] τε 1162. ἁμές γα Koenius ad Greg. Cor. p. 252.] ἁμές γε λῶμες Bentleius] λώμεσθ' τὤγκυκλον Meinekius] τοὔγκυκλον 1163. ἀποδόμεν Brunckius] ἀποδῶμεν 1164. ἅσπερ Berglerus (τᾶσπερ Elmsleius)] ὥσπερ δεόμεθα Elmsleius] δεόμεσθα βλιμάδδομες Brunckius] βλιμάττομες 1167. τούτου Florens Christianus] τούτου τοῦ χωρίον Bentleius] χωρίου 1171. λισσάνιε Is. Vossius] λυσσάνιε 1172. σκελοῖν] τοῖν σκελοῖν Bentleius. 1174. λῶ Reisigius] πρωτα 1180. γῶν Ahrens de dial. Dor. p. 167.] γοῦν 1183. ἕως Hamakerus] ὅπως

1190. χρυσίων] χρυσίδων Brunckius. ἐστί μοι Bothius (ἔστ' ἐμοὶ Bentleius)] ἐστιν. ἐμοὶ 1201. χἄττ' ἂν Bothius] χ' ἅτ' 1207. ὁ δ' ἄρτος — νεανίας] τὸν δ' ἄρτον — νεανίαν Hermannus. 1211. σάκκους Bentleius] σάκους 1214. οὑμὸς αὐτοῖς Bentleius] αὐτοῖς οὑμὸς 1216—1246. Personae in his versibus sic sunt descriptae in Aug. et ed. Iunt. (quibuscum R consentire credibile est et inde ab v. 1237. BCΔ, in quibus praecedentes versus 1216—1236. in lacunam inciderunt, ut dixi ad v. 1098.) Θεράπων. ἄνοιγε — προσταλαιπωρήσαιμεν. ΧΟ. χἠμεῖς — Θε. οὐκ ἄπιτε — Αθ. οὔπω — ΧΟ. ὀρθῶς γ' — Θε. νὴ τὸν Δί' — Λα. ὦ πολυχαρίδα — Ἀθ. λαβὲ — ὀρχουμένους. Laconis versus esse 1242—1244. dialectus docet, nec minus certum est viri Atheniensis versus esse 1245. 1246. In praecedentibus vero versibus quomodo personae essent describendae diu est multumque disceptatum, ut videre licet apud Beerium p. 93. 94., Hermannum in Analibus Vindob. a. 1845. vol. 110. p. 71—73., Hamakerum Mnemos. vol. 5. p. 23—26., quem ego partim sum secutus. 1216. σύ Bentleius] οὐ, cum verbo παραχωρεῖς coniunctum. Verba ἄνοιγε τὴν θύραν σύ viri sunt Atheniensis ex aedibus prodeuntis, qui τὴν θυρωρὸν alloquitur. Scholiasta, ἐπικωμάζει λαμπάδα ἔχων. δεῖ δὲ νοεῖν ὅτι πρὸς τὴν θυρωρὸν λέγει. Cuius in libro versus 1216—1218. θεράποντι tributos fuisse ex annotatione ad v. 1239. colligi potest, αὖθις ἔρχονται πάλιν: συνήχθησαν πάλιν. ἢν γὰρ θεράπων διασκορπίσας αὐτοὺς τῇ λαμπάδι. Verbum autem ἐπικωμάζει indicio est scholiastam verba ἄνοιγε τὴν θύραν non ab viro ex aedibus prodeunte, sed ab viro ante aedes versante dicta esse credidisse. παραχωρεῖν θέλεις; ὑμεῖς τί κάθησθε; libri] Verba interpolata. Aristophanes scripsisse videtur παραχωρεῖν ἔδει | ὑμᾶς. τί κάθησθε; quibus verbis proximisque μῶν ἐγὼ τῇ λαμ-

ὑμᾶς. τί κάθησθε; μῶν ἐγὼ τῇ λαμπάδι
ὑμᾶς κατακαύσω; φορτικὸν μὲν τουτογὶ
κοὐκ ἂν ποιήσαιμ'· εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δρᾶν,
ὑμῖν χαριζόμενος ταλαιπωρήσομαι.
ΑΘ. Β. χἡμεῖς γε μετὰ σοῦ ξυνταλαιπωρήσομεν.
ΑΘ. Α. οὐκ ἄπιτε; κωκύσεσθε τὰς τρίχας μακρά.
οὐκ ἄπιθ', ὅπως ἂν οἱ Λάκωνες ἔνδοθεν
καθ' ἡσυχίαν ἀπίωσιν ηὐωχημένοι;
ΑΘ. Γ. οὔπω τοιοῦτον ξυμπόσιον ὄπωπ' ἐγώ.
ἦ καὶ χαρίεντες ἦσαν οἱ Λακωνικοί·
ἡμεῖς δ' ἐν οἴνῳ ξυμπόται σοφώτατοι.
ΑΘ. Α. ὀρθῶς γ', ὁτιὴ νήφοντες οὐχ ὑγιαίνομεν.
ἢν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων,
μεθύοντες ἀεὶ πανταχοῖ πρεσβεύσομεν.
νῦν μὲν γὰρ ὅταν ἔλθωμεν ἐς Λακεδαίμονα
νήφοντες, εὐθὺς βλέπομεν ὅ τι ταράξομεν·
ὥσθ' ὅ τι μὲν ἂν λέγωσιν οὐκ ἀκούομεν,
ἃ δ' οὐ λέγουσι, ταῦθ' ὑπονενοήκαμεν.
ἀγγέλλομεν δ' οὐ ταὐτὰ τῶν αὐτῶν πέρι.
νυνὶ δ' ἅπαντ' ἤρεσκεν· ὥστ' εἰ μέν γέ τις
ᾄδοι Τελαμῶνος, Κλειταγόρας ᾄδειν δέον,
ἐπῃνέσαμεν ἂν καὶ προσεπιωρκήσαμεν.
ἀλλ' οὑτοιὶ γὰρ αὖθις ἔρχονται πάλιν
ἐς ταὐτόν· οὐκ ἐρρήσετ', ὦ μαστιγίαι;
ΑΘ. Β. νὴ τὸν Δί', ὡς ἤδη γε χωροῦσ' ἔνδοθεν.
ΛΑ. ὦ πουλυχαρίδα, λαβὲ τὰ φυσατήρια,
ἵν' ἐγὼ διποδιάξω γα κάεισω καλὸν
ἐς τὼς Ἀσαναίως τε κὴς αὐτὼς ἁμᾶ.
ΑΘ. Α. λαβὲ δῆτα τὰς φυσαλλίδας πρὸς τῶν θεῶν,
ὡς ἥδομαί γ' ὑμᾶς ὁρῶν ὀρχουμένους.

ΧΟΡΟΣ ΛΑΚΩΝΩΝ.

ὅρμαον
τοῖς κυρσανίοις, ὦ Μναμόνα,
τὰν τεὰν μῶαν, ἅτις
οἶδεν ἁμὲ τώς τ' Ἀσαναίως,
ὄκα τοὶ μὲν ἐπ' Ἀρταμιτίῳ
πρώκροον θείκελοι
ποττὰ κᾶλα τὼς Μήδως τ' ἐνίκων.
ἁμὲ δ' αὖ Λεωνίδας
ἆγεν ᾇπερ τὼς κάπρως
θάγοντας, οἰῶ, τὸν ὀδόντα·
πολὺς δ' ἀμφὶ τὰς γένυας ἀφρὸς ἤνσει,
πολὺς δ' ἁμᾶ καττοῖν σκελοῖν ἵετο.
ἦν γὰρ τὤνδρες οὐκ ἐλάσσως
τᾶς ψάμμας, τοὶ Πέρσαι.
Ἀγροτέρα σηροκτόνε
μόλε δεῦρο, παρσένε σιά,
ποττὰς σπονδάς,
ὡς συνέχης πολὺν ἁμὲ χρόνον.
νῦν δ' αὖ φιλία τ' αἰὲς εὔπορος εἴη
[ταῖς συνθήκαις]
καὶ τᾶν αἱμυλᾶν ἀλωπέκων παυσαίμεθ'· ὦ
δεῦρ' ἴθι δεῦρ', ὦ κυναγὲ παρσένε.
ΛΥ. ἄγε νυν, ἐπειδὴ τἄλλα πεποίηται καλῶς,
ἀπάγεσθε ταύτας, ὦ Λάκωνες, τασδεδὶ
ὑμεῖς· ἀνὴρ δὲ παρὰ γυναῖκα καὶ γυνὴ
στήτω παρ' ἄνδρα, κᾆτ' ἐπ' ἀγαθαῖς ξυμφοραῖς
ὀρχησάμενοι θεοῖσιν εὐλαβώμεθα
τὸ λοιπὸν αὖθις μὴ 'ξαμαρτάνειν ἔτι.

ΧΟΡΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

πρόσαγε χορόν, ἐπάγαγε χάριτας,
ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν,
ἐπὶ δὲ δίδυμον ἤιον
εὔφρον', ἐπὶ δὲ Νύσιον,
ὃς μετὰ Μαινάσι Βάκχιος ὄμμασι δαίεται,

πάδι ὑμᾶς κατακαύσω; Atheniensis minatur plebeculae, non constat quot personis repraesentatae, quam chorus invitaverat versibus 1209—1215. Similiter Philocleo post coenam ex aedibus prodiens in Vespis 1325. minatur, ἄνεχε, πάρεχε. | κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν ἐπακολουθούντων ἐμοί. | οἷον, εἰ μὴ 'ρρήσεθ', ὑμᾶς ὦ πονηροί, ταυτηὶ τῇ | δᾳδὶ φρυκτοὺς σκευάσω. Scaligero scribendum videbatur ἄνοιγε τὴν θύραν. παραχωρεῖν οὐ θέλεις; Sed alienum ab hoc loco οὐ θέλεις; nam aut παραχωρεῖν ἔδει ὑμᾶς dicendum erat, ut ego scripsi, aut παραχωρήσατε ὑμεῖς.

1218. φορτικὸν μὲν τουτογὶ Hamakerus] φορτικὸν τὸ χωρίον. χωρίον non videtur legisse scholiasta, qui annotavit, τὸ πρᾶγμα, τὸ ὑμᾶς καῦσαι. ὑμῖν τοῖς θεαταῖς τελειώσομεν τὸ δρᾶμα. φορτικὸν μέν ἐστιν εἰσελθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν μετὰ λαμπάδος καὶ καταφλέξαι τινά. (Sic Aristophanes in Nubibus quoque v. 543. indicat.) εἰ δὲ βούλεσθε, ὦ θεαταί, καὶ τοῦτο ποιήσομεν προσχαριζόμενοι ὑμῖν. 1219. κοὐκ D. in Annot. Oxon. p. 813.] οὐκ 1220. χαριζόμενος D.] χαρίζεσθαι ταλαιπωρήσομεν Florens Christianus. Debebat ταλαιπωρήσομαι, quod ego restitui praeeunte Engero, qui χαρίσασθαι (hoc cum Bentleio) προσταλαιπωρήσομαι coniecerat. προσταλαιπωρήσαιμεν libri. πρὸς fortasse ex glossemate προσχαριζόμενοι, quo scholiasta utitur, adhaesit, nisi hoc ab scholiasta positum est qui προσταλαιπωρήσομεν scriptum videret. 1221. Haec alius viri Atheniensis esse qui cum viro primo, comitantibus aliis nonnullis, ex aedibus egressus erat, perspexit Hamakerus p. 25.: unde explicatur numeri pluralis usus. 1224. ηὐωχημένοι Meinekius] εὐωχημένοι. Vid. ad Vesp. 1306. et L. Dindorf. ad Xen. Cyrop. 4, 5, 7. in ed. Oxon. p. 191. 1225. Haec viro Atheniensi tertio tribuere malui quam secundo. Scholiasta, ἐξέρχεταί τις τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τοῦ συμποσίου.

1228. ὁτιὴ Bentleius] ὅτι 1230. πανταχοῖ Brunckius] πανταχοῦ 1242. πουλυχαρίδα] Vid. ad v. 1098.

1243. γα Brunckius] τε κάεισω Meursius] κᾷσω R Aug. καὶ κινήσω BCΔ Vat. 1244. τὼς Ἀσαναίως] τοὺς ἀσαναίους R Aug. hic et infra v. 1250. pariterque τοὺς μήδους v. 1253. κὴς Brunckius] καὶ R Aug. καὶ ἐς BC. αὐτὼς Ahrens de dial. Dor. p. 261.] ἡμᾶς ἁμᾶ hic et 1259 Meinekius] ἅμα

1245. δῆτα R Aug. δὴ C. δὴ σὺ BΔ. 1246. ὑμᾶς ὁρῶν] ὁρῶν ὑμᾶς R Aug. ὁρῶν om. BCΔ. 1248. τοις κυρσανίαις (debebat κυρσανίοις) Burgesius] τὼς κυρσανίως. Dativo τῷ ἐφήβῳ utitur scholiasta, quasi τῷ κυρσανίῳ legerit. Μναμόνα] μναμοσύνη BCΔ Vat. 1249. τὰν τεὰν] τάν τ' ἐμὰν BCΔ. 1250. ἁμὲ] ἄμμε BΔ. 1252. πρώκροον Ahrens de dial. Dor. p. 188.] πρόκροον θείκελοι] Schol. τὸ πλῆρες θεοείκελοι. σιοείκελοι Meinekius. 1256. οἰῶ correpta syllaba prima, ut v. 81. 1259. δ' ἅμα BC. τ' ἅμα R Aug. καττοῖν σκελοῖν Meinekius] καὶ κατὰ τῶν σκελῶν. καὶ καττῶν σκελῶν Brunckius. καὶ delevit Reisigius. ἵετο Brunckius] ἀφρὸς ἵετο. λύθρος ἵετο Meinekius. 1262. Ἀγροτέρα D.] ἀγροτέρ' ἄρτεμι. Ἀγροτέρα, omisso Ἀρτέμιδος nomine, dixerunt Aristoph. Eq. 660. aliique. Similiter Apollinis et Minervae nomina ex glossematis illata sunt v. 1299. 1300. 1263. σιά] σεία Cobetus. 1266. τ' Schaeferus] δ' αἰὲς] Fort. ἐς αἰές. 1268. ταῖς (ταῖσιν R Aug.) συνθήκαις delet Hamakerus. 1274. τασδεδὶ D.] τασδεῖ BCΔ. τάσδε τε R Aug. 1278. αὖθις] αὖτις R Aug. 1289. ἐπάγαγε Meinekius] ἔπαγε 1281. δίδυμον ἤιον Engerus] δίδυμον ἄγε (ἄγετε BCΔ) χορὸν (ἀγέχορον Berglerus) ἰήιον. ἄγε χορὸν legit scholiasta, δύο εἰσὶ χοροί, ὁ τῶν Λακώνων καὶ ὁ τῶν Ἀθηναίων. 1274. Βάκχιος (sic Burgesius pro Βάκχειος) ὄμμασι δαίεται] βακχίοι εὐάσιν, deleto δαίεται, Bergkius. Scholiasta, μετὰ τῶν βακχῶν βλέπει

Δία τε πυρὶ φλεγόμενον, ἐπί τε πότνιαν ἄλοχον
    ὀλβίαν,
εἶτα δὲ δαίμονας, οἷς ἐπιμάρτυσι
χρησόμεθ' οὐκ ἐπιλήσμοσιν
Ἡσυχίας πέρι τῆς ἀγανόφρονος,
ἥν ἐποίησε θεὰ Κύπρις.
ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων·
αἴρεσθ' ἄνω, ἰαί,
ὡς ἐπὶ νίκῃ, ἰαί.
εὐοῖ εὐοῖ, εὐαὶ εὐαί.

ΛΥ. Λάκων πρόφαινε δὴ σὺ μῶσαν ἐπὶ νέᾳ νέαν.

ΧΟ. ΛΑ. Ταΰγετον αὖτ' ἐραννὸν ἐκλιπῶα
Μῶα μόλε Λάκαινα πρεπτὸν ἁμὶν
κλέωα τὸν Ἀμύκλαις σιὸν
καὶ χαλκίοικον ἄνασσαν,
Τυνδαρίδας τ' ἀγασώς,
τοὶ δὴ πὰρ Εὐρώταν ψιάδδοντι.
ὦ εἶα μάλ' ἔμβη,
ὦ εἶα, κοῦφα πάλλων,
ὡς Σπάρταν ὑμνίωμες.
τᾷ σιῶν χοροὶ μέλοντι
καὶ ποδῶν κτύπος,
ᾇ δὲ πῶλοι ταὶ κόραι
πὰρ τὸν Εὐρώταν
ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν
ἀγκονίωαι,
ταὶ δὲ κόμαι σείονθ' ᾇπερ Βακχᾶν
θυρσαδδωᾶν καὶ παδωᾶν.
ἁγῆται δ' ἁ Λήδας παῖς ἁγνὰ
χοραγὸς εὐπρεπής.
ἀλλ' ἄγε κόμαν παραμπύκιδδε, χερὶ ποδοῖν τε πάδη
ᾇ τις ἔλαφος· κρότον δ' ἁμᾶ ποίη χορωφελήταν·
καὶ τὰν σιὰν δ' αὖ τὰν κρατίσταν χαλκίοικον ὕμνη.

1287. ἐπιμάρτυσι] ἐπὶ μάρτυσι BC. 1289. ἀγανόφρονος Reisigius] μεγαλόφρονος 1291. παιήων] παιών Δ ut est in Av. 1761, ubi παιὼν ἰὴ scripsi (ut Pac. 452.) quod hic quoque restituendum videtur. 1292. 1293. Probabilior metri forma evadet, si scribatur, αἴρεσθ' ἄνω, ἰαὶ ἰαί, | ἰαί, ὡς ἐπὶ νίκῃ. 1295. Lysistratae personae notam addidit Bergkius, deleto Λάκων. Probabilior Meinekii sententia est qui duos trimetros hic lectos fuisse coniecit, perditis vel ante vel post Λάκων syllabis decem. 1298. Μῶα μόλε] ὦ Μῶα μόλε Reisigius. Μῶα μόλε μόλε Hermannus. 1299. κλέωα Ahrens de dial. Dor. p. 347.] κλεῶα Ἀμύκλαις Valckenarius] Ἀμύκλαις Ἀπόλλω 1300. ἄνασσαν] ἀσάναν, ad quod scripturam diversam annotavit scholiasta "διχῶς ἄνασσαν". Nam adverbio διχῶς grammatici diversas significare solent scripturas, ut in scholiis ad Aristophanem vol. 2. p. 316, 5. vol. 3. p. 265, 16. 331, 26. 357, 24. ed. Oxon.: cuius usus ignoratio interdum mirorum errorum caussa fuit, ut ostendi in Praefatione ad Aeschyli Prometheum (ex Poetis scenicis separatim editam Londini a. 1866.) p. XIII.

1303. ὦ addidit D. Conf. Pac. 459. μάλ' Brunckius] μάλα ἔμβη] ἔμβα BCΔ Vat. 1304. ὦ εἶα] ὦἶα R Aug. 1408. ᾇ δὲ Ahrens de dial. Dor. p. 370.] αἵτε vel ἅτε 1311. ἀγκονίωαι Reisigius] ἀγκονεύουσαι R (cum gl. ἀνακινοῦσαι) Aug. ἀγκονέουσαι C. ἐγκονιῶσαι Brunckius. 1312. σείονθ'] σείοντ' R Aug. ᾇπερ Brunckius] αἵπερ vel ἅπερ 1313. θυρσαδδωᾶν] θυρσαδδοᾶν R Aug. παδοᾶν (debebat παδωᾶν) Koenius] παδδοᾶν R Aug. παιδδωᾶν BCΔ: quod legit scholiasta, qui per παιζουσῶν explicat. 1316. παραμπύκιδδε (ex schol. qui per σκέπασον explicat) Hermannus] παραμπυκίδδετε χερὶ BCΔ. χειρὶ R Aug. πάδη] πάδδη BC Vat. 1317. ἁμᾶ — χορωφελήταν Hermannus] ἅμα — χορωφελέταν 1318. ὕμνη Hermannus] ὕμνει τὰν παμμάχον (πρόμαχον Δ) post ὕμνη separato versu lectum delevi. Ineptum est enim fabulam simplici finiri dipodia iambica, quae nihil aliud esse videtur quam glossema τὴν πάμμαχον (nam hic rectus accentus est) ad τὰν κρατίσταν adscriptum.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ, Εὐριπίδου κηδεστής.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΘΕΡΑΠΩΝ Ἀγάθωνος.
ΑΓΑΘΩΝ.
ΧΟΡΟΣ Ἀγάθωνος.
ΚΗΡΥΞ.
ΧΟΡΟΣ ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΩΝ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.
ΠΡΥΤΑΝΙΣ.
ΣΚΥΘΗΣ ΤΟΞΟΤΗΣ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Ὦ Ζεῦ, χελιδὼν ἆρά ποτε φανήσεται;
ἀπολεῖ μ' ἀλοῶν ἅνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ.
οἷόν τε, πρὶν τὸν σπλῆνα κομιδῆ μ' ἐκβαλεῖν,
παρὰ σοῦ πυθέσθαι ποῖ μ' ἄγεις, Εὐριπίδη;

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

ἀλλ' οὐκ ἀκούειν δεῖ σε πάνθ' ὅσ' αὐτίκα
ὄψει παρεστώς. ΜΝ. πῶς λέγεις; αὖθις φράσον.
οὐ δεῖ μ' ἀκούειν; ΕΥ. οὐχ ἅ γ' ἂν μέλλῃς ὁρᾶν.
ΜΝ. οὐδ' ἆρ' ὁρᾶν δεῖ μ'; ΕΥ. οὐχ ἅ γ' ἂν ἀκούειν δέῃ.
ΜΝ. πῶς μοι παραινεῖς; δεξιῶς μέντοι λέγεις.
οὐ φῂς σὺ χρῆναί μ' οὔτ' ἀκούειν οὔθ' ὁρᾶν.
ΕΥ. χωρὶς γὰρ αὐτοῖν ἑκατέρου 'στὶν ἡ φύσις.
ΜΝ. τοῦ μήτ' ἀκούειν μήθ' ὁρᾶν; ΕΥ. εὖ ἴσθ' ὅτι.
ΜΝ. πῶς χωρίς; ΕΥ. οὕτω ταῦτα διεκρίθη τότε.
αἰθὴρ γὰρ ὅτε τὰ πρῶτα διεχωρίζετο
καὶ ζῷ' ἐν αὐτῷ ξυνετέκνου κινούμενα,
ᾧ μὲν βλέπειν χρὴ πρῶτ' ἐμηχανήσατο
ὀφθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῷ,
δίκην δὲ χοάνης ὦτα διετετρήνατο.
ΜΝ. διὰ τὴν χοάνην οὖν μήτ' ἀκούω μήθ' ὁρῶ;
νὴ τὸν Δί' ἥδομαί γε τουτὶ προσμαθών.
οἷόν τί που 'στὶν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι. [οὖν
ΕΥ. πόλλ' ἂν μάθοις τοιαῦτα παρ' ἐμοῦ. ΜΝ. πῶς ἂν
πρὸς τοῖς ἀγαθοῖς τούτοισιν ἐξεύροις ὅπως
ἔτι προσμάθοιμι χωλὸς εἶναι τὼ σκέλη;
ΕΥ. βάδιζε δευρὶ καὶ πρόσεχε τὸν νοῦν. ΜΝ. ἰδού.
ΕΥ. ὁρᾷς τὸ θύριον τοῦτο; ΜΝ. νὴ τὸν Ἡρακλῆ,
οἶμαί γε. ΕΥ. σίγα νυν. ΜΝ. σιωπῶ τὸ θύριον;
ΕΥ. ἄκου'. ΜΝ. ἀκούω καὶ σιωπῶ τὸ θύριον;
ΕΥ. ἐνταῦθ' Ἀγάθων ὁ κλεινὸς οἰκῶν τυγχάνει.
ὁ τραγῳδοποιός. ΜΝ. ποῖος οὗτος Ἀγάθων;
ΕΥ. ἔστιν τις Ἀγάθων ΜΝ. μῶν ὁ μέλας ὁ καρτερός;
ΕΥ. οὔκ, ἀλλ' ἕτερός τις· οὐχ ἑόρακας πώποτε;
ΜΝ. μῶν ὁ δασυπώγων; ΕΥ. οὐχ ἑόρακας πώποτε;
ΜΝ. μὰ τὸν Δί' οὔπω γ', ὥστε κἀμέ γ' εἰδέναι.
ΕΥ. καὶ μὴν βεβίνηκας σύ γ', ἀλλ' οὐκ οἶσθ' ἴσως.
ἀλλ' ἐκποδὼν πτήξωμεν, ὡς ἐξέρχεται
θεράπων τις αὐτοῦ, πῦρ ἔχων καὶ μυρρίνας.
[προθυσόμενος ἔοικε τῆς ποιήσεως.]

Θεσμοφοριαζουσῶν codices sunt tres, Vaticanus Urbinas, ex quo hanc fabulam et Lysistratam primum edidit Bernardus Iunta Florentiae a. 1515., Ravennas (R) et Augustanus (nunc Monacensis), qui Ravennati tam similis est ut aut ex ipso aut aliquo apographo eius descriptus videatur. Quamobrem solum fere Ravennatem memoravi, notato Urbinatis (cuius scripturam passim se correxisse Iunta in Praefatione dixit) et Augustani dissensu, ubi operae pretium esset, quod perraro accidit. Ὑπόθεσις huius fabulae nulla est in codicibus.

4. Εὐριπίδη D.] ὦ ὑριπίδη 5. πάνθ'] ταῦθ' Hamakerus. 16. πρῶτ' ἐμηχανήσατο Kusterus] πρῶτα μηχανήσατο 18. δίκην Reiskius] ἀκοὴν

21. τί Brunckius] τε. γε lemma scholii. 23. ἐξεύροις Reiskius] ἐξεύροιμ' 24. προσμάθοιμι Wellauerus (quod legit scholiasta, qui annotavit ἵνα μὴ περιπατήσῃ μετ' αὐτοῦ)] προσμάθοι μὴ 26. Ἡρακλῆ D.] Ἡρακλέα 28. ἀκούω Brunckius] ἀκούσω 29. ἐνταῦθ'] Si verum sit quod Invernizius tradit, in R ἐνθάδε δ' esse, ἐνθαδ' coniici posse monet Wellauerus. 30. ὠ 'γάθων (debebat Ἀγάθων) Scaliger] ἀγάθων

31. μέλας, quod scholiasta quoque legit, ex μέγας corruptum videri potest: de quo dixi in Annot. Oxon. p. 704. 32. 33. ἑόρακας Bentleius] ἑώρακας 34. οὔπω Meinekius] οὔτοι 38. ἔοικε] Pro ὡς ἔοικε dictum accepit scholiasta. Seclusi versum, ut videtur, spurium, cuius scriptor ἔοικε cum nominativo participii coniunxit, quod nunquam fecerunt scriptores Attici, saepe fecerunt recentiores, quorum exempla collegit Schaeferus ad Longum p. 367. et ad Dionys. de comp. verb. p. 212.

ΘΕΡΑΠΩΝ.

εὔφημος πᾶς ἔστω λαός,
στόμα συγκλήσας· ἐπιδημεῖ γὰρ
θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων
τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν.
ἐχέτω δὲ πνοὰς νήνεμος αἰθήρ,
κῦμα δὲ πόντου μὴ κελαδείτω
γλαυκόν· ΜΝ. βομβάξ. ΕΥ. σίγα. ΜΝ. τί λέγει;
ΘΕ. πτηνῶν τε γένη κατακοιμάσθω,
θηρῶν τ' ἀγρίων πόδες ὑλοδρόμων
μὴ λυέσθων. ΜΝ. βομβαλοβομβάξ.
ΘΕ. μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπὴς Ἀγάθων,
πρόμος ἡμέτερος, ΜΝ. μῶν βινεῖσθαι;
ΘΕ. τίς ὁ φωνήσας; ΜΝ. νήνεμος αἰθήρ.
ΘΕ. δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς.
κάμπτει δὲ νέας ἁψῖδας ἐπῶν,
τὰ δὲ τορνεύει, τὰ δὲ κολλομελεῖ,
καὶ γνωμοτυπεῖ κἀντονομάζει
καὶ κηροχυτεῖ καὶ γογγύλλει
καὶ χοανεύει. ΜΝ. καὶ λαικάζει.
ΘΕ. τίς ἀγροιώτας πελάθει θριγκοῖς;
ΜΝ. ὃς ἕτοιμος σοῦ τοῦ τε ποιητοῦ
τοῦ καλλιεποῦς κατὰ τοῦ θριγκοῦ
ξυγγογγύλας καὶ ξυστρέψας
τουτὶ τὸ πέος χοανεῦσαι.
ΘΕ. ἦ που νέος γ' ὢν ἦσθ' ὑβριστής, ὦ γέρον.
ΕΥ. ὦ δαιμόνιε, τοῦτον μὲν ἔα χαίρειν, σὺ δὲ
Ἀγάθωνά μοι δεῦρ' ἐκκάλεσον πάσῃ τέχνῃ.
ΘΕ. μηδὲν ἱκέτευ'· αὐτὸς γὰρ ἔξεισιν τάχα.
καὶ γὰρ μελοποιεῖν ἄρχεται· χειμῶνος οὖν
ὄντος κατακάμπτειν τὰς στροφὰς οὐ ῥᾴδιον,
ἢν μὴ προΐῃ θύραζε πρὸς τὸν ἥλιον.
ΕΥ. τί οὖν ἐγὼ δρῶ; ΘΕ. περίμεν', ὡς ἐξέρχεται.
ΕΥ. ὦ Ζεῦ, τί δρᾶσαι διανοεῖ με τήμερον;
ΜΝ. νὴ τοὺς θεοὺς ἐγὼ πυθέσθαι βούλομαι
τί τὸ πρᾶγμα τουτί. τί στένεις; τί δυσφορεῖς;
οὐ χρῆν σε κρύπτειν ὄντα κηδεστὴν ἐμόν.
ΕΥ. ἔστιν κακόν μοι μέγα τι προπεφυραμένον.
ΜΝ. ποῖόν τι; ΕΥ. τῇδε θἠμέρᾳ κριθήσεται
εἴτ' ἔστ' ἔτι ζῶς εἴτ' ἀπόλωλ' Εὐριπίδης.
ΜΝ. καὶ πῶς; ἐπεὶ νῦν γ' οὔτε τὰ δικαστήρια
μέλλει δικάζειν οὔτε βουλῆς ἔσθ' ἕδρα,
ἐπεὶ τρίτη 'στὶ Θεσμοφορίων ἡ μέση.
ΕΥ. τοῦτ' αὐτὸ γάρ τοι κἀπολεῖν με προσδοκῶ.
αἱ γὰρ γυναῖκες ἐπιβεβουλεύκασί μοι
κἀν Θεσμοφόροιν μέλλουσι περί μου τήμερον
ἐκκλησιάζειν ἐπ' ὀλέθρῳ. ΜΝ. τιὴ τί δή;
ΕΥ. ὁτιὴ τραγῳδῶ καὶ κακῶς αὐτὰς λέγω.
ΜΝ. νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοις.
ἀτὰρ τίν' ἐκ τούτων σὺ μηχανὴν ἔχεις;
ΕΥ. Ἀγάθωνα πεῖσαι τὸν τραγῳδοδιδάσκαλον
ἐς Θεσμοφόροιν ἐλθεῖν. ΜΝ. τί δράσοντ'; εἰπέ μοι.
ΕΥ. ἐκκλησιάσοντ' ἐν ταῖς γυναιξὶ χἂν δέῃ
λέξονθ' ὑπὲρ ἐμοῦ. ΜΝ. πότερα φανερῶς, ἢ λάθρα;
ΕΥ. λάθρα, στολὴν γυναικὸς ἠμφιεσμένον.
ΜΝ. τὸ πρᾶγμα κομψὸν καὶ σφόδρ' ἐκ τοῦ σοῦ τρόπου·
τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς.
ΕΥ. σίγα. ΜΕ. τί δ' ἔστιν; ΕΥ. Ἀγάθων ἐξέρχεται.
ΜΝ. καὶ ποῦ ποτ' ἐστίν; ΕΥ. οὗτος οὐκκυκλούμενος.
ΜΝ. ἀλλ' ἦ τυφλὸς μέν εἰμ'· ἐγὼ γὰρ οὐχ ὁρῶ
ἄνδρ' οὐδέν' ἐνθάδ' ὄντα, Κυρήνην δ' ὁρῶ.
ΕΥ. σίγα· μελῳδεῖν αὖ παρασκευάζεται.
ΜΝ. μύρμηκος ἀτραποὺς, ἢ τί διαμινύρεται;

ΑΓΑΘΩΝ.

ἱερὰν χθονίαις δεξάμεναι λαμπάδα κοῦραι
⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ – ⏑ χορεύσασθε βοάν.

ΧΟΡΟΣ.

τίνι δὲ δαιμόνων ὁ κῶμος;
λέγε νυν· εὐπιθῶς δὲ τοὐμὸν
δαίμονας ἔχει σεβίσαι.
ΑΓ. ἄγε νυν ὄπλιζε Μοῦσα
χρυσέων ῥύτορα τόξων
Φοῖβον, ὃς ἱδρύσατο χώρας
γύαλα Σιμουντίδι γᾷ.
ΧΟ. χαῖρε καλλίσταις ἀοιδαῖς,
Φοῖβ', ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς
γέρας ἱρὸν προφέρων.
ΑΓ. τάν τ' ἐν ὄρεσι δρυογόνοισι
κόραν ἀείσατ' Ἄρτεμιν ἀγροτέραν.
ΧΟ. ἕπομαι κλῄζουσα σεμνὰν
γόνον ὀλβίζουσα Λατοῦς
Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ.
ΑΓ. Λατώ τε, κρούματά τ' Ἀσιάδος
ποδὶ παρ' εὔρυθμα Φρυγίων Χαρίτων δινεύματα.
ΧΟ. σέβομαι Λατώ τ' ἄνασσαν
κίθαρίν τε ματέρ' ὕμνων
ἄρσενι βοᾷ δόκιμον·
τᾷ φῶς ἔσσυτο δαιμονίοις ὄμμασιν

---

39. λαὸς ex schol. et Suida s. v. εὐφήμει] λεώς 40. συγκλήσας D.] συγκλείσας 45. ΜΝ. post σίγα addidit Reiskius. λέγει Aug. λέγεις ed. Iunt. et fortasse R. 50. πρόμος Scaliger] πράμος 53. ἁψῖδας Suidas s. v. δρύοχος, λαικάζει et χιανεύει] ἀσπίδας. 56. γογγύλλει Porsonus] γογγυλίζει 58. ἀγροιώτας Bentleius] ἀγριώτας 60. κατὰ a m. rec. habet R, om. Aug. 61. συγγογγύλας Engerus] γογγυλίσας. Idem vitium Lys. 975. 64. ἔα] Probabilius ἆ: vid. ad v. 176. 69. θύραζε editio Veneta a. 1538.] θύρασι 74. ἐμόν] ἐμέ Brunckius. 77. ζῶς Meinekius] ζῶν. Vid. ad Av. 1078. 79. δικάζειν] καθίζειν Cobetus. 83. περί μου Brunckius] περὶ ἐμοῦ 86. καὶ δίκαιά γ' ἂν Scaliger] καὶ δι' καὶ ἂν R. καὶ δία δίκαι' ἂν Aug. 87. τούτων Berglerus] ταύτης

90. ἐκκλησιάσοντ'] ἐκκλησιάζοντ' Aug., ut in Eccl. 161. libri ἐκκλησιάζουσα, ubi metrum ἐκκλησιάσουσ' postulat. Fortasse utrobique contracta futuri forma restituenda cum Buttmanno ἐκκλησιῶντ' et ἐκκλησιῶσ'. χἂν Marklandus] κἂν 91. φανερῶς Cobetus] φανερὸν 95. ὡγάθων (debebat Ἀγάθων) Brunckius] ἀγάθων 96. καὶ ποῦ ποτ' ἐστίν: ΕΥ. οὗτος D. (praeeunte Dobraeo, qui καὶ ποῦ 'στιν; ΕΥ. οὗτος αὐτὸς coniecerat)] καὶ ποῖός ἐστιν οὗτος; ΕΥ. 99. αὖ Scaliger ex Av. 226. ubi eadem verba] ἂν 100. διαμινύρεται Dawesius] διαμινυρίζεται, cum Suida s. v. μύρμηξ. 103. ⏑ ⏑ ⏑́ ⏑ ⏑ ⏑́ – ⏑ χορεύσασθε βοάν] ξὺν ἐλευθέρᾳ πατρίδι χορεύσασθαι (χορεύσασθε Bentleius) βοάν, quod interpolatoris commentum est, qui versum defectum illato, qui alienus ab hoc carmine est, trimetro iambico redintegrare conatus est. 104. δὲ addidit Reisigius. 105. νυν· εὐπιθῶς D.] νῦν· εὐπίστως 106. ἔχει Suidas s. v. σεβαστός] ἔχεις 107. ὄπλιζε] ὄλβιζε Bentleius. ὦ κλῇζε Meinekius. 112. καλλίσταις ἀοιδαῖς] καλλίστας ἀοιδὰς Cobetus. 113. ἱρὸν D.] ἱερὸν 115. ἀείσατ' Kusterus] ἀείσαντ' 116. σεμνὰν D.] σεμνὸν 121. παρ' εὔρυθμα D.] παρὰ ῥυθμ' εὔρυθμα Φρυγίων] Φρυγίῳ Hermannus. Scholiastae annotatio est τῇ Φρυγίᾳ ἁρμονίᾳ ἡρμοσμένα. Χαρίτων δινεύματα D.] διανεύματα Χαρίτων. δινεύματα restituit Bentleius legitque scholiasta, qui per ὀρχήματα explicat. 125. δόκιμον (quod scholiastam legisse ex verbis eius colligi potest) D.] δοκίμῳ 126. δαιμονίοις ὄμμασι] Verba vitii suspecta. δαιμονίοις θεοῦ οἴμασι Meinekius, δαίμονος ὄμμασι Bothius, δαιμονίοις στόμασιν Hermannus. Scripturam vulgatam scholiasta quoque legit, qui pro δαιμονίοις in interpretatione sua τοῖς σοφοῖς posuit.

ἀμετέρας τε δι' αἰφνιδίου ὀπός·
ὧν χάριν ἄνακτ' ἄγαλλε Φοῖβον [τιμᾷ].
χαῖρ', ὄλβιε παῖ Λατοῦς.
ΜΝ. ὡς ἡδὺ τὸ μέλος, ὦ πότνιαι Γενετυλλίδες,
καὶ θηλυδριῶδες καὶ κατεγλωττισμένον
καὶ μανδαλωτὸν, ὥστ' ἐμοῦ γ' ἀκροωμένου
ὑπὸ τὴν ἕδραν αὐτὴν ὑπῆλθε γάργαλος.
καί σ', ὦ νεανίσχ', ὅστις εἶ κατ' Αἰσχύλον
ἐκ τῆς Λυκουργείας ἐρέσθαι βούλομαι,
ποδαπὸς ὁ γύννις; τίς πάτρα; τίς ἡ στολή;
τίς ἡ τάραξις τοῦ βίου; τί βάρβιτος
λαλεῖ κροκωτῷ; τί δὲ λύρα κεκρυφάλῳ;
τί λήκυθος καὶ στρόφιον; ὡς οὐ ξύμφορον.
τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;
σύ τ' αὐτὸς, ὦ παῖ, πότερον ὡς ἀνὴρ τρέφει;
καὶ ποῦ πέος; ποῦ χλαῖνα; ποῦ Λακωνικαί;
ἀλλ' ὡς γυνὴ δῆτ'; εἶτα ποῦ τὰ τιτθία;
τί φῄς; τί σιγᾷς; ἀλλὰ δῆτ' ἐκ τοῦ μέλους
ζητῶ σ', ἐπειδή γ' αὐτὸς οὐ βούλει φράσαι;
ΑΓ. ὦ πρέσβυ πρέσβυ, τοῦ φθόνου μὲν τὸν ψόγον
ἤκουσα, τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην·
ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆθ' ἅμα γνώμῃ φορῶ.
χρὴ γὰρ ποιητὴν ἄνδρα πρὸς τὰ δράματα
ἃ δεῖ ποιεῖν, πρὸς ταῦτα τοὺς τρόπους ἔχειν.
αὐτίκα γυναικεῖ' ἢν ποιῇ τις δράματα,
μετουσίαν δεῖ τῶν τρόπων τὸ σῶμ' ἔχειν.
ΜΝ. οὐκοῦν κελητίζεις, ὅταν Φαίδραν ποιῇς;
ΑΓ. ἀνδρεῖα δ' ἢν ποιῇ τις, ἐν τῷ σώματι
ἔνεσθ' ὑπάρχον τοῦθ'. ἃ δ' οὐ κεκτήμεθα,
μίμησις ἤδη ταῦτα συνθηρεύεται.
ΜΝ. ὅταν σατύρους τοίνυν ποιῇς, καλεῖν ἐμέ,
ἵνα συμποιῶ σοὔπισθεν ἐστυκὼς ἐγώ.
ΑΓ. ἄλλως τ' ἄμουσόν ἐστι ποιητὴν ἰδεῖν
ἀγρεῖον ὄντα καὶ δασύν· σκέψαι δ' ὅτι
Ἴβυκος ἐκεῖνος κἀνακρέων ὁ Τήιος
ἀρχαῖος, οἵπερ ἁρμονίαν ἐχύμισαν,
ἐμιτροφόρουν τε καὶ διεκλῶντ' Ἰωνικῶς,
καὶ Φρύνιχος, τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας,
αὐτός τε καλὸς ἦν καὶ καλῶς ἠμπίσχετο·
διὰ τοῦτ' ἄρ' αὐτοῦ καὶ τὰ δράματ' ἦν καλά·
ὅμοια γὰρ ποιεῖν ἀνάγκη τῇ φύσει.
ΜΝ. ταῦτ' ἄρ' ὁ Φιλοκλέης αἰσχρὸς ὢν αἰσχρῶς ποιεῖ,
ὁ δὲ Ξενοκλέης ὢν κακὸς κακῶς ποιεῖ,
ὁ δ' αὖ Θέογνις ψυχρὸς ὢν ψυχρῶς ποιεῖ.
ΑΓ. ἅπασ' ἀνάγκη· ταῦτα γάρ τοι γνοὺς ἐγὼ
ἐμαυτὸν ἐθεράπευσα. ΜΝ. πῶς πρὸς τῶν θεῶν;
ΕΥ. παῦσαι βαΰζων· καὶ γὰρ ἐγὼ τοιοῦτος ἦ
ὢν τηλικοῦτος, ἡνίκ' ἠρχόμην ποιεῖν.
ΜΝ. μὰ τὸν Δί', οὐ ζηλῶ σε τῆς παιδεύσεως.
ΕΥ. ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' ἦλθον ἔα μ' εἰπεῖν. ΑΓ. λέγε.
ΕΥ. Ἀγάθων, σοφοῦ πρὸς ἀνδρός, ὅστις ἐν βραχεῖ
πολλοὺς καλῶς οἷός τε συντέμνειν λόγους.
ἐγὼ δὲ καινῇ ξυμφορᾷ πεπληγμένος
ἱκέτης ἀφῖγμαι πρὸς σέ. ΑΓ. τοῦ χρείαν ἔχων;
ΕΥ. μέλλουσί μ' αἱ γυναῖκες ἀπολεῖν τήμερον
τοῖς Θεσμοφορίοις, ὅτι κακῶς αὐτὰς λέγω.
ΑΓ. τίς οὖν παρ' ἡμῶν ἐστιν ὠφέλειά σοι;
ΕΥ. ἡ πᾶσ'· ἐὰν γὰρ ἐγκαθεζόμενος λάθρα
ἐν ταῖς γυναιξίν, ὡς δοκῶν εἶναι γυνή,
ὑπεραποκρίνῃ μου, σαφῶς σώσεις ἐμέ.
μόνος γὰρ ἂν λέξειας ἀξίως ἐμοῦ.
ΑΓ. ἔπειτα πῶς οὐκ αὐτὸς ἀπολογεῖ παρών;
ΕΥ. ἐγὼ φράσω σοι. πρῶτα μὲν γιγνώσκομαι·
ἔπειτα πολιός εἰμι καὶ πώγων' ἔχω,
σὺ δ' εὐπρόσωπος, λευκός, ἐξυρημένος,
γυναικόφωνος, ἁπαλός, εὐπρεπὴς ἰδεῖν.
ΑΓ. Εὐριπίδη, ΕΥ. τί ἐστιν; ΑΓ. ἐποίησάς ποτε
"χαίρεις ὁρῶν φῶς, πατέρα δ' οὐ χαίρειν δοκεῖς;"
ΕΥ. ἔγωγε. ΑΓ. μή νυν ἐλπίσῃς τὸ σὸν κακὸν
ἡμᾶς ὑφέξειν. καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἄν.
ἀλλ' αὐτὸς ὅ γε σόν ἐστιν οἰκείως φέρε.
τὰς ξυμφορὰς γὰρ οὐχὶ τοῖς τεχνάσμασιν
φέρειν δίκαιον, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.
ΜΝ. καὶ μὴν σύ γ', ὦ κατάπυγον, εὐρύπρωκτος εἶ
οὐ τοῖς λόγοισιν, ἀλλὰ τοῖς παθήμασιν.
ΕΥ. τί δ' ἐστὶν ὅ τι δέδοικας ἐλθεῖν αὐτόσε;
ΑΓ. κάκιον ἀπολοίμην ἂν ἢ σύ. ΕΥ. πῶς; ΑΓ. ὅπως;
δοκῶν γυναικῶν ἔργα νυκτερήσια
κλέπτειν ὑφαρπάζειν τε θήλειαν Κύπριν.
ΜΝ. ἰδού γε κλέπτειν· νὴ Δί, βινεῖσθαι μὲν οὖν.
ἀτὰρ ἡ πρόφασίς γε νὴ Δί' εἰκότως ἔχει.
ΕΥ. τί οὖν; ποιήσεις ταῦτα; ΑΓ. μὴ δόκει γε σύ.
ΕΥ. ὦ τρισκακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλ'. ΜΝ. Εὐριπίδη,
ὦ φίλτατ', ὦ κηδεστά, μὴ σαυτὸν προδῷς.
ΕΥ. πῶς οὖν ποιήσω δῆτα; ΜΝ. τοῦτον μὲν μακρὰ
κλάειν κέλευ', ἐμοὶ δ' ὅ τι βούλει χρῶ λαβών.

---

127. ἀμετέρας Meinekius] ἡμετέρας 128. τιμᾷ (ortum, ut videtur, ex glossemate τίμα ad ἄγαλλε adscripto) seclusit D. Pro eo ὕμνῳ addidit Hermannus satis probabiliter, versu trimetro catalectico, quae apta metri forma est. 134. ὅστις editio Veneta a. 1538.] εἴ τις 135. Λυκουργείας Dobraeus] λυκουργίας 139. οὐ ξύμφορον] ἀξύμφορον Suidas s. v. βάρβιτον. 141. γρ. σύ τ' αὐτὸς R.] τίς δ' αὐτὸς 142. καὶ ποῦ πέος] ποῦ δὲ τὸ πέος Suidas s. v. πέος. ποῦ τὸ πέος idem s. v. Λακωνικαί et schol. Vesp. 1153. 150. ἃ δεῖ ποιεῖν] ἃ δὴ ποιεῖ Hermannus. 154. ἢν D.] ἂν 158. ἐστυκὼς] ἑστηκὼς in excerptis Scaligeri.

162. ἀρχαῖος Hermannus] κἀλκαῖος: quae Aristophanis Byzantii coniectura est, de qua scholiasta, ἐν ἐνίοις δὲ Ἀχαιός γέγραπται, καὶ τὰ παλαιότερα ἀντίγραφα οὕτως εἶχεν. Ἀριστοφάνης δέ ἐστιν ὁ μεταγράψας Ἀλκαῖος: quam coniecturam ab Didymo esse impugnatam, qui tamen alibi κἀλκαῖος ferri posse iudicaverit, si Alcaeus intelligeretur citharoedus, ab Eupolide in Χρυσῷ γένει memoratus, ὦ Ἀλκαῖε Σικελιῶτα Πελοποννήσιε. οἵπερ — ἐχύμισαν ex Suida s. v. ἐμιτρώσατο et ἐχύμισαν] οἱ περὶ — ἐχύμησαν, ut apud Hesychium quoque in codice scriptum est ἐχύμησαν: ἤρτησαν (i. e. ἤρτυσαν). 163. διεκλῶντ' Toupius] διεκίνων. διεκίνουν Suidas s. v. ἐμιτρώσατο. διέκνων Dorvillius ad Charit. p. 543. 165. ἠμπίσχετο Elmsleius] ἠμπέσχετο 166. καὶ τὰ δράματ' ἦν καλά D.] καὶ καλὰ ἦν τὰ δράματα

168. Φιλοκλέης — Ξενοκλέης Bentleius] Φιλοκλῆς — Ξενοκλῆς 173. βαΰζων] βασανίζων Meinekius. ἦ D.] ἦν. καὶ γὰρ ἦ τοιόσδ' ἐγὼ numeris melioribus Elmsleius. 176. ἔα] Hic versus et 64. et Av. 1368. 1495. Lys. 734. in iis sunt ex quibus coniici potest Graecos interdum una syllaba ᾶ et ὦ pronunciasse et scripsisse pro ἔα et ἐῶ, videturque veteris scripturae ᾶ memoria latere in annotatione scholiastae de qua ad v. 600. dicetur. ἔα igitur glossatoria est, quemadmodum interiectioni ᾶ in codicibus ἔα non raro vel adscriptum vel substitutum est. 178 οἷος Suidas s. v. οἷος et σοῦ] οἷον 179. καινῇ Bisetus (quod fortasse legit scholiasta, qui per μεγάλῃ καὶ θαυμαστῇ explicat)] κοινῇ, cum Suida s. v. κοινολογία et σοῦ. 185. δοκῶν] δοκεῖν Kusterus. 194. χαίρεις —] Euripidis versus Alc. 691. 196. ἂν post γὰρ additum ex Suida s. v. ὑφέξειν. Unius syllabae spatium relictum in Aug. μαινοίμεθ' ἄν] μαινοίμεθα Kusterus. 202. ἐλθεῖν] ἐλθὼν Meinekius. 204. νυκτερήσια Dobraeus] νυκτερείσια 206. 240. 640. νὴ Δί D.] νὴ Δί'. Vid. Annot. Oxon. ad Eq. 319. 209. γε σύ] σύ γε Hermannus. 210. ἀπόλωλ'. ΜΝ. Εὐριπίδη, | ὦ Elmsleius] ἀπόλωλ' Εὐριπίδης. ΜΝ. ὦ

ΕΥ. ἄγε νυν, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδίδως ἐμοί,
ἀπόδυθι τουτὶ θοἰμάτιον. ΜΝ. καὶ δὴ χαμαί.
ἀτὰρ τί μέλλεις δρᾶν μ'; ΕΥ. ἀποξυρεῖν ταδί,
τὰ κάτω δ' ἀφεύειν. ΜΝ. ἀλλὰ πρᾶττ', εἴ σοι δοκεῖ·
ἢ μὴ 'πιδιδόν' ἐμαυτὸν ὤφελόν ποτε.
ΕΥ. Ἀγάθων, σὺ μέντοι ξυροφορεῖς ἑκάστοτε,
χρῆσόν τί νυν ἡμῖν ξυρόν. ΑΓ. αὐτὸς λάμβανε
ἐντεῦθεν ἐκ τῆς ξυροδόκης. ΕΥ. γενναῖος εἶ.
κάθιζε· φύσα τὴν γνάθον τὴν δεξιάν.
ΜΝ. ὤμοι. ΕΥ. τί κέκραγας; ἐμβαλῶ σοι πάτταλον,
ἢν μὴ σιωπᾷς. ΜΝ. ἀτταταῖ ἰατταταῖ.
ΕΥ. οὗτος σὺ ποῖ θεῖς; ΜΝ. ἐς τὸ τῶν σεμνῶν θεῶν·
οὐ γὰρ μὰ τὴν Δήμητρ' ἔτ' ἐνταυθὶ μενῶ
τεμνόμενος. ΕΥ. οὔκουν καταγέλαστος δῆτ' ἔσει
τὴν ἡμίκραιραν τὴν ἑτέραν ψιλὴν ἔχων;
ΜΝ. ὀλίγον μέλει μοι. ΕΥ. μηδαμῶς, πρὸς τῶν θεῶν,
προδῷς με. χώρει δεῦρο. ΜΝ. κακοδαίμων ἐγώ.
ΕΥ. ἔχ' ἀτρέμας αὐτοῦ κἀνάκυπτε. ποῖ στρέφει;
ΜΝ. μυμῦ. ΕΥ. τί μύζεις; πάντα πεποίηται καλῶς.
ΜΝ. οἴμοι κακοδαίμων, ψιλὸς αὖ στρατεύσομαι.
ΕΥ. μὴ φροντίσῃς· ὡς εὐπρεπὴς φαίνει πάνυ.
βούλει θεᾶσθαι σαυτόν; ΜΝ. εἰ δοκεῖ, φέρε.
ΕΥ. ὁρᾷς σεαυτόν; ΜΝ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ Κλεισθένη.
ΕΥ. ἀνίστασ', ἵν' ἀφεύσω σε, κἀγκύψας ἔχε.
ΜΝ. οἴμοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι.
ΕΥ. ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν δᾷδ' ἢ λύχνον.
ἐπίκυπτε· τὴν κέρκον φυλάττου νυν ἄκραν.
ΜΝ. ἐμοὶ μελήσει νὴ Δί, πλήν γ' ὅτι κάομαι.
οἴμοι τάλας. ὕδωρ ὕδωρ, ὦ γείτονες.
ΕΥ. θάρρει. ΜΝ. τί θαρρῶ καταπεπυρπολημένος;
ΕΥ. ἀλλ' οὐκέτ' οὐδὲν πρᾶγμά σοι· τὰ πλεῖστα γὰρ
ἀποπεπόνηκας. ΜΝ. φῦ, ἰοὺ τῆς ἀσβόλου.
αἰθὸς γεγένημαι πάντα τὰ περὶ τὴν τράμιν.
ΕΥ. μὴ φροντίσῃς· ἕτερος γὰρ αὐτὰ σφογγιεῖ.
ΜΝ. οἰμώξετἆρ' εἴ τις τὸν ἐμὸν πρωκτὸν πλυνεῖ.
ΕΥ. Ἀγάθων, ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδοῦναι φθονεῖς,
ἀλλ' ἱμάτιον γοῦν χρῆσον ἡμῖν τουτῳὶ
καὶ στρόφιον· οὐ γὰρ ταῦτά γ' ὡς οὐκ ἔστ' ἐρεῖς.
ΑΓ. λαμβάνετε καὶ χρῆσθ'· οὐ φθονῶ. ΜΝ. τί οὖν λάβω;
ΑΓ. ὅ τι; τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών.
ΜΝ. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἡδύ γ' ὄζει ποσθίου.
ξύζωσον ἀνύσας. αἶρέ νυν στρόφιον. ΕΥ. ἰδού.
ΜΝ. ἴθι νυν κατάστειλόν με τὰ περὶ τὼ σκέλη.
ΕΥ. κεκρυφάλου δεῖ καὶ μίτρας. ΑΓ. ἡδὶ μὲν οὖν,
κεφαλὴ περίθετον ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ.
ΕΥ. νὴ τὸν Δί', ἀλλὰ κἀπιτηδεία πάνυ.
ΜΝ. ἆρ' ἁρμόσει μοι; ΑΓ. νὴ Δί' ἀλλ' ἄριστ' ἔχει.
ΕΥ. φέρ' ἔγκυκλόν τι. ΑΓ. λάμβαν' ἀπὸ τῆς κλινίδος.
ΕΥ. ὑποδημάτων δεῖ. ΑΓ. τἀμὰ ταυτὶ λάμβανε.
ΜΝ. ἆρ' ἁρμόσει μοι; ΕΥ. χαλαρὰ γοῦν χαίρεις φορῶν.
ΑΓ. σὺ τοῦτο γίγνωσκ'· ἀλλ' ἔχεις γὰρ ὧν δέει.
εἴσω τις ὡς τάχιστά μ' ἐσκυκλησάτω.
ΕΥ. ἀνὴρ μὲν ἡμῖν οὑτοσὶ καὶ δὴ γυνὴ
τό γ' εἶδος· ἢν λαλῇς δ', ὅπως τῷ φθέγματι
γυναικιεῖς εὖ καὶ πιθανῶς. ΜΝ. πειράσομαι.
ΕΥ. βάδιζε τοίνυν. ΜΝ. μὰ τὸν Ἀπόλλω οὔκ, ἤν
γε μὴ
ὀμόσῃς ἐμοὶ ΕΥ. τί χρῆμα; ΜΝ. συσσώσειν ἐμὲ
πάσαις τέχναις, ἤν μοί τι περιπίπτῃ κακόν.
ΕΥ. ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ' οἴκησιν Διός.
ΜΝ. τί μᾶλλον ἢ τὴν Ἱπποκράτους ξυνοικίαν;
ΕΥ. ὄμνυμι τοίνυν πάντας ἄρδην τοὺς θεούς.
ΜΝ. μέμνησο τοίνυν ταῦθ', ὅτι ἡ φρὴν ὤμοσεν,
ἡ γλῶττα δ' οὐκ ὀμώμοκ', οὐδ' ὥρκωσ' ἐγώ.
ΕΥ. ἔκσπευδε ταχέως· ὡς τὸ τῆς ἐκκλησίας
σημεῖον ἐν τῷ Θεσμοφορείῳ φαίνεται.
ἐγὼ δ' ἄπειμι. ΜΝ. δεῦρό νυν, ὦ Θρᾷττ', ἕπου.
ὦ Θρᾷττα, θᾶσαι, καομένων τῶν λαμπάδων
ὅσον τὸ χρῆμ' ἀνέρχεθ' ὑπὸ τῆς λιγνύος.
ἀλλ', ὦ περικαλλὴ Θεσμοφόρω, δέξασθέ με
ἀγαθῇ τύχῃ καὶ δεῦρο καὶ πάλιν οἴκαδε.
ὦ Θρᾷττα, τὴν κίστην κάθελε, κᾆτ' ἔξελε
πόπανον, ὅπως λαβοῦσα θύσω τοῖν θεοῖν.
δέσποινα πολυτίμητε Δήμητερ φίλη
καὶ Φερσέφαττα, πολλὰ πολλάκις μέ σοι
θύειν ἔχουσαν, εἰ δὲ μἀλλὰ νῦν λαθεῖν.
καὶ τὸν θυγατέρος χοῖρον ἀνδρός μοι τυχεῖν
πλουτοῦντος, ἄλλως δ' ἠλιθίου κἀβελτέρου,
καὶ ποσθαλίσκον νοῦν ἔχειν μοι καὶ φρένας.
ποῦ ποῦ καθίζωμ' ἐν καλῷ, τῶν ῥητόρων
ἵν' ἐξακούω; σὺ δ' ἄπιθ', ὦ Θρᾷττ', ἐκποδών·
δούλοις γὰρ οὐκ ἔξεστ' ἀκούειν τῶν λόγων.
ΓΥ. εὐφημία 'στω, εὐφημία 'στω. εὔχεσθε τοῖν Θεσμοφόροιν, τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ, καὶ τῷ Πλούτῳ,

242. πρὶν ἀντιλαβέσθαι τόν γε πρωκτὸν τῆς φλογός.

---

216. πρᾶττ', εἴ σοι] πρᾶτθ' ὅ τι Elmsleius. εἴ σοι Iunt. εἴσω R. 217. ἢ] ὡς Hamakerus. 'πιδιδόν' ἐμαυτὸν D.] διδόναι γ' αὐτὸν R et a m. sec. Aug., qui a m. pr. habuit διδόναι γ' ἐμαυτόν. 'πιδιδόναι γ' αὐτὸν Toupius. 'πιδοῦναι 'μαυτὸν (debebat 'πιδοῦν' ἐμαυτὸν) Dawesius. Verbo ἐπιδιδόναι hic opus esse docent v. 213. 249. idemque Lys. 116. restitui pro simplici δοῦναι. 219. νῦν] νυν Meinekius. 222. ὤμοι] Vel οἴμοι. 223. ἀτταταῖ ἰατταταῖ Bentleius (qui male haec ὀξυτόνως scribebat)] αττατα ατταται R. 225. Δήμητρ' ἔτ' Porsonus] δήμητρά γ' ἐνταυθὶ Elmsleius] ἐνταυθοῖ 230. ἀτρέμας αὐτοῦ Dobraeus] ἀτρέμα σαυτὸν 231. μυμῦ D.] μῦ μῦ 233. φαίνει Dobraeus] φανεῖ 234. θεᾶσθαι σαυτὸν Porsonus] θεάσασθαι σεαυτὸν 235. Κλεισθένη D.] Κλεισθένην 242. In versu spurio, quem notavit Cobetus, τόν γε ex coniectura Scaligeri additum est. Simillimum interpolatoris additamentum praebet Pacis v. 273. ἢ πρίν γε τὸν μυττωτὸν ἡμῖν ἐγχέαι. 245. φῦ, ἰοὺ (ut Lys. 294. 304.) D.] φεῦ ἰοῦ 247. σφογγιεῖ D.] σπογγιεῖ 248. οἰμώξετ' ἆρ' (debebat οἰμώξετἆρ') εἴ τις Brunckius] οἰμώζετ' ἆρ' εἰς (εἰ cd. Iunt.)

258. κεφαλὴ περίθετον ἣν Meinekius] κεφαλὴ περίθετος, ἥν: quod Pollux quoque legit 2, 35. 260. ἆρ' ἁρμόσει Kusterus] ἦρ' (vel ἦρ') ἁρμόσῃ 261. ἔγκυκλόν τι. — λάμβαν' Reisigius] ἔγκυκλον. — τουτὶ λάμβαν' 263. γοῦν] γ' οὐ R a. m. pr. et Iunt. 267. τό γ' Kusterus] τόδ' 273. Ἱπποκράτους ex schol.] ὑποκράτους 277. ἔκσπευδε] καὶ σπεῦδε Hamakerus. 278. Θεσμοφορείῳ Meinekius] θεσμοφορίῳ 280. θᾶσαι D.] θέασαι 285. ἀνέρχεθ' ὑπὸ] ἀνέρχεται Reiskius. 283. ἀγαθῇ τύχῃ] Vel τὐχἀγαθῇ: vid. Annot. Oxon. p. 717. καὶ post δεῦρο addidit Bentleius. 284. κάθελε] κατάθου Herwerdenus. 285. πόπανον Hermannus] τὸ πόπανον. τὰ πόπαν' Porsonus. τοῖν θεοῖν Meinekius] ταῖν θεαῖν 288. μἀλλὰ D.] μὴ ἀλλὰ 289. τὸν θυγατέρος Scaliger] τὴν θυγατέραν, quod schol. explicat ita ut χοιρίον legisse videri possit, appellatione ὑποκοριστικῇ. τοῦ θυγατρίου Meinekius. 290. δ' Hermannus] τ' 291. ποσθαλίσκον (secundum schol. qui explicat per τὸν παιδαρίσκον) D.] πρὸς θάληκον (accentu in R omisso). 292. καθίζωμ' Brunckius] καθέζωμ' 295—311. 331—351. His versibus in codicibus praescriptum κη. (i. e. Κῆρυξ), cui substitui ΓΥ. (i. e. Γυνή, ὡς ἱερεία). Nam pronunciantur ab muliere quae sacerdotis partes agit, quemadmodum similes preces in Avibus v. 865—887. ab sacerdote pronunciantur. Monuit Beerius p. 76. 295. εὐφημία 'στω Brunckius] εὐφημί' ἔστω bis. τοῖν Meinekius] ταῖν

καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ, καὶ τῇ Κουροτρόφῳ, καὶ τῷ Ἑρμῇ, καὶ ταῖς Χάρισιν, ἐκκλησίαν τήνδε καὶ σύνοδον τὴν νῦν κάλλιστα καὶ ἄριστα ποιῆσαι, πολυωφελῶς μὲν πόλει τῇ Ἀθηναίων, τυχηρῶς δ' ἡμῖν αὐταῖς. καὶ τὴν δρῶσαν τήν τ' ἀγορεύουσαν τὰ βέλτιστα περὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καὶ τὸν τῶν γυναικῶν, ταύτην νικᾶν. ταῦτ' εὔχεσθε, καὶ ὑμῖν αὐταῖς τἀγαθά. ἰὴ παιών, ἰὴ παιών. χαίρωμεν.

ΧΟ. δεχόμεθα καὶ θεῶν γένος
λιτόμεθα ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς
φανέντας ἐπιχαρῆναι.
Ζεῦ μεγαλώνυμε χρυσολύρα τε,
Δῆλον ὃς ἔχεις ἱεράν,
καὶ σὺ παγκρατὴς κόρα
γλαυκῶπι χρυσόλογχε, πόλιν
οἰκοῦσα περιμάχητον, ἐλθὲ δεῦρο,
καὶ πολυώνυμε θηροφόνη παῖ,
Λατοῦς χρυσώπιδος ἔρνος,
σύ τε πόντιε σεμνὲ Πόσειδον
ἁλιμέδον, προλιπὼν
μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδόνητον,
Νηρέος εἰναλίου τε κόραι,
Νύμφαι τ' ὀρείπλαγκτοι.
χρυσέα τε φόρμιγξ
ἀχήσειεν ἐπ' εὐχαῖς
ἡμετέραις· τελέως δ' ἐκκλησιάσαιμεν Ἀθηνῶν
εὐγενεῖς γυναῖκες.

ΓΥ. εὔχεσθε τοῖς θεοῖσι τοῖς Ὀλυμπίοις
καὶ ταῖς Ὀλυμπίαισι, καὶ τοῖς Πυθίοις
καὶ ταῖσι Πυθίαισι, καὶ τοῖς Δηλίοις
καὶ ταῖσι Δηλίαισι, τοῖς τ' ἄλλοις θεοῖς,
εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακὸν
τῷ τῶν γυναικῶν, ἢ 'πικηρυκεύεται
Εὐριπίδῃ Μήδοις τ' ἐπὶ βλάβῃ τινὶ
τῇ τῶν γυναικῶν, ἢ τυραννεῖν ἐπινοεῖ,
ἢ τὸν τύραννον ξυγκατάγειν, ἢ παιδίον
ὑποβαλλομένης κατεῖπεν, ἢ δούλη τινὸς
προαγωγὸς οὖσ' ἐνετρύλισεν τῷ δεσπότῃ,
ἢ πεμπομένη τις ἀγγελίας ψευδεῖς φέρει,
ἢ μοιχὸς εἴ τις ἐξαπατᾷ ψευδῆ λέγων,
καὶ μὴ δίδωσιν ἂν ὑπόσχηταί ποτε,
ἢ δῶρά τις δίδωσι μοιχῷ γραῦς γυνή,
ἢ καὶ δέχεται προδιδοῦσ' ἑταίρα τὸν φίλον,
κεἴ τις κάπηλος ἢ καπηλὶς τοῦ χοὸς
ἢ τῶν κοτυλῶν τὸ νόμισμα διαλυμαίνεται,
κακῶς ἀπολέσθαι τοῦτον αὐτὸν κῳκίαν
ἀρᾶσθε, ταῖς δ' ἄλλαισιν ὑμῖν τοὺς θεοὺς
εὔχεσθε πάσαις πολλὰ δοῦναι κἀγαθά.

ΧΟ. ξυνευχόμεσθα τέλεα μὲν
πόλει, τέλεα δὲ δήμῳ
τάδ' εὔγματ' ἐκγενέσθαι.
τὰ δ' ἄρισθ' ὅσαις προσήκει
νικᾶν λεγούσας· ὁπόσαι δ'
ἐξαπατῶσιν παραβαίνουσί τε τοὺς
ὅρκους τοὺς νενομισμένους
κερδῶν οὕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ,
ἢ ψηφίσματα καὶ νόμον
ζητοῦσ' ἀντιμεθιστάναι,
τἀπόρρητά τε τοῖσιν ἐ-
χθροῖς τοῖς ἡμετέροις λέγουσ',
ἢ Μήδους ἐπάγουσι τῆς
χώρας [οὕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ]
ἀσεβοῦσ', ἀδικοῦσί τε τὴν πόλιν.
ἀλλ', ὦ παγκρατὲς
Ζεῦ, ταῦτα κυρώσειας, ὥσθ'
ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν,
καίπερ γυναιξὶν οὔσαις.

ΚΗ. ἄκουε πᾶς. ἔδοξε τῇ βουλῇ τάδε
τῇ τῶν γυναικῶν· Τιμόκλει' ἐπεστάτει·
Λύσιλλ' ἐγραμμάτευεν, εἶπε Σωστράτη·
ἐκκλησίαν ποιεῖν ἕωθεν τῇ μέσῃ
τῶν Θεσμοφορίων, ᾗ μάλισθ' ἡμῖν σχολή,
καὶ χρηματίζειν πρῶτα περὶ Εὐριπίδου,
ὅ τι χρὴ παθεῖν ἐκεῖνον· ἀδικεῖν γὰρ δοκεῖ
ἡμῖν ἁπάσαις. τίς ἀγορεύειν βούλεται;

ΓΥΝΗ Α.
ἐγώ. ΚΗ. περίθου νυν τόνδε πρῶτον πρὶν λέ-
γειν. [γὰρ ἤδη,

ΧΟ. σίγα, σιώπα, πρόσεχε τὸν νοῦν· χρέμπτεται
ὅπερ ποιοῦσ' οἱ ῥήτορες. μακρὰν ἔοικε λέξειν.

ΓΥ. Α. φιλοτιμίᾳ μὲν οὐδεμιᾷ, μὰ τὼ θεώ,
λέξουσ' ἀνέστην, ὦ γυναῖκες· ἀλλὰ γὰρ
βαρέως φέρω τάλαινα πολὺν ἤδη χρόνον
προπηλακιζομένας ὁρῶσ' ἡμᾶς ὑπὸ
Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας
καὶ πολλὰ καὶ παντοῖ' ἀκουούσας κακά.
τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν;
ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληχ' ὅπουπερ ἐμβραχὺ
εἰσὶν θεαταὶ καὶ τραγῳδοὶ καὶ χοροί,
τὰς μοιχοτρόπους, τὰς ἀνδρεραστρίας καλῶν,
τὰς οἰνοπότιδας, τὰς προδότιδας, τὰς λάλους,

---

300. Κουροτρόφῳ] τῇ γῇ addunt libri: non legit scholiasta, qui explicat εἴτε τῇ Γῇ εἴτε τῇ Ἑστίᾳ. 301. ταῖς addidit Meinekius. 302. τήνδε] ἤδη Reisigius. 304. πόλει] τῇ πόλει Meinekius. 306. τήν τ' Reiskius. Aberat τ'. καὶ τὴν R a m. rec. 307. δῆμον τὸν D.] δῆμον τῶν 310. τἀγαθά] πολλὰ κἀγαθά (ut v. 351.) D. πάντ' ἀγαθὰ Meinekius. 311. ἰὴ παιών, ἰὴ παιών] Tertium quod libri addunt ἰὴ παιών delevit D. 312. δεχόμεθα Hermannus] δεχόμεσθα. εὐχόμεσθα ed. Zanetti, quod in Aug. legi ait Brunckius. 313. λιτόμεθα Hermannus] λιτόμεσθα 314. φανέντας ἐπιχαρῆναι] χαρέντας ἐπιφανῆναι Halbertsma. 320. θηροφόνη Hermannus] θηροφόνε 325. εἰναλίου D.] ἐναλίου. εἰνάλιοι Brunckius. 327. ἀχήσειεν D.] ἰαχήσειεν 329. Ἀθηνῶν Reisigius] Ἀθηναίων 334. τοῖς τ' Scaliger] καὶ τοῖς 337. τ' addidit Scaliger. 340. κατεῖπεν Bentleius] κατεῖπέν τις 341. ἐνετρύλισεν D.] ἐνετρύλλισεν 344. ἂν Brunckius] ἃ ἂν ποτε] τότε Hamakerus. 349. κῳκίαν Brunckius] κοικίαν

352. ξυνευχόμεσθα Bothius] ξυνευχόμεθα 354. εὔγματ' ἐκγενέσθαι D.] εὔγματα γενέσθαι 355. ὅσαις — λεγούσας ex schol.] ὅσαι — λεγούσαις 360. οὕνεκ' ex v. 366. Bentleius] ἕνεκ' 364. λέγουσ' Bentleius] λέγουσιν 366. 367. Versus interpolati. οὕνεκ' ἐπὶ βλάβῃ ex v. 360. illatum esse animadvertit Dobraeus. Nec sequentia ἀσεβοῦσιν ἀδικοῦσίν τε τὴν πόλιν (nam sic libri) hoc modo scripta ab Aristophane videntur. Post χώρας plura exciderunt, in quibus apodosis fuit ad illud ὁπόσαι v. 356. Proxima ἀλλ' ὦ παγκρατὲς exitus sunt versus iambici dimetri. 372. τάδε] ταδὶ Meinekius. 380. 383. ΓΥ. Α. Brunckius] γυνή τις vel γυνή. Conf. ad v. 533. 386. ἡμᾶς Cobetus] ὑμᾶς 389. ἡμᾶς] ἡμῖν Brunckius. 390. ποῦ] πῶς schol. Platonis (ad Theag. p. 127 c.) p. 88. ed. Ruhnk. ἐμβραχὺ] ἐνβραχύ. ἔμβραχυ ap. Suidam s. h. v. et schol. Plat. 391. τραγῳδοὶ καὶ] τραγῳδικοὶ schol. Plat. τραγῳδία καὶ apud Suidam s. v. οἰνοπίπας.
392. μοιχοτρόπους ex Suida] μυχοτρόπους 393. οἰνοπότιδας] Schol. τὰ πλεῖστα οἰνοπίπας ἔχει. et, ὁ Σύμμαχός φησι παρὰ τὸ πιπίζειν τὸν οἶνον. ἐγὼ δὲ οὐχ ὁρῶ τὸ πιπίζειν ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς κείμενον. οἰνοπότιδας qui restituit recte correxit antiquum codicum vitium.

τὰς οὐδὲν ὑγιές, τὰς μέγ' ἀνδράσιν κακόν.
ὥστ' εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων
ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς σκοποῦνταί τ' εὐθέως,
μὴ μοιχὸς ἔνδον ᾖ τις ἀποκεκρυμμένος.
δρᾶσαι δ' ἔθ' ἡμῖν οὐδὲν ὧνπερ καὶ πρὸ τοῦ
ἔξεστι· τοιαῦθ' οὗτος ἐδίδαξεν κακὰ
τοὺς ἄνδρας ἡμῶν· ὥστ', ἐὰν μόνον πλέκῃ
γυνὴ στέφανον, ἐρᾶν δοκεῖ· κἂν ἐκβάλῃ
σκεῦός τι κατὰ τὴν οἰκίαν πλανωμένη,
ἀνὴρ ἐρωτᾷ "τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα;
οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ τῷ Κορινθίῳ ξένῳ."
"κάμνει κόρη τις, εὐθὺς ἀδελφὸς λέγει,"
τὸ χρῶμα τοῦτό μ' οὐκ ἀρέσκει τῆς κόρης.
εἶεν· γυνή τις ὑποβαλέσθαι βούλεται,
ἀποροῦσα παίδων, οὐδὲ τοῦτ' ἔστιν λαθεῖν.
ἄνδρες γὰρ ἤδη παρακάθηνται πλησίον·
πρὸς τοὺς γέροντάς θ', οἳ πρὸ τοῦ τὰς μείρακας
ἤγοντο, διαβέβληκεν, ὥστ' οὐδεὶς γέρων
γαμεῖν θέλει γυναῖκα διὰ τοὔπος τοδί
"δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή."
εἶτα διὰ τοῦτον ταῖς γυναικωνίτισιν
σφραγῖδας ἐπιβάλλουσιν ἤδη καὶ μοχλοὺς
τηροῦντες ἡμᾶς, καὶ προσέτι Μολοττικοὺς
τρέφουσι μορμολυκεῖα τοῖς μοιχοῖς κύνας.
καὶ ταῦτα μὲν ξυγγνώσθ'· ἃ δ' ἦν ἡμῖν πρὸ τοῦ
αὐταῖς ταμιευούσαις προαιρούσας λαθεῖν,
ἄλφιτον, ἔλαιον, οἶνον, οὐδὲ ταῦτ' ἔτι
ἔξεστιν. οἱ γὰρ ἄνδρες ἤδη κλῃδία
αὐτοὶ φοροῦσι κρυπτὰ κακοηθέστατα,
Λακωνίκ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους.
πρὸ τοῦ μὲν οὖν ἦν ἀλλ' ὑποῖξαι τὴν θύραν
ποιησαμέναισι δακτύλιον τριωβόλου,
νῦν δ' οὗτος αὐτοὺς ᾠκότριψ Εὐριπίδης
ἐδίδαξε θριπήδεστ' ἔχειν σφραγίδια
ἐξαψαμένους. νῦν οὖν ἐμοὶ τούτῳ δοκεῖ
ὄλεθρόν τιν' ἡμᾶς κυρκανᾶν ἀμωσγέπως,
ἢ φαρμάκοισιν, ἢ μιᾷ γέ τῳ τέχνῃ,
ὅπως ἀπολεῖται. ταῦτ' ἐγὼ φανερῶς λέγω·
τὰ δ' ἄλλα μετὰ τῆς γραμματέως ξυγγράψομαι.

ΧΟ. οὔπω ταύτης ἤκουσα
πολυπλοκωτέρας γυναικὸς
οὐδὲ δεινότερα λεγούσης.
πάντα γὰρ λέγει δίκαια,
πάσας δ' ἰδέας ἐξήτασεν,
πάντα δ' ἐβάστασεν φρενί, πυκνῶς τε
ποικίλους λόγους ἀνηῦρεν
εὖ διεζητημένους.
ὥστ' ἂν εἰ λέγοι παρ' αὐτὴν
Ξενοκλέης ὁ Καρκίνου, δο-
κεῖν ἂν αὐτόν, ὡς ἐγᾦμαι,
πᾶσιν ὑμῖν
ἄντικρυς μηδὲν λέγειν.

ΓΥ. Β. ὀλίγων ἕνεκα καὐτὴ παρῆλθον ῥημάτων.
τὰ μὲν γὰρ ἄλλ' αὕτη κατηγόρηκεν εὖ·
ἃ δ' ἐγὼ πέπονθα, ταῦτα λέξαι βούλομαι.
ἐμοὶ γὰρ ἀνὴρ ἀπέθανεν μὲν ἐν Κύπρῳ,
παιδάρια πέντε καταλιπών, ἁγὼ μόλις
στεφανηπλοκοῦσ' ἔβοσκον ἐν ταῖς μυρρίναις.
τέως μὲν οὖν ἀλλ' ἡμικάκως ἐβοσκόμην·
νῦν δ' οὗτος ἐν ταῖσιν τραγῳδίαις ποιῶν
τοὺς ἄνδρας ἀναπέπεικεν οὐκ εἶναι θεούς·
ὥστ' οὐκέτ' ἐμπολῶμεν οὐδ' εἰς ἥμισυ.
νῦν οὖν ἁπάσαισιν παραινῶ καὶ λέγω
τοῦτον κολάσαι τὸν ἄνδρα πολλῶν οὕνεκα·
ἄγρια γὰρ ἡμᾶς, ὦ γυναῖκες, δρᾷ κακά,
ἅτ' ἐν ἀγρίοισι τοῖς λαχάνοις αὐτὸς τραφείς.
ἀλλ' εἰς ἀγορὰν ἄπειμι· δεῖ γὰρ ἀνδράσιν
πλέξαι στεφάνους ξυνθηματιαίους εἴκοσιν.

ΧΟ. ἕτερον αὖ τι λῆμα τοῦτο
κομψότερον ἔτ' ἢ τὸ πρότερον ἀναπέφηνεν.
οἷα κἀστωμύλατο
οὐκ ἄκαιρα, φρένας ἔχουσα,
καὶ πολύπλοκον νόημ', οὐδ' ἀσύνετ', ἀλλὰ
πιθανὰ πάντα. δεῖ δὲ ταύτης [κην.
τῆς ὕβρεος ἡμῖν τὸν ἄνδρα περιφανῶς δοῦναι δί-

ΜΝ. τὸ μέν, ὦ γυναῖκες, ὀξυθυμεῖσθαι σφόδρα
Εὐριπίδῃ τοιαῦτ' ἀκουούσας κακὰ
οὐ θαυμάσιόν ἐστ', οὐδ' ἐπιζεῖν τὴν χολήν.
καὐτὴ γὰρ ἔγωγ', οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων,
μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον, εἰ μὴ μαίνομαι.
ὅμως δ' ἐν ἀλλήλαισι χρὴ δοῦναι λόγον·
αὐταὶ γάρ ἐσμεν κοὐδεμί' ἐκφορὰ λόγου.
τί ταῦτ' ἔχουσαι 'κεῖνον αἰτιώμεθα
βαρέως τε φέρομεν, εἰ δύ' ἡμῶν ἢ τρία
κακὰ ξυνειδὼς εἶπε δρώσας μυρία;
ἐγὼ γὰρ αὐτὴ πρῶτον, ἵνα μᾶλλην λέγω,
ξύνοιδ' ἐμαυτῇ πολλὰ δείν'· ἐκεῖνο δ' οὖν
δεινότατον, ὅτε νύμφη μὲν ἦ τρεῖς ἡμέρας,
ὁ δ' ἀνὴρ παρ' ἐμοὶ καθηῦδεν· ἦν δ' ἐμοὶ φίλος,
ὅσπερ με διεκόρησεν οὖσαν ἑπτέτιν.
οὗτος πόθῳ μου 'κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν·
κᾆτ' εὐθὺς ἔγνων· εἶτα καταβαίνω λάθρα.
ὁ δ' ἀνὴρ ἐρωτᾷ, ποῖ σὺ καταβαίνεις; — ὅποι;
στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦνερ, κὠδύνη·
ἐς τὸν κοπρῶν' οὖν ἔρχομαι. — βάδιζέ νυν·
κᾆθ' ὁ μὲν ἔτριβε κεδρίδας, ἄννηθον, σφάκον·
ἐγὼ δὲ καταχέασα τοῦ στροφέως ὕδωρ
ἐξῆλθον ὡς τὸν μοιχόν· εἶτ' ἠρειδόμην
παρὰ τὸν 'Αγυιᾶ, κύβδ' ἐχομένη τῆς δάφνης.

433—442. = 520—530.

398. ὧνπερ Kusterus] ὥσπερ 400. ἐὰν μόνον D.] ἐάν τις 419. ταμιευούσαις προαιρούσας Dobraeus] ταμιεύεσθαι προαιρούσαις λαθεῖν Scaliger] λαβεῖν 420. ἄλφιτον, ἔλαιον] ἔλαιον, ἄλφιτ' Meinekius. Scholiasta "ὅτι ἑνικῶς τὸ ἄλφιτον." 421. κλῃδία Meinekius] κλειδία 433. οὔπω D.] οὐπώποτε 435. δεινότερα D. correctione incerta] δεινότερον 437. πάσας δ' εἰδέας (ἰδέας recte Suidas s. v. ἐβάστασεν) ἐξήτασεν, | πάντα — πυκνῶς τε] Versus turpiter interpolati, in quibus vix unum alterumve verbum est quod ab Aristophane scriptum videatur. Duos dimetros trochaicos positos a poeta fuisse ex versibus antistrophicis intelligitur, qui servati sunt integerrimi. 440. αὐτὴν Scaliger] αὐτῆς 441. Ξενοκλέης Bentleius] Ξενοκλῆς 443. ΓΥ.Β. Brunckius] ἑτέρα γυνή ἕνεκα καὐτὴ Porsonus] ἕνεκ' αὐτὴ 453. οὐδ' εἰς ἥμισυ] οὐδὲ θἤμισυ Hamakerus. 456. τοῖς additum ex Plut. Mor. p. 853. et Gellio N. A. 15,20. 461. κἀστωμύλατο D. in ed. a. 1825.] κατεστωμύλατο 463. καὶ πολύπλοκον] καί τι πολύπλοκον Dobraeus. καὶ πολύστροφον Hermannus. 469. ὀναίμην ex Suida s. h. v.] ὀνοίμην 471. ἀλλήλαισι Brunckius] ἀλλήλοισι 472. ἐκφορὰ Valckenarius] ἔκφορος 476. μᾶλλην D.] μὴ ἄλλην 477. πολλὰ δείν' Dawesius] πόλλ' 478. ἦ D.] ἦν 479. καθεῦδεν (debebat καθηῦδεν) Brunckius] καθεύδειν 480. διεκόρησεν οὖσαν ἑπτέτιν ex Polluce 3, 42.] διεκόρευσεν ἑπτέτιν οὖσαν 482. κᾆτ' εὐθὺς] κατευθὺς Aug. κατ' εὐθὺς Iunt., quorum alterutrum haud dubie etiam in R est, corruptum, ut videtur, ex κἀγ' εὐθύς, i. e. κἀγὼ εὐθύς, quod coniecit Meinekius. 486. ἄννηθον D.] ἄνηθον 488. ἠρειδόμην Kusterus] ἐρειδόμην

ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἶφ', ὁρᾶτ', Εὐριπίδης·
οὐδ' ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κὠρεωκόμων
σποδούμεθ', ἢν μὴ 'χωμεν ἕτερον, οὐ λέγει·
οὐδ' ὡς, ὅταν μάλισθ' ὑπό του ληκώμεθα
τὴν νύχθ', ἕωθεν σκόροδα διαμασώμεθα,
ἵν' ὀσφρόμενος ἀνὴρ ἀπὸ τείχους εἰσιὼν
μηδὲν κακὸν δρᾶν ὑποτοπῆται. ταῦθ', ὁρᾷς,
οὐπώποτ' εἶπεν. εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
ἡμῖν τί τοῦτ' ἔστ'; οὐδ' ἐκεῖν' εἴρηκέ πω,
ὡς ἡ γυνὴ δεικνῦσα τἀνδρὶ τοὔγκυκλον
ὑπ' ὄρθρον οἷόν ἐστιν, ἐγκεκαλυμμένον
τὸν μοιχὸν ἐξέπεμψεν, οὐκ εἴρηκέ πω.
ἑτέραν δ' ἐγῷδ' ἣ 'φασκεν ὠδίνειν γυνὴ
δέχ' ἡμέρας, ἕως ἐπρίατο παιδίον·
ὁ δ' ἀνὴρ περιῄρχετ' ὠκυτόκι' ὠνούμενος·
τὸ δ' εἰσέφερε γραῦς ἐν χύτρᾳ τὸ παιδίον,
ἵνα μὴ βοῴη, κηρίῳ βεβυσμένον·
εἶθ' ὡς ἔνευσεν ἡ φέρουσ', εὐθὺς βοᾷ,
ἄπελθ' ἄπελθ', ἤδη γὰρ ὦνέρ μοι δοκῶ
τέξειν· τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισεν.
χὠ μὲν γεγηθὼς ἔτρεχεν, ἡ δ' ἐξέσπασεν
ἐκ τοῦ στόματος τὸ κηρίον, τὸ δ' ἀνέκραγεν.
εἶθ' ἡ μιαρὰ γραῦς, ἣ 'φερεν τὸ παιδίον,
θεῖ μειδιῶσα πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ λέγει,
λέων λέων σοι γέγονεν, αὐτέκμαγμα σόν,
τά τ' ἄλλ' ἀπαξάπαντα καὶ τὸ πόσθιον
τῷ σῷ προσόμοιον, στρεβλὸν ὥσπερ κύτταρον.
ταῦτ' οὐ ποιοῦμεν τὰ κακά; νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
ἡμεῖς γε. κᾆτ' Εὐριπίδῃ θυμούμεθα,
οὐδὲν παθοῦσαι μεῖζον ἢ δεδράκαμεν;
ΧΟ. τουτὶ μέντοι θαυμαστόν,
ὁπόθεν ηὑρέθη τὸ χρῆμα,
χἤτις ἐξέθρεψε χώρα
τήνδε τὴν θρασεῖαν οὕτω.
τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον
κατὰ τὸ φανερὸν ὧδ' ἀναιδῶς
οὐκ ἂν ᾠόμην ἐν ἡμῖν
οὐδὲ τολμῆσαί ποτ' ἄν.
ἀλλὰ πᾶν γένοιτ' ἂν ἤδη·
τὴν παροιμίαν δ' ἐπαινῶ
τὴν παλαιάν· ὑπὸ λίθῳ γὰρ
παντί που χρὴ
μὴ δάκῃ ῥήτωρ ἀθρεῖν.
ἀλλ' οὐ γάρ ἐστι τῶν ἀναισχύντων φύσει γυ-
ναικῶν
οὐδὲν κάκιον εἰς ἅπαντα πλὴν ἄρ' ἢ γυναῖκες
ΓΥ. Α. οὔ τοι μὰ τὴν Ἄγλαυρον, ὦ γυναῖκες, εὖ φρο-
νεῖτε, [ἄλλο,
ἀλλ' ἢ πεφάρμαχθ' ἢ κακόν τι μέγα πεπόνθατ'
ταύτην ἐῶσαι τὴν φθόρον τοιαῦτα περιυβρίζειν
ἡμᾶς ἁπάσας. εἰ μὲν οὖν τις ἔστιν· εἰ δὲ μή,
ἡμεῖς [βοῦσαι
αὐταί γε καὶ τὰ δουλάρια τέφραν ποθὲν λα-
ταύτης ἀποψιλώσομεν τὸν χοῖρον, ἵνα διδαχθῇ
γυνὴ γυναῖκας οὖσα μὴ κακῶς λέγειν τὸ λοιπόν.
ΜΝ. μὴ δῆτα τόν γε χοῖρον, ὦ γυναῖκες. εἰ γὰρ οὔ-
σης
παρρησίας κἀξὸν λέγειν ὅσαι πάρεσμεν ἀσταί,
εἶτ' εἶπον ἁγίγνωσκον ὑπὲρ Εὐριπίδου δίκαια,
διὰ τοῦτο τιλλομένην με δεῖ δοῦναι δίκην ὑφ'
ὑμῶν;
ΓΥ. Α. οὐ γάρ σε δεῖ δοῦναι δίκην; ἥτις μόνη τέτληκας
ὑπὲρ ἀνδρὸς ἀντειπεῖν, ὃς ἡμᾶς πολλὰ κακὰ δέ-
δρακεν
ἐπίτηδες εὑρίσκων λόγους, ὅπου γυνὴ πονηρὰ
ἐγένετο, Μελανίππας ποιῶν Φαίδρας τε· Πηνε-
λόπην δὲ
οὐπώποτ' ἐποίησ', ὅτι γυνὴ σώφρων ἔδοξεν εἶναι.
ΜΝ. ἐγὼ γὰρ οἶδα ταἴτιον. μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις
τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην, Φαίδρας δ' ἁπαξ-
απάσας.
ΓΥ. Α. ἀκούετ', ὦ γυναῖκες, οἷ' εἴρηκεν ἡ πανοῦργος
ἡμᾶς ἁπάσας αὖθις αὖ. ΜΝ. καὶ νὴ Δί' οὐ-
δέπω γε
εἴρηχ' ὅσα ξύνοιδ'· ἐπεὶ βούλεσθε πλείον' εἴπω;
ΓΥ. Α. ἀλλ' οὐκ ἂν ἔτ' ἔχοις· ὅσα γαρ ᾔδησθ' ἐξέχεας
ἅπαντα. [μεν.
ΜΝ. μὰ Δί' οὐδέπω τὴν μυριοστὴν μοῖραν ὧν ποιοῦ-
ἐπεὶ τάδ' οὐκ εἴρηχ', ὁρᾷς, ὡς στλεγγίδας λα-
βοῦσαι [βείης.
ἔπειτα σιφωνίζομεν τὸν οἶνον. ΓΥ. Α. ἐπιτρι-
ΜΝ. ὥς τ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ Ἀπατουρίων ταῖς μαστρο-
ποῖς διδοῦσαι, [φλυαρεῖς.
ἔπειτα τὴν γαλῆν φαμέν ΓΥ. Α. τάλαιν' ἐγώ,
ΜΝ. οὐδ' ὡς τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κατεσπόδη-
σεν, [ἔμηνεν,
οὐκ εἶπον· οὐδ' ὡς φαρμάκοις ἑτέρα τὸν ἄνδρ'
οὐδ' ὡς ὑπὸ τῇ πυέλῳ κατώρυξέν ποτ' ΓΥ. Α.
ἐξόλοιο.

493. ληκώμεθα R pr. et Suidas s. h. v. κινώμεθα R corr. et Aug. Iunt. 494. σκόροδα διαμασώμεθα Bentleius] σκορόδια μασώμεθα 495. ὀσφρόμενος — τείχους Bentleius] ὀσφραινόμενος — τοῦ τείχους 500. ὑπ' αὐγὰς libri, quod veteris librarii errore pro ὑπ' ὄρθρον illatum videri dixi in Annot. Oxon. p. 728. Scripturam vulgatam imperite defendit scholiasta, ὅτι καὶ συστολαῖς βιαίοις χρωνται καὶ ἐκτάσεσι· καὶ ἄνω (v. 176.) "ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' ἦλθον ἀλλ' εἰπεῖν βούλομαι." quae sic sunt corrigenda "ἀλλ' ὧνπερ οὕνεκ' ἦλθον ἅ μ' εἰπεῖν. λέγε." Nam ita in libro suo scriptum invenisse videtur scholiasta pro ἅ μ' εἰπεῖν, quo factum ut ᾱ produci putaret. Similis imperitiae documentum edidit scholiasta Vesp. 902. codicis sui vitio deceptus. βούλομαι autem ab recentiore additum est qui verbum desiderabat ex quo infinitivus εἰπεῖν penderet.
501. μυχὸν Frobenius] μοιχὸν 504. περιῄρχετ'] περιέτρεχ' Hamakerus. περιῄρρεν Elmsleius. ὠκυτόκι' ex Polluce 2, 7.] ὠκυτόκει' 509. τέξειν] τίκτειν Hirschigius. 511. τὸ κηρίον Hirschigius] τοῦ παιδίου
514. αὐτέκμαγμα R. αὔτ' ἔκμαγμα Aug. αὔτ' εἶγμα Iunt. haud dubie ex editoris coniectura. αὔτ' ἔκμαγμα divisim scriptum legerunt Pollux 9, 131. Suidas s. v. κύτταρον, λέων et πόσθιον, et Eustathius p. 462, 59. 1857, 16. 526. ἡμῖν Iunt. ὑμῖν R Aug. 528. ἀλλὰ πᾶν Cobetus] ἀλλ' ἅπαν

532. ἢ] εἰ R. 533—935. Quae in hac parte fabulae mulieres singulae loquuntur inter quinque mulieres, literis Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. notatas distribuit Brunckius. Libri simpliciter vel γυνὴ vel γυνή τις vel γυνὴ μία vel ἄλλη γυνή. Ego Beerium sum secutus (p. 62—77.), qui quae singulae mulieres loquuntur v. 380—935. inter tres distribuenda esse ostendit.
533. Ἄγλαυρον Brunckius] ἄγραυλον 536. τις ἔστιν] ἔστι τις apud schol. Hom. Il. 1, 137. μή, ἡμεῖς] Crasis insolentior. μή, αὐταὶ | ἡμεῖς Porsonus. 537. γε] τε Reiskius. 546. ἐπίτηδες Bentleius] ἐξεπίτηδες
548. ἐποίησ' Bentleius] ἐποίησεν 549. ταἴτιον] Similis crasis θαἰμα Lys. 205. 553. πλείον' Bentleius] πλεῖον 554. ᾔδησθ' Meinekius] ᾔδεις 555. οὐδέπω Dobraeus] οὐδὲ 556. ἐπεὶ τάδ' (τόδ' Kusterus) D.] ἔπειτά γ' 557. οἶνον a m. sec. R. σῖτον pr. et Aug. Iunt. cum scholiasta et Suida s. v. σιφωνίζομεν. οἶνον legit Pollux 6, 19. 558. ὥς τ' αὖ] οὐδ' ὡς Cobetus, 560. τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει γυνὴ κ.] ἑταίρα (i. e. ἑτέρα) τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κ. Suidas s. v. κατεσπόδησεν.

ΜΝ. Ἀχαρνική τὸν πατέρα. ΓΥ. Α. ταῦτα δῆτ' ἀνέκτ' ἀκούειν; [σαυτῇ
ΜΝ. οὐδ' ὡς σὺ τῆς δούλης τεκούσης ἄρρεν εἶτα τοῦθ' ὑπεβάλου, τὸ σὸν δὲ θυγάτριον παρῆκας αὐτῇ.
ΓΥ. Α. οὔ τοι μὰ τὼ θεὼ σὺ καταπροίξει λέγουσα ταυτί, ἀλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας. ΜΝ. οὐ δὴ μὰ Δία σύ γ' ἅψει.
ΓΥ. Α. καὶ μὴν ἰδού. ΜΝ. καὶ μὴν ἰδού. ΓΥ. Α. λαβὲ θοἰμάτιον, Φιλίστη. [τί δράσεις;
ΜΝ. πρόσθες μόνον, κἀγώ σε νὴ τὴν Ἄρτεμιν ΓΥ. Α.
ΜΝ. τὸν σησαμοῦνθ' ὃν κατέφαγες, τοῦτον χεσεῖν ποιήσω.
ΧΟ. παύσασθε λοιδορούμεναι· καὶ γὰρ γυνή τις ἡμῖν ἐσπουδακυῖα προστρέχει. πρὶν οὖν ὁμοῦ γενέσθαι, σιγᾶθ', ἵν' αὐτῆς κοσμίως πυθώμεθ' ἅττα λέξει.

ΚΛΕΙΣΘΕΝΗΣ.

φίλαι γυναῖκες, ξυγγενεῖς τοὐμοῦ τρόπου,
ὅτι μὲν φίλος εἴμ' ὑμῖν, ἐπίδηλος ταῖς γνάθοις.
γυναικομανῶ γὰρ προξενῶ θ' ὑμῶν ἀεί.
καὶ νῦν ἀκούσας πρᾶγμα περὶ ὑμῶν μέγα
ὀλίγῳ τι πρότερον κατ' ἀγορὰν λαλούμενον,
ἥκω φράσων τοῦτ' ἀγγελῶν θ' ὑμῖν, ἵνα
σκοπῆτε καὶ τηρῆτε μὴ καὶ προσπέσῃ
ἡμῖν ἀφάρκτοις πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα.
ΧΟ. τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; παῖδα γάρ σ' εἰκὸς καλεῖν,
ἕως ἂν οὕτως τὰς γνάθους ψιλὰς ἔχῃς.
ΚΛ. Εὐριπίδην φάσ' ἄνδρα κηδεστήν τινα
αὑτοῦ γέροντα δεῦρ' ἀναπέμψαι τήμερον.
ΧΟ. πρὸς ποῖον ἔργον, ἢ τίνος γνώμης χάριν;
ΚΛ. ἵν' ἅττα βουλεύοισθε καὶ μέλλοιτε δρᾶν,
ἐκεῖνος εἴη τῶν λόγων κατάσκοπος.
ΧΟ. καὶ πῶς λέληθεν ἐν γυναιξὶν ὢν ἀνήρ;
ΚΛ. ἀφηῦσεν αὐτὸν κἀπέτιλ' Εὐριπίδης
καὶ τἄλλ' ἅπανθ' ὥσπερ γυναῖκ' ἐσκεύασεν.
ΜΝ. πείθεσθε τούτῳ ταῦτα; τίς δ' οὕτως ἀνὴρ
ἠλίθιος ὅστις τιλλόμενος ἠνείχετ' ἄν;
οὐκ οἴομαι 'γωγ', ὦ πολυτιμήτω θεώ.
ΚΛ. ληρεῖς· ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν ἦλθον ἀγγελῶν,
εἰ μὴ 'πεπύσμην ταῦτα τῶν σάφ' εἰδότων.
ΧΟ. τὸ πρᾶγμα τουτὶ δεινὸν εἰσαγγέλλεται.
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν,
ἀλλὰ σκοπεῖν τὸν ἄνδρα καὶ ζητεῖν ὅπου
λέληθεν ἡμᾶς κρυπτὸς ἐγκαθήμενος.
καὶ σὺ ξυνέξευρ' αὐτόν, ὡς ἂν τὴν χάριν
ταύτην τε κἀκείνην ἔχῃς, ὦ πρόξενε.
ΚΛ. φέρ' ἴδω· τίς ἡ πρώτη σύ; ΜΝ. ποῖ τις τρέψεται;
ΚΛ. ζητητέαι γὰρ ἔστε. ΜΝ. κακοδαίμων ἐγώ.
ΓΥ. Α. ἔμ' ἥτις εἴμ' ἤρου; Κλεωνύμου γυνή.
ΚΛ. γιγνώσκεθ' ὑμεῖς ἥτις ἔσθ' ἡδὶ γυνή;
ΧΟ. γιγνώσκομεν δῆτ'. ἀλλὰ τὰς ἄλλας ἄθρει.
ΚΛ. ἡδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν ἡ τὸ παιδίον [μαι.
ἔχουσα; ΓΥ. Α. τιτθὴ νὴ Δί' ἐμή. ΜΝ. διοίχο-
ΚΛ. αὕτη σὺ ποῖ στρέφει; μέν' αὐτοῦ. τί τὸ κακόν;
ΜΝ. ἔασον οὐρῆσαί μ'. ΚΛ. ἀναίσχυντός τις εἶ.
σὺ δ' οὖν ποίει τοῦτ'. ἀναμενῶ γὰρ ἐνθάδε.
ΧΟ. ἀνάμενε δῆτα, καὶ σκόπει γ' αὐτὴν σφόδρα·
μόνην γὰρ αὐτήν, ὦνερ, οὐ γιγνώσκομεν.
ΚΛ. πολύν γε χρόνον οὐρεῖς σύ. ΜΝ. νὴ Δί', ὦ μέλε·
στραγγουριῶ γάρ· ἐχθὲς ἔφαγον κάρδαμα.
ΚΛ. τί καρδαμίζεις; οὐ βαδιεῖ δεῦρ' ὡς ἐμέ;
ΜΝ. τί δῆτά μ' ἕλκεις ἀσθενοῦσαν; ΚΛ. εἰπέ μοι,
τίς ἔστ' ἀνήρ σοι; ΜΝ. τὸν ἐμὸν ἄνδρα πυνθάνει;
τὸν δεῖνα γιγνώσκεις, τὸν ἐκ Κοθωκιδῶν;
ΚΛ. τὸν δεῖνα; ποῖον; ΜΝ. ἔσθ' ὁ δεῖν', ὅς καί ποτε
τὸν δεῖνα τὸν τοῦ δεῖνα ΚΛ. ληρεῖν μοι δοκεῖς.
ἀνῆλθες ἤδη δεῦρο πρότερον; ΜΝ. νὴ Δία,
ὁσέτη γε. ΚΛ. καὶ τίς σοὔστὶ συσκηνήτρια;
ΜΝ. ἡ δεῖν' ἔμοιγ'. οἴμοι τάλας. ΚΛ. οὐδὲν λέγεις.
ΓΥ. Α. ἄπελθ'. ἐγὼ γὰρ βασανιῶ ταύτην καλῶς
ἐκ τῶν ἱερῶν τῶν πέρυσι· σὺ δ' ἀπόστηθί μοι,
ἵνα μὴ 'πακούσῃς ὢν ἀνήρ. σὺ δ' εἰπέ μοι
ὅ τι πρῶτον ἡμῖν τῶν ἱερῶν ἐδείκνυτο.
ΜΝ. φέρ' ἴδω, τί μέντοι πρῶτον ἦν; ἐπίνομεν.
ΓΥ. Α. τί δὲ μετὰ τοῦτο δεύτερον; ΜΝ. προυπίνομεν.
ΓΥ. Α. ταυτὶ μὲν ἤκουσάς τινος σύ· τί δὲ τρίτον;
ΜΝ. σκάφιον Ξένυλλ' ᾔτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμίς.
ΓΥ. Α. οὐδὲν λέγεις. δεῦρ' ἐλθὲ δεῦρ', ὦ Κλείσθενες·
ὅδ' ἐστὶν ἀνὴρ ὃν λέγεις. ΚΛ. τί οὖν ποιῶ;
ΓΥ. Α. ἀπόδυσον αὐτόν· οὐδὲν ὑγιὲς γὰρ λέγει.
ΜΝ. κἄπειτ' ἀποδύσετ' ἐννέα παίδων μητέρα;
ΚΛ. χάλα ταχέως τὸ στρόφιον, ὦναίσχυντε σύ.
ΓΥ. Α. ὡς καὶ στιβαρά τις φαίνεται καὶ καρτερά·
καὶ νὴ Δί τιτθούς γ' ὥσπερ ἡμεῖς οὐκ ἔχει.
ΜΝ. στερίφη γάρ εἰμι κοὐκ ἐκύησα πώποτε.
ΓΥ. Α. νῦν· τότε δὲ μήτηρ ἦσθα παίδων ἐννέα.
ΚΛ. ἀνίστασ' ὀρθός. ποῖ τὸ πέος ὠθεῖς κάτω;
ΓΥ. Α. τοδὶ διέκυψε καὶ μάλ' εὔχρων, ὦ τάλαν.
ΚΛ. καὶ ποῦ 'στιν; ΓΥ. Α. αὖθις ἐς τὸ πρόσθεν οἴχεται.
ΚΛ. οὐκ ἐνγεταυθί. ΓΥ. Α. μἀλλὰ δεῦρ' ἥκει πάλιν.
ΚΛ. ἰσθμόν τιν' ἔχεις, ὤνθρωπ'· ἄνω τε καὶ κάτω
τὸ πέος διέλκεις πυκνότερον Κορινθίων.
ΓΥ. Α. ὦ μιαρὸς οὗτος· ταῦτ' ἄρ' ὑπὲρ Εὐριπίδου
ἡμῖν ἐλοιδορεῖτο. ΜΝ. κακοδαίμων ἐγώ,
εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα.
ΓΥ. Α. ἄγε δὴ τί δρῶμεν; ΚΛ. τουτονὶ φυλάττετε
καλῶς, ὅπως μὴ διαφυγὼν οἰχήσεται·
ἐγὼ δὲ ταῦτα τοῖς πρυτάνεσιν ἀγγελῶ.
ΧΟ. ἡμᾶς τοίνυν μετὰ τοῦτ' ἤδη τὰς λαμπάδας ἁψαμένας χρὴ [δύσας
ξυζωσαμένας εὖ κἀνδρείως τῶν θ' ἱματίων ἀποζητεῖν, εἴ που κἄλλος τις ἀνὴρ ἀνελήλυθε, καὶ περιθρέξαι [διαθρῆσαι.
τὴν πύκνα πᾶσαν καὶ τὰς σκηνὰς καὶ τὰς διόδους
εἶα δὴ πρώτιστα μὲν χρὴ κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα
καὶ διασκοπεῖν σιωπῇ πανταχῇ· μόνον δὲ χρὴ

---

563. Ἀχαρνική Dobraeus] ἀχαρνική ταῦτα Bentleius] ταυτὶ 567. οὐ δὴ Bothius] οὐδὲ 569. πρόσθες] πρόσιθι Cobetus. 580. σκοπῆτε καὶ τηρῆτε Kusterus] σκοπεῖτε καὶ τηρεῖτε μὴ καὶ Porsonus] καὶ μὴ 581. ἀφάρκτοις D.] ἀφράκτοις 590. ἀφηῦσεν Meinekius] ἄφευσεν κἀπέτιλ' Bekkerus] κἀπέτιλλ' 593. ηνείχετ' ἄν Brunckius] ἠνείχετο 594. οἴομαι 'γωγ' Bentleius] οἴομ' ἔγωγ' 596. 'πεπύσμην ταῦτα Bentleius] πεπύσμην ταυτί, ut v. 563 ταυτὶ pro ταῦτα scriptum in libris. 603. ἡ Aug. εἶ R Iunt.
605. ἥτις ed. Veneta a. 1538.] εἴτις εἴμ' addidit Porsonus. 606. ἡδὶ ed. Brubachiana] ἥδε

611. τις addidit Kusterus. 612. ἀναμενῶ Kusterus] ἀναμένω 616. ἐχθὲς] χθὲς γὰρ Suidas s. v. σταγγουριῶ, omisso, quod servare debebat, praecedente γάρ. 630. μέντοι ex Suida additum s. v. προπίνει. 632. σύ addidit Engerus. νὴ Δί D.] νὴ Δία. Vid. Annot. Oxon. ad Eq. 319. 641. στερίφη Meinekius] στεριφή 644. διέκυψε Dobraeus] δὴ ἔκυψε 646. μἀλλὰ Bentleius] ἀλλὰ 651. εἰσεκύλισα ed. Lugd. Bat. a. 1624.] εἰσεκύλησα 653. οἰχήσεται Bentleius] οἴχεται 657. ἀνελήλυθε Fritzschius] εἰσελήλυθεν (ἐσελήλυθε Bentleius). εἰσῆλθεν Elmsleius. 658. διαθρῆσαι Kusterus] ἀθρῆσαι 659. ἡμιχ. in libris praescriptum delevit D. 660. πανταχῇ· μόνον δὲ χρὴ Kusterus] μόνον δὲ χρὴ πανταχῇ

μὴ βραδύνειν, ὡς ὁ καιρός ἐστι μὴ μέλλειν ἔτι,
ἀλλὰ τὴν πρώτην τρέχειν χρῆν ὡς τάχιστ' ἤδη
εἶά νυν ἴχνευε, καὶ μάτευε ταχὺ πάντ' [κύκλῳ.
εἴ τις ἐν τόποις ἑδραῖος ἄλλος αὖ λέληθεν ὤν.
πανταχῆ δὲ ῥῖψον ὄμμα,
καὶ τὰ τῆδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς.
ἢν γάρ με λάθῃ δράσας ἀνόσια,
δώσει τε δίκην καὶ πρὸς τούτῳ
τοῖς ἄλλοις ἔσται ἅπασιν
παράδειγμ' ὕβρεως ἀδίκων τ' ἔργων,
ἀθέων τε τρόπων·
φήσει δ' εἶναί τε θεοὺς φανερῶς,
δείξει τ' ἤδη
πᾶσιν ἀνθρώποις σεβίζειν δαίμονας ⏑ ⏓ ⏑ –
⏑ ⏓ – ⏑ – ὅσια καὶ νόμιμα
μηδομένους ποιεῖν ὅ τι καλῶς ἔχει.
κἂν μὴ ποιῶσι ταῦτα, τοιάδ' ἔσται·
αὐτῶν ὅταν ληφθῇ τις ἀνόσιόν τι δρῶν,
μανιάσιν φλέγων λύσσαις παράκοπος ⏑⏓⏑ – –
πᾶσιν ἐμφανὴς ὁρᾶν ἔσται γυναιξὶ καὶ βροτοῖς,
ὅτι τά τε παράνομα τά τ' ἀνόσια παραυτὰ τίνεται θεός.
ἀλλ' ἔοιχ' ἡμῖν ἅπαντά πως διεσκέφθαι καλῶς.
οὐχ ὁρῶμεν γοῦν ἔτ' ἄλλον οὐδέν' ἐγκαθήμενον.
ΓΥ. Α. ἆ, ποῖ σὺ φεύγεις; οὗτος οὗτος, οὐ μενεῖς;
τάλαιν' ἐγὼ τάλαινα, καὶ τὸ παιδίον
ἐξαρπάσας μου φροῦδος ἀπὸ τοῦ τιτθίου.
ΜΝ. κέκραχθι· τοῦτο δ' οὐδέποτε σὺ ψωμιεῖς,
ἢν μή μ' ἀφῆτ'· ἀλλ' ἐνθάδ' ἐπὶ τῶν μηρίων
πληγὲν μαχαίρᾳ τῇδε φοινίας φλέβας
καθαιματώσει βωμόν. ΓΥ. Α. ὦ τάλαιν' ἐγώ.
γυναῖκες, οὐκ ἀρήξετ'; οὐ πολλὴν βοὴν
στήσεσθε καὶ τροπαῖον, ἀλλὰ τοῦ μόνου
τέκνου με περιόψεσθ' ἀποστερουμένην;
ΧΟ. ἔα ἔα. [τέρας;
ὦ πότνιαι Μοῖραι, τί τόδε δέρκομαι νεοχμὸν αὖ
ὡς ἅπαντ' ἄρ' ἐστὶ τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.
οἷον αὖ δέδρακεν ἔργον, οἷον αὖ, φίλαι, τόδε.
ΜΝ. οἷον ὑμῶν ἐξαράξει τὴν ἄγαν αὐθαδίαν.
ΧΟ. ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ πράγματ' ἐστὶ καὶ περαιτέρω; [δίον.
ΓΥ. Α. δεινὰ δῆθ', ὅστις γ' ἔχει μου 'ξαρπάσας τὸ παι-
ΧΟ. τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτά τις, ὅτε
τοιαῦτα ποιῶν ὅδ' ἀναισχυντεῖ;
ΜΝ. κοὔπω μέντοι γε πέπαυμαι.
ΓΥ. Α. ἀλλ' οὖν ἥκεις γ' ὅθεν οὐ φαύλως
ἀποδρὰς λέξεις
οἷον δράσας διέδυς ἔργον,
λήψει δὲ κακόν.
ΜΝ. τοῦτο μέντοι μὴ γένοιτο μηδαμῶς, ἀπεύχομαι.
ΧΟ. τίς ἄν σοι, τίς ἂν ξύμμαχος ἐκ θεῶν
ἀθανάτων ἔλθοι ξὺν ἀδίκοις ἔργοις;
ΜΝ. μάτην λαλεῖτε· τὴν δ' ἐγὼ οὐκ ἀφήσω.
ΧΟ. ἀλλ' οὐ μὰ τὼ θεὼ τάχ' οὐ χαίρων ἴσως [ἔργοις.
ἐνυβριεῖς λόγοις λέξεις τ' ἀνοσίους ἐπ' ἀθέοις
καὶ γὰρ ἀνταμειψόμεσθά σ', ὥσπερ εἰκός, ἀντὶ τῶνδε.
τάχα δὲ μεταβαλοῦσ' ἐπὶ κακὸν ἑτερότροπόν τίς σ' ἐπέχει τύχη.
ἀλλὰ τάσδε μὲν λαβεῖν χρῆν, ἐκφέρειν τε τῶν ξύλων,
καὶ καταίθειν τὸν πανοῦργον, πυρπολεῖν θ' ὅσον
ΓΥ. Α. ἴωμεν ἐπὶ τὰς κληματίδας, ὦ Μανία, [τάχος.
κἀγώ σ' ἀποδείξω θυμάλωπα τήμερον.
ΜΝ. ὕφαπτε καὶ κάταιθε· σὺ δὲ τὸ Κρητικὸν
ἀπόδυθι ταχέως· τοῦ θανάτου δ', ὦ παιδίον,
μόνην γυναικῶν αἰτιῶ τὴν μητέρα.
τουτὶ τί ἐστιν; ἀσκὸς ἐγένεθ' ἡ κόρη.
οἴνου πλέως, καὶ ταῦτα Περσικὰς ἔχων.
ὦ θερμόταται γυναῖκες, ὦ ποτίσταται,
κἀκ παντὸς ὑμεῖς μηχανώμεναι πιεῖν,
ὦ μέγα καπήλοις ἀγαθόν, ἡμῖν δ' αὖ κακόν,
κακὸν δὲ καὶ τοῖς σκευαρίοις καὶ τῇ κρόκῃ.
ΓΥ. Α. παράβαλλε πολλὰς κληματίδας, ὦ Μανία.
ΜΝ. παράβαλλε δῆτα· σὺ δ' ἀπόκριναί μοι τοδί.
τουτὶ τεκεῖν φῄς; ΓΥ. Α. καὶ δέκα μῆνας αὔτ' ἐγὼ [τεμιν.
ἤνεγκον. ΜΝ. ἤνεγκας σύ; ΓΥ. Α. νὴ τὴν Ἄρ-
ΜΝ. τρικότυλον, ἢ πῶς; εἰπέ μοι. ΓΥ. Α. τί μ' εἴρ-
ἀπέδυσας ὦναίσχυντέ μου τὸ παιδίον, [γάσω;
τυννοῦτον ὄν. ΜΝ. τυννοῦτο; ΓΥ. Α. μικρὸν νὴ Δία.
ΜΝ. πόσ' ἔτη δὲ γέγονε; τρεῖς χόας ἢ τέτταρας;
ΓΥ. Α. σχεδὸν τοσοῦτον χὤσον ἐκ Διονυσίων.
ἀλλ' ἀπόδος αὐτό. ΜΝ. μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτονί.
ΓΥ. Α. ἐμπρήσομεν τοίνυν σε. ΜΝ. πάνυ γ' ἐμπίμπρατε·
αὕτη δ' ἀποσφαγήσεται μάλ' αὐτίκα.
ΓΥ. Α. μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ'· ἀλλ' ἔμ' ὅ τι χρῄζεις ποίει
ὑπέρ γε τούτου. ΜΝ. φιλότεκνός τις εἶ φύσει.
ἀλλ' οὐδὲν ἧττον ἥδ' ἀποσφαγήσεται.
ΓΥ. Α. οἴμοι. τέκνον. δός μοι σφαγεῖον, Μανία,
ἵν' οὖν τό γ' αἷμα τοῦ τέκνου τοὐμοῦ λάβω.

667—687. = 707—727.

---

662. χρῆν Bentleius] χρή 665. δὲ ῥῖψον Hermannus] διάρριψον 667—685. In his versibus plura sunt partim ab librariis partim ab interpolatoribus depravata, quae non videntur coniecturis restitui posse. 667. γάρ με Bergkius] γὰρ μή. ἢν γὰρ ληφθῇ Reisigius. 670. ἔσται ἅπασιν Bothius] ἅπασιν (ἀνδράσιν Beerius) ἔσται 674. Ante vel post δαίμονας quattuor exiderunt syllabae. 675. ⏑⏓–⏑– ὅσια D.] δικαίως τ' ἐφέποντας ὅσια: quod interpolatoris commentum est lacunam explere conati. 679. ἀνόσιόν τι Hermannus] ὅσια 680. μανιάσιν — λύσσαις Meinekius] μανίας — λύσσῃ Post παράκοπος indicavi unius dochmii defectum, sublato interpolatoris supplemento εἴ τι δρῴη. 682. ἔσται Bothius] ἐστιν 684. ὅτι τά — θεός Hermannus coniectura incerta] ὅτι τὰ παράνομα τά τ' ἀνόσια θεὸς | ἀποτίνεται | παραχρῆμά τε τίνεται 689. ἆ Berglerus] ἀά 691. μου (ut v. 706.) Hamakerus] μοι 697. καὶ additum ex schol. Pluti v. 463. et Greg. Cor. p. 22. 700. τόδε Dobraeus] δὲ 702. ἅπαντ' ἄρ' ἐστὶ Bentleius] ἅπαν γάρ ἐστιν ἔργα] πλέα in proverbio ap. Suidam s. v. ἅπαντα memorato. 703. τόδε] τοδί Meinekius. 704. ἐξαράξει Bentleius] ἐξάρξω 706. ὅστις Porsonus] ὅτι

710. ἥκεις γ' Suidas s. v. ἥκεις] ἥκεις R. ἥκιστ' Aug. ἥκεις Θ' Iunt. ὅθεν οὐ φαύλως ἀποδρὰς λέξεις Reisigius] ὅθεν ἥκεις | φαύλως τ. ἀποδρὰς οὐ λέξεις 715. ἄν σοι Brunckius] οὖν σοι 716. ξὺν] σοῖς Meinekius. 719. ἐνυβριεῖς Reisigius] ἐνυβρίσεις 720. λέξεις τ' Fritzschius] τε λέξεις ἀνοσίους ἀθέοις ἐπ' (debebat ἐπ' ἀθέοις ut Engerus) ἔργοις. καὶ γὰρ ἀ. Hermannus] ἀνοσίους. ἀθέοις ἔργοις γὰρ ἀ. 722. ἀντὶ τῶνδε si recte legitur, in versu strophico 683. βροτοῖς in βροτοῖσιν erit mutandum. Sed ἀντὶ τῶνδε fortasse ex glossemate irrepsit pro τοῖς ἴσοις. 723. δὲ Fritzschius] δέ σε 724. ἐπὶ κακὸν ἑτερότροπον] Verba ex dochmio corrupta. ἐφ' ἑτερόρροπόν τι σ' ἐπέχει τύχη Meinekius. 725. τίς σ' ἐπέχει τύχη Fritzschius (nisi quod τίς σ' ἐτ')] ἐπέχει τις τύχη 726. χρῆν Engerus] χρῆν σ' 730. τὸ Suidas s. v. Κρητικόν] τόδε 741. καὶ addidit Kusterus. 747. χὤσον Bentleius] καὶ ὅσον. Fort. τοσοῦτον ὁπόσον. 754. μοι Tyrwhittus] μοι τὸ σφαγεῖον Aug. Iunt. σφάγιον R.

ΜΝ. ὕπεχ' αὐτό. χαριοῦμαι γάρ ἔν γε τοῦτό σοι.
ΓΥ. Α. κακῶς ἀπόλοι'· ὡς φθονερὸς εἶ καὶ δυσμενής.
ΜΝ. τουτὶ τὸ δέρμα τῆς ἱερείας γίγνεται.
ΓΥ. Α. τί τῆς ἱερείας γίγνεται; ΜΝ. τουτὶ λαβέ.
ΓΥ. Γ. ταλαντάτη Μίκα, τίς ἐξεκόρησέ σε;
τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σου 'ξαφείλετο;
ΓΥ. Α. ὁ πανοῦργος οὗτος. ἀλλ' ἐπειδήπερ πάρει,
φύλαξον αὐτόν, ἵνα λαβοῦσα Κλεισθένη
τοῖσιν πρυτάνεσιν ἃ πεποίηχ' οὗτος φράσω.
ΜΝ. ἄγε δὴ τίς ἔσται μηχανὴ σωτηρίας;
τίς πεῖρα, τίς ἐπίνοι'; ὁ μὲν γὰρ αἴτιος
κἄμ' ἐσκυλίσας ἐς τοιαυτὶ πράγματα
ου φαίνεταί πω. φέρε, τίν' οὖν ἂν ἄγγελον
πέμψαιμ' ἐπ' αὐτόν; οἶδ' ἐγὼ καὶ δὴ πόρον
ἐκ τοῦ Παλαμήδους· ὡς ἐκεῖνος, τὰς πλάτας
ῥίψω γράφων. ἀλλ' οὐ πάρεισί μοι πλάται.
πόθεν οὖν γένοιτ' ἄν μοι πλάτας λαβεῖν; πόθεν;
τί δ' ἄν, εἰ ταδὶ τἀγάλματ' ἀντὶ τῶν πλατῶν
γράφων διαρρίπτοιμι; βέλτιον πολύ.
ξύλον γέ τοι καὶ ταῦτα κἀκεῖν' ἦν ξύλον.
ὦ χεῖρες ἐμαί,
ἐγχειρεῖν χρῆν ἔργῳ πορίμῳ.
ἄγε δὴ πινάκων ξεστῶν δέλτοι,
δέξασθε σμίλης ὁλκούς,
κήρυκας ἐμῶν μόχθων· οἴμοι,
τουτὶ τὸ ῥῶ μοχθηρόν.
χώρει χώρει· ποίαν αὔλακα;
βάσκετ', ἐπείγετε πάσας καθ' ὁδούς,
κείνῃ, ταύτῃ· ταχέως χρή.
ΧΟ. ἡμεῖς τοίνυν ἡμᾶς αὐτὰς εὖ λέξωμεν παραβᾶσαι.
καίτοι πᾶς τις τὸ γυναικεῖον φῦλον κακὰ πόλλ'
ἀγορεύει, [ἅπαντα,
ὡς πᾶν ἐσμὲν κακὸν ἀνθρώποις κἀξ ἡμῶν ἐστιν
ἔριδες, νείκη, στάσις ἀργαλέα, λύπη, πόλεμος.
φέρε δή νυν, [κακόν ἐσμεν,
εἰ κακόν ἐσμεν, τί γαμεῖθ' ὑμεῖς, εἴπερ ἀληθῶς
κἀπαγορεύετε μήτ' ἐξελθεῖν μήτ' ἐκκύψασαν
ἁλῶναι,
ἀλλ' οὑτωσὶ πολλῇ σπουδῇ τὸ κακὸν βούλεσθε
φυλάττειν; [ρασιν,
κἂν ἐξέλθῃ τὸ γύναιόν ποι, κᾆθ' εὕρητ' αὐτὸ θύ-
μανίας μαίνεσθ', οὓς χρῆν σπένδειν καὶ χαίρειν,
εἴπερ ἀληθῶς [λαμβάνετ' ἔνδον.
ἔνδοθεν ηὕρετε φροῦδον τὸ κακὸν καὶ μὴ κατε-
κἂν καταδάρθωμεν ἐν ἀλλοτρίων παίζουσαι καὶ
κοπιῶσαι,
πᾶς τις τὸ κακὸν τοῦτο ζητεῖ περὶ τὰς κλίνας
περινοστῶν. [τεθεᾶσθαι·
κἂν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν, ζητεῖ τὸ κακὸν
κἂν αἰσχυνθεῖσ' ἀναχωρήσῃ, πολὺ μᾶλλον πᾶς
ἐπιθυμεῖ [ἐπιδήλως
αὖθις τὸ κακὸν παρακῦψαν ἰδεῖν. οὕτως ἡμεῖς
ὑμῶν ἐσμεν πολὺ βελτίους· βάσανός τε πάρ-
εστιν ἰδέσθαι.
βάσανον δῶμεν πότεροι χείρους. ἡμεῖς μὲν γὰρ
φαμεν ὑμᾶς, [ἕκαστον,
ὑμεῖς δ' ἡμᾶς. σκεψώμεθα δὴ κἀντιτιθῶμεν πρὸς
παραβάλλουσαι τῆς τε γυναικὸς καὶ τἀνδρὸς
τοὔνομ' ἑκάστου. [δὲ τἄργα.
Ναυσιμάχης μέν γ' ἥττων ἐστὶν Χαρμῖνος· δῆλα
καὶ μὴν δὴ καὶ Κλεοφῶν χείρων πάντως δήπου
Σαλαβακχοῦς.
πρὸς Ἀριστομάχην δὲ χρόνου πολλοῦ, πρὸς ἐκεί-
νην τὴν Μαραθῶνι, [λεμίζειν.
καὶ Στρατονίκην ὑμῶν οὐδεὶς οὐδ' ἐγχειρεῖ πο-
ἀλλ' Εὐβούλης τῶν πέρυσίν τις βουλευτής ἐστιν
ἀμείνων, [γε φήσει.
παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν; οὐδ' αὐτὸς τοῦτό
οὕτως ἡμεῖς πολὺ βελτίους τῶν ἀνδρῶν εὐχό-
μεθ' εἶναι. [τάλαντα
οὐδ' ἂν κλέψασα γυνὴ ζεύγει κατὰ πεντήκοντα
ἐς πόλιν ἔλθοι τῶν δημοσίων· ἀλλ' ἢν τὰ μέ-
γισθ' ὑφέληται, [ἀπέδωκεν.
φορμὸν πυρῶν τἀνδρὸς κλέψασ' αὐθημερὸν αὔτ'
ἀλλ' ἡμεῖς ἂν πολλοὺς τούτων
ἀποδείξαιμεν ταῦτα ποιοῦντας,
καὶ πρὸς τούτοις γάστριδας ἡμῶν
ὄντας μᾶλλον καὶ λωποδύτας
καὶ βωμολόχους κἀνδραποδιστάς.
καὶ μὴν δήπου καὶ τὰ πατρῷά γε
χείρους ἡμῶν εἰσιν σῴζειν.
ἡμῖν μὲν γὰρ σῶν ἔτι καὶ νῦν
τἀντίον, ὁ κανών, οἱ καλαθίσκοι,
τὸ σκιάδειον·
τοῖς δ' ἡμετέροις ἀνδράσι τούτοις
ἀπόλωλεν μὲν πολλοῖς ὁ κανὼν
ἐκ τῶν οἴκων αὐτῇ λόγχῃ,
πολλοῖς δ' ἑτέροις ἀπὸ τῶν ὤμων
ἐν ταῖς στρατιαῖς
ἔρριπται τὸ σκιάδειον. [ἂν
πόλλ' ἂν αἱ γυναῖκες ἡμεῖς ἐν δίκῃ μεμψαίμεθ'
τοῖσιν ἀνδράσι δικαίως, ἓν δ' ὑπερφυέστατον.
χρῆν γάρ, ἡμῶν εἰ τέκοι τις ἄνδρα χρηστὸν τῇ
πόλει,
[ταξίαρχον ἢ στρατηγόν, λαμβάνειν τιμήν τινα,]
προεδρίαν αὐτῇ δίδοσθαι Στηνίοισι καὶ Σκίροις
ἔν τε ταῖς ἄλλαις ἑορταῖς αἷσιν ἡμεῖς ἤγομεν·
εἰ δὲ δειλὸν καὶ πονηρὸν ἄνδρα τις τέκοι γυνή,
[ἢ τριήραρχον πονηρόν, ἢ κυβερνήτην κακόν,]
ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι σκάφιον ἀποκεκαρμέ-
νην [πόλις,
τῆς τὸν ἀνδρεῖον τεκούσης. τῷ γὰρ εἰκός, ὦ
τὴν Ὑπερβόλου καθῆσθαι μητέρ' ἠμφιεσμένην
λευκὰ καὶ κόμας καθεῖσαν πλησίον τῆς Λαμάχου,
καὶ δανείζειν χρήμαθ', ᾗ χρῆν, εἰ δανείσειέν τινι
καὶ τόκον πράττοιτο, διδόναι μηδέν' ἀνθρώπων
τόκον,
ἀλλ' ἀφαιρεῖσθαι βίᾳ τὰ χρήματ', εἰπόντας τοδί

761. σου 'ξαφείλετο D.] σου 'ξηρήσατο, novitia forma aoristi. 768. φαίνεταί πω Dobraeus] φαίνετ' οὔπω ἂν addidit Porsonus. 771. πάρεισί μοι Brunckius] πάρεισιν αἱ. γάρ εἰσί μοι Dobraeus. 772. ἄν μοι πλάτας λαβεῖν; D. in Annot. Oxon. p. 737.] ἄν μοι πλάται (πλάτα Aug.), omisso λαβεῖν. 774. βέλτιον] βέλτιστον Meinekius. 777. χρῆν Bentleius] χρή 782. χώρει χώρει ed. Lugd. Bat. a. 1624.] χωρεῖ χωρεῖ 784. κείνῃ, ταύτῃ Brunckius] κείνᾳ, ταῦτα 789. ὑμεῖς Dobraeus] ἡμᾶς 790. ἐκκύψασαν Reiskius] ἐγκύψασαν 792. εὕρητ' Porsonus] εὕροιτ' 793. χρῆν Brunckius] χρή 796. κλίνας] σκηνὰς Hamakerus. 797. ζητεῖ τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι] τὸ κακὸν ζητεῖτε θεᾶσθαι I. Kaye apud Dobraeum. 799. τὸ κακὸν παρακῦψαν ἰδεῖν Porsonus] παρακύψαν (παρακύψασαν R) ἰδεῖν τὸ κακόν

803. ἑκάστου ed. Brubachii] ἕκαστον 804. γ' addidit Dobraeus. 805. καὶ μὴν Meinekius] καὶ μὲν 809. φήσει Kusterus] φήσεις 813. αὔτ' ἀπέδωκεν] ἀνταπέδωκεν Bentleius. 815. ἀποδείξαιμεν Bentleius] ἀποδείξομεν ποιοῦντας Kusterus] ποθοῦντας 819. καὶ μὴν Bekkerus] καὶ μὲν (ut v. 805.) 832. χρῆν Brunckius] χρή 833. 837. eiecit Hamakerus. 834. αὐτῇ Hamakerus] τ' αὐτῇ. ταύτῃ Meinekius. 836. 842. εἰ Brunckius] ἣν 838. αὐτὴν] ταύτην Meinekius. 844. ἀλλ' ἀφαιρεῖσθαι (ἀφερεῖσθαι R) - τόκου] ἀλλὰ κείρεσθαι - πόκου Meinekius.

"ἀξία γοῦν εἶ τόκου, τεκοῦσα τοιοῦτον τόκον."
ΜΝ. ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν, ὁ δ' οὐδέπω.
τί δῆτ' ἂν εἴη τοὐμποδών; οὐκ ἔσθ' ὅπως
οὐ τὸν Παλαμήδην ψυχρὸν ὄντ' αἰσχύνεται.
τῷ δῆτ' ἂν αὐτὸν προσαγαγοίμην δράματι;
ἐγῷδα· τὴν καινὴν Ἑλένην μιμήσομαι.
πάντως δ' ὑπάρχει μοι γυναικεία στολή.
ΓΤ. Γ. τί αὖ σὺ κυκανᾷς, ἢ τί κοικύλλεις ἔχων;
πικρὰν Ἑλένην ὄψει τάχ', εἰ μὴ κοσμίως
ἕξεις, ἕως ἂν τῶν πρυτάνεών τις φανῇ.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ ὡς Ἑλένη.

Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαί,
ὃς ἀντὶ δίας ψακάδος Αἰγύπτου πέδον
λευκῆς νοτίζει μελανοσύρμαιον λεών.
ΓΤ. Γ. πανοῦργος εἶ, νὴ τὴν Ἑκάτην τὴν φωσφόρον.
ΜΝ. ἐμοὶ δὲ γῆ μὲν πατρὶς οὐκ ἀνώνυμος, [ὤλεθρε,
Σπάρτη, πατὴρ δὲ Τυνδάρεως. ΓΤ. Γ. σοί γ',
πατὴρ ἐκεῖνός ἐστι; Φρυνώνδας μὲν οὖν.
ΜΝ. Ἑλένη δ' ἐκλήθην. ΓΤ. Γ. αὖθις αὖ γίγνει γυνή,
πρὶν τῆς ἑτέρας δοῦναι γυναικίσεως δίκην;
ΜΝ. ψυχαὶ δὲ πολλαὶ δι' ἔμ' ἐπὶ Σκαμανδρίαις
ῥοαῖσιν ἔθανον. ΓΤ. Γ. ὤφελες δὲ καὶ σύ γε.
ΜΝ. κἀγὼ μὲν ἐνθάδ' εἴμ'· ὁ δ' ἄθλιος πόσις
οὑμὸς Μενέλεως οὐδέπω προσέρχεται.
τί οὖν ἔτι ζῶ; ΓΤ. Γ. τῶν κοράκων πονηρίᾳ.
ΜΝ. ἀλλ' ὥσπερ αἰκάλλει τι καρδίαν ἐμήν.
μὴ ψεῦσον, ὦ Ζεῦ, τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος.

ΕΤΡΙΠΙΔΗΣ ὡς Μενέλαος.

τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν δωμάτων ἔχει κράτος,
ὅστις ξένους δέξαιτο ποντίῳ σάλῳ
κάμνοντας ἐν χειμῶνι καὶ ναυαγίαις; [τέως;
ΜΝ. Πρωτέως τάδ' ἐστὶ μέλαθρα. ΕΤ. ποίου Πρω-
ΓΤ. Γ. ὦ τρισκακόδαιμον, ψεύδεται, νὴ τὼ θεώ,
ἐπεὶ τέθνηκε Πρωτέας ἔτη δέκα.
ΕΤ. ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει;
ΜΝ. Αἴγυπτον. ΕΤ. ὢ δύστηνος, οἷ πεπλώκαμεν.
ΓΤ. Γ. πείθει τι τῷδε τῷ κακῶς ἀπολουμένῳ
ληροῦντι λῆρον; Θεσμοφόρειον τουτογί.
ΕΤ. αὐτὸς δὲ Πρωτεὺς ἔνδον ἔστ', ἢ 'ξώπιος;
ΓΤ. Γ. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ ναυτιᾷς ἔτ', ὦ ξένε,
ὅστις γ' ἀκούσας ὅτι τέθνηκε Πρωτέας
ἔπειτ' ἐρωτᾷς ἔνδον ἔστ', ἢ 'ξώπιος.
ΕΤ. αἰαῖ, τέθνηκε. ποῦ δ' ἐτυμβεύθη τάφῳ;
ΜΝ. τόδ' ἐστὶν αὐτοῦ σῆμ', ἐφ' ᾧ καθήμεθα.
ΓΤ. Γ. κακῆ κακῶς τἄρ' ἐξόλοιο κἀξολεῖ,
ὅστις γε τολμᾷς σῆμα τὸν βωμὸν καλεῖν.
ΕΤ. τί δὴ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἕδρας
φάρει καλυπτός, ὦ ξένη; ΜΝ. βιάζομαι
γάμοισι Πρωτέως παιδὶ συμμῖξαι λέχος.
ΓΤ. Γ. τί, ὦ κακόδαιμον, ἐξαπατᾷς αὖ τὸν ξένον;
οὗτος πανουργῶν δεῦρ' ἀνῆλθεν, ὦ ξένε,
ὡς τὰς γυναῖκας ἐπὶ κλοπῇ τοῦ χρυσίου.
ΜΝ. βάϋζε, τοὐμὸν σῶμα βάλλουσα ψόγῳ.
ΕΤ. ξένη, τίς ἡ γραῦς ἡ κακορροθοῦσά σε;
ΜΝ. αὕτη Θεονόη Πρωτέως. ΓΤ. Γ. μὰ τὼ θεώ,
εἰ μὴ Κρίτυλλά γ' Ἀντιθέου Γαργηττόθεν·
σὺ δ' εἶ πανοῦργος. ΜΝ. ὁπόσα τοι βούλει, λέγε.
οὐ γὰρ γαμοῦμαι σῷ κασιγνήτῳ ποτέ,
προδοῦσα Μενέλεων τὸν ἐμὸν ἐν Τροίᾳ πόσιν.
ΕΤ. γύναι, τί εἶπας; στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας.
ΜΝ. αἰσχύνομαί σε τὰς γνάθους ὑβρισμένη.
ΕΤ. τουτὶ τί ἔστιν; ἀφασία τίς τοί μ' ἔχει.
ὦ θεοί, τίν' ὄψιν εἰσορῶ; τίς εἶ, γύναι;
ΜΝ. σὺ δ' εἶ τίς; αὐτὸς γάρ σὲ κἄμ' ἔχει λόγος.
ΕΤ. Ἑλληνὶς εἶ τις ἢ 'πιχωρία γυνή;
ΜΝ. Ἑλληνίς. ἀλλὰ καὶ τὸ σὸν θέλω μαθεῖν.
ΕΤ. Ἑλένῃ σ' ὁμοίαν δὴ μάλιστ' εἶδον, γύναι.
ΜΝ. ἐγὼ δὲ Μενέλεῳ σ', ὅσα γ' ἐκ τῶν ἰφύων.
ΕΤ. ἔγνως ἄρ' ὀρθῶς ἄνδρα δυστυχέστατον.
ΜΝ. ὦ χρόνιος ἐλθὼν σῆς δάμαρτος ἐς χέρας,
λαβέ με λαβέ με, πόσι, περίβαλε δὲ χέρας.
φέρε, σὲ κύσω. ἄπαγέ μ' ἄπαγ' ἄπαγ' ἄπαγέ με
λαβὼν ταχὺ πάνυ. ΓΤ. Γ. κλαύσετ' ἄρα, νὴ τὼ
ὅστις σ' ἀπάξει τυπτόμενος τῇ λαμπάδι. [θεώ,
ΕΤ. σὺ τὴν ἐμὴν γυναῖκα κωλύεις ἐμὲ,
τὴν Τυνδάρειον παῖδ', ἐπὶ Σπάρτην ἄγειν;
ΓΤ. Γ. οἴμ' ὡς πανοῦργος καὐτὸς εἶναί μοι δοκεῖς
καὶ τοῦδέ τις ξύμβουλος. οὐκ ἐτὸς πάλαι
ἠγυπτιάζετ'. ἀλλ' ὅδε μὲν δώσει δίκην.
προσέρχεται γὰρ ὁ πρύτανις χὠ τοξότης.
ΕΤ. τουτὶ πονηρόν· ἀλλ' ὑπαποκινητέον.
ΜΝ. ἐγὼ δ' ὁ κακοδαίμων τί δρῶ; ΕΤ. μέν' ἥσυχος.
οὐ γὰρ προδώσω οὐδέποτέ σ', ἥνπερ ἐμπνέω,
ἢν μὴ προλίπωσ' αἱ μυρίαι με μηχαναί.
ΜΝ. αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν.

ΠΡΤΤΑΝΙΣ.

ὅδ' ἔσθ' ὁ πανοῦργος ὃν ἔλεγ' ἡμῖν Κλεισθένης;
οὗτος, τί κύπτεις; δῆσον αὐτὸν εἰσάγων,
ὦ τοξότ', ἐν τῇ σανίδι, κἄπειτ' ἐνθαδὶ
στήσας φύλαττε καὶ προσιέναι μηδένα
ἔα πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ τὴν μάστιγ' ἔχων [ἀνὴρ
παῖ', ἢν προσίῃ τις. ΓΤ. Γ. νὴ Δί', ὡς νῦν δῆτ'
ὀλίγου μ' ἀφεῖλετ' αὐτὸν ἱστιορράφος.
ΜΝ. ὦ πρύτανι, πρὸς τῆς δεξιᾶς, ἥνπερ φιλεῖς
κοίλην προτείνειν, ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
χάρισαι βραχύ τι μοι, καίπερ ἀποθανουμένῳ.
ΠΡ. τί σοι χαρίσωμαι; ΜΝ. γυμνὸν ἀποδύσαντά με
κέλευε πρὸς τῇ σανίδι δεῖν τὸν τοξότην,
ἵνα μὴ 'ν κροκωτοῖς καὶ μίτραις γέρων ἀνὴρ
γέλωτα παρέχω τοῖς κόραξιν ἑστιῶν.
ΠΡ. ἔχοντα ταῦτ' ἔδοξε τῇ βουλῇ σε δεῖν,
ἵνα τοῖς παριοῦσι δῆλος ᾖς πανοῦργος ὤν.
ΜΝ. ἰατταταιάξ· ὦ κροκώθ', οἷ' εἴργασαι·
κοὐκ ἔστ' ἔτ' ἐλπὶς οὐδεμία σωτηρίας.
ΧΟ. ἄγε νυν ἡμεῖς παίσωμεν ἅπερ νόμος ἐνθάδε ταῖσι
γυναιξίν, [ἅπερ καὶ
ὅταν ὄργια σεμνὰ θεοῖν ἱεραῖς ὥραις ἀνέχωμεν,

851. δ' addidit Bentleius. 852. κυκανᾷς Kusterus] κυρκανᾷς 857. μελανοσύρμαιον (ut φιλορώμαιος, non φιλορωμαῖος) D.] μελανασυρμαῖον 867. Μενέλεως Brunckius] Μενέλαος 872. ξένους Bentleius] ξένος 878. πεπλώκαμεν] πεπλεύκαμεν D. ut ap. Eurip. Hel. 469. est οἷ πέπλευκ' ἄρα. quanquam ibid. 540. πεπλωκότα. 879. τῷδε addidit Bentleius. τούτῳ additum in ed. Brubachii. 880. Θεσμοφόρειον Meinekius] θεσμοφόριον 883. γ' addidit Scaliger. 887. κακῆ addidit Meinekius. κἀξολεῖ Meinekius] κἀξολεῖ γέ τοι 889. δὴ Bentleius] δὲ

901. Μενέλεων Kusterus] Μενέλαον. Μενέλαν Meinekius. ἐμὸν delet Hermannus. 906. ὡὐτὸς (debebat αὑτὸς) Brunckius] αὐτὸς 910. Μενελάῳ (debebat Μενέλεῳ) σ' Kusterus] Μενέλαον (Μενέλεων apud Suidam s. v. ἰφύη) ἰφύων ex schol. et Suida] ἀφύων 912. ἐς χέρας ex Eurip. Hel. 573.] ἐς χάρας (ἐσχάρας Aug.) 914. περίβαλε Bisetus] περίβαλλε 918. κωλύεις] κωλύσεις Cobetus. 926. οὐδέποτέ σ' Elmsleius] σ' οὐδέποτ' 927. προλίπωσ' Scaliger] προλείπωσ' 928. ΜΝ. Brunckius] γυ. 929. ἔλεγ' Aug. ἔλεγεν R Iunt. 939. χαρίσωμαι Porsonus] χαρίσομαι 944. παριοῦσι Brunckius] παροῦσι 945. ἰατταταιάξ Bentleius] ἰαππαπαιάξ. 946. ἔστ' Bentleius] ἔστιν 947. παίσωμεν Zannettus] πέσωμεν ταῖσι Brunckius] ταῖς 948. 950. θεοῖν — αὐτοῖν Meinekius] θεαῖν — αὐταῖν

Παύσων σέβεται καὶ νηστεύει,
πολλάκις αὐτοῖν ἐκ τῶν ὡρῶν
ἐς τὰς ὥρας ξυνεπευχόμενος
τοιαῦτα μέλειν θάμ' ἑαυτῷ.
ὅρμα, χώρει
κοῦφα ποσίν,ἄγ' ἐς κύκλον,
χειρὶ σύναπτε χεῖρα,
ῥυθμὸν χορείας ὕπαγε πᾶσα· βαῖνε
καρπαλίμοιν ποδοῖν.
ἐπισκοπεῖν δὲ πανταχῇ
κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χοροῦ κατάστασιν.
ἅμα δὲ καὶ
γένος Ὀλυμπίων θεῶν
μέλπε καὶ γέραιρε φωνῇ πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ.
εἰ δέ τις
προσδοκᾷ κακῶς ἐρεῖν [φρονεῖ.
ἐν ἱερῷ γυναῖκά μ' οὖσαν ἄνδρας, οὐκ ὀρθῶς
ἀλλὰ χρῆν
ὥσπερ ἔργον αὐτίκα
πρῶτον εὐκύκλου χορείας εὐφυᾶ στῆσαι βάσιν.
πρόβαινε ποσὶ τὸν εὐλύραν
μέλπουσα καὶ τὴν τοξοφόρον
Ἄρτεμιν, ἄνασσαν ἁγνήν.
χαῖρ', ὦ Ἑκάεργε,
ὄπαζε δὲ νίκην.
Ἥραν τε τὴν τελείαν
μέλψωμεν ὥσπερ εἰκός,
ἣ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει τε καὶ
κλῇδας γάμου φυλάττει.
Ἑρμῆν τε Νόμιον ἄντομαι
καὶ Πᾶνα καὶ Νύμφας φίλας
ἐπιγελάσαι προθύμως
ταῖς ἡμετέραισι
χαρέντα χορείαις.
ἔξαιρε δὴ προθύμως
διπλῆν χάριν χορείας.
παίσωμεν, ὦ γυναῖκες, οἷάπερ νόμος·
νηστεύομεν δὲ πάντως.
ἀλλ' εἶ' ἐπ' ἄλλ' ἀνάστρεφ' εὐρύθμῳ ποδί,
τόρευε πᾶσαν ᾠδήν·
ἡγοῦ δέ γ' ὧδ' αὐτὸς
σὺ κισσοφόρε Βάκχειε
δέσποτ'· ἐγὼ δὲ κώμοις
σὲ φιλοχόροισι μέλψω.
Εὔιον, ὦ Διόνυσε,
Βρόμιε καὶ Σεμέλας παῖ,

959—961. = 962—965. et 966—968.

969—976. = 977—984.

990—994. = 995—1000.

χοροῖς τερπόμενος
_ ◡̈ ◡ _ κατ' ὄρεα Νυμφᾶν ἐρατοῖς ἐν ὕμνοις,
Εὔιον Εὔιον, εὐοῖ
_ ◡̈ ◡ ◡ ἀναχορεύων.
ἀμφὶ δέ σοι κτυπεῖται
Κιθαιρώνιος ἠχώ,
μελάμφυλλά τ' ὄρη
δάσκια καὶ νάπαι πετρώδεις ◡ ◡ _ βρέμονται·
κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς
εὐπέταλος ἕλικι θάλλει.

ΤΟΞΟΤΗΣ.

ἐνταῦθα νῦν οἰμῶξι πρὸς τὴν αἰτρίαν.
ΜΝ. ὦ τοξόθ', ἱκετεύω σε. ΤΟ. μή μ' ἱκετεῦσι σύ.
ΜΝ. χάλασον τὸν ἧλον. ΤΟ. ἀλλὰ ταῦτα δρᾶσ' ἐγώ.
ΜΝ. οἴμοι κακοδαίμων, μᾶλλον ἐπικρούεις σύ γε.
ΤΟ. ἔτι μᾶλλο βοῦλι; ΜΝ. ἀτταταῖ ἰατταταῖ·
κακῶς ἀπόλοιο. ΤΟ. σῖγα, κακόδαιμον γέρον.
πέρ' ἐγὼ 'ξενίγκι πορμός, ἵνα πυλάξι σοι.
ΜΝ. ταυτὶ τὰ βέλτιστ' ἀπολέλαυκ' Εὐριπίδου.
ἔα· θεοί, Ζεῦ σῶτερ, εἰσὶν ἐλπίδες.
ἀνὴρ ἔοικεν οὐ προδώσειν, ἀλλά μοι
σημεῖον ὑπεδήλωσε Περσεὺς ἐκδραμών,
ὅτι δεῖ με γίγνεσθ' Ἀνδρομέδαν· πάντως δέ μοι
τὰ δέσμ' ὑπάρχει. δῆλον οὖν τοῦτ' ἔσθ' ὅτι
ἥξει με σώσων· οὐ γὰρ ἂν παρέπτετο.
φίλαι παρθένοι, φίλαι,
πῶς ἂν ἀπέλθοιμι καὶ
τὸν Σκύθην λάθοιμι;
κλύεις, ὦ πρὸς Αἰδοῦς, σὲ τὰν ἐν ἄντροις,
κατάνευσον, ἔασον ὡς
τὴν γυναῖκά μ' ἐλθεῖν.
ἄνοικτος ὅς μ' ἔδησε τὸν
πολυστονώτατον βροτῶν.
μόλις δὲ γραῖαν ἀποφυγὼν
σαπρὰν ἀπωλόμην ὅμως.
ὅδε γὰρ ὁ Σκύθης πάλαι φύλαξ ἐφεστὼς
ὀλοόν, ἄφιλον ἐκρέμασεν κόραξι δεῖπνον·
ὁρᾷς ἔμ'; οὐ χοροῖσιν οὐδ'
ὑφ' ἡλίκων νεανίδων
κημὸν ◡ _ ἕστηκ' ἔχουσ',
ἀλλ' ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη
κήτει βορὰ Γλαυκέτῃ πρόκειμαι.

---

952. μέλειν Zanettus] μέλλειν 955. 957. Suspectae metri formae. 966. χρῆν Bothius] χρὴ 967. ὥσπερ] οἷσπερ Hermannus. αὐτίκα] αὖτι (sic Aug. et haud dubie R. αὖ τί Iunt.) καινόν. αὐτίκα hic latere vidit Reiskius, qui nulla metri ratione habita ὥσπερ ἔργων αὐτίκα καινῶν coniecit. 968. εὐφυᾶ Brunckius] εὐφυῆ 975. χοροῖσιν ἐμπαίζει] χοροῖσι συμπαίζει Meinekius. 980. ἡμετέραισι Hermannus] ημετέραις 981. ἔξαιρε] ἔξαρχε Meinekius. 982. χάριν Bisetus] χαίρειν 984. νηστεύομεν Bentleius] νηστεύωμεν 986. τόρευε] τόρνευε Bentleius. 987—989. Verba interpolata. ἡγοῦ δέ γ' ὧδ' αὐτὸς | σύ, κισσοφόρ' ὦναξ | Βάκχει', ἐγὼ δὲ κώμοις Hermannus.

990—992. Versus corrupti et interpolati. Metra, non verba poetae, restituit Hermannus quum coniiceret, ὦ Διόνυσε, χαίρων | μόλοις, ὦ Βρόμι', εὐοῖ, | χοροῖς τερπόμενος | παῖ Σεμέλας κατ' ὄρεα — ὕμνοις.

994. Εὔιον Εὔιον, εὐοῖ | ἀναχορεύων] Haec quoque corrupta et defecta. ὦ Εὔι' Εὔι', εὐοῖ | ὦ Εὔι' ἀναχορεύων Hermannus. 996. Κιθαιρώνιος Zannettus] κιθαρώνιος 998. ◡ ◡ _] μεγάλως Hermannus. 1001. 1002. οἰμῶξι — ἱκετεῦσι Brunckius] οἰμώξει — ἱκετεύσῃ 1003. δρᾶσ' Engerus] δρᾷς 1005. μᾶλλο Bentleius] μᾶλλον βοῦλι Engerus] βοῦλις ἰατταταῖ Bentleius] τατταταί 1007. ξενίγκι Bentleius] ξεινίγκι R Iunt. ξυνίγκι Aug. 1013. τοῦτ' addidit Dobraeus. 1014. παρέπτετο Brunckius] παρέπτατο 1015—1021. Praescriptum in libris Εὐριπίδης ὡς Περσεύς delevit Beerius p. 167. 1015. 1016. Dochmios fecit Hermannus φίλαι παρθένοι, φίλαι πῶς ἂν οὖν ἀπέλθοιμι καὶ —. 1016. ἀπέλθοιμι] ὑπέλθοιμι Bentleius. ἐπέλθοιμι Brunckius. 1017. λάθοιμι Brunckius] λάβοιμι 1019. κλύεις] κλύοις Bisetus. ὦ πρὸς Αἰδοῦς, σὲ τὰν Seidlerus] προσαιδούσσαι τὰς 1023. πολυστονώτατον Burgesius] πολυπονώτατον 1026. πάλαι φύλαξ D.] φύλαξ πάλαι ἐφεστὼς Meinekius] ἐφέστηκ' (ortum ex gl. ἐφεστηκώς) 1028. ἐκρέμασεν] ἐκρέμασε libri. 1029. ἔμ' addidit D. 1031. κημὸν ◡ _ ἕστηκ' D.] ψῆφον (in ψήφων mutatum in editionibus post Iunt.) κημὸν ἕστηκ'. Scholiasta, παρὰ τὴν ξιφοθήκην (corrigo ψηφοθήκην). οὐ δικάζω, φησὶν ὁ γέρων.

γαμηλίῳ μὲν οὐ ξὺν
παιῶνι, δεσμίῳ δέ,
γοᾶσθέ μ'. ὦ γυναῖκες, ὡς
μέλεα μὲν πέπονθα μέλεος,
ὢ τάλας ἐγὼ τάλας,
ἀπὸ δὲ συγγόνων τάλαν' ἄνομα πάθεα
φῶτα λιτομέναν,
πολυδάκρυτον Ἀΐδα γόον φλέγουσαν,
αἰαῖ αἰαῖ,
ὃς ἔμ' ἀπεξύρησε πρῶτον,
ὃς ἐμὲ κροκόεν τόδ' ἐνέδυσεν,
ἐπὶ δὲ τοῖσδ' ἐς τόδ' ἀνέπεμψεν
ἱερόν, ἔνθα γυναῖκες.
ἰὼ μοίρας ἄτεγκτε δαῖμον·
ὦ κατάρατος ἐγώ·
τίς ἐμὸν οὐκ ἐπόψεται
πάθος ἀμέγαρτον ἐπὶ κακῶν παρουσίᾳ;
εἴθε με πυρφόρος αἰθέρος ἀστὴρ
τὸν βάρβαρον ἐξολέσειεν.
οὐ γὰρ ἔτ' ἀθανάταν φλόγα λεύσσειν
ἐστὶν ἐμοὶ φίλον, ὡς ἐκρεμάσθην,
λαιμοτόμητ' ἄχη δαιμόνι', αἰόλαν
νέκυσιν ἐπὶ πορείαν.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς Ἠχώ.

χαῖρ', ὦ φίλη παῖ· τὸν δὲ πατέρα Κηφέα,
ὅς σ' ἐξέθηκεν, ἀπολέσειαν οἱ θεοί.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ ὡς Ἀνδρομέδα.

σὺ δ' εἶ τίς ἥτις τοὐμὸν ᾤκτειρας πάθος;
ΕΥ. Ἠχώ, λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκάστρια,
ἥπερ πέρυσιν ἐν τῷδε ταὐτῷ χωρίῳ
Εὐριπίδῃ καὐτὴ ξυνηγωνιζόμην.
ἀλλ', ὦ τέκνον, σὲ μὲν τὸ σαυτῆς χρὴ ποιεῖν,
κλάειν ἐλεινῶς. ΜΝ. σὲ δ' ἐπικλάειν ὕστερον.
ΕΥ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ'. ἀλλ' ἄρχου λόγων.
ΜΝ. ὦ Νὺξ ἱερά,
ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις,
ἀστεροειδέα νῶτα διφρεύουσ'
αἰθέρος ἱρᾶς,
τοῦ σεμνοτάτου δι' Ὀλύμπου.
ΕΥ. δι' Ὀλύμπου.
ΜΝ. τί ποτ' Ἀνδρομέδα περίαλλα κακῶν
μέρος ἐξέλαχον ΕΥ. μέρος ἐξέλαχον
ΜΝ. θανάτου τλήμων; ΕΥ. θανάτου τλήμων;
ΜΝ. ἀπολεῖς μ', ὦ γραῦ, στωμυλλομένη.
ΕΥ. στωμυλλομένη.
ΜΝ. νὴ Δί', ὀχληρά γ' εἰσήρρηκας
λίαν. ΕΥ. λίαν.
ΜΝ. ὠγάθ', ἔασόν με μονῳδῆσαι,
καὶ χαριεῖ μοι. παῦσαι ΕΥ. παῦσαι.
ΜΝ. βάλλ' ἐς κόρακας. ΕΥ. βάλλ' ἐς κόρακας.
ΜΝ. τί κακόν; ΕΥ. τί κακόν; ΜΝ. ληρεῖς. ΕΥ. ληρεῖς.
ΜΝ. οἴμωζ'. ΕΥ. οἴμωζ'. ΜΝ. ὀτότυζ'. ΕΥ. ὀτότυζ'.
ΤΟ. οὗτος, τί λαλῖς; ΕΥ. οὗτος, τί λαλῖς;
ΤΟ. πρυτάνις καλέσω. ΕΥ. πρυτάνις καλέσω.
ΤΟ. τί κακόν; ΕΥ. τί κακόν;
ΤΟ. πῶτε τὸ πωνή; ΕΥ. πῶτε τὸ πωνή;
ΤΟ. σὺ λαλῖς; ΕΥ. σὺ λαλῖς; ΤΟ. κλαύσει. ΕΥ. κλαύσει.
ΤΟ. κακκάσκις μοι; ΕΥ. κακκάσκις μοι;
ΜΝ. μὰ Δί' ἀλλὰ γυνὴ πλησίον αὕτη.
ΕΥ. πλησίον αὕτη.
ΤΟ. ποῦ 'στ' ἡ μιαρά; καὶ δὴ πεύγει.
ποῖ ποῖ πεύγεις; ΕΥ. ποῖ ποῖ πεύγεις;
ΤΟ. οὐ καιρήσεις. ΕΥ. οὐ καιρήσεις.
ΤΟ. ἔτι γὰρ γρύζεις; ΕΥ. ἔτι γὰρ γρύζεις;
ΤΟ. λαβὲ τὴ μιαρά. ΕΥ. λαβὲ τὴ μιαρά.
ΤΟ. λάλο καὶ κατάρατο γυναῖκο.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς Περσεύς.

ὦ θεοί, τίν' ἐς γῆν βαρβάρων ἀφίγμεθα
ταχεῖ πεδίλῳ; διὰ μέσου γὰρ αἰθέρος
τέμνων κέλευθον πόδα τίθημ' ὑπόπτερον
Περσεύς, πρὸς Ἄργος ναυστολῶν, τὸ Γοργόνος
κάρα κομίζων. ΤΟ. τί λέγι; τὴ Γόργος πέρις
τὸ γραμματέο σὺ τὴ κεπαλή; ΕΥ. τὴν Γοργόνος
ἔγωγε φημί. ΤΟ. Γόργο τοι κἀγὼ λέγι.
ΕΥ. ἔα· τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ καὶ παρθένον
θεαῖς ὁμοίαν ναῦν ὅπως ὡρμισμένην:
ΜΝ. ὦ ξένε, κατοίκτειρόν με τὴν παναθλίαν,
λῦσόν με δεσμῶν. ΤΟ. οὐκὶ μὴ λαλῆσι σύ.
κατάρατο τολμᾷς ἀποτανουμένη λαλῖς;
ΕΥ. ὦ παρθέν', οἰκτείρω σὲ κρεμαμένην ὁρῶν.
ΤΟ. οὐ παρτέν' ἐστίν, ἀλλ' ἁμαρτωλὴ γέρων,
καὶ κλέπτο καὶ πανοῦργο. ΕΥ. ληρεῖς, ὦ Σκύθα.
αὕτη γάρ ἐστιν Ἀνδρομέδα παῖς Κηφέως.
ΤΟ. σκέψαι τὸ κύστο· μή τι μικκὸ παίνεται;
ΕΥ. φέρε δεῦρό μοι τὴν χεῖρ', ἵν' ἅψωμαι κόρης·
φέρε, Σκύθ'· ἀνθρώποισι γὰρ νοσήματα
ἅπασιν ἔστιν· ἐμὲ δὲ καὐτὸν τῆς κόρης
ταύτης ἔρως εἴληφεν. ΤΟ. οὐ ζηλῶσί σε·
ἀτὰρ εἰ τὸ πρωκτὸ δεῦρο περιεστραμμένον,
οὐκ ἐπτόνησά σ' αὐτὸ πυγίζεις ἄγων.
ΕΥ. τί δ' οὐκ ἐᾷς λύσαντά μ' αὐτήν, ὦ Σκύθα,
πεσεῖν ἐς εὐνὴν καὶ γαμήλιον λέχος;

1039. τάλαν' Hermannus] ἀλλ' ἄν' R. ἀλλὰν Aug. ἀλλ' ἂν Iunt. Scholiasta, ἀπὸ κοινοῦ λάβωμεν πέπονθα ἄνομα πάθεα. καὶ ταῦτα ἐξ Ἀνδρομέδας. 1040. φῶτα λιτομέναν] Ante haec verba aliquid excidisse videtur. Nominativum legit scholiasta, qui explicat δεομένη τοῦ βαρβάρου et diversam memorat scripturam φῶτα ἀντομένα. Dochmium confecit Hermannus φῶτά τε λιτομένα, qui supra ἀπό τε scripsit pro ἀπὸ δέ. 1041. φλέγουσαν Musgravius] φεύγουσαν. Qui supra λιτομένα legerunt, hic quoque nominativum legerint necesse est. 1042. αἰαῖ αἰαῖ] ἒ ἒ addunt R Aug., recte eiectum in ed. Iunt. 1044. κροκόεν τόδ' Bergkius] κροκόεντ' 1045. τοῖσδ' ἐς Hermannus] τοῖσδε 1047. ἰὼ Hermannus] ἰώ μοι ἄτεγκτε Zanettus] ἀνέτικτε δαῖμον D.] δαίμων 1051. βάρβαρον] ἄθλιον var. lectio ap. schol. δύσμορον Brunckius 1054. λαιμοτόμητ' D.] λαιμότμητ' δαιμόνι' Fritzschius] δαιμόνων 1064. λόγων] γόων Bentleius. 1066. ὡς] πῶς Meinekius. 1068. ἱρᾶς Hermannus] ἱερᾶς 1073. γραῦ Brunckius] γραῦς

1080. κακόν — κακόν Bentleius] τὸ κακόν — τὸ κακόν 1083. 1085. λαλῖς — λαλῖς ex schol.] λαλεῖς — λαλεῖς 1084. πρυτάνις Meinekius] πρυτάνεις utrobique. 1086. πῶτε τὸ πωνή Tyrwhittus] πωτετοπωνή utrobique. 1087. κλαύσει Brunckius] κλαύσαιμι utrobique. Scholiasta ἀντὶ τοῦ κλαύσαις ἄν. 1089. κακκάσκις Fritzschius] κακκάσκι utrobique. 1092. 'στ' ἡ Brunckius] 'σθ' ἡ πεύγει — πεύγεις — πεύγεις Engerus] φεύγει — φεύγεις — φεύγεις 1096. τὴ μιαρά Bothius] τῇ μιαρᾷ utrobique. 1102. 1103. a pr. m. om. R Aug. 1102. τί λέγι — πέρις] I. e. τί λέγεις; τοῦ Γόργου φέρεις τοῦ γραμματέως σὺ τὴν κεφαλήν. Γόργος Fritzschius ex schol. qui genitivo Γόργου utitur] γοργόνος πέρις D.] πέρι 1103. τὴ κεπαλή Bothius] τῇ κεφαλῇ ΕΥ. ante ἔγωγε φημί positum huc transtulit Thierschius, sublato puncto post Γοργόνος. 1104. Γόργο Engerus] Γοργό 1108. με] δὲ Hermannus. μὴ λαλῆσι Brunckius] μὶ λαλῆς 1109. τολμᾷς Aug. τόλμας R. λαλῖς Bergkius] λαλᾷς 1114. κύστο· μή τι μικκὸν (debebat μικκὸ) Scaliger] σκυτομῆτι μικτὸν 1115. δεῦρο Bentleius] δεῦρο δεῦρο 1119. τὸ πρωκτὸ Kusterus] τῷ πρωκτῷ 1122. ἐς εὐνὴν Kusterus] ἔς τ' εὐνὴν

ΤΟ. εἰ σπόδρ' ἐπιτυμεῖς τὴ γέροντο πύγισο,
τὴ σανίδο τρήσας ἐξόπιστο πρώκτισον.
ΕΥ. μὰ Δί', ἀλλὰ λύσω δεσμά. ΤΟ. μαστιγῶ σ' ἄρα.
ΕΥ. καὶ μὴν ποιήσω τοῦτο. ΤΟ. τὸ κεπαλὴ σ' ἄρα
τὸ ξιπομάκαιραν ἀποκεκόψο τουτῳί.
ΕΥ. αἰαῖ· τί δράσω; πρὸς τίνας στρεφθῶ λόγους;
ἀλλ' οὐκ ἂν ἐνδέξαιτο βάρβαρος φύσις.
σκαιοῖσι γάρ τοι καινὰ προσφέρων σοφὰ
μάτην ἀναλίσκοις ἄν. ἀλλ' ἄλλην τινὰ
τούτῳ πρέπουσαν μηχανὴν προσοιστέον.
ΤΟ. μιαρὸς ἀλώπηξ. οἷον ἐπιτήκιζέ μοι.
ΜΝ. μέμνησο Περσεῦ μ' ὡς καταλείπεις ἀθλίαν.
ΤΟ. ἔτι γὰρ σὺ τὴ μάστιγαν ἐπιτυμεῖς λαβεῖν.
ΧΟ. Παλλάδα τὴν φιλόχορον ἐμοὶ
δεῦρο καλεῖν νόμος ἐς χορόν,
παρθένον, ἄζυγα κούρην,
ἣ πόλιν ἡμετέραν ἔχει
καὶ κράτος φανερὸν μόνη,
κληδοῦχός τε καλεῖται.
φάνηθ' ὦ τυράννους στυγοῦσ', ὥσπερ εἰκός.
δῆμός τοί σε καλεῖ γυναι-
κῶν· ἔχουσα δέ μοι μόλοις
εἰρήνην φιλέορτον.
ἥκετ' εὔφρονες ἵλαοι,
πότνιαι, ἄλσος ἐς ὑμέτερον,
ἄνδρας ἵν' οὐ θέμις εἰσορᾶν
ὄργια σεμνὰ θεοῖν, ἵνα λαμπάσι φαίνετον ἄμβρο-
τον ὄψιν.
μόλετον, ἔλθετον, ἀντόμεθ', ὦ
Θεσμοφόρω πολυποτνία.
εἰ καὶ πρότερόν ποτ' ἐπηκόω
ἤλθετε, νῦν ἀφίκεσθ', ἱκετεύομεν, ἐνθάδ' ἡμῖν.
ΕΥ. γυναῖκες, εἰ βούλεσθε τὸν λοιπὸν χρόνον
σπονδὰς ποιήσασθαι πρὸς ἐμέ, νυνὶ πάρα,
ἐφ' ᾧτ' ἀκοῦσαι μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ μηδαμὰ
κακὸν τὸ λοιπόν· ταῦτ' ἐπικηρυκεύομαι.
ΧΟ. χρείᾳ δὲ ποίᾳ τόνδ' ἐπεσφέρεις λόγον;
ΕΥ. ὅδ' ἐστὶν, σὺν τῇ σανίδι, κηδεστὴς ἐμός.
ἢν οὖν κομίσωμαι τοῦτον, οὐδὲν μή ποτε
κακῶς ἀκούσεσθ'· ἢν δὲ μὴ πίθησθέ μοι,
ἃ νῦν ὑποικουρεῖτε, τοῖσιν ἀνδράσιν
ἀπὸ τῆς στρατιᾶς παροῦσιν ὑμῶν διαβαλῶ.
ΧΟ. τὰ μὲν παρ' ἡμῶν ἴσθι σοι πεπεισμένα·
τὸν βάρβαρον δὲ τοῦτον αὐτὸς πεῖθε σύ.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ὡς γραῦς.

ἐμὸν ἔργον ἐστίν· καὶ σόν, ὠλάφιον, ἅ σοι
καθ' ὁδὸν ἔφραζον, ταῦτα μεμνῆσθαι ποιεῖν.
πρῶτον μὲν οὖν δίελθε κἀνακόλπασον.
σὺ δ', ὦ Τερηδών, ἐπαναφύσα Περσικόν.
ΤΟ. τί τὸ βόμβο τοῦτο; κῶμο τίς ἀνεγεῖρί μοι;
ΕΥ. ἡ παῖς ἔμελλε προμελετᾶν, ὦ τοξότα.
ὀρχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἄνδρας τινάς.
ΤΟ. ὀρκῆσι καὶ μελετῆσι, οὐ κωλύσ' ἐγώ.
ὡς ἐλαπρὸς, ὥσπερ ψύλλο κατὰ τὸ κώδιο.
ΕΥ. φέρε θοἰμάτιον ἄνωθεν, ὦ τέκνον, τοδί·
καθιζομένη δ' ἐπὶ τοῖσι γόνασι τοῦ Σκύθου
τὼ πόδε πρότεινον, ἵν' ὑπολύσω. ΤΟ. ναίκι ναί,
κάτησο κάτησο, ναῖκι ναί, ὦ τυγάτριον.
οἴμ' ὡς στέριπο τὸ τιττί' ὥσπερ γογγύλη.
ΕΥ. αὔλει σὺ θᾶττον· ἔτι δέδοικας τὸν Σκύθην;
ΤΟ. καλό γε τὸ πυγή. κλαῦσί γ' ἢν μὴ 'νδον μένῃς.
εἶεν· καλὴ τὸ σκῆμα περὶ τὸ πόστιον.
ΕΥ. καλῶς ἔχει. λαβὲ θοἰμάτιον· ὥρα 'στὶ νῷν
ἤδη βαδίζειν. ΤΟ. οὐκὶ πιλῆσι πρῶτά με;
ΕΥ. πάνυ γε· φίλησον αὐτόν. ΤΟ. ὢ ὢ παππαπαῖ,
ὡς γλυκερὸ τὸ γλῶσσ', ὥσπερ 'Αττικὸς μέλις.
τί οὐ κατεύδει παρ' ἐμέ; ΕΥ. χαῖρε, τοξότα·
οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν τοῦτο. ΤΟ. ναὶ ναί, γράδιο,
ἐμοὶ κάρισο σὺ τοῦτο. ΕΥ. δώσεις οὖν δραχμήν;
ΤΟ. ναὶ ναῖκι δῶσι. ΕΥ. τἀργύριον τοίνυν φέρε.
ΤΟ. ἀλλ' οὐκ ἔκωδέν, ἀλλὰ τὸ συβίνην λαβέ.
ἔπειτα κομίσι σ' αὐτός. ἀκολούτει, τέκνον.
σὺ δὲ τοῦτο τήρει τὴ γέροντο γράδιο.
ὄνομα δέ σοι τί ἐστίν; ΕΥ. 'Αρτεμισία.
μέμνησο τοίνυν τοὔνομ'. ΤΟ. 'Αρταμουξία.
ΕΥ. Ἑρμῆ δόλιε, ταυτὶ μὲν ἔτι καλῶς ποιεῖς.
σὺ μὲν οὖν ἀπότρεχε, παιδάριον, ταυτὶ λαβών·
ἐγὼ δὲ λύσω τόνδε. σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς,
ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξει, καὶ τενεῖς
ὡς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδί' οἴκαδε.
ΜΝ. ἐμοὶ μελήσει ταῦτά γ', ἢν ἅπαξ λυθῶ.
ΕΥ. λέλυσο. σὸν ἔργον, φεῦγε, πρὶν τὸν τοξότην
ἥκοντα καταλαβεῖν. ΜΝ. ἐγὼ δὴ τοῦτο δρῶ.
ΤΟ. ὦ γράδι', ὡς καρίεντό σοι τὸ τυγάτριον,
κοὐ δύσκολ', ἀλλὰ πρᾶο. — ποῦ τὸ γράδιο;
οἴμ' ὡς ἀπόλωλο· ποῦ τὸ γέροντ' ἐντευτενί;
ὦ γρᾴδι', ὦ γρᾶ'. οὐκ ἐπαινῶ, γράδιο.
διέβαλέ μ' ὠ γραῦς. ἀπότρεκ' ὡς τάκιστα σύ·
ὀρτῶς δέ τι συβίνη 'στί· καταβινῆσι γάρ.

1123. 1124. τὴ Bothius] τῇ 1124. ἐξόπιστο Brunckius] ἐξόπισθο 1125. δεσμά Bisetus] δέσμας 1127. τουτῳί Engerus] τουτοΐ 1129. ἐνδέξαιτο Kusterus] δέξαιτο 1132. τούτῳ Kusterus] τοῦτο 1133. ἐπιτήκιζε Berglerus] ἐπιτηκίζει 1135. ἔτι γὰρ σὺ τὴ] πληγὰς σὺ τῇ Hamakerus. 1139. κούρην Hermannus] κόρην 1150. ἄνδρας ἵν' οὐ θέμις Hermannus] οὐ δὴ ἀνδράσιν οὐ θεμιτὸν 1151. θεοῖν Meinekius] θεαῖν 1155. ἀντόμεθ', ὦ] ἀντόμεθα Hermannus. 1156. πολυποτνία Hermannus] πολὺ πότνια 1159. ἤλθετε Hermannus] ἤλθετον ἀφίκεσθ' Reisigius] ἀφίκεσθον ἐνθάδ' ἡμῖν] ἐνθάδε χἡμῖν Hermannus. 1162. μηδαμά] μηδαμῆ Brunckius. 1167. ἀκούσεσθ' Hirschigius] ἀκούσαιτ'. ἀκούσητ' Elmsleius. πίθησθε D.] πείθησθε 1170. ἡμῶν] ἡμῖν Hirschigius. 1171. πεῖθε Scaliger] πεῖσαι 1174. κἀνακόλπασον Hermannus] κἀνακόλπασον 1175. Τερηδών] Τερηδὸν duo codices Suidae s. h. v.

1182. τοῖσι Bentleius] τοῖς 1184. ὦ addidit Engerus. 1185. γογγύλη] γογγυλί (i. e. γογγυλίς) Engerus. 1187. κλαῦσι Bentleius] κλαυσεῖ ἢν D.] ἂν 1190. οὐκὶ πιλήσει (debebat πιλῆσι ut Porsonus) Brunckius] τί οὐκ ἐπιλήσει (vel ἐπιλήσι) 1191. ὢ ὢ παππαπαῖ D.] ὁ ὁ ὁ παπαπαπαί 1194. ναὶ alterum addidit Brunckius. γράδιο Bothius] γράδιον. Et sic litera finalis ν in aliis quoque vocabulis abiicienda, quibus in codicibus addita est. 1195. σὺ Brunckius] σου 1196. δῶσι] δῶ σοι Iunt. δῶσο Porsonus. 1197. ἔκωδέν] ἔχω οὐδέν Photius et Suidas s. v. συβήνη. συβίνην Brunckius] συμβήνην: quod est συβήνην, ut ap. scholiastam, Photium et Suidam s. h. v. legitur. De quo dixi in Thesauro vol. 4. p. 36. τὸ σιβύνη Engerus. 1198. ἔπειτα — αὐτός] ΕΥ. praescriptum in libris delevit Dobraeus. κομίσι σ' Engerus] κομίζεις (κομιεῖς Kusterus) αὐτός Brunckius] αυτοις (sine accentu) R. ἀκολούτει Brunckius] ἀκολούτι 1201. Hunc versum totum τοξότῃ tribuunt libri. Correxit Reiskius et pro μεμνῆσι restituit μέμνησο 1203. ταυτὶ D.] τουτὶ 1208. λέλυσο] λέλυσαι Bentleius. 1213. γρᾶ' Bentleius] γραῖο 1213. Delevi quod post hunc versum legebatur 'Αρταμουξία. 1214. διέβαλε Aug. et Suidas s. h. v. διέβαλλε R. ὠ (debebat ὡ) Brunckius] ὁ (ἡ ap. Suidam) τάκιστα Brunckius] τάχιστα 1215. τι addidit Hermannus. συβίνη Brunckius] συβήνη

οἴμοι,
τί δρᾶσι; ποῖ τὸ γρᾴδι'; Ἀρταμουξία.
ΧΟ. τὴν γραῦν ἐρωτᾷς, ἣ 'φερεν τὰς πηκτίδας;
ΤΟ. ναὶ ναῖκι. εἶδες αὐτό; ΧΟ. ταύτῃ γ' οἴχεται
αὐτή τ' ἐκείνη καὶ γέρων τις εἵπετο.
ΤΟ. κροκῶτ' ἔκοντο τὴ γέροντο; ΧΟ. φήμ' ἐγώ.
ἔτ' ἂν καταλάβοις, εἰ διώκοις ταυτηί.
ΤΟ. ὢ μιαρὸ γρᾶο· πότερα τρέξι τὴν ὁδό;
ΧΟ. ὀρθὴν ἄνω δίωκε. ποῖ θεῖς; οὐ πάλιν
τηδὶ διώξει; τοὔμπαλιν τρέχεις σύ γε.
ΤΟ. κακόδαιμον· ἄλλα τρέξι. Ἀρταμουξία.
ΧΟ. τρέχε νυν κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας.
ἀλλὰ πέπαισται μετρίως ἡμῖν·
ὥσθ' ὥρα δῆτ' ἐστὶ βαδίζειν
οἴκαδ' ἑκάστῃ.
τὼ Θεσμοφόρω δ' ἡμῖν ἀγαθὴν
τούτων χάριν ἀνταποδοίτην.

1216. οἴμοι extra versum posuit Bergkius. τί δρᾶσι Engerus] τί δράσει γρᾴδι' Bergkius] γρᾴδιο (nomine Ἀρταμουξία extra versum posito) 1220. τὴ Bothius] τῇ 1222. γρᾶο Brunckius] γραῦ Quod post hunc versum legebatur Ἀρταμουξία delevit D. 1224. διώξει Elmsleius] διώξεις

1225. ἄλλα Bisetus] ἀλλὰ 1226. τρέχε νυν duplicavit Brunckius. τρέχε in fine versus addere maluit Meinekius. 1227. πέπαισται Bisetus] πέπυσται. In R gl. πέπαικται. 1228. δῆτ' ἐστὶ Bothius] δή 'στι 1231. ἀνταποδοίτην Bentleius] ἀνταδοῖτον R Aug. Iunt. ἀνταποδοῖτον ed. Brubachii.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΞΑΝΘΙΑΣ.
ΔΙΟΝΥΣΟΣ.
ΗΡΑΚΛΗΣ.
ΝΕΚΡΟΣ.
ΧΑΡΩΝ.
ΠΑΡΑΧΟΡΗΓΗΜΑ ΒΑΤΡΑΧΩΝ.
ΧΟΡΟΣ ΜΥΣΤΩΝ.
ΑΙΑΚΟΣ.
ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ.
ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑΙ ΔΥΟ.
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.
ΑΙΣΧΥΛΟΣ.
ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Διόνυσός ἐστι μετὰ θεράποντος Ξανθίου κατὰ Εὐριπίδου πόθον εἰς Ἅιδου κατιών· ἔχει δὲ λεοντῆν καὶ ῥόπαλον πρὸς τὸ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἔκπληξιν παρέχειν. ἐλθὼν δὲ ὡς τὸν Ἡρακλέα πρότερον, ἵνα ἐξετάσῃ τὰ κατὰ τὰς ὁδούς, ᾗ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὸν Κέρβερον ᾤχετο, καὶ ὀλίγα ἄττα περὶ τῶν τραγικῶν τούτῳ διαλεχθεὶς ὁρμᾶται πρὸς τὸ προκείμενον. ἐπεὶ δὲ πρὸς τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ γίνεται, ὁ μὲν Ξανθίας, διὰ τὸ μὴ συννεναυμαχηκέναι τὴν περὶ Ἀργινούσας ναυμαχίαν, ὑπὸ τοῦ Χάρωνος οὐκ ἀναληφθεὶς πεζῇ τὴν [λίμνην] κύκλῳ πορεύεται. ὁ δὲ Διόνυσος δύο ὀβολῶν περαιοῦται, προσπαίζων ἅμα τοῖς κατὰ τὸν πόρον ᾄδουσι βατράχοις καὶ γελωτοποιῶν. μετὰ ταῦτα δ' ἐν Ἅιδου τῶν πραγμάτων ἤδη χειριζομένων οἵ τε μύσται χορεύοντες ἐν τῷ προφανεῖ καὶ τὸν Ἴακχον ᾄδοντες ἐν χοροῦ σχήματι καθορῶνται, ὅ τε Διόνυσος μετὰ τοῦ θεράποντος εἰς ταυτὸν ἔρχεται τούτοις. τῶν δὲ προηδικημένων ὑπὸ Ἡρακλέους προσπλεκομένων τῷ Διονύσῳ διὰ τὴν ἐκ τῆς σκευῆς ἄγνοιαν, μέχρι μέν τινος οὐκ ἀγελοίως χειμάζονται, εἶτα μέντοι γε ὡς τὸν Πλούτωνα καὶ τὴν Περσέφατταν παραχθέντες ἀλεωρῆς τυγχάνουσιν. ἐν δὲ τούτῳ ὁ μὲν τῶν μυστῶν χορὸς περὶ τοῦ τὴν πολιτείαν ἐξισῶσαι καὶ τοὺς ἀτίμους ἐντίμους ποιῆσαι χἀτέρων τινῶν πρὸς τὴν Ἀθηναίων πόλιν διαλέγεται. τὰ δὲ λοιπὰ τοῦ δράματος μονόκωλον, ἄλλως δὲ τερπνὴν καὶ φιλόλογον λαμβάνει σύστασιν. παρεισάγεται γὰρ Εὐριπίδης Αἰσχύλῳ περὶ τῆς τραγικῆς διαφερόμενος, τὸ μὲν ἔμπροσθεν Αἰσχύλου παρὰ τῷ Ἅιδῃ βραβεῖον ἔχοντος, τότε δὲ Εὐριπίδου τῆς τιμῆς καὶ τοῦ τραγῳδικοῦ θρόνου ἀντιποιησαμένου. συστήσαντος δὲ τοῦ Πλούτωνος αὐτοῖς τὸν Διόνυσον διακούειν ἑκάτερος αὐτοῖν λόγους πολλοὺς καὶ ποικίλους ποιεῖται, καὶ τέλος πάντα ἔλεγχον καὶ πᾶσαν βάσανον οὐκ ἀπιθάνως ἑκατέρου κατὰ τῆς θατέρου ποιήσεως προσαγαγόντος, κρίνας παρὰ προσδοκίαν ὁ Διόνυσος Αἰσχύλον νικᾶν, ἔχων αὐτὸν ὡς τοὺς ζῶντας ἀνέρχεται..

Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν εὖ πάνυ καὶ φιλολόγως πεποιημένων. ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Ἀντιγένη διὰ Φιλωνίδου εἰς Λήναια. πρῶτος ἦν· Φρύνιχος δεύτερος Μούσαις· Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη τὸ δρᾶμα διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράβασιν ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὥς φησι Δικαίαρχος.

ΞΑΝΘΙΑΣ.

Εἴπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα,
ἐφ' οἷς ἀεὶ γελῶσιν οἱ θεώμενοι;

ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

νὴ τὸν Δί' ὅ τι βούλει γε, πλὴν πιέζομαι,
τοῦτο δὲ φύλαξαι· πάνυ γάρ ἐστ' ἤδη χολή.
ΞΑ. μηδ' ἕτερον ἀστεῖόν τι; ΔΙ. πλήν γ', ὡς θλίβομαι.
ΞΑ. τί δαί; τὸ πάνυ γέλοιον εἴπω; ΔΙ. νὴ Δία
θαρρῶν γ'· ἐκεῖνο μόνον ὅπως μὴ 'ρεῖς, ΞΑ. τὸ τί;
ΔΙ. μεταβαλλόμενος τἀνάφορον ὅτι χεζητιᾷς.
ΞΑ. μηδ' ὅτι τοσοῦτον ἄχθος ἐπ' ἐμαυτῷ φέρων,
εἰ μὴ καθαιρήσει τις, ἀποπαρδήσομαι;
ΔΙ. μὴ δῆθ', ἱκετεύω, πλήν γ' ὅταν μέλλω 'ξεμεῖν.
ΞΑ. τί δῆτ' ἔδει με ταῦτα τὰ σκεύη φέρειν,
εἴπερ ποιήσω μηδὲν ὧνπερ Φρύνιχος
εἴωθε ποιεῖν καὶ Λύκις κἀμειψίας;
ΔΙ. μή νυν ποιήσῃς· ὡς ἐγὼ θεώμενος,
ὅταν τι τούτων τῶν σοφισμάτων ἴδω,
πλεῖν ἢ 'νιαυτῷ πρεσβύτερος ἀπέρχομαι.
ΞΑ. ὢ τρισκακοδαίμων ἄρ' ὁ τράχηλος οὑτοσί,
ὅτι θλίβεται μέν, τὸ δὲ γέλοιον οὐκ ἐρῶ.
ΔΙ. εἶτ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τρυφή,
ὅτ' ἐγὼ μὲν ὢν Διόνυσος, υἱὸς Σταμνίου,
αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ,
ἵνα μὴ ταλαιπωροῖτο μηδ' ἄχθος φέροι;
ΞΑ. οὐ γὰρ φέρω 'γώ; ΔΙ. πῶς φέρεις γὰρ ὅς γ' ὀχεῖ;
ΞΑ. φέρων γε ταυτί. ΔΙ. τίνα τρόπον; ΞΑ. βαρέως πάνυ.
ΔΙ. οὔκουν τὸ βάρος τοῦθ', ὃ σὺ φέρεις, οὕνος φέρει;
ΞΑ. οὐ δῆθ' ὅ γ' ἔχω 'γὼ καὶ φέρω, μὰ τὸν Δί' οὔ.
ΔΙ. πῶς γὰρ φέρεις ὅς γ' αὐτὸς ὑφ' ἑτέρου φέρει;
ΞΑ. οὐκ οἶδ'· ὁ δ' ὦμος οὑτοσὶ πιέζεται.
ΔΙ. σὺ δ' οὖν ἐπειδὴ τὸν ὄνον οὐ φῂς σ' ὠφελεῖν,
ἐν τῷ μέρει σὺ τὸν ὄνον ἀράμενος φέρε.
ΞΑ. οἴμοι κακοδαίμων· τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν;
ἦ τἄν σε κωκύειν ἂν ἐκέλευον μακρά.
ΔΙ. κατάβα, πανοῦργε. καὶ γὰρ ἐγγὺς τῆς θύρας
ἤδη βαδίζων εἰμὶ τῆσδ' οἷ πρῶτά με
ἔδει τραπέσθαι. παιδίον, παῖ, ἠμί, παῖ.

ΗΡΑΚΛΗΣ.

τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς
ἐνήλαθ' ὅστις· εἰπέ μοι, τουτὶ τί ἦν; [τί;
ΔΙ. ὁ παῖς. ΞΑ. τί ἔστιν; ΔΙ. οὐκ ἐνεθυμήθης; ΞΑ. τὸ
ΔΙ. ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε. ΞΑ. νὴ Δί, μὴ μαίνοιό γε.
ΗΡ. οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρα δύναμαι μὴ γελᾶν·
καίτοι δάκνω γ' ἐμαυτόν· ἀλλ' ὅμως γελῶ.
ΔΙ. ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε· δέομαι γάρ τί σου.
ΗΡ. ἀλλ' οὐχ οἷός τ' εἴμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων,
ὁρῶν λεοντῆν ἐπὶ κροκωτῷ κειμένην.
τίς ὁ νοῦς; τί κόθορνος καὶ ῥόπαλον ξυνηλθέτην;
ποῖ γῆς ἀπεδήμεις; ΔΙ. ἐπεβάτευον Κλεισθένει.
ΗΡ. κἀναυμάχησας; ΔΙ. καὶ κατεδύσαμέν γε ναῦς
τῶν πολεμίων ἢ δώδεκ' ἢ τρισκαίδεκα.
ΗΡ. σφώ; ΔΙ. νὴ τὸν Ἀπόλλω. ΞΑ. κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην.
ΔΙ. καὶ δῆτ' ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγιγνώσκοντί μοι
τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτὸν ἐξαίφνης πόθος
τὴν καρδίαν ἐπάταξε πῶς οἴει σφόδρα.
ΗΡ. πόθος; πόσος τις; ΔΙ. μικρός, ἡλίκος Μόλων.
ΗΡ. γυναικός; ΔΙ. οὐ δῆτ'. ΗΡ. ἀλλὰ παιδός; ΔΙ. οὐδαμῶς. [σθένει;
ΗΡ. ἀλλ' ἀνδρός; ΔΙ. ἀτταταῖ. ΗΡ. ξυνεγένου Κλει-
ΔΙ. μὴ σκῶπτέ μ', ὦδέλφ'· οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς·
τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται.
ΗΡ. ποῖός τις, ὠδελφίδιον; ΔΙ. οὐκ ἔχω φράσαι.
ὅμως γε μέντοι σοι δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ.
ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους;
ΗΡ. ἔτνους; βαβαιάξ, μυριάκις ἐν τῷ βίῳ.
ΔΙ. ἆρ' ἐκδιδάσκω τὸ σαφές, ἢ 'τέρᾳ φράσω;
ΗΡ. μὴ δῆτα περὶ ἔτνους γε· πάνυ γὰρ μανθάνω.
ΔΙ. τοιουτοσὶ τοίνυν με δαρδάπτει πόθος
Εὐριπίδου, ΗΡ. καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος;
ΔΙ. κοὐδείς γέ μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ
ἐλθεῖν ἐπ' ἐκεῖνον. ΗΡ. πότερον εἰς Ἅιδου κάτω;
ΔΙ. καὶ νὴ Δί' εἴ τί γ' ἔστιν ἔτι κατωτέρω.
ΗΡ. τί βουλόμενος; ΔΙ. δέομαι ποιητοῦ δεξιοῦ.
οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσίν, οἱ δ' ὄντες κακοί.
ΗΡ. τί δ'; οὐκ Ἰοφῶν ζῇ; ΔΙ τοῦτο γάρ τοι καὶ μόνον
ἔτ' ἐστὶ λοιπὸν ἀγαθόν, εἰ καὶ τοῦτ' ἄρα·
οὐ γὰρ σάφ' οἶδ' οὐδ' αὐτὸ τοῦθ' ὅπως ἔχει.
ΗΡ. εἶτ' οὐ Σοφοκλέα, πρότερον ὄντ' Εὐριπίδου,
μέλλεις ἀνάγειν, εἴπερ γ' ἐκεῖθεν δεῖ σ' ἄγειν;
ΔΙ. οὔ, πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ', ἀπολαβὼν αὐτὸν μόνον,
ἄνευ Σοφοκλέους ὅ τι ποιεῖ κωδωνίσω.
κἄλλως ὁ μέν γ' Εὐριπίδης, πανοῦργος ὤν,
κἂν ξυναποδρᾶναι δεῦρ' ἐπιχειρήσειέ μοι·
ὁ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδ', εὔκολος δ' ἐκεῖ.
ΗΡ. Ἀγάθων δὲ ποῦ 'στιν; ΔΙ. ἀπολιπών ἔμ' οἴχεται,
ἀγαθὸς ποιητὴς καὶ ποθεινὸς τοῖς φίλοις.
ΗΡ. ποῖ γῆς ὁ τλήμων; ΔΙ. ἐς μακάρων εὐωχίαν.
ΗΡ. ὁ δὲ Ξενοκλέης; ΔΙ. ἐξόλοιτο νὴ Δία.
ΗΡ. Πυθάγγελος δέ; ΞΑ. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος
ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα.
ΗΡ. οὔκουν ἕτερ' ἔστ' ἐνταῦθα μειρακύλλια
τραγῳδίας ποιοῦντα πλεῖν ἢ μυρίας,
Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα;
ΔΙ. ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα,

15. σκεύη φέρουσ' ἑκάστοτ' ἐν κωμῳδίᾳ.

---

15. Eiecit D. Scholiasta, τριχῶς λέγεται· ἢ γὰρ σκεύη φοροῦσιν, ἢ σκεύη φέρουσιν, ἢ σκευοφοροῦσιν. De his aliisque deteriorum librorum interpolationibus v. Annot. Oxon. p. 207. 20. ἐρῶ Cobetus] ἐρεῖ 27. οὕνος] ὄνος R. 28. ἔχω 'γὼ] ἐγὼ 'χω Meinekius. 41. 164. 863. νὴ Δὶ D.] νὴ Δί'. Vid. Annot. Oxon. ad Eq. 319. p. 312.

50. τρισκαίδεκα] Sic, non τρεισκαίδεκα, scripsisse veteres testantur Herodianus aliique grammatici indicati in Thesauro vol. 7. p. 2461. 57. ἀτταταῖ (ἀττατaί libri)] ἀππαπαῖ var. lect. ap. schol. et sic Suidas s. h. v. Κλεισθένει Aldus. τῷ Κλεισθένει codices. 67. Verba καὶ ταῦτα τοῦ τεθνηκότος in libris quibusdam Herculi tribui annotavit scholiasta. Huius igitur personae notam, in codicibus nostris omissam, addidi. 76. οὐ Bentleius] οὐχὶ 83. ἔμ' D.] μ' οἴχεται RV. ἀποίχεται alii et Suidas s. v. Ἀγάθων. 90. μυρίας D.] μύρια

χελιδόνων μουσεῖα, λωβηταὶ τέχνης,
ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ,
ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ.
γόνιμον δὲ ποιητὴν ἂν οὐχ εὕροις ἔτι
ζητῶν ἄν, ὅστις ῥῆμα γενναῖον λάκοι.
ΗΡ. πῶς γόνιμον; ΔΙ. ὡδὶ γόνιμον, ὅστις φθέγξεται
τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον,
αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα,
ἢ φρένα μὲν οὐκ ἐθέλουσαν ὀμόσαι καθ' ἱερῶν,
γλῶτταν δ' ἐπιορκήσασαν ἰδίᾳ τῆς φρενός.
ΗΡ. σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει; ΔΙ. μἀλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι.
ΗΡ. ἦ μὴν κόβαλά γ' ἐστίν, ὡς καὶ σοὶ δοκεῖ.
ΔΙ. μὴ τὸν ἐμὸν οἴκει νοῦν· ἔχεις γὰρ οἰκίαν.
ΗΡ. καὶ μὴν ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται.
ΔΙ. δειπνεῖν με δίδασκε. ΞΑ. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.
ΔΙ. ἀλλ' ὧνπερ ἕνεκα τήνδε τὴν σκευὴν ἔχων
ἦλθον κατὰ σὴν μίμησιν, ἵνα μοι τοὺς ξένους
τοὺς σοὺς φράσειας, εἰ δεοίμην, οἷσι σὺ
ἐχρῶ τόθ', ἡνίκ' ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον,
τούτους φράσον μοι, λιμένας, ἀρτοπώλια,
πορνεῖ', ἀναπαύλας, ἐκτροπάς, κρήνας, ὁδούς,
πόλεις, διαίτας, πανδοκευτρίας, ὅπου
κόρεις ὀλίγιστοι. ΞΑ. περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος.
ΗΡ. ὦ σχέτλιε, τολμήσεις γὰρ ἰέναι; ΔΙ. καὶ σύ γε
μηδὲν ἔτι πρὸς ταῦτ', ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν
ὅτῳ τάχιστ' ἀφιξόμεθ' εἰς Ἅιδου κάτω·
καὶ μήτε θερμὴν μήτ' ἄγαν ψυχρὰν φράσῃς.
ΗΡ. φέρε δή, τίν' αὐτῶν σοι φράσω πρώτην; τίνα;
μία μὲν γάρ ἐστιν ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου,
κρεμάσαντι σαυτόν. ΔΙ. παῦε, πνιγηρὰν λέγεις.
ΗΡ. ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη,
ἡ διὰ θυείας. ΔΙ. ἆρα κώνειον λέγεις;
ΗΡ. μάλιστά γε. ΔΙ. ψυχράν γε καὶ δυσχείμερον·
εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια.
ΗΡ. βούλει ταχεῖαν καὶ κατάντη σοι φράσω;
ΔΙ. νὴ τὸν Δί', ὡς ὄντος γε μὴ 'βαδιστικοῦ.
ΗΡ. καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν. ΔΙ. εἶτα τί;
ΗΡ. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν πύργον τὸν ὑψηλὸν ΔΙ. τί δρῶ;
ΗΡ. ἀφιεμένην τὴν λαμπάδ' ἐντεῦθεν θεῶ,
κἄπειτ' ἐπειδὰν φῶσιν οἱ θεώμενοι
εἶναι, τόθ' εἶναι καὶ σὺ σαυτόν. ΔΙ. ποῖ; ΗΡ. κάτω.
ΔΙ. ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο.
οὐκ ἂν βαδίσαιμι τὴν ὁδὸν ταύτην. ΗΡ. τί δαί;
ΔΙ. ἥνπερ σὺ τότε κατῆλθες. ΗΡ. ἀλλ' ὁ πλοῦς πολύς.
εὐθὺς γὰρ ἐπὶ λίμνην μεγάλην ἥξεις πάνυ
ἄβυσσον. ΔΙ. εἶτα πῶς περαιωθήσομαι;
ΗΡ. ἐν πλοιαρίῳ τυννουτῳὶ σ' ἀνὴρ γέρων
ναύτης διάξει δύ' ὀβολὼ μισθὸν λαβών.
ΔΙ. φεῦ, ὡς μέγα δύνασθον πανταχοῦ τὼ δύ' ὀβολώ.
πῶς ἠλθέτην κἀκεῖσε; ΗΡ. Θησεὺς ἤγαγεν.
μετὰ ταῦτ' ὄφεις καὶ θηρί' ὄψει μυρία
δεινότατα. ΔΙ. μή μ' ἔκπληττε μηδὲ δειμάτου·
οὐ γάρ μ' ἀποτρέψεις. ΗΡ. εἶτα βόρβορον πολὺν
καὶ σκῶρ ἀείνων· ἐν δὲ τούτῳ κειμένους
εἴ που ξένον τις ἠδίκησε πώποτε,
ἢ παῖδα βινῶν τἀργύριον ὑφείλετο,
ἢ μητέρ' ἠλόησεν, ἢ πατρὸς γνάθον
ἐπάταξεν, ἢ 'πίορκον ὅρκον ὤμοσεν,
ἢ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο.
ΔΙ. νὴ τοὺς θεοὺς ἐχρῆν γε πρὸς τούτοισι κεἰ
τὴν πυρρίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου.
ΗΡ. ἐντεῦθεν αὐλῶν τίς σε περίεισιν πνοή,
ὄψει τε φῶς κάλλιστον, ὥσπερ ἐνθάδε,
καὶ μυρρινῶνας καὶ θιάσους εὐδαίμονας
ἀνδρῶν γυναικῶν καὶ κρότον χειρῶν πολύν.
ΔΙ. οὗτοι δὲ δὴ τίνες εἰσίν; ΗΡ. οἱ μεμυημένοι,
ΞΑ. νὴ τὸν Δί' ἐγὼ γοῦν ὄνος ἄγων μυστήρια.
ἀτὰρ οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον.
ΗΡ. οἵ σοι φράσουσ' ἁπαξάπανθ' ὧν ἂν δέῃ.
οὗτοι γὰρ ἐγγύτατα παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν
ἐπὶ ταῖσι τοῦ Πλούτωνος οἰκοῦσιν θύραις.
καὶ χαῖρε πόλλ', ὧδελφέ. ΔΙ. νὴ Δί καὶ σύ γε
ὑγίαινε. σὺ δὲ τὰ στρώματ' αὖθις λάμβανε.
ΞΑ. πρὶν καὶ καταθέσθαι; ΔΙ. καὶ ταχέως μέντοι πάνυ.
ΞΑ. μὴ δῆθ', ἱκετεύω σ', ἀλλὰ μίσθωσαί τινα
τῶν ἐκφερομένων, ὅστις ἐπὶ τοῦτ' ἔρχεται.
ΔΙ. ἐὰν δὲ μὴ 'χω; ΞΑ. τότ' ἔμ' ἄγειν. ΔΙ. καλῶς
λέγεις.
καὶ γάρ τιν' ἐκφέρουσι τουτονὶ νεκρόν.
οὗτος, σὲ λέγω μέντοι, σὲ τὸν τεθνηκότα·
ἄνθρωπε, βούλει σκευάρι' εἰς Ἅιδου φέρειν;
ΝΕΚΡΟΣ. [τελεῖς;
πόσ' ἄττα; ΔΙ. ταυτί. ΝΕ. δύο δραχμὰς μισθὸν
ΔΙ. μὰ Δί', ἀλλ' ἔλαττον. ΝΕ. ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ.
ΔΙ. ἀνάμεινον, ὦ δαιμόνι', ἐὰν ξυμβῶ τί σοι.
ΝΕ. εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμάς, μὴ διαλέγου.
ΔΙ. λάβ' ἐννέ' ὀβολούς. ΝΕ. ἀναβιοίην νυν πάλιν.
ΞΑ. ὡς σεμνὸς ὁ κατάρατος· οὐκ οἰμώξεται;
ἐγὼ βαδιοῦμαι. ΔΙ. χρηστὸς εἶ καὶ γεννάδας.
χωρῶμεν ἐπὶ τὸ πλοῖον.

ΧΑΡΩΝ.

ὠόπ, παραβαλοῦ.
ΞΑ. τουτὶ τί ἐστι; ΔΙ. τοῦτο; λίμνη νὴ Δία
αὕτη 'στὶν ἣν ἔφραζε, καὶ πλοῖόν γ' ὁρῶ.
ΞΑ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, κἄστι γ' ὁ Χάρων οὑτοσί.
ΔΙ. χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων.
ΧΑ. τίς εἰς ἀναπαύλας ἐκ κακῶν καὶ πραγμάτων;
τίς ἐς τὸ Λήθης πεδίον, ἢ 'ς ὄνου πόκας,

---

104. ἢ] καὶ Cobetus. 116. ἰέναι; ΔΙ. καὶ σύ γε μηδὲν Seidlerus] ἰέναι καὶ σύ γε; ΔΙ. μηδὲν 118. ὅπη V. cum γρ. ὅπως, quod est in ceteris, et scholio ἀντὶ τοῦ διὰ ποίας ὁδοῦ. Correxi ὅτῳ, ut του et τῳ interdum cum femininis coniuncta sunt, quod ipsius Aristophanis exemplo (Fragm. 90.) docuerunt grammatici. 142. πῶς] πῶς δ' Meinekius. Θησεὺς] Θησεύς σφ' Brunckius. 146. ἀείνων (forma ab Phrynicho annotata in Bekk. Anecd. p. 22, 17.) Elmsleius] ἀεὶ νῶν 148. βινῶν D.] κινῶν 139. ἠλόησεν Suidas] ἠλοίησεν

164. νὴ Δί] Vid. ad v. 41. 169. μὴ 'χω scriptura ab schol. memorata] μὴ εὕρω τότ' ἔμ' Bergkius] τότε μ' 170. τιν' ἐκφέρουσι Elmsleius] τινες φέρουσι vel τινες ἐκφέρουσι ἐκφέρουσι τουτονὶ] ἐκφέρουσιν οὑτοιὶ Hamakerus. 175. ἐὰν] ἵν' ἂν V. ἵνα alii nonnulli, quod memorat scholiasta. 177. ἀναβιοίην Cobetus] ἀναβιώην 181. Scholiasta, τοῦτο λίμνη νὴ Δία: τοῦτο οἱ μὲν τὸν Διόνυσόν φασι λέγειν, οἱ δὲ τὸν Ξανθίαν. Xanthiae qui tribuerunt, praecedens τουτὶ τί ἐστι; Dionyso tribuere debuerunt ut in codicibus nonnullis factum. 186. ἢ 'ς] ἢ εἰς codex Baroccianus, et recte fortasse: de quo dixi in Annot. Oxon. ad Ach. 242. p. 385. ὄνου πόκας] Photius p. 338, 8. ὄνου πόκαι: ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων καὶ τῶν μὴ ὄντων λέγεται ἡ παροιμία ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. Eodem redeunt paroemiographorum aliorumque grammaticorum interpretationes, quas collegit Leutschius ad Zenob. 5, 38. (ubi ὄνου πόκους ζητεῖς: ἐπὶ τῶν ἀνυπόστατα ζητούντων etc.) Memorabile tamen est quod Photius, postquam similia comparavit proverbia, πλίνθον πλύνειν, ἀσκὸν τίλλειν, χύτραν ποικίλλειν, εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν, addit, Ἀρίσταρχος (Ἀριστοφάνης, quem de proverbiis scripsisse novimus, Naberus) δὲ διὰ τὸ Κρατῖνον ὑποθέσθαι (excidisse videtur Ὄκνον) ἐν Ἅιδου σχοινίον πλέκοντα, ὄνον δὲ τὸ πλεκόμενον ἀπεσθίοντα, οἷον ἀποκείραντα (haec duo vocabula delenda). Quibus comparandae aliorum narrationes de Ocni asino, collectae ab Meinekio Com. vol. 2. p. 294. ex quibus col-

ἢ 'ς Κερβερίους, ἢ 'ς κόρακας, ἢ 'πὶ Ταίναρον;
ΔΙ. ἐγώ. ΧΑ. ταχέως ἔμβαινε. ΔΙ. ποῖ σχήσειν δοκεῖς;
ἐς κόρακας ὄντως; ΧΑ. ναὶ μὰ Δία, σοῦ γ' οὕνεκα.
ἔσβαινε δή. ΔΙ. παῖ, δεῦρο. ΧΑ. δοῦλον οὐκ ἄγω,
εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν.
ΞΑ. μὰ τὸν Δί', οὐ γὰρ ἀλλ' ἔτυχον ὀφθαλμιῶν.
ΧΑ. οὔκουν περιθρέξει δῆτα τὴν λίμνην κύκλῳ;
ΞΑ. ποῦ δῆτ' ἀναμενῶ; ΧΑ. παρὰ τὸν Αὐαίνου λίθον,
ἐπὶ ταῖς ἀναπαύλαις. ΔΙ. μανθάνεις; ΞΑ. πάνυ
μανθάνω.
οἴμοι κακοδαίμων, τῷ ξυνέτυχον ἐξιών;
ΧΑ. κάθιζ' ἐπὶ κώπην. εἴ τις ἔτι πλεῖ, σπευδέτω.
οὗτος, τί ποιεῖς; ΔΙ. ὅ τι ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ
ἵζω 'πὶ κώπην, οἶπερ ἐκέλευσάς με σύ;
ΧΑ. οὔκουν καθεδεῖ δῆτ' ἐνθαδί, γάστρων; ΔΙ. ἰδού.
ΧΑ. οὔκουν προβαλεῖ τὼ χεῖρε κἀκτενεῖς; ΔΙ. ἰδού.
ΧΑ. οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ἀλλ' ἀντιβὰς
ἐλᾷς προθύμως; ΔΙ. κᾆτα πῶς δυνήσομαι,
ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος
ὤν, εἶτ' ἐλαύνειν; ΧΑ. ῥᾷστ'· ἀκούσει γὰρ μέλη
κάλλιστ', ἐπειδὰν ἐμβάλῃς ἅπαξ. ΔΙ. τίνων;
ΧΑ. βατράχων κύκνων θαυμαστά. ΔΙ. κατακέλευε δή.
ΧΑ. ὠὸπ ὠόπ.

ΒΑΤΡΑΧΟΙ.

βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ,
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
λιμναῖα κρηνῶν τέκνα,
ξύναυλον ὕμνων βοὰν
φθεγξώμεθ', εὔγηρυν ἐμὰν ἀοιδάν,
κοὰξ κοάξ,
ἣν ἀμφὶ Νυσήιον
Διὸς Διώνυσον ἐν
Λίμναισιν ἀχήσαμεν,
ἡνίχ' ὁ κραιπαλόκωμος
τοῖς ἱεροῖσι χύτροισι
χωρεῖ κατ' ἐμὸν τέμενος λαῶν ὄχλος.
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
ΔΙ. ἐγὼ δέ γ' ἀλγεῖν ἄρχομαι
τὸν ὄρρον, ὦ κοὰξ κοάξ·
ὑμῖν δ' ἴσως οὐδὲν μέλει.
ΒΑ. βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
ΔΙ. ἀλλ' ἐξόλοισθ' αὐτῷ κοάξ·
οὐδὲν γάρ ἐστ' ἀλλ' ἢ κοάξ.
ΒΑ. εἰκότως γ', ὦ πολλὰ πράττων· ἐμὲ γὰρ ἔστερξαν εὔλυροί τε Μοῦσαι
καὶ κεροβάτας Πάν, ὁ καλαμόφθογγα παίζων·
προσεπιτέρπεται δ' ὁ φορμικτὰς Ἀπόλλων,
ἕνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον
ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω.
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
ΔΙ. ἐγὼ δὲ φλυκταίνας γ' ἔχω,
χὠ πρωκτὸς ἰδίει πάλαι,
κᾆτ' αὐτίκ' ἐγκύψας ἐρεῖ
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
ἀλλ', ὦ φιλῳδὸν γένος,
παύσασθε. ΒΑ. μᾶλλον μὲν οὖν
φθεγξόμεσθ', εἰ δή ποτ' εὐηλίοις ἐν ἁμέραισιν
ἡλάμεσθα διὰ κυπείρου
καὶ φλέω, χαίροντες ᾠδῆς
ἐν πολυκολύμβοισι μέλεσιν,
ἢ Διὸς φεύγοντες ὄμβρον
ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν
αἰόλαν ἐφθεγξάμεσθα
πομφολυγοπαφλάσμασιν.
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
ΔΙ. βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
τουτὶ παρ' ὑμῶν λαμβάνω.
ΒΑ. δεινά τἄρα πεισόμεσθα.
ΔΙ. δεινότερα δ' ἔγωγ', ἐλαύνων
εἰ διαρραγήσομαι.
ΒΑ. βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
ΔΙ. οἰμώζετ'· οὐ γάρ μοι μέλει.
ΒΑ. ἀλλὰ μὴν κεκραξόμεσθά γ'
ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἂν ἡμῶν
χανδάνῃ δι' ἡμέρας
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
ΔΙ. βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
τούτῳ γὰρ οὐ νικήσετε.
ΒΑ. οὐδὲ μὴν ἡμᾶς σὺ πάντως.
ΔΙ. οὐδέποτε· κεκράξομαι γάρ,
κἂν με δῇ δι' ἡμέρας,
βρεκεκὲξ κοὰξ κοάξ,
ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ,
βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ.
ἔμελλον ἄρα παύσειν ποθ' ὑμᾶς τοῦ κοάξ.
ΧΑ. ὦ παῦε παῦε, παραβαλοῦ τῷ κωπίῳ.
ἔκβαιν', ἀπόδος τὸν ναῦλον. ΔΙ. ἔχε δὴ τὠβολώ.
ΔΙ. ὁ Ξανθίας. ποῦ Ξανθίας; ποῦ Ξανθίας;
ΞΑ. ἰαῦ. ΔΙ. βάδιζε δεῦρο. ΞΑ. χαῖρ', ὦ δέσποτα.
ΔΙ. τί ἐστι τἀνταυθί; ΞΑ. σκότος καὶ βόρβορος.
ΔΙ. κατεῖδες οὖν που τοὺς πατραλοίας αὐτόθι
καὶ τοὺς ἐπιόρκους, οὓς ἔλεγεν ἡμῖν; ΞΑ. σὺ δ' οὔ;
ΔΙ. νὴ τὸν Ποσειδῶ 'γωγε, καὶ νυνί γ' ὁρῶ.
ἄγε δή, τί δρῶμεν; ΞΑ. προϊέναι βέλτιστα νῷν,
ὡς οὗτος ὁ τόπος ἐστὶν οὗ τὰ θηρία
τὰ δείν' ἔφασκ' ἐκεῖνος. ΔΙ. ὡς οἰμώξεται.
ἠλαζονεύεθ', ἵνα φοβηθείην ἐγώ,
εἰδώς με μάχιμον ὄντα, φιλοτιμούμενος.
οὐδὲν γὰρ οὕτω γαῦρόν ἐσθ' ὡς Ἡρακλῆς.
ἐγὼ δέ γ' εὐξαίμην ἂν ἐντυχεῖν τινι,
λαβεῖν τ' ἀγώνισμ' ἄξιόν τι τῆς ὁδοῦ.

ligi potest Cratinum Ὄκνου πλοκάς dixisse, quod Aristophani quoque restitui voluit Conzius. Nam quod nunc legitur ὄνου πόκας etiam propterea suspectum est quia πόκοι, non πόκαι dicitur.

190. ἔσβαινε] ἔμβαινε codices deteriores. 191. κρεῶν] νεκρῶν codices nonnulli recentiores. κρεῶν legit Aristarchus, νεκρῶν Demetrius Ixion: de quo vid. scholia et Photius p. 177, 4. 193. οὔκουν Beckius] οὐκοῦν κύκλῳ] τρέχων codices deteriores. Schol. ἀντὶ τοῦ τρέχων γρ. καὶ κύκλῳ. 194. ἀναμενῶ] Vel ἀναμένω, modo subiunctivo. 197. ἔτι πλεῖ Kusterus] ἐπιπλεῖ 199. οἶπερ] οὗπερ RV: sed οἶπερ Ioann. Alex. τον. παραγγ. p. 32, 13 ἐκέλευσας (sic etiam Ioann. Alex.)] ἐκέλευες R. 204. ἀθαλάττωτος] ἀθαλάττευτος Kockius. 207. βατράχων κύκνων] βατραχοκύκνων Bothius. 208. ὠὸπ ὠόπ (ut v. 179.) D.] ὠὸπ ὂπ ὠὸπ ὄπ vel ὦ ὀπὸπ ὦ ὀπὸπ ὦ ὀπόπ. 209. ΒΑΤΡΑΧΟΙ D.] ΧΟΡΟΣ βρεκεκεκέξ] βρεκεκέξ libri aliquot hic et infra, quam formam ponit Ioann. Alex. τον. παραγγ. p. 38, 7. 216. Διώνυσον Hermannus] Διόνυσον 217. ἀχήσαμεν D.] ἰαχήσαμεν

245. ἐν addidit Hermannus. 251. βρεκεκεκέξ κοὰξ κοάξ ante τουτὶ et v. 262. ante τούτῳ addidit Fritzschius. 259. φάρυγξ] φάρυξ RV et V infra v. 571. 264. οὐδέποτε D.] οὐδὲ μὴν ὑμεῖς ἐμέ. οὐδέποτε. In cod. Par. A interpolatum οὐδὲ μὴν ὑμεῖς γ' ἔμ' οὐδεπώποτε. 265. δῇ RV. Alii δεῖ vel δέῃ. V. Annot. Oxon. p. 222. Proximum βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ addidit Reisigius. 270. ἔκβαιν', ἀπόδος] ἔκβαιν' ἀποδοὺς Halbertsma. 271. ποῦ Ξανθίας (in fine versus) D.] ἢ ποῦ ξανθίας R. ἢ ξανθία V. ἢ ξανθίας ceteri. 277. νῷν] νοῖ (i. e. νώ) V. 279. τὰ δείν' ἔφασκ' ἐκεῖνος] εἶναι τὰ δείν' ἔφασκεν Hamakerus.

ΞΑ. νὴ τὸν Δία καὶ μὴν αἰσθάνομαι ψόφου τινός.
ΔΙ. ποῦ ποῦ 'στιν; ΞΑ. ἐξόπισθεν. ΔΙ. ἐξόπισθ' ἴθι.
ΞΑ. ἀλλ' ἐστὶν ἐν τῷ πρόσθε. ΔΙ. πρόσθε νυν ἴθι.
ΞΑ. καὶ μὴν ὁρῶ, νὴ τὸν Δία, θηρίον μέγα.
ΔΙ. ποῖόν τι; ΞΑ. δεινόν· παντοδαπὸν γοῦν γίγνεται·
ποτὲ μέν γε βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεύς, ποτὲ δ' αὖ γυνὴ
ὡραιοτάτη τις. ΔΙ. ποῦ 'στι; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω.
ΞΑ. ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων.
ΔΙ. Ἔμπουσα τοίνυν ἐστί. ΞΑ. πυρὶ γοῦν λάμπεται
ἅπαν τὸ πρόσωπον. ΔΙ. καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει;
ΞΑ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον, [δ' ἐγώ;
σάφ' ἴσθι. ΔΙ. ποῖ δῆτ' ἂν τραποίμην; ΞΑ. ποῖ
ΔΙ. ἱερεῦ, διαφύλαξόν μ', ἵν' ὦ σοι ξυμπότης.
ἀπολούμεθ', ὦναξ Ἡράκλεις. ΔΙ. οὐ μὴ καλεῖς μ',
ὤνθρωφ', ἱκετεύω, μηδὲ κατερεῖς τοὔνομα.
ΞΑ. Διόνυσε τοίνυν. ΔΙ. τοῦτ' ἔθ' ἧττον θατέρου.
ΞΑ. ἴθ' ᾗπερ ἔρχει. δεῦρο δεῦρ', ὦ δέσποτα.
ΔΙ. τί δ' ἔστι; ΞΑ. θάρρει· πάντ' ἀγαθὰ πεπράγαμεν,
ἔξεστί θ' ὥσπερ Ἡγέλοχος ἡμῖν λέγειν
"ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλῆν ὁρῶ."
ἥμπουσα φρούδη. ΔΙ. κατόμοσον. ΞΑ. νὴ τὸν Δία.
ΔΙ. καὖθις κατόμοσον. ΞΑ. νὴ Δί'. ΔΙ. ὄμοσον. ΞΑ.
νὴ Δία.
ΔΙ. οἴμοι τάλας, ὡς ὠχρίασ' αὐτὴν ἰδών.
ΞΑ. ὁδὶ δὲ δείσας ὑπερεπυρρίασέ σου.
ΔΙ. οἴμοι, πόθεν μοι τὰ κακὰ ταυτὶ προσέπεσεν;
τίν' αἰτιάσωμαι θεῶν μ' ἀπολλύναι;
ΞΑ. αἰθέρα Διὸς δωμάτιον, ἢ χρόνου πόδα.
οὗτος. ΔΙ. τί ἔστιν; ΞΑ. οὐ κατήκουσας; ΔΙ. τίνος;
ΞΑ. αὐλῶν πνοῆς. ΔΙ. ἔγωγε, καὶ δᾴδων γέ με
αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη.
ἀλλ' ἠρεμὶ πτήξαντες ἀκροασώμεθα.

ΧΟΡΟΣ.

Ἴακχ', ὦ Ἴακχε.
Ἴακχ', ὦ Ἴακχε.
ΞΑ. τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖν', ὦ δέσποθ', οἱ μεμυημένοι
ἐνταῦθά που παίζουσιν, οὓς ἔφραζε νῷν.
ᾄδουσι γοῦν τὸν Ἴακχον ὅνπερ Διαγόρας.
ΔΙ. κἀμοὶ δοκοῦσιν. ἡσυχίαν τοίνυν ἄγειν
βέλτιστόν ἐστιν, ὡς ἂν εἰδῶμεν σαφῶς.
ΧΟ. Ἴακχ', ὦ πολυτίμοις ἐν ἕδραις ἐνθάδε ναίων,
Ἴακχ', ὦ Ἴακχε,
ἐλθὲ τόνδ' ἀνὰ λειμῶνα χορεύσων
ὁσίους ἐς θιασώτας,
πολύκαρπον μὲν τινάσσων
περὶ κρατὶ σῷ βρύοντα
στέφανον μύρτων· θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων

324—336. = 340—353.

ποδὶ τὰν ἀκόλαστον
φιλοπαίγμονα τιμάν,
χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν μέρος, ἁγνάν, ἱεράν
ὁσίοις μύσταις χορείαν.
ΞΑ. ὦ πότνια πολυτίμητε Δήμητρος κόρη,
ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν.
ΔΙ. οὔκουν ἀτρέμ' ἕξεις, ἤν τι καὶ χορδῆς λάβῃς;
ΧΟ. ἔγειρε φλογέας λαμπάδας ἐν χερσὶ τινάσσων,
Ἴακχ', ὦ Ἴακχε,
νυκτέρου τελετῆς φωσφόρος ἀστήρ.
φλογὶ φέγγεται δὲ λειμών·
γόνυ πάλλεται γερόντων·
ἀποσείονται δὲ λύπας
χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτοὺς
ἱερᾶς ὑπὸ τιμᾶς.
σὺ δὲ λαμπάδι φέγγων
προβάδην ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν ἕλειον δάπεδον
χοροποιόν, μάκαρ, ἥβαν.
εὐφημεῖν χρὴ κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν
ὅστις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων, ἢ γνώμῃ μὴ καθα-
ρεύει, [σεν,
ἢ γενναίων ὄργια Μουσῶν μήτ' εἶδεν μήτ' ἐχόρευ-
μηδὲ Κρατίνου τοῦ ταυροφάγου γλώττης βακχεῖ'
ἐτελέσθη, [ποιοῦσιν,
ἢ βωμολόχοις ἔπεσιν χαίρει μὴ 'ν καιρῷ τοῦτο
ἢ στάσιν ἐχθρὰν μὴ καταλύει, μηδ' εὔκολός ἐστι
πολίταις,
ἀλλ' ἀνεγείρει καὶ ῥιπίζει, κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν,
ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδο-
κεῖται, [πέμπει
ἢ προδίδωσιν φρούριον ἢ ναῦς, ἢ τἀπόρρητ' ἀπο-
ἐξ Αἰγίνης Θωρυκίων ὤν, εἰκοστολόγος κακοδαί-
μων, [δαυρον,
ἀσκώματα καὶ λίνα καὶ πίτταν διαπέμπων εἰς Ἐπί-
ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν
τινὰ πείθει, [δων,
ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴ-
ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν ῥήτωρ ὢν εἶτ' ἀπο-
τρώγει, [Διονύσου·
κωμῳδηθεὶς ἐν ταῖς πατρίοις τελεταῖς ταῖς τοῦ
τούτοις αὐδῶ καὖθις ἀπαυδῶ καὖθις τὸ τρίτον
μάλ' ἀπαυδῶ [μολπὴν
ἐξίστασθαι μύσταισι χοροῖς· ὑμεῖς δ' ἀνεγείρετε
καὶ παννυχίδας τὰς ἡμετέρας, αἳ τῇδε πρέπουσιν
χώρει νυν πᾶς ἀνδρείως [ἑορτῇ.
ἐς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους
λειμώνων ἐγκρούων
κἀπισκώπτων
καὶ παίζων καὶ χλευάζων.
ἠρίστηται δ' ἐξαρκούντως.
ἀλλ' ἔμβα χὤπως ἀρεῖς
τὴν σώτειραν γενναίως

372—376. = 377—381.

286. 'στιν duo codices, alii 'στ', om. RV aliique. ἐξόπισθεν R. Ἐξόπισθεν V. ὄπισθεν alii. ἐξόπισθ' ἴθι Dobraeus] ἐξόπισθεν αὖ V. ἐξόπισθε νῦν alii. ἐξόπισθεν, omisso αὖ vel νῦν, R. 300. τοῦτ' ἔθ' D. τοῦτό γ' RV. τοῦτό γ' ἔθ' alii. 304. γαλῆν] γαλὴν R. γαλήν' alii, ut est ap. Eurip. Or. 281., quod γαλῆν pronunciaverat Hegelochus histrio. 308. Xanthiae tribuit Aristarchus ap. schol., Dionyso continuant codices. σου R. μου vel μοι ceteri. 309. προσέπεσεν] προσέπτατο (γρ. προσέμπεσε) V. προσέπτατο qui scripsit recordatus erat versuum tragicorum, velut Aesch. Prom. 644. Soph. Ai. 282. Euripidis Alc. 421. 310. αἰτιάσωμαι D.] αἰτιάσομαι 311. Verba ex v. 100. repetita R aliique nonnulli Xanthiae tribuunt, plerique Dionyso. De prava personarum notatione in versibus proximis, quae est in libris plerisque, vid. Annot. Oxon. p. 225. 324. πολυτίμοις Hermannus] πολυτιμήτοις 329. περὶ RV. ἀμφὶ alii cum Eustathio p. 1715, 62. qui ἐπὶ p. 701, 2.

340. χερσὶ Hermannus] χερσὶ γὰρ ἥκει (ἥκεις codices deteriores) 344. φέγγεται] φλέγεται V aliique nonnulli. 350. φέγγων Bothius] φλέγων 359. γνώμῃ] γνώμην libri aliquot. γνώμῃ Plut. Mor. p. 349b. γλώσσῃ ibid. p. 348d. 363. ὢν om. R. 366. ὑπᾴδων] ἐπᾴδων R aliique nonnulli et schol. ad v. 153. 369. τούτοις αὐδῶ ex Gellio Praef. N. A. p. 11. τούτοις ἀπαυδῶ R. τούτοισιν ἀπαυδῶ alii. τοισίδ' ἀπαυδῶ Meinekius. οἷσιν ἀπαυδῶ Kockius. τοῦτον ἀπαυδῶ Meierus. 371. καὶ — αἳ τῇδε πρέπουσιν] κατὰ — καὶ τῇδε πρέπουσαν Hamakerus. 376. ἠρίστηται] Ex Athen. 11. p. 464f. explicuit Bernhardyus Hist. Lit. Gr. vol. 2. p. 656. 377. ἀρεῖς Scaliger] αἴρεις vel αἴρῃς

τῆ φωνῆ μολπάζων,
ἢ τὴν χώραν
σώσειν φήσ' ἐς τὰς ὥρας,
κἂν Θωρυκίων μὴ βούληται.
ἄγε νυν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν τὴν καρποφόρον βα-
σίλειαν, [κελαδεῖτε.
Δήμητρα θεάν, ἐπικοσμοῦντες Ζαθέοις μολπαῖς
Δήμητερ, ἁγνῶν ὀργίων
ἄνασσα, συμπαραστάτει,
καὶ σῶζε τὸν σαυτῆς χορόν·
καί μ' ἀσφαλῶς πανήμερον
παῖσαί τε καὶ χορεῦσαι·
καὶ πολλὰ μὲν γέλοιά μ' εἰ-
πεῖν, πολλὰ δὲ σπουδαῖα, καὶ
τῆς σῆς ἑορτῆς ἀξίως
παίσαντα καὶ σκώψαντα νι-
κήσαντα ταινιοῦσθαι.
ἀλλ' εἶα
νῦν καὶ τὸν ὡραῖον θεὸν παρακαλεῖτε δεῦρο
ᾠδαῖσι, τὸν ξυνέμπορον τῆσδε τῆς χορείας.
Ἴακχε πολυτίμητε, μέλος ἑορτῆς
ἥδιστον εὑρών, δεῦρο συνακολούθει
πρὸς τὴν θεὸν καὶ δεῖξον ὡς
ἄνευ πόνου πολλὴν ὁδὸν περαίνεις.
Ἴακχε φιλοχορευτά, συμπρόπεμπέ με.
σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι
κἀπ' εὐτελείᾳ τόν τε σανδαλίσκον
καὶ τὸ ῥάκος, κἀξηῦρες ὥστ'
ἀζημίους παίζειν τε καὶ χορεύειν.
Ἴακχε φιλοχορευτά, συμπρόπεμπέ με.
καὶ γὰρ παραβλέψας τι μειρακίσκης
νῦν δὴ κατεῖδον, καὶ μάλ' εὐπροσώπου,
ξυμπαιστρίας χιτωνίου
παραρραγέντος τιτθίον προκῦψαν.
Ἴακχε φιλοχορευτά, συμπρόπεμπέ με.
ΞΑ. ἐγὼ δ' ἀεί πως φιλακόλουθός εἰμι καὶ μετ' αὐτῆς
παίζων χορεύειν βούλομαι. ΔΙ. κἄγωγε προσχο-
ρεύσω.
ΧΟ. βούλεσθε δῆτα κοινῇ
σκώψωμεν Ἀρχέδημον,
ὃς ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτερας,
νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ
ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσι,
κἄστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας.
τὸν Κλεισθένη δ' ἀκούω
ἐν ταῖς ταφαῖσι πρωκτὸν
τίλλειν ἑαυτοῦ καὶ σπαράττειν τὰς γνάθους·
κἀκόπτετ' ἐγκεκυφώς,
κἄκλαε κἀκεκράγει
Σεβῖνον, ὅστις ἐστὶν Ἀναφλύστιος.
καὶ Καλλίαν γέ φασι
τοῦτον τὸν Ἱπποβίνου
κύσθῳ λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον.

384—388. = 389—393.
394—397. = 440—443.
414—415. = 444—445.
416—439. octo trinorum versuum systemata paria.

ΔΙ. ἔχοιτ' ἂν οὖν φράσαι νῷν
Πλούτων' ὅπου 'νθάδ' οἰκεῖ;
ξένω γάρ ἐσμεν ἀρτίως ἀφιγμένω.
ΧΟ. μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς,
μηδ' αὖθις ἐπανέρῃ με,
ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένος.
ΔΙ. αἴροι' ἂν αὖθις, ὦ παῖ.
ΞΑ. τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα;
ἀλλ' ἢ Διὸς Κόρινθος ἐν τοῖς στρώμασιν.
ΧΟ. χωρεῖτε
νῦν ἱρὸν ἀνὰ κύκλον θεᾶς, ἀνθοφόρον ἀν' ἄλσος
παίζοντες οἷς μετουσία θεοφιλοῦς ἑορτῆς.
ΔΙ. ἐγὼ δὲ σὺν ταῖσιν κόραισιν εἶμι καὶ γυναιξίν,
οὗ παννυχίζουσιν θεᾷ, καὶ φέγγος ἱρὸν οἴσω.
ΧΟ. χωρῶμεν ἐς πολυρρόδους λειμῶνας ἀνθεμώδεις,
τὸν ἡμέτερον τρόπον,
τὸν καλλιχορώτατον,
παίζοντες, ὃν ὄλβιαι
Μοῖραι ξυνάγουσιν.
μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν,
ὅσοι μεμυήμεθ' εὐ-
σεβῆ τε διήγομεν
τρόπον περὶ τοὺς ξένους
καὶ τοὺς ἰδιώτας.
ΔΙ. ἄγε δὴ τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω; τίνα;
πῶς ἐνθάδ' ἄρα κόπτουσιν οὑπιχώριοι;
ΞΑ. οὐ μὴ διατρίψεις, ἀλλὰ γεύσει τῆς θύρας,
καθ' Ἡρακλέα τὸ σχῆμα καὶ τὸ λῆμ' ἔχων;
ΔΙ. παῖ παῖ.

ΑΙΑΚΟΣ.

τίς οὗτος; ΔΙ. Ἡρακλῆς ὁ καρτερός.
ΑΙ. ὦ βδελυρὲ κἀναίσχυντε καὶ τολμηρὲ σὺ
καὶ μιαρὲ καὶ παμμίαρε καὶ μιαρώτατε,
ὃς τὸν κύν' ἡμῶν ἐξελάσας τὸν Κέρβερον
ἀπῇξας ἄγχων κἀποδρὰς ᾤχου λαβών,
ὃν ἐγὼ 'φύλαττον. ἀλλὰ νῦν ἔχει μέσος·
τοία Στυγός σε μελανοκάρδιος πέτρα
Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγὴς
φρουροῦσι, Κωκυτοῦ τε περίδρομοι κύνες,
Ἔχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνα σου
διασπαράξει, πλευμόνων τ' ἀνθάψεται
Ταρτησσία μύραινα· τὼ νεφρὼ δέ σου
αὐτοῖσιν ἐντέροισιν ᾑματωμένω
διασπάσονται Γοργόνες Τιθράσιαι,
ἐφ' ἃς ἐγὼ δρομαῖον ὁρμήσω πόδα.
ΞΑ. οὗτος, τί δέδρακας; ΔΙ. ἐγκέχοδα· κάλει θεόν.
ΞΑ. ὦ καταγέλαστ', οὔκουν ἀναστήσει ταχὺ
πρίν τινά σ' ἰδεῖν ἀλλότριον; ΔΙ. ἀλλ' ὡρακιῶ.
ἀλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σφογγιάν.
ΞΑ. ἰδοὺ λαβέ, προσθοῦ. ΔΙ. ποῦ 'στιν; ΞΑ. ὦ χρυ-
σοῖ θεοί,
ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν; ΔΙ. δείσασα γὰρ
ἐς τὴν κάτω μου κοιλίαν καθείρπυσεν.
ΞΑ. ὦ δειλότατε θεῶν σὺ κἀνθρώπων. ΔΙ. ἐγώ;
πῶς δειλὸς ὅστις σφογγιὰν ᾔτησά σε;
οὐκ ἂν ἕτερός γ' αὔτ' εἰργάσατ' ἀνήρ. ΞΑ. ἀλλὰ τί;
ΔΙ. κατέκειτ' ἂν ὀσφραινόμενος, εἴπερ δειλὸς ἦν·
ἐγὼ δ' ἀνέστην καὶ προσέτ' ἀπεψησάμην.

448—453. = 454—459.

---

380. σώσειν D.] σώσει V. σώζειν ceteri. 382. ἡμιχ. ἢ ἱερεύς praescriptum in R. 383. Ζαθέοις R et Barocc. Ζαθέαις ceteri. 394. ἀλλ' Bentleius] ἄγ'. Vid. Annot. Oxon. p. 250. 398. μέλος] τέλος Meinekius. 405. τόν τε Bentleius] τόνδε τόν 412. παραρραγέντος] διαρραγέντος R. 415. προσχορεύσω D.] πρός 418. φράτερας D.] φράτορας 427. Ἀναφλύστιος Porsonus] ἀναφλύστιος 430. κύσθῳ Fritzschius] κύσθου

441. 447. ἱρὸν D.] ἱερὸν 444. κόραισιν D.] κόραις 445. καὶ addidit D. οἴσω D.] οἴσων 462. γεύσει Elmsleius] γεύσηι R. γεῦσαι ceteri. 475. Ταρτησσία codex unus. Ταρτησία ceteri. 482. 487. σφογγιάν Brunckius] σπογγιάν 483. προσθοῦ D.] πρόσθου 488. οὐκ ἂν V. οὔκουν ceteri. οὐ τἂν Elmsleius. γ' αὔτ' R et Cantabr. unus. ταῦτ' ceteri.

ΞΑ. ἀνδρεία γ', ὦ Πόσειδον. ΔΙ. οἶμαι νὴ Δία.
σὺ δ' οὐκ ἔδεισας τὸν ψόφον τῶν ῥημάτων
καὶ τὰς ἀπειλάς; ΞΑ. οὐ μὰ Δί' οὐδ' ἐφρόντισα.
ΔΙ. ἴθι νυν, ἐπειδὴ ληματιᾷς κἀνδρεῖος εἶ,
σὺ μὲν γενοῦ 'γώ, τὸ ῥόπαλον τουτὶ λαβὼν
καὶ τὴν λεοντῆν, εἴπερ ἀφοβόσπλαγχνος εἶ·
ἐγὼ δ' ἔσομαί σοι σκευοφόρος ἐν τῷ μέρει.
ΞΑ. φέρε δὴ ταχέως αὔτ'· οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον·
καὶ βλέψον ἐς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν,
εἰ δειλὸς ἔσομαι καὶ κατὰ σὲ τὸ λῆμ' ἔχων.
ΔΙ. μὰ Δί' ἀλλ' ἀληθῶς οὐκ Μελίτης μαστιγίας.
φέρε νυν, ἐγὼ τὰ στρώματ' ἄρωμαι ταδί.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ὦ φίλταθ' ἥκεις Ἡράκλεις; δεῦρ' εἴσιθι.
ἡ γὰρ θεός σ' ὡς ἐπύθεθ' ἥκοντ', εὐθέως
ἔπεττεν ἄρτους, ἧψε κατερεικτῶν χύτρας
ἔτνους δύ' ἢ τρεῖς, βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὅλον,
πλακοῦντας ὤπτα, κολλάβους. ἀλλ' εἴσιθι. [ἐγὼ
ΞΑ. κάλλιστ', ἐπαινῶ. ΘΕ. μὰ τὸν Ἀπόλλω οὐ μή σ'
περιόψομἀπελθόντ', ἐπεί τοι καὶ κρέα
ἀνέβραττεν ὀρνίθεια, καὶ τραγήματα
ἔφρυγε, κᾠνον ἀνεκεράννυ γλυκύτατον.
ἀλλ' εἴσιθ' ἅμ' ἐμοί. ΞΑ. πάνυ καλῶς. ΘΕ. ληρεῖς ἔχων·
οὐ γάρ σ' ἀφήσω. καὶ γὰρ αὐλητρίς γέ σοι
ἤδη 'νδον ἔσθ' ὡραιοτάτη κὠρχηστρίδες
ἕτεραι δύ' ἢ τρεῖς. ΞΑ. πῶς λέγεις; ὀρχηστρίδες;
ΘΕ. ἡβυλλιῶσαι κἄρτι παρατετιλμέναι.
ἀλλ' εἴσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη
ἔμελλ' ἀφαιρεῖν χἠ τράπεζ' εἰσῄρετο.
ΞΑ. ἴθι νυν, φράσον πρώτιστα ταῖς ὀρχηστρίσιν
ταῖς ἔνδον οὔσαις αὐτὸς ὡς εἰσέρχομαι.
ὁ παῖς, ἀκολούθει δεῦρο τὰ σκεύη φέρων.
ΔΙ. ἐπίσχες οὗτος. οὔ τί που σπουδὴν ποιεῖ,
ὁτιή σε παίζων Ἡρακλέα 'νεσκεύασα;
οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων, ὦ Ξανθία,
ἀλλ' ἀράμενος οἴσεις πάλιν τὰ στρώματα;
ΞΑ. τί δ' ἔστιν; οὐ δή πού μ' ἀφελέσθαι διανοεῖ
ἅδωκας αὐτός; ΔΙ. οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη ποιῶ.
κατάθου τὸ δέρμα. ΞΑ. ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι
καὶ τοῖς θεοῖσιν ἐπιτρέπω. ΔΙ. ποίοις θεοῖς;
τὸ δὲ προσδοκῆσαί σ' οὐκ ἀνόητον καὶ κενὸν
ὡς δοῦλος ὢν καὶ θνητὸς Ἀλκμήνης ἔσει;
ΞΑ. ἀμέλει, καλῶς· ἔχ' αὔτ'. ἴσως γάρ τοί ποτε
ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θέλοι.
ΧΟ. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστι
νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας καὶ
πολλὰ περιπεπλευκότος,
μετακυλίνδειν αὑτὸν ἀεὶ
πρὸς τὸν εὖ πράττοντα τοῖχον
μᾶλλον ἢ γεγραμμένην

534—548. = 590—604.

εἰκόν' ἑστάναι, λαβόνθ' ἓν
σχῆμα· τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι
πρὸς τὸ μαλθακώτερον
δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι
καὶ φύσει Θηραμένους.
ΔΙ. οὐ γὰρ ἂν γέλοιον ἦν, εἰ
Ξανθίας μὲν δοῦλος ὢν ἐν
στρώμασιν Μιλησίοις
ἀνατετραμμένος κυνῶν ὀρ-
χηστρίδ', εἶτ' ᾔτησεν ἀμίδ', ἐ-
γὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων
τοὐρεβίνθου 'δραττόμην, οὗ-
τος δ' ἅτ' ὢν αὐτὸς πανοῦργος
εἶδε, κᾆτ' ἐκ τῆς γνάθου
πὺξ πατάξας μοὐξέκοψε
τοὺς χοροὺς τοὺς προσθίους;

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Α.

Πλαθάνη Πλαθάνη, δεῦρ' ἔλθ', ὁ πανοῦργος οὑτοσί,
ὃς ἐς τὸ πανδοκεῖον εἰσελθών ποτε
ἑκκαίδεκ' ἄρτους κατέφαγ' ἡμῶν.

ΠΑΝΔΟΚΕΥΤΡΙΑ Β.

νὴ Δία,
ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτα. ΞΑ. κακὸν ἥκει τινί.
ΠΑΝ. Α. καὶ κρέα γε πρὸς τούτοισιν ἀνάβραστ' εἴκοσιν
ἀν' ἡμιωβολιαῖα. ΞΑ. δώσει τις δίκην.
ΠΑΝ. Α. καὶ τὰ σκόροδα τὰ πολλά. ΔΙ. ληρεῖς, ὦ γύναι,
κοὐκ οἶσθ' ὅ τι λέγεις. ΠΑΝ. Α. οὐ μὲν οὖν με προσεδόκας,
ὁτιὴ κοθόρνους εἶχες, ἂν γνῶναί σ' ἔτι;
τί δαί; τὸ πολὺ τάριχος οὐκ εἴρηκά πω.
ΠΑΝ. Β. μὰ Δί', οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρόν, τάλαν,
ὃν οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιεν.
ΠΑΝ. Α. κἄπειτ' ἐπειδὴ τἀργύριον ἐπραττόμην,
ἔβλεψεν ἔς με δριμὺ κἀμυκᾶτό γε.
ΞΑ. τούτου πάνυ τοὔργον, οὗτος ὁ τρόπος πανταχοῦ.
ΠΑΝ. Β. καὶ τὸ ξίφος γ' ἐσπᾶτο, μαίνεσθαι δοκῶν.
ΠΑΝ. Α. νὴ Δία, τάλαινα. νὼ δὲ δεισάσα γέ που
ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν·
ὁ δ' ᾤχετ' ἐξάξας γε τὰς ψιάθους λαβών.
ΞΑ. καὶ τοῦτο τούτου τοὔργον. ἀλλ' ἐχρῆν τι δρᾶν.
ΠΑΝ. Α. ἴθι δὴ κάλεσον τὸν προστάτην Κλέωνά μοι.
ΠΑΝ. Β. σὺ δ' ἔμοιγ', ἐάνπερ ἐπιτύχῃς, Ὑπέρβολον,
ἵν' αὐτὸν ἐπιτρίψωμεν. ΠΑΝ. Α. ὦ μιαρὰ φάρυγξ,
ὡς ἡδέως ἄν σου λίθῳ τοὺς γομφίους
κόπτοιμ' ἄν, οἷς μου κατέφαγες τὰ φορτία.

---

494. ληματιᾷς] ληματίας var. lectio ap. schol. quod voc. annotarunt Hesychius, Photius et Suidas per φρονηματίας interpretati. 502. ἄρωμαι Cobetus] αἴρωμαι ταδί] τάδε R. 505. κατερεικτῶν codex unus (alii κατερηκτῶν) cum Suida s. v. ἐρεικτόν et schol. Homeri Il. 13, 441. κατερικτῶν ceteri cum Etym. M. p. 387, 14. κατερεικτοῦ codex Mutin. et Diaconus ad Hesiodi scut. 287. 506. βοῦν] τ' addit V, δ' Suidas s. v. ἀπηνθράκιζεν. 508. οὐ delet Elmsleius. 509. περιόψομἀπελθόντ' Porsonus] περιόψομαι ἀπελθόντ' 514. ἤδη 'νδον D.] ἤδ' ἔνδον 518. ἔμελλ' R. ἤμελλ' ceteri. 520. ὡς] ὅτι R et cod. Mutin. ὅτ' V. 523. Ἡρακλέα 'νεσκεύασα Elmsleius] ἠρακλέ' ἐσκεύασα R. ἠρακλέα γ' ἐσκεύασα (ἐσκεύακα V) alii. 531. Ἀλκμήνης D.] ἀλκμήνης

546. αὐτὸς] καὐτὸς Bergkius. 549. Duae in scenam prodeunt πανδοκεύτριαι. Prioris cauponae verbis in libris omnibus πανδοκεύτρια praescriptum est, alterius in libris antiquioribus ἑτέρα πανδοκεύτρια vel ἄλλη πανδοκεύτρια, in recentioribus nonnullis πλαθάνη, quo nomine appellatur v. 549., in aliis simpliciter πανδοκεύτρια. Sermones ipsi in libris aliis aliter inter loquentes sunt distributi, ut videre licet in Annot. Oxon. p. 238., quanquam in hac re librorum auctoritas nulla est. Tantum manifestum est, primarias πανδοκευτρίας α' partes esse, interpositis brevioribus Xanthiae, Dionysi et πανδοκευτρίας β' sermonibus.
557. ἂν γνῶναι Elmsleius] ἀναγνῶναι 562. νὼ δὲ —] His verbis continuatur narratio post verba κἀμυκᾶτό γε v. 562. interrupta, nulla habita verborum interpositorum ratione. Similiter in Thesm. 50. verba μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπὴς Ἀγάθων, | πρόμος ἡμέτερος continuantur post verba plura interposita v. 52. δρυόχους τιθέναι δράματος ἀρχάς. Et infra v. 797. 800. δεισάσα RV. δείσασαι ceteri. 567. τὰς ψιάθους] Scholiasta, ἐν τῷ Καλλιστράτου γέγραπται τοὺς ψιάθους, καὶ σεσημείωται τοῦτο, ὅτι ἀρσενικῶς εἶπε. Feminino utitur Lys. 921.

ΠΑΝ. Β. ἐγὼ δ' ἂν ἐς τὸ βάραθρον ἐμβάλοιμί σε.
ΠΑΝ. Α. ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου
δρέπανον λαβοῦσ', ᾧ τὰς χόλικας κατέσπασας.
ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τὸν Κλέων', ὃς αὐτοῦ τήμερον
ἐκπηνιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος.
ΔΙ. κάκιστ' ἀπολοίμην, Ξανθίαν εἰ μὴ φιλῶ.
ΞΑ. οἶδ' οἶδα τὸν νοῦν· παῦε παῦε τοῦ λόγου.
οὐκ ἂν γενοίμην Ἡρακλῆς αὖ. ΔΙ. μηδαμῶς,
ὦ Ξανθίδιον. ΞΑ. καὶ πῶς ἂν Ἀλκμήνης ἐγὼ
υἱὸς γενοίμην, δοῦλος ἅμα καὶ θνητὸς ὤν;
ΔΙ. οἶδ' οἶδ' ὅτι θυμοῖ, καὶ δικαίως αὐτὸ δρᾷς·
κἂν εἴ με τύπτοις, οὐκ ἂν ἀντείποιμί σοι.
ἀλλ' ἤν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χρόνου,
πρόρριζος αὐτός, ἡ γυνή, τὰ παιδία,
κάκιστ' ἀπολοίμην, κἀρχέδημος ὁ γλάμων.
ΞΑ. δέχομαι τὸν ὅρκον, κἀπὶ τούτοις λαμβάνω.
ΧΟ. νῦν σὸν ἔργον ἔστ', ἐπειδὴ
τὴν στολὴν εἴληφας, ἥνπερ
εἶχες ἐξ ἀρχῆς, πάλιν
ἀνανεάζειν ⏑ – ⏑
καὶ βλέπειν αὖθις τὸ δεινόν,
τοῦ θεοῦ μεμνημένον
ᾧπερ εἰκάζεις σεαυτόν.
εἰ δὲ παραληρῶν ἁλώσει
καὶ βαλεῖς τι μαλθακόν,
αὖθις αἴρεσθαί σ' ἀνάγκη
'σται πάλιν τὰ στρώματα.
ΞΑ. οὐ κακῶς, ὦνδρες, παραινεῖτ',
ἀλλὰ καὐτὸς τυγχάνω ταῦτ'
ἄρτι συννοούμενος.
ὅτι μὲν οὖν, ἢν χρηστὸν ᾖ τι,
ταῦτ' ἀφαιρεῖσθαι πάλιν πει-
ράσεταί μ' εὖ οἶδ' ὅτι.
ἀλλ' ὅμως ἐγὼ παρέξω
'μαυτὸν ἀνδρεῖον τὸ λῆμα
καὶ βλέποντ' ὀρίγανον.
δεῖν δ' ἔοικεν, ὡς ἀκούω
τῆς θύρας καὶ δὴ ψόφον.
ΑΙ. ξυνδεῖτε ταχέως τουτονὶ τὸν κυνοκλόπον,
ἵνα δῷ δίκην· ἀνύετον. ΔΙ. ἥκει τῳ κακόν.
ΞΑ. οὐκ ἐς κόρακας; οὐ μὴ πρόσιτον; ΑΙ. εἶεν, μαχεῖ;
ὁ Διτύλας χὠ Σκεβλύας χὠ Παρδόκας
χωρεῖτε δευρὶ καὶ μάχεσθε τουτῳί.
ΔΙ. εἶτ' οὐχὶ δεινὰ ταῦτα, τύπτειν τουτονὶ
κλέπτοντα πρὸς τἀλλότρια; ΞΑ. μάλλ' ὑπερφυᾶ.
ΑΙ. σχέτλια μὲν οὖν καὶ δεινά. ΞΑ. καὶ μὴν νὴ Δία,
εἰ πώποτ' ἦλθον δεῦρ', ἐθέλω τεθνηκέναι,
ἢ 'κλεψα τῶν σῶν ἄξιόν τι καὶ τριχός.
καί σοι ποιήσω πρᾶγμα γενναῖον πάνυ·
βασάνιζε γὰρ τὸν παῖδα τουτονὶ λαβών,
κἄν ποτέ μ' ἕλῃς ἀδικοῦντ', ἀπόκτεινόν μ' ἄγων.
ΑΙ. καὶ πῶς βασανίσω; ΞΑ. πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι
δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων,
στρεβλῶν, ἔτι δ' ἐς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων,
πλίνθους ἐπιτιθείς, πάντα τἄλλα, πλὴν πράσῳ
μὴ τύπτε τοῦτον μηδὲ γητείῳ νέῳ.
ΑΙ. δίκαιος ὁ λόγος· κἄν τι πηρώσω γέ σοι
τὸν παῖδα τύπτων, τἀργύριόν σοι κείσεται.
ΞΑ. μὴ δῆτ' ἔμοιγ'. οὕτω δὲ βασάνιζ' ἀπαγαγών.
ΑΙ. αὐτοῦ μὲν οὖν, ἵνα σοὶ κατ' ὀφθαλμοὺς λέγῃ.
κατάθου σὺ τὰ σκεύη ταχέως, χὤπως ἐρεῖς
ἐνταῦθα μηδὲν ψεῦδος. ΔΙ. ἀγορεύω τινὶ
ἐμὲ μὴ βασανίζειν ἀθάνατον ὄντ'· εἰ δὲ μή,
αὐτὸς σεαυτὸν αἰτιῶ. ΑΙ. λέγεις δὲ τί;
ΔΙ. ἀθάνατος εἶναί φημι Διόνυσος Διός,
τοῦτον δὲ δοῦλον. ΑΙ. ταῦτ' ἀκούεις; ΞΑ. φήμ' ἐγώ.
καὶ πολύ γε μᾶλλόν ἐστι μαστιγωτέος·
εἴπερ θεὸς γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται.
ΔΙ. τί δῆτ', ἐπειδὴ καὶ σὺ φῄς εἶναι θεός,
οὐ καὶ σὺ τύπτει τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί;
ΞΑ. δίκαιος ὁ λόγος· χὠπότερον ἂν νῷν ἴδῃς
κλαύσαντα πρότερον ἢ προτιμήσαντά τι
τυπτόμενον, εἶναι τοῦτον ἡγοῦ μὴ θεόν.
ΑΙ. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ εἶ σὺ γεννάδας ἀνήρ·
χωρεῖς γὰρ ἐς τὸ δίκαιον. ἀποδύεσθε δή.
ΞΑ. πῶς οὖν βασανιεῖς νὼ δικαίως; ΑΙ. ῥᾳδίως·
πληγὴν παρὰ πληγὴν ἑκάτερον. ΞΑ. καλῶς λέγεις.
ἰδού, σκόπει νυν ἤν μ' ὑποκινήσαντ' ἴδῃς.
ΑΙ. ἤδη 'πάταξά σ'. ΞΑ. οὐ μὰ Δί', οὐκ ἐμοὶ δοκεῖς.
ΑΙ. ἀλλ' εἶμ' ἐπὶ τονδὶ καὶ πατάξω. ΔΙ. πηνίκα;
ΑΙ. καὶ δὴ 'πάταξα. ΔΙ. κᾆτα πῶς οὐκ ἔπταρον;
ΑΙ. οὐκ οἶδα· τουδὶ δ' αὖθις ἀποπειράσομαι.
ΞΑ. οὔκουν ἀνύσεις; ἰατταταῖ. ΑΙ. τί τατταταῖ;
μῶν ὠδυνήθης; ΞΑ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἐφρόντισα
ὁπόθ' Ἡράκλεια τἀν Διομείοις γίγνεται.
ΑΙ. ἄνθρωπος ἱερός· δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
ΔΙ. ἰοὺ ἰού. ΑΙ. τί ἔστιν; ΔΙ. ἱππέας ὁρῶ.
ΑΙ. τί δῆτα κλάεις; ΔΙ. κρομμύων ὀσφραίνομαι.
ΑΙ. ἐπεὶ προτιμᾷς γ' οὐδέν. ΔΙ. οὐδέν μοι μέλει.
ΑΙ. βαδιστέον τἄρ' ἐστὶν ἐπὶ τονδὶ πάλιν.
ΞΑ. οἴμοι. ΑΙ. τί ἔστι; ΞΑ. τὴν ἄκανθαν ἔξελε.
ΑΙ. τί τὸ πρᾶγμα τουτί; δεῦρο πάλιν βαδιστέον.
ΔΙ. Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν' ἔχεις.
ΞΑ. ἤλγησεν· οὐκ ἤκουσας; ΔΙ. οὐκ ἔγωγ', ἐπεὶ
ἴαμβον Ἱππώνακτος ἀνεμιμνησκόμην.
ΞΑ. οὐδὲν ποιεῖς γάρ, ἀλλὰ τὰς λαγόνας σπόδει.
ΑΙ. μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἤδη πάρεχε τὴν γαστέρα.
ΔΙ. Πόσειδον, ΞΑ. ἤλγησέν τις.
ΔΙ. ὃς Αἰγαίου πρῶνας ἢ γλαυκᾶς μέδεις
ἁλὸς ἐν βένθεσιν.
ΑΙ. οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρα δύναμαί πω μαθεῖν
ὁπότερος ὑμῶν ἐστι θεός. ἀλλ' εἴσιτον·
ὁ δεσπότης γὰρ αὐτὸς ὑμᾶς γνώσεται

---

574. Scholiasta, τινές φασι τὸν Διόνυσον λέγειν τοῦτον τὸν στίχον. δ' ἂν ἐς D.] δέ γ' εἰς vel δ' ἐς vel δ' εἰς 576. τὰς Schaeferus secundum Phrynichi praeceptum in Bekk. Anecd. p. 72, 5. χόλικας Schweighaeuserus] κόλικας 581. αὖ Hermannus] ἂν 593. Lacuna in recentioribus codicibus nonnullis expleta verbis ex versu strophico 536. fictis σαυτὸν δεί. In R aliisque nonnullis gl. est σεαυτὸν (vel ἑαυτὸν) πρὸς τὸ σοβαρόν: unde Fritzschius ἀνανεάζειν πρὸς τὸ γαῦρον. 595. καὶ βαλεῖς] κἀκβάλῃς V, i. e. κἀκβαλεῖς, ut L. Dindorfius in Thes. vol. 5. p. 553. 597. ἀνάγκη 'σται ('στιν Bentleius) πάλιν Dawesius] ἀνάγκη πάλιν R. ἀνάγκη 'στι πάλιν V. ἀνάγκη τις πάλιν codices aliquot recentes. 600. ταῦτ'] τοῦτ' R. 607. οὐ addidit Elmsleius et καὶ post εἶεν delevit. μαχεῖ D.] μάχει 608. Σκεβλύας] σκεβλίας libri deteriores. 609. δευρὶ] δεῦρο R. 611. μάλλ' ex schol.] μάλ' 612. ΑΙ.] ΔΙ. duo codices recentes.

618. βασανίσω V. βασανίζω ceteri. 637. χὠπότερον] γ' addant RV. 645. οὐκ ἐμοὶ δοκεῖς. ΑΙ. ἀλλ' Kockius] οὐδ' ἐμοὶ δοκεῖς. ἀλλ' 652. ἄνθρωπος D.] ἄνθρωπος 655. ἐπεὶ RV. ἔπειτα alii. 664. ἤλγησεν R. ἤλγησε ceteri plerique. Manifestum est hunc trimetrum compleri verbis inferioribus ἁλὸς ἐν βένθεσιν. Mire vero interposita sunt verba, ut scholiasta annotavit, ex Sophoclis Laocoonte petita ὃς Αἰγαίου πρῶνας (πρωνὸς Scaliger. πρῶνας ἔχεις Bergkius) ἢ γλαυκᾶς μέδεις, omissis quae apud Sophoclem sequebantur verbis εὐανέμου λίμνας ἐφ' ὑψηλαῖς σπιλάδεσσι στομάτων. Unde Kockius verba ὃς Αἰγαίου — μέδεις ex scholiastae annotatione irrepsisse coniecit.

χὴ Φερσέφαττ', ἅτ' ὄντε κἀκείνω θεώ.
ΔΙ. ὀρθῶς λέγεις· ἐβουλόμην δ' ἂν τοῦτό σε
πρότερον ποιῆσαι, πρὶν ἐμὲ τὰς πληγὰς λαβεῖν.
ΧΟ. Μοῦσα χορῶν ἱερῶν ἐπίβηθι καὶ ἔλθ' ἐπὶ τέρψιν
ἀοιδᾶς ἐμᾶς
τὸν πολὺν ὀψομένη λαῶν ὄχλον, οὗ σοφίαι
μυρίαι κάθηνται [φιλάλοις
φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν ἀμ-
δεινὸν ἐπιβρέμεται
Θρῃκία χελιδών,
ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον·
τρύζει δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον, ὡς ἀπολεῖ-
ται, κἂν ἴσαι γένωνται.
τὸν ἱερὸν χορὸν δίκαιόν ἐστι χρηστὰ τῇ πόλει
ξυμπαραινεῖν καὶ διδάσκειν. πρῶτον οὖν ἡμῖν δοκεῖ
ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας κἀφελεῖν τὰ δείματα.
κεἴ τις ἥμαρτε σφαλείς τι Φρυνίχου παλαίσμασιν,
ἐγγενέσθαι φημὶ χρῆναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε
αἰτίαν ἐκθεῖσι λῦσαι τὰς πρότερον ἁμαρτίας.
εἶτ' ἄτιμόν φημι χρῆναι μηδέν' εἶν' ἐν τῇ πόλει.
καὶ γὰρ αἰσχρόν ἐστι τοὺς μὲν ναυμαχήσαντας μίαν
καὶ Πλαταιᾶς εὐθὺς εἶναι κἀντὶ δούλων δεσπότας.
κοὐδὲ ταῦτ' ἔγωγ' ἔχοιμ' ἂν μὴ οὐ καλῶς φάσκειν
ἔχειν,
ἀλλ' ἐπαινῶ· μόνα γὰρ αὐτὰ νοῦν ἔχοντ' ἐδράσατε.
πρὸς δὲ τούτοις εἰκὸς ὑμᾶς, οἳ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ
χοἰ πατέρες ἐναυμάχησαν καὶ προσήκουσιν γένει,
τὴν μίαν ταύτην παρεῖναι ξυμφορὰν αἰτουμένοις.
ἀλλὰ τῆς ὀργῆς ἀνέντες, ὦ σοφώτατοι φύσει,
πάντας ἀνθρώπους ἑκόντες ξυγγενεῖς κτησώμεθα
κἀπιτίμους καὶ πολίτας, ὅστις ἂν ξυνναυμαχῇ.
εἰ δὲ τοῦτ' ὀγκωσόμεσθα κἀποσεμνυνούμεθα,
τὴν πόλιν καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις,
ὑστέρῳ χρόνῳ ποτ' αὖθις εὖ φρονεῖν οὐ δόξομεν.
εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος ἢ τρόπον ὅστις ἔτ'
οἰμώξεται,
οὐ πολὺν οὐδ' ὁ πίθηκος οὗτος ὁ νῦν ἐνοχλῶν,
Κλειγένης ὁ μικρός, [τέφρου
ὁ πονηρότατος βαλανεὺς ὁπόσοι κρατοῦσι κυκησι-
ψευδολίτρου κονίας
καὶ Κιμωλίας γῆς,
χρόνον ἐνδιατρίψει· ἰδὼν δὲ τάδ' οὐκ
εἰρηνικὸς ἔσθ', ἵνα μή ποτε κἀποδυθῇ μεθύων ἄνευ
ξύλου βαδίζων.
πολλάκις γ' ἡμῖν ἔδοξεν ἡ πόλις πεπονθέναι
ταυτὸν ἔς τε τῶν πολιτῶν τοὺς καλούς τε κἀγαθοὺς,
ἔς τε τἀρχαῖον νόμισμα καὶ τὸ καινὸν χρυσίον.
οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις,
ἀλλὰ καλλίστοις ἁπάντων, ὡς δοκεῖ, νομισμάτων,
καὶ μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι καὶ κεκωδωνισμένοις
ἔν τε τοῖς Ἕλλησι καὶ τοῖς βαρβάροισι πανταχοῦ,
χρώμεθ' οὐδέν, ἀλλὰ τούτοις τοῖς πονηροῖς χαλ-
κίοις,
χθές τε καὶ πρώην κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι,
τῶν πολιτῶν θ' οὓς μὲν ἴσμεν εὐγενεῖς καὶ σώ-
φρονας
ἄνδρας ὄντας καὶ δικαίους καὶ καλούς τε κἀγαθοὺς,
καὶ τραφέντας ἐν παλαίστραις καὶ χοροῖς καὶ μου-
σικῇ, [ρίαις
προυσελοῦμεν, τοῖς δὲ χαλκοῖς καὶ ξένοις καὶ πυρ-
καὶ πονηροῖς κἀκ πονηρῶν εἰς ἅπαντα χρώμεθα
ὑστάτοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις πρὸ τοῦ
οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῇ ῥᾳδίως ἐχρήσατ' ἄν.
ἀλλὰ καὶ νῦν, ὠνόητοι, μεταβαλόντες τοὺς τρό-
πους [γὰρ
χρῆσθε τοῖς χρηστοῖσιν αὖθις· καὶ κατορθώσασι
εὔλογον· κἄν τι σφαλῆτ', ἐξ ἀξίου γοῦν τοῦ ξύλου,
ἤν τι καὶ πάσχητε, πάσχειν τοῖς σοφοῖς δοκήσετε.
ΕΙ. νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, γεννάδας ἀνὴρ
ὁ δεσπότης σου. ΞΑ. πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας,
ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον;
ΑΙ. τὸ δὲ μὴ πατάξαι σ' ἐξελεγχθέντ' ἄντικρυς,
ὅτι δοῦλος ὢν ἔφασκες εἶναι δεσπότης.
ΞΑ. ᾤμωξε μεντἄν. ΑΙ. τοῦτο μέντοι δουλικὸν
εὐθὺς πεποίηκας, ὅπερ ἐγὼ χαίρω ποιῶν.
ΞΑ. χαίρεις, ἱκετεύω; ΑΙ. μάλλ' ἐποπτεύειν δοκῶ,
ὅταν καταράσωμαι λάθρα τῷ δεσπότῃ.
ΞΑ. τί δὲ τονθορύζων, ἡνίκ' ἂν πληγὰς λαβὼν
πολλὰς ἀπίῃς θύραζε; ΑΙ. καὶ τόθ' ἥδομαι.
ΞΑ. τί δὲ πολλὰ πράττων; ΑΙ. ὡς μὰ Δί' οὐδὲν οἶδ' ἐγώ.
ΞΑ. ὁμόγνιε Ζεῦ· καὶ παρακούων δεσποτῶν
ἅττ' ἂν λαλῶσι; ΑΙ. μάλλὰ πλεῖν ἢ μαίνομαι.
ΞΑ. τί δὲ τοῖς θύρασι ταῦτα καταλαλῶν; ΑΙ. ἐγώ;
μὰ Δί', ἀλλ' ὅταν δρῶ τοῦτο, κἀκμιαίνομαι.
ΞΑ. ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν,
καὶ δὸς κύσαι καὐτὸς κύσον, καί μοι φράσον,
πρὸς Διός, ὃς ἡμῖν ἐστιν ὁμομαστιγίας,
τίς οὗτος οὔνδον ἐστὶ θόρυβος καὶ βοὴ
χὠ λοιδορησμός; ΑΙ. Αἰσχύλου κεὐριπίδου.
ΞΑ. ἆ. ΑΙ. πρᾶγμα πρᾶγμα μέγα κεκίνηται μέγα
ἐν τοῖς νεκροῖσι καὶ στάσις πολλὴ πάνυ.
ΞΑ. ἐκ τοῦ; ΑΙ. νόμος τις ἐνθάδ' ἐστὶ κείμενος
ἀπὸ τῶν τεχνῶν, ὅσαι μεγάλαι καὶ δεξιαί,
τὸν ἄριστον ὄντα τῶν ἑαυτοῦ ξυντέχνων
σίτησιν αὐτὸν ἐν πρυτανείῳ λαμβάνειν,
θρόνον τε τοῦ Πλούτωνος ἑξῆς, ΞΑ. μανθάνω.
ΑΙ. ἕως ἀφίκοιτο τὴν τέχνην σοφώτερος
ἕτερός τις αὐτοῦ· τότε δὲ παραχωρεῖν ἔδει.
ΞΑ. τί δῆτα τουτὶ τεθορύβηκεν Αἰσχύλον;
ΑΙ. ἐκεῖνος εἶχε τὸν τραγῳδικὸν θρόνον,
ὡς ὢν κράτιστος τὴν τέχνην. ΞΑ. νυνὶ δὲ τίς;
ΑΙ. ὅτε δὴ κατῆλθ' Εὐριπίδης, ἐπεδείκνυτο
τοῖς λωποδύταις καὶ τοῖσι βαλλαντιοτόμοις
καὶ τοῖσι πατραλοίαισι καὶ τοιχωρύχοις,
ὅπερ ἔστ' ἐν Ἅιδου πλῆθος, οἱ δ' ἀκροώμενοι
τῶν ἀντιλογιῶν καὶ λυγισμῶν καὶ στροφῶν
ὑπερεμάνησαν, κἀνόμισαν σοφώτατον·
κἄπειτ' ἐπαρθεὶς ἀντελάβετο τοῦ θρόνου,
ἵν' Αἰσχύλος καθῆστο. ΞΑ. κοὐκ ἐβάλλετο;

675—705. = 706—737.

684. τρύζει Fritzschius (ῥύζει coniecerat D.)] κελαρύζει, cum Suida s. v. ἐπίκλαυτον. 691. τὰς] τῆς Bergkius. 695. ταῦτ' Paris. A. τοῦτ' ceteri. 696. μόνα] μάλα Meinekius. 699. αἰτουμένοις] αἰτουμένους R. 712. ψευδολίτρου ex Polluce 7, 39. et Eustathio p. 483, 8.] ψευδονίτρου 714. ἰδὼν Bentleius] εἰδὼς 724. Hic versus non legitur apud Pollucem 9, 90. ubi versus 721—726. afferuntur.

730. προυσελοῦμεν] προυγελοῦμεν ap. Stobaeum Floril. 43, 28. de quo dixi in Annot. Oxon. p. 249. 734. καὶ] κἂν Meinekius. 739—809. ΑΙ.] In cod. Paris. D. hic οἰκέτης Αἰακοῦ, postea semper οἰκέτης. in aliis constanter vel Αἰακός vel οἰκέτης, in aliis modo Αἰακός modo οἰκέτης. 743. ᾤμωξε Brunckius] οἴμωζε (οἴμωξε cod. Paris. E.) 748. ἀπίῃς Kusterus] ἀπῇς τόθ'] τοῦθ' R. 749. οἶδ'] ἀλλ' Reiskius. 752. θύρασι Meinekius] θύραζε 757. καὶ RV. χὴ ceteri. 762. ἀπὸ] ἐπὶ vel περὶ Meinekius. 765. ἑξῆς, ΞΑ. μανθάνω. | ΑΙ. ἕως] ἑξῆς, μανθάνεις; | ἕως Meinekius. 768. τουτὶ] τοῦτο V. 771. δὴ] δὲ duo codices recentes. 772. τοῖσι Par. A. τοῖς ceteri. βαλλαντιοτόμοις Lachmannus] βαλαντιοτόμοις RV. βαλαντιητόμοις ceteri.

ΑΙ. μὰ Δί', ἀλλ' ὁ δῆμος ἀνεβόα κρίσιν ποιεῖν
ὁπότερος εἴη τὴν τέχνην σοφώτερος.
ΞΑ. ὁ τῶν πανούργων; ΑΙ. νὴ Δί', οὐράνιόν γ' ὅσον.
ΞΑ. μετ' Αἰσχύλου δ' οὐκ ἦσαν ἕτεροι ξύμμαχοι;
ΑΙ. ὀλίγον τὸ χρηστόν ἐστιν, ὥσπερ ἐνθάδε.
ΞΑ. τί δῆθ' ὁ Πλούτων δρᾶν παρασκευάζεται;
ΑΙ. ἀγῶνα ποιεῖν αὐτίκα μάλα καὶ κρίσιν
κἄλεγχον αὐτῶν τῆς τέχνης. ΞΑ. κἄπειτα πῶς
οὐ καὶ Σοφοκλέης ἀντελάβετο τοῦ θρόνου;
ΑΙ. μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἔκυσε μὲν Αἰσχύλον,
ὅτε δὴ κατῆλθε, κἀνέβαλε τὴν δεξιάν.
κἀκεῖνος ὑπεχώρησεν αὐτῷ τοῦ θρόνου·
νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδης,
ἔφεδρος καθεδεῖσθαι· κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ,
ἕξειν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μή, περὶ τῆς τέχνης
διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρός γ' Εὐριπίδην.
ΞΑ. τὸ χρῆμ' ἄρ' ἔσται; ΑΙ. νὴ Δί', ὀλίγον ὕστερον.
κἀνταῦθα δὴ τὰ δεινὰ κινηθήσεται.
καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται,
ΞΑ. τί δέ; μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν;
ΑΙ. καὶ κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πήχεις ἐπῶν
καὶ πλαίσια ξύμπηκτα ΞΑ. πλινθεύσουσι γάρ;
ΑΙ. καὶ διαμέτρους καὶ σφῆνας. ὁ γὰρ Εὐριπίδης
κατ' ἔπος βασανιεῖν φησι τὰς τραγῳδίας.
ΞΑ. ἦ που βαρέως οἶμαι τόδ' Αἰσχύλον φέρειν.
ΑΙ. ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.
ΞΑ. κρινεῖ δὲ δὴ τίς ταῦτα; ΑΙ. τοῦτ' ἦν δύσκολον·
σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ἀπορίαν ηὑρισκέτην.
οὔτε γὰρ Ἀθηναίοισι συνέβαιν' Αἰσχύλος,
ΞΑ. πολλοὺς ἴσως ἐνόμιζε τοὺς τοιχωρύχους.
ΑΙ. λῆρόν τε τἄλλ' ἡγεῖτο τοῦ γνῶναι πέρι
φύσεις ποιητῶν· εἶτα τῷ σῷ δεσπότῃ
ἐπέτρεψαν, ὁτιὴ τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν.
ἀλλ' εἰσίωμεν· ὡς ὁπόταν οἱ δεσπόται
ἐσπουδάκωσι, κλαύμαθ' ἡμῖν γίγνεται,
ΧΟ. ἦ που δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἔνδοθεν ἕξει,
ἡνίκ' ἂν ὀξυλάλου παρίδῃ θήγοντος ὀδόντας
ἀντιτέχνου· τότε δὴ μανίας ὑπὸ δεινῆς
ὄμματα στροβήσεται.
ἔσται δ' ἱππολόφων τε λόγων κορυθαίολα νείκη,
σχινδαλάμων τε παραξόνια, σμιλεύματά τ' ἔργων,
φωτὸς ἀμυνομένου φρενοτέκτονος ἀνδρὸς
ῥήμαθ' ἱπποβάμονα.
φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίτην,
δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων βρυχώμενος ἥσει
ῥήματα γομφοπαγῆ πινακηδὸν ἀποσπῶν
γηγενεῖ φυσήματι·
ἔνθεν δὴ στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια λίσφη
γλῶσσ' ἀνελισσομένη φθονεροὺς κινοῦσα χαλινοὺς
ῥήματα δαιομένη καταλεπτολογήσει
πλευμόνων πολὺν πόνον.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου, μὴ νουθέτει.
κρείττων γὰρ εἶναί φημι τούτου τὴν τέχνην.
ΔΙ. Αἰσχύλε, τί σιγᾷς; αἰσθάνει γὰρ τοῦ λόγου.
ΕΥ. ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον, ἅπερ ἑκάστοτε
ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐτερατεύετο.
ΔΙ. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, μὴ μεγάλα λίαν λέγε.
ΕΥ. ἐγᾦδα τοῦτον καὶ διέσκεμμαι πάλαι,
ἄνθρωπον ἀγριοποιόν, αὐθαδόστομον,
ἔχοντ' ἀχάλινον ἀκρατὲς ἀθύρωτον στόμα,
ἀπεριλάλητον, κομποφακελορρήμονα.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

ἄληθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ;
σὺ δὴ 'μὲ ταῦτ', ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη
καὶ πτωχοποιὲ καὶ ῥακιοσυρραπτάδη;
ἀλλ' οὔ τι χαίρων αὔτ' ἐρεῖς. ΔΙ. παῦ', Αἰσχύλε,
καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ.
ΑΙ. οὐ δῆτα, πρίν γ' ἂν τοῦτον ἀποφήνω σαφῶς
τὸν χωλοποιὸν οἷος ὢν θρασύνεται.
ΔΙ. ἄρν' ἄρνα μέλαιναν, παῖδες, ἐξενέγκατε·
τυφὼς γὰρ ἐκβαίνειν παρασκευάζεται.
ΑΙ. ὦ Κρητικὰς μὲν ξυλλέγων μονῳδίας,
γάμους δ' ἀνοσίους ἐσφέρων ἐς τὴν τέχνην.
ΔΙ. ἐπίσχες οὗτος, ὦ πολυτίμητ' Αἰσχύλε.
ἀπὸ τῶν χαλαζῶν δ', ὦ πονήρ' Εὐριπίδη,
ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδών, εἰ σωφρονεῖς,
ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι
θενὼν ὑπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον·
σὺ δὲ μὴ πρὸς ὀργήν, Αἰσχύλ', ἀλλὰ πρᾳόνως
ἔλεγχ' ἐλέγχου· λοιδορεῖσθαι δ' οὐ θέμις
ἄνδρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας.
σὺ δ' εὐθὺς ὥσπερ πρῖνος ἐμπρησθεὶς βοᾷς.
ΕΥ. ἕτοιμός εἰμ' ἔγωγε, κοὐκ ἀναδύομαι,
δάκνειν δάκνεσθαι πρότερος, εἰ τούτῳ δοκεῖ,
τἄπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας,
καὶ νὴ Δί τὸν Πηλέα γε καὶ τὸν Αἴολον
καὶ τὸν Μελέαγρον, κἄτι μάλα τὸν Τήλεφον.
ΔΙ. σὺ δὲ δὴ τί βουλεύει ποιεῖν; λέγ', Αἰσχύλε.
ΑΙ. ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε·
οὐκ ἐξ ἴσου γάρ ἐστιν ἀγὼν νῷν. ΔΙ. τί δαί;
ΑΙ. ὅτι ἡ ποίησις οὐχὶ συντέθνηκέ μοι,
τούτῳ δὲ συντέθνηκεν, ὥσθ' ἕξει λέγειν.
ὅμως δ' ἐπειδή σοι δοκεῖ, δρᾶν ταῦτα χρή.
ΔΙ. ἴθι νυν λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω,
ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων,
ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα·

814 – 829. quattuor quaternorum versuum systemata paria.

---

794. γ' om. RV aliique. 797. καὶ γὰρ] ἀλλ' ἢ ap. Pollucem 9, 52. Etym. M. p. 744, 20. Photium et Suidam s. v. τάλαντον et grammat. ms. in Bibl. Coislin. p. 475. σταθμήσεται] κριθήσεται Pollux, Etym. M. et Photius, non Suidas. Post hoc verbum comma ponendum erat: nam Aeacus pergit v. 799., nulla habita Xanthiae ratione. Idem de proximis quae Xanthias interponit verbis dicendum est πλινθεύσουσι γάρ; quae in libris male Aeaco tribuuntur, γάρ in γε (τε RV) corrupto, quos errores correxit Kockius. 800. ξύμπηκτα] Libri partim sic, partim ξύμπτυκτα, σύμπτυκτα, ξύμπυκτα. πλινθεύσουσι] πλινθεύουσι V. 803. τόδ' F. Rankius] τόν 804. γοῦν] δ' οὖν R. 812. ὁπόταν Meinekius. ὅταν V. ὅταν γ' ceteri. 815. ὀξυλάλου Paris. D. ὀξύλαλον ceteri. παρίδῃ V. περ ἴδῃ ceteri. ὀδόντας] ὀδόντα RV aliique nonnulli, quod librarius aliquis posuisse videtur propter praecedens ὀξύλαλον. Quod Lys. 1226. θάγοντας τὸν ὀδόντα legitur ab metro postulatur, hic vero nihil caussae erat cur singularem numerum plurali praeferret poeta. 818. ἱππολόφων] ὑψιλόφων codices pauci recentes, quod legit scholiasta, qui explicat, τῶν τοῦ Αἰσχύλου· διὰ τὸ ὑψηλόν, τουτέστι μετεώρων, μεγάλων. 819. σχινδαλάμων Porsonus] σκινδαλαμῶν V. σκινδαλμῶν R. Alii σκινδαλάμων vel σκινδάλμων.

822. χαίτην R. χαίταν ceteri. 826. λίσφη D.] λίσπη 829. πλευμόνων RV. πνευμόνων alii. 838. ἀθύρωτον R, Suidas s. v. ἀγριοποιόν et Bekkeri Anecd. p. 352, 11. ἀπύλωτον alii. Utrumque memorat scholiasta. ubi v. quae annotavi vol. 2. p. 105. ἀπύλωτον στόμα dixit Theophylactus Simocatta Histor. p. 122b. 841. δὴ 'μὲ Meinekius] δή με 855. θενὼν Blomfieldus] θένων 863. νὴ Δί D.] νὴ Δία. Vid. ad v. 164. τὸν Πηλέα] Aut delendum τόν, aut scribendum Πηλῆ. 866. μὲν] μὲν ἂν Meinekius. 867. τί δαί RV aliique. τιή alii. Hesychius, τί δαί: διὰ τί δή.

ὑμεῖς δὲ ταῖς Μούσαις τι μέλος ὑπᾴσατε.
ΧΟ. ὦ Διὸς ἐννέα παρθένοι ἁγναὶ
Μοῦσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε
ἀνδρῶν γνωμοτύπων, ὅταν εἰς ἔριν ὀξυμερίμνοις
ἔλθωσι στρεβλοῖσι παλαίσμασιν ἀντιλογοῦντες,
ἔλθετ' ἐποψόμεναι δύναμιν
δεινοτάτοιν στομάτοιν πορίσασθαι
ῥήματα καὶ παραπρίσματ' ἐπῶν.
νῦν γὰρ ἀγὼν σοφίας ὁ μέγας χωρεῖ πρὸς ἔργον ἤδη.
ΔΙ. εὔχεσθε δὴ καὶ σφὼ τι, πρὶν τἄπη λέγειν.
ΑΙ. Δήμητερ ἡ θρέψασα τὴν ἐμὴν φρένα,
εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων.
ΔΙ. ἴθι νυν ἐπίθες δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν. ΕΥ. καλῶς·
ἕτεροι γάρ εἰσιν οἷσιν εὔχομαι θεοί.
ΔΙ. ἴδιοί τινές σου, κόμμα καινόν; ΕΥ. καὶ μάλα.
ΔΙ. ἴθι νυν προσεύχου τοῖσιν ἰδιώταις θεοῖς.
ΕΥ. αἰθὴρ, ἐμὸν βόσκημα, καὶ γλώττης στρόφιγξ,
καὶ ξύνεσι καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι,
ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν ὧν ἂν ἅπτωμαι λόγων.
ΧΟ. καὶ μὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν
παρὰ σοφοῖν ἀνδροῖν ἀκοῦσαι τίνα λόγων
ἔπιτε δαΐαν ὁδόν.
γλῶσσα μὲν γὰρ ἠγρίωται,
λῆμα δ' οὐκ ἄτολμον ἀμφοῖν,
οὐδ' ἀκίνητοι φρένες.
προσδοκᾶν οὖν εἰκός ἐστι
τὸν μὲν ἀστεῖόν τι λέξειν
καὶ κατερρινημένον,
τὸν δ' ἀνασπῶντ' αὐτοπρέμνοις
τοῖς λόγοισιν
ἐμπεσόντα συσκεδᾶν πολ-
λὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα χρὴ λέγειν· οὕτω δ' ὅπως ἐρεῖτον
ἀστεῖα καὶ μήτ' εἰκόνας μήθ' οἷ' ἂν ἄλλος εἴποι.
ΕΥ. καὶ μὴν ἐμαυτὸν μέν γε τὴν ποίησιν οἷός εἰμι
ἐν τοῖσιν ὑστάτοις φράσω, τοῦτον δὲ πρῶτ' ἐλέγξω,
ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ, οἵοις τε τοὺς θεατὰς
ἐξηπάτα, μώρους λαβὼν παρὰ Φρυνίχῳ τραφέντας.
πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἂν καθῖσεν ἐγκαλύψας,
Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνὺς,
πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί.
ΔΙ. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆθ'. ΕΥ. ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὁρ-
μαθοὺς ἂν
μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν· οἱ δ' ἐσίγων.
ΔΙ. ἐγὼ δ' ἔχαιρον τῇ σιωπῇ, καί με τοῦτ' ἔτερπεν
οὐχ ἧττον ἢ νῦν οἱ λαλοῦντες. ΕΥ. ἠλίθιος γὰρ
ἦσθα,

895—904. = 992—1003.

σάφ' ἴσθι. ΔΙ. κἀμαυτῷ δοκῶ. τί δὲ ταῦτ' ἔδρασ'
ὁ δεῖνα;
ΕΥ. ὑπ' ἀλαζονείας, ἵν' ὁ θεατὴς προσδοκῶν κάθοιτο,
ὁπόθ' ἡ Νιόβη τι φθέγξεται· τὸ δρᾶμα δ' ἂν διῄει.
ΔΙ. ὦ παμπόνηρος, οἷ' ἄρ' ἐφενακιζόμην ὑπ' αὐτοῦ.
τί σκορδινᾷ καὶ δυσφορεῖς; ΕΥ. ὅτι αὐτὸν ἐξε-
λέγχω.
κἄπειτ' ἐπειδὴ ταῦτα ληρήσειε καὶ τὸ δρᾶμα
ἤδη μεσοίη, ῥήματ' ἂν βόεια δώδεκ' εἶπεν,
ὀφρῦς ἔχοντα καὶ λόφους, δείν' ἄττα μορμορωπά,
ἄγνωτα τοῖς θεωμένοις. ΑΙ. οἴμοι τάλας. ΔΙ.
σιώπα.
ΕΥ. σαφὲς δ' ἂν εἶπεν οὐδεέν, ΔΙ. μὴ πρῖε τοὺς ὀδόν-
τας. [ἐπόντας
ΕΥ. ἀλλ' ἢ Σκαμάνδρους, ἢ τάφρους, ἢ 'π' ἀσπίδων
γρυπαέτους χαλκηλάτους, καὶ ῥήμαθ' ἱππόκρημνα,
ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδι' ἦν. ΔΙ. νὴ τοὺς θεούς, ἐγὼ
γοῦν
ἤδη ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα
τὸν ξουθὸν ἱππαλεκτρυόνα ζητῶν τίς ἐστιν ὄρνις.
ΑΙ. σημεῖον ἐν ταῖς ναυσὶν, ὠμαθέστατ', ἐνεγέγραπτο.
ΔΙ. ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ᾤμην Ἔρυξιν εἶναι.
ΕΥ. εἶτ' ἐν τραγῳδίαις ἐχρῆν κἀλεκτρυόνα ποιῆσαι;
ΑΙ. σὺ δ', ὦ θεοῖσιν ἐχθρέ, ποῖ' ἄττ' ἐστὶν ἅττ' ἐποίεις;
ΕΥ. οὐχ ἱππαλεκτρυόνας μὰ Δί' οὐδὲ τραγελάφους,
ἅπερ σὺ, [σιν·
ἂν τοῖσι παραπετάσμασιν τοῖς Μηδικοῖς γράφου-
ἀλλ' ὡς παρέλαβον τὴν τέχνην παρὰ σοῦ τὸ πρῶ-
τον εὐθὺς
οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν,
ἴσχνανα μὲν πρώτιστον αὐτὴν καὶ τὸ βάρος ἀφεῖλον
ἐπυλλίοις καὶ περιπάτοις καὶ τευτλίοισι λευκοῖς,
χυλὸν διδοὺς στωμυλμάτων, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν·
εἶτ' ἀνέτρεφον μονῳδίαις, Κηφισοφῶντα μιγνύς.
εἶτ' οὐκ ἐλήρουν ὅ τι τύχοιμ', οὐδ' ἐμπεσὼν ἔφυ-
ρον, [θὺς
ἀλλ' οὐξιὼν πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπ' ἂν εὐ-
τοῦ δράματος. ΑΙ. κρεῖττον γὰρ ἦν σοι νὴ Δί' ἢ
τὸ σαυτοῦ. [ἀργόν,
ΕΥ ἔπειτ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἐπῶν οὐδὲν παρῆκ' ἂν
ἀλλ' ἔλεγεν ἡ γυνή τέ μοι χὼ δοῦλος οὐδὲν ἧττον,
χὠ δεσπότης χἠ παρθένος χἠ γραῦς ἄν. ΑΙ. εἶτα
δῆτα
οὐκ ἀποθανεῖν σε ταῦτ' ἐχρῆν τολμῶντα; ΕΥ. μὰ
τὸν Ἀπόλλω· [σον, ὦ τᾶν.
δημοκρατικὸν γὰρ αὔτ' ἔδρων. ΔΙ. τοῦτο μὲν ἔα-
οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου.
ΕΥ. ἔπειτα τουτουσὶ λαλεῖν ἐδίδαξα ΑΙ. φημὶ κἀγώ·
ὡς πρὶν διδάξαι γ' ὤφελες μέσος διαρραγῆναι.
ΕΥ. λεπτῶν τε κανόνων ἐσβολὰς ἐπῶν τε γωνιασμούς,
νοεῖν, ὁρᾶν, ξυνιέναι, στρέφειν, ἐρᾶν, τεχνάζειν,
κάχ' ὑποτοπεῖσθαι, περινοεῖν ἅπαντα, ΑΙ. φημὶ
κἀγώ. [σμεν,
ΕΥ. οἰκεῖα πράγματ' εἰσάγων, οἷς χρώμεθ', οἷς ξύνε-
ἐξ ὧν γ' ἂν ἐξηλεγχόμην· ξυνειδότες γὰρ οὗτοι
ἤλεγχον ἄν μου τὴν τέχνην· ἀλλ' οὐκ ἐκομπολά-
κουν [τοὺς,
ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐ-

---

880. πορίσασθαι RV. πορίσασθε alii. 881. ῥή-
ματα] ῥήγματα Franckius in libro de Callino p. 81.
884. ὁ D. in Annot. Oxon. p. 257.] ὅδε 888. ἴθι νυν
ἐπίθες δὴ καὶ σὺ λιβανωτὸν λαβών. ΕΥ. καλῶς] Lege-
batur ἐπίθες λαβὼν δὴ καὶ σὺ λιβανωτόν. ΕΥ. καλῶς·
omisso ἴθι νυν. In R ἐπίθες καὶ δὴ (δὴ om. Baroccia-
nus) σὺ λιβανωτὸν λαβών. ΕΥ. καλῶς. Apud Suidam
s. v. καλῶς, ἐπίθες καὶ σὺ δὴ λιβανωτόν, omisso καλῶς.
Ex his colligi potest Aristophanem scripsisse quod ego
restitui. Conf. v. 871. 891. 889. θεοὶ V et Paris. A.
θεοῖς ceteri. 890. σου R. σοι ceteri. σοὶ Cobetus.
891. νυν] δὴ RV. 997. λόγων D.] λόγων ἐμμέ-
λειαν. ἐμμέλειαν addidit interpolator vitiosa deceptus
scriptura ἐπί τε, quae in libris pluribus reperitur pro
ἔπιτε, quod est in aliis, adscripto in nonnullis glosse-
mate ἐπέλθετε. 905. In libris plerisque omnibus
praescriptum ΔΙ., quod recte om. codex Cantabr. unus.
911. τιν' ἂν καθῖσεν V. τινὰ κάθισεν ceteri.
914. γ' om. R aliique.

919. κάθοιτο duo codices recentes, ut Buttmannus
Gramm. vol. 1. p. 546. καθοῖτο RV et plerique, καθῆτο
pauci: unde καθῆτο Dobraeus. 926. ἄγνωτα ex
schol. (ubi ἄγνωστα R;] ἀγνῶτα 929. γρυπαέτους
Boissonadius] γρυπαιέτους 932. ἱππαλεκτρυόνα]
ἱππαλεκτρυῶ Porsonus et v. 937. ἱππαλεκτρυοῦς:
quae si probentur, etiam κἀλεκτρυῶ scribi poterit
v. 935. ἱππαλέκτορα et ἱππαλέκτορας Bothius.

Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους. [τάς.
γνώσει δὲ τοὺς τούτου τε κάμοὺς ἑκατέρου μαθητουτουμενὶ Φορμίσιος Μεγαίνετός θ' ὁ Μανῆς,
σαλπιγγολογχυπηνάδαι, σαρκασμοπιτυοκάμπται,
οὑμοὶ δὲ Κλειτοφῶν τε καὶ Θηραμένης ὁ κομψός.
ΔΙ. Θηραμένης; σοφός γ' ἀνὴρ καὶ δεινὸς ἐς τὰ πάντα,
ὃς ἢν κακοῖς που περιπέσῃ καὶ πλησίον παραστῇ,
πέπτωκεν ἔξω τῶν κακῶν, οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος.
ΕΥ. τοιαῦτα μέντοὐγὼ φρονεῖν
τούτοισιν εἰσηγησάμην,
λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ
καὶ σκέψιν, ὥστ' ἤδη νοεῖν
ἅπαντα καὶ διειδέναι
τά τ' ἄλλα καὶ τὰς οἰκίας
οἰκεῖν ἄμεινον ἢ πρὸ τοῦ,
κἀνασκοπεῖν πῶς τοῦτ' ἔχει;
ποῦ μοι τοδί; τίς τοῦτ' ἔλαβε;
ΔΙ. νὴ τοὺς θεούς, νῦν γοῦν Ἀθηναίων ἅπας τις εἰσιὼν
κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας
ζητεῖ τε, ποῦ 'στιν ἡ χύτρα;
τίς τὴν κεφαλὴν ἀπεδήδοκεν
τῆς μαινίδος; τὸ τρύβλιον
τὸ περυσινὸν τέθνηκέ μοι·
ποῦ τὸ σκόροδον τὸ χθιζινόν;
τίς τῆς ἐλάας παρέτραγεν;
τέως δ' ἀβελτερώτατοι,
κεχηνότες Μαμμάκυθοι,
Μελητίδαι καθῆντο.
ΧΟ. τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ·
σὺ δὲ τί, φέρε πρὸς ταῦτα λέξεις; μόνον ὅπως
μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας
ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν·
δεινὰ γὰρ κατηγόρηκεν.
ἀλλ' ὅπως, ὦ γεννάδα,
μὴ πρὸς ὀργὴν ἀντιλέξεις,
ἀλλὰ συστείλας, ἄκροισι
χρώμενος τοῖς ἱστίοις,
εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις,
καὶ φυλάξεις,
ἡνίκ' ἂν τὸ πνεῦμα λεῖον
καὶ καθεστηκὸς λάβῃς.
ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνὰ [ἀφίει.
καὶ κοσμήσας τραγικὸν λῆρον, θαρρῶν τὸν κρουνὸν
ΑΙ. θυμοῦμαι μὲν τῇ ξυντυχίᾳ, καί μου τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ, [δ' ἀπορεῖν με,
εἰ πρὸς τοῦτον δεῖ μ' ἀντιλέγειν· ἵνα μὴ φάσκῃ
ἀπόκριναί μοι, τίνος οὕνεκα χρὴ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητήν;
ΕΥ. δεξιότητος καὶ νουθεσίας, ὅτι βελτίους τε ποιοῦμεν
τοὺς ἀνθρώπους ἐν ταῖς πόλεσιν. ΑΙ. τοῦτ' οὖν εἰ μὴ πεποίηκας,
ἀλλ' ἐκ χρηστῶν καὶ γενναίων μοχθηροτάτους ἀπέδειξας, [τοῦτον ἐρώτα.
τί παθεῖν φήσεις ἄξιος εἶναι; ΔΙ. τεθνάναι· μὴ
ΑΙ. σκέψαι τοίνυν οἵους αὐτοὺς παρ' ἐμοῦ παρεδέξατο πρῶτον, [λίτας,
εἰ γενναίους καὶ τετραπήχεις, καὶ μὴ διαδρασιπομηδ' ἀγοραίους μηδὲ κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους, [τρυφαλείας
ἀλλὰ πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ λευκολόφους
καὶ πήληκας καὶ κνημῖδας καὶ θυμοὺς ἑπταβοείους.
ΕΥ. καὶ δὴ χωρεῖ τουτὶ τὸ κακόν· κρανοποιῶν αὖ μ' ἐπιτρίψει.
ΔΙ. καὶ τί σὺ δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας; [παινε.
Αἰσχύλε, λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέ-
ΑΙ. δρᾶμα ποιήσας Ἄρεως μεστόν. ΔΙ. ποῖον; ΑΙ. τοὺς ἕπτ' ἐπὶ Θήβας·
ὃ θεασάμενος πᾶς ἄν τις ἀνὴρ ἠράσθη δάϊος εἶναι.
ΔΙ. τουτὶ μέν σοι κακὸν εἴργασται· Θηβαίους γὰρ πεποίηκας [νεκα τύπτου.
ἀνδρειοτέρους ἐς τὸν πόλεμον· καὶ τούτου γ' οὕ-
ΑΙ. ἀλλ' ὑμῖν αὔτ' ἐξῆν ἀσκεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦτ' ἐτράπεσθε. [δαξα
εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ τοῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐξεδίνικᾶν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον.
ΔΙ. ἐχάρην γοῦν, ἡνίκα φάσμ' ἐφάνη Δαρείου τοῦ τεθνεῶτος, [ἰαυοῖ.
ὁ χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὡδὶ ξυγκρούσας εἶπεν
ΑΙ. ταῦτα γὰρ ἄνδρας χρὴ ποιητὰς ἀσκεῖν. σκέψαι γὰρ ἀπ' ἀρχῆς
ὡς ὠφέλιμοι τῶν ποιητῶν οἱ γενναῖοι γεγένηνται.
Ὀρφεὺς μὲν γὰρ τελετάς θ' ἡμῖν κατέδειξε φόνων τ' ἀπέχεσθαι, [Ἡσίοδος δὲ
Μουσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων καὶ χρησμούς,
γῆς ἐργασίας, καρπῶν ὥρας, ἀρότους· ὁ δὲ θεῖος Ὅμηρος
ἀπὸ τοῦ τιμὴν καὶ κλέος ἔσχεν πλὴν τοῦδ' ὅτι χρήστ' ἐδίδαξε, [Παντακλέα γε
τάξεις, ἀρετάς, ὁπλίσεις ἀνδρῶν; ΔΙ. καὶ μὴν οὐ
ἐδίδαξεν ὅμως τὸν σκαιότατον· πρώην γοῦν, ἡνίκ' ἔπεμπεν, [ἐπιδήσειν.
τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος τὸν λόφον ἤμελλ'
ΑΙ. ἀλλ' ἄλλους τοι πολλοὺς ἀγαθούς, ὧν ἦν καὶ Λάμαχος ἥρως· [ησεν,
ὅθεν ἡμὴ φρὴν ἀπομαξαμένη πολλὰς ἀρετὰς ἐποί-
Πατρόκλων, Τεύκρων θυμολεόντων, ἵν' ἐπαίροιμ'
ἄνδρα πολίτην [ἀκούσῃ.
ἀντεκτείνειν αὑτὸν τούτοις, ὁπόταν σάλπιγγος
ἀλλ' οὐ μὰ Δί' οὐ Φαίδρας ἐποίουν πόρνας οὐδὲ Σθενεβοίας, [ναικα.
οὐδ' οἶδ' οὐδεὶς ἥντιν' ἐρῶσαν πώποτ' ἐποίησα γυ-
ΕΥ. μὰ Δί', οὐδὲ γὰρ ἦν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι. ΑΙ. μηδέ γ' ἐπείη.

964. κάμοὺς Dobraeus] κάμοῦ R. κάμοῦ γ' ceteri. 965. μανὴς (i. e. μανῆς) RV. μάνης alii praeter Paris. A, qui μάγνης. 970. Κεῖος V. κῖος ceteri. Κῷος Aristarchus ap. schol. Vid. Annot. Oxon. p. 263. 971. μέντοὐγὼ φρονεῖν D.] μέντοι σωφρονεῖν RV. μέντοι 'γὼ φρονεῖν ceteri. 987. χθιζινόν Lobeckius] χθεσινόν 991. Μελητίδαι Gaisfordus] Μελιτίδαι καθῆντο] κάθηνται duo codices et Suidas s. v. ἀβελτερώτατος. 993. δὲ Bentleius] δὴ

1021. Ἄρεως RV. Ἄρεος ceteri. 1026. ἐξεδίδαξα Bentleius] ἐδίδαξα 1028. ἡνίκα φάσμ' ἐφάνη Δαρείου τοῦ τεθνεῶτος D.] ἡνίκ' ἤκουσα περὶ Δαρείου (τοῦ additum in ed. Ald.) τεθνεῶτος. Quod in cod. Paris. D. et in marg. Florentini unius legitur ἡνίκ' ἀπηγγέλθη περὶ Δαρείου recentis correctoris inventum est, fictum ex annotatione scholiastae, ἐν τοῖς φερομένοις Αἰσχύλου Πέρσαις οὔτε Δαρείου θάνατος ἀπαγγέλλεται οὔτε ὁ χορὸς τὰς χεῖρας συγκρούσας λέγει ἰαυοῖ, ὅ ἐστιν ἐπιφώνημα πρὸς τὸν Διόνυσον λεγόμενον χαρᾶς ἐπελθούσης. De emendatione ab me facta et de interiectione comica ἰαυοῖ, quam tragicae, qua Aeschylus usus esse videtur, ἰωά, Aristophanes substituit risus excitandi caussa, pluribus dixi in Leutschii Philologo vol. 18. p. 484. 485. 1035. τοῦδ' Bentleius] τουθ' 1038. ἐπιδήσειν] ἐπιθήσειν Bergkius. 1045. οὐδὲ γὰρ ἦν R. οὐ γὰρ ἐπῆν ceteri, nisi quod nonnulli οὐδὲ pro οὐ.

ἀλλ' ἐπί τοι σοὶ καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πι-
καθῆτο, [Δία τοῦτό γέ τοι δή.
ὥστε γε καὐτόν σε κατ' οὖν ἔβαλεν. ΔΙ. νὴ τὸν
ἃ γὰρ ἐς τὰς ἀλλοτρίας ἐποίεις, αὐτὸς τούτοισιν
ἐπλήγης. [ἅμαι Σθενέβοιαι;
ΕΥ. καὶ τί βλάπτουσ', ὦ σχέτλι' ἀνδρῶν, τὴν πόλιν
ΑΙ. ὅτι γενναίας καὶ γενναίων ἀνδρῶν ἀλόχους ἀνέ-
πεισας [φόντας.
κώνεια πιεῖν, αἰσχυνθείσας διὰ τοὺς σοὺς Βελλερο-
ΕΥ. πότερον δ' οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαί-
δρας ξυνέθηκα; [ρὸν τόν γε ποιητήν,
ΑΙ. μὰ Δί', ἀλλ' ὄντ'· ἀλλ' ἀποκρύπτειν χρὴ τὸ πονη-
καὶ μὴ παράγειν μηδὲ διδάσκειν. τοῖς μὲν γὰρ παι-
δαρίοισιν . [ταί.
ἔστι διδάσκαλος ὅστις φράζει, τοῖς ἡβῶσιν δὲ ποιη-
πάνυ δὴ δεῖ χρηστὰ λέγειν ἡμᾶς. ΕΥ. ἢν οὖν σὺ
λέγῃς Λυκαβηττοὺς [διδάσκειν,
καὶ Παρνασῶν ἡμῖν μεγέθη, τοῦτ' ἐστὶ τὸ χρηστὰ
ὃν χρῆν φράζειν ἀνθρωπείως; ΑΙ. ἀλλ', ὦ κακό-
δαιμον, ἀνάγκη [τίκτειν.
μεγάλων γνωμῶν καὶ διανοιῶν ἴσα καὶ τὰ ῥήματα
κἄλλως εἰκὸς τοὺς ἡμιθέους τοῖς ῥήμασι μείζοσι
χρῆσθαι·
καὶ γὰρ τοῖς ἱματίοις ἡμῶν χρῶνται πολὺ σεμνοτέ-
ροισιν. [τί δράσας
ἀμοῦ χρηστῶς καταδείξαντος διελυμήνω σύ. ΕΥ.
ΑΙ. πρῶτον μὲν τοὺς βασιλεύοντας ῥάκι' ἀμπισχών, ἵν'
ἐλεινοὶ [ἔβλαψα τί δράσας;
τοῖς ἀνθρώποις φαίνοιντ' εἶναι. ΕΥ. τοῦτ' οὖν
ΑΙ. οὔκουν ἐθέλει γε τριηραρχεῖν πλουτῶν οὐδεὶς διὰ
ταῦτα,
ἀλλὰ ῥακίοις περιιλάμενος κλάει καὶ φησὶ πένεσθαι.
ΔΙ. νὴ τὴν Δήμητρα, χιτῶνά γ' ἔχων οὔλων ἐρίων
ὑπένερθεν· [κυψεν.
κἂν ταῦτα λέγων ἐξαπατήσῃ, παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέ-
ΑΙ. εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας,
ἣ 'ξεκένωσεν τάς τε παλαίστρας καὶ τὰς πυγὰς ἐνέ-
τριψε [λους ἀνέπεισεν
τῶν μειρακίων στωμυλλομένων, καὶ τοὺς παρά-
ἀνταγορεύειν τοῖς ἄρχουσιν. καίτοι τότε γ', ἡνίκ'
ἐγὼ ᾖζων, [εἰπεῖν.
οὐκ ἠπίσταντ' ἀλλ' ἢ μᾶζαν καλέσαι καὶ ῥυππαπαῖ
ΔΙ. νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα
τῷ θαλάμακι, [τῆσαι·
καὶ μινθῶσαι τὸν ξύσσιτον, κἀκβὰς τινα λωποδυ-
νῦν δ' ἀντιλέγει κοὐκέτ' ἐλαύνων πλεῖ δευρὶ καὖθις
ΑΙ. ποίων δὲ κακῶν οὐκ αἴτιός ἐστ'; [ἐκεῖσε
οὐ προαγωγοὺς κατέδειξ' οὗτος,
καὶ τικτούσας ἐν τοῖς ἱεροῖς,
καὶ μιγνυμένας τοῖσιν ἀδελφοῖς,
καὶ φασκούσας οὐ ζῆν τὸ ζῆν;

κᾆτ' ἐκ τούτων ἡ πόλις ἡμῶν
ὑπογραμματέων ἀνεμεστώθη
καὶ βωμολόχων δημοπιθήκων,
ἐξαπατώντων τὸν δῆμον ἀεί·
λαμπάδα δ' οὐδεὶς οἷός τε φέρειν
ὑπ' ἀγυμνασίας ἔτι νυνί.
ΔΙ. μὰ Δί' οὐ δῆθ', ὥστ' ἐπαφηυάνθην
Παναθηναίοισι γελῶν, ὅτε δὴ
βραδὺς ἄνθρωπός τις ἔθει κύψας
λευκός, πίων, ὑπολειπόμενος
καὶ δεινὰ ποιῶν· κᾆθ' οἱ Κεραμῆς
ἐν ταῖσι πύλαις παίουσ' αὐτοῦ
γαστέρα, πλευράς, λαγόνας, πυγήν,
ὁ δὲ τυπτόμενος ταῖσι πλατείαις
ὑποπερδόμενος
φυσῶν τὴν λαμπάδ' ἔφευγε. [ἔρχεται.
ΧΟ. μέγα τὸ πρᾶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, ἁδρὸς ὁ πόλεμος
χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν,
ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως,
ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται κἀπερείδεσθαι τορῶς.
ἀλλὰ μὴ 'ν ταὐτῷ καθῆσθον·
ἐσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χἄτεραι σοφισμάτων.
ὅ τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν,
λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον,
τά τε παλαιὰ καὶ τὰ καινά,
κἀποκινδυνεύετον λεπτόν τι καὶ σοφὸν λέγειν.
εἰ δὲ τοῦτο καταφοβεῖσθον, μή τις ἀμαθία προσῇ
τοῖς θεωμένοισιν, ὡς τὰ
λεπτὰ μὴ γνῶναι λεγόντοιν,
μηδὲν ὀρρωδεῖτε τοῦθ'· ὡς οὐκέθ' οὕτω ταῦτ' ἔχει.
ἐστρατευμένοι γάρ εἰσι,
βιβλίον τ' ἔχων ἕκαστος μανθάνει τὰ δεξιά·
αἱ φύσεις τ' ἄλλως κράτισται,
νῦν δὲ καὶ παρηκόνηνται.
μηδὲν οὖν δείσητον, ἀλλὰ
πάντ' ἐπέξιτον, θεατῶν γ' οὕνεχ' ὡς ὄντων σοφῶν.
ΕΥ. καὶ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σου τρέψομαι,
ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγῳδίας μέρος
πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ.
ἀσαφὴς γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.
ΔΙ. καὶ ποῖον αὐτοῦ βασανιεῖς; ΕΥ. πολλοὺς πάνυ
πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε.
ΔΙ. ἄγε δὴ σιώπα πᾶς ἀνήρ. λέγ', Αἰσχύλε.
ΑΙ. "Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ.
ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι."
ΔΙ. τούτων ἔχεις ψέγειν τι; ΕΥ. πλεῖν ἢ δώδεκα.
ΔΙ. ἀλλ' οὐδὲ πάντα ταῦτά γ' ἐστ' ἀλλ' ἢ τρία.
ΕΥ. ἔχει δ' ἕκαστον εἴκοσίν γ' ἁμαρτίας.
ΔΙ. Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μή,
πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.

1099—1108. = 1109—1118.

1046. τοι σοὶ D.] σοί τοι 'πικαθῆτο] 'πικαθοῖτο RV et plerique. 1017. κατ' οὖν ἔβαλεν] κατουνέβα
αι
λεν R aliique. 1049. ἅμαι Elmsleius] αἱ 'μαὶ (ἐμαὶ R) 1055. τοῖς ἡβῶσιν δὲ Bentleius] τοῖσιν δ' ἡβῶσι R. τοῖς δ' ἡβῶσι alii. 1057. Παρνασῶν] Παρνασσῶν RV aliique. Παρνήθων Bentleius. 1058. χρῆν Fritzschius] χρὴ 1062. ἀμπισχὼν D.] ἀμπίσχων ἐλεινοὶ Brunckius] ἐλεεινοὶ 1066. περιιλάμενος (collata Photii glossa περιειλάμενος: περιειλησάμενος) Cobetus Var. Lect. p. 361.] περιειλλόμενος R. περιιλλόμενος V. περιειλόμενος alii. 1067. ὑπένερθεν D. in Thesauro s. h. v.] ὑπένερθε. 1070. ἐνέτριψε] συνέτριψε Meinekius. 1075. κἀκβὰς (κἀκβᾶσι R) τινα] κἀκβάντες Cobetus. 1076. ἐλαύνων D.] ἐλαύνει καὶ

1084. ὑπογραμματέων codex Cantabr. unus. ὑπὸ γραμματέων ceteri. 1089. Δί'] διά γ' R. ὥστ' ἐπαφηυάνθην] ὥστ' ἐπαφαυάνθην R et Suidas s. h. v. ὡστ' ἀπαφαυάνθην V et Eustathius p. 1387, 2. ὥστ' ἀπεφαυάνθην alii. ὥστε γ' ἀφηυάνθην Hermannus. 1100. ἔργον] ἔχθραν Nauckius collato Phrynicho in Bekk. Anecd. p. 36, 14. διαιρεῖν ἔχθραν: διαλύειν καὶ διακρίνειν. 1106. ἀναδέρεσθον Brunckius coniectura incerta] ἀναδέρετον 1119. σου] σοι duo codices. 1122. delevit Meinekius. 1126—1128. Χοηφόρων initium. 1129. 1130. ΔΙ.] ΑΙ. Bergkius. 1130. πάντα ταῦτα] ταῦτα πάντα R. ταῦτα πάντ' Barocc.: unde ταῦτα πάντ' ἔπη 'στ' Meinekius. 1131. γ' om. R. 1132—1136. seclusit Meinekius.

ΑΙ. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ'; ΔΙ. ἐὰν πίθῃ γ' ἐμοί.
ΕΥ. εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιον ὅσον.
ΑΙ. ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς; ΔΙ. ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει.
ΑΙ. πῶς φῄς μ' ἁμαρτεῖν; ΕΥ. αὖθις ἐξ ἀρχῆς λέγε.
ΑΙ. "Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη."
ΕΥ. οὔκουν Ὀρέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
τῷ τοῦ πατρὸς τεθνεῶτος; ΑΙ. οὐκ ἄλλως λέγω.
ΕΥ. πότερ' οὖν τὸν Ἑρμῆν, ὡς ὁ πατὴρ ἀπώλετο
αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χερὸς
δόλοις λαθραίοις, ταῦτ' ἐποπτεύειν ἔφη;
ΔΙ. οὐ δῆτ' ἐκεῖνος, ἀλλὰ τὸν Ἐριούνιον
Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε, κἀδήλου λέγων
ὁτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας.
ΕΥ. ἔτι μεῖζον ἐξήμαρτες ἢ 'γὼ 'βουλόμην·
εἰ γὰρ πατρῷον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας,
ΔΙ. οὕτως ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.
ΑΙ. Διόνυσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμίαν.
ΔΙ. λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος
ΑΙ. "σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ.
ἥκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι."
ΕΥ. δὶς ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.
ΔΙ. πῶς δίς; ΕΥ. σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δέ σοι φράσω
ἥκω γὰρ ἐς γῆν, φησί, καὶ κατέρχομαι·
ἥκω δὲ ταυτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.
ΔΙ. νὴ τὸν Δί', ὥσπερ γ' εἴ τις εἴποι γείτονι,
χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.
ΑΙ. οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεστωμυλμένε
ἄνθρωπε, ταὔτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον.
ΔΙ. πῶς δή; δίδαξον γάρ με καθ' ὅ τι δὴ λέγεις.
ΑΙ. ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ' ὅτῳ μετῇ πάτρας·
χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθεν·
φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.
ΔΙ. εὖ νὴ τὸν Ἀπόλλω. τί σὺ λέγεις, Εὐριπίδη;
ΕΥ. οὔ φημι τὸν Ὀρέστην κατελθεῖν οἴκαδε·
λάθρα γὰρ ἦλθεν, οὐ πιθὼν τοὺς κυρίους.
ΔΙ. εὖ νὴ τὸν Ἑρμῆν· ὅ τι λέγεις δ' οὐ μανθάνω.
ΕΥ. πέραινε τοίνυν ἕτερον. ΔΙ. ἴθι πέραινε σύ,
Αἰσχύλ', ἀνύσας· σὺ δ' ἐς τὸ κακὸν ἀπόβλεπε.
ΑΙ. "τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ
κλύειν, ἀκοῦσαι." ΕΥ. τοῦθ' ἕτερον αὖ δὶς λέγει,
κλύειν, ἀκοῦσαι, ταυτὸν ὂν σαφέστατα.
ΔΙ. τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μοχθηρὲ σύ,
οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα
ΑΙ. σὺ δὲ πῶς ἐποίεις τοὺς προλόγους; ΕΥ. ἐγὼ φράσω.
κἄν που δὶς εἴπω ταυτόν, ἢ στοιβὴν ἴδῃς
ἐνοῦσαν ἔξω τοῦ λόγου, κατάπτυσον.
ΔΙ. ἴθι δὴ λέγ'· οὐ γάρ μοὐστὶν ἀλλ' ἀκουστέα
τῶν σῶν προλόγων τῆς ὀρθότητος τῶν ἐπῶν.
ΕΥ. "ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ."
ΑΙ. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει,
ὅντινά γε, πρὶν φῦναι μέν, Ἀπόλλων ἔφη
ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι,
πῶς οὗτος ἦν τὸ πρῶτον εὐδαίμων ἀνήρ;
ΕΥ. "εἶτ' ἐγένετ' αὖθις ἀθλιώτατος βροτῶν."
ΑΙ. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ', οὐ μὲν οὖν ἐπαύσατο.
πῶς γάρ; ὅτε δὴ πρῶτον μὲν αὐτὸν γενόμενον
χειμῶνος ὄντος ἐξέθεσαν ἐν ὀστράκῳ,
ἵνα μὴ 'κτραφεὶς γένοιτο τοῦ πατρὸς φονεύς.
εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤρρησεν οἰδῶν τὼ πόδε·
ἔπειτα γραῦν ἔγημεν αὐτὸς ὢν νέος,
καὶ πρός γε τούτοις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα·
εἶτ' ἐξετύφλωσεν αὑτόν. ΔΙ. εὐδαίμων ἄρ' ἦν,
εἰ κἀστρατήγησέν γε μετ' Ἐρασινίδου.
ΕΥ. ληρεῖς· ἐγὼ δὲ τοὺς προλόγους καλῶς ποιῶ
ΑΙ. καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐ κατ' ἔπος γέ σου κνίσω
τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, ἀλλὰ σὺν τοῖσιν θεοῖς
ἀπὸ ληκυθίου σου τοὺς προλόγους διαφθερῶ.
ΕΥ. ἀπὸ ληκυθίου σὺ τοὺς ἐμούς; ΑΙ. ἑνὸς μόνου.
ποιεῖς γὰρ οὕτως ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν,
καὶ κῳδάριον καὶ ληκύθιον καὶ θυλάκιον
ἐν τοῖς ἰαμβείοισι. δείξω δ' αὐτίκα.
ΕΥ. ἰδού, σὺ δείξεις; ΑΙ. φημί. ΔΙ. καὶ δὴ χρὴ λέγειν.
ΕΥ. "Αἴγυπτος, ὡς ὁ πλεῖστος ἔσπαρται λόγος,
ξὺν παισὶ πεντήκοντα ναυτίλῳ πλάτῃ
Ἄργος κατασχὼν" ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΕΥ. τουτὶ τί ἦν τὸ ληκύθιον; οὐ κλαύσεται;
ΔΙ. λέγ' ἕτερον αὐτῷ πρόλογον, ἵνα καὶ γνῶ πάλιν.
ΕΥ. "Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασὸν κάτα
πηδᾷ χορεύων," ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙ. οἴμοι πεπλήγμεθ' αὖθις ὑπὸ τῆς ληκύθου.
ΕΥ. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται πρᾶγμα· πρὸς γὰρ τουτονὶ
τὸν πρόλογον οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
"οὐκ ἔστιν ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαιμονεῖ·
ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον,
ἢ δυσγενὴς ὢν" ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙ. Εὐριπίδη, ΕΥ. τί ἔσθ'; ΔΙ. ὑφέσθαι μοι δοκεῖ.
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτο πνεύσεται πολύ
ΕΥ. οὐδ' ἂν μὰ τὴν Δήμητρα φροντίσαιμί γε·
νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται.
ΔΙ. ἴθι δὴ λέγ' ἕτερον κἀπέχου τῆς ληκύθου.
ΕΥ. "Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν
Ἀγήνορος παῖς" ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙ. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἀποπρίω τὴν λήκυθον,
ἵνα μὴ διακναίσῃ τοὺς προλόγους ἡμῶν. ΕΥ. τὸ τί;
ἐγὼ πρίωμαι τῷδ'; ΔΙ. ἐὰν πίθῃ γ' ἐμοί.
ΕΥ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ πολλοὺς προλόγους ἔχω λέγειν
ἵν' οὗτος οὐχ ἕξει προσάψαι λήκυθον.
"Πέλοψ ὁ Ταντάλειος ἐς Πῖσαν μολὼν
θοαῖσιν ἵπποις" ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙ. ὁρᾷς, προσῆψεν αὖθις αὖ τὴν λήκυθον.
ἀλλ', ὦγάθ', ἔτι καὶ νῦν ἀπόδου πάσῃ τέχνῃ·
λήψει γὰρ ὀβολοῦ πάνυ καλήν τε κἀγαθήν.
ΕΥ. μὰ τὸν Δί' οὔπω γ'· ἔτι γὰρ εἰσί μοι συχνοί
"Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς" ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΕΥ. ἔασον εἰπεῖν πρῶθ' ὅλον με τὸν στίχον.
"Οἰνεύς ποτ' ἐκ γῆς πολύμετρον λαβὼν στάχυν,
θύων ἀπαρχὰς" ΑΙ. ληκύθιον ἀπώλεσεν.
ΔΙ. μεταξὺ θύων; καὶ τίς αὔθ' ὑφείλετο;
ΕΥ. ἔασον, ὦ τᾶν· πρὸς τοδὶ γὰρ εἰπάτω.
"Ζεύς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,"
ΔΙ. ἀπολεῖ σ'· ἐρεῖ γάρ, ληκύθιον ἀπώλεσεν.
τὸ ληκύθιον γὰρ τοῦτ' ἐπὶ τοῖς προλόγοισί σου
ὥσπερ τὰ σῦκ' ἐπὶ τοῖσιν ὀφθαλμοῖς ἔφυ.
ἀλλ' ἐς τὰ μέλη πρὸς τῶν θεῶν αὐτοῦ τραποῦ.
ΕΥ. καὶ μὴν ἔχω γ' οἷς αὐτὸν ἀποδείξω κακὸν
μελοποιὸν ὄντα καὶ ποιοῦντα ταὔτ' ἀεί.
ΧΟ. τί ποτε πρᾶγμα γενήσεται;
φροντίζειν γὰρ ἔγωγ' ἔχω,

1134. 1229. πίθῃ D.] πείθῃ 1135. γ' post οὐράνιον delevit Hermannus. 1163. ἐλθεῖν] ἥκειν Hirschigius. μετῇ] μετὴν Meinekius. 1173. αὖ δὶς Bakius] αὖθις 1182. Antigonae Euripidis initium. 1184. Ἀπόλλων] ὦ 'πόλλων Vat. ἀπόλλων ceteri.

1206. Archelai initium. 1211. Hypsipylae initium. 1212. Παρνασὸν] Παρνασσὸν libri nonnulli. 1217. Stheneboeae initium. 1220. ἔσθ' Meinekius] ἔστιν δοκεῖ Kusterus] δοκεῖς 1221. πνεύσεται D.] πνευσεῖται 1225. Phrixi alterius initium. 1229. πρίωμαι] 'ποπρίωμαι Meinekius. 1230. ἔχω Meinekius] ἕξω 1232. Iphigeniae Tauricae initium. 1235. ἀπόδου V et Par. A. ἀπόδος ceteri. 1238. Ex prologo Meleagri. 1244. Melanippae initium. 1249. οἷς Hamakerus] ὡς

τίν' ἄρα μέμψιν ἐποίσει
ἀνδρὶ τῷ πολὺ πλεῖστα δὴ
καὶ κάλλιστα μέλη ποιή-
σαντι τῶν ἔτι νυνί.
θαυμάζω γὰρ ἔγωγ' ὅπη
μέμψεταί ποτε τοῦτον
τὸν βακχεῖον ἄνακτα,
καὶ δέδοιχ' ὑπὲρ αὐτοῦ.
ΕΥ. πάνυ γε μέλη θαυμαστά. δείξει δὴ τάχα.
εἰς ἓν γὰρ αὐτοῦ πάντα τὰ μέλη ξυντεμῶ.
ΔΙ. καὶ μὴν λογιοῦμαί γ' αὐτὰ τῶν ψήφων λαβών.
ΕΥ. "Φθιῶτ' Ἀχιλλεῦ, τί ποτ' ἀνδροδάικτον ἀκούων
ἰὴ κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
Ἑρμᾶν μὲν πρόγονον τίομεν γένος οἱ περὶ λίμναν.
ἰὴ κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;"
ΔΙ. δύο σοὶ κόπω, Αἰσχύλε, τούτω. [μου παῖ.
ΕΥ. "κύδιστ' Ἀχαιῶν Ἀτρέως πολυκοίρανε μάνθανέ
ἰὴ κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;"
ΔΙ. τρίτος, Αἰσχύλε, σοὶ κόπος οὗτος. [οἴγειν.
ΕΥ. "εὐφαμεῖτε μελισσονόμοι δόμον Ἀρτέμιδος πέλας
ἰὴ κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;
κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν.
ἰὴ κόπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν;"
ΔΙ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τῶν κόπων ὅσον.
ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι·
ὑπὸ τῶν κόπων γὰρ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ.
ΕΥ. μή, πρίν γ' ἂν ἀκούσῃς χἀτέραν στάσιν μελῶν
ἐκ τῶν κιθαρῳδικῶν νόμων εἰργασμένην.
ΔΙ. ἴθι δὴ πέραινε, καὶ κόπον μὴ προστίθει.
ΕΥ. "ὅπως Ἀχαιῶν δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας,
φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
Σφίγγα δυσαμεριᾶν πρύτανιν κύνα πέμπει,
φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
ξὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι θούριος ὄρνις,
φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
κυρεῖν παρασχὼν ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις,
φλαττοθραττοφλαττόθρατ,
τὸ συγκλινές τ' ἐπ' Αἴαντι.
φλαττοθραττοφλαττόθρατ."
ΔΙ. τί τὸ φλαττόθρατ τοῦτ' ἐστίν; ἐκ Μαραθῶνος, ἢ
πόθεν ξυνέλεξας ἱμονιοστρόφου μέλη;
ΑΙ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ
ἤνεγκον αὔθ', ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ
λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων·
οὗτος δ' ἀπὸ πάντων μὲν φέρει, πορνιδίων,
σκολίων Μελήτου, Καρικῶν αὐλημάτων,
θρήνων, χορείων. τάχα δὲ δηλωθήσεται.
ἐνεγκάτω τις τὸ λύριον. καίτοι τί δεῖ
λύρας ἐπὶ τοῦτον; ποῦ 'στιν ἡ τοῖς ὀστράκοις
αὕτη κροτοῦσα; δεῦρο, Μοῦσ' Εὐριπίδου,
πρὸς ἥνπερ ἐπιτήδεια τάδ' ἔστ' ᾄδειν μέλη.
ΔΙ. αὕτη ποθ' ἡ Μοῦσ' οὐκ ἐλεσβίαζεν, οὔ.
ΑΙ. ἀλκυόνες, αἳ παρ' ἀενάοις θαλάσσας
κύμασι στωμύλλετε,
τέγγουσαι νοτίαις πτερῶν
ῥανίσι χρόα δροσιζόμεναι·
αἵ θ' ὑπωρόφιοι κατὰ γωνίας
εἱειειειειειλίσσετε δακτύλοις φάλαγγες
ἱστότονα πηνίσματα,
κερκίδος ἀοιδοῦ μελέτας,
ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελ-
φὶς πρῴραις κυανεμβόλοις
μαντεῖα καὶ σταδίους.
οἰνάνθας γάνος ἀμπέλου,
βότρυος ἕλικα παυσίπονον.
περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας.
ὁρᾷς τὸν πόδα τοῦτον; ΔΙ. ὁρῶ.
ΑΙ. τί δαί; τοῦτον ὁρᾷς; ΔΙ. ὁρῶ.
ΑΙ. τοιαυτὶ μέντοι σὺ ποιῶν
τολμᾷς τἀμὰ μέλη ψέγειν,
ἀνὰ τὸ δωδεκαμήχανον
Κυρήνης μελοποιῶν;
τὰ μὲν μέλη σου ταῦτα· βούλομαι δ' ἔτι
τὸν τῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον.
ὦ Νυκτὸς κελαινοφαὴς
ὄρφνα, τίνα μοι
δύστανον ὄνειρον
πέμπεις ἐξ ἀφανοῦς,
Ἀίδα πρόπολον,
ψυχὰν ἄψυχον ἔχοντα,
Νυκτὸς παῖδα μελαίνας,
φρικώδη δεινὰν ὄψιν,
μελανονεκυείμονα,
φόνια φόνια δερκόμενον,
μεγάλους ὄνυχας ἔχοντα.
ἀλλά μοι ἀμφίπολοι λύχνον ἅψατε [ὕδωρ,
κάλπισί τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε, θέρμετε δ'
ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω.
ἰὼ πόντιε δαῖμον,
τοῦτ' ἐκεῖν'· ἰὼ ξύνοικοι.
τάδε τέρα θεάσθε.
τὸν ἀλεκτρυόνα μου ξυναρπάσασα
φρούδη Γλύκη.
Νύμφαι ὀρεσσίγονοι.
ὦ Μανία, ξύλλαβε.
ἐγὼ δ' ἁ τάλαινα προσέχουσ' ἔτυχον ἐμαυτῆς ἔργοις

1256. τῶν ἔτι νυνί Bentleius] τῶν ἔτι νῦν ὄντων. τῶν μέχρι νυνὶ Meinekius. 1260. καὶ] κοὐ Meinekius, qui v. 1257—1260. eiecit. 1263. γ' αὐτὰ Dobraeus] ταῦτα 1264—1274. Versus ex pluribus Aeschyli fabulis collecti, de quibus vid. scholiastae annotatio. 1266. ἰὴ κόπον hic et infra Heathius] ἰήκοπον, quod defendit Lobeckius ad Soph. Ai. p. 228. 1276. ὅδιον] ὅσιον (ὃς δῖον R). Correctum ex Aeschyli Agam. 104 1281. ἂν addidit Elmsleius. 1285. Ex Aeschyli Agam. 109. ἥβας RV aliique. ἥβαν alii, ut apud Aeschylum. 1286. 1288. 1290. 1292. 1295. φλαττοθραττοφλαττόθρατ D.] τὸ φλαττόθρατ τὸ φλαττόθρατ libri plerique, τὸ ex v. 1296. illato. In R v. 1286. φλαττοθράττο φλάττοθράτ et v. 1288. φλάττοθράττοφλάττοθράτ. 1287. δυσαμεριᾶν D.] δυσαμερίαν 1289. Ex Aeschyli Agam. 111. πράκτορι] Aeschylus πράκτωρ scripserat: de quo dixi in Praefat. editionis Lipsiensis quintae p. LXXXII. 1291. Fortasse ex Sphinge. 1294. τ' om. libri deteriores. Scholiasta, τὸ συγκλινὲς ἐπ' Αἴαντι; Τιμαχίδας φησὶ τοῦτο ἐν ἐνίοις μὴ γράφεσθαι. Ἀπολλώνιος δέ φησιν ἐκ Θρῃσσῶν αὐτὸ εἶναι. Suspectum vocabulum συγκλινές. 1301. μὲν φέρει πορνιδίων] πορνιδίων μέλη φέρει Porsonus.

1303. τάχα] ταχὺ Reiskius. 1305. τοῦτον] τούτων duo codices recentes. 1307. τάδ' (τάγ' R) ἔστ' ᾄδειν R Barocc. et Vat. ταῦτ' ἔστ' ᾄδειν V. ταῦτ' ᾄδειν alii. 1309—1321. et 1331—1363. Versus non inter se cohaerentes, sed ex diversis canticis Euripidis collecti. 1309. θαλάσσας Meinekius] θαλάσσαις R. θαλάσσης ceteri. 1311. νοτίοις R. νοτεροῖς V. Alii νοτίαις, νοτεραῖς, νοτερῆς. 1315. ἱστότονα] ἱστόπονα R. 1317. 1318. Ex Electra Eurip. 438. 1322. περίβαλλ'] περίβαλ' codices aliquot. 1333. πρόπολον] πρόμολον RV aliique. Nonnulli πρόσπολον. 1332. Νυκτὸς παῖδα μελαίνας D.] μελαίνας Νυκτὸς παῖδα 1342. τάδε τέρα θεάσθε L. Dindorfius in Thesauro vol. 7. p. 2023.] τάδ' ἕτερα (sic R: τάδε τέρατα ceteri) θεάσασθε 1346. ἔργοις Hermannus] ἔργοισι

λίνου μεστὸν ἄτρακτον
ειειειειειειλίσσουσα χεροῖν,
κλωστῆρα ποιοῦσ', ὅπως
κνεφαῖος εἰς ἀγορὰν
φέρουσ' ἀποδοίμαν· [ρύγων ἀκμαῖς·
ὁ δ' ἀνέπτατ' ἀνέπτατ' ἐς αἰθέρα κουφοτάταις πτε-
ἐμοὶ δ' ἄχε' ἄχεα κατέλιπε,
δάκρυα δάκρυά τ' ἀπ' ὀμμάτων
ἔβαλον ἔβαλον ἁ τλάμων.
ἀλλ', ὦ Κρῆτες, Ἴδας τέκνα,
τὰ τόξα λαβόντες ἐπαμύνατε,
τὰ κῶλά τ' ἀμπάλλετε, κυκλούμενοι τὴν οἰκίαν.
ἅμα δὲ Δίκτυννα παῖς Ἄρτεμις καλὰ
τὰς κυνίσκας ἔχουσ' ἐλθέτω διὰ δόμων πανταχῇ.
σὺ δ', ὦ Διὸς διπύρους ἀνέχουσα
λαμπάδας ὀξυτάταιν χεροῖν Ἑκάτα, παράφηνον
ἐς Γλύκης, ὅπως ἂν
εἰσελθοῦσα φωράσω.
ΔΙ. παύσασθον ἤδη τῶν μελῶν. ΑΙ. κἄμοιγ' ἅλις.
ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ αὐτὸν ἀγαγεῖν βούλομαι,
ὅπερ ἐξελέγξει τὴν ποίησιν νῷν μόνον·
τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων.
ΔΙ. ἴτε δεῦρό νυν, εἴπερ γε δεῖ καὶ τοῦτό με
ἀνδρῶν ποιητῶν τυροπωλῆσαι τέχνην.
ΧΟ. ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί.
τόδε γὰρ ἕτερον αὖ τέρας
νεοχμὸν ἀτοπίας πλέων,
ὃ τίς ἂν ἐπενόησεν ἄλλος;
– ∪ – ∪ – ∪ –
μὰ τόν, ἐγὼ μὲν οὐδ' ἂν εἴ τις
ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων,
ἐπιθόμην, ἀλλ' ᾠόμην ἂν
αὐτὸν αὐτὰ ληρεῖν. [ΕΥ. ἰδού.
ΔΙ. ἴθι νυν παρίστασθον παρὰ τὼ πλάστιγγ'. ΑΙ. καὶ
ΔΙ. καὶ λαβομένω τὸ ῥῆμ' ἑκάτερος εἴπατον,
καὶ μὴ μεθῆσθον, πρὶν ἂν ἐγὼ σφῷν κοκκύσω.
ΑΙ. καὶ ΕΥ. ἐχόμεθα. ΔΙ. τοὔπος νῦν λέγετον ἐς τὸν
σταθμόν.
ΕΥ. "εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος"
ΑΙ. "Σπερχειὲ ποταμὲ βουνόμοι τ' ἐπιστροφαί."
ΔΙ. κόκκυ, μέθεσθε· καὶ πολύ γε κατωτέρω
χωρεῖ τὸ τοῦδε. ΕΥ. καὶ τί ποτ' ἐστὶ ταἴτιον;
ΔΙ. ὅτι εἰσέθηκε ποταμόν, ἐριοπωλικῶς
ὑγρὸν ποιήσας τοὔπος ὥσπερ τἄρια,
σὺ δ' εἰσέθηκας τοὔπος ἐπτερωμένον.
ΕΥ. ἀλλ' ἕτερον εἰπάτω τι κἀντιστησάτω.
ΔΙ. λάβεσθε τοίνυν αὖθις. ΑΙ. καὶ ΕΥ. ἤν ἰδού. ΔΙ. λέγε.
ΕΥ. "οὐκ ἔστι Πειθοῦς ἱρὸν ἄλλο πλὴν λόγος."
ΑΙ. "μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ."
ΔΙ. μέθεσθε μέθεσθε· καὶ τὸ τοῦδέ γ' αὖ ῥέπει·
θάνατον γὰρ εἰσέθηκε βαρύτατον κακῶν.
ΕΥ. ἐγὼ δὲ πειθώ γ', ἔπος ἄριστ' εἰρημένον.
ΔΙ. πειθὼ δὲ κοῦφόν ἐστι καὶ νοῦν οὐκ ἔχον.
ἀλλ' ἕτερον αὖ ζήτει τι τῶν βαρυστάθμων,
ὅ τι σοι καθέλξει, καρτερόν τε καὶ μέγα.
ΕΥ. φέρε ποῦ τοιοῦτον δῆτά μοὐστί; ποῦ; ΔΙ. φράσω·

1370—1377. = 1482—1490. = 1491—1499.

1362. ὀξυτάταιν] ὀξυτάτας RV aliique. 1373. Unius versus defectum indicavit D. 1378. νυν] δὴ RV. 1380. σφῷν om. R. 1382. Euripidis Medeae initium. 1383. Aeschyli Philoctetae initium. 1384. μέθεσθε Porsonus] μεθεῖτε 1391. Ex Antigona Euripidis. ἱρὸν D.] ἱερὸν 1392. Ex Niobe Aeschyli. 1393. μέθεσθε μέθεσθε Porsonus] μεθεῖτε μεθεῖτε 1394. κακῶν] κακὸν RV. 1399. ΔΙ. ante βέβληκ' lectum (sed omissum in R) huc transtulit Seidlerus.

"βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέτταρα."
λέγοιτ' ἄν, ὡς αὕτη 'στὶ λοιπὴ σφῷν στάσις.
ΕΥ. "σιδηροβριθές τ' ἔλαβε δεξιᾷ ξύλον."
ΑΙ. "ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρός."
ΔΙ. ἐξηπάτηκεν αὖ σε καὶ νῦν. ΕΥ. τῷ τρόπῳ;
ΔΙ. δύ' ἅρματ' εἰσήνεγκε καὶ νεκρὼ δύο,
οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.
ΑΙ. καὶ μηκέτ' ἔμοιγε κατ' ἔπος, ἀλλ' ἐς τὸν σταθμὸν
αὐτός, τὰ παιδί', ἡ γυνή, Κηφισοφῶν,
ἐμβὰς καθήσθω ξυλλαβὼν τὰ βιβλία·
ἐγὼ δὲ δύ' ἔπη τῶν ἐμῶν ἐρῶ μόνον.
ΔΙ. ἄνδρες φίλοι, κἀγὼ μὲν αὐτοὺς οὐ κρινῶ.
οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι.
τὸν μὲν γὰρ ἡγοῦμαι σοφόν, τῷ δ' ἥδομαι.
ΠΛ. οὐδὲν ἄρα πράξεις ὧνπερ ἦλθες οὕνεκα;
ΔΙ. ἐὰν δὲ κρίνω; ΠΛ. τὸν ἕτερον λαβὼν ἄπει,
ὁπότερον ἂν κρίνῃς, ἵν' ἔλθῃς μὴ μάτην.
ΔΙ εὐδαιμονοίης. φέρε, πύθεσθέ μου ταδί.
ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητήν. ΕΥ. τοῦ χάριν;
ΔΙ. ἵν' ἡ πόλις σωθεῖσα τοὺς χοροὺς ἄγῃ.
ὁπότερος οὖν ἂν τῇ πόλει παραινέσειν
μέλλῃ τι χρηστόν, τοῦτον ἄξειν μοι δοκῶ.
πρῶτον μὲν οὖν περὶ Ἀλκιβιάδου τίν' ἔχετον
γνώμην ἑκάτερος; ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ.
ΕΥ. ἔχει δὲ περὶ αὐτοῦ τίνα γνώμην; ΔΙ. τίνα;
ποθεῖ μὲν ἐχθαίρει δέ, βούλεται δ' ἔχειν.
ἀλλ' ὅ τι νοεῖτον, εἴπατον τούτου πέρι.
ΕΥ. μισῶ πολίτην, ὅστις ὠφελεῖν πάτραν
βραδὺς φανεῖται, μεγάλα δὲ βλάπτειν ταχύς,
καὶ πόριμον αὑτῷ, τῇ πόλει δ' ἀμήχανον.
ΔΙ. εὖ γ', ὦ Πόσειδον· σὺ δὲ τίνα γνώμην ἔχεις;
ΑΙ. μάλιστα μὲν λέοντα μὴ 'ν πόλει τρέφειν,
ἢν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν.
ΔΙ. νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, δυσκρίτως γ' ἔχω·
ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερος σαφῶς.
ἀλλ' ἔτι μίαν γνώμην ἑκάτερος εἴπατον
περὶ τῆς πόλεως ἥντιν' ἔχετον σωτηρίαν.
ΕΥ. ἐγὼ μὲν οἶδα, καὶ θέλω φράζειν. ΔΙ. λέγε.
ΕΥ. ὅταν τὰ νῦν ἄπιστα πίσθ' ἡγώμεθα,
τὰ δ' ὄντα πίστ' ἄπιστα. ΔΙ. πῶς; οὐ μανθάνω.
ἀμαθέστερόν πως εἰπὲ καὶ σαφέστερον.

1430b. ΑΙ. οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν.

1437. ΕΥ. εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.
ΔΙ. γέλοιον ἂν φαίνοιτο· νοῦν δ' ἔχει τίνα;
ΕΥ. εἰ ναυμαχοῖεν, κᾆτ' ἔχοντες ὀξίδας
ῥαίνοιεν ἐς τὰ βλέφαρα τῶν ἐναντίων.

1400. Ex Telepho Euripidis. 1401. ΔΙ. praescriptum in R. 1402. Ex Meleagro Euripidis. τ' delet Meinekius. 1403. Ex Aeschyli Glauco Potniensi.
1410. Post hunc versum unum vel duo Plutonis versus excidisse coniecit Fritzschius. 1411. φίλοι R aliique. σοφοὶ alii. 1414. Scholiasta, Ἀπολλώνιος τοῦ Πλούτωνος εἶναί φησι τοῦτο, καὶ γίνεται πρόσωπα ἐν τῇ σκηνῇ δ΄. τινὲς δὲ τοῦ χοροῦ. Choro si haec tribuuntur, etiam proxima verba v. 1415. τὸν — μάτην et infra v. 1467. κρίνοις ἂν non Plutoni, sed choro erunt tribuenda. 1416. delet Hamakerus.
1430—1454. Duplicis hic in libris coaluerunt recensionis exempla, quorum prius Aristophanis, alterum haud dubie histrionis alicuius est: de quo pluribus dixi in Prolegomenis ad Fragmenta vol. 2. p. 515—522. ed. Oxon.
1430b. eiecit D. 1432. ἐκτραφῇ] ἐκτρέφῃ Plutarchus V. Alcib. c. 16. p. 199a. 1437—1441. Versus spurios notarunt Aristarchus et Apollonius, ut refert scholiasta.

ΕΥ. εἰ τῶν πολιτῶν οἷσι νῦν πιστεύομεν,
τούτοις ἀπιστήσαιμεν, οἷς δ' οὐ χρώμεθα,
τούτοισι χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν.
ΔΙ. τί δαὶ λέγεις σύ; ΑΙ. τὴν πόλιν νῦν μοι φράσον
πρῶτον τίσι χρῆται· πότερα τοῖς χρηστοῖς; ΔΙ.
πόθεν;
μισεῖ κάκιστα. ΑΙ. τοῖς πονηροῖς δ' ἥδεται;
ΔΙ. οὐ δῆτ' ἐκείνη γ', ἀλλὰ χρῆται πρὸς βίαν.
ΑΙ. πῶς οὖν τις ἂν σώσειε τοιαύτην πόλιν,
ᾗ μήτε χλαῖνα μήτε σισύρα συμφέρει;
ΔΙ. εὕρισκε νὴ Δί' ἥπερ ἀναδύσει πάλιν.
ΑΙ. ἐκεῖ φράσαιμ' ἄν· ἐνθαδὶ δ' οὐ βούλομαι.
ΔΙ. μὴ δῆτα σύ γ', ἀλλ' ἐνθένδ' ἀνίει τἀγαθά.
ΑΙ. τὴν γῆν ὅταν νομίσωσι τὴν τῶν πολεμίων
εἶναι σφετέραν, τὴν δὲ σφετέραν τῶν πολεμίων,
πόρον δὲ τὰς ναῦς, ἀπορίαν δὲ τὸν πόρον.
ΔΙ. εὖ, πλήν γ' ὁ δικαστὴς αὐτὰ καταπίνει μόνος.
ΠΛ. κρίνοις ἄν. ΔΙ. αὕτη σφῷν κρίσις γενήσεται.
αἱρήσομαι γὰρ ὅνπερ ἡ ψυχὴ θέλει.
ΕΥ. μεμνημένος νυν τῶν θεῶν οὓς ὤμοσας,
ἦ μὴν ἀπάξειν μ' οἴκαδ', αἱροῦ τοὺς φίλους.
ΔΙ. ἡ γλῶττ' ὀμώμοκ', Αἰσχύλον δ' αἱρήσομαι.
ΕΥ. τί δέδρακας, ὦ μιαρώτατ' ἀνθρώπων; ΔΙ. ἐγώ;
ἔκρινα νικᾶν Αἰσχύλον. τιὴ γὰρ οὔ;
ΕΥ. αἴσχιστον ἔργον προσβλέπεις μ' εἰργασμένος;
ΔΙ. τί δ' αἰσχρόν, ἢν μὴ τοῖς θεωμένοις δοκῇ;
ΕΥ. ὦ σχέτλιε, περιόψει με δὴ τεθνηκότα;
ΔΙ. τίς οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,
τὸ πνεῖν δὲ δειπνεῖν, τὸ δὲ καθεύδειν κῴδιον;
ΠΛ. χωρεῖτε τοίνυν, ὦ Διόνυσ', εἴσω. ΔΙ. τί δαί;
ΠΛ. ἵνα ξενίσω σφὼ πρὶν ἀποπλεῖν. ΔΙ. εὖ τοι λέγεις
νὴ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἄχθομαι τῷ πράγματι.
ΧΟ. μακάριός γ' ἀνὴρ ἔχων
ξύνεσιν ἠκριβωμένην.
πάρα δὲ πολλοῖσιν μαθεῖν.
ὅδε γὰρ εὖ φρονεῖν δοκήσας

1449. εἰ νῦν γε δυστυχοῦμεν ἐν τούτοισι, πῶς
τἀναντί' ἂν πράξαντες οὐ σῳζοίμεθ' ἄν;
ΔΙ. εὖ γ', ὦ Παλάμηδες, ὦ σοφωτάτη φύσις.
ταυτὶ πότερ' αὐτὸς ηὗρες ἢ Κηφισοφῶν;
1453. ΕΥ. ἐγὼ μόνος· τὰς δ' ὀξίδας Κηφισοφῶν.

πάλιν ἄπεισιν οἴκαδ' αὖ,
ἐπ' ἀγαθῷ μὲν τοῖς πολίταις,
ἐπ' ἀγαθῷ δὲ τοῖς ἑαυτοῦ
ξυγγενέσι τε καὶ φίλοισι,
διὰ τὸ συνετὸς εἶναι.
χάριεν οὖν μὴ Σωκράτει
παρακαθήμενον λαλεῖν,
ἀποβαλόντα μουσικήν,
τά τε μέγιστα παραλιπόντα
τῆς τραγῳδικῆς τέχνης.
τὸ δ' ἐπὶ σεμνοῖσιν λόγοισι
καὶ σκαριφησμοῖσι λήρων
διατριβὴν ἀργὸν ποιεῖσθαι
παραφρονοῦντος ἀνδρός.
ΠΛ. ἄγε δὴ χαίρων, Αἰσχύλε, χώρει,
καὶ σῷζε πόλιν τὴν ἡμετέραν
γνώμαις ἀγαθαῖς, καὶ παίδευσον
τοὺς ἀνοήτους· πολλοὶ δ' εἰσίν·
καὶ δὸς τουτὶ Κλεοφῶντι φέρων,
καὶ τουτουσὶ τοῖσι πορισταῖς,
Μύρμηκί θ' ὁμοῦ καὶ Νικομάχῳ·
τόδε δ' Ἀρχενόμῳ·
καὶ φράζ' αὐτοῖς ταχέως ἥκειν
ὡς ἐμὲ δευρὶ καὶ μὴ μέλλειν·
κἂν μὴ ταχέως ἥκωσιν, ἐγὼ
νὴ τὸν Ἀπόλλω στίξας αὐτοὺς
καὶ ξυμποδίσας
μετ' Ἀδειμάντου τοῦ Λευκολόφου
κατὰ γῆς ταχέως ἀποπέμψω.
ΑΙ. ταῦτα ποιήσω· σὺ δὲ τὸν θᾶκον
τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν
κἀμοὶ σῴζειν, ἢν ἄρ' ἐγώ ποτε
δεῦρ' ἀφίκωμαι. τοῦτον γὰρ ἐγὼ
σοφίᾳ κρίνω δεύτερον εἶναι.
μέμνησο δ', ὅπως ὁ πανοῦργος ἀνὴρ
καὶ ψευδολόγος καὶ βωμολόχος
μηδέποτ' ἐς τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν
μηδ' ἄκων ἐγκαθεδεῖται.
ΠΛ. φαίνετε τοίνυν ὑμεῖς τούτῳ
λαμπάδας ἱράς, χἄμα προπέμπετε
τοῖσιν τούτου τοῦτον μέλεσιν
καὶ μολπαῖσιν κελαδοῦντες.
ΧΟ. πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ
ἐς φάος ὀρνυμένῳ δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαίας,
τῇ δὲ πόλει μεγάλων ἀγαθῶν ἀγαθὰς ἐπινοίας.
πάγχυ γὰρ ἐκ μεγάλων ἀχέων παυσαίμεθ' ἂν οὕτως
ἀργαλέων τ' ἐν ὅπλοις ξυνόδων. Κλεοφῶν δὲ μα-
χέσθω
κἄλλος ὁ βουλόμενος τούτων πατρίοις ἐν ἀρούραις.

1448. χρησαίμεσθ', ἴσως σωθεῖμεν ἄν] χρησαίμεσθα σωθείημεν ἄν R et Suidas s. v. σαφέστερον 1449. 1450. eiecit D. Versus non veteris, sed recentioris interpolatoris. 1450. τἀναντί' ἂν Dobraeus] τἀναντία. 1451—1453. eiecit D. Schol. ad v. 1452. (vol. 2. p. 152, 14.) συναθετεῖται τοῖς ἄνω καὶ οὗτος: qui tres potius versus (1451—1453.) dicere debebat. 1454. τί δαὶ λέγεις σύ;] τί δαὶ σὺ τί λέγεις R. 1460. ἥπερ Seagerus] εἴπερ 1463. ὅταν] ὁπόταν V. 1474. ἔργον προσβλέπεις μ' εἰργασμένος] ἔργον (μ' ἔργον V) εἰργασμένος προσβλέπεις RV: unde coniici potest ἔργον μ' ἐργασάμενος προσβλέπεις. 1480. τοι addidit Brunckius, recte, nisi ξενίσω in ξενίσωσι mutandum cum Hermanno in Annalibus Vindob. vol. 110. a. 1845. p. 67. qui verba χωρεῖτε — εἴσω et ἵνα — ἀποπλεῖν pariterque superiora v. 1414. 1415. 1467. choro tribuit. 1486. αὖ D.] αὖθις 1489. φίλοισι D.] φίλοις 1491. χάριεν R. χαρίεν ceteri. 1497. σκαριφησμοῖσι R et Mut. σκαριφισμοῖσι ceteri cum Suida s. h. v. σκαριφηθμοῖς apud Numenium Euseb. Praep. Ev. 14. p. 728 b. 1504. τουτὶ — τουτουσὶ — τόδε] Id est ξίφος, βρόχους, κώνειον: v. Suidam s. v. τὰ τρία τῶν εἰς θάνατον. 1505. τουτουσὶ Bergkius] τοῦτο R et Suidas s. v. Πλούτων. τουτοῖ V. τουτὶ alii. 1515. θᾶκον Bentleius] θῶκον Vat. θρόνον ceteri. 1517. κἀμοὶ Porsonus] καί: unde καὶ διασῴζειν Brunckius. 1518. ἀφίκωμαι] αὖ ἵκωμαι Meinekius. 1525. ἱρὰς D.] ἱερὰς

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΑΙ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.	ΚΗΡΥΞ.
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΙΝΕΣ.	ΓΡΑΕΣ ΤΙΝΕΣ.
ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.	ΝΕΑΝΙΣ.
ΒΛΕΠΥΡΟΣ.	ΝΕΑΝΙΑΣ.
ΑΝΗΡ ΤΙΣ.	ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.
ΧΡΕΜΗΣ.	ΔΕΣΠΟΤΗΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Αἱ γυναῖκες συνέθεντο πάντα μηχανήσασθαι εἰς τὸ δόξαι ἄνδρες εἶναι καὶ ἐκκλησιάσασαι πεῖσαι παραδοῦναι σφίσι τὴν πόλιν, δημηγορησάσης μιᾶς ἐξ αὐτῶν. αἱ δὲ μηχαναὶ τοῦ δόξαι αὐτὰς ἄνδρας εἶναι τοιαῦται. πώγωνας περιθέτους καὶ ἀνδρείαν ἀναλαμβάνουσι στολὴν, προνοήσασαι καὶ προασκήσασαι τὸ σῶμα αὐτῶν, ὡς ὅτι μάλιστα ἀνδρικὸν εἶναι δόξαι· μία δὲ ἐξ αὐτῶν Πραξαγόρα λύχνον ἔχουσα προέρχεται κατὰ τὰς συνθήκας καὶ φησὶν "ὦ λαμπρὸν ὄμμα."

ΠΡΑΞΑΓΟΡΑ.

Ὦ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου
κάλλιστ' ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρτημένον,
γονάς τε γὰρ σὰς καὶ τύχας δηλώσομεν·
τροχῷ γὰρ ἐλαθεὶς κεραμικῆς ῥύμης ἄπο
μυκτῆρσι λαμπρὰς ἡλίου τιμὰς ἔχεις·
ὅρμα φλογὸς σημεῖα τὰ ξυγκείμενα.
σοὶ γὰρ μόνῳ δηλοῦμεν, εἰκότως, ἐπεὶ
κἀν τοῖσι δωματίοισιν Ἀφροδίτης τρόπων
πειρωμέναισι πλησίον παραστατεῖς,
λορδουμένων τε σωμάτων ἐπιστάτην
ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων.
μόνος δὲ μηρῶν εἰς ἀπορρήτους μυχοὺς
λάμπεις, ἀφεύων τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα·
στοάς τε καρποῦ βακχίου τε νάματος
πλήρεις ὑποιγνύσαισι συμπαραστατεῖς·
καὶ ταῦτα συνδρῶν οὐ λαλεῖς τοῖς πλησίον.
ἀνθ' ὧν ξυνείσει καὶ τὰ νῦν βουλεύματα,
ὅσα Σκίροις ἔδοξε ταῖς ἐμαῖς φίλαις.
ἀλλ' οὐδεμία πάρεστιν ἃς ἥκειν ἐχρῆν.
καίτοι πρὸς ὄρθρον γ' ἐστίν· ἡ δ' ἐκκλησία
αὐτίκα μάλ' ἔσται· καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς ἕδρας,
ἃς Φυρόμαχός ποτ' εἶπεν, εἰ μέμνησθ' ἔτι,
δεῖ τὰς ἑτέρας πως κἀγκαθεζομένας λαθεῖν.
τί δῆτ' ἂν εἴη; πότερον οὐκ ἐρραμμένους

2. εὐσκόποισιν] εὐστόχοισιν R, quod videtur legisse scholiasta, qui interpretetur κάλλιστα τοῖς σοφοῖς εὑρημένον. Sed quod additur τοῖς εὖ σκεπτομένοις melius alteri scripturae convenit. ἐξηρτημένον Palmerius] ἐξητημένον 4. ἄπο] ὕπο Bergkius. 9. πλησίον] πλησίως R. πλησίος Flor. Γ.

16. συνδρῶν] συνορῶν Meinekius. 17. συνείσει Bisetus] συνοίσει 22. Φυρόμαχος Berglerus] Σφυρόμαχος 23. ἑτέρας ed. Iuntina a. 1515.] ἑταίρας πως κἀγκαθεζομένας Bentleius] πως κωλαθιζομένας R. καθαγιαζομένας ΑΒΓ. κἀγαθιζομένας, omisso πως, Ald. Verae scripturae vestigia servata sunt in scholio obscuro ad v. 1. Πραξαγόρα λύχνον ἔχουσα προέρχεται. ὑποπτεύεται δὲ ὁ ἴαμβος ἢ τοῦ Ἀγάθωνος ἢ τοῦ Δικαιογένους διὰ τὰς ἑταίρας (ἑτέρας ?) ἐγκαθιζομένας. πρὸς ὃ οὐδὲν εἶπεν, ἀλλὰ μόνον ὅτι τὰς ἑταίρας (ἑτέρας?) δεῖ πως. βούλεται δὲ εἰπεῖν ὅτι τοὺς ἄνδρας προλάβωμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

ἔχουσι τοὺς πώγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν;
ἢ θαἰμάτια τἀνδρεῖα κλεψάσαις λαθεῖν
ἦν χαλεπὸν αὐταῖς; ἀλλ' ὁρῶ τονδὶ λύχνον
προσιόντα. φέρε νυν ἐπαναχωρήσω πάλιν,
μὴ καί τις ὢν ἀνὴρ ὁ προσιὼν τυγχάνῃ.

ΓΥΝΗ Α.

ὥρα βαδίζειν, ὡς ὁ κῆρυξ ἀρτίως
ἡμῶν προσιόντων δεύτερον κεκόκκυκεν.
ΠΡ. ἐγὼ δέ γ' ὑμᾶς προσδοκῶσ' ἐγρηγόρη
τὴν νύκτα πᾶσαν. ἀλλὰ φέρε τὴν γείτονα
τήνδ' ἐκκαλέσωμαι, τρυγονῶσα τὴν θύραν.
δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρ' αὐτῆς λαθεῖν. ΓΥ. Β. ἤκουσά τοι
ὑποδουμένη τὸ κνῦμά σου τῶν δακτύλων,
ἅτ' οὐ καταδαρθοῦσ'. ὁ γὰρ ἀνήρ, ὦ φιλτάτη,
Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν ᾧ ξύνειμ' ἐγώ,
τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυνέ μ' ἐν τοῖς στρώμασιν,
ὥστ' ἄρτι τουτὶ θοἰμάτιον αὐτοῦ λαβεῖν.
ΓΥ. Α. καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Κλειναρέτην καὶ Σωστράτην
παριοῦσαν ἤδη τήνδε καὶ Φιλαινέτην.
ΠΡ. οὔκουν ἐπείξεσθ'; ὡς Γλύκη κατώμοσεν
τὴν ὑστάτην ἥκουσαν οἴνου τρεῖς χόας
ἡμῶν ἀποτίσειν κἀρεβίνθων χοίνικα.
ΓΥ. Α. τὴν Σμικυθίωνος δ' οὐχ ὁρᾷς Μελιστίχην
σπεύδουσαν ἐν ταῖς ἐμβάσιν; καί μοι δοκεῖ
κατὰ σχολὴν παρὰ τἀνδρὸς ἐξελθεῖν μόνη.
ΓΥ. Β. τὴν τοῦ καπήλου δ' οὐχ ὁρᾷς Γευσιστράτην,
ἔχουσαν ἐν τῇ δεξιᾷ τὴν λαμπάδα,
καὶ τὴν Φιλοδωρήτου τε καὶ Χαιρητάδου;
ΠΡ. ὁρῶ προσιούσας χἀτέρας πολλὰς πάνυ
γυναῖκας, ὅ τι πέρ ἐστ' ὄφελος ἐν τῇ πόλει.
ΓΥ. Β. καὶ πάνυ ταλαιπώρως ἔγωγ', ὦ φιλτάτη,
ἐκδρᾶσα παρέδυν. ὁ γὰρ ἀνὴρ τὴν νύχθ' ὅλην
ἔβηττε τριχίδων ἑσπέρας ἐμπλήμενος.
ΠΡ. κάθησθε τοίνυν, ὡς ἂν ἀνέρωμαι τάδε
ὑμᾶς, ἐπειδὴ ξυλλελεγμένας ὁρῶ,
ὅσα Σκίροις ἔδοξεν εἰ δεδράκατε.
ΓΥ. Α. ἔγωγε. πρωτον μέν γ' ἔχω τὰς μασχάλας
λόχμης δασυτέρας, καθάπερ ἦν ξυγκείμενον·
ἔπειθ' ὁπόθ' ἀνὴρ εἰς ἀγορὰν οἴχοιτό μου,
ἀλειψαμένη τὸ σῶμ' ὅλον δι' ἡμέρας
ἐχραινόμην ἑστῶσα πρὸς τὸν ἥλιον.
ΓΥ. Β. κἄγωγε· τὸ ξυρὸν δέ γ' ἐκ τῆς οἰκίας
ἔρριψα πρῶτον, ἵνα δασυνθείην ὅλη
καὶ μηδὲν εἴην ἔτι γυναικὶ προσφερής.
ΠΡ. ἔχετε δὲ τοὺς πώγωνας, οὓς εἴρητ' ἔχειν
πάσαισιν ἡμῖν, ὁπότε συλλεγοίμεθα;
ΓΥ. Α. νὴ τὴν Ἑκάτην, καλόν γ' ἔγωγε τουτονί.
ΓΥ. Β. κἄγωγ' Ἐπικράτους οὐκ ὀλίγῳ καλλίονα.
ΠΡ. ὑμεῖς δὲ τί φατέ; ΓΥ. Α. φασί· κατανεύουσι γάρ.
ΠΡ. καὶ μὴν τά γ' ἄλλ' ὑμῖν ὁρῶ πεπραγμένα.
Λακωνικὰς γὰρ ἔχετε καὶ βακτηρίας
καὶ θαἰμάτια τἀνδρεῖα, καθάπερ εἴπομεν.
ΓΥ. Α. ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην
τὸ τοῦ Λαμίου τουτὶ καθεύδοντος λάθρα.
ΓΥ. Β. τοῦτ' ἔστ' ἐκείνων τῶν σκυτάλων ὧν πέρδεται.
ΠΡ. νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρ' ἐπιτήδειός γ' ἂν ἦν
τὴν τοῦ Πανόπτου διφθέραν ἐνημμένος
εἴπερ τις ἄλλος βουκολεῖν τὸ δήμιον.
ΠΡ. ἀλλ' ἄγεθ' ὅπως καὶ τἀπὶ τούτοις δράσομεν,
ἕως ἔτ' ἐστὶ τἄστρα κατὰ τὸν οὐρανόν·
ἡκκλησία δ', εἰς ἣν παρεσκευάσμεθα
ἡμεῖς βαδίζειν, ἐξ ἕω γενήσεται.
ΓΥ. Α. νὴ τὸν Δί', ὥστε δεῖ σε καταλαβεῖν ἕδρας
ὑπὸ τῷ λίθῳ τῶν πρυτάνεων καταντικρύ.
ΓΥ. Β. ταυτί γέ τοι νὴ τὸν Δί' ἐφερόμην, ἵνα
πληρουμένης ξαίνοιμι τῆς ἐκκλησίας.
ΠΡ. πληρουμένης, τάλαινα; ΓΥ. Β. νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
ἔγωγε. τί γὰρ ἂν χεῖρον ἀκροῴμην ἅμα
ξαίνουσα; γυμνὰ δ' ἐστί μοι τὰ παιδία.
ΠΡ. ἰδού γέ σε ξαίνουσαν, ἣν τοῦ σώματος
οὐδὲν παραφῆναι τοῖς καθημένοις ἔδει.
οὐκοῦν καλά γ' ἂν πάθοιμεν, εἰ πλήρης τύχοι
ὁ δῆμος ὤν, κἄπειθ' ὑπερβαίνουσά τις
ἀναβαλλομένη δείξειε τὸν Φορμίσιον.
ἢν δ' ἐγκαθεζώμεσθα πρότεραι, λήσομεν
ξυστειλάμεναι θαἰμάτια· τὸν πώγωνά τε
ὅταν καθῶμεν, ὃν περιδησόμεσθ' ἐκεῖ,
τίς οὐκ ἂν ἡμᾶς ἄνδρας ἡγήσαιθ' ὁρῶν;
ΓΥ. Α. Ἀγύρριος γοῦν τὸν Προνόμου πώγων' ἔχων
λέληθε· καίτοι πρότερον ἦν οὗτος γυνή·
νυνὶ δ', ὁρᾷς, πράττει τὰ μέγιστ' ἐν τῇ πόλει.
ΠΡ. τούτου γε τοίνυν τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν
τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον οὕνεκα,
ἤν πως παραλαβεῖν τῆς πόλεως τὰ πράγματα
δυνώμεθ', ὥστ' ἀγαθόν τι πρᾶξαι τὴν πόλιν·
νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν οὔτ' ἐλαύνομεν.
ΓΥ. Α. καὶ πῶς γυναικῶν θηλύφρων ξυνουσία
δημηγορήσει; ΠΡ. πολὺ μὲν οὖν ἄριστά που.
λέγουσι γὰρ καὶ τῶν νεανίσκων ὅσοι
πλεῖστα σποδοῦνται, δεινοτάτους εἶναι λέγειν·
ἡμῖν δ' ὑπάρχει τοῦτο κατὰ τύχην τινά.
ΓΥ. Α. οὐκ οἶδα· δεινὸν δ' ἐστὶν ἡ μὴ 'μπειρία.
ΠΡ. οὐκοῦν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε,
ὅπως προμελετήσαιμεν ἁκεῖ δεῖ λέγειν.

---

29. τυγχάνῃ] τυγχάνεις (i. e. τυγχάνει) RAΓ 30—279. Post versum 29. plures in scenam, alia post aliam, prodeunt mulieres, quarum nonnullae nominibus suis nominantur (v. 41—51.) Harum mulierum sermonibus in libris vel simplex γυ., vel ἄλ. (i. e. ἄλλη γυνή) est praescriptum, interdum sola lineola (ut saepius in R), qua in codicibus poetarum scenicorum antiquioribus vices personarum non raro indicantur. Brunckius novem loqui mulieres credidit, quas literis A usque ad I distinxit. Recte vero Beerius p. 103—105. et Hermannus in Annal. Vindob. a. 1845. vol. 110. p. 74. 75. indicarunt maiorem quidem mulierum numerum in scena apparuisse, sed praeter Praxagoram, personam primariam, duas tantum verba fecisse, γυναῖκα Α, quae fortasse chori κορυφαία fuerit, et γυναῖκα Β: quam ad normam ego personarum vices notavi. Ceteras mulieres mutas adstitisse etiam ex v. 72. colligi potest, ubi Praxagorae quaerenti ὑμεῖς δὲ τί φατέ; ab alia muliere (ΓΥ. Α.) respondetur φασί· κατανεύουσι γάρ. 32. ἐγρηγόρη Porsonus] ἐγρηγορεῖν 34. τρυγονῶσα ΒΓ et Suidas s. h. v. τρυγανῶσα Δ. θρυγονῶσα R et Theognostus Can. p. 20, 23. Verbum θρυγανᾷ apud Hesychium. 42. παριοῦσαν R. παροῦσαν Γ. προσιοῦσαν ceteri. 44. χόας] χοᾶς libri. 45. ἡμῶν] ἦ μὴν Meinekius. 47. καί μοι] καίτοι Cobetus. 51. Lineola praescripta in R. 56. ἂν ἀνέρωμαι Dawesius] ἀνείρωμαι 61. καθάπερ] ὥσπερ Suidas s. v. λόχμας.

64. ἐχραινόμην (collato Phrynicho in Bekk. Anecd. p. 72, 28.) Bergkius] ἐχλιαινόμην. 66. πρῶτον] πρῴην Meinekius. 75. εἴπαμεν R. εἴπομεν ceteri. 78. ἐκείνων ex Suida s. v. σκύταλον] ἐκεῖνο 81. τὸ Bothius] τὸν 82. ἀλλ' ἄγεθ' D. γεθ' R. λέγεθ' cetere. 83. ἐστὶ τἄστρα Cobetus] ἐστὶν ἄστρα 86. σε] γε Meinekius. 91. ἅμα Dobraeus] ἄρα 92. μοι R. μου ceteri. 98. ἐγκαθεζώμεσθα D.] ἐγκαθιζώμεσθα (ἐκαθεζόμεσθα Flor. Γ) 105. τοίνυν Bothius] τοι νὴ 115. δ' om. R aliique et Suidas s. v. ἡ μὴ 'μπειρία, et poterat omitti. 117. προμελετήσαιμεν Kiddius ad Dawes. Miscell. p. 137.] προμελετήσωμεν

οὐκ ἂν φθάνοις τὸ γένειον ἂν περιδουμένη,
ἄλλαι θ' ὅσαι λαλεῖν μεμελετήκασί που;
ΓΥ. Α. τίς δ', ὦ μέλ', ἡμῶν οὐ λαλεῖν ἐπίσταται;
ΠΡ. ἴθι δὴ σὺ περιδοῦ καὶ ταχέως ἀνὴρ γενοῦ·
ἐγὼ δὲ θεῖσα τοὺς στεφάνους περιδήσομαι
καὐτὴ μεθ' ὑμῶν, ἤν τί μοι δόξῃ λέγειν.
ΓΥ. Α. δεῦρ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, σκέψαι, τάλαν,
ὡς καὶ καταγέλαστον τὸ πρᾶγμα φαίνεται.
ΠΡ. πῶς καταγέλαστον; ΓΥ. Α. ὥσπερ εἴ τις σηπίαις
πώγωνα περιδήσειεν ἐσταθευμέναις.
ΠΡ. ὁ περιστίαρχος, περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν,
πάριθ' ἐς τὸ πρόσθεν. Ἀρίφραδες, παῦσαι λαλῶν.
κάθιζ' ὁ παριών. τίς ἀγορεύειν βούλεται;
ΓΥ. Α. ἐγώ. ΠΡ. περίθου δὴ τὸν στέφανον τύχἀγαθῇ.
ΓΥ. Α. ἰδού. ΠΡ. λέγοις ἄν. ΓΥ. Α. εἶτα πρὶν πιεῖν λέγω;
ΠΡ. ἰδοὺ πιεῖν. ΓΥ. Α. τί γάρ, ὦ μέλ', ἐστεφανωσάμην;
ΠΡ. ἄπιθ' ἐκποδών· τοιαῦτ' ἂν ἡμᾶς εἰργάσω
κἀκεῖ. ΓΥ. Α. τί δ'; οὐ πίνουσι κἀν τἠκκλησίᾳ;
ΠΡ. ἰδού γε σοὶ πίνουσι. ΓΥ. Α. νὴ τὴν Ἄρτεμιν,
καὶ ταῦτά γ' εὔζωρον. τὰ γοῦν βουλεύματα
αὐτῶν ὅσ' ἂν πράξωσιν ἐνθυμουμένοις
ὥσπερ μεθυόντων ἐστὶ παραπεπληγμένα.
καὶ νὴ Δία σπένδουσί γ'· ἢ τίνος χάριν
τοσαῦτ' ἂν ηὔχοντ', εἴπερ οἶνος μὴ παρῆν;
καὶ λοιδοροῦνταί γ' ὥσπερ ἐμπεπωκότες,
καὶ τὸν παροινοῦντ' ἐκφέρουσ' οἱ τοξόται.
ΠΡ. σὺ μὲν βάδιζε καὶ κάθησ'· οὐδὲν γὰρ εἶ.
ΓΥ. Α. νὴ τὸν Δί', ἦ μοι μὴ γενειᾶν κρεῖττον ἦν·
δίψῃ γάρ, ὡς ἔοικ', ἀφαυανθήσομαι.
ΠΡ. ἔσθ' ἥτις ἑτέρα βούλεται λέγειν; ΓΥ. Β. ἐγώ.
ΠΡ. ἴθι δὴ στεφανοῦ· καὶ γὰρ τὸ χρῆμ' ἐργάζεται.
ἄγε νυν ὅπως ἀνδριστὶ καὶ καλῶς ἐρεῖς,
διερεισαμένη τὸ σχῆμα τῇ βακτηρίᾳ.
ΓΥ. Β ἐβουλόμην μὲν ἂν ἕτερον τῶν ἠθάδων
λέγειν τὰ βέλτισθ', ἵν' ἐκαθήμην ἥσυχος·
νῦν δ' οὐκ ἐάσω, κατά γε τὴν ἐμήν, μίαν
ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν
ὕδατος. ἐμοὶ μὲν οὐ δοκεῖ μὰ τὼ θεώ.
ΠΡ. μὰ τὼ θεώ; τάλαινα, ποῦ τὸν νοῦν ἔχεις;
ΓΥ. Β. τί δ' ἔστιν; οὐ γὰρ δὴ πιεῖν γ' ᾔτησά σε.
ΠΡ. μὰ Δί', ἀλλ' ἀνὴρ ὢν τὼ θεὼ κατώμοσας,
καίτοι τά γ' ἄλλ' εἰποῦσα δεξιώτατα.
ΓΥ. Β. ὦ νὴ τὸν Ἀπόλλω. ΠΡ. παῦε τοίνυν, ὡς ἐγὼ
ἐκκλησιάσουσ' οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα
τὸν ἕτερον, εἰ μὴ ταῦτ' ἀκριβωθήσεται.
ΓΥ. Β φέρε τὸν στέφανον· ἐγὼ γὰρ αὖ λέξω πάλιν.
οἶμαι γὰρ ἤδη μεμελετηκέναι καλῶς.
ἐμοὶ γάρ, ὦ γυναῖκες αἱ καθήμεναι,
ΠΡ. γυναῖκας αὖ, δύστηνε, τοὺς ἄνδρας λέγεις;
ΓΥ. Β. δι' Ἐπίγονόν γ' ἐκεινονί· βλέψασα γὰρ
ἐκεῖσε πρὸς γυναῖκας ᾠόμην λέγειν.
ΓΥ. ἄπερρε καὶ σὺ καὶ κάθησ' ἐντευθενί·
αὐτὴ γὰρ ὑμῶν ἕνεκά μοι λέξειν δοκῶ,
τονδὶ λαβοῦσα. τοῖς θεοῖς μὲν εὔχομαι
τυχεῖν κατορθώσασα τὰ βεβουλευμένα.
ἐμοὶ δ' ἴσον μὲν τῆσδε τῆς χώρας μέτα
ὅσονπερ ὑμῖν· ἄχθομαι δὲ καὶ φέρω
τὰ τῆς πόλεως ἅπαντα βαρέως πράγματα.
ὁρῶ γὰρ αὐτὴν προστάταισι χρωμένην
ἀεὶ πονηροῖς· κἄν τις ἡμέραν μίαν
χρηστὸς γένηται, δέκα πονηρὸς γίγνεται.
ἐπέτρεψας ἑτέρῳ· πλείον' ἔτι δράσει κακά.
χαλεπὸν μὲν οὖν ἄνδρας δυσαρέστους νουθετεῖν,
οἳ τοὺς φιλεῖν μὲν βουλομένους δεδοίκατε,
τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀντιβολεῖθ' ἑκάστοτε.
ἐκκλησίαισιν ἦν ὅτ' οὐκ ἐχρώμεθα
οὐδὲν τὸ παράπαν· ἀλλὰ τόν γ' Ἀγύρριον
πονηρὸν ἡγούμεσθα· νῦν δὲ χρωμένων
ὁ μὲν λαβὼν ἀργύριον ὑπερεπῄνεσεν,
ὁ δ' οὐ λαβὼν εἶναι θανάτου φήσ' ἀξίους
τοὺς μισθοφορεῖν ζητοῦντας ἐν τἠκκλησίᾳ.
ΓΥ. Α. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, εὖ γε ταυταγὶ λέγεις.
ΠΡ. τάλαιν', Ἀφροδίτην ὤμοσας; χαρίεντά γ' ἂν
ἔδρασας, εἰ τοῦτ' εἶπας ἐν τἠκκλησίᾳ.
ΓΥ. Α. ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπον. ΠΡ. μηδ' ἐθίζου νῦν λέγειν.
τὸ ξυμμαχικὸν αὖ τοῦθ', ὅτ' ἐσκοπούμεθα,
εἰ μὴ γένοιτ', ἀπολεῖν ἔφασκον τὴν πόλιν·
ὅτε δὴ δ' ἐγένετ', ἤχθοντο, τῶν δὲ ῥητόρων
ὁ τοῦτ' ἀναπείσας εὐθὺς ἀποδρὰς ᾤχετο.
ναῦς δεῖ καθέλκειν· τῷ πένητι μὲν δοκεῖ,
τοῖς πλουσίοις δὲ καὶ γεωργοῖς οὐ δοκεῖ.
Κορινθίοις ἤχθεσθε, κἀκεῖνοί γέ σοι·
νῦν δ' εἰσὶ χρηστοί, καὶ σὺ νῦν χρηστὸς γενοῦ.
Ἀργεῖος ἀμαθής, ἀλλ' Ἱερώνυμος σοφός·
σωτηρία παρέκυψεν, ἀλλ' οὐ ῥύσεται
Θρασύβουλος αὐτὸς οὐχὶ παρακαλούμενος.
ΓΥ. Α. ὡς ξυνετὸς ἀνήρ. ΠΡ. νῦν καλῶς ἐπῄνεσας.
ὑμεῖς γάρ ἐστ', ὦ δῆμε, τούτων αἴτιοι.
τὰ δημόσια γὰρ μισθοφοροῦντες χρήματα
ἰδίᾳ σκοπεῖσθ' ἕκαστος ὅ τι τις κερδανεῖ·
τὸ δὲ κοινὸν ὥσπερ Αἴσιμος κυλίνδεται.
ἢν οὖν ἐμοὶ πίθησθε, σωθήσεσθ' ἔτι.
ταῖς γὰρ γυναιξὶ φημὶ χρῆναι τὴν πόλιν
ἡμᾶς παραδοῦναι· καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις
ταύταις ἐπιτρόποις καὶ ταμίαισι χρώμεθα.
ΓΥ. Α. εὖ γ', εὖ γε νὴ Δί', εὖ γε· λέγε λέγ', ὠγαθέ.
ΠΡ. ὡς δ' εἰσὶν ἡμῶν τοὺς τρόπους βελτίονες
ἐγὼ διδάξω. πρῶτα μὲν γὰρ τἄρια
βάπτουσι θερμῷ κατὰ τὸν ἀρχαῖον νόμον
ἁπαξάπασαι, κοὐχὶ μεταπειρωμένας
ἴδοις ἂν αὐτάς. ἡ δ' Ἀθηναίων πόλις,
εἰ τοῦτο χρηστῶς εἶχεν, οὐκ ἂν ἐσῴζετο,
εἰ μή τι καινὸν ἄλλο περιειργάζετο;
καθήμεναι φρύγουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
τὰ Θεσμοφόρι' ἄγουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
πέττουσι τοὺς πλακοῦντας ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
τοὺς ἄνδρας ἐπιτρίβουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
αὑταῖς παροψωνοῦσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·

---

119. ἄλλαι] ἄλλαι Meinekius. 122. τοὺς στεφάνους] τὸν στέφανον Cobetus. 128. χρὴ] χρῆν Cobetus. 129. πάριθ' Faber] πάριτ' 130. κάθιζ' ὁ Meinekius] κάθιζε 141. τοσαῦτ' ἂν D. in ed. a. 1826] τοσαῦτ' Γ. τοσαῦτά γ' ceteri. ηὔχοντ' Meinekius] εὔχοντ' (εὔχοντο R) 144. κάθησ' R. κάθιζ' ceteri. 150. διερεισαμένη Schaeferus (quod legisse videtur scholiasta qui explicat per διαταξαμένη, ἀσφαλισαμένη)] διερεισμένη 151. ἂν ἕτερον Γ. ἕτερον ἂν ceteri. 157. γ' ᾔτησά σε] ᾔτησά γε Cobetus. 161. ἐκκλησιάσουσ' Kusterus] ἐκκλησιάζουσα. ἐκκλησιῶσ' Buttmannus: vid. ad Thesm. 90. 167. ἐκεινονί· βλέψασα Elmsleius] ἐκεῖνον· ἐπιβλέψασα

190. ὤμοσας Bentleius] ὠνόμασας 197. δεῖ R. δὴ ceteri. 199. ἤχθεσθε Reiskius] ἄχθεσθε 202. οὐ ῥύσεται Bothius] ὁρίζεται (ὀρείζεται R.) In A interpolatum οὐχ ὁρίζεται, in B οὐ χρήζετε. Recepi Bothii coniecturam, incertam quidem, sed probabiliorem quam alias aliorum. 205. γάρ] ἄρ' Meinekius. 209. πίθησθε Cobetus] πείθησθε 219. εἰ τοῦτο] εἴ πού τι Dobraeus. ἂν ἐσῴζετο] ἐσῴζετ' ἂν Elmsleius. 222. φέρουσιν] φοροῦσιν Bisschop ad Xenoph. Anab. p. 95. 223b. πέττουσι —] Hunc versum solus habet R. 226. αὑταῖς Bothius] αὐταῖς

εὐζωρότερον φιλοῦσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ·
βινούμεναι χαίρουσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.
ταύταισιν οὖν, ὦνδρες, παραδόντες τὴν πόλιν
μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ πυνθανώμεθα
τί ποτ' ἄρα δρᾶν μέλλουσιν, ἀλλ' ἁπλῷ τρόπῳ
ἐῶμεν ἄρχειν, σκεψάμενοι ταυτὶ μόνα,
ὡς τοὺς στρατιώτας πρῶτον οὖσαι μητέρες
σώζειν ἐπιθυμήσουσιν· εἶτα σιτία
τίς τῆς τεκούσης θᾶττον ἐπιπέμψειεν ἄν;
χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή,
ἄρχουσά τ' οὐκ ἂν ἐξαπατηθείη ποτέ.
αὐταὶ γάρ εἰσιν ἐξαπατᾶν εἰθισμέναι.
τὰ δ' ἄλλ' ἐάσω· ταῦτα δ' ἢν πίθησθέ μοι,
εὐδαιμονοῦντες τὸν βίον διάξετε.
ΓΥ. Α. εὖ γ', ὦ γλυκυτάτη Πραξαγόρα, καὶ δεξιῶς.
πόθεν, ὦ τάλαινα, ταῦτ' ἔμαθες οὕτω καλῶς;
ΠΡ. ἐν ταῖς φυγαῖς μετὰ τἀνδρὸς ᾤκησ' ἐν πυκνί,
ἐκεῖ τ' ἀκούουσ' ἐξέμαθον τῶν ῥητόρων.
ΓΥ. Α. οὐκ ἐτὸς ἄρ', ὦ μέλ', ἦσθα δεινὴ καὶ σοφή·
καί σε στρατηγὸν αἱ γυναῖκες αὐτόθεν
αἱρούμεθ', ἢν ταῦθ' ἁπινοεῖς κατεργάσῃ.
ἀτὰρ ἢν Κέφαλός σοι λοιδορῆται προσφθαρείς,
πῶς ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν ἐν τἠκκλησίᾳ;
ΠΡ. φήσω παραφρονεῖν αὐτόν. ΓΥ. Α. ἀλλὰ τοῦτό γε
ἴσασι πάντες. ΠΡ. ἀλλὰ καὶ μελαγχολᾶν.
ΓΥ. Α. καὶ τοῦτ' ἴσασιν. ΠΡ. ἀλλὰ καὶ τὰ τρύβλια
κακῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.
ΓΥ. Α. τί δ', ἢν Νεοκλείδης ὁ γλάμων σε λοιδορῇ;
ΠΡ. τούτῳ μὲν εἶπον ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρᾶν.
ΓΥ. Α. τί δ', ἢν ὑποκρούωσίν σε; ΠΡ. προσκινήσομαι,
ἅτ' οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων.
ΓΥ. Α. ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἤν σ' οἱ τοξόται
ἕλκωσιν, ὅ τι δράσεις ποτ'. ΠΡ. ἐξαγκωνιῶ
ὡδί· μέση γὰρ οὐδέποτε ληφθήσομαι.
ΓΥ. Β. ἡμεῖς δέ γ', ἢν αἴρωσ', ἐᾶν κελεύσομεν.
ΓΥ. Α. ταυτὶ μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηται καλῶς,
ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ
τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονεύσομεν τότε·
εἰθισμέναι γάρ ἐσμεν αἴρειν τὼ σκέλη.
ΠΡ. χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ'· ὅμως δὲ χειροτονητέον
ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.
ἄγε νυν ἀναστέλλεσθ' ἄνω τὰ χιτώνια·
ὑποδεῖσθε δ' ὡς τάχιστα τὰς Λακωνικάς,
ὥσπερ τὸν ἄνδρ' ἐθεᾶσθ', ὅτ' εἰς ἐκκλησίαν
μέλλοι βαδίζειν ἢ θύραζ' ἑκάστοτε.
ἔπειτ' ἐπειδὰν ταῦτα πάντ' ἔχῃ καλῶς,
περιδεῖσθε τοὺς πώγωνας. ἡνίκ' ἂν δέ γε
τούτους ἀκριβῶς ἦτε περιηρμοσμέναι,
καὶ θαἰμάτια τἀνδρεῖά γ' ἅπερ ἐκλέψατε
ἐπαναβάλεσθε, κᾆτα ταῖς βακτηρίαις
ἐπερειδόμεναι βαδίζετ', ᾄδουσαι μέλος
πρεσβυτικόν τι, τὸν τρόπον μιμούμεναι
τὸν τῶν ἀγροίκων. ΓΥ. Β. εὖ λέγεις· ἡμεῖς δέ γε
προΐωμεν αὐτῶν. καὶ γὰρ ἑτέρας οἴομαι
ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὴν πύκν' ἥξειν ἄντικρυς
γυναῖκας. ΠΡ. ἀλλὰ σπεύσαθ', ὡς εἴωθ' ἐκεῖ
τοῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίοις ἐς τὴν πύκνα
ὑπαποτρέχειν ἔχουσι μηδὲ πάτταλον.
ΧΟ. ὥρα προβαίνειν, ὦνδρες, ἡμῖν ἐστι· τοῦτο γὰρ χρὴ
μεμνημένας ἀεὶ λέγειν, μὴ καί ποτ' ἐξολίσθῃ
ἡμᾶς· ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρός, ἢν ἁλῶμεν
ἐνδυόμεναι κατὰ σκότον τόλμημα τηλικοῦτον.
χωρῶμεν εἰς ἐκκλησίαν, ὦνδρες· ἠπείλησε γὰρ
ὁ θεσμοθέτης, ὃς ἂν
μὴ πρῲ πάνυ τοῦ κνέφους
ἥκῃ κεκονιμένος,
στέργων σκοροδάλμῃ,
βλέπων ὑπότριμμα, μὴ
δώσειν τὸ τριώβολον.
ἀλλ', ὦ Χαριτιμίδη
καὶ Σμίκυθε καὶ Δράκης,
ἕπου κατεπείγων,
σαυτῷ προσέχων ὅπως
μηδὲν παραχορδιεῖς
ὧν δεῖ σ' ἀποδεῖξαι·
ὅπως δὲ τὸ σύμβολον
λαβόντες ἔπειτα πλη-
σίον καθεδούμεθ', ὡς
ἂν χειροτονῶμεν
ἅπανθ' ὁπόσ' ἂν δέῃ
τὰς ἡμετέρας φίλας.
καίτοι τί λέγω; φίλους
γὰρ χρῆν μ' ὀνομάζειν.
ὅρα δ' ὅπως ὠθήσομεν τούσδε τοὺς ἐξ ἄστεως
ἥκοντας, ὅσοι πρὸ τοῦ
μέν, ἡνίκ' ἔδει λαβεῖν
ἐλθόντ' ὀβολὸν μόνον,
καθῆντο λαλοῦντες
ἐν τοῖς στεφανώμασιν,
νυνὶ δ' ἐνοχλοῦσ' ἄγαν.
ἀλλ' οὐχί, Μυρωνίδης
ὅτ' ἦρχεν ὁ γεννάδας,
οὐδεὶς ἂν ἐτόλμα
τὰ τῆς πόλεως διοι-
κεῖν ἀργύριον λαβών·
ἀλλ' ἧκεν ἕκαστος
ἐν ἀσκιδίῳ φέρων
πιεῖν ἅμα τ' ἄρτον ἂν
καὶ πρὸς δύο κρομμύω
καὶ τρεῖς ἂν ἐλάας.
νυνὶ δὲ τριώβολον
ζητοῦσι λαβεῖν ὅταν

289—299. = 300—310.

227. εὐζωρότερον (quod ex Aristophane memorat Phrynichus p. 145. ed. Lob.) D.] τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσιν Flor. Γ. φιλοῦσ' ceteri. ὥσπερ καὶ RΓ. καὶ om. ceteri. 231. τρόπῳ] λόγῳ Nauckius (*Mélanges Gréco-Romains* vol. 6. p. 30.) 235. θᾶττον ex Suida s. h. v.] μᾶλλον 239. δ' ἄν (debebat ἤν) Brunckius] κἄν πίθησθε Cobetus] πείθησθε 244. ἐκεῖ τ' D] ἔπειτ' 255. εἶπον] εἴποιμ' B ex coniectura correctoris. In εἶπον consentiunt schol. Acharn. 863. et Suidas s. v. τούτῳ μέν. 256. ὑποκρούωσιν R et Suidas s. v. ὑποκρούουσιν. ὑποκρούσωσιν ceteri. 270. ἄνδρ' ἐθεᾶσθ' RΓ. ἄνδρα θεᾶσθ' ceteri, quod si recte legeretur, μέλλει pro μέλλοι scribendum foret cum Schaefero Meletem. crit. p. 88. 274. ἀκριβῶς ἦτε Bisschopius ad Xenoph. Anab. p. 95.] ἀκριβώσητε 275. γ' ἅπερ Toupius] τ' ἅπερ R. τάπερ ed. Ald. θ' ἅπερ AB. ἃ παρεκλέψατε Hirschigius.

282. εἴωθ' ἐκεῖ] Mire dictum pro ἔθος ἔστ' ἐκεῖ. 286. μὴ καὶ Dobraeus] ὡς μή 288. ἐνδυόμεναι Faber] ἐνδούμεναι 290—310. Horum versuum bini quique in unum sunt coniuncti in libris. 290. et 300. ἡμιχ. praescriptum in libris. 291. στέργων σκοροδάλμῃ, βλέπων ὑπότριμμα Porsonus] βλέπων ὑπότριμμα, στέργων σκοροδάλμῃ libri et Suidas s. v. ὑπότριμμα. 293. ἀλλ', ὦ] σὺ δ', ὦ Porsonus. 297. πλησίον Brunckius] πλησίοι 301. ἔδει λαβεῖν ἐλθόντ' Dawesius] ἐλθόντ' (ἐλθόντας ABRΓ) ἔδει λαβεῖν 302. καθῆντο Brunckius] κάθηντο ἐν τοῖς στεφανώμασιν] Hic versus in solo legitur R. 305. λαβὼν Brunckius] φέρων 307. ἄρτον ἂν Dawesius] ἄρτον αὖ R. αὖ om. ABΓ. καὶ πρὸς δύο Porsonus] καὶ δύο

πράττωσί τι κοινὸν ὥσ-
περ πηλοφοροῦντες.

ΒΛΕΠΥΡΟΣ.

τί τὸ πρᾶγμα; ποῖ ποθ' ἡ γυνὴ φρούδη 'στί μοι;
ἐπεὶ πρὸς ἕω νῦν γ' ἐστίν, ἡ δ' οὐ φαίνεται.
ἐγὼ δὲ κατάκειμαι πάλαι χεζητιῶν,
τὰς ἐμβάδας ζητῶν λαβεῖν ἐν τῷ σκότῳ
καὶ θοἰμάτιον· ὅτε δὴ δ' ἐκεῖνο ψηλαφῶν
οὐκ ἐδυνάμην εὑρεῖν, ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν
ἐπεῖχε κρούων ὁ κοπρεαῖος, λαμβάνω
τουτὶ τὸ τῆς γυναικὸς ἡμιδιπλοΐδιον,
καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι.
ἀλλ' ἐν καθαρῷ ποῦ ποῦ τις ἂν χέσας τύχοι;
ἢ πανταχοῦ τοι νυκτός ἐστιν ἐν καλῷ;
οὐ γάρ με νῦν χέζοντά γ' οὐδεὶς ὄψεται.
οἴμοι κακοδαίμων, ὅτι γέρων ὢν ἠγόμην
γυναῖχ'· ὅσας εἴμ' ἄξιος πληγὰς λαβεῖν.
οὐ γάρ ποθ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐξελήλυθεν
δράσουσ'. ὅμως δ' οὖν ἐστιν ἀποπατητέον.

ΑΝΗΡ.

τίς ἐστιν; οὐ δήπου Βλέπυρος ὁ γειτνιῶν;
νὴ τὸν Δί' αὐτὸς δῆτ' ἐκεῖνος. εἰπέ μοι,
τί τοῦτό σοι τὸ πυρρόν ἐστιν; οὔ τί που
Κινησίας σου κατατετίληκέν ποθεν;
ΒΛ. οὔκ, ἀλλὰ τῆς γυναικὸς ἐξελήλυθα
τὸ κροκωτίδιον ἀμπισχόμενος οὐνδύεται.
ΑΝ. τὸ δ' ἱμάτιόν σου ποῦ 'στιν; ΒΛ. οὐκ ἔχω φράσαι.
ζητῶν γὰρ αὔτ' οὐχ ηὗρον ἐν τοῖς στρώμασιν.
ΑΝ. εἶτ' οὐδὲ τὴν γυναῖκ' ἐκέλευσάς σοι φράσαι;
ΒΛ. μὰ τὸν Δί'· οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει,
ἀλλ' ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν·
ὃ καὶ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον.
ΑΝ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, ταὐτὰ τοίνυν ἄντικρυς
ἐμοὶ πέπονθας. καὶ γὰρ ᾗ ξύνειμ' ἐγὼ
φρούδη 'στ', ἔχουσα θοἰμάτιον οὑγὼ 'φόρουν,
κοὐ τοῦτο λυπεῖ μ', ἀλλὰ καὶ τὰς ἐμβάδας.
οὔκουν λαβεῖν γ' αὐτὰς ἐδυνάμην οὐδαμοῦ.
ΒΛ. μὰ τὸν Διόνυσον, οὐδ' ἐγὼ γὰρ τὰς ἐμὰς
Λακωνικάς, ἀλλ' ὡς ἔτυχον χεζητιῶν,
ἐς τὼ κοθόρνω τὼ πόδ' ἐνθεὶς ἵεμαι,
ἵνα μὴ 'γχέσαιμ' ἐς τὴν σισύραν· φανὴ γὰρ ἦν.
ΑΝ. τί δῆτ' ἂν εἴη; μῶν ἐπ' ἄριστον γυνὴ
κέκληκεν αὐτὴν τῶν φίλων; ΒΛ. γνώμην γ' ἐμήν.
οὔκουν πονηρά γ' ἐστὶν ὅ τι κἄμ' εἰδέναι.
ΑΝ. ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιάν τιν' ἀποπατεῖς, ἐμοὶ δ'
ὥρα βαδίζειν ἐστὶν εἰς ἐκκλησίαν,
ἤνπερ λάβω θοἰμάτιον, ὅπερ ἦν μοι μόνον.
ΒΛ. κἄγωγ', ἐπειδὰν ἀποπατήσω· νῦν δέ μοι
ἀχράς τις ἐγκλήσασ' ἔχει τὰ σιτία.
ΑΝ. μῶν ἣν Θρασύβουλος εἶπε τοῖς Λακωνικοῖς;
ΒΛ. νὴ τὸν Διόνυσον, ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα.
ἀτὰρ τί δράσω; καὶ γὰρ οὐδὲ τοῦτό με
μόνον τὸ λυποῦν ἐστιν, ἀλλ' ὅταν φάγω,
ὅποι βαδιεῖταί μοι τὸ λοιπὸν ἡ κόπρος.
νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
ὅστις ποτ' ἔστ' ἄνθρωπος Ἀχραδούσιος.
τίς ἂν οὖν ἰατρόν μοι μετέλθοι καὶ τίνα;
τίς τῶν καταπρώκτων δεινός ἐστι τὴν τέχνην;
ἆρ' οἶδ' Ἀμύνων; ἀλλ' ἴσως ἀρνήσεται.
Ἀντισθένη τις καλεσάτω πάσῃ τέχνῃ.
οὗτος γὰρ ἀνὴρ ἕνεκά γε στεναγμάτων
οἶδεν τί πρωκτὸς βούλεται χεζητιῶν.
ὦ πότνι' Εἰλείθυια, μή με περιίδῃς
διαρραγέντα μηδὲ βεβαλανωμένον,
ἵνα μὴ γένωμαι σκωραμὶς κωμῳδική.

ΧΡΕΜΗΣ.

οὗτος, τί ποιεῖς; οὔ τί που χέζεις; ΒΛ. ἐγώ;
οὐ δῆτ' ἔτι γε μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἀνίσταμαι.
ΧΡ. τὸ τῆς γυναικὸς δ' ἀμπέχει χιτώνιον;
ΒΛ. ἐν τῷ σκότῳ γὰρ τοῦτ' ἔτυχον ἔνδον λαβών.
ἀτὰρ πόθεν ἥκεις ἐτεόν; ΧΡ. ἐξ ἐκκλησίας.
ΒΛ. ἤδη λέλυται γάρ; ΧΡ. νὴ Δί', ὄρθριον μὲν οὖν.
καὶ δῆτα πολὺν ἡ μίλτος, ὦ Ζεῦ φίλτατε,
γέλων παρέσχεν, ἣν προσέρραινον κύκλῳ.
ΒΛ. τὸ τριώβολον δῆτ' ἔλαβες; ΧΡ. εἰ γὰρ ὤφελον.
ἀλλ' ὕστερος νῦν ἦλθον, ὥστ' αἰσχύνομαι,
ἔχων μὰ Δί' οὐδὲν ἄλλο γ' ἢ τὸν θύλακον.
ΒΛ. τὸ δ' αἴτιον τί; ΧΡ. πλεῖστος ἀνθρώπων ὄχλος,
ὅσος οὐδεπώποτ' ἦλθεν ἀθρόως ἐς πύκνα.
καὶ δῆτα πάντας σκυτοτόμοις ᾐκάζομεν
ὁρῶντες αὐτούς. οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφυῶς
ὡς λευκοπληθὴς ἦν ἰδεῖν ἡκκλησία·
ὥστ' οὐκ ἔλαβον οὔτ' αὐτὸς οὔτ' ἄλλοι συχνοί.
ΒΛ. οὐδ' ἄρ' ἂν ἐγὼ λάβοιμι νῦν ἐλθών; ΧΡ. πόθεν;
οὐδὲ μὰ Δί' εἰ τότ' ἦλθες, ὅτε τὸ δεύτερον
ἀλεκτρυὼν ἐφθέγγετ'. ΒΛ. οἴμοι δείλαιος.
Ἀντίλοχ', ἀποίμωξόν με τοῦ τριωβόλου
τὸν ζῶντα μᾶλλον. τἀμὰ γὰρ διοίχεται.
ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἦν, ὅτι τοσοῦτον χρῆμ' ὄχλου
οὕτως ἐν ὥρᾳ ξυνελέγη; ΧΡ. τί δ' ἄλλο γ' ἢ
ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι περὶ σωτηρίας
γνώμας καθεῖναι τῆς πόλεως; κᾆτ' εὐθέως
πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρείρπυσεν.
κἄπειθ' ὁ δῆμος ἀναβοᾷ πόσον δοκεῖς,
οὐ δεινὰ τολμᾶν τουτονὶ δημηγορεῖν,
καὶ ταῦτα περὶ σωτηρίας προκειμένου,
ὃς αὐτὸς αὑτῷ βλεφαρίδ' οὐκ ἐσώσατο;
ὁ δ' ἀναβοήσας καὶ περιβλέψας ἔφη, [ὀπῷ
τί δαί μ' ἐχρῆν δρᾶν; ΒΛ. σκόροδ' ὁμοῦ τρίψαντ'
τιθύμαλλον ἐμβαλόντα τοῦ Λακωνικοῦ
σαυτοῦ παραλείφειν τὰ βλέφαρα τῆς ἑσπέρας,
ἔγωγ' ἂν εἶπον, εἰ παρὼν ἐτύγχανον.
ΧΡ. μετὰ τοῦτον Εὐαίων ὁ δεξιώτατος
παρῆλθε γυμνός, ὡς ἐδόκει τοῖς πλείοσιν·
αὐτός γε μέντοὔφασκεν ἱμάτιον ἔχειν,
κἄπειτ' ἔλεξε δημοτικωτάτους λόγους
"ὁρᾶτε μέν με δεόμενον σωτηρίας
τετραστατήρου καὐτόν· ἀλλ' ὅμως ἐρῶ
ὡς τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας σώσετε.
ἢν γὰρ παρέχωσι τοῖς δεομένοις οἱ κναφῆς
χλαίνας, ἐπειδὰν πρῶτον ἥλιος τραπῇ,
πλευρῖτις ἡμῶν οὐδέν' ἂν λάβοι ποτέ.
ὅσοις δὲ κλίνη μή 'στι μηδὲ στρώματα,
ἰέναι καθευδήσοντας ἀπονενιμμένους

---

330. ποθεν. ΒΛ. οὐκ Brunckius] ΒΛ. πόθεν; οὐκ 332. κροκωτίδιον Arnaldus] κροκώτιον R. κροκώπιον ceteri. 333. σου] σοι Γ. 342. ἀλλὰ] ἀλλ' ὅτι Meinekius. 354. μοι Meinekius] μου 355. ἐγκλήσασ' D.] ἐγκλείσασ' 362. Ἀχραδούσιος D.] ἀχραδούσιος 364. καταπρώκτων] κατὰ πρωκτῶν A. κατὰ πρωκτὸν B, quod περὶ πρωκτὸν potius dicendum fuisset.

381. νῦν] νὴ δί' R. 382. ἔχων addidit Brunckius. Δί' Brunckius] τὸν Δί' ἄλλο γ' ἢ Brunckius] ἄλλο ἢ AB. ἄλλον ἢ R Ald. 384. ἦλθεν ἀθρόως R Ald. ἦλθεν ἀθρόος A. ἦλθ' ἀθρόος B. πύκνα Meinekius] τὴν πύκνα 390. οὐδὲ μὰ Δί' εἰ Meinekius] οὐδ' εἰ μὰ Δία 397. καθεῖναι] προθεῖναι Schoemannus de comit. Athen. p. 104. 404. μ' ἐχρῆν Brunckius] με χρὴ RΓ. με χρῆν ceteri. 405. τοῦ Λακωνικοῦ] τῶν Λακωνικῶν Dobraeus. 414. ὡς] πῶς Meinekius.

ἐς τῶν σκυλοδεψῶν· ἣν δ' ἀποκλῄῃ τῇ θύρᾳ
χειμῶνος ὄντος, τρεῖς σισύρας ὀφειλέτω.
ΒΛ. νὴ τὸν Διόνυσον, χρηστά γ'· εἰ δ' ἐκεῖνά γε
προσέθηκεν, οὐδεὶς ἀντεχειροτόνησεν ἄν,
τοὺς ἀλφιταμοιβοὺς τοῖς ἀπόροις τρεῖς χοίνικας
δεῖπνον παρέχειν ἅπασιν, ἢ κλάειν μακρά,
ἵνα τοῦτ' ἀπέλαυσαν Ναυσικύδους τἀγαθόν.
ΧΡ. μετὰ τοῦτο τοίνυν εὐπρεπὴς νεανίας
λευκός τις ἀνεπήδησ', ὅμοιος Νικίᾳ,
δημηγορήσων, κἀπεχείρησεν λέγειν
ὡς χρὴ παραδοῦναι ταῖς γυναιξὶ τὴν πόλιν.
εἶτ' ἐθορύβησαν κἀνέκραγον ὡς εὖ λέγοι,
τὸ σκυτοτομικὸν πλῆθος· οἱ δ' ἐκ τῶν ἀγρῶν
ἀνεβορβόρυξαν. ΒΛ. νοῦν γὰρ εἶχον νὴ Δία.
ΧΡ. ἀλλ' ἦσαν ἥττους· ὁ δὲ κατεῖχε τῇ βοῇ,
τὰς μὲν γυναῖκας πόλλ' ἀγαθὰ λέγων, σὲ δὲ
πολλὰ κακά. ΒΛ. καὶ τί εἶπε; ΧΡ. πρῶτον μέν σ' ἔφη [ἔρη.
εἶναι πανοῦργον. ΒΛ. καὶ σέ; ΧΡ. μή πω τοῦτ'
κἄπειτα κλέπτην. ΒΛ. ἐμὲ μόνον; ΧΡ. καὶ νὴ Δία
καὶ συκοφάντην. ΒΛ. ἐμὲ μόνον; ΧΡ. καὶ νὴ Δία
τωνδὶ τὸ πλῆθος. ΒΛ. τίς δὲ τοῦτ' ἄλλως λέγει;
ΧΡ. γυναῖκα δ' εἶναι πρᾶγμ' ἔφη νουβυστικὸν
καὶ χρηματοποιόν· κοὔτε τἀπόρρητ' ἔφη
ἐκ Θεσμοφόροιν ἑκάστοτ' αὐτὰς ἐκφέρειν,
σὲ δὲ κἀμὲ βουλεύοντε τοῦτο δρᾶν ἀεί.
ΒΛ. καὶ νὴ τὸν Ἑρμῆν τοῦτό γ' οὐκ ἐψεύσατο.
ΧΡ. ἔπειτα συμβάλλειν πρὸς ἀλλήλας ἔφη
ἱμάτια, χρυσί', ἀργύριον, ἐκπώματα,
μόνας μόναις κοὐ μαρτύρων ἐναντίον,
καὶ ταῦτ' ἀποφέρειν πάντα κοὐκ ἀποστερεῖν,
ἡμῶν δὲ τοὺς πολλοὺς ἔφασκε τοῦτο δρᾶν.
ΒΛ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, μαρτύρων γ' ἐναντίον.
ΧΡ. οὐ συκοφαντεῖν, οὐ διώκειν, οὐδὲ τὸν
δῆμον καταλύειν, ἀλλὰ πολλὰ κἀγαθά,
ἕτερά τε πλεῖστα τὰς γυναῖκας ηὐλόγει.
ΒΛ. τί δῆτ' ἔδοξεν; ΧΡ. ἐπιτρέπειν γε τὴν πόλιν
ταύταις. ἐδόκει γὰρ τοῦτο μόνον ἐν τῇ πόλει
οὔπω γεγενῆσθαι. ΒΛ. καὶ δέδοκται; ΧΡ. φήμ' ἐγώ.
ΒΛ. ἅπαντ' ἄρ' αὐταῖς ἐστι προστεταγμένα
ἃ τοῖσιν ἀστοῖς ἔμελεν; ΧΡ. οὕτω ταῦτ' ἔχει.
ΒΛ. οὐδ' ἐς δικαστήριον ἄρ' εἶμ', ἀλλ' ἡ γυνή;
ΧΡ. οὐδ' ἔτι σὺ θρέψεις οὓς ἔχεις, ἀλλ' ἡ γυνή.
ΒΛ. οὐδὲ στένειν τὸν ὄρθρον ἔτι πρᾶγμ' ἆρά μοι;
ΧΡ. μὰ Δί', ἀλλὰ ταῖς γυναιξὶ ταῦτ' ἤδη μέλει·
σὺ δ' ἀστενακτὶ περδόμενος οἴκοι μενεῖς.
ΒΛ. ἐκεῖνο δεινὸν τοῖσιν ἡλίκοισι νῷν,
μὴ παραλαβοῦσαι τῆς πόλεως τὰς ἡνίας
ἔπειτ' ἀναγκάζωσι πρὸς βίαν ΧΡ. τί δρᾶν;
ΒΛ. βινεῖν ἑαυτάς. ΧΡ. ἢν δὲ μὴ δυνώμεθα;
ΒΛ. ἄριστον οὐ δώσουσι. ΧΡ. σὺ δέ γε νὴ Δία
δρᾶ ταῦθ', ἵν' ἀριστᾷς τε καὶ βινῇς ἅμα.
ΒΛ. τὸ πρὸς βίαν δεινότατον. ΧΡ. ἀλλ' εἰ τῇ πόλει
τοῦτο ξυνοίσει, ταῦτα χρὴ πάντ' ἄνδρα δρᾶν.
λόγος γέ τοί τις ἐστι τῶν γεραιτέρων,
ὅσ' ἂν ἀνόητ' ἢ μῶρα βουλευσώμεθα,
ἅπαντ' ἐπὶ τὸ βέλτιον ἡμῖν ξυμφέρειν.
καὶ ξυμφέροι γ', ὦ πότνια Παλλὰς καὶ θεοί.
ἀλλ' εἶμι· σὺ δ' ὑγίαινε. ΒΛ. καὶ σύ γ', ὦ Χρέμης.
ΧΟ. ἔμβα χώρει.
ἆρ' ἔστι τῶν ἀνδρῶν τις ἡμῖν ὅστις ἐπακολουθεῖ;
στρέφου, σκόπει,
φύλαττε σαυτὴν ἀσφαλῶς, πολλοὶ γὰρ οἱ πανοῦργοι,
μή πού τις ἐκ τοὔπισθεν ὢν τὸ σχῆμα καταφυλάξῃ·
ἀλλ' ὡς μάλιστα τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε·
ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνην φέροι
πάσαισι παρὰ τοῖς ἀνδράσιν τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐλεγχθέν.
πρὸς ταῦτα συστέλλου σεαυτὴν καὶ περισκοπουμένη
⏑ ⏒ ⏑ – τἀκεῖσε καὶ
τἀκ δεξιᾶς, μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα.
ἀλλ' ἐγκονῶμεν· τοῦ τόπου γὰρ ἐγγύς ἐσμεν ἤδη
ὅθενπερ εἰς ἐκκλησίαν ὡρμώμεθ', ἡνίκ' ἦμεν·
τὴν δ' οἰκίαν ἔξεσθ' ὁρᾶν ὅθενπερ ἡ στρατηγὸς
ἔσθ' ἡ τὸ πρᾶγμ' εὑροῦσ' ὃ νῦν ἔδοξε τοῖς πολίταις.
ὥστ' εἰκὸς ἡμᾶς μὴ βραδύνειν ἔστ' ἐπαναμενούσας,
πώγωνας ἐξηρτημένας,
μὴ καί τις ἡμᾶς ὄψεται χἠμῶν ἴσως κατείπῃ.
ἀλλ' εἷα δεῦρ' ἐπὶ σκιᾶς
ἐλθοῦσα πρὸς τὸ τειχίον,
παραβλέπουσα θατέρῳ,
πάλιν μετασκεύαζε σαυτὴν αὖθις ἧπερ ἦσθα,
καὶ μὴ βράδυν'· ὡς τήνδε καὶ δὴ τὴν στρατηγὸν ἡμῶν
χωροῦσαν ἐξ ἐκκλησίας ὁρῶμεν. ἀλλ' ἐπείγου
ἅπασα καὶ μίσει σάκον πρὸς τοῖν γνάθοιν ἔχουσα·
χαὔται γὰρ ἥκουσιν πάλαι τὸ σχῆμα τοῦτ' ἔχουσαι.
ΠΡ. ταυτὶ μέν, ὦ γυναῖκες, ἡμῖν εὐτυχῶς
τὰ πράγματ' ἐκβέβηκεν ἁβουλεύσαμεν.
ἀλλ' ὡς τάχιστα, πρίν τιν' ἀνθρώπων ἰδεῖν,
ῥιπτεῖτε χλαίνας, ἐμβὰς ἐκ ποδῶν ἴτω,
χάλα ξυναπτοὺς ἡνίας Λακωνικάς,
βακτηρίας ἄφεσθε· καὶ μέντοι σὺ μὲν
ταύτας κατευτρέπιζ'· ἐγὼ δὲ βούλομαι
εἴσω παρερπύσασα, πρὶν τὸν ἄνδρα με
ἰδεῖν, καταθέσθαι θοἰμάτιον αὐτοῦ πάλιν
ὅθενπερ ἔλαβον τἄλλα θ' ἁξηνεγκάμην.
ΧΟ. κατάκειται δὴ πάνθ' ἅπερ εἶπας· σὸν δ' ἔργον τἄλλα διδάσκειν,
ὅ τι σοι δρῶσαι ξύμφορον ἡμεῖς δόξομεν ὀρθῶς ὑπακούειν.
οὐδεμιᾷ γὰρ δεινοτέρᾳ σου ξυμμίξασ' οἶδα γυναικί.
ΠΡ. περιμείνατέ νυν, ἵνα τῆς ἀρχῆς, ἣν ἄρτι κεχειροτόνημαι, [μοι
ξυμβούλοισιν πάσαις ὑμῖν χρήσωμαι. καὶ γὰρ ἐκεῖ

483—492. = 493—503.

420. ἀποκλείῃ (debebat ἀποκλῄῃ) τῇ θύρᾳ Abreschius Lection. Aristaen. 2. p. 270] ἀποκλίνῃ τῇ θύρᾳ, cum Suida s. v. τετραστατήρου. ἀποκλίνῃ τὴν θύραν A et Suidas s. v. ἀλφιταμοιβός. 433. γὰρ] ἄρ' Dobraeus. 436. τί] τί μ' F. Rankius. 448. κοὐ μαρτύρων Meinekius. γ' οὐ μαρτύρων ΒΓ. οὐ μαρτύρων γ' ceteri. 451. γ' R. τ' ceteri. 454. ηὐλόγει Meinekius] εὐλόγει 455. γε Β. σε ceteri. δεῖν Cobetus. 458. ἅπαντ' ἄρ' Cobetus] ἅπαντά τ' 462. ἆρα Kusterus] ἄρα (ἐστι Β) 465. νῷν] νῶ Dobraeus. 468. 470. βινεῖν — βινῇς D.] κινεῖν — κινῇς

473—475. Blepyro tribuit Meinekius. 473. γε Suidas s. v. γεραίτερος et μῶρα] τε 474. ὅσ' ἂν ἀνόητ' ἢ μῶρα Bentleius] ὅσ' ἂν ἀνοηταχἠμῶρα R. ὅσ' ἀνόητα χ' ἡ μῶρα Suidas s. v. γεραίτερος. ὅσ' ἀνόητα χἠ μῶρα idem s. v. μῶρα. ἀνόηθ' ὅσ' ἂν καὶ μῶρα Β. ὅσ' ἂν ἀνόητα καὶ μῶρα Ald. 482. τοὔπισθεν ὢν] τοὔπισθ' ἰὼν Meinekius. καταφυλάξῃ] φυλάξῃ ΒΓ. παραφυλάξῃ Meinekius. 487. ⏑ ⏒ ⏑ –] τὰ δεῦρο καὶ Kiehlius. τἀκεῖσε Faber] κἀκεῖσε 490. ὡρμώμεθ' Portus] ὁρμώμεθ' 495. ἡμᾶς ὄψεται Hermannus] ὄψεθ' ἡμᾶς 496. σκιᾶς] σκιᾷ ΒΓ. 502. τοῖν Meinekius] ταῖν 507. ἐκ ποδῶν Meinekius] ἐκποδὼν 514. κατάκειται D.] κεῖται. κεῖται καὶ δὴ Dobraeus.

ἐν τῷ θορύβῳ καὶ τοῖς δεινοῖς ἀνδρειόταται γεγέ-
νησθε.
ΒΛ. αὕτη, πόθεν ἥκεις, Πραξαγόρα; ΠΡ. τί δ', ὦ μέλε,
σοὶ τοῦθ'; ΒΛ. ὅ τί μοι τοῦτ' ἔστιν; ὡς εὐηθικῶς.
ΠΡ. οὔ τοι παρὰ τοῦ μοιχοῦ γε φήσεις. ΒΛ. οὐκ ἴσως
ἑνός γε. ΠΡ. καὶ μὴν βασανίσαι τουτί γέ σοι
ἔξεστι. ΒΛ. πῶς; ΠΡ. εἰ τῆς κεφαλῆς ὄζω μύρου.
ΒΛ. τί δ'; οὐχὶ βινεῖται γυνὴ κἄνευ μύρου;
ΠΡ. οὐ δῆ τάλαιν' ἔγωγε. ΒΛ. πῶς οὖν ὀρθρία
ᾤχου σιωπῇ θοἰμάτιον λαβοῦσά μου;
ΠΡ. γυνή μέ τις νύκτωρ ἑταίρα καὶ φίλη
μετεπέμψατ' ὠδίνουσα. ΒΛ. κᾆτ' οὐκ ἦν ἐμοὶ
φράσασαν ἰέναι; ΠΡ. τῆς λεχοῦς δ' οὐ φροντίσαι
οὕτως ἐχούσης, ὦνερ; ΒΛ. εἰποῦσάν γέ μοι.
ἀλλ' ἔστιν ἐνταῦθά τι κακόν. ΠΡ. μὰ τὼ θεώ,
ἀλλ' ὥσπερ εἶχον ᾠχόμην· ἐδεῖτο δὲ
ἥπερ μεθῆκέ μ' ἐξιέναι πάσῃ τέχνῃ.
ΒΛ. εἶτ' οὐ τὸ σαυτῆς ἱμάτιον ἐχρῆν σ' ἔχειν;
ἀλλ' ἔμ' ἀποδύσασ', ἐπιβαλοῦσα τοὔγκυκλον,
ᾤχου καταλιποῦσ' ὡσπερεὶ προκείμενον,
μόνον οὐ στεφανώσασ' οὐδ' ἐπιθεῖσα λήκυθον.
ΠΡ. ψῦχος γὰρ ἦν, ἐγὼ δὲ λεπτὴ κἀσθενής·
ἔπειθ' ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπεσχόμην·
σὲ δ' ἐν ἀλέᾳ κατακείμενον καὶ στρώμασιν
κατέλιπον, ὦνερ. ΒΛ. αἱ δὲ δὴ Λακωνικαὶ
ᾤχοντο μετὰ σοῦ κατὰ τί χἠ βακτηρία;
ΠΡ. ἵνα θοἰμάτιον σώσαιμι, μεθυπεδησάμην
μιμουμένη σε καὶ κτυποῦσα τοῖν ποδοῖν
καὶ τοὺς λίθους παίουσα τῇ βακτηρίᾳ.
ΒΛ. οἶσθ' οὖν ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἑκτέα,
ὃν χρῆν ἔμ' ἐξ ἐκκλησίας εἰληφέναι;
ΠΡ. μὴ φροντίσῃς· ἄρρεν γὰρ ἔτεκε παιδίον.
ΒΛ. ἡκκλησία; ΠΡ. μὰ Δί', ἀλλ' ἐφ' ἣν ἐγᾠχόμην.
ἀτὰρ γεγένηται; ΒΛ. ναὶ μὰ Δί'. οὐκ ᾔδησθά με
φράσαντά σοι χθές; ΠΡ. ἄρτι γ' ἀναμιμνήσκομαι.
ΒΛ. οὐδ' ἄρα τὰ δόξαντ' οἶσθα; ΠΡ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.
ΒΛ. κάθησο τοίνυν σηπίας μασωμένη.
ὑμῖν δέ φασι παραδεδόσθαι τὴν πόλιν.
ΠΡ. τί δρᾶν; ὑφαίνειν; ΒΛ. οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ἄρχειν.
ΠΡ. τίνων;
ΒΛ. ἁπαξαπάντων τῶν κατὰ πόλιν πραγμάτων.
ΠΡ. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, μακαρία γὰρ ἡ πόλις
ἔσται τὸ λοιπόν. ΒΛ. κατὰ τί; ΠΡ. πολλῶν οὕνεκα.
οὐ γὰρ ἔτι τοῖς τολμῶσιν αὐτὴν αἰσχρὰ δρᾶν
ἔσται τὸ λοιπὸν, οὐδαμοῦ δὲ μαρτυρεῖν,
οὐ συκοφαντεῖν. ΒΛ. μηδαμῶς πρὸς τῶν θεῶν
τουτὶ ποιήσῃς μηδ' ἀφέλῃ μου τὸν βίον.
ΑΝ. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, τὴν γυναῖκ' ἔα λέγειν.
ΠΡ. μὴ λωποδυτῆσαι, μὴ φθονεῖν τοῖς πλησίον,
μὴ γυμνὸν εἶναι, μὴ πένητα μηδένα,
μὴ λοιδορεῖσθαι, μὴ 'νεχυραζόμενον φέρειν.
ΑΝ. νὴ τὸν Ποσειδῶ, μεγάλα γ', εἰ μὴ ψεύσεται.
ΠΡ. ἀλλ' ἀποφανῶ τοῦθ', ὥστε σέ τέ μοι μαρτυρεῖν
καὶ τοῦτον αὐτὸν μηδὲν ἀντειπεῖν ἐμοί.
ΧΟ. νῦν δὴ δεῖ σε πυκνὴν φρένα καὶ φιλόδημον ἐγείρειν
φροντίδ' ἐπισταμένην ταῖς σαῖσι φίλαισιν ἀμύνειν.
κοινῇ γὰρ ἐπ' εὐτυχίαισιν
ἔρχεται γνώμης ἐπίνοια, πολίτην
δῆμον ἐπαγλαϊοῦσα
μυρίαισιν ὠφελίαισι βίου, δηλοῦσ' ὅ τί περ δύναται.
καιρὸς δέ· δεῖται γάρ τι σοφοῦ τινὸς ἐξευρήματος
ἀλλὰ πέραινε μόνον [ἡ πόλις ἡμῶν.
μήτε δεδραμένα μήτ' εἰρημένα πω πρότερον·
μισοῦσι γὰρ ἢν τὰ παλαιὰ πολλάκις θεῶνται.
ἀλλ' οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἅπτεσθαι καὶ δὴ χρὴ ταῖς δια-
νοίαις, [τοῖσι θεαταῖς.
ὡς τὸ ταχύνειν χαρίτων μετέχει πλεῖστον παρὰ
ΠΡ. καὶ μὴν ὅτι μὲν χρηστὰ διδάξω πιστεύω· τοὺς δὲ
θεατάς,
εἰ καινοτομεῖν ἐθελήσουσιν καὶ μὴ τοῖς ἠθάσι λίαν
τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν, τοῦτ' ἔσθ' ὃ μάλιστα δέ-
δοικα.
ΒΛ. περὶ μὲν τοίνυν τοῦ καινοτομεῖν μὴ δείσῃς· τοῦτο
γὰρ ἡμῖν [λῆσαι.
δρᾶν ἀντ' ἄλλης ἀρχῆς ἐστιν, τῶν δ' ἀρχαίων ἀμε-
ΠΡ. μή νυν πρότερον μηδεὶς ὑμῶν ἀντείπῃ μηδ' ὑπο-
κρούσῃ, [ἀκοῦσαι.
πρὶν ἐπίστασθαι τὴν ἐπίνοιαν καὶ τοῦ φράζοντος
κοινωνεῖν γὰρ πάντας φήσω χρῆναι πάντων μετέ-
χοντας
κἀκ ταὐτοῦ ζῆν καὶ μὴ τὸν μὲν πλουτεῖν, τὸν δ'
ἄθλιον εἶναι, [ταφῆναι·
μηδὲ γεωργεῖν τὸν μὲν πολλήν, τῷ δ' εἶναι μηδὲ
μηδ' ἀνδραπόδοις τὸν μὲν χρῆσθαι πολλοῖς, τὸν
δ' οὐδ' ἀκολούθῳ· [ὅμοιον.
ἀλλ' ἕνα ποιῶ κοινὸν πᾶσιν βίοτον καὶ τοῦτον
ΒΛ. πῶς οὖν ἔσται κοινὸς πᾶσιν; ΠΡ. κατέδει πέλε-
θον πρότερός μου. [ἔφθης μ' ὑποκρούσας.
ΒΛ. καὶ τῶν πελέθων κοινωνοῦμεν; ΠΡ. μὰ Δί', ἀλλ'
τοῦτο γὰρ ἤμελλον ἐγὼ λέξειν· τὴν γῆν πρώτιστα
ποιήσω [ἑκάστῳ.
κοινὴν πάντων καὶ τἀργύριον καὶ τἄλλ' ὁπόσ' ἐστὶν
εἶτ' ἀπὸ τούτων κοινῶν ὄντων ἡμεῖς βοσκήσομεν
ὑμᾶς [προσέχουσαι.
ταμιευόμεναι καὶ φειδόμεναι καὶ τὴν γνώμην
ΒΛ. πῶς οὖν ὅστις μὴ κέκτηται γῆν ἡμῶν, ἀργύριον δὲ
καὶ Δαρεικούς, ἀφανῆ πλοῦτον; ΠΡ. τοῦτ' ἐς τὸ
μέσον καταθήσει, [διὰ τοῦτο.
καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει. ΒΛ. κἀκτήσατο γὰρ
ΠΡ. ἀλλ' οὐδέν τοι χρήσιμον ἔσται πάντως αὐτῷ. ΒΛ.
κατὰ δὴ τί; [ἅπαντες,
ΠΡ. οὐδεὶς οὐδὲν πενίᾳ δράσει· πάντα γὰρ ἕξουσιν
ἄρτους, τεμάχη, μάζας, χλαίνας, οἶνον, στεφάνους,
ἐρεβίνθους. [ἀπόδειξον.
ὥστε τί κέρδος μὴ καταθεῖναι; σὺ γὰρ ἐξευρὼν
ΒΛ. οὔκουν καὶ νυν οὗτοι μᾶλλον κλέπτουσ', οἷς ταῦτα
πάρεστιν; [τοῖς προτέροισιν·
ΠΡ. πρότερόν γ', ὦταῖρ', ὅτε τοῖσι νόμοις διεχρώμεθα
νῦν δ', ἔσται γὰρ βίος ἐκ κοινοῦ, τί τὸ κέρδος μὴ
καταθεῖναι;
ΒΛ. ἢν μεῖρακ' ἰδὼν ἐπιθυμήσῃ καὶ βούληται σκαλα-
θῦραι, [θέξει
ἕξει τούτων ἀφελὼν δοῦναι, τῶν ἐκ κοινοῦ δὲ με-

522. οὔτοι παρὰ τοῦ μοιχοῦ] οὔταρα παρὰ μοιχοῦ Cobetus. 526. ὀρθρία Cobetus] ὄρθριον 540. ἠμπεσχόμην Bekkeri Anecd. p. 381, 15., non Suidas s. v. ἀλεαίνομι] ἠμπισχόμην 551. ᾔδησθα Brunckius] ᾔδεισθα 565. μὴ λωποδυτῆσαι —] Continuat sermonem post οὐ συκοφαντεῖν v. 562. interruptum nulla habita versuum interpositorum ratione: de quo conf. quae ad Ran. v. 549. diximus. 569. τε Bergkius] γε

570. ἐμοί] ἔτι Cobetus. Poterat etiam ἔχειν coniici, si quid mutandum esset. 571. φιλόδημον D.] φιλόσοφον. φιλόδημον dicit chorus ad commoda respiciens ab Praxagora supra enumerata v. 560—567.

572. ταῖς σαῖσι D.] ταῖσι 574. γνώμης Marklandus ad Eurip. Suppl. 547.] γλώττης 576. δηλοῦσ' D.] δηλοῦν δύναται. καιρὸς δέ· δεῖται Hermannus] δύναται καιρός. δεῖται 577. τι ed Aldina. τοι ΒΓ. τοί γε R. 595. πᾶσιν D.] ἅπασιν κατέδει Brunckius] κατεδεῖ 595. 596. πέλεθον — πελέθων Bothius] σπέλεθον — σπελέθων 602. τοῦτ'] ταῦτ' Brunckius.

ξυγκαταδαρθών. ΠΡ. ἀλλ' ἐξέσται προῖκ' αὐτῷ
ξυγκαταδαρθεῖν. [κεῖσθαι
καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι συγκατα-
καὶ παιδοποιεῖν τῷ βουλομένῳ. ΒΛ. πῶς οὖν οὐ
πάντες ἴασιν [δειν;
ἐπὶ τὴν ὡραιοτάτην αὐτῶν καὶ ζητήσουσιν ἐρεί-
ΠΡ. αἱ φαυλότεραι καὶ σιμότεραι παρὰ τὰς σεμνὰς κα-
θεδοῦνται· [κρούσει.
κᾆτ' ἢν ταύτης ἐπιθυμήσῃ, τὴν αἰσχρὰν πρῶθ' ὑπο-
ΒΛ. καὶ πῶς ἡμᾶς τοὺς πρεσβύτας, ἢν ταῖς αἰσχραῖσι
συνῶμεν, [ἀφικέσθαι;
οὐκ ἐπιλείψει τὸ πέος πρότερον πρὶν ἐκεῖσ' οἷ φῄς
ΠΡ. οὐχὶ μαχοῦνται. ΒΛ. περὶ τοῦ; ΠΡ. θάρρει, μὴ
δείσῃς, οὐχὶ μαχοῦνται. [τοιοῦτον ὑπάρχει.
ΒΛ. περὶ τοῦ; ΠΡ. τοῦ μὴ ξυγκαταδαρθεῖν. καὶ σοὶ
ΒΛ. τὸ μὲν ὑμέτερον γνώμην τιν' ἔχει· προβεβούλευται
γὰρ ὅπως ἂν ποιήσει;
μηδεμιᾶς ᾖ τρύπημα κενόν· τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν τί
φεύξονται γὰρ τοὺς αἰσχίους, ἐπὶ τοὺς δὲ καλοὺς
βαδιοῦνται. [όντας
ΠΡ. ἀλλὰ φυλάξουσ' οἱ φαυλότεροι τοὺς καλλίους ἀπι-
ἀπὸ τοῦ δείπνου καὶ τηρήσουσ' ἐπὶ τοῖσιν δημοσίοι-
σιν [καταδαρθεῖν
κοὐκ ἐξέσται παρὰ τοῖσι καλοῖς καὶ τοῖς μεγάλοις
ταῖσι γυναιξὶν πρὶν τοῖς αἰσχροῖς καὶ τοῖς μικροῖς
χαρίσωνται. [νήσει.
ΒΛ. ἡ Λυσικράτους ἄρα νυνὶ ῥὶς ἴσα τοῖσι καλοῖσι φρο-
ΠΡ. νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δημοτική γ' ἡ γνώμη καὶ κα-
ταχήνη [ἐχόντων,
τῶν σεμνοτέρων ἔσται πολλὴ καὶ τῶν σφραγῖδας
ὅταν ἐμβάδ' ἔχων εἴπῃ, πρότερος παραχώρει, κᾆτ'
ἐπιτήρει, [ζειν.
ὅταν ἤδη 'γὼ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριά-
ΒΛ. πῶς οὖν οὕτω ζώντων ἡμῶν τοὺς αὑτοῦ παῖδας
ἕκαστος
ἔσται δυνατὸς διαγιγνώσκειν; ΠΡ. τί δὲ δεῖ; πα-
τέρας γὰρ ἅπαντας [νομιοῦσιν.
τοὺς πρεσβυτέρους αὐτῶν εἶναι τοῖσι χρόνοισιν
ΒΛ. οὐκοῦν ἄγξουσ' εὖ καὶ χρηστῶς ἑξῆς τὸν πάντα γέ-
ροντα [όντα
διὰ τὴν ἄγνοιαν, ἐπεὶ καὶ νῦν γιγνώσκοντες πατέρ'
ἄγχουσι. τί δῆθ' ὅταν ἀγνὼς ᾖ; πῶς οὐ τότε κἀπι-
χεσοῦνται;
ΠΡ. ἀλλ' ὁ παρεστὼς οὐκ ἐπιτρέψει· τότε δ' αὐτοῖς οὐκ
ἔμελ' οὐδὲν [τος ἀκούσῃ,
τῶν ἀλλοτρίων, ὅστις τύπτοι· νῦν δ' ἢν πληγέν-
μὴ αὐτὸν ἐκεῖνον τύπτῃ δεδιώς, τοῖς δρῶσιν τοῦτο
μαχεῖται. [Ἐπίκουρος,
ΒΛ. τὰ μὲν ἄλλα λέγεις οὐδὲν σκαιῶς· εἰ δὲ προσελθὼν
ἢ Λευκολόφας, πάππαν με καλεῖ, τοῦτ' ἤδη δεινὸν
ἀκοῦσαι.
ΠΡ. πολὺ μέντοι δεινότερον τούτου τοῦ πράγματός
ἐστι ΒΛ. τὸ ποῖον; [εἶναι.
ΠΡ. εἴ σε φιλήσειεν Ἀρίστυλλος, φάσκων αὐτοῦ πατέρ'
ΒΛ. οἰμώζοι γ' ἂν καὶ κωκύοι. ΠΡ. σὺ δέ γ' ὄζοις ἂν
καλαμίνθης. [φισμα γενέσθαι,
ἀλλ' οὗτος μὲν πρότερον γέγονεν, πρὶν τὸ ψή-
ὥστ' οὐχὶ δέος μή σε φιλήσῃ. ΒΛ. δεινὸν μέντἂν
ἐπεπόνθη.
τὴν γῆν δὲ τίς ἔσθ' ὁ γεωργήσων; ΠΡ. οἱ δοῦλοι·
σοὶ δὲ μελήσει, [δεῖπνον.
ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖνο, λιπαρῷ χωρεῖν ἐπὶ
ΒΛ. περὶ δ' ἱματίων τίς πόρος ἔσται; καὶ γὰρ τοῦτ'
ἔστιν ἐρέσθαι. [ὑφανοῦμεν.
ΠΡ. τὰ μὲν ὄνθ' ὑμῖν πρῶτον ὑπάρξει, τὰ δὲ λοίφ' ἡμεῖς
ΒΛ. ἓν ἔτι ζητῶ· πῶς, ἤν τις ὄφλῃ παρὰ τοῖς ἄρχουσι
δίκην τῳ, [δίκαιον.
πόθεν ἐκτίσει ταύτην; οὐ γὰρ τῶν κοινῶν γ' ἐστί
ΠΡ. ἀλλ' οὐδὲ δίκαι πρῶτον ἔσονται. ΒΛ. τουτὶ δὲ πό-
σους ἐπιτρίψει; [νεκ' ἔσονται;
ΠΡ. κἀγὼ ταύτῃ γνώμην ἐθέμην. τοῦ γάρ, τάλαν, οὕ-
ΒΛ. πολλῶν ἕνεκεν, νὴ τὸν Ἀπόλλω· πρῶτον δ' ἑνὸς
οὕνεκα δήπου, [νεισ' ὁ δανείσας
ἤν τις ὀφείλων ἐξαρνῆται. ΠΡ. πόθεν οὖν ἐδά-
ἐν τῷ κοινῷ πάντων ὄντων; κλέπτων δήπου 'στ'
ἐπίδηλος. [σάτω μοι,
ΒΛ. νὴ τὴν Δήμητρ' εὖ γε διδάσκεις. τουτὶ τοίνυν φρα-
τῆς αἰκίας οἱ τύπτοντες πόθεν ἐκτίσουσιν, ἐπειδὰν
εὐωχηθέντες ὑβρίζωσιν; τοῦτο γὰρ οἶμαί σ' ἀπο-
ρήσειν. [ἀφαιρῇ,
ΠΡ. ἀπὸ τῆς μάζης ἧς σιτεῖται· ταύτην γὰρ ὅταν τις
οὐχ ὑβριεῖται φαύλως οὕτως αὖθις τῇ γαστρὶ κολα-
σθείς. [ψει μετὸν αὐτῷ;
ΒΛ. οὐδ' αὖ κλέπτης οὐδεὶς ἔσται; ΠΡ. πῶς γὰρ κλέ-
ΒΛ. οὐδ' ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν; ΠΡ. οὐκ, ἢν
οἴκοι γε καθεύδῃς, [πᾶσιν ὑπάρξει.
οὐδ' ἤν γε θύρασ', ὥσπερ πρότερον· βίοτος γὰρ
ἢν δ' ἀποδύῃ γ', αὐτὸς δώσεις. τί γὰρ αὐτῷ πρᾶ-
γμα μάχεσθαι; [μιεῖ τι.
ἕτερον γὰρ ἰὼν ἐκ τοῦ κοινοῦ κρεῖττον ἐκείνου κο-
ΒΛ. οὐδὲ κυβεύσουσ' ἆρ' ἄνθρωποι; ΠΡ. περὶ τοῦ
γὰρ τοῦτο ποιήσει; [τὸ γὰρ ἄστυ
ΒΛ. τὴν δὲ δίαιταν τίνα ποιήσεις; ΠΡ. κοινὴν πᾶσιν.
μίαν οἴκησίν φημι ποιήσειν ξυρρήξασ' εἰς ἓν ἅπαντα,
ὥστε βαδίζειν εἰς ἀλλήλων. ΒΛ. τὸ δὲ δεῖπνον ποῦ
παραθήσεις; [ήσω.
ΠΡ. τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοιὰς ἀνδρῶνας πάντα ποι-
ΒΛ. τὸ δὲ βῆμα τί σοι χρήσιμον ἔσται; ΠΡ. τοὺς κρα-
τῆρας καταθήσω [σιν
καὶ τὰς ὑδρίας, καὶ ῥαψῳδεῖν ἔσται τοῖς παιδαρίοι-
τοὺς ἀνδρείους ἐν τῷ πολέμῳ, κεἴ τις δειλὸς γεγέ-
νηται, [λω χάριέν γε.
ἵνα μὴ δειπνῶσ' αἰσχυνόμενοι. ΒΛ. νὴ τὸν Ἀπόλ-

628. οἱ φαυλότεροι ante κοὐκ ἐξέσται lectum delevit et καὶ τοῖς μεγάλοις post τοῖσι καλοῖς addidit Tyrwhittus. 629. χαρίσωνται] χαρίσονται R. χαρίσασθαι Porsonus. μικροῖς] σιμοῖς Lennepius. 633. ἐμβάδ' ἔχων R. ἐμβάδι γ' ceteri. Ἐμβαδίων Bothius, praeeunte Heinsio in annotatione ad glossam corruptam Hesychii Ἐμβάδιον: παίζει ἐπὶ τούτου. Ἐμβάδας a Theopompo comico dictus est Meletus: vid. schol. Platonis Clarkian. p. 170. ed. Gaisf. (330. Bekk.) πρότερος] προτέρῳ Faber. 636. γὰρ addidit Faber. ἅπαντας] ἅπαντες Meinekius. 643. ἐκεῖνον] ἐκεῖνος Bergkius. 645. πάππαν Brunckius] πάπαν 647. αὐτοῦ] σ' αὐτοῦ Mehlerus.

648. γ' ἂν] τἂν Cobetus. 650. ἐπεπόνθη Suidas s. h. v.] ἐπεπόνθειν R. ἐπεπόνθην alii. 652. λιπαρῷ Bentleius] λιπαρῶς (λιπαρὸν B) 656. τῶν κοινῶν γ' ἐστὶ] δὴ 'κ τῶν κοινῶν γε Cobetus. 658. τουτὶ δὲ πόσους Faber. τουτὶ τ' οὔπος R. τουτὶ ποσσ' Γ. τουτὶ πόσους Ald. 658. ταύτῃ Toupius (γνώμην male in γνώμη γ' mutans)] ταύτην 659. οὕνεκα Brunckius] εἵνεκα 662. ΒΛ] ΧΟ. R. 663. τῆς αἰκίας (αἰκείας R)] τὴν αἰκίας Dobraeus. τὰς αἰκίας Sanctamandus. 665. ταύτης R. ταύτην ceteri. 667. κλέψει Brunckius] κλέψαι, cum Suida s. v. μετόν. 669. οὐδ' — πρότερον; Blepyro tribuit Dobraeus. θύρασ' Meinekius (ut ὥρασ', eliso iota, ab me restitutum est Lys. 1037.)] θύραζ' 670. δώσεις Bergkius] δώσει 671. ἐκείνου κομιεῖ τι Bergkius (ut πημανεῖ τι pro πημανεῖται Acharn. 842. restituit L. Dindorfius;] ἐκείνου κομιεῖται RΓ. κομιεῖται ἐκείνου ceteri. 672. ἄνθρωποι D.] ἄνθρωποι 675. ἀλλήλων D.] ἀλλήλους

τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις; ΠΡ. ἐς τὴν ἀγο-
ρὰν καταθήσω· [ἕως ἂν
κᾆτα στήσασα παρ' Ἁρμοδίῳ κληρώσω παντας,
εἰδὼς ὁ λαχὼν ἀπίῃ χαίρων ἐν ὁποίῳ γράμματι
δειπνεῖ· [λουθεῖν
καὶ κηρύξει τοὺς ἐκ τοῦ βῆτ' ἐπὶ τὴν στοιὰν ἀκο-
τὴν βασίλειον δειπνήσοντας· τὸ δὲ θῆτ' ἐς τὴν
παρὰ ταύτην, [φιτόπωλιν.
τοὺς δ' ἐκ τοῦ κάππ' ἐς τὴν στοιὰν χωρεῖν τὴν ἀλ-
ΒΛ. ἵνα κάπτωσιν; ΠΡ. μὰ Δί', ἀλλ' ἵν' ἐκεῖ δειπνῶ-
σιν. ΒΛ. ὅτῳ δὲ τὸ γράμμα [ἅπαντες.
μὴ 'ξελκυσθῇ καθ' ὃ δειπνήσει, τούτους ἀπελῶσιν
ΠΡ. ἀλλ' οὐκ ἔσται τοῦτο παρ' ἡμῖν·
πᾶσι γὰρ ἄφθονα πάντα παρέξομεν,
ὥστε μεθυσθεὶς αὐτῷ στεφάνῳ
πᾶς τις ἄπεισιν τὴν δᾷδα λαβών.
αἱ δὲ γυναῖκες κατὰ τὰς διόδους
προσπίπτουσαι τοῖς ἀπὸ δείπνου
τάδε λέξουσιν, δεῦρο παρ' ἡμᾶς·
ἐνθάδε μεῖραξ ἔσθ' ὡραία.
παρ' ἐμοὶ δ', ἑτέρα
φήσει τις ἄνωθ' ἐξ ὑπερῴου,
καὶ καλλίστη καὶ λευκοτάτη·
πρότερον μέντοι δεῖ σε καθεύδειν
αὐτῆς παρ' ἐμοί.
τοῖς εὐπρεπέσιν δ' ἀκολουθοῦντες
καὶ μειρακίοις οἱ φαυλότεροι
τοιάδ' ἐροῦσιν, ποῖ θεῖς οὗτος;
πάντως οὐδὲν δράσεις ἐλθών·
τοῖς γὰρ σιμοῖς καὶ τοῖς αἰσχροῖς
ἐψήφισται προτέροις βινεῖν,
ὑμᾶς δὲ τέως θρῖα λαβόντας
διφόρου συκῆς
ἐν τοῖς προθύροισι δέφεσθαι. [πάνυ.
φέρε νυν, φράσον μοι, ταῦτ' ἀρέσκει σφῷν; ΒΛ.
ΠΡ. βαδιστέον τἄρ' ἐστὶν εἰς ἀγορὰν ἐμοί,
ἵν' ἀποδέχωμαι τὰ προσιόντα χρήματα,
λαβοῦσα κηρύκαιναν εὔφωνόν τινα.
ἐμὲ γὰρ ἀνάγκη τοῦτο δρᾶν ᾑρημένην
ἄρχειν, καταστῆσαί τε τὰ ξυσσίτια,
ὅπως ἂν εὐωχῆσθε πρῶτον τήμερον.
ΒΛ. ἤδη γὰρ εὐωχησόμεσθα; ΠΡ. φήμ' ἐγώ.
ἔπειτα τὰς πόρνας καταπαῦσαι βούλομαι
ἁπαξαπάσας. ΒΛ. ἵνα τί; ΠΡ. δῆλον τουτογί·
ἵνα τῶν νέων ἔχωσιν αὗται τὰς ἀκμάς.
καὶ τάς γε δούλας οὐχὶ δεῖ κοσμουμένας
τὴν τῶν ἐλευθέρων ὑφαρπάζειν Κύπριν,
ἀλλὰ παρὰ τοῖς δούλοισι κοιμᾶσθαι μόνον
κατωνάκην τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας.
ΒΛ. φέρε νυν ἐγώ σοι παρακολουθῶ πλησίον,
ἵν' ἀποβλέπωμαι καὶ λέγωσί μοι ταδί,
τὸν τῆς στρατηγοῦ τοῦτον οὐ θαυμάζετε;

(ΧΟΡΟΥ.)

* * * * * *

ΑΝΗΡ Α.

ἐγὼ δ', ἵν' εἰς ἀγοράν γε τὰ σκεύη φέρω,
προχειριοῦμαι κἀξετάσω τὴν οὐσίαν.
χώρει σὺ δεῦρο κιναχύρα καλὴ καλῶς
τῶν χρημάτων θύραζε πρώτη τῶν ἐμῶν,
ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς,
πολλοὺς κάτω δὴ θυλάκοὺς τρέψασ' ἐμούς.
ποῦ 'σθ' ἡ διφροφόρος; ἡ χύτρα δεῦρ' ἔξιθι,
νὴ Δία μέλαινά γ', οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον
ἕψουσ' ἔτυχες ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται.
ἵστω παρ' αὐτήν, δεῦρ' ἴθ' ἡ κομμώτρια.
φέρε δεῦρο ταύτην τὴν ὑδρίαν, ὑδριαφόρε,
ἐνταῦθα· σὺ δὲ δεῦρ' ἡ κιθαρῳδὸς ἔξιθι,
πολλάκις ἀναστήσασά μ' εἰς ἐκκλησίαν
ἀωρὶ νύκτωρ διὰ τὸν ὄρθριον νόμον.
ὁ τὴν σκάφην λαβὼν προΐτω, τὰ κηρία
κόμιζε, τοὺς θαλλοὺς καθίστη πλησίον,
καὶ τὼ τρίποδ' ἐξένεγκε καὶ τὴν λήκυθον·
τὰ χυτρίδι' ἤδη καὶ τὸν ὄχλον ἀφίετε.

ΑΝΗΡ Β.

ἐγὼ καταθήσω τἀμά; κακοδαίμων ἄρα
ἀνὴρ ἔσομαι καὶ νοῦν ὀλίγον κεκτημένος.
μὰ τὸν Ποσειδῶ οὐδέποτέ γ', ἀλλὰ βασανιῶ
πρώτιστον αὐτὰ πολλάκις καὶ σκέψομαι.
οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα καὶ φειδωλίαν
οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ,
πρὶν ἂν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει.
οὗτος, τί τὰ σκευάρια ταυτὶ βούλεται;
πότερον μετοικιζόμενος ἐξενήνοχας
αὔτ', ἢ φέρεις ἐνέχυρα θήσων; ΑΝ. Α. οὐδαμῶς.
ΑΝ. Β. τί δῆτ' ἐπὶ στοίχου 'στὶν οὕτως; οὔ τί που
Ἱέρωνι τῷ κήρυκι πομπὴν πέμπετε;
ΑΝ. Α. μὰ Δί', ἀλλ' ἀποφέρειν αὐτὰ μέλλω τῇ πόλει
ἐς τὴν ἀγορὰν κατὰ τοὺς δεδογμένους νόμους.
ΑΝ. Β. μέλλεις ἀποφέρειν; ΑΝ. Α. πάνυ γε. ΑΝ. Β. κα-
κοδαίμων ἄρ' εἶ, [ῥᾳδίως.
νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα. ΑΝ. Α. πῶς; ΑΝ. Β. πῶς;
ΑΝ. Α. τί δ'; οὐχὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοισι δεῖ;
ΑΝ. Β. ποίοισιν, ὦ δύστηνε; ΑΝ. Α. τοῖς δεδογμένοις.
ΑΝ. Β. δεδογμένοισιν; ὡς ἀνόητος ἦσθ' ἄρα.
ΑΝ. Α. ἀνόητος; ΑΝ. Β. οὐ γάρ; ἠλιθιώτατος μὲν οὖν
ἁπαξαπάντων. ΑΝ. Α. ὅτι τὸ ταττόμενον ποιῶ;
ΑΝ. Β. τὸ ταττόμενον γὰρ δεῖ ποιεῖν τὸν σώφρονα;
ΑΝ. Α. μάλιστα πάντων. ΑΝ. Β. τὸν μὲν οὖν ἀβέλτερον.
ΑΝ. Α. σὺ δ' οὐ καταθεῖναι διανοεῖ; ΑΝ. Β. φυλάξομαι,
πρὶν ἄν γ' ἴδω τὸ πλῆθος ὅ τι βουλεύεται.

---

702. εὐπρεπέσιν δ' Bentleius] δ' εὐπρεπέσιν 716. τήμερον Brunckius] σήμερον 718—724. Hos Praxagorae versus post v. 710. transponit Meinekius. 719. τουτογί Bentleius] τουτοτί R. τοῦτο τί ceteri. 720. αὗται] ἀσταί Elmsleius. 721—724. alii personae tribuit R. 721. οὐχί] οὐκέτι Herwerdenus. 724. κατωνάκην Dobraeus] κατωνάκη 727. Post hunc versum παρεπιγραφὴν ΧΟΡΟΥ posui, servatam in R, etsi male post v. 729. collocatam. Desideratur enim chori canticum non a poeta omissum (ut in Pluti locis pluribus factum, de quo dixi in Annotationibus Oxon. p. 23.), sed vitio codicis antiqui uno folio defecti, ex quo codices superstites sunt derivati. Nec solum illud canticum excidit, sed tota prope scena (in qua κηρύκαινα ab Praxagora v. 713. memorata prodierat), cuius extrema tantum pars (v. 728 seqq.) superest, de quo pluribus dixit Beerius p. 107 seqq. Idem virum qui hic loquitur Blepyri vicinum esse probabiliter coniecit.

729. κἀξετάσω] κἀξετῶ Cobetus. 733. κάτω δὴ] περὶ κάτω Cobetus. τρέψασ' Cobetus] στρέψασ' 735. οὐδ' ἂν εἰ] Id est ὥστ' οὐκ ἂν εἴης μελαντέρα, οὐδ' ἂν εἰ —, mira et incredibili ellipsi, quae Dobraeum movit ut aliquid excidisse putaret. Minus probabiliter ὡς ἂν εἰ corrigit Halbertsma et οἷ' ἂν εἰ Meinekius. 741. νύκτωρ R et Suidas s. v. ὄρθριος νόμος. νυκτῶν ceteri: de quo v. Annot. Oxon. p. 684. 742. λαβὼν] λαχὼν Meinekius. 746. ΑΝΗΡ Β.] Hunc virum Chremetem esse (quocum Blepyrus collocutus erat v. 372 seqq.) coniecit Beerius p. 111. In R praescriptum ἄλλος φειδωλός. 748. οὐδέποτέ γ' Porsonus] οὐδέποτ' 752. ἂν addidit Porsonus. 756. οὔ τί που Brunckius] οὔ τι μὴ cum Prisciano vol. 2. p. 340. ed. Hertz. 758. ἀλλ' ἀποφέρειν] ἀλλὰ φέρειν RΓ. 761. πῶς alterum pro ὅπως dictum: vid. ad Av. v. 608.

ΑΝ. Α. τί γὰρ ἄλλο γ' ἢ φέρειν παρεσκευασμένοι
τὰ χρήματ' εἰσίν; ΑΝ. Β. ἀλλ' ἰδὼν ἂν ἐπιθόμην.
ΑΝ. Α. λέγουσι γοῦν ἐν ταῖς ὁδοῖς. ΑΝ. Β. λέξουσι γάρ.
ΑΝ. Α. καί φασιν οἴσειν ἀράμενοι. ΑΝ. Β. φήσουσι γάρ.
ΑΝ. Α. ἀπολεῖς ἀπιστῶν πάντ'. ΑΝ. Β. ἀπιστήσουσι γάρ.
ΑΝ. Α. ὁ Ζεύς σέ γ' ἐπιτρίψειεν. ΑΝ. Β. ἐπιτρίψουσι γάρ.
οἴσειν δοκεῖς τιν' ὅστις αὐτῶν νοῦν ἔχει;
οὐ γὰρ πάτριον τοῦτ' ἐστίν, ἀλλὰ λαμβάνειν
ἡμᾶς μόνον δεῖ νὴ Δί. καὶ γὰρ οἱ θεοί·
γνώσει δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν γε τῶν ἀγαλμάτων·
ὅταν γὰρ εὐχώμεσθα διδόναι τἀγαθά,
ἕστηκεν ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν,
οὐχ ὡς τι δώσοντ', ἀλλ' ὅπως τι λήψεται.
ΑΝ. Α. ὦ δαιμόνι' ἀνδρῶν, ἔα με τῶν προὔργου τι δρᾶν.
ταυτὶ γάρ ἐστι ξυνδετέα. ποῦ μοὔσθ' ἱμάς;
ΑΝ. Β. ὄντως γὰρ οἴσεις; ΑΝ. Α. ναὶ μὰ Δία, καὶ δὴ
μὲν οὖν
τῳδὶ ξυνάπτω τὼ τρίποδε. ΑΝ. Β. τῆς μωρίας,
τὸ μηδὲ περιμείναντα τοὺς ἄλλους ὅ τι
δράσουσιν, εἶτα τηνικαῦτ' ἤδη ΑΝ. Α. τί δρᾶν;
ΑΝ. Β. ἐπαναμένειν, ἔπειτα διατρίβειν ἔτι.
ΑΝ. Α. ἵνα δὴ τί; ΑΝ. Β. σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις,
ἢ πῦρ ἀπότροπον, ἢ διᾴξειεν γαλῆ,
παύσαιντ' ἂν ἐσφέροντες, ὠμβρόντητε σύ.
ΑΝ. Α. χαρίεντα γοῦν πάθοιμ' ἄν, εἰ μὴ 'χοιμ' ὅποι
ταῦτα καταθείην. ΑΝ. Β. μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι.
θάρρει, καταθήσεις, κἂν ἔνης ἔλθῃς. ΑΝ. Α. τιή;
ΑΝ. Β. ἐγᾦδα τούτους χειροτονοῦντας μὲν ταχύ,
ἅττ' ἂν δὲ δόξῃ, ταῦτα πάλιν ἀρνουμένους.
ΑΝ. Α. οἴσουσιν, ὦ τᾶν. ΑΝ. Β. ἢν δὲ μὴ κομίσωσι, τί;
ΑΝ. Α. ἀμέλει κομιοῦσιν. ΑΝ. Β. ἢν δὲ κωλύσωσι, τί;
ΑΝ. Α. μαχούμεθ' αὐτοῖς. ΑΝ. Β. ἢν δὲ κρείττους ὦσι, τί;
ΑΝ. Α. ἄπειμ' ἐάσας. ΑΝ. Β. ἢν δὲ πωλῶσ' αὐτά, τί;
ΑΝ. Α. διαρραγείης. ΑΝ. Β. ἢν διαρραγῶ δέ, τί;
ΑΝ. Α. καλῶς ποιήσεις. ΑΝ. Β. σὺ δ' ἐπιθυμήσεις φέρειν;
ΑΝ. Α. ἔγωγε· καὶ γὰρ τοὺς ἐμαυτοῦ γείτονας
ὁρῶ φέροντας. ΑΝ. Β. πάνυ γ' ἂν οὖν Ἀντισθένης
αὔτ' εἰσενέγκοι· πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον
πρότερον χέσαι πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας.
ΑΝ. Α. οἴμωζε. ΑΝ. Β. Καλλίμαχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλος
αὐτοῖσιν εἰσοίσει τι; ΑΝ. Α. πλείω Καλλίου.
ΑΝ. Β. ἄνθρωπος οὗτος ἀποβαλεῖ τὴν οὐσίαν. [ὁρῶν
ΑΝ. Α. δεινά γε λέγεις. ΑΝ. Β. τί δεινόν; ὥσπερ οὐχ
ἀεὶ τοιαῦτα γιγνόμενα ψηφίσματα.
οὐκ οἶσθ' ἐκεῖν' οὔδοξε, τὸ περὶ τῶν ἁλῶν;
ΑΝ. Α. ἔγωγε. ΑΝ. Β. τοὺς χαλκοῦς δ' ἐκείνους ἡνίκα
ἐψηφισάμεθ', οὐκ οἶσθα; ΑΝ. Α. καὶ κακόν γέ μοι
τὸ κόμμ' ἐγένετ' ἐκεῖνο. πωλῶν γὰρ βότρυς
μεστὴν ἀπῆρα τὴν γνάθον χαλκῶν ἔχων,
κἄπειτ' ἐχώρουν εἰς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφιτα.
ἔπειθ' ὑπέχοντος ἄρτι μου τὸν θύλακον,
ἀνέκραγ' ὁ κῆρυξ μὴ δέχεσθαι μηδένα
χαλκὸν τὸ λοιπόν· ἀργύρῳ γὰρ χρώμεθα.
ΑΝ. Β. τὸ δ' ἔναγχος οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνυμεν
τάλαντ' ἔσεσθαι πεντακόσια τῇ πόλει
τῆς τετταρακοστῆς, ἣν ἐπόρισ' Εὐριπίδης;
κεὐθὺς κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην·
ὅτε δὴ δ' ἀνασκοπουμένοις ἐφαίνετο
ὁ Διὸς Κόρινθος καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἤρεσεν,
πάλιν κατεπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην.
ΑΝ. Α. οὐ ταυτόν, ὦ τᾶν. τότε μὲν ἡμεῖς ἤρχομεν,
νῦν δ' αἱ γυναῖκες. ΑΝ. Β. ἃς ἐγὼ φυλάξομαι,
νὴ τὸν Ποσειδῶ, μὴ κατουρήσωσί μου.
ΑΝ. Α. οὐκ οἶδ' ὅ τι ληρεῖς. φέρε σὺ τἀνάφορον ὁ παῖς.

ΚΗΡΥΞ.

ὦ πάντες ἀστοί, νῦν γὰρ οὕτω ταῦτ' ἔχει,
χωρεῖτ', ἐπείγεσθ' εὐθὺ τῆς στρατηγίδος,
ὅπως ἂν ὑμῖν ἡ τύχη κληρουμένοις
φράσῃ καθ' ἕκαστον ἄνδρ' ὅπου δειπνήσετε·
ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενημέναι
ἀγαθῶν ἁπάντων καὶ παρεσκευασμέναι,
κλῖναί τε σισυρῶν καὶ δαπίδων νεναγμέναι.
κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν, αἱ μυροπώλιδες
ἑστᾶσ' ἐφεξῆς, τὰ τεμάχη ῥιπίζεται,
λαγῷ' ἀναπηγνύασι, πόπανα πέττεται,
στέφανοι πλέκονται, φρύγεται τραγήματα,
χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώταται·
Σμοῖος δ' ἐν αὐταῖς ἱππικὴν στολὴν ἔχων
τὰ τῶν γυναικῶν διακαθαίρει τρύβλια.
Γέρων δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονίποδε
ἔχων, καχάζων μεθ' ἑτέρου νεανίου·
ἐμβὰς δὲ κεῖται καὶ τρίβων ἐρριμμένος.
πρὸς ταῦτα χωρεῖθ', ὡς ὁ τὴν μᾶζαν φέρων
ἕστηκεν· ἀλλὰ τὰς γνάθους διοίγνυτε.
ΑΝ. Β. οὐκοῦν βαδιοῦμαι δῆτα. τί γὰρ ἕστηκ' ἔχων
ἐνταῦθ', ἐπειδὴ ταῦτα τῇ πόλει δοκεῖ;
ΑΝ. Α. καὶ ποῖ βαδιεῖ σὺ μὴ καταθεὶς τὴν οὐσίαν;
ΑΝ. Β. ἐπὶ δεῖπνον. ΑΝ. Α. οὐ δῆτ', ἤν γ' ἐκείναις νοῦς
ἐνῇ. [πηνίκα;
πρὶν ἂν ἀπενέγκῃς. ΑΝ. Β. ἀλλ' ἀποίσω. ΑΝ. Α.
ΑΝ. Β. οὐ τοὐμόν, ὦ τᾶν, ἐμποδὼν ἔσται. ΑΝ. Α. τί δή;
ΑΝ. Β. ἑτέρους ἀποίσειν φήμ' ἔθ' ὑστέρους ἐμοῦ.
ΑΝ. Α. βαδιεῖ δὲ δειπνήσων ὅμως; ΑΝ. Β. τί γὰρ πάθω;
τὰ δυνατὰ γὰρ δεῖ τῇ πόλει ξυλλαμβάνειν
τοὺς εὖ φρονοῦντας. ΑΝ. Α. ἢν δὲ κωλύσωσι, τί;
ΑΝ. Β. ὁμόσ' εἶμι κύψας. ΑΝ. Α. ἢν δὲ μαστιγῶσι, τί;
ΑΝ. Β. καλούμεθ' αὐτάς. ΑΝ. Α. ἢν δὲ καταγελῶσι, τί;
ΑΝ. Β. ἐπὶ ταῖς θύραις ἑστὼς ΑΝ. Α. τί δράσεις; εἰπέ μοι.
ΑΝ. Β. τῶν ἐσφερόντων ἁρπάσομαι τὰ σιτία.
ΑΝ. Α. βάδιζε τοίνυν ὕστερος· σὺ δ', ὦ Σίκων
καὶ Παρμένων, αἴρεσθε τὴν παμπησίαν.
ΑΝ. Β. φέρε νυν ἐγώ σοι ξυμφέρω. ΑΝ. Α. μή, μηδαμῶς.
δέδοικα γὰρ μὴ καὶ παρὰ τῇ στρατηγίδι,

772. ἰδὼν ἂν ἐπιθόμην Brunckius] ἰδὼν ἐπειθόμην 779. νὴ Δί D.] νὴ Δία 780. γε Reiskius] τε 784. ἔα] Probabilius ἆ: vid. ad Thesm. 176. 795. καταθείην Brunckius] καταθείμην λάβοις] λάβῃς Heindorf. ad Platon. Phaedon. p. 36. 797. ταχὺ R et Suidas s. v. ἔνη. ταχεῖς ceteri. 800. κωλύσωσι Dobraeus] μὴ κομίσωσι 811. ἄνθρωπος D.] ὤνθρωπος 812. δεινά γε] δεινόν γε Reisigius. δεινὸν Cobetus. 822. χαλκὸν ex Polluce 7, 93.] χαλκοῦν cum Suida s. v. ὑπέχοντος. 825. τετταρακοστῆς Brunckius] τεσσαρακοστῆς 826. κεὐθὺς Kusterus] καὐθὺς 828. ἤρεσεν Scaliger] ἤρκεσεν 832. κατουρήσωσι] κατουρήσουσι RBΓ. 834. ΚΗΡΥΞ] ΚΗΡΥΚΑΙΝΑ Bothius. 836. ὑμῖν Faber] ἡμῖν 837. ὅπου Brunckius] ὅποι 838. ἐπινενημέναι] ἐπινενασμέναι, cum Suida s. h. v. Correxi ex Phrynicho in Bekk. Anecd. p. 13, 24. ἀγαθῶν πάντων ἐπινένηται ἡ τράπεζα: ἀντὶ τοῦ ἐπισεσώρευται, μεμέστωται. ut Nub. 1203. νενημένοι pro νενησμένοι vel νενασμένοι scribendum erat. 840. νεναγμέναι D.] νενασμέναι. σεσαγμέναι Meinekius. 841. κρατῆρας ἐγκιρνᾶσιν Dawesius] κρατῆρα συγκιρνᾶσιν 843. πόπανα] Athenaeus 3. p. 110a. memoriae errore, ut videtur, μνημονεύει δὲ τοῦ λαγάνου Ἀ. ἐν Ἐκκλησιαζούσαις φάσκων "λάγανα πέττεται". 845. νεώταται] νεώτεραι Bothius. 846. Σμοῖος Brunckius] Σμοιός, cum Suida s. h. v. 848. Γέρων] Huius nominis exemplum est in inscr. apud Boeckh. vol. 1. p. 490. Olim conieceram Γέρης (ex v. 932.). κονίποδε D.] κονίποδα. κονίποδας Brunckius. 857. πρὶν ἂν D.] πρὶν γ' ἂν B. πρὶν γ' ceteri. πρὶν ἄν γ' Porsonus.

ὅταν κατατιθῶ, προσποιῇ τῶν χρημάτων.
ΑΝ. Β. νὴ τὸν Δία δεῖ γοῦν μηχανήματός τινος,
ὅπως τὰ μὲν ὄντα χρήμαθ' ἕξω, τοισδεδὶ
τῶν ματτομένων κοινῇ μεθέξω πως ἐγώ.
ὀρθῶς ἔμοιγε φαίνεται· βαδιστέον
ὁμόσ' ἐστὶ δειπνήσοντα κοὐ μελλητέον.

ΓΡΑΥΣ Α.

τί ποθ' ἄνδρες οὐχ ἥκουσιν; ὥρα δ' ἦν πάλαι·
ἐγὼ δὲ καταπεπλασμένη ψιμυθίῳ
ἕστηκα καὶ κροκωτὸν ἠμφιεσμένη,
ἀργός, μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος,
παίζουσ', ὅπως ἂν περιλάβοιμ' αὐτῶν τινὰ
παριόντα. Μοῦσαι, δεῦρ' ἴτ' ἐπὶ τοὐμὸν στόμα,
μελύδριον εὑροῦσαί τι τῶν Ἰωνικῶν.

ΝΕΑΝΙΣ.

νῦν μέν με παρακύψασα προὔφθης, ὦ σαπρά.
ᾤου δ' ἐρήμας οὐ παρούσης ἐνθάδε
ἐμοῦ τρυγήσειν καὶ προσάξεσθαί τινα
ᾄδουσ'· ἐγὼ δ', ἢν τοῦτο δρᾷς, ἀντᾴσομαι.
κεἰ γὰρ δι' ὄχλου τοῦτ' ἐστὶ τοῖς θεωμένοις,
ὅμως ἔχει τερπνόν τι καὶ κωμῳδικόν.
ΓΡ. Α. τούτῳ διαλέγου κἀποχώρησον· σὺ δέ,
φιλοττάριον αὐλητά, τοὺς αὐλοὺς λαβὼν
ἄξιον ἐμοῦ καὶ σοῦ προσαύλησον μέλος.
εἴ τις ἀγαθὸν βούλεται πα-
θεῖν τι, παρ' ἐμοὶ χρὴ καθεύδειν.
οὐ γὰρ ἐν νέαις τὸ σοφὸν ἔν-
εστιν, ἀλλ' ἐν ταῖς πεπείραις·
οὐδέ τις στέργειν ἂν ἐθέλοι
μᾶλλον ἢ 'γὼ
τῶν φίλων ᾧπερ ξυνείην,
ἀλλ' ἐφ' ἕτερον ἂν πέτοιτο.
ΝΕ. μὴ φθόνει ταῖς νέαισι.
τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε
τοῖς ἁπαλοῖσι μηροῖς,
κἀπὶ τοῖς μήλοις ἐπαν-
θεῖ· σὺ δ', ὦ γραῦ, παραλέλεξαι κἀντέτριψαι,
τῷ θανάτῳ μέλημα.
ΓΡ. Α. ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα,
τό τ' ἐπίκλιντρον ἀποβάλοιο
βουλομένη σποδεῖσθαι,
κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφιν
‒ ⏑ εὕροις ‒ ⏑ καὶ προσελκύσαιο
βουλομένη φιλῆσαι.
ΝΕ. αἰαῖ, τί ποτε πείσομαι,
οὐχ ἥκει μοὑταῖρος· μόνη δ' αὐτοῦ λείπομ'· ἡ γάρ μοι μήτηρ ἄλλῃ βέβηκε,

900—905. = 906—911.

912—917. = 918—923.

καὶ τἄλλα γ' οὐδὲν τὰ μετὰ ταῦτα δεῖ λέγειν.
ἀλλ', ὦ μαῖ', ἱκετεύομαι, κά-
λει τὸν Ὀρθαγόραν, ὅπως
σαυτῆς ἂν κατόναι', ἀντιβολῶ σε.
ΓΡ. Α. ἤδη τὸν ἀπ' Ἰωνίας
τρόπον τάλαινα κνησιᾷς·
δοκεῖς δέ μοι καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους.
ἀλλ' οὐκ ἄν ποθ' ὑφαρπάσαιο
τἀμὰ παίγνια· τὴν δ' ἐμὴν
ὥραν οὐκ ἀπολεῖς οὐδ' ἀπολήψει.
ΝΕ. ᾆδ' ὁπόσα βούλει καὶ παράκυφθ' ὥσπερ γαλῆ·
οὐδεὶς γὰρ ὡς σὲ πρότερον εἴσεισ' ἀντ' ἐμοῦ.
ΓΡ. Α. οὔκουν ἐπ' ἐκφοράν γε. ΝΕ. καινόν γ', ὦ σαπρά.
ΓΡ. Α. οὐ δῆτα. ΝΕ. τί γὰρ ἂν γραΐ καινά τις λέγοι;
ΓΡ. Α. οὐ τοὐμὸν ὀδυνήσει σε γῆρας. ΝΕ. ἀλλὰ τί;
ἤγχουσα μᾶλλον καὶ τὸ σὸν ψιμύθιον;
ΓΡ. Α. τί μοι διαλέγει; ΝΕ. σὺ δὲ τί διακύπτεις;
ΓΡ. Α. ἐγώ;
ᾄδω πρὸς ἐμαυτὴν Ἐπιγένει τὠμῷ φίλῳ.
ΝΕ. σοὶ γὰρ φίλος τίς ἐστιν ἄλλος ἢ Γέρης;
ΓΡ. Α. δείξει γε καὶ σοί. τάχα γὰρ εἶσιν ὡς ἐμέ.
ΝΕ. ὁδὶ γὰρ αὐτός ἐστιν. ΓΡ. Α. οὐ σοῦ γ', ὤλεθρε,
δεόμενος οὐδέν. ΝΕ. νὴ Δί', ὦ φθίνυλλα σύ,
δείξει τάχ' αὐτός, ὡς ἔγωγ' ἀπέρχομαι.
ΓΡ. Α. κἄγωγ', ἵνα γνῷς ὡς πολὺ σοῦ μεῖζον φρονῶ.

ΝΕΑΝΙΑΣ.

εἴθ' ἐξῆν παρὰ τῇ νέᾳ καθεύδειν,
καὶ μὴ 'δει πρότερον διασποδῆσαι
ἀνάσιμον ἢ πρεσβυτέραν·
οὐ γὰρ ἀνασχετὸν τοῦτό γ' ἐλευθέρῳ.
ΓΡ. Α. οἰμώζων ἄρα νὴ Δία σποδήσεις.
οὐ γὰρ τἀπὶ Χαριξένης τάδ' ἐστίν.
κατὰ τὸν νόμον ταῦτα ποιεῖν
ἔστι δίκαιον, εἰ δημοκρατούμεθα.
ἀλλ' εἶμι τηρήσουσ' ὅ τι καὶ δράσει ποτέ.
ΝΕΑ. εἴθ', ὦ θεοί, λάβοιμι τὴν καλὴν μόνην,
ἐφ' ἣν πεπωκὼς ἔρχομαι πάλαι ποθῶν.
ΝΕ. ἐξηπάτησα τὸ κατάρατον γρᾴδιον·
φρούδη γάρ ἐστιν οἰομένη μ' ἔνδον μενεῖν.
ΓΡ. Α. ἀλλ' οὑτοσὶ γὰρ αὐτὸς οὗ 'μεμνήμεθα.
δεῦρο δὴ δεῦρο δή,
φίλον ἐμόν, δεῦρό μοι
πρόσελθε καὶ ξύνευνος
τὴν εὐφρόνην φίλος ὅπως τήνδ' ἔσει.
πάνυ γὰρ δεινός τις ἔρως με δονεῖ
τῶνδε τῶν σῶν βοστρύχων.

938—941. = 942—945.

952—959. = 960—968.

873. τοισδεδὶ Bergkius (τοῖσδε δὲ Brunckius)] τοῖς δέ γε 877. ποθ' ἄνδρες cum spiritu leni R. ποτ' ἄνδρες ceteri. ἥκουσιν Brunckius] ἥξουσιν 881. παίζουσ', ὅπως] παίζουσα. πῶς Dobraeus. 890. τούτῳ] Suspectum. Mire scholiasta ἡ γραῦς τῷ αἰδοίῳ λέγει. Fort. ἄλλῳ. κἀποχώρησον] κἀπιχώρησον R.
896. πεπείραις R. πεπείροις ceteri et Suidas s. v. πέπειρος. 897. τις Portus] τοι, cum Suida. 898. τῶν φίλων D.] τὸν φίλον 900. ταῖς Reisigius] ταῖσι 901. ἐμπέφυκε] ἐπιπέφυκε Meinekius. 904. παραλέλεξαι] Scholiasta, ἢ τὰς πολιάς σου παραλέλεξαι· ἢ ἐπλέξω τὰς τρίχας μίαν παρὰ μίαν. Altera interpretatio ad παραπέπλεξαι spectare videtur. 907. ἀποβάλοιο Bothius] ἀποβάλοις, cum Suida s. v. ἐπίκλιντρον.
910. Lacunas indicavit D. 912. οὐχ ἥκει — βέβηκε] Verba interpolata, quibus nihil profuerunt criticorum coniecturae. Nisi in antistropha plura exciderunt, unus sufficiet dimeter μόνη γὰρ αὐτοῦ λείπομαι, respondens versui antistrophico 919. τρόπον τάλαινα κνησιᾷς. μοὑταῖρος R.: μου τοῦρος ceteri.
914. καὶ τἄλλα γ' Dobraeus] καὶ τἄλλ' οὐδὲν τὰ μετὰ ταῦτα Dobraeus] οὐδὲν μετὰ ταῦτα ΒΓ et fortasse R. οὐδέν με ταῦτα Ald. οὐδὲν μεταταῦτα ed. Iunt. a. 1515. 915. ἱκετεύομαι] ἱκετεύομεν Hermannus. 917. ἂν addidit Hermannus. 923. ἀπολήψει] ἀπολάψει D. 931. Ἐπιγένει] Ἐπιγόνῳ Bothius (ex v. 167.) 933. δείξει] δόξει RΓ. 939. μὴ 'δει Elmsleius] μηδὲν 940. πρεσβυτέραν Bothius] πρεσβύτερον 946. δράσει Brunckius] δράσεις 948. πάλαι ποθῶν] ποθῶν πάλιν ΒΓ. 950. μενεῖν D.] μένειν. 951. 'μεμνήμεθα Brunckius] μεμνήμεθα
952. ξύνευνος Bothius] ξυνευνός μοι 953. φίλος et τήνδ' addidit Hermannus Elem. doctr. metr. p. 202. Certum videtur τήνδ', incertum vero est φίλος, pro quo etiam aliud quid dici potuit. 954. δεινός addidit D.

ἄτοπος δέ πόθος τις ἐπέγκειται,
ὅς με διακναίσας ἔχει ⏓ ⏑.
μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ἔρως,
καὶ ποίησον τόνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.
ΝΕΑ. δεῦρο δὴ δεῦρο δή,
καὶ σύ μοι καταδραμοῦ-
σα τὴν θύραν ἄνοιξον
τήνδ'· εἰ δὲ μή, καταπεσὼν κείσομαι.
φίλον, ἀλλὰ πρόσελθ'· ἐν γὰρ τῷ σῷ
βούλομαι κόλπῳ πεσὼν
πληκτίζεσθαι μετὰ τῆς πυγῆς.
Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ;
μέθες, ἱκνοῦμαί σ', Ἔρως,
καὶ ποίησον τήνδ' ἐς εὐνὴν
τὴν ἐμὴν ἱκέσθαι.
ΓΡ. Α. καὶ ταῦτα μέντοι μετρίως πρὸς τὴν ἐμὴν ἀνάγκην
εἰρημέν' ἐστίν. σὺ δέ μοι, φίλτατον, ὦ ἱκετεύω,
ἄνοιξον, ἀσπάζου με·
διά τοι σὲ πόνους ἔχω.
ΝΕΑ. ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα, Κύπριδος ἔρνος,
μέλιττα Μούσης, Χαρίτων θρέμμα, Τρυφῆς τε
πρόσωπον,
ἄνοιξον, ἀσπάζου με·
διά τοι σὲ πόνους ἔχω.
ΓΡ. Α. οὗτος, τί κόπτεις; μῶν ἐμὲ ζητεῖς; ΝΕΑ. πόθεν;
ΓΡ. Α. καὶ τὴν θύραν γ' ἤραττες. ΝΕΑ. ἀποθάνοιμ' ἄρα.
ΓΡ. Α. τοῦ δαὶ δεόμενος δᾷδ' ἔχων ἐλήλυθας;
ΝΕΑ. Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον. ΓΡ. Α. τίνα;
ΝΕΑ. οὐ τὸν Σεβῖνον, ὃν σὺ προσδοκᾷς ἴσως.
ΓΡ. Α. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ἤν τε βούλῃ γ' ἤν τε μή.
ΝΕΑ. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ τὰς ὑπερεξηκοντέτεις
εἰσάγομεν, ἀλλ' εἰσαῦθις ἀναβεβλήμεθα.
τὰς ἐντὸς εἴκοσιν γὰρ ἐκδικάζομεν.
ΓΡ. Α. ἐπὶ τῆς προτέρας ἀρχῆς γε ταῦτ' ἦν, ὦ γλύκων·
νυνὶ δὲ πρῶτον εἰσάγειν ἡμᾶς δοκεῖ.
ΝΕΑ. τῷ βουλομένῳ γε, κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.
ΓΡ. Α. ἀλλ' οὐδὲ δειπνεῖς κατὰ τὸν ἐν πεττοῖς νόμον.
ΝΕΑ. οὐκ οἶδ' ὅ τι λέγεις· τηνδεδί μοι κρουστέον.
ΓΡ. Α. ὅταν γε κρούσῃς τὴν ἐμὴν πρῶτον θύραν.
ΝΕΑ. ἀλλ' οὐχὶ νυνὶ κρησέραν αἰτούμεθα.
ΓΡ. Α. οἶδ' ὅτι φιλοῦμαι· νῦν δὲ θαυμάζεις ὅτι
θύρασί μ' ηὗρες· ἀλλὰ πρόσαγε τὸ στόμα.
ΝΕΑ. ἀλλ', ὦ μέλ', ὀρρωδῶ τὸν ἐραστήν σου. ΓΡ. Α. τίνα;
ΝΕΑ. τὸν τῶν γραφέων ἄριστον. ΓΡ. Α. οὗτος δ' ἐστὶ τίς;
ΝΕΑ. ὃς τοῖς νεκροῖσι ζωγραφεῖ τὰς ληκύθους.

969—972. = 973—976.

ἀλλ' ἄπιθ', ὅπως μή σ' ἐπὶ θύραισιν ὄψεται.
ΓΡ. Α. οἶδ' οἶδ' ὅ τι βούλει. ΝΕΑ. καὶ γὰρ ἐγώ σε νὴ Δία.
ΓΡ. Α. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, ἥ μ' ἔλαχε κληρουμένη,
μὴ 'γώ σ' ἀφήσω. ΝΕΑ. παραφρονεῖς, ὦ γρᾴδιον.
ΓΡ. Α. ληρεῖς· ἐγὼ δ' ἄξω σ' ἐπὶ τἀμὰ στρώματα.
ΝΕΑ. τί δῆτα κρεάγρας τοῖς κάδοις ὠνοίμεθ' ἄν,
ἐξὸν καθέντα γρᾴδιον τοιουτονὶ
ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ξυλλαμβάνειν;
ΓΡ. Α. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τάλαν, ἀλλ' ἕπου δεῦρ' ὡς ἐμέ.
ΝΕΑ. ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη μούστίν, εἰ μὴ τῶν ἐτῶν
τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκας τῇ πόλει.
ΓΡ. Α. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, δεῖ γε μέντοι σ'· ὡς ἐγὼ
τοῖς τηλικούτοις ξυγκαθεύδουσ' ἥδομαι.
ΝΕΑ. ἐγὼ δὲ ταῖς γε τηλικαύταις ἄχθομαι,
κοὐκ ἂν πιθοίμην οὐδέποτ'. ΓΡ. Α. ἀλλὰ νὴ Δία
ἀναγκάσει τουτί σε. ΝΕΑ. τοῦτο δ' ἐστὶ τί;
ΓΡ. Α. ψήφισμα, καθ' ὅ σε δεῖ βαδίζειν ὡς ἐμέ.
ΝΕΑ. λέγ' αὐτὸ τί ποτε κἄστι. ΓΡ. Α. καὶ δή σοι λέγω.
ἔδοξε ταῖς γυναιξίν, ἢν ἀνὴρ νέος
νέας ἐπιθυμῇ, μὴ σποδεῖν αὐτὴν πρὶν ἂν
τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· ἢν δὲ μὴ θέλῃ
πρότερον προκρούειν, ἀλλ' ἐπιθυμῇ τῆς νέας,
ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον
ἕλκειν ἀνατὶ λαβομένας τοῦ παττάλου.
ΝΕΑ. οἴμοι· Προκρούστης τήμερον γενήσομαι.
ΓΡ. Α. τοῖς γὰρ νόμοις τοῖς ἡμετέροισι πειστέον.
ΝΕΑ. τί δ', ἢν ἀφαιρῆταί μ' ἀνὴρ τῶν δημοτῶν
ἢ τῶν φίλων ἐλθών τις; ΓΡ. Α. ἀλλ' οὐ κύριος
ὑπὲρ μέδιμνόν ἐστ' ἀνὴρ οὐδεὶς ἔτι.
ΝΕΑ. ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν; ΓΡ. Α. οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς.
ΝΕΑ. ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι. ΓΡ. Α. κλάων γε σύ.
ΝΕΑ. τί δῆτα χρὴ δρᾶν; ΓΡ. Α. δεῦρ' ἀκολουθεῖν ὡς ἐμέ.
ΝΕΑ. καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μούστί; ΓΡ. Α. Διομήδειά γε.
ΝΕΑ. ὑποστόρεσαί νυν πρῶτα τῆς ὀριγάνου,
καὶ κλήμαθ' ὑπόθου ξυγκλάσασα τέτταρα,
καὶ ταινίωσαι, καὶ παράθου τὰς ληκύθους,
ὕδατός τε κατάθου τοὔστρακον πρὸ τῆς θύρας.
ΓΡ. Α. ἦ μὴν ἔτ' ὠνήσει σὺ καὶ στεφάνην ἐμοί.
ΝΕΑ. νὴ τὸν Δί', ἥνπερ ᾖ γέ που τῶν κηρίνων.
οἶμαι γὰρ ἔνδον διαπεσεῖσθαί σ' αὐτίκα.
ΝΕ. ποῖ τοῦτον ἕλκεις σύ; ΓΡ. Α. τὸν ἐμαυτῆς εἰσάγω
ΝΕ. οὐ σωφρονοῦσά γ'· οὐ γὰρ ἡλικίαν ἔχει
παρὰ σοὶ καθεύδειν τηλικοῦτος ὤν, ἐπεὶ
μήτηρ ἂν αὐτῷ μᾶλλον εἴης ἢ γυνή.
ὥστ' εἰ καταστήσεσθε τοῦτον τὸν νόμον,
τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδιπόδων ἐμπλήσετε.
ΓΡ. Α. ὦ παμβδελυρά, φθονοῦσα τόνδε τὸν λόγον
ἐξηῦρες· ἀλλ' ἐγώ σε τιμωρήσομαι.
ΝΕΑ. νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, κεχάρισαί γέ μοι,
ὦ γλυκύτατον, τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου·
ὥστ' ἀντὶ τούτων τῶν ἀγαθῶν εἰς ἑσπέραν
μεγάλην ἀποδώσω καὶ παχεῖάν σοι χάριν.
ΓΡ. Β. αὕτη σύ, ποῖ παραβᾶσα τόνδε τὸν νόμον

---

956. δέ πόθος τις ἐπέγκειται D.] δ' ἔγκειταί μοί τις πόθος· 957. διακναίσας producta syllaba secunda dictum etsi excusari possit in metro dactylico, tamen multo probabilius videtur διεκκναίσας, licet alia huius compositi exempla non exstent. Post ἔχει participium aliquod vel adverbium excidit, ab litera vocali incipiens. 963. ἀλλὰ πρόσελθ'· ἐν γὰρ τῷ D.] ἀλλ' ἐν τῷ. Verbo πρόσελθε etiam usus erat v. 952. Hic tamen etiam ἀλλ' ἔξελθ' dici poterat. Post κόλπῳ addidi πεσών. Nam hoc vel alio participio aliquo opus est propter verba ἐν τῷ σῷ κόλπῳ, quae non possunt cum πληκτίζεσθαι coniungi. 964. μετὰ] Videtur κατὰ requiri. τῆς D.] τῆς σῆς 971. ἄνοιξον] ἄρηξον Hermannus: vid. Beer, p. 168. 979. οὐ τὸν Σεβῖνον (ex Ran. 427.) Bentleius] οὐ τὸν σὲ βινοῦνθ' R. αὐτὸν σεβινοῦνθ Ald. αὐτόν (αὐτήν B) σε κινοῦνθ BΓ. 985. προτέρας] πρότερον B. 987. πεττοῖς R. πετοῖς Γ. παιτοῖς R et Ald. de quo ineptit scholiasta. 988. οὐδὲ δειπνεῖς] οὐδ' ἐδείπνεις Bentleius. πεττοῖς] παιτοῖς hic quoque R et Ald. Totum versum om. BΓ. 989. τηνδεδί R. τήνδε δὴ ceteri.

997. μή σ' ἐπὶ θύραισιν] σε μὴ θύρασιν Halbertsma. 998. ἐγώ σε] ἔγωγε lemma scholii: sed scholiasta ἐγώ σε legit. 1002. ὠνοίμεθ' ἄν] ὠνούμεθα Cobetus. 1003. καθέντα] καθέντας Meinekius. 1005. ὦ τάλαν] ὦ τᾶν Bentleius, ut Nub. 1267. μὴ σκῶπτέ μ', ὦ τᾶν. 1006. οὐκ] οὐδ' R. ἐτῶν Tyrwhittus] ἐμῶν 1008. δεῖ γε μέντοι σ'· ὡς Reisigius] δεῖ γε μέντοι ὡς RΓ, δεῖ σε μέντοι γ' ὡς Ald. 1017. πρῶτον] πρότερον Herwerdenus. 1034. στεφάνην] στέφανον Meinekius. 1035. ἥνπερ] ἥμπερ R. κηρίνων R. κηρίων ceteri. 1037. σύ om. RΓ: unde Meinekius ἕλκεις; ΓΡ. Α. εἰς ἐμαυτῆς εἰσάγω. 1043. λόγον Faber] νόμον 1049. ΓΡ. Α.] ἑτέρα γραῦς praescriptum in R.

ἕλκεις, παρ' ἐμοὶ τῶν γραμμάτων εἰρηκότων
πρότερον καθεύδειν αὐτόν; ΝΕΑ. οἴμοι δείλαιος.
πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη;
τοῦτο γὰρ ἐκείνου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.
ΓΡ. Β. βάδιζε δεῦρο. ΝΕΑ. μηδαμῶς με περιίδης
ἑλκόμενον ὑπὸ τῆσδ', ἀντιβολῶ σ'. ΓΡ. Β. ἀλλ'
οὐκ ἐγώ, [πουσά τις
ἀλλ' ὁ νόμος ἕλκει σ'. ΝΕΑ. οὐκ ἐμέ γ', ἀλλ' ἔμ-
ἐξ αἵματος φλύκταιναν ἠμφιεσμένη.
ΓΡ. Β. ἕπου, μαλακίων, δεῦρ' ἀνύσας καὶ μὴ λάλει.
ΝΕΑ. ἴθι νυν ἔασον εἰς ἄφοδον πρώτιστά με
ἐλθόντα θαρρῆσαι πρὸς ἐμαυτόν· εἰ δὲ μή,
αὐτοῦ τι δρῶντα πυρρὸν ὄψει μ' αὐτίκα
ὑπὸ τοῦ δέους. ΓΡ. Β. θάρρει, βάδιζ'· ἔνδον χεσεῖ.
ΝΕΑ. δέδοικα κἀγὼ μὴ πλέον ἤπερ βούλομαι.
ἀλλ' ἐγγυητάς σοι καταστήσω δύο [σύ, ποῖ
ἀξιόχρεως. ΓΡ. Β. μή μοι καθίστη. ΓΡ. Γ. ποῖ
χωρεῖς μετὰ ταύτης; ΝΕΑ. οὐκ ἔγωγ', ἀλλ' ἕλ-
ἀτὰρ ἥτις εἶ γε, πόλλ' ἀγαθὰ γένοιτό σοι, [κομαι.
ὅτι μ' οὐ περιεῖδες ἐπιτριβέντ'. ὦ Ἡράκλεις,
ὦ Πᾶνες, ὦ Κορύβαντες, ὦ Διοσκόρω,
τοῦτ' αὖ πολὺ τούτου τὸ κακὸν ἐξωλέστερον.
ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἔστ', ἀντιβολῶ, τουτί ποτε;
πότερον πίθηκος ἀνάπλεως ψιμυθίου,
ἢ γραῦς ἀνεστηκυῖα παρὰ τῶν πλειόνων;
ΓΡ. Γ. μὴ σκῶπτέ μ', ἀλλὰ δεῦρ' ἕπου. ΓΡ. Β. δευρὶ
μὲν οὖν.
ΓΡ. Γ. ὡς οὐκ ἀφήσω οὐδέποτέ σ'. ΓΡ. Β. οὐδὲ μὴν ἐγώ.
ΝΕΑ. διασπάσεσθέ μ', ὦ κακῶς ἀπολούμεναι.
ΓΡ. Β. ἐμοὶ γὰρ ἀκολουθεῖν σε δεῖ κατὰ τὸν νόμον.
ΓΡ. Γ. οὔκ, ἢν ἑτέρα γε γραῦς ἔτ' αἰσχίων φανῇ.
ΝΕΑ. ἢν οὖν ὑφ' ὑμῶν πρῶτον ἀπόλωμαι κακῶς,
φέρε πῶς ἐπ' ἐκείνην τὴν καλὴν ἀφίξομαι;
ΓΡ. Γ. αὐτὸς σκόπει σύ· τάδε δέ σοι ποιητέον.
ΝΕΑ. ποτέρας προτέρας οὖν κατελάσας ἀπαλλαγῶ;
ΓΡ. Β. οὐκ οἶσθα; βαδιεῖ δεῦρ'. ΝΕΑ. ἀφέτω νύν μ' αὑτηί.
ΓΡ. Γ. δευρὶ μὲν οὖν ἴθ' ὡς ἔμ'. ΝΕΑ. ἢν ἡδί μ' ἀφῇ.
ΓΡ. Β. ἀλλ' οὐκ ἀφήσω μὰ Δία σ'. ΓΡ. Β. οὐδὲ μὴν ἐγώ.
ΝΕΑ. χαλεπαί γ' ἂν ἦστε γενόμεναι πορθμῆς. ΓΡ. Β. τιή;
ΝΕΑ. ἕλκοντε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀπεκναίετε.
ΓΡ. Β. σιγῇ βάδιζε δεῦρο. ΓΡ. Γ. μὰ Δί' ἀλλ' ὡς ἐμέ.
ΝΕΑ. τουτὶ τὸ πρᾶγμα κατὰ τὸ Καννωνοῦ σαφῶς
ψήφισμα, βινεῖν δεῖ με διαλελημμένον.
πῶς οὖν δικωπεῖν ἀμφοτέρας δυνήσομαι;
ΓΡ. Β. καλῶς, ἐπειδὰν καταφάγῃς βολβῶν χύτραν.
ΝΕΑ. οἴμοι κακοδαίμων, ἐγγὺς ἤδη τῆς θύρας
ἑλκόμενός εἰμ'. ΓΡ. Γ. ἀλλ' οὐδὲν ἔσται σοι πλέον.
ξυνεσπεσοῦμαι γὰρ μετὰ σοῦ. ΝΕΑ. μὴ πρὸς θεῶν·
ἑνὶ γὰρ ξυνέχεσθαι κρεῖττον ἢ δυοῖν κακοῖν.
ΓΡ. Γ. νὴ τὴν Ἑκάτην, ἐάν τε βούλῃ γ' ἤν τε μή.
ΝΕΑ. ὦ τρισκακοδαίμων, εἰ γυναῖκα δεῖ σαπρὰν
βινεῖν ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν,
κἄπειτ' ἐπειδὰν τῆσδ' ἀπαλλαγῶ, πάλιν
Φρύνην ἔχουσαν λήκυθον πρὸς ταῖς γνάθοις.
ἆρ' οὐ κακοδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν
νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρ' ἀνὴρ καὶ δυστυχής,
ὅστις τοιούτοις θηρίοις ξυνείρξομαι.
ὅμως δ' ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω
ὑπὸ τοῖνδε τοῖν κασαλβάδοιν δεῦρ' ἐσπλέων,
θάψαι μ' ἐπ' αὐτῷ τῷ στόματι τῆς ἐσβολῆς,
καὶ τήνδ' ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος
ζῶσαν καταπιττώσαντας, εἶτα τὼ πόδε
μολυβδοχοήσαντας κύκλῳ περὶ τὰ σφυρὰ
ἄνω 'πιθεῖναι πρόφασιν ἀντὶ ληκύθου.

ΘΕΡΑΠΑΙΝΑ.

ὦ μακάριος μὲν δῆμος, εὐδαίμων δὲ γῆ,
αὐτή τέ μοι δέσποινα μακαριωτάτη,
ὑμεῖς θ' ὅσαι παρέστατ' ἐπὶ ταῖσιν θύραις,
οἱ γείτονές τε πάντες οἵ τε δημόται,
ἐγώ τε πρὸς τούτοισιν ἡ διάκονος,
ἥτις μεμύρωμαι τὴν κεφαλὴν μυρώμασιν
ἀγαθοῖσιν, ὦ Ζεῦ· πολὺ δ' ὑπερπέπαικεν αὖ
τούτων ἁπάντων τὰ Θάσι' ἀμφορείδια.
ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον·
τὰ δ' ἄλλ' ἀπανθήσαντα πάντ' ἀπέπτετο·
ὥστ' ἐστὶ πολὺ βέλτιστα, πολὺ δῆτ', ὦ θεοί.
[κέρασον ἄκρατον, εὐφρανεῖ τὴν νύχθ' ὅλην
ἐκλεγομένας ὅ τι ἂν μάλιστ' ὀσμὴν ἔχῃ.]
ἀλλ', ὦ γυναῖκες, φράσατέ μοι τὸν δεσπότην,
τὸν ἄνδρ', ὅπου 'στί, τῆς ἐμῆς κεκτημένης.
ΧΟ. αὐτοῦ μένουσ' ἡμῖν γ' ἂν ἐξευρεῖν δοκεῖς.
ΘΕ. μάλισθ'· ὁδὶ γὰρ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχεται.
ὦ δέσποτ', ὦ μακάριε καὶ τρισόλβιε.
ΒΛ. ἐγώ; ΘΕ. σὺ μέντοι νὴ Δί' ὥς γ' οὐδεὶς ἀνήρ.
τίς γὰρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος,
ὅστις πολιτῶν πλεῖον ἢ τρισμυρίων
ὄντων τὸ πλῆθος οὐ δεδείπνηκας μόνος;
ΧΟ. εὐδαιμονικόν γ' ἄνθρωπον εἴρηκας σαφῶς.
ΘΕ. ποῖ ποῖ βαδίζεις; ΒΛ. ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἔρχομαι.
ΘΕ. νὴ τὴν Ἀφροδίτην, πολύ γ' ἁπάντων ὕστατος.
ὅμως δ' ἐκέλευε ξυλλαβοῦσάν μ' ἡ γυνὴ
ἄγειν σε καὶ τασδὶ μετὰ σοῦ τὰς μείρακας.
οἶνος δὲ Χῖός ἐστι περιλελειμμένος
καὶ τἄλλ' ἀγαθά. πρὸς ταῦτα μὴ βραδύνετε,
καὶ τῶν θεατῶν εἴ τις εὔνους τυγχάνει,
καὶ τῶν κριτῶν εἰ μή τις ἑτέρωσε βλέπει,
ἴτω μεθ' ἡμῶν· πάντα γὰρ παρέξομεν.
ΒΛ. οὔκουν ἅπασι δῆτα γενναίως ἐρεῖς

1050. τῶν γραμμάτων] Vide v. 1015—1020. 1056. οὐκ ἐμέ γ'] οὐ μὰ Δί' Halbertsma. 1063. ἤπερ scholiasta] ἢ 1065. ΓΡ. Γ.] ἄλλη γραῦς τρίτη praescriptum in R. 1066. μετὰ ταύτης R. μετ' αὐτῆς ceteri. 1067. γε] σὺ Cobetus. 1075. οὐδέποτέ σ' D.] σ' οὐδέποτε. Similiter transpositum v. 748. 1077. σε δεῖ Cobetus] σ' ἔδει 1080. φέρε πῶς] πῶς ποτ' Cobetus. 1084. ἢν ἡδί μ' ἀφῇ] ἢν ἡδί γ' ἀφῇ R. ἢν νὴ δία γ' ἀφ' (ἀφῇ ed. Iuntina a. 1525.) Ald. ἢν μὰ δία μ' ἀφῇ B. 1086. ἦστε] ἦσθαι R. ἦτε Suidas s. v. πορθμεῖς. 1089. Καννωνοῦ (secundum Theognost. Can. p. 68, 19.) D.] Καννώνου, ut Xenophontis quoque codices H. Gr. 1, 7, 20. et 34. 1091. ἀμφοτέρας] ἀντιβολῶ Meinekius.

1101. ταῖς γνάθοις] τοῖν γνάθοιν Cobetus. 1104. συνείρξομαι Bergkius] συνείξομαι. συννήξομαι Bisetus.
1105. ὅμως] ὑμᾶς (spectatores) Meinekius. 1106. τοῖνδε τοῖν Cobetus] ταῖνδε ταῖν 1108. τήνδ' Berglerus] τὴν B. τῶν ceteri. 1112. δὲ γῆ Dobraeus] δ' ἐγώ 1113. αὐτή Brunckius] αὕτη μοι] μου Meinekius. 1114. θ' D.] δ' 1115. οἵ τε δημόται Brunckius] οἱ τῶν δημοτῶν 1117. μεμύρωμαι] μεμύρισμαι Athenaeus 15. p. 691 b., non Suidas s. v. μεμύρωμαι. 1119. ἀμφορείδια] ἀμφορίδια Pollux 10, 72. 1121. ἀπέπτετο Brunckius] ἀπέπτατο
1123. 1124. Versus aliunde illatos eiecit Meinekius, ἐκλεγομένας (ἐκλεγομένη B) in ἐκλεγόμενος mutato.
1127. γ' ἂν Brunckius] γὰρ ἐξευρεῖν] ἐντυχεῖν Meinekius. 1130. 1135. Blepyro tribuit Vossius: δεσπότης praescriptum in libris. 1132. πλεῖον ἢ] πλεῖν τι ἢ vel πλειόνων scribendum videri dixi in Praefat. ad Aeschyli ed. Lips. quintam p. LXIX. 1135. ποῖ ποῖ] ποῖ ποτε Meinekius. 1139. περιλελειμμένος] παραλελειμμένος R. 1142. μή τις ἑτέρωσε] μὴ 'τέρωσέ τις Cobetus. 1144. 1148. ancillae continuant libri. Correxit Beerius p. 169. 1144. οὔκουν D.] οὐκοῦν

καὶ μὴ παραλείψεις μηδέν', ἀλλ' ἐλευθέρως
καλεῖς γέροντα, μειράκιον, παιδίσκον; ὡς
τὸ δεῖπνον αὐτοῖς ἔστ' ἐπεσκευασμένον
ἁπαξάπασιν, ἢν ἀπίωσιν οἴκαδε.
ἐγὼ δὲ πρὸς τὸ δεῖπνον ἤδη 'πείξομαι,
ἔχω δέ τοι καὶ δᾷδα ταυτηνὶ καλῶς.
ΧΟ. τί δῆτα διατρίβεις ἔχων, ἀλλ' οὐκ ἄγεις
τασδὶ λαβών; ἐν ὅσῳ δὲ καταβαίνεις, ἐγὼ
ἐπᾴσομαι μέλος τι μελλοδειπνικόν.
σμικρὸν δ' ὑποθέσθαι τοῖς κριταῖσι βούλομαι·
τοῖς σοφοῖς μὲν τῶν σοφῶν μεμνημένους κρίνειν ἐμέ,
τοῖς γελῶσι δ' ἡδέως διὰ τὸ γελᾶν κρίνειν ἐμέ·
σχεδὸν ἅπαντας οὖν κελεύω δηλαδὴ κρίνειν ἐμέ.
μηδὲ τὸν κλῆρον γενέσθαι μηδὲν ἡμῖν αἴτιον,
ὅτι προείληχ'· ἀλλ' ἅπαντα ταῦτα χρὴ μεμνημένους
μὴ 'πιορκεῖν, ἀλλὰ κρίνειν τοὺς χοροὺς ὀρθῶς ἀεί,
μηδὲ ταῖς κακαῖς ἑταίραις τὸν τρόπον προσεικέναι,
αἳ μόνον μνήμην ἔχουσι τῶν τελευταίων ἀεί.
ὦ ὦ ὥρα δή,
ὦ φίλαι γυναῖκες, εἴπερ μέλλομεν τὸ χρῆμα δρᾶν,
ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὑπαποκινεῖν. Κρητικῶς οὖν τὼ πόδε
καὶ σὺ κίνει. ΒΛ. τοῦτο δρῶ. ΧΟ. καὶ τάσδε νῦν ⏑ – ⏑ –
∸ ⏑ – ⏑ – ⏑ λαγαρὰς τοῖν σκελίσκοιν τὸν ῥυθμόν.
τάχα γὰρ ἔπεισι
λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεο-
κρανιολειψανοδριμυποτριμματο-
σιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενο-
κιχλεπικοσσυφοφαττοπεριστερα-
λεκτρυονοπτεκεφαλλιοκιγκλοπε-
λειολαγῳοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων.
σὺ δὲ ταῦτ' ἀκροασάμενος ταχὺ καὶ ταχέως λαβὲ τρύβλιον·
εἶτα κόνισαι λαβὼν
λέκιθον, ἵν' ἐπιδειπνῇς.
ἀλλὰ λαιμάττουσί που.
αἴρεσθ' ἄνω, ἰαὶ εὐαί.
δειπνήσομεν, εὐοῖ εὐαί,
εὐαί, ὡς ἐπὶ νίκῃ·
εὐαὶ εὐαὶ εὐαὶ εὐαί.

1145. παραλείψεις Brunckius] παραλείψῃς 1146. καλεῖς Cobetus] καλεῖν 1147. ἔστ' ἐπεσκευασμένον] ἐστὶν ἐσκευασμένον Cobetus. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 39, 24. ἐπεσκεύασται τὸ δεῖπνον· χρῶ. 1150. ἔχω δέ (γε Meinekius) τοι R. ἔχουσά τοι ceteri. 1154. σμικρὸν δ' ὑποθέσθαι] σμικρὸν ὑποθέσθαι δὲ πρῶτον Meinekius. 1155. σοφοῖς Scaliger] σοφοῖσι μεμνημένους] μεμνημένοις R. 1156 τὸ γελᾶν Porsonus] τὸν γέλων 1159. ἅπαντα] ἅπαντας Dobraeus. 1161. τὸν Brunckius] τόν τε R. τόν γε Ald. 1163. ὦ ὦ] ἰὼ ἰὼ Meinekius. 1164. Aberat ὦ, φίλαι ad versum praecedentem relato. 1165. ὑπαποκινεῖν Cobetus (quo verbo utitur Aristophanes Av. 1011. Thesm. 954.)] ὑπανακινεῖν (quod nusquam legitur.) 1166. ΒΛ. Meinekius] ἡμιχ. Lacunas post νῦν indicavit Meinekius, et reliqua omnia usque ad finem fabulae choro tribuit. In libris χο. ante καὶ τάσδε (1166.), ἡμιχ. ante ἀλλὰ (1178.), χο. ante αἴρεσθ' (1179.) positum. 1169. Eustathius p. 1277. ubi de vocabulis πολυσυνθέτοις comicorum agit, εὕρηται γοῦν παρὰ τῷ κωμικῷ χωρίον ἔν τινι ἀσυνήθει κωμῳδίᾳ οὕτω συχνοσύνθετον ὥστε ὁ καταρξάμενος αὐτὸ ἀναγνῶναι ἢ οὐ διίξεται τὸ πᾶν ἀπνευστὶ ἢ ἀλλὰ πνευστιῶν αὐτοῦ ἀπαλλαγήσεται. Manifesta autem in his versibus est, ut Bergkius monuit in Commentat. de reliquiis comoediae Atticae p. 210., Philoxeni Cytherii Δείπνου (cuius fragmenta collegit Meinekius Com. vol. 3 p. 635—646.) imitatio, cuius numeros et verborum monstra exaggerando aemulatus est Aristophanes. Versus sunt, exceptis trochaicis duobus, dactylici, syllabis nonnullis ab librariis corruptis. In initio quod legitur λοπαδο Fabro λεπαδο scribendum videbatur, Meinekio, quum patinae nomen necessarium videatur, λοπάδιον, ut monstrosum cibi nomen ab τεμαχοσελαχο ordiendum sit. Sed λοπάδιον metro non convenit, cui conveniret τάχα γὰρ ἐποίσει (versus non integer) | λοπάδα—. In R est τεμαχοσσελαχο, duplicato σ, unde Bergkius λοπαδοτέμαχος σελαχογαλεο —.

1171. παραο] Corruptum. Ego olim πράσο conieci. πρᾳο Bergkius l. c. καραβο Meinekius. 1172. κιχλεπι Faber] κινκλεπι κοσσυφοφαττο D.] κοσσυκοφαττο R. κοσσυφο ceteri. 1173. οπτεγκεφαλλιο R. οπτεκεφαλλιο ceteri. "Metro satisfaceret οπτοκεφαλλιο, ut κεφάλλιον ad κέφαλος, quod piscis nomen est, referendum sit." Meinekius. 1176 ταχὺ καὶ aut delendum, aut ταχέως scribendum cum Meinekio. Duplicati ταχέως exemplum est in Pluto v. 644. 1177. κόνισαι λαβὼν R. λαβὼν κόνισαι ceteri. 1180—1182. Suidas (s. v. ἐποποῖ) αἴρεσθ' ἄνω ἰαὶ εὐαί, δειπνήσομεν εὐοῖ. εὐαὶ εὐαί. ὡς ἐπὶ νίκῃ. εὐαὶ εὐαί. εὐά. τελος τῶν Ἐκκλησιαζουσῶν Ἀριστοφάνους. Similiter in Lysistrate carmen chori finitur v. 1292. αἴρεσθ' ἄνω, ἰαί, | ὡς ἐπὶ νίκῃ, ἰαί. | εὐοῖ εὐοῖ, εὐαὶ εὐαί. ubi scribendum videri αἴρεσθ' ἄνω, ἰαὶ ἰαί, | ἰαί, ὡς ἐπὶ νίκῃ, dixi in annotatione: unde hic quoque scribendum fortasse,

αἴρεσθ' ἄνω, ἰαὶ ἰαί,
δειπνήσομεν, εὐοῖ,
εὐαί, ὡς ἐπὶ νίκῃ·
εὐαὶ εὐαὶ εὐαὶ εὐαί,

vel versu quarto, ut in Lysistrata,

εὐοῖ εὐοῖ, εὐαὶ εὐαί.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΠΛΟΥΤΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΑΡΙΩΝ.
ΧΡΕΜΥΛΟΣ.
ΠΛΟΥΤΟΣ.
ΧΟΡΟΣ ΑΓΡΟΙΚΩΝ.
ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.
ΠΕΝΙΑ.
ΓΥΝΗ ΧΡΕΜΥΛΟΥ.
ΔΙΚΑΙΟΣ ΑΝΗΡ.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
ΓΡΑΥΣ.
ΝΕΑΝΙΑΣ.
ΕΡΜΗΣ.
ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

I. Βουλόμενος[a] Ἀριστοφάνης σκῶψαι τοὺς Ἀθηναίους ἀδικίᾳ καὶ συκοφαντίᾳ καὶ τοῖς τοιούτοις συνόντας, καὶ διὰ τοῦτο πλουτοῦντας, πλάττει πρεσβύτην τινὰ γεωργὸν Χρεμύλον τοὔνομα, δίκαιον μὲν ὄντα καὶ τοὺς τρόπους χρηστόν, πένητα δὲ ἄλλως· ὃς μετά τινος αὐτῷ θεράποντος ἐλθὼν εἰς Ἀπόλλω ἐρωτᾷ περὶ τοῦ ἰδίου παιδός, εἰ χρὴ τουτονὶ τρόπων χρηστῶν ἀμελήσαντα ἀδικίας ἀντιποιεῖσθαι καὶ ταὐτὰ τοῖς ἄλλοις ἐπιτηδεύειν, ἐπειδήπερ οἱ μὲν τοιοῦτοι ἐπλούτουν, οἱ δὲ τὰ ἀγαθὰ πράττοντες πένητες ἦσαν, καθάπερ αὐτὸς οὗτος ὁ Χρεμύλος. ἔχρησεν οὖν αὐτῷ ὁ θεὸς σαφὲς μὲν οὐδέν, ὅτῳ δὲ ἐξιὼν ἐντύχοι, τούτῳ ἕπεσθαι. καὶ ὃς γέροντι ἐντυγχάνει τυφλῷ, ἦν δὲ οὗτος ὁ Πλοῦτος, καὶ ἀκολουθεῖ κατὰ τὰς μαντείας, μὴ εἰδὼς ὅτι ὁ Πλοῦτός ἐστι. δυσχεραίνων δὲ ἐπὶ τούτῳ καθ' ἑαυτὸν ὁ θεράπων μόλις αὐτὸν ἐρωτᾷ τίνος ἕνεκα τούτῳ ἀκολουθοῦσι καὶ ὁ Χρεμύλος λέγει αὐτῷ τὴν μαντείαν. ἔπειτα μανθάνουσι παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλούτου ὅστις ἐστὶ καὶ ὅτου χάριν τυφλὸς ἐγεγόνει παρὰ τοῦ Διός. οἱ δὲ ἀκούσαντες ἥσθησάν τε καὶ βουλὴν ἐβουλεύσαντο ἀπαγαγεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν θεραπεῦσαι πήρωσιν. καὶ ἵνα τὰ ἐν μέσῳ παρῶ, τάς τε τοῦ Βλεψιδήμου ἀντιλογίας καὶ τῆς Πενίας αὐτῆς, ἀπήγαγόν τε αὐτὸν ὅ τι τάχιστα καὶ ὑγιᾶ ἐπανήγαγον οἴκαδε, ἐπλούτησάν τε ἱκανῶς οὐκ αὐτοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅσοι βίου χρηστοῦ πρόσθεν ἀντεχόμενοι πένητες ἦσαν. ἐπιγέγραπται δὲ τὸ δρᾶμα Πλοῦτος Ἀριστοφάνους.

---

[a] Βουλόμενος — Πλοῦτος Ἀριστοφάνους] Omittunt hanc ὑπόθεσιν R (qui Argumentis Pluti omnino caret) et V, Thomae Magistro tribuit Aldus: nam Vitae Aristophanis, quae proxime praecedit, inscriptum est Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου σύνοψις τοῦ τε βίου Ἀριστοφάνους καὶ τῆς τοῦ δράματος ὑποθέσεως. Breviores argumenti expositiones, sed ipsas quoque ab recentibus grammaticis scriptas, vide in scholiorum ed. Oxon. vol. 1. p. 46. 47.

II. Ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀντιπάτρου, ἀνταγωνιζομένου αὐτῷ Νικοχάρους μὲν Λάκωσιν, Ἀριστομένους δὲ Ἀδμήτῳ, Νικοφῶντος δὲ Ἀδώνιδι, Ἀλκαίου δὲ Πασιφάῃ. τελευταίαν δὲ διδάξας τὴν κωμῳδίαν ταύτην ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, τὸν υἱὸν αὐτοῦ συστῆσαι Ἀραρότα [δι' αὐτῆς] τοῖς θεαταῖς βουλόμενος τὰ ὑπόλοιπα δύο δι' ἐκείνου καθῆκε, Κώκαλον καὶ Αἰόλοσίκωνα.

ΚΑΡΙΩΝ.

Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί,
δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου.
ἢν γὰρ τὰ βέλτισθ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ,
δόξῃ δὲ μὴ δρᾶν ταῦτα τῷ κεκτημένῳ,
μετέχειν ἀνάγκη τὸν θεράποντα τῶν κακῶν.
τοῦ σώματος γὰρ οὐκ ἐᾷ τὸν κύριον
κρατεῖν ὁ δαίμων, ἀλλὰ τὸν ἐωνημένον.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. τῷ δὲ Λοξίᾳ,
ὃς θεσπιῳδεῖ τρίποδος ἐκ χρυσηλάτου,
μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, ὅτι
ἰατρὸς ὢν καὶ μάντις, ὥς φασιν, σοφὸς
μελαγχολῶντ' ἀπέπεμψέ μου τὸν δεσπότην,
ὅστις ἀκολουθεῖ κατόπιν ἀνθρώπου τυφλοῦ,
τοὐναντίον δρῶν ἢ προσῆκ' αὐτῷ ποιεῖν.
οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα,
οὗτος δ' ἀκολουθεῖ, κἀμὲ προσβιάζεται,
καὶ ταῦτ' ἀποκρινόμενος τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ.
ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι,
ἢν μὴ φράσῃς ὅ τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε,
ὦ δέσποτ', ἀλλά σοι παρέξω πράγματα.
οὐ γάρ με τυπτήσεις στέφανον ἔχοντά γε.

ΧΡΕΜΥΛΟΣ.

μὰ Δί', ἀλλ' ἀφελὼν τὸν στέφανον, ἢν λυπῇς τί με,
ἵνα μᾶλλον ἀλγῇς. ΚΑ. λῆρος· οὐ γὰρ παύσομαι
πρὶν ἂν φράσῃς μοι τίς ποτ' ἐστὶν οὑτοσί·
εὔνους γὰρ ὤν σοι πυνθάνομαι πάνυ σφόδρα.
ΧΡ. ἀλλ' οὔ σε κρύψω· τῶν ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν
πιστότατον ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον.
ἐγὼ θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ
κακῶς ἔπραττον καὶ πένης ἦν. ΚΑ. οἶδά τοι.
ΧΡ. ἕτεροι δ' ἐπλούτουν, ἱερόσυλοι, ῥήτορες
καὶ συκοφάνται καὶ πονηροί. ΚΑ. πείθομαι.
ΧΡ. ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεόν,
τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν
ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον,
τὸν δ' υἱόν, ὅσπερ ὢν μόνος μοι τυγχάνει,
πευσόμενος εἰ χρὴ μεταβαλόντα τοὺς τρόπους
εἶναι πανοῦργον, ἄδικον, ὑγιὲς μηδεέν,
ὡς τῷ βίῳ τοῦτ' αὐτὸ νομίσας ξυμφέρειν.
ΚΑ. τί δῆτα Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων;
ΧΡ. πεύσει. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς εἶπέ μοι τοδί·
ὅτῳ ξυναντήσαιμι πρῶτον ἐξιών,
ἐκέλευε τούτου μὴ μεθίεσθαί μ' ἔτι,
πείθειν δ' ἐμαυτῷ ξυνακολουθεῖν οἴκαδε.
ΚΑ. καὶ τῷ ξυναντᾷς δῆτα πρώτῳ; ΧΡ. τουτῳί.
ΚΑ. εἶτ' οὐ ξυνίῃς τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ,
φράζοντος ὦ σκαιότατέ σοι σαφέστατα
ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον;
ΧΡ. τῷ τοῦτο κρίνεις; ΚΑ. δῆλον ὁτιὴ καὶ τυφλῷ
γνῶναι δοκεῖ τοῦθ', ὡς σφόδρ' ἐστὶ συμφέρον
τὸ μηδὲν ἀσκεῖν ὑγιὲς ἐν τῷ νῦν χρόνῳ.
ΧΡ. οὐκ ἔσθ' ὅπως ὁ χρησμὸς ἐς τοῦτο ῥέπει,
ἀλλ' εἰς ἕτερόν τι μεῖζον. ἢν δ' ἡμῖν φράσῃ
ὅστις ποτ' ἐστὶν οὑτοσὶ καὶ τοῦ χάριν
καὶ τοῦ δεόμενος ἦλθε μετὰ νῷν ἐνθαδί.
πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ἡμῶν ὅ τι νοεῖ.
ΚΑ. ἄγε δή, σὺ πότερον σαυτὸν ὅστις εἶ φράσεις,
ἢ τἀπὶ τούτοις δρῶ; λέγειν χρὴ ταχὺ πάνυ.

ΠΛΟΥΤΟΣ.

ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι. ΚΑ. μανθάνεις
ὅς φησιν εἶναι; ΧΡ. σοὶ λέγει τοῦτ', οὐκ ἐμοί.
σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει.
ἀλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις,
ἐμοὶ φράσον. ΠΛ. κλάειν ἔγωγέ σοι λέγω.
ΚΑ. δέχου τὸν ἄνδρα καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ.
ΧΡ. οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρα χαιρήσεις ἔτι.
ΚΑ. εἰ μὴ φράσεις γάρ, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς.
ΠΛ. ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. ΧΡ. πώμαλα.
ΚΑ. καὶ μὴν ὃ λέγω βέλτιστόν ἐστ', ὦ δέσποτα·
ἀπολῶ τὸν ἄνθρωπον κάκιστα τουτονί.
ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτὸν καταλιπὼν
ἄπειμ', ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών.
ΧΡ. ἀλλ' αἶρε ταχέως. ΠΛ. μηδαμῶς. ΧΡ. οὔκουν ἐρεῖς;
ΠΛ. ἀλλ' ἢν πύθησθέ μ' ὅστις εἴμ', εὖ οἶδ' ὅτι
κακόν τί μ' ἐργάσεσθε κοὐκ ἀφήσετον.
ΧΡ. νὴ τοὺς θεοὺς ἡμεῖς γ', ἐὰν βούλῃ γε σύ.
ΠΛ. μέθεσθέ νύν μου πρῶτον. ΧΡ. ἤν, μεθίεμεν.
ΠΛ. ἀκούετον δή. δεῖ γὰρ ὡς ἔοικέ με
λέγειν ἃ κρύπτειν ἦ παρεσκευασμένος.
ἐγὼ γάρ εἰμι Πλοῦτος. ΚΑ. ὦ μιαρώτατε
ἀνδρῶν ἁπάντων, εἶτ' ἐσίγας Πλοῦτος ὤν;
ΧΡ. σὺ Πλοῦτος, οὕτως ἀθλίως διακείμενος;
ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες
καὶ Ζεῦ, τί φής; ἐκεῖνος ὄντως εἶ σύ; ΠΛ. ναί.
ΧΡ. ἐκεῖνος αὐτός; ΠΛ. αὐτότατος. ΧΡ. πόθεν οὖν, φράσον,
αὐχμῶν βαδίζεις; ΠΛ. ἐκ Πατροκλέους ἔρχομαι,
ὃς οὐκ ἐλούσατ' ἐξ ὅτουπερ ἐγένετο.
ΧΡ. τουτὶ δὲ τὸ κακὸν πῶς ἔπαθες; κάτειπέ μοι.
ΠΛ. ὁ Ζεύς με ταῦτ' ἔδρασεν ἀνθρώποις φθονῶν.
ἐγὼ γὰρ ὢν μειράκιον ἠπείλησ' ὅτι
ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς καὶ κοσμίους
μόνους βαδιοίμην· ὁ δέ μ' ἐποίησεν τυφλόν,
ἵνα μὴ διαγιγνώσκοιμι τούτων μηδένα.
οὕτως ἐκεῖνος τοῖσι χρηστοῖσι φθονεῖ.
ΧΡ. καὶ μὴν διὰ τοὺς χρηστούς γε τιμᾶται μόνους
καὶ τοὺς δικαίους. ΠΛ. ὁμολογῶ σοι. ΧΡ. φέρε, τί οὖν;
εἰ πάλιν ἀναβλέψειας ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ,

---

17. ἀποκρινόμενος Bentleius] ἀποκρινομένῳ R. ἀποκρινομένου ceteri. γρῦ D.] γρύ 32. ὡς] πρὸς R. 40. τοδί] ταδί V. 42. ἐκέλευε] ἐκέλευσε R. 46. φράζοντος Bisschopius ad Xenoph. Anab. p. 93.] φράζουσαν 48. τυφλῷ γνῶναι] τυφλὸς γνῶναι Hemsterhusius. τυφλῷ δῆλον Meinekius.

49. συμφέρον] σύμφορον Meinekius. 50. χρόνῳ] βίῳ R (ex v. 38.)] ἔτει (γρ. γένει καὶ χρόνῳ V.) 56. πότερον Bentleius] πρότερον φράσεις R. φράσον ceteri. 57. ταχὺ πάνυ] πάνυ ταχύ V. 62. ἔγωγέ σοι] ἐγὼ καὶ σοὶ Cobetus. 65. Carioni tribuit Hemsterhusius, ut postulant v. 67. 68.: Chremylo continuant libri. 75. ἤν] ἠνὶ libri deteriores.

φεύγοις ἂν ἤδη τοὺς πονηρούς; ΠΛ. φήμ᾽ ἐγώ.
ΧΡ. ὡς τοὺς δικαίους δ᾽ ἂν βαδίζοις; ΠΛ. πάνυ μὲν οὖν·
πολλοῦ γὰρ αὐτοὺς οὐχ ἑόρακά πω χρόνου.
ΧΡ. καὶ θαῦμά γ᾽ οὐδέν· οὐδ᾽ ἐγὼ γὰρ ὁ βλέπων.
ΠΛ. ἄφετόν με νῦν. ἴστον γὰρ ἤδη τἀπ᾽ ἐμοῦ.
ΧΡ. μὰ Δί᾽, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἑξόμεσθά σου.
ΠΛ. οὐκ ἠγόρευον ὅτι παρέξειν πράγματα
ἐμελλέτην μοι; ΧΡ. καὶ σύ γ᾽, ἀντιβολῶ, πιθοῦ,
καὶ μή μ᾽ ἀπολίπῃς· οὐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ
ζητῶν ἔτ᾽ ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα·
μὰ τὸν Δί᾽· οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλος πλὴν ἐγώ.
ΠΛ. ταυτὶ λέγουσι πάντες· ἡνίκ᾽ ἂν δέ μου
τύχωσ᾽ ἀληθῶς καὶ γένωνται πλούσιοι,
ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ.
ΧΡ. ἔχει μὲν οὕτως, εἰσὶ δ᾽ οὐ πάντες κακοί.
ΠΛ. μὰ Δί᾽, ἀλλ᾽ ἁπαξάπαντες. ΚΑ. οἰμώξει μακρά.
ΧΡ. σοὶ δ᾽ ὡς ἂν εἰδῇς ὅσα, παρ᾽ ἡμῖν ἢν μένῃς,
γενήσετ᾽ ἀγαθά, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ.
οἶμαι γὰρ οἶμαι, ξὺν θεῷ δ᾽ εἰρήσεται,
ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας
βλέψαι ποιήσας. ΠΛ. μηδαμῶς τοῦτ᾽ ἐργάσῃ.
οὐ βούλομαι γὰρ πάλιν ἀναβλέψαι. ΧΡ. τί φῄς;
ΚΑ. ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν ἄθλιος φύσει.
ΠΛ. ὁ Ζεὺς μὲν οὖν οἶδ᾽ ὡς τὰ τούτων μῶρ᾽ ἔμ᾽ εἰ
πύθοιτ᾽ ἂν ἐπιτρίψειε. ΧΡ. νῦν δ᾽ οὐ τοῦτο δρᾷ,
ὅστις σε προσπταίοντα περινοστεῖν ἐᾷ;
ΠΛ. οὐκ οἶδ᾽· ἐγὼ δ᾽ ἐκεῖνον ὀρρωδῶ πάνυ.
ΧΡ. ἄληθες, ὦ δειλότατε πάντων δαιμόνων;
οἴει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα
καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωβόλου,
ἐὰν ἀναβλέψῃς σὺ κἂν μικρὸν χρόνον;
ΠΛ. ἆ, μὴ λέγ᾽, ὦ πονηρέ, ταῦτ᾽. ΧΡ. ἔχ᾽ ἥσυχος.
ἐγὼ γὰρ ἀποδείξω σε τοῦ Διὸς πολὺ [ρανόν.
μεῖζον δυνάμενον. ΠΛ. ἐμὲ σύ; ΧΡ. νὴ τὸν οὐ-
αὐτίκα γὰρ ἄρχει διὰ τίν᾽ ὁ Ζεὺς τῶν θεῶν;
ΚΑ. διὰ τἀργύριον· πλεῖστον γὰρ ἔστ᾽ αὐτῷ. ΧΡ. φέρε,
τίς οὖν ὁ παρέχων ἐστὶν αὐτῷ τοῦτ᾽; ΚΑ. ὁδί.
ΧΡ. θύουσι δ᾽ αὐτῷ διὰ τίν᾽; οὐ διὰ τουτονί;
ΚΑ. καὶ νὴ Δί᾽ εὔχονταί γε πλουτεῖν ἄντικρυς.
ΧΡ. οὔκουν ὅδ᾽ ἐστὶν αἴτιος, καὶ ῥᾳδίως
παύσει᾽ ἄν, εἰ βούλοιτο, ταῦθ᾽; ΠΛ. ὁτιὴ τί δή;
ΧΡ. ὅτι οὐδ᾽ ἂν εἷς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι,
οὐ βοῦν ἄν, οὐχὶ ψαιστόν, οὐκ ἄλλ᾽ οὐδεέν, [ὅπως
μὴ βουλομένου σοῦ. ΠΛ. πῶς; ΧΡ. ὅπως; οὐκ ἔσθ᾽
ὠνήσεται δήπουθεν, ἢν σὺ μὴ παρὼν
αὐτὸς διδῷς τἀργύριον· ὥστε τοῦ Διὸς
τὴν δύναμιν, ἢν λυπῇ τι, καταλύσεις μόνος.
ΠΛ. τί λέγεις; δι᾽ ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ; ΧΡ. φήμ᾽ ἐγώ.
καὶ νὴ Δί᾽ εἴ τί γ᾽ ἔστι λαμπρὸν καὶ καλὸν
ἢ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται.
ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ᾽ ὑπήκοα.
ΚΑ. ἔγωγέ τοι διὰ μικρὸν ἀργυρίδιον
δοῦλος γεγένημαι, διὰ τὸ μὴ πλουτεῖν ἴσως.
ΧΡ. καὶ τάς γ᾽ ἑταίρας φασὶ τὰς Κορινθίας,
ὅταν μὲν αὐτάς τις πένης πειρῶν τύχῃ,
οὐδὲ προσέχειν τὸν νοῦν, ἐὰν δὲ πλούσιος,
τὸν πρωκτὸν αὐτὰς εὐθὺς ὡς τοῦτον τρέπειν.
ΚΑ. καὶ τούς γε παῖδάς φασι ταὐτὸ τοῦτο δρᾶν,
οὐ τῶν ἐραστῶν, ἀλλὰ τἀργυρίου χάριν.
ΧΡ. οὐ τούς γε χρηστούς, ἀλλὰ τοὺς πόρνους· ἐπεὶ
αἰτοῦσιν οὐκ ἀργύριον οἱ χρηστοί. ΚΑ. τί δαί;
ΧΡ. ὁ μὲν ἵππον ἀγαθόν, ὁ δὲ κύνας θηρευτικάς.
ΚΑ. αἰσχυνόμενοι γὰρ ἀργύριον αἰτεῖν ἴσως
ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν.
ΧΡ. τέχναι δὲ πᾶσαι διὰ σὲ καὶ σοφίσματα,
ἐν τοῖσιν ἀνθρώποισίν ἐσθ᾽ ηὑρημένα.
ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν σκυτοτομεῖ καθήμενος,
ἕτερος δὲ χαλκεύει τις, ὁ δὲ τεκταίνεται,
ὁ δὲ χρυσοχοεῖ γε χρυσίον παρὰ σοῦ λαβών,
ὁ δὲ λωποδυτεῖ γε νὴ Δί᾽, ὁ δὲ τοιχωρυχεῖ,
ὁ δέ τις κναφεύει γ᾽, ὁ δέ γε πλύνει κῴδια,
ὁ δὲ βυρσοδεψεῖ γ᾽, ὁ δέ γε πωλεῖ κρόμμυα,
ὁ δ᾽ ἁλοὺς γε μοιχὸς διὰ σέ που παρατίλλεται.
ΠΛ. οἴμοι τάλας, ταυτί μ᾽ ἐλάνθανεν πάλαι.
ΚΑ. μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ;
ἐκκλησία δ᾽ οὐχὶ διὰ τοῦτον γίγνεται;
τί δέ; τὰς τριήρεις οὐ σὺ πληροῖς; εἰπέ μοι.
τὸ δ᾽ ἐν Κορίνθῳ ξενικὸν οὐχ οὗτος τρέφει;
ὁ Πάμφιλος δ᾽ οὐχὶ διὰ τοῦτον κλαύσεται;
ὁ βελονοπώλης δ᾽ οὐχὶ μετὰ τοῦ Παμφίλου;
Ἀγύρριος δ᾽ οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται;
Φιλέψιος δ᾽ οὐχ ἕνεκα σοῦ μύθους λέγει;
ἡ ξυμμαχία δ᾽ οὐ διὰ σὲ τοῖς Αἰγυπτίοις;
ἐρᾷ δὲ Ναῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;
ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος ΧΡ. ἐμπέσοι γέ σοι.
τὰ δὲ πράγματ᾽, οὐχὶ διὰ σὲ πάντα πράττεται;
μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος,
καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ᾽ ὅτι.
ΚΑ. κρατοῦσι γοῦν κἂν τοῖς πολέμοις ἑκάστοτε
ἐφ᾽ οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνον.
ΠΛ. ἐγὼ τοσαῦτα δυνατός εἰμ᾽ εἷς ὢν ποιεῖν;
ΧΡ. καὶ ναὶ μὰ Δία τούτων γε πολλῷ πλείονα·
ὥστ᾽ οὐδὲ μεστὸς σοῦ γέγον᾽ οὐδεὶς πώποτε.
τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐστὶ πάντων πλησμονή·
ἔρωτος ΚΑ. ἄρτων ΧΡ. μουσικῆς ΚΑ. τραγη-
μάτων [δων
ΧΡ. τιμῆς ΚΑ. πλακούντων ΧΡ. ἀνδραγαθίας ΚΑ. ἰσχά-
ΧΡ. φιλοτιμίας ΚΑ. μάζης ΧΡ. στρατηγίας ΚΑ. φακῆς.
ΧΡ. σοῦ δ᾽ ἐγένετ᾽ οὐδεὶς μεστὸς οὐδεπώποτε.
ἀλλ᾽ ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα,
πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα·
κἂν ταῦτ᾽ ἀνύσηται, τετταράκοντα βούλεται,
ἤ φησιν οὐκ εἶναι βιωτὸν τὸν βίον.
ΠΛ. εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ·
πλὴν ἓν μόνον δέδοικα. ΧΡ. φράζε τοῦ πέρι.
ΠΛ. ὅπως ἐγὼ τὴν δύναμιν ἣν ὑμεῖς φατε
ἔχειν με, ταύτης δεσπότης γενήσομαι.
ΧΡ. νὴ τὸν Δί᾽, ἀλλὰ καὶ λέγουσι πάντες ὡς
δειλότατόν ἐσθ᾽ ὁ Πλοῦτος. ΠΛ. ἥκιστ᾽, ἀλλά με
τοιχωρύχος τις διέβαλ᾽. ἐσδὺς γάρ ποτε

98. ἑόρακα Tyrwhittus] ἑώρακα ἑόρακά πω (που V aliique nonnulli)] ἑόρακ᾽ ἐγὼ Meinekius, praeeunte Dawesio, qui ὄπωπ᾽ ἐγὼ coniecerat. 103. ἐμελλέτην Cobetus] ἐμέλλετον 106. ἐγώ] ἐμοῦ V. Totum versum delet Meinekius. 111. μακρά] μακράν RV. 116. Verba βλέψαι ποιήσας in interrogatione posita Plato tribuit Meinekius. 119. οἶδ᾽ ὡς margo unius codicis recentis. εἰδὼς ceteri. ἰδὼν Meinekius. 130. τίν᾽] τί Porsonus. 136. παύσει᾽ ἄν, εἰ βούλοιτο, ταῦθ᾽ D.] παύσειαν εἰ βούλοιτο ταῦτα R. παύσειεν εἰ βούλοιτο ταῦτ᾽ ἂν ceteri. ὁτιὴ duo libri recentes. ὅτι ceteri. 147. διὰ μικρὸν] διὰ σμικρὸν libri multi, et recte, si σμικρὸν δι᾽ scribatur.

157. θηρευτικάς] θηρευτικούς R. 166. τις addidit Brunckius. ὁ δέ γε] γε om. RV aliique. 179. Ναῒς] Λαῒς libri, nomine temporum rationi non conveniente, quod animadvertit Athenaeus 13. p. 592 c. μνημονεύει αὐτῆς (Ναΐδος) καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γηρυτάδῃ. μήποτε δὲ κἂν τῷ Πλούτῳ, ἐν ᾧ λέγει, ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διά σε Φιλωνίδου; γραπτέον Ναῒς καὶ οὐ Λαῒς.
185. μόνον R. μόνος ceteri. 186. τοσαῦτα] τοσαυτὶ V. 196. κἂν Brunckius] κἢν ἀνύσηται Dawesius] ἀνύσῃ 197. βιωτὸν Cantabr. unus. βιωτὸν αὐτῷ ceteri.

οὐκ εἶχεν ἐς τὴν οἰκίαν οὐδὲν λαβεῖν,
εὑρὼν ἁπαξάπαντα κατακεκλημένα·
εἶτ' ὠνόμασέ μου τὴν πρόνοιαν δειλίαν.
ΧΡ. μή νυν μελέτω σοι μηδέν· ὡς, ἐὰν γένῃ
ἀνὴρ πρόθυμος αὐτὸς ἐς τὰ πράγματα,
βλέποντ' ἀποδείξω σ' ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.
ΠΛ. πῶς οὖν δυνήσει τοῦτο δρᾶσαι θνητὸς ὤν;
ΧΡ. ἔχω τιν' ἀγαθὴν ἐλπίδ' ἐξ ὧν εἶπέ μοι
ὁ Φοῖβος αὐτὸς Πυθικὴν σείσας δάφνην.
ΠΛ. κἀκεῖνος οὖν ξύνοιδε ταῦτα; ΧΡ. φήμ' ἐγώ.
ΠΛ. ὁρᾶτε. ΧΡ. μὴ φρόντιζε μηδέν, ὦγαθέ.
ἐγὼ γάρ, εὖ τοῦτ' ἴσθι, κἂν δῇ μ' ἀποθανεῖν,
αὐτὸς διαπράξω ταῦτα. ΚΑ. κἂν βούλῃ γ', ἐγώ.
ΧΡ. πολλοὶ δ' ἔσονται χἄτεροι νῷν ξύμμαχοι,
ὅσοις δικαίοις οὖσιν οὐκ ἦν ἄλφιτα.
ΠΛ. παπαῖ, πονηρούς γ' εἶπας ἡμῖν ξυμμάχους.
ΧΡ. οὔκ, ἤν γε πλουτήσωσιν ἐξ ἀρχῆς πάλιν.
ἀλλ' ἴθι σὺ μὲν ταχέως δραμὼν ΚΑ. τί δρῶ; λέγε.
ΧΡ. τοὺς ξυγγεώργους κάλεσον, εὑρήσεις δ' ἴσως
ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐτοὺς ταλαιπωρουμένους,
ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος ἐνταυθὶ παρὼν
ἡμῖν μετάσχῃ τοῦδε τοῦ Πλούτου μέρος.
ΚΑ. καὶ δὴ βαδίζω· τουτοδὶ τὸ κρεᾴδιον
τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβών.
ΧΡ. ἐμοὶ μελήσει τοῦτό γ'· ἀλλ' ἀνύσας τρέχε.
σὺ δ', ὦ κράτιστε Πλοῦτε πάντων δαιμόνων,
εἴσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθ'· ἡ γὰρ οἰκία
αὕτη 'στὶν ἣν δεῖ χρημάτων σε τήμερον
μεστὴν ποιῆσαι καὶ δικαίως κἀδίκως.
ΠΛ. ἀλλ' ἄχθομαι μὲν εἰσιὼν νὴ τοὺς θεοὺς
εἰς οἰκίαν ἑκάστοτ' ἀλλοτρίαν πάνυ·
ἀγαθὸν γὰρ ἀπέλαυσ' οὐδὲν αὐτοῦ πώποτε.
ἢν μὲν γὰρ ὡς φειδωλὸν εἰσελθὼν τύχω,
εὐθὺς κατώρυξέν με κατὰ τῆς γῆς κάτω·
κἄν τις προσέλθῃ χρηστὸς ἄνθρωπος φίλος
αἰτῶν λαβεῖν τι σμικρὸν ἀργυρίδιον,
ἔξαρνός ἐστι μηδ' ἰδεῖν με πώποτε.
ἢν δ' ὡς παραπλῆγ' ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω,
πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος
γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνου.
ΧΡ. μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε,
ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πώς εἰμ' ἀεί.
χαίρω τε γὰρ φειδόμενος ὡς οὐδεὶς ἀνὴρ
πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ.
ἀλλ' εἰσίωμεν, ὡς ἰδεῖν σε βούλομαι
καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν υἱὸν τὸν μόνον,
ὃν ἐγὼ φιλῶ μάλιστα μετὰ σέ. ΠΛ. πείθομαι.
ΧΡ. τί γὰρ ἄν τις οὐχὶ πρὸς σὲ τἀληθῆ λέγοι;
ΚΑ. ὦ πολλὰ δὴ τῷ δεσπότῃ ταὐτὸν θύμον φαγόντες,
ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται καὶ τοῦ πονεῖν ἐρασταί,
ἴτ' ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν,
ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ᾗ δεῖ παρόντ' ἀμύ-
νειν.

ΧΟΡΟΣ.

οὔκουν ὁρᾷς ὁρμωμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως,
ὡς εἰκός ἐστιν ἀσθενεῖς γέροντας ἄνδρας ἤδη; [μοι
σὺ δ' ἀξιοῖς ἴσως με θεῖν, καὶ ταῦτα πρὶν φράσαι
ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο.
ΚΑ. οὔκουν πάλαι δήπου λέγω; σὺ δ' αὐτὸς οὐκ ἀκούεις.
ὁ δεσπότης γάρ φησιν ὑμᾶς ἡδέως ἅπαντας
ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαγέντας.
ΧΟ. ἔστιν δὲ δὴ τί καὶ πόθεν τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅ φησιν;
ΚΑ. ἔχων ἀφῖκται δεῦρο πρεσβύτην τιν', ὦ πονηροί,
ῥυπῶντα, κυφόν, ἄθλιον, ῥυσόν, μαδῶντα, νωδόν·
οἶμαι δὲ νὴ τὸν οὐρανὸν καὶ ψωλὸν αὐτὸν εἶναι.
ΧΟ. ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν, πῶς φῄς; πάλιν φρά-
σον μοι.
δηλοῖς γὰρ αὐτὸν σωρὸν ἥκειν χρημάτων ἔχοντα.
ΚΑ. πρεσβυτικῶν μὲν οὖν κακῶν ἔγωγ' ἔχοντα σωρόν.
ΧΟ. μῶν ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς ἀπαλλαγῆναι
ἀζήμιος, καὶ ταῦτ' ἐμοῦ βακτηρίαν ἔχοντος;
ΚΑ. πάντως γὰρ ἄνθρωπον φύσει τοιοῦτον ἐς τὰ πάντα
ἡγεῖσθέ μ' εἶναι κοὐδὲν ἂν νομίζεθ' ὑγιὲς εἰπεῖν;
ΧΟ. ὡς σεμνὸς οὑπίτριπτος· αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν
ἰοὺ ἰού, τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.
ΚΑ. ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὸν τὸ γράμμα σου δικάζειν,
σὺ δ' οὐ βαδίζεις; ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δίδωσιν.
ΧΟ. διαρραγείης. ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος,
ὅστις φενακίζεις, φράσαι δ' οὔπω τέτληκας ἡμῖν
ὅτου χάριν μ' ὁ δεσπότης ὁ σὸς κέκληκε δεῦρο·
οἳ πολλὰ μοχθήσαντες, οὐκ οὔσης σχολῆς, προθύ-
μως
δεῦρ' ἤλθομεν, πολλῶν θύμων ῥίζας διεκπερῶντες.
ΚΑ. ἀλλ' οὐκέτ' ἂν κρύψαιμι. τὸν Πλοῦτον γάρ, ὦν-
δρες, ἥκει
ἄγων ὁ δεσπότης, ὃς ὑμᾶς πλουσίους ποιήσει.
ΧΟ. ὄντως γὰρ ἔστι πλουσίοις ἡμῖν ἅπασιν εἶναι;
ΚΑ. νὴ τοὺς θεούς, Μίδαις μὲν οὖν, ἢν ὦτ' ὄνου λάβητε.
ΧΟ. ὡς ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ βούλομαι χορεῦσαι
ὑφ' ἡδονῆς, εἴπερ λέγεις ὄντως σὺ ταῦτ' ἀληθῆ.
ΚΑ. καὶ μὴν ἐγὼ βουλήσομαι θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα
μιμούμενος καὶ τοῖν ποδοῖν ὡδὶ παρενσαλεύων
ὑμᾶς ἄγειν. ἀλλ' εἶα τέκεα θαμίν' ἐπαναβοῶντες
βληχώμενοί τε προβατίων
αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη
ἕπεσθ' ἀπεψωλημένοι· τράγοι δ' ἀκρατιεῖσθε.
ΧΟ. ἡμεῖς δέ γ' αὖ ζητήσομεν θρεττανελὸ τὸν Κύκλωπα
βληχώμενοι, σὲ τουτονὶ πινῶντα καταλαβόντες,
πήραν ἔχοντα λάχανά τ' ἄγρια δροσερά, κραιπα-
λῶντα,
ἡγούμενον τοῖς προβατίοις,
εἰκῇ δὲ καταδαρθόντα που,
μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον ἐκτυφλῶσαι.
ΚΑ. ἐγὼ δὲ τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν,
ἣ τοὺς ἑταίρους τοῦ Φιλωνίδου ποτ' ἐν Κορίνθῳ
ἔπεισεν ὡς ὄντας κάπρους [τοῖς,
μεμαγμένον σκῶρ ἐσθίειν, αὐτὴ δ' ἔματτεν αὐ-
μιμήσομαι πάντας τρόπους·
ὑμεῖς δὲ γρυλίζοντες ὑπὸ φιληδίας
ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.

---

205. λαβεῖν] λαμβάνειν V. 206. κατακεκλημένα D.] κατακεκλειμένα R. κατακεκλεισμένα ceteri. 211. δρᾶσαι] δρᾶν σὺ Cobetus. 216. δῇ D.] δεῖ. Vid. ad Ran. 265. 219. ἦν] ἔστ' Cobetus. 225. ἐνταυθὶ Elmsleius] ἐνταυθοῖ 227. τουτοδὶ κρεᾴδιον Elmsleius] τοῦτο δὴ (sic RV: δὲ alii) τὸ κρεάδιον 237. ὡς ed. Iuntina a. 1525. εἰς vel ἐς codices. 242. ὡς R et pauci alii. εἰς V et plerique. 244. χρόνου Etym. M. apud Gaisfordum p. 45, 26.] χρόνῳ 255. ὡς ὁ] ὁ om. R. οὐ γὰρ V. 257. παρόντ' Bentleius] παρόντας

258. ἄνδρας] ὄντας Meinekius. 259. καὶ τ. πρὶν D.] πρὶν τ. καὶ 271. ἡμᾶς] ἡμᾶς ἔπειτ' V. μ' ἔπειτ' Meinekius. 281. om. RV. Legitur v. 260. 286. ἡμῖν ἅπασιν Brunckius] ἅπασιν ἡμῖν 287. Μίδαις Kusterus] Μίδας 289. ὄντως excidit in V, ut φύσει excidit v. 273. in V, et ἡμμένον v. 301. in RV. 293. βληχώμενοι] βληχωμένων Bergkius. 296. γ' αὖ] γε Cobetus. 297. πινῶντα Brunckius] πεινῶντα 300. καταδαρθόντα Porsonus] καταδαρθέντα 301. σφηκίσκον] σφηνίσκον Bentleius. Vid. Annot. Oxon. p. 58. 307. γρυλίζοντες V. γρυλλίζοντες ceteri, contra Phrynichi praeceptum in Bekk. Anecd. p. 33.

ΧΟ. οὐκοῦν σὲ τὴν Κίρκην γε τὴν τὰ φάρμακ' ἀνακυκῶσαν
καὶ μαγγανεύουσαν μολύνουσάν τε τοὺς ἑταίρους
λαβόντες ὑπὸ φιληδίας
τὸν Λαρτίου μιμούμενοι τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν,
μινθώσομέν θ' ὥσπερ τράγου
τὴν ῥῖνα· σὺ δ' Ἀρίστυλλος ὑποχάσκων ἐρεῖς,
ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι.
ΚΑ. ἄλλ' εἶα νῦν τῶν σκωμμάτων ἀπαλλαγέντες ἤδη
ὑμεῖς ἐπ' ἄλλ' εἶδος τρέπεσθ',
ἐγὼ δ' ἰὼν ἤδη λάθρα
βουλήσομαι τοῦ δεσπότου
λαβών τιν' ἄρτον καὶ κρέας
μασώμενος τὸ λοιπὸν οὕτω τῷ κόπῳ ξυνεῖναι.

[ΧΟΡΟΥ.]

ΧΡ. χαίρειν μὲν ὑμᾶς ἐστιν, ὦνδρες δημόται,
ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν·
ἀσπάζομαι δ', ὁτιὴ προθύμως ἥκετε
καὶ συντεταμένως κοὐ κατεβλακευμένως.
ὅπως δέ μοι καὶ τἄλλα συμπαραστάται
ἔσεσθε καὶ σωτῆρες ὄντως τοῦ θεοῦ.
ΧΟ. θάρρει· βλέπειν γὰρ ἄντικρυς δόξεις μ' Ἄρη.
δεινὸν γὰρ εἰ τριωβόλου μὲν οὕνεκα
ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τἠκκλησίᾳ,
αὐτὸν δὲ τὸν Πλοῦτον παρείην τῳ λαβεῖν.
ΧΡ. καὶ μὴν ὁρῶ καὶ Βλεψίδημον τουτονὶ
προσιόντα· δῆλος δ' ἐστὶν ὅτι τοῦ πράγματος
ἀκήκοέν τι τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει.

ΒΛΕΨΙΔΗΜΟΣ.

τί ἂν οὖν τὸ πρᾶγμ' εἴη; πόθεν καὶ τίνι τρόπῳ
Χρεμύλος πεπλούτηκ' ἐξαπίνης; οὐ πείθομαι.
καίτοι λόγος γ' ἦν, νὴ τὸν Ἡρακλέα, πολὺς
ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων,
ὡς ἐξαπίνης ἀνὴρ γεγένηται πλούσιος.
ἔστιν δέ μοι τοῦτ' αὐτὸ θαυμάσιον, ὅπως
χρηστόν τι πράττων τοὺς φίλους μεταπέμπεται.
οὔκουν ἐπιχώριόν γε πρᾶγμ' ἐργάζεται.
ΧΡ. ἀλλ' οὐδὲν ἀποκρύψας ἐρῶ, νὴ τοὺς θεούς.
ὦ Βλεψίδημ', ἄμεινον ἢ χθὲς πράττομεν,
ὥστε μετέχειν ἔξεστιν· εἶ γὰρ τῶν φίλων.
ΒΛ. γέγονας δ' ἀληθῶς, ὡς λέγουσι, πλούσιος;
ΧΡ. ἔσομαι μὲν οὖν αὐτίκα μάλ', ἢν θεὸς θέλῃ.
ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι.
ΒΛ. ποῖός τις; ΧΡ. οἷος, ΒΛ. λέγ' ἀνύσας ὅ τι φῄς ποτε.
ΧΡ. ἢν μὲν κατορθώσωμεν, εὖ πράττειν ἀεί,
ἢν δὲ σφαλῶμεν, ἐπιτετρῖφθαι τὸ παράπαν.
ΒΛ. τουτὶ πονηρὸν φαίνεται τὸ φορτίον
καί μ' οὐκ ἀρέσκει. τό τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν
οὕτως ὑπερπλουτεῖν τό τ' αὖ δεδοικέναι
πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιές ἐστ' εἰργασμένου.
ΧΡ. πῶς οὐδὲν ὑγιές; ΒΛ. εἴ τι κεκλοφὼς νὴ Δία
ἐκεῖθεν ἥκεις ἀργύριον ἢ χρυσίον
παρὰ τοῦ θεοῦ, κἄπειτ' ἴσως σοι μεταμέλει.
ΧΡ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.
ΒΛ. παῦσαι φλυαρῶν, ὦγάθ'· οἶδα γὰρ σαφῶς.
ΧΡ. σὺ μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιουτονί.
ΒΛ. φεῦ, ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός,
ἀλλ' εἰσὶ τοῦ κέρδους ἅπαντες ἥττονες.
ΧΡ. οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρ' ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
ΒΛ. ὡς πολὺ μεθέστηχ' ὧν πρότερον εἶχεν τρόπων.
ΧΡ. μελαγχολᾷς, ὤνθρωπε, νὴ τὸν οὐρανόν.
ΒΛ. ἀλλ' οὐδὲ τὸ βλέμμ' αὐτὸ κατὰ χώραν ἔχει,
ἀλλ' ἐστὶν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι.
ΧΡ. σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις· ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος
ζητεῖς μεταλαβεῖν. ΒΛ. μεταλαβεῖν ζητῶ; τίνος;
ΧΡ. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον.
ΒΛ. μῶν οὐ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; ΧΡ. κακοδαιμονᾷς.
ΒΛ. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ἀπεστέρηκάς γ' οὐδένα;
ΧΡ. οὐ δῆτ' ἔγωγ'. ΒΛ. ὦ Ἡράκλεις, φέρε, ποῖ τις ἂν
τράποιτο; τἀληθὲς γὰρ οὐκ ἐθέλει φράσαι.
ΧΡ. κατηγορεῖς γὰρ πρὶν μαθεῖν τὸ πρᾶγμά μου.
ΒΛ. ὦ τᾶν, ἐγώ τοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ
ἐθέλω διαπρᾶξαι πρὶν πυθέσθαι τὴν πόλιν,
τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων.
ΧΡ. καὶ μὴν φίλως γ' ἄν μοι δοκεῖς, νὴ τοὺς θεούς,
τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας λογίσασθαι δώδεκα.
ΒΛ. ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον,
ἱκετηρίαν ἔχοντα μετὰ τῶν παιδίων
καὶ τῆς γυναικός, κοὐ διοίσοντ' ἄντικρυς
τῶν Ἡρακλειδῶν οὐδ' ὁτιοῦν τῶν Παμφίλου.
ΧΡ. οὔκ, ὦ κακόδαιμον, ἀλλὰ τοὺς χρηστοὺς μόνους
ἔγωγε καὶ τοὺς δεξιοὺς καὶ σώφρονας
ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω. ΒΛ. τί σὺ λέγεις;
οὕτω πάνυ πολλὰ κέκλοφας; ΧΡ. οἴμοι τῶν κακῶν,
ἀπολεῖς. ΒΛ. σὺ μὲν οὖν σεαυτόν, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
ΧΡ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ τὸν Πλοῦτον, ὦ μοχθηρὲ σύ,
ἔχω. ΒΛ. σὺ Πλοῦτον; ποῖον; ΧΡ. αὐτὸν τὸν θεόν.
ΒΛ. καὶ ποῦ 'στιν; ΧΡ. ἔνδον. ΒΛ. ποῦ; ΧΡ. παρ' ἐμοί. ΒΛ. παρὰ σοί; ΧΡ. πάνυ.
ΒΛ. οὐκ ἐς κόρακας; Πλοῦτος παρὰ σοί; ΧΡ. νὴ τοὺς [θεούς.
ΒΛ. λέγεις ἀληθῆ; ΧΡ. φημί. ΒΛ. πρὸς τῆς Ἑστίας;
ΧΡ. νὴ τὸν Ποσειδῶ. ΒΛ. τὸν θαλάττιον λέγεις;
ΧΡ. εἰ δ' ἔστιν ἕτερός τις Ποσειδῶν, τὸν ἕτερον.
ΒΛ. εἶτ' οὐ διαπέμπεις καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς φίλους;
ΧΡ. οὐκ ἔστι πω τὰ πράγματ' ἐν τούτῳ. ΒΛ. τί φῄς;
οὐ τῷ μεταδοῦναι; ΧΡ. μὰ Δία. δεῖ γὰρ πρῶτα
ΒΛ. τί;
ΧΡ. βλέψαι ποιῆσαι νὼ ΒΛ. τίνα βλέψαι; φράσον.
ΧΡ. τὸν Πλοῦτον ὥσπερ πρότερον ἑνί γέ τῳ τρόπῳ.
ΒΛ. τυφλὸς γὰρ ὄντως ἐστί; ΧΡ. νὴ τὸν οὐρανόν.
ΒΛ. οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε.
ΧΡ. ἀλλ' ἢν θεοὶ θέλωσι, νῦν ἀφίξεται.
ΒΛ. οὔκουν ἰατρὸν εἰσαγαγεῖν ἐχρῆν τινά;
ΧΡ. τίς δῆτ' ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει;
οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἔστ' οὔθ' ἡ τέχνη.

312. Λαρτίου] λαερτίου RV. τῶν] 'κ τῶν Cobetus. 316. ἀλλ' om. R. ἄγ' V. Conf. ad Ran. 394.
Post 321. Brunckius addidit ΧΟΡΟΣ: quod ΧΟΡΟΥ scribendum erat. Vid. Annot. Oxon. p. 22.
335. πόθεν] καὶ πόθεν RV: unde Meinekius τί τὸ πρᾶγμ' ἂν εἴη καὶ πόθεν; 338. ἐπὶ] ἐν Cobetus. 340. θαυμάσιον Piersonus ad Moer. p. 188.] θαυμαστόν: unde Porsonus θαυμαστὸν αὐτὸ τοὐθ' ὅπως. 342. γε V. γέ τι R. τι ceteri. 343. νὴ RV. μὰ ceteri.
352. φορτίον] φροίμιον C. F. Hermannus in Schneidewini Philologo vol. 3. p. 512. 358. τοῦ] τῆς Bentleius.
361. τοιουτονί Elmsleius ad Sophoclis Oed. R. 734.] τοιοῦτον R aliique nonnulli. τοιοῦτο plerique, φεῦ in fine huius versus posito. τουτοΐ cod. Dorv., qui φεῦ in proximum versum transfert. φεῦ ante ὡς μέγα similiter extra metrum positum est Ran. ante v. 141., nisi utrobique ab glossatoribus est adscriptum, qui similiter saepe ναί ante responsiones affirmativas extra metrum intulerunt. 365. εἶχεν] εἶχες R. 366. ὤνθρωπε R hic et alibi. ἄνθρωπε V aliique nonnulli. 367. ἔχει] ἔχεις RV. γρ. μένει V. 368. πεπανουργηκότι] πεπανουργευκότι R. 369. σὺ] σὲ Elmsleius. 373. γ' post μὴν V. 374. ἂν Kusterus] οὖν 375. ἐθέλει] ἐθέλεις RV aliique. 396. τὸν θαλάττιον] γρ. τὸν βοιώτιον V cum scholio παίζει δὲ ταῦτα λέγων. 397. ἕτερον] λέγω addunt RV. 401. νὼ] νῶιν RV. 406. εἰσαγαγεῖν] εἰσάγειν V. 408. οὐδὲν] ἔτ' addit Bergkius.

ΒΑ. σκοπῶμεν. ΧΡ. ἀλλ' οὐκ ἔστιν. ΒΑ. οὐδ' ἐμοὶ
δοκεῖ.
ΧΡ. μὰ Δί', ἀλλ' ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην
ἐγώ, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ
κράτιστόν ἐστι. ΒΑ. πολὺ μὲν οὖν νὴ τοὺς θεούς.
μή νυν διάτριβ', ἀλλ' ἄνυε πράττων ἕν γέ τι.
ΧΡ. καὶ μὴν βαδίζω. ΒΑ. σπεῦδέ νυν. ΧΡ. τοῦτ' αὐτὸ
δρῶ.

ΠΕΝΙΑ.

ὦ θερμὸν ἔργον κἀνόσιον καὶ παράνομον
τολμῶντε δρᾶν ἀνθρωπαρίω κακοδαίμονε,
ποῖ ποῖ; τί φεύγετ'; οὐ μενεῖτον; ΒΑ. Ἡράκλεις.
ΠΕ. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς·
τόλμημα γὰρ τολμᾶτον οὐκ ἀνασχετόν,
ἀλλ' οἷον οὐδεὶς ἄλλος οὐδεπώποτε
οὔτε θεὸς οὔτ' ἄνθρωπος· ὥστ' ἀπολώλατον.
ΧΡ. σὺ δ' εἶ τίς; ὠχρὰ μὲν γὰρ εἶναί μοι δοκεῖς.
ΒΑ. ἴσως Ἐρινύς ἐστιν ἐκ τραγῳδίας·
βλέπει γέ τοι μανικόν τι καὶ τραγῳδικόν.
ΧΡ. ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δᾷδας. ΒΑ. οὐκοῦν κλαύσεται.
ΠΕ. οἴεσθε δ' εἶναι τίνα με; ΧΡ. πανδοκεύτριαν,
ἢ λεκιθόπωλιν. οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ
ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη.
ΠΕ. ἄληθες; οὐ γὰρ δεινότατα δεδράκατον
ζητοῦντες ἐκ πάσης με χώρας ἐκβαλεῖν;
ΧΡ. οὔκουν ὑπόλοιπον τὸ βάραθρόν σοι γίγνεται;
ἀλλ' ἥτις εἶ λέγειν σ' ἐχρῆν αὐτίκα μάλα.
ΠΕ. ἣ σφὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην
ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ' ἀφανίσαι.
ΒΑ. ἆρ' ἐστὶν ἡ κάπηλις ἡκ τῶν γειτόνων,
ἣ ταῖς κοτύλαις ἀεί με διαλυμαίνεται;
ΠΕ. Πενία μὲν οὖν, ἣ σφῷν ξυνοικῶ πόλλ' ἔτη.
ΒΑ. ἄναξ Ἄπολλον καὶ θεοί, ποῖ τις φύγῃ;
ΧΡ. οὗτος, τί δρᾷς; ὦ δειλότατον σὺ θηρίον, [νεῖς;
οὐ παραμενεῖς; ΒΑ. ἥκιστα πάντων. ΧΡ. οὐ με-
ἀλλ' ἄνδρε δύο γυναῖκα φεύγομεν μίαν;
ΒΑ. Πενία γάρ ἐστιν, ὦ πονήρ', ἧς οὐδαμοῦ
οὐδὲν πέφυκε ζῷον ἐξωλέστερον.
ΧΡ. στῆθ', ἀντιβολῶ σε, στῆθι. ΒΑ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.
ΧΡ. καὶ μὴν λέγω, δεινότατον ἔργον παρὰ πολὺ
ἔργων ἁπάντων ἐργασόμεθ', εἰ τὸν θεὸν
ἔρημον ἀπολιπόντε ποι φευξούμεθα
τηνδὶ δεδιότε, μηδὲ διαμαχούμεθα.
ΒΑ. ποίοις ὅπλοισιν ἢ δυνάμει πεποιθότες;
ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν δ' ἀσπίδα
οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν ἡ μιαρωτάτη;
ΧΡ. θάρρει· μόνος γὰρ ὁ θεὸς οὗτος οἶδ' ὅτι
τροπαῖον ἂν στήσαιτο τῶν ταύτης τρόπων.
ΠΕ. γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε,
ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω;
ΧΡ. σὺ δ', ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη, τί λοιδορεῖ
ἡμῖν προσελθοῦσ' οὐδ' ὁτιοῦν ἀδικουμένη;
ΠΕ. οὐδὲν γάρ, ὦ πρὸς τῶν θεῶν, νομίζετε
ἀδικεῖν με τὸν Πλοῦτον ποιεῖν πειρωμένω
βλέψαι πάλιν; ΧΡ. τί οὖν ἀδικοῦμεν τοῦτό σε,
εἰ πᾶσιν ἀνθρώποισιν ἐκπορίζομεν [ὅ τι;
ἀγαθόν; ΠΕ. τί δ' ἂν ὑμεῖς ἀγαθὸν ἐξεύροιθ'; ΧΡ.
σὲ πρῶτον ἐκβαλόντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος.
ΠΕ. ἔμ' ἐκβαλόντες; καὶ τί ἂν νομίζετον
κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώπους; ΧΡ. ὅ τι;
εἰ τοῦτο δρᾶν μέλλοντες ἐπιλαθοίμεθα.
ΠΕ. καὶ μὴν περὶ τούτου σφῷν ἐθέλω δοῦναι λόγον
τὸ πρῶτον αὐτοῦ· κἂν μὲν ἀποφήνω μόνην
ἀγαθῶν ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ
ὑμῖν δι' ἐμέ τε ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μή,
ποιεῖτον ἤδη τοῦθ' ὅ τι ἂν ὑμῖν δοκῇ.
ΧΡ. ταυτὶ σὺ τολμᾷς, ὦ μιαρωτάτη, λέγειν;
ΠΕ. καὶ σύ γε διδάσκου· πάνυ γὰρ οἶμαι ῥᾳδίως
ἅπανθ' ἁμαρτάνοντά σ' ἀποδείξειν ἐγώ,
εἰ τοὺς δικαίους φῂς ποιήσειν πλουσίους.
ΒΑ. ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες οὐκ ἀρήξετε;
ΠΕ. οὐ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν πρὶν ἂν μάθῃς.
ΒΑ. καὶ τίς δύναιτ' ἂν μὴ βοᾶν ἰοὺ ἰοὺ
τοιαῦτ' ἀκούων; ΠΕ. ὅστις ἐστὶν εὖ φρονῶν.
ΧΡ. τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ,
ἐὰν ἁλῷς; ΠΕ. ὅ τι σοι δοκεῖ. ΧΡ. καλῶς λέγεις.
ΠΕ. τὸ γὰρ αὔτ', ἐὰν ἡττᾶσθε, καὶ σφὼ δεῖ παθεῖν.
ΧΡ. ἱκανοὺς νομίζεις δῆτα θανάτους εἴκοσιν;
ΒΑ. ταύτῃ γε· νῷν δὲ δύ' ἀποχρήσουσιν μόνω.
ΠΕ. οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντ'· ἢ τί γὰρ
ἔχοι τις ἂν δίκαιον ἀντειπεῖν ἔτι;
ΧΟ. ἀλλ' ἤδη χρῆν τι λέγειν ὑμᾶς σοφὸν ᾧ νικήσετε
τηνδὶ [μηδέν.
ἐν τοῖσι λόγοις ἀντιλέγοντες, μαλακὸν δ' ἐνδώσετε
ΧΡ. φανερὸν μὲν ἔγωγ' οἶμαι γνῶναι τοῦτ' εἶναι πᾶσιν
ὁμοίως, [ἐστὶ δίκαιον,
ὅτι τοὺς χρηστοὺς τῶν ἀνθρώπων εὖ πράττειν
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους τούτων τἀναν-
τία δήπου. [γενέσθαι
τοῦτ' οὖν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες μόλις ηὕρομεν ὥστε
βούλευμα καλὸν καὶ γενναῖον καὶ χρήσιμον εἰς ἅπαν
ἔργον. [περινοστῇ,
ἢν γὰρ ὁ Πλοῦτος νυνὶ βλέψῃ καὶ μὴ τυφλὸς ὢν
ὡς τοὺς ἀγαθοὺς τῶν ἀνθρώπων βαδιεῖται κοὐκ
ἀπολείψει, [ποιήσει
τοὺς δὲ πονηροὺς καὶ τοὺς ἀθέους φευξεῖται· κᾆτα
πάντας χρηστοὺς καὶ πλουτοῦντας δήπου τά τε
θεῖα σέβοντας. [ἄμεινον;
καίτοι τούτου τοῖς ἀνθρώποις τίς ἂν ἐξεύροι ποτ'
ΒΑ. οὔτις· ἐγώ σοι τούτου μάρτυς· μηδὲν ταύτην γ'
ἀνερώτα. [ται,
ΧΡ. ὡς μὲν γὰρ νῦν ἡμῖν ὁ βίος τοῖς ἀνθρώποις διάκει-
τίς ἂν οὐχ ἡγοῖτ' εἶναι μανίαν, κακοδαιμονίαν τ'
ἔτι μᾶλλον; [πονηροί,
πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ὄντες πλουτοῦσι
ἀδίκως αὐτὰ ξυλλεξάμενοι· πολλοὶ δ' ὄντες πάνυ
χρηστοὶ [πλεῖστα σύνεισιν.
πράττουσι κακῶς καὶ πεινῶσιν μετὰ σοῦ τε τὰ
οὐκοῦν εἶναί φημ', εἰ παύσαι ταύτην βλέψας ποθ'
ὁ Πλοῦτος,

---

413. ἄνυε] ἄνυτε Porsonus. 428. οὐδὲν] μηδὲν V. 435. κάπηλις (secundum Arcadium p. 31, 12.) D.] καπηλίς 438. τις] τις οὖν V aliique. φύγῃ Brunckius] φύγοι 441. φεύγομεν] φεύγωμεν cod. Dorvill. 445. λέγω] ὃ λέγω Bergkius. 450. δ' additum ex RV. 462. ὑμεῖς] ποθ' ὑμεῖς cod. Dorvill.: unde Meinekius, εἰ πᾶσιν ἀνθρώποις ἀγάθ' ἐκπορίζομεν; | τί δ' ἂν ποθ' ὑμεῖς —.

464. νομίζετον] νομίζετε R. 465. ἀνθρώπους] ἀνθρώποις RV. 481. ἐὰν RV et Suidas s. v. τίμημα. ἐάν γ' alii. 482. αὔτ', ἐὰν D.] αὐτό σ' ἐὰν R. αὐτὸ ἂν V. αὐτὸ ἐὰν vel αὐτό γ' ἐὰν alii. propter ignoratum ἐάν particulae mensuram, de qua v. Annot. Oxon. ad Vesp. 228. 485. φθάνοιτον] φθάνοιτε RV. πράττοντ'· ἢ τί] πράττοντες· εἴ τι RV. γὰρ RV. γ' ἂν ceteri. 493. βούλευμα cod. Par. 2827. βούλημα ceteri. 498. τίς — ποτ'] τί — τις Bisschopius ad Xenoph. Anab. p. 94. 499. οὔτις] οὐδεὶς RV. οὐδεὶς ἂν cod. Dorv. et ed. Iunt. a. 1525. 503. αὐτὰ ξυλλεξάμενοι (συλλεξάμενοι R)] Id est τὰ χρήματα, quod ex πλουτοῦσι intelligendum. 505. παύσαι] παῦσαι R. παύσει V aliique. ταύτην βλέψας R. ταῦτ' ἢν (ἂν V aliique nonnulli) βλέψῃ ceteri.

οδὸν ἥν τις ἰὼν τοῖς ἀνθρώποις ἀγάθ' ἂν μείζω
πορίσειεν. [ὑγιαίνειν
ΠΕ. ἀλλ' ὦ πάντων ῥᾷστ' ἀνθρώπων ἀναπεισθέντ' οὐχ
δύο πρεσβύτα, ξυνθιασώτα τοῦ ληρεῖν καὶ παρα-
παίειν, [τελεῖν σφῷν.
εἰ τοῦτο γένοιθ' ὃ ποθεῖθ' ὑμεῖς, οὔ φημ' ἂν λυσι-
εἰ γὰρ ὁ Πλοῦτος βλέψειε πάλιν διανείμειέν τ' ἴσον
αὑτόν, [λετψη
οὔτε τέχνην ἂν τῶν ἀνθρώπων οὔτ' ἂν σοφίαν με-
οὐδείς· ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοιν ἀφανισθέντοιν ἐθε-
λήσει [εῖν,
τίς χαλκεύειν ἢ ναυπηγεῖν ἢ ῥάπτειν ἢ τροχοποι-
ἢ σκυτοτομεῖν ἢ πλινθουργεῖν ἢ πλύνειν ἢ σκυλο-
δεψεῖν, [σασθαι,
ἢ γῆς ἀρότροις ῥήξας δάπεδον καρπὸν Δηοῦς θερί-
ἤν ἐξῇ ζῆν ἀργοῖς ὑμῖν τούτων πάντων ἀμελοῦσιν;
ΧΡ. λῆρον ληρεῖς. ταῦτα γὰρ ἡμῖν πάνθ' ὅσα νυνὶ κα-
τέλεξας [θεράποντας;
οἱ θεράποντες μοχθήσουσιν. ΠΕ. πόθεν οὖν ἕξεις
ΧΡ. ὠνησόμεθ' ἀργυρίου δήπου. ΠΕ. τίς δ' ἔσται πρῶ-
τον ὁ πωλῶν, λόμενός τις
ὅταν ἀργύριον κἀκεῖνος ἔχῃ; ΧΡ. κερδαίνειν βου-
ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων ἀν-
δραποδιστῶν. [δραποδιστὴς
ΠΕ. ἀλλ' οὐδ' ἔσται πρῶτον ἁπάντων οὐδεὶς οὐδ' ἀν-
κατὰ τὸν λόγον ὃν σὺ λέγεις δήπου. τίς γὰρ πλου-
τῶν ἐθελήσει [ῆσαι;
κινδυνεύων περὶ τῆς ψυχῆς τῆς αὑτοῦ τοῦτο ποι-
ὥστ' αὐτὸς ἀροῦν ἐπαναγκασθεὶς καὶ σκάπτειν
τἄλλα τε μοχθεῖν [κεφαλήν σοί.
ὀδυνηρότερον τρίψεις βίοτον πολὺ τοῦ νῦν. ΧΡ. ἐς
ΠΕ. ἔτι δ' οὐχ ἕξεις οὔτ' ἐν κλίνῃ καταδαρθεῖν, οὐ γὰρ
ἔσονται, [σίου ὄντος;
οὔτ' ἐν δάπισιν· τίς γὰρ ὑφαίνειν ἐθελήσει χρυ-
οὔτε μύροισιν μυρίσαι στακτοῖς, ὁπόταν νύμφην
ἀγάγησθον· [μόρφων.
οὔθ' ἱματίων βαπτῶν δαπάναις κοσμῆσαι ποικιλο-
καίτοι τί πλέον πλουτεῖν ἔσται τούτων πάντων
ἀποροῦντα; [δεῖσθον· ἐγὼ γὰρ
παρ' ἐμοῦ δ' ἔστιν ταῦτ' εὔπορα πάνθ' ὑμῖν ὧν
τὸν χειροτέχνην ὥσπερ δέσποιν' ἐπαναγκάζουσα
κάθημαι [ἕξει.
διὰ τὴν χρείαν καὶ τὴν πενίαν ζητεῖν ὁπόθεν βίον
ΧΡ. σὺ γὰρ ἂν πορίσαι τί δύναι' ἀγαθόν, πλὴν φῴδων
ἐκ βαλανείου [συρτοῦ;
καὶ παιδαρίων ὑποπεινώντων καὶ γραϊδίων κολο-
φθειρῶν τ' ἀριθμὸν καὶ κωνώπων καὶ ψυλλῶν οὐδὲ
λέγω σοι [ἀνιῶσιν,
ὑπὸ τοῦ πλήθους, αἳ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν
ἐπεγείρουσαι καὶ φράζουσαι, πεινήσεις, ἀλλ' ἐπα-
νίστω. [ἀντὶ δὲ κλίνης
πρὸς δέ γε τούτοις ἀνθ' ἱματίου μὲν ἔχειν ῥάκος,
στιβάδα σχοίνων κόρεων μεστήν, ἢ τοὺς εὕδοντας
ἐγείρει· [προσκεφαλαίου
καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν· ἀντὶ δὲ
λίθον εὐμεγέθη πρὸς τῇ κεφαλῇ· σιτεῖσθαι δ' ἀντὶ
μὲν ἄρτων [ῥαφανίδων,
μαλάχης πτόρθους, ἀντὶ δὲ μάζης φυλλεῖ' ἰσχνῶν
ἀντὶ δὲ θράνου στάμνου κεφαλὴν κατεαγότος, ἀντὶ
δὲ μάκτρας [πολλῶν
φιδάκνης πλευρὰν ἐρρωγυῖαν καὶ ταύτην. ἆρά γε
ἀγαθῶν πᾶσιν τοῖς ἀνθρώποις ἀποφαίνω σ' αἴτιον
οὖσαν; [δ' ὑπεκρούσω.
ΠΕ. σὺ μὲν οὐ τὸν ἐμὸν βίον εἴρηκας, τὸν τῶν πτωχῶν
ΧΡ. οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φαμὲν εἶναι
ἀδελφήν. [ὅμοιον.
ΠΕ. ὑμεῖς γ' οἵπερ καὶ Θρασυβούλῳ Διονύσιον εἶναι
ἀλλ' οὐχ οὑμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος οὐ μὰ Δί', οὐδέ
γε μέλλει. [ἔχοντα·
πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστιν μηδὲν
τοῦ δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσ-
έχοντα, [λείπειν.
περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδέν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπι-
ΧΡ. ὡς μακαρίτην, ὦ Δάματερ, τὸν βίον αὐτοῦ κατέ-
λεξας, [φῆναι.
εἰ φεισάμενος καὶ μοχθήσας καταλείψει μηδὲ τα-
ΠΕ. σκώπτειν πειρᾷ καὶ κωμῳδεῖν τοῦ σπουδάζειν ἀμε-
λήσας, [ἄνδρας
οὐ γιγνώσκων ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίονας
καὶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἰδέαν. παρὰ τῷ μὲν γὰρ
ποδαγρῶντες [ἀσελγῶς,
καὶ γαστρώδεις καὶ παχύκνημοι καὶ πίονές εἰσιν
παρ' ἐμοὶ δ' ἰσχνοὶ καὶ σφηκώδεις καὶ τοῖς ἐχθροῖς
ἀνιαροί. [πορίζεις.
ΧΡ. ἀπὸ τοῦ λιμοῦ γὰρ ἴσως αὐτοῖς τὸ σφηκῶδες σὺ
ΠΕ. περὶ σωφροσύνης ἤδη τοίνυν περανῶ σφῷν κἀνα-
διδάξω [ὑβρίζειν.
ὅτι κοσμιότης οἰκεῖ μετ' ἐμοῦ, τοῦ Πλούτου δ' ἐστὶν
ΧΡ. πάνυ γοῦν κλέπτειν κόσμιόν ἐστιν καὶ τοὺς τοίχους
διορύττειν.
ΠΕ. σκέψαι τοίνυν ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, ὡς
ὁπόταν μὲν [δίκαιοι,
ὦσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶ
πλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν παραχρῆμ' ἄδικοι
γεγένηνται, [μοῦσιν.
ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει καὶ τῷ δήμῳ πολε-
ΧΡ. ἀλλ' οὐ ψεύδει τούτων γ' οὐδέν, καίπερ σφόδρα
βάσκανος οὖσα. [κομήσῃς,
ἀτὰρ οὐχ ἧττόν γ' οὐδὲν κλαύσει, μηδὲν ταύτῃ γε
ὁτιὴ ζητεῖς τοῦτ' ἀναπείθειν ἡμᾶς, ὡς ἐστιν ἀμείνων
πενία πλούτου. ΠΕ. καὶ σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὔπω
δύνασαι περὶ τούτου, [γουσί σ' ἅπαντες;
ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις. ΧΡ. καὶ πῶς φεύ-

565. ΒΛ. νὴ τὸν Δί', εἰ δεῖ λαθεῖν αὐτόν, πῶς οὐχὶ
κόσμιόν ἐστιν;

506. ἥν τις Hemsterhusius] ἥντιν' 507. ῥᾷστ' ἀνθρώπων] ἀνθρώπων ῥᾷστ' V. 510. αὐτὸν Porsonus] ἑαυτὸν 512. ἀμφοῖν δ' ὑμῖν τούτοιν] τούτοιν δ' ὑμῖν ἀμφοῖν Meinekius. 513. τροχοποιεῖν] ζυγοποιεῖν (quo utitur Pherecrates in loco simili apud Athen. 6. p. 269c.) ex Pluto affert Pollux 7, 115. memoriae errore. 514. σκυλοδεψεῖν Bentleius] σκυτοδεψεῖν (βυρσοδεψεῖν V aliique nonnulli.) 516. ὑμῖν] οὖσι addit V. 517. νυνὶ] νῦν δὴ R. 521. παρὰ πλείστων] παρ' ἀπίστων Hemsterhusius. 523. δήπου om. V. 531. ἔσται Porsonus] ἔστιν τούτων πάντων V. πάντων τούτων ceteri. ἀποροῦντα R et Par. A. ἀποροῦντας alii. 532. ἐμοῦ] ἐμοὶ V. 534. πενίαν] πεῖναν Meinekius. 536. κολοσυρτοῦ Kusterus] κολοσυρτόν

544. φυλλεῖ' scholiasta Acharn. 468.] φύλλ' 545. θράνου Pollux 10, 48.] θράνους 546. φιδάκνης D.] πιθάκνης 547. αἴτιον Bentleius] αἰτίαν 548. ὑπεκρούσω] Pollux 9, 139. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Πλούτῳ καὶ τῷ ἐπικρούσασθαι (fortasse librarii error pro ὑποκρούσασθαι) ἐπὶ τῷ νουθετῆσαι κέχρηται. Ὑπεκρούσω idem fere est quod ὑπηνίξω: de quo dictum in Thesauro vol. 8. p. 362. 550. εἶναι] φάτ' εἶναι RV aliique. 563. ἤδη τοίνυν] τοίνυν ἤδη Bergkius. 564. ἐστὶν ὑβρίζειν] δ' ἐνυβρίζειν R, addito a m. rec. ἐστὶν supra versum. 565. Versum spurium notavit Bentleius. 572. ἧττον] ἧττονα R. γ' om. V. 573. ἀναπείθειν Porsonus] ἀναπείσειν ἀμείνων] ἄμεινον RV.

ΠΕ. ὅτι βελτίους αὐτοὺς ποιῶ. σκέψασθαι δ' ἔστι μά-
λιστα [νοῦντας ἄριστα
ἀπὸ τῶν παίδων· τοὺς γὰρ πατέρας φεύγουσι, φρο-
αὐτοῖς. οὕτω διαγιγνώσκειν χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστὶ
δίκαιον. [κράτιστον·
ΧΡ. τὸν Δία φήσεις ἆρ' οὐκ ὀρθῶς διαγιγνώσκειν τὸ
κἀκεῖνος γὰρ τὸν πλοῦτον ἔχει. ΒΛ. ταύτην δ' ἡμῖν
ἀποπέμπει. [νας ἄμφω,
ΠΕ. ἀλλ', ὦ Κρονικαῖς λήμαις ὄντως λημῶντες τὰς φρέ-
ὁ Ζεὺς δήπου πένεται, καὶ τοῦτ' ἤδη φανερῶς σε
διδάξω. [αὐτὸς ἀγῶνα,
εἰ γὰρ ἐπλούτει, πῶς ἂν ποιῶν τὸν Ὀλυμπικὸν
ἵνα τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἀεὶ δι' ἔτους πέμπτου
ξυναγείρει, [νώσας
ἀνεκήρυττεν τῶν ἀσκητῶν τοὺς νικῶντας στεφα-
κοτινῷ στεφάνῳ; καίτοι χρυσῷ μᾶλλον ἐχρῆν, εἴπερ
ἐπλούτει. [ἐκεῖνος·
ΧΡ. οὐκοῦν τούτῳ δήπου δηλοῖ τιμῶν τὸν πλοῦτον
φειδόμενος γὰρ καὶ βουλόμενος τούτου μηδὲν δα-
πανᾶσθαι, [ἑαυτῷ.
λήροις ἀναδῶν τοὺς νικῶντας τὸν πλοῦτον ἐᾷ παρ'
ΠΕ. πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ πε-
ριάψαι, [κερδῆς.
εἰ πλούσιος ὢν ἀνελεύθερός ἐσθ' οὑτωσὶ καὶ φιλο-
ΧΡ. ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειεν κοτινῷ στεφάνῳ στε-
φανώσας. [ἀγάθ' ὑμῖν
ΠΕ. τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶς ὡς οὐ πάντ' ἔστ'
διὰ τὴν Πενίαν. ΧΡ. παρὰ τῆς Ἑκάτης ἔξεστιν τοῦτο
πυθέσθαι, [αὕτη
εἴτε τὸ πλουτεῖν εἴτε τὸ πεινῆν βέλτιον. φησὶ γὰρ
τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ
μῆν' ἀποπέμπειν, [ταθεῖναι.
τοὺς δὲ πένητας τῶν ἀνθρώπων ἁρπάζειν πρὶν κα-
ἀλλὰ φθείρου καὶ μὴ γρύξῃς
ἔτι μηδ' ὁτιοῦν.
οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἢν πείσῃς.
ΠΕ. ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει.
ΧΡ. Παύσωνα κάλει τὸν ξύσσιτον.
ΠΕ. τί πάθω τλήμων;
ΧΡ. ἔρρ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν.
ΠΕ. εἶμι δὲ ποῖ γῆς;
ΧΡ. ἐς τὸν κύφων'· ἀλλ' οὐ μέλλειν
χρή σ', ἀλλ' ἀνύειν.
ΠΕ. ἦ μὴν ὑμεῖς γ' ἔτι μ' ἐνταυθὶ
μεταπέμψεσθον.
ΧΡ. τότε νοστήσεις· νῦν δὲ φθείρου.
κρεῖττον γάρ μοι πλουτεῖν ἐστίν,
σὲ δ' ἐᾶν κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν.
ΒΛ. νὴ Δί' ἔγωγ' οὖν ἐθέλω πλουτῶν
εὐωχεῖσθαι μετὰ τῶν παίδων
τῆς τε γυναικός, καὶ λουσάμενος
λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βαλανείου
τῶν χειροτεχνῶν
καὶ τῆς Πενίας καταπαρδεῖν.
ΧΡ. αὕτη μὲν ἡμῖν ἡπίτριπτος οἴχεται.
ἐγὼ δὲ καὶ σύ γ' ὡς τάχιστα τὸν θεὸν
ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ.
ΒΛ. καὶ μὴ διατρίβωμέν γε, μὴ πάλιν τις αὖ
ἐλθὼν διακωλύσῃ τι τῶν προὔργου ποιεῖν.
ΧΡ. παῖ Καρίων, τὰ στρώματ' ἐκφέρειν σ' ἐχρῆν,
αὐτόν τ' ἄγειν τὸν Πλοῦτον, ὡς νομίζεται,
καὶ τἄλλ' ὅσ' ἐστὶν ἔνδον ηὐτρεπισμένα.

[ΧΟΡΟΥ.]

ΚΑ. ὦ πλεῖστα Θησείοις μεμυστιλημένοι
γέροντες ἄνδρες ἐπ' ὀλιγίστοις ἀλφίτοις,
ὡς εὐτυχεῖθ', ὡς μακαρίως πεπράγατε,
ἄλλοι θ' ὅσοις μέτεστι τοῦ χρηστοῦ τρόπου.
ΧΟ. τί δ' ἔστιν, ὦ βέλτιστε τῶν σαυτοῦ φίλων;
φαίνει γὰρ ἥκειν ἄγγελος χρηστοῦ τινος.
ΚΑ. ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα,
μᾶλλον δ' ὁ Πλοῦτος αὐτός· ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ
ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας,
Ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών.
ΧΟ. λέγεις μοι χαράν, λέγεις μοι βοάν.
ΚΑ. πάρεστι χαίρειν, ἤν τε βούλησθ' ἤν τε μή.
ΧΟ. ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα καὶ
μέγα βροτοῖσι φέγγος Ἀσκληπιόν.

ΓΥΝΗ.

τίς ἡ βοή ποτ' ἐστίν; ἆρ' ἀγγέλλεται
χρηστόν τι; τοῦτο γὰρ ποθοῦσ' ἐγὼ πάλαι
ἔνδον κάθημαι περιμένουσα τουτονί.
ΚΑ. ταχέως ταχέως φέρ' οἶνον, ὦ δέσποιν', ἵνα
καὐτὴ πίῃς· φιλεῖς δὲ δρῶσ' αὐτὸ σφόδρα·
ὡς ἀγαθὰ συλλήβδην ἅπαντά σοι φέρω.
ΓΥ. καὶ ποῦ 'στιν; ΚΑ. ἐν τοῖς λεγομένοις εἴσει τάχα.
ΓΥ. πέραινε τοίνυν ὅ τι λέγεις ἀνύσας ποτέ.
ΚΑ. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἐγὼ τὰ πράγματα
ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλήν σοι πάντ' ἐρῶ.
ΓΥ. μὴ δῆτ' ἔμοιγ' ἐς τὴν κεφαλήν. ΚΑ. μὴ τἀγαθὰ
ἃ νῦν γεγένηται; ΓΥ. μὴ μὲν οὖν τὰ πράγματα.
ΚΑ. ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεὸν
ἄγοντες ἄνδρα τότε μὲν ἀθλιώτατον,
νῦν δ' εἴ τιν' ἄλλον μακάριον κεὐδαίμονα,
πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ θάλατταν ἤγομεν,
ἔπειτ' ἐλοῦμεν. ΓΥ. νὴ Δί' εὐδαίμων ἄρ' ἦν
ἀνὴρ γέρων ψυχρᾷ θαλάττῃ λούμενος.
ΚΑ. ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ.
ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα
καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί,
κατεκλίναμεν τὸν Πλοῦτον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν·
ἡμῶν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο.
ΓΥ. ἦσαν δέ τινες κἄλλοι δεόμενοι τοῦ θεοῦ;
ΚΑ. εἷς μέν γε Νεοκλείδης, ὅς ἐστι μὲν τυφλός,
κλέπτων δὲ τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντικεν·
ἕτεροί τε πολλοὶ παντοδαπὰ νοσήματα
ἔχοντες· ὡς δὲ τοὺς λύχνους ἀποσβέσας
ἡμῖν παρήγγειλ' ἐγκαθεύδειν τοῦ θεοῦ
ὁ πρόπολος, εἰπών, ἤν τις αἴσθηται ψόφου,
σιγᾶν, ἅπαντες κοσμίως κατεκείμεθα.
κἀγὼ καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην, ἀλλά με
ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη

577. δίκαιον] τὸ κρεῖττον D. 582. σε (σε om. R.) διδάξω] ἀποδείξω Porsonus. 583. τὸν Ὀλυμπικὸν αὐτὸς Par. A. αὐτὸς τὸν ὀλυμπικόν (ὀλυμπιακὸν alii) RV. 586. 592. κοτινῷ Porsonus] κοτίνῳ 587. τούτῳ] τοῦτο RV. δηλοῖ] δῆλος Cobetus. 592. ἀλλά σέ γ' ed. Iuntina a. 1525. ἀλλά σ' ὁ RV aliique, unus ἀλλά γέ σ' 596. μῆν' ἀποπέμπειν V aliique cum Suida s. v. Ἑκάτην. μῆνα προσάγειν R aliique, nonnulli μῆνα προσπέμπειν (vel προπέμπειν). 607. ἀνύειν R aliique. ἀνύτειν alii. 608. ἐνταυθὶ Elmsleius] ἐνταυθοῖ

624. σ' om. libri optimi. Post 626. ΧΟΡΟΥ Ald. et codices aliquot recentes recte addunt: vid. Annot. Oxon. p. 25. 630. ἄλλοι] ἄλλοι Meinekius. 641. ΓΥΝΗ] γυ. χρε. (i. e. γυνὴ χρεμύλου) R. ἆρ'] ἆρά γ' RV. ἀγγέλλεται R. ἀγγελεῖ ceteri. 653. ἀφικόμεθα] ἀφικόμεσθα R: ut ἀφικόμεσθ' ὡς τὸν θεὸν coniici possit. 660. προθύματα] θυλήματα scriptura diversa ab scholiasta memorata. 661. πέλανος] πελανὸς R. μέλανος Bergkius. 669. παρήγγειλ' ἐγκαθεύδειν Porsonus] παρήγγειλεν καθεύδειν 673. 683. 694. ἀθάρης] ἀθάρας RV aliique.

ὀλίγον ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς του γρᾳδίου,
ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι.
ἔπειτ' ἀναβλέψας ὁρῶ τὸν ἱερέα
τοὺς φθοῖς ἀφαρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας
ἀπὸ τῆς τραπέζης τῆς ἱερᾶς. μετὰ τοῦτο δὲ
περιῆλθε τοὺς βωμοὺς ἅπαντας ἐν κύκλῳ,
εἴ που πόπανον εἴη τι καταλελειμμένον·
ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν ἐς σάκταν τινά.
κἀγὼ νομίσας πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος
ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι.
ΓΥ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐκ ἐδεδοίκεις τὸν θεόν;
ΚΑ. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε μὴ φθάσειέ με
ἐπὶ τὴν χύτραν ἐλθὼν ἔχων τὰ στέμματα·
ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προυδιδάξατο.
τὸ γρᾴδιον δ' ὡς ᾐσθάνετό μου τὸν ψόφον,
ἄρασ' ὑφῄρει· κᾆτα συρίξας ἐγὼ
ὀδὰξ ἐλαβόμην, ὡς παρείας ὢν ὄφις.
ἡ δ' εὐθέως τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασε,
κατέκειτο δ' αὑτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῇ,
ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς.
κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων·
ἔπειτ' ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην.
ΓΥ. ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσῄειν; ΚΑ. οὐδέπω.
μετὰ τοῦτο δ' ἤδη καὶ γέλοιον δῆτά τι
ἐποίησα. προσιόντος γὰρ αὐτοῦ μέγα πάνυ
ἀπέπαρδον· ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου.
ΓΥ. ἦ πού σε διὰ τοῦτ' εὐθὺς ἐβδελύττετο,
ΚΑ. οὔκ, ἀλλ' Ἰασὼ μέν γ' ἐπακολουθοῦσ' ἅμα
ὑπηρυθρίασε χἠ Πανάκει' ἀπεστράφη
τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ'· οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδέω.
ΓΥ. αὐτὸς δ' ἐκεῖνος; ΚΑ. οὐ μὰ Δί' οὐδ' ἐφρόντισεν.
ΓΥ. λέγεις ἄγροικον ἄρα σύ γ' εἶναι τὸν θεόν.
ΚΑ. μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἀλλὰ σκατοφάγον. ΓΥ. αἶ τάλαν.
ΚΑ. μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην
δείσας, ἐκεῖνος δ' ἐν κύκλῳ τὰ νοσήματα
σκοπῶν περιῄει πάντα κοσμίως πάνυ.
ἔπειτα παῖς αὐτῷ λίθινον θυείδιον
παρέθηκε καὶ δοίδυκα καὶ κιβώτιον.
ΓΥ. λίθινον; ΚΑ. μὰ Δί' οὐ δῆτ', οὐχὶ τό γε κιβώτιον.
ΓΥ. σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε,
ὃς ἐγκεκαλύφθαι φῄς; ΚΑ. διὰ τοῦ τριβωνίου.
ὀπὰς γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας μὰ τὸν Δία.
πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον
καταπλαστὸν ἐνεχείρησε τρίβειν, ἐμβαλὼν
σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τηνίων. ἔπειτ' ἔφλα
ἐν τῇ θυείᾳ ξυμπαραμιγνύων ὀπὸν
καὶ σχῖνον· εἶτ' ὄξει διέμενος Σφηττίῳ
κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας, ἵνα
ὀδυνῷτο μᾶλλον. ὁ δὲ κεκραγὼς καὶ βοῶν
ἔφευγ' ἀνᾴξας· ὁ δὲ θεὸς γελάσας ἔφη,
ἐνταῦθα νῦν κάθησο καταπεπλασμένος,
ἵν' ὑπομνύμενον παύσω σε ταῖς ἐκκλησίαις.
ΓΥ. ὡς φιλόπολίς τίς ἐσθ' ὁ δαίμων καὶ σοφός.
ΚΑ. μετὰ τοῦτο τῷ Πλούτωνι παρεκαθέζετο,
καὶ πρῶτα μὲν δὴ τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο,
ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν
τὰ βλέφαρα περιέψησεν· ἡ Πανάκεια δὲ
κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι
καὶ πᾶν τὸ πρόσωπον· εἶθ' ὁ θεὸς ἐπόππυσεν.
ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ
ὑπερφυεῖς τὸ μέγεθος. ΓΥ. ὦ φίλοι θεοί.
ΚΑ. τούτω δ' ὑπὸ τὴν φοινικίδ' ὑποδύνθ' ἡσυχῇ
τὰ βλέφαρα περιέλειχον, ὥς γ' ἐμοὐδόκει·
καὶ πρίν σε κοτύλας ἐκπιεῖν οἴνου δέκα
ὁ Πλοῦτος, ὦ δέσποιν', ἀνειστήκει βλέπων·
ἐγὼ δὲ τὼ χεῖρ' ἀνεκρότησ' ὑφ' ἡδονῆς,
τὸν δεσπότην τ' ἤγειρον. ὁ θεὸς δ' εὐθέως
ἠφάνισεν αὑτὸν οἵ τ' ὄφεις ἐς τὸν νεών.
οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ πῶς δοκεῖς
τὸν Πλοῦτον ἠσπάζοντο, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην
ἐγρηγόρεσαν, ἕως διέλαμψεν ἡμέρα.
ἐγὼ δ' ἐπῄνουν τὸν θεὸν πάνυ σφόδρα,
ὅτι βλέπειν ἐποίησε τὸν Πλοῦτον ταχύ,
τὸν δὲ Νεοκλείδην μᾶλλον ἐποίησεν τυφλόν.
ΓΥ. ὅσην ἔχεις τὴν δύναμιν, ὦναξ δέσποτα.
ἀτὰρ φράσον μοι, ποῦ 'σθ' ὁ Πλοῦτος; ΚΑ. ἔρχεται.
ἀλλ' ἦν περὶ αὐτὸν ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος.
οἱ γὰρ δίκαιοι πρότερον ὄντες καὶ βίον
ἔχοντες ὀλίγον αὐτὸν ἠσπάζοντο καὶ
ἐδεξιοῦνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς·
ὅσοι δ' ἐπλούτουν οὐσίαν τ' εἶχον συχνὴν
οὐκ ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι,
ὀφρῦς ξυνῆγον ἐσκυθρώπαζόν θ' ἅμα.
οἱ δ' ἠκολούθουν κατόπιν ἐστεφανωμένοι,
γελῶντες, εὐφημοῦντες· ἐκτυπεῖτο δὲ
ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν.
ἀλλ' εἶ' ἁπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου
ὀρχεῖσθε καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε·
οὐδεὶς γὰρ ὑμῖν εἰσιοῦσιν ἀγγελεῖ
ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ.
ΓΥ. νὴ τὴν Ἑκάτην, κἀγὼ δ' ἀναδῆσαι βούλομαι
εὐαγγέλιά σε κριβανωτῶν ὁρμαθῷ
τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα. ΚΑ. μή νυν μέλλ' ἔτι,
ὡς ἄνδρες ἐγγύς εἰσιν ἤδη τῶν θυρῶν.
ΓΥ. φέρε νυν ἰοῦσ' εἴσω κομίσω καταχύσματα
ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς ἐγώ.
ΚΑ. ἐγὼ δ' ὑπαντῆσαί γ' ἐκείνοις βούλομαι.

[ΧΟΡΟΥ.]

ΠΛ. καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν Ἥλιον,
ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον,
χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος, ἥ μ' ἐδέξατο.
αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἐμαυτοῦ ξυμφοράς,

---

674. του Brunckius] τοῦ 681. σάκταν] γρ. σάκκον apud schol. 688. ᾐσθάνετο Porsonus] ᾔσθετο RV aliique. ᾔσθετο δὴ alii. 689. ἄρασ' ὑφῄρει] τὴν χεῖρ' ὑφῄρει, illato glossemate. Correxit Dobraeus, collata scholiastae annotatione. ἐκτείνει τὴν χεῖρα κατὰ τῆς χύτρας, ἵνα μηδεὶς αὐτὴν λάβοι. ἢ ἐξέτεινε. καὶ Μένανδρος "ἐξάραντες ἐπικροτήσατε." 695. ἀνεπαυόμην] ἀνεπαλλόμην R et cum γρ. ἀνεπαυόμην V. 696. προσῄειν (de quo v. schol. Pac. 1182.)] προσῄει γ' R. 697. δῆτα om. V. 701. μέν γ' ἐπακολουθοῦσ' Reisigius p. 51.] μέν τις (μέν γε V. μέν γέ τις R) ἀκολουθοῦσ' 702. ὑπηρυθρίασε] ὑπερυθρίασε R. 704. ἐκεῖνος; ΚΑ. οὐ μὰ] ἐκεῖνος οὔ; ΚΑ. μὰ Ad. de Velsen. 705. σύ γ'] τιν' Dobraeus. 710. θυείδιον] θυΐδιον R aliique nonnulli et codices Pollucis 10, 103. 717. καταπλαστὸν] κατάπλαστον R, quam scripturam memorat scholiasta. Oxytonum habet Pollux 4, 181. 719. θυείᾳ] θυΐαι R. θύα V. 721. ἐκστρέψας] ἐκτρέψας RV.

725. ὑπομνύμενον Brunckius] ἐπομνύμενον ταῖς ἐκκλησίαις ex schol.] τῆς ἐκκλησίας. τὰς ἐκκλησίας duo codices recentes, quod legit scholiasta, qui per ταῖς ἐκκλησίαις explicat. 727. τοῦτο] ταῦτα V. 728. δὴ om. R. 733. οὖν om. R. δ' οὖν Meinekius. 736. ὥς γ' ἐμοὐδόκει] ὥς γέ μοι δοκεῖ RV. Ceteri ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ vel ὥστ' ἐμοὶ δοκεῖ, unus ὥς γ' ἐμοὶ 'δόκει 738. ἀνειστήκει Meinekius] ἀνεστήκει 770. ὑπαντῆσαι Meinekius] ἀπαντῆσαι ΧΟΡΟΥ] κομμάτιον χοροῦ libri. Vid. Annot. Oxon. p. 23—27. 771. Ante hunc versum plura excidisse videntur Meinekio. 772. κλεινὸν πέδον] κλεινὴν πόλιν memoriae, ut videtur, errore Steph. Byz. s. v. Ἀθῆναι, ἀκρόπολιν intelligens, de qua hic non cogitandum.

οἵοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον,
τοὺς ἀξίους δὲ τῆς ἐμῆς ὁμιλίας
ἔφευγον, εἰδὼς οὐδέν· ὢ τλήμων ἐγώ.
ὡς οὔτ' ἐκεῖν' ἄρ' οὔτε ταῦτ' ὀρθῶς ἔδρων·
ἀλλ' αὐτὰ πάντα πάλιν ἀναστρέψας ἐγὼ
δείξω τὸ λοιπὸν πᾶσιν ἀνθρώποις ὅτι
ἄκων ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς ἐπεδίδουν.
ΧΡ. βάλλ' ἐς κόρακας· ὡς χαλεπόν εἰσιν οἱ φίλοι
οἱ φαινόμενοι παραχρῆμ' ὅταν πράττῃ τις εὖ.
νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια,
ἐνδεικνύμενος ἕκαστος εὔνοιάν τινα.
ἐμὲ γάρ τίς οὐ προσεῖπε; ποῖος οὐκ ὄχλος
περιεστεφάνωσεν ἐν ἀγορᾷ πρεσβυτικός;
ΓΥ. ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, καὶ σὺ καὶ σὺ χαίρετε.
φέρε νυν, νόμος γάρ ἐστι, τὰ καταχύσματα
ταυτὶ καταχέω σου λαβοῦσα. ΠΛ. μηδαμῶς.
ἐμοῦ γὰρ εἰσιόντος ἐς τὴν οἰκίαν
πρώτιστα καὶ βλέψαντος οὐδὲν ἐκφέρειν
πρεπῶδές ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐσφέρειν.
ΓΥ. εἶτ' οὐχὶ δέξει δῆτα τὰ καταχύσματα;
ΠΛ. ἔνδον γε παρὰ τὴν ἑστίαν, ὥσπερ νόμος·
ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν.
οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ
ἰσχάδια καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις
προβαλόντ', ἐπὶ τούτοις εἶτ' ἀναγκάζειν γελᾶν.
ΓΥ. εὖ πάνυ λέγεις· ὡς Δεξίνικος οὑτοσὶ
ἀνίσταθ' ὡς ἁρπασόμενος τῶν ἰσχάδων.
[ΧΟΡΟΥ.]
ΚΑ. ὡς ἡδὺ πράττειν, ὦνδρες, ἔστ' εὐδαιμόνως,
καὶ ταῦτα μηδὲν ἐξενεγκόντ' οἴκοθεν.
ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς ἐς τὴν οἰκίαν
ἐπεσπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκόσιν.
ἡ μὲν σιπύη μεστὴ 'στι λευκῶν ἀλφίτων,
οἱ δ' ἀμφορῆς οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου.
ἅπαντα δ' ἡμῖν ἀργυρίου καὶ χρυσίου
τὰ σκευάρια πλήρη 'στίν, ὥστε θαυμάσαι.
τὸ φρέαρ δ' ἐλαίου μεστόν· αἱ δὲ λήκυθοι
μύρου γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῷον ἰσχάδων.
ὀξὶς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα
χαλκῆ γέγονε· τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπροὺς
τοὺς ἰχθυηροὺς ἀργυροῦς πάρεσθ' ὁρᾶν.
ὁ δ' ἰπνὸς γέγον' ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.
στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν
χρυσοῖς, ἀποψώμεσθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,
ἀλλὰ σκοροδίοις ὑπὸ τρυφῆς ἑκάστοτε.
καὶ νῦν ὁ δεσπότης μὲν ἔνδον βουθυτεῖ
ὗν καὶ τράγον καὶ κριὸν ἐστεφανωμένος,
ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός. οὐχ οἷός τε γὰρ
ἔνδον μένειν ἦν. ἔδακνε γὰρ τὰ βλέφαρά μου.
ΔΙΚΑΙΟΣ.
ἕπου μετ' ἐμοῦ, παιδάριον, ἵνα πρὸς τὸν θεὸν
ἴωμεν. ΚΑ. ἔα, τίς ἔσθ' ὁ προσιὼν οὑτοσί;

805b. οὕτω τὸ πλουτεῖν ἐστιν ἡδὺ πρᾶγμα δή.

ΔΙ. ἀνὴρ πρότερον μὲν ἄθλιος, νῦν δ' εὐτυχής.
ΚΑ. δῆλον ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ.
ΔΙ. μάλιστ'. ΚΑ. ἔπειτα τοῦ δέει; ΔΙ. πρὸς τὸν θεὸν
ἥκω· μεγάλων γάρ μοὐστὶν ἀγαθῶν αἴτιος.
ἐγὼ γὰρ ἱκανὴν οὐσίαν παρὰ τοῦ πατρὸς
λαβὼν ἐπήρκουν τοῖς δεομένοις τῶν φίλων,
εἶναι νομίζων χρήσιμον πρὸς τὸν βίον.
ΚΑ. ἦ πού σε ταχέως ἐπέλιπεν τὰ χρήματα.
ΔΙ. κομιδῆ μὲν οὖν. ΚΑ. οὐκοῦν μετὰ ταῦτ' ἦσθ' ἄθλιος.
ΔΙ. κομιδῆ μὲν οὖν. κἀγὼ μὲν ᾤμην οὓς τέως
εὐηργέτησα δεομένους ἕξειν φίλους
ὄντως βεβαίους, εἰ δεηθείην ποτέ·
οἱ δ' ἐξετρέποντο κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι.
ΚΑ. καὶ κατεγέλων δ', εὖ οἶδ' ὅτι. ΔΙ. κομιδῆ μὲν οὖν.
αὐχμὸς γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν.
ΚΑ. ἀλλ' οὐχὶ νῦν. ΔΙ. ἀνθ' ὧν ἐγὼ πρὸς τὸν θεὸν
προσευξόμενος ἥκω δικαίως ἐνθάδε.
ΚΑ. τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται πρὸς τὸν θεόν,
ὃ φέρει μετὰ σοῦ τὸ παιδάριον τουτί; φράσον.
ΔΙ. καὶ τοῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν.
ΚΑ. μῶν ἐνεμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα;
ΔΙ. οὔκ, ἀλλ' ἐνερρίγωσ' ἔτη τριακαίδεκα.
ΚΑ. τὰ δ' ἐμβάδια; ΔΙ. καὶ ταῦτα συνεχειμάζετο.
ΚΑ. καὶ ταῦτ' ἀναθήσων ἔφερες οὖν; ΔΙ. νὴ τὸν Δία.
ΚΑ. χαρίεντά γ' ἥκεις δῶρα τῷ θεῷ φέρων.
ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ.
οἴμοι κακοδαίμων, ὡς ἀπόλωλα δείλαιος,
καὶ τρὶς κακοδαίμων καὶ τετράκις καὶ πεντάκις
καὶ δωδεκάκις καὶ μυριάκις· ἰοὺ ἰού.
οὕτω πολυφόρῳ ξυγκέκραμαι δαίμονι.
ΚΑ. Ἄπολλον ἀποτρόπαιε καὶ θεοὶ φίλοι,
τί ποτ' ἐστὶν ὅ τι πέπονθεν ἄνθρωπος κακόν;
ΣΥ. οὐ γὰρ σχέτλια πέπονθα νυνὶ πράγματα,
ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τἀκ τῆς οἰκίας
διὰ τὸν θεὸν τοῦτον, τὸν ἐσόμενον τυφλὸν
πάλιν αὖθις, ἤνπερ μὴ 'λλίπωσιν αἱ δίκαι;
ΔΙ. ἐγὼ σχεδὸν τὸ πρᾶγμα γιγνώσκειν δοκῶ.
προσέρχεται γάρ τις κακῶς πράττων ἀνήρ,
ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος.
ΚΑ. νὴ Δία, καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται.
ΣΥ. ποῦ ποῦ 'σθ' ὁ μόνος ἅπαντας ἡμᾶς πλουσίους
ὑποσχόμενος οὗτος ποιήσειν εὐθέως,
εἰ πάλιν ἀναβλέψειεν ἐξ ἀρχῆς; ὁ δὲ
πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκώς.
ΚΑ. καὶ τίνα δέδρακε δῆτα τοῦτ'; ΣΥ. ἐμὲ τουτονί.
ΚΑ. ἦ τῶν πονηρῶν ἦσθα καὶ τοιχωρύχων;
ΣΥ. μὰ Δί', οὐ μὲν οὖν ἔσθ' ὑγιὲς ὑμῶν οὐδενός,
κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἔχετέ μου τὰ χρήματα.
ΚΑ. ὡς σοβαρός, ὦ Δάματερ, εἰσελήλυθεν
ὁ συκοφάντης. δῆλον ὅτι βουλιμιᾷ.
ΣΥ. σὺ μὲν εἰς ἀγορὰν ἰὼν ταχέως οὐκ ἂν φθάνοις;
ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γὰρ δεῖ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον

781. ἐπεδίδουν V. ἐνεδίδουν ceteri. 788. χαίρετε] χαίρετον codex unus. 801. τῶν ἰσχάδων Suidas s. v. ἰσχάς] τὰς ἰσχάδας 805b. οὕτω — δή] Versum spurium eiecit Bentleius. 813. σαπροὺς] σαθροὺς Meinekius. 815. ἰπνὸς] εἶπον (i. e. ἶπον) ex hac fabula affert Pollux 10, 155. sive memoriae errore sive codicis sui vitio deceptus. γέγον' addunt RV, om. ceteri. Apud Athenaeum 6. p. 229f. in codice est ὁ δεῖπνος (i. e. ὁ δὲ ἰπνὸς) γέγον' ἐξαπίνης —. 823. ἕπου] δὲ addit R. Verbis ἕπου μετ' ἐμοῦ utitur grammaticus in Bekk. Anecd. p. 368. 824—958. ΚΑ.] οἰκέτης vel θεράπων R. De personarum in his versibus descriptione v. Beerius p. 99. 824. ἔα] Vel ἆ (ut v. 127.): vid. ad Thesm. 176.

834. τεώς] τότε V. 839. Chremylo tribuit Meinekius, μ' in σ' mutato, proxima ἀλλ' οὐχὶ νῦν· ἀνθ' — viro iusto. 842. τὸν θεὸν (ut in cod. Cantabr. a m. pr.) Hemsterhusius] τῶν θεῶν 843. μετὰ σοῦ τὸ] τὸ μετὰ σοῦ Meinekius. 845. μῶν ἐνεμυήθης R. μῶν ἐμυήθης V. μῶν οὖν ἐμυήθης ceteri. 848. ἔφερες οὖν] οὖν φέρεις Meinekius. 850. ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ] ἄδικος συκοφάντης V. δείλαιος] δείλαος R. 859. μὴ 'λλίπωσιν Dawesius] μὴ λίπωσιν (λείπωσιν V) 862. θεράποντι, 863. δικαίῳ tribuit R. 864. ΣΥ.] ἕτερος ἄδικος R. ἕτερος συκοφάντης cod. Dorvill. 869. 889. ΚΑ.] δικ/ R. 870. 874. ΣΥ.] ἀδικ/ R. 870. οὐδενὸς] οὐδεέν Scaliger. 871. χρήματα] πράγματα (γρ. χρήματα) V. 873. δῆλον] Iusti persona praescripta in RV et duobus aliis.

εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας. ΚΑ. οἰμώξάρα σύ.
ΔΙ. νὴ τὸν Δία τὸν σωτῆρα, πολλοῦ γ' ἄξιος
ἅπασι τοῖς Ἕλλησιν ὁ θεὸς οὗτος, εἰ
τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς.
ΣΥ. οἴμοι τάλας· μῶν καὶ σὺ μετέχων καταγελᾷς;
ἐπεὶ πόθεν θοἰμάτιον εἴληφας τοδί;
ἐχθὲς δ' ἔχοντ' εἶδόν σ' ἐγὼ τριβώνιον.
ΔΙ. οὐδὲν προτιμῶ σου. φορῶ γὰρ πριάμενος
τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδήμου δραχμῆς.
ΚΑ. ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος.
ΣΥ. ἆρ' οὐχ ὕβρις ταῦτ' ἐστὶ πολλή; σκώπτετον,
ὅ τι δὲ ποιεῖτον ἐνθάδ' οὐκ εἰρήκατον.
οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὸν οὐδενί.
ΚΑ. μὰ τὸν Δί' οὔκουν τῷ γε σῷ, σάφ' ἴσθ' ὅτι.
ΣΥ. ἀπὸ τῶν ἐμῶν γὰρ ναὶ μὰ Δία δειπνήσετον.
ΚΑ. ὡς δὴ 'π' ἀληθείᾳ σὺ μετὰ τοῦ μάρτυρος
διαρραγείης, μηδενός γ' ἐμπλήμενος.
ΣΥ. ἀρνεῖσθον; ἔνδον ἐστίν, ὦ μιαρωτάτω,
πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὠπτημένων.
ὒ ὒ ὒ ὒ ὒ ὒ ὒ ὒ ὒ ὒ ὒ ὒ.
ΚΑ. κακόδαιμον, ὀσφραίνει τι; τοῦ ψύχους ἴσως,
ἐπεὶ τοιοῦτόν γ' ἀμπέχεται τριβώνιον.
ΣΥ. ταῦτ' οὖν ἀνασχέτ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί,
τούτους ὑβρίζειν εἰς ἔμ'; οἴμ' ὡς ἄχθομαι
ὅτι χρηστὸς ὢν καὶ φιλόπολις πάσχω κακῶς.
ΔΙ. σὺ φιλόπολις καὶ χρηστός; ΣΥ. ὡς οὐδείς γ' ἀνήρ.
ΔΙ. καὶ μὴν ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι, ΣΥ. τὸ τί;
ΔΙ. γεωργὸς εἶ; ΣΥ. μελαγχολᾶν μ' οὕτως οἴει;
ΔΙ. ἀλλ' ἔμπορος; ΣΥ. ναί, σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω.
ΔΙ. τί δαί; τέχνην τιν' ἔμαθες; ΣΥ. οὐ μὰ τὸν Δία.
ΔΙ. πῶς οὖν διέζης ἢ πόθεν μηδὲν ποιῶν;
ΣΥ. τῶν τῆς πόλεώς εἰμ' ἐπιμελητὴς πραγμάτων
καὶ τῶν ἰδίων πάντων. ΔΙ. σύ; τί παθών; ΣΥ. βούλομαι.
ΔΙ. πῶς οὖν ἂν εἴης χρηστός, ὦ τοιχωρύχε,
εἴ σοι προσῆκον μηδὲν εἶτ' ἀπεχθάνει;
ΣΥ. οὐ γὰρ προσήκει τὴν ἐμαυτοῦ μοι πόλιν
εὐεργετεῖν, ὦ κέπφε, καθ' ὅσον ἂν σθένω;
ΔΙ. εὐεργετεῖν οὖν ἐστι τὸ πολυπραγμονεῖν;
ΣΥ. τὸ μὲν οὖν βοηθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις
καὶ μὴ 'πιτρέπειν ἐάν τις ἐξαμαρτάνῃ.
ΔΙ. οὔκουν δικαστὰς ἐξεπίτηδες ἡ πόλις
ἄρχειν καθίστησιν; ΣΥ. κατηγορεῖ δὲ τίς;
ΔΙ. ὁ βουλόμενος. ΣΥ. οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.
ὥστ' εἰς ἔμ' ἥκει τῆς πόλεως τὰ πράγματα.
ΔΙ. νὴ Δία, πονηρόν τἄρα προστάτην ἔχει.
ἐκεῖνο δ' οὐ βούλοι' ἄν, ἡσυχίαν ἔχων
ζῆν ἀργός; ΣΥ. ἀλλὰ προβατίου βίον λέγεις,
εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ.
ΔΙ. οὐδ' ἂν μεταμάθοις; ΣΥ. οὐδ' ἂν εἰ δοίης γέ μοι
τὸν Πλοῦτον αὐτὸν καὶ τὸ Βάττου σίλφιον.
ΔΙ. κατάθου ταχέως θοἰμάτιον. ΚΑ. οὗτος, σοὶ λέγει
ΔΙ. ἔπειθ' ὑπόλυσαι. ΚΑ. πάντα ταῦτα σοὶ λέγει.
ΣΥ. καὶ μὴν προσελθέτω πρὸς ἔμ' ὑμῶν ἐνθαδὶ
ὁ βουλόμενος. ΚΑ. οὐκοῦν ἐκεῖνός εἰμ' ἐγώ.
ΣΥ. οἴμοι τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.
ΚΑ. σὺ γὰρ ἀξιοῖς τἀλλότρια πράττων ἐσθίειν.
ΣΥ. ὁρᾷς ἃ ποιεῖ; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι.
ΔΙ. ἀλλ' οἴχεται φεύγων ὃν ἦγες μάρτυρα.
ΣΥ. οἴμοι περιείλημμαι μόνος. ΚΑ. νυνὶ βοᾷς;
ΣΥ. οἴμοι μάλ' αὖθις. ΚΑ. δός σύ μοι τὸ τριβώνιον,
ἵν' ἀμφιέσω τὸν συκοφάντην τουτονί.
ΔΙ. μὴ δῆθ'· ἱερὸν γάρ ἐστι τοῦ Πλούτου πάλαι.
ΚΑ. ἔπειτα ποῦ κάλλιον ἀνατεθήσεται
ἢ περὶ πονηρὸν ἄνδρα καὶ τοιχωρύχον;
Πλοῦτον δὲ κοσμεῖν ἱματίοις σεμνοῖς πρέπει.
ΔΙ. τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεταί τις; εἰπέ μοι.
ΚΑ. καὶ ταῦτα πρὸς τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα
ὥσπερ κοτίνῳ προσπατταλεύσω τουτῳί.
ΣΥ. ἄπειμι· γιγνώσκω γὰρ ἥττων ὢν πολὺ
ὑμῶν· ἐὰν δὲ ξύζυγον λάβω τινὰ
καὶ σύκινον, τοῦτον τὸν ἰσχυρὸν θεὸν
ἐγὼ ποιήσω τήμερον δοῦναι δίκην,
ὁτιὴ καταλύει περιφανῶς εἷς ὢν μόνος
τὴν δημοκρατίαν, οὔτε τὴν βουλὴν πιθὼν
τὴν τῶν πολιτῶν οὔτε τὴν ἐκκλησίαν.
ΔΙ. καὶ μὴν ἐπειδὴ τὴν πανοπλίαν τὴν ἐμὴν
ἔχων βαδίζεις, ἐς τὸ βαλανεῖον τρέχε·
ἔπειτ' ἐκεῖ κορυφαῖος ἑστηκὼς θέρου.
κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ.
ΚΑ. ἀλλ' ὁ βαλανεὺς ἕλξει θύραζ' αὐτὸν λαβὼν
τῶν ὀρχιπέδων· ἰδὼν γὰρ αὐτὸν γνώσεται
[ὅτι ἔστ' ἐκείνου τοῦ πονηροῦ κόμματος].
νὼ δ' εἰσίωμεν, ἵνα προσεύξῃ τὸν θεόν.

[ΧΟΡΟΥ.]

ΓΡΑΥΣ.

ἆρ', ὦ φίλοι γέροντες, ἐπὶ τὴν οἰκίαν
ἀφίγμεθ' ὄντως τοῦ νέου τούτου θεοῦ,
ἢ τῆς ὁδοῦ τὸ παράπαν ἡμαρτήκαμεν;
ΧΟ. ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη,
ὦ μειρακίσκη· πυνθάνει γὰρ ὡρικῶς.
ΓΡ. φέρε νυν ἐγὼ τῶν ἔνδοθεν καλέσω τινά.
ΧΡ. μὴ δῆτ'· ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα.
ἀλλ' ὅ τι μάλιστ' ἐλήλυθας λέγειν σ' ἐχρῆν.
ΓΡ. πέπονθα δεινὰ καὶ παράνομ', ὦ φίλτατε·
ἀφ' οὗ γὰρ ὁ θεὸς οὗτος ἤρξατο βλέπειν,
ἀβίωτον εἶναί μοι πεποίηκε τὸν βίον.
ΧΡ. τί δ' ἐστιν; ἦ που καὶ σὺ συκοφάντρια
ἐν ταῖς γυναιξὶν ἦσθα; ΓΡ. μὰ Δί' ἐγὼ μὲν οὔ.
ΧΡ. ἀλλ' οὐ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι;
ΓΡ. σκώπτεις· ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι δειλάκρα.
ΧΡ. οὔκουν ἐρεῖς ἀνύσασα τὸν κνισμὸν τίνα;
ΓΡ. ἄκουέ νυν. ἦν μοί τι μειράκιον φίλον,
πενιχρὸν μέν, ἄλλως δ' εὐπρόσωπον καὶ καλὸν
καὶ χρηστόν· εἰ γάρ του δεηθείην ἐγώ,
ἅπαντ' ἐποίει κοσμίως μοι καὶ καλῶς·
ἐγὼ δ' ἐκείνῳ γ' αὖ τὰ πάνθ' ὑπηρέτουν.
ΧΡ. τί δ' ἦν ὅ τι σου μάλιστ' ἐδεῖθ' ἑκάστοτε;
ΓΡ. οὐ πολλά· καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ᾐσχύνετο.

876. οἰμώξάρα (ut κλαύσάρα Pac. 532.) D.] οἴμωξ' ἄρα R. οἴμωζ' ἄρα ceteri. 878. θεὸς Brunckius] θεὸς ἔσθ' οὗτος, εἰ] οὑτοσὶ R aliique (qui in initio versus proximi εἰ τούς), ὅτι V. 885. ΚΑ. om. R. 886. ΣΥ.] ἕτερος ἄδικ' R. 892. ἐμπλήμενος Brunckius] ἐμπλησμένος RV. ἐμπεπλησμένος ceteri. 893. ἔνδον] ἔνδον δ' V. 897. τοιοῦτόν γ'] γ' om. V. ἀμπέχεται] ἀμφιεῖ Meinekius. Futurum requiri viderat Ad. de Velsen in Symbola Phil. Bonnensium p. 417. qui coniecerat ἐπεὶ τοιοῦτ' ἀμφέξεται τριβώνιον. 904. τύχω] τύχῃ Hemsterhusius: quod fortasse legit scholiasta, qui explicat ὅταν γένηται καιρὸς πολέμου. 908. παθὼν D.] μαθών 915. ἐάν] ἤν R aliique: unde ποτ' ἤν Aldus. 916. ἄρχειν] ἀρχὴν Dobraeus. Vid. L. Dindorfius ad Xen. De vectig. 2, 7. 919. ὥστ'] ὡς Meinekius.

927. πάντα ταῦτα] ταῦτα πάντα libri aliquot. Conf. ad v. 1087. 932. ποιεῖ Hemsterhusius] ποιεῖς 937. ΔΙ.] συκο/ R. 942. τὸ μέτωπον αὐτίκα δὴ μάλα] τὰ μέτωπα δῆτ' αὐτίκα μαλα Meinekius. 946. καί] κἄν Hemsterhusius. 957. ὅτι — κόμματος] Versum ex v. 862. ἔοικε δ' εἶναι τοῦ πονηροῦ κόμματος fictum recte delere videtur Hamakerus Mnemos 2. p. 17. 975. ἦν Kusterus] ἦν δή (δή om. cod. Dorvill. in quo νῦν γ' ἦν μοι) 979. γ' αὖ τὰ πάνθ' Holdenus] ταῦτα πάνθ' vel πάντα ταῦθ'

ἀλλ' ἀργυρίου δραχμὰς ἂν ᾔτησ' εἴκοσιν
εἰς ἱμάτιον, ὀκτὼ δ' ἂν εἰς ὑποδήματα·
καὶ ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον
ἐκέλευσεν ἄν, τῇ μητρί θ' ἱματίδιον·
πυρῶν τ' ἂν ἐδεήθη μεδίμνων τεττάρων.
ΧΡ. οὐ πολλὰ τοίνυν μὰ τὸν Ἀπόλλω ταῦτά γε
εἴρηκας, ἀλλὰ δῆλον ὅτι σ' ᾐσχύνετο.
ΓΡ. καὶ ταῦτα τοίνυν οὐχ ἕνεκεν μιστητίας
αἰτεῖν μ' ἔφασκεν, ἀλλὰ φιλίας οὕνεκα,
ἵνα τοὐμὸν ἱμάτιον φορῶν μεμνῆτό μου.
ΧΡ. λέγεις ἐρῶντ' ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα.
ΓΡ. ἀλλ' οὐχὶ νῦν ὁ βδελυρὸς ἔτι τὸν νοῦν ἔχει
τὸν αὐτόν, ἀλλὰ πολὺ μεθέστηκεν πάνυ.
ἐμοῦ γὰρ αὐτῷ τὸν πλακοῦντα τουτονὶ
καὶ τἄλλα τἀπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα
ἐπόντα πεμψάσης ὑπειπούσης θ' ὅτι
εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι, ΧΡ. τί σ' ἔδρασ'; εἰπέ μοι.
ΓΡ. ἄμητα προσαπέπεμψεν ἡμῖν τουτονί,
ἐφ' ᾧ τ' ἐκεῖσε μηδέποτέ μ' ἐλθεῖν ἔτι,
καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπέμπων ὅτι
πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.
ΧΡ. δῆλον ὅτι τοὺς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν.
ἔπειτα πλουτῶν οὐκέθ' ἥδεται φακῇ·
πρὸ τοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ἐπήσθιεν.
ΓΡ. καὶ μὴν πρὸ τοῦ γ' ὁσημέραι, νὴ τὼ θεώ,
ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν ἀεὶ τὴν ἐμήν.
ΧΡ. ἐπ' ἐκφοράν; ΓΡ. μὰ Δί', ἀλλὰ τῆς φωνῆς μόνον
ἐρῶν ἀκοῦσαι. ΧΡ. τοῦ λαβεῖν μὲν οὖν χάριν.
ΓΡ. καὶ νὴ Δί' εἰ λυπουμένην αἴσθοιτό με,
νηττάριον ἂν καὶ φάβιον ὑπεκορίζετο.
ΧΡ. ἔπειτ' ἴσως ᾔτησ' ἂν εἰς ὑποδήματα.
ΓΡ. μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην
ἐπὶ τῆς ἁμάξης ὅτι προσέβλεψέν μέ τις,
ἐτυπτόμην διὰ τοῦθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.
οὕτω σφόδρα ζηλότυπος ὁ νεανίσκος ἦν.
ΧΡ. μόνος γὰρ ἥδεθ', ὡς ἔοικεν, ἐσθίων.
ΓΡ. καὶ τάς γε χεῖρας παγκάλας ἔχειν μ' ἔφη.
ΧΡ. ὁπότε προτείνοιέν γε δαρχμὰς εἴκοσιν.
ΓΡ. ὄζειν τε τῆς χροιᾶς ἔφασκεν ἡδύ με,
ΧΡ. εἰ Θάσιον ἐνέχεις, εἰκότως γε νὴ Δία.
ΓΡ. τὸ βλέμμα θ' ὡς ἔχοιμι μαλακὸν καὶ καλόν.
ΧΡ. οὐ σκαιὸς ἦν ἄνθρωπος, ἀλλ' ἠπίστατο
γραὸς καπρώσης τἀφόδια κατεσθίειν.
ΓΡ. ταῦτ' οὖν ὁ θεός, ὦ φίλ' ἄνερ, οὐκ ὀρθῶς ποιεῖ,
φάσκων βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις ἀεί.
ΧΡ. τί γὰρ ποιήσῃ; φράζε, καὶ πεπράξεται.
ΓΡ. ἀναγκάσαι δίκαιόν ἐστι νὴ Δία
τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ πάλιν μ' ἀντευποιεῖν·
ἢ μηδ' ὁτιοῦν ἀγαθὸν δίκαιός ἐστ' ἔχειν.
ΧΡ. οὔκουν καθ' ἑκάστην ἀπεδίδου τὴν νύκτα σοι;
ΓΡ. ἀλλ' οὐδέποτέ με ζῶσαν ἀπολείψειν ἔφη.
ΧΡ. ὀρθῶς γε· νυνδὶ σ' οὐκέτι ζῆν οἴεται.
ΓΡ. ὑπὸ τοῦ γὰρ ἄλγους κατατέτηκ', ὦ φίλτατε.
ΧΡ. οὔκ, ἀλλὰ κατασέσηπας, ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖς.
ΓΡ. διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις.
ΧΡ. εἰ τυγχάνοι γ' ὁ δακτύλιος ὢν τηλία.
ΓΡ. καὶ μὴν τὸ μειράκιον τοδὶ προσέρχεται,
οὗπερ πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω·
ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. ΧΡ. φαίνεται.
στεφάνους γέ τοι καὶ δᾷδ' ἔχων πορεύεται.
ΝΕ. ἀσπάζομαι. ΓΡ. τί φησιν; ΝΕ. ἀρχαία φίλη,
πολιὰ γεγένησαι ταχύ γε, νὴ τὸν οὐρανόν.
ΓΡ. τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεος ἧς ὑβρίζομαι.
ΧΡ. ἔοικε διὰ πολλοῦ χρόνου σ' ἑορακέναι.
ΓΡ. ποίου χρόνου, ταλάνταθ', ὃς παρ' ἐμοὶ χθὲς ἦν;
ΧΡ. τοὐναντίον πέπονθε τοῖς πολλοῖς ἄρα·
μεθύων γάρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει.
ΓΡ. οὔκ, ἀλλ' ἀκόλαστός ἐστιν ἀεὶ τοὺς τρόπους.
ΝΕ. ὦ Ποντοπόσειδον καὶ θεοὶ πρεσβυτικοί,
ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ῥυτίδων ὅσας ἔχει.
ΓΡ. ἆ ἆ.
τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερ'. ΧΡ. εὖ μέντοι λέγει.
ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ,
ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην καύσεται.
ΝΕ. βούλει διὰ χρόνου πρός με παῖσαι; ΓΡ. ποῖ, τάλαν;
ΝΕ. αὐτοῦ, λαβοῦσα κάρυα. ΓΡ. παιδιὰν τίνα;
ΝΕ. πόσους ἔχεις ὀδόντας. ΧΡ. ἀλλὰ γνώσομαι
κἄγωγ'· ἔχει γὰρ τρεῖς ἴσως ἢ τέτταρας.
ΝΕ. ἀπότισον· ἕνα γὰρ γόμφιον μόνον φορεῖ.
ΓΡ. ταλάντατ' ἀνδρῶν, οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς,
πλυνόν με ποιῶν ἐν τοσούτοις ἀνδράσιν.
ΝΕ. ὄναιο μεντἄν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε.
ΧΡ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ νῦν μὲν καπηλικῶς ἔχει,
εἰ δ' ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμύθιον,
ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου τὰ ῥάκη.
ΓΡ. γέρων ἀνὴρ ὢν οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.
ΝΕ. πειρᾷ μὲν οὖν ἴσως σε καὶ τῶν τιτθίων
ἐφάπτεταί σου λανθάνειν δοκῶν ἐμέ.
ΓΡ. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, οὐκ ἐμοῦ γ', ὦ βδελυρὲ σύ.
ΧΡ. μὰ τὴν Ἑκάτην, οὐ δῆτα· μαινοίμην γὰρ ἄν.
ἀλλ', ὦ νεανίσκ', οὐκ ἐῶ τὴν μείρακα
μισεῖν σε ταύτην. ΝΕ. ἀλλ' ἔγωγ' ὑπερφιλῶ.
ΧΡ. καὶ μὴν κατηγορεῖ γέ σου. ΝΕ. τί κατηγορεῖ;
ΧΡ. εἶναί σ' ὑβριστήν φησι καὶ λέγειν ὅτι
πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.
ΝΕ. ἐγὼ περὶ ταύτης οὐ μαχοῦμαί σοι. ΧΡ. τὸ τί;
ΝΕ. αἰσχυνόμενος τὴν ἡλικίαν τὴν σήν, ἐπεὶ
οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτό γ' ἐπέτρεπον ποιεῖν·
νῦν δ' ἄπιθι χαίρων ξυλλαβὼν τὴν μείρακα.
ΧΡ. οἶδ' οἶδα τὸν νοῦν· οὐκέτ' ἀξιοῖς ἴσως
εἶναι μετ' αὐτῆς. ΓΡ. ὁ δ' ἐπιτρέψων ἐστὶ τίς;

---

985. μητρί θ' ἱματίδιον Dawesius] μητρί τε θοἰματίδιον 993. νὺν] νῦν γ' nonnulli. τοίνυν R. ἔτι addidit Brunckius. 1005. ἅπαντ' ἐπήσθιεν Athenaeus 4. p. 170. ubi de verbo ἐπεσθίειν agit (ἐπήσθιον codex)] ἅπαντ' ὑπήισθιεν R. ἅπαντά γ' ἤσθιεν V. ἅπαντα κατήσθιεν deteriores. ἅπαντ' ἂν ἤσθιεν Meinekius. 1010. λυπουμένην R. λυπουμένην γ' ceteri. 1011. νησσάριον (debebat νηττάριον) Faber ad Lucret. 4. 1164.] νιτάριον R et, qui νιτάριόν γ', V. νιττάριον alii cum Suida s. h. v. et Thoma Mag. s. v. ὑποκορίζομαι.
φάβιον (*columbula*, deminutivum voc. φάψ) Meinekius] βάτιον. φάττιον Bentleius. Scripturam corruptam νιτάριον καὶ βάτιον inepte interpretati sunt grammatici ab scholiasta memorati. 1013. μεγάλοις ὀχουμένην] μεγάλοισι νὴ Δία V. 1018. παγκάλας RV aliique. παγκάλους alii. 1019. δαρχμὰς Bergkius] δραχμὰς 1020. χροιᾶς R. χρόας ceteri. με H. Stephanus] μου 1027. ποιήσῃ Bekkerus] ποιήσει 1029. μ' om. RV. ἀντευποιεῖν] ἀντ' εὖ ποιεῖν R.

1030. δίκαιος Brunckius] δίκαιον 1033. νυνδί σ' οὐκέτι ζῆν οἴεται D.] νῦν δέ γ' (γ' om. nonnulli) οὐκέτι ζῆν (σε ζῆν R) οἴεται 1034. ὑπό] ἀπὸ R. 1037. τηλία] τηλίας R. 1041. δᾷδ'] δᾶιδας R. 1042. τί] σέ R. 1044. ἐγώ] ἔγωγε R. ὕβρεος] ὕβρεως RV aliique. ὑβρίζομαι] αἰσχύνομαι V. 1045. ἑορακέναι R. ἑωρακέναι ceteri.
1047. πολλοῖς] ἄλλοις V. 1052. ἆ ἆ D.] ἃ ἃ (ἆ ἆ scholiasta) 1053. λάβῃ] βάλῃ Meinekius. 1055. πρός με] πρὸς ἐμὲ Herwerdenus. παῖσαι] παῖξαι V. ποῖ] ποῦ Herwerdenus. 1078. τοῦτό γ' Brunckius] τοῦτ' ἐπέτρεπον ποιεῖν] ἐπέτρεψ' ἐγὼ ποιεῖν V: quod correctoris est qui non animadverterat γε post τοῦτο excidisse.

ΝΕ. οὐκ ἂν διαλεχθείην διεσπλεκωμένη
ὑπὸ μυρίων ἐτῶν τε καὶ τρισχιλίων.
ΧΡ. ὅμως δ' ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἠξίους
πίνειν, ξυνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα.
ΝΕ. ἀλλ' ἔστι κομιδῇ τρὺξ παλαιὰ καὶ σαπρά.
ΧΡ. οὐκοῦν τρύγοιπος ταῦτα πάντ' ἰάσεται.
ΝΕ. ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω· τῷ θεῷ γὰρ βούλομαι
ἐλθὼν ἀναθεῖναι τοὺς στεφάνους τούσδ' ὡς ἔχω.
ΓΡ. ἐγὼ δέ γ' αὐτῷ καὶ φράσαι τι βούλομαι.
ΝΕ. ἐγὼ δέ γ' οὐκ εἴσειμι. ΧΡ. θάρρει, μὴ φοβοῦ.
οὐ γὰρ βιάσεται. ΝΕ. πάνυ καλῶς τοίνυν λέγεις.
ἱκανὸν γὰρ αὐτὴν πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον.
ΓΡ. βάδιζ'· ἐγὼ δέ σου κατόπιν εἰσέρχομαι.
ΧΡ. ὡς εὐτόνως, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τὸ γρᾴδιον
ὥσπερ λεπὰς τῷ μειρακίῳ προσίσχεται.

[ΧΟΡΟΥ.]

ΚΑ. τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; τουτὶ τί ἦν;
οὐδεὶς ἔοικεν· ἀλλὰ δῆτα τὸ θύριον
φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ. ΕΡΜΗΣ. σέ τοι λέγω,
ὦ Καρίων, ἀνάμεινον. ΚΑ. οὗτος, εἰπέ μοι,
σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα;
ΕΡ. μὰ Δί', ἀλλ' ἔμελλον· εἶτ' ἀνέῳξάς με φθάσας.
ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχὺ,
ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία,
ἔπειτα τοὺς θεράποντας, εἶτα τὴν κύνα,
ἔπειτα σαυτὸν, εἶτα τὴν ὗν. ΚΑ. εἰπέ μοι,
τί δ' ἔστιν; ΕΡ. ὁ Ζεύς, ὦ πονηρέ, βούλεται
ἐς ταυτὸν ὑμᾶς ξυγκυκήσας τρύβλιον
ἁπαξάπαντας ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.
ΚΑ. ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι τούτων γίγνεται.
ἀτὰρ τιὴ δὴ ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν
ἡμᾶς; ΕΡ. ὁτιὴ δεινότατα πάντων πραγμάτων
εἴργασθ'. ἀφ' οὗ γὰρ ἤρξατ' ἐξ ἀρχῆς βλέπειν
ὁ Πλοῦτος, οὐδεὶς οὐ λιβανωτὸν, οὐ δάφνην,
οὐ ψαιστὸν, οὐχ ἱερεῖον, οὐκ ἄλλ' οὐδεέν
ἡμῖν ἔτι θύει τοῖς θεοῖς. ΚΑ. μὰ Δί', οὐδέ γε
θύσει. κακῶς γὰρ ἐπεμέλεσθ' ἡμῶν τότε.
ΕΡ. καὶ τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει,
ἐγὼ δ' ἀπόλωλα κἀπιτέτριμμαι. ΚΑ. σωφρονεῖς.
ΕΡ. πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παρὰ ταῖς καπήλισιν
πάντ' ἀγάθ' ἕωθεν εὐθὺς, οἰνοῦτταν, μέλι,
ἰσχάδας, ὅσ' εἰκός ἐστιν Ἑρμῆν ἐσθίειν·
νυνὶ δὲ πεινῶν ἀναβάδην ἀναπαύομαι.
ΚΑ. οὔκουν δικαίως, ὅστις ἐποίεις ζημίαν
ἐνίοτε τοιαῦτ' ἀγάθ' ἔχων; ΕΡ. οἴμοι τάλας,
οἴμοι πλακοῦντος τοῦ 'ν τετράδι πεπεμμένου.
ΚΑ. ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς.
ΕΡ. οἴμοι δὲ κωλῆς ἧς ἐγὼ κατήσθιον·
ΚΑ. ἀσκωλίαζ' ἐνταῦθα πρὸς τὴν αἰθρίαν.
ΕΡ. σπλάγχνων τε θερμῶν ὧν ἐγὼ κατήσθιον.
ΚΑ. ὀδύνη σε περὶ τὰ σπλάγχν' ἔοικέ τις στρέφειν.
ΕΡ. οἴμοι δὲ κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης.
ΚΑ. ταύτην ἐπιπιὼν ἀποτρέχων οὐκ ἂν φθάνοις.
ΕΡ. ἆρ' ὠφελήσαις ἄν τι τὸν σαυτοῦ φίλον;
ΚΑ. εἴ του δέει γ' ὧν δυνατός εἰμί σ' ὠφελεῖν.
ΕΡ. εἴ μοι πορίσας ἄρτον τιν' εὖ πεπεμμένον
δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας νεανικὸν
ὧν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον. ΚΑ. ἀλλ' οὐκ ἐκφορα.
ΕΡ. καὶ μὴν ὁπότε τι σκευάριον τοῦ δεσπότου
ὑφέλοι', ἐγώ σ' ἂν λανθάνειν ἐποίουν ἀεί.
ΚΑ. ἐφ' ᾧ τε μετέχειν καὐτὸς, ὦ τοιχωρύχε.
ἧκεν γὰρ ἄν σοι ναστὸς εὖ πεπεμμένος.
ΕΡ. ἔπειτα τοῦτόν γ' αὐτὸς ἂν κατήσθιες.
ΚΑ. οὐ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοὶ,
ὁπότε τι ληφθείην πανουργήσας ἐγώ.
ΕΡ. μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.
ἀλλὰ ξύνοικον πρὸς θεῶν δέξασθέ με.
ΚΑ. ἔπειτ' ἀπολιπὼν τοὺς θεοὺς ἐνθάδε μενεῖς;
ΕΡ. τὰ γὰρ παρ' ὑμῖν ἐστι βελτίω πολύ.
ΚΑ. τί δέ; ταὐτομολεῖν ἀστεῖον εἶναί σοι δοκεῖ;
ΕΡ. πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ' ἵν' ἂν πράττῃ τις εὖ.
ΚΑ. τί δῆτ' ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν ἐνθάδ' ὤν;
ΕΡ. παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθέ με.
ΚΑ. στροφαῖον; ἀλλ' οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν.
ΕΡ. ἀλλ' ἐμπολαῖον. ΚΑ. ἀλλὰ πλουτοῦμεν· τί οὖν
Ἑρμῆν παλιγκάπηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν;
ΕΡ. ἀλλὰ δόλιον τοίνυν. ΚΑ. δόλιον; ἥκιστά γε·
οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἁπλῶν τρόπων.
ΕΡ. ἀλλ' ἡγεμόνιον. ΚΑ. ἀλλ' ὁ θεὸς ἤδη βλέπει,
ὥσθ' ἡγεμόνος οὐδὲν δεησόμεσθ' ἔτι.
ΕΡ. ἐναγώνιος τοίνυν ἔσομαι. καὶ τί ἔτ' ἐρεῖς;
Πλούτῳ γάρ ἐστι τοῦτο συμφορώτατον,
ποιεῖν ἀγῶνας μουσικοὺς καὶ γυμνικούς.
ΚΑ. ὡς ἀγαθόν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν·
οὗτος γὰρ ἐξηύρηκεν αὑτῷ βιότιον.
οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες θαμὰ
σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασιν.
ΕΡ. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις εἰσίω; ΚΑ. καὶ πλῦνέ γε
αὐτὸς προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας,
ἵν' εὐθέως διακονικὸς εἶναι δοκῇς.

ΙΕΡΕΥΣ.

τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στι Χρεμύλος μοι σαφῶς;
ΧΡ. τί δ' ἔστιν, ὦ βέλτιστε; ΙΕ. τί γὰρ ἀλλ' ἢ κακῶς
ἀπόλωλ' ὑπὸ λιμοῦ. καταφαγεῖν γὰρ οὐκ ἔχω,
καὶ ταῦτα τοῦ σωτῆρος ἱερεὺς ὢν Διός.
ΧΡ. ἡ δ' αἰτία τίς ἐστιν, ὦ πρὸς τῶν θεῶν;
ΙΕ. θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοῖ. ΧΡ. τίνος οὕνεκα;
ΙΕ. ὅτι πάντες εἰσὶ πλούσιοι· καίτοι τότε,
ὅτ' εἶχον οὐδὲν, ὁ μὲν ἂν ἥκων ἔμπορος
ἔθυσεν ἱερεῖόν τι σωθεὶς, ὁ δέ τις ἂν
δίκην ἀποφυγὼν, ὁ δ' ἂν ἐκαλλιερεῖτό τις,
κἀμέ γ' ἐκάλει τὸν ἱερέα· νῦν δ' οὐδεεὶς
θύει τὸ παράπαν οὐδὲν, οὐδ' εἰσέρχεται,

1173. ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Πλοῦτος οὗτος ἤρξατο βλέπειν

1082. ὑπὸ] ἀπὸ Kusterus. τε D.] γε 1084. δ' om. R. 1087. ταῦτα πάντ'] πάντα ταῦτ' V. 1088. γὰρ] γ' οὖν R. γοῦν V. 1089. ὡς (ut Eq. 488.) R. οὓς ceteri. 1093. ὑπεπίττουν] ὑπέπιττον R. γρ. ὑπεπείρων V. 1096. προσίσχεται] προσείχετο RV.

1100. ὦ] ὁ cod. Par. A. 1103. τρέχων] δραμὼν Meinekius. 1110. γίνεται R et γρ. V cum Eustathio p. 1471, 3. τέμνεται ceteri. De usu illo verbi γίγνεσθαι dixi in Thesauro vol. 2. p. 626. 1111. τιὴ δὴ Meinekius] διὰ τί δὴ R et cod. Dorvill. διὰ τί γε ceteri, nisi quod γε om. V et Mut. unus. 1115. Eadem fere verba v. 138. οὐδεέν] οὐδὲ ἓν libri. 1116. ἔτι θύει V. ἐπιθύει ceteri. 1117. ἐπεμέλεσθ' D.] ἐπεμελεῖσθ'. Vid. ad Vesp. 154. 1120. μὲν om. RV aliique. ἂν Dobraeus. 1124. ζημίαν] ζημίας V. 1131. περὶ V. πρὸς ceteri. ἔοικέ τις στρέφειν codex Mut. ἔοικέ τι στρέφειν RV. ἔοικ' ἐπιστρέφειν ceteri.

1139. ὁπότε τι] ὅτε γε R. 1140. ὑφέλοι' Dawesius] ὑφέλοις vel ὑφέλου σ' ἂν R. σε ceteri. 1143. τοῦτον] τὸ πλέον Meinekius. 1153. στροφαῖον] Male Theognostus Can. p. 53, 14. στρεψαῖος ὁ Ἑρμῆς παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει, παρὰ τὸ διεστράφθαι τὰς ὄψεις. 1161. καὶ τί ἔτ'] τί δῆτ' V. 1170. εἶναι Brunckius] εἶναί μοι 1171. ΙΕΡΕΥΣ] τοῦ διὸσ addit R. φράσειε ποῦ] φράσει' ὅπου Cobetus. 1173. Versum spurium ἀφ' οὗ γὰρ ὁ Πλοῦτος οὗτος (οὗτος om. R) ἤρξατο βλέπειν ex v. 968, huc illatum eiecit Ad. de Velsen in Symbola Philologorum Bonnensium p. 420. In V interpolatum ἀφ' οὗ γὰρ βλέπειν (fort. ἀφ' οὗ γὰρ αὖ βλέπειν) ὁ Πλοῦτος ἤρξατο. 1182. οὐδεεὶς] οὐδὲ εἷς libri.

πλὴν ἀποπατησόμενοί γε πλεῖν ἢ μύριοι.
ΧΡ. οὔκουν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις;
ΙΕ. τὸν οὖν Δία τὸν σωτῆρα καὐτός μοι δοκῶ
χαίρειν ἐάσας ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμενεῖν.
ΧΡ. θάρρει· καλῶς ἔσται γάρ, ἢν θεὸς θέλῃ.
ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε,
αὐτόματος ἥκων. ΙΕ. πάντ' ἀγαθὰ τοίνυν λέγεις.
ΧΡ. ἱδρυσόμεσθ' αὐτίκα μάλ', ἀλλὰ περίμενε,
τὸν Πλοῦτον, οὗπερ πρότερον ἦν ἱδρυμένος,
τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.
ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας ἡμμένας,
ἵν' ἔχων προηγῇ τῷ θεῷ σύ. ΙΕ. πάνυ μὲν οὖν
δρᾶν ταῦτα χρή. ΧΡ. τὸν Πλοῦτον ἔξω τις κάλει.
ΓΡ. ἐγὼ δὲ τί ποιῶ; ΧΡ. τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν
ἱδρυσόμεθα, λαβοῦσ' ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε
σεμνῶς· ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ποικίλα.
ΓΡ. ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον; ΧΡ. πάντα σοι πεπράξεται.
ἥξει γὰρ ὁ νεανίσκος ὡς σ' εἰς ἑσπέραν.
ΓΡ. ἀλλ' εἴ γε μέντοι νὴ Δί' ἐγγυᾷ σύ μοι
ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἔμ', οἴσω τὰς χύτρας.
ΧΡ. καὶ μὴν πολὺ τῶν ἄλλων χυτρῶν τἀναντία
αὗται ποιοῦσι· ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις
ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω, ταύτης δὲ νῦν
τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔπεισιν αἱ χύτραι.
ΧΟ. οὐκέτι τοίνυν εἰκὸς μέλλειν οὐδ' ἡμᾶς, ἀλλ' ἀναχωρεῖν
ἐς τοὔπισθεν· δεῖ γὰρ κατόπιν τούτων ᾄδοντας ἕπεσθαι.

1187. καταμενεῖν] καταμένειν V. καμμένειν R.
1191. ἱδρυσόμεσθ' D.] ἱδρυσόμεσθ' οὖν R aliique multi. In aliis ἱδρυσόμεθ' οὖν. αὐτίκα μάλ', ἀλλὰ] αὐτίκ', ἀλλὰ libri recentiores nonnulli, in quibus etiam ἱδρυσόμεσθ' οὖν.

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ.[*]

Aristophanis comoediarum indicem, qualem Aeschyli dramatum ab vetere grammatico compositum servavit codex Mediceus (in Scholiorum editione mea Oxoniensi p. 9. 10.) nullum habemus: sed de numero fabularum tria supersunt testimonia grammaticorum. Eorum unum Suidae est, qui quo loco de vita et scriptis Aristophanis agit, δράματα δὲ αὐτοῦ, inquit, μδ΄· ἅπερ δὲ πεπράχαμεν Ἀριστοφάνους δράματα, ταῦτα, et tum fabulas undecim superstites enumerat secundum literarum ordinem: reliqua duo grammaticorum sunt in excerptis de vita Aristophanis, quae Scholiorum editioni Oxoniensi praemisi. Quorum alter ita scribit vol. 1. p. 36, 16. ἔγραψε δὲ δράματα μδ΄, ὧν ἀντιλέγεται τέσσαρα ὡς οὐκ ὄντα αὐτοῦ. ἔστι δὲ ταῦτα, Ποίησις, Ναυαγός, Νῆσοι, Νίοβος, ἃ τινές ἔφασαν εἶναι τοῦ Ἀρχίππου. Ab hoc dissentit alius ibid. p. 25, 2. ἔπειτα υἱῷ ἐδίδου τὰ δράματα ὄντα τὸν ἀριθμὸν νδ΄, ὧν νόθα δ΄, verum non sua, sed librarii culpa, qui νδ΄ pro μδ΄ scripsit, quemadmodum apud Suidam olim νδ΄ legebatur, cui nunc μδ΄ e libris optimis recte est restitutum. Quas enim vel superstites habemus poetae fabulas vel perditas ex scriptis veterum cognovimus, eae rectum quem modo dicebamus numerum fabularum quadraginta quattuor explere reperiuntur. Quam rem indice fabularum infra posito declarare placuit.

1. Δαιταλῆς.
2. Βαβυλώνιοι.
3. Ἀχαρνῆς.
4. Ἱππῆς.
5. Νεφέλαι πρότεραι.
6. Προαγών.
7. Σφῆκες.
8. Εἰρήνη προτέρα.
9. Ἀμφιάρεως.
10. Ὄρνιθες.
11. Λυσιστράτη.
12. Θεσμοφοριάζουσαι πρότεραι.
13. Πλοῦτος πρότερος.
14. Βάτραχοι.
15. Ἐκκλησιάζουσαι.
16. Πλοῦτος δεύτερος.
17. Αἰολοσίκων πρότερος.
18. Αἰολοσίκων δεύτερος.
19. Κώκαλος.

---

20. Ἀνάγυρος.
21. Γεωργοί.
22. Γῆρας.
23. Γηρυτάδης.
24. Δαίδαλος.
25. Δαναΐδες.
26. Δράματα ἢ Κένταυρος.
27. Δράματα ἢ Νίοβος.
28. Εἰρήνη δευτέρα.
29. Ἥρωες.
30. Θεσμοφοριάζουσαι δεύτεραι.
31. Λήμνιαι.
32. Ναυαγὸς sive Δὶς ναυαγός.
33. Νεφέλαι δεύτεραι.
34. Νῆσοι.
35. Ὁλκάδες.
36. Πελαργοί.
37. Ποίησις.
38. Πολύϊδος.
39. Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι.
40. Ταγηνισταί.
41. Τελμησῆς.
42. Τριφάλης.
43. Φοίνισσαι.
44. Ὧραι.

Digessi hunc indicem ita ut primo loco ponerem quarum fabularum tempora indubitatis veterum testimoniis comperta habemus, tum enumerarem ceteras, quae quibus annis commissae fuerint vel prorsus ignoratur vel non satis accurate definiri potest: omisi vero quas vel grammatici memoria lapsi vel librarii Aristophani tribuerunt aliorum comicorum fabulas, de quibus dixi in editione Oxoniensi p. 499—505. Ceterum quod grammaticus duas Nubium fabulas computavit, licet unam tantum actam, alteram autem nunquam in scenam productam esse constet, incaute a quibusdam est reprehensum. Nam grammatico illi nihil aliud propositum fuit quam ut numerum computaret fabularum quas Aristophanes *scripsisset*: unde ἔγραψε dixit, non ἐδίδαξε. Duas autem Nubium editiones *scriptas* ab Aristophane fuisse ipsius poetae testimonio constat confirmantque grammatici Νεφέλας προτέρας et δευτέρας distinguentes: de quo infra dicetur ubi de Νεφελῶν προτέρων fragmentis agemus.

[*] Aristophanis fragmenta explicatius quam hoc loco fieri poterat tractavi in editione Oxoniensi a. 1835. vol. 2. p. 497—706. quae locupletior et correctior est quam editio prima Lipsiensis a. 1829.: quod non animadverterunt qui postea multa tanquam nova protulerunt quae pridem ab me dicta erant in editione Oxoniensi.

ΔΑΙΤΑΛΗΣ.

Ad nomen huius fabulae declarandum hi pertinent loci grammaticorum. Suidas, Δαιταλεῖς: δαιτυμόνες καὶ θιασῶται καὶ συμπόται, καὶ οἷον συνδαιταλεῖς. οὕτως Ἀριστοφάνης. Etymolog. M. p. 251, 40. Δαιταλεύς: ὁ εὐωχητής· ἀφ' οὗ δρᾶμα Ἀριστοφάνους ὠνόμασται Δαιταλεῖς. quae augenda sunt verbis

ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἡρακλέους δειπνοῦντες ἐγίνοντο χορός, in locum plane alienum deiectis p. 286, 23. Eadem paullo uberiora praebet Orion p. 49, 8. Δαιταλεύς: δαὶς δαιτὸς δαιτεύς, ὡς μέλανος μελανεύς, λέοντος λεοντεύς. καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ δαιτεὺς δαιταλεύς. καὶ Δαιταλεῖς δρᾶμα Ἀριστοφάνους, ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἡρακλέους δειπνοῦντες καὶ ἀναστάντες χοροὶ (corr. χορὸς ex Etym. M.) ἐγένοντο. Qui hoc dicere videtur, chorum ex epulonibus constitisse in templo Herculis convivatis. Fortasse igitur ad hanc fabulam referendum quod scholiasta Vesparum v. 60. narrat, οὔθ' Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος: ἐν τοῖς πρὸ τούτου δεδιδαγμένοις δράμασιν εἰς τὴν Ἡρακλέους ἀπληστίαν πολλὰ προείρηται: nisi hoc scholiastae commentum est ex verbis poetae confictum.

Fuit haec prima omnium poetae fabula, quod ipse innuit in Nubibus v. 528.

ἐξ ὅτου γὰρ ἐνθάδ' ὑπ' ἀνδρῶν, οἷς ἡδὺ καὶ λέγειν.
ὁ σώφρων τε χὠ καταπύγων ἄριστ' ἠκουσάτην.
κἀγώ, παρθένος γὰρ ἔτ' ἦ κοὐκ ἐξῆν πώ μοι τεκεῖν,
ἐξέθηκα, παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο,
ὑμεῖς δ' ἐξεθρέψατε γενναίως κἀπαιδεύσατε,
ἐκ τούτου μοι πιστὰ παρ' ὑμῖν γνώμης ἔσθ' ὅρκια.

ad quem locum scholiastae haec annotarunt, σώφρων τε χὠ: πρῶτον δρᾶμα γράψας ἐξέθηκεν ὁ ποιητὴς τοὺς Δαιταλεῖς, ἐν ᾧ σῶφρον μειράκιον εἰσάγει καὶ ἕτερον ἄχρηστον. εὐδοκίμησε δὲ σφόδρα ἐν τούτῳ τῷ δράματι. ἄριστ' ἠκουσάτην: ἀντὶ τοῦ ηὐδοκίμησαν. οὐ γὰρ ἐνίκησεν, ἐπεὶ δεύτερος ἐκρίθη ἐν τῷ δράματι. παρθένος: οὔπω ἐπέτρεπον ἐμαυτῷ λέγειν διὰ τὴν αἰδῶ. οὐ γὰρ δι' ἑαυτοῦ ἐξ ἀρχῆς καθῆκε τὰ δράματα ὁ ποιητὴς εὐλαβὴς ὤν, ἀπὸ δὲ τῶν Ἱππέων ἤρξατο δι' ἑαυτοῦ εἰσιέναι. παῖς δ' ἑτέρα: Φιλωνίδης καὶ Καλλίστρατος. οὐ γὰρ δι' ἑαυτοῦ ἐδίδαξε τοὺς Δαιταλεῖς, πρῶτον αὐτοῦ δρᾶμα. Scholion postremum, quod non legitur in codicibus Ravennate et Veneto, recentis grammatici imperitiam prodit, qui ad primam fabulam transtulit quod de primis fabulis traditum legerat ab vitae scriptore vol. 1. p. 34, 5. εὐλαβὴς δὲ σφόδρα γενόμενος τὴν ἀρχὴν ἄλλως τε εὐφυὴς τὰ μὲν πρῶτα διὰ Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου καθίει δράματα. — ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἠγωνίσατο. qui quod Καλλιστράτου καὶ Φιλωνίδου dixit, quum Φιλωνίδου καὶ Καλλιστράτου potius dicendum esset, si temporum ordinem sequi vellet, nullius momenti est. Quaeritur igitur Philonides an Callistratus Daetalenses egerit: quae non tam difficilis expeditu res est quam quibusdam visum fuit. Nam quum in Equitibus, ad quam spectant verba ὕστερον δὲ καὶ αὐτὸς ἠγωνίσατο, primum ipse in scenam prodierit poeta, de tribus autem quae Equites praecesserunt fabulis, Daetalensibus Babyloniis Acharnensibus, postremas duas ab Callistrato actas esse liquido sciamus, Daetalenses Philonidem docuisse sequitur, fallique grammaticum qui p. 24, 16. scripsit, ἐδίδαξε δὲ πρῶτον ἐπὶ ἄρχοντος Διοτίμου διὰ Καλλιστράτου. Qui fortasse Babylonios in mente habuit. Diotimus autem archon fuit eponymus olymp. 88, 1.

Argumentum fabulae praecipue in ostendendis vitiis et incommodis pravae iuvenum Atheniensium educationis versatum esse videtur. Quam rem poeta ita instituit ut senem patrem introduceret cum filiis duobus, altero novitiae, altero pristinae addicto disciplinae, cuius laudes eximiis versibus celebravit in Nubibus inde ab v. 961. Ex ea fabulae parte insignem locum servavit Galenus in praefatione lexici Hippocratici, ubi exposito quid γλῶσσαν dicere grammatici soleant, ita pergit p. 404. ed. Franz.

1. Νομίζω δέ σοι τὰ ὑπὸ Ἀριστοφάνους ἀρκέσειν τὰ ἐκ τῶν Δαιταλέων ὧδέ πως ἔχοντα

Πρὸς ταῦτα σὺ λέξον Ὁμηρείους γλώττας,[a] τί
καλοῦσι κόρυμβα.

προβάλλει γὰρ ἐν ἐκείνῳ τῷ δράματι ὁ ἐκ τοῦ δήμου τῶν Δαιταλέων πρεσβύτης τῷ ἀκολάστῳ υἱεῖ πρῶτον μὲν τὰ κόρυμβα[b] τί ποτ' ἐστὶν ἐξηγήσασθαι, μετὰ δὲ τοῦτο "τί καλοῦσ'[c] ἀμενηνὰ κάρηνα." κἀκεῖνος μέντοι ἀντιπροβάλλει τῶν ἐν τοῖς Σόλωνος ἄξοσι γλωττῶν εἰς δίκας διαφερούσας ὧδί πως

Ὁ μὲν οὖν σός, ἐμὸς δ' οὗτος ἀδελφὸς φρασάτω
τί καλοῦσιν ἰδυίους.[d]

εἶτ' ἐφεξῆς προβάλλει τί ποτ' ἐστὶ τὸ ὀπυίειν.[e] ἐξ ὧν δῆλον ὡς ἡ γλῶττα παλαιόν ἐστιν ὄνομα τῆς συνηθείας ἐκπεπτωκός· ὅτι δὲ καὶ αὐτὸς ἕκαστος τῶν περὶ λόγους ἐχόντων ἠξίου ποιεῖν ὀνόματα καινὰ δηλοῖ μὲν καὶ ὁ Ἀντιφῶν ἱκανῶς, ὅς γε ὅπως αὐτὰ ποιητέον ἐκδιδάσκει, δηλοῖ δὲ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ Ἀριστοφάνης ἐν ταὐτῷ δράματι διὰ τῶνδε

ἀλλ' εἰ σορέλλη[f] καὶ μύρον καὶ ταινίαι.

εἶτα ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων

ἰδοὺ σορέλλη[f]· τοῦτο παρὰ Λυσιστράτου.[g]

[a] γλώττας] Pollux 2, 109. ἀλλὰ καὶ τὰς ποιητικὰς φωνὰς γλώττας ἐκάλουν, ὡς Ἀριστοφάνης, Πρὸς ταῦτα λέξον Ὁμήρου γλῶττα, τί καλεῖται κόρυμβος. Antiatticista Bekkeri p. 87, 12. Γλώττας: τὰς τῶν ποιητῶν ἢ ἅστινας ἄλλας ἐξηγούμεθα. Ὁμηρείους, quod in editionibus Galeni Aldina et Basileensi in Ομηρε corruptum est, restituit Seidlerus.

[b] κόρυμβα] νηῶν ἄκρα κόρυμβα legitur apud Homerum Il. 9, 241. et νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Odyss. 10, 521.

[c] καλοῦσ' Seidlerus. Apud Galenum καλοῦσιν. Est hic tetrametri exitus.

[d] ἰδυίους. εἶτ' ἐφεξῆς] Libri ἰδοῦσί τε ἐφεξῆς. Correxit Seidlerus comparato Hesychio Ἰδυῖοι: μάρτυρες. ἢ οἱ τὰς φονικὰς δίκας κρίνοντες. οἱ δὲ συνίστορας. ubi alios grammaticorum locos indicavit Alberti.

[e] τὸ ὀπυίειν] Legebatur τὸ εὖ ποιεῖν. Dobraeus in Addendis ad Aristoph. p. (130). τί ποτ' ἐστὶ τοὐπυίειν, quasi haec ex trimetro verba petita essent. Mihi non videtur dubitari posse quin Aristophanes τί καλοῦσιν ὀπυίειν dixerit, quod suis verbis expressit Galenus, ut supra τὰ κόρυμβα τί ποτ' ἐστὶ dixit quo eo quod in Aristophanis versu est τί καλοῦσι κόρυμβα. Ὀπυίειν autem verbo usum esse Solonem ex Plutarchi vita Solonis c. 20. constat: Ἂν δὲ ὁ κρατῶν καὶ κύριος γεγονὼς κατὰ τὸν νόμον αὐτὸς μὴ δυνατὸς ᾖ πλησιάζειν (τῇ ἐπικλήρῳ), ὑπὸ τῶν ἔγγιστα τοῦ ἀνδρὸς ὀπυίεσθαι.

[f] ἀλλ' εἰ σορέλλη Elmsleius ad Acharn. v. 716. Legebatur ἄλις ὀρέλη. Diogenianus Proverb. 2, 58. Ἄλλη τορέλλη: σκῶμμα γερόντων. ἐκ τοῦ τορὸς γίνεται. Corrige ἀλλ' εἰ τορέλλη. Hesychius Τορελλή: ἐπιφώνημα θρηνητικὸν σὺν αὐλῷ Θρᾳκικόν. Idem Σορέλλη: σκῶμμά τι ἐπιχωριάζον εἰς τοὺς γέροντας ἀπὸ τῆς σοροῦ. Photius p. 528, 15. Σορέλλη: σκῶμμα εἰς τοὺς γέροντας παρὰ τὴν σορόν. οὕτως Ἀριστοφάνης. σορέλλην, id ut σορέλληνος declinetur, ex Aristophane affert Eustathius p. 1289, 15. auctoritate usus lexici rhetorici. σορέλλη καὶ μύρον καὶ ταινίαι] "Erat harum rerum usus in sepultura. Ipsum enim senem σορέλλην dici patet ex Eustathio p. 1289, 16, ubi inter alia haec leguntur, δηλοῖ δὲ ἡ σορὸς καὶ αὐτὴ κατ' αὐτὴν γέροντα σκωπτικῶς. Plane sic in Lysistr. 372. ὦ τύμβε, et eadem allusione Eccl. 1032. καὶ ταινίωσαι." Seidler.

[g] Lysistratus Cholargensis est, cuius nequitia in

πάλιν δὲ αὐτοῦ τοῦ ἀκολάστου υἱέος εἰπόντος

ἦ μὴν ἴσως σὺ[h] καταπλιγήσει[i] τῷ χρόνῳ

καὶ τοῦτο τοῦ υἱοῦ ὁ πρεσβύτης ἐπισκώπτων ἐρεῖ

τὸ καταπλιγήσει· τοῦτο παρὰ τῶν ῥητόρων.

εἶτ' αὖθις ἐκείνου φάντος

ἀποβήσεταί σοι ταυτὰ ποι[k] τὰ ῥήματα

πάλιν ὁ πρεσβύτης καὶ τοῦτο σκώπτει

παρ' Ἀλκιβιάδου τοῦτο τἀποβήσεται.[l]

καὶ μήν γε καὶ ὁ υἱὸς οὐδέπω παυόμενος οὐδὲ αἰδούμενος τὸν γέροντά φησι

τί[m] ὑποτεκμαίρει καὶ κακῶς[n] ἄνδρας λέγεις
καλοκἀγαθίαν[o] ἀσκοῦντας;

εἶτα ὁ πρεσβύτης

οἴμ'[p], ὦ Θρασύμαχε,
τίς τοῦτο[q] τῶν ξυνηγόρων γηρύεται;[r]

2. Ad eandem fabulae partem alia quaedam fragmenta satis probabili coniectura referre licet, de quibus partim admonuit Suevernius in commentatione de Nubibus p. 28. Ex quo genere inprimis est versus ab Athenaeo servatus 15. p. 694 a.

Ἄισον δή μοι σκόλιόν τι λαβὼν Ἀλκαίου κἀνακρέοντος.

quae senis esse ad filium verba videntur, quemadmodum in Nubibus v. 1366. Philippidem Simonidis aut Aeschyli versus inter coenam canere iubet Strepsiades.

3. Athenaeus 12. p. 527 c. Διαβόητοι δ' εἰσὶ περὶ τρυφὴν Σικελιῶταί τε καὶ Συρακόσιοι, ὡς καὶ Ἀ. φησὶν ἐν Δαιταλεῦσιν [μᾶλλον

ἀλλ' οὐ γὰρ ἔμαθε ταῦτ' ἐμοῦ πέμποντος, ἀλλὰ
πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν κακῶς, Συρακοσίαν τράπεζαν,
Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν.

V. 1. legebatur ἐμάθετε ταῦτ'. Correxit Elmsleius. Porsonus ἐμάθετ' αὔτ' vere fortasse. V. 2. Codex συρακοσίων. Epitome Συρακουσίους. Recte Porsonus Συρακοσίαν, videnturque ex hoc loco glossam suam Συρακοσία τράπεζα Hesychius et Photius petivisse. Versum 3. attulit Athenaeus ubi de poculis Λακαίναις dictis egit 11. p. 484 f. quo in loco in fine versus inutilis librarii alicuius annotatio addita legitur κυλίκων μέθυ ἡδέως καὶ φίλως. Ad Χῖον ἐκ Λακαινᾶν pertinet Hesychii glossa Χῖον τὸν ἐκ Λακαίνης: ἐκ κύλικος Λακαίνης οἶνον. et Achilles Tatius 2, 2. οὐ Χῖον (οἶνον) τὸν ἐκ Λακαίνης.

4. Iuveni molli et inerti vitae dedito conveniunt haec ab Athenaeo relata 4. p. 184 e. Ἐμφανίζει δὲ καὶ ὁ Ἀ. ἐν τοῖς Δαιταλεῦσι τὴν περὶ τὸ πρᾶγμα τοῦτο (h. e. τὴν αὐλητικὴν) σπουδὴν, ὅταν λέγῃ

Ὅστις αὐλοῖς καὶ λύραισι κατατέτριμμαι χρώμενος,
εἶτά με σκάπτειν κελεύεις;

In codice ὅστις δ' αὐτὴν αὐλοῖς καὶ λύραις. αὐτὴν delevit Casaubonus, δ' Brunckius. Quod σκάπτειν dicit, non sensu verbi proprio intelligendum, sed ad pervulgatum apud Graecos proverbium spectare videtur σκάπτειν οὐκ ἐπίσταμαι, de quo dictum ab interpretibus Avium v. 1432. τί γὰρ πάθω; σκάπτειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι et ab Valckenario in scholiis in N. T. vol. 1. p. 522. Proverbio leviter mutato utitur Vesp. 959. ξύγγνωθι· κιθαρίζειν γὰρ οὐκ ἐπίσταμαι.

5 a. Athenaeus 9. p. 368 e. ubi de κωλαῖς agit, Ἀ. Δαιταλεῦσι [ρόεντα.

Καὶ δελφακίων ἁπαλῶν κωλαῖ καὶ χναυμάτια πτε-

πτερόεντα χναυμάτια Henr. Stephanus in Thesauro vol. 8. p. 1539. recte interpretari videtur aviculas delicatius apparatas.

5 b. Scholiasta Hippocratis apud Daremberg. in *Notices et Extraits des Mss. médicaux* (Paris. 1853.) p. 213. (ad locum Hippocr. vol. 3. p. 414. ed. Littré) Σοφιζόμενοι: περιεργαζόμενοι —. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ σόφισμα, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις (v. 205.) καὶ ἐν Δαιταλεῦσί φησιν

Σοὶ γὰρ σοφίσματ' εἴ τιν' εἰσηγησάμην,
οὐκ εὐθὺς ἀπεδίδρασκες ἐκ διδασκάλου;

Nam sic Duebnerus correxit quod est in codice σοφίσματ' ἐστὶν ἐγὼ κτησάμην.

6. Athenaeus 14. p. 646 b. Χαρίσιος. τούτου μνημονεύει Ἀ. ἐν Δαιταλεῦσιν

Ἐγὼ δ' ἰὼν
πέμψω πλακοῦντ' εἰς ἑσπέραν χαρίσιον.

Correxi δ' ἰών. Codex δὲ νῶν. Idem πλακουντεσπεραν. Bentleius ad Callimachi fragmenta πλακοῦντ' ἐς ἑσπέραν, contra usum linguae vulgaris: quanquam ἐς ἑσπέραν libri praebent Pac. 966. Eccl. 1047. recte vero Pluti v. 998. ἐμοῦ — πλακοῦντα — πεμψάσης ὑπειπούσης θ' ὅτι εἰς ἑσπέραν ἥξοιμι. Apud Suidam s. v. ἀνάστατοι scriptum πέμψω πλακοῦντας (corruptius etiam παλλακαῖς s. v. χαρίσιον) ἑσπέρας χαρισίους.

7. Athenaeus 15. p. 690 e. Ψάγδης (μέμνηται) Ἀ. ἐν Δαιταλεῦσι

Φέρ' ἴδω τί σοι δῶ τῶν μύρων; ψάγδαν φιλεῖς;

Paulo post p. 691 c. σάγδαν ex hoc loco memorat, ut in multis nominibus peregrinis ambigua inter ψ, ζ et σ scriptura est.

8. Pollux 10, 119. 120. Εἴρηται δ' ὑπ' αὐτοῦ ἐν Δαιταλεῦσι καὶ ἄγγη μυρηρὰ (meliores codices ἄγγη μυροφορικὰ,), λέγοιτο δ' ἂν καὶ λήκυθος μυρηρά· σὺ δ' ἂν εἴποις καὶ μυροφόρον (alii libri μυροφορεῖν). — καὶ τὸ μὲν εἰς τὰς ληκύθους καθιέμενον ἐπὶ γεύματι τοῦ μύρου σπαθίδα καὶ σπάθην κλητέον, Ἀριστοφάνους μὲν εἰπόντος ἐν Δαιταλεῦσι

Τῆς μυρηρᾶς ληκύθου
πρὶν κατελάσας τὴν σπαθίδα γεύσασθαι μύρου.

Codex Kuhnii καθελεύσας. Brunckius κατελάσαι. Pollux 7, 177. σπαθίδα δὲ τὴν καθιεμένην εἰς τὸ μύρον Ἀ. εἴρηκεν ἐν Δαιταλεῦσι. Photius p. 529, 6. Σπαθίδα: τὴν τῶν μυρεψῶν σπάθην. οὕτως Ἀ.

9. Athenaeus 14. p. 667 f. Ἕτερον δ' ἐστὶν εἶδος παιδιᾶς τῆς ἐν λεκάνῃ. αὕτη δ' ὕδατος πληροῦται, ἐπινεῖ τε ἐπ' αὐτῆς ὀξύβαφα κενὰ, ἐφ' ἃ βάλλοντες

Acharnensibus notatur v. 821, ubi Χολαργέων ὄνειδος audit et in Vespis v. 787. Commemoratur etiam in Equitibus v. 1272.

[h] Legebatur ἡμῶν ἴσως σύ. Correxit Porsonus.

[i] καταπλιγήσει] καταπληγήση libri. Correxi ex glossa Hesychii ubi lemma καταπλιγήση in καταπληγκμήση corruptum est: de quo dixi in Thesauro vol. 4. p. 1184. et Cobetus in annot. ad orationem de arte interpretandi p. 153. Porro pro τοῦθ' υἱοῦ scripsi τοῦτο τοῦ υἱοῦ. ἐρεῖ quod sequitur praesentis significationem habet, ut saepe apud scriptores inferiores, nec raro apud Galenum, cuius exempla collecta sunt in Thesauro vol. 3. p. 283.

[k] ταυτά ποι Elmsleius. Vulgo ταῦτα ποῖ. Minantis haec sunt, non interrogantis.

[l] Legebatur ἀποβήσεται. Correxit Brunckius.

[m] τί] τί δ' Seidlerus. Tum vulgo ὑποτεκμαίρῃ.

[n] κακῶς Elmsleius. Libri κακούς.

[o] καλοκἀγαθίαν Henr. Stephanus. καλοκαγαθῶν Aldina. καλοκαγαθεῖον Basileensis.

[p] οἴμ'] Libri οἶμαι. οἴμοι Cornarius.

[q] τοῦτο Brunckius pro τούτων.

[r] γηρύεται Brunckius pro τηρεύεται probabilius quam τερατεύεται, quod coniecit Dobraeus.

τὰς λάταγας ἐκ καρχησίων ἐπειρῶντο καταδύειν. ἀνῃρεῖτο δὲ τὰ κοτταβεῖα ὁ πλείω καταδύσας. — (sequuntur comicorum loci duo de ὀξυβάφοις.) τὸ δ' ἆθλον Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν "Ἔγνωκ' ἐγὼ δὲ χαλκίον (τοῦτ' ἔστι κοτταβεῖον) | ἱστάναι καὶ μυρρίνας." Verba τοῦτ' ἔστι κοτταβεῖον interpretis, non Aristophanis esse vidit Iacobsius. Versus, nisi aliquid excidit, trochaici sunt habendi et fortasse ex ea fabulae parte sumpti unde est fragmentum 4.

10. Athenaeus 3. p. 127c. Χόνδρον δὲ εἴρηκε τὸ ῥόφημα Ἀ. ἐν Δαιταλεῦσιν οὕτως

Ἢ χόνδρον ἕψων, εἶτα μυῖαν ἐμβαλὼν
ἐδίδου ῥοφεῖν ἄν.

11. Athenaeus 9. p. 400a. ex Tryphone, Τὸν δὲ λαγὼν ἐπ' αἰτιατικῆς — Ἀ. — ἐν Δαιταλεῦσιν

Ἀπόλωλα· τίλλων τὸν λαγὼν ὀφθήσομαι.

12. Pollux 10, 109. Καὶ μὴν καὶ ἐπίχυσις χαλκίου ἓν τῶν τοῦ μαγείρου σκευῶν. Ἀ. δὲ αὐτὸ εἴρηκεν ἐν Δαιταλεῦσιν

Οὔκ, ἀλλὰ ταυτά γ' ἐπίχυσις τοῦ χαλκίου.

Idem 10, 92. τὸ δὲ ὄνομα ἡ ἐπίχυσις εἴρηται ἐν Ἀ. Δαιταλεῦσι. ταῦτα] τοῦτο Bergkius.

13. Photius p. 606, 20. Τροπίας οἶνος: ὁ τετραμμένος καὶ ἐξεστηκώς. Ἀ. Δαιταλεῦσιν

Ταχύ νυν ποτὸν καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε.

ποτὸν Bergkius collato Greg. Nys. vol. 1. p. 301. τροπίας καὶ ἄποτος γίνεται. πότον Suidas s. v. τροπίας. πέτου Photius.

14. Scholiasta Aristoph. Equit. v. 577. schol. Platonis p. 334. ed. Bekker. schol. Diogenis in *Notices et Extraits* vol. 10. p. 226. Photius et Suidas, Στλεγγίς: ἡ ξύστρα — ἐν Δαιταλεῦσιν

Οὐδ' ἔστιν αὐτῷ στλεγγὶς οὐδὲ λήκυθος.

οὐδ ἔστιν] οὐδὲ γὰρ schol. Aristoph. αὐτῇ schol. Diogenis et in scholio Platonico, ubi αὐτοῖς editum, codex Parisinus. αὐτὴ schol. Aristoph. Ceteri αὕτη. Recte Bergkius αὐτῷ. Reprehendi his verbis videtur iuvenis veteri disciplinae addictus: v. C. F. Hermanni commentatio Gottingae edita a. 1847. "Der Knabe mit dem Vogel, eine Italische Bronze", p. 8.

15. Suidas, Ἀναλίσκειν καὶ ἀναλοῦν τῇ αἰτιατικῇ ἑκάτερα — Δαιταλεῦσιν

Εἰς τὰς τριήρεις δεῖν ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τείχη.

Δεῖν (i. e. δέον) recte Bergkius pro δεῖ μ'. Addit Suidas, ἐν δὲ τῷ παρεληλυθότι καὶ διὰ τοῦ η ἀδιαφόρως, οἷον ἀνήλισκον καὶ ἀνάλισκον. καὶ αὖθις,

Εἰς οἷ' ἀνάλουν οἱ πρὸ τοῦ τὰ χρήματα.

Haec quoque Aristophani recte tribuit Porsonus.

16. Harpocratio s. v. ναυτοδίκαι Ἀ. Δαιταλεῦσιν "Ἐθέλω βάψας πρὸς ναυτοδίκας ξένην (ξένον Dobraeus) ἐξαίφνης." Suidas, βάψας: τὴν κώπην ἔπλευσας (corr. πλεύσας cum Dobraeo)· ἐλθὼν πρὸς τοὺς ναυτοδίκας, οἳ τὰ τῆς ξενίας ἐδίκαζον. ἢ ἀπὸ τῶν φαρμακοποιούντων· λέγουσι γὰρ τὸ βάψας ποιήσω μέλαν. Hesychius, βάψας: δεύσας, πλεύσας. ἢ τὴν κώπην βάψας. Apparet postrema οἳ τὰ τῆς ξενίας ἐδίκαζον grammatici verba esse: Aristophanis autem haec fortasse fuerunt "Ἐθέλω βάψας πρὸς ναυτοδίκας ξένον ἐξαίφνης σ' ἐπιδεῖξαι," ut coniecit H. Sauppius ad fragm. Oratorum p. 174.

17. Harpocratio s. v. ἐπίπεμπτον, Ἀ. Δαιταλεῦσιν

Ἢν μὴ μεταλάβῃ τοὐπίπεμπτον, κλαέτω.

ἢν pro οὐ Brunckius. Photius p. 597, 1. τοὐπίπεμπτον: οἱ γὰρ μὴ μεταλαβόντες τὸ ε' μέρος τῶν ψήφων ἄτιμοι ἦσαν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Eadem Etymol. M. p. 763, 22. Conf. etiam Lexicon rhet. in Append. ad Photium p. 677, 7.

18. Harpocratio. Κιγκλίς: αἱ τῶν δικαστηρίων θύραι κιγκλίδες ἐκαλοῦντο. Ἀ. Δαιταλεῦσιν

Ὁ δ' ἡλιαστὴς εἷρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα.

19. Pollux 10, 158. ἔτι δὲ (προσθετέον) καὶ γυργαθὸν καὶ θωμόν, Ἀριστοφάνους ἐν Δαιταλεῦσιν εἰπόντος

Εἰ μὴ δικῶν τε γυργαθὸς ψηφισμάτων τε θωμός.

γυργαθὸς ex hac fabula affertur ab Polluce 7, 176. θωμόν ex Babyloniis memorat Moeris: vide fragm. 67. Minus accurate Athenaei epitome 1. p. 4d. γυργαθοὺς ψηφισμάτων Ἀριστοφάνης φησίν. Correxi autem in his locis omnibus accentum γύργαθος, ex praecepto Herodiani apud Arcadium p. 49, 19.

20. Photius et Suidas, Σεῖσαι: τὸ συκοφαντῆσαι — Ἀ. Δαιταλεῦσιν

Ἔσειον, ᾔτουν χρήματ', ἠπείλουν, ἐσυκοφάντουν.

21. Athenaeus 3. p. 119c. de forma masculina ὁ τάριχος disputans ex hac fabula apposuit

Οὐκ αἰσχυνοῦμαι τὸν τάριχον τουτονὶ
πλύνων ἅπασιν ὅσα σύνοιδ' αὐτῷ κακά.

Ex epitome hunc locum attulit recens grammaticus ab Hermanno editus p. 325. unde ei commune cum epitome vitium est, in qua πλύνων εἰπεῖν ἅπασιν scriptum. Corrupte apud Eustath. p. 73. extr. τάριχον τοῦτον πλύνω. πλύνων] Diphilus Siphnius apud Athen. ibid. p. 121c. πάντας δὲ χρὴ τοὺς ταρίχους πλύνειν, ἄχρι ἂν τὸ ὕδωρ ἄνοσμον καὶ γλυκὺ γένηται.

22. Suidas s. v. Αἰγέα, Αἰγέα καὶ Ἐρεχθέα καὶ πάντων τῶν τοιούτων ἐκτείνεται τὸ τελευταῖον ἄλφα. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι

Τὸν Ἐρεχθέα μοι καὶ τὸν Αἰγέα κάλει.

23. Scholiasta Theocriti 2, 12. Σκύλακες: διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ. Ἀ. ἐν Δαιταλεῦσι

Τί δαί; κυνίδιον λευκὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ
ἐς τὰς τριόδους.

Legebatur τί δὲ κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπρίω. Elmsleius ad Acharn. v. 724. Τί δαί; λεπρὸν κυνίδιον ἐπρίω τῇ θεῷ. Comparanda cum his quae de περισκυλακισμῷ collecta sunt in Thesauro vol. 6. p. 920.

24. Pollux 9, 88. Καὶ κατακεκερματίσθαι μὲν ἐπὶ λόγου Πλάτων, ἐπὶ δὲ ἀργυρίου Ἀ. ἐν Δαιταλεῦσιν "οὐδ' ἀργύριόν ἐστιν κεκερματισμένον." Idem 7, 170. καὶ τὸ καταλλάττειν νόμισμα κατακερματίζειν (sic Bergkius pro καὶ κερματίζειν) Ἀριστοφάνης "οὐδὲ ἀργύριόν ἐστι κατακεκερματισμένον (κατακερματίσματα cod. Paris.)." Aristophanis igitur versus fuit, ut vidit Bergkius,

Οὐδ' ἀργύρι' ἐστὶ κατακεκερματισμένα.

25. Athenaeus 7. p. 299. ubi de nominativo ἔγχελυς agit ex hac fabula posuit exemplum καὶ λεῖος ὥσπερ ἔγχελυς. Ex epitome, omisso καὶ, habent Eustathius p. 1240, 18. et grammaticus Hermanni p. 321. Schol. Theocriti 11, 10. Κικίννοις: τοῖς μαλλίοις, τῇ κόμῃ, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς κέχρηται, Ὥσπερ ἔγχελυς (alii codd. ἐγχέλεις) χρυσοῦς ἔχων κικίννους. Aristophanis igitur versus fuit, quod non fugit Hemsterhusium,

Καὶ λεῖος ὥσπερ ἔγχελυς, χρυσοῦς ἔχων κικίννους.

Eupolidis versum τὸ σῶμ' ἔχουσι λεῖον ὥσπερ ἔγχελυς memorat grammaticus in Mingarelli catalogo codicum Nanianor. Graec. p. 492.

26. Athenaeus 4. p. 169c. Τὴν χύτραν δ' Ἀ. — κακκάβην εἴρηκεν — ἐν Δαιταλεῦσι "Κᾆτ' ἐκεῖθεν κακκάβην." Vide ad fr. 241. 403.

27. Photius p. 313, 14. Ὀαὶ τῶν ἱματίων: Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν "Ὅτε τὰς ὀὰς ἴσας ἐποιή-

σατο." Eustathius p. 1828, 54. ἐν δὲ ἀνωνύμῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφεται καὶ ὅτι ὀξυτόνως καὶ συνεσταλμένως δαὶ ἱματίων. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τοῦ κωμικοῦ τὸ "Ὅτε τὰς δὰς ἐποιήσατο."

28. Phrynichus p. 91. Ἀκεστὴς λέγουσιν οἱ παλαιοί, οὐκ ἠπητής. ἔστι μὲν ἠπήσασθαι ἅπαξ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Δαιταλεῦσι, παίζοντι τὰς Ἡσιόδου ὑποθήκας "καὶ κόσκινον ἠπήσασθαι." Aristophanis verba attulit Thomas Mag. p. 27. Est versus heroici exitus, cuius in vicinia fortasse lectum fuit oraculum Atheniensibus aliquando editum Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεαι ἤματα πάντα, de quo scholiasta Equit. v. 1010. τούτου δὲ τοῦ χρησμοῦ οὐ μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἐν Ὄρνισι (978. 986.) καὶ Δαιταλεῦσι μέμνηται. et Aristides vol. 1. p. 196, 14. ubi vid. schol. vol. 3. p. 341.

29. Eustathius p. 1679, 30. de prosodia nominum in οια et εια agens, καὶ ἡ ἀναιδεία δέ φησι (Αἴλιος Διονύσιος) καὶ ἡ προνοία, ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν "ὦ προνοία καὶ ἀναιδεία." Patet his verbis non fuisse in alio quam anapaestis metro locum. In eo autem non potuit ὦ προνοία dici, et mira est providentiae cum impudentia coniunctio. Scribendum igitur

Ὦ παρανοία καὶ ἀναιδεία.

pariterque in grammatici verbis καὶ ἡ παρανοία. Sic tragici ἀνοία, ἀγνοία et alia huiusmodi metri caussa interdum dixerunt.

30. Harpocratio s. v. ἀλίπεδον, Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσι διὰ ψιλοῦ "ἐπ' (sic Fritzschius pro ἐν) ἀλιπέδῳ."

31. Bekkeri Anecd. p. 427, 3. Ἀποβροχθίσαι: τὸ καταπιεῖν. ὡς ἡμεῖς, Ἀ. Δαιταλεῦσιν ἐχρήσατο.

32. Pollux 10, 172. Θυλακίσκον, ὡς ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀ.

33. Antiatticista Bekkeri p. 104, 28. Κλινάρια: οὐ μόνον κλινίδια. Ἀ. Δαιταλεῦσιν. κλινάριον ex hac fabula Pollux 10, 32.

34. Pollux 7, 163. Ἀ. δ' ἐν Δαιταλεῦσι καὶ λυρωνίαν που λέγει.

35. Photius p. 291, 16. Νεβλάρετοι: περαίνει. ἄσημος φωνὴ ἐπὶ τοῦ περαίνειν. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν. νεβλάρεται scripsit Alberti in annotatione ad Hesychii glossam νεβλάραι: περαίνειν. Dobraeus in Adversar. vol. 1. p. 603. Νεβλάραι: τὸ περαίνειν.

36. Photius p. 350, 10. Ὄρτυγας: συστέλλοντες οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι τὸ υ. καὶ τὸν ὀρτυγοκόπον βραχέως. δηλοῖ Ἀ. Δαιταλεῦσιν.

37. Suidas, Ῥαγδαίους: — ἔστι τὸ ὄνομα — καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνους.

38. Athenaeus 4. p. 183 e. Μνημονεύει δὲ τοῦ τριγώνου (instrumenti musici) τούτου — Ἀ. ἐν Δ.

39. Pollux 7, 168. Τῷ δὲ λοῦσθαι καὶ τὸ ψυχρολουτρεῖν ἂν προσήκοι, εἰρημένου τοῦ ἐψυχρολουτρήσαμεν ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνους. Recte Wyttenbachius ad Plutarchum vol. 6. p. 446. et Falckenburgius meliorem formam ψυχρολουτεῖν restituerunt. De utraque dictum ab Lobeckio ad Phrynich. p. 594.

40. Scholiasta Acharn. v. 271. ὡρικὴν ὑληφόρον: ἀντὶ τοῦ ὡραίαν καὶ ἀκμαίαν — ὡρικὸν δὲ μειράκιον καὶ κόρη, ὡς ἐν (καὶ ὡρικῶς ἐν Dobraeus) Δαιταλεῦσιν ὁ αὐτός.

41. Harpocratio, Θῆτες: — ὅτι δὲ οὐκ ἐστρατεύοντο εἴρηκε καὶ Ἀ. ἐν Δαιταλεῦσιν.

42a. Scholiasta Vespar. v. 819. εἶχον δὲ καὶ οἱ ἥρωες πανοπλίαν. καὶ δῆλον ἐκ τῶν Δαιταλέων.

42b. Scholiasta Luciani ad Alexandr. c. 4. in cod. Vindobonensi, Ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιαρὸς καὶ καταπύγων εἰς ὑπερβολήν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται· Κρατῖνος Πανόπταις — ὡσαύτως καὶ Ἀ. Δαιταλεῦσιν.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ.

Proxima Daetalensibus fuit aetate, sed indole multum diversa Babylonii fabula. quae multorum invidiam conflavit Aristophani. Animosior enim, ut videtur, quem Daetalenses experta erat populi favore factus, in Babyloniis non solum magistratus quosdam acriter exagitavit, sed etiam Cleonem, cuius tum summa fuit exstincto Pericle in civitate potentia, tanto impetu est aggressus ut litem illatam sibi viderit, quam non multum abfuit quin amitteret. De qua re disertum est ipsius testimonium in Acharnensibus v. 355—360. quibus si adhibeas versus 476—480, quod caput caussae fuerit cognosces. Rem totam uberius exposuerunt scholiastae, quorum de annotationibus dixi in Fragmentorum editione Oxoniensi p. 538—540.

Aliud et disertum de Babyloniorum tempore Photii testimonium est in lexico p. 499, 1. ex quo praeterea cognoscimus fabulam ab Callistrato actam esse, τοὺς δὲ Βαβυλωνίους ἐδίδαξε διὰ Καλλιστράτου Ἀριστοφάνης ἔτεσι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου κέ ἐπὶ Εὐκλέους. Eadem Suidas s. v. Σαμίων ὁ δῆμος. Communis utrique corruptela καὶ pro κέ, sublata ab Bouherio in dissertat. de Graec. et Latin. Liter. p. 573. et Dobraeo Adversar. vol. 1. p. 608. Minus accurate κδ' corrigit Clintonus in Fastis vol. 2. p. 75. ed. tert. Vitium auxit Michael Apostolius Proverb. 17, 25. p. 210. ubi scriptum ἔτεσι πρὸ τοῦ Εὐκλείδου καὶ Ἐπικλέους κ'. Eucles autem archon fuit olymp. 88, 2. Euclides 94, 2. Annis igitur primo et extremo numeratis fiunt viginti quinque, primo non numerato viginti quattuor. Ita quum et κέ et κδ' scribi posse appareat, tamen κέ est praeferendum. Solemnis enim hic error librariorum est κέ in καὶ corrumpentium.

Nomen fabulae ab choro inditum fuit, quem ex servis molitoribus compositum fuisse Hesychii loco edoceri videmur ad fragm. 43. apposito, eodemque spectare videntur duo alii loci, alter Hesychii, Βαβυλώνιοι: οἱ βάρβαροι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, alter Suidae, a quo Βαβυλώνιοι παῖδες memorantur s. v. Βαβυλωνία κάμινος. Fragmenta autem huc referimus sex (43—47. 66b.).

---

43. Plutarchus in vita Periclis cap. 26. p. 166 d. exposito quam varia fortuna bellum Samium gestum esset ita pergit, οἱ δὲ Σάμιοι τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνθυβρίζοντες ἔστιζον εἰς τὸ μέτωπον γλαῦκας· καὶ γὰρ ἐκείνους οἱ Ἀθηναῖοι σάμαιναν. — πρὸς ταῦτα τὰ στίγματα λέγουσι καὶ τὸ Ἀριστοφάνειον ᾐνίχθαι

Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν· ὡς πολυγράμματος.

Hesychius, Σαμίων ὁ δῆμος: φησί τι περὶ τῶν Ἀριστοφάνους (φησί τις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει Salmasius), τοὺς ἐκ τοῦ μυλῶνος ἰδὼν Βαβυλωνίους "Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος," καταπληγ-

τόμενος τὴν ὄψιν αὐτῶν καὶ ἐπαπορῶν. Photius p. 498, 15. et Suidas s. v. Σαμίων, Σαμίων ὁ δῆμος ὡς πολυγράμματος: (ἤτοι μαστιγίας ἐπὶ τῶν περιδείλων addit Michael Apostolius 15, 32.] 'Α. Βαβυλωνίοις, ἐπισκώπτων τοὺς ἐστιγμένους. οἱ γὰρ Σάμιοι καταπονηθέντες ὑπὸ τῶν τυράννων σπάνει τῶν πολιτευομένων ἐπέγραψαν τοῖς δούλοις ἐκ πέντε στατήρων τὴν ἰσοπολιτείαν, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ. Addunt grammatici aliam versus interpretationem ab literarum Ionicarum inventione petitam, sed satis ab ipsis refutatam.

44. Hesychius, Ἰστριανά: 'Α. ἐν Βαβυλωνίοις τὰ μέτωπα τῶν οἰκετῶν Ἰστριανά φησιν, ἐπεὶ ἐστιγμένοι εἰσίν. οἱ γὰρ παρὰ τῷ Ἴστρῳ οἰκοῦντες στίζονται καὶ ποικίλαις ἐσθῆσι χρῶνται. Διονύσιος δέ φησιν, ἐπεὶ πρότερός τις Ἰστριανὸς λέγεται, ὁ λευκός. κατὰ ἀντίφρασιν εἰρῆσθαι ὡς καθαρὰ καὶ λευκὰ τὰ μέτωπα, τοὐναντίον δὲ νοεῖσθαι ἐστιγμένα. Dionysius haud dubie Dionysius est Ζώπυρος, qui aliquoties memoratur in scholiis. Monuit Lobeck. in Actis Societ. Graecae vol. 2. p. 318.

45. Photius p. 546, 4. Στοῖχος: στίχος. 'Α. Βαβυλωνίοις

Ἦ που κατὰ στοίχους κεκράξονταί τι βαρβαριστί.

Ad hunc locum pertinere videtur Hesychii glossa, κατὰ στίχους: κατὰ τάξεις. Frustra corrigunt κατὰ στίχας ex Homero. Scribo κατὰ στοίχους.

46. Photius p. 538, 20. Στιγών: ὁ στιγματίας. Hesychius Στιγών: μαστιγίας. Vera scriptura στίγων est. Photii codex accentum ab correctore habet. Eustathius p. 1542, 48. οὕτω δὲ καὶ ὁ γράψας ὅτι στίγων καὶ πέδων δοῦλος ὁ στιγματίας καὶ πεδήτης παρὰ Ἀριστοφάνει. Ab eodem p. 725, 32. memoratur στίγων εἴτουν στιγματίας. Ex eadem fabulae parte sumtum esse versum fragm. 720. probabiliter coniecit Bergkius.

47. Scholiasta Lysistr. v. 282. Ἀσπίδας: ὅτι τὰς τάξεις ἀσπίδας ἔλεγον. καὶ αὐτὸς πάλιν 'Α. ἐν Βαβυλωνίοις

Ἵστασθ' ἐφεξῆς πάντες ἐπὶ τρεῖς ἀσπίδας.

Versum attulit Suidas s. v. ἀσπιδηφόροι, sed nomen fabulae omisit.

48. Praecipuas quasdam Dionysi in hac fabula partes fuisse ex Athenaei loco colligimus 11. p. 494d. Κἀν τοῖς Βαβυλωνίοις οὖν τοῖς Ἀριστοφάνους ἀκουσόμεθα ποτήριον τὸ ὀξύβαφον, ὅταν ὁ Διόνυσος λέγῃ περὶ τῶν Ἀθήνησι δημαγωγῶν ὡς αὐτὸν ᾔτουν ἐπὶ τὴν δίκην ἀπελθόντα ὀξυβάφω δύο. οὐ γὰρ ἄλλο τι ἡγητέον εἶναι ἢ ὅτι ἐκπώματα ᾔτουν.

49. Dionysi fortasse ex concione redeuntis verba sunt quae Athenaeus 3. p. 86f. servavit, Τὰς δὲ κόγχας ἔστιν εὑρεῖν λεγομένας καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. 'Α. Βαβυλωνίοις

Ἀνέχασκον εἷς ἕκαστος ἐμφερέστατα
ὀπτωμέναις κόγχαισιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων.

50. Scholiasta Avium v. 1555. Πείσανδρος: καὶ δωροδοκῆσαί φησιν αὐτὸν 'Α. Βαβυλωνίοις διὰ τούτων "Ἢ δῶρ' αἰτῶν ἀρχὴν πολέμου πορίσειεν | μετὰ Πεισάνδρου." αἰτῶν scripsi pro αἰτοῦντες. Videntur haec ex eiusmodi esse loco excerpta qualis est Ranarum v. 361. Ceterum huc spectat scholiasta Lysistr. v. 491. Πείσανδρος: — κωμῳδοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ ὡς δωροδόκον, ὡς ἐν Βαβυλωνίοις 'Α. De Pisandro comicorum locos collegit Meinekius Com. vol. 1. p. 176.

51. Harpocratio, Ἐπιβάτης: — οὕτως ἐκάλουν τῶν ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένων τοὺς μὴ κωπηλατοῦντας, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ μάχεσθαι ἐπιτηδείους. 'Α. Βαβυλωνίοις

Εὖ γ' ἐξεκολύμβησ' οὑπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυιον.

Legebatur ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης. Correxit Porsonus. Pro ἐπίγυιον codices nonnulli ἐπίγειον: de quo dixi in Harpocrat. ed. Oxon. vol. 1. p. 121. et Boeckh. ad inscr. navales p. 162. Hoc vocabulo etiam in Holcadibus (fr. 371.) usus est.

52. Ammonius p. 149. Χόλικες αἱ τῶν βοῶν κοιλίαι. 'Α. Βαβυλωνίοις

Ἢ βοιδαρίοιν τις ἀπέκτεινε ζεῦγος χολίκων ἐπιθυμῶν.

βοιδαρίοιν scripsi pro βοιδαρίων. Ζεῦγος omittunt Moschopulus in Bachmanni Anecd. vol. 2. p. 381, 10. et grammaticus in appendice ad Etymolog. Gudian. p. 640, 44. ubi codex βοϊδαρ'.

53. Pollux 10, 85. Οἱ κότυλοι ὅτι καὶ ἀργυροῖ ἐγίνοντο ἱκανὸς μηνῦσαι 'Α. ἐν Βαβυλωνίοις εἰπών

α. Δεῖ διακοσίων δραχμῶν.
β. πόθεν οὖν γένοιντ' ἄν; α. τὸν κότυλον τοῦτον φέρε.

Athenaeus 11. p. 478c. καὶ Πλάτων ἐν Διὶ κακουμένῳ "Τὸν κότυλον φέρει" φησὶ καὶ 'Α. ἐν Β.

54. Pollux 10, 173. Ἀλλὰ μὴν τῷ στεγαστῆρι ὀρόφῳ προσήκοιεν ἂν καὶ οἱ στρωτῆρες καὶ τὰ καλυμμάτια. ἄμφω δὲ ἐν Ἀριστοφάνους Βαβυλωνίοις

Πόσους ἔχει στρωτῆρας ἀνδρῶν οὑτοσί;

καὶ αὖ πάλιν

Ὡς οὐ καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεφε.

ἀνδρῶν scripsi pro ἀνδρῶν. Harpocratio, Στρωτήρ: — τὰ ἐπάνω τῶν δουροδόκων (δοκῶν Suidas) τιθέμενα στρωτῆρας ἔλεγον, ὡς φησι Δίδυμος. ἔστι τοὔνομα καὶ ἐν Βαβυλωνίοις Ἀριστοφάνους. Plura de hoc vocabulo collegit Boeckhius in Inscript. vol. 1. p. 281. V. 2. οὐ] εὖ Bergkius. Photius p. 128, 15. Καλυμμάτια (καλύμματα codex): ὃ τινὲς φατνώματα. οὕτως Ἀριστοφάνης.

55. Scholiasta ad Lysistrat. v. 288. et Suidas s. v. σιμός, τὸ σιμόν: ἀντὶ τοῦ πρόσαντες. καὶ ἐν Βαβυλωνίοις "μέσην ἔρειδε πρὸς τὸ σιμόν." Photius p. 512, 8. et grammaticus in Bachmanni Anecdotis vol. 1. p. 364, 22. Σιμόν: ἄναντες. οὕτως 'Α.

56. Etymolog. M. p. 311, 1. Ἐγκινούμενος: Βαβυλωνίοις Ἀριστοφάνης

Ἀνήρ τις ἡμῖν ἐστιν ἐγκινούμενος.

ῥητορική. (i. e. ἐστὶ λέξις ῥητορική.) ταράττων καὶ ἐμποδίζων. Eadem praebet vetus lexicon apud Henr. Stephanum in Thesauro vol. 3. p. 82.

57. Photius p. 295, 8. Νεολαίαν: τὴν νεότητα τετρασυλλάβως οἱ Ἀττικοί. Βαβυλωνίοις

Ὦ Ζεῦ, τὸ χρῆμα τῆς νεολαίας ὡς καλόν.

Codex νεολέαν et νεολέας. Τετρασυλλάβως dicit, ne quis quinque syllabis pronunciet νεολαΐας.

58. Priscianus 18. p. 1181. Putsch. (vol. 2. p. 309. ed. Hertz.) "Aristophanes in Babyloniis 'Ἐννεύει με φεύγειν οἴκαδε.' Nos quoque similiter, *innuit me fugere domum.*"

59. Pollux 10, 38. Εἴποις δ' ἂν οἶμαι καὶ χνοῦν — ἐπὶ τῶν μαλακῶν, Ἀριστοφάνους εἰπόντος μὲν ἐν Βαβυλωνίοις "Εἰς ἄχυρα καὶ χνοῦν." Bachmanni Anecd. 1. p. 418, 24. Χνοῦν: τὸ λεπτὸν τοῦ ἀχύρου. Ἀριστοφάνης. Εὐριπίδης δὲ θηλυκῶς τὴν χνοῦν.

60. Photius p. 490, 19. Ῥόθιον: τὸ μετὰ ψόφου κῦμα, ἢ ῥεῦμα. σημαίνει καὶ τὴν εἰρεσίαν. καὶ ῥοθιάζειν τὸ ἐρέσσειν εὐτόνως. 'Α. Βαβυλωνίοις "Κατάγου ῥοθιάζων" φησί, καὶ πάλιν "Ναῦς ὅταν ἐκ πιτύλων ῥοθιάζῃ σώφρονι κόσμῳ." Ex Photio Sui-

das s. v. ῥοθιάζουσιν. Sunt fragmenta tetrametrorum anapaesticorum.

61. Hesychius, Ἐς τὸν λιμένα: εἰς τὸν λιμένα. Ἀ. ἐν Βαβυλωνίοις. παρὰ τὴν παροιμίαν, Ἀττικὸς ἐς λιμένα. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι συντόνως ἤλαυνον καταπλέοντες, διὰ τὸ θεωρεῖσθαι ὑπὸ των ἐκ τῆς γῆς. Photius p. 22, 7. Ἐς τὸν λιμένα: ὅταν γὰρ ὁρῶνται ἀπὸ της πόλεως, σφοδρότερον ἐρέσσουσιν. ὅθεν παροιμία κατὰ τὸ ἐλλιπές, Ἀττικὸς ἐς τὸν λιμένα. λείπει γὰρ ἰσχυρός. Similia tradiderunt Zenobius 2, 10. et Diogenianus 1, 66.

62. Scholiasta Platonis p. 381. ed. Bekker. Τὴν αὑτοῦ σκιὰν δέδοικεν: ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλοτάτων. μέμνηται ταύτης Ἀ. Βαβυλωνίοις. Memorat proverbium Apostolius 16, 49a. ubi σφόδρα δειλῶν.

63. Zenobius Proverb. 2, 22. Ἀνθ' Ἑρμιόνος: εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς ἱκέτας, ἐπειδὴ ἐν Ἑρμιόνῃ τῆς Πελοποννήσου ἱερὸν ἦν Κόρης καὶ Δήμητρος ἀσφάλειαν παρέχον τοῖς καταφεύγουσι. μέμνηται ταύτης Ἀ. ἐν Βαβυλωνίοις.

64. Aristoteles Rhetoric. 3, 2, 15. Ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμός, ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀγαθόν, ὥσπερ καὶ Ἀ. σκώπτει ἐν τοῖς Βαβυλωνίοις ἀντὶ μὲν χρυσίου χρυσιδάριον, ἀντὶ δ' ἱματίου ἱματιδάριον, ἀντὶ δὲ λοιδορίας λοιδορημάτιον, καὶ νοσημάτιον. εὐλαβεῖσθαι δὲ δεῖ καὶ παρατηρεῖν ἐν ἀμφοῖν τὸ μέτριον. Eiusdem generis est βιβλιδάριον, quod ex Aristophane attulit Pollux 7, 210.

65. Antiatticista Bekkeri p. 80, 14. Ἀλυκόν: ἀντὶ τοῦ ἁλμυρόν. Ἀ. Βαβυλωνίοις.

66a. Pollux 4, 186. Τοὺς δὲ ἀεὶ ῥιγοῦντας οἱ παλαιοὶ ῥιγωσιβίους ἔλεγον, οὓς οἱ νῦν δυσρίγους. Ἀ. δὲ ἐν Βαβυλωνίοις δύσριγος εἴρηκε. Πυρετὸς — περίοδος, θέρμα, καὶ πῦρ Ἀ. ἔφη, ὁ δ' ἔχων θέρμα (θέρμαν apud Bekk.) καὶ πῦρ. De his in Thesauro vol. 2. p. 1790. haec scripsi (a. 1833.) "Aristophanem δύσριγος dixisse non probabile est, quum hoc vocabulum Menandro exprobret Phrynichus p. 418. ed. Lob. Accedit quod absurda apud Pollucem sententiarum consecutio est, veteres ῥιγωσιβίους dixisse qui nunc δύσριγοι vocentur, Aristophanem autem δύσριγος dixisse. In duobus codicibus totum illud Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Βαβυλωνίοις δύσριγος est omissum, in fine autem post πῦρ liber Falckenburgii additum habet ἦκε, quae videntur duae postremae esse syllabae verbi εἴρηκε. Praeterea manifestum est alterum illud θέρμα καὶ πῦρ ex priori esse repetitum. Quo remoto haec sic fortasse sunt ad saniorem rationem revocanda, τοὺς δὲ ἀεὶ ῥ. οἱ π. ῥιγωσιβίους (quam formam annotavit Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 61, 29.) ἔλεγον, οὓς οἱ νῦν δυσρίγους. Πυρετὸς — περίοδος, θέρμα, καὶ πῦρ Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις εἴρηκε." Quod dixi ἦκε ex εἴρηκε ortum esse confirmavit codex Paris. Bekkeri, in quo id ipsum εἴρηκεν legitur. Illa autem ὅ δ' ἔχων πῦρ fortasse Aristophanis verba sunt (ut πῦρ εἶχε dixit Hippocrates p. 1154 g.), sequentibus vel ab Polluce non appositis vel ab librario omissis. Erotianus p. 290. (p. 106. ed. Klein.) Πῦρ: τουτέστιν ὁ πυρετός. Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις.

66b. Etymol. M. p. 414, 40. Ζώτειον (cod. Leid. ap. Koen. ad Gregor. Cor. p. 568. Ζώντιον [ει]. Ζώτειον apud Gregorium.) προπαροξυτόνως ὁ μύλων (scr. μυλών)· παρὰ τὰς Ζειάς (Ζέας Leid. recte), αἳ καὶ Ζεαὶ (corrig. Ζειαὶ ex Leid.) καλοῦνται· ὅπου αἱ Ζειαὶ ἐκόπτοντο, οἱονεὶ Ζεόντειον (Ζεόντιον [ει] καὶ Ζώντιον [ει] Leid. omisso οἱονεί)· οἱ δὲ τόπου ὄνομα, ὅπου ἐκολάζοντο οἱ οἰκέται. Ἀ. Βαβυλωνίοις Ζώστειον, ὡς Ὧρος ὁ Μιλήσιος εἴρηκεν. Aliorum grammaticorum locos de hoc vocabulo et de cognato ζήτρειον collectos vide in Thesauro Stephani vol. 4. p. 60.

67. Moeris p. 190. Θωμὸν Ἀττικοί, ὡς Ἀ. Βαβυλωνίοις. Vide fragm. 19.

68. Stephanus Byzant. in Λακεδαίμων — καὶ λακωνίζω καὶ λακωνιστής. λέγεται καὶ λακεδαιμονιάζω, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις. Hac forma haud dubie in anapaestico vel dactylico versu poeta usus est.

69. Photius p. 288, 24. Ναυλοχεῖν: ναῦς λοχᾶν καὶ ἐνεδρεύειν. — καὶ ναυλόχιον ὁ τοιοῦτος τόπος, ᾧ λιμένες ἔνεισιν. "Ναυλόχιον ἐν τῷ μέσῳ" Ἀ. Βαβυλωνίοις. Pollux 9, 28. καὶ ὅρμος δὲ καὶ κρηπίς, νεώρια, νεώσοικοι, καὶ ὡς Ἀ. ἐν Β. ναυλόχιον.

70. Photius p. 347, 27. Ὁρκωμοτεῖν: τὸ ὀμνύναι. Ἀ. Βαβυλωνίοις.

71. Pollux 10, 152. Καὶ πόδα δὲ βαλλαντίου ὁ αὐτὸς εἴρηκεν ἐν Βαβυλωνίοις.

72. Antiatticista Bekkeri p. 116, 32. Ὠτοκάταξιν: τὸν συντετριμμένον τὸ οὖς. Ἀ. Βαβυλωνίοις. Vide Hesychii interpretes.

73. Scholiasta Pacis v. 347. Ὁ Φορμίων δὲ οὗτος Ἀθηναῖος τῷ γένει υἱὸς Ἀσωπίου, ὃς καθαρῶς στρατηγήσας πένης ἐγένετο. — αὐτοῦ μέμνηται ὁ κωμικὸς ἐν Ἱππεῦσι (v. 565.) καὶ Νεφέλαις καὶ Βαβυλωνίοις, Εὔπολις Ἀστρατεύτοις. Nubes memoriae errore nominat, ut opinor. Haud dubie Lysistratae locum in mente habuit v. 804. ubi in scholiastae annotatione corrige Ἀσωπίου pro Ἀσώπου. Recte scriptum apud Thucyd. 1, 64. 3, 7.: male Ἀσωπίχου apud Pausan. 1, 23, 10. 10, 11, 6. quae Boeotica potius quam Attica nominis forma est.

Ex Babyloniis aliquid attulit Crates, cuius verba scriptor ὑποθέσεως Pacis affert: Κράτης μέντοι δύο οἶδε δράματα γράφων οὕτως "ἀλλ' οὖν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν ἢ Βαβυλωνίοις ἢ ἐν τῇ ἑτέρᾳ Εἰρήνῃ." Quod quale fuerit nescimus.

Ad hanc fabulam fortasse referendum fragm. 555.

ΝΕΦΕΛΑΙ ΠΡΟΤΕΡΑΙ.

Duas Nubium editiones exstitisse testes praeter alios habemus duo gravissimos, Eratosthenem et Athenaeum, viros in veteris comoediae historia eximio versatos. Harum primam constat archonte Isarcho in scenam productam fuisse, olympiadis undenonagesimae anno primo, successu minus quam poeta speraverat felici: prima enim praemia ad Cratini Pytinam et, quae in cognato Nubibus argumento versata est, Connum Amipsiae iudicum sententiis sunt delata, ultimus locus Aristophani datus. Quam iudicii quae videbatur iniquitatem quum graviter ferret Aristophanes, in parabasi Vesparum, quam fabulam proximo post Nubes anno archonte Aminia docuit, spectatorum accusavit hebetudinem, qui ingeniosis et subtilibus inventis suis iustum pretium statuere nescivissent. Ut enim omnino de poesi sua admodum magnifice

sensit Aristophanes, ita Nubes praecipuo in loco habuisse videtur: ut non mirandum sit poetam, non abiecta spe fabulae aliquando meliore cum fortuna docendae, novam eamque aliquot partibus mutatam parasse editionem, quae etiam nunc superest, etsi imperfecta necdum ita elaborata ut in scenam produci potuerit. De qua re quae Eratosthenis fuerit sententia ex scholio ad v. 552. cognoscitur, Ἐρατοσθένης δέ φησι Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τὸν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν, σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου ὅτι πρότερον καθεῖται. λανθάνει δ' αὐτόν, φησίν, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδαχθείσαις οὐδὲν τοιοῦτον εἴρηκεν, ἐν δὲ ταῖς ὕστερον διασκευασθείσαις εἰ λέγεται, οὐδὲν ἄτοπον. αἱ διδασκαλίαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδαχθείσας φέρουσι. Apparet ex his Eratosthenem Nubes alteram inter dramata ἀδίδακτα rettulisse, qualia non pauca fuerunt comicorum. Huic adversa fronte repugnat scriptor ignotus argumenti quod in nostra scholiorum editione vol. 1. p. 362, 20. legitur, Αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν ἐν ἄστει ἐπὶ ἄρχοντος Ἰσάρχου, ὅτε Κρατῖνος μὲν ἐνίκα Πυτίνῃ, Ἀμειψίας δὲ Κόννῳ. διόπερ Ἀριστοφάνης ἀπορριφθεὶς παραλόγως ᾠήθη δεῖν ἀναδιδάξας τὰς Νεφέλας τὰς δευτέρας ἀπομέμφεσθαι τὸ θέατρον. ἀποτυχὼν δὲ πολὺ μᾶλλον καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα οὐκέτι τὴν διασκευὴν εἰσήγαγεν. αἱ δὲ δεύτεραι Νεφέλαι ἐπὶ Ἀμεινίου ἄρχοντος. quocum consentire videtur sive idem sive alius qui annotationem ceterum perineptam scripsit ad v. 31. τρεῖς μναῖ διφρίσκου καὶ τροχοῖν Ἀμυνίᾳ, ubi Aminiam notari existimat. Sed haec quidem de fabula iterum in scenam commissa narratio grammaticorum error esse videtur, qui nisi ex prava versus illius interpretatione originem traxit, hanc etiam caussam habere potuit, quod quum in utraque parabasi, et Vesparum et secundarum Nubium, spectatores reprehendere (ἀπομέμφεσθαι τὸ θέατρον) viderent poetam, Vespas, quae archonte Aminia edita est, cum altera Nubium editione confunderent, quae nunquam in scenam producta fuit nec potest ante olympiadis undenonagesimae annum quartum scripta haberi: de quo dixerunt Hermannus in praefatione p. XIV. et Franc. Buechelerus in commentatione de duplici Nubium editione in Fleckeiseni Annalibus a. 1861. vol. 84. p. 657—689. Sed haec pluribus persequi alienum ab hoc loco est, ubi illud tantum agendum nobis est ut alterius ad priorem editionem eam fuisse ostendamus rationem, ut recte tanquam nova fabula in indicem dramatum, quem supra exhibuimus p. 181., referri ab nobis potuerit. Id vero demonstratu non est difficile. Praeter enim quam quod parabasis aperte nova est, etiam in aliis fabulae partibus non pauca mutata esse narrat scriptor argumenti vol. 1. p. 363, 6. τοῦτο ταυτόν ἐστι τῷ προτέρῳ. διεσκεύασται δὲ ἐπὶ μέρους ὡς ἂν δὴ ἀναδιδάξαι μὲν αὐτὸ τοῦ ποιητοῦ προθυμηθέντος, οὐκέτι δὲ τοῦτο δι' ἥν ποτε αἰτίαν ποιήσαντος. καθόλου μὲν οὖν σχεδὸν παρὰ πᾶν μέρος γεγενημένη ἡ (ἡ addidit Buechelerus p. 685.) διόρθωσις. τὰ μὲν γὰρ περιῄρηται, τὰ δὲ παραπέπλεκται, καὶ ἐν τῇ τάξει καὶ ἐν τῇ τῶν προσώπων διαλλαγῇ μετεσχημάτισται, τὰ δὲ ὁλοσχεροῦς* τῆς διασκευῆς τοιαῦτα ὄντα τετύχηκεν· αὐτίκα ἡ παράβασις τοῦ χοροῦ ἤμειπται, καὶ τελευταῖον ὅπου καίεται ἡ διατριβὴ Σωκράτους. Videtur autem editio prior admodum mature ex manibus hominum evanuisse: nam et perpauca eaque partim dubia fragmenta supersunt quae ad eam referantur et bis tantum πρότεραι Νεφέλαι diserte memorantur, in scholio ad Platonis Axiochi p. 367 b. (quod Bastius edidit in Boettig. Opusc. vol. 3. p. 197.) μέμνηται δὲ αὐτῆς (τῆς παροιμίας δὶς παῖδες οἱ γέροντες) Κρατῖνος ἐν Δηλιάσι — καὶ Μένανδρος Χήρᾳ καὶ Ἀριστοφάνης Νεφέλαις α'. (v. 1417.), et apud Athenaeum 4. p. 171 c. ubi qui appositi sunt versus quoniam in secundis quae supersunt Nubibus v. 1196. exstant, Brunckio aliisque vel προτέραις in δευτέραις mutare vel Athenaeum memoriae lapsus arguere placuit. Qui non cogitasse videntur Athenaeum fortasse nihil aliud significare voluisse quam se, quum illa scriberet, priorum Nubium exemplar versasse, alterarum non inspexisse: quemadmodum si alibi δευτέρας nominat, minime sequitur non eadem in prioribus lecta fuisse, quod necessario sumere debent qui Brunckii sequuntur opinionem. Quae praeterea de Nubibus circumferuntur fragmenta ob hanc solam caussam ad priorem editionem referuntur, quod in posteriore, quae superest, non sunt inventa. In quo genere facile intellectu est quam proclivis sit ad errandum via. Nam quum prima Nubium editio cum tot aliis comici fabulis interierit, perdifficile est discernere quid vere quidve memoriae errore ex Nubibus attulerint grammatici. Vellemus igitur omnia tantum ab externa specie sua haberent commendationis quantum qui ab Photio versus servatus est in lexico p. 398, 11. Πάρνης: τὸ ὄρος θηλυκῶς·

Ἐς τὴν Πάρνηθ' ὀργισθεῖσαι φροῦδαι κατὰ τὸν
Λυκαβηττόν.

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. καὶ ἑξῆς. Quod dicit καὶ ἑξῆς si ad versum fabulae superstitis spectavit 323. βλέπε νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'· ἤδη γὰρ ὁρῶ κατιούσας | ἡσυχῇ αὐτάς, utrumque in prima editione versum lectum fuisse sequitur. Fortasse igitur scena illa ita fuit conformata, ut Nubes, quum vix appropinquassent, rursus in montes dissipatae recederent, sive propter inurbanos Strepsiadis iocos, quos deprecatur Socrates v. 296., sive alia quacunque de caussa iratae. Cuiusmodi invento quum eo in loco sermones longius quam in re levi decebat extensi essent, hanc partem editione altera in brevius contraxisse poeta videtur. Ceterum quod ad scripturam versus illius attinet, necessaria correctio est καὶ τὸν Λυκαβηττόν: nisi forte Parnethi superimpositus fuit Lycabettus, quemadmodum Pelio Ossa.

Minus certa haberi possunt quae Suidas s. v. πηνίον protulit. πηνίον: Ζῷον ὅμοιον κώνωπι. Ἀ. Νεφέλαις

Κείσεσθον ὥσπερ πηνίω βινουμένω,

ἀντὶ τοῦ ξηροί. σκώπτει γὰρ τοὺς περὶ Χαιρεφῶντα εἰς ξηρότητα καὶ ἀσθένειαν. Facile enim ad Nubes, in qua Chaerephontis quaedam partes sunt, ab aliis fabulis aberrari potuit, in quibus exagitatum illum esse novimus. Ita vetusti scholii ad Platonem auctor p. 331. ed. Bekker., qui studiose conquisivit quae comici in Chaerephontem dicteria iecissent, quattuor nominat Aristophanis fabulas, unam superstitem Aves, perditas tres, Telmesenses, Dramata, Horas. Si tamen vera rettulit Suidas, perspicuum est versui illi vix alibi quam in extrema Nubium parte locum fuisse. Brevius fragmentum, fortasse ex parabasi sumtum, servavit Athenaeus 11. p. 479 c. κοτυλίσκος δὲ καλεῖ-

* τὰ δὲ ὁλοσχεροῦς] Legebatur ἃ δὲ ὁλοσχερῆ, nisi quod in cod. Veneto est ὁλοσχερῆς. Idem male αὐτίκα μάλα, quod saepe dixit Aristophanes, sed quod alienum ab hoc loco est.

ται ὁ ἱερὸς τοῦ Διονύσου κρατηρίσκος καὶ οἷς χέονται οἱ μύσται, ὡς Νίκανδρός φησιν ὁ Θυατειρηνός τὸ ἐκ Νεφελῶν Ἀριστοφάνους "Μηδὲ στέψω κοτυλίσκους." nisi Νεφελῶν vel memoriae errori debetur vel ex simili alius fabulae nomine, velut Δαιταλέων, corruptum est. Tria verba οὐ μετὸν αὐτῷ ex Nubibus prostant apud Suidam s. h. v. explicata per οὐκ ἐξὸν αὐτῷ. Sed idem μετὸν αὐτῷ ex Ecclesiazusarum v. 694. consignavit s. v. μετόν. Nec dubitatione vacua sunt quae apud Antiatticistam Bekkeri leguntur p. 98, 1. Ζυμήσασθαι: Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. (quod, nisi in verbo erratum sit, Ζυμώσασθαι scribendum esse dixi in Thesauro vol. 4. p. 59.) et p. 105, 2. κόλασμα: Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. parum enim accuratus ille grammaticus est, qui, ne iam alia commemorem, p. 97, 14. ἐκπερδικίσαι attulit ex Ecclesiazusis, quod legitur in Avibus v. 773. ἐπανορθώσασθαι p. 96, 25. ex Thesmophoriazusis, quod ad Lysistratae versum 528. pertinere videtur, ubi hodie legitur ἐπανορθώσαιμεν ἂν ὑμᾶς. καταλαλεῖν p. 102, 15. ex Γήρᾳ, quod exstat in Ranis, in Γήρᾳ autem fortasse non lectum fuit. ὀβολίας ἄρτους p. 111, 7. ex Πελαργοῖς, quod ad Γεωργοὺς potius pertinere videbitur, si Athenaeum compares 3. p. 111 b. Illud vero plane imperite ab quibusdam factum, quod ad diversam nescio quam scripturam Nubium versus 1063. (Πηλεὺς ἔλαβε διὰ τοῦτο τὴν μάχαιραν) rettulerunt Photii verba p. 428, 3. de proverbio Πηλέως μάχαιρα, ubi ex ipso verbo ἀναγράφει Ἀριστοφάνης apertum est non comicum, qui potius κεχρῆσθαι dicendus fuisset, sed grammaticum significari Aristophanem, qui in libro de ἀμέτροις παροιμίαις de proverbio illo exposuerat. Non magis scholii ad Theocriti 5, 118. ullus usus est, ἐκάθηρεν: ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης, πέδει τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρεν. Pertinent haec ad Nubium v. 1379. κἄπειτ' ἔφλα με κἀσπόδει κἄπνιγε κἀπέτριβεν. cui adscripta fuit verbi ἐσπόδει explicandi caussa grammatici annotatio τὰς πλευρὰς ἐκάθηρε, quam tanquam poetae verba amplexus est imperitus scholiasta.

Superest iam unum de prioribus, ut ferunt, Nubibus fragmentum, quo nullum ab hac fabula alienius inveniri potest, proditum ab Diogene Laertio in principio vitae Socratis (2, 18.) ubi duobus Teleclidis versibus Εὐριπίδης δ' ὁ τὰς τραγῳδίας ποιῶν | τὰς σωκρατογόμφους οὗτός ἐστι τὰς σοφάς lemma praescriptum est Ἀριστοφάνης Νεφέλαις, ex inferiore aliquo de rebus Socratis excerpto huc illatum: de quo pluribus ego dixi in Fragmentorum editione Oxoniensi p. 511—513. in eo tantum falsus quod erroris culpam in Diogenem Laertium contuli. Neque enim dubitari potest quin totum illud excerptum de Socrate et Euripide (ab verbis ἐδόκει δὲ συμποιεῖν usque ad οὗτός ἐστι τὰς σοφάς) non ab Diogene sit profectum, sed ab interpolatore illatum ex Vita aliqua Euripidis: de quo verissime iudicavit L. Dindorfius in Praefatione ad Xenoph. Memorabilia p. XIX. ed. Oxon.

ΠΡΟΑΓΩΝ.

Scriptor didascaliae Vesparum, ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμυνίου διὰ Φιλωνίδου ἐν τῇ πθ' ὀλυμπιάδι. δεύτερος ἦν εἰς Λήναια. καὶ ἐνίκα πρῶτος [Φιλωνίδης] Προαγῶνι. Λεύκων Πρέσβεσι τρίτος. ubi ἐνίκα πρῶτος dictum est ut in didascalia Equitum, πρῶτος ἐνίκα· δεύτερος Κρατῖνος Σατύροις· τρίτος Ἀριστομένης Ὑλοφόροις. Φιλωνίδης vero, etsi satis probabile est Philonidem Προαγῶνα quoque egisse, tamen recte deletum est ab Hermanno in Ephemerid. Lips. a. 1829. vol. 2. p. 1631. Neque enim dubitari potest quin recentior intulerit* grammaticus, qui alius praeter Aristophanem nomen poetae desideraret, nesciens unum interdum poetam duabus vicisse fabulis, ut novimus ex monumento didascalico, quod Boeckhius edidit in Corp. Inscriptionum vol. 1. p. 353. Ἐπὶ Διοτίμου (olymp. 106, 3.) Σιμύλος πρῶτος . . . σίᾳ. ὑπεκρίνετο Ἀριστόμαχος. Διόδωρος δεύτερος Νεκρῷ. ὑπεκρίνετο Ἀριστόμαχος. Διόδωρος τρίτος Μαινομένῳ. ὑπεκρίνετο Κηφίσιος.

De argumento fabulae etsi exiguum est quod scimus, tamen ipsum quoque didascaliae interpretationi nostrae favet. Ab scholiasta enim Vesparum v. 61, Proagonem Euripidi exagitando scriptam fuisse traditur: quem quo consilio introduxerit poeta ex nomine fabulae non difficile est coniicere. Scribit autem scholiasta ita, ἐνασελγαινόμενος: κατακωμῳδούμενος, ὑβριζόμενος. κατ' αὐτοῦ (Εὐριπίδου) γὰρ καθῆκε τὰς Θεσμοφοριαζούσας. φησὶν οὖν, οὐ δεύτερον ταυτολογήσω περὶ αὐτοῦ, ὡς οἱ ἄλλοι. οὐ μόνον δὲ ἐν τούτῳ τῷ δράματι εἰσῆκται οὕτως Εὐριπίδης, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Προαγῶνι καὶ ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσι. Apparet hunc grammaticum quid contra Euripidem scripserit Aristophanes aliquanto melius cognitum habuisse quam quibus scripserit temporibus. Stultum quid enim est ad Thesmophoriazusas in Vespis respici, quae fabula duodecim ante illam annis edita est. Similes sunt scholiastarum errores de Cratini Πυτίνῃ ad Equit. 523.; de pugna ad Arginussas ad Nub. 6.

Nomen fabulae in codicibus plerumque Προαγών, rarius Προάγων scribitur: de quo dixi in Thesauro vol. 6. p. 1619.

74. Colorem tragicum habet fragmentum ab Photio servatum p. 523, 1. et Suida Σταθερόν: — τινὲς καὶ ἐπὶ τοῦ στασίμου, ὡς Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς "Σταθεροῦ χεύματος." καὶ Ἀ. ἐν Προαγῶνι (Προάγωνι Photius)

Σταθερὰ δὲ κάλυξ νεαρᾶς ἥβης.

σημαίνει καὶ τὸ μόνιμον.

* Similiter in Avium didascalia quod antiquior grammaticus scripserat, ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου διὰ Καλλιστράτου ἐν ἄστει. δεύτερος ἦν. πρῶτος Ἀμειψίας Κωμασταῖς. τρίτος Φρύνιχος Μονοτρόπῳ, recentior sic interpolavit ut nunc in codicibus legitur. — ἐν ἄστει, ὃς ἦν δεύτερος τοῖς Ὄρνισι. πρῶτος cet., quae Hermanno quoque suspecta fuerunt l. c. p. 1629. qui αὐτὸς ἦν δεύτερος scribi volebat. Aliquanto licentius in Ranarum didascalia legitur in ed. Aldina ex recenti aliquo codice, ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Ἀντιγένη ἐπὶ Ληναίῳ. Φιλωνίδης ἐπεγράφη καὶ ἐνίκα Φρύνιχος Μούσαις. Πλάτων τρίτος Κλεοφῶντι. ex quo fuerunt qui colligerent Ranas non Aristophanis, sed Philonidis nomine inscriptas prodiise. Rectam didascaliae formam hic servarunt codices Ravennas et Venetus, — Ἀντιγένη διὰ Φιλωνίδου εἰς Λήναια. πρῶτος ἦν. δεύτερος Φρύνιχος Μούσαις cet.

75. Athenaeus ubi de usu vocabulorum χορδὴ et ῥύγχος agit 3. p. 95d. 'Α. Προαγῶνι

Ἐγευσάμην χορδῆς ὁ δύστηνος τέκνων·
πῶς ἐσίδω ῥύγχος περικεκαυμένον;

Videtur haec parodia loci Euripidei (fortasse ex Thyeste) esse. Quod si ita est, verba ἐγευσάμην χορδῆς τέκνων de coena qualis fuit Thyestae intelligi possunt. Versus alter dochmiacus est, nisi scribendum εἰσίδω (ex apographis) et πέριξ κεκαυμένον.

76. Athenaeus 3. p. 80a. Ἄλλοι δέ φασιν ὅτι μὴ δει σῦκα προσφέρεσθαι μεσημβρίας· νοσώδη γὰρ εἶναι τότε, ὡς καὶ Φερεκράτης ἐν Κραπατάλοις εἴρηκεν. 'Α. δ' ἐν Προαγῶνι

Κάμνοντα δ' αὐτὸν τοῦ θέρους ἰδών ποτε
ἔτρωγ', ἵνα κάμνοι, σῦκα τῆς μεσημβρίας.

77. Athenaeus 9. p. 380d. Παραφέρειν — 'Α. ἐν Προαγῶνι

Τί οὐκ ἐκέλευσας παραφέρειν τὰ ποτήρια;

78. Athenaeus 10. p. 422e. Δεδειπνάναι — Ἀριστοφάνης ἐν Προαγῶνι

Ὥρα βαδίζειν μοὐστὶ πρὸς τὸν δεσπότην·
ἤδη γὰρ αὐτοὺς οἴομαι δεδειπνάναι.

79. Athenaeus 11. p. 478f. Ἀθηναῖοι δὲ μέτρον τι καλοῦσι κοτύλην. — Ἀριστοφάνης Προαγῶνι

Ὁ δ' ἀλφίτων γε πριάμενος τρεῖς χοίνικας
κοτύλης δεούσας ἑκτέα λογίζεται.

γε addidit Schweighaeuserus. ἑκτέα λογίζεται Dobraeus pro οἰκαδ' (εἰκοσ' ex apographis quibusdam Casaubonus) ἀπολογίζεται. Ex epitome ἀλφίτων χοίνικας τρεῖς κοτύλης δεούσας attulit Eustathius p. 1282, 62.

80. Pollux 10, 44. Ὅτι δὲ οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἀκινήτου ἀποπάτου τὰ λάσανα ὀνομαστέον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ τιθεμένου καὶ ἀναιρουμένου, μαρτυρεῖ 'Α. ἐν Προαγῶνι εἰπών

Οἴμοι τάλας, τί μου στρέφει τὴν γαστέρα;
βάλλ' ἐς κόρακας. πόθεν ἂν λάσανα γένοιτό μοι;

81. Scholiasta Platonis p. 322. ed. Bekker. Παροιμία, ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δὲ τῶν μειζόνων καὶ ἤδη τῶν τελειοτέρων. κέχρηται δὲ αὐτῇ 'Α. ἐν Προαγῶσι (sic).

82. Bekkeri Anecd. p. 411, 17. Ἀντλιαντλητῆρα: — 'Α. δὲ Προαγῶνι καὶ Ἐπίλυκος Κωραλίσκῳ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἀντλίον κεκλήκασιν.

ΑΜΦΙΑΡΕΩΣ.

Acta haec fabula est archonte Chabria olymp. 91, 2. Scriptor argumenti Avium, ἐπὶ Χαβρίου τὸ δρᾶμα καθῆκεν εἰς ἄστυ διὰ Καλλιστράτου, εἰς δὲ Λήναια τὸν Ἀμφιάραον ἐδίδαξε διὰ Φιλωνίδου.

Argumentum huic fabulae ex fragmentis colligitur praebuisse aegrotantis hominis cuiusdam δεισιδαιμονίαν, qui sanitatis recuperandae caussa Amphiarai adierit oraculum, de quo praeter alios videndi Herodotus 8, 134. et Pausanias 1, 34, 4. Qualem superstitionem quum in Nicia fuisse ex Thucydidis, Plutarchi aliorumque narrationibus sciamus, huic deridendo hanc comoediam scriptam fuisse suspicatus est Suevernius in commentatione de Avibus p. 58, 59. ingeniosa coniectura, quae tamen ex fragmentis quae supersunt confirmari non magis quam refutari potest. Neque enim quidquam in illis est quin ad alium superstitiosum et meticulosum quemvis eodem quo ad Niciam iure referri possit.

83. Iasus partes quasdam in hac fabula fuisse ex annotatione scholiastae ad Pluti v. 701. apparet, προσῆκε τῷ Ἀσκληπιῷ ἡ Ἰασὼ παρὰ τὴν ἴασιν ὠνομασμένη. ἀλλὰ καὶ θυγατέρα τοῦ Ἀμφιαράου αὐτὴν εἶπεν ἐν ἐκείνοις

Ἀλλ' ὦ θύγατερ ἔλεξ' Ἰασοῖ πρευμενής.

Ita Seidlerus. Vulgo ἐλεξά σοι. Hesychius, Ἰασώ: παρὰ τὸ ἰᾶσθαι. φησὶ δὲ Ἀριστοφάνης καὶ Ἀμφιάρεω (ἀμφιαρώου codex) θυγατέρα εἶναι Ἰασώ.

84. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 39, 15. Τύλη, ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς κνέφαλλον καλεῖν, ὁμωνύμως τῷ περιεχομένῳ τὴν περιέχουσαν. Ἀριστοφάνης (codex ἀριστοφάνει) Ἀμφιάρεῳ

Καὶ νὴ Δί' ἐκ τοῦ δωματίου γε νῷν φέρε
κνέφαλλον ἅμα καὶ προσκεφάλαιον τῶν λινῶν.

Pollux 10, 40. ἐν δὲ Ἀμφιαράῳ (ἀμφιάρῳ codices: ergo Ἀμφιάρεῳ) Ἀριστοφάνους "Κνέφαλον ἅμα καὶ προσκεφάλαιον τῶν λινῶν." δηλόνοτι ὡς καὶ σκυτίνων καὶ ἐρεῶν γιγνομένων.

85. Scholiasta Ranar. v. 246. ex eoque Suidas s. v. φλέων, Φλέως λοχμῶδες φυτόν. — μέμνηται αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ

Πόθεν ἂν λάβοιμι βῦσμα τῷ πρωκτῷ φλέων;

Idem versus initium Pacis 525. πόθεν ἂν λάβοιμι ῥῆμα μυριάμφορον; ubi Stobaeus 55, 8. πόθεν λάβοιμ' ἄν. Βῦσμα scripsi pro βύσμα.

86. Scholiasta Nubium v. 663. Ἀλεκτρυόνα κατὰ ταυτόν: οὐκ ἂν ἄλλως λέγοιτο τοῦτο, εἰ μὴ ἐν ἔθει ἦν τότε καὶ τὴν θήλειαν ἀλεκτρυόνα λέγειν. σαφὲς δὲ γίνεται ἐν Ἀμφιαράῳ

α. Γύναι, τί τὸ ψοφῆσάν ἐσθ'; β. ἀλεκτρυὼν
τὴν κύλικα καταβέβληκεν. α. οἰμώζουσά γε.

Vulgo ἐστιν; ἡ ἀλεκτρυών, Brunckius ἔσθ'; ἡ 'λεκτρυών. Ceterum senis haec verba esse suspicor cum uxore colloquentis: vide ad fragm. 94.

87. Athenaeus 4. p. 158c. ubi de vocabulo φακῆ agit, 'Α. — ἐν Ἀμφιαράῳ

Ὅστις φακῆν ἥδιστον ὄψων λοιδορεῖς.

ὄψον apographum Palatinum. Eustathius p. 1572, 51. ex epitome φακέα φακῆ τὸ κατά τινα παλαιὸν ἥδιστον ὄψον.

88. Pollux 7, 181. Ἐρείκειν —. 'Α. γὰρ ἐν Ἀμφιαράῳ φησὶν

Ἔπειτ' ἔρειξον ἐπιβαλοῦσ' ὁμοῦ πίσοις.

Ἔρειξον Dobraeus pro ἔρειξεν. Pollux 6, 60. 'Α. δὲ καὶ πληθυντικῶς λέγει τοὺς πίσους.

89. Pollux 10, 92. Καὶ σπυρίδα δὲ ὀψωνοδόκον πλεκτὴν σχοίνου ἐν Ἀμφιάρεῳ 'Α. ἔφη· ἐν δὲ Ἀχαρνεῦσι (453. 469.) σπυρίδιον, ὃ καὶ πλέκος εἴρηκε (Pac. 528.) παρατραγῳδῶν.

90. Photius p. 596, 14. et Suidas, Τοῦ: καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ τάττεται ὥσπερ τὸ τινός. 'Α. Ἀμφιάρεῳ (Ἀμφιαράῳ Photius)

Ταυτὶ τὰ κρέ' αὐτῷ παρὰ γυναικός του φέρω.

Eodem modo haud dubie ὅτου, ὅτῳ, ὅτων et ὅτοις cum nominibus femininis coniunxerunt: unde Ran. v. 117. ubi in libris legitur ἀλλὰ φράζε τῶν ὁδῶν | ὅπως τάχιστ' ἀφιξόμεθ' εἰς Ἅιδου κάτω, restitui τῶν ὁδῶν ὅτῳ. In cod. Veneto ex correctoris coniectura legitur ὅπῃ, annotato tamen γρ. ὅπως.

91. Suidas, Ἀχηνία: ἀπορία, πενία. 'Α. Ἀμφιαράῳ

Νόσῳ βιασθεὶς ἢ φίλων ἀχηνίᾳ.

Grammaticus Bekkeri p. 474, 7. Ἀχηνία: ἀπορία,

πενία. Ἀριστοφάνης οὕτως εἴρηκεν. Confer Hesychii interpretes ad v. ἀχηνία.

92. Suidas, Φρυνώνδας: τῶν ἐπὶ πονηρίᾳ διαβεβοημένων, ὃς ξένος ὢν κατὰ τὰ Πελοποννησιακὰ διέτριβεν Ἀθήνησιν. Ἀ. Ἀμφιάρεῳ

Ὦ μιαρὲ καὶ Φρυνῶνδα καὶ πονηρὲ σύ.

ἐκ τούτου τοὺς πονηροὺς Φρυνώνδας καλοῦσι. Scholiasta ad Aeschin. c. Ctesiphont. p. 73. 12. (p. 91, 22. ed. Oxon. p. 339. ed. Schultz.) Φρυνώνδας: οὗτος ἐπὶ πονηρίᾳ διαβεβοημένος ὑπῆρξεν. ὅθεν Ἀριστοφάνης πού φησιν "Ὦ μιαρὲ καὶ Φρυνῶνδα καὶ πονηρέ." Schol. Luciani ad Alexandri c. 4. ὡσαύτως καὶ ὁ Φρυνώνδας ἐπὶ πονηρίᾳ βοᾶται Εὐπόλιδι ἐν Ἀστρατεύτοις, Δήμοις, Ἀριστοφάνει δὲ Προαγῶνι, Ἀμφιαράῳ, Θεσμοφοριαζούσαις.

93. Harpocratio, Λαμπτρεῖς: — Λαμπτραὶ δῆμος τῆς Ἐρεχθηίδος —. δύο δέ εἰσι Λαμπτραί, αἱ μὲν παράλιαι, αἱ δὲ καθύπερθεν. Ἀ. Ἀμφιάρεῳ "Λαμπτρεύς ἔγωγε τῶν κάτω."

94. Aelianus de N. A. 12, 9. Κινεῖ δὲ (ὁ κίγκλος) καὶ τὰ οὐραῖα πτερὰ —. μέμνηται δὲ καὶ τοῦ ὄρνιθος τοῦδε Ἀ. ἐν τῷ Ἀμφιαράῳ λέγων

Ὀσφῦν δ' ἐξ ἄκρων διακίγκλισον ἠΰτε κίγκλος
ἀνδρὸς πρεσβύτου· τελέει δ' ἀγαθὴν ἐπαοιδήν.

Hesychius, Διακίγκλισον: διάσεισον. κίγκλος δὲ ὄρνεον ἢ σεισοπυγίς. Photius p. 163, 20. Κίγκλος: ὄρνεον τὴν ὀσφῦν πολλὰ κινοῦν, ὃ τινες σεισοπυγίδα καλοῦσιν: unde κίγκλος pro κίγκλου Bergkius. Idem τελέειν pro τελέει. Videntur hi versus responsum esse ab Amphiarao mulieri redditum, quam alloquitur senex fragm. 86. Ceterum conf. Γήρως fragm. 191.

95. Pollux 10, 180. Κίσται — καὶ αἱ τῶν φαρμακοπωλῶν ἂν καλοῖντο, ὡς ἐν Ἀμφιάρεῳ (ἀμφιάρῳ codices: vulgo Ἀμφιαράῳ) Ἀ.

Καὶ τοὺς μὲν ὄφεις οὓς ἐπιπέμπεις
ἐν κίστῃ που κατασήμηναι
καὶ παῦσαι φαρμακοπωλῶν.

96. Hephaestio de metro choriambico c. 9. p. 57. ed. Gaisford. Παρὰ δὲ Ἀ. ἐν Ἀμφιάρεῳ

Οἶδα μὲν ἀρχαῖόν τι δρῶν κοὐχὶ λέληθ' ἐμαυτόν.

97. Ex eadem fabulae parte versus sumtus est duabus ab initio syllabis defectus apud scholiastam Pacis v. 473. Μορμόνος: — οὕτως δὲ ἔλεγον τὸ ἐκφόβητρον, καὶ τὰ προσωπεῖα τὰ αἰσχρὰ μορμολυκεῖα, ἀφ' οὗ τραγικὰ καὶ κωμικά. καὶ ἐν Ἀμφιαράῳ

Ἀφ' οὗ κωμῳδικὸν μορμολυκεῖον ἔγνων.

Vulgo μορμολύκεια et μορμολύκειον. Vide ad Γήρως fragm. 187.

98. Antiatticista Bekkeri p. 81, 24. Ἀκραιφνὲς ὕδωρ: Ἀ. Ἀμφιαράῳ. Phrynichus ibidem p. 23, 4. Ἀκραιφνὲς ὕδωρ: τὸ ἀμιγὲς καὶ καθαρὸν ἑτέρας ἐπιρροῆς.

99. Pollux 2, 176. codicum ope emendatus, Τὸ δὲ ἐπεγείρειν τὸ αἰδοῖον ταῖν χεροῖν καὶ ἀνακνᾶν ἀναφλᾶν Ἀ. ἐν Ἀμφιαράῳ λέγει. Vulgo ταῖν χεροῖν ἀναφλᾶν καὶ ἀνακλᾶν. In Lysistrata v. 1099. est αἴ κ' εἶδον ἀναπεφλασμένως. Verbo ἀνακνᾶν ad interpretandum ἀναψαθάλλειν utitur Phrynichus Bekkeri p. 9, 6. Etymolog. M. p. 180, 14. Ἀναφλᾶν: χειροτριβεῖν τὸ αἰδοῖον. οἱ δὲ στύειν. Ibid. p. 795, 36. Φλᾶν: τύπτειν ἢ μαλάττειν. καὶ τὸ ἀναμαλάττειν ἀναφλᾶν Ἀριστοφάνης. Eadem Photius p. 650, 17. ubi verbum ἀναφλᾶν excidit.

100. Antiatticista Bekkeri p. 82, 5. Ἀνθρωπίζεται: Ἀ. Ἀμφιαράῳ. Pollux 2, 5. Ἀνθρωπίζεται φησὶν Ἀ.

101. Etymolog. M. p. 112, 52. Τὸ δὲ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ἀμφιαράῳ διὰ τοῦ ε ἠντεβόλησε δύο κλίσεις ὑπέστη. ἠντεβόλησε codices Gaisfordi et Augustanus apud Tittmannum ad Zonarum 1. p. CXXIV. Vulgo ἀντεβόλησε. De augmento dixit L. Dindorfius in Thesauro vol. 1. part. 2. p. 894.

102. Erotianus in lexico Hippocratico p. 244. ed. Franz. (p. 93. ed. Klein). Λεβηρίδος: ὑμενώδους ἀποσύρματος, ὅπερ ἐστὶ τὸ τῶν ὄφεων λεγόμενον γῆρας, ὡς καὶ Ἀ. ἐν Ἀμφιαράῳ καὶ Στράττις ἐν Φοινίσσαις. Hesychius, Γυμνότερος λεβηρίδος: Ἀριστοφάνης φησί, τυφλότερος λεβηρίδος. ἔστι δὲ λεβηρὶς τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας διὰ τὸ λέπος (vulgo λεπτόν. Codex λέπ. Conf. Photium p. 611, 23.) εἶναι. κενὸν δὲ τελέως ἐστὶ τοῦτο καὶ τυφλόν. τὰς γὰρ ὀπὰς μόνας ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν. τάττουσι δὲ τὴν λέξιν ἐπὶ τέττιγος καὶ συνόλως ἐπὶ τῶν ἀποδυομένων τὸ γῆρας. τριχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροιμίαν, καὶ οἱ μὲν τυφλότερος λεβηρίδος, οἱ δὲ κενότερος, οἱ δὲ γυμνότερος. Similia tradunt Zenobius 2, 95. et Suidas s. v. γυμνότερος.

103. Harpocratio, Ῥόπτρον: — τὸν τῆς θύρας κρίκον — ὡς καὶ ἄλλοι, Ἀ. Ἀμφιάρεῳ.

104. Scholiasta Platonis ad Theagem p. 383. ed. Bekker. Παροιμία ἱερὸν συμβουλή ἐπὶ τῶν καθαρῶς καὶ ἀδόλως συμβουλευόντων. — ἄλλοι δέ φασιν ἔπαινον φέρειν τῆς συμβουλῆς τὴν παροιμίαν· εἶναι γὰρ αὐτὴν θείαν καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον. μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ Ἀ. ἐν Ἀμφιαράῳ. De hoc proverbio vide Alberti annotationem ad Hesychium vol. 2. p. 27.

ΠΛΟΥΤΟΣ. Α.

De duplici Pluti editione optime expositum est ab Francisco Rittero in dissertatione Bonnae a. 1828. edita, quam ego excerpsi in Annotationibus Oxon. p. 19—45. Censuram huius dissertationis scripserunt Duebnerus in Iahnii Annalibus a. 1829. vol. 11. p. 303 seqq. et C. F. Hermannus in Opusculis Gottingae editis a. 1849. p. 39 seqq. Fuit autem haec fabula primum in scenam producta olympiadis 92. anno quarto, archonte Diocle. Scholiasta Pluti v. 173. ἐν δευτέρῳ (Πλούτῳ) — ὃς ἔσχατος ἐδιδάχθη ὑπ' αὐτοῦ εἰκοστῷ ἔτει ὕστερον (i. e. olymp. 97, 4. ut ex didascalia novimus). Ἔσχατον dicit quia postrema haec fabula fuit quam suo nomine inscriptam docuit poeta: vide grammaticorum locos infra indicatos p. 192.

105. Scholiasta Ranarum v. 1125. Οἱ Κεραμῆς: οἱ τὸν Κεραμεικὸν οἰκοῦντες. δῆμος δὲ Ἀθηναίων. ἐκεῖ γὰρ ὁ ἀγὼν ἐγίνετο. καὶ ἐν Πλούτῳ πρώτῳ

Τῶν λαμπαδηφόρων τε πλεῖστον αἰτίαν πλατειῶν
τοῖς ὑστάτοις.

τοῦτο δέ φησιν Εὐφρόνιος, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀγῶνος τῆς λαμπάδος καὶ τοὺς ὑστάτους τρέχοντας ἀπὸ τῶν ἀγοραίων τύπτεσθαι πλατείαις ὑπὸ τῶν νεανίσκων χερσί. καὶ λέγονται αἱ τοιαῦται Κεραμεικαὶ πληγαί. In verbis poetae legebatur πλείστων, quod ex cod. Flor. correxi, et τοῖς ὑστάτοις πλατειῶν. Aut transponenda haec sunt aut in dimetros digerenda. Non improbabilis Ritteri coniectura est p. 53. Chremyli haec verba fuisse Penia quot malorum caussa sit enumerantis.

106. "Suidas. **Ἀναπηρίαν**: οὕτως Ἀ. Πλούτῳ. — Sed Pollux 2, 61. Κρατῖνος δ' ἐν Πλούτῳ καὶ ἀναπηρίαν." Dobraeus ad Pluti v. 115. p. 12. (Apud Suidam codd. Paris. duo πλούτωνι. Idem a pr. manu habet codex Bruxell., a correctore νεφέλαις.) "Sed ecce Antiatt. Bekkeri p. 78. **Ἀναπειρίαν**: Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. Phrynichus ibid. p. 9. Ἀναπηρία. διὰ τοῦ η̄ τὴν τρίτην, οὐ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὡς οἱ ἀμαθεῖς. τὸ μὲν οὖν ἀνάπηρος καθωμίληται, τὸ δὲ ἀναπηρία σπάνιον. Quare non intercedam quo minus cum Brunckio et Porsono Adv. p. 281. ad Aristophanem referamus, sive uterque poeta voce usus est, sive erravit in auctoris nomine Pollux, ut facit non raro. Etiam vocem ζυγοποιεῖν alibi idem ex Pluto Aristophanis citat, quod ad 513. referunt, neque ego repugno. Sed videndum ne revera habuerit Pollux e Pherecrate Athen. 6. p. 269c. qui locus omnino comparandus." Idem in Addendis p. (99).

107. Antiatticista Bekkeri p. 113, 11. **Ῥυφῆσαι**: διὰ τοῦ ῡ. Ἀ. Πλούτῳ. In Equitibus v. 912. editum ῥοφῆσαι. Ῥυφεῖν Ionica verbi forma est, qua praeter alios Hipponactem usum esse constat.

108a. Antiatticista p. 88. 7. **Γραΐζειν**: ὅταν τὸ συναγόμενον ἐν ταῖς χύτραις καὶ ἐπαφρίζον ἐκχέωσιν. Ἀ. Πλούτῳ. Γραῦς, spumam significans, legitur in fabula superstite v. 1207.

108b. Antiatticista p. 95, 29. **Ἐμπαίζειν**: ἐπὶ τοῦ καταγελᾶν. Ἀ. Πλούτῳ. Legitur ἐμπαίζειν in Thesm. 975. sed alio significatu.

108c. Antiatticista p. 84, 4. Βλάξ, βλακεύειν, βλακεύεσθαι, καὶ βλᾶκες, καὶ βλακικῶς. Πλάτων Γοργίᾳ, ὁ αὐτὸς Εὐθυδήμῳ, Ἀριστοφάνης Πλούτῳ. Adverbio βλακικῶς usus est Av. v. 1323. In Pluto quod huc referri possit nihil legitur praeter κατεβλακευμένως v. 325. Βλάξ ex Aristophane memoratur in Etym. M. p. 198, 57. Βλάξ: ὁ εὐήθης καὶ ἀργὸς καὶ ἀνόητος. Ἀριστοφάνης "Βλάκες (scribe Βλᾶκες) φυγεργοί." quod φιλεργοί scriptum in cod. Voss. et apud Zonaram vol. 1. p. 390.

ΑΙΟΛΟΣΙΚΩΝ.

Aeolosiconis duas exstitisse editiones ex Athenaei loco infra allato fragm. 122. intelligitur. Duplex autem Aeolosiconis editio si exstitit, verisimile est verba ex Argumento Pluti infra afferenda ad alteram spectare editionem, priorem vero multo prius actam esse, quemadmodum Pluti editiones duae viginti annorum intervallo disparatae fuerunt, ut paullo ante ostendimus. De argumento et conformatione fabulae insignis est locus Platonii, qui de mediae comoediae indole agens ita scribit (vol. 1. p. 20, 7.), — ἐπέλιπον οἱ χορηγοί. οὐ γὰρ ἔτι προθυμίαν εἶχον οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς χορηγοὺς τοὺς τὰς δαπάνας τοῖς χορευταῖς παρέχοντας χειροτονεῖν. τὸν γοῦν Αἰολοσίκωνα Ἀριστοφάνης ἐδίδαξεν, ὃς οὐκ ἔχει τὰ χορικὰ μέλη. τῶν γὰρ χορηγῶν μὴ χειροτονουμένων καὶ τῶν χορευτῶν οὐκ ἐχόντων τὰς τροφὰς ὑπεξῃρέθη τῆς κωμῳδίας τὰ χορικὰ μέλη καὶ τῶν ὑποθέσεων ὁ τρόπος μετεβλήθη. σκοποῦ γὰρ ὄντος τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας τοῦ σκώπτειν δήμους καὶ δικαστὰς καὶ στρατηγούς, παρεὶς ὁ Ἀριστοφάνης τοῦ συνήθως ἀποσκῶψαι διὰ τὸν πολὺν φόβον, Αἴολον τὸ δρᾶμα τὸ γραφὲν τοῖς τραγῳδοῖς ὡς κακῶς ἔχον διασύρει. τοιοῦτος οὖν ἐστιν ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας τύπος οἷός ἐστιν ὁ Αἰολοσίκων Ἀριστοφάνους καὶ οἱ Ὀδυσσεῖς Κρατίνου καὶ πλεῖστα τῶν παλαιῶν δραμάτων οὔτε χορικὰ οὔτε παραβάσεις ἔχοντα. Araroti filio fabulam hanc docendam tradidisse dicitur Aristophanes in Argumento Pluti (vol. 1. p. 47, 6.), τελευταίαν δὲ διδάξας τὴν κωμῳδίαν ταύτην (Plutum alteram) ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι [καὶ] τὸν υἱὸν αὐτοῦ συστῆσαι Ἀραρότα [δι' αὐτῆς[*]] τοῖς θεαταῖς βουλόμενος τὰ ὑπόλοιπα δύο δι' ἐκείνου καθῆκε, Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωνα: unde scholiasta Platonis p. 331. Ararotem dicit ἰδίοις τε καὶ τοῦ πατρὸς δράμασι διηγωνισμένον. Quod autem Argumenti scriptor Κώκαλον καὶ Αἰολοσίκωνα scribit, si forte Cocalum Aeolosicone priorem habuit, in errore est versatus, ut videtur. Nam Aeolosiconem mediae comoediae fabulam fuisse ex Platonii verbis supra positis intelligitur, Cocalum autem ad novam comoediam pertinuisse infra ostendetur ubi de Cocalo agemus.

Ad hanc fabulam spectat Libanii locus epist. 420. p. 215. φρονεῖ μὲν μεῖζον Ἀλκιβιάδου, ποιεῖ δὲ τὰ Σίκωνος. ὅ τι δὲ οὗτος ἔδρα τὸν Ἀριστοφάνην ἐροῦ. Siconis nomen notum est servile fuisse: vide exempla apud Athenaeum, Sotionis 8. p. 336e. et Eubuli 1. p. 23a. Primarium hoc nomine coquum memorat Sopater in Καταψευδομένῳ ibid. 9. p. 378a. cuius primas in Aristophanea fabula partes fuisse coniecit Grauertus in commentatione de media Graecorum comoedia in Niebuhrii Museo a. 1828. p. 60 et 499. Idem compositi nominis formam Αἰολοσίκων similibus exemplis illustravit p. 61. Propter accentum memoratur ab Arcadio p. 12, 21.

109. Athenaeus 3. p. 95e. Ἀκροκωλίων δὲ μέμνηται Ἀ. Αἰολοσίκωνι

> Καὶ μὴν τὸ δεῖν', ἀκροκώλια δέ σοι τέτταρα
> ἥψησα τακερά.

Brunckius ἀκροκώλιά γέ σοι. Bergkius ἀκροκώλιά δή

---

[*] καὶ τὸν υἱὸν — βουλόμενος] Repugnant haec verbis praecedentibus ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, nisi quis Clintoni (Fast. Hell. vol. 2. p. 111.) sequatur interpretationem, Aristophanem in Pluto Araroti πρωταγωνιστοῦ partes commisisse, duas alias autem comoedias, Cocalum et Aeolosiconem, ei tradidisse ut suo ipsius nomine inscriptas produceret. Quod sensit Dobraeus, qui verba καὶ et δι' αὐτῆς ab recentiore interpolatore illata eiici voluit. Idem error in exerptis de vita Aristophanis, ubi omissa Aeolosiconis et Cocali mentione haec leguntur p. 36, 8. ἐν τούτῳ δὲ τῷ δράματι (Plutum dicit) συνέστησε τῷ πλήθει τὸν υἱὸν Ἀραρότα καὶ οὕτω μετήλλαξε τὸν βίον, παῖδας καταλιπὼν τρεῖς, Φίλιππον ὁμώνυμον τῷ πάππῳ καὶ Νικόστρατον καὶ Ἀραρότα, δι' οὗ καὶ ἐδίδαξε τὸν Πλοῦτον. quorum postrema qui scripsit ignoravit, quod antiquior grammaticus cuius verba supra apposuimus annotavit Aristophanem τελευταίαν δεδιδαχέναι τὴν κωμῳδίαν ταύτην ἐπὶ τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, non ἐπὶ τῷ Ἀραρότος ὀνόματι. Prudentius igitur in simili excerpto p. 38, 5 haec tantum scripta sunt, τελευταῖον δὲ διδάξας τὸν Πλοῦτον συνέστησε τῷ πλήθει τὸν υἱὸν Ἀραρότα καὶ οὕτω μετήλλαξε τὸν βίον, παῖδας καταλιπὼν cet. quibus si post Ἀραρότα addidisset grammaticus τὰ ὑπόλοιπα δύο δράματα, Αἰολοσίκωνα καὶ Κώκαλον, δι' ἐκείνου καθείς, omni ex parte vera dixisset.

σοι. Ad eandem fabulae partem fortasse referendum fragm. 122.

110. Suidas, Ἀγοράσω λέγουσι, τὸ δ' ἀγορῶ βάρβαρον. παραδειγμάτων δὲ μεστὰ πάντα, εἰλήφθω δ' ὅμως Ἀριστοφάνους ἐξ Αἰολοσίκωνος

Ἀλλ' ἄνυσον· οὐ μέλλειν ἐχρῆν· ὡς ἀγοράσω
ἁπαξάπανθ' ὅσ' ἂν κελεύῃς, ὦ γύναι.

Eadem omisso fabulae indicio attulit grammaticus Bekkeri p. 331, 26. Commune utrique vitium est ὅσα κελεύεις, emendatum ab Bekkero. Ceterum non apparet cur grammaticus tantopere reprehendat formam contractam ἀγορῶ, quum Attici aliis pluribus huiusmodi formis interdum usi sint, de quibus dixit Buttmannus Gramm. vol. 1. p. 402.

111. Pollux 9, 63. Ἔστι δὲ καὶ τὸ διώβολον ἐν Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνους "Ὅπερ λοιπὸν μόνον ἦν ἐν τῇ γνάθῳ διώβολον γένηταί μοι." Post μοι margo Falckenburgii monstrosam vocem ἰδικολλοικόν, non satis perspicue tamen scriptam, addere perhibetur: unde Bergkius restituit

Ὅπερ δὲ λοιπὸν μόνον ἔτ' ἦν ἐν τῇ γνάθῳ
διώβολον, γεγένητ' ἐμοὶ δικόλλυβον,

ut τρικόλλυβον dictum est, de quo vid. Pollux 9, 72. et Hesychius s. h. v. Partem veri viderat Adr. Heringa, quum coniiceret ἐγέννησεν ἤδη κόλλυβον.

112. Pollux 10, 104. Τυρόκνηστις ἔστιν — ἐν Ἀριστοφάνους Αἰολοσίκωνι

Δοΐδυξ, θυεία, τυρόκνηστις, ἐσχάρα.

Vesparum v. 938. δοΐδυκα, τυρόκνηστιν, ἐσχάραν, χύτραν comparavit Iungermannus. De voc. ἐσχάρα vid. Phrynichus Bekkeri p. 40, 15.

113. Pollux 1, 79. — κοιτών· εἰ γὰρ καὶ Μένανδρος αὐτὸ βαρβαρικὸν οἴεται, ἀλλ' Ἀ. ὁ κωμῳδοδιδάσκαλος τὰ τοιαῦτα πιστότερος αὐτοῦ εἰπὼν ἐν Αἰολοσίκωνι

Κοιτὼν ἁπάσαις εἷς, πύελος μί' ἀρκέσει.

De vocabulo κοιτών, quod etiam Phrynichus reiecit, dictum ab Lobeckio p. 252. 253.

114. Pollux 10, 116. ubi de vocabulo λυχνοῦχος agit, ἐν δὲ τῷ Ἀριστοφάνους Αἰολοσίκωνι

Καὶ διαστίλβονθ' ὁρῶμεν
ὥσπερ ἐν καινῷ λυχνούχῳ
πάντα τῆς ἐξωμίδος.

καινῷ Salmasius et alii: vulgo κενῷ. Athenaeus 15. p. 699f. secundum codicem Venetum, ὅτι δὲ λυχνοῦχοι οἱ νῦν καλούμενοι φανοι ωνομαζοντο . . . . φανης ἐν . . . . λοσι . . . . πα . . . . σιν (παρίστησιν Schweigh.) κα . . . . στιλ . β θορω ὁμοίως περ ἐν κενω λυχνουχω παντ . . . σ ἐξωμιδος. V. 2. λυχνούχῳ] De hoc voc. v. Phrynichus Bekkeri p. 59, 23.

115. Pollux 10, 118. "Οταν δ' εἴπῃ ἐν τῷ Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνης "δυοῖν λυχνιδίοιν," δῆλον ὅτι λύχνια εἴρηκεν, ἀλλ' οὐ λύχνους μικρούς.

116. Hephaestio de metris cap. 9. p. 56. ed. Gaisf. hoc apposuit dimetrorum choriambicorum exemplum ἐξ Αἰολοσίκωνος Ἀριστοφάνους

Οὐκ ἐτός, ὦ γυναῖκες,
πᾶσι κακοῖσιν ἡμᾶς
φλῶσιν ἑκάστοθ' ἄνδρες·
δεινὰ γὰρ ἔργα δρῶσαι
λαμβανόμεσθ' ὑπ' αὐτῶν.

Vulgo ἑκάστοτ' ἄνδρες. Ad hanc fabulam fortasse referendi quos ex Aristophane versus attulit Athenaeus 1. p. 48c. exscriptos ab Eustathio p. 1570, 5.

Ὅστις ἐν ἡδυόσμοις
στρώμασι παννυχίζων
τὴν δέσποιναν ἐρείδεις.

117. Pollux 10, 25. Ἡ δὲ ὀπὴ εἴρηται ἐν Αἰολοσίκωνι Ἀριστοφάνους "Καὶ δι' ὀπῆς κἀπὶ τέγους." De adulteris haec dicta esse coniecit Grauertus collato Xenarcho apud Athenaeum 13. p. 569b.

118. Athenaeus 7. p. 276c. Τῶν δὲ παρόντων γραμματικῶν τις ἀποβλέψας εἰς τὴν τοῦ δείπνου παρασκευὴν ἔφη, Εἶτα πως δειπνήσομεν τοσαῦτα δεῖπνα; ἴσως διὰ νυκτός; ὡς ὁ χαρίεις Ἀ. ἐν Αἰολοσίκωνι εἶπεν, οὕτως λέγων οἱονεὶ δι' ὅλης νυκτός. Non potest demonstrari plura in his esse Aristophanis verba quam duo illa διὰ νυκτός.

119. Pollux 9, 89. Ἐν — τῷ Αἰολοσίκωνι τὸ μὴ ἔχειν κέρματα ἀκερματίαν ὠνόμασεν.

120. Pollux 10, 24. Παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει ἐν Αἰολοσίκωνι καὶ κλειδίον. Quod κλῃδίον scribendum. Ibid. 128. Ἐν δὲ Ἀ. Αἰολοσίκωνι καὶ σμηματοφορεῖον (duo codices σμηματοφόρον).

121. Scholiasta Pacis v. 740. Ἀ. ὡς γαστρίμαργον τὸν Ἡρακλέα κωμῳδεῖ καὶ ἐν Ὄρνισι καὶ ἐν Αἰολοσίκωνι, καὶ ἐν τοῖς Σφηξὶ περὶ τούτων φησί, τοῦ τε Ἡρακλέους καὶ τοῦ δούλου. Confer quae supra diximus ad Daetalenses p. 181.

122. Aeolosiconis editionem alteram memorat Athenaeus ubi de γηθύοις agit 3. p. 372a. Ἀ. Αἰολοσίκωνι δευτέρῳ

Τῶν δὲ γηθύων
ῥίζας ἐχούσας σκοροδομίμητον φύσιν.

Codex σκοροδόμητον, correctum ab Toupio. σκοροδομίμητον scripserat Stephanus in Thes. vol. 2. p. 678. De γηθύοις vide Schneideri annotationem ad Theophrastum vol. 3. p. 574. Alterum versum apertum est ad tragici sermonis similitudinem esse expressum. In vicinia verborum fragm. 109. haec lecta fuisse coniecit Grauertus in Niebuhrii Museo a. 1828. p. 500. Disertius de Aeolosiconis editione altera testimonium est scholiastae Hephaest. p. 56. ed. tert. Gaisf. Αἰολοσίκων δρᾶμα γέγονε πρῶτον καὶ δεύτερον Ἀριστοφάνους, ὡς καὶ ὁ Πλοῦτος πρῶτον καὶ δεύτερον.

In Aeolosicone dubitatur an lecti fuerint versus de quibus dictum infra ad Gerytadae fragm. 199.

---

123. Ad hanc fabulam fortasse referendus Herodiani locus corruptus περὶ μονήρους λέξεως p. 7, 11. ἀλλὰ καὶ ἡ νέα νῆ εἰρημένον — παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν διναίλλωνι καὶ ἐπιθυμήσειε νέος νῆς ἀμφιπόλοιο. Quae ita videntur esse corrigenda, — ἐν Αἰολοσίκωνι

Καί κ' ἐπιθυμήσειε νέος νῆς ἀμφιπόλοιο.

Quibus verbis in ficto aliquo oraculo, qualia in Equitibus aliisque fabulis prostant, locus esse potuit. Comparandus cum his similis Aristophanis locus in Ecclesiazusis v. 1050. ἔδοξε ταῖς γυναιξίν, ἢν ἀνὴρ νέος | νέας ἐπιθυμῇ, μὴ σποδεῖν αὐτήν, πρὶν ἂν | τὴν γραῦν προκρούσῃ πρῶτον· ἢν δὲ μὴ θέλῃ | πρότερον προκρούειν, ἀλλ' ἐπιθυμῇ τῆς νέας, | ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον | ἕλκειν ἀνατὶ λαβομένας τοῦ παττάλου.

ΚΩΚΑΛΟΣ.

Cocalo fabula novae comoediarum formae iacta esse fundamenta ab vitae scriptore traditum est vol. 1. p. 34, 3. πρῶτος δὲ καὶ τῆς νέας κωμῳδίας τὸν τρόπον ἐπέδειξεν ἐν τῷ Κωκάλῳ, ἐξ οὗ τὴν ἀρχὴν

λαβόμενοι Μένανδρός τε καὶ Φιλήμων ἐδραματούργησαν. Consentit alius grammaticus ib. p. 35, 24. ἐγένετο δὲ καὶ αἴτιος ζήλου τοῖς νέοις κωμικοῖς, λέγω δὲ Φιλήμονι καὶ Μενάνδρῳ· ψηφίσματος γὰρ γενομένου χορηγοῦ (χορηγικοῦ Meinekius) ὥστε μὴ ὀνομαστὶ κωμῳδεῖν τινα καὶ τῶν χορηγῶν οὐκ ἀντεχόντων πρὸς τὸ χορηγεῖν καὶ παντάπασιν ἐκλελοιπυίας τῆς ὕλης τῶν κωμῳδιῶν διὰ τούτων αὐτῶν, ἴδιον γὰρ κωμῳδίας τὸ σκώπτειν τινάς, ἔγραψε Κώκαλον, ἐν ᾧ εἰσάγει φθορὰν καὶ ἀναγνωρισμὸν καὶ τἄλλα πάντα ἃ ἐζήλωσε Μένανδρος. Ex quibus probabile fit postremam hanc fuisse poetae fabularum. Eam non suo, sed Ararotis nomine docuit: vide locum grammatici supra memoratum p. 192. Quo factum est ut Araroti tribueretur ab Clemente Al. Strom. 6. p. 752. τὸν μέντοι Κώκαλον τὸν ποιηθέντα Ἀραρότι τῷ Ἀριστοφάνους υἱεῖ Φιλήμων ὁ κωμικὸς ὑπαλλάξας ἐν Ὑποβολιμαίῳ ἐκωμῴδησεν. De Cocalo, Siciliae rege, fabulosas veterum narrationes collegit Granertus in Niebuhrii Museo Rhenano a. 1828. p. 507.

124. Erotianus p. 388. ed. Franz. (p. 134. ed. Klein.) Φῷδες: ἔστι μὲν ἡ λέξις Δωρική, καλοῦσι δὲ φῷδας τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γινόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους ἐν τῷ πυρὶ καθίσωσι, στρογγύλα ἐπιφλογίσματα. — καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ φησὶ

α. Παρέσο κατέτριβεν ἱμάτια. β. κἄπειτα πῶς
φῷδας τοσαύτας εἶχε τὸν χειμῶν' ὅλον;

παρέσο corruptum. Prope ad literas accedit πατρός. φῷδας dicit τὰς ἐκ βαλανείου, de quibus vide scholiastae annotationem ad Pluti v. 535.

125. Athenaeus 4. p. 156b. Καὶ ὁ καλὸς δ' Ἀ. ἐν Κωκάλῳ ἔφη

Ἀλλ' ἐστὶν, ὦ πάτερ, κομιδῇ μεσημβρία,
ἡνίκα γε τοὺς νεωτέρους δειπνεῖν χρεών.

Vulgo ἡνίκα καὶ τούς. Brunckius ὁπηνίκα τούς.

126. Harpocratio, Πώμαλα: ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. — πολὺ δέ ἐστιν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Ἀ.

α. Λοιδορία τις ἐγένεθ' ὑμῖν; β. πώμαλα·
οὐδ' εἶπον οὐδέν.

Suidas, Πώμαλα: κεῖται — παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Κωκάλῳ. δεῖ δὲ ἀναγινώσκειν ὑφ' ἓν πώμαλα. V. 1. ἡ λοιδορία vel διαλοιδορία Toupius.

127. Photius p. 658, 14. Ὧδε: οὐ μόνον τὸ οὕτως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνθάδε ὡς ἡμεῖς. — Ἀ. Κωκάλῳ

Ἐκδότω δέ τις
καὶ ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρω δύο.

Eadem Suidas s. v. ὧδε, ubi ψηφολόγον. Photii codex ψηφολογίον.

128. Athenaeus 11. p. 478d. Κοτύλη. Ἀ. Κωκάλῳ

Ἄλλαι
ὑποπρεσβύτεραι γρᾶες Θασίου μέλανος μεστὸν * *
κεραμευομέναις κοτύλαις μεγάλαις [ἔγχεον ἐς] σφέτερον δέμας οὐδένα κόσμον.
[ἔρωτι βιαζόμεναι μέλανος οἴνου ἀκράτου.]

V. 2. Indicavi lacunam. V. 3. Seclusi ἔγχεον ἐς. οὐδένα κόσμον Toupius Emend. vol. 2. p. 94. Libri οὐδὲν ἄκοσμον. ἔρωτι — ἀκράτου delenda esse vidit Toupius.

129. Pollux 7, 162. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ τέγος οὐ μόνον οἱ νῦν κέραμον ὀνομάζουσιν, ἀλλὰ καὶ Ἀ. ἂν ἐοίκοι καλεῖν εἰπὼν ἐν Κωκάλῳ "Κοφίνους δὲ λίθων ἐκέλευες | ἱμᾶν ἡμᾶς ἐπὶ τὸν κέραμον." ἱμᾶν addidi ex Kuhnii coniectura.

130. Macrobius Saturnal. 5, 18. "*Apud quos* (Graecos) *proprie in aquae significatione ponebatur Achelous, neque id frustra. nam caussa quoque eius rei cum cura relata est. Sed priusquam caussam proponam, illud antiquo poeta teste monstrabo, hunc morem loquendi pervagatum fuisse ut Acheloum pro quavis aqua dicerent. Aristophanes vetus comicus in comoedia Cocalo sic ait.* ἤμουν ἄγριον βάρος. ἤτειρεν γάρ τοί μ' (τοί μ' om. cod. Paris.) οἶνος οὐ μιγεὶς (ΜΕΙΖaC codex Paris.) πόμ' Ἀχελῴῳ. *gravabar, inquit, vino, cui aqua non fuisset admixta, id est mero.*" Versus videntur esse glyconei sic fortasse corrigendi

Ἤμουν ἄγριον βάρος·
κἄτειρε γὰρ οἶνος οὐ
μιγεὶς Ἀχελῴῳ.

131. Zenobius 6, 47. Χρυσὸς ὁ Κολοφώνιος: μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Κωκάλῳ. εἴρηται δὲ παρόσον οἱ Κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται.

132. Hesychius, Ἰπνός (vulgo ἱπνός): — Ἀ. δὲ ἐν Κωκάλῳ καὶ τὸν κοπρῶνα οὕτως εἶπεν. Pollux 5, 91. τὸν δὲ κοπρῶνα καὶ ἶπνον Ἀριστοφάνης καλεῖ.

133a. Stephanus Byzant. s. v. Κόρινθος, — καὶ κορινθιάζομαι τὸ ἑταιρεῖν ἀπὸ τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑταιρῶν. ἢ τὸ μαστροπεύειν. Ἀ. ἐν Κωκάλῳ.

133b. Pollux 4, 187. Καὶ στραγγουρία, ὡς Ἀ. ἐν Κωκάλῳ.

134. Ad Cocalum Brunckius probabiliter rettulit locum Gellii 19, 13. repetitum a Frontone p. 446. ed. Mai. Rom. "νάνους *enim Graeci vocaverunt brevi atque humili corpore homines, paulum supra terram exstantes, idque ita dixerunt adhibita quadam ratione etymologiae cum sententia vocabuli competente, et, si memoria, inquit* (Apollinaris), *mihi non labat, scriptum hoc est in comoedia Aristophanis, cui nomen est* ἀκαλές." Fluctuant libri inter ἀκαλὲς, ἀκλαὴς, ἀκλαιὴς, ἀκλανές. νανοφυεῖς in Pace dixit v. 786.

ΑΝΑΓΥΡΟΣ.

Anagyro fabulae nomen non ab demo, qui Ἀναγυροῦς dictus fuit, sed ab heroe videtur esse impositum, de quo multa collecta sunt in Thesauro Stephani. Quod perspectum se habuisse ostendit Elmsleius annotatione ad Acharn. v. 177. nec fugit Hemsterhusium ad Polluc. 9, 72.

135. Etymolog. M. p. 207, 53. s. v. βουκέφαλος (Gudian. p. 113, 47.) Ὅτι δὲ τῶν Θετταλικῶν ἵππων τινὲς ἐκαλοῦντο βουκέφαλοι δηλοῖ Ἀ. ἐν Ἀναγύρῳ

Μὴ κλᾶ'· ἐγώ σοι βουκέφαλον ὠνήσομαι.

καὶ πάλιν "Ψῆχει ἠρέμα τὸν βουκέφαλον καὶ κοππατίαν." Vulgo κλαῖ'. Altero versu apud poetam haud dubie Ψῆχει δ' ἠρέμα fuit, si metrum fuit anapaesticum: sin iambicum, Ψῆχ' ἠρέμα scribendum erit cum Dobraeo in fine trimetri vel ψῆχετ' ἠρέμα cum Cobeto Mnem. vol. 4. p. 127.

136. Photius p. 346, 16. et Suidas, Ὀρθοπλὴξ ἵππος: ὀρθὸς ἐπαιρόμενος καὶ πλήσσων. Ἀ. Ἀναγύρῳ

Ὡς δ' ὀρθοπλήξ· πέφυκε γὰρ δυσγάργαλις.

Apud Photium ὀρθόπληξ bis. Tria postrema verba alteri personae tribuit Dobraeus. ὀρθοπλὴξ πέφυκε καὶ δ. Kusterus. De vocabulo δυσγάργαλις dictum ab Schneidero ad Xenoph. de re equestri 3, 10. Phrynichus Bekkeri p. 37, 1. Δυσγάργαλος ἵππος: ἐπὶ τῶν ψήχεσθαι δυσανασχετούντων τίθεται.

137. Pollux 10, 74. Καὶ τὸν πνιγέα ἐπὶ ἵππου

Ἀ. ἐν Ἀναγύρῳ λέγει. Aristophanis verba sine nomine auctoris apposita sunt in Etymolog. M. p. 677, 40, ubi πνιγέα per φιμὸν explicatur, "Περίθες σεαυτῷ τὸν πνιγέα." Ex veteri lexico suo attulerat H. Stephanus in Thesauro.

138. Pollux 10, 55. Τὴν δὲ ψήκτραν — Ἀ. ἐν Ἀναγύρῳ εἴρηκεν.

139. Pollux 10, 56. Στόμια δὲ πριονωτὰ ἔφη ἐν Ἀναγύρῳ Ἀ.

140. Athenaeus 8. p. 385f. Τὸ δὲ ἐν Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνους

Εἰ μὴ παραμυθεῖ μ' ὀψαρίοις ἑκάστοτε,

ἀντὶ τοῦ προσοψήμασιν ἀκούομεν. Vulgo παραμύθημ'. Correxit Brunckius. Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 53, 5. Ὀψάριον: τὸ ὄψον, οὐχὶ τοὺς ἰχθῦς. οἱ δὲ νῦν τοὺς ἰχθῦς λέγουσιν.

141. Athenaeus 14. p. 650e. Τῶν γὰρ ἀπυρήνων (ῥοῶν) Ἀ. ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει. καὶ ἐν Ἀναγύρῳ "Πλὴν ἀλεύρου καὶ ῥόας." καὶ ἐν Γηρυτάδῃ.

142. Photius p. 311, 15. et Suidas, Ξυννένοφε: ἐπινεφὴ καὶ συννεφὴ καὶ συννέφελά ἐστιν. Ἀ. Ἀναγύρῳ

Καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ.

Dobraeus μάλ' αὖ. Ad hunc locum fortasse spectavit grammaticus ex codice Parisino editus in appendice ad Orionem p. 181, 10. Νείφω: νέφος γὰρ καὶ νένοφεν ὁ μέσος παρακείμενος παρὰ Ἀριστοφάνει: unde corrige alium ibidem p. 187, 20. Photius p. 294, 10. Νένοφεν: νενέφωται.

143. Photius p. 315, 22. et Suidas, Ὁδοῦ παρούσης τὴν ἀτραπὸν ζητεῖς: τὸ λεγόμενον. Ἀ. Ἀναγύρῳ

Ὅρμου παρόντος τὴν ἀτραπὸν κατερρύην.

144. Pollux 9, 64. Ἐν δὲ τῷ Ἀναγύρῳ τὰ τρία ἡμιωβόλια τριημιωβόλιον εἴρηκεν

Ἐν τῷ στόματι τριημιωβόλιον ἔχων.

145. Pollux 9, 72. Σύμβολον βραχὺ νομισμάτιον —. διελέγχουσι (Aristophanes et Archippus) δὲ αὐτὸ σμικρόν τι δύνασθαι, Ἀ. μὲν ἐν Ἀναγύρῳ λέγων

α. Τοῦτ' αὐτὸ πράττω, δύ' ὀβολὼ καὶ ξύμβολον
ὑπὸ τὠπικλίντρῳ. β. μῶν τις αὔτ' ἀνείλετο;

146. Athenaeus 4. p. 133b. Ἤσθιον δὲ καὶ κερκώπας ἀναστομώσεως χάριν. Ἀ. Ἀναγύρῳ

Πρὸς θεῶν, ἔραμαι τέττιγα φαγεῖν
καὶ κερκώπην θηρευσαμένη
καλάμῳ λεπτῷ.

ἔραμαι] ἐρῶ codex. Correctum ex Euripidis Hippol. 219. Πρὸς θεῶν, ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι | καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥῖψαι —.

147. Athenaeus 7. p. 301a. Ἑψητὸς ἐπὶ τῶν λεπτῶν ἰχθυδίων. Ἀ. ἐν Ἀναγύρῳ "Οὐχ ἑψητῶν λοπάς ἐστιν." Conf. Poll. 6, 51.

148. Scholiasta Avium v. 1292. Ὁ Πέρδιξ ὄνομα καπήλου. χωλὸς δὲ ἦν οὗτος. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν Ἀναγύρῳ

Καὶ μὴν Πέρδιξ χθές γ' ἦν χωλός.

γ' addidit Porsonus.

149. Suidas s. v. ἀπλήγιος et Bekkeri Anecd. p. 425, 20. Ἀπληγίς: ἱματίδιον σύμμετρον. Ἀναγύρῳ Ἀ.

Ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν.

150. Photius p. 387, 7. et Suidas, Παραλοῦμαι: παροιμιακῶς· εἰώθεισαν γὰρ πρότερον ἐν τοῖς βαλανείοις οἱ πλούσιοι παραλούειν τοὺς πένητας. Ἀ. Ἀναγύρῳ [γους ἐᾶν.

Ἀλλὰ πάντας χρὴ παραλοῦσθαι καὶ τοὺς σπόγοἷον συνειειέναι τοῖς πλουσίοις, ὥστε μηδὲ σπόγγους φέρειν, ἀλλὰ τοῖς ἐκείνων χρῆσθαι. Ex Tagenistis παραλοῦται attulit Pollux 7, 168. σπόγγους] Eustathius p. 1601, 18. Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τῶν πάλαι χρηστῶν λεκτῶν παρέφθαρται, ὧν ἐστι καὶ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σπαρτζίον, σπαρτίον ὀφεῖλον λέγεσθαι κατὰ τὴν ἀνέκαθεν χρείαν. εὑρέθη γάρ ποτε τοῖς λουομένοις ἀντὶ σπόγγων πλέγμα τι ἀπὸ σπάρτων ὡς εἰκός. καὶ λέγεται Ἀ. παραδηλοῦν αὐτὸ ἐν δράματι καλουμένῳ Ἀναγύρῳ. Aristophanes σφόγγους scripserat.

151. Suidas, Ἀμφιανακτίζειν: ᾄδειν τὸν Τερπάνδρου νόμον τὸν καλούμενον ὄρθιον —. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐναίᾳ καὶ ἐν Ἀναγύρῳ. Εὐναίᾳ ex Εὐνείδαις, quod probavi Meinekio Com. vol. 1. p. 59., vel Πυλαίᾳ Cratini corruptum videtur.

152. Pollux 7, 64. Ἀναχύρωτον δὲ τὸν πηλὸν Ἀ. ἐν Ἀναγύρῳ λέγει.

153. Suidas, Ἀργεῖοι φῶρες: ἐπὶ τῶν προδήλως πονηρῶν. οἱ γὰρ Ἀργεῖοι ἐπὶ κλοπῇ κωμῳδοῦνται. Ἀ. Ἀναγύρῳ. Conf. Proverb. Vat. 2, 49.

154. Pollux 10, 76. Ἔξεστι δὲ αὐτὸ (vasculum vomituris porrigendum) καὶ λεβήτιον καλέσαι, καὶ σκάφην εἶπεν ἐν τῷ Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης. Addit codex Falckenburgianus καὶ ἡμισκάφης δ' ὡς ἔν τι ἐνποδιλονίων ἐμοῦμεν. Quae nemo emendavit. Initium et exitum tetrametri καὶ μὴν σκάφη 'στ' et ἐμοῦμεν agnoscere sibi videbatur Bentleius in epistola ad Hemsterhusium p. 87. Χἠμὶν σκάφην δός νύν τινα πτίλον θ', ἵν' ἐξεμῶμεν Fritschius ad Ran. p. 305.

155. Pollux 10, 114. Τὸ ὑπόθημα τοῦ ὄλμου ὑφόλμιον, ὡς Ἀ. ἐν Ἀναγύρῳ λέγει.

ΓΕΩΡΓΟΙ.

Γεωργοὺς fabulam ut consilio et argumento Paci simillimam fuisse ex fragmentis colligitur, ita tempore proximam fuisse credibile est: de quo ab Suevernio dictum in commentatione de Γήρᾳ p. 29.

156. Plutarchus in vita Niciae c. 8. p. 528a. exposita Pyli expugnatione, quam ab Nicia, qui praefectus Atheniensium copiis fuerat, desperatam perfecerat suffectus illi Cleo, ita pergit: καὶ τοῦτο τῷ Νικίᾳ μεγάλην ἤνεγκεν ἀδοξίαν. οὐ γὰρ ἀσπίδος ῥίψις, ἀλλ' αἰσχιόν τι καὶ χεῖρον ἐδόκει τὸ δειλίᾳ τὴν στρατηγίαν ἀποβαλεῖν ἑκουσίως καὶ προέσθαι τῷ ἐχθρῷ τηλικούτου κατορθώματος ἀφορμὰς αὐτὸν ἀποχειροτονήσαντα τῆς ἀρχῆς. σκώπτει δ' αὐτὸν εἰς ταῦτα πάλιν Ἀριστοφάνης ἐν μὲν Ὄρνισιν (v. 638.) οὕτω πως λέγων "καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐχὶ νυστάζειν γέ πω | ὥρα 'στὶν ἡμῖν οὐδὲ μελλονικιᾶν," ἐν δὲ Γεωργοῖς ταῦτα γράφων

α. Ἐθέλω γεωργεῖν. β. εἶτα τίς σε κωλύει;
α. ὑμεῖς· ἐπεὶ δίδωμι χιλίας δραχμάς,
ἐάν με τῶν ἀρχῶν ἀφῆτε. β. δεχόμεθα·
δισχίλιαι γάρ εἰσι σὺν ταῖς Νικίου.

De Avium loco falli videtur Plutarchus. Quo enim tempore illa fabula acta est, de Sicula expeditione, quam dissuaserat Nicias, spectatores potius cogitare debuerunt quam de rebus diu ante ad Pylum gestis.

157. Scholiasta Equitum v. 959. Μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυρρίνου: — Σύμ-

μαχος· ἔοικε χρησμός τις εἶναι. ἐν γὰρ τοῖς Γεωργοῖς οὕτως ἔχει

Ὅτῳ δοκεῖ σοι δεῖν μάλιστα τῇ πόλει;
ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγὸν εἶναι οὐκ ἀκήκοας;

V. 1. ὅτου — πόλει; Brunckius, quo recepto σοι fortasse in μοι mutandum. V. 2. "Lege ἐμοὶ μὲν ἐπὶ τὸν μολγόν· οὐκ ἀκήκοας; eiecto εἶναι, quod leviter corruptum est ex ἰέναι." Porson. Adversar. p. 279. Ad hanc fabulam Brunckius probabiliter rettulit versum ab Polluce allatum 10, 187. — οὐδὲν κωλύει καὶ μολγὸν εἰπεῖν, ὅς ἐστι κατὰ τὴν τῶν Ταραντίνων γλῶτταν βόειος ἀσκός· — καὶ Ἀ. δὲ χρησμόν τινα παίζει.

Μή μοι Ἀθηναίους αἰνεῖθ', οἳ μολγοὶ ἔσονται·

τὸ ἄπληστον ὑπαινιττόμενος. Libri αἰνεῖτε οἱμολγοι, ἀνεῖτε ἀμολγοί, ἀνεῖται μόλγοι. Quum αἰνεῖτε οἱμολγοι sit in libro optimo Parisino, scripsi αἰνεῖθ', οἳ μολγοὶ ἔσονται. Bernhardyus in Eratosthen. p. 210. coniecerat αἰνεῖν· μολγοὶ γὰρ ἔσονται.

158. Athenaeus 3. p. 111b. Ὁ δὲ ὀβελίας ἄρτος κέκληται ἤτοι ὅτι ὀβολοῦ πιπράσκεται, ὡς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἢ ὅτι ἐν ὀβελίσκοις ὠπτᾶτο. Ἀ. Γεωργοῖς

Εἶτ' ἄρτον ὀπτῶν τυγχάνει τις ὀβελίαν.

Ex Pelargis ὀβολίας ἄρτους, τοὺς ὀβολοῦ πωλουμένους memorat Antiatticista Bekkeri p. 111, 7. Photius p. 313, 20. Ὀβελίας ἄρτος ὁ ἐπὶ ὀβελῶν ὀπτώμενος. Idem p. 314, 1. Ὀβελίας ἄρτος: περιπεπλασμένος μακρῷ ξύλῳ καὶ οὕτως ὀπτώμενος. γίνεται δὲ παραμήκης καὶ γαστρώδης.

159. Athenaeus 11. p. 460d. — Τὸ κυλικεῖον τοδί· εἴρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων σκευοθήκη παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Γεωργοῖς

Ὥσπερ κυλικείου τοὐθόνιον προπέπταται.

160. Etymol. M. p. 234, 35. Γλιχόμενος: καρτερῶν ἢ ἐπιθυμῶν. Ἀ. ἐν Γεωργοῖς

Τί δῆτα τούτων τῶν κακῶν, ὦ παῖ, γλίχει;

Vulgo γλίχη.

161. Priscianus 18. p. 1212. Putsch. (vol. 2. p. 374. ed. Hertz.) "Φαθὶ λέγων. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς

Εἴ γ' ἐγκιλικίσαιμ', ἐξολοίμην, φαθὶ λέγων.

Inveniuntur et nostri abundantia utentes ut, loquere dicens et stude properans et similia." Verba poetae emendavit Bergkius. In cod. Monacensi *eirekia* ΜΑΕΞΟΛΟΙΜΕΝ ΦΑΕΙΑΤΟΝ. in aliis ΕΙΓΕΚΙΛΙΚΙΑCΑΙΜΑ. Alterum autem quod affert Priscianus *stude properans* ad locutionem Graecam spectat ταχύνας σπεῦσον, qua Sophcles usus est Aiac. 1161. Quod σπεῦδε ταχέως dixit Aristoph Equitum v. 498.

162. Hephaestio de paeonicis tetrametris agens c. 13. p. 78. Ἐκ τῶν Ἀ. Γεωργῶν

Ὦ πόλι φίλη Κέκροπος, αὐτοφυὲς Ἀττική,
χαῖρε λιπαρὸν δάπεδον, οὖθαρ ἀγαθῆς χθονός.

et paullo post, ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀ. ἐποίησε τὸν τέταρτον παίωνα ἀντὶ τοῦ πρώτου

Ἐν ἀγορᾷ δ' αὖ πλάτανον εὖ διαφυτεύσομεν.

Marcus Antoninus 4, 23. Ἐκεῖνος μέν φησι, Πόλι φίλη Κέκροπος, σὺ δὲ οὐκ ἐρεῖς, Ὦ πόλι φίλη Διός; Vide Hemsterh. ad Pluti v. 772.

163. Stobaeus Flor. 55, 2. Ἀριστοφάνους Γεωργῶν

Εἰρήνη βαθύπλουτε καὶ ζευγάριον βοεικόν, εἰ
γάρ ποτ' ἐμοὶ παυσαμένῳ τοῦ πολέμου γένοιτο
σκάψαι κἀποκλάσαι τε καὶ λουσαμένῳ διελκύσαι
τῆς τρυγὸς ἄρτον λιπαρὸν καὶ ῥάφανον φέροντι.

Γεωργῶν] Νήσων Arsenius. Qui hoc fragmentum cum alio quod ex Νήσοις inferius attulit Stobaeus quanquam ab se omisso commiscuisse videtur. Prima verba ad similitudinem loci Euripidei, quem ex Cresphonte ibidem apposuit Stobaeus, composita sunt, Εἰρήνη βαθύπλουτε καὶ | καλλίστα μακάρων θεῶν. βοεικόν dedi pro vulgato βοϊκόν. V. 2. Addidi ποτ'. Ita in Pace v. 346. εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην μέ ποτε τὴν ἡμέραν. V. 3. σκάψαι] σκάψαιτ' codex Vossianus, Arsenius, Trincavellus. σκάψαντ' codex A, ut videtur. κἀποκλάσαι] Vulgo ἀποκλάσαι. τε addidit Brunckius. Ceterum non in quattuor, sed in duos haec verba versus eram descripturus, si chartarum nostrarum forma permitteret. Idem de similibus dictum esto, veluti Sophoclis Philoctetae v. 689. 690.

πῶς ποτε πῶς ποτ' ἀμφιπλάκτων ῥοθίων μόνος
κλύων,
πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν·

ubi numerum continuari versus antistrophici docent 704. 705.

παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας, ὅθεν εὐμάρει' ὑπάρ-
χοι πόρου, ἁνίκ' ἐξανείη δακέθυμος ἄτα.

164. Athenaeus 3. p. 75a. Λακωνικοῦ δὲ σύκου μνημονεύει ἐν Γεωργοῖς Ἀ. ταδὶ λέγων

Συκᾶς φυτεύω πάντα πλὴν Λακωνικῆς·
τοῦτο γὰρ τὸ σῦκον ἐχθρόν ἐστι καὶ τυραννικόν·
οὐ γὰρ ἦν ἂν μικρόν, εἰ μὴ μισόδημον ἦν σφόδρα.

165. Athenaeus 14. p. 650e. Τῶν γὰρ ἀπυρήνων (ῥοῶν) Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει. Vide fragm. 141. 228.

166. Harpocratio. Κώδεια: τὴν τῆς μήκωνος κεφαλὴν οὕτω καλοῦσιν. Ἀ. Γεωργοῖς "Ἀγαθήν γε κώδειαν". Libri κωδία et κωδίαν, de quo vitio dixi in Thesauro vol. 4. p. 2173. Recte κώδεια apud Suidam.

167. Etymolog. M. p. 326, 20. Ἐλαΐζειν: τὰς ἐλαίας ἐργάζεσθαι. Γεωργοῖς Ἀ.

168. Etymolog. M. p. 634, 38. Ὄρχατος: — καὶ Ἀ. τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν μετόρχιον (μετόρχμιον scholiasta Theocriti 1, 48.) ἐκάλεσεν ἐν τοῖς Γεωργοῖς. Vocabulo μετόρχιον utitur in Pace v. 572.

169. Pollux 9, 69. Χαλκίον — ἐν τοῖς Ἀ. Γεωργοῖς σαφῶς ἐπὶ λουτροῦ εἰρημένον

Ἐξ ἄστεως νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν· ὡς πάλαι δεῖ
ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκίῳ λελουμένους σχολάζειν.

Vulgo πάλαι δεῖ' ἡμᾶς ἐκεῖ τῷ χαλκῷ ἐλλουσάμενον κολάζειν. Emendavit Porsonus.

170. Zenobius Proverb. 2, 27. Αὐτῷ μελητέον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν οἶκον: μέμνηται αὐτῆς Ἀριστοφάνης ἐν Γεωργοῖς καὶ Πλάτων ὁ κωμικός. ἦν δὲ οὗτος ὁ οἶκος εἰς ὑποδοχὴν μισθουμένων. Comparandae cum his Hesychii et Photii glossae, Μελιτέων οἶκος: ἐν τῷ τῶν Μελιτέων (τῶν Μ. om. Photius) δήμῳ παμμεγέθης ἦν οἶκος, εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ φοιτῶντες ἐμελέτων. Corrupte Etym. M. p. 576, 39 et Bekk. Anecd. p. 281, 25. Μελετῶν: οἶκος ἐν ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἐμελέτων. Quae Zenobius excerpsit defecta et antiquitus corrupta sunt. Verba haec fere fuisse videntur, Μελιτέων οἶκος: ἐπὶ τῶν ἴδιον οἶκον μὴ κεκτημένων, ἀλλ' ἐπὶ μισθῷ οἰκούντων. μέμνηται αὐτῆς cet. Αὐτῷ ante μελητέον vel Μελιτέων positum errori alicui deberi patet, etsi hodie inexplicabili, de quo nihil prodest incertas protulisse coniecturas, quales plures mihi sunt in promptu. In fine recte Bergkius εἰς ὑποδοχὴν τραγῳδῶν μισθούμενος.

171. Plato in Euthydemo p. 294d. Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ, Εὐθύδημε· τὸ γὰρ λεγόμενον, καλὰ δὴ πάντα λέγεις. ad hunc locum scholiasta p. 97. ed. Ruhnk. 369. Bekker.) Καλὰ δὴ πάντ' ἀγεις: ἀντὶ τοῦ ἀγγέλλεις. ἐπὶ τῶν αἴσια ἀγγελλόντων. πολλάκις δὲ λέγεται καὶ κατ' εἰρωνείαν. Ἀ. Γεωργοῖς καὶ Πλά-

των Εὐθυδήμῳ. In lemmate Bekkerus posuit καλὰ δὴ πάντα λέγεις. Sed vera scriptura est καλὰ δὴ παταγεῖς. Ita enim hoc proverbium recte scriptum apud Hesychium, Photium, Suidam. Vide Hesychii interpretes vol. 2. p. 117.

172. Pollux 7, 201. Πορνεύτριαν ἐν τοῖς Γεωργοῖς Ἀριστοφάνης ἔφη.

173. Harpocratio, Σηράγγιον: Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος. χωρίον τι τοῦ Πειραιῶς οὕτως ἐκαλεῖτο. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀ. ἐν Γεωργοῖς. Σηράγγειον scribitur apud Photium p. 509. 510. Σηράγγειον: χωρίον τι τοῦ Πειραιῶς. Σηράγγειον: τόπος τοῦ Πειραιῶς, κτισθεὶς ὑπὸ Σηράγγου. καὶ ἡρῷον ἐν αὐτῷ. Vide Hesychii interpretes vol. 2. p. 1175. et Schoemann. ad Isaeum p. 339.

174. Photius p. 513, 7. Στρέψα: πόλις τῆς Θρᾴκης. καὶ οἱ πολῖται Στρεψαῖοι. Στρεψαίους: Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς. Vide annotationes ad Hesychium vol. 2, p. 1278. Nihil cum his commune habet Στρεψαῖος Ἑρμῆς ap. Theognost. Can. p. 53. de quo dixi ad Pluti v. 1154.

175. Pollux 10, 69. Τραπεζοφόρον—εὗρον—ἐν τοῖς Ἀ. Γεωργοῖς—ἐπὶ τοῦ τὴν τράπεζαν φέροντος ᾗ ἐπῆσαν τοῖς ἄρχουσιν αἱ μυρρίναι.

176. Scholiasta Platonis p. 330. Bekker. Μέλητος φαῦλος τραγῳδίας ποιητής. — ἐν δὲ Γεωργοῖς (Ἀριστοφάνης) ὡς Καλλίαν περαίνοντος αὐτοῦ (Καλλίου περαίνοντος αὐτὸν Bergkius) μέμνηται. Calliam dicit Hipponici filium, Atheniensium opulentissimum. Conf. fragm. 376.

177a. Scholiasta Avium v. 1698. Γοργίαι τε καὶ Φίλιπποι: ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Γοργίας οὗτοι ῥήτορες λάλοι εἰσίν. — τοῦ δὲ Φιλίππου καὶ ἐν Γεωργοῖς μνημονεύει Ἀριστοφάνης (ita codex Leidensis: Ravennas ἀριστοκλῆς).

177b. Suidas, Ἀτρέα καὶ καθόλου τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς συμφώνῳ παραληγομένων αἰτιατικὰς μηκύνουσι, τὰς δὲ καθαρὰς τοῦ ευς συναιροῦσι, χοᾶ καὶ Μηλιᾶ καὶ Σουνιᾶ. Ἴωνες δὲ συστέλλουσι τὰς προτέρας, Ἀτρέα καὶ Πηλέα βραχέως λέγοντες. διὸ καὶ παρὰ τοῖς τραγικοῖς οὐκ ἀναγκαῖον ἐκτείνειν, εἰ μὴ μέτρον ἀναγκάζει. καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης ὁμοίως. τὸ γὰρ συστέλλειν Ἰακόν. Ἀριστοφάνης Γεωργοῖς, "καχέτας καὶ μεγακλέας καὶ μαλακούς." Quinque postrema verba ex totidem codicibus supplevit Gaisfordus. Nomina in ης quum dicit, contracta dicit, velut Ἡρακλῆς, Καλλικλῆς, Περικλῆς, Θεμιστοκλῆς. Aristophanis igitur verba fortasse fuerunt

⏑ – Λάχητα, Μεγακλέα κάλλους ⏑ –

De Lachetis nomine etiam Bergkius cogitavit quum coniiceret

⏑ – Λάχητας, Μεγακλέας καὶ Λαμάχους,

grammaticum hunc versum temere hic ubi non de accusativis numeri pluralis, sed singularis agitur, adscripsisse, aut plura apud Suidam intercidisse ratus: quorum neutrum est probabile.

177c. Suidas, Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν —: οὗτοι ὡς ὑώδεις τινὲς καὶ ἀπαίδευτοι ἐκωμῳδοῦντο. καὶ τάχ' ἂν ἦσαν προκέφαλοί τινες, ὡς ἐν Γεωργοῖς φησὶ καὶ ἐν Τριφάλητι.

ΓΗΡΑΣ.

De huius fabulae argumento et dispositione eximiam commentationem Suevernius edidit Berolini a. 1827. Ex qua nos pro consilio nostro tantum afferemus quantum non in sola coniectura positum est, sed ex fragmentis, quae pauca supersunt, non fallaci ratione videtur colligi posse. Ac primo quidem illud verissime dixisse arbitror Suevernium, chorum ex senibus fuisse compositum, qui senectutem tanquam serpentes cutem, quae ipsa quoque γῆρας dici ab Graecis solet, abiecisse fingerentur, simili invento atque in Equitibus Demum recoctum, hoc est inveteratis malis suis liberatum, prodire videmus. Quo peracto senes multa edidisse videntur iuvenilis documenta petulantiae et lasciviae, cuius indicia quaedam in fragmentis supersunt. Ex quibus probabile fit idem fere huius fabulae atque Equitum consilium fuisse, ut non ostenderentur tantum populi Atheniensis vitia, sed etiam tollendorum eorum ratio lepido invento monstraretur. Nec tempore multum ab Equitibus remota fuisse videtur.

178. Athenaeus 3. p. 109f. Κριβανίτην. τούτου μνημονεύει Ἀ. ἐν Γήρᾳ· ποιεῖ δὲ λέγουσαν ἀρτόπωλιν διηρπασμένων αὐτῆς τῶν ἄρτων ὑπὸ τῶν τὸ γῆρας ἀποβαλόντων (codex ἀποβαλλόντων: sed aoristus requiritur, ut γῆρας ἐκδύς est in Pace v. 376. et ἀποσείσασθαι τὸ γῆρας Lys. v. 667.)

α. Τουτὶ τί ἦν τὸ πρᾶγμα; β. θερμοὺς, ὦ τέκνον.
α. ἀλλ' ἦ παραφρονεῖς; β. κριβανίτας, ὦ τέκνον.

Ita codex Venetus: apographa κριβανίτας πάνυ δὲ (vel δὲ πάνυ) λευκοὺς ὦ τέκνον. Quae ex epitomae verbis interpolata videntur κριβανίτας δὲ λευκοὺς ἄρτους Ἀ. που φησί.

179. Athenaeus 7. p. 287d. Βεμβράδες. — Ἀ. Γήρᾳ

Ταῖς πολιόχρωσι βεμβράσιν τεθραμμένη.

180. Pollux 6, 69. Ὁ δ' Ἀ. ἐν τῷ Γήρᾳ λέγει

Ὀξωτὰ, σιλφιωτὰ, βολβὸς, τεύτλιον,
ὑπότριμμα, θρῖον, ἐγκέφαλος, ὀρίγανον.

Codex Falckenburgii ὑποτρίκομμα. unde ὑπότριμμα restitui pro περίκομμα. Diogenes Laertius 4, 18 de Polemone, ἦν οὖν ἀστεῖός τις καὶ γενναῖος, παρητημένος ἅ φησιν Ἀ. περὶ Εὐριπίδου ὀξωτὰ καὶ σιλφιωτά, (codd. ὀξωτὰ καὶ στιλφωτά, et eadem fere corruptela ὀζωτὰ καὶ στιλφωτὰ apud Suidam s. v. Ὀζωτά.) ἅπερ, ὡς ὁ αὐτός φησι,

Καταπυγοσύνη ταῦτ' ἐστὶ πρὸς κρέας μέγα.

Sensum obscenum verborum κρέας μέγα annotatione sua indicavit Menagius. Idem ad καταπυγοσύνη Hesychii glossam attulit, Καταπυγοσύνη: ἡδονὴ μεγάλη.

181. Pollux 4, 180. Ἀ. ἐν τῷ Γήρᾳ φησὶν

Ὀφθαλμιάσας πέρυσιν εἶτ' ἔσχον κακῶς,
ἔπειθ' ὑπαλειφόμενος παρ' ἰατρῷ.

182. Pollux 9, 39. Καὶ τὸ μὲν πλῆθος τῶν οἰκοδομημάτων οἰκίαι καὶ συνοικίαι καὶ οἰκίας περίδρομος, ὡς ἐν τῷ Γήρᾳ Ἀ.

Ἐπὶ τοῦ περιδρόμου στᾶσα τῆς ξυνοικίας.

Idem 7, 125. hunc locum propter vocabulum περίδρομος affert, ubi ἐκ pro ἐπὶ scriptum. Tum libri συνοικίας.

183. Pollux 10, 74. Ἐν δὲ τῷ Γήρᾳ ἔφη

Ὑδρίαν δανείζειν πεντέχουν ἢ μείζονα.

ὥστε οὐ μόνον ὕδατος, ἀλλὰ καὶ οἴνου ἂν εἴη ἀγγεῖον ἡ ὑδρία. ἔφη Bentleius pro ἔφ'.

184. Pollux 10, 104. Ἀριστοφάνους γοῦν ἐν Ἱπ-

πεῦσιν ὁ μάγειρος λέγει "μαχαιρίδων τε πληγάς," ὥσπερ καὶ ἐν τῷ Γήρᾳ ὁ αὐτὸς ποιητὴς εἴρηκε "Κοπίδι τῶν μαγειρικῶν."

185a. Grammaticus Bekkeri 1. p. 430, 15. Ἀπολογίσασθαι καὶ ἀπολογίζειν τὸ ἐπεξελθεῖν ἕκαστα. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ θ Γήρᾳ "ἐγὼ δ' ἀπολογίζειν τε κἀτ' ἐπ' ἀνθράκων." Quae ex duabus glossis conflata esse vidit Meinekius Com. vol. 5. p. 61. altera Ἀπολογίσασθαι: τὸ ἐπεξελθεῖν ἕκαστα. Δημοσθένης (c. Timocr. p. 731: cuius nomen addidi ex Suida s. v. Ἀπολογίζω.) altera Ἀπολοπίζειν (hoc restituit Fritzschius) ἐν τῷ ō: Ἀριστοφάνης Γήρᾳ

Ἐγῷδ' ἀπολοπίζειν γε καὶ τἀπ' ἀνθράκων.

Nam λοπίζω et ἀπολοπίζω dixerunt Attici veteres, non λεπίζω et ἀπολεπίζω: quod notarunt Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 25, 26. Ἀπολοπίζειν διὰ τοῦ ο τὴν τρίτην, οὐ διὰ τοῦ ε. et Photius p. 230, 10. Λοπίζειν: οὐ λεπίζειν.

185b. Bekkeri Anecd. p. 383, 16. Ἀ Γήρᾳ (codex τηρεῖ, quod correxit Dobraeus)

Ἔδει δέ γε βληθεῖσαν εἰς Ἁλμυρίδας
⏑ – ⏑ τηδὶ μὴ παρέχειν σε πράγματα.

V. 1. δέ γε] δέ γε σε codex. De nomine Ἁλμυρίδες vide quae in Thesauro collecta sunt vol. 1. p. 1560.
V. 2. ⏑ – ⏑] γυναικὶ Bergkius.

186. Bekkeri Anecd. 1. p. 449, 14. Ἀρχηγέται: ἡγεμόνες οἱ ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν. Ἀ. Γήρᾳ

Ὁ δὲ μεθύων ᾔμει παρὰ τοὺς ἀρχηγέτας.

Codex ἡμεῖς. Correxit Bekkerus.

187. Phrynichus p. 367. ed. Lobeck. Διονύσιον (immo Διονυσεῖον): ἀπαίδευτον οὕτω λέγειν, δέον βραχύνειν τὴν σι συλλαβήν· οἱ γὰρ ἐκτείνοντες παρὰ τὴν τῶν Ἀττικῶν διάλεκτον λέγουσι. χρὴ οὖν Ἀριστοφάνει ἀκολουθοῦντας λέγειν. ἐν γὰρ τῷ Γήρᾳ φησὶ

α. Τίς ἂν φράσειε ποῦ 'στι τὸ Διονύσιον;
β. ὅπου τὰ μορμολυκεῖα προσκρεμάννυται.

V. 1. Διονύσιον] Aliud exemplum praebet fragm. 216. V. 2. Etymolog. M. p. 590, 52. Μορμολυκεῖον προπερισπᾶται. ἔστι προσωπεῖον ἐπίφοβον. Ἀ. Γήρᾳ. De his versibus dictum ab Suevernio p. 19.

188. Priscianus 18. p. 1191. Putsch. (vol. 2. p. 330. ed. Hertz.) *Attici* ὀλίγας ἡμέρας *pro* ἐν ὀλίγαις ἡμέραις. *Similiter nos. Aristophanes* Γήρᾳ "Σὺ δ' οὐχ ηγῆ μ' οὖν δὴ ὀλίγας ἡμέρας." Codex Tegerns. ΓΕΡΑΥCΥΔΟΥC ΗΜΕΡΑC (Ε written above Η). Codex Monac. ΓΗΡΑΥCΥ ΔΟΥΧ ΗΓΗΙ ΜΟΥ ΗΔΗ ΟΛΙΓΑΣ ΕΜΕΡΑC. Ex aliis enotatum CΥ ΔΟΥΚΕΓΗΙΜΟΥ. Recte C. F. Hermannus in Annal. Heidelberg. a. 1829. p. 1216.

α. Σὺ δ' οὐκ ἐγήμω; β. νὴ Δί' ὀλίγας ἡμέρας.

Postrema trimetri verba fuisse νὴ Δί' ὀλίγας ἡμέρας viderat Scaliger.

189. Scholiasta Equitum v. 577. Στλεγγὶς γὰρ ἡ ξύστρα, καὶ στλεγγιζόμενος, ἀποξυόμενος. καὶ ἀλλαχοῦ Γήρᾳ

Εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ σφαῖραν καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα.

Eadem habent scholiasta Platonis p. 334. ed. Bekker. Photius p. 537, 14. et Suidas s. v. στλεγγίς.

190. Athenaeus 4. p. 133a. Ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τοῖς εἰς ἀναστόμωσιν βρώμασιν, ὥσπερ ταῖς ἁλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολυμβάδας καλοῦσιν. Ἀ. γοῦν ἐν Γήρᾳ φησὶν

Ὦ πρεσβῦτα πότερα φιλεῖς τὰς δρυπετεῖς ἑταίρας,
ἢ καὶ τὰς ὑποπαρθένους ἁλμάδας ὡς ἐλάας
στιφράς;

V. 2. addidi καί. Verba explicuit Suevernius p. 16.

191. Aelianus de N. A. 12, 9. Κίγκλος —. μέμνηται δὲ τοῦ ὄρνιθος τοῦδε Ἀ.—ἐν τῷ Γήρᾳ

Λορδοῦ κιγκλοβάταν ῥυθμόν.

Conf. fragm. 91.

192. Scholiasta Nicandri Theriacor. v. 295. Βαιὸν δὲ πλόον νῦν τὴν ὁδὸν τὴν πεζήν, τὴν πορείαν. — καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γήρᾳ γυναῖκα ποιήσας ἐπὶ ζεύγους ὄνων ὀχουμένην παράγει τινὰ ἐρῶντα αὐτῆς, ἢ καὶ ἐρεθίζουσά φησι πρὸς αὐτόν,

Ἀποπλευστέον ἐπὶ τὸν νυμφίον, ᾧ γαμοῦμαι
τήμερον.

Ἀποπλευστέον ἐπὶ Toupius Emend. vol. 2. p. 83. Librorum corruptelae sunt ἀπόπλει σε τέ ἐπὶ, ἀπόπλεισε τί ἐπὶ, ἀπέπλεισε τεὸν ἐπὶ, ἀπέπλεις τεὸν ἐπί. Numeri sunt glyconei, quorum in initio ἀλλ' aut similem voculam omisit scholiasta. τήμερον Brunckius pro σήμερον.

193. Photius p. 256, 7. Μελιτέα κάπρον: Ἀ. ἐν Γήρᾳ λέγει ἀντὶ τοῦ Εὐκράτης, ἐπεὶ δασὺς ἔστι. καὶ γὰρ ἄρκτον αὐτὸν ἔλεγον· ἢ ὅτι μυλῶνας εἶχεν, ἐν οἷς ἐτρέφοντο σῦς. Hesychius, Μελιτεὺς κάπρος: τῶν γὰρ δήμων Μελιτεύς ἐστι. καὶ σῦν αὐτὸν (σὺν αὐτῷ codex) ἄντικρυς ἐκάλουν, ἴσως μὲν διὰ δασύτητα, ἐπεὶ καὶ ἄρκτον αὐτόν φασι πολλαχοῦ, ἴσως δὲ καὶ ὅτι μυλῶνας ἐκέκτητο, ἐν οἷς σῦς ἔτρεφεν. De Eucrate ab Suevernio dictum p. 12.

194. Pollux 10, 61. Κληρωτήριον· εἰ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου ἔοικεν εἰρῆσθαι τοὔνομα ἐν τῷ Γήρᾳ Ἀριστοφάνους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγγείου ἂν ἐναρμόσειεν.

195. Harpocratio, Σκάφιον: — ὅτι δὲ τὸ σκάφιον εἶδος κουρᾶς καὶ Ἀ. ἐν Γήρᾳ. Annotavit etiam Eustathius p. 1292, 61. παρὰ τῷ κωμικῷ.

196. Harpocratio, Τῆτες: ἀντὶ τοῦ τούτῳ τῷ ἔτει. — Ἀ. Γήρᾳ.

197. Antiatticista Bekkeri p. 102, 15. Καταλαλεῖν: Ἀ. Γήρᾳ. καταλαλεῖν ex Aristophane sine nomine fabulae attulit Pollux 2, 125. καταλαλῶν est in Ranis v. 760. Idem Pollux 10. 173. ex Γήρᾳ attulit verba πτωχικοῦ βακτηρίου, quae in Acharnensibus leguntur v. 425, ut 10, 45. Thesmophoriazusarum v. 633. ex Polyido attulit. Conf. ad fragm. 622.

ΓΗΡΥΤΑΔΗΣ.

Gerytadem fabulam totam in deridendis aequalibus poetis versatam esse et aliquam cum Ranis, quibus haud dubie tempore posterior fuit, similitudinem habuisse probabile est. Nomen ab γηρύειν factum quemadmodum Χαιρητάδης ab χαίρειν. Docta de hac fabula Leutschii commentatio est in Erschii et Gruberi Encyclop. Sect. 1. vol. 62. p. 219—226.

198. Athenaeus 12. p. 551a. Καὶ Ἀ. δὲ ἐν Γηρυτάδῃ λεπτοὺς τούσδε καταλέγει, οὓς καὶ πρέσβεις ὑπὸ τῶν ποιητῶν φησιν εἰς Ἅιδου πέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐκεῖ ποιητάς, λέγων οὑτωσὶ

α. Καὶ τίς νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας
ἔτλη κατελθεῖν; β. ἕν' ἀφ' ἑκάστης τῆς τέχνης
εἱλόμεθα κοινῇ, γενομένης ἐκκλησίας,

οὓς ἤσμεν ὄντας ᾀδοφοίτας καὶ θαμὰ
ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας. α. εἰσὶ γάρ τινες
ἄνδρες παρ' ὑμῖν ᾀδοφοῖται; β. νὴ Δία
μάλιστά γ', ὥσπερ Θρᾳκοφοῖται. πάντ' ἔχεις.
α. καὶ τίνες ἂν εἶεν; β. πρῶτα μὲν Σαννυρίων
ἀπὸ τῶν τρυγῳδῶν, ἀπὸ δὲ τῶν τραγικῶν χορῶν
Μέλητος, ἀπὸ δὲ τῶν κυκλίων Κινησίας.

εἶθ' ἑξῆς φησιν

Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὠχεῖσθ' ἄρα·
τούτους γάρ, ἢν πολλῷ ξυνέλθῃ, ξυλλαβὼν
ὁ τῆς διαρροίας ποταμὸς οἰχήσεται.

V. 1. Parodia exordii Hecubae. V. 2. ἕν' scripsi pro ἕνα δ'. τῆς addidit Toupius. V. 4. οὓς ἤσμεν ὄντας Tyrwhittus. οὐσημαίνοντας codex. V. 8. 10. De Sannyrione et Cinesia dictum ab Meinekio Hist. com. p. 263. Ab Sannyrione vicissim irrisum esse Aristophanem ex scholiasta Platonis constat p. 331. ed. Bekker. V. 9. τρυγῳδῶν Bentleius pro τραγῳδῶν. V. 10. κυκλίων Bentleius pro κυλίκων. Musurus et margo apographi Palatini κυκλικῶν. V. 11. ψχεσθ' codex. Vide Porson. ad Euripidis Orest. v. 68. Correxit Casaubonus ex verbis epitomatoris, qui infinitivo ὀχεῖσθαι utitur. V. 12. πολλῷ] πολὺς Bergkius. ἤν ποτ' ὀξὺς ἔλθῃ Madvigius in Philolgo vol. 1. p. 677. V. 13. οἰχήσεται Dawesius pro ἐξοιχήσεται. Boissonadius ἐξοίσεται.

199a. Athenaeus 3. p. 112e. Θεαρίων ὁ ἀρτοποιός, οὗ μνημονεύει Πλάτων ἐν Γοργίᾳ — καὶ Ἀ. ἐν Γηρυτάδῃ καὶ Αἰολοσίκωνι διὰ τούτων

Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον.
λιπών, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἐδώλια.

ἐδώλια Casaubonus pro ἐδωδία. Athenaei autem verba ita sunt comparata ut in utraque fabula hos versus lectos dicere videatur. Mihi credibilius videtur in utraque comoedia Thearionis factam esse mentionem, sed versus illos Gerytadae potius quam Aeolosiconi tribuerim, nisi superioris fragmenti comparatio fallat, quod ipsum quoque ad primorum Hecubae Euripideae verborum, quae hic alia ex parte perstringit, similitudinem compositum est. De quo si recte coniecimus, verba καὶ (malim καὶ ἐν vel κἀν) Αἰολοσίκωνι post versus ex Gerytade transponenda erunt. Ita Athenaeus 14. p. 650e. locum ex Anagyro affert, eique subiungit "καὶ ἐν Γηρυτάδῃ" non additis poetae verbis, similiterque alibi.

199b. Schol. Ranar. 436. (439. Kust.) ad verba ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὴν τὴν θύραν ἀφιγμένος schol. cod. Veneti, τὸ ὅμοιον καὶ ἐν Γηρυτάδῃ. Eadem fere verba Pluti v. 962. ἀλλ' ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη.

200. Athenaeus 3. p. 95f. Ἀκροκωλίων δὲ μέμνηται Ἀ. — ἐν Γηρυτάδῃ "Ἀκροκώλι', ἄρτοι, κάραβοι." In Etymolog. M. p. 53, 14. sine scriptoris nomine haec leguntur, Ἀκροκώλια, ἄρτοι, βολβοί, φακῆ. Quae si Aristophanis verba sunt, integrum trimetrum restituere licebit,

Ἀκροκώλι', ἄρτοι, κάραβοι, βολβοί, φακῆ.

201. Athenaeus 4. p. 158c. de vocabulo φακῆ agens, Ὁ χαρίεις τε Ἀ. ἐν Γηρυτάδῃ ἔφη

Πτισάνην διδάσκεις αὐτὸν ἕψειν ἢ φακῆν.

202. Athenaeus 3. p. 99f. Χορτασθῆναι — Ἀ. δ' ἐν Γηρυτάδῃ

Θεράπευε καὶ χόρταζε τῶν μονῳδιῶν.

203. Athenaeus 7. p. 307e. Ὅτι δὲ εἶδος κεστρέων οἱ νήστεις Ἀ. Γηρυτάδῃ

Ἆρ' ἔνδον ἀνδρῶν κεστρέων ἀποικία;
ὡς μὲν γὰρ εἰσι νήστιδες γιγνώσκετε.

Hesychius, Κεστρεῖς (νήστεις addit Photius p. 158, 22.): τοὺς κεχηνότας καὶ πεινῶντας κεστρεῖς λέγουσι. καὶ τοὺς Ἀθηναίους οὕτως ἔλεγον καὶ προσηγόρευον· τὸ γὰρ ζῷον αὐτὸ λαίμαργόν τέ ἐστι καὶ ἄπληστον.

204. Athenaeus 8. p. 365b. Σύνδειπνον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου — καὶ Ἀ. Γηρυτάδῃ

Ἐν τοῖσι συνδείπνοις ἐπαινῶν Αἰσχύλον.

205. Scholiasta Vesp. v. 1303. Σθένελος δὲ ὁ τραγικὸς ὑποκριτής, ὃς διὰ πενίαν τὴν τραγικὴν σκευὴν ἀπέδοτο κακῶς πράττων. οὗτος ἐλαύνων περὶ τοῖς τείχεσιν ἐνδεικνύμενος διεχλεύαζε. περὶ τούτου γέγραπται ἐν Γηρυτάδῃ

α. Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥήματα;
β. εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λεπτοὺς ἅλας.

λεπτοὺς] Legebatur ξηρούς. Pollux 6, 65. Λεπτοὶ ἅλες, εἰς οὓς τις ἐμβάπτει, ὡς Ἀριστοφάνης "Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λεπτοὺς ἅλας." In λευκοὺς corruptum est apud Athenaeum 9. p. 367b. Ἁλῶν δὲ καὶ ὄξους μέμνηται ὁ καλὸς Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς περὶ Σθενέλου τοῦ τραγικοῦ λέγων "Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥῆμα; εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκοὺς ἅλας." De Sthenelo dictum ab Tyrwhitto ad Aristotelis Poet. c. 37. p. 180.

206. Pollux 10, 59. Κρατῖνος — μάλθαν ἔφη. Ἀ. δὲ ἐν τῷ Γηρυτάδῃ

Τὴν μάλθαν ἐκ τῶν γραμματείων ἤσθιον.

207. Pollux 6, 111. Οὐ μὴν εἴποι ἄν τις τὸ κοτταβίζειν ἐφ' οὗ νῦν, ἀλλὰ ἐμεῖν, ἢ ἀποβλύζειν, πλὴν εἴ τις παίζων βούλοιτο οὕτως ὑποπτεύειν τὸ ἐν τῷ Γηρυτάδῃ ὑπ' Ἀριστοφάνους εἰρημένον "Τότε μέν σου κατεκοττάβιζον, νυνὶ δὲ κατεμοῦσι, τάχα δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ καταχέσονται." Quae ita digerenda videntur

Τότε μέν γε σοῦ κατεκοττάβιζον * *
νυνὶ δὲ καὶ κατεμοῦσι, τάχα δ' εὖ οἶδ' ὅτι
καὶ καταχέσονται.

V. 1. γε Boissonadius addidit p. 195.

208. Pollux 10, 91. Κανίσκια — Ἀ. ἐν Γηρυτάδῃ "Ἄλλος δ' εἰσέφερε πλεκτῷ κανισκίῳ ἄρτων περίλοιπα θρύμματα." Idem 7, 176. Καὶ τὸ κανοῦν δὲ πλέγμα τι καὶ τὸ κανίσκιον. ἐν γὰρ τῷ Γηρυτάδῃ φησὶν Ἀ. "Πλεκτῷ κανισκίῳ."

209. Athenaeus 11. p. 485a. Λεπαστή. οἱ μὲν ὀξύνουσιν, ὡς καλή, οἱ δὲ παροξύνουσιν, ὡς μεγάλη. τοῦτο δὲ τὸ ποτήριον ὠνομάσθη ἀπὸ τῶν εἰς τὰς μέθας καὶ τὰς ἀσωτίας πολλὰ ἀναλισκόντων, οὓς λαφύκτας καλοῦμεν. κύλικες δ' ἦσαν μεγάλαι. Ἀ. — ἐν Γηρυτάδῃ

Ἦν δὲ
τὸ πρᾶγμ' ἑορτή. περιέφερε δ' ἡμῖν κύκλῳ λεπαστὴν
ταχὺ προσφέρων παῖς ἐνέχεέν τε σφόδρα κυανο[βενθῆ.

τὸ βάθος παρίστησιν ὁ κωμικὸς τοῦ ποτηρίου.

V. 2. Legebatur δὲ (sic codex, non δ') ἐν κύκλῳ λεπαστὴν ἡμῖν. V. 3. Vulgo ἐνέχει. κυανοβενθῆ hinc excerptum attulit Eustathius p. 1246, 34. Id secunda syllaba producta dixit poeta, nisi σφόδρα τι scripsit. Partem loci attulit Pollux 10, 75. Ὅτι δὲ ἡ λεπαστὴ οὐκ ἔκπωμα μόνον ἐστίν, ἀλλὰ καὶ οἰνοχόη, σαφὲς Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Γηρυτάδῃ ποιεῖ "Περίφερε δὴ κύκλῳ λεπαστήν." Codex Iungermanni περιφέρει δὲ κύκλῳ λεπάστην ἡμῖν ταχὺ προσφέρων παῖς ἐνέχει. Liber Falckenburgianus περίφερε δὴ κύκλῳ λεπαστὴν ταχὺ ἡμῖν προσφέρων παισὶν ἔχειν. Apud Bekkerum cum codice Paris., si quid Bekkeri silentio tribuendum, περιέφερε δὲ κύκλῳ λεπαστὴν ἡμῖν ταχὺ προσφέρων παῖς ἐνέχει τε.

210. Pollux 9, 46. Τὸ δὲ καλούμενον ὡρολόγιον ἤ που πόλον ἄν τις εἴποι φήσαντος Ἀριστοφάνους ἐν Γηρυτάδῃ

Πόλος τόδ᾽ ἐστί; κᾆτα πόστην ἥλιος τέτραπται;

Vulgo πόλος τοῦτ᾽ ἔστιν ἑκασταποστήν. Correxit Porsonus in praefatione ad Hecubam p. XLI. nisi quod ἐστίν; εἶτα scripsit.

211. Erotianus p. 148, ed. Franz. (p. 68. ed. Klein.) Ἐκλαπήσεται: ἀντὶ τοῦ ἐκγλυφήσεται καὶ ἐκγεννηθήσεται, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ φησί

Φήμαις οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπῆναι.

Si φήμαις recte habet, quod incertum est, fortasse Φήμαις μὲν οὖν scribendum. Alii alia coniecerunt, quae memoravit Kleinius. Cobetus Φήμ᾽ οὖν ἐγὼ 'κ τούτου βροτοὺς ἅπαντας ἐκλαπῆναι. Sententiam tolerabilem, etsi mirabilem, etiam Bothii coniectura praebet, Φήμη 'στὶν ἐξ ᾠῶν βροτοὺς ἅπαντας ἐκλαπῆναι. De verbo ἐκλαπῆναι vid. L. Dindorfius in Thesauro vol. 3. p. 479.

212. Harpocratio, Βωμολοχεύεσθαι: — Ἀ. Γηρυτάδῃ

Χαριεντίζει καὶ καταπαίζεις ἡμῶν καὶ βωμολο- [χεύει.

Propter verbum χαριεντίζει hunc versum omisso fabulae nomine attulerunt Etymol. M. p. 807, 16. Suidas et quem vix nominari operae pretium est Zonaras s. v. χαριεντιζόμενοι, scholiasta Platonis p. 403. ed. Bekker., grammaticus Nanianus p. 497. Apud Harpocrationem est χαριεντίζῃ. Ceteri χαριεντίζεις.

213. Athenaeus 6. p. 261 f. Ψωμοκόλακος δὲ μνημονεύει Ἀ. ἐν Γηρυτάδῃ οὕτως

Ψίθυρός τε καλοῦ καὶ ψωμοκόλαξ.

Ἀριστοφάνης pro Ἀντιφάνης Casaubonus. τ᾽ ἐκαλοῦ Schweighaeuserus. τε καλεῖ Bergkius. ψωμοκόλαξ ex epitome restitutum. Codex κόλαξ.

214. Hesychius, Αὐτοὶ θύομεν: ἀντὶ τοῦ αὐτοὶ πίνομεν, ἐνηλλαγμένως, παρόσον οἱ καλούμενοι εἰς ἑστίασιν λέγουσι "καὶ αὐτοὶ θύομεν"· ἐπὶ γὰρ τῶν καλουμένων ὑπό τινων λέγεται. Ἀ. Γηρυτάδῃ.

215. Sophocles Electra v. 289. Ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ | τέθνηκεν; ubi schol., καὶ ταῦτα Ἀ. παρῴδηκεν ἐν Γηρυτάδῃ.

216. Etymolog. M. p. 420, 2. Ἐκ τοῦ εἶα μέσου παρακειμένου Ἀττικῇ ἐκτάσει ᾖα ᾔειν ᾔει, καὶ πληθυντικῶς ᾖμεν. Ἀ. — ἐν Γηρυτάδῃ "Ἤισαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου" ἀντὶ τοῦ ἐπορεύοντο.

217. Pollux 10, 160. Ἀσκοθύλακος, ὡς ἐν τῷ Ἀ. Γηρυτάδῃ.

218. Erotianus p. 114. 116. (p. 61. ed. Klein.) Γαργαλισμοῦ: γάργαλος καὶ γαργάλη λέγεται ἐρεθισμός, ἀπὸ τῶν πασχητιωσῶν γυναικῶν εἰλημμένης τῆς λέξεως, ὡς καὶ Ἀ. Γηρυτάδῃ καὶ Δίφιλος ἐν Δαναΐσι.

219. Harpocratio, Ἕρμα: ἡ ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ. ἔστι τοὔνομα καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι καὶ ἐν Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνους. Ἕρμα: ἡ ὕφαλος Blomfieldus in Gloss. ad Aeschyli Agam. 977. Ἕρμα: ὕφαλος Valesius. ἑρμάν (vel ἑρμᾶν) ὕφαλος libri et ex epitome Photius p. 16, 1.

220. Pollux 7, 149. Τὰ δὲ καρπεῖα ἐν τῷ Γηρυτάδῃ Ἀ. εἶπε.

221. Pollux 4, 181. instrumenta medicorum enumerans. Ἦ που δὲ καὶ δεσμὰ καὶ κατάπλασμα ἐν Γηρυτάδῃ.

222. Antiatticista Bekkeri p. 107, 32. Μέτοχος: Ἀ. Γηρυτάδῃ.

223. Pollux 7, 117. Οἰκοδόμος. Ἀ. γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ εἴρηκε τοὺς οἰκοδόμους.

224. Pollux 10, 170. Ἀ. ἐν Γηρυτάδῃ περίθετον. περίθετος Thesmoph. v. 258. Sed libri meliores Pollucis περίθεσιν.

225. Athenaeus 7. p. 321 a. Σκόμβρος. Ἀ. Γ.

226. Pollux 7, 7. Καὶ ὁμότεχνοι δὲ καὶ σύντεχνοι. Ἀ. γὰρ ἐν Γηρυτάδῃ τούτῳ κέχρηται.

227. Pollux 10, 169. Ἐν δὲ τῷ Γηρυτάδῃ ὁ Ἀ. λέγει φορμῷ σχοινίνῳ. Sine fabulae nomine 7, 175.

228. Athenaeus 14. p. 650 e. Τῶν γὰρ ἀπυρήνων (ῥοῶν) Ἀριστοφάνης — μνημονεύει — καὶ ἐν Γηρυτάδῃ. Conf. fragm. 165.

229. Scholiasta Platonis Clarkianus apud Gaisfordum in Lection. Platon. p. 173. (373. ed. Bekker.) ubi de Agathone agitur

. . . .
τραγωιδ
ἐπὶ μαλακιαι
τυδηι ἦν δ᾽ οὗτος
παῖς ἀθηναῖος . . .

Grammatici verba haec fuisse credibile est, ποιητὴς τραγῳδίας, ὃς διεβάλλετο (vel ἐσκώπτετο) ἐπὶ μαλακίᾳ, ὡς Ἀ. Γηρυτάδῃ. ἦν δ᾽ οὗτος Τισαμενοῦ παῖς Ἀθηναῖος. collato schol. Luciani Rhet. praec. c. 11. in cod. Barocc. 56. ap. Cramer. Anecd. Oxon. vol. 4. p. 269. Ἀγάθων τραγῳδίας ποιητὴς εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος Ἀριστοφάνει ἐν τῷ Γηρυτάδῃ. ἦν δὲ Τισαμενοῦ τοῦ Ἀθηναίου υἱός, παιδικὰ γεγονὼς Παυσανίου τοῦ τραγικοῦ cet.

230. Athenaeus 13. p. 592 e. Μνημονεύει αὐτῆς (τῆς Ναΐδος) καὶ Ἀ. ἐν τῷ Γηρυτάδῃ. μήποτε δὲ κἀν τῷ Πλούτῳ (v. 179.), ἐν ᾧ λέγει "Ἐρᾷ δὲ Λαῒς οὐ διὰ σὲ Φιλωνίδου;" γραπτέον Ναῒς καὶ οὐ Λαΐς. Eadem apud Harpocrat. s. v. Ναΐς.

---

231 a. Ad hanc fabulam fortasse pertinent versus duo ab Dione Prusaeo 52. p. 553. ed. Morel. (vol. 2. p. 273. Reisk.) servati, qui de Sophoclis Philocteta disputans ita scribit, Τά τε μέλη οὐκ ἔχει πολὺ τὸ γνωμικὸν οὐδὲ τὴν πρὸς ἀρετὴν παράκλησιν, ὥσπερ τὰ τοῦ Εὐριπίδου, ἡδονὴν δὲ θαυμαστὴν καὶ μεγαλοπρέπειαν, ὥστε μὴ εἰκῇ τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ τὸν Ἀριστοφάνην εἰρηκέναι

Ὁ δ᾽ αὖ Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι κεχριμένου
ὥσπερ καδίσκου περιέλειχε τὸ στόμα.

Hinc explicari possunt quae in Vita Sophoclis obscurius traduntur Schol. vol. 2. p. 7. 10. ed. Oxon. Ἔστι δὲ τοῦτο μέγιστον ἐν τῇ ποιητικῇ, δηλοῦν ἦθος ἢ πάθος. φησὶν οὖν Ἀριστοφάνης ὅτι "κηρὸς ἐπεκαθέζετο". ἄλλοι δὲ "Σοφοκλέους τοῦ μέλιτι τὸ στόμα κεχρισμένου" (Attica quam supra restitui forma κεχριμένου est). Priora verba non sunt Aristophanis, sed parodia nescio ab quo facta notissimi versus Eupolidis πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι, quo Periclеае vis eloquentiae descripta fuit. Sophoclem autem satis notum est μέλιτταν ab veteribus dictum fuisse, quod multis modis posteriorum temporum declamatores exornarunt.

---

231 b. Vita Euripidis ex cod. Paris. edita ab Rossignolio (*Journal des Savants, Avril* 1832) sive in Schol. ed. mea Oxon. vol. 2. p. 6, 9: Ἔσκωπτε δὲ τὰς γυναῖκας διὰ ποιημάτων δι᾽ αἰτίαν τοιαύτην· εἶχεν οἰκογενὲς μειράκιον ὀνόματι Κηφισοφῶντα. πρὸς τοῦτον ἐφώρασε τὴν οἰκείαν γυναῖκα ἀτακτοῦσαν. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἀπέτρεπεν ἁμαρτάνειν· ἐπεὶ δ᾽ οὐκ ἔπειθε, κατέλιπεν αὐτῷ τὴν γυναῖκα βουλομένου αὐτὴν ἔχειν

τοῦ Κηφισοφῶντος. λέγει οὖν καὶ ὁ Ἀριστοφάνης

Κηφισοφῶν ἄριστε καὶ μελάντατε,
σὺ δὴ ξυνέζης ὡς τὰ πόλλ' Εὐριπίδῃ
καὶ ξυνεποίεις, ὥς φασι, τὴν μελῳδίαν.

δὲ συνέζης εἰς (ὡς Fixius) — εὐριπίδου καὶ συνεποίεις ὡς φησὶ καὶ τὴν codex. Εὐριπίδῃ restituit Rossignolius. Haec quoque ex Gerytade ducta videntur. Μελάντατε Seidlerus in ταλάντατε mutat, recte an secus non dixerim, quum post ἄριστε amplius quid exspectetur quam ταλάντατε.

Ad hanc fabulam fortasse referendum fragm. 565. — Coniecturam valde incertam de loco corrupto scholiastae Pluti v. 550. cui Gerytadae nomen restituit, protulit Hemsterhusius in annotatione p. 166. 167. Quod satis habemus verbo tetigisse.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ.

Clemens Alexandr. Stromat. 7. p. 752. ed. Potter. Πλάτων δὲ ὁ κωμικὸς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Δαιδάλῳ τὰ ἀλλήλων ὑφαιροῦνται.

232. Hesychius, Δαιδάλεια: Ἀ. τὸν ὑπὸ Δαιδάλου κατασκευασθέντα ἀνδριάντα, ὡς διὰ τὸ ἀποδιδράσκειν δεδεμένον. ubi vide interpretum annotationes et schol. Eurip. Hec. 838. vol. 1. p. 424. ed. Oxon.

233. Suidas, Εὐρύβατος: πονηρός — καὶ Ἀ. Δαιδάλῳ ὑποθέμενος τὸν Δία εἰς πολλὰ ἑαυτὸν μεταβάλλοντα καὶ πλουτοῦντα (πλάττοντα Bernhardyus: sed fortasse delendum καὶ πλουτοῦντα) καὶ πανουργοῦντα,

Εἰ δή τις ὑμῶν οἶδεν Εὐρύβατον Δία.

οἶδεν ex Eustathio p. 1864, 31. εἶδεν Suidas. Schol. Luciani Alex. c. 4. in cod. Vindob. ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος, πρὸς δὲ καὶ προδότης εἰσάγεται Ἀριστοφάνει τῷ κωμικῷ καὶ Δημοσθένει τῷ ῥήτορι.

234. Erotianus p. 50. (p. 42 ed. Klein.) Ἀνεκάς: ἀντὶ τοῦ ἀνωτάτω. σύγκειται γὰρ ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ ἑκάς, ὡς καὶ Ἀ. ἐν Δαιδάλῳ φησὶν

Ὁ μηχανοποιός, ὁπότε βούλει τὸν τροχὸν
ἐᾶν ἀνεκάς, λέγε, χαῖρε φέγγος ἡλίου.

V. 1. Similiter μηχανοποιὸν invocat Trygaeus in Pace v. 174. V. 2. ἐᾶν] ἐλᾶν Bergkius. ἕλκειν Cobetus Mnem. vol. 5. p. 197. ἀνεκὰς Brunckius pro κἀνεκάς. De accentu v. L. Dindorfius in Thes. s. h. v. et Schneidewin. in Philol. vol. 3. p. 118.

235. Athenaeus 7. p. 316b. Τὸ δὲ πώλυπον λέγειν Αἰολικόν· Ἀττικοὶ γὰρ πουλύπουν λέγουσιν. Ἀ. Δαιδάλῳ

Καὶ ταῦτ' ἔχοντα πουλύπους καὶ σηπίας.

καὶ πάλιν "Τὸν πουλύπουν μοι ἔθηκε" (μοὔθηκε vel παρέθηκε Bergkius). καὶ πάλιν

Πληγαὶ λέγονται πουλύπου πιλουμένου.

V. 1. Καὶ ταῦτ' ἔχοντα] Vulgo ταῦθ' ἑκόντα, omisso καί. Emendatum ex p. 323c. ubi haec ex Danaidibus afferuntur, Σηπία. Ἀ. Δαναΐσι "Καὶ ταῦτ' ἔχοντα σηπίας καὶ πουλύπους." Ex Athenaei epitome sua petiit grammaticus Hermanni p. 322. 323. Σηπιδίων mentio fit in fragm. 242.

236. Athenaeus 9. p. 367d. et. p. 368c. ubi de vocabulo παροψὶς agit, Ἀ. Δαιδάλῳ

Πάσαις γυναιξὶν ἐξ ἑνός γέ του τρόπου
ὥσπερ παροψὶς μοιχὸς ἐσκευασμένος.

τρόπου addidit Musurus.

237. Athenaeus 9. p. 374e. Καὶ Θεόπομπος δ' — ἐπὶ τῆς θηλείας ἔταξε τὸν ἀλεκτρυόνα — καὶ Ἀ. Δαιδάλῳ

Ὠιὸν μέγιστον τέτοκεν, ὡς ἀλεκτρυών.

καὶ πάλιν

Ἐνίοτε πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων βίᾳ
ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις.

ἐν δὲ Νεφέλαις (v. 665.) — φησὶ "Νῦν — ἀλέκτορα."

V. 2. Ἐνίοτε (ἐνίοτε om. Athenaeus) πολλαὶ —] Hoc fragmentum ex Platonis Daedalo attulit scholiasta Aristophanis Nub. v. 663. (ut καὶ τὴν θήλειαν ἀλεκτρυόνα λέγεσθαι probet) ubi ἐνίοτε πολλαὶ scriptum. Unde iisdem utrumque poetam verbis usum esse coniecit Ernesti in annotatione ad scholia, Clementis Alexandrini loco confisus, quem supra apposui. Sed scholiastae fidem elevant Photius et Suidas s. v. ὑπηνέμια, qui non de feminino ἀλεκτρυών, sed de usu adiectivi ὑπηνέμια agentes (ὑπηνέμια λέγουσιν ὡς ἡμεῖς), quod reprehendit Moeris p. 73. (Ἀνεμιαῖον Ἀττικοί· ὑπηνέμιον Ἕλληνες) Aristophanis Δαιδάλου nomen posuerunt et Platonis philosophi locum quendam (Theaet. p. 161a.), in quo ἀνεμιαῖα legitur, adiunxerunt. Et apud Suidam quidem ἐνίοτε πολλοὶ scriptum, apud Photium ἐνιότε (sic) πολλαί, ubi Porsonus coniecit Ἐν ἴστε· πολλαὶ —. Sine auctoris nomine Eustathius p. 1479, 28. attulit πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων ὑπηνέμια τικτουσι. Quod si ἐνίοτε πολλαὶ recte habet, comparari potest Acharnensium v. 295. πόλλ' ἂν ἀποφήναιμ' ἐκείνους ἔσθ' ἃ κἀδικουμένους. βίᾳ ὑπηνέμια Photius et Suidas. ὑπηνέμια βίᾳ Athenaeus. καὶ ὑπηνέμια scholiasta Aristophanis, omisso βίᾳ. Καὶ post hunc versum recte transposuit Hermannus, ubi alius affertur versus, καὶ "ὁ δὲ παῖς ὅδ' ἔνδον τὰς ἀλεκτρυόνας σοβεῖ." quem omiserunt Photius, Suidas et Athenaeus.

238. Photius p. 338, 15. Ὄνου σκιά: — Ἀ. Δαιδάλῳ

α. Περὶ τοῦ γὰρ ὑμῖν ὁ πόλεμος
νῦν ἐστι; β. περὶ ὄνου σκιᾶς.

Male apud Suidam νῦν ὑμῖν ἐστι. Verba ipsa utrum duarum sint personarum an unius sibi ipsi respondentis incertum est.

239. Hesychius, Δορυφόνον: τὸν δολοφονοῦντα. Ἀ. Δαιδάλῳ.

240. Pollux 7, 100. Κογχυλίας λίθος ἐν Ἀ. Δαιδάλῳ.

241. Pollux 7, 117. Ἀρχιτέκτων εἴρηται παρὰ Πλάτωνι. βιαία γὰρ ἡ ἐν τῷ Σοφοκλέους Δαιδάλῳ τεκτόναρχος Μοῦσα. τὸ δὲ ἀρχιτεκτονεῖν Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Δαιδάλῳ. Verbo ἀρχιτεκτονεῖν utitur in Pace v. 305. Quamobrem videndum ne Pollux Δαιδάλῳ pro Εἰρήνῃ scripserit, quum Sophoclis ex Daedalo locus ante oculos versaretur. Alio modo peccatum videtur apud Phrynichum p. 427. Κάκκαβον: διὰ τοῦ η κακκάβην λέγε. τὸ γὰρ διὰ τοῦ ο ἀμαθές. καὶ γὰρ Ἀ. ἐν Δαιδάλῳ χρῆται διὰ τοῦ η. Quae ad Daetalensium fragmentum 26. recte referri videntur ab Iungermanno ad Pollucem 10, 106.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

242. Pollux 2, 76. Καὶ ὀσμύλια ἰχθύων τι γένος, ἡ ὑπὸ πολλῶν ὄζαινα καλουμένη. πολύποδος δέ ἐστιν εἶδος ἔχον μεταξὺ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν πλεκτανῶν αὐλὸν δυσῶδες πνεῦμα ἀφιέντα.

Τραπόμενον ἐς τοὔψον λαβεῖν
ὀσμύλια καὶ μαινίδια καὶ σηπίδια,

ὥς φησιν Ἀ. Versum alterum propter σηπίδια ex Danaidibus attulit Athenaeus 7. p. 324 b. unde ὀσμύλια pro ὀσμυλίδια correctum. Photius p. 352, 25. Ὀσμύλια: ἰχθύδια εὐτελῆ. Ὀσμύλια καὶ μαινίδια καὶ σηπίδια, φησὶν Ἀριστοφάνης. De verbis Καὶ ταῦτ' ἔχοντα σηπίας καὶ πουλύπους, quae Athenaeus alio in loco ex Daedalo, in alio ex Danaidibus attulit, dictum ad fragm. 235.

243. Athenaeus 10. p. 422 e. Δεδειπνάναι — Ἀ. ἐν Δαναΐσιν

Ἤδη παροινεῖς ἔς με πρὶν δεδειπνάναι.

Vulgo ἐμέ, omisso ἐς. Brunckius εἰς ἐμέ.

244. Pollux 10, 130. Τάχα δὲ καὶ σώρακος, εἰ καὶ παρὰ τοῖς κωμῳδοποιοῖς οὕτως ὠνομάσθη τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὰ σκεύη τῶν ὑποκριτῶν. Ἀ. δὲ ἐν Δαναΐσιν ἔφη

Κακῶν τοσούτων ξυνελέγη μοι σώρακος.

245. Scholiasta Pacis v. 922. Pluti v. 1199. et Suidas s. v. χύτραις, Ὁπότε μέλλοιεν βωμοὺς καθιδρύειν ἢ ἀγάλματα θεῶν, ἕψοντες ὄσπρια ἀπήρχοντο τούτων τοῖς ἀφιδρυμένοις χαριστήρια ἀπονέμοντες τῆς πρώτης διαίτης, ὡς οὗτος εἶπεν ἐν Δαναΐσι

Μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς ἑρκείου χύτρας,
μεθ' ὧν ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύθη ποτέ.

καθιδρύειν] ἀφιδρύειν schol. Pluti. ἐγκαθιδρύειν Suidas. ἀγάλματα] ἄγαλμα schol. Pluti. θεῶν] θεοῦ schol. Pacis et Suidas. τούτων] τούτοις schol. Pacis. χαριστήρια] εὐχαριστήρια schol. Pluti. V. 2. μεθ' ὧν] παρ' αἷς schol. Pluti. ἱδρύθη] ἱδρύνθη schol. Pacis. ἱδρύσθη Suidas.

246. Photius p. 596, 14. et Suidas, Τοῦ — ἐπὶ οὐδετέρου Ἀ. Δαναΐσιν

Ἀλλ' εἴσιθ', ὡς τὸ πρᾶγμ' ἐλέγξαι βούλομαι
τουτί· προσόζειν γάρ κακοῦ τού μοι δοκεῖ.

V. 1. πρᾶγμ' ἐλέγξαι Dobraeus pro πρᾶγμα λέξαι.

247. Scholiasta Homeri Iliad. 14, 200. Ἀριστοφάνης Δαναΐσι "δακτύλιον χαλκοῦν φέρων ἀπείρονα" ἔφη. ἔστι δὲ ὁ ἀπείρων δακτύλιος καὶ ὁ ἀσυγκόλλητος καὶ πέρας μὴ δεικνὺς ἀρχήν τε καὶ τέλος. οἱ γὰρ σφενδόνας ἔχοντες, εἰς ἃς οἱ λίθοι ἐντίθενται ἢ σφραγῖδες, οὐκ εἰσὶν ἀπείρονες. οὐ γάρ ἐστιν ὁμοιομερής. Eadem fere habet schol. Odyss. 1, 98. qui in Aristophanis verbis φέρειν praebet. Bekkeri Anecd. p. 420, 18. Ἀπείρονα δακτύλιον: τὸν μὴ συνάπτοντα αὐτὸν αὑτῷ. ἐλέγετο δὲ ἀπείρων καὶ ἄπειρος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς καὶ τὸ περιφερὲς ἁπλῶς σχῆμα. Vid. L. Dindorf. in Thes. s. v. Ἀπείρων.

248. Athenaeus 9. p. 400 a. Τρύφων δέ φησι, τὸν λαγὼν ἐπ' αἰτιατικῆς ἐν Δαναΐσιν Ἀ. ὀξυτόνως καὶ μετὰ τοῦ ν λέγει

Λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν ξυναρπάσειεν ἡμῶν.

ὑμῶν apographa.

249. Athenaeus 2. p. 57 a. Καλλίας δ' ἐπὶ τῆς ῥαφανῖδος εἴρηκε τὸν ῥάφανον. περὶ γοῦν τῆς ἀρχαιότητος τῆς κωμῳδίας διεξιών φησιν

Ἔτνος, πῦρ, γογγυλίδες, ῥάφανοι, δρυπετεῖς, [ἐλατῆρες.

ὅτι δ' οὕτω τὰς ῥαφανῖδας εἴρηκε δῆλον Ἀ. ποιεῖ περὶ τῆς τοιαύτης ἀρχαιότητος ἐν Δαναΐσι γράφων καὶ αὐτὸς καὶ λέγων

Ὁ χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπιδας καὶ στρωματόδεσμα,
διαμασχαλίσας αὑτὸν σχελίσιν καὶ φύσκαις καὶ [ῥαφανῖσιν.

250. Suidas s. v. ἀταλαίπωρον et Bekkeri Anecd. p. 457, 29. Ἀταλαιπώρως: ῥαθύμως, ὀλιγώρως. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν

Οὕτως αὐτοῖς ἀταλαιπώρως ἡ ποίησις διέκειτο.

Affertur etiam ab Etymol. M. p. 162, 40. (Gudian. p. 88, 31.) ubi διάκειται scriptum. Ego ut διέκειτο praeferam superioris fragmenti comparatione moveor. Videntur enim haec omnia ad priscae comoediae simplicitatem describendam pertinere. Quo in loco si forte etiam de tragoedia sermo fuit, non sine magna veri specie huc referri poterunt quae tanquam Aeschyli apud Aristophanem verba attulit Athenaeus 1. p. 21 e. Ad versum ex Danaidibus pertinet, ni fallor, Hesychii glossa, Ἀταλαιπώρως: ἄνευ κόπου, ἀκοπιάστως. Similiter Thucydides 1, 20. οὕτως ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας καὶ ἐπὶ τὰ ἑτοῖμα μᾶλλον τρέπονται.

251. Suidas, Αὔλειος: ἡ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ πρώτη θύρα τῆς οἰκίας — Ἀ. Δαναΐσι

Πρὸς τὸν στροφέα τῆς αὐλείας σχίνου κεφαλὴν [κατορύττειν.

κεφαλὴν Kusterus pro κεφαλῆς. αὐλείας] αὐλείου Cobetus Mnem. vol. 5. p. 198. ex more Atticorum. σχίνου Meinekius Quaest. Menandr. p. 37. Vulgo ἐχίνου. Eandem emendationem fecit Dobraeus in Adversar. vol. 2. p. 252. et σχῖνον sive σκίλλαν in re magica usui fuisse ostendit Theophrasti aliorumque testimoniis. Ἐχίνου vocabulum ex alio huius fabulae loco sumtum affert Harpocratio, Ἐχῖνος: ἔστι μὲν ἄγγος τι εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐτίθεντο. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον μνημονεύει τοῦ ἄγγους τούτου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ καὶ Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν (Δαναΐσιν omittit codex Vratislaviensis et Photius p. 46, 6). ἦν δὲ καὶ πόλις Ἐχῖνος, ἧς μνημονεύει Δημοσθένης ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν. Vasculi ἐχίνου dicti etiam in Vespis mentionem fecit Aristophanes v. 1436.

252. Athenaeus 14. p. 645 e. Ἐγκρίδες. πεμμάτιον ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον. — Ἀ. δ' ἐν Δαναΐσι καὶ ποιητήν (πωλητήν Schweighaeuserus) φησιν αὐτῶν εἶναι ἐν τούτοις "Μήτ' ἄρα μ' εἶναι | ἐγκριδοπώλην." Codex μήτ' ἅρμα εἶναι. Correxit Iacobsius. Porsonus in Miscellan. p. 247. μήθ' ἁρμονιῶν. Pollux 7, 199. de verbis cum πωλεῖν compositis exempla afferens, ἐν δ' Ἀριστοφάνους Δαναΐσι συρμαιοπῶλαι καὶ ἐγκριδοπῶλαι. Etiam συρμαιοπώλην facile credam in Danaidibus esse commemoratum, quum συρμαία propria sit Aegyptiis. Eorum etiam panis genus quoddam proximo fragmento nominatur.

253. Athenaeus 3. p. 114 c. Αἰγύπτιοι δὲ τὸν ὑποξίζοντα ἄρτον κύλλαστιν καλοῦσι. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀ. ἐν Δαναΐσι

Καὶ τὸν κύλλαστιν φθέγγου καὶ τὸν Πετόσιριν.

254. Pollux 10, 39. Εἴποις δ' ἂν οἶμαι καὶ χνοῦν καὶ μνοῦν ἐπὶ τῶν μαλακῶν, Ἀ. εἰπόντος μὲν ἐν Βαβυλωνίοις "Εἰς ἄχυρα καὶ χνοῦν," ἐν δὲ Δαναΐσι "Τῶν χειρῶν ἔργα μνοῦς ἐστιν." Verba corrupta.

255. Suidas s. v. ἀργύρειος et Bekkeri Anecd. p. 442, 11. Ἀργύριον καὶ τὸ λεπτὸν νόμισμα καλοῦσιν, ὡς Ἀ. Δαναΐσιν.

256. Pollux 10, 127. Προσωπὶς καί, ὡς ἐν Δαναΐσιν Ἀ., προσωπίδιον.

257. Scholiasta Lysistratae v. 1239. (et Suidas s. v. Κλειταγόρα). Κλειταγόρα ποιήτρια ἦν Λακωνική, ἧς μέμνηται καὶ ἐν Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης.

258. Scholiasta Pluti v. 210. Ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως: Λυγκεύς, ὡς αὐτὸς ἐν Δαναΐσι φησίν, υἱὸς Αἰγύπτου. ἐροῦμεν δ' ἐκεῖ τὰ περὶ αὐτοῦ, ἐπεὶ δοκεῖ παρ' ἱστορίαν λέγειν. τοσοῦτον δὲ ὀξυωπέστατος ἦν cet. "παρ' ἱστορίαν] Haec quorsum pertineant aegre perspici potest, nisi in Danaidibus Aristophanem statuas, comica forte iocandi libertate, utrosque Lynceos, hunc Aegypti, illum Apharei filium, confudisse, alterique quod alterius erat acumen visus incredibile tribuisse. Suidas, Λυγκέως ὀξυωπέστερον βλέπεις: οὗτος ἐγένετο ἀδελφὸς Ἴδα, ὡς δὲ Ἀ. ἐν Δαναΐσιν, υἱὸς Αἰγύπτου." Hemsterh.

259a. Pollux 10, 26. Καὶ μὴν καὶ βαλανῶσαι τὴν θύραν ἐκεῖνοι (οἱ κωμῳδοί) λέγουσι, καὶ "Οὐδεὶς βεβαλάνωκε τὴν θύραν" ἐν ταῖς Δαναΐσιν ἔφη Ἀριστοφάνης. Tantam haec habent cum Ecclesiazusarum v. 382. similitudinem, νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν, ut dubitare liceat an Pollux alteram pro altera fabulam nominaverit.

259b. Ad hanc fabulam referendum videtur Δαναώτατος, de quo Apollon. de pronom. p. 341. ἕνεκα γελοίου ἡ κωμῳδία σχήματά τινα ἔπλασεν, ὥστε οὐ κριτήριον τῆς λέξεως τὸ αὐτότερος, ἐπεὶ καὶ Δαναώτατος ὑπερτίθεται παρὰ Ἀριστοφάνει, τῶν κυρίων οὐ συγκρινομένων.

Δ Ρ Α Μ Α Τ Α.

Duae fuerunt fabulae Δράματα inscriptae, altera Δράματα ἢ Κένταυρος, altera Δράματα ἢ Νίοβος inscripta: de quibus dixi in ed. Oxon. p. 505—507. Fragmenta igitur ita disposuimus ut primum exhiberemus quae ex Centauro et Niobo ab grammaticis essent allata, postrema autem faceremus quae ex Δράμασιν altero nomine non addito citata invenissemus. Ad nomen fabulae fortasse spectat Etymolog. M. p. 286, 19. Δρᾶμα: ποίημα, πρᾶγμα. παρὰ τὸ δρῶ τὸ ἐνεργῶ, ἀφ' οὗ καὶ δρᾶσαι τὸ πρᾶξαι, ὁ παθητικὸς παρακείμενος δέδραμαι, ἐξ αὐτοῦ δρᾶμα. λέγεται δὲ δράματα καὶ τὰ ὑπὸ τῶν θεατρικῶν μιμηλῶς γινόμενα ὡς ἐν ὑποκρίσει, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης [ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἡρακλέους δειπνοῦντες ἐγίνοντο χορός]. καὶ τὰ ἐκ συσκευῆς δὲ καὶ κακουργίας δρώμενα κατά τινος ὑπό τινων δράματα. ubi quae seclusi huc male sunt illata de explicatione vocis δαιταλεῖς, quam supra p. 182, ex Orione attuli. Priorem Etymologi verborum partem usque ad ὡς ἐν ὑποκρίσει repetiit Suidas s. v. δρᾶμα.

ΔΡΑΜΑΤΑ Η ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ.

260. Photius p. 451, 13. Πρόδικον δίκην: τὴν ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητῶν. Ἀ. Κενταύρῳ

Ἐγὼ γάρ, εἴ τί σ' ἠδίκηκ', ἐθέλω δίκην
δοῦναι πρόδικον ἐν τῶν φίλων τῶν σῶν ἑνί.

Ita Porsonus. Codex εἴ τις ἡ δίκη θέλω — ἓν τῶν (vel τῷ) φίλων — ἑνι. Suidas, Πρόδικον: δικαστὴν ἐπὶ φίλων καὶ διαιτητήν. Ἀ. Κενταύρῳ, ἐγὼ γὰρ εἴ τις ἠδίκηκε θέλω δίκην δοῦναι πρόδικον ἑνὶ τῶν φίλων τῶν σῶν. ἐπὶ τῶν φίλων τῶν σῶν τινός Cobetus Mnem. vol. 5. p. 193. De δίκῃ προδίκῳ dictum ab Hudtwalckero in libro de diaetetis p. 158.

261. Pollux 3, 74. in codice Falckenburgiano, Ἀ. μέντοι κατὰ τὴν πολλῶν συνήθειαν τὸν δεσπότην αὐτὸν κέκληκεν εἰπὼν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ

Ἀνοιγέτω τις δώματ'· αὐτὸς ἔρχεται.

Antiatticista Bekkeri p. 78, 29. Αὐτός: ἀντὶ τοῦ ὁ δεσπότης, αὐτὸς λέγει, αὐτὸς ἔρχεται (codex ἄρχεται, quod correxit Bergkius).

262. Pollux 10, 186. Τοῖς δὲ σκεύεσιν εἰ βούλοιτό τις προσαριθμεῖν καὶ κάδον πίττινον, ἔξεστιν, Ἀριστοφάνους ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ εἰπόντος

Ἀλλ' ἐς κάδον λαβὼν τιν' οὔρει πίττινον.

263. Pollux 10, 79. Τὸν δὲ πυθμένα καὶ πύνδακα —. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ "Ἐκκρουσαμένους τοὺς πύνδακας" εἴρηκε. ἐκκρουσάμενος Casaubonus ad Athen. 7. p. 301 b. ἐσκρουσαμένους Meinekius Com. vol. 2. p. 298. ἐκκεκρουσμένους Bergkius.

264. Pollux 9, 63. Ἡ μὲν γὰρ Ἀντιφῶντος ταλάντωσις τὸ βάρος δηλοῖ· καὶ ὁ Ἀ. ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ "Λίθος δεκατάλαντος."

265. Pollux 9, 36. Κωμήτας τοὺς γείτονας καὶ κωμήτιδας ὠνόμαζον. Ἀ. γοῦν ἐν μὲν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ ἔφη "Ἐν κωμήτισι (κωμήτισιν?) καπήλοις (τ' addit Salmasius) ἐπίχαρτον." κωμήτισιν καπήλισίν τ ἐπίχαρτον ἦν Bergkius.

266. Hesychius, Οὐ γὰρ ἄκανθαι: παροιμία. Ἀ. Σκηνὰς καταλαμβανούσαις "Οὐδ' ἴσως ἀντέλεγες τούτῳ τῷ δειπνίῳ· οὐ γὰρ ἄκανθαι." καὶ ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ [ἄκανθαι.

Χωρεῖ δ' ⏑ ⏑ ⊥ ⏑ ἄκλητος ἀεὶ δειπνήσων· οὐ γὰρ

Post χωρεῖ δ' aliquid omissum. In fine versus οὐ γὰρ ἄκανθαι, quibus verbis caret codex, addiderunt critici. Iidem aliorum grammaticorum de hoc proverbio locos indicarunt.

267. Pollux 7, 24. Τῶν δὲ περὶ ἀρτοπωλίαν ἀθρόα ἐν Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ (vulgo Κενταύροις)

Πτίττω, βράττω, μάττω, δεύω, πέττω, καταλῶ.

Πτίττω] Legebatur πίττω, vitiosius etiam πήττω in Par. A., πίπτω in Par. B., πιττῶ scriptum in codice Iungermanni. Brunckius πτίσσω. V. Lobeck. Paralip. p. 31.

268. Hesychius, Κύλλου πήρα: Ζητοῦσι διὰ τί τὸ πορνεῖον Κύλλου πήραν Ἀριστοφάνης εἴρηκεν ἐν Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ "Τὸ δὲ πορνεῖον Κύλλου πήρα." ἔστι γὰρ χωρίον Ἀθήνησιν ἐπηρεφὲς καὶ κρήνη. ἀντὶ δὲ τοῦ πέραν πήραν ἔφη. Photius p. 185, 21. Κύλλου πήραν: ἡ Πήρα χωρίον πρὸς τῷ Ὑμηττῷ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀφροδίτης, καὶ κρήνη ἐξ ἧς αἱ πιοῦσαι εὐτοκοῦσι καὶ αἱ ἄγονοι γόνιμοι γίνονται. Κρατῖνος δὲ ἐν Μαλθακοῖς καλιὰν αὐτήν φησιν, οἱ δὲ κολλοπήραν (κυλλοπήραν Suidas). τάττεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὴν φύσιν βιαζομένων ἐξ ἐπιτεχνήσεως. Hesychius, Κίλλεια: εἶδός τι λαχάνου. ἢ ἄκανθαι τῶν ἐχίνων. ἢ πηγὴ ἡ κρήνη. ἢ ὄρος τῆς Ἀττικῆς, χωρίον δασύ, ὅπερ διαφόρως προσαγορεύουσιν, οἱ μὲν Κάλλιον, οἱ δὲ Κυλίαν, ἄλλοι Κυλύπεραν. Conf. Proverbior. Append. Vatic. 2, 38. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 11, 16. Κύλλος (codex ὕλλος) τὸ κύριον, οὗ μέμνηται καὶ Ἀ. καὶ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς. Vid. Meinek. Com. vol. 2. p. 79.

269. Athenaeus 14. p. 629 c. Τὴν δ' ἀπόκινον καλουμένην ὄρχησιν, ἧς μνημονεύει Κρατῖνος ἐν Νε-

μέσει καὶ Κηφισόδωρος ἐν Ἀμαζόσιν Ἀ. τ' ἐν Κενταύρῳ καὶ ἄλλοι πλείονες, ὕστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν.

270. Pollux 10, 171. Σκεῦος δὲ καὶ ἡ κλίμαξ, καὶ οἱ ἀναβασμοὶ τῆς κλίμακος κλιμακτῆρες, ὡς ἐν Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Κενταύρῳ.

ΔΡΑΜΑΤΑ Η ΝΙΟΒΟΣ.

Hanc fabulam spuriam indicasse veteres criticos ex grammatici testimonio cognoscitur quod p. 181. apposuimus.

271. Νιόβου nomen ab Νιόβη finxit poeta, quemadmodum ab Ἀφροδίτη deducto Ἀφρόδιτος usus est. De quo ita scribit Macrobius Saturnal. 3, 8. "*Apud Calvum Aterianus affirmat legendum "Pollentemque deum Venerem," non deam. Signum etiam eius est Cypri barbatum corpore et* (vulgo *sed*) *veste muliebri cum sceptro ac natura virili, et putant eandem marem ac feminam esse. Aristophanes eam* Ἀφρόδιτον *appellat.*" Servius ad Virgil. Aeneid. 2, 632. *Est etiam in Cypro simulacrum barbatae Veneris, corpore et veste muliebri, cum sceptro et natura virili, quod* Ἀφρόδιτον *vocabatur.*" Hesychius, Ἀφρόδιτος: Θεόφραστος μὲν τὸν Ἑρμαφρόδιτόν φησιν, ὁ δὲ τὰ περὶ Ἀμαθοῦντα γεγραφὼς Παίων εἰς ἄνδρα τὴν θεὸν ἐσχηματίσθαι ἐν Κύπρῳ λέγει. Bekkeri Anecd. p. 472, 24. Ἀφρόδιτος: ὁ Ἑρμαφρόδιτος. παραπλήσιοι δὲ τούτῳ ἄλλοι δαίμονες, Ὀρθάνης, Πρίαπος.

272. Niobae liberorum mentionem in hac fabula iniectam esse intelligitur ex scholiastae annotatione ad Euripidis Phoeniss. v. 159. vol. 3. p. 81. Περὶ δὲ τοῦ πλήθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν Κρεσφόντῃ φησὶ "Καὶ δὶς ἕπτ' αὐτῆς τέκνα | Νιόβης θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν." ὁμοίως καὶ Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ καὶ Ἀ. δὲ ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῳ ὁμοίως ζ' αὐτὰς λέγουσιν, εἶναι δὲ ἑπτὰ καὶ τοὺς ἄρρενας.

273. Athenaeus 7. p. 301 b. Πληθυντικῶς δὲ λέγουσιν ἑψητοὺς κατὰ τὸ πλεῖστον. Ἀ. Δράμασιν ἢ Νιόβῳ "Οὐδὲν μὰ Δί' ἐρῶ λοπάδος ἑψητῶν." Conf. fragm. 147.

274. Athenaeus 15. p. 699 f. ex codice Veneto, "Ὅτι δὲ λυχνοῦχοι οἱ νῦν καλούμενοι φανοὶ ὠνομάζοντο Ἀριστοφάνης ἐν Αἰολοσίκωνι (fragm. 114.) παρίστησι —. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ νιουω προειπὼν λυχνοῦχον οιμοι κακοδαίμων φησὶν λυχνοῦχος ἡμὶν οἴχεται. εἶτ' ἐπιφέρει καὶ πῶς ὑπερβὰς τὸν λυχνοῦχον οἴχεται εἶτ' ἐπιφέρει καὶ ἔλαθες. ἐν δὲ τοῖς . ρ . ησ καὶ λυχνίδιον αὐτὸν καλεῖ διὰ τούτων ἀλλ' ὥσπερ ὁ λύχνος ὁμοιότατα καθεύδετ' ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου. Quae partim ab me in ed. Oxon. p. 607. partim ab Cobeto Mnemos. vol. 5. p. 191. sic sunt emendata, ἐν δὲ τῷ Νιόβῳ (quod in codice est δευτέρῳ νιουω fortasse ortum ex β super υ in νιουω scripto) προειπὼν λύχνον

Οἴμοι κακοδαίμων (φησίν), ὁ λύχνος ἡμὶν οἴχεται.

εἶτ' ἐπιφέρει

Καὶ πῶς ὑπερβὰς τὸν λυχνοῦχον ἔλαθέ σε;

ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς καὶ λυχνίδιον αὐτὸν καλεῖ διὰ τούτων

Ἀλλ' ὥσπερ λύχνος

ὁμοιότατα καθεύδετ' ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου.

Cum postremis autem Pollucis locus componendus 10, 119. "Ὅταν δ' εἴπῃ ἐν τῷ Αἰολοσίκωνι (fragm. 115.) Ἀ. "Δυοῖν λυχνιδίοιν," δῆλον ὅτι λύχνια εἴρηκεν, ἀλλ' οὐ μικροὺς λύχνους. ·· σαφέστερον δὲ ἐν τοῖς Ἀριστοφάνους Δράμασιν ἢ Νιόβῳ "Ἀλλ' ὥσπερ λύχνος ὁμοιότατα κάθευδ' (καθηῦδ' in Bekkeri editione) ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου." unde corrigendum videtur quod apud Athenaeum legitur καθεύδετ', quum λυχνιδίου syllaba secunda producta dictum esse possit.

275. Pollux 10, 185. Οὐ μέντοι οἱ κεραμεῖς τὰς πλίνθους ἔπλαττον πλινθεῖον καλεῖ τόπον ἐν Δράμασιν ἢ Νιόβῳ Ἀ., περὶ τοῦ Κυκλοβόρου τοῦ ποταμοῦ λέγων

Ὁ δ' ἐς τὸ πλινθεῖον γενόμενος ἐξέτρεψε.

Ante aut post γενόμενος aliquid omissum. Fortasse ex hac fabula est fragm. 539.

276. Pollux 10, 166. Καττὺς δερμάτιον ἐντιθέμενον τῇ σμινύῃ, ὅταν ὁ στέλεχος ἀραιὸς ᾖ, καὶ ἔστι τοὔνομα ἐν τοῖς Ἀ. Δράμασιν ἢ Νιόβῳ. Vide Hesychium s. v. Καττύν.

ΔΡΑΜΑΤΑ.

277. Scholiasta Ranarum v. 810. Μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν: μεῖον λέγουσι τοὺς ὑπὲρ τῶν υἱῶν εἰς τὰ Ἀπατούρια δὶς ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερομένους διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου μεῖον μεῖον. ὅτι δὲ ἵστατο Ἀ. ἐν Δράμασι δεδήλωκε. τοῦτο δὲ κέκληται κουρεῖον ἀπὸ τῶν κούρων ὑπὲρ ὧν ἐθύετο, μεῖον δὲ διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν. καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἧττον εἰσάγουσιν ἀπεδέδοτο, καθάπερ αὐτός φησιν Ἀ.

Ἀλλ' εὔχομαι 'γωγ' ἑλκύσαι σου τὸν σταθμόν,

ἵνα μή με προσπράττωσι γραῦν οἱ φράτερες.

V. 1. σου cod. Ven. et Flor. σε Ald. τὸν σταθμὸν Brunckius. Vulgo τὸν σφυγμόν. Dobraeus τὸ σφυρόν. τὸν ζυγὸν Bergkius. V. 2. προσπράττωσι] προστάττωσι cod. Ven. φράτερες scripsi pro φράτορες.

278. Photius p. 534, 11. Σταθμούς: Ἀ. Δράμασιν

Αὐτοῖς σταθμοῖς ἐξέβαλε τὰς σιαγόνας·

οἷον τοῖς φλειοῖς (corr. ταῖς φλιαῖς). Ita enim Porsonus emendavit codicis scripturam σταθμοῖς ἐξέβαλε τὰς σιαγόνας οἷον τοῖς φλειοῖς σταθμοὺς ἀριστοφάνης δράμασιν αὐτοῖς.

279. Athenaeus 11. p. 496 a. Πέταχνον. ποτήριον ἐκπέταλον. — μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀ. ἐν Δράμασι λέγων "Πάντες δ' ἔνδον πεταχνοῦνται." Vulgo πεταχνεῦται. Epitome πεταχνευταί. Recte Casaubonus πεταχνοῦνται. Photius p. 426, 10. Πεταχνοῦνται: ἐξυπτιοῦνται, τρυφῶσιν. Confer Hesychii glossas vol. 2. p. 897. 904.

280. Hesychius, Βύρσαν: πόλιν Ἀθηνῶν (sic Musurus). Ἀ. ἐν Δράμασι παίζων ἔφη. Codex ο/π, θ̄ (i. e. θεῶν), in quo aliud latere potest.

281. Antiatticista Bekkeri p. 105, 21. Κιχορία: τὸ ἄγριον λάχανον. Ἀριστοφάνης Δράμασιν. Eadem, omisso Δράμασιν, Photius p. 166, 22. ubi codex a pr. manu κιχορία, ab correctore κιχόρεια, quae vera scriptura. Vide Schneider. ad Theophrast. vol. 5. p. 414.

282. Scholiasta Platonis p. 331. ed. Bekker. Χαιρεφῶντα — Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι κλέπτην (λέγει).

ΕΙΡΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Priorem quae superest huius fabulae editionem archonte Alcaeo, qui eponymus fuit olymp. 89, 3., actam esse novimus ex fragmento didascalico, quod servatum est in Ὑποθέσει fabulae. Repetitae vero huius fabulae editionis valde obscura est memoria. Eam tamen non qualis primum prodierat, sed multis locis correctam iterasse poeta videtur. Cuius rei auctorem habemus scriptorem Argumenti in fabulam superstitem, cuius de verbis videnda quae supra dixi p. 64. φέρεται ἐν ταῖς Διδασκαλίαις δὶς δεδιδαχὼς Εἰρήνην ὁμωνύμως Ἀριστοφάνης. ἄδηλον οὖν, φησὶν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν, ἢ ἑτέραν καθῆκεν, ἥτις οὐ σώζεται. Κράτης μέντοι δύο οἶδε δράματα γράφων οὕτως "ἀλλ' οὖν γε ἐν τοῖς Ἀχαρνεῦσιν, ἢ Βαβυλωνίοις, ἢ ἐν τῇ ἑτέρᾳ Εἰρήνῃ." καὶ σποράδην δέ τινα ποιήματα παρατίθεται, ἅπερ ἐν τῇ νῦν φερομένῃ οὐκ ἔστιν. Colligi ex his potest quam rara iam Eratosthenis et Cratetis aetate Pacis alterius exempla fuerint. Quo magis prospiciendum est ne ab grammaticis multo quam illi recentioribus fraudem nobis fieri patiamur, si qua ex Pace afferunt quae in superstite editione non leguntur. Veluti quod Eustathius p. 1291, 26. scribit, ἔοικεν ὁ φιτρὸς φίτυρός τις εἶναι, ὡς ἀπὸ τοῦ φῖτυ, ὃ δηλοῖ φυτὸν ἢ φύτευμα, ὡς Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ "Πόθεν τὸ φῖτυ; τί τὸ γένος; τίς ἡ σπορά;" multum vereor ne Pacis versum 1156. τὸ γὰρ φῖτυ πρῷον φύει cum alius comici verbis commiscuerit, qui fortasse Pherecrates fuit. Nam hunc quoque vocabulo φῖτυ usum esse ab Photio proditum est in lexico p. 650, 9. Aliud eiusdem erroris exemplum fortasse est ap. Eustath. p. 801, 90. Παυσανίας ἐν τῷ κατ' αὐτὸν ῥητορικῷ λεξικῷ οὐ διὰ διφθόγγου γράφων αἰνεῖν (imo αἴνειν: vid. Herodian. περὶ μον. λέξεως p. 24, 18.), ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ α διχρόνου φησίν, ἀνεῖν ἐν ἐκτάσει ἔχει τὸ α. δηλοῖ δὲ τὸ πτίσσειν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ δηλοῖ. Id ipsum enim Pherecratis auctoritate comprobat Herodianus l. c. Apertius etiam Eustathii peccatum est p. 1573, 20. ita scribentis, Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Εἰρήνῃ σεμνύνων καὶ αὐτὸς τὰς Ἀθήνας μαρτυρεῖ ὡς διηνεκεῖς ἐκεῖ αἱ ὀπῶραι. At nihil huiusmodi in Εἰρήνῃ legitur, quam cum Ὥραις permutavit Athenaei deceptus epitome 14. p. 653 f.

Alio modo suspectus est Stobaei locus, qui agriculturae laudes exponens haec in principio capitis posuit Flor. 56, 1.

Ἀριστοφάνους Εἰρήνης.

α. Τῆς πᾶσιν ἀνθρώποισιν Εἰρήνης φίλης
πιστὴ τροφὸς, ταμία, συνεργὸς, ἐπίτροπος,
θυγάτηρ, ἀδελφὴ, πάντα ταῦτ' ἐχρῆτό μοι.
β. σοὶ δ' ὄνομα δὴ τί ἐστιν; α. ὅ τι; Γεωργία.
Ὦ ποθεινὴ τοῖς δικαίοις καὶ γεωργοῖς ἡμέρα,
ἄσμενός σ' ἰδὼν προσειπεῖν βούλομαι τὰς ἀμπέλους.

Postremi tetrametri in Pace leguntur v. 560. ut plane non dubitari possit quin lemma Ἀριστοφάνους Εἰρήνης hinc in superiorem locum migraverit: qui plurimorum in Stobaeo fons errorum fuit. Et hoc quidem intellexit etiam Gaisfordus, qui versus illos ex Γεωργοῖς Aristophanis excerptos esse suspicatur. Quam non illaudabilem coniecturam dicerem, nisi totius fragmenti color novae magis quam veteri comoediae similis esset. Quamobrem multo speciosius de Menandri Γεωργῷ fabula cogitari posset, nisi coniecturis abstinere praestaret. Porro Pollux 10, 188. ἐν γοῦν τῇ Ἀριστοφάνους Εἰρήνῃ γέγραπται, Τὴν δ' (male alii libri τὴν γοῦν) ἀσπίδα | ἐπίθημα τῷ φρέατι παράθες εὐθέως, aut in nomine fabulae errasse aut Aristophanem pro Theopompo videtur nominasse. Quam ego probabiliorem esse rationem censeo quam Dobraei, qui verba illa aut Πολέμου ad Κυδοιμὸν aut Trygaei ad ἀσπιδοπηγὸν esse putabat et ad alteram fabulae editionem referebat in Adversar. vol. 2. p. 206., collata fabulae superstitis parte a v. 1210—1264, ubi λοφοποιὸς, θωρακοπώλης, σαλπιγγοποιὸς et δορυξὸς in scenam producuntur. Alio modo erratum est in scholio Nubium 699., exscripto ab Suida s. v. Τήμερος, de quo infra dicemus ad fragm. 345.

ΗΡΩΕΣ.

283. Heroibus fabulae ab choro nomen factum ad cumque referendum videtur versus trochaici initium ab Choerobosco servatum vol. 1. p. 259, 3. Φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου ἐν τῇ περὶ τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διδασκαλίᾳ ὡς ἡ οἱ ἥρωες εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν εὕρηται κατὰ κρᾶσιν παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν, οἷον

Οἱ γὰρ ἥρως ἐγγύς εἰσιν,

ἀντὶ τοῦ οἱ ἥρωες. Ita in Equitibus v. 244. Demosthenes, ubi equites appropinquare videt, ἄνδρες ἐγγύς, inquit. Quod autem ex Ὄρνισιν illa afferuntur, aut memoriae lapsui debetur ex Avium versus 1477. (ubi dativus ἥρῳ legitur) recordatione orto, aut vetus est librarii error, repetitus etiam ab Lascari Gramm. 3, 2. Οἱ ἥρωες καὶ κράσει ἥρως. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισι "οἱ γὰρ ἥρως ἐγγύς εἰσιν." τῷ δὲ ἅπαξ ῥηθέντι διὰ τὸ μέτρον οὐ χρηστέον. Brevius Phrynichus p. 158. ed. Lobeck. Οἱ ἥρως οὐ λέγουσιν, ἀλλ' οἱ ἥρωες τρισυλλάβως, ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς δισυλλάβως τοὺς ἥρως. ἅπαξ δὲ βιασθεὶς Ἀριστοφάνης ὑπὸ τοῦ μέτρου οἱ ἥρως εἶπε. τῷ δ' ἠναγκασμένῳ οὐ χρηστέον. Quae hinc sumsit Thomas M. p. 424. 425. Accusativi ἥρων exemplum, fortasse ipsum quoque ex hac fabula, attulit scholiasta Homeri Iliad. 13, 428. ἥρων τινὲς Ἀττικῶς· "ἀλλ' εἰς ἥρων τι παρήμαρτον" Ἀριστοφάνης.

284. Stephanus Byz. s. v. Ἄργος, Λέγεται καὶ Ἀργόλας. Ἀ. Ἥρωσιν

α. Οὐκ ἠγόρευον; οὗτός ἐστ' οὐκ Ἀργόλας.
β. μὰ Δί' οὐδέ γ' Ἕλλην, ὅσον ἔμοιγε φαίνεται.

V. 1. Libri ἐστί γ' οὐκ — οὐδ' Ἕλλην. Correxit Scaliger App. ad Coniect. in Varronem p. 184.

285. Suidas, Ἀμφορεαφόρους: τοὺς μισθίους τοὺς τὰ κεράμια φέροντας. καὶ ἀμφορεαφόρος ὁ κεράμια μισθοῦ φέρων. — Ἀ. Ἥρωσι

Τρέχ' ἐς τὸν οἶνον ἀμφορέα κενὸν λαβὼν
τῶν ἔνδοθεν καὶ βῦσμα καὶ γευστήριον,
κἄπειτα μίσθου σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν.

Legebatur τρέχ' εἰς — τὸν ἔνδοθεν καὶ γεῦμα. Correctum ex Polluce 10, 75. καὶ τὸ παρ' Ἀριστοφάνει

γευστήριον "τρέχ' ἐς τὸν οἶνον ἀμφορέα κοινὸν (καινὸν coniicit Hemsterhusius) λαβὼν τῶν ἔνδοθεν καὶ βύσμα καὶ γευστήριον." Idem 10, 172. Καὶ βύσμα δ' ἂν εἴη τῶν χρησίμων, τοῦ 'Α. εἰπόντος "Βύσμα καὶ γευστήριον." et 6, 99. Καὶ γευστηρίου μὲν 'Α. μέμνηται.

286. Pollux 10, 112. Καὶ παυσικάπη, ἣν καὶ καρδοπεῖον ὠνόμαζον, ὡς ἐν "Ηρωσιν 'Αριστοφάνης

Ἡ καρδοπείῳ περιπαγῆ τὸν αὐχένα.

287. Scholiasta Pacis v. 14. Εἰώθασι γὰρ ἅμα τῷ μάττειν ἐσθίειν, ἀφ' οὗ καὶ τὴν παυσικάπην ἐπενόησαν, τροχοειδές τι, δι' οὗ τὸν τράχηλον εἶρον πρὸς τὸ μὴ δύνασθαι τὴν χεῖρα προσάγειν. μέμνηται δὲ ἐν "Ηρωσιν 'Αριστοφάνης

Παύσειν ἔοιχ' ἡ παυσικάπη κάπτοντά σε.

παύσειν scripsi pro παίσειν.

288. Pollux 10, 173. 'Α. ἐν "Ηρωσιν

Ἴθι δὴ λαβὼν τὸν ῥόμβον ἀνακωδώνισον.

ῥόμβον] ῥύμβον Meinekius Com. vol. 2. p. 452. Hesychius, 'Ανακωδώνισον: ἀνάσεισον.

289. Scholiasta Thesmophoriaz. v. 21. Οἷόν τέ πού 'στιν αἱ σοφαὶ ξυνουσίαι: διὰ τούτου φαίνεται ὑπονοῶν Εὐριπίδου εἶναι τὸ "Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ." ἔστι δὲ Σοφοκλέους ἐξ Αἴαντος Λοκροῦ. ἐνταῦθα μέντοι ὑπονοεῖ μόνον, ἐν δὲ τοῖς "Ηρωσιν ἄντικρυς ἀποφαίνεται. καὶ 'Αντισθένης καὶ Πλάτων (in Theage p. 125d. de republ. 8. p. 568a. ubi vid. schol. p. 417.) Εὐριπίδου αὐτὸ εἶναι ἡγοῦνται, οὐκ ἔχω εἰπεῖν ὅ τι παθόντες. ἔοικε δὲ ἤτοι πεπλανημένος συνεξαπατῆσαι τοὺς ἄλλους, ἤ, ὥσπερ ὑπονοοῦσί τινες, σύμπτωσις τῷ τε Σοφοκλεῖ καὶ τῷ Εὐριπίδῃ γενέσθαι, ὥσπερ καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν. τὸ μέντοι δρᾶμα ἐν ᾧ Εὐριπίδης ταῦτα εἶπεν οὐ σώζεται. Aristides 2. p. 288, 2. Οὐδέ γε Εὐριπίδου φήσομεν οἶμαι τὸ ἰαμβεῖον εἶναι τὸ "Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ," οὐδ' εἴ τις οὕτω τῶν σοφῶν εἴρηκεν· ἔστι γὰρ ἐξ Αἴαντος Σοφοκλέους, Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. Themistius p. 72c. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ἢ ὅστις δήποτέ ἐστιν ὁ ποιήσας, Σ. τ. τ. σ. σ. οὐκ ἦν οἶμαί που πυκνῆς διανοίας.

290. Pollux 7, 167. Καὶ τὸ ὕδωρ τοῦ λουτροῦ λούτριον, ὡς 'Α. ἐν "Ηρωσι

Μήτε ποδάνιπτρον θύραζ' ἐκχεῖτε μήτε λούτριον.

Μήτε ποδάνιπτρον Seidlerus pro μήτ' ἀπόνιπτρον comparato Polluce 10, 78. Καλεῖται μέντοι καὶ ποδανιπτὴρ — τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὕδωρ νίπτρον, ἢ λούτριον, ἢ ποδάνιπτρον, ὡς ἐν "Ηρωσιν 'Α. λέγει. Elmsleius ad Acharn. v. 616. μήποτ' ἀπόνιπτρον correxerat. ἐκχεῖτε Elmsleius pro ἐκχεῖται. μήτε] Vulgo μηδέ.

291. Diogenes Laert. 8, 34. de praeceptis Pythagoricis agens, Τὰ δὲ πεσόντα ἀπὸ τραπέζης μὴ ἀναιρεῖσθαι, ὑπὲρ τοῦ ἐθίζεσθαι μὴ ἀκολάστως ἐσθίειν, ἢ ὅτι ἐπὶ τελευτῇ τινός. καὶ 'Α. δὲ τῶν ἡρώων φησὶν εἶναι τὰ πίπτοντα, λέγων ἐν τοῖς "Ηρωσι "Μὴ γεύεσθ' ἅττ' ἂν καταπέσῃ τῆς τραπέζης ἐντός." ἀλεκτρυόνος μὴ ἅπτεσθαι λευκοῦ. Suidas s. v. Πυθαγόρα τὰ σύμβολα, Τὰ πίπτοντα ἀπὸ τῆς τραπέζης μὴ ἀναιρεῖσθαι παρεκελεύετο Πυθαγόρας, ἢ διὰ τὸ μὴ ἐθίζεσθαι ἀκολάστως ἐσθίειν, ἢ ὅτι ἐπὶ τελευτῇ τινός. 'Αριστοφάνης γὰρ τῶν ἡρώων εἶναί φησι τὰ πίπτοντα, μήτε δὲ τὰ ἐντὸς τῆς τραπέζης πίπτοντα ἀναιρεῖσθαι μήτε λευκὸν ἀλεκτρυόνα ἐσθίειν. Ex his Seidlerus tetrametrum eruit

Μηδὲ γεύεσθ' ἅττ' ἂν ἐντὸς τῆς τραπέζης καταπέσῃ.

Bergkio duorum tetrametrorum reliquiae esse videntur, Μὴ γεύεσθε δ' ἅττ' ἂν καταπέσῃ | τῆς τραπέζης ἐντός. Aliud praeceptum Pythagoricum ex Aristophane attulit Suidas s. v. δεξιόν, Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδονίπτραν (recte Brunckius ποδάνιπτρον): 'Αριστοφάνης. ἐπὶ τῶν ἁρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων. Qui tamen vereor ne grammaticum Aristophanem in mente habuerit: nam quod vocabulo ποδάνιπτρον in superiore fragm. 290. utitur, ei ego nihil tribuo. Ex Polemone affert Helladius apud Photium p. 533b, 17. ed. Bekker. ὅτι παροιμίαν εἶναί φησι τὸν δεξιὸν ὑποδεῖσθαι πόδα, τὸν δ' ἀριστερὸν νίζειν· φησὶ γὰρ ὁ Πολέμων, ὡς μαρτυρεῖ Δίδυμος, δεξιὸν εἰς ὑπόδημα, ἀριστερὸν εἰς ποδάνιπτρα. Tetigit etiam Iamblichus de Pythag. Vita p. 178. ubi alia indicavit Kusterus.

292. Scholiasta Avium v. 799. Διιτρέφης: — ὅτι δὲ ἦν νεόπλουτος οὗτος ἐνεφαίνετο καὶ ἐν τοῖς "Ηρωσι "Κἀπὸ τῆς Διιτρέφους τραπέζης," εἰ μὴ ἐν εἰρωνείᾳ. Vulgo καὶ ἀπὸ τῆς Διιτρεφοῦς. Vide Elmsleium ad Medeam p. 139. Antiqua nominis scriptura Διειτρέφους est.

293. Pollux 7, 133. 'Α. δ' ἐν τοῖς "Ηρωσι δοκεῖ τὸ κόμιστρον κατὰ τὸ νῦν ἔθος εἰρηκέναι φοράν, ὅταν εἴπῃ

'Οβολῶν δεουσῶν τεττάρων καὶ τῆς φορᾶς.

δεουσῶν refertur ad δραχμῶν, quod praecesserat. Monuit Meinekius Com. vol. 2. p. 534.

294. Draco Straton. p. 73, 14. et Etymol. M. p. 673, 1. Τὸ δὲ πίω ἐκτείνει — 'Α. ἐν "Ηρωσι "πῶς πίομαι;"

295. Pollux 7, 15. Ἐμπόλῳ Διοσκόρῳ ἐν "Ηρωσιν 'Α.

Pollux 7, 16. 'Ανδραποδώνης δ' εἴρηται ἐν τοῖς "Ηρωσι τοῖς 'Α.

Pollux 7, 21. Ἐν δ' 'Α. "Ηρωσιν ἀρτοποιία.

296. Pollux 10, 61. Τὸν γὰρ ἧλον καὶ ἡλίσκον ἐν "Ηρωσιν 'Α. κέκληκε. Photius p. 67, 4. 'Ηλίσκον: τὸν μικρὸν ἧλον. 'Α. Pollux 10, 188. ἡλίσκους οἱ κωμῳδοὶ λέγουσιν.

297. Harpocratio, Πυελίδα: τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον σφραγιδοφυλάκιον. Λυσίας ἐν τῷ κατ' Εὐφήμου καὶ 'Α. "Ηρωσιν. Eadem Photius p. 472, 18. qui simpliciter Λυσίας καὶ 'Α.

298. Athenaeus 9. p. 409e. 'Α. δ' ἐν "Ηρωσι χερνίβιον εἴρηκεν. Χερνιβεῖον correxi in Thesauro vol. 8. p. 1451.

299. Scholiasta Sophoclis Oedip. Col. v. 793. Δοκεῖ γὰρ ὁ Ἀπόλλων παρὰ Διὸς λαμβάνειν τοὺς χρησμούς, ὡς — καὶ 'Α. "Ηρωσιν.

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΙ.

Θεσμοφοριαζούσας δευτέρας ab priore quae superest fabulae editione prorsus diversam fuisse quum ex fragmentis satis tuto colligere liceat, tum magis etiam intelligitur ex opinione doctissimi grammatici cuius notitiam Athenaeo debemus 1. p. 29a. ὅτι 'Αριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσμοφοριαζούσας Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος Θεσμοφοριασάσας ἐπιγράφει. Nunquam enim de inscriptione fabulae hunc in modum mutanda cogitare potuisset Demetrius, nisi Thesmophoriazusas editione altera non tam repetitam quam continuatam esse vidisset.

300a. Scholiasta Thesmoph. v. 299. Καλλιγε-

νείᾳ: δαίμων περὶ τὴν Δήμητρα, ἣν προλογίζουσαν ἐν ταῖς ἑτέραις Θεσμοφοριαζούσαις ἐποίησεν. Photius p. 127, 9. Καλλιγένειαν: Ἀπολλόδωρος μὲν τὴν γῆν, οἱ δὲ Διὸς καὶ Δήμητρος θυγατέρα· Ἀ. δὲ ὁ κωμικὸς τροφόν. Compara Hesychium vol. 2. p. 124.

300 b. Bekkeri Anecd. p. 410, 14. Ἀντίθετον: τὸ σχῆμα τῆς φράσεως, ὡς ἡμεῖς, Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις

Καὶ κατ' Ἀγάθων' ἀντίθετον ἐξευρημένον.

Conf. fr. 494. et de ἀντιθέτοις Agathonis Athen. 5. p. 187c. Aelian. V. H. 14, 13. ἐξευρημένον recte in ἐξυρημένον (quae etiam in Acharn. 119. permutata sunt) mutare videtur O. Iahnius in Ritschelii Mus. Rhen. vol. 4. (a. 1846.) p. 638. collato Persio sat. 1, 85. "*Pedius quid? crimina rasis librat in antithetis.*"

301. Athenaei epitome 1. p. 29a. Ὅτι Ἀριστοφάνους τὰς δευτέρας Θεσμοφοριαζούσας Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος Θεσμοφοριασάσας ἐπιγράφει. ἐν ταύτῃ ὁ κωμικὸς μέμνηται Πεπαρηθίου οἴνου

Οἶνον δὲ πίνειν οὐκ ἐάσω Πράμνιον,
οὐ Χῖον, οὐχὶ Θάσιον, οὐ Πεπαρήθιον,
οὐδ' ἄλλον ὅστις ἐπεγερεῖ τὸν ἔμβολον.

V. 2. οὐχὶ scripsi pro οὐ. V. 3. ἐπεγερεῖ Brunckius pro ἐπεγείρει. ἔμβολον] Hesychius, Ἔμβολον: Ἀ. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις τὸ αἰδοῖον. Etiam ἀνθοσμίου mentio facta fuit in hac fabula. Erotianus p. 284. ed. Franz. (p. 104. ed. Klein.) Οἶνος ἀνθοσμίας: ὁ εὐώδης καὶ ἡδύς· ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις (v. 1161.) καὶ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις.

302. Athenaeus 3. p. 104e. Περισπούδαστος δὲ ἦν πολλοῖς ἡ τοῦ καράβου βρῶσις, ὡς ἔστι δεῖξαι διὰ πολλῶν τῆς κωμῳδίας μερῶν. ἀρκέσει δὲ τὰ νῦν Ἀ. ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις οὕτως λέγων

α. Ἰχθὺς ἐώνηταί τις ἢ σηπίδιον
ἢ τῶν πλατειῶν καρίδων ἢ πουλύπους,
ἢ νῆστις ὀπτᾶτ', ἢ γαλεός, ἢ τευθίδες;
β. μὰ τὸν Δί' οὐ δῆτ'. α. οὐδὲ βατίς; β. οὔ φημ' ἐγώ.
α. οὐ χόριον οὐδὲ πυός, οὐδ' ἧπαρ κάπρου,
οὐδὲ σχαδόνες, οὐδ' ἠτριαῖον δέλφακος,
οὐδ' ἐγχέλειον, οὐδὲ κάραβον μέγαν
γυναιξὶ κοπιώσαισιν ἐπεκουρήσατε;

V. 1. iterum affertur 7. p. 324b. V. 4. βατίς] Vide 7. p. 286b. οὔ φημ' ἐγώ. οὐ χόριον Porsonus pro οὐδὲ φήμ' ἐγώ. οὐδὲ χόριον. V. 5. πυός Casaubonus. πύος codex. V. 6. οὐδὲ σχαδόνες Brunckius. οὐδησχαδόνες codex. ἠτριαῖον] Etymol. M. p. 439, 42, Ἀ. ἠτριαῖον λέγει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. ἠτριαῖον δέλφακος haud dubie ex hoc loco Pollux 6, 52. V. 8. Codex κοπιώσαις.

303. Athenaeus 15. p. 690d. Παρὰ πολλοῖς τῶν κωμῳδιοποιῶν ὀνομάζεταί τι μύρον βάκκαρις. — Ἀ. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις

Ὦ Ζεῦ πολυτίμηθ', οἷον ἔπνευσεν ὁ μιαρὸς
φάσκωλος εὐθὺς λυόμενός μοι τοῦ μύρου
καὶ βακκάριδος.

V. 1. ἔπνευσεν Brunckius pro ἔπνευσ'. ἐνέπνευσ' Dobraeus in Addendis ad Aristophan. p. (105). V. 2. φάσκωλος] Pollux 10, 137. Ἵνα δὲ ἀποτίθενται αἱ ἐσθῆτες — καὶ φάσκωλοι, ὡς ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Harpocratio (exscriptus ab Photio et Suida), Φάσκωλον: πήρα τις οὕτως ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς. — Ἀ. Θεσμοφοριαζούσαις. V. 3. βακκάριδος] Erotianus p. 106. (p. 59. ed. Klein.) Βάκκαρις: εἶδος βοτάνης καὶ μύρου, οὗ καὶ Ἀ. μέμνηται.

304. Pollux 9, 36. Ἄμφοδα ἔστιν εὑρεῖν κεκλημένα παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις

Ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα.

Etymolog. M. p. 92, 27. Λέγει δὲ Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολογῶν τὸ Ἀμφίων ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὸ ἀμφὶ τὴν ὁδὸν, ἤγουν παρὰ τὴν ὁδὸν, γεννηθῆναι. ὁ δὲ Ἀ. κωμικευόμενος λέγει ὅτι οὐκοῦν Ἄμφοδος ὤφειλε κληθῆναι. τεθεῖσθαι] τίθεσθαι Cobetus.

305. Pollux 10, 152. — καὶ σακίον, ὅταν φῇ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις

Σακίον, ἐν οἷσπερ τἀργύριον ταμιεύεται.

De constructione verborum σακίον, ἐν οἷσπερ dixit Porsonus ad Eurip. Orest. v. 910.

306. Scholiasta Nubium v. 623. Ἱερομνήμονας ἔπεμπον εἰς Πυλαίαν καὶ Πυλαγόρας. Ἀ. Θ.

Ἀγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει
ἥκειν φέροντάς φασι τοὺς Πυλαγόρας
καὶ τὸν ἱερομνήμονα.

Harpocratio s. v. Πύλαι, — Πυλαγόραι. μνημονεύουσι δὲ καὶ τούτων πολλοὶ, ὥσπερ καὶ — Ἀριστοφάνης ἐν δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις.

307. Scholiasta Ranarum v. 3. Νὴ τὸν Δί' ὅ τι βούλει γε πλὴν πιέζομαι: ἴδιον αὐτοῦ τὸ εἰς ταῦτα ὀλισθαίνειν, ὡς καὶ ἐν δευτέραις Θεσμοφοριαζούσαις ὁ θεράπων φησὶν (ubi οὐ διά Rav.)

Ὡς διά γε τοῦτο τοὔπος οὐ δύναμαι φέρειν
σκεύη τοσαῦτα καὶ τὸν ὦμον θλίβομαι.

308. Suidas et Bekkeri Anecd. p. 382, 8. Ἀλφάνει: εὑρίσκει. Ἀ. Θεσμοφοριαζούσαις

Οἴμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας, ὅτε
εἶπέν μ' ὁ κῆρυξ, οὗτος ἀλφάνει.

οὗτος ὠνὴν ἀλφάνει Meinekius Com. vol. 2. p. 531.

309. Pollux 7, 95. Ἴσως δ' οὐκ ἂν φαῦλον εἴη τούτοις ὑποθεῖναι λέξιν ἐκ Θεσμοφοριαζουσῶν Ἀριστοφάνους, ἐπεὶ πολλὰ εἴδη ἐν αὐτῇ περιέχει γυναικείων φορημάτων, ἃ καὶ τοῖς περὶ κόσμων ἴσως ἂν ἐνήρμοσεν.

α. Ξυρὸν, κάτοπτρον, ψαλίδα, κηρωτὴν, λίτρον,
προκόμιον, ὀχθοίβους, μίτρας, ἀναδήματα,
ἔγχουσαν, ὄλεθρον τὸν βαθὺν, ψιμύθιον,
μύρον, κίσηριν, στρόφον, ὀπισθοσφενδόνην,
κάλυμμα, φῦκος, περιδέραι', ὑπογράμματα,
τρυφοκαλάσιριν, ἐλλέβορον, κεκρύφαλον,
ζῶμ', ἀμπέχονον, τρύφημα παρυφές. ξυστίδα,
χιτῶνα, βάραθρον, ἔγκυκλον, κομμώτριον·
τὰ μέγιστα δ' οὐκ εἴρηκα τούτων. β. εἶτα τί;
α. διόπας, διάλιθον, πλάστρα, μαλάχιον, βότρυς,
χλίδωνα, περόνας, ἀμφιδέας, ὅρμους, πέδας,
σφραγῖδας, ἁλύσεις, δακτυλίους, καταπλάσματα,
πομφόλυγας, ἀποδέσμους, ὀλίσβους, σάρδια,
ὑποδερίδας, ἑλικτῆρας.

Attulit hunc locum etiam Clemens Alexandr. Paedag. p. 245. ed. Potter. Πάνυ γοῦν ἐπιψόγως πάντα τὸν γυναικεῖον καταλεγόμενος κόσμον Ἀ. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὑποδείκνυσι. παραθήσομαι δὲ αὐτὰς τοῦ κωμικοῦ τὰς λέξεις, διελεγχούσας ἀκριβῶς τὸ φορτικὸν ὑμῶν τῆς ἀπειραγαθίας, Μίτρας, ἀναδήματα, νίτρον καὶ σιδήριον, κίσηριν — ὑποδερίδας ἑλικτῆρας. et respicit Aelianus V. H. 1, 18. τῶν δὲ Ἀττικῶν γυναικῶν τὴν τρυφὴν Ἀ. λέγει. V. 1. Photius p. 227, 23. Λίτρον: οὐ νίτρον Ἀττικοί. οὕτως Ἀ. V. 2. Pollux 5, 101. Καὶ ἄλλους δέ τινας κόσμους ὀνομάζουσιν οἱ κωμῳδοδιδάσκαλοι, λῆρον, ὀχθοίβους, ὄλεθρον, ἐλλέβορον, πομφόλυγας, βάραθρον. περιστέρια, σαμάκια, σισύμβριον, σισάριον, ὧν οὐ ῥᾴδιον τὰς ἰδέας συννοῆσαι διὰ τὸ μηδὲ πρόχειρον εἶναί τινα κατιδεῖν εἴτε σπουδάζοντες εἴτε παίζοντες χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν. ἴσως δ' ἂν τοῖς κόσμοις προσήκοι καὶ τὸ ἔντριμμα,

ψιμύθιον, ἄγχουσα, φῦκος, καὶ τὰ ὑπογράμματα · . V. 3. ἔγχουσαν] Vulgo ἄγχουσα. Brunckius ἄγχουσαν.

ὄλεθρον] Hesychius, Ὄλεθρος βαθύς: ἔνιοι ἐπὶ κόσμου γυναικείου. ἀπώλεια. V. 4. στρόφον ex Pollucis codicibus nonnullis correxi. In cod. Paris, στροφίον. Vulgo στρόφιον et hic et apud Clementem. Pollux 5, 96. καὶ στρόφιον καὶ ὀπισθοσφενδόνην παρ' Ἀριστοφάνει. Hic quoque στρόφον corrigendum. ὀπισθοσφενδόνην] De hoc vestium genere dixit Reisk. ad Constant. Porphyr. vol. 2. p. 511. V. 6. Hesychius, Τρυφοκαλάσιρις: ἔνδυμα γυναικεῖον. Idem, Καλάσιρις: χιτὼν πλατύσημος ἢ ἡνιοχικὸς καὶ ἱππικὸς χιτών. ἔνιοι δὲ λινοῦν καὶ ποδήρη χιτῶνα ἰσχνόν. Ἀ. Θεσμοφοριαζούσαις. V. 7. ζῶμα ex Clemente. Apud Pollucem ζῶσμα. ἀμπέχονον] Apud Clementem ἀμπεχόνιον, ut paullo ante στρόφιον pro στρόφον scriptum erat. Pollucis codices ἀμπεχόνην vel ἀμπεχόνη vel ἀμπέχονον. τρύφημα] πόρπημα Salmasius Exerc. Plin. p. 808. V. 8. χιτῶνα] κιθῶνα Clemens. κομμώτριον] Apud Clementem χιτώνιον. Post κομμώτριον apud Pollucem haec leguntur ἕτερά τε ὅσα οὐδεὶς ἂν (ἂν om. cod. Paris.) μνημονεύσειέ ποτε λέγων. V. 9. τὰ — τί] τὰ μέγιστα δ' οὐ λέγεις αὐτῶν ταυτά Pollucis cod. Paris.

V. 10. μαλάχιον] μολόχιον Clemens. μαλάκιον (μαλάκια cod. Paris.) Pollux. Restitui μαλάχιον. Photius p. 244. Μαλάχιον: κόσμος χρυσοῦς γυναικεῖος. οὕτως Ἀριστοφάνης. Hesychius, Μαλάκιον: γυναικεῖον κοσμάριον. βότρυς] Hesychius, Βοτρύδια: ἐνωταρίων εἶδος. οἱ δὲ βότρυς. Ἀ. Θεσμοφοριαζούσαις. V. 11. χλίδωνα] Scribebatur χλιδῶνα, frequenti accentus vitio, de quo dixi in Thesauro.

ἀμφιδέας] Harpocratio, Ἀμφιδέαι: εἰσὶ περισκελίδες τινές. Ἀ. Θεσμοφοριαζούσαις. V. 12. Pollux 10, 167. Ἡ δὲ ἄλυσις οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δεσμοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ γυναικείου κοσμου ὠνόμασται παρὰ Ἀριστοφάνει "Σφραγῖδας, ἁλύσεις." καταπλάσματα] καταπετάσματα Pollux. V. 13. Moeris p. 301. Πομφόλυγας: τὰ δερμάτια ἃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αἱ γυναῖκες ἔχουσιν. Ἀ. Θεσμοφοριαζούσαις. V. 14. ὑποδερίδας] ὑποδέρεις Pollux; sed Bekkerus tacite ὑποδερίδας, fortasse ex cod. Par. Post ἑλικτῆρας apud Pollucem vulgo adduntur ἀλλ' ἀφ' ὧν οὐδ' ἂν λέγων λέξαις, quae ab codicibus Kuhnii et Inngermanni absunt nec apud Clementem leguntur. Eubuli verba κοὐδ' ἂν λέγων λέξαιμι ap. Athen. 4. p. 169f. comparavit Dobraeus.

310. Scholiasta Pluti v. 159. Περιπέττουσι: διὰ τὸ τῷ προσθέτῳ κοσμεῖσθαι κόσμῳ. ὁ αὐτὸς Θεσμοφόροις

Ὅσ' ἦν περίεργ' αὐταῖσι τῶν φορημάτων
ὅσαις τε περιπέττουσιν αὑτὰς προσθέτοις.

V. 1. Ὅσ' ἦν περίεργ' Hemsterhusius pro ὅς ἦν περίεργος. V. 2. ὅσαις (ὅσοις Bergkius) τε Porsonus pro ὅσαι ἔτι. Toupius κόμαισι. αὑτὰς Toupius pro ἑαυτάς.

311. Aspasius ad Aristotelis Ethic. p. 58a. ed. Aldin. — βαυκίδων, ὅ ἐστιν εἶδος ὑποδημάτων Ἰωνικῶν, οἷς αἱ Ἰάδες χρῶνται, οὗ καὶ Ἀ. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις μέμνηται.

312. Pollux 7, 66. Ἄντικρυς δὲ τὸ νῦν καλούμενον ὑπὸ τῶν γυναικῶν στηθόδεσμον ἐκάλουν. εὕροις δ' ἂν ὀνομαζόμενον ἀπόδεσμον ἐν Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους

Τὴν πτέρυγα παραλύσασα τοῦ χιτωνίου
καὶ τῶν ἀποδέσμων, οἷς ἐνῆν τιτθίδια.

V. Reiskius ad Constant. Porphyr. vol. 2. p. 540. τῶν ἀποδέσμων] τὸν ἀπόδεσμον Bergkius. τιτθίδια] τὰ τιτθία Brunckius.

313. Athenaeus 3. p. 117c. Παρέλιπεν ὁ τένθης Ἀρχέστρατος συγκαταλέξαι ἡμῖν καὶ τὸ παρὰ Κράτητι τῷ κωμῳδιοποιῷ ἐν Σαμίοις λεγόμενον ἐλεφάντινον τάριχος —. ὅτι δὲ διαβόητον ἦν τὸ τοῦ Κράτητος ἐλεφάντινον τάριχος μαρτυρεῖ Ἀ. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις διὰ τούτων

Ἡ μέγα τι βρῶμ' ἐστὶν ἡ τρυγῳδοποιομουσική,
ἡνίκα Κράτητί τε τάριχος ἐλεφάντινον
λαμπρὸν ἐκόμιζεν ἀπόνως παραβεβλημένον,
ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα μυρί' ἐκιχλίζετο.

Versum primum paeonicum fecerunt Elmsleius ad Acharn. 499. et Porsonus in Miscellaneis p. 236. ille ἦν μέγα τι χρῆμ' ἔτι τρυγῳδοποιομουσική, hic ἦ μέγα τι βρῶμ' ἔνι τρυγῳδοποιομουσικῇ corrigens. V. 2. ἡνίκα Porsonus et Elmsleius. ἦνι codex. V. 3. ἐκόμιζεν Casaubonus pro ἐνόμιζεν.

314. Hephaestio cap. 13. de metro paeonico p. 79. Gaisf. — ἐν δὲ ταῖς δευτέραις (libri προτέραις) Θεσμοφοριαζούσαις καὶ κρητικοὺς πολλάκις ἐν μέσοις τετραμέτροις παρέλαβε

Μήτε Μούσας ἀνακαλεῖν ἑλικοβοστρύχους
μήτε Χάριτας βοᾶν ἐς χορὸν Ὀλυμπίας·
ἐνθάδε γάρ εἰσιν, ὥς φησιν ὁ διδάσκαλος.

Duo eiusdem metri versus vide fragm. 561.

315. Scholiasta Vesparum v. 1033. Ἠπίαλος τὸ πρὸ τοῦ πυρετοῦ κρύος. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις (non legitur in Nubibus. Est error scholiastae, ut videtur, qui male intellexerat quod in alio scholio p. 509, 1. ed. Oxon. annotatum est, ἠπιάλοις, quod in versu Vesparum legitur, ad Socraticos spectare, quos in Nubibus in scenam produxerat Aristophanes.) καὶ Θεσμοφοριαζούσαις

Ἅμα δ' ἠπίαλος πυρετοῦ πρόδρομος.

316. Pollux 9, 69. Ἐγὼ δὲ ἐν ταῖς Θεσμοφοριαζούσαις Ἀριστοφάνους εἰρημένον "Τὸ χαλκίον θερμαίνεται" οὕτω πως ἤκουον, ὡς εἰς πότον εὐτρεπιζομένων τῶν γυναικῶν. ταυτὸν δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς Εὐπόλιδος Δήμοις (apud Athen. 3. p. 123a. τὸ χαλκίον θέρμαινέ θ' ἡμῖν) ἐστὶν εἰρημένον. Antiatt. p. 99, 21. Θερμαίνεσθαι: οὐ μόνον τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ τὸ λεβήτιον ἢ χαλκίον.

317. Etymol. in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 113, 17. Ἀναβὰς ἐπὶ τὴν ἵππον οὐ πάνυ δόκιμον. Ἀ. Θεσμοφοριαζούσαις "Ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα βούλομαι." Eadem fere apud Zonaram vol. 1. p. 196. Moeris p. 3. Ἀναβῆναι τὴν γυναῖκα βούλομαι, Ἀττικοί: ἀναβῆναι ἐπὶ τὴν γυναῖκα βούλομαι, Ἕλληνες.

318. Scholiasta Platonis p. 370. ed. Bekker. Ἀγὼν πρόφασιν οὐ δέχεται, ἐπὶ τῶν φύσει ῥαθύμων καὶ ἀμελῶν, ἤτοι ἐπὶ τῶν μὴ προσιεμένων τοὺς λόγους τῶν προφασιζομένων. μέμνηται δὲ αὐτῆς — καὶ Ἀ. Θεσμοφοριαζούσαις β'. ubi β' omittit codex Clarkianus.

319. Photius p. 235, 6. et Suidas, Λύκος ἔχανεν: παροιμία. λέγουσι δὲ τὸν λύκον, ἐπειδὰν ἁρπάσαι τι βούληται, κεχηνότα παραγίνεσθαι ἐπ' αὐτό. ὅταν οὖν μὴ λάβῃ ὃ προαιρεῖται, κατὰ κενοῦ αὐτὸν χανεῖν φασιν. ἐπὶ (οὖν addit Suidas) τῶν συνελπιζόντων χρηματιεῖσθαι, διαμαρτανόντων δὲ λέγουσιν. Ἀ. Θεσμοφοριαζούσαις β'.

320. Hesychius, Βαρβός: μύστρον. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Vocabulum suspectum. Verba ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ad glossam praecedentem Βάρβιτος (Thesmoph. v. 137.) refert Pearsonus.

321. Antiatticista Bekkeri 78, 24. Ἀμεινόνως:

Ἀ. Θεσμοφοριαζούσαις. p. 88, 28. Διαλέξασθαι: Ἀ. Θεσμοφοριαζούσαις. Pollux 2, 125. Ὑπερίδης διειλεγμένος ἐπὶ ἀφροδισίων, Ἀριστοφάνης δὲ διαλέξασθαι ἔφη. et Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 37, 4. Διαλέξασθαι, οὐ μόνον διαλεχθῆναι. Porro Antiatt. p. 96, 25. Ἐπανορθώσασθαι: Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις: quod ex Lysistratae v. 528. sumtum esse videtur. Alio modo erratum est ab Polluce 4, 100. qui saltationum genera enumerans ita scribit, Καὶ κνισμὸς καὶ ὄκλασμα· οὕτω γὰρ ἐν Θεσμοφοριαζούσαις ὀνομάζεται τὸ ὄρχημα τὸ Περσικὸν καὶ σύντονον. Recte Meursius in orchestra (apud Gronovium vol. 8. p. 1275.) animadvertit contrarium dixisse Pollucem eius quod debuit. Neque enim ὄκλασμα in Thesmophoriazusis dixit poeta, sed Περσικόν. versu 1175. σὺ δ', ὦ Τερηδών, ἐπαναφύσα Περσικόν. ubi vide schol.

322. Photius p. 204, 10. et Suidas, Λακωνίζειν: παιδικοῖς χρῆσθαι. Ἀ. Θεσμοφοριαζούσαις β'. Porro Photius p. 192, 14. Κυσολάκων ὁ Κλεινίου· ὁ τῷ κυσῷ λακωνίζων· τὸ δὲ τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι λακωνίζειν ἔλεγον· Μελαίνη γὰρ Θησεὺς οὕτως ἐχρήσατο, ὡς Ἀριστοτέλης, ubi Ἀριστοφάνης corrigit Meinekius Com. vol. 2. p. 200.

323. Athenaeus 14. p. 619a. Καὶ τῶν πτισσουσῶν ἄλλη τις (ᾠδή), ὡς Ἀ. ἐν Θεσμοφοριαζούσαις καὶ Νικοχάρης ἐν Ἡρακλεῖ χορηγῷ.

ΛΗΜΝΙΑΙ.

Λήμνιαι haec fabula ab Aristophane inscripta est quia chorus ex mulieribus Lemniis compositus fuit, qualem Sophocles in Λημνίαις et Aeschylus atque Euripides in Hypsipyle introduxerunt. Et Sophoclis quidem Aeschylique tragoediis illis Argonautarum in Lemno insula adventus, Euripidi Archemori ab Hypsipyle deserti mors argumentum praebuit, praecipuae vero in tribus his tragoediis Hypsipylae partes fuerunt. Comoediae Aristophaneae quod fuerit argumentum etsi nescimus, nisi quod de Bendidis, i. e. Dianae, deae Thraciae, cultu in ea sermonem fuisse ex fragmento 332. intelligitur, hoc tamen certissimum haberi potest, Aristophanem, qui Aeschylum et Sophoclem venerabatur, Euripidem vero saepissime derisit, huius potissimum poetae ex Hypsipyle tragoedia versus et locutiones traduxisse, quemadmodum in Phoenissis comoedia Euripidis Phoenissas tragoediam traduxit, ut ex duobus quae supersunt fragmentis (470. 471.) colligi potest.

324. Ammonius p. 138. Valcken. Τύραννον οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασιλέως ἔτασσον. — Ἀ. ἐν Λημνίαις

Ἐνταῦθα δ' ἐτυράννευεν Ὑψιπύλης πατὴρ
Θόας, βράδιστος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν.

V. 1. Ἐνταῦθα δ' Bergkius pro ἐνταῦθ', probabilius quam Brunckius, qui ἐνταῦθ' ἐτυράννευέν ποθ' Ὑψιπύλης scribi volebat: nam videtur poeta hos versus ad tragicorum trimetrorum leges composuisse, in quibus anapaestus in primo tantum pede et in nominibus propriis locum habet. V. 2. βράδιστος Brunckius pro βραδύτερος. Euripidis versus Iphig. Taur. 31. comparavit Boissonadius "Οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος | Θόας, ὃς ὠκὺν πόδα τιθεὶς ἴσον πτεροῖς | ἐς τοὔνομ' ἦλθε τῆς ποδωκείας χάριν."

325. Athenaeus 9. p. 366c. Πρὸς ταῦτα ἀπαντήσας ὁ Ζωΐλος ἔφη, Ἀ., ὦ οὗτος, ἐν Λημνίαις τὸ τακερὸν ἔταξεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ λέγων οὕτως

Λῆμνος κυάμους τρέφουσα τακεροὺς καὶ καλούς.

τρέφουσα] Fort. φέρουσα.

326. Pollux 7, 166. Εἰκότως δ' ἂν βαλανείῳ προσάγοιτο καὶ τὸ ἐν ταῖς Λημνίαις ὑπ' αὐτοῦ εἰρημένον

Ἀλλ' ἀρτίως κατέλιπον αὐτὴν σμωμένην
ἐν τῇ πυέλῳ.

Servi de Hypsipyle verba esse coniecit Bergkius.

327. Scholiasta Aristophanis Acharn. v. 3. et Suidas s. v. ψαμμοκοσιογάργαρα, Καὶ τὰ γάργαρα δὲ ἐπὶ πλήθους ἐτίθετο, ὡς ἐν Λημνίαις

Ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσ' ἐγάργαιρ' ἑστία.

Λημνίαις Kusterus. Λίμναις scholiasta, et sic vel Λήμναις Suidae codices. πᾶσ' ἐγάργαιρ' Toupius Emend. vol. 3. p. 200. Vulgo πᾶσα γάργαιρ'. Hesychius, Ἐκάρκαιρεν: ἐπλήθυεν.

328. Suidas et Bekkeri Anecd. p. 423. 32. Ἀπεχρήσαντο: διεχρήσαντο, ἀπέκτειναν. Λημνίαις Ἀ.

Τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς παιδοσπόρους.

Omisso nomine fabulae versum attulit Etymolog. M. p. 124, 27. et verba τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο Pollux 9, 153.

329. Suidas s. v. χρῇ, Λέγουσι δέ ποτε καὶ χρῆσθαι ἀντὶ τοῦ δεῖ. Φερεκράτης Λήροις

Τὸ δ' ὄνομά μοι κάτειπε τί σε χρῆσθαι καλεῖν.

Ἀριστοφάνης Λημνίαις

Ἦ καρδιώττεις; ἀλλὰ πῶς χρῆσθαι ποιεῖν;

Apud Sophoclem Oedip. Col. v. 504. τὸν τόπον δ' ἵνα | χρῆσταί μ' ἐφευρεῖν, τοῦτο βούλομαι μαθεῖν. ubi scholiasta, χρῆσταί μ' ἐφευρεῖν: χρεία ἐστι, κατὰ συναλιφήν, χρῆσται, ἀντὶ τοῦ χρεία ἐσται. δηλοῦται δὲ ταυτὸν τῷ δεήσει. καὶ ἐν Τριπτολέμῳ

Χρῆσται δέ σ' ἐνθένδ' αὖτις —.

Unde χρῆσται Pherecrati restituendum est et Aristophani, de quo dixi in annotatione ad Sophoclis versum et in verbis prioribus cum Dobraeo scripsi ἦ καρδιώττεις; pro ἡ καρδία τε τίς; *

330. Photius p. 290, 16. Νεαλής: ἐκτείνεται τὸ α. Ἀ. Λημνίαις

Ἕως νεαλής ἐστιν αὐτὴν τὴν ἀκμήν.

Μένανδρος. unde suppleri potest Phrynichus Bekkeri p. 52, 19. Νεαλές: παρὰ τὸ ἁλές, ὃ σημαίνει τὸ ἀθρόον, τὸ νεωστὶ γεγενημένον καὶ συνενηνεγμένον. τὸ γὰρ συνελθεῖν καὶ συναλισθῆναι ταυτόν. Ἀριστοφάνης τὸ νεαλὲς * * . Conf. Lobeck. ad Phrynich. p. 375. De adiectivo νεαλής dixi ad Soph. Oed. Col. 475. in ed. Oxon. tertia.

331. Pollux 10, 25. Ἀπὸ τῶν μοχλῶν τὸ "Μόχλωσον τὴν θύραν" ἐν Λημνίαις Ἀριστοφάνους.

332. Suidas, Ὦ (ᾧ Iunius Adag. 4, 13.) νῦν θερμοὶ βωμοί: ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου σπουδῆς τυγχανόντων. Ἀ. δὲ ἐν Λημνίαις

Τὴν κρατίστην δαίμον', ἧς νῦν θερμὸς ἔσθ' ὁ βωμός.

δηλοῖ δὲ ὅτι ἀεί τινες παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ξένοι θεοὶ ἐτιμῶντο. Phrynichus Bekkeri p. 29, 33. Βωμὸς θερμός: λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν θερμῶς εὐδοκιμούντων ἔν τινι, μετείληπται δὲ ἀπὸ τῶν ἱερῶν, ὧν διὰ τὸ θρησκεύεσθαι περιττῶς θερμοί εἰσιν οἱ βωμοί. Eunapium p. 6. τούτου Πλωτίνου θερμοὶ βωμοὶ νῦν comparavit Boissonadius. In initio versus καὶ probabiliter supplet Porsonus. Δαίμονα autem dicit Bendin, hoc est Dianam. Photius p. 251, 7. Μεγάλην θεόν: Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις. Ἴσως τελβαινοιν· Θράκιος

γάρ. quae emendate scripta praebet Hesychius, Μεγάλη θεός: Ἀριστοφάνης ἔφη τὴν Βενδῖν· Θρᾳκία γὰρ ἡ θεός. Quibus Lobeckius in dissertatione de morte Bacchi 2. p. 10. (conf. Aglaoph. p. 628. 1214.) Stephani Byz. locum adiungit, Λῆμνος: νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ — ἀπὸ τῆς μεγάλης λεγομένης θεοῦ, ἣν Λῆμνόν φασι. Bendidia autem quum a Platone in initio Reipublicae in colloquio quod non post olymp. 92, 2—4. habitum esse posse Boeckhius docuit in Prooemio Lection. Berolin. a. 1839. tum primum celebrata esse dicat, Aristophanis fabulam circa idem illud tempus scriptam esse sequitur.

333. Athenaeus 7 p. 311 d. Καὶ Ἀ. δ' ἐν Ἱππεῦσι (v. 360.) μνημονεύει ὡς διαφόρων γινομένων τῶν περὶ τὴν Μίλητον λαβράκων — ἐν δὲ Λημνίαις

Οὐ κρανίον λάβρακος, οὐχὶ κάραβον πρίασθαι·

ὡς διαφόρου ὄντος τοῦ τῶν λαβράκων ἐγκεφάλου, καθάπερ καὶ τοῦ τῶν γλαύκων.

334. Athenaeus 7. p. 302d. Ἐπαινεῖται δὲ τοῦ θύννου τὰ ὑπογάστρια —. Ἀ. Λημνίαις

Οὐκ ἔγχελυν Βοιωτίαν, οὐ γλαῦκον, οὐχὶ θύννου ὑπογάστριον.

Verba ἔγχελυν Βοιωτίαν attulit p. 299b. Fragmenta 333. et 334. recte, ut videtur, coniungit Dobraeus.

335. Pollux 9, 126. Τὸ δὲ ῥῆμα τὸ πεντελιθίζειν ἐστὶν ἐν τοῖς Ἑρμίππου Θεοῖς· τὸ δὲ ὄνομα πεντέλιθα ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Λημνίαις

Πεντελίθοισί θ' ὁμοῦ λεκάνης παραθραύμασι.

γυναικῶν δὲ μᾶλλον ἡ παιδιά. Libri meliores πενταλιθίζειν, πεντάλιθα, πενταλίθοισι contra Atticorum usum, et παραθραύσμασι.

336. Etymolog. M. p. 283, 45. (Gudian. p. 159, 49.) Δορίαλλος: λέγεται καὶ δόριλλος. Ἀ. "Αἱ (αἱ δὲ Bentleius) γυναῖκες τὸν δορίαλλον φράγνυνται (forma Attica φάργνυνται est)." ἔστι δὲ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ἐφ' ὕβρει τραγῳδοποιοῦ Δορίλλου. ἢ παρὰ τὸ δείρειν τὸ τυπτόμενον ἢ τὸ τιλλόμενον τὰς τρίχας καὶ οἱονεὶ ἐκδερόμενον. οὕτω γὰρ πάλαι ἐψίλουν, ὡς δηλοῖ Ἀριστοφάνης (Ranar. v. 516.) "Ἡβυλλιῶσαι κἄρτι παρατετιλμέναι." Gudianum, Δορύαλος: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Ἀ. "αἱ γυναῖκες τὸν δορύαλον φράγνυνται," παρὰ τὸ δέρειν —. Hesychius, Δορυαλλός: τὸ τῶν γυναικῶν μόριον. ἀπὸ τοῦ δέρειν, ἢ ἐφ' ὕβρει τοῦ τραγῳδοποιοῦ Δορύλλου, οὗ μέμνηται ἐν Λημνίαις. Schol. Ranar. v. 519. Δορίαλος τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ "Αἱ γυναῖκες τὸν δορίαλον φράγνυνται." Suidas, Δόριλλος: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. ἐφ' ὕβρει τραγῳδοποιοῦ Δορίλλου. Δόριλλος inter nomina in ιλλος est apud Arcadium p. 51, 14. Δώριλλος apud Theognost. Can. p. 62, 13. quae vera nominis forma esse videtur.

337. Harpocratio, Ἀρκτεῦσαι: — ὅτι δὲ αἱ ἀρκτευόμεναι παρθένοι ἄρκτοι καλοῦνται Εὐριπίδης ἐν Ὑψιπύλῃ, Ἀ. Λημνίαις καὶ Λυσιστράτῃ (v. 645.).

338. Harpocratio, Μέταυλος: — ἔστιν ἡ ῥυπαρὰ λεγομένη αὐλή, οὗ ὄρνιθες ἦσαν. Ἀ. Λημνίαις καὶ Μένανδρος Θαΐδι.

339. Pollux 7, 139. Ἀ. δὲ ἐν Λημνίαις καὶ ναυφύλαξ.

340. Pollux 7, 152. Καὶ ὁ μὲν πρὸ ὥρας πεπαινόμενος καρπὸς πρῷμος ἐν Λημνίαις Ἀριστοφάνους. καὶ πρῷα δὲ καρπία ὁ αὐτὸς (Vesp. 264.) εἴρηκε. σῦκα δὲ τῶν διφόρων ἐν Κραπατάλοις Φερεκράτης. τὰ δὲ φυτευτήρια τῶν σύκων συκίδας Ἀριστοφάνης ἐν ταῖς Λημνίαις. Vulgo πρώϊμος et πρώϊα. φίτυ πρῷον dixit in Pace v. 1164. μοσχίδια συκίδων in Acharnensibus v. 964.

341. Scholiasta Lysistratae v. 308. Τὸν φανόν: φανὸν μὲν πᾶν τὸ φαῖνον ἐκάλουν. ἐκ δὲ τῶν ἀμπελίνων τὰς λαμπάδας κατεσκεύαζον εἰς ἔξαψιν, ὡς καὶ ἐν Λημνίαις φησί. V. quae ad fragm. 666. dicentur.

ΝΑΥΑΓΟΣ.

342. Spuria haec fabula iudicata fuit ab criticis veteribus: vide locum grammatici supra p. 181. allatum. Δὶς ναυαγὸς dicitur apud Pollucem 10, 33. Καλεῖται δὲ τὸ κλινίδιον καὶ κλιντήριον, ὡς ἐν Δὶς ναυαγῷ (sic cod. Vossianus: διοναυαγῷ ceteri) Ἀ. ἔφη

Τί ὦ πονηρέ μ' ἐξορίζεις ὥσπερεὶ κλιντήριον.

Libri Τί με ὦ πονηρέ et ὥσπερ. Correxit Bergkius.

ΝΗΣΟΙ.

De huius quoque fabulae auctore ab veteribus criticis dubitatum fuit: vide locum grammatici modo memoratum et Pollucem cuius verba ad fragm. 360. attulimus. Nomen autem huic comoediae ab choro impositum esse suspicor, quemadmodum Eupolis in Πόλεσιν urbes personatas introduxit.

343. Scholiasta Avium v. 297. Εἴσοδος δὲ λέγεται ἡ ὁ χορὸς εἴσεισιν εἰς τὴν σκηνήν. καὶ ἐν ταῖς Νήσοις

β. Τί σὺ λέγεις; εἰσὶν δὲ ποῦ;
β. αἱδὶ κατ' αὐτὴν ἣν βλέπεις τὴν εἴσοδον.

344. Stobaeus 55, 7. Ἀριστοφάνους Νήσων

Ὦ μῶρε μῶρε, ταῦτα πάντ' ἐν τῇδ' ἔνι,
οἰκεῖν μὲν ἐν ἀγρῷ τοῦτον ἐν τῷ γηδίῳ
ἀπαλλαγέντα τῶν κατ' ἀγορὰν πραγμάτων,
κεκτημένον ζευγάριον οἰκεῖον βοοῖν,
ἔπειτ' ἀκούειν προβατίων βληχωμένων,
τρυγός τε φωνὴν ἐς λεκάνην ὠθουμένης,
ὄψῳ δὲ χρῆσθαι σπινιδίοις τε καὶ κίχλαις,
καὶ μὴ περιμένειν ἐξ ἀγορᾶς ἰχθύδια
τριταῖα πολυτίμητα βεβασανισμένα
ἐπ' ἰχθυοπώλου χειρὶ παρανομωτάτη.

Νήσων] Codex Parisinus A. νησσῶν. V. 1. ἐν τῇδ'] i. e. ἐν τῇ εἰρήνῃ, de qua in capite illo agit Stobaeus. V. 2. τοῦτον] πρῶτον Meinekius. V. 5. προβατίων Grotius pro προβάτων. V. 7. ὄψῳ Salmasius Exerc. Plin. p. 317. pro ὄψων. δὲ Gaisfordi editio haud dubie ex codicibus. Priores τε. σπινιδίοις Salmasius pro πηνιδίοις. V. 10. ἐπ'] ὑπ' Gaisfordus. ἐν Boissonadius.

345. Pollux 6, 45. Καὶ θλαστὰς δὲ ἐλαίας ἐν Νήσοις ἂν εὕροις Ἀριστοφάνους. Athenaei epitome 2. p. 56b. Μνημονεύει τῶν θλαστῶν ἐλαῶν Ἀριστοφάνης "Θλαστὰς ποιεῖν ἐλάας." πάλιν

Οὐ ταυτόν ἐστιν ἁλμάδες καὶ στέμφυλα.

καὶ μετ' ὀλίγα

Θλαστὰς γὰρ εἶναι κρεῖττόν ἐστιν ἁλμάδος.

Libri ἐλαιῶν et ἐλαίας, et κρεῖσσον pro κρεῖττον.

346. Suidas, Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε: κωλάριόν τι παροιμιῶδες ὑπὸ τῶν παιδίων λεγόμενον, ὅταν ἐπινέφη ψύχους ὄντος. Ἀ. Νήσοις

Λέξεις ἄρα
ὥσπερ τὰ παιδί' ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε.

Eustathius p. 881, 42. Κωλάριον οὖν τι παροιμιῶδες Αἴλιος Διονύσιός φησιν ὑπὸ παίδων λέγεσθαι, δηλοῦν ἐξέχειν, ὅ ἐστιν ἐπιτεταλκέναι, τὸν ἥλιον. Ἀ. "Λέξεις — ἥλιε." ἤγουν ἀνάτειλον. Aliud exemplum ex Strattidis Phoenissis protulit Pollux 9, 124.

347. Scholiasta Avium v. 439. Ἔοικε δὲ Παναίτιον κωμῳδεῖν, ὃν καὶ ἐν Νήσοις "Καταλιπὼν Παναίτιον | πίθηκον." ἔνθα καὶ μαγείρου πατρὸς αὐτὸν λέγει. πίθηκον δὲ αὐτὸν εἶπε διὰ τὸ πανοῦργον. Eadem fere Suidas s. v. διαθήκην διαθώμεθα.

348. Etymolog. M. p. 338, 52. Ενδημος: ὁ μὴ ἀποδημῶν· ἐπίδημος δὲ ὁ ἐπιδημῶν ξένος. καὶ παρὰ Ἀ. ἐν Νήσοις. "Ἀλλ' οὐ τυγχάνει (τυγχάνουσιν cod. Dorv.) | ἐπίδημος ὤν." λέγεται δὲ περὶ τοῦ Ποσειδῶνος ὅτι οὐκ ἐπιδημεῖ Ἰσθμοί. κυρίως ἐστὶν εἰρημένον. οὐχ οὕτω γὰρ Ἴσθμιος ὁ θεὸς ὡς διὰ παντὸς ἐκεῖ διατρίβειν.

349. Photius p. 311, 15. et Suidas Ξυννένοφε: ἐπινεφὴ καὶ συννεφὴ καὶ συννέφελά ἐστιν. Ἀ. — ἐν Νήσοις [βαδίζει.

Ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ ξυννενοφυῖα

ἀντὶ τοῦ σκυθρωπάζουσα. Hesychius, Ξυννενοφυίαν: σκυθρωπήν. Νένοφα, de quo dictum ad fragm. 142., ex Aristophane memorat etiam Herodianus apud Eustath. p. 127, 27.

350. Pollux 9, 89. Ὡς δ' ἐπὶ τῶν κερμάτων οἱ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ ἥκιστα τῷ ἑνικῷ ἐχρῶντο, οὕτως ἐπὶ τῷ ἀργυρίῳ τῷ πληθυντικῷ· τἀργύρια γὰρ ἐπὶ τοῦ ἀργυρίου σπανίως ἄν τις εὕροι παρ αὐτοῖς· ἐγὼ δ' εὗρον ἐν ταῖς Νήσοις Ἀριστοφάνους, εἰ μὴ ὑποπτεύεται τὸ δρᾶμα ὡς Ἀριστοφάνους οὐ γνήσιον. Idem 3, 86. Ἀργύρια δὲ κατὰ πλῆθος ἥκιστα λέγουσιν οἱ Ἀττικοί, εἴρηται δέ που. 7, 104. Εἴρηται δὲ καὶ ἀργύρια ἐν Ἀριστοφάνους Νήσοις.

351. Etymolog. p. 333, 33. Ἔλυμος: σπέρμα τι ὃ ἕψοντες οἱ Λάκωνες ἤσθιον. Ἀ. Νήσοις.

352. Pollux 10, 47. Θρᾶνοι, θρανία, θρανίδια ἐν Νήσοις Ἀριστοφάνους.

353. Hesychius, Θύρσος: αὐλητὴς ἦν, γυναῖκα ἔχων ἑταίραν. Θύρσου γονή (sic Bergkius pro Θυρσοκύνη, quod Θύρσου κυνῆ scripserat Musurus): Ἀ. ἐν Νήσοις οὐ τοῦ αὐλητοῦ μνημονεύων, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ φύλλα εἰπεῖν καὶ κλάδους, Θύρσοι: κλάδοι, λαμπάδες, λύχνα.

ΟΛΚΑΔΕΣ.

Holcades ex antiquioribus poetae fabulis fuit. Scriptor Argumenti Pacis. Τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς κωμῳδίας ἐστὶ τοῦτο· συμβουλεύει Ἀθηναίοις σπείσασθαι πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. οὐ τοῦτο δὲ μόνον ὑπὲρ εἰρήνης Ἀριστοφάνης τὸ δρᾶμα τέθεικεν (καθεῖκεν?), ἀλλὰ καὶ τοὺς Ἀχαρνέας καὶ τοὺς Ἱππέας καὶ Ὁλκάδας, καὶ πανταχοῦ τοῦτο ἐσπούδακε, τὸν δὲ Κλέωνα κωμῳδῶν τὸν ἀντιλέγοντα καὶ Λάμαχον τὸν φιλοπόλεμον ἀεὶ διαβάλλων. Scholia in Holcades memorantur ab scholiasta Avium et Lysistratae: vide fr. 372. 373.

354. Scholiasta Nubium v. 699. ab Suida exscriptus (ad verba poetae οἵαν δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον, ubi ed. Ald. τήμερα, quod ex nullo codice annotatum), ἀντὶ τοῦ σήμερον. καὶ τήμερος ὁ σημερινός. (Verba ἀντὶ τοῦ σήμερον. καὶ τήμερος om. cod. Rav. et sic apud Suidam Τήμερος: ὁ σημερινός.) καὶ ἔστι τεταγμένον ἐπὶ σώματος, τὸ δὲ τήμερον ἐπὶ χρόνου λέγεται. καὶ ἐν τῇ (τῇ om. Suidas) Εἰρήνῃ (sic codices Rav. et Ven.: ἐν Ὁλκάσιν ed. Ald., quod unde sumserit Musurus nescimus) "ἰὼ Λακεδαῖμον, τί ἄρα πείσῃ τήμερα." ἀντὶ τοῦ σημερινή. Versum illum ἰὼ — τήμερα ex Holcadibus sumtum esse docet scholiasta Homeri Iliad. 3, 182. verbis ex Herodiani Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ excerptis, Τὰ μέντοι παρὰ τὸ φρὴν συντιθέμενα ἐφύλαξε τὸν τόνον, Λυκόφρον, δαΐφρον. ὅθεν σημειῶδες ἐκεῖνο κατὰ κλητικὴν "ἰὼ Λακεδαῖμον" Ἀ. Ὁλκάσιν. quibus simillima sunt Ioannis Alexandrini verba p. 14, 14. et Choerobosci p. 438, 21. qui ὦ Λακεδαῖμον, quod προπερισπᾶσθαι docent, sine auctoris nomine attulerunt. Unde corrigendus Photius p. 202, 18. Λακεδαιμῶν: τὴν κλητικὴν περισπῶσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης. Scholiastae autem ad Aristophanem annotatio defecta esse videtur, sic fortasse redintegranda τήμερος (nam sic pro τήμερον legisse videtur in versu poetae): ὁ σημερινός. καὶ ἔστι τεταγμένον ἐπὶ σώματος, τὸ δὲ τήμερον ἐπὶ χρόνου λέγεται. καὶ ἐν τῇ Εἰρήνῃ (v. 243.) "ἰὼ Πρασιαὶ — ὡς ἀπολεῖσθε τήμεραι (legitur nunc τήμερον)." καὶ ἐν Ὁλκάσιν

Ἰὼ Λακεδαῖμον, τί ἄρα πείσῃ (πείσει) τημέρα;

ἀντὶ τοῦ σημερινή. Apparet ex his grammaticos quosdam adiectivum finxisse τήμερος, τημέρα, τήμερον, tribusque versibus Aristophanis intulisse, errore manifesto. Neque enim dubitari potest quin Aristophanes, ut alii omnes, solo usus sit adverbio τήμερον, absurdumque est τήμερα (quod etiam in glossa Hesychii apparet, τήμερον: Ἀττικοὶ τήμερος καὶ τήμερα λέγουσιν) in fine trimetrorum ab eo positum credere ubi nihil impediebat quominus τήμερον scriberet.

355. Photius p. 11, 22. Ἐρανίσας: Δημοσθένης· ἀντὶ τοῦ ἔρανον αἰτήσας. ἐρανιστὴς μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων, καὶ τὴν φοράν, ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν, εἰσφέρων. ἐρανιστάς: ὡς ἡμεῖς καλοῦσιν. Ἀ. Ὁλκάσιν

Πρώην ἐρανιστὰς ἑστιῶν ἥψησ' ἔτνος.

Quae transscripsit Zonaras 1. p. 862.

356. Photius p. 57, 8. Ἤια: δισυλλάβως, τὸ ἐπορευόμην, σὺν τῷ ι γράφεται. — Ἀ. Ὁλκάσιν

Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἶπερ ᾖ' ἐπὶ ξύλα.

Eadem Suidas s. v. ᾖα et grammaticus Coislinianus apud Montefalc. p. 234. et Cram. Anecd. Paris. vol. 4. p. 135, 21. Ex hac parte fabulae sumtum est (ut in Thesauro indicavi vol. 4. p. 38.) fragmentum ab Eustathio allatum p. 217, 31. οὕτω δὲ γράφουσι καὶ τὸ ζμῆγμα καὶ τὴν ζμινύην, ἣν καὶ αὐτὸς (Aelius Dionysius) ἀξινάριον λέγει, φέρων καὶ χρῆσιν Ἀριστοφάνους ταύτην

Ἀλλ' ἱμάντα μοι
δὸς καὶ ζμινύην· ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐπὶ ξύλα.

Σμινύδιον ex hac fabula affert Pollux: v. fragm. 372.

357. Pollux 10, 144. Ἀ. ἔφη ἐν Ὁλκάσι

Λόγχαι δ' ἐκαυλίζοντο καὶ ξυστὴ κάμαξ.

358. Eustathius p. 1423, 4. Ἐκ δὲ τοῦ οἴκου καὶ οἰκίσκος παρὰ Ἀριστοφάνει, περδικοτροφεῖον, οἷον

Τί δὲ τὸν ὀρνίθειον οἰκίσκον φέρεις;

δὲ fortasse in δὴ vel, quod Brunckius proposuit, δαὶ mutandum. ποῖ δὴ Bergkius. Ex Holcadibus haec esse sumta ab Polluce docemur 10, 159. Καὶ οἰκίσκον δὲ ὀρνίθειον καὶ οἰκίσκον περδικικὸν Ἀ. ἐν Ὁλκάσιν ἔφη. Οἰκίσκος ex Pelargis attulerunt Harpocratio et Photius.

359. Athenaeus 3, p. 91 c. Ἀριστοτέλης δέ φησι τῶν ἐχίνων πλείω γένη εἶναι, ἓν μὲν τὸ ἐσθιόμενον, ἐν ᾧ τὰ καλούμενά ἐστιν ᾠά, ἄλλα δὲ δύο, τό τε τῶν σπαταγγῶν καὶ τὸ τῶν καλουμένων βρυσῶν. μνημονεύει δὲ καὶ τῶν σπαταγγῶν ὁ Σώφρων καὶ Ἀ. ἐν Ὁλκάσιν οὕτως

Δάπτοντα, μιστύλλοντα, διαλείχοντά μου
τὸν κάτω σπατάγγην.

V. 1. δάπτοντα Porsonus pro δαρδάπτοντα. V. 2. Photius p. 529, 23. Σπατάγγαι: ἰχθύες τινές· οἱ δὲ τοὺς μεγάλους ἐχίνους. οὕτως Ἀ.

360. Bekkeri Anecd. p. 474, 31. Ἀχῶρα (corrige Ἄχορα): τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ γενείῳ πίτυρα. Ἀ. Ὁλκάσιν "Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρα ἐκλέγεται ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιὰς τοῦ Διός." ἀρσενικῶς δὲ λέγεται ὁ ἀχώρ. (rectus accentus ἄχωρ est.) "*Lege* τουδί, *sc.* τοῦ Δήμου. *Vide Eq. 904.* αὐτοῦ, *nempe* ἐν τῇ Πυκνί." Dobraeus ad Pluti v. 361. p. 44. ἐκλέγεται in ἐκλέγει τ' ἀεὶ mutandum ex aliorum grammaticorum locis. Photius p. 8, 1. Ἀδαξῆσαι: τὸ κνῆσαι, οὐκ ἐν τῷ ο ὀδαξῆσαι, καὶ ἀδαχεῖν τὸ κνή-θειν "Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρα ἐκλέγει τ' ἀεί" Ἀ. ἐν Ὁλκάσιν. Eadem grammaticus Bekkeri tradit p. 340, 28. et Suidas, nisi quod hic ἐν ταῖς Ὁλκάσιν omittit, apud illum autem ἀχῶρα scriptum est. Etymolog. M. p. 182, 17. Ἀ. "Ἀδαχῇ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχορ' ἐκλέγετ' ἀεὶ ἐκ τοῦ γενείου." Vera igitur versus scriptura est,

Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχορ' ἐκλέγει τ' ἀεί.

Ἄχορα enim, non ἀχῶρα, quod recentioris linguae vitium est, dixisse veteres diserto constat Herodiani testimonio ap. Arcad. p. 20, 20. de quo pluribus dixi in ed. Oxon. p. 631.

Ex simili aliquo loco sumtus versus est qui ab Suida affertur et grammatico Bekkeri p. 468, 19. Ἀφαιρεῖν κροκύδας: ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων ἕνεκεν κολακείας. ἄλλοι τε χρῶνται καὶ Ἀ.

Εἴ τίς σε κολακεύει παρὼν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαι-[ρῶν.

Apud Suidam bis κροκίδας. σε addidit Porsonus. Phrynichus Bekkeri p. 4, 27. Ἀφαιρεῖν κροκύδας: λίαν ἠττίκισται, καὶ τίθεται ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων διὰ κολακείαν, ὥστε καὶ παρεπομένους ἀφαιρεῖν κροκύδας τῆς ἐσθῆτος ἢ κάρφος τι τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ γενείου. ὁ δὲ Ἀ. ἀφαίρει τρίχας (corrige ἀφαιρεῖν κροκύδας) φησὶν ἐπί τινος κολακεύειν ἐπιχειροῦντος.

361. Scholiasta Acharnens. v. 122. Στράτων: καὶ οὗτος κωμῳδεῖται ὡς λωβώμενος τὸ γένειον καὶ λεαίνων τὸ σῶμα, ὡς Κλεισθένης, ὥς φησιν αὐτὸς Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσι "Παῖδες ἀγένειοι, Στράτων." καὶ Κλεισθένης addit Bergkius. Exagitatur etiam in Equitibus v. 1370.

362. Scholiasta Acharnens. v. 710. exscriptus ab Suida, Εὐάθλους δέκα: οὗτος ὁ Εὔαθλος ῥήτωρ πονηρός. Ἀ. ἐν Ὁλκάσιν

Ἔστι τις πονηρὸς ἡμῖν τοξότης ξυνήγορος
– ⏑ – – ὥσπερ Εὔαθλος παρ' ὑμῖν τοῖς νέοις.

ἦν δὲ καὶ εὐρύπρωκτος καὶ λάλος. εἴη δ' ἂν καὶ ἀγεννής. διὸ καὶ τοξότην αὐτὸν καλεῖ, οἷον ὑπηρέτην. Indicavi lacunam, quam Elmsleius ad Acharn. v. 703. addito τοῖς παλαιοῖς explevit, τοῖς γέρουσιν Bergkius in Comment. p. 98. Εὔαθλος vulgo omissum servavit Suidas (qui verba τοξότης συνήγορος ὥσπερ Εὔαθλος iterum attulit s. v. τοξότης) et scholiasta Vesparum v. 590. ita scribens, Εὔαθλος ῥήτωρ καὶ συκοφάντης, οὗ μνημονεύει καὶ ἐν Ἀχαρνεῦσι καὶ Ὁλκάσιν "οὗτός ἐστιν ὑμῖν πονηρὸς τοξότης συνήγορος, ὥσπερ Εὔαθλος." παρ' ὑμῖν Elmsleius pro παρ' ἡμῖν.

363. Athenaeus 3. p. 111 a. Τῆς δὲ κολλύρας καλουμένου ἄρτου (μνημονεύει) Ἀ. — ἐν Ὁλκάσι

Καὶ κολλύραν τοῖσι περῶσιν διὰ τοῦ Μαραθῶνι
τροπαίου.

Codex τοῖς et τοὔν — τροπαῖον. quod correxit Elmsleius ad Acharn. v. 343.: de quo dixit Cobetus in Ἑρμῇ λογίῳ vol. 1. p. 242.

364. Galenus περὶ τροφῶν δυνάμεως vol. 4. p. 316. ed. Basil. 6. p. 329. ed. Charter. Περὶ ἀράκων. τὴν ὑστάτην συλλαβὴν τοῦ τῶν ἀράκων ὀνόματος διὰ τοῦ κ γεγραμμένην εὑρίσκομεν ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Ὁλκάσιν, ἔνθα φησὶν

Ἀράκους, πυρούς, πτισάνην, χόνδρον, ζειάς, αἴ-[ρας, σεμίδαλιν.

παραπλήσιον δ' ἐστὶ τὸ σπέρμα τῷ τῶν λαθύρων, καὶ τινές γ' οὐχ ἕτερον εἶναι γένος ἐκείνων νομίζουσιν αὐτό. De ἀράκῳ et ἀράχῳ vide Schneideri annotationem ad Theophrastum vol. 3. p. 687.

365. Athenaeus 3. p. 118 d. Μνημονεύει δὲ τῶν μύλλων καὶ Ἀ. ἐν Ὁλκάσι

Σκόμβροι, κολίαι, λεβίαι, μύλλοι, σαπέρδαι, θυν-[νίδες.

λεβίαι correxi pro λέβιοι.

366. Athenaeus 7. p. 329 b. Ἀ. δ' ἐν Ὁλκάσιν

Ὦ κακοδαίμων ὅστις ἐν ἅλμῃ πρῶτον τριχίδων
ἀπεβάφθη.

τοὺς γὰρ εἰς τὸ ἀπανθρακίζειν ἐπιτηδείους ἰχθῦς εἰς ἅλμην ἀπέβαπτον, ἣν καὶ Θασίαν ἐκάλουν ἅλμην, ὡς καὶ ἐν Σφηξὶν ὁ αὐτός φησι ποιητής

Καὶ γὰρ πρότερον δὶς ἀνθρακίδων ἅλμην πιών.

In versu ex Holcadibus κακοδαίμων Brunckius pro κακόδαιμον. In Vespis autem v. 1127. legitur καὶ γὰρ πρότερον ἐπανθρακίδων ἐμπλήμενος. Abs qua scriptura quum discedat Athenaeus, videndum est ne Holcadum locum quendam in mente habuerit, de quo Antiatticista Bekkeri p. 82, 23. Ἀλμαία: Ἀ. Ὁλκάσιν "ἁλμαίαν πιών." Phrynichus ibidem p. 22, 28. Ἀλμαίαν: τὴν ἅλμην, ὡς Ἀθηνᾶ Ἀθηναία, πύλη πυλαία, ὥρα ὡραία.

367. Photius p. 517, 13. Σκαφίδας: οὐ σκάφας, τὰ σκεύη "Σκαφίδας, μάκτρας, Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα" Ἀ. Pro μάκτρας codex μίξας. Correctum ex Polluce 10, 102. Καὶ σκαφίδα δὲ τὴν σκάφην ταύτην ἐν ταῖς Ὁλκάσι λέγει συντάξας οὕτω "σκαφίδας, μάκτρας." Idem μαζονομεῖα memorat 10, 84. τὰ μαζονομεῖα Ἀριστοφάνους εἰπόντος ἐν Ὁλκάσι. et omisso poetae nomine Photius p. 240, 24. Μαζονομεῖα: οἱ μεγάλοι καὶ κοῖλοι πίνακες. Porro Hesychius, Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα: Ποντικὰ ὁ Δίδυμος ἤκουεν· οἱ γὰρ Μοσσύνοικοι ἐν Πόντῳ εἰσί. λέγει δὲ τοὺς ξυλίνους πίνακας. de quibus dixit L. Dindorfius in Thesauro vol. 5. p. 1210. Ex eodem versu fortasse sunt verba ὕρχας οἴνου apud Pollucem 10, 73. Ἐν δὲ τοῖς ἀγγείοις τάττοιτο ἂν καὶ ἃς εἴρηκεν Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσιν "ὕρχας οἴνου." Idem 6, 14. Εἰ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης ὠνόμασεν ὕρχας οἴνου, δηλοῖ τὸ προσεοικὸς τῷ βίκῳ

κεράμιον. ἔστι δὲ Αἰολικὸν τοὔνομα. In Vespis v. 676. nunc legitur ὄρχας, οἶνον, sed haud dubie scribendum ὄρχας (vel ὄρχας, de quo dixit Lobeckius Paralip. p. 34.) οἴνου.

368. Eustathius p. 1534, 47. Κώρυκον δὲ τὸν θύλακον λέγει. — οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ κωρυκίδα τὸ τοιοῦτον σκεῦος καλοῦσι, παράγοντες καὶ Ἀριστοφάνους χρῆσιν ταύτην [τας ἐγείρει. Σπυρὶς οὐ μικρὰ καὶ κωρυκίς, ἣ καὶ τοὺς μάττον-Ex Holcadibus haec esse petita ex Pollucis verbis colligitur 10, 172. Εἴποις ἂν — καὶ κωρυκίδα, ὡς ἐν ταῖς Ὁλκάσιν Ἀριστοφάνους.

369. Hesychius, Ἀπεσφακέλισεν: ἐσάπη. Ἀ. Ὁλκάσιν. οἱ δὲ ἰατροὶ τὴν ἐκ σήψεως μελανίαν. ἢ ἀντὶ τοῦ προσεσπάσθη, ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. Suidas (ab Zonara exscriptus vol. 1. p. 270.), Ἀπεσφάκελισεν: οἱ μὲν γραμματικοὶ (recte ἰατροὶ in Bekkeri Anecd. p. 422, 25.) ἐσάπη, ἀπεσφενδόνησε. σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀπεκάκησεν. ἔτι τὸ ἐξαίφνης ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάσθη (ἐπεσπάσθη apud Timaeum Lex. Plat. p. 123.). Etymolog. M. p. 120, 13. interpretatur προεσπάσθη (recte προσεσπάσθη ap. Hesychium), ἢ αἰφνιδίως ἀπέθανεν. οἱ δὲ ἰατροὶ ἀντὶ τοῦ ἐσάπη.

370. Pollux 9, 60. Καὶ τὸ δραχμῆς ἄξιον δραχμιαῖον, ὡς ἐν Ἀριστοφάνους Ὁλκάσιν.

371. Harpocratio, Ἐπίγυιον: — τὰ πρυμνήσια ἐπίγυια ἔλεγον. κέχρηνται τῷ ὀνόματι καὶ οἱ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ποιηταί. Ἀ. Ὁλκάσι. Libri ἐπίγειον vel ἐπίγυον. Recta scriptura ἐπίγυιον est: vid. ad fragm. 51.

372. Pollux 10, 173. Φαίης δ' ἂν κατ' Ἀριστοφάνην λέγοντα ἐν Ὁλκάσι καὶ παττάλους ἐκκρούειν (ἐγκρούειν Hemsterh.) καὶ σκύταλον ὑποσίδηρον καὶ σμινύδας καὶ ἀγκαλίδας. σκύταλον in σκυτάλιον mutandum. Scholiasta Avium v. 1283. Τοῦ δὲ σκυτάλιον τὸ ■ ἐκτείνεται, ὡς ἐν Ὁλκάσιν, ἔνθα καὶ τὸ Νικοφῶντος ἐξ Ἀφροδίτης Γονῶν παρετέθη "Οὐκ ἐς κόρακας τὼ χεῖρ' ἀποίσεις ἐκποδὼν | ἀπὸ τοῦ σκυταλίου (fortasse τε addendum) καὶ τῆς διφθέρας." οὕτω Σύμμαχος. Σμινύδας Dobraeus in σμινύας vel σμινύδια mutat. Pollux 7, 148. Τὴν δὲ σμινύην σμινύδιον Ἀριστοφάνης καλεῖ.

373. Scholiasta Lysistratae v. 723. Τροχιλία δέ ἐστιν ὁ τροχὸς τοῦ ξύλου τοῦ φρέατος, δι' οὗ ἱμῶσι. δεδήλωται δὲ περὶ τούτου καὶ ἐν Ὁλκάσι

374. Stephanus Byzant. Φᾶσις: πόλις τῆς Αἴας. — τὸ ἐθνικὸν Φασιάτης καὶ Φασιατικὸς καὶ Φασιανός, ὡς Ἀ. ἐν Ὁλκάσι.

375. Pollux 1, 83. Λέγοιτο δ' ἂν ταχεῖα ναῦς καὶ δρομάδες ὁλκάδες, ὡς Ἀ.

In loco Gellii 19, 13:, de quo diximus ad fragm. 134., Ὁλκάδες coniecit Hertzius coniectura non minus incerta quam Brunckius Κώκαλος.

ΠΕΛΑΡΓΟΙ.

Πελαργῶν fabulae argumentum Suevernius in commentatione de Avibus p. 83. probabiliter coniecit cum narrationibus veterum de ciconiarum in parentes pietate coniunctum fuisse: de quibus vide scholiastae annotationem ad Avium v. 1354.

376. Scholiasta Platonis Clarkianus apud Bekkerum p. 330. Μέλητος δὲ τραγῳδίας φαῦλος ποιητής, Θρᾷξ γένος, ὡς Ἀ. Βατράχοις (v. 1309.), Πελαργοῖς Λαΐου υἱὸν αὐτὸν λέγων, ἐπεὶ ᾧ ἔτει οἱ Πελαργοὶ ἐδιδάσκοντο, καὶ ὁ Μέλητος Οἰδιπόδειαν ἔθηκεν (καθῆκεν Meinekius), ὡς Ἀριστοτέλης Διδασκαλίαις. ἐν δὲ Γεωργοῖς ὡς Καλλίαν περαίνοντος αὐτοῦ (Καλλίου περαίνοντος αὐτὸν Bergkius) μέμνηται. Laii filium cur dixerit Aristophanes explicuit Meinekius in Hist. Com. p. 173. comparato Athenaei loco 13. p. 602 f. Ἄλλοι δέ φασι τῶν τοιούτων ἐρώτων (παιδικῶν) κατάρξασθαι Λάϊον ξενωθέντα παρὰ Πέλοπι καὶ ἐρασθέντα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου.

377. Scholiasta Vesparum v. 1231. Ἀδμήτου λόγον: καὶ τοῦτο ἀρχὴ σκολίου. ἑξῆς δέ ἐστι "τῶν δειλῶν δ' ἀπέχου γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγη χάρις." καὶ ἐν Πελαργοῖς

Ὁ μὲν ᾖδεν Ἀδμήτου λόγον πρὸς μυρρίνην,
ὁ δ' αὐτὸν ἠνάγκαζεν Ἁρμοδίου μέλος.

378. Herodianus Piersoni p. 462. exscriptus ab Thoma Mag. p. 791. Σημεῖον λέγοντες σημειοῦσθαι οὐ λέγομεν, ἀλλ' ἀποσημαίνεσθαι, ὡς Ἀ. ἐν Πελαργοῖς "Ἀπεσημηνάμην | τὰς τῶν κακούργων οἰκίας."

379. Athenaeus 9. p. 387 f. Ἀτταγᾶς. Ἀ. Πελαργοῖς

Ἀτταγᾶς ἥδιστον ἕψειν ἐν ἐπινικίοις κρέας.

380. Athenaeus 9. p. 368 e. Κωλῆν — Ἀ. — ἐν Πελαργοῖς

Κεφαλάς τ' ἀρνῶν, κωλᾶς ἐρίφων.

381. Pollux 10, 174. Καὶ χαλκώματα ἐν μέρει τῶν σκευῶν — εἰπόντος — Ἀ. ἐν Πελαργοῖς "Χαλκώματα, προσκεφάλαια." Idem 7, 105. Χαλκώματα δὲ Ἀ. ἐν Πελαργοῖς καὶ Σφηξὶν (v. 1214.) εἴρηκε.

382. Athenaeus 6. p. 247 a. Ἐπισίτιοι καλοῦνται οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες, — Ἀ. Πελαργοῖς

Ἦν γάρ ἐν' ἄνδρ' ἄδικον σὺ διώκῃς,
ἀντιμαρτυροῦσι
δώδεκα τοῖς ἑτέροις ἐπισίτιοι.

V. 1. σὺ διώκῃς Porsonus pro συνδιώκῃς. V. 3. Fortasse praestat ἐπίσιτοι scribi.

383. Moeris p. 92. Βαλανεὺς παρὰ Πλάτωνι καὶ Ἀ. ἐν Πελαργοῖς. Huius vocabuli tum in superstitibus fabulis plura sunt exempla tum in perditae fragmento apud Pollucem 10, 63. Ἀρύταινα — Ἀριστοφάνους εἰπόντος

Βαλανεὺς δ' ὠθεῖ ταῖς ἀρυταίναις.

384. Antiatticista Bekkeri p. 111, 7. Ὀβολίας ἄρτους: τοὺς ὀβολοῦ πωλουμένους. Ἀ. Πελαργοῖς. Conf. fragm. 158. et L. Dindorf. in Thes. vol. 5. p. 1715.

385. Harpocratio, Οἰκίσκῳ: — ἐκάλουν δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὸ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενον ὀρνιθοτροφεῖον οἰκίσκον. Ἀ. Πελαργοῖς, Μεταγένης Αὔραις. Photius p. 319, 4. Οἰκίσκος: περδικοτροφεῖον. Ἀ. Πελαργοῖς. et paullo post Οἰκίσκῳ: — ἐκάλουν δὲ — οἰκίσκον, omittens quae his subiungit Harpocratio. Vocabulum οἰκίσκος est in Holcadum fragm. 358.

386. Scholiasta Pluti v. 84. Πατροκλέους: εἷς ἦν τῶν τὸν Λακωνικὸν βίον ζηλούντων Ἀθηναίων, πλούσιος μὲν σφόδρα, ἄλλως δὲ κακόβιός τις καὶ φιλοχρήματος, καὶ σκνιφὸς κωμῳδεῖται, ὡς καὶ ἐν τοῖς Πελαργοῖς εἴρηται περὶ τούτου, ὅστις ἕνεκεν τῆς φειδωλίας οὐδένα εἴα προσίεσθαι φυλακῆς ἕνεκα τῶν χρημάτων καὶ γλίσχρου βίου. Similiter Suidas, Πατροκλῆς: ὄνομα κύριον. καὶ παροιμία, ἐκ Πατρο-

κλέους, ἐπὶ τῶν ῥυπώντων καὶ αὐχμηρῶν. Πατροκλῆς γὰρ ἐγένετο Ἀθηναῖος πλούσιος σφόδρα, ἄλλως — σκνιπός, ὅστις ἕνεκεν — οὐδένα οἱ εἴα προσίεσθαι φυλακῆς — βίου.

387. Scholiasta Pluti v. 665. Νεοκλείδης — εἴρηται δὲ καὶ ἐν Πελαργοῖς περὶ αὐτοῦ ὅτι ῥήτωρ καὶ συκοφάντης.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ποίησις in fabulis spuriis ab quibusdam Archippo tributis numeratur ab grammatico supra memorato p. 181. Ex Antiphanis Ποιήσει longum fragmentum attulit Athenaeus 6. p. 222. ubi Casaubonus Aristophanis nomen restituebat, refutatus ab Meinekio Hist. Com. p. 339.

388. Priscianus 18. p 1198. Putsch. (vol. 2. p. 344. ed. Hertz.). "*Attici* παρὰ σὲ *pro* παρὰ σοί, *quomodo et nos apud te. Aristophanes* Ποιήσει

Γυναῖκα δὲ ζητοῦντες ἐνθάδ' ἥκομεν,
ἥν φασιν εἶναι παρὰ σέ.

ΠΟΛΥΙΔΟΣ.

Etymolog. Ms. Parisinum apud Valckenarium Diatr. Eurip. p. 200. et Etymolog. Gudian. p. 474, 34. quae emendata pono: Πολύϊδος. οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, καὶ ἔστι, φησί, πολυΐδμων μάντις ὤν. οὕτω δὲ καὶ τὸ δρᾶμα ἐπιγράφεται παρὰ Ἀριστοφάνει. μαρτυρεῖ δὲ Φιλόξενος. καὶ Σοφοκλῆς δὲ Μάντεσι συνέστειλεν "Ὁρῶ πρὸ χειρῶν Πολυΐδου τοῦ μάντεως." καὶ πάλιν "Οὐκ ἔστιν εἰ μὴ Πολυΐδῳ τῷ Κοιράνου." Ex parte tantum haec leguntur in Etymolog. M. p. 681, 22. Πολύϊδος, non Πολύειδος, usitata Atticis, opinor, forma fuit. Vana videtur Valckenarii de Euripide suspicio.

389. Stobaeus 68, 17. Ἀ. ἐν Πολυΐδῳ

Ἰδού, δίδωμι τήνδ' ἐγὼ γυναῖκά σοι
Φαίδραν· ἐπὶ πῦρ δὲ πῦρ ἔοιχ' ἥξειν ἄγων.

"Proverbium est πῦρ ἐπὶ πῦρ: vide Not. ad Nicet. Eugen. p. 451. Boeckh. ad Min. p. 145. Clemens Alex. *Quis dives* p. 5. (p. 936. ed. Potter.) τὸ δὴ τοῦ λόγου πῦρ ἐπὶ πῦρ μετοχετεύοντες τύφῳ τῦφον ἐπαντλοῦντες. ubi vid. Segaar. p.127." Boissonadius p.287.

390. Stobaeus 118, 16. Ἀριστοφάνους Πολυΐδου

Τὸ γὰρ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον λῆρος πολύς·
πᾶσιν γὰρ ἡμῖν τοῦτ' ὀφείλεται παθεῖν.

Alterum versum, nisi quid apud Stobaeum turbatum est, aliunde sumsit. Legitur nunc apud Sophoclem in Electra v. 1173. ubi tamen recte eiectus est a Bergkio, qui Euripidis ex Polyido versum esse coniicit. Simillimas sententias Euripidis collegit Wyttenbachius ad Plutarchum vol. 6. p. 726.

391. Suidas, Ἀνάριστος, μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος. Ἀ. Πολυείδῳ

Τρέχω διὰ τῆς ἀγορᾶς ἀναρίστητος ὤν.

Legebatur διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχω (τρέχων Bergkius). Transposuit Porsonus.

392. Pollux 9, 31. Ἀ. ἐν Πολυείδῳ "Ἐλλιμενίζεις ἢ δεκατεύεις."

393. Photius p. 13, 19. Suidas, Etymolog. M. p. 373, 19. et Michael Apostolius 7, 92. Ἔρημον ἐμβλέπειν: ἀκίνητον καὶ νωθρόν. οἷον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς βλέπωμεν (ἐμβλέπωμεν Suidas). Ἀ. Πολυΐδῳ (Πολυείδῳ Suidas et Etymol.). Parum probabilia de his verbis scripsit Valckenarius ad Theocriti Adoniaz. p. 233.

394. Etymolog. M. p. 451, 51. Θησειότριψ: ὁ ἐν τῷ Θησείῳ διατρίψας. Ἀ. Πολυΐδῳ. καὶ θησομύζειν δὲ ἐν τῷ αὐτῷ λέγεται. Sic codex Dorvill. Legebatur δὲ τὸ ἐν αὐτῷ λέγειν. Vitiosum vero est θησομύζειν, pro quo θησειομύζειν scripsit anonymus in Annot. ad Etym. Gud. p. 895. De Θησείῳ, in quod servi confugere solebant alium dominum nacturi, dixit Ullrichius in appendice ad Platonicos dialogos p. 282. Conf. fragm. 477.

395. Moeris p. 286. Οὐκ ἀπήρκει: ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπέχρη. Ἀ. Πολυείδῳ.

396. Pollux 9, 130. Ἀ. δὲ ἐν Πολυείδῳ καὶ προσεμφερής εἶπε.

Ex Polyido Pollux 10, 45. memoriae errore attulit Thesmophoriazusarum versum 633. Σκάφιον Ξένυλλ' ᾔτησεν· οὐ γὰρ ἦν ἀμίς. Fortasse aliud vocabuli σκάφιον exemplum in Polyido inventum fuit.

ΣΚΗΝΑΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑΙ.

Mulieres σκηνὰς καταλαμβανούσας quas dixisse comicus videatur Casaubonus explicare studuit in Animadv. ad Athenaeum 4, 20. p. 301. "Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι (inquit) *dicuntur quae in foro et viis publicis locum occupant ubi sua umbracula destituant. Ita soliti facere mercatores, quoties celebrabatur aliqua panegyris. Vetus Theocriti interpres* [15, 16.]: ἐν ταῖς πανηγύρεσι σκηνὰς ἐποίουν οἱ πωλοῦντες. *Sic autem loquitur idem poeta in Pace* [v. 880.] εἰς Ἴσθμια | σκηνὴν ἐμαυτοῦ τῷ πέει καταλαμβάνω. [ubi schol. οἱ θέλοντες θεωρεῖν προκαταλαμβάνουσιν ἑαυτοῖς τόπους. θέαν καταλαμβάνειν dixit Aristides vol. 1. p. 102, 7. ubi vid. schol.] *Videtur Aristophanes descripsisse eo dramate mulierum tentoria sua commodis locis figere cupientium iurgia et* ἀκροχειρισμούς." Casaubono assentiri videtur Valckenarius ad Adoniazusas p. 309. Diversa est Kuhnii ad Pollucem 7, 167. et Hemsterhusii ad 10, 106. sententia, qui de occupatis theatri sedibus cogitarunt. Nec diffitendum est plura esse in fragmentis quae de theatro potius quam de foro actum esse probabile reddant. Fortasse ad hanc fabulam spectat scholion Thesmophor. v. 658. in codice Ravennate, τὴν πύκνα πᾶσαν καὶ τὰς σκηνὰς καὶ τὰς διόδους: τὰς σκηνὰς διὰ μέσου εἴρηκε. καὶ γὰρ πρὸς τῇ πυκνὶ σκηναὶ (sic correxi quod est in codice σκηνῇ πυκναί) ἦσαν, ὡς καὶ αὐτὸς Ἀ. μέμνηται τούτου. Conf. Pacis v. 751.

397. Scholiasta Platonis p. 330. ed. Bekker.

'Α. — ἐκωμῳδεῖτο ἐπὶ τῷ σκώπτειν μὲν Εὐριπίδην, μιμεῖσθαι δ' αὐτόν. Κρατῖνος "Τίς δὲ σύ; κομψός τις ἔροιτο θεατής· | ὑπολεπτόλογος, γνωμιδιώκτης, εὐριπιδαριστοφανίζων." καὶ αὐτὸς δὲ ἐξομολογεῖται Σκηνὰς καταλαμβανούσαις [γύλῳ,

Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ (φησὶ) τοῦ στόματος τῷ στρογ-
τοὺς νοῦς δ' ἀγοραίους ἧττον ἢ 'κεῖνος ποιῶ.

Edidit hoc scholion Kiddius in Porsoni Miscellaneis p. 268, ubi de Cratini verbis Porsoni commemoratur coniectura τίς δὲ σὺ κομψός; πῶς ἄν τις ἔροιτο θεατής, nec dubitari potest quin post κομψός aliquid exciderit. Priora Aristophanis verba attulit Plutarchus Moral. p. 30 d. — ὁ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων, καθάπερ ὁ 'Α. περὶ τοῦ Εὐριπίδου φησὶ "Χρῶμαι γὰρ αὐτοῦ τοῦ στόματος τῷ στρογγύλῳ."

V. 2. νοῦς δ' ἀγοραίους] Bekkeri Anecd. p. 339, 10. Ἀγοραῖος νοῦς: ὁ πάνυ εὐτελὴς καὶ συρφετώδης οὐδὲ πεφροντισμένος· οἱ γὰρ ἀγοραῖοι ἄνθρωποι ἀμαθεῖς καὶ ἀπαίδευτοι. οὕτως Εὐριπίδης. qui dicere debebat Ἀριστοφάνης περὶ Εὐριπίδου, ut apparet ex verbis Plutarchi.

398. Photius p. 340, 22. Ὀξυρεγμεῖν: ὅταν μεθ' ἡμέραν ἐποξίσῃ ἡ τροφή. 'Α. ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις τὴν ὀξυθυμίαν οὕτως ἔφη

Καὶ μὴν ἄκουσον, ὦ γύναι, θυμοῦ δίχα
καὶ κρῖνον αὐτὴ μὴ μετ' ὀξυρεγμίας.

399. Pollux 10, 67. Προσθετέον δὲ — καὶ τὴν ἐν Ἀριστοφάνους Σκηνὰς καταλαμβανούσαις

Λήκυθον
τὴν ἑπτακότυλον, τὴν χυτρεᾶν, τὴν ἀγκύλην,
ἣν ἐφερόμην, ἵν' ἔχοιμι συνθεάτριαν.

εἴρηται γὰρ νῦν ἐπὶ ἐκπώματος. V. 2. τὴν χυτρίαν τὴν καλὴν libri. Correxit Lobeckius ad Phrynich. p. 147. V. 3. συνθεάτριαν ex Aristophane affert Pollux 4, 121. Idem 6, 158. ubi de compositis cum σύν agit, Συνθεάτριαν δὲ καὶ συλλήπτριαν Ἀριστοφάνης. ὁ δ' αὐτὸς καὶ συγκοίτας (forma vitiosa, notata ab L. Dindorfio in Thesauro vol. 7. p. 976. Fort. συγκοιτάδας vel συγκοίτιδας. Corrupte etiam Hesychius Συγκοιτάλιον (συγκοιτάδιον Alberti): σύγκοιτον) εἴρηκε, καὶ συστάδας ἀμπέλους. εἴρηκε δὲ καὶ σύμποδα καὶ συνθήκην. Sic Bekkeri editio, haud dubie ex codicibus: priores Σ. δὲ καὶ συλλήστριαν καὶ σύγκοιτον 'Α. εἶπεν. (σύγκοιτον φίλην comicus ap. Plutarch. Moral. p. 1098 e.) εἴρηκε δὲ καὶ συστάδας ἀμπέλους καὶ σύμποδα καὶ συνθήκην. Idem 2, 56. Καὶ θεάτρια καὶ συνθεάτρια ἡ παλαιὰ κωμῳδία. Ξυνθεάτρια Procop. Hist. arc. p. 28 e. Quibus addimus cognata ex 4, 106. Πρόσχορον δὲ Ἀριστοφάνης τὴν συγχορεύουσαν κέκληκε, τὴν δ' αὐτὴν καὶ συγχορεύτριαν. Verbum προσχορεύσω (quo utitur Pollux 4, 81.) restitui Ran. 415. ubi in libris sola superest praepositio πρός.

400. Athenaeus 7. p. 287 a. Σπεύσιππος δὲ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀττικοὶ βόακας. 'Α. Σκηνὰς καταλαμβανούσαις

Ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα
μεστὴν βοάκων ἀπεβάδιζον οἴκαδε.

Sine nomine fabulae Etymolog. M. p. 218, 30. et partim Zonaras vol. 1. p. 413. V. 1. ἔχουσι codex Dorvill. Etym. M.

401. Pollux 7, 157. ubi de armorum generibus exponit, 'Α. δ' ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις ἔφη

Καὶ τῶν πλατυλόγχων διβολίαν ἀκοντίων.

Idem 10, 144. propter vocabulum πλατυλόγχων hunc versum afferens diversam praebet scripturam "Καὶ τῶν πλατυλόγχων, ὡς ὁρᾷς, ἀκοντίων."

402. Pollux 7, 202. 'Α. ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις

Τὴν πόρδαλιν καλοῦσι τὴν κασαλβάδα.

403. Athenaeus 4. p. 169 e. Τὴν χύτραν δ' 'Α. ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις κακκάβην εἴρηκεν οὕτως

Τὴν κακκάβην γὰρ κᾶε τοῦ διδασκάλου.

Codex κάστοῦ. Correctum ex Polluce 10, 106. Vocabulo κακκάβη utitur Δαιταλέων fragm. 26. et Daedali fragm. 241.

404. Pollux 10, 114. Ὁ δὲ 'Α. ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις ἔφη "Ὥσπερ κόσκινον αἰρόπινον τέτρηται." Cribrum αἰρόπινον dicit quo frumentum ab lolio purgatur. Vide Stephani Thesaur. s. h. v.

405. Pollux 10, 147. — τάχα δὲ καὶ μοχλίον, εἰ καὶ τοῖς τοιχωρύχοις τοῦτο προστιθέασιν οἱ κωμῳδοποιοί. καὶ μοχλίσκον δὲ τὸ τοιοῦτον 'Α. ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις ὠνόμασεν εἰπὼν "Τοῖχον μοχλίσκῳ καταβαλεῖν." Libri καλάνειν, καλαύειν, κλαύειν, καλύνειν. Ego de duabus Salmasii coniecturis, καταβαλεῖν et σαλεύειν, priorem praetuli. σκαλεύειν Kuhnius.

406. Scholiasta Equitum v. 422. Κοχώνη τόπος ὑπὸ τὸ αἰδοῖον, τὸ μεταξὺ τῶν μηρῶν καὶ τῆς κοτύλης καὶ τῶν ἰσχίων. μέμνηται δὲ τῆς κοχώνης καὶ ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις "Ἀλλὰ συσπάσαι (sic cod. Flor. pro συσπάσθαι) δεῖ τὰς κοχώνας." Nisi τὼ κοχώνα dixit, cui etiam in Equitibus v. 426. 487. alterum illud ab librariis suffectum fuit.

407. Hesychius, Οὐ γὰρ ἄκανθαι: παροιμία. 'Α. Σκηνὰς καταλαμβανούσαις [ἄκανθαι.

Οὐδ' ἴσως ἀντέλεγες τούτῳ τῷ δειπνίῳ· οὐ γὰρ

In initio versus fortasse οὐδ' ἂν ἴσως corrigendum. δειπνίῳ Heinsius pro δειπνείῳ. De proverbio vide Δραμάτων fragm. 266.

408. Pollux 10, 28. Τὸ μὲν σκεῦος κόρημα ὑπὸ Εὐπόλιδος εἴρηται ἐν τοῖς Κόλαξι "Τουτὶ λαβὼν τὸ κόρημα τὴν αὐλὴν κόρει." τὸ δὲ κορούμενον ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις Ἀριστοφάνους

Ὡσπερεὶ Καλλιππίδης
ἐπὶ τοῦ κορήματος καθέζομαι χαμαί.

V. 1. ὥσπερ ἐν Καλλιππίδῃ libri. Correxit Toupius Emend. vol. 4. p. 386. post Hemsterh. Anecd. vol. 1. p. 209.

409. Photius p. 404, 20. Πεζίδα: τὴν ᾤαν τοῦ ἱματίου. 'Α. Σκηνὰς καταλαμβανούσαις.

410. Pollux 10, 172. Τὴν δὲ πήραν πηρίδιον εἴποις ἄν, ὡς ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις 'Α.

411. Hesychius, Τριτοστάτης: 'Α. ἐν Σκηναῖς. Corrige Τριτοστάτις. Pollux 4, 106. Καὶ τὴν γυναῖκα δὲ τριτοστάτιν 'Α. καλεῖ.

412. Harpocratio, Δήμαρχος: — ὅτι δὲ ἠνεχυρίαζον οἱ δήμαρχοι δηλοῖ 'Α. ἐν Σκηνὰς καταλαμβανούσαις.

ΤΑΓΗΝΙΣΤΑΙ.

De Tagenistarum argumento verisimilis est Suevernii coniectura in commentatione de Avibus p. 42. prolata, qui Calliam Hipponici filium eiusque parasitos, ex quibus chorum constitisse credibile est, hac fabula exagitatos esse suspicatur. Eodem consilio Eupolis Κόλακας comoediam celebratissimam scripsit, cum Aristophanis Pace et Leuconis Phrateribus olympiadis undenonagesimae anno tertio in certamen com-

missam, de qua optime disputatum est ab Meinekio in Hist. Com. p. 135 seqq. Cum nomine autem ταγηνιστῶν apte ab Suevernio comparati sunt οἱ περὶ τάγηνον καὶ μετ' ἄριστον φίλοι, quos dixit Eupolis apud Plutarchum Moral. p. 54 b.

413. Athenaeus 10. p. 418d. Ἔλεγον δὲ καὶ Θετταλικὴν ἔνθεσιν τὴν μεγάλην. Ἕρμιππος Μοίραις "Ὁ Ζεὺς δὲ τούτων οὐδὲν ἐνθυμούμενος | μύων ξυνέπλαττε Θετταλικὴν τὴν ἔνθεσιν." ταῦτα δὲ καπανικὰ εἴρηκεν Ἀ. ἐν Ταγηνισταῖς

Τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν;
τὰ Θετταλικὰ μὲν πολὺ καπανικώτερα.

οἷον τὰ ἁμαξιαῖα. Θετταλοὶ γὰρ τὰς ἀπήνας καπάνας ἔλεγον. V. 2. legebatur καὶ τὰ Θετταλικῶν, unde Brunckius καὶ Athenaeo tribuit et duo fragmenta constituit. καὶ omisit Stephanus in Thesauro vol. 4. p. 943. Θετταλικὰ epitomae auctor, qui ita scribit, Ἀ. δὲ τὰ Λυδῶν δεῖπνά φησι καὶ τὰ Θετταλῶν, καὶ τὰ Θετταλικὰ μὲν πολὺ καπανικώτερα. οἷον — ἔλεγον, cum eoque Eustathius p. 857, 28. Hesychius, Καπανικώτερα: ἀπὸ τῆς φάτνης, χορταστικώτερα. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ μείζονα (μείζονος codex). καπάνας γὰρ ἀπήνας λέγουσιν.

414. Athenaeus 15. p. 677 b. Ἰσθμιακόν. οὕτως τοῦτον καλούμενον στέφανον Ἀ. μνήμης ἠξίωσεν ἐν Ταγηνισταῖς λέγων οὕτως

Τί οὖν ποιῶμεν; χλανίδ' ἐχρῆν λευκὴν λαβεῖν·
εἶτ' ἰσθμιακὰ λαβόντες ὥσπερ οἱ χοροὶ
ᾄδωμεν ἐς τὸν δεσπότην ἐγκώμιον.

V. 3. ἐς apographum Florent. εἰς codex. δεσπότην Suevernius Calliam dici suspicatur.

415. Photius p. 13, 2. Ἐρείδειν: τὸ ἐσθίειν σφοδρῶς, ἢ ἄλλο τι ἐνεργεῖν συντόνως. Ταγηνισταῖς

Ἐρείδετον, κἀγὼ κατόπιν σφῷν ἕψομαι.

416. Suidas, Ἀπασκαρίζειν: Ἀ. Ταγηνισταῖς

Ἀπασκαρίζειν ὡσπερεὶ πέρκην χαμαί.

417. Suidas et Bekkeri Anecd. p. 439, 22. Ἀποχρώντως: αὐτάρκως, ἱκανῶς. Ἀ. Ταγηνισταῖς

Ἀλλὰ στεφάνωσαι· καὶ γὰρ ἡλικίαν ἔχεις
ἀποχρῶσαν ἤδη.

418. Scholiasta Nubium v. 360. et Suidas s. v. Πρόδικος, Προδίκῳ: — μνημονεύει δ' αὐτοῦ — καὶ Ἀ. ἐν Ταγηνισταῖς

Τὸν ἄνδρα τόνδ' ἢ βιβλίον διέφθορεν,
ἢ Πρόδικος ἢ τῶν ἀδολεσχῶν εἷς γέ τις.

V. 1. τόνδ' scripsi pro τοῦτον. Brunckius ἢ delevit. εἷς γέ τις] εἴσφρησις scholiasta. Proclus in commentario in Platonis Parmenidem apud Ruhnken. ad Xenoph. Memor. 1, 2, 31. (apud Cousin. vol. 4. p. 50.) Αὐτὸν μὲν τὸν Σωκράτην πτωχὸν ἀδολέσχην καλούντων τῶν κωμῳδοποιῶν, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ ἁπαξάπαντας, καὶ τοὺς ὑποδυομένους εἶναι διαλεκτικούς, ὡσαύτως ὀνομαζόντων "Μισῶ δὲ καὶ Σωκράτην τὸν πτωχὸν ἀδολέσχην, ἢ Πρόδικος, τῶν ἀδολεσχῶν εἷς γέ τις." In quibus Aristophanis verba cum Eupolidis fragmento coaluerunt, ex quo Olympiodor. ad Platon. Phaedon. p. 175. ed. Wyttenbach. haec attulit de Socrate dicta, Τί δῆτα ἐκεῖνον τὸν ἀδολέσχην καὶ πτωχόν, ὃ τ' ἄλλα μὲν πεφρόντικεν, ὁπόθεν καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου κατημέληκε. Eupolidis igitur versus fuerunt, [χὸν ἀδολέσχην,

Μισῶ δὲ κἀγὼ (vel καὶ τὸν) Σωκράτη, τὸν πτω-
ὃς τἄλλα μὲν πεφρόντικεν,
πόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου κατημέληκε.

Versus secundi aut pars altera omissa est, aut dimetrum inter tetrametros posuit poeta, ut Aristophanes fecit in Eccles. 483—485. Illa autem τί δῆτ' ἐκεῖνον Olympiodori sunt fortasse recordati Aristophanis Nub. v. 180. τί δῆτ' ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν θαυμάζομεν;

419. Harpocratio, Ἀπολαχεῖν: ἀντὶ ἁπλοῦ τοῦ λαχεῖν. — Ἀ. Ταγηνισταῖς "Οὐ μὴν ὅ γε σὸς ἀδελφὸς οὐ ἀπελάγχανεν." Bekkeri Anecd. p. 430, 9. Ἀπολαχεῖν: ἀντὶ τοῦ λαχεῖν. οὕτω Λυσίας καὶ Ἀ. καὶ Ἀντιφῶν. et Zonaras vol. 1. p. 265. οὐ ἀπελάγχανεν] οὕτως ἀπέλαχεν Dobraeus.

420. Athenaeus 3. p. 110f. Κολλάβους δ' ἄρτους ὁ Ἀ. ἐν Ταγηνισταῖς "Λαμβάνετε κόλλαβον ἕκαστος." καὶ πάλιν "ἢ δέλφακος — κολλάβων χλιερῶν (fr. 421.)".

421. Athenaeus 3. p. 96c. Γλώσσης δὲ μέμνηται Ἀ. ἐν Ταγηνισταῖς διὰ τούτων [κάπτων.

Ἅλις ἀφύης μοι. παρατέταμαι γὰρ τὰ λιπαρὰ
ἀλλὰ φέρεθ' ἡπάτιον, ἢ καπριδίου νέου
κόλλοπά τιν'· εἰ δὲ μή, πλευρόν, ἢ γλῶτταν, ἢ
σπληνός, ἢ νῆστιν, ἢ δέλφακος ὀπωρινῆς
ἠτριαίαν φέρετε δεῦρο μετὰ κολλάβων
χλιαρῶν.

Partes huius loci afferuntur ab Athenaeo 3. p. 107f. 110f. 9. p. 374f. scholiasta Equitum v. 642. Acharn. v. 640. Suida s. v. ἅλις, ἀφύα, θωπεύει et παρατέταμαι, Etymolog. M. p. 439, 44. Eustathio p. 1752, 16. V. 1. μοι omisit Suidas l. l. et s. v. θωπεύει, omissis τὰ λιπαρά. V. 2. Legebatur φέρετ' ἀπόβασιν ἡπάτιον. Illud ἀπόβασιν nihil aliud esse videtur quam depravata vocis ἡπάτιον scriptura. V. 4. σπληνὸς] Photius p. 299, 5. Νῆστιν: τὸ ἔντερον ἢ σπλῆνα ἢ γλῶτταν. Ἀ. unde Hermannus σπλῆνά γ'. V. 5. ἠτριαῖον Athen. p. 374. ἠτριαῖον ex fragm. 302., ἠτριαία, θηλυκόν, ex Tagenistis memoratur ab Etymolog. M. V. 6. χλιερῶν p. 110.

422. Athenaeus 7. p. 285e. Ἀφύδια δ' Ἀ. Ταγηνισταῖς

Μηδὲ τὰ Φαληρικὰ τὰ μικρὰ τάδ' ἀφύδια.

Legebatur τὰ μικρὰ τὰ φαληρικά. Transposuit Porsonus.

423. Pollux 10, 88. Καὶ κυλίχνας δὲ ἀγγεῖον ὀψοφόρον ἐν Ταγηνισταῖς δόξειεν ἂν Ἀ. λέγειν εἰπὼν

Τὸ δ' ἔτνος τοὐν ταῖς κυλίχναις τουτὶ θερμὸν καὶ
τοῦτο παφλάζον.

τοὐν scripsi pro ἐν.

424. Athenaeus 4. p. 171b. Ὀψώνην δ' εἴρηκεν Ἀ. ἐν Ταγηνισταῖς διὰ τούτων

Ὡς οὐψώνης διατρίβειν
ἡμῶν ἄριστον ἔοικε.

τὸ ante ἄριστον delevi. ὁπότ' ἄριστον παραθήσει dixit in Vespis v. 613.

425. Pollux 10, 151. Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δὲ (τοῦ βαλλαντίου) κύστιν ὑείαν ἐν Ταγηνισταῖς

Ὁ δὲ λύων κύστιν ὑείαν
κἀξαιρῶν τοὺς Δαρεικούς.

κἀξαιρῶν] Vulgo κἀξαίρων. Versus sunt paroemiaci ut fragm. 424. ut dixi in ed. Oxon. p. 649. Quo metri genere per plures versus continuato usus est Cratinus in Ὀδυσσεῦσιν, unde quattuor versus afferunt Hephaestio p. 51. ed. sec. Gaisf. et schol. Aristoph. Pluti v. 598.

426. Scholiasta Ranarum v. 295. Ἔνιοι δὲ (τὴν ἔμπουσαν) τὴν αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ, ὡς Ἀ. ἐν τοῖς Τ.

Χθονία θ' Ἑκάτη
σπείρας ὄφεων ἑλελιζομένη.

εἶτα ἐπιφέρει "τί καλεῖς (Ἑκάτην inserit Bergkius) τὴν ἔμπουσαν; V. 1. Libri Χθονίας Ἑκάτης πεῖρα σοφῶν. Correxit Porsonus apud Dobraeum p. 61. V. 2. ἑλελιζομένη Seidlerus pro ἐξελιξομένη. Hesychius, Ἑλελιζομένη: σειομένη. Sophocleum e Ῥι-

Ζοτόμοις fragmentum (480.) apud schol. Apollonii Rhod. 3, 1213. comparavit Seidlerus, in quo Ἑκάτη per coelum et terram ferri perhibetur στεφανωσαμένη δρυῒ καὶ πλεκταῖς ὠμῶν σπείραισι δρακόντων.

427. Athenaeus 9. p. 410b. Χειρόμακτρον δὲ καλεῖται ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ. — Ἀ. Ταγηνισταῖς

Φέρε παῖ ταχέως κατὰ χειρὸς ὕδωρ,
παράπεμπε τὸ χειρόμακτρον.

428. Athenaeus 10. p. 422f. Καὶ ἠρίσταμεν δ' εἴρηκεν Ἀ. ἐν Ταγηνισταῖς

Ὑποπεπώκαμεν μέν, ὦνδρες, καὶ καλῶς ἠρίσταμεν.

Ὑποπεπώκαμεν pro ὑποπεπτώκαμεν correxit Schweighaeuserus. μὲν addidit Erfurdtius: γὰρ volebat Porsonus.

429. Pollux 10, 173. Καὶ ἐν Ταγηνισταῖς "Νεβρίδα καὶ λίθους πωρίνους καὶ κηρύκιον."

430. Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 8, 33. Τισαμενός, Δεξαμενός, Ἀκεσαμενός, Κλαυσαμενός· καλεῖται δὲ ἐν Μαλακοῖς· Ἀγχομενὸς "γενναῖα βοιώτιος ἐν Ἀγχομενοῦ" Ἀ. Ταγηνισταῖς. Anchomenum alibi non vidi memoratum. Verba poetae corrupta.

431. Herodianus Piersoni p. 465. Ἀπέδραν ἐγὼ τὸ πρῶτον πρόσωπον, οὐχὶ ἀπέδρων. καὶ ἀπέδραμεν ἡμεῖς τὸ πληθυντικόν. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς "Δεῦρο δ' ἂν οὐκ ἀπέδραμεν." Ex codice Vaticano 1410. haec edidit Bekkerus in Anecdotis p. 1066. De ἀπέδραμεν dixit etiam Phrynichus Bekkeri p. 11, 1. In eiusdem epitomae loco valde perturbato p. 266. ed. Lobeck. Atticistarum de usu aoristi ἀπέδραν praeceptum cum iis, quae de verbo εὐαγγελίζεσθαι attulerat grammaticus, temere commixtum est. Quae enim tanquam Phrynichi comici ex Satyris verba afferuntur, ὅτι πρὶν ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς βουλὴν ἔδει καὶ ταῦτ' ἀπαγγείλαντα εὐαγγέλιον πρὸς τὸν θεὸν ἥκειν. ἐγὼ δὲ ἀπέδραν ἐκεῖνον δευριανὸν δεῖ (ed. pr. δευρὶ ἄνθρωπον δή), eorum priora ex duobus Aristophanis locis, Equitum (v. 643.) et Pluti (v. 766.), sunt conficta, postrema autem ἐγὼ δὲ — δή, ad quae corrigenda plus una patet via, comici sunt verba propter aoristum ἀπέδραν commemorata. Bergkio duo fragmenta esse videntur, alterum Ἐγὼ δ' ἀπέδραν ἐκεῖνον, alterum Δευρὶ δ' ἂν οὐκ ἀπέδραμεν. Alia tentavit Cobetus Mnem. vol. 5. p. 182.

432. Galenus in commentario ad Hippocratis aphorismos vol. 5. p. 322. ed. Basil. vol. 9. parte 2. p. 315. ed. Charter. Ἀμφιδέξιον Εὐριπίδης εἴρηκε σίδηρον τὸν ἑκατέρωθεν μὲν τέμνοντα, περιδέξιον δὲ τὸν Ἀστεροπαῖον Ὅμηρος τὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν ὁμοίως χρώμενον, ὡς εἰ καὶ ἀμφοτεροδέξιον εἰρήκει. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον ἀμφαρίστερον Ἀ. εἶπεν ἐν Ταγηνισταῖς ἄνθρωπον ἀμφοτέρωθεν ἀριστερόν. Phrynichus Bekkeri p. 3, 20. Ἀμφαρίστερος: ἐναντίον τοῦτο τῷ περιδέξιος. σκωπτικὸν πάνυ τὸ ὄνομα.

433. Pollux 10, 47. Βάθρα, βαθράδια, ὡς ἐν Ταγηνισταῖς. Recte βαθρίδια Hemst. Anecd. vol. 1. p. 210.

434. Proverbio Διὸς Κόρινθος in Tagenistis usum esse Aristophanem tradit scholiasta Platonis p. 368.

435. Pollux 10, 101. Καὶ μὴν ἐσχάραν εἴποις ἂν τὸ ἀνθράκιον τοῦτο καὶ ἐσχάριον, Ἀριστοφάνους ἐν Ταγηνισταῖς εἰπόντος ἐσχάρια, καί που καὶ ἐσχαρίδα.

436. Pollux 7, 149. Τὸ δὲ εὐκαρπεῖν ἐν Ταγηνισταῖς καρπεύειν. Καρπεύειν, quod ex Hyperide supra attulerat Pollux, delet Iungermannus.

Idem 7, 168. Καὶ παραλοῦται δ' Ἀ. ἐν Τ.

Grammaticus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1. p. 223, 19. Δόκος γὰρ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ δοκὸς ὀξυτόνου τοῦ σημαίνοντος τὴν δόκησιν. καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Ταγηνισταῖς σημαίνει τὴν ἀγχόνην.

437. Scholiasta Platonis p. 383. Ἐκιρνῶντο ἐν ταῖς συνουσίαις κρατῆρες τρεῖς, καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύτερον ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον σωτῆρος, — ἔλεγον δὲ αὐτὸν καὶ τέλειον, ὡς Εὐριπίδης Ἀνδρομέδᾳ καὶ Ἀ. Ταγηνισταῖς.

438. Harpocratio, Κύπασσις: — οἱ γλωσσογράφοι χιτῶνος εἶδός φασιν αὐτὸν εἶναι τὸν κύπασσιν, οἱ μὲν γυναικείου, οἱ δὲ ἀνδρείου. μέμνηται δ' αὐτοῦ — καὶ Ἀ. ἐν τοῖς Ταγηνισταῖς.

439. Etymolog. M. p. 551, 23. (Gudian. 358, 22. ubi κωνίσαι) Κωνῆσαι: κυρίως τὸ κέραμον πισσῶσαι. κωνᾶν γὰρ τὸ στρέφειν. καὶ τοὺς βέμβικας κώνους λέγουσι. καὶ Ἀ. δὲ ἐν Ταγηνισταῖς τὸ περιενεγκεῖν κωνῆσαι λέγει. In Vespis v. 600. est περικωνεῖ. Aliorum grammaticorum locos de verbo κωνεῖν collecti sunt in Thesauro vol. 4. p. 2202.

440. Pollux 10, 93. Ἐν δὲ Ταγηνισταῖς ὠνόμασταί τι καὶ μελιτηρὸν (male codices nonnulli μελιτήριον) ἄγγος. Sic κεράμιον ὀξηρὸν fr. 511.

441. Pollux 10, 119. Ὅτι μὲν καὶ μυρίδιον εἴρηκε τὸ μύρον Ἀ. ἐν Ταγηνισταῖς ἰστέον.

442. Photius p. 383, 21. et Suidas Παραιξοουσον (sic sine accentu Photii codex, Suidas παραιξοροῦσιν): Ἀ. Ταγηνισταῖς. ἀπέδωκαν δὲ οἱ μὲν παιδιᾶς εἶδός τι, Εὐφρόνιος δὲ παροιμιωδῶς λέγεσθαι ἐπὶ τῶν παρακελευομένων ταχέως ἥκειν ἢ ἀπαλλάττεσθαι. Corruptiora haec praebet Apostolius Proverb. 13, 87. qui praemissis Πάντα θεῖν ἐλαύνεται: ἐπὶ τῶν εὐπόρων (corrige Πάντα θεῖ κἀλαύνεται ex Photio p. 378, 12.) ita pergit, παραιξοροῦσιν Ἀριστοφάνης — εἶδός τι· ἀφρόνιος δὲ παροιμιῶδες — ἀπαλλάττεσθαι. Illi autem παραιξορουσον nescio an ex Iliad. 3, 325. lux sit petenda, Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν, cui Aeschyli verba comparari possunt in Sept. c. Th. 458. Τρίτῳ γὰρ Ἐτεόκλῳ τρίτος πάλος ἐξ ὑπτίου 'πήδησεν εὐχάλκου κράνους. Fortasse igitur dici solitum est Πάρι ἐξόρουσον, favetque huic coniecturae quod Euphronius dicit ταχέως, respondens Homerico θοῶς. Lenissima quidem est et quae cuique in mentem veniat correctio παρέξ ὄρουσον, a qua ego consulto abstinui, quia proverbii speciem nullam habet. Non minus mirabile proverbium est ab Photio et Suida memoratum, Ἴθ' ὄρος (libri ἴθορος): παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν παρακελευομένων: quocum Naberus comparavit Evang. Matth. 17, 20. ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ, μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται.

443. Photius, Σπινός: διὰ τοῦ ἑνὸς ν λέγουσιν. Ἀ. Ταγηνισταῖς. Vera scriptura σπίνος est: vide Herodianum περὶ μονήρους λέξεως p. 39, 34.

444. Athenaeus 6. p. 269e. ubi priscae vitae descriptiones ex aliis comicis attulit, ita pergit. Τί δεῖ πρὸς τούτοις ἔτι παρατίθεσθαι τὰ ἐκ Ταγηνιστῶν τοῦ χαρίεντος Ἀριστοφάνους;

445a. Stobaeus in capite περὶ συγκρίσεως ζωῆς καὶ θανάτου, 121, 18. Ἀριστοφάνους Ταγηνισταῖς

Καὶ μὴν πόθεν Πλούτων γ' ἂν ὠνομάζετο,
εἰ μὴ τὰ βέλτιστ' ἔλαχεν; ἓν δέ σοι φράσω,
ὅσῳ τὰ κάτω κρείττω 'στὶν ὧν ὁ Ζεὺς ἔχει.
ὅταν γὰρ ἱστῇς, τοῦ ταλάντου τὸ ῥέπον
κάτω βαδίζει, τὸ δὲ κενὸν πρὸς τὸν Δία.

Lemma omittit Trincavellus, totum locum optimus codex Parisinus A. Pro Ταγηνισταῖς in codice Vos-

τ
siano est ταγηνι. Hoc est ταγηνίταις, quemadmodum in loco grammatici Bekkeriani ad fragm. 417. indicato in codice scriptum est et apud Galenum fragm. 432. Verba antem fortasse eiusdem sunt personae cuius est fragmentum 417. V. 4. ἱστᾶς] ἱστῆς Cobetus. Post versum ultimum apud Stobaeum decem alii versus adduntur, qui cum praecedentibus nec cohaerent ullo modo neque Aristophanis sunt, sed novae comoediae poetae. Sunt autem illi versus, quos critici multis coniecturis tentarunt, ita legendi

Οὐ γὰρ ἄν ποτε
οὕτω ⏑ – ⏑ – ⏑ ἐστεφανωμένοι
προυκείμεθ' οὐδ' ἂν κατακεχριμένοι ⏑ –,
εἰ μὴ καταβάντας εὐθέως πίνειν ἔδει.
διὰ ταῦτα γάρ τοι καὶ καλοῦνται μακάριοι·
πᾶς γὰρ λέγει τις, ὁ μακαρίτης οἴχεται,
κατέδαρθεν εὐδαίμων, ὅτ' οὐκ ἀνιάσεται.
καὶ θύομέν γ' αὐτοῖσι τοῖς ἐναγίσμασιν
ὥσπερ θεοῖσι καὶ χοάς γε χεόμενοι
αἰτούμεθ' αὐτοὺς τὰ καλὰ δεῦρ' ἀνιέναι.

Versus 1. et 2. in unum coaluerant et scribebatur οὕτως. Indicavi lacunam. Codex Vossianus οὕτω στεφανωμένοι. V. 3. Fortasse μύροις excidit. οὐδὲ βακκάρει κεχριμένοι maluit Cobetus Var. Lect. p. 127. V. 8. γ' addidit Grotius. V. 9. χεόμενοι Seidleri emendatio est. Vulgo χέομεν. Aeschylus Pers. 220. Δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι.

V. 10. τὰ καλὰ δεῦρ' ἀνιέναι correxi pro δεῦρ' ἀνιέναι τἀγαθά. In cod. Voss. est τὰ καλὰ γαθά, duobus punctis (:) super κ et γ positis.

445b. Scholiasta Pacis v. 1174. Σαρδιανικόν: διαφέρουσι γὰρ αἱ Λυδικαὶ βαφαί. — καὶ ἐν Ταγηνισταῖς δὲ τῇ λέξει κέχρηται.

ΤΕΛΜΗΣΣΗΣ.

Telmesenses, gens Cariae, prodigiorum somniorumque interpretationibus clarissimi, multis celebrati sunt veterum scriptorum locis, quos diligenter collegerunt Iungermannus ad Pollucem 10, 72. Davisius ad Ciceronem de divinatione 1, 41. et Od. Muellerus in libro de Etruscis vol. 2. p. 180. Antiqua nominis scriptura Τελμησὴς est vel Τελμησσὴς, ab librariis in Τελμισεῖς vel Τελμισσεῖς corrumpi solita. Apud scriptores Latinos plerumque *Telmessenses* scribitur: vide Tzschuckium ad Pomponium Melam II, 1. p. 481. III, 1. p. 454.

446. Aristides vol. 1. p. 277, 6. Ἡ κωμῳδία γε τὸ λοιπόν ἐστιν, ἔλεγον δὲ ἀναφέρων εἰς τοὺς Τελμισσέας (τελμισέας antiquus codex Laurentianus) τοῦ Ἀριστοφάνους, ὡς ἐκεῖ λόγῳ τις ἠγωνίζετο, ἔργῳ δὲ οὔ. Quae nihilo clariora redduntur versibus ab scholiasta Platonis servatis p. 335. Ἐν δὲ τοῖς Ἀριστοφάνους Τελμισσεῦσι τὸ τέως ἀντὶ τοῦ πρότερον κεῖται

Οὐ γὰρ τίθεμεν τὸν ἀγῶνα τόνδε τὸν τρόπον
ὥσπερ τέως ἦν, ἀλλὰ καινῶν πραγμάτων.

447. Athenaei epitome 2. p. 49c. Ἀριστοφάνης

α. Τράπεζαν ἡμὶν φέρε
τρεῖς πόδας ἔχουσαν, τέτταρας δὲ μὴ 'χέτω.
β. καὶ πόθεν ἐγὼ τρίπουν τράπεζαν λήψομαι;

Ex Athenaeo attulit Eustathius p. 1398, 17. Idem p. 867, 25. πέπαικται τὸ "Οἴμοι πῶς ἂν εὕροιμι τρίπουν τράπεζαν;" V. 1. εἴσφερε Porsonus; recte, nisi epitomae auctor post τράπεζαν aliquid omisit.

V. 2. τέτταρας Eustathius. Vulgo τέσσαρας. Versum 3. ex Τελμησεῦσιν affert Pollux 10, 80. Idem 6, 83. Καὶ τρίποδες —. καὶ ἔστι τοὔνομα — καὶ ἐν Τελμισεῦσιν Ἀριστοφάνους.

448. Pollux 10, 72. Ἀ. ἐν Τελμησεῦσι (alii libri τελμισσεῦσι) λέγει

Οἴνου τε Χίου στάμνον ἥκειν καὶ μύρον.

449. Pollux 10, 82. Ἀ. δ' ἔοικε διαιρεῖν τινας ἀπύρους καὶ ἐμπύρους πινακίσκους, ὡς ὅταν φῇ ἐν Τελμησεῦσι (codices aliquot τελμισσεῦσι) "Πινακίσκον ἄπυρον ἰχθυηρόν." In Pluto v. 814. est τοὺς πινακίσκους τοὺς σαπροὺς τοὺς ἰχθυηρούς.

450. Stephanus Byzant. Τελμισσός: πόλις Καρίας, ὡς δὲ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας. ἔστι γὰρ ἀμφοτέρων ὅριον μετὰ Δαίδαλα. ὁ πολίτης Τελμισσεύς. καὶ δρᾶμα Ἀριστοφάνους Τελμισσεῖς. λέγεται καὶ τετρασυλλάβως Τελεμισσεῖς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ

Ὡς ἄν τις ἂν οὖν ἤ τι ποιήσας ὡς Τελεμισσεῖς.

καὶ πάλιν

Φέρε δὴ τοίνυν ταῦθ' ὅταν ἔλθῃ, τί ποιεῖν χρή μ', ὦ Τελεμισσεῖς;

ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικόν, οὗ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀνάπαιστος τάττεται, σπανιαίτατα δὲ σπονδεῖος. Prior versus aperte corruptus. ἤτι codex Vratislaviensis, ἦτι Vossianus. Vulgo ὅτι. ἤ τί Meinekius. Dobraeus, Ὡς ἄν τις ἄνουν τι ποιήσας, ὦ Τελεμισσεῖς. Sed ἤ τι omnino servandum, post ποιήσας autem tres quattuorve syllabae excidisse videntur. Fortasse, Ὁπόταν τις ἄνουν ἤ τι ποιήσας, τί ποιεῖν χρή μ', ὦ Τελεμησῆς; Stephanum autem Τελμησσός et reliqua omnia per η scripsisse, quod restituit Meinekius, ex sequentibus apparet, ubi Τελμήσσιος, quod ipsum quoque librarii Τελμίσσιος scripserunt, cum Λυρνήσσιος comparat. Ceterum quadrisyllaba forma Τελεμήσσιοι etiam in catalogo tributorum reperitur.

451. Hesychius, Μετάλλειον μύρον: Ἀ.

Μεταπέμπου νυν ταῦτα σπουδῇ καὶ μύρον, εὕρημα Μετάλλου.

Μέταλλος γάρ τις Σικελιώτης τὴν τοῦ Μεταλλείου μύρου κατασκευὴν εὗρε. μνημονεύει δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν τῇ Πετάλῃ. Ab aliis Μέγαλλος vocatur, de quo Athenaeus 15. p. 690f. Τὸ Μεγάλλιον· ὠνομάσθη γὰρ καὶ τοῦτο ἀπὸ Μεγάλλου τοῦ Σικελιώτου. οἱ δ' Ἀθηναῖόν φασιν εἶναι τὸν Μέγαλλον. μνημονεύει δ' αὐτοῦ Ἀ. ἐν Τελμισσεῦσι καὶ Φερεκράτης ἐν Πετάλῃ. In Aristophanis versu eam scripturam diserte testatur Etymolog. M. p. 587, 7. Μετάλλειον: οὕτω μύρον ἐλέγετο ἀπό τινος Μετάλλου Σικελιώτου, εὑρόντος αὐτοῦ τὴν κατασκευήν· ὃ καὶ διὰ τοῦ γ γράφει Ἀ. Τελμισεῦσιν. Ὧρος.

452. Athenaeus 7. p. 308f. ubi de κορακίνοις agit, ex Τελμισσεῦσιν affert verba "Μελανοπτερύγων κορακίνων."

453. Bekkeri Anecd. p. 386, 6. Ἀλφιτόχρωτος κεφαλῆς: τῆς πολιᾶς. Τελμισσεῦσιν Ἀ. Codex ταλμισσεῦσιν. Hesychius, Ἀλφιτόχρως: λευκή, πολιά. Eustathius p. 868, 37. Ἀλφιτόχρως κεφαλὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ πολιά. Idem p. 976, 53. Οἱ κωμικοὶ ἀστεϊζόμενοι ἀλφιτόχρωτας καὶ τοιαῦτά τινα σκώπτουσι τοὺς πολιούς.

454. Hesychius, Πύλαι: Ἀ. Τελμησεῦσιν (codex τελμινσεῦσιν) ἀπὸ (ἐπὶ Heinsius) τῶν θυτῶν λέγει. ἐκεῖνοι γὰρ ἐπισκέπτονται τὰς ἐκτροπὰς τοῦ ἥπατος καὶ τὰς φλέβας. Dobraeus "Primum lege ἐπὶ τῶν cum Heinsio. Deinde delendum videtur Πύλαι, ut ad praecedens Πυλαγόροι (ita enim MS.) referantur. Postremo non Πυλαγόρους, sed πυλαωρούς dixisse comicum suspicor." Recte Dobraeus. Conf. Mueller. Etrusc. vol. 2. p. 187.

455. Harpocratio, Σιπύα: — σιτηρὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἡ σιπύα. ἔστι δὲ πολλάκις παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κωμικοῖς. Εὔπολις Χρυσῷ γένει, Ἀ. Τελμισεῦσιν. Σιπύη est in Equitum v. 1301. in Pluto v. 806.

456. Etymol. M. p. 142, 143. Ἀρίστυλλος: ὄνομα παρ' Ἀριστοφάνει. εἴρηται δὲ ὑποκοριστικῶς ὁ Ἀριστοκλῆς. ὡς γὰρ παρὰ τὸ Ἡρακλῆς Ἥρυλλος — οὕτω καὶ παρὰ τὸ Ἀριστοκλῆς Ἀρίστυλλος. οὕτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὴν Ἀπολλωνίου εἰσαγωγὴν ἢ περὶ παθῶν. Διογενιανὸς ἀντὶ τοῦ ἄριστος. (Recte Bergkius ἀντὶ τοῦ Ἀριστοκλῆς Ἀρίστωνος, ut apud Hesych. Ἀρίστυλλος: Ἀρίστωνος, de quo conf. Meinekii Hist.
σ
Com. p. 288. Ἀ. ἐν Τελμισοῖς (τελμι cod. Dorvill.) Similiter codex Augustanus apud Tittmannum ad Zonaram 1. p. CXXVI. Aristylli nomen legitur in Ecclesiaz. v. 674. in Pluto v. 314.

457. Scholiasta Platonis Clarkianus p. 331. Ἀ. δ' ἐν Τελμισσεῦσιν εἰς συκοφάντην ἀποσκώπτει τὸν Χαιρεφῶντα.

ΤΡΙΦΑΛΗΣ.

Triphaletis nomine Suevernius (in commentatione de Nubibus p. 62—65. additamentis quibusdam aucta in appendice ad commentationem de Γήρᾳ p. 44.) Alcibiadem indicari suspicatus est, Hesychii potissimum loco confisus, Ἐπὶ Φαληνίου: τὸν Ἀλκιβιάδην φησὶν ὁ Ἀριστοφάνης (sic Pearsonus pro Ἀρίσταρχος) ἐπὶ Φαληνίου γεγενῆσθαι, σκώπτων παρὰ τὸν Φάλητα. ἐπασχητία γὰρ ὁ Φάλης (φαλής codex). ubi aut ἐπασχητία γὰρ ὁ Ἀλκιβιάδης scribendum, aut delendum ὁ φάλης.

Paullo diversa est I. G. Schneideri sententia, qui in annotationibus ad Aristotelis Politica vol. 2. p. 510. Τριφάλητα daemonem fuisse arbitratur, quales sunt Κονίσαλος et Ὀρθάνης, ab eoque etiam Varronem satirae cuidam nomen fecisse Triphallo περὶ ἀρρενότητος: opinione parum probabili. Ad Aristophanis fabulam respexisse videtur Lucianus Fugit. c. 32. Ὑποδ. Ἔστι τί, ὠγαθέ, Τρικάρανος βιβλίον. Ἑρμ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης ὁ τῶν κωμικῶν εἷς.

Tempus fabulae Suevernius p. 65. probabiliter constituit olympiadem nonagesimam mediam: cui optime congruit Theramenis commemoratio fragm. 466. qui quadringentorum virorum imperii eo tempore particeps fuit.

458. Scholiasta Platonis p. 380. Ὁμοῦ σημαίνει τὸ ἐγγύς. — Ἀριστοφάνης Τριφάλητι· ἡ γὰρ τὸν Τριφάλητα τίκτουσά φησι

Λάβεσθε· καὶ γὰρ ἔσθ' ὁμοῦ.

Simillimus est Menandri locus "Ἤδη γάρ ἐστι τοῦ τίκτειν ὁμοῦ" apud Harpocrationem, Photium et Suidam s. v. ὁμοῦ et ap. schol. Apoll. Rh. 2. 121. Ad hanc Triphaletis matrem Suevernius in commentatione de Γήρᾳ p. 44. magna cum veri specie refert versum ab Polluce sine fabulae indicio allatum 2, 6. Τὸ δὲ κύημα καὶ κύος Ἀ. κέκληκεν

Ἥτις κύουσ' ἐφάνη κύος τοσουτονί.

459. Hesychius, Ἰλάων: ἥρως, Ποσειδῶνος υἱός, ἀφ' οὗ Ἀ. ἐν Τριφάλητι Ἰλάονας ἔφη τοὺς Φάλητας, μεταφέρων ὡς ὑπερβάλλοντας τῷ μεγέθει, ὡς εἰ ἔλεγε Τιτυούς, ἤ τινας τοιούτους. ἄλλοι δὲ θεὸν πριαπώδη φασίν.

460. Athenaeus 12. p. 525a. — καὶ Ἀ. Τριφάλητι παρακωμῳδῶν πολλοὺς τῶν Ἰώνων

Ἔπειθ' ὅσοι παρῆσαν ἐπίσημοι ξένοι
ἐπηκολούθουν κήντιβόλουν προσκείμενοι
ὅκως ἔχων τὸν παῖδα πωλήσει 'ς Χίον,
ἕτερος δ' ὅκως ἐς Κλαζομενάς, ἕτερος δ' ὅκως
ἐς Ἔφεσον, οἱ δ' ἐς Ἄβυδον. ἦν δὲ πάνθ' ὁδῷ
ἐκεῖνα.

V. 2. κήντεβόλουν Cobetus Mnem. vol. 5. p. 109. V. 3. 4. ὅκως] Codex ὅπως. V. 3. ἔχων] ἄγων Toupius in Addendis in Theocritum p. 409. τὸν παῖδα Suevernius p. 65. intelligit Alcibiadem, qui diu in iis quas nominat poeta regionibus versatus erat, praecipue Abydi. πωλήσει 'ς Casaubonus pro πωλήσεις. Brunckius πωλήσοι 'ς. V. 5. Codex bis εἰς. δὲ πάνθ' ὁδῷ | ἐκεῖνα Toupius. Vulgo δ' ἐκεῖνα πάνθ' ὁδῷ.

461. Scholiasta Vesparum v. 1339. Φιαλεῖς: τῷ ἔργῳ ἐπιβαλεῖς. Ὅμηρος "Αὐτὸς γὰρ ἐπίηλε τάδε ἔργα." — ἐν δὲ Τριφάλησιν Ἀριστοφάνης "Κοὐδὲν ἄνδρα εἰς ἄτοπον οὐδ' ἀνεπιηλαι μέν." Metrum facile restitui potest, Κοὐδέν' ἄνδρ' εἰς ἄτοπον οὐδ' ἂν ἐπιήλαμεν, sed sensum verborum non perspicio.

462. Pollux 9, 90. Ἐν δὲ τῷ Τριφάλητι Ἀ. καὶ ἀργυρίδιον εἴρηκεν

Ἤιτουν τι τὰς γυναῖκας ἀργυρίδιον.

463. Pollux 10, 121. Οὗ δὲ ἔγκεινται αἱ ἀλάβαστοι, ταῦτα τὰ σκεύη ἀλαβαστοθήκας τῶν ἄλλων λεγόντων Ἀ. ἐν Τριφάλητι ἀλαβαστροθήκας ἔφη

Ἀλαβαστροθήκας τρεῖς ἔχουσαν ἐκ μιᾶς.

Videtur Pollucem frequens in codicibus vitium decepisse. Neque enim apparet quid Aristophanem movere potuerit ut forma uteretur ab Atticorum usu aliena.

464. Pollux 10, 161. Καὶ μιξάμενοι δ' ἂν εἴποιμεν σκεύη, βαλλάντια καὶ βαλλαντίδια — καὶ θυλάκιον δὲ καὶ θυλακίσκον. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν Τριφάλητι τοῦτο ὑποδηλοῖ ὅταν φῇ

Ἔπειτ' ἐπὶ τοὔψον ἧκε τὴν σπυρίδα λαβὼν
καὶ θυλακίσκον καὶ τὸ μέγα βαλλάντιον.

465. Pollux 10, 162. Ἡ δὲ καυσία πῖλος Μακεδονικὸς παρὰ Μενάνδρῳ, ὡς τιάρα Περσικός. καὶ κυρβασίαν δὲ Ἀ. ἐν Τριφάλητι εἴρηκε

καὶ τὴν κυνῆν ἔχειν με κυρβασίαν ἐρεῖς.

κυνῆν Salmasius pro κοινήν. Legitur etiam Av. 487.

466. Photius p. 613, 4. et Suidas, Τῶν τριῶν ἕν: Λεγόμενόν τι ἐστί. — ταῦτα δὲ εἶναι λέγουσιν ἃ Θηραμένης ὥρισε προστιμήματα. — Ἀ. Τριφάλητι

Ἐγὼ γὰρ ἀπὸ Θηραμένους δέδοικα τὰ τρία ταυτί.

Hesychius, Τῶν τριῶν ἕν: Θηραμένης ἐψηφίσατο τρεῖς τιμωρίας κατὰ τῶν παράνομόν τι δρώντων. Conf. schol. Ranar. 546.

467. Stephanus Byzant. s. v. Ἰβηρία δύο in pae-

ticula operis integri, quam servavit Constantinus Porphyrog. de administrando imperio cap. 23. p. 77. ed. Bandur. Τὸ ἔθνος (ἐθνικὸν Meinekius) Ἴβηρες, ὡς Πίερες, Βύζηρες. Διονύσιος (v. 282.) "Ἀγχοῦ στηλάων μεγαθύμων ἔθνος Ἰβήρων." καὶ Ἀ. Τριφάλητι [λαι·

Μανθάνοντες τοὺς Ἴβηρας τοὺς Ἀριστάρχου πά-

καὶ

Τοὺς Ἴβηρας οὓς χορηγεῖς μοι βοηθῆσαι δρόμῳ.

De Aristarcho, qui inter quadringentos viros fuit et Oenoën, Atheniensium castellum, Boeotiis tradidit, v. Thucyd. 8. 90. 98. (ubi cum sagittariis barbaris Oenoën profectus esse dicitur) et Xenoph. Hist. Gr. 1, 7, 28.

468. Hesychius, Ἑρμῆς τρικέφαλος (Ἑρμῆς τετραφάλης Goettling. in Indice scholarum Ienensium a. 1856 7. p. 5.): Ἀ. ἐν Τριφάλητι τοῦτο ἔφη, παίζων κωμικῶς παρόσον τετρακέφαλος Ἑρμῆς ἐν τῇ τριόδῳ τῇ ἐν Κεραμεικῷ ἵδρυτο. De hoc dixit Suevernius p. 64.

469a. Harpocratio, Διὰ μέσου τεῖχος: — τριῶν ὄντων τειχῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὡς καὶ Ἀ. φησὶν ἐν Τριφάλητι, τοῦ τε βορείου καὶ τοῦ νοτίου καὶ τοῦ Φαληρικοῦ, διὰ μέσου τούτων ἐλέγετο τὸ νότιον, οὗ μνημονεύει καὶ Πλάτων ἐν Γοργίᾳ (p. 456a.) De hoc muro dixit Od. Muellerus in comment. de munimentis Athenarum p. 21. et ego ad Harpocr. vol. 1. p. 92. ed. Oxon.

469b. Ἱπποκράτους υἱεῖς. Vide Γεωργῶν fr. 177c.

469c. Schol. Hippocratis (ad Epidem. 5, 7. vol. 5. p. 208. ed. Littré) apud Daremberg. *Notices et Extraits des manuscrits médicaux* p. 215. Οὐ γάρ, ὥς τινες ἔφασαν, αἱ ὑπογλουτίδες εἰσὶ κοχῶναι, ἀλλὰ τὰ σφαιρώματα (sic Daremb. σφαιρωμένα codex. ἐσφαιρωμένα Eggerus) καλούμενα, σάρκες δ' εἰσὶν αὗται περιφερεῖς, ἐφ' αἷς καθήμεθα, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς ἐν Τριφάλητι

Τίς δὲ εἷς ἐγγύτατα ὁ λοιπὸς τὰς ὀσφύας
ἐπὶ τῶν κοχωνῶν ἀργὸς αὐτὸς οὑτοσί;

De verbis corruptis alii alia coniecerunt, ut videre licet apud Darembergium et Meinekium Com. vol. 5. p. CXLVII. Meinekius ipse coniecit

Τίς δ' ἔστ' ὀλίγας ἐγγύτατα τὰς ὀσφῦς ἔχων
ἐπὶ τῶν κοχωνῶν ἀργοναύτης οὑτοσί;

Ἀργοναύτης coniecerat Schneidewinus, cui ὁ λοιπὸς ex ὁ λίσπος (Attica forma λίσφος est) corruptum videbatur.

469d. Ad hanc fabulam fortasse referendus Dionis Chrys. locus vol. 2. p. 31. Ἀλλ' ὅμως ὁ κωμικὸς καὶ τοῦτον ἐκέλευσε κατακαίειν ἐπὶ φαλήτων συκίνων ἑκκαίδεκα.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

Phoenissas probabile est non alio esse consilio ab Aristophane scriptas quam ut Euripideum hoc nomine drama deridendum spectatoribus propinaret. Cuius rei duo de sex quae nostram aetatem attigerunt fragmentis indicia praebent. Par Strattidis Phoenissarum ratio fuit. De utroque ante nos monuit Valckenarius in praefatione ad Phoenissas p. VI. Phoenissae autem Euripidis quum brevi post Aves Aristophanis (i. e. post olymp. 91, 1.) tempore editas esse constet, de quo dixi ad schol. Eurip. vol. 3. p. 4., probabile est comoediam Aristophaneam olympiadi 92. vel 93. esse adscribendam.

470. Pollux 10, 119. Ἀριστοφάνους δ' ἐν ταῖς Φοινίσσαις εἰπόντος

Στίλβη θ', ἣ κατὰ νύκτα μοι
φλόγ' ἀνασειράζεις ἐπὶ τῷ
λυχνείῳ·

οὐκ ἀφανὲς ὅτι καὶ ἡ στίλβη λύχνου τι εἶδος. V. 2. Legebatur φλογάνας ἠράζεις. Emendatum in Excerptis Vossianis. V. 3. λυχνείῳ scripsi pro λυχνίῳ. Ridet autem his versibus parodi Euripideae v. 236. Οἴνα θ', ἃ καθαμέριον | στάζεις τὸν πολύκαρπον οἰ- | νάνθας ἱεῖσα βότρυν.

471. Athenaeus 4. p. 154e. Ὅτι δὲ ἀρχαῖον ἦν τὸ περὶ τοὺς μονομάχους Ἀ. εἴρηκεν ἐν Φοινίσσαις οὕτως

Εἰς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω,
Ἄρης κατέσκηψ' ἔς τε μονομάχου πάλης
ἀγῶνα νῦν ἑστᾶσιν.

V. 1. Εἰς scripsi pro ἐς. δὲ παῖδε Heringa apud Valckenar. ad Phoeniss. v. 1370. p. 461. pro δέτται δέ V. 2. κατέσκηψ' ἔς τε Porsonus. Legebatur κατέσκηψέ τε. Euripidis versus 1378—1381. comparavit Valckenarius, ἐπεὶ δὲ χαλκοῖς σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις | οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι, | ἔστησαν ἐλθόντ' ἐς μέσον μεταίχμιον | ὡς εἰς ἀγῶνα μονομάχου τ' ἀλκὴν δορός.

472. Pollux 10, 17. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἀνάφορον κατὰ τὴν τῶν πολλῶν χρῆσιν εἴη ἂν ταυτὸν τοῦτο (τὸ σκευοφόριον) εἰρημένον ἐν Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις "Καὶ τὸν ἱμάντα μου | ἔχουσι καὶ τἀνάφορον." Legitur etiam Ran. v. 8. et annotavit Phrynichus in Bekk. Anecd. p. 10, 23.

473. Suidas et Bekkeri Anecd. p. 370, 2. (apud Bachmannum 1. p. 60.) Ἀκαλήφη: ἡ κνίδη καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλαττία, ἥτις ἐστὶ κογχυλίδιόν τι. Ἀ. Φοινίσσαις

Εἰκὸς δήπου πρῶτον ἁπάντων
ἴφυα φῦναι
καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

ἁπάντων omisit grammaticus Bekkeri. Apud utrumque scriptum φυαφῦναι vel φύα φύναι. Correctum ex Athenaeo 3. p. 90a. Τὰς δὲ κνίδας ὁ Εὔπολις ἐν Αὐτολύκῳ ἀκαλήφας ὀνομάζει, ἔτι δὲ Ἀριστοφάνης ἐν Φοινίσσαις οὕτως "ἔχε τὸν πρῶτον πάντων ἴφυα φῦναι εἶθ' ἑξῆς τὰς κραναὰς ἀκαλήφας." Eiusdem epitome 2. p. 62d. Ἀκαλήφη. λέγεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οὕτως καὶ τὸ βοτανῶδες καὶ κνησμοῦ αἴτιον. Ἀ. Φοινίσσαις "πρῶτον πάντων ἴφυα φῦναι εἶθ' ἑξῆς τὰς κραναὰς ἀκαλήφας." Illud καὶ ἑξῆς fortasse ex εἰκὸς δήπου effictum, aut ipsius Athenaei aut alius errori debetur. De ἰφύοις dictum ab Schneidero ad Theophrastum vol. 3. p. 520. Ἀκαλῆφαι ex hoc loco memorantur in scholio Vesparum v. 879. τὴν ἀκαλήφην: τὴν λεγομένην κνίδην, ἣν προσφέροντες τῷ σώματι κνηστιᾶν αὐτὸ ποιοῦμεν.. Ἄλλως. μεταφορικῶς τὸ τραχὺ καὶ δηκτικόν, ἣν καὶ (κραναὴν addit H. Iacobi ap. Meinek. Com. vol. 5. p. 69.) ἀκαλήφην λέγεσθαί φησι Κράτης (grammaticus) ἐν (ἐν ego addidi) Φοινίσσαις. ἔστι δὲ καὶ θαλάττιος ἰχθὺς οὕτω λεγόμενος ἀκαλήφη. Versus 3. affertur etiam in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 104, 26. ἀκαλήφη δὲ ἡ θαλασσία, ἥτις καὶ διὰ τοῦ ι γρά-

φεται, ἔστι κογχυλίδιόν τι. Ἀ. "καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλίφας."

474. Pollux 10, 155. Γαλεάγρα: τὸ δὲ ὄνομα ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Δημοσθένους πρὸς Ἀριστογείτονα· καὶ μυάγρα· Ἀ. δὲ ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι. ubi τῷ ὀνόματι ad μυάγρα referendum esse patet.

475. Pollux 7, 199. Ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Φοινίσσαις θεατροπώλης ὁ θέαν ἀπομισθῶν.

Athenaeus 15. p. 699f. ex codice Veneto, Μνημονεύει δὲ γραβίων κο (hic finitur folium 370a.) . . . . ἐν Φοινίσσαις. Dubitatur utrum Aristophanis an Strattidis nomen supplendum sit.

Ω Ρ Α Ι.

476. Athenaeus 9. p. 372b. Χειμῶνος δὲ ὥρᾳ ποτὲ κολοκυντῶν ἡμῖν περιενεχθεισῶν πάντες ἐθαύμαζον (ἐθαυμάζομεν?) νεαρὰς εἶναι νομίζοντες, καὶ ὑπεμιμνησκόμεθα ὧν ἐν Ὥραις ὁ χαρίεις Ἀριστοφάνης εἶπεν ἐπαινῶν τὰς καλὰς Ἀθήνας ἐν τούτοις

α. Ὄψει δὲ χειμῶνος μέσου σικυούς, βότρυς, ὀπώραν,
στεφάνους ἴων ⏑ – ⏑ – κονιορτὸν ἐκτυφλοῦντα.
αὐτὸς δ' ἀνὴρ πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας, ἐλάας,
πυόν, χόρια, χελιδόνια, τέττιγας, ἐμβρύεια.
ὑρισοὺς δ' ἴδοις ἂν νιφομένους σύκων ὁμοῦ τε μύρτων·
ἔπειτα κολοκύντας ὁμοῦ ταῖς γογγυλίσιν ἀροῦσιν.
ὥστ' οὐκέτ' οὐδεὶς οἶδ' ὁπηνίκ' ἐστὶ τοὐνιαυτοῦ.
β. μέγιστον ἀγαθὸν εἶπες, εἴπερ ἔστι δι' ἐνιαυτοῦ
ὅτου τις ἐπιθυμεῖ λαβεῖν. α. κακὸν μὲν οὖν μέγιστον. [νῶντο.
εἰ μὴ γὰρ ἦν, οὐκ ἂν ἐπεθύμουν οὐδ' ἂν ἐδαπα-
ἐγὼ δὲ τοῦτ' ὀλίγον χρόνον φήσας ἀφειλόμην ἄν.
β. κἄγωγε ταῖς ἄλλαις πόλεσι δρῶ ταῦτα πλὴν Ἀθηνῶν· [βουσιν.
τούτοις δ' ὑπάρχει ταῦτ', ἐπειδὴ τοὺς θεοὺς σέ-
α. ἀπέλαυσαν ἄρα σέβοντες ὑμᾶς, ὡς σὺ φῄς. β.τιὴ τί; ['Αθηνῶν.
α. Αἴγυπτον αὐτῶν τὴν πόλιν πεποίηκας ἀντ'

V. 1. 2. attulit Eustathius p. 955, 3, ex epitome. V. 1. σικυούς] σικύους Eustathius. V. 2. Indicavi lacunam ab aliis aliter expletam. κρίνων, ῥόδων Porsonus. V. 3. αὐτὸς] ωυετος codex Venetus: ὠυτὸς apographa. V. 4. πυόν] Scribebatur πύον. χελιδόνια Porsonus pro χελιδόνα. τέττιγας] Id Herodianus τέττικας scripturus erat. Choeroboscus p. 310, 10. τὰ εἰς ιξ — διὰ τοῦ κ κλίνονται — πλὴν τοῦ τέττιξ τέττιγος. — καὶ λέγει ὁ Ἡρωδιανός, ὅτι τὸ κεχρεωστημένον ἀνεπλήρωσαν οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τοῦ κ κλίνοντες αὐτό, οἷον τέττικος. ταῦτα δέ ἐστι τῆς δόξης ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει διὰ τοῦ κ κλίνεται. ἡ δὲ παράδοσις τῶν ἀντιγράφων οὐκ ἔχει οὕτως, ἀλλὰ διὰ τοῦ γ. Simillimum est de vocabulo ὄρτυξ decretum Philemonis. Choeroboscus ibidem p. 82, 26. τινὲς μὲν ὄρτυγός φασι διὰ τοῦ γ, Φιλήμων δὲ διὰ τοῦ κ φησὶν ὄρτυκος. V. 5. Codex ὑρισοὺς altero σ eraso: unde ὑρισσοὺς est in apographis. Omissa hac voce epitome ἴδοις δ' ἂν νιφόμενα σῦκα ὁμοῦ τε μύρτα. Porsonus ὑριχούς (debebat ὑρίχους). V. 7. οἶδε πηνίκ' epitome et Eustathius p. 955, 4. V. 8. εἶπες addidit Porsonus. εἶπας ἀγαθὸν Cobetus Mnem. vol. 4. p. 99. V. 11. τοῦτ' Brunckius pro τοῦτον. φήσας] φθάσας Elmsleius in *Edinburgh Review* vol. 19. p. 89. φήνας Cobetus. χρήσας Porsonus. V. 12. ταῖς ἄλλαις πόλεσι] τὰς ἄλλας πόλεις Cobetus Mnem. vol. 9. p. 15. δρῶ Casaubonus pro δρῶν. Ἀθηνῶν Brunckius pro Ἀθηναίων. V. 13. τούτοις] I. e. τοῖς Ἀθηναίοις Addidi δ' ex apographo Laurentiano. ἐπειδὴ τοὺς θεοὺς σέβουσιν] Vide Valckenarii schol. in N. T. vol. 1. p. 551. V. 15. πεποίηκας] πεποιήκασ' epitome, quae post versum decimum sic pergit, εἶτ' ἐπάγει ὅτι σέβοντες τοὺς θεοὺς Αἴγυπτον αὐτῶν τὴν πόλιν πεποιήκασ' ἀντ' Ἀθηνῶν.

Ad hunc locum spectant Athenaei verba 14. p. 653f. Ὅτι δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις διηνεκεῖς ἦσαν αἱ ὀπῶραι πᾶσαι μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις. ubi epitome ἐν Εἰρήνῃ, quem errorem repetiit Eustathius notatus ab me supra p. 205.

477. Pollux 7, 13. Ὃ δὲ οἱ νῦν φασι τοὺς οἰκέτας πρᾶσιν αἰτεῖν ἔστιν εὑρεῖν ἐν ταῖς Ἀριστοφάνους Ὥραις

Ἐμοὶ
κράτιστόν ἐστιν ἐς τὸ Θήσειον δραμεῖν,
ἐκεῖ δ' ἕως ἂν πρᾶσιν εὕρωμεν μένειν.

V. 1. Ἐμοὶ Toupius Emend. vol. 4. p. 370. Vulgo εἴ μοι. Idem transposuit quod legebatur εὕρωμεν πρᾶσιν. Ceterum non improbabilis est Toupii coniectura in duo versus haec verba redigentis deleto ἐστιν. Idem Porsono visum, qui in annotatione ad Hecubam v. 1238. ἡμῖν κράτιστον εἰς — scribebat. V. 2. Vulgo εἰς. De Θησείῳ dictum ad fragm. 394. Θήσειον pro Θησεῖον scripsi: de quo dixi in Thesauro vol. 4. p. 380.

478. Scholiasta Avium v. 874. Φρυγίλῳ Σαβαζίῳ: ἐπεὶ Φρυγῶν ὁ θεός. καὶ ἐν Ὥραις

Τὸν Φρύγα, τὸν αὐλητῆρα, τὸν Σαβάζιον.

Cicero de legibus 2, 15. "*Novos vero deos et in his colendis nocturnas pervigilationes sic Aristophanes, facetissimus poeta veteris comoediae, vexat ut apud eum Sabazius et quidam alii dii peregrini iudicati e civitate eiiciantur.*" Dixit de his diis Lobeckius in Aglaoph. p. 627. 628. Eiusmodi est Ὕης, de quo Photius p. 616, 14. et Etymolog. M. p. 775, 5. Ἀριστοφάνης δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ὕην, ubi tamen valde probabilis Meinekii correctio est Apollophanis nomen restituentis, comparato Hesychio s. v. θεοὶ ξενικοί, — οὓς καταλέγει Ἀπολλοφάνης Κρησί.

479. Ammonius p. 41. Διέφθορε: — Ἀ. Ὥραις "Διέφθορας τὸν ὅρκον ἡμῶν." Ὥραις Coddaei correctio est pro Κόραις. Nomen fabulae omisit Eustathius, qui haec verba attulit p. 191, 28.

Idem Ammonius s. v. ὑπάγειν p. 140. — οἱ δὲ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν ὅτι ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν — ὥς φησι καὶ Ἀ. "Ἐγὼ δ' ὑπερῶ τὸν ὅρκον" ἀντὶ τοῦ προερῶ. Haec quoque ad Horas refert Burmannus in praefatione p. 26.

480. Bekkeri Anecd. p. 425, 3. Ἄπιχθυς (codex ἀπιχθύς): τοὺς μὴ ἐσθιομένους ἰχθῦς. Ἀ. Ὥραις. ubi ἐσθιομένους veteris librarii vel grammatici ipsius errore pro ἐσθίοντας scriptum esse ex Pollucis notatione apparet 6, 41. ἀπόσιτος ὁ ἀπεστραμμένος ἀπὸ σιτίων, ὡς ἄπιχθυς παρ' Ἀριστοφάνει ὁ ἰχθύων ἄγευστος. Vitioso illo ἐσθιομένους deceptus Eusta-

thius p. 1720, 23. significationem finxit quam ἄπιχθυς habere nequit, ut notavit L. Dindorfius in Thesauro vol. 1. part. 2. p. 1322., ἰστέον δὲ ὅτι παντελῶς ὀλίγος ἰχθὺς ἄπιχθυς ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἐδήλου τὸν μὴ ἐσθιόμενον. καὶ φέρουσιν ἐκεῖνοι χρῆσιν εἰς τοῦτο ἐκ τοῦ κωμικοῦ. ἐν μέντοι τῷ περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους φέρεται ὅτι ἀπίχθυες κατά τινας οἱ μὴ ἐσθίοντες ἰχθῦς. καὶ φέρει ἐκεῖνος καὶ Ἀριστοφάνους χρῆσιν ἐξ Ἐρεχθέως ταύτην "τοὐνθένδεν (corrige τοὐνθένδ') ἀπίχθυς βαρβάρους οἰκεῖν δοκῶ." Deinde calami, ut videtur, lapsu, ex praecedente τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους orto, Ἀριστοφάνους χρῆσιν ἐξ Ἐρεχθέως scripsit pro Εὐριπίδου χρῆσιν ἐξ Ἐρεχθέως, cui quum numeri versus tragici conveniant, tum favent quae ex illa Euripidis tragoedia servavit Clemens Alexandrinus Stromat. 6, 2. p. 739. ed. Potter. de Sellis, ut animadvertit Valckenarius, dicta, quos Homerus ἀνιπτόποδας χαμαιεύνας vocat, "ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ εὕδουσι, πηγαῖς δ' οὐχ ὑγραίνουσιν πόδας."

481. Hesychius, Ἀρᾶς ἱερόν: ἱερὸν Ἀρᾶς Ἀθήνησιν. Ἀ. Ὥραις. ἔνιοι δὲ τὴν βλάβην λέγειν αὐτὸν ἐνόμισαν.

482. Pollux 10, 160. Ἀσκοπήρα, ὡς ἐν ταῖς Ὥραις Ἀριστοφάνους.

483. Hesychius, Δικαστικόν: Ἀ. ἐν Ὥραις τριώβολόν φησιν εἶναι. οὐ μέντοι ἕστηκεν, ἀλλ' ἄλλοτε ἄλλως ἐδίδετο (ἐδίδοτο Musurus). ubi vide interpretum annotationes.

484. Hesychius, Ζεῦγος τριπάρθενον: Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ. καὶ Σοφοκλῆς Σισύφῳ "Χαρίτων τριζύγων." Ἀ. Ὥραις καταχρηστικῶς ἐπὶ τῶν τριῶν τὸ ζεῦγος ἔθηκε "Ζεῦγος τριδούλων (τρίδουλον Salmasius)." παραδέδοται δὲ ὅτι καὶ τριζύγοις ἅρμασί τινες ἐχρήσαντο καὶ ὅτι τάσσουσι τὸ ζεῦγος ἐπὶ γ' καὶ δ'.

485. Pollux 7, 187. Χοιροπῶλαι, ὡς Ἀ. ἐν Ὥραις.

486a. Scholiasta Platonis Clarkianus p. 331. Χαιρεφῶντα Ἀ. ἐν Ὥραις νυκτὸς παῖδα καλεῖ.

486b. Scholiasta Vesp. 1182. Ἀνδροκλέα δὲ Κρατῖνος Σεριφίοις φησὶ δοῦλον καὶ πτωχόν, ἐν δὲ Ὥραις ἡταιρηκότα Ἀ. (sic Bergkius pro ἄρα) τὸν αὐτόν.

486c. Scholiasta Vesp. v. 1178. Θεογένης: ὅτι Θεογένης οὗτός ἐστιν ὁ Ἀχαρνεύς, ὃν καὶ ἐπὶ τῷ μεγάλα ἀποπαρδεῖν κωμῳδοῦσιν. δῆλον δὲ ἐν ταῖς Ὥραις. Ridetur aliquoties etiam in fabulis superstitibus.

486d. Scholiasta Luciani Iov. Trag. c. 48. Ὁ μὲν Καλλίας οὗτος, ὡς Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις, Ἱππονίκου υἱὸς ἦν, τὸν δῆμον Μελιτεύς, ὡς Ἀ. Ὥραις.

ΑΔΗΛΩΝ ΔΡΑΜΑΤΩΝ.

487. Scriptor vitae Aristophanis in Scholiorum edit. Oxon. vol. 1. p. 38. — (Ἀριστοφάνης) μετήλλαξε τὸν βίον παῖδας καταλιπὼν τρεῖς, Φίλιππον ὁμώνυμον τῷ πάππῳ καὶ Νικόστρατον καὶ Ἀραρότα. — τινὲς δὲ δύο φασὶ Φίλιππον καὶ Ἀραρότα, ὧν καὶ αὐτὸς ἐμνήσθη

Τὴν γυναῖκα δὲ
αἰσχύνομαι τώ τ' οὐ φρονοῦντε παιδίω,

ἴσως αὐτοὺς λέγων.

488. Athenaei epitome 2. p. 53a. Ἀμυγδαλᾶς Ἀρίσταρχος καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ δένδρον ὁμοίως προφέρεται κατ' ὀξεῖαν τάσιν. Φιλόξενος δ' ἀμφότερον περισπᾷ. — Ἀ.

Ἄγε νυν τὰς ἀμυγδαλᾶς λαβὼν
τασδὶ κάταξον τῇ κεφαλῇ σαυτοῦ λίθῳ.

V. 2. τῇ κεφαλῇ Dobraeus ad Aristoph. Pluti v. 314. p. 38. pro τὴν κεφαλήν.

489. Athenaeus 7. p. 310f. Λέγεται δὲ ὅτι καὶ συνέσει τῶν ἄλλων ἰχθύων διαφέρει (ὁ λάβραξ), ἐπινοητικὸς ὢν τοῦ διασῴζειν ἑαυτόν. διὸ καὶ ὁ κωμῳδιοποιὸς Ἀ. ἔφη

Λάβραξ ὁ πάντων ἰχθύων σοφώτατος.

490. Athenaeus 10. p. 444d. Καλῶς ἄρα καὶ Ἀ. Ἀφροδίτης γάλα τὸν οἶνον ἔφη εἰπὼν

Ἡδύς γε πίνειν οἶνος Ἀφροδίτης γάλα.

γε Porsonus pro τε.

491. Athenaeus 10. p. 446d. Πίομαι δὲ ἄνευ τοῦ υ λεκτέον, ἐκτείνοντας δὲ τὸ ι. — Ἀ. Ἱππεῦσι (v. 1289.) "Κοὔποτ' ἐκ ταὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου." καὶ ἐν ἄλλοις

Πικρότατον οἶνον τήμερον πίει τάχα.

[ὡς ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι] Codex Venetus πίεῖ (sic), Musurus πίῃ. Epitome omisso ex Equitibus versu, εὕρηται δὲ καὶ τὸ πιοῦμαι, ὡς Ἀριστοφάνης, πικρότατον οἶνον τήμερον πιῇ, quae repetunt Eustathius p. 1253, 50. et grammaticus Hermanni p. 321. et alius in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 246, 7. τάχα, quod Athenaei esse credebatur, ad Aristophanis versum rettuli. verbis ὡς ἀπὸ τοῦ πιοῦμαι ut spuriis notatis. Debentur ea librario prava scriptura πιεῖ decepto.

492. Athenaeus 11. p. 485a. Ἀφ' ἧς (λεπαστῆς) ἐστι λάψαι, τουτέστιν ἀθρόως πιεῖν. — φησὶ γάρ που ὁ αὐτὸς (Ἀριστοφάνης)

Τὸ δ' αἷμα λέλαφας τοὐμόν, ὦναξ δέσποτα.
οἷον ἄθρουν μ' ἐξέπιες.

δ' αἷμα] δέμας epitome, δέπας apud Eustathium p. 1246, 36. Hesychius, Λέλαφας (in λέμφας corruptum ap. Photium): πέπωκας. Conf. Cobeti V. L. p. 366.

493. Athenaeus 14. p. 652f. Ὄντως γὰρ κατὰ τὸν Ἀ.

Οὐδὲν γὰρ ὄντως γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων.

Respexit ad h. l. Iulianus Epist. 24. p. 390c.

494. Athenaeus 15. p. 701b. Ἵνα κἀγὼ κατὰ τὸν καλὸν Ἀγάθωνα ἀναφωνήσω τάδε τὰ τοῦ ἡδίστου Ἀ.

Ἐκφέρετε πεύκας κατ' Ἀγάθωνα φωσφόρους.

Conf. fr. 300b.

495. Choeroboscus p. 440, 25. Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν τὼ πρέσβη παρὰ τοῖς ῥήτορσι βαρυτόνως ἀναγινώσκεται ὡς ἀπὸ τοῦ πρέσβυς πρέσβεος πρέσβεε πρέσβη, παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει περισπωμένως "Ἥκετον πρεσβῆ δύο," ὡς ἀπὸ εὐθείας ὀξυτόνου, οἷον ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ πρεσβεὺς τοῦ πρεσβέος τὼ πρεσβέε τὼ πρεσβῆ. Versum integrum servavit, sed omisso poetae nomine Ioannes Alexandrinus p. 14, 24. Τὰ δύο εε εἰς η συναιροῦσιν Ἀθηναῖοι —

Καὶ πρός γε τούτοις ἥκετον πρέσβη δύο.

496. Galenus ad Hippocr. περὶ ἀγμῶν vol. 12. p. 161. ed. Chart. Καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς δὲ τὰ προτεινόμενα τοῦ σώματος ὡς εἰς ἐμβολὴν παρεσκευάσθαι λέγεται, καθότι καὶ ὁ Ἀ. ἐδήλωσεν εἰπὼν

Χωρεῖ 'πὶ γραμμὴν λορδὸς ὡς εἰς ἐμβολήν.

Vulgo λορδὸς ὡς ἐμβολῇ.

497. Clemens Alex. Stromat. 6. p. 745. Εὕροις δ' ἂν καὶ Θεόγνιδος (v. 457.) εἰπόντος "Οὔτοι χρήσιμόν ἐστι νέα γυνὴ ἀνδρὶ γέροντι· | οὐ γὰρ πηδαλίῳ πεί-

θεται ὡς ἄκατος," Ἀριστοφάνη τὸν κωμικὸν γράφοντα

Αἰσχρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ.

Simillima his sunt verba Euripidis ex Phoenice ap. Stobaeum 71, 8. "Πικρὸν νέᾳ γυναικὶ πρεσβύτης ἀνήρ." ex quo haud dubie πικρὸν pro αἰσχρὸν restituendum apud Clementem, vel ἐχθρὸν ex Danae Euripidis (apud Stobaeum 71, 7.) γυναικί τ' ἐχθρὸν χρῆμα πρεσβύτης ἀνήρ.

498. Clemens Alex. Stromat. 6. p. 741. Ἀριστοφάνους (Ἀντιφάνους probabiliter Meinekius Com. vol. 1. 321.) γράφοντος

Βέβαιον ἕξεις τὸν βίον δίκαιος ὤν
χωρίς τε θορύβου καὶ φόβου ζήσεις καλῶς,

ὁ Ἐπίκουρος λέγει "Δικαιοσύνης καρπὸς μέγιστος ἀταραξία."

499. Scholiasta Platonis p. 371. Ἄττα: τοῦτο ψιλούμενον μὲν τινὰ σημαίνει, δασυνόμενον δὲ ἅτινα. — ἐνίοτε δὲ ἐκ τοῦ περισσοῦ προστίθεται. — Ἀριστοφάνης Νεφέλαις (v. 630.) "Ὅστις σκαλαθυρμάτι' ἄττα μικρὰ μανθάνων." Ἐρατοσθένης δὲ χρονικῶς αὐτό φησι παραλαμβάνεσθαι

Πυθοῦ χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται·

καὶ πάλιν

Ὁπηνίκ' ἄτθ' ὑμεῖς κοπιᾶτ' ὀρχούμενοι.

Πυθοῦ pro πύθου Dobraeus. Corrupte Etymol. M. p. 167, 14. — ὁ κωμικὸς δὲ χρονικὸν αὐτὸ (τὸ ἄττα) παραλαμβάνει "Πήθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα γίνεται:" λέγει ὁπότε χελιδὼν γίνεται. Eustathius p. 148. extr. ubi de ἄττα agit, Ἀριστοφάνης, "Πύθου — φαίνεται". Comparandum autem Thesmophoriazusarum initium, Ὦ Ζεῦ χελιδὼν ἆρά ποτε φανήσεται; Versu altero κοπιᾶτ' ὀρχούμενοι pro ὀρχούμενοι κοπιᾶτε Bekkerus. Harpocrationis glossae Ἄττα: ἀντὶ μὲν τοῦ ὅσα ἢ ἅτινα Ἀντιφῶν — ἀντὶ δὲ τοῦ τινὰ ἢ ποιά τινα Δημοσθένης Φιλιππικοῖς. ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει, in codicibus pluribus additum χίονι που (vel χιωνισιπου, vel χίωνί που, quod in Χιωνίδου mutari volebat Sturzius) πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται, quae transcripsit Philemo s. v. ἄττα p. 16. ed. Burn. ἐνιαχοῦ δὲ παρέλκει τὸ ἄττα, ὡς τὸ χιονιππου πύθου χελιδὼν πηνίκ' ἄττα φαίνεται. quae non leguntur in vetere Harpocrationis epitoma et debentur haud dubie interpolatori: de quo pluribus dixi in Harpocrat. ed. Oxon. vol. 1. p. 65. Mira vero sunt quae Photius tradit p. 473, 12. repetita ab Suida, Πύθου χελιδόνος: παροιμία ἀπὸ τινος Χελιδόνος θεολόγου ἀνδρὸς καὶ τερατοσκόπου καὶ περὶ τελετῶν διειλεγμένου, ὡς Μνασέας ὁ Πατρεὺς (Παταρεὺς Suidas) ἐν τῷ Περίπλῳ. οἱ δὲ ὅτι θρηνητικὸν τὸ ζῷον, οἱ δὲ ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει. Similiter Hesychius, Πύθου χελιδόνος: παροιμιῶδες, διότι ὀδυρτικὸν τὸ ζῷον. (Haec etiam Proverb. App. Vatic. 4, 62. vol. 1. p. 448. ed. Leutsch.) θρηνεῖ γὰρ ἡ χελιδὼν καὶ ἀηδών. τὸ δὲ ἀληθὲς ἀπὸ Χελιδόνος τινὸς θεολόγου ἢ τερατοσκόπου. (Chelidonem χρησμολόγον veterem memorat Herodian. περὶ μονήρους λέξεως p. 9, 7. Suidas s. v. χελιδόνας.) Quod est inane grammatici alicuius commentum, notatum ab Lobeckio Aglaoph. p. 1352.

500. Pollux 2, 18. Ἀ. δὲ κυαμίζειν τὰς ἀκμαζούσας (παρθένους) ἔφη

Ἄλλαι δὲ κυαμίζουσιν αὐτῶν, εἰσὶ δὲ
ἤδη πρὸς ἄνδρας ἐκπετήσιμοι σχεδόν.

501. Pollux 2, 34. Ἀριστοφάνης

Λούσησθε καὶ κτενίσηθε πρὸς τὸν ἥλιον.

502. Pollux 2, 39. Παρὰ δὲ Ἀριστοφάνει (ἡ κεφαλὴ) σκάφιον

Ἵνα μὴ καταγῇς τὸ σκάφιον πληγεὶς ξύλῳ.

Conf. fragm. 195.

503. Pollux 2, 189. Ἡ μέντοι κωμῳδία τὴν ἀλετρίδα μυλακρίδα καλεῖ, ζῷόν τι ἐν μυλῶνι γινόμενον, ὡς Ἀ. λέγει,

Ἵνα ξυνῶσιν ὥσπερ ἥδεσθον βίῳ,
σκώληκας ἐσθίοντε καὶ μυλακρίδας.

Hanc vocis significationem denuo memorat 7, 19.

504. Pollux 2, 233. Ἀ. δὲ εἴρηκεν ἄνδρα σάρκινον. Libri deteriores εἴρηκεν ὡς οὐχ ἕτερον ἄνδρα σάρκινον.

505a. Pollux 6, 24. Ἔστι δὲ καὶ τὸ ἀκρατίσασθαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει

Τί τὸ κακόν; ἀλλ' ἢ κοκκύμηλ' ἠκρατίσω;

Phrynichus Bekkeri p. 23, 15. Ἀκρατίσασθαι: τὸ μικρὸν ἐμφαγεῖν πρὸ τοῦ ἀρίστου. Ἀριστοφάνης "Ἀκρατιοῦμαι μικρόν." Ab his verbis Aristomenis trimeter incipit apud Athen. 1. p. 11 c.

505b. Pollux 6, 31. Πλάτων δὲ ὁ κωμικὸς καὶ κεναγγίαν εἴρηκεν, Ξενοφῶν δὲ βούλιμον, καὶ Ἀριστοφάνης δὲ

Τὸν Πειραιᾶ δὲ μὴ κεναγγίαν ἄγειν.

δὲ post Πειραιᾶ addidit Meinekius. De locutione κ. ἄγειν dixit Cobetus Mnem. vol. 5. p. 186.

506. Pollux 6, 80. Εἴποις δ' ἂν καὶ κοκκίσαι ῥόαν κατὰ Ἀριστοφάνην

Ὀξυγλυκειάν τἄρα κοκκιεῖς ῥόαν.

τουτὶ δὲ τὸ ἰαμβεῖον Ἀριστοφάνης οὐκ ἴδιον ὂν εἴρηκεν, ἀλλ' ὡς Αἰσχύλου. Dobraeus "An sensus est, *Nondum maturae puellae vim paras?* Horat. Carm. 2. 5, 10. *Immitis uvae*."

507. Pollux 7, 26. — καὶ ζωμεῦσαι. καὶ Ἀ.

Τὴν χύτραν,
ἐν ᾗ τὰ κρεάδι' ἧψες ἐζωμευμένα.

ἧψες Dobraeus ad Pluti v. 227. p. 27. Vulgo ἕψεις. Phrynichus Bekkeri p. 38, 31. Ἐζωμευμένα κρέα: ἐζωμοποιημένα.

508. Pollux 7, 64. Καὶ κροκὺς δὲ μέρος ἐσθῆτος. — Ἀ. δὲ "Ἀνήσω κροκύδα μαστιγουμένη." Ἀνήσω] ἀνήσεις codex Falckenburg. μαστιγουμένη pro μαστιγουμένην Schneiderus in Indice in scriptores R. R. p. 362. de serva interpretatus, quae virgis caesa dicitur ridicule floccos emittere, veluti lana caesa virgis mollitur et floccos explicat.

509. Pollux 7, 67. Τὸ γυναικεῖον ζώνιον — στρόφιον ὠνόμαζον, ὡς Ἀ. "Ἀλλὰ τὸ στρόφιον λυθὲν | τὰ κάρυα μοὐξέπιπτεν."

510. Pollux 7, 108. Πρὸ δὲ τῶν καμίνων τοῖς χαλκεῦσιν ἔθος ἦν γελοῖά τινα καταρτᾶν ἢ ἐπιπλάττειν ἐπὶ φθόνου ἀποτροπῇ. ἐκαλεῖτο δὲ βασκάνια, ὡς καὶ Ἀ. ἔφη

Πλὴν εἴ τις πρίαιτο δεόμενος
βασκάνιον ἐπὶ κάμινον ἀνδρὸς χαλκέως.

V. 2. ἐπὶ κάμινον] ἐπικάμινον Bekkeri editio. De βασκανίοις vide Phrynichum Bekk. p. 30, 5. Lobeck. Aglaoph. p. 971. et O. Iahn. in Relation. Soc. Saxon. a. 1855. p. 67.

511. Pollux 7, 162. Λεπρὰν | κεράμιον ὀξηρὸν ἀντὶ τοῦ μυδᾶν Ἀ. λέγει. Idem 7, 161. κεράμιον ὀξηρὸν ex Aristophane memorat.

512. Pollux 8, 17. Ἔνιοι δ' οἴονται καὶ ἀνάγκην σκεῦος εἶναι δικαστικὸν εἰπόντος Ἀριστοφάνους

Οὐκ εἶ λαβὼν θύραζε τὰ ψηφίσματα
καὶ τὴν ἀνάγκην ἐς κόρακας ἐντευθενί;

εἶ pro ἴῃ Porsonus. ἐντευθενί Iungermannus pro ἐντεῦθεν.

513. Pollux 10, 32. Παραπέτασμα — πολύχρουν, ἐφ' οὗ 'Α. ἂν εἴποι

Τὸ παραπέτασμα τὸ Κύπριον τὸ ποικίλον.

514. Suidas, Αὐαίνεται: ξηραίνεται. — ἡ πρώτη δασύνεται. καὶ 'Αριστοφάνης

Ἐνταῦθα δὴ παιδάριον ἐξαυαίνεται.

καὶ ἑτέρωθι "Ὥστ' ἔγωγ' ηὐαινόμην | θεώμενος."

515. Photius p. 266, 16. et Suidas, Μηλῶσαι: τὸ καθεῖναί τι εἰς βάθος. καὶ τὴν φάρυγγα μηλῶσαι τὸ διαχρῖσαι (διαχρῆσαι Photius) τῷ δακτύλῳ. 'Α.

Τὴν φάρυγα μηλῶν δύο δραχμὰς ἕξει μόνας.

In poetae verbis τὴν Photius, τὸν Suidas, uterque autem φάρυγγα (sed φάρυγα Suidae cod. A.) μηλῶσαι, quod in φάρυγα μηλῶν cum Porsono mutavi.

516. Photius p. 460, 3. et Suidas, Πρόσισχε: τὸ πρόσεχε. — οὕτως δὲ καὶ ὑπίσχομαι τὸ ὑπισχνοῦμαι οἵ τε τραγικοὶ καὶ 'Α.

Τὸ πρᾶγμα τοῦτο ξυλλαβεῖν ὑπίσχομαι.

517. Pollux 4, 114. 'Αναζυγῶσαι δὲ τὸ φθέγμα ἔλεγον καὶ καταπεπνῖχθαι τὸ φθέγμα. καὶ 'Α. πού φησι

Φθέγξαι σὺ τὴν φωνὴν ἀναστοιχήσας ἄνω.

ὁ δ' αὐτὸς "Καὶ φθέγμα κεκράτηκεν." ἀναστοιχήσας corruptum. ἀνατειχήσας (quasi ἀνατειχίσας voluerit) Falckenb. ἀναστήσας vel ἀνατείνας Bergkius.

518. Phrynichus Bekkeri p. 57, 14. Οὐκοῦν: — παροξυνόμενον — ποτὲ δὲ καθ' ὑπέρθεσιν, οὔκουν ἐάσεις, οὐκ ἐάσεις οὖν. καὶ παρ' 'Α.

Οὔκουν μ' ἐάσεις ἀναμετρήσασθαι τάδε;

ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐάσεις οὖν με.

519. Bekkeri Anecd. p. 400, 9. et Etym. cod. Leid. apud Gaisf. p. 267. 'Ανέχειν: — λέγεται ἀνέχειν καὶ τὸ κωλύειν. — καὶ 'Αριστοφάνης

Σὺ δ' οὐκ ἀνεῖχες αὐτὸν ὥσπερ εἰκὸς ἦν.

520. Bekkeri Anecd. p. 434, 5. et Suidas, 'Απόρρητα πάντα τὰ ἀπειρημένα καὶ ἀπηγορευμένα ἐν τοῖς νόμοις λέγουσιν. 'Α.

Οὕτως τι τἀπόρρητα δρᾶν ἔστι μέλει.

ἔστι μέλει] ἔτι μέλλει apud Suidam. Aptissimum ἔστι γλυκύ, quod coniecit Cobetus Mnem. vol. 4. p. 135. Eodem redit ἔστιν μέλι, quod proposuit C. F. Hermannus in Philologo vol. 10. p. 244. Alius nescio quis ἐτημέλει.

521. Etymolog. M. p. 61, 17. Ἄλεισον: λέγεται ἀρσενικῶς, οἷον

Γίγνωσκε τὸν ἄλεισόν τε καὶ τὰ γράμματα,

'Α. ἔστι δὲ εἶδος ποτηρίου. τε addidit Porsonus. De vasculis literatis vid. Athen. 11. p. 784b.

522. Etymolog. M. p. 270, 46. Διασαυλούμενος: ἁβρυνόμενος καὶ διαθρυπτόμενος, παρὰ τὸν σαῦλον τὸν τρυφερὸν καὶ γαῦρον. —

Ὁρῶ γὰρ ὡς ὄμφακα διασαυλούμενον,

'Αριστοφάνης. Sine Aristophanis nomine versum attulit Zonaras vol. 1. p. 539. ubi σαυλούμενον scriptum. Hesychius, Διασαυλούμενον: διακινούμενον καὶ ἐναβρυνόμενον ἢ διασειόμενον. ὄμφακα, quod media syllaba correpta dicitur, recte in στόμφακα mutare videtur Gaisford. ad Hephaest. p. 69. ed. pr.

523. Etymolog. M. p. 280, 28. Διώκετον: ὅτι οἱ 'Αττικοὶ καὶ ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν δυϊκῶν τοῖς δευτέροις χρῶνται, ὡς 'Αριστοφάνης

Καταντιβολεῖτον αὐτὸν ὑποπεπτωκότες,
ἐκμαίνετον τὸν πατέρα τοῖς ὀρχήμασι.

Versus transponi volebat Dobraeus: quo facto κἀτ' ἀντιβολεῖτον coniici potest. V. 1. ὑποπεπτωκότες] Fort. ὑποπεπτωκότε.

524. Etymolog. M. p. 298, 53. Εἵλη: σημαίνει τὴν θερμασίαν ἐκ τοῦ ἕλη πλεονασμῷ τοῦ ι, ὡς παρὰ 'Αριστοφάνει

Καὶ τῶν πρὸς εἵλην ἰχθύων ὠπτημένων.

525. Etymolog. M. p. 470, 34. Ἴκτινα: — Πλάτων δὲ προπαροξυτόνως λέγει, ὡς παρὰ 'Αριστοφάνει

Ἴκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγα τρέφων.

ubi cod. Ven. ἅρπαγα στρέφων. Attulit hunc versum Choeroboscus p. 278, 24. 279, 3. ἅρπαγας τρέφων praebens in cod. Oxon., ἅρπαγα στρέφων in cod. Ven. Scribendum ἁρπαγῆς τρέφων. Versus tragicus est.

526. Etymolog. M. p. 526, 20. Κόλλοπες: — ἐλέγετο δὲ καὶ τὸ νωτιαῖον δέρμα διὰ τὸ τὴν κόλλαν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι. ὅθεν 'Α. τὴν σκληρότητα Αἰσχύλου ἐνδεικνύμενος ἔφη "Οἶμαι γὰρ αὐτὸν κόλλοπι | ἐοικέναι." Sic etiam in Crameri Anecd. Paris. vol. 4. p. 75, 4.

527. Etymolog. M. p. 682, 51. Ποῖ κῆχος: — καὶ 'Α.

α. Ποῖ κῆχος; β. εὐθὺ Σικελίας.

Vulgo εὐθύς. εὐθὺ Valckenarius Animadv. in Ammonium p. 91.

528. Eustathius p. 73. extr. Κατὰ δὲ Ἡρωδιανὸν καὶ τάριχος ἑκατέρως λέγεται. τὸ τάριχος γὰρ καὶ ὁ τάριχος. — 'Α.

Ἐπὶ τῷ ταρίχει τὸν γέλωτα κατέδομαι.

ὁ αὐτὸς "Τάριχον τοῦτον πλύνω." Postrema ita corrige, τάριχον τουτονὶ πλύνων, quae ex Δαιταλέων fragm. 21. sumta sunt.

529. Eustathius p. 959, 41. Τὸ δὲ σῶς εὕρηται, φασί, καὶ θηλυκῶς. 'Α.

Οὕτω γὰρ ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη.

λέγουσι δὲ καὶ σᾶ τὰ σῶα οἱ παλαιοί, παρ' οἷς καὶ σᾶ ἡ σῶα. — 'Α.

Ἡ μᾶζα γὰρ σᾶ καὶ τὰ κρέα χὠ κάραβος.

Excerpsit haec etiam Philemo s. v. σῷος. V. 1. γὰρ pro παρ' Dobraeus. V. 2. sine poetae nomine affertur in Crameri Anecd. Oxon. vol. 1. p. 399, 18.

530. Eustathius p. 1166, 51. ex Aelio Dionysio, Χιτώνιον — λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές — 'Α.

Ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτώνιον.

531. Eustathius p. 1387, 4. Ἐν δὲ τοῖς ῥητορικοῖς λεξικοῖς φέρεται καὶ ταῦτα· ἐκ τοῦ ἀθρόος γίνεται ἄθρους. — καὶ 'Α.

Ἑστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους.

Forma ὀρεωκόμους hic non magis mutanda quam in Thesmophor. v. 493.

532. Eustathius p. 1415, 62. Ὁ δὲ φαρμακὸς ἤτοι τὸ κάθαρμα. — 'Α.

Πόθεν δ' ἐγώ σοι ξυγγενής, ὦ φαρμακέ;

ξυγγενής scripsi pro συγγενής.

533. Eustathius p. 1419, 52. Καὶ δικαστήριον ἱστοροῦσιν 'Αθήνησιν ἐπώνυμον τῆς Παλλάδος. 'Α.

Ἄκων κτενῶ σε, τέκνον, ὁ δ' ἀπεκρίνατο,
ἐπὶ Παλλαδίῳ τἄρ', ὦ πάτερ, δώσεις δίκην.

ἐδίκαζον δὲ κατὰ Παυσανίαν ἐκεῖ ἀκουσίους φόνους οἱ ἐφέται. V. 1. ἀπεκρίνατο Cobetus Mnem. vol. 4. p. 105. pro ὑπεκρίνετο. V. 2. τἄρ' ὦ pro παρ' ᾧ Elmsleius ad Acharn. v. 323.

534. Eustathius p. 1442, 2. Τὸ ἀντίον ηὔδα — ἔστι πως ὅμοιον τῷ ὑπαντάξ, οὗ μέμνηται Αἴλιος Διονύσιος λέγων ὡς δηλοῖ τὸ ἐξ ἐναντίας, φέρων εἰς χρῆσιν ἐξ 'Αριστοφάνους τὸ

Ἔφευγε, κἀγὼ αὐτῆς ὑπαντὰξ εἰχόμην.

κἀγὼ αὐτῆς scripsi pro κἀγὼ τῆς. Ὑπαντὰξ Hesychius quoque explicat per ἐξ ἐναντίας.

535. Eustathius p. 1467, 35. Ἑκάτης ἀγάλματα αἱ κύνες. ταύτῃ γάρ, φασί, θύονται· ἣν καὶ κυνοπρόσωπον διαπλάττονται. Ἀ.

Καὶ κύων ἀκράχολος
Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου γενήσομαι.

Bekkeri Anecd. p. 327, 13. Ἀγάλματα Ἑκάτης: αἱ κύνες. θύονται γὰρ αὐτῇ. Ibidem p. 336, 31. Ἄγαλμα Ἑκάτης: τὴν κύνα οὕτως εἴρηκεν Ἀ. διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τῇ Ἑκάτῃ κύνας, ἢ ὅτι καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν. Ridet autem Euripidis versum ab Plutarcho servatum de Iside et Osiri p. 379d. "Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσει." Indicavit Porsonus ad Hecubam v. 1255.

536. Eustathius p. 1535, 20. postquam de formis vocabulorum ἄρκος et ἀπαρκίας, pro ἄρκτος et ἀπαρκτίας ab quibusdam usurpatis, exposuit, ita pergit, εἰ δὲ τοῦ ἄρκτου ὑπεξαιρεθέντος τοῦ τ, ὡς εἴρηται, οὐ γέγονε σημασίας ἐναλλαγή, οὐ μὴν οὐδὲ γελοιασμός, ἀλλ' ὁ κωμικὸς τὸ κάππα ἐξελὼν γέλωτα ἐκίνησεν εἰπὼν οὕτω

Ψελλόν ἐστι καὶ καλεῖ
τὴν ἄρκτον ἄρτον, τὴν δὲ Τυρὼ τροφαλίδα,
τὸ δ' ἄστυ σῦκα.

ταῦτα δὲ τί δηλοῖ περιττόν ἐστι φράσαι. ἀρκεῖ δὲ μόνον ἐπισημήνασθαι ὡς οὐ ψελλὰ τὰ εἰρημένα κυρίως, εἰ μή τις πᾶν παιδίον μὴ σαφῶς διαλεγόμενον ψελλίζεσθαι λέγει, ὁποῖόν τι καὶ Αἰσχύλος (Prometh. v. 841.) φαίνεται δηλοῦν ἐν τῷ "Ψελλόν τι καὶ δυσεύρετον." V. 2. τροφαλίδα scripsi pro τροφαλλίδα.

537. Eustathius p. 1788, 20. Ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ ὤνου παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ ὠνή. — εἰ δὲ ἀπ' αὐτῆς παρῆκται καὶ ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ ὄνωνις, ἧς χρῆσις φέρεται παρὰ τοῖς τεχνικοῖς τὸ

Εἶτα δὴ
ἐς τὴν πόλιν ἄξεις τήνδε τὴν ὀνώνιδα;

οὐκ ἔστι βεβαίως ἀπισχυρίσασθαι. ὄνομα δὲ βοτάνης ἡ ὄνωνις, δι' ἧς ἐπ' ἀλογίᾳ ἴσως ὁ κωμικός τινα σκώπτει καὶ ῥαθυμίᾳ, ὡς τοῦ ὄνου καὶ νωθροῦ ὄντος, καθὰ καὶ ἡ Ἰλιὰς οἶδε, καὶ παροιμιάζοντος τό τε ἀπ' ὄνου πεσεῖν τινα (Nubium v. 1255.) καὶ τοὺς ὄνου πόκους, οὓς ὁ κωμικὸς (Ranar. v. 186.) εἰς πόκας παρῴδησε. In verbis poetae ap. Eustath. εἰς πόλιν.

538. Theognostus Can. p. 142. Ὀζέσω: τὸ ὄζω ἐνίοτε καὶ περισπωμένως λέγεται, ἐξ οὗ καὶ ὁ μέλλων ὀζέσω, ἀλλὰ καὶ ὀζήσω διὰ τοῦ η, ὡς καὶ Ἀ.

Λίθος τις ὤζησεν τεθυμιαμένος.

Scribebatur ὄζησεν. Perfectum annotavit Photius p. 659, 11. Ὤζηκεν λέγουσιν.

539. Scholiasta Equitum v. 137. Ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς χειμάρρους ὁ Κυκλοβόρος ὑπὸ Ἀθηναίων χωσθείς. τὴν κακοφωνίαν οὖν τοῦ Κλέωνος εἴκασε τῷ ἤχῳ τοῦ ποταμοῦ. καὶ ἀλλαχοῦ

Ὤιμην δ' ἔγωγε τὸν Κυκλοβόρον κατιέναι.

ἔγωγε pro ἐγὼ Brunckius. Anonymus servato ἐγὼ scripsit καθιέναι, ut dixi in Scholiorum ed. Oxon. vol. 2. p. 185. Κυκλοβόρον] Conf. fragm. 275.

540. Scholiasta Equitum v. 254. Εὐκράτης ἔφευγεν εὐθὺ τῶν κυρηβίων: ἔνθα αἱ κάχρυς φρύγονται (ἀλήθονται Suidas s. v. τὰς ὀδούς). κάχρυς δέ εἰσιν αἱ λελεπισμέναι (ἀληλεσμέναι Suidas l. c. et s. v. κάγχρυς et κυρήβια) κριθαί, ἀφ' ὧν ἡ πτισάνη. σκώπτει δὲ καὶ τὸν Εὐκράτην ὡς τοιαύτην τέχνην ἔχοντα. ἐν ἄλλοις γοῦν φανερώτερόν φησι "Καὶ σὺ κυρηβιοπῶλα Εὔκρατες στύπαξ." Idem ad v. 129. στυππειοπώλης: ὁ τὰ στυππεῖα πωλῶν, τουτέστι κανναβινα, λινᾶ. δηλοῖ δὲ τὸν Εὐκράτην καὶ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ, ὃς στύπαξ (sic cod. Ven.: alii στύππαξ) ἐκαλεῖτο διὰ τὸ στυππειοπώλης εἶναι, ὡς καὶ ἐν ἑτέροις. De Eucrate conf. Γήρως fragm. 193.

541. Scholiasta Euripidis Medeae v. 46. Ἐκ τρόχων: βαρυτόνως ὡς νόμων. Ἀ.

Ἐβάδιζέ μοι τὸ μειράκιον ἐξ ἀποτρόχων.

ὡς ἀπὸ γυμνασίας οὖν ἐλθόντας τοὺς παῖδας. Ἐβάδιζε pro βαδίζει Elmsleius ad Medeam p. 85.

542. Scholiasta Ranarum v. 787. Τῶν ἀντιλογιῶν: παρίστησιν αὐτοῦ τὸ περὶ τοὺς λόγους σαπρόν (σαθρόν Dobraeus). καὶ ἐν ἄλλοις "Στρεψίμαλλος τὴν τέχνην Εὐριπίδης." Eustathius p. 1638, 17. Στρεψιμάλλους ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τοὺς περιλαλοῦντας καὶ κακοσχόλως φράζοντας, λαβόντες τὸ σκῶμμα ἀπὸ ἐρίων συνεστραμμένους μαλλοὺς ἐχόντων καὶ οὕτω δυσλύτων. Alia collegerunt Hesychii interpretes s. h. v.

543. Scholiasta Pacis v. 1081. Διακαυνιάσαι: — καῦνον τὸν κλῆρόν φασι. καὶ ἐν ἄλλοις "Πόσος ἔσθ' ὁ καῦνος;"

544. Grammaticus Bekkeri p. 381, 3. Ἀλοῶν: ἀντὶ τοῦ περιάγων, ὡς οἱ ἀλοῶντες βόες. οὕτως Ἀ. "Ἀλοᾶν χρὴ τὰς γνάθους." Verbo ἀλοᾶν utitur Thesm. 2. (ubi vid. schol.) et Ran. 149.

545. Grammaticus Bekkeri p. 398, 26. Ἀνέρριπται κύβος: οἷον ἀποκεκινδύνευται. Ἀ.

Φράζε τοίνυν, ὡς ἐγώ σοι πῶς ἀνέρριμμαι κύβος.

Omisso poetae nomine versum attulit Suidas s. v. ἀνέρριπτον.

546. Pollux 6, 49. Ἀριστοφάνης

Τὸν σαπέρδην ἀποτῖλαι χρὴ
κᾆτ' ἐκπλῦναι καὶ διαπλῦναι.

547. Pollux 6, 56. Καὶ πασταὶ δέ εἰσιν, ὡς Εὔπολίς φησι, ζωμὸς ἀλφίτων μέτα. Ἀ. δέ φησι "Χορδαί, φῦσκαι, πασταί, ζωμός, | χόλικες."

548. Pollux 6, 62. Ἀ. τῶν πολφῶν μνημονεύει,

Πολφοὺς δ' οὐχ ἧψον ὁμοῦ βολβοῖς.

εἴη δ' ἂν ἔτνους ἰδέα καὶ τὰ χίδρα (vulgo χίδρα). γίνεται δὲ ἐκ πυροῦ χλωροῦ, ὃν χιδρίαν Ἀ. καλεῖ. ὁ δ' αὐτὸς καὶ παλημάτιον ῥόφημά τι ὠνόμασεν.

Ἵν' ἐπαγλαΐσῃ τὸ παλημάτιον καὶ μὴ βήττων
καταπίνῃ.

ἴσως δ' ἂν εἴη ἐκ παιπάλης, ὅ ἐστι τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου. Eodem modo Hesychius et Photius interpretantur.

549. Pollux 9, 154. — Ἀριστοφάνους εἰπόντος

Εἰκοβολοῦντες καὶ πλάττοντες.

550. Athenaei epitome 2. p. 67d. Μνημονεύει δέ που (Ἀ.) καὶ τοῦ ἐκ Κλεωνῶν ὄξους ὡς διαφόρου "Ἐν δὲ Κλεωναῖς ὀξίδες εἰσί."

551. Athenaeus 4. p. 173d. (ex eoque Eustathius p. 1560, 16.) Ἀχαιὸς δ' ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Ἀλκμαίωνι τῷ σατυρικῷ καρυκοποιοὺς καλεῖ τοὺς Δελφοὺς διὰ τούτων

Καρυκοποιοὺς προσβλέπων βδελύττομαι,

παρόσον τὰ ἱερεῖα τέμνοντες δῆλον ὡς ἐμαγείρευον αὐτὰ κεἰ ἐκαρύκευον. εἰς ταῦτα δὲ ἀποβλέπων καὶ Ἀ. ἔφη

Ἀλλ' ὦ Δελφῶν πλείστας ἀκονῶν
Φοῖβε μαχαίρας
καὶ προδιδάσκων τοὺς σοὺς προπόλους.

552. Sextus Empiricus adversus grammaticos 1, 10. p. 264. Πολλαὶ γάρ, φασὶν (οἱ γραμματικοί), εἰσὶ συνήθειαι, καὶ ἄλλη μὲν Ἀθηναίων, ἄλλη δὲ Λακεδαιμονίων, καὶ πάλιν Ἀθηναίων διαφέρουσα μὲν ἡ παλαιά, ἐξηλλαγμένη δὲ ἡ νῦν. καὶ οὐχ ἡ αὐτὴ μὲν τῶν κατὰ τὴν ἀγροικίαν, ἡ αὐτὴ δὲ τῶν ἐν ἄστει διατριβόντων, παρ' ὃ καὶ ὁ κωμικὸς λέγει Ἀ.

Διάλεκτον ἔχοντα μέσην πόλεως
οὔτ' ἀστείαν ὑποθηλυτέραν
οὔτ' ἀνελεύθερον ὑπαγροικοτέραν.

553. Clemens Alexandr. Strom. 6. p. 749. Ἡροδότου ἐν τῷ περὶ Γλαύκου τοῦ Σπαρτιάτου λόγῳ (6, 86.) φήσαντος τὴν Πυθίαν εἰπεῖν τὸ πειρηθῆναι τοῦ θεοῦ καὶ τὸ ποιῆσαι ἴσον γενέσθαι Ἀριστοφάνης ἔφη

Δύναται γὰρ ἴσον τῷ δρᾶν τὸ νοεῖν.

554. Pollux 7, 143. Τῶν δὲ τοῖς κηπουροῖς ὑπηρετούντων ἐστὶ καὶ τὸ κηλώνειον. οὐ μόνον γὰρ Ἡρόδοτος (6, 119.) μνημονεύει, ἀλλὰ καὶ Ἀ.

Ὥστ' ἀνακύπτων καὶ κατακύπτων τοῦ σχήματος οὕνεκα τοῦδε
κηλωνείου τοῖς κηπουροῖς.

V. 1. Vulgo εἵνεκα. V. 2. κηλώνιον codex Iungermanni. Basilii imitationem in epistolarum anthologia p. 11. indicavit Hemsterhusius in Anecdotis 1. p. 173. οὐκ ἐῶν ἀνανεύειν ὥσπερ τὰ κηλώνεια τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀναγιγνωσκόντων.

555. Pollux 7, 195. Ἴδιον δ' ἂν εἴη (τὸ κοτυλίζειν) τῶν τὸν οἶνον πιπρασκόντων. καὶ Φερεκράτης μὲν εἴρηκε "Μηδὲν κοτυλίζειν, ἀλλὰ καταπάττειν χύδην." Ἀ. δὲ [πένησιν.

Κιρνάντες γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν κοτυλίζετε τοῖσι

Fortasse ex Babyloniis.

556. Athenaei epitome 2. p. 50e. ubi de μιμαικύλοις agitur, Ἀ. [ται πολλά.

Ἐν τοῖς ὄρεσιν αὐτομάτοισιν τὰ μιμαίκυλα φύε-

Post ὄρεσιν particula δ' omissa et φύεται post αὐτομάτοισιν transponendum videtur: nisi μιμαίκυλ' ἐφύετο scribendum.

557. Hephaestio c. 8. p. 52. ed. Gaisf. sec. Τὸ προκελευσματικὸν ὑπ' ἐνίων καλούμενον, οἷον τὸ τετράμετρον τοῦτο τὸ Ἀριστοφάνειον

Τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ἐπέσυτο βροτῶν;

558. Suidas, Χιάζειν: Πραξιδάμας Δημόκριτον τὸν Χῖον καὶ Θεοξενίδην τὸν Σίφνιον πρώτους ἐπὶ χρώματος τάξαι τὴν ἰδίαν ποίησιν, ὡς Σωκράτης ἐν τοῖς πρὸς Εἰδόθεον, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει τεταγμένον. ὑποτείνει δέ τις αὐτὸν (cod. Paris. A. αὐτῷ: alius αὐτῶν) βωμολοχεῦσαι (haec verba ὑποτείνει — βωμολοχεῦσαι metri anapaestici speciem habent.)

Αὐτὸς δείξας ἐν θ' ἁρμονίαις χιάζων ἢ σιφνιάζων.

θ' particulam addidit Toupius.

559. Erotianus p. 204. (p. 82. ed. Klein.) Κενέβρεια: τὰ νεκριμαῖα κρέα οὕτω καλοῦνται, ὡς καὶ Ἀ. "Οὐκ ἔσθ' ὃ κενέβρειον ὅταν θύῃς τι καλεῖ με." Scholiasta Avium v. 538. Κενέβρειον: τὰ θνησιμαῖα κρέα οὕτως ἐκάλουν. "Οὐκ ἔσθ' ᾧ (sic cod. Ven. ἔσται Ald.) κενέβριον ὅταν θύσῃ." Scribendum igitur

Οὐκ ἔσθω κενέβρειον· ὅταν θύσῃς τι, κάλει με.

Ἔσθω Heringa, θύσῃς τι, κάλει Cobetus Mnem. vol. 5. p. 186. Phrynichus Bekkeri p. 43, 17. Θνησείδιον μᾶλλον ῥητέον ἢ κενέβρειον.

560. Bekkeri Anecd. p. 343, 21. Ἀδικομήχανος: Ἀ.

Τί γὰρ ἐπὶ κακότροπον ἐμόλετον βίον
ἀδικομηχάνῳ τέχνῃ;

561. Suidas et Bekkeri Anecd. p. 415, 29. Ἀπ' ἀκροφυσίων λόγους ἐνδεικνύναι: οἱονεὶ καινοὺς καὶ νεοποιήτους. Ἀ.

Ῥήματά τε κομψὰ καὶ παίγνι' ἐπιδεικνύναι
πάντ' ἀπ' ἀκροφυσίων κἀπὸ κιναβευμάτων.

Vulgo καὶ (καὶ om. Apostolius Prov. 3, 37. vol. 2. p. 296. ed. Leutsch.) τῶν ἀπὸ κινναβευμάτων. Emendavit Brunckius. Photius p. 166, 3. Κιναβευμάτων: πονηρευμάτων. Hesychius, Κιναβεύματα: πανουργεύματα. Καναβευμάτων Hemst. ad Poll. 10, 189. et Schneider. ad Aristot. H. A. vol. 3. p. 138. Conf. Lobeck. Pathol. El. p. 286. Eiusdem metri versus sunt in fragm. 314.

562. Antiatticista p. 86, 3. Βῆ: προβάτων βληχή. Ἀ. "Θύτην μέλλει καὶ κελεύει βῆ λέγειν." Hesychius, Βῆ λέγει: βληχᾶται. ἢ θύει. Fortasse igitur scribendum, emendatione incerta,

Θύειν με μέλλει καὶ κελεύει βῆ λέγειν.

563. Athenaei epitome 1. p. 30b. Γίνεται δὲ ἐν Ἰκάρῳ, φησὶν Ἐπαρχίδης, ὁ Πράμνιος. ἔστι δὲ οὗτος γένος τι οἴνου. καὶ ἔστιν οὗτος οὔτε γλυκὺς οὔτε παχὺς, ἀλλ' αὐστηρὸς καὶ δύναμιν ἔχων διαφέρουσαν, οἵῳ Ἀριστοφάνης οὐχ ἥδεσθαι Ἀθηναίους φησὶ λέγων τὸν Ἀθηναίων δῆμον οὔτε ποιηταῖς ἥδεσθαι σκληροῖς καὶ ἀστεμφέσιν οὔτε Πραμνίοις σκληροῖσιν οἴνοις συνάγουσι τὰς ὀφρῦς τε καὶ τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἀνθοσμίᾳ καὶ πέπονι νεκταροσταγεῖ. Versus fuerunt trochaici tetrametri.

564. Athenaei epitome 11. p. 502b. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τὸ ἑταιρικὸν συνευωχούμενον φιλοτήσιον. Ἀριστοφάνης "Ἑπτάπους γοῦν ἡ σκιά 'στιν ἡ 'πὶ τὸ δεῖπνον· ὡς ἤδη καλεῖ μ' ὁ χορὸς ὁ φιλοτήσιος." χορὸς aut χρόνος pro χρόος Casaubonus. Ἑπτάπους σκιὰ fortasse ex hoc loco sumsit Hesychius. Verba poetae compendifecit epitomator.

565. Aristides vol. 1. p. 87, 19. Ὃ δέ φησιν Ἀ. περὶ Αἰσχύλου σκότον εἶναι τεθνηκότος, τοῦτ' ἄξιον καὶ περὶ τούτου (Ἀλεξάνδρου τοῦ Κοτυαέως) νῦν εἰπεῖν εἰς παιδείας λόγον. Fortasse in Gerytade.

566. Plutarchus qui dicitur in vita decem oratorum p. 836e. Ἰσοκράτης Θεοδώρου μὲν ἦν παῖς τοῦ Ἀρχιερέως — θεράποντας αὐλοποιοὺς κεκτημένου καὶ εὐπορήσαντος ἀπὸ τούτων — ὅθεν εἰς τοὺς αὐλοὺς κεκωμῴδηται ὑπὸ Ἀριστοφάνους καὶ Στράττιδος. Strattidis ex Atalanta versus de Isocrate servarunt Athenaeus 13. p. 592d. et scriptor vitae Isocratis p. 103, 17. ed. meae Oxon.

567. Hesychius (et Etymol. Paris. ap. Cramer. Anecd. Paris. vol. 4. p. 84, 18. ubi Ἀάνθα), Ἄανθα: εἶδος ἐνωτίου παρὰ Ἀλκμᾶνι ἢ (καὶ Alberti) Ἀριστοφάνει.

568. Zenobius Proverb. 1, 1. (et similiter Diogenian. 1, 1.) Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα: — εἴρηται δὲ ἡ παροιμία καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν (Abydenos dicit) συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. ἔνθεν Ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην Ἀβυδηνοκώμην (alii libri ἀβυδηνοκόμον) εἶπεν. Corrige Ἀβυδοκόμην collatis Bekkeri Anecdotis p. 215, 6. 322, 31. ubi Ἀβυδοκόμης, vel Ἀβυδοκόμαν collato Hesychio, Ἀβυδ . . κόμας (ubi primo scriptum fuisse videtur Ἀβυδηνοκόμας): ὁ ἐπὶ τῷ συκοφαντεῖν κομῶν, quae fortasse vera forma est, quae etiam apud Eustathium reperitur p. 357, 2. Ἀβυδοκόμαι οἱ ἐπὶ συκοφαντίᾳ κομῶντες. Ceterum v. Leutschii annot. ad utrumque paroemiographum.

569. Pollux 7, 131. Τάχα δ' ἂν καὶ κοπροφόροι εἶεν ἐκ τούτων καὶ κοπραγωγοί. Ἀριστοφάνης μὲν γὰρ εἴρηκε κόπρου ἀγωγάς (κοπραγωγὰς codex Iungermanni, vitiose: nam locutionem κόπρου ἀγωγὰς προσφέρειν annotavit Pollux 1, 225.) καὶ ἀλλαχοῦ "Κοπρολογεῖ (vel κοπρολόγει) κόφινον λαβών". Verbo κοπραγωγὴν usus est Lysistr. v. 1176.

570. Pollux 2, 108. Ἀ. δὲ ἄγλωττον τὸν εἰπεῖν ἀδύνατον ἔφη.

571. Pollux 3, 48. Ἀ. δὲ ἄγυνον τὸν ἀγύνην.

572. Photius p. 7, 20. Ἀγῶνα: τὴν συναγωγήν. οὕτως Ἀ.

573. Eustathius p. 1854, 12. Ἦν δὲ καὶ ἄδδιξ μέτρον τι, φασί, τετραχοίνικον. Ἀ. "Ἀλφίτων μελάνων ἄδδιχα." Photius p. 8, 6. et Bekkeri Anecd. p. 342, 26. Ἄδδιξ: μέτρον τετραχοίνικον. (Etymolog. M. p. 16, 53. 17, 46.) οὕτως Ἀ. Corrupte codex Hesychii, Ἄδδιξις: μέτρον τετραχοίνης.

574. Photius p. 9, 21. Ἀδηφάγοι: ἀγωνισταὶ ἵπποι οὕτως ἐκαλοῦντο, ὡς Ἀ. καὶ Φερεκράτης.

575. Bekkeri Anecd. p. 346, 1. Ἀδώνιος Φερεκράτης εἶπεν ἀντὶ τοῦ Ἀδώνιδος. λέγει δὲ τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδώνιον. οὕτω δὲ καὶ Πλάτων καὶ Κρατῖνος, ἀλλὰ καὶ Ἀ. καὶ ἕτεροι. λέγουσι δὲ καὶ Ἄδωνιν αὐτὸν πολλάκις. Recte Cobetus Mnem. vol. 5. p. 202. Ἀδῶνος (vel Ἄδωνος) Φερεκράτης — τὴν αἰτιατικὴν τὸν Ἀδῶνα (vel Ἄδωνα), collato Hesychio, Ἄδωνα: τὸν Ἄδωνιν. Ἄδωνα dixerunt Dorienses: vid. Meinek. ad Theocr. 15, 149.

576. Bekkeri Anecd. p. 348, 2. Ἀείταν: τὸν ἑταῖρον. Ἀ. δὲ τὸν ἐρώμενον. Scribe ἀΐταν.

577. Phrynichus Bekkeri p. 6, 2. Ἀκύμων θάλασσα: Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ μὴ γεννᾶν τέθεικεν, ὡσανεὶ ἀγόνου. ὡσαύτως καὶ Ἀ.

578. Bekkeri Anecd. p. 382, 17. Ἀλειφόβιον: τὸν περὶ παλαίστραν ἀναστρεφόμενον καὶ ὑπηρετοῦντα. οὕτως Ἀριστοφάνης. Hesychius, Ἀλειφοβίους: πένητας. ubi vide Alberti annotationem.

579. Pollux 2, 150. Ἀ. δὲ "ἀμεταχειρίστων τῶν κοινῶν" εἶπεν.

580. Photius p. 72, 21. Ἡ ποθεν: ἀμόθεν. οὕτως Ἀ. Recte Ruhnken. ad Timaeum p. 26. corrigit errorem grammatici reposito Ἀμόθεν: ποθέν, ut apud Suidam est, quanquam omissa Aristophanis mentione. Glossa est Homerica ex Od. 1, 10. ubi ἀμόθεν per ποθὲν explicant scholiastae et λέξιν τῶν Ἀττικῶν esse dicunt. Itaque nihil caussae est cur Ἀριστοφάνης non comicus intelligatur, sed grammaticus, quod voluit Nauckius de Aristoph. p. 231.

581. Etymolog. M. p. 96, 22. Ἀναζυγῶσαι: — τὸ τὰς θύρας ἀναπετάσαι Ἀριστοφάνης "Τὴν θύραν ἀναζυγώσας". Quae exscripsit Favorinus in Aldi Hortis Adonidis p. 156. Pollux 10, 26. Παρὰ δὲ τοῖς κωμῳδοῖς τὸ ἀναζυγῶσαι ταυτὸν τῷ ἀνοῖξαι σημαίνει.

582. Hesychius, Ἐμπεδορκεῖν: εὐορκεῖν. παίζει δὲ Ἀ. παρὰ τὰς πέδας.

583. Suidas, Ἀνασηκῶσαι: ἀνταποδοῦναι, ἢ ἀναλαβεῖν, ὥσπερ οἱ ἱστάντες. οἷον ἐξισῶσαι τῷ λείποντι ἢ πλεονάζοντι. οὕτως Ἀ.

584. Bekkeri Anecd. p. 401, 18. Ἀνεψιαδαῖ (ἀνεψιάδαι codex) Ἀ., καὶ ἀνεψιαδοῦς Φερεκράτης, καὶ Ἕρμιππος ἀνεψιαδοῦν —. Phrynichus Bekkeri p. 15, 18. Ἀνεψιαδῆν: ὅμοιόν ἐστι τῷ ἀδελφιδῆν. ἀνεψιοῦ καὶ ἀδελφοῦ θυγάτηρ.

585. Pollux 2, 228. Ἀνοητία, ὡς Ἀ. et 4, 9. Ἄνοια· τὸ γὰρ ἀνοητία σκληρόν. Bekkeri Anecd. p. 406, 16. Ἀνοητίαν (ἀνοηστίαν codex) τὴν ἄνοιαν Ἀριστοφάνης. Phrynichus Bekkeri p. 21, 20. Ἀνοητία: ὡς νουθετία, μοιχοληπτία, φιλοποτία, λυχνοκαυτία, ἀθλοθετία, ἀκρατία. De ἀθλοθετία Pollux 3, 140. Ἀθλοθεσία, ἡ, ὡς Ἀριστοφάνης, ἀθλοθετία. De quo dixit Lobeckius ad Phryn. p. 510.

586. Suidas, Ἀπόμακτρα σκυτάλων ἀπεσκοτημένα δ' ἐσκιοτραφημένα. Eadem grammaticus Bekkeri p. 431, 26. praemisso lemmate Ἀπόμακτρα, et ἐσκιοτροφημένα praebens. Vera loci scriptura haec est. Ἀπόμακτρα: σκύταλα. ἀπεσκοτωμένα δὲ ἐσκιαγραφημένα. Poetae enim verba fuerunt ἀπόμακτρ' ἀπεσκοτωμένα, quorum interpretationes ex scholiasta hic, ut alibi (velut s. v. Καταξαίνειν et Κηφισόδημος) exscripsit Suidas, cuius alia est de eodem loco annotatio perinepta, Ἐσκιοτροφημένα: Ἀριστοφάνης. ἀπόμακτρα σκυτάλων ἐσκιοτροφημένα. Prudentius idem alio loco, Ἀπεσκοτωμένα: ἐσκιαγραφημένα, κεχρωσμένα. τὰς γὰρ χρίσεις σκότη (σκότους Hesychius) καλοῦσι ζωγράφοι. οὕτως Ἀριστοφάνης: quae iisdem fere verbis, omissa tamen Aristophanis memoria, ab Hesychio traduntur et ab Pausania apud Eustathium p. 953, 53. Denique Hesychius, Ἀπόμακτρα (ἀπομάκτρας codex): ξύλα. τὰς σκυτάλας, ἐν αἷς ἀποψῶσι τὰ μέτρα. Forma ἀπόμακτρον idem utitur ad explicandum ἀπόψηστον. Porsono Aristophanis verba fuisse videbantur, Ἀπόμακτρα τῶν (τε Hermannus) σκυτάλων ἀπεσκοτωμένα. Femininum ἀπομάκτρα, quod nullum fuit, finxit Pollux 4, 170. 10, 113.

587. Pollux 7, 22. Καὶ ἀρτοστροφεῖν δὲ Ἀ. λέγει.

588. Phrynichus Bekkeri p. 10, 9. Ἀσπάλαθος: ἀκανθῶδες φυτόν. Κλέανδρος (Μένανδρος Meinek. Hist. Com. p. 489.) θηλυκῶς, Ἀ. ἀρσενικῶς.

589. Phrynichus Bekkeri p. 13, 19. Αὔεσθαι πῦρ καὶ ἐναύεσθαι: Ἀ. αὐόμενος, Κρατῖνος ἐναύεσθαι.

590. Hesychius, Ἀφορμή: ἡ νῦν ἐνθήκη λεγομένη. Ἀ. "Μέλλει δὲ πέμπειν τοὺς εἰς ἀφορμήν." ἡ πρόφασις, ἡ αἰτία. Metri speciem verba illa nanciscentur deleto τούς.

591. Phrynichus Bekkeri p. 13, 28. Ἀψευδοῦντες: Ἀ.

592. Bekkeri Anecd. p. 476, 10. Ἀωρί, ἀωρία: τὸ παρὰ τὸν προσήκοντα καιρὸν καὶ τὴν ὥραν. — Ἀριστοφάνης δὲ ἔφη καὶ "ἀωρὶ θανάτῳ ἀπέθανεν." Aristophanes ἀωροθάνατος ἀπέθανεν dixerat. Phrynichus ibidem p. 24, 22. Ἀωροθάνατος: ὁ πρὸ τῆς καθηκούσης ὥρας ἀποθανὼν ἀνὴρ καὶ γυνή.

593. Scholiasta Theocriti 1, 132. Ἡ βάτος θηλυκῶς λέγεται· ὁμοίως ἐνταῦθα καὶ ἡ νάρκισσος. παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς λέγεται.

594. Pollux 4, 63. Καὶ τὰ ῥήματα λυρίζειν κιθαρίζειν ψάλλειν καί, ὡς Ἀ., βαρβιτίζειν.

595. Etymolog. M. p. 194, 31. Βέλεκοι (βελέκκοι codex Dorvill.): ὄσπρια. "Καὶ τῶν βελέκκων (scr. βελέκων)" Ἀριστοφάνης. Suidas, Βέλεκος: ὄσπριον. ἔοικε δὲ τοῖς λαθύροις. Hesychius, Βέλλεκυς: ὀσπριόν τι ἐμφερὲς λαθύρῳ, μέγεθος ἐρεβίνθου ἔχον. Coniecturam de hac planta protulit Schneiderus ad Theophrast. vol. 3. p. 689.

596. Pollux 7, 210. Παρὰ Ἀριστοφάνει βιβλιδάριον. Conf. fr. 64.

597. Pollux 2, 56. Ἀ. δὲ καὶ βλέπος που λέγει καὶ βλέπησιν. Βλέπος est in Nubibus v. 1176. βλέπησιν vero, quod grammaticorum vocabulum est, Aristophanem dixisse incredibile est: quamobrem corrigendum cum Bergkio λέγει τὴν βλέπησιν, quemadmodum μάθος ab Aristophane dictum (fragm. 645.) per μάθησιν explicuit Photius.

Pollux 2, 154. Ἐγχειρητὴς (Av. 257.) δὲ καὶ ἐγχείρησις Ἀριστοφάνης.

598. Pollux 7, 187. Ἀ. καὶ βοηλατεῖν καὶ ὀνηλατεῖν εἶπε.

599. Thomas M. p. 85, 10. ed. Ritschel. λέγε δὲ ἐπὶ μὲν τῆς εὐθείας τῶν πληθυντικῶν βόες, εἰ καὶ Ἀ. ἀναγκασθεὶς (intellige ὑπὸ τοῦ μέτρου) ἅπαξ βοῦς εἶπεν· ἐπὶ δὲ τῆς αἰτιατικῆς βοῦς. Quod interpolatoris est additamentum, quo codices plerique carent.

600. Pollux 7, 141. Καὶ βωλοκοπεῖν δὲ Ἀ. εἴρηκε.

601. Phrynichus Bekkeri p. 31, 27. Γαλῆν καταπέπωκεν: Ἀ. ἐπὶ τινος νέου μὴ δυναμένου φθέγξασθαι. χρήσαιο δ' ἂν καὶ αὐτὸς ἐπὶ παντὸς (τοῦ μὴ addit Bekkerus) φθεγγομένου.

602. Etymolog. M. p. 229, 40. Γεισίποδες: παρὰ τὸ εἶναι βάσεις τῶν θεμελίων. καὶ γεισῶσαι καὶ γείσωσις τὸ τῆς γῆς ἔκθεμα (ἔκθετον Anecd. Bekk., ἔκθεμα et ἐξέχον Hesych.). Ἀριστοφάνης δὲ καὶ τὰς ᾤας τοῦ ἱματίου γεῖσα εἶπε. Postrema, Ἀριστοφάνης — εἶπε, habet grammaticus Bekkeri p. 231, 2. ubi γείσας scriptum. Vide Hesychium vol. 1. p. 808.

603. Pollux 2, 13. Γερόντειαι παλαῖστραι παρὰ Ἀριστοφάνει (cod. Falckenburg. Ἀντιφάνει).

604. Hesychius, Δαφνοπώλην τὸν Ἀπόλλω λέγουσιν, ὡς Ἀριστοφάνης. Apud Syracusanos δαφνίτης dictus fuit: vide Hesychii interpretes.

605. Phrynichus Bekkeri p. 35, 30. Διετησίως: ἀντὶ τοῦ διέτως, οἷον καθ' ἕκαστον ἔτος. Θουκυδίδης καὶ Ἀ. Apud Thucydidem 2, 23. legitur θυσίαις διετησίοις.

606. Hesychius, Δράκαιναν: τὴν μάστιγα, τὴν ὑστριχίδα ὁ Ἀ.

607. Scholiasta Dionysii Thracis in Bekkeri Anecdotis p. 942, 22. Τὸ δυάκις καὶ τριάκις παρὰ Ἀριστοφάνει.

608. Pollux 10, 27. Ἀ. (Lysistr. v. 265.) "Προπύλαια πακτοῦν." καὶ πάλιν "ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας" καὶ πάλιν Porsonus Adversar. p. 281. Vulgo ἢ πάλιν καί.

609. Pollux 2, 199. Τὰ δὲ ὑπὲρ τοὺς δακτύλους κρούματα πταίσματα· Ἀ. δὲ καὶ ἐπιπταίσματα αὐτὰ καλεῖ.

610. Pollux 6, 79. Τὰ δὲ ἐπιδορπίσματα Ἀ. ἐπιφορήματα καλεῖ.

611. Pollux 2, 42. Ἑτερεγκεφαλᾶν, ὡς Ἀ. τὸ παραφρονεῖν.

612. Hesychius, Ἐτνήρυσις: ἔπαιξεν Ἀ. ἀντὶ τοῦ φάναι τὴν σανίδα (ἀμίδα Naekius Opusc. vol. 1. p. 360.) τὴν ἐτνήρυσιν εἰπών, παρὰ τὸ ἔτνος. Male haec ad Acharn. v. 233. referuntur.

613. Photius p. 30, 6. Εὔειλος (codex εὔηλος): εὐήλιος. Ἀ. In Ranis v. 241. legitur εὐηλίοις.

614. Suidas, Εὐθετῆσαι: κοσμῆσαι, συνθεῖναι. οὕτως Ἀ. Pollux 2, 31. Εὐθετῆσαι δὲ ἔλεγον τὰς τρίχας. Phrynichus Bekkeri p. 40, 22. Εὐθετεῖν νεκρόν: τὸ εὖ κοσμεῖν ἐν τάφοις νεκρόν.

615. Pollux 9, 162. Τὸ παρ' Ἀριστοφάνει εὐκόπως.

616. Pollux 6, 161. Ἡμιφωσώνιον Ἀ. Vide Hesychii interpretes vol. 1. p. 1636.

617. Pollux 1, 12. Τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀγάλμασι χειροτέχνας οὐκ ἀγαλματοποιοὺς μόνον οὐδὲ ἀγαλματουργούς, ἀλλὰ καὶ θεοποιοὺς καὶ θεοπλάστας, ὡς Ἀ.

618. Pollux 7, 150. Ἀ. δὲ γυναῖκα θερίστριαν καὶ φρυγανίστριαν εἶπε.

619. Pollux 7, 100. Τοὺς δὲ μεταλλέας θυλακοφορεῖν Ἀ. ἔφη. Duo codices θυλακοφόρους. Et glossam θυλακοφόροι habet Hesychius. Sed Pollux 10, 149. θυλακοφορεῖν μὲν τοὺς μεταλλέας οἱ κωμῳδοὶ λέγουσι.

620. Phrynichus Bekkeri p. 43. 44. Ἰξοί: ἐπὶ τῶν γλίσχρων καὶ φειδωλῶν. καὶ ἔοικε παρὰ τὸν ἰξὸν γεγενῆσθαι τοὔνομα, ὅτι καὶ ὁ ἰξὸς γλίσχρος ἐστί. λέγει δ' Ἀ. οὕτως "Ἰξοὶ ῥυποκόνδυλοι." ὅπερ σημαίνει καὶ αὐτὸ τοὺς γλίσχρους καὶ διὰ τὴν φειδωλίαν μήτε λουομένους μήτε νιζομένους. Illata haec sunt in Moeridis librum p. 201. ubi vide Piersoni annotationem.

621. Hesychius, Ἱπποκλείδης: οὕτω κακοσχόλως τὸ τῆς γυναικὸς μόριον Ἀριστοφάνης εἶπεν. Photius p. 111, 25. Ἱπποκλείδην: τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, παρὰ τὸ ἱππεύειν. Conf. Lobeck. Pathol. Proleg. p. 119.

622. Pollux 4, 67. Καλαμίνην σύριγγα εἴρηκεν Ἀ. Idem 10, 153. Καλαμίνους αὐλοὺς Ἀ. ἔφη. et omisso poetae nomine 10, 173. ubi quum sic scribat, καὶ ὡς ἐν Γήρᾳ (fragm. 197.) "πτωχικοῦ βακτηρίου", καὶ "Βακτηρία δὲ Περσὶς ἀντὶ καμπύλης" καὶ "καλαμίνους αὐλούς", non dubitandum quin ille quoque versus "Βακτηρία — καμπύλης" Aristophanis sit.

623. Pollux 7, 166. Ἀ. καὶ κάμινον βαλανείου φησί.

624. Scholiasta cod. Vat. 1307. ad Lycophr. 1. apud Bachmannum p. 347. ὡς τοῦ Πριάμου πρότερον πυνθανομένου κατὰ τὸ σιωπώμενον, ὡς Ἀριστοφάνης

Εἰ μὴ Προμηθεύς εἰμι, τἄλλα ψεύδομαι.

625. Pollux 2, 41. Καρηβαρικὸν τὸ πάθος Τηλεκλείδης, τὸ δὲ ὑπὸ μέθης τοῦτο πάσχειν καρηβαριᾶν Ἀ.

626. Suidas s. v. Ἐγχυτρίστριαι, Ἔλεγον δὲ καὶ τὸ βλάψαι (θάψαι Lobeckius Aglaoph. p. 632.) καταχυτρίσαι, ὡς Ἀ. Similiter Etymolog. M. p. 313, 42. s. v. et scholiasta Platonis p. 336.

627. Pollux 2, 57. Καχύποπτος, ὡς Ἀ.

628. Harpocratio, Κελέοντες: — κυρίως εἰσὶν οἱ ἱστόποδες, ὡς καὶ παρ' Ἀριστοφάνει δῆλον τῷ κωμικῷ.

629. Photius p. 168, 12. Κλέος: τὴν φαύλην δόξαν Ἀ.

630. Photius p. 173, 7. Κνημίαι (codex κνημία) τὰ ἐν τοῖς θρόνοις καὶ τροχοῖς διερείσματα. καὶ πληγαὶ ἐν κνήμαις. καὶ τὸ κνημιοπαχὲς (corrige κνημοπαχὲς cum Lobeck. ad Phryn. p. 535.) ξύλον, ὡς Ἀ. Hesychius, Κνημίαι: — καὶ τὰ ὀρθὰ ξύλα τῶν θρόνων, ὅπου ἐστὶν ἐπίκλιντρον.

631. Phrynichus Bekkeri p. 47, 7. Κοινοθυλακεῖν τὸ ἐν ὁδῷ κοινωνεῖν σιτίων καὶ τραπέζης καὶ καταγωγῆς καὶ τῶν τοιῶνδε. Ἀ.

632. Harpocratio, Κρᾶστις: Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς Λυσικράτην. κρᾶστίς ἐστιν ἡ πόα, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης. Apud alios grammaticos κράστις scribitur: de quo dixi in Thesauro vol. 4. p. 1920.

633. Pollux 6, 91. Μέμνηται δὲ Ἀ. καὶ κρεοστάθμης.

634. Pollux 6, 47. Κυδώνια μῆλα, ὡς Ἀ. "Papillis tributum hoc epitheton Acharn. 1199." Brunck.

635. Photius p. 198, 11. Κωπαῖοι: σφῆκες. οὕτως Ἀ.

636. Photius p. 211, 21. Λεγωνῆσαι: ἀντὶ τοῦ παῖσαι. οὕτως Ἀ. "Aliquid lucis huic glossae affert glossa Hesychii Λεγωνῆσαι: ἀφειδῶς παῖσαι κατὰ τῶν ἰσχίων. An scribendum sit λαγονίσαι, ut πυγίζειν dicitur et τὰς λαγόνας σποδεῖν ab Aristophane ipso, in medio relinquo." L. Dindorf. in Thesauro vol. 5. p. 155.

637. Pollux 6, 86. Ἀ. λεκανίσκην.

638. Pollux 7, 196. Λιβανωτοπωλεῖν Ἀ. ἔφη.

639. Phrynichus p. 321. ed. Lobeck. Κοχλιάριον: τοῦτο λίστρον Ἀριστοφάνης ὁ κωμῳδοποιὸς λέγει. καὶ σὺ δὲ οὕτω λέγε. Phrynichus Bekkeri p. 51, 9. Λίστριον: τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν καλούμενον κοχλιάριον. Ὅμηρος (Odyss. 22, 455.) μὲν λίστρον τὸν ξυστῆρα, οὐ ὑποκοριστικὸν λίστριον, οἷον ξυστηρίδιον. ἔοικεν οὖν τὸ πρῶτον τοιοῦτο κατεσκευάσθαι ὅμοιον πτύῳ στρογγύλῳ. Videtur igitur Aristophanes λίστριον dixisse: de quo vocabulo aliorum grammaticorum locos indicavit Lobeckius.

640. Suidas, Λογάρια: οἱ λόγοι. Ἀ. Quibus subiungit Synesii non nominati verba quaedam. De vocabulo λογάριον optime dixit Meinekius ad Menandr. p. 236.

641. Phrynichus Bekkeri p. 50. 51. Λογγάζειν: τὸ διαδιδράσκειν τὸ ἔργον, προφασιζόμενόν τινα πρόφασιν. καὶ τοῦτο Ἀ. τίθησιν ἐπὶ ἵππων προσποιουμένων (codex προσποιούμενος) χωλεύειν. Vide de hoc vocabulo, quod alii λαγγάζειν scribunt, Hesychii interpretes vol. 2. p. 407. Antiatticista p. 106, 5. Λαγγάζει: ἀντὶ τοῦ ἐνδίδωσιν. Ἀντιφάνης Ἀντερώσῃ.

642. Photius p. 231, 11. Λουτρίδες: δύο κόραι περὶ τὸ ἕδος τῆς Ἀθηνᾶς. ἐκαλοῦντο δὲ αὗται καὶ πλυντρίδες. οὕτως Ἀ.

643. Pollux 7, 157. Καὶ λοφοπωλεῖν Ἀ. εἴρηκε.

644. Photius p. 240, 5. Μαγίδες: μᾶζαι. καὶ τὰ τῇ Ἑκάτῃ συντελούμενα δεῖπνα. οὕτως Ἀ. Conf. Hesychium s. h. v.

645. Photius p. 241, 8. Μάθος λέγουσι τὴν μάθησιν. οὕτως Ἀ.

646. Photius p. 244, 13. Μαλθακόν: ἀντὶ τοῦ ἀγαθόν. οὕτως Ἀ.

647. Photius p. 246, 4. Μάνην: τὴν μανίαν. λέγουσι δὲ καὶ μάναν. Ἀ. Quae gl. si incorrupta est, comparandum σάλα vel σάλη pro σάλος dictum: de quo vid. L. Dindorfius in Thesauro vol. 7. p. 1920.

648. Hesychius, Μεσαύχενες: Ἀ. φησὶ μεσαύχενας νέκυας ἀσώτους· διὰ τοῦ μ γραπτέον μεσαύχενες, ὅτι μέσον αὐχένα αὐτοῦ πεζεῖ παρεβάλλοντο τὸ σχοινίον. τραγῳδεῖ δὲ τὰ ἐν τῷ Φιλοξένου Σύρῳ (?). ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ δ γράφουσι δεσαύχενες, οὐ καλῶς. Quae Dobraeus in indice Photii p. 736. et in Adversar. vol. 2. p. 259. ita corrigit, — μεσαύχενας νέκυας· τοὺς ἀσκούς· διὰ τοῦ μ — ὅτι μέσον τὸν αὐχένα αὐτῶν περιεβάλλοντο σχοινίον. παρῳδεῖ δὲ —. recte, nisi quod cum Heckero (Philologi vol. 5. p. 510.) et partim cum Bergkio scribendum ὅτι μέσον αὐχένα ἀσκοῦ πιέζει ὃ περιεβάλλοντο σχοινίον, vel περιβαλλόμενον τὸ σχοινίον cum Schneidewino in Ephem. Gotting. a. 1844. Nr. 66. p. 659. Hesychius post μέσσαυλον, Μεσαύχενες: οἱ ἀπὸ μέσου τοῦ αὐχένος δεσμευόμενοι. Photius p. 259, 13. Μεσαύχενες: οἱ ἀσκοί· ἢ δεσαύχενες. Pollux 2, 135. Βυσαύχενας (hoc ex praecedente βυσαύχην ortum pro μεσαύχενας illatum esse recte iudicat Nauckius in Ephem. Hal. a. 1848. Nr. 65. p. 517.) τοὺς ἀσκοὺς Ἀριστοφάνης κέκληκεν. Μεσαύχενας autem νέκυας Dobraeus Philoxeni phrasin esse putat de suspensis per collum cadaveribus: quam ad utres per iocum transtulisse Aristophanem.

649. Pollux 9, 25. Ὁ μὲν μεγάλης πόλεως πολίτης μεγαλοπολίτης ἂν λέγοιτο, ὁ δὲ μικρᾶς μικροπολίτης. ὅθεν καὶ Ἀριστοφάνει εἴρηται τὸ μικροπολιτικόν. Vocabulo μικροπολίτας utitur in Equit. v. 824.

650. Photius p. 280, 3. Μύξαν: αὐτὸν τὸν μυκτῆρα καλοῦσιν, οὐχὶ τὸ ὑγρόν. οὕτως Ἀ.

651. Pollux 7, 177. Μυροπωλεῖν Ἀ. ἔφη.

Idem 4, 64. Ἀ. δὲ μελῳδὸς καὶ προσῳδὸς εἴρηκε.

Idem 8, 28. Μεσέγγυον τὴν μείρακα καταθέσθαι Ἀ. λέγει.

652. Pollux 7, 139. Ναῦται· οἷς προσήκουσι καὶ αἱ παρ' Ἀριστοφάνει ναύτριαι.

653. Pollux 2, 20. Ἀ. δὲ νεανιεύεσθαι τὸ τολμᾶν ἔφη, — ἀνδρίζεσθαι δὲ Ἀ. εἶπεν ἀνδροῦσθαι, καὶ ἀνδριζόμενοι Ὑπερείδης.

654. Pollux 7, 138. Νεῖν δ' ἐξ ὑπτίας μάθημα κολυμβητῶν Ἀ. εἶπε καὶ Πλάτων.

Idem 1, 231. Νεόφυτον (φυτὸν vel δένδρον)· εὐτελὲς μὲν γὰρ τὸ ὄνομα, κέχρηται δὲ αὐτῷ Ἀ.

655. Stephanus Byzant. Νώνακρις: πόλις Ἀρκαδίας. — τὸ ἐθνικόν — καὶ Νωνακριεὺς λέγεται παρὰ Ἀριστοφάνει. Fortasse Νωνακρεὺς scribendum. Hesychius, Νωνακρεύς: οἱ μὲν ἀλείπτην Ἀρκαδικὸν ἀποδιδόασιν. ἡ γὰρ Νώνακρις Ἀρκαδίας ἐστὶ τόπος. Photius p. 306, 16. Νωνακρεύς: πύκτης, παγκρατιαστής.

656. Pollux 2, 180. Καὶ νωτοπλῆγα τὸν μαστιγίαν Ἀ. ἐκάλεσε. Nisi Aristophanem pro Pherecrate nominavit, cuius ex Crapatalis Suidas s. v. νωτοπλῆγα versum attulit, Καὶ νωτοπλῆγα μὴ ταχέως διακονεῖν.

657. Pollux 7, 30. Ἔξαινε δὲ τῶν ἐρίων Ἀ. ἔφη.

658. Photius p. 308, 23. Ξειρίς (ξειρης codex): φυτὸν ἀρωματικόν. Ἀ. Hesychius, Ξειρίς: ἀρωματικόν τι φυτόν. ubi vide annotationes et L. Dindorfium in Thesauro vol. 5. p. 1920.

659. Photius p. 330, 12. — τὸ ἱερὸν Ὀλυμπίειον (codex ὀλύμπιον) πεντασυλλάβως ὡς Ἀσκληπίειον (— ιεῖον codex) Ἀ.

660. Photius p. 339, 15. et Suidas, Ὀνυχίζεται: ἀκριβολογεῖται. οὕτως Ἀ. Phrynichus Bekkeri p. 55, 9. Ὀνυχίζειν καὶ ἐξονυχίζειν: τὸ περί τι ἀκριβολογεῖσθαι.

661. Photius p. 349, 3. Ὀρογυίας λέγουσιν, οὐχὶ ὀργυιάς. Ἀ. In Avibus v. 1127. ἑκατοντορόγυιον restitutum.

662. Photius p. 356, 8. Οὐδαμᾷ: οὐδέποτε. Ἀ. Scribendum οὐδαμά. Μηδαμά ex cod. Rav. restitutum Thesmoph. 1162. Utroque tragici saepius usi sunt.

663. Phrynichus Bekkeri p. 18, 23. Αἱ τῶν γυναικῶν παγίδες: τοὺς κόσμους καὶ τὰς ἐσθῆτας, αἷς χρῶνται αἱ γυναῖκες καλλωπιζόμεναι, παγίδας εἶπεν Ἀ. Multa huiusmodi in altera Thesmophoriazusarum editione memorata fuerunt.: vide fragm. 309.

664. Pollux 6, 163. Καὶ Ἀ. "Πάγκυφος ἐλαία." Scribe ἐλάα. Hesychius, Ἀστὴ ἐλαία: ἡ ἐν ἀκροπόλει ἡ καλουμένη πάγκυφος διὰ χθαμαλότητα, et similiter s. v. Πάγκυφος. Pollux 9, 17. Ἡ δὲ κωμῳδία καὶ ἀστῆς ἐλαίας εἴρηκε τῆς ἐν πόλει.

665. Stephanus Byzant. Παμβωτάδης (Παμβωτάδαι recte Meursius): δῆμος Ἀττικῆς, Ἐρεχθηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης Παμβωτάδης. τὰ τοπικὰ ἐκ Παμβωτάδων, ἐν Παμβωτάδων. Ἀριστοφάνης. Scribe Παμβωταδῶν.

666. Photius p. 377, 25. Πανός: δέσμη κληματίδων. οἱ δὲ νεώτεροι Ἀττικοὶ φανόν. Ἀ. Hinc Lysistr. v. 308. ubi τὸν φανὸν in libris, et apud scholiastam legitur, πανόν restitui potest. Phrynichus Bekkeri p. 50, 27. Φανὸς δὲ φάκελός τινων συνδεδεμένος καὶ ἡμμένος, ὃ καὶ διὰ τοῦ π. πανὸς ex Euripide memorat Pollux 10, 117. Videntur igitur veteres Attici πανός, recentiores, ut Menander, φανός dixisse: v. quae collegi in Thesauro vol. 8. p. 629.

667. Pollux 10, 156. Πέτευρον δέ, οὗ τὰς ἐνοικιδίας ὄρνιθας ἐγκαθεύδειν συμβέβηκεν, Ἀ. λέγει. Photius p. 426, 12. Πέτευρον: πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ καὶ μετέωρον ξύλον Ἀριστοφάνης ἐν τῷ ε. Nam etiam πέταυρον dictum est.

668. Pollux 4, 163. Ἀ. δὲ ἔφη καὶ πλεισταχόθεν.

669. Pollux 7, 12. Ὁ δὲ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν προπράτωρ, ὡς Δείναρχος καὶ Ἰσαῖος· προπώλην δὲ Ἀ. αὐτὸν εἶπε καὶ προπωλοῦντα Πλάτων.

670. Photius p. 463, 21. Προσχίσματα: εἶδος ὑποδήματος. Ἀ. Hesychius προσχίσματα: εἶδος ὑποδήματος ἐσχισμένον ἐκ τῶν ἔμπροσθεν.

671. Pollux 4, 18. Καὶ πυξίον καὶ πυξίδιον (ἔστι γὰρ παρὰ Ἀριστοφάνει τοὔνομα) καὶ δέλτος. Idem 10, 59. 60. Τῷ δὲ παιδὶ δέοι ἂν προσεῖναι — πυξίον· εἴρηται μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ ζωγράφου τοὔνομα ἐν Ἀναξανδρίδου Ζωγράφοις — "Πυξίον λαβὼν κάθου." οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ εἰς ταύτην αὐτὸ τὴν χρῆσιν τὴν ἐπὶ τῷ γράφειν ὑφ' ἡμῶν ἄγεσθαι, ἐπεὶ καὶ Ἀριστοφάνης οὕτω κέχρηται.

672. Photius p. 478, 1. Πυτίνη: πλεκτὴ λάγυνος. Ἀ.

673. Photius p. 486, 24. Ῥήτορα: καὶ τὴν γυναῖκα. Ἀ. Similiter τὴν γραμματέα dixit in Thesm. 433.

674. Bachmanni Anecd. 1. p. 360, 26. Σαικωνίσαι: κινηθῆναι. Ἀ. Eadem habet Photius p. 496, 7. ubi σαικονῆσαι scriptum. Hesychius, Σαικωνίσαι: διασαικωνίσαι (codex σαικωνῆσαι διασαικωνῆσαι): τὸ κινηθῆναι ἁπαλῶς (ἁπλῶς codex). Σαλακωνίσαι Dobraeus.

675. Photius p. 503, 19. et Bachmanni Anecd. 1. p. 362, 31. Σεῖν: τὸ λεγόμενον τοῖς παιδίοις ὑπὸ τῶν τροφῶν, ὅταν αὐτὰ βούλωνται οὐρῆσαι. οὕτως Ἀριστοφάνης. Simile est βρῦν in Nubibus v. 1382, quod comparavit Ruhnkenius in schedis ab Tittmanno editis p. 133.

676. Hesychius, Σέριφος: Ἀ. τὴν Λακεδαίμονα Σέριφον. Photius p. 506, 21. Σέριφον: τὴν Λακεδαίμονα, διὰ τὸ σκληρῶς ζῆν. καὶ χρησμὸς αὐτοῖς ἐξέπεσεν.

677. Photius p. 518, 2. Σκελετεύεσθαι: ξηραίνεσθαι. Ἀ.

678. Photius p. 520, 12. et Bachmanni Anecd. 1. p. 366, 10. Σκιμβάζειν: χωλεύειν, καὶ ἀσκωλίζειν τὸ αὐτὸ τοῦτο. οὕτως Ἀ.

679. Photius p. 524, 5. Σκοπὴν καὶ σκοπιᾶν λέγουσι. καὶ σκοπᾶν Ἀ. Aut σκοπεῖν καὶ σκοπιᾶν aut, quod probabilius, σκοπὴν καὶ σκοπιάν scribendum esse monet L. Dindorfius in Thes. vol. 7. p. 430. Suspectum vero est σκοπᾶν.

680. Schol. Luciani de gymnas. c. 32. (sive Lexicon Lucianeum in Bachmanni Anecd. 1. p. 339, 29.) Γέρρα: — καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος καὶ μοχλοῦ τροπικῶς παρέλαβε τὴν λέξιν.

681. Photius p. 532, 16. Σπυρθίζειν: τὸ ἀνασκιρτᾶν, ἀπὸ τῶν ὄνων. οὕτως Ἀ. Conf. Hesychium s. h. v.

682. Pollux 3, 146. Ἀ. δὲ καὶ σταδιοδρόμης εἴρηκε. Deteriores libri σταδιοδρόμος.
Idem 10, 17. ὅτῳ δὲ τὰ σκεύη ἐκομίζετο, σκευοφόριον μὲν τοῦτ' Ἀ. καλεῖ τὸ ξύλον. Conf. Iungerm. ad 7, 175.

683. Photius p. 535, 5. Στάσις: οὐχ ἡ φιλονεικία, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ στασιάζοντες. καλοῦσι δὲ καὶ τὰ πεφυκότα σπέρματα (adde οὕτως). οὕτως Ἀ. Mira interpretatio, de qua dixit L. Dindorfius in Thes. vol. 7. p. 663.

684. Pollux 7, 32. Στήμονα δὲ ἐξεσμένον τὸν ἰσχνὸν καὶ λεῖον Ἀ. λέγει.

685. Pollux 7, 190. Στρογγυλοναύτας Ἀ. λέγει.

686. Etymolog. M. p. 747, 3. Photius p. 570, 3. et Bachmanni Anecd. 1. p. 382, 8. Τάρρωμα: τὴν κωπηλασίαν. οὕτως Ἀ. Sine poetae nomine Pollux 1, 93. (ubi τάρσωμα) et Eustathius p. 1625, 17.

687. Photius p. 572, 4. et Bachmanni Anecd. 1. p. 392, 20. Τάχας: τοὺς καταστοχασμούς, παρὰ τὸ τάχα. οὕτως Ἀ.

688. Etymolog. M. p. 754, 34. et Photius p. 580, 21. Τετραχίζειν: οἷον ἐπὶ τετάρτῳ μέρει τι ποιεῖν. οὕτως Ἀ. Eadem omisso Aristophane habet Hesychius.

689. Photius p. 588, 13. Τίζειν: τί λέγειν. οὕτως Ἀ. Fortasse ad Avium versum 23. pertinet, ἡ δ' ἡ κορώνη τῆς ὁδοῦ τι λέγει πέρι; Satis aliunde notum est simile verbum τιτίζειν.

690. Photius p. 589, 1. Τικτικόν: τὸ ταῖς τικτούσαις διδόμενον φάρμακον. Ἀ.

691. Photius p. 598, 4. Τραγῳδεῖν: χορεύειν. Ἀ.

692. Etymolog. M. p. 726, 52. Στειλειά: τὸ τρῆμα τοῦ πελέκεως, δι' οὗ τὸ στελεὸν ἐνείρεται, ἣν τρήμην Ἀττικοὶ λέγουσιν. Ἀ. "Τρήμας ἔχει."

693. Pollux 6, 165. Τρίκλυστος δὲ Ἀ. λέγει.

694. Photius p. 607, 23. Τροχίμαλλον: σωρὸς λίθου. οὕτως Ἀ.

695. Etymolog. M. p. 782, 10. Ὑπόγραμμα: τὸ Ἁρματίου ὑπόμνημα, ᾧ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσι. καὶ (sequentia etiam ap. Photium p. 626, 63.) ὑπογεγραμμένη, ἐστιβισμένη. Ἀριστοφάνης. Conf. Hesychium.

696. Etymolog. M. p. 782, 22. Photius p. 627, 19. et Suidas, Ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος: ὁ μὴ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως καὶ προθυμίας τι πράττων, ἀλλ' ἐκ τῆς ἑτέρων κελεύσεως, ὥσπερ καὶ τὰ ὑποζύγια. (haec etiam Phrynichus Bekkeri p. 67, 12.) εἴποις δ' ἂν καὶ ὑποζυγιῶδες πρᾶγμα. Ἀ.

697. Photius p. 670, 20. Ὕλην: τὸ καθίζον τοῦ οἴνου ἢ τοῦ ὕδατος. οὕτως Ἀριστοφάνης. Frustra Lobeckius ad Phrynich. p. 73. ἰλύν: v. L. Dindorfius in Thesauro vol. 3. p. 249.

698. Pollux 7, 7. Τοὺς μέντοι μὴ ἀκριβεῖς τεχνίτας φαυλουργοὺς κατὰ Ἀ. λέγε.
Ibid. 11. Ἐφ' ἃ δὲ ἀναβαίνοντες οἱ δοῦλοι πιπράσκονται, τοῦτο τράπεζαν Ἀ. καλεῖ.

699. Etymolog. M. p. 789, 52. et Photius p. 643, 22. Φαύστιγγες: οἱ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐν ταῖς κνήμαις σπῖλοι (σπίλοι Photius). οὕτως Ἀριστοφάνης. Recte Piersonus ad Moer. p. 397. φαύσιγγες corrigit ex aliorum grammaticorum locis.

700. Pollux 6, 167. Ἀ. δὲ φιλοκηδῆ λόγον.

701. Photius p. 654, 4. Φλεήσιον (?): τὸ Φλιάσιον πεδίον. Ἀ. Consentit Etymolog. M. p. 796, 4. sed omittit nomen Aristophanis. Sequitur apud Photium, Φληναφᾷ: φλυαρεῖ. "Quum Ἀριστοφάνης omittat Etymolog. M., fortasse transponendum et legendum ex Nub. 1477. Φληνάφα: φλυάρει. Ἀριστοφάνης." Dobraeus in indice Photii p. 735.

702. Etymolog. M. p. 796, 46. Φνεῖ: δεῖ γινώσκειν ὅτι οὐδέποτε λέξις Ἑλληνικὴ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ φ καὶ ν· τὸ γὰρ Φναίτης σημαίνει ὄνομα παρ' Αἰγυπτίοις βάρβαρον. τὸ δὲ φνεῖ ἐπιτετηδευμένον ἐστὶ παρὰ Ἀριστοφάνει μίμημα φωνῆς ὀρνέου. λέγουσι δέ τινες ὅτι τὸ φνεῖ οὐκ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ φ ν· οὐκ ἔστι γὰρ φνεῖ ἡ λέξις, ἀλλὰ τοφνεῖ, τοῦ το μὴ ὄντος ἄρθρου, ἀλλὰ μέρους τῆς λέξεως. καὶ δῆλον ἐκ τοῦ μὴ εὑρίσκεσθαι αὐτὸ χωρὶς τοῦ το παρά τισι. Χοιροβοσκός. Corrupte Photius p. 651, 8. Φλιει (sic): μιμητικὸς ἦχος τῶν γαμψωνύχων. Ἀριστοφάνης. Suidas, Φλίει: μιμητικῶς φωνεῖ. Qui Φλίει pro tertia persona habuisse videtur, nisi μιμητικὴ φωνὴ scripsit, quod coniecit Meinekius. Zonaras p. 1815. Φνὶ κύριον, φνεὶ δὲ μίμημα φωνῆς, δίφθογγον. Theognostus Can. p. 155, 23, καὶ τὸ φνεῖ παρ' Ἀριστοφάνει· ἔστι δὲ καὶ αὐτὸ μίμημα φωνῆς ὀρνέου. Post Aristophanem Lucianus in Lexiphane cap. 19. οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ φνεῖ φροντιοῦμεν αὐτοῦ. Quem si ab Choerobosco non vis dissentire, scribe οὐδ' ὅσον γρῦ καὶ τοφνεῖ —, aut ceteris servatis τοφνεῖ.

703. Phrynichus Bekkeri p. 71, 13. Φορτηγεῖν: φόρτον ἄγειν. καὶ φορτηγοὺς Ἀ.

704. Pollux 7, 60. Τὸν δὲ χορταῖον (χιτῶνα) τοὺς προπώλας φορεῖν ὡς ἀγοραῖον Ἀ. ἔφη.

705. Moeris, Ψίλαξ Ἀριστοφάνης· ψιλὸς καὶ λεῖος Ἕλληνες. unde Thomas M. p. 403, 8. Ψ. ποιηταί, ὡς Ἀ. Hesychius. Ψίλακα: ψιλόν, λεῖον.

706. Photius p. 655, 12. Ψο: ἐπὶ τοῦ σαπροῦ καὶ μὴ συναρέσκοντος· ἔστι δὲ ἀποκομματικοῦ λεξειδίου (ἀπόκομμα Ἀττικοῦ λεξειδίου Bernhardyus, ἀποκομματικὸν λεξείδιον Dobraeus)· ψόθον γὰρ καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης. Πλέω γράσου καὶ ψοθοίου καὶ ῥύπου γε καὶ ψόθου· Αἰσχύλος Θεωροῖς. V. quae ad Aeschyli fragm. 76. diximus.

707. Pollux 6, 125. Σκληρότερον γὰρ ὁ ἀστεμφὴς — καὶ κωμικώτερον ὁ Ἀριστοφάνους θυμάγροικος. Vocabulo ἀστεμφὴς utitur fragm. 563.

708. Pollux 10, 123. Τὸ παρ' Ἀριστοφάνει χείμαστρον. Idem 7, 61. Τὸ μέντοι χειμερινὸν ἱμάτιον χείμαστρον ἂν λέγοις.

709. Scholiasta Pindari Pyth. 2, 125. Φοίνισσαν ἐμπολάν: οἷον ἐπὶ κέρδει καὶ πράσει· οἱ γὰρ Φοίνικες παλιγκάπηλοι. καὶ Σοφοκλῆς "Ὠνὴν ἔθου καὶ πρᾶσιν ὡς Φοῖνιξ ἀνήρ, | Σιδώνιος κάπηλος." καὶ ὁ κωμικός

Εὐθὺς δὲ Φοῖνιξ γίγνομαι·
τῇ μὲν δίδωμι χειρί, τῇ δὲ λαμβάνω.

V. 1. aberat δέ, quod addidit Hemsterhusius ad Plutum p. 447.

710. Photius p. 351, 16. Ὀρχήστρα: πρῶτον ἐκλήθη ἐν τῇ ἀγορᾷ, εἶτα καὶ τοῦ θεάτρου τὸ κάτω ἡμίκυκλον, οὗ καὶ οἱ χοροὶ ᾖδον καὶ ὠρχοῦντο· εἰς τὴν ὀρχήστραν· ἔτι γὰρ τὴν θέαν ᾤκειτ' ἐκεῖ, φησὶν ὁ κωμικός. Dobraeus in Adversar. vol. 1. p. 604. "Leg. ᾠκεῖτ'. Dixit sc. comicus οἰκεῖν θέαν, alludens ad locutionem οἰκεῖν οἶκον. Non tetigit Ruhnken. ad Tim. p. 196."

711. Photius p. 570, 13. exscriptus ab Apostolio Proverb. 16, 16. Ταντάλου τάλαντα: πλούσιος ὁ

Φρὺξ Τάνταλος διαβεβόητο, Πλουτοῦς καὶ Διὸς λεγόμενος· κέχρηται δὲ τῇ παροιμίᾳ καὶ Ἀνακρέων ἐν γ΄. γέγονε δὲ παρὰ τὸ ὄνομα τάλαντα, ὡς καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εἴρηται

Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντααλίζεται.

Τὰ in initio versus addidit Porsonus. Similia tradit Suidas, nisi quod verba Τὰ Ταντάλου τάλαντα ταντααλίζεται in lemmate habet, in fine autem ὡς καὶ παρὰ τῶν κωμικῶν εἴρηται, omisso illo trimetro. Τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα legitur in fragm. Menandri apud Stob. Floril. 22, 19. et 118, 10. ex quo non sequitur huius esse versum ab Photio allatum, non Aristophanis, qui similiter τά τ' Αἰσχίνου τάλαντα dixit in Avibus v. 823.

712. Photius p. 609, 2. et Suidas, Τρύχνον: τὴν πόαν θηλυκῶς λέγουσι τὴν τρύχνον, οὐ τὸν τρύχνον. σὺν τῷ σ δὲ στρύχνον οὐδαμοῦ εὗρον. καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν "ἁπαλώτερος τρύχνου" παρῳδῶν ὁ κωμικός φησιν

Ἤδη γάρ εἰμι μουσικώτερος τρύχνου.

713. Photius p. 404, 24. Πεζῃ: τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέγουσι. καὶ πεζῃ φράσαι τὸ ἄνευ μελῶν.

Παῦσαι μελῳδοῦσ', ἀλλὰ πεζῇ μοι φράσον,

ὁ κωμικός.

714. Suidas, Ἀσπάζεσθαι: αἰτιατικῇ. καὶ τὸ προσαγορεύειν ὡς ημεῖς καὶ τὸ χαίρειν τινὶ ἁπλῶς καὶ ἀγαπᾶν καὶ φιλοφρονεῖσθαι. καὶ ἀσπαζόμεσθα σὺν τῷ σ.

Ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμία καὶ σκαλμίδια,

φησὶν ὁ κωμικός. καὶ πάντα τὰ ὅμοια διττῶς λέγουσιν. Postrema breviora habet grammaticus Bekkeri p. 453, 10. "ἀσπαζόμεθα καὶ σὺν τῷ σ, ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμά." Etiam apud Suidam legebatur ἐρετμά, quod correxit Meinekius vol. 4. p. 696.

715. Scholiasta Euripidis Orest. v. 167. vol. 2. p. 76, 8. ed. Oxon. Ἃ γὰρ μὴ δύναται γράφεσθαι, ταῦτα δι' ἑτέρων προσώπων δηλοῦται· οἷόν τι καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ οἰκέτου στενάξαντος ἕτερός φησιν "Ἀκούεις ὡς στένει;"

716. Etymolog. M. p. 192, 17. Βαυκίδες: ὑποδήματα Ἰωνικὰ πολυτελῆ. καὶ βαυκισμὸς ὄρχησις. καὶ βαυκίζεσθαι τὸ θρύπτεσθαι καὶ βαῦ τὸ κατακοιμίζειν. "Κατεβαυκάλισέ με" φησὶν ὁ κωμικός. Vide Valckenar. Animadv. ad Ammon. p. 46.

717. Eustathius p. 228. extr. Ὅτι δὲ ἀπὸ τῆς στρουθοῦ καὶ στρουθίζειν τὸ εὐτελῶς (vulgo ἐντελῶς, correctum ab Brunckio) πως ᾄδειν δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. Idem p. 1411, 15. Τὸ μέντοι στρουθίζειν, ὅ φησιν ὁ κωμικός, ἐκ τῆς Ὁμηρικῆς παρῆκται στρουθοῦ. Photius p. 544, 5. Στρουθίζων: τρίζων.

718. Plut. Mor. p. 855c. Ἀ.

Ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἐς Γέλαν ἀφίξομαι

καὶ

Τί δῆτα δράσω σ', ὦ κακόδαιμον, ἀμφορεὺς
ἐξοστρακισθείς;

V. 1. τοῦ addidit Elmsleius. ἐς Γέλαν Xylander pro εἰς τὸ γελᾶν. V. 2. τί δέ σοι δράσω κακόδαιμον libri. Correxit Bergkius Comment. p. 261.

719. Stephanus Byzant. Βρέττος: πόλις Τυρρηνῶν, ἀπὸ Βρέττου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Βαλητίας τῆς Βαλητου. οἱ οἰκοῦντες Βρέττιοι. καὶ ἡ χώρα Βρεττία καὶ ἡ γλῶσσα. Ἀριστοφάνης

Μέλαινα δεινὴ γλῶσσα Βρεττία παρῆν.

Etymolog. M. p. 213, 8. et Bekkeri Anecd. p. 223, 18. Βρεττία: μέλαινα πίσσα. καὶ βάρβαρος (μέλαινα ἢ βάρβαρος, omisso πίσσα, Hesychius) ἀπὸ τοῦ Βρεττίων ἔθνους. In verbis Stephani (et in his fortasse recte) et Aristophanis versu (si est Aristophanis) Bochartus πίσσα corrigebat propter locum Etymologi Pliniumque, qui *picem Bruttiam* memorat: vereor ut recte. Nam alteri scripturae, γλῶσσα, favet quod Hesychius et Etymologus addant ἢ βάρβαρος. Stephanus fortasse scripserat, καὶ πίσσα· καὶ γλῶσσα Βρεττία Ἀριστοφάνης. Vocabulo γλῶττα autem similiter usus est Cratinus, qui de Pericle ὦ μεγίστη γλῶττα τῶν Ἑλληνίδων dixit: vide annotationem ad Aristidem vol. 2. p. 173. Wesselingii vero de Bruttiis dubitationem (ad Diodorum vol. 1. p. 492.) sustulit Niebuhrius H. R. vol. 1. p. 109. ed. tert.

720. Eustathius p. 911, 63. Καὶ ἰτέας δέ τινας ἀσπίδας Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ, φέρων καὶ χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους (fortasse ex Babyloniis. Vid. ad fragm. 46.) ταύτην

Ἀνὴρ πεδήτης ἰτέαν ἐνημμένος.

721. Eustathius p. 1291, 46. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει (τὸ δοχμή), ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ

Οὗτοι δ' ἀφεστήκασι πλεῖν ἢ δύο δοχμά.

Oxytonon etiam in Equit. est v. 318. μεῖζον ἦν δυοῖν δοχμαῖν.

722. Grammaticus in cod. Veneto Harpocrationis apud Bekker. ad p. 36, 14. Ἀργὸς ἐπί τε ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ Ἀττικῶς· καὶ ὁ κωμικός

Ἀργοὶ κάθηνταί μοι γυναῖκες τέτταρες.

723. Moschopulus apud Ritschel. ad Thomam M. p. 274, 16. Πόθεν — ποτὲ δὲ σημαίνει τὸ οὐδαμῶς, ὡς τὸ Ἀριστοφάνους "Σὺ δ' ὁμέστιος θεοῖς πόθεν;"

724. Priscian. 18. p. 1190. (vol. 2. p. 327. ed. Hertz.) *Attici* "μεθ' ημέραν" καὶ "ἡμέραν" *ponunt per se et* νύκτωρ καὶ ημέραν. *Aristophanes*, "Οὔτε νύκτωρ παύεται | οὔθ' ημέραν."

725. Grammaticus in cod. Veneto Harpocrationis apud Bekker. ad p. 35, 21. Ἀναβιῶν ἀντὶ τοῦ ἀναβιώσας. Πλάτων Σκευαῖς "ἀναβιῶν ἐκ τῆς νόσου." καὶ Ἀριστοφάνης. Moeris p. 20. (188, 14. ed. Bekk.) Ἀναβιῶν Ἀττικοί, ὡς Π. Σκευαῖς "ἀναβιῶν' ἐκ τῆς νόσου." ἀναβιώσασθαι κοινόν. Quae, ut iam Piersonus perspexit, sic sunt corrigenda, Ἀναβιῶναι Ἀττικοί — ἀναβιῶν' ἐκ τῆς νόσου. Ἀναβιῶναι igitur Aristophanes quoque dixit, qui optativo ἀναβιοίην, ab librariis in ἀναβιῴην corrupto, utitur Ran. 177.

726. Pollux 2, 200. Διαβάται (διαβιβῶα cod. Paris. optimus: unde διαβιβᾶτε Bekkerus) Δημοσθένης (p. 672, 12.) καὶ διαβάτην Ἀ. Quod non pro διαβήτην dictum esse, sed *traiecturem* significare ostendi ad H. Stephani Thes. s. v. Διαβάτης.

727. Etymolog. M. 250, 8. Δαυλίαν κορώνην, ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα, Ἀ. διὰ τὸν μῦθον. ἔνιοι τὴν δασεῖαν.

728. Choeroboscus in Crameri Anecd. Oxon. vol. 2. p. 239, 11. Λιποκτέανος, λιποναῦται, λιποταξίου παρὰ Ἀριστοφάνει. ubi nihil caussae est cur Ἀντιφάνει corrigatur cum Meinekio, etsi ille quoque hoc vocabulo usus est in fragmento apud Athen. 7. p. 304a.

729. Regulae prosod. ap. Hermann. de em. rat. gr. Gr. p. 436. Τὰ εἰς αψ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν φαμὲν συστέλλειν τὸ α, λαῖλαψ. ἐν δὲ τοῖς μονοσυλλάβοις τὸ δράψ ἐκτείνεται κείμενον παρ' Ἀριστοφάνει, καὶ τὸ λάψ παρὰ Ταραντίνοις. ἡ δὲ γράψ καὶ φάψ θηλυκῷ γένει συστέλλεται.

730. Zonaras vol. 2. p. 1168. Κάθου καὶ κάθησο· ἄμφω Ἑλληνικά. Ἀριστοφάνης "οὐχ ὅτι γε κεῖνο σ' ἔλαχεν οἰμώζων κάθου." Alius codex "οὐχ ὅτι σ' ἐκεῖνο λάχεν οἰμώζων κάθου." Οὐχ ὅπερ ἐκεῖνος ἔλαχεν (ἔλαχον Bergkius)· οἰμώζων κάθου Meinekius Com. vol. 2. p. 231.

731. Erotianus p. 178. (76. ed. Klein.) Ἡμιεκτέον: τὸ ἥμισυ τοῦ ἑκτέως. ἑκτεὺς δὲ λέγεται Ἀττικὸν μέτρον ἔχον χοίνικας ὀκτώ, ὥς φησι Μένανδρος ἐν Βοιωτίᾳ "Οὐκ ἔστιν ἑκτεὺς τοῦτο μὰ τὸν Ἀσκληπιόν." καὶ Ἀ.

Ἑκτεὺς δέ γ' ἐστὶν ὀκταχοίνικον μέτρον.

γ' addidit Bergkius. ὀκταχοίνικον Kleinius pro ἑξαχοίνικον.

732. Plutarchus de musica p. 1142a. Καὶ Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς μνημονεύει Φιλοξένου, καί φησιν ὅτι εἰς τοὺς κυκλίους χοροὺς (μονῳδικὰ addit Westphalius p. 23.) μέλη εἰσηνέγκατο. καὶ ἄλλοι δὲ κωμῳδοποιοὶ ἔδειξαν τὴν ἀτοπίαν τῶν μετὰ ταῦτα τὴν μουσικὴν κατακεκερματικότων.

733. Epimerismi Homerici in Crameri Anecd.

Oxon. vol. 1. p. 264, 28. ἀφαιρέσει τοῦ α, ὡς καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει "Σφοδελὸν ἐν χύτραισι μεγάλαις ἑψόμενον."

734. Hesychius, Κλύμενος: ἰατρὸς ἀφυῆς, ὃν Ἀριστοφάνης φησὶν ἀναμεμῖχθαι τῷ Μορσίμῳ διὰ τὸ καὶ τὸν Μόρσιμον ἰατρὸν εἶναι ἀφυῆ. ἦν δὲ καὶ τραγῳδοποιὸς ἀφυὴς ὁ Μόρσιμος.

735. Aristoteles Rhet. 3, 9. ubi de παρισώσει agit, ἐν ἀρχῇ μὲν τὰ τοιαῦτα "Ἀγρὸν γὰρ ἔλαβεν | ἀργὸν παρ' αὐτοῦ." ubi scholiasta anonymus (εἰς τὴν Ἀριστοτέλους Ῥητορικὴν ὑπόμνημα ἀνώνυμον, Paris. per Conr. Neobarium a. 1539. de quo dixit Brandis. in Philologo vol. 4. p. 37.) fol. 62b. annotavit ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους.

736. Etymolog. M. p. 31, 13. οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ισ, ποτίστατον λέγοντες καὶ λαγνίστατον καὶ ψευδίστατον. Ἀριστοφάνης (Thesm. 742.) "ὦ θερμόταται γυναῖκες, ὦ ποτίσταται." καὶ πάλιν (Pluti v. 27.) "των ἐμῶν γὰρ οἰκετῶν | εὐνούστατον (nunc legitur πιστότατον) ἡγοῦμαί σε καὶ κλεπτίστατον." (Verba Ἀριστοφάνης – κλεπτίστατον accesserunt ex cod. Voss.) καὶ "Λαλίστερον εὕρηκά σε" καὶ πτωχίστερον (hoc legitur Acharn. 425.) καὶ ψευδίστατον. Ἀριστοφάνης. ubi post πτωχίστερον codex Voss. addit καὶ ψευδίστερον καὶ ψευδίστατον. Ex his colligi potest verba illa λαλίστερόν σ' ηὕρηκα (nam sic haud dubie corrigendum) Aristophanis esse, qui fortasse etiam ψευδίστατον dixerat.

737. Etymolog. cod. Paris. 2969. apud Cramerum Anecd. Paris. vol. 4. p. 114, 12. Εὐριπίδης ἐπροξένει καὶ Ἀριστοφάνης.

738. Crameri Anecd. Oxon. vol. 2. p. 462, 19. Κυνοσουρίδες: οἱ ἀπὸ ἀλωπέκων καὶ κυνῶν τικτόμενοι παῖδες. ubi margo codicis $\overset{\rho}{\chi}$ (i. e. χρῆσις) Ἀριστοφάνους.

739. Eustathius p. 1357, 1. Φαύλως τὸ ἁπλῶς καὶ ἡσυχῇ. Ἀριστοφάνης "Φαύλως φέρει νῦν τὸ κακόν."

740. Phrynichus p. 145. ed. Lob. Ζωρότερον ὁ ποιητής, σὺ δὲ λέγε εὔζωρον κέρασον, καὶ εὐζωρότερον, ὡς Ἀριστοφάνης καὶ Κρατῖνος καὶ Εὔπολις. Hoc restitui Eccles. 227. εὐζωρότερον φιλοῦσιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ, ubi legebatur τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ' ὥσπερ καὶ (καὶ om. libri deteriores) πρὸ τοῦ.

FRAGMENTA DUBIA.

I. Athenaei epitome 1. p. 21e. Χαμαιλέων γοῦν πρῶτον αὐτόν φησι (Aeschylum) σχηματίσαι τοὺς χοροὺς ὀρχηστοδιδασκάλοις οὐ χρησάμενον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τοῖς χοροῖς τὰ σχήματα ποιοῦντα τῶν ὀρχήσεων, καὶ ὅλως πᾶσαν τὴν της τραγῳδίας οἰκονομίαν εἰς ἑαυτὸν περιιστᾶν. ὑπεκρίνετο γοῦν μετὰ τοῦ εἰκότος τὰ δράματα. Ἀριστοφάνης γοῦν – παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς ἡ περὶ τῶν τραγικῶν ἀπόκειται πίστις — ποιεῖ αὐτὸν Αἰσχύλον λέγοντα "Τοῖσι χοροῖς αὐτὸς τὰ σχήματ' ἐποίουν." καὶ πάλιν

Τοὺς Φρύγας οἶδα θεωρῶν,
ὅτε τῷ Πριάμῳ συλλυσόμενοι τὸν παῖδ' ἦλθον
τεθνεῶτα, [τες.
πολλὰ τοιαυτὶ καὶ τοιαυτὶ καὶ δεῦρο σχηματίσαν-

Versus fortasse non Aristophanis, sed Pherecratis, cuius ex Crapatalis scholiasta ad Pacis v. 748. hunc protulit versum ab Aeschylo pronunciatum

ὅστις γ' αὐτοῖς παρέδωκα τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας.

ex quo satis manifestum est exposuisse in illa fabula Aeschylum quibus modis de tragoedia meruisset.

II. Athenaeus 15. p. 700c. Φερεκράτης δ' ἐν Κραπατάλοις τὴν νῦν λυχνίαν καλουμένην λυχνεῖον κέκληκε, — Ἀριστοφάνης δ' Ἱππεῦσι "Τῶν δ' ἀκοντίων | συνδοῦντες ὀρθὰ τρία λυχνείῳ χρώμεθα." Eadem ex epitoma, omisso dramatis nomine, tradit Eustathius p. 1571, 17. Non leguntur haec in Equitibus. Recte igitur Porsonus Ἀντιφάνης corrigere videtur, cuius hoc nomine fabulam memorat Athenaeus 11. p. 503b: nisi in nomine fabulae erratum est ab Athenaeo vel librario.

III. Gregorius Corinth. p. 69. 71. ed. Schaefer. Οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἀνύτειν φασίν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι "Μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν." Quae ex Avium versibus 3. 4. detorta videntur "Τί ἄνω κάτω πλανύττομεν; | ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω." ut idem huic grammatico acciderit quod scholiastae Theocriti in Nubium loco quodam, de quo supra dixi p. 189.

IV. Photius p. 342, 8. Ὁ πίττομαι: οὐ πείθομαι. καὶ τοῦτο Βοιώτιον. Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις. Nihil Boeotici in Ecclesiazusis est. Codicis scripturam ὀπλίττομαι tacite emendavit Alberti ad Hesychii glossam, Ὁ πίττομαι: οὐ πείθομαι. Βοιωτοί.

V. Etymolog. M. p. 783, 17. Ὑπόξυλος: ὁ κίβδηλος, ὡς ὑπόχαλκος. Ἀριστοφάνης. Corrige Μένανδρος ex Photio p. 639, 23. Menandri ex Perinthia versum, quem scholiasta Hermogenis servavit, vide apud Meinekium vol. 4. p. 188. Vocabulum ὑπόξυλος ab Polluce 3, 56. τοῖς νέοις κωμικοῖς tribuitur.

VI. Etymolog. M. p. 539, 38. Κροαίνω: τὸ κτυπῶ καὶ ἠχῶ. Ἀριστοφάνης τὸ τοῖς ποσὶ σκιρτᾶν καὶ κροτεῖν. Verbum Homericum est κροαίνειν. Aristophanem dicere videtur grammaticum.

VII. Hesychius, Οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθόν ἐσθ' ὁ πλοῦς: Ἀριστοφάνης. Quibus subiungit explicationem proverbii. Non satis apparet utrum comicum dicat an grammaticum Aristophanem.

VIII. Etymolog. M. p. 214, 44. Βρόταχος: τὸν βάτραχον Ἴωνες, καὶ Ἀριστοφάνης, καὶ παρὰ Ξενοφάνει. βάτραχος καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν βράταχος καὶ βρόταχος. Dixi de his formis in Thesauro Stephani vol. 2. p. 194. Apud Etym. scribendum videtur ὡς παρὰ Ξενοφάνει, deletis καὶ Ἀριστοφάνης, quorum poetarum nomina etiam alibi sunt permutata.

IX. Photius p. 255, 5. Μελαναίων: τοῦ πλοίου τὸ πεπιττωμένον, τὸ ἔναλον. Ἀριστοφάνης. Dobraeus "Vide an legendum μελαινάων νηῶν: τῶν πλοίων τῶν πεπιττωμένων, τῶν ἐναλίων, ut sit Aristophanis grammatici expositio phraseos Homericae."

Inter versus et vocabula ab grammaticis ἐκ τοῦ κωμικοῦ non addito poetae nomine allata haud dubie non pauca sunt ad Aristophanem referenda: Nam etsi Menander quoque saepe, raro aliis τοῦ κωμικοῦ nomine appellantur, tamen Aristophanes potissimum sic est appellatur. Horum igitur nonnulla, quae satis probabiliter Aristophani tribui posse videbantur, in hanc collectionem recepi (fragm. 536. 537. 709 — 717. 721. 722.), aliorum notitia ex Meinekii collectione fragmentorum anonymorum (Com. vol. 4. p. 599 — 702.) petatur.

Verlag von B. G. Teubner in Leipzig.

Aristophanis equites. Recensuit A. v. Velsen. gr. 8. geh. 28 Ngr.

Barbieux, H., Professor am Gymnasium zu Hadamar, **le livre des demoiselles** Ein französisches Lesebuch für Mädchenschulen. II. Curs. 4. verbesserte Auflage. gr. 8. geh. 22½ Ngr.

Bindseil, H. E., Professor und Bibliothekar in Halle, **General-Register** über die Verhandlungen der ersten fünfundzwanzig Versammlungen deutscher Philologen und Schulmänner. 1838—1867. gr. 4. geh. 1 Thlr.

Ciceronis, Quinti, reliquiae. Recognovit Franciscus Buecheler. gr. 8. geh. 16 Ngr.

Collmann, Gulielmus, de Diodori Siculi fontibus commentationis criticae capita quattuor. Dissertatio inauguralis historica. gr. 8. geh. 16 Ngr.

Deinhardt's, Heinrich, kleine Schriften. Ausgewählt und herausgegeben von Hermann Schmidt. gr. 8. geh. 2 Thlr. 20 Ngr.

Holstein, Hugo, de Plinii minoris elocutione disputatio altera. gr. 4. geh. 10 Ngr.

Hymnus Cereris Homericus. Edidit Franciscus Buecheler. gr. 8. geh.
Ausgabe I. Adjectum est manuscripti specimen. 12 Ngr.
" II. Adjectum est manuscripti simulacrum. 24 Ngr.

Jahrbücher für classische Philologie. Herausgegeben von Alfred Fleckeisen. Fünfter Supplementband. Zweites Heft. gr. 8. geh. 28 Ngr.

Janson, Ludovicus, de Graeci sermonis nominum deminutione et amplificatione flexorum forma atque usu. gr. 8. geh. 20 Ngr.

Kappes, K., Director des Gymnasiums zu Donaueschingen, **Leitfaden für den Unterricht in der deutschen Stilistik.** Für Gelehrtenschulen entworfen. gr. 8. geh. 7½ Ngr.

Klotz, Ricardus, de numero anapaestico quaestiones metricae. Dissertatio inauguralis. gr. 8. geh. 12 Ngr.

Koch, Dr. Ernst, Oberlehrer an der K. S. Landesschule zu Grimma, **Griechische Schulgrammatik** auf Grund der Ergebnisse der vergleichenden Sprachforschung bearbeitet. gr. 8. geh. 22½ Ngr.
Daraus besonders abgedruckt:
——— **Formenlehre.** gr. 8. geh. 12 Ngr.
——— **Syntax.** gr. 8. geh. 15 Ngr.

Krauss, Iosephus, M. Tulli Ciceronis epistularum emendationes. gr. 8. geh. 10 Ngr.

Müller, Lucian, Geschichte der klassischen Philologie in den Niederlanden. Mit einem Anhange über die lateinische Versification der Niederländer. gr. 8. geh. 1 Thlr. 20 Ngr.

Nutzhorn, F., die Entstehungsweise der Homerischen Gedichte. Untersuchungen über die Berechtigung der auflösenden Homerkritik. Mit einem Vorwort von J. N. Madvig, Professor in Kopenhagen. gr. 8. geh. 1 Thlr. 20 Ngr.

Druck von B. G. Teubner in Leipzig.